Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ (Bản Dịch)

1. Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ (Bản Dịch)

    1. Giới Thiệu
    2. Tiệm đồ lót nữ
    3. Nhận lời mời
    4. Cơ Như Nguyệt
    5. Bắt đầu ở chung
    6. Mới vào du hí
    7. Xử nữ treo
    8. Gấp ba thưởng cho
    9. Tổ đội
    10. Trọng kích
    11. Sờ một chút
    12. Thổ Cẩu
    13. Nửa đêm mỹ nữ tới gõ cửa
    14. Ngươi trả ta nụ hôn đầu tiên
    15. Dép màu hồng
    16. Ta quen
    17. Hướng Lam lo lắng
    18. Lộ hết
    19. Sự kiện rình coi
    20. Nội y
    21. Trả tất chân lại cho ta
    22. Gặp lại Thương Nhai
    23. Dược Tề Sư
    24. Dược tề Cuồng Hóa
    25. Thổ Cẩu thủ lĩnh
    26. Trang bị Bạch Ngân
    27. Hang sói
    28. Hôi Lang sáo trang
    29. Thu được đá năng lượng
    30. Chiến Sĩ hiệp hội
    31. Khảo nghiệm kết thúc
    32. Cuồng Đao
    33. Đi dạo công viên

34. Tuyết Sương Yên xấu hổ
35. Tiểu cô nương hung hãn
36. Ta yêu ngươi chết mất
37. Miêu Yêu
38. 300 kim tệ
39. Bạch Ngân sáo trang
40. Cơ Như Nguyệt giảo hoạt
41. Ngươi sẽ không bệnh liệt dương chứ!
42. Vậy ngươi sờ ta đi
43. Có thể mỹ dung
44. Thuộc tính hung hãn
45. Thạch Trung Ngọc xui xẻo
46. Hạn chế vượt cấp
47. Tiểu Loli trả thù
48. Ta nơi nào nhỏ
49. Táo Bạo Đại Tân Khắc
50. Táo Bạo giới chỉ
51. E-cup
52. Ta muốn biến lớn
53. Nụ hôn đầu tiên của Tiểu Loli
54. Hộ vệ Phủ Thành Chủ đến thăm
55. Bảng bài danh đẳng cấp
56. Hộ vệ ngang ngược
57. Kỹ năng thăng cấp
58. Đàn quái
59. Điên cuồng luyện cấp
60. Ta đi được chưa
61. Dương Băng Dao
62. Bị đẩy ngược
63. Ngươi dám động nữ nhân của lão tử?
64. Người là ta đánh
65. Ta bị cưỡng gian
66. Về nhà
67. Tra xét hang chuột
68. Thử Tướng Quân
69. Thạch Trung Ngọc hưởng thụ
70. Ngọc tỷ
71. Chướng độc
72. Thuốc giải độc sơ cấp
73. A!! Lõa nam

74. Váy liền áo
75. Hôn lầm người
76. Không cần nghi ngờ
77. Đẩy hay không?
78. Có gian tình
79. Tiều phu
80. Goblin tham tiền
81. Đoạn đao
82. Cơ Như Nguyệt cảm động
83. Trong bóng tối tay
84. Gián tiếp hôn môi
85. Tiểu Bồng Lai
86. Mê say
87. Địa phương kỳ quái
88. Cực khổ leo núi
89. Tiều phu thần bí
90. Minh Hồng tâm pháp
91. Bạo Quân
92. Đối chiến
93. Điện thoại uy hiếp
94. Họa vô đơn chí
95. Thạch ca gặt hái
96. Mặc váy liền áo lên phố
97. Đang lái xe, đừng nhúc nhích!
98. Giải quyết vấn đề
99. Ngọc tỷ tỷ
100. Cao thủ tịch mịch
101. Lại vào hang chuột
102. Thắng
103. Phó bản ác mộng
104. Kỹ năng mới của Thử Tướng Quân
105. Đâm phá quan hệ
106. Thẩm phán
107. Ta thật cùng nàng chung một chỗ qua
108. Điện thoại cầu cứu
109. Có thể vào phó bản
110. Phó bản luyện cấp
111. Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên
112. Tin tức của Tiếu Hàm
113. Đường Đường

114. Thanh Ngọc giới chỉ
115. Ta sẽ giết các ngươi
116. Hỗ trợ
117. Hái Thuốc thuật
118. Minh Dã Cô Khách
119. Mới sáng liền phát xuân
120. Hầm mỏ
121. Người này giao cho ta
122. Luyện Đan thuật
123. Tiếu Hàm
124. Lại vào hầm mỏ
125. Đồng Khoáng Thạch
126. Cương Thi Vương
127. Hoàn thành lấy quặng
128. Khách sạn có thể mướn phòng
129. Minh Hồng Đao
130. Phong cảnh trong phòng tắm
131. Cút ra ngoài
132. Ba người ban đêm
133. Tuyết Sương Yên bi kịch
134. Bóng Đá Nam Trung Quốc
135. Hộ tống bắt đầu
136. Sơn Tặc
137. Nhị Thống Lĩnh
138. Ngất xỉu a ngất xỉu!
139. Giặc cùng đường chớ đuổi
140. Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh
141. Thủ lĩnh hung hãn
142. Tuyết Sương Yên chết
143. Hàng đưa đến
144. Hộ tống hoàn thành
145. Huy Hoàng sáo trang
146. Buổi tối ngươi muốn thế nào cũng được
147. Nửa đêm rên rỉ
148. Cúc hoa căng thẳng
149. Tương Viên
150. Đào quáng
151. Dụ Boss
152. Thợ Mỏ cấp 2
153. Tương Viên vạn ác

154. Cái chảo
155. Một mình nghiên cứu
156. Sắt vụn
157. Nguyệt Nguyệt thỉnh cầu
158. Lôi Thần
159. phòng làm việc Thần Tộc
160. Chiếm giữ ưu thế
161. Tiên sư bố nó
162. Cuồng Lôi Tử Điện
163. Du hí thăng cấp
164. Đưa Dương Tử đến trường
165. Dương Tử ôn nhu
166. Dương Băng Dao đến thăm
167. Lão bà hay nhạc mẫu
168. Gọi ba
169. Quần áo mới
170. Khoang trò chơi
171. Cơ Như Phong
172. Túi Tu Di
173. Cương Thi Vương là một hảo hài tử
174. Gặp lại Minh Dã Cô Khách
175. Hầm mỏ luyện cấp
176. Bạo Quân cường hãn
177. Diệp Linh phó bản
178. Cầu độc mộc
179. Diệp Linh Vương
180. Trào phúng
181. Đánh chết Diệp Linh Vương
182. Đường Đường cầu cứu
183. Chiến đấu kịch liệt (thượng)
184. Chiến đấu kịch liệt (hạ)
185. Phản loạn
186. Trận vong
187. Đoạt cừu hận
188. Hai tay cầm vũ khí
189. Bạo Long đáng thương
190. Hầm mỏ nhàm chán
191. Xoát Boss
192. Nón xanh
193. Đi qua phó bản ác mộng

194. Thạch Chi Lan
195. Lý Lan
196. Họp phụ huynh
197. Lão tử thật là cha ghẻ của ngươi
198. Đường Đường = Đường Đường
199. Xuất phát
200. Ma Pháp Cương Thi
201. Súng Máy Ma Pháp
202. Kiến Bang Lệnh
203. Tiết Thanh Phong lôi thôi
204. Mua rượu
205. Những nữ nhân này đều là của ta
206. Dương Băng Dao cũng tới
207. Vị hôn phu của Cơ Như Nguyệt
208. Giết chính là ngươi
209. Hạ Kích
210. Gọi rách cổ họng cũng không dùng
211. Như Nguyệt nổi máu ghen
212. Điện thoại của Cơ Hùng Liệt
213. Hầm mỏ sát nhân
214. Thanh Long thành
215. Thiết Kỵ Mỏ Thần
216. Bi kịch kiếm
217. Ghế nằm
218. 20 món trang bị Bạch Ngân
219. Ngô Tà
220. U Linh Quỷ Đăng
221. Ma Trơi
222. Thành chủ cho mời
223. Nữ Thần Tự Do?
224. Hàn động
225. U Linh Quỷ Tọa
226. Thực Thi Quỷ
227. Ngọc Kỳ lợi hại
228. Kỵ Sĩ Tín Đảm
229. Thức ăn
230. Lại vào hàn động
231. Ảo giác
232. Răng nanh
233. Hướng Lâm xoay người

234. Bất đắc dĩ đi vòng vèo
235. Dương Tử rửa chén
236. Dương Băng Dao cày phó bản
237. Lữ trình khô khan
238. Phiền phức
239. Không nhìn sẽ không có
240. Thực Nhân Quỷ
241. Trong suốt
242. Cách nhau một bức tường
243. Không yên lòng
244. Liên Hoa Quỷ Đăng
245. Bức họa giá trên trời
246. Thạch Bi kỳ quái
247. Trường Đao Vô Ngân
248. Lĩnh ngộ
249. Ma Kiếm Sĩ
250. Vấn đề thêm điểm
251. Bi kịch
252. Lực công kích của Hướng Lam
253. Phú Hào Quỷ
254. Đánh chết
255. Thác nước
256. Cơ quan
257. Phiến đá nguy cơ
258. Lệ Quỷ
259. Đại Hỏa Cầu
260. Đuổi kịp
261. Cổ trạch sự cố
262. Trầm Bích
263. Đẳng cấp bị kéo ra
264. Thức tỉnh
265. Đế Vương Mãnh Tượng
266. Tiền Hành Thiên Hạ
267. Đấu giá hội bắt đầu
268. Trảm Lôi Kiếm
269. Bán đấu giá Kiến Bang Lệnh
270. Đột phá mười triệu
271. Ba chục triệu
272. Cạnh tranh kịch liệt
273. 90 triệu

274. Đấu giá hội kết thúc
275. Tiết Thanh Phong ghê tởm
276. Lôi ra
277. Bang phái thành lập
278. Nữ Phò Mã
279. Đua xe
280. Đổ ước
281. Thay người
282. Cấp tốc
283. Vượt qua
284. Mướn phòng
285. Lăn đi tắm
286. Báo ứng a
287. Ta giết nhi tử của mình
288. Trang bị thăng cấp
289. Bao vây tiễu trừ
290. Phá giải phong ấn
291. Phi Đao
292. Thứ nhất
293. Điên cuồng nhặt trang bị
294. Cấp 30
295. Khách sạn
296. Có năng lực ngươi giết chết ta
297. Ám khí
298. Lại đi phòng đấu giá
299. Quái vật công thành
300. Bắt chẹt
301. Phong ấn (thượng)
302. Phong ấn (hạ)
303. Tuyết Sương Yên lo lắng
304. Pháp không phải trách chúng?
305. Đều chiêu
306. Tróc Nã Thuật
307. Ngựa hoang
308. Tiến hóa
309. Đích Lô
310. Biến dị
311. Ma Hóa Thỏ Vương
312. Trầm Bích phát uy
313. Yên ngựa

314. Tường thành bị công kích
315. Tham Lang Boss
316. Đại chiêu
317. Tham Lang
318. Thề sống chết bảo vệ Phong Vân Thành
319. Dã Man Trùng Kích
320. Ma Vỹ Hạt
321. Nguy cơ
322. An toàn trở về thành
323. Miểu sát Boss
324. Vòng thứ mười
325. Công dụng của trang bị Hoàng Kim
326. Quái công thành
327. Thủ hộ Kiến Bang Lệnh
328. Giết Đạo Tặc
329. Anh Đào Không
330. Đoạn chỉ
331. Người Nhật Bản
332. Vết thương xát muối
333. Vũ khí mới
334. Hướng Lam
335. Ngươi thật đi
336. Hầm mỏ tầng bốn
337. Lạc Diệp Phi Tuyết
338. Tổ đội
339. Cùng cưỡi
340. Phong Cuồng Cương Thi
341. Khí phách
342. Phong Cuồng Chi Khôi
343. Kiến Bang Lệnh đáng tiền như trước
344. Lạc Diệp Phi Hoa vị hôn phu
345. Ngọc Diện Tiểu Phi Long
346. Công Thành Pháo
347. Cấp 32
348. Phi Hổ đạn
349. Giáp công
350. Ngụy Hào
351. Đánh chết Mục Sư
352. Giải quyết
353. Vào trấn

354. Xô cửa
355. Hủy diệt Kiến Bang Lệnh
356. Chạy trốn
357. Thảo Mãng Xà
358. Tốc độ lên cấp kinh khủng
359. Khí phách
360. Hổ Mang
361. Cấp 34
362. Tiên Nhân Chưởng
363. Phi Hổ đạn giết quái
364. Cát lún
365. Dương Tử cảm động
366. Hôn mê
367. Buổi chiều mất hồn
368. Đại thúc hành hạ ta một buổi chiều
369. Địa phương kỳ quái
370. Thật nhiều quái
371. Quang mang
372. Giáo đường
373. Giáo Đình Pháp Sư
374. Ngươi không biết bảo hộ ta sao?
375. Ma Pháp Bào
376. Quấy nhiễu tình dục
377. Đại Biên Bức
378. Mộc Đầu Nhân
379. Thăng cấp
380. Lai lịch giáo đường
381. Nhân phẩm kém
382. Lối ra
383. Âm u
384. Tường trong suốt
385. Ngươi biết muội muội ta?
386. Phiền phức lớn rồi
387. Ngươi chết đi cho ta
388. Hệ thống phòng lang vô hiệu
389. Đợi lát nữa sờ nữa
390. Ta muốn cởi quần
391. Trong bóng tối ám muội
392. Nhiệm vụ ẩn tàng
393. Tình huống nhiệm vụ

394. Lại truyền tống
395. Ta nhớ ngươi muốn chết
396. Hội hợp
397. Phá giải cơ quan
398. Giáo Đình Chiến Sĩ
399. Mục Sư thần thánh
400. Chiến thuật hao tổn lam dược
401. Chém giết
402. Thuần khiết một chút sẽ chết sao
403. Lưu Tinh Hỏa Vũ
404. Chiến đấu chật vật
405. Kết cục hết lam
406. Thu thập thất bại
407. Đều tới hôn một cái
408. Chìa khoá
409. Bẩy rập
410. Thống khổ và vui sướng
411. Lão thiên gia an bài
412. Thiên lý ở đâu
413. Kỹ năng thăng cấp
414. Đi ra
415. Phương án tác chiến
416. Đánh chết
417. Làm sao ly khai
418. Quyển trục hồi thành
419. Điểm tâm
420. Hát đến bầu trời tối đen
421. Có ý tưởng làm quan không?
422. Tử Kim hộ vệ
423. Ăn chực một bữa
424. Cuồng Bạo Kim Viên
425. Mướn phòng
426. Buôn lậu
427. Ngươi đây là câu dẫn ta
428. Dùng xong liền bỏ rơi
429. BMW quá tải
430. Ngụy Đông
431. Tự vệ
432. Tô Chính Hùng
433. Cùng Ngọc Kỳ đi vào WC

434. Diễn kịch lừa gạt địch
435. Cảnh hoa chỉ muốn vào nhà vệ sinh nam
436. Người Nhật Bản
437. Chưa thấy qua mỹ nữ đi nhà cầu sao
438. Mang theo Tô Mị về nhà
439. Ngươi tới lầu hai chúng ta không an toàn
440. Gặp lại hoa tỷ muội
441. Bắt kẻ thông dâm
442. Thế ngoại cao nhân
443. Quyển trục phục chế chức nghiệp
444. Nhất Long Song Phượng
445. Quần áo dơ
446. Tối hôm qua làm việc chân tay quá mệt mỏi
447. Làm quan
448. Hiểu lầm
449. Cẩu Oa
450. Thổ phỉ
451. Hoàn thành nhiệm vụ
452. Di tích thượng cổ
453. Đại hội luận võ
454. Nội công thăng cấp
455. Gia tộc cổ xưa
456. Tư tưởng truyền thống
457. Xếp hàng mua thuốc
458. Hỗn loạn
459. Hiểm cảnh
460. Thoát hiểm
461. Một giây năm trăm vạn
462. Thuận lợi thủ thành
463. Quy củ cũ
464. Trầm Bích chuyển chức lần hai
465. Nhiệm vụ Bích Tình Viên
466. Quyển trục chuyển chức
467. Hàn Băng Pháp Sư
468. Kim Cương Cự Viên
469. Tiến hóa
470. Đánh chết
471. Thành chủ cho mời
472. Lại xuất hiện thổ phỉ
473. Xem hát hay xem người

474. Làm sủng vật của ta
475. Giao Hàm Hàm cho ngươi
476. Khu an toàn sát nhân
477. Cơ Như Nguyệt vs Cẩu Oa
478. Tam Thống Lĩnh
479. Khai chiến
480. 300 HP
481. Toàn bộ bị lão tử làm thịt
482. Tuyệt Đối Phòng Ngự
483. Tà phong
484. Đánh đố
485. Giết vào sơn trại
486. Nhị Thống Lĩnh cường hãn
487. Thoát hiểm
488. Ta tin tưởng ngươi
489. Ngươi được không
490. Đánh chết
491. Khảo nghiệm
492. Viện binh
493. Giết vào sơn trại
494. Tàn sát
495. Thay người
496. Lạc Diệp Phiêu Linh
497. Kiên trì
498. Vạn Kiếm Quyết
499. Không có đầu mối nhiệm vụ
500. Thủ lĩnh thổ phỉ
501. Đối chiến
502. Tấn Lôi Trảm
503. Cuồng phong tái hiện
504. Thỉnh cầu
505. Cẩu Oa chết
506. Không cho vào môn
507. Đàn quái luyện cấp
508. Lao dật kết hợp
509. Sĩ diện
510. Gà bay chó sủa
511. Chiến Hổ Đao
512. Cấp 40
513. Khúc nhạc dạo của nhiệm vụ

514. Lão phụ nhân kỳ quái
515. Thuốc thật đắt
516. Oán Cương Thi
517. Oán Trân Châu
518. Đại quân Oán Linh
519. Kỹ năng mới
520. Khô Lâu Cổ Mộ
521. Nhiệm vụ đột biến
522. Mạc Đức cùng Tát Lỵ
523. Thủy Tinh Lân
524. Tuyển chọn
525. Giết hay không giết
526. Giao nhiệm vụ
527. Thiên thành
528. Nhiệm vụ chuyển chức
529. Điện thoại của Cơ Hùng Liệt
530. Tình địch
531. Điện thoại của Cơ Như Phong
532. Cơ Hùng Liệt
533. Ma sát
534. Nhiệm vụ của Trương Mã
535. Đạo Tặc khó dây dưa
536. Thủy Tinh Cầu
537. Cưỡi tên lửa thăng cấp
538. Kiếm Trùng Thiên và Lý Lan
539. Cùng nhau giết quái
540. Thành chủ cho mời
541. Chức nghiệp
542. Địa phương kỳ quái
543. Tiểu quái cấp 20
544. Đại Hầu
545. Huấn luyện biến thái
546. Vô lại hai người tổ
547. Gà bay chó sủa
548. Giải quyết như vậy
549. Giao nhiệm vụ
550. Các mỹ nữ quyết định
551. Nhiệm vụ nối tiếp (1)
552. Nhiệm vụ nối tiếp (2)
553. Không Có Não và Không Có Hứng

554. Anh vợ tới
555. Ngọc bội chấn động
556. Hướng gia cha mẹ
557. Làm con rể tốt
558. Khúc nhạc dạo của đại hội luận võ
559. Tiềm lực
560. Cùng nhau luyện cấp
561. Tìm kiếm Tử Trạch
562. Hướng Tử Trạch xuất phát
563. Tìm kiếm cơ quan
564. Thủy Tinh Quả Quả
565. Linh Giới
566. Lối vào Tử Trạch
567. Tử Trạch Cô Hồn
568. Tử Trạch mê cung (1)
569. Tử Trạch mê cung (2)
570. Kinh hiện Thần khí
571. Thần khí nhận chủ
572. Đại hội luận võ
573. Quy tắc chi tiết của đại hội luận võ
574. Mở thương điếm
575. Đại hội luận võ bắt đầu
576. Sinh nhật của Dương Băng Dao
577. Bạch Hổ thành Hắc Mã
578. Song đấu
579. Đoàn đội đấu
580. Vạn Sự Thông
581. Xây bang phái
582. Thương Nhai cự tuyệt
583. Hướng Lam thi đấu
584. Kiếm Trùng Thiên ngưu bức
585. Luận bàn
586. Đại sứ hình tượng?
587. Tiến quân Thiên thành
588. Chuẩn bị khai trương
589. Thi đấu
590. Sủng vật phong ba
591. Khai trương
592. Tuyết Sương Yên thi đấu
593. Song đấu

594. Chợ rau phong ba
595. Mục Sư khó dây dưa
596. Thua trận thi đấu
597. Đầu bếp tư tình
598. Dạ thám Đông Nương Phủ
599. Đáng thương Vương Nhị mặt rỗ
600. Chung Linh
601. Từ hôn
602. Cùng Trương Mã từ hôn
603. Từ hôn phong ba
604. Thiết kế
605. Boss Tri Chu (1)
606. Boss Tri Chu (2)
607. Trương Hằng
608. Chính thức từ hôn
609. Khiêu chiến
610. Liễu Sinh
611. Thời điểm khảo nghiệm nhãn lực
612. Biến thái
613. Chúng ta còn tiếp tục không?
614. Tại sao phải dùng lại?
615. Giết đàn quái
616. Độc Tri Chu Nữ Hoàng
617. Ngay cả chủ nhân cũng dám cười nhạo
618. Cự Lực
619. Vấn đề sinh con của Ao Đột Mạn
620. Đêm nay lão tử muốn rửa chén
621. Quản lý đô thị hay cảnh sát giao thông
622. Bắn trứng chim của tiểu thí hài
623. Chương 622: Rốt cuộc là người nào dâm loạn?
624. Lại là hạ dược!
625. Dám cùng lão tử đoạt thức ăn
626. Liễu Phi Hoa
627. Hắn là bạn trai của ta
628. Ta gọi Thạch Trung Ngọc
629. Nam nhân duy nhất trong nhà
630. Nói Boss liền tới Boss
631. Con bà nó!! Ném cừu hận!
632. Đồ vô sỉ
633. Vô sỉ cũng là một loại thực lực

634. Chúng ta giết đàn quái đi!
635. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã
636. Vương Bát Chi Khí
637. Quỷ kế của Cự Vô Phách Tri Chu
638. Kế hoạch của Thạch Trung Ngọc
639. Tìm quả phụ đi!
640. Bạch Hổ thành Phó Thành Chủ
641. Hơn mười món Thần khí?
642. Ultraman áo giáp
643. Tiên khí giới chỉ ở đâu?
644. Không có quái vật
645. Tiếu Sơn âm mưu
646. Hồng Nương là quả phụ nào?
647. Thao đản Thạch Trung Ngọc
648. Không có nam nhân chính là quả phụ!
649. Thạch Trung Ngọc tính kế
650. Không phải là muốn *** ta chứ?
651. Chính là chỗ đó!
652. Cương Thi Vương?
653. Bao nuôi một cái rưỡi quả phụ!
654. Xuỵt xuỵt bài hát?
655. Đánh Lôi Nghiêm tơi bời!
656. Đại hội luận võ tấn cấp
657. Đại Địa Chi Hùng trắc thí
658. Cho Đại Hắc Cẩu làm tiểu đệ
659. Song đấu
660. Vấn đề tổ kiến bang phái
661. Tùy tiện phẩm cấp gì!
662. Thương Tỉnh Vương
663. Tại sao hắn lại tới?
664. Thạch ca tới!
665. Chiêu trò tổn hại của Thạch Trung Ngọc
666. Liệt Diễm Phân Thành
667. Hot cả diễn đàn
668. Bạn gay của Thạch Trung Ngọc
669. Thiên tử ban bố nhiệm vụ!
670. Người Nhật Bản!
671. Bát cách!
672. Phi tiêu Ninja!
673. Thạch Trung Ngọc cường hãn

674. Đào mộ!
675. Nhị gia!
676. Mộc Khôi Lỗi
677. Lại thấy Nhẫn giả!
678. Phạn Đảo Vương
679. Khu Nhật Bản
680. Tao ngộ Bạo Quân
681. Bốn cái Ninja
682. Trang bức!
683. Một quyền đánh ra cái lỗ đen
684. Không tin ngươi nghe!
685. Xuân Cung Đồ, bảo bối?
686. Lấy một địch một trăm!
687. Ly khai
688. Nhiệm vụ hoàn thành
689. Thạch Trung Ngọc biến hóa
690. Ngươi có nữ bằng hữu không?
691. Có thể cho ta mượn xem vài ngày hay không!
692. Cứu người!
693. Thạch Trung Ngọc và lão đầu
694. Gia gia của Cơ Như Nguyệt (1)
695. Gia gia của Cơ Như Nguyệt (2)
696. Luyện quyền
697. Thạch ca ca là người tốt!
698. Ban thưởng và nghiêm phạt cùng tồn tại
699. Đặt rượu!
700. Cơ Vân Thăng hung hãn
701. Thời gian dài ở lại
702. Thu phục Đại Hắc Cẩu
703. Người thứ tư sủng vật
704. Nhóm ba người vô sỉ!
705. Thạch Trung Ngọc và Lôi Nghiêm
706. Ba chiêu bại ba người!
707. Anh hùng cứu mỹ nhân?
708. Đưa đầu ra!
709. Lão yêu quái!
710. Nhìn chút tiền đồ của hai người các ngươi a!
711. Ban thưởng cùng nghiêm phạt
712. Thu làm nghĩa tử!
713. Khác thường Cơ Vân Thăng

714. Phòng bếp
715. Gọi quen!
716. Những thứ này đều là nữ nhân của lão tử!
717. Thạch Trung Ngọc nói chuyện trình độ!
718. Trương Tam biết nịnh hót
719. Triệu tập nhân thủ!
720. Xuất phát xuất phát
721. Thạch Trung Ngọc hạnh phúc
722. Xuân Dương Quyền, càng luyện càng hăng say!
723. Bị buộc đánh lộn!
724. Trang bức!
725. Chỗ tốt của luyện tập Xuân Dương Quyền
726. Có thể thua đều thua!
727. Trương Tam là kẻ phản bội!
728. Bỏ qua thuyền lớn!
729. Thạch Trung Ngọc thoải mái về đến nhà
730. Bị phát hiện!
731. Giao thủ!
732. Thạch Trung Ngọc dự ngôn!
733. Mệt mỏi
734. Điện thoại phong ba (thượng)
735. Điện thoại phong ba (hạ)
736. Tra xét
737. Bắt tù binh Tống Lục
738. Có ẩn tình khác
739. Kiêu ngạo xông doanh (thượng)
740. Kiêu ngạo xông doanh (hạ)
741. Nhóm hải tặc Long Uy
742. Long Tam khách khí
743. Kiểm chứng thanh bạch
744. Mới gặp gỡ Long Đại
745. Long Đại ôn nhu
746. Xung đột
747. Tiểu Long Nữ
748. Trên boong tình cảm mãnh liệt
749. Long bán nhiều thân
750. Long Đại cùng Thạch Trung Ngọc
751. Bất Thoại Màn Thầu nhìn lén
752. Thạch Trung Ngọc buồn bực
753. Trần Mộc Sương

754. Bức hiếp
755. Tối Độc Phụ Nhân Tâm
756. Khống chế Trần Mộc Sương
757. Một đống bảo tiêu!
758. Lẻn vào
759. Muội muội của Bạo Quân
760. Bắt cóc Tuyết Yến
761. Tuyết Yến
762. Thư Cầm và Tuyết Yến
763. Trần Thiên là một đống phân chó!
764. Gia nhập vào Bạo Quân công hội?
765. Trần Thiên lên sân khấu
766. Trời sinh đối thủ một mất một còn
767. Đạt thành minh hữu
768. Đây là tình huống gì?
769. Đến Tử Cấm Thành
770. Hoá trang rương gỗ
771. Thiên Tử, quả nhiên là ngươi!
772. Vơ vét tài sản của Thiên Tử
773. Phụ thân, nữ nhi quen biết nhau
774. Ám sát Thiên Tử
775. Ám sát thất bại, Long Đại chết!
776. Đại Hắc Cẩu cắn Thiên Tử
777. Không đả thương nổi!
778. Tây Môn Hùng Khánh
779. Thiên Tử ăn phân chó
780. Văn võ bá quan ăn phân chó
781. Trở về (1)
782. Trở về (2)
783. Ra sức tăng level
784. Diễn đàn rung chuyển
785. Sinh nhật của Cơ Vân Thăng
786. Cơ Như Nguyệt lo lắng
787. Trêu đùa Bạo Hạo
788. Nói giá không hạn độ
789. Dự hạ hội
790. Làm náo động
791. Đánh mặt Lý Uy
792. Lý Uy cổ hủ
793. Xông lên bảng xếp hạng

794. Cứu người!
795. Sát nhân rơi đồ
796. Giá trị của Đại Hắc Cẩu
797. Phong Đao Vương Hào
798. Phong Ma Vương Trác
799. Lý Uy vào trò chơi
800. Hướng Lam và Dương Băng Dao chết!
801. Kinh sợ Bạo Hạo
802. YY Giới

VÕNG DU SỐNG CÙNG MỸ NỮ

Tác giả: Long Quy

Dịch giả: Tiêu Dao

Thể loại: Võng Du, Truyện Sắc

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Sắc, main sống chung trong phòng làm việc với 4 em.

Truyện hệ thống võng du, nhân vật chính thu hậu cung nhưng chỉ mức ecchi, nội dung tuy không mới mẻ nhưng khá liền mạch.

Trăm chương đầu ăn 2 em, + nhà bên em loli 14 tuổi, ăn cả em loli này lẫn mẹ ẻm, ăn cả bạn học em loli,...

Trong game cũng bá...

Tiệm đồ lót nữ

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

- Đại tỷ, tiếp tục như vậy nữa, tiệm nội y của chúng ta sẽ đóng cửa, làm ăn cũng quá kém đi! Ta nói sớm nơi đây vị trí không tốt, ngươi xem, một tháng mới bán được vài món.

Một cô gái dáng dấp khả ái nhìn một nữ nhân cực kỳ mỹ lệ nói.

Cô gái khả ái thốt ra lời này, bốn nữ hài trong tiệm đồ lót đồng thời trầm mặc, bốn nữ hài là đồng học trong đại học, đại tỷ Cơ Như Nguyệt, nhị tỷ Tuyết Sương Yên, hai cái còn lại là tỷ muội sinh đôi, Hướng Lam, Hướng Lâm. Sau khi bốn người tốt nghiệp, lại không muốn làm công, vì vậy xin trong nhà chút tiền, ở Thượng Hải mở một tiệm đồ lót.

Bởi vì tài chính không đủ, cho nên chỉ có thể ở vùng ngoại thành Thượng Hải mướn một cửa tiệm, hơn nữa bán đều là nội y hơi chút đắt, tùy tiện một kiện nội y cũng trên trăm khối. Nơi này lưu lượng người vốn không nhiều, còn bán đắt như vậy, cái này trực tiếp đưa đến không có sinh ý.

Trầm mặc hồi lâu, Cơ Như Nguyệt nói:

- Chúng ta bây giờ dựa theo giá vốn bán những nội này y đi, sau đó có khoảng chừng hai chục ngàn, gần đây Ngân Hà Ngu Nhạc Công Ty do mười mấy quốc gia thành lập đẩy ra Võng Du Thần Lâm rất được mong đợi, các ngươi hẳn nghe nói qua chứ? Trò chơi này ta quan sát thời gian thật dài, bằng vào kinh nghiệm buôn bán của ta đến xem, trò chơi này đủ để cho chúng ta làm giàu.

- Như Nguyệt tỷ, ngươi cũng đừng trêu chọc, kinh nghiệm buôn bán của ngươi? Đưa đến cái tiệm đồ lót này triệt để xong đời.

Hướng Lâm hoạt bát đáng yêu bất mãn nói.

Cơ Như Nguyệt rõ ràng không muốn nói nhãm với Hướng Lam, lập tức nói sang chuyện khác:

- Còn một tuần là thời điểm Thần Lâm du hí khai thông, ta điều tra qua, máy tính chuyên dụng cùng mũ trò chơi du hí một bộ cũng không tính đắt, đại khái là 5.000 khối, ta đã quyết định, muốn dồn tất cả tích súc vào trong trò chơi, thành lập một phòng làm việc. Nếu như có thể mà nói, ta hi vọng các ngươi cũng gia nhập vào, như vậy mọi người có thể chiếu ứng lẫn nhau, cho các ngươi một ít thời gian suy tính.

- Chúng ta ở đại học chính là bạn tốt, mặc kệ chuyện gì cũng cùng nhau, ngươi đã khẳng định như vậy, chúng ta đương nhiên sẽ tin ngươi.

Hướng Lam cười ha ha nói, Cơ Như Nguyệt lộ vẻ cảm kích, đang muốn nói cái gì, Hướng Lam tiếp tục nói:

- Nhưng chuyện này ngươi có dự định cụ thể gì không? Mặc dù mấy người chúng ta ở đại học cũng thường chơi game, kỹ thuật cũng không coi là kém, nhưng ở Thượng Hải, loại địa phương cao thủ như mây này thành lập một phòng làm việc du hí, đây không thể nghi ngờ là đoạt thức ăn trước miệng cọp, hệ số độ khó rất cao.

- Cái này cũng không tính vấn đề, mức độ hot của trò chơi này đã vượt xa tưởng tượng, toàn cầu beta, mỗi quốc gia chỉ có một máy chủ, theo ta suy đoán, Trung Quốc chí ít sẽ có hai trăm triệu người thường xuyên chơi trò chơi này, những phòng làm việc khác của Thượng Hải sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì với chúng ta, dù phòng làm việc lớn đến mức nào, cũng không chịu được khách quá nhiều không phải sao? Hai chữ Thượng Hải này chỉ mang đến cho chúng ta danh khí. Bất quá, dựa vào mấy người chúng ta thì quá ít, nhất định phải tìm thêm nhân tài.

Tuyết Sương Yên lạnh như băng thản nhiên nói.

Cơ Như Nguyệt gật đầu:

- Ta cũng đang vì chuyện này khổ não, tiền lương cao, chúng ta không có, tiền lương thấp, sẽ không người đến.

- Ở Thượng Hải tấc đất tấc vàng này, Tuyết tỷ tỷ không phải có một biệt thự sao, chỉ cần chúng ta bao ăn ở, lo gì không có người đến?

Hướng Lam nói.

Tuyết Sương Yên có phụ thân là lão bản, sau đó sinh ý phá sản chỉ để lại một biệt thự, cũng không để ý con gái mình, trực tiếp nhảy lầu tự sát, mẫu thân của nàng ở lúc nàng còn rất nhỏ đã qua đời.

- Còn thiết bị thì sao? Thiết bị du hí Thần Lâm đều là loại cá nhân, chỉ cần có người dùng thiết bị này, người khác không thể tiếp tục dùng. Game thủ có năng lực mua thiết bị sẽ không coi trọng phòng làm việc nhỏ của chúng ta, không có tiền mua thiết bị tám phần mười không phải cao thủ gì, chúng ta dùng tiền mời người khác tới, không phải cao thủ còn chưa tính, vạn nhất đối phương làm hai ngày liền đi, như vậy nên như thế nào cho phải?

Cơ Như Nguyệt nhíu mày nói.

- Rất đơn giản, ký kết hợp đồng, ít nhất phải làm nửa năm mới có thể ly khai phòng làm việc. Bất quá coi như chúng ta bán đi tất cả nội y ở đây trong một tuần lễ, hơn nữa còn dư lại một ít tiền, tối đa cũng chỉ có hơn ba vạn, cũng chính là chúng ta tối đa chỉ có thể mời hai người, còn nhất định phải để lại một ít tiền sinh hoạt phí.

Tuyết Sương Yên thản nhiên nói.

Mấy nữ hài trải qua một series thương nghị, Hướng Lam đi đăng tin tức thuê người, Hướng Lâm thì ở cửa tiệm đồ lót dán thông báo tuyển dụng.

…

Sau sáu ngày, trong phòng làm việc một xưởng sửa xe.

- Thạch ca, ngươi thật đẹp trai!

Một thiếu phụ cũng không tính xinh đẹp, nhưng có chút phong vận dán vào người Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc ở nhà xưởng này sửa xe, lão bản gọi Long ca, đây là lão bà Phượng tỷ của hắn, cụ thể tên gọi là gì, Thạch Trung Ngọc cũng không rõ ràng, chỉ biết bọn họ và xã hội đen cấu kết.

Thạch Trung Ngọc rất sợ gây phiền toái cho mình, vội vã kéo ra một chút khoảng cách:

- Phượng tỷ, xin không nên như vậy, người khác thấy được sẽ không tốt với danh tiếng của chị.

Phượng tỷ lơ đễnh dán lên, nhào vào trong lòng Thạch Trung Ngọc, nũng nịu nhỏ nhẹ nói:

- Đừng nghiêm túc như vậy, hiện tại là thời đại gì a? Hơn nữa ở trong phòng làm việc, ngươi sợ gì chứ?

Thạch Trung Ngọc hơi khó coi, đẩy ra thiếu phụ xinh đẹp trong ngực, nhưng hai tay vừa đẩy thiếu phụ, Phượng tỷ duyên dáng gọi to một tiếng, lúc này cửa bị đẩy ra.

Lão bản xưởng sửa xe Long ca đi đến, vừa lúc nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đang sờ bộ ngực lão bà của hắn, cái này còn nhịn được sao? Long ca nổi trận lôi đình:

- Thạch Trung Ngọc, cái tên tạp chủng này, có phải không muốn sống hay không? Dám đùa giỡn lưu manh với lão bà ta?

Phượng tỷ thay đổi tư thế lúc trước, mặt mang nước mắt nhào tới trong lòng Long ca:

- Long ca, ngươi phải làm chủ cho ta! Thạch Trung Ngọc, cái cầm thú này thừa dịp ngươi không có nhà, muốn ** ta. Ô ô...

Long ca vội vã an ủi lão bà của mình, xanh mặt trừng mắt nhìn Thạch Trung Ngọc. Trong lòng Thạch Trung Ngọc cũng buồn bực, vì sao loại chuyện như vậy sẽ phát sinh ở trên người lão tử? Tiện nhân, Khổng Tử nói qua, nữ nhân trở mặt còn nhanh hơn lật sách, lời này thật không giả, nói khóc liền khóc.

- Long ca, ta thề với trời, ta thực không có đùa giỡn lão bà của

ngươi, ngươi cũng không nhìn một chút dung mạo của lão bà ngươi ra sao? Không đứng đắn như vậy, dáng dấp xấu như vậy, khuôn mặt lòe lẹt, tựa như hiện trường tai nạn xe cộ, nếu như xác chết nhìn thấy Phượng tỷ, nhất định sẽ mặc cảm.

Thạch Trung Ngọc thẳng thắn nói, không chút chú ý tới sắc mặt của Long ca càng ngày càng kém.

- Rõ ràng chính là nàng tham luyến sắc đẹp của ta, muốn gây rối ta nha.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc thành khẩn nói.

- Thằng nhóc, ngươi dám vũ nhục lão nương như thế?

Mới vừa rồi Phượng tỷ còn khóc lóc sắc mặt trở nên dữ tợn, trừng mắt nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc ở dưới dâm uy của Phượng tỷ chỉ phải cung kính nói:

- Được rồi, ta sai, ngài là tiên nữ hạ phàm.

Phượng tỷ nghe lời này, tâm lý thoải mái, nhưng Thạch Trung Ngọc lại bổ sung một câu:

- Đáng tiếc khuôn mặt lại hạ xuống trước.

Long ca tức giận hừ một tiếng:

- Thạch Trung Ngọc, ngươi con mẹ nó, lão tử tìm người giết chết ngươi tin không? Ý đồ làm chuyện cẩu thả với lão bà của ta, còn chửi bới lão bà ta, ngươi con mẹ nó, cút cho lão tử.

Thạch Trung Ngọc cười khổ:

- Xem ra tháng này là làm không công, thật con mẹ nó bi kịch, ngày mai là có thể lãnh lương, ngày hôm nay lại xảy ra việc.

Thạch Trung Ngọc ra khỏi xưởng sửa xe, đột nhiên nghĩ tới điện thoại di động của mình còn rơi vào trong phòng làm việc, vì vậy xoay người đi vào, đi tới cửa phòng làm việc, để tay ở trên chốt

cửa, đang định đẩy vào, lại nghe bên trong có tiếng đối thoại.

- Lão bà, lời được hơn hai ngàn, tiểu tử kia là làm không công, ha ha.

Thanh âm của Long ca có chút hèn mọn.

- Haha, vì không mất hai ngàn, ngươi ngay cả lão nương cũng không đếm xỉa đến, bị tiểu tử kia sờ soạng một cái, còn dám tổn hại ta.

Phượng tỷ bất mãn nói.

Thạch Trung Ngọc nghe đến đó, nơi nào còn có thể không biết mình bị người hại? Một cước đá tung cửa, Long ca sửng sốt một chút, sau đó sắc mặt âm lãnh nói:

- Tiểu tử, ngươi đều nghe hết phải không? Bất quá ngươi biết thì thế nào? Lão tử là sẽ không trả tiền ngươi, hơn nữa ngươi cũng đã sờ soạng lão bà của ta, nhanh cút đi...

Long ca lời nói chưa nói xong, trên bụng liền trúng một cước, Thạch Trung Ngọc cũng không phải dễ trêu, nếu như vừa rồi một màn kia là ngoài ý muốn thì thôi, Long ca cũng không phải hiền lành gì, có quan hệ tới xã hội đen, Thạch Trung Ngọc tự nhận không may, nhưng nếu sự tình có người cố ý an bài, Thạch Trung Ngọc sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy.

Trên bụng Long ca trúng một cước, còn không có đứng thẳng thắt lưng, trên mặt lại bị đánh một quyền, phun ra một ngụm nước đắng, té trên mặt đất, Thạch Trung Ngọc cũng là cao thủ đánh nhau, biết rõ đạo lý nhất cổ tác khí, không để cho hắn cơ hội khôi phục, không ngừng đấm đá Long ca nằm dưới đất.

Long ca là người trong hắc đạo, nhưng có mấy năm không động thủ, cả ngày vui chơi giải trí, thân thủ đã sớm không được như xưa, đánh không lại, cũng chỉ có thể cam đoan không bị đối phương đánh chết, khom người, che chở khuôn mặt, nằm nghiêng trên mặt đất, bảo vệ bộ vị yếu hại của mình.

Thạch Trung Ngọc tức giận trùng thiên, chỉ lo đánh Long ca, căn bản không có chú ý tới Phượng tỷ ở một bên len lén lấy ra điện

thoại, bấm một dãy số.

Một lát sau, Thạch Trung Ngọc đánh hơi mệt, nhìn Long ca nằm dưới đất, phỏng chừng đã không có ý thức gì, xưởng sửa xe cái gì cũng thiếu, chính là không thiếu binh khí, Thạch Trung Ngọc cầm lên một cái cờ lê, hung hăng đập vào trên đùi Long ca.

Kèm theo Long ca gào thảm còn có tiếng gảy xương, Phượng tỷ chỉ là một nữ nhân, nơi nào thấy qua tràng diện bực này, sợ đến hét lên một tiếng, tê liệt ngã xuống đất, sắp khóc ra, cực kỳ đáng tiếc, ngày hôm nay vì đánh đuổi Thạch Trung Ngọc, những người khác đều không có nhà, trong xưởng sửa xe chỉ có Thạch Trung Ngọc, Long ca, Phượng tỷ, không ai cứu nàng.

Thạch Trung Ngọc nắm cờ lê, trên mặt mang nụ cười tà ác:

- Xú kỹ nữ, không cần phải sợ, Thạch ca là người tốt.

Nhận lời mời

DTV-EBOOK.COM.VN

- Van cầu ngươi, bỏ qua cho ta đi, Thạch ca, chủ ý đều là Long ca ra, không liên quan gì tới ta.

Phượng tỷ một bên cầu xin tha thứ, một bên lui về phía sau.

Thạch Trung Ngọc từ trên bàn cầm lại điện thoại di động của mình, bỏ vào trong túi, xoay người rời đi, hiển nhiên hắn cũng không tính chấp nhặt nữ nhân. Sắc mặt Phượng tỷ âm lãnh nhìn chằm chằm bóng lưng của Thạch Trung Ngọc, nàng biết người nàng gọi điện thoại chẳng mấy chốc sẽ tới, hiện tại không thể thả Thạch Trung Ngọc đi.

Phượng tỷ hạ quyết tâm, cũng không biết từ địa phương nào rút ra một con dao nhỏ đâm về phía Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc cũng khinh thường, không có phòng bị nữ nhân này. Lỗ tai nghe được sau lưng có thanh âm xé gió, thầm nghĩ không tốt, vội vàng né tránh qua bên trái, người ngược lại tránh ra không có thụ thương, chỉ là y phục bị rạch ra một lỗ hổng lớn.

Hiện tại Thạch Trung Ngọc thật có thể nói là giận không kiềm được, mình chỉ có hai bộ y phục, lại bị người làm hư một bộ, cái này còn có chút nhân tính sao? Thạch Trung Ngọc phẫn nộ nhìn Phượng tỷ, Phượng tỷ vốn có chút sợ, bây giờ còn bị Thạch Trung Ngọc nhìn chòng chọc càng khẩn trương, dao trong tay không tự chủ được rơi trên mặt đất, Thạch Trung Ngọc mắng:

- Xú kỹ nữ, dám làm rách y phục của lão tử? Ngươi đừng trách ta.

Phượng tỷ sợ đến liên tiếp lui về phía sau:

- Thạch ca, ta không phải cố ý, vừa rồi ta chỉ bất quá là muốn cùng ngươi đùa một chút mà thôi.

Thạch Trung Ngọc ôn nhu cười cười nói:

- Không cần khẩn trương, ta lần nữa cường điệu một lần, ta là người tốt.

Thạch Trung Ngọc vừa nói vừa đi về phía Phượng tỷ, đi tới bên người Phượng tỷ, Thạch Trung Ngọc nắm cổ áo của Phượng tỷ, dùng sức xé ra, theo thanh âm y phục xé nát, trong vạt áo nhất thời lộ ra tảng lớn da thịt trắng noãn.

- Thạch ca, không nên như vậy...

Phượng tỷ hoảng sợ thét lên.

- Tư sắc của ngươi ta còn chướng mắt, không cần khẩn trương như vậy, chỉ bất quá ngươi làm hỏng quần áo của ta, ta muốn trả thù một chút, xé nát ngươi hai bộ quần áo a.

Lại nghe được thanh âm quần áo xé rách, lần này là quần của Phượng tỷ bị bong ra từng màng. Hiện tại trên người Phượng tỷ chỉ còn lại đồ lót, run rẩy lui về phía sau.

- Không có việc mặc quần jean làm gì, làm khó xé như vậy.

Trên mặt Thạch Trung Ngọc mang nụ cười sáng lạn, dường như đang làm việc tốt gì.

Khóe mắt Phượng tỷ mang theo lệ ngân, khóc thút thít nói:

- Thạch ca, y phục ngươi cũng xé rồi, bây giờ có thể đi chưa?

Hiện tại Phượng tỷ không muốn kéo dài thời gian đợi người tới nữa, rất sợ Thạch Trung Ngọc thú tính quá độ nhào tới trên người nàng.

Thạch Trung Ngọc từ trên bàn cầm lấy một điếu thuốc châm lửa, hút một hơi, đang muốn xoay người rời đi, lại nghe phía ngoài có tiếng ầm ỉ, còn có tiếng kim loại va chạm, sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, biết rõ nhất định là người Phượng tỷ gọi tới, đi tới bên người Phượng tỷ, một cước đá vào trên mặt của nàng.

Lúc này, cửa ban công bị bạo lực đá văng, phần phật một cái, xông vào hơn mười người, trong tay mỗi người đều cầm ống tuýp... Phòng làm việc không lớn, chỉ có hơn mười thước vuông, lập tức

trở nên chen chúc.

Long ca nguyên bản đã ngất đi, thời điểm người tiến vào ngay lập tức liền "tỉnh", giùng giằng leo đến bên người đối phương, oán hận trừng mắt chỉ Thạch Trung Ngọc:

- Xú tiểu tử, ngày hôm nay ngươi mơ tưởng còn sống rời đi nơi đây.

Thạch Trung Ngọc thở dài, biết ngày hôm nay việc này không có khả năng làm tốt, nhổ ra tàn thuốc trong miệng, nắm thật chặt cờ lê trong tay, tùy thời chuẩn bị làm lớn một trận.

Phượng tỷ thừa dịp Thạch Trung Ngọc đang cùng những người này giằng co, bằng tốc độ kinh người tách ra phạm vi công kích của Thạch Trung Ngọc, vọt tới bên người Long ca, sau đó nhìn người cầm đầu nói:

- Huy ca, tên hỗn đản này đập gảy chân Long ca, ngài cần phải báo thù cho chúng ta.

Huy ca cũng không nói lời nào, chỉ ngưng mắt nhìn Thạch Trung Ngọc, một tiểu đệ bên người hắn nhìn thấy một thiếu phụ hơi có phong vận, cả người trần trụi chỉ còn đồ lót, trong lòng có chút gây rối, muốn biểu hiện một phen:

- Yên tâm đi Phượng tỷ, bây giờ chúng ta sẽ phế hắn.

Nói xong tiểu đệ này quơ ống tuýp trong tay, vọt tới Thạch Trung Ngọc, căn phòng quá nhỏ, tiểu đệ này cách Thạch Trung Ngọc cũng quá gần, Huy ca còn chưa kịp ngăn cản, tên tiểu đệ này đã vọt tới trước mặt Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc thấy ống tuýp bay tới, trong lòng nhất thời khó chịu, cầm cờ lê đánh thẳng đến sống mũi của đối phương, Thạch Trung Ngọc rõ ràng là xuất thủ sau, cái này tất cả mọi người nhìn thấy, nhưng không biết vì sao, tên tiểu đệ kia dĩ nhiên trúng chiêu trước.

Mũi bị đập sai lệch, không ngừng phun máu, ngất đi. Thạch Trung Ngọc ngược lại một chút sự tình cũng không có.

Mọi người thấy người mình bị đánh ngã, không khỏi tức giận trùng thiên, đang chuẩn bị chen nhau lên bắt Thạch Trung Ngọc, chỉ nghe Huy ca hét lớn một tiếng:

- Toàn bộ đều dừng tay cho ta.

Huy ca đi tới trước mặt Thạch Trung Ngọc, cực kỳ khách khí hỏi.

- Xin hỏi, ngài có phải Thạch ca hay không?

Trong lòng Thạch Trung Ngọc run lên, hắn hiểu được, Huy ca trước mắt xưng hô Thạch ca, cùng Phượng tỷ gọi Thạch ca không phải một hàm nghĩa.

Hai năm trước, Huy ca từng có vinh hạnh gặp qua Thạch Trung Ngọc một lần, hai năm thời gian, dáng dấp của Thạch Trung Ngọc có một ít biến hóa, có chút không quá xác định. Nhưng thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thạch Trung Ngọc, sau đó trầm mặc không nói, trong lòng liền hiểu:

- Thạch ca, tiểu thư rất nhớ ngài, trở về đi.

Thạch Trung Ngọc run rẩy từ trong túi lấy ra một điếu thuốc ngậm lên miệng, Huy ca vội vã lấy bật lửa giúp Thạch Trung Ngọc châm lửa.

Đám tiểu đệ chung quanh còn có Long ca, Phượng tỷ đều sợ ngây người, Huy ca ở khu vực này là lão đại duy nhất, bọn họ khi nào gặp qua Huy ca ăn nói khép nép như thế, còn tự mình châm thuốc.

Nhất là Long ca và Phượng tỷ, đã triệt để choáng váng, mình dường như đắc tội đại nhân vật nào đó, nhưng dạng đại nhân vật này tại sao lại ở trong trạm sửa xe của bọn hắn làm công?

Trong phòng làm việc nho nhỏ, Thạch Trung Ngọc hút thuốc, những người khác không dám thở mạnh, đợi đến điếu thuốc cháy hết, Thạch Trung Ngọc há miệng:

- Nàng... Quên đi, ta đi trước.

Lúc đầu Thạch Trung Ngọc muốn hỏi.

- Hiện tại nàng có khỏe không?

Nhưng lời đến khóe miệng, lại nuốt trở vào.

Thạch Trung Ngọc đi ra phòng làm việc, đám tiểu đệ thấy nhân vật lão đại mình cũng ăn nói khép nép muốn đi, nào dám ngăn cản? Ngoan ngoãn nhường ra một con đường.

Đợi Thạch Trung Ngọc đi rồi, một tiểu đệ hỏi.

- Huy ca, người nọ là ai?

Huy ca thở dài nói:

- Các ngươi không nên hỏi, biết nhiều, đối với các ngươi không có chỗ tốt gì, chuyện này ta phải bẩm báo tiểu thư mới được.

Sau đó hung hăng trợn mắt nhìn Long ca cùng Phượng tỷ:

- Chiêu đãi hai người kia thật tốt cho ta.

Long ca cùng Phượng tỷ thực là khóc không ra nước mắt, nguyên bản bọn họ chỉ coi Thạch Trung Ngọc là một người thường, muốn khi dễ thế nào thì khi dễ thế đó, có ai nghĩ đến, mang đến cho mình đại phiền toái như thế.

Bầu trời mông lung, ngưng kết mây đen, giống như ao đầm hoàn toàn tĩnh mịch.

Thạch Trung Ngọc mê mang đi ở trên đường cái, tâm tình giống như thời tiết này, tràn đầy u ám, nhớ lần trước thời điểm tâm tình thấp như vậy, là đêm trước lễ Giáng sinh năm 2008, siêu sao Ai Iijima vẫn lạc.

Không biết qua bao lâu, Thạch Trung Ngọc mới nhớ, còn không có tìm Long ca lấy tiền lương, bất quá đã đi xa như vậy, vẫn là thôi đi, lần sau có cơ hội lại đi lấy.

Sờ sờ trong túi, chỉ có mười đồng tiền, bỗng nhiên nghĩ đến chủ nhà bảo ngày mai còn không có tiền sẽ đuổi hắn, cười khổ thở dài, vẫn là dọn đi a! Huy ca gì kia, xem ra ở Thượng Hải là không có cách nào ở lại nữa rồi. Ở Thượng Hải một năm, thật đúng là không

muốn ly khai.

Thạch Trung Ngọc đi tới, lại thấy được một tấm áp-phích sặc sỡ dán ở trên cột giây điện, dưới lòng hiếu kỳ điều khiển, Thạch Trung Ngọc đi tới nhìn một chút.

Tờ áp-phích này rất hoa lệ, dĩ nhiên là thông báo tuyển dụng, hơn nữa còn dán bên cạnh quảng cáo bệnh lây qua đường sinh dục... Thạch Trung Ngọc cảm thấy có chút buồn cười, hắn chưa từng thấy qua thông báo tuyển dụng nào bá đạo như vậy.

Ánh mắt Thạch Trung Ngọc nhìn bốn chữ "bao ăn bao ở", nếu như chưa thấy Huy ca, Thạch Trung Ngọc sẽ không chút do dự nhận lời mời, nhưng hôm nay coi như thôi, đã sắp ly khai Thượng Hải. Nhưng Thạch Trung Ngọc lại thấy được thông báo tuyển dụng công tác là "Game thủ".

Đầu óc Thạch Trung Ngọc nhanh hoạt động lên, game thủ? Đó chính là cả ngày buồn bực ở trong phòng, chơi game, điều này cũng ý nghĩa những người kia căn bản tìm không được mình, luôn không có khả năng chạy vào trong phòng làm việc tìm mình a! Hơn nữa đối với một người trong túi chỉ còn lại có 10 đồng tiền, ngày mai còn không có chỗ ở mà nói, sức dụ dỗ của "bao ăn bao ở" quá lớn.

Thạch Trung Ngọc cẩn thận nhìn thông báo tuyển dụng một lần.

Phòng làm việc Hinh Vũ đặc biệt ở toàn quốc tuyển nhận 1-2 người chơi Thần Lâm.

Yêu cầu: game thủ Trung Quốc, xếp hạng trên 50 vạn.

Đãi ngộ: Bao ăn bao ở, tiền lương 500 thêm trích phần trăm, miễn phí cung cấp thiết bị du hí.

Địa điểm phỏng vấn: Đi về phía trước mười thước, quẹo phải.

Thạch Trung Ngọc có chút không nói nổi, mới tuyển một hai người, còn nhét chung với biển quảng cáo bệnh lây qua đường sinh dục, còn không biết xấu hổ nói nhận người toàn quốc?

Bất quá hiện tại Thạch Trung Ngọc chỉ nhằm vào bao ăn bao ở,

nên lười quản điểm ấy, chỉ là bảng xếp hạng game thủ Trung Quốc là thứ gì?

Thạch Trung Ngọc suy tính phải làm sao mới có thể lừa bịp qua, vội lấy điện thoại di động ra, dự định lên mạng tra bảng xếp hạng kia là cái gì, nhưng sau khi cầm điện thoại ra, Thạch Trung Ngọc mới nhớ điện thoại cùi bắp của mình căn bản không có cái công năng xa sỉ kia.

Thạch Trung Ngọc nói thầm một tiếng:

- Liều mạng, không thành công, cùng lắm thì rời Thượng Hải.

Thạch Trung Ngọc dựa theo thông báo tuyển dụng, đi về phía trước khoảng chừng mười thước, sau đó quẹo phải, ngẩng đầu nhìn lên, là một cửa hàng nhỏ, xuyên thấu qua thủy tinh nhìn, có mấy mô hình người, còn có một chút quần áo treo trên giá, xem ra nơi này là bán quần áo. Bất quá bên trong không có bất kỳ hàng hóa gì, đoán chừng là bán sạch hàng tồn, chuẩn bị chuyên tâm tham gia Game Online.

Sau đó hắn ngẩng đầu, ngắm bảng hiệu cửa hàng.

Ông trời của ta! Tiệm đồ lót!!!

Cơ Như Nguyệt

DTV-EBOOK.COM.VN

- Như Nguyệt tỷ, đừng nói nữa, ngày hôm nay cả ngày không người đến nhận lời mời, ngày mai du hí lại bắt đầu, vậy phải làm sao bây giờ? Mấy ngày qua có vài cái coi như không tệ, các ngươi đều cự tuyệt, hiện tại thảm a!!

Hướng Lam ở trong điện thoại nói.

- Tới người chỉ cần hiểu chút kỹ thuật liền thu? Ah, tốt. Cái gì! Các ngươi đã mua năm bộ thiết bị? Nhất định phải chiêu một người? Được rồi, các ngươi về sớm một chút.

Hướng Lam cúp điện thoại, buồn bực cầm lấy tờ báo trên quầy, nhàm chán lật xem.

Những người khác đều đi ra ngoài mua thiết bị du hí, chỉ còn lại Hướng Lam một người đang trông tiệm đợi người tới nhận lời mời, cũng không biết có phải vì tiệm đồ lót hay không, làm cho rất nhiều người tới nhận lời mời ngắm mà lùi bước, đối với phòng làm việc Hinh Vũ không ôm ấp lòng tin trở về, hay là nguyên nhân gì, chỉ có mấy người tới nơi này nhận lời mời.

Thật vất vả tới mấy người, Cơ Như Nguyệt hỏi một ít vấn đề tương quan, chỉ lắc đầu than khổ, nói quá kém, không muốn bọn họ, hôm nay là ngày cuối cùng, mua hơn một bộ thiết bị du hí, ngày hôm nay mặc kệ thế nào, cũng phải thu một người lại nói.

Lúc này Thạch Trung Ngọc đẩy cửa vào, quản hắn là cửa hàng gì, có việc làm là được.

Thạch Trung Ngọc đi vào tiệm đồ lót, liền thấy được Hướng Lam ở bên quầy, quan sát tỉ mỉ một lần.

Đó là một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, ăn mặt đơn giản, vóc người có thể nói gần như hoàn mỹ, mắt to thanh thuần như mộng huyễn, chỉ liếc mắt nhìn, cũng làm người ta tim đập thình thịch,

tóc dài xõa vai, giống như Dao Trì tiên nữ.

Thạch Trung Ngọc đi tới trước mặt Hướng Lam, ngơ ngác nói không ra lời.

Hướng Lam ôn hòa cười:

- Ngươi là tới phòng làm việc Hinh Vũ chúng ta nhận lời mời sao?

- Vâng.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói.

- Ngươi ở trên bảng xếp hạng game thủ Trung Quốc xếp bao nhiêu?

Hướng Lam hỏi, tuy nói hiện tại chỉ tùy tiện thu một cái, đơn thuần chỉ vì không muốn đạp hư một bộ thiết bị du hí, nhưng nên hỏi còn phải hỏi.

- Hơn ba mươi vạn.

Thạch Trung Ngọc bịa chuyện, Thạch Trung Ngọc tin tưởng, cho dù là ở địa phương tàng long ngọa hổ như Trung Quốc, sau mấy trăm ngàn người, hẳn đều là không sai biệt lắm, hầu như không có chênh lệch gì mới đúng. Quả nhiên biểu tình của Hướng Lam không có phản ứng gì lớn, đoán đúng!

- Vậy làm phiền ngươi đăng nhập một Website, ta kiểm nghiệm một chút.

Hướng Lam chỉ chỉ máy tính.

Trên đầu Thạch Trung Ngọc toát ra mồ hôi lạnh, đi tới trước mặt máy tính, ngồi xuống nhìn mặt bàn đờ ra, trong lòng thầm hận, một địa phương bán đồ lót tại sao có thể có máy tính, cái bảng xếp hạng game thủ chó má kia là vật gì cũng không biết, nào có tài khoản có thể cung cấp hắn đăng nhập? Còn nữa, bảng xếp hạng kia ở đâu hắn cũng không biết.

Thạch Trung Ngọc ở trong lòng cuồng hô:

- Địa chỉ trang web là cái gì???

Hướng Lam kỳ quái nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Làm sao vậy?

- Ta đã quên địa chỉ trang web.

Thạch Trung Ngọc vô liêm sỉ nói.

Hướng Lam có chút buồn bực giúp hắn mở Website:

- Ngươi đã bao lâu không có đăng nhập qua? Ngay cả địa chỉ trang web đơn giản như vậy cũng không nhớ kỹ?

- Hơn nửa năm, trong khoảng thời gian này vẫn đang làm công việc khác.

Thạch Trung Ngọc vừa nói, một bên làm bộ đăng nhập, liên tục mấy lần, đều không vào được, không có cái tài khoản này a.

Thạch Trung Ngọc giả vờ kinh ngạc tiếp tục đăng nhập, lại thử mấy lần, sau đó vẻ mặt buồn bực nhìn Hướng Lam, còn chưa lên tiếng, Hướng Lam đã hỏi trước:

- Ngươi sẽ không phải ngay cả tài khoản của mình cũng quên hết chứ?

Thạch Trung Ngọc phát ra từ phế phủ thừa nhận nói:

- Ngươi quá thông minh, này cũng bị ngươi đoán được, ngươi là thần sao?

Hướng Lam buồn bực nhìn Thạch Trung Ngọc, để tâm lý của Thạch Trung Ngọc có chút lo lo.

Hướng Lam nói:

- Lấy CMND ra ta xem một chút.

- Làm gì?

Thạch Trung Ngọc hơi nghi hoặc.

- Nói nhảm, không nhìn ngươi có CMND hay không, làm sao có thể yên tâm để cho ngươi công tác ở nơi này?

Hướng Lam liếc mắt, nếu như không phải trời sắp tối, lại tìm không được người, Hướng Lam mới sẽ không thu Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc ngoan ngoãn giao ra CMND, chờ đợi kết quả.

Hướng Lam nhìn một chút, cảm giác CMND này không giống như giả hỏi.

- Ngươi tên Thạch Trung Ngọc?

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

- Ta gọi Hướng Lam, ngươi kêu ta Tiểu Lam là tốt rồi, ngươi trở về thu thập đồ đạc một chút, sau đó đến địa chỉ này.

Hướng Lam đưa cho Thạch Trung Ngọc một tờ giấy nhỏ.

Thạch Trung Ngọc nhìn một chút, giật mình nói:

- Khu đô thị Lý Tưởng? Địa phương kia không phải khu biệt thự sao? Đi chỗ đó làm gì?

- Đó là tài sản của phụ thân người sáng lập phòng làm việc để lại, địa điểm công tác ở đó, buổi tối hôm nay ngươi phải dời qua. Nếu như buổi tối hôm nay ngươi không thể tới, ta liền tuyên bố ngươi bị khai trừ. Vì chúng ta đã đóng cửa hàng này, lát nữa sẽ đi ngay.

Hướng Lam nói.

Thạch Trung Ngọc tuân lệnh, lập tức dùng 10 đồng tiền huy nhất, đón xe trở lại chỗ ở của hắn, hắn không có đồ đạc gì, một cái túi là đủ rồi, một bộ áo sơmi, một cái quần, một cái quần lót, còn có một chút vụn vặt, được rồi, thiếu chút nữa đã quên, còn có tứ đại tác phẩm nổi tiếng.

Đừng nhìn Thạch Trung Ngọc không có học cao, tốt nghiệp trung học liền không tiếp tục, nhưng hắn rất đam mê sách vở.

Thạch Trung Ngọc sinh ra ở nông thôn, phụ mẫu hắn chưa từng đi học, có người nói thời điểm Thạch Trung Ngọc sinh ra, phụ thân của hắn ở trong bệnh viện nghe người khác đàm luận Thạch Trung Ngọc trong Hiệp Khách Hành, cảm thấy tên này cũng không tệ lắm, cũng không đi hỏi người khác Thạch Trung Ngọc là loại người gì, liền trực tiếp lấy xuống.

Kết quả mẫu thân Thạch Trung Ngọc vừa sinh Thạch Trung Ngọc liền chết, năm hắn mười ba tuổi phụ thân hắn cũng chết, Thạch Trung Ngọc dựa vào chút tiền dư trong nhà cùng chính phủ tiếp tế mới miễn cưỡng học hết sơ trung.

Sau khi học hết sơ trung, Thạch Trung Ngọc đã cơ bản không còn tiếp xúc tới sách vở, nhưng tứ đại tác phẩm nổi tiếng, Kim Bình Mai, Mộng Kim Tiên, Đăng Thảo Hòa Thượng, Hồ Lô Dấm Chua, Thạch Trung Ngọc lại đọc thuộc làu.

Ở trong tiếng mắng chửi của chủ nhà, Thạch Trung Ngọc đi tới lối đi bộ, lúc này trên bầu trời bắt đầu rơi xuống mưa nhỏ, Thạch Trung Ngọc thở dài, Thanh Triều Khang Hi Hoàng Đế ở 23 tuổi đã có công tích vĩ đại, bình tam phiên, diệt Ngao Bái.

Người so với người tức chết người, hàng so với hàng muốn ném hàng. Mình cũng 23 tuổi, vẫn hồn hồn ngạc ngạc.

Vỗ đầu một cái, để cho mình thanh tỉnh một chút, nghĩ một ít sự tình vui vẻ a. Được rồi, Hoàng Đế Đồng Trị thời điểm 23 tuổi đã chết bốn năm, Thạch Trung Ngọc cảm giác mình còn tốt chán.

Khẽ hát liền đi.

Mưa càng lúc càng lớn, Thạch Trung Ngọc bị tình thế ép buộc, quyết định đón xe.

Ngăn lại một chiếc xe taxi, nghe Thạch Trung Ngọc nói đi khu đô thị Lý Tưởng, tài xế sửng sốt một chút, chỗ kia ở đều là người có tiền, lại còn phải đón xe?

Ở trên xe, đầu óc Thạch Trung Ngọc tính toán thật nhanh, phải làm sao mới có thể không trả tiền xe? Mới vừa đón xe trở về, trong túi chỉ còn lại có mấy đồng tiền.

Rất nhanh, xe lái đến cửa khu đô thị Lý Tưởng, Thạch Trung Ngọc làm bộ lật túi tiền, sau đó bất đắc dĩ nói:

- Ta quên mang tiền, có thể cho khất hay không?

Tài xế nhíu mày, Thạch Trung Ngọc mặc một bộ y phục vừa bẩn vừa nát, thật sự là không giống kẻ có tiền, tài xế hỏi.

- Ngài ở nơi này sao?

- Coi như vậy đi!

Thạch Trung Ngọc nói.

- Vậy ngài có thể tìm bảo vệ vay tiền a, mới 30 đồng. Loại khu biệt thự này, bảo vệ nhất định đều rất có trách nhiệm, không thể nào không biết ngươi a?

Tài xế nói.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt một chút, đúng vậy, coi như tài xế này buông tha mình, cần phải làm sao mới có thể đi vào? Vội vã móc ra tờ giấy Hướng Lam cho hắn, Thạch Trung Ngọc nhớ kỹ phía trên có một số điện thoại.

Móc ra điện thoại cũ nát, đẩy cửa taxi, mưa đã tạnh. Bấm số này, nghe điện thoại chính là một nữ nhân:

- Chào ngươi, xin hỏi ngươi tìm ai?

- Chào, ta là người nhận lời mời phòng làm việc của các ngươi, hiện tại ta ở cửa chính của khu đô thị Lý Tưởng, Hướng Lam bảo ta tới nơi này, có thể làm phiền ngươi tới cửa tiếp ta hay không? Bảo vệ không cho ta vào.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Chào ngươi, ta là Cơ Như Nguyệt, cũng là một thành viên của phòng làm việc Hinh Vũ, ngươi đưa điện thoại cho bảo vệ, ta nói với hắn.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực, bây giờ không phải là sự tình không vào cửa biệt thự được, mà là giải quyết đồng chí tài xế a.

- Ngoại trừ bảo vệ cửa, còn có một cản trở, ta đi xe tới, thế nhưng không có tiền trả tiền xe...

Thạch Trung Ngọc có chút xấu hổ nói.

Đầu kia trầm mặc một chút, đoán chừng là bị độ dầy mặt da của Thạch Trung Ngọc làm cho kinh động, một ngày chưa làm, để lão bản bỏ tiền, người bình thường thật đúng là làm không được.

- Vậy ngươi chờ chút, ta lập tức sẽ tới.

Cơ Như Nguyệt nói xong cũng cúp điện thoại.

- Bạn thân, chờ chút nữa, vợ ta lập tức tới ngay, ta người này da mặt mỏng, không quen bảo vệ cửa, không có ý tứ hỏi bọn hắn vay tiền.

Thạch Trung Ngọc vô liêm sỉ nói với tài xế.

Trực tiếp nói Cơ Như Nguyệt còn chưa gặp mặt là vợ của mình, quán thâu cho tài xế taxi một khái niệm, ta chính là ở nơi này, không thiếu tiền.

Chiếm tiện nghi người khác, Thạch Trung Ngọc vẫn không biết, lại ở trong lòng cầu nguyện, người đến là cô gái đẹp, ngàn vạn lần không nên quá xấu, như vậy sẽ rất mất mặt, bất quá vật họp theo loài, người họp theo bầy, Hướng Lam khả ái như vậy, người ở cùng nàng, hẳn cũng không quá kém a?

Tài xế giống như Thạch Trung Ngọc dự liệu, theo bản năng cho rằng Thạch Trung Ngọc là người ở đây, là một kẻ có tiền, giọng nói cũng khách khí vài phần.

Thạch Trung Ngọc đốt một điếu thuốc, dựa vào xe taxi, kiên nhẫn chờ Cơ Như Nguyệt. Rất nhanh, Cơ Như Nguyệt đến.

Mỹ nữ hơn hai mươi tuổi, đình đình ngọc lập, thân hình cao gầy, người mặc quần dài màu tím nhạt, tóc cột sau lưng, cổ trắng thon dài, khuôn mặt trắng nõn tú lệ, ôn nhu điềm tĩnh, tràn đầy mỹ cảm

cổ điển, càng tản ra một loại phong vận thành thục cùng khí tức cao quý, đôi mỹ nhũ to lớn cao thẳng, thắt lưng tinh tế, thật sự là một mỹ nhân hiếm có.

Nàng kia phảng phất như vô tâm nhìn bên Thạch Trung Ngọc một cái, khóe miệng toát ra nụ cười như có như không, trong nháy mắt Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy tâm trí nổ một tiếng, cả người ngẩn ngơ tại chỗ.

Thẳng đến Cơ Như Nguyệt đi tới bên người Thạch Trung Ngọc, lúc này Thạch Trung Ngọc mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng hỏi Cơ Như Nguyệt mượn 30 đồng tiền, giao cho tài xế, tránh cho tài xế này cùng Cơ Như Nguyệt nói chuyện với nhau. Miễn cho lão bản tương lai biết mình cùng tài xế nói vớ nói vẩn.

Bắt đầu ở chung

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Tài xế nhận tiền, sau đó mỉa mai một câu:

- Vợ của ngươi thật xinh đẹp a.

Tài xế huýt sáo một cái, cực kỳ phách lối lên số, đạp chân ga phóng đi, trên đường tích tụ một ít nước mưa, bắn tung tóe lên người Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc phảng phất như cảm thấy sau lưng có sát cơ, xoay đầu lại, thấy Cơ Như Nguyệt đang dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn, cái ót chảy ra mồ hôi lạnh, Thạch Trung Ngọc không biết nên nói cái gì cho phải.

Cơ Như Nguyệt cũng không phải ngốc nữu, nghe tài xế nói lời này, lập tức liên tưởng đến nam nhân thích khoác lác, trong lòng nhất thời đối với người đàn ông này bớt chút hảo cảm, hung hăng trợn mắt nhìn Thạch Trung Ngọc một cái:

- Đi theo ta đi.

Thạch Trung Ngọc đi theo phía sau Cơ Như Nguyệt, trong lòng mắng thầm, tài xế taxi đáng chết kia thật quá ác, lại ở trước khi đi cho ta chút phiền toái, lần sau nếu như còn có cơ hội gặp mặt, nhất định phải làm tàn hắn.

Bảy rẽ tám quẹo đi tới trước mặt một biệt thự, Cơ Như Nguyệt móc ra chìa khoá mở cửa, Thạch Trung Ngọc đi theo phía sau Cơ

Như Nguyệt vào biệt thự, Thạch Trung Ngọc chỉ thấy trong phòng khách có hai nữ tử đang xem TV.

Một nữ hài chừng hai mươi tuổi, mái tóc thật dài, tự nhiên rơi ở trước ngực, áo đen càng hiển lộ da thịt nàng thắng tuyết, mắt như nước sơn, hai chân thon dài, đôi mi thanh tú càng dụ cho người mơ màng, mũi quỳnh thẳng tắp, vành môi ưu mỹ, có thể xưng phong thái tuyệt sắc, hàn băng trên mặt giống như vạn năm không thay đổi, chẳng những không tổn thương nàng mỹ lệ, ngược lại có loại lãnh diễm mê người.

Mà đổi thành một cái thì là Hướng Lam.

Thạch Trung Ngọc lên tiếng chào hỏi hai nữ nhân, Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực, nữ tử lạnh như băng kia đối với mình hờ hững còn chưa tính, vì sao Hướng Lam chỉ tò mò quan sát mình? Mới tách ra không bao lâu, sẽ không nhanh liền quên ta như thế chứ?

Cơ Như Nguyệt giúp Thạch Trung Ngọc giới thiệu một chút, chỉ cô gái lạnh như băng nói:

- Nàng gọi Tuyết Sương Yên, cũng là chủ nhân biệt thự này, một cô gái khác là Hướng Lâm, tỷ tỷ nàng chính là Hướng Lam.

Thạch Trung Ngọc nhìn Hướng Lâm, Hướng Lâm cùng Hướng Lam giống nhau như đúc, bất kể xem thế nào cũng tìm không ra chỗ phân biệt, Hướng Lâm bị Thạch Trung Ngọc nhìn có chút khó chịu, bất mãn nói:

- Như ngươi vậy cực kỳ không có lễ phép.

Thạch Trung Ngọc cười xấu hổ nói:

- Ngươi và tỷ tỷ ngươi dung mạo quá giống, ta thiếu chút nữa thì không phân biệt được hai người các ngươi.

- Ồ? Thiếu chút nữa? Vậy ngươi có thể phân rõ ta cùng tỷ tỷ? Như Nguyệt tỷ cùng Tuyết Nhi tỷ tỷ dùng một năm mới phân rõ chúng ta a.

Hướng Lâm vừa cười vừa nói.

- Xem như có thể phân rõ a.

Thạch Trung Ngọc có chút hàm hồ nói.

Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên quái dị nhìn Thạch Trung Ngọc, các nàng cùng tỷ muội Hướng Lam ở chung quá lâu, mới có thể cảm giác được ai là ai, nhưng Thạch Trung Ngọc là làm sao phân biệt ra?

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thạch Trung Ngọc nói:

- Từ trên y phục cũng có thể thấy được.

Toàn trường không còn gì để nói.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng mở cửa, mọi người quay đầu nhìn lại, nguyên lai là Hướng Lam trở về, Thạch Trung Ngọc nhìn Hướng Lam một chút, lại nhìn Hướng Lâm một chút, hai người quả nhiên giống nhau như đúc.

- Tất cả mọi người đã đến đủ, hiện tại phòng làm việc của chúng ta tổng cộng là năm người.

Cơ Như Nguyệt nói.

Không nghĩ tới phòng làm việc này toàn bộ đều là mỹ nữ, Thạch Trung Ngọc có chút hưng phấn, cùng nhiều mỹ nữ như vậy ở chung, thời gian nhất định rất thoải mái.

- Nếu Tiểu Lam đã trở về, chúng ta ăn cơm trước đi.

Cơ Như Nguyệt nói.

Hướng Lâm và Tuyết Sương Yên chạy vào nhà bếp bưng cơm nước đã chuẩn bị xong lên bàn, đây là một bàn ăn hình elip bằng đá cẩm thạch, 1 bàn 6 ghế, sắp xếp gọn gàng, trên bàn điêu khắc hình chín con cá chép, tăng thêm một phen tường hòa.

Thạch Trung Ngọc không chút khách khí ngồi ở vị trí gia chủ, mấy nữ hài cũng không để ý, bình thường các nàng cũng là tùy tiện ngồi.

Sau khi cơm nước xong, Thạch Trung Ngọc vỗ bụng nói:

- Thật sự là ăn quá ngon, đã rất lâu chưa ăn no như vậy rồi.

Mấy nữ hài có chút thẹn thùng, Thạch Trung Ngọc ăn ba chén cơm tẻ, còn nhiều hơn các nàng cộng lại, các nàng nguyên bản còn dự định ngày mai có thể ăn một bữa nữa, kết quả bị Thạch Trung Ngọc bao trọn gói, xem ra vẫn tránh không khỏi vận mệnh nấu cơm.

Cơ Như Nguyệt đã sớm chuẩn bị xong hợp đồng đưa cho Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc tùy tiện nhìn mấy lần, phát hiện không có vấn đề gì, không phải là làm ít nhất nửa năm sao, chút lòng thành.

Thấy Thạch Trung Ngọc ký hợp đồng, Cơ Như Nguyệt nói:

- Ta đã nghe Tiểu Lam nói, ngươi ở trong bảng game thủ xếp hạng bất quá mới hơn ba mươi vạn, hơn nữa đã hơn nửa năm không có chơi game, thậm chí ngay cả tài khoản cũng quên hết, kỹ thuật của ngươi cũng không quá cao, ở những du hí khác mà nói, lấy thực lực của ngươi, căn bản không có ngày nổi danh, thế nhưng Thần Lâm không giống, bất kỳ người nào cũng có thể thu được thành công, ta hy vọng ngươi có thể thu được một thành tích tốt.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, Cơ Như Nguyệt tiếp tục nói:

- Phòng của ngươi chính là gian phòng cuối lầu một, đêm nay đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai bảy giờ rưỡi rời giường, tám giờ đúng giờ tiến vào du hí.

- Thân thể của ngươi như thế nào?

Hướng Lâm hỏi.

Có ý tứ gì? Chẳng lẽ mấy nữ nhân này buổi tối muốn cùng ta chơi trò chơi người lớn? Hỏi ta có thể ăn được hay không? Thạch Trung Ngọc ý dâm mơ màn.

- Rất tốt, tuyệt đối không thành vấn đề.

Thạch Trung Ngọc nói.

Thạch Trung Ngọc có chút chột dạ, mình còn là một xử nam, ai biết có được hay không?

Mấy nữ hài nghe Thạch Trung Ngọc nói như vậy, hai mắt lập tức tỏa sáng, dường như tùy thời muốn ăn Thạch Trung Ngọc, sợ đến hai tay Thạch Trung Ngọc che ngực:

- Các ngươi muốn làm gì? Không nên xằng bậy.

Lúc này mấy nữ hài mới ý thức được mình có chút thất thố, Cơ Như Nguyệt giải thích:

- Trò chơi này chia điểm thuộc tính lúc đầu là căn cứ tố chất thân thể an bài, những nữ hài chúng ta hẳn đều chỉ thích hợp chức nghiệp viễn trình, thiếu khuyết một chức nghiệp cận chiến.

Thạch Trung Ngọc đốt một điếu thuốc, mặc dù mấy nữ hài có chút bất mãn, nhưng không nói gì, nam nhân ham chơi game lại không hút thuốc quá ít. Tuyết Sương Yên không biết từ đâu lấy ra một cái gạt tàn dường như mấy năm chưa dùng, tích đầy bụi bậm đưa cho Thạch Trung Ngọc.

Cùng mấy nữ hài tán gẫu một hồi, nhìn TV, thời gian rất nhanh đã đến mười giờ tối, Cơ Như Nguyệt bảo mọi người đi ngủ, các nữ hài chào Thạch Trung Ngọc liền dồn dập lên lầu, nhìn mấy nữ hài đều đi, Thạch Trung Ngọc liền buồn bực, mười giờ ngủ? Đùa gì thế, làm sao có thể ngủ được?

Nhưng mấy nữ hài đều đi, Thạch Trung Ngọc cũng không thể một mình ngồi trong phòng khách, tắt đèn, tắt ti vi, Thạch Trung Ngọc cũng trở về phòng.

Trở lại trong phòng, lúc trước Thạch Trung Ngọc chỉ vào để hành lý rồi đi, vẫn chưa xem xét tỉ mỉ, bây giờ nhìn một cái, phòng này rất lớn, chừng 50 mét vuông, chỉ là đồ dùng trong phòng có chút ít, có vẻ hơi trống không.

Trên bàn để máy vi tính, ngoại trừ một máy máy tính, còn bày một quả cầu, chẳng lẽ đây là mũ trò chơi gì kia! Thạch Trung Ngọc cầm lấy mũ trò chơi nhìn một chút, dưới viên cầu chỉ to bằng bàn tay, làm sao có thể nhét một cái đầu vào? Hắn tò mò lật xem, tìm được

một cái nút.

Thạch Trung Ngọc không chút suy nghĩ, trực tiếp nhấn xuống, mũ giáp đột nhiên nứt ra, cái này làm Thạch Trung Ngọc hoảng sợ, mũ giáp trò chơi này dĩ nhiên từ đỉnh nứt ra, sẽ không một ngày còn chưa làm, liền làm hư vật dụng cty chứ?

Thạch Trung Ngọc nhìn kỹ, thì ra mặt trên vẫn liên tiếp, giống như mở rộng cửa, Thạch Trung Ngọc nhìn đầu khôi, chỗ trống phía dưới vừa vặn bao vây cổ của hắn.

Lấy mũ trò chơi xuống, nằm lại trên giường, trằn trọc ngủ không được, tâm lý mong mỏi có một nữ hài chạy vào.

Thạch Trung Ngọc ở trên giường ảo tưởng cùng mấy mỹ nữ điên loan đảo phượng, khoảng chừng ba giờ khuya mới ngủ.

- A, ta không nhanh được...

- Nhanh lên một chút...

- A, a, dùng sức...

- Nhanh lên một chút, đám người Tiểu Lam còn ở bên ngoài gõ cửa.

Thạch Trung Ngọc dùng sức rung động vài cái, hổ gầm một tiếng, ngã vào trên người Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt đẩy Thạch Trung Ngọc ra:

- Ngươi thật là, đám người Tiểu Lam ở bên ngoài gõ cửa, ngươi còn chơi.

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa, nhéo cự nhũ của Cơ Như Nguyệt một cái:

- Sợ cái gì, lát nữa ta để cho nàng quỳ gối ở trên giường hát thập bát mô.

...

Sáng sớm bảy giờ rưỡi, mấy nữ hài đều tỉnh dậy, làm xong điểm tâm, đã bảy giờ bốn mươi, Thạch Trung Ngọc vẫn còn không có rời giường, Hướng Lam đi qua gọi cửa, kêu nửa ngày cũng không phản ứng, lấy ra chìa khoá dự bị, mở cửa phòng của Thạch Trung Ngọc.

Vừa đi vào, chỉ nghe Thạch Trung Ngọc mơ mơ màng màng nói:

- Như Nguyệt, chúng ta gọi Tiểu Lam đến cùng chơi được không...

Hướng Lam buồn bực nghĩ: Như Nguyệt tỷ không phải ở trong phòng khách sao, sao sẽ xuất hiện ở trong phòng Thạch Trung Ngọc? Cùng nhau chơi? Chơi cái gì?

Đi về phía trước mấy bước, thấy Thạch Trung Ngọc ở trên giường đang ôm gối điên cuồng hôn, chăn bị hắn đạp đến dưới giường, toàn thân chỉ còn quần cộc, một vật đứng vững thật cao, từ biên giới quần cộc lộ ra ngoài...

- A!! Lỏa nam...

Ở trong tiếng thét chói tai của Hướng Lam, Thạch Trung Ngọc rốt cục tỉnh lại, xoa xoa ánh mắt mơ hồ, chỉ thấy Hướng Lam đỏ bừng cả khuôn mặt nhìn chòng chọc vào mình.

- Ngươi làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Hướng Lam phản ứng gì cũng không có, vẫn nhìn chằm chằm Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc theo ánh mắt Hướng Lam nhìn lại.

Di! Sao tiểu đệ đệ lại chạy ra?

Hắn vội vàng nhét tiểu huynh đệ của mình lại, nhặt chăn từ dưới đất lên, bao toàn thân lại:

- Ngươi cái sắc nữ này, chạy tới phòng ta làm gì?

Lúc này Hướng Lam mới phản ứng được, lập tức chạy ra ngoài, kết quả ở cửa đụng phải vài nữ hài nghe được tiếng thét của nàng

vội vàng chạy tới.

- Tiểu Lam, ngươi làm sao vậy? Tên kia không có làm gì ngươi chứ?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Hướng Lam đỏ hồng cả mặt, đẩy các nàng ra.

Thấy Hướng Lam như vậy, còn có biểu lộ kia? Nhất định là Thạch Trung Ngọc khi dễ nàng, 3 nữ hài không chút khách khí xông vào căn phòng của Thạch Trung Ngọc.

Ba nữ hài thấy Thạch Trung Ngọc đang quấn chăn, ngây ngốc nhìn các nàng.

Thạch Trung Ngọc còn chưa mở miệng, Hướng Lâm liền nhào tới, kéo chăn của Thạch Trung Ngọc:

- Ngươi tên hỗn đản này, có phải khi dễ tỷ tỷ của ta hay không? Ta liền biết ngươi không phải người tốt gì.

Thạch Trung Ngọc oan uổng a, ta bị nàng xem hết, cái này còn kêu khi dễ nàng?

Mới vào du hí

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ Như Nguyệt lạnh lùng nhìn Thạch Trung Ngọc, ngày hôm qua người này cùng tài xế vô nghĩa, giả mạo là chồng của nàng, ngày hôm nay còn khi dễ Tiểu Lam, người này không lưu được.

- Tiểu Lâm, ngươi trước buông hắn ra.

Tuyết Sương Yên coi như lãnh tĩnh, dùng giọng nói không mang theo bất luận một tia tình cảm gì hỏi.

- Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Thạch Trung Ngọc vội vàng giải thích:

- Ta làm sao biết? Ta mới vừa tỉnh ngủ, đã nhìn thấy Hướng Lam nhìn chằm chằm vào ta, sau đó nàng liền hô to một tiếng 'lỏa nam', rồi chạy ra ngoài.

Ba nữ hài sửng sốt một chút, nói như vậy, Thạch Trung Ngọc không có khi dễ Hướng Lam, Hướng Lam chỉ là bởi vì thấy thứ không nên thấy, mới xấu hổ đi ra ngoài.

- Vậy vì sao ngươi không mặc quần áo?

Hướng Lâm thở phì phò nói.

- Ta mặc quần cụt.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Ở chỗ này, nhất định phải mặc đồ ngủ. Còn nữa, ngươi nhất định phải xin lỗi tỷ tỷ ta.

Hướng Lâm nói.

Thạch Trung Ngọc cực kỳ buồn bực, chuyện này là sao, bị người nhìn vô ích còn chưa tính, còn phải xin lỗi? Tránh nặng tìm nhẹ,

Thạch Trung Ngọc cũng không có phản ứng cái đề tài "xin lỗi" này, nói:

- Ta không có tiền mua đồ ngủ.

Cơ Như Nguyệt ngăn Hướng Lâm còn muốn lên tiếng:

- Mặc quần áo tử tế, sau đó tới phòng khách ăn sáng, tám giờ chẳng mấy chốc sẽ đến, lần sau rời giường sớm một chút, phát sinh loại chuyện như vậy lần nữa, sẽ trừ tiền lương của ngươi.

Nói xong lôi kéo hai cô bé đi ra phòng.

Thạch Trung Ngọc mặc quần áo tử tế, vào buồng vệ sinh tắm nhanh một phen, sau đó đi tới phòng khách.

Mấy nữ hài đã ăn, Hướng Lam nhìn thấy Thạch Trung Ngọc, đỏ mặt cúi đầu húp cháo.

Đợi Thạch Trung Ngọc ngồi xuống, Cơ Như Nguyệt nói:

- Còn mười phút nữa du hí sẽ bắt đầu, ta sẽ nói với mọi người một lần, sau khi tiến vào du hí, mỗi người tăng thêm bạn thân, bởi vì Tân Thủ Thôn là ngẫu nhiên phân phối, phải đến cấp 10 mới có thể gặp mặt ở Chủ thành, cho nên nếu như vận khí tốt, được phân phối ở cùng một Tân Thủ Thôn, thì phải hành động chung, được rồi, thời điểm ăn cơm trưa mọi người sẽ bàn bạc lại.

- Các ngươi ở trong game tên là gì?

Thạch Trung Ngọc uống một ngụm cháo hỏi.

Cơ Như Nguyệt chau mày:

- Ngày hôm qua không phải đã nói, Hinh Vũ Chi Nguyệt, một chữ trong tên mỗi người cộng thêm phòng làm việc.

- Không được, ta kháng nghị, hai chữ Hinh Vũ vốn đủ nữ tính, Hinh Vũ Chi Ngọc, là tên một nữ nhân thuần túy.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc đau khổ nói.

- Xì... ai bảo ngươi gọi danh tự này.

Hướng Lâm vừa cười vừa nói.

- Vậy ngươi gọi Hinh Vũ Chi Thạch a!! Lại không người quy định ngươi chỉ có thể dùng chữ cuối cùng, Tiểu Tuyết cũng không phải gọi Hinh Vũ Chi Tuyết sao.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc buồn bực gật đầu. Tuy còn không êm tai, bất quá dù sao cũng hơn Hinh Vũ Chi Ngọc a.

Thạch Trung Ngọc uống xong cháo trong chén, hỏi.

- Còn nữa không?

- Ngươi cái tham ăn này, sớm biết ngươi ăn nhiều, trong nồi còn, tự mình đi lấy đi, ngươi tốt nhất ăn xong trong vòng năm phút, sau đó trở về phòng, mang theo mũ trò chơi chờ, nếu như ta tiến vào du hí, thêm bạn, phát hiện không có ID Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi liền chết chắc, trừ 100 đồng tiền lương.

Hướng Lâm nói.

Mấy nữ hài lần lượt trở về phòng.

Thạch Trung Ngọc thật nhanh uống hai chén cháo, sau đó trở lại phòng.

Dĩ nhiên không phải Thạch Trung Ngọc công tác tích cực, mà là trừ tiền lương quá ác, một lần liền trừ một phần năm tiền lương.

Mở ra máy tính chuyên dụng cho du hí, lấy dây, liên tiếp máy tính và mũ trò chơi, nằm trên giường, đội nón lên.

Ngày hôm qua không có liên tiếp máy tính, cho nên mang lên không có phản ứng gì, một màu đen kịt, hôm nay bất đồng, trước mắt có hai người lăng không, cầm kiếm đối lập, khí thế bức người, như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào. Tuy hình ảnh ưu mỹ, khiến người muốn nhìn tiếp, nhưng Thạch Trung Ngọc biết đây chẳng qua là đoạn mở màn, đã sắp đến tám

giờ, không có thời gian nhìn.

Ở tâm lý cuồng hô:

- Con mẹ nó, cái mở màn này phải làm sao mới có thể nhảy qua.

Phảng phất như cảm ứng được ý tưởng của Thạch Trung Ngọc, hình ảnh du hí lập tức tiêu thất, thay vào đó là một vùng tăm tối cùng thời gian đếm ngược.

- Khoảng cách du hí bắt đầu còn có ba mươi giây.

- Khoảng cách du hí bắt đầu còn có mười giây.

- Năm

- Bốn

- Ba

- Hai

- Một

- Du hí bắt đầu, chúc ngài vui vẻ.

Trong thế giới hắc ám xuất hiện một tia sáng, quang mang nhanh chóng thay thế hắc ám, quang mang chói mắt làm cho Thạch Trung Ngọc có chút không thích ứng được, vội vàng dùng tay che, đóng chặt hai mắt.

Sau khi ánh mắt thích ứng, mở hai mắt ra.

Dòng suối nhỏ róc rách, bờ sông có mấy cây liễu đón gió gợi lên, mấy con chim hoàng anh đứng ở đầu cành, ríu rít kêu to, hết thảy đều có vẻ an tường như vậy.

Bên bờ, có một cái bàn học, trên bàn để văn phòng tứ bảo, một cô thiếu nữ đứng ở bên bàn đọc sách nhìn Thạch Trung Ngọc cười cười, tuy dáng vẻ của nàng bất quá mười bốn mười lăm tuổi, nhưng mặt đẹp răng trắng, tràn đầy ý nhị quốc sắc thiên hương, da thịt trên mặt vô cùng mịn màng, non mềm như nước, mái tóc

tím nhạt sóng vai, ở sau ót ghim thành đuôi ngựa, ở trong quyến rũ lại thêm vài phần anh khí!

Thạch Trung Ngọc tự nhận không có yêu thích trẻ con, nhưng vẫn không tự chủ được đi về phía trước mấy bước, lúc này mới phát hiện, trên đỉnh đầu thiếu nữ nổi lơ lửng vài chữ nhỏ: Tiên Tử tiếp dẫn.

Tiên Tử tiếp dẫn:

- Mạo Hiểm Giả tôn kính, hoan nghênh ngươi tới Thần Lâm đại lục.

Thạch Trung Ngọc biết đó là một NPC nên không có tâm tình đi đùa giỡn nàng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Làm sao tiến vào du hí?

Tiên Tử tiếp dẫn chỉ vào văn phòng tứ bảo trên bàn sách nói:

- Mời ở chỗ này viết lên tên của ngươi.

Thạch Trung Ngọc ngồi ở trên ghế bên bàn đọc sách, ngây ngốc nhìn giấy và bút mực, con mẹ nó, lão tử một cái ở trong núi tốt nghiệp sơ trung, biết dùng bút lông cái rắm, Tiên Tử tiếp dẫn thấy Thạch Trung Ngọc cầm bút lông, nửa ngày bất động, liền hỏi:

- Làm sao vậy?

- Có bút bi hay không?

Thạch Trung Ngọc có chút lúng túng nói.

Tiên Tử tiếp dẫn không biết từ nơi nào biến ra một cây bút bi, đưa cho Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc hưng phấn, nhưng sau đó đứng lên, nhìn Tiên Tử tiếp dẫn ôm quyền chắp tay, bái một cái:

- Xin hỏi, chữ Hinh trong hương thơm viết như thế nào?

Tiên Tử tiếp dẫn cười cười, ngồi xuống bên cạnh Thạch Trung

Ngọc, sau đó dùng bút lông ở trên giấy viết một chữ “Hinh”.

Thạch Trung Ngọc thở dài, Thạch Trung Ngọc cũng không có ca ngợi chữ viết đẹp bao nhiêu, mà tâm lý oán giận quá lãng phí thời gian, nếu như bị trừ tiền lương thì làm sao bây giờ.

Tiên Tử tiếp dẫn viết chữ xong, đang muốn nói với Thạch Trung Ngọc, lại phát hiện đầu Thạch Trung Ngọc đặt ở trên vai nàng, cả người ghé vào sau lưng, hai tay không chút khách khí vẹt ra tay của nàng, bút bi ở trên giấy để lại vài chữ “Vũ Chi Thạch” xiu vẹo.

Thạch Trung Ngọc viết xong, cực kỳ tiêu sái đứng lên, cầm bút bi ném vào trong sông:

- Được rồi, tiễn ta vào du hí.

Tiên Tử tiếp dẫn vội vàng đứng lên, cùng Thạch Trung Ngọc kéo ra chút khoảng cách, điều này làm cho Thạch Trung Ngọc rất bị thương, làm sao có thể như vậy, ta miễn cưỡng coi như là một soái ca a.

- Hiện tại quét hình thân thể của ngươi.

Tiên Tử tiếp dẫn hỏi.

Một ánh hào quang hiện lên, trước mặt Thạch Trung Ngọc xuất hiện một phiến đá.

Tính danh: Hinh Vũ Chi Thạch

Chức nghiệp: Không

Đẳng cấp: 0

Lực lượng: 5

Thể lực: 4

Mẫn tiệp: 4

Trí tuệ: 0

Tinh thần: 1

May mắn: 3

Sinh mệnh: Thể lực 4x 10 = 40

Ma pháp: Tinh thần 1x 10 = 10

Công kích: Lực lượng 5x 2 = 10

Phòng ngự vật lý: Thể lực 4x 2 = 8

Phòng ngự ma pháp: Tinh thần: 1x 2 = 2

Trên ót Thạch Trung Ngọc xuất hiện một đạo hắc tuyến, nàng là ý gì? Nói ta nhược trí sao? Một chút cũng không có?

- Mời tuyển chọn nghề nghiệp của ngươi. Võ Giả, Liệp Giả, Pháp Sư, Mục Sư.

Tiên Tử tiếp dẫn hỏi.

- Võ Giả.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Có điều chỉnh tướng mạo hay không?

Tiên Tử tiếp dẫn hỏi.

- Không muốn, nhanh đưa ta vào du hí.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tiên Tử tiếp dẫn hừ một tiếng, lẽ nào ta không có lực hấp dẫn sao? Gấp vào du hí như vậy làm gì.

Tay nhỏ vung lên, phía sau Thạch Trung Ngọc xuất hiện một cánh cửa, Thạch Trung Ngọc xoay người lại, trong cửa cái gì cũng nhìn không thấy, sương mù nồng nặc che đậy tất cả.

Tiên Tử tiếp dẫn đá vào cái mông Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc lảo đảo, một đầu cắm vào trong cửa, bên tai còn lưu lại tiếng cười như chuông bạc của tiểu cô nương.

Mắt tối sầm lại, thời điểm mở mắt lần nữa, phát hiện mình đã ở trong một thôn trang, trên người không còn là áo sơmi của mình, mà là một bộ bố y cổ đại, dưới chân là giầy rơm, kiến trúc xung quanh cũng là kiến trúc cổ đại.

- Gợi ý của hệ thống, chúc mừng ngài tiến vào Tân Thủ Thôn số 1949, chúc ngài du hí vui vẻ.

Trong lòng mặc niệm ba lô, bên trong ngoại trừ một thanh Mộc Kiếm, còn có một vật giống như điện thoại di động, trong trò chơi này không có mật ngữ trò chuyện gì, tất cả đều dựa vào điện thoại, tăng thêm bạn thân, bất quá là ở trên điện thoại đưa vào tên của đối phương mà thôi, đương nhiên nhất định phải được đối phương đồng ý, hơn nữa trò chuyện sẽ thu lệ phí.

Vội vàng ghi tên mấy cô gái vào trong điện thoại di động. Các nữ hài cũng không cự tuyệt, tăng thêm Thạch Trung Ngọc làm bạn thân, tuy Hướng Lâm rất muốn mắng Thạch Trung Ngọc, vì sao trễ như vậy mới tiến vào du hí, lại khổ nổi không có tiền gọi điện thoại.

Từ trong bảng bằng hữu có thể chứng kiến chức nghiệp cùng đẳng cấp của mọi người, hiện tại mọi người đều là cấp 0, Cơ Như Nguyệt cùng Hướng Lam là Pháp Sư, Tuyết Sương Yên là Liệp Giả, Hướng Lâm là Mục Sư.

Xung quanh mình toàn bộ đều là người chơi, rộn ràng, chen vai sát cánh, bên tai đều là tiếng oán giận của ngoạn gia, nói Ngân Hà công ty mở quá ít Tân Thủ Thôn.

Nhìn về nơi xa, ở trung ương có một lão đầu, vô số người đang xếp hàng đi nói chuyện với hắn, phỏng chừng nơi đó là địa phương tiếp nhiệm vụ, tuy Thạch Trung Ngọc không chơi đùa du hí, bất quá hắn biết, làm nhiệm vụ so với giết quái thì lên level nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng nhìn dáng vẻ, chờ tới chiều sợ rằng cũng không tới phiên mình, quên đi, vẫn là đi ra ngoài thôn một chút, giết vài tiểu quái, tùy tiện lấy chút điểm exp, dù sao cũng có tiền đồ hơn xếp hàng a.

Nhưng tình huống bên ngoài thôn xóm vẫn làm cho Thạch Trung

Ngọc không nói, bên ngoài thôn so với bên trong càng dày đặc!

Phía trước mới vừa đổi mới ra một con gà cực kỳ khả ái, mao nhung nhung, không đợi nó mở mắt, mấy thanh Mộc Kiếm đã rơi vào trên người nó, hóa thành bạch quang tiêu thất.

Khóe miệng Thạch Trung Ngọc co giật, ngoan ngoãn quay về thôn, thành thành thật thật xếp hàng, nhưng trong lòng thì phiền muộn, lúc nào mọi người có tố chất như thế? Dĩ nhiên hiểu được xếp hàng.

Xử nữ treo

DTV-EBOOK.COM.VN

Nếu như trò chơi này giống du hí trước kia, nhân vật có thể chồng chéo thì tốt biết bao, tiếp nhiệm vụ cũng không cần phiền toái như vậy, bất quá cái ý nghĩ này rất nhanh thì bị hắn không đồng ý, một tiểu cô nương chạy đến trong cơ thể của hắn còn dễ nói, nếu như một nam nhân đi vào trong thân thể của hắn, ngẫm lại cũng ác tâm.

Lúc này, Thạch Trung Ngọc mới phát hiện dưới chân mình có hai đường kẻ, tất cả mọi người đứng ở trong này, nghĩ thầm, đoán chừng là đứng ở trong này mới có thể tiếp nhiệm vụ.

Thạch Trung Ngọc nhàm chán đứng xếp hàng, nhìn tốp năm tốp ba không phải xếp hàng đi tới bên người lão đầu, vài hộ vệ cường tráng bên người lão đầu trực tiếp rút đao đuổi người, trong lòng mừng rỡ, may mắn mình xếp hàng.

Rất nhanh thì đến phiên Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc đi tới trước mặt lão đầu.

- Chào ngươi, Mạo Hiểm Giả trẻ tuổi, ta là Thôn trưởng của Tân Thủ Thôn số 1949, ta đại biểu tất cả thôn dân hoan nghênh ngươi đến, tuy không tiện, nhưng có một việc muốn nhờ ngươi hỗ trợ, có thể chứ?

Lão đầu nói.

- Vui lòng ra sức.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Là như vậy, Trương thẩm muốn chế tác một cái chổi lông gà, mời đi thu thập mười lăm cái lông gà của Thiết Kê.

Thôn trưởng nói.

- Gợi ý của hệ thống, ngài tiếp nhận nhiệm vụ của thôn trưởng, giúp Trương thẩm thu lông gà.

Thạch Trung Ngọc nhận nhiệm vụ, còn muốn tiếp vài nhiệm vụ khác, nhưng khi nhìn đến đội ngũ thật dài lại khiếp đảm.

Vì vậy liền dựa theo thôn trưởng chỉ thị đi tìm Thiết Kê. Chỉ chốc lát liền thấy được đàn Thiết Kê, cùng một đám người chơi.

Thiết Kê, cấp 2, HP 30.

Thiết Kê này so với con gà con trước đó thấy thì lớn hơn một vòng, hơn nữa nhìn lông trên người nó, có vẻ như thật sự là làm bằng sắt, cái này là cái nhiệm vụ gì, chổi lông gà làm bằng sắt? Trương thẩm chế tác cái chổi lông gà này là vì quét tước vệ sinh, hay vì khi dễ lão công của mình?

Thạch Trung Ngọc từ trong bao quần áo lấy ra Mộc Kiếm, hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng đi tới trước một Thiết Kê lạc đàn, không đợi hắn đi ra ba bước, Thiết Kê đã hóa thành bạch quang thăng thiên, lưu lại một đồng tệ, bị bốn năm người cùng nhau chia cắt.

Thạch Trung Ngọc thở dài, người nhiều cháo ít a, nhận nhiệm vụ cũng là nhận không, mười lăm lông gà, cái nhiệm vụ này quá gian khổ.

Lúc này bên người Thạch Trung Ngọc đột nhiên đổi mới ra một con Thiết Kê, mắt thấy vài Mộc Kiếm sắp rơi xuống trên người nó, Thạch Trung Ngọc lấy thế nhanh như chớp không kịp bịt tai, phi đến trên người Thiết Kê, bảo hộ Thiết Kê ở dưới thân thể.

Nơi này cách Tân Thủ Thôn vô cùng gần, mới mấy phút lộ trình, cho nên coi như là khu an toàn, Mộc Kiếm của mấy ngoạn gia đánh vào trên người Thạch Trung Ngọc, một chút cảm giác cũng không có.

- Tiểu tử, ngươi làm cái gì? Đoạt quái cũng không thể đoạt như vậy a?

- Phải, quá mất mặt, ngoan ngoãn giao Thiết Kê ra đây.

Thạch Trung Ngọc căn bản không để ý tới mấy ngoạn gia này chửi mắng, ôm Thiết Kê chạy như điên vào trong Tân Thủ Thôn, Thiết Kê này cũng không có tim không có phổi, Thạch Trung Ngọc cứu nó, nó không chỉ có không cảm kích, còn làm ra sự tình ân đền oán trả, mổ vào trên tay Thạch Trung Ngọc, đau đến Thạch Trung Ngọc thiếu chút nữa ném Thiết Kê ra.

Vội vàng dùng tay cầm lấy cổ Thiết Kê, không cho nó công kích mình, Thiết Kê dùng sức giãy dụa, từ trong tay Thạch Trung Ngọc bật ra, trong lòng Thạch Trung Ngọc chửi mẹ, lão tử chỉ bất quá chỉ theo chín năm giáo dục bắt buộc, lẽ nào biến thành thư sinh tay trói gà không chặt rồi sao?

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phẫn nộ, lần nữa nhào tới, gắt gao đè Thiết Kê ở dưới thân thể:

- Con mẹ nó, lão tử vốn còn muốn mang ngươi tới địa phương không người nhổ lông gà của ngươi, nhưng ngươi không thức thời như thế, cũng đừng trách ta để cho ngươi trần truồng chạy ở trên đường cái.

Thạch Trung Ngọc tự tay nhổ lông trên người Thiết Kê.

- A!

Thạch Trung Ngọc kêu thảm một tiếng, Thiết Kê một chút việc cũng không có, nhưng trên tay Thạch Trung Ngọc ào ào đổ máu, bị lông của Thiết Kê quẹt làm bị thương.

HP vốn không cao, mới 40 điểm mà thôi, phía trước bị Thiết Kê mổ một cái, hiện tại lại xuất hiện đổ máu me, HP lập tức rơi vào đáy cốc, còn sót lại 5 điểm. Thạch Trung Ngọc oán hận nhìn chằm chằm Thiết Kê, thật không hổ là Thiết Kê, quả nhiên là cứng rắn như sắt.

Thiết Kê như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Thạch Trung Ngọc, phẫn nộ đến lông gà chổng ngược, xông lên mổ Thạch Trung Ngọc một cái, - 13, ra bạo kích, Thạch Trung Ngọc xử nữ treo, bàn giao ở trên người Thiết Kê.

- Gợi ý của hệ thống, khoảng cách đăng nhập du hí, còn cần 119

phút.

Sau khi người chơi tử vong, trong vòng hai canh giờ không thể vào du hí, đây là vì phòng ngừa thời điểm đại hình PK, chết lại đi, ảnh hưởng chiến trận.

Thạch Trung Ngọc lấy nón an toàn xuống, tâm tình cực kỳ phiền muộn, một chút kinh nghiệm cũng không có, đã bị ném ra trò chơi, cái này làm sao bàn giao với lão bản?

Ngồi ở trước máy vi tính, mở ra diễn đàn, tâm lý Thạch Trung Ngọc sinh ra cân bằng, tiếng mắng nổi lên bốn phía, tử vong cũng không phải một người Thạch Trung Ngọc, nam nữ si tình không vào được trò chơi nhiều lắm. Nhưng nhân viên công tác không có bất kỳ giải thích nào, bọn họ tin tưởng, dù vậy cũng sẽ không có người vứt bỏ trò chơi.

Dù sao phí năm nghìn mua thiết bị du hí, làm sao có thể chơi mấy phút liền không chơi?

Thạch Trung Ngọc ở trong diễn đàn lục soát thật lâu, hy vọng có thể tìm ra một tin tức tốt, đáng tiếc hắn thất bại, cách du hí bắt đầu bất quá mới mười mấy phút, ở đâu ra kinh nghiệm tốt gì, đều là một ít lời nói nhảm không có dinh dưỡng.

Nhàm chán nằm ở trên giường, liếc nhìn mấy quyển sách luôn mang bên mình, mỗi lần xem bộ thần điển này, thời gian trôi qua luôn vô cùng nhanh, trong nháy mắt, hai giờ liền qua, Thạch Trung Ngọc nhịn đau, vứt bỏ tác phẩm lớn văn học trong tay, lần nữa tiến vào du hí.

Mở ra bảng bằng hữu, phát hiện tỷ muội Hướng Lam bất quá mới cấp 2, Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên vẻn vẹn cấp 3 mà thôi, làm sao sẽ chậm như vậy? Lẽ nào trò chơi này thăng cấp chậm như vậy? Hai giờ mới có thể lên ba cấp mà thôi?

Thạch Trung Ngọc cũng không đi suy nghĩ nhiều, trong lòng khuyên bảo mình, trước ăn cơm trưa còn có thể đuổi kịp.

Hào hứng chạy ra Tân Thủ Thôn, đi tới lãnh địa Thiết Kê, Thạch Trung Ngọc bi ai phát hiện, người chơi không có xu thế giảm bớt.

Đi tới bên người một con Thiết Kê, vung xuống một kiếm, bổ vào trên đầu Thiết Kê, không đợi Thiết Kê hoàn thủ công kích Thạch Trung Ngọc, Thiết Kê liền ai điếu một tiếng, nằm trên đất, dĩ nhiên không phải Thạch Trung Ngọc cấp 0 lực công kích có thể miểu sát Thiết Kê cấp 2, mà là có rất nhiều Mộc Kiếm so với Mộc Kiếm của Thạch Trung Ngọc hơi chậm một tí tẹo rơi vào trên người Thiết Kê.

- Chúc mừng ngài giết chết quái vật Thiết Kê, thu được 3 điểm EXP.

Thời điểm nhiều người chơi đồng thời công kích một con quái vật, điểm kinh nghiệm căn cứ phát ra thương tổn phân phối, bất quá quái vật rơi xuống vật phẩm chỉ quy về người chơi thứ nhất công kích.

Thạch Trung Ngọc thấy Thiết Kê ngã xuống, lông gà lớn nhất trên đuôi rơi trên mặt đất, liền vội vàng nhặt nó lên.

- Lông Thiết Kê: Vật phẩm nhiệm vụ.

Thạch Trung Ngọc chiếm được vật phẩm nhiệm vụ thứ nhất, trong lòng vui sướng, lập tức tìm mục tiêu kế tiếp, mười phút sau, Thạch Trung Ngọc sinh ra một loại xung động muốn khóc, quái vật thứ nhất là vận khí tốt mới bị hắn giết được, kế tiếp mười phút, dĩ nhiên không cướp được một con.

Nhìn mình mới 3 điểm kinh nghiệm, nghĩ đến các nữ nhân cùng một phòng làm việc, đều đã lên tới cấp 3, Thạch Trung Ngọc bị đả kích.

Cắn răng một cái, Thạch Trung Ngọc quyết định cách xa Tân Thủ Thôn, đi giết quái không ai dám đụng, bằng vào kinh nghiệm đánh nhau nhiều năm của lão tử, nhất định có thể trổ hết tài năng, chờ lão tử tới cấp 10, trở lại giết Thiết Kê, xem ai còn dám đoạt quái.

Nghĩ đến liền làm, ngày đầu tiên đi làm, không thể để cho lão bản khinh thường, Thạch Trung Ngọc cách xa Tân Thủ Thôn, xuất phát ra thế giới phía ngoài.

Đương nhiên cũng không thiếu người ý tưởng giống như Thạch

Trung Ngọc, bất quá bọn hắn đều ảo não trở về, Thạch Trung Ngọc ở trên đường cũng gặp phải không ít, nghe bọn họ đàm luận, đều có chút như đưa đám.

- Trò chơi này quả thực không có cách nào chơi a, ba người chơi cấp 2 tổ đội, dĩ nhiên giết một quái vật cấp 5 cũng phải đánh nửa ngày, kinh nghiệm còn không cao, vẫn là trở về giết Lô Hoa Kê cấp 3 a!!

- Ai! Không có biện pháp, mua không nổi dược tề, vừa không có trang bị tốt, thảm nhất là Mục Sư lại phải đến cấp 3 mới có kỹ năng trị liệu.

...

Thạch Trung Ngọc nhìn trang bị trên người mình, ngoại trừ Mộc Kiếm có thể thêm một điểm lực công kích, thì không có bất kỳ đạo cụ thêm công kích nào, trang bị tân thủ trên người, áo, quần, giầy rơm, cũng chỉ cho ba giờ phòng ngự, dược tề gì đó đều không có.

Mặc dù trong lòng có chút khiếp đảm, bất quá vẫn dứt khoát xuất phát, đương nhiên quái cấp 5 tạm thời sẽ không suy tính, thử xem quái cấp 4 a.

Tìm được Ma Hóa Kê cấp 4, nơi này người chơi nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, nhưng còn không đến mức không giành được quái, thế nhưng người khác đều là mấy người tổ đội giết quái, chỉ có Thạch Trung Ngọc một người độc thân.

Cũng có không ít người chơi chủ động thêm người, nhưng khi nhìn thấy Thạch Trung Ngọc mới cấp 0, căn bản không người đến tìm hắn. Thạch Trung Ngọc ngược lại cũng không để ở trong lòng, tìm một Ma Hóa Kê lạc đàn, kiếm đâm vào trên người của nó - 5.

Thạch Trung Ngọc nhìn cái tổn thương này có chút buồn bực, Ma Hóa Kê HP cao tới 80, một lần mới 5 điểm thương tổn, đó không phải đánh gần hai mươi lần mới có khả năng giết?

Ma Hóa Kê bị khiêu khích, đương nhiên không có khả năng thờ ơ, mỏ gà mổ ở trên đùi Thạch Trung Ngọc, một cái liền mang đi Thạch Trung Ngọc 20 điểm HP, sợ đến Thạch Trung Ngọc vội vã

chạy ra một khoảng cách, Thạch Trung Ngọc tổng cộng mới 40 HP mà thôi, lại bị đụng một cái sẽ quy thiên.

Thấy Ma Hóa Kê ở phía sau không ngừng đuổi theo, chỉ lát nữa là đuổi kịp, Thạch Trung Ngọc cắn răng một cái, chơi cái Hồi Mã Thương, hung hăng đâm vào trong mắt Ma Hóa Kê -15.

- Chúc mừng ngài, để cho Ma Hóa Kê thương tổn nhược điểm.

Ha ha, Thạch Trung Ngọc hưng phấn, công kích nhược điểm của đối phương, lại có gấp ba thương tổn, Thạch Trung Ngọc lần nữa nhặt lên lòng tin.

Ma Hóa Kê ở trên mặt đất bật không ngừng, thầm thì kêu loạn, lần này thương tổn dường như rất đau, Thạch Trung Ngọc cũng không phải hạng người nhân từ nương tay, thừa dịp ngươi bệnh đòi mạng ngươi mới là vương đạo, lại ở trên người Ma Hóa Kê đâm một kiếm, Thạch Trung Ngọc buồn bực, bởi vì Ma Hóa Kê nhảy loạn, đưa tới không thể chính xác đâm trúng con mắt còn lại của Ma Hóa Kê.

Gấp ba thưởng cho

DTV-EBOOK.COM.VN

Ma Hóa Kê thực sự nổi giận, cũng không lo đau đớn trên người, lần nữa khởi xướng tiến công Thạch Trung Ngọc, đáng tiếc, Ma Hóa Kê thấp, phạm vi công kích quá nhỏ, còn không có tới gần Thạch Trung Ngọc, Mộc Kiếm của Thạch Trung Ngọc đã đâm vào một con mắt khác của nó.

Ma Hóa Kê triệt để mù, tuỳ tiện công kích, Thạch Trung Ngọc nhìn trên đất bị mỏ của nó mổ ra từng cái động, có chút không nỡ, mảnh thổ địa này thuộc về mọi người, sao có thể để cho ngươi tùy ý phá hư? Ta muốn đại biểu nhân dân đại biểu nhân loại, triệt để tiêu diệt ngươi.

Mộc Kiếm trong tay bị Thạch Trung Ngọc coi thành gậy gộc, đập loạn Ma Hóa Kê một trận, người kê đại chiến triệt để bạo phát, nhìn chiến đấu cực kỳ mạo hiểm, trận chiến tranh lề mề này giằng co ba phút. Cuối cùng, nhân loại thu được thắng lợi, tiêu diệt sinh vật ý đồ phá hư Trái Đất, anh hùng của chúng ta, Thạch Trung Ngọc tiên sinh cũng bị trọng thương, không cẩn thận bị Ma Hóa Kê huých hai cái, kém chút bỏ mình.

- Chúc mừng ngài giết chết quái vật Ma Hóa Kê, thu được 20 điểm kinh nghiệm.

Từ cấp 0 lên tới cấp 1 chỉ cần 100 điểm EXP, chỉ cần lại giết bốn con là có thể thăng cấp.

Nghỉ ngơi một chút, Thạch Trung Ngọc lần nữa tìm mục tiêu, có kinh nghiệm đối chiến, Thạch Trung Ngọc đi tới trước mặt Ma Hóa Kê, giơ lên Mộc Kiếm đâm về phía mắt của nó, mặc dù Ma Hóa Kê không phải quái chủ động công kích, nhưng Lập Trình Viên dường như không có thiết kế nó thành loại nhất định phải đánh nó một cái, nó mới có thể công kích.

Nhìn thấy kiếm của Thạch Trung Ngọc, hai chân lập tức giạng thẳng, toàn bộ thân thể nằm rạp trên mặt đất, hiểm hiểm tránh

được công kích nhược điểm, động tác này làm Thạch Trung Ngọc phát bực.

Một cước dẫm lên người Ma Hóa Kê, tay cầm Mộc Kiếm đập lên đầu đối phương, trong miệng mắng:

- Ngươi cái Vương Bát Đản, là quái vật liền thành thành thật thật cho lão tử đánh, tránh cái rắm.

Người chơi chung quanh phát hiện đấu pháp kiểu mới của Thạch Trung Ngọc, dồn dập noi theo, chỉ tiếc con gà dưới chân Thạch Trung Ngọc kia hai chân giạng thẳng, không sử dụng lực lượng được, này mới khiến Thạch Trung Ngọc được như ý, mà bọn họ đi đạp gà, hoặc là bị Ma Hóa Kê hất tung, hoặc đạp cũng đạp không đến, ngược lại còn bị công kích. Mấy người chơi vì thế bỏ mình, cái này nói cho chúng ta biết một đạo lý, giết gà có nguy hiểm, đạp kê cần cẩn thận.

Đập chết con Ma Hóa Kê này, Ma Hóa Kê lại cho Thạch Trung Ngọc hai đồng tệ, tâm tình của Thạch Trung Ngọc vô cùng tốt, quá dễ dàng, trong lòng Thạch Trung Ngọc ảo tưởng coi như đến cái Boss, nhất định cũng có thể ung dung ngược chết.

Boss chưa từng xuất hiện, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể tiến quân Ma Hóa Kê kế tiếp, vẫn là biện pháp cũ đâm mắt, cực kỳ đáng tiếc, lần này Ma Hóa Kê lóe lên, cực kỳ ung dung tránh ra, sau đó gia tốc, lao về phía trước hai bước, muốn mổ trên đùi Thạch Trung Ngọc một cái, Thạch Trung Ngọc không có cho nó cơ hội được như ý, cũng tránh được công kích, sau đó trở tay một kiếm, chọc mù một con mắt của Ma Hóa Kê.

Một phút sau, con Ma Hóa Kê này cũng nằm ở trên mặt đất, rất nhanh, lại có hai Ma Hóa Kê ngã xuống, Thạch Trung Ngọc ở trong ánh sáng sáng chói thăng cấp, rốt cục thoát khỏi cấp 0 quấy nhiễu.

Nhìn nhiều hơn năm điểm thuộc tính tự do, Thạch Trung Ngọc không hề nghĩ ngợi, toàn bộ thêm ở trên lực lượng, hắn đã chịu đủ thống khổ giết một con gà cũng cần đánh mấy chục lần rồi.

Bỏ thêm 5 điểm lực lượng, lực công kích gấp bội, giết Ma Hóa Kê buông lỏng hơn rất nhiều, thế nhưng lúc này, người tới giết Ma

Hóa Kê cũng nhiều hơn rất nhiều, Thạch Trung Ngọc giết năm sáu con Ma Hóa Kê, quyết định lần nữa đổi địa phương, ai! Nếu như lúc trước không chết thì tốt biết bao nhiêu, hiện tại phỏng chừng đã sớm lên tới cấp 3 cấp 4.

Đi về phía trước, gặp được Ma Hóa Kê cấp 5, Thạch Trung Ngọc trực tiếp mặc xác bọn nó, bởi vì nơi này người cũng thật nhiều, phỏng chừng giết không được mấy con, tách đoàn người chật ních, trực tiếp đi tìm quái cấp 6. Một phen tìm kiếm, Thạch Trung Ngọc rốt cuộc lại gặp được Thiết Kê.

Chẳng lẽ lại đi về rồi hả? Không thể nào, địa phương này dường như không quá quen thuộc, hơn nữa người cũng không coi là nhiều.

Đến gần nhìn, thì ra đó cũng không phải Thiết Kê, mà là Thiết Hùng Kê, so với Thiết Kê thì lớn hơn một vòng, Thạch Trung Ngọc đi tới bên cạnh một con Thiết Hùng Kê, còn chưa tới bên người nó, bàn chân không chú ý đá phải một viên đá nhỏ, đập vào trên người Thiết Hùng Kê, Thiết Hùng Kê liền phát động công kích, Thạch Trung Ngọc hoảng sợ, dưới chân thật nhanh lui vài bước, tránh thoát Thiết Hùng Kê công kích.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc buồn bực không thôi, tảng đá trúng Thiết Hùng Kê, mới đánh rơi nó 1 điểm HP, đánh mất một cơ hội công kích miễn phí.

Thiết Hùng Kê một kích không trúng, lập tức biến chiêu, Thần Long Bãi Vĩ, không đúng, là Thần Kê Bái Vĩ, đuôi quét về phía Thạch Trung Ngọc, lông đuôi sắc bén lau lên Mộc Kiếm của Thạch Trung Ngọc, Mộc Kiếm lập tức cắt thành hai đoạn, Thạch Trung Ngọc phản ứng nhanh chóng.

Làm một cao thủ đánh lộn nhiều năm, gặp phải loại tình huống này gặp nguy không loạn, tay cầm nửa đoạn Mộc Kiếm nện ở trên đầu Thiết Hùng Kê, sau đó làm bộ muốn lao vào, Thiết Hùng Kê theo bản năng lui về phía sau hai bước, nhưng lại phát hiện Thạch Trung Ngọc nhanh chóng xoay người, nhấc chân bỏ chạy.

Thiết Hùng Kê nơi nào sẽ đơn giản bỏ qua Thạch Trung Ngọc? Ở phía sau đuổi kịp, Thạch Trung Ngọc cũng không hàm hồ, trong

quá trình trốn chạy lại vẫn có thể khom lưng nhặt một ít tảng đá đập về phía Thiết Hùng Kê, mặc dù Thiết Hùng Kê phòng ngự không yếu, nhưng bị động chịu đòn như vậy, tâm tình cực kỳ khó chịu, chỉ lát nữa là đuổi theo tới.

Thạch Trung Ngọc đột nhiên dừng lại, Thiết Hùng Kê đang muốn công kích, ai có thể nghĩ, Thạch Trung Ngọc một cước đá vào trên người nó, đá nó ra một khoảng cách, Thạch Trung Ngọc đúng lý không tha người, đuổi theo Thiết Hùng Kê một hồi quyền đấm cước đá - 3 - 4 -3 - 4.

Thạch Trung Ngọc công kích hiển nhiên không thể mang đến bao nhiêu thương tổn cho Thiết Hùng Kê, ngược lại nắm đấm của Thạch Trung Ngọc có chút đau, dù sao đồ chơi này toàn thân cao thấp đều là sắt thép, tuy khả năng chỉ là sản phẩm thấp kém, nhưng so với nhục quyền của Thạch Trung Ngọc thì cứng rắn hơn rất nhiều.

Thiết Hùng Kê bò dậy, cũng không tiếp tục muốn cho Thạch Trung Ngọc cơ hội, Thần Kê vẫy đuôi, Thạch Trung Ngọc khinh thường hừ một tiếng, chiêu số đồng dạng đối với ta là không có ích lợi gì, lăng không nhảy dựng lên, sau đó một cước đá vào trên đầu Thiết Hùng Kê.

Thiết Hùng Kê lần nữa ngã xuống đất, Thạch Trung Ngọc dựng thẳng lên ngón trỏ phải cùng ngón giữa, đâm về phía ánh mắt của Thiết Hùng Kê, Thiết Hùng Kê chỉ là NPC quái vật cấp thấp, căn bản không biết cái gì gọi là tự bảo vệ mình, không biết nhắm mắt lại, bị Thạch Trung Ngọc đắc thủ -36.

Hai nơi đồng thời chịu đến công kích, mức thương tổn dĩ nhiên cũng gấp bội, Thạch Trung Ngọc cảm thấy vô cùng hạnh phúc, lần đầu tiên biết thì ra không dùng vũ khí, thương tổn có thể càng cao.

Ánh mắt Thiết Hùng Kê đã mù, trận chiến đấu này không huyền niệm chút nào, Thạch Trung Ngọc lấy ưu thế áp đảo thu được thắng lợi.

- Gợi ý của hệ thống, chúc mừng ngài giết chết quái vật Thiết Hùng Kê, thu được 70 điểm kinh nghiệm.

- Gợi ý của hệ thống, chúc mừng ngài thu được vật phẩm lông Thiết Kê cao cấp.

Thạch Trung Ngọc mở ra bảng nhiệm vụ, nhìn một chút, nhiệm vụ ghi, lông Thiết Kê (2/ 15).

Xem ra loại quái này tuôn ra lông gà, cũng có thể làm vật phẩm nhiệm vụ, hơn nữa còn là cao cấp, Thạch Trung Ngọc vứt bỏ Thiết Kê cấp 2 tuôn ra lông gà, quyết định giao nhiệm vụ dùng cao cấp, nói không chừng hệ thống sẽ cho nhiều một ít ban thưởng.

Lại giết một con Thiết Hùng Kê, đối phương cũng không có cho Thạch Trung Ngọc lông gà, Thạch Trung Ngọc không khỏi ai thán Thiết Hùng Kê keo kiệt.

Nửa giờ sau, Thạch Trung Ngọc giết mười mấy con Thiết Hùng Kê, rốt cục thành công lên tới cấp 2, mở ra bảng bằng hữu, phát hiện các cô nương trong phòng làm việc đều đã lên tới cấp 3 cấp 4, vẫn vượt lên đầu Thạch Trung Ngọc một bước, bất quá Thạch Trung Ngọc cũng không lưu ý, tin tưởng rất nhanh thì có thể đuổi theo các nàng.

Nhìn xem con Thiết Hùng Kê này có lưu lại cho mình lông gà hay không, lại kinh ngạc phát hiện, bên người Thiết Hùng Kê nằm một thanh đao bầu, chủng loại cực kỳ giống đao mà hắn bình thường dùng chém người, Thạch Trung Ngọc nhặt lên, tùy ý huy vài cái, phát hiện cực kỳ tiện tay.

Thiết Kê đao, đồ trắng, lực công kích: 7- 13, đẳng cấp trang bị cấp 1.

Tuy tên không dễ nghe thế nào, bất quá Thạch Trung Ngọc vẫn thật hài lòng, chí ít so với tay không tốt hơn nhiều lắm, chiếm được binh khí, Thạch Trung Ngọc không kịp chờ đợi muốn thử thân thủ, cười tà ác vọt về phía Thiết Hùng Kê.

Đi tới trước mặt một con Thiết Hùng Kê, chân trái Thạch Trung Ngọc nhảy về phía trước một bước, khuất chân, đùi phải banh ra, ngẩng đầu ưỡn ngực, làm một động tác quái dị, Thiết Kê đao giơ lên thật cao, động tác huyễn lệ như thế trừ Thạch Trung Ngọc, còn có ai có thể làm đi ra? Có thể nói một đóa hoa kỳ lạ của giới hèn

mọn.

- Đại đao chém tới ác quỷ, bảo vệ thế gian...

Thạch Trung Ngọc mở ra giọng hát, sau đó ra sức bổ về phía Thiết Hùng Kê, văng lên một hồi hoa lửa -18.

Cái tổn thương này so với thương tổn trước đó đã có tiến bộ rất lớn, nhưng Thạch Trung Ngọc còn chưa thỏa mãn, hắn là xuống một đao, huyết nhục văng tung tóe mới đúng.

Sau một tiếng, Thạch Trung Ngọc rốt cục lên tới cấp 3, không phải cấp 3 yêu cầu kinh nghiệm cao, mà là người chơi nhiều lắm, rất nhiều người đều tới giết Thiết Hùng Kê, rất khó cướp được quái, vì nhiệm vụ, hắn mới vẫn đợi ở địa phương kia, đương nhiên giết quái cấp càng cao, Thạch Trung Ngọc cũng giết không nổi.

Thạch Trung Ngọc chiếm được mười lăm lông Thiết Kê chất lượng tốt, cũng không tiếp tục cùng những người chơi này đoạt quái, hào hứng trở lại Tân Thủ Thôn, một buổi sáng sắp qua, người chơi cũng không có xu thế giảm bớt, mà càng ngày càng nhiều, máu mới không ngừng tràn vào.

Đi tới cửa nhà Trương thẩm, Thạch Trung Ngọc bi ai phát hiện, không chỉ một người mình tới giao nhiệm vụ, cửa nhà Trương thẩm xếp một cái hàng dài, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ chạy đi phía sau xếp hàng, trong lòng thầm nghĩ: lão công của Trương thẩm quá đáng thương, nhiều lông Thiết Kê như vậy làm thành chổi lông gà, sợ là có thể đập hắn thành thịt vụn.

Các người chơi giao nhiệm vụ tốc độ rất nhanh, lập tức đến phiên Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc đi ra phía trước, đưa lên mười lăm lông Thiết Kê chất lượng tốt, Trương thẩm chứng kiến những lông Thiết Kê này, hai mắt tỏa sáng, không biết có phải đã tưởng tượng muốn hành hạ chồng nàng hay không.

Trên mặt Trương thẩm mang nụ cười sáng lạn nói:

- Cực kỳ cảm tạ ngài giúp ta mang đến mười lăm lông Thiết Kê cao cấp, loại lông gà này là trên người Thiết Hùng Kê cấp 6 mới có thể rơi xuống, độ khó nhiệm vụ của ngươi là gấp ba người bình

thường, cho nên thưởng cho cũng gấp ba.

Xung quanh nói chuyện nhao nhao, người chơi phía sau Thạch Trung Ngọc căn bản nghe không rõ Trương thẩm đang nói cái gì, cũng không có hứng thú nghe, cho nên không thể phát hiện bí mật này.

Tổ đội

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Bình thường chiếm được ban thưởng gấp ba, nhất định sẽ rất cao hứng, nhưng Thạch Trung Ngọc lại không cao hứng nổi, ban thưởng gấp ba? Cũng chỉ là gấp ba điểm kinh nghiệm, nhiệm vụ cấp 2, ngươi có thể trông cậy vào nó có bao nhiêu kinh nghiệm? Coi như biến thành gấp ba, vậy cũng không có ý gì.

Bất quá bây giờ Thạch Trung Ngọc mới cấp 3 mà thôi, thăng cấp cần điểm kinh nghiệm sẽ không nhiều lắm.

- Điểm kinh nghiệm thì dễ cho, nhưng cái nhiệm vụ này, nó còn phải đưa một kiện đồ trắng, ngươi xem, ta là cho ngươi ba đồ trắng, hay cho ngươi một trang bị Thanh Đồng?

Trương thẩm hỏi.

Thạch Trung Ngọc biết trong Thần Lâm, trang bị chia làm đồ trắng, trang bị Thanh Đồng, trang bị Bạch Ngân, trang bị Hoàng Kim, trang bị Ám Kim, Tiên khí, Thần khí. Vừa lúc đối ứng bảy loại màu sắc Xích, Chanh, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Tử.

- Nếu như cho ta ba đồ trắng, đó là cùng một loại trang bị cho ba cái, hay là ba loại khác nhau?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Đương nhiên là ba bộ vị bất đồng rồi.

Trương thẩm cười trả lời.

- Vậy cho ta ba đồ trắng.

Thạch Trung Ngọc cười ha ha, mới open, loại trang bị này thay đổi tốc độ cực kỳ mau, coi như lấy được trang bị Thanh Đồng thì thế nào đây? Chỉ thăng mấy cấp liền thay đổi.

Trương thẩm từ trong túi lấy ra ba trang bị đưa cho Thạch Trung Ngọc, thời điểm Thạch Trung Ngọc tiếp nhận trang bị, cảm giác thân thể nóng lên, sau đó liền nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống.

- Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ, cũng thành công nhận lấy ban thưởng.

Thạch Trung Ngọc để trang bị vào trong túi đeo lưng, sau đó dò xét điểm kinh nghiệm, phát hiện đã lên tới cấp 3 56%, Thạch Trung Ngọc cười ha ha, nguyên bản hắn còn tưởng rằng Trương thẩm chỉ cho hắn 20% kinh nghiệm, ai nghĩ đến thế mà lại cho nhiều kinh nghiệm như vậy, còn tặng ba trang bị.

Đang muốn kiểm tra thuộc tính trang bị, người chơi phía sau hô hào.

- Tiểu tử, sao ngươi giao nhiệm vụ cần thời gian lâu như vậy?

- Cùng các tiền bối học tập một chút, mấy giây liền xong.

- Mau cút.

...

Thạch Trung Ngọc vội vã chạy ra, vừa đi ra ngoài thôn, vừa kiểm tra ba trang bị mới lấy được.

Thiết Kê Y: Đồ trắng, lực phòng ngự: 8 - 15, đẳng cấp trang bị cấp 1.

Thiết Kê Bố: Đồ trắng, lực phòng ngự: 6 - 12, đẳng cấp trang bị cấp 1.

Thiết Kê Hài: Đồ trắng, lực phòng ngự: 5 - 10, đẳng cấp trang bị cấp 1.

Dĩ nhiên cùng với Thiết Kê đao là một bộ.

Thạch Trung Ngọc được thêm ba trang bị, đang muốn mở ra kế hoạch lớn.

- Gợi ý của hệ thống, trong hiện thực có người hô hoán ngài, có ly khai du hí hay không?

- Có.

Trước mắt Thạch Trung Ngọc dần dần trở nên tối, cuối cùng đen kịt, Thạch Trung Ngọc biết, trước mắt chỉ là mũ trò chơi, tháo mũ trò chơi xuống liền chứng kiến Hướng Lam, vội vã ngồi dậy hỏi.

- Có chuyện gì không?

- Chơi quên cả trời đất sao, nên ăn cơm, đã mười hai giờ.

Hướng Lam cười ha ha.

Thạch Trung Ngọc gãi đầu một cái, hắn thật là quên thời gian, theo Hướng Lam đi tới phòng khách, ba nữ nhân khác đã ngồi ngay ngắn, trên bàn bốn món ăn một món canh, Thạch Trung Ngọc ngồi xuống.

Thấy mấy nữ nhân luôn hữu ý vô ý bụm mặt, Thạch Trung Ngọc có chút hiếu kỳ hỏi.

- Các ngươi đây là thế nào? Sẽ không cùng lúc bị hủy dung chứ?

Tỷ muội sinh đôi hung tợn trừng Thạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên cũng dùng ánh mắt bất thiện nhìn Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc bức bách dưới sát khí, khuất phục, ngoan ngoãn cúi đầu ăn.

Mới vừa cầm chén đũa lên, còn không có ăn, Cơ Như Nguyệt dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn hỏi:

- Sáng sớm hôm nay, mới vừa vào du hí không bao lâu, trong bảng bằng hữu, tên của ngươi trở thành màu xám tro, mời giải thích một chút, đây là chuyện gì xảy ra.

Thạch Trung Ngọc thầm than một tiếng, quả nhiên, sau khi chết, lão bản vẫn tìm mình phiền toái, chỉ có thể nói dối:

- Sáng sớm hôm nay, ta thật vất vả xếp hàng nhận được một nhiệm vụ, mới vừa đi ra Tân Thủ Thôn giết một quái vật, ở sau lưng ta đổi mới một tiểu Boss, bởi vì đều là quái bị động, cho nên ta không chú ý, ai biết tên kia là một quái chủ động công kích, kết quả bị nó miểu sát.

- Lần sau trước khi nói mò, đi hỏi thăm tình báo một chút, quái ở phụ cận Tân Thủ Thôn, mặc dù là tiểu Boss cũng là quái bị động công kích.

Cơ Như Nguyệt tuyệt đối không cho mặt mũi đâm xuyên lời nói dối của Thạch Trung Ngọc.

- Nhưng hiện tại ta cũng cấp 3 56%, rất nhanh thì có thể lên tới cấp 4, sẽ không kéo chân sau của các ngươi, hiện tại các ngươi không phải đều ở cấp 3 cấp 4 sao.

Thạch Trung Ngọc giải thích.

Hướng Lâm hừ một tiếng:

- Ta bởi vì phải nấu cơm, cho nên còn ở lại cấp 3, thế nhưng ta cũng nằm ở cấp 3 93%. Những người khác đều cấp 4.

Hướng Lâm quá đơn thuần, suy nghĩ vấn đề không toàn diện, nhưng những người khác không giống, ngay lập tức liên tưởng đến Thạch Trung Ngọc so với bọn hắn chơi ít hai giờ, đẳng cấp dĩ nhiên chỉ thua các nàng một cấp, các nàng cũng không tin, chơi ít hai giờ, còn có thể lên tới cấp 3 56%. Thời điểm các nàng trở về Tân Thủ Thôn bổ sung thuốc, cũng phát hiện người càng ngày càng nhiều, cũng không phải bởi vì hai giờ trôi qua, sẽ không có người cùng hắn đoạt quái.

Cơm nước xong, cùng các nàng báo ra dãy số Tân Thủ Thôn, đều không ở cùng một Tân Thủ Thôn, mấy người các nàng toàn bộ đăng nhập vào trò chơi, chỉ để lại Thạch Trung Ngọc một người rửa chén, mượn cớ là:

- Ngươi không biết nấu cơm, chẳng lẽ còn không biết rửa chén

sao?

Sau khi xử lý chén đũa, Thạch Trung Ngọc cũng lần nữa đăng nhập vào trò chơi.

Thực sự là không dám tưởng tượng, người cư nhiên càng ngày càng nhiều, có thể là bởi vì sáng sớm rất nhiều người cần đi làm, cho nên không có thời gian tiến vào du hí, nhưng sau khi ăn cơm trưa xong, mọi người có thời gian, lập tức toàn bộ vọt vào.

Toàn thân Thạch Trung Ngọc có bốn trang bị, ở trước mặt một đám người chơi một hai cấp vẫn rất nổi bật.

- Đại ca, cho ta trang bị đi.

- Đại ca, ta lăn lộn với ngươi có được hay không, thu ta làm tiểu đệ đi.

- Huynh đệ, mang ta luyện cấp được không?

...

Thạch Trung Ngọc đẩy đám người kia ra, trong lòng rất buồn bực, vì sao người khác chơi du hí, đều có một đám gái mê trai cướp làm lão bà? Mà đến tìm mình đều là một đám nam nhân, ngẫu nhiên xuất hiện một nữ nhân, đó cũng chỉ là muốn trang bị, hoặc mang theo thăng cấp, sự tình chủ động giao ra thân thể không hề đề cập tới.

Nhìn người tiếp nhiệm vụ sắp muốn xếp hạng ra Tân Thủ Thôn, Thạch Trung Ngọc không còn có tâm tình đi nhận nhiệm vụ, trực tiếp đi địa phương quái cao cấp, trên người có ba đồ trắng hộ thể, lại có một vũ khí trắng công kích, có thể giết được quái cấp cấp 7 8.

Hơn hai mươi phút sau, Thạch Trung Ngọc rốt cục gặp được động vật khác trừ gà, thỏ...

Thỏ Ma Hóa: cấp 7, HP: 500

HP không cao lắm, so với Thiết Hùng Kê còn kém một chút, nhưng lực công kích cao hơn rất nhiều, chỉ là người chơi có chút nhiều,

Thạch Trung Ngọc rất hối hận, tại sao sáng sớm phải chết một lần, kết quả hiện tại đi tới chỗ nào, chỗ đó đều có người, hơn nữa còn là rất nhiều người.

Trước hết giết một con thử nghiệm.

Đi tới trước mặt một con Thỏ Ma Hóa, Thạch Trung Ngọc bổ một đao -21.

Kỳ quái, phòng ngự không cao, lẽ nào lực công kích của con thỏ này đặc biệt cao, buồn bực chính là, một đao này chém vào trên đầu Thỏ Ma Hóa, không có chém chết còn chưa tính, thậm chí ngay cả một chút da cũng không cắt, dựa vào, toàn thân Thiết Hùng Kê là sắt, không chảy máu còn chưa tính, cái này là thỏ quỷ gì? Nó cũng không đổ máu? Cái này, công ty game cũng không cảm thấy ngại nói chân thực?

Chẳng qua nếu như thực sự chém một đao liền đổ máu ào ào, cụt tay gãy chân, phỏng chừng chỉ sợ người chơi cũng rất ít, chí ít nữ nhân ở trong game chính là động vật mà Thần Lâm đặc biệt bảo hộ.

Thỏ Ma Hóa bị công kích, có thể không hoàn thủ sao? Nó nhảy lên thật cao, đá vào trên mặt Thạch Trung Ngọc -18

Trong giây lát đó, Thạch Trung Ngọc hiểu, trách không được mấy nữ nhân luôn bụm mặt, nguyên lai là như vậy.

Trên người có vài món trang bị, lực phòng ngự đương nhiên cũng tăng lên không ít, bất quá cứ như vậy, dĩ nhiên cũng bị đánh rớt gần nửa máu, Thạch Trung Ngọc rất kỳ quái, mấy nữ nhân dĩ nhiên không có một cái tử vong, lẽ nào các nàng cũng nhận được rất nhiều trang bị?

Đương nhiên không có khả năng, mấy nữ hài HP đều mới hai ba chục, thế nhưng các nàng không giống Thạch Trung Ngọc, gia nhập vào một ít thể lực, ai như Thạch Trung Ngọc, chơi cái chiến sĩ độc hành.

Tình huống hôm nay không dung Thạch Trung Ngọc suy nghĩ nhiều, Thỏ Ma Hóa lại công kích, Thạch Trung Ngọc cũng không né

tránh, cứng đối cứng, quơ đao bổ về phía con thỏ kia, về mặt sức mạnh, thỏ thua, bị Thạch Trung Ngọc đập rơi, trải qua đánh nhau chết sống, Thạch Trung Ngọc thủ thắng.

Lực công kích của Thỏ Ma Hóa là rất cao, nhưng lực phòng ngự còn kém chút, Thạch Trung Ngọc giải quyết hết Thỏ Ma Hóa, cũng không tiếp tục dừng lại, đi về phía quái cao hơn, nơi đây giết quái thật sự là quá chậm, đoạt không qua đại chúng a.

Hiện tại đặt ở trước mặt Thạch Trung Ngọc chỉ có hai con đường, hoặc là bảo trì vượt lên đầu, hoặc là tuyệt đối lạc hậu, theo đại lưu, là vĩnh viễn không có ngày nổi danh, cái trước quá khó khăn, thế nhưng muốn hoàn toàn lạc hậu, sợ rằng không có chút thời gian là rất khó làm được, máu mới còn đang không ngừng tràn vào, mấu chốt nhất là mỗi ngày bị vài cô nương như hoa như ngọc mắng cẩu huyết lâm đầu.

Trải qua tra xét, quái cấp 7 đến cấp 10 toàn bộ đều là thỏ, giết thỏ cấp 10, tuy địa phương kia người ít hơn rất nhiều, nhưng Thạch Trung Ngọc căn bản giết không nổi, lui về giết Thỏ Ma Hóa cấp 7, không sai biệt lắm một canh giờ sau, Thạch Trung Ngọc thành công đạt tới cấp 4.

Sau khi thăng cấp, năm điểm thuộc tính tự do toàn bộ thêm ở trên lực lượng, Thạch Trung Ngọc lần nữa đi tìm thỏ cấp 10 gây phiền phức, nhưng thật bi ai phát hiện, vẫn đánh không lại, không phải lực công kích quá thấp không thể phá phòng ngự, mà là lực phòng ngự của mình quá thấp, tuy Thạch Trung Ngọc có thể tránh thoát phần lớn công kích, nhưng sự tình luôn có vạn nhất, quái vật hai ba kích là có thể giết chết mình, vẫn là bớt trêu chọc cho tốt, Thạch Trung Ngọc cực kỳ quấn quýt, có phải ở thời điểm tăng cấp lại thêm chút thể lực hay không.

Trải qua một phen giãy dụa, Thạch Trung Ngọc vẫn quyết định không thêm lực lượng, chiếm được cái gì, tự nhiên phải bỏ qua cái gì, đây là quy luật của thế giới này, ai cũng không có cách nào phá hư.

Có mấy người chơi chứng kiến Thạch Trung Ngọc đứng ngẩn người ở chỗ đó bất động, một nam tử chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi đi tới:

- Bằng hữu, có muốn tổ đội cùng nhau giết quái hay không? Phòng ngự của ta rất tốt.

Nói xong liền phát lời mời tổ đội.

Trọng kích

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc không chút suy nghĩ, trực tiếp đồng ý, một mình hắn là giết không nổi, nhưng liên thủ với người khác lại không giống.

Sau khi vào đội ngũ, phát hiện ba người này đều đã đạt tới cấp 6, một Võ Giả, một Pháp Sư, còn lại một cái Mục Sư.

Mục Sư muội muội mái tóc dài màu xanh lam nhạt xõa trên bờ vai, lông mi mỹ lệ run run, mắt to thu thủy loáng thoáng chiết xạ ra một loại ánh mắt làm người yêu thích, mũi quỳnh thẳng tắp.

Một Pháp Sư khác dáng dấp bình thường, nhưng thắng ở ngũ quan đoan chính, cũng miễn cưỡng có thể tính là cô gái đẹp.

Võ Giả nói:

- Chào ngươi, ta gọi Thương Nhai, Pháp Sư muội muội là lão bà của ta, gọi Milan, mỹ nữ Mục Sư là muội muội của ta, gọi Nguyệt Nguyệt.

Người chơi có thể tuyển chọn ẩn dấu tính danh, ba người chơi đều ẩn tàng tên, mà Thạch Trung Ngọc bởi vì phải giúp phòng làm việc khai hỏa danh khí, cho nên không thể ẩn dấu tên, bất quá sau khi tổ đội, mọi người có thể nhìn thấy tên cùng đẳng cấp đối phương.

Mấy người chơi này chứng kiến Thạch Trung Ngọc mới cấp 4 cũng không có tâm tình bất mãn, hàn huyên vài câu, bắt đầu giết quái luyện cấp.

Thương Nhai đi tới trước mặt một Thỏ Ma Hóa cấp 10, một kích đánh vào trên người thỏ, - 20, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn Thương Nhai, mặc dù trên người Thương Nhai có hai trang bị đồ trắng, nhưng trên tay chỉ là Mộc Kiếm tân thủ thông thường, làm sao lại có lực công kích cao như vậy? Hơn nữa chiêu thức dường như rất đẹp, trên mộc kiếm còn giống như hiện lên quang mang.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc ngẩn người, Milan đã phóng ra một Hỏa Cầu Thuật, Nguyệt Nguyệt đã tung trị liệu thuật ở trên người Thương Nhai, thời điểm trị liệu thuật rơi vào trên người Thương Nhai 0.1s, công kích của Thỏ Ma Hóa đánh vào trên người Thương Nhai, HP của Thương Nhai từ đầu đến cuối đều tràn đầy, mỹ nữ Mục Sư thật là lợi hại.

Thương Nhai thấy Thạch Trung Ngọc ngây người, liền vội vàng nói:

- Thạch huynh đệ, sao ngươi còn chưa tới hỗ trợ?

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới phản ứng kịp, vội vàng tiến lên, bổ về phía Thỏ Ma Hóa, - 15, ai, vượt cấp nhiều lắm, dĩ nhiên mới đánh ra chút thương tổn như thế.

Thạch Trung Ngọc đối với cái tổn thương này không hài lòng, nhưng những người khác lại kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc, Thương Nhai hỏi.

- Thạch huynh đệ, ngươi mới vừa dùng kỹ năng? Làm sao thương tổn cao như vậy?

- Kỹ năng? Ta không có kỹ năng, bất quá ta là toàn lực Chiến Sĩ, thương tổn như vậy là rất bình thường.

Thạch Trung Ngọc nói.

Còn không có học kỹ năng thì có tổn thương như vậy? Mấy người này đều có chút in lặng.

- Kỹ năng học ở đâu? Vừa rồi có phải ngươi dùng kỹ năng hay không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ca ca của ta đương nhiên dùng kỹ năng, bằng không không có thương tổn cao như vậy? Tân Thủ Thôn có mấy thương điếm kỹ năng, tùy ý chọn một sách kỹ năng mua liền ok, bất quá có chút đắt.

Nguyệt Nguyệt giành nói trước.

Có Thạch Trung Ngọc gia nhập, giết quái trở nên cực kỳ nhẹ nhõm, bình quân năm sáu giây là có thể giết chết một con Thỏ Ma Hóa, bi kịch là Thạch Trung Ngọc cùng Thương Nhai, quá khổ. Bởi trò chơi này nóng nảy, cho nên quái vật cực kỳ dày đặc, hơn nữa Thỏ Ma Hóa cấp 10 tạm thời không có bao nhiêu người tới luyện cấp, cho nên chung quanh bọn họ không có ai đoạt quái, Nguyệt Nguyệt cùng Milan đều là viễn trình công kích, vẫn đứng bất động, mà Thạch Trung Ngọc cùng Thương Nhai thì hầu như nằm ở trạng thái chạy nhanh.

Mấy người vừa giết quái vừa nói chuyện phiếm, ngược lại cũng ung dung, nhiều người sức mạnh lớn, lời này là thật không giả, khoảng chừng ba giờ, Thạch Trung Ngọc đã lên tới cấp 6, mà ba người bọn hắn mới lên cấp 7, thăng cấp cần kinh nghiệm đã càng ngày càng nhiều.

Lên tới cấp 6, Thạch Trung Ngọc không chút do dự trở về Tân Thủ Thôn, không phải không muốn luyện cấp, một là nghe Thương Nhai nói Võ Giả cấp 6 có thể học hai kỹ năng, hai là bởi vì độ bền trang bị của mọi người chịu không nổi, mới phải trở về.

Bây giờ người chơi phổ biến đều ở cấp 4-5, cấp 6 như Thạch Trung Ngọc, tuy nói không phải rất nhiều, nhưng sẽ không quá ít, từ trong bảng bằng hữu biết được, Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên đều là cấp 7, mà tỷ muội Hướng Lam, Hướng Lâm, song song nằm ở cấp 6. Thực lực của đám mỹ nữ này xem ra vẫn không tính kém nha.

Thương Nhai mang theo lão bà, muội muội đi sửa chữa trang bị, Thạch Trung Ngọc một thân một mình dựa theo lộ tuyến Thương Nhai chỉ đi học nghệ.

Tân Thủ Thôn cũng không coi quá lớn, rất nhanh thì tìm được địa phương Thương Nhai nói, Thạch Trung Ngọc cũng không có vui vẻ, mà vẻ mặt âm trầm, người xếp hàng học nghệ thật sự là nhiều lắm.

Thạch Trung Ngọc đứng xếp hàng, quan sát những người trước mặt, có người hoan hỉ có người buồn, phần lớn người học được kỹ năng, vẻ mặt hoan hỉ, mà có vài người thì giậm chân chửi đổng, nói công ty game Ngân Hà quá hắc, mua mấy chai thuốc, liền

không còn tiền học kỹ năng.

Qua hơn mười phút, rốt cục đến phiên Thạch Trung Ngọc, đạo sư kỹ năng nghìn bài một điệu nói:

- Muốn có thực lực không? Muốn đạt được vạn chúng chúc mục không? Vậy tới học tập kỹ năng a!!

Thạch Trung Ngọc căn bản không có chờ hắn nói xong, trực tiếp kiểm tra sách kỹ năng của cửa hàng, kỹ năng của Võ Giả dường như không nhiều, chỉ có bốn kỹ năng, mà hiện tại Thạch Trung Ngọc mới cấp 6, cũng chỉ có thể học tập hai kỹ năng, nếu như giàu có, Thạch Trung Ngọc không ngại mua hết hai kỹ năng còn lại, về sau tiết kiệm lại xếp hàng một lần.

Trọng kích cấp 1, tạo thành 7 - 13 thương tổn vật lý. Đẳng cấp sử dụng cấp 3. Loại hình kỹ năng: Chủ động. (1 ngân tệ)

Sinh mệnh lực cường hóa cấp 1, hạn mức sinh mệnh cao nhất đề cao 3, sinh mệnh lực khôi phục đề cao 4. Đẳng cấp sử dụng cấp 6. Loại hình kỹ năng: Bị động (2 ngân tệ)

Nhược hóa mãnh kích cấp 1, tạo thành 11 - 17 thương tổn vật lý cho đối tượng, ở trong sáu giây, khiến cho phòng ngự vật lý của đối phương giảm bớt 50. Đẳng cấp sử dụng cấp 8. Loại hình kỹ năng: Chủ động. (4 ngân tệ)

Đâm thủng cấp 1, có thể công kích ba địch nhân ở trên một đường thẳng, tạo thành 15 - 23 thương tổn. Đẳng cấp sử dụng cấp 10. Loại hình kỹ năng: Chủ động (6 ngân tệ)

Đều là thứ tốt, trọng kích mã mã hổ hổ gì đó thì không cần nói, sinh mệnh lực cường hóa là vật bảo mệnh a, mặc dù mới đề cao chút một HP, nhưng muỗi nhỏ nữa cũng là thịt, hai cái cuối cùng mới thật sự là thứ tốt, giảm bớt lực phòng ngự của quái vật, một cái khác là kỹ năng quần công.

Đáng tiếc Thạch Trung Ngọc mở ra túi đồ của mình nhìn một chút, vẻn vẹn mới 5 ngân tệ, căn bản mua không nổi càng nhiều, cho nên chỉ mua hai quyển sách kỹ năng.

May mắn sửa chữa trang bị không quá nhiều tiền, Thạch Trung

Ngọc ngoại trừ Thiết Kê đao, những trang bị khác cơ hồ không có bị quái vật đụng tới, sau khi dùng một ngân tệ sửa chữa tốt trang bị, còn dư lại một ngân tệ, mua hai bình lam dược, cùng ba người Thương Nhai hội hợp, tiếp tục luyện cấp.

Thạch Trung Ngọc không kịp chờ đợi đi tới bên người một con Thỏ Ma Hóa, khởi động trọng kích, - 60.

Bạo kích màu đỏ kích thích tròng mắt mấy người, Thương Nhai cũng ghen tỵ nhìn Thạch Trung Ngọc, nghĩ thầm, chức nghiệp đồng dạng, kỹ năng đồng dạng, vì sao chênh lệch lại lớn như vậy? Hơn nữa ta còn cao hơn hắn 1 cấp a.

Thạch Trung Ngọc đắm chìm trong hưng phấn, hoàn toàn không có để ý Thỏ Ma Hóa đã hận hắn, bị Thỏ Ma Hóa hung hăng đạp một cước, Nguyệt Nguyệt vội vã dùng trị liệu thuật kéo HP của Thạch Trung Ngọc về.

Thạch Trung Ngọc học được kỹ năng, mấy người phối hợp càng thêm ăn ý, hiệu suất tự nhiên càng cao hơn, hiện tại Thạch Trung Ngọc rốt cuộc minh bạch, vì sao Thương Nhai ít thả kỹ năng, căn bản thả không nổi a, kỹ năng quá tốt thể lực.

Thạch Trung Ngọc hết thảy tích súc đổi thành hai bình lam dược, mấy phút liền không còn, phỏng chừng tất cả tiền của Thương Nhai đều tài trợ cho lão bà cùng muội muội mua lam dược a.

Đồng thời Thạch Trung Ngọc cũng nghĩ đến vài muội muội trong phòng làm việc, các nàng ngoại trừ Tuyết Sương Yên là Liệp Giả, những thứ khác đều xem như loại chức nghiệp Pháp Sư, khẳng định cũng rất phí lam dược? Không biết các nàng lăn lộn thế nào, không biết có đủ tiền học kỹ năng hay không, có đủ tiền mua lam dược hay không.

Lại qua hai giờ, Thạch Trung Ngọc lên tới cấp 7, mà ba người bọn hắn cũng lên tới cấp 8, Thạch Trung Ngọc thêm thuộc tính xong, đang muốn mở ra kế hoạch lớn, hệ thống lại gọi, có người hô hoán hắn, không cần nghĩ, nhất định là mấy mỹ nữ của phòng làm việc lêu hắn ăn cơm tối.

- Thương Nhai đại ca, ta đi ăn cơm trước, một hồi lại tiếp tục.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Đi, chúng ta chơi một lát nữa sẽ nghỉ, tối hôm nay còn có chút việc, phỏng chừng không chơi, ngày mai gặp.

Thương Nhai cười ha ha một tiếng nói.

Mấy người lẫn nhau thêm bạn thân, sau đó Thạch Trung Ngọc ly khai du hí, Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối, tối hôm nay không thể ở cùng Nguyệt Nguyệt mỹ nữ. Bất quá nghĩ đến bên ngoài còn có bốn đại mỹ nhân như hoa như ngọc đang đợi mình, trong lòng nhất thời trở nên tốt.

Lấy xuống mũ trò chơi, trong phòng không có một người, Thạch Trung Ngọc đang phiền muộn, chẳng lẽ hệ thống phạm sai lầm? Hay có con ruồi gì gì đó đạp phải mũ trò chơi? Bất quá thấy cửa phòng của mình mở, lúc này Thạch Trung Ngọc mới xác thực, mũ trò chơi không có hư, mà là các cô nương tương đối bận rộn, kêu xong liền không chờ hắn đi ra rồi.

Thạch Trung Ngọc đốt một điếu thuốc, đi tới phòng khách, cũng không có ai, kỳ quái, đây rốt cuộc là chuyện gì? Đi tới nhà bếp, rốt cục chứng kiến người, hai cô gái mặc quần áo giống nhau như đúc đang ở nhà bếp bận việc.

- Qua đây, hỗ trợ lột tỏi.

Hướng Lam nói.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nhìn hai người bọn họ nói:

- Ta không biết làm.

Tỷ muội sinh đôi không còn gì để nói, chuyện đơn giản như vậy cũng không biết.

- Vậy ngươi biết cái gì?

Hướng Lam hỏi.

- Liên quan tới nhà bếp, ta làm sao giúp? Các ngươi gọi đi ra, lẽ nào chính là muốn ta giúp làm cơm?

Thạch Trung Ngọc một chút cũng không cảm thấy đáng thẹn.

- Quên đi, không cần ngươi, ngươi đi lên lầu gọi hai người các nàng ra!!

Hướng Lâm nói.

- Cái này không tốt lắm đâu? Hắn là nam nhân!

Hướng Lam ngăn cản nói.

- Ta đi a, một mình ngươi ở nơi này bận rộn.

Hướng Lâm nói.

- Không được, làm sao có thể để cho ta một người ở chỗ này bận rộn? Để Thạch Trung Ngọc đi đi.

Hướng Lam nói.

Thạch Trung Ngọc cực kỳ im lặng, đây là chuyện gì a, ta ra du hí là vì chân chạy? Ai, đi làm chính là số khổ, hỏi phòng của Tuyết Sương Yên cùng Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọc bắt đầu hành trình lần đầu tiên lên lầu.

Sờ một chút

DTV-EBOOK.COM.VN

Đi tới phòng của Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọc rất lễ phép gõ cửa một cái, bên trong không có bất kỳ phản ứng, Thạch Trung Ngọc cũng chơi du hí, tự nhiên biết ở trong game là nghe không được thanh âm bên ngoài, cho nên thời điểm Hướng Lam hoặc Hướng Lâm gọi hắn ra, mỗi lần đều là phá cửa vào.

Thạch Trung Ngọc vặn chốt cửa, cửa mở, Cơ Như Nguyệt không có khóa cửa, có thể là bởi vì nghĩ Thạch Trung Ngọc căn bản không có khả năng lên lầu hai.

Đẩy cửa vào, biệt thự này thuộc về sát biên giới của khu biệt thự, ngoài cửa sổ phòng Cơ Như Nguyệt chính là rào chắn, xa hơn là đường cao tốc, có thể là bởi vì không cần lo lắng bị người rình coi, cho nên rèm cửa sổ trong phòng chẳng bao giờ kéo lại. Ánh hoàng hôn khoác lên trên người nàng, không khỏi làm người hoa mắt, Cơ Như Nguyệt chỉ mặc áo ngủ, lộ ra da thịt làm cho tạo hóa cũng khen ngợi, lấp lánh hình như có quang hoa lưu chuyển. Ánh nắng chiều vòng quanh đường cong thân thể giống như núi đồi phập phồng, mỗi một chi tiết nhỏ đều hoàn mỹ khiến người ta hít thở không thông.

Thạch Trung Ngọc đi tới bên người Cơ Như Nguyệt, nội y khêu gợi cũng không bọc lại bắp đùi nàng, Thạch Trung Ngọc nuốt ngụm nước miếng, hô hấp không tự chủ có chút gấp, ánh mắt hoàn toàn bị hai chân thon dài trắng noãn hấp dẫn, bắp đùi trắng như tuyết ở dưới hoàng hôn cực kỳ bắt mắt.

Thạch Trung Ngọc không kiềm hãm được đưa tay ra, thời điểm chạm vào cặp đùi đẹp, trong lòng run lên, mềm mại không xương.

Cơ Như Nguyệt đang ở trong trò chơi, đùi đang bị một con Thỏ Ma Hóa đá trúng, đang cảm thấy có chút đau nhức, đột nhiên truyền đến một cảm giác khác thường, phảng phất như bị chạm điện, mới đầu còn không có cảm thấy thế nào, chỉ cho là con Thỏ Ma Hóa

này mang tới hiệu quả đặc biệt, nhưng dần dần cảm giác không đúng, dường như có người xoa bắp đùi của nàng.

Lúc này gợi ý của hệ thống vang lên, có người ở bên ngoài hô hoán nàng, nàng lập tức cho rằng là Hướng Lam hoặc Hướng Lâm đang đùa, nhưng trước đây cũng bị các nàng sờ qua bắp đùi nhiều lần, dường như không có loại cảm giác kỳ quái này a, bất quá nàng không suy nghĩ nhiều, vội vã giết chết con Thỏ Ma Hóa kia, sau đó ly khai du hí.

Khi nàng lấy xuống mũ trò chơi, Thạch Trung Ngọc đã sớm chạy mất dạng. Cơ Như Nguyệt bắt đầu mặc quần áo, chuẩn bị xuống lầu ăn, đồng thời cảm thấy trong nhà có một nam nhân thật không tiện, bằng không mặc đồ ngủ cũng có thể xuống lầu.

Đi tới phòng Tuyết Sương Yên, Tuyết Sương Yên cũng chỉ mặc đồ ngủ, bất quá có chút bảo thủ, ngoại trừ một đôi chân nhỏ khả ái, cái gì cũng không lưu cho Thạch Trung Ngọc, bất quá trước ngực nhô lên hai điểm nhỏ, rất rõ ràng nói cho hắn biết, bên trong là chân không, không có mặc đồ lót.

Thạch Trung Ngọc cố nén dụ hoặc, trực tiếp đè xuống cái nút hô hoán trên mũ trò chơi, sau đó liền chạy.

Căn phòng của Tuyết Sương Yên và Cơ Như Nguyệt lân cận, Tuyết Sương Yên ở trong, phòng Cơ Như Nguyệt thì tới gần phòng khách lầu hai, từ phòng Tuyết Sương Yên đi ra, nhất định phải đi ngang qua phòng Cơ Như Nguyệt, lúc mới vừa từ phòng Cơ Như Nguyệt chạy ra, căn bản không có đóng cửa phòng của Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt cũng không nghĩ đến người gọi nàng là Thạch Trung Ngọc, liền to gan thay y phục.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc đi ngang qua phòng Cơ Như Nguyệt, đúng dịp thấy Cơ Như Nguyệt đưa lưng về phía hắn, cởi bỏ đồ ngủ trên người, toàn thân chỉ có một cái quần lót, trong tay đang cầm một cái nịt ngực.

Lưng ngọc bóng loáng, bắp đùi thon dài, đều tràn đầy dụ hoặc, Thạch Trung Ngọc hít thở dồn dập, Cơ Như Nguyệt nghe được ngoài cửa có thanh âm, theo bản năng quay đầu, tuy nhiên lại

không nhìn thấy gì, nghi ngờ một chút, lại nghiêng đầu qua chỗ khác tiếp tục mặc quần áo.

- Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thì bị phát hiện.

Thạch Trung Ngọc dựa vào ngoài cửa phòng Cơ Như Nguyệt, tự lẩm bẩm.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc cho rằng bình an vô sự, nghe được cửa phòng Tuyết Sương Yên mở ra, trong lòng thầm mắng:

- Dựa vào, nhanh như vậy liền thay quần áo xong, muốn ta chết hay sao?

Nếu như bị Tuyết Sương Yên chứng kiến mình, cùng mình chào hỏi, Cơ Như Nguyệt khẳng định có thể đoán ra mới vừa rồi là ai ở bên ngoài phòng rình coi nàng.

May mắn cách đó không xa chính là phòng khách lầu hai, chỉ cần đến nơi đó liền an toàn, tránh ra ánh mắt của Tuyết Sương Yên, thời điểm Tuyết Sương Yên đi ngang qua phòng Cơ Như Nguyệt, nhất định sẽ đi vào đợi nàng cùng nhau xuống lầu, chỉ cần Tuyết Sương Yên vào phòng Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọc có thể thừa dịp này xuống lầu.

- Như Nguyệt tỷ, ta xuống trước.

- Tốt.

Thạch Trung Ngọc cực kỳ bi kịch, kế hoạch thất bại, Tuyết Sương Yên đi ngang qua phòng Cơ Như Nguyệt, cũng chỉ chào hỏi mà thôi, nhưng phòng Cơ Như Nguyệt cạnh phòng khách lầu hai, chỉ cần Tuyết Sương Yên đi về phía trước mấy bước là có thể chứng kiến Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc quyết định thật nhanh, rất nhanh đi tới chỗ tay vịn phòng khách, trực tiếp nhảy xuống dưới, địa điểm nhảy là buồng vệ lầu một sinh, Thạch Trung Ngọc cũng không cần lo lắng tỷ muội Hướng Lam trong nhà bếp phát hiện.

Thân thể Thạch Trung Ngọc cường hãn như gia súc, từ trên cao ba mét nhảy xuống, cũng cảm thấy hai chân hơi tê tê, lăn một vòng

giảm giảm xóc, may mắn tạo thành thanh âm không quá lớn. Hơn nữa tỷ muội Hướng Lam mở TV thanh âm rất lớn, che đậy một ít thanh âm.

Thạch Trung Ngọc mới vừa từ bò dưới đất đứng lên, đang muốn đi nhà bếp báo nhiệm vụ cho tỷ muội Hướng Lam, đồng thời cầu nguyện các nàng không nên cùng Cơ Như Nguyệt nói là ai kêu các nàng xuống lầu.

Lúc này cửa phòng vệ sinh mở ra.

Hướng Lâm nhìn thấy Thạch Trung Ngọc sửng sốt:

- Ngươi đi vệ sinh?

Thạch Trung Ngọc chỉ có thể kiên trì gật đầu, nếu như theo bậc thang đi xuống, như thế nào đi nữa cũng sẽ không đi tới nơi đây, cho nên chỉ có thể thừa nhận.

Hướng Lâm nở nụ cười, nhường ra vị trí, có chút may mắn, thời gian dài ở chỗ này, nàng còn không quen có nam nhân vào ở, mới vừa rồi dĩ nhiên không có khóa cửa, nếu như Thạch Trung Ngọc lại sớm một phút đồng hồ, trực tiếp đẩy cửa tiến vào, vậy coi như cái gì cũng bị hắn cho thấy hết. Đồng thời cũng nói, may mắn mình không có thói quen không đóng cửa phòng vệ sinh, nếu không thì bết bát hơn.

Thạch Trung Ngọc đi vào buồng vệ sinh, ráng nặn ra vài giọt nước, sau đó mang theo tâm tình thấp thỏm bất an đi ra phòng khách.

Thanh âm ti vi bị giam nhỏ đi rất nhiều, Thạch Trung Ngọc nhìn một chút, bốn người đều ở nhà bếp, đang bưng cơm nước ra ngoài, Thạch Trung Ngọc đi lên trước, chủ động hỗ trợ, cơm nước lên bàn, mỗi người ngồi xuống.

- Thần Lâm hạn chế người chơi mỗi ngày chỉ có thể chơi mười hai giờ, hôm nay thời gian sắp tới, mọi người một ngày thu hoạch như thế nào? Ta cấp 8, thu được ba đồ trắng, đều phù hợp chức nghiệp. Kỹ năng chỉ học được hai cái, còn lại một cái học không nổi.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Ta cũng ba đồ trắng, chỉ có hai kiện có thể dùng, thừa ra một cái bán ba ngân tệ, nhưng tiền của trò chơi còn chưa đủ dùng, mới vừa lên tới cấp 8, kỹ năng học được ba cái.

Tuyết Sương Yên nói.

Sơ kỳ, có trang bị mới có thể phát triển tốt hơn, cho nên trang bị mình có thể dùng, là tuyệt đối sẽ không bán. Đáng tiếc tất cả mọi người không ở cùng một Tân Thủ Thôn, cho nên coi như lấy được trang bị người một nhà cần, cũng chỉ có thể bán, không cách nào cho người mình, cũng không thể lưu lại về sau mọi người tiến vào đại thành a! Khi đó đã vô dụng.

- Ai, ta chỉ có hai đồ trắng, trò chơi này tỉ lệ rơi đồ quá thấp, hai kiện trang bị, còn có một cái là làm nhiệm vụ đưa. Cấp 7, hai kỹ năng.

Hướng Lam nói.

- Các ngươi thật may mắn, ta chỉ có làm nhiệm vụ đạt được một đồ trắng, mới cấp 6, kỹ năng chỉ học được một cái, còn lại một cái, còn kém 5 đồng tệ, học không nổi, ta quá buồn bực, Thạch Trung Ngọc, ngươi thì sao?

Hướng Lâm nói.

Thạch Trung Ngọc thở dài, chúng nữ chứng kiến Thạch Trung Ngọc phản ứng, liền cho rằng Thạch Trung Ngọc thu hoạch nhỏ nhất, khả năng đẳng cấp mới cấp 5. Nhưng Thạch Trung Ngọc vừa mở miệng thì làm cho các nàng buồn bực.

- Miễn cưỡng lên tới cấp 7, bốn đồ trắng, chỉ là tiền của trò chơi quá ít, nếu lên tới cấp 8 không có tiền học kỹ năng, đang khổ não đây.

Đã có bốn trang bị, còn khổ não? Hơn nữa đẳng cấp cũng không thấp, trọng yếu hơn là, Thạch Trung Ngọc so với các nàng đều ít hơn hai giờ, các nàng chơi hơn 12 giờ, là không thể tiếp tục chơi, mà Thạch Trung Ngọc còn có thể tiếp tục.

Nói không chừng, sáng sớm ngày mai thời điểm mọi người ăn điểm tâm, sẽ nghe được tin tức Thạch Trung Ngọc vượt qua các

nàng, bất quá hiện tại Thạch Trung Ngọc xem như người một nhà, cho nên bọn họ cũng chỉ có chút ước ao, mà không đố kị.

Kinh ngạc nhất là Cơ Như Nguyệt, nghe Hướng Lam nói hắn ở trên bảng game thủ xếp hạng mới hơn ba mươi vạn, hơn nữa ngay cả tên miền wed cũng quên, tài khoản của mình cũng quên, lúc đó liền hoài nghi Thạch Trung Ngọc căn bản là người ngoài nghề, thậm chí căn bản không có chơi game qua.

Chẳng qua là ôm tâm tình không lãng phí mũ trò chơi, mới đồng ý cho Thạch Trung Ngọc ở lại chỗ này, nàng ở trong bảng xếp hạng game thủ Trung Quốc, thứ tự chen vào trước 1000, mặc dù cái này không phải cực kỳ tốt, nhưng không tính kém, nhưng Thạch Trung Ngọc kém nàng hai giờ, trang bị lại nhiều hơn nàng, đẳng cấp cũng chỉ kém 1 cấp, điều này làm cho nàng có một loại tâm tình nhặt được bảo.

Sau khi ăn cơm tối xong, liền cho Thạch Trung Ngọc đi chơi, các nàng lưu lại quét tước tàn cục, dù sao thời gian chơi game của các nàng ngày hôm nay cũng sắp kết thúc, không cần vội.

Thạch Trung Ngọc về phòng, khóa trái cửa, rất sợ mấy người các nàng trò chuyện, biết là hắn chạy đi gian phòng của các nàng, lo lắng hơn là Cơ Như Nguyệt biết hắn sờ đùi nàng, sẽ cầm dao bầu giết tới.

Tiến vào du hí, đám người Thương Nhai đã ly khai trò chơi, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể một thân một mình bước lên hành trình, hiện tại hắn đã cấp 7, vừa học hai kỹ năng, một người đi giết Thỏ Ma Hóa cấp 10, cũng có thể giết được.

Một buổi chiều cùng người giết quái, Thạch Trung Ngọc vẫn đảm nhiệm nhân vật gánh đòn, bây giờ có chút không quá quen, cảm giác một người giết quá oan uổng, mấy người cùng nhau, chỉ cần vài giây là có thể giết một con.

Thổ Cẩu

DTV-EBOOK.COM.VN

Một người giết Thỏ Ma Hóa, lại cần hơn mười giây mới có thể giải quyết, bị Thỏ Ma Hóa sờ soạng hai cái, kém chút lại chết một lần, trong lòng thầm hận, cái phá du hí này, không phải mình vẫn chủ động thêm thể lực sao? Vì sao lão tử đến bây giờ vẫn là 40 điểm HP.

Không đúng, sau khi học kỹ năng cường hóa sinh mệnh lực, sinh ra 3% HP, bây giờ là 41.2 HP, bất quá trong trò chơi không có số lẻ, hoàn toàn dựa theo công thức bốn bỏ năm lên, Thạch Trung Ngọc bây giờ là 41 điểm HP.

Thạch Trung Ngọc hối hận a, trước đây không hảo hảo học toán, hiện tại học cái phá kỹ năng như thế, hai ngân tệ, đổi lấy 1 điểm HP tính không ra a.

Sau khi người chơi chuyển chức, căn cứ đặc tính nghề nghiệp, ít nhiều sẽ thêm một ít thuộc tính phụ gia, mà trước cấp 10 thì sẽ không thêm, cho nên ngươi muốn sống lâu, nhất định phải hi sinh lực công kích. Giống Thạch Trung Ngọc toàn lực thêm điểm công kích, toàn bộ trò chơi cũng tìm không ra mấy cái.

Thạch Trung Ngọc một người solo, thật sự là quá cực khổ, muốn cùng người lân cận tổ đội, nhưng không biết có phải Thạch Trung Ngọc chơi ít hai giờ, cộng thêm Thỏ Ma Hóa cấp 10 rất khó giết, thời điểm đến hơn tám giờ, người đã giảm hơn phân nửa.

Mấy người cùng Thạch Trung Ngọc tổ đội đều rời du hí, Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khác hơn là lần nữa tìm kiếm đội ngũ mới, liên tục tìm vài đội ngũ, bọn họ đều biểu thị người đã đủ, Thạch Trung Ngọc cũng lười tiếp tục hỏi, trực tiếp làm một mình.

Thời gian cô đơn không quá tốt, Thạch Trung Ngọc không khỏi nhớ lại Nguyệt Nguyệt.

- Một ngày không có ngươi, ta sẽ càng thêm quý trọng mình... Ai

nha... Lại bị đạp, đau quá...

Thạch Trung Ngọc nhặt lên vài đồng tệ mà Thỏ Ma Hóa rơi xuống, trong lòng cảm khái vô hạn, tỉ lệ rơi đồ quá thấp, sau khi học kỹ năng, trải qua lâu như vậy, mới lấy được hơn hai ngân tệ, kỹ năng kế tiếp cần bốn ngân tệ mới có thể học, đường dài còn lắm gian truân...

Lăn lộn nửa ngày, người chơi ở phụ cận dần dần nhiều, Thạch Trung Ngọc buồn bực, lại tìm vài đội ngũ, đều là tổ đủ người, vì sao vận khí của mình kém như vậy?

Người càng nhiều, Thạch Trung Ngọc làm một mình liền không giành được quái, mình cũng không tổ đội được, chỉ có thể ly khai địa phương này, Thạch Trung Ngọc cách Tân Thủ Thôn càng ngày càng xa, rốt cục gặp được sinh vật mới, chó.

Thổ Cẩu, cấp 13, HP 1000.

Trong đầu Thạch Trung Ngọc có vài chấm hỏi to lớn, cấp 11, cấp 12 quái đi đâu? Làm sao trực tiếp xuất hiện quái cấp 13?

Nơi này một người chơi cũng không có, bầy Thổ Cẩu tụ ba tụ bảy vui chơi, bầu không khí cực kỳ cổ quái.

Thạch Trung Ngọc có chút do dự, Thỏ Ma Hóa cấp 10 cũng đã có thể tạo thành uy hiếp to lớn, Thổ Cẩu cấp 13? Có thể chỉ cần bị mò một cái liền hưởng thụ đãi ngộ trở về thành miễn phí hay không?

Thạch Trung Ngọc nắm chặt Thiết Kê đao, chậm rãi đi tới gần Thổ Cẩu, thầm nghĩ:

- Năm đó lão tử xách đao đi chém người cũng không khẩn trương, ngày hôm nay cư nhiên bị mấy con chó dọa sợ, lẽ nào hai năm sinh hoạt an dật để cho mình hư hỏng?

Thổ Cẩu tò mò nhìn nam nhân cầm đao đi tới gần chúng, gầm thét hai tiếng, ý đồ hù dọa Thạch Trung Ngọc.

Tiểu cẩu còn không cao tới đầu gối Thạch Trung Ngọc, uông uông gọi vài tiếng là có thể dọa Thạch Trung Ngọc chạy? Điều này hiển

nhiên là không có khả năng.

Thạch Trung Ngọc đi tới trước mặt Thổ Cẩu, trên cao nhìn xuống, trong lòng có chút phiền muộn, trò chơi này là chuyện gì xảy ra? Làm sao xuất hiện quái vật thấp bé như thế? Lẽ nào khi dễ nhỏ yếu chơi rất vui sao? Đương nhiên, nếu như bây giờ xuất hiện lão hổ, sói gì gì đó, lấy thuộc tính bây giờ, thật đúng là không giải quyết được.

Thiết Kê đao chém về phía đầu lâu của Thổ Cẩu, chỉ thấy Thổ Cẩu cúi người lui về sau, tránh thoát một kích, Thạch Trung Ngọc có chút xấu hổ, dĩ nhiên không có đập trúng, nhưng Thổ Cẩu đã bị Thạch Trung Ngọc chọc giận.

Nó xông về phía trước, muốn cắn chân Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc đương nhiên sẽ không cho nó cơ hội, vội vã nhấc chân tách ra, Thổ Cẩu nhào hụt, không đợi nó phản ứng, Thạch Trung Ngọc giơ chân đạp tới, Thổ Cẩu bị đạp một cước, còn không có phản kích, Thiết Kê đao của Thạch Trung Ngọc chém về phía cái đuôi của nó -200.

Đuôi của Thổ Cẩu lại bị Thạch Trung Ngọc chém xuống tới, đuôi ở trên mặt đất động vài cái liền không phản ứng, bất quá không xuất hiện tràng diện máu tanh.

Công ty game Ngân Hà đương nhiên sẽ không làm ra tràng diện bạo lực máu tanh gì, sự tình xuống một đao, ào ào đổ máu, cụt tay gãy chân là tuyệt đối không phát sinh, Thạch Trung Ngọc cũng không nghĩ tới có thể chém rụng đuôi chó, chỉ muốn mang đến cho Thổ Cẩu chút thương tổn mà thôi.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc ngây người, Thổ Cẩu phẫng phất như điên, từ chân dưới Thạch Trung Ngọc thoát ra, uông uông kêu loạn, dường như thừa nhận một loại thống khổ to lớn, hai con mắt trở nên đỏ thẫm, thân thể lớn hơn một vòng.

Nó nhảy lên cao, đánh về phía Thạch Trung Ngọc, muốn xô Thạch Trung Ngọc ngã nhào xuống đất. Thạch Trung Ngọc vội vã tránh thoát, nhưng Thổ Cẩu như trước không tha, tiếp tục nhào tới.

Thạch Trung Ngọc căn bản không có cơ hội phản kích, thân thể

đáng chết, tốc độ quá kém, Thạch Trung Ngọc thầm hận không ngớt, nếu như là trong hiện thực, coi như một con sói cũng có thể miễn cưỡng đối phó, càng chưa nói tới Thổ Cẩu.

Thổ Cẩu lần nữa nhào tới, Thạch Trung Ngọc xoay người, Thổ Cẩu lướt qua thân thể Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc bắt được cơ hội, Thổ Cẩu còn chưa rơi xuống đất, Thiết Kê đao đã cắm vào thân thể nó, Thổ Cẩu thét một tiếng, cũng không cố kỵ thương thế, tiếp tục công qua.

Thạch Trung Ngọc sợ đến quay đầu chạy, vẫn không quên kiểm tra trạng thái Thổ Cẩu.

Cuồng Hóa cấp thấp, lực công kích, lực phòng ngự đề thăng một phần ba, mẫn tiệp giảm bớt một phần ba. Thời gian kéo dài, ba mươi giây.

Thạch Trung Ngọc an tâm, tuy lực công kích cùng lực phòng ngự của Thổ Cẩu tăng lên, nhưng mẫn tiệp thấp xuống không ít, chỉ cần kéo qua ba mươi giây, còn không phải là thiên hạ của Thạch Trung Ngọc?

Hai mắt Thổ Cẩu đỏ ngầu, cực kỳ biệt khuất, toàn thân tràn đầy lực lượng xài không hết, nhưng căn bản không đuổi kịp nhân loại trước mắt, mỗi lần công kích đều bị hắn tránh thoát.

Ba mươi giây đi qua rất nhanh, Thạch Trung Ngọc cười ha ha một tiếng, vọt tới Thổ Cẩu.

Trọng kích -50.

Không thể nào, Thạch Trung Ngọc xoa xoa hai mắt, không có ra bạo kích a, Thổ Cẩu cao hơn Thạch Trung Ngọc 6 cấp a, công kích phổ thông làm sao có thể đánh ra tổn thương như vậy?

Trạng thái suy yếu, lực công kích, lực phòng ngự, mẫn tiệp giảm phân nửa. Thời gian kéo dài một phút.

Thạch Trung Ngọc nhìn trạng thái của Thổ Cẩu, lập tức hiểu, xem ra đây là di chứng sau khi Cuồng Hóa, nếu như vậy, Thạch Trung Ngọc cũng không nhiều lời, lập tức động thủ công kích, thời gian chỉ có một phút, nhất định phải nắm chặt thời gian.

Thiết Kê đao không ngừng rơi vào trên người Thổ Cẩu, một phút đồng hồ sau, Thạch Trung Ngọc thành công lấy được thắng lợi tính áp đảo, Thổ Cẩu té trên mặt đất.

Nửa đêm mỹ nữ tới gõ cửa

DTV-EBOOK.COM.VN

Đang chuẩn bị nhặt lên tiền đồng mà Thổ Cẩu rơi xuống, dĩ nhiên phát hiện dưới thân Thổ Cẩu còn có một bao cổ tay.

Bao tay Thổ Cẩu: Đồ trắng, đẳng cấp trang bị cấp 8, lực phòng ngự 10 - 17, trang bị chức nghiệp, Võ Giả.

Đuôi Thổ Cẩu, vật phẩm nhiệm vụ, có trợ giúp với Dược Tề Sư của Tân Thủ Thôn.

Thạch Trung Ngọc buồn bực, mình mới cấp 7, còn chưa đủ tư cách mang item này, bất quá có thu hoạch mới, tâm tình vẫn tương đối tốt, hơn nữa còn có vật phẩm nhiệm vụ, không biết có thể mang đến chỗ tốt gì.

Kinh nghiệm của Thổ Cẩu vẫn tương đối cao, hơn nữa tệ tỉ lệ rơi đồ cũng tương đối cao, Thạch Trung Ngọc vẫn ở nơi đây giết Thổ Cẩu, tuy Thạch Trung Ngọc có nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng sẽ bị miểu sát, nhưng kỳ ngộ thường thường kèm theo phiêu lưu, phiêu lưu càng lớn, thu hoạch cũng càng cao.

Thạch Trung Ngọc vẫn lưu lại nơi này thăng cấp, Thổ Cẩu bị chém đứt đuôi, ngay lập tức tiến vào trạng thái Cuồng Hóa, chỉ cần chống nổi ba mươi giây, kế tiếp hết thảy thuộc tính của Thổ Cẩu đều sẽ giảm phân nửa, Thạch Trung Ngọc liền có thể buông lỏng thắng lợi.

- Gợi ý của hệ thống, ngày hôm nay ngài còn dư lại năm phút du hí, xin mau chóng ly khai.

- Gợi ý của hệ thống, chúc mừng ngươi thăng cấp, đẳng cấp cấp 8.

Thạch Trung Ngọc thoải mái cười to, rốt cục lên tới cấp 8, tốc độ này hẳn coi như được thông qua! Chí ít đẳng cấp của các lão bản mỹ nữ cao nhất cũng là cấp 8, tìm không được cơ hội mắng chửi người, hơn nữa Thạch Trung Ngọc thu hoạch tương đối phong

phú, lại lấy được hai trang bị, là mũ giáp cùng nhẫn.

Thổ Cẩu mũ giáp: Đồ trắng, đẳng cấp trang bị cấp 8, lực phòng ngự 13 - 19, trang bị chức nghiệp Võ Giả.

Thổ Cẩu giới chỉ: Đồ trắng: Đẳng cấp trang bị cấp 8, lực phòng ngự 7 - 12, trang bị chức nghiệp Võ Giả.

Thêm ba đồ trắng, Thạch Trung Ngọc phảng phất như nhà giàu mới nổi, toàn thân xích hồng, làm cho Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối là, trên người phần lớn đều là cấp một, nếu như toàn bộ đều đổi thành Thổ Cẩu sáo trang, vậy hắn càng cường đại hơn rồi. Hơn nữa ba trang bị mới đều là bộ vị phụ, cho nên lực phòng ngự cũng không phải đặc biệt cao.

Tháo xuống mũ trò chơi, Thạch Trung Ngọc đốt điếu thuốc, đi nhà vệ sinh, xuyên qua hành lang, lại phát hiện trong phòng khách còn có thanh âm ti vi, lẽ nào mấy mỹ nữ lão bản còn không có ngủ, chờ mình đi báo thành tích?

Vệ sinh xong, Thạch Trung Ngọc đi tới phòng khách.

- Thạch Trung Ngọc, hiện tại bao nhiêu cấp?

Hướng Lâm hỏi.

- Cấp 8. Còn lấy được ba trang bị.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Không thể nào, nhanh như vậy? Ngươi cũng quá lợi hại đi!!

Vẻ mặt Hướng Lâm bất khả tư nghị.

- Cũng không nhìn một chút ta là ai.

Thạch Trung Ngọc vỗ ngực nói.

Hướng Lam khinh thường trừng mắt liếc hắn một cái:

- Cho ngươi ba phần nhan sắc, ngươi liền mở phường nhuộm đúng không.

Thạch Trung Ngọc không thèm để ý, đặt mông ngồi ở bên người Hướng Lam, sợ đến Hướng Lam vội vã xê dịch về phía Hướng Lâm.

Cơ Như Nguyệt tằng hắng một cái, sau đó hỏi.

- Dựa theo đẳng cấp bình quân mà nói, phòng làm việc của chúng ta có thể gọi là phòng làm việc nhất lưu, đương nhiên, đây là vì phòng làm việc của chúng ta ít người, cộng thêm đều là tinh anh, theo tin tức đáng tin, hiện tại đẳng cấp cao nhất đã là cấp 9, rất nhanh thì có thể chuyển chức, tuy chúng ta đã làm được rất khá, thế nhưng ta hy vọng mọi người thêm ít sức mạnh, trở thành người chơi đỉnh tiêm.

Thấy Cơ Như Nguyệt là nói với mình, Thạch Trung Ngọc có chút chột dạ, không biết vì sao, cảm giác ánh mắt Cơ Như Nguyệt nhìn mình cùng trước đây có chút không giống, lẽ nào ngày hôm nay sự tình sờ đùi bị nàng phát hiện?

- Ừm.

Mấy người đều lên tiếng đáp ứng.

Cùng các cô nương xem TU VI một lát, sau đó các cô nương trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Làm cho Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối là, mấy cô nương này không mặc đồ ngủ, toàn bộ đều quần áo chỉnh tề.

Về đến phòng đã mười một giờ, Thạch Trung Ngọc nằm ở trên giường nhìn thần thư một chút, sắp mười hai giờ rồi, đang chuẩn bị cởi quần áo ngủ, bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa. Thạch Trung Ngọc lập tức kích động, rốt cục có cô nương không nhẫn nại được kích tình trong lòng sao?

Thạch Trung Ngọc lộn về phía trước, vốn định an ổn rơi xuống đất, bi kịch đụng phải trên tường, sau đó quay người 720 độ, lộn rơi xuống đất.

Không để ý thương thế, Thạch Trung Ngọc hấp ta hấp tấp chạy đi mở cửa.

Vốn tưởng rằng là Cơ Như Nguyệt thành thục nhất mặc đồ ngủ

khêu gợi đến, nhưng sau khi mở cửa, Thạch Trung Ngọc ngây ngẩn cả người, không phải Cơ Như Nguyệt, hắn chẳng thể nghĩ tới, lại là cô bé này ở đêm khuya chạy tới phòng hắn.

Người đến là Tuyết Sương Yên, trên người mặc đồ ngủ bảo thủ lúc nàng chơi game.

Tuyết Sương Yên thấy Thạch Trung Ngọc lăng lăng nhìn nàng, hơi có chút bất mãn cau mày:

- Không cho ta đi vào sao?

Thạch Trung Ngọc vội vàng cho Tuyết Sương Yên vào phòng, Thạch Trung Ngọc ngồi ở bên giường, Tuyết Sương Yên ngồi ở trên cái ghế duy nhất trong phòng, hai người nhìn nhau, ai cũng không nói lời nào, trong không khí tràn đầy khí tức mập mờ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Tuyết Sương Yên có chút không chịu nổi ánh mắt lửa nóng của Thạch Trung Ngọc, trong lòng âm thầm hối hận, sớm biết phải thay y phục mới tới.

- Thạch Trung Ngọc, ngươi ở trong trò chơi làm sao lấy được nhiều trang bị như vậy?

Tuyết Sương Yên hỏi.

Sau khi Tuyết Sương Yên hỏi xong, nhưng không có được Thạch Trung Ngọc trả lời, chỉ nghe thấy hô hấp của Thạch Trung Ngọc càng ngày càng trầm nặng, Tuyết Sương Yên theo ánh mắt của Thạch Trung Ngọc nhìn lại, Thạch Trung Ngọc dĩ nhiên nhìn chòng chọc vào bộ ngực mình.

Tuy đồ ngủ của Tuyết Sương Yên kiểu dáng bảo thủ, nhưng chất liệu tơ tằm, nơi cổ áo không biết lúc nào tuột xuống một ít, đôi tiểu bạch thỏ đầy đặn lộ ra một mảng lớn trắng như tuyết.

Tuyết Sương Yên là vô tình, nhưng Thạch Trung Ngọc lại hiểu lầm, lúc đầu trong lòng của hắn cũng có chút ý tưởng, hơn nữa Tuyết Sương Yên "chủ động" như thế, nơi nào còn kiềm chế được?

Mắt thấy vuốt sói của Thạch Trung Ngọc muốn đụng tới vùng đất thánh khiết, một bàn tay nhỏ bé đột nhiên giết ra, chỉnh lại quần

áo ngủ.

Tuyết Sương Yên mắc cở đỏ mặt, trừng Thạch Trung Ngọc một cái, hai tay che ngực:

- Ngươi muốn làm gì?

Thạch Trung Ngọc thấy Tuyết Sương Yên bộ dáng như vậy, thế mới biết là mình hiểu lầm ý của nàng, gãi đầu nói:

- Ta là muốn giúp ngươi chỉnh lại.

Tuyết Sương Yên cũng không phải ngu ngốc, đương nhiên biết Thạch Trung Ngọc nói một chút độ tin cậy cũng không có.

Xảy ra chuyện như vậy, Tuyết Sương Yên đương nhiên sẽ không tiếp tục đợi ở chỗ này, sự tình muốn hỏi ngày mai hãy nói.

Tuyết Sương Yên đi tới cửa, còn chưa mở cửa, bên ngoài lại truyền tới tiếng đập cửa.

Ngươi trả ta nụ hôn đầu tiên

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Cơ Như Nguyệt ở trong phòng suy nghĩ nửa ngày, nàng thật sự là không nghĩ ra, Thạch Trung Ngọc này rõ ràng chỉ là một người chơi bình thường đến không thể bình thường hơn mà thôi, vì sao có thể được nhiều trang bị như vậy? Đẳng cấp cũng không thua các nàng, lẽ nào hắn là giả heo ăn thịt hổ?

Cơ Như Nguyệt thật oan uổng Thạch Trung Ngọc, chính như nàng phỏng đoán, Thạch Trung Ngọc căn bản không có chơi qua game.

Nằm ở trên giường, Cơ Như Nguyệt lật qua lật lại ngủ không được, không biết rõ ràng sự tình, nàng luôn cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên, Vì vậy quyết định tìm Thạch Trung Ngọc nói một chút.

Nhưng Cơ Như Nguyệt ở trước của phòng Thạch Trung Ngọc gõ cửa, gõ nửa ngày cũng không thấy Thạch Trung Ngọc mở cửa, từ trong khe hở dưới cửa phòng có thể rõ ràng chứng kiến trong phòng mở đèn, người này, ỷ vào không cần hắn trả tiền điện có thể tuỳ tiện dùng điện sao?

Thạch Trung Ngọc lại lần nữa bị Cơ Như Nguyệt oan uổng.

Đâu phải Thạch Trung Ngọc không đi mở cửa, mà là Tuyết Sương Yên ở trong phòng gấp xoay quanh, nếu như là ban ngày ngược lại không có gì quan trọng, nhưng hơn nửa đêm vào phòng của một nam nhân, còn mặc đồ ngủ, mặc kệ bị ai nào thấy được, khẳng định cũng sẽ hiểu lầm.

Thấy ngoài cửa phòng tiếng đập cửa càng ngày càng gấp, Tuyết Sương Yên cắn răng, nhảy vào trong tủ treo quần áo, mùi nấm mốc đâm thẳng lỗ mũi, nhưng không kịp nghĩ nhiều, đóng cửa tủ lại.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc buồn bực nhìn Tuyết Sương Yên, bình sinh không làm chuyện trái lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa, có cái gì phải giấu?

Thạch Trung Ngọc đi tới mở cửa, ngược lại muốn nhìn một chút là cái "Quỷ" nào nửa đêm tới gõ cửa.

Mở cửa phòng, Thạch Trung Ngọc còn chưa lên tiếng, Cơ Như Nguyệt liền chui vào:

- Giở trò quỷ gì? Lâu như vậy mới mở cửa, không sẽ phải đang ngủ chứ? Ngủ còn bật đèn, thật lãng phí điện?

Thạch Trung Ngọc sắp buồn bực chết, cái này phải trả lời thế nào? Tuyết Sương Yên nấp rồi, cũng không thể thành thật khai báo a? Hàm hồ nói:

- Vừa rồi ta đang mặc quần áo. Ta có thói quen ngủ trần truồng.

Nghe Thạch Trung Ngọc nói, Cơ Như Nguyệt lập tức nghĩ đến sáng sớm chứng kiến Thạch Trung Ngọc chỉ mặc một cái quần cộc, phía dưới còn dựng lều, sắc mặt nhất thời có chút đỏ, giống như táo chín, khiến người ta không nhịn được muốn cắn một miếng.

Thạch Trung Ngọc nuốt ngụm nước miếng, nửa đêm luôn an tĩnh, tiếng nuốt nước miếng của Thạch Trung Ngọc rõ ràng truyền đến trong tai Cơ Như Nguyệt, làm sắc mặt nàng đỏ hơn.

- Ngươi trước đây chơi du hí qua sao? Ta muốn nghe lời nói thật.

Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Trên cơ bản không có chơi.

Thạch Trung Ngọc thành thật trả lời, dù sao hiện tại đã ký hợp đồng, hơn nữa ở trong game lăn lộn cũng không kém, mỹ nữ lão bản cũng không có lý do khai trừ hắn.

Thạch Trung Ngọc vừa trả lời, vừa dùng ánh mắt quét nhìn vóc người của Cơ Như Nguyệt, vẫn mỹ lệ trước sau như một, chỉ là làm cho Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối là, mặc dù Cơ Như Nguyệt mặc đồ ngủ, nhưng lại không phải váy ngủ khêu gợi lúc trước.

Cơ Như Nguyệt ngồi ở trên ghế mà vừa rồi Tuyết Sương Yên ngồi, cái ghế đối diện giường, liếc mắt liền thấy được các thần thư của Thạch Trung Ngọc, lúc trước Tuyết Sương Yên không có phát hiện đó là bởi vì Thạch Trung Ngọc ngồi ở trên giường, vừa lúc chặn tầm mắt của nàng.

Tuy Cơ Như Nguyệt thấy được một quyển sách, nhưng bởi vì sách mở, chữ nhỏ rậm rạp chằng chịt, thấy không rõ, không biết là sách gì, tò mò hỏi:

- Vừa rồi ngươi đọc sách? Sách gì đó?

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi lạnh, bị phát hiện là quyển tác phẩm thiên cổ kia, phỏng chừng hảo cảm của mỹ nữ lão bản đối với mình sẽ thấp xuống, còn không biết phải trả lời thế nào, Thạch Trung Ngọc liền thấy Cơ Như Nguyệt đã đi về phía quyển sách kia.

Thạch Trung Ngọc ngay cả dép cũng không cởi, trực tiếp nhảy đến trên giường, đoạt trước Cơ Như Nguyệt giấu quyển sách kia ra sau lưng.

Nếu như Thạch Trung Ngọc tùy tiện trả lời một quyển sách là xong, Cơ Như Nguyệt còn sẽ không lưu ý, ngay cả tâm tình nhìn cũng không, nàng nguyên bản chỉ là muốn tìm một trọng tâm câu chuyện mà thôi, nhưng thái độ Thạch Trung Ngọc khẩn trương, lại đưa tới lòng hiếu kỳ của nàng.

Cơ Như Nguyệt bỏ dép, bò lên giường, đoạt quyển sách ở sau lưng Thạch Trung Ngọc, nơi đây dù sao cũng là khu biệt thự cao cấp, giường đương nhiên không thể nào là bình thường, phía dưới là nệm co dãn giá trị hơn ba ngàn tệ.

Cơ Như Nguyệt không cẩn thận, bị chăn làm trượt một cái, cả người ngã xuống trên người Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc cũng không nắm giữ tốt cân bằng, trực tiếp bị Cơ Như Nguyệt

“đẩy tới”.

Thần thư trong tay Thạch Trung Ngọc không biết lúc nào đã bị hắn quăng ra sau cửa, thay vào đó là thắt lưng của Cơ Như Nguyệt, cả người Cơ Như Nguyệt ngã vào trong lòng Thạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệt chỉ mặc đồ ngủ, mà trên người Thạch Trung Ngọc mặc là áo sơmi đơn bạc.

Bụng Thạch Trung Ngọc có thể cảm giác được rõ ràng bộ ngực mềm mại của Cơ Như Nguyệt, đầu Cơ Như Nguyệt nằm ở trên ngực Thạch Trung Ngọc, mùi đàn ông xông vào mũi, kích thích đôi mi thanh tú của Cơ Như Nguyệt nhíu chặt, giùng giằng muốn rời khỏi.

Cơ Như Nguyệt giãy dụa, mặc dù Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối, nhưng cũng không thể không buông tay a.

Hai tay Cơ Như Nguyệt chống lên, chân phải dùng lực, chuẩn bị đứng lên, đáng tiếc tay phải trượt một cái, toàn bộ thân thể nghiêng về trước, lại ngã vào trên người Thạch Trung Ngọc, càng bi kịch là bởi vì thân thể nghiêng về trước một tí, hiện tại ngã xuống, trực tiếp cùng Thạch Trung Ngọc miệng đối miệng.

May mắn thời điểm Cơ Như Nguyệt ngã xuống là bộ ngực nện ở trên người Thạch Trung Ngọc trước, giảm xóc một cái, bằng không hàm răng của hai người sẽ tổn thương.

Có tiện nghi không chiếm là Vương Bát Đản, đây là chuẩn tắc đối nhân xử thế của Thạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệt chủ động như thế, không trả lời một cái, quả thực quá có lỗi với người ta.

Không chút do dự lè lưỡi liếm loạn một trận, tay ở sau lưng Cơ Như Nguyệt sờ loạn một trận.

Mà Cơ Như Nguyệt đã sớm choáng váng, mặc cho Thạch Trung Ngọc làm, hơn nữa phát hiện có một đồ đạc mềm mại liếm hàm răng của mình, hạ thể bị một vật cứng chỉa vào, lúc này mới phản ứng kịp, nụ hôn đầu tiên của lão nương a, cứ như vậy không còn.

Lập tức hất đôi tay sờ loạn ở trên người, xoay người ly khai hoài bão ôm ấp của Thạch Trung Ngọc, xấu hổ trừng Thạch Trung Ngọc

một cái, nhìn đến ánh mắt vô tội của Thạch Trung Ngọc, hình như là nàng chủ động a, kỳ thực đúng là nàng chủ động.

Nhưng hiện tại Cơ Như Nguyệt đã bị phẫn nộ làm cho hôn mê đầu não, nơi nào còn có thể suy nghĩ nhiều như vậy, vừa ly khai vòng tay của Thạch Trung Ngọc lại nhào tới, đặt mông ngồi ở trên hông Thạch Trung Ngọc, bóp cổ của hắn:

- Ngươi trả ta nụ hôn đầu tiên.

Lực lượng của tiểu cô nương nơi nào có thể so sánh với Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc đẩy hai tay của Cơ Như Nguyệt ra, chứng kiến ánh mắt của Cơ Như Nguyệt đã ướt át, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ rớt xuống, Thạch Trung Ngọc có chút không đành lòng, nhưng không biết nên nói thế nào.

Hai người giằng co, ngoài cửa lại truyền tới tiếng đập cửa...

Dép màu hồng

DTV-EBOOK.COM.VN

Nghe được tiếng đập cửa, Cơ Như Nguyệt lập tức bình tĩnh lại, mà Thạch Trung Ngọc thì đổ mồ hôi lạnh, lúc này hắn mới nghĩ đến, Tuyết Sương Yên còn giấu ở trong tủ treo quần áo, chuyện của mình mình và Cơ Như Nguyệt, biến thành hiện trường phát sóng trực tiếp.

Tiếng đập cửa càng ngày càng nhanh.

- Thạch Trung Ngọc, nhanh mở cửa, nếu không mở cửa, bản tiểu thư sẽ dùng chìa khoá tự mình mở cửa.

Thanh âm ngoài cửa, Thạch Trung Ngọc không phân biệt được rốt cuộc là người nào, Hướng Lam cùng Hướng Lâm ngay cả âm thanh cũng giống, bất quá Hướng Lam ổn trọng hơn một chút, đoán chừng là nha đầu Hướng Lâm kia.

Giọng cô gái thanh thúy làm cho Cơ Như Nguyệt khẩn trương lên, ý tưởng của Cơ Như Nguyệt giống Tuyết Sương Yên như đúc, sợ bị người hiểu lầm, hơn nữa Cơ Như Nguyệt càng xui xẻo hơn Tuyết Sương Yên, còn cùng Thạch Trung Ngọc xảy ra ngoài ý muốn như vậy.

Cơ Như Nguyệt thầm hận, lòng hiếu kỳ có thể hại chết mèo, lời này thật đúng là không giả, bởi vì tò mò, lão nương đánh mất nụ hôn đầu tiên!

Không cho suy nghĩ nhiều, hiện tại Cơ Như Nguyệt chỉ muốn giấu trước.

Vội vã mang dép, xuống giường, không biết có phải bởi vì sống chung một chỗ thời gian quá dài hay không, Cơ Như Nguyệt dĩ nhiên cùng Tuyết Sương Yên ý tưởng giống nhau, nhắm ngay tủ áo.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy Cơ Như Nguyệt muốn lao vào tủ áo,

lại càng hoảng sợ, chân trần thật nhanh chắn ở trước người Cơ Như Nguyệt.

- Nhanh tránh ra, để cho ta trốn đi.

Cơ Như Nguyệt sốt ruột nói. Đồng thời còn lấy tay đẩy Thạch Trung Ngọc.

- Bên trong đều là đồ bẩn, tránh vào đó không tốt.

Thạch Trung Ngọc giải thích.

Tuyết Sương Yên ở trong tủ quần áo nghe được Cơ Như Nguyệt nói:

- Ngươi trả ta nụ hôn đầu tiên.

Nàng bị hù dọa, còn tưởng rằng Thạch Trung Ngọc làm sự tình không bằng cầm thú gì với Cơ Như Nguyệt, khe cửa tủ áo mở ra, liền thấy Cơ Như Nguyệt ngồi ở trên người Thạch Trung Ngọc.

Trong lòng đều là phiền muộn, từ góc độ của nàng nhìn lại, cái này rất hiển nhiên chính là một cái tư thế Quan Âm Tọa Liên, bất kể xem thế nào, Thạch Trung Ngọc cũng là vô tội, bất quá nàng và Cơ Như Nguyệt nhận thức rất lâu, đương nhiên biết Cơ Như Nguyệt không phải loại người kia, hồi tưởng đối thoại của bọn họ, chỉ có thể hiểu thành đó là một hiểu lầm.

Tuyết Sương Yên cực kỳ quấn quýt, nếu như vừa rồi mình không giấu đi, Cơ Như Nguyệt sẽ không bị thua thiệt lớn như vậy, đang do dự có nên đi ra ngoài hay không, cửa lại truyền tới tiếng gõ, chết tiệt, còn chưa xong?

Tuyết Sương Yên vội vã đóng chặt tủ áo, nghe được có tiếng bước chân đang tiếp cận, Tuyết Sương Yên buồn bực, lẽ nào Cơ Như Nguyệt cũng muốn trốn? Hơn nữa cũng xem trọng tủ áo? Không phải xui xẻo như vậy chứ! Bị Cơ Như Nguyệt chứng kiến nàng ở trong phòng Thạch Trung Ngọc còn dễ giải thích, nhưng bị phát hiện giấu ở trong tủ treo quần áo, hiểu lầm có thể to lắm.

- Đông!!

Không biết vật gì đụng vào trên cửa tủ áo, xác thực dọa sợ Tuyết Sương Yên, sau đó nghe được là Thạch Trung Ngọc yểm hộ nàng, trong lòng hơi thở phào một cái.

Nhưng cái gì gọi là "bên trong đều là đồ bẩn?"

Bản cô nương là đồ bẩn? Tuyết Sương Yên tức giận thiếu chút nữa muốn đá văng cửa tủ, hung hăng đánh Thạch Trung Ngọc một trận. Nhưng bây giờ hiển nhiên không phải lúc, Tuyết Sương Yên chỉ có thể ra vẻ đáng thương, vùi ở bên trong, một chút thanh âm cũng không dám phát ra, trong lòng cầu nguyện Cơ Như Nguyệt đi chỗ khác tị nạn.

Cơ Như Nguyệt cũng không biết bên trong còn cất giấu một Tuyết Sương Yên, vội nói:

- Nhanh tránh ra, bên trong không có vật gì, tối đa cũng chỉ là có chút mùi mốc, để cho ta trốn trước lại nói.

- Đổi một địa phương a! Bên trong rất hôi, thực sự không thích hợp ngươi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Hiện tại Cơ Như Nguyệt thật không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt, động thủ đẩy Thạch Trung Ngọc ra, lấy lực lượng của mình khẳng định làm không được, bất quá nàng cũng đoán được, trong tủ quần áo khẳng định cất giấu vật gì, bất quá hiện tại nàng không có tâm tư đi quản Thạch Trung Ngọc:

- Ta giấu ở địa phương nào?

Thạch Trung Ngọc nhìn lướt qua, căn phòng có chút không đãng, còn giống như thật không có địa phương gì có thể giấu người, vì vậy chỉ dưới giường nói:

- Nếu không ở đó đi.

Hiện tại Cơ Như Nguyệt cũng không kịp nghĩ dưới giường bẩn hay không, trừng Thạch Trung Ngọc một cái, liền chui xuống dưới giường.

- Thạch Trung Ngọc, không muốn chết thì nhanh mở cửa cho bản tiểu thư.

Hướng Lâm ở ngoài cửa chờ hơi không kiên nhẫn.

Thạch Trung Ngọc kéo nệm xuống một ít, yểm hộ Cơ Như Nguyệt, lúc này mới mang dép đi mở cửa.

Dưới giường Cơ Như Nguyệt chứng kiến Thạch Trung Ngọc mang dép, trong lòng gọi hỏng bét, đó là dép của nàng, vừa rồi từ trên giường xuống, cuống quít lại mang dép của Thạch Trung Ngọc, vừa rồi hai người cũng không có chú ý đến chi tiết này.

Cơ Như Nguyệt sắp buồn bực đến chết, hi lý hồ đồ bị người này chiếm tiện nghi, còn để cho mình trốn ở dưới giường, nàng đã có thể tưởng tượng đến, một hồi ra khỏi phòng này, phải tắm, giặt quần áo.

Xui xẻo nhất là dép của mình màu hồng, Hướng Lâm vừa tiến đến là có thể thấy được, nhưng bây giờ Thạch Trung Ngọc đã mở cửa, kêu gọi đã không kịp, chỉ có thể mặc cho số phận! Hy vọng Hướng Lâm thần kinh không ổn định có thể quên chi tiết này.

Hướng Lâm và Tuyết Sương Yên, Cơ Như Nguyệt giống nhau, hết sức tò mò với Thạch Trung Ngọc, nàng nguyên bản cho rằng Thạch Trung Ngọc là lót đáy, sau đó bởi vì hắn đẳng cấp quá kém, giảm bớt địa vị của hắn ở trong phòng làm việc, đến lúc đó đã có người bưng trà rót nước.

Nhưng Thạch Trung Ngọc biểu hiện, làm cho Hướng Lâm cực kỳ bi ai, Thạch Trung Ngọc không đội sổ còn chưa tính, mình dĩ nhiên biến thành lót đáy, cho nên nàng muốn tới tìm Thạch Trung Ngọc hỏi cho ra nhẽ, nếu như hắn thật rất lợi hại, vậy nhất định phải để hắn dạy mình chơi game, nàng không muốn đội sổ.

Gõ cửa nửa ngày, cũng không thấy Thạch Trung Ngọc ra mở, vốn cho là hắn ngủ, nhưng nghe bên trong dường như có thanh âm gì, sau đó lỗ tai dán ở trên cửa, nghe thanh âm bên trong.

Đầu mới vừa áp vào trên cửa, cửa đã bị mở ra. cả người Hướng Lâm nhào về phía trước.

Thạch Trung Ngọc mới vừa mở cửa, còn không có phản ứng, một mỹ nữ đã nhào vào trong ngực hắn. Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, đây cũng quá chủ động đi!!

Hướng Lâm mắc cở đỏ mặt, từ trong lòng Thạch Trung Ngọc đứng lên:

- Ngươi người này, mở cửa sao không nói một tiếng?

- Ta lần đầu tiên nghe nói mở cửa còn phải hỏi người bên ngoài chuẩn bị xong chưa. Lần sau ta sẽ chú ý.

Thạch Trung Ngọc có chút buồn cười nói.

Hướng Lâm cúi đầu, có chút ngượng ngùng đi vào phòng Thạch Trung Ngọc, cúi đầu là một thói quen cực kỳ xấu, một cái liền thấy Thạch Trung Ngọc mang dép màu hồng, cùng bản thần thư của hắn.

Thạch Trung Ngọc còn không có chú ý tới, đóng cửa lại hỏi.

- Tới tìm ta có chuyện gì?

Hướng Lâm nhìn dép của Thạch Trung Ngọc:

- Vì sao ngươi mang dép của Như Nguyệt tỷ?

Thạch Trung Ngọc cúi đầu nhìn một cái, trong lòng thầm hô hỏng bét, nhưng nghĩ đến biểu tình khẩn trương của Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọc biết, nếu như khai ra Cơ Như Nguyệt, mình sẽ chết rất khó coi.

Ta quen

DTV-EBOOK.COM.VN

- Đang hỏi ngươi đấy? Tại sao dép của Như Nguyệt tỷ lại bị ngươi mang?

Hướng Lâm nói.

Tuy mùa hè nóng, bất quá trong phòng mở điều hòa a, nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn đầu đầy mồ hôi, vấn đề này thật sự là khó trả lời, chột dạ nhìn thoáng qua bên giường.

- Đừng hết nhìn đông tới nhìn tây, nhanh trả lời.

Hướng Lâm dường như nghĩ tới điều gì, lui về sau một bước:

- Sáng sớm ngươi liền khi dễ tỷ tỷ của ta, có phải ngươi thừa dịp chúng ta trở về phòng, làm cái gì với Như Nguyệt tỷ hay không? Nhất định là buổi tối để cho ngươi kêu Như Nguyệt tỷ ăn cơm, ngươi thấy được cái gì không nên thấy, sau đó liền nổi tâm niệm bất chính.

- Ta không thể không thừa nhận, trí tưởng tượng của ngươi thật sự quá phong phú, ta là hảo hài tử. Thời điểm các ngươi trở về phòng, ta đi nhà vệ sinh, ta làm ướt dép, chứng kiến đôi dép này, cho nên lấy dùng. Ta cũng không biết dép này là của Cơ Như Nguyệt, không tin ngươi có thể đi phòng vệ sinh nhìn, dép ta đang ở đó.

Thạch Trung Ngọc mặt không đỏ tim không đập hoàn thành lời nói dối này, nhất là thời điểm hắn nói mình là một hảo hài tử, một chút cũng không e lệ.

Cơ Như Nguyệt dưới sàng cùng Tuyết Sương Yên ở trong tủ quần áo sắc mặt đỏ bừng, dĩ nhiên là Thạch Trung Ngọc đi gọi các nàng ăn cơm tối, đó không phải đều bị hắn thấy được? Nhất là Cơ Như Nguyệt, sắc mặt đỏ bừng, sớm biết sẽ không mặc váy ngủ khêu gợi như vậy, Hướng Lâm cũng thật là, làm sao có thể cho một nam

nhân đi gọi các nàng chứ?

Hướng Lâm nghi ngờ nhìn hắn:

- Quên đi, tin ngươi một lần.

Hướng Lâm nhặt thần thư lên, mới vừa rồi nàng cũng có chút hiếu kỳ, quyển sách trên mặt đất kia là sách gì, bởi vì tên sách nằm sát mặt đất, nàng chỉ có thể nhìn được một mặt bìa màu xanh nhạt mà thôi, Thạch Trung Ngọc vội vã ngăn cản nhưng vẫn chậm một bước.

Hướng Lâm lật xem một lượt, nhất thời sắc mặt đỏ bừng:

- Ngươi làm sao có thể xem loại sách này?

- Người nào quy định nam nhân không thể xem tiểu thuyết ngôn tình?

Thạch Trung Ngọc bất mãn nói.

Tiểu thuyết ngôn tình? Cơ Như Nguyệt sửng sốt, một quyển tiểu thuyết ngôn tình mà thôi, giấu cái gì? Chẳng lẽ xấu hổ, sợ ta chê cười hắn? Cơ Như Nguyệt cười khổ, tiểu thuyết ngôn tình chết tiệt, ta hận ngươi, ngươi để cho ta mất đi nụ hôn đầu tiên.

Cơ Như Nguyệt tai nghe là giả, nhưng Hướng Lâm mắt thấy mới là thật a, đã thấy nội dung dâm uế bên trong, tùy tiện lật xem một tờ vừa lúc chính là đoạn Phan Kim Liên cởi quần áo câu dẫn Võ Tòng.

Hướng Lâm chỉ cảm thấy quyển sách trên tay có chút phỏng tay, không muốn tiếp tục tham thảo bản "tiểu thuyết ngôn tình" này, vội vàng trả lại cho Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc tiếp nhận tiểu thuyết ngôn tình, bỏ lại trong túi xách.

- Thật đúng là không nhìn ra, thì ra ngươi chính là cao thủ.

Hướng Lâm cũng ngồi xuống trên ghế mà lúc trước Tuyết Sương Yên và Cơ Như Nguyệt ngồi.

- Cao thủ gì?

Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực hỏi, lẽ nào đọc loại tiểu thuyết ngôn tình này là cao thủ?

- Du hí a.

Hướng Lâm nói:

- Ngươi nói ngươi ở trên bảng xếp hạng game thủ mới hơn ba mươi vạn, ai tin a, ngươi nhất định là một cao thủ, muốn giả heo ăn thịt hổ, không nói cho chúng ta thực lực của ngươi, cho nên ngươi nói ngươi quên mất tài khoản, đúng hay không?

- Không phải, ngươi nghĩ sai rồi, ta hầu như không chơi du hí, ngày hôm nay chẳng qua là vận khí tốt, ngươi xem, hôm nay ta không phải mới vừa vào du hí liền chết sao?

Thạch Trung Ngọc giải thích.

Hướng Lâm không chút tin tưởng, còn tưởng Thạch Trung Ngọc đang tiếp tục trang:

- Kia bất quá là ngươi che giấu, ngươi cố ý làm bộ cực kỳ cải bắp tới che đậy chúng ta, thế nhưng sau đó, ngươi si mê trò chơi này, cho nên không thể khống chế được mình, đẳng cấp mới có thể trở nên cao như vậy.

Đầu năm nay nói thật cũng không ai tin, thế cuộc thay đổi a!

- Được rồi, ngươi thích nghĩ như thế nào, thì nghĩ như thế đó a! Nhanh về ngủ đi.

Thạch Trung Ngọc nói, trong phòng còn giấu hai cô nương, Thạch Trung Ngọc không có tâm tình cùng Hướng Lâm dây dưa.

- Đuổi ta đi gấp như vậy, ngươi muốn làm gì?

Hướng Lâm hỏi.

Thạch Trung Ngọc làm bộ rất mệt:

- Đã hơn mười hai giờ, ngươi không ngủ, ta còn muốn ngủ a, đi nhanh đi, không đi nữa, ngươi liền lưu lại ngủ với ta.

- Hanh, lá gan của ngươi còn ghê gớm thật, lại dám đùa giỡn bản tiểu thư, có tin bản tiểu thư để cho ngươi thất nghiệp hay không?

- Vậy ngươi đến tột cùng muốn như thế nào, tới tìm ta là vì hỏi ta có phải cao thủ hay không?

Hướng Lâm nói:

- Cái kia, ngươi có thể dạy ta chơi không? Cấp bậc của ta thấp như vậy, tuy các nàng sẽ không nói gì, thế nhưng ta không muốn cản trở.

Tiểu cô nương một lòng một ý muốn tăng lên thực lực của mình, không tiếc khẩn cầu Thạch Trung Ngọc hỗ trợ, đáng tiếc tên hỗn đản Thạch Trung Ngọc này, căn bản không để ý tới tâm tình của nàng:

- Ta đã nói, ta căn bản không phải cao thủ gì.

Hướng Lâm không phục nói:

- Vậy sao đẳng cấp của ngươi có thể cao như vậy? Ta ở trong diễn đàn tìm hiểu qua, hiện tại đẳng cấp cao nhất mới cấp 9 mà thôi, ngươi so với bọn hắn chỉ thấp hơn một cấp, nhất định có bí quyết gì, Tuyết Nhi tỷ tỷ cùng Như Nguyệt tỷ kỹ thuật giỏi, nhưng lại không hiểu dạy ta thế nào, ngươi giúp ta một chút đi.

Nhìn vẻ mặt Hướng Lâm thành khẩn, Thạch Trung Ngọc thở dài:

- Vậy ngươi về sau vào buổi tối, không có việc gì đi vùng ngoại thành một chút, tìm người đánh lộn, đánh nhiều mấy lần, sẽ biết làm sao đánh người, làm sao tránh né người khác công kích. Ta chính là dựa vào kinh nghiệm đánh nhau nhiều năm mới chiến vô bất thắng.

Tuyết Sương Yên và Cơ Như Nguyệt đều sắp tức giận nổ, cư nhiên dạy Hướng Lâm đi đánh lộn? Bất quá suy nghĩ một chút, đều quyết định tạm thời không ra ngoài, đợi ngày mai cẩn thận suy nghĩ lại làm sao dạy Hướng Lâm chơi game, tuyệt đối không thể tin Thạch

Trung Ngọc hồ ngôn loạn ngữ.

Hướng Lâm đương nhiên không có khả năng ngoan ngoãn nghe Thạch Trung Ngọc nói, đi tìm người đánh lộn, tuy tiểu cô nương có chút tùy hứng, nhưng loại chuyện đánh người như vậy vẫn không làm được.

Lăng lăng nhìn Thạch Trung Ngọc, lúc này cửa lại vang lên.

- Nguy rồi, có người tới, ta trốn trước.

Hướng Lâm khẩn trương nói.

Thấy Hướng Lâm muốn chạy, Thạch Trung Ngọc vội vàng kéo nàng:

- Ngươi tránh cái gì, sợ cái gì, không phải là tỷ tỷ ngươi tới sao.

Trong phòng đã không có địa phương có thể để Hướng Lâm ẩn núp, nếu như Hướng Lâm trốn, vậy sẽ đụng đầu Tuyết Sương Yên hoặc Cơ Như Nguyệt.

Hướng Lâm tinh quái lập tức tóm lấy lỗ thủng trong lời nói của Thạch Trung Ngọc:

- Làm sao ngươi biết tới là chị của ta? Chẳng lẽ ngươi đã sớm cùng nàng hẹn?

- Dĩ nhiên không phải, ngươi xưng hô mọi người đều là tỷ tỷ, trong biệt thự trừ ngươi ta, chỉ có ba nữ nhân, phía ngoài bất kể là ai, đều là tỷ tỷ của ngươi a.

Thạch Trung Ngọc có chút bội phục mình, cư nhiên có thể lâm thời ứng biến tốt như vậy, nhưng trong lòng thì nói: Tuyết Sương Yên và Cơ Như Nguyệt đều ở trong phòng ta, phía ngoài không phải tỷ tỷ ngươi còn có thể là ai.

- Kỳ quái, ngươi làm sao không có chút khẩn trương nào nhỉ? Lẽ nào ngươi không sợ có người đi vào, bị hiểu lầm?

Hướng Lâm hỏi.

- Ta quen rồi.

Thạch Trung Ngọc nói, nhưng nhìn đến ánh mắt quái dị của Hướng Lâm, ngay lập tức kịp phản ứng mình nói sai, vội vã đổi giọng:

- Không phải, cái kia, Trung Quốc có câu ngạn ngữ, cây ngay không sợ chết đứng, chúng ta không hề làm gì cả, không cần lo lắng người khác hiểu lầm?

- Không được, ta vẫn muốn giấu, ngươi không sợ bị hiểu lầm, nhưng ta sợ!

Hướng Lam lo lắng

DTV-EBOOK.COM.VN

Thật không hổ là bằng hữu sống chung một chỗ mấy năm, Hướng Lâm cư nhiên cũng nhìn trúng tủ áo, Thạch Trung Ngọc cực kỳ buồn bực, tủ áo thực được hoan nghênh như vậy sao? Mùi vị ngay cả mình là nam nhân tương đối lôi thôi cũng chẳng muốn đi dùng, lại còn có nhiều người cướp đi vào như vậy.

Đương nhiên, Thạch Trung Ngọc không thể để cho nàng vào tủ áo:

- Hướng Lâm, không cần ẩn dấu a.

- Ngươi có phiền hay không, đừng cản ta.

Ngoài cửa tiếng đập cửa phảng phất như đòi mạng, gấp đến độ Hướng Lâm không biết nên làm cái gì cho phải.

Tủ quần áo không cho vào, dưới giường không chưa, nhìn Hướng Lâm muốn chui xuống dưới giường, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể bất đắc dĩ lôi kéo nàng:

- Dưới giường cực kỳ bẩn, cũng không thể vào.

- Dựa vào, hơn nửa đêm, cô nam quả nữ trong một phòng, còn là phòng nam sinh, nếu như ngươi nhìn thấy, ngươi sẽ nghĩ như thế nào? Hai người chỉ trò chuyện? Ngươi tin sao?

Hướng Lâm nhịn không được nói tục.

Thạch Trung Ngọc cười khổ lắc đầu, lão tử mấy năm cũng không đụng tới diễm ngộ gì, ngày hôm nay đây là thế nào? Mệnh phạm đào hoa?

- Lên giường đi.

Thạch Trung Ngọc nói.

- À?

Hướng Lâm sửng sốt, Thạch Trung Ngọc làm trò gì? Mình là một mỹ nữ, Thạch Trung Ngọc muốn chiếm tiện nghi là ý tưởng bình thường, thế nhưng hiện tại mình và hắn còn chưa quá thân, cư nhiên đã nghĩ để cho mình lên giường? Hơn nữa bên ngoài còn có người gõ cửa, không phải Thạch Trung Ngọc điên rồi chứ?

Thạch Trung Ngọc chứng kiến biểu tình của Hướng Lâm liền biết nàng đang suy nghĩ gì:

- Tư tưởng ngươi thuần khiết một chút có được hay không? Ngươi nằm xuống trên giường, dùng chăn che mình, như vậy không phải sẽ không bị phát hiện sao?

- Ồ, có đạo lý.

Hướng Lâm ngoan ngoãn bò lên giường, trốn vào trong chăn.

- Thạch Trung Ngọc, ngươi có ở đây không, mở cửa một chút.

Hướng Lam ở bên ngoài hô.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, nhìn ra ngoài cửa nói:

- Chờ một chút, ta đang mặc quần áo.

Nghe được bên trong có người, Hướng Lam cũng không gấp gõ cửa.

Chứng kiến Hướng Lâm trước khi lên giường, còn cởi dép ra, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, đây không phải là tìm chứng cứ cho mình sao, vốn định đá dép xuống giường, nhưng nghĩ đến bên trong còn có một Cơ Như Nguyệt, đợi lát nữa tiễn Hướng Lâm đi ra, Hướng Lâm đi lấy phát hiện Cơ Như Nguyệt...

Ta thật đáng thương, ta mới ngủ với ngươi hai lần, ngày hôm nay đã bị hai đôi dép làm bẩn.

Nhét dép của Hướng Lâm vào trong chăn, đang chuẩn bị đi mở cửa, chỉ thấy dưới giường đưa ra một đôi dép, đó là của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc đương nhiên biết Cơ Như Nguyệt đang suy nghĩ

gì, muốn hắn đổi dép, không cho Hướng Lam phát hiện, nhưng đợi lát nữa Hướng Lam đi, Hướng Lâm chứng kiến mình lại mang dép cũ, không phải sẽ nổi lên lòng nghi ngờ sao.

Chỉ có thể đá dép mình lại trở về dưới giường, đi về phía cửa.

Mở cửa, chỉ thấy vẻ mặt Hướng Lam lo lắng nhìn hắn.

- Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Hướng Lam không kịp chờ đợi hỏi.

- Đám người Hướng Lâm có ở trong phòng ngươi hay không?

Ở là nhất định, then chốt là mấy nữ nhân không biết vì sao chột dạ như thế, toàn bộ đều trốn, chỉ có thể nói:

- Làm sao lại ở chỗ ta, Hướng Lâm không ở trong phòng sao?

- Ta ngủ không được, muốn tìm Lâm Lâm tâm sự, nhưng ta đến phòng nàng, lại phát hiện không có ai, mới đầu ta còn không có lưu ý, cho là nàng đi phòng Như Nguyệt tỷ hoặc Tuyết Nhi tỷ tỷ, nhưng ta đi phòng Tuyết Nhi tỷ tỷ, phát hiện Tuyết Nhi tỷ tỷ cũng không có, lúc đó trong lòng đã cảm thấy có chút không đúng, quả nhiên, đến phòng Như Nguyệt tỷ, nàng cũng không có, mấy người các nàng cũng không ở chỗ ngươi, đến cùng đi đâu a?

Hướng Lam khẩn trương nói.

Ba nữ nhân trong phòng đều có chút chột dạ, vốn không có chuyện gì, cần gì phải trốn a, làm hại Hướng Lam không công lo lắng.

- Có thể là đi ra ngoài chơi! Đừng lo lắng, các nàng đều không phải tiểu hài tử, trở về ngủ đi, sáng sớm ngày mai dậy, ngươi sẽ thấy các nàng.

Thạch Trung Ngọc nói, có thể có chuyện gì, ba cô nương kia đều ở trong phòng của mình a.

Hướng Lam trừng Thạch Trung Ngọc:

- Không nghĩ tới ngươi dĩ nhiên là người như thế, ngươi một chút cũng không quan tâm các nàng, các nàng làm sao lại hơn nửa đêm chạy ra ngoài chơi? Coi như đi ra ngoài chơi, cũng có thể kêu ta a, làm sao có thể vô duyên vô cố tiêu thất?

Thạch Trung Ngọc ở trong lòng điên cuồng gào thét: Ta oan uổng, các nàng đang ở trong phòng ta, ngươi để cho ta quan tâm như thế nào?

Đương nhiên, trong lòng lời không thể nói được:

- Ta cùng ngươi đi ra ngoài tìm một chút! Nếu như ngày mai còn nhìn không thấy các nàng liền báo cảnh sát.

Hướng Lam lắc đầu đi vào phòng, ngồi trên ghế nói:

- Trong biệt thự ta đều đã tìm, đi ra ngoài tìm, làm sao có thể biết các nàng ở đâu, ở đây chờ a.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, Cơ Như Nguyệt ngược lại không có việc gì, thực sự không được, ở dưới giường ngủ một đêm, cùng lắm thì ngày mai cảm cúm mà thôi, Tuyết Sương Yên thì phải vẫn đối mặt "độc khí" hun đúc, thảm nhất là Hướng Lâm, trong mền không có bao nhiêu dưỡng khí cung cấp nàng hô hấp a.

Thạch Trung Ngọc có chút sợ, Hướng Lâm bởi vì xấu hổ không dám ra, kết quả mình tươi sống chết ngạt ở trong chăn.

Hướng Lâm nghe tỷ tỷ và Thạch Trung Ngọc đối thoại, trong lòng cực kỳ lo lắng Tuyết Sương Yên và Cơ Như Nguyệt an nguy, nhưng không dám ra, lại cảm thấy làm cho tỷ tỷ lo lắng rất tội.

Mà Cơ Như Nguyệt thì trải qua đối thoại đoán được "đồ bẩn" Thạch Trung Ngọc giấu ở trong tủ treo quần áo chính là Tuyết Sương Yên, nghĩ đến mình và Thạch Trung Ngọc phát sinh sự tình mập mờ lấy phương thức truyền hình trực tiếp cho Tuyết Sương Yên thấy, sắc mặt đỏ bừng, thật muốn xông ra cùng Thạch Trung Ngọc liều mạng.

Nhìn vẻ mặt Hướng Lam lo lắng, Thạch Trung Ngọc không biết nên nói cái gì cho phải, có lòng nói tình huống cho Hướng Lam, nhưng sợ nói ra, ba nữ nhân kia sẽ thẹn quá thành giận.

Ai, toàn bộ biệt thự chỉ có năm người, bốn cái là lão bản, chỉ có Thạch Trung Ngọc làm công, quá con mẹ nó biệt khuất.

Nhìn chăn không nhúc nhích, Hướng Lâm nhất định cực kỳ khó chịu! rất sợ Hướng Lâm bị tươi sống chết ngạt ở trong chăn, Thạch Trung Ngọc vội vàng nhìn Hướng Lam nói:

- Ta cùng ngươi đi phòng khách ngồi một chút, nếu như mấy người các nàng trở về, sẽ có thể biết.

- Ừm.

Hướng Lam gật đầu, đi theo phía sau Thạch Trung Ngọc, chuẩn bị đi ra.

Vừa đi đến cửa, phát sinh ngoài ý muốn, Tuyết Sương Yên đứng ở trong tủ quần áo vẫn luôn khẩn trương đến không dám nhúc nhích, bây giờ nghe nói Hướng Lam muốn cùng Thạch Trung Ngọc đi ra ngoài, rốt cục thở phào, chỉ cần hai người bọn họ đi ra, Hướng Lâm sẽ lập tức đi, mà Hướng Lâm đi, Cơ Như Nguyệt tự nhiên cũng sẽ ly khai, đến lúc đó mình rốt cục có thể trở về phòng.

Nhưng nàng buông lỏng, liền phạm vào sai lầm lớn, hơi chút giật mình, kết quả đụng phải móc treo quần áo trong tủ, ở trong ban đêm yên tĩnh phát ra thanh âm vang dội...

Lộ hết

DTV-EBOOK.COM.VN

Nghe được trong tủ quần áo phát ra thanh âm, Hướng Lam quả nhiên bị hấp dẫn, nghi ngờ nhìn tủ áo một chút, sau đó dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc thầm than: mấy nha đầu các ngươi, hơn nửa đêm hại ta chưa đủ thảm sao, mắt thấy sự tình lập tức có thể giải quyết, lại cho ta ngột ngạt.

- Có thể là con chuột gì gì đó!!

Thạch Trung Ngọc nói.

Hướng Lam lườm hắn một cái:

- Không thể nào? Trong biệt thự này, chúng ta không thường xuyên quét tước, thật khả năng có chuột. Nhanh đi xem, bên trong là vật gì, nếu như là chuột, gián gì đó, ngay lập tức tiêu diệt a.

- Được rồi, con chuột sống cũng không dễ dàng, hà tất tàn nhẫn như vậy, hơn nữa, con chuột ở trong phòng của ta, không ở trong phòng của ngươi, ngươi sợ cái gì?

Thạch Trung Ngọc nói.

- Chỉ là con chuột mà thôi, vẫn là giết nó a! Nếu như nó chạy ra ngoài thì làm sao bây giờ?

Hướng Lam bất mãn nói.

- Phật nói: Chúng Sinh Bình Đẳng, con chuột cũng là một sinh mệnh, nhân loại chúng ta không có quyền lợi gạt bỏ bất luận một sinh mạng nào.

Hướng Lam trừng hắn một cái:

- Ngươi làm sao dài dòng như thế, sợ?

- Ta đương nhiên không sợ.

Ở trước mặt nữ nhân, Thạch Trung Ngọc đương nhiên sẽ không thừa nhận sợ cái gì, huống hồ hắn thực không sợ chuột, nhưng trong tủ quần áo là Tuyết Sương Yên a, cũng không phải con chuột gì, chỉ có thể nói:

- Vậy ngươi đi phòng khách trước chờ ta, ta lập tức liền đến.

- Không có việc gì, ta ở đây chờ ngươi.

Móa, Hướng Lam thật sự là quá cho mặt mũi, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể bất đắc dĩ đi tới tủ áo.

Trong tủ treo quần áo có chuột hay không, Tuyết Sương Yên căn bản không biết, bởi vì nơi này đen kịt, nữ hài trên cơ bản đều sẽ sợ chuột, mặc dù Tuyết Sương Yên là băng sương mỹ nhân cũng không ngoại lệ, lúc đầu chỉ khẩn trương, sợ bị phát hiện, hiện tại bị Hướng Lam nói làm cho lông mao dựng đứng, rất sợ nhảy ra con chuột hoặc con gián gì.

Thạch Trung Ngọc mở tủ quần áo ra một cái khe, thấy Tuyết Sương Yên giấu ở nửa bên phải, cho nên mở nửa bên trái, sau đó thật nhanh đưa tay về phía bên phải.

Hành động này dọa Tuyết Sương Yên hoảng sợ, còn tưởng rằng Thạch Trung Ngọc muốn nhân cơ hội chiếm chút tiện nghi, trong lòng tức giận, thầm nghĩ nếu như Thạch Trung Ngọc thực dám sờ mình, cùng lắm thì liều mạng không muốn mặt đi ra, ngược lại lấy Cơ Như Nguyệt thông minh, tám phần mười đã đoán được mình trốn ở chỗ này.

Nhưng tay của Thạch Trung Ngọc không có như Tuyết Sương Yên tưởng tượng sờ về phía mình, mà sờ ở trên kệ áo, chỉ thấy một tay Thạch Trung Ngọc dùng lực, ngạnh sinh làm gảy móc áo, sau đó giơ móc áo với Hướng Lam nói:

- Không có con chuột, chẳng qua là móc áo đứt mà thôi.

Tuyết Sương Yên cũng muốn đỏ mặt thay Thạch Trung Ngọc, thanh âm giá áo gảy có thể sánh bằng mình phát ra lớn tiếng như vậy, lẽ nào hắn coi Hướng Lam là kẻ ngu si sao?

Hướng Lam quả nhiên nể tình, đi thẳng tới trước mặt Thạch Trung Ngọc, đoạt lấy móc áo đã bị Thạch Trung Ngọc phá hư nói:

- Cái này rõ ràng là vừa mới bị bẻ gãy, hơn nữa còn hết sức rõ ràng bị người phá hư.

Hướng Lam một cước giẫm ở trên chân Thạch Trung Ngọc:

- Không dám bắt chuột thì cứ nói thẳng, giả trang cái gì, thật là... Di! Cái dép này không phải của Như Nguyệt tỷ sao? Tại sao ngươi lại mang?

Thạch Trung Ngọc chỉ phải dùng lý do cũ nói một lần, chỉ tiếc Hướng Lam không có dễ gạt như Hướng Lâm:

- Ta vừa mới từ trong phòng vệ sinh đi ra, căn bản không có dép gì, mau nói, Như Nguyệt tỷ ở đâu?

Thạch Trung Ngọc ấp úng nói không ra lời, Hướng Lam kéo một cánh cửa khác ra:

- Như Nguyệt tỷ... Tuyết Nhi tỷ tỷ? Tại sao là ngươi?

Hướng Lam đã sớm cảm thấy tủ áo này có vấn đề, con chuột gì gì đó, chẳng qua là tương kế tựu kế, khi phát hiện dép dưới chân Thạch Trung Ngọc là của Cơ Như Nguyệt, ngay lập tức liên tưởng đến Thạch Trung Ngọc bắt cóc Cơ Như Nguyệt, giấu nàng ở trong tủ quần áo.

Phát hiện là Tuyết Sương Yên, không khỏi sửng sốt một chút, lẽ nào ba người đều bị Thạch Trung Ngọc bắt cóc, nhưng khi nhìn trên người Tuyết Nhi tỷ tỷ không có bị sợi dây buộc, miệng cũng không dán băng dính, điều này làm cho Hướng Lam buồn bực, không biết là chuyện gì.

Nếu bị phát hiện, Tuyết Sương Yên chỉ có thể đi ra, trên mặt có chút xấu hổ.

Tuyết Sương Yên cũng là nữ tử trọng tình trọng nghĩa, sắp chết cũng muốn kéo hai cái chịu tội thay, có nạn cùng chịu nha.

Tuyết Sương Yên vén chăn lên, Hướng Lâm đỏ bừng cả khuôn mặt,

miệng lớn hô hấp không khí mới mẻ, sau đó lại gõ gõ ván giường:

- Như Nguyệt tỷ, ngươi cũng ra đi, dưới sàng bẩn lắm.

Cơ Như Nguyệt cũng vẻ mặt lúng túng từ dưới giường bò ra, ngay lập tức ném dép của Thạch Trung Ngọc cho hắn, đổi về dép màu hồng của nàng.

Hướng Lam cười khổ nhìn các nàng:

- Các ngươi chơi ta à, hại ta lo lắng vô ích nửa ngày.

Thấy ba nữ nhân kia đều là vẻ mặt lúng túng không biết muốn nói như thế nào, Hướng Lam chỉ phải đưa mắt đặt ở trên người Thạch Trung Ngọc.

Đi làm chính là số khổ, ánh mắt của Hướng Lam rất rõ ràng nói cho Thạch Trung Ngọc: Tiểu tử, ngươi thành thật nói rõ đây là chuyện gì xảy ra, bằng không ngươi thì xong đời.

Thạch Trung Ngọc chỉ có thể đầu đuôi kể sự tình một lần, đương nhiên, ở dưới ánh mắt uy hiếp của Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọc cực kỳ lý trí không có nói hắn cùng Cơ Như Nguyệt phát sinh mập mờ, bất quá Tuyết Sương Yên là người biết rõ tình hình.

Chứng kiến Tuyết Sương Yên thường thường bay tới ánh mắt mập mờ, sắc mặt Cơ Như Nguyệt đỏ lên, ánh mắt nhìn Thạch Trung Ngọc cũng càng ngày càng nghiêm khắc, Thạch Trung Ngọc cười khổ, chuyện này là sao, chạy tới phòng ta, lại chủ động "hôn" hắn, còn phải bị uy hiếp.

Sự tình rõ ràng, cũng không có chuyện gì, trong lòng Hướng Lâm thở dài một hơi, một là bởi vì không cần lo lắng an nguy của ba người, một nguyên nhân khác là, trước kia nàng cũng muốn đến tìm Thạch Trung Ngọc hỏi hắn vì sao lợi hại như vậy, nhưng một người không có ý tứ, cho nên đi tìm muội muội Hướng Lâm, dự định cùng đi, sau đó phát hiện 3 nữ hài đều không thấy.

- Được rồi, nếu mọi người đã giải thích rõ ràng, vậy trở về phòng của mình a! Bị các ngươi lăn qua lăn lại, đã hai giờ rồi, ngày mai còn phải đi làm đây.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tuyết Sương Yên da mặt nhất mỏng vội vàng đi ra khỏi phòng Thạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệt theo sát phía sau, hiện tại nàng có chút không biết làm sao đối mặt Thạch Trung Ngọc.

Hướng Lam cùng Hướng Lâm cũng lên tiếng chào hỏi, sau đó đi ra.

Thạch Trung Ngọc thở phào, nằm lại trên giường, hồi tưởng chuyện đã xảy ra tối hôm nay, lộ ra một nụ cười ngọt ngào tiến vào mộng đẹp.

Sự kiện rình coi

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Thạch Trung Ngọc nằm ở trên giường, phát hiện mấy cô nương kia đều thật đáng yêu, nhưng vừa nghĩ đến Tuyết Sương Yên biết hắn cùng Cơ Như Nguyệt "hôn môi", vạn nhất sau khi trở về pha trò Cơ Như Nguyệt thì làm sao bây giờ?

Ngược lại không phải Thạch Trung Ngọc hảo tâm bao nhiêu, lo lắng thay Cơ Như Nguyệt, mà là sợ Cơ Như Nguyệt làm khó dễ mình, không có việc gì an bài mình một đống lớn nhiệm vụ.

Càng nghĩ càng bất an, Tuyết Sương Yên lạnh như băng có thể sẽ không lắm miệng chọc cười Cơ Như Nguyệt, thế nhưng nếu như Hướng Lâm từ chỗ Tuyết Sương Yên biết được tình huống, nhất định có thể làm Cơ Như Nguyệt thẹn đến muốn chui xuống đất, đến lúc đó, thời gian của Thạch Trung Ngọc có thể tưởng tượng được...

Không được, không thể ngồi chờ chết ở nơi này, nhất định phải đi chủ động tìm hiểu địch tình, Thạch Trung Ngọc chân trần chạy lên lầu hai.

Mục đích chủ yếu là đi nghe trộm, không mặc dép có thể tận lực giảm bớt thanh âm, huống hồ trong biệt thự này cũng không bẩn.

Lầu hai cũng không chỉ có bốn gian phòng, lúc trước Thạch Trung Ngọc đi qua một lần, dựa theo lúc trước Hướng Lam chỉ đi phòng của Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên, đối với những phòng khác của lầu hai cũng không hiểu. Chỉ có thể lần lượt tìm hiểu.

Liên tục thay đổi bốn gian phòng, đều không nghe được bên trong có thanh âm, Thạch Trung Ngọc buồn bực, chẳng lẽ vận khí của mình xui như vậy?

Di! Lầu hai cũng có phòng vệ sinh? Đèn vẫn mở.

Phòng vệ sinh không giống lầu một, tài liệu chủ yếu là thuỷ tinh mờ, mà lầu một thì cực kỳ phổ thông.

Thạch Trung Ngọc rất quấn quýt, nói không muốn đi vào nhìn đó là giả, nhưng nếu như tiến vào, sợ rằng cách cái chết cũng không xa.

Hắc hắc, Thạch Trung Ngọc úp sấp ở cửa phòng vệ sinh lắng nghe thanh âm bên trong.

- Lâm Lâm, hắn thực không làm gì ngươi? Vậy ngươi trốn làm gì, đây không phải là có tật giật mình sao!

Hướng Lam nói.

- Tỷ, ngươi thuần khiết một chút được không, ta là cái cuối cùng đi vào, nếu như Thạch Trung Ngọc thực sự làm gì với ta, lẽ nào Như Nguyệt tỷ cùng Tuyết Nhi tỷ tỷ còn có thể trốn xem cuộc vui sao? Hơn nữa, trốn đi, còn không phải sợ ngươi hiểu lầm, Như Nguyệt tỷ cùng Tuyết Nhi tỷ tỷ không phải cũng trốn đi sao, lẽ nào ngươi cho rằng Thạch Trung Ngọc cũng có quan hệ với các nàng?

Hướng Lâm giải thích.

- Điều này cũng đúng, được rồi, chúng ta tắm nhanh lên một chút! Tắm xong đi ngủ sớm a! Ai, đã lâu rồi không ngủ trễ như thế, không biết ngày mai có thể dậy sớm hay không.

Hướng Lam nói.

Bên trong đối thoại làm cho Thạch Trung Ngọc hừng hực, đương nhiên không thể nào là bởi vì nghe trộm người khác nói chuyện cảm thấy xấu hổ, hiện tại trong đầu hắn đều là hai thiếu nữ vóc người tướng mạo giống nhau như đúc, cả người trần trụi, tiểu huynh đệ mới vừa bị Cơ Như Nguyệt khiêu khích đứng lên, bị Hướng Lâm dọa sợ mềm lần nữa ngẩng đầu ưỡn ngực.

Hít sâu, làm cho tiểu huynh đệ yên tĩnh một chút, chuẩn bị ly khai địa phương này, lúc đầu hắn cũng chỉ là muốn biết Hướng Lâm có biết sự tình của hắn và Cơ Như Nguyệt hay không, bất quá xem ra, còn không có cơ hội biết. Đi chỗ Tuyết Sương Yên và Cơ Như Nguyệt nghe trộm a.

- A! Lâm Lâm, ngươi làm gì thế! Sờ ngực ta làm gì?

Hướng Lam sẵng giọng.

- Tỷ, ngươi nói vì sao chúng ta lớn giống nhau như đúc? Ngay cả bộ ngực cao thấp cũng giống nhau.

Hướng Lâm hỏi.

Hướng Lam đẩy ra móng vuốt nhỏ lại muốn đưa tới nói:

- Ta làm sao biết... Ai nha! Ngươi cái Tiểu Sắc Nữ, còn sờ? Lật trời sao.

- A! Tỷ, không muốn, nhột quá.

...

Thạch Trung Ngọc giận dữ, hai nha đầu các ngươi, còn có để cho người sống hay không, thật vất vả mới để cho tiểu huynh đệ an ổn xuống, lại làm nó phát bực, cẩn thận lão tử dẫn không được, vọt vào xxoo các ngươi, Thạch Trung Ngọc cũng chỉ có thể ở ngoài phòng vệ sinh YY một cái, đương nhiên không có khả năng vọt vào.

Thạch Trung Ngọc bằng vào nghị lực lớn lao rời đi nơi này, đi tìm căn phòng của Cơ Như Nguyệt, xem thái độ của nàng là gì.

Nếu như hiện tại Cơ Như Nguyệt đã chìm vào giấc ngủ, phỏng chừng vấn đề cũng không lớn, nếu như ở trong phòng chửi đổng, Thạch Trung Ngọc liền phải làm xong chuẩn bị ngày mai bị mắng, bị tìm phiền toái.

Đi tới căn phòng của Cơ Như Nguyệt, chỉ thấy cửa khóa, còn có một khe hở, từ trong khe hở lộ ra ánh đèn nói cho Thạch Trung Ngọc biết, nàng còn chưa có ngủ đâu.

Thạch Trung Ngọc đi tới cửa, nỗ lực từ trong khe hở thấy tình huống bên trong, chỉ tiếc khe cửa quá nhỏ, cái gì cũng không thấy được.

Nhẹ nhàng đẩy ra một chút.

Dựa vào!

Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên đang ở trên giường "đánh nhau"!

Xé rách, hẳn là càng thích hợp nói rõ hết thảy, cư nhiên cưỡi đùa lột y phục đối phương, quá thô bạo, Thạch Trung Ngọc có chút không nhìn nổi.

Cơ Như Nguyệt thành thục chững chạc, bây giờ lại giống như ở trong phòng Thạch Trung Ngọc, cưỡi ở trên người Tuyết Sương Yên, đồ ngủ của Tuyết Sương Yên đã không biết bị ném đến địa phương nào, chỉ mặc một cái nịt ngực bạch sắc.

Cơ Như Nguyệt gãi eo thon nhỏ của Tuyết Sương Yên:

- Ngươi cái xú nha đầu, ai cho ngươi trốn ở địa phương kia? Lại dám chê cười ta? Ngày hôm nay ta nhất định phải dùng gia pháp hầu hạ ngươi.

- Đừng... Như Nguyệt... Tỷ... Ta sai rồi... Ngươi tha cho ta đi!

Tuyết Sương Yên cười đến nói cũng nói không xong.

- Hanh! Chậm, ngày hôm nay ta nhất định phải để cho ngươi biết sự lợi hại của ta, để cho ngươi dám trốn ở một bên, làm hại ta bị Thạch Trung Ngọc cái kia… hanh, ngày mai hắn cũng không xong đâu.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc ở ngoài cửa nghe được mặt đầy mồ hôi, rõ ràng là ngươi chủ động, hơn nữa lúc đầu chỉ bất quá là hôn môi mà thôi, bị "cái kia", rất dễ dàng khiến người ta hiểu lầm.

- A! Như Nguyệt tỷ, không muốn a.

Thạch Trung Ngọc trừng lớn mắt, Cơ Như Nguyệt đã lột nịt ngực của Tuyết Sương Yên.

Đáng tiếc, Tuyết Sương Yên liều chết không theo, hai tay hộ tống nịt ngực của mình, Cơ Như Nguyệt lấy không xuống, lại tiếp tục cào nàng, Tuyết Sương Yên đã cười ra nước mắt, liên tục xin tha, Cơ Như Nguyệt đã chuẩn bị, tháo ra nịt ngực của Tuyết Sương Yên.

Tiểu bạch thỏ trắng như tuyết mất đi bảo hộ, rung rinh hai cái, hai điểm đỏ bừng làm cho Thạch Trung Ngọc hô hấp dồn dập.

Tuyết Sương Yên thấy Cơ Như Nguyệt ghê tởm như thế, lập tức phản kích, tại chỗ bùng lên, đẩy ngược Cơ Như Nguyệt lại, dạng chân ở trên bụng Cơ Như Nguyệt, động tác lớn như thế, đôi bạch thỏ trước ngực tự nhiên sẽ không an ổn, ánh mắt của Thạch Trung Ngọc theo tiểu bạch thỏ lên xuống, lấy độ tập trung tinh thần của Thạch Trung Ngọc vào giờ phút này, sợ rằng có người đứng ở phía sau hắn, cầm đao đâm hắn vài cái cũng không nhất định có thể phản ứng.

- Ngươi bất nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa, rõ ràng chính là ngươi chủ động đi phi lễ Thạch Trung Ngọc, để cho ta làm sao cứu ngươi, còn muốn giết người diệt khẩu, hanh! Ngươi xong.

Tuyết Sương Yên nói xong cũng bắt đầu lột đồ ngủ của Cơ Như Nguyệt.

Nội y

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc rất cảm động, cả biệt thự Tuyết Sương Yên ngay thẳng nhất, biết ta vô tội, còn hỗ trợ để cho ta nhìn một lần cho thỏa mãn, về sau ca ca phát đạt nhất định sẽ không quên ngươi.

Tuyết Sương Yên lột y phục của Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Nguyệt đương nhiên phản kháng, động tác kịch liệt, hai tiểu bạch thỏ cũng không nhàn rỗi, nhảy loạn khắp nơi, để Thạch Trung Ngọc một trận thỏa mãn, Tuyết Sương Yên rất cho Thạch Trung Ngọc mặt mũi, đồ ngủ của Cơ Như Nguyệt đã bị Tuyết Sương Yên lột xong, thuận tay ném xuống đất.

Đập vào mi mắt giống như Thạch Trung Ngọc nghĩ, chính là áo lót Lace màu đen.

Tuyết Sương Yên tiếp tục lột nội y của Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Nguyệt gắt gao bảo vệ phòng tuyến cuối cùng của mình:

- A! Tiểu Tuyết, ta sai rồi, ta không phải cố ý, bỏ qua cho ta đi!

- Nằm mơ, ai bảo ngươi vừa rồi như vậy với ta? Còn cùng Thạch Trung Ngọc dây dưa nửa ngày, để cho ta một mực ở trong tủ quần áo chịu đến độc khí hun đúc.

Thạch Trung Ngọc ở cửa liên tục gật đầu, đã đến mức này, làm sao có thể buông tha, tâm lý điên cuồng hét lên: Dùng sức, kéo áo lót của nàng, lột quần của nàng.

Tuyết Sương Yên không có cô phụ Thạch Trung Ngọc chờ đợi, rốt cục lấy xuống nịt ngực của Cơ Như Nguyệt, cự nhũ hiện ra, tiểu huynh đệ đáng thương đã căng có chút đau.

Tuyết Sương Yên ném nịt ngực ra cửa, cũng chính là ném tới phương hướng của Thạch Trung Ngọc.

Ông trời ơi, ta quá hạnh phúc, Thạch Trung Ngọc không tự chủ được đi đưa tay đón, khi nhận được nịt ngực, cả người ngu ngơ, vừa rồi chỉ là mở ra một khe cửa, rình coi không bị phát giác, hiện tại cảnh cánh cửa đều mở ra, trong tay còn đang nắm đồ lót của người ta...

Tuyết Sương Yên và Cơ Như Nguyệt thì còn triệt để hơn Thạch Trung Ngọc, đã quên nửa người trên của mình hoàn toàn xích lõa, mặc cho Thạch Trung Ngọc nhìn.

Một lát sau, hai người bọn họ mới phản ứng được, liếc nhau, sau đó muốn thét chói tai.

Thạch Trung Ngọc tay mắt lanh lẹ, thấy các nàng muốn thét chói tai, ngay lập tức nhào tới, đẩy hai người nằm xuống, đè lên người các nàng, hai tay bưng miệng của các nàng, rất sợ đưa tới tỷ muội Hướng Lam chú ý.

Hai người đều dùng một loại ánh mắt sợ hãi nhìn Thạch Trung Ngọc, dường như cực kỳ lo lắng Thạch Trung Ngọc sẽ làm cái gì đối với các nàng.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, không nghĩ tới để lại loại ấn tượng bất lương này cho các lão bản.

Không thể làm gì khác hơn là bịa chuyện giải thích:

- Cái kia, vừa rồi ta và Cơ Như Nguyệt không cẩn thận xảy ra ngoài ý muốn, ta sợ nàng có chút bất mãn, cho nên muốn tới xin lỗi, thấy cửa không khóa, cho nên ta trực tiếp đi vào, không nghĩ tới phá hủy chuyện tốt của các ngươi, cực kỳ xin lỗi.

Phá hủy chuyện tốt của các ngươi? Dựa vào, người này có ý tứ gì, lẽ nào cho rằng chúng ta là đồng tính luyến ái sao?

Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên đồng thời toát ra ý nghĩ này, không khỏi căm tức nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc đương nhiên biết các nàng chỉ là đùa giỡn, không phải là đồng tính luyến ái, bất quá hắn muốn chính là cái hiệu quả này, ra vẻ mình vừa mới xuất hiện, không phải ở cửa cố ý rình coi.

- A!

Thạch Trung Ngọc hét thảm một tiếng, hai cái tay đồng thời bị cắn, vội vã buông tay ra.

- Yên tâm đi, ta sẽ không nói lung tung với người khác.

Thạch Trung Ngọc nói.

Hai tiểu nữu có chút phát điên, lời nói của Thạch Trung Ngọc rất rõ ràng khẳng định hai người bọn họ là đồng tính luyến ái.

Hai người đồng thời bạo tẩu đánh Thạch Trung Ngọc, mặc dù đối với Thạch Trung Ngọc mà nói chẳng ra sao cả, bất quá Thạch Trung Ngọc vẫn làm bộ như rất đau, đứng lên bỏ chạy, đương nhiên vốn đang nằm trên giường, đứng lên tự nhiên cần một cái bình đài mượn lực, hai móng vuốt của Thạch Trung Ngọc đặt ở trước ngực Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên, bóp một cái, sau đó đứng lên.

Hai nữ nhân trong cơn giận dữ cũng không để ý, thấy Thạch Trung Ngọc muốn chạy, hai người đương nhiên sẽ không cứ như vậy buông tha, lập tức đứng dậy đuổi theo Thạch Trung Ngọc, cùng Thạch Trung Ngọc không phải rất quen, ai biết hắn có thể nói lung tung khắp nơi hay không.

Trên thực tế, các nàng thật không phải đồng tính luyến ái, nhưng miệng người đáng sợ, rất sợ Hướng Lam, Hướng Lâm tin lầm lời đồn, hơn nữa hai người bọn họ quan hệ tương đối khá, thậm chí ngay cả tắm cũng thường thường cùng nhau, Hướng Lam và Hướng Lâm thật có khả năng hiểu lầm.

Cũng không kịp nghĩ trên người không có mặc quần áo, lập tức đuổi theo, Thạch Trung Ngọc đương nhiên cũng không dự định lập tức ly khai, Tuyết Sương Yên và Cơ Như Nguyệt rất dễ dàng liền tóm lấy Thạch Trung Ngọc.

- Ta và Tiểu Tuyết không phải loại quan hệ đó, ngươi hiểu lầm.

Cơ Như Nguyệt vội vàng giải thích.

Hiện tại Thạch Trung Ngọc nào có tâm tình nghe Cơ Như Nguyệt

giải thích, hai viên cầu lắc loạn khắp nơi, kích thích tròng mắt Thạch Trung Ngọc, bên kia của Tuyết Sương Yên mặc dù không lớn bằng Cơ Như Nguyệt, nhưng không coi là nhỏ.

Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy ánh mắt có chút không đủ dùng, nhìn cái này, nhìn cái kia...

Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên tự nhiên cũng phát hiện ánh mắt của Thạch Trung Ngọc, lúc này mới nhớ tới nửa người trên của mình vẫn là trần truồng, hai tay vội vã che ngực, hung hăng trợn mắt nhìn Thạch Trung Ngọc.

Nhìn hai đại mỹ nhân sắc mặt đỏ bừng, mặt giận dỗi, Thạch Trung Ngọc tâm lý vui muốn nở hoa, bất quá hắn cũng biết một vừa hai phải, chó nóng nảy còn nhảy tường, nữ nhân nóng nảy cũng sẽ bão nổi.

Làm bộ chính nhân quân tử, nghiêng đầu sang chỗ khác:

- Các ngươi trước mặc quần áo đi.

Thấy Thạch Trung Ngọc đưa lưng về phía các nàng, hai người liếc nhau, thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng Thạch Trung Ngọc ở trong phòng, tuy các nàng đã bị Thạch Trung Ngọc thấy hết, nhưng vẫn cực kỳ xấu hổ, không có ý tứ ngay ở trước Thạch Trung Ngọc mặc quần áo.

Bảo Thạch Trung Ngọc đi ra ngoài, lại có chút lo lắng.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, thực sự là một lớp vừa bình, một ba lại tới, hai nàng người người trần truồng, cùng Thạch Trung Ngọc chung một chỗ, là người đều sẽ nghĩ bậy, Cơ Như Nguyệt cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy, ngay cả thời gian mặc quần áo cũng không, ngay lập tức nhét Thạch Trung Ngọc vào trong tủ quần áo.

Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ đáng tiếc, mặc dù cái tủ quần áo này sạch sẻ hơn của Thạch Trung Ngọc không ít, thậm chí còn có hương vị, đáng tiếc tủ chỉ thả áo khoác, tủ quần áo có rất nhiều tầng, phỏng chừng phía dưới có thể xuất hiện tất chân, nội y...

Hướng Lam đi vào phòng Cơ Như Nguyệt, chứng kiến Cơ Như

Nguyệt và Tuyết Sương Yên đều ở trần, nói đùa một câu:

- Các ngươi đồng tính luyến ái sao, sao không mặc y phục?

Người nói vô ý, người nghe có lòng, không có sự tình Thạch Trung Ngọc vừa rồi, Cơ Như Nguyệt còn có thể mở miệng chế giễu Hướng Lam:

- Ngươi và Hướng Lâm còn không phải thường thường tắm chung, lẽ nào ngươi ngay cả muội muội ngươi cũng không buông tha?

Chỉ tiếc, hiện tại Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên đều là vẻ mặt xấu hổ, không biết nói cái gì cho phải.

Trả tất chân lại cho ta

DTV-EBOOK.COM.VN

Hướng Lam quái dị nhìn các nàng, có chút buồn cười nói:

- Các ngươi làm sao vậy? Sẽ không thật đồng tính luyến ái chứ?

- Dĩ nhiên không phải, chúng ta là người nào, lẽ nào ngươi còn không biết sao?

Cơ Như Nguyệt nói.

- Chỉ đùa một chút mà thôi, ta mới vừa rồi tắm rửa xong, nhìn thấy phòng đèn vẫn sáng, cho nên tới đây xem.

Hướng Lam nói.

Lúc này Tuyết Sương Yên cũng tĩnh táo lại, từ trong ngăn kéo tủ quần áo lấy ra một kiện nội y, mặc lên người nói:

- Mới vừa rồi Như Nguyệt tỷ nói có vài món nội y dường như có chút nhỏ, cho nên gọi tới thử một chút.

Các cô nương trước đó đều bán đồ lót, nội y đương nhiên sẽ không thiếu, hơn nữa vẻn vẹn một tuần, đương nhiên sẽ không bán hết được, mỗi người đều phân hơn mười bộ nội y, tuy cầm nhầm một hai cái nội y lớn nhỏ không thích hợp mình tỷ lệ không phải rất lớn, nhưng cũng có khả năng.

Hướng Lam không hoài nghi chút nào:

- Các ngươi thật có tinh lực, ta mệt rồi, về ngủ trước đây.

Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên thở phào nhẹ nhõm, đang muốn mặc áo lót vào, đánh đuổi Thạch Trung Ngọc, Hướng Lam đột nhiên lại giết trở về, sợ đến hai người tay cầm nội y rơi trên mặt đất, Cơ Như Nguyệt cố ý sẵng giọng:

- Tiểu Lam, ngươi muốn hù chết chúng ta sao, nào có đã đi rồi, lại

đột nhiên trở về?

Hướng Lam cười ha ha nói:

- Ta chính là nhắc nhở các ngươi một chút, hiện tại không như trước kia, trong biệt thự không chỉ bốn người chúng ta, còn nhiều hơn một cái Thạch Trung Ngọc, cẩn thận bị hắn xem hết trơn. Tối ngủ tốt nhất khóa cửa lại, vạn nhất hắn thú tính quá độ xông lên thì làm sao bây giờ?

Vẻ mặt Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên khổ sáp, đã bị thấy hết rồi, giống như còn bị sờ soạng một cái.

Thạch Trung Ngọc giấu ở trong tủ treo quần áo đổ mồ hôi, trong lòng điên cuồng hét lên: Ta là hảo hài tử, làm sao có thể phòng bị ta như vậy?

Lần này xác định Hướng Lam đã đi, thậm chí nghe được thanh âm nàng đóng cửa, Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên lập tức mặc nội y, đồ ngủ, vốn còn muốn che mình kín thêm một chút, mâc áo khoác gì gì đó, nhưng Thạch Trung Ngọc núp ở bên trong, đi phòng Tuyết Sương Yên cầm áo khoác lại có chút phiền phức, chỉ phải thôi.

Cơ Như Nguyệt mở tủ áo, nhưng không có phát hiện Thạch Trung Ngọc, đẩy áo khoác ra, vốn tưởng rằng Thạch Trung Ngọc giấu ở trong tận cùng đống quần áo, nhưng vẫn không có hình bóng của Thạch Trung Ngọc.

Tuyết Sương Yên và Cơ Như Nguyệt liếc nhau, cảm thấy hơi lạnh, Thạch Trung Ngọc sẽ không phải quỷ chứ? Sao nói không thấy đã không thấy tăm hơi? Đây cũng quá kinh khủng a!!

- Tuyết Nhi.

- Ừm? Chuyện gì?

- Ngươi đi dưới lầu nhìn Thạch Trung Ngọc có ở đó không!

- Ta sợ, ta mới không đi đâu.

- Chúng ta cùng nhau xuống dưới được chưa?

- Được!

Hai nữ kết bạn xuống lầu, vẫn không có phát hiện hình bóng của Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc đến cùng đi đâu?

Hai nữ nhân run lẩy bẩy trở lại lầu hai, Tuyết Sương Yên đề nghị:

- Nếu không đêm nay ngươi đến trong phòng ta ngủ đi?

- Được.

Cơ Như Nguyệt không chút do dự đáp ứng, trong lòng nàng cũng sợ hãi.

Đến trong phòng Tuyết Sương Yên, mới vừa bật đèn, đèn cực kỳ đúng dịp bị cháy, Thạch Trung Ngọc mới vừa tiêu thất, đèn liền cháy, hai chuyện này cùng nhau phát sinh, quá quái dị, sợ đến Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên ôm nhau thét chói tai.

Đáng tiếc, loại biệt thự sa hoa này mỗi phòng cách âm hiệu quả cực kỳ tốt, Hướng Lam và Hướng Lâm căn bản không nghe được.

Hai người do dự về lại phòng Cơ Như Nguyệt.

Mở đèn ngủ vốn không ổn, hơn nữa hai nữ nhân đều có chút sợ, một đêm này đương nhiên là ngủ không ngon.

Hai người đều mơ mơ màng màng, nửa đêm, tủ áo ngẫu nhiên còn phát sinh một chút âm thanh, làm hai người bị dọa sợ không nhẹ.

Mãi đến lúc trời hơi sáng, lúc này hai nữ mới yên tâm, ban ngày, quỷ cũng sẽ không đi ra a, rốt cục có thể an tâm ngủ, không bao lâu, tiếng chuông cửa vang lên, bây giờ thần kinh của hai nữ nhân còn có chút buộc chặt, ngay lập tức tỉnh táo, nguyên lai là Hướng Lâm, hai người thở dài một hơi.

Nếu như Thạch Trung Ngọc biết Hướng Lâm nhấn chuông cửa, nhất định vô cùng tức giận, tại sao thời điểm tới tìm mình, mỗi lần đều là bạo lực gõ cửa? Hắn cũng không suy nghĩ một chút, gian phòng kia quanh năm không dùng, chuông cửa không ai cắm điện sạc cả.

Mở cửa, Hướng Lâm kinh ngạc nhìn thoáng qua, Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên giống như hai con gấu mèo vậy.

- Sao các tỷ biến thành bộ dáng này? Đêm qua ngủ cùng nhau? Dằn vặt lung tung, ngủ không ngon?

Bây giờ Cơ Như Nguyệt còn có chút mơ hồ, bất quá thần chí coi như thanh tỉnh, không có nói sự tình của Thạch Trung Ngọc:

- Đèn trong phòng Tiểu Tuyết bị cháy, nàng có chút sợ, cho nên mới tới phòng ta ngủ.

Hướng Lâm gật đầu nói:

- Vậy các ngươi nhanh xuống lầu! Tỷ tỷ đã làm điểm tâm, ta đi gọi Thạch Trung Ngọc dậy.

- Không cần.

Cơ Như Nguyệt vẫn không thể xác định Thạch Trung Ngọc có ở nhà hay không, chứng kiến ánh mắt Hướng Lâm quái dị, nói:

- Tên kia vốn có chút tham ngủ, ngày hôm qua còn trễ như vậy mới ngủ, cho hắn nằm một hồi a! Làm xong điểm tâm lại gọi hắn.

Mặc dù Hướng Lâm có chút kỳ quái, Cơ Như Nguyệt làm sao tốt với Thạch Trung Ngọc như vậy, bất quá cũng không nói gì, đi xuống lầu giúp tỷ tỷ làm điểm tâm.

Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên cười khổ một cái, sau đó bắt đầu mặc quần áo, bất quá ngày hôm qua đều bị Thạch Trung Ngọc thấy hết, coi như chỉ mặc đồ ngủ cũng không mất gì nữa, bất quá hai người vẫn căng thẳng dự định thêm một kiện áo khoác, Tuyết Sương Yên cũng lười trở về phòng, trực tiếp cầm y phục của Cơ Như Nguyệt đối phó, dù sao lát nữa trở về phòng chơi game cũng không cần áo khoác a.

Cơ Như Nguyệt mở ra tủ quần áo, cầm hai áo khoác, chợt nhìn thấy cái gì, kinh ngạc há to miệng, Tuyết Sương Yên thấy Cơ Như Nguyệt dáng dấp quái dị, cũng đi qua nhìn.

Thì ra Thạch Trung Ngọc đang ôm một cái vớ cao màu đen khò khò

ngủ say, trách không được tối hôm qua không thấy được hắn, thì ra giấu bí mật như thế. Hai người ngay lập tức biết tối hôm qua trong tủ quần áo phát ra thanh âm là ai tạo thành, tức giận nhéo Thạch Trung Ngọc vài cái, làm cho Thạch Trung Ngọc tỉnh lại.

Thạch Trung Ngọc mơ mơ màng màng nói:

- Làm sao? Hướng Lam đi rồi? Ta về ngủ.

Thấy Thạch Trung Ngọc như không có chuyện gì đi ra, Tuyết Sương Yên tức giận đến đá hắn một cước:

- Tại sao ngươi lại ngủ ở chỗ này? Làm hại chúng ta tối hôm qua lo lắng hãi hùng.

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới thanh tỉnh một chút, nhìn thấy bên ngoài thái dương đã lên cao, Cơ Như Nguyệt dùng ánh mắt oán hận trừng Thạch Trung Ngọc, nói chuyện tối ngày hôm qua một lần, Thạch Trung Ngọc cười khổ:

- Ta buồn ngủ quá, cho nên ngủ quên, không nghĩ tới có thể như vậy, thật sự là không có ý tứ, ta đi trước, đợi lát nữa bị Hướng Lâm phát hiện liền không xong.

- Trở về.

Thạch Trung Ngọc kỳ quái hỏi:

- Làm sao vậy? Còn có chuyện gì?

Sắc mặt Cơ Như Nguyệt ửng đỏ:

- Trả tất chân lại cho ta.

Lúc Thạch Trung Ngọc đi ra, tất chân đã từ trước mặt Thạch Trung Ngọc xê dịch đến phía sau, từ trên đầu treo tới bên hông, phảng phất như một cái bím tóc, Thạch Trung Ngọc không biết gì cả, Cơ Như Nguyệt từ trên người Thạch Trung Ngọc kéo tất chân xuống, đạp hắn một cái:

- Cút.

Gặp lại Thương Nhai

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thạch Trung Ngọcbị đá ra khỏi phòng, trong lòng cực kỳ phiền muộn,ai,không nghĩ tới a không nghĩ tới, cùng haimỹnữngủ trong một căn phòng, dĩ nhiênởtrong tủ quần áo đối phó một đêm, thua thiệtlớn, thừadịpHướng Lam vàHướng Lâm khôngchú ý, Thạch Trung Ngọc vềtới phòng mình.

Chỉ chốclát, Hướng Lâm liền tới gọi hắn, Thạch Trung Ngọcđi tới phòng khách, Cơ Như Nguyệtvà Tuyết Sương Yênđã khôi phục dángdấp thường ngày, Tuyết Sương Yênđêm quacòn hihi ha ha giống như mộtbé gáikhảái lại biến thành băngsương mỹnhân.

Ăn điểm tâm xong,Thạch Trung Ngọc tiến vào duhí.

Nhânvật trong trò chơi còn dừng lạiở lãnh địaThổ Cẩu,tuyThạch Trung Ngọc cấp 8, cũngkhông vội trở vềhọc kỹ năng,bởi vì tiền trên ngườichỉcóba ngân tệnăммươiđồng tệ, còn thiếu năммươi đồng tệ mới có thể họctập nhược hóa mãnh kích.

Bởi vì là ngày thứ hai, ngườichơi ngàyhôm qua ly khai sớm hơn Thạch Trung Ngọc hai giờ cũng lêntuyến,người chơi giết Thổ Cẩu không biết vì saosinhravô sốlần,Thạch TrungNgọc cựckỳ buồn bực, xuất hiệnngưu nhânlợi hại giống như mình không cóchút nào kỳ quái, nhưngxuất hiện nhiều thì cóvấn đề...

Thạch TrungNgọctự tin, mình chí ít cũng là bàidanh phía trên, không có đạolý sẽ có nhiều người cùng nhau giết ThổCẩua!Xem đẳng cấp những người chơi này,cũng không thấp hơn mình, đây rốt cuộc là tìnhhuống gì?

Thạch TrungNgọclykhai du hí, quyết địnhđidiễnđàn nhìn một chút, có phảixuất hiện Bug gì haykhông.

Lêndiễn đàn, ThạchTrung Ngọc mới biết được, thì rađám gia súc kia qua mười haigiờđã lập tức giết trở lại tròchơi, quá điêncuồng, dù sao một ngàychỉcóthểchơi mười haigiờ, cần điên như vậy sao?

Tâm tình của Thạch Trung Ngọc thật tốt, chơi nhiều hơn mình tám giờ,lạichỉ có thể cùngcấp với mình, đám ngu ngốcnày không cứu đượcrồi.

Bất quá Thạch Trung Ngọc lậptức nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng, người chơi phổ thông sovới mình trước giờ vào du hí ngược lại không có gìquan trọng, dùsao cũng sẽ không vượtlên trước bọn họ nhiều lắm, nhưng đámcaothủkiathì sao?Nói không chừng đã có thành công chuyểnchức.

Cóngười nói top 10ngườichơi chuyển chức có tưởng thưởng đặc biệt.

ThạchTrungNgọc cười khổ,phỏng chừng hiện tại đám người Cơ Như Nguyệt cũng cực kỳ khổ não!Tối hôm quacó thời gian dẫn vặt lung tung, còn không bằng vàodu hí.

Ngược lại đã rơiở phíasau, Thạch Trung Ngọc cũng không sốt ruột, luôn khôngcó khả năngmình chơi nhiềuhơn mười phútlàcó thểvượt lên trước nhữngcao thủ kiaa?

Tiếp tục xem diễn đàn.

Nhìn một chút, Thạch Trung Ngọcnở nụ cười, thì ra có cao thủtiết lộ, cấp 9lêncấp 10 cực kỳ khó, tương đươngvới điểm kinh nghiệm từcấp 1lên tới cấp 9cộnglại, phỏng chừng ngày hôm nay rất khó có ngườilên tới cấp 10,hơn nữa đến cấp 10, còn phải hoàn thành một phó bảnmới cóthể ly khai Tân ThủThôn.

Một người xôngphó bản, hệ số độ khó quá cao, gầnnhư không có khảnăng thành công, hơn nữa bây giờngười chơicóthể lên tới cấp 10 quá ít, tổđội cũng không dễ dàng, thenchốt chính làxem ngày mai.

Thạch Trung Ngọc nhìn đến đây, tâm lýthở phàonhẹnhõm, tuy nói

hắn chỉ là người làm thuê, nhưngcùng mấy nữ nhân chung sống một hai ngày, cảm thấy các nàng đều thật khôngdể dàng, theo bản năng muốn trợgiúp các nàng, Thạch Trung Ngọc đã làm xong c huẩn bị đêm nay cày suốt đêm.

Bâygiờ là tám giờ, hơn tám giờ tốily khaidu hí, lập tức ngủ,ngủ hơnba giờ lại tiếnvàodu hí.

Nếuquyết định liều mạng, Thạch Trung Ngọc sẽ khôngdo dự,lập tức tiến vào du hí.

Bất quá người ở ThổCẩuthật sựlà nhiều lắm, đoạt quái có chút không quá dễ dàng, hơnnữa giếtThổ Cẩu đại bộ phận đềulàngười cấp 9,Thạch Trung Ngọc cấp8 có chút không đáng chú ý, giết quái càng cao cấp,Thạch Trung Ngọc không có một chút chắc chắnnào, hơn nữa cũng khôngbiếtở địa phươngnào.

Nghĩ tới nghĩ lui,vẫn quyếtđịnh cùng người khác tổ đội.

Không nghĩ tới thật đúng là đụng người quen, cư nhiên chứng kiến Thương Nhai, Milan, Nguyệt Nguyệt,còn có hai ngườinam, đều là PhápSư, Thạch Trung Ngọc không nhận biết, Thương Nhaiđang điên cuồnghét lên:

-Thiếu một nghề nghiệp cận chiến, nhanhtổ đội.

Hệthống tổ đội Thần Lâm,chỉ có thểdung nạp sáu người, người nhiều hơn nữa, vậycũng chỉcó thể hợpthành đoàn đội.

Đám ngườiThương Nhai còn thiếu một người,Thạch TrungNgọc lập tức điqua.

- Thương Nhai đạica,tổ ta.

ThạchTrung Ngọc nói.

-Tiểu huynh đệ, lại gặp mặt.

Thương Nhai cười ha ha, kéo ThạchTrung Ngọcvào trong đội ngũ.

Vào đội ngũ, Thạch Trung Ngọc phát hiện bọn họtoàn bộđều là cấp 9, xem ra tối hôm qua rất khắc khổ.

Cùng bọn họ lên tiếng chào hỏi,Milancùng NguyệtNguyệtrất khách khí,hai ngườiThạch Trung Ngọc khôngbiết chứng kiến Thạch Trung Ngọcmới cấp8,có chút khinh thường, đương nhiên, bọn họ khôngbiết Thạch Trung Ngọc sovới bọnhắn chơi íthơn tám giờ.

Thạch Trung Ngọc cũng khôngtínhtoán, mặcdù đẳng cấp của Thạch Trung Ngọcthấp hơn một cấp,nhưng lực công kích cao hơn haitênkia mộtít,điều này làm cho bọn họ có chút thẹn thùng.

Thạch Trung Ngọc một ngườigiếtThổ Cẩu, đều là trước chặt đứt đ uôiThổ Cẩu, sau đócông kích, không biếttổ đội là giết thếnào, ThạchTrungNgọc bất động thanh sắc giếtThổ Cẩu, hoàn toàn khôngđi động đuôi ThổCẩu, nhưng lại phát hiện,Thổ Cẩu mãicho đến chết, trongđội ngũ cũng khôngcó người khácđi chặt đuôi Thổ Cẩu, lẽnàobọn họ không biết đuôi Thổ Cẩu có nhiệm vụ sao? Hay cái nhiệm vụ này đã làm, phát hiệnkhông có giá trịgì?

Ngườichơi chung quanh cũng giống như vậy, đều không ngườiđi động đuôiThổ Cẩu, Thạch Trung Ngọc nhịnkhông được hỏi.

- Thương Nhaiđại ca, vì saocác ngươi không chém đứt đuôiThổ Cẩu?

ThươngNhai sửng sốt một chút:

- Chémđuôinó? Nơiđólà nhược điểm?

ThạchTrung Ngọc hôn mê, nguyên lai là căn bản không biết,nhiều người như vậy giết Thổ Cẩu, lẽnào không cóngườicó ý địnhhoặc vô tình đi chém đuôi ThổCẩumộtcái?

Thạch Trung Ngọc dựa theo phương pháp ngàyhôm quabổ về phía đuôi Thổ Cẩu, lạiphát hiện đuôi Thổ Cẩu căn bản không cóđoạn, thươngtổn so với công kích địa phương còn lạihơicao hơn một chút, ThạchTrung Ngọc buồn bực,lẽnào chỉ cóngày hômqua công kích đuôi ThổCẩu hữuhiệu?

- Thương tổn cũng khôngcaohơn bao nhiêunha, hơn nữa đuôi Thổ Cẩucònlắc loạn, công kíchcũng không nhất địnhcóthể trúng,có cần phải tận lựcđi côngkíchđuôi sao?

ThươngNhai không hiểu hỏi.

Nếu hiện tại đã không có hiệu quả, Thạch Trung Ngọc cũng không đigiảithích nhiều, tự mình buồnbực phát đại tàilà được:

- Đêm qua, ta giết một con Thổ Cẩu, công kích đuôi nó hai lần, hai lần đềulàbạo kích, vốn còn muốntìm Thổ Cẩucòn lại thử một chút, đáng tiếcthời gian trò chơi đếnrồi.

- Ha hả, đây chẳng qua là ngươivận khítốtmà thôi.

Thương Nhaicười nói.

Hai namnhân lúc đầucó chút khinh thường Thạch TrungNgọc, lúc này lại kinh ngạcnhìn Thạch Trung Ngọc,ngày hôm qua liền tới giết ThổCẩu? Đây thật đúnglà ngưu nhân, nghĩ đến ngày hôm qua mình còn phải cùng ngườikhác tổ đội, mới có thể giết Thỏ Ma Hóa cấp 10,xem ra người talà an an ổnổn ngủ một đêm, lúc này mới tới chơi, liền có chút thẹnthùng.

Dược Tề Sư

DTV-EBOOK.COM.VN

Vẫn là tổđội giết quáidễ dàng,có Thương Nhai làm khiên thịt cùng Mục SưNguyệt Nguyệt, giết quái hoàn toàn có thểnói tànsát, bình quân mỗingười đánh vài cái,Thổ Cẩu liền chết, chỉ là kinh nghiệm ítmột chút.

ThạchTrungNgọc cùngbọn họ phối hợp coi như ăný, giếtquái quá d ễ dàng, ThạchTrung Ngọc hỏi.

- Thương Nhai đại ca, cócòn quái càng cao cấphơnhay không? Giết Thổ Cẩu không có hiệu suất gìa.

Thương Nhai trầm mặc một hồi nói:

- Quái vật đẳng cấp caohơnnữa, là Ấu Lang cấp mườilăm, rất khó đối phó, tuy lực phòngngựkhông cao lắm, nhưng lực công kích thậtsự quá cao, lúc trướcmấy người chúngta đi thử,kém chút không có trở về rồi.

- Có Nguyệt Nguyệt cũng không được?

Thạch Trung Ngọc chưa từbỏ ý định hỏi.

ThươngNhai cườikhổ lắc đầu:

- Đương nhiên khôngđược, Ấu Lang là quáivậtở chung, hơn nữa còn chủ động công kích, chỉcần ngươitới gần phạmvicông kích của bọn chúng,sẽ ngaylậptứctuôn ra nhiều Ấu Lang, chodù có Mục Sư, ta cũng không chịu nổi.

Thạch Trung Ngọcthởdài, chỉphải thôi.

Cái pháduhí này,đẳng cấp quái vật cũng không biết tiến hành theo chất lượng, trực tiếp nhảycấp, chơirất vuisao?

Thời gian trôi qua thậtnhanh, rất nhanhthì đến mười haigiờ trưa,

ThạchTrungNgọc mới lên tới cấp9 mấy phần trămmà thôi, làm cho Thạch Trung Ngọccó chút buồn bực, cái này phảitới lúc nào mới có thể lên tới cấp 10, hỏi đám ngườiThương Nhai, quả nhiên bọn họ cũngchỉ sắp lên tới cấp10, cách cấp 10 còn cách một đoạn.

Lúcnày Hướng Lam tới gọi Thạch Trung Ngọc ăncơm trưa, Thạch Trung Ngọc chào hỏi đám người Thương Nhailiềnrời trò chơi.

Phỏng chừngđám nha đầu kia cũng biết những người chơinày là hơnnửa đêmtới kiên trìchơi game, hiệntại ăn cơm trưa, không sai biệt lắm thời gian bọnhọ chơi cũngkết thúc,đến lúc đó ngườichơi đoạt quáisẽ ítđi nhiều.

Lúcăn cơm, Thạch Trung Ngọc thấy dáng dấp Cơ Như Nguyệt muốnnói lạithôi,hỏi.

-Như Nguyệt,ngươi làm sao vậy?Có cái gìmuốn nói thì nói thẳng không phải tốt sao.

Cơ Như Nguyệt suy nghĩ một chút nói:

- Tuyta biếtcó chút quá phận, bất quá, Thạch Trung Ngọc, ta hy vọng buổi tối hôm nay ngươi có thể thứcđêm. Đương nhiên, tavà TiểuTuyết cũng sẽcùng ngươithức suốt đêm.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Ừm, không thành vấnđề, ta cũng nghĩnhư vậy, bất quá hai người các ngươi khôngcần thứcđêm, dù sao thức đêmđối với da thịt nữ nhân không tốt.

Tuyết Sương Yênlắc đầu nói:

- Ngẫu nhiên một lần không có gì, tối hômnay quanhệ trọng đại, ba người chúngta,ít nhất phảicó mộtcó thể chenvào trăm người đứng đầu chuyển chức.

- Trăm ngườiđứng đầu?Ta không phải nghe nói chỉcó mười người đầu tiênchuyểnchức mới có chỗ tốt sao.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Trăm người đứng đầu cũng có thể đạt được 10 kimtệ ban thưởng, trước mười chẳng những có thểthu được 15 kimtệ, còn có tỷ lệ nhất địnhthu được chức nghiệpẩntàng.

Hướng Lâm giành trước nói:

- Tối hôm nay ta vàtỷtỷ cũng muốn thức đêm.

- Ừm, khôngsai,tuy ta biết, chúng ta không giúpđượcgì, nhưng chúng tacũng sẽ nỗ lực, cũngkhông thể vẫn cảntrở a?

Hướng Lam cười nói.

ThạchTrung Ngọc cười khổ, hiện tại CơNhư Nguyệt và Tuyết Sư ơng Yêncũngđãcấp 9,quả thật có khả năng tiến vào trăm người đứngđầu, nhưng Hướng Lam và Hướng Lâm bây giờ cònnằm ởcấp 8, hy vọng quáxavời.

Vộivã ăn cơm trưa,Thạch TrungNgọc lần nữa tiến vào du hí,hiện t ạingântệ đã đủ,ThạchTrung Ngọclập tức trở về Tân Thủ Thôn học kỹ năng,chỉ là người ởTân Thủ Thônvẫn tươngđốinhiều,Thạch TrungNgọcbuồn bực một chút, thờigianlà vàng bạc a, nếu không phải kỹ năng cấp8 nhược hóa mãnh kích rấtcó hiệu quả, Thạch Trung Ngọc mới lườitốnthời gian học.

Bấtquá thật là có ngườibắt được cơ hội làm ăn, cưnhiên buôn bán sáchkỹ năng,so vớitrong thương điếmthì đắt hơn một ngân tệ.

Thời gian củacaothủ đương nhiên là khẩn trương, không đủdùng, thật đúng làkhông có thời gian đi chậmrãi xếp hàng, hơn nữa cũng khôngthiếu một ngân tệ a.

MặcdùThạch Trung Ngọc không phảicao thủ,nhưng năm ngân tệ trên người vẫnphảicó, dù sao giết ThổCẩu mộtbuổi sáng a, quáicấp 13, cũng không coilà quákeo kiệt, trênngười Thạch TrungNgọc bây giờ có7 ngân tệ, tìm năm ngân tệ, trực tiếp muacườnghóa mãnh kích, trên ngườicòncó haingân tệ, đimuamấychailamdược.

Mua thuốctự nhiên là tìm Dược Tề Sư, đuôi ThổCẩu trên người cũng phải tìm Dược Tề Sư, lần này ThạchTrungNgọckhôngcóham muốn thời gian,đi hắc điếm của người chơimua,ngoan ngoãn xếp hàng.

Khônglâu sau, rất nhanhthì đến phiên Thạch Trung Ngọc.

Con mắt của DượcTềSưnhìn cũng khôngcó nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Muốn mua cái gì tự xem.

Thạch Trung Ngọc cũng không nhìn trên quầy, mua lam là có cũng được không cócũng được, chẳng qualàvì hiệusuất mộtchút, then chốt là vì nhiệm vụ, Thạch Trung Ngọc lấy ra một cái đuôi Thổ Cẩu đặt ở trên quầy nói:

- Nghe nói ngài cần thứ này?

Hai mắt Dược Tề Sư nhất thời tỏa ánh sáng:

- Ngươi là làm sao có được?

- Ngàyhôm qua giết Thổ Cẩu lấy được.

Thạch Trung Ngọc thành thậttrả lời.

Dược Tề Sư cầmlấy đuôi Thổ Cẩucẩn thận nhìn mộtchútnói:

- Không sai, quảnhiên là đám chó điênkia.

- Chó điên?

Thạch Trung Ngọc suy nghĩmột chút, ngàyhômqua giết Thổ Cẩu, hoàn toàn chínhxác chỉ cần chém đứt đuôi,sẽ trởnên điên cuồng.

Dược Tề Sư nói:

- Mấyngày hôm trước, khôngbiếtvì sao Thổ Cẩu đều trúng độc, mà đuôi chính làmồi lửa,chỉ cần chặt đứt, liềnlập tức cuồng hóa, ta nghiên chế vài ngày, mớilàm ra thuốc giảiđộc, ngày hômquabọn hộ vệ trong thành suốt đêm giải độcchoThổ Cẩu.

Dược Tề Sư thởdài tiếptục nói:

-Ai! Nhữnghộvệ kia cũng khôngbiết mang cho ta vài cái đuôi để nghiên cứu, nói không chừng cóthể chế tạo ra dược tề Cuồng Hóa, được rồi, đuôi chó này ngươicòn nữakhông?

ThạchTrungNgọcgậtđầu, lấyra năm mươi đuôi chó trong túiđồ cho Dược Tề Sư.

DượcTề Sưchứng kiến nhiều đuôi chó nhưvậy không khỏi vuivẻ, nói:

- Tiểu tử, cám ơn ngươi, nhiều đuôichó như vậy,có thể chế tạora năm mươi bình dượctề Cuồng Hóa, ngươi chờnămgiờ, ta làm toàn bộ racho ngươi.

Thạch Trung Ngọc liên tục nói cám ơn,sauđó nói:

- Đúngrồi, ta còn muốn mua mấy chaidượctề.

Dược TềSư rất hàosảng, lập tức từtrongquầylấy ra haibộdược tề, mộtlà hồng dược, mộtlà lamdược, toàn bộ giao cho Thạch Trung Ngọc nói:

- Cầm đi,chớ khách khí, tâm nguyệnlớn nhất của ta là có thể nghiêncứura một ítdược tềlợi hại, ngươi giúp ta rất lớn.

Thạch Trung Ngọccảm tạ lầnnữa, sauđó rờiđi.

Mỗi mộttổđềucó mười lăm bình dược tề, Thạch TrungNgọc vuivẻ, một chai dượctề giá trị năm mươi đồng tệ, nơi đây lạicó dược tề giá trị mười lămngân tệ, đi giết quái cũngkhông cần lo lắng cái gì.

Dược tề Cuồng Hóa

DTV-EBOOK.COM.VN

Hiện tạitâm tình của Thạch Trung Ngọc rất tốt, vốn còn chút lo lắng ngày mai ra TânThủThôn có chút phiền phức,trời không phụ lòngngười,cư nhiên đưatới dược tề Cuồng Hóa, nóikhông chừng thậtđúng là cóthể làmcho mình buông lỏng qua phó bản kia.

Trởlại địa phương giết Thổ Cẩu, người qua đâyít đi rấtnhiều, chí ít khôngcó hiện tượngđoạt quái, muốn tìm những ngườinày tổ đội, nhưn pháthiện xung quanhcórấtít người chơi cấp9, muốn tìm đội ngũngười chơi cấp 9, căn bảnlà tìm không được, khôngthể làm gì khác hơn là làm một mình, bất quá dùsao hiện tại đãcấp9, giếtThổ Cẩu cấp 13 cũngkhông phải quá khó khăn.

Nhược hóa mãnh kích.

Lực phòng ngự của Thổ Cẩu giảm bớt, Thạch Trung Ngọckhông chútdo dự dùng ra trọng kích, dù sao hiệu quảcủasuy yếu mãnh kích chỉ cósáu giây,sau đótrọng kích, tiếp tục đổi công kích phổ thông.

Thạch Trung Ngọc bikịch,lam dượccòn chưa đủdùng, không biết tiết chế sử dụng kỹ năng, tuy hiệu suất rấtcao, thếlam dược tiêu hao cực kỳ nhanhchóng, vẫn chưa tớimười phút, lamdược trong túi chỉ còn lạimột bình.

Hồng dược cũng dư lại không nhiều lắm, Thạch Trung Ngọcchỉ để lạivài bình để phòng bất cứ tình huốngnào,dưới tình huống thiếu haithứ này,Thạch Trung Ngọc chỉ cóthể dùng phương pháp đả tọa nguyên thủynhất chậm rãi khôi phục,bất quácho dù nhưvậy, hiệu quả solo của Thạch Trung Ngọc vẫn cao hơn người chơi cấp 7 cấp 8 tổđộimột ít.

Dù sao Thạch Trung Ngọc công kích rất cao, hắncũng không còn cố địnhở một điểm giết quái,giếthết một conThổ Cẩuliềnlập tức chạy tới ThổCẩugần nhất, bất tri bất giác, lạisắp ly khai lãnh địa Thổ Cẩu.

Thạch Trung Ngọccòn không phát giác, thẳng đến phụ cận ngay cả một người chơi cũng không thấy được, Thạch Trung Ngọc mới phát hiện,bất quá Thạch Trung Ngọccũng không để ý,ngược lại hiện tại cũng không cầncùng người khác tổ đội.

Lại mộtcon ThổCẩu ngã xuống đất, Thạch Trung Ngọcnhặtlên hơn mườiđồngtệ màThổCẩu tuôn ra, đang muốn tìmcon ThổCẩu khác, lại thấyđượcThổ Cẩu mới vừa rồi bị Thạch Trung Ngọcgiết, bên cạnh thithể đột nhiênđổi mới quái vật, Thạch Trung Ngọc không chút suy nghĩ,chỉ cho làThổ Cẩu thông thường, lập tức tiến lên công kích -30.

Thạch TrungNgọc sửng sốt, cáitổn thương nàylàm sao thấp như vậy?Thạch Trung Ngọc công kích phổ thông, hầunhưmỗilần đềucó thểmang đi 40 điểmHP của Thổ Cẩu, hiệntại mới 30?

Lúc này ThạchTrung Ngọc mới chú ýtới,con Thổ Cẩu này hơicó chút bất đồngThổCẩu thông thường, so với ThổCẩu thôngthường cao hơn một cáiđầu,vội vã nhìn tin tức của đối phương.

Thổ Cẩu tinh anh:cấp 14, HP 3000.

Thạch Trung Ngọc cười ngây ngô, giết quáivật phổ thông lâunhư vậy, rốt cục chứng kiến quáivật tinh anhtrong truyền thuyết, Thạch Trung Ngọc đương nhiên không khách khí với nó,lại một đao đánhxuống, - 28.

ThổCẩu tinh anh tức giận,lão tử mới vừasinh ra, liền cho lão tử hai kích, chán sống rồi sao? Nhất thời phản kích.

Thạch TrungNgọc giết Thổ Cẩu thời gian dài như vậy, đương nhiên cũng kết ramột bộ kinh nghiệm, hình thức ThổCẩucôngkích hoàn toàn biết được, vốn chính là caothủ đánh lộn, biết hình thức côngkích của đối phương, nếunhưvẫnkhông thể né tránhđối phương côngkích, vậy ThạchTrung Ngọc đãsớmchếtkhông biết bao nhiêu lần.

Ung dung táchra Thổ Cẩu tinh anhcông kích, thuận thế lạicho Thổ Cẩu một đao, ThổCẩu tinh anh thật pháthỏa,hámồm ra, từ trong miệng phun ra một hỏa cầu.

Thạch TrungNgọc sửng sốt,Thổ Cẩu còn biếtkỹ năng? Thạch Trung Ngọc giếtnhiềuThổ Cẩu nhưvậy cũng không thấy Thổ Cẩu nào chơi kỹ năng a, thật khôngỗ là quáivật tinh anh, Thạch Trung Ngọc cũng khôngham hồ,khó khăn lắm tránh ra mộtkích này.

Nhược hóa mãnhkích.

Trọng kích.

Đốiphó Thổ Cẩu thôngthườngcũng không cần kỹ năng, bất quá quái vật tinh anh tốt xấu cũng phảicho chút mặt mũi a?

Một bình lam dược cuốicùng, ThạchTrung Ngọcvẫnkhôngnỡ dùng, MP xuống đáy, chỉ cóthể dùng công kích phổ thông tới đối phó Thổ Cẩutinhanh, mặc dù Thổ Cẩu tinh anhlàquái cấp tinh anh, nhưng nó cũng là Thổ Cẩu, chung quykhông nhịn được Thạch TrungNgọc dằn vặt,ầmầm ngã xuốngđất.

Sau khingã xuốngđất,Thổ Cẩu tinh anh chỉ để lại một tàn niệm:Vì saotừ đầu tớiđuôi, tađều không có đụng tới hắn?

Thạch Trung Ngọc giếtchết Thổ Cẩu tinh anh, khôngkịpchờ đợi nhìn nó để lại cho mình thứtốtgì. Quả nhiên,bên cạnh thi thểcủa ThổCẩutinh anhcòn nằm một thanhvũ khí màu cam cùng5 ngân tệ, quá hào phóng, Thạch Trung Ngọcyêu thích nó.

SátCẩu Đao,trang bị Thanh Đồng, lực công kích 27 - 34,lực lượng thêm 3, đẳng cấp trangbị 9, trang bị chức nghiệp, Võ Giả.

Thạch Trung Ngọc mừng rỡ, ngửa mặt lên trời cười to:

-Lão tửrốtcụccó trangbị Thanh Đồng.

Maymắn xung quanh khôngcó người chơi, bằngkhông nhấtđịnh cho rằng người này là thằng điên, bất quáduhí vừa mớibắt đầu, chính làthời kì trang bị khan hiếm,sở hữu trang bị Thanh Đồng,quả thựcrất đángvui vẻ.

Chiếm đượcvũkhímới, Thạch TrungNgọc thật có thểnóilànhư hổ thêm cánh, giếtThổ Cẩucàngthêm buông lỏng.

-Ai!Đã qua một giờ, bình thường sinhra mười mấy, vìsao Thổ Cẩu

tinh anh lại mộtcái cũng nhìn không thấy?

ThạchTrung Ngọc thở dài.

Du hí vừa mớibắtđầu,nhân khẩu luônvô cùng nhiều, người nhiều cháoít, có thểgiết quái làtốt rồi,còn muốn đụng tới quái vật tinh anh, nào có dễ dàng như vậy?

ThạchTrung Ngọc cũng biếtđạo lýnày, nên không còn quámức lưu ý.

Rất nhanh, cùng Dược Tề Sưước địnhnăm giờ đến rồi, Thạch Trung Ngọccáchlên tới cấp10 chỉ kém 15% kinh nghiệm.

Lập tứctrởvề Tân ThủThôn, đi tới trướcmặtDược Tề Sư, Dược Tề Sư chứngkiến Thạch Trung Ngọc, trên mặt lộra nụ cười nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươiđã tới, ta đã đợi ngươimột hồi, ta rốt cục nghiên cứura dượctề Cuồng Hóa, hơnnữa còn không cótác dụng phụ.

Nói xongDượcTềSư đưa qua 50 bình dược tề.

Dượctề Cuồng Hóa sơcấp: Trong vòng ba mươigiây,lực công kích, lực phòngngự tăngba mươiphần trăm, mẫn tiệp giảm bớt 50%, thời gian cold-down baphút, đẳng cấpsửdụng,cấp 1.

Mẫn tiệp giảm phân nửa, làm cho Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối, né tránh quái vật công kích giảm có thể sẽ tạothànhmột chút phiền toái,bất quá tổngthể mànói vẫn tương đối hài lòng, có chiếm được thì nhấtđịnh phảicó trả giá, lại khôngcó trạng thái suy yếu như Thổ Cẩu sau khicuồng hóa.

Ha ha ha ha,ngày hômnaythực sựlàvận mayliên tục,mới vừa rồi chiếmđượcbinh khí mới, hiện tại lại códượctềphụtrợ, Thạch Trung Ngọc lòng tin bành trướng cho rằng, phó bản TânThủ Thôngì đó, nơi nào còn ngăn được lão tử?

- Có thểcho ta mấy chaidược tề haykhông?

Thạch Trung Ngọcvôliêm sỉ hỏi.

-Không thànhvấn đề.

DượcTểSư cũngnể tình, không nói hailời, lại cho ThạchTrung Ngọc hai tổ dượctể.

Thổ Cẩu thủ lĩnh

DTV-EBOOK.COM.VN

Thuhồng dược cùnglam dược,còn có dược tềCuồng Hóa, Thạch Trung Ngọc lòng tin tăngnhiều, hào hứng trở lại căn cứ Thổ Cẩu, chọn mộtđịaphương tươngđốiít người, không kịp chờ đợi dùngmột bình dược tềCuồng Hóa, thí nghiệm hiệu quảmột chút.

Quả nhiên lực công kích tăngcao, saukhi dùng một bình, Thạch Trung Ngọc luyếntiếc tiếp tục dùng, loạidược tề tăng lựccông kích này, phải đến hậu kỳmớicóthể cho thấy hiệu quả,hiện tại thuộc tính kémmuốn chết,coi như gia tăng,cũngkhông còn hiệu quảquá lớn.

Thạch Trung Ngọc âm thầm quyết định, dượctề Cuồng Hóa sơ cấp này không đến thờiđiểmbất đắcdĩ, thìtuyệt đối không cần, đương nhiên nếunhư chiếm được dược tề Cuồng Hóa cao cấp,ThạchTrung Ngọc không ngại trước giờ dùng hết dượctề CuồngHóa sơ cấp.

Thời điểmngười đang tập trung tinh lực làmmột chuyện nào đó, thời gian luôn qua rất nhanh, tỷ như Thạch Trung Ngọc bâygiờ, tập trung tinh lực giếtThổCẩu, bất tribất giácđãđếnthời gian ăn cơm.

Quả nhiên, gợiýcủahệthống vang lên,bênngoài có người hô hoán, cólykhaidu hí hay không.

Thạch Trung Ngọcđang muốntuyển chọn đồng ý,phía trước đột nhiên đổimới mộtcon ThổCẩuso với Thổ Cẩu thông thường thì cao hơnmột chút.

ThạchTrung Ngọcđại hỉ, chẳng lẽlại xuất hiện Thổ Cẩu tinh anh? Đây chính làchuyện tốt, Sát Cẩu Đao mangtới chỗ tốt, Thạch Trung Ngọccòn khôngcó hưởngthụ đủ,vừa lúc lạitớitiễn trang bị.

Vội vã lựa chọn không, hấp tahấp tấp laovềphía conThổCẩu kia.

Đến gần, Thạch TrungNgọc mới phát hiện,con Thổ Cẩunày so với

Thổ Cẩutinh anh còn phải caohơn một ít, lẽ nào đụng tới Boss trong truyềnthuyết? Ngày hôm nay thật đúng là vận may phủ đầu, vận khí tới,muốn ngăn cản cũngkhông đở nổi.

Thổ Cẩu thủlĩnh: cấp 15, Bạch NgânBoss, HP 10.000.

Bosstrong Thần Lâm chialàm Bạch Ngân, Hoàng Kim,Tử Kim.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, mười ngàn HP, cáinày cần giết đến lúc nàomới xong,bất quá Thạch TrungNgọc cũng không nhụt khí, cùnglắm thì ăndượcmài chết nóa,dùsao thời gian ly khai logoutcòn có hai giờ, Thạch Trung Ngọc cũngkhông tin, haigiờ vẫn không thể giết chết con Thổ Cẩuthủ lĩnh này.

ThạchTrung Ngọc đương nhiênkhông có khảnăng cứ như vậy đi giết Boss, mặc dù nơi nàyngười chơi không nhiều,nhưng vẫn rất dễ dàng bị phát hiện, nghe nói trong Võng Du sự tình đoạt Boss phát sinhtươngđối cao.

Thạch Trung Ngọcđi ra phía trước,ramột công kíchbình thường, cùng Thạch Trung Ngọc phỏng đoán không sai biệt lắm-30.

Cho dùđổi lại trangbị ThanhĐồng cấp9, vẫn khôngthểphá huỷHP rấtcao.

Thấy ThổCẩu thủ lĩnh nổigiận,côngkíchvề phía Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc nhấc chân chạy,dĩ nhiên không phảisợ, không dámđi công kích,mà là muốn mang Thổ Cẩu thủ lĩnh rời khỏi địa phương này, bị người phát hiện sẽ không tốt, thứtốt phảiăn một mình a?

Cũng không biếtcó phảiThổ Cẩuthủ lĩnh quen thuộc địa hình hay không,cư nhiên theo Thạch TrungNgọc đi, cũng không sợ lạc đường.

Rất nhanh, thời điểm sắprời khỏi lãnh địaThổ Cẩu, nơi nàyThổ Cẩu không quá nhiều, người chơi đương nhiêncũngsẽ không tới đây, Thạch Trung Ngọc muốn chính làcái hiệuquả này.

Vốn cònmuốn mangtheo Thổ Cẩu thủ lĩnhđixa một ít, như ng sợ đi xa, ly khai lãnh địa ThổCẩu, Thổ Cẩu thủ lĩnh sẽ khôngđitheo.

Cũng may trên người Thạch Trung Ngọc trang bị không ít, hồng dược cũng khôngthiếu, mới cóthể mang Thổ Cẩuthủ lĩnh đếnđịa phươngnày, nếu khôngbị ThổCẩu thủ lĩnhmòmột cái,Thạch Trung Ngọc biến thànhkhông máu, chỉ có thể không chút dodự dùng hồng dược.

Thấy mục đíchđãđạtđến, Thạch Trung Ngọc cũng không muốn lãng phí mấy bình hồngdượccòn dư lại trên người, cùng ThổCẩu thủ lĩnhđụng nhau.

Thổ Cẩuthủ lĩnh theo Thạch TrungNgọcđi tới đi lui, đã sớm phiền, thấy Thạch Trung Ngọc rốtcục bằng lòngđốimặt nó, hưng phấn uông uôngkêu loạn.

Uống dược,dượctề Cuồng Hóa sơ cấp.

Suy yếu mãnh kích.

Trọng kích.

Công kích phổ thông, công kích liên tiếp, làm cho Thổ Cẩu thủ lĩnh thất kinh, HP àoào giảm xuống, bấtquá đốivới nócao tới mười ngàn HPmà nói, vẫn có chút chẳng giải quyết được vấn đề, cũng không quan tâm, vuốt chó chụpvàoThạch Trung Ngọc.

Quả nhiên, chodù là thủlĩnh, quáivậtcấp Boss, hình thức công kích vẫn giống nhưThổCẩu thông thường, bất quáThạch Trung Ngọc vẫn để lạimột cái tâmnhãn, thời khắc phòngbị Thổ Cẩuthủ lĩnh,dù sao ngay cảThổ Cẩu tinh anh cũng biếtkỹ năng, Boss có thể không biết kỹ năng sao?

Khôngcó gì bấtngờxảy ra, thấy Thổ Cẩu thủlĩnhcông kích dừng lại một chút, Thạch Trung Ngọc biếtThổ Cẩu thủ lĩnh muốn phát chiêu, quả nhiên, một hỏa cầu cự đại từ trongmiệng Thổ Cẩuthủ lĩnh phun ra,so vớihỏacầucủa Thổ Cẩu tinh anh thì lớn hơn gấp đôi.

Cũng không biết lực công kích tăng cường gấp đôi hay không, bất quáThạchTrung Ngọc lại không muốnđi thử xemcái hiệu quả này, chútHP ấycủa mình phỏngchừng chỉ cần đụng tới kỹ năng,sẽ lập tức chơi xong.

Thổ Cẩuthủ lĩnh nắm giữ kỹ năng,nhưng hình thức công kích bình thường, muốn đánh đến ThổCẩu thủ lĩnh cũng không phải không thể.

Chỉlà lựccông kích của mình thật quá thấp, giếtThổ Cẩu thủ lĩnh còn không biết cần thời gianbaolâu.

Một giờ điqua, mới đánh rơi Thổ Cẩu thủ lĩnh hai ngànHP nếu như dựatheohiệu suất này tới, sợ rằng thời gianhôm nay còn chưađủ để giếtchết con Thổ Cẩu thủlĩnhnày, Thạch Trung Ngọc thở dài.

Bỏvào trong miệng dược tềCuồng Hóasơ cấp,vì thu hoạch, liều mạng.

Dược tềCuồng Hóasơ cấp thời gian cold-down là ba phút, Thạch Trung Ngọc cũng xuống huyết, mỗiqua baphút,ngay lập tứcsẽ bỏ vào trong miệng mình một bình dược tề Cuồng Hóasơ cấp,hiệu suất cao hơn khôngít.

- Gợi ý củahệ thống, ngàyhômnay thờigiancòn dưlạilànăm phút, mời nhanh chóng lykhai du hí.

Bên tai vang lên thanh âm,làm cho ThạchTrung Ngọc tâmphiềný loạn, HPcủaThổCẩuthủ lĩnhchỉ còn lạihơn mộtngàn màthôi,cũng không biết năm phút có đủ haykhông,nếu như Thổ Cẩu thủ lĩnh chỉ còn lạivài chục điểmHP, thời giancủa ThạchTrung Ngọc liền hết, nhưvậy không biết có khóc hay không.

Nguyên bảnluyến tiếcdùng lam dược, hiện tại cũngkhông chút do dự toàn bộ dùng, kỹ năng điên cuồng ném, chỉ cần thời gian cold-down vừa đến, sẽ ngaylập tức phóngrakỹ năng.

Rốtcục ởmột phút đồng hồcuốicùng,ThạchTrungNgọc giết chếtThổ Cẩu thủlĩnh.

- Gợiýcủahệ thống, chúc mừngngài giếtchết Bạch Ngân Boss cấp 15, banthưởng 500 điểm danh vọng.

- Gợi ýcủa hệ thống, chúcmừng ngài thành công thăngcấp, hiện nay cấp10.

-Gợiý củahệ thống, ngàyhôm nay thời gian chơi còn dư lạiba mươi

giây, mời ly khai du hí, bằng không ngài sẽ bị cưỡng chếly khai du hí.

Thạch Trung Ngọc vội vàng hốtlấy đồ Thổ Cẩu thủ lĩnh tuônra, một tiaý thức toàn bộ ném vào trongtúi, căn bản không biết là cái gì,Thạch Trung Ngọcchỉmơhồ biết, mình cầm đến một trangbị màu vàng, Thạch Trung Ngọccòn chưa kịp nhìnkỹ.

Trang bị Bạch Ngân

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc nhặt xong trangbị,dược tề, nhưng còn có một ít tiềntệ, chỉ thấy được một đồđạc màu vàng lónglánh, không biết có phải kimtệ hay không, bên cạnh còncó một đống ngântệ đồngtệ.

Thạch Trung Ngọc còn chưa kịpnhặt, đã bịhệ thống cưỡng chế đá radu hí.

Thạch Trung Ngọc tháoxuống mũtrò chơi,chửibới một tiếng, mang dép, đi tới trong phòng khách.

Làm cho Thạch Trung Ngọc có chútkinh ngạc là, một cái trong tỷ muội sinhđôi cư nhiên khôngchơi game, màđang hâmnóng cơm canh.

Điềunày làmchoThạch Trung Ngọc cảm thấyấm áp, mấy người các nàng trước đótới gọi mìnhăn cơm, không cần nói,các nàng đã ăn xongrồi, hiện tại nhất địnhlà thấy Thạch Trung Ngọc sắp ra trò chơi, đến giúp hắnhâm lại.

Hướng Lamnhìn thấy Thạch Trung Ngọcđira, ôn nhu cười cười nói:

- Đói bụng không, nhanhăn một chút đi, đừng chỉ cố chơi game, thân thể củamìnhcũng rấttrọng yếu.

Hướng Lam, ThạchTrungNgọccóthể khẳng định, tuy không phân rõ tướng mạo các nàng, bất quátính cáchlà rất dễ phân biệt, Hướng Lâm sẽkhông ôn nhu như vậy.

Thạch Trung Ngọc ăn cơm do mỹ nhântự mình hâm nóng, mớivừa rồikhôngcó nhặt lên toànbộ tiền củatrò chơiphiền muộn quétsạch sành sanh, đồ chơi kia nhằm nhò gì!

Thạch Trung Ngọcăn cơmtối xong, thời gian rời tròchơi của đámngườiCơ Như Nguyệt cũng đến, lậptứcđi tới phòng khách, chứng kiến Thạch Trung Ngọc đã ăn xong, đều cười cười.

Hướng Lâmhỏi.

- Lúc trước gọi ngươiđi raăn cơm, vì sao ngươi không ra? Đang làm nhiệm vụ gì có hạnchế thời gian sao?

-Không phải, thờiđiểm các ngươigọi đi raăn cơm, vừa lúcđổimới mộtcon Boss,ta không muốn buông tha nó,cho nên khôngđi ra.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói.

Bốnnữ nhân toànbộ nhìn Thạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Các ngươi đâylà thế nào? Vì saonhìnta như vậy?

Hướng Lâmkíchđộng nhào tới trên người Thạch Trung Ngọc, giống như một con gấu trúc cả người treo ở trênngười Thạch TrungNgọc:

-Ngươikhông biết? Trò chơi này còn không có xuất hiệnquaBoss, nói cách khác, ngươi là người thứnhất nhìnthấy Boss.

- À?

Thạch Trung Ngọcsửng sốtmột chút:

-Không thể nào? Ta còn cótốtsố bực này?

- Ngươigiết chết Boss kia rồi sao? Đượccáiđồgì?Có cái gì... cóthứ tốt cho ta không?

Hướng Lâm hỏi.

ThạchTrung Ngọc lắcđầu, không đợi Thạch Trung Ngọc nói, Hướng Lâm liền buồn bực cúi đầu:

- Ai, Boss thứ nhất trong trò chơi khẳng định rất lợi hại, đội ngũ của ngươi giết không nổi là rất bình thường,ngươi có phải treohay không? Muốn vào lần nữa còn cầnhai giờ?

- Di! Khôngđúng? Vậy sao lâunhư vậy ngươi mới ra ngoài?

HướngLâm hoàn toàn không để cho Thạch Trung Ngọccơ hội nói chuyện.

Thạch Trung Ngọc nhìn Hướng Lâmkhả ái, không tự chủvỗ mông nhỏ của nàng mộtcái:

- Ngươi cho ta cơhội nóisao? Ta làmột người solo,mới vừarồiở ba mươigiây cuối cùngmới giết nó, đồ đạc nhặtlên còn chưa kịp thấy thếnào,cóchút tiếc nuối là, còn có nhiều ngântệ chưakịp nhặt.

Lúc này Hướng Lâmmớiý thức tới mình cư nhiên cả người đuở trênngườiThạch Trung Ngọc, còn bị hắn vỗ một cái...Cái địa phươngkia, sắc mặt HướngLâm nhất thờiđỏ bừng, lập tức từ trên người Thạch Trung Ngọcchạy xuống,xấu hổnúpở phía sau Hướng Lam.

HướngLam tứcgiậntrừng nàng:

- Mới vừa rồicả người đều ở trênngười của hắn sao không xấu hổ? Hiệntại xấu hổ cái gì?

Nóichưadứt lời, sắcmặt Hướng Lâm đỏ hơn.

Bất quá Hướng Lâm cũng không phát hiện, nàng cư nhiên không có phản cảm Thạch Trung Ngọcvỗ mông nhỏ của nàng, chỉ là cóchút xấuhổ mà thôi.

Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yênđềucùng Thạch Trung Ngọc xảy ramột ít sự tình thân mật hơn, nửa người trên trần trụibị Thạch Trung Ngọc thấy hết, nhìn thấy Thạch Trung Ngọc ngayở trước mặt các nàng cùng những nữ nhân kháclàm ra động tác thân mật như vậy,trong lòng khôngtự chủcó chútkhóchịu.

Cơ Như Nguyệt khôngmuốn suy nghĩ vấn đề này, đổichủ đề:

- Vậybây giờ ngươi nhanhđi nghỉ ngơi!Đến lúcmười hai giờ,ta sẽ gọi ngươi, tối hôm nay còn phảikhổ cựcmột chút. Ah, đúng rồi, ngươi bâygiờ đến cấp 10 chưa?

-Ừm, giết chết Boss mới lêntới cấp 10, các ngươi thìsao?

- Hiện tại bốn người chúngta đều là cấp 9, bấtquá ta cùng Tuyết Sương Yên đã sắp,còn kém một chútxíulà cóthể lên tới cấp 10.

Cơ Như Nguyệt nói.

ThạchTrung Ngọc gậtđầu, hắn cũng bởi vì mới vừarồi vỗ mông HướngLâm có chútxấu hổ,hắn có thểthề,mới vừarồi hắn thậtkhông phảicố ý, chỉ là hành vi theo bản năngmà thôi.

Về đếnphòng, Thạch TrungNgọc cóchút ngủ không được,dùsao thời gian quá sớm, làm cho người có thói quen sốngvềđêm như hắn, làm sao có thểmớihơn tám giờ liềnđi ngủ?

Tuyết Sương Yênvà Cơ Như Nguyệt ngượclại đi ngủ sớm,tối hôm qua, ThạchTrungNgọccòn làm các nàng một đêm lo lắng hãihùng ngủ không ngon giấc, ngày hômnay lại chơimột ngày du hí,làm sao có thể không buồn ngủ?

HướngLam vềđến phòng, khôngcólãng phí,ngày hôm naycòn dưlại vài chục phút,sau khirakhỏiduhí cũng bắtđầunghỉ ngơi.

Thạch Trung Ngọc mơ mơ hồhồthật đúng làngủ thật,khôngbiết qua bao lâu, ngoàicửa truyềnđến tiếng đập cửa, ThạchTrung Ngọc xoa mắt nhập nhèmđiramở cửa:

- Làm sao, đãđến giờ?

Hướng Lam gậtđầu nói:

- Ngươi đirửa mặt trước đi.

Rửamặt một cái, ThạchTrungNgọc nhìnđồng hồ treo trên tường, đã 11giờ 55 phút.

Cùng mấy nữ nhân lên tiếng chàohỏi, vềđến phòng tiếp tục nằm, mang mũ trò chơi.

-Thời gian chơi hôm nay đã kết thúc,mờian bàithời gian làm việc vànghỉ ngơicủamình hợp lý.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, Côngty game NgânHà này thật đúnglà ngưu bức, nhữngcôngtygamekhácước gìngười chơimỗi ngày 24h online, hắn ngượclại, còn hạn chếthời gian.

Năm phút đồnghồđi quarất nhanh,Thạch Trung Ngọctiến vào du hí.

Vẫnđangở phạmvi sát biêngiới lãnh địaThổ Cẩu, Thạch Trung Ngọc

vốncònmuốn huyễn tưởng,mấy ngântệcòn ngoan ngoãnnằm trên mặt đất, chờmình tớitiếp thu,sự thực là cựckỳ tàn khốc, trênmặt đất đừngnóingântệ, đồngtệ cũng không có.

Bởivì biết mình đã cấp10, cho nên lập tức trởvềTân Thủ Thôn, đi làmphóbản rời Tân Thủ Thôn.

Hang sói

DTV-EBOOK.COM.VN

Vừa đi về Tân Thủ Thôn,vừakiểmtra ngày hômnay giết Boss thu hoạch.

Cái vàng lónglánh kia quả nhiênlà kim tệ.

Chứng kiến kimtệ, Thạch Trung Ngọcvui vẻ nở nụ cười, mộtkim tệ tương đương với một trăm ngântệ, Thạch Trung Ngọc nơi nàocòn để ý trước đó không có nhặt lênmộtđống đồngtệ cùng vàingân tệ?

Chủ yếunhất đương nhiên làtrang bị Bạch Ngân.

Thổ Cẩugiáp: trang bị Bạch Ngân (hoàngsắc),lựcphòng ngự: 40 - 52, thể lực thêm 5,HP tăng 200, đẳng cấptrang bị cấp 10, trangbị chức nghiệp, Võ Giả.

Thạch Trung Ngọclệ rơi đầy mặtmặc vào bộ áogiáp này, rốtcụccó HP, trước đây chỉ có hơn bốn mươiđiểm HP,vẫn luôn nằm ởloại trạng tháitùy thời bị miểu sát, Thạch Trung Ngọc sắpđiên rồi, nhiều lần kém chútnhịn không đượcđi thêm thể lực.

Hiện tại lập tức đưa5điểm thể lực, cùng 200 điểm HP, lượngmáu lậptức mạnh thêm mấychục lần.

Tuymấychữ này không quá êmtai,bất quá thực lực quả thực tăng lên không ít, thời điểm đánh nhau, rốt cuộc không cần lo lắng tay chân bị gò bó.

Trở lạiTân Thủ Thôn, trời đã tốiđen, trong thôn đốt đuốc, Thạch Trung Ngọc không khỏi thay đám NPC thở dài, này đã hơn nửa đêm,cònkhông nghỉngơi, nhấtlà những thương điếm lòng dạhiểm độc, cần tiềnkhông cần mạng,đếnbây giờcòn không đóng cửa, chẳng lẽ làm liên tục 24 giờ?

Thời điểm đingang quacửa hàngDượcTềSư, vốn cònmuốnlấy chút dược tề miễn phí,nhưng ai biết DượcTề Sư đãtrở mặt,cư nhiên

không cho, ThạchTrung Ngọc chỉ có thể nhịn đau nhức mua haitổ dược tề.

Sau đóđi học kỹ năng, Thạch Trung Ngọc vốn tưởngrằngsẽcó ngườichơimuakỹnăng cấp10,tới giá cao bán, nhưng đi mộtvòng, cănbản không có ai bán, chỉ có thể bất đắc dĩxếp hàng.

Rất nhanh họckỹ năn g cấp 10, đâmthủng.

Thạch Trung Ngọcđitới chỗ Thôn trưởng, may mắnngười xếp hàng tiếpnhiệmvụ không nhiều, ThạchTrung Ngọc nhìntrướcmặt, không có người chơi cấp 10, trong lòng thở phào, khôngbiết những Tân Thủ Thôn khác có ngườiđã tiếp nhiệmvụ hay không, hoặcđã làm nhiệm vụkia hay không.

Rất nhanh đến phiên Thạch TrungNgọc.

Thôntrưởng nhìn Thạch TrungNgọc,saudó cựckỳ ngạc nhiên nói:

- Hinh VũChiThạch, không nghĩ tới ngươiđã thành công lên tới cấp 10, trong MạoHiểm Giả thôn này, ngươi chính là người thứnhất.

Hinh Vũ Chi Thạch, tên nàymặckệ nghe baonhiêu lần, đềucảm thấy khôngđược tự nhiên, bấtquá hiện tạiThạch Trung Ngọc không có thời gian dây dưa vớiThôntrưởng? Liền vội vàngnói:

- Ta muốn ly khai Tân Thủ Thôn.

Thôn trưởng thở dài nói:

- Cái thônnày quá nhỏ, các ngươi muốn rờiđi,đi bênngoài đây là chuyện tốt,ta cũng không phản đối, nhưng Truyền Tống Trận trong thôn đãsớm bịhư, ta cũng không cóbiện pháp.

- Vậyphải làmsaomới có thể sửa Truyền Tống Trận kia?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Cực kỳlâu trước đây, ngoàithôncó mộtcặpsói thành niên, bọn chúng rất lợi hại, đến trong thôn đoạt đi đánăng lượng hạch tâm của TruyềnTốngTrận,nếu như ngươicó thểtừ trong tay hai consói kia đoạtlại đá năng lượng,ta cóthểlập tức sửa xong Truyền Tống

Trận,cho ngươirời đi nơi này.

Thôntrưởngnói.

Thạch TrungNgọc gật đầu, nhận nhiệm vụ,sau đó dựa theothôn trưởng chỉ thị xuất phát.

Chỉ là làm cho Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực là, đitìm hai con sói kia, nhất định phải đingang qua lãnh địa Ấu Langcấp 15, Thạch Trung Ngọc cho đến nay còn chưagiết qua Ấu Lang, chỉ có thể thử nhìn một chút.

Nghe giọng điệu của Thôn trưởngmới vừa rồi, bây giờ còn chưa có xuất hiện ngườichơi cấp 10,chíitở Tân Thủ Thôn này là khôngcó, cho nênThạchTrungNgọc cũng khôngtrông cậyvàocó thể tổ đội,tìm mấyngườicùng đi xông phóbản.

Đi tới lãnh địa Ấu Lang, quả nhiênnhư trong tin đồn, Ấu Langtụ tập chung một chỗ, thửkỹ năng mớimột chút.

Ấu Lang:cấp 15, quái vậtphổ thông,HP 700.

Chọn mộtđộingũ chỉcó ba Ấu Lang, đâm thủng,trên đầu baẤu Lang không hẹn mà cùng toát raba chữ số bấtđồng-50-48 -52.

Thấy ba Ấu Langxông tới,Thạch Trung Ngọc cũng xông tới,bị ba Ấu Lang vâycông, Thạch Trung Ngọc không có biện pháp toàn bộ tránh thoát, thỉnh thoảng bị đánh trúngvài cái, maymắnmới vừa rồichiếm đượcmột kiện trang bị Bạch Ngân, lực phòng ngự rất cao, bổ sung thêm không ít HP, lúcnày mới khôngcó bị giết chết.

Ở dướitình huống bỏra hai bình thuốc, Thạch Trung Ngọc thành công giết chếtba Ấu Lang, nhặt lên mười mấy đồng tệ,Thạch Trung Ngọc cười khổ, thu không bằng chia,hai bình hồng dược giá trị một ngân tệ, ba Ấu Lang mới cho mình sáumươi đồng tệ.

Vừa thở dài, vừa đi tới hang sói, mộtbên cẩn thận tránh né bầy sói, đươngnhiên không thể tránh khỏi cũng bịbầy sói pháthiện mấy lần, bất quákhông mang đến cho Thạch Trung Ngọc phiền toái quá lớn.

Rất nhanh là đến hang s ói, Thạch Trung Ngọchyvọng dường nào

bây giờ có thể cómấy người cùng hắnđi xônghangsói, bất quáhắn cũng biết đây làkhôngthực tế,hơn nữacó người cùng hắn, đây cũng ý nghĩatop 10 rấtkhó đến phiênhắn.

Tiến vào hangsói, trước mắt đen kịt, không đợi Thạch Trung Ngọc phảnứng, lậptứcđãbị công kích,Thạch Trung Ngọc bị đánh một cái, HP trong nháy mắtliền rớt 50 điểm, mồhôi lạnh chảy ra, nếunhư trên người không cótrang bị Bạch Ngân, sợ rằng vừa tiến đến đã viếtdi chúc ở đây rồi.

Bất quá bâygiờ cũng khôngphải thời điểm nghĩmà sợ, quả nhiên, người công kích kia lậptứcvọt tới, Thạch Trung Ngọc rời khỏi hang sói, vậtkia cũngkhông còn theođi ra.

Ở bên ngoài,Thạch Trung Ngọccó thể dựa vào ánh trăng tới giết quái, nhưngở trong hang sói hắc ám, cái gìcũng không nhìn thấy, phải làm sao mới ổn đây?

Được rồi,mới vừarồi trên đường nhìn thấy không ít người cầm đuốc,lúc đó Thạch Trung Ngọc không biết trong hang sóitối như vậy,cho nênkhôngchú ý, cho làthị lực của mình cănbản khôngcần dùng tớiđồ chơi kia, thật nhanh trở lạiTân ThủThôn, dùngnăm n gântệ mua mười câyđuốc.

Mỗi cái cây đuốc có thểsử dụng một giờ,vì sao mua nhiều như vậy, trong túi đồcóthểđiệpgia mười cái, Thạch Trung Ngọc nhiều tiền lắm của, liền mua nhiều nhưvậy,lotrướckhỏihoạ nha, lão bản tiệm tạp hóa còn tặng một cái bật lửa, điều này làmcho Thạch Trung Ngọc cực kỳ phiền muộn,nhìnkiến trúc chung quanhmột chút, y phục trên người NPC, thấy thếnào cũng không giống niên đại sở h ữubật lửa a.

Thạch Trung Ngọcchứng kiếnbật lửa, nghiệnthuốclá không tự chủ xuất hiện.

Lão bản chứng kiến dángdấpcủa Thạch Trung Ngọc không khỏi hỏi.

-Khách nhân, ngài muốnmua thuốclákhông?

Hôi Lang sáo trang

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh ThiênTiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Muathuốc lá? Trong trò chơi nàycòncó thể hútthuốc?

- Có thuốc lá gì, lấy ra nhìn.

Thạch Trung Ngọc nói.

Lão bản lấy ramột đống lớn thuốc lá, Thạch Trung Ngọc cũng không hiểu, hắn thấy toàn bộ đềulàthuốc lá sợi, nghi hoặc nhìnlão bản tiệm tạp hóa, làm saomóc ra đồchơi này?

Đang buồn bực,lão bản tiệm tạp hóagiốngnhư nhìn thấu cái gì, nói:

- Chẳng lẽ ngay cả tẩu thuốc cũng không có?Vừa lúc,ta có.

Nói xong, lãobản tiệmtạphóa lại lấy ra mấy tẩu thuốc, Thạch TrungNgọc hônmê, móa,gia gia lão tử không gặp mặt dường như cũng không cần đồ chơi này, niên đạicẩu thí nàylại cóbật lửa?Làm sao không cầmmộtcặpđá đánhlửara?

Hỏi giácả mộtchút,tẩu thuốc tiện nghi nhất cũng cần 10 ngântệ, Thạch Trung Ngọcphỏng chừngtẩu thuốc này căngheết cỡ dùng hai balần là hỏng, thuốc tiện nghi nhất là 50 ngântệ một lượng,đây cũng quá con mẹ nó đắt.

Thạch Tru ng Ngọcnguyên bản chứng kiếnbật lửa còn không để ý, bây giờthấy tẩu thuốc cùngthuốclá, ThạchTrung Ngọc không khống chế đượcmình, mẹ kiếp, mua không nổia, quên đi, logout hút điếu thuốc, chờ về sau lão tử có tiền, mua bốn cái tẩuthuốc, quất một

cái, hai tay mỗi bên cầm mộtcái,lại ném một cái.

Hútthuốc xong, lầnnữa tiến vào du hí.

Thạch Trung Ngọc đitới cửa hang sói, đốt haicây đuốc,cắmở phía sau, tiến vàohang sói.

Lần nàycẩn thận một chút, quả nhiên bóng đen lúc trướccông kích lại xuấthiện, bất quá Thạch Trung Ngọc có hai cây đuốc, hangsói bị chiếurõ ràng, Thạch Trung Ngọc nhìn ra, nguyên lailà một con sóiđã thành niên.

HôiLang, cấp 17, quái vật tinh anh,HP 5000.

Suy yếumãnh kích.

Trọng kích.

Đâm thủng là kỹ năng côngkích quần thể,đối phó đơn quái không hiệu quả gì, thương tổn không lớn,hơn nữa phí lam dược, không có lợi lắm, cho nên ThạchTrung Ngọc liền dứt khoátvô dụng kỹ năng này.

Một con Hôi Lang, Thạch Trung Ngọc cònkhôngđể vào mắt, không phải là quái vật tinh anh sao,sợ cái bướm, chỉ bất quáHP nhiều một chút, giết chậm một chút mà thôi.

Mấyphút sau, HôiLang liền tiếnvào ThếGiới Cực Lạc.

Hôi Langhộ thối, trang bịThanh Đồng, (1/5),lực phòngngự30- 39, HPtăng 100 điểm.Đẳng cấp trangbị cấp 10, trang bị chứcnghiệp, VõGiả.

Cái (1/5) nàycóýtứ gì? Chẳng lẽ là sáo trang? Thạch TrungNgọc không chútkhách khí cởi bỏquầntrên người mình,mặcvào HôiLang hộ thối.

Quái vật tinh anh, Bosslần đầu chết, tỉ lệ rơi đồđềuđặc biệtcao,mà trong phó bản toàn bộđều là quái vật tinh anh,Thạch Trung Ngọc hưngphấn không được, tinhanha, ngươi maura đây!Ta nhớ ngươi muốn chết.

Thạch Trung Ngọc lại giết chếthai quáivậttinh anh, cực kỳ đáng tiếc, bọn chúng không có lưu lại cho Thạch Trung Ngọc trangbị, chỉ cho Thạch Trung Ngọc vài ngân tệ.

Rất nhanh, Thạch Trung Ngọc thấyquáivật tinh anh nữa,lạilà hai Hôi Lang đi chung một chỗ, ThạchTrung Ngọc cũngcó chút chửi mẹ, rốt cuộclà giếthay khônggiết? Giết, chỉsợ không uống vài bình hồng dược sẽviết di chúcở đây rồi, nhưng nếunhưđi vòng qua, nói không chừng sẽ ítđi hai kiệntrang bị Thanh Đồng?

Thạch Trung Ngọc phân vân nửa ngày, rốt cục vẫn phảiđi vòng qua! An toàn làsố một, thiếu mấychai hồngdượclà chuyện nhỏ, thờiđiểm giết Boss,vạn nhấtchỉ thiếu mấy chai đó không phải là xong đời?

Thạch Trung Ngọc bỏ qua bọn chúng, khôngcó nghĩa là Hôi Lang cũng bỏqua Thạch TrungNgọc, thấy Thạch TrungNgọc ởmột bên lén lénlút lút, haiHôi Lang giận không kiềm được,lập tức vọt tới, Thạch TrungNgọc nói thầmmột tiếng:Conmẹnó, lão tử hảo tâm tha cho ngươi một mạng,hai súc sinhcác ngươilại không biết phânbiệt.

Thấyhai Hôi Langlàmột trước một sau, Thạch Trung Ngọckhông chút khách khí,đâm thủng dẫn đầuxuất thủ, hai Hôi Lang bịcông kích, dừng lại một chút, Thạch Trung Ngọc, không lùi mà tiến tới, suyyếu mãnh kích đánh vào trên người HôiLangđiở phía trước, sau đó trọng kíchxuất thủ.

Hôi Lang phản kích, Thạch Trung Ngọc vộivã nétránh, tránhthoát sát chiêu,nhưng con Hôi Lang phíasaulại đánhtới, Thạch Trung Ngọc chỉ cóthể nhảyra, Thạch TrungNgọc bị buộc đến góc tường, lại muốn tránhné cũngphiền toái.

Quảnhiên khiconHôi Langphía trước nhào tới, Thạch Trung Ngọc lăn mộtvòng, tránh ra một kích này,cũngly khai góc chết.

Rốt cục có cơ hộiphản kích, Thạch Trung Ngọc bổ vào eoHôi Lang mộtđao.

Công kích nhược điểm.

Thì ranhược điểmcủa Hôi Langở eo,Thạch Trung Ngọc biết mình

vẫn có cơ hội, mỗi lần đều bổ tới eo,ha ha, mỗilần đều là công kích nhược điểm, hiệu suất giếtquái đềcao gấp ba.

Giếtchết haiHôi Lang,mới dùng mộtchai hồng dược, không thể không nói, Thạch TrungNgọc vẫn có thực lựccùng vận khí nhất định.

Hôi Langchiến ngoa: trang bị Thanh Đồng(màu cam), (2/5) lực phòng ngự 23 - 32, lực công kích tăng 20điểm. Đẳng cấp trang bị cấp 10, trang bịchức nghiệp, Võ Giả.

Quả nhiênlà sáo trang,Thạch Trung Ngọc lập tức thay, chỉ tiếc hai Hôi Lang mới cho Thạch Trung Ngọc mộtkiệntrang bị, bất quá cái này cũng có thể nởnụ cười.

Từ khi Thạch Trung Ngọc tiến vàohangsói đến bây giờ, mới giết chếtnăm Hôi Lang, đã đưa cho Thạch Trung Ngọc hai kiện trang bị, cáitỉ lệ rơi đồnàyđã tương đối cao, nếu như không phải Thạch TrungNgọc là cáithứnhất tiến vào, sao cóthể dễ dàngđạt được trangbị như vậy?

Hơn nửa canh giờ, Thạch Trung Ngọc đã gọp đủ mộtbộ HôiLang giáp.

Hôi Lang mũ giáp: trangbị Thanh Đồng, lực phòngngự 24 -31, lực công kích tăng 20điểm. Đẳng cấptrangbịcấp 10,trangbị chức nghiệp, Võ Giả.

Hôi Lang thủ giáp: trang bị Thanh Đồng, lực phòng ngự 20- 30, HP tăng 100, đẳng cấptrang bị cấp 10, trangbị chứcnghiệp, VõGiả.

HôiLanghộ giáp: trangbị Thanh Đồng, lực phòng ngự 35- 46, HP tăng200, đẳng cấptrang bịcấp 10, trangbị chứcnghiệp,Võ Giả.

Thuộc tính sáo trang: Thểlực 10, lực lượng8, lực công kíchđềcao1.

Kỹ nănggia trì: Manh Thuật, trong mười giây khiến chomục tiêu khôngthấy đường, MP 20, thời gian cold-down sáu mươi giây.

Thạch Trung Ngọc không chútdodự dùng, bỏ đi trang bị Bạch Ngân ThổCẩu giáptrênngười, mặc vàoHôiLang sáo trang.

Duhísơ kỳ chính là nhưvậy, dù cho ngươibỏra nhiều tiền mua một kiện trangbị, chỉ sử dụng một phút đồng hồ, ngươi liền lấy được trang bị tốt hơn, trangbị sơ kỳ thay đổi là vô cùng cao,cho nên không có người quá đ ểý trang bị.

Có Hôi Lang sáo trang, tâmtìnhcủa Thạch Trung Ngọc thật tốt, lòng tin gia tăng không ít,rất có thểsẽ diệt được Boss, lấyđi đánăng lượng.

Lại qua hơnmười phút, Thạch Trung Ngọcrốt cục nhìn thấyBoss.

Ác Lang (mẫu), Bạch Ngân Boss cấp 18, HP 40.000.

Thu được đá năng lượng

DTV-EBOOK.COM.VN

Mẫu Lang? Cólầmhay không? Langliền lang, còn phân trống máicái rắm, nghĩ lãotử xuống tay không được sao?

Manh Thuật, trongkhoảnhkhắc Mẫu Lang liềnmù, Thạch Trung Ngọc thừa thắng xông lên, nhược hóa mãnh kích,trọng kích, một chuỗi kỹ năng đánh tới.

Thạch TrungNgọc phát hiện kỹ năng Manh Thuật này thật quá tốt, Mẫu Langcái gì cũng không nhìnthấy, chỉ có thểbị động chịuđòn, muốn hoàn thủ cũng khôngbiết Thạch TrungNgọc ởđâu, Thạch Trung Ngọc đương nhiên sẽkhông bỏ qua cơ hội,không ngừng truy kích.

Hiệu quả củaManhThuật rấtnhanhthì tiêuthất, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể dựa vàobản lãnh của mình tránh né Mẫu Lang công kích, vì đềcao hiệu suất, Thạch Trung Ngọc quyếtđịnh dùng dượctề Cuồ ng Hóa, dược tề Cuồng Hóa bây giờ còn còn lại hơn bốn mươi bình,mặcvào Hôi Lang sáo tranglàm thuộctính tăngnhiều,ăndược tề Cuồng Hóa, vậy thìcàng khó lường.

Mẫu Lang dù sao cũng làBạch NgânBosscấp 18, nhưng bị Thạch Trung Ngọc giết khôngcònsức đánh trả chútnào,ThạchTrung Ngọc cực kỳ buồn bực, loạitrìnhđộphó bản này, làm saolại ngăn được nhữngcao thủkia, những cao thủkia cũng cần tổđội sao?

Trên thếgiớinày người chơi lợihại hơn Thạch Trung Ngọc nhiều lắm, đươngnhiênsẽkhôngbịMẫu Lang nho nhỏ này ngăn cản, cái phó bản nàymấu chốt là một Boss khác.

Hơnmườiphút phíasau, Thạch TrungNgọclàm xong con Bossnày.

Boss cũng khônglàmcho Thạch Trung Ngọcthất vọng,để lạicho Thạch Trung Ngọcmột cái nhẫn cùng một kim tệ.

- Gợi ýcủahệ thống, ngàilà vịthứ ba giết chếtBossÁc Lang (mẫu),

banthưởng200danh vọng.

Ác Lang giới chỉ:trang bị Bạch Ngân(hoàng sắc), lực côngkích tăng 100, lực lượng tăng 7, thể lực5.

Dựa vào, Thạch Trung Ngọc thầm mắng một tiếng, đã có hai người giết chết Bossnàytrước?Ở những TânThủ Thôn khác?Bấtquá chiếc nhẫnnày coinhư khôngtệ.

Thạch Trung Ngọcở phụ cận tìm tìm, không có phát hiệnđá năng lượng mà Thôn trưởng nói.

Hangsói còn chưa đi đến cuối cùng, Thạch Trung Ngọc hoài nghi phía sau còn cómột con Boss, MẫuLang này cũng không phải Boss cuối cùng,rấtrõ ràng, ýtưởng của Thạch TrungNgọc là chính xác.

Tiếptục thâm nhập,lại giết ramột bộ Hôi Lang sáo trang, lúc này mới nhìn thấy mộtcon Boss khác.

Ác Lang (công) Bạch Ngân Boss cấp20, HP 80.000.

Thì ra haigia hỏa này làmột đôi phu thê, Thôn trưởng nói trộm đá năng lượnglà haitên này rồi, ThạchTrung Ngọc căn bảnkhông có để Ác Langnày vào mắt, dù sao mớivừa rồi Mẫu Langcũng không mang đến cho Thạch Trung Ngọc bao nhiêu phiền phức.

Manh Thuật, ÁcLang cũng mù,Thạch Trung Ngọc khinh thường nhìn nó, lẽ nào trò chơi này không có một chútkhó khăn sao?Làm sao đều đơn giản như vậy? Haynói kỹ năngcủa lão tửlà một cái Bug?

Bởi vì Thạch Trung Ngọckhinh thường, Ác Lang phẫn nộ, quyết địnhcho tên trước mắt này một chútmàu sắc nhìn, thuậntiện giúp lão bàmình báo thù rửa hận.

Trường hống một tiếng, chấn đến Thạch Trung Ngọc cóchút váng đầu,thầm nghĩ không tốt,cái này căn bản không phảitùy tiện loạn gào gì, màlàkỹ năng, Thạch Trung Ngọc nỗ lực để cho mình thanh tỉnh,nhưng vẫn bị Ác Lang đánh trúng, mạnhmẽlui một bước dài -108.

Thật con mẹ nó đau,đã mặc vàoHôi Lang sáo trang, lực phòngngự

tăng nhiều,lạicòn bị đánh rơinhiều HP như vậy, dựa vào, còn 108? Coi lão tử là Lương Sơn hảohán? Đây cũng không phải đùagiỡn,gia hỏa này có tám vạn HP,Thạch Trung Ngọc cũngkhông có tiền vốn cùng nó liều chết.

Thạch Trung Ngọc chỉ có thểcẩn thận công kích, thời khắc chuẩn bị né tránh.

Chỉlà tiếng kêu gào kiatránhkhông thoáta, mỗi lầnác sói tru gọi, Thạch Trung Ngọc sẽ thụ thương.

Ác Lang chết tiệt, lại gào, Thạch TrungNgọc giận dữ,ngươi conmẹ nó xong chưa? Binh khí trong tay trực tiếp đâm vào miệng Ác Lang.

-Chúc mừng ngài, bắn trúng nhược điểm củaÁc Lang.

MiệngÁcLang bị Thạch Trung Ngọc bổ một đao,không phátra được thanhâm nào, lúc này Thạch TrungNgọc mớithoả mãn.

Thạch Trung Ngọccông kích làm cho Ác Lang triệt để phẫn nộ,liên tiếp công kích Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc chỉ phải né tránh, nhưng bây giờ khôngcó thờigian a, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể ôm nguy hiểm bị đánhvài cái, bớt thời giờ côngkích Ác Lang.

Cònnhư dược tềCuồng Hóa,hiệntại Thạch Trung Ngọc dùng cũng khôngdám dùng, tuydượctề Cuồng Hóa cóthể mang đến công kích cao, nhưngmẫn tiệp sẽ giảmphân nửa, vốn chỉ cóthể miễn cưỡng tránh né Ác Langcông kích, tốc độ giảm phân nửa mà nói, căn bản không cầnlăn lộn.

Thật vất vả làmHP của Ác Langhạ thấp xuốngcòn một phần mười, chỉcótám ngàn,Ác Langcư nhiên cuồng hóa.

CuồngHóa không giống Thổ Cẩu, Thạch Trung Ngọc không còn gì để nói, Thổ Cẩuchí ít còn muốn chémđứt đuôimới có thể Cuồng Hóa a.

Thạch Trung Ngọc vừa chạy, vừa kiểm tra trạng thái của nó.

Cuồng Hóa: Lực công kích, mẫn tiệp tăng 50%, lực phòngngự thấp 50%, thời giankéodài năm phút.

Ừ? Lợi hại hơn Thổ Cẩu rất nhiều, Cuồng Hóađáng chết, Thổ Cẩu CuồngHóa thìhạ thấp nhanh nhẹn, nhưng vì saotên này rớt xuống là lực phòng ngự?

Ác Langmẫn tiệp đề thăng 50%,Thạch Trung Ngọc nơinào còn có thể kéo ra thời gian công kích? Tuy biết rấtrõ ràng hiện tại trong vòng năm phút, nếu nhưđánh trúng có thể mang đến choÁc Lang thươngtổnvô cùng cao,khả năng trựctiếpliền giếtchết nó.

Nhưng rất bi thương, hiện tại ngay cảtậptrung tinh lực tránh né, cũngkhông thể hoàn toàn táchra Ác Langcông kích, nhanh nhẹn đề thăng để tốc độ của nó đề thăng khôngít, làm cho Thạch Trung Ngọc kêu khổ không ngớt.

Trong lòng nguyềnrủa hai người so với hắn trướcgiết chết Mẫu Lang kia, tao ngộsẽ thảm hại hơnhắn.

Hầu như tấtcả hồngdượctrên người đều dùng,đây nên chết thời gian ÁcLangCuồng Hóa cuốicùngkết thúc, tức giận trong lòng Th ạch TrungNgọc hoàn toàn phát tiết lên ngườiÁc Lang.

Sau khiÁc Lang Cuồng Hóa tác dụng phụ lại giốngnhưThổ Cẩu.

Suy yếu: Lực công kích, lực phòng ngự, mẫn tiệp giảm bớt50%.

BâygiờÁc Lang hoàn toàn không có tưcách gọinhịp với Thạch Trung Ngọc, khôngcó bấtkỳhuyền niệm gì bịThạchTrung Ngọc giết chết.

-Gợiý củahệ thống, chúc mừng ngài là người thứ hai giết chết Boss Ác Lang (công), ban thưởng400danh vọng.

Thạch Trung Ngọc không khỏi chửiầm lên:

- Con mẹ nó, lãotử đãcốgắng như vậy,làmsao phía trước còncó một ngườiđoạt ởtrướclãotử?

Mắng thì mắng, Thạch TrungNgọc vẫn nhặtlênvật phẩm tuônra trên mặt đất.

Đá năng lượng: Vật phẩm nhiệm vụ, tácdụng chữa trị Truyền Tống Trận.

Ác Lang hạng liên: trangbị Bạch Ngân (hoàng sắc), lựccông kích tăng năm phần trăm, lựclượngtăng 10, có baphần trămtỷ lệ xuất hiện ngất xỉu.

Thạch Trung Ngọc cười cười, giây chuyền này tốthơnMẫu Langđưa Ác Langgiới chỉ nhiều lắm, tuy chưa thấy qua trangbị Hoàng Kim, nhưng thuộctính này cũng kém trang bị HoàngKim không được bao nhiêu?

Mang theo ÁcLang hạng liên, lập tức chạy về TânThủ Thôn, trong lòng nguyền rủa Côngty Ngân Hà, cũng không biết làmkỹ năngvề thành, hoặc quyểntrục trởvề thành gìđó, còn phảidựa vào chân chạy,thật lãng phí thời gian.

Chiến Sĩ hiệp hội

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc trở lại Tân Thủ Thôn, chứng kiến còncó một nhóm lớn ngườiđang xếp hàng ở trước mặt Thôn trưởng, trong đó còn cóbabốnngười chơiđã cấp 10,trong lòngcó chútcấp bách, nhưng không làm sao được, chỉcó thể cầu nguyện giahỏa giết chết ÁcLangtrước mình, ởTân Thủ Thôn xếphàngcònnhiều hơn mình vài lần.

Không biếtđợibao lâu, rốt cục đến phiên Thạch Trung Ngọc.

- Thôn trưởng, ta thu được đá năng lượng, nhanhchữa trị Truyền Tống Trận.

Thạch TrungNgọckhông đợi Thôn trưởng mở miệng, giành nói trước, hắn không có thời gian chờ Thôn trưởng dâydưa.

Thôn trưởng ngược lại khôngcó chút sốt ruột nào:

- HinhVũChi Thạch? Không nghĩtới ngươimang đếnđá năng lượng nhanh như vậy, có thể cùngta nói chuyện đã xảyra mộtchút không?

Dựa vào, ThạchTrung Ngọc nhịn không được muốn chửi đổng, bất quá không có biện pháp, không thể làmgì khác hơnlà nói rõ chuyện đã xảyra.

- Ngươilà nói, con Ác Langkia cũng biết Cuồng Hóa? Xemra chuyện nàycó chút vướng taya,đợilát nữangươi đi đại thành, thuận tiện giúpta thông báothành chủ một chút,nói sự tình ThổCẩu cùngÁc Lang một chút, ta cuối cùng cảm thấy phía sau dường nhưcó người thao tác chuyện này.

Thôn trưởng nói.

Thạch Trung Ngọcgật đầu:

- Vậy bây giờ có thểtiễn taly khai chưa?

Thôn trưởngchỉ chỉmộtngười phía sau nói:

- Hắn là truyền tống viên của thôn chúngta, bởi vì Truyền Tống Trậnbị phá hư, hắn luôn ở trongtrạng thái thất nghiệp, hắn còncấp bách hơn ngươi a.

Truyền tốngviênchàohỏi Thạch Trung Ngọc:

-Ta dẫn ngươi đi chữa trị Truyền Tống Trận.

Thôn trưởng có chút ngượng ngùng nói:

-Dù sao ngươi làngười thứ nhất của thôn chúng ta muốn đi ra ngoài,thế nhưng ngươi cũng thấy đấy, ta thật sựquá bận rộn, khôngcó thời gian đicùng ngươi, thật sự là không cóýtứ.

- Khôngcó việcgì,Thôn trưởng,tađi trước.

Thạch Trung Ngọclập tức lôi kéo truyền tống viên cũngnóngnảy giống như mìnhchạytới Truyền Tống Trận.

Nơi này nhìn giống như một Tế Đàn,trung ương bày đặt một cánh cửa lóe ra u quang, caohơnhai mét, phỏngchừng đồ chơi này chính làTruyền TốngTrận a?

Thạch Trung Ngọc nhìn tráinhìn phải, đồ chơi nàythấy thế nào cũng không giốngnhư bị hỏng a?

Truyềntống viên dườngnhư xem thấu Thạch Trung Ngọc suy nghĩ:

-Kỳ thực cái Truyền TốngTrận này không cóhỏng, chỉlà cần đánăng lượng mới có thể khởi động, đánănglượngkiađốivới quái vật một chút tác dụng cũng không có, thậtkhông biết hai Ác Lang kia làm tr ò gì, lại đoạt đitấtcả đá năng lượng.

Thạch TrungNgọc gật đầu, tay cầmđánăng lượng giao cho truyền tống viên, hiện tại hắn chỉ muốn ly khai, những thứ khác cái gì cũng chẳng muốn quản.

Truyền tốngviênđặt đá năng lượngở trên Truyền Tống Trận, TruyềnTống Trận liền quang mangđại thịnh, hỏi.

- Ngươi muốn đi thành thị nào?

Trong Thần Lâm thành thịchia làmbacấp bậc, ngườichơicấp 10 có thểtiếnvào Chủ thành cấp 3: Thanh Long thành, Bạch Hổ thành, Huyền Vũ thành, Chu Tước thành. Đến cấp 40 chuyển chức lần hai cóthể tiến vàothành thị cấp 2, Thiên thành cùng Địathành, đếncấp 70 chuyển chứ lầnba, có thể tiến vào thànhthị cấp 1: TửCấm Thành.

- Bạch Hổ thành.

Thạch TrungNgọc nói, các lão bảnđã sớm thươnglượng, Thạch Trung Ngọc làm công chỉcóthểbất đắc dĩnghe theo. Bất quá Bạch Hổ, hàm nghĩa rấtthâm ảo a, không biết trong mấy cô nươngcó ai Bạch Hổ hay không.

Đi tới Bạch Hổ thành,cùng truyền tống viên ở Bạch Hổ thành chào hỏi một tiếng,sau đó hỏi thăm địa điểm Võ Giả chuyểnchức, lập tức lao tới.

Thạch Trung Ngọc đi rồi, nhưng truyền tống viên thì choángváng, mới vừa rồikích động, cư nhiên quênthu tiền Thạch Trung Ngọc, may mắnđá năng lượng là Thạch Trung Ngọctự mình cung cấp,phí truyền tống cũng không phải rấtcao, mới mười ngân tệmà thôi, tự mình bỏtiềna, đểtránh bị Thôn trưởng mắng...

Thạch Trung Ngọc đi tới một khu nhà cao cấp, trên cửa viết "Chiến Sĩhiệp hội".

Cửa cũng khôngcóhộ vệgì, vì vậyđi thẳng vào, bên trong là mộtcái sân thật to, mấychục người đangởmộtbên luyện quyền, còncó một vài ngườiở tronggóc đánh cọc gỗ, Thạch Trung Ngọc tùy tiện ngăn mộtngười hỏi địa phương chuyển chức.

Nam nhân kiachỉchỉông lão nằm trên ghế xích đu,uống trà, hút thuốc lá, chính là Tổng GiáoLuyệnở chỗ này, chuyển chức tìmhắn liền ok.

Ai! Thạch Trung Ngọc thở dàimột tiếng, hiện tại hắn thoạt nhìn nhàn nhã, qua khôngđược baolâu, sẽgiống nhưThôn trưởng Tân Thủ Thôn đi làm 24h, cóvẻ như so với Thôn trưởng kia cònmuốn

vội vàng hơn rất nhiều.

Thạch Trung Ngọc chạynhanh tới:

- Ngài khỏe,ta muốn chuyển chức.

Tổng Giáo Luyện còn không biết vận mệnh tươnglai củamình, nhìn thấy có người tới chuyển chức còn rất cao hứng:

- Tiểu tử, thoạt nhìnrất tốta, cùnglãonhân ta thử hai chiêu.

Nói xong, lãođầu liền đứnglên, ThạchTrung Ngọc sửng sốt,vộinhìn thuộc tínhcủa đối phương.

Tiếu Khắc, chức nghiệp: ChiếnSĩhiệp hội Tổng GiáoĐầu, đẳng cấp??? HP???

Dựa vào, ngươi một cái gia súc,ỷlớn hiếp nhỏ, ngươi có ganchờ lão tử giống như ngươilại nói lời này, Thạch Trung Ngọc cực kỳ tự tin, nhìnlãođầucũng chừngbảy mươi tuổi,Thạch Trung Ngọc mới hơn hai mươi, chơi mộtnăm mười năm,người đãnnhư thế nào đi nữa cũngcóthể lăn lộn đến mãn cấp, toàn thân mang đầy Thầnkhí.

Nghĩ thìnghĩ, lời này cũngkhông thể nói raa:

-Tiếu Khắc đại thúc,tiểutử sao có thể là đốithủ của ngươi chứ.

Tiếu Khắc khoát tay chặnlại:

- Nhìn dáng dấp của ngươi cũng khôngtệ, saolại dây dưa dài dòng như vậy? Yên tâm đi, taáp chế đẳng cấpcủa mình ở cấp 10 so chiêu với ngươi, thật là,lẽ nàolãonhânta còn có thể chiếm tiện nghi của ngươi sao?Đi, theo tavào phòng huấn luyện, nơi đósẽkhôngrơi HP, chúng ta chỉ sochiêu mà thôi.

Trên ót Thạch Trung Ngọc nhất thời xuấthiệnmấy cây hắc tuyến, gặp qua không biết xấuhổ, chưa từng thấy qua ngườikhôngbiết xấu hổ như vậy, coi như ngươi là NPC,có côngnăng ápchế đẳng cấp, nhưng kinh nghiệmcó thể ápchế sao? Đánh lộn nhiều năm như vậy, dù sao cũngnên có rất nhiều kinh nghiệmchứ? Ngươi chỉ biếtkhi dễ tiểu hài tử.

Theo lãođầu tiến vào một gianphòng huấnluyện.

Tiếu Khắc nói:

- Ngươi ra tay trước đi, ta sợvừa rataysẽ khôngcòn chuyện gì của ngươi.

ThạchTrungNgọcđã khôngthểnhịnđược nữa, thật sự là khinh người quá đáng.

Thạch Trung Ngọc không chútsuy nghĩ, trựctiếp nắm quả đấm, Tiếu Khắckhông tránh không né, trực tiếp dùng quả đấm đối oanh, trong lòng ThạchTrung Ngọc mừngthầm, lão tử sinh ra chính là đầy điểm lực lượng, sau lại thăngcấp điểm thuộc tính lạitoàn bộ thêm ở trên lực lượng, ngươi cùngta cứng đối cứng, có thể là đối thủcủa ta?

Quả nhiên,Tiếu Khắc bị đẩy lui mấy bước, ánhmắt nhìnvề phía Thạch Trung Ngọc cũng khônggiống trước, mang theo tâmtư.

Chăm chú nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Ngươi tiếpta một quyềnthử xem.

Khảo nghiệm kết thúc

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: ThánhThiênTiênVực

Nguồn: TruyenYY

Tiếu Khắc không đợi Thạch Trung Ngọcphản ứng, lập tức công qua, Thạch Trung Ngọc phản ứngcoinhư nhanh, vội vãnétránh, nhưng chiêu tiếp theo rất nhanh lại xuất hiện,Thạch Trung Ngọc tránh cũng không thể tránh,chỉcó thể vung tay đi ngăncản, cánh tay trái bị chấn động tê rần.

Tiếu Khắc hiển nhiên không códự địnhcứnhư vậy buôngtha Thạch Trung Ngọc,nắm tay còchưa đình chỉ, không ngừng hạ xuốngở trên người Thạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọc điên rồi, ngược lại cánhtay tráiđãtê dại, tạmthờikhông còn tácdụng gì, liền dứt khoátlấy làm tấm thuẫn.

Dần dần,tốc độcủa Tiếu Khắc cànglúc càng nhanh, mộtcánh tay đã không đủ dùng, Thạch Trung Ngọcphânvân một chút,không đếmxỉa đến, ngược lại trongtrò chơi cũng chết không được.

Liều mạng nguy hiểm đầu bị đánh một quyền, hữu quyền nhanh như tia chớpbayvềphía Tiếu Khắc, mắtthấy nắmtay phải đánh đến tráitim của đối phương, cựckỳ đáng tiếc, nắmđấm của Tiếu Khắc trước Thạch Trung Ngọcmột bước, dừng lại ở trên đầu Thạch Trung Ngọc.

Nhất thời đầuầm vang, phảng phấtnhư cái gìcũngcảmgiáckhông tới.

Một lát sau, Thạch Trung Ngọcrốt cục khôi phục lại,lúcnàyhắn mới nhớ, hắn còn vội vàng đi chuyển chức, làm saocó thể lãng phí thời gian, lại còn ngấtđi? Xong, đừng nói top 10,trăm ngườiđứng đầu phỏng chừng cũng khó nói.

Chứng kiến Tiếu Khắcở trong phòng hútthuốc,liền vội vàng hỏi:

- Hiện tại có bao nhiêu ngườiđã chuyển chức rồi?

- Ta làmsao biết?Ta chỉ biết Bạch Hổthành vẫn chưa có ngườinào chuyểnchức thành Chiến Sĩ.

TiếuKhắc nói.

ThạchTrung Ngọc đang muốnnóicáigì,liền nghe hệ thống thông cáo.

- Hệ thống thông cáo, MạoHiểm Giả Hỏa Thần, vịthứnhất chuyển chức thành công, chức nghiệpẩn tàng:Liệt Diễm Pháp Sư.

Ừ? Hỏa Thầngì kia, chuyển thành chức nghiệpẩn tàngrồi? Dường như ởnơi nào nghe nói qua ngườinày, di! Khôngđúng, Conbà nó! Cái thứ nhất chuyển chức thành công? Lão tửcòn có cơ hội?

Thạch Trung NgọckéoTiếu Khắc qua:

- Lão đầu, nhanh chuyển chứccho ta, nhanh, takhông có thời gian.

- Hệthống thông cáo, Mạo Hiểm GiảLôi Thần,vịthứ hai chuyển chức thành công,chức nghiệp ẩn tàng: CuồngLôi Pháp Sư.

- Trời ạ,lão đầu, nhanh chuyển chức chota.

Thạch TrungNgọc sắp phátđiên.

TiếuKhắc cực kỳvô lại bỉu môi:

- Nếunhư ngươi có thể đánhthắng ta, ta ngay lập tức giúpngươi chuyển chức.

- Hệ thống thông cáo, Mạo Hiểm GiảBạo Quân, vị thứ bachuyển chức thành công, chức nghiệp ẩn tàng: Tật Phong đạo tặc.

Dựavào, Thạch Trung Ngọc thựcsự phát điên, từđệ nhất biến thànhđệtứ, khôngdành thờigian không được, nếu không sợ rằng mình sẽ triệt để báibaitop 10.

Mộtquyền đánh vào sống mũi T iếu Khắc, Tiếu Khắc nơi nàosẽ

nghĩđến Thạch TrungNgọcđột nhiên tậpkích? Bị đánh trúng, tuy phản ứng rất nhanh, nhưng chungquy không thể nétránhđược, Thạch Trung Ngọc phát hiện cánhtay tráicủamình đãkhông têrần, triệtđể khôi phục, liền một trậnđấmđá.

Nắm đấm hung hăng bổ vào trên mặt Tiếu Khắc, mới vừarồi người này đánh Thạch Trung Ngọc ác như vậy, Thạch TrungNgọc đang muốn báo thù,saolại đơn giản bỏ qua hắn? Haicái taythừa dịp Tiếu Khắc còn chưa kịp phản ứng, lậptức chộp vào trên đầu hắn,sau đó nhảylên thật cao, đầu gối đánhvào trênmặtTiếu Khắc.

Nhưng vẫnchưa rơi xuống, Thạch TrungNgọc thấ y Tiếu Khắc bắt đượcmộttay của hắn, Thạch Trung Ngọc đương nhiênsẽ khônghảo tâm đi cứu hắn, trong nháy mắt rơi xuống đất, liền dùnglực ném qua vai.

Trong phòng huấn luyện “Oanh”một tiếng, thanh âm vậtnặng rơi xuống đấtlàm cho Thạch TrungNgọc cũng cóchútđau thay hắn.

Vốn còn muốn thêmvài kích,bấtquá nhìnhắn tuổi đã cao, vẫn làthôi đi.

Thạch Trung Ngọcđíchthật là muốn buôngthaTiếu Khắc, nhưng TiếuKhắc hoàn toànkhôngcóý tứ buôngtha Thạch TrungNgọc, thấy Thạch Trung Ngọc dừng tay, lập tức bắt lạicơ hội, nắm bắp đùi của Thạch Trung Ngọc, nângThạchTrung Ngọc lên thật cao, sau đó némxuống đất.

Đánh được ThạchTrung Ngọc,Tiếu Khắc lại nhào tới,bắt đầu khóa người Thạch Trung Ngọc lại.

Thạch Trung Ngọc giãy dụa khôngra, không khỏi chửi ầmlên:

- Ngươi tên biến thái, cút ngay, đừng đèở trênngười lãotử.

- Nếunhưngươichịu thua, ta sẽ tha cho ngươi.

Tiếu Khắc nói.

- Phóng rắm, lão tử thua, ngươi khôngđểchota chuyển chứclàmsao bây giờ?

Thạch Trung Ngọc cũng không ngốc.

Tiếu Khắc cười cười nói:

- Vậy ngươi đánh thắngta thửxem.

ThạchTrung Ngọcphiền muộn, lão nhân này không phảilà người phụ trách chuyển chức sao, làm trò gì, còn cần phảiđánh thắnghắn mới cóthể chuyểnchức? Lãotử đánh lộn nhiềunăm, cũngrất khó giải quyết được, người thường làm sao có thể đùaqua hắn?

Bất quá tình huống bây giờ không dung hắnsuy nghĩ nhiều, Tiếu Khắcngười này đùa thật, Thạch Trung Ngọc cảm giáctay mình chẳng mấy chốc sẽ đứt.

Đại não vận chuyển thật nhanh,phải làm saomới có thể thoát khỏi Tiếu Khắc, nhưngnghĩ tới nghĩ đi,cũng không nghĩ ra kếtquả, dù sao hắn chỉ là một côn đồ,tuy mấy năm trước xảyra ngoài ý muốn, làm cho hắn huy hoàng một thời gian, trở thành Đại Lão của giới H ắcĐạo,nhưng không đứng đắn theo ngườihọc quakỹ xảo chiến đấu, cũng không có người dạyhắn làm saophá giải thế khóatay, mấuchốt nhấtlàcôn đồ hèphố tiếpxúc không đếnđồ chơi này, làm lão đại thì căn bản ngay cả cơ hội động thủ cũng không có,càng thêm tiếp xúckhông tới.

Hơn nữatừ sau chuyệnkia, Thạch Trung Ngọccũng đã rất ítđộng thủvới người, hômnay cùng một caothủ đánh lộn còn có chút không thích ứng.

Không được, tay thật muốncắtđứt,tuyđây là đangở trong trò chơi, trong hiện thực không có tổn thương gì, nhưngai có thểcam đoan về sauởtronggame có thểbiến thành DươngQuá hay không?

Biến thành Độc Tí,vềsau làm saocòn giết quái? Làmsaocònkiếm tiền? Xóa nick luyện lại dường như cần một tuần lễ, khiđó phòng làmviệc đãbắt đầukiếm tiền,sẽ không ai chờ đẳng cấpcủa Thạch Trung Ngọc từ từtănglên. Tuy các muộimuội trong phòng làmviệc HinhVũ rất tốt, nhưng không phải Hội Chữ ThậpĐỏ, không có việc gì đi thu một kẻ tàn phế.

Lãotửmới tìm đượcviệclàm không cómấy ngày, ngày hômnay

không bắt đượcđệ nhất danh, Thạch TrungNgọcđãcảm thấyrất xin lỗi đámtiểu côngương kia, nếu như lại ra sai lầm gì,coinhưđám cô nương kiakhông nói, Thạch Trung Ngọc cũng sẽ ngượng ngùng.

Tất cả bất mãntrong lòng Thạch Trung Ngọctoàn bộ đều trút lên ngườiTiếuKhắc, lần này Thạch Trung Ngọc là thật nổi giận, nhất thời nổ lên, mộtcỗcự lựckhông biếttừđâutớitránh thoát Tiếu Khắc, TiếuKhắc cũng không nghĩ đến Thạch Trung Ngọclại độtnhiên xuất hiệnlực lượng lớn như vậy,một cái bất cẩn,liền bị Thạch Trung Ngọc quăng bay ra.

ThạchTrungNgọc bạo phát, ấnTiếu Khắc ởtrênmặt đất, một hồi quyền đấm cước đá, một chútcũng không đi quản người này có phải lão đầu hay không.

Tiếu Khắc bị đánh không cònsứcđánhtrả, chỉ có thể nói:

- Đừngđánh,ta chịu thua, khảo nghiệm kết thúc, ta chuyển chức chongươi.

Thạch Trung Ngọc đứng lên,khảonghiệm?Cáikhảonghiệm gì?

-Hệ thống thông cáo,Mạo HiểmGiả Thủy Thần, vị thứtư chuyển chứcthànhcông, chức nghiệp ẩn tàng:Hàn Băng PhápSư.

Dựa vào, Thạch Trung Ngọclại đá Tiếu Khắc một cước.

TiếuKhắccũngkhôngđể ý, đứng lên, Thạch Trung Ngọc vốn còn muốn nói cái gì, nhất thời cảmgiác được một cỗ áp lực, vội vã câm miệng, biết bây giờ Tiếu Khắcđã không phải là cấp10,cùng đối phương náo, chết như thếnàocũng không biết.

Cuồng Đao

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươi mới vừanói khảo nghiệm kết thúc làkhảo nghiệm gì?

- Mỗi chức nghiệp, top 10 tới chuyển chức đều sẽcócơ hội thu được chức nghiệp ẩn tàng,chỉ bất quá chúng takhông thể tùytiện quyếtđịnh,cho nênđều phảicho các ngươimột khảo nghiệm, tađưa chongươi khảo nghiệm vốn không khó như vậy, chỉ cần ở dưới tình huống ta và ngươi đồngđẳng cấp, ngươi có thểở trong tayta kiêntrì ba mươi giâylà được.

TiếuKhắc thản nhiênnói.

ThạchTrungNgọc phiền muộn, mớivừa rồi cánh tay trái ít nhất bị Tiếu Khắc đánh hơnhai mươi giây, hơnnữa trướcđó cùng hắnqua mấy chiêu, thời gian đã sớm không chỉba mươi giây, ngườinày cư nhiên quan báotư thù.

-Ngươibình thường dùng binh khí gì?

Tiếu Khắc hỏi.

- À?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, không nghĩ tới Tiếu Khắclại đột nhiên hỏi vấnđề này, thành thật trảlời:

-Đao.

TiếuKhắc gật đầu nói:

- Phía trước cùng ngươi đối chiến,ta phát hiệnlựclượngcủa ngươi cực kỳto lớn, hơn nữa ngươiamhiểudùngđao,như vậy ta nghĩ, nghề nghiệp Cuồng Đao này tương đối thích hợp ngươi...

Hiện tại Thạch Trung Ngọc nơi nào để ý nghề nghiệp Cuồng Đao

này như thế nào? Cũng không rảnh nghe TiếuKhắc cụ thể nói nghề nghiệp này thế nào, liềnvộivã nói:

- Đi, liềncái này, trướcgiúp ta chuyển chức.

Tiếu Khắclắc đầu,rốt cuộc làthanh niên a,không nhịnđược vinh dự dụhoặc, không phảilà muốn nữ thầntuyên đọctêncủahắn sao, ai!

Tiếu Khắclấyra một quyển trục nói:

- Bóp nát nó, từnay vềsau ngươi chính là Cuồng Đao.

Thạch Trung Ngọc tiếp nhận quyển trục mà Tiếu Khắcđưa tới, không chútsuynghĩ, trực tiếp bóp nát.

-Hệthống thông cáo, MạoHiểm Giả Hinh Vũ Chi Thạch, vịthứ năm chuyển chứcthành công, chức nghiệpẩn tàng: CuồngĐao.

Không đợiThạch Trung Ngọcvuivẻ,gợiý củahệ thống lại vang lên, Thạch TrungNgọcthởphào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa thìbiến thành thứ sáu, nhưng ngheđược tên thứ sáu làai, Thạch Trung Ngọc cũng không so đo,dù sao aicũng như vậy, người một nhà a.

- Hệ thống thông cáo, MạoHiểm Giả Hinh Vũ ChiNguyệt, vị thứ sáu chuyểnchức thành công, chức nghiệp ẩn tàng: Tử Viêm Pháp Sư.

-Hệ thống thông cáo, Mạo Hiểm GiảHinh Vũ Chi Tuyết, vị thứ bảy chuyển chức thành công, chức nghiệp ẩn tàng:Ám Ảnh.

Thạch TrungNgọc sửng sốt, bangườidĩnhiên trước sautiến vàomười vị trí đầu? Hiệu quả này thật oanh động, những người khác nhất định sẽtưởngcao thủ gìtới chiếm giữ bảng danh sách top 10, ai sẽ nghĩđếnmột phòng làm việc yên lặng vô danh,lậptứcliền rabacao thủ?

Giống nhưThạchTrung Ngọc tưởng tượng, cáccơ sở tìnhbáo đều cực kỳ kinh ngạc, ba ngườilấy Hinh Vũ mở đầu này, nóirõ cho người khác, bọn họlà người của một phònglàm việc, nhưng phòng làm việc Hinh Vũnày là cáigì? Làm sao chotớibâygiờ khôngnghenói qua?

Cái thứ nhất chuyển chức thành công, vậykhông cầnnói, ngườita là

ngươnhân của phòng làm việc Thần Tộc, toànbộ phòng làm việc bọn họđềulấy chữ Thần, bất quá người taquả thật có năng lực kia, phònglàm việc này đã mở năm năm, bài danh vẫn chiếmthứ nhất, cho tới bây giờ khôngcó dao độngqua, Hỏa Thần làlão đại của phònglàm việcbọn hắn, cái thứ nhất chuyển chức, khôngcóai ngoài ý muốn.

Mà LôiThần, Thủy Thần cũng là phònglàm việc Thần Tộc, mọi người cũng sẽ không quáđểý.

Còn Bạo Quân,người nọ là lão đại củaBạo Quân công hội, ở trong giới du hí địa vị cũng không thấp, mọi người đốivới hắn cũng có chút quen thuộc.

Quá phân vân,rất nhiềuđạilão dồndập hỏi thăm phòng làm việc HinhVũ rốt cuộc lànhânvậtgì.

Nhưngmặc kệ bọn hắn hỏi thế nào,làmsao đi hỏithăm,cũng không chiếm được trả lời, phònglàm việc HinhVũ nàylợi hạinhư vậy, không cókhả năng trước đây cho tớibâygiờ đều không nghenói qua.

ThạchTrung Ngọcmới lười quản nhiều như vậy, thậm chí ngay cả vài người chuyển chức phía sau cũng lườilưu ý, dùsao mình đã chuyển chức, hắnđể ýchỉ có Hỏa Thần kia,đoạtđệnhất bảo tọa của mình.

Thạch Trung Ngọc nhìnvề phía Tiếu Khắc:

- Lão đầu,hiện tại cùng tanói chức nghiệpCuồng Đao là thế nàođi.

Tiếu Khắc bấtđắc dĩnhìn thoángqua Thạch Trung Ngọc, mới vừa rồi mình muốn nóicho hắn biết, hắn không córảnh nghe, hiệntại ngượclạihỏi, bất quáđây là côngtác,cũng không thể không nói a:

-Là như vậy, nghề nghiệp Cuồng Đaonàylực lượng thêm điểm 1.5 tinh,những thứ khác đều là1 tinh...

Tiếu Khắccòn chưa nói hết, Thạch Trung Ngọc đãhỏi:

- Tinh gì? Ta khônghiểu, nói rõràng một chút.

- Ngươi cóthể hiểu thành bội số, ngươithêm 1 điểmlực lượng,

tươngđương vớităng thêm 1.5 lực lượng, như vậy ngươicó thể hiểu chứ?

Tiếu Khắc bình thảnnói.

Thạch Trung Ngọc không khỏi cảm thấy sảngkhoái, ngưu bức như vậy? Mình thăng2 cấp, liền bằng người khác tăng3cấp.

Bất quá ThạchTrung Ngọcvẫnlàm bộnhư rất bình tĩnh, phảng phất như như vậymới là bình thường:

- Nói tiếp.

- Mỗi lần thăngcấp, ngoại trừ năm điểm thuộc tính tự do, còn có thể phụ tặng5 điểm lực lượng,4 điểm thể lực,4điểmmẫn tiệp,3 điểm trí lực,4 điểm tinh thần lực.

Chứng kiến ánh mắtmong đợi củaThạch Trung Ngọc, Tiếu Khắc bổ sung:

-Hếtrồi.

- Kỹ năng đâu?

Thạch Trung Ngọccũng không so sánh vớingười khác, không biết cái phụ tặng thuộc tính nàycaohay không, bất quátin tưởng coinhư những điểm thuộctínhphụ tặng kia khôngcao, bằngvào 1.5 tinhlực lượng, mình cũnglà mộtnhân vậtnghịchthiên.

- Kỹ năng của chức nghiệp ẩn tàng đềudựa vào mìnhlĩnh ngộ, hoặc dựa vàosách kỹ năng học tập, chỗ ta không có, chính ngươi nghĩ biện pháp đi.

Tiếu Khắc nói xong, ly khai phòng huấn luyện.

Thạch Trung Ngọc cườikhổ một cái,đây coilà chuyện gì, lẽ nào đây chính là sựphụdẫnvào cửa,tuhànhtạicá nhântrong truyềnthuyết.

Dựa vào, cái này gọilà khôngchịu trách nhiệm,conmẹ nó, cho một quyển trụckỹ năng, sau đó nói thuộc tính nghề nghiệp, sau đó cáigì cũng không xía vào,đồ phá hoạia.

Nếu như không phải đánh không lại hắn, Thạch Trung Ngọctin tưởng hiện tại mình nhấtđịnh sẽlàm rasựtình khi sư diệt tổ.

-Gợiýcủa hệ thống, ngoài duhí có người hô hoán, có ly khaiduhí hay không?

-Vâng.

Thạch Trung Ngọc phỏng chừngcó thể là Cơ NhưNguyệt hoặc Tuyết Sương Yên muốn tìm mìnhchúc mừng, thuậntiện ăn bữa khuya.

Quả nhiên,ly khai duhí,liếcmắt liềnthấy đượchai nha đầu này, Thạch Trung Ngọc buồn bực, hơnnửa đêm còn ănmặc chỉnhtề, chỉnh chu giốngnhư sắp ra ngoài,nơinàycòn giốngnhư một cáinhà sao? Ở trong nhà nên ăn mặc đồ ngủ khêu gợi mới đúng.

Cơ Như Nguyệt nhìn Thạch Trung Ngọc ngọt ngàonở nụ cười:

-Chúc mừng,tiếnvào Top 5,tavà TiểuTuyết mới lăn lộn thứ sáu cùng thứ bảy, thật khôngcóý tứ.

Đi dạo công viên

DTV-EBOOK.COM.VN

Kỳ thực CơNhư Nguyệt đã thậtvui vẻ, đừng nói mình đã tiến vào top 10, dù trong bọn họ chỉ có mộtngườitiến vào mườivị tríđầu, CơNhư Nguyệt cũng sẽ cảm giác đượcsự tình ngoàidự liệu, lúc đầu mấy người các nàng không phải game thủ chuyên nghiệp, nhảyqua đi gây dựng sự nghiệp là khó khăn nhất.

CơNhư Nguyệtchỉ biếtkỹ thuật củamìnhvà TuyếtSương Yêncoi như được thông qua, nhưng so sánh với nhữngngưu nhân trên bảng xếp hạng game thủ thì không cóưu thế,nếu như tròchơinày không khác du hí trước kiamà nói,sợ rằng, người trongphòng làm việccó thể đi vào trước 1000là tốtlắmrồi.

Nhất làThạch Trung Ngọc,Cơ Như Nguyệt vui vẻ phát ratừ nộitâm, hàngvỉahè lập tức thành bảo vật,có thể không cao hứngsao?

Nếu như Thạch Trung Ngọc biết CơNhư Nguyệt tỉdụhắn thành hàng vỉa hè,không biết sẽ là biểu tình như thế nào.

Cùnghainữ nhân đi tớiphòng khách.

Cơ Như Nguyệtđưa một chén cháo nhỏ đến trướcmặt Thạch Trung Ngọc:

- Tới, ngươi vấtvả rồi,ăn cháo đi, đâychính là TiểuTuyết tự mình nấu, mấyngười chúngta cùng Tiểu Tuyết nhận thức mấynăm, Tiểu Tuyết cũng mớixuống bếp quahai ba lần, đối với ngươithật là rất tốt.

Nói xong, Cơ Như Nguyệt mậpmờ nhìn Tuyết Sương Yên.

TuyếtSương Yên hơi đỏ mặt, chính nàngcũng khôngbiết vì sao, đột nhiên đi xuống bếp vìThạch Trung Ngọc chuẩn bị bữa khuya, bất quá loại chuyện như vậy cũng khôngthể thừa nhận:

- Như Nguyệt tỷ, ngươiđừng nói lung tung, ta khôngphải đóibụng

sao, lúc này mới đi nấu cháo, chẳng qua là thuận tiệ ngiúp Thạch Trung Ngọc nấu thêm một chútmà thôi.

CơNhư Nguyệt cười cười, cũng không nói lời nào,kỳthực nàngcũng muốn nấu thức ăn cho Thạch Trung Ngọc,chỉ bất quá lúc xuống lầu, pháthiệnTuyếtSươngYên đã nấu cháo, chỉ phảithôi, thuận tiện đùa giỡn nàng vài câu.

Từ khi hai nữhài này bịThạch Trung Ngọc nhìn ngực, bị sờsoạng, vẫncó chút hờ hững với Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc cũng vì việc này buồn bực không thôi, nhưng hômnay, cư nhiên chiếucố mìnhnhư vậy? Chẳng lẽ bởi vì ngày hôm nay ta biến thành mộtngưu nhân?

Thạch Trung Ngọc quyết định trang B đến cùng, thở dàinói:

- Ngày hôm nay thựcsự là quáxui xẻo, lúc đầungười thứ nhất chuyển chức phảilà củata, không nghĩ tới bị Hỏa Thầnkhôngbiết từ đâu xuấthiện kia giành trước.

Thạch TrungNgọc nói chuyệnđã xảyramột lần,Cơ Như Nguyệt và Tuyết SươngYênhá to miệng, các nàngkhông nghĩ tới Thạch Trung Ngọc lợi hạinhư vậy, hơnnữa nghề nghiệp Cuồng Đao kia cũngquá nghịch thiên đi?

Tuyết Sương Yên nói:

- Chức nghiệpÁmẢnh của ta, mẫn tiệplà 1.3 tinh, nhữngthứkhác đều là 1 tinh,kém hơn ngươi nhiều.

Cơ Như Nguyệt gật đầu nói:

- Tử Viêm PhápSư cũng giống như vậy, trílựclà1.3 tinh, những thứ khác là 1 tinh, ta phỏng chừng đám người Hỏa Thần cũnglà 1.3, chỉ có gia súc ngươi lạiđạttới 1.5 tinh,đâyquả thựclà Bug.

Thạch Trung Ngọcăn hai chén cháo, ăn no, đốt mộtđiếuthuốc nói:

-Mới 1.5,cũng không tínhlợihạibao nhiêu, được rồi, thuộctính phụ giacủa các ngươi thế nào, chẳnglẽbởivì lực lượngcủa ta là 1.5, liền đưa đếnthuộc tính phụ gia thấpđi?

Thạch Trung Ngọc cùnghaingườiso sánh, bởi vì nghề nghiệp, cho nên điểm phụ tặng thêmcó chút không giống, bấtquátổng điểm phụtặng đềugiốngnhau, là20 điểm.

Thạch Trung Ngọc xoaxoathắt lưngnói:

- Nằm trên giường mộtngày, thắt lưng cóchútmỏi, các ngươithì sao?

- Chúngtacũng như vậy, nếu không chúng ta đi ra ngoàimộtchút?

Cơ Như Nguyệtđề nghị.

Thạch Trung Ngọc nhìn đồng hồ treo tường, hắnvốn muốn để hai nữhài cho hắn nghỉ, để hắnngủ một giấc,aibiếtlộngkhéo thành vụng, có chúthơi khó nói:

- Cái nàykhông tốt lắm đâu? Bây giờ mới hơn bốn giờ, các ngươi không sợgặp lưu manh sao?

- Chúngta ở trongvườnhoa khu biệt thự đi một chút, lại không phải đi trên đường cái,trong khu biệt thự làm sao cóthểcó lưu manh? Lại nói, chodù có lưu manh, ngươi dùng để làm gì? Không sẽ thay chúng ta chống đỡ sao? Cứ quyết định như vậy, ta vàTiểu Tuyết đi thay quần áo.

Cơ Như Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọcnói.

Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ nằm trên ghếsa lon, thực sự là không hiểu nữ nhân,hơn nửa đêmchạyra ngoài chơi? Còn thay quần áo, mặc cũng không phải đồ ngủ,còn đổi cái lông, hơn nữa hơn nửa đêm, ngoại trừ ta cũng không còn người thưởng thức a.

Khôngsai biệt lắm qua nửa giờ, Thạch Trung Ngọc đã sắp muốn ngủ, hainữ nhân này rốt cụcxuất hiện, Thạch Trung Ngọc đốt điếu thuốc, nhìnvề phíahai nữ nhân từtrên cầu thangkếtbạnđi xuống, Cơ Như Nguyệtmột thân áo thể thaomàu trắng, thoạtnhìn hoạt bát đángyêu, Tuyết SươngYênquầnáo màu đen bó sát người, buộc vòng quanh vóc ngườituyệt vời, thờikhắccâudẫn dục hỏacủa Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọctrêu ghẹomột câu:

- Hơn nửa đêm,các ngươi mặc như vậy, không sợ hùdọa người khácsao?

Hainữ nhân đềucó chút không rõ tại sao Thạch Trung Ngọc lại nói như vậy? Lẽ nào không cảm thấy mìnhcựckỳ khảái sao?Lẽ nào không cảm thấy Tiểu Tuyếtcực kỳ gợicảmsao?

- Ta kiến nghị các ngươilại đi lên hóa trang một chút.

Thạch Trung Ngọc thấyhai nữ nhân khôngminh bạch,Vì vậy lại bổ thêm một câu:

- Như vậy mới giốngHắc BạchVô Thường nha.

TuyếtSươngYênvàCơ Như Nguyệt không hẹn mà cùng trừng Thạch TrungNgọc, đồngthời mắng:

-Ngươi mớilàquỷ đấy.

Thạch Trung Ngọcha hả nởnụ cười,sau đó đi ramở cửa biệtthự:

- Chúngta đi.

Thạch Trung Ngọccònkhôngcóở trong khu biệt thự lắc lư qua, đối vớinơi nàyhết thảy đều không quá quen thuộc, nếu như hai nữ nhân này mangtheo ThạchTrung Ngọc lắclư một vòng, sau đó ném Thạch Trung Ngọc vào địa phương nào đó, ThạchTrung Ngọc thật đúnglà không biếtmìnhcó thể tìm được đường về nhà haykhông.

Ba người vừađàm luận sự tình trong trò chơi, vừađi tớicông viên.

Đitới công viên,ThạchTrungNgọctùytiệntìm một ghế ngồi xuống.

Cơ NhưNguyệt nhéoeo Thạch Trung Ngọc:

- Uy,ngươi làm cáigì vậy, khôngphải nói đira tậpthể dục sao, sao ngươinhìn thấy ghền ngồi?

- Đãđi hơn mườiphút, khôngsai biệt lắmcũng nên nghỉ ngơi một chút, cái này gọi là lao dậtkết hợp.

Thạch Trung Ngọc vô liêm sỉ nói.

Cơ Như Nguyệt thấy Thạch Trung Ngọclười nhúc nhích, vì vậy mạnh mẽômcánh tay của Thạch TrungNgọc, muốn lôi Thạch Trung Ngọc đi, Thạch Trung Ngọc mặc áo sơmingắn tay, bộ ngực vĩđại của Cơ Như Nguyệt cùng cánh tay của Thạch Trung Ngọc không ngừngma sát,làm cho Thạch Trung Ngọccó chút tâm viênýmã.

Cơ NhưNguyệt một người kéo không nhúcnhích Thạch TrungNgọc, nhìn Tuyết Sương Yên đứngở một bênxemtròvui nói:

-TiểuTuyết, tới giúpta kéo hắn đứnglên. Hanh, người này thật sự là quá lười, nóibồichúng ta đi bộ,kếtquảnhìn thấy ghế liền bất động.

Tuyết SươngYên so với Cơ NhưNguyệt thì hơixấuhổ, cóchút ngượng ngùng, nhưngkhông chịunổi Cơ Như Nguyệt khuyên bảo, chỉcó thể ôm lấy mộtcánh tay khác của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cảm giác mình sắp không được, tuybanđêm không phải rất nóng, nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn cảmthấymình dường nhưcực kỳ hừng hực, ai! Cùng mấy nhađầu này ở chung quá dễ thượng hỏa,nhất định phải tìm một cơ hội cưỡi một người trong các nàng mớiđược,bằng khôngchỉ cóthểmỗi ngày giao thiệp với Ngũ cô nương. (*tay đó mấy đạo hữu)

Hai nữ nhân cùngnhau lôi kéo, nếunhưThạch Trung Ngọc có lòng bất động, các nàng vẫnkéokhông nhúc nhích, bất quá ăn đậu hũ của người ta lâunhư vậy, cũng không thể làm cho ngườita tứcgiận a!Đối nhânxử thế phải hiểu được triânđồbáo, Thạch Trung Ngọc thuận thế đứng lên.

Hai nữ hài thấy Thạch Trung Ngọc đứng lên,rất sợ buônglỏng tay Thạch Trung Ngọc lại ngồi trở về, nên ôm cánh tay Thạch Trung Ngọc cũng khôngbuông ra,cựckỳ tựnhiên một tảmột hữuômThạch Trung Ngọc.

Tuyết Sương Yên xấu hổ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọcbị hainữ hài một tả một hữu ôm, bị cácnàng mang theo đi, bỗng nhiênxa xa,ban đêm yên tĩnh phát ra tiếng rênrỉ của nữ nhân, hai ngốc nữu tâm địa thiện lương như Tuyết Sương Yên và CơNhư Nguyệt còn không biết là chuyệngì xảy ra.

Lôi kéo Thạch Trung Ngọc nhanh chóngchạy tớibênkia, Thạch Trung Ngọcnơi nàocó thểlàmcho cácnàng thực hiện được?Hai ngốc nữu nàynghe không hiểu, nhưng hài tử trong sáng nhưThạch Trung Ngọc chẳng lẽcònnghe không hiểu.

Thấy Thạch TrungNgọc không chịuđi, Tuyết Sương Yênvội vãnói:

- Thạch Trung Ngọc, chúngta nhanh quanhìnmột chút, bên kia dường nhưcó nữnhân kêu thảm thiết.

ThạchTrung Ngọc ấp úng không biết nên giải thíchnhưthế nào,Cơ Như Nguyệt cũng cực kỳ sốt ruột,buôngThạch TrungNgọc ra nhìn Tuyết SươngYên nói:

- Tiểu Tuyết,đừng đẩy tớihắn,tự chúng ta đi.

Thạch Trung Ngọc vội vàngkéohaingười bọn họ, hai nữ hài đều vội vã đi cứu người, căn bản không đẩy Thạch Trung Ngọc, vẫn chạy tới bên kia, Thạch Trung Ngọc khôngcó biện pháp,chỉ có thể ôm hai nha đầunày vào trong ngực.

- Thạch Trung Ngọc, ngươi rốt cuộc là ý gì?Lẽnào ngươi thấychết màkhông cứu, còn không cho chúng ta đi?

Cơ Như Nguyệtcó chút nổi giận.

- Dựavào, ngốcnữu, ngườitađang đánh dã chiến, liên quan gì đến chúng ta? Pháhư chuyệntốt củangườita là rất thất đức.

Thạch Trung Ngọc không có biệnpháp, không thể làmgì khác hơnlà

nói.

Đánhdã chiến? CơNhư Nguyệt Tuyết Sương Yên suy tưhồi lâu mới phảnứng được, nhấtthờisắc mặt hai nữ hài đỏ bừng, đồng thờimay mắn, may mắncó ThạchTrung Ngọc,bằng không hai ngườichạy tới thấy cái gìkhông nên thấy thì quá xấuhổ.

Tuyết Sương Yênlậptức nhớ tới, mìnhbị Thạch Trung Ngọc ôm, dùng giọng lạnh như băngnói:

-Còn không buôngchúng tara?

Thạch Trung Ngọc không chịu rồi, tiểu nữu này cũngquá không hiền hậu?Quenbiết nhiều ngàynhư vậy, vẫn lạnh băng như thế, không phải là ômmột cáisao, sẽ không thiếulạngthịt nào.Nếunhư TuyếtSươngYên biết ThạchTrung Ngọc nghĩ gì,nhất địnhsẽ vô cùng tức giận, bốn năm đại học,ngoạitrừ đámngười Cơ Như Nguyệt, còn không có sắc mặt tốt với người khác, mình lại nấu cháocho Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc hẳn nên thoả mãn mới đúng.

Thạch Trung Ngọcở trên mông Tuyết Sương Yên bópmột cái, lúc này mới buông hai nữ hài ra, tâm lýThạch Trung Ngọc mớithăng bằng.

Tuyết Sương Yên xấuhổ trừng Thạch Trung Ngọcmột cái,bấtquá không biết vì sao,ở trước mặtCơNhư Nguyệt, nàngkhông nóigì thêm,chỉở hôngbên Thạch TrungNgọc bấm mộtcái, đau đếnThạch Trung Ngọc nhe răng trợnmắt.

Cơ NhưNguyệt kỳquái nhìn Thạch Trung Ngọc:

-Ngươi làm saovậy?

TuyếtSương Yêntâmnhảybịch bịch,rất sợ Thạch Trung Ngọc không cẩn thận nói thậtra, sẽ xấu hổ a?

ThạchTrung Ngọc đương nhiên sẽkhôngnói:

-Không cógì,bị muỗi cắn.

Cơ Như Nguyệt nghe ThạchTrung Ngọcnóinhư vậycũng khôngđể ý,

mùahècó muỗi rất bình thường, bất quá Tuyết Sương Yên lại không chịu, cho rằng Thạch Trung Ngọc mắng nànglà muỗi, lại nhéo hắnmột cái.

Ai! Thạch Trung Ngọc đáng thương, chẳng qua là lýdođơn thuần, lại vẫn bị hiểu lầm,phần eo lần nữa chịu đếntập kích.

- A...

Xaxa thanh âm độtnhiên trở nên lớn, đám người Thạch Trung Ngọc nghe được rất rõ ràng.

Sắc mặt Tuyết SươngYên đỏ bừng hỏi.

- NhưNguyệt tỷ, nàng đang nói cáigì đó?

Cơ Như Nguyệt cũng không tốt gì, sắc mặt cũng tương đối hồng nhuận:

- Talàm sao biết.

Xong, sớm biết sẽ không đi ra, hiệntại Thạch Trung Ngọccực kỳ thốngkhổ, lúc đầu haicánh taybị hainữ hài dùngbộngực cọcọ,tiểu huynh đệ đã rấtkhó chịu ngẩng đầu,hiện tạilại còn có thanh âm ngoại giới tới quấy rầy, tiểu huynh đệ của Thạch TrungNgọc đã tăng cóchút khó chịu, may mắn đêm khuya tốithui nhìn không ra cái gì.

- Nếu không, chúng tatrở về đi?

Thạch Trung Ngọc đề nghị, trong lòngquyết định,ngày maithời điểm đimua thuốc, nhất định phải mua ít thuốc thanh nhiệt, hoặc mua một búpbê hơi về,cuộc sống này quảthực không có cách nào qua, khắp nơi tràndầydụ hoặc.

Dựavào,trên người lão tử khôngcó tiền, Thạch TrungNgọc rốtcuộc nhớ tới, mình một phân tiền cũng không có, chết tiệt, búpbê hơi gì gì đó ngượclại khôngsao cả,có thể sử dụng Ngũcônương,nhưng thuốc làm saobây giờ? Ai! Ngày mai xin Cơ Như Nguyệt cho ứng chút tiền lương.

- Tiểu Tuyết, chúngta đi quanhìnmột chút có được hay không?

Cơ Như Nguyệtnhỏ giọng nói.

-A!Ah.

TuyếtSương Yên cũngbị tiếng rên rỉkia dụ hoặc, muốn đi xem xem, chỉ bất quá ngại nói.

Thạch Trung Ngọcchoáng váng, đâylàtình huống gì?Nữhài bây giờ đềucởi mở như vậysao? Không đúng, hai tiểu nữu này dường như đều 23 tuổi, không thuộc vềsau 2000,lẽ nàobởi vìbầu không khí xã hội, ngay cả9x cũngbị làm hư?

Hainữhài dườngnhư đã quên mất ThạchTrungNgọc,lặng lẽđitới nơi phát raâm thanh, ThạchTrung Ngọccười khổ một cái, cũng không thể để hai nữhài một mìnhđivề trước? Hơn nữa mìnhcòn chưa nhất định cóthể tìm được đường trở về.

Theophía sau hainữ hài,ởbên cạnhmột bồn hoanhỏ ngồi xuống,một hiện trường phát sóngtrực tiếp JAVở trướcmặt đámngười Thạch Trung Ngọc, nam đã tiếnvào trạngtháisau cùng,động tácthật nhanh, nữ cũng thét chói tai liêntục.

- Thực sựlàthế phong nhật hạ a.

Thạch Trung Ngọc cùng Cơ Như Nguyệt, Tuyết SươngYênhô hấp đều có chút dồn dập,may mắn đôi gian phu dâmphụ kiađã tiến vào cảnh giới vong ngã trong truyền thuyết,căn bản nghe không được bên cạnh phátra thanh âm.

Hai tay của Thạch TrungNgọckhông tự chủ được bao bọc lên người Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên, hai tay khôngngừngở trước ngực cácnàngxoa bóp, cựckỳmềm mại, co giãn, làm hắnkích thích không thôi,rasứcnhàonặn, làm nhũ hoa của hai nàngkhông ngừng biến hình.

TuyếtSương Yênvà Cơ Như Nguyệt mặt đỏ tới mang tai,Thạch Trung Ngọc xoa càng làm chocác nàng thở gấp liên tục, cảm giác kỳlạ khôngngừng dânglên ở trong lòng, phíadưới hìnhnhư có chất lỏng dị dạngnào đó chảy ra.

Cơ Như Nguyệt và Tuyết SươngYên đều cho rằng Thạch Trung Ngọc chỉsờ mìnhmà thôi, không cóđiđụng người kia, có chút xấu

hổ, hơn nữa tình hình bây giờ cũngkhông thểquát bảo Thạch Trung Ngọcngưng lại!

Hai người đều đang nhìnnam nhân phía trước, là một đạilão bản, rất có tiền,rất có thế lực, bị pháthiệnkhả năng liền nguy, chỉcó thể lấy tay đi ngăn cản bàn tay của Thạch Trung Ngọc, đángtiếc căn bản ngănkhông được Thạch TrungNgọc, chỉ có thể mặc cho hắn vuốtve, cảm giác này càng làm chocác nàng kích thích,hơi thở trở nên dồn dập hơn,gần như sắp rên thànhtiếng.

Quamột hồi, nam phát sinhmột tiếng ngâm nga, ngã vào trên người nữ nhân.

Thạch Trung Ngọcthầm mắng, cái thứ đồ gì, nhanhnhư vậy liền xong chuyện, hai người các ngươi làgiải quyết rồi, lãotử cùng hai tiểu nữu này làm sao bây giờ?

Cơ Như Nguyệt kéo bàn tay đặtở trước ngực mìnhra,nhỏ giọng nói:

-Chúng ta đi nhanh đi.

TuyếtSươngYên phục tòng mệnhlệnh, cũng muốn lấy bàn tay trước ngựcmìnhra,theo Cơ NhưNguyệtly khai.Thạch TrungNgọc có vếtxe đổ củaCơNhư Nguyệt,đương nhiên sẽkhôngdễ dàng buông ra như thế, hung hăng bóp một cái, Tuyết Sương Yên thấp giọng rên rỉ, phía dưới nhưnước vỡ bờ, dù sao cũng là nữ hài 23 tuổi, từ trước đến naychưahề chạmsự tình như thế,dọa Thạch Trung Ngọc giật mình.

-Ngườinào?

Nam tửđánhdãchiếnđột nhiên lớn tiếngnói.

Tiểu cô nương hung hãn

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trong lòng Thạch Trung NgọccùngCơNhư Nguyệt, Tuyết Sương Yên hơi hồihộp mộtchút, bị phát hiện?

Tuyết Sương Yên trừng ThạchTrung Ngọc mộtcái,ý kia dường như đang nói: Để cho tên sắc lang ngươixằng bậy,cái này xong rồi?

Thạch Trung Ngọc cười khổ, cái này cóthểtráchtasao?Ai biết ngươi sẽ đột nhiên gọi ra.

Nghеđược có tiếng bước chân đi tới,Thạch Trung Ngọc ngược lại không sao cả, chỉlà Tuyết SươngYên và Cơ Như Nguyệt đều khẩn trương đến không được, dường như làm chuyện gì phạmpháp.

Nam nhân kia tùy tiện mặc quần lótđitới,Cơ Như Nguyệt dùng thanh âm bé không thể nghe nói:

-Nếukhông, chúngta chạy đi?

Tuyết SươngYêngật đầu,cực kỳ ủnghộ.

Hai ngườinhanh chân chạy,Thạch Trung Ngọc cựckỳ im lặng, chỉ có thể chạy theo.

- Đứng lại,các ngươilà người nào? Lạikhông dừng,taliền báocảnh sát.

Namnhân nói.

Thạch TrungNgọc ngừng lại, khôngphải miễn phínhìn một tuồng kịchsao, có cái gì phải sợ?

Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên nghe được nam tử kia nói, chạy càng nhanh hơn, một hồi liền không còn hình bóng, Thạch Trung Ngọc bi thảm, chỉ còn lại một mình, hiện tại chạy sẽ lộ vẻ không thích hợp.

- Các ngươi là người nào?

Nam nhân hỏi lần nữa.

Thạch Trung Ngọc mặt dày nói:

- Người trong đồng đạo, ta vốn định mang theo hai tiểu nữu kia tới nơi này vận động, kết quả không nghĩ tới, vị trí bị ngươi đoạt trước rồi, các nàng xấu hổ, đi trước.

Nam nhân cười sang sảng, không thèm để ý nữ nhân của mình bị thấy hết chút nào:

- Nói sớm đi, ta còn tưởng rằng các ngươi muốn chụp hình tống tiền.

- Haha, tất cả mọi người đều ở trong khu biệt thự này, có thể thiếu tiền sao? Coi như thiếu tiền cũng không thể làm chuyện nguy hiểm như vậy a.

Thạch Trung Ngọc nói.

Thạch Trung Ngọc cũng có chút bội phục mình, con mẹ nó, ngay cả tiền mua thuốc lá cũng không có, lại còn có thể cùng người khác nói mình không thiếu tiền.

Hai người cứ nói chuyện như vậy, đương nhiên đều là một ít ô ngôn uế ngữ liên quan tới nữ nhân, ngược lại nữ nhân bị nam tử ấn trên mặt đất làm chuyện kia, sau khi mặc quần áo tử tế, cũng không quay đầu bỏ chạy, cũng không để ý Thạch Trung Ngọc và nam tử kia.

Đi qua chỗ khác nói chuyện, Thạch Trung Ngọc biết người này gọi Từ Kiệt, làm địa ốc.

Liên quan tới thân phận của Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc không có ý tứ nhiều lời, chỉ nói mình buôn bán, bán trang bị game thủ, cũng có thể xem như sinh ý thoải mái.

Nhưng TừKiệt hiểu lầm, còntưởng rằng Thạch Trung Ngọclàm sinh ý rất lớn, bấttiện tiếtlộ thân phận, thầm hạ quyết tâm, phải nịnh bợ Thạch Trung Ngọc.

- Thạch lão đệ, tasovới ngươi lớn hơn vài tuổi, ta liền kêu ngươi một tiếng Thạch lãođệ a.

Từ Kiệt nói.

- Được, Từ ca.

Thạch TrungNgọc cũng nói theo, kỳ thực không nhìn tướng mạo, Từ Kiệt này thoạtnhìnđã chừngnăm mươi tuổi,số tuổicóthể làm chacủa ThạchTrung Ngọc, hiện tạihai người lại xưng huynhgọi đệ, thật sựlà một chuyện bất khảtư nghị.

Hai ngườinói chuyện một hồi, trời cũng sắp sáng, Thạch Trung Ngọc nói:

- Từ ca,ta một đêm không ngủ, có chútmệt,trở về ngủ trước.

- Ừm,lần sau muốn nửa đêm tới đây đánh dãchiến, ta kiến nghị ngươiban ngày ngủ trước,ngươi xemta, hiện tại rất sảng khoáitinh thần, mộthồi cònphảitớicôngtyđi làma.

Từ Kiệt nói.

Haingười tạm biệt,Thạch Trung Ngọc rốt cục cóthể đi về, nhưng bi thương, khubiệtthựnày quá lớn,Thạch Trung Ngọc lạc đường, đương nhiên cũng có khả năngThạch Trung Ngọc đingang qua cửa nhà nhưng không biết, dù sao Thạch Trung Ngọc chỉnhìn cửa nhà mình một lần.

Hồi tưởng một chút, đêmhômđó thời điểm gọi Cơ Như Nguyệt đi ra ăn cơm,dường như thấyđược ngoài cửa sổ củanàng là ranh giới của khubiệt thự,bên ngoài còn có đường cao tốc, nhận rõ phương hướngdã định, tìm liềndễ dàng hơn.

Thạch Trung Ngọc vậndụng phương pháp bài trừ, cuối cùngmục tiêu xác định ở hai biệtthự gần kềnhau,Thạch Trung Ngọc cũng khôngbiếtmình rốt cuộcởbiệt thự nào.

Ngày hôm nay lúc đi ra, là đi cùng đám ngườiCơ Như Nguyệt, không có khả năng về một mình, cũng khônglưutâm chú ýrốt cuộc là cái biệt thự nào, hiện tạibi kịch.

Lúc mìnhracửa cũng không mang điện.

Ở trước cửa haibiệt thự bồihồi nửa ngày,Thạch Trung Ngọc rốt cụchạ quyết định, chọn biệt thựbên tráia.

Thạch Trung Ngọc đi qua,ấnchuông cửa, nửa ngày không cóphản ứng, Thạch Trung Ngọc biết chỉsợlà mình đi nhầm,nếu như nơi này là biệt thự của TuyếtSương Yên, khôngthể nào lâu như vậy còn khôngmởcửa, cácnàng cũng biết Thạch Trung Ngọc còn chưa trở về.

Đang chuẩn bịđi,cửa biệtthự mở.

Từ bêntrong đira một tiểu cô nương, thiếunữ này nhìn qua chỉ mười lămmười sáu tuổi, trong lúc đi dáng ngườithướt tha,đi tới gần tư thế ưunhã, phảng phất như mộtđóamân côi nở rộ, trong văn tĩnh tràn ngập phong tư, đôi mắt đẹpnhìn Thạch Trung Ngọc, lộ ra nụ cười mỹ lệ, vai khoáclụamỏngtử sắc,tócmai phất phơ, khiến nàngcực kỳ xinh đẹpmê người, trong khí lãngthầnthanh có băng thanh ngọckhiết, khí chấtmỹ lệcao quý.

Tiểucô nương dùngánh mắtnhập nhèm buồn ngủ, kỳ quái hỏi:

- Ngươi là ai?Ta làm saochưa thấy qua ngươi?

ThạchTrung Ngọc lẩm bẩm:

- Yêu nghiệt a yêu nghiệt, mới hơi lớn như vậyđã biếtcâu dẫn người, tương lai ai chịu được, ta có nên thế thiên hành đạo thu YêuNữ nàyhay không?

Tiểu cô nương thấy Thạch Trung Ngọc nửa ngàykhôngnóilời nào, liền chốngnạnh:

- Lão nương đang hỏi ngươi, ngươi không nghethấy hả?

Hônmê, Thạch TrungNgọc thật không nghĩ tới tiểucô nương mới vừa rồi dịu dàng như vậy, trong nháy mắtbiến thànhmột nữ nhân

chanhchua,bất quá thoạt nhìn...Cóchút khả ái.

- Không cóý tứ, ta là mới dọn tới,ta ở sátvách, bởi vì hai biệt thựta không phân rõ,cho nên liềntuỳ tiện gõ cửa.

Thạch Trung Ngọcgiải thích.

Thiếu nữ nghingờ nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Sát vách ở mấy đại tỷ tỷ,tabiết các nàng, ngươilàm sao lại cùng các nàng ở chung một chỗ? Ngươilà bạn trai của các nàng?

Tiểucô nươngthật sự là quá cỡi mở, bản thiếu giathừa nhận mình thực rất có mị lực, nhưng còn không đến mức là nam bằng hữucủa bốnnữ hài.

Tiểucô nương đóng cửalại:

- Ta lo lắng,ta cùng ngươi đi qua, nếu như ngươi dámgạt ta, ngươi liền chết chắc,ta nhất định để mẹ ta tìmngườigiết ngươi.

ThạchTrung Ngọc bĩumôikhinh thường, giết ta?Códễ dàng như vậy sao? Bấtquá Thạch Trung Ngọc không muốnsođo với tiểu cô nương.

-Tiểu muội muội, ngươi tên là gì?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

- Ai là tiểu muội muội của ngươi?

Tiểucô nương nói:

- Ngươi cũng đã là đại thúc,còn gọita tiểu muội muội, ngươi mất mặt hay khônghả?Ta gọi Dương Tử, ngươi đừng kêu loạn.

- Dương tử? NgườiNhật Bản?

Thạch Trung Ngọc hỏi,Thạch TrungNgọc đốivới tiểunha đầugọi mình đạithúc có chút buồn bực, bất quácũng không tiện nói thêm cái gì, cũng không thể chấp nhặt tiểu nha đầu a?

- Ngươi mới là người Nhật Bản, cảnhà ngươiđều là người Nhật

Bản.

DươngTử đáThạch Trung Ngọcmột cước, tiếp tục nói:

- Talà Dươngtrongthụ dương, Tử trong màu tím, đồ ngu.

Ta yêu ngươi chết mất

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc không khỏilệrơiđầy mặt, trong khu biệt thự này đều là người nàoa, vừamới gặp phải một đạithúc đánh dã chiến, cùngmình xưnghuynh gọi đệ, hiệntại lại gặpmột tiểu cô nương hung hãn cùng mình tuổitácchênh lệch khôngđến támtuổi gọi đại thúc,lẽ nào ta thựcnhìn già như vậy sao?Tamới 23tuổimà thôi.

Thạch Trung Ngọccũng không dám cùng DươngTửnói thêm nữa,rất sợ nànglại nói lời nói hung hãn gì.

Ấn chuông biệtthựcủa Tuyết Sương Yên, rất nhanh, Cơ Như Nguyệtmởcửa, nhìnthấy Thạch Trung Ngọc, ngaylập tức hỏi.

- Ngươi làm sao hiệntạimới về? Lão gia hỏa Từ Kiệt kia khônglàm gì ngươichứ?

Thạch Trung Ngọc còn chưa lên tiếng, Dương Tử liền đẩyThạch Trung Ngọc ra:

-Ngươi tránhra một chút.

- Như Nguyệt tỷ, tạisao ngườinàyở đây? Hắncũng không phải người tốt gì, các ngươi phải chúý một chút a.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc bi kịch,ta làm sao lại không phải người tốt?

Cơ Như Nguyệt dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn Thạch Trung Ngọc, lẽnào hắn làm gìvớiDương Tử?Không đến mứca! Thế nhưng nghĩ đến sự tình hắnsờ ngực mình,sắc mặt nhất thời đỏ bừng,Thạch TrungNgọc cùng Dương Tửđi vàonhà.

Sau khi Tuyết Sương Yên trở về cũng không cóngủ, Hướng Lâmvà HướngLam cũng đira,các nàng rốt cục cũngthành công chen vào trămngười đứngđầu,đi ra ăn bữa khuya, pháthiện Tuyết Sương

Yên,CơNhư Nguyệt, Thạch Trung Ngọc đều biếnmất,bởivì sự tình lần trước, cũng khôngquá lưu ý,thẳngđến các nàng kiểm tracẩn thận từng gian phòng, cũng không có phát hiện ba người kia, lúc nàymới khẩn trương.

Rất nhanh,Cơ NhưNguyệtvà TuyếtSương Yênđềuđỏ mặt trởvề, HướngLâm bát quái lậptức hỏi nguyên nhân,Cơ Như Nguyệt không thể làmgì khác hơnlà nóitình hình thực tế, chỉ bỏ qua sự tình mình bị sờ ngực, màTuyết SươngYên bị sờ ngực, nàngcũng khôngbiết.

Mấy nữ hài đangởtrongphòngxem ti vi, chờThạch Trung Ngọc trở về.

Thật vất vả trởvề, Cơ Như Nguyệt đimởcửa, đương nhiên cácnàng cũng vểnh tai ngheđược quá trìnhnói chuyện.

Thạch Trung Ngọc đi tới phòng khách, Hướng Lâm lại hỏi:

- Ngươi sẽ không làmgì với Dương Tử chứ?

Tuyết Sương Yên do dự mộtchút, nói một câu làm cho ThạchTrung Ngọc hộc máu:

- Dương Tử còn nhỏ,ngươi không nên xằng bậy với người ta.

Thạch TrungNgọc cười khổ, lẽ nào tathực không giống ngườitốt nhưthế sao? Khôngthể làmgì khácơnlàgiải thích một chút:

- Ta chỉ là lúc trở lại, khôngbiết nhà nào, nhấn chuông nhầm mà thôi.

- Cắt.

Dương Tử bĩu môi:

- Mới vừarồi còn nói ta tự an ủi.

ThạchTrung Ngọc mặtđầy mồhôi, chuyệnnàylàsao, chứngkiếnánh mắt bốnnữhài nhìn mìnhtrở nên băng lãnh, ThạchTrung Ngọc vội vàng giải thích:

- Đừngnghe nha đầu kianóilung tung, nàng nóinàng gọi Dương Tử,

ta nghe không rõ, còn tưởng rằng là dương tử, liền hỏi nàng một câu, có phải người NhậtBảnhaykhông,sau đó nàng nói tùm lum lên...

Trải qua Thạch Trung Ngọc giải thích, mấy nữnhân rốt cục buông tha Thạch TrungNgọc, bất quá Dương Tử cũngcó chút quá đáng a! Tuycác nàngcũng biết nhađầu DươngTử kia thường thường nói bậy, cùngnhững nữ hài như mình nói mộtchút ngược lại khôngcó gì quan trọng, nhưng cùngnam nhânnói như vậy,liền có chútkhông thích hợp?

Cùng mấynữ hàihàn huyên một hồi, ThạchTrung Ngọc có chút khôngchống nổi,mí mắt đánh nhau, đitrở về ngủrồi.

Ngủmột giấc tỉnhlại,đã hai giờ chiều, ThạchTrung Ngọc rờigiường, mấy nữ hài cũng khôngở trong phòng khách,đoánchừng làcòn đang ngủ! DươngTử phỏng chừng cũng trởvề, sắc mặt Thạch Trung Ngọcphát khổ, lật nhàbếp ba lần, đồănthừa cơm thừagì cũng khôngtìm được.

Thuốc cũng hết, ai! Trong cuộc sống thống khổ lớnnhấtcùng lắm cũngchỉ nhưthế nàymà thôi.

Tìmtrang giấy, cùng một lon trà còn chưa mở bao.

Lấyra mộtítlá trà,cuốn lại, chấp nhận hútcáinàyđi.

Mùi vị quá kém, bấtquá so với quấtlá cây thì tốt hơn nhiềulắm. Nghe nói cóchút ngưu nhân thời điểm không có thuốc hút,dĩ nhiên có thể cường hãn đếnhút vụn gỗ.

Mở ti vi, đang chiếu phimhoạt hình Ultraman.

Ultraman Tập 1, Thạch TrungNgọc khôngkhỏi ai thán, đầunăm nay, áp lực lớn a, ngay cả Ultraman cũng hưhỏng, dĩ nhiêncùng quáithúdỡ nhà chơi, còn buồn bực là, Ultraman này khôngcó kế thừa phẩm chất tốt đẹp củacác tiền bối đi bảo hộ phòng ở còn chưa tính, ngược lại dưỡng thành tậpquán bất lương của các Ult ramantrước, đènđỏ không sáng, quái thú bất tử.

Quên đi, coi như ônlại tuổi thơ.

Xemhaitập, Tuyết Sương Yên rốt cục rời giường, chứngkiến Thạch Trung Ngọc xemUltraman, không khỏibuột miệng cười.

ThạchTrungNgọcnghe được tiếng cười, nhìnlại, nhìn thấy Tuyết SươngYên, Thạch Trung Ngọc giống như nhìn thấy thân nhân, tiến lên nắmtayTuyếtSương Yên thật chặc.

Tuyết Sương Yên xấu hổ cúi đầu, hai ngày này cùng Thạch Trung Ngọc xảy ra không ít sự tình mậpmờ, đang do dựcó muốnanbài hắn đến địa phươngkhác hay không,không nghĩ tớihắn dĩ nhiên banngàyban mặt, liềndámcầm tay mình.

- Đói chết ta, TiểuTuyết, giúpta làm ítđồ ăn đi.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc đaukhổ nói.

À? Tuyết Sương Yên không nghĩtới Thạch Trung Ngọc là đói điên rồi mớinắm tay mình, hiểu lầm ý của hắn, nhất thờisắc mặt đỏ bừng, đồng thời hung hăng đạp hắn một cước:

- Chính mình đikiếm, đừng tớiphiền ta.

TuyếtSương Yên đỏ mặt lạichạy lên lầu, bỗng nhiên ngửi được mùi vị gì, có chút khét, khônggiống như là thuốc lá bình thường Thạch TrungNgọc hút:

-Ngươi đốt cáigìvậy?

- Không có thuốc, talại không có tiền mua, cho nên cuốn chút látrà rút.

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng nói.

Tuyết Sương Yên chứngkiến lon trà trên bàn, hung hăng trợn mắt nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Ngươi biết, ngươicuốnlá trà kiagiátrị hơnhai vạn không? Ta cũng không cam lòng mở, ngươi ngược lại tốt, cầmlàm thuốc hút.

Cáinày ThạchTrung Ngọcthực sự ngượng ngùng, hắnthựckhông nghĩ tới một lontrà nho nhỏ giá trị hơn haivạn.

-Vậychờtacótiền, ta bồi ngươi một lon.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Quên đi, trà sớm muộn gì cũng phải cầnra uống, coi như là ngươi uống mộtít đi.

Tuyết SươngYên lại lấy ra 100 đồng nói:

- Đây là tiền lương trước dự chi cho ngươi, ngươi cầm đi mua thuốc!Đừng tai họa lá trà củata.

ThạchTrung Ngọc cầmtiền, mạnhmẽ ôm Tuyết Sương Yên hônmột cái:

- Tiểu Tuyết, tayêu ngươichết mất.

Nói xong Thạch Trung Ngọc liềnchạy ra ngoài,chỉ để lạiTuyết Sương Yênđỏbừng cả khuôn mặt.

Rakhỏi biệtthự, Thạch TrungNgọc nhìn 100 tệtrong tay mình, không biết vì sao, dườngnhưcó một loại cảmgiác biến thànhtiểu bạch kiểm.

Một lát sau, ThạchTrungNgọc ngậm thuốc látrởvề, mấy nữhài cũng rời giường, mới vừachuẩn bị xong thứcăn.

Thạch Trung Ngọc dậptắt tàn thuốc trong miệngcùngcác cô nương ăn cơm.

Trên bàn cơm không cólời gì, ăn xong rồitrởvề phòng của mình, hômnay thờigiantròchơicòn chưa dùng hết, không thể lãng phí.

Miêu Yêu

DTV-EBOOK.COM.VN

Tiến vào du hí, Thạch Trung Ngọc ra khỏi phòng huấnluyện, lão đầu Tiếu Khắc kiaquả nhiên đangbị một đám người vây quanh, người xếphàng chuyển chức thật đúng làkhông phải nhiềubình thường.

Bất quá ThạchTrung Ngọc đã chuyểnchức xong, không đểý những thứ này.

Thôn trưởng còn giao cho mình một nhiệm vụ, đi gặp thành chủ, nói rõ tình huốngmột chút.

Thạch Trung Ngọc cùngngười hỏi thăm Thành Chủ Phủ đi như thế nào.

ĐitớiThành Chủ Phủ,hộ vệngăn cản Thạch Trung Ngọc.

-Nơi nàylà Thành Chủ Phủ, người rảnh rỗi chớ vào.

Hộvệ nói.

-Ta là ngườiđược Thôn trưởng Tân Thủ Thôn số 1949 phái tới, hắn bảo ta nói chút chuyện cho thành chủ.

Thạch Trung Ngọc lấyra phongthư giới thiệu mà Thôn trưởng cho hắn nói.

Hộ vệ nhìn thấythưgiới thiệu, cũng không để ý thậtgiả, liền đi vào thông báo.

Rất nhanh, hộ vệ đi ra, mangtheoThạch Trung Ngọc tiếnvào.

Tiếu Sơn: Chức nghiệp Bạch Hổ thành thànhchủ, đẳng cấp??? HP???

Ai, lạilà một ngưu nhân, giốngnhưlão nhânTiếuKhắckia.

- Ngươi tên Hinh Vũ Chi Thạch phải không? Ta nghe đệ đệ ta nhắc qua ngươi.

Tiếu Sơn cười nói.

- Đệ đệ ngươi? Aivậy?

Thạch Trung Ngọc không hiểu.

- Tiếu Khắc, Tổng GiáoĐầu Chiến Sĩ hiệphội, ngươisẽ không quên chứ?

TiếuSơn nói.

Dựa vào, ta nói bọnhọ làm sao đều họ Tiếu, nguyên lai l àhuynh đệ. Trách không đượclão gia hỏa Tiếu Khắc kia lớn lối như vậy, thì ra ngườita cóhậu đài, ca ca là thành chủ, thân đệ đệ của thổ Hoàng Đế, vậy cònkhông Ngưu?

ThạchTrung Ngọc cũng khôngnhiều lời,giao cho TiếuSơn thư của Thôn trưởng.

Tiếu Sơn nhìn xong, sắc mặtcó chút khócoi,Thạch TrungNgọchỏi.

- Ngươilàm sao vậy? Có gìcần ta giúp mộttay không?

Thạch TrungNgọc cảm giáclâng lâng,cái này có thể lànhiệmvụ liên hoàn.

Tiếu Sơngật đầu nói:

- Kỳthựckhông chỉngoạiô Tân Thủ Thôn kia, ngay cả phụ cậnChủ thành củachúng ta tình huống cũngcó chútương tự, có thể làm phiền ngươi thayta điều tra một chút haykhông?

- Làm sao điều tra?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Miêu Yêuở thànhtây, nghe nói cũng có thể CuồngHóa sau khibị chặt đứt đuôi, bấtquá Miêu Yêu nàysaukhi bịchặt đứt đuôi, Cuồng Hóa giốngnhư Ác Lang, ngươiphải cẩn thậnmột chút. Phiền phức

mang100 cái đuôimèo về chota.

Tiếu Sơn nói.

-Được, ta rất nhanhsẽtrởvề.

Thạch Trung Ngọc nói.

Mua chút dược tề, liền xuất phát về phía thành tây,Thạch Trung Ngọc lòng đau nhức, dượctề khu Chủ thành sovới TânThủThôn đắt gấpđôi, sớmbiếtta liền toàn bộđầutư mua thuốc,bây giờ có thể kiếm một món tiền lớn rồi.

Trên đườngđi thành tây, đi ngang qua phòng đấu giá, Thạch Trung Ngọc nghĩ thầm, trong túi đồ mình còn có một bộHôiLangsáo trang Thanh Đồngcấp, cùng một kiện trang bị Bạch Ngân Thổ Cẩu giáp, thừa dịp hiện tại đẳng cấp mọi người vẫn không tính rấtcao, bánđi a! Bằng không về sausẽ không đáng giá.

Đi vào phòngđấu giá,nơiđây dĩ nhiên là người đôngnghìn nghịt, người bán không phải rất nhiều, nhưng người mua đồ thì cựckỳ nhiều,Thạch Trung Ngọc đứng xếp hàng, phía trước chỉ cómấy ngườimà thôi, Thạch Trung Ngọccũng không vội.

Nhìnquytắc phòng đấugiá một chút, mua đồ cầnphảimua vévàocửa tiếnvào trong sân, sauđó xuất hiện thương phẩm, mỗingười ra giá, người trả giá cao thì được, bấtquá bởi vì nơi này là duhí, cùng phòngđấu giá trong thựctếcóchút khác biệt, tronghiện thựcngươi khôngcó tiền, ngươi cũng cóthểkêu giá cao, sauđónhờ bằng hữu đưa tiền tới.

Nơi đây thì không được, nếunhư trongtúi đồcủa ngươichỉcómột kim tệ,ngươi muốn kêuhai kim tệ cũngkếu không được.

Đến phiên Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc trước tiên đưa trang bịBạch Ngân cho tiểu cô nương phụcvụ,tiểu cô nương này kém chút thất thanh kêu sợ hãi, ngày nàythuvô số đồ trắng,ngẫu nhiên mới có thểthấy được Thanh Đồng, Bạch Ngân vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Thạch Trung Ngọc còn khôngchonàng tỉnh hồn, lạilấy ra một bộ Thanh Đồng sáo trang,tiểucô nương phát điên, cái này đềulàthứ tốt

a, nhất là sáo trang, tuy nóichỉ là Thanh Đồng, nhưng bâygiờ trang b ị Thanh Đồng cũng đáng tiền, chớnói chi là Thanh Đồng sáo tra ng.

-Tiên sinh, xinhỏi, ngươi định địnhgiá cho những trang bị này bao nhiêu?

Tiểu cô nương nói.

- ThổCẩu giáp 1 kim tệ! Hôi Lang sáo trang, trọn bộbánra5kimtệ.

ThạchTrung Ngọc nói.

Ngược lại đây làthứ tốt, khẳng định không chỉ giá tiền này,cùng lắm thì lưu phách, hơn nữa hiện tại đã không phải ở TânThủ Thôn nho nhỏ,mà là đi tới đại thành thị, kẻ có tiền cònrất nhiều.

Đồ đạcđặt ở phòng đấu giá,Thạch TrungNgọc cũngkhông sốtruột, nơi này là duhí, không phải hiện thực,rất nhiều chuyện khôngcần phiền phức như vậy,sau khi đấu giá chấm dứt,phòng đấugiá trích phần trăm, tiền còn lạisẽtự độngxuất hiệnở trong túi đồ của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc ra khỏi cửa tây, nơi đây đã có khôngít ngườigiết quái, người ngược lạikhông nhiều lắm, Thạch Trung Ngọc cũng gia nhập đoànngười, đánh chếtMiêu Yêu.

Miêu Yêu,cấp 14, quáivật phổ thông, HP 2000.

Thạch Trung Ngọclà ngưu nhâncông kích siêu cao, cực kỳ phong cách, trongđám người, Pháp Sư phátra thươngtổn cao nhất cũng khôngthể đánh đồng với Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nhưcắt rau chém dưa, ngược sátMiêu Yêu, chỉlà tuy phòng ngự của Miêu Yêu khônglớn, nhưng mẫntiệp đủ cao, Thạch Trung Ngọc cũng thường thường trúng chiêu, điều này làm cho Thạch Trung Ngọccó chútbuồnbực.

Giếtchết năm con Miêu Yêu, cũng không còn thấyMiêu Yêurơi xuốngđuôi, Thạch Trung Ngọc chỉ có thểở thời điểm Miêu Yêu hết máu chặt đứt đuôi, MiêuYêu mớivừa CuồngHóađã bị Thạch Trung Ngọc miểu sát.

Người chơichung quanh nhìn thấy Thạch Trung Ngọccó thểđuôi chặt đứt Miêu Yêu, đềuhọc theo,nhưng bọn họ không có thựclực mạnhmẽ nhưThạch Trung Ngọc, Miêu Yêu Cuồng Hóa, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, sau khi Miêu Yêu Cuồng Hóa gặp người liền giết.

Hơn mười Miêu YêuCuồng Hóa, xung quanhthực sự là vôcùng thê thảm, từngcổthi thể ngã xuống, tình hình chiến đấu thảm liệt.

Khuvựcnày nguyên bản chỉcó ba khoảng mươi người, bâygiờchỉ còn Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc cũng không khả năng giết chết nhiều Miêu Yêu như vậy, một hai con còn có thể đối phó, nhiềuliềnchơi xong,chỉ bấtquá thờiđiểm Thạch Trung Ngọc nhìn thấy có rất nhiều người động thủ chặt đứt cái đuôi Miêu Yêu đã bỏ chạy.

MiêuYêu ngưng Cuồng Hóa, tiến vào trạng thái suy yếu, Thạch Trung Ngọcđương nhiên trở về, thu hoạchmột phen thậtto, Miêu Yêuhưnhược vốn không chịu nổi, hơn nữađều làmộtít tànhuyết, Thạch Trung Ngọccơhồlà hai ba đao một cái,ung dung giết chết hơn mười Miêu Yêu,nhặt lên đuôimèotrên đất.

Lúc này có người chơi đi ngang qua, nhìn thấy mười mấythi thể nằmdưới đất, chỉ có mộtngười đứng, người mặc sáo trang màu xám tro cực kỳ bắt mắt, lập tứcchụp ảnh, đây chínhlàtin hot a, phóng tớidiễn đàn, tuyệtđối có thể gây nên oanh động?

300 kim tệ

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Cũng không lâu lắm, Thạch Trung Ngọc rốt cục gópnhặt được 100 cái đuôimèo, ThạchTrung Ngọc không biếtnói gì, cấp10 thăng cấp 11 sovới cấp9 thăng cấp10 dễ dàng hơn rất nhiều, giếthơn 100 con Miêu Yêu dĩ nhiên làm cho Thạch Trung Ngọc lêntới cấp 11.

Đương nhiên, hơn 100 con Miêu Yêu này khôngcókhả năng cókinh nghiệm cao như vậy, chủyếulà Thạch Trung Ngọcở Tân Thủ Thôn, một người đơn thông phó bản, kinhnghiệm đươngnhiênsẽ khôngít, huốnghồcòn có hai Boss.

Không kịp chờ đợithêm năm điểmthuộc tính tựdovào sứcmạnh, Thạch Trung Ngọc lập tức trở về Phủ Thành Chủ giao nhiệm vụ.

Lần này tới Phủ Thành Chủ, hộ vệ cửa không có ngăn cản, nhưng làbởi vì thành chủbáo trước bọnhắn.

Tìmđược quản gia, cùng quảngia nói tình huống, quảngia liền dẫn Thạch Trung Ngọcđi thư phòng.

Tiếu Sơn đangởtrongthư phòng làm việc.

Thạch Trung Ngọc lấy ra100 cái đuôi Miêu Yêu.

- Thiếu hiệpquả nhiên dũng mãnh không gì sánh được, mới một lát đã giết nhiều Miêu Yêu như vậy, thật sự là bội phục.

TiếuSơncười nói.

- Nơi nào, nơi nào, Thành Chủ Đại Nhân một ngày trăm công ngàn việc,lại cònđể loại chuyện nhỏ nàyở trong lòng,quả thật là phúc phận của bách tính.

Thạch Trung Ngọcvuốt mông ngựa nói.

Tiếu Sơn cũng đủ vô sỉ, việc nhânđức khôngnhườngainói:

- Ai! Ăn lộc vua, phải giúp vualo liệu, ta thân làthành chủ một phương, há cóthể không vì bách tính làm việc? Thánh Hiềntừng viết: Trước lonỗi lo của thiên hạ, vui sau niềm vui của thiên hạ,bỉ nhân bất quálà noi theo mà thôi, làmcho quân chê cười. Ngược lại là hiền đệ, không một quan nửa chức,nhưngvì bách tính bận rộn như vậy, thật sựlàkhiếntạihạ thẹn thùng.

-Sao dám, sao dám, Tiếu Khắc làsư phụcủa ta, ngài là huynh trưởng của thầy ta,cái bối phận này không thể loạn, gọi một tiếng hiền chấtlàđược.

Thạch Trung Ngọcvừa cườivừa nói, trong lòng thầm mắng:

- Con mẹ nó, nói nhảmnhiều như vậy, nhanh quest thưởng cho lão tử a.

- Ai! Tacùng với Tiếu Khắcthuở nhỏphụ mẫuđềumất, tục ngữ nói, huynh trưởng nhưcha, mấynăm nay, Tiếu Khắcđể chota quantâm không ít,về sau ngươi cần phải tốt vớisư phụ ngươi một chút mới được.

Tiếu Sơn thở dài nói.

Móa, gia súca,gặp qua khôngbiết xấu hổ, chưa từng thấy qua người khôngbiết xấuhổ như vậy, mẹkiếp, lão tửtựhạ thân phận, nói là chất tử của ngươi, là cho ngươi mặt mũi,nhưthế một hồi, ngươi liền hạ lão tửxuốngthành tôn tửcủa ngươi,lãotạp mao, thật không phải thứ gì.

Lãotử nóinhiều lời trái lương tâm như vậy,còn không phải muốn ngươi cho ta chút thứtốt, conmẹ nó,hiện tại quest thưởng còn chưa tới tay, Thạch Trung Ngọc đương nhiênsẽ không ngốc đến xíchmích với Tiếu Sơn, cười khan vài câu.

Hai người hàn huyên nửa ngày,Thạch Trung Ngọc rốt cục không nhịn nổi:

- Cáinày, đại bá, ngươi còn rất nhiềusự tình phảibận rộn a? Ta sẽ không quấy rầy nhiều.

- Vậy được, ngươi đitrước đi, có rảnhrỗiđến thăm ta.

Tiếu Sơnvừa cười vừanói.

Ai, Thạch Trung Ngọcthở dài, talà một người kín đáo, ngươi lại buộcta trắng ra, ta cũng khôngcòn biệnpháp:

-Không biếtlấy được đuôi Miêu Yêu, bênnàyban thưởng là cái gìạ?

-Ôi chao!

TiếuSơn vỗótmột cái:

- Hiền chất, ngươi xem ta người này, niên kỷlớn rồi, đầuóchay lẫn lộn, ngươi không đề cập tới ta cũng quên.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc chẳng đáng, thậtquên sao? Sao thịt trên mặtngươico quắp như vậy? Thoạt nhìn dường nhưcố gắng nhịnđau lòng.

- Quản gia, đivàomột chút.

Tiếu Sơngọi quản gia tới nói:

- Mang theo hiền chất đikhố phòng lấy ba kim tệ.

Đây là thật sao? Đâysẽ không phải thật a? Đâylà thật sao?

Thạch Trung Ngọcmở to haimắtnhìn, lão tử mất nửa ngày nước bọt, ngươi cho ta ba kim tệ?Lẽnào ngươi khôngbiết trong Bạch Hổ thànhcái gì cũng đắt? Ba kimtệcó thể mua đượccáigì? Đồtrắng cũng bán được 5kimtệ.

TiếuSơnbịánh mắtcủa Thạch Trung Ngọcnhìn đến tâm lýnao nao, ánhmắt quản giacũng có chút quái dị,dường như đang nói:Lão gia, ta biết ngài keo kiệt, nhưng ngài cũng không thể keo thành như

vậy a, ngài cho Đại tiểu thư tiền tiêu vặt, mỗitháng cũng cómấy vạn kimtệ, ngài luôn mồm gọi hắn hiền chất, mớicho ba kim tệ?

- Đại bá, ngài cái này coi nhưkhông hiềnhậu,ta mệt đến chết đi sống lại giúp ngài làm chuyện này, mớicho tabakim tệ, ngươi nỡ lòngnào a.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc chính trực nói.

TiếuSơncũng có chút hối hận,đối với Thạch Trung Ngọc hắnvẫn tương đối thuận mắt,dùsaođệđệ Tiếu Khắc mình từ mười năm trướcsau sự kiện kia, đãkhôngthu một đồ đệ, bây giờchừng mười năm đại đệtử khai sơn tới, về tình về lý hắncũngnênchiếu cố mới đúng, hơn nữa tiểutử này cònrất biết nói chuyện, mới vừa rồi cùng nhau vỗmông ngựađể bản thân thật thoải mái.

Còn cho ba kim tệ, đó bất quá là nói quen miệngmà thôi, tốt xấu gì hắncũng làmộtvị thành chủ, bình thường tiếp xúc người cùngsựvật đềucao quý, ThạchTrung Ngọc ănmặc rách rưới, theo bản năng bị hắn tínhvào nghề "ăn mày", choăn mày ba kim tệ,đã cực kỳ hào sảng.

Nếu như Thạch Trung Ngọc biết Hôi Lang sáo trang của mìnhở trong mắt đốiphươnglày phục khất cái, không biệtsẽ cảm tưởng như thế nào, ở giữa người chơi, cóthể dùng đếnsáo trang cóbao nhiêungười, chớnói chilà Thanh Đồng sáo trang.

Bất quáở Bạch Hổ thành, còn mặc Thanh Đồng sáo trang, quả thật có chút xấu hổ, đều đãchuyển chức,còn ănmặc như trước kia, thật sự là không có ý gì,chỉ là hiện tại Thạch Trung Ngọc khôngcólấy được quần áo tốta.

- Cái gìbakimtệ, ngươi nghe lầm, ta là nói300 kim tệ.

Tiếu Sơn giả bộhồ đồnói.

300 kim tệ? ThạchTrung Ngọc vốnnghĩ chohơnmườihai mươi kim tệđã rấttốt,không nghĩtới trực tiếp cho 300 cái, phảibiết rằng những Boss ở TânThủ Thôn, mỗi cái mới cho Thạch Trung Ngọc một kim tệ mà thôi, nơi nàylà BạchHổ thành, giá hàng đắt, thành chủ tự mình tuyên bố nhiệm vụ, kim tệđương nhiên sẽ không t

hấp.

Nếu như làở Tân Thủ Thôn, một nhiệmvụ cho ba kimtệ, Thạch Tr ung Ngọc sẽ cao hứngngủ không yên, thế nhưng ở Bạch Hổ thành, mặc dù ba kim tệ không coi là nhiềulắm, nhưng giá thị trường trước mắtcũng không đến mứcquá ít, chẳng qua là có chút bất mãn mà thôi.

Không nghĩ tới a khôngnghĩ tới, phát đại tài.

Thấy Thạch Trung Ngọc khôngnói lời nào, Tiếu Sơn cho rằngThạch Trung Ngọc còn đang vìsựtình mới vừa rồi tứcgiận, vì vậy nói:

-Đúng rồi,quảngia, ngươi lạiđi thương khố chọncho chấttửta bộ quần áo.

Sauđó nhìnThạch Trung Ngọc nói:

- Hiền chất, không phải bá bá nói ngươi, tuy nam nhân chúng ta không để bụng ăn mặc đẹpnhưthế nào, nhưng ít ra cũng phải chỉnh chu một chút, đại bá làm chủ cho ngươi,giúp ngươi chọn bộ quần áo,y phụcnày cầm đi vứt đi.

Bạch Ngân sáo trang

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc quảthực muốnđiên rồi, lão thiên gia,ta yêu ngươichết mất, ngươilàm saocó thể tốt với ta như vậy,không chỉ cho ta 300kimtệ, còn đưa ta một bộtrang bị.

Hấpta hấp tấp theoquảngia lấy300kim tệ,sau đó lại cùngquản gia đến thươngkhố.

Quản gia:

- Hinh Vũ Chi Thạch,cấp bậc của ngươi thật sự quáthấp,mới cấp 11,trang bị thích hợpngươithật quá ít, chính ngươi đi vàochọnđi, thế nhưng ngươichỉcó thể cầm trang bị thíchhợpngươi mặc, hơn nữa chỉcó thể cầm một bộ.

Thạch Trung Ngọc gật đầu,bất quá trong lòng vẫncòncóchút tiếc nuối,nếu như khôngphải hạn chế cầm một bộ tốtbiết baonhiêu? Dù sao cũng là thành chủ cấtdấu nha, một bộ Thầnkhí thì thôi, nhưng một bộ Tiên khí cầnphải có chứ? Thựcsự không được,Ám Kim cũng có thể được thông qua,bất quáThạch Trung Ngọcbiết, khôngkhả năng có trang bị Ám Kim cấp 11, ngaycả trang bị Hoàng Kim cũng dường nhưkhông quá hiện thực.

Thạch Trung Ngọcđivào thương khố, lậtxemkhắp nơi,quả nhiên khôngcó Thần khí, Tiên khí cũng chỉ có mộtkiện mà thôi, ÁmKim khôngphảirất nhiều, HoàngKim ngượclại có khôngít, trang bịBạch Ngân thì khắp nơi trên đất, ThanhĐồngvàbạch bản thì khôngcó, đoán chừng là thành chủ chướng mắt.

ThạchTrungNgọckhôngkhỏi ai thán, nếunhư có thể cầmhết đibán, thậtlàtốt biết bao, đời nàysợ rằng cũngkhông cần buồn.

Chưatừbỏ ý định đixem trang bị HoàngKim,cấpthấp nhất cũnglà trang bị cấp 20, căn bản không cótrangbị Hoàng Kim thíchhợp Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc chỉ có thểbất đắc dĩ tuyển chọn trang bị Bạch Ngân,bất quá đầu năm nay,có trangbịBạch Ngân

đều là ngưu nhân, huống chi toàn thân đều là trangbịBạch Ngân?

Lật nhìnhồi lâu, chọn trúngmột bộ Bạch Ngânsáo trang.

Phong Nhuệmũ giáp:trang bị Bạch Ngân (hoàng sắc),lựcphòng ngự: 35-42, lực công kích tăng 100, lực lượng tăng7. Đẳngcấp trangbị cấp10,trang bị chức nghiệp: chức nghiệphệ Chiến Sĩ.

Phong Nhuệ hộ giáp: trang bị BạchNgân, lực phòngngự: 46- 53, lực công kích tăng 100, lựclượng tăng 10. Đẳng cấptrang bị cấp 10, trang bị chức nghiệp: chức nghiệp hệChiến Sĩ.

Phong Nhuệcổ tay: trang bị Bạch Ngân, lực phòng ngự: 30- 38, lực công kích tăng 100, lực lượng tăng 8. Đẳng cấp trang bịcấp 10, trang bị chứcnghiệp:chứcnghiệp hệ Chiến Sĩ.

Phong Nhuệ hộ thối: trang bị Bạch Ngân,lựcphòng ngự: 40- 51, lực công kíchtăng 100, lực lượng tăng10. Đẳng cấp trang bị cấp10, trangbị chức nghiệp: chức nghiệp hệ Chiến Sĩ.

Phong Nhuệ chiến ngoa: trang bị Bạch Ngân, lực phòng ngự: 31 - 39, lực công kích tăng 100, lực lượng tăng 9. Đẳng cấp trangbị cấp 10, trang bị chứcnghiệp: chức nghiệphệ Chiến Sĩ.

Phong Nhuệchiến đao: trangbị Bạch Ngân, lực côngkích 47- 58,lực lượngtăng15, lực công kích tăng 15%, đẳngcấp trangbị cấp 10, trang bịchứcnghiệp:chức nghiệphệ Chiến Sĩ.

Thuộctính sáo trang: Lực côngkích tăng200, lực phòng ngựtăng 150,lực lượng tăng 20.

Kỹ năng mang theo: ĐaoQuang KiếmẢnh, để chotrong phạm vi10 métxung quanh, công kích mục tiêuđối địch thương tổn 130%,tiêu haoMP 50,thời gian cold-down 60giây.

Khôngđược, Thạch Trung Ngọccảmgiác mình tiếptục nhưvậy nữa thật muốn điên rồi, cái lựccông kích này quá cường hãn, nếu như mặc bộ trangbịnày vào, lực côngkích nhất địnhcóthể đạt được một con số kinh khủng,lúc này giết quái sẽ ungdung bao nhiêu a, vội vã không kịp mặc vào bộ trangbị này, Thạch Trung Ngọc ngay lậptức muốnđi tìmquái thử xem.

Nhẫnvàhạng liên Thạch Trung Ngọc đãcó, hơn nữađều là Bạch Ngân, tuy trong kho hàng củaphủthànhchủcóthuộctính cao hơn của Thạch TrungNgọc, thếnhưng đẳng cấp của Thạch Trung Ngọc lại không đạt đượctiêu chuẩn, mặc dù nhẫncó thể mang hai cái, nhưng Thạch Trung Ngọcphiền muộn,còncó thể lấy thêm một cái nhẫn, mấu chốt là đẳng cấpcủa mình quá thấp.

Trong kho hàng chiếc nhẫn cấpbậc thấp nhất là cấp 12, hiện tại Thạch Trung Ngọc sắp hận chết mình, bởi vì thiếu mộtcấp, bớt lấy một món trang bị BạchNgân.

Trang bị xong,Thạch Trung Ngọctheolão quản gia đi thư phòng của TiếuSơn mộtchuyến, chào hỏi rời đi.

- Hiền chất,như vậy thoạt nhìntốthơn nhiềunha, thế nào, đối với bộ quần áo này có hài lòng không?

Tiếu Sơnvui vẻnói.

- Thoả mãn, thoả mãn, tươngđốithoả mãn.

Thạch TrungNgọc vội vàng nói.

Thạch Trung Ngọc còn chưa tin,trong trò chơi này còn ai cóthể so sánh với hắn,có nhiều trang bịBạch Ngân nhưvậy,coinhư người kia vận khítốt lật trời,lấy được một thântrangbị Bạch Ngân, nhưng cũng không thể là sáo trang.

Thạch Trung Ngọc rơivào tự luyến.

-Hiền chất,thanh niên nên đi rangoài hoạt động một chút, theo lão đầu tử như ta sống chung một chỗ cũng không cóý tứ, ngươiđira ngoài chơi đi, ta còn làm việc.

Tiếu Sơn nói.

Đây chẳng lẽlà lệnh đuổi khách trong truyền thuyết?Thạch Trung Ngọc suy nghĩ mộtchút, ngược lại chỗ tốt cũng kiếm được không ít, mặt dày mày dạn ở nơinày cũngkhông cònýtứ:

- Đại bá, ta chính làtớihỏi cócái gì cần ta giúp một tay không,nếu như không có, taliền đi.

Thạch TrungNgọc cho rằng mớivừa rồi Tiếu Sơn là đuổi người,cho nên cũngkhôngcòn nghĩtới có thể được nhiệmvụ gì, trực tiếp xoay người chuẩn bị đi.

-Chờmộtchút.

Tiếu Sơn nói:

- Ta thực cóchút việc muốn để ngươi đi làm.

- Chuyện gì? Xin cứ việcphân phó, không nênkhách khí.

Thạch Trung Ngọchào phóng nói, giết 100con MiêuYêu liền được nhiều chỗ tốt như vậy, Thạch Trung Ngọc đương nhiênsẽ không cự tuyệt những nhiệmvụ khác, càng khó càng tốt, độ khócủa nhiệm vụhệ số càng cao,thu hoạchsẽ càng lớn.

- Là như vậy,giúp tađưa 100 cáiđuôi Miêu Yêu đến chỗDượcTề Sư Mã Tam của Bạch Hổthành, hôm nay nhiệm vụ tươngđốinhiều, ngườicủata đều phái đira ngoài, quản gia cũngtương đối bậnrộn, ta càng không có thời gian, chonên liền làmphiền ngươi đi một chuyến.

Tiếu Sơnnói.

- Không thành vấn đề.

Thạch Trung Ngọc thởdàily khai Phủ Thành Chủ, cáigì đó, nhiệm vụ đơn giảnnhư vậy, phỏng chừng không cóchất béogì, quên đi, hôm nay đại gia ta tâm tình tốt, giúpngươi đi một chuyến.

Quả nhiên, 100 cái đuôiMiêu Yêu kia đưa đến chỗ Mã Tam, cho Thạch Trung Ngọc một tổ lam dược cấp 10 đặc hiệu(100 MP),liền đuổi Thạch Trung Ngọc đi.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn,ngươichota đồ chơi này nhấtđịnh chínhlàlãng phí, khôngbằng cho ta hồng dược,MP của lãotử tổng cộng mới 50 mà thôi.

- Gợiý của hệ thống, thời gian hômnaycòn lại 10 phút, xin mau sớm lykhai du hí.

Thạch Trung Ngọc thở dài, còn muốn đi ngoài thành tìmvài quáivật thử xem, hiện tạikhông có thời gian.

Vội vãchạy tới phòng đấu giá, trên người mới vừarồi cởiraHôi Lang sáotrang cũng gửi bán, chỉ đáng tiếc Hôi Langsáo trang kèm theo ManhThuật,kỹ năng này ngượclạirất tốt.

Sinhý củaphòng đấu giá vẫn tương đối tốt, ThạchTrung Ngọc gửi bánHôi Lang sáo trang cùng Thổ Cẩu giáp cũng phảixếp hàng một ngàymớicó thể bán đấu giá.

Cơ Như Nguyệt giảo hoạt

DTV-EBOOK.COM.VN

Ly khaidu hí,đã mườimột giờ rưỡi, Thạch Trung Ngọcđitới phòng khách, đang chuẩnbị làm bữa ăn khuya ăn.

Mấy nữ hàiđềuởtrong phòng khách, Thạch Trung Ngọcmộtbộ Đại lão gia,đốt điếu thuốc, nằmtrên ghế salon:

- Như Nguyệt, giúp ta xoa bóp bả vai.

Lúc này Thạch TrungNgọc mớichúý tới các nữ hài đều dùngánh mắt quái dị nhìnhắn, Thạch Trung Ngọc cười khan một cái:

- Chỉ đùa một chút, cóđồ ănhay không? Ta có chút đói bụng.

-Tỷ, ở nhà bếpcòncó chút cơm nước, hâmxong lại lấy ra.

HướngLâm nói,sauđóđitới phía sau Thạch Trung Ngọc, giúp Thạch TrungNgọcxoa vai:

- Thoải mái không? Có muốnthêm chút lựcđạo hay không?

Thạch Trung Ngọc vội vã ngồi dậy, vôsự ân tìnhphi gian tứcđạo, nhađầuHướng Lâm kiađến cùng muốnlàm gì?

Hướng Lâm khôngđể ý Thạch TrungNgọcsuy nghĩ miên man, lại đuổi theo, giúpThạchTrungNgọcxoa bả vai.

- Hướng Lâm, ngươi muốn làm cái gì?

Thạch Trung Ngọc nhịn không được hỏi.

- Tâymôn BạchHổ thành kinh hiện cao thủ, chiếm đất làm vua,tàn sát hơnmười người.

HướngLâm từng chữ từng chữ từ trong miệng nói, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị, khiến chongười maocốt tủng nhiên.

- Ngươi đếncùng muốn nóicái gì?

Thạch Trung Ngọc có chút sờkhông được đầu não.

Hướng Lâm hừ một tiếng:

- Ngươi giả trang cái gì?Ngươi là đi làm,ta làlão bản,khai ra cho bản tiểuthư, vìsao giết nhiềungười như vậy?Còn có, Hôi Lang sáo trangkia là của ngươi?Vì sao dự địnhbán đi?

- Ta giả trang cái gìa? Hôi Lang sáo trang kia đích thậtlà của ta,hai bộta đều bán, tacó trangbị mới, giữlạilàmgì?

Thạch Trung Ngọc nói.

- Ngươi cóhai bộ???

Hướng Lâm,CơNhưNguyệt cònco Hướng Lamtừ trong nhà bếp đi ra đồng thờikinhhô, TuyếtSương Yên ngược lại không nói gì, bất quátrênmặt đồngdạng viết đầy kinh ngạc.

Bây giờ còn xem như sơkỳ du hí,có sáotrang là tốt nhất rồi, Thạch TrungNgọclạico hai bộ, hơn nữahaibộđều bán, còn cóhình ảnh trên diễn đàn,ảnh chụpcủa Thạch Trung Ngọc dán ở đó, trênmặt đất nằmmấy chục thi thể,cũngđể chocác nàng chấn kinh một bả.

Ngày hômnayThạchTrung Ngọc phátsinh kỳngộ nói hết cho bọn họ, các tiểunữucủaphòng làm việc nghe được cực kỳ hưng phấn, đồng thời cũng thở phàonhẹ nhõm,Thạch Trung Ngọc không có giết người,một phòng làm việc, nếu như tùy tiện giết người lung tung, như vậydanhtiếngsẽ không tốt.

CơNhư Nguyệthưng phấn nói:

- ThạchTrung Ngọc, ngươi biết không? Hiện tại một kim tệgiátrị bao nhiêu tiền ngươibiết sao? Nói hùchết ngươi, hiệntạimột kim tệ đãbị xào đến một trăm đồng Nhân Dân Tệ, hơn nữa cònlà có tiền mà không mua được.

- Không thể nào? Ta có300 kim tệ,không phảiđược ba chục ngàn Nhân Dân Tệ rồihả? Ta bây giờ là phú ông?

Thạch TrungNgọc vừa cười vừa nói.

- Cắt.

HướngLâmkhinh thường nói:

-Ba chụcngàn cũng coi như phú ông?Đầu óc ngươi nướcvào hả? Bảoan khu biệtthựcủa chúngta, mỗi tháng tiềnlươngcũng cóthể đượcbảy tám ngàn, ngươichẳngqua là mấytháng tiềnlương của bảo anmà thôi. Nếu như ngươibán Bạch Ngân sáo trang, phỏng chừng miễn cưỡng có thể tính là một ngườicó tiền.

Cơ Như Nguyệthokhan một nói:

- Thạch Trung Ngọc, trong hợp đồng chúngtakýkết, ngươiở trong tròchơi bất luận đượcbao nhiêu tiền lời, chúngtađềuđạt được bốn mươiphần trăm, chonênngươichỉ được chia hơn mộtvạn mà thôi. Hơn nữatrong hợp đồngcònnói, nếutiền lời vượt lên năm nghìn nguyên, như vậy phòng làmviệc không cung cấptiềntrợ cấp, Tiểu Tuyết nói đã cho ngươi 100, thế nhưng ngươi căn bảnkhông có quyền lợi đạt được 100 này, chonên ngươicòn thiếu chúng ta 100 tệ.

- Quên đi, cầmđi đi.

Sau khi ThạchTrung Ngọcnói xong, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Hấp HuyếtQuỷ.

Bất quáThạch Trung Ngọc ngược lạikhông cựckỳlưu ý, hắnđối với tiền nhìn không phải quá nặng,hơnnữa nếu như hắn muốntiền mà nói, chỉcần cùng Huyca nói một tiếng, hắn tuyệtđối sẽ không chút dodự cho Thạch Trung Ngọc một số tiền lớn.Hơn nữa mấy muội muộinàylàm ngườikhôngtệ, chỉ cần có thể baoănbaoởlà được.

Mấynữ hài thấyThạch Trung Ngọc đồng ý, đều vui mừng nhảy nhót, từ sau khiraxã hội, cái nàylà lần đầu tiên kiếm được nhiều tiềnnhưvậy, tuy công lao toàn bộ đều là Thạch Trung Ngọc, nhưng mọingười khôngđể ý, vìnơi đây là một gia đình.

Cơ Như Nguyệt hoanhômột hồi,sau đólạithan thở.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươilàm sao vậy?

Cơ Như Nguyệt cười khổ nói:

- Ai! Ở trongbiệt thự quả thực thoải mái,nhưngtiền cũng tốn rất nhiều, tiềnđiện, tiền nước, tiền điện thoại, phínhà đất…những thứ nàychỉ là tiền lẻ,không coi vào đâu, nhưngphí duy trì quá đắt, còn có hồbơiở hậuviện,mỗi lần đổi mới đều là một sốlớn tiền nước,lại phải địnhkỳ thuê người vệ sinh, chúng ta những nữhài nàykhông làm được việc khổ cực, hoahoa thảo thảotrongsân, chúngta còn có thể miễn cưỡng sửa chữa mộtchút,bằngkhônglại làmột số tiền lớn. Ai! Thiếu tiền a.

- Sẽtừ từ khá hơn, thựcsự không được, thu nhập củata, toànbộ giao chocác ngươi cầmđi chi tiêu.

ThạchTrung Ngọcnói.

- Được!

Cơ Như Nguyệt mớivừa rồi còn sầumikhổkiểmliền vui vẻ giống như hài tử:

- Thạch Trung Ngọc, ngươi thật tốt.

Mấy nữ hàikhác đều bật cười,ThạchTrung Ngọclàm sao không biết mìnhbị đùabỡn?

-Ngươi mới vừa rồi tự mình đáp ứng, không được đổi ý.

Cơ NhưNguyệt rất sợ Thạch Trung Ngọc đổi ý.

Thạch Trung Ngọc mặt lộ vẻ giận:

- Ta sẽ không cho cácngươitoàn bộ tiền của ta.

-A...

Mấy nữ hàiđều có chút thất lạc, cho rằng Thạch Trung Ngọc tức giận.

CơNhưNguyệt nói:

- Thạch Trung Ngọc, mớivừarồi ta chỉ là cùng ngươi đùamột chút mà thôi,khôngcóý tứgì khác.

Thạch Trung Ngọc ngắt mũiCơ Như Nguyệtmộtcái nói:

- Ngươi cái tiểu hồ ly giảo hoạt này, biết mấy nữ hài cácngươi cũng khôngdễdàng, cần tiềnthì lấy đi a! Chừacho ta chút tiền mua thuốclálà được.

CơNhư Nguyệt giận hất tay Thạch Trung Ngọc, nghe được hắn lo lắngmấyngườicácnàng, trong lòngcũng ngọt ngào,hơn nữa mới vừa rồi Thạch TrungNgọc bóp mũi nàng dáng dấp thân mật, làmcho Cơ Như Nguyệt sinh ra một loạicảm giáckhác thường, có người quan tâm tư vị thật tốt, không giống nhưngười nhà mình, tất cảchỉnghĩ lợi ích.

Thạch TrungNgọc đang ăn cơm hỏi.

- Cái kim tệ kia,các ngươi từ con đường gì bán đi?

Tuyết Sương Yênnói:

- Tạmthời sẽ không bán kim tệ,chúng ta muốn ởtrong game phát triển, sơ kỳ làcầnđại lượng kim tệ, hiện tại bán đi chính là mổ gà lấy trứng, chỉ có thể thu đượclợi ích nhất thời mà thôi.

- Mới vừa rồi không phải Như Nguyệt nói cực kỳ thiếu tiền sao.

Thạch TrungNgọchỏi.

-Năm đó bata nhiều tiềnlắm của, một lần nộpnăm năm phí bảotrì, còn có ba thángmới cầngiao tiền,không vội, còn nhưhồ bơi kia cũng không nhấtđịnh lưu ý, chúngta đãlâu cũng chưa dùng qua, rêu cũng mọc dài rồi, chờ kiếm được tiền,lại thuê ngườitới bảo trì sửdụng, không kiếm được tiền thì thôi.

Tuyết SươngYênnói.

Mấy người nói chuyện tào lao một lát,lại trở về phòng của mình ngủ.

Ngươi sẽ không bệnh liệt dương chứ!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcởtrên giường lăn qua lộn lại, quá hại người, mới vừa tỉnhngủ khôngbao lâu, hiện tại làmsao có thểngủ được?

Thạch Trung Ngọcmuốn tiến vàodu hí,nhưng nghĩnghĩ, vẫn làquyết địnhkhôngchơi, Thạch Trung Ngọc phỏng chừngchỉ cần đi vào du hí, sợ rằngthời điểm trở ra đã sáng,lực hấp dẫn quá lớn, khôngthể phávỡ thời gian ngủ.

Mở ra máy tính, lên mạngtìm phim hoạt hình xem.

Lần trướcở trênTV xemUltraman,cảmthấy rấthay, Thạch Trung Ngọcquyết định xem mấytập, màn hình máy vi tính quánhỏ, Thạch Trung Ngọc xem khó chịu, dự định xuống phòng khách xem.

Internet trong biệt thựrất mạnh,tuy Thạch Trung Ngọc không có đi nghiên cứu dung lượng bao nhiêu, bất quátốc độ rất mau, mớimấy phútđã tải đượcmột tập, để máy tính tự động tải tiếp, rútUSB đi ra phòng khách.

Cắm USB vào ti vi,bắt đầu xem.

Xem xong một tập,Thạch Trung Ngọctrởvề phòngxem đãtảibao nhiêu, dựa vào,đây là cái Internet gì? Không phảicáp quang chứ? Mới hai mươi phútliềntải hếtbộ rồi?

Thạch Trung Ngọc copy Ultramanqua USB, gắn vào TV.

Đang xem hăngsay,tiếng cười khúckhích truyền vào trongtaiThạch Trung Ngọc.

Nhìn lại, nguyên lai là TuyếtSương Yên.

ThạchTrung Ngọc quẫn bách,vì sao mỗi lần lão tử xem Ultraman

đềusẽ bị TuyếtSươngYênphát hiện a?

Tuyết Sương Yên hít hít một chút cười nói:

- Lần này hút làthuốclá, khôngphảilá tràcủa ta.

Thạch Trung Ngọc xấu hổ, nóisang chuyện khác:

-Tạisao ngươi cònchưa ngủ?

-Ta ngủ không được, định đinhàvệ sinh, phát hiện trong phòng khách có ánh sáng, tưởngquên tắt ti vi, ai biết là ngươi trốn ởchỗ nàyxem Ultraman,ngay cả đèncũng không mở.

Tuyết Sương Yênnói.

-Cáigì gọi là trốn xem?Talàquangminh chính đại xem cóđược hay không?

Thạch TrungNgọc cóchút im lặng.

TuyếtSương Yên ngồixuống bênngười Thạch Trung Ngọc, chỉ vào Ultraman trong tivihỏi.

- Người nàylà ai,ta khicòn bé cũng xem qua Ultraman,làm sao chưa thấyqua hắn?

- Ultraman,tahôm qua mới biếthắn, nhưnglà mới ra! Tacũng không quá rõ ràng. Bất quá nghenói huấn luyệnviêncủa hắnhình nhưlà Tello, ngươinên biết chứ?

Thạch Trung Ngọc nói.

- Ừm, Tello, thật hoài niệm,đã nhiều nămnhư vậy rồi.

Tuyế tSươngYêncũngkhông biếtnghĩ tới điềugì, không khỏi trầm mặc.

- Ngươilàm sao vậy?

Thạch Trung Ngọchỏi.

Tuyết Sương Yên hơi cô đơn

- Sau khimẹ mất, ta đã không xem qua Ultraman.

Thạch Trung Ngọcchứng kiến bộ dạng của Tuyết SươngYên,có chút không đành lòng,ôm Tuyết Sương Yên vào trong lòngngực mình.

Tuyết Sương Yênbị Thạch Trung Ngọc ôm, ngay lập tứcphảnkháng từ chối, hai ngày này, ThạchTrungNgọc đã làm rất nhiều chuyện mập mờ với nàng, quan hệđã có chút không bìnhthường,Tuyết Sương Yên đương nhiên tức giận, bìnhthường ngượclạicũng thôi, hiện tạibản cô nươngđang ưu thương, ngươi còn chiếm tiện nghi.

Di!Trời ạ,tại sao ta có thểcóý nghĩ như vậy, cáigì gọi là bình thường ngược lại cũng thôi?Lẽnào bình thường thì có thểcho hắn chiếm tiện nghi sao?

Tuyết Sương Yên mắc cở đỏ mặt, đang muốn giãy dụa, Thạch Trung Ngọcở bên tainàngnói:

-Ngươi có thể coi ta thànhmụmụ, hoài niệmmột chút.

-Hanh! Ultraman không phải Tello, ngươi cũng không phải mẹ ta.

Tuyết Sương Yên nói, bất quáthật không có từ chối.

Nhìn sắc mặt Tuyết Sương Yênđỏthắm, tronglòng ThạchTrung Ngọc không khỏi cảm khái: Thìra Ultraman cũng có thể lấy ra tán gái.

- Khi ngươi còn bé thường xem Tello không?

Thạch TrungNgọc hỏi.

- Uh, lúcđómỗingàyđều xem.

TuyếtSương Yên nói.

- Ngươi biết cha mẹcủa Tello là ai không?

Thạch Trung Ngọcvì kế hoạch trong lòng mình, từngbước từng bướccâu dẫn Tuyết Sương Yên.

- Đương nhiênbiết.

Tuyết Sương Yên kỳquái nói:

- LàÁoĐặca, cái nàymỗi người đều biết chứ?

- Ồ,thì ralà thế, ngàyhômnay lại tăng kiến thức.

Thạch TrungNgọc thở dàinói.

Tuyết Sương Yên khôngcòn gìđể nói,vấnđề đơn giản như vậycũng có thể gọi kiến thức, Thạch Trung Ngọc lạiđột nhiên hỏi.

- Vậy ngươinói Áo Đặc chi phụ cùng Áo Đặc chimẫu làm chuyện kiathế nào? Ultraman dường như đềukhông mặcquần áo, cũng không phát hiện có khí quan, làm sao sinh con?

Tuyết Sương Yên hận không thể bópcổ hắn, vấn đề này nànglàm saobiết.

Chứng kiến Tuyết Sương Yên thẹn thùng,hạ thânThạchTrung Ngọc rục rịch, chỉa vào mông củaTuyết SươngYên.

Tuyết SươngYêncảm giác mông mìnhdường như bị vậtgì chĩa vào, có chút khó chịu, đưatay nắm lấy,nhưng thờiđiểmmò được đồ chơi kia, phát hiện có chút nóng, hơn nữa còn giốngnhưtrở nên lớnhơn một ít, lập tức dạt tay ra, nàng cũngkhông phải tiểucô nươngkhông hiểu chuyện, đương nhiênbiết đólà vật gì.

Trong lòngthầm hận: Mớivừa rồi còn đểchota coilà ngươi thành mụ mụ, mẹta sẽ hỏi ta vấn đề như vậysao?Mẹtasẽ dùngvật kiachỉa vào ta sao?

Tuyết Sương Yên giùnggiằng muốn đứng lên, damặt Thạch Trung Ngọcdày như thế nào đi nữacũng không thể lôikéo ngườitakhông thả a?

Tuyết Sương Yên trong kinhhoảng, không có đứng vững, trợt chân mộtcái, lại ngồi xuống.

-A!

Thạch Trung Ngọc phátra tiếng kêuthảm thiết.

Đẩy Tuyết Sương Yên ra, bưng hạbộ, nằm trênghế sa lon co lại thành một đoàn.

Phía dướicủa nam nhân đềuyếu ớt, cảngườiTuyết Sương Yên đột nhiên ngồixuống, đậpđến tương đối đau a.

Mặcdù Tuyết Sương Yên không phải nam nhân, khôngthể hiểu được loại đauđớn kịch liệt này, nhưng mông nhỏcủa nàng cũng bị đỉnh đau, thì khôngcần nói Thạch Trung Ngọc, Tuyết Sương Yên không khỏiảo não,tuy Thạch Trung Ngọc cũng có địa phương khôngđúng, nhưng cái nghiêm phạt nàycũngquá ác đi.

- Ngươi không saochứ?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Chứng kiến ThạchTrung Ngọc chảyramồhôi lớn như hạt đậu, Tuyết Sương Yên timđập rộn lên, sẽ không nghiêm trọng như vậy chứ?Nghenói nếu như địa phươngkiacủa nam nhânbị thương tổn, sẽ đưa tới bệnh liêt dương...

Thạch Trung Ngọc nghỉ ngơi một hồilâu, lúcnày mới tỉnh lại,kém chút xong rồi.

Chứng kiến Tuyết Sương Yên lo lắng, cũng biết nàng không phảicố ý, tuy Thạch Trung Ngọc vẫn rấtđaunhức,bất quá vẫn làm bộ đã không đau nói:

- Ta không sao, ngươi về ngủđi.

- Thựckhôngsao?

TuyếtSươngYêncó chútkhôngyênlònghỏi.

- Ừm, hiện tại chẳng qua là hơi có chútđau nhức,bất quáđã không có gì đángngại.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Vậy ngươisẽ không bệnh liêt dương chứ?

TuyếtSương Yênđỏ mặt hỏi.

Vậy ngươi sờ ta đi

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Nghe Tuyết SươngYênhỏi như vậy, ThạchTrung Ngọcđổmồ hôi lạnh, thật đúng là cóloại khả năng này, xong đời, nhân sinh của ta, lão tử vẫn là mộtxử nam, cứnhư vậy liệtdương, ta không camlòng.

- Sẽ không thực sự khôngđược chứ?

Tuyết Sương Yênhỏi.

- Ta cũng khôngbiết.

Thạch Trung Ngọcbuồn khổ nói:

- Quênđi, coi nhưthực xảy ra vấnđề gì,cũng khôngtrách ngươi, là ta tựmình làmbậy.

Tuyết Sương Yên do dự một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên nói:

- Nếukhông, ngươi thử một chút chứ?

- Làm sao thử?

ThạchTrung Ngọcsửng sốt, chẳnglẽTuyết SươngYên muốngiúpta làm chuyện này?

- Chính là ngươi trởvềphòng xem loại phimkia, nam sinh các ngươi đều biếtvài trang wed như thế a?(*Mấy đồngchíkhaithật đi, ông ào biết thì khaivào phần bình luận nhá)

Tuyết Sương Yên nhỏ giọng nói.

Thạch Trung Ngọcđổmồhôi,thìra hiểu lầm người ta,may mắn không làm ra động tác gì, bằng không khôngbiết có thể lại để cho Tuyết Sương Yên nổidóa, làm ra cử động điên cuồng gì hay không, chỉ sợ mình thực sự xong đời.

- Vậy ngươitrởvề đi, ta thử nhìn một chút.

Thạch TrungNgọc nói xong, liềnđi trở về phòng.

Tuyết Sương Yênnhìn bóng lưng củaThạch Trung Ngọc, cười khổ mộtcái, nàngcũng không nghĩ đến gặp phải ngoàiý muốn như vậy, nếu quảnhư thật làm hại Thạch Trung Ngọc khôngthểcái kia,nàng không biết phải làmsao đối mặtThạch Trung Ngọc, ngồi yên ở trên ghế sa lon,hai mắt vôthầnnhìnUltraman.

Thạch Trung Ngọc vội vã về phòng.

Đưa vào địa chỉ trang web, tùyý mở một tập phim, thanh niên ba tốtnhư Thạch TrungNgọc, nhìn đến mứcquá nhiều, cảm thấy phim này khôngcó ý gì,đã lâu lắmkhông xem, còn nữa, loạichuyện như vậy cũng phải cần xem tâm tình.

Hiện tạiThạch Trung Ngọc sợhết hồn hếtvía, có một chân nhân ở trướcmặt mình cũngkhông nhất định có thể cóhành động gì, huống chi làmột bộ phim nhonhỏ?

Động thủ sờsoạng hai cái, vẫn không có cảm giác gì,Thạch Trung Ngọc thực sự sợ,sẽ khôngbi kịch như thếchứ?

Khoảng chừng nửa giờ sau, Tuyết Sương Yêndo dự một chút, đitới trước của phòng của Thạch Trung Ngọc.

Nhẹ nhànglắcmột cái, cửa phòng liền mở, Thạch Trung Ngọc cũng không có khóa cửa.

Tuyết Sương Yên đivàoliếc mắtliền thấy được cảngườiThạch Trung Ngọc trần trụi,đang dùng tay trêu chọc tiểu đệ của mình, sắc mặt nhất thời đỏ bừng, quay đầumuốn ly khai, nhưng quayđầu lại liềnlập tức nghĩ.

Vật kia mặc dù coi nhưthật lớn, bất quá hình như là mềm, sẽ không thực sự khôngthể dùng chứ?

Quay đầu nhìn về phía Thạch TrungNgọc, Thạch TrungNgọc đang ngồi ởtrên giường, vẻmặtbuồn khổnhìn máy tính, từtrong âm hưởngtruyền tớiô ngôn uế ngữ, nghe màTuyết SươngYên mặt đỏ tới mangtai.

Cố nén xấu hổ, Tuyết SươngYênyên lặng đóng cửa lại, từ bên trong khóa trái,đi tới trước mặt Thạch TrungNgọc.

ThạchTrung Ngọc vẫntậptrung tinh lực nhìnmànảnh nhỏ,thẳng đến Tuyết Sương Yên đỏ mặt đi tớitrước mặthắn, lúc này mớichúý tớinàng, nghĩ đếnmìnhkhông mặc gì, có chút ngượng ngùng kéo chăn đắp lên người:

- Sao ngươilại tới đây?

-Vẫn khôngđượcsao?

Tuyết SươngYên ngồi ởmépgiường hỏi.

Thạch TrungNgọc cườikhổ gật đầu.

Tuyết SươngYên cắn răngnói:

- Vậy ngươi sờ tađi.

- À?

Thạch Trung Ngọc không kịp phản ứng, đây làý gì:

- Ngươi muốn làm cái gì?

- Ngươi ngu ngốcsao.

Tuyết Sương Yên ưỡn ngực lên một ít:

- Ngươi sờ một cái xem, nói không chừngcó trợ giúp vớingươi.

Tuyết Sương Yênvừanói xong,liền cảm giác trước ngựccủa mìnhbị một đôi bàntaybaotrùm, trờiạ, quá trực tiếp a! Bất quá quên đi, Tuyết Sương Yênđóng chặthai mắt, mặccho Thạch Trung Ngọc làm xằnglàm bậy.

Thạch TrungNgọcnghe được Tuyết SươngYên lên tiếng, nơi nào

còn có thể khách khí, haitay vươn thật nhanh,đôi tiểu bạch thỏ bị xoabóp biến hình.

Rất nhanh Thạch Trung Ngọc không thỏa mãn cách quầnáo vuốtve, đưa tay vàotrong áo ngủ của Tuyết SươngYên.

Tuyết Sương Yên nhíumàymột cái,bất quá không cóngăn cản Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc đạt được Tuyết Sương Yên ám chỉ, dần dầncởi đồ ngủcủa Tuyết Sương Yên.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc muốn cởiáo lótcủa Tuyết Sương Yên, Tuyết Sương Yên vộivàng nói:

- Không được.

Thạch TrungNgọc chỉ phải thôi, cáchnịtngực vuốt vemộthồi,hô hấp của hai người dần dần nặng nề, ThạchTrung Ngọc lầnnữacởi nịt ngực của TuyếtSương Yên, lần nàyTuyếtSươngYên không có ngăn cản, mặccho Thạch Trung Ngọc cởi.

Tuyết Sương Yên cũng muốn sớm một chút thể nghiệm xoa bóp không khoảng cách, nhưngThạch Trung Ngọc bản thủ bản cước, suynghĩcả nửa ngày cũng khôngmởra được, Tuyết Sương Yên dù nói thế nào cũng là nữ hài, cũng không thể đẩy Thạch Trung Ngọc ra, tự mìnhcởira chứ?

Thạch Trung Ngọc thật vấtvảmở ra được,nửa ngườitrên của Tuyết Sương Yên hoàn toàn trần trụi bại lộ ở trước mặt Thạch Trung Ngọc, kèm theo Tuyết Sương Yênthở hổn hển, đôi tiểu bạch thỏrun lênmột cái, thờikhắccâu dẫn tròng mắtcủa Thạch Trung Ngọc, đồi núi nhô cao, haiđiểm đỏgiốngnhư anh đàochínmọng, làm người ta chỉ muốn cắnmộtcái.

Tuyết Sương Yên biếtnửa người trên củamìnhbị hoàntoàn giảikhai, đang đợi Thạch TrungNgọc tiến công, lạiphát hiệnThạch Trung N gọc nửangày cũng không cónhúc nhích, kỳquái mởmắt, phát hiện hai mắtThạch Trung Ngọc nhìn chòng chọc vào bộ ngực mình, lập tứcxấuhổ nhắm mắt lại.

Chứng kiến TuyếtSương Yên thẹn thùng, Thạch Trung Ngọc nơi n ào còn kiềm chếđược? Lập tứcnhào tới, đặt Tuyết Sương Yênở

dưới thân, miệng ngậm lấy mộtnụ hoa cắn nhẹ, một tay thìđặtlên mộtngọn núi khácra sức xoabóp, làm ngực nàng khôngngừng biến hình.

- A...

Tuyết Sương Yênphát sinhmột tiếng rênrỉvui sướng.

Thạch Trung Ngọchôn một hồi, không ngừng làm bộ ngựcnàng thay đổi hình dạng, cuối cùng mục tiêuđặt ở trên môi Tuyết Sương Yên.

Tuyết Sương Yên cảm giác mộtcỗ ướtát dínhlênmôimình, đương nhiênbiết mục đích của Thạch Trung Ngọc, hàm răng đóng chặt, đây chính là nụhôn đầu của ta,bấtquá ngẫm lại, Thạch Trung Ngọc đãở trên người mình làm như vậy, cũng khôngcó gì phải giữ nữa, hơimở racặpmôithơm.

Thạch Trung Ngọcthấy Tuyết Sương Yên dãn ra, đầu lưỡi lập tức thăm dòvào, vừamới tiếp xúc đến cái lưỡi thơm thocủa Tuyết SươngYên,hai người phảng phất như đều có mộtloại cảm giác giống như điện giật, hai đầu lưỡi dính liền với nhau, mặc dù Thạch Trung Ngọc là xử nam,nhưng nụ hôn đầu tiên đã sớm mất, như người hướng dẫn Tuyết Sương Yên,đầu lưỡi của hai người triền miên chung mộtchỗ, không ngừng giao hòa.

Không biết qua bao lâu, Tuyết Sương Yên đẩy ThạchTrungNgọcra.

Thạch Trung Ngọckhông hiểu, đang vuivẻ tự nhiênđẩy mình ra?

TuyếtSương Yên miệnglớnthởhổn hển, tức giận trừng Thạch Trung Ngọc một cái:

-Ngươimuốn ta ngộp thởchếtsao?

Thạch TrungNgọc cười cười, nguyênlai là nguyên nhân này a. Tuyết SươngYênliếchạ thân của ThạchTrungNgọc một chút, dường như sovới vừa rồilớn hơnmột chút, tuy vẫn mềm, nhưng thật có hiệu quả.

Thạch Trung Ngọc lần nữa nhào tới, hai người lại quấnquýtlấy nhau,tay Thạch Trung Ngọcrốt cục không thỏamãn nửa người trên

củaTuyết Sương Yên, mục tiêu chuyển dời tới nửa người dưới của nàng.

Lần nàyTuyết Sương Yên cực kỳ kiên quyết, gắt gao kéo tay Thạch Trung Ngọc, không cho hắncởi quần ngủ của nàng.

-Ta sẽ không làm loạn, chỉnhìnmột chút có được hay không?

Thạch TrungNgọc ônnhu nói,sau đó lại hôn Tuyết Sương Yên.

Tuyết Sương Yên rấtnhanhmê thấtở trong vui sướng, tay bất giác buông ra.

Có thể mỹ dung

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcchậmrãicởi quần ngủcủa Tuyết Sương Yênra, quần lụatrắng tinh in vào tầm mắt,thoạt nhìn có chútướt át,Thạch TrungNgọc không khỏi nuốt nướcbọt,Tuyết Sương Yên xấu hổ giống như một con đàđiểu,đầu vùivào trong chăn.

Cởi quần lót của TuyếtSương Yên, Thạch TrungNgọc không khỏi cảm giác sung huyết, này thật sự làquá câu dẫn người, nụ hoa màu đỏ, hai môi khẽtrươngkhẽ hợp,xung quanh là lớp lông nhung đen tuyền, nhìnvô cùngbắt mắt, hạ thâncủa Thạch Trung Ngọc rốtcục nhấttrụ kình thiên.

Thạch Trung Ngọchưng phấnép người tới gần hạ thể của Tuyết Sương Yên, TuyếtSương Yên cảm giáccó chút không đúng, lậptức lấy chăn ra, chứng kiến vật kia của Thạch Trung Ngọcđã thẳng lên, nhưng đè ở chỗ riêng tư củamình, có chút sợ.

Vội vã thốiluimột chút:

-Thạch Trung Ngọc,tacó chút sợ.

Mặc dù Tuyết Sương Yên đối vớilần đầu tiên của mình không quá đặcbiệt để ý, nhưng không đếnmức tùytùy tiện tiện liền giaolần đầu tiêncủamình cho một ngườinhận thức vẫn chưa tới một tuần lễ! Từ góc độsinh lý mànói, hiện tại TuyếtSương Yên cũng chờ đợi đồđạckia của nam nhân giải quyếtdục hỏa, nhưnglý tríchiếnthắng dục vọng, không cócho ThạchTrung Ngọc thực hiện được.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc đau khổ chỉphíadưới của mình nói:

-Nó thật vấtvảmới dậy, hiện tại rất khó chịu, ngươi làmngườitốt làm tới cùng a.

- Không được.

Tuyết Sương Yên đỏ mặt nói.

Nếu Tuyết Sương Yên không đồng ý, Thạch Trung Ngọc cũngkhông tiện cưỡng cầu.

Chứng kiến dáng vẻ Thạch Trung Ngọc khổ sở, Tuyết Sương Yên có chút khôngđành lòng,tự tay sờ lên vậtkia, vật kia runlên, sợ đến Tuyết Sương Yên muốn lùitayvề, nhưng một bàn tay khác đè xuống bàn tay nhỏ bé củaTuyếtSương Yên.

Thạch Trung Ngọc xêdịchvị trí, một tayôm TuyếtSương Yên, cáitay kia chụp vào trước ngựcnàngnhào nặng, ở bên tai Tuyết SươngYên nói:

- Vậy lấy tay giúp tagiải quyết có đượchay không?

Thạch Trung Ngọcở bêntai nàng nói, khiến cho Tuyết Sương Yên ngứa mộtchút, sắcmặtđã đỏ không thểđỏ hơn, bàntaytrên dưới di động.

Tay Thạch TrungNgọc cũng dò xuốnghạ thâncủa TuyếtSương Yên, lúc này phía dướiđã nhưnước sông lên lán, hai người yên lặng khôngnóigiúp đối phươngvuốtve lẫn nhau, môi không ngừng giao thoa.

Một lát sau, hai người phátsinh rên rỉ vuisướng.

Trêntay ThạchTrung Ngọc thì ướt nhẹp một mảnh,Tuyết Sương Yên thìdínhmột đống chất lỏngmàu trắng, không khỏi hừ một tiếng.

Thạch Trung Ngọc nói:

-Cái này có thể mỹ dung,ăn đi.

- Thật sao?

Tuyết Sương Yên cườigiảo hoạt:

- Bản cô nương thiên sinhlệ chất,không cần dùngtới đồ chơi này, vẫn là ban thưởng cho ngươi đi.

Tuyết Sương Yênnói xongđưa tay vềphía Thạch Trung Ngọc, dọa đến Thạch TrungNgọc đổ mồ hôi lạnh, đây cũng không phải ch uyện đùa, mặc dù làtừ trong thânthểmình đira, bất quá Thạch

Trung Ngọcvẫn cảm thấy buồn nôn.

Vội vã bắt đượccánh tay Tuyết Sương Yên,trongnháy mắt bắt được cánh tay Tuyết Sương Yên,Thạch Trung Ngọcsinh ramột ý tưởng tà ác, đưa đến bên miệngcủa nàng.

TuyếtSương Yên vội vàng không kịp chuẩn bị, trúngám chiêucủa Thạch Trung Ngọc,một tiếng thét kinh hãi, lúc nàytay mình cư nhiên đến bên mép, khôngthể tránh khỏi hôn những chất lỏng kia.

Mắt đẹp trừng lên, Tuyết Sương Yên quayđầu qua bên kia,không thèmnói gì.

-Tức giận?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Tuyết Sương Yênvẫn không nói lời nào,ThạchTrung Ngọc ngắt mũi nàng hai cái:

- Đượcrồi, làta sai rồi, đừng giận có được hay không?

Tuyết SươngYên cắn ngón tay ThạchTrung Ngọcmộtcái, sauđó quay đầu nói:

- Nhìn ngươi lần saucòn dám hay không.

Tuyết Sương Yên miệng cắnngón tay của Thạch Trung Ngọc, nói có chút mập mờ không rõ, Thạch Trung Ngọc cũng cảm giác được cái lưỡi thơm tho của Tuyết Sương Yên, ngóntayở trong miệng nàng giảođộngmột vòng:

- Lầnsau tasẽ không đểcho ngươiăn nữa.

Tuyết Sương Yên gia tăng lực lượng, cắn Thạch Trung Ngọccó chút đau, ngón taycũng không dám lộn xộn, ai biết tiểu nữu nàycóthể nổi điên, cắn đứt ngón tay của hắn hay không:

- Ngươi còn nghĩcólần sau? Nằmmơ. Ngươi còndám nhưvậy,taliền cắn chết ngươi.

- Tốt,ta không ngại.

Thạch TrungNgọc nói:

- Nếu như ngươi tách chữ cắn ra.

-Tách chữ cắn? Khẩu... Giao... Thạch Trung Ngọcngươi đichết cho ta.

Tuyết Sương Yên cả giận nói.

Bỗng nhiêndư quang khóe mắtcủaTuyết SươngYên chứng kiến ngón taycònlại củaThạch Tru ngNgọccòndính đầy nước, đột nhiêný thức được cái gì, sắc mặt tái xanh,vội vã hộc rangón taycủa Thạch Trung Ngọc:

-Mớivừa rồingươi là dùng cái tay này sờ phíadưới của ta?

-Đúng vậy a.

Thạch TrungNgọccóchútbuồn cười nói.

- A!

TuyếtSươngYên phản côngđến trên người Thạch TrungNgọc, hai quảcầutrên dướilắclư, tiểu huynh đệ lần nữa ngẩng đầu đứng lên, Tuyết Sương Yên cảm giác được phíasau cóđồđạc gì chỉavào mông nhỏcủanàng,đương nhiên biếtlà cái gì.

Tứcgiận trừngThạch TrungNgọc một cái, bỗng nhiên nhãn châu xoay động:

- Thạch Trung Ngọc,ta muốn hôn môi,ngươisẽ thỏa mãntachứ?

Chứng kiến dáng vẻ quyếnrũcủaTuyết Sương Yên, Thạch Trung Ngọc thiếu chút nữa thìhôn lên, nhưngkhi nhìn đến khóemiệng của Tuyết Sương Yên còn lưulạidịch thể màu trắng, hắn nơinào còn dámlỗ mãng?

Vội vàngnói sang chuyện khác:

- Tiểu Tuyết, đi, chúng tađi tắm rửa.

Nói xong liền ômlấy Tuyết Sương Yên, Tuyết SươngYên kinh hô

mộttiếng, ômcổ Thạch TrungNgọc thật chặt, bộ ngựcchen ở trên mặtThạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọc đứng trênmặt đất, chính diện ôm TuyếtSương Yên, hai chân Tuyết Sương Yên cũng quấn quanh ở trên người Thạch TrungNgọc,nhìn giống như đang làm vậnđộng độ khó cao nàođó.

Đẩy Tuyết Sương Yên ra một ít, Thạch Trung Ngọc thở hổn hển nói:

- Ngươi muốn mưusátchồng sao, chết ngộp ta.

Tuyết Sương Yên mắng:

- Cái gì chồng, ngươi chẳng qua là ngườilàm công mà thôi.

Thạch Trung Ngọc ôm Tuyết SươngYên mở cửa,cũng không mặc quần áo, cứnhư vậy chạy vào phòngvệsinh, nhưng làm Tuyết Sương Yên sợ hãi,không dámlớn tiếng gọi,sợ bị các cô nươngtrên lầu pháthiện.

Bâygiờ TuyếtSương Yênnơinào còn có dáng vẻ lạnh nhưbăng bình thường? Nàng vốnchính là tiểu cô nương hoạtbát đángyêu,sau khi phụ thân nhảylầu tựsát,tâm linh bị thương tích rấtlớn, chỉ có thể dùng mặt nạ lạnh như băng che giấu mình.

Hai người tiến vào trong phòng vệ sinh, Thạch Trung Ngọc để nàng vào trongbồntắm, khóa chặt cửa.

Bình thường tắm chỉ hơn mườiphút, bâygiờ lại dùng gần một canh giờ mới làm xong,hai người lau chùi thân thể lẫn nhau, đương nhiên thời gian của Thạch TrungNgọc chủ yếu đềungừngởlại trước ngực và phía dướicủa Tuyết Sương Yên, TuyếtSương Yên cũnggiúp ThạchTrung Ngọc đánhmáy bay một lần.

-Thạch Trung Ngọc, ngươi ở trongphòngvệ sinh?

Cơ Như Nguyệt ở cửaphòng vệ sinh gõ cửa hỏi.

Haingười trong phòng vệsinh nhất thời hóa đá, TuyếtSươngYên hunghăngởbên hông Thạch Trung Ngọcbấm mộtcái, nhỏ giọng nói:

- Đều tại ngươi, bắt ta đếnnơiđây,bằngkhông hiệntạitađã ở phòng vệ sinhtrên lầu tắm xong, đồngthờiđã nằm ở trên giường.

- Ta làm sao biết Cơ Như Nguyệthơn nửa đêm còn xuống lầu?

ThạchTrung Ngọc cười khổ nói.

- Thảm, ta quêntắt ti vi, cho nên nàngmới xuống.

Tuyết Sương Yênáo não nói:

- Làm sao bây giờ?

Thuộc tính hung hãn

DTV-EBOOK.COM.VN

Cư nhiênquên tắttivi,Thạch Trung Ngọc có chút imlặng:

- Vậy ngươi đóng kỹ cửa phòng chưa? Sẽ khôngbị phát hiện ngươi mất tíchchứ? Lần nàyso với lần trư ớc còn nghiêm trọng hơn.

-Ừm.

Tuyết Sương Yên gậtđầu nói:

- Đã đóng kỹ.

-ThạchTrungNgọc, ngươi đến cùng có ở nhà hay khôngbên trong à?

Cơ Như Nguyệt hơi không kiên nhẫn.

- Ồ, ta ở đây, Như Nguyệt ngươi tại sao còn chưa ngủ đâu?

Thạch Trung Ngọcvội vã trả lời.

- Ta đứnglên đi nhà cầu, phát hiện TV khôngcó đóng, cho nên xuống ngay nhìn, kết quả chứng kiến phòng vệ sinh đèn cũng không cònquan, cho nên liền hỏi một chút, ngươi làm saocũng khôngcòn ngủ? TV còn mở?

Cơ NhưNguyệt nói.

- Ta cũng ngủ không được, muốn raxem TV, sau đóliềnđau bụng. Ngươi đi phòng vệ sinhtrên lầu dùng a.

Thạch TrungNgọc nói.

-Trong phòng tacóthuốc, có muốnđưa tới chongươi hay không?

CơNhư Nguyệt khôngyên tâm hỏi.

Hiện tạiThạch Trung Ngọc chỉmuốn nàng đinhanh mộtchút, sao

dám nói nhiều:

- Không cần, ta không sao, ngươi trởvề đi.

- Vậy được,ta đi, nếu có gì không thoải mái, liền tới phòng ta lấy thuốc.

CơNhư Nguyệt nói xong liền rời đi.

Thạch Trung Ngọc cùng Tuyết Sương Yênđồng thời thở phàonhẹ nhõm.

- NhưNguyệt tỷ đốivới ngươi tốt vô cùng nha, cònbảo ngươiđi phòng nàng.

Tuyết SươngYên cóchút chuachua nói.

Thạch TrungNgọccười cười,hôn Tuyết Sương Yênmột cái:

- Ghen?

- Làmgì có, nhanh trở về đi.

Tuyết SươngYên nói.

Thạch TrungNgọc mở cửa phòng vệ sinh, lộ cái đầu ra, phát hiện Cơ NhưNguyệt đã đi,lúc nàymớihoàn toàn mở cửa. Tuyết Sương Yên ở trước mặt ThạchTrungNgọc diễn tràng cảnhchạy truồng, môngnhỏ lắclư động lòngngười,đáng tiếc chỉ cóthể nhìn được mặt sau, nhìn không thấy sôitrào mãnhliệt ở trước mặt Tuyết Sương Yên.

Tuyết Sương Yênvềđến phòng, lậptức mặc quần áo, Thạch Trung Ngọc vô hạn tiếc nuối nhìnTuyết Sương Yênđã mặc quần áo tửtế:

- Nếu không, đêmnay ngươi ngủởnơi nàyđi.

TuyếtSương Yên nhìnThạch Trung Ngọc mộtchút, nhàn nhạt nói:

- Sựtình hômnay, ngươi quên đi! Ta chỉ bất quá là lo lắng thânthể của ngươi mới cùng ngươi nhưvậy.

Tuyết Sương Yên đi, trong phòng lạitrởnên lạnh lùng,bên tai Thạch

Trung Ngọc còn quanh quẩn lấycâu nói kiacủa Tuyết SươngYên, quên? Làmsaocóthể? Bất quátại sao Tuyết SươngYên sẽ như vậy? Khôngmang theo một tiatình cảmcự tuyệt,điều này làm cho Thạch Trung Ngọc phiền muộn.

Đây rốt cuộc làvì sao? Sự tình đang vuivẻnhư vậy?Thạch Trung Ngọc chorằng giữa haingười rất nhanh liền có thể thuậnlý thành chương trở thànhngười yêu.

Ai! Tâm tư nữ nhân thật đúng là phức tạp,cũng không biết đang suy nghĩ gì. Mangtheo tâm tình phức tạp, Thạch Trung Ngọc chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Sángsớmhôm sau, hết thảy đềukhôiphục nguyên dạng,Tuyết Sương Yên chứng kiến Thạch Trung Ngọc cũng khôngcóbất luậnxấu hổ gì, giống nhưbình thường, cái gì cũng không nói nhiều.

Hiện tại Thạch Trung Ngọc rấthối hận,vì sao đêm qua khôngkéo Tuyết Sương Yênnóisự tìnhrõ ràng?

- Bâygiờ tiến vào duhí, mười phút sau, BạchHổthành, tây môn tập hợp.

Saukhi CơNhư Nguyệt ăn điểm tâm xong nói.

Thạch Trung Ngọc tìm khôngđược cơhộicùng Tuyết SươngYênnói chuyện riêng, chỉ phải thôi, tiến vào du hí.

Đi tới cửa tây, bốn nữhài cũng không cóxuấthiện, Thạch Trung Ngọcđợi mộthồi, bốn nữ hài lục tụctới, chứng kiến người một thân trang bịhoàng sắc,khôngcần nghĩ, nhấtđịnh là ThạchTrung Ngọc,hiện tại duhí sơkỳ, cómấy ngườimặcđược Bạch Ngânsáo trang?

Cơ Như Nguyệt kéo tất cả mọingườivào trong đội ngũ, tổ đội luyện cấp.

Một nhóm năm người đi ralãnh địa Miêu Yêu,tới một địa phương ít người.

TânKhắc, cấp 15, quáivật phổ thông, HP 2000.

Thạch Trung Ngọccũngkhông biếtquáivật nàychơi trò gì, thân thể màu xámtro, thoạtnhìnmập mạp, cao hơn nửa người, trênđầu mọc sừng.

Nếu quyết địnhở địa phương này giết quái,Thạch Trung Ngọc đương nhiên phải nhất mã xông lên, cũng không thể cho các lão bản xung phong hãmtrận chứ?

Suy yếu mãnh kích, - 600, Trọng kích, - 1430.

Các muội muội nhóm đều ngu ngơ, toànbộ quên mất công kích, ngơ ngác nhìn Thạch TrungNgọc biểudiễn, hai chiêu dĩ nhiên miểu sát quái vậtcaohơn hắn6 cấp, nàylàngườisao? Đây quả thực là gia súc.

Thẳng đến Thạch Trung Ngọcnhặtlên vật phẩm tuôn ra trên mặt đất tới, lúcnàymấynữ hài mới phục hồitinh thần lại.

ThạchTrung Ngọc buồncườinhìn các nàng:

- Các ngươi làmsao vậy, dành thời gianluyệncấp a.

Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Thạch TrungNgọc, thuộc tínhcủa ngươi rốt cuộc cao bao nhiêu? Cho chúng ta xem mộtchút đi.

Thạch Trung Ngọc cũng không để ý,mở ra bảng skills, tuyển chọn cùng chung trong đội ngũ.

Mộtđá phiếnhư cấuxuất hiệnở trướcmặt mọingười.

Tính danh: Hinh Vũ Chi Thạch

Chứcnghiệp: Cuồng Đao

Đẳng cấp:11

Lực lượng: 6096

Thể lực:85

Mẫn tiệp:8

Trí tuệ: 3

Tinhthần: 5

Sinhmệnh: 84

Ma pháp: 50

Công kích: 4681 215 - 1226

Phòng ngự vật lý: 342 - 389

Chứng kiến thuộc tính biến tháicủa Thạch Trung Ngọc, chúng nữ đều buồn bực, điên rồi, lực côngkíchdĩ nhiên hơnmộtnghìn,nhấtlà TuyếtSương Yên và Cơ Như Nguyệt,cácnàngcũnglà chức nghiệpẩn tàng, vốn tưởngrằng coi như so ra kém chức nghiệpCuồng Đao của Thạch Trung Ngọc,nhưng sẽkhông kémbaonhiêu.

Mà hai tỷmuộiHướng Lam và Hướng Lâmthì không sao, dưới tình huống chênh lệch quá lớn, liền hoàn toànkhôngcócần thiết so sánh, giống như một ăn mày, chứng kiếnBill Gates, sẽ sinh ra tâm đọ sức sao?

Mọi người chấn kinh qua đi, sau đó bắt đầulàm việc.

TuyếtSươngYênluôn luôn khiêmtốn không biếtvì sao cực kỳ tích cực.

Một thânbì giápbó sát người bọc lại vócngười mỹ lệ của nàng,dần dần hư hóa, biến thành bán trong suốt, đường vòng quasau một TânKhắc, chủy thủ trong tay lướt qua,lấy thế nhanh nhưchớp không kịp bịt tai,đâm vàophía sau Tân Khắc-800.

Xuất hiện bạo kích.

Ngay sau đó, lại là vài kỹ năng xuống, Tân Khắcphát sinh mộttiếng khóc thét thống khổ nằmtrên mặt đất,từ đầu đến cuối, khôngchút dông dài,không cóbất kỳmột động tác thừa,Tân Khắc cũng không thể đụng tới Tuyết Sương Yên.

Tuyết Sương Yên nhưcó như không nhìn Thạch Trung Ngọc, ý kia dường như đangnói:

-Ta không kém ngươi.

Trong tayCơ NhưNguyệt đột nhiên xuất hiện ngọn lửamàu tím, đóa hỏa diễm kia từtrong tay Cơ Như Nguyệtbay ra, sát mặt đất,nhanh chóng vọttớimộtconTân Khắc, trên mặt đất bị Tử Viêm đi qua,một mảnh cháyđen.

Tử Viêm đụng phải Tân Khắc, Tân Khắc phátramột tiếng thống khổ -500.

Thạch Trung Ngọc há to miệng, trời ạ, Cơ Như Nguyệt làm sao bi ến thành Bát ThầnAm rồi hả?

Thạch Trung Ngọc xui xẻo

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ NhưNguyệtlại mấychiêu giết chếtTân Khắc, ThạchTrung Ngọc lăng lăng nhìn Cơ Như Nguyệt.

Tuyết SươngYên hừ một tiếng, mới vừa rồi động táccủa nàngtiêu sái, phiêudật như vậy, Thạch TrungNgọcchỉ nhìn một chút,cũng không cóđể ý,nhưng Cơ Như Nguyệt tùytiện thả vài cáihỏa cầu, ngươi dựa vào cái gì nhìn trừng trừng người ta? Tuyết Sương Yên cũngkhông biết vì sao nàng lạicó ýnghĩ như vậy.

Nghe Tuyết SươngYên hừ lạnh, lúc này ThạchTrung Ngọc mới ý thức đượcmình thất thố, vội vàng giải thích:

-Mớivừarồi Như Nguyệt tạo hình giống như ta khi còn béchơi Arcade, cho nênkinhngạc một chút.

TuyếtSương Yên im lặng khônglêntiếng,trong lòng thầm nghĩ: Ta cần ngươi giảithích sao?Ngươi giải thích với ta làm cáigì?Ta và ngươi quen lắm sao?

Cơ Như Nguyệtcũng khôngsuy nghĩ nhiều nói:

- Ngươi là nói Bát ThầnAma! Ta biết, chỉ có một kỹ năng nàylà giống, những thứ khácthìkhônggiống.

Hướng Lam cũng biểu hiện một phen, chỉ là nàng không phảichức nghiệp ẩn tàng, chonên lực côngkích không cao lắm. Chỉ cóHướng Lâm thoải máinhất, nàng mộtMục Sư nho nhỏ,lực công kích hầu như có thể không nhìn, trị liệu thuậtcũng chưacó cótácdụng gì nhiều.

Kỹ thuậtcủa đám người ThạchTrungNgọcđềuxem như không tệ, có rấtít tránh không khỏi Tân Khắc công kích,Hướng Lâm chỉ có thể nhàm chán đập vài cái quang cầu.

Mặcdù công kích của Cơ Như Nguyệt không tệ, nhưng rõ ràng

tương đối haotổn lam dược, ngày hôm quaThạch Trung Ngọc từ trong tay Dược Tề Sưlấyđược lam dượccấp 10 đặchiệugiao choCơ Như Nguyệt, dù saoThạch Trung Ngọc dùng cũng là lãng phí.

Trong lòng TuyếtSươngYên có chútkhó chịu, nàng cũngkhông biết Thạch Trung Ngọc là làmnhiệmvụ lấy được, còn tưởng rằngThạch Trung Ngọc mua lấy lòngCơ Như Nguyệt, trong lòngtức điên, ngày hôm qua bản cô nương cùng ngươi xảy ra sự tình như vậy, hiện tạingươi liền quên ta, takhông phảilàkhông muốncùng ngươi phát triểnquá nhanh, miễn đểchongươi mượncớ xằng bậy với ta sao.

Thạch Trung Ngọcnơi nàobiết Tuyết SươngYên nghĩ gì, bằngkhông nhất địnhhôto oan uổng.

Trong nháy mắt, mấy giờ liền qua, Hướng Lâm không có phận sự liền đi nấu cơm.

Hướng Lâm làm cũng nhanh,logoutvẫn chưa tớihaiphút đãtrở về du hí.

- Trong nhà không có bất kỳ vậtgì, ngàyhôm qua ta quênnóicho các ngươi biết.

Hướng Lâm cười khan một cái nói.

Cơ Như Nguyệtkhôngcòngì để nói, nhađầu này, đến giờăn cơm, mới nhớ trong nhà không có đồ ăn, chỉcó thể lắcđầu cười khổ:

- Ngàyhôm nay chúng ta chỉ cóthể điăn quán.

Mấy người ly khaidu hí, ra khubiệt thự,ôm tâmlýmay mắn tìm tìm, quả nhiên chỉ pháthiện mộtít tửu điếm sang trọng, lấy giá trị con người trướcmắtcủa đám người Thạch Trung Ngọc, phỏng chừng ngaycảđạimôn cũng khôngthểvào được.

- Cácngươi không biết phụ cậnđây có quán cơm nh ỏ hay không sao?

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ hỏi.

-Chúng ta bình thường đều ănở nhà, làm sao có thể biết nơi nàycó tiệm cơm haykhông?

Hướng Lâm không vui nói.

Hướng Lam cười cười nói:

- Chúngta đi bênnhàga, ngồi xebuýtđichợ bán thứcăn đi, nơi đó dường nhưcó quán cơm nhỏ, lúc vềthuận tiện cóthểmua chútđồ ăn.

Nhìnxebuýt chật chội, Thạch Trung Ngọc có chútkhó chịu, mấy cô nương như hoa như ngọc, nếu như muốn tiền, cáikialà rất dễ dàng, người truycácnàng không biếtcó bao nhiêu,chỉcần phấttay một cái, tuyệt đối có phú hào vì các nàng némmộtđấu vàng.

Thạch Trung Ngọc không khỏibội phục mấy nữ nhânnày.

Đitới chợ bán thức ăn, tùy tiện tìm tiệm cơm nhìn miễn cưỡng xem nhưvệsinh,mỗi người gọi một đĩacơm chiên.

Mấy ngày nay Thạch Trung Ngọcđãbị tàinấu ăn của các mỹnữ cho làm hư,ăn một ngụm liền nhíu chặt mi, cười khổ nhìn Hướng Lâm nói:

-Về sau thời điểm khôngcóthức ăn, ngươi sớm nóimột chút được không? Takhông muốn ănở bên ngoài.

Hiển nhiên mấymỹ nữ đốivới tài nấu ăn của tiệm cơmnàycũng tươngđối không hài lòng, tràn đầy đồng cảm gật đầu.

Ăn xong, mấy người vào chợ, chứng kiếnchợ bán thức ăn người đông nghìn nghịt, tanhhôi mãn thiên, ThạchTrungNgọcnghiêm mặt.

- Đại thiếugia, ngươisẽ khôngchưa đivào chợ bánthứcăn chứ?

Hướng Lâmbuồn cườinói.

- Ngươi đoán đúng, ta không cóđi qua, đốivớimùivị nơinàythật đúng là không quen, qua nhiều nămnhư vậy, tađều ăncơmquán, hoặcở nhà ăn mì gói.

Thạch Trung Ngọc nói.

HướngLam thiện giảinhâný nói:

- Vậy ngươi và Tuyết Nhitỷ tỷchờ chúng ta ở bên ngoài!Tuyết Nhi tỷ tỷ cũngkhông thíchmùivị bên trong.

Thạch TrungNgọc đangmuốn đồng ý,rốt cục cócơ hộicùng Tuyết SươngYênđơn độc chung đụng, nhưng Hướng Lâm vạn ác chặn ngang một cước.

- Không được.

Hướng Lâm nói:

- Thậtvấtvả có mộtcu li đi theo,làmsao có thể đặt hắnở bên ngoài?

ThạchTrung Ngọcở trước mặt cáclãobản còncóthểnói cáigì, cũng khôngthểđể các tiểu cô nương cầm thức ăncho chừng mấy ngày chứ?

Ngoại trừ Tuyết Sương Yên, nhữngngười khác đều tiến vào, Thạch Trung Ngọckhông ngừng kêu khổ, tại sao sẽnhư vậy? Mới vừa vào chợ bánthức ăn,ngangtrời liềnbay tới một con cá vửa mới mổ bụng, nện ở trên đầuThạch Trung Ngọc, trênđầu Thạch Trung Ngọc nhất thời nhiềuhơn một ítđồ ngổnngang.

Huyết thủy tí tách, tanh hôiđầy trời.

Cái nàycòn chưa xong, Thạch Trung Ngọc bị đập mộtcái, theo bản năng giơ tay, muốnhất đồ đạc trên đầu, chỉ tiếc vừa lúcgiẫm lên con cákia, trợt một cái,nằm ở trên mặt đất,nơi nàylà địaphương bán cá, trên mặt đấttự nhiên không thể thiếu vẩycá,cùng một ít nước bẩn.

Thạch Trung Ngọc hồn hồn ngạcngạc,cũng không biếtlà làm saođi ra,ngượclại Tuyết Sương Yênchứng kiến Thạch Trung Ngọcđi ra, trên ngườitreo đầy đồ đạc,cả người ướt một mảnglớn, còncóvài miếngrauduơa rơi vào trênđầuhắn, nếu như không phải nhìn mặt, nhất định sẽ cho rằng người này là một ăn mày.

Sự tìnhthảmnhấtlà, xebuýt khôngchở nămThạch Trung Ngọc, nói Thạch Trung Ngọc quábẩn,sẽ ảnhhưởng tâm tình củangười khác.

Mấy nữhài không thể làmgìkhác hơn là chiasẻ một ít đồ đạc trên người Thạch Trung Ngọc, để Thạch Trung Ngọcđibộ trở về.

ThạchTrung Ngọc cõng mộtbao đồđạc, trải qua thiên tân vạn khổ, rốt cục về tới khu biệt thự, bảoan lại cự tuyệtcho Thạch Trung Ngọc tiến vào.

Ngượclại cũng không có người nào sẽ cho Thạch Trung Ngọcgọi điện thoại, cho nên Thạch Trung Ngọckhông điện được,bị ngănở ngoài cửa không đi vào, bảoan hỏi Thạch Trung Ngọcở biệtthự nào, Thạch Trung Ngọc cũngnói khôngđược.

Thạch Trung Ngọc đặtmông ngồi ở ven đường:

- Thượngđế a, ngươi thực sựghétta như vậy sao?Ta đếncùngđãlàm sai điềugì, ngươi lại muốn phạt ta nhưthế?

Hạn chế vượt cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

Lúc này từ đằng xa gào thét chạy đến mộtchiếc xethể thao, thậtxa liền có thểnghe tiếng máyoanh minh, chỉ thấy chiếc xe thể thao kia laothẳngđếnThạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc vội vã né tránh, trốnđến cửa bảo vệ.

Thời điểm xethể thaosắp tới, xevững vững vàng vàng đứng ở cửa khubiệtthự.

Một thiếu nữ niên kỷ rấttrẻ từ trong xe thò đầu ra:

-Mở cửa.

Thạch Trung Ngọc cùng cácnhân viên an ninh đều biết nữ nhân này, nàng chính là Dương Tử, Thạch Trung Ngọc cực kỳ buồn bực, một tiểu hài tử chưa tới 18, lại dámchạyxe nhanhnhư vậy, lẽ nào không sợ xảy ra tainạn giao thông sao?

Nữ hàichứng kiến Thạch Trung Ngọc bẩn thỉu, lập tứcnhíu mày:

- Bảo an,ngườinhư thế sao cũngcó thể ởchỗ này? Còn không đuổi hắn đi?

Bảo an có chút làm khó, tuy nói Thạch Trung Ngọc thoạt nhìn cực kỳ keo kiệt, không giốngkẻcó tiền, thế nhưng người ta lại không vào trong khu biệt thự của ngươi, chỉ bồi hồi ởbên ngoài, ngươi cũng khôngthể vô duyên vô cố đuổi người chứ?

Bất quá bảo an vẫnnghe Dương Tử nói, tất cả lấy khách hàng làm trọng, đuổingườimàthôi, cũng không phải giết người phónghỏa.

- Vịtiên sinh này,cóthể rời nơi này một chút được không.

Bảo an nhìn Thạch TrungNgọc nói.

Thạch Trung Ngọc đi tới trước mặt xe thể thao của DươngTử:

-Tiểu muộimuội, ngươilàm sao khôngcó đạo đức như vậy? Sáng sớm ngươicòn đi nhàcủata một chuyếna.

Dương Tử cau mày cẩn thận nhìn một chút, sauđókinhhô:

- Sắc lang đại thúc?Sao ngươibiến thànhnhưvậy?

- Sắclang đại thúc?

ThạchTrung Ngọc ngẩn người, cốc đầu tiểu nha đầu một cái:

- Khôngcho phép cộng thêm hai chữ kia, lão tử là hảo hài tử.

- Sắc lang, lấytayngươi ra,bẩn chết.

Dương Tử bất mãn hất tay Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc khôngbiếtnói gì,ta bảo ngươibỏ hai chữ sắc lang, đạithúc haykhông ta saocũng được...

Bảo anthấy hai người nhậnthức,giữyênlặngkhông nói.

Dương Tử vỗ đầu một cái, từtrên đầurớtxuống vài miếng rau dưa, áo não nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Sắc lang, ngươi nhấtđịnh phải chết, ta muốn cáotrạngvớicác lão bản củangươi, nóingươi cưỡnggian ta.

- Tùy tiện.

ThạchTrung Ngọc nói xongđivào khubiệt thự.

Thời điểmđi qua trước mặt bảovệ nói:

- Bây giờ có thể xác định, ta là ở nơi này chứ?Tacó thểtiến vào không?

-Đương nhiên.

Bảo an cũng không ngốc, người trước mắtnày thoạt nhìn rất quen thuộc với Dương Tử, hơnnữa cẩn thậnhồitưởng, bảoan đã thay ca dường như đã từng nóicó một ngườiăn mặc cực kỳ lôi thôi từng tớibái phỏng nhà Tuyết Sương Yên.

Chỉ bấtquá Thạch Trung Ngọcnhiều ngày không đi ra,mấy bảo an nàycũng chỉ từ ghi hìnhgặp qua Thạch Trung Ngọcmộtlần, hơn nữa cho rằng hắn sớm đã đi, chỉ ngẫu nhiên tới thăm,nên không còn chú ý, cho nên lúc nàymới hiểu lầm.

Không để ý Dương Tử ởphía sau kêu gào, Thạch Trung Ngọc trở lại biệt thự,lầnnày khôngnhậnsai cửa.

Mở cửa là Hướng Lâm, nhìn thấy dáng dấp củaThạch TrungNgọc, xì cười một cái, so vớilúcởchợ bán thức ănđi ra,dườngnhư càng thảm hơn mộtít.

Vội vàng bảo Thạch Trung Ngọc vào phòng vệ sinh đi tắm.

Saukhitắm xong, Thạch Trung Ngọc phát hiệnmột vấn đề cực kỳbi kịch, khôngcó quần áo tắm rửa, hắnbất quá chỉcó haibộ quần áo mà thôi,còn bịPhượngtỷ rạch rách mộtbộ,đã ném, y phục trên người bây giờ, hoahoa lục lục, rõ ràngkhông có khả năng mặc nữa.

Đêmqua cùng Tuyết Sương Yênxảy ra sự tình mập mờ, quần lót bị lộng bẩn, Thạch Trung Ngọc ỷvào mình còn cómột cái quần lót, hà o sảngném vào trong nước ngâm, vừarồiđitắm cũng quênviệc này, trực tiếpném quần lót vào trongnước, bây giờ cóthể mặc chỉ có một cái quần jean.

Nếu như không mặc quần lót, trựctiếp mặc quần jean là một sự tình cực kỳ không thoải mái,Thạch Trung Ngọc bi ai.

Trongbiệt thự lớnnhư vậy, cư nhiên không có máy giặt, cáccô nương giặtquần áo dĩnhiên toàn bộbằng tay, ai!

Thật vấtvả ở trongngăn kéo phòng vệsinh tìm đượcmột cái khăn tắmmàu hồng, cũng không biết là của người nào, mang theomộtcỗ nhũ hương, Thạch Trung Ngọc chấp nhận quấnnó lên, cứ như vậy đi ra.

Cũng may cáccônương đều vào trò chơi,Thạch Trung Ngọcvề đến phòng lầnnữa tiếnvào du hí.

Địa điểm Login vẫn làlãnhđịa Tân Khắc, cáccô nươngđều ở phụcận chiếm vị trí, người hơinhiều hơn chút, bất quá cũngkhông nhiều hơnbao nhiêu, mọi ngườiđều chiếmmột phương, cũng không phát

sinhsựtình giống như ở Tân Thủ Thôn, khắp nơi đoạt quái.

CơNhư Nguyệtkéo Thạch Trung Ngọcvàođội ngũ.

Có ThạchTrung Ngọc gia nhập, giết quái càng như chém rauthái dưa, hiệu suất thăng cấptănglên rất nhiều, Cơ Như Nguyệt cómột loạixúc độngthả Thạch TrungNgọcđira ngoài đơn luyện.

Mấy người các nàngở chỗ này giết quái không tính rất khó, thật thích hợp cácnàng, nhưng đốivới Thạch TrungNgọc mà nói, có chút khôngquá thích hợp, lực công kích của Thạch Trung Ngọc giết những thứnàyhoàn toànchính là lãng phí thời gian, lãng phí nhân tài.

Dodựhồi lâu,Cơ Như Nguyệtnói:

- Thạch Trung Ngọc, nếukhông, ngươiđi địa phương cao hơn luyện cấpa.

Thạch Trung Ngọc suynghĩ mộtchút nói:

-Cùng nhau đổiđịa phương!Tìm chút quáikhó giết,ta ở phía trước xungkích, các ngươi hỗ trợ, nhưvậy mới là phương phápluyện cấp thích hợpnhất,chúngta toàn bộ đều làtự mình giết quái,như vậy không có ý gì, cũngluyện không ra đoàn thể phối hợp.

Mấy nữ nhânsuy nghĩ mộtchút, cũng đích xác là đạolýnày, liền theo Thạch Trung Ngọc xuất phát.

Ánh mắt mọi người tậptrung ởlãnhđịa Goblin khôngmột bóng người.

Goblin, quái vật phổ thông,cấp 20, HP: 3000.

Không biếtlà bởi vìthuộc tính Goblin quá mạnh, hay bởi vìđám người Thạch Trung Ngọc và Goblin đẳng cấp kéo quá lớn, mấy người đánhra tổn thươngđềukhông lớn, HướngLâm thì càng không thể phá phòng ngự.

Giết chết một Goblin, kinh nghiệm cư nhiên còn thấp hơnTân Khắc, hơn nữamấyngười đồngthời công kích một Goblin cần hơn một phút đồng hồ mới có khả năng giết, còn Thạch Trung Ngọc vừ

a rồi giếtTânKhắc,thìmỗi hơnmười giây miểu sát mộtcon.

Nhìn nhau cườikhổ một tiếng, xemra trò chơi Thần Lâmnày cũng không tán thành vượtcấp giết quái, đẳng cấp của đám người Thạch Trung Ngọcvà Goblin cách gần 10 cấp, vượtnhiều cấp như vậy giết quái, không chỉ khôngcóđạt được ban thưởng cao, ngược lại còn giảm kinh nghiệm, điều này làm chođám người Thạch Trung Ngọc cực kỳ phiền muộn.

Trải quamấy người tính toán, vượt 5 cấp giết quáiđã là cực hạn,đi lên nữa sẽgiảmđiểm kinh nghiệm.

Bất quá căn cứ kinh nghiệmở TânThủ Thôn đến xem, cóvẻ nhưquái vật tinh anh, Boss không bị hạn chế này, nhưng ngươi phải có thực lực kia mới được.

Chỉcó thể trở về giết TânKhắccấp15,chỉ có Thạch Trung Ngọc cấp 11,hơnnữa Thạch Trung Ngọc một người giết quáicấp16 cũng không cóý tứ,rấtnhanh, đám người CơNhư Nguyệt cũng dồn dập tiến vàocấp 11, cácnàngra TânThủ Thôn đềuhọp thànhđội, phân đếnkinh nghiệm tựnhiênkhông khảnăng sẽ nhiều như ThạchTrung Ngọc, cho nênđếnbâygiờ mới lên tới cấp 11.

Điều nàylàmcho Thạch Trung Ngọc rấttự hào,đơn thông phó bản, lấy được kinh nghiệm tươngđương với đám người CơNhư Nguyệt hơn nửa ngàyđánh quái.

Đại Tân Khắc, cấp 16, quái vật phổthông, HP: 2300.

Đám người Cơ Như Nguyệt có chúttự hào,người giết quái cấp16 hầu như không ai, cáinày chứngminh cácnàng đứng ở cấpcao nhất, người chơi cấp11 vô cùngthưa thớt.

Tiểu Loli trả thù

DTV-EBOOK.COM.VN

- Dựavào cái gìmỗi lầnđều làta,mấy tênkhốn kiếp các ngươi, ta hận cácngươi.

Tiểu Mục Sư HướngLâm từtrong tiệm thuốcđi ra, nhỏ giọng thì thầm.

Vì hiệusuấtluyệncấp, đám người Thạch TrungNgọc vẫn dùng kỹ năng giết quái, hết lam dược, trực tiếp ăn dược, căn bản không tồn tạisự tình đả tọa,chậm rãi chờthể lực hồi phục.

Hiện tạinàocó ngườixa xỉ như vậy,ngườichơi bình thường đều chỉ muamộtíthồng dược, giữ lạibảo mệnh dùng,căn bản không cómua lam dược, tuy giếtquái sẽ rơi xuốngmột ít tiền trò chơi, nhưngcũng là có tỉlệ rơiđồ,hơn nữa tiền cũng không phải rấtnhiều, vẫn dùng kỹ năng mànói, nhất định làthu khôngđủchi.

Đám người Cơ Như Nguyệtvẫn có quyết đoán, hiệntại bánđi 300 kim tệ của Thạch TrungNgọc, sẽ đượchonbavạn Nhân Dân Tệ, nhưngcác nàng lại không chút do dự đầu tưởtrong game, cho rằng cấp bậc cao hơn mới có thu hoạch caohơn.

Những người này kỹ thuậtđều rất tốt, hầu nhưchưa dùng tới Mục Sư, cho nên mỗilần hết lam, đều là Hướng Lâm đimua.

HướngLâmsắp buồnbựcchết,sớm biết như vậy, trướcđây còn không bằng luyện cáichức nghiệp côngkích.

Tuy HướngLâm luôn oán giận, bấtquá nàng cũngbiết,hiện tại chỉ là du hí sơ kỳ,không quákhó khăn, người kỹ thuậtgiỏi chưadùng tới MụcSư làrất bình thường, nhưng đếnhậu kỳ, vào phó bản,đàn quái luyện cấp… thiếu MụcSư là vạn vạn không được.

HướngLâm thậtvấtvảcõng dược tề trở vê, đang chờđượckhen đâu, Cơ Như Nguyệt nói để cho nàng kémchútbuồn bực chết.

- LâmLâm, thời gian chênh lệch không nhiều lắm,ngươi đi chuẩn bị cơmtối đi.

CơNhư Nguyệt nói.

- Ta hận các ngươi.

Hướng Lâmnhỏ giọng lẩm bẩm, sau đó ly khai du hí.

Tuyết Sương Yên đivòng qua phía sau Đại Tân Khắc, đang chuẩn bị đâmsau lưng,đột nhiênmột kỹ năng bay về phía nàng,sợđến vộivã né tránh, sau khi tránh thoátđi mới phát hiện, thì rađólà đâm thủng củaThạchTrung Ngọc,sau khi người chơi tổ đội, côngkíchlẫn nhau cũng sẽ khôngmất máu.

Tuyết Sương Yên liếc mắt:

- Ngươicóbệnh sao, giết một tiểu quái, ngươi còndùng kỹ năng quầncông, có tiềncũng không thể lãng phínhư vậy a.

-Ừm, Tiểu Tuyết nói đúng.

Cơ Như Nguyệtphụ họa:

- Phạt ngươi buổi tốihômnay không cho phép ăn cơm chiều.

Thạch Trung Ngọclộ ra biểu tình tội nghiệp:

- Mới vừarồita giết chết nólà có thể thăng cấp, sau khithăng cấp hồng cùng lam đều sẽ tự độngtràn đầy, không dùngmới gọi lãng phí.

Lúc nàycác cô nương mới phát hiện, ThạchTrung Ngọcđã lên tới cấp 12, không khỏi ước ao, nhìn kinhnghiệm củamình, mới đến phân nửa, ngậm miệng không nói, dành thời gian thăng cấp, tốt xấu mình cũng là lãobản, làm sao có thể để nhân viên nhưThạch Trung Ngọc vẫn bảo trì vượt lên đầu?

Các nàng cũng không suy nghĩ, mọi người tổ đội, nỗ lực như thế nàođi nữa, kinh nghiệm của mọi người cũngsẽ chia đều, có ích lợi gì?

Thạch Trung Ngọc cùngnhững tiểu nữu này chung một chỗ, cũng không dám lười biếng, thấy cáccô nương hạ thủ mạnh hơn trước đó, cũng chỉcóthể gia tăng kìnhlực theo.

Lại tăng thêm 5 điểm lực lượng, lực công kích của Thạch Trung Ngọc trở nêncao hơn, mặcdùkhôngđặc biệt rõràng, nhưnggiết quái quả thực nhanh hơnmột chút.

Mộtlát sau, Thạch TrungNgọc nghe gợi ýcủa hệ thống, trong hiện thực có người hôhoán, biết Hướng Lâm đã làm xong cơm tối,cùng bamỹ nữ nói một tiếng, mấy ngườidồn dập ly khaidu hí.

Chỉlà thờiđiểm Thạch Trung Ngọc rời trò chơi, phát hiện ởtrong phòng mình không phải Hướng Lâm, mà là DươngTử.

Thấy Thạch TrungNgọc mở to haimắt nhìn mình, Dương Tử ha hả nởnụ cười, sau đó cúi người xuống, tớigần Thạch Trung Ngọc, làm bộ cực kỳ nghiêm túc nói:

- Ta đã nói choLâmLâm tỷ, ngươi phi lễ ta, ngươi nhất định phải chết.

Từgócđộ củaThạch Trung Ngọc,vừalúc có thể chứng kiến trong cổ áo của Dương Tử lộ ra cảnh xuân, tiểucô nươngmới trưởng thành đã có chútquy mô, nụ hoa màu hồngđỏ thắm câu dẫn tròng mắt củaThạch Trung Ngọc.

DươngTử thấy ThạchTrung Ngọc nửa ngày không nói lời nào,nhìn trừng trừng mình, theo ánh mắt của hắn nhìn lại,dĩ nhiên...

- Sắc lang đại thúc.

Dương Tử hừmột tiếng, đỏ mặtchạy ra khỏi phòng Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọcsờ mũi củamình, cườikhổ một cái, mìnhgần đây có phảiquá gia súc rồi hay không hả? Ngaycả một tiểu côương cũng không buông tha?

Khăn tắm bị đỡ lấy mộtcái lềunhỏ, ai! Làm sao có thểdễ dànglên như vậy? Đáng tiếc, Tuyết SươngYên đã trở mặt, nếu không...Có thể phát tiết một chút.

Mãi mớichờ đến lúcđến tiểu huynh đệ yên tĩnh, lúc này mới đitới phòng khách.

Cácnữ hài đều đãđếnphòng khách, nhìn thấy Thạch Trung Ngọc ở trần, hạ thân quấn cái khăn tắm đi ra, hơi kinh ngạc, tuy những cô nương này cũng không phảilần đầu tiên nhìn thấy Thạch Trung Ngọcởtrần, nhưng nhưvậy cùng nhau ăncơm, vẫnsẽcảm thấy có chút khôngđược tự nhiên.

Nhất là Hướng Lam, Thạch Trung Ngọcquấnchính là khăn tắm của nàng,cáikhăn tắmhơi nhỏ,nữ hàibao lấy, sẽtừbộ ngực tới giữa đùi, thời điểm trong nhàchỉcómấy nữ hài, này cũng không saocả, ở truồng cũng khôngai nói cái gì.

Nhưng sau khi Thạch Trung Ngọc đến, tắm rửa xong mặc cái này có chút không thích hợp, cho nên HướngLam không đi động tới,ai biết ThạchTrung Ngọcmặc nó đira?Hơn nữa không biết Thạch Trung Ngọc có phải giốngnhư nàng, sau khi tắm xong, bên trong khôngthíchmặc đồ lót hay không?

Nghĩ đến khăn tắmmềm mạiđãtừng baovâythânthể xíchlõa của mình, hiệntại đang bị mộtnamnhân quấn nửa người dưới, sắc mặt nhất thời đỏ bừng.

-Như Nguyệt tỷ, ngày hôm naysắc langđại thúc đùa bỡn ta.

Dương Tử thấy Thạch Trung Ngọc đã ngồi xuống,lậptức cáotrạng CơNhư Nguyệt.

Lời này vừa nóira,toàn trường khiếpsợ, nhất là Tuyết Sương Yên, ánhmắt nhìn ThạchTrungNgọc tràn đầy phức tạp.

Trênót Thạch Trung Ngọc sinh ra mấy cây hắctuyến, tại saocóthểcó Tiểu LaLycực phẩm như thế? Nếu nhưbây giờ đám người CơNhư Nguyệt nhìn Dương Tử,sẽ phát hiệntrong ánh mắt nàng tràn đầy giảo hoạt.

- Buổitrưa hômnay, ta mới từ chỗ mẹ ta trở về,thấy ThạchTrung Ngọc đứngở cửa khôngvào được, liềnmuốn đi qua giúp hắn,ai biết, sau khi ta lên tiếng chào,hắn cư nhiên qua đây sờ soạng ta, sau đó các nhânviên an ninh tưởng hắnlà gì của ta,mới thảhắn vào.

DươngTử nói.

Đám người Cơ Như Nguyệt còn không có tiêu hóatin tức này, Dương Tửtiếptục nói:

- Lần trước tavà các ngươinóihắn khôngphải người tốt,các ngươi khôngtin, ngày hôm nay ta liềnmượndanh nghĩa ăn cơmchùa đến tìm hắn, để hắnđừngxằngbậy với các ngươi, ai biết, mới vừa rồi hắnlại muốn làm chuyệnkiavớita,may mắntachạy nhanh, nếu không...Đãbịhắn cưỡnggian rồi.

Các nữ hài đều phẫnnộ nhìn Thạch Trung Ngọc, hy vọng Thạch Trung Ngọccóthể cho các nàng một giảithíchhợp lý, Tuyết Sương Yên càng giận, thả chénđũa lên bàn, dùng ánh mắt không mang theo một tia tìnhcảmnhìn Thạch Trung Ngọc.

Mùa hènóngbức,Thạch Trung Ngọc cảm giác có từng tia từng tia lãnh ý.

Trời ạ,đám nữnhân này là chỉsố IQgì a? Tiểu hài nói bậy các ngươi cũngtin?

Ta nơi nào nhỏ

DTV-EBOOK.COM.VN

Các mỹnữ giận không kiềmđược gắt gao trừngThạch Trung Ngọc, chỉcó DươngTử len lén cười thầm.

- Dương Tử, Thạch Trung Ngọc không phải loạingười như vậy, giữa các ngươicó phải cóhiểulầm gì hay không?

Hướng Lam giúp đỡ Thạch TrungNgọc nói.

ThạchTrung Ngọc kích động đếnlệ nóng doanh tròng, không nghĩ tới, Hướng Lambình thườngkhiêm tốn, ôn nhu sẽ ở thời điểm này đứngranóigiúp Thạch Trung Ngọc.

Trải qua HướngLam hỏi,Hướng Lâm cảmgiác cũng có chútkỳ quái, trong biệt thự nhà nàyđều làmỹ nữ, hơn nữa đều không kém Dương Tử,huốnghồ DươngTử mới bây lớn, còn giốngnhưchưa được 17,Thạch TrungNgọckhông có khả năng khôngđi đụng thành thụcbày đặt trong nhà, đitrêu chọc tiểu cô nương bên ngoàichứ?

Cơ NhưNguyệt và Tuyết SươngYên đều cùng Thạch Trung Ngọc xảy raám muội, theo bản năng chorằng Thạch Trung Ngọc háo sắc táy máy tay chân.

- Thạch TrungNgọc, ngươi cólời gì muốn nói?

Cơ Như Nguyệthỏi.

-Tiểu nha đầu nàypha tròcácngươichơi mà thôi, nhỏ nhưvậy, tasẽ đểý sao?

Thạch Trung Ngọcnóixong,khinh miệt nhìn thoángquabộ ngực của Dương Tử,sau đó ánh mắt nhưcó như không đặt ở trước ngực Cơ Như Nguyệtvà Tuyết SươngYên.

DươngTử đương nhiênchú ý tới ánh mắtcủa Thạch Trung Ngọc, hậnđến nghiến răng,như mèo bị đạp phải cái, nhấtthời giận tím

mặt:

-Ta nơi nào nhỏ,ngươi lại cònnói chướng mắt? Chướng mắt, mới vừa rồi ngươi cònxem?

ThạchTrung Ngọc hoàn toànmặc kệ ánh mắt phẫn nộ của Dương Tử,ăn cơmcủa mình, để cho người khácnộ đi thôi.

DươngTử đi tớibênngườiThạch TrungNgọc, tựtay đibópcổ của hắn, đãbị tứcgiận làm mấtđi lýtrí:

- Buổi trưa ngươidùng cáitaybẩnthỉu kiacốcđầuta, còn để lại trên đầu ta vàimảnh nhỏrau quả, điều này cũng quên đi, tacònkhôngcó lấy xe đụng ngươi, bây giờ ngươi lại còn dám nói ta nhỏ?

Ngheđến đó, các nữhài đều biếtchuyệngìxảy ra, chẳng qua là Thạch Trung Ngọc tùy tiện pha trò tiểu nha đầu chơi mà thôi, Dương Tử vu cáo Thạch Trung Ngọc, muốnkhiễ hắn thành phần tử xấu.

ThạchTrung Ngọc buổi trước ăn không ngon, còn mang nhiềurau dưa như vậy đi mấy cây số,hiện tại đang đói, nào có tâm tình bồi tiểu nha đầunáo?

Mộttay ôm lấy DươngTử, gắtgaokhóa hai tay củanàng, khôngcho nàngcó bất kỳ động tác.

-Sắc lang đại thúc, nhanh buông ra.

Dương Tửnói.

Thạch Trung Ngọc bất vi sở động, hiện tại cầu ta, còn dùng loại giọng nói này?

Dương Tử dùngánh mắt cầu cứu nhìn về phía Cơ NhưNguyệt, hy vọng nàngcó thể giúp mình một chút.

Cơ Như Nguyệt vội vã cúi đầu ăn, làm bộ cái gì cũng không thấy, mới vừa rồi hiểulầm Thạch Trung Ngọc là một tên biến thái,hiện tại cũng ngại điđốimặthắn, hơn nữa tiểu nha đầu Dương Tử quả thậtcó chút quá phận, tại sao cóthểnhưvậychứ, tuổi còn nhỏ đã bắt đầu vu hãm người khác,nên để cho nàng bị giáo huấn một chút.

Bị một nam nhânở trần ôm, Dương Tử vẫn làlần đầu tiên, tâm lý khẩn trương đến nhảy loạn.

Cũng may Thạch Trung Ngọc chỉđặt nàng ở trên bắp đùicủahắn, không có bất kỳ động tác khác.

Đừng xem hiện tại Thạch Trung Ngọc chỉcó một taycó thể hoạt động,nhưngăn vẫn phong quyển tànvân.

Mẹ kiếp, sosánhvới cơmtrưa,cáinày nhất định chính là nhângianmỹ vị.

Lối ăn kinhkhủng của Thạch Trung Ngọc, đámngườiCơ Như Nguyệt đãsớm hiểu, cũng không trách gì,nhưng Dương Tử vẫn là lần đầutiên nhìn thấy, kinh ngạc háto miệng: Đâychính là namnhân sao? Đối với mình thật ác độc, động tác đũa lớnnhư vậy, nhanh như vậy, chẳng lẽ không sợ đâm chết mình sao?Còn có, hắn không nhai sao? Không phải trực tiếp nuốt xuống chứ? Như vậy đối với dạ dày không tốt a!

Thạch Trung Ngọc thấy DươngTử há tomiệng, cholànàng đói bụng, muốn mình đút chonàng, Thạch Trung Ngọcđương nhiên sẽ không chú ý.

Gắp một miếng thịt đưavào trong cái miệng nhỏ nhắn của Dương Tử.

Dương Tử chỉ thấy mộtđạo hắcảnh hiện lên, sauđótrong miệng nhiều hơn một khối thịt, lại càng hoảngsợ, vội vã nhổ ra:

-Ngươi thật ác tâm,ngươicư nhiên đểcho ta ănnướcmiếng của ngươi.

- Ngươi một tiểu nha đầu, tathấy ngươi há tomiệng, nghĩ đến ngươi đóibụng, mớichongươiđồăn, ta tốt vớingươinhư vậy, ngươi không cảm kích còn chưa tính, lại cònnói ác tâm? Chếtđói ngươi đi.

ThạchTrung Ngọc bất mãnnói.

Sau đó chiếc đũa cắm vào trong bát, tayvỗmông của nàng mộtcái.

Hành độngnày cuối cùng Thạch Trung Ngọc, làm cho tấtcảnữnhân trênbàncơm đều nhíumày, tuy Dương Tử không tínhlớn,nhưng không nhỏ, tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổisinhlý cũng bắt đầuphát triển,cái mônglàđịa phươngtư mật củanữ hài,làm sao có thể nói phách liền phách?

Khôngđợi mấy nữnhân nói, DươngTử không chịu được, bị hắn ôm đặt ở trên bắp đùi còn nhận, thế nhưng cái mông nhỏ bịđánhnóng hừng hực, cái này khôngthể tiếp nhận rồi,giùng giằng muốn đứng lên.

Thạch TrungNgọc sợnàng đứnglêncòn muốn náo, gắtgao đè nàng xuống, không cho nàng đứng dậy.

Trong quá trình Giãy giụa, Thạch TrungNgọc không thể tránh khỏi lạimòtới kiều nhủcủacủa nàng, mặc dù không lớn, thế nhưng loại ngựcmới bắtđầutăngkích thước nàycực kỳ kiên quyết,vẫncó đủ cả mgiác, tiểu nha đầucũng không mặc áo lót, chỉ cáchmột tầng lụa thật mỏng, tiểu Thạch Trung Ngọclầnnữa ngẩngđầu lên.

May mắn DươngTử chỉ ngồiở trên chân tráiThạch Trung Ngọc, cho nên khôngcó đẩy mông nhỏ của nàng, bằng không sẽ rấtlúng túng.

Chúng nữ rốt cụckhôngnhìn nổi.

- Thạch TrungNgọc, ngươi còn không buông nàng ra?

TuyếtSương Yên lạnh lùng nói.

Cơ Như Nguyệtcàng dứt khoát, trực tiếpnhéolỗ tai của Thạch Trung Ngọc, Hướng LâmvàHướng Lam nhâncơ hội "cứu ra" tiểu Dương Tử.

Thạch Trung Ngọc ngồiở một mặt bàn, hai bên trái phảiđều không người, Hướng Lam và Hướng Lâm cứu ra Dương Tửliền rời Thạch Trung Ngọc, cũng khôngcó chú ýtới phíadưới chốnglên lều nhỏ, nhưng CơNhư Nguyệt cầm lấylỗ tai Thạch TrungNgọcnhìnrõ ràng, sắc mặt trở nên hồng, đi rangoài, trởlại chỗ ngồi của mình.

HướngLam, Hướng Lâm đang khuyên can DươngTử, không có lưuý CơNhư Nguyệt,nhưng Tuyết Sương Yên thấy được.

Chiếc đũa“khôngcẩn thận” rơi đến dướibàn,cúi đầu đi nhặt.

Bởi vì chân Thạch Trung Ngọc dạng ra rất lớn, dướikhăn tắm trống không,cho nênđầu Tuyết Sương Yên vóivào dưới bàn liền thấy tiểu huynh đệ không có bất kỳ võ trang củaThạchTrung Ngọc,bất quá hiện tại TuyếtSương Yên cũng là người từngvachạm xã hội,không chỉ gặp qua, còn sờ qua, lấytay giúp hắn làmqua chuyệnấy.

Mặcdù có chút xấu hổ, bất quáso vớiCơ Như Nguyệt tốt hơn một ít, giả vờ trấn tĩnh, phảngphấtnhư cái gì cũng không thấy, dùng khăn giấylaulau chiếc đũa, tiếp tụcăncơm,bất quátâm lý có chút không được tự nhiên, Thạch TrungNgọclà bởivìnữ nhân khác phát sinh phản ứng, màkhông phải nàng.

Táo Bạo Đại Tân Khắc

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh ThiênTiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ăn cơm tối xong, Thạch Trung Ngọc lần nữa tiến vào du hí, rất nhanh mấynữ nhâncũng lần lượt tiến vàodu hí, CơNhư Nguyệt kéo từng người vàotrongđội ngũ.

Nam nữphối hợp làm việc không biết mệt, một ngày này, ngoại trừ giết quái vẫnlà giết quái, Thạch TrungNgọc dĩ nhiên khôngcó sản sinh cảm giác chánghét gì.

Vốn tưởng rằng buổi tối cũngcó thểvượt qua như vậy, ai nghĩ tới, qua một hồi, trong đội ngũthêm một người, tên gọi du hí của nàng là Hinh Vũ Chi Tử, CungTiễn Thủ, trong thựctế tên gọiDương Tử...

ThạchTrung Ngọcrấtđau đầu, vì sao gặp phải tiểunữu này? Còn lấy chữ lót HinhVũ?

Hai ngày này, có ngườinói cho nàng biết? Không thểnàođâu, hiện tại tiểunha đầu nàycũng cấp11, nếu quả nhưthật là mới bắt đầu chơi, tốc độ luyện cấp của nhađầu kia cũng quá khoa trương?

NhìnthấuThạchTrung Ngọc nghi hoặc, Cơ NhưNguyệt giảithích:

-Ở trước khingươichưa tới, chúng ta nói qua chuyện này với ATử, bấtquá ngươi cũng biết nàngkhônggiống chúng ta, nhànàng rất có tiền, ta cũng không nghĩ tới nàngsẽ dùng tên phònglàm việccủa chúng ta.

- Hì hì, kinhngạc a!! Khi các ngươinói muốn tổ kiến phòng làmviệc, ta rất muốn gia nhập, nhưngta còn đang đi học, khôngcó thời gian, cũng làvị thành niên,sợ các ngươi không thu, chonênta liền tiên

trảm hậu tấu.

Dương Tử nói.

- Mấy ngày nay, mỗi ngày chúng ta đềudùng xongmười haigiờ, đại tiểuthư, cấp bậc của ngươi giốngnhư đámngười Như Nguyệt, chẳng lẽmấy ngày nay ngươi đều trốn học?

Thạch Trung Ngọc buồn cười nói.

DươngTử trừng Thạch TrungNgọcmột cái:

- Ai cần ngươi lắm miệng, tuy ta mỗingày cũng chơi mười hai giờ, nhưng ta họctập khôngcó hạxuống,tathiên tư thôngminh, mỗingày họcmột hồi làđược, buổi trưa hôm nay gặp ngươi, đólà bởi vì ta mới vừa từ trường học trở về.

- ATử, ngươi là học sinh, phải lấy học tập làm chủ, sang năm phải thi caotrungrồi.

Cơ Như Nguyệt nói.

Dương Tử nói:

- Như Nguyệttỷ,ta cóthểtớichỗcác ngươi ởkhông, ngươi cũngbiết, mẹta bềbộn nhiều việc, ta mỗitháng chỉ cóthểnhìn thấy nàng hai balần, thậm chí một tháng không thấy được nàng mộtlần,ở nhà một mình cũng không có ý nghĩa. Hơn nữahọctập, các ngươi cũng có thể phụđạo taa.

- Đương nhiêncóthể,đợi lát nữa ly khai trò chơi, ngươi liền dời tới.

Cơ NhưNguyệt không hề nghĩ ngợi, trực tiếpnói.

Mặc dù Dương Tử khôngphảichức nghiệp ẩn tàng, nhưngtrang bị dường như không tệ, trên người có ba trang bịBạch Ngân, lực công kích không kém Cơ Như Nguyệtvà Tuyết SươngYên chút nào.

Đương nhiên TuyếtSương Yên và CơNhư Nguyệt cũng đềucầm vũ khí Bạch Ngân,tuy chức nghiệp ẩn tànglợi hại,nhưng nếu như trangbị tốt, cho dù là chức nghiệpẩn tàng cũng khôngphảiđối thủ, côngty gamecũng sẽ không ngốc đến đi pháhư cân bằng.

-Đúng rồi.

DươngTử dường nhưđột nhiên nghĩ đến cái gì, từ trong túi đồ lấy ra hai kiện trangbị Bạch Ngân, một cái là dao găm, một cây khác là pháp trượng.

Ánhmắtmọi người nhìn về phía Dương Tử đều cómột ít không giống, Thạch Trung Ngọc vận khí tốt có thể nói là một ngoại lệ, nhưng Dương Tử cũng có vận khí như vậy sao?

Dương Tử chủđộnggiải thích:

-Mẹ ta bình thường không để ý ta, cho nên cho ta rất nhiều tiền tiêu vặt, những thứ này đềulàta mua,ta phỏng chừngcác ngươisẽ dùng đến, cho nên liền mua, đáng tiếc chỉ thấy vàitrangbịBạch Ngân, bằng không tacũng mua rồi.

CơNhư Nguyệt cười khổ:

- A Tử, mới vừa rồingươi còn nóigia nhập vào phòng làmviệc của chúng ta,chúngta chơigame mục đích là kiếm tiền, không phảidùng tiền,ngươi mua trangbị người khác coilà chuyệngìxảy ra a.

-Tachính là muốn giúp các ngươi mộtchút, về sau ta sẽ không mua nữa.

Dương Tửcó chút ủy khuấtnói.

-Ta biết ngươi hảo tâm,ta cũngcó thể đồng ý ngươigianhập vào chúng ta,thế nhưngđiều kiện tiên quyết là học tập của ngươi khôngthể kéoxuống,chẳng mấychốc sẽthì cuối kỳ, nếu như thành tíchcủa ngươi không tốt, ta nhất định sẽkhai trừ ngươi. Còn có,ta không phản đối ngươi đi muađồcủa người khác, nhưng tiền lên giá ở trên lưỡiđao a, trang bị tiền kỳ đều là đổimớithật nhanh, cầngì phải đi mua những thứ này?

Cơ Như Nguyệt kiên nhẫn nói.

Dương Tử gật đầu, sau đó nhìn Thạch Trung Ngọc, nhìn Cơ Như Nguyệthỏi.

- Tại sao trên ngườisắc lang đại thúccó nhiều trangbị Bạch Ngân

như vậy? Hắn khôngphải cũng là người cótiền, qua đây khôngly tưởngchứ?

-Hắn là vận khí tốt, Bạch Hổ thànhthànhchủ đưacho hắn.

Cơ Như Nguyệt nói.

Đang trò chuyện, đột nhiênở trước mặt Dương Tử đổi mới một Đại Tân Khắc, không đúng, phải nói làĐại Tâ n Khắcthật to, nó so với T ân Khắc bình thường thì cao hơn mộtcái đầu, sắp vượtquatỷ muội Hướng Lam cao 1m68 rồi.

Táo Bạo ĐạiTân Khắc, cấp 16, quái vật tinhanh, HP: 30000.

Không tốt, trênđỉnh đầu nó nổi lơlửng tên là màumáuđỏ, đây là quái chủđộng công kích.

Dương Tử phản ứng cũng không chậm, kinh hô một tiếng, lập tức chạy trốn,nàng có thểnhanh nhưvậy lên tới cấp 11,tựnhiên cũng không phải tầm thường, không cókhảnăng ngốc đếnlấythể chất cungtiễn thủ đi cùngquáivật cứng đối cứng, huống chi còn là quái vật tinh anh?

Mọingười nghe được tiếng kinh hôcủa Dương Tử, lập tứcđưa ánh mắt tập trung đến lênngười nàng,nhìnthấycó quái vật tinh anh đan g đuổitheoDương Tử,lập tức dành thời gian giếtchết Đại Tân Khắc dây dưamình, sau đó vội vàng chạy tới, HướngLâm đãcó tác dụng, nghe được Dương Tử kêu sợhãi, ngay lậptứcchuẩnbị xongtrị liệu thuật, tùy thời chuẩn bịcứu Dương Tử.

Thạch Trung Ngọc chạy đến trước nhất,đầu tiênlàdùng công kích bình thường kéo cừu hận của quáivật,sau đó lập tức bước ra một bước, dựa theokinh nghiệm hắn giết Đại TânKhắc, như vậy tuyệt đối cóthể né tránh nó công kích, thế nhưng lại thất bại-120.

Thạch Trung Ngọcsợ đến đổ mồ hôi lạnh, may mắn hiện tại cấp 12, HP biếnthành hơn mộttrăm hai mươi, nếu nhưcòn dừng lại ở cấp 11, hiện tại Thạch Trung Ngọc đã bị miểu sát,lúc này một vầng sángmàu trắng soi sáng ở trên người Thạch Trung Ngọc,HP lập tức khôi phục 100 điểm.

Không chỉ Thạch TrungNgọc giật mình, các nữ hài cũng nằm ở

trong khiếp sợ,ThạchTrung Ngọc mặc trọn bộ Bạch Ngân sáo trang a,một cái bị phá huỷ hơn một trăm HP,bởivì Thạch Trung Ngọc cho tới bây giờđều không thêmthể lực, cho nênHPcủa các nữ hài đềuvượt qua Thạch Trung Ngọc, nhưng không có vượt lên bao nhiêu a, hơnnữalực phòngngự khảnăng kém Thạch Trung Ngọc một mảng lớn.

Nếunhư bị TáoBạo Đại Tân Khắc đánh trúng, vậy cho dù bất tử, chỉ sợcũng giốngnhư Thạch TrungNgọc,nằmở trạng thái thiếumáu.

Táo Bạo giới chỉ

DTV-EBOOK.COM.VN

Hiện tại Thạch Trung Ngọc không khỏi bắt đầu hoài niệm HôiLang sáo trang, tuy lực phòng ngự của Hôi Lang sáo trang khôngbằng Bạch Ngân sáo trang, lực côngkíchcàng không thểđánh đồng, nhưng là thứ tốtbảo toàn tánhmạnga, bỏ thêm mấy trăm HP, lại bổ sungthêm một kỹ năng giống nhưBug, Manh Thuật.

Đángtiếc, hiện tại đã nhét vào phòngđấugiá, Thạch Trung Ngọc khôngkhỏi tiếc hận.

ThạchTrungNgọc đang chuẩn bị rút lui, lại phát hiện một người bán trong suốt đang từ từ tiếp cận, không cần nghĩ, kia khẳng định làTuyết Sương Yên, ThạchTrung Ngọc biết Cơ Như Nguyệt HPbất quá mới 150 điểm, nếunhư Đại Tân Khắc công kích nàng, nàng cũng có nguy hiểmbị miểu sát.

Thạch Trung Ngọc bất chấp nhiều như vậy, nhược hóa mãnh kích -700

Thạch Trung Ngọc sửng sốt mộtchút, sau đó thoảimái cườito, đừng xemngười nàylực công kích ngưu bức, nhưng lực phòngngự không lớn,Đại Tân Khắc bình thường chịu đến suy yếu mãnhkích, không sai biệt lắm cũng chính là 700, Táo Bạo Đại Tân Khắc nàycư nhiên cũng vậy.

Đương nhiên, Thạch Trung Ngọc còn không cóđắc ý vong hình, lập tức làm xong chuẩn bị tránh né, Táo Bạo Đại Tân Khắc vung hữu quyền về phía Thạch TrungNgọc, lần nàyThạch Trung Ngọc không có sơ suất, tránh ra công kích của nó, Thạch Trung Ngọc rốt cuộc biết vì sao lần đầutiên không thể tránhra rồi.

Tốc độ công kích của TáoBạoĐạiTân Khắc so với ĐạiTân Khắc bình thường nhanh hơn một ít,Thạch Trung Ngọc chỉ cần trước giờ tránh né, sẽkhông cóbấtkỳ vấnđề,pháthiện bí mật này, Thạch Trung Ngọc cũng khôngcònsợ Táo Bạo Đại Tân Khắc nữa.

Trọng kích,- 2000.

Cư nhiên ra bạokích, Thạch Trung Ngọc lâm vàotrong hạnhphúc - 1053.

Tuyết SươngYên rốt cục trước ở khi kỹ năng nhượchóa mãnh kích của Thạch Trung Ngọc kếtthúc hiệuquảđi tới phía sau Táo Bạo Đại Tân Khắc, không chút dodự xuất thủ.

Để chonàng buồn bực là, đồngdạngra bạo kích, hơn nữatacòn đâm ở sau lưng, thương tổn cư nhiên mớichỉ phânnửacủa Thạch Trung Ngọc, lực công kíchcủa gia súc kia làmsao sẽlợi hại nhưvậy?

Lúc này, tất cả nhân viênđều vào vịtrí, dồn dập tiến côngTáo Bạo Đại Tân Khắc, thế nhưng mặcdù thươngtổncủa các nàngcaohơn người chơiphổ thông rất nhiều, nhưng không có mộtcái cóthể lên ngàn, điềunày làmcho Tiểu Tuyết của chúng ta tâm lý hơi chút cân bằng.

Thạch TrungNgọc công kích thật sự q uá cao, bất kể người khác liều mạng như thế nào, cũng khôngthể kéo giá trịcừu hậntừ trong tayThạch Trung Ngọc ra.

Hướng Lâmcả ngàylàmcôngnhân bốc vácrốtcục nghĩ tìm đượccơ hộicủa mình,có thểthithốtài năng, nhưngbi aiphát hiện, gia súc ThạchTrung Ngọc kia, ngoại trừlần đầu tiên bị đụngtrúng, về sau liền không có bị đụng nữa, Hướng Lâm rất phiền muộn,bất quá nàng vẫn thời khắc chuẩn bịTrị Liệu Thuật, để phòngbất cứ tình huống nào.

Rất nhiềucao thủ tung hỏa lực,cơ hội Táo Bạo Đại Tân Khắc phát uychỉ là phù dung sớm nở tốitàn, không quá một hồi liền bị tàn phá, kêu rên một tiếng, nằm trên đất.

- Ta là lầnđầu tiên ởdã ngoại giếtquái vật tinh anha, nó ra trangbị Bạch Ngân không?

Dương Tử vui vẻ đi tớibênthithể củaTáo Bạo ĐạiTân Khắc.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Giống nhưởTânThủ Thôn, đều là Thanh Đồng.

Đám ngườiCơ NhưNguyệt đã sớm nghe Thạch Trung Ngọc nói, bất quávẫn rất chờmong có thể xuất hiện trang bị Thanh Đồng tốt, đều xúm lại chungmột chỗ.

DươngTử nhặt lênmột chiếcnhẫnThanh Đồng nói:

- Là nhẫn.

Sau đó Dương Tửphân chia thuộc tính.

Táo Bạo giớichỉ, trang bị ThanhĐồng, lực côngkích tăng 50, bạo kích tỷlệ tăng 10%.

Các tiểu côương đều kinh ngạc che miệng, chỉcó Thạch Trung Ngọcđối với thường thứcdu hí không phảiquárõ ràng, tòmònhìn phản ứng của các nàng.

- Cócần phải kinh ngạc như vậy sao? ÁcLang giới chỉcủa ta, thêm 100 lực công kích, cònbổ sung thêm 7điểm lực lượngvà5 điểmthể lực a.

ThạchTrung Ngọc nghi ngờ hỏi.

- Đi mộtbên chơi, của ngươilà Bạch Ngân.

DươngTử khinh thườngnói:

-Hơn nữa Táo Bạo giớichỉ này còn có thểtăng tỷlệ bạokích, Ác Lang giới chỉ của ngươi có thể làm được sao?

- Mới 10% mà thôi a,chémmười lần, mới xuất hiện mộtlầnbạo kích cóích lợigì? Quái vật bị ta chém mười cái, đãsớmchết rồi, thứ này, một chút tác dụngcũng không có.

Thạch Trung Ngọc nói.

Mọi ngườitrợnmắt, ThạchTrung Ngọcbị nhìn runrun:

- Vậy coinhưtakhông nói gìa.

- Đối với ngươimà nói,khả năng tác dụng không rất lớn, nhưng đối với Tiểu Tuyết mànói không phảilớnbình thường, TiểuTuyết là

ThíchKhách, giết quái chủ yếulà dựa vào bạokích, công kích phổ thông thương tổn rất thấp, lẽ nàongươi không có pháthiện sao? Hơn nữa chứcnghiệp ẩn tàngÁm Ảnhcủa Tiểu Tuyết, lúc đầutỷ lệ bạokích cũng rất lớn, hơnnữachiếcnhẫn này, luyện cấp tuyệt đối là làmít công to.

Cơ Như Nguyệt giảithích một chút.

Tiểu Tuyết đeo nhẫn lên, cũng không biết là trangbị mới mang tới vậnmay, hay tỉ lệ bạo kíchcao lên, thờiđiểm giếtcon Đại TânKhắc thứnhất, mỗilần đềulàbạo kích, giơtay chém xuống, ba cái miểu sát.

Nếu nhưmỗi lần đều như vậy mà nói, sợ rằngtốc độ giết quáicủa Tuyết Sương Yên sẽ trở thành hạng nhất trong đội ngũ, Thạch Trung Ngọc chỉ có thểsắp thứ hai.

Thạch Trung Ngọc đương nhiênhâm mộ chiếc nhẫnkiacủa Mộ Tuyết Sương Yên, vì vậy chạy tớihỏi nàng mượn mộtchút.

Tuyết Sương Yêncũng khôngnóigì,tháo nhẫn xuống đưa cho Thạch TrungNgọc,mọi người cũngngừng lại côngtác trong tay, dự định nhìn Thạch Trung Ngọc biểu diễn.

Kết quảThạch Trung Ngọc giết chết hơn haimươicon TânKhắc, một lần bạo kích cũng không có xuất hiện.

Cái phá giớichỉ này, Thạch Trung Ngọc mắng một tiếng, trả nhẫn lại cho Tuyết SươngYên, Tuyết Sương Yên mangnhẫn lại cũng theo Thạch Trung Ngọc bi kịch.

Liên tiếpgiếtchết vài Đại Tân Khắc, cũng không xuất hiện bạo kích, nàng khóc khôngra nướcmắt, uoán nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Ngươi cái xú vận này, toàn bộ đều truyền cho ta.

Maymắn, Tuyết Sương Yênchỉ xui xẻo một hồi, kế tiếpliền bình thường, tuy bạokích khôngphải mỗi lần đều xuất hiện, nhưngsovới không có đeo nhẫn, thìnhiều hơn mấy lần.

Thời gian trò chơicủa Tuyết Sương Yên và CơNhư Nguyệt kết thúc, kếtiếp là Hướng Lam, Hướng Lâm,thẳng đến cuốicùng,Dương Tử

cũngly khaidu hí, chỉcònlại Thạch Trung Ngọcmộtngười một mình chiếnđấu,bấtquá thời giantrò chơi của Thạch Trung Ngọc cũng không nhiều,chỉcó hơn mười phút.

Ly khaidu hí, đãlà chíngiờ rưỡi,đitới phòng khách, đang chuẩn bị ăn bữakhuya, thì nhận được một mệnh lệnh.

-Thạch Trung Ngọc,đi giúpA Tử khuân đồ.

Cơ Như Nguyệt nói.

Mệnh lệnh củalão bản caohơntất cả, Thạch Trung Ngọcchỉcóthể bất đắcdĩ đira phía ngoài, đi tới cửachính nhàDương Tử, nhấn chuôngcửa.

Rất nhanh, Dương Tử liềnxuất hiệnở trước mắt Thạch Trung Ngọc.

E-cup

DTV-EBOOK.COM.VN

-Tại sao là ngươi?

Dương Tử buồn bực,lạigặp được sắc lang đại thúc chán ghét này.

Thạch Trung Ngọc đẩy nàngra, đi vào trong biệt thự:

- Vật của ngươiởđâu? Ta khuân giúp.

- Ta còn chưathu thập xong.

Dương Tử nói.

ThạchTrung Ngọc mở to hai mắt nhìn:

- Không phải đâu, thời giandài nhưvậy, ngươi cònkhôngthuthập tốt?

- Ngươi không biết yphục của nữ nhân nhiều lắm sao? Mới mười phút,làm sao xong được.

DươngTử thản nhiên nói.

- Mang ta đi phòngcủa ngươi, ta giúp ngươi.

Thạch Trung Ngọc còn phải chạyvề ănbữa khuya a.

Dương Tử lắc đầu giốngnhư trống bỏi:

- Đùagì thế? Khuê phòng của côgáilàm sao có thể để cho tên sắc lang ngươi đivào? Ngươi ởtrong phòng khách xem TV a!Ta đi thu thập,làm xonggọi ngươi.

- Khôngcần phiền phức như vậy!Tùy tiện mang mộthai kiện y phục là đượcrồi, dù saohai nhà cách gầnnhư vậy, không cần giống như dọn nhà chứ?

Thạch Trung Ngọc có chút bất mãn nói.

DươngTử rất quậtcường:

- Vềsau ta đều sẽở nơiđó, trừkhimẹta trở về, ta mớicó thể ở với nàng,nhưng mộtthángchỉcó một haingàymà thôi, chonênta muốn mang đi toànbộ y phục, còn có chăn đệm,đồ trang điểm,thật nhiều thật nhiều đồ a.

- Ta cóphải tùy tiện thấy cáigìcũng có thể dời qua bên kia hay không?

Thạch TrungNgọc khôngbiếtnói gì nói.

- Được a.

DươngTử ngược lại phóng khoáng:

- Ngượclại đồ đạclầu một,chính ngươi nhìnlàm a! Tùytiện lấy cáigì cũng được.

DươngTử đốivới trong nhà mình vẫn tương đối hiểu rõ, lầu một không có bất kỳđồ riêngtư,nếu nhưbên TuyếtSươngYên thiếu đồ điệngia dụng, hoặc khícụ nhà bếp… cầm tới dùng cũng khôngcógì, ngược lại nàng bình thườngchỉ có một người, đồ trong nhà cũng dùng không đến.

Nhất là nhàbếp, từ khi muavề liền chưa dùng qua, nhữngthứ kia hoàntoàn chỉlàlàm cảnh, Dương Tử cũng không biết nấu cơm, trongấntượng, mụmụ dường như biết, nhưng đãrất nhiều rất nhiều năm khôngcó xuống bếp, vẫn luôn bậnbịu sinh ýcủa mình.

Thạch Trung Ngọc bất quá là thuận miệngnói, đươngnhiênsẽ khôngtựtìm phiền toái đikhuân đồ,tự giác từ trong tủlạnh tìm chai nước uống,vừauống vừa xem TV.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bất tri bất giác, hơn nửa giờ, Thạch TrungNgọc rốt cụcbắt đầu khôngnhịn được, đồ uốngđã giết ba bình, sắp uốngno đến ăn không được,tiểu nha đầu Dương Tử này vẫncònởlầu hai.

- Nha đầu, ngươi xong chưa, lạikhông nhanh lênmột chút, ta sẽ đi

trở về.

Thạch Trung Ngọc nằm trên ghế sa lon, lớn tiếng uy hiếp nói.

- Ngươi một sắc langđạithúc không có đạo đức, đợi ta mộtchút, sắp xong rồi.

DươngTửđáp lại.

Nếunhưmới vừa rồiThạch Trung Ngọc vàocửa dùngloại giọng điệu này,DươngTử nhất định sẽkhông chút dodự đá hắn đi, nhưng bây giờ không được,khôngthuthập không biết, thu thập một chút dĩ nhiênphát hiện,yphục của mình lại có gần trăm bộ, mà những cái này còn chỉ là y phục mùa hè...

Tự cầm,khẳngđịnh rất mệt, chỉcó thể nhẫn nhục giữlại Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc không có biện pháp, chỉ có thể chờ đợi, cũng không thể hiện tại phủimông rời đi a! Đã chờ lâu nhưvậy cũng khôngngạichờ thêmmột chút.

Uống khôngítnước có ga,đương nhiênsẽ mắc tiểu, đi tớitrong phòngvệ sinh lầu một,mở cống xả nước, saukhigiải quyết, chợt thấybên cạnh ngăntủcó một nộiy màutím.

Nhìn loại,chí ít cũng là cấpE,ông trời ơi, Ecúp! Đây là cự nhũbực nào, Thạch Trung Ngọc vẫn cho là,CơNhư Nguyệt và Tuyết Sương YênD cúp cũng đã cực kỳkhoa trương,coi như là tỷ muội Hướng Lam C cúp cũng rất lợihạia.

Hômnaythật tăng thức rộng, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, đâynhất định là mẹ của Dương Tử, trong đầu không khỏi huyễn tưởng, mấy ngàytrước, hoặc là hơnmười ngày trước,một diễm phụ ngực lớnởnơi này tắm rửa.

Buông nộiy ra, Thạch Trung Ngọc đi ra phòng vệ sinh, không thể thưởngthức thời gian quádài, bịDương Tử pháthiện, danh nghĩa sắc langkhảnăng liền triệtđể thoát không khỏi, nếu nhưnàngchạyđi chỗ đám ngườiCơ Như Nguyệt cáo trạng,thì phiền toái.

Lạiđợi sắp hai mươi phút, Thạch Trung Ngọc rốt cụckhôngnhịn

được,tốc độ này thật quáchậm. Đilênlầuhai.

Chỉ có mộtgian phòng đènsáng, rấtdễ dàng tìm được.

Đitới trước củaphòngDương Tử, liềnthấy DươngTửđangcầm một tiểu nộiymàu trắng ướm ở trước ngực?

Dương Tử còn chưaphát hiệnThạch Trung Ngọc, thao túng hết cái này, lại bắt đầu đổi tiểu nộiy màu vàng, sau đó đổithành màu xanh biếc.

ThạchTrung Ngọc nhịn không được ho khan một tiếng, trong lòng thầm nghĩ:Ta nói làm sao nửa ngàycòn không có dọn xong, thì ra đang làm chuyện nhàm chán như vậy.

Dương Tử ngheđược thanh âm, theo bản năng ngẩngđầu nhìn lên, nhìn thấy Thạch TrungNgọc đang đứngở cửa, lậptức đỏ mặt, giấu nộiy ra saulưng:

- Ngươi ngườinàylàm sao không có tố chấtnhư thế?Ở trong nhà người khác còn xông loạn?

- Ta thật sựlà không chờđược, đại tiểu thư, ngươi lấy chút y phục là được, cònmỗibộ khoa tay múachânmột cái, thu thập y phụcnhư ngươi, khôngphảiđến sáng sớm ngày mai sao?

Thạch Trung Ngọc nói.

Dương Tử chứngkiến những quần áođẹp đẽ của mình, khôngtự chủliềncầm lên xem,sờ sờ, thời điểmthu thậpáongực,thì ở trên người mình khoatay múachân mộtcái, cái này ở nàngcho rằnglà rất bình thường, dù sao cũng là nữ hài a.

Thế nhưngnàng hiểnnhiên quên mất Thạch Trung Ngọc, quên bên ngoài còn có mộtngười đangchờ.

- Ngươi trướcđi ra ngoài mộtchút,ta sắp xong rồi.

Dương Tử đỏ mặt nói, hiện tạinội y của mình bay đầy trời, vứt kh ắp nơi,sao dám cho Thạch Trung Ngọc vẫn ngốcở chỗ này?

- Thật là, ngực nhỏ như vậy,còn muốn mặc nịt ngực làm gì.

Thạch Trung Ngọc nhỏ giọng lẩm bẩm, quay đầu rời đi.

- Ngươi trởlại cho ta.

Tuy thanh âmcủa Thạch Trung Ngọcrất nhỏ, nhưngDương Tử nghe rõ ràng:

- Lúcăncơm,tachỉ muốn giáo huấn ngươi,bộ ngực của ta nơinào nhỏ? Ngươi nhìnkỹ rồinói chuyện cho ta.

Nói xongcòn rất cố gắng ưỡn ngực mình, làm cho Thạch Trung Ngọc có thểquansáttốthơn.

ThạchTrung Ngọc cũng không khách khí, thoải máiđi tới trước mặt nàng, cẩn thận nhìn.

Mặcdù Dương Tử cóchút tùytiện cẩu thả, nhưng dù saocũng là nữ hài, bị người nhìn nhưvậy vẫn rất xấuhổ, nhưng lờiđã nói, hiện tại nước đổkhó hốt, cũng không tiện nói cái gì.

(* Áo ngực cỡ E, hình như là loại lớnnhất thì phải, không biếtđúng không nữa,mình cũng không rành mấyloại phụ tùnglừa dốiđàn ông của mấychị emnày)

Ta muốn biến lớn

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc nhìn chằm chằmvào bộ ngựccủa nàng, DươngTử đã mắc cởđỏ mặt, hai tay chengực, nơi nào còn có hào khí giống như mới vừarồi?

- Thấythế nào? Có phải đã rất lớnhay không?

TuyDương Tử xấu hổ, bất quávẫn quyết chống hỏi.

Vừa rồi Thạch Trung Ngọc ởtrong phòng vệ sinhthấy được Ecúp trong truyền thuyết, hiện tại quả thực rất khiếpsợ, đồngdạng làtrong nhân,vìsao chênh lệch lạilớn như vậy?

Thấy khuôn mặtcủa Thạch Trung Ngọc chẳng đáng, Dương Tử sắp hận điên rồi, đầunăm nay cũng không biết vì sao,tiểucô nương mới mườimấy tuổi bộ ngực đều trở nên lớnnhư vậy, mình A cúp,cư nhiên làsố nhỏở trong lớp.

Chuyện ngực nhỏ chính là uy hiếp củanàng, Thạch Trung Ngọccòn lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu khích,nàng không thể nhịn được nữa a.

Một cước đávề phía ThạchTrungNgọc, cũng không suy nghĩmột c hút Thạch Trung Ngọc đánh lộn đã bao nhiêu năm? Một tiểu cô n ương còn có thể tạo thànhtổn thương gì vớihắn sao?

ThạchTrung Ngọc bắt được chân nhỏ của Dương Tử,buồncười n hìn nàng:

-Thẹnquá thànhgiận? Nhỏ thì nhỏmộtchút a, ngược lại tuổi tác của ngươi cũng không lớn.

Trong đôi mắtcủa Dương Tử tràn đầy lửa giận:

- Buông.

ThạchTrung Ngọccũng không so đo với tiểu cô nương,thả bắpchân của nàng, chủ độnggiúp nàng thu thập quần áo và đồ dùng hàng ngày trong phòng, đỡ phải nàng tiếptục bần thần.

Dương Tử lại nhào tới, mặcdù Thạch Trung Ngọc biết, nhưng c hẳng muốn đi lý nàng, Thạch Trung Ngọccũng không tin tiểu cô nương nàycó thểlàm gìđược mình.

Không nghĩ tới Dương Tử bắt được tay Thạch Trung Ngọc,sau đó đặtở trên ngực mình.

Ở trongvẻmặt kinh ngạc của Thạch Trung Ngọc,Dương Tử buông tay hắn ra, cởi hếtnửangười trêncủa mình.

-Ngươi muốn làm gì?

Thạch Trung Ngọc nuốt nước bọt hỏi.

Thân thể nữ hàichưa thành thục nhưthế nào đinữa, cũng sẽ có sức dụ dỗ,cùng mấy nữhàiở chung một chỗ, hầu nhưmỗingày đềusung huyết, hơn nữa Tuyết SươngYêncòn hỏathượng thiêm du, tuy lấy tay giúp hắn phát tiết hai lần, nhưng vẫn có chút đói khát.

Dương Tử chứng kiến bộ dáng hiện tại của Thạch Trung Ngọc, vẫn có chút đắc ý, sau đólại cầm lấytayThạch Trung Ngọc, đặt ở trên ngựccủa nàng, cầm lấy tay hắn xoa bóp.

ThạchTrung Ngọc thựcsự cóchútkhôngrõ Dương Tử đâylà ý gì, lẽ nào tiểunha đầu này bị kích thích điên rồi?Tại sao có thể như vậy?

Thạch Trung Ngọc là một người chính trực,một người cao thượng, làmsao sẽ chotiểu cô nương dùng tay mìnhlàm loạisự tình này?

Không được,tuyệt đối khôngthể bị động, Thạch Trung Ngọc chủ động ngắt haicái, đáng tiếc, của Dương Tử thật quá nhỏ,so sánh với bộ ngựccủa Tuyết Sương Yên, hoàn toàn không thể đánhđồng, bất quá cũng có một phong vị khác.

Ôm chặt Dương Tửở trong lòng,chàxát chàxát, Dương Tử cũng khôngcóphảnkháng.

Vừa tiến vào trongvòng tay Thạch Trung Ngọc, Dương Tửliền cảm

thấy mông nhỏ bị vật gì chĩa vào.

- Hanh, ngươi khôngphảinói ta rất nhỏ sao? Vậy tại sao ngươi có phản ứng? Cứng như vậy, ngươi muốn làm cái gì?

Dương Tửđẩy tay Thạch Trung Ngọc ra, đắc ýnói.

Thạch Trung Ngọc không còn gìđể nói:

- Ngươi làm như vậy, chínhlà vì chứng minhchuyện này?

- Đúng vậy.

DươngTử có chút đắcý trở lại trongngựcThạch Trung Ngọc:

-Như thế nào? Nhìn ngươi về sau cònnói ta nhỏ hay không.

- Nhỏ chínhlànhỏ,tacó phản ứng sinh lý, đâylà rất bình thường.

ThạchTrung Ngọc nói.

Dương Tửbuồn bực,hysinh lớn như vậy, người này lại còn không có mắt nóingực mình nhỏ, sờ sờ bộ ngực của mình, lẽ nào thựcsự nhỏnhư vậy sao?

-Tacómộtbiện phápcó thể giúp ngươi.

Thạch Trung Ngọc nói.

-Ngươi là nóiăn canh đu đủ? Ta thử qua, không có tác dụng gì. Thật không biết nhữngngười trong lớp kia vì sao ngực đềulớnnhư vậy, hỏi các nàng,các nàng đều khôngnói.

Dương Tử buồn bực nói.

TayThạch Trung Ngọc lạiđè ở trên ngực DươngTử, DươngTử đẩy tay hắn ra:

- Còn muốn chiếmtiện nghi sao?

- Ngươi nói những nữnhânngực lớn hơnngươi, cóphảiđều có bạn traihay không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Dương Tử hiếu kỳ.

- Sao ngươi biết?

- Bộngực của nữ nhân, làphải thường thườngbịnam nhân sờ mới có thể lớn, như thế nào?Có muốn ta giúp ngươimột tay hay không?

ThạchTrungNgọc nói.

- Ngươinói thật?

Dương Tửnửa tin nửa ngờ hỏi.

- Lừa ngươicógì tốt sao? Không nênnghĩ nhiều, nhỏ như vậy, vuốt cũng không có cảm giácgì.

Thạch Trung Ngọc làm bộrất khinh thường nói,tâm lý thì cườinhư nở hoa,tiểu nữu, ngươi liền ngoan ngoãn lên dĩađi.

Thấy Thạch TrungNgọc đãgiúp nàng thu thập quần áovàđồdùng hàng ngày,hồi tưởngmột chút, ThạchTrung Ngọc lạnh nhạt với nàng, thoạt nhìn không giống như có ý đồ gìvới mình, hơn nữa trong lớpcũng có một nữ đồng họcnói, ngực nàng lớnlà công lao của bạn trai.

Lập tức bắt được tay Thạch Trung Ngọc:

- Giúp ta, ta muốn biến lớn.

Thạch TrungNgọc thưởng thức vài cáinói:

- Vậy được, về saumỗi ngày tới tìm ta,ta giúp ngươisờnửa giờ,nhớ đừng đi tìm nam nhân khác sờ soạng.

- Ngươi ghen?

DươngTử khôi phục lạihình tượng Tiểu Ma Nữ.

- Cóthể nói như thế, ngược lại nữ nhân của ta,ta không hyvọng người khác động vào. Nhanh thu dọn đồ đạc,không quay lại, các lão bản sẽ hoài nghi ta trốn việc.

ThạchTrung Ngọc thản nhiên nói, bỗng nhiên hắncảm giác mình cực kỳ tàác, tiểu côương mớimườisáu tuổi như vậy cũng không buông tha, ai! Ta thật sự làrấtxấu rồi, bấtquánói đi cũngphải nói lại, nữ hài ở nông thônmới mười bốn mười lăm tuổikết hôn sinh con rấtphổ biến, dù nhà nướccó chính sách cấm tảo hôn, nhưng phong tục mấy ngàn năm rồi,đâuphải nói sửa là có thểsửa, hầu như đasố cácnước láng giềngởChâu Á cũng như thế,đều cótập tục tảo hôn, trongđó phổ biến nhất là Ấn Độ,thậm chílàm cảbộ phim côdâu 4 tuổi,* nghe mà nổi hết da gà.

Dương Tử mặc vào một cáiáo sơ mi, nịt ngực cũng lười mặc, ngượclại chút nữa sẽ ngủ, lúc ngủ mặc thứ này sẽ không quáthoải mái.

Nàng cũng không ngốc, muốnngực biến lớn bất quá làvìmuốn ở tronglớp sinh ra một loại cảm giác tự tin mà thôi,còn không đến mức cho một đám nam nhânđến sờ loạn,mặc dùThạch Trung Ngọc là sắc lang đại thúc, nhưngtrải qua mình tiếp xúc cùng đám người Cơ Như Nguyệtnói chuyện, biết người này cũng không phải phần tử xấugì, lúc này mới đồngý chohắnsờ.

Còn có một nguyên nhân khác, mới vừa rồi nàng trong xung động, chủ độngchoThạch TrungNgọc sờsoạng, ngược lại ở trong tay hắn ăn một lần thua thiệt, nhiều hơn mấy lần cũng không có gì,thậtra đây cũnglà tâm lýchung củanữ nhân, nhấtlà nữ nhân vì thành niên.

Đột nhiên, Dương Tử lại nghĩtới mụ mụ của nàng, nàng tự nhiên biết mẹ củanàng làEcúp,lớn như vậy,không sẽ làbị rất nhiều nam nhânmóc ra chứ? Trong ấn tượng của nàng,mụ mụ dường nhưrấtít tiếpxúc với nam nhân,chỉlà những năm gần đây dường nhưđềurất vội vàng, tronglúc nhất thời,DươngTử cũng khôngbiết tình huống như thế nào.

Ai! Bị Thạch Trung Ngọc đầu độc,tiểu đồng học Dương Tửlần đầu tiên đối vớimụ mụ nàngsinh rahoài nghi, nghiệp chướng a.

Hai người trở lại biệt thự của Tuyết Sương Yên, lúc đầu mấy nữ nhân cònlo lắng Thạch Trung Ngọc lâu như vậy không cótrở về,có phải lạicùng DươngTử đấu võmồm haykhông, chứng kiến bọn họ vừa nói vừa cười trở về, lúc nàymới yên lòng lại, Thạch Trung Ngọcquảnhiên khôngphải loại người chấp nhặt tiểu hài tử a.

Nếunhư các nàng biết Thạch TrungNgọc lừa gạtlàmcho tiểucô nương chủ động mỗi ngày chohắn sờ ngực nửa giờ, không biếtsẽ như thế nào.

Nụ hôn đầu tiên của Tiểu Loli

DTV-EBOOK.COM.VN

Giúp DươngTử đưa mộtđống lớny phục đến lầuhai, tới phòng sát vách Hướng Lâm, hiệntại ThạchTrung Ngọc ngay cả tâm tình ăn bữakhuya cũng không có, chỉmuốn mọingười nhanhđi ngủ, sauđó tiểu nha đầu Dương Tử kialén lén lút lútquađây, cho Thạch Trung Ngọc làmxằng làmbậy.

ĐámngườiCơ Như Nguyệt cũng cho mặt mũi, không lâusau liềnđề nghị đi ngủ, Thạch Trung Ngọc giơ haitay tánthành, điều này cũng làm cho đám ngườiCơNhư Nguyệtcó chútkinh ngạc, bìnhthường bảo Thạch Trung Ngọc đi ngủ,hắn đều có chút đẩyba chận bốn, ngày hôm nay làm sao kích động như thế?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có kết quả, chỉ cóthể đoán ngày hôm nay Thạch Trung Ngọc khuân đồ, có chút mệt mỏi.

Chỉ có TuyếtSươngYênsuy đoánlà buổi tối ngày hômqua cùng mình làm nhiều lần, Thạch Trung Ngọcmệtnhọc, bất quá nghĩ đến đây, sắc mặt của nàngcó chút ửng đỏ.

Khoảng chừng saunửa giờ, Thạch Trung Ngọc rốt cụcchờ đến tiếng đậpcửa, lập tức đi mở cửa, quả nhiên là DươngTử.

DươngTử rất trực tiếp, saukhi đi vào, đóngcửa lại, khóa trái cửa, trựctiếp cởiáongủ trên người nàng.

Kiềunhủ hiện ra ở trước mặtThạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc không chútdo dự bắt tới, xúc cảmmãnh liệt để chotrên thân thểhai người đềusinh ra mộtít phản ứng, Dương Tửchỉ cảm thấy mơ mơ màng màng, Thạch Trung Ngọc dường như đang lột quần lót của nàng.

- Uy,đừng cởi quần lót talàm gì.

DươngTử kháng nghị nói.

- Tăng chút tư tưởng a.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Lẽ nào ta còn có thể làm cái gìsao?

Dương Tửphẫn nộ trừng Thạch Trung Ngọc mộtcái:

-Vậy ngươi có thể nói cho tabiết, vậtphía dướichỉa vàokhăn tắm, phồng đếncaonhư vậy, là có ý gì?

- Phảnứng tự nhiên.

Thạch Trung Ngọc mặt dày nói:

-Ngươi không nhìnnó là được, nó không có bất kỳ lựcsát thương nào.

- Tốt.

Dương Tử nói:

- Nếu như ngươi dámdùng nó làmgì với ta, ta liềncắt đứt nó.

Nói xong, Dương Tử cònở trên đồ chơi kianhẹ nhàng ngắt mộtcái.

Loạiuy hiếp này, cũng khôngcó làm cho Thạch Trung Ngọclùi bước, ngược lại cảm thấyDươngTử vevãn hắn.

Nhìn sắc mặtDươngTửđỏ thắm bóp hạ thân của mình, Thạch Trung Ngọc khôngtự chủ được hôn lên,Dương Tử vội vã ngăn cản, không cho hắn thực hiệnđược, chohắnsờ ngực,kia bất quá là vì làmcho bộngực biến lớn mà thôi,cũng không phải cùng Thạch Trung Ngọc cócảm tìnhgì, nụ hôn đầu tiên làmsao cóthể giaocho hắn?

Nhưng Thạch Trung Ngọclàtaygià đời, ở trong điểm nhạy cảm đỏ bừng của Dương Tử không nặng không nhẹ bóp mấycái, Dương Tửthở hổn hển liên tục, môiđương nhiêncũng dãn ra,Thạch Trung Ngọclập tức nắm lấy thời cơ, duỗi đầu lưỡi vào.

Đầu lưỡi của Dương Tử trốn tránh, không cho Thạch Trung Ngọcđi

đụng vào,haiđầu lưỡi ở trong cái miệng nhỏnhắn của Dương Tử bắtđầu truy đuổi, đáng tiếc, miệng củaDươngTửthật sự quá nhỏ, cái lưỡithơm tho không còn chỗ ẩn thân,bị Thạch Trung Ngọc rất thoải máibắt được.

Dương Tử không làmsao được, chỉcó thể phối hợp, hai đầulưỡi không ngừng giaothoa, hai người đắm chìm trong loại cảmgiác tuyệt vờinày, Dương Tửthấy thân thể càng ngày càng nóng, nửa người dướisợrằngđã ướt đẫm,nghĩ đến bây giờ toàn thânmình chỉ cònlại có một cái quần lót, nhất định sẽbị hắnnhìn thấy a.

Giốngnhư Tuyết Sương Yên,nụhôn đầutiên của Dương Tử bị Thạch Trung Ngọc hônhítthở khôngthông mới bỏ qua.

Thời điểmDương Tử bịThạch Trung Ngọcthảra, Dương Tử mới thẹn thùng trừng mắtliếc hắnmột cái, lại pháthiện, trênngười Thạch Trung Ngọckhông biết lúc nàođãtrở nên loã lồ, khăn tắm đã biếnmất rồi.

Đồ vật khủngbố xuất hiện ở trước mắt,DươngTử độtnhiên sinh ra mộtý nghĩ: Nếu như thứ nàycắm vàotrong thânthể mìnhkhông biết làcảm giác thế nào,cảm giác nàyvừamới lên, liền bị chính nàng dập tắt.

Dương Tửa, ngươi làm sao sẽbiến thành như vậy? Ngươi không thể như thế,lần đầu tiên ítnhất cũng phảigiaocho một soái ca, làm sao có thể chotên sắclang đạithúc này?

DươngTử cáu giận nói:

- Ngươi không phải nóisẽ không làm gì vớita sao? Cởi quầnáo làm gì?

- Chen khó chịu, đểnó đi ra hít thở không khí,tanghĩ phía dưới ngươihiện tại cũng ẩm ướt rất khó chịu a! Ta cởigiúp ngươi.

Trên mặt Thạch Trung Ngọcmang nụcườibỉ ổixuất thủvới quầnlót của Dương Tử.

DươngTửsợ đến nắm quần lót của mình thậtchặc:

- Sắc lang đạithúc,ngươi đừng xằng bậy, nếu như ngươi buộc ta,

hiệntại ta liền vọt tới phòng NhưNguyệt tỷ,nói ngươi**ta.

- Cắt,lần trước ngươiđã nói như vậy, ngươi cho rằng lần này còn sẽcóngười tin sao? Truyện ngụ ngôn cậubé chăn cừu, ngươisẽ khôngcó nghe qua chứ?

Thạch Trung Ngọc dùng thủ đoạn rất cưỡng chếcởibỏ tầng phòng hộsau cùng trên người nàng.

Mấy cây lônglưa thưa mịn như nhung,hai cánh hoa béo mậpđỏ hồng,làm cho Thạch Trung Ngọc hô hấp dồn dập.

Hiện tại Dương Tửthực là khóc không ranước mắt, tại saosẽ như vậy chứ? Ta thực ngốc, thực sự. Ta cư nhiêntin tưởngcùng một nam nhân đơnđộcở trong mộtphòng ngủ, nam nhân ngoại trừ sờ ngựcthì sẽ không làm gì.

Bấtquá nửa người dưới xácthực ẩm ướt, mặc quần lótkhôngquá thoải mái, đãnhư vậy, coi như cởiquần lót cũng sẽ không thế nào a? Nhưng nghĩ đến thủ đoạn vô sỉ của Thạch Trung Ngọc, nànglại gấp gáp, vật kia sẽ không thật muốnchen vàochứ?

Dương Tửcựckỳ sợ, sớm biếtkhông tới, tuynàng nghenhững bằng hữu kianói làmloại chuyện đó rất thoải mái, nàng cũng muốn thử mộtchút, nhưng nàngđang đợi vươngtử cưỡibạchmã tới lấyđi lần đầu tiên của nàng, mà khôngphải tênsắclang đại thúc này.

Chứng kiến Thạch TrungNgọc ghé vào hạthân của mình, nhìn chòng chọc vàonó, không biếtvì sao DươngTử cảm giáccựckỳ kích thích, dĩ nhiên sinh racảmgiác mắctiểu, liền caotriều, bởi Thạch Trung Ngọc áp sát quá gần, trênmặt đềulà nước.

Thạch Trung Ngọcnằmlên váyngủ của Dương Tử, lung tunglau một cái, căm tức nhìnDương Tử:

- Ngươi cái tiểu nhađầu, vì sao khôngnói trước? Xem lão tử làmsao thu thậpngươi.

Dương Tử còn đắm chìm trong lần đầu cao tràosung sướng: Đây chính là cao tràosao? Nam nhân không có chen vào cũngthư thái như vậy, như vậy chen vào không phải thoải máihơn?

Nhưng nhìn thấy Thạch Trung Ngọc xáchsúng lên ngựa, đè đã món đồ kia lên hạ thân mình, nơi nào còn nhớ được thoải mái, lớn như vậy, nếunhư chen vào,vậy còn không đau chết, những đồng học của nàngđều nói, lầnđầu tiên rất đau,của nàngtới mấyngày không đi đứng bình thườngđược.

Vội vã leođến bên kia giường:

- Sắc lang đại thúc, đừng nhưvậy có được hay không, nghe nói lần đầu rất đau.

- Nếu như không đau, ngươi sẽ đồngýsao?

Thạch Trung Ngọc lập tức bắtđượclỗi trong lờinói của nàng.

Hộ vệ Phủ Thành Chủ đến thăm

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

- Không đau cũng không được.

Dương Tử cầm lấyy phụcvội vàng chạy ra ngoài.

ThạchTrung Ngọc cười khổ nhìn tiểu đệ củamình, tuy ngàyhôm qu a TuyếtSương Yên không cho lên,nhưng ít ra lấy tay giúp mình giải quyết,ai! Nếu như mới vừarồi cứng rắn một chút thì tốt biết bao nhiêu, không biết tối mai, tiểu nhađầu còndám tớihaykhông.

Sau khi nhờ Ngũcô nươnggiải quyết, Thạch TrungNgọc chậm rãi tiến vào mộng đẹp, một đêmyên tĩnh.

Sángngày thứhai, thờiđiểm DươngTử nhìn thấy ThạchTrung Ngọc, ngay lập tức xấu hổ đỏ mặt,bất quá những người khác khôngcó chú ý.

Chỉ là chotớibây giờ ThạchTrung Ngọc còn trùmkhăn tắm, điềunày làmcho các nàng cảm thấy rấtkỳ quái, ngày hôm qua có thể nói là tắm rửa xong lười mặc quần áo, nhưng làmsao cảngàyđềunhưvậy? Dương Tử cùng Tuyết Sương Yên biết phía dưới ThạchTrung Ngọc khôngcókhố quần, mỗi lần nghĩ tới cái này, sắc mặtliền đỏ bừng.

-Thạch TrungNgọc, sao ngươitrùmkhăntắm hoài vậy? Điđổibộ quần áo đi.

CơNhư Nguyệt rốtcục nhìn khôngđược.

- Hết thảyquần áo có thể mặc của ta đều ngâm ở trong nước, ta cũng khôngcó biện pháp.

Thạch Trung Ngọc nói.

-Vậy sao khôngthấyngươi giặt quần áo?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Từ saukhi Thạch TrungNgọc dọn vào, cácnàngliền không dùng qua phòng vệ sinh lầu một, cũng không biết tình huốngbên trong.

- Không có việc gì, lại ngâm nước hai ngày, lấyra phơi, đến lúc đó là có thể mặc.

Thạch Trung Ngọc cựckỳ cường hãnnói.

Yphục ngâmởtrongnước nước hai ngày có thể mặc? Cáccô nương đồng thờitoát ramộtýnghĩ:Thật cóthểmặc sao?

- Chớ đùa,saukhi cơm nước xongcútđi giặt quần áo chota,chớlàm bẩn phòng vệ sinh của chúng ta.

Cơ Như Nguyệt bắt đầu nổi dóa.

Thạch Trung Ngọcdùng ánh mắt cầucứu nhìn Hướng Lam, trong những nữ nhân này, Hướng Lam ôn nhu đáng yêu nhất.

- Không bănglát nữa cácngươi đi chơi du hí! Ta giúp Thạch Trung Ngọcgiặtquần áo một chút, ngược lại cũng không nhiều.

Hướng Lam nói.

- Tỷ, ngươi làm saocó thể như vậy?

Hướng Lâm bất mãn nói:

- Ngươi đã thật nhiều nămkhông cógiúp ta giặtquần áo, ngươi rảnh rỗi giúp người khác giặtquần áo, cư nhiên không giúp ta, ngươi quákhông thương muộimuội.

- Dùsao ngàyhôm qua ta cũng thay quần áo, thuận tiện giúpThạch TrungNgọcgiặt một chútmà thôi, hơnnữa, ngươi một nữ hài,đương nhiên phải tự mình giặtquần áo, nếunhư về sau lập giađình, không biết giặt quần áo thìlàmsao bâygiờ?

Hướng Lam nói.

- Không cómáy giặt,ta sẽ gả cho hắn sao?

Hướng Lâm khinh thường nói.

Thạch Trung Ngọc nghe mà đầu đầy mồ hôi, tiểu nữu này thật đ úng là báđạo, Hướng Lâmdù sao cũnglà nữ nhân xinh đẹp,cưnhiên chỉ cần trong nhà có máygiặt là có thể gả, ngườikhác yêu cầu đều là có xecó phòng,yêu cầu của côàngnày thật đúnglà thấp.

ThạchTrung Ngọcđã suy nghĩvề sau mình kiếm được tiền, mua mấy cáimáy giặt,sau đó lừa gạt Hướng Lâm làmtình nhân hay không.

Nếu như Hướng Lâm biết ThạchTrung Ngọc ôm ý tưởng gì nhất định sẽ quất chết hắn, máy giặt bất quá làthuận miệng nóimà thôi, cũng không phải chỉ cần cómáy giặt liền lập gia đình.

- Nhà ta có máygiặt a, ThạchTrung Ngọc, một lát nữa ngươi dời tới a! Như vậytấtcảmọi người sẽ thuậnlợi hơn.

Dương Tửnói.

Máygiặt nhà nàng cũng không thường dùng, ngược lại y phụccủa nàng nhiều, thường thường tích một đống, saođó cùng nhauném vàotiệm giặtủi.

- Được.

Thạch TrungNgọc gậtđầu.

Đưa y phục của mình choHướngLam giặt, hắn cũng có chút không cóý tứ, cùng Hướng Lam cũng không quá quen, mới nhận thứcbất quámột tuần, phiền toái người ta như vậy cũng khôngtiện, hơn nữa người talàmột tiểu cô nương, ngươiđể cho nàng giặt quần lót của ngươi, cái này cũng không thể nào nói nổi.

Ăn điểm tâm xong, Thạch Trung Ngọc nhấn mật mãmà DươngTử nói, đi vào, tìm được máy giặt khiêng về.

Đồ chơi này thật đúng là conmẹnó mặng,Thạch TrungNgọc nằmở trênghế salon thởhổn hển,đốt điếu thuốc, thầm nghĩ nói: Có phải lâulắm rồikhông có rèn luyện hay không? Làm sao mộtmáy giặtnho nhỏ cũngcó thể làmcho mình mệtnhưvậy?

Thạch Trung Ngọc quyết định lập chomình một kế hoạch, mỗingày buổi sáng vòng quanh khu biệt thự chạy hai vòng,sau đó trở về chống đẩyhít đất.

Máy giặt đã đượcđưa vào phòng vệ sinh, HướngLam đang bận rộn, hiệntại Thạch Trung Ngọc cũng không có gì ngượng ngùng, Hướng Lamchỉ cần đè mấy cái nútlà được, cũngkhông còn phiềnphứcnhư vậy.

Tiến vào du hí.

- Gợiýcủa hệ thống,ngàiở phòngđấu giábánhai bộ HôiLang sáo trang, Thổ Cẩu giápđã bán ra, tổngkim ngạchlà 50 kim tệ, khấutrừ quyền lợi của phòng đấu giá, ngươi còndư lại 42.5 kim tệ, hiện tại đã đưa vào trong túi đồ.

ThạchTrung Ngọc phẫnnộ.

- Thạch Trung Ngọc, ngươi làm sao vậy?

Cơ Như NguyệtkéoThạch Trung Ngọc vào trong đội ngũ,sauđó hỏi.

-Taở phòng đấu giábán, tổng cộng mới bánđược năm mươi kimtệ, phòng đấu giá cư nhiên lấy của ta bảy kim tệ năm mươi ngân tệ. Quá hắn.

ThạchTrung Ngọc nói.

-Phòng đấu giá bán vật phẩm,đều sẽ khấu trừ 15%, lẽ nào ngươi không biếtsao? Quen thì tốt rồi, không cầnquá quấn quýt, chờ một tuầnsau, khai thông hệ thống hối đoái Nhân DânTệ, giávật phẩmsẽ cực kì tăng, đến lúc đó lạicàng không nỡ a.

Cơ Như Nguyệt nói.

Bảy kim tệ a, đó chính là hơn bảy trăm tệ, cái này để cho tahút bao nhiêu thuốc,quáhắc. trong lòng Thạch Trung Ngọc bất mãn toàn bộ phát tiếtở trên người Đại Tân Khắc.

Đại Tân Khắcbị Thạch Trung Ngọc hành hạ thảm,vốn không nhịn được Thạch Trung Ngọc công kích mấy cái, hiện tại Thạch Trung Ngọc phẫnnộ càng dẫn phát bạo kích không ngừng, hầu nhưmột Đại Tân Khắcmới vừa đổi mới ra, khôngquá10 giây lại đitrở về.

Điều nàylàmcho đám người CơNhư Nguyệt khôngkhỏi vui trộm, Thạch TrungNgọc giết quái các nàng cũngcó thể phân đến kinh nghiệm a.

Không bao lâu, HướngLam đỏ mặtvào du hí.

Nàng vẫn là lầnđầutiên giúp nam nhân giặt quần lót, thờiđiểm nàngđề nghịgiúp Thạch Trung Ngọcgiặt quầnáo, căn bản không có nghĩ tới sẽ giặt quần lót củaThạch Trung Ngọc. Nàng cảmgiác thời điểm tay cầm quần lót của Thạch Trung Ngọc tâm lý nhảymạnh, nhìn cũng không dám nhìn,trực tiếp némvào trong máy giặt.

Hơnnữa nghĩ đến nội ycủa mình cùng quầnlótcủa Thạch Trung Ngọc ởtrongmộtmáy giặt khuấy khuấy, tâmlý lại không được tự nhiên.

Y phụcở trong máy giặt, Hướng Lamtranh thủ lúc rảnh rỗi,tới chơi duhí một chút.

Đang giết Đại Tân Khắc,đột nhiên tới mộthộvệ NPC.

- Xinhỏi ngàilà công tử HinhVũChi Thạch sao?

Hộ vệNPC hỏi.

Thạch Trung Ngọc nhìn trên đầu hắnnổilơ lửng PhủThành Chủ hộ vệ Mã Lục, trong lòng cảmthấyngờ vực, xem ralàthànhchủ bảo hắn tới tìm mình,chẳnglẽ có nhiệm vụ?

- Chính là tại hạ.

ThạchTrungNgọc lôi một câugiang hồ nói.

Bảng bài danh đẳng cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

- Thành Chủ Đại Nhân cho mời.

Hộ vệ Mã Lục nói.

- Tabiết rồi, ta lậptức liền đi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Mã Lục tuyệt đối là người khôngphụtrách,mangtin tức tới xong liền trực tiếp lách người, căn bản không quản Thạch Trung Ngọc, thân thểtừtừmơ hồ,sau đó biến mất.

- Người này thoạt nhìnlà Chiến Sĩ a, làm sao giống như Pháp Sư, còn có công năng di động trong nháy mắt.

Thạch Trung Ngọctò mò nói.

- Ngu ngốc.

DươngTử đảkích ThạchTrung Ngọc:

-Đólà quyển trụchồi thành.

- Trò chơi này còn cóquyển trục hồithành? Ta lần đầu tiên nghe nóia.

Thạch Trung Ngọc cực kỳthành thậtchứng minh sự dốtnát của mình.

-Vậtkia mộtkimtệ một cái,quá mắc,dùng không nổi.Thạch Trung Ngọc, ngươi nhanh trở về đi, nói không chừngcó nhiệm vụ ban thưởngcaogì giaocho ngươi,nếu cókhó khăn, tới gọi chúng ta.

Cơ Như Nguyệt nói.

Dương Tử lấyra hai quyểntrục hồithành giao cho Thạch Trung

Ngọc nói:

- Mấy ngàyhôm trước mua vài cái, cho ngươi hai cái vui đùamột chút.

ThạchTrung Ngọc cũng khôngkhách khí, cầmquyểntrụchồi thành:

- Thứnày dùng như thế nào?

- Bóp nát làđược.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc theo lời,dùng sức nắm chặt, quyển trục hồi thànhvỡnát, Thạch TrungNgọc chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt dần dần mơhồ, sauđólạitừtừ trởnên rõ ràng, chỉ là cảnhtượng trước mắt không còn làlãnh địa của ĐạiTân Khắc,mà là Bạch Hổ thành.

Thạch TrungNgọclập tức chạy tới Phủ Thành Chủ.

Ởtrongđại sảnh gặp được thành chủ TiếuSơn, Tiếu Sơnđangloạn chuyểnkhắp nơi.

-Ôi chao, hiền chất, ngươiđã tính, vộichết ta rồi.

TiếuSơn nhìn thấy ThạchTrung Ngọc tới, lập tức tiến lênđón.

- Xảy ra chuyện gì?

Thạch Trung Ngọchỏi.

- Ai!

Tiếu Sơn thở dài nói:

- Còn không phải nhađầu TiếuHàm kia, ah, ngươi còn không có gặp qua nàng! Nànglà cháugái của ta.Ngày hôm quaồn ào muốn ra khỏi thành chơi, gần đâyrấtnhiều quái vật xuất hiện hiệntượng CuồngHóa, ngườita cóthể sử dụng đều phái đira ngoài, chỉ để lại vài cáilàm hộvệ,tanói cho nha đầu Tiếu Hàm những sựtìnhnày, nàng vẫn muốn nháo đi ra ngoài, ta không thểlàm gì khác hơnlà

cho quảngia cùng nàng ở trong thànhvui đùamột chút.

TiếuSơn dừngmột chút tiếptục nói:

- Nhưngai biết, nha đầukia lạicòn muốn ồnào rakhỏi thành chơi, lãoquản gia khôngđồng ý, nàng liền thừa dịplão quản gia mua đồ chạymất, quảngia tuổitác đã cao,đuổi không kịpnha đầu kia,chỉ biếtnàng ra khỏi thành nam,bâygiờđã một ngày còn chưatrở lại,ta sợ nàng gặp cái gìbất trắc.

-Ta hiểu được,tađi thành nam tìm nàng.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Vậycảm ơn hiền chất. Đâylà bản đồcặn kẽ nhất củaBạch Hổ thành, tađưa nócho ngươi.

Tiếu Sơn đưa qua mộttấm bản đồ.

Thạch Trung Ngọc ra Phủ ThànhChủ, trở nên đau đầu, cái phá nhiệmvụ gì a, tìmngười,cho tin tức chỉ là thành nam,Con bà nó,vậy làm saotìm? Ở vùng ngoại thành phụ cận thành namcòndễ nói,nếu như từthành namđi những thành phố nhỏ, thôn trangnhỏ khác, này làmsao tìm được?

Gọi điện thoại cho CơNhư Nguyệt, không nghĩ tới Cơ NhưNguyệt khóa máy.

Khôngcó biện pháp,chỉcóthểtự đi thành nam tìm xemmột chút.

- Gợiýcủa hệ thống,trong hiện thực cóngườihôhoán,có ly khai du hí hay không?

- Vâng.

Tuycực kỳ buồn bực, lúcnày người nào đi ra, bất quá vẫn ly khai du hí.

VẻmặtCơ Như Nguyệt âm trầm trừng Thạch Trung Ngọc:

-Đại ca, ngươiphảibiết phòng làm việc của chúng ta rất nghèo, ngươi cư nhiên ở trong game gọi điệnthoại? Một phút mươingân

tệ a, đây chính làmười Nhân Dân Tệ, ngươi đừng đạp tiền như vậy đượckhông? Có chuyện gì, logout tới tìm ta không được sao.

Thạch Trung Ngọc vừa ly khaidu hí, liền nhận lấy Cơ Như Nguyệt cuồngoanh loạn tạc, vội vàng xinlỗi:

-Ta sairồi, tacó tội, ngài bỏ qua tađi.

- Nói đi, tìm ta có chuyệngì,có phảithành chủ đưa chongươi nhiệm vụ cựckỳkhó khăn,muốn tìm chúngta hỗ trợ hay không?

Cơ Như Nguyệtthỏi.

-Ừm.

Thạch Trung Ngọcgậtđầu nói:

- Lão giahỏakia để cho ta đi tìm người...

Thạch Trung Ngọc nói chuyện đã xảy ra một lần, saukhi Cơ Như Nguyệt nghe xong, trầm mặc một chút, sauđó nói:

-Chúng taliền phân công nhau đitìm, thuậntiện luyện cấp, tìm được logout liên hệ.

Hai ngườilần nữa tiến vào duhí,sáu người trong phòng làmviệc ở thành nam bắt đầutrải thảm thăm dò, gặptiểu quái cản đường, trực tiếp động thủ giết chết.

Thạch TrungNgọcmột thântrangbị Bạch Ngân cựckỳ bắt mắt, khôngngừngcó ngườichơi chủđộng tiếnlên tìm hắn tổ đội, mới đầu Thạch Trung Ngọc còn có thểuyển chuyển cự tuyệt, sauđó thì không quan tâm.

Thạch Trung Ngọc tìm cũng váng đầu hoa mắt, đừngnói Tiếu Hàm, ngay cả một NPCnữ tính cũng không thấy.

- Hệ thống thông cáo, Mạo Hiểm Giảchuyển chức của serverChina vượtquamười vạn, hệ thống mở ra bảngbàidanhđẳng cấp Trung Quốc.

Tin tức nàylập tức liền oanh động, bảngbài danh đẳngcấpmở ra.

Thạch Trung Ngọc giống như hếtthảy ngườichơi, tronglòng mặc niệmbảng bài danh đẳng cấp, trước mắt xuấthiện một Thạch Bi bán trongsuốt.

Thứ nhất: Hỏa Thần, đẳng cấpcấp 13,chứcnghiệp: Liệt Diễm Pháp Sư.

Thứ hai: LôiThần, đẳng cấp cấp 13, chức nghiệp: Cuồng Lôi Pháp Sư.

Thứ ba:HinhVũ Chi Thạch, đẳngcấpcấp 12,chức nghiệp:Cuồng Đao.

Thứ tư: Bạo Quân, đẳng cấp cấp 12, chức nghiệp: Tật Phong đạo tặc.

Thứ năm: Thủy Thần, đẳng cấp cấp 12, chức nghiệp: Hàn Băng Pháp Sư.

Thứ sáu: Phong Tiêu Tiêu, đẳng cấp cấp 12, chức nghiệp: Cự lực Chiến Sĩ.

Thứ bảy: Dịch Thủy Hàn, đẳng cấpcấp12, chức nghiệp: HắcÁm Pháp Sư.

Thứ tám: Lạc Diệp Phi Hoa, đẳng cấpcấp 11, chức nghiệp: Huyễn ẢnhCungTiễnThủ.

Thứ chín:HinhVũ Chi Nguyệt, đẳng cấp cấp11, chứcnghiệp: Tử Viêm Pháp Sư.

Thứ mười: Hinh VũChi Tuyết, đẳngcấp cấp 11,chức nghiệp:Ám Ả nh.

Quá tiêu hồn,top 10 toànbộ đều làchức nghiệp ẩn tàng, điều này làmcho người chơi chuyển chức thông thường chửimẹ,số nhỏ người chơi chạy đidiễn đàn chửi ầm lên,đáng tiếc nhà quản lý chẳng thèm để ý bọn họ.

Thạch Trung Ngọc chứng kiếnbảngbài danh đẳng cấp,lạimột hồi phiền muộn, Hỏa Thần, LôiThần chó má gì kia, chuyểnchức đoạt trước lão tử còn chưa tính,hiện tại ngaycảđẳng cấpcũngcaohơn lão

tử một cấp, dựa vào, quá mất mặt, nếu như không phải hiệntại lão tử phải bận rộntìm Tiếu Hàm, ta ngay lập tức sẽ đi xông cấp13.

TuyếtSươngYênvàCơNhư Nguyệt đối vớimình cóthể đi vào mười vị trí đầuđãrất cao hứng, khôngcógì bất mãn, hơnnữabảng bài danh đẳngcấp top 10, phòng làmviệc của mình đã chiếmbangười,phòng làm việc Thần Tộc cũng bất quámới cóba người lên bảng mà thôi.

Mãi cho đến ăncơm trưa, đám người Thạch Trung Ngọc vẫn không có tìm được Tiếu Hàm, gấp đến độ ThạchTrung Ngọc chửi đổng khắp nơi.

Hộ vệ ngang ngược

DTV-EBOOK.COM.VN

Buổi chiềusau khiăn cơm trưa xong, ThạchTrung Ngọc lần nữa tiến vào du hí tìm kiếm Tiếu Hàm, giống nhưthành ýcủa ThạchTrung Ngọc cảm độnglên trời, rốt cụccho hắn đạt được một chút tintức.

Theo mộtnông phu đốn củi nói,cóthấy một tiểu cô nương điveề phía hang chuột,vộivã dựa theo bảnđồ chỉ thị, đitới hang chuột.

Có hai hộ vệcanh giữở cửahang chuột.

Thạch Trung Ngọcvừa muốn hỏi,lạinghe thấymộthộvệ trong đó nói :

- Cút ngay, khôngthấy nơi nàylà hang chuột sao? Thanh niênbâygiờ thực không biếttrời cao đất rộng, muốn vì dântrừ hại làtốt, nhưng ngươihiện tại tới, không phải muốnchết sao,chờ ngươi đến cấp 15 lại tới.

Thạch Trung Ngọc sửngsốt một chút, lẽnào nơi này làphó bản?

Thạch TrungNgọc hỏi.

- Xin hỏi các ngươithấy quamột tiểu cô nương không?

-Tiểu cô nương? Có phảimộtnha đầu thoạt nhìnchừng hai mươi tuổi, thân caođại khoảở1m7, dáng dấp rất đẹpmắt haykhông?

Một hộ vệ khác hỏi.

Hình như lànhư vậy, miêu tả của hắn cùng TiếuSơnmiêu tảkhông sai biệt lắm, Thạch TrungNgọc gật đầu.

- Ai!

Hộ vệ lắc đầunói:

- Ngày hôm qua, huynhđệ chúng ta chỉ bất quá đi tiểu một chút,

trở về lại phát hiệnmột tiểucô nươngchạy vào, chúngta bảo nàng dừng lại, nàng không nghe, chúng ta không có biện pháp, cũng không thểđi vào tìmnàng! Tiến vào, chỉ sợ chúng ta cũng không ra được, lại nói, chúngtacũng khôngbiết nàng vào cấp độ nào...

Hộ vệ này lời cònchưa nói hết, đãbịhộ vệngang ngược lúc trước cảnlại:

- Chớ nói nhảm, nếu để cấp trên biết, chúngta liềnthảm.

- Nhưng chuyện này đúng là chúng ta sơsẩy cươngvị công tác, đánglẽ nên báo lên.

Hộ vệ thuần hậu nói.

- Cút con mẹ mày đi,ngươi muốn chết, ta cònkhôngmuốn chết đâu, ngươi đừnghại ta, bị cách chức,ta ăn cáigì?

Hộ vệ ngang ngượcphẫn nộnói.

Sau đó nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Huynhđệ,ngheca khuyên một câu, có mộtsố việc mở một conmắt nhắmmột con nhãn, cái gì đều qua,còncó, tiểu tửnày cũng phải chết, nhìn hắnăn mặcngược lại không tệ,nói không chừnglà công tử con quan,hắn trở vềnóilung tung, người phíatrênkhả năng liền biết.

Thạch Trung Ngọc nghe thế, thầmnghĩ không tốt, đây là muốn giết người diệtkhẩua, nhìnthuộc tính đối phương mộtchút.

Trời ạ!

Hộ vệ hangchuột, đẳng cấp???

Móa, NPC hoặc quái vật cao hơn người chơi10 cấp, đều sẽ biểu hiệndấu chấm hỏi, nói cách khác, hộ vệkiachí ít cũng là 23 cấp, nếu như một hộ vệ khác bị hắn đầu độc, nhưvậy Thạch Trung Ngọcsẽ thập tử vô sinh.

Thạch TrungNgọc phiền muộn,ta trêuai ghẹo ai? Nhanh chân chạy, Thạch TrungNgọc cũngkhông ngốc,đương nhiên sẽ không nóiđi vào

có thể là nữ nhi của thành chủ, nói ra, sợ làbịchết nhanhhơn.

Hộvệ ngang ngượchừ một tiếng,chắn ở trước mặt Thạch Trung Ngọc, lấy cấp bậc củahắnmànói, muốn đuổi kịp ThạchTrung Ngọc còn rất dễ dàng.

Hộ vệ rút ra kiếm bên hông,đâmvề phía Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cuống quít né tránh, đáng tiếc mẫn tiệp thấp hơn đối phương nhiều lắm, cánh taytrái bị chém trúng, lậptức biến thành gần không máu,biếthôm nay làkhông tránh thoát, vậy thì cùng hắn liều mạng, đầu rớt sẹo lớn chừng miệng chén,hai mươi nămsau, khôngđúng, hai giờ sau, lão tử lạilà một hảo hán. Chỉlà đáng tiếc sẽ rớt 1 cấp, trước cấp 10,tử vong không có trừng phạt, sau cấp10, mỗi lần tửvong đều sẽ giảm bớt1 cấp.

Suy yếu mãnh kích.

Hộ vệ dĩ nhiên tránhra Thạch Trung Ngọc côngkích,Thạch Trung Ngọc thởdài, tạisaosẽnhưvậy,người này cũng quálợi hại đi.

Bỗng nhiên, hai mắt ThạchTrung Ngọc tỏa sáng.

Lần đầu tiên khởi độngkỹ năng, Đao Quang KiếmẢnh.

TrangbịBạch Ngân này phụ trợ kỹ năng quần công, cóthể tạo thành thương tổn chohết thảy mục tiêuđối địchở trong phạm vi mười mét, ThạchTrungNgọccũng không tin,hộ vệ nàycóthểở trong khoảngthời gian ngắn chạy ramười thước.

Trước đây,Thạch Trung Ngọckhông dùng kỹ năng nàylàsợ chết, Đao Quang Kiếm Ảnhkhông thể chớp nhoáng giết hết tấtcảquái vật,hơn nữa thời gian cold-down cao tới một phút đồng hồ, đám quái vậtbị Thạch Trung Ngọc hấp dẫn cừuhận kia cùngnhau nhào l ên,Đại La ThầnTiên cũngkhông cứu được Thạch Trung Ngọc.

Quả nhiên, kỹ năng nàyhạ xuống, hộvệ căn bản không thể tránh thoát -12.

ĐxxCM, đây con mẹnó làcáiphòng ngựgì a, mới rơi chútHP như thế thì cònđánh nhưthế nào?

Hộ vệngang ngượcchừmột tiếng:

- Đây chínhlà tuyệt chiêumạnh nhất của ngươi sao? Đi chếtđi cho ta.

Kiếm của hộ vệ lần nữa huytới,Thạch Trung Ngọcđã nhắm mắt chờ chết, bỗng nhiênmột thanh kiếm chedở trước mặt Thạch Trung Ngọc, chínhlàhộ vệ thuầnhậu kia:

- Ngừng tay,vốn là lỗi của chúng ta, cần gì phải đi làmkhó dễ người khác?

-Con mẹ nó, ngươi còn dám chõmõm vào, lão tử ngay cả ngươi cũng giết.

Hộ vệ ngang ngược hoàn toànkhông để ýtớihộ vệ thuần hậu khuyến cáo.

Hộvệ thuần hậu thở dài:

- Ngươiđã khư khưcố chấp, chúng ta liền xung đột vũ trang a.

Haihộ vệbắtđầu đánh đậptàn nhẫn, ThạchTrungNgọc vộivã móc ra quyển trục hồi thành mà DươngTử cho hắn, bóp vỡ.

Hộvệ ngang ngượcthấy Thạch Trung Ngọc móc ra quyển trục hồi thành, thầm nghĩkhông tốt, bỏ qua hộ vệ thuần hậu chạy về phía Thạch TrungNgọc, hộ vệ thuần hậuchỉcó thể đuổi theo.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc thầm mắng:

- Ngươi một Tiểu HồTửvô dụng, làm sao có thể để tên kiađuổitới dễdàng như vậy?

Thạch Trung Ngọchoàn toànkhông nghĩ tới, là người khác cứuhắn, hắn lại còn có mặtđi chỉ trích người kháckhông làm tốt.

Hộvệ thuần hậu cũngkhông có làmcho Thạch Trung Ngọc thất vọng,đuổi kịp hộvệ ngang ngược, gắtgao ngăncản, ThạchTrung Ngọc tránh thoát một kiếp, về tới Bạch Hổ thành, lập tức chạy tới Phủ Thành Chủ.

- Tiểu HồTử,ta sẽtận lực giúp ngươi, ngươi ránggắng gượng một chút, đừngchết.

ThạchTrungNgọc coi như có lương tâm, đi tìm thành chủ hỗ trợ.

Tiếu Sơnnghe nóicon gái của mìnhtiến vào hang chuột, không khỏi phẫn nộ, ngheđược hộ vệ đángchếtkia lạicòn muốn giết người diệt khẩu, nhất thời giận tímmặt, vội vàng ralệnhthântín theo Thạch Trung Ngọc chỉ huy, bắtsốnghộvệ chết tiệtkia,một cáikhác coi như ngaythẳng,chỉ bỏ bê nhiệmvụ, nhưng cũng sẽ b ịchút trừng phạt.

Thân tínbên ngườithành chủ là thực lực bực nào a,Thạch Trung Ngọc không rõràng, toànbộ là dấu chấm hỏi, ngượclạikhẳng định tốt hơn hộ vệ ngang ngược kia nhiều lắm

Thời điểm ThạchTrung Ngọc chạy tới bên kia, TiểuHồTử đã bị trọng thương,hộ vệ ngang ngược đang muốn cho hắn một kíchcuối cùng.

Hộ vệ ở bên cạnhThạch Trung Ngọc,cũng không biết dùng phương pháp gì, trong nháy mắt xuất hiệnở trướcmặt hộvệ ngang ngược, ngay cả vũ khí cũng không cần,mộtcái tát tát bayđối phương.

Kỹ năng thăng cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

Hộ vệ thuần hậu vội vàng nóicám ơn:

- Tiểu nhânTriệu Nham,đa tạcáchạ cứu giúp.

Thạch Trung Ngọc mang tới hộ vệ kiacũng là mộtgia súc trang bức, nhìn cũngchưa từng liếc mắtnhìn hắn,xách lấyhộvệ đã bị tát choáng vángđiqua, đi tới trước mặtThạch TrungNgọc, chắptaymột cái nói:

-Tiểu nhân về phục mệnhtrước.

Sauđó kéo giahỏa mê mankia và TriệuNham chuẩn bịrời đi.

-Đợi chút, ngươi khôngvào cứu tiểu thư nhàngươi sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Côngtử cóchỗkhôngbiết, hang chuộtnàycó mộttầng phong ấn,tuy hữu hiệu với những Thử Yêu này, nhưngta cũng khôngthể đivào, Tử CấmThànhbanbố điều lệ, quy định chỉ cho phépMạo HiểmGiả đivào. Khẩn cầu công tử sớm ngày đề cao thực lực của mình,đi vào nghĩ cách cứu viện tiểu thư.

Hộ vệkia giải thích.

Lúc này Thạch TrungNgọc mới nhớtớicòn không có thôngbáođám người Cơ Như Nguyệt, vội vã lykhai du hí, đi vào trong phòng của Cơ Như Nguyệt.

Làm cho Thạch Trung Ngọc buồnbực là, hôm nay Cơ Như Nguyệt mặcquần áo không gợi cảm, cực kỳ bình thường,hắn nào biết, Cơ Như Nguyệt chính làlo lắng hắn bấtthình lình tìm nàng,lúc này mới cốý đổi thành quần áo thường.

Ở trên mũ trò chơi củaCơ Như Nguyệt, ấn xuống cái nút hô hoán,

sauđólập tức xông về phòng của các cô nươngcòn lại, giống như Thạch Trung Ngọc nghĩ, những cônươngkhác quả nhiên không còn cho ThạchTrung Ngọc cơhội, chephủmình nghiêm nghiêm thật thật,ngaycả Tuyết SươngYên cùngDươngTử đã bị Thạch Trung Ngọc nhìnhết cũng không ngoại lệ, tức giậnđến Thạch Trung Ngọc ở trên ngực Tuyết Sương Yênvà Dương Tử hung hăng giày xéo vài cái,mới rời khỏi gian phòng của các nàng.

Sau khi Thạch Trung Ngọcgọi hếtthảy các cô nương đi ra, cùngcác nàngnói một lần, TuyếtSương Yên và DươngTử lòngbiết rõ Thạch Trung Ngọc làm cái gì với các nàng, nhưng đều không nói, chỉ là ở thời điểm tấtcảmọingười không chú ý, len lén nhéo Thạch Trung Ngọc vài cái.

-Vậy saongươi không sớm một chútnóivới chúngta,thời điểmngươi cùng thành chủ còn có nhữnghộvệ kiatán gẫu, chúng tavẫn còn giúp ngươi tìmTiếu Hàm a.

HướngLâm oán giận nói.

- Lúc đó ta cũng khôngthể khẳng định cái kia chínhlà Tiếu Hàm,cho nênmới không liên hệ các ngươi.

ThạchTrung Ngọc nói.

- Tốt, hiệntạimọi người toàn lực xôngbảng bài danh đẳng cấp.

Cơ NhưNguyệt nói.

Mấy ngườilần nữa đitới lãnh địaĐại Tân Khắc, hiện tạinơi đâyđã cókhông ít người chơi,phải gia tăngkình lực mới được.

Tuy Thạch TrungNgọc có thểmột người đigiết quái cấp17, nhưng hắn vẫn quyết định lưu lại bồi các cô nương,một là tất cảmọi người chungmột chỗ, sẽ không buồn chán, hai là họpthành đội, có kinh nghiệm trích phầntrăm, mặcdù không phải rất nhiều, nhưng mạnhmẽhơn mộtngười a.

Lãng phí một buổi sáng,Cơ Như Nguyệtvà Tuyết SươngYênđềurơi ra bảngxếp hạng, Thạch Trung Ngọc cũng chảy xuống thứbảy.

Qua đại khái một giờ, Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yêndẫnđầu

lên tới cấp 12, cũng không lâu lắm, ba cô nương còn lạicũng lên tớicấp 12.

Mọi người khôngdodự nữa, lập tức chạyvềphía lãnh địa Tân Khắc tham lamcấp17.

Hìnhthức công kích không khácĐạiTânKhắc, dáng dấp cũng không kém nhiều, chỉ là lực công kích, lực phòng ngự cùng HP cao hơn ĐạiTânKhắc mộtít,nhưng mẫn tiệp thấp hơn Đại Tân Khắcmột chút, giết chỉ bấtquá cao hơn Đại Tân Khắc mười giây.

Hiện nay người chơicấp12 không nhiều lắm,nơi đâyhầu như nhìn không thấybóng người, hơnnữa hết thảy người chơi cấp 12 cũng khôngphải ở chung vớinhau, có thể ở những phương hướng khác ngoài thành, hoặckhông ở BạchHổ thành, mà ở những thành phố khác.

Lại qua hai giờ, Thạch Trung Ngọc lên tớicấp 13, nhưng chỉ bòđến hạng năm, tuy bọnhọ thăng cấp không chậm, nhưng muốn đuổi người chơi ở trước mặt cũngrất khó, Thạch Trung Ngọcđềnghị:

- Nếu không chúngta dụđànquái đi?

Các cô nương kinh ngạc,kỹ năngquần công,ngoại trừHướng Lâm, mỗi ngườiđềucó,nhưng quánguy hiểm?

-Ta có hai kỹnăng quầncông,một cái đâmthủng, bất quámớicấp 1, mộtngười khác là trang bị BạchNgân kèm theo kỹ năng ĐaoQuang KiếmẢnh, lạiphốihợp thêm kỹ năng của các ngươi, chắclà không có vấn đề.

Thạch TrungNgọc nói.

- Cấp 1?Sắc lang đại thúc, ngươikhông có nghèo nhưvậychứ? Tại sao khôngđi thăngcấp kỹnăng?

Dương Tử khinh thườngnói:

- Ngươisẽ khôngphải là căn bản không biết kỹnăng có thể thăng cấp chứ?

Những người khácũngmột bộ quái dị nhìn hắn, Thạch Trung Ngọc

phiềnmuộn, nhỏgiọng hỏi:

-Làm sao thăng cấp kỹ năng? Không phải nói chức nghiệp ẩntàng kỹ năng đều phảicầnmình lĩnhngộ sao.

- Ngất,đó là chỉ kỹ năng đặc biệt của chức nghiệp ẩn tàng,kỹnăng thông dụng khônghạn chế, nếu nhưngươimuốndụ quái mànói, liền cútđến Chiến Sĩ hiệp hội của ngươi, thăng cấpkỹ năng thông dụng cho ta, lại thuận tiệnnhìn cókỹ năng thôngdụng nào thích hợp không, sau đóhọchết. Thuận tiện giúpmấy người chúng ta mua một ít sách kỹnăng.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, cũng không có người nóicho ta biết, cácngươi những lão điểu Võng Dunàyaicũngkhông cho tabiết, ta làm sao biết? Còncó tên khốnTiếu Khắc kia cũng thật là,không nói chotabiếtmộttiếng.

Lại hỏiDương Tửmuốn hai quyển trục hồi thành,DươngTử đau lòng:

-Như Nguyệttỷ không cho ta nạp tiền, ta cũng không cònmấy cái, ngươi dùngítmột chút cho ta.

Trở lại Bạch Hổ thành, giếtđếnChiến Sĩ hiệp hội, biết lão gia hỏa Tiếu Khắc kia bậnrộn, xếp hàng xếp rất xa, việnlớn như vầy cũng sắp không nhét lọt, ThạchTrung Ngọc cũnglười đi cùngtên kia chào hỏi, trực tiếpđi tới thương điếmkỹ năng.

Thạch Trung Ngọclần đầu tiêntới,còn tưởng rằngChiếnSĩ hiệp hội này rất lớn, hôm nay mới biết, mìnhsai rồi, nhất định chính là quá nhỏ, tới chuyển chức, đến muakỹ năng, một đốngmột đống, kỹ năngthương điếm mộtlầncó thể chứahơnmười người,vẫn là người đông nghìnnghịt.

Maymắn, người buônbánsách kỹnăng cũngtương đối nhiều, Thạch Trung Ngọc rất hào phóng, cũng không trả giá, trực tiếptừ trong tay ngườichơimua được hết thảy sách kỹ năng thíchhợp hắn.

Ngoại trừ bốn kỹ năng trướccó hai cái lên tới cấp2, còn chiếm được một bản sáchkỹ năng.

Lực Phách Hoa Sơn cấp 1,tạo thành 22 -28 thương tổnvật lýchođối

tượng,có hai mươi phầntrăm tỷ lệ làm đối phươngngất xỉu một giây, đẳngcấp sử dụng cấp 13. Loại hình kỹ năng,chủđộng.

Còncósaukhi kỹ năng thăngcấp, thuộc tính cũnglớn tăng.

Trọngkíchcấp 2, tạo thànhchođối tượng20- 26 thương tổnvật lý, đẳngcấpsử dụngcấp 11, loại hình kỹ năng: Chủ động.

Cườnghóa sinh mệnh lực cấp 2, sinhmệnh lực hạn mức cao nhất đề cao6%,sinhmệnh lực khôi phụcđề cao 10, đẳngcấp sử dụngcấp 13, loại hình kỹ năng, bị động.

Nhược hóa mãnh kíchcùng đâm thủng đẳng cấp còn chưa đủ, vẫn không thể họctập, Thạch Trung Ngọc không còngì để nói, đámnha đầu kia để cho mình tớilàm chi, những kỹ năng này cùng công kích đàn quáikhông có quanhệ gì a? Cũng khôngcó thăngcấp đâm thủng a.

Nghĩ đến Cơ Như Nguyệt cuối cùng phân phó“thuận tiện giúp mấy người chúng ta muamộtít sách kỹ năng”.

Thạch Trung Ngọcnhư thể hồ quán đỉnh, chỉ một thoáng ngộ hiểu, thìralà thế, các nàng chỉ là lấyta làm sức lao động miễn phí, để lão tửlàmchân chạy màthôi, quênđi,trai hiền khôngcùng nữ đấu, ta nhẫn.

Đàn quái

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn:TruyenYY

Trở lại bên cạnhđám người CơNhưNguyệt, rốtcục bắtđầu kế hoạch dụđàn quái.

Lần đầutiên hợp tác,không dám kéo nhiều lắm, Thạch Trung Ngọc tạichỗ phóngraĐao Quang KiếmẢnh, năm sáu Đại TânKhắctham lam đi tới, đợi đếnkhoảngcách gần một ít,các côương bắtđầu phóngra kỹ năng quần công của mình.

Hiện tại mọi người đều rất khẩn trương, nếu như sơ sót một cái, liềntoàn quân bị diệt, nơi đây ngay cả Thạch Trung Ngọcphòng ngự tối cao, nhưng bảy tám con Đại TânKhắc tham lam cùng tiến lên, Thạch Trung Ngọc tránh cũng không tránh được,chỉcó thể ngoan ngoãn bịmiểusát.

Chỉ cần ThạchTrung Ngọc chết, các côương đều làchức nghiệp da giòn, cách cái chết cũng không xa, chonên Hướng Lâm thời khắc chuẩn bị Trị LiệuThuật, kiên quyết không cho Thạch Trung Ngọc chịu đếntổn thương.

Bạo Liệt Tử Viêm,kỹ năng quầncông của Cơ Như Nguyệt dẫn đầu némra, Thạch TrungNgọc mở to haimắt nhìn,kỹnăng của Cơ Như Nguyệtcư nhiên không phải hạnchếố lượng, đâm thủngcủa Thạch Trung Ngọc chỉcóthể ba cái mà thôi.

Kế tiếp các cô nươngdồn dậpra tay, làm cho Thạch Trung Ngọc hơi antâm là,kỹ năng củacác côương còn lạiđềucóố lượng hạn chế, Pháp Sư HướngLam cũng khôngngoạilệ.

Một vòng kỹ năngnện xuống, toàn bộ quái vật ngã xuống đất, hiệu

suấtcao hơn không ít, đươngnhiên lam dược cũng tiêu hao rất nhanh.

- Như Nguyệt, vìsaokỹ năng quần công của ngươi không bịsố lượnghạn chế?

Thạch TrungNgọc hỏi.

- Kỹnăngquần công cấp 10 của PhápSư là Bạo Liệt Viêm,sau khi ta chuyển chức lĩnhngộ, hủy bỏ BạoLiệt Viêm, biến thànhBạo LiệtTử Viêm, mặc dù lựcsát thươngchỉhơi lớn một chút, thế nhưng không còn hạn chế số lượng, saukhi lĩnh ngộ kỹ năng này, thì nhiều một điểmđộ thuầnthục kỹ năng, khôngbiết cóphải độ thuần thục kỹ năng đầy liền có thểthăng cấp hay không.

Cơ Như Nguyệtvừa cười vừa nói, hiển nhiên nàng đối với kỹnăng của mìnhvẫn rất hài lòng.

HướngLâm không gì sánh đượcu oán nhìn mọi người, mới vừa rồi chữsố liên tiếp thoạt nhìn chói mắt cỡ nào a, vì sao mình liền không thểdiệt đànquái,kỹnăng quần công của mình, lại là trị liệu đàn người a.

Trảiqua mộtvòng thí nghiệm,mọi ngườiđối với giết đàn quáicó lòng tin, quyết định dùng giết đànquáiluyện cấp, mặc dù tiêu hao lam dược lớn hơn rất nhiều, thế nhưng giết quái số lượng sovới mỗi ngườisolo nhiều hơn một chút, hơnnữa hiệu suấtcòntăng lên không ít.

Bấtquá bởichỉ có Tuyết Sương Yên cùngThạch TrungNgọc cókỹ năng dụ quái,hơn nữa Đao Quang Kiếm Ảnh củaThạchTrung Ngọc thời gian cold-down cao đạtđến một phút,cho nên giết đàn quái chỉ có thể từ từ.

Không biết là du hí thiết định như thế, hay nhân phẩmbạo phát, sau khiđâm thủng của ThạchTrung Ngọc thăng cấpthành Cuồng Bạo Xuyên Thủng,thì khôngchịu đến số lượng hạn chế,Liên Hoàn Bạo Tạccủa Tuyết Sương Yên cũng thăng cấp thành ÁmẢnh Liên HoànBạoTạc,đồng dạng không bị hạn chế số lượng.

Làmcho Dương Tử và Hướng Lam cóchút ghen ghét.

Cứnhư vậy, kỹ năng quần công của ba người cóthể không hạn chế số lượng, Thạch Trung Ngọc càng có hai kỹ năng quần công, cho nên quyết định đề cao hiệu suất, giatốc giếtđànquái.

- Hướng Lâm, ngươi đứngở chỗ này đừng nhúc nhích, chúng ta mỗi người chọn một phương hướngkéo một nhóm tới, mộtphút đồnghồ sau,tập hợpở chỗ này.

CơNhư Nguyệt chỉ huy nói.

Mọi người lĩnh mệnh, HướngLâm cảm giác mình càng ngày cànglà một trói buộc, một chút vội vàng cũng không thể giúp, hiệntại chỉ có thể làm biển báo giao thông,bi ai a.

Thạch Trung Ngọc chọnmộtphương hướng, trênngười mỗi mộtĐại TânKhắcthamlam đều bị Thạch Trung Ngọc chém một đao, chém xong lập tức chạy trốn, chỉ chốclát, phía sauliềntheo một đốngĐại Tân Khắctham lam, bởisố lượng nhiều lắm, Thạch Trung Ngọc không thểtránh khỏibị đánh vài cái, phảivội vàngdùng hồng dược.

Đồng thời lo lắng những cô nương kia, mình cũng cóthể bị đánh thànhnhư thế, phải uốngthuốc, các nàngsẽ không có ngườibị miểu sát chứ?

Thạch Trung Ngọc lo lắng là dư thừa,mẫn tiệp của Tuyết Sương Yêncao hơnThạch Trung Ngọc không ít, chém xongbỏchạy, không lưu một chút dấu vết, ĐạiTânKhắc tham lam chỉ có thể đi theo phíasaucủa nàng hítbụi, Cơ Như Nguyệt, Hướng Lam cùng Dương Tửđều làviễntrình công kích, đứngở xa xa,đánhhai cáiliền bỏ chạy, cũng khôngcó nguyhiểm gì, ngẫu nhiên bịmò một cái, dùng lọ thuốc liền xongchuyện.

Một phút đồnghồ sau,mọi người đồng thời xuất hiệnở trong tầm nhìn củaHướngLâm,HướngLâmchứng kiến tấtcả mọi người HP đều không đầy, biết cơ hội biểu hiệncủamình tới,đợi tất cả mọi người tiếnvào phạm vi kỹ năng của nàng, lập tứckhởi động trịliệu.

Tổng cộng năm người đidụ quái,phíasau mỗingười ít nhất cũng theo mười con, TuyếtSương Yên cùng Thạch TrungNgọcmang tới nhiều nhất... Mỗi người đều mang đến hơnhai mươicon, hiện tại địaphương nho nhỏ này,không sai biệtlắm có bảy tám chục con

ĐạiTân Khắc tham lam.

Thời điểmmọi ngườitụ tập lại, các cô nương không thể tránh kh ỏi biến sắc, tuy số lượngcàng nhiều,mang tớichỗ tốt càng lớn, thế nhưng nhiều nhưvậy có thể đối phó được không? Nếu như toàn quân bị diệtlàmsao bây giờ,như vậy nỗ lực không phải đều uổng phí?

Hướng Lâm chỉ cảm thấy hiện tại trách nhiệm trênngườimìnhquá nặng,sinh tử của toànđội nắm giữ ở trongtay nàng.

ThạchTrung Ngọc đã khởi động Đao QuangKiếm Ảnh, lực côngkích củahắn cao nhất, hơn nữa quáivậtđitheo phía saucáccô nương, cừu hậnđã nhạt, rất thoải mái đã bị ThạchTrung Ngọc lôi đicừu hận, dồndập bỏ quacác cô nương, vọt vềphíaThạch Trung Ngọc.

Da đầu ThạchTrung Ngọc tê dại.

Bốn phươngtám hướng đềulà quái vật, khôngcóđịaphương có thể chạy,đâmthủng, Bạo Liệt Tử Viêm, Ám Ảnh Liên Hoàn Bạo Tạc, Vũ Tiễn, Bạo Liệt Viêm…

Giống như pháo hoa, cácloại ma pháp,kỹ năng cuồng oanhloạn tạc, vô số chữđỏ chỉnhtềtừ trên bầyquáivật bay ra, sau đó tiêu tán, trongđócũng không thiếubạo kích, thương tổn bạchsắc bình thường càng nhiều làm người tahoacảmắt, làm cho người rung động.

Khoảng chừnghơn mười quái vậtầm ầm ngã xuống, nhưng đối với đạibộđội bảy tám chục conmà nói, vẫn khôngcótạo thành tổn thương gì,nếu như kỹ năng của DươngTử cùng HướngLamcũng không hạn chế số lượng thìtốtbiết bao nhiêu.

Kỹ năng quần công thờigian cold-down là mười giây, hiệntại căn bản không làm sao được.

May mắn,ít mộtchút ĐạiTân Khắc thamlam,phạm vi hoạt động của Thạch Trung Ngọclớnhơn,Thạch TrungNgọc vội vã chạy đi, Hướng Lâmcũng đuổi theo Thạch TrungNgọc,không ngừngphóngra Trị LiệuThuật, Thạch TrungNgọc chỉ cảm thấy mười giây đồnghồ này dài đằng đẵng, quái vật không ngừng đuổi theo, mình không

ngừng dùng hồng dược, Hướng Lâm không ngừngném tới Trị Liệu Thuật.

Cảm giácđược kỹ năng đâm thủng đã cóthể sử dụng, Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹ nhõm, rốt cụcvượt qua được.

Thế nhưng hiện tại Thạch Trung Ngọc không dám dừnglại thả kỹ năng, nếu nhưdừnglại, chỉ sợsẽ lập tức bịmiểu sát, nhưng lạiqua vài giây, Thạch Trung Ngọc cảm giác mình sắp không chốngnổi, kỹ năngquần công của cáccô nương còn chưatới,quay đầu nhìn lại, thì racác nàngbị năm sáuĐại Tân Khắc thamlam dây dưa.

Điên cuồng luyện cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

Tuy mấy Đại Tân Khắc tham lamnàykhông thể mang đến thương tổn cho đám người CơNhư Nguyệt, chỉ là một chút phiền phức mà thôi,nhưng ThạchTrungNgọc có thể bị đùa chơi chếta, lúcđầu Thạch Trung Ngọc đã sắp khôngchống nổi, các mỹ nữ cònbận không cóthờigian đến giúpđỡ.

HP của Thạch TrungNgọcmột mực nhấp nhô, hồngdược đặc hiệu cấp 10 trong nháy mắt khôi phục 150 HP ThạchTrung Ngọc tổng cộng mới 170bình, dược tề làđủ, thế nhưng có thời gian cold-down 10 giây, Thạch TrungNgọc bi kịch, kỹnăng của Hướng Lâmmỗilần đều có thể bổ sung cho Thạch Trung Ngọc 120 30, thời gian cold-downlà năm giây.

Mặc dù có hai thứnày, Thạch Trung Ngọcchỉ cần không bịmiểu sát sẽkhông chết, thế nhưng phíasau quáivậtnhiều lắm, công kích cũng không phải chỉ một quái vật,nếu như khôngphải những quáivậtnày tầnsuất công kích không thống nhất, Thạch Trung Ngọc đã sớm chết mấy trănlần.

Rốt cụcởthờiđiểmThạch Trung Ngọcsắp xong đời, kỹ năngkhoan thai tới chậm rốt cụcnện ở giữa bầy quái vật, đám ĐạiTân Khắc tham lambỏ qua Thạch TrungNgọc, đuổi theo các cô nương, Thạch Trung Ngọc rốtcục thư giãn.

Nhưng khinhìncáccô nươngbịđuổi theo, ThạchTrung Ngọc chỉcó thể bất đắcdĩthở dài, mình trời sinh chính là mệnhlaolực.

Trên lưỡi đao của Phong Nhuệ ChiếnĐao hiệnra quang mang màu trắng nhạt,Thạch Trung Ngọcbỗng nhiên xoay người,nhắm về phía sau lưng đàn quái vậtphát động Cuồng Bạo Xuyên Thủng.Đáng tiếc, công kíchcủaThạch Trung Ngọcchỉ có thểlàmộtđường thẳng, ĐạiTân Khắc thamlam hiển nhiên sẽ không có tưchất xếp hàng đứng ngay ngắn cho Thạch TrungNgọc đâm thủng.

Bất quámới vừa rồicáccô nương tới cứu viện Thạch Trung Ngọc,

quái vậtđã chết thất thất bát bát, ThạchTrung Ngọc lại giết chếtvài cái,hiện tại chỉ còn lại có bốn năm con Đại TânKhắc thamlam, Cơ Như Nguyệt dùng Bạo LiệtTử Viêm, mấy cái cònlại cũngquythiên.

Thạch Trung Ngọc đặt mông ngồidưới đất, mới vừa rồi thật sự là quá nguyhiểm, thiếuchút nữa thì viếtdi chúc ở đâyrồi, đến lúc đó chẳng những rơitrở về cấp 12, còn phải có hai giờ không thể vào du hí, vậythìbi kịch.

Ngược lại trong mắt những cô nươngkia thì tràn đầy hừng hực, Thạch Trung Ngọc thầmnghĩ không tốt.

Quả nhiênCơ Như Nguyệt nói:

- Mọi người tiếptụcdụ quái.

- Cái này không được đâu, mới vừa rồithiếu chútnữa thì treo.

Thạch Trung Ngọc vội vã khuyên can, trong lòngthìthầm: Thống khổ không phải ngươi, các ngươi thả hai kỹ năng liềnxong chuyện, liều mạng đềulà taa.

Dương Tử hào sảngnói:

-Sợ cái gì, chúngtalà mạnh nhất.

Dựa vào, danh ngôn trong Slamdunk cũng lấy ra.

HướngLâm cũngmột bộhào khí canvân:

-Phú quý hiểm trung cầu.

Thạch Trung Ngọcthở dài, nữnhân điên cuồng lên,thật đúng là nguy hiểm,từ dụ quái đếngiết quái, tiền tiền hậu hậu không vượt qua ba phút, sovới solo mauhơn mấy chục lần,ở dưới hấp dẫncực lớnnày,mấy nữ nhân kiađều điên rồi.

- Ngàyhôm nay chúng ta sẽtoàn bộ vọtvào top 10 bảng bài danh đẳng cấp.

Hướng Lam cườihípmắt nói.

Ngay cả Hướng Lam luôn ôn nhu khả ái, không nói nhiềucũng lên tiếng, Thạch TrungNgọc thật không biết phải cựtuyệt thế nào, hơn nữa Tuyết Sương Yên đãởmộtbên liêntiếp gật đầu.

Ai, ThạchTrung Ngọc thở dài, đi dụ quái, bất quá lầnnàyhắn để lại cái tâm nhãn.

Thời điểm cùng mọi người tập hợp, phíasau Thạch Trung Ngọc vẻn vẹn mới nămsáu Đại Tân Khắc tham lam, nhưngkhinhìn đến phía sau đám cô nương kia đenthùi lùimột đống Đại TânKhắc thamlam, Thạch TrungNgọc thực sựhết chỗ nói rồi, số lượng này cộng lại,so với mới vừa rồi còn nhiều hơn không ít.

Đám nữ nhân này điên thậtrồi, đơn giản là muốn đẳng cấp không muốn sống nữa.

Mặcdùtâm lý không muốn,nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn chỉ có thể mở raĐao QuangKiếm Ảnh kéo cừuhận,cũng không thể làm cho đám cô nương kia hương tiêungọc vẫn a?

Hơnmột giờ sau, tất cảcô nương đều lên tới cấp 13, làm cho Thạch Trung Ngọckhông thể không cảm thán,hiệu suấtdụ đàn quáiquả nhiên là điêncuồng.

Trừ tỷ muội Hướng Lam vẫn không có tiếnvào bảng xếphạng, người khácđều đi vào, ThạchTrung Ngọc về tới thứ ba, ba người khác nắmbavị trícuối cùng, dù như vậy, chomọi người cảm giác vẫnrất rungđộng.

Dù saophòng làm việc HinhVũ cho tới bây giờ đềukhông cónghenói qua, nhảylên một cái,chiếm bốn danh ngạch của mườivị trí đầu bảng bài danhđẳng cấp,đây là vinh diệu bực nào? Mặc dù là phòng làm việc Thần Tộc, phòng làm việc đứng đầu thế giới duhí cũng mới chiếmba danh ngạch mà thôi.

Trải qua hỏi thăm rốt cuộc biết,đâychẳng qua là phòng làm việc một tuần trướcmới ghi danh mà thôi, khôngkhỏi để chobọn họ loạn tưởng,lão bản củaphònglàm việc này rốt cuộclà người nào,lại có thểkéo nhiều cao thủ như vậy.

Nếu để chobọn họ biết các lãobản của phònglàm việcnày là mở

tiệm đồ lót,sau khiphá sản mới đi chơigame, không biếtsẽ có cảm tưởnggì.

Sau khihết thảy lêntới cấp13, cáccô nương đã điên mất lôi kéo Thạch Trung Ngọcđi dụ tiểu Goblin cấp 18.

Ởdưới Thạch Trung Ngọc khuyên can,cáccô nươngcuối cùngđồng ý, trướckéo vài tiểu Goblin, dùsao chưa từng giếtloại quáinày nha.

Mặcdù quá trình rất nguy hiểm, nhưng kếtquả tốtvô cùng, tiểu Goblin là thuộcvề chủng loại quái côngcao phòng thủthấp,giết cũng không phải rấtkhó, rất dễ dàng liền có thể giết chếtchúngnó, chỉlà khổ Thạch Trung Ngọc,cảmột buổi chiều đềuở bên bờ sinh tử.

Thạch TrungNgọc có một loại cảm giác, mình rấtcó thể sẽchếtở trong tay đám cô nương kia, tronglòng thầm nghĩ,tối hôm nay nhất địnhphải bồi thường ta tổn thất, nhất định phải hung hăngchà đạp bộngực của Tuyết Sương Yênvà Dương Tử, còn có Cơ Như Nguyệt cũng không thể buôngtha, tiểu nữu kia vô cùng tàn nhẫn,kéo nhiều nhất.

Tới bảy giờ đêm khuya,ThạchTrung Ngọc đã lên tới cấp 14, nhưng đói chịu không được, Hướng Lam rốt cục thành công chenvào top 10 bảng bài danh đẳngcấp, hiện ở trongphòng làm việc, chỉcó Hướng Lâmchưa tiến vào, HướngLâmuoán nhìn mọi người, Thạch TrungNgọc đứng mũi chịu sào,bị Hướng Lâm u oán trút giận, một buổi chiều yênlặng trả giá không nói,bâygiờ còn không cho ăn.

- Tỷ,ngươiđinấu cơm đi,nơiđây khôngcó ta không được, ngươi cũng vào top10,ta cũngmuốn vào!

Hướng Lâm nói.

- Không được.

Thái độ củaHướngLam khác thường, dáng dấp ôn nhu biến mất:

- Không có ta không được, thiếu ta, khôngcách nào côngkíchquái, ngươiđi, chúng ta có thể solo, ngươiở lại chỗnày làmột trói buộc.

- Hanh,ta không đi, mỗi lầntrở vềmua dượctề,nấu cơm đều là ta, ta

kháng nghị, ngày hômnay ta bãi công.

HướngLâm thở phì phò nói.

- Lâm Lâm, trong mấy người chúngta,chỉ có ngươi tài nấu ăntốt nhất, ngươi điđi.

Cơ Như Nguyệt vừa cười vừa nói.

-Khôngmuốn, mơ tưởng bỏ lại ta.

Hướng Lâm không chút khách khí nói.

- Ta đói.

Thạch Trung Ngọcyếuớtnói.

-Ăn ít một bữasẽ chết sao, ngàyhômnay không ăn, tiếp tụcdụ quái.

Hướng Lâm giậm chân nói.

ThạchTrung Ngọcdùng mộtloại ánh mắt còn u oán hơnHướng Lâm nhìn tất cả nữ nhân:

- Nếunhư các ngươi chọcta khóc, sẽ khôngdễ dỗ nín đâu.

Biểu tình này của ThạchTrungNgọc chọc cho hết thảynữnhân cười haha,trảiqua mườiphút thương thảo, mọi người quyết định,cùng nhau làm cơmtối, ThạchTrung Ngọc coinhư khôngbiết làm,cũng phải ở một bên nhìn.

Bi kịcha.

Ta đi được chưa

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ Như Nguyệt,Tuyết SươngYên, Hướng Lam và Hướng Lâmở nhà bếpbận rộn, ThạchTrung Ngọccùng DươngTử hầunhư không vào quanhà bếp mấy lần, ởtrongphòng khách xem ti vi.

Xem TV cũngxem ra mâu thuẫn, Dương Tử đòi coi phim Thủy Thủ Mặt Trăng, ThạchTrung Ngọc thì muốn xem Ultraman Ultraman, hai ngườiở trongphòng khách nháo,mấy nữ nhân ở trongnhàbếp mắt điếctai ngơ, ởcác nàng xem ra, hai tiết mụcnày, không phải đều là phim hoạt hìnhsao, nhìncái gìkhông giống nhau, cũng lười đi ra khuyên bọnhọ, tùybọn hắnnáo đi.

- Sắc lang đại thúc,ngươiđãlớn tuổinhư vậyrồi, còn xem Ultraman, khôngmất mặt sao?

Dương Tử phẫn nộ nói.

- Căn cứcụcđiều trakhoa học của quốcgia, nữ nhânthích xem Thủy Thủ Mặt Trăng, bình thường mà nóibộ ngực đều chưa trưởng thành, tađây là vì muốntốt cho ngươi.

Thạch TrungNgọc đoạt điều khiển từxa, kiên quyết không cho Dương Tử đổi kênhTV.

- Ngươi nóibậy.

DươngTử nói:

- Mẹ ta cũngcùng ta xem Thủy Thủ Mặt Trăng, bộngực của nàng...

Dương Tử bỗng nhiênýthức được mình không nên cùng Thạch Trung Ngọc thảoluận bộ ngực củamẹnàng, trong đầu còn lưu lại câu nóicủa Thạch Trung Ngọc,bị nam nhânsờ,bộ ngực mới có thể lớn, ThạchTrungNgọc nghĩlầm mẹ là loại người kia sẽ không tốt.

- Bộngực của mẹ ngươi rất lớn sao?

ThạchTrung Ngọc làm bộ không biếtmẹ của nàng bô ngực lớnnhỏ hỏi, trong đầu lạikhôngtự chủ được nghĩ tới lần trướcở trong phòng vệ sinh thấy nịt ngựcE cúp.

- Mắc mớgìtới ngươi?

Dương Tử tiểuđồnghọc không biết Thạch Trung Ngọcđã biết được tất cả.

- Cóthể cũng nhỏ giống như ngươi hay không?

Thạch Trung Ngọcở trênngực DươngTửbóp một cái.

- Ngươi muốnchếtsao!

Dương Tửđẩy tayThạch Trung Ngọc ra,nhỏ giọng nói:

- Đám người Như Nguyệt tỷ đều ở nhà bếp, bị các nàng phát hiện, ngươi liền chết chắc.

- Có đạolý, buổi tốilại sờngươi.

Thạch Trung Ngọc lộ ravẻmặttà ác.

Dương Tử hừ một tiếng, không thèm nhắc lại.

-Ngươi vẫn chưa trả lờita, bộ ngực củamẹ ngươi lớn hay không?

Thạch Trung Ngọc cũng không đểý TV, cùng Dương Tửthảo luận đề tài không thíchhợp thiếu nhi.

- Thật rấtlớn. Ngươinói cóphải là người khác bóp rahay không?

Dương Tửsuy nghĩ một chút, vẫn nóicho Thạch TrungNgọc,bởi vì chính nàng cũng muốnbiết, mẹ của nàng có phải bị rấtnhiều nam nhân sờ soạng hay không.

Thạch Trung Ngọc nàobiết bộ ngực của nữ nhânbởi vìnguyên nhân gì sẽ lớn?Chỉcảm thấy rấtkỳ quái:

-Chẳng lẽ khôngphải ba ngươi xoa sao?

- Không cókhả năng, tavừa sinhra liềnkhông có ba. Hình nhưlà thời

điểm mẹtaở năm cuối cấp cùngcha ta phát sinh quan hệ, nam nhân kia làm bụng mẹta lớn, mẹ ta muốn hắn kết hôn,nam nhân kia khôngđồng ý,còn ép mẹ ta phá thai, mẹ ta hunghăng mắng một trận, vài tuần sau, nam nhân kia tốt nghiệp, chia tay mẹ ta, đinơi khác họcđạihọc,mà mẹta bởi vì chuyện này rất thống khổ, ngay cả thiđại học cũng không thamgia,sau đó nàng một thânmột mình sinh ta.

Dương Tử có chút đau thươngnói.

-Vậy ông bàngoại của ngươi đâu?Nămđómẹ ngươi bỏ họccũng không đểý?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi.

DươngTửthởdàinói:

- Kỳ thực mẹ tarất đáng thương,từ nhỏđãlà cô nhi, vừa đi làm,vừa gom tiền lêncấp 3, quen một nam nhângia cảnh cũngkhông được khá lắm, nhưng rất yêu nàng,cuốicùng kết quả xảy ra chuyện như vậy,bởi vì không có bằng tốt nghiệp cao trung, cho nên bằng cấp của mẹ tachỉ làsơ trung, tìm việc làm cũng không dễ, tự mình bày sạp bán hàng, chậm rãi phát triển, hiệntạiđãlà một công tylớn.

Thạch Trung Ngọccó chút thương tâm ômDươngTử vào trong ngực, tâm lýrất bình tĩnh, một chútý tưởng chiếm tiện nghi cũng không có, chỉ muốnanủitiểu côương đáng thương này, Dương Tử cũng không giãy dụa.

Trung Quốc trăm ngàn nămqualưu truyền xuống điịnhluật: sau lưng mộtnữnhân thànhcông là mộtđám nam nhân, dù là Võ Tắc Thiên, cũng bị nhiều người cưỡi qua, tâm lý quả thật có chút hoài nghi, mẹ Dương Tửmở ra một công tylớn, có phảilà bởivì phía sau đứng một đám nam nhân hay không?

Thật chẳng lẽ là bị vò ra? Nhưng cũng không đúng, nămđó Thạch Trung Ngọc từng bảo kêrấtnhiềuthanh lâu, những tiểuthưkia mỗi ngày bị người bất đồng sờ, cũng khôngthấy có xuất hiện quaE cúp a.

Hiện tại Dương Tử đã không có tâm tìnhđi nghiêncứutạisao bộ

ngực của mẹ nàng lớnnhưvậy,cho dù thực sựbịrất nhiều nam nhân sờ qua, đó cũng là mẹ của nàng, chỉ cảm thấy hiện tại nằm trong lòng Thạch Trung Ngọc cựckỳ an bình, cựckỳ thư thái, có một loại cảm giácantoàn.

T âm lýDương Tử đột nhiên xuất hiệnmột ý tưởng hoang đường, nếu như Thạch Trung Ngọc là ba của nàng thì tốtbiết bao nhiêu, nhưng vừa mới sinh ra ý nghĩnày đã bịnàng bóp tắt, trênthế giới nàocó babanào đènữ nhi mình xuống giườngsờ loạna,nghĩ đến chuyện xảy ra tối hômqua, sắcmặt Dương Tử nhất thờiđỏbừng, cái đầu vùi vào trong lòng ThạchTrung Ngọc.

Đámngười CơNhưNguyệtchuẩn bị xong cơm tối, bưng từng cái khay đira, nhìnthấy Thạch Trung Ngọc đang ômvào Dương Tử trong ngực, nhất thời giận tím mặt. Sắc mặt Tuyết Sương Yên đã trở nên cựckỳ băng lãnh.

Có sátkhí, mùa hè nóng bức, ThạchTrungNgọc chỉ cảm thấy nhiệt độ khôngkhí chung quanh giảm xuống.

Ngẩngđầu nhìn lên, nguyên lailàmấynữ nhânkia tỏa ra sátkhí, Tuyết SươngYên để chénđũatrong tay lên bàn,từ trong lòngThạch Trung Ngọc đoạt lấy Dương Tử,Dương Tử không hiểugìcả, mới vừa rồi còn nằm trong lòng Thạch Trung Ngọc tận hưởng chút cảm giác bình yên,làm sao độtnhiên đã bị người kéo ra?

- Thạch TrungNgọc, ngươi làm sao ngay cả tiểu cô nương như Dương Tử cũng không tha?

Cơ NhưNguyệt phẫn nộ nói,chính nàngcũng khôngbiết tại sao phải dùngtớichữ "cũng"này.

Chứng kiến mấy vịtỷtỷ đều hiểu lầm ThạchTrung Ngọc chiếm tiện nghi của mình, DươngTử vội vàng giảithích:

-Các ngươi không nên trách hắn...

Lờicòn chưa nói hết,Tuyết Sương Yênliền kéo DươngTử vàotrong ngực:

- Không cần phải sợ, có chúng taở đây, hắn khôngdám làm gì ngươi.

ThạchTrung Ngọc giải thích:

- Kỳ thực tavàDươngTử không có gì...

- Thạch Trung Ngọc, ngươi tên hỗn đãn này, chúngta tintưởng ngươi nhưthế, ngươi cư nhiên đối với Dương Tử như vậy.

Hướng Lâmphẫn nộ cắt đứt Thạch Trung Ngọc giảithích.

Thạch Trung Ngọchết chỗ nói rồi, bikịch lần trướclại muốn xuất hiện sao? Tại sao tinh thần trọngnghĩa của đám nữ nhân này mạnh mẽ như vậy? Cường đạiđến ngaycả một cơ hộigiảithích cũngkhông cho,lầntrước Dương Tử vu cáo Thạch Trung Ngọcphi lễ hắn chính làkết quả nhưvậy.

Mấy nữ nhânngươimộtcâu ta mộtlời mắng ThạchTrung Ngọc, thậm chí bảo ThạchTrung Ngọc cútra ngoài,lại không chú ý tới sắc mặt của ThạchTrung Ngọc càngngày càngkhócoi.

Sau mộthồi lâu, Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Ngươi không có gì muốn nói sao?

-Cácngươichota cơ hội nói sao? Thậm chí cũng không hỏi Dương Tử một chút liền chỉ trích ta. Được, tađi được chưa?

ThạchTrung Ngọc cơ hồ là hétra, sợ đến mấynữhài không dám nói.

ThạchTrung Ngọc trở về phòng, thuthập mấy bộ quần áo mặc vào, mặc y phục đãđược Hướng Lamgiặt xong đira biệt thự.

Các nữhàitừng cái ngongác nhìn bónglưng củaThạch Trung Ngọc, một câucũng không nói được.

Dương Băng Dao

DTV-EBOOK.COM.VN

- Đến cùng xảyra chuyện gì?

Cơ Như Nguyệt nhìn vềphía Dương Tử hỏi.

-Mới vừa rồicùngThạchTrung Ngọc trò chuyện, hàn huyên tới tình huống nhàta,hắn biết ta là gia đình đơn thân, vận mệnh của mẹ ta cũng rất bi thảm, cho nênômta vàotrong ngựcanủi một chút.

DươngTử tiếc hận nói.

- Vừa rồisao ngươi khôngngăn hắn?

Cơ Như Nguyệt lo lắng hỏi, hiệntạicácnàngrốt cục ý thức được mình hiểulầmThạch Trung Ngọc, tronglòng cựckỳ hối hận.

Mới vừa rồi cácnànglà bị phẫnnộlàm chohôn mê đầu não, lúcnày mới khôngđểý nguyêndotrách cứ Thạch Trung Ngọc, suy nghĩ kỹ một chút, lúc đó Dương Tử một chút giãy giụa cũng không, hơn nữaởnhà bếp cũng không nghe được tiếng thétcủaDương Tử.

-Mới vừa rồi không phải sợ choáng váng sao, sắc lang đại thúc bìnhthườngđều hi hi ha ha, ai biết hắn cũngsẽ tức giận.

Dương Tửủy khuấtnói.

-Vậy làm sao bây giờ?

HướngLâm có chút ngượngngùng hỏi,mớivừa rồi nóiThạch Trung Ngọc cút đi chínhlà nàng.

Cơ Như Nguyệtthở dài, cùngThạch Trung Ngọcchungsống một tuần, biết mặcdù người này có chút háo sắc, nhưngnhân phẩmcòn không tệ, mọingười cũng coi như bằng hữu, thậm chí cóchút tình cảm dị dạng, đây cũnglà nguyên nhân tuymình bị hắn sờ ngực hai lần, nhưng không cóbãonổi chỉ len lén nhéo hắn vài cái.

Nguyên nhân của Tuyết SươngYênthì càngđơn thuần hơn,hai chữ ghen tuông.

Còn như tỷ muội Hướng Lam và Hướng Lâm, thì đơn thuần cho rằng trước đó Thạch Trung Ngọc cùng Dương Tử phát sinhmâu thuẫn,Thạch Trung Ngọc ác ý trả thù màthôi.

-Mọi người phâncông nhau đi tìm hắn! Hy vọng hắn khôngđi xa.

Cơ Như Nguyệt nói, sau đó lại không yên lòng bổsung một câu:

- Dương Tử, ngươi ởnhà a!Hiện tại trời tối, ngươimộttiểu cô nương đi ra ngoài không quá an toàn, thuận tiệnở nhà chờ,nếu như Thạch Trung Ngọctrở về, ngươi liền gọi điện thoại cho chúng ta.Di!Đúng,trước gọi điện thoại cho Thạch Trung Ngọc, chúng ta chủ động xin lỗi,hắn hẳn sẽ tha thứ chúng ta a!!

Hướng Lâm lập tức lấy điện thoại ra,gọi cho Thạch Trung Ngọc.

- Thuê bao của quý kháchvừa gọitạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lònggọi lại sau...

- Tắt điện thoại.

Hướng Lâm lắc đầu nói.

Bình thường căn bản không có người gọi điện thoại cho Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc cũng không dùngtới đồchơi kia, hơn nữa từtrongxưởngsửaxe Long ca gặp được Huyca, nếu như Huyca hỏisố điện thoại, gọi tớicũng là mộtphiền phức, chonênđiện thoại của Thạch Trung Ngọctừ sau khi vào ở liền không mở qua, nói khôngchừngđã sớm hết pin.

- Ngoạitrừ Dương Tử ở lại, những người khác đirangoàitìm Thạch Trung Ngọc.

Cơ Như Nguyệt nói.

-Ta có xe,các ngươi láixe củatađi đi.

DươngTử giao chìa khóa xe mình cho Cơ Như Nguyệt, mấy nữ nhân nàyở thời đại học cũng thiđược bằng lái.

...

Thạch TrungNgọc dưới cơn nóng giậnđira khubiệt thự, tâm lý cũng mêman, mình có phải quá xung động không?Mấy nữhài kiabất quá là quantâm DươngTửmà thôi.

Ai, quênđi, dù sao đã như thế,bây giờđi về cũngquámất mặt, đám người Cơ Như Nguyệt giúp Thạch Trung Ngọcmua bộ thiết bị kia bất quá mới năm nghìn tệ, Thạch Trung Ngọcđãgiaocho Cơ Như Nguyệt300 kim tệ, kia làgiá trị ba chụcngàn NhânDân Tệ, coinhư mìnhdùng hết một phầnnhỏ,trả mấy ngày tiền thuê, tiền cơm, cùng bộ thiết bị duhí kia cũng đủ rồi.

Chỉlàhiện tại, Thạch TrungNgọcđi ở trên đường, cảm giác có chút không quáan toàn, nếunhư bị thủ hạ của Huy ca nhìn thấy,sauđó lại thông báo nàng, đó không phảilàbịnàng tìm đượcsao, ai! Vẫn là đổi một thành thịđi.

Lần trước Tuyết Sương Yên choThạch TrungNgọc 100 tệ, Thạch Trung Ngọcmua mấybao thuốchết chín mươi tệ, còn thừalại mười tệ, mười tệnày có thể đi đâu? Đi nhàga trước xem một chút đi,nơi đó rẻnhất là đi nơi nào.

Từ khu biệt thự đitớibến xe làmộtnhiệm vụcực kỳ gian khổ, hiện tạikhông saibiệt lắm gần tám giờ, đitới nhàga, không sai biệt lắm quá nửa đêm, bi thương.

Khu biệt thựquá mức biệt lập, córấtít xeđi qua nơinày, nhất là buổi tối, xeđi qua,mười có tám chín là ở trong khu biệtthự kia, chonên trên đườngcực kỳ an tĩnh, thậmchí ngaycả đèn đườngđãhỏng thất thất bátbát, cũng khôngcó ngườiđisửa chữa.

Cáchđókhông xa, ven đường ngừng lại một chiếcxe,Thạch Trung Ngọcphỏng chừng có thể làphú hào nào đó về nhà, xe bị hỏng, cũng không suy nghĩ nhiều,nhưng đến gần lại nghe đượcmộtnam mộtnữ đối thoại.

- DươngTổng, bây giờ ngươi rấtkhó chịu a, cầntagiúp một tay không?

Namtử cười bỉ ổi nói.

-Cút, Ngụy Hào ngươi một tiểu nhân hèn hạ, ngươi cư nhiênbỏ thuốc chota.

Dương Băng Dao phẫnnộ mắng.

Dương Băng Dao là tổng tài của côngty nội y TửDao, ngàyhôm nay tiếp khách hàng cùng NgụyHào ăn cơm,uống rượu,dần dần cảm thấy trên ngườicó chút phát nhiệt, vốn tưởng rằng chỉ là uống nhiều, sauđó đồngý Ngụy Hào đưa nàngtrởvề, nàngvà Ngụy Hào cũng đã làmăn mấy lần, đối vớihắn cũng coi như yên tâm.

Nhưng không nghĩ, têntiểu nhânhèn hạ Ngụy Hào này, dĩ nhiên ở trong rượu hạ xuân dượcmãntính,mắt thấy sắpđến nhà, dược tính lạiphát tác, nhất thờicảm thấy cả người khô nóng không gì sánh được,rất muốn nam nhân an ủi.

Nàngđãhơn mười sáunăm khôngcóchạm quanam nhân, xem ra hôm naysẽbị tên cầm thú này làm bẩn, bất quá hắncũng đừng nghĩ sống khá giả, chỉ cần ngàyhôm nay hắn không giết ngườidiệt khẩu, coi nhưtánggia bại sản, cũng nhất định phải kiện hắnvàongục.

Tuy ThạchTrung Ngọcnghekhông nhiều lắm, nhưng cóthể đoán ra đại thể chuyện gì xảy ra,dựavào, hôm nay lãotử đang khó chịu, ngươi tênlưu manh này, ngươi thật không may,hômnaylão tử thế thiên hành đạo, tiêu diệt ngươi a.

Lúc đầu Dương Băng Daođãnhắmmắt đợibi kịch, một thiếu niênlại vọt tới, chẳng phân biệt được nguyên do bạo đánh Ngụy Hào một trận.

Ngụy Hàocó thểcùng DươngBăngDao hợptác, đương nhiên cũnglà mộtđại nhânvật,bình thườngmà nói, thân thể củacác đại nhân vật đều cực kỳ hư nhược, bịtửu sắc móc rỗng thânthể, nơi nào có thể so sánh vớiThạch Trung Ngọc quanh năm đánh nhau?

Một chútsức đánh trả cũng không, Ngụy Hàolà đóa hoatrong nhà ấm,ngậm chìa khóa vàng ra đời, đểhắntìm mấy người đisửa chữa người khác ngược lại có thể, bảo hắn đánhlộn thì không được, hắn cũng chỉ cóởthời điểm người khác ngã xuốngđất không dậy nổi, mới có thể đi đạp vài cước tạo dáng.

Không có mấyphút, liền bịThạch TrungNgọc cho đánh ngất xỉu, Thạch Trung Ngọc ở trên người hắn nhổbãi nước miếng:

- Conmẹ nó, ngay cả đánh nhaucũng khôngbiết, còn học ngườita bỏ thuốckíchdục, chơi**?Dựa vào, đồ chơi này là cókỹ thuật làm việc hiểu không? Phảitùy thời ứngphóbất luận chuyện gì xảy ra, ngày hômnaymaymắn ngươi gặpphải ta, nếu như ngươi gặp cảnh sát, nửa đời sau của ngươisẽở trong tù rồi.

Ngụy Hào nằm dướiđấtđã sớm ngấtđi,nơi nào còn có thể nghe được ThạchTrung Ngọcnói?

ThạchTrung Ngọc đi tới bên cạnh xe, đang muốn nhìn nữ nhân trong xe có chuyệngì không, lạibịDương Băng Daokéo vào trongxe, thuốc nàyhiệu quả pháttác,làm cho Dương BăngDaocựckỳkhóchịu, hiện tại nàng đãđánhmất lý trí, nhìnthấycóngườiqua, lập tức sờ loạn lấy hắn.

Bị đẩy ngược

DTV-EBOOK.COM.VN

Mượn ánh đènlờmờ trong xe,Thạch Trung Ngọc thấy rõbộ dáng của đối phương.

Mỹ nữ khoảng chừng bamươi,bộ dáng đình đình ngọc lập, thân hình cao gầy, ngườimặc váy dài màu tím nhạt, tóc bớicao,cổtuyết t hon dài, khuôn mặt trắng nõn túlệ, ônnhu điềm tĩnh,mang đầy mỹ cảm cổ điển, càngtảnramộtloại phong vận thành thục cùng khí tức cao quý,đôimỹ nhũtolớn cao thẳng, thắt lưng tế bất, thật sự là một mỹ nhân hiếm có.

Mấy ngày nay Thạch Trung Ngọcsớm đã bị các cô nương kia làm cho dục hỏa không chỗphát tiết, ngày hôm nay đại mỹnhân này chủđộng như thế, Thạch Trung Ngọc nơi nào còncó thể khách khí, vô cùngphối hợpđưa tay đặtở trướcngực đốiphương, nhẹ nhàng sờ, thậtmềm, thậtco giãn, quá tiêu hồn rồi.

Dương Băng Dao cũng phát sinh mộttiếng rênrỉ vui sướng, kích thích tiểu huynhđệ của Thạch TrungNgọc lập tức cứng rắn, lúcnày DươngBăngDao đã dục hỏa đốt người, trên người ngứa không gì sánh được, đang cần một nam nhân thoải mái, Thạch Trung Ngọc tựđưatới cửa, nàng cũng sẽ không cự tuyệt.

Thạch Trung Ngọc đang muốncởi y phục của Dương Băng Dao, đột nhiên nghĩ đến bên ngoài còn nằm một người, lúc nàyđã không có thời gian đi thu thập hắn, đóng cửa xe,đâylà xe thươngvụ hào hoa, từ bên ngoài căn bảnnhìn không thấy tình huốngbên trong, hai người ngồiở phía sau, đủ lớn, cóthể thoảimái làm nhiều lần.

Ngay cả Thạch Trung Ngọc cũng không biếttại sao phải đóng cửa lại, coi như bịthấy được lạicó quan hệgì?Lại khôngbiết nàng, ngay cả tên của nàngcũng không biết. Chẳng lẽ bởivìlần đầutiên giaocho nàng?Vô nghĩa! Nam nhân đối với lần đầu tiên của mình nhìn rất nặng sao? Chẳng lẽđãcoi nàng thành nữnhân của mình? Dựa vào, nhận thức cũng không nhậnraa.

Quên đi, không cầnnghĩnhiều như vậy,trước lênlạinói.

Đangmuốn lộty phục của đối phương, Dương Băng Dao cũng rất hào phóngdùng bạolựcxéy phục của nàng, áo lótmàutímbao quanh cựnhũ hiện ra ở trước mặt Thạch TrungNgọc, Thạch TrungNgọc chậtvậtnuốtnước bọt, trong đầu chỉ cònlại một chữ … thật sự là quá lớn.

Thậtsự làquá lớn,đâylà một chữsao? ThạchTrung Ngọc không biết, hiệntại đầu óc hắn đã không đủ dùng, ánh mắt nhìn chằm chằmhai núi thịt kia.

Cờ-rắc, nịt ngực bị Dương BăngDao bạo lựcphá hủy, hai quả cầu thịttrên dưới nhún nhảy, kíchthích ánhmắt củaThạch Trung Ngọc sắp không mởđược, động tác trongtay Dương Băng Dao không ngừng,tiếp tụcxé rách váy của nàng, ngay sau đó là quần lót màu đen.

Không được,muốn chết, máu mũi của Thạch Trung Ngọc không cầm được chảy ra, nữ nhân thànhthục dụ hoặc quảnhiênkhông phải Tuyết SươngYên cùngDươngTử có thểsosánh, hô hấp nhất thời gấpkhônggì sánh được.

Thấy Dương Băng Daomuốn đi qua xéy phụccủa mình, ThạchTrung Ngọc nơinào dámchonàngthực hiện được? Áo sơmi chỉ thừa lại một cái, lại xé sẽ không còn, quần ngược lại cóthể để chonàng tùy tiệnxé, dùsaocòn có một cái, chỉ là quần là quầnjean, nữ nhân này xé được sao?

Thạch TrungNgọccựckỳ tự giác lấy tốc độ mắt thường khócóthể thấy cởi mìnhsạch sẽ, sau đó lập tức lao tới,cả đầu vùivào trong đống thịt, vừa liếm vừa cắn,khiến cho Dương Băng Dao kêu lên vui mừng,Dương BăngDaoômđầu Thạch Trung Ngọc, gắt gao kéo Thạch Trung Ngọc ở trong ngực mình, dường như muốn nhét cả người Thạch Trung Ngọc vàotrongthânthể.

Một chốc một látcó thể, thời gian dài khảnăng liền không được, không có dưỡngkhía, Thạch Trung Ngọcchỉ có thểdùngsức tránh thoát Dương BăngDao,kém chút ninchết.

DươngBăng Dao thấy Thạch Trung Ngọc giãy dụa ra,lại lập tức

nhào tới,sờ loạnở trên người Thạch Trung Ngọc.

Dựa vào,nếu như Thạch Trung Ngọc không nghe được đối thoại của bọn họ, biết nữ nhân trước mắt này bịngười bỏ thuốc, nhất định sẽ chorằng mìnhgặp phải nữ lưu manh,quáchủ động.

Dương BăngDaoleo đến trên người Thạch TrungNgọc,lấy tay nắm lấytiểu huynhđệ của hắn,sauđó đặt môngngồi xuống.

Thạch Trung Ngọc lập tức cảmgiác được tiểu huynhđệ bịmột cỗ mềm mại ướt át bao vây, sinh lòngthư sướng, đồng thời thầm nghĩ: Chẳnglẽ đâychính là bị đẩy ngược trong truyền thuyết? Không nghĩ tới lãotử cũng có thể gặp phảiloại chuyện tốt này. DươngBăng Dao cũng phát sinh một tiếng rênrỉ thống khoái, tiếng rên này khiến đầukhớpxương của Thạch Trung Ngọc cảm thấy tê dại.

Dương Băng Dao bắt đầu trên dưới hoạt động, quả cầu thịt cũng trên dưới tung bay, có người nói Tống Triều Nhạc Phi chi tử… NhạcVân,một đôiKim Chùy khí thếuy vũbất phàm, nhưng Thạch TrungNgọc cảmthấyso sánhvới quả cầuthịt trước mắt, KimChùy chết tiệtgì kia chỉlà rác rưởi.

Không được,lãotử dù sao cũng là lần đầu tiên,saocó thểbị đẩy ngược?

Dương BăngDao đang nhanh chóng vận động, trongmiệng không ngừng phát sinh rênrỉ làm người ta mấthồn, đột nhiên cảm giác mình xoay chuyển, sau đólạinằm đếntrên nệm, chỉ thấy Thạch Trung Ngọcghé vào trên ngườicủa mình, bắtđầu nhanh chóng vận động,phía dưới phát sinh tiếng nước va chạm làm ngườita đỏ mặt.

Dương Băng Dao nơinàosẽcự tuyệt?Hiện tại đãdục hỏa tăngvọt, chỉ cầncó thểlàm việc này, tùy tiệntư thếnào cũng không đáng kể.

Từ ngoàixe xem, xe nàyđung đưa kịch liệt, người sángsuốtvừa nhìn liềnbiết làxe chấn, chỉ là đung đưa kịch liệt như vậy, cũng không biết có baonhiêungườiở bên trong đồng thời làm chuyện ấy a.

Đám ngườiCơ Như Nguyệt lái BMW của DươngTửnhìnthấy ven đường đậuxe, đang muốn điqua hỏi thăm một chút,cógặpphải

Thạch Trung Ngọc hay không, nhưng đến gầnlạiphát hiệnxe kia đang đungđưa kịchliệt, những cônươngnày cũng không phải tiểu hài tử, liền hiểu chuyệngì xảy ra.

Lập tứcđỏ mặt ly khai, ai, mặc kệ Thạch Trung Ngọc cóđi qua nơi nàyhay không, người tacũng không rảnh quan tâm a.

Đám người CơNhư Nguyệt cùng Thạch Trung Ngọc lần nữalỡ mất diptốt.

Thạch Trung Ngọc cùng DươngBăng Daođại chiến bảy hiệp, trờiđã cóchút sáng, vân thu vũtiết, hai người lẳnglặng ôm nhau,aicũng khôngnóigì,đểtránh đánhvỡ khôngkhíấm áp kia.

Dương Băng Daocũng biết, hai lần sau thuốcđã khôngcònhiệu quả, hoàntoànlàý thức tựchủđi cùngThạch Trung Ngọc phát sinh quan hệ, nàng cũngnhịn rất lâurồi,nữ nhân 30 như lang,40 như hổ, chính là niên kỷ nh u cầu rất mạnh.

Nhưngmìnhvẫnkhông gặp phảinamnhânthích hợp, có nhu cầu, đều là tự mình dùngtay giải quyết, nơinàođã nghiền? Nhưngcùng Thạch Trung Ngọc làm không giống, Dương BăngDao phảngphất nhưmê muội,cảm giác này thật sựquátuyệt vời,mặc dù biết mình khôngnên làmnhư vậy, rồi lại cùng Thạch TrungNgọc mộtlầnmột lần làm xuống.

- Sự tình hômnay, ngươi coi như chưaphát sinhqua được không?

Dương Băng Dao phá vỡ bầukhông khí ngọtngào, nàng dù sao cũng là tổng giámđốc của một công ty,có rất nhiều việc cần hoàn thành, thanh niên trướcmắt ngaycả tên cũng không biết, về sau hắn cùng nàng không có qua lại gì,như vậymọi người coinhư tìnhmột đêm là được.

Ngươi dám động nữ nhân của lão tử?

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nhìn thoángquamỹ nhân trong ngực, thở dài, tuy trong lòng có chút không nỡ, nhưng hắnkhông phải loại người lấy được khôngbỏ xuống được, gậtđầu, mặcquầnáochuẩn bịxuống xe.

- Chờ một chút.

DươngBăng Daođộtnhiên nói.

- Còn có chuyệngì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Dương Băng Dao cảm thấy có chút khó mở miệng,thấy Thạch Trung Ngọc dường như hơi không kiênnhẫn, lúcnày mới nói:

- Có thể cho ta yphục hay không?

-Y phục?

Thạch Trung Ngọc quái dị nhìn nàngmộtcái, chẳnglẽ thiếuphụ này có ham mê thu thập quần áonam nhân cùng nàng lăn giường?

- Ai nha! Y phục của ta rách hết, mượn y phụccủa ngươi dùng một chút, ngươi nghĩ bậy gì đó?

Dương BăngDao dường nhưxem thấu ý tưởng của Thạch Trung Ngọc, giậndỗi nói.

Dáng dấp thẹn thùnglàm cho tâm lý của Thạch Trung Ngọc cóchút ngứa ngáy, nửa người dưới khôngtự chủ lại có chút phản ứng.

DươngBăngDao đương nhiên cũng chú ý tới, tron g lòng âm thầm kinh ngạc, ngườinày là ngườisắthay sao, lúc trước cũngđã bảy lần,

theo bản năng tránh ra chútkhoảng cách, trước đócó thể điên cuồng một chút, nhưng bây giờlời đã nói, phát sinh quan hệ nữa cũng có chút không thích hợp, hơn nữa bây giờ phíadưới còn có chút rát,khôngthể chịunổiThạch Trung Ngọc tàn phá.

Lúc này ThạchTrung Ngọc mới nhớtới ngày hôm qua Dương Băng Dao dùngbạolực xé y phục củanàng,nhưng dường nhưmình cũng chỉ cómột cáiáo sơmi, cho nàng mình mặc cái gì?

- Ta chongươi một cáiquần?

Thạch TrungNgọc hỏi.

- Ta muốn quầnlàm gì, ngươicho taáo sơmi.

Dương Băng Dao nói.

Thạch Trung Ngọcdáng ngườiđồ sộ,mặcáo sơmi cũng là loạirộng thùng thình, nếu như Dương Băng Dao mặc áosơ mi này, tuyệt đối có thể che đếngần đầu gối, thừadịp trời còn chưa sáng, nhanh một chúttrở về,bảo an ở cửa sẽ khôngchúý tới, sau đó có thểvề đếnnhà.

Thạch TrungNgọc suy nghĩ mộtchút, vẫn quyết định cho nàngáo sơmi!Dù nói thế nào cũngcưỡi người ta rồi, mộtcái áo sơmicũng luyếntiếc cho, có chút khôngquá thích hợp.

Mặc quầnlót vàquần vào, Thạch Trung Ngọc thấy Dương Băng Dao cũng mặc lên áo sơmicủa mình,Thạch Trung Ngọckinhngạc, nguyên lai áosơmi mình nhỏ như vậy, cựnhũ của Dương Băng Dao phảng phất nhưmuốn căng nứt áo sơmi.

DươngBăng Dao thấy bộdáng này của Thạch Trung Ngọc,có chútđỏ mặt, đánh vỡ xấu hổ:

- Ngươitên gì?

- Thạch TrungNgọc. Ngươi thì sao?

- Dương Băng Dao.

DươngBăng Dao do dự một chút, cuối cùngvẫn nói tên của mình cho hắn, trực giáccủanữ nhân nóicho nàng biết, Thạch Trung Ngọc

khôngphải phần tử xấu,sẽ không cầm chuyện nàyđi uy hiếp nàng.

Thạch Trung Ngọcmởcửa xe, chuẩn bị đi.

Sau khi cửa xe mở ra,lại phát hiện trên mặtđấtnằmmột người, ngườinọ chính là NgụyHào, Thạch Trung Ngọc có chút buồnbực, có lầmhay không?Thân thể kém như vậy?Cư nhiênhônmêmộtđêm không tỉnh lại?

Dương BăngDao tự nhiên cũng nhìn thấy Ngụy Hào nằm dưới đất, lập tức vọt ra, hung hăng đạptrên mặt Ngụy Hào, đáng tiếc, nàng vẫn chưa kịp mang giày caogót, lực cô ng kích khôngcao lắm, Thạch Trung Ngọc thấy Ngụy Hào có dấu hiệu tỉnhlại,vội vãôm Dương Băng Daora.

Dương BăngDaođộtnhiên bị Thạch Trung Ngọc bếlên,quẩy người mộtcái:

- Ngươi làmcái gì vậy.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Đừng đánh...

- Khôngđược, hắn cũngdám hạ dượcta, ngươi nhất định phảihung hăng đánh hắn một trận.

DươngBăng Dao cắtđứt Thạch Trung Ngọcnói.

- Nhưnghắnsắpbị ngươi đánh thức.

Thạch Trung Ngọcgiải thích.

- Tỉnh lạithì thế nào? Ta vừalúc muốn hỏihắnvì sao làm như vậy.

Dương Băng Dao phẫn nộ nói.

Thạch Trung Ngọc thấy nàngkhông hiểu, không thể làm gì khác hơn là động thủ,nhấc góc áolên, nhất thờihoa viên thần bíkia liền bại lộởtrong khôngkhí, xung quanh không có người, Ngụy Hào vẫn còn ở trạng thái hôn mê, cho nên ThạchTrung Ngọc không lo lắng Dương Băng Dao sẽbị người khác chứng kiến.

Dương Băng Dao tứcgiận trừngmắt liếc hắn mộtcái, vốn cho rằng hắnlàngườitốt,ai biếtdĩ nhiên cũng là tấm đức hạnhnày, vội vàng kéo vạt áosơ mi, phẫnnộ hỏi.

- Ngươi làm cái gì?

- Ngươi vẫn không hiểu?Hiện tại Ngụy Hào nằm trên mặt đất, ngươiqua đạp hắn, vậy không phải cho hắn thấy được sao! Coi như về sau chúng ta không thấymặt, ngươi cũngkhông thểmới vừa rồi cùngta làm xong, liềnđicho người khác xem chứ.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói.

-A...

DươngBăngDao giận mắng, trên mặtđỏ bừng,dĩ nhiên làhiểulầm hắn.

Dương BăngDao lại cùng Ngụy Hào kéora một chút khoảng cách,sợ bị hắn chứng kiến:

- Nhưng ta muốn đánh hắn một trận,làm sao bâygiờ?

- Tagiúp ngươi.

Thạch Trung Ngọc nói.

-Không muốn, ta muốn tự mình độngthủ.

Dương Băng Dao nhìn quần của Thạch Trung Ngọc,ý tứ rấtrõ ràng, quầncũng chota mượn.

Thạch TrungNgọcchỉ chỉ túixách trên đất, bấtđắc dĩ nói:

- Bên trongcòn có mộtcái quần lót, mộtcáiquần, toàn bộ cho ngươi được chưa.

Hiệntại Thạch Trung Ngọcxemnhư đã nghĩ thoá ng, ngược lại cũng không còn thứgì,khôngđể bụng ít hơn một chút, ítmột chútđồ đạc, đi nhàgacũng nhẹ nhàng hơn.

Dương Băng Dao nhặt lên túi xách, chạy vào trongxe, một làn gió

nhẹ thổi qua,áo sơmi bị thổi bay, mông nhỏ của Dương Băng Dao lạilầnnữa hunghăng kích thích tròng mắt ThạchTrung Ngọc.

Dương Băng Dao trở lại trongxe, mở túi của Thạch Trung Ngọc,còn không có chứng kiến y phục, đầu tiên in vào mi mắt chính làtứ đại tác phẩm nổi tiếng củaThạch TrungNgọc, nhất thời sắc mặt đỏ bừng, thầm phun mộtkhẩu,vội vàng lấy quầnlót và quần của Thạch TrungNgọc.

Dương BăngDao do dự một chút,có nên mặc quần lót của hắn hay không, loạiđịa phươngtư mật này, mặc có chút không tốtlắm, nhưng nghĩ tới đêmqua mình cùng hắnlàmtớibảy lần,còn ngại cái gì?Hơn nữa khôngmặc quầnlót, liền trực tiếp mặcquần jean mà nói, sẽrấtkhó chịu.

Mặc quần áotử tế,đồng thời cũng mang giày cao gótvào.

Đira xe, không chút do dự đi tới trước mặtNgụy Hào,rất muốn dùng giàycao gót của mình hunghăng đá vào trênmặt hắn, nhưng vẫn có chútkhông đành lòng, tuy nàngđã ngoàiba mươi, nhưng chung quy là nữ nhân, có chút mềm tay,chỉ ở trên ngườihắn đá mấyđá.

Chỉlà loại trìnhđộ công kích này, Ngụy Hào vẫn phát sinh tiếngkêu như giết heo.

LýtrícủaNgụy Hào rấtnhanh thì thanh tỉnh, đương nhiên biết xảy ra chuyệngì, trải qua cả đêm nghỉ ngơi, tuy trên người còn có chút đau đớn, nhưng không ảnh hưởnghoạt động, căn bản khôngcóchú ýtới Thạch TrungNgọc vẫncònởbên cạnh nhìn, đứnglên muốn cho Dương Băng Dao một tát.

DươngBăngDao làmsao biếtđánh lộn? Theobản năng nhắm hai mắt lại.

Nhưngnửa ngày khôngcảm giác được đau đớn, mở mắt nhìnmột cái, tay Thạch Trung Ngọc đangcầm lấy taycủa Ngụy Hào.

- Ngươi dám động nữnhâncủa lão tử?

ThạchTrung Ngọc phẫnnộđávào Ngụy Hàotrên bụngmột cước.

Người là ta đánh

DTV-EBOOK.COM.VN

Bụngdưới của Ngụy Hàobị Thạch Trung Ngọcđá mộ t cước,lậptức bay ra ngoài, nằm trên mặt đất, khomngười hộc nướcđắng.

Dương Băng Dao kinh ngạc bưng cái miệng nhỏ nhắn, thời điểm ThạchTrung Ngọcnói “ngươi dám độngnữ nhân của lão tử”,tâm lý Dương BăngDaorun lên, hắn đây là ý gì? Không phảiđãnói mọi người quên sựtình hôm nay sao?Sẽ không phải đã coita trởthànhnữ nhâncủa hắn chứ? Hoặcchỉ là đơn thuần giúp ta xuất đầu mà thôi?

- Tiểu tử, ngươi chờ, ngươi dámđộng ta,ta để ngươi chết ở ThượngHải.

Ngụy Hào hung hãn nói.

Dương Băng Dao nghe Ngụy Hào đedọa, nhấtthờithay Thạch Trung Ngọckhẩn trương, nàngcũng biết Ngụy Hào nàyở ThượngHảivẫncó chútthựclực,mà Thạch Trung Ngọc mặc dù không biết lá bài tẩy của hắn, thế nhưng hắn ăn mặc chỉ làyphụccựckỳ thông thường, cũngkhông có xe, túi xáchrách rưới, nghĩnhư thế nào cũng không phảingười có thếlực gì.

Nếu như NgụyHào thậtmuốn làm cáigì với Thạch Trung Ngọc, như vậy Thạch Trung Ngọc tuyệt đối sẽxảyra chuyện, lập tức chedở trướ c mặt Thạch Trung Ngọc:

- Ngụy Hào,nếu như ngươi dám làmgì hắn, ta nhấtđịnh khôngbỏ qua ngươi.

Mặcdù công ty của Dương Băng Dao không bằngNgụy Hào, nhưng ở ThượngHải ít nhất cũnglà xí nghiệp mười vịtrí đầu,trong tay nắmcông tác của mấy nghìn người, nếu như nàng xảy ra chuyện gì, cảnh sátnhất định sẽ truy xét tới cùng, trước đây Dương Băng Dao tuyệt đối không lo lắng Ngụy Hàodámlàmgì nàng, nhưng chuyệnphát sinh tối hôm qua,để cho nàng vô cùngtức giận, bây giờ còn dámuy hiếpân nhân của nàng, làđánh vào trên họng súng.

DươngBăngDao đã thầmhạ quyết tâm,nếunhư Ngụy Hào thực sự dámlàm gìvới Thạch Trung Ngọc,cùng lắm thì ngay cả công ty cũng némvào, làm cho công tycủa Ngụy Hào tổn thươngnguyên khí nặng nề, dù sao bây giờ tiền mình kiếm được cũng đủ mình và nữ nhianan ổn ổn sống hếtđời.

Ngụy Hào nhưng khôngbiếtDương Băng Dao nghĩ thế nào,chỉ bất quá chorằng Dương Băng Dao là trổ tài miệng lưỡi, khinh thường nhìn Thạch Trung Ngọc một cái, ở trước mặt Thạch Trung Ngọc móc điện thoại ra, chuẩn bịgọi giúp đỡ tới.

Trên thếgiới này tại sao có thể cóngu ngốc như vậy? Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ lắc đầu, đây không phảimuốnchết sao, bất quá người ta muốnchết, ngươi có biện pháp nào? Thạch Trung Ngọc chỉ có thể thànhtoàn hắn.

Xônglên, mộtquyền đánh vàotrên sống mũi NgụyHào, máu mũicủa Ngụy Hào liềnào àochảy xuống, Thạch Trung Ngọc đoạtlấyđiện thoạidi động trong tay Ngụy Hào, nhìnthoáng qua, điện thoại di động đang biểu hiện trạng thái trò chuyện, màtên đối phươngrõ ràng là Huy camà Thạch TrungNgọc ở xưởngsửa xe gặp phải.

Thạch Trung Ngọcphiền muộn, ngươi tìm Huyca nàycó tác dụng quái gìa, ngươi tìm lão đại của lãođạihắnđến,hắn sẽkhônglàm gì ta, chỉ biết cungkính mời tađi uống trà.

- Uy, AHào,tìm tacó chuyện gì không?

Thanh âm của Huyca từ trong điện thoại truyền ra.

- Huy ca,taởphụcận khuđôthịLý Tưởngbịngười đánh, nhanhtới trợ giúp.

Ngụy Hào thấy điện thoại kết nối, lậptứcnhàotới nói.

- Đã biết, ta đang ở phụ cận, lậptức đến.

Huy ca nói xong cũngcúp điện thoại.

- Hanh,tiểutử, chờ Huy ca tới, ngươisẽ chết rất thảm.

Ngụy Hào trừng Thạch Trung Ngọc mộtcáinói.

ThạchTrung Ngọclười nói nhảmvới hắn,taycầmlấy điện thoại,lại đánh vào mũi hắn mộtquyền, lần này thì không phảilà chuyện chảy máu, mũicủa hắn đã gảy, Ngụy Hào nhất thời kêu thảmmột tiếng, nằm xuốngđất, ThạchTrungNgọc đang muốn gọicho Huy ca, bảohắn không cần phảitới, nhưngbi kịchphát hiệnmới vừa rồi quá mứcdùng sức, pháhủy điện thoại.

Ai!Hiện tại chất lượng củađiện thoạidi động quákém,nămđó thời điểm đánh nhau,điện thoại di độngđập lênđầu đối phươngcũng không hư.

-Thạch Trung Ngọc, chúng ta đi nhanh đi, chờ Huyca tới đã muộn.

Dương BăngDaocũngnghe qua danh hào của Huy ca, lập tứckhuyên bảoThạch Trung Ngọc.

- Hắn rất lợi hại?

Thạch Trung Ngọc hỏi, ThạchTrung Ngọc chỉ biết Huyca,nhưng không biết hôm nay hắncó thân phận gì.

Dương Băng Dao vội vã nói:

- Hắn là tam đàchủcủa Thanh Bangở ThượngHải, chính là xã hội đen, rất có thếlực,những công ty chúng ta, hàng năm đều phải cho bọn hắnmấy trăm ngàn phí bảohộ.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt một chút, lầntrướcở xưởng sửaxe chứng kiến hắn, còn tưởng rằng hắn chỉ bấtquálà tiểu đầu mục mà thôi, không nghĩ tới dĩ nhiên làđà chủ của ThanhBang ở Thượng Hải, Thạch TrungNgọcnào biết lần trướcHuy carảnhrỗi vô sự, cùng các tiểuđệ đi dạo phố, tiểu đệcủa hắn nhận được điện thoại của Phượng tỷ, hắn rỗirãnh buồn chán mới qua, bằng không Long ca nào có thực lực mờiđược hắn?

- Ngươi có gan thì chờ, hiện tại chạy trốn tính là hảohán gì?

Ngụy Hào thấy bọn họ muốn chạy, bất chấp đauđớn, vội vã nói châm chọc.

ThạchTrungNgọc thậtđúnglà muốn chạy, vốn không muốnthấy Huy ca, thế nhưng nghe DươngBăng Dao nóihàng năm phải đóng

mấy trăm ngànphí bảo hộ, theo lý thuyết việc nàykhônggì đáng trách, nămđó hắn cònđi thuố lượng nhiều gấp trămlần, nhưngbây giờ,hắn ngủ với Dương Băng Dao, hơn nữa người ta thoạt nhìn cũngkhông phải loạinữnhân kia, nói như thếnào cũng phải cho người ta chút chỗ tốt.

TuyThạchTrung Ngọc đối với lần đầu tiên của mình không phải cực kỳ quan tâm, nhưng thếnào cũng phải đốitốt với người phá thângiúp mình một chút a.

- Đi nhanhmột chút đi.

Dương BăngDao lôi kéo Thạch Trung Ngọc hướngtrênxe đi.

- Không vội, chúngtagặp Huyca kia.

Thạch Trung Ngọc vừa cườivừa nói.

- Ainha, ngươi khôngmuốnsống nữa,đã nói cho ngươi Huy calà xã hộiđen, ngươi không chọcnổi.

Dương BăngDao vội muốnchết, ngườinày làm sao lại chậm hiểu như thế, tuy Huy ca kia đốivới mình có ý đồkhôngan phận,thế nhưngcông tyNgụy Hào hàng năm giaotiền nhiều hơn công ty nàng rấtnhiều, Huyca kia không có khả năng đứng ởbên nàng.

Lúc này xaxa lái tớimộtchiếcxe MiniBus, Dương Băng Dao thầm nghĩ không tốt.

Quả nhiên, MiniBus chạy rất nhanh,trong nháy mắt liềnđến chỗ đám người Thạch Trung Ngọc,xe cấp tốcdừng lại,từ trên đi xuống một đống người,người cầm đầu chínhlà Huy ca.

Sắctrời cònchưa sáng, Huycacănbản khôngthấyrõnam nhânở trần chính là Thạch Trung Ngọc.

- A Hào,là aidám động ngươi?Lẽ nào ngươi không nóidanh hiệucủa ta sao? Nếu không phải ngày hômnay đến mộtnhóm hàng, tađi tiếp hàng, vừa lúc ở phụ cận,ngươi khả năng liền thua thiệt lớn.

Huy ca cả giậnnói.

- Huyca,chínhlà tiểu tử này, tacó nói danh hiệucủangài,hắn lại kinh thường, nói Huy ca chính làmộtcái ngu ngốc.

Ngụy Hào khơi mào lửa giận của Huy ca.

Huy ca nhíu mày,từ sau khi mình thượng vị, vẫnkhôngcó ngườinào dám nóithế với mình, đối phương lai lịch gì?Lúc này mới chúýtới Thạch Trung Ngọc, không khỏi thấtkinh.

- Thạch ca, tại saongài lạiở chỗ này?

Huy ca kinh ngạchỏi.

- NgụyHào là ta đánh.

Thạch TrungNgọc thản nhiênnói, sau đó lại bổ sung một câu:

-Bất quá người chửi khôngphảita.

Nói xong,Thạch Trung Ngọcnhư có như khôngliếc nhìn Ngụy Hào.

Ta bị cưỡng gian

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc biết, coinhư mìnhkhông giải thích,Huyca cũng khôngdám nói cái gì, nhưng tâm lý luôn sẽcó chút không thoải mái.

Huy ca quả nhiên không cô phụ Thạch Trung Ngọc khổ tâm,tuy Huy ca chưa giao tiếp nhiều vớiThạch Trung Ngọc, nhưng từ chỗ lão đại hắn nghe nói quamột ít,mới vừa rồi cũng có chúthoài nghi tại sao ThạchTrung Ngọc mắng hắn,bâygiờ biết, là Ngụy Hào đang khích bácly gián.

Huy ca lập tức để tiểu đệ ấu đảNgụy Hào, mặc dù phần lớn tiểuđệ không biết ThạchTrung Ngọc, nhưng vẫn có mộtbộ phận lầntrước theoHuy ca, gặpqua Thạch Trung Ngọcmộtlần,biết rất rõ ràng,các tiểu đệ đương nhiên là động thủ,dù saolão đại bảo đánh người nào, vậyđánh người đó, quản nhiều như vậy làm gì.

Ngụy Hào nhất thời khổ khôngthểtả, hắncũng không phải ngu ngốc thuần túy, thấy Huy calệnh tiểu đệ ấu đảmình, đương nhiên cũngbiếtlàbởi vì Thạch TrungNgọc, xem ra lầnnày đáphảitấm thép.

Mà Dương Băng Dao thì lại quan sát Thạch Trung Ngọc, trước mắt hết thảy đã vượt qua tưởng tượng của nàng, vốn tưởngrằng Thạch Trung Ngọcsẽ bịđánh một trận, thậm chí mình cũng bịngười chiếm chút tiện nghi, ai biết Huy ca lại giúp đỡ Thạch Trung Ngọc đánh Ngụy Hào?

Không bao lâu, Ngụy Hàobị đánh gảymấy câyxương, lầnnữahônmê bất tỉnh.

Lúcnàyđám côn đồhoạt động gân cốtxong mới chú ý tới Dương Băng Dao, tuy bọnhọ đềugặpnàng, nhưng lại chưa từng thấy qua bộdáng như vậy, trước ngựccao vót sắpnứt, để cho bọn họ nhất thờilâm vàomơ màng, cómột tiểu đệ khả năng làmở thanh lâu, muốn tiến lênđùa giỡn Dương Băng Dao vài câu.

Huy ca cực kỳ khổ não,tiểuđệkia làm sao lại khôngcómắt như thế

chứ, chỉ cần có mắt liềnnhìn ra được DươngBăng Daocùng Thạch Trung Ngọccó chút quan hệ, mà lãotử mới vừa rồi cònkháchkhívới Thạch Trung Ngọc như vậy, ngươi con mẹ nó thực sựlà muốn chết, Huyca vội vàng ngăntiểu đệ kia ởphía sau, khôngcho hắn nói ô ngôn uế ngữ.

Huy cachú ýtới, Thạch Trung Ngọchá có thể không chúý tới? Bất quá hiệntại DươngBăngDao thực quá mê người.

- Đây là nữ nhân của ta.

Thạch Trung Ngọc bìnhthảnnói.

Tuy trong lòng Dương Băng Daohơi cóchút bất mãn Thạch Trung Ngọcnói bậy, nhưng khôngcó phản bác,từ một loạiý nghĩa nào đó có thể nói nhưvậy, dùsao mới vừa rồi bọn họ đã làm qua chuyện này, tuytrong đócó dược vật hỗ trợ. Hơn nữaDươngBăng Dao cũng không ngốc, từ thái độ củaHuy ca đối vớiThạchTrungNgọc, những lời nàycủa ThạchTrung Ngọc hoàn toàncó thể giúp mình hàngnăm tiết kiệm được mấy trăm ngàn phíbảo hộ.

Cũng khôngphải nói Dương BăngDao vì một chút quyền lợikia, thì cóthể cho người khác chiếm tiệnnghi của mình, nếu không nàngđã sớmtheo Huy ca, như vậy hàng năm sẽ không cần giaotiền. Một người vừamới lên giường, hơn nữađối với hắn cóchúthảo cảm, người bình thường sẽ không chú ýgiúp hắnở trước mặtbằng hữu chống tràng diện,huốngchi đối phươngđây là giúp nàng.

Huyca cảm thấyhứng thú với Dương BăngDaochỉ bởi vì đôi cự nhũ kia, cảmgiác có cũng được không có cũngđược, hiện tại nếu biết nàng là nữ nhân của Thạch Trung Ngọc, đươngnhiên sẽ khôngdám có ý tưởng gì,hơnnữa chẳng những sẽkhông thu phí bảo hộ, còn có thể chủ động đi giúpmột vài sự tình.

Chỉ là Huy ca có chút buồnbực, DươngBăng Daolà nữnhâncủa ThạchTrungNgọc, nhưvậy đại tiểu thư tínhlà gì? Việc này có nên nóichođại tiểu thư biếthay không?

Ai, nóicho đại tiểu thư, sợ lànàngsẽ bãonổi, sau đó tìm mình phiền phức, ThạchTrung Ngọc biết là mình bán hắn, sợlàcũng tớitìm mình phiền phức, haibên không được cám ơn, Huyca tuyển chọn

yên lặng là vàng!!

Sau khi Huy ca đi,Dương BăngDaokỳ quái nhìn về phía Thạch Trung Ngọc:

- Ngươi rốtcuộclà người nào?

Chuyện của mình không tiện nói,cũng không muốnnói, Thạch TrungNgọc chỉ cóthể giả vờ ngây ngốc:

- Ta chính là một người bình thường, trướcđây cùngHuyca có duyêngặpmặt, giúp hắn mộtlần.

Dương BăngDao đương nhiênbiết Thạch Trung Ngọc đanghồ lộng mình,nhưng hai người khôngquen, không tiện truyvấn cái gì, chỉ phảinói:

- Tađi về trước,trở về thay quầnáokhác, tacòn phải đi làm.

ThạchTrung Ngọc gậtđầu, lưu luyến liếc nhìncự nhũ kia.

- Cómuốn sờ một cáinữahay không?

Dương Băng Daoữnngực, cười híp mắt hỏi,lời kia vừa thốt ra, ngay cảnàng cũngkhông biết tại sao lại nói như thế, có thểlàcảm kích hắn hổ trợ a!!

ThạchTrung Ngọc căn bản khôngbiết cáigì gọilà hàmsúc, không chút kháchkhí đưa taygiày xéomột hồi, đang muốn cởi racúc áo, Dương BăngDao liền đẩyhắn ra, ởtrong xe làm chuyện nàyđã cực kỳ xấu hổ, huống chihiện tại hai người đang ở ven đường, nếu như bị người thấy được,còn muốn sống hay không?

Ngồitrởlại trong buồng lái, nhìnvề phía Thạch Trung Ngọc khoát khoát tay:

- Hữu duyêngặplại.

Nàngđinhẹ nhàng, giống như nàng nhẹ nhàng tới, lưu choThạch Trung Ngọcvô số tiếc nuối.

Lúc này thái dương đãló dạng,Thạch TrungNgọc khổnão đứng ở

trênđường, tối hôm quamột đêm mệt nhọc, hiện tại đang muốn ngủ, nhưngkhôngchỗcóthể đi, ai! Vất vảhơiquá, biến thành não tàn,cư nhiên quên nhờHuy ca đưacho vài bộ y phục mặc.

Ở trần đi bến xe? Có chút khiêu chiến vănhóa công cộng a.

Xách cái túi chỉ còn lại có mấy gói thuốc lá cùng tứ đại tác phẩm nổi tiếng,đón mặt trời mới mọc, xuấtphátvề phíabến xe.

- Như Nguyệt tỷ,mau dừng lại.

Hướng Lâm đã mơ hồ muốn ngủ độtnhiên chứng kiến một nam nhânởtrần ven đường, dángvẻ dường như chínhlà Thạch Trung Ngọc.

Cơ Như Nguyệt vộivã đỗxe, quả nhiênlàhắn, láixe đến bên người của hắn dừnglại, bốn nữ hàibay vọt ra,tối hôm qua các nàng tìm Thạch Trung Ngọc cực kỳ khổ cực, bốn người thay phiên lái xe, lái một đêm cũng không tìm được người, lúcnàymớidự định vềnhà thương lượng đối sách.

Không nghĩ tới thời điểmsắpđến nhà lại thấy Thạch Trung Ngọc, cái này không thể không nói là một loạimaymắn.

Thạch Trung Ngọc chứng kiến mấy nữ hài,có chút kinh ngạc.

-Thạch TrungNgọc, ngươilàm sao biến thành bộ dángnày?

HướngLâm hỏi.

-Đêmquasau khi ta đi ra, gặpphải mộtlưu manhhạ dượcmỹ nữ,ta đi qua đánh tênlưu manh kia ngấtxỉu, mỹnữkia liền bạolực cưỡng gian ta,còn cầmđi quầnáo của ta.

Thạch Trung Ngọc ăn ngaynóithật.

Cácmỹnữ một cái cũng khôngtin,đều cho rằng Thạch TrungNgọc là bịngười đánhcướp, không tiện nói ra.

-Đêm qua xin lỗi,làchúng ta hiểu lầm ngươi, theo chúng tavề nhà được không?

Cơ Như Nguyệt thành khẩn nói.

KỳthựcThạch TrungNgọc đã sớm khôngcòn giận, lúc đó cũng chỉ là tứcgiận một chút, ngại mặt mũi mới không có trở về mà thôi, nếu đámnữ nhân này tớitìm hắn trở về, hắn đươngnhiên sẽ đi theo bọn họ về, bấtquá cũng không phảidễ dàng như vậy, bằngkhông vềsau ba ngày hailần hiểulầm mình, vậy còn có thể sống sao?

Về nhà

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Thấy Thạch Trung Ngọckhông nói lờinào, cholà hắn vẫn còn giận, HướngLâm vộinóixin lỗi:

- Thạch Trung Ngọc, đêm qua ta quá kích động, không phảithật muốnđuổi ngươi đi.

-Xin lỗi,đêm qua ta cũng không phảicố ý.

Hướng Lam cũng áy náy nói theo.

Thạch Trung Ngọcvẫn không nói lời nào, quayđầu nhìn về phía Tuyết Sương Yên, trách nhiệm chủyếu chínhlà tiểu nữu này, bằng không Dương Tử có thể giải thích, kếtiếpsẽ khôngphát sinh nhiều chuyện như vậy, lão tửsẽ không mất đi thânxử nam, bất quáta không ngại.

- Xin lỗi.

Tuyết Sương Yênnhỏ giọng nói.

Tuyết Sương Yênlà nữ nhân lãnhkhốc vàsĩ diện nhấttrong các nàng,có thể buôngtưthái xin lỗi đã rất tốt, nhưngThạch Trung Ngọc vẫn còn không chịu từ bỏý đồ, cả ngày hòaái, lẽ nào cho rằng lãotử dễkhi dễ?

- Thạch Trung Ngọc, ngươi còn muốn thế nào? Chúng tađều đã xin lỗingươi, ngươi cũng đừng quên, ngươi cùng chúng ta kýhợp đồng, ngươi nhất định phải làmđủ nửa năm, nếunhư ngươikhông trở lại,

chúng ta đikiện ngươi.

Hướng Lâm thởphìphònói.

Hướng Lâm vốn là tiểucô nương, cóchút tùy hứng, hơn nữa một đêm không ngủ, tính khí đương nhiên càng thêm nóng nảy, lời nói cũng cóchútxúc động.

Đám người CơNhư Nguyệtthầm nghĩ khôngtốt, biết muốn xấu chuyện, hảo ngôn khuyên bảo, ThạchTrung Ngọc nhất định sẽtrở về, nhưnguy hiếp hắn, chỉsợ khôngcóhyvọng.

Quả nhiên,lúc đầu Thạch Trung Ngọcđã định cùng cácnàngtrởvề, nghe lời này, không chút dodựđi ngay, bỏlại một câu:

- Ngươi muốn kiệnthì kiện đi.

Trước không nói ThạchTrung Ngọccóhậu đài,đám người Hướng Lâm căn bản không làm gì được hắn, huống chilúc đó phí bồi thườngvi phạm hợpđồngbất quálà1vạn tệ? Thạch Trung Ngọc cho các nàng 300 kim tệđã đủ bồi thường.

Tâm tình của Thạch Trung Ngọc vốn đang tốt bịHướng Lâm nói làm hỏng hết.

Hướng Lâm nóira những lời này trong lòng cũng rất hối hận, dù saocùng Thạch Trung Ngọc cũnglà bằnghữu, bởivì chút hiểu lầm mà xích mích, thật sựcó chút không thểnào nói nổi, huốngchi nàng cũng biết,chân chính có thực lực tiếnvào bảng bài danh đẳng cấp bấtquáchỉ là Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên,nhưng đều là lót đáy, các nàng có thể đi vào bảng bài danh đẳng cấp, hoàn toàn là bởivìThạch Trung Ngọcmang theo các nàng diệt quái.

Cơ Như Nguyệt vội vàng kéoThạch Trung Ngọc lại:

-Lâm Lâmnàng chẳng qualàtùytiện nói, không nên tức giận, theo chúngta trở về đi, chúngta cam đoan về sau khônghiểu lầm ngươi, được chưa?

Cơ Như Nguyệt biết đại thể,đámnữ hàicác nàng tổkiến phòng làm việc Võng Du là rất khó khăn, hơn nữa người lại thiếu,cực kỳ cần Thạch Trung Ngọchỗ trợ, hơn nữa hiện tại danh khí củaphòng làm

việc Hinh Vũ đã rấtlớn,hầu nhưtấtcả mọi người đã biết, phòng làm việcnhỏ mới ghidanh, mỗi ngày đều có thể nhậnđược một đốnglớn nghiệp vụ, nhưng nàng đều đẩy xuống,những nghiệp vụ này,không phải mua trang bị, mua kim tệ, chính làdẫn người luyện cấp, hiện tại các nàng mình cũng rấtkhó giải quyết,làm sao tiếp nhiều nghiệp vụ như vậy?

Khôngcó Thạch Trung Ngọc hỗ trợ, nếu nhưtiếpnhận,rồilại làm không được, danh khí của phòng làm việc các nàng lại lớncũng vô ích.

Nhìn ánh mắt đau khổcầukhẩn củaCơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọccó chút mềm lòng.

Tuyết Sương Yên ômcánh tay Thạch Trung Ngọc, ở trước ngực nàn g cọ cọ, sau đó tới bên tai Thạch Trung Ngọcnói:

- Người ta đã biếthiểu lầm ngươi,đừng nóng giận,cùng lắm thìbuổi tối tadùng tay giúp ngươi làm chuyện kia đượcchưa?

Dựa vào, coi ta là ngườigì?Lão tửlà ThạchTrung Ngọc a, ngươi dụ hoặc ta cótác dụng sao? Lão tử... trởvềvới ngươi.

ThạchTrung Ngọc đi thẳng tới trong xe, ngồiở đằng sau, nhìn cáccô nương vẫn còn sững sờ nói:

- Còn không mau trở về.

Tuy các cô nương tò mò Tuyết Sương Yên nóigì, nhưng bây giờ khôngtiệnhỏi nhiều,đừng đểThạch Trung Ngọc sốtruột lạiđi nữa, nhưngbộ dánghiệntạicủa Thạch TrungNgọc,rõ ràng làmuốn chiếm tiện nghi, ngồiở địa phươngnào không tốt, hếtlần nàytớilần khác ngồi ởgiữaghế sau?

Thân hình Thạch Trung Ngọc cao lớn, trong xe thể thao cũng khôngquá rộng rãi, ba ngườingồiở phíasau khẳng định cựckỳchen chúc, HướngLâm ngồi trongbuồng lái, Hướng Lam phản ứng cũng không chậm, ngồiở ghế trên, Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên liếc nhau,cười khổ một tả một hữu ngồi xuống bênngười Thạch Trung Ngọc.

Cơ Như Nguyệtvà Tuyết Sương Yên cũng không ngại, dùsao Thạch

Trung Ngọc đã sờ qua ngực các nàng,nhất là Tuyết Sương Yên, trừ chưa cùng ThạchTrung Ngọc làm qua chuyện kia, thì cái gì cũng làm, có thểnói hiện tạiTuyết SươngYênvề mặcsinh lýlà xử nữ, trong lòngđã khôngphải.

Sau khilên xe, Thạch Trung Ngọc lập tức sờ lên eo thon củaTuyết SươngYên, TuyếtSương Yêngiận trừng hắn một cái,nhưng không có cự tuyệt, chỉ cẩn thận che dấu, không cho những người khác trongxe phát hiện. Thạch TrungNgọcrất nhanh cũng dùng tay kia ôm Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Nguyệtphản ứng cũng giống như TuyếtSươngYên.

Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy hiện tạicựckỳ kíchthích, đâylà yêu đương vụng trộm sao? Ngay trước mặtmột nữ nhân,đi ôm một nữ nhânkhác, nữnhân này còn không biết!

Đáng tiếc, nếu như sờ ngựccủa các nàng, nhấtđịnh sẽ bịngười khác phát hiện, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể lùi lại màcầu việc khác, sờ về phía môngcủa các nàng, mông bị đánhlén,hai người bọnhọ đương nhiêncảm thấy, gắtgao kéo tay hắn lại, không cho hắnlộn xộn,Thạch Trung Ngọckhông có biện pháp,chỉ có thể đặt tayở trên mông.

Không lâu sau thì vềđến nhà, Thạch Trung Ngọctiếc nuối một chút, bấtquá bâygiờ cũng rất buồn ngủ, vấtvả một đêm, trởvề ngủ một giấc a.

Tiến vào biệt thự, Dương Tử nằm trênghếsalon ngủ, Thạch Trung Ngọckhẽ cười, xem ra tiểu nha đầu này cũng rấtlo lắng mình, một đêm không trởvề phòng ngủ, hiệntạiđã hơn bảy giờsáng, xem ra là không chịu nổi ngủ trên ghế salon.

Nhẹ nhàng ôm Dương Tử đi lên lầu.

Đám ngườiCơ Như Nguyệt cũng nhìn thấy,nhưngđều không nói, biết Thạch Trung Ngọc là quan tâmDương Tử,màkhông phảicó ý kiếngì với Dương Tử, dù sao Dương Tử còn chưa tới 16tuổi,Thạch Trung Ngọc lạicầmthú cũng không có khả năng làmgì với Dương Tử a?

Nếu như các nàng biết Thạch Trung Ngọc hầu như cái gì cũnglàm

quavới Dương Tử,elàchodù đánh đuổi Thạch Trung Ngọc cũng không ngại.

Ôm Dương Tửtrở về phòng, giúpnàngđắpkín mền.

-Sắc lang đại thúc,ngươi nhanh trở về a! Ta thật lo lắng chongươi.

DươngTử mơ mơ màngmàng nói.

Thạch Trung Ngọccó chút cảm động, tiểunha đầu đang ngủcũng lo lắnghắn,ở trên miệng nhỏ đỏ hồng của nànghôn lên một cái, chân mày hơichau của Dương Tử liền buông lỏng,phảng phất như cảm giác được Thạch TrungNgọcđãtrở về, an ổn ngủsay.

Tra xét hang chuột

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Nhìn DươngTử đangngủ, Thạch Trung Ngọc chào hỏi đám người CơNhư Nguyệt, cũngtrởvềngủ. Các cô nươngtìm Thạch TrungNgọc một đêm cũngmệt nhọc, đều rối rít trở về phòngnghỉ ngơi.

Thời điểm tỉnh lại, trờiđã có chút mờ tối, Thạch TrungNgọcđổ mồ hôi, cư nhiêntừ tảng sáng ngủ đến hoànghôn, đi tới phòng khách, các cô nương thoạt nhìn cũng vừa mới rờigiường, vẫn còn ở nhà bếp bậnrộn,cùngtrướcđây cóchút bấtđồng là, Dương TửcùngTuyết Sương Yên trực tiếp mặcváy ngủđang ởtrong phòng khách.

Dương Tử còn nhỏ, khảnăng cái gì cũngkhônghiểu, không lo lắngbị Thạch Trung Ngọc chứngkiến,đám người Cơ Như Nguyệt có thể hiểuđược, nhưng TuyếtSương Yên làmsaothoải máinhư vậy? Hồi tưởng lại sáng sớm Tuyết Sương Yênở bên tai Thạch Trung Ngọc nói gì đó, Thạch Trung Ngọc lập tức cùng vớicác nàng trở về,không khỏi cóý tưởng, chẳng lẽ có gian tình?

- TuyếtNhi tỷ tỷ,sáng sớm ngươi cùng Thạch Trung Ngọc nói gì đó?

Hướng Lâmtò mò hỏi, nàng cũng không biết Thạch Trung Ngọc đang núpở trong góc nhìn trộm.

- Không có gì.

Tuyết Sương Yên đương nhiên sẽ khôngnói.

- Nói chota biết đi...

Hướng Lâm nũng nịu lắc bảvai củaTuyết Sương Yên.

Thời điểm Hướng Lâm hỏi,CơNhưNguyệt, Hướng Lam,còn có Dương Tửđều nhìn nàng, Tuyết SươngYên biết nếu như không nói nguyên cớ ra, sợlà về sau sẽkhông ngàysống dễ chịu.

- Ta đápứng giúp hắn làm mộtlầntoàn thân xoabóp.

Tuyết Sương Yên biệtxuấtlấycớ này.

- Nguyênlai là cáinày, ta còntưởng làgì, bất quá nói đến, Tuyết Nhi tỷ tỷ, ngươiđã rất lâukhông xoa bóp cho chúng ta.

HướngLâm khôngnghingờ gì,trước đây thời điểm ở trong trường học,Tuyết Sương Yênnhàm chán đi học xoa bóp,từngxoa bóp cho cácnàng, mặc dù không làm tốt như người chuyên nghiệp, nhưng cũng không kém.

Các cô nương đần độn vôvị,chỉcóCơNhư Nguyệt hơi cóthâmý nhìn Tuyết Sương Yên, bất quá không có người chúý tới.

Thạch Trung Ngọc cực kỳ "đúng dịp"đitới phòng khách:

- Ta đãtỉnh ngủ, có thể xoa bóp chota chưa?

-Ngày mai đi, lát nữa vào du hí đi,hôm nay 12canh giờ đã lãngphí khôngít.

Tuyết SươngYên trừng ThạchTrung Ngọc mộtcái,nàng đương nhiên biết Thạch Trung Ngọc chỉ "xoa bóp"làcó ý gì.

ThạchTrung Ngọc cũngkhông sốt ruột, tối hôm quaởtrên người Dương Băng Dao đãphát tiếtbảytám lần,cũng không còn dục vọng mãnh liệt gì.

Ngày hôm nay Dương Tử trở nên rất ngoan ngoãn,cũng khôngcòn cùng Thạch Trung Ngọc náo, ăn xong điểm tâm, mọi ngườitiến vào du hí.

Không ngoài dự liệu, trừ Thạch Trung Ngọc còn dừng lại ở thứ mườitrên bảng bài danh đẳng cấp, những người khác toànbộra khỏi bảng xếp hạng, Trung Quốc làmột địa phương Ngọa HổTàng Long, cao thủ quá nhiều? Chơi thời gian giống nhau, Tuyết Sương Yên vàCơ Như Nguyệt miễncưỡng có thểđi vàotop 10,nhưng một

khi chơiít hơn ngườikhácmấygiờ, vậy sẽ rất khó cóthể siêuviệt ngườikhác.

Tiến nhập du hí,quycủ cũ,dụ đàn quái, từhơn bảy giờ, vẫn luyện đến hơnmườimộtgiờ đêm, Thạch Trung Ngọc leolên một cấp, hiện tại hết thảy người chơi trên bảng bài danh đẳng cấp đều là cấp 14, Thạch TrungNgọc bâygiờ là cấp 1450%,cáccô nương cũngtiến vào cấp14, điềunày làm cho Thạch TrungNgọc bất ngờ, chẳng lẽ muốn lên tới cấp15 khó khăn như thế sao?

Hỏa Thần cư nhiên kéo khôngrađẳng cấp? Mà hiện tại Thạch TrungNgọccũng cảmgiác được cấp14 thăng cấp15 có chútđộkhó, trước đây thời điểmcác cô nương thăngcấp, Thạch Trung Ngọcbình thường đều cóbảy támchục % kinh nghiệm, hiện tại mới 50%.

Đang chuẩnbị tiếp tục, hộ vệ Mã Lụclần trước tới tìm Thạch Trung Ngọclại xuất hiện.

-Thành ChủĐại Nhân có việc thương lượng.

Sau khi Mã Lục nói xonglạilách người, Thạch Trung Ngọc giận a, mỗi lần đều là tới vôảnhđi vô tung, nếunhư không phải Thạch Trung Ngọc đánh không lại hắn, Thạch Trung Ngọcđã sớm quất hắn.

Chào hỏi các cô nương, Thạch Trung Ngọc đi tớiPhủ Thành Chủ.

Gặp mặt TiếuSơn, Tiếu Sơn mặt lộ vẻlo lắng:

-Hiền chất,ngươi biết tình huốngbên tronghang chuột chưa?

- Không rõràng.

ThạchTrung Ngọc nói, hắnchỉ biết hang chuột là phóbản cấp15, còn lại thì cáigì cũng không biết.

TiếuSơn gậtđầu nói:

- Lần trướctrảiqua ngươi tìm kiếm, Tiếu Hàmrất có thể ở đó.

- Yên tâm đi,ta lập tức liềntới cấp 15, nhất định sẽ đi cứu Tiếu Hàm.

Thạch Trung Ngọc vỗngực bảo đảm.

- Không vội.

Tiếu Sơn lắc đầu nói:

- Nếu như tiểu nữ xảyrasự tình,đã sớm xảy ra chuyện, gấp cũng không gấpđược, lần nàyta tìm ngươi mục đích là muốn ngươiđi vào kiểm tra hangchuột một chút, từ mười năm trước hang chuột bịphong ấn, aicũng không biết chuyện gì xảyra bêntrong, cho nên tahy vọngngươicó thể đi vào một chuyến,nói tình huốngbên trong cho chúng ta biết, cũng tốtđểcho chúngta làm chuẩn bị, rất nhanh liền có nhóm lớn Mạo HiểmGiả muốn đi vào thám hiểm, nếu như xảyra chuyện gì,làmcho nhóm lớnMạo Hiểm Giả chết,tacũng khó tránh trách nhiệm.

- Tốt, nhưngta làm sao mới cóthể đi vào?

ThạchTrungNgọcbằng lòng, cái thứ nhất vào phó bản, thế nào cũngcó thểmò được mộtsốlớnchỗtốt a?

Tiếu Sơn đưa cho Thạch Trung Ngọc mộtcái lệnhbài nói:

-Đưa lệnh bàinày cho hộ vệởhang chuột nhìnmột chút, bọn họ sẽ đểcho ngươi tiến vào.

Thạch Trung Ngọc nhận lệnh bài,cùng TiếuSơnkhách sáo hai câu, liềnđi vềphía hangchuột.

Hộ vệhang chuột đã đổi một người, Triệu Nham thì vẫn còn.

Triệu Nham nhìn thấy Thạch Trung Ngọclập tức tiến lênchàohỏi:

- Công tử,đa tạ lần trước ngài cứu giúp.

- Không khách khí, ta muốn đivào.

Thạch Trung Ngọc chỉchỉhang chuột nói.

Triệu Nham lộ vẻ khó xử,theolý mànói, Thạch TrungNgọc cứu hắn một lần, giúp chút sự tình báo đáplà phải, nhưng cái này không hợp pháp a, trước không nói Thạch TrungNgọc còn chưa tới cấp15,

hơn nữa ThànhChủ Đại Nhân còn không có tuyên bố mở cửa hang chuột.

Thạch Trung Ngọc biết hắn đang suy nghĩgì, đưa qua lệnh bài của thành chủ nói:

- Là thành chủ để chota đi vào.

- Vâng.

Chứng kiếnlệnh bài, Triệu Nham rất cung kính thi lễ một cái.

- Xinhỏicôngtử muốn đivào hang chuột độkhó gì?

Triệu Nham hỏi.

- Độ khó? Còn phân độ khó?

Thạch Trung Ngọc đối với hết thảy cũng không hiểu rõ.

- Vâng,độ khó hang chuột chia làm nămcấp bậc đơngiản, bình thường, khó khăn, ác mộng,vực sâu.

Triệu Nham giải thích.

-Vậy lần lượt tới a!Dù saotalà tới tìm hiểu tình huốngbên trong, trước từđơn giản bắt đầu.

Thạch Trung Ngọc khôngthèm để ýnói.

Triệu Nham lấy ra một quyển trụcđưa cho Thạch Trung Ngọc:

- Công tử, đây là quyển trục truyền tống tronghang chuột,ở bên trong gặp phải nguy hiểm,có thểtực tiếp truyền tốngra ngoài động, tuy quyển trục truyền tống này không thểbáođáp đại ân của ngàiđối với ta, nhưng đây là một chút tâmýcủa ta.

Thử Tướng Quân

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc tiến vàophóbản hang chuộtđơn giản, trong hang chuột không giống Thạch Trung Ngọc tưởngtượng, cũng không phải một mảnh hôn ám,đỉnh chóp sơn động đặtkhôngít Dạ Minh Châu, cho nên không lộ vẻ hônám,sovớiban ngày phía ngoàicũng k ém không được bao nhiêu.

Thạch Trung Ngọc nhìnnhững Dạ Minh Châu này, nướcbọt không tựchủ chảy ra,nếunhư bán đi những Dạ Minh Châu này,sẽ được bao nhiêu tiền a, đám chuộtnày thật đúng là con mẹ nó cótiền.

Nhưng Thạch Trung Ngọc lại không cách nào lấy được Dạ Minh Châura, bởi vì hang chuột chếttiệt này caonăm sáu thước, dựavào, ăn nhiều chếtno, con chuột mới bao lớn? Có cần không? Lãng phí!

Còn chưađi bao xa, Thạch Trung Ngọcliền chứngkiến một con chuột to lớn,không sai biệtlắmcao1m65, cùng tỷmuội HướngLam khôngsai biệt lắm.

Thử Binh, cấp 15, quáivật tinh anh,HP: 20000.

Tronglòng Thạch TrungNgọc thầm nghĩ, thời điểm càyđồ cuối cùng đã tới, quáivật tinh anh, Thạch catasẽ nỗ lựcđẩy ngã các ngươi.

Đitới trướcmặtThử Binh, nhượchóa mãnh kích, trọng kích, Lực PháchHoa Sơn.

Mặc dù Thử Binh là quáivậttinh anh, nhưng hiển nhiên không thể cho Thạch Trung Ngọc phiền phức quá lớn, hơn nữa lực côngkích của ThạchTrung Ngọc cựccao, giết cũng làdễ dàng, mớihai chục ngànHP mà thôi, căn bản khôngđủ nhìn.

Không có mấy phút,Thạch TrungNgọc liền giếtcon ThửBinhnày, ThửBinh cũng khôngcó làm cho ThạchTrung Ngọcthất vọng, tuônra một kiện trang bị Thanh Đồng, Thạch TrungNgọc đã mộtthân trang bị Bạch Ngân căn bản rất chướngmắt.

Bất quá chodù Thạch Trung Ngọc chướngmắt trang bịThanh Đồng, vẫn thunóvào trongtúi đồ,mình chướngmắt, cũng không đại biểu người khác cũng chướng mắt a, hiện tạitrang bị Thanh Đồng cũng đứng đầu bảng đấy.

Lại giết chết hơn mười ThửBinh, chúngđềuchỉ lưucho ThạchTrung Ngọc trang bị Thanh Đồng, mộtkiện Bạch Ngân cũng khôngcó, Thạch Trung Ngọc cũngkhông để ý, chân chínhra trang bị tốt đương nhiên làBoss.

Chỉlà Bossở địa phươngnào? ThạchTrung Ngọc cảmgiác mình đã đi thật lâu, nhưng không gặpphải Boss, thời điểmđingang qua mộtgóc nhỏ, ThạchTrung Ngọc chợt nhìn thấy một con chuột so với Thử Binh phổthôngthì cao lớnhơnmột chút.

Nàylà một tiểuBoss, Thạch TrungNgọc đã làm rơihai con,vốn tưởng rằng ThửBinh trong hangnày đãbị diệt sạch, nguyên lainơi này còn có cá lọt lưới, Thạch Trung Ngọc ngay lập tức nhào tới.

Ai!Mấy phútsau, Thạch TrungNgọcnhặt lên một kiện trang bị Thanh Đồng,không khỏithở dàinói:

- Nơi đây làm sao lạikhông có độkhó nhưthế chứ?Bikịch a.

Nếu như bịngười khác biết ý tưởng của Thạch Trung Ngọc, nhất địnhsẽ có xungđộng muốnquất hắn, nơi đâyrõ ràngla phó bản đơn giản, vốn chínhlà cung cấp những người kỹthuật khôngtốt chơi đùa, Thạch Trung Ngọc đẳngcấp cao,thựclựccũng không kém, đươngnhiên là có năng lực chà đạp.

Saukhigiết chết tiểu Boss,ThạchTrung Ngọcdường nhưý thức được cái gì,có phải giết chết tất cả tiểu Boss mớicó thể nhìn thấy nhân vật chínhhay không?

Khôngsai, nhất định là như vậy,Thạch Trung Ngọc lập tức ở trong hang chuột tìm tòi, hang chuột cũng không quá lớn,chỉ cần khoảng hai mươi phútla có thể chạy xong.

Thạch Trung Ngọc cũng khôngphảisỏađiểu, đương nhiênsẽ không thăm dòở phụ cận cửa động, như vậy càng tiết kiệm thời gian,quả nhiênbảytám phút sau, ThạchTrung Ngọc liền chứng kiến một con

chuột đồ sộ uy vũ.

Cao khoảng chừng ba thước, trênthân mặc áo giápuyvũ, trongtay cầmcương đao, trên mặt còn đeo chụpmắtmà hảitặc chuyêndụng.

Thử TướngQuân:cấp18, Bạch Ngân Boss, HP: 200000.

Rốt cuộc tìm được Boss, Thạch Trung Ngọc khôngkhỏilệ nóng doanh tròng, tuyThử Tướng Quânsovới Thử Binh thông thường HP cao hơn thậpbội, bất quá Thạch Trung Ngọc khôngcó lo lắnggì, thập bộimà thôi, lãng phí chút thời gian làđược.

Bâygiờcông kích của Thạch Trung Ngọc, mỗi phút phát ra không sai biệtlắmcóthểgần mườingàn, Thử Tướng Quân cũng chỉ hơn 20 phút là có thể hoàn thành, chỉ cầnlàm xong nó, vậyít nhất sẽcó một kiện trang bịBạch Ngân,căn cứ số liệu, trướcmắt trang bị Bạch Ngân,mỗi móngiá cả chí ít đềutrên 3000 Nhân Dân Tệ, đâylàmón lãi kếchsù bực nào a.

Nhược hóa mãnh kích.

Trọng kích.

Lực Phách Hoa Sơn.

- Gợi ý của hệ thống, ngàilĩnh ngộ kỹ năng mới.

- Cuồng Bạo TrọngKíchcấp 2: tạo thành cho đối tượng 25 -38 thương tổn, đẳng cấpsửdụng cấp 11, loại hình kỹ năng: Chủđộng.

Ha hả, hiện tại ThạchTrung Ngọc rất vui vẻ, không nghĩ tới ngaycả trọng kích cũng tiến hóa, chỉ làcông kích dường như không cao hơn trọng kích thông thường bao nhiêu a.

Bất quá quên đi,coi nhưchỉ cao mấy điểm,đócũng làcao a.

Thử Tướng Quân phẫnnộ rồi,lại có người dám khiêu khích nó, thừa dịp mìnhcòn không có chú ý, ba kỹ năngđập vào trên người, đây làhành vi muốnchết.

Thử Tướng Quân quyết định choThạch Trung Ngọc một điểm nhan sắc nhìn, cương đao trong tay bổvề phía đầu Thạch Trung Ngọc,

Thạch Trung Ngọc phản ứng rất nhanh, lập tức tránhra công kích.

Thời điểm né tránh,còn thuận tiệnchoThử Tướng Quân một kích, Thử Tướng Quân lậptức trở tay đối kháng,đáng tiếc năng lực của hắnkhông phảimột đẳngcấp với Thạch TrungNgọc.

So thể lực mà nói,ThạchTrung Ngọccăn căn không phải đối thủ của nó, nhưng luận kỹ xảo, Thử Tướng Quânnói cáigì cũng không phải đối thủcủa Thạch TrungNgọc.

Mộtngườimột chuột đánh lâu như vậy, cũng không thấy Boss kia mò trúng ThạchTrung Ngọc mấy cái, màThạch Trung Ngọc thì có rấtít tình huống không đánh trúng.

Không sai biệtlắm sau hai mươi phút,Thử Tướng Quân nằm thẳng cẳng trên mặt đất,vận mệnhgiống nhưđám tiểu đệ của mình.

Thử TướngQuân pháp trượng: trangbị Bạch Ngân, lựccông kích30 - 42,trí lực tăng 15, hiệu quả trị liệu tăng 15%,đẳng cấp trangbị cấp 15, trang bị chức nghiệp: Mục Sư, Pháp Sư.

Trangbịtốt, tuy lựccông kích không cao, nhưng hiệu quả trị liệu tăng nhiều a, đối vớiMục Sư mà nói,tuyệt đối làmột trangbị cựckỳ hữu dụng.

Cái vũ khí này hẳnlà bán đi, hay lưu cho Hướng Lâm? Quênđi, đây không phải chuyện của ta, giaocho Cơ NhưNguyệtxử lý a.

Một giờ trôi qua,cuối cùng cũng nhìn thấy trang bị Bạch Ngân, Thạch Trung Ngọc đang muốn nhét vào trongtúi đồ, lại kinh ngạc pháthiện balo của mình đã đầy, chỉcó thểnhịn đau nhức vứtbỏmột kiện trangbịThanh Đồng.

Sau khi ThửTướng Quân ngã xuống, phụ cận nórất nhanh liềnxuất hiện một Truyền Tống Trận, coi nhưThạch Trung Ngọc là gàmờ cũng biếtđó là cửara.

Quả nhiên người lập tức xuất hiện ở bên ngoàihang chuột.

- Công tử, ngài nhanhnhư vậy liền đira?Có cần tiếp tục tiến vào hang chuột khó khăn hay không?

TriệuNham hỏi.

- Không cần, ta một hồi sẽtrở lại.

Thạch Trung Ngọc nóixong trựctiếp ly khai trò chơi.

Đi tới trong phòng TuyếtSương Yên, bậtđèn trong phòng, chứng kiếnmỹ nữ trên giườngmặc váy ngủ,mang theo mũ trò chơi.

-Hanh, tiểunữu, đây chính là ngươi tự tìm, xoa bóp toàn thâncho ta? Đại gia trước giúp ngươilàm một lần.

Thạch Trung Ngọc dâm tiếu đưa bàn tayto bao trùmở trước ngực Tuyết SươngYên.

Tuyết Sương Yên ở trong game đangcùng đám người CơNhư Nguyệttổđối, đột nhiênbộ ngực bị đánh lén, xúc cảm mãnhliệt để cho nàng phát sinh mộttiếng rên rỉthẹn thùng.

- Tiểu Tuyết, ngươi làm sao vậy?

Cơ Như Nguyệtkỳ quái hỏi.

Thạch Trung Ngọc hưởng thụ

DTV-EBOOK.COM.VN

Cái xúc cảmnày là chuyệngì xảy ra, Tuyết Sương Yên đương nhiên biết rõ, trong biệtthự,ngoại trừ Thạch Trung Ngọc, người khácđều ở đây,ngoại nhân cũng vào không được, là ai sờ soạng bộ ngực của nàng có thể tưởng tượng được, len lénmởradanh sáchbằng hữu, quả nhiên Thạch TrungNgọc khôngonline.

-Tiểu Tuyết, ngươi đến cùng làm sao vậy? Có phải bị bệnhhay không?

Cơ Như Nguyệt quantâmhỏi.

- Không cógì,ta trướcđóđãmuốnđi vệ sinh,nhưng không muốn lãng phí thời gian chơi hôm nay,hơn nữa cũng sắp đến 12h, cho nênliền định nghẹn một hồi, hiện tại đã mườihai giờ rưỡi, lúcnàymớinhớ tới.

Tuyết Sương Yêncái khó ló cáikhôn nói.

-Vậy ngươimauđi đi, nín sẽ không tốt với thân thể.

Hướng Lâmnói.

- Ừm.

Tuyết Sương Yên gật đầu ly khaidu hí.

Ra khỏi du hí, Tuyết Sương Yên lấy mũ trò chơi xuống,phát hiện Thạch TrungNgọcđã vén áo ngủ của nàng lên, quần lót cũngbị hắn cởira, Thạch Trung Ngọc đang nhìn chòng chọc vào địa phương tư mậtkia, còn kém chútcắn vào.

Tuyết Sương Yên lập tức kéo áo ngủ xuống, đắp lên địaphương kia.

- Ngươi muốn chết à?

TuyếtSương Yên thẹn thùng trừnghắn một cái.

Thạch TrungNgọc bấtmãnsờ về phía bộ ngực củanàng:

- Ngươi đã đáp ứngta, lẽnào nhanh như vậy liền đổiý?

- Hanh, vậy ngươicũngphải chọn thời gian a,làm sao có thểloại thờiđiểm này, ngươibiếtmớivừa rồita xấu hổ như thế nào hay không?

Tuyết SươngYên đẩy tay Thạch Trung Ngọc ra.

ThạchTrung Ngọc buồn bực một chút,u oán nhìn TuyếtSương Yên.

Tuyết Sương Yên bị cái biểu tình này của hắn làm cho bậtcười:

-Được rồi, chờ tất cả mọi ngườingủ, tađi phòng ngươicòn không được sao, mới vừa rồi ta nói tađira vệ sinh, bị các nàng phát hiện liền nguy rồi.

- Phát hiện liền phát hiện, ngươi trực tiếp thừa nhận là bạngáicủa ta không được sao.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Không muốn.

Tuyết Sương Yên nói:

- Các nàng nhất định sẽ chê cườita, ngươiđinhanhđi.

- Ta thật cóchút sựtình tìm ngươi.

Thạch Trung Ngọc nói.

TuyếtSương Yên tòmònhìnthoáng qua Thạch Trung Ngọc:

- Ngươitìm ta cóthể có chuyện gì?Làbởivì thành chủkia sao?

- Ừm.

ThạchTrungNgọc gậtđầu nói:

- Thựclựcquá mạnhmẽcũnglà một loại lỗi, mới vừa rồi đơnthông một lần phó bản hang chuột đơn giản,lấy được một túi trang bị Thanh Đồng, ném sạch dượctềvẫn khôngnhét lọt, chỉ có thểvứt bỏ vài món trangbịThanh Đồng.

- Thựcsự?

Tuyết SươngYên ngạc nhiên hỏi.

- Đương nhiên.

Được ThạchTrung Ngọc trả lời khẳng định, Tuyết Sương Yên kích động đến mứcnhào tới trên người Thạch Trung Ngọc, hunghăng hôn hắn một ngụm.

Hiện tại giácả củatrangbị Thanh Đồngđã tầm500 tệ, trongtúiđồcó ba mươi ô, nói cách khác có thểđược 15000tệ!

-Ta muốn nói chuyện này cho đám ngườiNhư Nguyệt tỷ.

Nói xong, Tuyết Sương Yên lại đeo lênmũ trò chơi.

Thạch Trung Ngọccó chútdở khóc dở cười,nhưvậy thìném mình bất kể? Thạch Trung Ngọc lắc đầu, xuống lầu, đi tới nhà bếp, bụng lại bắt đầu đói.

Trái tìmphải tìm, nhưngkhông phát hiện cái gì có thểăn, Thạch Trung Ngọc phiền muộn,vì saohầu như mỗi ngày nửa đêm đều khôngcó chút đồăn thừanhỉ?

Nằm trênghếsalon hút thuốc, đám người Cơ Như Nguyệt đềuđi ra.

DươngTửđitớibênngười Thạch TrungNgọc, cười hỏi.

- Thựcsự lấy đượcnhiều trang bị Thanh Đồng như vậy?

- Ta đói bụng rồi.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Ta đinấu bữa ăn khuya cho ngươi.

Dương Tửngầmhiểu.

Thạch TrungNgọc kéo nàng lại:

-Nhađầu, ngươi xuống nhà bếp sao? Đừngphá hủycái bụng củaăn, đổi người khác đi.

- Ta đi.

Hướng Lâm xung phongnhậnviệc.

- Ai nha,eocủa tacó điểm mỏi.

Thạch Trung Ngọc vô liêmsỉnói.

-Tuyết Nhi tỷ tỷ, ngươi không phảibiết xoa bópsao? Nhanhđigiúp Thạchca ca xoa bópa.

Hướng Lamnói.

Tuyết Sương Yên buồn cười nhìn Thạch Trung Ngọcđùa giỡn, bất quácũng không để ý, bảoThạch TrungNgọc nằm xuống, giúp hắn đ ấmlưng.

- Kỳ quái, sao tađột nhiên cảm thấycó chútkhát nước nhỉ?

Thạch Trung Ngọclầmbầm lầu bầu nói.

Hướng Lamvội vã từ trongmáy nấunướcrót chén trà đưa đến trước mặt ThạchTrung Ngọc,dùng làlá trà tốt nhất của Tuyết Sương Yên trân tàng.

- Người a, lớn một chút lại nhớvề tuổi thơ, đột nhiên muốn xem Ultraman.

Thạch Trung Ngọc nói, ánhmắtnhìnCơNhư Nguyệt, ýtứ này ai cũng có thể hiểu được.

CơNhưNguyệt bất đắc dĩ mở tivi, giúpThạchTrung Ngọc gắn USB vào hỏi:

- Lần trước ngươi xem tập mấy?

-Ta nhớ là tập ba mươibốn a! Lúc ấy đang hay,Loe, Tellosắpra sân, thếnhưng các ngươi buộc tađichơi game.

Thạch Trung Ngọc phát tiếtbất mãn.

- Chờmột chút, cáigì Loe, Tello sắpra sân?Bọnhọlà ai? Ngoại trừ Ultramancòn có những Ultramankhác?

DươngTử hỏi.

Dương Tử cũng biết Ultraman, nhưng không quá thích, khôngxem qua mấy tập, đương nhiên không thểnào biết Ultraman vài thập niêntrước, nàng vẫn chorằng Ultraman chỉ có Ultraman.

- Tiểu thí hài.

Thạch Trung Ngọc lười nóivới nàng.

Chứng kiến Ultramanbị Loe đá nửachết nửa sống, Thạch Trung Ngọc hết giậna, Ultramansớmnên bịngườiđánh, mỗilần đánh quái thú đều đánh nửangày,vẫn là Loe ngưu bức.

Thấy Thạch Trung Ngọc lười để ýnàng, Dương Tử liền hỏiTuyết Sương Yên, TuyếtSươngYên đối với cái nàycũngkiến thức nửa vời, hiện tại người nào nhớ kỹ nhiều như vậy,sợ rằngvài Ultraman cùng xuất hiện, nàng cũng không phânrõailà ai.

Dương Tử lạiđi làm phiền Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọc chỉ cóthể bất đắc dĩ cùng nàng giảng giải,lịch sử Ultraman cóJofy, Jack,Ace, Tello…khiến cho tiểunhađầuđầuóc quay cuồng,căn bản n ghe không hiểu Thạch Trung Ngọc đangnói cái gì...

Hướng Lâmbưngthức ăn nóng ra, để lên bàn:

- Thạch ca ca, ăn đi chonóng.

Một tiếng này thật rất ngọt, Thạch Trung Ngọc lang thôn hổ yết, hai ba ngụm liềnănhếttômì, Cơ Như Nguyệt đưa qua một tờ giấy, để cho ThạchTrung Ngọc lau miệng.

- Được rồi, ngươi cũng hưởngthụ xong,bây giờ có thể nói một chút kỳ ngộ ngàyhômnayở tronggame rồi chứ?

Cơ Như Nguyệthỏi.

Thạch Trung Ngọchài lòng ợ một cái, lúc này mới nóisựtình hôm nay.

-Đóchính là nói ngươi còncó thểđi vào kiếm trang bịmấylần?

Hai mắt Dương Tử tỏa ánhsáng.

-Mỗi độ khó chỉcó thể đimộtlần, hơn nữa ta phỏng chừng bình thường ta cóthể qua, khó khăn thì không rõ lắm, phíasau ác mộng, vực sâu,ta phỏng chừng một người là không qua được.

Thạch Trung Ngọcnói.

Cùng các cô nương nói chuyện phiếm vàicâu,đám người Thạch Trung Ngọclần nữa sát nhập duhí, ngàyhôm nayđại lãobản CơNhư Nguyệtởban ngày ngủ đủ, banđêm ngủ không được, không đểcho Thạch Trung Ngọc cùng Tuyết Sương Yêncó cơ hội vụng trộm,lại lôikéo bọn họtiếptục chơi game.

Ai, nhân sinh luôntrànđầyphiền não!

Ngọc tỷ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc trởlại trong trò chơi, đitới BạchHổ thành nam, tới tiếp ứng hắn là Cơ Như Nguyệtvà Tuyết SươngYên, đưa trang bịtrên ngườicho hai người, Thạch Trung Ngọchỏi.

- Nhóm trang bị này,các ngươi địnhxử lý như thế nào? Ném vào phòngđấu giácủa tròchơi?

- Phòng đấugiá thủtục phí quámắc,ta dự định trựctiếp bán cho người khác.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Mởhàng vỉa hè?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi.

Cơ Như Nguyệt mắng:

- Đùa gìthế, ta nào có nhiều thờigiờ như vậy? Mỗi ngàychỉ có thể chơi mười hai giờ, luyệncấp còn chưa đủ sử dụngđây.

- Vậy làm sao bán?

Thạch TrungNgọc có chút khó hiểu.

- Ngươi chorằngai cũng giốngnhư ngươi, đóng hệ thống bạnthân? Gầnđây có khôngít ngườitới liên hệ chúngta, trong đó cũng không thiếulão đại banghội,bọn họ có thểnuốt trôinhiều trang bị như vậy, bán cho bọn họ, sẽ tiện hơn rất nhiều, hơn nữa vềsau còncó thể bảo trìquan hệ hợptác.

CơNhư Nguyệt nói.

- Ồ, vậy ngươi dự định bán cho ai?

Thạch Trung Ngọc thuận miệng hỏi.

- Lạc Diệp Phi Hoa hoặc Thạch Chi Lan, hai cáinày đều là người chơi nữ tính, đều muốnthành lậpbang phái, phòng làm việc của chúng tacũng đềulà nữ hài, biết các nàngkhông dễ dàng, coi như thua thiệt một chút, báncho các nàng cũng coi như giúpcác nàng một tay.

CơNhư Nguyệt nói.

-Cái gì gọilà phòng làm việc chúngta đềulà nữ hài, các ngươicoi ta là aihả?

ThạchTrung Ngọc bấtmãn nói.

-Ha hả.

Cơ Như Nguyệt cười nói:

- Ngươicoi nhưngươilà nữ hàia!Nếu không về sau chúngta gọi ngươi Ngọc tỷ? Dù saongươi cũnglớn hơn chúng ta vàitháng.

Ngọc... Tỷ? Thạch Trung Ngọc kém chút thổ huyết,lão cha, ngươi làm saocó thể chota cái tên như thế...

Chứng kiếnThạch TrungNgọc lúng túng, Cơ NhưNguyệt và Tuyết Sương Yên đồngthờibật cười.

- Tốt,vậy các ngươi coi ta là nữ hàia!NhưNguyệt, mọi người đều là nữ hài,tối hôm nay tangủ chungvới ngươi?

Thạch Trung Ngọc cười híp mắtđi đến bên ngườiCơ Như Nguyệt.

- Cút...

Cơ Như Nguyệt cười mắng:

- Nhanhlănvào phó bản! Chúngta còn chờ ngươi kiếmtiềnđây.

Từ chỗ Cơ NhưNguyệtcầm một ít dược tề, Thạch Trung Ngọc lần nữatrởlại hang chuột, cùng TriệuNham chào hỏi, tiến vào hang chuộtđộkhó bình thường, quái vật phânbố không cóbất kỳbiến hóa nào, chỉlàHP gấphaiđộ khó đơn giản, Thạch TrungNgọchao dược tề cũng gấp đôi lần trước.

Tỉ lệ rơiđồ cũng cao hơnđộ khó đơn giản một chút, Thạch Trung Ngọc giếtchết tất cảThửBinh cùng tiểu Boss, lạigặp đượcThử TướngQuân.

Tạo hình củaThử TướngQuân vẫn phong cách nhưvậy, để Thạch Trung Ngọc cực kỳước ao.

Ở dưới lực lượng ghen ty, Thạch Trung Ngọc liều mạng tiến công Thử Tướng Quân,HP của Thử TướngQuâncũng gấp đôi độkhó đơn giản, Thạch Trung Ngọc tốn chừng năm mươi phútmới làm xong, chỉ là Thạch TrungNgọc lại lần nữa cảm giác lực phòng ngựcùng HPcủa mình không đủ dùng, thời điểmsau cùng dượctề đềudùng xong, kémchút chết ở trong tayThử TướngQuân.

Tục ngữ nói tiêu tốnthì gian càng nhiều,lấy được thu hoạch càng lớn, lờinày tuyệt đối không giả.

Trênmặt đất nằm haikiện trang bị Bạch Ngân, một cáitrongđó càng là đồtrangsức, nhẫn, ThạchTrungNgọcđã bị đám ngườiCơ Như Nguyệt tiến hành phương thức Điền Áp Thức (*nhồi cho vịt ăn), tự nhiên biết đồ trang sức khó kiếm, hơn nữa cũng hơi đắt.

Thủ Hộ giới chỉ: trangbị Bạch Ngân (hoàng sắc),lực phòng ngự 33 - 44,HP tăng 450, thể lực 10.

Cực phẩma, chiếc nhẫn này tuyệtđối làcực phẩm, Thạch Trung Ngọc đangcảm giác lực phòng ngự cùng HP củamình không đủ d ùng, liền đưa tới mộttrang bị tăng máu.

Một trang bị Bạch Ngân khác là Ma Pháp Trượng, tên cũnggọi là Thử TướngQuân pháp trượng.

Thử Tướng Quânpháptrượng: trangbịBạch Ngân,lựccông kích 30-42, trí lực tăng 15,MaPháp công kích hiệuquả tăng 15%, đẳng cấp trangbị cấp 15,trangbị chức nghiệp: Mục Sư,Pháp Sư.

Hai kiện trangbị Bạch Ngân tên giống nhau như đúc, trừ hiệuquả phụ gia không giống, những thứ khác giống nhaunhư đúc, pháp tr ượngđã bịCơ Như Nguyệt đưa cho Hướng Lâmlà tăng 15%hiệuquả trị liệu, mà mónnày thì tăng 15% hiệu quả công kích.

Saukhi từ hang chuột đira, Thạch TrungNgọcđãcấp14 99%, Thạch

Trung Ngọc đang chuẩn bị tùytiệnở trên đường giếtvài con quái, một tiếng trống làm tinhthần hăng hái vọt tớicấp 15, lại nhận được một cuộc điện thoại, làCơ Như Nguyệt đánhtới.

Ai!Chỉ cho quan gia đốt lửa, không cho dân chúng thắpđèn,Thạch TrungNgọc khắc sâu nhớlầntrước, hắn muốn gọi điện thoại cho Cơ Như Nguyệt, bị nàng mắngnửa chết nửasống, nóicáigìlãng phí đáng thẹn, hiện tạicó tiền, bắt đầu xa xỉ, bi kịch a.

Nhậnnghe điện thoại, liền bịchửi mắng một trận.

- Uy?

-A, Thạch TrungNgọc ngươilà tên khốn kiếp, ngươingheđiện thoại làmgì,cáinày đềulàtiền a, 10 ngân tệ cứ như vậy bị ngươi uổng phí hết, lănrađây cho ta, đi phòng khách.

CơNhư Nguyệt phẫn nộ nói.

Thạch Trung Ngọckhóc khôngra nước mắt, ngươi gọi điện thoại cho ta, còn khôngcho tatiếp? Talàm sao biết ngươi cóý gì?

Nam nhân chính làsốkhổ, vốncòn muốn lên tới cấp 15, xem ra kế hoạchvĩ đại này bây giờlà không có khả năng thực hiện, lykhaidu hí, đitới phòng khách.

Cơ NhưNguyệt u oán nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Mười tệcứ nhưvậybịngươi chàđạp, lẽ nào chúng ta phối hợp không thể ăn ýmột chút sao?Vìsao ngươi không thể lý giảita gọi đ iện thoại cho ngươi, là muốnngươi đira ngoài hả?

Thạch Trung Ngọc không nói gì được, có cần phảikeo kiệt như thế không? Vừamới tặng ngươi hơn mộtvạn khối,ta mới lãng phí mười tệ đãtính toán chi li như vậy, không nhìn nàng.

Thạch Trung Ngọc nằm vậtxuốngbên người Tuyết Sương Yên,đầu đặt ở trên đùiTuyết SươngYên nói:

- Như Nguyệt, cho ta bưng trà.

CơNhư Nguyệt vừa muốn phát hỏa, đột nhiên ý thức được cái gì:

- Ngọc tỷ... caca,mới vừa rồi ngươi lạithông một lầnphó bản sao?

Không nhìn nàng.

- Tiểu Tuyết,ta có chút đau đầu, giúp taxoa bóp đi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Mới vừarồi Thạch Trung Ngọc trực tiếpchạy tới tựa vào trên đùi nàng, làm nàng sợ hãi, Thạch Trung Ngọclàmnhư vậy làcóý tứ gì? Lẽ nào hắnmuốn nói sự tình của hai người,cái nàykhông tốtlắm đâu?Kế tiếp ThạchTrung Ngọcgiả vờ bày ramột bộ Đại lãogia, như vậysẽ không có người hoài nghi.

Tuyết Sương Yên ôn nhu giúp Thạch Trung Ngọc xoabóp đầu, nhưng trong lòngthì có chút thất lạc.

Chướng độc

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ Như Nguyệtluôn trầmổn ngày hôm nay lại rất vui vẻ, hấpta hấp tấp giúp Thạch Trung Ngọc rót chén nước, đưa tới trước mặt Thạch TrungNgọc, sau đó lạichủđộngxum xoegiúp Thạch Trung Ngọc mởtivi.

Thạch TrungNgọc nói một lần, nghe đượclại xuấthiệnmột túi trang bị, từng cái cựckỳ mừng rỡ, cao hứng nhấtlà Hướng Lam, trướcđó muội muội nàng có trang bị BạchNgân, nàngcòn rất hâm mộ, hiện tại được rồi, ngay cả trangbị của nàng cũng có, tuy lực công kích khôngcao,nhưng tốt hơn trangbị Thanh Đồng trong tay mình a, huốngbồ côngiatăng 15%lực công kích.

- Mọi ngườitiếp tục tiến vào duhí.

Cơ NhưNguyệt lớn tiếng kêu gào.

- Vâng.

Các cô nươngcả ngày nayđiên rồi, Thạch Trung Ngọc chocác nàng kích thích quá lớn,một bao trang bịđã bán cho Lạc DiệpPhiHoa, bán được hai chụcngàn NhânDân Tệ, trang bị lầnnày, nếu thuộc tínhtốthơn,bán được giácả tự nhiên sẽ cao hơn.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ tiến vàodu hí, cái này gọi là thế đạo gìa, khôngphảinghenói nữhài đều khôngthích thức đêm sao, làm saomấynữ nhân này hầunhưngày ngày đềuthức đêm?Hơnnửa đêm không ngủ còn chưa tính, còn không cho ta ngủ.

Phàn nàn thìphànnàn,duhí vẫn phải tiếptục,hiệntại cũngsắp bốn giờ, thật không biết lúc nào cóthể ngủ.

Tiến vào du hí, Thạch Trung Ngọc xuất phátvề phía BạchHổ thành, một bên giết tiểu quái, thời điểm sắp đến BạchHổ thành, thanh âm gợiý của hệ thốngrốtcục xuất hiện.

-Gợiý của hệ thống, Mạo Hiểm Giả tônkính, chúc mừng đẳng cấp ngài đề thăng, hiện nay đẳng cấpcấp 15.

Mở ra bảng xếphạng,quả nhiên chiếm cứ hạngnhất, trong phóbản đánh quái cảm giác quá tốt, thăngcấp trở nên dễ dàng hơn.

-Ngọc tỷ,nhanhcho tatrang bị...

Cơ Như Nguyệtcó chút nũngnịunói.

-Ngươikêucáigì Ngọc tỷ nữa,ta sẽkhông cho ngươi trangbị.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói.

-Thạchca ca... người tachỉ đùa, nhanh cho người ta đi...

Cơ Như Nguyệt tiếp tục làmnũng nói nói.

Thạch Trung Ngọcbỗng nhiên cảmgiác cả người mình nổi dagà, Cơ Như Nguyệttrầm ổn đi nơinào? Làm sao trở nên dính người như thế? Bất quá Thạch TrungNgọc thật ăn bộ này, ngoan ngoãngiao trang bịcho Cơ Như Nguyệt, thẳngđến túi đồ của CơNhư Nguyệt khôngnhét lọt, Thạch Trung Ngọc mới đi về phía Tuyết Sương Yên.

Mớivừa rồi Cơ Như Nguyệt gọi, Tuyết SươngYên cũng thay nàng xấu hổ, lẽ nào nàng không biết trong lời của nàng có nghĩakhác sao? Hay là cố ý?

Thu hồi trang bị, lúc này hai người mớichú ý tớiThạch Trung Ngọc đã cấp 15.

- Ngọc tỷ... ta xem trọng ngươi!Nỗlực lên, tiếptục càyphó bản! Bỏ rơi Hỏa Thầnkiathật xa.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Khôngcho phép gọi Ngọc tỷ.

Trên ót Thạch Trung Ngọctràn đầy hắc tuyến.

- Đã biết, Ngọc tỷ, ta sẽ khônggọi ngươi Ngọc tỷ.

CơNhư Nguyệtngọt ngàonói.

Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ, quên đi,mặc kệ nàng, tiếp tục cày phó bản.

Lầnnày trong túiđồ củaThạch Trung Ngọc chất đầy dược tề, mới vừa rồi độ khó bình thường kém chút chết ở bên trong,độ khó này thật đúng là không thể phớtlờ.

Tiếnvào phó bản, trong cảnhquen thuộc, chỉ là trong không khí dườngnhư dập dờn một lớp vụ khí, Thạch Trung Ngọc còn chưa bắt đầu di chuyển, đã cảm giác HP ào ào đi xuống, đâylà chuyện gì xảy ra? Thạch Trung Ngọc lấy làm kinh hãi, vộivãcoi trạng thái bảnthân.

Chướng độc: Mỗigiây duy trìliên tục rơi xuống 10 điểmHP.

Dựa vào, mẹ kiếp, Thạch Trung Ngọc ngay lập tức hiểurõ ràng vụ khí màuxám tro kia làcáigì, nhất định chính là khí độc.

Thạch Trung Ngọc tổng cộng mới sáubảy trămHP màthôi,mỗi giây rơi xuống10 HP mộtphút rơi mất trọn 600 HP, quá con mẹ nó xa xỉ? Quên đi, ta nhẫn, may mắn mớivừarồi trong túi đồlão tử chất đầy hồng dược, lam dược cũng chỉ có mộtchút mà thôi.

Cắn thuốc,bắt đầuphiêu lưu, tiếp tục thâmnhập sâu, Thạch Trung Ngọc bi kịch phát hiện, mìnhnghĩ quá ngâythơ rồi, dược tề là có thời giancold-down,tuy kháng chướng độc làkhông cóvấn đề gì, thời gian cold-down 10 giây, Thạch TrungNgọc không sai biệt lắm năm mươi giây ăn mộtbìnhlà được, nhưng nếu như giếtquái sẽ rất khónói,HP của quáivật nơi này lại gấp đôi độ khó bình thường, cũng chínhlàgấp bốn độ khó đơn giản.

MộtThử Binh bình thường cũng trởnênda dày thịt béo, cũng không biết có phảivìchướng độchaykhông, Thạch TrungNgọc luôn cảm thấy lựccông kích của Thử Binh dường như biếncao hơn một chút, hơnnữa dườngnhư thường thường bị Thử Binh công kích trúng, điều nàylàm cho Thạch TrungNgọc cực kỳ căm tức.

Vừa chống cựchướng độc tàn phá, vừaphải tránhnéquáivật công kích,dầndần Thạch Trung Ngọchơi không kiên nhẫn dùngkỹ năng không ngừngcông kích Thử Binh, cũng không đểýThửBinh công kích, dĩ nhiêncắn thuốc chết khiêng.

Rốt cục,thời điểm ThửBinh ngã xuống, Thạch Trung Ngọc phảng phất như cũng thanhtỉnh một ít, nếu nhưdựa theo phương pháp giết quái mới vừarồi, sợ rằng giết không đượcvài con, mìnhsẽ sử dụng hếthồng dược trong túi đồ, mới vừarồi tại sao biến thành nhưvậy? Cảm giác cực kỳ táo bạo, có chút không khống chế được mình.

Lắc đầu, tiếp tụccông kích một Thử Binh.

Vẫnthế, tạisao trở nên buồn bực như vậy? Khôngphải là giết chậm một chút sao, giết Bosscóthể giết hơn mộtgiờ,làm sao giết quái chừngmười phútđã trở nên nóngnảy? Thạch Trung Ngọc trầm tư suy nghĩ kết quả chính là chướng độcgây ra.

Nỗ lực khống chế mình, lạiđi giết một Thử Binh khác, nhưng giết ThửBinh không đến hai phút, Thạch TrungNgọc trở nên điên cuồng, lamdược vốn không nhiều lắm lập tức hết sạch, Thạch Trung Ngọc điên cuồng cùng Thử Binh chém giết,cuối cùng thậm chí kém chút ngay cả hồngdược cũngkhông muốn dùng.

MaymắnThạch TrungNgọc vẫn duy trì mộttầng lý trí, chật vật khống chế mìnhăn hồng dược,bằng không ThạchTrung Ngọc sẽ rơi ra bảng xếp hạng, biến trở vềcấp14,đến lúcđó cũng không biết ở góc nào.

Giết chếtThử Binh này,Thạch Trung Ngọc biếtmình tuyệt đối không thểởnơi này, chướng độc đã từ mỗi giâyrơi xuống10 điểm H P biếnthành 20 điểm, hơn nữa giết quái cũng biến thànhcàng ngày càng điên cuồng,vội vãmócra quyểntrục truyền tốngcủaTriệu Nham, maymắn khôngcóvì trangbịném cái này, bằng không chết như thế nào cũng không biết.

Ra khỏi hang chuột, Thạch TrungNgọchô hấp khôngkhí bên ngoài, trong lòng nhẹ nhàng khoan khoái, trong đêm tối ngôi sao đầy trời, trong rừng rậm có tiếng ve kêu, xung quanh antường,làm cho tâm nóng nảy khôi phục trạng tháibình thường, ThạchTrungNgọc thở phào, xuất phátvề phía PhủThành Chủ, sợ rằng thenchốt của nhiệm vụnàychínhlà ở độkhó.

Đitới Phủ Thành Chủ, rạng sáng bốngiờ kêu thành chủrời giường, sợrằng Thạch Trung Ngọc vẫn làthứ nhất,bấtquá Tiếu Sơn không

còn bất mãn, mộtlà bởivì hang chuột kiacó tin tức, phải nhanh chóng nghĩra đối sách, mộtcái khác là nữ nhi chỉ sợ cũng ở trong hang chuột,có lẽcó tin tức nữ nhi cũngkhôngnhất định.

Thuốc giải độc sơ cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

Sau khi Tiếu Sơntừtrên giường thức dậy,trựctiếphỏi:

-Dò la được tình huống trong hang chuột rồi sao? Có tintức củanữ nhi ta không?

- Không có tin tức của Tiếu Hàm.

Thạch Trung Ngọc có chútbấtđắc dĩnói:

- Ta không biết TiếuHàmtiến vào hangchuột cấp độ nào, cho nên chỉ có thể từ đơngiản bắt đầu tìm, độkhó đơn giản cùng bình thường không có phát hiện Tiếu Hàm, nhưng độ khó khókhăn xảy rachút vấn đề.

- Vấnđề gì?

Tiếu Sơnhỏi.

Thạch Trung Ngọc nó sựtìnhchướng độc cho Tiếu Sơn, TiếuSơn đối với cái này cũng không hiểu, lệnh quản gia đikêu DượcTề Sư Mã Tam đến, Thạch Trung Ngọc nhớMã Tam, lần trướcTiếuSơn còn bảo hắn giao chođối phương 100 cáiđuôi Miêu Yêu.

Không bao lâu, quản gia mang theoMã Tam thụy nhãn mông lungđi tới phủ thành chủ, ThạchTrung Ngọc nói bệnhtrạngcủa mình cho MãTam biết.

MãTam nói:

- Đó bất quálà chướng độc bình thường nhất mà thôi,dùng một chai thuốc giải độcsơcấp là có thểgiải.

-Hiện tạithuốc giảiđộc sơ cấp nhiều không?

Tiếu Sơn hỏi.

Saukhi Mã Tam suy nghĩ một chút nói:

-Cơ hồ khôngcó, đãbaonhiêu năm khôngcóaitrúng độc rồi, trước đây luyện chếđã sớm quá hạn, hiện tạiDượcTề SưtrongBạch Hổ thành hầu nhưđều không đi chế tác đồ chơi kia,căn bảnlàbán không được.

- Hạlệnh xuống, Dược Tề Sư khắp thànhgiatăng chế tạo thuốc giải độc sơ cấp,hai ngày sau mở ra hang chuột, cho trẻtuổicác ngươiđi vào rèn luyện một chút.

Tiếu Sơn nói.

- Hệ thống thông cáo, Mạo Hiểm Giả Hinh Vũ ChiThạch của Bạch Hổ thành hoànthànhnhiệm vụmở ra phó bản hang chuột, haingày sau chính thức khai thông.

Mặc dù lúc này là bốn giờ rạng sáng, khôngphải giờ cao điểm chơi game, nhưng trong ThầnLâm vẫn sôi sùng sục, dồn dậpgọi điện thoại nói cho bằnghữu biết, mộtđêm này,vô số người bị điệnthoại quấyrầy...

Mở ra phó bản, đây làngươu bức bựcnào, lại là người chơi của phòng làm việc HinhVũ, lão bản của phònglàm việc HinhVũnày rốt cuộc là người nào a.

Các người chơi hồitưởng bảng bàidanh đẳng cấp ngày hômqua, nguyênbản năm người ở trên bảng xếp hạng,lại chỉ còn lạimột cái, hơn nữacònlà cuốicùng nhất, các người chơi đang phiền muộn, nghĩ phòng làmviệc Hinh Vũ này chẳng qualà phùdung sớm nở tối tàn,nhưngbây giờnghe thông cáo,các người chơilạikhông tự chủ được nghĩ, có phải ngày hômnay phònglàm việc bọnhắn tập thể đi hoàn thành nhiệm vụ kia hay không?

Khu biệt thự caocấp trong thành phố Thượng Hải, mộtnamnhân đang nằmở trêngiường khòkhò ngủ say, điện thoại lạivang lên.

- Conmẹ nó, lãotử chẳng cần biết ngươilà ai, ngươilạidám ảnh hưởngtangủ,nếu không có một giải thích hợplý, lãotử liền ném ngươi vàotrong sôngHoàng Phốlàm mồicho cá.

Nam nhân phẫn nộ phátttiếtbấtmãn của mình.

- Là lão tử.

Thanhâm trongđiện thoại nói.

-Ngươi con mẹnó, muốn chết...

Namtử rốt cục thanh tỉnh một chút, thanh âm trong điện thoại quenthuộc,dường nhưlà...

-Trần Thiên, thằng nhóc ngươi, hiệntại lớn gan rồi phảikhông?

Trần Đông Trạch thản nhiên nói.

Trần Thiên rốt cục hoàn toàn tỉnh táo lại, trời ạ,mới vừarồi mình nóicáigì? Thảm,không biếtsẽ chết nhưthế nào:

-Ta sai rồi,ta ngủ hồđồ, ngàianh minh thần võ n hất định sẽ đại nhân không tính tiểu nhân a...

Trần Thiênvội vàng giải thích.

-Đừngnhiềulời, phòng làm việc Hinh Vũ có độngtác, ngươitìm mấy ngườiđi qua, nếu nhưbọnhọ khôngphục tùngchúng ta, vậyngươi biết nênlàm sao chứ?

TrầnĐông Trạch nói.

- Vâng, ta biết rồi.

Trần Thiên vội vàng nói.

Sau khicúp điện thoại, TrầnĐông Trạch lộra biểutìnhâm lãnh:

-Lão già kia, đừngtưởng rằng ngươi có thểcàn rỡbao lâu, lão tử sớmmuộn sẽchơi chết ngươi, bất quá bâygiờkhông phải lúc, phòng làm việcHinh Vũ, coi như các ngươi khôngmay.

Thạch TrungNgọc cáo biệt TiếuSơn, gọi điện thoại choCơ Như Nguyệt, saukhi vang lên hai cái, Thạch Trung Ngọc cúpđiện thoạiđi tới phòng khách.

Chỉchốc lát, tất cả cácnữnhân toàn bộ đi ra.

-Ngọctỷ, ngươi thật sự là quá tiêu sái, lại vang dội danh khí cho phòng làm việcchúngta.

Cơ Như Nguyệt bính bính khiêu khiêu, ngày hômnay nàngthậtsự là rất vui, nàng đã cóthể chứng kiến ngày mai tốt đẹp.

- MộcTú VuLâm, Phong Tất Tồi Chi, ngươi không sợ đồng hànhtới tìm ngươi phiềnphức?

Thạch Trung Ngọchỏi.

- Sợ cái gì, thời điểm chúng ta đăng kí phòng làm việc duhí,cũng không lưu địa chỉ,người khácăn bảntìm khôngđược chúngta.

CơNhư Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc cũng không hiểunhững thứ này, vìvậy đổichủ đề:

- Qua một thời gianngắn thuốc giải độc sơ cấp sẽ cháy hàng, các ngươi có nên học chế dược hay không? Đến lúcđó phỏng chừng có thểkiếm một khoản tiền.

- Ngươilà chỉphóbản hangchuột cần dùngđến thuốc giải độc?

Hướng Lâm hỏi.

-Ừm.

Thạch TrungNgọc hồi đáp.

Các nữ hàido dự một chút, hiện tại đichế tác thuốc giải độc tất nhiênsẽ lãng phí đại lượng thời gian thăngcấp,hơn nữa cũngcựckỳ khô khan?Hơn nữa coi như đi luyện chế, nhưng thương điếm kia cũng bán, nhất định phải rẻhơn trong thươngđiếm một chút mới có thể bán được,hơn nữa còn cóthật là nhiều ngườichơigiáthấp thu mua,giá caobán đi, phỏng chừng cũng không kiếm được bao nhiêu.

Các nữ hài bácbỏ đề nghị này, cácnàng cho rằng còn khôngbằng thăngcấp, sau đó vàophóbản xoát trang bị càng có thể kiếm tiền, thế nhưng dàng như vậy sao? Thạch Trung Ngọc lấy được nhiều trang bị như vậy, bởi vìđó là lần đầutiên giết quái vật tinhanhcùng

Boss, rơi xuốngtrangbị tỷ lệcao tới90%, thờiđiểm Thạch Trung Ngọcở Tân Thủ Thôn, bởi vì phía trước có hai người ở trước hắn đi vào, cho nên mới khôngcó lấyđược quá nhiều trang bị.

Thạch Trung Ngọccũng không cưỡngcầu, ngược lại chỉ là kiến nghị một chútmà thôi:

-Bâygiờcó thểngủ chứ? Trời đã sắp sáng, chúng takhôngthể hành hạ mìnhnhư thế, thờigian ngủ ngày đêm điênđảo.

CơNhư Nguyệt gật đầu đồngý,mang theo các cô nương lên lầu,lúc gần đi, TuyếtSươngYên ném cho Thạch Trung Ngọc mộtánhmắt, Thạch TrungNgọc có thể hiểuđược,đó là nói chohắnbiết, một hồi đừngđóng cửa.

ThạchTrung Ngọchạnh phúc trởlại trong phòng mình, chờ Tuyết Sương Yên giá lâm.

Thời gian từng giâytừng phút trôi qua, Thạch Trung Ngọc lại cảm giác thời gian nàythậtsựlà quá chậm, quá chậm,vì sao một giây đồnghồ có thểdừng lại lâu như vậy chứ?

Thạch Trung Ngọc cảm giác một giờ sắp trôi qua, nhưng khi nhìn thời gian,lại pháthiện mớiqua không tới5 phút, Thạch Trung Ngọc thươngtâm, nếu như khôngphảisợ bị phát hiện, Thạch Trung Ngọc đã sớmxônglên lầu.

Không biếtqua baolâu, Thạch Trung Ngọc cảmgiác mình sắp ngủ, ngoài phòng đột nhiên vanglên tiếng đập cửa, Thạch TrungNgọc buồn ngủ quét sạch, hưngphấn chạy tới mởcửa.

Mở cửanhìn một cái, người đếndĩ nhiên không phải Tuyết Sương Yên, màlà Dương Tử.

Dương Tử nhìnthấy dáng dấp ThạchTrung Ngọcquái dị hỏi.

- Làm saovậy? Khôngphải nói mỗingày sờngực ta nửa giờ sao?

Thạch TrungNgọc cười khan hai tiếng, choDương Tử đi vào, nhưng trong lòng thìsợmất mật, tại saosẽ nhưvậy chứ, đợi lát nữa TuyếtSương Yên qua, phải làm saomới ổn đây?

A!! Lõa nam

DTV-EBOOK.COM.VN

Dương Tử cũng khôngbiết Thạch Trung Ngọckhó xử, trựctiếp cởi váy ngủ của nàng,tiểunha đầu để cho tiệncũng không mặc áolót, trong nháymắt chỉ còn mộtcái quần lót.

- Nhanh lên một chút,làm xong tacòn muốn về ngủ.

Dương Tửnằm ởtrên giường, đánh cái hà hơi,vìđể cho bộ ngực biến lớn, nànglà liều mạng.

Trời, lẽnào tiểu nha đầu này không biết hiện tại động táccủa nàng thực cực kỳmê người sao? Hiện tại Thạch TrungNgọcvôcùng quấn quýt, nếu như Tuyết Sương Yên tới, phát hiện hết thảy, vậykhông phải xong? Ai! Làm sao đuổi đếncùngnhau chứ?

Tuy Thạch Trung Ngọc muốncùng lúc giữlấy các nàng,nhưng cũng biếtkhông quá hiện thực , nữ nhân nào nguyện ý cùng người khác chiasẽ nam nhân của mình?

-Ngươi ngược lại nhanh lên một chút nha, không sẽlà xấuhổ?

Dương Tử nghi ngờ hỏi.

Khiêu khích,khiêu khích trắngtrợn, Thạch Trung Ngọckhóa chặt cửa, nhào tới giường, bất kể nàngTuyết SươngYên tới hay không, đếnlúcđó sẽ không mở cửa, buổi chiều thời điểm rời giường, làm bộ khôngđể ýtớiý tứ của nàng, nói mìnhđangngủlà được.

Vuốtbộ ngực củaDương Tử, tronglòng Thạch Trung Ngọc hơicó chút tiếc nuối, sờ không phải Tuyết Sương Yên,không phải nói ThạchTrung Ngọc chán ghétDương Tử, mà là Dương Tửquá nhỏ, cùng Tuyết Sương Yên căn bản không cách nào so sánh, nếunhư tiếp quamấynăm, chờDươngTử lớn lên, Thạch Trung Ngọc thậtcó thể không ngạisờlàai.

Vì trợgiúp Dương Tử biếnlớn,đểcho mình về sau hạnh phúc một

chút, Thạch Trung Ngọc không ngừng giày xéo bộngực của Dương Tử, chỉ chốc lát, hôhấp của hai người gấp gáp lên, Thạch Trung Ngọc lần nữa không khống chế được hônlên Dương Tử, DươngTử cũng không còn cự tuyệt.

Thời điểm hai người kích hôn, tiếng đập cửa vang lên, trong sự kích tìnhhaingườilại cànghoảng sợ,Thạch TrungNgọc đương nhiên biết ngoài cửa là Tuyết Sương Yên, bất quá khóacửa, nàng cũng vào không được, Thạch Trung Ngọcđã sớm thu chìa khoá phòng ngủ vào tay, chính làvì tránh cho lầnnữaphát sinhsự tình xấuhổ như vậy.

Dương Tử cũng không biết phía ngoài là ai, trong lòngvô cùng khẩn trương,nếu như bị cácnàng phát hiện, còn mặt mũi gì nữa? Vội vàng mặc quần áo,Thạch Trung Ngọcnơinào sẽđể cho nàng thựchiện được?Thịt đưatới cửa không ăn, Phật Chủsẽ tráchtội.

Thạch Trung Ngọc lần nữahôn lên, Dương Tử từ chối vàicái, nhưng không tránh được, lại khôngdám giãydụa kịch liệt,sợ bịbên ngoài phát hiện, chỉ có thể bất đắc dĩ phối hợp Thạch Trung Ngọc, bấtquátrong lòngcực kỳ kích thích, bên ngoàicòn có một người, lúc nào cũng cóthểsẽ cókhả năngbị phát hiện.

Quả nhiên, người ngoài cửa gõ nửa ngày không có phản ứng, cuối cùng rờiđi.

Thạch Trung Ngọc cùng Dương Tử không hẹnmà cùngthở phào nhẹ nhõm.

Dương Tửbuồnbực trừng Thạch Trung Ngọc mộtcái:

-Ngươi muốn chếtsao, nếu nhưmớivừarồi bị người pháthiện làm sao bây giờ?

- Chìa khoảở trong tay ta, các nàngvàokhông được, sợcáigì?

ThạchTrungNgọc cười ở trước ngực nàng bóp một cái nói.

- Hanh!

DươngTử bất mãn hừ một tiếng:

- Ngươi biết chắc các nàngđã không còn chìa khóa? Nếunhưcác nàngcòn dấu một cái sơ cua thì làmsaobây giờ?

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút, Hướng Lâmthật có khả năng này,bất quá bây giờ đã antoàn, Thạch Trung Ngọc cũng không để ý, hắn cũng không nhận ra Tuyết Sương Yên sẽchủ động đến mình đã ngủ, còn đi lấy chìa khoá mở cửa.

DươngTửcòn muốn tiếp tục pháttiết bất mãn của nàng, Thạch TrungNgọc lại hônlên, không để cho nàngcơ hội nói chuyện, trong không khílần nữa khôi phụckhítức mậpmờ, DươngTử đột nhiên pháthiện, quần nhỏ của mình đãởtrong lúc bất tri bất giác tiêu thất,phía dưới của mình lại trở nên trống rỗng.

Dương Tửthầm gắt một ngụm, sắc langđại thúc chính là sắc lang đại thúc, quá vô sỉ, có nên để cho hắn lên? DươngTử tiểu đồnghọc phân vân.

Tiểu huynhđệcủa Thạch Trung Ngọcđã đểở lối vào vườn hoa thần bí,không ngừngcạ lên cạ xuống, làmDươngTửcựckỳkhó chịu, hai chân không tự giác giang rộng ra,làm tiểu đệ củahắnđã chen vào được một chút xíu,rất ướt át, lại nóngấmdễ chịu.

Bây giờ dáng dấp của Dương Tửdường nhưcựckỳ do dự, không biết nêncựtuyệt hay không, ThạchTrung Ngọc biết lúc này chỉ cần mình chủ động một chút, hoàn toàn có thểlàm chuyệnnày.

Chỉlà nước đã đếnchân,Thạch Trung Ngọclạikhông muốnnhư vậy, không phảihắntrở nên không có năng lực, mà là DươngTử quá nhỏ, ThạchTrung Ngọclo lắng nếu thậtlàmnàng, sợ là về sau đối với nàng phát dục không tốt lắm.

ThạchTrung Ngọc phân vânmộtchút,vẫn là thôi đi, con mẹ nó, lão tử làmsao lại thiện lương như vậy chứ?

Thấy Thạch Trung Ngọc ly khai thân thể của mình, Dương Tử có chút kỳ quái, hắnlà thếnàovậy?

- Ngươi làm saovậy?

DươngTửhỏi, nếu nhưThạch TrungNgọcépbuộcnàng, nàng có thể sẽ né tránh, nhưng Thạch Trung Ngọc chủ động lui ra, cáinày

không khỏiđểcho nàng nghĩ,có phải thânthể củamình hoàn toàn không cólực hấp dẫn hay không? Đây đối với một nữ hài mà nói, tuyệt đốilà một loạivũ nhục!

- Nghe nói nữ hàihưthân quásớm, khôngcó phát dục hoàn toàn, dễ dàng lâynhiễm bệnh phụ khoa. Đối với về sau sinh dục cóảnh hưởng nhất định,nhấtlà thường thườngsinh non.

Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩnói, đồng thời thầm nghĩ, nếu như hôm naycự tuyệt nàng, đổithành Tuyết Sương Yên tốt biếtbao nhiêu,sẽ không cần cố kỵ nhiềunhư vậy.

Nếunhư Dương Tử biết namnhân trước mắt cùng mình xích lõa ôm nhau, bây giờ nghĩlà mộtnữ nhânkhác, khôngbiếtcóthểbão nổi hay không.

Bất quá Dương Tử không biết, hơn nữacòn có chút cảm động, không hổ làđại thúc, hiểu được yêu thương nữnhân, không giống những tiểu thí hài kia, cùngnữ hài lên giường, cũng khôngđể ý nữ hài có đồng ý hay không, trực tiếp liền làm.

Nhìn Thạch TrungNgọc dường nhưcó chútkhó chịu, DươngTử quyết định giúp hắn một chút, tay nắm tiểu huynh đệ của Thạch Trung Ngọc, trên dưới di động.

Tuyđộng táccủa DươngTửcực kỳ trúc trắc, bất quá Thạch Trung Ngọc cũngcực kỳ vui mừng, nếu như động tác nhuầnnhuyễn, đó mới gọi không xong, nam nhân đều sẽ không hy vọng nữnhân của mình,thời điểm ở trên giường lần đầutiêngiúp mình, các loại động tác đều cựckỳ thuần thục?

Hai người vuốt ve nhaumột hồi, sau khipháttiết xong, DươngTử lậptứccầm yphục mình trốn ra khỏi phòng Thạch Trung Ngọc,chất lỏngmàu trắng trên taycòn không có xử lýxong đâu.

Thạch TrungNgọcbấtđắc dĩthở dài,mỗilần DươngTử đềutruồng chạyra ngoài, đâycũng quá nguy hiểm? Ngươi mặcáo vào, người khác sẽ không loạn tưởng cái gì, ngươi trần truồng chạy đi ra ngoài, bị người phát hiện, coinhư lão tửkhông hềlàm gì cả, người kháccũng sẽ hiểu lầmta làmgìngươi.

Nếu như ngàynàođó hết thảynữ nhântrong biệt thựtoànbộđều khôngmặcquầnáo thì tốt biết bao nhiêu.

Ảo tưởng tương laitốtđẹp, ThạchTrung Ngọc tiến vào mộng đẹp.

-Ba ba ba...

Tiếng đậpcửachết tiệt làm Thạch Trung Ngọc từtrong mộng tưởng tỉnh lại.

Haimắtđỏ ngầuđi mởcửa, ngoài cửa là một tronghaitỷmuội sinh đôi, Thạch TrungNgọc cho rằnglàHướng Lâm, Hướng Lam ôn nhu làmsao sẽlàmraloại sự tình diệt tuyệt nhân tính kia chứ.

-Có chuyệngì?

Thạch Trung Ngọc khôngvuinói.

- Người tamuốn gọi ngươi đi ăn...

Hướng Lam sâukín nói, dường như bịgiọngcủa Thạch Trung Ngọc làm hoảng sợ, đột nhiên Hướng Lam thấy được Thạch Trung Ngọc dĩnhiên không mảnh vảiche thân,nhất thời phát sinh mộttiếng kêu chói tai.

- A!! Lõa nam...

Váy liền áo

DTV-EBOOK.COM.VN

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới phát hiện yphục trên ngườimình không có gì.

Cảnh tượng trước mắt dường như có chút quen thuộc, hơnmột tuần trước, thời điểmThạch TrungNgọc mới vừa vào ở, giống như cũng như vậy, Hướng Lam xấu hổ chạy, các côương nghe được tiếngkêu của HướngLam ùa lên, vây xem lỏa nam.

Cáccô nương nhìnthấy Thạch Trung Ngọctrần trụi đứng ở cửa, toàn bộ đỏ mặt chạy, Tuyết Sương Yên cùng DươngTử cũngkhông ngoại lệ, cụthểlà bởi vìxấuhổ hay cái gìkhác thì không người biết.

Thạch Trung Ngọc bi kịch, bị tất cảmọingười thấy hết, ai, quênđi, lãotử nhìn thoáng hơn cáccô nương, sẽ khôngthẹn quá thành giận, nhìn thì nhìn, sẽ không thiếu khối thịt, chậm rãi mặc quần lót, mặc quần, từtừđi tớiphòng khách.

Mới vừa rồi thời điểm các cô nương ùa lên, một câu "Tỷ, hắnlại khi dễ ngươi?"

Làm cho ThạchTrung Ngọc cực kỳ phiền muộn, gõ cửathì ra không phảiHướng Lâm, mà là Hướng Lam, bạo lựcgõcửa thậtkhông biết làhọc với ai, còn cócâu"Lại khidễ ngươi?"

Làm choThạch Trung Ngọc thẹn thùng khônggì sánh được, lão tử lúc nàokhi dễ qua Hướng Lam rồi hả?

-Ngươi không thể mặc nhiều quầnáo mộtchút sao?

Cơ Như Nguyệt nhìnthấy Thạch TrungNgọcở trần đến phòng khách,có chút bấtmãn nói,tốt xấunơi đâyở năm nữ hài, như thế khôngkhỏi có chút kỳ cụca?

- Không phảinói qua rồi sao, sau khita bịnữ nhân kia cưỡng gian thì khôngcó y phụcmặc.

Thạch Trung Ngọcvôtội nói.

Các nàng cănbảnkhông tintưởng chuyệnma quỷ của ThạchTrung Ngọc, ở các nàng cho rằngnơi nào sẽ có nữ nhân đi cưỡnggiannam nhân?

Thạch TrungNgọcnhìn đồng hồ, cư nhiên mới 12h, bất đắc dĩ a, rời giườngsớmnhưvậy làmgì?

- Tiểu Tuyết,y phục ba ngươivẫn còn chứ?Cho hắnhai bộ mặc trước đi!!

Cơ Như Nguyệt nói.

- Khôngcó.

Tuyết Sương Yênlắc đầu nói:

- Lúc đó ta cũng không biết trong nhàsẽthêmra mộtnam nhân, dù sao giữ lại cũngkhông dùng,ta liền đốt hết.

Hướng Lâm cau mày suynghĩ một chút nói:

-Như Nguyệttỷ, ta nhớ lầntrước dường như ngươi muamột bộy phục cực lớn, ngượclại ngươi cũng không mặc, khôngbằngđể Thạch TrungNgọc mặc trước? Sau đó lúc mọi ngườirãnh rỗi đidạo phố, mua thêm cho hắnmấy bộ?

- Được.

Cơ NhưNguyệtkhông chútdo dự đáp ứng, sau đó chemiệngnhỏ nhắn chạylên lầu,xem ra hìnhnhư là nín cười, mấycô nương khác giống nhưcũng nhưvậy...

Thạch TrungNgọc há miệng,cóchút im lặngnói:

- Ta còn không có đồngý đâu, các ngươi kích động như vậy làm gì?

-Thạch ca ca... đợi látnữa, ngươimặc món y phụcđó có được hay không...

HướngLâmôm cánh taycủa Thạch TrungNgọc lúc lắc, cũngkhông

biết làvô tìnhhay cố ý, bộ ngực mềmmại luôn cọxát bả vai Thạch Trung Ngọc.

Ta nhẫn,lão tử khôngthểbởi vì... chút đãingộ này liền đáp ứng yêu cầukỳ quái kia, nếu như lấyralà y phục kỳ quái thìlàm sao bây giờ? Vạn nhất là loạiy phục trướcngực phồng lênhai cái động,dựa vào, saomặc được?

Còn chưađủ ác, Hướng Lâmnháy mắt cho tỷ tỷ,thậtkhông hổlà tỷ muội sinh đôi,Hướng Lam ngầm hiểu,ôm một cánhtaykhác của Thạch Trung Ngọc, bắt đầulắc lắc.

- Thạchca ca...ngươiđáp ứng người ta có đượchay không, ngươi một namnhân, cùng nữ nhân chúng tađở chung một chỗ, luôn không mặc quần áo, chúngtasẽ cảmthấy khôngtự nhiên.

Hướng Lam cũng dùng bộ ngực của nàng cọxátbả vai ThạchTrung Ngọc.

Dựavào, trong lòng Thạch Trung Ngọc âmthầm chẳng đáng,các ngươi cũng biết không được tự nhiên? Không được tự nhiêncòn ômbả vai củatalắcloạn? Bất quá hai tỷ muộisinh đôi giống nhau như đúc,một tả một hữuôm, quả thực rất có sức dụ dỗ, Thạch Trung Ngọcbất tribất giác đáp ứng rồi.

Cơ Như Nguyệt rất nhanh thì xuống, trong tay đang cầm mộtbộ quần áo màu trắng,đưacho Thạch Trung Ngọc.

Buông ra nhìnmộtcái, dĩ nhiên là váy liềnáo???

Chứng kiến Thạch Trung Ngọc lúng túng, các cô nươngđều cười lên ha hả.

-Ngọctỷ,ta cảm thấybộy phục này thật thíchhợp ngươi, ai, lần trướcmua đồ ăn, không biếtlàmsaolại muabộ y phục này,ta còn buồn bực,làm saosẽ đắtnhư vậy, vềnhà mớiphát hiện yphục này quá lớn, ngườita khôngcho trả, ta chỉcó thể giữlại, mặcmộtlần, thực sự không thích hợp ta,cho nên, Ngọctỷ,y phụcnày đưacho ngươi.

Cơ Như Nguyệtvừa cười vừanói.

Thạch Trung Ngọc đương nhiên không muốnmặc, mộtnam nhân mặcváy liềnáo, còn không bị ngườicười chết?

-Thạch caca...mới vừa rồi ngươi bằng lòngchúng ta, ngươi không thểđổiý a.

Hướng Lâm nhìn ra ThạchTrungNgọc không muốn mặc,vộivàng khíchhắn.

Ai,một bước sailầm đủthànhthiên cổ hận, lão tử làm sao lạikhông quanổi sắcdụ như thế, cư nhiên đápứng sự tìnhhoang đường như vậy, các ngươimuốnđùa chơi chết ta sao.

Thạch Trung Ngọcởngay trước mặt bọn họ tử, bắt đầu cởi quần, các cô nươngđều mắccởđỏ mặt, xoayngườisangchỗ khác.

- Ngươilàm cái gì,đùa giỡn lưumanhhả?

Hướng Lam gắt giọng.

- Thờiđiểm cácngươi mặc váy, bên trong còn mặc quầnsao?

Thạch Trung Ngọcbấtmãn nói, trong lòng thầm nghĩ, cho các ngươi chơi ta, ta liềnác tâm chếtcácngươi,ngược lạikhông rakhỏicửa,cũng không có ngườixem được.

Mặc vào váy liền áo màu trắng, Thạch Trung Ngọc cảmgiác nổida gà, vừa ngườihay không, tạm thời cũng không quản được.

- Đượcrồi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Cáccônương lậptứcxoay người lại, nhìn dáng dấp Thạch Trung Ngọcanh tuấnuyvũ, Thạch Trung Ngọcquả nhiên không có làm cho cácnàng thấtvọng, chừngmấy ngày khôngcócạo râu mép cùngda thịt cổ đồng bất kể nhìnthế nào cũng là nam nhân, nhưng mặc váy liềnáomàu trắng,nhất là nửa người dưới, chân đầy lông, thấy thế nàocũng giống như... Biến thái...

- Xì...

HướngLâm không nhịn được, bậtcười,có dẫn đầu, nhữngngườicòn lại toànbộ cười theo.

Dựa vào,nhưvậy cũng không ác tâm đến các ngươi?Lạicòncó thể cười được? Thạch Trung Ngọc tứcgiận nhặt lên quầndài trên đất, nện ở trên đầu Hướng Lâm:

- Đi giúp ta giặt sạch quần.

Sau khi nóixong, thở phì phò ngồiở chủ vị củabànăn:

- Người đâu, mang thứcăn lên.

- Vâng, Ngọc tỷ...

CơNhư Nguyệt cười chạyvào nhà bếp, bưngra đồ ănđã làm tốt.

- Ta nói rất nhiều lần rồi, không cho phép gọi Ngọc tỷ, ta tình nguyện ngươi giống như Dương Tử, gọiđại thúc.

Damặt Thạch Trung Ngọc cũng quá dầy, không phải làmặc váy liền áobị cười vài cái sao, lại điêncuồng trútgiận lên đồ ăn.

- Mới khôngcần đâu, người ta chỉ muốn gọi ngươi Ngọc tỷ.

Cơ Như Nguyệt nghịchngợm nói.

Hailỗ taikhông ngheNhư Nguyệt nói, một lòng chỉmuốn ăn.

Hôn lầm người

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Cơm nước xong,tiếp tục tiến vào du hí, hôm nay thờigian tròchơi còn dưlại hơn bảygiờđấy.

Mởra bảng bài danhđẳng cấp, giống như Thạch Trung Ngọc dự đoán, cấp bậc của mìnhlại xuống rớt, HỏaThần, Lôi Thần, còncó Bạo Quânđềuđãlên tới cấp15,mà Thạch Trung Ngọc bất quámới vừatiến vàocấp15màthôi.

Dù sao hiện tại cũng không cónhiệmvụ gì, Thạch Trung Ngọc liền cùng cáccô nươngchung mộtchỗđánh quái.

Tiểu Goblin, cấp 19,quái vật phổ thông.

Tốcđộ di động của Tiểu Goblin tương đối thong thả, thíchhợpchức nghiệp viễn trình dụ quái,vẫnlà phương pháp cũ, mỗi ngườidụ quái, kéo một đám, tậphợpvềphía Hướng Lâm, sau đó bắt đầu thảkỹ năngquần công.

Thạch Trung Ngọcởphó bảnhangchuộtđạt đượcmột cái nhẫn thêm 450 HP, tính an toàncao hơnmột chút, sự tình nguy hiểm rất ít phát sinh, hôm naythu hoạch cũng không nhỏ, mỗi lầnđám người Thạch TrungNgọcđi dụ quái, HướngLâm liền bắt đầu nhặt đồ.

Ngàyhôm nay Hướng Lâm đã lượm một baođồ trắng, mặc dù không quá đáng giá, nhưng cũng làtiền a, muỗi tuy nhỏ nhưng cũng là thịt.

Thời điểm dụ quái, điệnthoại của Cơ Như Nguyệt đột nhiên vang lên, các cô nương đều cười cười, támphần mười làcó làm ăn tới cửa,chỉ có bạnthânmới có thể gọi điện thoại, hiện nay Cơ Như Nguyệt thêmbạnthân, toàn bộđềulà lão đại công hội rất có thế lực.

Chứng kiến trên điện thoại biểu hiện hai chữ "Bạo Quân", Cơ Như Nguyệt hơi nhíu mày,bất quá vẫn nhận nghe điện thoại.

Saukhi nói vài câu,CơNhưNguyệt cúp điện thoại.

- Làm sao vậy?

Hướng Lâm hỏi.

- Không cógì, BạoQuân hỏi chúngtacó trang bị Bạch Ngânhay trang bị Thanh Đồng bán không, tanói khôngcó, sau đó liền tắt máy.

Cơ Như Nguyệt nói.

-Đêm qua không phải lại cho các ngươi một bao trang bị sao, làm sao lại hết rồi?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

TuyếtSương Yênnói:

- Buổi sángngươi còn đang ngủ, ta vàNhư Nguyệt tỷđãbán nhóm trangbịkia cho Thạch Chi Lan, bán hai vạn ba ngàn NhânDân Tệ.

-Ồ.

Thạch Trung Ngọcđối vớicái này cũngkhông phảicựckỳ lưuý,thích bán cho người nào thì bán chongười đó, ngược lại đểlão tử không loăn uốnglà được.

Tiếp tụcluyệncấp, mấyngười vẫn điêncuồngdụ đàn quái.

Nếu như là dùng bàn phímthao tác du hí, luyệncấp như thế nhất địnhsẽ cực kỳ nhàm chán, nhưng ThầnLâm không giống, bởi vì97% cảm giác chân thực, giống như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, tùy thời đốimặt với uy hiếpcủa tử vong, cực kỳcó tính khiêu chiến, mỗimộtlầndẫn quái, ThạchTrung Ngọc đềucóthể cảmgiác nhiệt

huyết sôi trào.

Năm 20xxxãhội đã cựckỳ nhànhạ, mọingười thiếu thốn nhất chính là kích thích, sinh hoạtkhôkhan,để cho bọnhọ lưu luyếnvới chợ đêm,quán bar, KTV,làvì cái gì? Đó chính làvì tìm kiếmkíchthích.

Thần Lâmlàm chotất cả mọi người tìm được kích thích, người lạc vào cảnh giới kỳlạ cùngquáivật chiến đấu, đâylàmột loại hưởng thụ, đừng tưởng rằng những nữnhân ngoan ngoãn kia đối mặt quáithúhungác sẽ sợđến không dámdi chuyển, cóthể các nàng sẽ sợ,thế nhưng nếu như các nàng phát tiết lên,so với namnhâncòn tàn nhẫn hơn.

Một buổichiềutrôiquarất nhanh, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩthở dài, ai, hiện tại thăngcấp trởnên chậm lại,mặc dù một mựcdụ quái, Thạch Trung Ngọc giết hơn bảy giờ, còn chưatớicấp16,các cô nương ngược lạilục tục lên tớicấp 15,có chút tiếc nuối là chỉcóCơ Như Nguyệtvà Tuyết Sương Yên tiếnvào bảng bài danh đẳng cấp.

Kỹ năng quần côngai cũn g có, phỏngchừng hiệntại mọi người hầu như cũngbắt đầu dụquái, chí ít trên đường Thạch Trung Ngọc trở về mua thuốc liền gặp được không ít người dụ đàn quái,mấu chốt làvấnđề hiệu suất, hiển nhiên hiệu suất củađám người Thạch Trung Ngọc khôngtínhquá thấp, nhưng không phải caonhất.

Ngày hômnay cả ngày đều rất bình thản, vuivẻ hòa thuận, buổi tối ăn cơm tối xong, mọi người xemxongTV,trở về phòng của mình ngủ.

Tắt đèn, nằm ởtrên giường, Thạch Trung Ngọckiên nhẫn đợiTuyết Sương Yên hoặc DươngTửđến,chuẩnbị sờ các nàng một lần.

Rấtnhanh, tiếng đậpcửa vang lên, Thạch Trung Ngọc bật dậy,cũng không thấy rõđốiphương là người nào, trực tiếphônlên.

Thiếu nữ ngoài cửa không ngừng giãy dụa, Thạch Trung Ngọcchỉ chorằng đối phương xấu hổ,bất quá bâygiờ tắt đèn, sợ cái gì, người nào nhìn thấyđược? Từ thân cao của đối phương xem ra, chắc là Tuyết Sương Yên.

Thạch Trung Ngọc không chút khách khí đưa đầu lưỡivào trong

miệng đối phương, thiếu nữ ép sát hàm răng, khôngcho Thạch Trung Ngọc thực hiện được, Thạch Trung Ngọc ở trên đùiđối phương vuốt mộtcái, thiếu nữ thẹn thùng thấpgiọng kêusợ hãi, còn không có kêu thànhtiếng,đầu lưỡi của ThạchTrung Ngọc liền duỗi vào.

Thiếu nữ rất muốn cắn đứtđầulưỡi của đối phương, nhưng do dự một chút, thôi được rồi, chỉ có thể giùng giằng, làm chođối phương buông nàngra, nhưngđầu lưỡi của ThạchTrung Ngọc một mựcở trong miệngnàng, căn bản nói không ralời.

Thiếu nữ nói,đầu lưỡi tựnhiên sẽdi chuyển, Thạch Trung Ngọc nghĩ lầm đâylà khiêu khích,cùng đầu lưỡi đối phương quấn quýt lấynhau, dần dầnthiếunữ dường như mê thấtở trong loại tưvị này, bắt đầu phối hợpThạch TrungNgọc, mộtnụ hônthật dài nồng nàn liền bắt đầu.

Chỉ là ThạchTrung Ngọccảm thấy có chútkỳ quái, độngtáccủađối phương dường như cực kỳ trúc trắc,tựa như lần đầu tiên, Thạch Trung Ngọc cùng TuyếtSương Yên phốihợp rất nhiềulần, đối phương khôngnên mớilạ nhưthế, lẽ nàomới vài ngày không hôn đã quên?

Đưa tay về phíabộngực củađối phương, Thạch Trung Ngọc tự tin, chỉ cần mòlấy bộ ngực liền có thể biết đối phương là người nào, duy nhất không thể xácđịnh chínhlà Hướng Lam vàHướng Lâm.

Xúc cảmkhôngsai biệt lắm, chỉ là dườngnhư lớn hơn TuyếtSương Yên một chút,lẽnào mới vài ngàyđã bắt đầu trưởng thành? Không có khả năng, lẽ nào đâylà Cơ Như Nguyệt? Con mẹ nó, cư nhiên hôn lầm người, trời ạ, hômnay vì saota không cómởđèn chứ?

Thạch TrungNgọcchỉ cóthể tương kếtựu kế, tiếp tục hôn nàng.

Hôn xong,ýthức của Cơ Như Nguyệt rốtcục thanh tỉnh, trời ạ, lần trước là ngoàiý muốn, hai người chỉ môi đụng phải mà thôi, hiện tạilànụ hôn đầu tiênthứ thiệt a, đang muốnmắng Thạch Trung Ngọcvài câu,đột nhiên ngheThạch TrungNgọc nói.

-Như Nguyệt, ngươi biếtkhông? Từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã thích ngươi,lúc đó mục tiêu chính là cướingươilàm lão bà,

cho nên khiđótài xế taxinói ngươi là lão bà ta, tavẫn không biết làm sao bày tỏ, lần trước ta ôm DươngTử, ngươi hiểulầm ta, lúc đóta cực kỳ đau lòng, thựcsự,ngươi tuyệt đối không tin tưởng ta, điều nàylàm cho ta rấtkhóchịu, dưới nản lòng thoái chí, lúc này mới dựđịnh rời khỏinơi này, sau đó ngươilại tìm đến ta, tathậtcao hứng, hiện tạingươi cóthể bằng lòng làm bạn gái của ta không?

Thạch Trung Ngọc cái khóló cái khôn bắtđầu “bày tỏ”.

Không cần nghi ngờ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thích làmột chuyện, nhưng Thạch Trung Ngọc xưanayđều không nghĩtớimuốn cưới Cơ Như Nguyệtlàm lãobà, không phảiCơ Như Nguyệt khôngthích hợp kết hôn, mà là Thạch Trung Ngọccăn bản khôngnghĩ tới muốnkết hôn.

CơNhư Nguyệtngheđược Thạch Trung Ngọc nói chuyện, lập tức mắccởđỏ bừng cảgương mặt, nữ nhân đềuthích nghe nam nhân bày tỏ,mặc kệ có đáp ứng hay không, chỉ cần là nữ nhân,trong lòngđều sẽ cóchút mừng rỡ.

Nghe Thạch Trung Ngọc nói ly khaiđịa phương này hoàn toàn là bởivì nàng hiểu lầm hắn,tronglòng càng cóchút hổ thẹn, hiện tại hắn bày tỏcó nên bằnglònghắn hay không? Nếu như cự tuyệt,sẽrất tổn thương tựái của hắn a? Hắn có thể lại muốn ly khai hay không?

Chẳnglẽ bằng lòng hắn? Trước khi bày tỏ, hắn liềntáymáy taychân với mình, ngắn ngủi một tuần,sờ soạngbộ ngực mình hai lần, đáp ứng hắnmà nói, đókhôngphải là dễ dãiư?Nếunhư muốncùng ta làm chuyện kia thì làm saobây giờ?

CơNhư Nguyệt lâm vào quấn quýt, ngay cả chính nàngcũng không có ýthức được, thời điểm mộtnam nhâncùngnữ hàibày tỏ, nếu như nữ hài do dự, vậy chứngminh, nam nhân ở trong lòngnàngvẫncó địa vịtương đốicao,Cơ Như Nguyệt trong lúc bấttri bất giác, tâmlý đãcóbóng hình của Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọccũng không biết trong lòng CơNhư Nguyệt quấn quýt,âm thầm lau mồ hôilạnh, may mắnlà trực tiếp dùng tài hùng biện, bằng khôngkêu lên Tiểu Tuyếtgì gì đó, chết như thếnào cũng không biết,ai!Ta làm sao lại thiêntài nhưvậy,ý tưởngxuất sắc như vậy cũng cóthể nghĩ ra được.

Nếu như trong lòng Cơ Như Nguyệt ghi hận, mắnglên,Thạch Trung Ngọchoàntoàn có thể nói thoái thác là mình kìm lòngkhông được,

yêunàng yêuquásâu.

Đáng thương Cơ Như Nguyệt, bị Thạch Trung Ngọc một câu khiến cho cực kỳ quấn quýt.

Thấy Cơ Như Nguyệt nửa ngày không nói lời nào, Thạch Trung Ngọc mỉmcười, còn tưởngCơ Như Nguyệt là đang suy nghĩlàm sao cự tuyệtmình, cũng khôngđể ý, hắn vốn không có trông cậy vào Cơ Như Nguyệt sẽở trong thời gian ngắn thích mình.

Mở đèn hỏi.

- Ngươi tìm đến ta cóchuyệngì?

Cơ Như Nguyệt sửngsốt một chút,trời ạ, tađang loạn tưởng cái gì, làm sao quênchínhsự? Hai người tiến vào phòng, ngồiở bên giường,CơNhư Nguyệt liền bắtđầu kể ra hômnay mình phiền não.

- Buổi chiều luyệncấp Bạo Quângọi điện thoại cho ta.

CơNhư Nguyệt nói.

-Ta biết, hắnhỏi ngươi muốn mua trang bị a, ngươiđã nói cho chúng ta biết, xảy ra vấn đề gìrồi sao?

ThạchTrung Ngọc nghi ngờ hỏi.

CơNhư Nguyệt cắn răng nói:

- Tên kia căn bản không phải tới tìm ta mua trangbị, mà làbức bách chúng ta gia nhậpvào công hội của hắn, hắn ra tiền lương, chúng ta mỗi người hàng nămmột triệu, giúphắnlàm công.

-Vậy ngươiđã đồng ý sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Không có,ta chỉnói cần suy tính một chút.

- Vì sao?

-Tên kia không phải người tốt, mặc dù BạoQuân cônghộiở trong giới du hí là số một số hai, nhưng chotớibây giờ chưatừng có danh

tiếng tốt,từ trước đến nay đều làđoạtquái,đoạt Boss,chiếm khu luyện level, làm công cho hắn, ta sợbị ngườimắng chết.

CơNhư Nguyệt bất mãnnói.

- Chuyệnnày ngươi quyết địnhlà được, vì sao lúc đó ngươikhông trực tiếpnóivới chúng ta?

Thạch Trung Ngọc không sao cả nói, lương một nămmột triệu,hắn thậtđúnglàchướng mắt.

Cơ Như Nguyệt khổ não nói:

- Bạo Quân côngnghội kiaở Thượng Hảirất có bối cảnh, Thượng Hải đệ nhấtcông ty, công ty khoahọc kỹthuật Trần thị dườngnhư chính là Bạo Quân mở, hơn nữa cấukết với xã hội đen, ta sợ bọn họ tìm người tớitrả thùchúng ta.

- Cả buổi chiều ta vẫn suy nghĩ chuyệnnày, Bạo Quân mịt mờ uy hiếp ta, ta không dám nóicho những người khác,sợ các nàng lo lắng, cho nênchỉ cóthể tới tìm ngươi thương lượng.

CơNhư Nguyệt tiếp tục nói.

Các nàngchẳng qua là một đám nữ hàimớivừa đi vào xã hội mà thôi, dù cho Cơ Như Nguyệt thoạt nhìn chững chạc nhất, gặpphải loại chuyệnnhư vậy cũng sẽcó chút sợ, cái thứ nhất muốn nóichính là nam nhân duy nhất trong biệt thự ThạchTrung Ngọc.

- Thời điểm các ngươi dự định mở phòng làm việc, nghĩ tới phòng làm việcHinhVũsẽ nổidanh như vậy không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Mặc dù không biết tại sao Thạch Trung Ngọc hỏi cái này,bấtquá Cơ NhưNguyệtvẫn thành thật trảlời:

- Không có,lúc đó chúng ta chỉ nghĩlăn lộn trên trung bìnhlà được, có thể duytrì sinhkế là tốtlắm rồi.

- Vậy tại sao các ngươi muốn tạo phòng làm việc? Nếu nhưchỉ duy trìsinh kế, ta nghĩ các ngươi đều không phải bình hoavô dụng gì,

tìm một công việc tiền lương 4000~5000vẫn không có vấn đềa?

Thạch Trung Ngọc tiếp tục hỏi.

Cơ Như Nguyệt lắc đầu nói:

- Sau khi mấy nữ hài chúng ta từ trong trường học tốt nghiệp, vẫn muốn tự mình dựng nghiệp, mà không phải đi làmcôngcho người khác, chúngta hyvọng có thể tự do một chút. Đây cũng là một trong những nguyên nhân ta không muốnđáp ứng Bạo Quân.

- Như Nguyệt, phònglàm việc Hinh Vũnày là của mọi người,nếu quyết địnhlàm gì, thì cứđi làm, không nênhốihận, khôngcần nghi ngờ.Ngươilàđạitỷcủacác nàng, nếu như ngươi cũng như vậy, các nànglại nêntin ai?

Thạch Trung Ngọc nghiêm túc nói.

- Nhưng...

Tuy Cơ Như Nguyệt bởivì ThạchTrung Ngọc nói có chút cảm động, nhưng vẫn lo lắng, vạn nhất BạoQuân kiathựctìm xã hội đen tới trả thù thì làmsao bây giờ? Trong khu biệtthự có bảo an, khôngcần lo lắng, nhưngcũng khôngthể cảđời không đira chứ?

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng ômCơ Như Nguyệt nói:

- Không cầnphải sợ, cóta ở đây, mặc kệgặp cái gì, tacũng sẽ bảo hộ các ngươi.

Cơ Như Nguyệt thuậntheonằm ở tronglòng Thạch Trung Ngọc, trong lòng lầnnữa cảm giác được:Có người che chở cảm giác thật tốt.

Tuy cùng Thạch Trung Ngọc nhận thức bất quá mới hơn một tuần lễ, nhưng Cơ Như Nguyệt có thểrõ ràngcảm giác được, trongnhà nguyên bản chỉcó vàinữ nhân buồn chán,từ saukhi Thạch Trung Ngọc đến, đãsinh động lên rất nhiều, hơn nữa khôngchỉ mình, ngaycả những ngườikhác đối với ThạchTrung Ngọccũngsinh ra một ít cảm giác ỷ lại.

ThạchTrung Ngọcở trong game cường hãn,dẫn các nàng luyện cấp,

những thứ nàycũng có thểlàm cho các nàng thu được địa vịưu việt hơn người bình thường, ở bên ngoài đối với cácnàngcũngtốt, ngẫu nhiên phát chút tính khí với hắn, hắn cũng sẽ không so đo cái gì.

Cơ Như Nguyệtkhôngtự chủ đầu rúc vào trong lòng Thạch Trung Ngọc, để cho mìnhthoải mái hơn một chút, nơiđây giống như một bến cảng không gió, cực kỳ an toàn, cực kỳ thư thái.

Nanđề quấy nhiễunàng mộtbuổichiều, ở dướiThạch Trung Ngọc khuyênbảo,hết thảy đều buông xuống. Đúng vậy, cógì phải sợ, Thạch Trung Ngọc sẽ bảohộ các nàng.

Đẩy hay không?

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc cũng cực kỳ hưởng thụ ấmápbây giờ, Cơ Như Nguyệt an ổnnằmtrong ngực của mình,nhắmmắt lại,giống như một con mèo nhỏ ôn thuận, thoạt nhìn vô cùng khả ái, không kiềm hãm được cúi đầu, hôn lên trán của nàngmột ngụm.

-Ghét ghê.

Cơ Như Nguyệt nói, ngay cả chính nàngcũng không biết vìsao mình một chútcũng không chán ghét bị hắn chiếm tiện nghi.

- Ngủđi, sáng sớm ngày mai cònphải dậy sớm, Bạo Quân kia dám uy hiếpngươi, vậy hắn tốtnhất cầu khẩn đừngđể chota gặp phải hắn,bằng không ta nhấtđịnh đánh hắn tàn phế.

ThạchTrung Ngọc lời thề son sắtnói.

- Cắt,ta mới không tin đâu.

Cơ Như Nguyệt lười biếngnằm tronglòng ThạchTrung Ngọc, ôm eo Thạch Trung Ngọc nói:

- Để cho ta nằmmột hồi nha.

- Tốt, ta để cho ngươi nằmđủ.

Thạch Trung Ngọc nói xong, liền ôm lấy Cơ Như Nguyệt, bỏrơi dép của nàng,đặt lên giường.

- A! Ngươi muốnlàm gì?

Cơ Như Nguyệt đột nhiênbị bếlên, thất thanhkêusợ hãi.

Thạch Trung Ngọc dâm tiếu cởi váy liềnáo trên người,tắt đènbòlên giường:

- Ngươikhông phải muốn nằm trong lòng ta sao? Ngày hôm nayở

nơi này ngủ đi.

-Mới không cần đâu.

CơNhư Nguyệt muốn đi.

Hanh, để cho ngươiđi ngươi khôngđi, bây giờcòn muốnchạy? Nằm mơ!

ThạchTrung Ngọcôm Cơ Như Nguyệtvào trong ngực,ở bên tai của nàng nói:

- Khôngmuốntừ chối, ngươi ngoan ngoãn đi theo ta đi.

Cơ Như Nguyệt từ chối vài cái cũng không thoát được, lạibi kịch phát hiện quần ngủ trên ngườinàng không biết lúc nào đã tiêuthất, sắc mặt trởnên đỏ bừng, thầmphun mộtngụm, Thạch TrungNgọc thật sự là quá lưu manh.

Lúc này, Cơ NhưNguyệt đột nhiên nghĩ tới, dưới váy ngủ của mình chỉ có một cáiquầnlót,không có nịt ngực, quả nhiên, địa phương nhỏ mềm mạinhạy cảm kia, bịmột bàntay bắt được, cảm giác kích thích để cho nàngphát sinhmột tiếng rên rỉ thẹnthùng,cảm giáccó mộtdòng nước từ trong cơ thểtràn ra.

-Không chophép sờ loạn.

Cơ Như Nguyệt đẩy tay Thạch Trung Ngọc ra.

- Tốt,ta không sờ soạng.

Thạch Trung Ngọc lật nàng lại, đối mặt cùng với mình, cho nàng mộtcái hôn ngọt ngào,ôm nàng nói:

-Cứ như vậy ngủ đi.

CơNhư Nguyệt chỉcóthể bất đắc dĩ thuận theo hắn, ai,vì không bị đám nha đầu kiaphát hiện, sáng sớm ngày mai chỉ có thể rời giường sớm.

Hơi chút giật mình,dự định đổi một tư thế ngủ thoải mái, nhưng bộ ngựccủa mình dán chặc lồng ngực Thạch Trung Ngọc, cái này

khẽ động, hai điểm đỏ lập tứccảm giác được một loại cảm giác khác thường,đầu nhũ hoa trở nêncứng rắn, lập tức khôngdámlộn xộn.

Mỹnhân trong ngực, ThạchTrung Ngọc làm sao có thể ngủ được? Nhưng hôm naytâmtìnhcủaCơNhưNguyệtcó chút trầmthấp, nếu quả thật làmcáigì, sợ là nàng sẽ không caohứng?

-Ngọc tỷ, ngươiđã ngủ chưa?

Cơ Như Nguyệt lầnđầutiêncùngnamnhânngủở trên mộtcái giường, hơn nữatư thế thân mật nhưthế, làmsao cóthểngủ được?

ThạchTrung Ngọc dùng hành động thực tế trả lời nàng, mộttaysờ lênmông nhỏ,kéo nàng tới gần mìnhmột ít, tiểu huynh đệ chỉa vào vườnhoathần bí củađối phương, cọcọmấy cái nói:

- Đừng tưởnggọi tỷ, lại buộc ta mặc váy liềnáo, tasẽkhông cólực sát thương.

Cơ Như Nguyệt vẫn không rõ nghiêm trọngcủasự tình,chẳng qualà cảm thấy phía dưới bịmột vật gìđó chỉavàocóchút khóchịu, muốn tựtayđilấy, nhưng vừamòlên,cảm giác nóng hổi, CơNhư Nguyệt đương nhiên biết đó là vật gì, lập tức buông tay ra,trờiạ, mới vừa rồikhôngphải hắn còănmặc quầnlótsao? Làm sao hiện tại ngay cả quần lótcũng bịmất?

Như Nguyệt vội vã sờ quần lót của mình,may mắnvẫn còn.

- Hanh, ta gọi ngươi Ngọc tỷ, ngươicó thể làm gì ta?

CơNhư Nguyệtthừ một tiếng, tỏ vẻ bất mãn.

Thạch Trung Ngọc tuyệt đối không nói nhảm,dùngtốc độánh sáng cởi quầnlót của Cơ Như Nguyệt, sau đó tiểu huynh đệđè ở lối vào vườn hoa thầnbí kia,lúc này nơi đó đã có chút ướt át rồi:

- Ngươithật coi ta khôngdám đâmvào sao?

CơNhư Nguyệt sợ đếnvội vã bắt được tiểu huynh đệ của Thạch Trung Ngọc:

-Thạch Trung Ngọc, ngươi không thể xằng bậy, ngươi đãnói chỉ ô m tangủ, chuyệngì cũng không làm.

- Tachỉ bằng lòng không sờloạn mà thôi, cũng không nói không đâm loạn a.

Thạch Trung Ngọc nói.

Thanh niênmới nếmthử tươvị, tổngsẽ rất muốn làm chuyện này, kể từ khi cùngDương Băng Dao làm xong,Thạch TrungNgọcvẫn muốn làm, nhưngkhôngđượccơ hội.

- Ngươidám xằng bậy, ta liền bóp hư nó.

Cơ Như Nguyệt nắmtiểu huynh đệ của ThạchTrungNgọc nói.

Tay Cơ Như Nguyệt hơi dùnglực, Thạch Trung Ngọc không dámlộn xộn:

-Đi ngủ sớmmột chút a.

Cơ Như Nguyệtcầm lấy mệnh môn của Thạch Trung Ngọc, thấy ThạchTrung Ngọc không dám lỗ mãng, ha ha cười một cái, ngươi cũng có thời điểm khôngdám làm loạn, Cơ Như Nguyệt phảngphất như tìmđược vui vẻ vìbáo được thù, dùngbộ ngực cà cà lồngngực Thạch TrungNgọc:

- Ngọc tỷ... thoải mái không?

Dựa vào, con mẹnó, bức lão tử bão nổi, thừa dịp Cơ Như Nguyệt không chú ý,lậptức đẩy ra taycủa nàng, sauđó xoayngười,đè nàng ở dướithân, tiểu huynh đệ lầnnữa đỉnh tới,phía dưới đã cóchút nướcbôitrơn, lần đẩy này lạilàm đầu khấtđi vào được một chút, bàn taysờ lên ngựcCơ Như Nguyệt:

-Ta rất thoải mái, tiếp tụcđi.

Bàntay củaThạch Trung Ngọc không ngừng chà xát bộ ngựcCơ Như Nguyệt làm nó biến hình, kích thích Cơ Như Nguyệt liên tục rên rỉ, hạ thânkhông ngừng vặn vẹo.

-Ngọc tỷ, ta sai rồi, đừng đùa.

Cơ Như Nguyệtcầu xin tha thứ nói.

- Dựa vào, ngươi đây là trắng trợnkhiêu khích ta, còn dámgọi Ngọc tỷ,không để cho ngươi chút nhan sắc nhìn, ngươi cũng không biết Mã Vương gia có bacon mắt.

Thạch Trung Ngọc hôn lênCơ Như Nguyệt.

Hai người lạikích hôn, Cơ Như Nguyệt đãcó thể rõ ràngcảmgiác được, phía dưới đã ướt một mảng lớn, không thể tiếp tục như vậy nữa,nếu nhưThạch Trung Ngọckhôngkhốngchế nổi làmsao bây giờ?

Cơ NhưNguyệt chợt nhớ tới trong nhà địnhhôn sự cho mình, chết tiệt, Cơ Như Nguyệtcăn bảnkhông thích nam kia, thậm chí còn rất ghét hắn, tronglòng âm thầm nghĩ: hôn sự kia khẳng định không cự tuyệt được, có nên giao lần đầutiên giao của mìnhcho Thạch Trung Ngọc hay không? Dù sao cũng hơn tiệnnghi tênkhốn kia?

Ai! Thuậntheo tự nhiên a! nNếu nhưThạch TrungNgọc thực sự muốn, vậy cho hắn đi, vì vậy liền cùng ThạchTrungNgọcưỡmờ thuậntheo, đột nhiên Cơ Như Nguyệtbiếnsắc.

-Đừng nhúc nhích,dừnga, dường như tiến vào một chút,đau!

CơNhư Nguyệtkêu đauđớnnói, đầu dương vật đã vào gầnhết, đụng đến tấmmàn kiacủanàng.

- Vậy ngươigọi tacái gì?

Thạch Trung Ngọc hỏi, CơNhư Nguyệt kêu đau, Thạch Trung Ngọc cũng không dámlỗ mãng,ai, Thạch Trung Ngọc chỉ trải qua mộtnữ nhânlà DươngBăng Dao,cũngkhông biếtlên xử nữlà một sự tình phiền toái như vậy.

- Hanh, ta gọi ngươi Ngọc tỷ... A!Thạchcaca, ngươinhanh xuống phía dưới.Đau chết mất, không muốn a.

Cơ Như Nguyệt thống khổ kêu, vật kialại vào thêmmột chút, nàng cảm giác chỉ chút xíunữa thôi,tấm màn kia của nàng sẽ rách, nàng thì vĩnh biệtkiếp xử nữ.

Còn như thế? ThạchTrung Ngọccóchút im lặng,lúcnày mớivào một chút liền kêu thànhnhư vậy, toànbộđivào, vậy còn không khóc chết?

ThạchTrung Ngọcdo dự một chút, đã như vậy, có nên mộttiếng trống làm tinh thần hănghái,đẩy ngã Cơ Như Nguyệthaykhông?

Có gian tình

DTV-EBOOK.COM.VN

Đẩy tới? Thạch TrungNgọc chứng kiến CơNhư Nguyệt thống khổ có chút không đành lòng, vẫn làthôi đi, ngủ!

ThạchTrung Ngọc chưa cùngxử nữ làm qua,nơinàosẽbiết hiện tại loại tình huống này, coi như đi vàoCơ Như Nguyệt cũng sẽ không có phản ứnggì quá khích.

Hiện tại Cơ Như Nguyệt cũngrất khó chịu, bị Thạch Trung Ngọc vuốt venửa ngày sớmđã có cảmgiác, phíadưới giốngnhư thủy triều lailáng. Thế nhưng cáikia của Thạch Trung Ngọcquá lớn, rất đau, bất quá có thể miễncưỡng chịuđược, nhưngThạch Trung Ngọc cư nhiên thực nghelời nhưthế dừng lại, Cơ Như Nguyệt thiếu chútnữa thì muốn cắn chếthắn,nànglànữsinh, cũng không thể nói:

-Đếnđây đi, ta không đau,vàođi.

Thạch Trung Ngọc ônnhuôm Cơ Như Nguyệt:

- Đượcrồi,tasẽ khônglàm loạnvới ngươi,ngủ đi.

CơNhư Nguyệtđưa lưngvềphía Thạch Trung Ngọc cắn răng, hanh, cho ngươi lên ngươi không lên,cóphảilà nam nhânhay không? Tuy tâmlý cực kỳ thất lạc, lại có chútít ngọtngào,ThạchTrungNgọclàbởi vìlo lắngcho mìnhcho nên mới không hềđộng nàng.

Cơ Như Nguyệt có thểcảm giác đượctrênmông nhỏ còn bị cái kia chỉa vào, xem ra hiện tạihắn rất khó chịu, mình sẽ không giúp hắn, mình ngủ,để cho ngườikhác thống khổđi thôi.

Hai người ôm nhau ngủ,sáng sớmhôm sau, tỷ muội sinh đôi vạn ác lại không biết cái nàotớigõcửa, Thạch Trung Ngọc miễn cưỡng mở hai mắtra,mơ mơ màng màngchạy đimở cửa, mới vừa xuống giường đã bị người kéolại.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt mộtchút, sau đó liền thấy được Cơ

Như Nguyệtnằmở trên giường không mảnhvải che thân, lúc này Thạch Trung Ngọc mới nhớ tới, đêm qua CơNhư Nguyệtlà ngủ ở nơi này.

Cơ Như Nguyệt sắp buồn muốn chết, tại saosẽ như vậy, lúcđầu muốn sớmmột chút rời giường,nhưng kết quả, mình cư nhiên ngủ nhưchết, bình thường quanniệm thời giancủamìnhrất tốt, sángsớm bảygiờ sẽdậy, ngày hôm nayđây là thếnào? Đều do Thạch Trung Ngọc,vì saoở trongngực của hắncó cảm giác an toàn như vậy?

Ba ba ba...

Ngoài cửa tiếng đậpcửacàng ngàycàng vang, rất rõ ràng nóicho hai người trong phòng, nàng rấtbất mãn.

-Ta giấutrước, ngươi đuổi đi người.

CơNhư Nguyệt nói, thế nhưng suy nghĩ mộtchút lại cóchút lo lắng nhân phẩm của Thạch Trung Ngọc:

- Nếunhư bị ngườipháthiện,về saungươi đừng nghĩ gặp mặt ta.

Đổi thành trước đây, Thạch Trung Ngọc căn bản không quantâm, ch ứngkiến liềnchứng kiến, nhưng bây giờ không giống, cùng Tuyết Sương Yên,Dương Tử xảyra quan hệ mập mờ, nếu nhưbị cácnàng biết đượccó thông đồng vớiCơNhư Nguyệt, vậyxong đời.

Cơ Như Nguyệt phối hợp như vậy muốngiấu đi, Thạch Trung Ngọc cũng cực kỳ vui mừng,đúng ý của hắn, CơNhư Nguyệtômquần áo và dép của nàng chuyểnvào địa phương cũ, dưới giường.

Thạch Trung Ngọc chứng kiến Cơ NhưNguyệtkhông mảnh vải che thân bò xuống dưới giường, cáitưthế này, vườn hoa thần bí hoàn toàn hiệnraở trướcmặt Thạch TrungNgọc, tiểuđệ còn chưa cóyên tĩnh, nhấtthờitrở nêncứngrắn như sắt,bất quá bây giờ không phải lúc thưởng thức, ThạchTrung Ngọc mặc quần áo vào thật nhanh, đitớimở cửa.

- ThạchTrung Ngọc, sao hiện tại ngươi mới mở cửa?

Hướng Lâmbất mãn nói.

-Đêm qua tinh lựcquá dư thừa,ngủkhôngđược, hơn ba giờ khuya mới ngủ, cho nên có chút buồnngủ.

Thạch TrungNgọc nói.

- Ồ.

Hướng Lâm cũng không để ý,đithẳng tới bên giường của Thạch Trung Ngọc ngồixuống.

- Đithôi,chúng ta cùng đi phòng khách.

Thạch TrungNgọc thấy Hướng Lâm không muốn đi, không thểlàm gì khác hơn là khuyên nàng nhanhly khai.

HướngLâmcó chútôn nhu nói:

- Thạch ca ca... trước kiata có tốtvới ngươikhông?

Thạch Trung Ngọcnào có tâmtư bồi Hướng Lâm trò chuyện, đến gọi mìnhrời giường, vậy khẳng định sẽđi gọi Cơ Như Nguyệt rời giường,phát hiệnCơ Như Nguyệt không ở trong phòng, vậyhỏng bét:

- Ngươi cựckỳ tốtvới ta.

- Thật vậy chăng?

- Thực sự.

- Vậy ngươi cho tachút trang bị tốt a! Toàn thânngươiđềulà trangbị Bạch Ngân, nhưng tachỉ có một cái pháp trượng là Bạch Ngân.

Hướng Lâmgiảohoạt vừa cườivừa nói.

Nguyênlai làchuyện hư hỏngnày, Thạch Trung Ngọc vội vàng nói:

- Có trangbị Bạch Ngân thích hợp ngươi, taliền chongươi, ta bây giờ khôngcóa, về saulấyđược, cái thứ nhất cho ngươi được chưa, chúng ta nhanh đi phòng khách.

- Kỳ quái, hôm nay sao ngươi đuổi ta đi gấp như vậy? Lẽ nàotrong phòng ngươiẩn dấubí mật gìkhôngthểcho người biết?

Hướng Lâm phát hiện ngày hômnayThạch Trung Ngọccó chút kỳ q uái.

- Nếu bị ngươi phát hiện, tasẽnói cho ngươibiết! thế nhưng ngươi phảibảo đảm khôngthể nói cho người khác biết.

Thạch Trung Ngọc làm bộ tiện nghi ngươi.

Nữ hài chú ý hoàn toàn bị ThạchTrung Ngọccâudẫn ra:

-Ta cam đoankhông nóicho người khác, nhanh lên, là vậtgì? Giấu ở địa phươngnào?

CơNhư Nguyệt nghe hai người nói chuyệnsợ hết hồnhết vía,ông trời ơi, tạisao ngươi muốndẫn vặtta nhưthế, Thạch TrungNgọc chết tiệt,cái miệng của Hướng Lâm có thểtin tưởng sao? Ngươi nh ấtđịnh phải chết, về sau mơtưởng đụng ta.

CơNhư Nguyệt đã làm xong chuẩn bị"tự thú", nhưng không nghĩ t ừ góc độ dưới giường, chứng kiến chân củahaingười đãly khai bên giường, đi vào trong phòng,từdưới giườngnhìn chân Hướng Lâm, hoàn toàn có thể suy đoánra, Hướng Lâmlà đưalưng về phíanàng, hiện tại hoàn toàncó thể rời đi.

Lén lén lút lút từ dưới giường đitới, thận trọng đi ra ngoài cửa.

Hướng Lâm cũng không biếtphía sau còn có một Cơ NhưNguyệt, đangnhìn Thạch TrungNgọc lấy ra đồ đây.

Thạch Trung Ngọc lấyra mộtquyểnsách có chútố vàng đưacho Hướng Lâm,HướngLâm nhận lấy nhìn một cái Dấm ChuaHồLô? Đây là sách gì? Mộtquyển sách có cái gì phải giấu? Đột nhiên nghĩ đến lần trước ởtrong phòngThạch TrungNgọc thấy đượcdâm thư, sẽ không phải cùngmột loạiđề tài chứ?

Hướng Lâm nghĩ tới đây,ngay lậptức muốnvứt bỏ, chợt nghe phía saucó thanh âm, nguyênlailà Cơ Như Nguyệt khôngcẩnthận đụng phải cửa, mắt thấy liền muốn đi ra, nhưngkhông nghĩ thấtbại trong gang tấc, đã làm xong chuẩn bị bị HướngLâm pháthiện,lại nghe tiếng hừ hừ nhỏ nhẹ củaHướng Lâm.

Quay đầu nhìn lại, hai tay Thạch TrungNgọcômđầu Hướng Lâm,

hôn lên, nhất thờicó chút chán nản, coi như yểmhộ cũng không thể đối xửvới Hướng Lâm nhưthếchứ? Bất quá sự tình đã như vậy, vẫn là đinhanh lên.

Cơ Như Nguyệt mới vừa đira cửaphòng,lại thấy Tuyết Sương Yên.

Tuyết Sương Yênvốn muốn tìmThạch Trung Ngọc len lén vui đùa mập mờmột chút, vừa mới lên lầuđi tìm Cơ Như Nguyệt, nhấn chuông nửa ngày cũng khôngthấy có người mởcửa,vốn chorằng gần đây CơNhư Nguyệt có chút mệt mỏi,dự định để cho nàng nghỉ ngơi nhiều một chút,nhưngbây giờ lại thấyCơ Như Nguyệt quần áo xốc xếch,mặcváy ngủtừ trong phòngThạch Trung Ngọcđi ra, sau đó lập tức liên tưởng đến khuya ngàyhôm trướctìm đến Thạch Trung Ngọc, hắn không mở cửa, lẽ nào hai người này cógian tình? Tốt ngươimột cái Thạch TrungNgọc, ta khôngphảilà không cóbằng lòng ngươicông khai quanhệ sao, ngươi cư nhiên giấu ta làmra loại chuyện như vậy.

Cơ Như Nguyệt oan uổng, đêm hôm đó làDương Tử ởtrong phòng Thạch TrungNgọc,cưnhiên bị Tuyết Sương Yênhiểu lầm.

Trên mặtTuyết Sương Yên nguyên bản mangtheonụ cười nhất thời lạibiến thành lạnh như băng.

Tiều phu

DTV-EBOOK.COM.VN

- Tiểu Tuyết, ngươi cũng tới?Mới vừarồi ta đi gọi Thạch Trung Ngọc rời giường.

CơNhưNguyệt giả vờ trấn tĩnh nói.

Tuyết Sương Yêngật đầu, sau đórời đi.

TuyếtSương Yên thầm nghĩ:coi talà ngườingu sao? Aitin chứ? Bất quá loại chuyện như vậy nàngkhôngtiệnnói, nàng và Thạch Trung Ngọc quanhệ còn không cóxác định,cũng khôngthểnói thẳng ngươi đoạtnam nhâncủata a? Thạch Trung Ngọc chết tiệt, ngươi sẽ biết tay bổn cô nương.

Cơ Như Nguyệt hơi nghi hoặcmột chút, Tuyết Sương Yên đây là thế nào,tuy luônlạnh như băngvới ngoại nhân, cùng người mộtnhà nói không nhiều lắm,nhưng khôngcó một câu cũng không nói chứ? Chẳnglẽ đoán ratavàThạch TrungNgọc có quan hệ gì rồi hả?

Cúi đầu nhìn váy ngủ trên ngườimình, nhấtthời mặt đỏtới mang tai,mới vừa rồi ở dưới giường không chú ý, trực tiếp mặc vào, hiệntại mới phát hiện, thìra mặcngược,váy ngủ tương đốigợi cảm, phíasau lưng hầunhư toànbộ lộ ra, nhưngbây giờ mặc ngược,biến t hành chính diệnlộ ra, may mắn mới vừarồi không có bởi vì không có thời gian màkhôngmặc đồ lót, bằng không chếtnhư thế nào cũng không biết...

Bất quá cho dù nhưvậy, cũng không có người tin tưởng nàng và Thạch Trung Ngọc không có chút quan hệ gì a!

Vộivã chỉnh váy ngủ,Cơ Như Nguyệtđi vềphía phòng khách, trong lòng cầunguyện Tuyết Sương Yên ngàn vạn lần không nênnóilung tung!

Trong phòng ngủ Thạch Trung Ngọc cùng Hướng Lâm cũngkhông biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, tiểu nhađầu Hướng Lâm đầu tiên

là vật lộn một phen, sau đó cư nhiênchủ động phối hợp, độngtác mới đầu cóchút mới lạ, nhưng rất nhanh thì được Thạch Trung Ngọc chỉ dẫn trởnên linh hoạt rồi.

Hôn xong, Hướng Lâm bưng gương mặtmắc cởđỏ bừng, tâmlý nói: HướngLâm a, ngươi đâylà làm cái gì? Bị hắn cường hôn lại còn đi phốihợp, mắc cỡ chếtngười.

- Hanh, ngươi... Hỗn đãn,cưnhiên làmra chuyện như vậy.

HướngLâm cảmthấy không thể tiện nghi Thạch Trung Ngọcnhư vậy.

- Lâm Lâm, ngươi biết không? Từ lầnđầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã thích ngươi...

Thạch Trung Ngọc lặp lại chiêucũ, nếu như Cơ Như Nguyệtnghe được nhất địnhsẽ chửi ầm lên,tán gái cũngkhông biết đổilời kịch sao.

Hướng Lâm cũng không biết Thạch Trung Ngọc lặp lạichiêu cũ,còn tưởng rằng ThạchTrung Ngọclà thật tâmthực lòngthích nàng, cái "bày tỏ"này đểcho nànghết hồn.

- Coinhư ngươi yêu thíchta, cũng không thể cường hôn ta, dù sao ngươi cũngphải trước hỏithăm ýkiến của ta một chút chứ?

HướngLâmcó chút xấu hổ nói.

HướngLâm cùng Thạch Trung Ngọc tiếp xúchơn một tuần lễ, chưa nói tớichán ghét, nhưng không thể nói thích, thậmchínếunhư Thạch Trung Ngọc không "bày tỏ", Hướng Lâm cũng sẽ không suy nghĩ mìnhvà Thạch Trung Ngọc quanhệnhư thế nào.

Bất quá trảiqua Thạch Trung Ngọc"bày tỏ" cùng cường hôn,Hướng Lâm không biếtvì saocư nhiên không có tứcgiận, còn giống như có chút mừngrỡ, đốivới Thạch Trung Ngọc thoángsinhramột chúthảo cảm.

- Lần này coi như thôi, lần sau ngươitrước phảitrưngcầuý kiến của tamột chút... Khôngđúng, không đúng, là... Ai nha, không có lần sau.

Hướng Lâm cảm giác mìnhbâygiờ nói chuyệncó chútkhônglanh lẹ, vội vàng chạyra khỏiphòng Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc sờ lỗmũi mộtcái,lẽnào tiểu nhađầu này cũng có chútý tứ với mình?

Đi tớiphòng khách, bầu không khí dường như có điểm quáidị, trên bàn cơm thườngmột mảnhoanh thanh yến ngữ, ngày hôm naylặng ngắt như tờ.

TuyếtSương Yên so vớibìnhthường càng lạnh, ánh mắt nhìnThạch Trung Ngọc giống như cònđạm mạc hơn lần đầu tiên gặp mặt, Cơ NhưNguyệt thì bởivì bị Tuyết Sương Yên phá vỡ sựtình giữa hai người, không biết phải nói gì, giữyênlặng, Hướng Lâm cho tới bây giờ vẫn còn đang xấuhổ,căn bản không biếtnói gì.

Dương Tử cùng Hướng Lammơ mơ hồhồ, khôngbiếtvì saongày hôm nay mọi người giống như đều không có hứng thú gì, không thể làm gì khác hơn làcúi đầuăn.

Đầu sỏ tạo thành hếtthảy chính là Thạch Trung Ngọc, nhưng Thạch Trung Ngọc còn không tự biết, tất cả mọi người trầm mặc, hắn cũng lười nói.

Saukhi cơm nướcxong, Tuyết SươngYên dẫn đầu lên lầu,sau đó là Cơ Như Nguyệt, Hướng Lâm cũng theolên rồi.

- Ngày hôm nay các nàng thế nàovậy? Dường nhưđều rất không vui? Ngàyhômnay làm sao khuôn mặtcủaTiểuLâm vẫn hồng hồng? Sẽ không phảibị bệnh chứ?

Hướng Lam cóchút bậntâm.

Yên lặng là vàng, Thạch Trung Ngọc đương nhiên không thể nói là mình cưỡng hôn Hướng Lâm chứ?

- Đúng vậy, thật tò mò, sắc lang đại thúc, ngươi biết không?

DươngTử hỏi.

- Nóinhảm, talàm sao biết?

Thạch TrungNgọcnói.

Không lấy ra được kết luận,Hướng Lam khôngthể làm gì khác hơn làthu thậpchén đũa, mọingười tiến vào du hí.

CơNhư Nguyệt kéo mọi người vào trong đội ngũ, lúc này Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên lạikhôiphục dáng dấpthườngngày, không biết có phải thời điểm hai ngườilên lầu trao đổicáigì hay không.

Hiện tại mọi ngườiđều là cấp 15, cho nên trực tiếpđi giết Goblin cấp 20.

Đi tớilãnhđịa Goblin,lại chứng kiến một lão tiềuphu mặt lộ vẻ lo lắng đứngở nơi đó, là người đều biếtnhiệm vụtới.

CơNhư Nguyệt vội vàng tiếnlên:

-Lão nhân gia, cócần trợgiúpgì không?

- Tiểu cô nương, ngươilàkhông biếta, lão hủ làmột tiềuphu, tới đây đốn củi, lạibịmột đám Goblin trộm mất búa,điều này làm cho ta làm sao sống đây.

Tiều phu nói.

- Chúng ta giúp ngươiđi tìm búa về.

Cơ Như Nguyệtnói.

-Cái này...Được rồi, bất quá cáibúa kiacủata làm bằng vàng, các ngươi cũng đừngtùy tiệncầm một đồng náttới hồlộng ta.

Tiều phunói.

Kim Phủ? Trời,đùasao? Có búa làm bằngvàng ròng, còn cần đi chặt củi? Thạch Trung Ngọc imlặng thầm nghĩ,đang muốn cự tuyệt, Dương Tử liền giành trướcđáp ứng.

- Yêntâmđi, chúng ta sẽ giúp ngươi.

Tiều phugật đầu,saođó đi tớidướitàn cây, đốt một tẩu thuốc láhút,

thần tình cựckỳtiêusái.

- Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì?

DươngTử mơ mơ hồ hồ, tất cả mọi người dùng một loạiánh mắt quái dịnhìn nàng.

- Ai,quên đi, hy vọngtiểuphu kiathật có một cáiKim Phủ.

CơNhư Nguyệt nói.

Chứng kiến DươngTửvẫnmột bộ không hiểu,Thạch Trung Ngọcgiải thích cho nàng một chút.

-Không thể nào? Nơi này chính là du hí, tiểuphu kiabất quá là một NPCmàthôi, làm sao lại là mộtlừagạtchứ?

DươngTử có chút không hiểu.

-Đầu năm nay người tốtđềukhông có hảo báo, có thể du hí muốn nói cho ngươi sự thật này a.

Thạch TrungNgọc thản nhiên nói.

Dương Tử vẫn chưa tin, Thạch TrungNgọc cũng lườicùng nàng nói nhảm, trực tiếp động thủ giết quái.

Trong taymỗi Goblinđều cầm búa, Thạch TrungNgọc thật muốn tùy tiện cho lão nhân kia một cái, nhưng những búa này toànbộ đều là sản phẩm thấp kém, đừng nói vàng, nói nósắt vụncũng có chút cất nhắc.

Diệt đàn quái cực kỳ điêncuồng, sau hai giờ, Thạch Trung Ngọcđã nhớ không rõ giết bao nhiêu Goblin,dù saocũng chưa thấyKimPhủ đâu, DươngTử có chútlo lắngLão Tiểu Phu kia có phải thật làmột tên lường gạt hay không, duhí vô sỉ, lại còncóthể xuất hiệnloại trình tự khốn nạn như vậy.

Goblin tham tiền

DTV-EBOOK.COM.VN

Mọi người ăncơmtrưa xong, lần nữa tiến vào du hí, lạigiết Goblin mộthồi, vẫnkhôngcó KimPhủ gì, ngượclại là lãonhân kia tìm tới.

- Các ngươigiúpta tìm được Kim Phủ chưa?

Tiều phu cười híp mắt hỏi, thế nhưnghết thảy nữ nhânđều cảm giác ánh mắt củalão hỗn đãn kiacựckỳtàác.

-Còn khôngcó, chờmộtlát nữa được không?

Cơ Như Nguyệt nói.

Tiềuphu nhấtthời giận dữ:

- Các ngươi đangnói đùa gìvậy? Nhiều người như vậy cũngkhông giúp ta tìm đượcKimPhủ? Phải biếtrằng,là các ngươi chủđộng tới giúp ta, không phải ta đi cầu các ngươi, thế nhưng đếnbây giờcác ngươi cũng không tìm được,trêu chọclão nhân gia ta chơi đúng không? Cácngươi thật vô dụng!

- Ngươi sao có thể nói như vậy? Chúng ta hảo tâmgiúp ngươi, ngươi khôngnói cảmơn còn chưa tính, còn dùngloại giọng điệunày nóivới chúngta, cóphải hơi quáđáng hay không?

Hướng Lâmbất mãnnói.

- Phải, tháiđộ kém như vậy, chúng ta bất kể, chính ngươi đitìm a.

Dương Tử phẫn nộ nói.

Tiều phu đột nhiên biến thànhmột bộ cao thâm nói:

- Các ngươimuốnbuôngtha nhiệm vụ này?

Dương Tử đang định nói,ThạchTrung Ngọclạingăn nàng:

- Yên tâm đi, chúng tasẽ hoàn thành nhiệm vụnày, ngươi kiên nhẫn chờ một lát.

- Vẫn là tiểu tử nàybiết nói chuyện,vậyđược, tasẽ chờmột lát.

Tiều phu nói xongthì đi.

Đám người CơNhư Nguyệt biết,ThạchTrung Ngọcnói như vậynhất địnhcó dụng ýgì, cho nên không cóngăn cản cũng khôngtiện hỏi, hiện tại rốt cục có thể hỏi:

-Vì sao ngươi cònmuốn giúp hắn?

- Tự xem hệ thống nhiệm vụ đi.

Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ nói.

Từ dáng dấp của tiều phu tớixem, Thạch Trung Ngọc đã cảm thấy sự tình có kỳ quặc,lập tức nhìn hệ thống nhiệm vụ.

Giúp tiều phutìm kiếm KimPhủ: Quest thưởng: Không biết. Nhiệm vụ trừng phạt: Đẳngcấpgiảm bớt 5 cấp, trangbị trên người ngẫu nhiên nghiềnnátmộtkiện. Nhiệmvụ còndư lại thời gian: 0.5 giờ.

Buổisáng, đám người Thạch TrungNgọc đối vớinhiệm vụ này cũng không lưu ý, coi như là một nhiệm vụ bìnhthường, làm đượcthì lấy ban thưởng, không làm được thìthôi, ai biếtsẽlànhiệm vụ như vậy.

- Dựa vào,một chút nhân tính cũng không có,cáiquỷ nhiệm vụ gì? T rừng phạt lợihại như vậy?

Dương Tửbất mãnnói.

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ lắcđầu nói:

- Quên đi, đừng tínhtoán nhiều như vậy, cái nhiệmvụ này có thời gian hạnchế, chỉ còn nửa giờ, nhanh một chút a.

- Chúngta giết Goblin lâu như vậy, cũngkhông có tuôn ra KimPhủ gì, có thểKim Phủcăn bản không ở trên người Goblin bình thường không?Màlà bị quáivậttinh anh, Boss Goblincầm đi, hoặc bị giấu ở

mộthuyệt động nàođó?

Cơ Như Nguyệt suy đoánnói.

- Có thể,mọi ngườitìm một chútđi.

ThạchTrung Ngọc nói.

Mọi người phân côngnhau bắt đầu tìm kiếm quáivật tinh anh, Boss...

Không bao lâu, Thạch Trung Ngọcliềnthấy được một quái vật tinh anh.

Goblin tham tiền, cấp 20, quái vật tinhanh.

- Tìmđược quáivật tinh anh, tốc độ qua đây.

Thạch Trung Ngọc hét lớn một tiếng, sợ đến những chimchóc trên ngọn cây sợbay.

Thạch Trung Ngọc nói quá lớn, khôngchỉ đám ngườiCơ Như Nguyệt nghe được, ngay cả những người chơi ởphụ cận giết Tiểu Goblincấp 19 đó cũngnghethấy, men theo thanh âmcủa Thạch Trung Ngọc tới.

Coi như bọnhọ biết trên cấp5không chiếm được bao nhiêu kinh nghiệm,nhưng vẫn tới,dù sao có thể tới xem náo nhiệt a, hoặc là đoạt trang bị gìgìđó.

Cáccônương rất nhanh tập trung đến.

-Ngươi làmcáigìa, lớn tiếng như vậy, không sợ đưa tới phần tửxấu à?

Hướng Lam bất mãn nói.

- Ta cũngkhôngcó biện pháp, gọi điệnthoại cho cácngươi, lãobản lại muốn mắng ta lãng phí tiền,chỉ có thể dựavào tiếngnóikêu người.

Thạch Trung Ngọcvô tội nói.

- Đừng nói nhiều, dành thờigian làm thịt nó.

Cơ Như Nguyệt ra lệnh.

Mọi người vừa độngthủ, còncó hơnmười ngườivây xem.

Có vài người ý đồ gâyrối, gặp tên trên đỉnh đầu cácnàng, đều sợ đến khôngdámđộng.

HinhVũ!Quá giasúc, ngưu nhân trên bảngxếp hạng, cư nhiên đều bị chúng ta thấy được, những người ôm tâm lý đoạt trang bị sang đây xem náo nhiệt, nơi nàocòn dámlỗmãng, HinhVũ Chi Thạch, Hinh Vũ ChiNguyệt, Hinh VũChi Tuyết,ba người nàyđềulà người trênbảngbài danh đẳng cấp,ai biết bọn họ có hậu trường hay không,đắc tội mà nói, khôngbiếtsẽchết nhưthế nào.

Hơnnữa hiện tại những người vây xem này,ở trên bảngxếp hạng g ame thủ Trung Quốc cũng có chút tên tuổi, lén lénlút lút cướp đồ còn tạm được,ở trướcmặtmọi người, bọn họ còn không muốn đập chén cơm củamình.

Goblin tham tiền,tên nhưkỳ danh, chứng kiến ThạchTrung Ngọc một thân trang bị Bạch Ngân, không biếttừ nơinào biếnra một cái búa kim sắc,quođánhvềphía Thạch Trung Ngọc.

Đám ngườiThạch TrungNgọchưngphấn,rốt cục nhìn thấy Kim Phủ, mặcdùkhông biết có phải búa củatiêu phuhay không, nhưng nhiệm vụcuối cùng cũng có hi vọng.

Goblin tham tiền xông lại, Thạch Trung Ngọc khônglùimà tiến tới.

Nhược hóa mãnh kích đánh vào trên người Goblin tham tiền, Goblin bị đánh lảo đảo, khôngcóđứng ổn,Thạch Trung Ngọc vội vàng dùng trọng kích,đangmuốn nhảy lênthậtcao, phóng ra kỹ năng đơnthể lợi hại nhất Lực Phách Hoa Sơn, Goblin lại độtnhiên phảnkích.

Một búa nệnở trước ngựcThạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc nhất thời biến thành không máu, Hướng Lâm vộivã thitriển Trị Liệu Thuật lên ngườiThạchTrung Ngọc, Thạch Trung Ngọclại uống hồng dược, bắt đầului lại.

Bây giờ lựcphòng ngự cùngHP của ThạchTrungNgọc đều xem như rất cao,cho dù là chức nghiệp máu trâu nhất, phòng ngựcũngrất khóvượt lêntrước ThạchTrung Ngọc, Goblinphổ thông côngkích đánh vào trên người, cũng không thể làm Thạch Trung Ngọc biến thành không máu, cóthểtưởng tượng được,quáivật tinh anh trước mắt lực công kích caođến trìnhđộ nào.

Cáccô nương trong khoảng thời gianngắn cũngkhông dám tuỳ tiện tiến công,các nàng biết, nếu như mình bị Goblin để mắt tới,sẽ bị trực tiếp miểu sát.

Đám người chơi vây xem kiacũng không biết những thứ này, nhất thời đối với Thạch Trung Ngọc có mộttia chắngđáng, không phải là một quái vậttinhanh sao,có gì phảisợ, hiện naynguờichơi có thể đến nơi này, hầu như đều trải qua quái vậttinhanh khảo nghiệm, cũng có thể tựxưng soloquáivật tinh anh.

Mặc dù quái vật tinh anh lực công kích cao hơn quái vậtthông thường một chút, nhưng vẫnkhông thể tạo thành phiền não gì cho bọn hắn.

Thạch Trung Ngọc cũngrất buồnbực,mìnhở trong hang chuột giết nhiều quáivật tinh anhnhư vậy, thậm chí ngay cả Bosscũng một mình đấu qua, cũng khôngthấy quái vật mạnh mẻnhư vậy, lẽ nào bởi vì người nàylà quái cấp 20?

HP trởvề đầy,Thạch Trung Ngọc lần nữa vọttới, bất quá trở nên có chút dè đặt, tậnlực không cho đốiphương công kích được mình.

Nhưng vẫnbi kịchbị Goblinmò tới,lạikhông máu,điềunàylàmcho ThạchTrungNgọcrấttức giận,làmsaosẽ biến thành như vậy?

Đoạn đao

DTV-EBOOK.COM.VN

Lựccông kích củaGoblintham tiền thậtquácao,hơn nữa xung quanh còncó nhiều người chơi nhìn chằm chằm nhưvậy, điềunàylàm cho Thạch TrungNgọccảm giácrất có áp lực, thật không biếtnên xử lý như thế nào mới tốt.

-Tavẫn cho là,phòng làmviệc HinhVũ kia sovới phòng làm việc Thần Tộccũngkhôngkém bao nhiêu,hiệntại xem ra, hoàn toàn là rác rưởi nha, sáungười đối phó một quái vậttinh anh cũngnhư vậy.

- Ta cũng cho là như vậy, bị gạt, đoán chừnglà phòng làmviệc bọn họ tìm đượcBug hoặc bảnđồ đặc thùgì, không ai đoạt quái, mới có thể thăng cấp nhanh nhưvậy,ngươi xem a! Hiệntại trên bảng bài danh đẳng cấpchỉ còn lại có ba cái, hai ngàynữa sẽ đixuống cho xem.

- Bug, khôngthể,không nên vũnhục Thần Lâm có được hay không, đạpphảivậncứtchó, tiến vào bản đồ đặc thù gì thìcó thể.

- Có đạolý, không phảita khoác lác,tamột người cũngcó thể một mìnhđấu Boss, thời điểm ởTân Thủ Thôn,ta chỉ cùng một người tổ đội, liền qua phó bản, thời điểm gặp phải hai tinh anh, chúng ta đều làmột người đấumột cái, lợi hại hơn phònglàm việc Hinh Vũ nhiều.

...

Các người chơi nghị luậnầm ĩ,cái này chođám người Thạch Trung Ngọcáp lực lớn hơn,nếu như thờigian dư thừa mà nói, ThạchTrung Ngọc không ngại trước tiên giếtmười mấy người này, nhưng bây giờthời giancănbảnkhông đủ,còndưlại khoảng hai mươi phút, thời gian của nhiệm vụnày khảnăng liềnđến rồi.

Liềumạng, ẩn núp như vậy cũng khôngphảibiện pháp, cùng lắm thì chết, dù sao nếu như không nhanh giết chết người này, nhiệmvụ liền không xong được, rơi5 cấp cùng rơi 6 cấpcũng không khác

nhau bao nhiêu.

Thấy Thạch Trung Ngọckhôngsợ chết xông tới, hai mắtGoblin tham tiềnlộ ra mừngrỡ, Kim Phủ trong tay trên dưới tungbay,tuy phối hợp với thân thể của nócó chútquái dị, nhưng nóvô cùng hưng phấn.

Một búa hạ xuống,Thạch Trung Ngọc thấyrõràng, vội vàng tránh ra, nhượchóamãnh kích.

Ngay sau đó chính là Lực Phách Hoa Sơn, Goblinthamtiền tránh cũng không thể tránh,ngạnh sanh trúnghai cái,tè ngãxuống đất, ThạchTrung Ngọc thừa thắng xông lên, trọngkíchbổvào trên người Goblincònkhôngcó đứng lên.

ĐámngườiCơ Như Nguyệt thấy Thạch Trung Ngọc phát độngcông kích, cũng biết ngày hôm nay phảiliều mạng, đều rối rítphát động kỹ năng, công kích Goblintham tiền, HướngLâm đã sớm chuẩnbị xong Trị Liệu Thuật,thờikhắcbảo vệ ThạchTrung Ngọc.

Goblin tham tiền liên tục chịunhiềulầncông kích, nhất thời nổi giận, từdưới đất bòdậy, thẳngtắpchạyvề phía ThạchTrung Ngọc, sau đóbổngang một búa, Thạch TrungNgọc giật mình, vội vàng tránh racông kích.

Sau khi né tránh, Thạch Trung Ngọc không do dự, lập tức tiến công, mộtcôngkích phổ thông hạxuống, không dám gần người, một kích thành công lập tức lui lại, đáng tiếcThạch Trung Ngọcvẫn đánhgiá saitốc độ phảnứngcủa Goblin tham tiền.

Còn khôngcó né tránh, bụng dưới liền bị công kích,Kim Phủ không biết lúc nào xuấthiện ởtrênbụngThạch Trung Ngọc, saumột khắc, Trị Liệu ThuậtcủaHướngLâmrơi vào trên người Thạch Trung Ngọc.

HP khôi phục hơn phân nửa, nhưng còn khôngcó đầy, tùy thời có nguy hiểm bị miểu sát, Thạch Trung Ngọc cùngGoblintham tiền kéo ra chút khoảng cách, sau đó dùngkỹ nănggâm thủng.

Nếu đánh cận chiếnquá mức nguy hiểm, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể tuyển chọn viễn trình công kích.

Goblin tham tiền đương nhiênsẽkhôngdùng khuyết điểm củamình

đi so vớiThạch Trung Ngọc, lần nữadánlên, khiến cho Thạch Trung Ngọc không thờigianthả kỹ năng,tuycáccô nương có thể công kích Goblin tham tiền, cũng không dám quá phận, nếu như kéo giá trị cừu hận qua,cũng khôngbiết chết như thế nào.

Tuyết Sương Yên còn tốt mộtchút, ở phía sau Goblin tham tiền đánh nhiều lần,sau khi cừu hận bị nàng đoạt, Goblin tham tiền đuổi theo nàng, lại bị Thạch Trung Ngọcởphía sau giáp công, khiến cho Goblin tham tiền cựckỳbuồnbực.

Rất nhanh,HPcủa Thạch Trung Ngọcbị Hướng Lâm kéo đầy.

Chỉ dựa vào Thạch Trung Ngọc cùng Tuyết SươngYên giết, Cơ Như Nguyệt phỏng chừngở trong vòng hai mươi phútlàcó thể giải quyết, thế nhưng tìmlại Lão Tiều Phu kia, phỏng chừng sẽ không còn thờigian, chonên chỉ có thể đi hỗtrợ.

Tử Viêm từtrên mặt đấtthẳngtắp xông vềphía Goblin tham tiền, Goblinbị Tử Viêm đốt,hành động dừng một chút, Thạch TrungNgọc đương nhiênsẽ không bỏ qua cơ hội này.

Nhượchóa mãnh kích, trọng kích, Lực Phách Hoa Sơn.

Ném xongba kỹ năng, ThạchTrungNgọc cực kỳ thức thời chạy trốn, thấy CơNhư Nguyệtcóthể giúpđược, mấy muộimuộicònlại cũng công kích theo.

Cái này làm Goblin tham tiền triệt để nổi giận.

Quả quyết bỏ qua Thạch TrungNgọc, đánh tới Hướng Lam.

CơNhư Nguyệt không muốn để cho Hướng Lambị nguy hiểm,lập tức thi triển kỹ năng đánhvàotrên ngườiGoblinthamtiền, Goblin hơi cải biến phương hướng,lao vềphía Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt chỉ có thểbắt đầuchạy trốn, Hướng Lam cùng DươngTử rất muốn cứuCơNhư Nguyệt,nhưng Goblin thamtiền dường như đã không muốn phiền toái nữa, nhận đúng Cơ Như Nguyệt, quyết đuổitheo nàng.

Cơ Như Nguyệt chẳng qua là một PhápSư,cóthêm mẫn tiệp cũng sẽ không tăng tốc độ, rất nhanh liền bị Goblin tham tiền đuổi kịp.

Trongquá trình Cơ Như Nguyệt chạy, quay đầunhìn phía sau, Goblin xấu xí lạiở phía sau mình không đến mộtmét, búatrongtay đã giơ lên, chỉ cần đi vào phạmvinó công kích, Cơ Như Nguyệt chắc chắn phải chết.

Các ngườichơi xem náonhiệt phảng phất như đã có thể chứngkiến ngưu nhânở trênbảng bài danh đẳng cấp vẫn lạc.

Các cô nương liềumạngkêu tênCơ Như Nguyệt, để cho nàngnhanh chạy đi.

Xong,bị đuổi kịp, CơNhư Nguyệt biếtmình có khả năng rờidu hí xem ti vi hai giờ, mặc dù khônghối hậnđi cứu HướngLam, nhưng tronglòng ítnhiềucó chút tiếc nuối,lúc này nàng đột nhiên nghĩ tới hôm qua Thạch Trung Ngọc nói:

- Khôngcầnphải sợ, cóta ở đây, mặckệ gặpcái gì,ta cũng sẽ bảo hộ các ngươi.

Tuylúc đónhững lời này của Thạch Trung Ngọc là chỉ nếucó xã hội đen đến tìmphiền toái, Thạch Trung Ngọc sẽđi giải quyết,nhưng nữ hài thường thường sẽ vô hạnmở rộng lời nói của namnhân, chắc hẳn cho rằng dưới tình huốnghiệntại, Thạch Trung Ngọc cũng sẽ bảo vệmình.

Bất quá Cơ Như Nguyệt biết đây là không thể,dùsaomới vừa rồi Thạch Trung Ngọc cùng mình cách xanhưvậy, không thể nàođúng lúc chạy đến, trong lòng đã làm xong chuẩn bị chờ chết.

Nghe được thanh âm tớigầnở phía sau, Cơ Như Nguyệt đã có ý định nhắm mắt đợi chết.

Nhưng qua mấy giây sau,Cơ Như Nguyệt cảm giáccó chút không đúng, tại sao mình còn chưa chết? Lẽ nào...

Nhìnlại, trênmặt đất cắm nửathanhđoạnđao, từngoại hình đến xem, đó chính làPhong NhuệChiếnĐaocủa Thạch Trung Ngọc...

Cơ Như Nguyệt cảm động

DTV-EBOOK.COM.VN

Đoạn đao cắm ở trên mặt đất không ngừng run động, hiệnlênsựtức giận cùng không cam lòng của nó.

Cơ Như Nguyệt chứng kiến bóng lưng cao lớn của Thạch Trung Ngọc cheở trước người mình, trong tay chỉ còn một chuôiđao, HP đã biến thànhkhôngmáu, chỉcần Goblin tham tiền nhẹ nhàng chạm mộtcái, liền có thể tiễn Thạch Trung Ngọc quy thiên.

Đổi thành lúc trước, ThạchTrung Ngọc biếnthành không máu, nhất định sẽ chạy, thế nhưng lần này Thạch TrungNgọc không có chạy, vẫn cùng Goblin tham tiền dây dưa, làm nam nhân, tuyệt đối không thểvào lúc nàychạy đi.

Phong Nhuệ Chiến Đao đứt, phạm vi công kích giảm mạnh, Thạch Trung Ngọc chỉ cóthểbất đắc dĩ kéo gần khoảng cách với Goblin tham tiền.

Cơ Như Nguyệt ngây dại, nàng cảm động,đểchotrong hốc mắtnàng chứa đầy nước mắt, ThạchTrung Ngọc thựcsự bảo hộ ta!Hắn là làm saolàmđược? Rõ ràngcách nhau xa nhưvậy.

- Dựa vào, ngươi cáingốc nữu, còn không chạy mau.

Thạch Trung Ngọcmắng.

Lúcnày Cơ Như Nguyệt mới thanh tỉnh, tuy giọng của Thạch Trung Ngọc bất thiện, nhưng CơNhư Nguyệt vẫnngoan ngoãn nghe theo, bởivì đâylà Thạch Trung Ngọc quantâmnàng.

Đi tập hợp với đám người Hướng Lam, nhất địnhphải trải qua bên ngườiGoblin tham tiền,Cơ NhưNguyệt thận trọng cách xa, không cho Goblin tham tiền côngkích nàng.

Được HướngLâm liêntục thi triển Trị Liệu Thuật, Thạch Trung Ngọc thật vấtvả trở về đầy máu, đang muốnmởrakế hoạch lớn, đột

nhiên Goblin tham tiền bỏqua Thạch Trung Ngọc, không cùng ThạchTrung Ngọc dâydưa, mục tiêulại là Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệtthực sự là khóc không ra nướcmắt, vì sao nhìnta chằm chằm như vậy!

Cơ Như Nguyệtvội vã némra Tử Viêm, trúngmục tiêu, Goblin tham tiền dừng một chút, Cơ Như Nguyệt vộivã chạy ra, nàng tin tưởng, Thạch Trung Ngọc nhất định có thể ngăn nó.

Thạch Trung Ngọc khôngcó làm cho Cơ NhưNguyệt thất vọng, thực sự ngăn được Goblintham tiền, lại trúngmột kích, biến trở về không máu, HướngLâm vội vàng némvài cáiTrịLiệu Thuật, kỹ năng của cáccô nương vẫn luôn không đứt đoạn, ý đồkéo Goblin qua, đáng tiếc Goblin không muốn động.

Bất quánhư vậy cũngtốt, các cônương có thểan tâm xuất thủ, HP của ThạchTrung Ngọccòn không cóđầy, thời điểm diđộng, dưới chân đột nhiên bị Goblintham tiềnđẩy một cái, té trênmặt đất, chỉ thấyKim Phủ trong tayGoblin tham tiền giơlên thậtcao,nặng nề rơi xuống, Thạch Trung Ngọcmới vừa xoayngười, liền chứng kiến cây búa,muốn tránh cũng đã không kịp.

Các cô nương trở nêncực kỳ lo lắng, Trị Liệu Thuật của HướngLâm vẫncònở trạng thái làm lạnh, căn bản không thể giúp được.

Bỗng nhiênmột đạo bạchquang cùng Kim Phủ cùng nhau rơivào trên người Thạch Trung Ngọc, mọi người đối vớiđạobạch quang kia khôngcó chút xa lạ nào, đó chính là TrịLiệu Thuật củaMục Sư, các cô nương bắt đầu tìm kiếm xung quanh,làai giúp Thạch Trung Ngọc.

Quả nhiênởtrong một độingũ nhỏnăm người,có một mỹ nữ mỹ lệ đ ộnglòng người, mặc Mục Sư bào,pháp trượng chỉ vào ThạchTrung Ngọc, xem ra chính là người này cứu Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọc pháthiện mìnhcònchưa chết, lập tức lăn hai vòng, chạy ra khỏiphạmvi công kích của Goblin, sauđóđứng lên, hắn cũng không biếtlà ngườinào cứu hắn, chỉcho làHướngLâm, nên khôngđể ý, lại công tới.

Trải q uathời gian dài như vậy pháooanh, Goblin tham tiềnđãsắp không được, không có kiêntrì mấy phútliền treo.

Thấy không có náo nhiệtđể nhìn,những người vây xem kia dồndập ly khai, chỉ có chi độingũ mới vừarồi cứuThạch Trung Ngọc đitới.

Cơ Như Nguyệt còn tưởngrằngbọn họ làmuốnthù lao, nhìn thoáng qua Goblin tham lam tuôn ra đồđạc, ngoại trừ Kim Phủ,cũng chỉcó hai kiện trang bị Thanh Đồngcùng 1 kim tệ,vìvậy trực tiếpnói:

- Cám ơn các ngươi xuất thủcứu giúp, ngoại trừ vật phẩm nhiệm vụ,còn lạitất cả thuộcvề các ngươi.

- Không cần khách khí.

Nam nhân dẫn đầu nói.

- Thương Nhai đạica, cácngươixuất thủ? Ta làmsao không thấy được?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Mấyngườinày chính là Thạch Trung Ngọc ởTânThủ Thôn quen biết, ThươngNhai, Milan, Nguyệt Nguyệt, còn có hainam PhápSư Thạch Trung Ngọc không quen, Thạch Trung Ngọc vẫn cho rằng hai nam nhân kiabất quá là cùngđám người Thương Nhaitổ đội nhận thức, không nghĩtới đến bâygiờ còn chung một chỗ.

- Tiểu huynh đệ,chúng ta lạigặp mặt.

Thương Nhai cười sang sảng.

-Các ngươi quen nhau?

Cơ N hư Nguyệt hỏi.

- Đúng vậy,ở Tân Thủ Thôn quenbiết.

Thạch TrungNgọcvừa nói, mộtbên nhặt lên vật trênđất.

Tiểu phu Kim Phủ: Item HoàngKim (lục sắc), lực công kích112-125, lực lượng tăng 20, lực công kích tăng 15%, tốc độ công kích

tăng 20%, đẳng cấp trang bị cấp 20, trangbị chức nghiệp: chức nghiệphệ Chiến Sĩ.

- Móa,ta nói làm sao mạnhnhư vậy, thì ra cháu trai nàydùng là trang bịHoàng Kim.

Thạch Trung Ngọc phẫn nộ mắng.

Chia sẽ thuộc tính, Thương Nhai sắp chảyra nước miếng,hắn dùng đúng là búa, muốn hỏi Thạch TrungNgọc mua, lạicó chút ngượng ngùng.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấuý nghĩ của hắn,vôtội nói:

- ThươngNhai đại ca, không phảita không muốn cho ngươi, màlà phía dưới dán bốnchữ 'vật phẩmnhiệmvụ'a,cho ngươi cũng không dùng được.

Thương Nhai cũng tiếc nuối cười một tiếng, loại chuyện nhưvậy ngẫm lạicũng biết, quáivật tinhanh làm saolại ra trangbị Hoàng Kim.

Từ chữtrên đầu hai namnhân Pháp Sưbiếtđược tên của bọnhọ,một người tênlàChâuChấuTrong Ruộng Lúa, một người khác tên là Châu Chấu Trong Ruộng Dưa, má, tênquá cựcphẩm, trải quanói chuyện với nhau biết được, bọnhọlà thân huynhđệ.

Tiểu nha đầu DươngTử thấy Thạch Trung Ngọc nhận thức bọn họ, hơn nữa quanhệ giống như cũng không tệ, lậptứcca ca tỷ tỷkêu, đám người Thương Nhai đối với tiểunhađầunày cũng cựckỳ yêu thích.

Thạch Trung Ngọc nhấtthời bấtmãn:

- Nhađầu, ngươi xem Thương Nhainày, thoạtnhìn chí ít cũng ba mươi tuổi, ngươigọi hắn ca ca không thích hợp, kêu thúc thúc.

- Huynh đệ, tiểu cô nươngthích gọithế nào thì gọi, ngươi quản nhiều như vậylàmgì!

Thương Nhai hiển nhiênđối với ca ca vẫn rất hàilòng.

Thạch TrungNgọc có chút buồn cười nói:

- Vậycũng đừng trách ta chiếm tiện nghicủangươi.

- Chiếm tiệnnghigì?

Thương Nhai khôngminh bạch.

Hướng Lam bật cười:

-MỗilầnATử đều gọi Hinh VũChi Thạch đại thúc, ngươi so với hắn thấp một lứa.

- Tiểucô nương, ngươi gọi ta thúcthúc đi.

Thương Nhai bất đắc dĩnói.

Chứng kiến ThươngNhai bất đắc dĩ, tất cả mọingười cười ha ha.

- Khôngtốt, bây giờ không phải lúc tán gẫu, nhiệmvụcóthời gian hạn chế.

Thạch Trung Ngọc đột nhiênnói.

-Vậy các ngươiđilàm việc trước đi.

Thương Nhainói.

Đám người Thạch Trung Ngọcgật đầu, vội vàng chạy đi.

Mọi người thở hổn hển đi tới trước mặt Lão Tiều Phu, tiều phu hút một điếu thuốc,nhàn nhạt nói:

- Nếu như các ngươi lạitrễ mườigiây không trở lại, ta liền giết chết cácngươi.

Móa, lãonhân này còn hăm dọa.

Thạch Trung NgọclấyKim Phủ ra.

Trong bóng tối tay

DTV-EBOOK.COM.VN

Tiềuphutiếp nhận Kim Phủ, trực tiếp vứt trên mặtđất, cũng không đi xemthật giả:

- Các ngươiđã giúp tatìmtrở về cáibúanày, tacũng không thể bạc đãi các ngươi, hôm nay thu hoạch toàn bộ tặng chocác ngươi a.

Tiềuphuđưa cho Thạch TrungNgọcmấybó củi ở phía sau hắn.

Mọi người không còngì để nói, nhiệm vụkhókhănnhư vậy,chỉban thưởng mấy khúcgỗ? Quá không nhânđạo đi?

Tiều phu nhặt lên Kim Phủ trực tiếprờiđi,lưu lạiđámngườiThạch Trung Ngọctrố mắt nhìn nhau.

- Xem trước một chút là thuộctính gìa! Hyvọng là bó củi cao cấpgì, còn có thể đổi ít tiền.

CamHoa Mộc cấp thấp,tàiliệu chế tác pháp trượngcực phẩm tốt nhất.

Đếm một cái,có năm khúc CamHoa Mộc.

- Cũng không biết giớithiệulàthật hay giả.

Hướng Lam bất mãn nói.

- Mangvề xemmột chútđi, nóikhông chừng có thể làm ra trangbị tốt.

ThạchTrung Ngọc nói.

Cơ Như Nguyệt nói:

- Dù sao cũng hơn khôngcó gì? Trước luyện cấp! Đợi látnữa trở về mua thuốc lại nói.

-Mới vừarồitathấymột cáisơn động nhỏ, chúng ta tới nhìn xem đi?

Hướng Lâmnói.

- Ừm,ngược lại cũng khôngsự tình gì làm,đixem mộtchút đi, nói khôngchừng cóthểcó phát hiện mới.

Cơ Như Nguyệt gật đầu nói.

Mấy người theo Hướng Lâm đi tới trước một vách đá, trên thạch bích mọc đầy rêu xanh cùng dây leo,khôngcó thấy được sơn động gì, mọingười nghi hoặc nhìn Hướng Lâm.

ChỉthấyHướng Lâmở trênvách lục lọi vài cái, một tay liềnbị hút vào,sau đó toàn bộthân thểchuivào bên trong.

đám người Thạch Trung Ngọc đều kinh ngạc, theo Hướng Lâm đi vào, bên trong đen kịt, cáigì cũng không nhìn thấy.

- Mới vừa rồi ta tìmđược địa phươngnày,tay mới vươn vào, lại ngheThạch Trung Ngọc hô ta,cho nên liền đi qua, cũng không biết bên trongtốinhư vậy, sớm biếtnênmang theocây đuốc.

Hướng Lâm nói.

- Quênđi, dù sao cũng đã vào,mọi ngườiđi về phía trước xem đi, nói không chừng phía trước sẽ hết tối.

Thạch Trung Ngọc nói.

-Chớđùa,nếu nhưnơi này có quái vật làm saobây giờ?Chúngta nhìn khôngthấy nó, nhưng nó lạicóthể thấy được chúng ta, chết như thế nào cũng không biết.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Vậymọi người đi về trướca.

Đưa tay rasau, lại chỉ mò tới mộtbức tường:

- Kỳquái,cửara đi đâu rồi?

- Khôngthể nào?

Hướng Lâm không tintà vuốt tới:

- Trời ạ,cửa ra thựcsự không có, vậy phảilàmsao bây giờ?

- Ở trên tường lụclọi một chút, khả năng cócơ quan.

Tuyết SươngYênnói.

Thạch TrungNgọc phục tòng mệnh lệnh sờlên tường, nhưngmò tới một vật thể mềm mại, hình cầu,chẳng lẽ làcơ quan? Nhẹ nhàng ngắt một cái, kỳ quái, cái xúccảmnày hình nhưlà bộ ngực của nữ nhân...

- Gợiý của hệ thống,Mạo Hiểm Giả Hinh Vũ Chi Thạch đang quấy rầy ngươi, cóhạ Thiên Lôi trừng phạt hay không?

Hướng Lamnghe đượcgợiý của hệ thống.

- A!

Hướng Lam kinhhô mộttiếng,sau đóý thức được không đúng,lập tức nói:

-ThạchTrung Ngọc, nếu không muốn chết thì lấy tay ra,để cho ngươitìmcơ quan,ngươi sờ tay talàm gì?

Hướng Lam biết làThạch Trung Ngọc, muốn mắng hắn vài câu, nhưngbởivìở nơi công cộng, cáccô nương đều ở đây, Thạch Trung Ngọc sờ ngực nàng khó mà nói ra miệng,chỉ có thểđổi thành Thạch Trung Ngọcmòtay của nàng.

Thạch Trung Ngọc đương nhiên biết mìnhsờ bộ vịlàđịa phương gì, bất quá Hướng Lam không có vạch trần, Thạch Trung Ngọc cũng sẽ không ngốc đến tựkhai ra:

- Không cóýtứ, không phải cố ý.

Lạiở trên ngực Hướng Lamhunghăng bóp mấy cái, lúc này mới buông ra, HướngLam cựckỳcăm tức,mộtcái Hỏa Cầu Thuật nện ở trên đầu Thạch Trung Ngọc, nhấtthời trong không gian hắc ám bị

chiếu sáng rõ ràng.

- Ngươi đánh ta làmcái gì, tuy dưới trạng thái tổ đội sẽ không rơi xuống HP, nhưng cảm giác đau vẫn cóa.

Thạch Trung Ngọc vôsỉnói, dường như hắn làm cáigì với người ta, đóhoàn toàn là đúng.

Hướng Lamtìm cho mình lýdo vôcùng tốt:

- Ta muốn dùng HỏaCầu Thuật chiếu sáng,nóikhông chừng có thể phát hiện cái gì,aibiếtngươiở ngayđó.

- Ý kiếnhay, ta và Hướng Lamcùng nhau thả Hỏa CầuThuật, mọi người tìm xemcócơ quan gìhaykhông.

Cơ Như Nguyệt nói.

Không biết là cố ýhayvô tình,Hỏa Cầu Thuật của Hướng Lam cùng Cơ Như Nguyệtcuối cùngsẽrơi vào trên ngườiThạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc đều là tiêuđiểm.

MấyvòngHỏaCầu Thuậtđi qua, Tuyết Sương Yên vộivãngăn cản:

-Dừng lại,ta cảm giác không khínơi này dường như mỏngmanh một ít.

- Dường như lànhư vậy.

Hướng Lâm nói.

-Lẽ nàokhông khí nơi này không lưu thông? Hỏa Cầu Thuật lại lãng phí không ít dưỡng khí?

Cơ NhưNguyệt thôi trắc nói.

Thạch Trung Ngọccó chút buồn bực:

-Không thể nào, nơiđâybất quá là một duhímà thôi, có cần phải thật như thếsao? Còn không cho dưỡng khí, quá vô sỉ?

- Bớt nói nhãm, nhanh tìm cơ quan,ởtrướckhidưỡng khí hết, phải tìm được cơ quan.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc vội vã câm miệng, bắtđầu tìm kiếmcơ quan,ở trong không gianđen nhánhlại chật chội,thân thể mọi người cuối cùngsẽkhôngthểtránh khỏitiếp xúc.

Thạch Trung Ngọc lại mò tớimộtvật thểhình cầu mềm mại, cóchút nhỏ, đây là Dương Tử,không cóý gì, biến thànhngười khác.

Cáinày giống như rất lớn, tuyệt đốilà Cơ Như Nguyệt, ta chà xát, tachà xát,taxoa xoa chà xát!

Một hai lần còn chưa tính, thấy ThạchTrung Ngọc còn không buông tay,Cơ NhưNguyệt vộivã đẩy ra, sờ nữa sợ rằng nàngsẽnhịn không được rên thành tiếng.

BịCơNhư Nguyệt đẩyra, ThạchTrung Ngọc tiếp tụcđục nướcbéo cò, biến thành người khác, cái nàygiốngnhư lớn bằng Hướng Lam, nếu như không phải HướngLam, đó chính là HướngLâm, Thạch Trung Ngọc không dám lỗ mãng, Hướng Lâm còn dễ nói, nếu như là HướngLam, sợ rằng lại gặp phải ương.

Đổi, ân, phần xúc cảm này, không cần nghi vấn, tuyệtđối làTuyết Sương Yên,tabóp, ta bóp, tabóp bópbóp!

Tuyết Sương Yênso với Cơ NhưNguyệt kiên trì nhiều hơn mấy giây, cũngkhôngnhịn đượcđẩytay ThạchTrung Ngọcra.

Tiếptục, giống như là Cơ Như Nguyệt, ai, cũng phải,nơi đây tổng cộngchỉ có nămnữ hài, tỷ lệlặp lại q uá lớn, lại một hồichà đạp,Cơ NhưNguyệtlần nữa khôngnhịn được đẩy tay Thạch Trung Ngọcra.

Bất quá lần này Thạch TrungNgọc không muốn bỏ qua,đổi đổi quá phiền toái, lại dùng tayéptới, Cơ Như Nguyệt thậthận không thể c ắn hắn, hiện tại làlúc nào? Còn chơi? Mọi người chếtở chỗ nàylàm sao bây giờ?

Còn nóicái gì,mặc kệ lúc nào,ta cũngsẽ bảo hộ các ngươi, hiệntại cáinày gọi làbảohộ? Cái nàygọi là khi dễ.

Trong bóngtối,Cơ NhưNguyệtởdưới Pháp Sư bào đơn bạccảm thấy mông nhỏ mình bịvật gìchĩa vào.

Gián tiếp hôn môi

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Mông nhỏcủa CơNhư Nguyệtbị vật gì đâmvào,có chút kỳ quái, là vật gì, nàng đương nhiên cũng nghĩtới cóthể làvậtkiacủanam nhân, nhưng trên người ThạchTrungNgọc mặc trọng giáp, vật kia khôngó khả năngxuyênquatrọnggiápchạyđến chứ?

Duỗitay lần mò, CơNhư Nguyệtnhấtthời im lặng, thật đúng là cái kia,sờ sờtrên người Thạch Trung Ngọc,Cơ Như Nguyệt kém chút ngốc mất, Thạch Trung Ngọc dĩ nhiên ở trong trường hợp công cộng cởi mình trần như nhộng.

Nơi đây cũng không chỉ hai người bọn hắna, đám người Tuyết Sương Yên đều ởđây,hắn cởi mình thành nhưvậy, nếu như Hướng Lam nghĩ quẩn, thả cái Hỏa Cầu Thuật, không phải toàn bộ xong sao!

Không tốt, Cơ Như Nguyệtcóthểcảm giác được Thạch TrungNgọc đang cởiyphục của nàng, vộivã ngăn cản, tuy nói nơi đâychỉ có Thạch TrungNgọc là namnhân, còn lại đều lànữ nhân,bị thấy hết cũngkhông có gì, nhưng nàng cũngkhôngmuốn xuất hiện loại tình huống đó a, quá mất mặt?

Thạch Trung Ngọc đương nhiênsẽ không bởi vìCơ Như Nguyệt ngăncản liền buông tha, đưa đầu tới, hôn lên Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Nguyệtgiãy dụa nhỏ nhẹ, không dám phát rathanh âm lớn,sợ bị những người khác phát hiện, giãydụa không ra, chỉ có thể phối hợp ThạchTrung Ngọc mộtchút, hy vọng ThạchTrungNgọc không nênquá phận.

Cáccô nương đang cốgắng tìm kiếm cơ quan đi rangoài,mà Thạch

Trung Ngọcdĩ nhiên cùngCơNhư Nguyệtkíchhôn, tâm lý hai người không khỏisinhra mộtloạicảmgiác kích thích, mớiđầu Cơ Như Nguyệt vô cùngkhẩn trương, thậntrọng, sau đó từtừ bị Thạch TrungNgọc dẫn dắt, toànthân toàný đầu nhập trongđó, hô hấp của hai ngườidần dần nặng nề, thậmchí còn phát ra thanh âm "bẹp bẹp".

- Thanh âmgì?

HướngLam hoàntoànkhông biết loại thanh âm này,ngược lạilà Tuyết Sương Yên cùng Dương Tửđoánđược vài phần, ngaycả Hướng Lâmcũngmơ hồ biết rõ một chút.

CơNhư Nguyệt bịthanh âm của Hướng Lam dọa hoảng sợ, lúcnày mới nhớtới, nơi đây còn có thật nhiều người,vội vã đẩy Thạch Trung Ngọcra, ThạchTrung Ngọc không kịp đề phòng, bị đẩy ra một chút khoảng cách, đụng vào trên người Tuyết Sương Yên.

Thiết côn cứng rắn khôngtìm đường chết thì không phải chết đụng vàotrên tayTuyếtSương Yên, Tuyết SươngYên theobản năngđisờ soạng một cái, làvậtgì, thờiđiểm mòtrúng vật kia, Tuyết Sương Yên đương nhiênbiết xảyra chuyệngì.

Nặng nề ngắtmột cái,Thạch Trung Ngọc đau điếng người,mặc dù không rơiHP nhưng cảm giác đau đớnvẫn còn , may mắn, mũtrò chơi cảm nhận chỉ có năm phầntrăm trong thực tế, bằngkhôngcòn không đau chết?

Buổi sáng, CơNhư Nguyệt cùngmìnhnói một vài sự tình,lúc này Tuyết Sương Yên mới quyết định khôngđi truycứusự tình giữahai người bọnhọ, nhưngbây giờThạch Trung Ngọccũng dámở trước mặt nàng, cởi mình sạchsẽ,cùngCơ NhưNguyệt hôn môi,không biết Cơ Như Nguyệt có phảicũng bị cỡi hết hay không.

-Kỳ quái,tại sao thanh âm kia khôngcòn?

Hướng Lamcó chút mê hoặc nói.

- Nhanh tìm cơ quan! Đừng nóinhảm.

Cơ Như Nguyệt ho khan một tiếng, giả vờtrấn định nói.

Hiện tại Thạch Trung Ngọcthống khổ a, tiểu huynh đệ bị người cầm,đây cũng không phải đùa giỡn, mặcdù biết ở tronggame bị lộng hủy, trong thực tếcóncó thể dùng, nhưng người nào biết có thể lưulạibóngmatrong lòng hay không.

Thạch Trung Ngọc cũng khôngbiết, TuyếtSương Yên đã biết quan hệ của hắn và Cơ Như Nguyệt,chỉ chorằng Tuyết SươngYênbiết mình muốn sàm sở nàng, lúc này mớitrả thù, không cónắm giữ tốt độ mạnhyếu mà thôi.

Đồng dạng, tuysự tìnhCơ Như Nguyệt cùng Thạch Trung Ngọc bị Tuyết Sương Yên biết, nhưng Cơ Như Nguyệtlại không nghĩtới Thạch Trung Ngọc cùng TuyếtSương Yên cũng thông đồngở chung một chỗ,saukhi đẩyThạchTrung Ngọc ra, trong lònglo lắng, có thể đụng vàonhững người kháchay không, sau đó ThạchTrung Ngọc bị phát hiện?

ThạchTrung Ngọcdướitình huống như vậy cũng không tiện bảo Tuyết Sương Yên buông hắn ra,bị những người khác biết quámất mặt?

Nếu TuyếtSương Yên không buông ra, như vậy Thạch Trung Ngọc cũng sẽ không kháchkhí, bàn tay sờvềphíabộ ngựcnàng, nếu như TuyếtSương Yên không cóphát hiện hắn mới vừa rồi cùngCơ Như Nguyệt hôn, còn có thể cho hắn chiếm chút tiện nghi,nhưng bây giờ, mơ tưởng.

Không chút khách khíhất tay ra, đồng thời tay cầmlấy tiểu huynh đệ của Thạch Trung Ngọc lại hạ vài phần khí lực, Thạch Trung Ngọc khôngdám lộn xộn,cầmlấytay Tuyết Sương Yên, hy vọngnàng có thể buông ra.

Tuyết SươngYên cảm giác Thạch TrungNgọc dường nhưthật thống khổ,có chút khôngđành lòng, hơichút buông lỏngra một ít.

ThạchTrung Ngọcnhân cơ hội dùng sức tránhthoát tayTuyết Sương Yên, sau đóôm lấy nàng, thiết cônđè ở hạthân của Tuyết Sương Yên, không đểcho nàngcơ hộihạ thủ, vội vànghôn lên, TuyếtSương Yên còn chưa kịpphản ứng, liền bị Thạch Trung Ngọc hôn.

Trời ạ, hắn vừa mớicùng Cơ Như Nguyệt hôn, hiện tại liền tới hôn

mình, vậy chẳng khác nào mìnhvà Cơ Như Nguyệt gián tiếphôn nhau sao?

Có chút chán ghét muốnđẩy Thạch Trung Ngọc ra, nàngcũng không phải đồng tính luyến ái, nhưngbấtkểđẩy thế nào, cũng đẩy không ra Thạch Trung Ngọc, thật muốncho hệthốngđánhchết hắn, nhưng lạikhông đành lòng làmnhưvậy,chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận.

Lần này,Thạch Trung Ngọc cũng không dám hơi quá đáng, lại phát ra thanh âm lớnnhưvậy liền xong đời, lướt qualiền ngừng lại,thả TuyếtSương Yên,lấy tốcđộ nhanhnhư ánh sángmặc vào trọng giáp, quả nhiên Tuyết Sương Yênlại muốn đến bắt tiểu huynhđệcủa hắn, tuy nhiên lại ôm đồmởtrên khôigiáp.

ThạchTrungNgọckhông thể nín được cười ra, HướngLam mơ mơ hồ hồ hỏi:

-Ngươi cườicáigì?

- Mặc kệ Cchúng ta gặp phải bấtkỳ tình huống gì cũngphải lạc quan đối đãi, mỉm cười đối mặt với tất cả, nhưvậy mới cóthể đột phá khốn cảnh, cho nên mọingười cùng nhau cười a.

Thạch Trung Ngọc nói bậy.

Các cô nương đềucho rằng Thạch Trung Ngọc điên rồi, chỉ có Tuyết Sương Yên biết nguyên nhân Thạch Trung Ngọc cười, không khỏitứcgiậnđá hắn một cước.

Lại tìm một hồi, các cô nương đềudự định bỏ qua, thựcsự không tìm được cơquangì.

- Dưỡngkhísắp không đủdùng,hô hấp cũng cảm giác cực kỳ khó khăn, mọingười rờiduhí trước a.

Cơ Như Nguyệtđề nghị.

Các cônươnggậtđầu, chuẩn bị lykhai duhí.

-Gợi ýcủahệ thống, vịtrínày khôngcách nào lykhaidu hí,mời trước rờiđi địa phương này.

- Xong,cư nhiên không thể ly khai du hí, lẽ nào chúng taphải chếtở nơiđây sao?

HướngLâm đau khổnói.

-Mọi người đi về phía trước một chút xem,cóthểcơquan ở phía trước cũng khó nói, chúng ta vẫn đứngởnơi đâytìmlối ra, cóphải quá khókhăn hay không?

Thạch Trung Ngọc nói.

Hướng Lam nói:

- Ngươi đã nghĩđến cửaraở đâu,vì sao không sớm nóimộtchút?

Thạch TrungNgọcnhất thờiiết chỗ nói rồi:

-Mới vừa rồi ta bảocác ngươiđi về phía trước, các ngươi không nghe...

-Vào bên trongđi,tìm lối ra, tiếp tục như vậynữaliền chết ngộp.

Cơ NhưNguyệt chỉ huy nói.

Tiểu Bồng Lai

DTV-EBOOK.COM.VN

Mọingười theo tườnglục lọi điveề phía trước, khôngbaolâu liền chấm dứt, Thạch TrungNgọcvỗvỗ vách tường cứng rắn nói:

- Phía trước khôngcó đường.

- Vậy mọi người ở phụcậntìm một chút,xem cócơ quangìkhông, Hướng Lam,ngươithả Hỏa Cầu Thuật,mọingười chúý một chút, chúng ta khôngthể thả quá nhiềuHỏa Cầu Thuật,bằng không sinh mệnh liền khôngthể bảo đảm.

CơNhư Nguyệt nói.

Hướng Lam cực kỳ nghe lời thả Hỏa CầuThuật, ThạchTrungNgọc cùng cáccô nương đềumởto haimắt nhìn, đáng tiếc, ánh sáng của Hỏa Cầu Thuật chỉ giănggco ngắn ngủi một giây đồng hồ, căn bản khôngcó phát hiện bấtcứ cái gì, Hướng Lam lầnnữathảhaiHỏa Cầu Thuật, tất cả mọi người bắtđầu cảm thấyhô hấp đã cựckỳ không dễ dàng, thậm chí cảm thấycó chút thiếu dưỡng khí.

Cơ Như Nguyệt nói:

- Dừng, đừng thảkỹnăng,mọi ngườidùngtay sờ đi.

- Ai, kỳ thực Mục Sưlà có Quang Minh Thuật, chỉdùng chiếu sáng, ta ở trong thành thịthấy có người bán, thế nhưng ta cảm thấy không có tác dụng gì, cho nên khôngmua,sớm biết nênhọc một chút.

Hướng Lâmcó chútáo nãonói.

-Quên đi, sau khi trở về lại học.

CơNhư Nguyệt nói.

- Tiểu Lam, ta dườngnhư đã sờ được cáigì,thảHỏa Cầu Thuật xem,

TiểuTuyết, Dương Tử,hai người các ngươi đốivới cơ quan thuật hiểu hơntanhiều lắm, tới xemmột chút.

ThạchTrung Ngọc đột nhiênnói.

Mấy ngườiđều vây quanh bên người Thạch Trung Ngọc, Hướng L amlầnnữa đánh raHỏa Cầu Thuật.

-Rốt cuộc tìm đượccơ quan. Tiểu Lam tỷ, Như Nguyệt tỷ, các ngươi thay phiên thả kỹnăng, cho chút ánh sáng, ta khởi động cơ quan.

Dương Tử nói.

Tử Viêm của Cơ Như Nguyệtcựckỳ lợi hại, nhiệtđộ củangọnlửa rất cao, tiêu haodưỡng khí cũngtươngđối nhiều, lại không bằng ngọn lửa màu đỏcủa Hướng Lam, nhưngbây giờ đã tìm đượccơ quan, cũng không sợ lãng phídưỡng khígì, rất nhanh liền có thể hô hấp đến không khí mới mẻ, Cơ Như Nguyệt cùng HướngLam thay phiênthả HỏaCầu Thuật.

DươngTử mở racơ quan vẫn rấtcó một bộ, chỉ chốclát liền mởra cơ quan.

Đại địa hơi cóchút run rẩy, thạch bíchtrước mắt từ từ nânglên, từ dưới thạch bíchthoáng nhìn, cótiasáng, tiểu nha đầu Dương Tử không kịp đợi, trực tiếp từ phía dưới bò đira ngoài, từ trong bóng tối lập tức gặp được hào quang sángtỏ, làm mắt Dương Tử không mởrađược.

Rất nhanh thạch bíchmở ra, mọi người liềumạnghô hấp không khí mới mẻ, thời điểm ánh mắt thích ứng ánh sáng,từ từ mở hai mắt ra.

Trước mắt là một giòng suối nhỏ, suối nước róc rách lưu động, xuyênquadòng suốinhỏ chínhlà bụihoa, chuồn chuồn,hồ điệpở phía trên bay múa, một bộ thế ngoại đào nguyên.

- Gợiý của hệ thống,ngài phát hiện địa đồẩn tàngTiểu BồngLai, ban thưởng 30000 điểm kinh nghiệm, ban thưởng Tiên Duyên 200.

Tiên Duyênlàvậtgì? Tấtcả mọi người toát ra nghingờ.

DươngTử từ nhỏ đã sinh trưởngở trong đại thành, chotới bây giờ chưa từngthấy dòng suối, thậm chí ngay cả hồ điệp cùng chuồn chuồn cũng rất ít nhìn thấy, lập tức đi nhìndòngsuối nhỏ,động thủ bắt cá trongnước,sauđó lại tung nhảy đi bắt hồđiệp, cựckỳvui vẻ.

Thạch TrungNgọcnhìn Dương Tử,bỗng nhiên cảm giác Dương Tử cực kỳ khả ái, đang muốn cùngcác cô nương bên người tâmsự,lại pháthiện những cô nương này giống như DươngTửchạy đi, cùng Dương Tửchơi đùa ầm ĩ.

- Như Nguyệt tỷ,ngươi mau nhìn, cá chép này thật đáng yêu.

- Tuyết Nhi tỷ tỷ, ngươitheo ta bắt hồ điệp được không? Tabắt không được.

- A Tử,qua bên này, nằm trongbụi hoa thật thoải mái, cảm giác mình giốngnhư một Tiểu công chúa!

-A! Cứu mạng a, cóong mật!!!

...

ThạchTrung Ngọcngồiở bên giòng suối, mỉm cười nhìn các cô nương vui vẻ,trong thành thị tràndầy không khí thối rữa, khắp nơi lục đục với nhau, thiên hạ rộn ràngđều vì danhlợi,khôngkhí trong Tiểu Bồng Laitươi mát nhưvậy,để các nữ hài buông lỏng mộtchút đi.

Cơ Như Nguyệt trầm ổnhào phóng,Tuyết Sương Yênlạnh nhưbăng, HướngLamônnhu, Hướng Lâm nghịch ngợm, Dương Tử đơn thuần, mỗi một người đều tựanhư tiểu hài tử,trên mặt lộra nụ cười sáng lạn.

Hiện tại cực kỳấmáp, Thạch TrungNgọc bỗng nhiên cảm giác,nếu như về sau cùng mấy cô nương tìmmột địa phương không người, qua sinh hoạt tiêu diêu tự tại thìtốt biết bao nhiêu, cái ýnghĩ này rất nhanh bịThạch Trung Ngọc không đồng ý, bây giờ đã là năm 20xx,nơinào còncó thể tìm được địa phương không người, ngay cả mặt trăng cũng đã bắt đầu côngcuộc đổ bộ rồi?

Địa phương không người đều là địa phươngkhông thích hợp nhân loại sinh tồn,dù tìm được một hoang đảo cũng phảilo lắng, phụ

cận có hảitặc hay không, quốc gia ở gần phát hiện, sẽ tớichiếm lĩnh haykhông,ai! Dù sao muốn tìm một địa phương ẩn cư là rất khó.

Coi nhưtìm được rồithì tính sao?Mười ngàytám tháng cóthể, một hai nămcũng được, nhưng bọn họ sinh hoạt ở thờiđại khoahọc kỹ thuật,có thểthíchứng loại sinh hoạt không có điện này sao?

Lắc đầu, bỏqua nhữngý tưởng không thiếtthực kia, muốn gọi nhữ ngnữ hàinày tìmxemcónhiệm vụ hay không, nhưngthấy các nàng hiện tại vui vẻnhư vậy, đượcrồi, những nữ hàinày đều quá mức đè nén.

Thânthếcủa Cơ Như Nguyệt,Thạch TrungNgọc không rõràng, nhưng từ lời nói cử chỉ củanàng xem ra,chắclà sinh rađ trong đại gia đình, nhưngloạihàitử nhà giàu này luôncó chút bấtđắcdĩ, không phải học cái này, chính là học cái kia, còn có thểbởivì quyền lợi thônggia.

Tuyết Sương Yên giống như Thạch Trung Ngọc,phụmẫu đều mất, bất quá vận mệnh của Tuyết Sương Yên tốt hơn ThạchTrung Ngọc rất nhiều, chí ít phụ thân của nàngđể lạicho nàng một số tiềnlớn, nhưng khôngcó cha mẹ quanái, một tiểucô nương cô độc ở trong xãhội nhận hết cực khổ, dùngmặtnạ lạnh như băng bảovệ mình.

Phụ mẫu của HướngLam cùng Hướng Lam ngược lại còn khoẻ mạnh,thế nhưng trong nhà dường như rất nghèo, ngaycảtiền cung cấp hai người bọn họ lên đại học cũnglàđi mượn, may mắn thành tích của hai tỷ muội rất tốt,hầu như mỗi họckỳ, các nàngđều cóthể lấyđượchọc bổng.

Dương Tử,từ nhỏ chưa từng thấyphụ thâncủa nàng,sau khimẫu thân mangthai nàng, nam nhân kialiền rời đi, mẫu thân nàng chậm rãi nuôilớn nàng, nhưng bởi vì công tác quá bận,rất ít có thời gian tới chiếu cố nàng, cũnglà một hàitửcực kỳ đáng thương.

Nếu các hiện tạinàng chơi được vuivẻ như vậy, ThạchTrung Ngọc cũng khôngmuốn quấy rốicác nàng, theo thói quen sờ vềphía túi đồ, muốn đốt điếu thuốc,lại phát hiện, nơi này là trongtrò chơi, nhất thời có chút bấtđắc dĩ, trước mắt hết thảy bất quá đều là hư ảo, rời đinơi này, vẫn còn cầnvìcuộcsốngmà bận rộn, vì sự nghiệp

mà liều mạng.

Mê say

DTV-EBOOK.COM.VN

Từ trongtúi đồ tìm tìm, thậtđúng là tìm được một tẩu thuốc, từ khi có kim tệ, Thạch Trung Ngọcliền lén đám người Cơ NhưNguyệtbỏ tiền muamột cái,chỉ làrất ít khi dùng, đã sắp quênlãng.

Lấymộttítlá thuốc, dùngđálửa đốtlên, hít một hơi, hắn vẫn luôn hút thuốclá, dùngtẩu thật đúnglà không quen, mùi vịcũngbình thường, muathuốc tiện nghi nhất, mua đắt, bị đám người Cơ Như Nguyệt phát hiện, lại mắngThạch Trung Ngọc lãng phí tiền.

Hút hết thuốc, nhìn các cônương không biết mệt mỏi, Thạch Trung Ngọc ngã vào bên dòng suối nhỏ ngủ, thờiđiểm tỉnh lạiphát hiện các cô nương vẫn còn chơi, không khỏi hoài nghi, chẳnglẽ mình cănbản không cóngủ, mới qua một lát?

Kiênnhẫnđợimột chút, Thạch Trung Ngọckhông ngại, nhưng thời gianquá dài,Thạch Trung Ngọcsẽ khôngbình tĩnh, cái bụng đã kêu thật nhiều lần,nhìn thời gian, dựa vào,conmẹ nó đãbảy giờ chiều. Đámnữ nhân kialại còn chơi đùa.

-Uy, đi ăn,tađói bụng rồi.

Thạch Trung Ngọc rống một tiếng.

Các cô nương hoàn toàn không cóphản ứng,triệt để không nhìn Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc cau mày, kỳ quái, đâyrốt cuộclà chuyện gì?Coinhưcuộc sống thựctế có rất nhiều bất đắcdĩ, nơi đây không có ưu sầu cùng phiền não cũng không đếnmức ngay cảăn cũngtriệt để quên chứ? Nàyđãqua mộtbuổichiều, thực sựcó ý tứ nhưvậy sao?

Lại kêu vài tiếng,vẫn không có phản ứng, Thạch TrungNgọc lậptức có một loại cảm giác không ổn.

Vội vã nhìn trạngthái của các cô nương.

Mê say: Làm ngườita rơi vào một loại ảo giác, cảm giác hết thảy chung quanh đều mỹ hảo,vôưu vô lự, thẳng đến tửvong.

Dựa vào, con mẹnó là chuyện gì xảy ra? Thạch Trung Ngọc nghi ngờ, mình và những nữhàinày vẫn luôn chung mộtchỗ, khôngcó cảm giáccó gì không đúng, vìsao những nữ hài này đềusẽ biến thành như vậy?

Cẩn thận nhìn một chút, trong không khí dường nhưtrànngậpmột ít phấn hoa như có như không, mà những phấn hoa nàymỗi lầnđến giòng suốinhỏ sẽ đột nhiên tiêu thất,Thạch Trung Ngọcrốt cuộc hiểu rõ,xem ra lànhững phấn hoa này tác quái, mà nước trong suối chính là then chốt.

Thạch Trung Ngọcnhất thời đổmồ hôi lạnh, may mắn khôngcó trực tiếp chạy tớigọinhững cô nươngkia, bằngkhông chỉsợ mình cũng biến thành như vậy, tất cả mọi người biếnthành như vậy mà nói, sợ rằng đều phải chếtởchỗ này, lãng phí thời gian a.

Nhưng phải làmsao mới có thể đicứunhữngcônương kia đây?

Thạch Trung Ngọcnhàovào trong suối, trên người nhất thờiướt nhẹp, thận trọng đến gần một phấn hoa trongkhông khí, quả nhiên, phấnhoa đếngầnđềubiến mất, ThạchTrung Ngọc vội vàng đi qua bắt những nữ nhân kia, nhưng lại kinh ngạc phát hiện nước trênngười mình bốchơilên cực kỳ nhanh, đoán chừng là những phấn hoakia đang tácquái.

Bằng tốc độ nhanh nhất bắt đượcCơ Như Nguyệt, thời điểmbắtlại Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọcđã cóthểcảm giác được, trên người mình đã không cóbao nhiêu hơi nước, không khỏităng nhanhtốc độ, nếu như nước bốc hơi hết,vậy xong đời, mọi người chỉ có thể cùng nhautrúng chiêu,sau đó chờ chết. Thậtnhanh ôm nàng chạy về, nhảyvào trong suối.

Cơ Như Nguyệt không ngừng giùng giằng, mặcdù đến trong suối cũng không ngoại lệ,Thạch Trung Ngọc bấtđắcdĩ nhétcả người Cơ NhưNguyệt vào trong suối,đổ mấyngụm nước,Cơ Như Nguyệt ho khanvài tiếng, hiển nhiên là bịsặc.

- Thạch Trung Ngọc, ngươi là tên khốn kiếp, ngươilàm cáigì?

CơNhư Nguyệtphẫn nộ nói.

Thấy CơNhư Nguyệt đã thanh tỉnh,Thạch Trung Ngọc nhất thời thởphào nhẹ nhõm, rồi lại hôhấp dồn dập, Pháp Sưbào củaCơ Như Nguyệtvốnrất ít, bị nước dính ướt, ngaylập tức bao trùm ởtrên người nàng,vòng quanh vóc người tuyệt vời của nàng.

- Ngươichỉ biếtchiếm tiện nghi của ta.

CơNhư Nguyệt chengực sẵng giọng, rồi lại nổi lênnghingờ:

-Tại sao ta sẽở trong nước?Mới vừarồi không phải vẫncùng Tiểu Tuyết xemhồ điệp sao?

Thạch Trung Ngọc chỉ chỉcác cônương cách đó khôngxa nói:

- Chính ngươi nhìntrạng thái của các nàng một chút!Ta mới ngủ một chút, dĩ nhiênđã xảy ra chuyệnlớn như vậy.

Cơ Như Nguyệt che cái miệngnhỏ nhắn, giật mìnhnhìn đồnghồ, mộtbuổi chiềudĩ nhiên đã qua, còn khôngbiết,cái này...

-Ngươi làm saokhông biến thànhnhư vậy?

CơNhư Nguyệt hỏi.

Thạch TrungNgọc cùng nàng giải thích một chút.

Cơ NhưNguyệt lập tứcvọt ra,căn bản không choThạch Trung Ngọc cơ hội ngăn cản.

-PhápSư bàotrên người ta tínhthấmhút tươngđối khá, hút nhiều n ước hơntrọnggiáp, không dễ dàngbị hút khô, ta điso với ngươicàng thích hợp.

Cơ Như Nguyệt vừa chạyvừanói.

Thạch Trung Ngọc cũng không quá lo lắng, ngượclại còncó mình ở đây, coi như Cơ Như Nguyệt lầnnữa rơi vào trạng thái say mê,cùng lắmthì mình lại đicứu nàng một lần.

Tuy tính thấm hút của Pháp Sư bàotươngđối khá,trên người mang

theo không ít nước, quả thật có thể kiên trì thời gianlâu hơnThạch Trung Ngọc một chút,nhưng nàng quên một vấn đề, nàng là Pháp Sư, lực lượng quá nhỏ, muốn ôm một người không muốn cùngvới nàng đi là cực kỳ khó khăn.

Quả nhiên, Cơ Như Nguyệt ôm Dương Tử nhẹ nhất cũng tươngđối khó khăn, thật vất vả sắp kiêntrì đếnbên suối, lạilần nữalâm vào trạng thái mê say.

ThạchTrung Ngọc vội vàng đi qua,mộttaymột cái, ôm haingười vào trong nước.

Còn lại ba cái đềukháxa,từ vừa rồi Thạch Trung Ngọc tự thuật, Cơ Như Nguyệtbiết, Thạch Trung Ngọc căn bản chạy không được xa như vậy, mình lạiôm bất động, vậyphải làm sao bâygiờ?

-Ta đi ômcác nàng tớigần,sau đó ngươi lại cứuta cùngcácnàng.

Cơ Như Nguyệt nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có ra biện pháp này.

-Đừng, mớivừarồi DươngTử gần như vậy, ngươi ômnàng nhẹ nhất cũngmớiđi không có mấy bước,đi kéo nhữngcáixa hơn,ta còn phải nghĩbiệnpháp cứu ngươi, không thể được.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Vậy làm saobây giờ? Cũng khôngthể nhìncác nàng như vậy a?

CơNhư Nguyệt vộivàng nói.

Lúc này DươngTử cũng thanhtỉnh, hỏi rõ tiền cănhậu quả nói:

- Như Nguyệttỷ, ngươi cởiy phục trên người ra chosắc lang đại thúc không được sao.

- Nhađầu, ngươi nhất định chính là thiên tài, chủýtốt như vậy, ngươi cũng nghĩra được.

Thạch Trung Ngọc nói xonghung hăng hôn Dương Tử một ngụm.

Chứng kiếnánh mắthai người, Cơ Như Nguyệt nhất thờicó chút thẹn thùng:

-Làmđược hả?PhápSư y phục, ChiếnSĩ có thể mặc?

- Khôngthửmộtchút làm saobiết, Honey, nhanh cởia.

Thạch Trung Ngọc vừa cười vừanói.

Chứng kiến ánh mắt đắm đuối của Thạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệt cũng biếthắnnghĩcái gì,ai, làm saongàyhômnay không đánh ra trang bị Pháp Sư chứ? Cư nhiên chỉcó một bộ trên người, phiền muộn a!

Địa phương kỳ quái

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ Như Nguyệt không cam lòng cởi Pháp Sư bào trên người đưa cho Thạch Trung Ngọc, nộiy màu trắng căn bảnkhông giấu được hai điểmđỏ bừng cùngkhu rừng thần bí phía dưới, Thạch Trung Ngọckhông cốkỵchút nào tùy ý đánh giá.

Cơ Như Nguyệthai tayche ngực, nhưngche được mặttrênlại đỡ không được phía dưới,chỉcóthể ngồi xổm xuống, vùi thân thể vào trong suối,gắtgiọng:

- Ngươi còn không mau đi cứu người?

Thạch Trung Ngọc vội vã đáp ứng, mặc vào PhápSưbàocủa Cơ Như Nguyệt, thân thể chìm vào đáy nước, làm chotrênngười ướt đẫm,đương nhiên,cóthấy được thứ khôngnên thấy hay không,thì không người biết.

Pháp Sưbào là vải, mà trọng giáp của ThạchTrung Ngọc làkim loại, tínhthấm hútquả thực không thểđánh đồng, thời điểm Thạch TrungNgọc chạy đến bên người Hướng Lam, cũngmới cảm giác nước trên người mới giảmchừng một phầnba.

Một tay vác Hướng Lam lên vai, dángdấp thoạtnhìngiống như một lưu manh cường đoạtthiếu nữ,ThạchTrung Ngọc là Chiến Sĩ,mặc dù không có mặc sáo trang, nhưngnâng tiểu cô nương vẫn rất dễ dàng.

Thạch TrungNgọc khiêng Hướng Lam nhảy vào trong suối, sau đó lại ngựa không ngừng vó đi cứu hai cô nương khác,rất nhanh, các cô nương toàn bộ ngâm dưới nước, điều này làm cho Thạch Trung Ngọc mở rộng tầm mắt,trênngười những cô nương nàymặc không phải vải, chính làbì giáp, đều là loại thiếp thân,quả thực tràn đầy dụ hoặc.

- Còn không trảy phục lại cho ta?

Cơ NhưNguyệt nói.

ThạchTrung Ngọc cởi quầnáo ra ném cho Cơ Như Nguyệt,CơNhư Nguyệt muốn mặc y phục, thì không tránh được phải mở taychetrước ngực, làm tiểu huynh đệ của Thạch Trung Ngọclầnnữakiên quyết lên,trênngườiThạchTrung Ngọc bâygiờ chỉ có một cái quần lót, các cô nương đương nhiên thấyđượcThạch Trung Ngọc phản ứng, thầm phun một ngụm.

Cũng may ThạchTrungNgọc cũng khôngcó yêu thích bại lộ, mặc trọng giáp, Hướng Lam hỏi.

- Đây tột cùng là chuyện gì xảy ra?

- Đoán chừng là những phấn hoa kia tác quái!! Mới vừa rồi thời điểm đi vào cứu các ngươi, phát hiện trên mặt đấtnằm vôsố hồ điệp cùng ong mật, xem rachính là bịnhững hoa kia hành hạ chết, lẽ nào các ngươi ngay cảmột chút tính cảnh giác cũng không có sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệt lườm hắn một cái:

- Ký ức củachúngta chỉ dừng ở lúctới gần những hoa kia,căn bản khôngnhớkỹ trên mặtđất có vậtgì, phấn hoa độc tínhquá mạnh mẻ, dựa vào gần một chút,chúngta liền mêthấtmình.

Thạch Trung Ngọcnhìn thuộc tính những hoa kia.

Toàn U Lan, thựcvật khủngbố Thượng Cổ, nghehồnchỉ cần hút vào mộtchút phấn hoa, sẽ rơi vào ảo giác, khôngcáchnào chạy trốn, khiến chosinh vậtởvô ýthứcở trongtử vong,nghe đồn đã tuyệt chủng.

Dựa vào, sợ ngươi rồi?Lôi ra mấy chữở thờikỳ Thượng Cổ, ta sẽ sợ sao? Ai,quả nhiên là nhữngthứ chết tiệt này tác quái, bấtquávật kinhkhủng như vậy tại sao lại sinhtrưởng ở bên cạnh dòng suối khắc chế nó chứ?

Cái bụng của Thạch TrungNgọclần nữakêu thảm.

-Quên đi, vấn đề này trước không cầnthảo luận, ta đãsắp chết đói, nhanhđi ănđi.

ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ nằm xuống bên dòng suối.

-Được rồi, mọi người trước ly khaidu hí.

CơNhư Nguyệt nói.

Ngày hôm nay cả ngày tràn đầy bi kịch,đầu tiên là nhận mộtcái nh iệmvụtìm KimPhủ,sắp tới trưa mới pháthiện, nhiệmvụtrừng phạt dĩ nhiên nghiêm khắc không gìsánh được,lại hạn chế thời gian, thậtvất vả làmxong nhiệmvụ này, lại vào một địa phương kinh khủng, kém chút chếtngạtởbên trong, về sau đến Tiểu Bồng Lai, cư nhiên hilý hồ đồvượt qua mộtbuổi chiều.

Các cô nươngcóchút phiềnnão tiến vào nhà bếp nấu cơm, Thạch Trung Ngọc không có tim không cóphổi lại còn có tâmtư ômDương Tử xem Ultraman.

Bốn cô nương cùng động thủ, tốcđộ kia đương nhiên là rất nhanh, mới xem xongmộttập phim hoạt hình, các cô nươngđãlàm xong thức ăn.

Lần này mọi người thấy Thạch Trung Ngọc ôm Dương Tử,nhưng không có nói gì,nhìn dáng dấp của Dương Tử không đẩy, bảnthân nàng không phản đối, ngươi còn cóthể nói cái gì? Hơn nữa ở bốn cô nươngcảm nhận, Dương Tử bất quáchỉ là tiểu cô nươngmà thôi, căn bản không hiểu được cáigìgọi là nam nữkhác biệt,sợrằng Thạch TrungNgọccũng chỉ xem nàng như tiểu hài tử cưng chiều?

Mọi ngườingồivào bàn,Thạch Trung Ngọcthấy các cô nương tâm tình không cao, hỏi.

- Các ngươilàm sao vậy?

-Còn không phải trò chơinàygây phiền, lãng phí cả một buổi chiều, hơnnữa cũng không biết muốn thế nàomới có thểly khai địa phương quáiquỷ kia. Được rồi,A Tử, quyển trục hồithành của ngươi còn lại bao nhiêu?

HướngLâm hỏi.

-Không có, toàn bộ dùng hết rồi,mỗi lần sắc langđại thúcđều chẳng muốn chạy, trực tiếp hỏita muốn quyển trụchồi thành, hầu như đều bị hắndùng hết.

Dương Tử nói.

Tấtcảcô nương nhất thời nhíumày,nămngười mười nhãn, đồngloạt trừng Thạch Trung Ngọc, ýkiadườngnhưđangnói:

- Nếu như không phảingươi, chúng ta có thể lykhaiđịa phươngkia rồi.

- Không sợ, chúng taăn cơmxong, cẩn thận tìmmột chút, có thể tìm được địa phương rờiđi cũng không nhất định, thậm chí còn có khả năng đượctrang bị cực phẩm a?

Thạch Trung Ngọc vừa cười vừa nói.

Thạch TrungNgọcnói cũngcó chút đạo lý, cáiđịa phươngkiagọi Tiểu Bồng Lai, có thểcó quanhệ với BồngLai Tiên Cảnh trong truyền thuyết,cóthểcó chút kỳ ngộ cũng là bình thường.

Ăncơm xong, CơNhư Nguyệt nói:

- Mọi người lậptức tiến vào du hí! Hôm naydu hícòn dưlại thời gian không nhiều lắm, tranh thủ sớm mộtchút đi ra, ngày mai phó bản hang chuột sẽ chínhthức mở ra, đến lúc đó chúngta phải thời gian dàiở trong phó bản thăng cấp.

Sau khi vàoduhí,Cơ Như Nguyệt kéo tất cả mọingười vào trong đội ngũ,chỉ là trên người đều ướt nhẹp, điều nàylàm cho mọingười có chút khó chịu, không dám tới gần U Lan Hoa, chỉ có thể theo dòng suối đi, màbên cạnh giòng suối chính là thạch bích bọn họ vừatới.

Sauba mươi phút.

- Chuyện gì xảyra, cái phá địa phương gì?Làmsao hoàn cảnh đều giống nhau? Chúngtacó thểđang ở trong ảo giáchay không?

Dương Tử không nhịnđượcnói.

- Tuyệtđối không giống,chí ítlà cây cầu gỗ trên giòng suối.

ThạchTrung Ngọc nói.

Tuyết SươngYên hậnkhông thể dùng dao găm đâm chếtThạch Trung Ngọc:

- Cái miệng quạ đen củangươi, chứng kiến cầu gỗ kia, chúngta là vòng quanh tạichỗ.

Mấy người đi tới bên cầu gỗ, quả nhiên giống nhau như đúc.

- Chúng tavây quanhdòng suối nhỏ một vòng, mà dòng suối thì vây quanh ngọn núinày.

Thạch TrungNgọclẩmbẩm, đột nhiên Thạch TrungNgọc nghĩ tới điềugì, hét lớn mộttiếng:

-Ta biết rồi.

- Cái gì?

Các cô nương tò mòhỏi.

-Nơi đâychắclà một địa phương hình tròn,bên ngoài vây quanh đốngU Lan Hoa kia, nhấtđịnh làdùngđể phòngngừa ngoại nhân tiến vào, sauđó dùng dòng suối nhỏ này làm thành mộtvòng, bảo vệ ngọn núi kia, bởi vì chúng ta từ bản đồ đặc thùtiến vào, cho nên mới không bịU Lan Hoa ảnh hưởng, trên ngọnnúi này khảnăngẩn cưcao nhângì mới đúng.

Thạch TrungNgọc nói phỏng đoán của mình mộtlần.

Cơ Như Nguyệt suy nghĩ một chút, còn giống như thật có loại khả năng này:

- Vừa vặnthấy qua địa phương thích hợp leo lên, trở về,leonúi.

Cực khổ leo núi

DTV-EBOOK.COM.VN

Đi trởvề, tới địaphương Cơ Như Nguyệtnói, Thạch Trung Ngọcnhìn một cái, đống đá từng tầng từng tầng lõm vào, cao vút trong mây, cũng không thiếu cành câycó thể vịn, quả thực giống như một cầu thang thiênnhiên.

Mọingườibắt đầuleo lên, vừamới bắt đầu tạmđược, nhưng dần dầncác cô nương liền không kiêntrìnổi, dồn dập ngồi dưới đất yêu cầu nghỉ ngơi, sức chịu đựng của cácnàngthật sự làquá kém.

-Ngọc tỷ,ngươi lên trướcđi, không cần chờ chúng ta.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc thực sựbất đắc dĩ, bất kể uốn nắn, uy hiếpthế nào,CơNhưNguyệt luôn gọi như vậy, ai, nam nhân làm đếnphân lượng này, thật conmẹ nó mấtmặt.

Phía trêncòn nhìn khôngthấy đầu, nhưng phía dưới vẫncó thểthấy được, lúc này mớibòmộtchút, liền khôngbò nổi, cái này saocóthể được?

ThạchTrung Ngọc thấy ngoại trừ DươngTử tuổi tácít nhất, những người khác còn miễn cưỡng có thểđi, Thạch Trung Ngọc đitới trước mặt Dương Tử ngồi xổm xuống:

- Đi lên,ta cõng ngươi.

Dương Tử cũng không kháchkhí, trựctiếp nhảy đến trên lưng Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọccực kỳ hoài nghi, nhađầukia có phải giảbộ hay không? Vì saođộngtácnhảy lên gọn gàngnhư vậy?

Cõng Dương Tử, Thạch TrungNgọc nói:

- Nhanh leo! Nếu như người nào thực sựkhông kiên trì nổi, liền đổi

DươngTử, ta tớicõng.

ThạchTrung Ngọcđã nói như vậy, cácnữ hài cũng nghiêmchỉnh tiếp tụcdi chuyển, theo Thạch Trung Ngọcleo lên, khoảng chừng hai mươi phút, lại có người không kiêntrì nổi, hơn nữa một lần chính làhai.

Tỷ muội sinh đôi chết tiệt, dáng dấp giống nhau, thanh âm giống nhaucòn chưa tính,ngaycả thể lực cũng giống nhau,ThạchTrung Ngọc buông DươngTử, cõngHướng Lâm, ôm Hướng Lam, nam nhân thật con mẹ nósốkhổ.

Không ra mười phút,Cơ Như Nguyệt cũng nói không kiên trìnổi.

Thạch Trung Ngọc nhìn Hướng Lam trong ngực, phỏng chừngtrên người hai người này còn chưa khôiphục, bất quá Hướng Lam và Hướng Lâm rất hiểu chuyện, cực kỳ chủ động từ trong tay cùng tr ên người nhảyxuống, tuy Tuyết Sương Yên chưa nói, nhưng nhìnra được,sắp không kiên trìnổi.

Thạch Trung Ngọc cũngcóchút mệt mỏi, bấtquá bây giờ nếu như ngaycả hắn cũngnói mệtnói, các côngchắc chắn sẽ không kiên trì, Thạch Trung Ngọc cởi bỏ trọnggiáptrên người, nhất thờicảm giác cảngười nhẹ một chút:

-Chúng ta thậtđần, cởiyphục xuốngthì nhẹ hơn, các ngươi cũng cởi a.

-Đượcrồi, y phục trên người chúng ta cũng khôngnặng.

Hướng Lam nói.

- Nhưngy phụccác ngươi tính thấmhút quá mạnhmẻ, bây giờcòn có rất nhiều nước,quá chiếm sức nặng.

Thạch Trung Ngọc nói.

Hắchắc,cácngươi cõihết ta thì có phúc, trong lòng Thạch Trung Ngọctà ác nghĩ.

Tuyết Sương Yên cũng minh bạch đạo lý này,bắtđầu cởiquần áo, ngoại trừnội y, thì khôngcó bất kỳ thứ gìkhác, Cơ Như Nguyệt

cũng bắt đầucởi quần áo,để Thạch Trung Ngọc cõng mình cũng đã rấtáy náy, còn mang theo mộtđống lớn trọng lượng,quá phiền toái, Thạch Trung Ngọcmệt chếtsẽ không tốt.

Dương Tử cũng không để ý, vốnđã bị Thạch Trung Ngọc thấy hết, bây giờ còn mặc nội y,sợcái gì?

Tỷmuội Hướng Lamhơi khó khăn, ngày hôm nay mọingườiđây là thế nào?Lúc nàotrở nên cởi mở như vậy? Trướcđây làm sao không thấy các ngươidám ở trước mặt nam nhânmặc nội y rồi hả?Bất quá mọi người đềucởi,tỷ muội Hướng Lam cũng sẽ không quá đểý.

Có mộtsố việcchỉ cóđơn độc một người,căn bản là làm không được, nhưng nếu córất nhiều người cùng làm chuyện giốngvậy, ngươicòn có thể lưuý sao?

Có người khác dẫn đầu,tỷ muội HướngLam liền thả, cởi mình giống như Tuyết Sương Yên,chỉ mặc đồ lót.

Năm thiếunữchỉmặc quầnáo lót, thẹn thùng đứngở trướcmặt Thạch Trung Ngọc, lànam nhân đều sẽ có chút tâm viên ý mã,bất quá Thạch Trung Ngọc cốnén dục hỏa tronglòng, mình bây giờ cũng chỉ ănmặc cái quầnlótmàthôi, nếu như tiểu huynh đệ không nghe lời, lộranguyênhình, sợ là các cô nương sẽ mặc lại y phục, Thạch Trung Ngọc còn không khóc chết?

Làm cho Thạch Trung Ngọccó chúttiếc nuốilà, nộiy của nhữngcô nương này đều chínhquy,tuyệt đối không trong suốt, nhìn không thấy tình huống bên trong.

Ngược lạitrên người Thạch Trung Ngọc còngiữ một vị trí trống, không cầncũnglãngphí, Thạch Trung Ngọc ở trênmôngTuyết Sương Yên sờ soạng mộtcái, sauđó ôm nàng, CơNhư Nguyệtcũng leolên lưng ThạchTrung Ngọc.

Tuy cách một tầng vảivóc,nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn có thể cảm giác được hai luồng mềm mại, tiểu huynh đệ khôngnhịnđược nữa, nhất trụ kình thiên, Tuyết SươngYên nằmtrong ngực hắn ngay lậptức cảmgiác được mông nhỏ bị vật gì chĩa vào, ngaylập tức biết người này lại không kiềm chế được.

Không biết là bởi vìcởiquầnáo,haybởi vì ở trên người Thạch Trung Ngọc nghỉ ngơi một hồi, tỷ muộiHướng Lam dĩ nhiêncảm thấy dường nhưleonúi cũng không phải mệt chếtđi được.

Lúc đầu Dương Tử cũng sắp khôngkiêntrì nổi, thế nhưng muốncho Tuyết SươngYênvà Cơ Như Nguyệtở trên người Thạch TrungNgọc nghỉngơi mộthồi, chonênmới nhịn xuống không nói, sau khicởi y phục xuống, dườngnhư không còn mệt mỏi nhiều như vậy.

Khoảng chừng lại qua hai mươi phút, DươngTửlạicảm thấy rất mệt mỏi,không thểlàm gì khácchonlà nói.

Cơ Như Nguyệt cùng Tuyết Sương Yên đều xuống, thay Dương Tử, chỉ là Tuyết Sương Yênly khaithân thể Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc đã khôngcó gìche, phía dưới cao ngất bạilộ trước mặt mọingười, tỷ muội Hướng Lamlậptức xấu hổ quay đầu đi, không dám nhìnnữa.

Cơ NhưNguyệt cùng Dương Tử khônghẹn mà cùng trừng Thạch Trung Ngọc, Dương Tửlênsaulưng Thạch Trung Ngọc, ngực nhỏ cảm giác khôngcó chấn động nhưCơNhư Nguyệt.

Chỉchốclát, tỷ muội HướngLam cũng kiên trì không được, chỉlà mới vừa rồi Dương Tử lênThạch TrungNgọc còn khôngcó mấy phút, các nàng không tiện mở miệng, Dương Tử đã nhìn ra, giùng giằng muốn xuống.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, đi tớitrướcmặt tỷmuộiHướng Lam, ở trong ánhmắtkinh ngạc cuối cùngmọingười, hai cáitay,mộttayôm mộtcái.

Như vậytỷ muội Hướng Lam rất khôngthoải mái, thân thể Thạch TrungNgọc không giống thân thể của nữ nhân mềm mại như vậy, quá cứng, làm cho các nàng có đau, cái này cònkhông chủ yếu, bây giờ hai người thoáng quay đầuliền cóthể chứngkiến vật cứng rắn kia của Thạch Trung Ngọc, mắc cở đóng chặthai mắt,khôngdám nhìnloạn.

Nhưng tiểucônương lòngthiếukỳ rấtmạnh, nhịn một hồi,hai người đồng thờimở mắt,cẩn thận quan sát phía dưới củaThạch Trung Ngọc,quần lót củaThạch Trung Ngọc dườngnhư cóchút nhỏ, từ

trongkhe hở, mơhồcóthể chứng kiến vật bên trong.

Bỗng nhiên Hướng Lamnhớ tới,muộimuội của mìnhvẫn còở bên cạnh, nếu nhưbị nàng nhìn thấy mình chăm chú nhìn chằm chằm hạ bộ của nam nhân, không biếtsẽ rasao, vội vã nhìn đốiphương một chút,lạiphát hiện Hướng Lâm cũng nhìnvề phía nàng, hai ngườinhìnchămchú, đồng thời xấuhổcúiđầu.

Tiểu phu thần bí

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

ThạchTrung Ngọc cứnhư vậy thay phiên cõng nhữngcô nương này bòlên núi, vềsau các cô nương đều lười động, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ,chỉcóthể toàn bộ cõng lên.

DươngTử cưỡi ở trên cổ của hắn, phía sau cõng Cơ Như Nguyệt, phía trướcđu Tuyết SươngYên, hai taymang theo tỷ muội sinh đôi, Thạch Trung Ngọc cảm giácmình đãđạt đến cảnh giới tối cao.

Tuy những cô nươngnày đềulà vócngười ma quỷ, thế nhưng chung vào mộtchỗ,vẫn rất có trọng lượng, dù saocũng là năm ngườia, chỉ là nhữngtrọng lượng này cũng đã làmchoThạchTrungNgọc rấtmệt mỏi, chớđừng nhắctới cònphải leo núi,tốc độ thấp xuống rất nhiều, vềsau Thạch Trung Ngọc cơ hồ là từng bước từng bước đi lên.

- Ngọc tỷ, nếu không chúng ta dừng lại nghỉ một lát.

Cơ Như Nguyệt có chút không đành lòng nói.

- Khôngcần, dừng lại, ta sợđi không đượcnữa,đã có thể chứng kiến đỉnh núi, kiên trì một lát nữalà được.

ThạchTrung Ngọc nói.

Hơnmười phút sau, hầu như đã tới đỉnhnúi,Thạch Trung Ngọc buông các cônương ra.

- Đều mặc quần áo vào.

Thạch TrungNgọc nói.

- Vì sao?Y phục rất nặng.

Cơ Như Nguyệt từ trongtúiđồ lấy raPháp Sư bào còn chưa khô của nàng nói.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Nếunhư phía trêncó nam nhân làmsao bây giờ? Bịnam nhân thấy hết, các ngươikhôngphải thiệt thòi sao?

- Nóigiống như ngươi không phải nam nhân vậy? Ra vẻ đạo mạo.

Hướng Lâm khinhthường nói.

-Nàylàm sao cóthể giống?Bịta xem cùng bị ngườikhácxem làhai khái niệm hoàn toàn bất đồng.

Thạch TrungNgọc bất mãnnói.

Cơ NhưNguyệtcóchút lười biếng nói:

- Mặt trênlàm sao lại có nam nhân? Tốiđa cũngchỉlà NPC mà thôi.

Thạch Trung Ngọc có chút im lặng, tạisao có thể như vậy? Đểnữ hài cởi quần áo khó,không nghĩtớibảo các nàng mặc quần áo càng khó, nam nhân muốn chiếm làmcủa riêng khiến Thạch TrungNgọc theo bản năngcoi những nữ hài này là nữ nhâncủa hắn, đương nhiên không hyvọngbị người khác chứng kiến,dù cho đối phương chỉ là một NPC.

Các côngươngnói tới nóilui, vẫnmặcy phục lên,cácnàng lànữ hài tươngđốibảothủ, cũng khôngthy vọng người khác chứng kiến mình chỉ mặc đồ lót,ngoại trừở bãibiển.

Tuy cách đỉnh núi chỉ cómột chút khoảngcách, nhưng mọi người vẫn cảm thấytừng bước gian nan, rốtcục mọi người đến được đỉnh núi, trên mặt đều tràn đầy nụ cườisáng lạn.

- Gợi ý của hệ thống, ngàileo lênđỉnh núiTiểu Bồng Lai, banthưởng 100 điểm thể lực.

Thạch Trung Ngọc nghedược tin này, khẽ mỉm cười, không nghĩ

tới lạicòn cóthu hoạch như vậy, lúc đầu chẳng qua làmuốn tìm cửa lykhai màthôi.

-Trờiạ, dĩ nhiên thưởng ta50 điểm thể lực,thật sự là quámay mắn, thờiđiểmđánhquái,rốt cuộckhông cầnlo lắng HPkhông đủdùng.

Dương Tử hưng phấn nói.

-Ta cũng thu được50 điểm thể lực.

Hướng Lâm nói.

Lẫn nhau hỏi thăm một cái, các cô nươngtoàn bộ đều là 50 điểm thể lực.

-Thạch Trung Ngọc, ngươi cũng nhận được 50điểm thểlực chứ?

HướngLam hỏi.

- So vớicác ngươi nhiều mộtchút, 100 điểm thể lực, ai! Khôngcó biện pháp,ai bảo ta đi nhiều hơncác ngươi, bâygiờ hối hận chưa?

Thạch Trung Ngọc mỉmcười nói.

- Thăng một cấplà năm điểm thuộc tính tự do,ngươi lập tức chiếm được 100 điểm, vậychẳng khác nào lập tứctăng lên 20cấp?

Dương Tửche cái miệng nhỏ nhắn nói.

Thạch TrungNgọc có chút im lặng:

- Nào cókhoa trương như vậy?Thăng mộtcấp còn phụ tặng một ít điểm thuộc tính cố định, cũng không phải chỉcó5điểm. 100 điểm thể lực này tối đa là vài món trang bị khá mộtchút màthôi.

- Bên kia có mộtnhà gỗ, chúngtaqua xem mộtchút đi.

Cơ Như Nguyệt chỉ vào nhàgỗcách đó khôngxa nói.

Đi tới trước nhà gỗ, Thạch TrungNgọc gõ cửa.

Nhưngkhông cóphản ứng, Thạch Trung Ngọc cho rằng bên trong không ai, liền hơi dùng lực,cửa dĩ nhiên mở, Thạch Trung Ngọc

đang muốn đi vào,bỗng nhiên kimquanglóe lên, một cái búaquen thuộc để ở trên cổ Thạch Trung Ngọc, cáibúa này chính là đám người Thạch Trung Ngọctừ trong tay Goblintham tiền đoạt lại,mà cầmlưỡibúanày cũng chính là tiều phu kia.

Tiềuphunhíumày:

- Tại saolà các ngươi?

- Tạisao ngươilạiởchỗnày?

Thạch Trung Ngọc khôngtrả lời mà hỏi lại.

- Nói nhảm, nơi nàylà nhàcủa ta, takhông ở nơinày thìở nơi nào? Nói mau, các ngươi làlàm sao đi qua vườn U Lan Hoa?

Tay tiều phu nắm búa thật chặt, Thạch Trung Ngọccảm giác một cỗlực lượng khổng lồ đèép xuống, kémchútbị đè bẹp.

Thạch Trung Ngọc nhìn thuộctính của Lão Tiều Phu.

Tiềuphu, cấp10.

Dựa vào, ngươivô nghĩaa, cấp10 có lực lượng lớn như vậy?

Thấy Thạch Trung Ngọccắnchặt răng, tiềuphu hơi có chút kinh ngạc.

- Chúng ta là từmột địa đồ ẩntàng ở lãnh địa Goblin tiến vào, cũng khôngphải đi qua vườnULan Hoa tới.

CơNhư Nguyệt rấtsợ LãoTiều Phu một lời không hợp trực tiếp giết chết Thạch Trung Ngọc,vội vàng nói.

-Cơ quan nhập khẩu củata làm bímậtnhư vậy,không nghĩ tới các ngươilại còn cóthể pháthiện.

Tiềuphu thu búa, giọng nói hơi chút ôn hòa.

Hướng Lâm ngượng ngùng gãi đầu.

-Chúngtachỉ là đúngdịp, trong lúc vôý mò tới động phủ kia màthôi.

Lão Tiều Phu gật đầu, hiểnnhiênhắn rất hàilòng vớikiệt táccủa mình, khôngtin có người bằngthực lực xem thấu kếtgiớihắnẩn dấu.

-Cơquanở trong đólà ai mở ra?

Lão Tiều Phu hỏi.

- Ta.

DươngTử nói.

Ánh mắt của Lão Tiều Phu tập trung vào Dương Tử, DươngTử đột nhiên cảm giácđượcáp lựcvô hình ápbách lên mình, có mộtloại cảm giác sắp không thở nổi.

Thạch TrungNgọcvội vã che ở trước mặt DươngTử:

- Ngươilàm cáigì?Bịngười khácphá cơ quan, ngươi thẹnquá thành giận sao?

- Cáicơquan kia bấtquá là ta thuậntaybố trí,bịngười phá rấtbình thường.

LãoTiềuPhu nhìn cũng chưa từng nhìn Thạch TrungNgọc, vung tay lên, Thạch Trung Ngọc liền bay đến một bên, nhìn chằm chằm DươngTử nói:

- Tiểu cô nương, ngươi tư chất không tệ,có muốn theotahọc cơ quan thuật hay không?

- Cơ quan thuật? Ngươi rất lợi hạisao?

Dương Tử tò mòhỏi.

-Thiên Hạ Đệ Nhất.

LãoTiều Phu không chútthểdiện nói.

Lão Tiều Phu bỗng nhiên chúý tới Tuyết SươngYên đứng ở phía saunhất:

- Tiểucônương,tư chất của ngươicũngkhông tệ, có muốntheota học

bẩy rập thuậthaykhông?

Lãogia hỏanày dườngnhư rất trâu bò, một hồi cơ quan,mộthồi là bẫy rập, Thạch Trung Ngọc hấp ta hấptấp chạy tới:

- Sư phụ.

Da mặt quádầy,các cô nương đềuthay Thạch Trung Ngọc đỏ mặt, người takhông hỏi hắn một tiếng, hắnliền trực tiếp gọi người ta là sư phụ...

Minh Hồng tâm pháp

DTV-EBOOK.COM.VN

Tiểuphu ngược lại rất bìnhtĩnh,dường nhưrất thường gặp loại chuyện như vậy.

- Không có têncút sang mộtbên.

Tiểu phu tuyệt đối không khách khínói.

Thạch Trung Ngọctay phải ôm Tuyết Sương Yên, taytráiôm Dương Tử, vô liêm sỉ nói:

- Sư phụ, đ ừng như vậy a, hai cái này đều là vợta, ngươi chỉdạy các nàng,không dạy ta, cáinày không thích hợp.

TuyếtSương Yên cùng Dương Tử thật muốn bóp chết Thạch Trung Ngọc,cái gì đềulà vợ hắn? Tuy các nàngđềucùng Thạch Trung Ngọc xảy ra sự tình mập mờ, nhưng lẫn nhau khôngbiết đối phương cũng cùng Thạch Trung Ngọccó quanhệ, đềusợ người kháckhó chịu.

Tiểuphu thấy haicô nương đều trầm mặc, có vẻ như thầm chấp nhận,có chút kỳ quái, haicô nươngnày có thiên tư như thế, lạituyệt sắc động nhân, vậymàlại đồng thờigả cho mộtnam nhânbình thường? Tiểu phu xem xét cẩn thận Thạch Trung Ngọc, không khỏi nhíu mày.

- Ngươi làngề gì?Vì sao ta xem không ra?

Tiểu phu hỏi.

- CuồngĐao.

Thạch Trung Ngọc cực kỳtự hào nói.

- Cuồng Đao?

Tiểu phu cau mày:

-Cho tới bây giờkhôngnghe nói qua, conmẹ nó chức nghiệpphếvật gìa?

Cáccô nương cười ra tiếng, trước kiaThạch TrungNgọc luôn tự hào,bây giờlại bị người vô tình đả kích, cưnhiên nghe cũng không nghe nói qua.

Tiểu phu dườngnhư nghĩ đến cái gì, đột nhiên biếnsắc, yên lặng đi trở về phòng.

Đám người Thạch TrungNgọckhông minh bạch, đây là ý gì? Coi nhưkhông tính dạy lão tử vật gì, cũng không cầnngaycả Tuyết Sương Yên cùng Dương Tử cũngbỏqua chứ?

-Đều tạingươi, làmcho tiểu phu tức giận bỏđi.

Dương Tử bất mãn đạp Thạch Trung Ngọcmột cước.

Thạch Trung Ngọccó chútim lặng, đang muốn vọt vào tìm tiểu phu hỏi rõ,tiểuphu lạiđira trước, trong tay còn đang cầm cái hộp.

- Vật nàylà một vị tiền bối giao cho ta, cùng ngươi cũng coi như hữu duyên, ta liền đưanó cho ngươi.

Tiểu phunói.

Tiểuphu đưa hộp cho ThạchTrung Ngọc, Thạch Trung Ngọc có chút hiếu kỳ mở ra,vừa nói:

-Sưphụ, trongnày là vật gì?

- Đừng gọi ta sư phụ, đây chỉlà vị tiền bốikia nhờ ta đưa cho người hữu duyên, ngươitangang hàng luận giaolà được, cụ thể là vật gì, ta cũng không rõ ràng, chínhngươi tự xem đi.

Tiểu phunói.

- Được rồi.

Thạch TrungNgọc cũng không để ý,mởhộpra,bên trong chỉ là một quyển sách.

Minh Hồngtâm pháp , Nội Công Tâm Pháp cấpSSS.

Giới thiệu cũng chỉ một hàng chữ nhưthế, nội côngla cái gì? Thạch Trung Ngọc cănbản không nghe nói quaở trong Thần Lâm còncó nội công.

-Tu luyệnnội công,có thể để các loại thuộc tính đạt được đề cao, một bản Nội CôngTâm Pháp tốt có thểđể ngườita đạtđược năng lực Đồ Thần.

Tiểu phu dườngnhư xemthấuýtưởng của Thạch Trung Ngọc, chủ động giới thiệu.

ThạchTrung Ngọchỏi.

- Như vậy tâm pháprấtlợi hại?

-Nội Công Tâm Pháp đẳngcấptừ thấpđến caophân là cấp D, cấpC, cấp B, cấp A,cấp S, cấp SS,cấp SSS.

Tiểuphunói.

ThạchTrung Ngọc đếm ba lần, đúng là 3chữ S, đó không phảinói đây là nội công ngưu bức nhất sao? Thạch TrungNgọc cóchút không dám tin tưởng, lúc nào vận khí của mình sẽ trở nêntốtnhư vậy?Bất quádường nhưtừ khi biết mấy cô nương này, vận khí của mình luôn rấtcao, chẳnglẽ đây là vượng phu trong truyền thuyết.

Hai tay vỗ một cái, Minh Hồngtâm pháp hóa thành một đạo bạch quang bay vào trongcơ thể Thạch Trung Ngọc.

Tiểu phu lại lấy ra một viên đan dược nhét vào trong miệng Thạch Trung Ngọc nói:

- Tri thức trong sách đã toàn bộ khắcởtrong đầu ngươi, đi một bên đả tọa làm theo.

Thạch Trung Ngọc cựckỳ nghe lời, chạyđếnmộtbên,hai chân khoanhlại,hai tay đặt ở trên đầu gối,nhắm mắtlại,sau đó không nhúc nhích ngồi ở chỗkia.

Tiểu phunói:

-Haingười các ngươi gọiHinhVũ Chi Tuyết cùng Hinh Vũ ChiTử phải không? Theo ta vào.

Sau đólại nhìn đámngườiCơ Như Nguyệt nói:

- Đây làbản môntư mật, đừngcó dòm ngó,bằng không giết không tha, cácngươicó thể ở phụcận tìm xemmột chút,tanhớ được ném rất nhiều sách kỹnăngthíchhợp cácngươi.

Nói xong trực tiếptiếnvàonhà gỗ, Tuyết SươngYên cùng Dương Tử liếc nhau, theo tiều phu tiến vào gian phòng.

TuyCơNhư Nguyệt cùngtỷmuội HướngLam không được đốiđãi đặc thùgì, nhưng biết phụ cậncó rất nhiềusách kỹ năng có thể nhặt liền vui vẻ, lão đầu ngưu bứcnhư vậy,coi như thuậntay ném loạn kỹ năng, chỉsợ cũng có không ít đồ tốt, hơn nữa các nàng mới hơn mười cấp, sáchkỹ năngthích hợp với cácnàng nhiều lắm.

Khôngsaibiệt lắm sau hai giờ,ba người Cơ Như Nguyệt thắng lợi trở về,các nàng nhặt sạch tấtcả sáchkỹ năng,tuy những kỹ năng nàyđềucấp 40 trở xuống, cũng không thiếu trùng lặp, thế nhưng đối vớicác nàng mànói là quá tốt,cóthể họcthì học, khôngthể học cùng lắmthì bán đi, kỹ năng chức nghiệpẩn tàng phỏng chừng có thểbán rất đắt a?

- Như Nguyệt tỷ, ngươi mau nhìn thời gian.

HướngLâmhôto gọi nhỏ.

Thời gian? Cơ NhưNguyệt có chút không rõ, bấtquá vẫn nhìn một chút,đã là 11h đêm? Không thểnào, thờigian trò chơihômnaydường nhưđã qua a?

- Có phải ở trong địađồ đặc thù, thờigian trò chơicó thểvôhạnkéo dài haykhông?

Cơ Như Nguyệt nghi ngờhỏi.

- Có thể! Không biết Tuyết Nhi tỷ tỷcùngATử lúcnào mới cóthể đi ra ngoài,còncóThạchTrung Ngọc, đếnbây giờ còngiống như một tảng đá, không phải đã chết ở nơi đóchứ?

Hướng Lamcó chút nhàm chán nói.

- Nơi nàylàduhí, tấtcả đều dựa vàosố liệu nói chuyện,lẽnào ngươi không phát hiện HPcủa Thạch Trung Ngọc vẫnđầysao?

Cơ Như Nguyệt nói.

Ba cô nươngở nơi này trò chuyện, chờ ThạchTrungNgọcthức tỉnh cùng đám người Tuyết Sương Yênđi ra.

Qua một lúc lâu, đám người Cơ Như Nguyệt sắpngủ, Tuyết Sương Yên cùng Dương Tử rốtcục đi ra.

- Cácngươi thế nào?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

DươngTửduỗi người,đánh cái hà hơinói:

- Ta khôngrõ ràng, ta vẫn ngủ,lão nhân kiaở đó nói nhảm,nói cái gì điểm giống nhau, điểm khác biệt của cơ quanthuật cùngbẩyrập thuật…nghemà ta ngất hồhồ, cho nên ngủ mất. Mới vừarồi hắn đánhthức ta, cho ta một quyển sách kỹ năng, chúng ta liềnđi ra.

- Ta cũng không sai biệtlắm, một đống lớnthuật ngữ chuyên nghiệp,nghe không hiểu.

Thấy mọi người nhìn mình chămchú, Tuyết Sương Yêncũngkhông nói nhảm,trực tiếp nói.

- ThạchTrung Ngọc đâu?

Tuyết Sương Yên hỏi.

Cơ Như Nguyệtchỉ chỉ ThạchTrung Ngọc tĩnhtọa ở một bên nói:

- Vẫncòn bảo trìđộng tác kia, không biếtcó phải giống như các ngươi đang ngủ hay không.

- Ta đi đánh thức hắn.

Dương Tử nói liền muốn chạy qua.

Bạo Quân

DTV-EBOOK.COM.VN

-Đừng đi.

Cơ Như Nguyệt vội vãngăn cản:

- Nếu nhưhắn không ngủ, bị ngươi quấy rầy sẽ không tốt, nghe nói lần đầu tiên luyệnnội công rất trọng yếu, chúng ta đứngquấyrầy.

- Không sai,các ngươivềtrước đi ngủđi, người nàysợ rằngtrong thời gian ngắnsẽ không tỉnh, các ngươi muôn ngàn lầnkhôngthể quấy rầyhắn.

Tiều phu từ trong nhàđi ranói.

Cơ Như Nguyệthỏi.

- MạoHiểmGiả chúng ta, mỗi ngày chỉ có thể ở thế giớinày 12 canh giờ,vì saongày hôm nay12 canh giờ đến rồi,vẫn còn không cótrở về?

- Bởi vìnơi này là Tiểu Bồng Lai,không bị hạn chế, muốn ở baolâu thìở baolâu.

Tiều phu nói.

- Ồ, vậy hôm nay cámơn ngươi, tiều phu tiênsinh,chúng ta đi về trước.

Cơ Như Nguyệtnói.

- Ta gọi Công Thâu Ban,cáigì tiềuphu tiên sinh, khó nghe muốn chết.

Sau khi Công Thâu Ban nói xong chỉ vào Thạch Trung Ngọc nói:

- Ta phỏng chừng hắnphải đến ngàymai hoặc ngày kiamớicó thể tỉnh, dùsao lần đầu tiên tĩnh tọa thờigiancàng dài đối vớihắn

tương lai chỗ tốt sẽ cànglớn, ghi nhớ, ngàn vạn lần không nên quấy rầy hắn.

Mấy nữ hàily khai du hí, Dương Tử cóchút không yên lòng nói:

- Nếu như sắc langđạithúc đến ngàykia mới có thểđi ra,cóthể chết đóihaykhông?

- Sẽ không, vàingày không ăn cơm cũng không chết được, yên tâm đi, chúngta đi ngủ sớm một chút.

Cơ Như Nguyệtnói.

Về đến phòng các nữ hài đều khôngngủ được,dồn dậplolắng Thạch TrungNgọc, tên kia thamăn như vậy, nếu như nửa đêm từ trongtrò chơi đi ra, lại tìm không được thứcănthìlàmsao bây giờ?Nếu như hắnở trong trò chơi chừng mấyngày, có thểmệt chếthay không?

Nói chung, những nữ hàinày đều không aian tâm, các nàng bấttri bất giác phát hiện, dường như đột nhiên thiếu Thạch TrungNgọc, có chút khôngquen.

Sáng ngày thứhai,làmxong điểm tâm,Hướng Lâmtheo thói quen muốn đi gọi ThạchTrungNgọc,để con heo lườikia dậy, lại bị tỷ tỷ HướngLam ngăncản,lúcnày mới nhớ tới,Thạch Trung Ngọccòn khôngcó đi ra.

Tiến nhập du hí,dụđànquái cũng làmkhông được, thiếu chủ lực công kích cùng chủ lực khiên thịt Thạch Trung Ngọc, diệt đàn quái nhóm lớn thành một loạihy vọng xa vời.

- Hệ thống thông cáo, nửacanh giờ sau,phóbảnhangchuột của Bạch Hổ thành chínhthức khởi động, nhắc nhở, hang chuộtđộ khó cấp bậc khó khăn trở lên có chướng độc, cần thuốcgiải độc sơ cấp mới có thể bình an vượt qua,mời mọi người chuẩn bịsẵn sàng.

Sau khiđạt được gợi ý của hệ thống, đám người CơNhưNguyệt tiếp tụcgiết quái lên level.

Bâygiờ các nàng đangở phụ cậnhang chuột,ngườichơi nơinày mới vừa rồi còn rất nhiều,nhận được tin tức, liền lập tức thiếu hơn phânnửa, tại saovậychứ? Đương nhiên là đi mua thuốc giải độc sơ

cấp,bất quáđám người Cơ Như Nguyệt không cần,bởivì các nàngcó giánđiệpThạch Trung Ngọc, đã sớm nói sựtìnhcần thuốc giải độc chocác nàng biết.

Còndư lại mộtít người chơi đoán chừnglà cănbản khôngsuynghĩ phó bảncấp bậckhó khăna!!

Không sai biệt lắm còn lạimười phút,hang chuột liền mở ra, người chơiở phụcậncũng nhiều lên, đột nhiên xaxatớimột đoànngười, thẳng đến đám ngườiCơ NhưNguyệt.

Ngườicầmđầu trên đỉnhđầubay haichữ “Bạo Quân”.

Bạo Quân mangtheo một nhómlớntiểuđệ tới, mặc dù hắn biết phòng làm việc Hinh Vũ do rất nhiềunữ nhân tạo thành, nhưng khôngbiếtnhữngnữ nhân nàydĩ nhiên đềulà cực phẩm.

-Cơ Như Nguyệt phải không,chúng ta đãtrađượctin tức của ngươi, ngươi bằnglòng gia nhập vào chúng ta không?

Bạo Quânhỏi.

- Xin lỗi, chúng ta chỉ là một đám người chơi tự do,không muốn tham gia bang phái gì.

Cơ Như Nguyệt thản nhiên nói.

Lầntrước cùng ThạchTrungNgọc tán gẫu, liền báochuyệnnày cho nhữngnữ nhân khác, các nữ hài nhất trícho rằng kiên quyếtkhông gia nhậpBạo Quâncông hội.

Trên mặt Bạo Quân nhất thời có chútkhó coi,Cơ Như Nguyệt đã cự tuyệt quamột lần,ngày hôm nay hắn nhậnđược tin tức,vốnlà muốn tới đây diệt người, nhưng nhìn thấymấycô nương lớn lênxinhđẹp như vậy, nhất thời cũng có thương hoa tiếc ngọc,nếu như ravui đùa một chút thì tốt biết bao nhiêu, không nên làm quan hệ xích mích,Vì vậy quyết định chođám người Cơ Như Nguyệt một cơ hội.

Nhưng ai biết, Cơ Như Nguyệt dĩ nhiên không hề do dự cự tuyệt hắn, trênmặt nơi nào còncó thể đẹp? Đã rất nhiều năm khôngai dám cự tuyệt hắn, hiện tại mấy nữ nhânlại dám liên tục cự tuyệt hắn hai lần,nhất định phải bị trừng phạt.

- Hanh, cho thể diện mà không cần, giết các nàng chota.

Bạo Quân phất tay,người phía sau liền cùngnhau vọt tới.

Đám người Cơ NhưNguyệtcũngkhông sợ,thời điểmthủ hạ của Bạo Quân sắp tới đám người Cơ Như Nguyệt,như bị vật gì làmcho vấp té, vài thủhạ của Bạo Quân lậptức khuynh đảo, sau đóhét thảmmột tiếng, trên mặtđất khôngbiết lúcnàoxuất hiện một ít gaisắt, những người này toàn bộ ngãvàotrên gai sắt,ngay sauđó toát ra mộthồi quang mang,đó là quang mang tửvong thăng thiên.

Thì rathờiđiểmTuyết SươngYên phát hiện những người này tới, lập tứcởphụcận động tay chân,buổi tối ngày hôm quaCông Thâu Ban dạy cho nàng lập tức vận dụngthực tiễn.

Dương Tử cũngtừ trong túiđồ lấy ramộtMộc Đầu Nhân, đây cũng không phải MộcĐầu Nhân thông thường, mà làmộtloạicơ quan thuật thầnkỳ,làm thành một tồn tại giống nhưngười máy.

Mặcdù người của đối phương nhiều, nhưng nhiều cũngcó hoàn cảnh xấu của nhiều, nhiều người nhưvậynhétchung một chỗ, hành độngnhất địnhlà không thuận tiện, hơn nữa cực kỳ tập trung, cái nàycho đám người Cơ Như Nguyệt cơ hội quần sát.

Kỹ năngquần công liên tiếpđánhtới,đốiphươngcũng không phải quáivậtthông thường,tuy HP không cao như quái vật, nhưng lực phòng ngự tuyệt đốivượt qua,một vòng quần công bịlộng chếtchỉ có vài Pháp Sưmà thôi.

Đối phương cũng bắt đầu phảnkích, ưu thế nhânsố nhiềulập tức hiện ra, hơn mười ma pháp cùng bảy tám mũi têncùng nhau bắn qua,mặcdùđộng tác của đám người Cơ Như Nguyệt đều tương đối linh hoạt,nétránhmột ít,nhưng không chịu nổiđốiphương số lượng nhiều, không tránh được bị đánh vài cái.

Mới chiếm được50 điểmthể lực thật đúnglàđưa đến tác dụng, bằn g khôngquamấy chiêu, coi như không chết, phỏngchừng cũngtàn.

Rốt cục, kỹ năng quầncông của đám người Cơ NhưNguyệt khôi phục,bắtđầu ném kỹnăng quần công, đồngthời các côngươngđều nghĩ:

- Nếu nhưlúc này Thạch Trung Ngọc ở chỗ nàythìtốt biết bao nhiêu, cộng thêm Thạch Trung Ngọc lực công kích cao như vậy, đánh bọn người kiadễdàng hơn rất nhiềua.

Tuy các cô nương cựckỳ hy vọng Thạch Trung Ngọcxuất hiện, nhưng lại không hy vọng Thạch Trung Ngọc xuất hiện,bởivì Công Thâu Ban nói qua, lần đầu tiên vậnhành nội côngthời gian càngdài đốivớitương lai chỗtốt càng lớn,mặc dù bây giờđã qua thời gian rất lâu, nhưng lại thêm một chút cũngsẽ tốt hơn a.

Đối chiến

DTV-EBOOK.COM.VN

Đối phương không sai biệtlắmcó chừng hai mươi người, mà bên Cơ Như Nguyệtchỉcó năm nữ hài mảnhmai, xung quanhcó không ít ngườichơilòng đầycăm phẫn,nhưng không dám đi hỗtrợ, đối phương là người nào? Hắn chính là Bạo Quân, ngươi đi hỗ trợ,bị hắn mượn cớ, về sau đừng nghĩchơi game.

BạoQuântra được đám ngườiCơ NhưNguyệtở khuđô thị LýTưởng, vốnlolắng đối phươngcóchút thế lực, nhưng trải qua một ítthămdò biết được, đó bất quálà một nữ nhân đượcphụ thân lưu cho nàngdi sản mà thôi, hơnnữa mấynữ nhân này cònmở một tiệmđồ lót, g iống như người cha chếtđi của nàng, đều phá sản.

Đây chínhlà nguyên nhânBạoQuân không kiêngnểgì cả công kích các nữhài:

-Lên, đều lên chota, diệt đám xú kỹnữ này.

Người cóthểđi theobêncạnh Bạo Quân, đương nhiên cũng là tinh anh của Bạo Quân cônghội, nhiều người như vậy còn vây công không được nămnữ hài, bọn họcũng không cần sống.

Đám người Cơ Như Nguyệt biếttrước phải giết chết Mục Sư của đối phương, đối phương đương nhiên cũng biết trướcphải giếtchết Hướng Lâm.

HướngLâm thời khắcchuẩn bị giúp đám người Cơ Như Nguyệt, lại phảiné tránh viễn trình công kích của đối phương,trong lúc nhất thời khổkhôngthể tả,sau khiCơ Như Nguyệt giếtchếtba Mục Sư của đốiphương, HướngLâm rốt cục bịđối phương giết chết.

Tuyết Sương Yênhừnhẹ một tiếng, thân ảnhchậm rãi mơhồ, lặnglẽ ẩn núpđến phụ cậnBạo Quân,đang muốnđivòng quaphía sau hắn, giết chết chủ mưu, lại bị một mũi tên bắntrúng, thân ảnh lậptức hiện ra,đối phươnglà Cung Tiễn Thủ cườihípmắt nhìn Tuyết Sương Yên.

Tuyết Sương Yên còn chưatới bênngườiBạo Quân, côngkíchBạo Quân cóđiểm không quá thực tế,hiện tại nàng là một mình thâm nhập,rất nhanh sẽ bị miểu sát, TuyếtSương Yên không chút do dự, đâm về phía người gần nhất mộtđao, sau đó thật nhanh dùngra kỹ năng quần công Ám Ảnh Liên Hoàn Bạo Tạc của nàng.

MụcSư cònlại duynhất bênBạo Quân cũngbị Tuyết Sương Yêngiết chết,còn tiện taygiết vàiPhápSư, thế nhưng thậtbất hạnh, vài ánh đao, kiếm, ma pháp,mưatên đánhvào trên người Tuyết Sương Yên, Tuyết SươngYên hóa thành một đạo bạch quang thăng thiên.

Ngày hôm qualấy được những sáchkỹnăng kia, toàn bộ đều không thể học, bởi vìThạch Trung Ngọc đã giúp các nàng mua qua một phần, trongmột đống lớn sách kỹ năng, cao cấp thì các nàng không rõ ràng, ngược lại kỹ năng hơn mười cấp, trong thương điếm đều cóbán.

Nếu như lúc này có một kỹ năng ngưu bứcthì tốt biết bao nhiêu, ông trời phảng phất như cảm ứng được Cơ Như Nguyệt cầu khẩn.

-Gợi ýcủa hệ thống, BạoLiệt Tử Viêm của ngài thành công thăng cấp, hiệnnay làcấp 2.

CơNhư Nguyệt nghe được gợi ý của hệ thống, cũng không kịp quan sát thuộctính sau khi thăng cấp, trực tiếpkích hoạt, công kích của Cơ Như Nguyệtphảng phất như một quả bom, Hướng Lam, Dương Tử cũnglập tức dùng kỹ năng quần công đập về phía kia, chỉ bất quá Dương Tử cùng Hướng Lam đềucóhạn chế số lượng.

Công kích qua đi, dĩnhiên không sai biệt lắm giết chết sáu bảy người, điều này làm cho các nàng có chút ngoàiý muốn, bất quá b ây giờkhông phải thời điểm kinh ngạc, đối phương công kích lại tới nữa, đám người Cơ Như Nguyệt bắt đầu cùng đối phương chơi đánh giằng co.

Nghềnghiệp viễn trình bên Bạo Quân đã chết thất thất bát bát, chỉ còn mộtCung Tiễn Thủ cùng một PhápSư,hấpta hấp tấp đuổi theo đám ngườiCơNhư Nguyệt, trong chiếnđấu, bất kỳ một người nào cũng có thể xoay cục diện.

Các ngườichơi vây xem đã chorằng rấtcóthể là b ên phòng làm việc

Hinh Vũ thuđược thắng lợi, nhưng không nghĩtới,bênBạo Quân còn sót lại haichức nghiệp viễn trình, dĩ nhiên cóthể giết chết Dương Tử.

Rất nhanh thì đếnphiên HướngLam, Hướng Lamngẫu nhiên ném mộtkỹ năng vào trong đám người, lại nhìn thấy kỹ năng viễn trình của đối phươngném tới, tránh trái tránh phải vẫntrúng chiêu, bị đu ổi theo đánhcực kỳ biệt khuất.

Bỗng nhiênmột mảng lớn vũ tiễn rơivào bên người Hướng Lam, tránh cũng không thểtránh,Hướng Lam cũng hóa thành bạch quang thăng thiên.

Giữasân hiện tại chỉ còn lạiCơNhư Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt dừng bước lại,mục tiêu nhắm vào hainghề nghiệp viễn trình, nhất định phải báothù cho đám người Tiểu Lam, hiệntại nàng đãkhôngđể ý các ChiếnSĩ, kích hoạt BạoLiệtTử Viêm, ngay sau đó chínhlà mộtHỏaCầuThuật.

Gia hỏa mớivừa rồi bắn tên đã bị Cơ NhưNguyệt giết chết, cònlại Pháp Sưcũng khôngmáu, CơNhư Nguyệtvội vãbổ thêm một kỹ năng, tênkia dĩnhiên tránh được,Cơ Như Nguyệt còn muốntiếp tục công kích, lạiphát hiện ChiếnSĩ củađốiphươngđã đến gần.

Không thểkhông buông tha mục tiêu,Cơ Như Nguyệt vội vã chạy trốn, thỉnh thoảng lui vềphíasau ném Bạo Liệt Tử Viêm.

Nếu nhưlà quái vật,CơNhư Nguyệthoàn toàn cóthểmàiđối phương chếttừ từ, nhưng mấycáinàylà người chơi tinh anh a,rất rõ ràng, bọn hắnkhông tập trung,nhưng lại đang không ngừng tiếp cận, dưới loạitình huống này,chỉ có thểnhìn chằm chằm mộtcái giết.

CơNhưNguyệt vẫn rấtmuốn giết Pháp Sư,đối phươngở phía sau đánhlénmình nhiều lần, nếu khôngphảihôm qua lấy đượ c50 điểm thểlực, đã sớm chết không biết bao nhiêu lần, 50 điểm thể lực chính là 500 điểm HP a.

Sớm biết ngàyhômqua nêntự mìnhleo lên, nếu không chính là 100 điểm thể lực, trọn 1000 HP a, giai đoạn hiệntại Pháp Sư sởhữu hơn mộtngànHP đólà uyvũ bực nào, cùngChiến Sĩsolocũng không

có vấn đề.

Thờiđiểm tênkiasắp tới gần, Cơ Như Nguyệt đột nhiên ngừng lại, sau đó một đống lớn kỹ năngđánh về phía Pháp Sư,Pháp Sư trong nháy mắt đãbị miểu sát.

Cơ NhưNguyệtnở nụ cười, chức nghiệp cận chiến rốt cục hết thời gian làm lạnh, Cơ Như Nguyệt không lùi mà tiến tới, những Chiến Sĩ kia kémchút chorằng CơNhư Nguyệtđiên rồi, cứ như vậy sửng sốt một chút, CơNhư Nguyệt xông qua bọn họ, thẳng đến Bạo Quân.

Cơ Như Nguyệtbiết nếunhư mìnhvẫn chạynhư vậy, rất nhanh sẽbị nhữngchức nghiệp cận chiến kiađuổikịp, đến lúcđóchắcchắn phải chết, còn không bằng binh hànhhiểm chiêu, đi làm thịt lão đại của đối phương.

CơNhư Nguyệt phẫn hận nhìnchằm chằmBạo Quân, bốn tỷ muội sớm chiều chung đụng từng cái từng cái ngã ở trướcmắt mình, dù biết các nàng không phải chết thật, nhưng vẫn làm cho Cơ Như Nguyệt vô cùng tức giận.

Một lờikhônghợp liền muốn đấu võ, công hội như vậycòn muốn để chochúngta gia nhập vào? Nằmmơ đi thôi!

Rất nhanhthì tới phụ cận Bạo Quân, BạoQuân vẫn không động rốt cục hành động, thân thể dầndầnnhư huyễn, không đến mộtgiâyliền tiêu thất, lúc nàyCơ NhưNguyệt mới nhớ, Bạo Quân không phải tháiđiểumặc cho ngườikhi dễ,mà là ngưu nhânở trên bảngbài danh đẳngcấp, TậtPhong Đạo Tặc.

Không biết mẫn tiệpcủahắnlà mấy sao, TuyếtSương YênÁm Ảnh, mẫn tiệp bất quá mới 1.3, Tật PhongĐạo Tặc này phỏng chừng cũng không kém bao nhiêuđâu!

Điện thoại uy hiếp

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

CơNhư Nguyệt bắt đầu triệtthoái phía sau, nàngbiết ThíchKháchở trạngthái ẩn thân tốc độ sẽ giảmbớt một ít, cănbản đuổi không kịp nàng, thế nhưng nàng cũng đột nhiên nghĩđến,phía saucòn có vài ngườicủaBạo Quân đang đuổitheo nàng!

Cơ Như Nguyệt quyếtđịnh chạy nhữngphương hướngkhác, nhưng còn chưakịp chạy, phíasauliền trúng mộtđao.

Bị đâm lưng, phía sau đuổikịp nàng cũngkhông chỉ có Chiến Sĩ, cũng có mộtđạo tặc, CơNhư Nguyệt nhanh chóng kích hoạt Bạo Liệt Tử Viêm, không nghĩ tới không chỉ tạc ra vài Chiến Sĩ đánhlén mình, đồng thờicòn đánh bayBạo Quânở chính diện cách mình hơn haithước,thầmnghĩ đối phương cũng quá xui xẻođi.

CơNhư Nguyệt vừa chạy vừathầm nghĩmay mắn, may mắnthảkỹ năng quần công, nếunhư cùng đạo tặckia dâydưa, chỉsợ đã bị Bạo Quân đánh lén.

Không nghĩ tới Bạo Quân ở dưới trạng thái ẩn thân còn có thể chạy nhanh như vậy,CơNhư Nguyệtxoay người lại cho BạoQuân mộtcái TửViêm, lần này sẽ khôngcó vận khí tốt như vậy, Bạo Quân lóe lên, tránh ra HỏaCầu Thuật.

Cơ Như Nguyệt thảhết kỹ năng, cũng không dừnglại,lập tứcđi ngay, nhưng người truy đuổi phía sau rất chặt, không bao lâu liền bị đuổikịp, Cơ Như Nguyệt biết lần này mìnhrất khó sốngsót,ném ra Bạo LiệtTử Viêm, đạotặc mới vừarồi đánh lén nànglập tức bị giết.

Thế nhưngvài thanhđao kiếm cũng rơi vào trên người nàng, trên lưngcòn bịBạo Quân đánh trúng,cũngkhôngcó cho Cơ Như Nguyệt cơ hội dùng hồng dược, trực tiếp miểu sátCơ NhưNguyệt.

Tuy Bạo Quân chiến thắng,nhưng khônghềcómột chút cao hứng, sắc mặt âm lãnh nhìn chằm chằm bốn người còn dư lại, hắnđã sớm biết đốiphóphònglàm việc Hinh Vũ không dễ dàng, nhưng nghĩ nhiều người, nhất định có thể lấy ưu thếápđảo thuđược thắng lợi, tốiđa chỉhi sinh ba bốn người mà thôi.

Lần này tổn thấtquá thảm trọng, còn nghĩ sau khigiết chết đám ngườiCơ Như Nguyệt,sẽ lậptức vàophóbản, nhưng bây giờ ngay cả một Mục Sư cũng khôngcó, làm sao vàophó bản? Tức giậnhừ một tiếng, quay đầu liềnđi.

-Phòng làm việc Hinh Vũthật đúnglà khôngmay, cư nhiên bị Bạo Quân công hội theo dõi.

- Ai Phải a, từng tiểu cô nươngxinh đẹp, đám gia súckia cư nhiên cũng xuống tay, thật con mẹ nó bại hoại.

-Bất quá đám cô nương nàycũng thật lợi hại,Bạo Quân mang theo sấp sỉ ba mươi người, hiệntại chỉ còn lại năm người.

-Nóiđến,Hinh VũChi Thạch đâu?Mới vừarồi làmsao không thấy hắn?

- Ai biết, có thể là sợ bỏchạy! Bất quá mới vừa rồi phònglàm việc Hinh Vũxuấthiện năm người toàn bộ đều làmỹ nữ, không biết Hinh VũChi Thạch kia có thể cũng là một đại mỹ nhânhay không.

- Quản hắn làm gì,coi như là siêu cấpmỹ nhân, cũng không quan hệ tới chúng ta,người ta sẽ không đểý chúng ta.

-Nếu như mới vừa rồi ta xông lên, giúp các nàng mộttay, nói không chừng cóthểcâu thông.

-Cắt, hiệntại các ngươicảmkháicái gì?Mới vừa rồi sao không đihỗ trợ?

- Phòng làm việc HinhVũ cùngchúng ta không có quanhệgì,dựa vào cái gì phải giúp các nàng? Hơn nữa, ta cònphải vào hang chuột,

dựa vào! Phó bản đã mở ra?

- Hắc, đã bắt đầu thật lâu, bấtquá hiệntạita không vã tiến vào, mới vừa rồita ghi hình lại, ta muốn cầm đi diễn đàn bánlấytiền.

...

Trong phòng khách, năm nữ hài buồn bực ngồi ởtrênghế salon, khôngnghĩtớicư nhiênbị diệt đoàn.

- Lần sau đừng cho ta gặp được bọn họ,bằng không ta thấy một lầngiết một lần.

Hướng Lâm cắn răng nghiến lợi nói.

Hướng Lam có chút im lặng nói:

- Đại tiểu thư, ngàilà Mục Sư,ngươi giết thế nào?

- Tacắn chết bọn họ.

Hướng Lâmhừ một nói.

- Nếunhư hôm nay sắc lang đại thúcở chỗ này, những tên kia nhất địnhbị chết không còn mộtmống.

Dương Tử buồn bực nói.

DươngTử vừa nói như vậy, cáccô nương lậptức nghĩ đến Thạch Trung Ngọc vẫn cònở TiểuBồng Lai luyện nội công, ai!Làm sao mới vừa tách ra với tênkia, liền gặpphiềntoái lớn như vậy,hiện tại cũng không tiện tìm người thương lượng.

Cơ Như Nguyệt trầmtư một chút nói:

-Bạo Quânkia đãtrađược tư liệu của ta, vậynóirõ hắn đã biết chúng ta ở đâu, mấy ngày này tốtnhất đừngracửa,vạn nhất Bạo Quân còn khônghết hi vọngtrả thù chúngta, vậy thì phiềntoái.

- Chẳng lẽ còn tìmngười cưỡng gian chúng ta sao?

Dương Tửcó chút sợ nói.

-Thật là có khả năng này.

CơNhư Nguyệt bất đắc dĩ nói.

Hướng Lâm đột nhiên nghĩ đến cái gì,vội vàng nói:

- Đúng rồi, trong nhà khôngcònlại cái gì, buổi trưaăn một bữa, buổitối nhất định phải muathứcăn mới được.

Tuyết Sương Yêncau màynói:

- Tốt nhất đừngđira,Dương Tử, nhà ngươi cócái gì ăn không?

- Có rất nhiều đồăn vặt, mónchính dường như không có.

Dương Tử nói.

- Vậy trước tiênănđồăn vặt đối phó hai ngày!Tấtcả chờ Thạch Trung Ngọc đi ra lạinói.

Cơ NhưNguyệt nói.

- Ta nhớ rarồi,thiếu Thạch TrungNgọc, chúng ta phỏng chừng buổi tối còn có thể tiếp tụcăn một bữa.

Hướng Lâm nói.

- Ha hả, lượng cơmcủatênkia đích xác rấtlớn.

Hướng Lam nói.

Mấy nữhài gật đầu, bắt đầunói chuyện phiếm, người chơisau khi chết hai giờ khôngthể vào du hí, hiện tại rất rãnhrỗi.

Ngay cả cácnàng cũng không có phát hiện, trong lúc bất tribất giác, các nàng đãcoi Thạch Trung Ngọcthànhtrụcột, trở nên ỷ lại hắn.

Buổi trưaăn cơm trưa,các nữ hài đangchuẩn bịvào du hí, điện thoại trong biệt thự đã lâukhôngaigọilại vang lên.

Cơ Như Nguyệt nhậnđiện thoại, mộtthanh âm quen thuộc làm cho Cơ Như Nguyệt vô cùngtức giận.

- Cơ Như Nguyệt, ta hảo tâmnhắc nhở các ngươi một câu, hai ngày nàytốt nhất đừngra ngoài,nghe nói gần đây phụ cận khuđôthịLý Tưởng có không ítlưu manh lắc lư.

Bạo Quânở trong điện thoại nói.

- Ba!

Cơ NhưNguyệt trựctiếp cúp điện thoại.

- Là người nàogọi tới?

Hướng Lam hỏi.

- Bạo Quân.

CơNhư Nguyệt khôngvui nói.

- Hơi quá đáng, lạicòn dámgọi điện thoạitới uy hiếpchúng ta.

DươngTử phẫnnộnói:

-Hiện tại ta gọiđiện thoạicho mẹ ta, mẹta nhất định có thể bảohộ chúng ta.

- Vô dụng, Bạo Quânchính là Trần Thiên,côngty của bọn họ là ThượngHải đệ nhất công ty, coi như là mẹ ngươicũng không thể trêu vào, đừng để cho nàng lo lắng,không có chuyện gì.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Đi,vào du hí, tìmngười BạoQuân cônghội, nhìn thấy liền giết.

Dương Tử nghe Cơ Như Nguyệt nói, không đi gọi điện thoạinữa, nhưngmột bụng hỏa,nhất định phải tìm ngườiBạo Quân công hội phátttiết.

Họa vô đơn chí

DTV-EBOOK.COM.VN

Các cô nương đăng nhập vào trò chơi,đã từ cấp 15 rơi trở vềcấp 14.

Dựa theo đạolýmà nói, phụcận hang chuột sẽrất ít có ngườichơi đi qua, bởi vì tớinơi nàyđều làchuẩnbị vào phó bản,mặc dù bây giờ ngườiđã lên tới cấp 15 rất nhiều, thế nhưng nên vào phó bảnđều vào phóbản, không có khả năng ở phụ cận đây lắc lư.

Nhưnglúcnày ởnơi đây, lại có mấy trăm người chơitụ tập, nhìn thấycáccô nương thượng tuyến,bọnhọ đều lộra ánhmắt hưng phấn.

Bọn họ đều là bị Bạo Quân pháitới, mục đíchlà gì? Đương nhiên là cắm điểm, giết các loại cônương đếncấp 0.

Tuy hơn mộttrăm người chơi này khôngcó khả năngđềulà tinh anh, nhưngthắngở sốlượng quá nhiều,hơn nữa lúc trước các cô nương chết cũng tuôn ra mộtít trang bị, lựcphòng ngự cùng lực công kích kémxa,không có kiên trì đến một phút đồng hồ, liền treo lần nữa.

Mấy người buồn bực ngồi ở trong phòng khách.

- Cái này nên làm gìbâygiờ? Không thể đira ngoài,lại khôngthể vào du hí.

Dương Tử hỏi.

Tất cả mọingười trầm mặc, hiển nhiên rất bất mãn với BạoQuân, ai! Lúc nào Thạch Trung Ngọc mới có thể đi rangoàiđây?

Tiếng chuôngđiệnthoại phávỡ không khí trầmmặc, Dương Tử cho rằng làBạo Quân gọi điện thoạiqua đây lấy le, cầm điện thoại lên trực tiếp mắng:

- Ngươi conmẹ nóxong chưa? Còndám gọi điện thoại qua đây?

- Tiểu cô nương,ngươi có phải nhận lầm người hay không?

Trong điện thoại là thanh âm của mộtnữ nhân.

- Ngươi tìm ai?

DươngTử cũng biếtmình mắng lầm người, giọngnói vội vãôn hòa rất nhiều.

- Talàmẹ Hướng Lam,ta gọi TrầmÔ Mai, cóthể đểnàng tiếp điện thoại được không?

TrầmÔ Mai nói.

- TiểuLam tỷ, có một người gọi TrầmÔMai,nóilà mẹ ngươi.

DươngTử đưa điện thoại cho Hướng Lam.

Hướng Lam nghe điện thoại.

Các cô nương thấy là mẹ củatỷ muội Hướng Lamcũngkhông để ý, đột nhiênnghe được Hướng Lam lớn tiếngỏi:

- Mẹ, đến cùng xảy ra chuyệngì?

Cácnữhài đưa ánhmắttập trung qua,Hướng Lam nóivài câu liền cúp điệnthoại.

- Tỷ,làm sao vậy?

Hướng Lâmlo lắng hỏi.

Hướng Lam nói:

- Ngày hômnayba đập phải một chiếc Mercedes, người tayêucầu thường tiền.

- À? Balúc nào hào phóng nhưthế rồi hả?

Hướng Lâmchoángváng,ở trong ấn tượng của nàng,phụ thân Hướng Lập Văn vẫnlàmột người trung thực, làm saolại đi làmra chuyện đập xe?Hơnnữa còn là Mercedes...

Hướng Lam nói chuyệnđã xảy ra một lần, Hướng Lập Vănlà một côngnhân, ngày hôm nay bạn thânlái cầntrục đau bụng, nhờ Hướng LậpVănthay thếmấy phút,HướngLập Văn cũng theo tên kia họcqua một buổi, cũng muốn tăngthu nhập, có cơ hội thực tập rất là vui vẻ.

Kết quả người ta đinhà cầumấy phút, HướngLập Văn liền làm tấm thép nệnở trênMercedescủa lão bản, maymắn không cóđậpphải người, hiện tại lão bản kiayêu cầu Hướng Lập Văn thường tiền.

Biết chuyện đãxảy ra, Cơ Như Nguyệthỏi.

- Đối phương yêu cầu đền tiền bao nhiêu?

-Hơn2triệu.

Hướng Lam cười khổnói:

- Đập là Mercedes Sl 63

CơNhư Nguyệtkhổ nãonói:

- Bây giờ tấtcả tiềnở trong game chúng tacộnglại cũngcòn chưa tới mườivạn, cáinày làm sao thường nổi? Coi như trang bị BạchNgân của Thạch Trung Ngọclột sạch cũng không đủ.

- Không cóviệc gì, không phải có ta ở đây sao, mẹ ta khẳng địnhcó, ta hỏi tamẹ mượn tiềnlà được.

Dương Tử hào sảng nói.

Côngty của Dương Băng Dao đang mở rộng mộthạng mục,dựtoán tài chính không đủ, sauđóđi ngânhàngxin vay,chỉ cần làm được hạngmục kia, có thể kiếm mộtmóntiền lớn. Bất quá có người chèn ép nàng.

Ngụy Hào cùnghồbằng cẩuhữucủa hắn Trần Thiên, uyhiếpđồng bạnhợp tác của côngty Tử Dao, đểchobọnhọ buông tha hợp tác với công ty Tử Dao, đoạn tuyệt khởinguồn tiềncủa nàng. Cục diệnlà, công ty mắcnợ lãi suấtcàngngày càng cao,năng lực trả nợ kém, ngân hàng khôngphê chuẩn cho vay, ngoại bộmắtxích tài chính bị đứt, công tysinhtồn đối mặt khốncảnh.

DươngBăngDao đang buồn khổ ngồiở trong phòng làm việc, một mực suy nghĩcónên tìm Huy ca hỗtrợ haykhông,xem ở mặt mũi của Thạch Trung Ngọc, Huy ca là nhất định sẽtrợ giúp,thế nhưng Dương BăngDao luôn cảm thấy như vậy, dường như thực sự biến thànhnữnhân của ThạchTrungNgọc, lúc này đột nhiên điện thoại vang lên.

Điện thoạicủa nàngngoại trừ vài đồng bạn hợp tác tươngđốitốt biết ra, nhữngngườikhácđều chỉcó thểgọiđiện thoại cho thưký, thấy điệnthoại vang lên, giật mình, chẳnglẽlà đồng bạn hợptác nào dự định giúp mình?

Nhưng đánh tới là Dương Tử,tronglòng có chút thất vọng, bất quá cũng hiếu kỳ, lúc này nữ nhi gọi điệnthoại cho mìnhlàm gì.

- Mẹ, cho ta mượn hơn 2triệu.

Dương Tử nói.

Dương Băng Dao nhíu mày, lẽ nàonữ nhi chọc rasự tình gì? Làm sa o muốn nhiều tiền như vậy? Hỏi.

- Ngươi muốn nhiều tiền như vậy làm gì?

- Lần trước ta đã nói với ngài, hàngxóm chúng ta là mấytỷ tỷ a,ba của TiểuLam tỷ thờiđiểm làm việc không cẩn thậnđậpbể một chiếc Mercedes, đối phươngyêu cầu thường tiền, hơn2 triệu.

Dương Tử nói.

DươngBăng Dao cũng nhận thức mấy nữ nhân kia,cảm thấycác nàng không tệ, cho nênnghenữ nhi nói nhà các nàngxảy rachuyện cũng lo lắng, ngược lại có chút vui mừng,nữ nhi có người thường xuyênbầubạn, khôngđến mức quá cô đơn.

Hơn nữathờiđiểm mấyngườicác nàng mở tiệm đồ lót,đều là từ chỗ nàng cầm hàng, Dương Băng Dao cũng cơhồlà giá vốn bán chocác nàng, bây giờ nghe nói giađìnhTiểu Lam xảy ra chuyện, theo lý mà nóihẳnnên giúp một tay, nhưng mình cũng không cầm ratiền, không thể làm gìkhác hơnlà ăn ngay nói thật với nữ nhi.

- Bâygiờ côngtymắc nợ lãisuất quá cao, tàichínhcho hạng mục mới

không đủ, ngân hàng cùng một vài công ty hợp tác bỗng nhiên cự tuyệt cung cấp tàichính,thậm chí còn đòinợ, bây giờ mắt xích tài chínhcủa công ty sắpđứt,cănbản khôngcầm ra hai triệu được.

Dương Băng Dao trầm giọng nói.

- Hiện tại tài chính không đủ, sản xuất không cáchnàođạtđược mongmuốn,nếu như đến kỳ hạn khôngthể hoàn thành, phải bồi thường Ngụy Hàobachục triệu, đến lúc đó công tychỉcó thể bánđấu giátài sản cố định hoàn lại...

Nói tớicuối cùng,sắc mặt của Dương Băng Dao vô cùngngưng trọng.

Tuy DươngTử rất nhỏ,nhưng ch ịu đến giađình hun đúc, đối vớicái nàyvẫn biết một chút, không khỏi phátsầu theo, Dương Tử không chỉ vì công ty củamẹ phát sầu, cũng vìtỷ muội tốt của mình phát sầu,mẹ khôngthể cho vay, sự tình trongnhà HướngLam cũng không có biệnpháp giải quyết.

Cúp điện thoại, Dương Tử nói sự tình cho đám người Cơ Như Nguyệt, mấy người lạitrầm mặc, đây thật làđã rét vìtuyết lạilạnhvì sương, họa vô đơnchí cũngkhông thểra phiền toái nhiềunhư vậy chứ?

Thạch ca gặt hái

DTV-EBOOK.COM.VN

Đầu tiênlàở trong game gặp Bạo Quân cản trở,bị giết h ai lần, ngay sauđólànhà HướngLamxảy ra chuyện, hiệntại thậmchí ngay cả trongnhà Dương Tử cũng ratình huống,mọingười đều cần dùng tiền gấp.

Hiện tại CơNhư Nguyệt cựckỳ do dự, có nên gọi điệnvềnhà mượn tiền hay không? Nếu như chủ động hỏi bọn hắn, sợ rằng về sau liền khôngcòn tự do,nhưng nếu như bởivì mìnhdo dự,cha Hướng Lam bị người tố cáo, côngty của mẹ Dương Tử phá sản, vậymình thật đúng là khó tránhtrách nhiệm.

- Chúngta gọi Thạch Trung Ngọcra thương lượng một chút đi.

Tuyết Sương Yên nói.

Cơ Như Nguyệt nói:

- Coi như hết, hắn nghèo một phântiền cũng không có,nơi nào có thểgiúp được, để hắnở trong game lâu mộtchút, nói không chừng vềsauthuộc tính cao, ở trong game có thể có mộtphen tiền đồ.

Các nữ hài tiếptục trầm mặc,Hướng Lâm rất nhanh không kiên trì nổi, đứng lên nói:

-Ta đi thăm bata trước,cùng chủ xe thương lượng, xem đềntiềncó thểkéo dài một đoạn thời gian hay không.

CơNhư Nguyệtvội vàng kéonàng:

-Ngươi đi có ích lợi gì, chớ làm loạn, hơn nữa ngươi căn bảnra không được, Trần Thiên kiaở phụcận tìmrất nhiều lưu manh nhìn chằmchằm.

-Vậy làm saobây giờ? Cũng không thể nhìn ba ta bị người kiện chứ?

Hướng Lâm cực kỳ vộivàng nói.

- Đi, ta đivới ngươi.

Hướng Lam cũng đứng lênnói.

-Không cần.

TuyếtSương Yên nói, ở dưới ánh mắt kinhdị của mọi người, Tuyết Sương Yên đi tới trước mặt DươngTử nói:

- Cho ta mượnchìa khóa xe.

Dương Tử ngoan ngoãn giao ra chìakhoá hỏi.

- Tuyết Nhi tỷ tỷ, ngươi muốn xe làm gì?

-Đi công ty đại diện bánbiệtthự này đi.

Tuyết SươngYênthản nhiên nói.

Tuyết Sương Yên nói:

-Cáibiệt thự này lớn như vậy, còn có vườn hoa nhỏ, hồbơi tư nhân, không sai biệt lắm có thểbán hơn tám triệu!Đến lúc đó lấyra hơn 2 triệuchoHướngLam, còn lạiliềnchocôngty của mẹ DươngTử, mặc dù không biết hơn năm trăm vạn có đủ hay không,nhưng ítra cũng cóthểgiải quyết một ít khẩn cấp.

- Cái này sao cóthể được?

Hướng Lam vội vã ngăn cản.

Dương Tửcũng vội vàng phụ họa nói:

- Phảia, cáinày sao có thể được, muốn báncũng là bánnhàtaa,dù sao nhà của ta cũng hầu như khôngcần, mẹ ta cũngchỉ ngẫu nhiên trở vềmột chút, đến lúcđó có thể ở nơi đây a.

Dương Tử gọi điện thoại cho mẹ nàng, nhưng DươngBăng Dao lại nói cần hai chục triệu mớicóthểbổ khuyết tàichínhcủa công ty, bất quá cũng đồngý bán nhà,dùsao cũng phải bán đimộtít tài sản cố định,biệt thự không người ở, bán thì bána! Chỉlà bán nhà cần một

đốnglớn thủtục,rất phiền phức,không phải một chốc mộtlát có thể giải quyết.

Sựtình bán nhà DươngBăng Dao tìmngười xử lý, không cần Dương Tử tới quan tâm.

Tỷ muộiHướng Lam có chút áynáy, nhà DươngTử còn thiếu nhiều tiền như vậy,còn phải cho mình hơn 2 triệu, nhưngkhông như vậy, nhà mình lại khôngcó biệnpháp.

TuyếtSương Yêncó chútkhông yên lòngnhìnDươngTử nói:

-Biệtthự này cũngbán đi! Bằng không sự tình nhà ngươi cũng không giảiquyếtđược.

- Không cần, mớivừa rồi mẹ ta nói bán đi một ít tàisảnkhác là được, biệt thựnàybánđi cũng không đủ, còn dẫn tớichúngta không có chỗở, cực kỳ bất tiện? Yên tâmđi, mẹ ta nói chỉ cần kiên trì đến hạng mụcnày làm xong,hết thảy đềukhông còn là vấnđề.

Dương Tửnói.

Hướng Lam gọi điện thoạivề nhà, để cho bọn họyên tâm, rất nhanh thì có thểmượn được tiền.

Hai ngày sau, rốt cuộc được tin tức, mua phòng ốc dĩ nhiên là Ngụy Hào, hơn nữachỉ tínhtoán cho năm triệu,điều nàylàm cho mọingườirất tức giận, nhưng loại chuyện bán nhà sao có thểnhanh như vậy? Hơnnữa còn làbánbiệt thự sa hoa.

Dương Băng Dao không làmsao được, chỉ có thểtuyểnchọnbán cho hắn,lúcđầu tínhtoán bán đi một ít sản nghiệp là đủ rồi,hiện tại xem ra không được, vẫn phảidựa vào quan hệcủaThạch Trung Ngọc, đi tìm Huy ca,bất quácũng may mới mấy triệu,không phải nhân tình quá lớn.

Trưahôm nay, vẻmặt Thạch Trung Ngọc hưng phấn ly khai du hí, đitớitrong phòng khách, lại phát hiệnchỉ có Tuyết Sương Yên cùng tỷ muộiHướng Lam,hơnnữa đềusầu mi khổ kiểm,vốn còn muốn cùng với các nàng chia sẻ mộtniềm vui, thuận tiện để các nàng làm chút ăn ngoncho mình, nhưngbây giờ...

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọcđi ra, mấy cô nươngkhông biết vì sao lại thở phàonhẹnhõm.

-Các ngươi đây là thế nào?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Hướng Lam nói chuyệnhai ngàynày một lần, chỉ là khôngbiếtvì sao thời điểm nói mẹ của DươngTử là Dương Băng Dao,bắp thịttrên mặt ThạchTrung Ngọc co quắp, thoạt nhìncực kỳ quái dị.

Dựavào, lãotử cư nhiên ở tronggamebangày?Ta nói tại saosẽ đói như vậy , Thạch Trung Ngọcbuồn bực nghĩ, bất quá Dương Băng Daolại là mẹ của Dương Tử, điều này cũnglàmcho Thạch Trung Ngọc cực kỳ kinh ngạc, cái thế giới này cũng quáconmẹ nó nhỏ đi? Vận khí củalão tử làmsao lại tốtnhư vậy? Trước cùng tiểu nha đầu xảy ra sự tình mập mờ, sau đó liền cưỡi mẹ của nàng.

-Cácngươi thậthồđồ, xảy ra nhiều chuyện như vậy vì sao không gọi ta đi ra?

Thạch Trung Ngọc lớn tiếng quát.

Tuy Tuyết Sương Yên cùng tỷ muội HướngLambị mắng, lại cóthể cảm giác được trong lời nói củaThạchTrung Ngọc tiết lộ ra quan tâm, trong lòngcó chút cảm động.

- Cái gì? Muốn bán phòng ở?

Thạch Trung Ngọc nghe được muốn bán đi biệt thự của DươngTử, hơn nữa mới bán năm triệu, ngay lập tức phẫn nộ.

Hướng Lam gật đầunói:

- Ừm, hiện tạiNgụy Hàokia đang xem phòng, Như Nguyệt tỷ cùng Dương Tửđã qua.

- Ta đi qua nhìn mộtchút, yên tâm đi, nếu ta đi ra,tấtcảđều không phải là vấnđề.

Thạch TrungNgọc bỏ lại nhữnglờinàytrực tiếp rời đi.

Tỷ muội HướngLam cùng Tuyết Sương Yêncó chút cảm độngnhìn bónglưng của Thạch TrungNgọc, hắnthực sự rất giống nam nhân, gặp phảisự tình chủ động hỗtrợ,mà không phải đẩy ba chận bốn.

Thời điểm Thạch Trung Ngọcđitới cửa, độtnhiên xoay người nói một câu, làmcho các nàng kém chút thổ huyết:

-Đinấu một nồi cơm, ta sắp chết đói rồi.

Mặc kệ Thạch Trung Ngọc có thể giúp đượchay không, vẫnphải giúp Thạch Trung Ngọclàm thức ăn a, dù sao hắnđã chừng mấy ngày chưa ăn cơm, tuy trongnhà không cóđồ ăn gì, nhưng gạo vẫn còn rất nhiều.

ThạchTrung Ngọc đitới biệt thự của DươngTử, nhập mật mã,trực tiếp tiến vào.

- Năm triệuđãrất nhiều, ngươi bán thì bán, không bán thì thôi.

Thạch TrungNgọc mớivừa đi vào biệtthự liềnnghe được câu này làm người ta nóngnảy.

Chứng kiến người nói chuyện, Thạch Trung Ngọccảm giác hắncó chút quen mặt, dường như gặp qua ở đâu, dựa vào,conmẹ nó, hắn không phảitên khốn lần trước muốncưỡnggian DươngBăng Dao sao?

Dương Băng Dao cố nén tức giận nói:

- Được, năm triệu thì năm triệu, chúng ta...

- Không bán.

Thạch TrungNgọc còn ăn mặcáo đầm cực kỳ tức giận,cắtđứt lời nóicủa Dương Băng Dao.

Mặc váy liền áo lên phố

DTV-EBOOK.COM.VN

Một trận gió thổiqua,góc chéo quần của Thạch Trung Ngọcbị thổi bay mộtít, lông chân đóngió bayphấtphới, trongmiệng ngậm một điếu thuốc, mọi người lậptức hóa đá.

- Ngươi con mẹ nó là ai? Người ta bánhay không mắc mớgì tới ngươi?

Ngụy Hào bất mãn nói.

NgụyHàocăn bản không cóliêntưởng đến biến tháitrước mắtlà Thạch TrungNgọclần trước đánh hắn.

Thạch TrungNgọc căn bảnkhông để ý tới người này, đithẳng tới trước tủ lạnh,lấy ra một chai nước uống, điên cuồng uống vài hớp, vài ngày không uốngnước, cựckỳ khát nước a, ai! Bi thương, sinh lý còn chưa có giải quyết,bangàykhông có bài tiết.

Cơ NhưNguyệt cùng Dương Tử nhìnthấy Thạch Trung Ngọc,khuôn mặtkinhhỉ,mà Dương Băng Dao thì cực kỳ quái dị,người nàylàm sao sẽxuất hiện ở chỗnày? Từ chỗ Huyca biếtmìnhgặpphải phiền phức,cố ýđếngiúp mình sao? Bấtquá hắn làmsao tiến vào? Cửa không phải khóa sao,hơn nữa hắnlàmsao lạiquenthuộc vị trítủ lạnh như vậy? Ngaycả tầng nào đặt đồuống cũng nhấtthanhnhịsở.

NgụyHào bịngười rơi xuống mặt mũi,vô cùngkhó chịu,bất quá ngày hôm nay hắn cũng không phảitới thêu dệtchuyện, mà là thực muốn mua phòngở, dĩ nhiên không phải hắn hảotâm, đưa tiền cho Dương Băng Dao,mà là đánhý tưởng giá thấp thu mua, giácao bán ra.

Dùng năm triệu mua biệt thự, chỉ cầnkiên nhẫn chờ vài ngày, là có thể bán tám trămvạn, thậm chí càngcao, sinh ý như thế, aisẽ không hài lòng?Lạicóthể tiếp tụcliên hợpTrần Thiên tạo áplực cho Dương Băng Dao, buộc nàng bánđi càng nhiều sảnnghiệp, thậm chí có thể từ từthâu tómcông tycủa nàng.

- Ngươiđến cùng bán haykhông?

Ngụy Hào làm bộ không nhịn đượcnói.

- Không bán!

Dương Băng Dao, DươngTử, Cơ Như Nguyệt đồngthời nói.

Điều này làm cho Ngụy Hào kinh hãi,đây là thếnào? Làmsaoba ngườiđột nhiên phát sinhbiếnhóa lớn như vậy? Chẳng lẽlàbởi vì nam nhânkia? Nhìn kỹ một cái, ĐxxCM,conmẹnó không phải người ngaycả Huy ca cũng phảichomặt mũi sao!

Ngụy Hào đương nhiênsẽ không quên Thạch TrungNgọc nói Dương Băng Dao là nữnhân của hắn,nhưng chỉbấtquácho rằng hôm ấy Thạch Trung Ngọc vừa lúc đi ngangqua,Dương Băng Dao lại bởi vì trúngxuândượcmãn tính, hai người mớilàm chuyện nàymà thôi, không cógìcùng xuất hiện.

Ngược lại banữ nhân nàycũng cực kỳ kinhngạc, CơNhưNguyệt cùng Dương Tử tin tưởng Thạch Trung Ngọclà bởi vì cùng Thạch Trung Ngọc tiếpxúc qua một đoạn thời gian, hắn sẽkhông cố tình gâysự, nhưngtại sao Dương Băng Daotin tưởng Thạch TrungNgọc? Giữa bọnhọ chắc làlẫn nhau không nhận biết a?

Ýtưởng của Dương Băng Dao cùng Dương Tử, Cơ Như Nguyệt không sai biệt lắm, cho là mìnhtiếp xúc qua Thạch Trung Ngọc, thoạt nhìnThạch Trung Ngọc là một đại nhânvật,có hắn ở đây, chuyện gì cũngcó thể giải quyết, bất quá lại phải thiếu hắn một nh ân tình, nhưng Cơ Như Nguyệt cùngnữ nhi đâylà chuyện gì xảy ra?

Thạch Trung Ngọc đi tới trước mặt Ngụy Hào:

- Nghe không hiểutiếng người sao? Không bán, cònchưa cút?

NgụyHào nhìn thấy Thạch TrungNgọcđi tới, sợhỗn đãn này trực tiếp đánh mình một trận, đánh vẫn là đánhvô ích, tìm người trả thù,hắn còn khôngcó thực lực đó, thậm chí làmnhưvậy chết còn nhanhhơn, tìmxã hội đenđánh lão đại của xã hội đen, cái này không phảimuốn chết thì làcái gì. Nghe Thạch Trung Ngọc cho hắn cút, nơi nào còndám nóinhảm, vội vàng bỏchạy.

Nàykhiếnngười của công ty đạidiện rất khổnão, hắn là một quản lý, lão bản pháihắn tới hoàn thành nhiệmvụnày, sinhý sắp làm thành, hắn cũngcó thểđược không ít trích phần trăm,nam nhân này vừa xuất hiện, cáigì cũng mất,u oán nhìn thoáng qua Thạch Trung Ngọc,hắn đương nhiên không dám nói cáigì, người ngay cả Ngụy Hàocũng khôngchọc nổi, làquản línho nhỏ như hắncó thể đắc tội sao?

NgụyHào đi, hắn cònở lạichỗ này có ý tứ sao?Chào hỏi Dương Băng Dao, cũng vội vàng chạy đi.

- Tại sao ngươi không chochúng tabánnhà cửa?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Mới vừa rồi trong chốc látđầunóng,trựctiếp nói không bán, nhưng không bán, tiền từ địa phươngnào tới a?

- Ta tới xửlý là được, tanói rồi, mặc kệ xảy ra chuyện gì,ta cũng sẽ bảo hộcác ngươi,vìsaocác ngươi không cho ta biết?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệtnhỏ giọng nói:

- Đó không phải bởi vìngươi khôngcó tiền sao, tìm ngươi cũng không cótác dụng gì, cho nên liền dứt khoátkhônggọi ngươi.

Thạch Trung Ngọc trừng nàng:

-Trướcvề giúpđám người Hướng Lamlàm cơm, ta đói bụng rồi, một hồi lại nói.

Nóixong Thạch TrungNgọcđi vềphía phòng vệsinh.

- Các ngươi quen nhau?

Dương BăngDao kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, hắn chínhlàmột thành viên trong phòng làm việc chúng ta, ngụ ởchỗ chúng ta,Dương a di, ngươi cũng biết hắn?

CơNhư Nguyệthỏi.

Cơ Như Nguyệt vẫnluôn cảmthấygọi Dương Băng Dao làa dicó chút không thích hợp,dù saoDương Băng Dao thoạt nhìn cũng chỉ hai mươi sáuhai mươi bảy, hơn nữa tuổi thậtcủanàng cũngbấtquá mới32, cùngmìnhchênh lệchkhôngđến mười tuổi, kêu một tiếng tỷ tỷ là rấtbình thường.

Nhưng mặc dù DươngTử không lớn, nhưng không nhỏ, đãhơn mười sáu tuổi, cũng khôngthể gọinàng tiểu chất nữa? Nếugọi Dương Tử là muội muội, Dương Băng Dao đương nhiên chỉ có thể làmadi, bất quá DươngBăng Dao đối với mấy cái nàykhông lưuý.

-Chúngtađichỗngươi trước.

Dương BăngDao đề nghị.

Nàng cũngkhông cầnsợ ThạchTrung Ngọc sẽtrộmđồđạc nhà mình, hơn nữa Thạch Trung Ngọc ngay cả mật mã cửabiệtthự cũng biết, Dương Tử đãnói cho hắnbiết, hắn muốn trộmđồđã sớm trộm sạch, hơn nữa, mặc dù không rõ ràng thân phận của hắn, nhưng hắn còn không đến mức coi trọng chúttiềnlẻ này.

Thạch Trung Ngọc ở trongphòng vệsinh đùng đùngmột hồi, nhất thời sảngkhoái hơn khôngít,chỉlà khiến chonơi đây xú khí huân thiên, trong không khí phảng phất nhưmơ hồ có thể chứng kiến khí thểmàu vàng nhạt, cũng chính là Thạch Trung Ngọc,đổi thành người bên ngoàiở trongphòngvệ sinh,sớm đã bịlàm ngất, xả nước xong, Thạch Trung Ngọc trở lại biệt thựcủa Tuyết SươngYên liền ngheđược một tin dữ.

- Trong nhàkhông có thức ăn, mới vừa rồi Dươnga di nói buổi tối chúngta ra ngoài ăn.

HướngLam nói.

Vẻmặt ThạchTrungNgọc khiếp sợnhìncác nàng:

-Không phải nói đùa với ta chứ? Ta khôngcóy phục mặc,đểcho ta mặc váy liền áo lên phố?

Xì,lúc này cáccô nương mới nghĩ tớivấnđề này, Thạch Trung Ngọc

căn bản khôngcóyphụcmặc, ngược lại là DươngBăng Daocựckỳ nghihoặc, ThạchTrung Ngọcsẽ không cóy phụcmặc?Mới vừa rồi nàng nhìn thấy Thạch TrungNgọc mặc váy liền áo,nếunhư không phải cùng hắn làm qua chuyệnkia, cũng kém chútcho rằng hắnlà đồng tính luyếnái.

Bấtquá coi như không phải đồng tính luyến ái, cũngcóyêu thíchđặc thù.

Đang lái xe, đừng nhúc nhích!

DTV-EBOOK.COM.VN

Dương BăngDaođột nhiên nghĩđến, dường như thời điểm lần trước cùng hắn tách ra, tất cảy phục của hắn đều đưacho mình, bất quá những quầnáo dơ nàyđã bị nàngtiêu hủy, bởi vì giữlại khôngan toàn,bị hư hỏng danh tiết, bị người thấy được không thích hợp.

HướngLâm nói:

- Ngược lại da mặt ngươi dầy như vậy,sợcái gì?

Thạch Trung Ngọc nhất thời im lặng,da mặtlão tửrất dầy? Ta làm sao khôngcó cảm giác? Lão tửvẫn luôn cho rằng mình làmột hảo hàitử!

- Dươngadi,ngươi và Thạch Trung Ngọc là làm sao quen biết?

Hướng Lam tò mò hỏi.

ThạchTrung Ngọc cùng Dương Băng Daonhấtthờixấu hổ, đây nên nói như thế nào? Cũng khôngthể nói tình hình thực tế a?

- Trướcđó khônglâu, buổi tối ta một người về nhà,gặp vài lưu manh,Thạch Trung Ngọc giúp ta đánh chạy,cho nên chúngta nhận biết.

Dương Băng Dao nửa thật nửa giảnói.

DươngTử tin tưởng không nghi ngờ, nhất thời lo lắng:

- Mẹ, ngươi không có bịthương chứ?

- Không có.

DươngBăng Dao cười nói:

- Thạch Trung Ngọc xuất hiệncực kỳ đúng lúc, khôngcóbất kỳ nguy hiểm.

- Ta nhớđược ngày đầu tiênThạch Trung Ngọc tới,phíasau y phục đãbị rạch ra, chẳng lẽ chính l à ngày đó?

Hướng Lam suy nghĩ một chút nói.

-Coi như vậy đi, chúng ta đi ăn đượcchưa?

ThạchTrung Ngọcvộivã chuyểndi vấn đề, nói nhiều tất lỡ lời, vạn nhất bị các nàngbiết, mình không còn ngày sống dễ chịu, nhữngnữ nhânnày đều là bình dấm chua, ôm Dương Tử một cái cũng bị các nàng mắng cẩu huyết lâm đầu, lên mẹ Dương Tử, còn không biết xảy ra chuyệngì.

Các côương cũng không quá lưu ý, chỉ làcó chút thay Dương Băng Dao lo lắngmà thôi, đi ra bên ngoài, DươngBăng Dao nói:

-Mấy người các ngươi ngồi xe Dương Tử! Tavà Thạch Trung Ngọc cómấylời muốnđơn độc nóimột chút, được không?

Mặc dù những nữ hài này rấtmuốn biết Dương BăngDaomuốn cùng ThạchTrungNgọc nói cáigì, nhưng vẫn rấtphối hợp ngồi vào xeDương Tử.

Thạch Trung Ngọc lên xe Dương Băng Dao.

-Ngươi rốt cuộc là người nào? Tại sao cùng nữ nhi của taởchung một chỗ?

DươngBăng Dao láixe hỏi.

Thạch TrungNgọc mộtbộ không sao cả nói:

-Ta chính là một ngườibình thường, tới nơi này là bởi vì các nàng mướn thợ, ta tới nhận lời mời, chỉ đơn giản nhưvậy.

-Huyca cũng một mực cung kính với ngươi,ta cũng không nhận ra ngươi cònmuốn đi ra tìm công tác gì.

Dương Băng Dao căn bảnkhông tintưởng ThạchTrung Ngọc nói.

Thạch Trung Ngọc đưa tay đặtởtrên đùiDương Băng Dao, vuốtve hai cái:

- Trướcđây thậtlâu tarất ngươubức, sau đó ta không muốn làm,chỉ có một người đi ra làm việc, Huy ca kia ta cũngkhôngbiết hắn, bất quá hắndường như nhậnthức ta.

Dương Băng Dao đẩy tayThạch Trung Ngọc ra:

-Chớ lộnxộn, ta đanglái xe.

-Hôm nay cũng mặcnộiymàutím chứ?

Thạch TrungNgọc cười híp mắt hỏi.

Dương Băng Daođỏmặtlên, liên tưởng đến đêm hômđó, mình cư nhiênchủ độnglột y phục,cùng ThạchTrung Ngọc làm chuyện kia, còn bịhắn trước mặt nhắctới, xấu hổ vỗThạch Trung Ngọcmột cái:

- Ngươi lại nói, ta liền némngươi xuống.

- Phíatrước!!

Vẻmặt Thạch TrungNgọc khẩn trương nhìn chằmchằmtrước mặt quát, thì ramớivừarồi DươngBăng Dao phách Thạch Trung Ng ọc, căn bản khôngcó xem con đường phía trước, phíatrước chínhlà một bồnhoa nhỏ.

Dương Băng Dao lậptứcđánh bánh lái, hiểm hiểm tránh qua bồn hoa, Thạch Trung Ngọcđổ mồ hôilạnh,mới vừa rồi hắn thấy bồn hoa cùng xenày cáchnhau không vượtqua một cm, đụng phải cũng không phải đùa giỡn.

Thấy tránh ra, Dương Băng Dao thở phào nhẹ nhõm, hừ một tiếng:

- Để chongươi nóilung tung, kém chút xảy ra tai nạn rồi!!

- Được rồi, ngươi lái xe! Ta không nói gì cả.

Thạch Trung Ngọc chămchúnhìnbộngực E cúp của DươngBăng Dao.

- Ngươinhìn loạn cái gì? Thuhồi mắtchócủa ngươi.

Dương BăngDao cóchút xấu hổ nói.

- Nhân sinh khổđoản a, nói khôngchừnglúcnào liền chết,tỷ như mới vừa rồi, có thểxem một hồi là mộthồia.

Thạch Trung Ngọc khôngngần ngạichút nào nói.

Dương Băng Daocũng biết mình nóinhư thếnàocũng vô dụng, thẳn g thắnngậm miệng không đềcập nữa,đổi trọngtâm câu chuyện:

- Ngươi và đám người CơNhư Nguyệtởchung một chỗ,có phải là thíchmột người trongcác nànghay không? Cómuốnta giúpngươi một tay haykhông?

DươngBăng Dao bát quái lên, nàng cũng không chorằng loại đại nhân vật như Thạch TrungNgọc sẽ coi trọng người đãsinh nữ nhi như nàng.

- Vừa mới bắt đầu, ta căn bản không biết bên tronglà người nào, thậm chí địa điểm côngtác cũng không biết, lúc ấy,làở mộtcột điện nhìn thấy thôngbáo tuyển dụng, ta liền vào, hiện tại ta đã thích tất cảcáccônương.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Quỷ hoa tâm!

DươngBăng Dao lườm hắn một cái, nếu như Thạch Trung Ngọc chỉ nói một người trong đó, nàngsẽcó chút ghen ghét, nhưng thíchmọi người,điều này sao có thể? Nữ hàinói cáigì cũng sẽ khôngđồng ý, Dương Băng Dao chỉ coiThạch Trung Ngọc đang nói đùa.

Rất nhanh, hai người đậu xeở trước cửa một quán rượu,Thạch Trung Ngọcđột nhiên hung hăng giàyxéo cựnhủcủa nàng vài cái, cảm giácmềm mạico giãn lạiùavề, mớivừa rồi sợ xảyra tainạn xe cộ,không dám xằng bậy,hiệntạixe đã dừng, Thạch Trung Ngọc cuối cùng khôngcòn gì kiêngkị.

- Ngươi phải gió à!BịđámngườiA Tử nhìn thấy thì làm sao bây g ờ?

DươngBăng Dao xấuhổ đẩy tay hắn ra,sau đó xuốngxethật nhanh, rấtsợ Thạch Trung Ngọclàmcáigì nữa.

Thạch Trung NgọccũngtheoDương Băng Dao xuống xe.

Mấy người vàomột phòng riêng, không thể khôngnói, Thạch Trung Ngọcváy liền áovẫn rấtthu hút, từcửaquán rượuđi vào bao sương, cái nàythật cần dũng khí lớn lao a, ThạchTrung Ngọcthành công làm xong, bấtquá sắcmặt vẫn còn có chút đỏ lên.

Nhìn bộdạng Thạch Trung Ngọc khó coi như vậy, CơNhư Nguyệt đề nghị:

- Chờxử lý những sự tìnhnày xong,chúngtaliền mangngươi đi dạo phố,giúp ngươi muaquần áo, được chưa?

- Đúngrồi, đại thúc, khôngbán phòng ở,tiền ở đâura a.

Dương Tử hỏi, ở trướcmặt mẹnàng, nàng còn phảibảotrì một chút hìnhtượng thục nữ, hai chữ "sắc lang" thật không tiện kêura miệng.

Thạch Trung Ngọc đốt mộtđiếu thuốc, hítmộthơi, sắc mặt trở nên có chúttang thương nói:

- Các ngươi không cần phải để ý đến, ngược lạita sẽ giúp các ngươigiải quyết hếtlà được.

- Nóicho chúngtabiết cóđược hay không vậy...đại thúc...

Dương Tử nũng nịu nói.

Chứng kiến congáicủamìnhcùng Thạch Trung Ngọc quanhệtốt như vậy, Dương BăngDaocảm giác dườngnhư cóchút khôngquá thoải mái, Dương Tử sẽ không có chút ý tứ với người nàychứ?

Dương Băng Daođột nhiên cảm giác DươngTử đã lớn lên rất nhiều, không còn làtiểu cô nương,thường thường nghe nói một íttiểu cô nươngyêu sớm, mười ba mười bốn tuổiđiphá thai, con gáicủa mình sẽ không cũng xuấthiện loại tìnhhuống nàychứ! Dương BăngDao rấtphản cảmđối vớiyêu sớm,bởi vì nàngđãăn quahậuquả củaviệc này.

- Tiểu hàitử đừng tòmò nhiều như vậy,điqua một bên chơi.

Thạch Trung Ngọc đẩy Dương Tử ra, vẻ mặt bình thản nói.

-Hừ!

Dương Tử bất mãn nói:

-Ta đã không nhỏ, không chophép gọi tiểu hài tử.

Dương Tử nói xong ưỡn bộngực lên, dườngnhư thật cóchút lớn,nữ nhi đã tổ mã tốt như vậy sao? Ta làm mẹ cũng không biết, Dương Băng Dao tự giễu cười cười, xem ra saunàyphải nhiều chút thời gianbồi Dương Tử.

Giải quyết vấn đề

DTV-EBOOK.COM.VN

Rất nhanh, phụcvụmang thức ăn Thạch Trung Ngọc gọi lên,Dương Băng Dao nhìn nhiều thứcăn như vậy, có chúthoài nghi,có phải nhiều lắmhay không, mới bảy người, gọi hơn mườimón ăn. Không phải nàngtiếc tiền, mà là không muốn lãngphí, nàng cũng là từ người nghèo đi lên.

Dương BăngDao phát hiện, từsau khi phụcvụ bắt đầu mangthức ăn lên,Thạch Trung Ngọc bắt đầu điên cuồngăn.

Bỏ qua quai hàm,vénlênhàm răng,thức ăn nhưnướcchảy, lại tựa nhưphongquyểntàn vân, cònphát rathanh âm:

- Bùm bùm cạch cạch, bùmbùm cạch cạch!

Ăn có thể phát rathanhâm nhưvậy,đây tuyệt đốicóthểtính làmột loạicảnhgiới.

Chứng kiến Thạch TrungNgọc giống như Ngạ Quỷ đầu thai, Dương Băng Dao rốtcuộckhôngcần lo lắng cóthể ănhết hay không, mà là lo lắng thức ăn có đủhaykhông?

Saukhi ăn uốngnođủ, Thạch Trung Ngọc đốt điếu thuốc, thoải mái nằm ghế trên, thần tình thoạt nhìn rấtthỏa mãn.

- Thạch Trung Ngọc,ngươi mau nói tiền từ nơi nào đến, lúc nào mớiđi xử lýsự tìnhnhàcủa chúng ta?

HướngLâm có chút nóng nảy hỏi.

Thạch Trung Ngọc mượn điệnthoại của Dương Băng Dao, đi ra phòng, đến phòng vệsinh không người, tìmdãy sốcủa Huy ca, gọi tới.

- Dương BăngDao? Tìmta có chuyện gì?

Huyca cóchút kỳ quái, tạisao Dương Băng Dao lại gọi điện thoại cho mình.

- Ta làThạch Trung Ngọc.

- Thạch ca, là ngài a, tìm ta cóviệc gì sao?

Giọng của Huyca vộivãkháchkhí mộtít.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Chuyện của công ty Dương BăngDao ngươi biết không?

-Biết một chút.

Huyca nói.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc âm trầm nói:

- Nếu biết,vìsao ngươi không giúp?Ta không phảiđãnói nàng là nữ nhân của ta sao?

Huyca sợ đến run cầmcập, hắn cũnggiống như Ngụy Hào, hoài ng hilúc đó Thạch Trung Ngọc chẳng qualà đi ngang quamà thôi, bởi vì sau đó ThạchTrung Ngọc một lần cũng khôngcóxuất hiệnởphụ cận công ty của Dương Băng Dao, chonên cảmthấy khôngcần thiết bởi vì Dương Băng Daomà đi tìm haitên ngu ngốc Trần Thiên và Ngụy Hàophiền toái, hơnnữa nếu quả thật Dương Băng Dao và ThạchTrungNgọc có quan hệ,nơinàocần hắnhỗ trợ?

-Tasẽ đi cảnh cáohai tênkia.

Huyca nói,tuy hắn khôngtiện động hai tên kia,nhưng lão đại của hắn có thể a, chỉ cần nóilà Thạch Trung Ngọcbảo,lão đại của hắn cũng không dám không giúp.

- Chờ một chút.

- Thạch ca,còn có chuyện gì sao?

-Những tên côn đồ cắcké ở phụ cận khu đô thịLýTưởngkia là chuyện gì xảy ra?Rútluihết cho lão tử.

Huyca vội vàng gật đầu, đồng thời liên tưởng đến, lần trước chính làở phụ cận khuđô thịLý Tưởng nhìn thấyThạch Trung Ngọc, lần này Thạch Trung Ngọc lại để chohắn rútlui hết những tên côngđồ cắcké kia ởphụ cận khu đô thị Lý Tưởng, chẳng lẽ Thạch Trung Ngọc ngụ ở trong đó?

- Chuẩn bịcho ta hơn2 triệu đưa tớiđịa chỉ xxx.Còn có, thân phận củatakhông nên tiết lộra ngoài.

Thạch Trung Ngọc nói địa chỉ của mình.

Cúp điện thoại, trở lại trong phòng.

- Thế nào?

Hướng Lam không kịpchờđợi hỏi.

- Không sao, bằng hữu ta một rất nhanhsẽđưa tiền tới.

Thạch Trung Ngọc nói.

Dương Tửcũng hỏi.

-Sự tìnhmẹ ta thì sao?

- Cũng giải quyếtrồi.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Thiệt hay giả?

Cơ NhưNguyệt có chút nghi ngờ hỏi.

Toàn bộ bao sương, ngoại trừ Dương Băng Dao, những người khác đềucóchút không tin ThạchTrungNgọccó bản lãnhlớn nhưvậy, nếu như hắn thựcco bản lĩnh như thế, còn có thểănmặc như đồng nát? Ngaycảthuốccũng mua không nổi?Yphục cũng mặckhông đượcsao?

- Thạch ca xuấtmã,mộtcái đỉnh trăm cái.

Thạch Trung Ngọc không chút khiêm tốn nói.

- Trước đâyngươirốt cuộclàm gì? Không thể nóicho chúng ta biết

sao?

CơNhư Nguyệt hỏi.

Tấtcả mọi người tòmònhìn Thạch Trung Ngọc, tại sao hắn có thể có bảnlãnhlớn nhưvậy?

- Chuyệnnăm xưa, ta không muốn nói.

Thạch TrungNgọc thản nhiên nói.

Nếu Thạch Trung Ngọc không muốnnói, các côương cũng không tiệnép buộc hắn, mọi ngườilại nói sự tình du hí, nghemàDương Băng Dao một hồi hướngtới.

- Trò chơinày thực sựhay như vậy?

Dương Băng Dao hỏi.

DươngTử cười nói:

- Đó là đương nhiên, mẹ,ngươi cũngchơi một chút đi.

- Được!

Dương Băng Dao cười nói:

- Chờ mấyngàynữa, giải quyết sựtình rồi,ta cũng ung dung rất nhiều,đến lúcđó thì có thờigian cùng các ngươi chơi.

-Tốt, tốt!Đến lúcđó, tamang ngươi thăngcấp.

Dương Tử cười hì hì nói.

Cơ Như Nguyệtnói:

- Nếu khôngDươnga di, đến lúc đó ngươi cũng vào phòng làm việc của chúng ta a!!

Dương Băng Dao lắc đầu nói:

- Quên đi,các ngươi là chuyên nghiệp, tabấtquá là nghiệp dưvui đùa mộtchút mà thôi, theo không kịp tiến độ củacác ngươi,sẽ bôi

đen phòng làm việc của các ngươi.

Mấyngười tán gẫu một hồi, cửa bao sương bị gõ, Dương Băng Dao mở ra xem,quả nhiên làHuy ca.

Huy ca chứng kiến nhiều đại mỹ nữ như vậy, không khỏi ngây người, bất quárấtnhanhthì khôi phục bình thường, không thể nhìn nhiều,ai biếtcái nàobị Thạch Trung Ngọc lên qua, mình nhìn loạnsẽ mang đến phiền toái lớn lắm, hắn còn muốn hưởng thụvài chục năm nữa.

- Tiền mang đếnrồi?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Huyca nghe được thanh âmcủa Thạch Trung Ngọc, nhìn mộtcái, chứng kiến Thạch Trung Ngọc mặc váy liền áo,khóe miệng co quắp, Con bànó!! Lẽ nào Thạch ca thích cáinày?Ai!Phi lễ chớnhìn, phi lễchớ nói, tacáigìcũng không biết.Hắn đãcó chútsợ mìnhbịgiết người diệt khẩu, conmẹnó sớm biết như vậy, nên để đàn em tới, mìnhchạy tới nịnh bợ làmgì, bây giờ tiến thoáilưỡng nana.

-Ừm.

Huy ca đitới trước mặt Thạch Trung Ngọc, đưa quamột tấmthẻnói:

- Trong thẻcóba triệu,mậtmã là123456. Mặt khác,Ngụy Hào cùng Trần Thiên cũng đã bịcảnh cáo,bọn họlàsẽ không dám làm loạn nữa, nếukhông...

Huy ca nóitớiđây, ánh mắt trở nên sắc bén, mọi người không cần nghetiếp cũngbiết sẽ nhưthếnào.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, sau đó nởnụ cười nói:

- Vậy thì cámơn ngươi.

- Nơi nào, ngàiquá khách khí.

Huy ca nói,biết mìnhở chỗ này không thích hợp, sẽlàmlỡ Thạch ca tángái, vìvậy nói:

- Nếu khôngcóchuyện gì, ta liền đitrước.

ThạchTrung Ngọc gậtđầu, Huy ca lập tức rời đi.

- Đi thôi, chúng ta đi tính tiền, sauđó đitìm gia hỏa khôngmaybị ba ngươiđập xe.

Thạch Trung Ngọc nóixong đi ra ngoài.

- Uy! Batamới không may có được haykhông?

Hướng Lâm bất mãn nói.

Thạch Trung Ngọcmang theo một đám cô nương xinhđẹpđira ghế lô, lần nữa hấp dẫnvô sốánh mắt, Thạch Trung Ngọckinh ngạc phát hiện, lực hấpdẫncủa mìnhcư nhiên cònlớnhơn mỹ nữ.

Cà thẻ tính tiền, HướngLamgọi điện thoại cho mẹ, trải quahỏi thăm,đốiphương dĩ nhiên cũng ởkhu đô thị Lý Tưởng, lạilà lão gia hỏaTừ Kiệt kia, chínhlà tên đánhdã chiếnbị ThạchTrung Ngọccùng CơNhư Nguyệt, Tuyết Sương Yên phát hiện.

Ngọc tỷ tỷ

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh ThiênTiênVực

Nguồn: TruyenYY

Lấy đượcđiệnthoại của Từ Kiệt, Thạch Trung Ngọcđánhtới.

- Chào,xinhỏi ngươi tìm ai.

Từ Kiệt hỏi.

-Từ lão ca, còn nhớ ta không?Ta là Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọc nói.

TừKiệt sang sảng nởnụ cười:

- Nguyên lai là Thạch lão đệ, ta đương nhiên nhớ kỹ, tìm lão ca ta có chuyệngì sao?

Thạch Trung Ngọc nói:

-Là như vậy,ngàyhôm nay bacủa bạn tađiều khiểncần trục đập xe của ngươi, ta là thay hắn đền tiền, ngươi ở chỗ nào? Ta mang tiền qua cho ngươi.

Hiện tại Từ Kiệtcó chút lúng túng, hắn vẫn luôn hiểulầm Thạch Trung Ngọclà làm ăn lớn,về saucó lẽcócơ hội hợptác, nhưng nếu n hư bây giờthu tiền,sợ rằng đối phương sẽ nghĩ mình keo kiệt, một cái xe hơn 2 triệu cũng tính toán chi li, không hợp tác với mình.

Nhưngbây giờ căn bảnkhông biết Thạch Trung Ngọc rốt cuộc làm gì, cũng không biếtcó cơhội hợp tác haykhông,cứ nhưvậy không lấy tiền,lại có chút luyến tiếc.

Thạch TrungNgọc dường như biết hắn đang suy nghĩ gì,vì vậy nói:

- Từ lãoca,dùthân huynhđệ, tiền cũng phải tính toán rõràng, giao tìnhlà giao tình, ngươi nên nhận thì phải nhận, tiền này vốn là của ngươi.

- Được rồi, ta bâygiờ đang ở khu đô thị Lý Tưởng, ngươi trực tiếp tới nhà của ta là được.

Từ Kiệt cũngkhônglàmkiêu, hơn 2triệu không phải một con số nhỏ, cũng không thể bởi vì mìnhsuyđoán lung tung liền đưa tiền cho người khác a?

Cúp điện thoại xong, Thạch Trung Ngọcngồi lên xe của Dương Băng Dao, trở về khu đô thị Lý Tưởng.

- Ngươi làm sao ngay cả Từ Kiệt cũng biết? Bằnghữucủangươi thật đúng làrộng a.

Dương Băng Daonói.

Thạch Trung Ngọc lần nữa sờlên bắp đùi của Dương BăngDao:

- Cùng hắn không quen, chỉ gặp mặt một lần, thời điểm hắn đánh dã chiến bị ta gặp, hàn huyênvài câu mà thôi.

-Phi!

Dương BăngDao nói:

-Nam nhân quả nhiên không có một cái tốt.

- Talà thứ tốt a,lẽ nào ngươi quên cảm giác lần trước để chongươi mất hồn?

ThạchTrungNgọc vừa cườivừa nói.

Sắc mặt Dương Băng Dao đỏ lên, cũngkhông tiếp tục dự định cùng Thạch Trung Ngọc nói chuyện, luônkhôngcó chỉnh hình,chỉbiết kéo nhữngchuyện kia.

Thấy Dương BăngDao không nóilời nào, Thạch Trung Ngọc cũng

hiểu đượckhôngcóý gì, trôngcảnhsắcngoài cửa sổ,rấtmauthì về khu đô thị Lý Tưởng.

-Ngươidự địnhlàm sao trả tiền hắn?Tấm thẻnày khai thông tiền trên mạng chưa?

Dương Băng Dao hỏi.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Tacũngkhông biết, hy vọng chỗcủa hắncó máy quét thẻ.

- Ngươi nằm mơ, trong nhàai khôngcó việc gì mua máy quét thẻ?

DươngBăng Dao cóchútim lặng nói.

- Vậyngươi hắncótiềntrên mạng a? Ngươi giúpta trả tiền, thẻ này cho ngươi.

ThạchTrung Ngọc nói.

DươngBăngDao lắc đầunói:

- Cái này khôngtốt lắm đâu? Trong thẻkia có ba triệu, choTừ Kiệt tốiđachỉ cần hơn 2 triệu mà thôi.

-Giữa chúng ta còncần như thế?

Thạch TrungNgọcở trên ngực Dương BăngDao ngắt một cái.

Dương Băng Daonhíu mày:

-Ta khôngphải loại nữ nhânkia.

Dương Băng Daocó chút tức giận, Thạch Trung Ngọc đâylà ý gì? Coita thànhcái gì? Chẳng lẽnói talàloại bao nuôi sao? Hừ,coi như ta phásản, ta cũngsẽ không làmnhư vậy.

-Ta là nói, chúng talà hảo bằng hữu, hơnnữa DươngTử cả ngày gọi đại thúc,quanhệ này chẳng lẽ còn không tốt sao?Mấy trămngàn mà thôi, ta lại không đểbụng.

Thạch Trung Ngọc giảithích.

Thạch Trung Ngọc giải thích, Dương Băng Dao hơi chút dễchịu, bất quá giữa bằng hữu, nàocó giốngnhư Thạch Trung Ngọc, thỉnh thoảng tayvò bộ ngực, xoađùi củangườikhác sao? Sắc mặttrở nên đỏ hồng, lái xe chạy đến cửa nhà TừKiệt.

Đám người Cơ NhưNguyệtthì đi về trước, Dương Tử cũng biết lần trước Cơ Như Nguyệtvà Tuyết Sương Yên thấy đượcTừ Kiệtở bên ngoài đánhdã chiến, sợ bịTừ Kiệt nhận ra, cũng láixe đi trở về, tỷ muội Hướng Lam tin tưởng Thạch Trung Ngọc cùng DươngBăng Dao sẽxửlý tốtsự tình, nên khônglưuý, đi theo trở về.

Nhấn chuông cửa nhàTừ Kiệt, Từ Kiệt cười híp mắt đi ra:

- Thạch lão đệ, khổ cực ngươi,sớm biết Hướng Lập Văn quen biết ngươi,sự tìnhcũngkhông cầnphiền toái như vậy, di! Dương Băng Dao, ngươilàmsao cũng tới?

Dương Băng Dao cùngTừ Kiệt đều là xí nghiệp kiệt xuất đại biểu Thượng Hải, nhận thức cũng rất bình thường.

-Tavà ThạchTrungNgọc vừa lúcở cùng nhau, hắn không cótiền trên mạng, taliền tới thayhắn trả tiền.

DươngBăng Dao nói.

- Từ lão ca,ngươi xem, ta chongươi250vạn như thế nào?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Không cần nhiều như vậy, xe kia ta đã lái hơn mấy tháng, cho hai triệu làđược.

ThạchTrung Ngọc cũngkhông khách khí, Từ Kiệt nóitài khoản, trực tiếp nháymắt cho Dương Băng Dao,Dương Băng Daongaylập tức dùng điện thoạidi động chuyểnkhoảncho Từ Kiệt hai triệu.

- Đã chuyển qua cho ngươi, chính ngươi tra một chút.

Dương Băng Dao nói.

- Ta còn lo lắngcác ngươisao? Được rồi, việc này coi nhưkếtthúc.

Từ Kiệtvừacười vừa nói.

Khách sáo vài câu, hai người về tới trongbiệt thự.

Công ty DươngBăngDao còncó rất nhiều sự tình chờnàngxử lý, sau khi để Thạch Trung Ngọc xuống, lập tức lại chạytới công ty.

Thạch Trung Ngọc tiến vào biệt thự.

-Sựtình xửlý tốtrồi sao?

HướngLam hỏi.

-Đó là đương nhiên, có taởđây, chuyện gì khôngthể giảiquyết?

Thạch Trung Ngọc nói.

Hướng Lammởrataynhỏ bé,đặt ở trước mặt Thạch TrungNgọc.

- Làm cái gì?

Thạch TrungNgọc có chút không hiểu?Lẽ nào đây làýtứ cám ơn? Tập tụcnơi nào? Làm sao nghecũng không nghe nói qua?

-Trảthù lao, trong nhàkhông có thứcăn,lại khôngcó tiền dùng, ngươi lạilà người giàu có, không tìm ngươi hỏi thì tìm ai?

Hướng Lam nói.

Thạch Trung Ngọcthẹnthùng, nguyênlai là ý tứnày:

- Takhông có tiền rồi, toàn bộ đều cho DươngBăng Dao.

Nói xong Thạch Trung Ngọc mởhai tay ra, biểu hiện váyhắn hoàn toàn khôngcó địa phương giấu tiền.

- Vậy được rồi,chỉ có lấy tiền mua quầnáo trước đi ra mua thức ăn.

HướngLam không sao cảnói.

Thạch Trung Ngọc bi kịch, sớm biết hẳn sẽ hỏi Dương BăngDao lấy mấy trămtệ tới dùng.

Tỷ muộiHướngLam biết lưu manh chung quanh đã đi, lôi kéo DươngTử đi muathức ăn, đương nhiên khôngkhả năng sẽ mua quầnáo cho ThạchTrung Ngọc, ThạchTrung Ngọc chỉ cóthể tiếp tục mặc váy liền áo.

- Ngọctỷ, nói một chút, ngươi ở trong trò chơi ba ngày naycó thu hoạch gì?

Nguy cơ đã giải ngoạitrừ, CơNhư Nguyệt cũngkhôi phục xưng hô đặc biệt với Thạch Trung Ngọc.

- Nếunhư về sau ngươi không gọi ta Ngọc tỷ nữa,tacó thể suy nghĩ nói cho ngươi biết.

Thạch TrungNgọc thản nhiên nói.

-Tốt.

Cơ NhưNguyệt rất sảng khoái nói:

- Ngọctỷ tỷ... được chưa?

- Ta đichơi game.

Thạch Trung Ngọc lười sođo vớiCơNhư Nguyệt.

Cao thủ tịch mịch

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc tiến vàodu hí, còn dừng lạiở trong Tiểu Bồng Lai, Công Thâu Bankhông biết chạy đi địaphương nào,cư nhiên khôngở nơinày, dựatheo đám ngườiCơNhư Nguyệtnói, ở phíasau nhà tìm đượcmột TruyềnTống Trận về tới BạchHổ thành.

Lập tứcchạy tới hang chuột, bởi vìThạch Trung Ngọc đã thông báo Huy ca, không đượclộrathân phận của mình, Trần Thiên hẳn còn chưa biết Thạch Trung Ngọclà một ngưunhân, nói không chừng bây giờcòn sắp xếp người ởnơi đó mai phụcđámngười Cơ Như Nguyệt.

Thạch Trung Ngọc chạy tới hang chuột, quả nhiên phát hiệnnơi đây còn tụ tập khôngít ngườichơi,trongđócòn có một ítlà lấy chữ Bạomở đầu, xem ra chính là ngườicủaBạo Quân, khôngcó khoa trương như đám người CơNhư Nguyệt nói có hơn một trăm, chỉcó hai mươi, bamươi người mà thôi,không biếtcó phải đã bắt đầu buông lỏng haykhông.

Quảnhiên, bọnngười kia chứng kiếnID của Thạch Trung Ngọc, đều lộ ra nụcười tà ác, sớm đánh phònglàm việcHinhVũ về cấp 0, bọn họ cũng không cầnvất vả canh chừng như vậy.

Đãba ngày, đại bộ phận bọn họ đều đã lên tới cấp15, ngay trong bọn họthậm chí còncó một số người đã đếncấp 16, mà Thạch Trung Ngọccòn dừng lại ở cấp 15, thậtsự là không có ưu thếgì.

Thấy đám người kia đánh tới, người chính trực như ThạchTrung Ngọc, tất nhiên là sẽ chọntiênhạ thủ vi cường.

Thạch Trung Ngọc quyếtđịnh chờ những người này gầnchút nữa, némkỹ năngquần công,đối phương lạikhông cho Thạch Trung Ngọc cơ hội tiên phátchếnhân, rất xabắt đầu ném mapháp kỹ năng, Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ né tránh.

Liên tục hai ba chục côngkích, đương nhiênkhông có khả năng

toàn bộ tránh, bất quá cũng né tránh đạibộphận,HP điêncuồngrớt hơnnămtrăm.

Đốiphương cũng cực kỳ kinh ngạc, mới vừa rồi nóiít cũngcó mười người bắn trúng Thạch Trung Ngọc, dĩ nhiên mới rớt hơnnăm trăm HP, bình quân mỗi ngườimới đánh rơi hắn 50điểm HP?Cái này phòng ngự lực cũng quá cao đi?

Không cho bọn họ suy nghĩ nhiều, bọn họ đã tiến vào phạm vicông kích củaThạch Trung Ngọc.

Kỹ năngquần công của Thạch Trung Ngọc khônggiống bọnhọ, là khôngcó hạn chế số lượng công kích, đâmthủng, một đường thẳng lên, PhápSư, MụcSưbị Thạch TrungNgọc nhìn vào, hầu như toànbộ tử vong,tuy những ChiếnSĩ kia không chết, nhưng cũng đãtàn,vội vã ăn hồng dược.

ThạchTrungNgọc không tính cho bọn họ cơ hội thở dốc, Đao QuangKiếm Ảnh, kỹ năng mang theo của Bạch Ngânsáo trang hiện ra,kỹ năng quần công phạm vi lớn, bao vây toànbộ đốiphươngởbên trong, dưới kỹnăng này, trên chiếntrườngchỉcònlại cóbảy tám người.

Cònlại những người khác nào còndámchờ lâu? Ngay lậptức muốn chạy trốn, Thạch Trung Ngọcsẽ bỏ quabọnhọ sao? Hiển nhiên, đây là không có thể.

Lập tứcđuổi theo,những người tàn huyết nàybịThạch TrungNgọc mộtđaomột cái tànsát.

- Ta rõràng là đạo tặc, vì sao tốcđộ của hắncòn nhanh hơn ta?Cư nhiên đuổikịp ta?

- Có lầm hay không? Lão tử là huyết ngưu a, hắncầm phá đao cấp bậc Thanh Đồng cũng có thể thoảimái giết tanhư vậy?

- Không có thiên lý, người nàylà gia súc a,ba mươi ngườilại bị một mìnhhắn tru diệt.

...

Người chơi của Bạo Quân cônghội chết thảm toát ra nhữngý niệm

này.

Trên đấttrống nằmvô số thi thể, chỉ có Thạch TrungNgọcmột người đứngởchỗ này, ngước nhìnbầu trời,đao cắm trên mặt đất, thân ảnh có vẻ côđộc nhưvậy.

Xa xamột người chơithô bỉ cười cười:

- Khôngnghĩ tới a, lạibị ta quay được,lại là người này, lần đầutiên nhìn thấyhắn,bênngười cũng nằm vôsố thi thể,đáng tiếc chưathấy quátrình,chỉ là hìnhảnh, khôngđượcbao nhiêu tiền, sau đó phòng làm việcHinh Vũcùng Bạo Quân công hội liều mạng,thu toàn bộ hành trình, ở trên diễn đàn bán được hơn trăm ngàntệ,lần này phỏng chừng lạicóthểvơ vét mộtsố lớn.

Thạch TrungNgọc logout,đi tới trong phòng khách, chuẩnbịnóicho các nàng biết có thểvàotrò chơi,nhưngtrong phòng khách trống rỗng, một người cũng không thấy được, Thạch Trung Ngọcđi lên lầu nhìn.

Đi tới Cơ Như Nguyệt trong phòng, nàngvà Tuyết Sương Yên đang ngồi ở trướcmáy tính nhìngì đó.

-Có thể vào tròchơi, những người đóbị tabãibìnhrồi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Haicô nươngbị thanhâm của ThạchTrung Ngọcdọa hoảngsợ,Cơ Như Nguyệt trừng mắt liếchắn một cái:

-Namnhânvà chó không được đi lên lầuhai, xuống dưới.

Trên đầu Thạch Trung Ngọc nhiều hơn một hắc tuyến, haitay đè lại đầu CơNhưNguyệt:

- Cacahảo tâm giúpcác ngươi bãi bình vấn đề, lại dám đánhđồng ta với chó.

- A,ta sai rồi, Ngọc tỷ...đừng làm rộn, tócbịngươi làm rối hết rồi.

Cơ Như Nguyệt nói.

Tuyết SươngYênthấy ThạchTrung Ngọccùng Cơ Như Nguyệt đùa giỡn khôngkiêng nểgì cả nhưthế, có chút ghen ghét.

-Di, đây không phải làta sao? Tại saocác ngươi cóđoạn video này?

Thạch TrungNgọckinhngạc nhìn máy tính hỏi, đoạn video nàyđúng làhình ảnh mới vừarồi hắn đánh chết ba mươi ngườicủa BạoQuân cônghội.

- Sự tình phònglàm việc Hinh Vũ chúng ta cùng BạoQuân công hội đã truyềnsôi trào, các người chơi xemnáo nhiệt rất nhiều,cóvài người quay lại video, bán đếntrêndiễnđàn.

Cơ NhưNguyệtchỉ vào displaytrên máyvi tính nói:

- Đoạn videonày, 2tệ một lần xem, mặc dùcoinhư không đắt, nhưngít lãi tiêu thụ mạnh, mới mộthồi, cũngđãcó mấy ngàn người xem, ngườiquay đoạnvideo này cũngbuôn bán lời 2000 tệ.

Tuyết Sương Yênbổ sung nói:

- Theo thời gian trôiqua, đoạn videonày còn có thể bán càng ngày càng nóng, lần trướcmấy người chúngtacùng người củaBạo Quân đối chiến, 1 tệ một lần, đã bán hơn mười vạn lần.

-Đây quả thực là món lãi kếch sùa.

Thạch Trung Ngọc cảm thán nói.

Phòng làm việc Hinh Vũ nghịch tập!!! HinhVũ Chi Thạch thầnbírốt cục xuấthiện, miểu sát Bạo Quân công hội, nhìn lên thương khung, cao thủ tịchmịch!!!

Thạch Trung Ngọc nhìn tiêu đề, trong lòng không còn gì đểnói, cái tiêuđềnày thật đúnglà con mẹnó dài.

-Cao thủ tịch mịch? Ngươi cầngì ngửa đầu? Trang tang thương sao?

Tuyết Sương Yênhỏi.

- Cổ ngứamà thôi...

Thạch Trung Ngọc nói.

CơNhư Nguyệtcó chút u oán nói:

- Ta vẫn luôn cho rằngchúngta ở trong tròchơirấtcó thể kiếm tiền, đánh tới nhiềutrangbịnhư vậy, nhưng bâygiờ mới biai phát hiện, mình bị người lợi dụng bán lấy tiền, kiếmsovới chúng ta cònnhiều hơn.

- Cái này không tínhlà xâmphạm quyền chândung sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệt lắc đầu nói:

- Dường như không tính, luật Internetvẫn luônkhông đầy đủ, lỗ thủng nhiều lắm.

CơNhư Nguyệtđộtnhiên nhìn Thạch TrungNgọc:

-Ngọc tỷ, mộthồi chúng taquay video ngươi a! Chúng tacũng có thể kiếm được nhiềutiền.

- Ta cảmthấy quay mấy ngườicác ngươi lõa thể sẽ kiếm càngnhiều tiền.

ThạchTrung Ngọc liếc nàng mộtcái nói.

-Tốt!

Hai mắt Cơ Như Nguyệt bốc lên ngôisao nhỏ.

Lại vào hang chuột

DTV-EBOOK.COM.VN

-Dựa vào, ngươi cái ma nữ tham tiền, chớ làmloạn.

Thạch TrungNgọcvộivã ngăn cản,nữ nhâncủa mìnhbị trăm ngàn vạn người xem,loại chuyện như vậy Thạch Trung Ngọc làm không được.

- Xì...

Hai cô nương đồngthời bật cười.

- Như Nguyệttỷ pha trò ngươi mà thôi, nàng là ngườihào phóng như thếsao?

Tuyết SươngYênvừa cườivừa nói.

Thạch Trung Ngọc sắp hết chỗ nói rồi, cư nhiên phatròlão tử...

-Ta trởvề chơi game, chính cácngươi nhìnlàm a!Đã rơiđến cấp 13, còn không biếtnỗ lực.

ThạchTrung Ngọc nóixongcũng ly khai phòngCơ Như Nguyệt.

Nếunhư chỉ có Cơ NhưNguyệt,hoặc là Tuyết SươngYên, Thạch Trung Ngọcđương nhiên sẽ không đơn giản rời đi như thế,thế nhưng hai người chung một chỗ, chiếm tiệnnghi không tiện lắm.

Trở lại phòngcủa mình, tiến vào du hí, đã chứng kiến Tuyết Sương Yên và Cơ Như Nguyệt.

Bất quá trên người Tuyết Sương Yên chỉ mặcđồ lót, sợ đến Thạch Trung Ngọckém chút cho là các nàng muốn chụp Abum ảnhcầm đi bán.

-Y phục bị đánh rơi.

Tuyết SươngYên giải thích một chút,sau đótừ trong túi đồ tìm ra

một bộ y phục cấpbậc ThanhĐồng mặc lên.

Thạch Trung Ngọc có chút phẫn nộ nói:

-Cái phá du hí này là chuyệngì xảyra?Lẽnào không có chútnhân quyền sao?Cư nhiên saukhigiết người,ở nơi nàycắm điểm là cóthể nhìn thấy thân thểcácngươi,mẹkiếp.

- Chúng ta đi thương điếmmuabộ đồ lót mặc vào, tương tựvớiđồ ngủ, bảo thủnhư thế được chưa?

CơNhư Nguyệt giận trừnghắn một cái, nếunhư là người khácmặc nội y, ThạchTrung Ngọc nhất địnhsẽ giơ hai tay tán thànhthiết kế của tròchơi này, nộiy có thể rơimấtmớitốt nhất.

- Vậy đám người Hướng Lamthìsao, y phục có bịrơihay không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

CơNhư Nguyệt lắcđầu nói:

- Không biết, đợi lát nữa ta đimua thêmmấy bộ, cho các nàng mặc là được.

-Thạchca ca... ngươinói cho chúng tabiết mấy ngày nay ngươi chiếm được chỗ tốt gì,có được hay không …

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Thạch Trung Ngọcđứng ở giữa hai người:

- Cho các ngươi một cơ hội, haibêntrái phải mỗibên hôn một cái.

Sắc mặt CơNhư Nguyệt ngay lậptức âm trầm xuống, nếunhư hai ngườiđơnđộc chung mộtchỗ, vậy cũng quên đi, nhưng TuyếtSương Yên vẫncòn ở bêncạnh,người này cư nhiên vô liêm sỉ để hai người đồng thời hônhắn, nằm mơ!

Tuyết Sương Yên so với Cơ Như Nguyệt còn trực tiếp hơn, một cái đâm lưng đánh vào trên người Thạch Trung Ngọc -163

-Đừngcóý nghĩ nhàmchán, bằng không ta sẽ giếtngươi.

TuyếtSươngYên lạnhlùng nói.

Thạch TrungNgọc thức thời ngậm miệnglại, tuyTuyết Sương Yên sẽ không giết hắn, nhưng chọc cô nương tứcgiậnlà một tội lỗi, ThạchTrung Ngọc là hảo hài tử,khôngthểphạm tội!

Hiện tại Thạch Trung Ngọc cấp 15, có thể vào phóbảnxoát cấp, cùng đám người Cơ Như Nguyệtchung một chỗsẽảnh hưởng tốcđộ luyệncấp, đám người CơNhư Nguyệt minh bạch đạo lý này,cũng không yêucầu cùngThạch TrungNgọc tổ đội,để Thạch TrungNgọc đi cày phó bản.

Đi tớicửa hang chuột.

- Siêu cấp huyết ngưu, cần tổđội phó bản.

- Lực công kích hơn mộtngàn, ChiếnSĩsiêu cao,cầntổ đội hang chuột khó khăn.

- Trịliệu hơn năm trăm,cần tổ đội.

...

Thạch Trung Ngọc đẩyra đoàn người,đitới trước mặt TriệuNham:

- Hang chuột cấpbậckhó khăn.

Triệu Nham lậptứcnói:

- Ngài cầnphải đánh chếtThử Tướng Quân, chúng ta sẽcho ngài thêm thù lao.

ThạchTrungNgọcsửngsốtmột chút, lẽ nàohiện tại có nhiệm vụ? GiếtThử Tướng Quân chođiểm kinh nghiệm? Không đợi Thạch TrungNgọc lên tiếng, Triệu Nhamliền cho Thạch Trung Ngọc vào.

- TênkialàHinhVũ ChiThạch? Dựa vào,cư nhiên đơn xoáthang chuột độ khó khókhăn?

- Ngươnhân a,lẽnào ngươi không thấy được đoạn videokia? Một người đấu ba mươi, đơn xoát rất khó sao?

- Ta chú trớ hắn khôngbiết tronghang chuột khókhăn có chướng độc,chết ởbên trong.

...

Thạch TrungNgọc đơn cày phó bản đưa tới vô số người chấn động, dồndập nghịluận.

Nếu như Thạch Trung Ngọcnghеđược, nhất địnhsẽ than: Ai,thực lựccaocũng là một loại lỗi, sẽ để cho vôsố người ghen tỵ.

Thạch TrungNgọc hoàn toàn có thểtổ đội một ít người thựclực khôngtệ,vào phó bảnđộkhó cao hơn, nhưng mục đích chủyếu của hắn chính là tìmngười,nữ nhi Tiếu Hàm của Tiếu Sơn, cùng người khác tổđội, nói lên nhiệm vụ cũng phiềnphức,lấy được trang bị cònphải phâncho người khác.

Mớivừa vào phó bản,liền bị chướng độc quấy rầy, Thạch Trung Ngọc cũng không giốngnhư lần trước, vội vàng dùng thuốc giải độc sơ cấp.

Dùng thuốcgiải độc sơ cấp, Thạch Trung Ngọc rốtcuộc không cần như lần trước, không ngừng mất máu, còn trở nên cực kỳ nóng nảy.

Tuy nói vũkhíBạch Ngân của Thạch TrungNgọc hỏng, nhưng mấy ngày nay luyệnMinh Hồng tâm pháp,cómộtít kỳ ngộ, lực công kích không chút giảm bớt, tổng thểthựclực ngượclại còn đề cao một chút, giết ThửBinh vẫn cựckỳ sắc bén.

Thạch Trung Ngọc đã đi quađộ khó đơn giản cùng bìnhthường,rất thành thục giết chết tấtcả ThửBinhcùng tiểu Boss phổ thông,đi tới trước mặt Thử Tướng Quân.

Thử TướngQuân dường nhưbiết Thạch Trung Ngọc,nhìn thấy Thạch TrungNgọc, ngay lậptức phát điên vọt tới, Thạch Trung Ngọc nghênh đón.

Thời điểm ThửTướng Quângần cùng ThạchTrungNgọctiếp xúc, Thạch TrungNgọc hét lớn một tiếng:

- CuồngLong Thăng Thiên.

CuồngLong Thăng Thiên: cấp 1, đánhbay mụctiêu thật cao, tạo thành cho đối tượng 30-46 thương tổn, đẳngcấpsử dụng cấp 15, loại hình kỹnăng:Chủ động.

Kỹ năng này chính làmấyngày nay Thạch TrungNgọc lĩnhngộ.

Thạch Trung Ngọc tìm tiểu quái thử qua, có thể bay rất cao,nhưng Thử Tướng Quân này quá nặng, cách mặtđất bất quá mới mộtmét, Thạch Trung Ngọc cũngkhôngđể ý,nhảy lên thật cao, Lực Phách HoaSơn, hung hăngđập xuống Thử Tướng Quân.

Thử Tướng Quân té trên mặt đất, lộn một cái, đứng lên, phẫn nộ gầm thét, lạixông tới trướcmặt Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọcvộivàng tránh ra, đường vòng ra phía sau Thử TướngQuân, nhưngkhông nghĩ tới lúcnày Thử Tướng Quân đột nhiên thả cái rắm.

Mộtmảnglớn khíthểmàu vàng tràngập, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy đầuóc quaycuồng,so với trúng chướng độc còn khó chịu hơn.

Thử TướngQuângiơ tay chém xuống, bổ vào trên người Thạch Trung Ngọc -112

Giằngco khoảng chừng năm giây, những khí thể màu vàngkiamới tiêután, nhưng HPcủa Thạch Trung Ngọccòn dư lại không nhiều lắm, vộivã ăn hồng dược, chạyra một chút khoảng cách,Thử Tướng Quânđuổi kịp, Thạch Trung Ngọc không có cáchnào, chỉ có thể cùngnó đụng nhau.

Thạch Trung Ngọc hấp thụ giáo huấn, không dám tiếp tục chạy đến phíasau, ai biết người này có thểlại tới một cáirắmhaykhông?

ThạchTrung Ngọc không muốn đối mặt cái rắm kia làđược sao? Thử Tướng Quân có kỹ năng ngưu bức như vậy, làm sao có thể chỉ dùng một lần, tại chỗ đánhrắm, dù sao phạm viđủ lớn.

Bêntai nghe được oanh mộttiếng, ThạchTrungNgọc biết người này nhấtđịnhlại đánh rắm, quảnhiên thấy saulưngnó lạinhô ra một tầng khíthể màu vàng, ThạchTrung Ngọc nơi nào còn dám ngốc tại chỗ? Lập tức chạy trốn.

Đáng tiếc, tốc độ củahắnvẫn không nhanhbằng tốc độ của khí thể,

lại bị ngất ở nơi đó.

Thắng

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc bị ngất ởnơiđó, Thử TướngQuân saocó thể buông thaThạch Trung Ngọc?Đại đao trong tay hung hăng đậpvài cái.

Trạng thái bất lương thật vất vả trôi qua, Thạch Trung Ngọc lập tức lấp một bình hồng dược, Cuồng Long Thăng Thiên, Lực Phách HoaSơn, haikỹ năng nệnThử Tướng Quân ở trên mặt đất, sau đó Thạch Trung Ngọc tiến lên thật nhanh, Cuồng Bạo Trọng Kích th êmởtrên người Thử Tướng Quân.

Thử TướngQuânmới vừa đứng lên, lại bị Thạch Trung Ngọcđập xuống, Thạch Trung Ngọc dành thờigian chạy ra mộtkhoảng cách, cắn dược hồi máu.

Mẹkiếp, quáhố người, không nghĩ tới phó bảncấp bậckhókhăn, còn mang theokỹnăng vô sỉ như vậy, sớm biết lãotửgiống như người khác tổ độiđivào.

HPcủa Thạch Trung Ngọcđầytrở về,Thạch TrungNgọc lần nữa xông tới, saukhiném xuống vàikỹ năng,lại nghe được thanh âmcái rắm,Thạch TrungNgọc nơi nào còn dám do dự? Trực tiếpchạy trốn.

Lần nàyThạch Trung Ngọc cựckỳmaymắn,tránhthoátmột hồihạo kiếp,Thạch Trung Ngọc chạy raphạm vicông kích, Thử Tướng Quân vội vã đuổi theo.

Coinhưngàyhôm nay người nàyăn mấytrăm tấn khoai lang, cũng phải có thời gian cold-down a! Saukhi thả xong, trongmột đoạn thời gianchắc là không thả ra được.

Không có nhữngxúthí chết tiệt kia, ThạchTrung Ngọccũng không sợ nó, vàicái kỹ năng thay phiênnệnở trên ngườiThử Tướng Quân, ThửTướng Quân hoàn toànkhông có sứcđánh trả.

Đột nhiên sắc mặt Thử Tướng Quânđỏ lên, Thạch Trung Ngọc

hoảng sợ, dựa vào, không phải muốn Cuồng Hóagìchứ? Hiệntại lão tử rất sợ những món kia a!

-Bằng hữu, ngươi làm saolạibất động?

ThạchTrung Ngọc thận trọng kéoramộtchútkhoảng cách hỏi.

Thử Tướng Quân không nhìn hắn, ThạchTrung Ngọc cẩn thận đến gầnmộtít:

- Bằng hữu,ngươi bất động, ta khảnăng liền đánh ngươi.

ThửTướng Quân vẫn khôngcó phản ứng.

Chẳng lẽ hỏngrồi? Thạch Trung Ngọc tà ácnghĩ:

- Bằnghữu, đừng trách ta, ta cũng làvì sinh hoạt, bất đắc dĩ mớilàm chết ngươi,sẽđau mộtchút, kiên nhẫn a.

- Ùng ùng...

Thạch Trung Ngọc mới vừa đi tớibênngười Thử Tướng Quân, Cuồng Long Thăng Thiên đã chuẩnbị xong, độtnhiên nghethanh âm như tiếngsấm,lập tức che mũi chạy trốn,khí thể màu vàng còn khôngcó xuất hiện, đã ngửi đượcmùi thúi.

Ta nóilàm sao kéo thời giandài như vậy, ĐxxCM, conmẹnónơi nào làrắm a? Là ị cảra quần!

May mắn Thạch Trung Ngọcchạy nhanh, bằngkhông Thạch Trung Ngọc phỏng chừngkhông phải choáng vángngắn ngủi, mà là trực tiếp hônmê.

Thử Tướng Quân thấy Thạch TrungNgọc muốn chạy,sao cóthể được?Thật vấtvả mới tạoraĐộc Khí Đạn mạnh mẻ như vậy, làmsao có thể lãng phí? Thử Tướng Quân thở sâu một hơi, sau đó lao về phía Thạch TrungNgọc.

Rất đau xót, Thạch Trung Ngọc vẫntrúng chiêu, loại công kíchvô hình này, là con mẹ nókhó dây dưa nhất.

Thạch Trung Ngọc bịngất tại chỗ, Thử TướngQuânlập tức đi tới,

đạiđao hung hăngnện lêntrên người Thạch Trung Ngọcvàicái, lần này thời gian ngất xỉu so với mấy lần trước dàihơnrất nhiều,Thạch Trung Ngọc mơhồ, không biết tình huống ngoại giới.

ThạchTrungNgọc dần dần thanh tỉnh,biết mình còn chưa có chết, lậptức lấpmột viên hồng dược -132

Đại đaocủa Thử Tướng Quân lại rơivàotrên người Thạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọc vừachạy vừa kiểm traHP của mình, mới hơn 300 HP, mới vừa rồi ăn hồng dược là thêm 500 HP, nóicách khácmới vừarồichỉ còn lại có vài chục điểm HP liền treo?

Thạch Trung Ngọc cả kinh chảy mồ hôi lạnh,may mắn mình phản ứng nhanh,bấtchấptấtcả, trước ăn dược, bằng không hiện tạiđã về nhà đưa tin.

Thử Tướng Quân thả hếtcáirắm này, dườngnhư rất ít đánh rắm nữa, Thử Tướng Quân khôngcó rắm, Thạch Trung Ngọc căn bản không để vàomắt,hết thảy đều chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

ThờiđiểmHPcủaThử Tướng Quân chỉ cònhơn năm ngàn, lại bắt đầu nổi điên, Thạch Trung Ngọc thấy nó bàyra tạo hìnhmuốn thả rắm, nhấc chânbỏ chạy,chạy ra khoảng cách rất xa, mùi thúi kia thậtsự làkhông muốn hít nữa.

Thời điểm Thạch TrungNgọclần nữa trở lại, phát hiện lãnh địa của ThửTướng Quân vẫn rất thúi, nhưng đã không sản sinh ngất xỉu, nhìn thoáng qua Thử Tướng Quân.

Conbà nó,đã khôi phụclạimười vạnHP, ngày nào tốcđộ hồimáu của lão tử cũng có thể nhanh như vậy thìtốt biết bao nhiêu, Thạch Trung Ngọc có chút ước ao.

Thạch Trung Ngọc khôngđể cho Thử Tướng Quân tiếp tục hồimáu, lập tức vọt tới, liên tiếpđánh tới vài kỹ năng, hiện tại Thử Tướng Quân đã thảkhông ra rắm, không thểthả rắm, Thạch TrungNgọccòn đánh không thắng nó?

Không bao lâu, Thử Tướng Quân ngã gục.

- Gợiý của hệ thống, chúc mừng ngài, đẳng cấp đề thăng, hiện nay

đẳng cấp cấp16.

Thạch Trung Ngọc nhặt lêntrangbịtuônra trên mặt đất.

Thử Tướng Quân trường đao: trang bị Bạch Ngân (hoàng sắc), lực công kích 60 - 73, lực lượng tăng 18, 10%tỷ lệ đánh ragấpđôi thương tổn, đẳng cấptrang bị cấp15, trang bị chức nghiệp: chức nghiệp hệ Chiến Sĩ.

Haha, thực sựlà thiếu cái gì đếncái đó, hiện tại ThạchTrung Ngọc vừalúc khôngcó vũkhí thíchhợp đây.

Ởmộtít địaphương phía sauThử Tướng Quântìm tìm, vẫn không có Tiếu Hàm,Thạch Trung Ngọc buồn bực, TiếuHàmsẽkhông ở ác mộng, hoặclàthâm uyên chứ? Nếu như vậy, Thạch Trung Ngọc phỏng chừng mình chỉ có cùng người khác tổ đội mới có thể đi vào, hoặc chờ sau này thực lực của mìnhlên,mớicó thể đi vào.

- Gợiý củahệ thống, trong hiện thực có người hô hoán, cóly khai duhí hay không.

Nhìn đồng hồ,thì ra đã sáu giờ chiều, không nghĩ tới một phó bản nho nhỏcư nhiên lãngphí thời gian nhưthế.

Ra khỏiduhí,đitớiphòng khách, các cô nương đã ăn rồi.

Thạch Trung Ngọcđi tới, lại phát hiện trênbàn không có chén đũa của mình:

-Vì sao không bới cơm giúpta?

- Bởi vì chúng ta khinhbỉ ngươi, nơi đây chỉ một mình ngươi đi làm, ở trong gamelấy đượcthànhtựu gì cũngkhôngnói cho chúngta biết, chonên muốn ăn cơmmời tự mình động thủ.

Cơ Như Nguyệt bấtmãnnói.

- Tuyhôm nay ngươi giúp chúng ta rất lớn, nhưngta và Lâm Lâm chỉ xem như tiểulãobản, không nói nên lời, cho nên mờitự mình động thủ đi.

Hướng Lam cười hìhì nói.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, giúp Bạch NhãnLang, đi tới nhà bếp, chuẩn bịtự mình động thủ, lại phát hiện cănbản tìm không được chén đũadư thừa, không cầnthiết ác như vậy chứ! Ngay cả cơm cũng khôngcho ăn?

- Muốn ăn cơm không? Muốn ăncơmliềnnói cho chúng ta biếta.

Cơ Như Nguyệt cười híp mắt đitới nhà bếp nói.

Thạch Trung Ngọc hungtợnđi tới trước mặt Cơ Như Nguyệt,ở trên ngực nànghung hăng giày xéo vài cái:

- Đi,nóicho các ngươibiết làđược, trước giúpta bới cơm.

Thạch Trung Ngọcnói xong cũng trở lại phòng khách, Cơ Như Nguyệtđỏ mặttừ trong tủ âm tường lấy rachén đũa giúp Thạch TrungNgọcbới cơm, maymắn từ trong phòng khách nhìn không thấycảnhtượngtrong nhà bếp,bằng không còn không thể mắccỡ chết, Thạch Trung Ngọc chết tiệt, lại chiếm tiện nghi của lão nương!Cơ Như Nguyệthậnhậnnghĩ.

Phó bản ác mộng

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ Như Nguyệt bớicơmđitới phòng khách, cầmchén đũađặtởtrước mặt Thạch TrungNgọc:

- Bây giờ cóthể nói cho chúng ta biết chứ?

- Minh Hồng tâmpháp cũng không cóđểcho tađược điểm thuộc tính gì, bất quá lực lượng biến thành 1.6 tinh, điểm thuộc tínhcònlại biếnthành 1.1, hiện tại Minh Hồng tâm pháp vẫn còn cấp 1, về sau còn sẽ đề thăng.

Thạch Trung Ngọc nói.

-Ngươi thật là mộtgiasúc, lực lượng trước kia1.5,cũng đã rất lợi hại, hiện tạicư nhiên tăngtới 1.6, còn cóđể những ngườikhácsống hay không?

Hướng Lam có chút im lặng nói:

- Hiệntại ta vẫn là 1 tinh a, so vớicác ngươi,thậtsự làkémquá xa.

-Cacườngđại khôngphảilà các ngươi cường đạisao,ta sẽ bảo hộ các ngươi.

ThạchTrung Ngọc mãnbất nói.

- Ngươi ở trong trò chơi đang làm gì?

Cơ Như Nguyệthỏi.

- Mộthồi vào trò chơi, tađi tìm ngươi, cho ta xem xem thuộctính của ngươi, hung hăng kíchthíchta một chút đi.

-Hang chuột.

Thạch TrungNgọc nói.

Qua loa ăn cơmtối xong, các côương nhanhchóng tiến vàodu hí, Thạch Trung Ngọc chậm rãi trở lại trongtròchơi, đứngở bêncạnh TriệuNham, lại bi ai phát hiện,nơi đây chenlấn rất đông,cáccô nương cư nhiên cũngở nơi đây.

- Nhanhcùng chung thuộctính.

Cơ Như Nguyệt kéo Thạch Trung Ngọc vào trong đội ngũ.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn,còn tưởngđám cô nương này bởivì đẳng cấpbị kéora, sẽ rất nỗlực đi giết quái luyện cấp, kếtquả lại đối với thuộc tính của mình cảmthấyhứngthú như vậy,Thạch Trung Ngọc chỉ có thểcùngchung thuộc tính.

Tính danh: HinhVũ ChiThạch

Chức nghiệp: CuồngĐao

Đẳng cấp: 16

Lực lượng: 1109 9

Thể lực: 2815

Mẫn tiệp: 28

Trítuệ: 18

Tinh thần: 25

Sinh mệnh:1923

Ma pháp: 250

Côngkích: 1416- 1427

Phòng ngự vậtlý: 309 - 361

-Xemxong rồithì nhanhđi thôi, đẳng cấp đãtrở nên thấp như vậy, cácngươi rất nhanh thì biến thành người chơi tam lưu,cònkhông cố gắng?

ThạchTrungNgọc nói.

CơNhưNguyệtcó chút tiếc nuối nói:

- Được rồi, chúng ta đi luyện cấp, ngươi nỗ lực cày phó bảna!!

Thạch Trung Ngọc đứng ở cửahang chuột,định tìm vài người chơi kỹthuật giỏi cùngnhau xoáthang chuột ác mộng, nhưng căn bản không có người đi xoát ác mộng, nhiều nhất là cấpbậc khó khănmà thôi, khó khăn Thạch Trung Ngọcmột người cũngcóthể qua, đương nhiên không có hứng thú cùng người khácổ đội.

Thấy tìm không được đội ngũ thích hợp, Thạch TrungNgọc đang chuẩn bị đi bồi cáccô nương luyệncấp, đột nhiên chứngkiếnxa xađi tới vài người chơi, đó chínhlà Thương Nhai, Nguyệt Nguyệt.

Thạch Trung Ngọc tiến lên chào hỏi.

- Thương Nhai đại ca.

- Thạch huynh đệ, đãlâukhông gặp, hai ngàynày phòng làmviệc Hinh Vũ các ngươi cùng Bạo Quân cônghội náoquá nóngnảy a.

Thương Nhai cườinói.

- Đừng nói nữa, haingàynày takhông có mặt, kết quảđám nhađầu kia đãbị BạoQuân khi dễ, nếucác ngươi tới muốn cày phóbản? Độ khó gì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Trắc trở.

Thương Nhainói.

Thạch Trung Ngọc có chút thất vọng nói:

- Vốnđangnghĩđám các ngươisẽ xoát phó bảng ác mộng,nếulà khó khăn, ta liềnđi trước.

- Thạch huynh đệ,ngươi muốnxoát ác mộng?

Thương Nhaicó chút kinhngạc hỏi, sau đó nhìnmuội muội của mìnhmột chút.

Thạch Trung Ngọc hiếu kỳ,vì sao Thương Nhai muốn bồi mình cùngnhau xoát ác mộng,còn phải hỏi thăm ý kiếncủa emgái một chút?

Nguyệt Nguyệt suy nghĩ nói:

- Đại ca phòng ngự ở350,HP 1500, đánhquái vậtởphó bảng ác mộng, vấnđề ngược lại không lớn, nhưng nếunhư không cóvài người công kích cao, giết ngược lại rất chậm.

- Ta công kíchhơn 1400.

Thạch Trung Ngọccực kỳ tự giác nói.

Hơn 1400? Mấy người nàyđều buồn bực, lúc đầu cho rằng mình hơn 1000lực công kích đã rấtlợi hại, khôngnghĩtới hômnay lại gặp được gia súc.

Nguyệt Nguyệt trầmtưmột chút nói:

-Đi, vậy đi xoát phóbảng ác mộng.

Kéo Thạch Trung Ngọc vào trong đội ngũ, từ trong đội ngũ có thể chứng kiến, bọn họđều là cấp 16. Mấy người tiến vàophó bảng ác mộng, đốivớiThương Nhai cóthểđạt được 350 lực phòng ngự, Thạch Trung Ngọc không cảm thấy kỳquáichút nào, ThươngNhai vốn chính làKỵSĩdùng phòng ngựlàm chủ.

Tiếnvào hang chuột, mọi người vội vã từtrong túiđồ lấy ra một viên thuốc giảiđộcsơ cấp nhét vào trong miệng.

Thương Nhai đi tới trước mặtmột Thử Binh, trọngkích đập vàotrên người ThửBinh, ThạchTrung Ngọc,Milan còn cóChâuChấuTrong Ruộng Lúa, Châu Chấu Trong Ruộng Dưa dồn dập tiến lên công kích.

Lực công kích của Thạch Trung Ngọcở chỗ này tuyệt đốilà cao nhất, đánhra thươngtổnthậtsự quá gia súc, chỉ là Thạch TrungNgọc thỉnh thoảngđánhbay Thử Binh lên,làmcho Thương Nhaicó chút buồn bực, hắn làm sao lại khôngcó kỹnănglợi hại như vậychứ?

Lực Phách HoaSơncũng chỉlàkỹnăng thôngdụng của ChiếnSĩ,KỵSĩ

khôngcó, cho nên mỗilần Thử Binhbị đánh bay, Thương Nhai chỉ có thể yên lặng chờ Thạch Trung Ngọc hung hăng đậpquái vật xuống đất mới có thể đitới bù vàomột kiếm.

Nguyệt Nguyệt trị liệu cũng cực kỳ đ úng lúc, điều này làm cho Thạch Trung Ngọccó chút tòmò với Nguyệt Nguyệt.

Trước kiaThạch Trung Ngọc căn bản làcái gì cũng không hiểu, thế nhưngđámngười Cơ NhưNguyệthung hăng bùtrithức cho Thạch Trung Ngọc, mặcdù là cao thủnửa vời như hắn, cũngcó thể cảm giác được,Nguyệt Nguyệt trị liệu cực kỳ lợi hại.

Thạch TrungNgọc chỉkhôngphải NguyệtNguyệt trị liệusố lượngcao hơn Hướng Lâmmộtít, mà làchỉ vấnđềkỹ thuật, ThạchTrungNgọc phảng phất nhưcó thể cảm giác được,Trị Liệu Thuật của Nguyệt Nguyệtmỗilần đềucựckỳ đúnglúc,căn bản không có một tia lãng phí.

Theo Hướng Lâm nói, nàngở chức nghiệpMục Sư này, trongtoàn quốcmà nói, ítnhất có thể chen vào năm mươi người đứng đầu, thế nhưng Thạch Trung Ngọccó thể cảm giác đượcNguyệt Nguyệt lợi hạihơn HướngLâm rấtnhiều.

Thạch TrungNgọc cũng từng cùng đám người Cơ Như Nguyệt nói qua Nguyệt Nguyệt dường như rất lợihại,thế nhưngđám ngườiCơ NhưNguyệt lạinói,Mục Sư Top 100 căn bản khôngcó nghe qua danh hiệu Nguyệt Nguyệt,bất quáThạch TrungNgọc cùng Nguyệt Nguyệt không quá quen thuộc, không tiện hỏi nhiều.

Thương Nhaiđốivới hangchuột cũngxenhẹ chạy đường quen,hiển nhiên không phải là lần đầu tiên tới.

- Đại ca, đi phía trái mộtchút, đúng, chính là địa phươngnày, nơi đây có thể phongtỏa quái,chịdâu,ngươiđứng bên tráigóc 45 độ của đạica, haicon châu chấu, hai ngườicác ngươi đứng bên cạnhta là được, Hinh VũChi Thạch, ngươiđi vàodẫntiểu Boss ra, sauđóđại ca lập tức công kích.

Nguyệt Nguyệt nói.

NguyệtNguyệtgiống như mộtchỉ huy, chuyện gì cũng tínhtoán

chính xác, tuy Thạch Trung Ngọc cảm thấy như vậy cực kỳphiền phức, bất quákhông thừanhậncũngkhông được, ngày hôm nay ở dưới Nguyệt Nguyệt an bài, nguy hiểmgì cũngkhôngcó gặp được, đây chínhlà phó bảngácmộnga!

Thạch TrungNgọc thựcsự không khốngchế được hiếu kỳvới Nguyệt Nguyệt, nàng làlàm sao làmđược? Từ trị liệu đếnchỉ huy, mỗi một dạng đều kiệt xuất như vậy, người như vậy, sẽ làmột người bình thường sao?

Kỹ năng mới của Thử Tướng Quân

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Đám người NguyệtNguyệt đương nhiên cũng có thể cảm giác được Thạch Trung Ngọc hiếu kỳ,nhưngbọn hắn không muốn nói,chỉ có thể giả ngu.

Tiểu Boss bịThạch Trung Ngọc kéo ra ngoài, Thương Nhai tránhra vị trí củamình,cho Thạch Trung Ngọc ly khai, sauđó tubổvị trí kia, cửara cũngkhông phải rất lớn, hai người đều chỉ có thể miễncưỡng điqua, Thương Nhai ngăn chặn, tiểu Boss ra không được, chỉ có thể công kích ThươngNhai.

Mỗi lầntiểu Boss đềucó thể mang đi củaThương Nhai hơn 400 HP, thế nhưng NguyệtNguyệt TrịLiệu Thuật là có thể kéo về 500 HP, cái này cănbản không phải vấnđề.

Đánh quái như vậy,quả thật cóchỗ tốt, tiểuBoss côngkích không đếnviễntrình Pháp Sư, nhưng cũng có chỗ hỏng,đó chínhlà Thạch TrungNgọc, địa phương quá nhỏ, Thạch Trung Ngọc khôngdễ công kích.

Côngkíchcủa Thạch Trung Ngọc trởnên cựckỳmiễn cưỡng, chỉ cần Thạch TrungNgọc cùng Thương Nhai chung một chỗ, sẽ trởnên cực kỳ chen chúc, lúc nàyNguyệt Nguyệt mớiýthức đượcvấn đề,mới vừa rồinàngđãcảm thấy cóchút không được tự nhiên, trước đây đều là mấy ngườibọn hắngiết quái, ngược lại không thànhvấn đề, nhưng hômnay nhiềumột Thạch Trung Ngọc,nàngcưnhiên quên mất.

Thạch Trung Ngọc khôngcó biện pháp, chỉ phải dùng Cuồng Long Thăng Thiên cùng Lực PháchHoa Sơn đánh văng tiểu Bossra,sau đó chen đến bên trong, Thương Nhai kéo qua cừu hận, Thạch Trung Ngọcởphía sau công kích, như vậy Thạch TrungNgọc liền nguy hiểm,nếu như Thương Nhai kéo không đượccừu hận, sẽlộn lại côngkích Thạch Trung Ngọc, hơn nữa Nguyệt Nguyệtcòn trị liệu không đến hắn.

Bất quá ThạchTrung Ngọc cũng khôngđể ý,một mình hắn đấu Thử Tướng Quân có lẽ có vấnđề, nhưng tiểu Boss hắn còn không để vào mắt, huống hồ HP của mình còn cao hơn Thương Nhai 500.

- Oanh

ĐxxCM, tiểu Boss cưnhiêncũngđánh rắm, ThạchTrung Ngọcphiền muộn,đứng mũi chịu sàobị rắm huânhônmê,nếu như Thương Nhai chạy trốn là có thểné tránh, nhưngbây giờ tìnhhuốnghiển nhiên không cho phép hắnné tránh, nếu như hắn ly khai vị trí này, thả tiểu Boss đi ra, viễn trìnhPháp Sư ở phía sauliềnnguy hiểm.

Thương Nhaibị hôn mê,trong một đoạn thời gianmất đi năng lực tấn công,bị động chịu đòn, bất quá có Nguyệt Nguyệtởđây, thì chẳngcó gì nguy hiểm.

Hữu kinh vô hiểm giết chết tiểu Boss, Thương Nhai cùng Thạch Trung Ngọc thường thườngbị ngất, thậtsự là phiền muộn.

Cólần kinh nghiệm này, thời điểm giết tiểu Boss còn lại, Nguyệt Nguyệt an bài cho ThạchTrung Ngọcởvịtrí tấncông, rất nhanh liền quétsạchtoàn bộ hang chuột, kế tiếp liềnphải đối mặt ThửTướng Quân.

NguyệtNguyệt dẫn mọingười tới con đườngphụcận ThửTướng Quânnói:

- Hình thểcủaThửTướng Quântương đối khổng lồ,lộ khẩu rất nhỏ, chỉcần có một người đứng im, Thử Tướng Quânliền không thể tới, Hinh VũChi Thạch,ngươicó thể đứngở chỗnày cùng ca ca ta công kích.

- Thử Tướng Quâncấp bậc khó khăn, đã cóthể phóngra Độc Khí

Đạn rất lợi hại, tiểuBossở phó bảngác mộng cũng cóloại năng lực kia, không biết ThửTướngQuâncủa phó bảngácmộngcónhững kỹ năng kháchay không, nói chungcác ngươiphải cẩn thận mộtchút.

NguyệtNguyệt nói.

Mỗi người đứng ngayngắn, ThạchTrung Ngọc đi vàodẫnBoss.

ThửTướng Quân cựckỳcho mặtmũitheo Thạch Trung Ngọc đi ra.

Thương Nhai xông lên trước, cheở trước mặt Thử Tướng Quân, Thương Nhai đã kéo đi cừuhận,Thạch Trung Ngọc đương nhiên cũng không thểnhàn rỗi, quayđầu công kích.

Không giống Thương Nhai, Thạch Trung Ngọc có thể tùy thời chạy, mỗi lần Thử Tướng Quân thả rắm, Thạch Trung Ngọc liền chạyrất xa, chỉcó Thương Nhai chịu đựng xú khí tậpkích, ai, làm khiên thịt thật đúng làkhổ, Thạch Trung Ngọc không khỏi cảm thán.

Lực côngkích của Thử Tướng Quânso với Thử Tướng Quânởcấp bậc khó khăn cao hơn một ít, hầunhư mỗi lần đềucó thể mang đi hơn 700 HPcủa Thương Nhai, phối hợp Trị Liệu Thuật của Nguyệt Nguyệt, Thương Nhaikhông ngừng ăn dược, Nguyệt Nguyệt chiếu cốThương Nhai đã cực kỳ phísức, căn bản không rảnh để̉ Thạch TrungNgọc ngẫu nhiênbịcông kíchtrúng, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể tựmình uống thuốc.

Đột nhiên Thử Tướng Quânhét lớnmột tiếng, hữu trảotrở nênđỏ thẫm, hung hăng rơi vàotrên người Thạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọc không sai biệtlắm gần 2000HP bị đánhrớt hơn một ngàn ba trăm, sợ đếnThạch Trung Ngọc vội vã ăn hồng dược.

Nguyệt Nguyệtđã xếp ThạchTrungNgọc vào diện chiếu cốđặc thù, chomột cáiTrị Liệu Thuật.

Bất quá lần này công kích,cũngđểcho Nguyệt Nguyệt cảnhgiác, ThửTướng Quân đãkhông chỉsởhữukỹ năng làm ngất người, còn sở hữukỹnăng công kích, quánguyhiểm,từ Thạch Trung Ngọcngẫu nhiên bịcông kích vài cái là có thểnhìn ra, Thạch Trung Ngọc phòng ngự cùng caca nàng không saibiệt lắm, hắn cũng bịđánh rơi hơn mộtngàn ba trămHP đổi thànhcaca chỉsợcũng khôngsai biệt

lắm là mấy chữ này,nhấtđịnh phải bảo trì HP của ca cở đầymáu mới được.

Nếunhư Thương Nhaikhông đầy máu, còn trúng mộtchiêu kia mà nói,sợrằng sẽ ngay lập tứcbị miểu sát.

Trước đây Nguyệt Nguyệt vẫn cho rằnglực phòng ngự củaThạch Trung Ngọc sẽ vượt ra ca ca nàng, bởi vì trang bị Bạch Ngâncủa ThạchTrungNgọc nhiều hơn Thương Nhai ba cái, nhưng hiện tại xem ra, bộ trang bị Bạch Ngân kia chắc là trang bịthêm côngkích, lựcphòngngự khôngcao.

Thạch Trung Ngọcchạy đi mộtchút, trởvề đầymáu, lạivọttới.

- HinhVũ Chi Thạch, nếunhư caca tacũng trúng công kích vừa rồi, ngươi lập tức bổvàochặn Boss, ca ca trở về hồihuyết.

Nguyệt Nguyệt nói.

Hai người gật đầu, bọnhọ là cùng Thạch Trung Ngọc tới xoátác mộng, Thạch Trung Ngọcđương nhiên sẽ không cự tuyệt yêu cầu nho nhỏ này, nếu như khôngphải hắn không có kỹ năng kéo cừu hận,ThạchTrung Ngọcđã sớm chủđộng tới lùa quái.

Không lâu lắm, móng vuốtcủa Thử Tướng Quân lạitrởnênđỏthẫm, Thương Nhai lập tức dùng cái khiêntrong tay hung hăng đậpvào Thử TướngQuân, hy vọng cóthểđánhngất nó, cực kỳ đáng tiếc,thất bại, móng vuốtcủa Thử TướngQuân hạ xuống, hung hăng chộpvào trên người ThươngNhai -1384.

ThươngNhai chỉ cònlại có 100 HP,vội vãchạy đi, Thạch TrungNgọc ở trong nháy mắt Thương Nhairời đi,liền ngăn ở vị trí kia, kỹ năng của Thử Tướng Quâncũngcó thời gian colddown,không cókhả năng bất cứlúc nàobấtcứ nơi đâuthả, hiện tại ngượclạikhôngcần lo lắng Thử Tướng Quân sẽ còn tiếptụcthảkỹ năng đó.

ThươngNhai trở vềđầy máu, sauđólậptức quay lại, đứngởbên cạnh Thạch Trung Ngọc.

Không baolâu, cừu hậncủa Thử Tướng Quân lại chuyển dời đến trên người Thương Nhai,điều này làm cho ThạchTrung Ngọc thật mất mặt, luôn cảm giác lực công kíchcủa mình còn giống như

không đủ.

Chiến Sĩ khác ước gì cừuhận một mực lên khiênthịt, Thạch Trung Ngọckhenngược,còn cảm thấynhưvậykhông đượctự nhiên, lẽ nào Boss vẫn công kích hắn, hắn mới có thểvuivẻ sao?

Có kinh nghiệm,cáigì cũng dễnói, hếtthảyđều chỉ là vấn đềthời gian, ngất xỉu khôngcầnsợ, ngược lạicóMụcSư ở phía sau hồi máu, Thử Tướng Quân dùngkỹ năng công kích cũng không cầnlo lắng, có hai người, ngườinào bịcôngkích, chạy đi hồi máu làđược.

Qua một đoạn thờigian, ThửTướng Quân rất vinh hạnh bị đám người Thạch Trung Ngọc giết chết.

Đâm phá quan hệ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc nhìn trên mặt đất tuôn rađồ đạc,vốnmuốnđi nhặt, nhưngsuy nghĩ một chút, cóchútkhông thíchhợp, bây giờ khôngphải là cùng đám người Cơ Như Nguyệtở chung một chỗ, nhiềungười như vậy, ngườitanhiều người, xuất lực cũng nhiều, Thạch Trung Ngọc không cókhả năng mặt dày lấy hết đồ đạc a?

Nguyệt Nguyệtđi tới, nhặt đồ đạc lên, cóchút hưng phấn nói:

- Ca ca, rốtcục tuôn ra cái khiên Bạch Ngân.

Nguyệt Nguyệt kích hoạtthuộc tínhcủa các trangbịra.

Thử Tướng Quân Hộ Thuẫn: Lựcphòngngự: 80 - 93, tăng10 điểm thểlực, Thuẫn Kích ngấtxỉutỷ lệ tăng10%.

Lực phòngngự của tấm thuẫn này thật đúnglà cao,một kiện trang bị cưnhiên sánhđượchaikiện trang bị trên người Thạch Trung Ngọc, bất quá Thạch Trung Ngọc cũng không đố kị,bởivì cólực phòng ngự, liền tương đương mất đi lực công kích,chỉ có thể dùng kiếm một tay, kiếm một taylực công kích thật sựlà quáthấp.

Còn lại chínhlà hai thanhThử Tướng Quânpháp trượng, một câylà Mục Sư dùng, một cây là Pháp Sư dùng.

Thạch Trung Ngọccó chút tiếc nuối, khôngcó bấtkỳtrang bị thích hợp hắn, bất quá hiệntại hắnkhông thiếu trang bị, cũng không ngại.

Thương Nhai trangbị tấm thuẫn, sauđó hưng phấn cười ha hả:

- Nếu như lại khiêu chiến Boss này một lần,ta tin tưởng tanhất định có thể gánh tốt.

- Được rồi, chúng ta lại xoát hang chuột cấpbậcthâmuyênmột lần.

Thạch Trung Ngọcvừa cười vừa nói,trong phó bảng ác mộng cũng không có thấy Tiếu Hàm, Thạch Trung Ngọc đang khổ não làmsao mới cóthể đi hang chuộtthâm uyên lắclưmộtvòng, có người đicùng tự nhiên là tốt.

- Nhìn thời gian mộtchúta!Đã quá muộn, chúng tacần phảiđi ngủ.

Nguyệt Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọcnhìn thời gian, dĩ nhiên đã nửa đêm mười hai giờ, Thạch Trung Ngọcrất buồn bực,không nghĩ tới thời gian trôi qua nhanhnhư vậy.

Ra hang chuột,giao nhiệm vụ, lại lấyđược một số lớn kinh nghiệm, kinh nghiệm trong phó bản cho thậtđúng là không phải nhiều bình thường, một vòng phó bảng ác mộng,cư nhiênlàmcho Thạch Trung Ngọc lên tớicấp16 30%, quahai ba lầnlà có thể thăngcấp.

- Gợi ý của hệ thống, trong hiện thực cóngườihô hoán, có ly khai du híhay không.

Nếu Nguyệt Nguyệt đã nói muốn đi ngủ,Thạch TrungNgọc đương nhiên khôngcó khả năng mộtngười đi xoát hang chuộtthâmuyên, có người gọi hắnhạ tuyến, đươngnhiênly khaitrò chơi, chào hỏi đám người ThươngNhai,rakhỏi du hí.

Ly khaidu hí,tháo xuống mũtrò chơi,Tuyết Sương Yên ngồiở bên giường.

- Chúng tađềura du hí ngủ, thấy ngươi còn chưa đi ra, vì vậy liền tới gọi ngươi,để cho ngươi nghỉ ngơi một chút.

Tuyết SươngYên thấy ThạchTrung Ngọctừ trongtrò chơiđi ra nói.

ThạchTrung Ngọc ôm Tuyết SươngYên:

- Không lo lắngta?

Tay Thạch TrungNgọc sờvềphía bộ ngực của TuyếtSương Yên, TuyếtSương Yên vội vã đẩy Thạch Trung Ngọcra:

- Đừng làm rộn, Như Nguyệt tỷ vẫncòn ở trongphòng kháchgiúp

ngươi nấu bữaăn khuya.

Nghe được Cơ Như Nguyệtở bênngoài, Thạch Trung Ngọc không dám làm loạn,sợ bị phát hiện.

ThấyThạchTrung Ngọc dừng động táclại, Tuyết Sương Yên không khỏi hừ một tiếng,nghe được Cơ Như Nguyệt ở bên ngoàithì không dám động? Ngươi sợ bị nàng phát hiện như vậy? Coi ta là cái gì? Chỉ có thể lén lén lút lút làm tình nhân? Không để ýtới ngươi, vềsau mơ tưởng gặpmặtta.Tuyết Sương Yên khôngtự chủ thầm nghĩ.

Thạch Trung Ngọc đương nhiên cũnglo lắng bị CơNhư Nguyệtthấy được, bất quá hắn không phải nóiTuyết Sương Yên làtình nhân, chẳng qua làlo lắng Cơ Như Nguyệt thấy được, quan hệlộ ra, mọi người sẽ xấu hổ, Thạch Trung Ngọc lo lắng cho mình một cáicũng không chiếm được.

Hai người tới phòng khách, CơNhư Nguyệt đangtừ nhà bếp bưng một chén súp đi ra.

- Tới,ăn bữa khuya.

Cơ Như Nguyệtnói.

Thạch Trung Ngọc nhìn trongphòng khách một chútthỏi.

- Đám người Hướng Lam đâu?

- Các nàng không đói bụng, đingủ trướcrồi.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọcgật đầu, bắt đầuđiên cuồng ăn,rất nhanh thìtrong bátăn khôngcònmột mảnh, CơNhư Nguyệt hỏi.

-Có đủ hay không, không đủ ăn luôncủa ta đi.

Thạch Trung Ngọc thành thật không khách khíăn luôn phần củaCơ Như Nguyệt, Tuyết Sương Yên nhìn tâm lývô cùngkhó chịu, dựa vàocái gì? Trướcđây ThạchTrung Ngọc còn nóiqua,muốn mình làm nữ bằng hữu, nhưng bây giờ cùng mộtnữ nhân khác thân mật như vậy.

Ănxong bữa khuya, Thạch TrungNgọc trở lại trong phòng, đang chuẩnbị ngủ, cửa lại gõ.

-Chẳng lẽ là DươngTử? Đã vàingày không có giúp nàng xoabóp bộ ngực,có điểm hoài niệm cảm giáckiaa.

ThạchTrung Ngọctàác nghĩ, sau đóđi mởcửa.

Mở cửa nhìnmột cái, lại là Tuyết Sương Yên?

Tuyết Sương Yênrốt cụckhông nhịn được, muốn hỏi Thạch Trung Ngọc rốt cuộclà ýgì,tuy nàng đã sớmbiết Thạch Trung Ngọc cùng Cơ NhưNguyệt có chút quan hệ, nếu như đơn thuần là như thế này, Tuyết SươngYêncó thể chủ độngbuông tha, nàng đối với Thạch TrungNgọc vẫn khôngtính dùng tình quá sâu,chí ít còn chưa tới trình độ cùng Cơ Như Nguyệt đoạt nam nhân.

Nhưng Thạch Trung Ngọc vừacùngCơ Như Nguyệt tốt, một bênlại muốn chiếm tiện nghi của mình,lẽ nào hắncoinhững nữ nhân chúng ta đều là kẻ ngu sisao?

Tuyết Sương Yên không tiện cùngCơNhư Nguyệtnói,nàngvà Thạch Trung Ngọc quanhệkhôngbình thường, chỉ có thể tớihỏi Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cũng không biếtTuyết SươngYên tìm mìnhlà muốn hỏi quan hệ của hắnvàCơ Như Nguyệt, còntưởng rằng là Tuyết Sương Yên tìmhắn tới chơi mậpmờ, trực tiếp ôm nàng, điên cuồng hôn lên, Tuyết Sương Yên sửng sốt một chút,liềnbị Thạch Trung Ngọc hôn.

Muốn đẩy Thạch TrungNgọc ra,nhưng Thạch Trung Ngọc căn bản khôngcho nàng cơhội, gắt gaoôm nàng.

Tuyết Sương Yên suynghĩ mộtchút,vẫnlà thôi đi, mặc chohắn chiếm tiệnnghi a! Nói không chừng hôm nay là lầncuối cùng.

Cảm giác được Tuyết SươngYên phối hợp, Thạch Trung Ngọc càng thêmkhông kiêng nểgì cả, bàn tay đã nhàonặnlênngực củaTuyết Sương Yên, một bên hônTuyếtSươngYên, mộtbên đóng cửa, tiện tay giúpTuyết Sương Yên cởi quần áo, bất quá Tuyết Sương Yên không có ý địnhchoThạch Trung Ngọccơhội này.

Tùy ý Thạch TrungNgọc hôn xoa đã là lần ranh củanàng, hiện tại không giống như xưa, thái độ của Thạch Trung Ngọcđối với mình đã cựckỳ đánghoài nghi, nói không chừngnhắn chỉlàmuốn đùa bỡn cảm tìnhnữnhânmà thôi, hai ngày này chuyện đã xảy ra, để cho nàng đối với ThạchTrung Ngọc sinh ra hoài nghi, Thạch Trung Ngọc có thể là nhi tử của mộtđại nhânvật… tới phòng làm việc Hinh Vũ chẳng qua là vìtán gáimà thôi.

-Ngươi vàNhưNguyệt tỷquan hệ tađãbiết.

Tuyết SươngYên thản nhiên nói.

Thạch Trung Ngọc ngẩn người,côàng này làmta sợ a? Làm sao lại biết?

- Buổi sáng hômđó, Như Nguyệttỷ từ trong phòng ngươiđi ra, bị ta thấyđược.

Tuyết Sương Yên thấyvẻ mặt không tin tưởng của ThạchTrung Ngọc, trực tiếp nói.

Thẩm phán

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcđổmồ hôi, không thể nào! Làmsao lại xuixẻo như vậy? Thạch Trung Ngọc vẫn cựckỳ ảo não buổi sáng hôm đó, cần gì để CơNhư Nguyệtgiấuđi? Nói thẳng Cơ Như Nguyệt tớigọihắn rờigiườngkhôngđược sao.

Nếu nhưđã bị ngườipháthiện, Thạch Trung Ngọc cũng không có ý định giấu:

-Ừm, CơNhư Nguyệtquan hệ vớita, giống nhưngươi và ta.

Tuyết Sương Yên tránh ra vòngtay của Thạch Trung Ngọc:

- Vậy ngươirốt cuộc là thích người nào?Nếu như ngươi thích Như Nguyệt tỷ,tại saocòn muốn vướng víu tới ta?

Thạch TrungNgọclấy ra một điếu thuốc,châmlửa,hút một hơi nói:

-Trong lúc bất tribất giác, ta đã thích các ngươi, t hực sự.

- Lẽ nào ngươi còn muốn cưới hai người chúng ta?

Tuyết Sương Yên khinh thường nói.

- Có lẽ vậy!

Thạch Trung Ngọc cười khổ nói:

- Ta cũng biết không quá thực tế, bất quá ta muốnnói, ta thực sự thích các ngươi.

- Cái nàycôngbằngsao? Nếu như ngươi có thể tiếp thuta ở bên ngoài còncó một nam nhân,ta liềntheo ngươi.

Tuyết SươngYên có chút phẫnnộ nói.

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói:

-Đừng, ngươi ởbênngoài cónam nhân, vậy ta còn không khóc chết? Nam nhân không giống nữ nhân a.

- Tiểu Tuyết, thìra ngươicũng cùng Thạch Trung Ngọc...

CơNhư Nguyệt không biếtlúc nào đứng ở ngoàicửa phòng, kinh ngạc nhìn hai người.

Mới vừarồi Thạch Trung Ngọc quá kích động, ngay cả cửa phòng cũng khôngđóng chặc.

Cơ Như Nguyệt từ lần trước ở trong lòng Thạch Trung Ngọcnằm một đêm,cũng có chút hoài niệm cảmgiác trong ngựcThạch Trung Ngọc, rất có cảm giác an toàn, thế nhưngnàngmộtnữhàilại không tiện quá chủ động.

Vì vậy Cơ Như Nguyệt liền định đếntìm Thạch Trung Ngọc tâmsự, lấybản tính củaThạch Trung Ngọc, chắc chắn sẽ khôngbuôngtha nàng,bị chiếm chútttiệnnghinhỏ, ỡmờ liền có thể nằmở trongngực ThạchTrung Ngọc, thật không nghĩ đến mới đẩy cửa ra, liền nghe được Tuyết Sương Yênnói, trong chốc lát sững người.

- NhưNguyệt tỷ?Tavà Thạch TrungNgọc không có gì, các ngươi trò chuyện, ta đi trước...

Tuyết Sương Yên đỏmặt muốn đi.

Sựtình đãphát triển đến nước này,Thạch Trung Ngọc nơi nàocòncó thể để cho nàng đi? Kéo nàng lại, chuyệngì, bây giờnói rõràng đi, tiết kiệm phiềntoái saunày.

Đóng chặc cửa phòng, không để người tađivào quấyrối.

Hiện tạihai nữ nhân cũngcó chút xấu hổ cùngphẫn nộ, không biết nên nóigì,bầu khôngkhí rất trầm mặc.

Thạch Trung Ngọchút một điếu thuốcnói:

- Chuyện này là ta không tốt, nam nhân mà, vốn tương đối hoa tâm, cho nên cùng các ngươi xảy ra mộtít sự tình mập mờ, bất quá talà thật tâmyêu mến các ngươi.

- Ngươi là tên khốnkiếp, ngươi và Tiểu Tuyếtđã như vậy, còn muốncùngta phátsinh quan hệ, đây coi làchuyệngì? Ngươi làm như vậy không phảithất vọng Tiểu Tuyếtsao?

Cơ Như Nguyệtnói.

TuyếtSương Yên cũng phụ họa theo nói:

- Vậy là sao, không chỉ đốivới ta,đối với Như Nguyệttỷ cũng không côngbằng.

Thạch Trung Ngọc cũng không biết nên nói cái gì cho phải, lẽ nào ngày hôm nay hải nhấtphách lưỡng tán? Nóikhôngchừngvề sau cơ hội ở chỗ cũng mất, Thạch Trung Ngọccóchúthốihận mìnhquásắc tâm, hai nữ hàitốtnhư vậy mìnhdĩ nhiên khônghiểu đượcquý trọng, nhìn chằmchằm một cáikhông được sao? Cần gì phải aicũngchiếm tiện nghi?

- Ngươi đira ngoài trước, tavà Tiểu Tuyếtcólờimuốnnói mộtchút.

CơNhư NguyệtnhìnThạch TrungNgọc nói.

Thạch Trung Ngọc chỉ cóthểbất đắcdĩ đi ra ngoài, ngồiở trong phòng khách buồn bực, ai! Tại sao mình đầuđất như vậy?Mớivừa rồi Tuyết Sương Yên muốn đi hà tất ngăn nàng,như vậychỉcần đối mặt Cơ Như Nguyệt, bikịch a.

- Tiểu Tuyết,lầntrướcngươi phát hiện ta vàThạch Trung Ngọccó quan hệ, vì sao không có nói cho ta, ngươi và Thạch Trung Ngọc cũngcó quanhệ?

Trongphòng, CơNhưNguyệt bất mãn nhìn Tuyết Sương Yên nói.

- Như Nguyệttỷ, ngươi là bằng hữu tốt nhất của ta,takhôngmuốn cùngngươi phát sinhmâuthuẫn gì, nếu như ngươi thích Thạch Trung Ngọc, ta có thể nhườnghắnchongươi, thế nhưng hắn còn ch iếm tiện nghi ta, ta muốnđến hỏi hắn đối với ngươirốtcuộclà thái độgì mà thôi.

TuyếtSươngYên nói.

Cơ Như Nguyệtđau lòng ôm Tuyết Sương Yên vào trong ngực,tiểu

cô nươngthậthiền lành a,CơNhưNguyệt nói:

- Tiểu Tuyết,kỳthực cóchuyện, tavẫngạt cácngươi,nhàta...

...

Thạch Trung Ngọc ngồiở trong phòng khách, khẩn trương nhìn về phía phòng mình, hai nữ nhân trong phòngđang thẩm phán mình a, ThạchTrungNgọc như ngồi trên chảonóng, trong khoảng thờigian này thật sự là quá khó chịu, khoảng chừngnửa canh giờsau, Tuyết Sương Yên và CơNhưNguyệtnắm taynhauđi ra.

Sắc mặt của hai ngườicũng khôngdễ xem, tâm lý củaThạch Trung Ngọc lần nữa khẩn trương, sẽ không thậtmuốn đuổi tara ngoài chứ?

CơNhư Nguyệtvà TuyếtSương Yênnhìn ThạchTrung Ngọc cực kỳlo lắng, cũng không nói gì, trực tiếpđi lên lầu,Thạch Trung Ngọc lập tứcđuổi theo, đây là ý gì? Không hỏi minhbạch, hôm nay lão tử làm sao ngủ được?

-Ngươi theo chúng ta làm gì?

Tuyết Sương Yên lạnh nhưbăng hỏi.

- Cái kia, các ngươi địnhxử lý tanhưthế nào?

ThạchTrung Ngọc lo lắnghỏi.

- Đểcho ngươi ở mộtđêm nữa, ngày maicút đi, chúng ta đãcực kỳ nhân từ.

Tuyết Sương Yênnói.

- Lẽ nào không thể cho ta một cơhội sao?

Thạch TrungNgọcthất lạc nói.

Cơ Như Nguyệt cũng mặt lạnh hỏi.

- Coinhư chongươi một cơ hội, ngươi dựđịnh truy ta? Hay đi truy Tiểu Tuyết?

- Cái này...

Thạch Trung Ngọc không biết trả lờithế nào,hainữhàiđềucó chỗ tốt, buông tha cái nào? Thạch Trung Ngọckhông biết, còn nữa, bây giờnói một người, một cáikhác nhất định sẽ cựckỳ tức giận.

- Ta không buông tha bất cứngười nào trong các ngươi được.

Thạch Trung Ngọc chân thành nói.

Trên mặt Tuyết Sương Yênlại rét lạnh vài phần:

- Lẽ nào ngươi còn muốnthu chúng ta vào hậucung của ngươi?

ThạchTrung Ngọckhông biết nênnói thế nào, ngay cả chính hắn cũng không biết tạisaosẽ như vậy, nhưng hồi giờ cùngcác nàng ở chungvới nhau, hiệntạiđột nhiên nghĩđến phảirời đi, trong lòng nhấtthời mất mác, tâm lý cóchútđau, lần trước lúc rời đi, tuycũng có chútthấtlạc, nhưng không cómãnh liệtnhư lầnnày.

Cá cùngtaygấu khôngthể đều chiếm được,buông aicũng không thích hợp, quên đi, ta đi là được! Ai!Tự mìnhlàm bậythì không thể sống a.

Ta thật cùng nàng chung một chỗ qua

DTV-EBOOK.COM.VN

ChứngkiếnThạch Trung Ngọc thất lạc, Cơ Như Nguyệt bật cười:

-Đượcrồi, Tiểu Tuyết, ngươi cũng đừnghùdọahắn.

- Ghét ghê! Hắn hoa tâm nhưthế,hù dọahắn một chút cũng không được sao?

Tuyết SươngYêncườivỗ Cơ Như Nguyệt một cái.

Tình huốnggì? Thạch Trung Ngọc bỗng nhiêncảm giác được hy vọng, hai mắt nóng bỏng nhìn các nàng.

- Tiện nghi ngươi!

Cơ Như Nguyệt cười nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

ThạchTrung Ngọc có chút không thểtin vào tai của mình, rốt cuộc là tình huống gì:

-Ý của các ngươi là,dự định cùng làm lão bà của ta?

- Tựmình nghĩđi, chúng ta muốn ngủ.

Cơ Như Nguyệtkéo Tuyết Sương Yên đi lên lầu.

ThạchTrung Ngọc cảmgiác hiệntại mìnhrất hạnh phúc, các nàng cư nhiênđồng ý? Nếunhư ThạchTrung Ngọcbiết nguyên nhân các nàng sẽ đồng ý, không biết lànên khóchay nên cười.

Thạch TrungNgọc vềphòngkhông bao lâu, cửalại vang lên, lại xảy r a chuyện gì? Lẽ nào hainữ nhân dự định cùngmìnhnóng người một chút? Quá cỡi mở,ta sẽ không tiếp thu nổi, Thạch Trung Ngọc hấp ta hấp tấp đi mởcửa.

- Đại thúc,sao nhìn ngươi không vui như thế?

DươngTửđứngở ngoài cửa tò mò hỏi.

Thạch Trung Ngọc cười khổ nhìn Dương Tử,thếnào lại là nàng,đổi thành lúctrước,Thạch Trung Ngọccó thể sẽ khôngchút dodự chà đạpbộ ngực của Dương Tử, nhưng ngày hôm nay vẫn là thôi đi, vạn nhấtbị đám người Tuyết Sương Yên phát hiện, chỉ sợ thựcngay cảchết nhưthế nào cũngkhông biết, vẻ mặt đaukhổnhìn Dương Tử.

- Tamới vừa nằm xuân mộng, bị ngươi đánh thức, ngươinói tâm tình của ta có thể tốt hay không?

Thạch Trung Ngọc mặtđenlại nói.

- Phi!

Dương Tửnhổ mộtngụm:

- Cũng biết ngươi không phải ngườitốt gì.

-Phải, takhông phải ngườitốt, ngươi cách taxa một chút đi.

ThạchTrungNgọcnóixong liền muốn đóng cửa.

DươngTử vộivãngăn Thạch Trung Ngọc lại:

- Đại thúc, ngươi là người tốt, đừng đóng cửa a!

Thạch Trung Ngọc thấy DươngTửtrựctiếpcởi quần áo, sợ đến lui vềsau mấy bước, thiếu chút nữa thì muốngọi đám người Cơ Như Nguyệtxuống, chứng minh mình tuyệt đối là trong sạch, tuyệtđối không phải chủ động.

-Đạithúc, ngươiđãmấy ngày không có giúp ta.

Dương Tử đứng ở trước mặt ThạchTrung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc bình tĩnh nói:

- Dương Tử, namnữ khác biệt,ta nghĩ, về sau chúng ta không nên làm như vậy.

-Dựa vào, ngươi giả trang thuần khiết cái gì? Có phải nam nhân haykhông? Không nên nói nhảmnhiều như vậy?

Dương Tử hung hãn nói.

ThạchTrung Ngọcđổ mồ hôi, thế đạo này là thế nào? Lãotử thật vấ t vả muốn thay đổi tà tính, lại còncóngười bức mình phạm tội, thiên lýở đâu?

DươngTử cầm lấy tay Thạch Trung Ngọc, tự mình động thủ, Thạch Trung Ngọc ngay lậptức tâm viêný mã, trong lòngđiêncuồng niệm: A di đà phật,A diđàphật...

Dương Tửrất buồn bực, ngày hôm nay sắc langđại thúc là thế nào? Đột nhiên trở nên giống như chính nhânquân tử, lẽnào đâylà tư tưởng trong truyền thuyết, muốn ta chủ động câu dẫn hắn?

Tiểu nha đầu quyết định "phốihợp" Thạch Trung Ngọc,tay nhỏ nắmcằmcủa Thạch Trung Ngọc, cườiquyến rũnói:

-Tiểu nữu,ngày hôm nay ngươi liền ngoan ngoãnđi theo đạigia a.

Thạch Trung Ngọc đổmồ hôi,hôm nay tiểu nhađầu khôngphải điên rồi chứ?Làm sao trở nên chủđộngnhư thế?

Cáinày còn chưa xong,tay DươngTử dầndầnmò tới phía dưới:

-Oa! Thì ra đãtrở nênlớnnhư vậy?

Dương Tử nói xong,thật nhanh cởi y phục trên người ThạchTrung Ngọc,tuy cách quầnlót của Dương Tử,nhưnghô hấp của Thạch Trung Ngọcvẫn không khống chế được dồn dập.

- Ngươi thật không hổlà nữ nhi của DươngBăng Dao, cũng muốn chủ động đẩy ta.

Thạch Trung Ngọc nói, mặc dù cóchút xinlỗi DươngBăngDao, bất quá có thể đánhđuổitiểu nha đầu này là được, tiếp tục nhưvậy nữa,thật không khống chế được sẽ làm cái gìvới nàng.

DươngTử lại hiểu lầm,tuy hơi có bất mãn, bất quá vẫn cực kỳ "phốihợp".

- Nóinhư vậy, ngươi đã lên nàng?

DươngTửhỏi.

Thạch Trung Ngọc gật đầunói:

- Khôngsai.

- Ngươinói thânthể của ta vànàng, cái nàoxinh đẹp hơn?

Dương Tử hỏi.

- Đương nhiênnàng xinh đẹphơn! Ngươiquá nhỏ.

Thạch TrungNgọc nói.

DươngTử dùng bộ ngực cà cà lồng ngực Thạch Trung Ngọc, tiến đến bên tai Thạch Trung Ngọc nói:

- Vậy ngươi cũnggiúpta biến thành xinh đẹp giống nàng được không?

Thạch Trung Ngọc thở hổn hển, Dương Tử đèhắnlên giườnghôn, dựa vào, lão tử mộthảo hài tử hiền lành như vậy,ngươicư nhiên dùng ô ngôn uếngữ tới câu dẫn ta? Khôngcho ngươi chútdạy dỗ, ngươicũng không biết Thạch calà một đànông.

Nhưng Thạch Trung Ngọc cũng không dám thực sự xằng bậy, lýtrí còn không có mất, lần đầutiên củatiểu nữ hài,ngày mai bước đi nhấtđịnh sẽ không tiện, bịđám người Cơ Như Nguyệt phát hiệnkhả năng liềnxong đời.Ngày đó DươngBăng Dao bị Thạch Trung Ngọc cười, bước đi cũngcóchútkhông đượctự nhiên, càng chưa nóitiểu cô nươngmới trải qua nhân sự.

Nghĩ đến Dương Băng Dao, Thạch Trung Ngọc lại lý trí vài phần, đúngvậy, nàng lànữ nhicủa DươngBăng Dao,mình đã làm Dương Băng Dao,lại làm bẩncon gái nàng,thựcsự quá không phải thứ gì?

-Ta thật cùng nàng ở chung một chỗ.

Thạch TrungNgọc nhìn Dương Tửnói.

- Cắt.

Dương Tử khinh thường nói:

- Ngươi muốnchơitưtưởng, taliền bồingươi, cònnghĩ mẹta, mẹta làm saolại cùng ngươi làm chuyện nhưvậy? Gạtngười cũng phải có chútsángý chứ?

Thạch Trung Ngọcđã phiềnmuộn đến khôngthể lạibuồn bực, rốt cuộcphải nói như thế nàoDươngTử mới cóthểtin tưởng đây?

Điện thoại cầu cứu

DTV-EBOOK.COM.VN

Mặc kệ Thạch Trung Ngọcnói như thế nào, DươngTử đều cho rằng Thạch TrungNgọc đây là đang khoáclác,ThạchTrung Ngọc cũngbỏ qua, ThạchTrungNgọc hoàn toànbất đắcdĩ ôm DươngTử vào trong ngực, xoa bóp lấy bộ ngựccủanàng.

- Có cảm thấy lớnmột ít haykhông?

Dương Tử hỏi.

- Lớn cái rắm, vẫn không có xúccảm như thế,so vớibộngực của mẹ ngươimànói, thật sựlà không đánggiá nhắctới.

Thạch Trung Ngọc khinh thường nói.

- Quáđả kíchngười a! Ngươi đừng lấyta so sánh vớimẹ ta được không,so sánh với người khác đi!

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc im lặng nói:

-Trong biệt thự này, trừ ngươi ra, nhỏ nhấtchínhlà tỷ muội Hướng Lam, các nàng cũnglàC cúp, sovới Anhư ngươithì lớn hơnrất nhiều.

Dương Tử buồn bực nói:

- Lẽ nào ngươi không thể lấy ta sosánh bạn cùng lứa tuổi sao? Tiểu Lam tỷ lớn hơn ta tám tuổi a.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng không phải sắc ma, sẽ đi đểý những tiểunữ hàinhư các ngươi sao?

-Vậy bâygiờ tay ngươi đang làm cái gì?

Dương Tử nhìntay còn dừng lại ởtrên ngựcmình hỏi.

Thạch Trung Ngọc gõ đầu Dương Tử một cái:

-Đây không phảilà ngươi buộc ta sao, lão tử thậtvất vả muốn thuần khiết, ngươi hết lần này tới lần khác buộc ta sờ ngươi.

Hiện tại Thạch Trung Ngọc thựcsựcực kỳ quấn quýt, thực sự rất muốnlên a, nhưng không thể lên,còn phải không ngừng chịu khiêu khích, người bìnhthườngđãsớm điên rồi, cùng DươngTửhàn huyên mộthồi, đuổi Dương Tử đi,bất quá hôm nay Thạch Trung Ngọc khôngdámcho Dương Tửtrần truồng đira ngoài, cưỡng chế giúp DươngTử mặc quần áo tử tế.

Đây chính là tục xưng cótật giật mình.

Sáng sớmngàythứ hai, tất cả bình thường, thái độcủa CơNhư Nguyệt và Tuyết SươngYênđối với Thạch Trung Ngọccũngkhông có biến hóa gì, tiến vào du hí.

ThạchTrung Ngọc muốn đixoát phó bản thâmuyên, ở cửa hang chuột rống nửa ngày, không ai phải bồiThạchTrung Ngọc đi hang chuột thâm uyên,ở bọnhắn cho rằng, hiệntại vào thâm uyên,đó chính làhành vi tìm chết, Thạch Trung Ngọc muốn gọiđiện thoại cho đám người Thương Nhai, xem bọn hắncó thể hay không, đáng tiếc bọnhọ vẫn còn chưa lên tuyến.

Thạch TrungNgọc không có biện pháp, chỉ có thể trước luyện cấp! Trướcmắt hang chuột chính là chỗ train leveltốt nhất, đang chuẩn bị vàophóbản độ khó bình thường, đơnxoát một cái, lạinhận được điện thoại củaCơ Như Nguyệt, còn tưởngrằng làcó việc phải thương lượng, vìkhông bị mắng lãng phí tiền, Thạch Trung Ngọc cúp điện thoại, chuẩnbịly khai duhí.

Điện thoại lại vang lên lần nữa, Thạch Trung Ngọc ngay lập tức cảm thấy khôngành,nếu nhưCơ NhưNguyệt muốn Thạch Trung Ngọc ra ngoài, chỉcần một lầnlà được,nhưng bây giờ liêntục gọihai lần,sự tình sẽkhông đơn giảnnhư vậy.

-Thạch Trung Ngọc, ngươi ởđâu?

ThạchTrung Ngọcmớivừatiếp thông điện thoại, Cơ NhưNguyệt liền

lo lắnghỏi.

ThạchTrung Ngọc nói:

- Tacònở hang chuột,đãxảyra chuyện gì ?

-Mautới lãnhđịa TiểuGoblin, mấy người chúng taởchỗ này luyện cấp,đột nhiên chứng kiến hơn năm mươi người BạoQuân cônghội baovây, chúng ta vộivã trốnđi, nhưng lạibị phát hiện,bây giờbị vây ở khuan toàn trong lãnhđịaTiểu Goblin,mau lại đây cứungười.

Cơ NhưNguyệtnói.

-Tốt, ta lập tức đến.

Saukhi Thạch TrungNgọc cúp điện thoại, liền hấp tấp chạy tới.

Mỗi khu luyện level, đều có một khu an toàn, chínhlà một quán trà, cung cấp người chơinghỉ ngơi, uống trà, trongnày cấm PK.

Bópnátmột quyển trục hồithành, trở lại Bạch Hổ thành,lậptứcngựa không ngừng vó chạy tới lãnh địa Tiểu Goblin. Rất nhanh,Thạch Trung Ngọcđitới nơi này,mấy chục người vây quántràlại, ở trong quán trà khôngthể thả kỹ năng,chỉcóđirabên ngoàiquán trà mới có thể, nhưng chức nghiệp củacác cô nương đều là chứcnghiệp ít máu,sợ rằng vừa ra đãbị loạn đao chém chết.

- Mấy tiểu nữu này dáng dấp thậtquá xinh đẹp, khôngbiếtcôngphu trên giường nhưthế nào.

- Nữ nhân,ởtrên giường cắmhai cái, còn khôngphảiđều kêu to như nhau.

- Tiểu nữu,đi ra bồi đại gia vui một chút a, nói không chừng đại gia tâm tìnhtốt, sẽ không giết các ngươi.

-Không phảicòn có một Hinh Vũ Chi Thạch sao, nói không chừng những nữ nhân nàyđều ngủ qua với hắn.

...

Cácnữ hài bị nhữngô ngônuế ngữ nàylàm cho mặtđỏtới mang tai,

nếu như không phải Cơ Như Nguyệtthành thục chững chạcnhấtlôi kéocác nàng, sợ rằng các nàng đãsớm đira ngoài cùng những người này liều mạng.

Thạch Trung Ngọcmặt lạnh lùng,khôngsót một chữ nghe vào trong tai, biểu tìnhcực kỳphẫn nộ, lại dámvũ nhục những nữ nhân này? Muốn chết!

Thạch Trung Ngọcđến, bị bọn người kia phát hiện, bọnhọ nhận được tin tức, HinhVũ Chi Thạchlà ngườilợi hại nhấttrongphònglàm việcHinh Vũ, nhấtđịnhphảicẩn thậnđốiđãi, lần trước hơn hai mươi người,sấp sỉbamươi người bị một mình hắntru diệt, mặc dùphần lớn chỉ là người chơivòng ngoài của Bạo Quân cônghội, nhưng cũng rấtlợi hại.

Những ngườinày của Bạo Quân cônghội, tuyệtđối khôngdám cho Thạch Trung Ngọc cơ hội độngthủ trước,ai biết Thạch TrungNgọc vừara tay sẽmiểusát bao nhiêu người?

Người nằmở trongphạm vi công kích, ngay lập tức thả kỹ năng công kích ThạchTrung Ngọc, một đống lớn kỹnăng hoahoa lục lục bay về phía Thạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọc tránhtrái tránh phải, vẫn trúng hơnmười kỹ năng, HP chỉcòn lạicó hơn năm trăm, vội vã dùng hồng dược.

Dựavào, mỗi lần đềulàcácngươi động thủtrước, lão tử thậtcon mẹ nó khó chịu, Thạch Trung Ngọc cũngmuốn côngkích trước, thế nhưng đốiphương quá nhiềungười,kỹ năng nhất định phải vận dụng hợp lý, coi như không thể bao vâytất cảmọi ngườiđốiphương ở trongkỹnăng, ít nhất cũng phải làm chomột nửangười bị quét trúng?

Thật vấtvả đến gầncó chút, Thạch Trung Ngọc vội vàngdùng Đao Quang Kiếm Ảnh, sau đó tìm một vị trí tương đốithích hợp thả đâm thủng.

Thả hết haikỹ năng này, Thạch Trung Ngọc mới vừa ăn dượcbùlại hơn một ngàn HPtrong nháy mắtlạibiến thành không máu, chỉ còn lại cóhơn năммươi, cách tử vong cũng không xa, nhưng hai kỹ năng này của Thạch TrungNgọc cũng giếtchết không ít người của đối phương, nhấtlà MụcSư, PhápSư.

Bây giờ đối phươngkhông sai biệt lắm còn dư lại ba mươi người, như vậy đám người CơNhư Nguyệt sẽ không sợ như trước nữa, Hướng Lâm nhảy ra khuan toàn, trước choThạch TrungNgọc một cáiTrị Liệu Thuật, Hướng Lâmtrị liệuhơn bốn trăm, so với Nguyệt Nguyệt kém vài chụcđiểm,nhưngcái trịliệu này miễn cưỡng đủ.

Thạch Trung Ngọc lại ănhồng dược, HPlại trởvề 1000, cáccô nương khác cũng dồn dập đi ra quán trà, bắt đầu công kích.

Phần lớnngười đã bị Thạch TrungNgọc dẫn q ua, phụ cận chỉ có hơnmườingười,Tuyết Sương Yên chạyra quán trà, lậptức hấp dẫn hai ba hỏa lực, nhữngngười khác nhanh chóng đi ra, không gấpđi giúp ThạchTrung Ngọc, ngượclại trước xử lý người bên cạnh mình.

Thạch Trung Ngọc cũng biết các cônương căn bảnchiếu cố không đến mình, HướngLâmcòn phảinhìn mấy cônương,rấtsợ các nàngbị công kích vài cái liền treo, Thạch TrungNgọc mộtngười giết vào hơn mười người,những người còn lạiđivâycông mấycô nương.

Phía sau không ngừng cókỹ năng ném tới, Thạch Trung Ngọc chỉ là nétránh cũng đã cựckỳ miễn cưỡng, khôngcó thời giantới côngkích, hơn nữa đối phươngcũng có chútphântán, chỉ có ĐaoQuang Kiếm Ảnh có thể công kích được bọn họ, nhưng Đao Quang Kiếm Ảnh thời gian cold-downquá dài, đếnbây giờ còn không khôi phục tốt.

Tuy đâm thủng cũnglà kỹ năng quần công, thế nhưng chỉ có thể côngkíchmột đường thẳng, hiệntại bọn họphântán ra,đâm thủng cũng chỉcó thể đánh tới một người.

Thạch Trung Ngọc mộtbên mang theo những người này chạy trốn, thườngthường bỏ vào miệng hồng dược, còn phải không ngừngné tránh công kíchsau lưng, tronglúc nhấtthời khổ không thể tả.

Có thể vào phó bản

DTV-EBOOK.COM.VN

Người củaBạo Quân thì càng cấp bách hơn Thạch Trung Ngọc, mặc dù bâygiờ thoạtnhìn làbọnhọ chiếm thượng phong, đè Thạch Trung Ngọc đánh, nhưng đánh lâu khôngxong, những người vây công cáccô nương bị giết thất thất bátbát,nếu như Thạch Trung Ngọccùng những cô nương này tậphợp,như vậy tình huống bên mình liền không xong, tám phần mười sẽ toàn quânbị diệt.

Thờigian Đao Quang KiếmẢnh cold-downcủa Thạch Trung Ngọc cuối cùngkết thúc,liều mạng nguy hiểmbị bắn trúngmấy lần, thả ra kỹ năng này.

Chỉcó haicái bi kịch bịđánhthànhbạo kích chết ra, những người khác đềukhông chết, bất quáPhápSư không saibiệtlắmtới không máu, nếu như bọn họ dày đặc một chút, Thạch Trung Ngọc lại thả cái đâm thủng, sẽ giống nhưtrước bị Thạch Trung Ngọc giết chết thăng thiên.

Một látsau, bên cáccô nương rốtcục thu thập xong,thấy còncó hơn mười ngườiđuổi theoThạch Trung Ngọc đánh, các côương lập tức đihỗ trợ, Thạch Trung Ngọccũng không phải mangtheo những ngườinày một đường thẳng chạy, màlà chạy vòng quanh,mục đích đúnglà không rờicác cô nương quáxa,bằng không cáccô nương cứu việnbất tiện.

Chứng kiến các cô nương đã giải quyết hết, Thạch Trung Ngọc chạy về,người phía saudo dự một chút, vẫn theo qua,tiến vào phạm vi công kích của các cô nương, Thạch Trung Ngọclập tức dùng Đao QuangKiếm Ảnh đãsớm chuẩn bị xong, những người này dồn dậptàn huyết, cáccô nươnglập tứcbổ vàikỹ năngtới.

Thạch Trung Ngọc cũngquay đầucông kích, một người một cái, trong nháy mắt, đối phương liền chết sáu người, vốn cườnghãn không bằng đámngười Thạch TrungNgọc, nhân số còn khôngcó ưu thế,mấy ngườicònlạinơi nào có phần thắng? Trực tiếp bỏ chạy.

Bất quá ThạchTrungNgọccăn bảnkhông định cho bọnhọcơ hộichạy, có gan tới công kích, thì phải làm xong chuẩnbị bị người giết, Thạch Trung Ngọc cùngcác cô nươngđuổi theo thả kỹ năng, lạigiết chết vài cái, còndư lại hai người chạy quá xa,đuổi không kịp, Thạch Trung Ngọc cũng lườiđuổi theo.

-Bạo Quân này thật đúnglà chán ghét, cưnhiên một lần lại một lần sai người tới tìm chúng ta phiền phức. Đừngchota tình cờ gặpbọn họ, bằng không tanhấtđịnh phảigiết sạch.

DươngTử tức giậnnói.

Cơ NhưNguyệt cười nói:

- Nhìn thoángmột chút a!! Coinhưđối phương là miễn phí giúp chúngta huấn luyện kỹ xảoPK không được sao,lại đưa rất nhiều phíanủi.

Trênmặtđất tuôn ra một đống lớn trangbị,đạibộ phậnđềulàđồ trắng, số ít làtrang bịThanh Đồng, trangbị Bạch Ngân chỉ thấy một kiện,xemra bọnngười kia vẫnkhông tính là quá tinh anh, tìm một chi toàn thân trang bị Bạch Ngânqua đây chobọn hắn giết tốt biết bao nhiêua?

Chẳng qua nếu như thực thấyđội ngũ như vậy, đám người Thạch Trung Ngọc cănbản khôngphải đối thủ củangười ta.

Cáccô nươnghưng phấnbắtđầu nhặt trang bị trên đất, lần trước Thạch Trung Ngọcgiết người chơiở phụ cận hangchuột, đạibộ phận bọn họ đềulà tạp quân, trangbị cũng hầunhư chỉ là đồ trắng, Thạch Trung Ngọc căn bản nhìn không thuậnmắt, trực tiếp không đi nhặt, làm cho CơNhư Nguyệtoán trách một hồi lâu.

...

Ở trongmột tửu quán của BạchHổ thành, Bạo Quân nghe thủ hạ báo cáo, tức giận đến nặngnềđập chén rượu xuống đất:

- Các ngươi nhiều người như vậy,lại vẫnkhông thể thu thập sáu người bọn họ? Dựavào, các ngươi làm saolại rác rưởi nhưvậy?

Một người chơi gọiBạo Long ngồi ở bên người BạoQuân, hắn làthủ

hạtâm phúc của Bạo Quân, đối vớiBạo Quân sai người đi tìm phòng làm việc HinhVũ phiền phức, đến bây giờ cũngcòn không biết nguyên nhân, vì vậy mởmiệng hỏi:

- Vì saongài nhất địnhphải tìm các nàng phiềnphức? Phòng làm việc HinhVũ này khôngdễ chọc a.

Bạo Quânthởdài,phấttay một cái, làm cho haihai ngườichơi sống từtrongtay Thạch Trung Ngọc trở về cút đi, có chút khó thở uống một hớp rượu lớn nói:

- Ngươicon mẹ nó cho là ta muốnđi chọc mấy mỹ nữkia sao? Còn không phải là đại bá chỉ thị, conmẹ nó, hắn chorằng hắn làcái gì? Trên đời này người lợi hại nhiều lắm,lẽ nào đều phải dốc sức cho hắn? Chó má, hạ mệnhlệnhcho ta, nói nếu nhưphòng làm việcHinh Vũ không nghe lời, không phụctùng gia nhập vào chúng ta,liền trực tiếp xóa bỏ.

Bạo Quân dườngnhư hơi có chút uống nhiều rồi.

-Conmẹ nó,lãotửvốn không phải dòng chính, phụ mẫuta mấtsớm, đại bá xemta thương cảm mớithu ta, thoạt nhìn ta cựckỳuy phong, hết thảy sự tình trongtrò chơi thuộc về ta quản, nhưngta khắp nơi bị thân nhitử củađạibáđè,sự tình đại bá bàn giao cho ta, ta dám không nghiêmtúc đi làm sao?

Bạo Quân lại uống một hớp rượ u lớn.

Đột nhiên sắc mặt Bạo Quân biếnthànhâm lãnh:

- Bất quá, mặc dù là ta chủ độngxuấtthủ, nhưng mấy nữ nhân này đãlàmcho ta phátbực, coi nhưhiện tại lão tạp mao Trần Đông Trạch kia mặckệ chuyện này, ta cũng sẽ khôngbỏ quamấynữ nhân kia.

Bạo Long đã sớm biết Bạo Quân bất mãn với đại bá hắn Trần Đông Trạch,thế nhưng ngàyhôm nay cư nhiên trựctiếpmắng lão tạp mao, xem ra đã bịđè nén rất lâurồi, vội vã ngăn cản Bạo Quân nói tiếp, vạn nhất bị người ngheđược, vậythì cái gì cũng xong.

- Chúng ta có cần bây giờ tiếp tụcphái ngườitới giết phònglàm việc Hinh Vũhay không? Năammươi người khôngđủ, chúngta liền kêu

một trăm người, mộttrăm còn không được, vậy hai trăm người,300 người, cũng không tin làmchếtkhông bọnhắn.

Bạo Long chuyểntrọng tâm câu chuyện.

BởivìBạo Long là tâm phúc hắn tín nhiệm nhất, mượnhaichénrượu, phát tiếttâm tình của mình một chút mà thôi, hiện tại hơi chút thanh tỉnh, biết có vài lời không thể nói lungtung, trầm tư một chút nói:

- Cái bãi này phải tìm trởvề. Mặc kệ Bạo Quân cônghội chúngta ở trong tròchơi nào, đều là lão đại, bây giờ bị một híphòng làm việc vẻnvẹn mới sáu ngườidọacho vỡmật,về sau cũng không cần lăn lộn.

...

Thạch Trung Ngọc lo lắngcáccô nương an nguy, rất sợ người của Bạo Quânlại qua tìm phiền phức, vì vậy liền bảo các cônương theo hắn điphụ cận hangchuột luyện cấp,phụ cậncũng cóquái cấp 19, cấp 20,đáng tiếccác cô nương hiện tạichỉ cócấp 14, không thể cùng vớihắn vào phó bản, bằng không luyện cấpliền nhanh hơn rất nhiều.

Mang theo các cô nương đến hang chuột, Thạch Trung Ngọcchưatừ bỏ ý định hỏi Triệu Nham, có thểchâm chước thảcác cô nương đi vào hay không.

- Nếunhư là người khác, đólàđương nhiên không được,bất quá nếu làngài mà nói,đương nhiên không thành vấn đề, bất quá chỉ có thể vào hang chuộtác mộng, thâm uyên tuyệt đối không được.

Triệu Nham nói.

Thạch Trung Ngọccùng các cô nương mừng rỡ,mặc dù khôngthể đi vàohang chuột thâm uyêntìmTiếu Hàm, nhưng có thểđể cho các cô nươngvào phó bản luyện cấp đã coinhư không dễ dàng, hơnnữa một chốc một lát cũng tìmkhông đượcngười thích hợpvào hang chuộtthâm uyên.

Phó bản luyện cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

- Chúng ta là vào hang chuộtcấp bậc khó khăn haycấp bậc ác mộng? Bấtquá cấp bậcácmộng taphỏng chừngphải hai giờchiềumới có thể qua, buổi trưa cản không ăn cơm trưađược.

Thạch Trung Ngọc nói.

HướngLâm khôngchề nghĩngợi trực tiếp nói:

- Đươngnhiên là ác mộng, ănít mộtbữa coinhư giảm béo.

- Ăn ítmột bữa?Đùa gì thế? Ta sẽ chết đói,talại khôngcần giảm béo.

ThạchTrungNgọc bấtmãn nói.

Hướng Lâm lườm hắnmột cái:

- Vậy hai giờlại ăn, ta muốn điên cuồngthăngcấp.

Những nữ nhân khác cũng là ý này, Thạch Trung Ngọc chỉcó thể bấtđắc dĩ tiến vào cấp bậc ác mộng.

Ngược lại là bên BạoQuân,thám tửbáo lại,nói người phòng làm việc HinhVũ toàn bộ vào phó bản hangchuột, muốn báo thùsợ rằng chỉ có thể chờ đợi bọn họđira,bất quá không rõ ràng bọn họ vào phó bản nào, không biết baolâu mớicó thể đira ngoài, không thể an bài quá nhiều nhân thủở chỗ này phụckích, bằng khôngquá lãng phínhân lực,hơnnữa gần đây bởi vì phònglàmviệc Hinh Vũ, đươtới Bạo Quân công hộitổn thất nặngnề, Trần Đông Trạch đã có chútbất mãn với hắn.

ThạchTrung Ngọc cùng các côươngtiếnvào hang chuột, Thạch Trung Ngọc dựa theo phươngán ngày hôm qua của Nguyệt Nguyệt, mang theo các cô nương cày phó bản,làm cho cáccô nương cực kỳ kinh ngạc, Thạch Trung Ngọc làm sao lại lợi hại nhưvậy.

-Ngươilàlàm saonghĩ ra phươngán hay như thế?

CơNhư Nguyệt hỏi.

ThạchTrungNgọc nóisựtìnhngàyhôm qua một lần,điều nàylàm cho cáccônương cực kỳ kinh ngạc, mặcdù các nàng đã gặp Nguyệt Nguyệt, nhưngcho tới bâygiờ chưa thấyquanàng xuất thủ,không dễ phán đoán nàngcóphải cao thủhay không.

Bất quá nghe ThạchTrungNgọc nói, đã chorằng Nguyệt Nguyệtthật là cao thủ,cư nhiên nhìnlầm.

ThạchTrung Ngọc đại thể nhớ kỹ ngày hôm qua Nguyệt Nguyệt an bài thế nào,cho nên xoátphó bảnrất ung dung, chỉ là mấyngày nay các cô nương bịgiết hai lần, trang bị trên ngườituôn ra không ít, trang bị khôngbằng trước đây, lựccông kích đương nhiên cũng hạ xuống theo, phát huy so với cùngđám người Thương Nhaikém hơn một ít.

Thời điểm giết ThửTướng Quân, bi kịchxảyra, Thạch Trung Ngọc quên mất, còn thiếu một quái nhân có thể gánh công kích, thời điểm cùngđámngười Thương Nhai, Thương Nhai có thể lùa quái, hắncũngcó thể, nhưng bây giờ chỉ cómột mìnhhắn, Thử Tướng Quân phát đại chiêu, hắn không thể đi, quánguy hiểm.

Bấtquá cũngmay HP của Thạch Trung Ngọc rất cao, không nguy hiểm giống như Thương Nhai,bị đại chiêu bắntrúng còn có thể thừa lạihơn 600 HP, công kích phổ thông của Thử Tướng Quânlại chỉcó thểmang choThạch Trung Ngọc 500thương tổn, cáinày làm cho Thạch Trung Ngọc có một đường sinh cơ.

Thạch Trung Ngọcăndược, Hướng LâmTrị LiệuThuật,hữukinhvô hiểmxoát xonglần phóbản này.

- Rốtcục xoát xong,ta sắp chết đói.

Thạch Trung Ngọcnói.

Những nữ hàinàythì dường như khôngcóchút nào biết cáigì là đói, Cơ Như Nguyệt nói:

- Nếu không, chúng ta lại xoát một lần?

- Tốt, tốt!

Các nữ hài nhảycẫnghoan hô.

Thạch TrungNgọcrất bất đắc dĩ, có cầnkhông?Vìthăng cấp, ngay cả cơm cũng khôngmuốn ăn?

Hướng Lamcoi nhưcó lươngtâm,thấy Thạch Trung Ngọc thống khổ nhưvậy, thay Thạch Trung Ngọc nói, ăn trưatrước, Thạch Trung Ngọccảmkíchkém chút muốn ôm HướngLam hôn haicái, bất quá Tuyết SươngYên và CơNhư Nguyệt đều ở đây, Thạch Trung Ngọc khôngdám lỗmãng.

Tuy H ướng Lam đi làm cơm, nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn phải cùngcáccô nươngởphụ cận hang chuột luyện cấp,mặc dù Thạch Trung Ngọc không thoải mái, nhưng khôngcó biện pháp, chỉ có thể bất đắc dĩ cùng cácnàng luyện cấp.

- Vào hang chuột một lần, điểm kinh nghiệm liền tăng lên 50%, cái hang chuộtnàythật sự là quá sung sướng,thậtmuốnlập tứcđi vào.

DươngTử bính bính khiêu khiêu nói.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Ngươiđã nói nhiều lần lắm rồi, có mệthay không?

Khôngbao lâu, trong hiện thựccó người hô hoán,Thạch Trung Ngọc hưng phấn, rốt cục có thể ăn cơm, Thạch TrungNgọclà cái thứ nhấtly khaiduhí,các cô nương cũng dồn dập theo Thạch Trung Ngọcđira.

Sau khi ăncơm trưaxong,Thạch TrungNgọc không huyền niệm chút nào bị các cô nương kéo vào tròchơi, tiếptụccày phó bản.

Cả ngàycơ hồ đều làở trong phóbảnvượt qua, bất quá đẳng cấp cũngcực kỳkhả quan, Thạch Trung Ngọc rốt cục lên tới cấp17, mà các cô nương cũng tiến vàocấp15, lập tức có thể vào cấp16.

-Có muốn xoát thâm uyên thử xem không?

Thạch Trung Ngọchỏi.

Cơ Như Nguyệt caumày nói:

- Sợ rằng không được?Ở ác mộng đã cực kỳmiễn cưỡng, nếu như Boss thâm uyên lại biết mộtkỹ năngmới, vậyngươi không phải trực tiếp xong đời, ta cũng không muốn mới vừalên tới cấp16, lại lập tức rơi vềcấp 15.

Thạch Trung Ngọc chỉ có thể bất đắc dĩ buôngtha.Cơ NhưNguyệt không đồng ý, hắn còn cóthể có biện pháp nào?

Mở ra bảng bài danhđẳng cấp, phát hiện Hỏa Thần đã lên tớicấp 18, còn có một đoạn chênh lệch,Thạch Trung Ngọc luyệnnội công ba ngày, bị Hỏa Thần kéora khoảng cách rất lớn, hiện nay đang từng bước từngbước đuổi kịp.

-Hômnay thời gian trò chơi còndưlạibagiờ, lần nữaxoát một lần hangchuột a?

Cơ Như Nguyệtđềnghị.

Thạch Trung Ngọc theo cáccô nương tiến vào hang chuột cấp bậc khókhăn, Thạch Trung Ngọc chẳng muốn dựa theophương án của Nguyệt Nguyệt, trựctiếp cứng rắn giết qua,cấp bậc khó khăn, Thạch TrungNgọc một người là có thể qua, cùng các cô nương chung một chỗ, nơinào còncần phiền phứcnhư vậy?

Nhưng ThạchTrung Ngọc bỏ quên một vấn đề,đó chính là hắnkéo khôngđược cừu hận, tuy hắn có thể chịu, nhưng khôngcókỹ năng kéocừu hận,cừu hậnbị lôi đi, hắn bởi vìvị tríkhông tốt, căn bản không đánh được quái, Thử Binh thẳng tắp lao vềphíaHướngLam.

Hướng Lamgặpnguy hiểm, Thạch Trung Ngọc vội vãgiatốcchạy tới, Cuồng Long Thăng Thiên đánh bay Thử Binh, làm cho Hướng Lam hữu kinhvô hiểm vượt qua lần tai nạn này.

- Vẫn là dựa theo phươngpháp ở trongcấp bậc ác mộnggiết quáia! Như vậyquá nguy hiểm.

Tuyết Sương Yên nói.

Thạch Trung Ngọc lập tức đồng ý, nếunhưvừarồi bởivìmình sailầm mà đưa tới Hướng Lam treo, Thạch Trung Ngọc nhấtđịnh sẽ hận

chếtmình.

Rất nhanh, cấpbậckhó khăn liền xoátxong, sovới cấp bậc ác mộng mà nói, nơiđây thật sựlàquá đơn giản.

Hôm nay thời giantrò chơi chỉ còn lại có hơn mười phút, Thạch Trung Ngọccó chút mệt mỏi,mộtmực ở trong phó bản,thậtsự làquá thống khổ,ra khỏi du hí, Thạch Trung Ngọc muốn ăn cơm,cơm tối còn không cóăn, các cô nương thậtsự là quáđiên cuồng, để sớm vào bảngbài danh đẳng cấp, bữatrưa trìhoãnhai giờ, cơm tối trì hoãnba giờ.

Bất quácũng có chỗ tốt, làtiết kiệm được bữakhuya.

Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: ThánhThiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Đến cùng lúc nào chúng ta mớicó thể đi vào cấp bậc thâm uyên?

Thạch Trung Ngọc hỏi, hắn đến bây giờcòn nhớ nhiệm vụ kia.

- Không nóng nảy, từ từsẽ đến! Sức phòngngự cùng HP củangươi ở trong Chiến Sĩ mà nói đãrất cao, thế nhưng đừng quên,còn có Kỵ Sĩ chuyên môn phòng ngự, nói thí dụnhư người bạnkia của ngươi Thương Nhai, hắn một cái khiên,liền bằng vàimón trang bị của ngươi,xoát phó bản độ khó cao, tuyệtđối cần Kỵ Sĩ.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọccau mày hỏi.

- Đó chính là nói, nếunhưta muốn đi xoátthâm uyên,nhất định phải đi tìm đámngười Thương Nhai?

CơNhư Nguyệt bất đắc dĩnói:

- KỵSĩ trên thế giới này nhều lắm, caothủ cũng không phải chỉ có Thương Nhai.

- Ai,caothủ khó tìm, quên đi, đợi ngày mai rồi hãy nói.

Thạch Trung Ngọcnói.

Mấy người ănxongcơm tối, hàn huyên mộthồi,trởvề phòng của mình.

Thạch Trung Ngọc đang suynghĩ, ngày hôm qua nếu Tuyết Sương YênvàCơ Như Nguyệt đã đồngý cùng mình quan hệ, vậycó phảihẳn nên chủ động xuấtkích,đi tìm các nàng hay không? Cửa đột nhiên vang lên, Thạch Trung Ngọccườiđi quamở cửa,thật khônghỗ lànữ nhân của ta, biếttađang suy nghĩ gì liền chủ độngđưa tới cửa.

Mởcửa, lại là Dương Tử, Thạch Trung Ngọcphiền muộn, thượng đế a, lẽ nào ngươi không thểđể cho tathuầnkhiết một chút sao?

Thấy Dương Tử muốn cởi quần áo,Thạch Trung Ngọc vộivã ngăn nàng lại nói:

- Đừng cởi,đámngười Cơ Như Nguyệtđãbắt đầu hoàinghiquan hệ giữa tavàngươi, đừng cho các nàng nắm được cán.

-Các nàng hoài nghi?Vì sao? Talàm sao khôngbiết?

DươngTử hỏi.

Thạch Trung Ngọc thật nhanh biêncớ:

- Lẽ nàongươi khôngcảm thấyngày hôm nay Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên nhìnta ánh mắtcó chút không bình thường sao? Rất có thể là bởi vì chuyện này, chonên an toànlà số một, ngươiđi nhanh một chút a.

-Ngươivừa nói như vậy, dường như nhìn ngươi thậtcóchút kỳ quái, cóphải làbởivì buổi sáng ngươi cứu chúng ta, cho nên Như Nguyệt tỷ cùng Tuyết Nhi tỷ tỷ cảm kích ngươi, mới nhìn ngươi như vậy hay không?

Dương Tử mơhồhỏi.

Thạch Trung Ngọc thởdài:

-Khôngsợ nhất vạn, chỉsợvạn nhất, nếu như ngàynào đó ngươi ở trong biệt thự chạy truồng, vừa lúc bị cácnàngthấy được,ta ngược lại không có gì, nhưng đốivới thanh danh của ngươi không tốt. Vạnnhất các nàng nói cho mẹngươi biết, vậy không phải nguy rồi?

DươngTử bị hắn hù dọa nhưvậy,ngay lập tức không dám làm loạn, hỏi.

-Vậy nếu như ngươi không sờta, bộ ngực làm sao mới có thểbiến lớn?

- Ta làmsao biết? Ta cũng không phải nữ nhân, nếukhông,ngươiđi hỏi mẹngươimột chút?Bộ ngực của nànglớn nhưvậy, nói không chừngcóbí quyếtgì?

Thạch Trung Ngọc nói.

- Cút.

Sắc mặt DươngTử ửng đỏ lườm hắn một cái:

- Loại chuyện như vậylàmsao có thể hỏimẹ ta?

- Vậy ngươi có thể đi hỏi CơNhư Nguyệt a, của nàng cũng không nhỏ.

Thạch Trung Ngọc nói.

Dương Tử suy nghĩmột chút, hình như là có đạolý:

- Ngày maitađi hỏi.

Đưa Dương Tử đi, Thạch Trung Ngọcthở phào nhẹnhõm, ngày hôm nay cuối cùng không cần phạm sai lầm.

Một látsau, Thạch Trung Ngọc cảm thấy theođuổi con gái, không thể nhưmìnhbị động như thế, nhấtđịnh phải chủ động xuất kích m ới được,lặng lẽleođến lầuhai, Thạch Trung Ngọc lạicó chút do dự, vàophòngcủa người nào tốt đây?

Nếu nhưvào phòngCơ Như Nguyệt, bị TuyếtSương Yên biết, Tuyết Sương Yên nóikhông chừngsẽ hiểu lầm mình thiênvịCơ Như Nguyệt? Giống như vậy, vàophòng Tuyết Sương Yên cũng không thích hợp, chẳnglẽ muốn gọi hainữhài vào cùngmột phòng?Trước không nói các nàng có đồng ýhaykhông, Thạch Trung Ngọc cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Suy nghĩmười phút, ThạchTrung Ngọc quyết định bất kể, tùy tiện vàomột cái là được,nói không chừng là mình cả nghĩ quá rồi?

Phòng Cơ Như Nguyệt tươngđối gần, liền vàophòng của nàng.

Cửa phòngCơ Như Nguyệtđóng chặt, lỗtai Thạch Trung Ngọc áp vào trên cửa,muốnnghe thanh âm bên trong, thanh âm gì cũng khôngcó,sẽ khôngphải làđã ngủchứ?

ThạchTrung Ngọcgõ cửaphòng một cái, rất nhanhcửamởra,Cơ Như Nguyệt người mặcáo ngủ khêu gợi đứngở trước mặtThạch Trung Ngọc, cười híp mắt nhìn Thạch Trung Ngọc.

Ánh mắtcựckỳ quái dị,Thạch Trung Ngọc hơi nghihoặc một chút,lẽ nào Cơ Như Nguyệt đoán được tasẽtới?

Cơ Như Nguyệt choThạch Trung Ngọc vào phòng, Thạch Trung Ngọc phát hiện, TuyếtSương Yên dĩ nhiên cũng ở nơi đây.

- Như thế nào?Hắn quả nhiêntới a.

Cơ Như Nguyệt nhìn về phía Tuyết SươngYên nói.

ThạchTrung Ngọcmơ mơhồhồ, các nàng đanglàm gì?

- Đềutại ngươi, làm hại Chuột Mickey củata không còn.

Tuyết SươngYên trừng Thạch Trung Ngọc một cái nói.

Chứng kiến vẻ mặt Thạch Trung Ngọc mê hoặc, CơNhư Nguyệt chủ động giải thích:

-Ngàyhôm nay ta vàTiểu Tuyết đánhđố, buổitối ngươi nhất định sẽ tới phòng ta, hoặc là phòng Tiểu Tuyết,tiền đặtcược chínhlà Chuột Mickey củanàng, nếu như ta thua, ta phải đưa gấuômcho nàng.

TuyếtSương Yên tội nghiệp nói:

-Như Nguyệt tỷ, ngươi lòng từ bi, đừng muốn Chuột Mickey của ta có được hay không?Không ômnó, ta khôngngủđược.

-Không cóviệc gì, ôm ta ngủ, hiệu quảgiống nhau.

ThạchTrung Ngọc cuốicùng cũng hiểurõcác nàng đang làmgì.

- Mới không cần đâu, ôm ngươi ngủ? Ta lo lắng.

Tuyết Sương Yên trừng Thạch Trung Ngọc nói, đối với ThạchTrung Ngọc làmhại nàng thua Chuột Mickey vẫncòn canhcánh trong lòng.

CơNhưNguyệt ôm lấyThạch Trung Ngọc:

- Tốt, ngươikhôngmuốn hắn, ta liền không khách khí nhận, hiện tại ta muốn ôm Ngọc tỷ ngủ.

- Gianphu dâmphụ!

Tuyết Sương Yên cườimắng:

-Nếu như ngươitrả lại ChuộtMickey cho ta, ta liền tặngThạch Trun g Ngọc cho ngươi.

-Ta sẽ khôngcho.

Cơ Như Nguyệtvà Tuyết SươngYên không coi ai ra gìrùm beng.

ThạchTrung Ngọc tìm một cái ghế ngồi xuống, nhìnhainữ hài vui c ười đùa giỡn, lúc trước Thạch Trung Ngọc đã từng rìnhcoi qua một lầncác nàng đùa giỡn, bấtquá đó là ở ngoài cửa, không đã ghiền, hiện tạiquang minh chính đạixemhaingười ở trên giường lăn lăn, cảm giác sovớilầntrước càngtốt.

- Ngọctỷ, giúpta thu thập tiểunữ nhân này, lại lật lọng, Chuột Mickey đã thua ta, lại cònmuốn giựt nợ.

CơNhư Nguyệt nói.

Phục tùng mệnh lệnh lãnh đạolà đạo đức hạng nhất, ThạchTrung Ngọc lậptức nhào tới, đèhai nữ hài xuốngdưới người.

-A!

- Ngọctỷ, ta để ngươi khi dễ Tiểu Tuyết, ngươi làm sao ngaycả ta cũng khi phụ rồi hả?

Cơ NhưNguyệt bất mãn nói.

Tin tức của Tiếu Hàm

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc đặt hai ngườiở dưới thân, không chiếm chút tiện nghi là có lỗivới Đảng và nhân dân, hai tay sờ loạn khắpnơi, CơNhưNguyệtvà Tuyết Sương Yênđương nhiên không theo, nếu nhưlà đơn độc chung đụng, cho Thạch Trung Ngọc chiếm chúttiện nghi cũng không có gì, nhưnghai nữ nhân đều ở đây, sẽ lúng túng.

Thạch Trung Ngọc mộttay một cái,ởtrênngực các nàngsờ soạng vài cái,đãbị đẩy ra.

- Lưu manh, nhanh cút một chút.

CơNhư Nguyệtvà Tuyết Sương Yên đá Thạch TrungNgọc xuống giường.

Thạch Trung Ngọcvốn cònmuốn chiếm chút tiện nghi,nhưng trực tiếp bị đẩyracửa phòng,Cơ NhưNguyệt khóa trái cửa phòng, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ đang muốn về ngủ, lại phát hiện phòng Tuyết SươngYên mở cửa.

Thạch Trung Ngọc thuần khiết lậptức chuyển vào phòng Tuyết Sương Yên, nằm vật xuống trên giường.

Chỉ chốc lát, TuyếtSương Yên trở về.

- Như Nguyệt tỷ,ngươi không phảiđâu, thậtmuốnChuột Mickeycủa ta?

Tuyết Sương Yên khổ nãonói.

- Đương nhiên,người thua cuộc,nhanhgiao ra đây.

CơNhư Nguyệt vừa cườivừa nói.

Hai ngườiở ngoài cửa nóichuyện với nhau, bị Thạch TrungNgọc nghеđược, ThạchTrung Ngọcthầm nghĩ không tốt, đâylà muốngặp

chuyện không may, làmsao có thể hai người cùng nhau tới chứ? Lập tức trốn vào trong chăn.

Bộp một tiếng, đèntrong phòng mở ra, ThạchTrungNgọc che giấu tốt, từ bên ngoàihoàn toàn không nhìn ra.

Cơ NhưNguyệt lập tứcnhào tới trên giường Tuyết Sương Yên, đi tìm Chuột Mickey, ThạchTrungNgọc khôngdám lộn xộn, sợ bị Cơ NhưNguyệt phát hiện, như vậy kế hoạch của hắnliềnthất bại, Cơ Như Nguyệtcũng không nghĩ trên giườngnằm một nam nhân, Thạch Trung Ngọcnhét dépở dưới giường, nàng căn bản không có lưuý đến.

Cơ Như Nguyệtlấyđược nệm, Tuyết Sương Yên vội vã ngăn cản, hai người lại đùa giỡn một phen, cáinày coi như khổ ThạchTrung Ngọc,tuy cái giườngnày rất lớn, hai nữ nhân cũng không có đụng trúng hắn, thếnhưng vẫn trốn ở trong chăn tuyệt đối khôngthoải mái, kém chút chếtngộp.

Một hồi lâu, CơNhư Nguyệtmớimang theo Chuột Mickey đi, Tuyết SươngYên thở phìphònằm ở trên giường, phẫnnộ vỗ chăn:

- Thạch Trung Ngọc chết tiệt, đừnglàm chota thấyngươi, bằng không ta nhấtđịnh cắnchếtngươi.

- Tốt, ngươi mau lại đây cắn ta! Van ngươi.

Thạch Trung Ngọc vén chăn lênnói.

- A! Tại sao ngươi lạiở chỗ này?

Trong chăn đột nhiêntoátra một người, dọa Tuyết SươngYên giật mình.

Thạch TrungNgọc ôm Tuyết Sương Yên:

- Ngươi không phải muốn cắn ta sao, nhanhlênmộtchút, ta không chờ được nữa.

Tuyết Sương Yên cực kỳ không khách khícắnmột cái, Thạch Trung Ngọcvộivã né tránh:

- Chớ làm loạna.

- Không phảingươi để cho tacắn ngươi sao?

Tuyết Sương Yên buồncườinói.

- Tách chữ cắn ra.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tuyết Sương Yên vỗ Thạch Trung Ngọcmột cái:

-Ngươiđừng nằm mơ,đâylàkhông thể nào.

ThạchTrung Ngọccũng chỉ đùa giỡn mộtchút, chính hắn cũng khôngtin Tuyết Sương Yên sẽ giúp làm như vậy.

Thạch Trung Ngọc hôn Tuyết Sương Yên,Tuyết SươngYêncũng khôngcự tuyệt,hai ngườitriền miên chung mộtchỗ,y phụctrên người càng ngày càngít, Thạch Trung Ngọcđang muốn một tiếng trống làm tinh thần đẩy Tuyết Sương Yên, TuyếtSương Yênlại không chịu.

Đẩy Thạch Trung Ngọc ra, Tuyết Sương Yên cười nói:

- Mơ tưởng đơn giản như vậy thì ăn được ta, tới tìmNhư Nguyệt của ngươi đi!

ThạchTrung Ngọc lần nữabikịch bị đạp xuống giường, tại saocóthể như vậy? Thạch Trung Ngọc kém chút khóc lên, hiệntại phía dưới cứng đến nỗi khó chịu, cưnhiên không cho lên...

Bị đuổira khỏi phòng, ThạchTrung Ngọc quyết địnhđitìm Cơ Như Nguyệt,nói khôngchừngCơNhư Nguyệtsẽcho lên? NhưngTuyết Sương Yên một mực ở cửa phòngnhìnThạchTrung Ngọc,dù da mặt Thạch Trung Ngọcdày, cũng không có thể điphòng Cơ NhưNguyệt a, chỉcóthể lộ vẻ tức giậntrở lại phòng của mình.

Ngủ,mẹ kiếp,xuất sư bất lợi!

Sáng sớm hôm sau,Thạch TrungNgọc tiếptụccùng những nữ nhân này cày phó bản luyện cấp,ở giữa trưa, các côngương toàn bộ lên

tới cấp 16.

Saukhi ăn cơm trưa xong,Thạch Trung Ngọc đề nghị:

- Chúngta đi thửxem cấp bậc thâm uyên! Nếu như không được, dùng quyểntrục hồi thànhtrốnvề là được.

Thạch Trung Ngọc đãđề nghịnhiều lần, Cơ Như Nguyệt bịhắn phiền khôngchịu được:

-Đi, xoát thâm uyên, nếu như ngươi làmhại chúng ta toàn quân bị diệt, ngươi liền chết chắc, ba ngày không để choăn.

Thạch Trung Ngọc vội vàng gật đầu bằnglòng.

Tiến nhập cấp bậc thâm uyên, mấy người vội vàng uống một viên thuốc giải độcsơcấp,Thạch TrungNgọcmangtheo các cô nương điên cuồng giết chóc, chỉ là quáitrong nàythật sự quákhó giết, một Thử Binh thông thường HP cũng cao tới hai trăm ngàn, giốngThử TướngQuânởđộ khóđơn giản, giếtnó thật sự là quá mất thì giờ.

Dựa theolúc trước phốihợp, tiếp tục cày phó bản.

Mặt trời lặn, đã buổi chiều bảy giờ, lúc nàyđám người Thạch Trung Ngọc mới giết hết quái, chỉcòn lại Boss.

- Nhìn Thử Tướng Quâncó baonhiêuHP mới quyết định giếthay khônggiết,nếunhư HP nhiều, giếtcũng là giết uổng, hôm nay thời giantrò chơi chỉ còn lại haigiờ,nếu như không thểở trong vòng hai giờ giết nó, ngàymai chúng talần nữa tiến vào du hí, phó bảnđã q uá hạn.

Cơ Như Nguyệtnói.

Mọi người gật đầu, Tuyết Sương Yênẩn thân, đi xem Thử Tướng Quân có bao nhiêu HP.

Rất nhanh, TuyếtSương Yên trở về, Tuyết SươngYênlắc đầunói:

-Trọn một triệu,bằng vào chúng ta, sợ rằng haigiờ căn bản giết không được.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Vậy có nhìn thấy TiếuHàm hay không?

- Ừm, gặpđược, một nữhài rấtđẹp, nàng bịnhốt ởsau lưng Thử TướngQuân.

Tuyết SươngYênnói.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn,rõ ràng rất nhanhthìcó thể hoàn thành nhiệm vụ cứu Tiếu Hàm, không nghĩ tới xảyra bikịch như vậy,hôm nay thời giancư nhiên không đủ.

Bất đắc dĩ cùng mọi ngườibópnát quyển trục hồi thành,trở lại Bạch Hổthành, các cônương đi luyệncấp, Thạch Trung Ngọc tìm TiếuSơn, mặcdù bây giờ khôngthể cứu Tiếu Hàm ra, nhưngít nhất cũng phảinói cho Tiếu Sơn đã có tin tức của Tiếu Hàm!

Tiến vào Phủ Thành Chủ, bảovệ cửađãgặp Thạch Trung Ngọcquá nhiều lần,cănbản khôngxía vào, trực tiếpcho đi.

Ở trong thưphòng tìm được Tiếu Sơn.

- Đại bá, tađãtìm đượcTiếu Hàm.

Thạch TrungNgọcnói.

Tiếu Sơn nghe đượctin tứcnày, taykhông tự chủ đượcrun rẩy, bút lôngphê duyệt rơi xuống đất,Tiếu Sơncăn bản không quản nhiều như vậy,trực tiếp chạy đến trước mặt Thạch Trung Ngọc:

- TiếuHàm đâu?Ởđâu?

Đường Đường

DTV-EBOOK.COM.VN

-Tiếu Hàm ở trong cấpbậc thâm uyên.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Người đâu?

Tiếu Sơn hỏi.

- Còn khôngcó cứu ra sao?

ThạchTrung Ngọc hít mộthơi nói:

- Không có biện pháp, Thử Tướng Quâncấp bậc thâm uyên thật sự quá lợi hại, ta đánh không lại nó, ngươi xemcó nên chota binh khí lợi hại một chúthay không?

Tiếu Sơn có chút khổnão nói:

- Thứ tốt córất nhiều, nhưng khôngthích hợp ngươi dùng a.

- Vậy cũng chỉcó thểqua một đoạnthời gian, ta lợi hại mộtchút,mới có thể đi cứuTiếu Hàm.

Thạch Trung Ngọcnói.

- Ai!Cũng chỉcóthểnhư vậy.

Tiếu Sơn lắc đầuthan khổ.

Dựa vào, con mẹnó,ngươi làm sao cóthể cho mặtmũi như vậy? Lão tửnói quađoạnthời gian, ngươi conmẹ nócũng đồngý?Ngươinên khẩn cầu ta, cho ta vài món Thần khí cựckỳ ngưu bức, để cho ta đi cứu người ngay bâygiờ chứ.

ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ ra khỏi Phủ Thành Chủ, lão già kia quá keo kiệt, bất quá người vẫn phải đi cứu, ngày hômnaykhông

có thời gian, chỉ có thể chờ đợi ngày mai, đám người CơNhư Nguyệt chạyđi nơi nào luyệncấp, Thạch Trung Ngọccũng quên hỏi, gọi điện thoại tới, lạisợbị ngườita nói lãng phí, lykhaiduhí đihỏi,lại quá phiền phức.

Một thân một mìnhđi phụ cận hang chuột giết quái, ngược lại ngày maicũng phảiđi cày phóbản, ở gần thuận lợi một chút.

Đi tới phụcận hang chuột, lãnh địa Khô Đường Lang.

Khô Đường Lang, quái vậtphổ thông cấp22,HP:3500.

Toàn thân Khô Đường Lang sắc vàng, không sai biệt lắm cao hai mét, hai cái tay chính là đaophong.

Thạch Trung Ngọc đivềphíamột conKhô Đường Lang, đang chuẩn bị giết nó,độtnhiên phía saucon Khô Đường Langnày, xuất hiệnmột thiếu nữ,dao găm tinhxảođâm vào phía sau Khô ĐườngLang,-1400, KhôĐường Lang lập tức xoay người,đao trong tay thẳng đếnnữ nhân kia.

Tốc độ phảnứngcủa thiếunữ rất nhanh, thả ngườilóe lên,đoạt lấy KhôĐường Lang công kích, sau đó thậtnhanhápvào trướcmặt Khô Đường Lang,dao găm đâm vào lồng ngực Khô Đường Lang,-300,cái này còn chưakết thúc, lại tàn nhẫn kéo xuống một đao,- 705, Khô Đường Lang phát sinh tiếngkêu thảm thiết, lập tức công kíchthiếu nữ.

Thiếu nữ nhảy về sau, hiểm hiểmtránh được sátchiêu của Khô Đường Lang, lầnnữaáp sát Khô Đường Lang, một đao tiễn Khô Đường Langquythiên.

Thiếu nữ nhặtlên tiền tệ tuônratrênđất.

Lúc này Thạch Trung Ngọcmới tỉ mỉchú ý tới tướng mạocủađối phương.

Ước chừng tuổiđôi mươi, mắtto đen nhánh, môi đỏ mọngmềm mại sung mãn,mũi ngọc tinhxảo, khí tức mỹlệthanh thuần, văn tĩnh điển nhã, dung nhan tuyệt sắc, hơn nữa hai máđường nét ưumỹ mịn màng,quả thậtlà một đại mỹ nhân.

Một thân bìgiáp tinh mỹ, gắt gao baovây lại thânthểmềm mại lửa nóng của nàng, trongthướtthamangtheotư thế hiênngang. Mấy bộvị lõa lồ ra, phốihợp bì giáp khuynh hướng cảm xúc,cànglộ vẻ gợi cảm.

Đúng là một mỹ nữ, từ chữ trên đầu đối phương, thiếunữ này là Đường Đường.

- Cô nương,một người sao?

ThạchTrung Ngọcchạyđến gần.

Đường Đường gật đầu nói:

- Cóchuyện gì không?

-Chúng ta cóthể cùng nhau luyệncấpkhông?

Thạch Trung Ngọc nói liền némqua thỉnh cầu tổđội.

Đường Đườngdo dự một chút, vẫn tiếnvào trong đội ngũcủa Thạch TrungNgọc.

- Mỹnữ, bằng hữu ngươiđâu?Làm sao lại một mình?

ThạchTrung Ngọchỏi.

Đường Đường yếu ớt nói:

- Tathích một người.

- Ngươi biếttasao? Ta cực kỳ nổidanh, ta là danhnhân.

Thạch Trung Ngọcnói.

Đường Đường nghi hoặc nhìn hắn:

-HinhVũ Chi Thạch? Chưanghenói qua.

Thạch Trung Ngọcbịđả kích, tốtxấugì cũngở bảng bàidanh đẳng cấp ngốc mộtđoạnthời gian thật lâu, chỉ bất quá mấyngàyhôm trướ c một mực luyện Nội Công Tâm Pháp, lúc này mới rơi ra bảng bài danh đẳng cấpmà thôi,bấtquá bây giờ đãcực kỳnỗlực đuổi kịp, mỹ

nữ này cư nhiên không nghe nói qua, Thạch TrungNgọc chạy lệ.

- Khục, không sao, bâygiờ nghe nói là được.

Thạch Trung Ngọc lúng túng nói.

Đường Đường gậtđầu:

-Ồ.

Thạch Trung Ngọc cực kỳ phiền muộn, làmình quákhông biếtbắt chuyện, hay nữhài này khôngbiết tán gẫu? Phản ứngquá bình thản.

Tục ngữ nói,namnữ phối hợp làm việc không biết mệt, một giờ đi qua rất nhanh, hai người vẫnmộthỏi mộtđáp, Thạch Trung Ngọc hỏi, Đường Đường trảlời.

Hơn mộtgiờ sau, Đường Đường rốt cục chủ độngnói một câu:

- Hôm nay thờigian chơi củatađến rồi, tạm biệt.

Nói xong, ĐườngĐường logout, Thạch Trung Ngọcnhìn thân ảnh dầndần hư hóa, không khỏi thở dài mộtcái:

- Mẹ, đối nhânxử thế quá thất bại, hôm nào nhất định phải đinhà sách mua bí tịch tán gái.

Cũng khônglâu lắm, thời giantrò chơi của Thạch Trung Ngọccũng đến, lập tức rờidu hí,cùngcáccô nương ăn bữa khuya.

- Thạchca ca, ngàyhômnay ngươiđi Phủ Thành Chủ, có bắtchẹt được trang bị gì hay không?

Hướng Lâmcười hỏi.

ThạchTrungNgọc lắcđầu nói:

-Cái gì cũng khôngláyđược, hắn quá keo kiệt,nói khôngcó trang bị thíchhợp ta dùng. Ta khinhbỉ hắn,lần trước vào thương khố,ta còn phát hiệnmột bộ trangbị Bạch Ngân tốt, sáo trang cấp 15, nếu như chota dùng tốt biết bao nhiêu.

- Vậy trongkhoảng thời giannày ngươi đi đâu? Sao khôngđitìm

chúng ta?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Thạch Trung Ngọcnói:

- Ta không biếtcác ngươi đi địa phương nào, vìvậy điphụ cận hang chuộtluyện cấp, sángsớm ngày mai vừarời giường, trực tiếp đi xoát hang chuột thâm uyên, ta nhất địnhphải đi cứu Tiếu Hàm ra.

Thạch Trung Ngọccũng không cóngốcđến nóisự tình làm quen mỹ nữ,ở trước hai bạn gái, kể sự tình đi bắt chuyện nữnhân khác, đây không phảilàmuốn chết sao!

Ănxong bữa khuya,mọi người cùng Thạch Trung Ngọc xem Ultramanmột hồi, tán gẫu một chút, trởvềphòng củamình.

Lúc đầu, Thạch TrungNgọc còn dựđịnh lén banđêmvào phòng Cơ Như Nguyệt,thế nhưng CơNhư Nguyệt căn bản không có cho hắn cơ hội.

Một đêm yên tĩnh, sáng sớm hôm sau.

Thạch Trung Ngọc hùng dũng oaivệ, khí thế bừng bừng mang theo cáccô nương đi tới cửa hang chuột, Thạch Trung Ngọc thề,ngày hôm nay nhất định phải xoát thôngcấpbậc thâm uyên.

- Ngườinào mang theo thuốc giải độc sơ cấp? Ta dùng hết rồi...

Thạch Trung Ngọc tiếnvào hang chuột, liền phát hiện vấn đề vô cùng xấu hổ, cònmuốn thông phó bản,kết quả ngay cả công tác chuẩnbị cơ bản nhất cũng không làm xong.

CơNhư Nguyệt cho Thạch Trung Ngọc một chai thuốc giảiđộcsơ cấp, Thạch Trung Ngọc dùng xong, tiểu vũ trụ lập tức bạo phát, xôngvề mộtThử Binh, CuồngLong Thăng Thiên, Lực Phách Hoa Sơn,cuồng bạo trọng kích, liêntiếp kỹ năng phảng phất như không lấy tiền ném loạn.

Thanh Ngọc giới chỉ

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn:TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Tớilúc xếchiều, đámngườiThạch Trung Ngọcrốt cục d ọn dẹp sạch toànbộtiểuquáitrong phó bản, còn lại đúng là đối mặt Thử Tướng Quân, các cô nương đãở trong lối đi maiphục, Thạch Trung Ngọc chạyvào trong lãnh địa ThửTướng Quân.

Thử Tướng Quân cùngTiếu Hàmnhìn thấy Thạch TrungNgọc, đều vô cùng kinh ngạc, TiếuHàm kíchđộng,rốtcục có người tới cứu n àng, mấy ngày nay nàng đã chịu đủ loại cảm giácchán ghét này,về sau sẽ không tiếp tục tùy tiện xông loạn.Mà Thử Tướng Quân thì phẫn nộ, có người đi tới nơi này,liền chứng minh tiểu đệ của mình đãbị giếtchếttoàn bộ.

ThửTướng Quân oaoa kêuto, chạy về phía Thạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọc nhấcchânchạy,Thử Tướng Quân hăng háiđuổi kịp.

Tiến vàolốĩinhỏ, Thạch Trung Ngọc lập tức xoay người, Cuồng Long Thăng Thiên, - 1727, ra bạo kích,Thạch Trung Ngọc đối với cái tổn thương này vẫn rất hàilòng, Thử Tướng Quâncòn khôngcó đợi Lực PhácHoa Sơn của Thạch Trung Ngọc hàng lâm,đãbị các cô nương tập kích, một đống lớnkỹ năng nện ở trên người nó, - 500,- 426,- 368, - 872.

Thạch Trung Ngọc cũngnhảydựng lên, Lực Phách Hoa Sơn hung hăngnện xuống, tốcđộ rơicủaThửTướng Quân mạnh thêmmấy lần, mộtcáiliền đập xuống đất, phát sinh thanhâmto lớn, -900,Lực Phách Hoa Sơn xuất hiệnhiệu quả ngấtxỉu.

Bất quá ngất xỉu của Lực Phách Hoa Sơn mớimột giây mà thôi, không có tác dụng quá lớn, ThạchTrungNgọc tiếnlên thật nhanh, Cuồng Bạo Trọng Kích,-600.

Lúcnày Thử TướngQuân rốt cục bò dậy,phẫn nộ hétlớn mộttiếng, từkhi cùng Thạch Trung Ngọc giao phong, vẫnbị đánh bẹp, hiện tại rốtcục đến phiên nó xuất thủ, móng chuộtthẳng đến Thạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọckhông thể đi ra vị trí này, rấtsợ Thử Tướng Quân nhâncơ hội tiến tới, những cô nương kia liền không có đường sống.

Tuy lối đi nàydễ dàng ngăn Boss, nhưngcó chỗ thiếu hụt, hơn nữa còn là thiếu hụt rất lớn, bởi vìnơi nàylà một tử vị, nếu như Thạch Trung Ngọc không cẩnthận treo, như vậycác nữ nhân khôngcó khiên thịt bảo vệcũng phải tử vong theo,-625.

Thạch TrungNgọcbị đánhrớt hơnsáutrămHP,hắn tổng cộng mới hơnmột ngàn chín trăm, mộtkích bình thường vượt lên một phần tư, Thạch Trung Ngọc bắt đầu có chút bận tâm, không biết đánh lại Thử Tướng Quân hay không.

Trị Liệu Thuậtcủa Hướng Lâm, cực kỳ kịp thời nhét vàotrên người Thạch TrungNgọc, nhưthếvẫn chưa đủ, số lượng trịliệu của HướngLâmchỉ hơn bốn trăm, Thạch Trung Ngọc còn phải tự mình uống thuốc mớiđược.

Thử Tướng Quân đánh lâu không xong, trong lòng nhất thời tức giận,trảotrở nênđỏthẫm, Thạch Trung Ngọcthầm nghĩ không tốt, cái tên đáng chết này, không biết sẽ chora bao nhiêu thương tổn đây.

- Thạch Trung Ngọc,chạymau.

Thạch TrungNgọc nghe được thanh âm sau lưng, đây là Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọc do dự,loại thờiđiểmnày làmsao có thể chạy? Nếu như chạy, ThửTướng Quân không phải xôngvàosao!

Thạch Trung Ngọc do dự mộtchút, công kích của Thử Tướng Quân liền rơivào trên ngườihắn -1896.

Dựavào,con mẹ nó, thiếuchút nữathìThạch TrungNgọc bị miểu sát,

nhanh chóng nhét một hồngdược, Hướng Lâm cũng ném tới mộtTrị Liệu Thuật, mới miễn cưỡng bảo vệ mạngnhỏ của Thạch Trung Ngọc.

-Mớivừarồi để chongươi chạy,vì saongươi không chạy?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Nguy cơ giải trừ, ThạchTrung Ngọc cũngcóthể rảnh rỗi tán gẫu:

- Nếunhư ta ly khai, Thử Tướng Quân liền giết vào, ta khôngthể chạy a.

- Ngu ngốc!

Cơ Như Nguyệtnói:

- Lẽ nào ngươi nghĩ rằng tasẽ tựmình muốnchết sao? Sáng sớm hôm nay,ở BạchHổ thành nhìnthấytrên một sạphàngbánkỹ năng, ta đi qua nhìnmột chút, phát hiện được thứ tốt tênĐằng Mạn, có thể vây quái vậtở mộtđịaphương, khôngnhúc nhích được.

- Ngươi làm sao không nóisớm?

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, cư nhiênchạy đi đónđỡđại chiêu của Thử Tướng Quân.

Không lâulắm, Thử Tướng Quân chuẩnbịphátđại chiêu, lần này Thạch Trung Ngọc trực tiếp lựa chọnchạy trốn, khi lầnữa quay đầu, phát hiện dưới chânThử Tướng Quândàiradây leo,nhữngdây leonàylấy tốc độ thật nhanh, nhanh chóng quấntoàn thânThử Tướng Quân.

Đằng Mạn:cốđịnhmục tiêu tạichỗ,mỗi giây duy trì liên tụcrơi xuống 100 HP, thờigian kéo dài ba giây.

Thạch Trung Ngọc nhìntrạng thái của Thử Tướng Quânmột chút, phát hiện ĐằngMạn chỉ có ba giây thờigian, lập tứcchạy tới, thời điểmThạch Trung Ngọc chạytới trước mặt Thử Tướng Quân, Đằng Mạn vừa lúctiêu thất, hữu trảo củaThử TướngQuân cũng từ đỏ thẫm khôiphục bìnhthường.

Thử Tướng Quâncấp bậc thâm uyên ởtrước mặt đám người Thạch TrungNgọccũng cực kỳ yếu ớt, đámngười ThạchTrung Ngọc thậtsự là quá cường đại,mỗi lần Thử Tướng Quân phóng đại chiêu, đều bị Đằng Mạn của CơNhưNguyệt trói lại,chỉ có thể trơmắt nhìn Thạch TrungNgọcchạy ra phạm vi công kích, công kíchphổ thông,có Hướng Lâmởđây, là không giết được Thạch Trung Ngọc.

Không sai biệt lắm thời điểm sắpđến hoàng hôn,đám người Thạch TrungNgọc rốt cục giếtchết được Thử TướngQuân.

Mọi người mệt ngồi dướiđất.

- Ai,rốt cục giếtchết, ta hếtlam dược, chỉcó thể dựavào công kích phổ thông, người này cũng quá khó giết.

Cơ NhưNguyệt buồnkhổ nói.

- Đúngvậy,một bao dược tề,hầu như toàn bộdùng hết, nếu như Thử Tướng Quân kiên trì một lát nữa, hết lam dượctrị liệu cho T hạch Trung Ngọc, chúng ta sẽ chết sạch.

Hướng Lâmnói.

Thạch Trung Ngọcđi tới nhặt lênxem Thử Tướng Quân tuôn rathứ gì.

Thanh Ngọc giới chỉ: Item Hoàng Kim (lục sắc), mỗi giây khôi phục baphần trăm HP, đẳng cấp trangbị cấp 20.

TửNgọcgiới chỉ:Item Hoàng Kim (lục sắc), mỗi giâykhôi phụcba phần trămMP, đẳng cấp trang bị cấp 20.

Trừhai nhẫn này,còn có một trăm hai mươikimtệ, cùng vài món trangbị Bạch Ngân.

Thạch Trung Ngọc lập tức tính toán, mình 2000HP mỗigiây khôi phụcbaphần trăm,đó không phảilà mỗi giâycó thểtự động khôi p hục 60 điểm HP? Đốiphó tiểu quái sẽrất ít cần dùng đến hồng dược, Thanh Ngọc giớichỉ này ngược lạidễ phân phối, nơi đâychỉ cóThạch Trung NgọcHP tối cao, đương nhiên làthuộc vềhắn,nhưng Tử Ngọcgiớichỉthì sao?

Cơ Như Nguyệt, Hướng Lâm, Hướng Lam đều là loại chức nghiệp Pháp Sư, MP đều thật cao.

- Chiếc nhẫn này cho Như Nguyệttỷ a!Kỹ năngcủa Như Nguyệt tỷ phílamdược nhất, ởchỗ Như Nguyệt tỷ,có tácdụng hơn chúng ta.

HướngLam nói.

Hướng Lâm cũng đồngý đề nghị củatỷ tỷ nàng,Cơ Như Nguyệt cũng sẽ khôngkhách khí nhận, ngược lại tấtcảmọi ngườithân thuộc, cũng không cần kháchsáodốitrá.

- Hiện tại tiền củatrò chơi cùng nhân dân tệ đoáilà bao nhiêu?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Đã tăng đến 1:120,120kim tệchính là hơn mộtvạn bốn ngàn tệ, chúngtaphát tài.

Cơ Như Nguyệt nói.

Ta sẽ giết các ngươi

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc trởlạiđịabàn Thử Tướng Quân, TiếuHàm đang bị tróiởtrong góc, Thạch TrungNgọc vội vàngđiqua, cởi trói cho Tiếu Hàm.

- Ngươilàai?

Tiếu Hàm hỏi.

- Làphụ thântanhờ tới cứu tasao?

ThạchTrungNgọcgật đầu nói:

- Phải, nhanh theota ly khai.

Mang theo Tiếu Hàm ra khỏi hang chuột, ở chỗ Triệu Nhamgiao nhiệm vụđánh chết Thử Tướng Quân.

-Gợiý của hệ thống, chúc mừng ngài thăngcấp,hiệnnay đẳng cấp cấp18.

Rốt cục cấp 18, ThạchTrung Ngọc mở ra bảng xếp hạng.

Thứ nhất: Hỏa Thần, đẳng cấp cấp19,chức nghiệp: Liệt Diễm Pháp Sư.

Thứhai:LôiThần, đẳng cấp cấp19, chức nghiệp:Cuồng LôiPháp Sư.

Thứba:Bạo Quân, đẳngcấp cấp 18, chức nghiệp: Tật PhongĐạo Tặc.

Thứ tư: Thủy Thần, đẳngcấp cấp18,chức nghiệp: HànBăng Pháp Sư.

Thứ năm: Thạch Chi Lan, đẳng cấp cấp 18, chức nghiệp: Ma Pháp Sư.

Thứsáu:Lạc Diệp Phi Hoa, đẳng cấp cấp 18, chức nghiệp: Huyễn Ảnh Cung Tiễn Thủ.

Thứ bảy: Minh Dã Cô khách, đẳng cấp cấp18,chức nghiệp: Hắc Ám Pháp Sư.

Thứtám: Hinh VũChi Thạch, đẳng cấpcấp18, chức nghiệp: Cuồng Đao.

Thứ chín:TaGọiSoái Ca, đẳngcấp cấp 17,chức nghiệp: Chiến Sĩ.

Thứ mười: Nguyệt Nguyệt,đẳng cấp cấp 17, chức nghiệp: Mục Sư.

Thạch Trung Ngọc phải dẫnTiếu Hàmtrở về Phủ Thành Chủ, đám ngườiCơ Như Nguyệt ly khai du hí nấu cơm.

Tiếu Hàm không biết là tính cách hướngnội haymấy ngày nay bị dọa sợ, hầu như không nóilời nào.

Trở lại Phủ ThànhChủ, nhìn thấyTiếu Sơn.

TiếuHàmnhìn thấy Tiếu Sơn, lập tức nhàotới trong ngực của hắn, lớn tiếng khóc rống, TiếuSơnđaulòng anủi Tiếu Hàm, ThạchTrung Ngọc bị côlập ở một bên.

Một lát sau, Tiếu Sơn mới anủi Tiếu Hàm xong, lúc này mới nhớtới Thạch Trung Ngọc.

-Hiền chất, chuyện nàynhờcó ngươi hỗ trợ, bằng không ta cũng không biếtcòn có thể nhìn thấy tiểunữ hay không.

TiếuSơn vỗ vỗ bả vaiThạch TrungNgọc nói.

- Không có gì!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi đãgọi một tiếnghiền chất, như vậy Tiếu Hàm chínhlà muội muội ta,talàm saocó thể khônggiúp một tay.

- Hahả.

Tiếu Sơn cườivui vẻ, sau đó nhìn TiếuHàm nói:

- Hàmhàm, còn không chào ca ca?

- Ca ca.

Tiếu Hàm nhỏ giọng nói.

Tiếu Sơn có chútimlặng:

- Ngươi bình thường khôngphảirất hoạtbátsao, làm sao ngày hôm nay xấuhổnhư thế?

Tiếu Hàm không nói chuyện,Thạch Trung Ngọcvội vàng nói:

-Khả năng mấyngàynày ở trong hang chuộtsợ hãi!! Đúng rồi, mấy ngày nay ở tronghang chuộtcó ăncái gì không?

- Ừm, mỗi ngày Thử TướngQuân đều cho ta haicái bánh màn thầu.

TiếuHàm nói.

-Mới haicái bánh bao? Vậy làm saocóthể ăn no được? Quản gia, nhanh gọinhà bếpđichuẩn bị cơm nước.

TiếuSơn hét lớn một tiếng.

Thạch Trung NgọccùngTiếuSơn hàn huyên mộthồi, cơm nước liền chuẩn bị xong, Tiếu Sơn lưu Thạch Trung Ngọc dùng cơm, Thạch Trung Ngọc tuyệt đối không cự tuyệt,mẹ kiếp, quest thưởng còn chưa tới tay, làmsaocó thể đơn giản nhưvậy liềnrờiđi?

Người chơi ở trong gameănuống là mộtloạixa xỉ, cơm nướcđắt muốn chết, tuycó thể thể nghiệm mùivị, nhưng trong hiệnthực còn không phải vẫn bị đói?

Ngồi ở trên bàn cơm,đầybànsơntrân hải vị, yêu thú trong núi,tổ yến, vi cá mập, tay gấu… Thạch Trung Ngọc không khỏi thèm ăn nhỏ dãi, xa xỉ a, quáxa xỉ, thật con mẹ nó không hổ là thành chủ.

Thịt dê,saukhi dùng tăng thể lực 3,vi cá,sau khidùngnhanh nhẹn tăng 3, taygấu, saukhi dùng tăng lựclượng3, tổ yến, sau khidùng tăngtinh thần3...

Con bànó! Thếmà còn mangtheo thuộctính, nếu như không phải Tiếu Sơncòn không có lên tiếng, Thạch TrungNgọcsẽ ngay lập tức nhàotới, nhétcác loại đồ ăn vào trong miệng của hắn.

TiếuSơnđã thấy khóemiệng Thạch TrungNgọc chảy ra nước miếng, vì vậy nói:

- Đều là người mình, đừngkhách khí, ăn đi.

ThạchTrung Ngọcquảnhiên thực sự không khách khí, bỏqua quai hàm,vén lên răng hàm, ăn giốngnhư nướcchảy, phong quyểntàn vân...

Tiếu Sơn cùng TiếuHàmđềubị Thạch TrungNgọc dọa sợ, lúc đầu cho rằng ba người,ăn mườimón ăn đã cực kỳ xa xỉ,xemra dường nhưkhông đủa.

Thạch Trung Ngọcăn một trận, biaipháthiện,mỗi mónăn khôngtính ăn bao nhiêu cũng chỉ có thể tăng3 điểm thuộc tính màthôi,ăn nhiều căn bản vô dụng, ThạchTrung Ngọc phiền muộn, bấtquácoi như không thể tăng thuộc tính cũngphải ăn,cótiện nghi không chiếm là Vương Bát Đản,ăn ngonnhư vậycó thể khôngănsao?

- Gợiýcủahệthống, ngài ngày hôm nay ăn thức ăn,đã đạt được cực hạn, tiếp tục ăn sẽ khôngcó bất kỳ vị giác.

Hệ thống vạn ác, ThạchTrungNgọc nhìnchén đĩa chất cao, buông đũaxuống:

- Taăn norồi.

TiếuSơn cườinói:

- Hiềnchất chócó khách khí, ănhết mình làđược.

-Tathực ăn no rồi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tiếu Sơn tâm lý đang rỉ máu, về sau sẽkhông bao giờ mờigia súc này ăn cơm, mời hắn ăn mấy lần,sẽ đối mặt nguy hiểmphá sản.

Tángẫu một hồi, Thạch Trung Ngọcrốtcục không nhịnđượcnói:

- Đại bá,gần đây ta phát hiện thực lực của mình thật quá kém, có thể cho ta vài món trang bị dùng hay không?

Tiếu Sơntrầm tư một chút nói:

- Như vậy đi! Chờ ngươilên cấp 20, ta cho ngươi mộtbộ trang bị Hoàng Kim, như thế nào?

Thạch Trung Ngọclập tức tâm hoanộ phóng:

- Vâng!

Ra khỏi Phủ ThànhChủ, Thạch Trung Ngọc quyết địnhđihọc mộtkỹ năng sinhhoạt,nghe nói thời điểm giết quái có thểlột da, giết nhiều quái nhưvậy,tài liệu gì cũngkhông lấy đi,quá lãng phí, cáikia đều là tiền a.

Đi tới khu kỹ năngsinh hoạt, một mảng lớn người ở chỗ này mở hàngvỉahè, bán các loạitài liệu.

Thạch TrungNgọc xếp hàng, đitớibênngười thu thậpđạo sư.

- Tamuốn học tậpkỹ năng thu thập.

Thạch Trung Ngọcnói.

Thu thập đạo sư nói:

-1 kimtệ.

Hắca,thật sự làquáhắc, một kim tệ,hiện tại giá trị 120 tệ, bất quá Thạch Trung Ngọc vẫn ngoan ngoãn giao tiền.

-Điphụ cận hang chuột, giúptathu20cáiđao thủtrên người Khô Đường Lang.

Thu thập đạo sư némqua mộtbản sách kỹ năng, sau đó nói.

Thạch Trung Ngọc học kỹ năng, ngoan ngoãn chạy đi phụcậnhang chuột giết Khô Đường Lang.

- Tiểu nữu,bao nhiêu tiềnmột đêm?

Thạch Trung Ngọc mớivừa đến lãnh địa Khô Đường Lang,liềnthấy Đường Đường ngày hômqua, bên người nàng còncó haingười, Thạch Trung Ngọc đang muốnđi qua chào hỏi, nghe được câu này, nhất thời có chút hơi giận, Thạch Trung Ngọc đối với tiểucô nương không thích nóichuyệnkia vẫn cóhảocảm. Hai người này cănbản không phảibằnghữu của Đường Đường,mà làlưu manh.

Người nói chuyệngọi TiêuDiêu Công Tử, mộtcái khác dùng ánhmắt dâmuế đánh giá Đường Đường gọi DâmNgư Tìm Mồi, dựa vào, trách không được làm lưu manh,ngay cả tên cũng kỳ cụcnhư vậy.

- Tasẽ giết các ngươi.

Thấy hai người từng bước từng bước tới gần, Đường Đường lớn tiếng nói.

Hỗ trợ

DTV-EBOOK.COM.VN

Tiêu Diêu CôngTử éptới gần mộtít:

- Tiểu mỹ nữ,đừng bất cậnnhân tình như thế,nhảymộtbảnchođại gianhìn.

Dâm Ngư Tìm Mồiđi tới phía sau Đường Đường, thô bỉ gần sát một ít:

- Thúc thúc mang ngươi xem cá vàngcóđược haykhông?

Đường Đường cũng không nhịn được nữa, lập tức tiến vào trạng thái ẩnthân, haigia hỏa kianguyênbản cười hìhì,lậptức biến thành vẻmặt nghiêm túc, biết tiểumỹnữ muốn độngthủ,chạy đi địa phươngnày, trạng thái ẩnthân của Đạo Tặc chỉ có thểduy trì liên tụcmười lăm giây, chỉcần không thể ẩn thân, bọn họ tin tưởng,một Đạo Tặc cănbảnđánh không lạihai ChiếnSĩbọn hắn.

Quảnhiên, mười lăm giây sau, Đường Đường xuấthiện ở cách Tiêu Diêu Công Tử không xa, xem ra là muốn đánh lén hắn,Tiêu Diêu Công Tử hừ một tiếng:

- Đểcho ngươi bồi gia gia vui đùa mộtchút, đólà đểmắt ngươi, không cho mặt mũi như vậy,đó chínhlà ngươi muốn chết.

Tiêu Diêu Công Tử lậptứcvọttới,Dâm Ngư TìmMồi cũng phối hợp giết qua.

Đừng xem haingườinày đều là hỗn đãn thô bỉ, nhưng khôngthể không thừa nhận, kỹxảo của bọn họvẫn rất tốt,ĐườngĐường bị hai người vây công,căn bản không phân thânra được, chỉ cóthểbị động phòng ngự, Thạch Trung Ngọc cũng nhìn không được nữa, lập tức chạy tới.

Hai người này cũng chứngkiếnThạch TrungNgọctới, Tiêu Diêu CôngTử lập tức nhảyravòng chiến, làm choDâm Ngư Tìm Mồi cùng

ĐườngĐường dâydưa.

- Huynhđệ, ngươi khôngcần nhiều chõmõm vào.

Tiêu Diêu Công Tử hiển nhiênlà nghe nói qua danh hiệucủa Hinh Vũ ChiThạch,không dám trực tiếp độngthủ.

Thạch TrungNgọc cũng mặc kệ nhiều như vậy, vọt tớitrước mặt TiêuDiêu Công Tử, không nói hai lời, NhượcHóa Mãnh Kích, - 200.

Tuy Tiêu DiêuCông Tử nhìn ra Thạch Trung Ngọc khôngcó ý tứ cùng hắn giảngđạo lý, bất quá vẫn không thểné tránh một kích này, TiêuDiêu CôngTử bịcông kích, đươngnhiênsẽ khôngnéngiận, lậptức nhảy lên, đây là chiêu thức của Lực Phách HoaSơn.

Thạch Trung Ngọc hừ lạnhmột tiếng,muốn chết, CuồngLong Thăng Thiên.

Một cáitừtrên hướng xuống,một cái từ dưới lên trên, haicổ lực lượng xôngtớicùng nhau, thì nhìn sức mạnh của người nàolớn, cực kỳhiển nhiên, Thạch Trung Ngọc toàn lực thêm điểmchiếm thượng phong, Tiêu DiêuCôngTửbị đưa lên bầu trời,Thạch Trung Ngọc khôngdám cùng hắntiếp tục vướng víu, thừa dịp hiện tại nhanh giúpĐường Đường.

Dâm Ngư Tìm Mồi cùng Đường Đường kỹ thuật thựclựckém không nhiều lắm, hai người đứng đối diện nhau, cănbản không để ýtình huống chung quanh.

Thạch TrungNgọc chạy tới,Dâm Ngư Tìm Mồi đưa lưng vềphía Thạch Trung Ngọc, đang chuẩnbị cho DâmNgưTìm Mồi một kích, hắn lạiđột nhiên nhảy ra, đao trong tay Thạch Trung Ngọckhông dừng được,kém chút rơi vào trên người Đường Đường, maymắn ĐườngĐường dùng dao găm đónđỡ.

- Ngươi khôngsao chứ?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Mới vừa rồi Đường Đường còntưởng rằnglà đồng bọncủa Dâm Ngư Tìm Mồi, đang chuẩnbị cùng hắn đánh nhauchết sống, nghe được thanh âm, lúc này mới phát hiện làngười ngày hôm qua,

ngạnh sanh ngừng công kích.

- Ngươi tên hỗn đãn này,ngươi là cóý tứgì?

TiêuDiêu Công Tửbù huyết trở về,cùng Dâm Ngư Tìm Mồi đứng chung mộtchỗhỏi.

Thạch TrungNgọc lờixử lý hắn,nhìn vềphíaĐường Đường.

Đường Đường lắcđầu nói:

-Ta khôngsao.

- Mẹ, ngươi dám không nhìn chúng ta?

Dâm NgưTìmMồilớn tiếng nói.

Thạch Trung Ngọc nhíumày:

- Hai người các ngươicòndámngốco chỗ này?

-Ngươi cho rằng ngươiở trênbảng xếp hạng, ngươi liềnkiêu ngạo? Hai người chúngta liên thủ, ngươi thức thời liền đi mau.

Tiêu Diêu Công Tử nói.

Hai người bọn họ là nhân vậtToptrên bảngxếp hạng 50game thủ, bọn họ tin tưởngcoi nhưmìnhkém Thạch TrungNgọc 1cấp, Thạch Trung Ngọc cũng không thể làmgìbọnhọ,mới vừarồi bịThạch Trung Ngọc đánh bay,bất quá là ngoàiý muốnmà thôi.

ĐườngĐườngcó chút tức giận nhìn hai người kia.

- Nàng là bằng hữu ta,không muốn chết thìmau cút.

Thạch TrungNgọc nói.

- Ngươi con mẹ nó,cần ăn đòn, hôm nay lão tửnhất định phải làm thịt ngươi.

Dâm Ngư Tìm Mồi nói.

Tiêu DiêuCông Tử cũngmắng không ngừng, Thạch TrungNgọc hơi

không kiên nhẫn nói:

- Các ngươilàtới đánh nhauhay tới làm màu? Có phiềnhay không?

Nếu bọn họ không động thủ, vậyThạch Trung Ngọc không thể làm gì khác hơn là động thủ trước.

DâmNgư Tìm Mồithấy Thạch TrungNgọc xông lại,cũngkhông tránh, trựctiếp nghênh đón, thời điểm Thạch Trung Ngọc đếngần đối phương, ngay lập tức tớimộtNhược Hóa Mãnh Kích.

Không nghĩ tới DâmNgư Tìm Mồi cư nhiên không tránh không né, đón đỡ một chiêu này,điềunày làm cho Thạch Trung Ngọccó chút mê hoặc, đây là chuyện gì xảy ra? Mới vừa rồi nhìnhắncùng Đường Đườngđộng thủ, dườngnhư không phải bình thường,không có khả năngchiêu đơn giảnnhư vậycũng tránh không thoát.

Thời điểmđaocủa Thạch Trung Ngọc chém vàotrên người DâmNgư Tìm Mồi, Thạch Trung Ngọc rốt cuộcbiết nguyên nhân,ngườinày am hiểu đấu phápliều mạng, đồng dạngNhược HóaMãnh Kích cũng rơi vàotrên người Thạch Trung Ngọc,Thạch TrungNgọc vừa muốn phản kích, bỗng nhiên cảm giác được phíasau cóđộngtĩnh.

Dĩ nhiên quên còncó một cái Tiêu Diêu CôngTử, Thạch Trung Ngọc biết mình đãkhông tránh thoát, vậy thẳng thắn không né, trựctiếp cứng rắntrúng một kích,bất quá Thạch TrungNgọc cóthể bị đánh uổngphí sao? Đươngnhiên không thể, Cuồng Long Thăng Thiên đánhbay Dâm Ngư Tìm Mồi lên thật cao.

Sauđó xoay người, Cuồng Bạo TrọngKích nện ở trên người Tiêu Diêu Công Tử, nhanh chóng nhảy lên, lâm không xoayngười, Lực Phách Hoa Sơnvừa lúc bổvàoDâm Ngư Tìm Mồi ở trêncaorớt xuống, sau khi rơi xuống đất,Thạch Trung Ngọc không dừng lại dùngra Đao Quang KiếmẢnh.

Haingườilần nữa bị đánh trúng.

- Gợiý củahệthống, Mạo HiểmGiảĐường Đường mời ngàigia nhập vào đội ngũ của nàng, có đồngý hay không?

Vội vàng nhấn đồngý, đang muốn tiếptục ấu đả Dâm NgưTìm Mồi, lạiphát hiệnđối phương bò dậy, nhét vào trong miệng một bình

hồng dược, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, đột nhiên tớitổ đội, làm cho hắn mấtmộtcơhội tấn công,nếu nhưmới vừa rồi không có gợiý củahệ thống,nói không chừng Thạch Trung Ngọcđã tiến lên, một đao giải quyếtDâmNgư Tìm Mồi.

Dâm Ngư Tìm Mồi vừaăn hồng dược vừa bỏ chạy, hắn cũng không muốn lại hưởngthụmột lầnđãingộ phi nhân loại.

TiêuDiêu Công Tửbây giờ mới biết, mới vừa rồi mình bay lêncăn bản không phải trùng hợp, mà là ThạchTrung Ngọc thực sự rấtlợi hại,mới vừa chuẩn bị chạy trốn, chợtcảm giácphía sau đau xót.

Hắn cũng phạm sailầm giống nhưThạch Trung Ngọc, bỏ quênmột người khác, bất quá TiêuDiêu Công Tửbi kịch hơn Thạch Trung Ngọc nhiều.

Đường Đường đâm lưng rabạo kích, hơn 500 thương tổn, Thạch Trung Ngọc cũng khôngcó đuổi theo Dâm Ngư TìmMồi,hai người cùng nhaucông kíchTiêu Diêu Công Tử, nếu như Tiêu Diêu Công T ử chỉ là một người đối phó Đường Đường mànói,cóthể miễn cưỡng ứng phó, nhưngnhiềumộtcái ThạchTrung Ngọc,khả năng liền không phải hắncó thể nắm trong tay.

Hái Thuốc thuật

DTV-EBOOK.COM.VN

Saukhigiết chết TiêuDiêu Công Tử, Thạch Trung Ngọcchợt phát hiện trên ngườicủa mìnhdường như biến đỏmột ít, nhìn lại Đường Đường,trên ngườicủa nàng cũngcó chút đỏ,bất quátên trên đầu đã biến thành màu đỏ.

ThạchTrung Ngọccó chút buồnbực, lẽ nào đây chính làhồng danh trong truyền thuyết? Trướcđây lão tử cũng giết không ít người Bạo Quâncônghội, nhưng không thấy hồng danh.

Tỉmỉsuy nghĩ một chút, dường như lần này làchủđộng công kích, cho nên tênmớicóthể biến đỏ.

Thạch Trung Ngọc vừa địnhhỏi,lạipháthiện ĐườngĐường đãkhông thấy,Thạch Trung Ngọc buồn bực, vừa mớicứu nàng, nàng một câu cảmơncũng không có, trực tiếp liềnchạy?

Nhìn xaxa, Đường Đường đangcùngDâm Ngư TìmMồi triền đấu, nàng là lúc nàođi?Tốc độ thậtnhanh.

Giết một người cũng làgiết, giết haicái cũnglà giết, Thạch Trung Ngọc cũng không để ý,trựctiếp chạyqua, chuẩnbịtiêu diệt người này.

Dâm Ngư Tìm Mồicũng lưu ý đến Thạch Trung Ngọc tới,vờđánh một đao, bức bách Đường Đường né tránh, Đường Đường quả nhiên trúngkế, chứng kiến DâmNgưTìm Mồinhấc chân chạy, lập tức đuổi theo.

ĐườngĐường không có làm cho Dâm NgưTìmMồithất vọng, đuổi theo,một cái đâmlưng đánhvào trênngười hắn, Dâm NgưTìm Mồi bị đau xoayngười lại công kích Đường Đường,Đường Đường vộivã né tránh, Dâm NgưTìm Mồi lập tức dànhthời gian nhét một hồng dược, Đường Đường lại công tới.

Dâm NgưTìmMồi giơ lên binh khí đỡ ra công kích của Đường

Đường, lớn tiếng mắng:

-Các ngươi vẫn chưaxong? Không phảilà vui đùa vàicâusao, còn truy không bỏ?

- Hừ,các ngươi là đùa giỡn sao?Nếunhưkhông phảiHinh Vũ Chi Thạch tới, nói không chừng hiện tạita đãbị các ngươi giết.

ĐườngĐường hừ lạnh.

Lúc này, Thạch TrungNgọcrốt cụcđuổi theo, cùng Đường Đường phốihợp, trong nháymắt miểu sát Dâm Ngư Tìm Mồi.

- Cám ơn ngươi.

ĐườngĐường nói.

ThạchTrung Ngọc cười cười nói:

- Không sao, giết chếtloại bại hoạinàylà chúngtatrừ ma vệ đạo.

Đường Đường bị ThạchTrungNgọc nói chọc cho bậtcười, hỏi.

- Ngươi tới nơinày làmgì?

- Mới vừa học một kỹ năngthuthập, đạo sư đểta ở trênngười Khô Đường Langthu thập hai mươi Thiết Nhận.

Thạch Trung Ngọc nói.

-Ồ, chúng ta cùngđi giết Khô Đường Lang a!Dù saota cũngmuốnở nơi nàyluyệncấp.

Đường Đường nói.

ThạchTrung Ngọc gật đầu, hai ngườitới lãnhđịacủa Khô Đường Lang, giết chết một Khô Đường Lang, Thạch Trung Ngọc đưa tay đặtở trênthi thể Khô Đường Lang, khởi động kỹnăng thu thập, trên tay hiệnra mộttầng quang mang nhàn nhạt,thi thểKhôĐườngLang biếnmất không thấy, trên mặt đất chỉ còn lạimột cái ThiếtNhận.

Thì ra đơn giản như vậy, Thạch Trung Ngọc vốn cho rằng phải rút gân lột da, mới cóthể thu được tài liệu.

Rất nhanh thutập được hai mươi Thiết Nhận, Thạch Trung Ngọc cùngĐường Đường chào hỏi liền đi.

Trở lạichỗ thu thập đạo sư:

-Ta đã mang vềhai mươiThiết Nhận trênngười Khô Đường Lang.

Đạosưkỹ năngnhận lấy nhìnmộtchút, gật đầu nói:

-Khôngtệ,xem ra ngươi đã cóthể rất nhuần nhuyễn vận dụng kỹ năng thu thập. Cố gắng lên!

Nóixong đạo sư không để ýThạch Trung Ngọc nữa, Thạch Trung Ngọc buồn bực, đểchotamang về mấy thứ này,ngươi cư nhiên không cho ta một chútchỗtốt?Chỉ xem ta có thể dùng hay không? Vậy ngươiít nhất cũng phải trảlại chota hai mươi Thiết Nhận a, ta ném tới thương điếm tốt xấu cũng cóthểbán được ít tiền.

Bất quá Thạch Trung Ngọc căbản không cókhả năng đi lý luậnvới thuthậpđạo sư,phía saumột đống lớn ngườila ó, bảo Thạch Trung Ngọc nhanhcút đi.

Thạch Trung Ngọc khôngcócường hãn đến đilàm công địchcủa nhân dân, chỉ phải lộ vẻ tứcgiậnly khai.

Nhìn giátrị kinh nghiệm củamình, di! Dường như khôngcóphí công chạy, điểmkinh nghiệm tăng 1%,bất quá một phần trăm này cũng quáit? Keo kiệt!

Tiếp tục họckỹ năng sinh hoạt, lo trướckhỏi hoạnha.

Thường thườngở venđường nhìnthấy thảo dược gì đó, không có kỹ năng chỉ có thể nhìn, ngượclại có thể thuthập, thế nhưng trêncơ bản sẽ trực tiếpphá đi những dược thảonày.

Nói đến dược tề, Thạch Trung Ngọc còn giống nhưthật nhận thức một người, MãLục, lầntrước chế tácthuốc giải độc sơcấp, hắn cũng có thể trực tiếp dạykỹnăng a! Nóikhôngchừng còn cóthể kiếm chút chỗ tốt.

Thạch Trung Ngọchấp ta hấp tấp đi tới tiệm thuốc củaMã Lục,vô số người đang xếp thành hai đội muadượctề, haitiểu nhịbán thuốc,

thấy Thạch Trung Ngọc xông vào trong,mộtngười trongđó vộivã ngăn cản hắn:

-Tiên sinh, muốn mua thuốc, xinmời xếp hàng.

- Ta khôngphải đến mua thuốc, talàtới tìm MãLục.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tiểu nhị nhìn ThạchTrung Ngọcmộtchút, có chút nghi ngờ hỏi:

- Ngài nhận thức gia sư? Ta làm sao khôngcó nghe sư phụ nhắc qua ngài?

-Ta gọi Hinh Vũ Chi Thạch, ngươiđinói vớihắn mộttiếnga.

Thạch Trung Ngọcnói.

Tiểu nhị không dámthờơ, nếu quả thậtlà bằng hữu của Mã Lục, hắnngăn ngườiở ngoài cửa,còn không bịMãLụcmắng chết?

Thạch TrungNgọc ngượclạidễ dàng, nhưng người chơi xếphàng mua thuốc thì không, tiểu nhị rời đi, tìm ai mua thuốc? Đitìm một cái khác? Tám phần mười sẽ bị người tanóithành chen ngang.

- Dựa vào,mẹ của ngươi, quákiêu ngạo? Nói một câu,để người bán thuốcđira ngoài.

- Trờiạ, lúc đầu xếp hàngđãđủ chậm, hiện tại còn phải đợi người trở về, phiền muộn a.

- Cút,ngươi nhanh cút cho lãotử, lão tử một phút đồng hồ trênmấy trăm ngàn,ngươi cư nhiênđể lão tử ở nơi này từ từchờ,đồ phá hoại.

...

- Sư phụmờingài đi vào.

Tiểu nhịrất nhanhthì đi ra.

ThạchTrungNgọc vội vàng chạy vào,mẹ kiếp, lần sau không tiếptục tới địa phươngquỷ quái này nữa, tuydamặt Thạch Trung Ngọc rất

dày,nhưng khôngchịu nổi nhiều người mắnga, vội vàng đi vào tiệmthuốc.

Tiệmthuốc cũng không phải rất lớn,bên trong chỉ có ba gian phòng, phỏng chừng chính là phòngngủ của Mã Lục cùng hai tiểu nhị.

Mã Lục đang nằmở trên một cái ghế xích đuuống trà,hút thuốc.

ĐxxCM, thời gian qua thật tiêu sáia.

- Tiểu huynh đệ, tới tìmta có chuyện gì không?

Mã Lục hỏi.

Thạch TrungNgọcgật đầu nói:

- Là như vậy,ta muốn họcHái Thuốc thuật, ngươi có thể dạy ta được không?

- Được a, Hái Thuốc thuật cũng không phảibí mật bất truyền gì, nơi này có sáchkỹ năng, chính ngươi cầm đixem đi.

MãLục ném choThạch Trung Ngọc một quyển sách kỹ năng.

Thạch Trung Ngọc cườihắchắcmộttiếng,sáchkỹ năng miễn phí, nếu nhưđi tìm hái thuốc đạo sư, nói khôngchừng lại thu một kim tệ.

Minh Dã Cô Khách

DTV-EBOOK.COM.VN

Saukhi học Hái Thuốc thuật,Mã Lụcnói:

- Giúp tamangvề 20 cây Địa Hoàng.

Thạch Trung Ngọc nhận nhiệm vụ, xếp hàng học kỹ năng lấy quặng, lấy quặng đạo sư cho Thạch Trung Ngọc đithành bắc mang về 20mỏsắt.

- Gợiý của hệ thống,hômnay thờigian tròchơi của ngài còn dư lại năm phút, xinmausớm ly khai du hí.

Thời giantròchơi nhanh như vậy đã đến?Saođám cô nương kia không gọi mìnhra ăn?

Mởra bảngbằng hữu,đám cô nương kiacư nhiênđều tại tuyến, xem ra các nàng đãăn rồi, đang chơi trò chơi, Thạch Trung Ngọc phiền muộn.

Ra du hí,đi tới nhà bếp,tìm chút đồ ăn thừagiải quyết,vừaxem Ultraman,một bênchờ các cô nương đira.

- Ngọc tỷ, ngươilàm sao trễ như vậymới ra?

Đám người Cơ Như Nguyệtrốt cục đi ra.

ThạchTrungNgọctức giậnnói:

- Vậy cũng không aigọi đi ra, ta còn tưởng rằngcác ngươi còn đang chuẩn bị cơm ngon.

- Chúng ta là nghĩ đến ngươigiao nhiệm vụ tương đối phức tạp, không dám gọingươi đi ra, sợ quấy rầy ngươi.

CơNhư Nguyệt nói.

Hướng Lâm nhảy đến trước mặtThạchTrung Ngọc:

- Thạchca ca... thành chủ cho ngươi chỗtốt gì? Có đồ thích hợp ta haykhông?

- Một bộ trang bị HoàngKim cấp 20, không có phầncủa các ngươi, bấtquá ta phải đến cấp 20mới cóthểnhận.

Thạch Trung Ngọc mãn bất nói.

Hướng Lam u oánnhìn Thạch Trung Ngọc:

- Chúng ta ngay cả trang bị Bạch Ngân cũng mặc không đồng đều, ngươi đã cótrang bị Hoàng Kim, thật tốt.

- Đừng có dùngloại ánh mắt nàynhìn ta, tasẽ xấu hổ.

Thạch TrungNgọc nói.

Hướng Lam vỗ hắn một cái:

- Ghét ghê, ngườitalàđể cho ngươi giúp ta tìm chút trang bị tốt.

Thạch Trung Ngọc có chút bất đắc dĩ nói:

- Nào có trang bịtốt thích hợp ngươi? Trangbị BạchNgân nào códễ dàng rớt nhưvậy? Ngươi xem trangbị trên người cácngươi, đã rất tốt, chí ítsovới phần lớn người chơilà rất tốt.

- Ta bất kể, ngược lạita muốn trang bị.

Hướng Lamcưnhiên cũngbắt đầu chơi xấu,Thạch Trung Ngọc buồn bực.

- Đúngrồi,Ngọc tỷ, ThanhNgọc giới chỉ của ngươi bỏ vào trong thương khốchưa?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Thươngkhố?

Thạch Trung Ngọc cóchút khônghiểu hỏi.

- Thương khố làvật gì?

Trênót cáccô nương đồng loạt xuấthiện hắc tuyến.

Cơ Như Nguyệt giải thích:

- Thương khố chínhlà địa phương gửiđồ, Thanh Ngọc giớichỉlà thứ tốt,ngươi bây giờlại dùng không đến cũng đừng mangở trênngười, vạnnhất rơi còn không khóc chết?

RấtsợThạch Trung Ngọc quên, lập tức bảo Thạch Trung Ngọccút vào trong trò chơi cất hàng.

Ai! Chỉ năm phút thời gianchơicũng khôngbỏ qua, nhữnglão bản này thực biết nghiền ép công nhân.

Tiến vàoduhí, dựatheo đám người Cơ Như Nguyệtnói, tìmđược người giữ thương khố, đangở phụ cận địaphương Thạch Trung Ngọc lykhai trò chơi.

-Chào ngươi, ta muốnkhai thông thương khố.

Thạch Trung Ngọcnói

- Năm kim tệ.

Ngườigiữ thương khố nói.

Con bà nó!Thật con mẹ nó đắt, đây chínhlà 600 Nhân DânTệ, đủ lão tử hút thuốc hai tháng.

Ngoan ngoãngiao tiền xong, Thạch Trung Ngọc cất Thanh Ngọc giới chỉ vào, thời gian trò chơi còn lại ba phút, ThạchTrung Ngọc quyết định đi thành bắc, ngượclạiđã vào trong tròchơi,đi một đoạn là một đoạn,đỡ phải ngày mai chạy.

Mới vừa đirathành bắc, bỗngnhiên cảmgiác thânthể dừng lại, tốc độthấp xuống rấtnhiều, Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ không tốt, m ới vừa xoay người, liền chứng kiến một người chơi đội nónrộng vành màu đen, lúc này ThạchTrung Ngọc bỗng nhiên cảm giác HP mình không ngừng rơi xuống,- 50, -50, - 50...

Biếtrõnhất định làngườinày giở trò, khôngđợi Thạch TrungNgọc làmra động tác, trong pháp trượng củađối phươngtoátrau quang,

một hỏacầu màu xanhnhạt bay về phíaThạch Trung Ngọc.

Tốc độ của Thạch Trung Ngọcgiảm bớt nhiềulắm, tránh cũngkhông cách nào tránh, ngạnh sanhăn cái hỏacầu này, - 300.

Lúc này,hiệuquả chậm lại rốt cục tiêu thất, ThạchTrung Ngọc lập tức lao vềphía đối phương, nhưng dưới chân đột nhiên bị vật gì quấn lấy,cúi đầu nhìn, lại là Đằng Mạn,dây leo nhanhchóng sinh trưởng,rất nhanh thìbao toànthânThạch Trung Ngọc -100, - 100,- 100.

Thạch Trung Ngọc phẫnnộ, khôngnên nhiềukỹ năng khống chế như vậy a,thờigian Đằng Mạnchỉcó ba giây, sau khi chấm dứt, Thạch Trung Ngọclập tức ăn hồng dược,thật nhanh lao vềphía đối phương,kết quả lạitrúng giảmtốc độ của đối phương.

Ai,Thạch Trung Ngọc bi kịch, mắtthấy sắpbị đối phươngmài chết, đột nhiên mắt Thạch Trung Ngọc tối sầmlại, bị đá ra khỏi trò chơi, hômnaythời giantrò chơi đến rồi.

Tháo xuống mũ tròchơi,Thạch Trung Ngọcđè nén đi tớiphòng khách.

Cáccô nươngthấy Thạch Trung Ngọc sau khi từ trong trò chơi đi ra, dường như tâm tình rấtkém, liền hỏi:

- Ngươi làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọcnói chuyện mới vừa rồimột lần.

- Đốiphươngcó mởratính danh không?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Thạch Trung Ngọchồitưởng mộtchút:

- Mở, dườngnhư gọi MinhDã Cô Khách.

TuyếtSươngYên nói:

- Minh Dã Cô Khách đãở bảng bàidanh đẳngcấp, cấp18,là một chức nghiệp ẩn tàng, Hắc ÁmPháp Sư.

DươngTử nói:

- Đại thúc,vì sao ngươi khôngđánh hắn?

- Tên khốn kia mộtđống lớn kỹ năng khống chế,sờ không tới hắn.

Thạch Trung Ngọc cườikhổnói.

-Kỹnăng giảm tốcđộ ta khôngrõ ràng, bấtquáĐằng Mạnmà nói, trong nháy mắtnó xuấthiện,chỉ cần ngươi nhảy lênlà được.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Đúngvậy, chỉ cần nétránh không được sao, ngươi bình thường không phải tránh rất nhanh sao.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọcgật đầunói:

- Tốt, hy vọng ngàymai hắn ở chỗ này cắm điểm, ta nhất định phải báo thù rửa hận, giết chếthắn.

Về đến phòng, Thạch Trung Ngọc nằm ở trên giường, chậm rãi tiếnvào mộng đẹp.

Không biết qua bao lâu, cảm giác có một thân thể mềm mại tựa vào người mình, ở trênthân thểlại nhào nặn lại bóp, cái nàynhất định là mộng xuân, Thạch TrungNgọc cũng không để ý, mơmơ màng màngtiếp tục ngủ.

Sángsớm hômsau, tiếngđập cửa lại vang lên, ThạchTrung Ngọc đangmuốn điqua mở cửa, lại phát hiện mình cưnhiêncực kỳ tốn sứcmới có thể ngồi dậy,đâylà chuyệngì xảyra? Lẽnàomột đoạn thời giankhông rènluyện, thể lực đã kém đến loại trình độnày sao? Ngaycảđứng lên cũngkhó khănnhư vậy?

Cúi đầu nhìn mộtcái,di, trong lòng làm sao còn có một nữ nhân?

Mới sáng liền phát xuân

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhìnkỹ, lại là Cơ Như Nguyệt?

- Như Nguyệt, mautỉnhlại.

ThạchTrung Ngọc lung lay nàng vài cái, nàng mới tỉnh lại.

Cơ Như Nguyệt xoa mắt nhập nhèm buồnngủ:

- Ngọc tỷ, tại saongươi lạiở trong phòngta?

Thạch Trung Ngọc dùng sứcbópngực nàng một cái,lúc này CơNhư Nguyệt mới hơi đau thanhtỉnh một ít, Thạch Trung Ngọc bất mãn nói:

- Nhìn kỹ, đâylà phòng ta, ta còn muốn hỏi ngươi, ngươilàm saolại vào phòng ta?

Cơ Như Nguyệtnhớ lại, u oán trừng ThạchTrung Ngọc một cái:

- Đều tại ngươi khôngtốt.

- Ta làm sao vậy? Takhônghề làm gìcả a.

ThạchTrung Ngọc buồn bực nói, tự mình chạyđến trêngiường ta, còn biếnthành lỗi của ta?

Ngoài cửatiếng đậpcửa vẫn cònkéodài.

- Ngươisửa sang lạiy phục,ta đi mở cửa.

Thạch Trung Ngọc nói xongcũng bò xuốnggiường.

- Đợi chút nữa.

Cơ Như Nguyệt vội vàng kéo Thạch TrungNgọc:

- Chờ ta giấu trước.

Thạch Trung Ngọc buồn cười ngắt mũingọc tinhxảo của đối phương một cái:

- Ngươi cái này gọi là tà tâmhư,ngườinào quy định ngươi không thể vào phòngtahả? Mỗi sángsớm Hướng Lâmđều tiến vào, cũng kh ôngcó xấu hổ a.

- Nhưng ta trước nay không vào, ngàyhômnay đột nhiên vào, lẽ nào các nàng sẽ không hoài nghi sao?

Cơ Như Nguyệt có chút không xác định nói.

Thạch Trung Ngọc hơi không kiên nhẫn nói:

-Ngươi nóingươi dậy sớm, tới tìm ta tâm sự không được sao,trốn tới trốn đi, các ngươi không chê phiền, ta cũng ngại phiền.

Quả nhiên, Thạch Trung Ngọcđi mởcửa, cùng Hướng LâmnóiCơ Như Nguyệtđã tới gọi hắn rời giường, Hướng Lâm cũng không hoài nghi, trực tiếprời đi.

Cơ Như Nguyệt thởphàonhẹ nhõm, oán tráchnhìn hắn một cái:

- Nếu như nàng hoàinghi talàm sao bây giờ? Thanhdanh củata khôngphải bị ngươi đạp hư?

Thạch Trung Ngọc đãchạy tới,hôn nàng một ngụm:

- Bây giờ nói! Tại saoở trong phòngcủa ta.

-Đêmquatatiếptục cùng TiểuTuyết đánhđố, nói ngươi sẽ tới, kếtquả ngươi không tới,làm ta thuamất gấu ôm,ngay cảChuột Mickey cũng bị nàng cả gốc lẫn lãicầmđi, ta không có gấu ôm không được, khôngthể làm gì khác hơnlà tớitìm ngươiphát tiết một chút.

CơNhư Nguyệt nói.

- Vậy làm sao không gọi ta?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệt đá Thạch Trung Ngọc một cước:

- Đều làtên khốn kiếp ngươi,ta lắc ngươimấy lần,cũng không đánh thức được ngươi, ngươingược lạiôm ta,ởtrên người ta sờ tới sờ lui, khiến cho tangủ không được,nhìn ngươi ngủ ngon, cũngkhông tiện kêungươi.

Thì rađêmqua căn bản khôngphải mộng xuân, Thạch Trung Ngọc có chút thẹn thùng, cư nhiên ômcô nươngngủ một đêm, chín h mìnhcũng không biết, cái này thật con mẹ nóbi kịch, di! Không đúng.

-Chìa khoá phòngta không phảiđều bị ta thurồi sao, ngươi là vào bằng cáchnào?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

- Ngàyhôm nay khí trời thật tốt.

Cơ Như Nguyệt thông minh lựa chọn nói sang chuyệnkhác.

Thạch Trung Ngọcmặt đen lại, chen đến trước mặt CơNhư Nguyệt:

- Thẳng thắn sẽ khoan hồng, chống cự sẽ nghiêm trị, nói nhanh.

- Thẳng thắn sẽ khoan hồng, vào tùbóc lịch, chống cựsẽ nghiêm trị, về nhàăn tết.

CơNhư Nguyệt nói.

ThạchTrung Ngọc ngồi lêngiường,ômqua Cơ Như Nguyệt, để cho nàng ghé vào trênbắpđùi củamình, hung hăngvỗ mông một cái:

-Ngày hôm nay cần phải cho ngươi chút nhan sắc nhìn,lão hổ khôngphát uy, ngươi chota làmèo bệnh?

- Không nói không nóikhông nói.

Khuôn mặt Cơ Như Nguyệt đỏ bừng, mìnhlàữ hài, làmsao cóthể đánhđịa phương kia của người ta, hừ, chính là không nói cho ngươi.

Ngươiđã không nói, vậy cũng đừng trách ta, ThạchTrung Ngọc nở nụ cười,vén lên váyngủcủaCơ NhưNguyệt, cởi quần nhỏ của nàng, làn da trắng như tuyếtbạilộở trong không khí, lạivỗ một cái.

Sắc mặtCơNhư Nguyệtđỏ bừng:

- Tacho ngươi biết là được, đừng đánh.

Đau cũng không phải đau, Thạch Trung Ngọc hạ thủ rấtnhẹ,chỉlà như vậy thậtsự quá mắccở, CơNhư Nguyệt không thể không khuất phụcdâmuy củaThạch Trung Ngọc.

- Ba!

- Ainha, ngườita sẽ nói cho ngươi biết,ngươi còn đánh?

CơNhư Nguyệtbất mãn nói.

- Như Nguyệt tỷ, ngươi nhìn mộtchút ta là ai?

Tuyết Sương Yên lạiởtrên cái mông của Cơ NhưNguyệt đánh một cái:

-Không nghĩ tới mới sáng liền thấy có người phát xuân.

Cơ Như Nguyệt ngẩng đầu nhìnlên,Tuyết Sương Yêncư nhiênở chỗ này,kémchút ngốc rơi, trời ạ, mớivừa rồicửa không có đóng, lập tức giùng giằng đứnglên.

Tuyết Sương Yên không có ý bỏ qua Cơ Như Nguyệt, gắt gao đè nàng lại:

- Thạch caca, ngàn vạn lần khôngnên thả nàng đứng lên, ta muốn hảo hảo giáo huấn nàng, để chonàng dám cướp ChuộtMickey của ta.

- TiểuTuyết, ngàyhôm qua Chuột Mickeykhông phảitrảlại cho ngươi sao.

Cơ Như Nguyệtnói.

-Hừ, đó là ngươithua ta, đáng đời.

Tuyết Sương Yênlại ở trên mông Cơ Như Nguyệt phách vài cái.

Tuyết Sương Yên khom người đánh mông Cơ Như Nguyệt, váyngủ chảy xuống, hai ngọnnúi trắng như tuyết hiện raở trước mặt Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc nơi nào còn kiềm chế được? Lập tức ôm chầm Tuyết Sương Yên, miệng không chút khách khí hôn lên.

Cơ NhưNguyệt nhâncơ hội muốnđứng lên, nhưng nàng ở giữa hai người, muốn luirangoài,nhưng Thạch Trung Ngọc đươngnhiên không để chonàng cơ hội, bàntaytìmđược trước ngực Cơ Như Nguyệt, xoa bóp lấy.

VuốtCơ Như Nguyệt, hôn Tuyết Sương Yên, chẳng lẽ đây chính là tề nhân chiphúc trongtruyền thuyết?

Tuytừgóc độ củahai người đều nhìn khôngthấy Thạch Trung Ngọc ở trênngườiđối phươnglàm cái gì,nhưng đều biếtđối phương ngay ở bên cạnh, làm sao cóthể cởimở? Đều giùng giằng muốnđẩy Thạch Trung Ngọc ra.

Thạch Trung Ngọc cũng khôngcó quá phận,một vừa hai phải là được.

Buông hai người ra, Tuyết Sương Yên còn không quên khi dễ Cơ Như Nguyệt,ngaylập tức chạyrangoài, Cơ Như Nguyệt cũng muốn chạy,Thạch Trung Ngọc một bảkéo nàngqua, ôm nàng vàotrong ngực, Cơ Như Nguyệt ngaylập tức cảm giácđược vật cứngđèở trên mông nhỏcủa nàng.

Cơ Như Nguyệt từ chốivài cái,lại tránh không ra:

- Ngươi muốn làm gì.

Thạch Trung Ngọc ở trước ngực nàngsờvài cái:

- Ngươixemta tốt với ngươi không? Mới vừarồi Tiểu Tuyếtmuốn khi dễ ngươi, ta liềnbãi bình nàng.

- Ngươi không phải là đồ tốtnhất.

CơNhư Nguyệt nói xongđẩy tay Thạch Trung Ngọc ra:

- Nhanh buông ra, cửakhôngkhóa,nếunhư đivào một người nữa,ta sẽ không sống nổi.

- Cái gì khôngsống được?

Ngoài cửa truyềnđếnmột thanh âm.

Hầm mỏ

DTV-EBOOK.COM.VN

Hướng Lam thấy Cơ Như Nguyệt cùngThạch Trung Ngọc còn chưa đira, nhưng điểm tâm đãdọn tốt rồi, vì vậy quyết định qua thúc dục một cái,mới vừa rồiđi tới cửa, liền nghe được Cơ NhưNguyệt nói cái gì khôngsống được, khi thấy tư thếcủa hai người, Hướng Lam tiểu bằng hữu kinh ngạchá to miệng!

- Các ngươiđây là...

Hướng Lam cóchútcảm giác đầuóc mình khôngđủ dùng,Cơ Như Nguyệtlúc nàocùng Thạch Trung Ngọc?

Cơ Như Nguyệtvội vã từ tronglòng Thạch Trung Ngọc đứng lên:

- Không phải như ngươi nghĩ, mới vừa rồita không cẩn thận ngã xuống, vừalúc ngã vào trong lòng ThạchTrung Ngọc.

Hướng Lam lộ ra mộtbiểu tình "ta minh bạch" nói:

- Được rồi,ta không quấy rầy các ngươi, không quánhanh raăn điểm tâm, nguộisẽ ănkhông ngon.

Hướng Lam liếc quầnlót trêngiường, liềnđi ra khỏi phòng,cái quần nhỏnhư vậy, luôn không cókhả năng là của Thạch Trung Ngọc a?

Cơ Như Nguyệtsắp mắc cởchết được, hunghăng vỗ Thạch Trung Ngọcmột cái:

-Để cho ngươi chơi,bịphát hiện rồi?

- Phát hiện thì phát hiện, cũng khôngphảiviệcgì không thểlộra ngoài.

Thạch Trung Ngọc mãn bất nói.

Cơ Như Nguyệt thở dài:

- Nếu như chúng ta công khai quan hệ, như vậy Tiểu Tuyếtlàmsao bây giờ? Cũng không thể nói ta vàTiểu Tuyếtđều là nữ bằng hữu của ngươia? Đámngười Hướng Lam có thểtiếp thu sao? Nếu như khôngnói sựtìnhcủa Tiểu Tuyết, tuy nàng khả năng biểu hiện ra sẽ không nói cái gì, nhưng tâmlý nhất định sẽ u buồn.

Thạch TrungNgọc trầmmặc một chút, chuyện này thật đúng là không dễ xửlý.

Cơ Như Nguyệt cũng không biết làmsao xửlý chuyện này, hai người tới phòng khách, quảnhiên nghe HướngLam nói sự tình của CơNhư Nguyệt cùng Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọcngược lại vẫn tốt, trướcsau như một đang ăn cơm,Cơ Như Nguyệtthì mắccở đỏ mặt, cúi đầu ăn.

-Thạch ca ca, nhanhnói chochúng ta biết, ngươi và Như Nguyệt tỷ lúcnàophát sinh loại quanhệ này?

Hướng Lâm hỏi.

Mấy nữ nhân này đối với Thạch Trung Ngọc cảm giác cũng không tệ lắm, nếu như CơNhư Nguyệt làmbạn gáicủa hắn, các nàng đương nhiênsẽ không phản đối, chỉlà trên mặt TuyếtSương Yên luôncó mộttia thấtlạcnhư cónhư không,mà trên mặt DươngTử cũng viếtđầy kinh ngạc.

ThạchTrung Ngọc dùng tất sát kỹ trong truyền thuyết, ngẩngđầu nhìn trời:

-Hôm nay khí trời thật tốt.

- Ngươi xác định ngươi xem trần nhà cũng biết khítrời hôm nay sao?

Hướng Lâm không chútkhách khínói.

-Ai, không có biện pháp, người soái, tấtcả đều có khả năng.

ThạchTrung Ngọcvô liêm sỉ nói.

Tỷ muội Hướng Lam đồngthời làmrađộngtác nôn mửa.

Thạch Trung Ngọc cảm giácmình rất hạnh phúc, lý do cũ kỹ như vậy,cư nhiên có thể nói sang chuyện khác, thật lợi hại.

Sau khi ăn điểm tâm xong, mọi người tiến vào du hí.

Thạch TrungNgọc cực kỳlolắng,Minh Dã Cô Khách kia còn mai phụcởnơi đó hay không, bấtquá khả năng khônglớn! Cắm điểmchờ đều làsự tìnhcủa tiểu đệ, Minh DãCô Khách lợi hại như vậy, đẳng cấp lại cao như vậy, cũng không thể là tiểu đệchứ?

Quả nhiên, tiến vào du hí,căn bảnkhông có thân ảnh của Minh Dã CôKhách, ngược lại là sau khi Thạch Trung Ngọc login,chứng kiến vài người chơi biểutình trở nêncực kỳhưngphấn, không biết có phải là người tớicắm điểm h ay không,bất quá Thạch Trung Ngọc không tiện trực tiếp động thủ?

Vạn nhất ngườita căn bản không phải tớihại hắn, chẳngqualàvừa lúcđi ngang qua, gặp được ngưu nhân trong bảng bài danh đẳng cấp, hưngphấn mộtchút mà thôi.

Mặc kệ bọnhắn, tắt đi biểu hiện tính danh, đối nhân xử thế còn phải khiêm tốnmột chút, quá nhiều người áimộ theo ở phía sau, đây là một khổnão tương đối lớn.

Thạch Trung Ngọc hấp ta hấp tấpchạy đilàmnhiệm vụ,20 cây Địa Hoàng, cùng hai mươi mỏ sắt.

ĐịaHoàng rất dễ nhìn thấy, đikhông bao xa, liền thấy một chỗ, Thạch Trung Ngọc đi tới, móc racuốc đàothuốc màMã Lục cho hắn, thậntrọng đào Địa Hoàng lên.

ĐịaHoàng:Dượcliệu,độ may mắn 70%.

Thạch Trung Ngọc rất phiền muộn, cólầm hay không? Đãcẩn thận như thế rồi,còn phá hủyba mươi phần trăm?

Tiếptụctìm buộiĐịa Hoàng tiếp theo.

Rất nhanh, gặpđược Địa Hoàng, lần này Thạch TrungNgọcso với lần trước càng thêmcẩnthận, nhẹ nhàng đào ra bùnđất chung quanh, sau đó lấy nóra.

Địa Hoàng:Dượcliệu,độ may mắn 95%.

Thạch Trung Ngọccười cười,mặc dù không phải trăm phần trăm, bất quá so sánhvới cái vừa rồi tốthơn nhiều lắm.

Vừađi tớihầm mỏ vừa hái thuốc, khi đến hầm mỏ, Thạch Trung Ngọc đã lấy được hơnba mươiĐịa Hoàng độmay mắn trên70%, trong đóđộmay mắn đạt95%trở lênchỉ có bốn cây.

Tiến vàohầm mỏ, nhất thời liền thấy được một mảng lớn người đen thùi lùi.

ThạchTrung Ngọc mócra cuốcchimdùng một ngân tệtừ thợ rèn mua được, chuẩn bị khởi công.

- Tiểu tử,ngươi mớitới?

Một đạihán mặt đen hỏi.

- Đúng vậy, làm sao?

Thạch Trung Ngọckhông hiểu hỏi.

-Ởchỗ này đào quáng phải thu phí bảo hộ, mỗi ngày10ngân tệ, nhanh giaotiền.

Đạihánmặt đen nói.

Thạch Trung Ngọc cau mày nhìn đối phương, đại hán mặt đen gọi Không Biết Yêu, dựa vào, nhìn ngươinhư vậy, cầngìphảinói, biết yêu mới kỳ quái, mặcdù Thạch TrungNgọckhôngquan tâm vàingân tệ, nhưnglạicóchúttức giận hành vicủa đối phương, phí bảo hộ? Bảo hộ mẹ ngươia!

- Năm đó thờiđiểm lãotử thu phí bảo hộ, con mẹ nóngươicòn không biết ở chỗ nào chơibùn, nhanh cút ngay, đừng ảnh hưởng tâm tình của lão tử.

Thạch Trung Ngọc nói.

Không Biết Yêu nhất thời tức giận, vộivã gọi hai huynh đệ vây quanh Thạch Trung Ngọc,một người tên Tiểu Tỉnh, một người

khácTên Hữu Duyên Vô Phận.

Thạch Trung Ngọc vốn còn muốnkhiêmtốn một chút, mớivừarồiẩn tàng tính danh,đã có ngườitìm đến phiền phức, dựa vào.

- Ngươi con mẹ nó rốt cuộc là giao tiền hay không?

Tiểu Tỉnhlớn tiếng mắng.

- Giagia ngươi,biếtchúngtalà ai không? Bọn lão tửlà người Bạo Quân công hội, thứcthời liền giao tiền, bằng không về saungươisẽ chết ở chỗ này.

Hữu Duyên Vô Phận nói.

Thạch Trung Ngọc cũng lười theo chân bọn họ nói nhãm, trực tiếp động thủ, Đao Quang KiếmẢnhkhông dám dùng, người ởđây nhiều lắm, Thạch Trung Ngọc sợ ngộsát người khác.

Tuy Thạch Trung Ngọc có thể chờ bọn họ động thủ trước, sauđó phảnkích, khôngcần biến thành hồngdanh, bất quá hiện tại Thạch Trung Ngọc cũng không quan tâm hồng danhgì,ai bảo ThạchTrung Ngọc có hậu đài, Phủ ThànhChủtựa nhưnhà mình, muốn vào liền vào.

Ngày hômqua giết TiêuDiêuCôngTử cùngDâm NgưTìm Mồi, thời điểmThạch Trung Ngọc trở vềthành bịhộvệ ngăn trở, bấtquácómột tên giống như đãgặp Thạch Trung Ngọc,trực tiếp cho đi.

Người này giao cho ta

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh ThiênTiênVực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Không Biết Yêu, Tiểu Tỉnh, Hữu Duyên Vô Phận, ba người này bất quá là ngườibình thường mà thôi, căn bản không phải đối thủ của Thạch Trung Ngọc, vài kỹ năng xuống dưới, trực tiếp bị Thạch Trung Ngọc miểu sát, nhưng thủ hầmmỏ lớnnhưvậy, tất nhiên không có khả năng chỉcó ba người, phần phật một cái, mấy trăm người ùa lên.

- Giết tiểutửkia.

- Mẹ, lại dám đến nơi đây nháo sự,khôngmuốn sống.

-Giết!!!

...

Con bà nó!Muội muộingươi, nhìnmột đámngười đen thùilùi,Thạch Trung Ngọccựckỳlýtrí tuyển chọn chạy trốn, nói đùa,hai mươi, ba mươi người, có thể miễn cưỡngđối phó, mấytrăm người,mỗi người đánh ra mấyđiểm thương tổn, cũng đủmiểu sát Thạch Trung Ngọc.

May mắn Thạch Trung Ngọc ởlốivào hầmmỏ, chạynhanh, bằng không thậtđúnglà bị miểu sát, bấtquá cho dù như vậy, vẫnbị đánh thành tàn máu.

Chạy ra khỏi hầmmỏ, đám ngườikia cư nhiên không có đuổi theo ra,cóthể là phảixem bãi, khôngrảnhtruyThạchTrung Ngọc.

Ai, sớm biếtnhư vậy, còn không bằngcho bọnhắnmươi ngântệ, ĐxxCM, hiện tại nhiệmvụ cũng không cách nào làm.

Thạch Trung Ngọc chưatừ bỏý định đào bên ngoài ở hầm mỏ.

Cuốc chimgiơ lênthậtcao, nặng nề hạ xuống, mộtcáilạimột cái nện ở phía ngoài hầm mỏ, phát sinh tiếng vang lanh lãnh, một tiểu tử cầncù lao cỡ nào a, một giờ trôi qua, ThạchTrung Ngọcxoa xoamồ hôi, vui mừngcười cười.

Thạch TrungNgọc nhìnbầutrời, mang trên mặt nụ cườisáng lạn, chậm rãigiơ lên ngón taygiữa:

- ĐxxCM ngươi,hơn một giờ, lão tửđậpnhiều như vậy, ngươicư n hiênmột cái mỏquặng cũng không cho ta.

ThạchTrungNgọc rống giận thật có thể nói là vang, ba ngày không dứt bêntai,trênbầutrời quanh quẩn thanhâmrốnggiậncủaThạch Trung Ngọc, kéo dài không tiêu tan.

- Ai, lại một hàitử đáng thương,muốn đào mỏ kiếmtiền muốn điên rồi,nén bithươnga.

Xa xangười chơigiết quái luyện cấp phảngphấtnhư đã thành thói quen loại oán giận này,thở dài nói.

ThạchTrung Ngọcthở dài:

- Quên đi,ta tiếp tục hái thuốc! Nhiệm vụ đào quáng gian khổ, vẫn làlưu về sau a.

- Ta lúcđầu sắp tìm không được ngươi, không nghĩ tới, ngươi lại còn chủ động báovị trí.

ThạchTrung Ngọcmới vừa đi ra, liền nghe được phía sau truyềntới một thanh âmxa lạ, quay đầu nhìn lại,dĩ nhiênlà MinhDãCô Khách ngày hôm qua đánh lén hắn.

Phía sau MinhDã Cô Khách còn theohai tiểu đệ, buổi sánggiống nhưở cửa thànhthấy quahai người này,xem ra làbọn họmật báo.

- Ngươilà người nào?Tại sao muốn công kíchta?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

MinhDã CôKhách nhàn nhạtnói:

-Lẽ nào ngươingay cả mình đắc tội ngườinào cũng không biết sao?

- Ngươi là người của Bạo Quân?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Không sai.

Minh Dã Cô Khách nói.

Mẹ kiếp, lại là BạoQuân,dựa vào, có lầm hay không? Tênkia có phải uống lộn thuốc haykhông? Khắp nơiđối kháng lão tử,mới vừa rồi ở trong hầm mỏ biệt khuất nhưvậy, không đánh mà chạy, đang có hỏa không chỗ phát tiết, có ngu ngốcđưa tới cửa, Thạch Trung Ngọccũngkhông khách khí, trự c tiếp xông tới.

Minh DãCô Khách ném tớimột cái giảm tốc độ,Thạch Trung Ngọc mới vừa chứng kiến mộtquangvựng màu vàng nhạt, tốc độ của mình đã chậm xuống, Minh Dã Cô Khách bắtđầu chuẩn bịkỹ năng trớ chú, chínhlà kỹ năng ngày hômqua làm cho Thạch Trung Ngọc duy trì liên tụcmất máu. Minh Dã Cô Kháchmang tới hai tiểu đệ đều là Pháp Sư, đã chuẩn bị Hỏa Cầu Thuật.

Nếunhư đổi thànhbình thường, Thạch Trung Ngọc chắcchắn sẽ khôngsợ hai tiểu nhân vật này,nhưng bây giờ bị chậm lại, không chỉ tốc độ diđộng, ngay cả tốc độ côngkích cũngtrở nên chậm, đã tránh không thoát, lạiđánh không đến người,conmẹ nóquá oan uổng.

Thật vấtvả hiệu quả chậm lại tiêu thất,hai tiểu đệ đứng xa xa, Thạch Trung Ngọc cũng lườiđitìm hai tiểu đệ phiền toái, trực tiếp lao vềphía MinhDã Cô Khách.

Cùng giống như hôm qua, tên kia lại dùng Đằng Mạn, Thạch Trung Ngọcvội vã dựa theo Cơ Như Nguyệt dạy,nhảy ra công kích này, MinhDãCô Khách sửng sốt, hiển nhiên hắn cũng không nghĩđến sẽ có người né tránh đượckỹnăng khống chế của hắn.

Nhìn thấyThạchTrung Ngọcđếngần, thế nhưng gia tốc kỹnăng của hắn vẫn còn làm lạnh,vội vã lựa chọn chạy trốn, tốcđộ của hắn hiển nhiên khôngcó cách nào sánh bằng Thạch Trung Ngọc,bỗng nhiên Thạch Trung Ngọc thấy MinhDã Cô Khách ngừnglại, biết giảmtốc độ của hắn đã chuẩn bị xong.

Quảnhiên không sai,một quangvựng màu vàngnhạt bay tới, Thạch TrungNgọc lập tức nhảy ra, chỉ lát nữa làné tránh được kỹ năng giảm tốc độ, đột nhiên bêntráibay tớimộtHỏa CầuThuật,Thạch Trung Ngọc vẫn còn dừnglại ở không trung,cănbản không cóbiện pháppné tránh, bị đập trúng, rơi chút máu ngược lại không cógì quantrọng, nhưng HỏaCầu Thuật này lạiđập Thạch Trung Ngọc trở về phạm vi giảm tốcđộ công kích.

ThạchTrung Ngọclầnnữa trúng giảm tốcđộ, vội vã nhét một hồng dược vào miệng, mẹ kiếp, quáhènhạ, lão tửđãsắp tránh được, lại còn đập lão tử trở về, nhiều ngườikhi dễ ít ngườisao.

Bọn họcũngmặc kệ Thạch TrungNgọclà nghĩthế nào, tiếp tục công kích,HPcủa Thạch Trung Ngọcào àogiảm xuống, hiệu quảkỹ năng chậmlại còn không có hoàn toàn biến mất, Đằng Mạnlại hiệnlên, bâygiờ Thạch Trung Ngọc căn bản không làm được bất kỳ né tránh,lạibị nhốt ba giây.

Rốt cục, Thạch Trung Ngọc đượcgiảiphóng ra,phẫn nộnhằmvềphía Minh DãCô Khách, MinhDãCô Khách không chút dodựlựa chọnlui lại.

Mắt thấy sắp bị đuổi kịp, Minh DãCô Khách xoay người lại một cái giảm tốc độ, Thạch Trung Ngọc thấy rõ quỹ đạo quang vựng phi hành, lưuý hai bên,hai tiểuđệ đều đã làm xongHỏa Cầu Thuật, nếu như ThạchTrung Ngọc tuyển chọn nhảy ra,sợ rằngsẽbị đập trở về, lầnnày ThạchTrung Ngọctrực tiếp lựachọnngồixổm xuống.

Quangvựnglướt qua đỉnh đầu Thạch Trung Ngọcbayđi.

Thạch Trung Ngọc cười lạnh,xông về phía Minh Dã Cô Khách, sợ đến Minh Dã Cô Khách vộivã chạy trốn, mặc dùkỹ năng khống chế củahắn khá nhiều,nhưng hắnchẳng qualàPháp Sư,da rất giòn, bị Chiến Sĩ như Thạch Trung Ngọcđến gần, mấy đao xuống liền quy thiên.

Minh Dã Cô Kháchmang tới haitiểu đệ vộivàng tiến lên kéo Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọcnơi nàosẽ thả Minh Dã Cô Khách đi? Ngạnh sang ăn công kíchởsau lưng, đuổikịp MinhDãCô Khách.

Bỗng nhiên từ phía trướcxuất hiện một bóng ngườimỹ lệ,lại là Đường Đường?Tại sao nànglại ở chỗ này?

- Người này giao chota là được,ngươi điđối phó hai người khác.

ĐườngĐường lớn tiếng nói.

Luyện Đan thuật

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc rất buồn bực, Đường Đườnglàm sao sẽ xuất hiệnở chỗnày, bất quá nếu nàngxung phong nhận việc đốiphó Minh Dã Cô Khách, Thạch Trung Ngọc cũng không ngăn cản, cho nàngcơ hộilà được, cũng không biết nàngcóthể ngăn được MinhDã Cô Khách hay không, tuythực lựcủanàng cũng không tệ lắm, nhưngkỹ năng khống chế của Minh Dã Cô Khách rất nhiều a.

MinhDãCô Khách đã cùng Đường Đường chiến đấu, Thạch Trung Ngọc cũng không xíavào, xoay ngườiđối phó hai Tiểu Pháp Sư vẫn đập hỏacầu lên người mình, haiTiểu Pháp Sưnày nơinàolàđốithủ của ThạchTrung Ngọc? Thạch TrungNgọc đi tớivài kỹ năng, đã miểu sát bọnhọ.

Thạch Trung Ngọc giải quyết hết hai tiểu gia hỏa này, đang chuẩn bịđi giúp ĐườngĐường giết MinhDã Cô Khách, lại phát hiệnMinh DãCô Khách đã chạycực xa,ĐườngĐường đang nhìn bóng lưng của hắn.

ThạchTrung Ngọccau màyhỏi.

- Ngươilàmsaokhôngngăn hắn lại?

-Xinlỗi.

Đường Đườngcó chút xấu hổ nói:

-Vừarồicóchút không chúý,liền trúng phảikỹ năng giảmtốcđộ của hắn, bị hắn trốnthoát.

- Vậy sao ngươi không truy.

Thạch Trung Ngọc nói liền muốn đuổi theo, ngườinàylàkẻ gây họa, không bópchếthắn, Thạch Trung Ngọc tâmlý bấtan.

- Chờ một chút.

ĐườngĐường kéo Thạch TrungNgọc lại:

- Không cầnđuổi theo, nói không chừng còn có phục binh.

Thạch Trung Ngọccũng khôngcho rằng còncó phục binh,bất quá thấy Minh DãCôkhách đãsắp đến lối vào hầmmỏ, Thạch Trung Ngọc cũng không đuổi theo,tên kia trốn vào trong hầm mỏ, Thạch Trung Ngọccăn bản không dámđi vào.

Một Minh Dã Cô Khách cũng đãrấtkhó đối phó, hắn tìm mấy trăm giúpđỡ,vậy mình khôngphải là muốnchết sao.

- Được rồi, không đuổi,tạisao ngươi lạiởchỗ này?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Đường Đường nói:

- Ta cũnghọckỹnăng đào quáng, đangchuẩn bịtới nơinàyđào quáng, rấtxa liền thấy ngươi và người khácđánh nhau, cho nên ta tới đây hỗ trợ,không nghĩ tới làm trởngại.

- Quênđi.

Thạch Trung Ngọclắc đầu nói:

- Trong hầm mỏ đều là người của Bạo Quân, ngươi cũng đừng tiến vào, nhiệm vụ mỏ sắt, giữ lại về saulàm a.

ĐườngĐường khéoléo gậtđầu, hàn huyên vài câu, Thạch Trung Ngọc liền cáo từly khai,tiếp tục hành trìnhhái thuốc.

Một bên hái thuốc,một bênđi về phía BạchHổ thành, không bao lâu liềnvề Huyền Vũ thành, đương nhiên, lấy đượcĐịa Hoàng cũng khôngít, Thạch Trung Ngọc trở lạitiệmthuốc của Mã Lục,lần này tiểu nhị biết Thạch Trung Ngọc, không có ngăncản.

Giao cho MãLục20 buội Địa Hoàng tốt nhất, Mã Lục kinh ngạc nhìnThạch Trung Ngọc, sau đó khẽ mỉm cườinói:

-Trẻ con dễ dạy,tuyĐịaHoàng chỉ làdượcliệu cấp thấp, nhưng lần đầu tiên hái thuốc,cưnhiên lấy được nhiều Địa Hoàngđộ maymắn

95% trởlên như vậy, ngươi rất có thiên phúa.

Thạch Trung Ngọc cũng cườitheo:

- Nhờ có ngài bồi dưỡng.

- Ngươi quá khiêm nhường,ta nào có dạy ngươi cáigì? Chỉ bất quá cho ngươimột quyển sách kỹ năng mà thôi, ngươi tự học cư nhiên cũng có thể thuđược thànhtíchtốt như vậy, ngươilà hạtgiống tốt, không thể lãng phí, có muốn theo ta học Luyện Đanthuậtkhông?

Mã Lục nói.

Thạch TrungNgọc có chút làm khó, hắn cũng không phải người chơisinh hoạt, làm sao có thời giờ chế thuốc?Học tậpHái Thuốc thuật, lấyquặng… chẳng qua là vì không muốn lãng phí tài nguyên ở dãngoại nhìn thấy mà thôi, đồng thời cũng vìvề sau suy nghĩ,gặp tàiliệu cao cấp, lại không thểthu thập, cái kia sẽ thống khổbao nhiêu?

- Làm sao? Lão già ta chưa bao giờ thu đồđệ chính thức, ngươi còn chưa hài lòng?

Mã Lục bấtmãn nói.

Lão đầu đã nói như vậy,Thạch Trung Ngọc cũng không tiệncự tuyệt nữa, nhiềumộtkỹ năng phòng thân luôn tốt!Ngược lạikhông có chỗ hỏng gì.

Thấy Thạch Trung Ngọc gật đầuđồng ý,Mã Lục mừng rỡ cườicười, bảo Thạch Trung Ngọc đitheo hắn vào phòng luyện đan, bắtđầu giảnggiải luyện đancơ bảncho ThạchTrung Ngọc.

Vừa mớibắt đầucòn tạm được,Thạch Trung Ngọc có thể nghe hiểu, từ từ Thạch Trung Ngọc bắt đầu hơi khôngkiên nhẫn,lão nhân kia không hiểu đượcgiáo dụchợp lý chút nào,chỉ biết nói, cũng không cho Thạch TrungNgọc cơ hội thựctiễn.

Nhịn tính tình nghe Mã Lục nóinhảmxong, MãLục rốtcục cho Thạch Trung Ngọc bắt đầu luyện đan.

Mặc dùlà tiểu hồngdượccơbản nhất, trong Tân Thủ Thôndùng loại

này, bất quá Thạch Trung Ngọc vẫn rất hưng phấn, rốt cụccó thể độngthủ, lão tửcòn không biết luyện đan là mộttư vị nhưthế nào a.

Dựa theolão đầu nói,bỏ mộtvài tài liệu vào Lò Luyện Đan, đậy lại, lẳng lặng đợi đandượcra lò.

Bởi vì chỉ là đan dược sơ cấp, cho nên rất nhanhthì có thể luyện chế ra, mười phút sau, Thạch Trung Ngọc mở LòLuyện Đan, một đám khói trắngtừ bên trong bayra, MãLục khịt khịt mũi, gật đầu n ói:

- Không tệ, mặc dù mộtlò đan dược này không phải cực phẩm nhất, nhưng cũng không tệ, tốt, lần đầu tiên luyệnđanlàcó thể thành công,ta quả nhiênkhông nhìn lầm người.

Tiểuhồng dược: HP trong nháymắt khôiphục95 điểm.

Thạch TrungNgọc cũngcười theo, mặc dù so sánhvới bình thường thiếu 5điểm, bất quá cũng không tệ, dù sao mình là lầnđầu tiêna.

Mã Lụclại giảng giải cho ThạchTrung Ngọc điểmkhác biệt giữalam dược cùnghồng dược,lại cho ThạchTrung Ngọcluyệnchế lam dược.

Cũng cực kỳ thuận lợi,Thạch Trung Ngọccó chút hoài nghi,chẳng lẽlão tử thựccó thiênphú như thế? Nếu nhưcó thể luyệnchế đan dược caocấp, nói thídụ như thêm thuộc tính, như vậy lão tử còn cầnđi ra ngoài luyện cấp cày đồ sao? Ngồi luyện chế thuốc là được, ngược lại không khó, hơn nữa lợi nhuận cũng cựckỳ phong phú.

MãLục mỉm cười nói:

- Năm đó ta dùng ba ngày, mới luyện chế hai loại đan dược sơ cấp thành công, ngươi lần đầu tiên tiếp xúclà có thể thànhcông, tương lai tiền đồ tấtnhiên không bình thường.

Thạch Trung Ngọc không kịp chờ đợi muốn luyện chế đandược cao cấp, loại sơ cấp này thật khôngcó ý gì.

MãLục dường như xem thấu ý tưởng củaThạchTrungNgọc:

- Bất kể làmsự tình gì, trụ cột luôn là trọngyếu nhất, đừng tưởng

ngươi là thiên tài, ngươi có thể vượt cấp chếtác đan dược đẳngcấp cao, tiếp tục ở nơi này chế thuốc, chỉ cho luyện hai loại dược tề, sauhaigiờ,tatớikiểm tra.

Mã Lụcchỉ một đống nhỏ tàiliệuở góctường nói:

- Những cái này đều là tài liệucủahailoại thuốc,sau hai giờ,taítnhất phải nhìn đến tài liệunơi này tiêu thất phân nửa.Ai, không nghĩ tới tài liệuvẫn không cócamlòngném, ngàyhôm nay cũng có thể phát huy được tác dụng.

Thạch TrungNgọc hơi có chút phiền muộn, nhiều tài liệu nhưvậy, haigiờ thựcđủ sao?

Thạch Trung Ngọc vẫnlặplại động tác giống nhau, vừa mới bắt đầu còntạm được,kế tiếp ngoại trừ khiền muộn,vẫn là phiền muộn, thật sựlà quá khô khan, một chút ý tứ cũng không có,chỉ cần bỏ tài liệu vào là được, kế tiếp chínhlà đợi, đan dược sơcấpnhư thế, đối với hỏa hầu khống chế cũng khôngxoimói.

Thật vấtvảchịu qua hai giờ, Thạch Trung Ngọc kém chútkhông có buồn chánchết,Mã Lục rốt cục vàođược.

- Khôngtệ lắm,cưnhiên luyện nhiều như vậy, ngươi quả nhiên rất có thiên phú.

MãLục khen một câu không có dinh dưỡng nói.

Thạch Trung Ngọc ngược lại tình nguyện Mã Lục nói hắnlà phế vật, trụcxuấthắn khỏi sư môn thì tốt nhất, chuyệnnhàmchán như vậy, chỉ cầnlà aicũng có thể giải quyết! Thật không biết Mã Lục này tàn tật đến trình độ nào, cư nhiên ba ngày mới học được luyện chế đandược đơn giảnnhư vậy.

Tiếu Hàm

DTV-EBOOK.COM.VN

- Bây giờ ta có thể dạy ngươi Luyện Đan thuật cao cấp hơn một chút.

Mã Lục nói.

Thạch TrungNgọcđã triệtđể không muốn học, trướcđây giết quái luyện cấpcảm thấy vô cùng khôkhan, so với luyện đanmànói, giết quái nhấtđịnh chínhlà một loại đại lạc thú.

- Ta còn có việc,ngày hôm naythành chủ tìm ta, tính toán thời gian khôngsai biệtlắmrồi.

ThạchTrungNgọc nói.

Mã Lục cũng biết ThạchTrung Ngọc cùng BạchHổ thànhthành chủ TiếuSơn quan hệ thân mật, TiếuSơntìm Thạch Trung Ngọc vẫn rất có khả năng, cũng không tiện ngăn cản, chỉ có thể cho đi.

Rakhỏitiệm thuốc của MãLục, ThạchTrungNgọc nhìnthời gian, không sai biệt lắmsắp đến giờ cơm,đi chỗ TiếuSơnlăn lộnbữatrưa cũngkhông tệ, tối hôm qua những đồ ăn kia, Thạch Trung Ngọc đến bây giờ còn chưa thỏa mãn.

Tiếnvào Phủ Thành Chủ, ởtrong thưphòng tìmđược Tiếu Sơn.

- Hiền chất, ngày hôm naylàmsaocó rảnh rỗi tới chỗ của ta?

Tiếu Sơn hỏi.

Thạch TrungNgọc đương nhiên không thể nói thẳng ta là tới ăn cơmchùa, suy nghĩ mộtcái cớ cực kỳxiênxẹo:

- Talo lắng tình huống củaTiếu Hàm, hiện tại nàngkhá hơn chút nào không?

Nhắc tới Tiếu Hàm, trên mặt Tiếu Sơnlộ ra nụcười sáng lạn:

- Hiệntạiđã khôiphục bìnhthường, đa tạ hiền chất quan tâm, nha đầukia, hiện tại lại bắt đầu hoạt bát, sáng sớm cư nhiênnhổ hếtrâu mépcủa Tiếu Khắc,ai!

Dựa vào,Tiếu Sơn nhất định chính làgia súc, trọng sắckhinh hữu, râu mép của huynh đệ ruột thịt bị nữ nhân nhổ, lại còncó thể cười vui vẻ như vậy,mặc dùlà khuê nữ của ngươi cũng không thể như vậya?Nhất là tiếng thởdài sau cùng kia,là cười than ra, kỹ thuật thậtlà lợi hại.

ThạchTrung Ngọc chỉ có thể cùng hắn cười cười:

- Nếu thân thể Tiếu Hàmđã không việc gì, ta cũng yênlòng, được rồi, đại bá, gần đâyta khôngcó chuyệngì, ngươi có cái gìcầntagiúp một tay haykhông?

Tiếu Sơntán thưởng:

- Hiền chất, ngươi thật là mộthảo hài tử, bấtquá thựclựcccủa ngươi bâygiờ quá thấp, khôngcó việc gì thích hợp ngươi.

ThạchTrung Ngọc có chútthất vọng, còn nghĩ cóthể làm chút nhiệm vụ,nhưvậy sovới giết quái luyệncấp đơn thuần có ý tứ hơn, bấtquá lúc đầu Thạch Trung Ngọcccũng không cóômhyvọng gì, dù sao ngườita cũng là thành chủ,làmsao mỗi ngày đềucho ngươi nhiệm vụ bình thường làm?

-Đúng rồi!

Tiếu Sơn dường như độtnhiên nghĩ đếncáigì, vội vàng nói:

- Ởphụcận lãnh địa Goblin,xuất hiện một nhóm Sơn Tặc, thường thườngluitớiBạchHổ thành cùngLong Tuyền trấn cướp đoạthàng.

Tiếu Sơn thở dài tiếp tục nói:

- Ta cũng từng phái một sốngười đivận chuyển nhữnghànghóa kia, nhưng như vậy lại không được! Ngườiđi ít,sẽbịđám Sơn Tặc kia giết sạch, chỉ có vài người vậnkhí tốt có thể còn sống trởvề báo tin, ngườiđi nhiều, đốiphương căn bản không ra,nhân thủ của chúngtacũng không phải cựckỳ sung túc, không có khả năng mỗi lần đều pháira nhómlớnnhânmã đi hộ tống.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Đại bá, ýcủa ngươilàđểchotađi hộ tống hàng?

TiếuSơn gật đầu nói:

- Ngày maisẽ cómột nhóm hàngmuốngửi đến Long Tuyền trấn, nếu như ngươi không có chuyện gì, tìm vài bằng hữu, cùngnhauhộ tống đi.

ThạchTrung Ngọc vội vànggật đầu bằng lòng, Sơn Tặcở lãnh địa Goblin, đẳngcấp cũngsẽ không quá cao, Thạch Trung Ngọctin tưởng mình còncó thể thuận lợihoànthành nhiệmvụ.

- Thời gian cũng không sớm, sắp đến giờ cơm rồi.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Đúng vậy! Không nghĩ tớithời giantrôiquanhanhnhư vậy, hiền chất, ngươi mau trở về ăn cơm đi.

Tiếu Sơn nói.

Dựavào, ngươi một lão tạp mao, không phải là ăn ngươi một bữa cơm sao,tính toán nhưthế? Hôm qualão tử mớicứu con gáicủa ngươi, hôm nayngươi đối với ta như vậy? Lão tử dùng nhân cách khinhbỉ ngươi.

Bất quá Ti ếuSơn đã nói như vậy,Thạch Trung Ngọc nơi nào còn có thể mặt dày, tiếp tục lưulại nơi này?

Thạch TrungNgọc bất đắc dĩlựachọn cáo từ.

-Thạchca ca tới sao?

Một thanh âm thanh thúy t ruyền đến.

ThạchTrung Ngọc quay đầunhìnlại, dáng dấp củanữ hài kia thật quáxinh đẹp, mặt trái xoan, mắtto trong suốt,lôngmi congcong nhỏ dài, mũi khéo léo thanh tú, môihồng răng trắng,vẻ mặt đáng yêu, cùngvóc dáng thon dài. Đặc biệt làmái tóc của nàng, giống như thác nước, mỹ lệ làm rung động lòng người...

Cẩnthận nhìn một chút, đây khôngphải làTiếu Hàm sao? Ngày hôm qua cứuTiếu Hàmtừ trong hang chuộtra, tiểu nha đầuvẫn sầumi khổ kiểm,Thạch Trung Ngọc cănbản thấy không rõ tướng mạocủa nàng, hiện tại nhìn một cái, nguya, kém chút chảy nướcbọt.

- Thạch caca, cám ơn ngươi từ trong hang chuột cứu ta ra, ngươi nóita nênbáo đápngươi thế nào chophải đây?

TiếuHàmđi tới bên người Thạch Trung Ngọc, nhìn bộ dáng của nàng, cùng ngày hôm qua chênh lệchquá lớn a?

Thạch TrungNgọc vẫn luôn cho rằngTiếu Hàmlà một nữ hài ôn văn nhĩ nhã, loại hìnhđại gia khuêtú, mới vừa rồi Tiếu Sơnnói nàng nhổ râu mép củaTiếu Khắc, Thạch Trung Ngọc còncóchút khôngtin, hiện tạingược lạicóvài phần tin cậy, bấtquá cũng phải,nữ hàiônvăn nhĩnhã,làmsao có thể không có việc gì chơi bỏ nhà, còn chạy vào hang chuột?

-Báo đáp thì không cần, đâylà ta phải làm.

Thạch Trung Ngọc nói.

Đôi mi thanhtú của TiếuHàm cau lại:

- Nhưvậy saođược,ngươi làân nhân cứu mạng của ta a!

Thạch Trung Ngọc cười nói:

- Thựcsự không cần, ta đi trước.

Tiếu Hàmkéo tay ThạchTrung Ngọc,bộ ngực hữuý vôý cọ cọ cánh taycủa Thạch Trung Ngọc vài cái:

- Coi như ngươi không quantâmta báođáp, chíít cũng có thể lưu lại ănbữa cơmchứ?

ThạchTrung Ngọc có chút chần chờ nhìn về phíaTiếu Sơn:

- Cái này không thích hợpđâu?

Tuy Thạch Trung Ngọc nhìnbềngoài thật khó khăn, nhưng tâmlý lại cười như nở hoa, TiếuHàm,ta yêu ngươi chết mất, lão tửlại có

thể có một bữa cơm, mẹ kiếp, TiếuSơn, ngươi vong ân phụ nghĩa, không lưulãotử ăn, báo ứnga?Hôm nay lãotử muốn ăn thảcửa, ăn đến ngươi khóc.

Bắpthịt trên mặt Tiếu Sơncó chút co quắp, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Cáinày có gì khôngthích hợp,nếu như ngươi không có chuyện gì,ở nơinàyăn cơmđi, cùng đại bá còn khách khí làmgì?

Tâm lý Tiếu Sơn đang rỉmáu, Tiếu HàmaTiếuHàm, ngươithật khônghỗ là nữ nhi củata, ngày hôm qua ngươi không thấy hắn ăn sao?Có thểănnhư vậy, ngàyhômquahắncứu ngươi, lão tử mới chuẩnbịmột ít thức ăn ngon, những mónăn kia, cái nào không trên trăm kim tệ? Một mình hắn liền ănhếtcủa lão tửmấyvạn kimtệ, ngày hômnay nếu như lấy đồăn bình thườngđưacho hắn ăn, không biết hắnsẽra sao đây.

Ai! Xem ra gần đây Bạch Hổ thành phải tăng thuếa, bằng không thành chủ cũng sẽ nghèo đến không được ăn cơm.

Lại vào hầm mỏ

DTV-EBOOK.COM.VN

- Thạch ca ca, hômnay ngươi tớinơi này làm gì?

Tiếu Hàm hỏi.

ThạchTrung Ngọc miệng lớnăn uống,thấy Tiếu Hàm hỏi,không thể làm gì khácchơn là dừnglạinói:

- Hômnay chủ yếulà đếnhỏi tình huống thân thểcủa ngươi thế nào, thuận tiệnxemđại bácó chuyện gì tacó thể giúp hay không.

Tiếu Hàm cười hì hì hỏi.

- Vậy có sự tình gì có thể giúpmột tay không?

Lúc nàyTiếu Sơn không ngừng lắc đầu, đáng tiếcThạch Trung Ngọc cúi đầu, nhì n vi cátrong bát,căn bản khôngcó thấy:

- Ừm, đại bá để cho ta ngày mai đihộtống một chuyếnhàng,có người nóikhả năng cóSơn Tặc thường lui tới.

TiếuSơn buồn bực nhìn chằm chằm Thạch Trung Ngọc, lẽnào ngươi không chứng kiến nét mặt của ta sao?Ăn của ta,uống của ta, còn không biết phối hợp tamột chút, thật con mẹnó thật muốn đạp một cái a!

Quảnhiên, giốngnhư Tiếu Sơn dự liệu,Tiếu Hàmnhất thời hai mắt tỏa ánh sáng:

- Sơn Tặc?Ta cũng muốnđi, ta muốn đi xemSơn Tặc là bộdạng như thế nào.

TiếuSơnkém chút khóc lên, lúc nàymới được cứu từ trong hang chuột ra,lại muốnđi địa phương nguy hiểm như vậy,tiểu nha đầu này làm sao lạikhông biết sợnhư vậy?

- Hồ đồ, takhông cho phép ngươi đi.

Tiếu Sơn nghiêm túcnói.

ThạchTrung Ngọc hơi sửngsờ, không nghĩ tới TiếuSơn bình thường hòa khí, lúc nghiêm túc lại cómộtcỗ khíthế.

Tiếu Hàmsợ đến không dám nói tiếp nữa.

TiếuSơnsợ lời của mình có chút nặng, hơi chút bình hòa nói:

- Ta không phải làkhôngmuốn để cho ngươi đi ra ngoài chơi,mà là thựclực của ngươi quá kém,trước đây để cho ngươi học một chút kỹ năng, hảo hảo đề thăng thựclực của mình, ngươi lạikhông làm, hiện tại ngươi mới cấp 20, làm sao có thể đi địa phương nguy hiểmnhư thế?

Thạch TrungNgọc nghe mà phiền muộn, thật muốn bópchết Tiếu Sơn, đã cấp 20, vẫn không thể đi? Hơnnữa nàng là con gái của ngươi, một bộ trang bị Hoàng Kim là khôngthể thiếu? Lãotửcon mẹ nó mới cấp 18, hơn nữacòn là một thântrang bị Bạch Ngân rách nát, ngươi để lãotửđi?Đây không phảilàđẩy lão tử vào trong hố lửa sao?

- Di, TiếuHàm đã c ấp 20, sao sẽ bị đám chuột kia bắt được?

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, nếu như hắn bây giờ là cấp 20, mặc vào một thântrangbị Hoàng Kim, phỏng chừng miễn cưỡng một chút, cũngcó thểđơn xoát cấpbậc thâm uyên, chỉ là không biết thời giancó đủ hay không,dù sao mỗingày thời gianchơi game chỉ có mườihai giờ, mà cấpbậc thâm uyên, HP củaquáivậtlại quá nhiều.

Tiếu Hàm cho rằng Thạch Trung Ngọc khinh thườngnàng,liền vội vàng nói:

- Ta cholà mình rất lợi hại, chonên lôikéo thật nhiều Thử Binh cùng nhau đánh, trong đócòncó hai tiểu Boss, khôngnghĩ tới da của bọn chúng quá dầy, nửa ngàycũng đánh khôngchết. Này lênkia xuống, tabị chúngnó bắt được, nếu như là từng cái từngcái giết, đánh bại từng cái, ta đươngnhiên sẽ không bị chúng nó bắt.

Thạch Trung Ngọc không còngì để nói, đây làsựtình đáng giá lấyle sao? Ngay cả người bại não, cũng biếtvào phó bản phảitừngcái

từngcái giết a.

Ăn cơm trưa xong, Thạch Trung Ngọcđi ra Phủ ThànhChủ,Tiếu Sơn cho Thạch Trung Ngọc một lệnhbài, để sáng sớm ngày mai Thạch Trung Ngọcđi cửathành cùng những ngườihộ tốnghàng hóatậphợp.

- Gợi ý của hệthống,trong hiệnthực có ngườihô hoán, có lykhaidu hí hay không?

- Vâng.

Ai, ngườiquá tuấn tú chính là phiền, mớivừa rồi đối phó xong một bữa tiệc,lại phải ngựa không ngừngvó ănmộtbữa nữa.

Ly khaidu hí, các cô nươngđãlàm xongbữa trưa,đangở bên ngoài bưng thức ăn, tiểu nha đầu Dương Tử đang xếp đặt chén đũa.

Mấy ngườilàm xong, Thạch Trung Ngọcăn thức ăndo các cô nương làm, cảm giác cùng bình thường khôngquá giống, dườngnhư mùi vị kém rất nhiều, nhưng biểu tình của cáccô nương đều rất bình thường, không có bất kỳbiến hóa, chẳng lẽlà lão tửmới vừa rồiở trong game ăn nhiều thứ tốt?Cho nênăn cáinày không còn mùi vị?

Ai, ngườilà sắt, cơm là thép, không ăn không được, ăn chút đi, dù sao ăncũng hơn khôngcó ăn?

- DươngTử,gầnđây ngươi sắp thi?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

DươngTử gật đầu, hiện tại nàng cực kỳ phiền muộn, cực kỳ quấn quýt, bởi vì chuyện củaThạch Trung Ngọc cùng Cơ NhưNguyệt, vẫn luôn không thể tập trung tinh lực, mặc dùlà tiểu cô nươngcũng có quan niệmái tình, ởnàngcho rằng, sắclang đại thúc đã là bạn trai của nàng, tại sao độtnhiên biếnthành bạn trai của Cơ Như Nguyệt?

Liên tưởng đến gầnđây,thời điểm DươngTử chohắnsờ,hắn luôn đẩyba chận bốn, còn nói cáigì Cơ Như Nguyệt gần đây đã bắt đầu hoài nghi sự quan của chúng ta, ta xem, rõràng chính là ngươicótật giật mình? Hừ, sắc lang đại thúcchết tiệt, ngươi nhất định phải chết.

- Dương Tử? Ngươi làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc có chút khôngyênlòng hỏi, hắncũng có thể đoán được, sựtìnhcủa mìnhvà Cơ NhưNguyệt bịnàng biết, nàng nhất địnhsẽbất mãn.

Trong biệt thự còncóHướng Lâm cũng có chút phiền muộn, Thạch TrungNgọc rõ ràng bàytỏ với nàng, tại sao độtnhiên biến thànhbạn traicủa CơNhư Nguyệt? Chẳng lẽ bởi vìlúc đótakhông c ó trả lời hắn, hắn liền buông tha? Bất quá quên đi, ngược lại Hướng Lâm đối vớiThạch Trung Ngọc cũng không còntình cảm sâu nặng gì.

- Tuần sau liền thì cuốikỳ.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọcnói:

- Vậy gần đây ngươiđừng chơigame,đi trường học a!Hảohảo ôn tập,cả ngày trốn học chơi game cũng không phải chuyện tốt gì.

Dương Tử lắc đầu nói:

- Ta rấtthôngminh, nhữngbài giảng kiata đã sớm học thuộc làu, nh ắmmắt lại,ta cũngcó thể kiểm trathứ nhất.

- Nàng nói khôngsai, tavà Tiểu Tuyết khỏi rất nhiều vấn đề,ATử đềucó thểlàmđược, có chútlàđề mục cao trung mớicó th ểtiếp xúc.

Cơ NhưNguyệt nói.

NếuCơ Như Nguyệt cũngnói khôngcần lo lắng, Thạch Trung Ngọc sẽ không xía vào.

Sau khi ăncơm trưa xong,Thạch Trung Ngọc tiếp tục tiếnvào du hí, chỉ là làmchocáccô nương cóchútkỳquái là, hôm nay Thạch Trung Ngọc dường như mới ăn phân nửabình thường, hắn đây là thế nào? Chẳng lẽtâm tình không tốt?

TuyếtSương Yênngượclại nghĩlầm,Thạch Trung Ngọclàáy náy, khôngthể công khaiquan hệ với nàng,lúc này mới ăn khôngngon, tâm lýngọt ngào mộtchút,nếu nhưnàng biếtngày hôm nay Thạch

Trung Ngọcăn ít là cảm thấy các cô nương làm những thứcăn này không ngon, không biết sẽ có cảm tưởng thếnào.

Thạch Trung Ngọc trở lạitrò chơi, chưa từ bỏ ý địnhlạichạyđihầm mỏ, bất quá không phải hắn không mang trang bị Bạch Ngân, mà thay trang bị Thanh Đồng, còn kèmtheo vàimónđồ trắng, thoạt nhìn chỉ làmột người chơicựckỳthông thườngmàthôi.

Mũ giáp rấtlớn, hầunhư checả khuôn mặt, người không quencăn bản không nhậnra.

Đồng Khoáng Thạch

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thạch Trung Ngọc mang theo một thânhoá trang tiếnvào hầmmỏ, quả nhiêncó người tiếnlên hỏi hắn muốn mươi ngântệ phí bảohộ, lần này Thạch Trung Ngọc khôngdây dưa với bọn họ, trực tiếp giao tiền,không dám dừng ở lối vào hầmmỏ,ai biết nhữngngười buổi sáng còntở phụ cậnhay không, bịbọn họ phát hiệnliềnnguy rồi.

Theo hầm mỏđi vào bên trong, thỉnhthoảng cóthể nhìn thấy một ít quái vật, bấtquá người của Bạo Quân công hộicoinhư không làm mọi người thất vọng, thu phíbảo hộ,tự nhiênsẽ đi hỗ trợ giết quái, đương nhiên bọnhọ làthuận tiện luyện cấp cũng khó nói.

Tronghầm mỏ khắpnơi đều cực kỳ sôi động,ngườiđặc biệt nhiều, cũng không tìm tới địaphương hơiít người, Thạch Trung Ngọc thật khônghiểu nổi, không phải làđàovàicáimỏ quặng thôi sao, tại sao cóthể có nhiềungười như vậy, lẽ nàođào quáng thực sựcực kỳ kiếm tiền? Những thứ nàyđều là người chơi sinh hoạt trongtruyền thuyết?

Không sai biệt lắm sắp đến cuối, Thạch Trung Ngọcđột nhiên nghe được hai tiếngđối thoại, thầm nghĩ khôngổn.

- Ngươixem tiểu tửkiacóphải người sáng sớm nhìn thấyhay không?

- Ngh e ngươinói nhưvậy, dường như thật cóchút giống a.

- Uy, người trước mặt, qua đây, mởtên ra.

Thạch Trung Ngọc nghеđược câunày,nơi nào còn có thể ngốc tại chỗ? Mấy người bọn họ, Thạch Trung Ngọc đương nhiên khôngđể

bụng,nhưng tronghầm mỏ này, có mấytrăm người của Bạo Quân, ThạchTrung Ngọc lập tức giatốc chạy về phía trước,mấy người chơi phíasau lập tức bắt chuyện đồngbạn đuổi theo.

Rất nhanh, Thạch Trung Ngọc thấyđược một quang mônlam sắc, biếtđây là TruyềnTống Trận, xem ra là lốivào tiến vào tầng thứhai, Thạch Trung Ngọckhông biết tầng thứ hai có mai phục người của đối phương hay không, bất quá bây giờchỉ có đi vàotrước, phía sau cóhơn mười người, kéo dài ngườicòn có thể càng nhiều.

Tiến vào tầng thứ hai, Thạch TrungNgọc liền bị công kích, mấycái móngvuốtnện ởtrênngười Thạch Trung Ngọc.

- Gợi ý củahệ thống,ngài bịCương Thi cấp 25 công kích.

Mẹ kiếp,cái phá du hí gì, quáivật cư nhiênthiết trí ởđầu đường, con mẹnó, muốn đùa chết người sao.

MaymắnThạchTrung Ngọcda dày,vượtqua công kíchnày, lập tức chạy đi, Cương Thiở saulưngđương nhiên đuổi không kịp,Thạch Trung Ngọc bớt thời giờ quay đầu nhìn lại, chỉ có ba con Cương Thi, thởphào nhẹ nhõm, đừng nói chỉ ba quái vật không cótrí khôn, dù ba người chơihiểu đượckỹ xảoPK, Thạch Trung Ngọccũng không sợ.

Bấtquá không biết ngườiBạo Quân cônghội có đuổitới tầng thứhai hay không,Thạch TrungNgọckhông dámcùng Cương Thitriềnđấu, tiếptụcchạy trốn.

Chạy mấy phút,cừuhậncủa bọn CươngThi dần dần tiêu thất, bỏ quaThạch Trung Ngọc, lúcnày Thạch Trung Ngọc mới dừng lại, quay đầu nhìn một chút, tầng thứ haitrống rỗng, một người cũng khôngcó, xemrangười củaBạo Quân cônghội không có đuổitới.

ThạchTrungNgọc cười vui vẻ,Cương Thilàquáicấp25 a,giếtquái là có hạn chế đẳng cấp, vượt cấp5 giết quái, kinh nghiệm cho rất thấp, hiện tại người chơiđẳng cấp cao nhấtcũng bất quá mới 19, ngay cả cấp 20 cũng chưa tới, nơiđây làm sao lại anbài nhân thủ!

Cũng may Cương Thi nơi này đẳng cấp cao, người của Bạo Quân công hội không dámvào, khả năng lúc trướccó người dò đường,

tiến đến trựctiếp bị CươngThi mai phục thu thập hết rồi.

ThạchTrung Ngọc khiêng cuốc chimđi tớimộtgóc,cáicuốcgiơ lên thật cao, nặng nề hạxuống,ởnơi này đàoquáng,cái hầm nào không ramỏ quặng, cần gì phảiở tầng một?

Kèm theo âm thanh cuốcđập xuống đất, thờigian không ngừng trôi qua, mườiphút sau, ThạchTrung Ngọc vẫn mộtmỏ quặng cũng không đào được, cái này làmcho hắn có chút buồn bực, mởbản đồ, nơiđây đúng là hầm mỏtầngthứ hai, khôngcó khả năng không ra mỏ sắt, chẳng lẽ vị trí nơi này không tốt?

Thạch Trung Ngọcđổi một địa phương tiếp tục, cái cuốc mới vừa rơi xuống, phía sau liềnbị công kích,Thạch Trung Ngọc còn tưởng người củaBạo Quâncông hội dám xông vào, sợ đến vộivã nhảy ra.

Nhìn lại, dĩ nhiên là một CươngThi, quái chủ độngcông kíchchính là vôsỉ, mẹ kiếp, cư nhiên lén tiếp cận chơi đánh lén.

Thạch TrungNgọc phẫn nộdùng NhượcHóa Mãnh Kích,sauđó thật nhanh một cái Cuồng Long Thăng Thiên,Cương Thibị đánh lên không trung, Thạch Trung Ngọc lậptức nhảy lên thật cao, tớimột cáiLực Phách Hoa Sơn,cựckỳ đúng dịp, trạng thái ngất xỉu của Lực Phách Hoa Sơn xuất hiện.

Cương Thi bikịchbị đánh bất tỉnh,khôngcáchnào đứng lên, Thạch Trung Ngọcđi quakích hoạt Cuồng Bạo Trọng Kích.

Đồng chí Cương Thi vừa mới từ trong trạngtháingất xỉukhôi phục, mới nângđầu lên, lạibị Thạch Trung Ngọc đậpxuốngdưới.

HP củaCương Thi rất cao, cóchừng sáu ngàn, bất quá lực công kích củaThạch TrungNgọc cũng rất cao,không bao lâu, Cương Thi liền bịThạch Trung Ngọc giết chết, ThạchTrung Ngọc nhặt lên đồ trắng cùng vàiđồngtệ màCương Thi rơi ra.

Cương Thi là quái cấp 25, tuôn ra trang bị đương nhiên cũng sẽ không thấp,là đồ trắng cấp23, Thạch Trung Ngọc ném nó vào trong túiđồ, đẳng cấptrangbị càng cao, ném vào cửa hàng tiềncũng càng nhiều.

Chỉlà kinh nghiệm làm choThạch Trung Ngọc vôcùngquấn quýt, so

với hắngiết quái cấp 20, kinh nghiệmcònthấp hơn, Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩlắc đầu,vẫn không nênđi giết loại quái này lãng phí thời gian, bằng khôngthì quácó lỗi với mình.

Tiếp tục đàoquáng, sau năm phút, thanh âm gợiý củahệ thống làm cho Thạch Trung Ngọc trở nên cực kỳphấn chấn.

- Gợi ý củahệthống,ngài thuđược Đồng Khoáng Thạch, kinh nghiệm lấy quặng đề cao.

Thạch Trung Ngọc nhìn Đồng Khoáng Thạch trong túi đồ, tâmtình tốt, rốt cục nhìnthấymỏ quặng trong truyền thuyết,vì mỏ quặng nàytiền tiền hậu hậu lãng phílãotử mấy giờ, tỉ mỉhồi tưởnglời của đạo sư, tênkia dường như muốn mỏ sắt,khôngbiết mỏ đồng nàycó thể được thông qua hay không.

ThạchTrung Ngọc tiếp tụcđào quáng, bấtquálần này không còn vận khítốt như vậy,hơn mười phútsau, c ũng không còn nhìn thấy quáng thạch mới.

Điều này làm cho Thạch Trung Ngọc vô cùngquấn quýt, conmẹ nó, đây rốt cuộc là chuyện gì?Lẽ nào nhân phẩmcủalãotửkém như vậy sao? Cư nhiên thời gian lâu nhưvậychỉ lấy đượcmột khoáng thạch, lại không phải khoáng thạchđạo sư chỉ định.

Tiếp tụcđào quáng, hơn một giờ, ThạchTrung Ngọc tiền tiền hậu hậu chỉ đào được năm khốiĐồng Khoáng Thạch.

Tầng một nhiều người chơinhư vậy đào quáng,nếunhư khoáng thạchkhó ra như vậy nói, không có khả năng sẽ nhiều người kiên trì nhưvậy chứ?

Được rồi, nơi này là tầng hai, đẳng cấpcaohơn rất nhiều,kỹ năng lấy quặng của mìnhđẳngcấp quáthấp, chonên mới khó đào được khoáng thạchnhư vậy, ThạchTrung Ngọcrốt cục nghĩ thông suốt nguyên do, cườikhổmột tiếng, tại sao mình trởnên đần như vậy chứ?

Cương Thi Vương

DTV-EBOOK.COM.VN

Đi tớicửara trở về tầng một,ngoài cửa còn đứng ba Cương Thi, Thạch Trung Ngọc phân vân,cónên giết chết ba tên nàyhay không? Nếu như giết chết, mìnhsẽ thuận tiện rất nhiều, nhưngđối với người của Bạo Quâncông hội cũng dễ dànghơn rất nhiều, nếu như người của Bạo Quân công hội cũng tiến vào, vậy không phảiphiền phứclớn rồi sao.

Thạch Trung Ngọc suy đi nghĩlại, vẫn quyết địnhgiếtchếtba tên này, nếunhư người củaBạoQuân công hội thật muốn tiếnđến cũng không phải việckhó, liên tụcthật nhiều khiên thịt cùng nhautiến đến là được,ba Cương Thi cũngkhông miểu sát được những chức nghiệp khiênthịtkia.

Chờđại bộ độicủađối phương vào, muốn xửlýbaCương Thi này vẫn khôngphải sự tình khó gì,nghĩđến liền làm.

Thạch TrungNgọc trước tìm góc độ, sau đó đánhra Cuồng Bạo Xuyên Thủng, ba Cương Thi đồng thời trúng chiêu, Thạch Trung Ngọcđược không dừng lạitiếp tục dùng Đao Quang Kiếm Ảnh, sau đó liênnhào tới cùng đối phươngliều mạng.

Tuy động tác của Cương Thi chậm, nhưng lựccông kích cùng lực phòng ngự đềurấttốt, Thạch Trung Ngọc muốnnétránh bọn họ công kích cũng rất khó khăn, chỉ phảimột bên miễn cưỡng giết,một bên ẩn núp công kích.

Ba Cương Thi mà thôi,căn bản không thể tạothành tổn thương to lớngìđối với Thạch Trung Ngọc, giếtchết ba Cương Thi,Thạch Trun g Ngọc ngồixuống,bắt đầuhồimáu, bấtquá ánh mắt nhìn chằm chằm Truyền Tống Môn, nếu có ngườichơi hiệntạixông vào, Thạch Trung Ngọc sẽ ngaylập tức đứng lên,làm ra trạng thái công kích.

Người của Bạo Quân công hộirất chomặtmũi,cănbản khôngcó tiến đến, Thạch Trung Ngọc hồi đầy máu, đứnglên, trong tay mangtheo một hồngdược, tiến vào hầm mỏtầng một, rất sợbên ngoài còncó

người mai phục.

Thạch Trung Ngọc trởlạitầng một, trước mặtlà một đống lớn kỹ năngbừa bộn, trôngrất đẹp mắt, nguyên bản tronghầm mỏ có chút mờ tối cũng bị chiếu sáng.

Thạch Trung Ngọc mượn ma pháp của đốiphương tán phátquang mang,thấyrõ bọnhọ, nhân số cũng khôngtính đặc biệt nhiều,có khoảngbamươi người, không gian nơi này vốn tươngđốinhỏ,lại gạt ra một đống lớn người, muốnđộngcũng không động được bao nhiêu.

Bất quá cho dùchỉcó bamươi người,cũng không tiện nghi cho Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc chỉcó thể némxuống haikỹ năng quần công, lậptức giết chết hơn mười người của đối phương, thả hết kỹ năng, lập tức chạyvề tầnghai, trong miệng nhétvào hồng dược.

Thời khắc nhìnchằm chằm TruyềnTống Trận,nếucó người dám tới, ThạchTrung Ngọc nhất định khôngchút do dự côngkích, giết chết đối phương.

Làm cho Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối là,người của Bạo Quâncông hội thậtsự quá nhát gan, căn bản khôngtấn côngvào, Thạch TrungNgọc rất khổ não, làm sao mới cóthể trở về về tầng một, màkhôngbị công kích đây?

Tiếptục thay đổiquần áo? Không khả năng có tác dụng, dùsao ở tầnghai cũng chỉcóThạch Trung Ngọc, mặckệ Thạch Trung Ngọc biến thành bộ dáng gìđi ra ngoài, bọn họ cũngsẽcông kích.

ThạchTrung Ngọc đang chuẩn bị tiếp tục đào quáng, Đồng Khoáng Thạch liền ĐồngKhoángThạch a! Hầm mỏ tầng thứ hai ra khoáng thạch thế nào cũng tốt hơn tầng một chứ? Nóikhông chừng có thể sử dụng thaythế mỏ sắta.

Đi chưa đượcmấy bước, liền nghe phía saucóthanh âm,trên Truyền Tống Môn, q uangmang khôngngừnglóe lên, cáinày chứngminh đại bộđội của đốiphươngchen nhau lên,Thạch Trung Ngọc nhìn thoáng qua,tên những người này toàn bộ đều lấy chữ bạo mởđầu, trang bị trên người thật nhiều đều lóe hào quangmàu vàng, móa, những

người nàyđềulà tinh anh củaBạo Quân công hội.

Thạch Trung Ngọc tiếptục chạytrốn, lúc trước Thạch Trung Ngọc đềutránhquái vật, lần này Thạch Trung Ngọc lại chủ động nghênh đón.

Bọn Cương Thi cũng thật cao hứng, lại có nhiềungườichủ độngđưa tới cửanhư vậy.

Những người chơi theo Thạch Trung Ngọc tiến vào tâmlýcó chút bất an,lão đại nhất định là điênrồi,biết rất rõ ràng trong nàykhắp nơiđềulà quái vật cấp 25, nếucó cái nào mắt không mở,tớicông kích chúngta làm sao bây giờ? Người nào biết nhữngCương Thi này cóthể đột nhiên điên cuồng lên, kéo một đámbằng hữu giết ch úng tahay không?

Nhìn phía sau đuổi tới một đámlớn người, Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, tiếp tục chạy vào sâu.

Đột nhiên chứng kiến khúcquanh,có hơnmười CươngThi tụ tập chung một chỗ, mặcdù Thạch Trung Ngọc không biết nơi đây tại sao đồng thờicónhiềuCương Thi như vậy, bất quá rấtcao hứng chạy tới.

Thạch Trung Ngọcchạy thật nhanhtới gần đám Cương Thi kia,ban thưởng mỗi mộtCương Thimột đao, giống như Thạch TrungNgọc phỏng đoán, cừu hận quả nhiên là dây chuyền, -90-111 -97 -385.

Dựa vào, Thạch TrungNgọchoảng sợ, bọnCương Thi cho hắn thương tổn cũngchừng một trăm, coi như ra bạo kích, cũng bất quá mới200mà thôi, cái này sắptiếpcận 400làchuyện gì xảyra?

Trờiạ,ta đang nghĩtại saocó thể có nhiều CươngThitụ tập như vậy, thì ra có Boss ởchỗ này.

Cương ThiVương: cấp 27, BạchNgân Boss, HP 300000.

ĐừngxemHPcủa người này chỉ có một nửa HPcủa Thử Tướng Quân ở độkhó thâm uyên. nhưng lực công kích cao hơn không ít, maymắn mớivừa rồi chỉ là côngkích phổ thông,nếu như ra bạo kích, hoặckỹ nănggì gìđó, Thạch Trung Ngọchắn làchết như thế nàocũng không biết.

Thạch Trung Ngọc vội vãăn hồng dược, lập tức chạy trốn, lầnnày Thạch Trung Ngọc không phải nhưcon ruồi khôngđầu chạy loạn, mà là nhằmvào ngườicủa BạoQuân công hội, chính diện công kích, ngaycả viễn trình côngkích của đối phương cũng có thể tránh được một chút.

Mụcđích của ThạchTrung Ngọcđương nhiên là muốnchođám Cương Thi này đi làm thịt người của Bạo Quân, đámCương Thi này cũngcực kỳ nghe lời, ngoan ngoãn đitheo phíasau Thạch Trung Ngọc,lao về phía người của Bạo Quân công hội.

Người củaBạoQuâncônghội chứng kiến Thạch Trung Ngọc tiến lên, vốncòn chút nghi hoặc, nhưng chứng kiến phía sau hắntheohơn mười Cương Thi, trong đó còn có một con Boss, kém chútsợ tiểu ra quần, đi ở phía trướclậptức ngừng lại, nhưngmà phíasau không biết tình huống, khôngcó thắng xe, đụng phải người trước mặt.

Trong đámngười,cóngười ngã xuống, người nọđương nhiênsẽvô ý thức đi túm người khác, mấychục người của Bạo Quân công hội cực kỳ bi kịch, mộtcái túm một cái, hầu nhưtoàn bộ đều ngã xuống.

Thạch Trung Ngọc vốn còn có chút lo lắng,có thể kéo ngườicủa Bạo Quân cônghội đồng quyvutận haykhông, bây giờ lại thấy được hy vọng, người của đốiphương hầu như đều ngã xuống, gia tốc thật nhanh, xôngqua đám người kia.

Đương nhiên những người chưa ngã xuốngsẽ công kíchThạch Trung Ngọc, bất quá chỉcó thể tạo thànhthương tổn sơsài, nhiều người như vậy cộng lại thương tổncũng không vượt ngàn,Thạch Trung Ngọcchạymất, nhưng lại khổngười của Bạo Quân công hội.

Bọn họ mớivừa từdướiđấtđứnglên, liền bị bọnCương Thi cưỡng gian...

Hoàn thành lấy quặng

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc đi tới Truyền Tống Môn trở về tầng một, đổilại một thânđồ trắng cựckỳthông thường, tiến vào tầng một, còn mười mấy tinh anh của Bạo Quân công hội biến thành kết quảgì thì không quan Thạch Trung Ngọc.

Trở lại hầm mỏ tầngmột, nơiđâycư nhiên không cóan bài người ch ơi trông coi, xem ra bọn họ đối với mười mấy tinh anhcủa Bạo Q uân công hộirất cólòng tin.

Bấtquá phụ cậnkhông ai, nhưng có ở khúcquanhphía trước mai phục hay không, Thạch Trung Ngọc lại không biết.

Có lòng muốn ởchỗnày đào quáng, lại sợ những Cương Thi kia giết người quá chậm, chạy mất vàicái, về tớiđây nhìn thấy ThạchTrung Ngọc sẽ tìm cứu binh qua, đến lúcđó lại bịbuộcđi tầng hai.

Ngốc ở chỗ này nhất định là rấtnguyhiểm, coi như những người chơi ở tầng hai chết hết, nhưng nếu như cómấy người của Bạo Quân công hội tớixemtình huống, phát hiện nơi nàycó một người chơi vậy không phải xui xẻo.

Thạch Trung Ngọc dodự mộtchút, đếncùngcó mặc trang bịBạch Ngân hay không? Nếu như người mặc trangbị Bạch Ngân,coi như không có người mai phục, cũngsẽbịnhậnra, nhưng mặc đồ trắng, bị mai phục, vậy cũngđở không nổi.

Phân vân hơn mườigiây, chứng kiếnTruyền Tống Trận sau lưng bắtđầu lóe ánh sáng, biết khôngcó thể kéo dài nữa, trực tiếpmặc đồ trắng đi qua.

Nơi đâycư nhiên không aimai phục,Thạch TrungNgọc thầm nghĩ maymắn, hơn nữacòncó khôngít người chơi đang đào mỏ, Thạch Trung Ngọc ngay lậptức ở bên cạnh chung một chỗ đào quáng.

- Uy, ngươiđổi mộtđịa phương được không? Đừngcùngta nhét

chung một chỗ.

Đột nhiên nhiều mộtcáiThạch Trung Ngọc,người anh em này đương nhiên rất bất mãn.

ThạchTrungNgọc rất sợ người này đưatớichúý của ngườikhác, hảo ngôn khuyên bảo:

- Bằng hữu, ta cũng không còn biện pháp,thực sựtìm khôngđược địaphương cóthểđào quáng, bằnghữu, tạothuận lợi, chen một chút là được.

- ĐxxCM em gái ngươi, dựa vàocái gì lão tử nhét chungmột chỗ với ngươi?Cái địa phương này là lão tử nhìn thấy trước, ngươicút qua bên cạnh.

Người nọ nóinănglỗ mãng.

Thạch TrungNgọc không muốn gây chuyện, trực tiếp đi ra, đổimột địa phương.

Người nọ lạicho rằng ThạchTrung Ngọc sợ,tiếp tục mắng:

-Con mẹnó, dám cùng lão tử đoạtđịabàn, còn dám qua đây, lãotử giết chết ngươi.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc đen lại, nếunhư không phảilãotử không muốn gây chuyện, lão tử sớmgiết ngươi, lại còn dámở chỗ này nói bậy.

Đột nhiên bên cạnh hắn đổi mới một con quái vật, Thạch Trung Ngọc nhìn thoáng qua, bất quámới cấp 20 màthôi, tênkia ngay lập tức chạy ra:

- Cácvị lãođại của Bạo Quân công hội, cứu mạng a.

Thạch Trung Ngọckém chút bậtcười,ngaycả một con quái cấp 20 cũngđánh khônglại,còn có năng lực nói muốn giết chếtlão tử?

Quáivậtrất cho mặt mũi, đuổi theo hắn chạy,Thạch Trung Ngọc tuyệt đối không khách khíchiếm vị trí hắn mới vừarồi đào quáng, lúcnày nơi khúcquanh xuất hiện hơn mười người hùng hùng hổhổ.

- Móa, tênkiacư nhiên tìm Boss quađây, làm cho hắntrốn thoát.

- Các huynh đệ không sai biệt lắmnăммươingười đi vào,đira dĩ nhiênchỉ cóhơnmười người,mẹ kiếp, độc củaCương Thi Vương kia cũngquá lợi hại, phỏng chừng lão đại lại sẽmắng chửi người.

- Hinh Vũ Chi Thạch này lại nhiềulần vào hầm mỏ,rấtcó thểlàvì nhiệm vụ gì, khả năng vẫn cònở trong hầm mỏ, nếu khôngtìm xem một chút?

- Tìm muội muộingươia, tầng một hầmmỏít nhất cũngcó mấy ngàn người, chúngta làmsaotìm được? Trừ khi tấtcả mọi người biểu hiệnra tính danh,bằng không làm saocó thể tìmđược?

- Vậylệnhđám người kia toàn bộ biểu hiện tên!

Thạch Trung Ngọc nghe được giậtmình,không thểnào, bọnhọcư nhiên ác nhưvậy?

- Đại ca,ngươi muốn chết,cũng đừng kéo chúng tacóđược hay không?Lần trước ngươi không ở nơinày, vàingưu nhân của phòng làmviệc Thần Tộc tớiđâylàmnhiệm vụ, chúngta lại không biết bọn họ, buộc bọn họ mở tính danh, kết quả ngườita giận dữ giết sạch chúng ta.

- Không phải là mở tínhdanh sao, có gì màhung dữ! Cóphải trong lời nói của cácngười đắc tội người tahay không?

-Dường nhưcó a!Nhớ không quárõ, ai, quên đi,khôngnên làm loạn, không sợ nhất vạn, chỉ sợvạn nhất, nói không chừng trong hầmmỏ này ngoạitrừ HinhVũ Chi Thạch còncó những đại nhân vậtkhácở đây, đến lúcđólại rước lấy phiềnphức cho mình.

- Ừm, cứ làm nhưvậy, luyện cấpđi.

Nhìn bọn họđixa, Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu chuyên chú đào quáng.

Giống như Thạch Trung Ngọc đoán, Thiếtkhoángso với Đồng Khoáng Thạch thấp một cấp bậc,rất dễ dàng liền đào được, không sai biệt lắm một phút đồng hồ có thể lấy đượcmột cái, bất quá đại bộ phận đều làphế thạch, khôngcóbất kỳ tácdụng gì.

Mới vừa rồi được đào ba Thiết khoáng, bằnghữu tuyên bố muốn giết chết Thạch TrungNgọc kia dường như thoát khỏiquáivật,lại trở về, nhìnthấy Thạch Trung Ngọc nhất thời giận dữ,mớivừa rồi mang theo quái vật chạyđitìm người của Bạo Quâncông hội,còn bị mắng một trận,hiện tại lại còncó người dámđoạtđịa bàn của hắn.

- Xú tiểu tử, cóphải ngươi chán sốnghaykhông?Lẽnàongươi không biết nơinàylà địa phương củata? Tacho ngươi biết, hiện tại lãotử đãsắp là người của Bạo Quân công hội, cẩn thận lão tử gọingười đánh ngươi.

Dựa vào, ngươi thật coi lão tử dễ khi dễ sao?Ở trong tầmmắt của Thạch TrungNgọcđã không thấy được người của Bạo Quân công hội,cho dù có, đó cũngchỉlà vòng ngoài,căn bản không nhận thức ThạchTrung Ngọc, Thạch Trung Ngọc không chút lo lắng sẽbị người phát hiện.

- Đượcrồi,vì không cho ngươi đitìmngười đánhta,cho nêntaquyết định trướcđánh ngươi mộtchầu.

Thạch Trung Ngọc nói xong không lưutình chútnào, trực tiếp một quyền nện ở trênmặt của đối phương.

Mộtđạo bạchquang thăng thiên.

Thạch TrungNgọc ngơ ngác nhìn nắm đấm của mình, có lầm hay không? Lão tử không dùng binh khí, chỉ là nắm tay mà thôi, này cũng có thể miểusát?Người anhem này rốtcuộc là nghềgì? Yếu ớt nhưvậy?

Nghĩđếnhắn ngaycả một quái vậtcấp 20 thông thường cũngphải chạy trối chết, Thạch Trung Ngọc liền bìnhthường trở lại, támphần mười là thái điểucấp 10 tới đây đào quáng! Chung quanh chứng kiến Thạch Trung Ngọc khôngdễ chọc, cũngkhôngđi lên tựtìmphiền phức.

Người củaBạoQuân công hội thấy được thìthế nào? Ngược lạimỗi ngày người bị quáivậtgiết chết cũng không phải số ít, bị người giết chết, liên quan gì tới bọn hắn?

Rất nhanh,Thạch Trung Ngọc liền lấy được hai mươi Thiết

khoáng, không kịp chờđợi dùng quyểntrục hồi thành, con mẹnó, về sau lãotử không có việc gì, tuyệtđối khôngtới đây, quá con mẹ nó nguyhiểm,Bạo Quân công hội người đôngthế mạnha.

Trở lại trong thành,tìmđạo sư,Thạch Trung Ngọcgiaovài cái Thiết khoáng,đạosư phản ứng rất bình thản, cũng khôngcó lôi kéo Thạch Trung Ngọc học kỹ năngì, cho một ít kinh nghiệm, trực tiếp đuổi Thạch TrungNgọcđi.

Khách sạn có thể mướn phòng

DTV-EBOOK.COM.VN

Sau khi Thạch TrungNgọc giao nhiệm vụ lấy quặng, nhìn thời gian, đã hơn bốn giờ chiều, thời giantrôi quathật nhanh, ThạchTrung Ngọc ly khai du hí, tìm các cô nương hỏi các nàng ởđâu,cùng nhau xoát cấp.

Đi tới phòng CơNhưNguyệt,Thạch TrungNgọc ở trêncự nhũcủa Cơ NhưNguyệt hunghăng giày xéo, rất nhanh, thân thể Cơ Như Nguyệt nổilên phản ứng,ThạchTrung Ngọc cười hắc hắc.

Đang chuẩn bị cởiy phục trên người của Cơ Như Nguyệt, đột nhiên Cơ Như Nguyệt tháomũ trò chơi xuống.

- Ngươiở đây làm cái gì?

Cơ NhưNguyệt bất mãn nói.

Thạch Trung Ngọc nói:

-Ta gọingươi đi raa.

Cơ NhưNguyệt trừng ThạchTrung Ngọc một cái:

-Xin nhờ, ngươi đừngở thời điểm ta chơi game như vậyđược không?Mới vừa rồi kém chút bị ngươi làm cho chết.

Lúc nàyThạch Trung Ngọc mới nghĩ đến, ở trong gamebị quấy nhiễu,quả thực sẽ có khả năng đưatới người chơi bị quáivật giết chết,tâm lý có chút xấuhổ.

- Quên đi,lần sau đừng như vậy thìtốt rồi.

CơNhư Nguyệt thấy Thạch Trung Ngọc lộra biểu tình áy náycũng khôngnởtâm trách Thạch Trung Ngọc, hỏi.

- Ngươi tới gọi có chuyện gìkhông?

Thạch Trung Ngọcnói:

- Ta vừa làm xong nhiệm vụ, muốn hỏi các ngươiở địa phương nào,ta đi tìmcác ngươi tổ đội luyện cấp.

- Chúng taở trong phó bản, mới vừa rồi giết chết tiểu Boss cuối cùng, đangmuốnđigiết Thử Tướng Quân, chínhngươi đi luyệncấp đi.

CơNhư Nguyệt nói.

- Các ngươi đi cày phóbản?

ThạchTrungNgọc kinhngạcnhìn CơNhư Nguyệt:

-Các ngươi aiđi kháng Boss?

Cơ Như Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọcmộtcáinói:

- Lẽ nào trên thếgiới này trừngươira sẽ khôngcó những chức nghiệp cận chiến khác sao? Ngươi cho rằng chúngta không biết tìm người khác tổ đội.

- Nam hay nữ?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệt có chút buồn cười nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Hỏi cái này làm gì? Lẽ nào ngươi ghen?

ThạchTrungNgọckhôngđến mức không cho những nữ nhân này tiếp xúc nam nhânkhác, thế nhưng nam nhâna! Nữ nhân của mình cùng những nam nhân khácở cùng nhau, đương nhiênsẽ muốn tìm hiểu một chút.

Bất quá Thạch Trung Ngọc sẽkhông trực tiếpthừa nhận:

- Không có,ta chỉ làtùy tiệnhỏimột chút.

- Là nữnhân, Kỵ Sĩ, lựcphòng ngự rấtcao, so với ngươi còncao hơn, lượng máu cũng đạttới2000.

Cơ Như Nguyệt nói.

-Đẹp không?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

CơNhư Nguyệt gật đầu nói:

-Rất đẹp, không nói vớingươi, ta muốn vàotrò chơi, các nàngđều đang đợi ta.

Nói xong, CơNhư Nguyệt mang theo mũ trò chơi, Thạch Trung Ngọc lưu luyến nhìn thoáng qua phong cảnh dưới váycủa CơNhư Nguyệt,nhưng không dám lỗ mãng, trở lại trong phòngcủamình, mangtheomũ trò chơi.

Đăng nhập vào trò chơi,Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên không biết mình nên làm gì, thật nhàm chán, nhiệm vụ hộ tống cũng phải đến sáng sớm ngày mai, chỉ cóthể bất đắcdĩ đi xoátcấp.

Độtnhiên nghĩ tớiNội Công Tâm Pháp củamìnhtừ lần trước liền khôngcó luyện qua, quyết định luyện một chút,nếunhư điểm thuộc tính còn có thể đềthăng,vậy thì phát đạt.

Bấtquá BạchHổ thành nàykhắpnơi đều là ngườiđếnngườiđi,ởchỗ này ngồi xuống,đả tọa nội công, có vẻ như có chút kỳ quái,có thểbị người hiểu lầm thành bệnh tâmthần?

Thạch Trung Ngọc phân vân một chút, nếu khôngđichỗ Tiếu Sơn? Khôngthích hợp, buổitrưa mới qua ăncơm chùa, hiện tạisắp đến thời gianăn cơm, đi sẽ bị lão tiểu tửkia hiểu lầm, nếu như dọa sợ ngườita, về sausẽ không có ăn.

Thạch Trung Ngọc đitớiChiến Sĩ hiệphội, nhớ thời điểm vừa mới chuyển chức, Tiếu Khắcdẫn hắntới một phòng huấn luyện, đến trong phòng huấn luyện hắn là sẽ không có ngườihiểu lầm gì.

- Tiếu Khắclão đầu, còn nhớtakhông?

Thạch Trung Ngọcđi qua chào hỏi.

Tiếu Khắcđang an bàimột đốnglớnngười chơichuyển chức, nhìn

thấy có người hỏihắn, còn tưởng rằng cáinào khôngmuốn xếp hàng, đang chuẩn bịcho đối phươngmộtchútgiáo huấn, đột nhiên thấy được Thạch Trung Ngọc, trên mặt lộra vẻ kinh ngạc.

- Tiểu tử, sao ngươicó thời gian rảnh rỗi tới chỗ của ta?

Tiếu Khắc nghi ngờ hỏi.

- Tớimượn phòng huấn luyện dùng một chút.

Thạch Trung Ngọcrất thẳng trắng nói.

Bởi vì Thạch Trung Ngọc không có mở biểu hiện tính danh, người chơi đang đợi chuyển chức cũng không biết Thạch Trung Ngọclà một người chơi, còn tưởng rằng Thạch Trung Ngọclà NPC ngưu bức nào đó, cholàmìnhtrúng giải, kíchphát nhiệmvụ ẩn dấu.

- Ngươi cần phònghuấn luyệnlàm gì?

Tiếu Khắc nghingờ hỏi.

Nếunhư chỉcó hắn cùng Tiếu Khắc, Thạch Trung Ngọc đương nhiên sẽ nóinội công, nhưng hiện tạibênngười có rất nhiềungười chơi, loại chuyện nội công làm saocó thểnóilung tung?

Thạch Trung Ngọc còn không có ởtrên diễn đànthấy qua ngườichơi nào hiệntại có nội công,mình làmộttrườnghợp đặc biệt, bị quá nhiều người biếtsẽ không tốt.

- Nơi đâynói không tiện lắm.

Thạch Trung Ngọc nói.

Thạch Trung Ngọcchuyển thành chức nghiệp Cuồng Đao, Tiếu Khắc rất xem trọng hắn,cũngmuốn biết Thạch Trung Ngọc cần phòng huấn luyện làmgì, vì vậy nhìn vềphía mộttrợ lýnói:

- Tiểu Tứ, ngươiqua đây thế ta một chút, ta có chút sự tình.

Tiểu Tứ khôngdám nhiều lời,đi tới, ThạchTrungNgọc nhìn thuộc tính của đối phương, khôngnghĩ tới a, người này nhìn một cái chínhlà không có địa vị gì, nhưng Thạch Trung Ngọc thấycư nhiên

cũng là chuỗi dài dấu chấm hỏi.

Tiếu Khắc mang theoThạch Trung Ngọc đi vàophòng huấn luyện.

Người chơixếp hàng chuyểnchức cực kỳthất vọng, chưa từ bỏ ý địnhhỏithăm NPC:

- Xin hỏi, mớivừarồitớilà aivậy?

Tiểu Tứđangcămtức, ngày hôm nay vốnđược an bàimộtđốnglớn huấn luyện, lạibịkêu đến làm loạisựtình khô khan này, tức giận trừng ngườichuyển chức này:

-Muốn chuyển chức liền nhanh mộtchút, không muốn...thìcút cho lão tử.

Người chơi nàybi kịch, một câu cũng không dám nhiềulời, rất sợ làm phát bực đối phương,ngay cả cơ hội chuyển chức cũng không cho.

ThạchTrung Ngọc cùng Tiếu Khắc đi tới phòng huấn luyện, Tiếu Khắc không kịpchờ đợihỏi.

- Nói nhanhmột chút, cần phòng huấn luyện của talàm gì.

- Mấyngàyhôm trước ta đượcmột bản Nội CôngTâm Pháp, muốn luyện một chút,thế nhưng tìm khôngđược địa phương thích hợp, cho nên mới tới tìm ngươi.

ThạchTrung Ngọc nói.

-Dựa vào, ta còn tưởng rằng làgì, thìra chỉ là mộtbản Nội Công Tâm Pháp thông thườngmà thôi, ngươi đi khách điếm mướn phòng không được sao, còn muốn chiếmdụngphòng huấn luyện quý báu củata.

Tiếu Khắc bất mãnnói.

Thạch Trung Ngọctò mò nhìn Tiếu Khắc hỏi.

- Trong Thần Lâm cũng có thể mướnphòng?

-Nói nhảm, khách sạn không chomướn phòng, vậy mở làm gì?

TiếuKhắc khinhbỉ nói.

Trongđầu Thạch Trung Ngọclại bắt đầu liên tưởng đến một ít hình ảnhkhông thíchhợp thiếu nhi, về sau thờiđiểm lão tử đi khách sạn nhấtđịnh phải hảo hảo hỏi một chút, có tiểu thưhay không.

- Đúng rồi, ngươiđược Nội CôngTâm Phápgì kia? Sẽ khôngphảilà Nội CôngTâm Pháp trụcộtchứ?

Tiếu Khắc hỏi.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Minh Hồng tâm pháp, nghe nói qua chưa? Ngưu bức không?

Tiếu Khắc nỗ lực suy tư một chút:

-Không rõ ràng, dường như nghe nói qua, có chút ấn tượng, chính là nghĩ không ra ởnơinàonghe qua.

Minh Hồng Đao

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Tiếu Khắc luôn cảm thấy Minh Hồng tâm pháp củaThạch Trung Ngọc dường nhưnghe nói qua ở nơinào,khôngbiết vì saolại nghĩ không ra, liềnhỏi:

- Minh Hồngtâm pháplànội công đẳng cấp gì? Đạt tới S cấp chưa?

Thạch TrungNgọcgật đầu nói:

- Nội Công TâmPháp SSS cấp, dường như rất ngưubức.

SSS?Tiếu Khắc dường như nghĩ đếncái gì, biến sắc:

- Ngươi ởđây chờ ta, ta sẽlập tức trở lại.

Tiếu Khắc nói xong trực tiếp rời phònghuấn luyện, ThạchTrung Ngọc mơ mơ hồ hồ, ở nơinày chờ Tiếu Khắc,hơn hai mươi phút sau, TiếuKhắc mới về,sắcmặt tương đối trầm trọng, Thạch Trung Ngọc không biết xảy ra chuyện gì, hỏi.

- Mớivừa rồingươi đi làm gì?

- Nghe nói quaMinh Hồng Đao chưa?

Tiếu Khắc không trả lời mà hỏi lại.

-Minh Hồng Đao?

Thạch Trung Ngọc suy nghĩmột chút, dường như thậtkhông cónghe nói qua thứnày:

-Chưa nghe nói qua,làm sao vậy? Cây đao này cóquanhệ với Minh Hồng tâmpháp?

TiếuKhắc nói:

- Nghe đồn thờikỳThượng Cổ, lúc Hiên ViênKiếm của Hiên Viên Hoàng Đế ra lò, nguyên liệu còn thừa ra, bởi vìnhiệtđộ caochưa tán, chất lỏng chếtạonguyên liệu tựphát chảy về phía đáylò, sau khilàm lạnh tự thànhhình đao. Hoàng Đế cho rằngcây đao này Đao Ý quá mạnhmẽ, đủđểphản phệ người cầm đao. Hoàng Đế sợ đao sẽ hại người, muốndùng Hiên Viên Kiếm hủy, không ngờ đaoởtrong tayhóa thànhhồng quang, biếnthànhở trong mâytrời.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Cây đao này chính làMinh Hồng Đao?

Tiếu Khắcgậtđầu:

- Saulại nghe nói,câyđao này rơivào trong tay một thầnbí nhân của Ma Giới, hắn dùngtâmhuyết cả đời viếtra Minh Hồng tâm pháp, còn đoán tạo Minh Hồng sáo trang, không nghĩ tới, trảiqua nhiều năm như vậy, Minh Hồngtâm phápcư nhiên rơi xuống trong tay ngươi, tiểutử,ta không nhìn lầm ngươi, tương laingươi nhất định sẽ có tiền đồ.

Dựavào, ngưu bức như vậy? Lần trước ở trong Tiểu Bồng Lai, Công Thâu Bancư nhiên không nóirõ ràng, trời ạ, làmhạilão tử có bảo không biết, nếu không phải hômnay tâm huyết lai triều, muốn luyện một chút,nói không chừng ngày nào đó liền triệt để quênđồ chơi này.

Bất quá dường như, lần trước thời điểm Công Thâu Ban bằnglòng dạyhắnnội công, có vẻ nhưlà nghe nóihắntu chức nghiệp Cuồng Đao, lẽ nàonghề nghiệpnàycũngcất dấu bívăn kinhthiên gì?

- Lão đầu,nghề nghiệp Cuồng Đaonàycó lai lịch gì?Có phải cũng rất trâu bò hay không?

Thạch Trung Ngọc không nhịn được hỏi.

Tiếu Khắc duỗi người nói:

- Không biết, mườinăm trước nhặtđược quyểntrục chuyển chức, cảm thấy nghề nghiệp này cũng khôngtệlắm liền cho ngươi dùng.

ThạchTrung Ngọcđổmồ hôi, lúc rảnh rỗi đi hỏi Công Thâu Ban một chút!Lão gia hỏa kiahẳnbiết càng nhiềuhơn TiếuKhắc.

- Ngươitừ từ luyện!Nếu như không phải NộiCông Tâm Pháp này là một lần duy nhất,bị người dùng sẽ vô dụng, ta conmẹ nó thật muốn sátnhân đoạt bảo.Ai!Tađira ngoài trước, không quấy rầy ngươi.

Tiếu Khắc nói.

Thạch Trung Ngọc nghe mà khẩn trương, lão nhân này quá vô sỉ, lại còn muốn giết người đoạt bảo, thật khôngcó tiền đồ.

Tiếu Khắc ly khai,Thạch Trung Ngọc nhìn đồnghồ,đã hơnnăm giờ, hiệntại luyệnnội công cũngkhôngcó ý tứ,một hồi sẽ gọiăn cơm, nhưngbây giờnên làm gì? Thạch Trung Ngọc suy nghĩmột chút, đi nhà bếp nhìncó gì ăn hay không! không đợicác cônương,trướcăn cơm tối, trựctiếp ly khaiduhí.

Đi tới nhàbếp, Hoàng Thiênkhông phụ ngườihữu tâm, thậtđúng là để ThạchTrung Ngọc tìmđược một chútđồ ăn thừa, bởi vì lúctrưa Thạch Trung Ngọc ănít,cho nênbuổi tối còn dư rất nhiều,ăn xong cơm tối thật nhanh, đểlại chocác cô nươngvài chữ, liền vội vãtiến vàodu hí.

Ngồixếp bằng trong phònghuấn luyện, khởi động Minh Hồng tâm pháp.

- Gợi ýcủahệ thống, mờituyển chọnloại hình luyệncông, hình thức choquấy nhiễu, hay hình thức khôngcho quấy nhiễu?

Cái quái gì? Lầntrước cònkhôngcó phiền toái như vậy, ngày hôm nayđây là thế nào, cái gì quấy nhiễu, không quấy nhiễu? Chọn bỏ qua, đi hỏi Tiếu Khắc một chút đâyrốt cuộclàchuyệngì.

Tiếu Khắc nghe xong, lắc đầu thankhổ:

-Thanh niênbây giờ,tri thức làm sao lạikémnhư vậy, ngay cảvấn đề trụ cột nhưthế cũng không biết. Hình thứccho quấy nhiễu là thời

điểm luyện nộicông tùy thời có thể bịngười quấy rối, không có tai hạigì, nhưng thu hoạch ít hơn, hình thức không cho quấynhiễu là loại thuhoạch đặc biệt cao, chỉ là bị quấy rầy sẽ khá phiền toái, có thể rớt cấp, còn rơimấy cấp,thìnhìn tình huống nghiêm trọng như thếnào.

ThạchTrung Ngọc lầnnữa trở lạiphòng huấn luyện, khởi động Minh Hồng tâmpháp, tuyểnchọn hình thức không cho quấyrầy, có nguy hiểm thìcóthu hoạch nha, đã dặn cáccô nương không nên quấy rầy hắn, trongtrò chơi, trong phòng huấn luyện của Tiếu Khắc cũngkhông khả năngsẽcó người khác xuất hiện, tổng thể mà nói, vẫn rấtantoàn.

- Gợi ý của hệ thống,tuyển chọn thời gianhuấn luyện.

Thạch Trung Ngọc nhìn đồng hồ,hôm nay thờigian du híkhôngsai biệt lắm còncó ba giờ,vì vậy lựachọn huấn luyệnba giờ.

Thạch Trung Ngọc lại trở về cảm giác huyềndiệu lúc trước.

Cáccô nươngly khai duhí,đangchuẩn bịnấucơm, độtnhiên thấy được tờ giấy trên bàn, chữ xiu xiu vẹo vẹo,Hướng Lam phí hếtkhí lựcmới miễn cưỡng nhận ra đây làý gì.

-Vácvịmỹ nữ,ngàyhômnaybỉ nhân có việc, đã ăn cơm trước, đừng có gọi ta.

Hướng Lamđọc xong hỏi.

- Thạch Trung Ngọc đi ra?

- Dườngnhưhắn làngười có địavị, cóphải bạn hắn đã xảy ra chuyện?Cầnhắnđi hỗtrợ hay không?

Cơ Như Nguyệtsuy đoán nói.

-Có lẽ vậy, khôngbiết có nguy hiểm hay không.

Tuyết SươngYên có chút bận tâm nói.

Dương Tử bắt đầu suy nghĩ lungtung,có phảitên sắc langđại thúc nàylo lắng sự tình của mình bị Cơ Như Nguyệt biết, sợgây ra mâu

thuẫn,chonêntrực tiếp chạy? Hoặc bởi vì cùng Cơ Như Nguyệtxác định quan hệ namnữ bằnghữu, cảmthấycó chút không còn mặt mũinhìn mình, ngày hôm naymìnhđốivới hắn lại rất lãnh đạm, cho nênliền chạy?

Nếu như Thạch Trung Ngọc biết, mình lưu tờ giấylàm chocáccô nương sản sinhnhiều hiểulầm như vậy, không biết sẽ là một biểu tìnhnhư thếnào.

Ba giờ trongchớp mắt,Thạch Trung Ngọctừtrong nhập định tỉnhtáo lại, đứng lên hoạt động gâncốt một chút, trong cơ thểtràn đầy lực lượng, nhưng nhìn thuộc tính một cái, không cóbấtkỳ biến hóa nào, ngược lại là đẳng cấptừ 18, đột nhiên biến thành cấp 19, dụi dụi con mắt,không nhìnlầm a, thực sự biếnthành cấp 19, đây là chuyệngì xảy ra?Lẽ nàonội công còncóthể đề thăng cấp bậc của mình?

Cực nhanh đi ra bên ngoài, tìm được lão gia hỏaTiếu Khắc,hỏi thăm mộtcái.

Tiếu Khắcnói:

- Cái nàycó gì phải kinh ngạc?

Phong cảnh trong phòng tắm

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc cựckỳ không hiểuhỏi.

- Nhưng luyệnnội công, vừa có thể đạt được điểm kinh nghiệm, lại cóthểđềcaothuộc tính tinh cấp,cần gì phải đi giết quái?

-Ngươi giết quáichỉ có thểđược tám mươi phần trăm điểm kinh nghiệm, cònlại hai mươi phần trăm chỉ cóthể dừnglại ở trong cơ thể ngươi, cần vận hànhnội công chậm rãi tiêuhóa, nếukhông... Ngươi cho rằng ởđâu ra kinhnghiệm?

Tiếu Khắc khì mũi, khinh thườngnói.

Thạch Trung Ngọctiếp tụchỏi.

-Lúc trướctagiết nhiều quái như vậy, làmsao mới có thểbiết mình đãtiêu hóa hết điểmkinh nghiệm chưa?

- Cái này phải dựavào cảm giác của mình, lúcnào cảmgiác luyện nội côngtrở nêncực kỳ khôkhan, khôngcó bất kỳ cảm giác, vậy nói rõ ngươi đãtiêuhóa hết. Bất quá điểm kinh nghiệmcủaquái vật chỉ có thể dừng lại ởtrong cơ thể ngươi một tuần, cho nên tốt nhấtmỗi ngàyđều nên kiêntrì luyện nội công mộtchút.

TiếuKhắcnói.

Nguyênlai là như vậy, dựa vào, trước đây giết nhiều quái như vậy, đềulãng phí, trongcuộcsống bi kịch lớn nhất cùnglắm cũng chỉ như thế này thôi.

Ly khaidu hí, Thạch Trung Ngọc đi tới trong phòng khách,đen như mực, Thạch Trung Ngọcco chútkỳ quái, hôm nay các côươnglàm sao? Lẽnào đềungủ sớmnhư vậy?

Lắcđầu, Thạch Trung Ngọcđitới phòng vệ sinh, chuẩn bị xả nước.

Trong phòngvệsinhmở đèn, Thạch TrungNgọc không có suy nghĩ nhiều, chỉ cho là aiquên tắtđèn, các cô nương hầu như rất ítkhi dùng phòng vệ sinhlầumột, cho dù dùng, trong phòng khách cũng cóthể sẽ mở đèn.

Nhẹ nhàng lắcmột cái, liền mởra cửa phòngvệ sinh, tràng cảnh in vào mi mắt, làm cho Thạch Trung Ngọc mục trừng khẩu ngốc.

Hai mỹnữ thân thể trần truồng.

Hainữ hài này chỉhơnhai mươi tuổi, toàn thân tràn đầy sứcsống thanh xuân. Tócdàiđennhánhnhu thuận rủở sau lưng, da thịttrắng noãn nhẵn nhụi, ở dưới ánh đèn chiếu xuống tảnrasáng bóng trong suốt mượtmà. Thân hình củacác nàng mạn diệu khônggìsánh được, thắt lưngtinh tế, bắp đùi thondài,hai ngọn núi ngạo nghễ đứng thẳng, khôngcóchỗnào mà không phảicực phẩmmànam nhân tha thiếtước mơ.

Hay hơn chínhlàbộ mặtcủa cácnàng, dángdấp hai ngườicơ hồ là từ trong một cáimô hình đúc ra, mắt to đen nhánh,sống mũithẳng tắp, bờ môi đỏ thắm,khóe miệngmang theo một tia mỉm cườingọt ngào.

Hai người này đương nhiên chính là Hướng Lamvà Hướng Lâm, hai tỷ muộidường như mới vừatắm rửa xong, đanglauchùithânthể, Thạch Trung Ngọc đột nhiên xông vào, làmcho các nàngdừng động tác lại, ngaylập tức choángváng, ngơ ngác nhìn Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọc cũng choáng váng, ngơ ngácnhìn hai thiếu nữcả người trần trụi, hai khuôn mặtgiống nhaunhư đúc, hai ngọnnúicao ngất, hai điểm đỏ bừng nhô lên, không mộtcáikhông dụ dỗ Thạch Trung Ngọc.

Khoảngchừng qua hai phút, lúc này Hướng Lam mới kịp phảnứng, mở miệng muốn hét, Thạch Trung Ngọc tay mắt lanhlẹ, vộivãlao lên, che miệng HướngLamvà Hướng Lâm.

Hướng Lam và HướngLâmđương nhiên muốn giãydụa, phát sinh thanhâm ô ô, đột nhiên trên thang lầutruyềnđến tiếng bước chân, Thạch Trung Ngọc không hề nghĩ ngợi, thật nhanh dùng chân giữ cửa.

Thạch Trung Ngọc ghé vào bêntai hai người các nàngnói:

- Chớ la, là ta.

Hướng Lâm đẩy tay Thạch TrungNgọc ra, trừng Thạch Trung Ngọc một cái:

- Cũng bởivìlà ngươi mới la, nếunhư là đám ngườiNhư Nguyệttỷ, chúng ta cần gọi sao?

Thạch Trung Ngọc ngơ ngác nóikhông ra lời, Hướng Lâm cũng quá trắng ra đi?Cư nhiên để tay mìnhở trước ngựcnàng?

Hướng Lâm còn chưa pháthiện vấnđề này, Hướng Lam ngược lại nhìnthấy, trực tiếp đẩy tay Thạch Trung Ngọc ra.

Lúcđầu HướngLâmchỉ làlấytay Thạch Trung Ngọctừ bên miệng mình ra mà thôi, tuy để ởtrước ngực, lại không tiếpxúc da thịt,bị HướngLam vỗ, thật bấthạnh, bàn tay của Thạch Trung Ngọc bao trùm lên bộ ngực của Hướng Lâm.

Hướng Lâm không tự chủ được hét lên một cái.

- Lâm Lâm, ngươi làmsao vậy?

Bên ngoài phòng vệ sinhtruyềnđến thanh âmcủa Cơ NhưNguyệt.

Thạch Trung Ngọc thậtnhanh khóa cửa phòng vệ sinh lại, sau đó trở lại bên người tỷmuội HướngLam:

- Ngàn vạnlần chớ nói ta ở chỗ này.

Trên đầu tỷ muội Hướng Lam đồng thời xuất hiện hắc tuyến,ý tứ của ThạchTrung Ngọc rấtrõràng, hômnay lãotử chiếm tiện nghi của tỷ muội các ngươi.

Bấtquá tỷ muội HướngLam cũng không muốn phức tạp,một là bởi vìsáng sớm hôm nay, Thạch Trung Ngọc mới cùngCơ Như Nguyệt xác định quan hệ, hiện tạiđể Cơ Như Nguyệt phát hiện, Thạch Trung Ngọc cùng hai tỷ muội các nàng cảngười trần trụiở cùng nhau, nhấtđịnh sẽhiểu lầm.

Một nguyênnhânkhác là,các nàngcũng không muốn để cho người khác biết, toàn thân mình trần trụi cùng Thạch Trung Ngọcở chung một chỗ.

- Lâm Lâm, ngươi làm saovậy?Nóinhanh một chút a!

Cơ Như Nguyệt ởbên ngoài lắc lắccửaphòngvệ sinh.

Hướng Lâm vội vàng nói:

- Không có gì, mới vừa rồi ta kém chút trượt chân.

LúcnàyCơ Như Nguyệt mới thởphàonhẹ nhõm nói:

-Cẩnthậnmột chút, nhanh đira đi.

Tiếng bước chân dần dần xa, ba người trong phòngvệ sinh cũng thở phào nhẹnhõm, bị phát hiệnliền nguy rồi.

Hướng LamvàHướng Lâm nhìn Thạch TrungNgọc, phát hiện, hắn đang không chớp mắt nhìn chòng chọc haingười, lúc này mới nhớ tới, bây giờ còn cả người trần trụi.

Haitỷmuội đồng thời mắccở đỏmặt ngồixổm xuống, haitay che ngực, mớivừa rồi vì giúp ThạchTrungNgọc che giấu, dĩ nhiênquên che mình, ai,toàn bộbị người nàythấy hết.

- Ngươi còn khôngmau xoayqua chỗ khác?

Hướng Lam cáu giận nói.

Thạch TrungNgọcthở dài,hai nữ hài nàysắp nổi dóa, không thểtiếp tục xem,bất quátrải qua mới vừa rồi quansát, ThạchTrung Ngọc phát hiện, trên thânthểhai nữhàinày thật giốngnhaunhưđúc, tìm khôngrabất luận địa phương khác nhau gì.

Thấy Thạch Trung Ngọc đãxoay người,tỷ muộiHướng Lamvẫncó chút khôngyên lòng nhìnbóng lưng củaThạch TrungNgọc, rất sợ hắn đột nhiênxoay đầu lại.

- Không cho phép nhìn lén.

Hướng Lâm không yênlòng nói.

Thạch TrungNgọc bất đắcdĩ nói:

-Nênnhìn, không nên nhìn, ta đềunhìn, hiện tại giấu đi có ích lợi gì?

Nóichưa dứtlời, hai nữhài càng thêm tức giận, dù sao người ta cũnglà hoàng hoakhuê nữ,bị người thấy hếtcòn chưa tính, lại còn nói như vậy, muốn chết.

Hướng Lâm đáThạchTrung Ngọc một cước, Thạch Trung Ngọc căn bản không lường trước Hướng Lâm lạiđột nhiêncông kích,không kịpnétránh, bị đá vừa vặn.

Lảo đảo vềphía trước,trong phòng vệ sinh rấttrơn, ThạchTrung Ngọc ngã vào trongbồn tắm, Thạch Trung Ngọc bi kịch, hai nữ hài tắm xong, còn chưakịpxảnước.

Váy liềnáo duy nhất trên người ướtđẫm, Thạch Trung Ngọcnhìn hai tiểucô nương, Hướng Lamvà Hướng Lâm đồng thờibật cười.

Bốn ngọn ngọn núi theo hainữ hài cười to, trên dưới rung động, Thạch Trung Ngọcvốncòncóchútcăm tức,hiện tại một chút tínhkhí cũng khôngcòn.

Quá hạnh phúc,nếu như mỗilầnbị đạp,thịgiác đều có thể hưởng thụđược đãi ngộ như vậythì tốt biếtbao nhiêu, lãotử tình nguyện mỗi ngày bị đạp,thời thời khắc khắc bị đạp.

Cút ra ngoài

DTV-EBOOK.COM.VN

Trong phòng vệ sinh tràn đầy bầu không khí mập mờ.

- Lâm Lâm, các ngươi thế nào? Một thổi phát sinh thanh âm lớn như vậy, một thổi lại cười to?

Cơ Như Nguyệt lại tới quấy rối mấy người trong phòng vệ sinh.

Lúc này Hướng Lam và Hướng Lâm mới nhớ Cơ Như Nguyệt còn ở bên ngoài.

- Không có việc gì, tavà Lâm Lâm đang đùa.

Hướng Lam lớn tiếng nói.

Cơ Như Nguyệt không có đểý, đi ra ngoài, Hướng Lam trừng Thạch Trung Ngọc một cái, nhỏ giọng nói:

- Đều là lỗi của ngươi.

Thạch Trung Ngọc ở đâu có thời gian nói, mắt sáng nhìn chằm chằm hai thân thể khêu gợi, váy liền áo của Thạch Trung Ngọc bị lộng ướt, kề sát ở trên người, tiểu huynh đệ đứng lên thật cao, đương nhiên cũng bị tỷ muội Hướng Lam thấy nhìn không xót gì.

Hướng Lâm và Hướng Lam phì một ngụm, xoay người sang chỗ khác, phía sau lưng cùng mông nhỏ lộ ở trước mặt Thạch Trung Ngọc.

Con bà nó, quá kích thích, Thạch Trung Ngọc lập tức nhào tới, một tay một cái, ôm lấy hai tỷ muội, bàn tay tìm được trước ngực của các nàng, hai nữ hài đều ngẩn ra, dĩ nhiên quên mất đẩy Thạch Trung Ngọc ra.

Tùy ý Thạch Trung Ngọc khinh bạc, một lát sau, Hướng Lam mới phản ứng được, nhưng lại phát hiện, Thạch Trung Ngọc dĩ nhiên đã cùng muội muội của mình hôn lên, Hướng Lâm cư nhiên không phản

đối, dưới chân dùng lực,giẫm chân Thạch TrungNgọc.

May mắn, Hướng Lamvừa mới tắm xong, không xỏgiày,nếu như mang giày cao gót, khả năng liềncho Thạch Trung Ngọcăn đủ, bất quá cho dù như vậy, Hướng Lamdùng toàn lực, Thạch TrungNgọc vẫn bị đau, nhưng không dám lớn tiếng gọira, kêu lên mộttiếng đauđớn,sợ bị Cơ Như Nguyệttrong phòngkhách phát hiện.

Bởivìmới vừa rồi động tác của Thạch Trung Ngọcquá lớn, Hướng Lâm bi kịch bị cắnmôi, đangàoào đổmáu.

Hướng Lam trừng Thạch TrungNgọc một cái:

-Ngươi ởđây làm cái gì? Còn không mau cút đi rangoài?

ThạchTrungNgọc có chút ủy khuất nói:

- Như Nguyệt cònở bên ngoài,tađi ra ngoài không tiệnlắm.

Hướng Lamkhôngnói gì, kéo Hướng Lâmđitớibên cạnh ngăn tủ, lấy rahai bộđồ ngủ, đưa lưng về phía Thạch TrungNgọcmặc vào, sau đó rờiphòngvệ sinh, nhìn biểutình của các nàng, dường nhưcó chút tức giận, Thạch TrungNgọc sờ lỗ mũi một cái,cười khổ,làm saolại không có định lực như thế chứ?

Khóacửa phòng vệsinh, cởi váy liền áo cùng quần lót tắm rửa, ngược lạiy phục đều ướt, tiếp tụcmặc, nhất địnhsẽđể Cơ Như Nguyệt liên tưởng đến cái gì.

Trong phòngtắm phảngphất như còn lưu lại hương vị củahainữ hài, trong gócphòngcòn cóthểchứng kiến nộiycủa hainữ hài thay ra.

Lắcđầu, bỏquanhững ý niệm bậy bạ kia,xả nước trongbồn,đi vào ananổn ổn ngâmmình.

Cũng không lâu lắm, chợt nghe cửa phòngvệ sinh dườngnhư bị bật mở,Thạch Trung Ngọc kỳ quái, chẳnglẽlà Cơ Như Nguyệt hoặc Tuyết SươngYênvào?Tỷ muội HướngLamlà biết mình ở bên trong.

Quả nhiên, mởcửa, invào mimắt chính là Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt căn bản không có phát hiện, ở trongbồn tắm còn ngâm một nam nhân,đi thẳng tới bồn cầu,vén lênváy ngủ, cởiquần lót tiểu tiện, ThạchTrungNgọc ngây ngốc nhìnhết thảy.

-Như Nguyệt, ngươi chừng nào thì trở nênhàophóng nhưthế rồi hả?

ThạchTrung Ngọc ngây ngốc hỏi.

-A!

Cơ Như Nguyệt kinhhômộttiếng, trong phòngvệ sinh dĩ nhiênxuất hiện thanhâmcủa nam nhân, nhìn kỹrõràng là Thạch Trung Ngọc, lúc nàymới yên lònglại, lườm hắn một cái:

- Ai biếtngươi sẽ ở chỗ này?

- Không đúng.

Cơ Như Nguyệt nói:

- Ta vẫn luônở trong phòngkhách, căn bản khôngthấy có người từ bên ngoài trở về.

- Bênngoài?Cái gì bên ngoài?

ThạchTrungNgọc căn bản không minh bạch Cơ Như Nguyệt đangnói cái gì.

- Chính là tờ giấy trênbàn kia, chẳng lẽ không phải ngươi lưu?

Cơ Như Nguyệthỏi.

Thạch Trung Ngọc càng thêmmơ hồ:

-Là ta lưu,lẽ nàocác ngươi xem không hiểu sao?Ta buổi tối có chút chuyện, muốnở tronggame, cho nên ăn hết.

- Ngất.

CơNhư Nguyệt hếtchỗnói rồi:

- Đại ca,lầnsau ngươi có thể viết rõ ràng hay không? Chúng ta còn

nghĩngươi đi đâu, làmhại chúng tamất công lo lắng một phen.

Cơ NhưNguyệt tiểu tiện xong rờiđi, nàngcũngkhông có hứngthú thưởng thức Thạch Trung Ngọclõa thể.

Lên lầunói cho mấy nữnhânkhác, ThạchTrung Ngọc vẫn luônở trong nhà,Tuyết SươngYên cùng Dương Tử ngược lại khôngcảm th ấy cái gì, tỷ muội Hướng Lam phẫn nộ rồi.

Tốt ngươi mộtcái Thạch TrungNgọc, cư nhiênnóigạt chúng ta, nghĩ đến ngươi đã đira, cho nên tỷ muội chúng ta mới ởlầumộttắm, còn khôngkhóa cửa, lúc nàymới bị chiếm đại tiệnnghi. Hướng Lam may mắn, chỉ là bị xem hết trơn, sờ hai cái mà thôi,lần này Hướng Lâmlại bị hôn.

Hướng Lâm cảm thấy trên mặt nóng hừng hực,lần trước Thạch Trung Ngọc hôn nàng, nóilà bởi vìquá yêu nàng, tình hữu khả nguyên, nhưngbây giờ thì sao,cònkhông cómấyngày,kéo lên Cơ Như Nguyệt, mới vừarồi thậmchí ngaycả tỷ tỷ củamình cũngkhông muốn buông tha, cứ như vậy, còn nóiưa thíchmình? Đánggiậnnhất là, mới vừa rồi thời điểm hắn hôn mình, mìnhdĩ nhiên khôngcự tuyệt hắn.

Sau khi Thạch Trung Ngọc tắm xong thì bi kịch, mớivừa rồi chỉ nghĩ làm sao hủy diệtyphụcđãbị làm ướt, hiện tại cư nhiên phát hiện mình cănbản à không cógì mặc.

Lục tung tìm, trong phòng vệ sinh cănbản không có quần áo dư thừa.

Ai, Thạch Trung Ngọc thở dài,cửa phòngvệ sinhhơimởra một chút, phát hiệntrong phòng khách đen nhánh, xemra CơNhư Nguyệt cùng những cô nươngkia đã lên lầu, Thạch Trung Ngọc tắt đèn phòng vệsinh, rón rénđivề phòng mình.

Đến phòng của mình, phát hiện đèn mở, Thạch TrungNgọccũng khôngsuynghĩ nhiều, mớivừa rồi lúcđi ra, dường như không tắt đèn.

Gia tốc vọt vào trong phòng, lập tức đóng cửa lại, tựaở phía sau cửa.

Đangmuốn trở về giường, ngẩng đầu mộtcái, dĩ nhiên thấyđược Tuyết Sương Yên đang ngồiở bên giường.

-Tại sao ngươiở trong phòng ta?Làm ta giậtcả mình.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tuyết Sương Yên bĩu môi:

- Ngươi đây là cótật giật mình,khôngcóviệcgìchơi chạytruồng làm gì? Chơi rất vui sao?

Đã sớm cùng TuyếtSươngYên xích lõa gặpnhau, Thạch Trung Ngọc cũng khôngđểý bị nàng xem, tùy tiện đến bên cạnh nàng, ôm nàng nói:

- Mới vừa rồi tắm, quên mang quần áo.

- Ngươi cũng thật là, nếu như bịđám người Hướng Lam nhìn thấy cònmay,các nàng đều làngười trưởng thành, nhưng nếu nhưbị DươngTử thấy thì làm saobâygiờ? Không phải làmtiểu cô nươngcó bóngma trong lòng sao?

Tuyết Sương Yên dùng ngón trỏ đâm trán Thạch TrungNgọc một cái.

Trong lòng ThạchTrung Ngọcchẳng đáng,nếu nhưbị Dương Tử thấy, cũng không có gìquá quan trọng,nàng cũng không phải chưa thấy qua, bịtỷ muộiHướng Lamthấy, đó mớigọi không xong.

Ba người ban đêm

DTV-EBOOK.COM.VN

Trong phòng ThạchTrung Ngọc, một nam một nữ đang hôn môi, nhân vật chính đươngnhiên là Thạch Trung Ngọc và TuyếtSương Yên, Thạch Trung Ngọcmột bên hônTuyết Sương Yên, một bên vuốtve thânthể nàng, đồ ngủ củaTuyết Sương Yên khôngbiết lúc nàođãbị Thạch Trung Ngọc cởi sạch.

Ngày hôm nay Thạch Trung Ngọc bị tỷmuộiHướng Lamkích thích, hiện tại Tuyết Sương Yênchủ động đưa tới cửa, Thạch TrungNgọc làm sao lại buông tha nàng?

Trong nháy mắt, toàn thân hai người trơn bóng,cái gì cũngkhông còndư lại, tay của Thạch Trung Ngọcở trên ngực Tuyết SươngYên không ngừng xoa bóp, tay khácKhông ngừngở khu rừng thần bíkia kích thích,làmnó lúc này đã ướtát không chịu nổi, không bao lâu, Tuyết Sương Yên thở gấp liên tục, phát sinh tiếng rên rỉ đầy cám dỗ.

Thạch Trung Ngọc nơi nào còn kiềm chếđược? Tiểu huynhđệ đè ở trên vườn hoa thần bí của Tuyết Sương Yên hỏi.

- Có thể chứ?

Thạch TrungNgọcchỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi,nghĩ cùng Tuyết SươngYên đãcó nhiều lần tiền hí,ngày hôm nay nhất định có thể thành công, nhưng khôngnghĩ Tuyết Sương Yên còn chưalên tiếng, cửa bị gõ, Tuyết Sương Yên lập tức xấu hổ đẩy Thạch Trung Ngọc ra, Thạch Trung Ngọcphẫn nộ a.

Nam nhân chưathỏamãn dục vọnglà điên cuồng nhất, TuyếtSương Yên mặc quần áo xong, Thạch Trung Ngọc phẫnnộ mở cửa, hai con mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm người ngoài cửa,ngườinọ dĩ nhiênlà CơNhư Nguyệt.

CơNhư Nguyệtkinh ngạc nhìnTuyếtSương Yên trên giường,trong bụng sáng tỏ, cười cười xấu hổnói:

- Thì ra Tiểu Tuyếtở chỗ này, tasẽ không quấy rầy các ngươi,chúc các ngươi vui vẻ.

-Như Nguyệttỷ...ngươi nói bậy bạgì đấy?

Tuyết Sương Yên thẹnthùng chạy đến bên ngườiCơ NhưNguyệt.

Thạch Trung Ngọc thở dài,sớm biếtmới vừa rồi sẽ không hỏi, trực tiếp cắm vào, như vậy chuyện gì cũng xong, coi nhưCơ Như Nguyệt gõ cửa lại có làmsao? Trực tiếp mặc kệlà được, bi kịch a, ngày hôm nayxem ra là không cóhy vọng.

CơNhư Nguyệt cười ngắt mũi của Tuyết Sương Yên một cái:

- Ngươi cho rằngta không đoán được các ngươiđang làm cáigì?Tađi trước.

TuyếtSương Yên đương nhiên không theo, muốn cùng Cơ Như Nguyệt rờiđi, Thạch Trung Ngọc tức giận kéoCơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yênqua, lôi hai người cácnàng vào trong phòng,Thạch Trung Ngọc khóa chặt cửa, dâmtiếunhìn hai người nói:

- Hiện tạiai tới cũng cứu không được các ngươi.

Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên khônghẹn mà cùng trừng ThạchTrung Ngọc, ý tứrất rõ ràng: Hai người chúng taởchỗ này, lẽ nào ngươi còndámlàmcái gì với chúng ta?

ThạchTrung Ngọc đương nhiên cũng minh bạch,nữ nhân lần đầu tiên,đương nhiên khônghy vọng còn cómột người khác bàng quan, cho dù là ngườithân cận nhất cũnggiống như vậy,nếukhông thể thành sự, nói như thế nào cũng phảichiếmchút tiệnnghi.

Thạch Trung Ngọc ôm hai nữ nhân lên giường,Cơ Như Nguyệtvà Tuyết SươngYên một tảmột hữu nằm bên người Thạch Trung N gọc, hiện tại Thạch Trung Ngọcvô cùng hạnh phúc, đây chínhlà trái ôm phảiấp trongtruyền thuyết, đáng tiếc, hai mỹ nhân chung một chỗ, cưnhiên không thể lên.

-Ngọc tỷ, hôm nay ngươi vàodu hí gấp như vậylàmgì?Làm hại chúng ta còn lo lắng cho ngươi.

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Thạch Trung Ngọc ngắtbộngực của Cơ NhưNguyệt một cái:

- Là năng lựclý giải của các ngươiquákém, cùng tacó quan hệ gì? Hôm nay taởtrong game luyện nộicông màthôi.

Thạch Trung Ngọcnói chỗ tốt của nộicôngcho hai nữ hài, tuy Cơ Như Nguyệt và Tuyết SươngYêncũng biết chỗ tốt của nội công, nhưng không có mộtchútđố kị,dùsao Thạch Trung Ngọc là nam nhân củacác nàng, nam nhân càng mạnh các nàng không phải càng tự hào sao?

Bộ ngực củahainữ hài không ngừng bị Thạch Trung Ngọcquấy rầy, bất mãn kéotay Thạch Trung Ngọc ra, dùsaokhông phảilàhaingười đơn độc ở chung, luôn không buôngđược a,xấuhổkhôngcó ý tứ cho Thạch Trung Ngọc xằng bậy, hơn nữa cũng có chút ghen ghét nho nhỏ.

Thạch Trung Ngọc cũng có thể lý giải hai nữhài, một vừa hai phải, không có tiếp tục xằng bậy, chỉ ôm hainữhài mà thôi.

- Ngọc tỷ, nếu như có một ngày ta phảily khai cácngươi, ngươi có khổ sở không?

CơNhư Nguyệt đột nhiên hỏi.

Thạch TrungNgọc kỳ quái nhìnthoáng quaCơNhư Nguyệt:

- Làm sao đột nhiên nói cái này?Ngươiphảilykhai chúng ta?

- Không phải, ta chỉlà tùy tiện hỏi một chút.

Cơ NhưNguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc dùng sứcômCơ Như Nguyệt, kiên địnhnói:

- Ta sẽ không đểcho ngươily khai ta.

Thạch Trung Ngọc nói, nói năng cókhí phách, cực kỳ kiên định, làm cho Cơ Như Nguyệt cảmgiác vô cùng an toàn, nhưng Cơ Như Nguyệt biết, tuy Thạch Trung Ngọc thoạt nhìn có chút thế lực,

nhưng còn chưa đủ để đối kháng giatộc của nàng,cho nên nàng vẫn còn phải rời đi.

Cơ NhưNguyệt sâu kín thở dài, vì tươnglai của mình cảm thấy mê man, vì saogồng xiềng của vậnmệnh vẫn đè nặng nàng?

Tuyết Sương Yêncũng biết một chút sựtình của Cơ Như Nguyệt, nghe tiếng thởdài của Cơ Như Nguyệt,đương nhiênbiết nàng đang suy nghĩgì, dodự nói:

- Thạch Trung Ngọc, ta đi về trước, ngày hômnay ngươi bồi bồi Như Nguyệttỷ a.

Tuyết Sương Yên nóiliềnmuốnly khai, lạibị một tay bắt được, cái taynàykhông phải của ThạchTrung Ngọc, mà là của CơNhưNguyệt.

CơNhưNguyệt nói:

- Tiểu Tuyết, khôngcần, ba người chúngta cứ nhưvậy ôm ngủ một giấcđược không?

Tuyết Sương Yên nhìn sắcmặt củaCơNhư Nguyệt không giống như bởi vì xấuhổ mà lưu mình lại, khôngthể làm gì khác hơnlà gật đầu.

Thạch Trung Ngọclại căn bản không biết hai nữ hài đang suy nghĩ gì, chỉđơn thuầncho rằng,quanhệ của các nàngcực kỳ tốt, lẫn nhau nhườngđườngmà thôi.

Tuyết Sương Yêntắtđèn, ba người chen ở trong chăn,trong không khí tràn đầy ngọt ngào.

- Nếunhư về sau chúng ta ở trong gamekiếm nhiều tiền, chúng ta ở trong biệt thự này dưỡng lão có đượchay không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Takhinhbỉ ngươi,nhànàylà củata, ngươilại muốn lấy nhà của ta tới nuôi ta.

TuyếtSương Yên vừacười vừa nói.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói:

-Tamuamột biệt thự khác được chưa?

- Ha hả.

Cơ Như Nguyệt cười nói:

- TiểuTuyết đùathôi.

- Tiếp qua mấy năm,đám người Hướng Lam cũng nên lậpgia đình, chỉ sợ các nàng sẽ dọn ra ngoài, ai! Đếnlúc đó nhất địnhphảiđểcho con củacác nàng gọi chúngtalà mẹ nuôi.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch TrungNgọchỏi.

- Ngươirất thích tiểuhài tửsao?

- Đúngvậy.

Cơ NhưNguyệt nói.

- Chúng ta có thể sinh một đứanha.

ThạchTrung Ngọc vừa cười vừanói.

Thạch TrungNgọc nói, cũng khôngphải nói lung tung,cònlàm ra hành động, trongnháymắt,y phục trên người Cơ Như Nguyệt liền tiêu thất, Thạch TrungNgọc vuốt veda thịt bóng loángcủaCơ Như Nguyệt, khiếnchoCơ Như Nguyệt ngứa ngáy.

-Đừng làm rộn,đi ngủ sớm mộtchút.

Cơ Như Nguyệt giùng giằng nói.

TuyếtSươngYên còởnơi này, Cơ Như Nguyệt đương nhiênkhông thểđể cho Thạch TrungNgọc xằng bậy.

Tuyết Sương Yên bi kịch

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh ThiênTiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Cơ Như Nguyệt không đồngý, Thạch Trung Ngọc cũng không tiện miễn cưỡng, lẳng lặng ôm hai người bọn họ nói:

-Sáng sớmngày mai, các ngươi theo ta cùngđi làm nhiệmvụ.

- Nhiệm vụ gì?

Tuyết Sương Yên tò mò hỏi.

Thạch Trung Ngọcnói:

-Làmột nhiệmvụ hộtống, từ BạchHổ thành vận chuyển một nhóm hàng đến Long Tuyền trấn,bất quá trên đườngkhả năng có thổphỉ tập kích.

- Vận chuyểnlà món hàng gì?

Cơ Như Nguyệthỏi.

ThạchTrung Ngọc gõ đầu nàngnói:

- Khôngbiết, không có hỏi,cáinày có quan hệ gì,ngược lạiđưađồ vật đến là được.

Cơ Như Nguyệt thốngkhổ bưng đầu nhỏ, u oántrừng ThạchTrung Ngọcmộtcái:

-Hộ tốngđồđạc, thậmchí ngay cảhộ tốngcáigì cũng không biết, nếu

như ngươi hộ tống một ítrau dưa,hoa quả, vậykhông người đến đoạt, nếu như ngươihộ tốngvàng bạc châu báu,vậy còn không phải đốimặt với nhóm lớn nhânmã sao?

- Khôngđến mức nghiêm trọng nhưvậy.

Thạch TrungNgọc nói:

-Ởphụ cậnGoblin,đẳng cấp sơn tặc cũng sẽ khôngquá cao.

CơNhư Nguyệt cười khổ:

- Hy vọng nhưthế.

Bangười lại hàn huyênmộthồi, Tuyết Sương Yên vàCơ Như Nguyệt mộttả mộthữu tựa ở trên ngườiThạch Trung Ngọc, mấy đống thịt ép tới Thạch Trung Ngọc tâm viên ý mã, hiện tại Thạch TrungNgọc thật sự là quá khó tiếp thu rồi.

CơNhư Nguyệt cảmgiác hai người khác hô hấp dường như cóchút gấp, biết bọn hắn khẳngđịnh khôngcó làmviệc tốt, thầm phunmột ngụm, xoay người sang chỗkhác, đưalưng về phía hai người.

Ai, Cơ Như Nguyệtxoay người động tác có chút lớn,tiếng vang làm cho Tuyết Sương Yên biết Cơ Như Nguyệt đã pháthiện nàng đang làm cái gì, xấu hổvội vàng buôngtay ra.

Thạch Trung Ngọcnơi nào sẽlàm cho Tuyết Sương Yên buôngtay? Đang rất thoải mái a.

Tuyết Sương Yên đương nhiên cũng không thể thuận theoThạch Trung Ngọc, đãbị CơNhư Nguyệt phát hiện, làm sao còn có thể tiếp tục?

Thạch Trung Ngọc sâu kín thở dài, không nghĩtới,khôngthể lên còn chưa tính, thậmchíngay cảđánh phicơ cũng không thểđồng ý, Cơ NhưNguyệt ghêtởm.

Nặngnề đè ở trên môngnhỏ củaCơ Như Nguyệt, CơNhư Nguyệt duyên dáng gọi to một tiếng.

Cơ Như Nguyệt kém chút xấuhổ vàgiận dữ muốn chết,sớm biết

không tới,đãphá hưhai lần chuyệntốt của người ta, hiện tại rốt cục bắt đầu trả thù,CơNhư Nguyệt liều mạng muốn ngăn cản Thạch Trung Ngọc, lại căn bản làm không được, tháiđộcủa Thạch Trung Ngọc quá cường ngạnh.

Chịu đựngý xấuhổ, bắt được tiểu huynhđệ của Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọc không dámlộn xộn, nhưng ởsâu trong nội tâm củaCơ Như Nguyệtđãgieomầm móng cừuhận, tàác cười cười, tay nhỏbé gia tăngđộ mạnh yếu,Thạch Trung Ngọc vội vãcầuxin tha thứ.

- Chớ làm loạn, nếunhư làm hư,về sau các ngươi sẽ thành thủhoạt quả.

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

Quá trực bạch, Cơ Như Nguyệt lập tức buông tay,ai,lần này sẽ bị Tuyết SươngYên chê cười.

Vỗ Thạch Trung Ngọc một cái, gắt giọng:

- Ai bảongươi vô liêm sỉ như vậy?

Thạch Trung Ngọc khôngchútlưu tình đặtở trên người Cơ Như Nguyệt:

- Lạidám dùng sứcbắt địa phương nhưvậy? Phảibị tội gì?

Cơ Như Nguyệt ngậm miệngkhông nói, mắc cỡ chếtngười.

- Thạch ca ca...ta ủnghộ ngươi, xửlý Như Nguyệt tỷ.

Tuyết Sương Yên cư nhiên nghịch ngợmmở đèn nhìn náo nhiệt.

Chăn đã bị vén lên, Tuyết SươngYên nhìn hai người,trên người Thạch TrungNgọc khôngcóy phục, nàng đã biết rồi, ai nghĩđến, trên người CơNhư Nguyệtcũng trần truồng.

CơNhưNguyệt tiếpxúcđược ánh mắt của mập mờ Tuyết Sương Yên, lập tứcmắc cỡđỏ bừng khuônmặt, khôngdám nhìn nữa, trừng Thạch Trung Ngọc mộtcái:

- Còn không xuống?

Thạch Trung Ngọc buồn cười nhìn Cơ Như Nguyệt nói:

- Tiểu nữu, lẽ nàongươi không biết, bây giờ quyềnchủ động ở trong tay ta sao?

- Ngọc tỷ...

Cơ Như Nguyệt cười quyếnrũ nói:

- Khôngcần vộivả cùngta a, ngươi xem TiểuTuyết, nàngđã phát tình, không bằng chúng ta cùng nhau cưỡi nàng trước?

Tuyết Sương Yênoan uổng,talàm sao lạiphát tình, chứng kiến ánh mắt tàác của Thạch Trung Ngọccùng Cơ Như Nguyệt, Tuyết Sương Yên không khỏinắm thật chặt đồngủ trên người, phòng ngừa hai lưumanhnàyđột nhiên xông lên, nhưng nàng vẫn đánhgiá thấp Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọcrítmột tiếng, nhào tới trên người Tuyết Sương Yên, thầnkỹcởi quần áo lần nữa bày ra, Tuyết SươngYên rõ ràng chống cự, lại phát hiệny phục trên ngườimình đã biến mất không thấy.

Haitiểu bạch thỏtrắng như tuyếtrung rinh, Cơ NhưNguyệt tà ác nhào tớitrênngười Tuyết SươngYên, đè hai tay nói:

- Ngọc tỷ, nắmchặt cơ hội, nhanhlênăn Tiểu Tuyết.

Thạch TrungNgọc làmột namnhân, thị giác bị trùngkích như thế, làm saocó thể kiềm chế được? Ngay lập tứcmuốn lên, Tuyết Sương Yên lại kịchliệt giằng co.

CơNhư Nguyệt cũng chỉlà đùagiỡnmột chút,thấy Tuyết SươngYên phản ứngkịch liệt như vậy, cũng không tiệnđè Tuyết Sương Yên lại.

-Tacòn chưachuẩn bịxong, lầnsau đi.

Tuyết Sương Yên nói.

Thạch Trung Ngọcchỉ có thể tiếc nuối gật đầu, Cơ Như Nguyệt có thể hiểu được mộtít,TuyếtSương Yên đâylà quá xấu hổ, nếu như mìnhkhông ở nơi này,TuyếtSương Yên tám phầnmười sẽ đồng ý cho ThạchTrung Ngọc.

Bấtquá bâygiờThạchTrung Ngọc khó chịu, mệkiếp, hôm nay là triệt để không có hyvọng rồi, bấtquá đểcho nàng đánh máy bay cũng không tính quá phận chứ?

Cơ Như Nguyệt bịThạch Trung Ngọc đặt ở bên người, hiệntại mọi ngườiđềulà xích lõa,Cơ Như Nguyệt cũng không cự tuyệt, giúpđỡ Thạch TrungNgọc làmchuyện này.

Tuyết SươngYênthấy được hết thảy, sắc mặt đỏ bừng, Cơ Như N guyệtdĩnhiênở trước mặt nàng, giúp Thạch Trung Ngọc làmchuyện kia?

Không bao lâu, ThạchTrung Ngọc liềnbắn ra,tayCơNhưNguyệt ướt nhẹp,muốn lau lênngười Thạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọcnơi nàosẽ cho CơNhư Nguyệt cơ hội, nhẹ nhàng kéo TuyếtSươngYên qua làm tấm mộc.

Độtnhiên bị người kéo, Tuyết SươngYêntheo bản năng kinhhô một tiếng, mà tay của Cơ Như Nguyệt vừa lúc nhét vào trongmiệng TuyếtSương Yên...

Bóng Đá Nam Trung Quốc

DTV-EBOOK.COM.VN

Hiện tạiTuyết Sương Yên thực sựlà khóc khôngranướcmắt, lần trước cũng ăn, không nghĩ tớihôm nay mìnhvẫnbi kịch như thế, xấuhổ trừng Thạch Trung Ngọc mộtcái,vộivã chạyra ngoài.

- Đềutại ngươi, làm choTiểu Tuyết tức giận bỏđi.

Cơ Như Nguyệt vỗ Thạch Trung Ngọc một cái.

Thạch Trung Ngọcvộivã né tránh, quá nguy hiểm, Tuyết Sương Yên còn không liếmsạch tay củaCơ Như Nguyệt, phíatrêncòn lưu lại dịch thể màu trắng kia a.

-Đi ra ngoàirửa tay, thuận tiệnxem TiểuTuyết a.

Thạch Trung Ngọc nói.

Cơ Như Nguyệt cũng đi theo đến phòng vệ sinh, Thạch Trung Ngọc nhìn bóng lưng của CơNhư Nguyệt, thầm than một tiếng:

- Bâygiờ côương quácởi mởa, cư nhiên chơi chạy truồng, Dương Tử là tiểu thí hài không hiểu chuyện còn chưa tính, ngay cả Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yêncũngchạy truồng,bi kịcha, bị người phát hiện làm sao bâygiờ.

Mộtlát sau thấy hai người vẫn chưa trở lại, Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực,hai nàng không tính trởvề sao? Không thể nào đâu? Đồlótcùng đồ ngủ,váyngủ đều ở đây,lẽ nàocứ như vậy chạy?

Lặng lẽđi rangoài, Thạch Trung Ngọc không có hàophóngnhư haicô nương, cũng không nhìnmột chút có người không liền vọt, Thạch TrungNgọcdù saocũng là một nam nhân, bị nhữngnữ nhân kia thấy hết, sẽ rất thiệt thòi?

Bấtquá dườngnhưnữnhân trong biệt thự này toànbộ đều thấy hết, cũng không cần phải trốn trốn tránh tránh,bấtquá vẫn phải biết

ngượng ngùng a!

Lặnglẽ đếncửa phòng vệ sinh, nghe được tiếng đối thoại bên trong.

-Như Nguyệt tỷ, như vậy thật sựrất tốt sao?

TuyếtSươngYên do dự nói.

- Đólà đương nhiên.

Cơ NhưNguyệttà áccười.

- Vậy được, nghe lời ngươi, chúng tađi ra ngoàiđi.

Tuyết Sương Yênnói.

Thạch TrungNgọc lậptức chạy vềphòng thật nhanh,hai tiểu nữu lại muốncả lão tử? ThạchTrung Ngọc tâm thầnbất địnhnằm ở trên giường, không biết haitiểu nữunày làm sao chỉnh mình.

Chỉ chốc lát, hainữ nhân trở về, Cơ Như Nguyệt cười híp mắt leo đến bênngười ThạchTrung Ngọc nằm xuống,dùngbộ ngựcchènép Thạch Trung Ngọc:

- Ngọctỷ, có thoảimái hay không? Cómuốn lại một lần hay không?

- Tốt, lần này không phải lấy tay.

Thạch Trung Ngọc lập tứcđặt CơNhưNguyệtở dưới thân, nửa người dướiđểở trên ngườiCơ Như Nguyệt,sợ đếnCơ Như Nguyệt vộivã giằng co.

Lúc này Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên cảmgiáctrên lưng sinh ra hai viên thịt, xúccảm nói cho hắn biết, đây tuyệt đốilà Tuyết Sương Yên, kỳ quái, tại sao Tuyết Sương Yên sẽđột nhiên chủ động nhưthế?

Được rồi,hai tiểunữu này muốn chỉnhhắn, hànhvi đương nhiênsẽ có mộtít khác thường, Thạch TrungNgọc làm bộ không biết, tương kế tựukế,kéo Tuyết Sương Yên qua, ở trên ngựccủa nàng sờ soạng haicái, đangchuẩn bị hôn nàng, bỗng nhiên liếc thấy nụcườiquỷdị của Cơ NhưNguyệt.

Không tốt, khẳngđịnh có vấnđề,ThạchTrung Ngọcvội vãquan sát Tuyết SươngYên,cư nhiên từ trong miệng của nàngthấy được một ít chấtlỏngmàu trắng.

Ôi chao! Vì chơi ta, thậtlàbỏhết cảtiền vốn, con cháu của lão tử đến bâygiờ cònkhôngnhổra.

ThạchTrungNgọc đột nhiênnắm miệng củaTuyết Sương Yên, giúp nàng nuốt xuống những chất lỏng kia, Tuyết Sương Yên kém chút sặc sụa,không ngừng hokhan.

Chứngkiếnvẻ mặt cười đểu của Thạch Trung Ngọc, Tuyết Sương Yên cũng biếtlần nàylà triệt đểthất bại, u oán nhìn CơNhư Nguyệt:

- Như Nguyệt tỷ, ngươinóinhất định sẽthành công, làm saobây giờ?

CơNhư Nguyệt cười nói:

-Ai bảo ngươi không may, toàn bộ ănhết, không liên quan gì tới ta.

Tuyết Sương Yên hừ một tiếng.

-Cácngươiđang nói cái gì vậy?

Thạch Trung Ngọc hoàn toàn nghe không hiểuhainữ nhân đangnói cái gì.

- Như Nguyệttỷ nói, nếunhư thất bại, nàng sẽ uống sạchthứ kia, đáng tiếc, bây giờ không có.

Tuyết Sương Yênhận hận nói.

- Ai nói khôngcó? Cònrất nhiều, bao ănno.

Thạch Trung Ngọc chỉ tiểu huynhđệ nói.

Hai mắt Tuyết Sương Yên tỏa sáng, tà ác cười cười:

- NhưNguyệt tỷ, nên thực hiệnlờihứa của ngươi.

Cơ Như Nguyệtnhấc chânchạy, Tuyết Sương Yên nơi nào sẽ buông tha nàng? Vì tinlời nàng,làmhại mìnhuống không vật kia, hácó thể đơn giảnnhưbỏ quaCơ Như Nguyệt?

Đè CơNhưNguyệt vàobên người Thạch TrungNgọc:

- Nhanh, ta chờ xem kịchvui đây.

CơNhư Nguyệt vôlại nói:

- Bây giờ còn chưa có đâu, ngươi trướclấyra vật kia?

- Nàocầnphiền phức như vậy? Trực tiếpdùng miệng lấy ra không được sao.

Thạch Trung Ngọcvôsỉ nói.

Cơ Như Nguyệt lườm hắnmột cái:

- Ngươi bớt nằm mơ,không thể.

Lần nàyTuyếtSươngYên tương đối chủ động,giúp Thạch Trung Ngọcđánh phi cơ.

Qua gần nửa gần, TuyếtSương Yên cảm giác tay mìnhcó chút mỏi, Thạch Trung Ngọc còn không cóbắn ra, Tuyết Sương Yên im lặng nói:

- Ngươi chừng nàothì mớicóthể bắn? Đừng giống như bóngđá Trung Quốc?

Thạch Trung Ngọc imlặng,không nghĩtới Tuyết Sương Yên cũng có oán niệmvới BóngĐáNam Trung quốc.

Ởdưới sự cốgắng của TuyếtSương Yên, Thạch Trung Ngọc rốt cục sắp bắn ra.

- Lập tức đi ra.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tuyết SươngYên kéoCơ Như Nguyệt qua,mặt Cơ NhưNguyệt hướngvề phía tiểu đệcủa ThạchTrung Ngọc nói:

- Nhanh chuẩn bị xong.

- Cái này không công bằng, thời điểm ngươi ăn, chỉlà một chút

nhỏ,dựa vào cái gì đến phiênta chínhlàtoànbộ?

Cơ NhưNguyệt giùng giằng.

Thạch Trung Ngọc cùng TuyếtSươngYêngắtgao đè Cơ Như Nguyệt lại, không chonàng lộn xộn, Thạch TrungNgọc dùng sức quámạnh, tiểu đệ dán vào trên mặtCơ Như Nguyệt.

Rốt cụcbắnra, trên mặtCơ Như Nguyệttràn đầy chất lỏng màu nhũ bạch.

Cơ Như Nguyệt oán niệma, trực tiếp nhào tới trênngười Tuyết SươngYên, khuôn mặtdán lên mặt Tuyết Sương Yên,nếunhư là người không biết, thoạt nhìn, hai tiểu nữu này nhất địnhlà đồng tính luyến ái.

- A,Như Nguyệttỷ, ngươixấu lắm, những thứnày đều làcủa ngươi.

TuyếtSương Yên nói.

Cơ Như Nguyệt không để ýTuyết Sương Yên giãy dụa, khuôn mặt cà xát lung tungở trên người Tuyết Sương Yên:

- Chúng ta là hảotỷ muội, thứ tốt đương nhiên cùng nhau chiasẻ.

Hai nữ hài nháo, chỉ chốc lát, trên người dínhđầy cả, Thạch Trung Ngọc nhìnhai người làmầm ĩ, tiểu huynh đệlại bắt đầu phản ứng.

Nếu như khôngphải trên người hai người đầy dịch thể,hắn thực sự không muốn tiếp xúc,bằng khôngđã sớm nhào tới, hai người náo loạn một hồi, Thạch TrungNgọc nhìnđãcả mắt, tâmlý lạitrầm thống.

Tuy trước đây, TuyếtSương Yên, Dương Tử đều ở trên giường cao tràoqua,Thạch Trung Ngọc miễn cưỡng cóthểtiếp thu, thế nhưng ngày hôm nay,đồ đạc của mình nhuộm nhiều lắm, xem ra không giặt nệm không được.

Hai cô nươngnáo loạn một hồi, liền bắt đầuđặt mục tiêuở trên người Thạch Trung Ngọc, sợ đến Thạch Trung Ngọc vội vã trước một bước, chạy ra gian phòng, tiếnvào trongphòng vệ sinh.

Cơ Như Nguyệtvà Tuyết SươngYên cũng theo tiến vào phòng vệ sinh,ba người bắt đầu đổ nước tắm rửa.

- Cả ng ày nay tắm ba lần, quá phiền a.

CơNhư Nguyệt oán trách nói.

Thạch Trung Ngọc một bên cười lớn, một bên sờ loạnhai nữ nhân một trận,hai cô nàng này trảiqua mới vừarồi làm ầmĩ, phỏngchừng đốivới hainữ hầu một chồngđã có sức miễn dịch rất mạnh.

Hộ tống bắt đầu

DTV-EBOOK.COM.VN

Sau khitắm xong,Thạch Trung Ngọc cùng hai nữ hài về phòng, lần này ThạchTrung Ngọc cũng khôngcólàm gì nữa,không phải Thạch Trung Ngọc không muốn, mà làCơNhư Nguyệt vàTuyếtSương Yên khôngđểcho Thạch Trung Ngọc cơ hội làmloạn.

Thạch TrungNgọc thở dài,vốncho rằng trải qua sự tình mới vừa rồi, hai nữ hài có thể buôngra, khôngnghĩ tới vẫn như vậy,bất đắc dĩôm hai nữ hài tiến vào giấc ngủ.

Nếu không thểlên Cơ Như Nguyệt vàTuyết Sương Yên, như vậynữ nhi của Chu Công tuyệt đối không thể bỏ qua,tuy đã lên mấy vạn lần, nhưngThạch TrungNgọc còn khôngchú ý nhiều hơn mấy lần.

...

Tảng sáng, Thạch Trung Ngọcvẫncòn cùng nữ nhicủa Chu Công triềnmiên, lại bị một loạt tạpâm đánh thức,mở mắt nhìn mộtcái, nguyên lai là Cơ NhưNguyệtvà TuyếtSương Yên đang mặcquần áo.

ThạchTrung Ngọc dụi dụi con mắt hỏi.

- Mới mấy giờ?Sớm như vậy liền rời giường?

Cơ Như Nguyệttởtrên trán Thạch Trung Ngọchôn một cái nói:

- Hiện tại mới sáu giờ rưỡi, ngươicòncó thểngủ một lát,chúngta phảiđi trở về trước, bị người khác phát hiệnsẽkhôngtốt.

Thạch TrungNgọc mơmơ màng màngnói:

-Bị phát hiệnthì bị phát hiện, chúng tacũng không phải đangtrộm tình.

CơNhư Nguyệttứcgiậnvỗ Thạch Trung Ngọc một cái:

- Ngươingủ đi! Chúng tavềtrước.

Cũng không lâu lắm,liền truyền đến tiếng đập cửa, Thạch Trung Ngọcgãi gãi đầu tóc rốibù, nhập nhèmđi mở cửa.

- Hướng Lâm, lẽ nào ngươi không thể yên tĩnh một hồi, đểcho ta ngủ thêm một lát sẽ chết sao?

Ánh mắtcủa Thạch Trung Ngọc cũng chẳngmuốnmở ra.

- Sắc lang đại thúc, mở cặpmắt của ngươi ra, nhìn ta là ai.

DươngTử bất mãnnói.

Lúc này Thạch TrungNgọc mới mở mắt, thấy rõràng người đến là Dương Tử, Thạch Trung Ngọc mãn bất nói:

- Nhađầu, tại sao làngươi,ngày hôm naykhông phải Hướng Lâmtới gọita?

-Ngàyhôm nay Tiểu Lam tỷ cùngTiểu Lâm tỷ không biết làm sao, tâm tìnhgiống như không quá tốt,cho nênđểta tới gọi ngươi.

DươngTử nói.

Lúc này ThạchTrung Ngọc mới nhớ tới, đêm quaở trong phòngvệ sinh,cùngtỷ muội HướngLam xảy ra chuyện như vậy, sợ rằng hiện tại hai nữnhânkiavẫn còn đang trách hắn,gặp mặt đương nhiên sẽ rấtlúngtúng.

ThạchTrung Ngọc gật đầu nói:

- Tốt, ta xuống ngay, ngươitrởvềtrước đi.

- Ồ.

Dương Tửnghe lời gật đầu, sau đó nói:

- Sắc lang đại thúc, ta kiến nghị ngươi thời điểmđi phòng khách,tốt nhất ăn mặcbộ quần áo,chodù làquần lót.

Dương Tửnóixong cũng đi, ThạchTrung Ngọcnghi ngờ nhìntrên người mình một chút,con bànó, cư nhiên trần như nhộng,cả người trầntrụi,y phục gì cũng không có, Thạch Trung Ngọckémchút xấu

hổ chết.

Vội vã ở trong phòng tìm y phục, lúc này bikịch pháthiện, mình căn bản không có yphụcmặc, hắn tổngcộng chỉcó váyliền áo, một cái quần lót,còn có mộtcáiquần, hiện tại ngoại trừquần,những thứ khác đềuở trong nước.

Cũng không thể trực tiếp mặc quần jean chứ? Tiểuđệ đệsẽrất khó chịu.

-Như Nguyệt, qua đây một chuyến.

Thạch Trung Ngọcở trongphòng hét lớn một tiếng.

Cơ Như Nguyệt khôngbiết chuyện gì xảy ra, vội vã tới, chứngkiến Thạch Trung Ngọc bây giờ còn làcả ngườitrần trụi,lại cànghoảng sợ:

- Sao ngươikhông mặc quần áo?

- Nếu có y phục, ta đã sớmmặc.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói.

Cơ Như Nguyệtvỗ đầu mộtcái, khổ não nói:

-Ngươi sẽ không phải khôngcóy phục mặcchứ?

ThạchTrungNgọc xấu hổ gật đầu.

- Vậy ngươi chờ, ta đitìm xem mộtchút,có y phụcnào lớn không lấy tới chongươi.

CơNhư Nguyệt nói.

Một lát sau,Cơ Như Nguyệt trở về,tay cầmmột cáiváy liềnáo nói:

- Đâylà quầnáo lớn nhất củata hiện nay, hy vọng ngươi có thể mặc vừa.

Thạch Trung Ngọckhổ não nhìn váy liền áo:

- Tại sao lạilà váy liền áo, lẽ nàongươi không cóy phục bình

thường một chút?Nóithí dụ nhưquần gìđó?

- Khôngcó, ngươi chấp nhậnmặc tạm đi.

Cơ Như Nguyệt lắc đầu nói.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, cái này còn khôngbằnglần trước, lần trướcdù sao cũnglà màu trắng,lần nàycưnhiên biến thành màu hồng.

Ở dướisự trợ giúp của Cơ NhưNguyệt, Thạch Trung Ngọc miễn cưỡngmặc vào,quánhỏ,y phục kề sát ở trênngười ThạchTrung Ngọc, Thạch Trung Ngọc hoạtđộng thân thể một chút, cảm giác cực kỳkhó chịu.

Trong phòngThạch Trung Ngọc không có gương, hắn cũng không biết mìnhmặcy phục này rốt cuộccóbao nhiêu xấu xí,bấtquá Thạch TrungNgọc mặt dày, theo CơNhư Nguyệtđi ra khỏi phòng, đitới p hòng khách.

Người mặc áo đầmmàu hồng, Thạch Trung Ngọc phong cácha, các cô nương chứng kiến ThạchTrung Ngọc, phảng phất như cảm giác mình đi tới Nam Cực, một trậngiónhỏ thổi qua, quáâm lãnh.

Cũng khôngbiết là người nào dẫn đầu, các cô nươngđều đi theo cườiha ha, cười đến một chútphong độcũng không có,Thạch Trung Ngọcthật muốn dùng ánhmắtuoán của mình, cưỡng gian đám cô nương này.

Ai, sớm biết, còn không bằng lãotử khôngmặc quầnáo đira.

Thạch Trung Ngọc vừa mớingồi xuống, đãcảm thấy trênngười căng thẳng, ai, yphụcnàyquá nhỏ, hoạt động một chút cũng khó khăn, Thạch Trung Ngọc thật sợ mình dùngsức quá lớn,trực tiếplàm rách y phục.

Nếunhưbộy phụcnày bị ThạchTrungNgọc làm chia năm xẻ bảy,vậy thì bi kịch, bởi vì hiện tại bên trongvật gì cũngkhông có.

Đơn giản ăn chút điểm tâm, Thạch Trung Ngọc về phòng thật nhanh, tiếnvào trongtrò chơi, quá mất mặt,may mắn là mấy cô nươngkia, nếu còn như lần trước, mặcy phụcnày vào nhà hàng,

Thạch Trung Ngọc phỏng chừng, da mặt của mình sẽ không đủ.

Tiến vàodu hí, Thạch Trung Ngọcrốt cụcgiải phóng, trước đây Thạch Trung Ngọc vẫncho rằng, tuy trọnggiáp vôcùng tốt, lực phòngngự, lực công kích đều khôngtệ, nhưng có chút nặng, có chút khó coi.

Thế nhưng ngày hôm nay, Thạch Trung Ngọc rốt cục cảmthấy bất đồng, thật sự làquá con mẹnó thuận mắt, trước đây làmsao không pháthiện chứ?

ThạchTrung Ngọc đi tớicửa thành,tìm được nhânviênhộ tống, chỉ chốc lát, các cô nươngcũng lục tục đến, ThạchTrung Ngọc kéo mọi người vào trong đội ngũ.

Tìm được hộ vệ thoạt nhìnlàđầu lĩnh, lấy ra lệnh bài thànhchủ cho hắn.

- Cáchạ chínhlà Hiệp Kháchđến đây hỗ trợ hộ tống hànghóa?

Hộvệ đầu lĩnh DươngVạn Línói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Chính làta.

Saukhichào hỏi, liền bắtđầu lên đường, Thạch TrungNgọc leođến trênxe hàng ngồi, bắt đầuluyệnnội công,cũng không thể buôngtha thời gian rảnha.

Mở hình thứccó thểquấy nhiễu, Thạch Trung Ngọc không biết lúc nào SơnTặc sẽđột nhiên tuôn ra. Hơn nữa,mớivừa rồicùng Dương Vạn Lí nóichuyện,biết được địa phương SơnTặcqua lại, khoảng cách nơi đâychí ít còncó một tiếng đồng hồ lộtrình.

Thạch Trung Ngọccàng khôngcần lo lắng an nguy của mình, thoải máivận hành nộicông, một tuầngiết quái,tối hôm qua ba giờ,căn bản không có khả năng hoàn toàn tiêu hóa hết.

Sơn Tặc

DTV-EBOOK.COM.VN

- Dương tiên sinh, xin hỏinhóm hàng hóa này là cái gì?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Dương Vạn Lí kinh ngạc nhìn nàng hỏi.

- Lẽ nào ThànhChủ ĐạiNhân không có nói chocácngươi sao? Những thứ này đềulàmãnão, phỉ thúy.

CơNhư Nguyệt thống khổ ôm đầu, mìnhthật đúng là miệngquạ đen, đêm qua cùng Thạch Trung Ngọc nóicó thểlà vàng bạc châu báu gì đó,ngày hôm nayliền ứng nghiệm, hy vọng đámSơnTặc kia tintức không thông, căn bản không biết nhóm hàng hóa này là vật gì.

Thạch Trung Ngọcananổn ổn luyện nộicông, hoàntoànkhông biết Cơ Như Nguyệt lo lắng.

Trênquanđạocực kỳ thái bình, không có bấtkỳ quái vậtquấy rầy, các cô nương ngồi ở trên xehàng, thưởng thức phong cảnh hai bên đường, tán gẫu một chút, ngượclại cũng thích ý, chỉ làđã hơn một tiếng đồng hồ, sắpđến địa phương Sơn Tặc qua lại, các cô nương khôngdám khinhthường, lưu ý động tĩnh xung quanh,rất sợ đột nhiên toátra vài SơnTặc.

Lại quanửa giờ, Cơ Như Nguyệtcó chút kỳ quái hỏi Dương VạnLí:

- Nơiđâyđãlà lãnh địacủa Sơn Tặc qua lạia?Vì sao còn không có nhìn thấy Sơn Tặc?

- Không biết,có thể bọn họ khôngcó nhận đượctintức.

Dương VạnLí nói.

Cơ Như Nguyệtgậtđầu, hiện tại cũng chỉ có thể nói nhưvậy, hy

vọngđám SơnTặc kia thực sựkhông biết.

Nhưng không qua mấy phút,chỉ nghe thanhâmphất cờ hòreo, Dương VạnLíbiến sắc nói:

-Không tốt, đâylà tín hiệu Sơn Tặc muốn tiến công.

CơNhư Nguyệtvội vã lay tỉnh Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọc mơmơ màng màng tỉnh lại, nhìn chungquanh, đangcó gần trămSơn Tặc xông lại, Thạch TrungNgọc khônghàm hồ chút nào, lập tức rút đao vọt tới.

Cơ Như Nguyệt ởphía sau hôto:

- Đừng chạyquá xa, nhanhtrở về, bằng không Hướng Lâm trị liệu cũng khôngđến phiên ngươi.

ThạchTrungNgọc cảmthấyCơ Như Nguyệt nói cực kỳcó đạo lý, ngay lập tức trở về, Thạch Trung Ngọc cùng các côương vây quanhở phụ cận đoàn xe, chờ bọnSơn Tặc xông lại, Cơ Như Nguyệt tậptrung nhìnvào, người cầmđầu chẳng qua là một quái vật tinhanh mà thôi, xem rađám Sơn Tặcnày căn bản khôngbiết vận chuyển là mónhàng gì, chỉ coilàhàng thông thường.

- Thạch Trung Ngọc, chờ một hồi, chúng ta kéo bọn Sơn Tặc bình thường, ngươi đi giếtchết quáivật tinhanh.

Cơ NhưNguyệt nói.

- Được.

ThạchTrungNgọc gậtđầubằnglòng.

Chỉ chốclát,bọn SơnTặc liền xônglại.

Sơn Tặc, cấp 23, quáivật phổ thông.

Mấyngày nayđám người Cơ Như Nguyệt vẫnở trong hang chuột luyện cấp, hiệntại cũngđã đạt tớicấp 18, sắp tiến vào cấpmười chín, đẳng cấp củaSơn Tặc vừa lúc thích hợp với các nàng luyện cấp.

Thạch Trung Ngọc trựctiếplaovề phíaSơn Tặc cấp bậc tinh anh.

Sơn Tặctinh anhthấy Thạch TrungNgọc vọt tới, chẳng những khôngsợ, ngượclại càng thêm hưngphấn,đến bên người nó, lậptức dùngra Nhược Hóa Mãnh Kích,sauđó làCuồngLongThăng Thiên,Lực Phách Hoa Sơn, Trọng Kích.

Thạch TrungNgọc cảm giác, mấy kỹ năng này của mình đềucóthể hợp thành mộtkỹnăng liền tiếp, quá ngưubức.

Sơn Tặc tinhanhnhấtthời căm tức, mẹ kiếp,lúc đầu hắn còn hy vọngcó thể tiên phátchế nhân,giết chết Thạch Trung Ngọc, ai nghĩ đến, vừa mới đi lên, liền bịđánh trở taykhông kịp.

Oa nhanha quái khiếu,Sơn Tặc lần nữa vọttới, kỹ năng của Thạch Trung Ngọc vẫn còn ở trạng tháilàm lạnh,không thể tiếp tục thả kỹ năng, chonên chỉ cóthể dùng đaotrongtay dây dưa với đối phương, Sơn Tặcnàydù sao cũnglà quái vật tinh anh, làm sao dễdàng có thể đối phó được như vậy?

Dùngra cường hóa phòngngự, nhất thời lực phòng ngự tăng nhiều, cho Thạch TrungNgọc giết quái mang đến một ítđộ khó, bất quá đaotrong tay Thạch Trung Ngọc cũngkhông phải ngồi không, trên dưới tung bay,thời giankỹ năngcold-down trôiqua, Thạch Trung Ngọclầnnữa dùng ra.

Sơn Tặc tinhanh nhất thờibị đánh khổ khôngthể tả, Thạch Trung Ngọc là caothủa,mộtquái vật tinh anhnho nhỏ,há có thể là đối thủ của hắn?Mấy phút sau, HP củaSơn Tặc tinh anh biến thành tàn máu,ThạchTrung Ngọc đang chuẩn bị giết chết hắn,ai ngờ SơnTặc tinh anh nổi dóa, điên cuồng liều mạng laovề phía Thạch Trung Ngọc.

Trong đầu Thạch Trung Ngọc toát ra một ý niệm, CuồngHóa, lại là Cuồng Hóa, mẹ kiếp, trò chơinày là chuyệngì xảyra?Tạisao có thể c ó nhiều quái vật biết Cuồng Hóa như vậy?

Tốc độcông kích,tốc độdi động,lực lượng, phòng ngự của SơnTặc tinh anhtoàn bộ đều được tănglên, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể bị đánh bẹp, chỉcần thờigian dượctề cold-down vừa qua,Thạch Trung Ngọc sẽ lập tứcăn dược, nếu không thì chết tươi.

Bất quácho dù không ngừngăn dược, vẫn khôngthểsống nổi, Thạch Trung Ngọc khôngthể không mang theoSơn Tặc tinh anhđi đến chỗ Hướng Lâmtìm kiếm trợgiúp.

Đồ pháhoại, bây giờ Hướng Lâm cũng bậntốimàytốimặt, tuy đám người CơNhư Nguyệthầu như đềulà chức nghiệpviễn trình, bọn Sơn Tặccănbảnsờ không tớicác nàng, nhưngSơn Tặccó thể công kích đám người NPC a, Hướng Lâm không thểkhông trị liệu những NPC này, nếu như nhữngNPC nàytreo,nhưvậy đám người Cơ Như Nguyệt liền thảm.

HướngLâm nhìn thấy Thạch Trung Ngọc uất ức chạy, chỉ có thể bớt thời giờ cho Thạch TrungNgọc một cáiTrị Liệu Thuật, Thạch Tr ung Ngọc tạm thời khôngcónguy hiểm tánh mạng, nhưng như thế vẫn chưa đủ,hiệntại bộdáng của Thạch Trung Ngọc, đánh không lại còn chưa tính, lạicòn không thể chạy.

Cuồng Hóa,lãotử hận nó, Thạch Trung Ngọcnhìn Sơn Tặc phổ thôngbịđám người CơNhư Nguyệt giếtchết, cũngkhông có dấu hiệu Cuồng Hóa, thởphào nhẹ nhõm, nếu như mỗiSơn Tặc đều cóthể Cuồng Hóa,như vậy ngày hôm nay khảnăng liền thảm, có thể sống cũng hay không là vấn đề,sớm biết khôngtiếp cái phá nhiệm vụ này.

Mắt thấy HP của Thạch Trung Ngọc biến thành tàn máu, dượctề lại cònở trạngthái làm lạnh, Hướng Lâm căn bảnkhôngcứukịp, Thạch Trung Ngọcthiếuchút nữa thì muốn đợi chết, Sơn Tặc tinh anh lạiđộtnhiêntrở nên suyyếu,Thạch Trung Ngọc nghi ngờ,chẳng lẽ là Cuồng Hóa tiêu thất?

Nhưngdi chứng cũng không nên nghiêm trọng như vậya? Nhìndáng vẻ củahắn, ngay cả độngcũng không thểđộng.

Bấtquá Thạch Trung Ngọc mặc kệnhiều nhưvậy, tà ác cười cười:

- Tiểutử,mớivừarồi ngược tarất thoải mái phảikhông? Đến ta.

Thạch TrungNgọc tiêu sái đến bên người SơnTặc,sau đó giơ đao lên, nệnở trên người Sơn Tặc tinh anh,vừa đánh vừa mắng:

- Lão tử không cần kỹ năng, ta muốn từtừ ngượcchết ngươi. Đểcho

ngươi conmẹ nó,mới vừa rồi dám dùng sứccông kích gia gia như vậy, hôm nay lão tửmuốn cho ngươithể nghiệm một chút,cái gì gọi là muốn sống không được.

Sơn Tặc tinhanhkêu thảm thiết, làmngười nghe thương tâm,người gặp rơilệ, các tiểu đệSơnTặc chứng kiến lão đại của mình bị người từngđao từng đao chém nhưvậy,tâmlý trầm thốnga.

Trong Sơn Tặc khôngbiếtlà người nào toát ramột câu:

-Mẹ nó,cư nhiên dằn vặt lão đạicủa chúngta như thế, lão tử không nhìn nổi!!!

Nhị Thống Lĩnh

DTV-EBOOK.COM.VN

Vị đồng chí Sơn Tặcnày, gào xongnhững lời nàyliền nhấc chân chạy.

-Không sai, chúng ta cũng không nhìn nổi, các huynh đệ, rút lui. Trởvềtìm lão đại!

Có người phụ họa nói.

Bọn SơnTặc mới vừarồicòn ùalên, hiện tại cũng lựa chọnchạy trốn, Thạch Trung Ngọckhông khỏi vì SơnTặc tinh anh nàythởdài,đây là làm lão đại như thế nào a? Cư nhiên không người đến cứu hắn?

Nếu bọn SơnTặcrút lui, đám ngườiCơNhư Nguyệtcũng không đuổi, đitới bên người Thạch TrungNgọc, Sơn Tặc tinhanhcòn chưa chết, Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Ngươi dựđịnhxử tríhắn như thế nào?

Thạch Trung Ngọckhông chút dodự nói:

- Đương nhiên là giết hắn đi, nếu khôngcòn giữ hắn làm gì?

-Ta sợ những Sơn Tặc nàysau khi trở về, nóicho lãođại của bọn hắn, đến lúc đócòn có thể phái người tớitìm chúng ta phiền phức, giữ lại hắn, dùng làmcon tin?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Thạch Trung Ngọcvỗ vỗ đầuCơ NhưNguyệt:

- Nơi nàylà du hí, ngườinào để ý con tin? Ngươi nghĩnhư thế nào a?

- Nóikhông chừng, trình tựlà thiết kế như thếnày?

CơNhư Nguyệt chưa từ bỏ ý định nói.

Thạch Trung Ngọc chỉ vào Sơn Tặctinh anh trên đất nói:

- Ngươinhìn trạng tháingười này một chút, coi như trình tự thiết k ế, nhưng dùngcontin uy hiếp bọn họ không công kích,cũng không khả năngsẽlà ngườinhư vậy chứ?

Bại liệt: tiêu hao quá độ năng lượngtrong thânthể, đưatới toàn thân không cách nào nhúc nhích, sau ba ngày biến thành Khô Thi.

Cơ Như Nguyệtnhìn xong cái trạng thái này,thở dài nói:

-Vậy ngươi giết hắn đi! Hi vọng tiếp sau đó, Sơn Tặctrảthùsẽkhông quá mạnhmẽ.

Mọi người tiếp tục chạyđi, CơNhư Nguyệt hỏi Dương Vạn Lí:

- Còn bao lâu mới cóthể đến Long Tuyền trấn?

Dương VạnLí nhìn chung quanh nói:

-Khoảngchừng còn hai giờlộtrình.

Đoàn xe tiếptục hành tẩu, đột nhiên,phía saumột cây đạithụ nhảy ramột người che mặt, ngăn ở trước đoànxe,mọi người lập tức rút vũkhí ra,cẩnthận đối mặt,lẽ nào người này chính là lãođại Sơn Tặc? Thoạt nhìnmột chút cũng không khôi ngôa.

Thạch Trung Ngọcnhìnđối phương một chút, cảm thấy dường như khá quen, ngườibịt mặt kia cũng không có công kích, màtháo xuốngmặt nạbảo hộ, Thạch Trung Ngọc chứng kiến mặt của đối phương,liền khóc khôngra nước mắt, người đếndĩnhiênlà Tiếu Hàm, thậtkhông biết tiểu nha đầu nghịch ngợmlà nghĩ thế nào, cư nhiên tới đây chơi.

-Tạisaongươi lại ởchỗ này?

Thạch Trung Ngọchỏi.

Tiếu Hàm bínhbính khiêu khiêu đi tới bênngười Thạch Trung Ngọc , bọn hộvệ thấy Thạch Trung Ngọc nhận thức nữ nhânnày, cũng không ngăn cản:

- Ta đương nhiên là tớicùng các ngươi hoàn thành nhiệmvụhộtống.

Thạch Trung Ngọc có chút im lặnghỏi.

- Vậy phụ thân ngươi đồngý không?

- Đương nhiên.

Ởdướiánh mắt kinhngạc của ThạchTrung Ngọc, Tiếu Hàmtiếp tục nói:

- Đươngnhiên không đồngý, talà lén chạyđến.

ThạchTrung Ngọc thở dài, cũng biếtchỉcó thể như vậy.

-Nhanh trở về đi,đâycũng không phải chơiđùa, từ hang chuột đira mớivài ngày,lạibắt đầu làm ầm ĩ?

Thạch Trung Ngọc khuyên.

Tiếu Hàm bĩu môi nói:

-Yên tâm đi, không cóchuyện gì, lần này ta sẽ cẩn thậnmột chút.

- Không được, nhanh trởvề, bằng khôngvềsau, tađểphụ thân ngươi triệt để nhốt ngươi ở trong nhà, không chongươi đi ra ngoàinữa.

Thạch Trung Ngọc giả trangra vẻ nghiêm túc.

Cáccô nương cùng Thạch Trung Ngọc đicứu người, đương nhiên cũ ng nhậnthức Tiếu Hàm,Hướng Lamái tâm tràn lannói:

- Không có chuyệngì,để cho nàng ở lạiđây đi,sẽ không có nguy hiểm gì, trở thànhmộtlầndu ngoạnbình thường là tốtrồi.

Đêm qua Thạch TrungNgọc mới chiếm tiện nghi của HướngLam, hiệntại HướngLam lên tiếng, Thạch Trung Ngọccũngkhôngtiện không đồng ý, chỉcóthểmiễn cưỡng gật đầu nói:

- Lần nàycoi như thôi,lầnsaukhôngcho phép tùytiện chạy loạn.

Tiếu Hàmcao hứngnhảylên, ômbả vai Thạch Trung Ngọc, ở trên gò má hắn hôn một ngụm:

- Cảm ơn Thạch ca ca.

Nói xong TiếuHàm lại nhảy đếnbên người HướngLam, ở trên mặt HướngLam cũng hônmột ngụm:

- Cảm ơn Tiểu Lamtỷ.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, chodù là thiên kimcủa thành chủ, cũng bấtquá chỉ là mộttiểu cô nương mà thôi.

Đoàn xe tiếp tục đitới, không lâu lắm,lạinghe thấythanhâm phất cờ hò reo, Sơn Tặcrốt cuộc đãtới.

Đám người ThạchTrung Ngọc lập tứclàm xong chuẩn bị chiến đấu, Tiếu Hàm cũng khôngsợ, ngượclại lộra nétmặt hưngphấn, ai,trong đầu cô nương này rốt cuộc là nghĩnhưthế nào,cóSơn Tặc tới công kích, lại còncó thể cao hứng nhưthế.

Xa xa, một đám người đen thùi lùi vọt tới, lầnnày ít nhất cũng có hơn một trămSơn Tặc.

Thạch Trung Ngọc nhìn lướtqua bọnSơn Tặc, không có quái vật tinh anh, nhưng lạicómột tiểu Boss.

Sơn Tặc Nhị Thống Lĩnh: cấp 23, Bạch Ngân Boss.

Thạch Trung Ngọc buồn bực, lão thiêngia, muônngànlần khôngthể cho người này giốngnhư quáivật tinh anhvô sỉ kia, chơi cáigì Cuồng Hóa, bằng khôngta nhất định sẽ chết.

Đột nhiên, ánh mắt của ThạchTrung Ngọc quét đếnTiếu Hàm, y phục trênngười nha đầu kia, không biếtlúc nào,tơ lụa trên người tiêuthất, biến thành một nữKiếm Sĩ mặc áo giápHoàng Kim, vóc người cao gầy, tóc dài đen nhánh mềm mại ngangeo, haimắt như hồ nước, cửchỉ của nàng ưunhã, trong lúc giở tay nhấcchân đều toát ra đoan trang cao quý, khí chấtsiêu phàm thoáttục lại mang theomộtcỗ anh khícủa bậc cân quắc không thuađấng màyrâu.

Thạch Trung Ngọcdụi dụi con mắt, đây thật là Tiếu Hàm nghịch ngợm kia sao? Mẹ kiếp, hôm nay lãotử uống lộn thuốc, xuất hiện ảo giác.

Bọn Sơn Tặc rất nhanh thì đi tới, ThạchTrung Ngọc vội vàng nhìn về phía NhịThống Lĩnh,bên người Nhị Thống Lĩnh, một Sơn Tặc ở bên tai nóimấy câu, Nhị Thống Lĩnh đột nhiên giận dữ xôngvề phía Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc suy đoán, SơnTặckia nói với Nhị Thống Lĩnh, làsự tìnhhắn giết chết Sơn Tặctinhanha.

Haiquân giao chiến, Thạch Trung Ngọc giốngnhưmột đại tướng quân uy vũ,vọtvàobầy địch, không biết đám Sơn Tặc này là đạo nghĩa gianghồ, hay vì nguyên nhân gì,chỉ có NhịThống Lĩnh cùng Thạch TrungNgọc giao thủ, những người khác đều không xuất thủ với Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọccũng vui vẻ như vậy, tiếpcậnNhị Thống Lĩnh, thật nhanh đánh ra Nhược Hóa Mãnh Kích, Cuồng Long Thăng Thiên… lại kinh ngạc phát hiện, NhượcHóa Mãnh Kích cũngkhông có làm Nhị Thống Lĩnh mất đi cân bằng, đôi Chiến Chùy trong tay NhịThốngLĩnh đãgiơ lênthật cao, nặng nềđập về phía Thạch Trung Ngọc.

Bây giờThạch Trung Ngọc còn bàytư thế CuồngLong Thăng Thiên, căn bản không thể làm rabất luậnđộng tác tránh négì, Chiến Chùy của Nhị Thống Lĩnh không huyền niệmchút nào rơi vào trên người Thạch Trung Ngọc -500.

Dựa vào, Thạch Trung Ngọcmắng mộttiếng, tétrên mặt đất,bỗng nhiên cảm giáctrong đầumơhồ,cái gì cũng không biết.

Ngất xỉu a ngất xỉu!

DTV-EBOOK.COM.VN

Ngất xỉu, ngấtxỉu chết tiệt, Thạch TrungNgọcbịthiết chùy củaNhị T hống Lĩnh đánh ngất,ThạchTrungNgọc không nhúcnhích được,Nhị Thống Lĩnhđương nhiên sẽ khôngbỏ qua cơ hộinày, đôi thiết chùy trên dưới tung bay, không ngừng rơi vào trên người Thạch Trung Ngọc.

Không biết bao lâu,có thểlà mấy giây, khả năng cũnglà mấygiờ, Thạch Trung Ngọcrốt cục tỉnh táo lại, thấy thiết chùy bay tới, vội vàngdùngđao trong tay ngăn trởđối phương công kích -135.

Con mẹ nóchặn đượccòn mất máu, cáiphá du hínày, ThạchTrung Ngọc thầmmắng mộttiếng,lậptứckéo ra một ít khoảng cáchvới Sơn TặcNhị Thống Lĩnh, nhìn trạng tháicủa mình, con mẹ nó, cư nhiên chỉ còn lạikhôngtới200HPnếu như lạibị bắn trúng một cái, liền treo.

Thạch Trung Ngọc vộivãănsiêu cấp đại hồng dược2000HP,HP trở vềđầy, Nhị Thống Lĩnh lần nữa đuổi tới,ThạchTrung Ngọc lậptức dùngra NhượcHóa Mãnh Kích,lần nữatrúng mục tiêuNhị Thống Lĩnh,đáng tiếc,lần này Nhị ThốngLĩnh vẫn khôngcó bịđánh mất cân bằng, Thạch Trung Ngọc lậptức thối lui.

Thiếtchùy của NhịThống Lĩnh lần nữa baytới, Thạch Trung Ngọc dùng đao ngăn trở, sauđódùng Cuồng Long Thăng Thiên, Nhị Thống Lĩnhlập tứcbị đánh bay, Thạch Trung Ngọc tiếp tục dùngra Lực PháchHoa Sơn, hiệuquảngấtxỉu của LựcPhách HoaSơn cũng xuất hiện.

Nhị ThốngLĩnh,ngươi cũng cảm nhận được tư vị ngấtxỉu a! Thạch Trung Ngọccườihắc hắcmột tiếng, xông lên, tới một cái Trọng Kích.

Đáng tiếc,Ngọc Lực Phách Hoa Sơn của Thạch Trung,kỹ năngngất xỉu chỉcómột giây,hiệuquả kémhơn SơnTặc NhịThống Lĩnh rất nhiều,sau khi đánhxongTrọng Kích, Thạch Trung Ngọckhông

ngừng chân, lập tức chạy đi,quả nhiên, thời điểm Sơn Tặc Nhị Thống Lĩnhđứng dậy, liềnquơ thiết chùy đập tới.

Thạch TrungNgọc tránh đượcSơn Tặc NhịThống Lĩnh công kích, xôngtới, chém hắn một đao, Sơn Tặc Nhị Thống Lĩnhcũng không phải ngồi không, trong nháymắt trúng chiêu, thiết chùy cũng đập lên người Thạch Trung Ngọc, vận khí của Thạch Trung Ngọc thực quá kém, lạibịđập hôn mê.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc kêu khổ, con mẹ nó, kỹ năng củalão tửcũng không thường xuất hiện ngất xỉu, dựavào cáigì Nhị Thống Lĩnh này công kích phổ thông,mỗi lầnđều xuất hiệnngấtxỉu? Lẽ nào nhân phẩm của lãotử kém như vậy sao?

Thời điểm Thạch Trung Ngọc từ trongngất xỉukhôi phục nhưcũ,HP quả nhiênlại biếnthành tàn máu, Thạch Trung Ngọc thậtsợlần sau thời điểmlạibị đánh ngất xỉu,Sơn Tặc Nhị Thống Lĩnh khôngcẩn thậnra bạokích, lão tử không phải liền chết, quácon mẹ nó nguy hiểm, giống nhưxiếc đi dây vậy.

Thạch Trung Ngọc vội vàng chạytrốn, vừa nhìnxung quanh, hy vọngcó thểcó người qua đây giúphắnmột chút, đáng tiếc, Thạch Trung Ngọc thất vọng rồi, lần trước Sơn Tặc tinhanh mangtheo mấy chục người, các cônương cũng bị quấnquít không phân thân r ađược, càngchưanói lần nàytới nhiều như vậy.

Thạch Trung Ngọc phỏngchừng, lần này coi nhưđi tới bên cạnh Hướng Lâm, Hướng Lâm cũng không có thời gianTrị Liệu Thuật, bất quá Thạch Trung Ngọcvẫn mangtheo Sơn TặcNhị Thống Lĩnh đi tới phụ cận Hướng Lâm, dĩ nhiênkhông phải hy vọng xa vời Hướng Lâm sẽchiếu cố hắn đặc thù, mà là đợiHướngLâm ngẫu nhiêndùng trị liệu phạmvi lớn, mình dínhchútánh sángmàthôi.

Ở phụ cận Hướng Lâm, Hướng Lâm cũng biết ThạchTrung Ngọc không gánh nổi, cho nên mỗi lần Thạch TrungNgọc bị ngất xỉu, HướngLâm đều sẽ thả mộttrịliệu quần thể, Thạch TrungNgọc sẽ khôngcó nguy hiểmquá lớn.

ThạchTrung Ngọcbớtthờigiờ quan sát TiếuHàm một chút, phát hiện tiểu nữu này nhất định chính là gia súc,giếtSơnTặc thôngthường quả thựcnhưchém rau thái dưa, rất ung dung, Thạch TrungNgọc

thật sựlà khôngnghĩ ra,tiểu nữu lợi hại như vậy, tại saolại bị vây ở trong hang chuột.

Thạch Trung Ngọc hyvọng lúc này Tiếu Hàm có thểqua đây giúp hắndường nào, giết Sơn Tặc thông thườngcó ý gì, thậtlà…

Cấp20, trọnbộ trang bị HoàngKim quả nhiênlà không giống, so sánh với trang bị Bạch Ngâncấp 10 của ThạchTrung Ngọc nhất định là khácnhau trời vực, SơnTặc thông thường đánh Tiếu Hàm, hầunhưkhông mất máu, quá uyphong.

Ai nha, Thạch Trung Ngọc bởi quá chúý TiếuHàm, lại bị SơnTặc NhịThống Lĩnh đánh ngất, đến khi từtrong ngất xỉu khôiphụcnhư cũ, Thạch Trung Ngọc vội vã chạyđi, tiếp tụccùng Sơn Tặc Nhị Thống Lĩnhdây dưa, hiện tại ThạchTrungNgọc chỉ cóthểtừ từ ngăn chặn SơnTặc Nhị Thống Lĩnh.

Hy vọng các cô nương sớm giết sạch Sơn Tặctới trợgiúp, Sơn Tặc Nhị Thống Lĩnhphòngngựcao, côngkích cao, đáng sợ hơn là công kích của hắn có chứa ngất xỉu, hầunhư mỗi lần đánh vào trên người Thạch Trung Ngọc,đều có thểtạo thành ngất xỉu,có đôi khi dùng đaongăntrởđối phương côngkích,vẫnsẽ bị ngấtxỉu,Thạch Tru ngNgọc một người thực không làmgì được.

Không lâulắm, cũng khôngbiết TiếuHàm giếtSơn Tặc thông thường giết khôngcóý nghĩa, hay lương tâm đột phát, qua đây giúp Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc nhất thời buônglỏngrất nhiều, đángtiếc khôngbiếttrước đây Sơn Tặc NhịThống Lĩnhlà Kỵ Sĩ,hay khôngđánh nữnhân, vẫn đuổi theo Thạch Trung Ngọcđánh.

BấtquáThạch Trung Ngọc cũng khôngquá chúý, TiếuHàm công kích, so vớiThạchTrung Ngọc cao hơn rất nhiều, Thạch TrungNgọc cũng không phải lần đầutiên làm khiên thịt,quen thì tốt rồi.

Thạch Trung Ngọc kéoNhị Thống Lĩnh, TiếuHàm ở phía sauSơnTặc Nhị Thống Lĩnh không ngừng chém giết,HPcủa Nhị Thống Lĩnh không ngừng giảm xuống, Thạch Trung Ngọc cựckỳ hàilòng.

Bọn Sơn Tặc thông thường, cũngbị các côương giết thấtthấtbát bát, Hướng Lâm rốtcụccóthểrút tay, giúp Thạch Trung Ngọc tăng máu, có HướngLâm trị liệu, Thạch Trung Ngọc cũng không tiếptục

chạy, đứng ở tại chỗ,cùng Sơn Tặc Nhị Thống Lĩnh cứng đối cứng.

Mỗi lần Sơn Tặc Nhị Thống Lĩnh công kích đều chỉ cóthểđánh ở trên đao của Thạch TrungNgọc,tỷ lệngất xỉu giảm bớtthật to, Thạch Trung Ngọc hưng phấn, rốt cụckhôngcần giống như con chuột, chạyloạn khắpnơi.

- Hướng Lâm,mau lại đây trị liệu.

CơNhưNguyệt ở phíaxa hô to một tiếng.

ThạchTrung Ngọc lần nữa rơivàobi kịch, Hướng Lâm là ai?Vốnbởi vì đêm qua cùng Thạch Trung Ngọc phát sinhchútngoài ý muốn, không muốn cùng Thạch Trung Ngọc tiếp xúc,hiện tạiCơ Như Nguyệtlên tiếng, đương nhiên không chút dodựbỏ qua ThạchTrung Ngọc.

ThạchTrung Ngọc chỉ có thểlần nữa chạy trốn, bất quálà đuổi theo HướngLâm chạy,vẫn là nguyênnhân kia, chỉ vì tình cờ mộtcáitrị liệu quần thể.

Tiếu Hàm giếtnửangày,đột nhiên không làm:

- Thạch ca ca, ngườinày làm saonửa ngày còn giết không chết? Ta khôngmuốn giết hắn nữa.

Thạch Trung Ngọc kém chút khóclên,chứng kiếnTiếu Hàm dừnglại, vội vàng nói:

- Đại tiểu thư,ngươi làchủ lực công kích,làm saocó thể không đánh?

- Không muốn, không cóý nghĩa.

Tiếu Hàm bĩu môi nói.

Thạch Trung Ngọc nhất thời nổi giận:

- Nếu như ngươi khôngcông kích, liềntrở vềBạch Hổ thành cho ta.

Sợ Thạch Trung Ngọc nguy hiểm,Tiếu Hàm chỉ có thể ủy khuất côngkích Sơn TặcNhịThốngLĩnh.

Giặc cùng đường chớ đuổi

DTV-EBOOK.COM.VN

Công kích siêucao của Tiếu Hàm không ngừngrơi vào trên người Sơn TặcNhị Thống Lĩnh,cuối cùng cho làmhắn phát bực,Sơn Tặc Nhị Thống Lĩnh quả quyết bỏ quaThạch Trung Ngọc, xoayngười đi đốiphó Tiếu Hàm, Thạch TrungNgọc phát hiện mìnhthậtsự là đánh giá Tiếu Hàm quá cao, Tiếu Hàm ngoại trừ lực côngkích cao, lực phòng ngựcao chútra, thật sự là không cómột chút tác dụng nào.

Kỹ thuật PK của TiếuHàm thật kémđến không nở nhìn, hầu như đềutránh khôngthoátSơnTặc Nhị ThốngLĩnh công kích, ngaycảvũ khí cũng không biết dùng để ngăncảncông kích, Tiếu Hàm quả thực quá vô dụng,bị Sơn Tặc không ngừngđập ngất.

Lực công kíchcủa Thạch Trung Ngọc bây giờ căbảnkéo không được cừu hận, Sơn Tặc NhịThốngLĩnh cũnglà một người quật cường,phảng phất như nhậnđúng Tiếu Hàm, liền không buông tha nàng, mặc dù HP của TiếuHàm cao hơnThạch Trung Ngọc một ít, nhưng không phải rất nhiều.

Vẫn bịđánh ngất xỉu, không baolâuđã tới trạng thái tànmáu, mắt thấyTiếu Hàm sắpbịSơnTặc Nhị Thống Lĩnh đùachơi chết, Trị Liệu Thuật của Hướng Lâm rốt cụcrơi vào trên người Tiếu Hàm, Tiếu Hàm tránh thoát một kiếp,Tiếu Hàm từ trong trạng tháingấtxỉu tỉnhlại, nơi nàocòn dámcùng Sơn Tặc Nhị Thống Lĩnh dây dưa? Nhấc chân bỏ chạy.

Vị trí củaThạch TrungNgọc cùng Tiếu Hàm phảng phất như biến đổi, biến thành Thạch Trung Ngọc làm chủ lực công kích,Tiếu Hàm lôi kéocừuhậnchạy loạn khắpnơi, tiếc nuối duy nhất là, Thạch TrungNgọc kéo so với Tiếu Hàm tốt hơn rất nhiều, Tiếu Hàm hầu như vẫn luôn bị công kích, hơn nữa thường thường ngất xỉu.

Hiệntại Hướng Lâm nơi nào còn dám đi trợ giúp đám người Cơ Như Nguyệt, nếu như Thạch Trung Ngọclôi kéo quái, nàng không cần quálo lắng, ngược lại muốn lộng chết Thạch Trung Ngọc cũng

không phải chuyện đơn giảngì, nhưng bây giờ Tiếu Hàm, rõ ràng kém hơn nhiều Thạch Trung Ngọc, hầunhưđềutránh không thoát công kích.

Cũng khônglâu lắm, tuy Sơn Tặc Nhị ThốngLĩnh còn chưa có chết, thế nhưng các tiểu đệhắn mang tới toàn bộ đều chết sạch,lực công kíchcủađámngười Cơ Như Nguyệt cũng không phảingồi không.

Tất cả mọingười cùng đicôngkích SơnTặc Nhị Thống Lĩnh, HP của Sơn Tặc Nhị ThốngLĩnh đương nhiên là ào ào không ngừng rơi xuống, tiếc nuối duynhất là,TiếuHàm không nghelời,một mực chạy loạn khắpnơi,để cho nàng dừnglại cũngkhông chịu, mọi người chỉ có thểđuổitheo đánh, nhưng làm như vậy hiệu suấtsẽkhông quá cao, giếtchậmrất nhiều.

SơnTặc Nhị Thống Lĩnh thấy đạithế đã qua, cũng không dừng lại, đánh ngất Tiếu Hàmxongchạy trốn, đám người Thạch TrungNgọc cũng không đuổitheo, mà tại chỗ bắt đầu nghỉ ngơi.

TiếuHàm thấy Nhị ThốngLĩnhchạy,lại trở nên vuivẻ, hoàn toàn quênmất vừa rồi bị ngườiđuổi theo chém lung tung.

-Tạisao chúng ta không đi truy Sơn Tặc chết tiệt kia? Mới vừa rồi hắn đánh ta thật đau.

Tiếu Hàm nói.

Thạch TrungNgọc lắc đầu nói:

- Quên đi, giặc cùng đườngchớ đuổi.

-Giặccùng đường chớ đuổi? Có ýgì?

TiếuHàm cắnngón tay, không hiểu hỏi.

Thật đáng yêu, Thạch TrungNgọcsắpsimê TiếuHàm rồi,ho khanmột tiếng giải thích:

- Giặc cùng đường chớ đuổiý tứ là,đốiphương là SơnTặc rất nghèo, chúngta đuổi theo hắn,hắn cònsẽ hỏichúng ta vay tiền,vậy cònđuổi hắnlàmgì?

Tiếu Hàm chỉ cảm thấyđầu óccủamình khôngđủ dùng, cái quái gì? Đuổi theo hắn khônggiết hắn là tốtlắm rồi,lại chohắn tiền?

CơNhư Nguyệtim lặng nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Ngươichỉbiết dạy hư tiểu hàitử.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, lão tử không cóhọc bao nhiêu năm,ta cũng không biết có ýtứgì a.

Cơ Như Nguyệt lôikéo Tiếu Hàm, giải thích cho nàng một chútýtứ củagiặc cùng đường chớ đuổi.

- Khôngnên đuổi theo địch nhân cùng đường,để tránhkhỏi địch nhânởdướitình thế cấp bách phản công, tạothành tổn thất lớncho mình. Cũnggiốngnhưkhông thểép người quá đáng. Biết không?

Cơ Như Nguyệt giải thích.

Tiếu Hàm gậtđầu,tỏra đã hiểu.

Bởi vì vừarồiSơnTặctiến công, những hộvệ hộ tống mã não phỉ thúy đều bịtổn thương khôngnhẹ, phần lớn người đều tạmthời không thểhành động, Thạch TrungNgọc buồn bựcnhìn những người này, NPC đến cùng vẫn làNPC, cư nhiên vô sỉnhư vậy,còn mang theo băng vải,ótbị củalão tử đậphơn mười lần,cũng khôngcó thấy đổ máua.

Các NPC dĩ nhiênkhông thể so vớiThạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc là ngườichơi, hệthống căn bản không cókhả năng làm cho Thạch Trung Ngọc cụt tay gãy chân, hiện tại mọi người cũng không đi được, chỉ có thểnghỉ ngơi tại chỗ, Thạch Trung Ngọc ngược lại cảm thấykhông có gì, thế nhưng Cơ Như Nguyệt lại bắt đầu lo lắng.

Mới vừarồitới chỉ là NhịThống Lĩnh, aibiết trên Nhị Thống Lĩnhcòn có một lãođại hay không?

Đến lúcđó, hai Boss cùng đi, làm sao cóthể đánh thắng được?

Mấy người đang nghỉ ngơi tạichỗ, thực lựcDương Vạn Lícaonhất, không bị thương tích gì, băng bó chomọi người, ThạchTrung Ngọc

nhàmchán nhìn cảnh sắcchung quanh,khoảng chừngqua nửa giờ, những người này rốt cục có thể hành động.

Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹ nhõm, may mắn trong tròchơi khôngcó vô sỉdựatheo thiết trí trong hiện thực, bằng không những hộvệ này bị thương, khôngnằm viện nửa năm làmơ tưởngxuống giường.

Mọi người tiếp tục lên đường, Thạch Trung Ngọc ởphía trước mở đường, lại qua nửagiờ.

Dương Vạn Lí nói:

-Sắp rồi, chỉ cần chúng ta lại chống đỡ một giờ, liềnđến Long Tuyềntrấn,Long Tuyềntrấncó quân đội vũ trang, bọn Sơn Tặccăn bản không dám công kíchnơiđó.

Thạch TrungNgọc bấtđắcdĩnhìn Dương VạnLí, đại ca a, một giờ đấy, thờigian thật quáxa xôi a.

Cũng không lâu lắm,Sơn Tặc lầnnữa đột kích, Thạch Trung Ngọc sắp buồn đến chết, vẫnchưa xong?Một lần so với một lần nhiều người.

Lần này Sơn Tặc tới,nói ít cũnghơnba trăm,đoán chừng làdốc hết toàn lực? Bất quádẫnđội vẫn làNhị Thống Lĩnh, khôngcó những Boss khác.

Thạch Trung Ngọc lầnnữa chốnglại SơnTặc Nhị Thống Lĩnh, mới vừa rồi Sơn TặcNhịThống Lĩnh đã bị phá huỷ một nửa HP hiện tại lại khôiphục đầy, Thạch TrungNgọc sắpbuồn chết, phải bắtđầu lại từ đầu.

Lầnnày Tiếu Hàm không dám tới rồi,cách Sơn Tặc Nhị Thống Lĩnh rất xa, giúp đám ngườiCơ Như Nguyệtgiết Sơn Tặc thông thường.

Thạch Trung Ngọc chỉcóthể một người, bấtđắcdĩ khiêng SơnTặc Nhị Thống Lĩnh, ai, Thạch Trung Ngọc lần nữa cảmgiác được, lực công kích, lực phòngngựcủamình vẫn quá kém,căn bản không đủ, muốn một mìnhđấu Boss quá khó khăn.

Thạch Trung Ngọc cũng quá không biết đủ, người chơi bâygiờ, có

mấy ngườicó thể giống như hắn, khiêngBoss giết còn không chết? Phía sautheo mấyMụcSư, cũngkhông nhất địnhcó thể chống đỡ vài cái.

Sơn Tặc Nhị Thống Lĩnh dường như rất oánhận Thạch Trung Ngọc, cănbản khôngđịnhbỏ qua hắn,liều mạng đuổi theo Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc chỉ cóthể bất đắcdĩ chạy, kỹ năngchếtthời gian làm lạnh,liền phóng vài kỹ năng,cứhao tổn như vậy, quarất lâu, đám người CơNhư Nguyệt cuối cùng giết sạch toàn bộ Sơn Tặc.

Thạch Trung Ngọc rốt cục thở phào nhẹ nhõm,cáccô nương tậphợp đến cùngnhau, toàn lực đối phóSơn Tặc Nhị ThốngLĩnh.

Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọccũng không chạy, dùngbinh khícủa mình thỉnh thoảng ngăn cản đối phươngcông kích, HướngLâmkhông ngừng trị liệu choThạch Trung Ngọc,các côương ởphía xathả kỹ năng đánh Nhị Thống Lĩnh,TiếuHàm dường nhưđối vớiSơn Tặc Nhị Thống Lĩnh có bóngma trong lòng, nhiềungười như vậyở đây công k ích hắn, thế màTiếu Hàmcòn khôngdám lên công kích.

Lần này Sơn TặcNhị Thống Lĩnh cư nhiên không chạy trốn, không huyềnniệm chút nào bị đámngười Thạch Trung Ngọcvây lại, thời điểmSơnTặc Nhị ThốngLĩnh biến thànhtàn huyết, Thạch Trung Ngọc thậtsợ hắnnghĩquẩn, lại chơi CuồngHóagì, người nơinày thật đúng là đở không nổi, phỏng chừng đều phải chếtở chỗnày. Bất quá SơnTặc Nhị Thống Lĩnh vẫn rất cho mặt mũi, không có Cuồng Hóa, còn tuônra một kiện trang bịBạch Ngân, thích hợpDương Tử dùng,là một cái cung.

MịẢnhCung: trang bị Bạch Ngân(hoàng sắc),lực côngkích66-78, mẫn tiệp tăng10, tỷlệbạokích tăng15%, đẳng cấptrang bịcấp20, trang bị chức nghiệp:loạichức nghiệp Cung TiễnThủ.

Dưới đất còncó vài kim tệ, ThạchTrung Ngọc không chút khách khí thu sạch, các cô nương hưng phấn,rốt cục giết chếtBoss này.

Giết chết Sơn Tặc Nhị Thống Lĩnh,ở dưới một hồi kim quang sáng chói, Tuyết Sương Yên từ trong các côương trổ hết tàinăng,trở thànhngườichơi cấp 19thứnhất,bấtquá Cơ Như Nguyệtcũng sắp, đại kháilại giết mười mấySơn Tặclàcó thể thăng cấp, những cô nương khácthìhơi chậm một chút, cònkém 20-30% kinh nghiệm mớicó thể thăng cấp.

- Các ngươi nói trên Nhị ThốngLĩnh này có phải cònmột lão đại hay không? Vì saohắn không tới?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

- Không biết, cóthểquábậnrộn, không rảnhđến đây, nhưvậy cũng tốt, tiếtkiệmchúng ta phiền toái.

Bọn hộvệtrải quavừa rồi sống mái với nhau,đãchết không ít, cònlại hầu nhưkhông thểđộng,cho dù làđầulĩnh hộvệDương Vạn Lí cũng giống như vậy,Thạch Trung Ngọcbuồn bực, cái nàyphảitới lúc nào mới có thểđếnmụcđích?

Thạch Trung Ngọc bấtđắcdĩ nghỉ ngơi tại chỗ, bắt đầu luyện nội công, ngheDương Vạn Lí nói, lần này ít nhất cũng nghỉ ngơi một giờ, con mẹ nó, mộtgiờđã cóthể đến Long Tuyền trấn.

Nhìn đồng hồ, đã 11 giờ,Cơ NhưNguyệt hỏi.

- Nếukhông chúngta đi ăn cơmtrưa trước?

Tuyết Sương Yên nhìn Thạch Trung Ngọc vẫn còn ngồi nói:

- Đượcrồi, bấtquá chúngta thay phiênđi ăn cơm, dùsao ai cũng không biết bọn SơnTặc lúc nào trở lại tập kích.

- Yên tâm đi, căn cứ kinh nghiệm của ta, mỗi lần SơnTặc tiến công, đều là thờiđiểm những hộ vệ này khôngcóthươntổn, cho nênchúng ta an tâm ăncơm đi, chí ít trong vòng một giờ, không cóSơn Tặc đến tập kích, dù sao nơinày là du hí, không có khả năng cho chúng ta nhiệm vụ giankhổ như vậy, khôngai giúp chúngta lùa quái, làm sao có thể giếtđượcnhiềuSơn Tặc nhưvậy?

Cơ Như Nguyệt nói.

Mọi người suy nghĩ một chút, hình như là có đạo lý, dồndập gật đầu, mọi người cùng nhauly khaitrò chơi, chỉ để lại Thạch Trung Ngọc một người còn đang luyện nội công, Thạch Trung Ngọc khôngbiết nấucơm, đi ra ngoài cũng là trói buộc, tuy DươngTử cũng không biết nấucơm,thế nhưng ít nhất nàng còn biết phụ giúp.

Các cô nương đều đi,Tiếu Hàm liền khóc, nàngvốn làmộttiểu cô nương hoạt bát, bỏ lại một tiểu cô nương như nàng,hiện tại không một người nói chuyện, làmsao không phải khổ não? Có lòngđitìm Thạch Trung Ngọc trò chuyện, nhưng khi nhìn thấy Thạch Trung

Ngọc đangluyện nội công, cũng khôngtiện quấy rối.

Những hộvệ chếttiệtnày,lại giống như cái máy, căn bản không biết trò chuyện.

TiếuHàmcứ như vậybuồn khổnhìn phong cảnh xungquanh,thật khô khan a, đều là những đại thụ đã thấy qua vô số lần.

Cũng khônglâu lắm, Tiếu Hàmrốtcục chứng kiến Cơ Như Nguyệt.

-Như Nguyệt tỷ, mớivừa rồi ngươi điđịa phương nào? Saotatìm không đượccác ngươi?

Tiếu Hàm hỏi.

Cơ Như Nguyệthồiđáp:

-Chúng ta là MạoHiểm Giả, tùy thời có thể ly khaithếgiới này, trở lạithếgiới của chúng ta, ta làtớigọiHinh Vũ Chi Thạchăn cơm.

- A, không muốna, vốn không cóngườinào,ngay cảThạch caca cũng đi, ta không phải càng nhàm chán rồihả?

Vẻ mặtTiếu Hàmđau khổ nói.

Vẻ mặt Tiếu Hàmthật sự là quá đáng yêu, thật làmcho người ta đau lòng, nam nữ thông sát a, Cơ Như Nguyệt cũng khôngđở được mị lực củaTiếu Hàm nói:

-Ta cho Hinh VũChiThạch đitrước ăn, tacùng ngươi trò chuyện, có được hay không? Chờ hắn trở về,ta lạiđiăn?

-Được rồi, các ngươi đều đi ăn cơm đi, các ngươi nhanh một chút là được.

TiếuHàm thông tìnhđạt lý nói.

Cơ Như Nguyệt đươngnhiên mừng rỡnhư vậy, lôikéo ThạchTrung Ngọc đi ăn cơm.

ThạchTrung Ngọc rất khó hiểu, bìnhthườngcác cô nươngăn đều như mèo, ngàyhômnay làm sao tích cực như vậy?

Cơ Như Nguyệt nói:

- TiếuHàm một người ở trong gamequá đángthương, chúng ta nhanhvào nóichuyện với nàng.

Thạch Trung Ngọc bĩu môinói:

-Bất quá làmột NPC mà thôi, ngươi quan tâm nàng như vậy làmgì? Nàng chẳng qua là nhân viên trò chơithiết kế,lậpmột đoạn trình tự mà thôi, cũng không phải người thực.

Trong lòng Thạch Trung Ngọccũngthởdài, tiểu cô nươngkhả ái như vậy,lại chỉ làNPC,nhấtđịnh chính là phung phícủa trời.

CơNhư NguyệttrừngThạch Trung Ngọcmộtcái:

- Lẽ nào ngươikhôngthểcó một chút áitâm sao?

CơNhư Nguyệt mặc kệ Thạch Trung Ngọc, ăn cơm thật nhanh, trở lại trong tròchơi, Thạch Trung Ngọc nơi nào còn dám thảchậmtốc độ? Thật nhanhăn hếtđồ ăn trongbát, tiến vào du hí.

Đương nhiên không thểnào là ThạchTrung Ngọc muốnđi bồi Tiếu Hàm,màlà lo lắngăn chậmnhất,sẽbịlưulại rửa chén,Thạch Trung Ngọc không có ham mêrửa chén đâu.

Sau khitiến vàoduhí,quả nhiên không có Sơn Tặc tới tập kích, các cô nươngcũng rất nhanh, đềurối rítđi vàocùng TiếuHàm trò chuyện, Thạch Trung Ngọc một người luyện nội công.

Không biết qua bao lâu, Thạch TrungNgọcbị người lay tỉnh.

Dường như không ngheđược có thanh âm phấtcờ hò reoa,lậptức nhìn chung quanh, cách đó không xa,có mặt đen đại hán chạy tới, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn đối phương.

Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh,cấp 23, HoàngKim Boss.

Oh My God, lãotử tung hoànhtrò chơi này nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên nhìnthấy HoàngKim Boss, xem ra làchuẩn bị nếm mùi đau khổ,hy vọngHoàngKimBoss không nênquá biến thái, bằng không lãotử thậtđúng là đánh khônglại.

Bất quá vì sao chỉ có một người? Lẽnào hắnđã không còn tiểu đệ? Quá kỳ quái?

Tiếu Hàm chết cũng không chịu tiến lên, Thạch Trung Ngọc chỉcó thể tự lên, ai, Tiếu Hàmghê tởm, ngươi không lên,chíít cũng phải cởi quần áotrên người ngươi cho ta chứ, tasợ ta không chịu nổi, nhưng Thạch Trung Ngọc cũng biết, mình mớicấp 19,căn bản mặc không được trang bị Hoàng Kim của Tiếu Hàm.

Thủ lĩnh hung hãn

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Thithể đầy đấtcòn khôngcó được đổi mới, Sơn Tặc ĐạiThống Lĩnh chứngkiếnthi thểđầy đất, tâm tình vôcùngtrầm thống, hung tợn nhìn chằmchằmđám người Thạch Trung Ngọc, sắc mặt dữ tợn:

- Những người này là cácngươi giết?

Nam tử hán đại trượng phu, dámlàm dám chịu, Thạch Trung Ngọc cực kỳ thành thật thừa nhận:

- Khôngsai, chính là chúng ta giết.

Sơn Tặc ĐạiThốngLĩnh nghe lờinày,vậy còn đến đâu?

Cươngđao trong taychấn động, đánhtới Thạch TrungNgọc, bởivì nơi nàylực phòng ngựcao nhất Tiếu Hàm chếtcũng khônglên trước, ThạchTrung Ngọc chỉcó thểtự lên, cũng không thể làm cho các tiểu cô nương khác đi kháng Boss a? Thạch Trung Ngọcđi tớibên người Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh.

Đại đao lập tứcgiơ lên thật cao, bổvề phía Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc cũng giơđao ngăn trở đối phương công kích, -500.

Dựavào, Thạch Trung Ngọckém chút phát điên, lực công kích của Sơn Tặc nàycũng quácaođi? Đã dùngđao đón đỡ, lại còn rớt 500 HP, may mắnđẳngcấpcủaHướng Lâm tăng lên, sốlượng trịliệucũng lớn,có chừng hơn sáu trăm.

Nếu như mỗi lầnThạchTrung Ngọc đều có thểđón đỡđối phương công kích,vậy cũngkhông có vấn đề gì, tuyệt đối không chết được.

Thạch Trung Ngọc chống đỡ Boss, các cô nương phối hợp công kích,HPcủa Sơn Tặc Đại Thống Lĩnhcao tớinăm trăm ngàn, may mắnlực công kíchcủa cáccô nương khá tốt, đều có thểphá vỡ, HP của Sơn Tặc ĐạiThống Lĩnh không ngừnggiảm xuống.

Nhưng Thạch TrungNgọcvẫn là chủ lực côngkích, đột nhiênchỉ có thểbị động phòng ngự, đương nhiên khó chịu, quyết định công kích vài cái.

Đón đỡ một đaocủa Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh, ThạchTrung Ngọc lập tức dùng Nhược Hóa Mãnh Kích, vốn tưởngrằngSơn Tặc ĐạiThống Lĩnhsẽ đónđỡ một cái, hoặc căn bảnkhôngcó cơ hội phản ứng, nhưngai có thể nghĩ đến, SơnTặc Đại Thống Lĩnhkhông tránh không né, ngạnh sanh trúng công kích của Thạch Trung Ngọc, một đaobổ về phía Thạch Trung Ngọc thật nhanh -230 -872.

Hai thương tổnbất đồng, một cái là ThạchTrungNgọc cho Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh thương tổn,một cáikhác là SơnTặc Đại Thống Lĩnh cho ThạchTrungNgọc thương tổn.

Thạch Trung Ngọcbi kịch, lực côngkích quá rác rưởi, căn bản không pháhuỷSơn TặcĐại Thống Lĩnh bao nhiêuHP, bất quá NhượcHóa Mãnh Kích vốn chưatính là kỹnăng công kích, nó làlấy phụ trợ làm chủ, suy yếuphòng ngự củađối phương.

Công kích của cáccô nương để cho Sơn TặcĐạiThống Lĩnh thương tổn hơi lớn một chút.

Thạch Trung Ngọc tiếptục dùng ra Cuồng Long Thăng Thiên, cũng không nghĩ, lần này Sơn TặcĐại Thống Lĩnh không có không nhìn Thạch Trung Ngọc, mộtđao đối mặt Cuồng Long Thăng Thiên của Thạch Trung Ngọc, cứng đốicứng, Thạch Trung Ngọc nở nụ cười gằn, lão tử là ChiếnSĩ toànlực, lực lượngthêm điểm lại có gia trì đặc thù, cùng tachơi khílực? Ngươi còn kémmột chút.

Cuồng LongThăngThiên của Thạch TrungNgọc tuyệtđối dùngtới toànlực,đáng tiếc, Thạch TrungNgọcvẫn đánh giá quá cao mình, Cuồng Long Thăng Thiên lại bị đối phươngmột đao đẩy ra, Thạch

Trung Ngọc tínhsai, nếunhư đốiphương là ngườichơi cấp 23, lực lượng tất nhiên không bằng Thạch Trung Ngọc,nhưng đối phương là Boss a, làm sao có thể lấythuộc tínhngườichơi tớiđánh giá?

Thạch Trung Ngọc bị đẩy ra, trọngtâm không vững, kém chút ngã sấp xuống, Sơn Tặc Boss cũng không buông tha cơ hộinày,một đao bổ vềphía đầu Thạch Trung Ngọc,bây giờ Thạch Trung Ngọccăn bản không thểlàm rabấtkỳ động tác né tránh, ngay cả dùng đao đi đón đỡcũng không thểlàm được, ngạnh sanhănchiêu này -1203.

Mẹ kiếp,quá đau, ót là nhược điểmcủa loài người a,lần này Thạch Trung Ngọc bị thương rất lớn.

Hướng Lâmvội vã ném Trị Liệu Thuật, nhưng mộtlầnchỉcó thểkhôi phục 600HP,Trị Liệu Thuật thứ hai còn chưa tới, Thạch Trung Ngọc lại bị chém một đao, Thạch Trung Ngọc biếnthành tàn máu, các cônương nhất thời có chút nóng nảy,nếu như Thạch Trung N gọcbị SơnTặcĐạiThống Lĩnhgiết thì làm sao bâygiờ?

Thạch TrungNgọc cũng không phải người đần như vậy, thời điểm SơnTặc Đại Thống Lĩnh lần nữa công tới, vộivãđón đỡ,Trị Liệu Thuật củaHướng Lâm cũng ném vào trên người Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọc cựckỳmaymắn không có treo, vộivã từ trongtúi đồ lấy ra một hồng dược 2000 HP,nhét vào trong miệng.

HPtrởvề đầy, Thạch Trung Ngọc phẫn nộ, CuồngLong ThăngThiên của lão tử chotới bây giờ đềukhông thất bạiqua, hôm naycư nhiên bị một Sơn Tặc nho nhỏlàm thất bại, Thạch Trung Ngọc đương nhiên rất tức giận, nếu như Cuồng Long Thăng Thiên bây giờ khôngphảiđang làm lạnh, Thạch Trung Ngọc nhất định sẽ chứng minh một cái, Cuồng Long Thăng Thiêncủa mình tuyệt đối là vĩđại.

Ngăn cảnvài cái, thời giancold-down của Cuồng Long Thăng Thiên trôi qua, ThạchTrung Ngọc đương nhiên dùngđược, lần nàySơnTặc Đại Thống Lĩnh khôngcó đi ngăn cản Cuồng Long Thăng Thiên của Thạch Trung Ngọc, bị đánh trúng,baytới trên cao, Thạch Trung Ngọc cườihắchắc một tiếng, đểchongươiđiên cuồng.

Nhảy lên thật cao, dùng LựcPhách HoaSơn, vận cứt chó của Thạch Trung Ngọc xuất hiện lần nữa,SơnTặc Đại Thống Lĩnhbị ngất xỉu, Thạch Trung Ngọcngựa khôngngừng vó đuổitheo,đánh một cái

Trọng Kích.

Tâm tình của Thạch Trung Ngọc rốt cục tốtlên,bấtquá lại làm cho Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh triệtđể nổi giận, hắn ởcận chiến cho tới bây giờ chưa từngăn thiệt thòilớn nhưthế.

Hiện tại Thạch Trung Ngọc có một loại ảo giác, dường nhưtốc độ xuất thủ của đối phương biến nhanh, đónđỡcũng trở nên cực kỳ miễn cưỡng, Thạch Trung Ngọc bớt thờigiờ nhìn trạng thái của đối phương, cũng không có trạng thái lạ gì, đây là chuyện gì xảy ra? ThạchTrung Ngọc trong khoảngthời gianngắn không rõ.

Nỗ lực ngăn cảnđối phương công kích, nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn cảmthấy càng ngày càng cậtlực, mẹ kiếp, đây tuyệt đối không phải ảo giác, đối phương khẳng định cóvấnđề, lẽnào mới vừa rồi SơnTặc Đại Thống Lĩnh không có xuất toàn lực?Thạch TrungNgọc cóchút kỳ quái, điều nàysao có thể, nơinàylà du hí, tất cả đều dựa vào thuộctính nóichuyện, làmsao lạidựa theoý nguyệncủa mình xuất lực?

Bỗng nhiên, Sơn Tặc Đại ThốngLĩnh nhảy lênthật cao, mẹ kiếp, đâylà thức mở đầu củaLực Phách Hoa Sơn, Thạch Trung Ngọcdĩ nhiên vô cùnghiểu rõ, vộivã né tránh, đáng tiếc không có nétránh được,bị Sơn TặcĐạiThống Lĩnh chém trúng.

Thạch Trung Ngọcté trên mặt đất, bị ngất xỉu.

Thạch Trung Ngọc rất buồn bực,dựa vàocái gì Lực PháchHoaSơn của mình chỉ cómột giây thời gian ngấtxỉu, màSơn Tặc Đại Thống Lĩnh lạivượt qua mình?

Sơn Tặc Đại Thống Lĩnhđối với ThạchTrung Ngọc té xuống đất cũng không có hứng thú gì,lộn lạiđối phó những cô nương khác, T uyết SươngYên một mực ở sau lưngSơnTặcĐại Thống Lĩnh đứng mũi chịu sào, HP của Tuyết Sương Yên bị Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh đánh rớt ba phần tư, vội vã chạytrốn.

SơnTặcĐại Thống Lĩnh đương nhiên đuổitheo,nhưng Sơn TặcĐại Thống Lĩnh lại phát hiện mìnhcăn bảnkhôngthể đuổi, dưới chân không biếtlúc nào, đột nhiênxuất hiện mộtítdây leo, chẳng những quấn lấychân mình, còn thật nhanh sinh trưởng, trong nháymắt

bao phủ toàn thân củahắn.

Tuyết Sương Yên chết

DTV-EBOOK.COM.VN

Sơn Tặc ĐạiThống Lĩnh có chút hốt hoảng,đây là chuyện gì xảyra? Lẽ nào lão tửcả đời phải bị vâyở chỗ này?Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh cũng không có kinhhoảng bao lâu, rất nhanh thì phát hiện, những dây leonày đangnhanh chónghéo rũ,vẻn vẹnbagiây liền tiêuthất.

Bất quáSơn Tặc Đại ThốngLĩnhtừ trong Đằng Mạn của Cơ Như Nguyệt giải phóngra, đã không cònbiện pháp đuổi theo Tuyết Sương Yên, mộtlà bởivì Tuyết SươngYênđã chạy ra rấtxa, một nguyên nhân chủyếu khác là, ThạchTrungNgọc đã từ trong ngấtxỉu khôi phục lại,căn bản khôngcho hắn cơ hội đi truy Tuyết Sương Yên, ngănở trước người hắn.

Lực phòng ngự củaThạch Trung Ngọc không tính quá kém, nhưng vẫncó chút khó cóthể ngăncản đối phương, khôngbiết vìsao,Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh không chỉ tốcđộcôngkích tăng lên, ngay cả lực công kích cũng tăng lên khôngít, hiệntại mỗi lần Thạch Trung Ngọc thành côngđón đỡ, đều sẽbịhơn sáu trăm thương tổn, Hướng Lâm trị liệu cũng sắp theo không kịp, Thạch Trung Ngọccòn phải thỉnh thoảng dùng hồng dược.

Hainhóm ngườicứ như vậy giết nhau lấy, khoảngchừng qua hai giờ,HP củaSơn Tặc Đại Thống Lĩnh chỉ còn lại hơn một vạn,chỉ cầnthêmít sức, là có thểgiết chết hắn.

ThạchTrung Ngọc cựckỳ may mắn, may mắn SơnTặc Đại Thống Lĩnh tới tươngđối trễ, bọn hộvệ đều khôiphụcnănglực hành động, giúp đỡđám người Thạch Trung Ngọc cùngnhaugiết Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh, nhưng bởi vì Thạch Trung Ngọc thường thường bị Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh đánh ngất xỉu,SơnTặc Đại Thống Lĩnh đương nhiên cần tìm những ngườikhác phát tiết.

Tuyết Sương Yên có kinhnghiệm,mỗilần ThạchTrung Ngọc bị ngất xỉu, nàng liềnchạy ra,cho nên Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh muốnphát tiết phẫn nộ trong lòngmìnhlên người hộvệ, hơn mười hộ vệ bịgiết

đến chỉ còn lại có DươngVạn Lí.

Mắtthấy SơnTặc ĐạiThống Lĩnhsẽ bị giết chết, đột nhiêntoàn thân hắn trởnên đỏ thẫm.

Điên CuồngCuồngHóa:Lực lượng, mẫn tiệp, thể lực,gấpbội, thời gian kéo dài một phút, sau khi sử dụng, toànthânbạiliệt, khôngcách nào diđộng.

Giống như Sơn Tặc tinh anhCuồng Hóa, ThạchTrung Ngọc buồn bực, đây tuyệt đối đánh không lại a, vội vãhô các cô nươngchạy trốn, chỉ cần chống nổi quamột phút đồnghồ liền thắng lợi.

Bất quá tốcđộ của Sơn TặcĐại Thống Lĩnh cũnggấp bội, Thạch Trung Ngọc nơi nào có thể thoát khỏi?

Lập tức trúng một đao, -1500.

Thạch Trung Ngọc uấtức, lãotử tổng cộng mới hơn hai ngàn điểm HP, ngươimột đao đánhrớt một ngàn rưỡi? Ngươi để lãotử sống thế nào?

Không đợi ThạchTrung Ngọc tiếptục chạytrốn, đao thứhaicủa Sơn Tặc ĐạiThống Lĩnh lại tớinữa, nếu như Thạch Trung Ngọclạitrúng chiêu, như vậy chắc chắnphải chết.

Thạch Trung Ngọcvộivãnằm xuống, hiểm hiểm tránhramộtđao, thế nhưng không có đơn giản như vậy liền kết thúc, đao của Sơn Tặc Đại ThốngLĩnhlại giơ lên cao cao, bổ về phíaThạch Trung Ngọc, hiện tại Thạch Trung Ngọc căn bản không địa phươngcóthểné, nhắmmắt lại chờchết.

Lại pháthiện côngkích củaSơn Tặc Đại ThốngLĩnh chậm chạp không córơi xuống, bêntai nghe được tiếng hét của Cơ Như Nguyệt:

- Tiểu Tuyết...

Thạch Trung Ngọcmởmắt nhìn, Tuyết Sương Yên cũng không biết lúcnào chạy tới phía sau Sơn TặcĐại Thống Lĩnh, đao của Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh đang cắm ở trênngười Tuyết Sương Yên, trong mắt chỉ có thể nhìnđược trên đầuTuyết SươngYênbay lên chữsốhuyết

hồng -3842, bạo kích chết tiệt, bấtquácoi như không có ra bạo kích,Tuyết Sương Yêncũngchắc chắn phải chết, phòng ngự của nàng không thể so sánh với Thạch Trung Ngọc, hơn nữa HP cũng không cao bằng Thạch Trung Ngọc.

Mới vừa rồi Tuyết SươngYên chứng kiến Thạch Trung Ngọcgặp nguy hiểm, không chút suynghĩ, trực tiếplao tới, cho Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh mộtcái đâm lưng, SơnTặcĐại Thống Lĩnh bị đau,xoay ngườicông kíchTuyết Sương Yên.

Tuy trong trò chơi không cótràngdiệnmáu tanh gì, cho dùbụng dưới của Tuyết Sương Yênbị dao xuyên thủng, cũng không cóhình ảnhchảy máu, ThạchTrung Ngọcchứng kiến trên mặt Tuyết Sương Yênmang theo nụ cười như có như không, phảng phất như cảm thấy nhưvậyrất đánggiá.

Thạch TrungNgọc cảm giác tâm lýmình chấn động, bắp thịt trên mặt không ngừng co quắp, hai con mắt trởnên đỏ thẫm,từ dưới đất bò dậy, nhét vào miệng mộtsiêucấp đại hồng dược2000 HP, hiện tại tâm lýcủa Thạch TrungNgọcđã khôngcó bất kỳý nghĩ, trongmắtchỉ còn lạicóSơnTặc Đại Thống Lĩnh sắc mặt dữ tợn,trong đầu chỉ cómột ý niệm, ta muốn giếthắn.

Thạch Trung Ngọc phảng phất như ngheđược bêntai cóthanh âm gợi ý của hệ thống,bất quáThạch TrungNgọc hoàntoàn không nhìn.

Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh giết chết Tuyết Sương Yên,tự nhiên muốn đi đối phó Thạch Trung Ngọc.

Sơn TặcĐại Thống Lĩnh một đao bổ về phíaThạchTrung Ngọc, Thạch Trung Ngọc lại hoàn toàn không để ý tớihắn côngkích, Nhược HóaMãnh Kích đánh vào trên người đối phương, tuy Thạch Trung Ngọc cũng bị SơnTặcĐại Thống Lĩnhcông kích, thế nhưng thânthể không cómất đicân bằng,màSơn Tặc Đại Thống Lĩnhlại bị Thạch TrungNgọc đánhmấtcân bằng.

ThạchTrung Ngọc không hề từbỏ cơ hội, kích hoạtCuồng Long ThăngThiên, lần này Thạch Trung Ngọckhông có dùng Lực Phách Hoa Sơn,mà mình cũng theo bay lên,ở trên không trung, Thạch Trung Ngọc đánh hai công kích phổ thông, là Lực Phách HoaSơn, ngay sau đólà Trọng Kích.

Ngay cả ThạchTrung Ngọc cũng không biết tại sao sẽ nhưvậy.

Saukhiđánh xong Trọng Kích, Thạch Trung Ngọc lập tức ăn hồng dược, sau đótiếp tục cùngSơn TặcĐại Thống Lĩnh chémgiết, một người một quái phảng phất như đều quên phòng ngự, chỉ biết công kích,Hướng Lâm sợThạch Trung Ngọc chịu thiệt, không ngừng ở phía sau tăng máucho Thạch Trung Ngọc, mặcdù Thạch TrungNgọc khôngcólý trí gì, nhưng biếtăn dược.

HPcủa Sơn Tặc ĐạiThống Lĩnh vốn không nhiều lắm, không bao lâu liền bị Thạch Trung Ngọcgiết.

Thạch Trung Ngọc cũng không có đình chỉcôngkích,còn đang không ngừng ngượcthi.

Cơ Như Nguyệtđitới bên ngườiThạchTrung Ngọc, tay đặt ở trên vai Thạch Trung Ngọc:

- Hắn đã chết.

Thạch Trung Ngọc phảng phất như cái gì cũng không nghe,thithể của SơnTặcĐại Thống Lĩnh còn không có tiêuthất, Thạch Trung Ngọc sẽ một khắc khôngngừngcông kích.

Cơ Như Nguyệtđau lòng từ phía sau ôm lấy Thạch Trung Ngọc:

- Đừngnhưvậy có được haykhông?Tiểu Tuyếtkhông có chết,nơi đây chẳng qua làdu hí.

Nghe nóinhư thế, lúc này Thạch TrungNgọc mớibắt đầu an tĩnh lại, xoay người,haimắttrống rỗng nhìn Cơ Như Nguyệt:

-Tiểu Tuyết không có chết?

- Ừm.

Cơ Như Nguyệt gật đầu.

Thạch Trung Ngọc đượcCơ NhưNguyệttrả lời khẳng định,lúc này mớiyên lòng, độtnhiênhai mắt tối sầm, Thạch Trung Ngọchôn mê bấttỉnh, kế tiếp cái gìcũng không biết.

Mười phút sau, Thạch Trung Ngọc mớichậm rãi tỉnh lại.

- Ngươiđã tỉnh?

Cơ Như Nguyệt cao hứngnhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch TrungNgọchỏi.

- Ta đây là làmsao vậy?

- Ngươi cái gì cũng quên?

Cơ Như Nguyệt kỳ quái nhìn Thạch Trung Ngọc.

-Ta chỉ nhớ dườngnhư Tiểu Tuyết bị Sơn Tặc Đại Thống Lĩnh giết, sau đó thì cáigì cũng không nhớ. TiểuTuyết đâu?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệt nói:

-Mới vừa rồingươi thật giống như phát điên, thấy Tiểu Tuyết bị Sơn Tặc ĐạiThống Lĩnhgiết,sau đóliền cùngSơnTặc Đại Thống Lĩnh liều chết,người tabị ngươi giết chết, ngươi còn không buông tha, ngượcthi rất thảm.

Hàng đưa đến

DTV-EBOOK.COM.VN

Chứng kiến Cơ Như Nguyệt, DươngTử,còn có Tiếu Hàm ánhmắtlo lắng,Thạch Trung Ngọc lúngtúng nói:

- Ta cũng không biết mới vừarồi ta xảy ra chuyệngì, bất quá dường như ngheđược gợiýcủa hệ thống, taxem một chút xảy ra chuyện gì.

Trong lòng mặc niệm bảng nhật ký, thấy đượcchuyện phát sinh mới vừa rồi,thìravừarồi mình dĩ nhiên nhiều ramột kỹ năng giống như Cuồng Hóa.

Cuồng Phong Liệt Cốt:cấp1, hi sinh50%lựcphòng ngự, chỉ chuyên chú công kích, không giết chết đốithủ quyết không bỏ qua. Lực c ông kích, tốc độ công kích, tốcđộ di động đề thăng 50%, bấtquádễ dàng khiến người mêthất thần chí, nhớ kỹcẩn thận sử dụng,loại hìnhkỹ năng, chủđộng.

Đồngthời Cuồng Long Thăng Thiên cũng được đề thăng.

Cuồng Long Thăng Thiên:cấp 2, lực lượng khổng lồ đánh bay đối thủ,đồng thời mình cũngtheo một lúc bay lượn trênkhông trung, tạo thành cho đối thủ50- 100 tổn thương, đồngthời công kích bá đạo,làm cho đối phương ở trên không trung mất đi lực phòng ngự, loại hình kỹnăng: chủ động.

Thạch Trung Ngọc nói hai kỹ năng cho CơNhư Nguyệt, tuy Cơ Như Nguyệt vuivẻ thay Thạch Trung Ngọc, thu được hai kỹ năng cường đại, nhưng vẫn lo lắngthân thểThạch Trung Ngọc nói:

-Vềsau Cuồng Phong Liệt Cốt tốt nhất không nên dùng nữa, ngươi cũng không biết, mới vừa rồitalo lắngnhư thếnào,nếu như ngươi xảy ra chuyện gì,ta nhất định để trong nhà...

-Cái gì?

Thạch Trung Ngọcthấy Cơ Như Nguyệtđột nhiên dừng lại, hỏi.

- Không có gì.

Cơ Như Nguyệt cườicười, nàngcũng khôngnguyệný nóisựtình trong nhà mình.

Thạch Trung Ngọc thấyCơ Như Nguyệt không muốn nói,cũng khôngmiễn cưỡng,dù sao ai cũngcókhó xửcủa mình,hà tất làm khó dễ người khác.

-Sau khiSơn Tặc chết, có thu hoạch gì không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệtgật đầu nói:

- Ừm, thu hoạch không tệ, ta lêntới cấp 19, còn chiếm được một trang bị Hoàng Kim, Tiểu Tuyết dùng, còn cóhai kiện trang bị Bạch Ngân.

Đoạt Nhân Chủy: Item Hoàng Kim(lục sắc),lực công kích 66- 79, mẫn tiệp tăng 20, tỉ lệrớt tiền tăng 5%, tỉ lệ bạo kích tăng 5%, có tỷlệ đánh ra một kích trí mạng, (mộtkích trímạng vô hiệu với Boss), đẳng cấpsử dụngcấp20, chức nghiệp sử dụng, loại chức nghiệp Đạo Tặc.

Cơ Như Nguyệt cho Thạch TrungNgọcnhìn trang bị Hoàng Kim một chút, vũkhí thật khôngtệ.

- Tiểu Tuyếtđâu?

ThạchTrungNgọc hỏi.

Cơ NhưNguyệt nói:

- Mới vừarồibịSơn TặcĐại Thống Lĩnhgiết,hiện tại hẳn làở trong phòng khách xemti vi! Hướng Lam và Hướng Lâm đitheo nàng.

-Tađi thăm Tiểu Tuyết.

Thạch Trung Ngọcnói.

CơNhư Nguyệt gật đầu:

- Ngươi bảo Hướng Lâm vàHướng Lamvào duhí, ta có chuyện tìm cácnàng.

Thạch Trung Ngọc cảmkích nhìn thoáng qua Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọc đươngnhiênbiết, hiện tại CơNhư Nguyệt đương nhiên không cókhả năng có chuyện gì tìmcác nàng, mục đích chỉ là vì cho hắn có thể cùng Tiểu Tuyết đơn độcở chung.

Đitớiphòng khách, tránh đi Hướng Lam và Hướng Lâm,ThạchTrung Ngọcônnhuôm Tuyết Sương Yênvào trongngực:

-TiểuTuyết, ngươilàm sao ngốc như vậy?

Tuyết Sương Yênan tĩnh nằm trong lòngThạchTrung Ngọc:

- Cáigìnha, không phảilà mộttrò chơi sao, rớtmột cấp màthôi, có cái gì phảiđểý, được rồi, mớivừa rồi cùng đám người Hướng Lam nói, ngươiởtrongtròchơi ngất đi, là chuyệngì xảyra?

Thạch Trung Ngọc nói cho Tuyết SươngYên một lần, Tuyết Sương Yêngật đầu, thấy ThạchTrung Ngọc vẫn còncó chútáy náy, Tuyết SươngYên nắm mũi Thạch Trung Ngọc nói:

- Đừng sầu mikhổ kiểm như thế, tới,cườimột cái.

Thạch Trung Ngọcbuồncườiđẩy tay TuyếtSươngYên ra:

- Đừng nặn lổ mũi của ta.

Nhìn vẻ mặtđáng yêu củaTuyết Sương Yên, Thạch TrungNgọc nhịn không được hôn lên, Tuyết Sương Yên cũng khôngcự tuyệtThạch Trung Ngọc, hai người liềnkích hôn.

Một lát sau, TuyếtSương Yên đẩy Thạch Trung Ngọc ra, trừng Thạch Trung Ngọcmột cái:

- Ngươi muốn nín chết tahả.

- Kỹ thuật vẫn chưa đến nơiđếnchốn, còn cầnluyệntập nhiều hơn.

ThạchTrung Ngọc nởnụ cười.

- Tới địa ngục đi.

TuyếtSương Yênở bên hông Thạch Trung Ngọc bấm một cái:

-Ngươi có hai đốitượng luyện tập a, ta mớimộtcái, kỹ thuật đương nhiên kém ngươi.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc nặng nề, ôm Tuyết SươngYên hỏi.

- Vì sao haingười cácngươi đồng ý cùng nhau làm bạn gái ta? Đối vớicácngươinhưvậy quá không công bình.

- Sựtìnhcủanữ nhânngươiđừng quản,ngươi chỉ cần ngồi hưởngtề nhân chiphúclà được, bất quá,nếunhư ngàynào đó ngươidám không tốt với chúng ta, chúngta liền bỏ ngươi,đitìm nam nhân khác.

Tuyết Sương Yên hung hãn nói.

Thạch Trung Ngọc ôn nhu hôn lênmá Tuyết Sương Yên:

- Các ngươitốt như vậy,talàmsao không tốt với các ngươi?

BởivìTuyếtSương Yên ở trong vòng haicanh giờ không thể vào du hí,Thạch Trung Ngọc vẫn ở cùng Tuyết Sương Yên, bất quá Tuyết Sương Yên không dám làm choThạch Trung Ngọc ôm nàng,rất sợ đám người Hướng Lam đột nhiênđira, đám người HướngLam tuyệt đối sẽ khôngtiếp thu Thạch Trung Ngọc đồngthời sở hữu nàng và Cơ Như Nguyệt.

Sauhai giờ, hai người tiến vào du hí, các cô nương ngồiở bên cạnh xe vận tải trò chuyện, Thạch Trung Ngọc nói:

- Saocác ngươi còn không đi? Tacòn tưởngcác ngươi mangtheo hàng đi giao nhiệmvụ trước chứ.

CơNhư Nguyệt nhỏ giọngnói:

- Bọn hộvệ hộ tốngnhững hàng hóanàychỉ còn lạicó DươngVạnLí một người,mấy người chúng ta làm sao có thể kéo nhiều xe vận tải như vậy.

Cơ Như Nguyệt thậtsự là quáthiệnlương,dù cho Dương VạnLí chỉ là một NPC, cũng không nguyện ýở trước mặt hắn nhắc tới, chiến hữu của hắn đã chết sạch,chỉ ởbên tai Thạch Trung Ngọc nhỏ giọng nói.

Thạch Trung Ngọchiểu đi tới bên người Dương VạnLí, vỗ vỗbả vai của đối phương, Dương Vạn Lílà một quân nhân, tuytâm tình không tốt, nhưngsẽkhôngảnh hưởng nhiệm vụ:

-Đithôi, chúngta mang theo xe vận tảitiếp tục đi.

Xe vận tải tổngcộng chỉcó hai chiếc, Thạch TrungNgọc cùng Dương Vạn Lí một người một chiếc, cáccô nương chia làm haitốp, hỗ trợ cùngnhauđẩy xe. Tiếu Hàm là đạitiểu thưmặcdùkhông muốn động, nhưng khi nhìn thấy tất cả mọingườiđẩy xe, cũng nghiêm chỉnh giúp một tay,giúp đỡ Thạch Trung Ngọc đẩy xe.

Dọctheođườngđigió êm sónglặng, rất nhanh thì đến Long Tuyền trấn.

Trưởng trấn đãsớmở bên ngoài trấn chờ, nhìn thấy Dương Vạn Lí, lập tức cao hứng nghênh đón, nhưng thấy chỉ có mấyngười,hơn nữa trên mặtDương VạnLíviết đầy ưu thương, lập tức biết, dọc theo conđườngnày, tuyệtđốigặpđại phiềntoáigì.

Bất quá trưởng trấn khôngđề cập tớiviệc này,đi tới bên người Dương Vạn Líchắp tay nói:

- Vạn Lí huynh, một đường cực khổ.

Dương VạnLí gật đầu:

- Hàng đã tới, ta cũng nên đi, quảngđường còn lại, liền làm phiền ngươitìm ngườikéo vào.

Hộ tống hoàn thành

DTV-EBOOK.COM.VN

- Cái này tự nhiên.

Trưởng trấn khách khí nói:

-Hiện tại cũngđã hơn mộtgiờ chiều,nghĩ đếnchưvị còn chưaăn cơm, ta đã sai người chuẩnbịxong tiệc rượu, không bằng ởtrấn nhỏ ăn một bữa cơm lạiđi.

- Tốt, nếu trưởng trấn khách khí như vậy,chúng tasẽ khôngtừ chối.

ThạchTrung Ngọc mặt dàynói.

Sắcmặt trấn trưởnglập tức khó coi, trước đây cùng DươngVạnLí khách sáo qua, bấtquámỗi lần đối phương đềucự tuyệt, không nghĩ tới gặp phải da mặt dày như Thạch Trung Ngọc, bất quá bây giờ đã nói là tiệc rượu,cũng không thể lấy ra một ít mặt hàng thông thường a?

Đi tới một tửu lâu hạng sang,thức ăn đầy bàn,tuy không sánh được ThạchTrung Ngọc ở trong phủthành chủ ăn, bất quá coi như không tệ, hầu như mỗimónăn đềuthêm thuộc tính, bất quámỗi món ăn đều chỉthêm một điểm thuộctính.

Cáccô nươngđã sớm nghe Thạch TrungNgọcnóiqua thức ăn có thể thêm thuộc tính, bất quá đều là lần đầu tiên nhìn thấy, tâmlý lập tức hoạt động,một lát sau,trưởng trấn lên tiếng, mỗi món ăn đều gọimộtđĩa.

Trưởngtrấn đang chuẩn bịnóivài lời lờidạo đầu, sauđótuyên bố ăn cơm,ai biết da mặtcủa Thạch Trung Ngọccóthể sovới tường thành, đã cuồngăn loạn nuốt, một chút cũng khôngcho hắn cơ hội, sắc mặt trấn trưởng coquắp, chỉcó thể tuyên bố ăn.

Cáccônương chỉ ởmỗimón ăn ăn vàimiếng, khôngcó ăn nhiều, dù sao da mặtkém xa Thạch Trung Ngọc.

MàDương Vạn Lí không biết làbản tính nhưvậy, hay hóabiphẫn thành hành động, tốc độ ănkhông thua Thạch Trung Ngọcchút nào, nhìn hai gia súcởđó nuốt chửng, trấn trưởng nhỏ máu a.

- Hai vị, trướcchớ vội ăn, chúng ta tới uống hai chén a?

Trưởng trấnsai người lấy ramột vò rượu.

Trưởngtrấn phỏng chừng tùyýhai người kia ăn,mộtxe vận tải mã não phỉthúy sẽbịăn sạch, nơi nào còn có thể để cho bọn họ xằng bậy?vìvậy quyết định dùng rượutới chuốc say bọn họ, để cho bọn họ không có biện pháp tiếp tục ăn.

- Tốt.

Dương Vạn Lícũng họcThạch Trung Ngọc không kháchkhí,nhận lấy mộtvòrượu.

- Dùng chén lớnuống nhiềukhông có ý nghĩa?Chúngta một người một vò như thếnào?

Dương Vạn Lí nói.

Trưởng trấn kém chút khóc lên,cóvẻ như đụng vào trên họng súng, nhìn bộ dáng của gia súc kia, tửu lượng rõ ràngvượtqualượng cơm,mẹ kiếp, rượunày cũng không rẻ a.

-Tửu lượngcủa ta khôngđượctốt lắm, vẫnlà dùng bát uống đi?

Trưởngtrấn nói.

Mặt Dương VạnLí lập tứcâmtrầm xuống:

- Làm sao? Trưởng trấn không nể tình?

Trấn trưởng nhảy dựng, ngày hômnay Dương Vạn Lí là thếnào a? Làm sao trởnên giống như thổ phỉ vậy? Rất sợ Dương VạnLí nghĩ quẩn, quođao tươnghướng, trưởng trấn chỉ phải sai người lấythêm hai vò rượu, Thạch Trung Ngọc cũng nhậnđượcmộtvò rượu.

Các cô nương không biết tửu lượngcủa Thạch Trung Ngọc như thế nào, Tuyết Sương Yên nói:

- Ngươi uốngít chút.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu:

-Khôngcó chuyện gì.

- Phải, Hinh Vũ Chi Thạch huynh đệlàm người hàosảng nhưvậy,há cóthể không biết uống rượu?

Dương Vạn Lí nói.

Các cô nương cũng không tiệnnói thêm cái gì.

-Tới, chúng ta cạn.

DươngVạn Lígiơvò rượunói.

Hắnđây là muốn liều mạng, trong lòng trưởng trấn không khỏi nghĩ,bấtquá hắn cũngvui vẻ như vậy, hyvọng Dương Vạn Lídùng xong mộtvò rượuliềnsay, như vậy có thể tiếtkiệm rất nhiều tiền.

Ba người ôm vò rượu bắt đầu uống, bất quá chân chính uống rượu chỉcóThạch Trung Ngọccùng Dương Vạn Lí, trưởngtrấn chỉ tùytiện uốnghaingụm,kếtiếpchỉlà giả bộ.

Thạch Trung Ngọc cùng DươngVạn Lí đương nhiên phát giác trấn trưởng mờám, nhưngđều không nói cái gì, uống rượu không hào sảng, khẳng định không phải loại tốt lành gì, khôngmuốn cùng hắn nói chuyện vớinhau.

Hai người cô đôngcô đôngrót xuống, cáccônươngkhẩn trươngnhìn Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọcvừa mới ngấtđi mộtlần,nếu như lại ngấtđithìlàm saobây giờ.

- Thoảimái!

Dương Vạn Lí nệnvò rượu xuống đất.

Thạch Trung Ngọc thấy Dương Vạn Lílàmnhư vậy, cũng chỉ đành học theo đậpvò rượu, trấn trưởng tâm lý đang rỉ máu, các ngươi hai gia súc này, các ngươi coivò rượu củalão tử không lấy tiền sao?

- Rượuvàthức ănvơi rồi, trưởng trấn,ngươi xem có nên...

Dương Vạn Lí nhìn trưởng trấn nói.

Tuy tâm lý Trưởng trấn không muốn, nhưng vẫn sai người tiếptục lấy ra rượu và thức ăn.

Bữacơmnày ăn chừng hơn một giờ,Thạch Trung Ngọc cùng Dương Vạn Lí đều hài lòng đi ra tửulâu, dưới chân Dương VạnLí cùng Thạch TrungNgọc đều có chút lảođảo, bất quá vẫn buônbán lời.

Cùng Dương Vạn Lí cáo biệt, Thạch Trung Ngọccũng không tiếptục chống, trực tiếpghévào trên người Cơ Như Nguyệt:

-Đỡ tamột chút, dựavào, mới vừa rồikém chút bị cháu traikia làm lật.

CơNhư Nguyệt buồncười nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Khôngthể uốngthì đừng uống,thật là…

TiếuHàm cho đám ngườiThạch Trung Ngọc một ngườimột cái quyển trụchồithành,về tới Bạch Hổ thành giao nhiệm vụ.

Trở lạiBạch Hổ thành,đi tới Phủ ThànhChủ, thành chủ Tiếu Sơn nhìn thấy Tiếu Hàm, lậptức tiến lên đón:

- Tiểu tổtông của ta, ngươi cuốicùng cũng đã trở về, làmtacho vội muốn chết.

Tiếu Hàm nghịch ngợm cười nói:

- Takhông phải không có việc gìsao, ta cũng không choThạch ca ca phiền phức, khôngtin ngươi hỏi Thạchca ca, ta còn giúp hắn a.

Thạch TrungNgọc thẹn thùng,nếu nhưnàng cóthểhỗ trợ tới chống đỡBoss, nói không chừng Tuyết Sương Yên không cần chết, lại còn không biết xấuhổ nói giúpđỡ? Khôngcó thêm phiền ngược lại là thật.

Bất quácómấylời đương nhiên không thể nóithẳng ra:

- Tiếu Hàm coi như hiểu chuyện, không thêm phiềncho chúng ta, chuyến nàymiễn cưỡng coi như thuận lợi, cuối cùng cũng đưa nhóm trân châumã não kia đến, chỉlà bọnhộ vệ ngoại trừ Dương Vạn Lí, những người khác đều chết.

TiếuSơn sửng sốthỏi.

- Xảy ra chuyện gì?Tuy những hộvệ kia thực lực khôngcao lắm, nhưng không đến mức đ ềuchếtsạcha? Lẽ nàobọn Sơn Tặcdốc hết toàn lực?

Thạch TrungNgọc nói chuyệnđãxảy ramột lần.

Tiếu Sơn vỗ tay khen tốt:

- Không nghĩ tới,cácngươidĩ nhiên giết sạch đámSơn Tặc Đại Thống Lĩnh kia, tuy những hộ vệ kia chết,để cho ta rất tiếc nuối, bấtquá bọn hắn chết quangvinh, giếtsạch đám Sơn Tặc kia,nhưvậy về sau trên đường Bạch Hổ thànhđi Long Tuyềntrấn sẽan toàn.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc chẳng đáng, lão tửcũng không tin sau khi Sơn Tặc Đại Thống Lĩnhchết sẽ không đổi mới, bấtquá Thạch Trung Ngọc không có nhiều lời.

-Gợi ý của hệ thống, ngài hoànthànhnhiệm vụ hộ tống.

Ở dưới một hồi kim quang sáng chói, Thạch Trung Ngọc rốtcục lên tới cấp20, còn có mộttrận kim quang, Dương Tửcũng lên tớicấp19, xemra các cô nương cũng nhận được kinhnghiệm.

Huy Hoàng sáo trang

DTV-EBOOK.COM.VN

-Đại bá,tađã đến cấp 20, ngươi xem có phải nên chotamột bộ trang bị HoàngKim hay không?

Thạch Trung Ngọc vô liêm sỉ nói.

- Đó là đương nhiên,theo quản gia đi chọn mộtbộ trang bị a, thuận tiện lấy thêm một binh khí xứng tay.

Tiếu Sơn nói.

Tiếu Hàm đitới bên người Tiếu Sơn nói:

-Phụ thân, các vị tỷ tỷ cũng bỏ khá nhiềucông sức,có phải cũng cho các nàng ban thưởng hay không?

TiếuSơn suy nghĩ một chút nói:

- Được,mỗingười đềucầmmột kiện trangbị HoàngKimcấp20.

Trên mặt cáccô nương đều tràndầynụcười sáng lạn, khôngnghĩ tới bọn họ cũngcó thể bắt được trang bị HoàngKim, nhất là Tuyết Sương Yên,của nàngĐạo Tặc, cóthể trang bị haithanh chủy thủ, mới vừarồiCơ Như Nguyệt chonàng Đoạt Nhân Chủy, hiện tại thànhchủ chonàng thêm một cái,đến cấp 20có hai Hoàng Kim chủy thủ, côngkích thươngtổn nhất định là không ngườicó thể địch.

TiếuSơnlà một thànhchủ,bề bộn nhiều việc, đương nhiên không rảnh bồiđám người Thạch Trung Ngọcđi chậmrãi chọn trang bị, chỉ cóthể choquản giabồi đám người Thạch Trung Ngọcđi, TiếuHàm cũngđi xem náonhiệt.

Đi tới thương khố, Thạch Trung Ngọcxe nhẹchạy đường quen tiến vào,mọi ngườimỗi ngườichọn trang bị của mình.

Rất nhanh, Thạch Trung Ngọc nhìn trúng một bộsáo trang.

Huy Hoàngmũ giáp: ItemHoàng Kim (lựcsắc), lực phòng ngự:72-84, HP tăng tăng 200, lựclượng tăng 13, thểlực 10, đẳngcấp trang bị cấp 20, trang bị chức nghiệp: chức nghiệp hệ Chiến Sĩ.

Huy Hoànghộ giáp: ItemHoàng Kim (lực sắc), lực phòng ngự: 85 - 108, lực côngkíchtăng 200, lực lượng tăng20, thể lực 20, đẳngcấp trang bị cấp 20,trang bị chức nghiệp: chứcnghiệp hệ Chiến Sĩ.

Huy Hoàngthủ giáp:Item Hoàng Kim (lực sắc), lực phòng ngự: 74 - 83,lực công kíchtăng200, lực lượng tăng 15, tăng 10% xácxuất đón đỡ thành công. Đẳngcấp trang bịcấp20,trangbị chứcnghiệp: chức nghiệpphệ Chiến Sĩ.

HuyHoàng hộthối:ItemHoàngKim (lựcsắc), lực phòng ngự: 82- 99, HP tăng 200, lực lượngtăng20,thể lực 10. Đẳng cấp trang bị cấp 20, trangbị chức nghiệp: chứcnghiệp hệ Chiến Sĩ.

Huy Hoàng chiến ngoa: Item Hoàng Kim (lựcsắc), lực phòng ngự: 75-83,HP tăng 200,lực lượng tăng 10, mẫn tiệp tăng 15. Đẳng cấp trang bị cấp20, trang bị chức nghiệp: chức nghiệp hệ ChiếnSĩ.

Huy Hoàng sáo trang phụ gia kỹ năng: Nhiệt Huyết Huy Hoàng, kỹ năngchủ động, tiêu hao mapháp500, sau khi sử dụng kỹ năng được Chiến Langphụ thân, nhiệt huyếtsôi trào, sinh mệnh tăng 30%, công kích tăng10%,phòng ngựtăng 10%, công kích tăng30% bạo kích, thờigian kéodài30 phút, thờigian skill cooldown một ngày.

TrọngThiết Đao: Item Hoàng Kim (lực sắc), lực công kích100- 113, lựclượng tăng 18, 10%tỷ lệ đánh ragấp đôi thươngtổn, hấp thụ mỗilần để cho đối thủ tổnthương3% HP, đẳng cấptrangbị cấp 15, trang bị chức nghiệp: chức nghiệp hệ Chiến Sĩ.

Thạch Trung Ngọc người mặckhôigiáp màu vàngkim, mangtheo chiến đao, tay phải cầm mũ giáp, thoạt nhìn uyphonglẫm lẫm.

Thấy Thạch Trung Ngọc cầm HuyHoàng mũ giápở trong tay, Cơ Như Nguyệt đi tớinói:

- Làm saokhông đội mũ?Ta giúp ngươi đội.

SắcmặtThạch TrungNgọclập tức tốisầm:

-Giúpta đội nónxanh?

-Cáigì nón xanh?

Cơ Như Nguyệt còn khôngcó lý giảitới.

- Bộ trang bị Hoàng Kim này, tuymặt ngoàinhan sắc là màu vàng kim, nhưng lại hiện lên ánhsáng xanh, tarấtghét mũ màu xanh.

Thạch Trung Ngọc nói.

Thạch Trung Ngọc nói,làm cho cáccô nương bật cười,Cơ Như Nguyệt càng đoạt lấy mũ trong tayThạch Trung Ngọc nói:

- Ta muốn đội nón xanh cho ngươi.

Người nóivô ý,người nghe cólòng, Tuyết SươngYên biếtmột chút việc nhà của Cơ Như Nguyệt, sợ rằng Cơ Như Nguyệt bất cứ lúc nào cũng sẽ bị ngườinhà nàngmang về, nói không chính xác thật đúng là sẽ cho Thạch Trung Ngọc đội nón xanh, không khỏi sâu kín thở dài.

- Sắc lang đại thúc, bây giờ thuộc tính của ngươinhất định rất lợi hạia? Cùng chung xem đi.

Dương Tử nói.

Tính danh:Hinh VũChi Thạch

Chức nghiệp: Cuồng Đao

Đẳngcấp: 20

Lực lượng:155113

Thể lực: 14455

Mẫn tiệp: 44

Trí tuệ:30

Tinh thần:41

Sinhmệnh: 3239

Ma pháp: 410

Công kích:1458- 1471

Phòng ngự: 859 - 939

Thạch Trung Ngọc cũng khôngphảnđối, trựctiếp lấyra thuộc tính của mình, làm các cô nươngchảy nướcmiếng a, tuy lựccông kích khôngcótăng bao nhiêu, thếnhưng lực phòng ngự đề thăng thật to, HP đãđạt tới ba nghìn, Kỵ Sĩ chuyên nghiệp cũng khôngnhất định cónhiều HPnhư vậy.

- Chúng tađi luyện cấpa?

Dương Tử thực sự chịu không nổi kích thích, đề nghị.

Luyệncấp?Hiện tại Thạch Trung Ngọc cùng các cô nương đẳngcấp đã kéora, Thạch Trung Ngọc cấp20,Cơ Như Nguyệt, DươngTử cấp 19, Hướng Lam, Hướng Lam, TuyếtSươngYên mới cấp 18, muốn cùngnhau luyện cấp, tất nhiên sẽ nhân nhượngđámngười Tuyết SươngYên, vậy chỉcó thể giết quái cấp 23.

Các cô nương cũngý thức được vấn đề này,Cơ Như Nguyệt cười nói:

- Thạch Trung Ngọc, chínhngươi mộtngườiđi luyện cấp! Mấy người chúngta cùng đi luyện cấp.

Thạch Trung Ngọc một người cũng bất đắc dĩ, đi địa phương nào luyện cấp?Một người nhiều khôngcóý nghĩa?

- Quênđi, mọi người cùng nhau! Ta cũng lười hành động đơn độc.

Thạch Trung Ngọc nói.

Cơ Như Nguyệt suy nghĩmột chút nói:

- Vậy đượcrồi, hôm nay thời giantrò chơi chỉcòn lại có bốn giờ, mọi người đi mua thuốc, saođó cùngđi dụ đàn quái.

Thạch Trung Ngọc mangtheo các cô nương đi lãnhđịa của Khô Đường Langởphụ cận hang chuột.

Thạch Trung Ngọc thay đổi trang bị Hoàng Kim,cái kia tự nhiênlà cực kỳ uy vũ,bất kể là lực công kích, hay lực phòng ngự cũng tăng lớn, khiêngmột đống lớnKhôĐường Lang.

Bấtquá Thạch Trung Ngọc quá tự đại, còntưởng rằng thay đổi trang bị,giết Khô Đường Lang cóthể khôngtànmáu? Bị mấytrăm con cùng nhau công kích, HPvẫnào àođi xuống, sợ đến Thạch Trung Ngọc vộivã chạy trốn, Hướng Lâm theo phíasau,không ngừng tăng máu trị liệu.

Có một lần kinh nghiệmbi ai,Thạch Trung Ngọc biết khiêm tốn một chút, lôi kéo quái chạy.

Giết đàn quái cựckỳ thuận lợi, cứ dụ đànquáinhư vậy,thời điểm ly khai trò chơi,Hướng Lam vàHướng Lâm cũnglên tớicấp19,chỉcòn lạicó Tuyết Sương Yênmộtngười còn dừng lạiở cấp 18.

Ly khaidu hí, đi tới phòng khách, hiện tại đã bảy giờ tối, bụng Thạch Trung Ngọc bắt đầu kêurộtrột.

Ngàyhôm nay tất cảmọi người rấtvuivẻ, mỗi người đều đượctrang bị Hoàng Kim, ngoạitrừ Tuyết Sương Yên chết một lần,cảngày nay là vô cùng thuận lợi.

Sau khi ăncơm tối xong, mọi người ngồitrò chuyện.

-Trong nhà không còn thức ăn, hiệntại khôngcó chuyện gì,không bằng cùng đi mua thức ăn a?

Hướng Lâm nói.

Cơ Như Nguyệt gật đầu:

- Ừm, cũng tốt, trong nhà hếttiền mặt, đi ngân hàng lấy chút tiền, mọi người đidạo phố trước, saođó muathức ăn.

- Tốt!

Cáccônương đều caohứngnhảy lên.

- Ngọc tỷ, bồi chúng ta cùngđi dạo phốcóđược hay không...

Cơ Như Nguyệt dínhở bênngười Thạch Trung Ngọc.

-Đi chơi,đểlão tử mặcáođầm màu hồng đi dạo phố? Uổng cho ngươi nghĩ rađược, ta ở nhàxem Ultraman, các ngươi về sớmmột chút, nhớ kỹmuaquầnáo giúp ta.

Thạch Trung Ngọc không khách khí nói.

Buổi tối ngươi muốn thế nào cũng được

DTV-EBOOK.COM.VN

- Không được,nếu như ngươi không đicùng chúng ta, chúng tasẽ khôngmua quần áocho ngươi.

Ngày hôm nay Tuyết Sương Yên cũng chơi nhõngnhẽo.

- Tadù cả đời không y phục mặc, cũngkhông thểmặcy phục như thế đira đường.

Thạch Trung Ngọc đương nhiên khôngthể bị Tuyết SươngYênuy hiếp.

Cơ Như Nguyệt tiếnđếnbên tai Thạch TrungNgọc,dùngthanh âm thấp không thể nghe nói:

- Nếu nhưngươimặcquần áo này, bồi chúngta đi dạo phố, tối hôm nay, ngươi muốnthế nào cũngđược.

Haimắt Thạch Trung Ngọc lập tứctỏa ánh sáng, dụ hoặc, dụ hoặc trần trụi,đi, haylà không đi?Thạch Trung Ngọc quấnquýt a.

Nếu như đi, tối hômnay...

Thạch Trung Ngọcảo tưởng,không khỏi chảy nước bọt, không đượ c, tuyệt đối không được,namtử hán đạitrượng phu,uy vũ không khuất phục, phú quý không thể che mắt, làmsao có thểbịhấp dẫn chứ?Nhưng nếu như đồng ý, nói khôngchừng tối hôm naysẽ không cần đi tìm khuê nữ Chu Cônga...

Quấn quýta!

Cáccô nươngnhìn sắc mặt của Thạch TrungNgọc, không khỏi hiếu kỳ, CơNhưNguyệt đếncùng nói gì? Làm sao sắcmặt Thạch Trung Ngọc không ngừng hoán đổi, một hồi hưng phấn,một hồi ưu sầu.

Phânvân nửa giờ, các cô nươngđã trang điểm xong,chuẩn bị ra cửa, Thạch Trung Ngọc rốt cục quyết định,mẹ kiếp, lão tử không đếmxỉa đến, vì tốihôm nay tiêuhồn,lão tửkhông muốn sống nữa, nhớkỹ dường như ở trong nhà thấyquamột cái kính râm, Thạch Trung Ngọc tìmnóra mang theo.

Cũng không biếtlà củacônương nào, làm sao sẽ nhỏnhư vậy? Bất quá quên đi, y phục cũng nhỏ, kính mắt nhỏ chút thì thế nào?

Thấy Thạch Trung Ngọc thựcsự đồngý bồi các nàngra ngoài, DươngTử rốt cục khôngnhịnđược hỏi.

- Như Nguyệt tỷ, mới vừa rồi ngươi nóigì với sắc lang đại thúc?

Sắc mặt Cơ Như Nguyệt trởnên có chútửng đỏ:

- Không có gì, ta nói,nếunhư Thạch Trung Ngọc bằng lòng đi ra, ta để Tiểu Tuyết giúphắnliêntục xoa bóp một tuần.

Tỷ muội Hướng Lam cùng DươngTửphiền muộn,Thạch Trung Ngọc cũng quákhông qua nổidụ dỗ a? Vì có thể hưởng thụ Tuyết Sương Yênxoa bóp cũngkhông cần khônggiữthể diệnnhưthế chứ? Ngược lạilà TuyếtSươngYênđoánđược vàiphần.

DươngTử láixe, Hướng Lamngồi ở vị tríkế bên tài xế, ThạchTrung Ngọcdựa vàobên phảicửa sổ xephíasau, cái này gọi là tiêuhồn a, Cơ NhưNguyệtngồiở trong ngực, bên trái chính là Tuyết SươngYên,xa hơn bên trái mới làHướng Lâm, sờ nữ nhân trong ngực, cònthỉnh thoảng trộmcô nương bên trái, sảng khoái a.

Mấyngười ngồi lên xe thể thaocủaDương Tử, có chútchen chúc, Dương Tử oántrách nói:

- Chúng ta lúc nào muacái xe khác đi.

-Không cần phiền phức nhưvậy! Dùsao chúng ta cũng không phải thườngđira dạo phố.

Hướng Lam nói.

Nhàtỷ muội Hướng Lam có chút nghèo, rất khó tiếpthu tưtưởng quan niệm của Dương Tử, bởivìmột cáixe có chút chật,thì mua một

chiếc,quáxaxỉ.

DươngTử cũng chỉ oángiậnmộtchút, không phải thật muốnmua,lái xetới ngân hàng,Cơ NhưNguyệtđi ATM rút tiền.

-ThạchTrung Ngọc, ngươi cũng đi cùnga! Rúttiền khôngchỉ một mình Như Nguyệt tỷ được, nếu như bị phần tửxấu cướpbóclàmsao bây giờ?

Hướng Lam nói.

Thạch Trung Ngọc căn bản không muốnđi, bởivì tiểu huynh đệ của mình đang nhất trụkìnhthiên, váy liền áo lạicóchút nhỏ, thoạtnhìn cựckỳ rõ ràng, bên ngoài ngân hàng ngọn đèncũng tương đối sáng, đi ra ngoài bị người thấy, sẽ xấu hổ như thế nào?

Bất quá không chỉ Hướng Lam, nhữngcô nươngkhác cũng thúcgiục Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọcchỉcó thể bấtđắc dĩ xuống xe, khom người từ từ đi tớibênngười Cơ Như Nguyệt,tiểu huynh đệ, cũng coi như yên tĩnh, bấtquá cho dù như vậy, vẫn hấp dẫnvô số ánh mắt,áo đầm màu hồng, thậtsự làquá...

Ở dướiánh mắt kinh ngạc củamọi người,CơNhư Nguyệtrúttiền xong, Thạch Trung Ngọc liền kéo nàng chạyvề trongxe.

Trởlại trongxe, cửađóng lại, ThạchTrung Ngọc hét lớn một tiếng:

- Nhanhlái xe.

Các cô nươngbật cười, mớivừa rồibiểu tìnhcủa ThạchTrung Ngọc thật sựlàquákhôi hài, áo đầm màu hồng sovới màu trắng càng phong cách.

Cũng không biết Dương Tửcó phảilà cốý hay không, xelạiđậuở trước cửa tiệm đồ lótnữ nói:

- Mọingườicùng nhau mua nộiy!Sắc lang đạithúc,ngươithamkhảoý kiến cho chúngtađược không?

- Dựa vào, mẹngươi là giám đốc công ty bánđồ lót,chạy tớinơi này muacái gì?Đi nhanh, tìmmột chỗkhông người chơi.

Thạch Trung Ngọc bất mãnnói.

Đùa gìthế?Một nam nhân vào tiệm đồlót nữ đãcựckỳlúng túng, còn mặc áođầm màu hồng, không bị người coi thành biến thái mớilạ.

-Nóimới nhớ,chúng ta quả thực nên muaáolót.

Các côngương đều rấtphối hợp DươngTử cùng nhau khi phụ Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọc khóc không ra nước mắt, chán nản nói:

- Các ngươi điđi, ta ở trong xe chờcác ngươi.

- Không được, nhất định phảiđi vào,lẽ nào ngươi quên ngươiđãđáp ứng tacái gì? Theo chúng ta đi dạo phố, ngươi ở đây coi là chuyện gì!

Cơ Như Nguyệt nói.

Có thể nhẫn nại nhưngkhông thểnhẫn nhục?Nếu mặc váyliềnáođi racũng nhịn,cònco cái gì khôngthể nhịn? Không phảilà vào tiệmđồ lót sao,sợ cọng lông, cùnglắmthì ngày mailên báo, may mắn ca ca mangkínhrâm.

Thấy Thạch TrungNgọc thực dám ra,các côngương ngược lại kinh ngạc mộtchút, bất quáy niệm hố Thạch Trung Ngọcởtrong đầu còn không cóbuông tha, tiếnvàotiệm đồ lót.

Bởi Thạch Trung Ngọcđiở sau cùng,lại mặc áo đầm màu hồng, mới vừarồi người bán hàng trongtiệm khôngcóchú ý đến Thạch Trung Ngọc là nam nhân, thế nhưng đến gần,chứng kiến chòm râu dưới kính râm, biểu tình trên mặt trở nên cực kỳquái dị.

Khách hàng trong tiệm đềurối rít đình chỉ công việc trêntay, nhìn Thạch Trung Ngọc, may là da mặtThạch Trung Ngọcdầy, cũng không đỏ một cái.

Có thểđi vào cũngđãcần nghỉ lựcrất lớn, Thạch Trung Ngọc đương nhiên không có ý tứ tiếp tụcbồi các côngương chọn nộiy, chạy đến khu nghỉ ngơi ngồi, nơi đâycũng có mấy nam nhân, xemrađềulà bồi bạn gáitới, bọn họ chứng kiế nThạch Trung Ngọc, đều rốirít

tránh ra, hiểnnhiênlà Thạch Trung Ngọc coi thành biến thái, Thạch TrungNgọc bi kịch.

Cơ NhưNguyệt càng nghịch ngợm cầm món nộiy khêugợi chạytới:

-Ngọc tỷ, ngươi nói ta mặc cái này thích hợp không?

Namnhânở chỗnày nghỉ ngơi nghe được tiếng xưng hô "Ngọc tỷ", càng nổida gà, ThạchTrung Ngọcchỉphải ứngphóvàicâu, đuổi Cơ Như Nguyệt đi.

Các cô nương phảngphấtnhư đều thương lượng xong muốn chỉnh Thạch Trung Ngọc, mỗi mộtngười đều cầm nội yqua đây hỏi Thạch Trung Ngọc thế nào, nam nhân chungquanh đối với Thạch Trung Ngọcđã chánghét, lại đố kị.

ChánghétThạch TrungNgọchammê mặc áo đầm,đố kị đương nhiên là nhiềumỹ nữnhư vậy đềucùngThạch Trung Ngọc quan hệ thân mật.

Mấy namnhân thậm chí đang suy nghĩ, mình không phải cũng nên giả làm đồngtính luyến ái, làm sói đội lốt cừu, trà trộntrongđámnữ nhân, sauđóxuất kỳ bấtý phát sinh tiến công?

Ai,từkhi ra khỏi biệt thự, Thạch Trung Ngọc vẫn hồn hồnngạc ngạc, vừa mới bắt đầu, còn có chútxấu hổ, mặt đỏ, sauđó trực tiếp chết lặng, tùy các ngươi nghĩ nhưthế nào cũng được, ngượclại lão tử đã chuẩnbị xong ngày mailên báo, nhớ thời điểm vào siêuthị mua thức ăn, người vâyxem đông nghìn nghịt, bị ThạchTrung Ngọc không nhìn,cái kiaquá phong cách a!

Cơ Như Nguyệta Cơ Như Nguyệt, tối hôm nay ngươi chếtchắc rồi, không làm ngươi chết đi sốnglại, lão tử không mang họ Thạch.

Nửa đêm rên rỉ

DTV-EBOOK.COM.VN

Rốt cục,đám nữ nhân này cuối cùngcũng kết thúc bi kịch cho Thạc h Trung Ngọc, nhưngvẫn khôngmua quần áo cho hắn, Thạch Trung Ngọcu oán nhìn nhữngnữ nhân kia.

Buổi tối,ThạchTrung Ngọc len lén mòđến phòng Cơ Như Nguyệt, hắc hắc nở nụ cười,ý đồ mở cửa, nhưng làm thếnào cũng không mởra, Thạch TrungNgọc dùng sứcđập cửa nhấn chuông.

Dựa vào, ngượclại Thạch Trung Ngọc cùng Cơ Như Nguyệt quan hệđã công khai, Thạch Trung Ngọc đã sớm khôngđếm xỉa đến,coi như bị người khácphát hiệnthìthế nào? Hôm nay lão tử nhấtđịnh phảilênCơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt không quanổiThạchTrung Ngọc làm loạn,vộivãqua mở cửa, Thạch Trung Ngọc khôngbiết xấu hổ, nàng cònmuốn mặt a, bị người khácbiết Thạch Trung Ngọctớiđánh lén ban đêm, vậy cò nsống được hay không?

Cơ NhưNguyệtmở cửa, Thạch Trung Ngọc ngay lập tức vọt vào, sau đó khóa tráicửa, ánhmắt tà ác nhìn chằm chằm Cơ Như Nguyệt:

-Hôm naynguơi đừng hòngchạy thoát.

-Ngọc tỷ,kỳ thực hôm nay ta là chỉđùamột chút, ngươi sẽ không thậtmuốn làmnhưvậychứ?

CơNhư Nguyệt cóchút sợ sệt nói.

Thạch Trung Ngọc nhàotới:

- Nếu nhưhôm nay tacòn bỏ quangươi, ta không phải là namnhân.

Cơ Như Nguyệt bị ThạchTrung Ngọc ôm, không thể động đậy, thở dài nói:

-Ngọctỷ, không phải ta không muốncho ngươi, mà là hôm nay ta thật khôngđược,ĐạiDiMụ tới.

- Đừng nóiĐại DiMụ, ngay cả gia gia nãi nãi tới cũng đừng hòng tránhthoát.

ThạchTrung Ngọc nói xong liền hànhđộng.

Thạch Trung Ngọc đương nhiên sẽ không đếnmức khôngđẩy thân thể của Cơ Như Nguyệt,mòhạ thân của Cơ Như Nguyệt một cái, quả nhiên khôngcó mòđếnbăng vệ sinh,hắchắc, cũng dám gạt ta.

Cơ NhưNguyệt dầndầnbịThạch Trung Ngọclàm tâmhồn điên đảo, phảng phất như mê muội, phối hợpThạch Trung Ngọc vuốt ve, Thạch Trung Ngọc đương nhiên không kháchkhí, không baolâu, y phục trên thânhai người đều bị cởisạch.

Cơ Như Nguyệt có vóc người tiêu chuẩn, cao khoảngchừng 1m7, da thịt trắng nõn, từ đầutới chân đều rất trơn truột bóngloáng, vườn hoathần bícũng rất thưa thớt. Phần bụng mềm mại không có chút mỡ dưthừa, mòtới càngtrơnmềm thoải mái. Hai ngọn núicao vót, quả thực rất đẹp, hai điểm đỏ bừng đứng thẳng tựa hồđang kêu gọi Thạch Trung Ngọc nhanh đi cắn ăn, làm người không tự chủ muốnđimò nó.

Cơ Như Nguyệt mắt saylờ đờ mông lung, toàn thân mềm nhũn, âm đạo khôngngừng ngọa nguậy,cảm giác tê dại xôngthẳng tráitim, để cho nàng cảmthấytoànthân vô lực.

- Như Nguyệt,kiên nhẫn một chút,ta tới ngay.

Thạch Trung Ngọc nói nhẹ.

Bị hoamật tuyệt thếcủa Cơ Như Nguyệt kích thích, Thạch Trung Ngọc cảm giác muốn hỏng mất, quy đầu khôngngừng run run, cảm giác thoải máitruyền đến, làm hắn kémchútbỏvũ khí đầuhàng.

- Ừm.

CơNhư Nguyệtcảm giác được khát vọng của Thạch Trung Ngọc, hai chân hơi dạng ra, mặc chocự long của Thạch Trung Ngọc càng dễ dàngtiến vào mậthuyệt, tìm kiếm vui vẻ tuyệt thế.

- A!

Kèm theo Thạch Trung Ngọc tiến vào,Cơ NhưNguyệt kêu lênmột tiếng đau đớn.

CơNhư Nguyệt dùngsức vuốt lưng Thạch Trung Ngọc, hai mắt lệ uông uông,cắn vào bả vai Thạch Trung Ngọc một cái.

Thạch Trung Ngọc thấy Cơ Như Nguyệt đau, không dám di chuyển loạn,chịuđựngtrên bảvai đau đớn.

- Không có việc gì, chờmột chút sẽ không còn đau...

Thạch Trung Ngọc an ủi, kỳ thực Thạch Trung Ngọc cũngkhôngxác định, trongsách đều nói thế, chỉcóthể an ủi nàng như vậy. Thạch Trung Ngọccúi đầu nhìn, ởchỗ giaohợp có một mảnh huyếtsắc nhàn nhạt, Thạch Trung Ngọctận lực đểcho độngtác của mìnhnhẹ nhàng hơn nữa.

Thạch Trung Ngọc laulệ ngântrên mặt nàng, lẳng lặng cảmthụ, tiểu huynh đệ bị không gianấmáp chật chội bao quanh, trong hoa viên rất non, cực kỳ trơntrượt chèn ép tiểu huynhđệ của hắn, loại cảmgiác này đơngiảnlà không cách nào hình dung.

Cơ Như Nguyệt bỗngnhiên thấy mình dầndần tiếnvào một cảm giác rấtkỳ quái, không nhịn được phát ra một tiếng rên rỉ tiêuhồn, sau đó hai thân xác không ngừng nhấp nhô,từ chậm đến nhanh.

Cũng không quá lâu, Cơ Như Nguyệt liền cao triều, nhưng Thạch TrungNgọc còn không tới, trong khoảng thờigian ngắn, Thạch Trung Ngọc khôngbiết mình là nêntiếp tục, hay nên ngừng.

Bất quá thấy biểu tình trên mặt Cơ Như Nguyệt, hiểnnhiên là không muốn tiếp tục, ThạchTrung Ngọc chỉcó thểbất đắc dĩ dừng lại; chứngkiến vẻ mặtbuồn bực củaThạch Trung Ngọc,Cơ Như Nguyệtlạicó một loại cảmgiác, phảng phất như là mìnhkhông đúng, tay nhỏ ôn nhu đặtở trên cự long, trên dưới duđộng.

Thạch Trung Ngọcmột bên vuốtve CơNhư Nguyệt, mộtbên hôn hít, không bao lâu, Thạch Trung Ngọc cũng ra.

Hai ngườinhìnnhau cười,an tĩnh ôm nhau.

-Đều tạingươi, bâygiờ trên người đầy mồ hôi, thậtlàkhó chịu.

Cơ Như Nguyệt bất mãn nói.

ThạchTrung Ngọc cũng khôngnói chuyện, trực tiếp ômlấy Cơ Như Nguyệt,đi ra bên ngoài, sợ đến Cơ Như Nguyệt lậptức lato.

Trong biệtthự lầuhai đềulà phòng ngủ chính, không giống khách phòng lầu một, hiệu quả cáchâm vô cùng tốt, Tuyết SươngYên ở căn phòng cách vách căn bản không có khả năng nghe.

- Đừng loạn,nơi này là lầu hai, khôngphải lầu một, đám người Tiểu Lambấtcứlúc nào cũng sẽ xuất hiện.

Cơ Như Nguyệt vội vàng nói.

Thạch Trung Ngọc nhìn đồng hồ, đãhơnmột giờ, phỏng chừngđám người Hướng Lam đã sớm ngủ, bất kể, mạnh mẽ ôm CơNhư Nguyệt đi tới trong phòng tắm lầuhai, ra khỏi cửa, Cơ Như Nguyệt một chút cũng không dám kêu,sợ bịngười phát hiện.

Cơ Như Nguyệt bỗng nhiên cảm giácnhư vậy cực kỳ kíchthích, có một loại cảm giácvụngtrộm, không biết đâycó tính là biến thái hay không?

Cựckỳ may mắn, dọc theo đường đikhôngbị người phát hiện.

Tiến vào trong phòng tắm, Thạch TrungNgọc khóa cửa, ôm CơNhư Nguyệt vào trong bồn tắm, bắt đầu xả nước,ônnhu giúpCơ Như Nguyệt lau chùithânthể, bất quáở haingọn núi là giảiđất Thạch Trung Ngọc dừnglại chủyếu nhất.

- Đừng loạn động, hiệuquả cách âm nơi này khôngthể sovới trong phòngngươi,bị người pháthiện liền không xong.

Cơ Như Nguyệt nói.

ThạchTrung Ngọc cũng mặc kệ Cơ Như Nguyệt cản trở, tiếp tục làm theo ý mình:

- Người gọi ngược lại cũng không phảita, chính ngươikhắcchế một chút thìtốt rồi.

Cơ Như Nguyệt trừngThạch Trung Ngọc:

- Còn không phảiđềulà lỗi của ngươi,ngươi không làm loạn ta sẽ gọi sao?

Hai người đùa giỡnmột hồi, tự nhiên quanhệ thêm lần nữa, bấtquá địa điểm thayđổi, có kinh nghiệm,lầnnày hai người phối hợp tốt hơn, gió thumưa nghỉ, hai người thở hổn hển ôm nhau.

Thạch Trung Ngọcôm CơNhư Nguyệt trở về phòng củanàng, thời điểm mở cửa phòng tắm, không cẩn thận phát sinhmột íttiếng vang, sợ đếnThạchTrung Ngọc ômCơ NhưNguyệt chạyvề phòng thật nhanh.

Cúc hoa căng thẳng

DTV-EBOOK.COM.VN

Về đến phòng,Cơ Như Nguyệt khôngcho Thạch Trung Ngọc dây dưa.

- Ngươi nhanhtrở vềđi.

CơNhư Nguyệt nói.

ThạchTrung Ngọclắc đầu, nởnụ cười nói:

- Hôm nayta ở lại chỗ này.

Cơ Như Nguyệtở bên hông ThạchTrung Ngọcbấm một cái:

- Đừngđùa,nhanh trở về, sángsớm ngày maibị phát hiện làm saobây giờ?

-Không sợ.

Thạch Trung Ngọc vỗ ngực nói:

-Không cóviệc gì,ta dậysớm một chút là được, ngày hôm nay ta nhất định phải ômngươi ngủ.

CơNhư Nguyệt imlặng nằm trong lòng Thạch Trung Ngọc, hai người ôm nhau ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người bị tiếng chuông gọi tỉnh.

Thạch Trung Ngọc mởhai mắt mơhồ:

- Ngày hômnay tại saokhôngcó đập cửa nhỉ?

Vừa địnhđi mở cửa, lại độtnhiênnhớ tới,nơi đây cũng không phải phòng của mình, đêm qua cư nhiên thựcsự cưỡi Cơ Như Nguyệt.

Nhìn Cơ Như Nguyệtở bên người vẫn cònngủ say,trên gương mặt

đángyêu tràn đầynụ cười điềm mỹ,vội vã lay tỉnh Cơ Như Nguyệt.

- Như Nguyệt tỷ.

Bênngoài, Hướng Lam lớn tiếng hô.

Xong, hiệuquả cáchâmdường nhưcũng không được khá lắm, lại còn có thểnghe được thanh âm bên ngoài, tuy chỉ cóthểnghe rất nhỏ, nhưng Thạch Trung Ngọcvẫn không thểxác định đêm qua Cơ Như Nguyệtrên rỉ có bị Tuyết Sương Yênở cáchvách nghe được hay không.

Cơ Như Nguyệt lạicàng hoảng sợ, thảm, thảm, đêm qua cư nhiên không có đuổi Thạch Trung Ngọc đi, hiệntạilàm saobây giờ, Cơ NhưNguyệt chỉcó thể trướclớn tiếng hô:

- Đã biết,ta lập tức ra ngay,ngày hôm qua có chút mệt mỏi.

Cơ Như Nguyệthồ lộng Hướng Lam đi, u oántrừng Thạch Trung Ngọc:

- Cònkhông mau dậy.

Hiện tại CơNhư Nguyệt hốihận a, tình nguyện tin tưởng trên thế giới có quỷ, cũng không tin tưởngnam nhân, bình thường Thạch Trung Ngọcdậytrễ nhất, huốngchi ngàyhôm qua còn làm nhiều lần như vậy, mình cư nhiên ngốc đến tin tưởng Thạch Trung Ngọccó thể dậy sớm?

HiệntạiCơ Như Nguyệt vẫn trần truồng, thầntrụ của Thạch Trung Ngọc (*cứng buổi sáng) ngay lập tức bắt đầu ngo ngoe, đêm qua Thạch TrungNgọc còn khôngcó làmđủ a.

-Ngươiđừnglàm loạn, hiện tại trời đãsáng.

CơNhư Nguyệtsợ đến vội vàng nói.

Thạch TrungNgọc cũng biếthiện giờ không phải lúc, hít sâuhai cái, bắt đầu mặc váy liềnáo, ai, sớm biết liền giặc váy liền áo màu trắng, cònphảimặcyphục nhỏ như vậy, thật khó chịu.

Cơ Như Nguyệt cũng bắt đầu mặcquần áo, nhưngđộngtác mặc

quần áo hơi lớn, ngaylậptức cảm giác thân đau xót, trờiạ, mặc quầnáocũng đau nhức, một hồi còn làm sao đi đường?

Nhìnthấy sắc mặt Cơ Như Nguyệt thốngkhổ, Thạch Trung Ngọc có chút thẹn thùng,ôn nhu vuốt ve gương mặt củaCơ Như Nguyệt:

-Rất đau sao?

- Nói nhảm,đổi thành ngươi thử xem?

CơNhư Nguyệttứcgiận liếc mắt.

Thạch Trung Ngọc lập tức cúc hoacăng thẳng, đểlãotửđi thử một chút? Bịngườibạo cúc hoa? Không thể tưởng tượng a...

Ngậmmiệng khôngnói, ThạchTrung Ngọc giúp Cơ Như Nguyệt mặc xong quần áo,đương nhiên trên tay chân sẽ chiếm chút lợi lộc, chọc choCơ Như Nguyệt giận dỗi.

Sau khi giúp Cơ Như Nguyệt mặc quầnáo tử tế, Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Thử nhìnmột chút,có thể đứnglên hay không, nếunhư không được, ta giúp ngươi bưng điểm tâm lên.

- Tuyệt đối khôngđược,như vậy khôngphảibị các nàngpháthiện,về sautalàmsao gặp người? Các nàng cònkhông cười chết ta?

Cơ Như Nguyệtquật cườngnói.

CơNhư Nguyệt nhìn vếttích trên giường, khuôn mặtđỏ lên, thử đi mấy bước, mặc dù có chútđau, bất quávẫn có thểđi bộ,chỉ làkhông tiện lắmmà thôi.

- Ngươi trước đi ra ngoài, cẩn thận một chút, ngàn vạn lần chớ bị phát hiện.

CơNhư Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọccóchút không yên lònghỏi:

-Ngươi thực sựkhông sao chứ?

-Nói nhảm, ngươilàm saodài dòngnhư vậy? Mau cút.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thấy Cơ Như Nguyệt dường như thực khôngcóchuyện gì, lúc này ThạchTrung Ngọc mớiđi ra ngoài, thận trọng tránh né các loại radar, từ trongphòng kháchlầuhaitrực tiếp nhảy xuống, điều này làm cho hắncảm giác phảng phất nhưtrởvề thời điểm vừa tới biệt thự, nhớ lúc ấy cũng nhảyqua mộtlần.

Trởlại phòng của mình, phát hiện Hướng Lâm đang ở nơi đó đập cửa,HướngLâm trải qua đêm qua dạo phố, ác tâm Thạch Trung Ngọc một hồi, đã không còn giận Thạch Trung Ngọc, trướcsaunhư một tớiđập cửa.

Thạch TrungNgọc đitới phíasau Hướng Lâm, vỗ sau lưngcủanàng:

-Đập cửacái gì?Mộtchút tố chất cũng không có.

Hướng Lâm bị sợ nhảy dựng,đá Thạch Trung Ngọcmột cước:

- Đừngcó giốngnhư quỷ có đượchay không? Di, tại sao ngươi sẽ ở bên ngoài?

-Ta sáng sớm đãthức dậy, mớivừa rồiở trong phòngvệ sinh.

SaukhiThạch Trung Ngọc nói xong, mở cửa phòngcủa mình:

- Cửa lạikhôngkhóa, lẽnàongươi không thể trực tiếpmở cửa sao? Trờivừamới sáng đã làm ầmĩ.

Hướng Lâmimlặngtrừng Thạch Trung Ngọc mộtcái:

- Ngươi mỗi sáng sớm đều khóa cửa, hơn nữa khôngkêu ngươi không dậy, ai biết hômnayngươi tựgiác như thế?

- Đi ăncơm a.

Hiện tại tâm tìnhcủa Thạch Trung Ngọc cực kỳ tốt, không muốn tínhtoán với tiểunha đầu.

Đi tới phòng khách, phát hiện Cơ Như Nguyệt đã ngồiở đó, Thạch

Trung Ngọc nhìn nàngônnhu cười cười,Hướng Lam bưng điểm tâm ra,ngàyhômnay Cơ Như Nguyệt ăn rất chậm, tấtcả mọi người ăn xong rồi, Cơ Như Nguyệt vẫncòn ăn.

-Các ngươiđi chơi game trước đi!Sau khi ăn xong,ta rửa chén cho.

Cơ Như Nguyệt nói.

Các cô nương không nghi ngờgì, Thạch Trung Ngọc thì suy đoán, Cơ Như Nguyệt bước đivẫn có chútkhó khăn, sợ bị những cô nương khác phát hiện,vì vậy nói:

- Ta giúpngươirửa bát.

- Như Nguyệt tỷ, tỷ phu đốivới ngươi thậtđúnglà tốt, lần đầutiên chủ động yêucầurửa chén như thế.

Hướng LâmtrêughẹoCơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệtbị mấycô nương chọc đỏ mặt.

Tuyết Sương Yêncó chútghen ghét, thời điểm đến phiênmình rửa chén, Thạch Trung Ngọc cho tới bâygiờ đều khônggiúp nànga. Tuyết Sương Yên cũng không biếtđêm qua Thạch Trung Ngọc cùng Cơ Như Nguyệt lên giường rồi, hiện tạichủ động yêucầu rửachén, chỉlà không muốn nàng quámệtmỏimà thôi.

Các cô nương đều trởvề phòng, trong phòng khách chỉ còlại Cơ Như Nguyệt và Thạch Trung Ngọc.

-Nhìn cái gì? Rửa c hén đi.

CơNhư Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọc một cái, buông chén đũa xuống, từngbước từngbước đitrởvềphòng, ýtứ củaCơ NhưNguyệt rất rõ ràng,ai bảo ngươi xen vào việccủa người khác? Bấtquátâmlý cũngcực kỳ ngọt ngào.

Thạch Trung Ngọc bưng chénđũa trênbànvào nhà bếp.

Rửa xong, Thạch Trung Ngọc cũngtrở về phòng của mình, mang theomũ trò chơi, tiến vào du hí.

Tương Viên

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Thạch Trung Ngọc tiến vào du hí, cũng không cócùng các cô nương chung một chỗ xoát cấp, dùsaođẳng cấpbây giờkéo hơilớn, nhất là hắn cùng Tuyết Sương Yên,kém hai cấp a.

Ngày hôm qua cùngnhau luyện cấp, chỉ bất quálàbởivì thời gian trò chơi còndưlại không nhiều, ngày hôm nay Thạch Trung Ngọc đươngnhiên phải độclập,hơn nữa các cô nương cũng ra lệnh cho ThạchTrung Ngọc, lên tới thứ nhất của bảng bàidanh đẳngcấp.

Mởra bảng bàidanh đẳng cấp, may mắn, hạng nhất HỏaThần hiện tại cũng là cấp20, Thạch Trung Ngọc đành phảithứhai,không phải rất khó, vẫn cócơ hội.

Nhưng nóilà nói như vậy, Thạch Trung Ngọc một người,cũng không biếtbây giờmình nên đi đâu,một người giết quáicó thểcó hiệu suất sao?Khẳng định không hơn được giết đàn quái.

Ai, Thạch Trung Ngọcđangnghĩ ngợi làm saomớicóthể nhanh thăng cấp,bất tri bất giác đi tớimột địa phương xa lạ.

BạchHổthànhvẫntươngđối lớn, cho dùở trong thành,cũng có năm sáuTruyền Tống Trận, thuận tiệncác người chơiđi tới mụcđích, Thạch Trung Ngọcđương nhiên không cókhả năngđi hết, ở tronghệ thống mở ra bản đồ.

Thì ra đang ở góc tây nam của Bạch Hổ thành, Thạch TrungNgọc cựckỳbuồn bực, tạisaomình sẽ đi đến tronggóc này,nơi đâychỉ là khu dân cư thông thường, đều làmột ítNPC cực kỳ bình thường,ở trên diễn đàn, ThạchTrung Ngọcđã từng nhìnthấy có người nói

qua, nơi đây có thể sẽ có rất nhiều nhiệm vụ, kếtquả ngàythứ hai, tiếng mắng nổi lên bốnphía, vô số ngườiởnơi nàytìm nhiệm vụ,kết quảchỉ làkhông công mất thời gian.

Cũng có một ít người không tintàđến tìm nhiệm vụ, kết quả đều thất bại, quađoạn thời gian thìkhông ai tới nữa, cho nên góc này rất trống vắng.

ThạchTrung Ngọc cũng chuẩn bịly khai, chợt nghe trongmộtnhà tranh bên người truyền đến thanhâm đinh đinh đương đương, trực giác nói cho hắn biết,bên trong chắc chắn có nhiệm vụ.

Tiến vào cửa, xuyên quatiểu viện, ThạchTrung Ngọc tới một gian phòng rách rưới.

Chỉ thấymột trung niên ở trần,quơ thiết chùytrong tay, thiết chùy không ngừng nệnở trên phôi,mỗi lần huy vũ thiết chùy, đều kéo theocơ bắp quay cuồng.

Hắn chẳng qua làmột NPC mà thôi,cơ bắp trên người hoàn mỹnhư vậy cũng chỉ là một đốngsố liệu, Thạch Trung Ngọckhông ngừng so sánh với mình, mẹ kiếp, tuyhắn cũng có cơ bụng, trước đâycó tám múia, nhưng hai năm gần đây khuyết thiếu vậnđộng, trở nênchỉ còn lại cóbốnmúi, trên người còn nhiều hơn mộtít thịt thừa, thậtsự làcó chút đố kị.

- Tiểu tử, ngươiởđó nhìnhồi lâu,có chuyện gì không? Chỗlão tử chỉ bán nôngcụ thông thường, không bán binhkhí.

Đạihánnói.

ThạchTrung Ngọccó chútkỳ quái nhìnđối phương,vì saotrên đầucủa hắn không có tên? Lẽ nào hắn là ngườichơi? Ẩn tàng têncủa mình?

- Hỏi ngươi đó, lẽ nàongươilà ngườiđiếc sao?

Đạihán thấy ThạchTrung Ngọc ngây ngốcnhìn hắn, nhất thời bất mãn.

Thạch Trung Ngọc vội vàngnói:

-Ta đi ngang quanơi đây, ở bênngoàinghe được âmnhạc cực kỳ

tuyệt vời, sinhlònghướng tới, nên cảganđến xemmột chút.

- Cái âm nhạcchó mágì, không phải làđinh đinhđương đương sao, êm tai cái rắm,lão tửnghe mấy triệu năm, cũng khôngcảm thấy nơi nào êm tai.

Đại hán khinh thường nói.

Thạch Trung Ngọc nhất thời có chút quẫn bách, vốn cònmuốn vuốt mông ngựa, không nghĩ tới vỗ lên chân ngựa, bi kịch a.

- Xinhỏi cao tính đại danh của các hạ?

ThạchTrungNgọc hỏi.

Đại hán caumàytrầmtư một chút:

- Nhớ không quá rõ, hình như là gọi Tương Viên.

Quả nhiên là một NPC, hơn nữatám phần mười cònlà mộtngưu nhân, ngưu đến ngay cả tên mìnhcũngquên,đólà uy phong bực nào a.

TươngViên, tênnày dường như ở nơi nào nghe nói qua, dựavào, nghĩrarồi, dường nhưở trong thần thoại nghe nói qua, tuyệt đối là ngưu nhânở thời kỳ Thượng Cổ,đợilát nữa ly khai du hí, nhất định phảihảohảotra một chút.

Hiện tại phảinắmchặt cơ hội, tuyệt đốikhông thể bỏ qua, Thạch Trung Ngọc cực kỳ kháchkhí nói:

- Tương Viên đại sư, ta muốn học nghệ, xin ngài dạy ta.

TươngViêncau màynói:

- Muốn làm thợ rèn? Cửa hàng người khác lớn nhưvậy thu học đồ, ngươi không đi, chạy tới chỗ ta làm gì?

Thạch Trung Ngọc đương nhiên không có khả năng nói làđingang qua nơi đây mới vào, thuận miệng nói bậy:

- Cổngữ có nói, Đại Ẩn Ẩn Vu Thị, Tiểu Ẩn ẨnVu Lâm (*người đại

tại thìẩn trong phố xá sầm uất, còn tiểu tài thìẩnở trong rừng hoang núi thẳm), tađiquanơi này,liềncó thể cảm giác được bên trong nhà này tràn đầy Hạo Nhiên Chi Khí, không cầnnghĩ, ngài nhất định là một vị cao nhân, cho nên ta mớiđến tìm ngài học nghệ.

Tương Viên cười haha:

-Tiểu tử, miệng ngược lại rất ngọt, bất quá tathu đồđệ có một khảo nghiệm, nếu như ngươi có thể thông qua, ta liền thu ngươi làmđồ đệ.

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói:

- Không biếtlà khảonghiệmgì?

Tương Viên có chút nghiêm túc nói:

- Một thợ rèn tốt phảilà một Thợ Mỏ giỏi, chỉ có hiểu rõ đối với t hiết khoáng, mớicó thể càng thêmlýgiải thuộc tình của thiết khoáng, chế tạo trangbị thích hợp,ta cho ngươimột ngàythời gian, nếu như ngươi có thể lêntới ThợMỏ cấp 2, như vậy chúc mừng ngươi, ngươisẽ trở thành đồ đệcủa Tương Viên ta, đương nhiên, nếunhư ngươi chỉ muốn theo tahọc tập chế tácmộtítnông cụ, sẽ không cầnphiềnphức như vậy,dù sao chỉcó thể dùngtài liệu cấp thấp nhấtmà thôi.

Thạch Trung Ngọc vộivàng gật đầu, thời gian mộtngàylêntới cấp 2, hẳn không phảirấtkhó! Thạch Trung Ngọcnhìn kỹ năng đào quáng của mình, bi thương còn dừng lại ở cấp1.

Lấyquặng thuật: cấp 1,cóthể giúpngàiở địa phương có thiết khoáng,thu được khoáng thạch, độ thuần thục kỹ năng 32/999.

Dựa vào, có vẻ như có chút độ khó a,lần trướcở trong hầmmỏ đợi lâu như vậy,độthuần thục kỹ năng mới tăng 32? Cái này phải tới lúc nàomới có thể đạtđược 999?

- Ngươi còn không dành thời gian? Nếu nhưngày mai lúc này,tacòn không thể nhìn thấy ngươi, nhưvậy ngươi đừng tới.

Tương Viên nói.

Thạch Trung Ngọc nơi nào còndám tiếp tục dừng lại? Lên tiếng chào hỏi,liềnthẳngđến hầm mỏ.

Thayđổi đồtrắng thông thường, tiến vào hầmmỏ, ngày hôm nay Thạch TrungNgọccũngkhông thời gianbồi ngườicủa Bạo Quân chơi.

Tiến vào hầm mỏ, trựctiếp giao phí bảo hộ chongười của Bạo Quân, tìmmột địa phương bắt đầuđào quáng.

Ai, có đôikhi càngsốt ruột, lại càng không chiếm được,Thạch Trung Ngọcliên tụcđào mườiphút, cũng khôngcó nhìn thấy bấtkỳ một khối khoángthạch nào,nhân phẩm quá kém...

Khôngđàođược khoáng thạch, liền không chiếm được độthuần thục kỹ năng, không chiếm được độ thuần thục kỹ năng, liền không thể thăng cấp, Thạch Trung Ngọc thậtsự làquá buồn bực.

Nhất định là nơi này phong thủy không tốt,Thạch Trung Ngọc quyếtđịnhđổi một địa phương, nhưng mời vừa rời địa phương này, thìcó một người chơi qua đây chiếm chỗ đào quáng của Thạch Trung Ngọc,mộtcái cuốcxuống,liền ramột thiết khoáng...

ThạchTrungNgọc thậtmuốn dùng ánhmắt giết chết tên đáng chết kia, rõ ràng là kích thích lão tử.

Đào quáng

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc đổi một địa phương tiếp tục đào quáng, nhưng nửa ngày vẫnkhôngcóphản ứng, chỉcóthểkỳ vọng cuốc tiếp theo nhất địnhcó thể ra mỏ, nửa giờsau, Thạc h TrungNgọckém chút phát điên, nửa giờ a, mới đàođược mộtkhối thiết khoáng,độ thuần thục kỹ năng mới tăng một điểm, cái này* rốt cuộc là chuyện gìxảy ra? Lãotử lúc nàomới có thểbiếnthành Thợ Mỏ cấp 2?

-Bằng hữu, đào quángcó bíquyết gì không?

Thạch Trung Ngọc nhìn một bằnghữu nỗ lực đào quáng hỏi.

Người nọ cực kỳ rắmthíhất đầu:

- Nhân phẩm quyết định tất cả.

Dựa vào, Thạch Trung Ngọc dùngnhân cách của mìnhkhinh bỉ người này.

Tiếp tục đổi một địa phương đào quáng, tuy lần này tỷ lệramỏ cao hơn khôngít,nhưng vẫn không đủ, độ thuần thục kỹ năng tăngquá chậm, Thạch Trung Ngọc quyếtđịnh bíquá hoá liều, đitầnghai đào Đồng Khoáng Thạch,vượt cấp đàoquáng, độ thuầnthụckhẳng định cũng sẽtăng lên.

Tiếnvào tầng hai,vài Cương Thi bảo vệở cửa lập tức ùa lên, Thạch TrungNgọc cũng không phải Thạch Trung Ngọclần trước, khi tiến vào tầng hai, biết đám Cương Thichết tiệtnày sẽ thủ ởđó, vì vậy thay đổi một thân trang bịHoàngKim.

Tuy lực công kích của bọn Cương Thi cao,nhưng không làmgì đượcThạch Trung Ngọc, không bao lâu đã bị Thạch TrungNgọc giết sạch.

Quan sát bốn phía mộtchút, nơi đây dĩ nhiêncũng có vài người chơi ở trong góc đào quáng, Thạch Trung Ngọcnhìn đẳng cấp của bọn

họ mộtchút, cũng không cao,khả năng chỉ là đẳng cấp lấy quặng tương đối cao! Cũng không biết bịngười củaBạo Quânlừa bao nhiêu tiền mới đượchộ tống đến nơi này.

ThạchTrung Ngọc mặc kệ bọnhắn, trực tiếp đivào chỗ sâu, dựa theo kinh nghiệm của Thạch Trung Ngọcmới vừa rồiở tầngmột, càngvào sâu, tỷlệra mỏ lại càng cao.

Đitới địa phương lần trước xuất hiện CươngThi Vương,gia hỏa kia còn đứng đó, bên người hơn mườitiểu đệ.

Tuy nói hiệntại Thạch Trung Ngọccósức cùng CươngThiVương đánh mộttrận, nhưngThạch Trung Ngọc khôngdámtới gần, Cương Thi Vương kia da dầy như vậy,muốn giết phải mấy giờ?Đến lúc đó nàocó cơ hội đào quáng?

Thạch Trung Ngọc ở ngoài tầmmắtcủa CươngThiVươngbắt đầu đào quáng, khoảng chừnghơn mười phút sau, thời điểm Thạch TrungNgọc sắp mất kiên trì, thầm mắng mình quá tham lam, dĩ nhiênđào được một khối Đồng Khoáng Thạch.

- Gợiý củahệ thống, ngài thu được Đồng Khoáng Thạch, độ thuần thụclấy quặngđểthăng5.

Thanh âmnhắc nhở dễ nghelàm cho Thạch Trung Ngọc thoải mái, đào một cái liền tăng5 điểm? Làgấp năm lần thiết khoáng, Thạch Trung Ngọckhông khỏi cười haha, nóinhư vậy,chỉcần đàođược 200 cáilà có thể thăng cấp, phải biết rằng,ở hầm mỏ tầngmột mà nói, cầnđào gần nghìn cái khoáng thạcha.

Toànbộ hầmmỏ tầng hai vang lêntiếngcười sang sãng của Thạch TrungNgọc,vài người chơiở lốivào tầng hai cũng nghe được, không khỏi nổi da gà, cómột gia hỏa nhátgan, thậmchí sợ tới trởvề tầng một.

ThạchTrung Ngọc một bên đàomỏ, mộtbênhát vu vơ, tâmtình cực kỳ thư sướng.

Vuốtmeomeo.

Ngươi cườinhìn meo meo

Dường như trong khe chảynước

Ởnơi nào

Ởnơi nào cưỡi qua ngươi

Nụ cườicủa ngươi xinh như vậy

Ta vẫn muốncương

A

Ở trong mơ

Trong mộng

Mãnh lựcgian ngươi

Vuốt meo meo lúc cườithật ngọt ngào

Là ngươi

Là ngươi

Mạnh mẽgian đúng làngươi

Ởnơi nào

Ởnơi nào gian qua ngươi

Nụ cười của ngươi đẹpnhư vậy

Tavẫnmuốncương

A

Mạnh nữa lên…(*lạy thần)

Rất nhanh,ThạchTrung Ngọc bắt đầuphân vân, đào quáng hiệu suất quáthấp, hầunhư mười phút mới có thểra mộtcái khoáng thạch,một giờ cũng mới sáucái mà thôi, coi như24 giờ đềuởchỗ này đào quáng, cũngthăng không đến Thợ Mỏ cấp 2, hơn nữa mỗi ngày thờigian trò chơi còncó hạn chế.

Thạch TrungNgọcở trong hầmmỏ lunglay một vòng, phát hiện địa phương Cương Thi Vương đứnglà tốt nhất, địa phương còn lại thoạtnhìn không giống như địa phương có thể có thiết khoáng.

KhôngphảiThạch Trung Ngọc đối với khoáng thạch phân bố trong hầm mỏ hiểurất rõ, mà là dưới chân Cương Thi Vương đạp vài khối Đồng Khoáng Thạch a.

Lần trướcbị người của Bạo Quân đuổikịp, Thạch TrungNgọc đã thử qua, những Cương Thi này cừuhậnlà đồng bộ, công kích một cái, nhữngthứ khác cũng sẽ cùngnhau phản kích, chonên hiệntại Thạch TrungNgọc căn bảnkhông dámđi qua.

Chỉlà hơn mười CươngThi, Thạch Trung Ngọc không đểbụng,chỉ là một Cương Thi Vương, Thạch Trung Ngọc cũng khônglo lắng, mấu chốt là bọn họ ở cùngnhau, cái này làm cho Thạch Trung Ngọckhó xử.

Lão tử bí quá hoá liều a, đi tầng banhìn, nếu như nửagiờ saucòn không thu được,lão tử tới đây đùa chơi chếtCươngThi Vương.

Tiến vào tầngba, giống như Thạch Trung Ngọcdự liệu, nơi đây cũng có quái vật bảovệ.

Ma Pháp Cương Thi:cấp30, quái vậtphổ thông.

Quái vậthệ Pháp Sư, Thạch TrungNgọc vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

-500

- 600

- 556

Dựavào, Thạch Trung Ngọc quyết định thật nhanh, lui về tầnghai, cólầm hay không?Quái vật phổ thông thương tổn cư nhiêntương đương Hoàng Kim Boss cấp 23?Cái này cănbản không cókhả năng.

Người chơi cấp 30 có thểnhẹ nhànggiết chếtquái cấp 30, nhưng người chơi cấp30 cũng không nhất định cóthểgiết chết đượcHoàng Kim Boss cấp23, liêntưởng đếnkinh nghiệm giết quái bị5 cấphạn

chế, khảnăng đẳngcấp kéo cao thêmchút nữa,chiến đấu cũngsẽ phải chịuhạn chế.

Thạch TrungNgọcvốn cho là mình từ tầng ba trở về, nhấtđịnh là bởi vì khoángthạch ở tầng ba, kỹ năng của Thạch Trung Ngọc căn bảnđào không ra, hiện tại khen ngược, mới vừa đi vào liềnra, Thạch TrungNgọcdo dự một hồi,vẫn là đi tìm Cương Thi Vương thôi.

Nhưng Cương Thi Vương cũnglà BạchNgân Boss cấp 27, Thạch TrungNgọc mới cấp 20, đã qua cấp 5, Thạch Trung Ngọckhông khỏi bị đè nén, phải làm sao mớicóthể thuận lợi đào quáng đây?

Quên đi,bấtkể, Thạch Trung Ngọc ở phíaxatrực tiếptới một cái Xuyên Thủng - 333 -325 -368.

...

Cuồng Bạo XuyênThủng củaThạch Trung Ngọcchonhững Cương Thinày một đống lớn thương tổn, Thạch Trung Ngọc hưng phấn cườicười,sovới lần đầutiên tới hầmmỏ, phát huycaohơnkhông ít.

Bất quá cái này lại đưa tớibọn Cương Thi phẫnnộ, từng conlaovề phía Thạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọc lựa chọncực kỳ sáng suốt chạy trốn.

Ý tưởng của Thạch Trung Ngọc là chậm rãi chơi diều,giết chết các tiểu đệ, cuối cùng lạilàm thịt Boss, nếunhư Cương Thi Vương nổ tình, đứngởmột bênmặckệThạchTrung Ngọc đàoquángmà nói, Thạch Trung Ngọcsẽ không đi làmkhó dễnó.

Dụ Boss

DTV-EBOOK.COM.VN

Thời gian skill cooldown kếtthúc, Thạch Trung Ngọcthậtnhanh xoay người,tới mộtcái Cuồng Bạo Xuyên Thủng.

Lại làthương tổn liên tiếp.

- 89.

Dựavào, Thạch Trung Ngọc xoaynguời thảkỹ năng, khôngbiết lúc nào phíasau nhiềuhơn một Cương Thi,bịđánhmột cái.

Lúc này Thạch TrungNgọc mớinhớ tới,nơi này làlãnh địa Cương Thi, khắp nơi đềulà Cương Thi,mànhữngCương Thi này đều là quái chủ động, nhất định phảicẩn thận một chút, bằng không quái đi theo phía saumình càng ngàycàng nhiều,vậy thì cựckỳphiền toái.

Thạch Trung Ngọc một bênquét mắt nhìn quái vật, một bên lưuý Cương Thiở sau lưng, xác định phụ cận không có Cương Thi, Thạch Trung Ngọc có thể thả kỹ năngquần công.

Bỗng nhiên Thạch Trung Ngọc thấy đượcphía sau mình lại thêmra mộtCươngThi, không khỏi buồn bực,quan sát CươngThi ởphụ cận, mẹ kiếp, Cương Thi kia, mới vừarồi lão tửrõ ràng né tránhnó,vìsao cũngở trong đại quân Cương Thi?

Đây rốtcuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ là bởi vì Cương Thiở phụcận Boss đều sẽ tự động gia nhập vào?

Thạch TrungNgọccó chút không xác định mang theo CươngThi Vương cùng một nhóm lớn CươngThi đi vòng quabên người một Cương Thikhác, lần này Thạch Trung Ngọc căn bảnkhôngcó công kích, kết quả Cương Thikia vẫn theo CươngThi Vương đuổi theo Thạch TrungNgọc.

Thạch TrungNgọc phẫn nộ rồi, lãotử mộtngười hiền lành như vậy, cácngươi cư nhiên lấy nhiềukhi ít? Thật khôngcónhân tình.

CuồngBạo Xuyên Thủng,Thạch Trung Ngọc mang theo đám Cương Thi này đi tớimột địa phươngtốtnhất, chỉcó thểở nơiđây chậm rãi giết đàn quái, thời điểmThạchTrung Ngọc mangtheo bọn Cương Thiđi tới nơi này, phía sau đã theo hai ba chục Cương Thi.

Thạch TrungNgọc thậtsự làquábuồn bực, hiện tại hắn căn bản không thể dừnglại,chỉ cần dừng lại,sẽbịvôsố công kích.

-Gợi ý của hệ thống, ngài trúng Cương Thi Thi Độc.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc trởnên có chútđen, vộivã kiểm tra trạng thái củamình một chút.

Thi Độc:Mỗi giây duy trì liên tụcrơi xuống 50điểm HP.

Dựavào, con mẹ nó,Thạch Trung Ngọc vộivã ăn thuốc giải độc, m aymắnlần trước xoát hang chuột,lưu lại thuốc giải độc, không có trựctiếp vứt bỏ.

Thuốcgiải độc sơcấp đưa đếntác dụng,HP đình chỉ rơi xuống, nhưng không lâulắm lại trúngchiêu, Thạch Trung Ngọc hết chỗ nói rồi,trực tiếp không cần thuốcgiảiđộc,ngượclại biết thường thường trúngđộc, còn không bằngtiết kiệm dược tề.

Cuồng BạoXuyên Thủng.

Một người giết đoànquái làrất thống khổ, chẳng những giết chậm, hơn nữa rất khó gánh, nếu cóMụcSư ở chỗnày thì tốt, ThạchTrung Ngọc không khỏi bắtđầu hoàiniệm HướngLâm.

Qua một hồilâu, Thạch Trung Ngọccuối cùng giết sạch những CươngThi kia.

Giữa sân chỉ còn lại Cương Thi Vương, CươngThi Vương HP là 300000, nếu như ThạchTrung Ngọc muốngiết nó, sẽ phí thời gian thật dài, hơn nữacũng không chiếm được bao nhiêu kinh nghiệm, bất kể nghĩ thế nàocũng không cólợi, ThạchTrungNgọc trực tiếp buông tha CươngThi Vương, bắt đầu chạytrởvề.

Cương Thi Vương đuổi không kịp, chỉcó CươngThi Vương, ngược lại dễdàng mộtchút, Thạch Trung Ngọcăn dượctần suất cũng thấp rất nhiều.

Chỉ là thiếu tiểu quái cản trở,công kích của Cương Thi Vương toàn bộ rơivào trên người Thạch Trung Ngọc.

- Gợiý của hệthống, ngài trúng ThiĐộc của Cương Thi Vương.

ThiĐộc Cương Thi Vương sovới Cương Thi thông thường lợihại hơnrấtnhiều, mỗi giây duy trì liên tục rơi xuống 200.

ThạchTrung Ngọc thầm nghĩ may mắn, maymắn hiệntại HP của mình đãđạtđược hơn ba ngàn, bằng không Thi Độc nàyđã đủ mình ăn hành, nhưng ba nghìnHP cũng chỉcó thể kiêntrì hơnmười giây mà thôi,hơnnữa phía sau còn có Cương Thi Vương công kích, hiện tại Thạch Trung Ngọc chỉ có thể thayphiêndùng hailoại dượctề.

Cương Thi công kích Thạch Trung Ngọc, tỷ lệtiếp xúc Thi Độc rất nhỏ,nhưng CươngThi Vương thì lợi hại hơn, bìnhquân hai ba lần làcó thể làm cho Thạch Trung Ngọc trúng độc.

Bỗng nhiên Thạch TrungNgọc nhìn thấy bêncạnh có một lối đi nhỏ, bên trongcóthểxuyênqua,chỉ là động cửa có chút nhỏ, Thạch Trung Ngọc ngay lậptức đi vào, CươngThi Vươngcũng theo Thạch Trung Ngọc tiến vào, bất quá hình thể Cương Thi Vương lớn hơn Thạch TrungNgọcmột chút,rất miễn cưỡng mới chen vào lối đi.

Nhưng thời điểm CươngThi Vương tiến vào lối đi, Thạch Trung Ngọc đã sớmđi ra, cửađộng đốidiệnnhỏhơn, CươngThi Vương căn bảnra không được,ý đồ đường cũ trởvề,lại phát hiệnlốiđi mới vừa rồi kiatiếnđến còn cóthể miễn cưỡng, nhưng đira ngoài, căn bảnlà làm khôngđược.

Cương Thi Vương tức giận ở trong lối đi nhỏoa oagọi loạn,trên thạch bích bốn phía khắpnơi đều tràndầy vếttích công kích của Cương Thi Vương.

Thạch Trung Ngọc cũng không điquản Cương ThiVươngsẽ như thế nào, thật nhanh về tới lãnhđịacủa Cương Thi Vương.

Nơi đây lại còncó năm sáu Cương Thi, Thạch Trung Ngọc cũng không đểý, vài Cương Thi mà thôi,Thạch Trung Ngọc vọt tới, mấy đao thì giảiquyết bọn hắn.

Nhặt lênhaiba Đồng Khoáng Thạch ởtrên đất, bên tai Thạch Trung

Ngọcnghe được gợiý củahệ thống, khôngnghĩtớicòncó loại chuyện tốt này, từdưới đất nhặt lên cũngxem nhưlấy quặng, ai,mới vừa rồiở chỗ Tương Viên, chứng kiến rất nhiều khoáng thạch, sớmbiết đi qua lượm.

Bất quá Thạch Trung Ngọccũng chỉ ảo tưởng một chút, dùsao Lập Trình Viên của trò chơi sẽ không ngu ngốc như vậy,phỏng chừng khoáng thạch chỉcó lần đầu tiên bị nhặt lên mới tính điểm kinh nghiệm,bằng không mìnhném khoáng thạch lên mặt đất, lại nhặt lên, đây không phải là một ngàycóthểlêntới mấy cấp?

Khoáng thạch ở chỗ Tương Viên khẳng định đều là TươngViên lộngqua,ThạchTrung Ngọcmóc ra cuốc chim,tạichỗđào quáng.

Hiệusuấttăng lênrất nhiều, hầu như ba bốn phút là cóthể ra một Đồng Khoáng Thạch, nếu như CươngThi Vương khôngtrở lại, thời giannày là khẳngđịnhđủ.

ThạchTrungNgọc đào mỏ, khẽ hát, ngược lạicũng ung dung.

Một látsau,bỗng nhiên lại trúng Thi Độc, Thạch Trung Ngọcmặt đenlạinhìn phía sau, mẹkiếp, những Cương Thi này đổi mới.

ThạchTrung Ngọc vộivã phản kích,mới vừa rồi giết chết Cương Thi, bạch quang lóe lên,phụ cận lạixuất hiện vài con.

Những Tiểu CươngThi này mặc kệ xoát ra bao nhiêu, ThạchTrung Ngọc đều không để ý, quan tâm là Cương Thi Vươngcó thể trởvề haykhông.

Giết chết hơnmười CươngThi, cũng không cóxuất hiện Cương Thi Vương, Thạch Trung Ngọcthở phào nhẹ nhõm, xem raCươngThi Vươngcònbịvâyởtrong lốiđi nhỏ, nếu như chỉ là ngẫu nhiên đổi mớihơn mười Cương Thi, cũng khôngảnh hưởng gì tới Thạch Trung Ngọc.

Không sai biệt lắm sắp đến buổi trưa, Thạch Trung Ngọcly khaidu hí,đira ăn cơm.

-Thạch TrungNgọc!

Cơ Như Nguyệt bất mãn nói:

- Chúng ta để cho ngươi leođến thứ nhất của bảng bàidanh đẳng cấp, ngươi không tănglên còn chưa tính, sao còn bịngười đá xuống một cấp?

Thợ Mỏ cấp 2

DTV-EBOOK.COM.VN

Lúc này Thạch TrungNgọcmới nhớtới,các cô nương lệnhhắn leođến thứ nhấttrên bảngbài danh đẳngcấp, aibiết nhận một nhiệmvụ đào quáng, nói chuyện đã xảy ra chocác cô nương một lần.

- TươngViên? Nghe cũng không nghenói qua, támphần mười là ngươi bị gạt.

Dương Tử khinh thường nói.

Thạch Trung Ngọc liếc nàng một cái:

- Ngươi một tiểuthí hài, ngheđược quabaonhiêu thầntiên?

Dương Tử khôngphụccầm ngón tay đếm:

- Thật nhiều a, TônNgộ Không, Ngọc HoàngĐại Đế, ThổĐịa công công, PhongThầnbà bà...

- Đi chơi.

Thạch Trung Ngọc tứcgiận cắtđứt DươngTử.

-Ngươi làm cái gìa,bọnhọvốn chính là thầntiên.

DươngTửủy khuấtnói.

ThạchTrungNgọcim lặngnói:

- Ngươi bớt xem Tây Du Ký được không?Những cái này không tính, nhân vật thờikỳ Thượng Cổmới tính.

- Ta dường nhưđã nghenói qua Tương Viên, chỉ làkhông nghĩ ra.

Tuyết Sương Yên nói.

- Nghĩ không ra thì thôi, ta trước đilàm xong nhiệmvụ này,dù sao

hắn tuyệt đối làmột ngưu nhân.

Thạch Trung Ngọc nói.

Đơn giảncơm nước xong, ThạchTrung Ngọc trở lại trong trò chơi.

Tiếptục đào quáng, mộtbuổi chiều vội vã trôiqua, bảygiờ rưỡi tối rồi, Thạch TrungNgọc rốtcụclêntới ThợMỏ cấp 2, lần này hắn chínhlà liều mạng, bởi vìkhông muốn ban đêm lại tiến vào du hí, cho nên Thạch Trung Ngọc ngay cả cơm cũngkhôngăn,trực tiếp ngâmmìnhở trong tròchơi.

Cáccô nương cũng biết nhiệm vụ của Thạch TrungNgọc, cho nên chodù Thạch Trung Ngọc khôngraăn cơm,các nàng cũng không đi quấy rối.

Thạch Trung Ngọc lên tớiThợ Mỏ cấp 2, lập tức từ trongtúiđồ móc ramộtquyển trụchồi thành, loại địa phương này, ThạchTrungNgọc một khắccũng không muốn ở lại.

Mộtchốc mộtlát cóthể, Thạch Trung Ngọc có thể chịu được, nhưng cả ngày hầu nhưđều ở đây đào quáng, ngaycảmột người nói chuyện cũng không có,Thạch Trung Ngọc đương nhiên sẽ cảmthấy thống khổ,thật sựlà quá nhàm chán, những người đào quáng ở tầng mộtcòn khá chút, mộtbên đào quáng, một bênnói chuyện phiếm.

Chỉ là ngàyhôm nay,làm cho Thạch Trung Ngọc có chút đau nhức, mẹ kiếp, túiđồ quá nhỏ, khôngbỏ xuống được nhiềukhoángthạch như vậy, vứt bỏ thật nhiều a, cáikiađều là tiền,Đồng Khoáng Thạch nhất định đắt hơn Thiết Khoáng Thạch, lãng phí.

Vềtới Bạch Hổ thành, Thạch Trung Ngọc đithẳng tới chỗ Tương V iên.

- Sưphụ, tatrở thành Thợ Mỏ cấp 2, có thể thu talàm đồ đệ không?

Thạch Trung Ngọc trực tiếpmặt dàygọi Tương Viên làsư phó.

Tương Viên trêndưới quan sátThạch TrungNgọc một chút:

- Không nghĩ tới, ngươicư nhiên nhanhnhư vậy biến thành Thợ Mỏ

cấp 2,ta còn tưởng rằng, ngươi chíítcũng phải qua mấy giờ mớicó thể lên tới loại trình độnày.

-Đây là sư phụ cóphương pháp giáo dục.

Thạch Trung Ngọc nói.

TươngViên khinh thường:

- Đượcrồi, không cần nịnh nọt,ta cái gì cũng không dạy cho ngươi. Tương Viên ta nói một không hai, bằng lòng thu ngươilàmđệ tử,thì nhất định sẽ thu ngươi.

Thạch Trung Ngọc vội vàng gật đầu, đangchuẩnbị chàohỏirờiđi, cái bụng của Thạch Trung Ngọcđã sớmđói.

- Theo ta.

Tương Viên căn bản không cho Thạch Trung Ngọccơhội nói chuyện, trực tiếpxoay ngườivào trong phòng.

Hiện tại Thạch TrungNgọc cũng không tiện ly khai, cũng khôngthể ngườita mớivừa muốn nói chuyện với ngươi, ngươibỏ chạy mất chứ?

TheoTương Viên đivào phòng.

Tương Viênchỉ vào hỏa lò nói:

- Nơi đây điều kiện đơn sơ, ngươi mượnđồ chơi này dùng a.

Thạch Trung Ngọcnhìnhỏalò rách rưới, thật sợnó bất cứ lúc nào cũngsẽ sụpđổ, ai, điều kiện cũng quá kém đi?

- Đúng rồi.

Tương Viên dường như đột nhiên nghĩ tớicái gì hỏi.

- Lựclượngcủangươi bao nhiêu? Nếunhư lực lượngquárác rưởi, cũngđừng theo ta học, tư chất quá kém, muốn học cũng học không ra đồ đạc gì.

Thạch TrungNgọcđối vớilực lượng của mìnhvẫn vô cùng tin tưởng,

toànlựcChiến Sĩ a,cực kỳtự hào báora thuộc tínhcủamình:

-Không tính trang bị, lực lượng củatađạttới 155, cộngthêm trang bị, lựclượng đạt được 168.

Tương Viên kinh ngạc liếc mắt nhìn Thạch Trung Ngọc, sau đólàm bộ không quan tâm nói:

- Lực lượng coi nhưđược thông qua,ta miễn cưỡng dạy ngươi ítđồ.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc chẳngđáng, ngươi cứtrangđi, nhất định làđối kị lực lượngcủalão tử.

Tương Viên từ dưới đất nhặt lên một thiết chùy,ném choThạch Trung Ngọc:

- Ngươitrướcdùng cây búa nhẹ nhấtđi.

Thạch Trung Ngọc đóncây búamàTươngViên ném tới, kémchút khôngcó đứng vững, Con bà nó,đừng xem đồchơi này không lớn, nhưng rất nặng.

-Thấy tảng đá kia không, đi rèn luyệnmộtcái.

Tương Viên nói.

Thạch Trung Ngọc nhìn những thiết khoáng bình thường nhất, trong lòngphiền muộn, cólầm haykhông?Nơi đây chẳng lẽkhông phải duhí sao? Sao cầnphiềntoáinhư vậy?Giống như trong hiện thực,chế thuốc làm saolại không cầnphức tạp như vậy? Némdược liệu vào trong lò luyện đan, một hồi liền luyệnra đan dược.

Nhất thời ThạchTrung Ngọc có chútkhông vui, Thạch Trung Ngọc vốn không phải ngườicần mẫn gì,muốn cùngTương Viên học nghề, chẳng qua là trong chốclát xung độngmà thôi, bây giờ biết cần phiền toái như vậy, ngay lập tức không muốn làm.

- Cái kia, ta là Mạo Hiểm Giả, hôm nay thời gianhạnchế sắp đến, cho nênta phải rời đi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tương Viên gậtđầu nói:

- Ồ,vậy ngươi đi đi, sáng sớm ngàymai qua đây.

Thạch Trung Ngọc đi ra tiểu việncủa Tương Viên, lykhai du hí, hômnay thời gian trò chơicủa ThạchTrung Ngọc còn dư lại không đến nửa giờ, cũng không kém nênrời đi.

Ly khai du hí, ThạchTrung Ngọc đi tớitrong phòng khách,trong phòngkhách trống rỗng,xemra các cô nương đã cơm nước xong,trở lại trong tròchơi.

Thạch Trung Ngọcmởti vi, thở dài,ngàyhôm naythật đúng làthua thiệt, cả ngày đều đào quáng,kết quả đến cuối cùng, mới biếtđược làm nghềrèn phức tạpnhưvậy, làm cho lão tử rèn luyện tảngđá? Đùa gìthế? Thật lãngphíthời gian? Rènluyện tảng đára, lạiđi chế tác trang bị,sợ rằng vài ngày mớicó thểlàm được một kiệntrang bị a, có íchlợi gì.

Thạch Trung Ngọc vừa xem Ultraman, vừa ăn đồ ăn các cônương lưu lại, không baolâu,cáccô nương đềutừ trong trò chơi đira.

- Ngươi làmsaovậy?

Thấy Thạch Trung Ngọc cóchút rầu rĩ không vui,CơNhưNguyệthỏi.

Thạch Trung Ngọc nóisự tình một lần,Cơ Như Nguyệt cau mày nói:

- Không đếnmức,khả năngđể cho ngươi rèn luyện khoáng thạch, chỉ là đúc luyện ngươimộtchút, vềsau sẽ không cần ph iền toái như vậy. Hoặc là, trong trò chơi là phiên bản đơn giản hóa,chỉcần mấy phút có thể rèn luyện được rồi thìsao?

ThạchTrung Ngọc ngẫm lại, dường như thật có đạo lý, ngàyhôm naycoi như thôi, ngày mai đi tìm TươngViên thử nhìn một chút, nếu quả thật cực kỳphứctạp, đánh chết Thạch Trung Ngọc cũng không muốn họcvới hắn.

Tương Viên vạn ác

DTV-EBOOK.COM.VN

-Ta nhớrarồi.

Tuyết SươngYên đột nhiên lớntiếng nói.

- Nhớ cáigì? Tuyết Nhitỷtỷ, ngươi đừng có thình lình như thế có được hay không?

Hướng Lâm bấtmãn nói.

TuyếtSươngYên nói:

- Tương Viên kia chắclàĐại ChúKiếm Sở thời kỳ Thượng Cổ, rất lợi hại.

- Thậtlàngưu nhân ở thời kỳ Thượng Cổ?

ThạchTrung Ngọchỏi.

- Không sai.

Tuyết SươngYên hồi đáp.

Chiếm được Tuyết Sương Yên trả lời khẳng định, tâm tư của Thạch Trung Ngọcliềnbắt đầu hoạt động, Đại Chú Kiếm Sởthời kỳ Thượng Cổ, mặc kệ làm nghề rèn có phức tạp hay không, cũng phảiđi học,aibiết ngày nàođó Tương Viên vui vẻ,tùy tiện némcho Thạch Trung Ngọc một Thần khí thì sao?

Chứng kiến bộ dáng hưng phấn của Thạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệt tò mò hỏi:

- Ngươi làm saovậy?

Thạch TrungNgọc nói một lần, các cô nương đều cảm thấy không đángtin, NPClàm sao có thể tùy tùy tiện tiện đưa Thần khí? Bất quá cóthểnhận được nhiệmvụ lợi hại gì, lần nàyThạch Trung Ngọc

thậtđúng là đụng vào vận cứt chó.

- Ngày mai cho ngươi nghỉ một ngày, không cần đi luyện cấp, hầu hạ Tương Viên đại sư thật tốtcho ta.

Hướng Lam vừacườivừa nói.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, đâylà lời gì? Cái gì làđể cho ta đi hầu hạ một nam nhân?

Cùng các cô nương hàn huyên một hồi, về đến phòng,ngủ một giấc.

Đêmqua cùngCơ NhưNguyệt làm rất nhiều lần, ngày hôm nay Thạch Trung Ngọc khôngcóý tứ lại qua tìm nàng, nhưng hôm qua mới cưỡi nàng, ngày hômnayliền cưỡi Tuyết Sương Yên,cái này thì càng không thíchhợp, chonên Thạch Trung Ngọc quyết định, tự mìnhmột ngườianan ổn ổn ngủ.

Sángsớm, Thạch TrungNgọc bị Hướng Lâm gọi rời giường.

-Quả nhiên là giống heo, hôm qua mới dậysớm một bữa,ngàyhôm naylạiphải để người takêu.

Hướng Lâm khi dễnói.

Thạch TrungNgọc thìhoàntoàn mặckệHướng Lâm oán giận,đivào trong phòngvệ sinh rửaráy một phen,đi ra ănsáng.

Sau khi ăn xong, liền tiến vàodu hí.

-Sớmnhưvậy đã tới?

Tương Viêncó chút hiếu kỳ phảnứng của Thạch Trung Ngọc hôm nay, ngày hôm quaThạch Trung Ngọc nghe được đểhắn rèn luyện khoáng thạch, thái độ rõ ràngrất bình thản, thậm chí có chút ngại phiền, sao ngày hôm nay tích cực như vậy?

Thạch Trung Ngọc mặt dàynói:

- Tatừnhỏ đãcựckỳ hứng thúvới thợ rèn, bâygiờ cóthể cócơ hộihọc tập, tađương nhiên phải tới sớm rồi.

Mặc dù Tương Viên có chút không rõThạch Trung Ngọc, bất quá vẫnđể hắnđi rèn luyện khoáng thạch.

- Cái khoáng thạch này phải rèn luyện thế nào?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Thạch Trung Ngọc đương nhiênsẽ không biết mấy thứnày, dù sao hắnchưa làm quathợ rèn.

-Cầm cây búa đập, xóađi tạp chất dư thừa trong khoáng thạch là được.

Tương Viên rất thoải mái nằm trên ghế, lấytẩuthuốc rahút.

Thạch Trung Ngọcnắm cây búa ngày hômqua Tương Viên đưacho hắn, cây búanày thật đúnglà không phải nặng bìnhthường, tuy có thểcầm được, nhưng muốn quơ múamà nói, vẫnrất tốn sức.

- Ngươi cởi yphục trên ngườiđi.

Tương Viênthơ ơ không đếmxỉa nói.

Cái gì? Cởi quần áo? Cháu trai này cóý tứgì? Lẽnàohắn là gay?

- Cútngươi đi, nghĩbậy gì đó, ta là để cho ngươi dựa vào sức mạnh của bản thân huy vũ cây búa kia, đừngỷlại trang bịmangtới lực lượng.

Tương Viên nhìnthấy biểu tình trên mặt Thạch Trung Ngọc, không khỏichửiầm lên.

Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹ nhõm, may mắn, cúchoa không có nguy hiểm,xem người này ngày hômqua cầm cây búa nhẹ nhõm như vậy, Thạch TrungNgọc phỏng chừng,coi như hắnthậtmuốn đối với mình thếnào, mình cũng khôngcóthực lực chống lại, chỉcó một đườngchết bảovệ thuần khiết.

Thạch Trung Ngọc cởi bỏ toàn bộ trangbị trên người, chỉ mặc một cái quầnlót, lại đi cầm thiếtchùyở dướiđất.

Dựavào, mẹ kiếp, cầm không nổi.

Thạch Trung Ngọc sử dụngkhí lựcbú sữa mẹ, thậtvất vả mới nâng thiết chùy lên, giasúc a, cư nhiên đểlão tử dùng cây búa nặng như vậy, lẽ nào không thể cho lãotử một cây búa nhẹ hơn một tísao?

- Ngươi thích dùng haitay? Vậydùng cây búa bênkia, trong tay ngươilàbúa một tay.

TươngViên chỉ vào một gócthảnnhiên nói.

Thạch Trung Ngọcnhìn phương hướng Tương Viên chỉ, em gái ngươi, cái búakia,chíít cũng gấpnăm lần cây búa hiện tạiThạch Trung Ngọcdùng, đùa gì thế? Lão tử cầmcáinày cũng cựckỳphí sức, lạicònđể lão tửđi lấycây búa nặng như vậy?

-Ta lực lượng quá kém,có thể tạm thờidùng hai tay cầmcây búanày hay không?

Thạch Trung Ngọc nhỏ giọng hỏi.

Tương Viên rất cho mặtmũi:

-Được.

Thạch Trung Ngọc mớivừa thở phào nhẹ nhõm, liền ngheTương Viêntiếp tục nói:

- Nếu như ngươi kiên trì cầnhai tay, về sau ta sẽdạy ngươi tạo cuốc,xẻng,nồisắt...

ThạchTrung Ngọc thở dài, đã biết hỗn đãn nàykhông có hảo tâm như vậy, tay phải buông ra, tay trái cănbảnkhôngchịunổitrọng lượng, một cáiliềnrơi xuống đất,tay tráiThạch Trung Ngọc cầm lấy cây búa, dùng sức nhấc lên.

Mượnlực lượng lưng eo cũng chỉ cóthể miễn cưỡng nâng nólên một ít, dựa vào,con mẹnó muốn đùa chơi chết ta sao, nếu như khôngphải nhớkỹ Tuyết Sương Yênnói người nàykhẳng định là Đại ChúKiếmSư ởthờikỳ Thượng Cổ, Thạch Trung Ngọcđã sớm bỏrơi hắn,trực tiếp đi.

Thật vấtvả để thiết chùy lên tảng thiết,Thạch TrungNgọcvô lực đánhnócao hơn.

- Đừng lềmềnhư thế?Nhanh lênmột chút.

Tương Viên bất mãn nói.

ThạchTrungNgọcnộ a, lão tử dễdàng sao? Cây búanặngnhư vậy, lão tử không giơ nổi, ta có biện pháp gì? Ngươicó gan chờ lãotử lại tăng mấy cấp, nhất địnhcóthể cầm nổi.

- Nhanhlên một chút, đừng chậm trễ thời gian củata,ta đáp ứng ngàyhôm nay giúp quả phụ cách vách làm một cái chảo.

Tương Viên không nhịn đượcthúc giục.

Giúp quả phụ? Dựa vào,lần đầu tiên lão tử nhìn thấy ngươi, đãbiết ngươi khôngphảiđồ tốtgì, lão tửtrớ chúngươi tinhtẫn nhân vong, chết ở trênbụngquả phụ, tronglòng Thạch Trung Ngọcthầm mắng.

Bị người coi thường như thế, tánh bướng bỉnhcủa Thạch Trung Ngọc rốt cục bị buộc ra, dùng sức nâng thiếtchùy,sau đó đậpxuống thiết khoáng.

- Ta thành công,tathực sự giơ lên được thiết chùy.

Thạch Trung Ngọc caohứngbật cười.

- Cườicái rắm,lão tửcó nhiều thời gian như ngươi, đều đã đập mấy trăm cái,nhanh lên một chút.

Tương Viênkhông chút lưu tình đảkích nói.

Thạch Trung Ngọc đưa lưng về phía Tương Viên, trong lòng sớm đã mắngTương Viên gầ n chết, conmẹ nó, biết rất rõ ràng lực lượng của lão tử yếu, lại cònbuộc lãotử dùng một tay.

Thạch Trung Ngọc thởdài, chuẩnbị tiếp tục gõ thiếtkhoáng, nhưng Thạch Trung Ngọc cũngkhôngbiết mới vừarồi vì sao mình nhấc lên được, hiện tại lạinhấc không nổi thiết chùy, ThạchTrung Ngọc buồn bực nhìnthiếtchùy, rốt cuộc làtài liệu gì?Nặng nhưvậy?

Cái chảo

DTV-EBOOK.COM.VN

Thấy Thạch Trung Ngọclại nhấc không nổi thiết chùy,Tương Viên không khỏi nhíumày, đitới bên người Thạch Trung Ngọc, đoạt lấy thiếtchùytrong tay,ở trên thiết khoáng đập nhanhvài cái, sau đóhỏi.

- Có khókhăn như thế sao?

ThạchTrung Ngọc đổmồhôi, biết ngươi trâu bò rồi, nhưng ngươi cũng không thể khi dễ tanhư vậy a, tamới cấp20, ngươi con mẹ nó tồn tại ởthờikỳThượng Cổ,đẳng cấpnói không chừng gấpta mấy trăm vạn lần, đương nhiên không thểsovới ngươi.

Bất quá ThạchTrung Ngọc cũng không có r a vẻ đáng thương cầu xintha thứ, quật cườngtiếp nhậnthiết chùy,khí tụ đan điền, làm liềnmộtmạch, giơ thiết chùy lên, nặngnề đập tớithiết khoáng, lần này không có ngừng,mộttiếng trống làm tinh thần hăng hái,tiếp tụcđập thiết khoáng.

Thấy ThạchTrung Ngọc cố gắng như vậy,TươngViên thoáng gật đầu,chạy đi một bên hút thuốc uống trà.

Không baolâu,cảm giácThạch Trung Ngọclực lượng trên ngườicàng ngày càng yếu, hầu như theokhôngnổi cây búa, Thạch Trung Ngọc cắnchặt răng,mẹ kiếp, lúc này dừng lại, khôngbiết lão tạpmao Tương Viên kia lại sẽ nói nhưthế nào.

Lại đập vài cái, ThạchTrung Ngọc thựcsự chịu không nổi,taybắt khôngđượccây búa,cây búa đập vàotrên chân, Thạch Trung Ngọc kêu đau đớn một tiếng, - 1320, móa, quáconmẹ nó đau,có lầm hay không?Bị cây búa đập phải chân, hầu như nửa cái mạng không còn.

Con mẹ nónơinàolà cây búaa, còn áchơn đao,bị chặt đoạn một chân, cũng khôngcó khả năng mất đinon nửa cái mạnga.

Tương Viênđi tớihỏi.

-Làm sao? Không còn khílực rồihả?

Thạch Trung Ngọc quật cườnglắc đầu, từ trong túiđồ lấy ra một bình hồng dượcnhét vào trong miệng, nắm lênthiết chùytiếp tục gõ.

Lại đập hai cái, Thạch Trung Ngọcthựcsự cảmgiáclực lượngcủa mìn h thực khôngđủ dùng, đừngnói đập thiết khoáng, ngay cả giơ lên thiết chùycũng làm không được.

ThạchTrung Ngọc cắnchặt răng,lại tàn nhẫn đập một cái.

-Gợi ýcủa hệthống, chúcmừng ngài, độtphá cựchạn trước mắt,lực lượng thêm 3.

Nếu như bìnhthường, Thạch TrungNgọcnghe được tin tức này, nhất địnhsẽcaohứng cười to vài tiếng, nhưng lầnnàytrên mặt Thạch Trung Ngọc không có nụ cười,khôngphảihắn không cao hứng, mà làhiện tại hắn ngay cả lực lượng cườicũng không có,kiên trìlại đập một cái.

- Gợi ýcủa hệ thống, chúc mừngngài,đột phálực lượng cực hạn trướcmắt, lực lượng thêm 3.

Mỗiđậpmột cái,hệ thống liền nêu lênmột tiếng, Thạch TrungNgọc đương nhiên biết, hiện tại phải tiếp tục cố gắng, kiên trìthời gian càng dài,lựclượngliêntăng lên càngngày càng nhiều, Thạch Trung Ngọcvốn là chức nghiệpdựa vào lực lượngăn cơm, có cơ hộităng lực lượng, đương nhiên sẽkhông buôngtha.

Nhưng thời điểmThạch Trung Ngọc đập cái thứ mười, rốt cục không kiêntrì nổi.

Vứt bỏ thiết chùy trong tay, đặt mông ngồi dướiđất, miệng to thở hổn hển, không chỉ hai cánhtay khôngcòn khí lực, ngay cả bắp đùi cũng giống như vậy, dù sao haicáiđùi bình thường chỉ chống đỡ trọng lượng thân thể của ThạchTrungNgọc mà thôi, ngàyhôm nay lại nhiều hơn một cái thiết chùy,đương nhiên cũng có chút chịu khôngnổi.

Tương Viên đi tới bên người Thạch Trung Ngọc, ném choThạch Trung Ngọc một viên đan dượcnói:

-Ăn đi.

Thạch Trung Ngọcnhìnviên đan dược trong tay.

Lực Lượng Đan, trong nháy mắtkhôi phục lựclượng.

Thạch Trung Ngọc không chút suy nghĩ, trựctiếp nhét vào trong miệng, quảnhiên, phảngphất như cảm giác đượctrênngười tràn đầy lực lượng,chứng kiến Thạch Trung Ngọc hưng phấn, Tương Viênlớn tiếng quáttháo:

-Cười ngây ngô cái rắm, còn không tiếp tục?

Thạch Trung Ngọc vội vã nhặt lênthiếtchùy, tiếp tục đập thiết khoáng.

Mớivừarồi chiếm được 30 điểmlực lượng, cảm giáchiệntại cầm thiết chùy khôngcó phí sứcnhư mới vừarồi.

ThạchTrungNgọc càngnhư cá gặp nước, không ngừngđập thiết khoáng,rấtnhanh, Thạch Trung Ngọc lại không kiên trì nổi,bất quá lần này hắn đươngnhiên không có buông tha, đợilát nữa còncó thể giatăng lực lượng, tuyệt đối không thể buông tha.

Kiêntrì đập hơn mười lần, còn khôngcó nghe được thanhâm nhắc nhở của hệ thống, Thạch Trung Ngọccó chút buồn bực,lẽ nàogia tănglực lượng chỉ là mộtlần duynhất?Không nắmchắc cơhội, sẽ không có lầnsau? Thạch Trung Ngọchận a, sớmbiết mới vừa rồihắn sẽ đánh thêm mấy trăm cái, bất quá hắn nhất định là khôngkiêntrì nổi nhiềunhư vậy.

Lại kiêntrìvài cái,thanhâm gợiý của hệ thốngrốt cụckhoan thai đến chậm,Thạch TrungNgọc đương nhiên tiếp tụckiêntrì, ai biết có còn lần sau hay không? Lần này khó như vậy, lần saumuốn xuất hiện cũng không biết phải chờ tới lúc nào.

Lần này,ở dưới Thạch Trung Ngọc liềumạng, rốt cục thànhcông kiên trì hai mươi lần, tiềntiền hậu hậu đềcao 90 điểmlực lượng.

Tương Viênlại vứt cho Thạch Trung Ngọc mộtviênđan dược khôi phục lực lượng, saukhiThạchTrung Ngọc ăn xong,không đợi Tương Viên dong dài, chủ động đi rèn, nhưng tronglòng thì nghĩ,nếu như

chỉ cầntùy tùy tiệntiện kiên trìnhư thế, ngược lại sẽ ung dung không ít, vềsau thờiđiểm đánh nhau, có thểchiếm được không ít tiện nghi.

Nhưng lần này, Thạch TrungNgọc kiên trì đến thời điểm hắn thật sự là khôngđược, cũng khôngcó truyền đến thanhâm nhắcnhở của hệ thống, ThạchTrungNgọc bất đắcdĩ thở dài, lần đầu tiên buông thathật sựlà quá sớm, lãngphía.

Đáng thương hơn là lần này, Tương Viên cũng khôngcó cho hắn đan dược, trực tiếp cầm lấy thiết khoáng mà Thạch Trung Ngọc rèn luyện nói:

- Rèn luyệncoinhưđược thông qua, khối quáng thạch này có thể dùng tạm.

Tương Viên cầmthiết khoáng đi tới bên cạnh lò lửa.

Ngay giữaphòng có lò lửa lớn, bên cạnhcóbể gió, Tương Viên hét lớn một tiếng, dùng sứckéobể gió, gió vào hỏa lò, lửabùng cháy lên. Đợi thiết khí đỏ hồng, kìm sắt kẹp lấy nóđểlên đe sắt.

TươngViêntay trái cầm búa, tayphải cầmkìm sắt,ở trong quá trình rèn, cụcthiết không ngừngphiên động, một phen thiết chùylên xuống, mộtchuỗi âm thanh đinh keng,mồhôi như mưa bayxuống, thiết bịđánh thànhhình tròn,sau đó bỏvào trong mángnước, hoàn thànhtôi lạnh.

Dựavào, con mẹ nó,cư nhiêncầm thiết khoáng lão tử tân tânkhổ k hổ rèn luyện ra đi luyệnchế cái chảo? Giúp quả phụ kia? Thạch TrungNgọc dùng tâm linh nhỏyếu củamình hung hăng thăm hỏicả nhà Tương Viên.

- Thấy rõ ràng động tác củatamới vừa rồi không?

Tương Viênnhàn nhạthỏi.

Thạch TrungNgọcgật đầu nói:

- Thấy khôngsai biệt lắm.

- Tốt, vậyngươitùytiệntìm khoáng thạchlàm một cái thử xem.

Sau khi Tương Viên nói xong, liền ném cho Thạch Trung Ngọcmột viên đan dược khôi phục lựclượng.

- Ta không phải tớihọc chếtác trang bị sao? Làm saotacũng phải làmmột cái chảo?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi.

TươngViên nhàn nhạt nói:

- Chuyện gì cũng từ trụcột làmlên, nồi nàyđơn giản, ngươi liềntừ cáinày làmlên.

Một mình nghiên cứu

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc chỉ có thể bấtđắcdĩ gật đầu, từ trong đống khoáng thạch tìm ra một khối khoáng thạch tương đương, đặtở trên đesắt, bắt đầu rèn luyện.

- Ngươi làm cái gì? Ngươi chỉcần làm một cái nồi bình thường mà thôi, rèn luyệncái rắm, trực tiếpnémvào lò.

Tương Viênnói.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc lập tức đen xuống,Conbà nó! Vậy mới vừa rồi ngươi còn bắt lãotử rèn luyện? Cáichảo đưa cho quả phụ của ngươi cần rènluyện, tựta làm thì không cần?

Nhớ lại độngtác mới vừa rồi của TươngViên, ThạchTrung Ngọc kéo bể gió, bắtđầu nungđỏ thiếtkhoáng, sau đó dùng kiềm sắt chuyển thiết khoáng lên đe, Thạch Trung Ngọcthật nhanh dùngbúa gõ thiết khoáng,hy vọngcó thểgõnó thành hình chảo.

Bởi vìmới vừa rồichiếm được 90điểm lực lượng,tuy thiết chùy vẫn rất nặng, nhưng không còn cố hếtsức như trước nữa.

Vốn định chếtạo một cái chảo, nhưng Thạch TrungNgọc khôngbiết thế nào, đập không ra cáidáng dấp kiaa, cuối cùngchỉ đập thành một vật thể hình tròn ráchrách rưới rưới, Thạch Trung Ngọcném đồng nátnày vào trongnước tôilạnh.

Laumồ hôi trên đầu, may mắn, cuối cùng cũng miễncưỡng giống cái hình dáng,nếu nhưlàm ra mộtcái chảo hình vuông, Thạch Trung Ngọc thậtkhông biết mình sẽ lăn lộn như thế nào.

Thạch Trung Ngọc cảm giáclầnđầutiên mình có thể làm thành như vậy đã rất tốt, nhưng Tương Viên cực kỳ không hài lòng, vỗcáiót củaThạch TrungNgọc:

- Đây chính là ngươi làm?

Thấysắcmặt của Tương Viên bất thiện,Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Lần đầutiên có thểlàm thành như vậy,đã rất tốt a?

-Mặckệ chuyệngì, chỉ cần làm, thì nhất định phải làm được tốt nhất.

Tương Viên nói.

Thạch TrungNgọc nhìn đồ chơitrong taymình, thởdài, vứtbỏ nói:

- Ta làm mộtcái khác.

Nóixong Thạch Trung Ngọc lạilần nữa đilấy một khối thiết khoáng.

-Ngươi ở đây nỗlực, ta đi ra ngoài một chút, đợi lát nữa lúc trở lại, nếu như không thấy được một thứgiống cáinồi, ngươi liền cút đi cho lãotử.

Tương Viên nói xong,liền mang theo cái chảo hắn chếtạo đi ra.

Thạch TrungNgọc phẫn nộ a, conmẹ nó, ngươiđira ngoàitán gái, để lão tử ở chỗ nàyrèn?

ThạchTrung Ngọc đương nhiênkhông thể tiệnnghiTươngViên như vậy:

- Cái kia,cóthểlại cho ta vài viênđan dược bổ sung lựclượng hay không?Tasắp không cókhí lực,ngươi cũng biết, câybúanày rất nặng, kéo bể giócũng nặng, cho nên rất tốn khí lực.

Tương Viên tức giận trừng Thạch Trung Ngọc một cái:

- Ngươi coi mónđồ kia là đậu tương sao? Muốn ăn liền ăn? Cút đi, khôngcòn khí lực thì liều mạng.

Tương Viên đi, lưu lại Thạch Trung Ngọc mộtngườiđứngcô đơnở nơiđây.

Dựa vào, ngươi cáitôn tử, nhỏ mọnnhư vậy, lão tử khinh bỉ ngươi, ThạchTrung Ngọc thấyTươngViên đã đi xa,bắtđầuở trong phòng

tìm tòi, hắchắc, đừng chota tìm được Thần khí, bằngkhôngtasẽ ôm tiền bỏ trốn.

Cái phòng ráchnát này vốn không lớn, Thạch TrungNgọcđã quan sát rấtlâu, nếu nhưgiấuđồ, cũng chỉ có ở trongnhà, Thạch Trung Ngọcđi vào trong phòng.

Lục tungtìm,dĩ nhiên binhkhí gì cũng không thấy,Thạch Trung Ngọc rất buồn bực,Tương Viên nàydù sao cũnglà Đại ChúKiếm Sư, lẽ nào bình thường không ngứa tay một chút, tùy tiện chế tác trang bị?Kémmột chút cũng không sao,ta có thể tiếpnhận,dù saocấpbậc của ta cũng khôngcao.

Nếutìm khôngđược đồ đạc,Thạch Trung Ngọc chỉcó bất đắc dĩ về tới bên cạnh lòlửa, thành thành thật thật rènsắt.

Thậntrọng lấy thiết khoángtừ trong lò lửara, Thạch TrungNgọcbắt đầu dùngbúagõ, cực kỳnỗ lực đậpthành một vật thểhình tròn, lần này tốt hơn lần trước rất nhiều, Thạch Trung Ngọc phỏngchừng, đồ chơi này có thể miễn cưỡng dùngđể nấuthức ăn.

Bất quá nhìn tháiđộ của Tương Viên mới vừa rồi,sợ là đồ chơi này cũng khôngthể vào pháp nhãncủa hắn,chỉ có thể tiếptục làm lần nữa.

Liên tụclàm nhiều cái, rốt cục ra mộtcái thoạtnhìn khátốt, Thạch Trung Ngọc hưngphấn cười cười.

- Gợiý của hệ thống,ngài thành công luyệnchế một cái chảo, độ thuần thục đề thăng 2.

Thạch Trung Ngọcvui mừng cười cười,ngay cả hệ thống cũng thừa nhận, như vậy Tương Viên cũng có thểmiễn cưỡng tiếp thu, hiện tạicái chảo đã khôngcó độ khó gì, Tương Viên lạikhông trở về, Thạch Trung Ngọctâmtư hoạt động, chuẩn bịtự mình chế tác một t rangbị.

Thạch Trung Ngọc muốn làmra một cây đao, đánh giá một chút, một khối thiết khoáng dường như không đủ dùng, vậy phảilàmsao bây giờ?

Không nghĩ tới còn chưamở côngliền gặp nan đề, Thạch Trung

Ngọctrực tiếpnémhai quặng sắt vào trong lòlửa,dù sao thiếtkhoáng cũng không phảicủa mình, khôngphải dùng tiền của mình, dùng khôngđau lònga.

Némhai khối thiết khoáng vào trong lò, dùngsức kéobểgió, không bao lâu, hai khốithiết khoángcháy đỏ thẫm, ThạchTrung Ngọc vội vàng kẹp hai khối thiết khoáng ra,đặtở trên đe, hai khối khoáng thạch chồng chất, Thạch TrungNgọc dùngcây búadùng sứcgõ,ý đồ dunghợp hai khốithiết khoáng.

Bởi vì hiện tại thiết khoángtươngđối mềm, thật đúng là làm cho Thạch Trung Ngọc nối lại, nhưng hiệu suất của Thạch TrungNgọc quá chậm,thời điểm hai khốithiết khoángmiễn cưỡng hợp lại cùng nhau, đã gần như mất đi nhiệtđộ, Thạch Trung Ngọc chỉ có ném chúng vào tronglò lửa lần nữa.

Sau khinung đỏ,vớt ra, lấy trangbị HoàngKimTrọng Thiết Đao ra, thời điểm mớitiếp xúc TrọngThiếtĐao, ThạchTrung Ngọccòn cho rằng, đồchơinày rất nặng, hiện tại xemra, còn khôngbằng ba phần tiểuchùy.

Để TrọngThiết Đaoở một bên, dựatheo dáng dấp của Trọng Thiết Đaobắt đầu đập thiếtkhoáng, thật đáng tiếc, liên tục bốn nămlần, mỗi lần đều thấtbại, mỗi lần chỉ làm ra một cái đồchẳngra gì,thoạt nhìn khó coimuốn chết. Nếu như chỉ xấuxí mộtchút thì thôi,thảm nhất là,chế ra đồ đạc, ngay cả mộtchút thuộc tính cũng không có.

Thạch Trung Ngọc tổng kết kinh nghiệm thấtbại của mình một chút, nhưng nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra làmsao mới có thể làm được tốt hơn,lúc đầu Thạch Trung Ngọc cảmthấy Tương Viênở chỗnàyvẫnluôn cực kỳ phiền,hiện tại Thạch TrungNgọc lại thật muốn Tương Viên xuất hiện, không cónhânsĩ chuyên nghiệp chỉ đạo,thật đúng làlàmkhông được.

Ngaycả ThạchTrung Ngọccũng khôngphát hiện, trong lúcbấttri bất giác, ThạchTrung Ngọc đãtừ từ dung nhập vào nghề rèn, thậm chí không cảm thấykhô khan,cái này cùng hắnđào quáng,chế thuốc là hoàn toàntương phản.

Thạch Trung Ngọc cũng không định buông tha,quyếtđịnhtiếp tục t hí nghiệm, ngày hômnay nhất định phải làmra mộtbinh khí, nóilàm

liền làm, Thạch Trung Ngọctiếp tục ném thiết khoáng vào trong lò lửa.

Sắt vụn

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn:TruyenYY

Thạch TrungNgọc trải qua một lần mộtlần thấtbại, không sai biệt lắmsắp đếnăn cơm trưa, Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên cảm giác lần này nhất địnhcó thể sẽ thành công.

Đâylàmột loại cảmgiác đặc thù, Thạch Trung Ngọc cũngkhông biết cảm giácnàylà từ nơi nào đến, chỉ là cảm giác vô hình,chỉ huy Thạch Trung Ngọc nung đỏ thiếtkhoáng, đập phôi, phảngphất như trở nêncựckỳ thuần thục.

Miệnglớn thở hổn hển, trong hoàn cảnh nhiệtđộ cao, lại làm sự tình tốnsức như thế, làm cho Thạch Trung Ngọc rất thống khổ.

Thanhâm sắt thép vachạm giống nhưmột bản hòa âm. Bể gió kéo, từkhúc tấu vang. Đợi thiết cháyđỏ hồng, kìm sắt kẹpnóđể lên đe, một phen thiếtchùy lên xuống, âm thanh đinh keng, mồ hôi như mưa, một thanh đao mới tinh đi ra.

-Gợiý của hệ thống, ngài thành công chếtạo một thanh binh khí, mời lấy tên.

Thạch Trung Ngọc vui mừngnhìn câyđaocủa mình, quan sát thuộc tính.

Chưa mệnh danh:Đồ trắng(màu đỏ),lực công kích: 8 - 15, đẳng cấp trang bị cấp1.

Hahả, cũng không tệlắm nha, dườngnhư so với ở Tân Thủ Thôn lấy đượcbinh khí thứ nhất Thiết Kê đao, lựccôngkích còn cao hơn một chút.

Thạch Trung Ngọc đang chuẩn bịlấy cái tên phong cách,đột nhiên nghеđược một thanhâm:

- Cái sắt vụn nàylà ngươi làm ra?

Người đến tự nhiênlà Tương Viên, ThạchTrung Ngọc phẫnnộ nhìn hắn, ngươicó thể vũ nhục ta, nhưng ngươi khôngthể vũ nhục tác phẩm củata.

- Sắt vụn?

Thạch TrungNgọc hỏi ngược lại.

- Gợiý của hệ thống,mệnh danhthành công. Chúc mừngngài đoán tạoramột thanh Sắt Vụn.

- Dựavào.

Thạch TrungNgọc nhịn không được văng tục, con mẹ nó tínhlà sự tình gìa, lãotử vất vả như vậy tạorađồ đạc, cư nhiên gọi sắt vụn, Tương Viên chếttiệt, ngươi nói gạtlão tử,lão tử hận ngươi.

Tương Viên căn bản không quản ánh mắt phẫn nộ củaThạch Trung Ngọc, bình thản nói:

- Chế tạovũ khí tốt,làcần dùng phương pháp chồng chất chế tạo, ngươi chỉchồngchất một cái?

- Ngươi lại khôngdạyta, ta làm sao biết nhiềunhưvậy?

Thạch Trung Ngọcbất mãn nói.

Tương Viên duỗi ngườinói:

- Ngươicũng khôngcóhỏi ta nha.

Dựa vào,gặpqua tiện, nhưng chưa thấy qua hèn mọn như vậy.

Tương Viên tiếptục nói:

- Bất quá, chính ngươi một người lục lọi là có thể làm ramộtthanh miễn cưỡng tính là vũ khí cũng coi như khôngtệ.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, cuối cùngcũng nói một câu tiếng người, tuy miễn cưỡng có thểtính là vũ khí? Lãotử làm đượccây đ ao này thực sự tàntật như vậy sao?

- Gợi ý của hệ thống, tronghiện thực có ngườihô hoán,có lykhai du hí hay không?

Thạch Trung Ngọc nói:

- Tavề trướcđiăn cơm, cơmnước xong, ngươi lại hảo hảodạy ta chồng chất đoán tạo.

Thạch Trung Ngọc cũng không cho Tương Viên cơhộinói chuyện, trực tiếply khai du hí.

Đi tới trong phòngkhách, cáccô nương thấy Thạch Trung Ngọc có chútrầu rĩ không vui, Dương Tử hỏi.

-Sắc lang đại thúc, ngươilàm sao vậy? Có phải bị Tương Viên khi dễ hay không?

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Tương Viên kia khinh người quá đáng,không nhìn thành quả lao động của ta,tùy ýgiẫmđạp tâm linhnhỏ yếucủata, tàn phá ta...

Thạch Trung Ngọc nóimột tràng lời nhảm, ýđồ tranh thủ các cô nương đồng tình, đáng tiếcđều bị các cô nương hoàn toàn không thấy.

-Nóinhư vậy, hômnay ngươichiếm được 90 điểm lực lượng? Ngươi kiếm lợilớn còn nói gì nữa.

VẻmặtHướng Lâm hâm mộ nói.

-Phảiphải, cònthành công chếtạo một kiện trang bị đâu,không biết đủ.

Hướng Lam đầy vẻkhinhbỉ nói.

- Không phải là tên bị người loạn nổi một cáisao, lẽ nào Tương Viên nói sai sao? Đừng nóiánhmắt hắn, ngaycả chúng ta xem, đó

cũng là sắt vụn, mới 8 -15 vật lý công kích, vật lý côngkích củaMa Pháp Trượng cũng vượtqua cái này, chẳng lẽ còn không phải sắt vụnsao?

Cơ Như Nguyệt nói.

...

Tâm tình Thạch Trung Ngọc thốngkhổ a, không phải nói nữ nhân đềulà thủy tố sao, hẳnrất đồng tình taongộcủa Thạch Trung Ngọc mới đúng, làmsao từngcái từng cái đềugiống như Tương Viên, cùngnhau đả kích Thạch Trung Ngọc.

Sau khi cơm nước xong, ThạchTrung Ngọc lần nữa tiến vào du hí, vẫn cònở cùng Tương Viên, ở trong game chỉcómột người đảkích,ở trong hiện thực, lànăm người đả kích, nghĩ như thếnàocũng là ở trong game có lời.

Hơn nữa Tương Viên làmộtnam nhân, không có dongdàinhư đám nữnhân kia.

Trở lại trong tròchơi,pháthiện trongphòng cănbảntìm khôngđược Tương Viên,dựa vào,cháu trai kiatám phần mười là đi nhà quả phụ, con mẹ nó, dùsao cũng là ngưu nhânở thời kỳ ThượngCổ a,lẽ nào không thể rụt rè một chút sao?Lẽ nào khôngthể thuần khiết một chút sao?

Thạch Trung Ngọc từ trong túi đồ lấy ra Thần binh "Sắt Vụn"sáng sớmmình rèn được, mỗi lầnnhớ tớicái tên đáng chết này, Thạch Trung Ngọc liền đau lòng.

Nhìn "Sắt Vụn"ngây người,Tương Viênrấtnhanhthì trởlại.

Tương Viên nhìn thấyThạch Trung Ngọc si ngốc, bất mãn nói:

- Tiểu tử,tỉnh hồn, ném rác rưởi đó đi,cầm tacũng cảm thấy mất mặt.

- Đây chẳng qua là thiếtkhoáng bình thường nhấtra, thiết khoáng có thể làmra vật này đã rất tốt, khôngnênluôn khinh thường cây đao nàycó được hay không?

ThạchTrung Ngọc nói.

Tương Viên ngheThạch Trung Ngọc nói cười nhạt, đi tới bên người Thạch TrungNgọc nói:

- Tránh ra, nhìn lão tửlà làm sao chế tạo.

Tương Viêntìmmấy khối thiết khoáng, đặtở trên đe, thiết chùyở trên thiếtkhoáng đập vài cái, bất quá không phải tiểu chùymà Thạch Trung Ngọc dùng,so với thiết chùy của Thạch Trung Ngọc lớn hơn gấp ba, rèn luyện hoàntất, némmấy khối thiết khoángvào trong lò lửa.

Thiết khoángdung hợp, lần nữarèn luyện, khoảngchừng chồngchất bảy támlần, tôi lạnh,một thanh đao mới tinhxuất hiện, nhìndángvẻ bề ngoài, tuyệt đốidễ nhìn hơn "Sắt Vụn" của Thạch Trung Ngọc mấy triệu lần.

Không kịpchờđợi tiếpnhận trangbị mà TươngViên chếluyện.

Chưa mệnh danh: trang bị Thanh Đồng (màucam), lực công kích: 300- 338, lực lượng tăng 30,đẳngcấptrangbị cấp 40.

Má ơi, ngưunhân a, đồng dạnglà thiết khoáng, lão tửmới là trang bị cấp 1, gia súcnày cư nhiênlàm ra trang bịcấp 40,bấtquá cũng chỉ là Thanh Đồng mà thôi, khôngphải Thần khí,cũng chả có gì đặc biệt,Thạch Trung Ngọcghen tỵ nghĩ.

Nguyệt Nguyệt thỉnh cầu

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc muốn hiện tại liền trang bị lên binh khícủa TươngViênchế tạo cỡ nàoa,mặcdùlàtrang bị Thanh Đồng, nhưng lực công kích cao hơn trangbị Hoàng Kim củahắn bây giờ rất nhiều a,nhưng tuy có thể trang bị lên, lại khôngthể phát huy bấtluậnthực lực gì,lực công kích khônghề thay đổi, Thạch Trung Ngọc thở dài, trang bịtốt biết bao, cứ như vậy lãng phí.

Thạch Trung Ngọcchuẩnbị thu binhkhí vào trongtúi đồ, lấyđi bán cũngtốt a, trang bị cấp 40, nghĩ đến sẽđượckhông ít tiền.

Tương Viên lại đoạt lấy binh khí trong tay Thạch Trung Ngọc nói:

-Cái đồng nát này, ngươi cũng xem nửa ngày?Có thời gian rảnh rỗi này, còn không bằng luyện tậpnhiều một chút.

Tương Viên nói xong, haitay dùng lực,trực tiếp bẻ gãy binh khí, tim Thạch TrungNgọc đau nhức a, con mẹ nó đều làtiền a,Tương Viên, ngươi phá sản, không muốn chota là được, lãng phía,xa xỉ a.

- Nhìn cái gì? Nhanh cầm mấy khối thiết khoángrèn luyện đi.

Tương Viên nói.

Thạch Trung Ngọckhông có cách nào chỉ cóthể tiếp tục, học dáng vẻmớivừarồicủa Tương Viêntiến hành chồng chất, nhưngmỗi lần chồngchất khoáng thạch đềutan nát, vài lần xuống, Thạch Trung Ngọcdần dầncũngcóchút phiền não, tiếptục, lần nữa thấtbại,mẹ kiếp, lãotử cũng không tin, Thạch Trung Ngọc tiếp tụ c rèn luyện, vẫn thất bại.

- Bâygiờ ngươitâm phù khítáo,không thích hợp rèn luyện, trước yên tĩnh.

Tương Viên nói.

Thạch TrungNgọc thở sâu mấyhơi, cảm giáchơi khá hơn một chút, nhưngvẫn có chút phiền táo,dù sao một cáilò lửa lớn ngay ở bên cạnh, người nóng lên, liền dễ dàng phiền táo, huống chi còn liên tục thất bại, Tương Viêncó thể chồng chấtmườilần, Thạch Trung Ngọc ngay cả một lần cũng làm không được,điều này có thểantĩnh được sao?

Lúc này điệnthoạivang lên, ThạchTrung Ngọctòmò lấy điện thoại ra,chẳng lẽ làmấycô nương gọi hắn đi rangoài thương lượng? Nhưng gọi điện thoại tớidĩ nhiên là Nguyệt Nguyệt, Thạch Trung Ngọc thậtkhông nghĩ tớiNguyệt Nguyệt sẽ gọi điệnthoại cho hắn.

-Uy.

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươibây giờ có rãnh không?

Nguyệt Nguyệt hỏi.

- Ừm, chuyện gì?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Nguyệt Nguyệt do dựmột chút, không biết có nên nói hay không.

- Đến cùng có chuyện gì? Nói mau a!

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Có thể giúp ta một chuyện được không?

NguyệtNguyệt suynghĩ hồilâu,vẫn quyết địnhnói.

-Nóimột chút coi.

ThạchTrungNgọckhôngdámtrực tiếp đồng ý, Nguyệt Nguyệt nóido dự như thế, sự tình khẳng định không phải đơn giản.

Nguyệt Nguyệt nói:

- Ta và phòng làm việc ThầnTộc có chútqualại, bọn họ đưa ra lôi đài tái, tử vong rớt cấp khôngnói, bên thua còn phải rơi5 cấp, nếu như ngươi hỗ trợ, chuyện cụ thể chờngươi tới lại nói.

Thạch Trung Ngọc do dự, chuyện này đếncùng có nên hỗ trợ hay không, dựa theo Nguyệt Nguyệt nói, nếu như đánh thua, là rơi6 cấp, không thể khôngcẩn thận,hơnnữa đối phương làphòng làm việc Thần Tộc, cháu trai Hỏa Thần kia vẫnluôn duy trì hạngnhất a.

- Nếu như khôngtiện thì thôi.

Nguyệt Nguyệt nói.

-Không phải, ta sẽ đi,ở đâu?

Thạch Trung Ngọchỏi.

Nguyệt Nguyệt cảm kíchnói:

- Cám ơnngươi, ngươi bây giờtới sân đấu ở trung ươngBạch Hổ thành.

- Tốt.

Thạch Trung Ngọc cúp điện thoại thở dài, ai, lão tử làm sao tâm mềm như vậy? Cư nhiên thựcsự đáp ứng nàng,bi kịcha, vạn nhất chết,còn không bị đámngười Cơ NhưNguyệt mắng chết, các nàng đều ôm tâm tình phu quân thànhrồng,vẫnhy vọng Thạch Trung Ngọc leo đến thứ nhất trên bảng bàidanh đẳngcấp, nếu quả thật rớt 6 cấp,vậy chết chắcrồi.

-Ta muốn đira ngoài một chút.

Thạch Trung Ngọcnói.

Tương Viên hỏi.

-Lại muốn đi? Chẳnglẽ ngạinghề rènmệt, khôngmuốn làm?

- Dĩ nhiên không phải.

Thạch Trung Ngọcnói:

- Ta muốnđi đánh nhau.

- Ồ, vậy đi đi, chơi vui vẻ.

Tương Viênphấttay nói.

ThạchTrung Ngọc đổ mồhôi, đánh lộn là chơi?Bất quáở trong mắt Tương Viên thoạt nhìn, cũng chỉ làtiểu thí hài đùa giỡn mà thôi.

Trung ương BạchHổ thành? Dựa vào, BạchHổ thành lớnnhư vậy, trung ương là nơi nào?

Mở bảnđồ,tìm nửa ngày, rốt cuộc cũngtìm được, dựatheo bản đồ, rất nhanh làđếnlôi đài, nhìn xa xa, conmẹnó không phải là sân đấu của La Mã Cổ sao, trờia, hiện tạicòn cóđồ chơinày?

Bị người coi như gia súc vây xem, Thạch Trung Ngọcác hàn,tạisao mấytạpchủng của phòng làm việc Thần Tộc có thể có ham mê như vậy?

Đi tới, đám người Nguyệt Nguyệt đang ở cửa chờ, Thạch Trung Ngọc đến gần nhìn,kỳ quái, còn nhiều hơnmộtngười, Thạch Trung Ngọc cũng không nhận ra gia hỏa này, hắn cũngkhông có mở biểu hiệntính danh, nhưng Thạch Trung Ngọc luôncó một loại cảm giác, người này nhất định là một cao thủ.

- Ta giới thiệucho các ngươi một chút, vị này chính làHỏaThần.

Nguyệt Nguyệt chỉ vàongười xalạ kia nói.

Đang muốn giới thiệu Thạch Trung Ngọc, lại bịHỏa Thầnngăn cản:

- Nói vậy vị nàychính là HinhVũ Chi Thạch?

- Phải thì thế nào?

Thạch Trung Ngọc một bộ cao caotại thượng, mặc xáchắn, ai bảo cháu trainày muốn đối nghịch với Nguyệt Nguyệt? Lãotử làtới đánh nhau,không phải tới khách sáo.

-Thạchca, ngươihiểulầm, Hỏa Thần đại ca là ngườitốt.

Nguyệt Nguyệt nói.

Dựa vào,đếncùngxảyra chuyện gì?Không phải nói để lão tử tớigiết người củaphònglàm việc Thần Tộc sao, làm sao bọnhọ lạibiến

thành người tốt?

Thấyvẻ mặt Thạch Trung Ngọc nghi hoặc,Nguyệt Nguyệtliềngiải thích cho Thạch TrungNgọc:

- Kỳthực trước đây ta cũng là ngườicủa phòng làm việc Thần Tộc, nhưng bởivì chịukhông nổitính cách của đám người Lôi Thần, cho nên ta tách ra, Hỏa Thần đạica tínhkhí tốt,nhưng lại không hiểu được quản lý thủ hạ, hiện tạiđám người Lôi Thần phảnloạn, đưa ra lôi đài tái, cho nên ta dự địnhgiúp Hỏa Thầnđại ca một tay.

Nguyên lai lànhư vậy, bất quánănglực lãnhđạo của Hỏa Thần này cũngquá kém?Nhiều thủ hạ như vậy, cư nhiên mộtcái cũng không chịu theohắn? Còn phải dựa vào NguyệtNguyệtđã lykhaiđoàn thể hỗ trợ, nam nhân làm đến phân lượng này, thựcsựlà bi kịch.

- Một hồira sân chínhlà,Hỏa Thần đạica, Thương Nhai đại ca, ngươi, còncóhai con châu chấu, như vậycó thể chứ?

Nguyệt Nguyệthỏi.

Thạch Trung Ngọc phân vân,có nên kêuCơ Như NguyệtvàTuyết Sương Yên hay không? Làm cho cácnàng thay thế Châu Chấu Trong Ruộng Lúa và ChâuChấuTrong Ruộng Dưa, lực công kích nhất định tănglêntrên diện rộng, chỉ là nếu nhưkêuhai người kia đến,còn đánh thua, vậythảm, phòng làm việc Hinh Vũ khả năng liền xong đời, danh tiếng nhất định là thấtbại thảm hại.

Dù còn lại Hướng Lam, Hướng Lâmvà Dương Tử hơi chút cao,cũng nhịn không được tràng diệna, giết quái lên cấp hiệu suất cũng theo khôngkịp.

Lôi Thần

DTV-EBOOK.COM.VN

Ai, quên đi,còn không kêu, Hỏa Thần chết tiệt, lão tử lại khinh bỉ ngươi một lần,mẹ kiếp, thậm chí ngay cả thủ hạ cũng mang không được, toàn bộ theoLôi Thần, ngươicon mẹ nó sốngnhư vậy còncó ý nghĩ sao? Cáinày còn làm sao lănlộn? Nếu như ngươicó thể mang vài tiểu đệtinh anh qua đây, nhânthủ còn như khẩn trương như vậy sao?

Tiến vào trongsân đấu,Thạch Trung Ngọc chuẩnbị xong, mẹ kiếp, cùng lắm thì chết, hơn nữa còn chưanhất định thất bại, gần đây mới được mộtkỹnăng,lão tửvẫn chưasử dụng, ngày hôm nay liền nhìn uylựccủa nó nhưthế nào.

Đám ngườiLôi Thần đãở trongsân đấu chờ, nhìn thấyHỏa Thần tới, ngay lập tức xem thường HỏaThần:

- Lão đại,không nghĩ tớingươilại còn dámđến? Từ nơinàotìmđội ngũphế thải nhưvậy? Di,đây không phải làMục Thần đời trước sao, trước đây lão tử còn tưởng rằng ngươi thanh thuần, khôngđể cho ta lên, làm sao, bây giờ câu thôngvới lãođại?

-Hừ.

Nguyệt Nguyệt hừ một tiếng, nămđóLôiThần ýđồ cưỡnggian nàng, đếnbây giờ tâm lý củaNguyệt Nguyệt còn có mộtít bóng ma,cáitên đángchếtnày, lạicòn dám nói, nhất địnhchính là muốn chết, nếu như khôngphải bây giờ còn chưa cólên lôi đài, nơiđây cấm PK,sợ rằng Ma Pháp Trượngtrong tay NguyệtNguyệt đã sớm nệnở trên đầu Lôi Thần.

Hỏa Thần sầm mặt, hiện tại tâm tình của hắnvô cùng trầm thống, nămđó làm sao lạinhậnmộttạp chủng như vậy? Hảo ý dạy hắn kỹ thuật tròchơi, kết quả là bị cắn ngược, conmẹnótính là gì sự tình a.

- Di, chẳng lẽ vị này chínhlàHinh Vũ Chi Thạch?

Lôi Thầnđi tới bên cạnh Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươi biết ta?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

LôiThầngậtđầu nói:

- Cóhứngthú gia nhậpvàophòng làm việc Thần Tộc ta mớixây dựng hay không? Tiền lương mộtvạn, nếu như thành tíchtốt,còncó thể thưởngcho ngươi.Suy tính một chútđi!

Thạch Trung Ngọc cườinhạt, 1vạn tệ đã muốn đả độnglãotử? Ngươi coi lão tử chưa thấy qua tiền sao?

- Ngươitiền ởđâu ra?

Hỏa Thần mặt đenlại hỏi.

Lôi Thần khinh thườngnói:

- Ngươi cho rằng ai cũngngu ngốc giốngnhư ngươi, có người mướn chúngta đilàm việc, đương nhiên phải đi, người nào giống như ngươi, trong đầuchỉbiết bán trang bị, bán kim tệ, mặc kệ người khácmở giá cao, cũng không đi sát nhân.

- Ngươi con mẹnó hỗn đãn, lão tử mộttay xâydựng phòng làm việc Thần Tộc cứnhư vậy bị ngươiđạp nát.

Hỏa Thần phẫn nộ quát.

LôiThần bất mãn đàoráy tai:

- Tuổicủa ta cũng khôngcó lớn như ngươi, lỗtai còn khôngcó điếc đâu.

Đồpháhoại, lãngphíthời gian a, Thạch Trung Ngọccòn phải chạy về tiếptục rèn,che ở trước mặt Hỏa Thần còn muốnbão nổi nói:

- Chúng ta trực tiếp lên lôi đàiđi?

- Ngươi conmẹnólàthứ gì,lãotử nói, ngươicũngdám xen mồm?

Lôi Thần lớn tiếng nói.

Sắcmặt Thạch Trung Ngọc nhấtthời đen lại,mặt âm trầm nói:

-Ta không có cắm miệng của ngươi, chớ nói bậy bạ, takhôngcó ham mêđó,còn nữa, ta là tới đánh nhau, không phải gây gổ, nếu như hứng thú của ngươi chỉ làcãi nhau, taliền đi.

- Ngươiconmẹnó, tốt, cùng lãotử tới, hiệntạiliềnlên lôi đài, lão tử cái thứ nhất giết chết ngươi.

Lôi Thần nóixong trực tiếp đi lên.

- Huynh đệ,không cóýtứ,đềulà bởi vì ta, mới liênlụy ngươi...

Hỏa Thần đi tới bên người Thạch TrungNgọc nói.

- Được rồi, chớ nói nhảm nhiều nhưvậy, là nam nhân, tấtcảmọi chuyệnđều dựa vàonắm tay giảiquyết, đợi lát nữa ta sẽởtrên người hắn phát tiếttâmtìnhcủa ta.

Thạch Trung Ngọc nói xong cũng theo Lôi Thầnđi, đám người Hỏa Thần, Nguyệt Nguyệt vội vã theosát phía sau.

Mẹ kiếp, Thạch Trung Ngọc ở chỗ Tương Viên phiêntáocòn không có tiêuthấtđâu, đã cóngười tới khiêu khích, vừalúc cholãotử phát tiết.

TheoLôi Thần đi tới lối vào sân, Lôi Thần nói:

-Lúc đầu tacòn muốn cho cácngươisống lâumột chút, bởivì tintức mới vừa thả ra không bao lâu,khángiả khôngphải rất nhiều, nhưng các ngươiđã gấp tìmchết nhưvậy, ta liềnchocác ngươi cơ hộinày.

Sắcmặt Hỏa Thần lúcthì xanh, lúcthì trắng, Lôi Thầnđần độn này, phảnloạn là một sự tình cực kỳ vinh quang sao?Cư nhiênchonhiều người như vậy biết, ai,mà thôi, như vậy cũng tốt, làmchomọi ngườibiết,gần đâyphòng làmviệc Thần Tộc gây rasựtình không phảitathao tác.

Tiếnvàotrênlôi đài, người bênLôi Thần là Lôi Thần, Phong Thần, Thủy Thần,Mục Thần, Thổ Thần, Chiến Thần.

Từ tên có thể nhìn ra chức nghiệp của đối phương, đốiphươngchỉ có mộtchức nghiệp cận chiến màthôi, xem ra muốn giết chếtbọn họ cũng không phải rất khó, Thạch Trung Ngọc trực tiếp xông lên, đốimặt ChiếnThần, hắc hắc,mọi người đều là ChiếnSĩ, Thạch TrungNgọc cũng không tin có Chiến Sĩcó thểgiống nhưhắn mặc nguyên bộ trang bị Hoàng Kim.

Đáng tiếc, đây khôngphải solo, màlàđấu quần thể,mớivừađi tới bên ngườiChiến Thần, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện mộttia lôi, bổ vào trên người Thạch Trung Ngọc,tuy khôngmất bao nhiêu HP, nhưng Thạch TrungNgọc lại bị mê mẩn,ChiếnThần không có lãng phícơ hội, trực tiếp mộtcái Nhược Hóa MãnhKích đánh vào trên ngườiThạchTrung Ngọc, sauđóchính là kỹnăng lực công kíchcao, trừChiến Thần, cháu traiLôi Thần kia cưnhiên vẫn còncông kích Thạch Trung Ngọc.

Móa, lão tử mới hainăm không cókéobè kéo lũđánh nhau mà thôi, liền quên phòng bị, không đúng,khôngphải lão tửquên phòng bị những người khác,màlà trước đây kéo bè kéo lũđánh nhau, không cóchức nghiệp viễn trìnhcông kích a, bikịch.

Thạch Trung Ngọc bị tê liệtkhoảng chừnghai giây, trúngbabốn kỹ năng, Thạch Trung Ngọc cũng không cóvội vã ăn dược, tin tưởng Nguyệt Nguyệt sẽ không đểcho hắnthất vọng.

NhượcHóa MãnhKích giống nhau đánh vào trên người ChiếnThần, Chiến Thần còn chưakịp phản ứng đã trúng chiêu, còn đánh mất cân bằng, Thạch Trung Ngọc cườinhạtmột chút, CuồngLongThăng Thiên.

Thạch Trung Ngọc cùng Chiến Thần đồng thờilêntrênbầu trời, Thạch Trung Ngọc thật nhanh ở trênngười ChiếnThần chém mấy đao , ngườibịCuồng LongThăng Thiên Kích trúng, ở trên không trung hoàn toàn không có lực phòng ngự,mặcdù là công kích phổ thông,cũng có thể đánhra thương tổnsiêu cao, sợ đến Mục Sư của đối phương không ngừng némTrịLiệu Thuật cho Chiến Thần.

Vài côngkích phổ thông đi qua, hai ngườisắp rơi xuống đất, lúc này Thạch Trung Ngọc mới dùngra LựcPháchHoa Sơn.

-Gợiýcủa hệ thống, kỹ nănglựcPhách Hoa Sơn thăng cấp.

Lực Phách Hoa Sơn, cấp 2, tạo thành cho đối tượng 30 - 45 thương tổn vật lý,cũng có 30% tỷlệ làmđối phương ngấtxỉu bagiây, loại hình kỹ năng, chủ động.

Ha ha, nhân phẩm tốt, hết thảy đều tốt, ChiếnThần đáng thương này lại trúng ba giây ngất xỉu,khởi đầu tốt đẹp a, kỹ năng mớivừa thăng cấp,lần đầu tiên liềnphát huy vô cùngnhuần nhuyễn.

Thạch Trung Ngọc đang chuẩnbị đi qua bù mấy đao,đột nhiên tốc độdi độngthấp xuốngrất nhiều, mệkiếp, trúng kỹ nănggiảmtốc độ.

phòng làm việc Thần Tộc

DTV-EBOOK.COM.VN

PhongTật:Giảmbớt70% tốc độ di động,thời gian kéo dài hai giây.

Mẹ kiếp,nhất địnhlà Phong Thần giởtrò quỷ, Thạch Trung Ngọc nhìntìnhhuống chung quanh, phát hiện người phòng làmviệc Thần Tộc dĩnhiêntoàn bộ dựa vào tương đốigần, hoàntoàn là một bộ chơi cận chiến, ThạchTrung Ngọckhông hiểu, chẳnglẽ PhápSư không phải lẩn tránh rất xa thả kỹ năng sao?

Bên Thạch Trung Ngọc cũng là Pháp Sư nhiều, kéo dài khoảng cách cũng không có ưu thếgì, ngược lại sẽ chỉ làm tính mạng của mình giảm thấp,tuy đám người Lôi Thầnnày nhân phẩm không được tốt lắm, thế nhưng khôngthể không thừa nhận, kỹ thuật không tệ, chí ít ChâuChấuTrong Ruộng Lúa cùng Châu Chấu Trong Ruộng Dưa, hai người này côngkích một cáicũng không cómòtớibọn họ,chỉ bị động chịu đòn.

Nguyệt Nguyệt thì chạy rất xa, chỉcần bênmình ở trong phạmvi trị liệu của nàng là được, nànglại khôngcần tham giatiến công.

Haigiâyđi qua rất nhanh, Thạch Trung Ngọc rốtcuộcđã tới bên người Chiến Thần, đáng tiếc, mớivừarồi hiệu quả ngất xỉu đã đi qua, Thạch Trung Ngọcthởdài, chỉ phảibắt đầu lại, Mục Thần vạn ác kia, vì sao ngươităngmáucho cháu trainày?

Chiến Thầncũng không phải hữu danhvô thực, vẫncóthực lực nhất định, mớivừa rồi khả năngchỉ là khôngcó thích ứngphương thức chiếnđấu của ThạchTrung Ngọc, nhưnghắn và Thạch Trung Ngọc trong lúc đó vẫncóchênh lệch nhất định, nhìn bề ngoài,hai người đấu bất phân cao thấp, người này cũng khôngthểlàm gì được người kia, nhưng trên thực tế,Nguyệt Nguyệt chỉ ngẫu nhiên giúp ThạchTrung Ngọc thêm huyết,mà Mục Sư đối phươngthì không ngừng giúp ChiếnThần tăngmáu.

Dần dần,Mục Thầncủa đối phương tăng máu cho Chiến Thần tần suấtbiến thấp, cháu trainày dường nhưđãdầndần thích ứng

phươngthứccông kíchcủa Thạch Trung Ngọc, rấtnhiều lần có thể tránh ra, tuy Thạch Trung Ngọc rấtcămtức, nhưng khônglàm sao được, đánh khôngđến hắn có biệnpháp nào?

Mà năng lựcné tránh củaThạch TrungNgọc vốn không kém, chiến đấu thời gian lâu nhưvậy, ThạchTrung Ngọccũng thích ứng hình thức công kích của đối phương, hầu như mỗi lần đều cóthể tránh ra, chỉ thỉnh thoảng ăn hồng dược mà thôi, Nguyệt Nguyệt đã khôngcần giúp hắn tăng máu.

Thạch Trung Ngọc không cần, nhưng Châu Chấu Trong RuộngLúa cùng Châu Chấu TrongRuộngDưa cầntrị liệu số lượng lớnhơn, Nguyệt Nguyệt hầu như không ngừng giúp hai người này tăng máu, da của bọnhắn giòn, lực công kích cũng khôngcó gì đặcbiệt, hai người đánhđối thủ hầu như một cái cũng không trúng, Nguyệt Nguyệt có tâm trực tiếp giết chết hai ngườibọn họ,hoàn toàn là đanglãng phí lamdược của nàng.

Thương Nhai cũng không có gìđặc biệt, dahơidày chút cũng không cótác dụng gì, mà Hỏa Thần là một ngườiuy phong nhất toàn trường, mộtngười đấu Lôi Thầncùng ThủyThần, hai phe trong lúc nhất thời ai cũng không làm gì được đối phương,thenchốt chính là Mục Sư,tuy kỹ thuật của NguyệtNguyệt thoạt nhìn cao hơn Mục Sư đối phương một chút,nhưng bên nàycó hai trói buộca.

ThạchTrung Ngọcthật muốn tiến lên giết chết Mục Sư của đối phương,nhưng thâm nhập nội địa quân địchlà rất nguy hiểm, Thạch Trung Ngọccũng khôngdám khinh thường,một mình hắn, làm sao có thể làmgì được sáu người đối phương?

Dựa vào,chúý những ngườikhác một chút, Thạch Trung Ngọcbị ChiếnThần hung hăng chém một đao, Thạch Trung Ngọc phẫn nộ chém về phía Chiến Thần, kếtquảlạibị Chiến Thần tránh ra, Thạch Trung Ngọc khôngcó ngừng, bá bábá, lại mấyđao hạ xuống, lần nàyrốt cục miễn cưỡng chém trúnghai đao.

Nhưng MụcSư của đối phương ngay lập tức ném Trị Liệu Thuật choChiến Thần,khôiphục thành đầy máu, ThạchTrungNgọc phẫn nộ, vìvậy Thạch TrungNgọc không có tâm tìnhcùng bọn họ chơi, quyết định mởra kỹ năng của Huy Hoàngsáo trang,NhiệtHuyếtHuy Hoàng.

Thânthể Thạch Trung Ngọc chấn động, phảng phấtnhưmột vệtkim quang từ trên ngườiThạch TrungNgọc hiện lên,kỹ năng mở ra, T hạch Trung Ngọc cảm giácmộtcổ lực lượng tuôn trào, lựccông kích,lực phòng ngựgia tăng10%, công kíchtăng 30% hiệuquả bạo kích, thời gian kéodàiba mươi phút.

Saukhi đạt được Huy Hoàng sáo trang, ThạchTrung Ngọc vẫnlàlần đầu tiên dùng kỹ năng này,bởivì thời gian cold-down dài đến24 canh giờ, lúc trước Thạch Trung Ngọc vẫn luônkhông dám dùng linh tinh, loại tuyệtkỹ bảo mệnh nàyđương nhiên phải lưu đến thời điểm mấu chốt mớicó thể dùng.

Mới vừa mởra kỹ năng,Thạch Trung Ngọcđột nhiên nghe đượcmột tiếnghét thảm, ChâuChấuTrong Ruộng Lúa bị cúp, Nguyệt Nguyệt ngoạitrừ không cần trị liệu Thạch Trung Ngọc, nhữngngười khác đều cần trị liệu, đươngnhiên biếtkhông giúp được, ChâuChấu Trong RuộngLúa hi sinh vì nhiệm vụ, Châu Chấu Trong Ruộng Dưa phỏngchừng cũng cáchcái chết không xa,dù sao mới vừa rồihai người bọn họ đánh một, còn bị giếtmột cái, huống chihiệntại?

Không thể kéo dài nữa, Thạch Trung Ngọc đánhvào trên người Chiến Thầnmột cái NhượcHóa Mãnh Kích, Chiến Thần vội vàng khôngkịp chuẩnbị, trúng chiêu, Thạch TrungNgọcthật nhanh dùng raCuồng Long Thăng Thiên, ở trên không trung đánhvài côngkích phổ thông, ngay sau đó chính là Lực Phách Hoa Sơn, xuất hiện ngất xỉu, Thạch Trung Ngọcthậtnhanhnhào tới, bổ một cái Trọng Kích.

Kỹ năng liêntiếp, rốt cục giết chết đượcChiến Thần, Thạch Trung Ngọc thởphàonhẹ nhõm, rốt cục giết chết mộtcái, thấy ChâuChấu Trong RuộngDưa sắpkhông kiên trìnổi, Thạch Trung Ngọc vội vàng lao về phía Phong Thần, Phong Thần đươngnhiên cũng nhìn thấy ThạchTrungNgọc tới, lập tức némquamột cáikỹnăng.

Thạch Trung Ngọc phảng phấtnhư chứng kiến một đạothanh quang bay tới, nhưng bây giờ vốndi độngvới tốcđộcao, đối diệnbay tới nàocódễdàng nétránh nhưvậy? Thạch Trung Ngọc nỗ lực khống chế thân thểmình tránhra, đáng tiếc không thànhcông, vẫn trúng chiêu.

ThạchTrungNgọcđã chuẩn bị xong tốcđộbịchậm lại, nhưng trong

nháy mắt trúng chiêu, một đạo quang mang khác cũng xuất hiệnở trên ngườiThạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc cảm giác bước chân mình hơi dừng lại mộtchút, liền lậptức khôi phục, nởnụ cười, phóng về phía Phong Thần, mới vừarồi nhất định là Nguyệt Nguyệt thả kỹ năng giải trừ trạng thái, có mộtMục Sưbên người chínhlà tốt.

PhongThần nàodám ngừng lạiở chỗ này? Lậptức chạy trốn, hắn chẳngqua là mộtPháp Sư,nếu như bịThạch Trung Ngọcgần người, cái kia chắc chắn phải chết.

Thạch Trung Ngọc đương nhiên sẽ không bỏ qua Phong Thần, đuổi theo, nhưng Thạch Trung Ngọclại không phát hiện mình đãbấttri bấtgiác thoátkhỏi phạm vitriệu của Nguyệt Nguyệt.

- Nhanh trở về.

Nguyệt Nguyệt gấp đếnđộ kêu to.

Thạch Trung Ngọccũng nghe được tiếng kêu của Nguyệt Nguyệt, nhưng đi lêntrước mấy bước nữa là có thể đuổikịp Phong Thần, hiệntại làm sao cóthể buông tha? Coinhư bỏ qua, lão tử một người trốnđinơi nào?

Bất kể,ThạchTrung Ngọc vừa mới chuẩnbị thâm nhập quân địch, lại nghe được tiếng kêu thảm thiết củaThương Nhai,dựavào, Thương Nhai, ngươi cáitôn tử, phòng ngự không cao như lão tử, ngươi lại dám đira phạmvi trị liệu của Nguyệt Nguyệt, muốn chết a.

Cógiáo huấn củaThươngNhai, Thạch Trung Ngọc do dự một chút, cónên lui về hay không? Nhưnglui về, lão tử làm cái gì a, đối phươngmộtcáicũngkhông gặp được, lão tử là chức nghiệp cận chiếna.

Chiếm giữ ưu thế

DTV-EBOOK.COM.VN

Thấy ThạchTrungNgọc khôngnghe khuyến cáo,còn muốn lykhai, Nguyệt Nguyệt khôngcócáchnào, chỉ có thể đuổi theo,Thạch Trung Ngọc cảm giác Nguyệt Nguyệt đuổitới, không có biện pháp,không thểvào quá sâu, bằng không khoảng cách của Nguyệt Nguyệt cùng bọn họ kéogần lại, sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng Phong Thần đã chạy r a phía sau, Thạch Trung Ngọc không có biện pháp, chỉcó thể buông tha rác rưởi kia,giúp Hỏa Thầnđi đối phóLôi Thần, mới vừarồi hỗn đãnnàycòn mắng hắn.

Nhìn thấyLôi Thần nhìn về bênnày,Thạch Trung Ngọc thầmnghĩ không tốt, vội vãdi động phương hướngmột chút, không có tiếp tục dừnglạiở trên đường chạy vừarồi, chứng kiến một tiachớp đánh xuống, Thạch Trung Ngọc sợ hãi, nếu nhưmới vừa rồi không tránhné, chỉ sợ cũng bị đánhtrúng, đến lúc đó không biết cóthểlạibị cháu trai kia têđại haykhông.

Thạch Trung Ngọc đến gần, Lôi Thần cùng ThủyThầnđươngnhiên phải chạy trốn,PhápSưkỹ thuậtkhá hơn nữa cũng không nguyện ý cùng Chiến Sĩ cận chiến,huốngchi đối phương căn bản không phải mộtChiếnSĩ bình thường,mới vừa rồi hắnchínhlàngưu nhângiết Chiến Thần a.

Thạch Trung Ngọc vừa xuất hiện,những ngườinàybắtđầu xuyên loạn khắp nơi, làm Thạch TrungNgọc cựckỳ phiền muộn, con mẹ nórốt cuộc là chuyệngì xảy ra? Những ngườinày thực rất lợihại sao?Vìsao chứngkiến lão tử liền muốnchạy?

Khôngchạymới là ngu ngốc,Pháp Sưbị Chiến Sĩ gần người, vậycòn cóviệc gìlàm sao?

Thạch Trung Ngọc từng bước épsát,quyếtkhông buông tha những người này, tức giận đến mấy tên kia rốt cục nổi dóa, tập trunghỏa lựcđối phó Thạch TrungNgọc, kỹnăngkhống chế liên tiếp ném qua, ThạchTrung Ngọccăn bảntránhné không hết, trúngnhiều kỹ năng

khống chế.

BấtquáThạch Trung Ngọc khôngđể bụng, một cáicũng là trúng,hai cái cũng là trúng, còn không bằngnhiềuvài cái.

Kỹ năng khống chế củabọn hắn cũng không phải rấtnhiều,toànbộ đềulãng phíở trên người Thạch Trung Ngọc, kỹ năng vẫn còn làm lạnh, khôngcóbiện pháp dùng kỹ năng khống chế đốiphó những người khác, đây cũnglàm choHỏa Thần bắtđượckẽhở,dành thời gian công kích.

Kỹ thuật của Lôi Thần là tốt nhất, cũng khó đối phó nhất, Hỏa Thần quảquyếtbỏ qua Lôi Thần, trực tiếp đốiphóThủy Thần, một cái hỏa diễm đánh tới, hỏa diễm của Hỏa Thần còn bổ sung thêm thuộc tính, mỗi giây duytrì liên tụcmất máu, Thủy Thần không né tránh được, trúng chiêu này.

Thủy Thần vội vã chạ ytrốn, tìm kiếm Mục Thần trợ giúp, nhưng hắn bi kịch, Thạch Trung Ngọc cuối cùngtừ trong đống lớnkỹ năng khống chế tỉnhlại, thấy Thủy Thần chạyvề phía hắn, thì còn đến đâu? Ngườiđưatớicửa giết, Thạch TrungNgọc cònkhônggiết... lương tâm củamình có thể yênsao?

Nhược Hóa Mãnh Kích,-300.

ThủyThầnhoảngsợ, vốn tưởng rằng Thạch Trung Ngọchắncòn đắm chìm trongkỹnăng khống chế,aibiếtThạch Trung Ngọcdĩ nhiên đột nhiêncông kích, không có phòng bị,bị đánh trúng, Pháp Sưgiòn như vậy, ngay cả Chiến Thầncũngbị ThạchTrung Ngọc đánh mất đi thăng bằng, Thủy Thầncóthể tốtđến đâu?Chưa ngãxuống đã coilà rất tốt.

Thạch Trung Ngọc dùng CuồngLong Thăng Thiên, ở trên không trungđánh hai công kích phổ thông, đang chuẩnbị thả LựcPhách Hoa Sơn,lạiphát hiện Thủy Thần đáng thương đãchết.

Dựa vào, yếu như vậy, Thạch Trung Ngọc chửi bới một tiếng.

Ngườiphònglàm việc Thần Tộclần nữa thể nghiệm đến Thạch TrungNgọc kinh khủng, không dám khinh thường, công kích đều trở nên thậntrọng.

Phong Thần trực tiếp buôngthaChâuChấu Trong Ruộng Lúa,phối hợp Thổ Thần cùng nhau công kích Thạch Trung Ngọc.

ThổThần là Thổ Hệ Ma Pháp Sư, am hiểu các loại ThổHệ MaPháp, Thạch TrungNgọc cũngkhôngđểý hắn nhiều như vậy, trực tiếp xông qua, đột nhiên Thạch Trung Ngọc mất đi cân bằng, télăn trên đất, -500.

Dựavào,Thạch Trung Ngọc phẫnnộtừ dưới đấtbò dậy, đau chếtlão tử, trênmặt đất khôngbiết lúc nào nhiềuhơnmột đống lớn ThổThứ, mẹ kiếp, bẫy lãotử còn chưa tính,cònlàm cho lão tử té, muốnđùa chếtlão tử sao?

Thạch TrungNgọcphẫn nộ vọt tới,Phong Thần vội vàng quăng về phía ThạchTrung Ngọcmột cái Phong Tật, lầnnày Thạch Trung Ngọc vốn thận trọng tiếp cận, có chuẩn bị đầy đủ,Phong Tật làm sao có thể còn đánh trúng hắn?

Thổ Thần cùng Phong Thần sửng sốt,Thạch Trung Ngọc dĩ nhiên tránh ra, càng thêm đến gần,ThổThần vội vã thi phóng ma pháp, trong lòng Thạch TrungNgọc chẳng đáng,Thổ Thứ một lần còn chưatính,lẽ nàocho rằnglầnthứ hai tacòn sẽ mắc lừa?

Thạch Trung Ngọc đột nhiêncảm giác trênmặt đấtdườngnhư gồlên, vội vã nhảylên thật cao, hừ, muốn bẫylão tử? Nằm mơ.

Đáng tiếc, ThạchTrung Ngọc vốn cònmuốn nhảy đếnbên người Thổ Thần dùng Lực Phách HoaSơn, lại phát hiệnphía trướcnhanh chóng dựng lên tường đất, Thạch TrungNgọc hunghăng đụng vào,bikịch a.

Xoa xoa mũi,từ dưới đất bò dậy,không nghĩtới Thổ Thần còn có mấy phần năng lực, lại còncó thểcó ám chiêu này.

Vòng qua tườngđất, hai ngườinày không biết lại chạy đến địa phương nào, tập trung nhìnvào, thì ra lại bắtđầu chạy, mẹ kiếp, lẽ nào không thểởtại chỗ sao?

Tiếp tục đuổi, NguyệtNguyệt ởphía sau kêu to,làm cho Thạch Trung Ngọc dừng lại, nhưng Thạch Trung Ngọclại mắt điếc taingơ, tiếp tục đuổi,âm lão tử còn muốn chạy?

Bọn họ dùsao cũng làPháp Sư, tốc độ đương nhiên kém xa Thạch Trung Ngọc,Thạch TrungNgọc đuổitheo, một đaochém lên sau lưng Thổ Thần, nhưng khiđao sắp tiếp xúcThổ Thần, đột nhiênphía sau ThổThần hiện lên bạchquang, Thạch Trung Ngọc không có đểý, tiếp tụcchém xuống, -513 -1102.

Dựa vào,mẹ kiếp,vì sao lão tử cũng sẽ mất máu? Khôngai công kíchtaa?

Chẳng lẽ là phía sau Thổ Thần mớivừarồisáng lênđạo ánh sáng kia? Quá vô lý, tại sao có thể như vậychứ? Phản tổnthương còn chưa tính, lãotử lại cònphản gấp hai?

Tiếp tụcđuổi, thời điểm sắpđuổi được Thổ Thần, bỗng nhiên Thạch Trung Ngọc giậtmình, Lôi Thầnđáng chết kia không biết lúc nào đãbỏ qua Hỏa Thần, đuổi tới bên hắn.

Thạch TrungNgọcphân vân, xem ra hômnay phảitreoa, LôiThần đáng chết này, không cố gắng bồi HỏaThần chiến đấu,chạytới chỗ tamuốnlàm gì?

ThạchTrung Ngọc bị thiểm điện củaLôi Thần đánh trúng, trong lúc nhất thời cănbản không thể lộn xộn, ThạchTrungNgọc không nhúc nhích được cũng không đại biểu người khác không nhúc nhích được, Lôi Thần, Thổ Thần, Phong Thần cùngđi vây công Thạch TrungNgọc, Thạch TrungNgọc bất đắcdĩ,chỉ có thể phòng ngự.

Bất quá nóichuyện cũngtốt,Thạch Trung Ngọc một người liền kéo ba người đối phương, Nguyệt Nguyệt đang không ngừng tăng máu choThạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọc rất ngưu là không tệ, nhưng còn không cóngưu đến đồng thời đốiphó ba Pháp Sư đứng đầu, cũng vẫn cần một MụcSư trị liệu a.

Châu Chấu Trong RuộngLúa cảmgiác hiện tại mình chínhlà một trói buộc, giữ lại cũng không có tác dụng,ômtâm thái cùng lắm thì chết bắt đầu công kích Lôi Thần.

Tiên sư bố nó

DTV-EBOOK.COM.VN

Lôi Thần đương nhiên hoàntoàn tránh ra ngườinày côngkích, đồng thời cònhoàn thủ một chút, đáng thương tiểu châu chấu, mới bị bắn trúng một cái thiếu chút nữaliền treo,mặc dùđối phương ra bạo kích, nhưng không thểkémnhưthế a?

Hỏa Thầnbị bỏ lại,đương nhiênrấtnhanh thì tới rồi, giúp Thạch T rung Ngọc chống cự.

Nhiều hơnHỏaThần, mấy người bọn hắn bắt đầusợ, rấtsợ hai người liên thủlại giết mộtngười,như vậybấtkểlà aibị coi trọng đều sẽ chết.

- Ta tới đối phó Hỏa Thần, giao tiểu tử này cho các ngươi.

LôiThầnnói xonglaovề phíaHỏa Thần.

Thạch Trung Ngọc cười hì hì, ba người cóchút phiền toái, bất quá hai người, thôi được rồi,căn bản là ngănkhông được ta.

Thật nhanh lao về phía Phong Thần, ai,bọn người kia đềuphân tán, bằngkhông còn có thể dùng kỹ năng quần công đâu.

Đuổi kịp Phong Thần, Thạch TrungNgọcchém xuốngmột đao, đánh ra hơn bốn trăm thương tổn, Thạch TrungNgọc đúnglý khôngtha người, tiếptục công kích, đột nhiêndưới chân đau xót,cúi đầunhìn, khôngbiếtlúc nào sinh raThổ Thứ.

Đứng ở trên Thổ Thứ sẽ kéo dài mất máu, Thạch TrungNgọcđương nhiên không thểđể cho loại chuyệnnhư vậy phát sinh, Phong Thần cũng cho mặt mũi,mang theo ThạchTrung Ngọcđira.

Bởivìhắn căn bảnkhông dámđể cho Thạch TrungNgọc gần người, HPcủa hắn bất quámớihơnmột ngàn mà thôi,mới vừa rồi Thạch TrungNgọc đánh một cái liền rớt mộtnửaHP, nếunhưlại thêm một cái, ra bạo kích gì đó, vậy không phải quy thiên?

Thạch Trung Ngọc đi theophía sau Phong Thần,tuyrớt HP đối với Thạch Trung Ngọc mà nói,căn bản không đáng giá nhắc tới.

Mấybước đuổi kịp Phong Thần, Cuồng LongThăng Thiên đánhbay Phong Thần, mớichémmột đao, người anh emnày liền treo,Thạch Trung Ngọckhông khỏichửiầm lên:

-Con mẹ nó,yếu nhưvậy,có lầm haykhông?

ThổThần nhìn thấy ánhmắt tàác của Thạch Trung Ngọc, không chút suynghĩ, trựctiếp chạy, ThạchTrung Ngọccũngkhông đuổi theo, bâygiờ đối phươngchỉ còn lạiba người mà thôi, Thạch Trung Ngọc rốt cụccó thể đi đối phóMụcSư kia,con mẹnó, nếu như không có tên kia, trận chiếnđấu này đãsớm kếtthúc.

ThạchTrung Ngọcchạy tới MụcSư, cùng Mục Sư triềnđấu, MụcSư cũng không cóchạy trốn như Thạch Trung Ngọc dự liệu, mà không nhúc nhích đứng ở nơiđó, Thạch Trung Ngọccóchút buồn bực, người nàylà quácó lòng tin, haychoáng váng?

Thạch TrungNgọc đi tới, một đaochém vàotrên ngườicủa hắn, -450, + 700.

Dựa vào, mẹ kiếp, lão tửđánh hắnmộtcái mới rơi450 HP, hắn lại một lầngia tăng 700 HP, conmẹ nó quávô sỉ, Mục Sư vô sỉ a, Thạch TrungNgọcdùng NhượcHóa MãnhKích, hung hăngđánh vàotrên người Mục Sư, ngay sau đó chính là Cuồng Long Thăng Thiên.

Mục Thần bị Thạch Trung Ngọcđánhtới không trung, trên không t rung Thạch TrungNgọcliên tục đánh đến mấylần, sau đó Lực Phách Hoa Sơn.

Rất đau xót, Thạch Trung Ngọc dĩ nhiênpháthiệnLực PháchHoa Sơncủa mình cư nhiênkhông xuấthiện ngấtxỉu, hơn nữa MụcSư còn không có ngủm, da quá dầy, bất quáso với giết hai Pháp Sư mới vừa rồi kia càngcóý tứ a.

Mục Thần thấy Thạch Trung Ngọc lại qua, lậptức chạy trốn, dựa vào,mới vừa rồi hắn vốn dự định lấy mình làm mồi, để Lôi Thần cùng ThổThần cùng nhau côngkích ThạchTrung Ngọc, nhưngkhông nghĩ tới, haingười nàyđangcùng Hỏa Thần triền đấu hừnghựckhí

thế, căn bản không quản hắn.

Bị Thạch Trung Ngọc đánh vài cái, kém chút liền treo, ThạchTrung Ngọc đuổi theo,hiện tại MụcThần bị Thạch Trung Ngọc đuổi theo, đươngnhiên không có khả năngcó thời gian đi quản ThổThần cùng LôiThần,Thổ Thần thật bất hạnh bị Hỏa Thần thanh lý môn hộ.

Lúc này Lôi Thần rốtcụckhẩn trương, từvừa mới bắt đầu, hắn tính saitác dụng của Thạch Trung Ngọc, nếu như không có Thạch Trung Ngọc, mà thay đổi những người khác, trận lôi đàitái này,bọnhọtất thắng không thể nghi ngờ, bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, cũng chỉ có Hỏa Thầncó thể cóchút thực lực mà thôi.

Cùng lắm thì phânrabangười tới vây côngHỏaThần, những người cònlạiđều dễ dàng giải quyết.

Nhưng nhiều hơn Thạch Trung Ngọc,sự tình xảy ra biếnhóa khác nhau trời vực, hoàn toàn biến thành một phương tru diệt, mình hy sinh hết ba tinhanh, mà đốiphương mới chết hai tạp ngư.

Không được,tiếptụcnhư vậy nữa sẽ bịgiết,sau khigiết chết còn phải rơixuống 5cấp, đây cũng không phải đùa giỡn, Lôi Thần bắt đầu sợ:

- Lão đại, ta sai rồi, ta không nên nhưvậy, bảo tọa lão đại lầnnữa trả lại cho ngươi được không?

- Ngươi nóitasẽ tha thứ ngươi sao?

Hỏa Thần mặtâm trầm nói.

- Dựa vào, mẹ của ngươi, cho ngươi mặt mũi không biết xấu hổ, vậy lãotửđể toàn bộ các ngươiđều chết ở chỗ này.

Lôi Thầncắn răng nói.

Lôi Thầntừtrong túiđồ móc ra mộtquyển trụctương tự với quyển trục hồi thànhnói:

- Đây là MaPháp Quyển Trục quần công cấp40, đủ để miểu sátmọi người các ngươinơiđây,mọi người dĩhòa vi quý,ngày hômnay coi như hào được không?

Hỏa Thầndo dự, nếu như chỉ là một mình hắn, vậykhông saocả, nhưngnơiđây còn có Nguyệt Nguyệt, còn cóHinhVũ Chi Thạchtới trợ trận, ngườita có thểmiễnphí tới giúp ngươi đã không dễ dàng, sao có thể kéo ngườita chết chung?

Đang chuẩn bị tuyên bố trậnchiến đấu này kết thúc,lạichứngkiến một đạo bạch quangióe lên,Mục Thần cúp.

Trongsân bây giờchỉcònlạiLôi Thần.

Lôi Thầnâm trầm nói:

- Lẽ nào ngươi chorằng đây là giảsao? Chỉ bất quá giá trị củanóquá đắt,ta khôngmuốn lãng phí ở trên người các ngươimà thôi,nhanh tuyên bố, lầnnày thế hoà.

Thạch Trung Ngọc thuhồi binh khí trongtay, tấtcả mọi người cho rằng Thạch TrungNgọclà bỏqua trậnnày lôi đài tái, dự định thế hoà kết thúc,mặc dùtronglòng Hỏa Thần cùng Nguyệt Nguyệt có chút tiếc nuối, nhưng khôngcóýtrách cứ,dù sao người ta không quen ngươi, không cần thiết cùng ngươi rơi 5cấpa.

LôiThần cũng cho rằngThạch Trung Ngọc bỏ cuộc,thở phào nhẹ nhõm, nhưngThạch Trung Ngọc đithẳng tới bên người hắn, Lôi Thầnkhẩn trương, rất sợ Thạch Trung Ngọcđột nhiên công kích, nắm quyểntrục trong tay thật chặt, hắn có thểkhẳng địnhở trước khi đối thủ giết chết mình, nhất địnhcó thể kích hoạt quyển trục.

- Ba!

Thạch Trung Ngọcđộng thủ thật, tát Lôi Thần một bạt tai...

- Ngươi tiênsư bốnó, lão tử cực khổ nửangày, ngươi nóithếhoà liền thế hoà? Cút.

Thạch TrungNgọc nổi giận nói.

Một bạt tai này, không chỉ làm Lôi Thần choáng váng, ngaycả Nguyệt Nguyệt, Hỏa Thần…cũng choáng váng, ThạchTrung Ngọc đây làý gì?Lẽ nào hắnkhông lolắng quyển trục trong tay tên kia là thật?

Cuồng Lôi Tử Điện

DTV-EBOOK.COM.VN

LôiThần xiết quyểntrục trongtaynói:

- Ngươi con mẹ nó lại dám động lão tửmột cái,lão tử liền giết chết ngươi.

Ba,Thạch Trung Ngọclại tát hắn một bạt tai, khinh thường nói:

-Lão tử liềnquất ngươi,giết taxem?

Động tác của Thạch Trung Ngọc cuối cùngchọc giậnLôi Thần, muốnbóp nát quyển trục, Thạch Trung Ngọc khôngbiếtvìsao, trong lòng cảmgiác bất an, lẽ nào quyểntrục kia là thật?

SắcmặtLôi Thần dử tợn đặtquyển trụcở trướcmặt nói:

- Cácngươi đã muốn chết như vậy, ta sẽthanhtoàn cácngươi, gặp lại sau.

Thạch Trung Ngọc lập tức từtrong túiđồ lấy đao ra, Cuồng Long Thăng Thiên đánhvào trên người của hắn, Lôi Thần căn bản không kịp phản ứng, trựctiếp trúng chiêu, bị ThạchTrung Ngọcđánh tới không trung, lúc đầu HPcủa hắn còn dư lạikhông nhiều, còn bị Thạch Trung Ngọc táthai cái, hiện tại trúng Cuồng Long Thăng Thiên liền treo.

Lôi Thần chết, quyểntrục không thể kích hoạt, Thạch Trung Ngọc nhặt quyển trục lên nhìn.

Cuồng LôiTửĐiện: Ma PhápQuyển Trụccấp40, saukhi khởi động, làm cho tất cả vật thểở trong phạm vi ba mươi métpháhưto lớn.

Thạch Trung Ngọcđổ mồ hôi, conbà nó,thì ra người này không phảinói dối.

Kích hoạt thuộctính của quyển trục ở trong đội ngũ,Hỏa Thầnhiển

nhiên đối với cái này không cảmthấy rấthứng thú, nhìn Thạch Trung Ngọc ôm quyền chắp tay:

-Đa tạ Thạch huynh đệhỗ trợ, ta thật sự làrất bội phục Thạch huynh đệ can đảm a,lại dám chọcLôiThầnnhư vậy, để đối phương không kịp chuẩn bị,lạimột lần hành động đánh chết, cao, thậtsự quácao, nếu như không cẩn thận xảy ra chút ngoài ý muốn, chỉ sợ Thạchhuynhđệ liềnbồi chúng ta rơi cấp.

-Ha hả,quá khen,quá khen.

Thạch Trung Ngọcđổ mồ hôi,mới vừarồi cho rằng tên kiachỉ đang gạt người,coinhưlà thực, hắn mớicấp 20,làm sao có thể sử dụng quyểntrục cấp 40, không nghĩ tớia không nghĩtới, chó ngáp phải ruồi.

Khách sáovài câu, mấy ngườily khai lôi đài.

-Ngươi về saucó tính toángìkhông?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

HỏaThần lắc đầu nói:

-Ai,danh khí phòng làm việc Thần Tộcđãkhông còn, tên Hỏa Thần này,tadựđịnhbỏ qua.

-Hỏa Thầnđại ca, ngươi muốn xóanickluyện lại?

Nguyệt Nguyệt kinh ngạc che cái miệngnhỏnhắn.

- Đúng vậy.

Hỏa Thần gật đầu.

Thạch Trung Ngọc lập tức hỏi.

- Vậy ngươi định chơinghềgì? Vẫn là Pháp Sư?

Hỏa Thần lắc đầu nói:

- Khôngđược, ta muốn chơi một chức nghiệp hệ ChiếnSĩ, thời điểm tiến vào trò chơi,thuộctínhcủa ta vốnkhông thích hợp chơiPhápSư,

nhưng ta đối với PhápSư tương đối quen thuộc,cho nêntamớichọn Pháp Sư.

Dựa vào, cháu trai này, thể chất không thíchhợp chơi Pháp Sư cũng có thểlẫn phong sinh thủy khởi, còn chiếmthứ nhất của bảng bài danh đẳng cấp, khinh bỉa.

Thạch TrungNgọc kéo Hỏa Thần đi tới trong góc phòng,tuy Nguyệt Nguyệttò mò, Thạch Trung Ngọccó cái gì muốn cùng Hỏa Thần nói riêng,bất quánếu người ta tránh mình,vậy cũng không có ý tứ đi xema.

Đi tới một góc không người, HỏaThầnkỳquái nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Thạch huynhđệ, gọita ra có chuyện gìkhông?

- Cởi quầnáo, nhanh.

ThạchTrung Ngọc nói.

- Thạch...Huynh đệ,tuy tacực kỳ cảmkích ngươi giúpta, nhưng...

Hỏa Thần lúng túng nói:

- Ta thực sự không có cái đam mê kia, ngươi đi tìm những người khác a.

Nói xong, HỏaThầntheobảnnăng lùivề phía saumấybước.

Thạch Trung Ngọc phẫn nộ vỗ đầu HỏaThần:

- Dựa vào, lão tử cũng không có cái đam mêkia.

- Vậy Thạch huynh đệ, ngươicóý tứ gì?

Hỏa Thần có chút không rõhỏi.

Thạch Trung Ngọcthở dài, đây thậtlà ngưu nhân thờigian dài chiếm cứhạng nhất của bảng bàidanh đẳng cấpsao?Làm saocảm giác đần như thế? Cần lãotử nói rõràng mới được sao?

-Ngươi không phải muốn xóa nick luyện lạisao, trang bị không thể

lãng phí, cởi ra cho ta,ba trang bị HoàngKim a, chớ lãng phí.

Thạch Trung Ngọcnói.

Hỏa Thần đổ mồ hôi, người này cũngquá không biếtxấu hổ đi, cư nhiên trực tiếpđòi y phục của lão tử, dựa vào, tacũng luyếntiếc a, lãotử là chuẩnbị giao choNguyệt Nguyệt, để cho nàng thayta bán. Ai,quên đi, hắn giúp mìnhân tìnhlớn như vậy, chohắn.

Hỏa Thần cởitrang bị trên người giaodịch cho Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọc tiếp nhận trangbị sau đó hỏi.

- Trongtúi đồ có còn thứ tốt hay không? Toàn bộ cho ta, chớ lãng phí.

-Khôngcó, thậtkhông có, những thứ tốt kia, toàn bộ đềubị đám ngườiLôiThần đoạtđi rồi, ai, hiện tại trong túi đồ chỉ cònlại có một ít dược tềthông thườngmà thôi.

HỏaThầnvội vàng nói.

- Ồ, vậy gặplại sau.

Thạch TrungNgọc nói.

Một trậngió nhỏ thổi qua,HỏaThần cảm giác mình lạnh run,Thạch Trung Ngọc quá trực tiếp, lộtsạch yphục liền rời đi.

ThấyThạch Trung Ngọc đi ra, Nguyệt Nguyệt vộivàng hỏi:

- Hỏa Thầnđạicađâu?

- Khả năngcòn ởđó, hoặc đã xóa nick, ta khôngrõràng, chính ngươi đi qua nhìnmột chút.

ThạchTrung Ngọcnói.

Nguyệt Nguyệtđi tới, chứng kiến Hỏa Thần đãđổi lạimột thân đồ trắng,tò mò hỏi:

- Làmsaoy phục cũng thay đổi?

- Ai, Hinh Vũ Chi Thạch quá độc ác, nóitamuốnxóa nick luyện lại,

liền lộtsạch trang bị ở trên người ta.

Hỏa Thần khóc lóc kể lể.

- Xì!

Nguyệt Nguyệtnở nụ cười nói:

- Đừng giảbộ đáng thương, ta cũng không phải khôngbiết, mấy ngàyhôm trước ngươi làmột nhiệm vụ rất lợi hại,lấy được một bộ trang bị Hoàng Kim ChiếnSĩ cấp 20, lúcnày mới muốn đi luyện Chiến Sĩ?

- Nhỏ giọng một chút, đừng cho giasúc kia nghe được, bị hắn nghe được nhất định sẽ hỏi tamuốn, khôngchohắn không thích hợp, cho, takhông cógì mặc, thiệtlàphiền, đi, đithương khố với ta, ta giao cho ngươi bảo quản trước.

Hỏa Thầnnói.

...

Thạch TrungNgọc cùng Hỏa Thần cáo biệt, trở về chỗ Tương Viên, chuẩn bị tiếp tụclàmnghề rèn, Thạch Trung Ngọc cảm giác hiện tại tâm tình tốt,chiếmđượcbatrang bị Hoàng Kim Pháp Sư, cònchiếm đượcmột Ma Pháp QuyểnTrục, cực kỳcólờia, mang theo tâm tình nàynhất định có thểthành công chế tạo ramộtkiệnbinh khí ngưu bức.

Không baolâu, về tới địa phương của TươngViên.

-Trởvề nhanhnhư vậy? Phátttiết thế nào?

Tương Viên hỏi.

- Ừm, hiện tại tâm tình tốt, tránh ra một chút, nhìnta làm sao đập sắt, học hỏimột chút.

Thạch Trung Ngọc bắt đầu đắcýquên hình.

TươngViên buồncười ném thiết chùy cho Thạch TrungNgọc, chuẩn bịnhìn hắn biểudiễn.

ThạchTrungNgọcmới vừa nhận được thiết chùy, đã bịđè ngã xuống đất,- 2500.

Móa, conmẹnó, cho lãotửcây búanhẹ một tíkhông được sao?

Thạch Trung Ngọc thật vấtvảmớitừ dưới thiết chùybò ra, bất mãn nói:

- Đại ca, lầnsau chúng ta không chơi như vậy có được hay không? May mắnta còn mặc trang bị, nếukhông ta đãbịngươi đập chết.

Du hí thăng cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

- Bớtnhiều lời,nhanhqua đây rèn.

Thạch Trung Ngọc nói nhỏ đi tới bên cạnh lòlửa, némthiết khoáng vào,lấy ra,đinhđinh đương đương, sauđó chồngchất, lầnnàyThạch Trung Ngọccựckỳ maymắn, cư nhiênthành công, Thạch TrungNgọc khôngkhỏi bội phục mình.

Quả thực trời sinh chính là tài liệu đập sắta, cư nhiên thựcsựthành công hoàn thành chồngchất.

- Đừng ở đó cười ngây ngô,tiếp tục, mới chồngchất một lần coi là cái gì, loại thiết khoáng nàyrất dai, lãotử cóthểchồng chất mười lần.

Tương Viên nói.

Thạch Trung Ngọc đưalưng vềphía Tương Viên, trong lòng thầm mắng, ngươilàmnghềrèn vàichục vạn năm,taconmẹ nócóthể sovới ngươisao? Thạch Trung Ngọcthận trọng bắtđầuchồngchất lầnthứ hai, bi kịchxảy ra,thiết khoáng bể nát.

Thạch Trung Ngọc thựcsự là khóc không ra nước mắt, Tương Viên chết tiệt, ngươi đểlão tử chồng chấtmộtlần không phải xong, để lão tử tiếp tục, lại chơixong.

- Ngươi làm saolại vô dụng nhưvậy?

Tương Viên tiếp tụcđả kích Thạch Trung Ngọc.

Thạch TrungNgọcchỉ cóthể tiếp tục rèn luyện, qua mấygiờ, Thạch TrungNgọcrốt cụcthành công hoàn thành chồng chất lần thứ hai, nhưng Tương Viên còn chưa thỏa mãn, để Thạch Trung Ngọc tiếp tục, tâm lý Thạch Trung Ngọccómột loại cảm giác, nhất định sẽ thấtbại, thế nhưnglão tạp mao Tương Viênkhôngcho ThạchTrung Ngọc đi hoàn thành bước tiếp theo, muốn Thạch Trung Ngọc tiếp

tục chồng chất.

Thạch Trung Ngọc kémchút khóc lên, muốn đùa chết ta à? Thạch Trung Ngọcchỉ có thể trơ mắt nhìn tâm huyếtcủa mình hủy hoại chỉ trong chốc lát.

- Ai, xemra đối với ngươi yêu cầu không thể quá cao.

Tương Viên thởdàinói.

Thạch Trung Ngọc phát điên, mẹ của ngươi, hôm nay là lầnđầutiên của lãotửa, có thểcókỹ thuật này đã tuyệt đối không dễ dàng, ngươi còn chọnba lấy bốn.

- Xin hỏi lần đầu tiênngài hoàn thành mườilần chồngchất dùng thờigian bao lâu?

Thạch Trung Ngọchỏi.

Tương Viên sửng sốt, biểu tình trên mặt cóchútxấu hổ nói:

- Hômnay ngươi hoàn thành như vậy cũng xem như không tệ.

Dựavào, mẹ kiếp, cháu trai này khẳng định kém lão tử, nếu không làm sao lạidễ nói chuyện như vậy?

- Gợi ý của hệ thống, trong hiện thực có người hôhoán, có lykhai du hí hay không.

ThạchTrungNgọc nhìn đồng hồ, đã hơnbảy giờ, thời gian trôi qua thật nhanh, chứng kiến thời gian, Thạch TrungNgọc không biết vì saocái bụng đột nhiên đói,xem ra thời điểm người tập trung tinh lực làm một chuyện nào đó, sẽ quên hết mọithứ.

Chào hỏi Tương Viên,Thạch Trung Ngọcly khaidu hí.

Đitới phòng khách, các cô nương đã dọnchén đũa, Thạch Trung Ngọc ngồi xuống, mới cầm đũa, còn khôngcóăn, Hướng Lâm liền nói:

- Thạch Trung Ngọc,hômnay ngươi thật phongcách, lại nổi tiếng rồi, cư nhiên giết Lôi Thần.

Thạch Trung Ngọcsửng sốt:

- Làm saocác ngươi biết? Lẽ nàolúc đó các ngươi cũngxem?

- Trong diễn đàn.

Hướng Lâm giải thích.

-Là NguyệtNguyệt gọi ngươiđiquahổ trợ?

Cơ NhưNguyệt hỏi.

-Đúng vậy.

Thạch TrungNgọc đáp.

Cơ Như Nguyệt cóchútê ẩmnói:

-Người tavừa gọi, ngươiđi ngay, ngươithật tốt.

Thạch TrungNgọcđổ mồ hôi, khôngphải Cơ Như Nguyệt ghen chứ?

-Nguyệt Nguyệt kia dường nhưcùng Hỏa Thần có một chân,ta chỉ bấtquálà bởi vì bằnghữumớiqua giúp một tay.

Thạch Trung Ngọcnói.

Hẳn không phải là bạn gáicủa Hỏa Thầnchứ?Thạch Trung Ngọc tâm lý cầu nguyện, nếu quả như thật,vậycũngquáchà đạp, Nguyệt Nguyệt thoạtnhìnmới hai mươi tuổi,mà Hỏa Thầnthoạt nhìn đã trên 30,ai,một đóa hoa nhàicắm bãi cứt trâu.

- Nghe nói bên thua sẽbiến thànhcấp 0?Có phải thật vậy hay không?

Hướng Lam hỏi.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươi nghe ainói? Mới rơi 5cấpmà thôi.

- Ồ, online nói lungtung, chúng ta cũng không biết tình huống, nhưngcoi như rơi5cấp, trên bảng bàidanh đẳngcấp cũng tìm không

được đám người Lôi Thần, chonên tin vịt lan tràn.

HướngLamnói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

-Cái video kia ta còn chưa xem, đợi lát nữata cũng đi xem.

Tuyết SươngYên nói.

Dù saođã phítiền một lần, cóthể tùy tiệnxem.

Sau khi ăncơm tối xong, mọi người cùng nhau vào phòngHướng Lâmxem đoạn videokia, Thạch Trung Ngọc cũng muốnnhìn phong phạm lúc mình ngược sát Lôi Thần.

Thạch Trung Ngọcđột nhiênthấy được thời điểm mình mới giết chếtThủy Thần,biểu tình trên mặt,bất kểxem thế nào, đều con mẹ nó giống như một kẻ ngu si, Thạch Trung Ngọcbiai thở dài,tại sao mình sẽ làmra biểutìnhnhư vậy,mộtđời anh danhcủalão tử,lẽ nào cứ hủy hoại chỉ trong chốc lát?

Nhìn xong đoạn video này, Hướng Lâmcười nói:

-Không nhìn ra, ngươicòn rất lợihại a!Ngay cả người phòng làm việc ThầnTộc cũng không phải đối thủ của ngươi.

ThạchTrung Ngọc thủ sẵn lỗ mũi nói:

-Không có gì lớn, kỹ thuật PKcủa bọn họkhông được,Hỏa Thần kia nói qua, phònglàmviệc bọnhọ vẫn luôn lấy giết quái làm chủ, cho nêncó rất ítcơ hộiluyện tậpkỹthuật PK, đều là taymơ, giết quái tạm được,cùng cao thủ như ta solo, bọn họ cũng khôngđi soi gươngxem mìnhlà cáigì.

- Ngày mai phụcvụ khícủa du hí thăng cấp, chúng ta có nên đimua một khoang tròchơi không?

Hướng Lamhỏi.

Thạch Trung Ngọc ngu ngơ.

- Trò chơi thăng cấp gì? Khoangtrò chơi? Cácngươi đang nói cái gì?

CơNhư Nguyệt lườm hắn mộtcái,ở trong máy vitính mở ra một Website nói:

- Từsángngàymai bắtđầu,đến buổi trưa 12h,duhí thăng cấp một lần,đẩyra khoang trò chơi,sử dụng khoang trò chơi khônghạn chế thời gian sử dụng, khai thônghệthốnghốiđoái nhân dân tệ, từ nay về sau, chúng ta kiếm tiềncàng đơngiản, trang bị cũngcóthểbánra một cáigiá tốt.

-Ha hả, Côngty game Ngân Hà thật đúng là tốt, ngày mai đổi mới Thần Lâm, vừa lúc ngày mai taphải đi thi, bất quá thi chừng mấy ngày, phiềna, phải hisinh rất nhiềuthời gian trò chơi a.

Dương Tử nói.

- Ừm, Dương Tử, hôm nay ngươi không nên chơi game, ngủ sớm mộtchút đi, ngàymai nhất định phải thi thànhtích tốt, nếu như lần này ngươi sáthạchthành tích khôngly tưởng, vậythật xin lỗi,về sau sẽ không cho ngươi chơi game.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Đã biết.

DươngTử buồnbựcnói.

- Đúng rồi, mớivừarồi ta quan sát,phát hiện Hỏa Thần cũng không ở trênbảng bàidanh đẳngcấp,mà ngươiở thứ nhất, đây là chuyện gì xảy ra?Thạch Trung Ngọc,có phải ngươi mới vừa giúp người ta, sau đó thừa dịp người tacảmkích, cho đối phương một đao hay không?

Hướng Lâm hỏi.

-Làm sao có thể? Lãotử là hài tử tốt,là tên kiacảm thấy rất xin lỗi ta, chonên xoá nick, nhườngthứ nhất chota.

Thạch Trung Ngọc nóikhoác mà khôngbiết ngượng nói.

Đưa Dương Tử đến trường

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Cùng cáccô nươnghàn huyên một hồi,Thạch Trung Ngọc về ngủ, n gày hôm nay làm nghề rèn thật quá mệtmỏi, không nghĩ tới, mặc dù làở tronggame, vẫn mệtnhư vậy.

Về đến phòng liền khò khò ngủ say, ngày hôm naycòn cómột tiếng tròchơi cũng bị Thạch Trung Ngọc bỏ qua.

Sáng ngày thứ hai, ThạchTrung Ngọc lại bị tiếng đậpcửa đánh thức.

- Hướng Lâm, ngươi xong chưa? Lão tử làm phần công tác nàydễ dàng sao? Ngày hômnay duhí đổi mới, ta thậtvấtvảđượcnghỉmột ngày, ngươi còn khôngcho lão tử ngủ một giấc thật ngon?

Thạch Trung Ngọc mởcửa trực tiếp chửi ầm lên.

Hướng Lâm ngượng ngùng thè lưỡi:

-Quen, vậy ngươi tiếp tục ngủ,ta khôngphá ngươi.

ThạchTrung Ngọc không khỏivỗ đầu nhỏcủa Hướng Lâmmột cái:

- Vô nghĩa, lão tử bị ngươiđánh thức, ta còn ngủ đượcsao? Ăn.

Hướng Lâm vuốt đầu nhỏ bịThạch Trung Ngọc pháchđau,bất mãn nói:

-Không thể đánhđầu, nếu không sẽ bị đánhđần.

ThạchTrungNgọcthở dài, cônàng này đã mấy tuổi? Còn nói lời này?

Một chút khoa học cơ bản cũng không rõràng.

Đi tới phòng khách, cáccô nương đềuđã làm xong, Thạch Trung Ngọc trong lúc vô tình liếc đồng hồ,trời ạ, con mẹ nó mới sáugiờ? So vớibình thường đi làm còn sớm?

- Ngàyhômnay Dương Tử đi thi,cho nên chúng tathứcdậy sớmmột chút.

Hướng Lâm giải thích.

Tốt, nểtình ngày hôm nay Dương Tử thật vấtvả mớiđi học, lão tử nhịn, lần sau còndám như vậy, lão tử bất kể là ai, trực tiếp cường hôn,cho các ngươi biết nam nhân không đánh răng phẫn nộ.

- Thạch ca ca, một lát nữa ngươiđưa Dương Tử đến trường có được haykhông?

HướngLam vừa cười vừa nói.

- Không bàn nữa,đi một bên chơi.

Thạch Trung Ngọc trực tiếpcự tuyệt.

Dương Tửu oán nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Sắc lang đại thúc,ta bình thường đốivới ngươi tốt như vậy, ngươi cư nhiên không đáp ứngta?Học sinh trung họclà cấmlái xe, cho nên tacăn bản không thể lái xe đi trường học.

- Ngươi cũng biết ngươi vị thành niên?Vị thành niên liền thường thường lái xe, thật không biết Dương Băng Daolà đáp ứng ngươi thế nào.

Thạch Trung Ngọcthản nhiên nói.

- Hừ.

Dương Tử nói:

- Ngươi không đưa thì thôi, cùng lắm thì ta đi chenxe buýt,bị người chiếm tiện nghi cũng không sao,aibảosốta khổ chứ?

Thạch Trung Ngọc đổmồhôi, tiểu nha đầunày là cóý gì? Uy hiếp ta? Móa, dùsao cũng là nữ nhân bị lão tử sờ qua, làmsaocó thểbị nam nhân khác nhúngchàm?

- Không phải ta không đưa, là ta không cóy phục a, lần trước buổi tốiđi ra ngoài cònkhámột chút, hiện tại không thểđểchota mặccái nàyra cửa chứ? Được rồi, Hướng Lam, lúc nào giúpta giặtbộ kia,đã ngâmởtrongnước mấy ngày, bộ đó lớn hơn một chút,cáinày thật là quá nhỏ.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Lát nữata giúp ngươi giặt,dù saongày hômqua thay y phục còn không có giặt.

HướngLam đáp.

Dương Tửnói:

- Ta một hồitự mìnhláixe đi,ở phụ cậntrườnghọc tùy tiện tìmđịa phươngcó thểđậu xe, nhét xe vào,Như Nguyệt tỷ, các ngươi nénbi thương.

Cơ Như Nguyệt vội vàng nói:

- Ngọc tỷ,hôm nay ngươi nhất định phải đi, ngày hôm naychúngta muốn đi dạo phố, phải dùng xe,A Tử xe lái đi, chúngta lấy cái gì?

- Nhưng ta thực sự không có y phục mặc, tamột namnhânmặc áo đầm màuhồng, tiễnmột tiểu côương đi trường học, thành bộ dáng gì a?

Thạch Trung Ngọc nói.

Cơ Như Nguyệt sâu kín thởdài nói:

- Namnhân a,chiếm đượcthì không biếtquý trọng, vốnđang định ngày hôm nay mua cho ngươi quần áo mới,xem racoi như thôi.

Thạch TrungNgọc ngaylập tức phục nhuyễn, những người khác nghe không hiểuý tứ của Cơ Như Nguyệt, lẽ nào Thạch Trung Ngọc vẫn khôngthểlýgiải sao? Cô nương còn lại có lẽ sẽ cho rằng

hiện tại ThạchTrungNgọc đã có váy liềnáo mặc,có quần áo khác haykhôngcũng không sao,dù saogame thủ cũng không cầnra khỏi cửa.

NhưngThạchTrung Ngọc lại biết, CơNhưNguyệt có ý tứ là, ngươi đã cưỡita, liền bắt đầu không quý trọng ta,không muốn vìtalàm bất cứ chuyện gì.

ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Vì saocác ngươi không đưa nàng, cầntađi làm gì?

- Ngươi nghĩ rằngchúngta đều giốngnhư ngươi, làmột Đại lão gia? Cho tới bâygiờkhông độngmộtcái, phòngởđã lâu lắm không có quét dọn, ngày hôm nay phải tổng vệ sinh, nếu không,ngươi lưu lại quét tước vệsinh,tađi đưaATử?

HướngLam nói.

-Được rồi, vẫn làta đi.

Thạch TrungNgọc không thể làm gì khác hơnlà phục nhuyễn.

Ai, loại người lười như Thạch T rung Ngọc, tình nguyện mình đi mất mặt, cũng khôngmuốn làm loại chuyện buồnchánquét tướcvệ sinhkia, Thạch TrungNgọc đã quyết định chủ ý,một hồi đưa Dương Tử ra ngoài, chỉ cần mình không mở cửa xe, tám phần mười là khôngcó vấn đề gì, đưa đếnđịa phương, Thạch Trung Ngọc lại không cần xuốngxe.

Ă n xongđiểm tâm, mớivừa bảy giờ, Thạch Trung Ngọc mang theo Dương Tử lên xe.

Ai, cũng không biếtđám cô nương kia là nghĩ thế nào, cũng không hỏi Thạch TrungNgọc có bằng láihay không,để Thạch Trung Ngọc lái xe.

VẫnlàDươngTửthông minh, biết hỏi thăm:

- Ngươicó bằng lái không?

- Không có.

Thạch Trung Ngọccực kỳ thành thật trả lời.

Dương Tử giận tím mặt:

-Dựa vào, không có bằng lái ngươi cũng dám láixe?Xảy rachuyện làm sao bây giờ?

- Lẽ nàongươi có bằng lái? Ngườinào quy định không có bằng lái liền nhất địnhkhôngbiếtlái xe?

Thạch TrungNgọc khinh thường nói.

DươngTử mới 16 tuổi,đương nhiên không có khả năngcó bằng lái.

Tuy minhbạch đạo lý này, nhưng DươngTử vẫn có chút khôngyên lòng, bất quá nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đánhlửa, đạpchân ga đều rất thuần thục, Dương Tử mới yên lònglại.

ThạchTrung Ngọclái xe, Dương Tử chỉ đường, không bao lâu liền đến trường của Dương Tử, Dương Tử thật tò mò, Thạch Trung Ngọc láixe rất bình ổn, cóvẻ nhưkỹ thuậtcũng không tệ lắm, hỏi một câu:

- Sắc langđại thúc, ngươitrước đây có đua xe không?

- Lúccòn trẻ từng có.

Thạch Trung Ngọc nói.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc mới tốt nghiệp sơ trung, theo đám người trong xã hộixằng bậy, đương nhiên cũng chơiđua xe, cũng chínhlàkhi đóbiết đại tiểuthư, bây giờ nghĩlại, thời gian trôi qua thật nhanh, không biết hiện tại nàng có vui vẻ không.

- Lúc còn trẻ? Đại thúc, không nên giả dạng trưởngthành có được hay không?

Dương Tử khinh thường nói.

ThạchTrung Ngọc nhànnhạt nói:

- Ngươigọi tađại thúc, lẽ nàodùng một câu lúc còn trẻ quá mứcsao?

- Cắt, lười cùng ngươinói, ta đithi,tạm biệt.

Dương Tử mởcửa xuống xe, đột nhiênxoay người lại nói:

- Đúng rồi đại thúc, buổi trưa nhớ tới đón ta.

- Có lầmhay không? Còmuốn tatới đón ngươi? Ở khu biệt thự khó đón xe, ta nhận, nhưng ở chỗnày chẳng lẽ còn không thể đón xe?

Thạch Trung Ngọcim lặng nói.

Dương Tử ôn nhu

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc đổmồhôi, trên người lão tửngaycả quần áo t hoạt nhìn có thểcấttiền sao? Coi nhưcóthể, ta có tiền sao?Thạch TrungNgọc thở dài, xem ra hôm nay buổi trưa còn phải đimột chuyến, bất quá lúc đó tổng vệ sinh hẳn xong chuyện? Có thể cho các cô nương tớiđón Dương Tử.

- Tốt, buổi trưatới đón ngươi, ta đi trở về, hảo hảo sát hạch.

ThạchTrung Ngọc nói.

Dương Tử căn bảnkhông có ngheraý tứcủa Thạch TrungNgọc, Thạch TrungNgọcchỉ nói buổi trưa tới đón nàng, nhưng không có nóihẳntới đón.

Cáo biệtDương Tử, Thạch Trung Ngọc trở lại trong biệtthự,biai phát hiện, các cô nương nơi nào tổng vệ sinh rồi hả? Mỗi một người đều đang xem tivi, Thạch Trung Ngọcthởdài,đạo đứcsuy bại, lừa gạtlão tửđi ra ngoài đưa DươngTử.

- Ta đãtrởvề.

ThạchTrung Ngọc nói.

Thạch Trung Ngọcchàohỏi cáccô nương,nhưngcáccô nươngkhông đáp lại Thạch Trung Ngọc, một chút phản ứng cũng không có, Thạch Trung Ngọcbi aithở dài, giao chìakhóa choCơ NhưNguyệt nói:

- Các ngươi muốnđi ra ngoài dạo phố, thì nhanh chút đi, tatrởvề ng ủ một giấc, nhớ kỹ mua quần áo giúp ta.

- Trở về.

Cơ Như Nguyệt gọi Thạch Trung Ngọc lại.

- Còn có chuyện gì? Nếuđể chota cùng các ngươi đi ra ngoài, không bàn nữa,ta tuyệt đối sẽ không đồngý, nói cái gì cũng vô dụng.

ThạchTrung Ngọc nói.

Cơ Như Nguyệt lập tức làm ramột bộ biểu tình ủy khuất:

- Ngọc tỷ,ngươi nhẫn tâm để mấy nữ nhânchúng ta cầmvậtnặng sao?

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩnói:

- Buổitối còn tạm được, tất cả mọingười thấy không rõ,ban ngày ngươi để cho ta như vậyra khỏi cửa, ngươi cảmthấy thíchhợpsao?

Cơ Như Nguyệt suy nghĩmột chút,dường nhưkhôngquá thíchhợp, dù saoThạchTrung Ngọclà nam nhân của nàng,lấy nam nhân mình ra đểcho người khác chếgiễu, quả thực không thể nào nóinổi.

- Được rồi, ngươi ở nhà tổng vệ sinh, chúng tađi rangoàimua sắm.

Cơ Như Nguyệt đứng lên nói.

-Chớ trêu, tamớikhông cầntổng vệ sinhđâu.

ThạchTrung Ngọc nói.

Cơ Như Nguyệt căn bảnkhông quản Thạch Trung Ngọc bất mãn nói:

- Nếu như chúngtavề nhàphát hiện,nhà còncó một chút vết bẩn, ngươi liền chết chắc.

Thạch TrungNgọcbất đắc dĩ gật đầu, chếtthì chết, cũng không phải làlầnđầu tiên, nên ngủ vẫn sẽ ngủ, nếu nhưCơ Như Nguyệt biết Thạch Trung Ngọc coinàngnói trởthành gió thoảng bêntai, không biếtsẽ có cảm tưởng thếnào.

- Đúng rồi, buổi trưa hômnay chúng tasẽ không trở về ăncơm, chính ngươi nghĩ biện pháp giải quyết.

Cơ Như Nguyệtnói.

Ôngtrời ơi, có lầm hay không? Thời điểm lão tử làm việc không phải nói baoăn baoở sao,làm saohiện tại ăn phải tự nghĩ biệnpháp rồi hả?

Thẳng đến các cô nương đều ra cửa, ThạchTrung Ngọc mới nhớ, buổi trưa cònphải đi tiếp Dương Tử, ai, bi kịch a,buổi trưa Dương Tửđồng chí ăn cũng phảitự nghĩ biệnpháp.

Đi tớichỗ điện thoại riêng, ở trong sốđiện thoại tìm được điện thoại của Dương Tử, gọi tới.

- Điện thoại ngài gọiđã tắt máy, xin gọi lại sau.

Kỳ quái, làm sao tắt điện thoại? Lẽ nào hiện tạikiểm tra điện thoại di động cũng không để cho khởiđộng sao?

ThạchTrung Ngọcthở dài lắc đầu,đi trở về phòng của mình, tìm điện thoạidi độngcủamình, cắm điện vào.

Giống như ThạchTrung Ngọcdự liệu, quả nhiên khôngai tìm mình, một tin nhắn cũng không.

- Buổitrưa hômnay khôngcầntrở về, để đồnghọcmời ngươi ăn cơm đi, trưanay đám người Như Nguyệt không trở về nhà, ta khôngcó xe.

Đưa vào tin nhắn, Thạch Trung Ngọc kích gửi.

Gửi thấtbại,điện thoại ngàiđã hết tiền, mời nạp vào.

Em gái ngươi, ThạchTrung Ngọc phát điên, không nghĩtới điện thoạicủa lão tửlại hết tiền, ai, làm sao mới có thể liên hệ Dương Tử đây?

Vốn còn muốn ngủ một giấc, hiện tạilo lắng Dương Tử,rấtsợ buổi trưa nàng ở bênngoài chờ mình đi đón nàng, tâm tìnhbuồn bực, ngồiở trongphòng khách xem Ultraman, thường cách một đoạn thời giansẽ gọi điện thoạicho Dương Tử.

Thật vất vả, rốt cụckết nối được với DươngTử.

-Uy, ai tìmta?

Dương Tử hỏi.

-Dương Tử, ta thông báo ngươi một tiếng, buổi trưahôm nay ngươi ở trường học cùng bạnăn cơmlà được, đám người CơNhư Nguyệt không trở lại,ta khôngcó cách nào đi đón ngươi.

ThạchTrungNgọc nói.

-Ồ, vậy buổi trưa hôm nay ngươi ăn cái gì?

Dương Tử hỏi.

- Ở nhà bếp còn cóchút đồ ăn thừa, taăn chút là được.

Thạch TrungNgọc nói.

Hai người hàn huyênmột hồi, Thạch Trung Ngọc cúp điện thoại,TV tắt, trở về phòng,ai, độtnhiên khôngthểchơi game, cảm giác thật nhàmchán.

Lúc đầu ThạchTrungNgọc phỏng chừng mìnhđến giườngsẽ ngủ, nhưngđếm mấy ngàn concừu cũngkhông ngủ được, tâm tình buồn bực a.

Trong biệt thựmột người cũng khôngcó,đámngười Cơ Như Nguyệt đi dạo phố, Dương Tửđi học, aii.

Mẹ kiếp, tịch mịchchuyển hóathành lượng cơm ăn, mặc dù mới9h sáng, nhưng Thạch TrungNgọcquyết định ăn cơm trưa,đồ ăn thừa ngày hôm quatoàn bộ bị tiêudiệt hết,Thạch Trung Ngọcvề ngủ.

Saukhiăn noquả nhiên dễngủ, ănchưano nào có khí lực ngủ a.

Mơ mơ màng màng,Thạch Trung Ngọc cảm giác có người đến gần, vừa mởmắt nhìn, dĩ nhiênlà Dương Tử, nàng đang giúp mình đắp chăn.

-A, ngươi đã tỉnh?

Dương Tử đột nhiên nhìn thấy Thạch Trung Ngọcmở mắt, không khỏihoảng sợ.

Thạch Trung Ngọcdụi mắthỏi.

-Sao ngươi lạitrởvề?

- Ta lo lắng một mình ngươi ởnhà, cho nên cốý hỏi bằnghữu mượn chúttiền trở lại thăm ngươi.

DươngTử nói.

-Tacũng không phải tiểuhàitử,ngươibận tâm cái gì a?

Thạch TrungNgọc bất mãn nói.

Tuy ThạchTrungNgọc rất bình thản, nhưng Thạch Trung Ngọccó thể cảm giác được Dương Tử quantâm tới mình,trong lòngcảm giácrấtấm áp.

- Ăn cơmchưa? Ta mua haihộp, ăn chung.

DươngTử nói.

Thạch Trung Ngọccó chút ngượng ngùng, làmsao cảm giác mình ngườilớn nhưvậy, còn cần Dương Tử chiếucố?

Tiếp nhận hộp cơm Dương Tửđưa tới, tuy Thạch Trung Ngọcđãăn xongmột lần, nhưng đây là tấm lòng của Dương Tử, không thể cự tuyệt, ăn!

Thạch Trung Ngọcănrất nhanh, tuy mùi vị không bằng HướngLam nấu, nhưng còn cóthể ăn.

Dương Tử rút ra một trang giấy, giúp ThạchTrung Ngọclau miệng, ThạchTrung Ngọc ngây ngẩncả người, trướcđây làm sao không phát hiện, tiểu nha đầu này ônnhu như thế?

Chứng kiến bộ dáng Dương Tửnghiêm túc cũng cực kỳ khả ái, Thạch Trung Ngọc không khống chế nổi mình, hôn lên.

Dương Băng Dao đến thăm

DTV-EBOOK.COM.VN

Dương Tử bị Thạch Trung Ngọchôn, muốn giãy dụa, hiện tại cũng không phải trước kia,nếu là lúctrước, ThạchTrung Ngọc muốn như thế nào cũng có thểtùy hắn xằngbậy,dù muốn cùng nàng làm chuyện kia,DươngTửcũngsẽ không cự tuyệt, nhưngbây giờ Cơ Như Nguyệtđã là bạn gái của hắn, hiện tại mình vẫn cùng hắn như vậy, thậtsựlàrấtxin lỗi Như Nguyệt tỷ.

Nhưng Dương Tử từchối vài cái, khôngtránh thoát, lại không đến mứcđi cắn hắn, chỉcóthểbất đắc dĩ né tránh, nhưng Dương Tử dần dầnbị Thạch TrungNgọchôn lạc thầnchí, bắt đầu phối hợp Thạch Trung Ngọc, hai đầu lưỡi quấnquýtlấy nhau.

Thời điểm bàn tay của Thạch Trung Ngọc mò tới bộngực của Dương Tử, lúc này Dương Tử mớitỉnh táo lại, vội vàng dùnglực đẩy Thạch Trung Ngọc,chạy ra ngoài.

ThạchTrung Ngọc thở dài, đốt mộtđiếu thuốc, ai, làmsaolại không có địnhlực như thế, cưnhiên thực sựhôn, phảilàm sao mới ổnđây?

Lo lắngDương Tử, Thạch TrungNgọc đira ngoài nhìn một chút, Dương Tửđang ngồi ở trên ghế salon nhỏ giọng nức nở.

Thạch Trung Ngọcvội vãđi tới:

- Nha đầu,ngươi làm sao vậy? Đừngdọa ta.

DươngTử dùng sức giãy dụabả vai, ý đồ thoát khỏi Thạch Trung Ngọc quấyrầy,Thạch Trung Ngọc dùng sức kéo Dương Tử vào trong lòng,ởbên taiDương Tử nói:

-Xin lỗi, mới vừarồi ta không phảicố ý.

DươngTử đỏ mặt phẫn nộ nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Cáigìgọilà ngươi khôngcố ý? Trước đây ngươicỡi hết tađặt lên

giường cũng khôngphảicố ý? Chúng ta ngoại trừ không cóđột phá tầng cuốicùng kia, còn cócái gì chưa làm?Ngươidựa vào cáigì đột nhiên khôngđểýđến ta?Còn làm bạntrai của Như Nguyệt tỷ?

Thìranàng vẫn luôncực kỳ để ý?Thạch Trung Ngọc vẫncoi Dương Tử làtiểu thíhài, căn bảncho rằng nàng khônghiểu những thứ này, cho nên không có quảnDương Tử, không nghĩtới, thì ra DươngTử cũnglà một nữ nhânthích ăn giấm.

Bị DươngTửnói như vậy, ThạchTrung Ngọc thật đúnglà cảm giác mình thật không ra gì,cùng người ta cởisạch, nằmở trên giường, hầunhư chuyện gì cũnglàm, nhưng đột nhiên lykhai ngườita, suy nghĩkỹ một chút,nếunhư Thạch Trung Ngọc lànữ nhânkia, nói không chừng ThạchTrung Ngọc sẽ phẫn nộ giết nam nhânkia a.

Bất quá, hiệntạinam nhân kialà mình, Thạch Trung Ngọc cóchút không hạ thủ được.

ÔmDương Tử, Thạch Trung Ngọc nửa ngày nói không ra lời.

- Về sau đừng hờ hững với ta được không?

DươngTử sâukín hỏi.

Thạch Trung Ngọcnói:

- Ta lúcnào không đểý ngươi? Không phải mỗi ngày đều nói chuyện với ngươi sao.

- Ý của ta là, ban đêm, đừng đuổitađi nữa, được không? Ta là một nữ hài,nửađêm chạyđi phòng củamột namnhân,ngươi biết điềunày cần bao nhiêudũng khí không? Mà ngươilại năm lần bảy lượt cự tuyệt ta.

Dương Tử cười khổ nói.

ThạchTrung Ngọccó chút hơi khó nói:

-Nhưngta và Như Nguyệt...

DươngTử cườikhổ,đột nhiên thay đổisắc mặt, hi hi ha ha nói:

- Ngươi cho rằng ngươi là ai, bản cô nương bất quá là vui đùa ngươi một chút mà thôi, ngươi thật nghĩ mình rất hấp dẫn như vậy?

Tuy DươngTử thoạt nhìn hi hi ha ha, nhưng Thạch TrungNgọc vẫn có thể cảm giác được nội tâm của nàng thống khổ, dùng sức ôm Dương Tử nói:

- Nếu như ngươikhông ngại sự tình của ta và Như Nguyệt, ngươi cũng có thểlàm bạn gáicủata.

- Đừngcó nằm mộng, ngươi chota là ai?Cư nhiênđể cho ta làm tình nhân?

DươngTử phẫnnộ nói.

- Không phải.

Thạch TrungNgọc vội vànggiảithích:

-Ta sẽ nóivới Như Nguyệt, nàng rất có thể sẽ tiếp nhận ngươi.

-Cắt, ngươi cho rằng đang xem phim, trong hiện thực làm sao lại có sự tình nữ nhicùng chung một chồng phátsinh?

Dương Tử khinh thường nói.

Thật là có,Cơ Như Nguyệt vàTuyết SươngYên làthậtcùng chung một chồng, chỉbất quá một cái đã lên, một cái khác còn chưalên màthôi.

- Vậynếu như Như Nguyệt đồng ý làm sao bây giờ?

Thạch Trung Ngọc cườihíp mắt nói.

Dương Tử quật cường nói:

- Đây làkhông thể,tuy ta biếtNhư Nguyệttỷ phóng khoáng, nhưng ta không cho rằng nàng sẽ phóng khoáng đến ngay cảbạn traimình cũng có thể lấy racho ngườikhác cùng chung.

- Nếunhư đồngýlàm sao bây giờ?

Thạch TrungNgọc hỏilầnnữa.

Dương Tử nói:

- Nếu như Như Nguyệt tỷ đồngý,talàm tiểu thiếpcho ngươi.

- Một lời đãđịnh.

Thạch Trung Ngọc vừacười vừa nói.

Ngược lại Cơ NhưNguyệt đã đ ồng ý Tuyết Sương Yên, cũng không quan tâm nhiềuDương Tử? Chỉlà DươngTử mới 1 6, nếunhư Cơ NhưNguyệt nói cái gì khôngthể phá hư đóa hoa tổ quốc,thì đúnglà một phiền phức.

Tâm tình của Dương Tử bây giờ rất khá, trên mặt lần nữa tràn đầy nụ cười sánglạn, ThạchTrungNgọc không kháchkhílại hôn lên, lần này DươngTửcũngkhông cự tuyệt,hai người triền miên mộthồi, Dương Tử đẩy ThạchTrung Ngọc ra.

- Ngươisẽ không thật muốn cùngNhư Nguyệt tỷ nóichuyện của ta chứ?

Dương Tử hỏi.

- Đương nhiên phải nói.

ThạchTrung Ngọcnói.

- Không được.

Dương Tử nói:

-Như Nguyệt tỷ chắc chắnsẽkhông đồng ý, hơn nữa ngươi nói, ta về saulàm saocòn gặp người?Như Nguyệttỷ còn không coita thành một tiểu đãngphụ? Đuổitarangoài?

Thạch TrungNgọcngắt cái mũi nhỏcủa Dương Tử nói:

- Làm sao lại đuổi ngươi đi?Muốn đuổi, cũng làđuổi tađi.

-Không muốn, mắccởchết người.

Dương Tửnói.

Ai, tiểu cô nương chính là phiềnphức,mớivừa rồi còn đáp ứng, nhanh như vậy liền đổi ý, một chútýtứ cũng không có, Thạch T rung Ngọc chỉ có thể ứng phó trước đáp ứng Dương Tử,bất quá vẫn dự định về sau tìmcơhội nóisự tình của Dương Tử choCơ Như Nguyệt, Tuyết Sương Yên.

Leng keng, chuông cửavang lên, DươngTử phản xạ có điều kiện,từ trong lòng Thạch Trung Ngọcbậtra, trờiạ, nơinày chínhlà phòng khách, nếu như đámngười Cơ NhưNguyệt trởvề,đột nhiên mở cửa, vậy không phải bịphát hiện? Nhất thời trên mặt DươngTử đỏ bừng.

Thạch Trung Ngọcđi quanhìnmột chút, rốtcuộc là ai tới.

Từ máy theo dõi nhìn thấy tình huống bên ngoài,dĩ nhiên là Dương Băng Dao, Thạch Trung Ngọcđi vềphía DươngTử nói:

- Mẹ ngươi tới, nhanh đi mởcửa.

- À?

Dương Tử kinh hãi, tại sao mẹ của nàng độtnhiêntới? Vội vã đi ra ngoài mở cửa.

Dương Băng Dao cùng DươngTử tớiphòng khách, phát hiệnThạch Trung Ngọcđang nằm ở trên ghế salon hútthuốc,xem Ultraman.

- Xì... Thạchca, khẩuvị củangài thậtnặng, lầntrước váy liền áotối thiểu làmàu trắng, lần này dĩ nhiênlàmàu hồng.

Dương Băng Dao chứng kiếnbộ dạng củaThạch Trung Ngọc,nhịn không được cườilên.

-Cười cái gì? Ngươi khôngở công ty của mình, chạytớinơi này làm gì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Lão bà hay nhạc mẫu

DTV-EBOOK.COM.VN

- Cóchuyện gì nói nhanhmột chút,đừng cườingây ngô.

Thạch TrungNgọc bấtmãn nói.

- Di, A Tử,tại sao ngươicòn không đi học? Ngày hôm nay phải kiểm tra thử a, ngươiđừng đến muộn.

DươngBăngDao nói.

Dương Tửnhìn đồnghồtreotrên tường, cư nhiên đãmộtgiờ rưỡi,lập tức nói:

- Ta đingay.

Nói xongDương Tửhấp tấpchạy ra ngoài.

Dương Băng Daođi tới bên người Thạch Trung Ngọcngồi xuống.

- ĐẩyDương Tửra, có chuyện gì.

Thạch Trung Ngọcnói.

- Ngươi người này…

Dương Băng Daosẵng giọng:

- Lẽ nào ta khôngcó chuyệngì liềnkhông thể tìm ngươi sao?

- Cóthể.

Thạch Trung Ngọc cười một cái nói.

Nữ nhân thành thục phong vận,thấy Thạch TrungNgọccó chút tâm viên ý mã,bất quáhiện tạilão tửđã có Cơ Như Nguyệtvà Tuyết Sương Yên, hơn nữa đối với Dương Tử cũngcó mộtchút cảmtình, còn dây dưa Dương Băng Dao quả thật có chút không nói được.

- Nhìn cái gì vậy?

Dương Băng Dao cáugiận vỗ Thạch Trung Ngọc một cái.

Một cái liếc mắt, làm cho Thạch Trung Ngọc không khỏi thầm than, hồngnhanhọathủy, quá mê người.

Tay Thạch Trung Ngọc khôngtự chủ vònglấyeo thon nhỏ của Dương BăngDao, DươngBăng Daotượngtrưng từchốivài cái, cũng liền thuận theo Thạch TrungNgọc, ngã vào tronglònghắn, cười duyên nói:

- Ta nghe nữ nhi ta nói, hiệntại nha đầu NhưNguyệt kia là bạn gái của ngươi, ngươi còn dám đốivới ta như vậy, chẳng lẽ không sợ ta đi cáo trạng sao?

ThạchTrungNgọc đổ mồhôi, tiểu nhađầuDương Tử nàylàm sao cái gì cũng nói lung tung à?

-Vậy sao ngươikhông phản kháng? Nếu như ngươiđi chỗNhư Nguyệt cáo trạng, tanói là ngươi chủ động câu dẫn ta.

Thạch TrungNgọc nói.

Dương Băng Dao nghịch ngợm nháy mắt một cái:

- Ngươinói Như Nguyệt là tin tưởng ngươi? Hay tin tưởng ta?

Cái này thậtđúng làkhónói,ai, nữnhân vốnlàđộng vật am hiểu hoài nghi, hơnnữa Thạch Trung Ngọc còncótiền án bất lương, nói không chừngCơNhưNguyệtsẽ tin tưởng Dương Băng Dao.

Thạch TrungNgọc ômlấy DươngBăng Dao nói:

-Hôm nay lãotử liền cho ngươi một chút nhan sắc nhìn.

Dương BăngDao ôm cổ Thạch Trung Ngọcthật chặc:

- Làm sao? Cònmuốn ngay tại chỗ chấp hành gia pháp? Lẽnào ngươi không sợ đám người NhưNguyệtđộtnhiên trở về?

- Có đạolý, nơi đây quảthực không an toàn.

ThạchTrung Ngọcgật đầu nói:

- Chúng tađi nhà ngươi.

Ôm Dương Băng Dao đitới cửa, Dương BăngDao lậptức giãy dụa từ trên người Thạch Trung Ngọc xuống, lúc khôngcó người tạm đ ược, bị Thạch Trung Ngọcôm đi ra ngoài, Dương Băng Dao còn không có can đảm đó.

Đi tới trong nhà Dương Băng Dao, hai ngườitiến vào phòng Dương Băng Dao, hai người cựckỳ ăný,bắt đầu hôn môi, theo tiến bộ kích hôn,y phụctrên người cũng càngngàycàng ít.

Mấyngàynay CơNhư Nguyệt luônlấythânthể khó chịu từ chối ThạchTrung Ngọc, khiến cho Thạch TrungNgọc rất khó chịu, lại không có một cơ hội tốt cùng Tuyết Sương Yên, đang cực kỳ bức rức, Dương Băng Dao chủđộngđưa tới cửa, saocóthể buông tha?

Hiện tại Dương BăngDao chính là niênkỷ hư langnhư hổ,bị Thạch Trung Ngọc kích thích, ngaylập tức không chịu nổi,ngược lại cũng bịThạch Trung Ngọc làm qua một lần, một lần là lên, hai lần cũng là lên, còn rụt rè cái rắm,dùsaocũng thoải mái hơntựmìnhgiải quyết a?

TheoThạchTrung Ngọc tiến vào, DươngBăngDao phát sinh một tiếng rên rỉ vui sướng, đêm hômđóở trong xe, có rất nhiều độngtác rất khó làm được,hôm nay Thạch Trung Ngọc sẽ không buông tha cơ hội này, từ trong phim ảnh học được36 thế, toànbộđềudùng một lần.

DùDương Băng Daolàmộtnữ nhân đã sinh hài tử, nhưng đối vớirất nhiềutư thế lạivô cùngxa lạ, bất quá dùsao Dương Băng Dao cũng là ngườitừng trải, so với CơNhư Nguyệtcàngnhìnthoáng, Thạch Trung Ngọc đưa ra một ít độngtácmắccở,Dương Băng Dao đềulàm theo, tiếng rên rỉ vang vọng cả phòng.

Thạch Trung Ngọc hổ gầm một tiếng, nằm ở trên người Dương Băng Dao,nửa người dưới củahai người còn nối liền thật chặc, chất lỏngmàu trắng hòavới một chút dịch thể chảy dài xuống nệm.

Trận chiến tranhlềmềnày kéodài suốt một buổichiều, Thạch Trung

Ngọc ôm Dương BăngDao vẻ mặt cựckỳ thỏa mãn nằm ở trên giường hút thuốc.

- Cám ơn ngươi.

Dương Băng Dao nói.

- Cám ơn ta cái gì?

Thạch Trung Ngọc buồn cười hỏi.

-Cám tạta cái gì? Cámtạta bắn ngươi?

Thạch Trung Ngọc nói rướclấy Dương Băng Dao trừng mắt:

- Biết rõta nói không phải cáinày,ta là cámơn ngươilần trướcgiúp côngty ta.

- Cho nên ngươi dùng thân thể để báo đáp ta?

Thạch Trung Ngọc bình tĩnh hỏi.

Thấy sắcmặt Thạch Trung Ngọc không tốt, Dương Băng Dao nói:

- Dĩ nhiên không phải, chỉ bấtquá niên kỷ của ta cónhu cầu a, lúc nàymới tìm tiểu đệđệ của ngươi pháttiết một chút.

-Vậy nếu như khôngcó ta,ngươi cótìm nhữngngười khác hay không?

Thạch Trung Ngọc nắm một tiểubạchthỏ của Dương BăngDaovuốt ve hỏi.

- Đương nhiên sẽkhông, ta khôngcó lăngloàng như vậy,không phải lần trước cùng ngươi phát sinh chút ngoài ý muốn sao, một lầnhai lần không có gìkhác biệt.

Dương Băng Dao nói.

Nghe Dương Băng Dao nói, tâm tình của Thạch Trung Ngọc rất tốt, nếu nhưngười giúplãotử phá thân là loại vạn người cưỡi, Thạch TrungNgọcnhấtđịnh sẽ cảm thấy bi ai, bất quá tại saolão tử sẽ cùng Dương Băng Dao làm?Ai, sau đó làm sao bâygiờ? Mộtcái

Dương Tử còn không có giải quyết, hiện tại lại cùng Dương Băng Dao làm...

Vạn nhất về sauthật cùngDương Tử phát sinhgì đó, xưnghô Dương Băng Dao như thế nào, gọilão bà haynhạc mẫu?

- Đang suy nghĩ gì đấy? Sợbị Như Nguyệt phát hiện?

DươngBăng Dao hỏi.

Thạch Trung Ngọclắc đầunói:

- Đơn thuần đang ngẩn người mà thôi.

Ai,ôm Dương Băng Dao suynghĩ sự tình về sau cùngnữ nhi nàng, lãotử thật sựlà quá thuầnkhiết.

- Ngươicó cùng Như Nguyệt làm qua chưa?

Dương Băng Daohỏi.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, trực tiếp thừanhận.

Mới vừacùng một nữ nhânlàm xong, liền lập tức cùng nàng nhắc tới mìnhvà những nữ nhânkhác cũngđã làm, đây là một việc cựckỳ không sáng suốt, nhưng Thạch Trung Ngọc bi thương căn bảncũng khôngbiết vấn đề này.

Quảnhiên, Dương BăngDao hừ một tiếng, tuynàng không có đối với Thạch TrungNgọc sảnsinh tình cảm gì,tìm đến Thạch Trung Ngọc cũngchỉ là muốn đơn thuần phát tiết vấnđề sinhlý, nhưng nghe Thạch TrungNgọcnói cùng Cơ Như Nguyệt cũng đã làm,trong lòngvẫncóchút khó chịu.

- Cái kia, ở trên giường, ta và nàngngười nào tốt hơn?

Dương BăngDao hỏi.

Nếu nhưbây giờ Thạch TrungNgọc còn không biết trả lời thế nào, đó chính làngu ngốc:

- Đương nhiênlà ngươi,ta và Như Nguyệtchỉ làm một lần, lần đầu

tiên củanàng không thoải mái,ở đâu cùng ngươi làm thống khoái như vậy?

Dựa vào, Thạch Trung Ngọc vẫn không biếtnói, DươngBăng Dao lạ i hừlạnh một tiếng, có ý gì? Kỳthị lãonương không phải xửnữ?

Chứng kiến Dương BăngDao thở phìphò xoay người sang chỗ khác, Thạch Trung Ngọc mơ mơ hồhồ hỏi.

- Ngươi làmsaovậy?

- Không có gì.

DươngBăng Dao nói.

Hiện tại Thạch Trung Ngọc thật đúng làhòa thượngsờ không thấy tóc, nữ nhân thật đúnglàkỳquái, thay đổi bất thường.

Gọi ba

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:ThánhThiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Về sau chúng ta không thểnhư vậy.

- Vì sao?

ThạchTrung Ngọckhông hiểu hỏi.

Hôm nay thờiđiểm Dương Băng DaotớitìmThạch Trung Ngọc cũng có chúttâm thần bất an, buổitrưa nữ nhi gọi điện thoại cho nàng nói đám người CơNhư Nguyệtđều đi ra ngoài dạo phố, tâm tư lập t ứchoạt động, cómuốnđi tìm Thạch TrungNgọc làm mộtlần hay không?

Nhưngbiết ThạchTrung Ngọc là bạn traicủaCơ Như Nguyệt, mình và Cơ Như Nguyệtquan hệ cũngkhông kém,đi cùng bạn trai nàng yêu đương vụng trộm,quá không hợpthích, huống hồ mỗilần Cơ Như Nguyệt nhìn thấynàng, đều gọinàngmột tiếngadi.

Nhưng từ lần trước cùng ThạchTrungNgọcphát sinhquan hệ, Dương BăngDao luôn cảm thấymình dùng taygiảiquyếtquá không ra gì, cảm giác khôngsánhđược cùng Thạch Trung Ngọcở chung với nhau, phân vân rất lâu, DươngBăngDao cũng không biếtmình làlàm sao trở về.

Đến chỗThạchTrung Ngọc, lại có chút lâm trận rútlui, nhưng Thạch TrungNgọc chủ động, Dương Băng Dao cũng thẳng thắn không xíavào, hôm nay có rượuhôm nay say, xảy ra chuyện gì, về saulại nói.

Trong chốc lát xung động làm ra việc này,sau khi làm xong, nhắc

tới Cơ Như Nguyệt,Dương Băng Dao đương nhiênhối hận,tạisao mình khôngcó định lực như vậy? Nếu bị NhưNguyệt biếtlàm sao bây giờ,về sau làm saođốimặt Cơ Như Nguyệt?

Còn có, bị Dương Tửbiết thì làm sao bâygiờ? Con gái của mìnhbiết sẽ nhìn mình thế nào? Dĩ nhiên đi trộm nam nhâncủatỷ muộinàng, bị Dương Tử hiểu lầm mình là mộtđãng phụ thì làmsao bây giờ? Ai cũng không muốn mẹcủa mìnhlà một đãng phụ a?

-Ta cảmthấy nhưvậy thậtsự là rấtxin lỗi Như Nguyệt.

Thạch TrungNgọcthở dài, chuyệnnày thật đúng là cựckỳ phức tạp, xemra chỉ cóthể về sau chậm rãi giải quyết.

- Vậyvềsau ngươi không tìm ta, có đitìmnam nhân khác hay không?

ThạchTrungNgọc hỏi.

Dương BăngDao lắc đầunói:

- Ta không biết.

- Lẽnào ngươi không thể khẳng định một chút sao? Ngươi như vậy tâm lý ta không an ổn a.

Thạch Trung Ngọc nói.

Dương Băng Daocười cười nói:

-Làmsao? Lẽ nào ngươicó Cơ Như Nguyệt,cònmuốnchiếm lấy ta? Ngươi có thểphụ trách vớita sao?

Ngườinóivô tâm, người nghehữuý,ThạchTrung Ngọc sửngsốt, đúng vậy, mình cóthểphụ trách nàng sao? Đừng nóiDươngBăng Dao, cho dù là Cơ Như Nguyệt vàTuyết Sương Yênthìphải làmthế nàođây? Tương laicùngai kết hôn? Hay cả đời cứ như vậy? Buổi trưa thậm chí còn đitrêu chọc DươngTử, hiện tại lại cùng Dương Băng Dao làm chuyện này.

Ai, Thạch Trung Ngọc độtnhiên cảm giác mình càng ngàycàng khôngra gì,làm sao sẽ biến thành nhưvậy chứ? Trước kia lão tử thuần khiếtcỡ nào a.

- Ngươi tức giận?

Dương Băng Dao hỏi.

- Không phải, chính là cảm thấycó lỗivới ngươi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Dương Băng Dao cười cười nói:

- Tađãnói,ta chỉ bất quálàcó nhu cầu,mới đến tìm ngươipháttiếtmà thôi, ngươi khôngcần tựtrách cáigì, ta cũngsẽ không để ngươi phụ trách.

Bầu không khícó chút xấu hổ, DươngBăng Dao không thíchbầu không khí như vậy,khôngthể làm gìkhác hơn làđánhvỡ xấu hổ, một nammộtnữởtrên giường, phương pháp đánh vỡ xấu hổtốtnhất, đương nhiên là làm việc.

Dương Băng Dao hơi chút khiêu khích Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc liền không chịu nổi, lập tức nhào tới.

DươngBăngDao nằm lỳ ở trên giường, đưa lưng vềphía Thạch TrungNgọc,cáitư thế này, làm choDương Băng Daocảm thấy rất xấu hổ, Thạch TrungNgọcở phía sau của nàng làm pít-tông vận động.

- Mẹ, ngươiđang ở nhàsao?

Đột nhiên trong phòng khách truyền đến thanh âm của Dương Tử, cửa phòng ngủ cũng không cóđóng, nghe đượcrấtrõ ràng.

Dương Băng Dao hoảng sợ, không nghĩ tới nhanhnhư vậy Dương Tử liêntrở về, nghĩ đến xe củamình còn ở bên ngoài, xem ra vìvậy mới bị phát hiện, đồng thời trong lòng thầm nghĩ may mắn, mới vừa rồimình bởi vì xấuhổ không có rên ra, nếu không thì xong đời.

- A!

Dương Băng Dao kêu một tiếng.

Thạch Trung Ngọc ngươi làtên khốn kiếp, Dương Tử đangở phía

dưới, cửa phòng ngủcòn mở, Dương Tử bất cứ lúc nào cũngsẽ xông lên, ngươilại còn cắm? Lãonương sẽ khôngbỏqua ngươi, Dương Băng Dao muốn dùng ánh mắt mình giết chết Thạch Trung Ngọc.

- Mẹ, ngươi làmsao vậy?

Dương Tửbị Dương Băng Dao la làmhoảng sợ, vội vã chạy lên.

Dương Băng Dao ngheđược tiếngbước chân củaDương Tử, lậptức đẩy ThạchTrung Ngọc ra xuống giườngđi đóngcửa, sau khi đóng chặc cửa, Dương Băng Dao thở phào nhẹ nhõm, nhưng Thạch Trung Ngọc lại đuổi theo, làmchoDương BăngDao nằmở trêncửa, tiếptụclàm nàng.

DươngBăng Dao nỗlực khống chế mình, không để cho mình phát sinh tiếng rên rỉ.

Baba,tiếng đập cửa thanh thúy làm cho Dương Băng Dao biết mình bâygiờ cùng nữ nhi chỉ cách một cánhcửa, mình cư nhiênđang bị một nam nhân cắm vào, không ngừng phátsinhra chạm mãnh liệt, tiếng nước bẹp bẹplàm nàng đỏcả mặt.

- Mẹ, nhanh mở cửa, chuyện gì xảy ra vậy?

DươngTử lo lắng hỏi.

- Không có gì...Ta... Đang thayquần áo, không cẩn thận...Đụngmột cái, đau một chút, lập tức đira ngay.

Dương Băng Daonỗ lực khống chế mình nói.

- Ồ, ta ở dướinhà chờ ngươi.

Dương Tử nói.

Dương Băng Dao xấuhổ nghiêng đầuquachỗ khác, trừngThạch TrungNgọc:

- Cònkhông mau dừnglại,A Tử đãtrở về.

Thạch Trung Ngọcchẳng nhữngkhông có dừng lại, ngượclại động

tác càngthêm kịchliệt.

Dương Băng Dao rốt cục không khốngchế được mình, nhỏ giọng kêulên,may mắn saukhi đóng cửa, hiệu quả cáchâm rất tốt, không dán vàocửa kêu tolàkhông nghe được.

DươngBăng Dao đột nhiên cảm giác như vậyrất kích thích,chỉ cần vừa nghĩ tớicon gái của mình đang ở bênngoài, mình dĩ nhiêncùng một namnhân làmloại chuyện đó, đã cảmthấy thânthểtrở nên càng thêm nhạycảm.Thạch Trung Ngọc cũng có cảm giácnhư vậy, cho nên càngngàycàng dùngsức.

DươngBăng Daobị đè ở trên cửa, ThạchTrung Ngọc dùngsức xung kích,khiếncho Dương Băng Dao dánthật chặc ở trên cửa, bầu ngực vĩ đạithỉnh thoảngđập cửa một cái, Thạch Trung Ngọcvìkhông muốn DươngTử sinh nghi, chỉcó thể tự mình độngthủbắt chúngnó, không cho chúng nó lắc loạn.

Cũng không lâulắm,hai người liền phát sinh một tiếng rênrỉcao vút, Dương Băng Dao chống cửa, kémchút ngã xuống, hai chân run rẩy, âm đạo co thắt dữ dội,dường như muốn nuốtsạch tất cả.

Dương Băng Dao ngồi dưới đất nghỉ ngơimột chút, trong vườn hoa còn có chất lỏng màu trắng chảy ra.

Đột nhiên Dương Băng Dao nhớ tới, con gái của mình còn ởbên ngoàichờ mình, vộivã từ trong tủ quầnáo lấyra một bộ lễ phụcdạ hội mặc lên người.

- Ngươi mặc y phụcnày làmgì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Dương BăngDao một bên mặc quầnáomột bên nói:

- Một hồinói buổi tốita muốn đi tham gia tụ hội, chonênchọny phục mớidùng thời gian dài một chút.

- Ngay cả nữ nhi mình cũng lừa gạt...

Thạch Trung Ngọc nhỏ giọng nói.

- Tốt,tasẽ đi cùngATử nói rõtình huống, để nàngvề sau không gọi ngươiđạithúc, gọi là ba.

Dương Băng Dao trừng ThạchTrung Ngọc một cái.

Quần áo mới

DTV-EBOOK.COM.VN

Muốn ăn ngay nói thật với Dương Tử? Trước không nói mặtcủa ngươi về sau thả chỗ nào, trước tiên là nói sựtìnhcủa tavàDương Tử,chỉsợ ngươibiết được ta và nữ nhi ngươi quan hệ khôngcạn, sợ rằng ngươi sẽ tức giận đến ngất đi.

Dương Băng Dao đương nhiên cũngchỉlà cùng Thạch Trung Ngọc đùamột chút, nàng làm sao lạiđi nói vớiDương Tử.

- Nhanh mặc quần áo, giấu đi.

DươngBăng Dao nói.

Thạch Trung Ngọc gậtđầu, bắt đầumặc quần áo, mỗi lần mặc cái váyliềnáo này, Thạch TrungNgọc đều cảmthấy cựckỳphiền, quá nhỏ, cờ-rắc mộttiếng,váy liềnáo rách, dựa vào, ThạchTrung Ngọc không nhịn được muốnchửi đổng, cáinày là chất lượng gì?Maymắn là lão tử mặc, nếu nhưCơNhư Nguyệt mặc đira ngoài, đột nhiên rách, lão tử còn không điên?

ThạchTrung Ngọccũng không suy nghĩ một chút, nếu nhưlà CơNhư Nguyệtmặc? Làm sao sẽ rách?

-Ai nha, ngươi làm sao lại khôngcẩn thậnnhư thế?Yphục bị rách, hiện tại làm sao bâygiờ?

Dương Băng Daosốt ruột nói.

Thạch TrungNgọc bất đắcdĩ nhìn váy liền áo đãbịtừ trung gian xé thành hai nửa, thở dài nói:

- Không có biện pháp, lão tửmặcquần lótđi thẳng về,hy vọngđám ngườiCơ Như Nguyệtcòn khôngcó về nhà.

- Vậy chúc ngươi may mắn, tađiđối phó Dương Tử.

Dương Băng Dao nói.

Dương BăngDaonói liền rời phòng, Thạch Trung Ngọc len lén từ trênlầu đi xuống, Dương Băng Dao thật khônghỗ làdân làm ăn, cũng không biết nói gì đó, haiba câu liền lừa Dương Tử đi ra, Thạch Trung Ngọcnơi nào còn có thể dừng lại? Thật nhanh từtrong phòng chạyra.

Phát hiện quả nhiên không có ai, Thạch Trung Ngọc vội vã đi ra ngoài,trongtaycầm áo đầm màu hồng, Thạch Trung Ngọc đột nhiên có mộtloạicảm giác mìnhđang làmkẽ gian.

Xuyênthấu qua cửakính nhìn bên ngoài, khôngai, Thạch TrungNgọc lặnglẽ mở cửa, đirangoài, may mắn quần lót củalãotử chất lượng khôngtệ, không có hư.

Sợ bị người khác thấy, ThạchTrung Ngọc thật nhanh chạy trởvề biệt thự của Tuyết Sương Yên,ởcửa nhập mậtmã đi vào.

Đi tới cửa chính, biai phát hiện, mìnhcăn bản khôngcó chìa khoá, ngửi ngửitrên người, dường như có mùivị củanữ nhân, Thạch Trung Ngọc cũng không gấp đi trởvề,trựctiếp vòng qua phòng ở, đi tớihồ bơi saunhà.

Cũng không biết lần trước các côương đổi mới là lúc nào, trời có chút hôn ám, thấy không rõ nước bẩn hay không,bất quá Thạch TrungNgọc cũng khôngđể ý,trực tiếpnhảyvào.

Nước ấmcòn thích hợp, nắnghèchói chang, nước trong hồ bơi bị phơi cả ngày,nhiệtđộ đương nhiên sẽkhông quá thấp, ThạchTrung Ngọc ở trong nước hoạt độngthânthể, bơi hai vòng,cảmgiác trên người không còn mùivị gì, mới từ trong nước bò ra ngoài, trở lại biệt thựcửa chính, gõcửa một cái.

Mởcửa là Hướng Lâm, Hướng Lâm nhìn thấy Thạch Trung Ngọc cả người ướt nhẹp, chỉ mặc cáiquần lót, trongtay cầmy phục, không khỏi hỏi.

- Ngươilàm sao vậy? Chạy đi đâu? Chúng talo lắng ngươinãy giờ.

- Không cóviệcgì, buổichiều buồn chánđi bơi,kết quả ngủ ở trong bểbơi.

Thạch Trung Ngọc bắt đầunói bậy.

Hướng Lâmcũng không lưu ý, thả Thạch Trung Ngọcvào.

Cáccô nương đang dùng cơm, chứngkiếnbộ dáng của Thạch Trung Ngọc đều cả kinh,nhất là Dương Băng Dao, làm sao mới táchra một hồi thì trở thành như vậy?

Thạch TrungNgọc cũng ngồi xuống ăn,mớivừa rồi cùng HướngLâm nói, nói lại một lần,dù sao đám cô nươngnày cũng không đi bơi, sẽ không bị vạchtrần.

- Cácngươi muakhoang trò chơi chưa?

ThạchTrung Ngọcđổi ch ủ đề, nói càng nhiềusẽ càngnguy hiểm, vẫn nói sang chuyện khác tương đối sáng suốt.

-Mua rồi.Bất quá phải sángngày mai mới cóthể đưa tới, đặt mua quá nhiều người, chúng ta xếp hàng đến ngày mai.

Hướng Lambuồn bực nói.

- Các ngươi trực tiếpmuavềkhôngđượcsao,tạisao phảichờngười khác đưatới?

Thạch Trung Ngọc tòmò hỏi.

Hướng Lam lườm hắn một cái:

- Ngươi đùa hả? Mộtcái khoangtrò chơi hơn một trăm kg,lại lớn nhưvậy, chúng ta làm sao cầm về? Hơn nữa chúng tacònmuasáu cái?

ThạchTrungNgọcđổ mồhôi, hắn cũng không biết khoang trò chơi hìnhdạng thếnào a.

Sau khicơm nước xong,tán gẫu một hồi,Cơ Như Nguyệt nói:

- Ngàyhôm naymua quầnáo cho ngươi,ta đặtở trong phòng ngươi, mộthồitự mìnhđinhìn thử a.

Lãotử rốt cục cóyphục mặc, Thạch Trung Ngọc hưng phấn, mặc dù

không biết mua là y phục gì, bất quá Thạch Trung Ngọctin tưởng, tuyệt đối là quần áo nam nhân mặc, xấu xímột chút cũng được, lão tử cănbảnkhông sao cả.

-Bắt đầu từ ngày mai lại phải nhịn ăn nhịn xài.

Tuyết Sương Yên thống khổ nói:

- Khoang trò chơi a, trọn hai vạntệmột cái, mua sáu cái, toànbộ tích góp trong nhà đềudùng hết.

- Khôngcó việcgì, kiếm lạilà được,cơhộikiếm tiền mới rấtnhanh thì đến, ngàyhômqua Như Nguyệtkhôngcòn nói,giá cảtrangbị sẽ đề cao rất nhiều sao.

ThạchTrung Ngọc nói.

Sau khi Thạch Trung Ngọc nói xong, trực tiếp đi về phòng của mình,Thạch Trung Ngọc đã không kịp chờ đợimuốn nhìny phục của mình.

- Thạch Trung Ngọc, ngươi cái quân trời đánh.

Trong phòng khách truyền đến tiếng gầmgừcủa Cơ Như Nguyệt.

Thạch Trung Ngọc mới vừa đi tới cửaphòng của mình,lập tức chạy trở về:

-Đã xảyra chuyện gì?

Cơ Như Nguyệtcầm cáiđầm màu hồng đã bị Thạch Trung Ngọc xé nát hỏi.

- Đâylàchuyệngì xảy ra? Ta cho ngươi mượn, ngươicư nhiên làm hư nó.

-Không phảilà mộtbộyphục sao, tacòn tưởngcó gìghê gớm, rách thì rách thôi.

Thạch Trung Ngọcnói.

Cơ Như Nguyệt hận không thể xông lên đánhhắn:

-Ngươi biếtcái gì,yphục nàygiá tới tám ngàn tệ, tacũng luyến tiếc mặc, ngươi cư nhiên làm hỏng.

-Khôngcó chuyện gì, chờ về saucaca kiếm được tiền, giúp ngươi mua một bộ là được.

Thạch Trung Ngọc nói xongliền trở vềphòng, mộtbộy phục tám ngàn tệ màthôi, Thạch Trung Ngọc căn bản không quantâm, tuy trong túihắn một phân tiền cũng không có.

Trở lại trongphòngcủamình, chứng kiến trên giường bày đặt nhiều cái bao,Thạch Trung Ngọc ngay lập tứcđi qua cầm lên, hai bộ màu đen, từ trong bao thấy được hóa đơn, dường như có chút đắt, 1000 tệ một bộ, Thạch Trung Ngọc đã lâu khôngmặc quần áo giá caonhư vậy, hai năm qua mặcyphục cao lắm cũngkhông cóvượtqua 100tệ.

Lúc đầu Thạch Trung Ngọc muốn hiện tại liền thử y phục, nhưng pháthiệntrên người mình vẫncòn ướt nhẹp, còn không có lau khô, nhất là quần lót, ThạchTrung Ngọc pháthiện tính thấm hút của nó thật quá tốt,đến bâygiờ còn ướt átnhư vậy.

Lúc này CơNhư Nguyệtđivào phòng,trongtaycòncđang cầm đầm màuhồng kia, u oánnhìn Thạch Trung Ngọc.

Khoang trò chơi

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc bị nhìn nổi da gà, tiểu nữu này sẽ không phải pháthiện ta vàDương Băng Dao cómột chânchứ? Nếukhông... làm saolại nhìnlão tử như thế? Cơ NhưNguyệt bình thường rất rộngrãi, không đến mứcvì một bộyphục, mà dùng ánh mắt nàynhìnThạch Trung Ngọca?

Đây chính làcó tật giậtmình trong truyền thuyết, Cơ Như Nguyệt hoàn toàn chínhxác chỉ là vì y phục mới như vậy, là Thạch Trung Ngọc suy nghĩnhiều.

Thạch TrungNgọc vộivãđổi chủ đề, tùy tiện từ trong một cái túi nắmmộtbộ y phụchỏi.

- Các ngươi aigiúp tamuaquần áo?

-Trảlại cho ta, đó là y phục của ta.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọccòn tưởng Cơ NhưNguyệtlà bởi vì mình xé quần áo của nàng, thẹn quáthành giận không tính choy phụchắn nữa, lập tức cầm quần áo giấuởphía sau nói:

- Không cho,đây là của ta.

CơNhư Nguyệttrừng mắt liếc hắnmột cái nói:

- Tốt,ta nhìn ngươi mặc mộtchút.

Dựa vào, talà bịsợ lớn sao?Không phải là ở trước mặt ngươi mặc quầnáo sao,có cái gì khôngdám?

Cầm y phục tới trước người nhìn mộtcái, ThạchTrungNgọc thiếu chútnữa ngất,mộtmiếng vải nho nhỏ,cái này rõ ràng làđồ lót phái nữ a, Thạch Trung Ngọc bi ai thở dài, mới vừarồithời điểm cầm

cũng không thấy rõ, làm saovận khí kémnhư vậy?

-Ta không mặc,trả lại cho ngươi.

Thạch Trung Ngọcvội vàngnói.

-Hừ, mới vừa rồi ngươi khôngphải nóiđây là ngươimặc sao? Làm sao không mặcrồi hả?

Cơ NhưNguyệt buồn cườinói.

- Khục.

ThạchTrungNgọc hokhanmột tiếng hỏi.

- Ngươi khôngphải nói yphục ta đặtở trong phòng sao, sao y phục của ngươi cũngở chỗ này?

- Khôngbiết, cóthểlà lộn.

Cơ Như Nguyệt từ trong tay Thạch Trung Ngọc đoạtlấyquần lót.

ThạchTrung Ngọc tiếptục xem, lại còn cóquần lót?Lấy ra nhìn,lại là quầnlót nam, lẽ nào CơNhư Nguyệt vì ta cốý đi tiệm đồ lót nam mua sao?

-Đâylà ngươigiúp ta mua?

Thạch TrungNgọccầm lấy mộtcái quần lót hỏi.

- Không phải, đólà Tiểu Tuyết mua.

Cơ NhưNguyệtnói.

Nguyên lai làTuyếtSương Yên mua,không nhìn ra, các nàng đối với lão tử cònrất tốt, vì lão tử có thểđi mua nội y nam.

Trò chuyện đôicâu, Thạch Trung Ngọc dự định đi tắm, cầm quần lót Tuyết Sương Yên mua cho hắn, tiến vào trong phòngvệ sinh.

Tắm xong, Thạch Trung Ngọc trởlại trong phòng khách, pháthiện Dương Băng Dao không biết lúc nào đã đi rồi, cáccô nương đềuở đây xemti vi,cácnhađầu đirangoài dạo phố đều ngồi phịchở trên

ghế salon, di chuyển cũngchẳng muốn dichuyển, xem ra hôm nay chơi rấtmệt a.

- DươngTử, hôm nay ngươi thi thành tích như thế nào?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Dương Tử suynghĩmộtchút nói:

- Tạm được.

Ai, tạmđược,từ ngữthật quen thuộc, Thạch Trung Ngọc không khỏi nhớ lại hắnkhi còn bé, mỗi lần bahỏi hắn thành tích như thế nào, Thạch Trung Ngọc đều sẽ nói câu này, nhưng mỗi lần chứng kiến bàithi, đều pháthiện thành tích bấtquámới haiba chục, đều không đạttiêu chuẩn.

Cùng các cô nương tán gẫu một lát,ThạchTrung Ngọcđi về ngủ, mộtbuổi chiềuvấtvả, Thạch Trung Ngọcthật đúng là rất mệt, chỉ chốclát liềnngủ mất.

Sáng ngàythứ hai,Thạch Trung Ngọc trước sau như mộtbị tiếngphá cửa đáng chết kia làm tỉnh.

-Đại tỷ, ngàyhômnay lại làm gì? 12h duhí mới đổi mớixong a,ta xin tiếp tục ngủ.

Thạch Trung Ngọcmơmơ màng màng nói.

Hướng Lâmimlặng nói:

-Lẽ nào ngươi không thểsớmmột chút rời giường sao? Quên đi, lười quản ngươi.

Hướng Lâm hấpta hấptấp đi, Thạch TrungNgọc thở phào nhẹ nhõm, trở về tiếp tục ngủ, ai, ngày hôm nay chết cũng khôngrời giường, ngủ khôngđược cũng nằmở đó,bằng không lại đểcho lãotử đi tiễn Dương Tử đếntrường,phiền phức?

Thạch TrungNgọcômtính toán này,lạivẫn ngủ được,lầnnữa tỉnh lại, Thạch Trung Ngọc nhìn đồng hồ, đã là 11h, Thạch Trung Ngọc tính toánmột chút,không saibiệt lắmnên ăncơm trưa, ân, rời giường!

Tỉnh ngủ liền ăn, Thạch Trung Ngọc thật đúng làmột gia súc.

Mặc yphục Cơ Như Nguyệt mới muacho hắn, rất vừa vặn.

Đitới trong phòng khách, phát hiện cáccônương đang bậnrộn đâu, lau bàn, quét rác, thì racác nàng nóitổng vệ sinh không phải đùa giỡn, thật bắtđầu quét dọn.

- Thạch Trung Ngọc, ngày hôm qua đểcho ngươi quét tước, ngươi quét dọn sao?

CơNhư Nguyệt haitay chống nạnh, đứngở trước mặt Thạch Trung Ngọc hỏi.

Thạch Trung Ngọc lúng túng mộtchút, lãotử quét tướccái rắm, sáng sớmngủ, buổi chiều một mực cùng Dương Băng Dao làm sựtình tạonhânloại kia.

-Quảnhiên không có quét tước,taliền biết, nhanh tớitrợgiúp.

CơNhưNguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc cầmcái chổi, giúpnhữngcô nươngkia quét rác.

Trên mặt đất đều là sàn gỗ, Thạch Trung Ngọc phỏng chừngcũng khôngcần quét, vìvậy tùy ýứng phómột chút.

-Chúngta lúc nào ăn điểm tâm?

Thạch Trung Ngọchỏi.

- Chúng ta đã sớm ăn rồi,ngươicho rằng ai cũng giốngnhư ngươi? Ngủ thẳngtới giữa trưa ngày thứhai?Tiếp qua nửa giờ, bắt đầunấu cơm.

Cơ Như Nguyệt bất mãnnói.

Quét một hồi, chuông cửa vang lên, Thạch Trung Ngọc vội vãvứt bỏcái chổi trong tay, đi ra mở cửa,mở cửasovới quéttước vệsinh càng có ý tứ a.

Xuyênthấu qua kínhcửa nhìn bên ngoài,là một nam nhân, một nam

nhân căn bản không quenbiết, bấtquá trên người mặc đồng phục của công ty NgânHà, Thạch Trung Ngọcngay lậptứcbiết là tới giao khoang trò chơi.

Conmẹ nó, hiệu suất quá chậm,du hí sắp bắt đầu rồi,hàng cư nhiên mới đến.

Nhânviên công tác từ trong xe vận tải mangđồ ra ngoài hỏi.

- Khoangtrò chơi làcác ngươi tự mình đi càiđặt,hay chúngta tới?

Thạch Trung Ngọc đương nhiên khôngđồng ý, nếu như chỉlà một người mình,đương nhiên là để cho bọn họ tới, nhưng khuê phòng của nữ nhân lão tử sao cóthểđể chobọnhọ nhúng chàm?

- Để đó đi, một lát nữa tự chúng ta tới.

Thạch Trung Ngọc nói.

Nhữngnhân viênnày tự nhiênvuivẻ, lái xeđi mất hút.

- Người đâu?Ngàyhôm qua ngườibán hàng nói những nhân viênnày sẽ giúp chúng ta.

HướngLam đi tới hỏi.

- Khôngrõ ràng,nếu không ngươi gọi điện phản ảnhđi.

Thạch Trung Ngọc vô sỉ nói.

-Quên đi, nói không chừng người taquábậnrộn,trong lúc nhất thời quênhết.

Hướng Lam quả nhiên rất hiền lành.

Thạch Trung Ngọc gật đầunói:

- Chúng ta cùngnhau mangđồđạclên.

- Đùa gìthế,ngươiđể cho ta một nữ nhân yếuđuốitới mang mấy thứ này? Đương nhiên là chính ngươi tới.

Hướng Lam vô tộinói.

Cơ Như Phong

DTV-EBOOK.COM.VN

Nếu Hướng Lam khôngchịu khuânđồ, Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khác hơnlà tự mìnhđộng thủ, mới vừa rồithấynhânviên công tác kiađều là hai ngườikhiêng một, phỏng chừnglà có chút trọng lượng, Thạch Trung Ngọc cõng lên mộtcái khoang trò chơi, đoán chừng 100 cân,tươngđương với trọng lượng của hai nữ nhân.

Chút sức nặng này đối với Thạch Trung Ngọcmà nói, mặcdù không nặng, nhưngcũng khôngnhẹ,cõng khoang trò chơi từngbước từng bướcđilên, tronglòng vôcùng hối hận, lãotửnhiều miệng làm gì a, không phải là cho những nhân viên kia vào khuêphòngcủacáccô nương sao, cũngsẽ không chết.

Còn nữa,có thể để bọn họ mang những khoang trò chơi này đến tronghai phòng khách,từ nơi đó dời đến trong phòngcác cô nương sẽ khôngxa,nào cầnhiện tại thống khổnhư vậy, độtnhiên nghĩ đến, trongổchó của mình còn có mộtcái khoang tròchơi, là cầntự mình dời, ai, phiền não.

Một cái khoang trò chơicuối cùng bỏvàotrong phòng Hướng Lam, Thạch Trung Ngọc mệt mỏi gục ở trên giườngHướngLam,cưnhiên mệt như vậy, Thạch Trung Ngọccũng không nghĩđến, thểlực của mình dĩ nhiên đã kém đến loại tìnhtrạng này.

Trêngiườngcòn lưu lại mùi thơmcơ thểcủa Hướng Lam, so vớiổ chó của ThạchTrung Ngọc, không biếtdễngửi gấp bao nhiêu lần.

Thạch Trung Ngọc duỗi người, tay đột nhiênbắt được một vật, quay đầu nhìn,lạilà một cái nộiy màutrắng, Thạch Trung Ngọc vội vã vứt bỏ,HướngLamcũng khôngphải nữ nhân của mình, không thể xằng bậy, bị Hướng Lam thấy được,không biết lại sẽ nghĩ nhưthế nào.

Phi lễchớ nhìn,từtrên giường đứng lên, chuẩnbị ly khaiphòng HướngLam.

Vừađiđến cửa, HướngLam hấp tấp vào,cùngThạchTrung Ngọc đụng nhau.

- Cất xong khoang trò chơi?

HướngLamxoa xoa đầu hỏi, bấtquá ánhmắt lại liếcởtrên giường.

Thạch Trung Ngọc thầmnghĩ maymắn, may mắnmình buông tay sớm, nếu khôngthìbị Hướng Lam bắt tại trận:

- Đã cất xong, tađivềtrước,khoang trò chơi của ta còn không có làm đây.

Trở lạiphòng khách, Thạch TrungNgọcthậtsự làkhông muốnkhiêng, quá nặng, trực tiếp đẩy, ung dunghơna.

- Thạch Trung Ngọc, ngươi một cái bạigia tử, chớ làm hỏng sàn gỗ của ta, khiêng vào.

Tuyết Sương Yên bất mãnnói.

Thạch Trung Ngọc sâu kín thở dài,nam nhân thật khó, bịbắt làm việc chân tay, thật vất vả mới trưng bày khoang trò chơi của mình vào trong phòng, kém chút mệt chết.

Trởlại phòng khách,Tuyết Sương Yên đang ở trên bàn xếp đặtchén đũa, Thạch Trung Ngọcnằmtrên ghế salon nói:

- TiểuTuyết, qua đâyđấm bópcho ta mộtchút, quámệt mỏi.

Tuyết Sương Yênrất biết điều chạytới giúp Thạch Trung Ngọc xoa bóp.

- Hướng Lâm đã điđón Dương Tử,phỏng chừng rấtnhanh sẽ trở lại, chúngta một hồi là có thể ăn cơm.

Tuyết SươngYênnói.

Quả nhiên, mới nói xong, Dương Tử cùngHướng Lâmtrởvề!

Trên bàn cơm, DươngTử không ngừng nói, hôm naytrạng thái cực kỳ tốt,tốtđếncực hạn, phỏng chừng thi100 điểm cũng không có vấn

đề gì.

- Khiêm tốn một chút, nhớ năm đókhi ta cònđi học, mỗi lần sát hạch ta đềucảm giác trạng thái của mình cựckỳ tốt,kết quả mỗi lần đều thất bại.

ThạchTrungNgọc khinhthườngnói.

Dương Tử trừng ThạchTrungNgọc một cái:

- Miệngquạ đen, playgo.

- Lão tử nghe khônghiểu chim hót.

Thạch TrungNgọc nói.

- Đi chơi.

CơNhư Nguyệt cười giúp Thạch Trung Ngọc phiên dịch một cái.

- Ồ, được rồi, ngàymai hệ thống mở ra phóbảnmới, là phó bản cấp 20, DiệpLinh phó bản. Ngày hôm nay mọi ngườinhanh chóng thăng cấp, tranh thủ ngày maitất cả mọingườicóthể đạt được cấp20. T hạch Trung Ngọc, hôm nay ngươi cũng không cần đi làm nghề rèn, dành thời gianthăng cấp, phỏng chừng vào 12hđêm hôm nay, ngươicó thểlên tới 21 cấp?Đến lúc đó, nếu n hư chúngtalên tới cấp 20, đềucùng ngươi vào phó bản, khôngtới cấp 20 liền đơn độc luyện cấp đi.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Khôngsai, chúng ta nhất định phải nỗlực,phó bản mới mở ra, quái mấylần đầu luôn rất dễ dàng ra trangbị, nói khôngchừng chúng ta vậnkhí tốt, có thể hoàn tiền khoang trò chơi, toàn bộđềulấy trở về.

Mắt Hướng Lâmđã bốclênngôi sao nhỏ.

Mấy ngườihàn huyên một hồi, ăn cơm trưa, đã sắp đến12h,duhíbắt đầu rồi, đám người Thạch Trung Ngọc đã chuẩn bị ổn thỏa, Dương Tử u oánnhìn mọi người, người khác đều đichơigame, chỉ nàngmột ngườiđi đến trường, đáng buồnnhất chínhlà Dương Tử phải tự mình lái xe đến trường,xeđã khôngcógiá trị lợi dụng.

Thạch Trung Ngọc kếtnối khoang trò chơi vào trong máy vitính, mũ trò chơi vô dụng, Thạch TrungNgọcbỏ nó vào tủ quầnáo, lãng phí a, xaxỉ a,mớidùng mấy ngàyđã bị đàothải.

Tiến vào duhí,vẫn nhưlần trước,Thạch Trung Ngọcđối với cáinày một chút hứng thúcũng không có,trực tiếp nhảy quáa, về tới địa phương của Tương Viên.

Lão gia hỏa Tương Viênkhôngở nơi này,phỏng chừng lại đi tìm quả phụ củahắn chơi.

Bởi vìHỏa Thần đã xóa nick,chonênThạch Trung Ngọc cho rằngbây giờ mìnhlà thứ nhất trên bảng bài danh đẳng cấp, đươngnhiên muốn đích thân nhìn một chút, mởra bảngbài danh đẳng cấp.

Thứ nhất: Bạo Quân,đẳng cấpcấp20, chứcnghiệp: Tật PhongĐạo Tặc.

Thứ hai: Minh Dã CôKhách, đẳngcấpcấp20,chứcnghiệp:HắcÁm Pháp Sư.

Thứ ba: Hinh Vũ ChiThạch,đẳng cấp cấp20, chức nghiệp: Cuồng Đao.

Thứ tư: Thạch Chi Lan, đẳng cấpcấp 19, chức nghiệp:Ma Pháp Sư.

Thứ năm: Lạc Diệp PhiHoa, đẳng cấp cấp 19,chức nghiệp: Huyễn Ảnh Cung Tiễn Thủ.

Thứsáu:HinhVũChi Nguyệt, đẳng cấp cấp 19, chức nghiệp:Tử Viêm Pháp Sư.

Thứ bảy: TaGọiSoái Ca, đẳng cấp cấp 19, chức nghiệp: Chiến Sĩ.

Thứtám: HinhVũ ChiTử, đẳngcấpcấp 19, chức nghiệp:Cung Tiễn Thủ.

Thứ chín:Cơ Như Phong, đẳngcấp cấp 19, chức nghiệp: Chiến Sĩ.

Thứ mười:LongHồn, đẳng cấp cấp 19, chức nghiệp:Chiến Sĩ.

Không nghĩ tới a không nghĩtới, phòng làmviệcThầnTộc trong một

đêm toàn bộ tiêuthất, nhiều hơn hai gia hỏalạmặt, bất quá tên thứ chín Cơ Như Phonglà ai? Điều này làmcho Thạch Trung Ngọchiếu kỳ,cóquanhệ với Cơ Như Nguyệt hay không?

Từlời nói cử chỉ của Cơ Như Nguyệt có thể nhìnra, nànglà sinh ở một gia đìnhphú hào, nhưng nàngvẫn không chịu nhắc tới sự tình nhànàng,bâygiờ toát ra một cái CơNhư Phong,Thạch Trung Ngọc cảm giácthời tiếtmuốn thay đổi, gần đâycó thểsẽ phátsinhđại sự.

Trực tiếp đánh điện thoại cho Cơ NhưNguyệt.

Cơ Như Nguyệt trực tiếp cúp điện thoại, Thạch Trung Ngọccho rằng Cơ Như Nguyệt không muốnlãng phí tiền, chonên tới phòng khách chờ Cơ NhưNguyệt, đợi hơn mườiphút, nhưng không thấy CơNhư Nguyệtđi ra, thở dài, lấy Cơ NhưNguyệt thông minh, nhất địnhcó thể đoán ra, Thạch Trung Ngọc gọiđiện thoại chonàng là vì sự tình Cơ Như Phong.

Nếu Cơ NhưNguyệt trốn tránh vấn đề này, ThạchTrungNgọc cũng không muốn đuổi chặt,chờ cócơ hội lại hỏi, trở lạitrong trò chơi, phát hiện Tương Viên đã ởtrên ghế nằm.

Túi Tu Di

DTV-EBOOK.COM.VN

- Tiểu tử,ngươi làm lão tử chờ thật khổ a,cả ngày hôm qua không thấy ngươi,thật nhàmchán.

TươngViên nói.

Trong lòngThạch Trung Ngọc chẳng đáng, ngươi sẽ nhớlão tử? Tám phần mười là không aiđể chongươi ngược, mới cảm thấy buồn chán?

- Maulại đây rèn, ngàyhôm nay ngươinhất định phải hoàn thành ba lần chồng chất.

Tương Viênxáchmấy khối thiết khoángđi tớitrước mặt Thạch Trung Ngọc nói.

Thạch Trung Ngọc có chút làm khó nói.

-Bây giờThần Lâmđại lụcđều dựa vàothựclựcnói chuyện, tacuối cùng không thểcả đời ở nơi nàylàm nghềrèn,ta còn phảiđi thăng cấp.

Ai, lúc nàyThạch Trung Ngọc mới nghĩ tới,mình lại biếnthành thứ ba, BạoQuânđáng chết kia, đoạtđi thứ nhất của lãotử, không thể vẫn sống ởchỗnày, nhất định phải đirangoàiluyện cấp, mớivừarồi bị sự tình củaCơ Như Nguyệt làm lệchhướng, quên mục đích lên bảng bài danh đẳng cấp.

Được rồi, ngàyhômnay còn phải liều mạng luyện cấp, tranh thủ trước 12hđêm lên tớicấp 21, sauđó điên cuồng cày phó bản,hiện nayđẳng cấp của cáccô nương lấyTuyết SươngYên thấp nhất, không biết trước 12hcóthểvượt qua haykhông.

Tương Viên nghe Thạch Trung Ngọc nói, có chútcôtịch gật đầu nói:

- Thanh niênquả thực nênđi ra ngoài xông vào một lần,đương

nhiên khôngcókhảnăng theo lão đầu tử ta ở chỗ này làm nghề rèn, quênđi, ngươiđiđi, lúc rảnhrỗi thường xuyên đến thăm ta.

Vẻ mặt Tương Viên phối hợp giọng điệu, ThạchTrung Ngọc kém chút tâmmềmlưu lai.

- Dù sao ta cũng muốn đira ngoài lịch luyện,có chuyệngì cần không ta giúp ngươiđi làm?

Thạch TrungNgọc hỏi.

TươngViên suy nghĩmột chút nói:

- Ngươi đã có lòng như vậy, vậy đi Dung Nhamđảo, giúpta lấyra Địa Tâm Hỏa vạn năma.

Em gáingươi, cút, vừa nghe danhtự này, cũng biết không phảiđẳng cấplão tử hiện tại có thểđi, quávô sỉ.

- Đổimột cái,thực lựccủa tabâygiờ căn bản khôngkhả năng thu đượcĐịa Tâm Hỏa vạn năm.

Thạch TrungNgọc nói.

TươngViên suy nghĩmột chút nói.

- Được, cho ngươi cáiđơn giản chút, đi giúp talấymột ít Đồng Khoá ng Thạchvề.

Woow, bầu trời rơi xuống bánh, dù sao hiện tại Thạch Trung Ngọc cũng chuẩnbịđi hầm mỏ tầnghai luyện cấp.

Lấy ra toàn bộ ĐồngKhoángThạch trong túi đồ hỏi.

- Những thứnàyđủkhông? Lần trước ngươi đểcho tahoàn thành Thợ Mỏcấp 2, đàorất nhiều,đáng tiếc túi đồkhông bỏ xuống được, cũng chỉ còn lại nhiềunhư vậy.

- Ngươi dùng túiđồ rách nátgì a? Mới thả mấy khối khoáng thạch liền để không được? Lão tử giúp ngươi thăng cấp một chút.

TươngViên khinh thường nói.

Còn có chuyện tốt bựcnày? Thạch Trung Ngọclập tứcgiao túiđồ cho Tương Viên, chỉ thấyTương Viên cầm túi némvào tronglòlửa.

Thạch Trung Ngọckhẩntrương nhìn túiđồ trong lò lửa hỏi.

-Lẽ nào túi đồ cũng đặt ở trong lò lửa rèn luyệnsao?

- Dĩ nhiên không phải, là đồchơi kia quá phế vật,ta trựctiếp đốtmà thôi.

Tương Viên thản nhiên nói.

ThạchTrung Ngọc quảnhiên thấy túiđồ trong lò lửa biến thành tro tàn.

- Con mẹ nó, lão tửliều mạngvới ngươi.

Thạch Trung Ngọc giận dữ nhảydựng lên, trực tiếpbóp cổTương Viên, nhưng mặc kệThạch Trung Ngọc cốgắngthếnào, sắcmặt của Tương Viên cũng không biếnmột cái.

Một lát sau, Tương Viênhỏi.

- Bópđủ chưa? Cho ngươi lại bópmườinăm, ngươi cũngbóp không chết ta.

Đả kích, trần trụi đả kích,Thạch Trung Ngọc cũng minh bạchđạo lý này,u oán nhìn chằm chằm Tương Viên:

- Ngươi khôngphải nói giúp tathăngcấptúi đồ sao,làm sao trựctiếp đốtnó? Bên trong còn có thật nhiều dược tề và vài món trang bị Bạch Ngân a.

Tương Viên liếcmắt:

- Còn nhỏ mọn như vậy? Không phải là tr angbị Bạch Ngân nha, những đồng nát này, lão tử không nhìn vào mắt.

Nếu như ánh mắt có thể sát nhân, ánh mắt của Thạch Trung Ngọc đã sớm giết TươngViên mấy vạn lần, mẹkiếp, ngươi xem khôngvào mắt, lãotử để mắt a,thậtnhiều người chơiđều để mắt, lão tử là chuẩn bị bán lấy tiền, ngươi đốt cháy rồi,hômnào lãotửcũngđốt

nhà của ngươi,nhìn cái phòng rách nát của ngươi còn không đáng giá bằng vàimón trang bịBạch Ngân đâu.

- Đừngcódùng ánh mắt kia nhìn ta, cực kỳ chán ghét, lãotử đưacái khácđược chưa.

TươngViênthậtsự làchịu không nổi ánh mắt của Thạch Trung Ngọc.

Tương Viênđi vào buồng trong, một látsau đi ra,đưa cho Thạch Trung Ngọcmột cái túi nói:

-Đồ chơinày so với cái kia của ngươi dùngtốthơn nhiều, cho ngươi.

Thạch Trung Ngọcdụi mắt,mẹ kiếp, lão tử nhận thứcđồchơi này, lần trướcTương Viên ra khỏi cửa, Thạch TrungNgọc chuẩn bịvào trong phòngcủahắncướp đoạt, kết quả thứ tốt gì cũng không tìm được, nhưng Thạch Trung Ngọcnhận thức cái túi vảinày, lần trước gặp qua, bị Tương Viênthuận tay ném bên cạnhcửasổ, phíatrên dínhđầybụi, Thạch Trung Ngọcchỉcho rằng đó làrác rưởi, không nghĩ tớilà mộtthứ tốt.

TúiTu Di: Có thể gửi 100 loạivật thể bất đồng,mỗi loại vật thểcó thể vô hạn điệp gia.

Dựavào, thậtđúng là cực phẩm, trước khôngđề cập tớinócó thể vô hạn điệp gia, chỉlàcó thểthả 100 loại vật thể bất đồng,đó chính là một trămô không gian a, Thạch Trung Ngọc nguyên bản dùng cái kia,chỉcó ba mươiô không gian, hơn nữatrangbị không thể điệp gia, dược tề, khoáng thạch cóthể chồng nhưngsố lượnghạnchế.

Có cái này, Thạch TrungNgọc cảm giác tương lai sẽlàmột mảnh huyhoàng, vừa lúc ngày maicàyphó bản, nhất định sẽrarất nhiều trang bịtái diễn, có cáinày, vậy không cần lolắng trang bị nhiều, khôngvứt một cái.

- Tađi luyện cấp, hômnào gặp.

Thạch Trung Ngọc tâm tình thật tốt, cũngkhông còvì Tương Viên mới vừa rồi đốt túi đồ của hắnmà đau khổ.

- Nhớkỹ giúp ta mang một ít Đồng Khoáng Thạch trở về.

Tương Viên dặn dò.

ThạchTrung Ngọc nhìn hơn một trămkhối Đồng KhoángThạch trên mặt đất hỏi.

-Lẽnào những thứ này còn chưađủ?

- Đương nhiên không đủ,giúp ta lấy1000 khốitrở về.

TươngViên nói.

Ngất, 1000 khối, nhiều như vậy,ai, bất quá quênđi,nể tình ngươi cho lão tử một cái Túi Tu Dingưu bức như vậy,lão tử giúpngươi chuyệnnày.

Ra khỏi nhà tranhcủa TươngViên, Thạch Trung Ngọc đang chuẩn bịđi hầm mỏ,đột nhiên nghe được phụ cận có người chơi nhắc tới cái gì thươngkhố, Thạch TrungNgọcđột nhiênnghĩđến, trong kho hàng của mình còn bày một trangbị Hoàng Kim, lần trước xoát hang chuột cấpbậcthâm uyên,tuônra haicái nhẫn Hoàng Kim, một cái Thanh Ngọc giới chỉ, một cáiTửNgọc giớichỉ.

Thanh Ngọc giớichỉ mỗi giây khôi phục 3% HP,hiện tạiThạch TrungNgọc hơn ba ngàn HP, mỗi giâycó thể khôi phục chừng một trămHP, cái này sẽ giảm bao nhiêu hồngdược a.

Thạch Trung Ngọc hấpta hấp tấp chạy đến thương khố, tháo xuống Ác Langgiới chỉ,đeo lên ThanhNgọc giới chỉ.

Tâmtình của Thạch Trung Ngọc thậttốt, thật muốn tự mình hại mìnhmột cái, thể nghiệm hiệu quả của Thanh Ngọc giới chỉnhư thếnào.

Cương Thi Vương là một hảo hài tử

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Đi tiệm thuốc mộtchuyến,Thạch Trung Ngọc muavôsố hồng dược cùng lamdược, còn có thuốcgiải độc, giết Cương Thi không có thuốcgiảiđộc làm sao có thể đi?

Đi tới hầm mỏ, Thạch Trung Ngọc rất điệu thấp không có mở ra biểuhiện tính danh, nhưng không cóđổi yphục phổ thông,người mặc trangbị Hoàng Kim trực tiếpđi vào bên trong, không phải Thạch Trung Ngọc muốn gâyphiền toái, mà làđồtrắng thông thường đều đặt ở trongtúicũ, cực kỳbi kịch bịTương Viên đốt trụi.

Thời điểm Thạch TrungNgọcsắp đến hầm mỏmới nhớ, mình không cótrangbị thay, cũngkhôngthể mặc một cáiquần lót liền đi vào?

Một thân chiến giáp màu vàng kim, phía trên hiệnlên mộtít lục quang,là người đều biết đây là trangbị Hoàng Kim, ởtrong hầm mỏ có vẻcực kỳ chói mắt, lậptức liền có tiểuđệ đi tới.

- Lên, giếttên kia.

Ngườicủa BạoQuânchen nhau lên.

Ai, truyền thông hại chết ngườia, ThạchTrungNgọc phỏng chừng lần trướccùngHỏa Thần, Nguyệt Nguyệt giếtphòng làmviệcThần Tộc, bịnhữngngười nàynhớ dáng dấp.

Thạch Trung Ngọcthật sựlà khônghiểu nổi, mình vàBạo Quân đến cùng có thù gì hận? Không phải là không chịu gianhập vào công

hội của hắn sao,cần truy sátnhưthếsao?

Thạch Trung Ngọc khônglùi màtiếntới, trực tiếp xông vào trong, mặcdù mặctrangbị Hoàng Kim, còn có Thanh Ngọc giới chỉ hồi máu,HP củaThạch TrungNgọc vẫn ào àođixuống, bấtquá cũng may khoảng cách ngắn, ThạchTrung Ngọc rất nhanh thì lăn lộn đến trong đám người, mục tiêu rất khó tập trung.

Tuy kỹ năng quần côngcó thể đánh tới Thạch Trung Ngọc, cũng đừng quên, nơinày là trường hợp công cộng, vôsố ngườichơiở chỗ này đào quáng, tuyngười của BạoQuân dám banngàyban mặtởchỗ nàythu phí bảo hộ, nhưng không dámquá phận, nếu nhưtới vài kỹ năng quần công, tàn sát những người chơi phổ thông này,thì nhất định sẽ gây nên công phẫn.

Thạch Trung Ngọc xuyên quaở trong người chơi, người của Bạo Quân ở phía sauđuổi theo, tuy ngườicủaBạoQuân công hội không dám tuỳ tiệncông kích, nhưng bạolực đẩyranhững người chơi phổ thông vẫn phải có, tuy nhữngngười chơi phổ thôngkia rấttức giận, nhưng không muốn gây chuyện, người chơi nghề nghiệp sinh hoạt mới mấy cấp? Làm sao có thể sovớinhững người chuyên nghiệp thu phí bảo hộ? Đánhlà khẳng định không đánhlại.

ThạchTrungNgọcrất nhanhlàđếnlối vàotầnghai, thở phào nhẹnhõm, đến tầng hai cũng không cần lo lắng, nếu như ngườicủaBạo Quân dám theo vào, Thạch TrungNgọckhông ngại dẫnbọn hắnđi tìm Cương Thi chơi một chút.

Nói đến qualâu như vậy, cũng không biết Cương Thi Vương có từ trong lối nhỏ đirahay không.

BaCương Thi ở cửatầng haithành thành thậtthật canhgác, Thạch Trung Ngọc lòng từ bi không có đi giết bọn hắn, cóthể cho người của Bạo Quân công hội một ít cảntrở cũng được a.

Bỏ qua ba Cương Thi, Cương Thi đường cũ trởvề, gặp người của Bạo Quân đuổiđến, lập tức công kích, bất quá mớiba Cương Thi, đối vớiBạo Quân công hội mà nói, căn bản không đáng giá nhắc tới, trong nháymắtđãbị vôsốmapháp đánh thành cặn bã.

Chứng kiếnphíasau vô số người chơicủa Bạo Quân công hội,Thạch

Trung Ngọc liều mạngchạy về phía Cương Thi Vương,phía sau luôncó mấy cái chaynhanh như Cung TiễnThủ,bắn lênvàimũi tên, khiến cho Thạch Trung Ngọc phiền táokhông gìsánh được.

Khi nhìnthấy Cương Thi Vương, Thạch Trung Ngọc kích động, lão tử rốt cuộc tìm được ngươi, Cương Thi Vươngđãtừ trong lốiđi nhỏ đi ra, trở lại lãnhđịacủa mình.

Không chỉ Thạch Trung Ngọc nhìn thấyCương ThiVươngkích động, CươngThi Vương nhìn thấyThạch Trung Ngọccũngkích động,một người mộtxác, phảng phấtnhư lão bằng hữunhiều năm không gặp, nhanh chóng lao vềphía đốiphương.

Khimột ngườimột xác sắp tiếpxúc, Thạch Trung Ngọchung hăng cho đối phương mộtđao, Cương Thi Vương cũng không dây dưa, trong nháymắttrúng đao, móng vuốt đặt ởtrên cổ Thạch Trung Ngọc,Thạch TrungNgọcngay lậptức trúng Thi Độc, nhét vàomiệng một viênthuốc giải độc, quay đầu laovề phíangười củaBạo Quân công hội.

Người cầmđầu nói:

-Xử lý Hinh Vũ Chi Thạch trước,sau đógiết Boss.

Trong lòng ThạchTrung Ngọc chẳng đáng, đừng xemcác ngươi nhiều người,nhưng muốn giếtta,sợ rằng khôngnằm lại một nửa cònlàm không được, đếnlúcđó còngiết Bosscái rắm?

Các người chơicủa BạoQuân công hội quăng ra vôsố công kích viễn trình cho Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc tránh thoát phần lớn côngkích, nhưng CươngThi Vương cùngtiểu đệ củanó không có năng lực né tránh như Thạch Trung Ngọc, đều trúng chiêu, Thạch Trung Ngọc vốnkhôngcócho những CươngThinày bao nhiêu cừu hận, giá trị cừu hận nháy mắt đãbị dời đi.

ThạchTrung Ngọcđạihỉ, vộivã quayđầu, chạy qua bên người Cương Thi, bọn Cương Thi căn bảnkhông ngăn cản Thạch Trung Ngọc, mặccho Thạch TrungNgọc chạy trốn, ngaycảCương Thi Vương cũngkhôngngoại lệ, tuy Cương Thi Vương rất ghét Thạch Trung Ngọc,nhưng cũng không thểcùng mình làmkhódễa, đám người chơi đột nhiên nhô ra kia, dành cho Cương Thi Vương thương tổn cao

hơn Thạch Trung Ngọc nhiềulắm.

Cương Thi Vươngbuông tha Thạch Trung Ngọc, trực tiếplao về phía ngườicủa BạoQuân công hội, Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, bị một CươngThi gõ vài cái, chạy ra khỏi phạmvinày, Thạch Trung Ngọc hai taygối đầu,chuẩnbịxemkịchvui.

Người của BạoQuân công hội thật giỏi, cư nhiênchủ động đi trêu chọc những Cương Thi này. Bất quá CươngThi Vươngcũng là một hảo hài tử, biết chủ độnggiúp lão tử đi dọn sạch địch nhân.

Con đường này không phảirất rộng, không nhìnra ngườicủa Bạo Quân công hội cũng có chút đầu óc, pháira hơn mười khiên thịt, trực tiếp chận thông đạo lại, không để chobọn Cương Thi xông tới, chức nghiệp cận chiếnđangở tuyến đầu côngkích, Mục Sư cùng Pháp Sư đứng xa xa,ở phía sauphóng thích kỹ năng.

Dựa vào, quá không cótưcách, tạisao có thể nhưvậy chứ?Hắn rất hỗn loạn, sau đóbị bọn Cương Thi giết chết toànbộ mới là bình thường.

Không thể không nói, ý tưởng của Thạch Trung Ngọcthậtsựlàquá tà ác.

Thở dài, Thạch Trung Ngọc không tính tiếptụcxem tiếp, chứng kiếnbọn họphối hợp như vậy, mấy Cương Thi này khẳng định đỡ không được, cònnhư Cương Thi Vương, không biết bọn họ giết haykhông, nếu như giết CươngThi Vương, Thạch Trung Ngọctin tưởng bọn họtrảgiá rất trầmtrọng, sauđó liền vô lựcđuổi kịphắn, nhưng nếu như khônggiếtCương Thi Vương, bọnhọ chỉcầnhisinh mấyngười, có thể chế trụ Cương Thi Vương,làm cho người của Bạo Quân rảnhrỗiđuổi giết Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrungNgọcly khaiđịa phương này,bắt đầu con đường luyện cấp, lần trước Thạch Trung Ngọcvẫn ngóng trông Cương Thi Vươngchết, lần này Thạch Trung Ngọclạihy vọngCương Thi Vương may mắn,tốt nhất giết mấy người,sauđó trựctiếpthăngcấpthành Hoàng Kim Boss, giết người củaBạo Quân không chừa mảnh giáp.

Không để ýbọn CươngThicùng ngườicủa Bạo Quânliều mạng, Thạch Trung Ngọcly khai, dù sao hắn tới nơi nàymục đíchchủ yếu

khôngphải giết CươngThi Vương, cũng không phải giết người của Bạo Quân, mà làthăng cấp, cũng không thểvẫn xem náo nhiệt a?

Gặp lại Minh Dã Cô Khách

DTV-EBOOK.COM.VN

Đông chémmột đao, tâychém một đao,làm CươngThi sau lưng nhiều một chút,ThạchTrung Ngọc bắtđầu không ngừng dùng CuồngBạoXuyên Thủng.

Cương Thiở sau lưng ThạchTrung Ngọc lúc nhiều lúcít, mớibị giết vài cái, rất nhanh thìcóvài cái gia nhập vào, Cương Thi ở trong hầm mỏ thật sựlà nhiều lắm.

Thanh Ngọc giới chỉrất mạnh, giúp Thạch Trung Ngọc tiết kiệm đượcthật nhiều hồng dược, chỉ là hôm nay Thạch Trung Ngọc phát hiện lam dược của mình tiêu hao quá nhanh, trước đây vẫn cho rằng lamdượckhông cầnnhiều lắm, hiệntại mình một người dụ quái, mới biết được Chiến Sĩdùng lam cũng rất cao.

Giếtchừng mộtcanhgiờ, Thạch TrungNgọc lại trở vềlãnh địa Cương Thi Vương,chứng kiến Cương Thi Vương cònở đằng kia, Thạch Trung Ngọc cười cười,xem ra ngườicủa Bạo Quân cănbảnkhôngcó chiếm được tiện nghi, tập trung nhìn vào,mẹ kiếp, thật đúng là để cho mình nói trúng, Cương Thi Vương thực sự lên tới Hoàng Kim Boss.

Đi tới địa phươngCương Thi Vươngcùng người của Bạo Quân công hội đại chiến, vôsố trangbị còn ở trên đất, ThạchTrung Ngọc vội vàng đi qua, muốn nhặttrang bị lên.

Đột nhiênchứng kiếnở đối diện tới hơnmười người chơi, Thạch Trung Ngọc căn bản không có lưu ý,trực tiếp nhặt trang bị.

- Dừng tay,đólàđồ đạcủacônghội chúngta.

Một người trong đónói.

- Không phải đồ đạc của công hội cácngươi, tacònkhôngcầm đâu,ta đâylà cho cácngươimặt mũi.

Mớihơn mười người, Thạch Trung Ngọc cănbảnkhôngquan tâm, khôngcầnCươngThi Vương đại ca xuất mã, Thạch Trung Ngọc một người có thể giải quyết hếtbọn họ.

Tiếp tục nhặt đồ, Thạch TrungNgọccăn bản khôngquan tâm bọn họ công kích trước,lần trướcchủ độngsát nhân, cùng CơNhư Nguyệt nói hắn hồng danh một chút sự tình cũng không có,kém chút bị mắng chết, Cơ Như Nguyệt nói, tuy hồngdanh có thể vào thành, nhưng hồngdanh còn cónhững hiệu quả khác, tỷnhư saukhi chết, rơi xuống trang bị cóthể so với bìnhthường caohơn rấtnhiều.

ThạchTrungNgọc nhặt vật trên đất, chờ đợi đối phương công kích, chỉ cần đốiphương dám độngthủ, Thạch Trung Ngọc nhất định sẽ khôngchút kháchkhí giếtsạch,như vậy có thể nhiềuhơn mười mấy món trangbị.

- Ngươi còn rấttự tin, cưnhiên để cho chúng ta công kích trước,ta sẽ không khách khí.

Một thanh âm làm cho Thạch Trung Ngọc quen taitừ chỗđối phương truyền đến.

Khôngđợi Thạch Trung Ngọcphản ứng, liền cảm giác thânthể nặng vôsố lần, ngẩng đầu nhìn lên, dĩ nhiênlà Minh Dã Cô Khách,tên có một đống lớnkỹ năng khống chế loạn thất bát tao.

Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ không tốt, sớm biết gia hỏa nàycũng xen lẫntrong trong đám người,mới vừa rồi nên giànhtrước động thủmớiđúng.

Vội vã đánh Cuồng Bạo Xuyên Thủngvàotrongđám người, nhất thời trên đầuhơn mười người bay ra khỏi chuỗidàichữsố.

Người của Bạo Quân công hội đương nhiên cũng muốn phảnkích, ThạchTrungNgọc theo bản năngmuốn né tránh, lạiđột nhiên ngã xuốngđất, mẹ kiếp, trọng lượngđáng chết, nhất định làMinhDãCô Khách giởtrò quỷ,làm cho thân thểlão tử trởnên nặngnhưvậy, tránh mộtcáicư nhiên cũng có thểngã quỵ.

Bất quácái nàylạichó ngáp phảiruồi, ngã xuống, đồng thời cũng tránhra những công kíchkia, nhưngkế tiếp không tiện đối phórồi,

người nghề nghiệp cận chiến tới, người chơiviễn trình cũng chuẩn bị xong kỹ năng, hiệntại ThạchTrung Ngọc căn bảnlà không bò dậy nổi.– 200 – 159– 113– 199– 235…

…

Chuỗidài kỹ năng đánh vào trênngười ThạchTrungNgọc, kém chút miểu sát hắn, may mắn Thạch Trung Ngọc tay mắt lanh lẹ, từ trong Túi Tu Di lấy ra một hồng dược ba nghìn HPnhétvào trong miệng, lúc này mới tránh thoát cái chết.

Thạch Trung Ngọc cảm giác thân thể nhẹ bẫng,kỹ năng trọng lực thuật rốt cuộchết hiệuquả? Thạch Trung Ngọc khôngdám dừng lại, biết kỹ năng khống chế củaMinh Dã Cô Khách nhiều, hiệu quả kỹ năng trọng lựcthuật tiêu thất, rất nhanh thìcókỹ năng khốngchế kế tiếp xuất hiện, bị đánh trúng,cuốicùng nhất địnhsẽ bị ngược chết.

Đáng tiếc, mặcdù ThạchTrung Ngọc biết muốn né tránh, nhưng vẫnchậm một bước, cả người bị vô số dây leo quấn chặt, dĩ nhiên là Đằng Mạn, chếttiệt.

Tiếptụcăn dược gánhcông kích,thật vất vảhiệu quả ĐằngMạn trôi qua, kỹ năng giảm tốc độ lại đập vào trên người ThạchTrung Ngọc.

Mẹ kiếp, vẫn chưa xong?

Thạch TrungNgọc rốtcục cảmnhận được nghề nghiệp cận chiến bi ai, chỉ có thểquơtiểu đao trong taychém chứcnghiệp cậnchiến của đối phương, căn bản đánh không đếnMinhDã Cô Khách, nếu nhưcó thể giết chếthắn, sự tìnhsẽungdunghơn rất nhiều, những người khác căn bản không phải đối thủ của Thạch Trung Ngọc.

Thật vất vả, hiệu quả kỹ năngchậm lạibiến mất, ThạchTrung Ngọc chứng kiến giahỏa kia lạiđang chuẩn bị kỹ năng,nởnụ cườigằn, Cuồng BạoXuyênThủng bayvề phía Minh Dã CôKhách.

Duy nhất một kỹ năng quần công, cũng là kỹ năngviễn trình, Minh DãCô Khách chứng kiến Cuồng Bạo XuyênThủngbaytới, căn bản khôngdám né tránh,rất sợ bỏ lỡ cơ hộilần này, sẽ để Thạch Trung Ngọcné tránh, cắn răng một cái, tiếp tục phóng ra kỹ năng.

Đángtiếc, Cuồng Bạo Xuyên Thủng của Thạch Trung Ngọc đánh tới

trên ngườiMinh DãCô Khách, thânthể MinhDã Cô Khách mấtđi cân bằng,hắn khôngthểbảo trì động tác phóng kỹ năng, đưa tới kỹ năng phóng rathất bại.

Rốt cục thoátkhỏi kỹ năngkhốngchế, Thạch Trung Ngọckhông chút do dựkhởi động kỹ năng mangtheo của Huy Hoàng sáo trang: Nhiệt HuyếtHuyHoàng.

Thật nhanhlaovề phíaMinh Dã Cô Khách, Minh Dã Cô Khách vộivã chạy trốn, ý đồ kéo ra khoảng cách với Thạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọchá có thể cho hắn cơ hội? Vẫnđuổikhông tha.

Đột nhiên, MinhDãCô Khách xoay người tung giảm tốc độ, quang vựngmàu vàng kimởtrong hầm mỏrõràng cóthể thấy được, Thạch Trung Ngọc chùng thắt lưng, tránh rachiêu này, bởivì phóng ra kỹ năng, cho nênMinh Dã Cô Kháchnhất định phảidừng lại, mà bước chân củaThạch Trung Ngọccăn bản không dừng, khoảng cách với Minh DãCôKháchcàng gần.

Thạch Trung Ngọc nhìn MinhDã CôKhách cườidâm đãng một cái:

- Ngoanngoãnchắp tay nhường vị trí thứ hai, ta muốn.

MinhDã Cô Kháchhừ một tiếng, trong pháp trượngtoátra mộttrận hắc quang bay tớiThạch Trung Ngọc, trong hầmmỏ vốncó chút hôn ám, khônggiống với giảmtốc độ là kim quang, không dễ dàng thấy rõ như vậy, hơn nữa hai người bây giờ khoảng cách lại quá gần.

Thời điểm Thạch Trung Ngọcchứng kiến hắc quangkia đã không kịp làm rabất kỳ động tácné tránh,cựckỳ bi kịch trúng chiêu, thân thể trở nênrất trầm trọng, không xong, lại là trọng lực thuật đáng chết kia, trong lòng Thạch Trung Ngọc thầm nghĩkhông tốt.

Quả nhiên, thân thểvẫn vọt tới trước, đột nhiên biến nặng, không thể khống chế được thân thể của mình, lần nữa ngã quỵ.

- Ngươicho rằng mỗilần ngươi đềucó thể đánh thắng ta sao?

MinhDã Cô Khách nở nụ cườichiến thắng.

Hầm mỏ luyện cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

Mẹ kiếp, lạitrúngchiêu,lão tử làmsao lại bi kịchnhư thế,ngườiở phía sau ThạchTrungNgọcđuổi đến, lập tức vây Thạch TrungNgọc, bắt đầu không ngừng chém lung tung.

Móa, trọng lựcthuật đángchết, ngaycả công kích cũng cố sức như thế, tuy mở ra Nhiệt Huyết Huy Hoàng, nhưngchỉ có thể miễn cưỡng côngkích một cái, thật sự là làm cho Thạch Trung Ngọc cảm thấy vôcùngbiệt khuất.

Mãimới chờ đến lúc trọng lực thuậttrôi qua, Thạch TrungNgọccũng không có vội vã từdưới đấtbò dậy, mà tại chỗ lộn một cái.

Địa phươngvừa rồi xuất hiệnmộtít dây leo,Thạch Trung Ngọcsợ đếnđổ mồhôi lạnh, may mắn lão tử phản ứng nhanh, nếu không thì lại bi kịch.

Vội vàngđứng lên, vọt tớiMinhDã CôKhách, Minh DãCô Khách lần nữa vô sỉ tuyển chọnkéo dài khoảng cách, đáng tiếc, tốc độ của Thạch TrungNgọc nhanhhơnhắn mộtít.

Mắt thấy sẽ bị Thạch Trung Ngọc đuổi kịp, trọng lực thuậtcủa MinhDãCô Khách lại cònkhôngcókhôi phục, biết tiếptụcnhư vậy nữa chắc chắn phải chết, hắn lựa chọn đụng một cái, giảm tốcđộ ném về phía Thạch Trung Ngọc.

Ở tronghầm mỏ mờ tối sử dụng giảmtốcđộ thật sự là không sáng suốt, Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng tránh ra, đitớitrước mặt Minh Dã Cô Khách, Thạch Trung Ngọctrực tiếp dùng Cuồng LongThăng Thiên, khôngdám dùng Nhược Hóa Mãnh Kích a,thức mở đầu của Nhược Hóa Mãnh Kích quá chậm, nếu như bị Minh DãCôKhách nắm lấy thờicơ, kích hoạt kỹnăng khống chế,Thạch TrungNgọc cũng khôngbiết mìnhsẽ bi kịch tới khinào.

Lực phòng ngự cùnglượngmáu của MinhDãCô Khách dường như không cao lắm, bị Cuồng Long Thăng Thiên của Thạch Trung Ngọc

đánh tới không trung, đánh hai công kích phổthông liền treo, Mục Sư của đối phương thậm chí cònkhông kịptrị liệu.

Giết chết Minh Dã Cô Khách, lập tức trởnênbuông lỏng hơnrất nhiều,thiếu nhữngkỹ năng khống chế bừabộnkia, Thạch Trung Ngọcnhư hổ vào bầy dê,ở dưới Nhiệt HuyếtHuy Hoàng, Pháp Sư da giòn cơ hồ haiba đao đãbị Thạch Trung Ngọc giếtchết.

Nghềnghiệpcậnchiến cũng không tốtgì,khôngbao lâu,toànbộ đều bị Thạch Trung Ngọc giết chết, chỉ là làmcho Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối là đụng phảivài cái cần tiền khôngcần mạng, hoàn toànmặckệ né tránh Thạch Trung Ngọccông kích,điêncuồngăn dược, nhặt trang bị.

Tuymấytên này bị Thạch Trung Ngọc giết chết cũng tuôn ra trang bị,nhưng tổng thể mànói vẫn thiếumấykiện, nhấtlàcòn bị bọn họ cầm đihai kiện trang bị BạchNgân, nhữngthứ này đềulà Nhân Dân Tệ a, cứ như vậy bị ngườilấy mất, có thể không đau lòng sao?

Bất quá bây giờ không phải thời điểm đau lòng, thờigianNhiệt Huyết Huy Hoàng chỉ cónửa giờ, nhất định phải dànhthời giangiết quái, không thể lãng phí.

Ởdưới NhiệtHuyết Huy Hoàng gia trì, Thạch Trung Ngọckéo quái so với trước đó nhiều hơn một chút,giết cũng nhanhhơn, điểm kinh nghiệm của Thạch Trung Ngọc khôngngừng kéolên.

Hiệu quả của Nhiệt Huyết HuyHoàng rấtnhanh thì tiêu thất, Thạch Trung Ngọc bi kịch, bởi vì thờiđiểm phát hiện hiệu quả củaNhiệt Huyết Huy Hoàng sắp biến mất, Thạch TrungNgọc điên cuồng một ít, kéoquái nhiều lắm, có NhiệtHuyết Huy Hoàng, còn có thểmiễn cưỡng ứngphó,nhưng hiệu quả của Nhiệt Huyết Huy Hoàng tiêu thất, Cương Thi ởsau lưng còn khôngcó giết bao nhiêu a.

Gầntrăm con CươngThi truyởphíasauThạchTrung Ngọc,Thạch Trung Ngọc ngaycả cơ hội công kích cũng đánh không ra, chỉ cần xoayngười công kích, HP ngay lập tức biến không,Thạch Trung Ngọc cũng không muốn Cương Thi nào không cẩn thận rabạo kích, đuổi hắnvề Bạch Hổthành.

Mang theo bọnCương Thichạyrấtlâu, những Cương Thinàyvẫn còn

theo ở phíasau, Thạch Trung Ngọc phân vân,cái này quá lãng phí thờigian,lúc nào mới xonga.

Thạch Trung Ngọc liềumạng, trực tiếpxoay người,đánh ra Cuồng Bạo Xuyên Thủng, ngay lập tứcgiết chếtmười mấy Cương Thi.

Thạch Trung Ngọc quẫn bách nhìn mộtmàn này, kém chút không cóbuồn rầu tự sát, mớivừa rồi các CươngThi bị đánh thành tàn huyết, lãotử cư nhiên không biết, còn liều mạng chạy, nhấtđịnh là một siêu cấp ngu ngốca.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,khôngcó đúnglúc chạy trốn,bị những CươngThi cònlại loạn đả mộttrận, kém chút tửvong.

Thạch Trung Ngọc mang theo Cương Thichạy trốn, thả vài cái kỹ năng quần công, không bao lâu liền giết chết nhóm Cương Thi này, sauđó quayđầu đi nhặttrang bị.

Túi TuDithật đúnglà thứ tốt, ranhiềutrang bị như vậy, lại còn không cónhồiđầy, dùsaogiết cùng mộtloại quái, thậtnhiều trang bị là lặp lại,có thể chồng chất, nhưng làm cho ThạchTrung Ngọccó chút tiếc nuối là,tuôn rahầu như đềulàđồ trắng, Thanh Đồng chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy, Bạch Ngân càng nhìn không đến.

Cứ như vậymộtmực ở trong hầm mỏdụ quái, toànbộ hầm mỏ tầng 2 không cóngườichơicùng Thạch Trung Ngọc đoạt quái,chỉ có một ít người đang ở sát biên giới hầm mỏđào quáng, người của Bạo Quân công hội cũng khôngcòn trởlại quấyrầy Thạch Trung Ngọc, không biếtlà sợ, hay chuẩn bị âmmưu khác,mới vừa rồi chết ở trongtay Cương Thi Vương khôngdưới một trăm, đồngchí Bạo Quân hẳn rất đau lòng, quá nhiều người rớtcấp a.

Thạch Trung Ngọc khôngđi trêuchọc Cương Thi Vương, Cương Thi Vương cũng không tới quấy rầy Thạch Trung Ngọc, mỗilầnsắp đến lãnhđịacủa Cương Thi Vương, Thạch Trung Ngọc đềutránh ra, rất sợ Cương Thi Vương tớitìmhắn phiền phức.

Thời giantrôi qua thật nhanh, trừ lúc ăn cơm tối, Thạch Trung Ngọc vẫnluônở chỗnày giếtquái,thời gian quathậtsự làquá khô khan, không sai biệt lắm tớimười mộtgiờ rưỡi,Thạch Trung Ngọc rốt cục lên tới cấp 21.

Hầm mỏ tầng hai truyềnđến tiếng gầm gừ hưng phấn của Thạch Trung Ngọc, cấp 21,khôngdễ dàng a.

Từ trong Túi Tu Dilấy ra một quyển trục hồi thành, hiện tại hệ thốnghốiđoáinhândân tệ đãmở, mộtkimtệ mới bằng1 tệ, giá giảm đếnbất hợp lý,mởra quyển trụchồi thành, Thạch TrungNgọcđang chuẩn bịđi cửa Diệp Linh phó bản chờ, lại phát hiện một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng,DiệpLinh phó bảnở địa phương nào?

Gọi điện thoại choCơ Như Nguyệt, hỏi rõ vịtrí DiệpLinh phó bản, thì ra ởphía tây Bạch Hổ thành, Thạch Trung Ngọc vốn cònmuốn hỏi Cơ Như Phong là chuyện gì xảyra, nhưng Cơ Như Nguyệt căn bản không có cho hắn cơhội, nói thẳng mấy người các nàng phải bậnrộn thăng cấp,ThạchTrung Ngọccười khổ sờ soạng cáimũi.

Đang chuẩnbịđi Diệp Linh phó bản,Cơ Như Nguyệt lại gọi điện thoại tới:

- Ngươi ở cửa phóbản chờ một lát, chúng ta phỏng chừng lậptức sẽđến.

Cơ Như Nguyệt nói xong lạicúp điện thoại,Thạch Trung Ngọccười khổ lắc đầu.

Tìm khoảng chừng haimươi phút, Thạch Trung Ngọc đi tớicửa Diệp Linh phóbản, không nghĩtới ngoạitrừ Thạch Trung Ngọc,vẫn còn cóngười, người này chính làBạo Quân, Thạch Trung Ngọc vẫn là lần đầu tiênnhìn thấy Bạo Quân,Bạo Quân thật sự là quá kiêu căng, biểuhiện tính danh, làm cho ThạchTrung Ngọc rất thoải mái biết hắnlà ai.

Bạo Quân cường hãn

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc cườinhạt một chút, đivềphía Bạo Quân,Bạo Quân hiển nhiên cũngnhận thức Thạch Trung Ngọc, biết ngày hôm nay việc này khôngthể thiện, lập tức mở ra kỹnăngẩn thân,chứng kiến thân hìnhBạo Quânbắt đầu nhạt, ThạchTrungNgọckhông hề nghĩ ngợi, trực tiếp kích hoạt Cuồng Bạo XuyênThủng.

Đáng tiếcCuồngBạo Xuyên Thủng trống rỗng,xem ra BạoQuân cũng không phải hạng tầmthường,dưới trạng tháiẩn thân tốcđộ di động liền thấp xuống,lạicòn có thể né tránh hắn công kích.

Thạch TrungNgọc cảnhgiác nhìn bốn phía, không biếtBạo Quân này sẽtừđịa phương nàotuôn ra, cũngkhông biếtcó phải hắnđã chạy haykhông.

Bốn mươi giây trôi qua, vẫnkhôngcóđộng tĩnh, Thạch Trung Ngọc buồn bực,chẳng lẽchạy? Không nghĩ tới BạoQuân vô sỉ như vậy, đánh cũng không đánh, liền trực tiếp chạy.

Thạch TrungNgọc buôngxuống trạng tháicanhgác,dùsao Bạo Quân đã chạy, nghe Tuyết SươngYên nói, trạng thái Đạo Tặc ẩn thân chỉ có thể duy trìbốn mươi giây, hiện tạibốnmươi giây đã qua, cũng không thấy hình bóng Bạo Quân, hắn đương nhiên là đi.

Thời điểmThạch TrungNgọc xoay người đi tới cửa phó bản, đột nhiên phía sau trúngmột đao, -500, đâm lưng chết tiệt, đau chết gia gia.

Thạch Trung Ngọc lập tức xoay ngườibổ về phía Bạo Quân, Bạo Quân rùn người tránh thoát công kích, thuậnthế trênđùi Thạch TrungNgọclại lôi một đao, ThạchTrung Ngọclửa giận trùng thiên, dùngra Cuồng Long Thăng Thiên, đáng tiếc Bạo Quân tránhra chiêu này, Thạch Trung Ngọcthì một người bay trên trời.

Bạo Quân nhúnvai, châm chọc nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc phẫn nộ a,ánhmắt đáng chết kia, cưnhiêntràn đầy khinhbỉ, dường như đang nói:loại rácrưởinhư ngươicòn muốn đốiphó ta?

Lúc đạt tớiđiểmcao nhất,Thạch Trung Ngọc lập tức dùngra Lực Phách Hoa Sơn,hung hăngbổ về phía BạoQuân, Bạo Quân không nhanh khôngchậm di chuyển, rất thoải mái liền tránh ra công kích của Thạch TrungNgọc, lần nàyLựcPhách HoaSơn tuyệt đối dùng tới toàn lực, đao hunghăng đâm vào đại địa, toànbộ thân đao cắm vào đất, chỉ để lạimộtcái chuôi đao.

Thạch TrungNgọc còn không córút đao ra,phía sau lại trúng mộtcái đâm lưng, Thạch Trung Ngọc dùng sứctừtrong đại địa rút đao ra, thuậnthế xoay người,bổ ngang BạoQuân, lần này Thạch Trung Ngọc chém rất thấp, hy vọng Bạo Quân nàyngồi xổm xuống tránh, như vậy vừa lúccó thể chém trúng đầu của hắn.

Đáng tiếc, Thạch TrungNgọc lần nữa tính toán thấtbại, Bạo Quân không có ngồi xổm xuống,mà nhảy dựng lên, dao găm thật nhanh đâm ThạchTrung Ngọc một đao, mẹ kiếp, vốn cho rằng có thể làm cho Bạo Quân bểđầu, khôngnghĩ tới bể đầu biến thành mình.

Thạch Trung Ngọc đang chuẩnbịtiếp tục phản kích, lại phát hiện mìnhbỗng nhiên cáigì cũng không nhìn thấy, đây là kỹ năngĐạoTặc đâm mù?

Hết thảy chung quanhđều không nhìnthấy, ThạchTrung Ngọc vẫnlà lần đầu tiên biến thành như vậy, tâm lý hơichút khẩn trương, như vậy thậtsự là quá thống khổ, Thạch TrungNgọc rốt cục cóthể cảm nhận được, thờiđiểm hắnở Tân Thủ Thôn, những quái vật bị Manh Thuật đánh trúng thống khổ như thế nào.

Bởi vì không biết Bạo Quân sẽtừ phương hướng nào công qua, Thạch TrungNgọc chỉcó thể tuỳ tiện chém,ý đồ nhưvậy có thể né tránh đối phương côngkích, nhưng Bạo Quân thựcsựdễdàng cóthể đối phó như vậy sao? Thạch Trung Ngọc cũngbiết như vậy căn bản đỡ không được Bạo Quân, mình chẳng qua là đang dối mìnhgạt người mà thôi, quả nhiên liên tiếp trúngđao.

Nhưng mìnhtuỳ tiện múa đao cho tớibâygiờ khôngcógặp đượcdừng lại, hiểnnhiên một lần cũng không có bắn trúng Bạo Quân.

Năm giây đâm mù đi quarất nhanh, Thạch Trung Ngọc dầndần cóthể chứng kiến cảnh sắcchung quanh, lại không thấy được Bạo Quân tồn tại,thầm nghĩ không tốt,lập tức nhảy ra, nhưng phía sauvẫn bị đánh trúng.

Mệkiếp, Thạch Trung Ngọcăn hồng dược, Bạo Quânvẫn nhẹ nhàng tránh ra Thạch Trung Ngọccông kích, daogămrất nhanh ở trên cổ Thạch Trung Ngọcvạchmột đao,-730, thương tổn nhược điểm.

Thạch Trung Ngọc cực kỳ không phục, ngày hôm nay thật sựlà quá oan uổng,từ đầu tới đuôi,thậmchí ngay cả một kích cũng không đánh trúng Bạo Quân,khôngthể nàosẽ như vậya.

Đột nhiên, Thạch Trung Ngọc tới bên tai Tương Viên nói:

- Làmnghềrèngiốngnhư đánh lộn,kiêng kỵ nhấtchính là tâm phù khí táo, tỉnh táomới là lúc ngươi nguy hiểmnhất.

Không sai, mới vừarồi thật sự là quá táo bạo, Thạch Trung Ngọc ngừng lại, khôngcólao về phía Bạo Quân.

- Làm sao, không dám côngtới rồi?

Bạo Quân khinh thườngnói.

Thạch Trung Ngọc hơi cười cười, cũngkhông nói lời nào.

Đột nhiên Bạo Quânbiếnsắc:

- Tiểu tử, ngày hômnay tha chongươi một mạng,lần sau lại để cho ta gặp được ngươi, ngươi liền chếtchắc.

Nói xong Bạo Quânliềnđi, Thạch Trung Ngọctòmò nhìn phíasau mình một chút, thì ra đám người Cơ Như Nguyệttới.

Bạo Quân cảm giác mình thật lợi hại, mộtmình ThạchTrung Ngọc căn bản không phải đối thủ củahắn, nhưng hắn còn không có tự ngạo đến đốikháng nhiềungườinhưvậy.

ThạchTrung Ngọc nhìncấp bậccủa các nàng, không nghĩ tới đều đạt tớicấp 20, tốc độ này thật đúng là nhanh, nói đến ngàyhôm nay thời điểm xem bảngxếp hạng, đạttới cấp 20cũng khôngmấy người,

lẽ nào hiện tại các cô nươngtoàn bộđều đạt top10 bảng bài danh đẳngcấp?

Mở rabảngbài danh đẳng cấp, phát hiệncăn bản không có biếnhóa gì, không chỉcáccônương thăngcấp, người khác cũngthăng cấp.

- Mới vừa rồi là Bạo Quân?

Cơ Như Nguyệt đi tới hỏi.

- Ừm.

Thạch Trung Ngọcgậtđầu nói.

- Sắc langđại thúc, ngươi cóđánhhắn cực kỳ thảm hay không?

Dương Tử nhảy đến trướcmặt Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Khôngcó,là ta bị hắn đánh cực kỳ thảm.

Thạch TrungNgọc ăn ngay nói thật.

Dương Tử khinh thường nói:

- Tacòn tưởng rằng ngươi thậtlợi hại, thì ra vẫn làphế vật.

Thạch Trung Ngọc bạo lực cầm lấy gò má củaDương Tử nói:

- Tiểu nha đầu chớ nói bậybạ, ngày hôm nay không cho phép chơi game, cútvề ngủ, ngày mai còn phải tiếp tụcthi kìa.

Dương Tử bất mãntránh thoát tay của Thạch Trung Ngọc nói:

- Khoang trò chơicó chứcnăng mới, cải cách rấtnhiều, thời điểm chơi game thì tương đươngvới nghỉ ngơi, hiệu quả không kém ngủ bao nhiêu, không cóchuyệngì, sáng sớm ngày mai đến trường bình thường là được.

Thạch Trung Ngọc không biết có phải thực sự hay không, quayđầu nhìn về phíađám ngườiCơ NhưNguyệt, đượcđámngườiCơNhư Nguyệt khẳngđịnh, ThạchTrung Ngọc cũng không cưỡng cầu DươngTửđingủ.

Cơ Như Nguyệt kéo Thạch TrungNgọc vàotrong đội ngũ, đithẳng tới trước mặt hộvệ Diệp Linhphó bản nói:

- Diệp Linhphóbản độ khódơn giản, phiền phứcđưa chúng ta vào.

- Vìsao vào độ khódơngiản? Chúng ta hoàn toàn có thể trựctiếp vào độ khó bình thườnga, nơiđótrangbịsovới độ khódơn giản con hơn rất nhiều.

Thạch Trung Ngọc không hiểu hỏi.

Diệp Linh phó bản

DTV-EBOOK.COM.VN

- Mỗi cấpđộ phó bản đềucó thời gian hạn chế,vào một lần, phảichờ hai giờ mới có thể lần nữ a tiến vàophó bảntiếp theo. Từ đơn giản bắt đầu, lần lượt đi lên, như vậy mớihợp lý.

Cơ Như Nguyệtnói.

Tiến vào Diệp Linh phó bảnđộ khó đơngiản, nơi này là sơncốc hoàntoàn trống trải, khí trời thoạtnhìn rất tốt, trờixanh mây trắng, đám người ThạchTrung Ngọc đi vềphía trước, khôngbao lâuliền thấy một con Diệp Linh, thoạt nhìn giống nhưquả cầu thịt, trên đầu dàivài lá cây, đây chínhlàDiệpLinhtrong truyền thuyết?

Diệp Linh, cấp 20, quái vật tinh anh.

Thạch Trung Ngọckhôngchút khách khí xông lên phíatrước, mới vừa rồioán hận ở chỗ Bạo Quân toànbộ phátttiếtlên người Tiểu Diệp Linh đáng thương.

- Ngươi quá tàn nhẫn, tiểu độngvật đáng yêu nhưvậyngươi cũng hạ thủ được?

DươngTử bất mãn nói.

Thạch Trung Ngọc căn bản không để ý tới DươngTử oán giận, khả ái thìthế nào đây?Không giết nó,ở đâu ra trang bị?Không có trangbị tiền ở đâu ra?Trongnhà sắp khôngcó tiền dùngrồi kìa.

Tuyđám người Cơ NhưNguyệt cũng thấyDiệp Linh cựckỳkhảái, thế nhưng cònkhông có khả ái đến để cho nàng buông tha kiếmtiền, cùng theothả kỹnăng, ở dướimấy người côngkích, con Tiểu Diệp Linh khả áinày đương nhiên không cócơhội sống sót, bị đám người ThạchTrung Ngọc giếtchết.

Diệp Linhrấtcho mặt mũituôn ra một kiện trang bị Thanh Đồng, Thạch Trung Ngọcbỏ trang bịvào trong Túi Tu Di.

Tiếp tụctìm một con Diệp Linhkế tiếp, mớiđộkhó đơn giản, đối với đámngườiThạchTrung Ngọc mànói, thật sựlà quádễ dàng, hoàn toàn chính là tàn sát,chỉ chốclát, gặp được một Diệp Linh hơi lớn, Thạch Trung Ngọc tòmò nhìn nó,chẳng lẽlà tiểu Boss trong truyền thuyết?

Quả nhiên, cao bằngmột người,Thạch Trung Ngọc đi tới,còn chưa kịpphát động kỹ năng, đã bịngất xỉu.

Mẹ kiếp, tiểu Boss liềncànrỡ, lạicó kỹnăng khống chế ngưu bức như vậy,các cô nương đương nhiên cũng phát hiện Thạch Trung Ngọcngấtxỉu, HướngLâmvội vã giảitrừtrạng thái, Thạch Trung Ngọc thoátkhỏi ngấtxỉu, lập tức kích hoạt Nhược HóaMãnh Kích đánh vàotrên người nó.

Sau đó dùng Cuồng Long Thăng Thiên, cáccô nươngcũngnắm chặt thời cơ, Diệp Linhtiểu Bossbị Cuồng Long Thăng Thiên đánh tới không trung, trên người không cóbất kỳ phòng ngự, các cô nương vội vàngdùngkỹ năng cườnghãn nhất đánh vào trên người Diệp Linh.

Một đống lớnkỹ năng bừabộn nổtung, Diệp Linh phát ra tiếng kêu gào, kém chút dẫn phát cáccô nươngđồng tình, may mắn lực ý chí củacác cô nương tương đối kiênđịnh, khôngbỏtừ bỏcông kích.

Diệp Linhbị Lực Phách HoaSơncủa ThạchTrung Ngọc nện xuống, Tuyết Sương Yên dùng đâm lưng đánh vào trên ngườiDiệp Linh, -5000, dựa vào,ngưu bứca,Diệp Linh không có lực phòng ngự trúngđâm lưng, còn rabạo kích, rớt 5000 HP.

Sau khi Thạch Trung Ngọc rơi xuống đất, vội vãxông lênbù thêm TrọngKích,cáccônương không ngừng phóng ra kỹ năng, Diệp Linh bi kịch,còn bị Lực Phách HoaSơn cho đập ngất xỉu, chỉcó thể bất đắc dĩ thừa nhậnnhững người kia điên cuồng công kích.

Khôn g bao lâu,Thạch Trung Ngọc liền giết chết Diệp Linhtiểu Boss.

Ra trang bị Bạch Ngân,ThạchTrung Ngọc rất kích động, không nghĩ tới tiểu Boss cũng có thểra trangbị Bạch Ngân, như vậy Boss còn khôngra trang bị HoàngKim? Đầu năm nay trang bị Hoàng Kim mắc

hơn Bạch Ngân rất nhiều a.

Các cônương theoThạch Trung Ngọc một đường giết quái, rốt cục gặp được Boss.

- Mọi người trước thử giếtnó,nếu nhưgiết quá chậm, vậylần sau trở lại giết, bây giờ mục đích chủ yếu của chúng talà lấy được trang bịthông thường,thuận tiện luyện cấp.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc thầmnghĩ đáng tiếc, hy vọng giết không quá phiền phức, nếu không thì khôngbiết đến lúc nào mới có thể giết nó.

Diệp Linh Boss này so vớiDiệpLinh thông thường lớn hơn nhiều lắm, Thạch Trung Ngọcđoán sơmột cái, ítnhất caohơn ba mét, mẹ kiếp, cáithân thểkhổng lồ này, nếu nhưápmộtcái,cònkhông trực tiếp chếtrồi?

Đi tới trước mặt Boss, Thạch TrungNgọc đánh rakỹ năng Nhược HóaMãnh Kích, Diệp Linh Boss bị đau phảnkích.

Chỉ thấy Diệp Linh Boss dạo qua một vòng,Thạch TrungNgọc liền cảm giác mình bịngất xỉu, sau đó vẫn nằm ở trạng thái bị đánh, làm cho Thạch Trung Ngọc có chút buồnbực là, vìsaoHướng Lâm vẫn không tăng máu cho hắn?

Chẳng lẽ cảm thấyda ta đủ dày, cóthể gánh một hồi?

Rất nhanhtừ trong trạng tháingất xỉu của Diệp Linh Bossthoát khỏi, lực côngkích của Diệp LinhBoss cũngchả có gì đặc biệt, mới đánh rớthơn một ngànđiểm HP của Thạch Trung Ngọc.

-Mới vừa rồi vìsao không trị liệu?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

HướngLâmnói:

- Không chỉ ngươi, chúng ta cũng ngất xỉu,kỹ năngngất xỉucủanó thật quálợi hại, lạilà ngấtxỉu quần thể.

ThạchTrung Ngọc kinhngạc nhìnDiệpLinh, lại làngất xỉu quần thể, hơnnữacáccô nương đứng xa như vậy cũngbị ngất xỉu,quá thầnkỳ.

- 3000

Tuyết Sương Yên lại đánh ra một thương tổn siêucao, cừuhận của Diệp Linh Boss ngay lập tứcbị Tuyết SươngYên kéođi, đuổi Tuyết Sương Yên chạy, Thạch TrungNgọc lậptức đuổi theo, lực phòng ngự của Tuyết Sương Yên kémhẳnnhiều lắm, đểcho TuyếtSương Yên kháng mànói, Tuyết SươngYên khôngcăng được bao lâu.

Đuổi kịp Diệp LinhBoss, Thạch Trung Ngọc ngay lập tức tới một cái Cuồng Long Thăng Thiên, Bossbị Thạch Trung Ngọc đánhtới khôngtrung, Thạch Trung Ngọc khôngcó ngừng tiếptục dùng công kíchphổ thôngđiên cuồngđánh vào trênngườiDiệpLinh Boss, cáccô nương cũng không dừngphóng ra kỹ năng.

Rất nhanh, Diệp LinhBoss bịLực Phách HoaSơnnện trênmặt đất.

Ai, ThạchTrung Ngọc thở dài, Boss đáng chếtthật sự là quá nặng, mớibaymộtchút, đánhmột công kích phổ thông đã sắp trở về mặt đất.

Cuồng Long Thăng Thiên thật sự quá vô sỉ, mặc dù chỉ một lát, cũng tạo thành cho DiệpLinh Boss thươngtổnto lớn, Diệp Linh Boss nơi nào còn có tâm tình đuổitheo Tuyết Sương Yên?Trực tiếptập trung mục tiêuở trên người Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc muốn chính là cái hiệu quả này, không có biện pháp, mình thật sự là quá cường đại, m ột thân trang bị Hoàng Kim, da dầy,Diệp Linh Boss cũngkhôngthể tạothànhtổnthươnggì cho hắn.

HP củaDiệpLinh Boss cũng không coi nhiều lắm, mới hơn20 vạn, cũng không lâu lắm liền bị đám người Thạch Trung Ngọc giết chết, tuônra hai kiệntrangbị BạchNgân.

ThạchTrung Ngọc phiền muộn, tại saosẽnhư vậy?Vốn cho rằng sẽ có trang bị Hoàng Kim, không nghĩ tới mới Bạch Ngân, tuycho hai kiện, nhưngkém xamột kiện trang bị Hoàng Kim a.

Cầu độc mộc

DTV-EBOOK.COM.VN

- Không đúng, nhiệm vụ biểu hiện còn chưa hoàn thành..

-Kỳquái, đây là chuyện gìxảyra? Ngươi nhìnkỹ yêu cầu nhiệmvụ là gì.

Thạch Trung Ngọc nói.

CơNhư Nguyệt nhìn nhiệmvụ, sau đó nói:

- Nhiệm vụ nàycòn rất phức tạp, phải xử lýba DiệpLinh Boss, sau đó mới cóthể giải phong Phong Diệp Linh Vương,chúng ta phảixử lý Diệp Linh Vương kiamới có thể xem như hoàn thành nhiệm vụ.

-Giết hay không giết?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệtsuy nghĩ một chút nói:

- Dù saocũnggiết chết một con, đươngnhiên tiếp tục đánh, hơn nữa chúng ta chỉ giếtmột Diệp Linh Boss,vậyđãnói rõcòn có hai Diệp LinhBoss, trênđường tới, phát hiện ngã ba, chúngta c ònlãngphí khôngít tiểuquái, giết trởvề.

Thạch Trung Ngọc nghetheo mệnh lệnh, bắtđầu trở về tìmquái giết, tới ngãba, Thạch Trung Ngọc đi về phíamột conđường khác, không bao lâuliền gặp một Diệp Linh, bấtquálà loại thông thường nhất, loại Tiểu DiệpLinh này, Thạch Trung Ngọccũng chẳng muốn đi giết nó, bất quá dù sao cũng là quái vật tinh anh, kinh nghiệma.

Dọc theo đườngđi giết quái, tìm kiếm Boss, chỉ chốclát liềnthấy được một cây cầugỗ nhỏ, hai tiểu Boss ngăn cầu,đối diện cầu lại còncó hai tiểu Boss, phát đạt,nhiều tiểu Boss như vậy,đó chính là bốn trang bị Bạch Ngân.

ThạchTrung Ngọcđang muốn tiến lên, lạibịCơ Như Nguyệt kéo lại:

- Ngươi đừngchạy tới, quái nơi này cừu hận đều làdây chuyền, ngươi đi tới sẽ kéo hai tiểu Boss khác, giếtcực kỳ phiền toái.

-Vậy làmsao bây giờ?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Dương Tửnói:

- Ta tớithử xem cóthể kéo một cái qua hay không.

DươngTử đitới sát biên giớisơn cốc, kém chút ngã xuống:

- Thậtlà cao, nhìn không thấyphía dưới,taphỏng chừngngã xuống sẽ trực tiếp chết.

-Chớ nói nhảm nhiềunhư vậy, nhanh dụ quái.

Thạch TrungNgọc nói.

Dương Tử trừng mắtliếc hắnmột cái, giươngcung bắn tên, quả nhiên, chỉcó đầu tiểu Boss bịDươngTử kéo qua, những Diệp Linh tiểu Boss khác còn dừng lại ở tạichỗ, Dương Tử vội vãchạy về phía Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọc nghênh đón, Nhược Hóa Mãnh Kích,cừu hậncủa tiểu Boss ngay lập tức bị ThạchTrungNgọc kéo qua.

Thạch Trung Ngọc không có ngừng tiếptục dùng Cuồng Long Thăng Thiên, đáng tiếc,Thạch Trung Ngọc vẫn chậm một bước, tuy Cuồng Long Thăng Thiên kích trúng tiểu Boss,nhưng Thạch Trung Ngọc cũng bị ngất xỉu, tiểu Bosslên tới không trung, Thạch Trung Ngọc thì ngốc đứngtại chỗ.

Cáccô nương công kíchtiểu Boss, lại phát hiệncôngkích thương tổn giống như bình thường, xem ra muốnlàm cho Diệp Linh tiểuBoss hoàn toànmất đilực phòng ngự, Thạch Trung Ngọc cũng phảitheo baylên mới được.

Lãng phí một lầncơhội, bất quá không quanhệ,ngược lại đối phó loại tiểu Boss này,Thạch Trung Ngọc căn bản khôngcốsức,trọn bộ

trang bị HoàngKim, lực phòng ngự quá cường hãn.

Từ trongngất xỉu khôi phục lại, chính làtử kỳcủa Diệp Linhtiểu Boss, Thạch Trung Ngọc đập tới vài kỹ năng, rấtnhanh thì giết chết Diệp Linh tiểu Boss.

Dương Tửtiếp tục dùng phương thức giống nhau dẫntới một Diệp Linhtiểu Boss khác, ung dung giải quyết, Thạch Trung Ngọc chuẩn bị qua cầu độcmộc, Cơ Như Nguyệt lại giành trước nói:

- Ngọc tỷ, ngươiở đây chặn đường, đừng thảDiệp Linh qua đâylà được.

Thạch Trung NgọcngheCơ Như Nguyệt nói, đứng ởcửa cầu, Dương Tử bắn cung qua, không biết có phảihai Diệp Linh tiểuBosscừuhận là giống nhau, hay bởivì Dương Tử đứng khôngđúngchỗ, làm hai Diệp Linh tiểu Bossđều nhảy tới.

Thạch TrungNgọc gắt gao ngăn chặn cầu, cầu độcmộc cực kỳ hẹp, một ngườicũngrất khó đi qua, huốnghồ là hai Diệp Linh tiểu Boss khổng lồ?

Hai DiệpLinhtiểuBosschỉcó thểmột trước một sauqua đây, không giống thời điểm dụ đàn lạ, quái nơi này dường như không thể điệp gia,cho nên chỉ cóthể có một conDiệp Linhcông kíchđược Thạch Trung Ngọc.

Chỉ có một tiểuBoss có thểcông kích, cáinày khó khănsao? Không bao lâu,giahỏa này liềnbịđám người Thạch TrungNgọc giếtchết, chỉ làthời điểm tiểuBoss này tửvong,từ trên cầu độc mộcngãxuống, tâmlý của Thạch TrungNgọccựckỳ trầm thống.

Thạch Trung Ngọc dĩ nhiên khôngphải bởi vì Diệp Linh chết mà cảm thấy đau lòng, Thạch TrungNgọc đau lòng là tiểu Boss chết thì chết, vốnnên tuôn ratrang bị cũng theo rơi vào thâm cốc.

Tiếp tục công kích một Diệp Linhtiểu Bosskhác, chỉ bất quá thời điểmDiệp Linh tiểu Boss sắp chết, Thạch Trung Ngọc bắt đầurút lui, để tiểu Boss đi ra, nếunhưvất vả giết chết nó,còn khôngcó trang bị, Thạch Trung Ngọc chính là ngu ngốc.

Giết chết Diệp Linh tiểu Boss, nhặtlên trangbịtrên đất, mấyngười

bắt đầu qua cầu độc mộc.

Thạch Trung Ngọc ngược lại không sao cả, rấtthoải mái đi qua, nhưngcáccônương khôngcó dũngkhí nhưThạch Trung Ngọc,du hí làm quá thật,cáccô nương phảng phất như lạcvào cảnh giớikỳlạ, phía dưới nàydường như thựcsự giống như thâm cốc, khiến người ta sợ.

Thạch Trung Ngọc nhìn thâm cốc cười nói:

- Nhanhqua đây, sợcái gì?Nếu như té xuống, nóikhôngchừngcòncó thểgặp được ẩnsĩ cao nhân.

- Playgo.

CơNhư Nguyệt thưởng cho Thạch Trung Ngọc một cái liếc mắt.

Phân vân nửa ngày, CơNhư Nguyệtlà đạitỷ, vẫn quyết địnhlàm gương tốt,lấydũng khí bước lên cầu độc mộc,chậmrãi từng bước từngbước đi về phía trước, nhưng đi tới phân nửa, nhịn không được nhìn thâm cốc một chút,kém chút sợ đến ngã xuống.

Thạch Trung Ngọc đi tới nói:

- Không phảisợ, ta ở đây, ta kéo ngươi qua.

Cầu độc mộc không quá bình ổn, CơNhư Nguyệtmột ngườiở phía trên cũng lung la lung lay, Thạch Trung Ngọc đi tới, đương nhiên đong đưa càng thêm kịch liệt, Tuyết Sương Yênkinh hô một cái,vội vàng nói:

- Ngươi ngànvạnlần đừngnhúc nhích.

Thạch TrungNgọcchỉ có thể đứng ở nơi đó, không dám lộn xộn, nhưngCơ Như Nguyệt vẫn khôngdám đi,các cô nương kháccũng nhìnCơ Như Nguyệt, rất sợ Cơ NhưNguyệt khôngcẩn thận rớt xuống, tuy nóiđâykhôngphải chết thật, nhưng vẫn khiến người ta kinhtâm động phách.

Thờigian trôi qua thật nhanh,trong nháy mắt mười phút sắptrôi qua, ThạchTrung Ngọchơi khôngkiên nhẫn, tiếp tụcnhư vậy nữa, phải đợi tới khi nào?Nếunhư nhữngcô nương khác cũng giống như

Cơ Như Nguyệt, vậyhômnaydứt khoát đừng giết quái, vẫnở nơiđây hao tổna.

- A!

Cơ Như Nguyệtkinhhô một tiếng,dưới chân đột nhiên trợt, từ trên cầu độc mộc rớt xuống.

Diệp Linh Vương

DTV-EBOOK.COM.VN

Lòngbàn chânCơ Như Nguyệt vừa trợtơixuống, đươngnhiên bắt đầula hoảng lên, nhưngCơ Như Nguyệt phát hiện mình không có ngãxuống,mà bị một bàn tay mạnhmẽ hữu lực bắt được, ngẩngđầu nhìn lên,quả nhiên là Thạch Trung Ngọc,Cơ Như Nguyệt yên tâm cười cười.

Ở trong lòng nàngcho rằng, chỉ cầncó Thạch Trung Ngọcsẽ không có vấnđề gì, Thạch Trung Ngọc tốn sức kéoCơ Như Nguyệt lên, ôm Cơ Như Nguyệtđi qua cầu độc mộc,thở phào nhẹ nhõm,cuối cùng cũng kéo nàng lên, vừa rồi quánguyhiểma, thiếu chútnữa thì xong đời.

-Mấyngườicác ngươi nhanh qua đây, nếu như không dám tới nói th ẳng, ta ôm các ngươi qua là được, tiếtkiệm phiền phức.

Thạch Trung Ngọc nói.

Các cô nương do dự một chút, còn thậtkhôngdám đi qua, sự tình CơNhư Nguyệt mới vừa rồi còn làm chocác nàng lòng cònsợ hãi, nếugiống như Cơ Như Nguyệt tuột xuống, Thạch Trung Ngọc lại không tớikịp, vậy nguy rồi.

Dương Tửtrựctiếp nói:

-Ngươi qua đâyôm ta đi.

Vẫnlà Dương Tửđủ trực tiếp, khônggiống những cô nương khác, nhátgan như vậy,cũng không dám qua,lại không muốn để cho Thạch TrungNgọc ôm, trênthếgiới nàocó chuyệndễdàng như vậy?

Thạch Trung Ngọcđi tới,ôm lấy Dương Tử, chậm rãiđiqua cầu độc mộc,cẩn thận từngli từngtí, bất quá Thạch TrungNgọc phát hiện, ômmộtmình, dườngnhư so với tựmìnhmộtngười còn muốnung dung, bởi vìhoàntoàn cóthể coicô nương là gậy thăng bằng, dùngđể nắm giữ cân bằng.

Ôm Dương Tử đi tới đối diện, Thạch Trung Ngọc đi thẳng tới, khôngnói hailời,trực tiếp ôm lấy Tuyết Sương Yên, Tuyết Sương Yênkinhhô một tiếng,mắc cở đỏmặt, đây chính là ngay trước mặt đámngườiHướng Lam a, Thạch Trung Ngọccư nhiên ôm nàng, tuy Tuyết Sương Yênbiết, hiện tại Thạch Trung Ngọcômnàng cũng khôngphải muốn cùng đám ngườiHướngLam nói rõ quan hệ của bọn họ, nhưng vẫn cảm thấy ngọt ngào.

TuyếtSương Yên cô nhi rấtlâu rồi,vẫncoi đám ngườiHướng Lam trở thành ngườinhà, hiện tại Thạch TrungNgọcởtrướcmặt các nàng ôm nàng, phảng phất nhưái tình của mình đượcngười nhàthừa nhận.

Ôm lấy Tuyết Sương Yên, Thạch TrungNgọc đangchuẩn bịđiôm hai cô nương khác.

- Đừng tới đây, tự tađi.

Hướng Lam vội vàng nói.

Thạch Trung Ngọc cũng không phản đối, chỉ cầncó thểđi tới, hết thảy đều dễ nói, Thạch TrungNgọc cũng lười phí khí lực, Hướng Lam thận trọng bước trêncầu độc mộc, mớivừađi hai bước,liền lui về, Thạch Trung Ngọcbuồn cười nhìn Hướng Lam:

-Làm sao vậy? Hiện tạicầntađi qua ôm ngươi không?

Hướng Lamgật đầu, Hướng Lâm cũng không kém, không dám một thân một mình đi tới, Thạch TrungNgọc ôm lấy hai người này, mọi người bình an chạm đất.

Theothông đạo đi vềphía trước,giếtquáimột hồi,cũng không lâu lắm liềnthấyđược Diệp Linh Boss, Thạch Trung Ngọc hưng phấn xông tới, rốtcụcnhìn thấy nó, nhiệmvụ rốt cụccó hi vọng.

Thạch Trung Ngọcđi tới bên người Diệp Linh Boss, bởi vì trước đó cáccô nươngcùngThạch Trung Ngọcđãcóquamột lầnkinh nghiệm giết Boss,cóvẻ cực kỳ ung dung, rất nhanh thì giảiquyết được Diệp Linh Boss,nơiđây lại biến thành tử lộ, mọi người chỉ phải lần nữa trởvề, thời điểm qua cầu độc mộc, khôngcần Thạch TrungNgọc nói, các cô nương chủ động choThạch Trung Ngọc ôm,điều này

cũng làmchoThạch TrungNgọc hưởng thụ một lần đãi ngộ vô cùng tốt.

ConBoss thứ bảo địa phươngnào? Đámngười ThạchTrungNgọctìm lâu cũngkhông tìmđược.

- Đúng rồi,ta nhớra rồi,mới vừa tiếnvào phó bản không phảicóngã ba sao, chúng ta chỉ chọn đường này, nóikhôngchừng một Boss cuối cùng ở phụ cận đó?

HướngLâmnói.

Có đạolý, mọi người ngựa không ngừng vó đi tới lối vào, quả nhiên thấy còn cómột con đường khác, Thạch Trung Ngọc ở phía trước mở đường, giết chết vôsố TiểuDiệpLinh cùng tiểu Boss, rốt cục gặp được Diệp Linh Boss.

Thạch TrungNgọcvọt tới, cùng ngườinày liều, nhưngđộtnhiênlại thấyhai tiểu Boss, Thạch Trung Ngọc thấtkinh,tuy có thể miễn cưỡng đối phó, nhưng cùng lúc đối phó nhiều như vậy,phí hồng a, hai tiểuBoss này rốt cuộc từđịaphương nào nhô ra?

Cơ Như Nguyệt chỉhuy nói:

-Mọi người tậptrunghỏalực, trước đối phó tiểuBoss.

Nói xong, Ma Pháp củaCơ NhưNguyệt công kích lên người một tiểu Boss, Cơ NhưNguyệt công kích phảng phấtnhư là tín hiệu, những người khác đều dồn dậpcông kích tiểu Boss kia, sau đó lạiđi công kích một tiểu Boss khác.

Sau khi giết chết hai tiểu Boss, Thạch TrungNgọcbuônglỏngrất nhiều, giếtDiệpLinh Boss cũng trở nêndễ dàng, giếtchết Diệp Linh Boss, đại địabỗng nhiên run rẩy, đámngười Thạch Trung Ngọc hầu như đứngkhôngvững té trên mặt đất.

-Xem raDiệp Linh Vương xuất hiện, nhanhđitìm.

Cơ Như Nguyệt nói.

Những thôngđạo khác đều bịđám người Thạch Trung Ngọc đikhắp, khôngcókhảnăng còn có đường, mà bây giờ giết Boss này phụ cận

vẫn còn có đường,không phảitử lộ, Thạch Trung Ngọc cùng cáccô nươngkhôngchútdo dựđitới, dọc theođường đi vượt mọi chông gai, rốt cục gặp được Diệp Linh Vương trong truyền thuyết.

Diệp Linh Vương nàylà một Hoàng Kim Boss, so vớiDiệp Linh Boss lớn hơn khôngbiết bao nhiêu, toàn thân màu đen,không giống nhữngDiệp Linh khác đều làmàutrắng.

Thạch Trung Ngọcvừa muốn đi tới, đãbị Dương Tửkéo lại:

- Ngươi làmsao lạikhông rútkinh nghiệm nhưthế? Nhìnbụi cỏ kia xem?

Thạch Trung Ngọc theo Dương Tử nhìn lại, trong bụi cỏcòn nằmba bốn DiệpLinh tiểu Boss.

Quả nhiên nguy hiểm, lựccông kích củaDiệp Linh Vương rốtcuộc caobaonhiêu, Thạch TrungNgọcchưa biết,nếunhư caohơn Diệp Linh Bossrất nhiều, hơn nữa làbốntiểu Boss, nóikhông chừng Thạch Trung Ngọc sẽ viết di chúcở đây.

Dương Tử giương cung bắn tên,kéo qua một Diệp Linh tiểu Boss.

Đám người Thạch Trung Ngọc trướcdiệt tiểu quái, bảnđồ này thật thích hợp cày đồ, nhiềutiểu Boss, Boss, chung cực Boss như vậy, đám người Thạch Trung Ngọc đươngnhiêncực kỳhài lòng, cũng không lâu lắm, bốn Diệp Linh tiểu Boss đềubị giết, rốt cuộc phải đốimặt Diệp LinhVương.

Thạch Trung Ngọc đitới, Diệp Linh Vương nhìn thấy Thạch Trung Ngọc sovới DiệpLinh bình thườngđiên cuồnghơn rất nhiều, nhảy lê n thậtcao, trựctiếpđập về phía Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọcvội vã né tránh,Diệp Linh Vương thật vô sỉ,lạicó thể nhảyxa như vậy,cao như vậy.

ThạchTrung Ngọckích hoạt NhượcHóa MãnhKích đánhvào trên người Diệp Linh Vương,DiệpLinh Vương cũng dùngkỹ năng ngất xỉu quần thể, ThạchTrung Ngọcbi kịch, tênđáng chết này, nó ngất xỉuso với Diệp Linh Bossngất xỉu thời giannhiều hơnmột giây, trọn sáu giây ngấtxỉua, Thạch Trung Ngọc từ trong trạng thái ngất xỉu tỉnh táo lại, phát hiện mình đãbiến thànhtàn máu.

Trào phúng

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc vộivã nhétvào miệng một hồng dược, sau đó Cuồng Long Thăng Thiên đánhlên người DiệpLinh Vương,Diệp Linh Vương cư nhiên không chút di chuyển,Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn đốiphương, con mẹ nó, cư nhiên nặng đến trình độ này, baykhông nổi.

Diệp Linh Vương dường như bị kỹ năngcủa Thạch Trung Ngọc chọc giận, nhảydựng lên, saođó thân thểởtrên khôngtrung xoay tròn tốc độ cao, đám người Thạch Trung Ngọcchỉ có thểnhìn được một quảcầu thịtmàuđen cổn động, đột nhiên Diệp Linh Vương rơi xuống đất, nhanh chóng lăn về phía Thạch Trung Ngọc.

Thạch TrungNgọc vội vã chạy trốn, con mẹ nó, người này muốn đè chếtlão tửsao, cư nhiên lăn tới.

Mẫn tiệp của Thạch Trung Ngọcvốn không cao, làm sao cóthểso với DiệpLinh Vương?Rất nhanh liền bị Diệp LinhVươngđuổi theo, Thạch Trung Ngọc biết chạy thẳng, căn bảnlà chạy không thoát, vộivãđổi quỹ đạo.

Nhưng Thạch TrungNgọc không nghĩ tới Diệp Linh Vương cũng theo Thạch Trung Ngọcđiều chỉnh phương hướng, ThạchTrung Ngọc thật sự là không hiểu,Diệp Linh Vương này rốt cuộc làdựa vào cáigì thấy đường? Hắnlăn lộn nhưthế, không có ngất đi đãrất tốt, lại còn có thểthấy rõ lão tử đi hướng nào.

Không baolâu, liền bị Diệp Linh Vương đuổitheo, Thạch Trung Ngọc giết cái Hồi Mã Thương, cùng lắmthì chínhbịápmộtcái a, tuyệt đối không thể để đối phương pháchlối.

Đao hung hăngđâmvào trên người Diệp Linh Vương, nhưngcănbản không thể cản dừng DiệpLinhVương, ngượclại thì Thạch Trung Ngọc kém chút không có đứng vững, bị Diệp Linh Vương đè trên mặtđất.

Đao của mình căn bản đỡkhông được DiệpLinh Vương,Thạch Trung Ngọc đương nhiênbiết phải tránh, Thạch Trung Ngọc chưa từ bỏý địnhnhảy ra,ý đồly khaiquỹđạovận hành của Diệp Linh Vương.

Không nghĩ tới, Thạch Trung Ngọc thật thành công,cư nhiên tránh ra Diệp LinhVương công kích,đáng tiếc Diệp Linh Vương vẫn đuổi không tha, ThạchTrungNgọc chỉphải tiếptụcnétránh, nhưng lần này bất hạnh bị đụng vào,tayphải Thạch Trung Ngọc bị đụng một cái.

Đụngvào tayThạch Trung Ngọc, DiệpLinhVương tại chỗđảo quanh, tiếptụcđụng tới, Thạch Trung Ngọc căn bản tránh cũng không thể tránh, chỉ phải nhấc đao ngăn cản.

Đột nhiên, Diệp Linh Vương tại chỗđảo quanh, không tiếp tụcxông về phía trước, Thạch Trung Ngọckinh ngạc nhìn đối phương, khi thấy vô số dây leo quấn quanh Diệp LinhVương, Thạch Trung Ngọc thế mới biết, làCơNhưNguyệt đang giúp đở.

Cơ NhưNguyệtnở nụ cười nói:

-Tốc độ di độngcủa nóquánhanh, thật khó tính toán lộ tuyếnnó di động, không nghĩtới cư nhiên thực sự bắtđượcnó.

ThạchTrung Ngọclập tức chạy tới, NhượcHóa Mãnh Kíchnện ở trên người Diệp Linh Vương, rốt cụccó thểtrảthùnó,mới vừarồicư nhiên vẫnđuổi theo lãotử, thật coi lão tử dễ khi dễsao?

Mặc dù Cuồng LongThăng Thiên không thể để cho đốiphương đánh bayđến không trung, làm cho hắn mất đi bất kỳ lực phòng ngự, nhưng thương tổncơ bản cònở đó, ngay sau đó là Lực PhácHoa Sơn.

Lúc này DiệpLinh Vương cũngthoát khỏi Cơ NhưNguyệt quấn quanh,từtrong Đằng Mạnđi ra, trực tiếp nhảy lên, đụng về phía Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, Lực Phách Hoa Sơn đập vềphíađốiphương.

Đáng tiếc, lực lượng của Thạch Trung Ngọc so với DiệpLinh Vương kém một ít, bị đánh bay, nhưng DiệpLinh Vươngcũng

khôngtốt đến đâu,bị Lực Phách Hoa SơncủaThạch TrungNgọcđánh ngất.

Đâylà mộttràngdiệnlưỡng bạicâu thươngtiêu chuẩn, Thạch Trung Ngọc từdưới đất bò dậy, lại vọt tới, ai, sớm biết sẽ khôngchơi Chiến Sĩ,mỗi lần bị thươngđều là lãotử, nhữngcô nươngkia ở phía sau lẩn tránh rất xa thảkỹ nănglà được.

CùngThạch Trung Ngọc đồng cam cộngkhổ chỉ cóTuyếtSương Yên, nhưngThạch Trung Ngọc lại khôngdámđể cho Tuyết Sương Yên tới chống quái, cho nênmỗi lầngiếtquái, đều liều mạng đi kéo cừu hận, tranh thủ không cho các cô nương chịu đến một chút thương tổn, nhưng Thạch Trung Ngọc dù sao không phảikhiên thịt chuyên nghiệp, không cókỹ năng kéo cừu hận.

DiệpLinhVươngbị Tuyết SươngYên ở saungười đâm tới đâm đi, chọc cho phiền não,bắt đầu công kíchTuyết Sương Yên.

Tuyết SươngYên bắtđầu chạytrốn, nàng chỉ là một Đạo Tặc, lực phòngngựkhông tốthơn những cô nương khác bao nhiêu, Thạch TrungNgọcchứng kiếnDiệp Linh Vương đuổi theo Tuyết SươngYên chạy, vội vãvọt tới, lần trước Tuyết Sương Yênvì cứu ThạchTrung Ngọc, đã hi sinh qua một lần, nếunhưlầnnàyTuyết SươngYênlại chết, Thạch Trung Ngọc nhất định sẽáy náy chết.

ThạchTrungNgọc đuổikịp,kỹ năng bừabộn bắt đầu némloạn,ýđồ kéo qua cừu hận, đáng tiếc, Diệp LinhVương không biết nổi điên cáigì, chỉđuổi theo Tuyết Sương Yênchạy,lực phòng ngự của Tuyết Sương Yênnơinào quađược Diệp Linh Vươngtàn phá?

Hầu như mỗi lần bị Diệp LinhVươngbắntrúng, Tuyết Sương Yên đềusẽ rơi xuốnggầnmộtphần tưHP, HướngLâm khôngngừng kích hoạt Trị LiệuThuật,lúc này mới bảo đảmmạng nhỏ của Tuyết SươngYên,nhưng sựtình có vạn nhất a, Diệp LinhVươngđột nhiên đánh ra bạo kích, HP của Tuyết Sương Yênlậptức tiêu thất hơnmột nửa, sợ đến Hướng Lâm vội vãthi triển ĐạiTrị LiệuThuật.

Diệp LinhVươngvạnác, Thạch Trung Ngọc ở phíasau Diệp Linh Vương loạn chuyển, nhưng khôngkéo nổi cừu hận.

Nếunhư lão tử cũngcó mộtkỹ năng khiêukhích thì tốtbiết bao

nhiêu? Hoặc ngay từ đầu liền chơi KỵSĩthì tốtbiết bao nhiêu? Như vậycó thểở mức độ rất lớn trợ giúp cáccô nương, không cần mỗi lầnđềulolắngkhôngkéo được cừu hận.

Lực Phách Hoa Sơn của ThạchTrung Ngọc thời gian cold-down rốt cục hết,Thạch Trung Ngọc vội vãphóngra, hung hăng chémvàophía sauDiệp Linh Vương, cựckỳ đáng tiếc, chưa từngxuấthiện ngất xỉu, hơn nữa Diệp Linh Vương vẫn không có phản ứng Thạch Trung Ngọc.

Lúc này, nhânphẩm của Diệp Linh Vương cũng tăng cao, lại ra một bạo kích, Tuyết SươngYên vốn không phải đầy máu, lần nàybị đánh trúng, kém chútngủm củtỏi.

- Em gáingươi,có phải nam nhânhay không? Đuổi theo cônương coi là chuyện gì, có gan đến cùng lãotử solo.

ThạchTrungNgọcphẫn nộ mắng.

- Gợi ý của hệ thống, ngàilĩnh ngộ kỹ năng: Trào phúng.

Trào phúng: cấp 1,vũ nhụcđối phương, tăng 2000 giá trịcừu hận, kỹnăng chủ động.

Dựa vào, không nghĩ tớimắng câu thô tục cũng có thểlĩnh ngộ một kỹ năng,Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên cảm giácmình thựcsựrất trâubò.

Diệp LinhVương cũngcực kỳ nghe lời ngừng lại, căm tức nhìn Thạch Trung Ngọc, biểu tình kia phảng phất nhưnói: Lão tử so với ngươi càng nam nhân.

Trời ạ, đây là khiêu chiếntôn nghiêmcủalão tử, cũng không biết Thạch Trung Ngọc là hiểu thếnào, lại trởnên cực kỳphẫn nộ, các cô nương kém chút cho rằng DiệpLinh Vương cũng cókỹnăng khiêu k hích tươngtự Kỵ Sĩ, làm cho Thạch Trung Ngọc cựckỳ cừu hận nó.

Thạch Trung Ngọcđi tới bên người Diệp Linh Vương, cũng không tránh né, dù sao Thanh Ngọc giớichỉ của mình cùng TrịLiệuThuật của HướngLâm hoàntoàn có thể cho hắn sống sót,chỉ bất quá đau một chútmà thôi, Thạch Trung Ngọc công kíchàoào rơivào trên người Diệp Linh Vương, Diệp LinhVương cũng không ngừng công

kích Thạch TrungNgọc, hai người càng đấu khí thế ngất trời.

Đột nhiên, Thạch Trung Ngọcbịngấtxỉu, không khỏi chửi ầm lên:

-Em gái ngươi, lại chơi cái này.

Đánh chết Diệp Linh Vương

DTV-EBOOK.COM.VN

DiệpLinh Vương căn bản khôngquảnThạch Trung Ngọcoángiận, tiếp tục cuồng oanh loạn tạc ThạchTrung Ngọc.

HướngLâm từ trong choángváng tỉnhlại, không hềnghĩ ngợi, trực tiếpnémTrị Liệu Thuật vào trên người ThạchTrungNgọc, chứng kiến cột máu của Thạch Trung Ngọc vừa mới lên lạilập tức đi xuống một mảng lớn, không khỏi thở phàonhẹ nhõm, may mắn phản ứng nhanh, bằngkhôngThạch TrungNgọckhả liền treo.

Công kích của cáccô nương cũng khôngdừng nện ở trên người Diệp Linh Vương, HP của DiệpLinh Vương àoàođi xuống, hết thảy đều chỉlàvấn đề thờigian, chỉ cần k hông có gì bất ngờ xảy ra, Diệp Linh Vương chắc chắn phải chết.

Thời giantrôi mau, mộtlát sau, thời điểm Diệp Linh Vương sắp ngủm, nhảy ra chút khoảng cách,lại bắt đầu lăn, Thạch Trung Ngọc nởnụ cười gằn, lần này lão tử sẽ khôngné, nhìn ngươicóthể miểu sát ta hay không.

BịThạchTrung Ngọckiêu ngạochọc giận, Diệp Linh Vương gia tốc chuyển động, sau đó nhanh chóng laovề phía Thạch Trung Ngọc, cực kỳ đáng tiếc,ở nửa đường đã bị Đằng Mạn của CơNhưNguyệt bắt được, Thạch Trung Ngọc cười cười, vốn còn muốn thử lực sát thương của chiêu này, bất quá nếu Cơ NhưNguyệt đã khốn trụ, Thạch TrungNgọc cũng không có ngốcđếnchờ nótiếp tục công kích, dù sao Thạch Trung Ngọccũng khôngcó khuynhhướng thích ngược đãi.

ThạchTrung Ngọcchuẩn bịđi tới bên ngườiDiệpLinh Vương công kích nó,nhưng lại không nghĩ tới, Diệp Linh Vương cư nhiênngạnh sanh tránhthoát Đằng Mạn củaCơ Như Nguyệt,thẳngtắp đánh tới Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc némđaovào trongTúi Tu Di, hét lớn một tiếng, hai tay đưa ra, xem cái tư thế này,Thạch Trung Ngọc là muốn dùng

lực lượng của mình tới ngăncản Diệp LinhVương.

Một cái di động với tốcđộ cao, đường kính khoảng chừng ba mét, người bình thườngđều né tránh mới đúng, cũng không biết Thạch TrungNgọc nghĩ thếnào, cư nhiên dùng haitay củamìnhđi đón?

Các cô nương hiển nhiên không quá tin tưởng lực lượngcủa Thạch Trung Ngọc, đềurối rít luira, nếu như DiệpLinh Vương trực tiếp ép lên người Thạch Trung Ngọc, không đếnmứcđụng vào ngườivô tội.

Lưỡng quân giaophong,người lực lớn thắng, mặc dù lực lượng của Thạch Trung Ngọc ở trong người chơisốmộtsố hai, nhưngso sánh với Diệp LinhVương vẫn kém rất nhiều, thời điểm DiệpLinh Vương đụng vàoThạchTrung Ngọc,chỉ thoáng dừnglại mộtchút, thì ung dung đè TrungNgọc ởdưới thân.

Đặtởdướithân, Diệp Linh Vương không có tiếptụclănvề phía trước, chỉđảo quanhở trên người Thạch Trung Ngọc.

Dựa vào, Thạch Trung Ngọc tức giận mắng, nỗ lực muốn đứng lên, đángtiếcđều thất bại, cháutrai này thật sựlà quá nặng, chuyển liền chuyển, vìsao lão tửvẫn mất máu?

HP của Thạch TrungNgọc lấy tốc độmỗi giây -500phi tốchạ xuống.

- Hướng Lâm, cứu mạnga.

Thạch Trung Ngọc khóc thét lấy quát.

Mẹkiếp, lần sau lão tử khôngtiếptục làm chuyện ngu xuẩnnhư thế, Thạch Trung Ngọc vốn cho rằng ở tronglò rèn TươngViên chiếm được một ítlực lượngrấtngưu bức, còn nghĩthểhiện một chút, ngăn cản Diệp Linh Vương,các côương sẽ nhìn hắn vớicặpmắt khác xưa, bi kịch a!

Hướng Lâm giúp Thạch TrungNgọckhôngngừng thêm HP,các cô nương nhâncơ hội đánhDiệpLinh Vương, maymắn, HP của Diệp Linh Vương còndư lại không nhiều lắm,rất nhanh thì bị các cô nương giết chết.

- Thả ta đi ra ngoài.

Thạch TrungNgọc thốngkhổnói.

Diệp Linh Vương vạn ác, chết cũngkhông buôngthalão tử? Vẫn còn đè nặng?

-Để chongươichơi loạn, đángđời.

Hướng Lâmbất mãn nói, lúc đầunàng còncóthể bớt thời giờ công kíchmột chút, nhưng sau khi ThạchTrung Ngọc bị đè, nàng chỉ có thểkhông ngừngtrịliệu, trị liệu, lạitrị liệu! Khôkhanmuốn chết.

Nói tớinóilui, các cô nương vẫncóý định cứu Thạch Trung Ngọc, nhưng năm người hợp lựclôi kéo thi thể DiệpLinh Vương, cũng không thể kéo di chuyển mảy may.

Các cô nương thở hổn hển, Hướng Lam thống khổ nói:

- Nếu không, chúngta trước đi ra ngoài, ngươiở nơi này, chờ thi thể Diệp Linh Vương đổi mới, ngươi cóthể đi ra.

Thạch TrungNgọc tò mò hỏi:

- Vì saocácngươi không dùng thuật thu nhặt? Chỉcần dùng, thi thể Diệp Linh Vương không phải tiêu thất?

- Ngươi biết sao không nói sớm?

HướngLâm vỗ đầu Thạch Trung Ngọcmột cái.

ThạchTrung Ngọc ủy khuất nói:

- Ta nghĩ đám cácngươi biếta!

Cơ Như Nguyệt đưatay tới trên người Diệp Linh Vương, khởi động thuật thu nhặt, thânthể Diệp Linh Vương ngay lập tức tiêu thất.

Thạch Trung Ngọc từ dưới đất bò dậy, phủi bụitrên người mộtcái, hỏi.

- Lấy được thứtốt gì?

CơNhư Nguyệtbuồn bực lắc đầu nói:

- Không cógìhay,chỉ là một đống lá cây vô dụng, còn có một chút vải, dùng chếtácyphục, bất quá chúng tađềukhông học quakỹ năng đó, có phảithứ tốt hay không cũngkhôngrõ ràng, mộthồi chỉcóthểđi thương điếmhỏi.

- Nóitớitài liệu, ta ngược lại nghĩ tới, lần trước ở lãnh địaGoblin, giúp Công ThâuBan tìm được cái búa, khôngphải chochúng ta mấy cây gỗ sao, cácngươi đi hỏi chưa? Có phải thứtốt gì hay không?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệt gậtđầu nói:

-Ta đi tiệmbán pháp trượng hỏi một chút,có người nói loại gỗ này cóthể chếtạo Hoàng Kimpháptrượng cấp25, bất quá khi đó bởi vì phí chế tácquá đắt,đòi500 kim tệ, cho nên tavẫn nhétvào kho hàng, hai ngàynữa ngược lại cóthểđi làm.

Lúc trước kim tệ cùng nhândântệ hốiđoái đạt tới 1:120,dùng 500 kim tệ, phải lãng phí bao nhiêu tiền, bất quá bây giờ ngược lại tiện nghi, một kimtệ mới một khối tiền.

- Dùng 500tệ có thể đạt được năm trang bị Hoàng Kim, ba chúng ta lấy ra bên ngoài bán, không phải kiếm chết rồi?

Vẻmặt ThạchTrung Ngọc hướngtới nói.

-Cút,côãi nãita muốn dùng, chỉ cóthể bán thứta không cần.

HướngLâm nói.

- Đúng rồi, Diệp Linh Vương tuôn ra trang bị còn không có xem, nhanh nhặt lên nhìn.

HướngLamnói liền đi nhặt vật trênđất.

- Oa,ratrang bị Hoàng Kim, làáo giáp, Tuyết Nhi tỷ tỷ, ngươi và Dương Tử người nào dùng?

HướngLamhỏi.

Diệp Linh bì giáp: Item HoàngKim (lục sắc), lựcphòng ngự:55- 85,

mẫn tiệp tăng 20,lực lượng tăng 20, thể lực 10, đẳngcấp trang bị cấp 20, trang bị chức nghiệp: Đạo Tặc, CungTiễn Thủ.

Tuyết Sương Yên cùng Dương Tử đươngnhiên đều muốn.

- Quên đi, choATử.

TuyếtSương Yêntừ chối.

Dương Tửlắcđầu nói:

- Không được, Tuyết Nhi tỷtỷ ngươi cầm, dù saota chỉlà chức nghiệp viễn trình,sẽrấtít bị thương tổn, nhưng ngươi liềnnguy hiểm, tỷnhư mới vừa rồi bị Diệp Linh Vương đuổi theo, nếucó trang bị tốt một chút, nguy hiểm sẽ nhỏ hơnrất nhiều.

-Nhưng...

Tuyết Sương Yên vẫn còn có chút khôngcóý tứ nhận lấy trangbị HoàngKim.

Đường Đường cầu cứu

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: ThánhThiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Được rồi, ngươithu đi,cùng lắm thì vềsau xuất hiện trang bị tốt hơnưu tiên cho A Tử là được.

CơNhư Nguyệt nói.

Tuyết Sương Yên cũngchỉ cótrướcnhận lấyDiệp Linh bì giáp,mấy ngườitừtrongphó bảnđi ra, Cơ Như Nguyệt tiếp tục dẫn theo mọi người tiến vào Diệp Linh phó bảnđộ khóbìnhthường, Diệp Linh trongDiệp Linh phóbản bìnhthường cũng không cao hơn Diệp Linh phó bản độkhódơn giản bao nhiêu, đám người Thạch Trung Ngọc rất thoải mái bên tru diệt toàn bộ, đương nhiên ngoại trừ Boss.

Theo ý tứ của Cơ Như Nguyệt, là trực tiếp buông tha Boss, chỉ giết Diệp Linh cùng DiệpLinh tiểu Boss, kiếm chút trangbị Thanh Đồng cùng trang bị BạchNgânlà được, mặcdù trang bịHoàng Kim quý trọng, nhưng muốn lấy được quá khó khăn, giếtquá chậm, không bằng giết Diệp Linh bình thườngkiếmtiềncàng nhanh.

Phóbảncấpbậc khó khăn vừa thông, trờicũng liền sáng,ăn xong điểm tâm, Dương Tử đến trường, nhữngngườikhác tiếp tục vào du hí, chuẩnbị thông qua cấp bậc ác mộng,lúc này điện thoại của Thạch TrungNgọc vang lên.

Là Đường Đườngđánhtới, Thạch TrungNgọc tò mò ngheđiện thoại, nói đếnlầntrướcởbên ngoài hầm mỏ cùng Minh DãCô Khách đánh nhau, liền rốt cuộc chưathấyqua nàng, làm sao độtnhiên gọiđiện thoại tới?

-HinhVũ ChiThạch, bây giờ ngươi có rãnh không?

Thạch Trung Ngọc mới vừa tiếp điện thoại, Đường Đường liền dồn dập hỏi.

Thạch TrungNgọc gậtđầu:

- Xảy ra chuyện gì?

-MinhDã Cô Khách dẫnngười vây talại, ngươi mau lại đây cứuta.

Đường Đường nói.

Thạch TrungNgọc cau mày hỏirõđịachỉ, Đường Đườngbịvâyở trong quántrà phụ cậnhầm mỏ.

Cúp điện thoại,Cơ Như Nguyệthỏi.

- Làm sao vậy?

- Có một bằng hữuxảy ra sự tình, ta đi qua nhìn một chút.

Thạch TrungNgọc không muốn để chođámngườiCơ NhưNguyệt lo lắng, cũng không cónói là Minh Dã Cô Khách.

CơNhư Nguyệt hỏi.

- Lầnnày chẳng lẽ lạiđi đánh lôiđài tái? Có cần chúngtahỗ trợ hay không?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

- Không cóviệc gì, bằng hữu kia của ta cực kỳ bìnhthường,sẽkhông đắc tội đại nhân vật như vậy, cũngchỉ là vài người chơi bình thường màthôi, tađi một chútsẽ trở về.

Thạch Trung Ngọc nói xong cũng khôngcho đám người Cơ Như Nguyệt cơhội phản ứng, trực tiếpđi ra, Cơ Như Nguyệt ởphía sau hô hai tiếng, Thạch Trung Ngọc cũng không phảnứng gì, CơNhư Nguyệt và Tuyết Sương Yên nhìn nhau cườikhổ, cũng khôngcó quản ThạchTrung Ngọc, nếu như chỉlà vài ngườichơibình thường tìm phiền toái, Thạch Trung Ngọc tuyệt đối có thể ungdung giải quyết.

-Vậybây giờ chúng talàm sao bâygiờ? Ngay cả một người đánh trước cũng không có.

HướngLam hỏi.

Cơ Như Nguyệt lấy điện thoại ra nói:

- Lẽ nào các ngươiquên lần trướcThạchTrungNgọckhông có ở đây, nữ Kỵ Sĩ cùng chúngtahợp thànhđội kia rồi hả? Kêu nàng đến khôngđược sao.

...

Thạch Trung Ngọcvừa chạy vừanghĩ: Chẳng lẽ lầntrước cùng Minh Dã Cô Khách đánh nhau, hắn chứng kiến Đường Đường tới trợ giúp, cho rằng Đường Đường là hảo bằng hữucủa mình,lúc nàymới bắt nàng tới uy hiếp mình? Ai, đềulà bởi vìmình,mớilàm hại người ta bị uyhiếp.

Thạch Trung Ngọc lâm vào trongtự trách,ai nha, lão tửthật con mẹ nó ngu xuẩn, cư nhiên dùng chân đi, con mẹnó phải đi tới khi nào, khởi động quyển trục hồi thành, từ BạchHổ thànhđihầm mỏsẽ gần hơn rất nhiều.

Rất nhanh là đến quántrà phụ cận hầm mỏ.

Nơi này người chơi cũng khôngphải rất nhiều,mới hơn mười người, bất quá thoạt nhìnđều là tinh anh trong tinh anh, những người khác ThạchTrung Ngọckhông biết,nhưng cóhai ngườitương đối quen thuộc, một cái Minh Dã Cô Khách,một người kháclà Bạo Quân.

Khôngđề cập tới người khác, chỉhai người này cũng rất khóđối phó.

Thạch Trung Ngọc chậm rãi đivề phía bọn họ.

- Không nghĩ tới,ngươi cư nhiêntới thật.

Bạo Quân cườilạnh nói.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Người các ngươi muốn tìm chẳng qua là ta mà thôi, ta và Đường Đường cũng không quen thuộc,về sau, các ngươi không cần làm khódễ nàng.

- Được, chỉ cần hômnay ngươi chếtở chỗ này, chúng tacam đoan về sau khôngtìm cô nương này phiền phức.

Bạo Quâncười nói.

Thạch Trung Ngọccăm tức nhìnđám ngườiBạo Quân, mẹ kiếp, cần lão tử chếtmộtlần mới được? Bất quá Bạo Quân nói thựcsự tin đượckhông?

Chứng kiến Thạch Trung Ngọc chậm rãi đến gần, tiến vào phạm vi công kíchcủabọnhọ, viễn trình chức nghiệp lập tức công kích Thạch TrungNgọc, Hỏa Cầu Thuật, Thủy Cầu Thuật, Phong Nhận… còn có một chút cung tiễn, chen chúcxông về phía hắn.

ThạchTrung Ngọc vội vãné tránh, nhưngtrong quátrình né tránh, lạichứng kiếnmột đạo ánh sáng màu vàng thẳng tắp bay tới, Thạch Trung Ngọc đương nhiên nhậnthức cáinày làkỹ năng giảm tốc độ của Minh Dã Cô Khách, bây giờThạch TrungNgọc cònnằm ở trạng thái tránh né, trongquá trình này cănbản không khả năng làm ra né tránhlần thứ hai, thậtbất hạnhtrúng chiêu.

Tốc độ ngay lậptức thấp xuống hơn phân nửa,Thạch Trung Ngọc từ dưới đất bò dậy,Cuồng Bạo Xuyên Thủng đánhvề phía đối phương.

Giống như Thạch Trung Ngọcdự liệu,những người này đều là tinh anh, chỉcómột người không thểné tránhThạch Trung Ngọc công kích,những người khác đều tránh ra.

Bắt giặc trước phải bắt vua, Thạch Trung Ngọc chuẩnbịxử lýBạo Quân trước,hoặc là MinhDã Cô Khách cảntrở nhất, tuynhiênlại nhìn không thấy thân ảnh của Bạo Quân, xem ra cháutrai kia lại tiến vào trạng thái ẩn thân, nếu hiện tạikhông biết BạoQuânởđịa phương nào,như vậy ThạchTrungNgọccũng chỉcó thểtập trung mục tiêu ở trên ngườiMinhDã CôKhách.

Trúng kỹ nănggiảm tốc độ còndễ nói, nhưng muôn ngàn lần không

thể trúng trọng lực thuật,trọng lực thuật quávô sỉ,trúng chiêu di chuyển cũng không nhúc nhích được.

Công kích củaThạchTrung Ngọc phảng phất như động tácchậm, lúc đầu muốn phách một ChiếnSĩ, nhưngđaocủa mình cònkhông có giơ lên, ngườita đã hoàn thànhné tránh, đi vòngquabên cạnh.

Rốt cục,thời gian chậm lại trôi qua,Thạch TrungNgọc chứngkiến trên pháp trượng của MinhDã Cô Khách toát rahắcquang,đã sắp tiếp cận mình, vội vã kéomộtChiến Sĩ đếntrước mặt mình, coi thành tấm mộc.

Chiến Sĩnày hìnhnhư là cùng bọn họ họp thànhđội, bị trọng lực thuậtcủa MinhDãCô Khách đánh trúng vẫn không sao, bất quá đây không phải ThạchTrung Ngọcquan tâm, chỉ cần hắn cóthểgiúp mình đỡkỹnăngkhốngchế là được.

Chiến Sĩ đáng thương kia, hắn phảng phất nhưvì giúp Thạch Trung Ngọc ngăncản trọnglực thuật mới tồn tại, hiệntạihắn đã hoàn thành nhiệm vụ, tự nhiêncũng nên đichết. ChiếnSĩ này dường như khôngphải rất lợi hại,chíít lực phòng ngự cùngHPkhông caolắm, CuồngLong ThăngThiênđánh hắn tới không trung, sau đó đánh ra haicông kích phổ thông,lại tiếp tụcmột cáiLực Phách Hoa Sơn giết chết.

Chiến đấu kịch liệt (thượng)

DTV-EBOOK.COM.VN

Hiện tại trênngười Thạch TrungNgọc không cóhiệuquảmặt trái, lập tức vọt tớiMinh Dã Cô Khách, lần này Minh Dã CôKhách khôngcó giống như hôm qua chạy trốn, xemra hômnay hắn rấttín nhiệm đồng bạn của mình.

Thạch Trung Ngọc cườitàn nhẫn, hômnay lão tử chỉ muốn để cho ngươi biết tại sao hoamàu hồng, con mẹ nó, ba ngày hailần đến tìm lão tử phiền phức, coilão tử dễkhi dễ sao?

ThạchTrung Ngọclaothẳngvề phíaMinh Dã CôKhách, chỉ lát nữa là đến bêncạnh, MinhDãCôKháchcònở đó làm độngtác phóngpháp thuật, xem rakhông có tính chạytrốn, ThạchTrung Ngọc đang chuẩn bị một tiếng trống làm tinh thần, giết chết ngườinày, đột nhiênbêncạnh không biết lúc nàonhiều hơn một Kỵ Sĩ.

Thạch Trung Ngọc khônghề nghĩngợi,không nhìn đối phương, lao về phía MinhDãCôKhách, Thạch Trung Ngọc cười gằn,lão tử biết Kỵ Sĩ ngươicó kỹnăng kéo cừu hận, nhưng lão tử không phải quái vật,chỉ số IQ không có thấp như vậy, không có khả năng bị ngươi khiêukhích thành công.

Nhưng Kỵ Sĩ kiathựcdễdàng để Thạch TrungNgọcđi qua sao? Tuy hắnkhông có ngốc đến thả kỹnăng khiêukhíchvới Thạch Trung Ngọc, nhưnglẽ nàoKỵ Sĩ không cónhững kỹnăng khácsao?

Cái khiêncủa Kỵ Sĩ thẳng tắp đụngtới Thạch Trung Ngọc.

Tuy ThạchTrung Ngọc liếcmắt thấy được tấm thuẫnnàyđậptới,lại mắt điếctai ngơ, lựccôngkích của KỵSĩvốnkhông cao, coi như dùng kiếmđể công kích Thạch Trung Ngọc,cũng không nhấtđịnhcó thể đánhra bao nhiêu thươngtổn,huốngchilà cái khiên?

Nếunhư Thạch Trung Ngọchiểu rõ du hí một chútsẽ biết,kỹ năng Kỵ Sĩ dùng khiêncông kíchlà Thuẫn Kích,cótỷ lệ đánh ra ngấtxỉu rấtcao.

Nhân phẩmcủaThạch Trung Ngọcvẫn luôn khôngtốt,cư nhiênthực bị ngấtxỉu, Thạch Trung Ngọc kém chút tứcđiên,hôm nay Thạch Trung Ngọcmới biết, cái khiên của KỵSĩ có thể để ngườita ngất xỉu.

Bị ngất ởnơiđó, kỹ năng trớ chú của Minh Dã Cô Khách cũng chuẩn bị xong, trực tiếp némvào trên ngườihắn, HP của Thạch Trung Ngọc duytrì liên tục giảm xuống 100, 100, 100...

Thạch Trung Ngọc nhớ lần trước trúng trớchúcủa Minh Dã Cô Khách,mỗigiây mới rơi50 điểm HPmà thôi, xem ra kỹ năng của hắn thăngcấp.

Từ trong ngất xỉu tỉnhlại, ThạchTrungNgọc ngay lậptức nhảy ra, hiện tạiba kỹ năng khống chếcủaMinh Dã Cô Khách chỉ còn lại có Đằng Mạn, quả nhiên, địa phương mớiđứng xuất hiện mộtítdây leo, dây leokhôngcótìm được mụctiêu, lạibiến mất.

Thạch Trung Ngọc uống siêu cấp đại hồng dược,lầnnữa nhằm về phíaMinh Dã Cô Khách, Kỵ Sĩ mới vừa rồi choThạch Trung Ngọc một cái Thuẫn Kích lại chắn ở trước mặt Thạch Trung Ngọc, không cho Thạch Trung Ngọc đi qua, Thạch Trung Ngọc giận dữcho hắn một cái Cuồng Long Thăng Thiên,trên không trungđánh haicái công kíchphổthông, ThạchTrung Ngọc tiếptục dùngra LựcPhách Hoa Sơn.

Kỵ Sĩtừ khôngtrung bị Thạch Trung Ngọc hunghăng đập rơi, ở trên mặt đấtđậpra một cái hố, xemra thụ thương không nhẹ, bất quá Kỵ Sĩ dù sao cũnglà Kỵ Sĩ, HP khôngphải nhữngTiểu Pháp Sưkiacó thểso sánhđược, như vậy cũng còn không chết, Thạch Trung Ngọc vộivãtiến lên,chuẩn bị cho hắn haiđao, tiễn hắn quy thiên.

NhưngThạch Trung Ngọc quên mất một nguyêntốvô cùng trọng yếu, đối phương nhiều người như vậy, lẽ nào không có Mục Sư sao? Thời điểmThạch Trung Ngọc chạy tớibên người Kỵ Sĩ,HP của Kỵ Sĩ đã được MụcSư khôi phục thất thất bát bát.

Thạch TrungNgọc thầm mắngmột tiếng, quả nhiênquávô sỉ, đột nhiên, Thạch TrungNgọccảm giác không đúng,cósátkhí, vội vã tránh ra, chỉ thấy địaphương mới vừa rồiđứng xuất hiệnthân ảnh của BạoQuân, nguyhiểmthật, thiếu chút nữa thì bị Bạo Quân đánh

lén.

Thạch TrungNgọcđang chuẩn bị choBạo Quân một đao, đột nhiên thân thể dừng lạimột chút, sauđó tốc độtrở nênthong thả khônggì sánh được, chếttiệt,lại trúng giảm tốc.

Nhiềungười như vậy đánh Thạch Trung Ngọc, ThạchTrungNgọc thật sựlà quá thua thiệt,hoàntoàn khôngcó bất kỳ ưu thếnào đáng nói.

Trên mặtBạo Quânmangnụ cười sáng lạn,hung hăngở đánh lên người Thạch TrungNgọc mấyđao, Thạch Trung Ngọcchỉcó thể bất đắc dĩ thừanhận, tốcđộ công kíchcủa Bạo Quân vốn rất nhanh, không trúng giảm tốc độ cũng không nhất địnhcó thể né tránh, huống chi hiện tạitrúng kỹnăng giảmtốcđộ?

Hiệu quả giảm tốc độ còn khôngcó tiêu thất, Kỵ Sĩ mới vừa rồikém chút bị Thạch Trung Ngọc giếtchếtlại chạytớichoThạch Trung Ngọc một cái ngất xỉu.

Con mẹ nó, Thạch Trung Ngọccảm giác hiệntạithực vô cùngbiệt khuất, nếu nhưcó thể mở raNhiệtHuyết HuyHoàngthìtốt biết bao nhiêu? Mớivừa rồi nói không chừng cóthểgiết chết Kỵ Sĩ,đáng tiếc, Nhiệt HuyếtHuy Hoàng chiều hôm quacùngMinh Dã Cô Khách đánh nhau dùngmột lần,bây giờ còn chưa khôi phục, thời gian cold-down dài đến 24h, Thạch TrungNgọc sắpbuồn đến chết, cái phá kỹnăng này.

Minh Dã CôKhách cũng nhớ lâu,biết mỗikỹ năng khốngchế trong lúc đókhông thể có khoảngcách thờigian, bằng khôngThạch Trung Ngọc có thể tránh thoát, cho nên lầnnày ThạchTrung Ngọc ngấtxỉu còn có một giây liền kết thúc, ngay lập tức kích hoạttrọng lực thuật.

HP của Thạch Trung Ngọc giảm mạnh, bị công kích nhiều lắm, may mắn trọnglựcthuật khôngảnh hưởng ăn dược, Thạch Trung Ngọc thường thườngdùng siêu cấp đại hồng dược, lúcnày mới tránh thoát cái chết, bất quá đâycũng chỉlà gắnggượng mà thôi.

Tiếptục như vậy,ThạchTrung Ngọc chắc chắn phảichết, nhất định phải nghĩbiện phápmới được.

Đầuóc Thạch Trung Ngọc vận chuyểnthậtnhanh, nhưng phát hiện mìnhthực sự nghĩ không ra biện pháp gìtốt, hiện tạithậm chíngay cả chạy trốn cũng rấtkhólàmđược.

Ai, tạisao lão tửsẽ bị động như vậy?

Hiệu quả củatrọng lực thuậtvẫn còn kéodài, trên người lại t hêm ravôsố dây leo, con mẹ nó,mặc kệ đổi lạilà người nào, luôn chỉcó thể bị động chịu đòn cũng sẽ trở nêntức giận, ThạchTrungNgọc cũng không ngoại lệ.

Thạch TrungNgọc do dự có nên khởi động kỹ năngcườnghãnnhất Cuồng Phong Liệt Cốthaykhông, chiêu đócó thể tăng lên lực công kíchcùng tốc độ trên diệnrộng, nóikhôngchừng thật có thể mộtlần hành độnggiết chết những người này, bất quá chiêu đó cũng phiền phức, dễ dàng mất đi thần chí, còn phải hy sinh50% lực phòng ngự.

Nếunhư sau khi mất đi thầnchí, không có công kích đượcBạo Quân hoặc MinhDãCô Khách, chỉ công kích một ít tôm cá nhãi nhép, sau đó nhữngngười này thừa dịp lãotử phòng ngự biếnthấp,giết chết lão tử, cái kia không có lợilắm?

Thạch TrungNgọc vẫn quyếtđịnh kiên trì, nếu như vẫnkhông cóhy vọng, vậy thẳng thắn khởi động Cuồng Phong LiệtCốt, giếtchếtmột cáiđủ vốn, giết chết haicái còncó thể kiếmlời, chỉ là thân thểcao quý của lão tử,đổi những tạp mao kia, mặckệ nghĩ nhưthế nào cũngcảm giác mình thua thiệt.

Từ trong Đằng Mạn đi ra, cũng không biếtkỹ năng giảmtốcđộ của MinhDã Cô Khách vẫn cònlàm lạnh hay sao, ngược lại Thạch Trung Ngọc không có tiếptục trúngkỹ năng khống chế, Kỵ Sĩ còn tưởng rằngMinhDãCô Khách sẽ tiếptục thả kỹ năng khống chế, nhưng chứngkiến Thạch Trung Ngọcgiải thoát,vội vàng dùng ra Thuẫn Kích.

Chiến đấu kịch liệt (hạ)

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọchừlạnh một tiếng,nếu như bây giờlão tử còn có thể bịngươibắntrúng, nhưvậy về sau lão tử liền rời khỏi giang hồ.

Nghiêng người tránhra ThuẫnKíchcủa Kỵ Sĩ, đang muốn hoàn thủ, bỗng nhiên cảm giác được, Bạo Quân lại muốnở saulưng hắn làm cáigì, ThạchTrung Ngọc không thể không bỏ qua Kỵ Sĩ, tiếp tục né tránh.

Nhưng ngườichơiở phụ cận không chỉBạo Quân, Kỵ Sĩ, Minh Dã Cô Khách, còncó hơn mười người, Thạch Trung Ngọc không thể khôngliều mạng né tránh.

Thạch Trung Ngọcrất kỳ quái, vì sao người của BạoQuân mang tới, chỉcó một KỵSĩ là chức nghiệp cận chiến, ah,phải rồi, còn có một cái vừa lên đã bị Thạch Trung Ngọc miểu sát, người khác đều là viễn trình chức nghiệp, chẳng lẽ lolắng thờiđiểm quần ẩu,quá nhiều người, tay chân bịgò bó, sợđánh trúng người một nhà?

Bạo Quân cùngKỵSĩ đuổi theoở phía sau ThạchTrung Ngọc, Thạch Trung Ngọc linh hoạt né tránh, độtnhiên Thạch Trung Ngọc không hềchạy loạn,mànhắm vềphía một PhápSư, nhữngngười này đều cảmthấyrấtkỳ quái,mới vừa rồi Thạch Trung Ngọc không phải vẫn muốn trướcgiết Minh DãCô Khách sao,làmsaođột nhiên cải biến mục tiêu?

Pháp Sư kia cũng biếtThạchTrungNgọc lợi hại, khôngdámdừng lại, vội vã chạy trốn,đáng tiếc Thạch Trung Ngọcở phíasau đuổi không bỏ, những người khác gia tăng hỏa lực, yểmhộ đồng chí Pháp Sư, nhưng ai biết Thạch Trung Ngọc đột nhiên cải biến phương hướng, đi công kíchmột Pháp Sư khác.

Lúc đầu khoảng cáchkhông phải rất xa, Pháp Sư kia không phản ứng kịp, Thạch Trung Ngọc liền xuấthiện ởtrướcmặt hắn.

Khôngcóchút dodự nào, mộtquyền nệnởtrên sống mũi Pháp Sư, sau

đó mới dùng ra Cuồng Long Thăng Thiên, Pháp Sư dùsao chỉ là Pháp Sư, bị Thạch Trung Ngọc miểu sát.

Thờiđiểm Thạch TrungNgọc rơi xuốngđất,phía sau đau xót, dao găncủaBạo Quân hunghăng đâm vào lưng Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc xoay người chém một đao, bổvềphía BạoQuân, Bạo Quân nghiêng người né tránh, Thạch Trung Ngọccũng không lưu ý, thậm chí khôngcó thu tay về, vì cái gì?Kỳ thực, mục tiêu Thạch TrungNgọccông kích vốn không phải Bạo Quân, mà là Kỵ Sĩ.

Kỵ Sĩ đãlàmra động tác kích hoạt Thuẫn Kích, lại bị đao của Thạch Trung Ngọc hung hăng chém vào mặt, tuy đây chỉ là côngkích phổ thông, đối với KỵSĩ da dầy mànói, căn bản không thể tạo thành tổn thương gì, nhưng Thạch Trung Ngọclại xảo diệu cắt đứt Thuẫn Kích củahắn.

Công kích của Bạo Quân rất nhanh cũng rơi vào trên người Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc trúng chiêu, vội vã chạy trốn, Ma PhápSưởphụ cận nhiều lắm, hơn nữa còncó mộtHắc Ám PhápSư Minh Dã Cô Khách vô cùng nguy hiểm, chỉ cầnbị kỹ năng khống chế của MinhDã Cô Kháchbắn trúng, mỗi lầnđềusẽbị ngược chết đi sốnglại.

ThạchTrungNgọc quyết định tạm thời không chơi với KỵSĩ và Bạo Quân, trước xửlý Pháp Sư, cùng Mục Sư ở phụ cận lại nói.

Tràng diện trong lúc nhất thời trởnên cực kỳ quỷdị, Thạch Trung Ngọcđuổi theo vô số Pháp Sư chạy loạn, bởi vìmục tiêucủa Thạch TrungNgọc không có quy luật, tùy thời thay đổi mục tiêucông kích, có đôi khi sắpđuổikịp, đềusẽbởi vì phải né tránh côngkích mà buông tha mục tiêu,đổi thànhnhững mục tiêu khác.

Không lâu lắm, liềnbị Thạch Trung Ngọcgiết chết năm Pháp Sư,hai Mục Sư.

Đối phương còn dư lạimột Mục Sư, bốn PhápSư, một Kỵ Sĩ, còn có Minh Dã CôKháchcùng BạoQuân.

Bạo Quân bắt đầutrởnên phiền não,ngày hôm qua cùng Thạch Trung Ngọctrải quamột lầngiao thủ ngắn ngủi, vẫn cho rằngThạch

Trung Ngọckỳthực chỉ là một ngườirất bình thường,ngàyhômqua có thể là hắn có chútphiền táo, cho nên mới không có phát huy tốt, nhưngtuyệt đối không mạnh mẽ bao nhiêu,còncho rằngthủ hạ của mình đềulà phếvật, ngườinhiều nhưvậy ngaycảmột Thạch Trung Ngọc nho nhỏ cũng đánh không lại.

Ngày hômnay hắn tự mìnhdẫn đội, mang theo hơnmười tinh anh, cho rằng đãvô cùng cho Thạch Trung Ngọc mặt mũi, ai nghĩ đến, đã hy sinh bảy người, còn không có giết chết ThạchTrung Ngọc.

BạoQuân sửng sốt một chút, ThạchTrung Ngọc lại giếtchết một Pháp Sư,Bạo Quân tứcgiận hét lớn một tiếng, gia tốc đuổi theo Thạch Trung Ngọc.

Nhưng phòng ngự của Thạch Trung Ngọc quá cao, rõ ràng không có MụcSưgiúp hắntrị liệu, chỉtự mình ăn dược, chống đỡnhiện tại không chết, hơn nữa dường như khángbạokích cũngkhông tệ, Bạo Quân vẫn cho rằng tỉ lệ bạo kích của mình rất cao,nhưng ở trên người Thạch Trung Ngọc, từ đầuđến giờ,đã chémhơnhai mươi đao, bạo kích mớixuất hiệnhai lần.

Đột nhiên, Thạch Trung Ngọcsử dụng Cuồng Long ThăngThiên, một Pháp Sư bị đánhtớikhông trung,lên tới điểmcao nhất,sản sinh dừnglại trong nháy mắt, bị MinhDã Cô Kháchnắm lấy thờicơ, trọng lực thuật bay về phíaThạch Trung Ngọc.

Tuy Thạch Trung Ngọc thấy được, cũng rất muốn né tránh,nhưng căn bản khônglàm được, taybắt về phía Pháp Sư,muốn kéo hắn qua làm tấm thuẫn, đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Thạch Trung Ngọccảm giácthân thể nặngnề, sau đó thật nhanh rớt xuống đất, trong tay nắm thật chặcPháp Sư kia, sắpchết kéo một cái chịu tội thay,đâylàvấn đề nguyên tắc của Thạch Trung Ngọc.

PhápSư đáng thương,tuy không cóbị Thạch Trung Ngọc làm cái khiên, đingăn cảntrọng lực thuật, nhưng bây giờ càngđau xót, bị coi thành cái đệm.

Thân thể Thạch TrungNgọc trúng trọng lựcthuật nặng đến trình độ nào,Thạch Trung Ngọc không biết, dùsao hắn khôngthể chuyển động thân thể, rất nặng là được,Pháp Sưđángthương, tuy không

chết ởdưới đao củaThạch Trung Ngọc, lại bị Thạch Trung Ngọc tươi sống đè chết.

Bạo Quânnở nụ cười gằn, dao găm thật nhanhđâm lên cổ Thạch Trung Ngọc haicái,nơi đâymặcdùkhông phải phíasau lưng, không thể đánh rađâm lưng, nhưngcông kích cái cổ có thể đánh ra tổn thương nhượcđiểm, Bạo Quân rất muốncứ như vậy giếtchếtThạch Trung Ngọc.

Nhưng trước kia Thạch Trung Ngọcbị khống chế rất nhiều lần cũngkhôngchết,lầnnày sẽ thành công sao?

Thật nhanh ănmột hồng dược, Thạch Trung Ngọcbiết, rất nhanhrơi vào trên người mình chính là Thuẫn Kích củaKỵ Sĩ, thời điểm ngất xỉukhông thể ăn dược, cho nên Thạch Trung Ngọc vô cùngquý trọng mỗi mộtlần cơ hội ăn dược.

Giốngnhư ThạchTrung Ngọc dựliệu, đầu tiên là ĐằngMạn tới, sau đó chính là Thuẫn Kích, ha hả, thậtquá tốt, kiếm lời, hai kỹnănglập lại, hiệu quả đều không sai biệt lắm,cưnhiên cùngnhau rơi ở trên người Thạch Trung Ngọc, đây quảthực là lãng phí.

Từ trongngấtxỉu khôi phục lại, lập tức lại trúng giảm tốc độ,thật nhanh ăn hồng dược, tiếp tục đi công kích Pháp Sư cònlại, đương nhiên tốt nhất làcó thể xửlý Mục Sư trước, nếu như bọnhọ không có MụcSư, sức chiến đấu sẽgiảm rất nhiều, khôngai trị liệu, giết bọn hắn trởnên dễ dàng hơn.

Phản loạn

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Hiệntại Bạo Quâncảm thấy mình cực kỳ biệt khuất,sự tình làm sao sẽbiến thành như vậy?Phíasau Thạch Trung Ngọc giống như mọc conmắt, mỗi lầncông kích phổ thông,hắn sẽ không đi né tránh, nhưng thời điểm dùngkỹ năng liền tránh thoát, điều này làmcho hắncực kỳ khó hiểu, rốt cuộc là làm sao làm được,ngày hômqua người cùng mình chiến đấu thật là hắnsao?

Bạo Quântrực tiếpbuông tha phía sau của Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc kháng bạo kích quá cao, ĐạoTặc không ra bạo kích quảthựcgiống như phếvật,đithẳng tới bên người một MụcSư cuối cùng, đứngở bên cạnh hắn, ngược lại ThạchTrung Ngọc sớm muộn gì cũngsẽ tớiđối phó Mục Sư, đến lúc đó, chínhdiện giao thủ với Thạch TrungNgọc, nói không chừng có thể bắt hắn lại.

BạoQuân trơ mắt nhìn từngthủ hạ mình bị Thạch Trung Ngọc giết chết, khônglâu lắm, PhápSư ngoạitrừMinh Dã CôKhách toàn bộtử trận.

Hắc hắc, Kỵ Sĩ, hiện tại đến phiên ngươi, từ vừa mới bắt đầu vẫn công kích lão tử, hiện tại ngươinênđi chết, bấtquá lựcphòng ngự cùng HP củaKỵ Sĩ đềucựckỳ cao, Thạch Trung Ngọcbiết, lực công kích củamình muốn giết chết hắn khôngkhó, nhưng đối phương còn có mộtMục Sư, hơnnữa còncó BạoQuân và Minh DãCôKhách nhìn chằm chằm.

Di! Tạisao không thấy Bạo Quân? Dựavào, lại ẩnthân, ThạchTrung Ngọcthầm mắng một tiếng,nếu như bây giờ cùng Kỵ Sĩ solo, cháu trai kia không biết lúc nào lại độtnhiênxuất hiện ở phía sau, sau khiẩn thânlần đầu tiên công kíchdường nhưcó thể đềcao tỉlệ bạo kích a,ra một bạo kích liền khó coi.

Thạch Trung Ngọc thoángdo dự một chút, bỏ qua Kỵ Sĩ, trướcxửlý MụcSư, saukhi ĐạoTặcẩn thân, tốc độdi động sẽ cực kì chậm, hiện tại Bạo Quân hẳnlàở phụcận,mà khôngphải bên người Mục Sư, chỉ cần mình nhanh một chút,giếtchết Mục Sư, hết thảy đều dễ nói.

Thật nhanh vọt tới trước mặtMục Sư, Thạch Trung Ngọc kích hoạt CuồngLong Thăng Thiên,nhưngCuồng LongThăng Thiên còn không có chạm vào Mục Sư, phía sauđã bị đâmtrúng, mẹ kiếp, Bạo Quân cư nhiên vẫn ở bên người Mục Sư,dựa vào, hắnlàm saocóthể khẳng định lãotử nhất định sẽ tới trước giết MụcSưnhư vậy?

Thạch Trung Ngọc đột nhiênnghĩ đến, mới vừa rồi xông tới Mục Sư, MụcSưkia cư nhiên không chạy, ĐxxCM, Thạch TrungNgọc quả thựcmuốn tát chết mình, chuyện đơn giản như vậy mình cưnhiên không nhìn ra, cáinàyrõ ràng chính là bẩy rập a!

Thạch Trung Ngọc bị đau, Cuồng LongThăng Thiên bị ngạnh sanh cắt đứt.

Đột nhiên, Thạch Trung Ngọc chứng kiến một đạo quang ảnhmàu đen bay tới, biết đây là trọng lựcthuật của Minh Dã Cô Khách, Thạch Trung Ngọckhông có thờigian dây dưa vớiBạo Quân, bị Bạo Quân đánh haicái không có việc gì,bịMinhDã Cô Kháchbắn trúng thì phiền toái.

Bỏ ra cái giá bị BạoQuân chémhai đao, Thạch Trung Ngọc tránh ra trọng lực thuật,không nghĩ tới Mục Sư kia lạicòn không biết chạy trốn, không chỉ ThạchTrung Ngọc cảm thấy hưng phấn, Bạo Quân cũng hưng phấn, Thạch Trung Ngọchưng phấnlàcó thể lậptức giết chếtMục Sư.

Tâm tình của Bạo Quân cũng giống nhau, Bạo Quân cũng muốn giết chết MụcSư ngu ngốckia.Dựavào,lão tử cư nhiên thừa nhận hắnlà người chơi tinh anh? Một Mục Sư, bịChiến Sĩ gần người, lại cònkhông biết chạy?

Thạch Trung Ngọc căn bảnkhôngquản BạoQuân ở phía sau công kích,ăn hồng dược, gánh lấyBạo Quân công kích, mạnhmẽ giết chếtMục Sư,dùsao kỹ năng lực sát thươnglớn nhất của Bạo Quânlà đâm lưng vẫn còn làm lạnh,bị chặt mấyđao cũng không có gì, giết chếtMục Sư ngu ngốc kia xong, tâm tìnhcủa Thạch Trung Ngọc

thật tốt, trong sân bâygiờ chỉ còn lại cóba địch nhân.

Trước hạ thủ với cái nào đây? Thạch Trung Ngọc suytư một chút, trướcxử lý Minh DãCô Khách?Khôngtốt lắm, gầnhắn quá, rất khó né tránh kỹ năng khống chế củahắn, bị đánh trúng liền thảm, trướcxử lýBạo Quân? Dường như hắn né tránh rất trâubò, cũng không dễ làm, vậytrước tiênđi làm thịt Kỵ Sĩ,cháu trai kia hônmê hắn nhiều lần a.

Thật nhanh laovề phíaKỵ Sĩ, Kỵ Sĩ cũng khôngphải Pháp Sư, hắn am hiểu nhất chínhlà chính diện chống lại,nhìn thấy Thạch Trung Ngọc chạy tới,hắn so với ThạchTrung Ngọc càng thêmhưng phấn, rốt cục có thểkhôngcần chạy loạn.

Cùng Thạch Trung Ngọc chính diện làm, Thạch Trung Ngọctrước tránh ra Thuẫn Kích của đối phương, sau đó Nhược Hóa MãnhKích đánh vàotrên người KỵSĩ, đang chuẩnbị dùngCuồng Long Thăng Thiên đâu,đột nhiêncảm giác đượckỹ năng khống chế của Minh Dã Cô Khách lại tới, vội vã bỏ qua côngkích, tránhthoát kỹ năng công kích củaMinhDãCô Khách.

Đangchuẩn bị tiếp tục giết KỵSĩ,độtnhiên chứng kiếnĐường Đường một mực ở trong quántrà xem cuộc chiếnđi ra, Thạch Trung Ngọc cười cười, rốt cục dự định đira hỗ trợ sao?

Bất quá Thạch Trung Ngọc chỉ thấy Đường Đườnggiết quái, thoạt nhìnkỹ thuật cũng tạm được, chưa từng thấy quaĐường Đường cùng ngườiPK, không biết thực lực của nàngthế nào, trongsân bây giờ còn lại ba địch nhân, mặc kệ cái nào cũng không phải dễ đối phó, sợ rằng dễ dàng đối phó nhất chính là Kỵ Sĩ.

- Ngươitớiđối phó Kỵ Sĩ.

Thạch TrungNgọc nói.

Đường Đườnggật đầu, chạytới thật nhanh.

ThạchTrung Ngọc thấy Bạo Quân muốn đi côngkíchĐườngĐường, vộivãbổvề phía Bạo Quân, Bạo Quân tránh ra Thạch TrungNgọc công kích, tiện tay phản kích, Thạch TrungNgọc bị bức lui,lúc này KỵSĩ lại xônglên công kích,sắcmặt Thạch TrungNgọc đen xuống,

con mẹ nó, lạicòndám đến?

Thạch Trung Ngọctrực tiếp xoay ngườidùng Cuồng LongThăng Thiên đánhvào trên người KỵSĩ, ởtrên không trungquăngvài công kích phổ thông, sau đó LựcPhách Hoa Sơn hung hăng đập Kỵ Sĩ xuốngđất, KỵSĩ rấtvinh hạnh bị ngấtxỉu, Thạch Trung Ngọc thật nhanh chothêmhắnmột cái TrọngKích.

Ha ha, Kỵ Sĩ này quá ngu ngốc,mớivừa rồi bịThạch TrungNgọc chém hai đao, cư nhiên không ăn dược,bây giờbị Thạch Trung Ngọcngược chết a,KỵSĩđáng chếtrốt cục cũng quy thiên, tâm tình củaThạch Trung Ngọc thật tốt,bất quá hồng dược trên người Thạc h TrungNgọccòn không nhiều, hy vọng có thểkiên trì đếngiết chết Bạo Quân và Minh Dã Cô Khách!

Sắcmặt Bạo Quânâm lãnh nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Hiện tạibiến thành haichọihai, Bạo Quân, ngàyhômnay lão tử nhấtđịnhphảilàm thịt ngươi.

Thạch Trung Ngọc cười híp mắt nói.

Bốn người cũng khôngcó lậptức động thủ, chỉ nhìn nhau.

- Ngươi muốnđốiphó cái nào?

ThạchTrung Ngọcnhìn Đường Đường.

Đường Đường nói:

- Ta đối phó Minh DãCô Khách, lần trước hắn từ trongtay củata chạy mất, lần nàysẽ khôngchohắncơ hội.

Thạch Trung Ngọcgật đầu nói:

- Cẩn thận kỹ năng khống chếcủa hắn.

Thạch Trung Ngọcnói xong lao về phía Bạo Quân, bỗngnhiêncảm giác phía sau đau xót, -700, là đâm lưng, lại đánh rabạo kích, kỳ quái,phía sau mình khôngcó người củaBạoQuân a,chỉcóĐường Đường mà thôi, còn chưa kịp phản ứng,bỗngnhiên cảm giác mình bịngấtxỉu.

Trận vong

DTV-EBOOK.COM.VN

Thời điểmThạch TrungNgọctừ trong trạng thái ngất xỉutỉnh hồn lại, phát hiện mình bị vô số dây leo quấn quanh,quay đầu nhìn, Đường Đườngcùng Bạo Quân đang ở phía saumình công kích,mà HPcủamình đã hạ thấp hơn phânnửa, vội vã ăn hồng dược, mới vừa khôiphục đầy huyết, đâm lưng của BạoQuânlại đánh rabạo kích,-1000.

So với Đường Đường mới vừa rồi đánh còn đau,chủy thủ trongtay Bạo Quân làtrang bị Hoàng Kim.

Thạch Trung Ngọcnhìn Đường Đường, conmẹnórốt cuộc là vì sao? Lão tử tới cứu người, kết quảcònbị ngườiđánh lén?

Dao găm của BạoQuân một bên đâmThạch Trung Ngọc, một bên nói:

-Khôngnghĩ tới a? Đường Đường vốnlà bạngái củaMinhDã Cô Khách, chỉbất quálúcđóvừavặn gặp ngươi,cho nên ta để nàng ở bên cạnhngươi lámặtlá trái,cùng ngươi làm bạn, vì chính là thuận tiện dẫnngươi ra ngoài.

ThạchTrungNgọc cười khổ,thì ra là thế,đầu năm nay ngườitốt quả nhiênsẽ chết nhanh,nhớ tớilần trước ởphụ cậnhầm mỏ, thời điểm sắp giết chếtMinhDãCô Khách, Đường Đườngđột nhiênnhôra, Thạch Trung Ngọc đã cảmthấykỳ quái,mình chẳng qua là giết chết hai Tiểu Pháp Sư, Minh Dã Cô Khách liền bỏquaĐường Đường, điều này saocó thể? Thì ra là nàng cốýthả người.

Trong đôi mắt Đường Đường dường như hiện lên một tiathống khổ, bất quá vẫn không ngừng hạ thủ với Thạch Trung Ngọc, nhân phẩmcủa Thạch Trung Ngọc dường như hết sạch, phía trước Bạo Quân vẫn đánh khôngra bạo kích, nhưng bâygiờ là bạo kích liên tục, Thạch Trung Ngọc ăn dược cũngtheo không kịp hai người này công kích, hơnnữa Minh Dã Cô Khách vẫncòn ở trênngườiThạch Trung Ngọc ném trớ chú.

Kiêntrì mấy phút, Thạch Trung Ngọc vẫn không thể nào thành công từ trongkỹnăng khống chế chạy ra, Minh Dã Cô Kháchcó ba kỹnăng khống chế, Bạo Quân cùng ĐườngĐường đều nắm giữ một kỹ năng khống chế, bọn họ phối hợp tốt, Thạch Trung Ngọc bởi vì hồngdược không đủ,bị giết chết,mũ giáp của Huy Hoàngsáo trang rơi mất.

Bên tai Thạch Trung Ngọc phảngphất như còn có thể nghe được tiếng giễu cợt của Bạo Quân, tay giơ Huy Hoàngmũgiáp của Thạch Trung Ngọc.

Trước mắtlà một màu đen kịt, ai, đã lâu khôngcó chết,đã quênở tronggame tử vonglà cáitư vị gì, lần trướctửvong là ngày đầu tiên du hí bắt đầuvận hành a?

Mởkhoang trò chơi, Thạch TrungNgọc từ bên trong bòra,đitới phòng khách, nhìn thờigian một chút,mới hơnchín giờ, Dương Tử mới vừa đến trường không bao lâu, ai, tử vong trongvòng haicanh giờ khôngthểvào duhí, đi làmgì đây?

Nếu không, điquấy rối Cơ Như Nguyệt hoặc TuyếtSương Yên?

Thôi được rồi, các cô nương chơi du hí cũng không dễ dàng,đểcho các nàng an tâm chơi đi.

Thạch TrungNgọc ngồi ởtrong phòng khách,buồnbực hút thuốc, xem Ultraman.

- Dựavào, Ultraman thậtđúng làcó năng lực chịu đựng a, từ đâu tìm đến nhiều cứubinhnhư vậy? Áo Đặc huynh đệtoànbộ đều gặt hái qua, phỏng chừng trong Ultraman, là hắn nhân duyên tốt nhất.

Thạch Trung Ngọc buồnbực suy nghĩ.

Xem Ultraman một hồi,CơNhư Nguyệtxuấthiệnở trongphòng khách.

-Ngươilàm sao lạily khai tròchơi?

Cơ Như Nguyệthỏi.

- Bị người giết.

Thạch Trung Ngọcnói sự tình một lần.

Cơ Như Nguyệt cũng lòng đầy căm phẫn nói:

-Ngươi đâylà đángđời, ai bảo ngươi không nói với chúngta, chúng tacùng đi, ngươisẽrớt cấp sao? Còncó Đường Đường kia tại sao có thể như vậy? Nhất định sẽ làmbẩn tâm linhnhỏyếu của ngươi.

- Vâng,tâmlinh thuần khiết củata bị ô nhiễm.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói.

- Damặt thật dầy, ngươinơi nào thuần khiết rồi hả?

Cơ NhưNguyệt hỏi.

- Tanơi nào không thuần khiết?

Thạch TrungNgọc hỏi ngược lại.

Cơ NhưNguyệtchỉ bộngực mình hỏi.

-Vậyxin hỏi tạisao tay ngươi muốn đặt ởđịa phương này hả?

Thạch TrungNgọc nói:

- Chúngquá nặng, tasợ ngươi mệt mỏi, chonên chủ động giúp ngươi nângchúngnó mà thôi.

CơNhư Nguyệt đẩy tay Thạch Trung Ngọc ra:

-Ngươitiếptục xem Ultraman, tađi chơi game, được rồi, nếu như ngươi thực rãnh rỗi buồn chán, ở nhà bếpcóchút đậu tây, hỗ trợ lộtvỏđi.

Cơ Như Nguyệt đi, Thạch TrungNgọc tiếp tục một người nhàm chánnằm,Thạch Trung Ngọc nghĩ thầm: dù lão tử buồn chán đến chết, cũng sẽ không đi lột đậu.

Hai giờrốt cuộc trôiqua, Thạch Trung Ngọc tắtTV,đang chuẩnbị đi về chơi game, các cô nương lại lần lượt xuấthiện.

-Các ngươi tất cả đi ralàmgì?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Hướng Lam chỉ đồnghồ treo tường nói:

-Đã 11h, chúngta đi nấu cơm, không giống ngươi, chotớibâygiờ không biết làm cơm.

- Ta thật không biết làm a.

Thạch TrungNgọc ngượng ngùng nói.

Thạch Trung Ngọcvội vã chạyvề phòng mình, Thạch Trung Ngọc có loạitrực giác, nếu như tiếp tục lưu lại,nhất định sẽ bị cáccô nương buộc vào nhà bếp,vì khôngcho loạibi kịch này phát sinh,Thạch Trung Ngọc quyết định trởvề chơi game.

Trở lại trong trò chơi, Thạch Trung Ngọc vốn đang lo lắng, người củaBạo Quân sẽởchỗ này cắm điểm chờ, nhưngaicó thể nghĩ một người cũng không.

Bấtquá suy nghĩ một chútthì hiểu, trong tròchơi vì phòng ngừa bị người ác ýsát hại, hoặc mớivừa tiến vào trò chơi đãbị quáivật giết chết, cho nên thời điểm login cóba giâyphòng ngựvô địch, trong khoảng thời gian này hoàn toàn có thể khởi động quyểntrục hồi thành.

Lầntrước các cô nương bị người củaBạo Quâncắmđiểm sáthại,là bởivì lúc đó quyển trục hồi thànhquá mắc, cáccô nương khôngcó mang loại đồ vật này mà thôi.

Kiểm tra trang bị trên người mình, phát hiện ngoạitrừ nón xanh không có, những thứ khác đềuđầy đủ, maymắn,một cáinón xanh mà thôi,Thạch Trung Ngọc khôngđau lòng,chỉlà cấpbậc của mình, lúc đầuđã cấp 21 50%, hiện tạibiến thành cấp 20.

Phiền muộn!

Bóp nát quyển trục hồi thành,Thạch Trung NgọctừBạch Hổthành chạyvềphía Diệp Linh phó bản, dù sao một hồi liềnmuốn ăn cơm,ở phụcận giếtmột chút quái, buổi chiều cơmnướcxong, cùng các cô nươngcàyphóbản.

Ai,nhìn bảng bài danh đẳng cấp, ThạchTrung Ngọc cảm thấy vô cùng đau lòng, xem rathật đ únglà không thểtùy tiện chết loạna, mớichết một lần, bảng bài danh đẳng cấpđã không tìm được mình, đâylàmộtbikịch,bi kịch cựckỳ trầm thống.

Ởphụ cận Diệp Linhphó bản giết quái một hồi, các cô nương liền gọi ThạchTrung Ngọc đi ra ăn cơm, ly khai du hí,đi tới phòng khách, phát hiện Dương Tửcũng đã trở về.

- Sát hạch thế nào? Cònmấy ngàythì kếtthúc?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

DươngTử cười hì hì nói:

- Ta thi đương nhiênlà cựckỳ tốt,phỏng chừngngàymailà có thể kết thúc, sắc lang đại thúc, ngươi đừng thăng cấpquá nhanh, bằng không ta đuổi khôngkịpngươi.

Xem ra Cơ Như Nguyệtcònkhôngcó nói cho DươngTử sựtình mình bị ngủm.

Thạch Trung Ngọc cười khổ nói:

- Bây giờ đẳng cấp của ngươi đãcao hơn ta, tachết một lần, biến thành cấp 20,so với ngươi kémhơn nhiều.

Đoạt cừu hận

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn:TruyenYY

ThạchTrung Ngọcnói chuyện đã xảy racho Dương Tử, không nghĩ tớikhông có đổilấyDương Tửđồng tình, mà là Dương Tử khinh bỉ.

-Đáng đời,ai bảo mỹnữ vừa gọi ngươi, ngươi liền hấp ta hấp tấp chạyđi? Khôn ra chưa?

Dương Tử nói.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc buồn khổ nhìn Dương Tử, trời đất chứng giám,Thạch Trung Ngọcthậtđúnglà khôngcó sảnsinhý tưởng gì với Đường Đường, chẳng qua coi nàng thành một bằng hữu bìnhthường mà thôi.

Ăn cơm trưa xong, cùng DươngTửhàn huyênmột hồi,Dương Tử đi học, Thạch Trung Ngọc cùng cáccô nươngtiếptục tiếnvào du hí phấnđấu.

Các cô nươngnói cácnàng vẫn còn ởtrongDiệp Linhphó bản, cần một thời gianmới có thể đi rangoài, Thạch Trung Ngọc ở phụ cận luyện cấp, cũng không lâu lắm, liềnnhận được điện thoại của Cơ NhưNguyệt, có thể tới.

Thạch Trung Ngọchấpta hấp tấp đi tới cửa Diệp Linh phó bản, khôngnghĩtới mới mộtchút thời gian, Diệp Linh phó bản đã tụ tập không ít người chơi, ngoàicửa Diệp Linhphó bảnphảng phất như mộtcái chợ bán thức ăn, một đốnglớn người đang kêu gàotổ đội.

Năm mỹ nữtụ tập chung một chỗ, mặckệ ở địa phương nào cũng cực kỳ nổi bật,Thạch Trung Ngọc rất thoảimái ở trongđámngười tìm được Cơ Như Nguyệt.

Di, không đúng,thế nào lại là năm?Dương Tử không phải đihọc sa o, Thạch Trung Ngọc cẩn thận nhìnmỹ nữ trước mắtmột chút.

Mỹ nữ này thoạtnhìn chỉ hai bốn hai lăm tuổi, mặtmũivô cùngtinh xảo,để cho người ta hai mắt tỏa sáng, ánh mắtcăn bản khôngcó cách dời đi, cộng thêm trọng giáp cũng khôngthểche giấu đihai ngọn núi ngạo nghễ đứng thẳng,eo thon, đùiđẹpthon dài, hếtthảy đềuđoạt tâm phách người.

Mê người nhấtvẫn là ánh mắt, trongánh mắtcủanàng tràn đầysức dẫn dụ,tuynàng khôngcó tậnlực, nhưng bấtkỳmột nam nhân nào chứng kiến cặp mắt kiađềusẽ cómột loại ý niệm, quá mê người, vưu vật.

- Tĩnhthần, chúng ta phảivào phó bản.

Cơ Như Nguyệt hơi ghen tuôngThạch Trung Ngọc kéo vào trong đội ngũ nói.

ThạchTrung Ngọc cười xấu hổ, ai, mấtmặt rồi,khôngnghĩ tới lão tử cư nhiênkhôngquanổi dụ hoặcnhư thế,dù sao cũnglà mỗi ngày cùngnăm đạimỹ nữở chung mộtchỗa, cưnhiên cũngsẽ thất thần, tiến vào trongđội ngũ, Thạch Trung Ngọc biếtmỹ nữ này tênNgọc Kỳ,là mộtKỵSĩ cấp 20.

NgọcKỳ mỹnữ dường nhưđã quenánh mắt sắc lang, gật đầu chào hỏi, Cơ Như Nguyệt mang theo mọi người vàocấp bậcthâm uyên, Thạch TrungNgọc kémchút không cóbị dọa hỏng, mới đẳng cấp như thế liền vàophó bảnthâm uyên,cóphải quá khó khăn hay không?

- Đừng giật mình như thế có đượchay không? Chúng ta đivào chỉlà luyện cấp cùng cày đồ, cũng không phảigiết Boss. Mới vừa rồi không cóngươiở đây, chúng tađều giết qua cấp bậc khó khăn, thâm uyên phỏngchừngvấn đề cũngkhông lớn.

Cơ Như Nguyệt nói.

ThạchTrungNgọc gật đầu, mọi người tiến vàocấp bậc thâm uyên.

Chotới bây giờ Thạch TrungNgọccòn không thử qua cho nữnhân tới kháng quái,bây giờcòn thật không quen, nhưng NgọcKỳmỹ nữ

là mộtKỵSĩ, vốn am hiểu kéo cừu hận, nếu nhưThạch TrungNgọc khôngdùng kỹ năng trào phúng,căn bảnlà đoạt không qua nàng.

Diệp Linh phó bảncấp bậc thâm uyên, quái vật đềucực kỳ khó giết, mặcdù chỉ là một Diệp Linhnho nhỏ, đám người Thạch TrungNgọc cũngmất một phen khí lực, có thể tưởng tượng được kế tiếp tiểu Boss,sẽcàng thêmkhógiết.

Mỗi lầnchứng kiếnDiệpLinh đánh ra bạo kích, trên mặt Ngọc Kỳ lộ ra thống khổ, ThạchTrung Ngọc cảm thấy trong lòng đau xót, ai, khôngchịu nổi, mộtđại mỹ nhân như vậy, cư nhiên ralùa quái, ThạchTrung Ngọc sắp cảm giác mình không phải thứ gì.

Kỹ năngcủa Thạch Trung Ngọc đánh càng thêmđiên cuồng, thỉnh thoảng cònnémramột kỹ năng trào phúng.

Lực công kích của Thạch TrungNgọc vốncao, KỵSĩbình thườngvà hắn chung một chỗ,thật đúng là không nhất địnhcó thểkéo được cừu hận, Ngọc Kỳ đã coi như thậttốt, nhưngmột khi Thạch Trung Ngọc dùng kỹnăngkéo cừuhậntrào phúng, Ngọc Kỳrốtcụcđoạt không qua.

Ngọc Kỳ mỹ nữcực kỳ buồn bực, làm sao sẽ xuấthiện tình huống như vậy? Trước đâycho tới bây giờ chưa từng xảyra, Ngọc Kỳ là một KỵSĩcựckỳ làm hết phận sự,nàng biết chức nghiệpcủamình là vì kháng quái tạora, chonên cũng liều mạng cùng Thạch Trung Ngọc đoạtcừu hận.

Rấtnhanh, Ngọc Kỳ liền phát hiệnmình thực sự thất bại, hoàn toàn không giành được giá trịcừu hận, Diệp Linh vẫn chỉcông kích ThạchTrung Ngọc, căn bản không thèm nghía nàng, NgọcKỳ cười khổ.

Bất quá phát hiện Diệp Linh đánh vàotrên người Thạch Trung Ngọc, vết thươngkhông cao hơn đánh vào trên người nàng, xemra lực phòngngự củaHinh Vũ Chi Thạch không tệ, phải biết tấm thuẫn trong tay mình là trangbị Hoàng Kim,tráchkhông được các cô nươngtrong phòng làm việcHinhVũluôn khenhắn,vốn cho rằng nhữngcônương kia đang khoác lác, nhưngsựthậtlại không phải.

Cũng may giá trị cừu hận chỉ bị ChiếnSĩ này đoạt đimà thôi,nếu

như bị những các cô nương khác đoạt đi, Ngọc Kỳ thật làmuốn thống khổ chết,lực công kích của các cônương còn lạituy cũng khôngtệ, nhưng lực phòng ngự thực không được tốt lắm, hơn nữa còn là giết quái vật trong độ khó thâm uyên.

Nếuđoạtkhôngqua cừu hận, Ngọc Kỳ sẽ không từchối, rútlui khiên và kiếm mộttay, đổi lại một thanhđại kiếmhai tay, bắt đầuchơi công kích.

Cáccô nương vẫnlà lần đầu tiênnhìn thấy Ngọc Kỳ dùng đại kiếm hai tay, khôngkhỏi tò mò hỏi:

- NgọcKỳ,ngươilàmsaolại chuẩn bị hailoạivũkhí bất đồng?

- Thờiđiểm một người đơnluyệndùng kiếm hai tay, thời điểmcùng người khác họp thànhđội dùng kiếm một tay và khiên.

NgọcKỳvừa cười vừa nói.

Các cô nương hiểugật đầu, lực phòng ngự của Kỵ Sĩquả thật không tệ, nhưnglực công kích kém xa, một người đơn luyện mà nói,nếu như còn dùng kiếm một tay quả thực không có hiệusuất gì.

Mặc dù Thạch Trung Ngọckhông biếtđại kiếm haitay của NgọcKỳlà đẳng cấp gì, nhưng từ màusắc thanh kiếm làcó thể nhìnra, thanh kiếm này chỉ là trang bịThanh Đồng, Thạch Trung Ngọcsuy nghĩ mộtchút nói:

- Trong túi đồ củata cóđại kiếm hai tay BạchNgâncấp 20,nếu không chongươi dùng.

Đôi mi thanh tú của NgọcKỳ cau lại, cười khổ lắc đầunói:

- Quênđi, ta không có tiền mua.

- Ngọc Kỳ, ngươi cũngthật là, cùng chúngta chung một chỗ, còn nói gìcó tiền hay không, đương nhiên là trực tiếp đưacho ngươi.

Cơ Như Nguyệtvừa cườivừa nói.

ThạchTrungNgọctừ trong túi đồlấy ra thanh đạikiếm hai taykia, trướcthử một chút lực côngkích như thế nào, chức nghiệp của

ThạchTrung Ngọc cũngcó thể dùng kiếm, chỉbất quá bởivì độ thuần thục không cao, căn bản không quenmà thôi.

Kiếmtay trái,tay phảicầmđao, thanh kiếm nàythật đúnglà nặng, tay phải muốncầm lên, thật đúnglà không quácố sức, hắc hắc, so với tiểuchùycủa Tương Viên thì nhẹ hơn.

Hai tay cầm vũ khí

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcchưa dùngqua kiếm, cũng không biếtsử dụng kiếmnhư thế nào,chỉ huy vũ lung tung.

Đại kiếm haitay dài hơnđao một ít, không khốngchế được nổi khoảngcách, chém lên sẽcực kỳcố sức.

Dùng đại kiếmhai tay kích hoạt Cuồng Long Thăng Thiên, không nghĩ tới hiệu quả giống nhau, chỉ bất quá thương tổn không có cao như thời điểm dùng đao, đây cũng khôngphải bởi vìkiếm,màlà đao của ThạchTrungNgọc kèm theo thương tổncao hơn thanhkiếm này mộtít,dù sao đao của Thạch Trung Ngọclà trang bị Hoàng Kim.

Đánh bay Diệp Linh đến không trung, đaovàkiếm qua lại chém vào trên người Diệp Linh, nhưng bởivìlần đầutiênsửdụng hai thanh vũ khí, cựckỳ không quen, đưatới bỏlỡ cơhội phóng ra Lực PháchHoa Sơn.

-Gợiý của hệthống, chúc mừng ngài lĩnh ngộ kỹ năng: Hai taycầm vũ khí, có thể đồng thờisửdụnghai thanh vũkhí.

ThạchTrung Ngọc cười cười, khôngnghĩtới lại còn có thể như vậy, Thạch Trung Ngọc không khỏi huyễntưởng, nếu như một tay một câyđao, trong miệng còn ngậm một câyđao, có thể giống như Tác Long trong One Piece, lĩnh ngộTam ĐaoLưugì hay không?

Ném đạikiếmhai tay cho Ngọc Kỳ, Thạch Trung Ngọc đổi về đơn đao, như vậy tương đối tiện tay,không có thực lựcthì không cần ham nhiềucho thỏa đáng, một cây đao cũng không nhất định cóthể khống chế được tốt,chớ đừngnóigìTam ĐaoLưu.

Ngọc Kỳ cũng không cự tuyệtthảo ý của đám ngườiThạchTrung Ngọc, thuhồi Thanh Đồng kiếm của nàng, trangbị vũ khí Bạch Ngân,cũng dốclòng cầu học bộ dạng của Thạch Trung Ngọc, một tay cầm kiếm, nếu như có thể làm được một tay cầmlấy đại kiếm hai tay, vậy sau này giết quáikhả năng liền ung dung hơn, còncó

thểtiếp tục cầm cái khiên.

Nhưng Ngọc Kỳmột tay cầm đại kiếm hai tay, căn bản vung bất động, chỉcó thểmiễn cưỡng cầmmà thôi,haitay cũng cảm thấy cố sức,không khỏi hiếu kỳ, lực lượng của HinhVũ Chi Thạch đến cùng caođếntrình độ nào, bất quádường như nghe đámngườiCơ Như Nguyệt nhắc tới,người này là mộttoàn lựcChiếnSĩ liền bình thường trở lại.

Giết chết Diệp Linh này,bắtđầutìm Diệp Linh khác, tâmtư củaNgọc Kỳ lạibắtđầu xoay chuyển, mớivừa rồi khả năng chỉ là Thạch Trung Ngọc phát ra côngkích cao, ramấy lần bạo kích, mới có thể bị cướp đi giá trị cừu hận, nhưng lần nàycũng khôngthể cho hắn tới kéoquái a?

Thật nhanh đổi về kiếmmột tay vàcái khiên, kíchhoạt khiêu khích, Thạch TrungNgọc cũng dùngtrào phúng,hai kỹ nănghiệu quả như nhau, so chỉ là kỹ năng của ngườinào kéo cừu hận giá trị nhiều, Thạch Trung Ngọc dường như chiếmthượng phong, Diệp Linh nhìn chằm chằm hắn.

Ngọc Kỳ rốt cục phát hiệnbí mật trong này, thì ra Thạch Trung Ngọc cũngcókỹ năng kéo cừu hận.

- Ngươi sao có thể cókỹ năng kéo cừu hận? Ngươi không phải Chiến Sĩ sao?

Ngọc Kỳ hỏi.

Thạch Trung Ngọc nói:

-Vận khí tốt, tự mìnhlĩnh ngộ.

- Uy, khángquái lànhiệm vụ của ta, ngươi không thể giành cừu hận với taa?

NgọcKỳbất mãn nói.

ThạchTrung Ngọccười cườinói:

- Bình thường vẫnchỉ có thể kháng quái,cực kỳ biệt khuất, ngày hômnay đểngươi thể nghiệm cảm giác đó đi.

Trải qua nói chuyện với nhau, Thạch TrungNgọccó thểcảm giác được Ngọc Kỳ là một nữ hàicựckỳhiếuthắng,nếunhư nói không nhẫn tâm nàng đi kháng quái, phỏng chừng támphần mười sẽbị nàngkhinh bỉ.

Ngọc Kỳ cũngđơn thuần, không có suy nghĩ nhiều, trựctiếp đổivề đạikiếmhai tay, Thạch Trung Ngọc nói một chútcũng không sai, kiếm mộttay công kích thật sự là quá thấp, giết quái chậm muốn chết, rất biệt khuất, nàng đã sớm hối hận luyện Kỵ Sĩ, bất quá bây giờđã lên tới cấp20,nàng cũng luyến tiếc xoá nick chơi lại.

Rất nhanh,mọi người rốt cục gặp được con tiểu Bossthứ nhất,Ngọc Kỳcó chút không yên lòng hỏi:

- Đến tiểu Boss, nếu không để chota tới kháng quái.

- Không cần, phòng ngự của ta không kém ngươi.

Thạch Trung Ngọc vừa cười vừa nói.

Ngọc Kỳcũngkhông phản đối, tùyThạch Trung Ngọccướp đi trách nhiệmcủa nàng, chuyênchúvào công kích.

HướngLam và Hướng Lâm đối với cử động của Thạch Trung Ngọc không cóphảnứng gì, Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên thì có chútghen, ThạchTrung Ngọc đối vớiNgọc Kỳ thật sự là quá tốt, lại thaynàngkháng quái, lại cho trangbị, cho Ngọc Kỳ và Thạch Trung Ngọcgặp mặt, khôngphải dẫn sóivàonhà sao? Thạch TrungNgọc cũng khôngphảiđộng vậtthuần khiết gì a.

Nghĩ thì nghĩ,Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên cũng khôngở trường hợp công chúng chất vấn ThạchTrungNgọc cái gì, chỉ có thể phát tiết bất mãn ở trên người Diệp Linh khả ái.

Bởi vì Thạch Trung Ngọc sợ cừuhậncủaquáivậtsẽ bị Ngọc Kỳ lấyđi, cho nên khôngthể không nỗ lực, Ngọc Kỳbởi vì không thể lùa quái, không thích ăn không, cho nêncũngcực kỳ nỗlực,CơNhư Nguyệt và Tuyết Sương Yênbởivì nổi máu ghen, nên nỗ lực phát tiết, Hướng Lam cảm giác tấtcả mọi người cố gắng như vậy,cũng bắt đầu liều mạng.

Tất cảmọi người bắt đầunỗ lực,chỉcóHướng Lâmmuốnnỗ lực cũng

nỗ lực không được, bọnhọ nỗlực, quáibị chết nhanh hơn nhiều, Hướng Lâm ngượclạikhông có baonhiêucơ hội trịliệu, nàngmột Tiểu MụcSư, lực công kích thật sựlà thấp đếnthương cảm, giếtquái vật phổ thông còn tạm được, ở trong cấp bậc thâmuyên, nàng cũng không cần động thủ, miễn chomình bị đả kích.

Đoàn người Thạch Trung Ngọc hunghãn, ngay cả tiểu Bosscũng khôngđở nổibước chân của đámngườiThạchTrung Ngọc đivề phía trước, rất nhanh thì đi tới cầu độc mộc, giết chết bốntiểu Boss, Thạch Trung Ngọc tò mòhỏi:

-Sáng sớm hômnay không có ta, cácngươi làlàm sao qua cầu độc mộc?

- LàNgọc Kỳ kéo chúngta đi qua.

Cơ Như Nguyệtcó chút ngượngngùngnói.

HướngLam sợ Thạch Trung Ngọc nóicái gì,vội vàng nói:

- Hiệntại không cần ngươi tớikéo chúngta, Ngọc Kỳ có thể kéo chúngta điqua.

Nếu nhưThạch Trung Ngọc nói sự tình ômcác nàngquacầu,Hướng Lamcảm thấy thật sự là quá mấtmặt, ởtrước mặt người trong nhà còn khá một ch út, bị người ngoàinhư Ngọc Kỳ biết, vậycòn sống thế nào?

Mặcdù Thạch Trung Ngọc không lý giải vìsaoHướng Lam nói ôm các nàng,đổi thànhkéocácnàng, nhưng thức thời khôngcó nói lung tung, bằng không về sau lúcăn cơm tối, ai biết trong bát có thể nhiều hơn mấy cânớt, mấy bao muối… hay không?

NgọcKỳ đi tớitrêncầu độc mộc, kéo tay Hướng Lam, chậmrãi đi về phía đối diện,mặcdù Hướng Lamvẫn có chút khẩn trương, bất quá vẫn từ từ đi qua,mấy cônương kế tiếp biểu hiện cũng giống như Hướng Lam,đến phiên Thạch Trung Ngọc thìkhông còn đãi ngộ này.

- Chính ngươi có thể đi qua chứ?

TuyNgọc Kỳnói là giọng nghi vấn,nhưng tronglời nóilạitrànđầy

khẳng định không cầnchất vấn, Thạch Trung Ngọcdám cam đoan, coinhư mình không dám đi qua,Ngọc Kỳ cũng sẽ không việnthủ.

Bạo Long đáng thương

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ai, ThạchTrung Ngọc thở dài, vốncho rằng có thể nắmtay mỹ nhân, hiện tạixemra là khôngcóhyvọng, nhẹ nhàng đi qua cầu độc mộc, mấy người tiếp tụctiến về phíatrước.

Xuyên quacầu độc mộc, diệt đi toànbộ quáivật, trong phó bản chỉ cònlại có baDiệpLinh Boss cùng Diệp Linh Vương,Cơ Như Nguyệt mang theo mọi ngườily khai phó bản, tiến vào Diệp Linh phó bản cấp bậc ác mộng, một buổi chiều đi qua rất nhanh.

Trong phóbảnkinh nghiệm thật sự là rấtcao, Thạch TrungNgọc th iếu chút xíu nữaliềnlên tớicấp21,màcáccô nươngthì toàn bộ lên tới cấp 21, xoát một lần phóbản cuối cùng,các cônương đangchuẩn bị trở vềthành bổ sungdược tề, lạiphát hiệnThạchTrung Ngọc đột nhiên tự mình hành động,chạyvề phía trước.

CơNhư Nguyệt tậptrungnhìnvào, thìra phía trước có sáu người chơi lấy chữBạo mở đầu,trong đó dẫnđầu tên là Bạo Long, nếu nhưchỉ có một người, kiacólẽlà trùnghợp, nhưng sáu người đều vậy,như vậy támphần mười chính làngười của Bạo Quân.

Đám ngườiCơ Như Nguyệt không thể xác định đối phương là người của Bạo Quânhaykhông, nhưng Thạch Trung Ngọccòn có thể không biết sao? BạoLong kia chính là KỵSĩ buổi sáng,không nghĩ tớia, lạicòn có thể gặp ở nơi này. Chỉcó Ngọc Kỳ mơ mơ màng màng không hiểu vì sao Thạch Trung Ngọcchạy đi, còn tưởng rằng Thạch TrungNgọc quen mấy người kia.

Sợ Thạch Trung Ngọc chịu thiệt, các cô nương cũng theo sát phía sau, mặc dù Ngọc Kỳ khônglýgiải nhưng vẫn đitheo,khinhìn thấy T hạch Trung Ngọc trực tiếp giết qua, Ngọc Kỳthếmới biếtphòng làm

việc HinhVũ cùng bọn họcó cừu oán, Ngọc Kỳ cũng làmộtnữtử trọng tình trọng nghĩa, cũngkhông hỏinguyên do,trựctiếpđi quahỗ trợ,cùng đối phươnggiếtđỏ mắt.

Bạo Long nhìn thấy ThạchTrungNgọclaoqua,cũnglấy làm kinh hãi, không nghĩ tới nhanh như vậy liềngặp được hắn, chínhlà cừu nhân gặpmặt hết sứcđỏ mắt, sáng sớm mớibị Thạch Trung Ngọc giếtmột lần, hiện tại dĩ nhiên muốn lấy lại danh dự, bất quá Thạch Trung Ngọc cường hãn bựcnào? Khôngcó MinhDã Cô Khách, không cầnlo lắng kỹ năngkhống chế, còn cóthể đánh không thắng sao?

Hơn nữa phía sau Thạch Trung Ngọc còn có mấycô nương, đối phó mấy người này,đây còn khôngphải một bữa ăn sáng?

Haibên phối trí khôngsai biệt lắm, đều là mộtKỵ SĩmộtChiếnSĩ, hai PhápSư, mộtMụcSư, một ĐạoTặc, bấtđồng chính là bên Thạch Trung Ngọc cóbachức nghiệp ẩntàng,mà đối phương một cái cũng không, bất quáđối phương tớihai Kỵ Sĩ, thật không biết bọn họbảy người chung một chỗ,làlàm sao họp thànhđội.

Thạch Trung Ngọc dùngra Cuồng Long Thăng Thiên, đánh Bạo Long tới khôngtrung, Thạch TrungNgọc đánh côngkíchphổ thông, cáccô nương kích hoạt kỹ năng, trực tiếp giết chết Kỵ Sĩlực phòng ngựmạnh nhất kia.

Hiện tại Bạo Long cũng muốn khóc,lãotử đắctội người nào? Sáng s ớm mới treo một lần, hiện tại lại treo? Tadễ dàng lắm sao! Hơn nữa lãotử chỉ là dẫn đường, ta conmẹnó hiện tạimớicấp19 cănbản không vào đượcphó bản, dẫnđường cũng có thể chết, thật con mẹ nó phá hoại...

MụcSư củađối phương đương nhiên cũng biếttăng máu, nhưng Trị Liệu Thuật củahắn cònkhông cóvứt xuốngtrên người Bạo Long, Bạo Long đã chết, còn lại thì dễ làm hơn nhiều, người Chiến Sĩkia bị Ngọc Kỳ đèđánh, Thạch TrungNgọc trực tiếp chạy về phía Mục Sư, lực côngkích của Ngọc Kỳvốnkhông cao, nếu như Mục Sưcủa đối phươngvẫn tăng máucho Chiến Sĩ, Ngọc Kỳcũng khôngbiết giết đến lúc nào.

Mục Sư nhìn thấy Thạch Trung Ngọc qua đâytrực tiếp chạy trốn, hai Pháp Sư thì bị Tuyết Sương Yên ẩnthânđi qua, trực tiếpmiểusát

một cái, một cái khác đang cùng Cơ Như Nguyệt solo, Đạo Tặc còn dưlại bịTuyết Sương Yênquấn lấy, Thạch TrungNgọc cùng người củaBạo Quân giao thủ, lần đầu tiênở nhânsố lấy đượcưuthế.

Cũng không lâulắm, Mục Sưbị Thạch Trung Ngọc đuổi theo,nhẹ nhàng tiễn hắn lên đường, lúctrởlại, cáccô nương cũng đã giải quyết những người khác.

-Tạisao các ngươi muốn giết bọn hắn?

Ngọc Kỳ hỏi.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Bọn họlà người của Bạo Quân công hội.

NgọcKỳgật đầu, không cótiếp tụchỏi nhiều, sự tình của phòng làm việcHinhVũ cùng BạoQuân công hộiđã sớm huyênnáoxôn xao, hết thảy người chơi trò chơinày đềubiếtmột chút.

Mọi ngườikhởiđộng quyển trục hồi thành, bổ sung dược tề, đám người Cơ Như Nguyệt đinấu cơm,NgọcKỳ cũng đinấu cơm,nóilà buổi tối cùng mọi ngườitiếp tục tổ đội.

Một nhómsáu người chỉ cònlạiThạch TrungNgọc còn đứngởtrong trò chơi, Thạch Trung Ngọc rất phiền muộn, tiếp qua mộthồi Dương Tửtrở về, buổitối làm saobây giờ? Tuy mọi người cùng nhau tổ đội có thể hợp thành đoànđội, cóthểtổ mấytrămngười, nhưng vào phóbản chỉ cóthể tổ đội không thểtổ chức thànhđoàn t hể,hạnmức caonhấtlà sáu người, nhưng tính cả DươngTử thì trở thànhbảy người.

Cự tuyệt Ngọc Kỳ? Không thích hợp? Một đại mỹ nhân xinh đẹp như vậynếu như cùng những nam nhân khác tổ đội,vậy phải thừa nhận bao nhiêuánh mắt thô bỉcủa nam nhân, bikịch a , ThạchTrung Ngọc gọi điện thoại cho Nguyệt Nguyệt,mấy ngườibọn hắn hắn đều lên tớicấp20, cóthểcùng nhau cày phó bản, Thạch Trung Ngọc tình nguyện chủ động loại bỏ mình.

- Hinh VũChi Thạch?Ngày hômnay làm saorảnh rỗi gọi điện thoại cho ta?Cóchuyện gìcần giúpmột tay sao.

Nguyệt Nguyệt tiếp điện thoại hỏi.

Thạch Trung Ngọc lúng túng nói:

-Mọingười đều là bằng hữua, lẽ nào không có chuyện thì không thể gọi điện thoại tìm ngươi tâmsự sao?

NguyệtNguyệt buồncười lấy nói:

- Đương nhiên có thể,bất quá ta mộthồi phảiđi ăn cơm, sau đó vào phó bản, cũng không rỗi rãnh cùng ngươitrò chuyện.

- Thật tốt quá, ta cũng chuẩn bị cày phóbản, ngươi còn thiếungười không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Thiếu,bấtquá ta cày làphóbản hang chuột, mang Hỏa Thần đại ca, ngươi xác định ngươi muốn tới?

NguyệtNguyệt hỏi.

Dựa vào,Hỏa Thầnxoá nicklúc này mớimấy ngày?Có thể đi phó bản hang chuột rồi? Sẽ không phảilà đám người Nguyệt Nguyệt một mựcmang theo hắn? Ai, hiện tại thực lựccủalão tử,đi phóbản hang chuột lấy lông sao, thâm uyên cũng không có kinh nghiệm gì.

- Quên đi, ta khôngđi.

ThạchTrung Ngọc buồn bực nói.

Sau khi cúpđiện thoại, Thạch Trung Ngọc một mìnhđi ở trên đường cái, buổitối rốt cuộc phảiphải làmgì đây?Trực tiếp cưỡng chếlệnh Dương Tử ngủ, để cho nàng ngày mai sát hạch? Tiểu nha đầukia sẽ tạo phảna? Vạnnhất đámngười Hướng Lam nói sự tình ở trongtrò chơi,nha đầuDươngTửkianhất định sẽ chorằng Thạch Trung Ngọccó ýtưởng với NgọcKỳ, ai, đếncùng xử lý như thếnào đây?

Đi tới đi tới liền tới nhà Tương Viên, Thạch TrungNgọcđi vào nhìn, nếu nhưcó thểở chỗ nàytìmđược nhiệm vụ gì, vậy thì dễ dàng hơn rất nhiều.

-Tiểutử, đã trở về? Mang Đồng KhoángThạchvề chưa?

Tương Viên hỏi.

Thạch Trung Ngọc lúngtúng nói:

- Còn chưa cóđi đào.

Tương Viênchửiầm lên:

- Ngươilà tên khốn kiếp, lại còn không cóđào? Còn không maulăn đi đào quáng cho lão tử.

Hầm mỏ nhàm chán

DTV-EBOOK.COM.VN

Chứng kiếnTương Viên tùy thời có xung động đánh người, Thạch Trung Ngọc vộivãbỏ chạy.

Dựa vào,lão gia hỏanày tính khíquá nóngnảy, không phảilà không cóđi đàoquáng sao, cần kích động như vậysao?

Hầm mỏ? Có nênđi hầm mỏ sát nhânhay không? Hiệntạithờigian cold-down của NhiệtHuyếtHuyHoàng đã qua, có thểsử dụng, player lưu thủở tầng một hầm mỏ hẳn khôngphải rất cao? Liều mạngăn ít thuốc, cũng có thể giếtchết rất nhiều người, nếu như trà trộnvàotrong đám players, để người của Bạo Quânởtrong đám ngườiđậpvài kỹ năng quần công, thậtlà tốt biết bao.

Ai, không được,quênđi,một người ngược lại khôngcó gì quan trọng, nhưngmình còn là ngườicủa phònglàm việc Hinh Vũ, nếu như một phòng làmviệc lạmsát kẻ vô tội, chỉsợ sẽmất rất nhiều tín dự,đến lúc đó aicòn tới cùng phòng làm việc hợptác?

Thạch TrungNgọccòn không quyết địnhtốt có nên tự mìnhmột người điluyện cấp hay không, cáccô nương đãgọi hẳnra ăn cơm.

Thạch Trung Ngọcly khaidu hí, đi tớiphòng khách, ngồi xuống cùng các cô nương ăn cơm,ngày hôm nay Dương Tử dường như thật cao hứng, không cầnhỏicũng biết, ngày hôm nay hẳn phát huy rất thuận lợi, ai,như vậy Thạch Trung Ngọc càng không có lý dogì để Dương Tử khôngchơi game.

- Sắc langđại thúc, hômnay ngươi lên tớicấp21 chưa?

Dương Tử hỏi.

- Chưa, bất quácũngsắp rồi.

Thạch TrungNgọc vừa cười vừa nói.

Cơ NhưNguyệt cũng nghĩ tới chuyện tối hôm naycùng Ngọc Kỳ, khổ não nhìn DươngTử, không biết phải xử lý như thế nào.

DươngTử đầutiên đưa ra vấnđề này:

- Hôm naycácngươicùng Ngọc Kỳ tỷtỷ càyphó bảnhả? Buổi tối nàng còn cùngchúngta chơi không?

CơNhư Nguyệt gật đầu nói:

- Đúng vậy, nàng bảo tốihôm nay còn muốn cùngchúng ta chung một chỗtổ đội, lúcđó không nghĩtới nhiềunhưvậy, hiện tạidư người, buổi tốilàmsaocự tuyệt nàng đây.

-Cái này không quá tốt a? Mỗi lần sắc lang đại thúcbận rộn, chúng ta liền kiếm nàng, bây giờnhân thủ đủ, liền đuổi ngườitađi, có phảiquá khôngnhân hậuhay không?

DươngTửhỏi.

- Vậy làm sao bây giờ? Ngươi buổi tốiđơn luyện?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Dương Tử điên cuồng lắc đầu, đùagì thế, tự mình một ngườirất khó lăn lộna, vẫnlàcùngmọi người chung một chỗtốc độlên cấp nhanh hơn.

- Buổi tối các ngươiđi cày phó bản,ta còn có nhiệmvụphải làm, Tương Viên giao cho ta một nhiệm vụ.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Thực sự? Ngươixác định ngươi không phải là bởi vì sự tình Ngọc Kỳ mới nhiều hơn một nhiệmvụ?

CơNhư Nguyệt không tin hỏi, hành vi của Thạch Trung Ngọc thật sựlà quá quỷdị, làm sao đột nhiênthì có nhiệm vụ?

Thạch Trung Ngọc đương nhiên không cókhả năng nói thật:

-Cái nhiệmvụ này các ngươi cũng biết, chính là nhiệmvụđể chotađi

đàoquáng kia, chỉ bấtquá mới vừa rồi tatiện đường đi thăm Tương Viên, hắnbắt đầuthúcdục ta, nhiệm vụ biến thành nhiệm vụ có thời hạn.

Tuy Cơ Như Nguyệt vẫncòncóchút hoài nghi,nhưngkhông cóhỏi nữa, nữ hài thông minh sẽ không để cho nam nhân củamình không xuống đài được.

Ăn cơmtối xong, mọi người tiến vào du hí, đám ngườiCơNhư Nguyệtđi hội hợpvới NgọcKỳ càyphó bản, Thạch TrungNgọc một ngườiđi hầm mỏ.

Ai, lãotử giảtrang người tốtlàmgìa,hầm mỏ kia có cái gì tốt chứ? Bangày haiđầu đi một lần, phiềncũng phiền chết đi được.

Đi tớihầm mỏ, Thạch Trung Ngọctrực tiếp xôngvào, tiện tay giải q uyết vài người của Bạo Quân côngHội,đi tới tầng hai, người của BạoQuân công hội quả nhiênkhông dámđắc tộiquầnchúng,mặcdù Thạch Trung Ngọc động thủ giết chết mấy người, cũng không có đậpkỹnăng quầncông.

Thạch TrungNgọc một người ở tầng haiđàomỏ, tiệntay giết quái, buồn chán đến muốnchết,buổi chiềucùng năm đại mỹ nữ chung một chỗ luyệncấp, cảm giác kia tốt biếtbaonhiêu, hiệntại làm bạn hắnđều là Cương Thi, nhảy tưngtưng chỉ muồn cắncổ hắn, nhìn liền buồnnôn.

Thạch Trung Ngọc nhìnlãnh địa của Cương Thi Vương, Thạch Tr ung Ngọc khó chịu, nếunhư sáng sớm không có bị người củaBạo Quân giết, hiện tạihắn đã cấp 22, có thể đi giết Bạch Ngân Boss Cương Thi Vương cấp27, nhìnBoss đang ở trướcmắt, lạikhông thể đi giết, cái này thốngkhổ cỡ nàoa.

Thạch TrungNgọc giống nhưlần trước, kéo CươngThi Vương ra, sau đóở trên lãnh địa củanó đàoquáng,đáng tiếc thất bại, lốiđinhỏ kiakhôngbiết vìsao trở lên lớn hơnmột tí, Cương Thi Vương cóthể nhẹ nhàng từbên trong đira, xemra du hí đả sửa Bug.

Cũng maybây giờ đẳng cấp Thợ Mỏ đạt tới cấp 2, đàoĐồng Khoáng Thạchtỷ lệ gia tăng thậtlớn, bằng khôngở tronggóc đào quáng, nửa ngàyramột cái, Thạch TrungNgọc nhất định sẽ buồn bựcchết.

Mộtmực làm đến nửa đêm, Thạch Trung Ngọcmới đàođược 100 khối Đồng Khoáng Thạch, Thạch Trung Ngọc phẫnnộ đập cuốc chim xuống đất,chửi ầm lên:

-Con mẹ nó, lần trước lãotử Thợ Mỏ cấp1 tới nơi này đào quáng,tỷ lệ ra thiết khoáng cũng cao hơnhiện tại, Cương Thi Vương chết tiệt, ngươichờ cholãotử,thời điểm lãotử lêntới cấp 22, là tử kỳ của ngươi.

Thạch TrungNgọc khôngđào quáng nữa,đổi thành ở trong hầm mỏ luyện cấp, mộtngười đơn luyện, hiệu suất đươngnhiên không bằng cùng các cô nươngcàyphóbản, hơn nữatỷ lệra trang bị sovới phó bảnmà nói càng khácnhau trời vực, đáng hậnnhất là những cương thi kia,mỗi lần đốivới thi thể bọn nó dùng thuật thu nhặt, đều chỉ có thể hái được một ít Thi Độc, một chúttác dụng cũngkhông có.

Cũng may ThạchTrung Ngọc sắp thăng cấp, giết khoảng chừng một canh giờ,Thạch Trung Ngọc rốt cụcthànhcông về tới cấp 21.

Ai,tuy thăng cấp, nhưngvẫnkhông thể điđộng Cương Thi Vương, ThạchTrung Ngọc chỉ có thể buồn bực nhìn bảo địa đào quáng kia, lão tử lúcnào mớicó thể chiếm giữ địa phương kiaa?

Thạch Trung Ngọccảm giác hôm naythời gian trôi đi cực kỳchậm chạp, thật vấtvả chịuđựngđến trời sáng, ThạchTrung Ngọc rốt cục hưngphấn, trời đã sáng, Dương Tửnênđi thi, lãotử có thể tiếp tục cùngNgọc Kỳmỹ nhân cày phóbản.

Ăn xong điểm tâm, DươngTửđi đến trường.

- Ngươi hoàn thành nhiệm vụ chưa?

CơNhư Nguyệt hỏi.

Thạch TrungNgọc lắcđầu nói:

- Không có, nhưng sắp rồi, làm sao, muốn tìm ta cùngnhaucày phó bản?

Thạch TrungNgọccũngkhôngcónói mình đã hoànthành nhiệm vụ, như vậydễ dàng chọc người hoài nghi,cho nên trực tiếp nói chưa xong nhiệmvụ, hơn nữa hắnlà thật khôngcó hoàn thành nhiệm vụ,

mới hơnmột trăm khối Đồng Khoáng Thạch,hoàn toàn không đạt đượchiệu quả Tương Viên muốn.

-Vốnmuốntìm ngươi cùng nhau càyphóbản, bất quá ngươi đã bận rộn như vậy, quên đi.

CơNhư Nguyệt nói.

- Không sao,ta có thời gian,đêmqua đào một đêm, giaocho Tương Viên, hắnnói số lượngcũng tạm được, để cho ta đào thêm chohắn, nhưng bâygiờđã không cóthời gian hạnchế.

ThạchTrung Ngọclại bắtđầunóihưunói vượn.

Xoát Boss

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Ồ,vậy ngươi nhanh tới Diệp Linh phóbản, ngày hôm nay chúngta muốngiết Boss, ngườilợi hạinhiều lắm, Bossbị đổimới mấy lầnta không rõ ràng, ngược lại trang bị Diệp Linh bình thường tỉ lệ rơi đồ đã biến thấp rất nhiều,cho nên phải dànhthời gian xoát Boss.

Cơ Như Nguyệt nói.

Rốt cuộc bắt đầuxoátBoss rồi hả? Trong ánh mắt của Thạch Trung Ngọc tràn đầytìnhcảm mãnh liệt, giết Tiểu Diệp Linh bình thường quả thực không quáýtứ, cho dù là Diệp Linh cấp bậcthâm uyên cũngkhông thểkích thích hắn , quá bìnhthản, vẫn là giết Boss cóý tứ.

Theo các cô nương tiến vào du hí, Thạch Trung Ngọc thật nhanh bóp nát quyển trụchồi thành, từ BạchHổ thành chạy tớiDiệp Linh phó bản, Cơ Như Nguyệt kéo Thạch TrungNgọc vào trong đội ngũ, tiến vào phó bảnđộ khó bình thường.

Độ khóđơn giản đã giết qua một lần, không có nguy hiểm gì,độ khó bình thường hắn cũng có thểung dung đốiphó.

Diệp Linh trong Diệp Linh phó bản cấp bậcthâm uyêncũng không thểtạothành ảnh hưởnggì đối vớiđám người Thạch Trung Ngọc, Tiểu Diệp Linh trong độ khó bìnhthường chẳng lẽ còncó thểngăn được đám người Thạch Trung Ngọc? Vừa ngắm cảnh vừa giếtquái, đivề phía Diệp Linh Boss.

- Ngọc Kỳ,ngươi cũnglà game thủ sao?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Ngọc Kỳlắc đầunói:

- Không, ta chỉbất quá là gần đây nghỉ ngơimà thôi, chờthêm vài ngày, sẽ bắt đầu đi làm,bậnrộn thật phiền a.

-Vậynếukhông, ngươicũng gia nhập vào phòng làm việc của chúng ta đi.

Cơ Như Nguyệt đùagiỡn nói.

- Quên đi, cám ơnhảo ýcủacác ngươi, ta rất thích công việckia.

NgọcKỳcựtuyệt Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt cũng không đểý,lúc đầunàng cũng chỉ là đùa giỡn mà thôi, nếunhư NgọcKỳ thực sựđồngý, nàngngược lại sẽkhổnão, không phải ghétbỏkỹ thuật của Ngọc Kỳ,mà là lo lắng con sói nhà này a, ai biết Thạch Trung Ngọc có thể làm rachút chuyện gì với NgọcKỳ haykhông?

Rất nhanh đến chỗ conDiệp Linh Boss thứ nhất, Thạch Trung Ngọc đang chuẩn bị thảkỹ năng trào phúng,lại phát hiện Ngọc Kỳ đã đổi lại kiếm một tay và cái khiên, Thạch TrungNgọc có chút không rõ, nàng đâylà vì cáigì, lẽnào nàng lạimuốn đi lùaquái?

- Ngươi khôngkéo cừuhận có được hay không?

Ngọc Kỳ hỏi.

- Vìsao?

- Nghề nghiệp của ta là Kỵ Sĩ,taam hiểu phòngngự, mà không phải công kích,nếu như mỗi lầnkhôngcần ta tới kháng quái, ta không biết giá trị tồntại của mình là cáigì,ta biết sức phòng ngựcủa ngươi không kém ta, thế nhưng nghề nghiệp của ngươiam hiểu là công kích, nếu như ngươi dùng một phầnnhỏ đaođi ngăncản quái vật công kích,là có thể đánh quáivật nhiều mấy lần, giết quáisẽ trở nêncàng thêm hiệu suất, màta coi như một mực công kích, cũng đánh không ra thương tổnrất cao.

Thạch Trung Ngọc có chút hơikhó, nóithật ra,hắn thực sựkhông muốn nhìn thấymột tiểu côương đi kháng quái, nếunhư Thương

Nhai ở chỗnày, nếu như Thạch Trung Ngọc cùng hắn đoạt cừu hận, cái kia Thạch Trung Ngọc chínhlà tôn tử.

Nhưng Ngọc Kỳnói,làm cho Thạch TrungNgọc không thểkhông buôngthaý tưởng đoạtgiá trị cừu hận, hànhvi của mìnhsẽ làmcho người khác khôngbiết giá trịtồntại của mình,ai, không phải là sự tình nghề nghiệp củamình nên làm, mìnhcư nhiên cướp đi làm, trách không đượcngười ta sẽbất mãn.

Thạch TrungNgọc gậtđầu, khôngcó ngăn cản Ngọc Kỳ đi kháng quái.

-Ngươi là lần đầutiên giết Boss này?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

NgọcKỳ gật đầu, ThạchTrung Ngọckể kinh nghiệm mình trước kia đối khángBoss.

Tất cả chuẩnbịổn thỏa, Ngọc Kỳ xách khiên đivềphía Diệp Linh Boss,thờiđiểmsắp tới gần, némra một cái khiêukhích, Diệp Linh Boss rấtcho mặt mũilao tới, Thạch TrungNgọc cũngđi lên công kích Boss, mặc dù trang bịHoàngKim trên ngườiNgọcKỳ không hơn Thạch Trung Ngọc, ngoạitrừ cái khiên, nhữngthứ khácđều là trang bị BạchNgân,nhưng trangbị của nàng đều tăng máu hoặc thêm phòng ngự, lực phòng ngự cùng HP khả năng còn muốn cao hơn Thạch Trung Ngọcmột chút.

Mấy người ngoại trừ Ngọc Kỳ,đều giếtqua Diệp LinhBoss,phốihợp lại cũng không phải cực kỳ phiền phức, mấy cô nương nghề nghiệpviễn trình mỗi lần nhìnthấy Diệp Linh Boss bắt đầu thảkỹ năng liềng chạy,màThạch TrungNgọccùng NgọcKỳ nghềnghiệp cận chiến thì căn bản không có thờigianchạy trốn, Tuyết Sương Yên mẫn tiệp caonhất ngược lại có thể miễn cưỡng chạy thoát.

DiệpLinh Boss này cũng không khó giết, kỹ thuật của Ngọc Kỳ cũng khôngtệ lắm, hầu như mỗi lần Diệp Linh Boss công kích nàng, đều có thể dùng cái khiên ngăn cản, Thạch Trung Ngọcphát hiện dùng cái khiên ngăn cản so vớimình dùng đao ngăn cảnhiệu quả tốt hơn rất nhiều, xemra nghề nghiệp mình phòng ngựcao tới đâu, cũng không có ưu thếhơn khiên thịt chuyên nghiệp a.

Rất nhanh thì giết chết Diệp Linh Boss, Thạch TrungNgọc đi nhặt trang bị,một kiệntrangbị Hoàng Kim, làbao tay MụcSư, Thạch TrungNgọc trực tiếp giao dịch cho Hướng Lâm,bắt đầuđi giết hai Diệp Linh Bosscònlại, Ngọc Kỳ tínhtình không tệ,đánh ratrang bị, c hỉcó thíchhợp với nàng nàngmới nhận, những thứ khác nhiều một kiện nàng cũng không muốn, khiến cho các cô nươngđều không có ý tứ.

- Ngượclại ta cũng không phải game thủ, ta chơi gamechỉ là nhàn rỗi mà thôi.

Ngọc Kỳ nói.

Các cô nươngchỉ có thểtiếp nhận hảo ýcủaNgọc Kỳ, cònlại haiDiệp Linh Boss cũngkhông phảinan đề, chủyếu nhất chínhlà Diệp Linh Vương, nhânphẩm của Ngọc Kỳ dường như cựckỳ tốt, hai Diệp Linh Bossra trangbị, cư nhiên đềulàtrọng giáp,tuy Thạch Trung Ngọc mặc cũng là trọng giáp, nhưng Thạch Trung Ngọc đãcó, cho nênđềuchoNgọcKỳ.

Đám người Thạch TrungNgọc rất mautới chỗ Diệp LinhVương.

Tuy NgọcKỳ người rấtđẹp,bất quá hành sự dường như có chútđỉnh đạc, dĩ nhiên giống nhưThạch Trung Ngọc, nhìn cũng không nhìn phụ cậncóquái hay không, trực tiếp chạy đến bên người Diệp Linh Vương, đám ngườiCơ Như Nguyệt ngaycả cơ hội ngăn trở dừng cũng không có.

Ngọc Kỳ phải đối mặt một DiệpLinh Vương, bốn Diệp Linh tiểu Boss.

Thạch Trung Ngọcchỉcó thể điqua, giúpNgọc Kỳchống ba Diệp Linh tiểu Boss,để Ngọc Kỳ giảm bớt một chút áp lực, bất quá mặc dù như vậy, giết vẫn rất khó khăn, dù sao lực công kích của Diệp Linh Vương rất cao, Hướng Lâm chỉ có thể khôngngừng ném Trị Liệu Thuật, Thạch TrungNgọc căn bản là chiếucốkhông tới.

Cáccô nương khôngbiết xuất pháttừdạng tâm tínhgì,cũng không có đigiúpThạch TrungNgọc,màtrước giúp NgọcKỳ giếttiểu Boss, sauđó mớitập trung hỏa lựcdọn dẹpsạch tiểu Boss bên ngườiThạch Trung Ngọc.

- Không có ý tứ,rước lấy phiền phứccho các ngươi,ta không biết trong bụicỏ còn giấubốn tiểu Boss.

NgọcKỳ nói.

Cơ Như Nguyệt lắc đầu:

- Không có việc gì, chuyên tâm giếtBoss.

-Cẩn thận một chút, ngườinày không cóviệc gì sẽ lăn qua lộn lại, rất phiền.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Ừm, ta biết rồi.

Ngọc Kỳ nói.

Nón xanh

DTV-EBOOK.COM.VN

-NgọcKỳ,chạy mau, chớ để người này đè,bị đè liền thảm.

Thạch Trung Ngọc thấy Diệp LinhVương lại bắt đầu lăn, vội vã mở miệng nhắc nhở.

NgọcKỳ mơ mơ hồ hồ, có ý tứgì, lẽnàochiêu này của Diệp Linh Vương thương tổn rất cao?Ngọc Kỳ cũng không biết Thạch Trung Ngọcbị Diệp Linh Vương đặtởdướithân, bất quá ngay cả Thạch Trung Ngọc cũngkiêng kỵnhư thế,NgọcKỳ không dám đặt mình vào nguy hiểm, vội vã né tránh.

Né mộtlần,nhưng lần sau không còn maymắn như vậy, mắt thấy Ngọc Kỳ bị Diệp Linh Vương đụng vào,Thạch TrungNgọcômtinh thầnta không vàođiangục thìai vào điangục dùng kỹ năngtrào phúng,miễncho Ngọc Kỳbị đè.

Nhưng trào phúng của ThạchTrung Ngọccănbảnvô dụng, cũng không có kéo giá trịcừu hận của Diệp Linh Vương qua, Diệp Linh Vương vẫn thẳngtắp đụngtới Ngọc Kỳ, Thạch Trung Ngọc buồn bực nhìn qua,lẽ nào một đại mỹnhân như vậysẽbị Diệp Linh Vươngđángchết thêm vô sỉđè ở dướithân thểsao?

Thạch Trung Ngọc không đànhlòngnhìn một mànnày, thẳng thắn nhắm mắt lại, nhưng nửa ngày khôngcó nghetđượctiếng kêu thảm thiết của NgọcKỳ, các cô nươngthì thúc giục Thạch TrungNgọc nhanh công kích, ThạchTrung Ngọcmởmắt nhìn, Ngọc Kỳmột chút sự tình cũngkhôngcó, Diệp Linh Vương vẫn còncông kíchNgọcKỳ bình thường, đâylà tình huống gì?

-Mới vừarồi đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Ngọc Kỳ không có bị đè?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

CơNhư Nguyệt lườm hắn một cái:

- Ngươicho rằng ai cũngngu ngốcgiống như ngươi, NgọcKỳ chẳng qualàbị va vào một phát mà thôi,người nàogiống như ngươi,bịđèở phía dưới,nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

Thạch TrungNgọc thệnthùng a,thì ra lão tử là nhânvật đặcthù, cái này quá không côngbình, vì sao chỉcó lão tửcó đãi ngộ như vậy? Bất quá như vậy cũngtốt,nếu nhưNgọc Kỳ bị đặtởdưới Diệp Linh Vương, Thạch Trung Ngọcsẽthống khổ chết.

Diệp LinhVương độ khóbình thườnglực côngkích cũng không lợi hại hơn Diệp Linh Vương độ khóđơn giản bao nhiêu, không thể tạo thành tổn thương quá lớn gìvới Ngọc Kỳ, cho nên giết vẫn rấtnhẹ nhàng, hết thảy đều chỉ là vấnđề thời gian.

Một lát sau, giết chết được Diệp Linh Vương, Thạch Trung Ngọc nhặt lên trang bị, là một hộ thối Pháp Sư dùng, Thạch Trung Ngọc có chúthơi khó nhìn cáccô nương, Hướng Lam cùng Cơ Như Nguyệt đều là Pháp Sư, thứnày nên đưacho ai đây? Lần trước Hỏa Thần cởi ra batrangbị, cho CơNhưNguyệthai kiện, Hướng Lam một kiện, hiện tại mặc kệ từ góc độ nào mà nóicũngnên cho Hướng Lam mới đúng.

Nhưng Thạch TrungNgọc cũngcó tư tâm, mặc dù đối với Hướng Lam cảm giáckhông kém, nhưng dù sao không phảinữnhân của mình, thứ này choai đây, ThạchTrung Ngọcbối rối.

-Ra trang bị gì?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Được rồi,nếu mình không thể giải quyết, vậy giao cho CơNhư Nguyệt tới làm, Thạch Trung Ngọc kích hoạt thuộc tính trang bị ra.

Trang bị Hoàng Kimcấp 20 rất thưathớt, toàn bộ server China cũng không nhấtđịnh có bao nhiêu, bất kể là ai, chứng kiến trang bị Hoàng Kim đều sẽ cựckỳ thích, rất muốn chiếm làm củariêng, nhưng CơNhư Nguyệt lạikhôngbề nghĩ ngợinói:

- Cho HướngLam.

Thật không hổlànữ nhâncủa lãotử, đối với người mình cực kỳ hào sảng, rõ ràng mình cũng cầnthứ này, nhưng vẫn chongười khác.

Hướng Lam từchối lấylệ liềnnhận,dù sao đềulà người mình, choai khôngvậy?Hướng Lam tìmmột gócmặcvào trang bị,cùngThạch Trung Ngọcquen thuộc là quen thuộc, nhưng thayquần cũng không thể cho hắn thấya.

Ly khai phó bản,tiếp tục tiếnvào DiệpLinh phó bản cấp bậc khó khăn.

Vẫn là quá trình như vậy,chiđộingũ của Thạch Trung Ngọc này, ở toàn quốc mà nói,tuyệt đối làxếp hàng đầu,bất kể là lực công kích, lực phòng ngự đều không kém, phóbản cấp bậc khó khăn cũng ung dung điqua,đánh ra bốn trangbị Hoàng Kim, trongđócó hai thanh binh khí, Thạch Trung Ngọc cùng các cô nương không thiếu binh khí, chonên chỉ có thể giữlại bán.

Haikiện khác đềulà trang bị Pháp Sư, mộtcáihộthối, trực tiếp cho Cơ Như Nguyệt, một cáikhác là mũ, bởi vì từ trong trang bị Hỏa Thần đã có mũ, hơnnữa còn cho Cơ Như Nguyệt, cho nên cái mũ này chỉ có thể cho Hướng Lam.

Ở trong cấp bậcác mộng, đám người Thạch Trung Ngọcgặpphải phiền toái, kỹ năngngấtxỉu của DiệpLinhBosskhôngbiết vì sao vô cùng nhiều,hầunhư mỗi phút đều sẽ xuất hiện một lần, cái nàyliền ảnh hưởng hiệu suất.

Hơnnữa Diệp LinhBoss trong ácmộng,lực công kích so với khó khăn cao hơn rất nhiều, lực phòng ngự cùng HP của Ngọc Kỳ dần dầncảmgiác có chút theokhông kịp, tuy Hướng Lâm một mực trị liệu,nhưng HP củaNgọcKỳ vẫn không ngừng rơi xuống, HướngLâm căn bản trị liệu không tới, Ngọc Kỳphảitự mình ăn dược.

Mỗi lầnbị ngất xỉu, chính là một phiền phức, trạng tháingất xỉu không thể uống thuốc, thờiđiểm NgọcKỳ bị ngấtxỉu,HướngLâm chỉ có thểliều mạng phóng raTrị Liệu Thuật, bằng không căn bản kéo không nổi.

Thạch Trung Ngọc chỉcó thể phối hợp dùng kỹnăng trào phúng, làm choDiệpLinh Boss qua lại đánh hai người, như vậy Ngọc Kỳ ung dung hơn, thật vất vả mới giết chết một Diệp Linh Boss, còndư lại hai con,còncómột DiệpLinh Vươngcàngthêmkhógiết.

Các côương sinhrahoài nghivới thựclực củamình, thậtcó thể đánh thông phóbản này sao?

Thạch Trung Ngọc nhìntrên mặt cáccô nươngđều viết đầymê man, sợ giếtkhông nổi,an ủi:

- Không cần lo lắng, chúng tanhất địnhkhông có vấn đề.

- A!

Hướng Lâm đột nhiên kinhhô một tiếng.

- Xảyrachuyện gì?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Hướng Lâmnói:

- Nếu như HinhVũ Chi Thạch độinón xanh, hiệu quả kháng Boss có thể tốthơn rấtnhiềuhay không?

- Tađưa nón xanhcho BạoQuânrồi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Lúc này các cô nương mới nhớtới, bây giờ ThạchTrungNgọc còn thiếumộtcái mũ giáp, Ngọc Kỳ càng cảm thấy thẹnthùng, vẫn cho rằng ThạchTrung Ngọc mặcdù người mặc trang bị HoàngKim, lực phòng ngự chẳng qualàcùng nàng không sai biệt lắm,ChiếnSĩ chính là ChiếnSĩ,căn bảnkémKỵ Sĩ, nhưng aibiết, ngườitaso với nàng còn thiếu một trang bị.

- Trước xem Bossnày tuônra trang bị gì,hy vọnglà trong nón xanh truyềnthuyết.

Hướng Lam nói.

- Uy, các ngươi không nên nói món đồ kia là nón xanh có được hay không? Để cho ta không dámđộinón an toàn.

Thạch TrungNgọc bấtmãn nói.

Cáccô nương hi hi haha cười thành một đoàn, Cơ Như Nguyệtnhặt

lên trang bị cườinói:

- Xemra nhân phẩmcủangươi không tệ,cưnhiên là mộtcái nón xanh.

Thạch Trung Ngọc không chịumang mũgiáp, các cônươngbắt đầu ép buộc ThạchTrung Ngọc,khiến cho Thạch Trung Ngọc khôngcó cách nào, chỉ có thểđộimũgiáp, nhìn thuộc tính,có vẻ nhưkhông thua Huy Hoàngmũ giáp, thuộc tính còn rất khá.

Đi qua phó bản ác mộng

DTV-EBOOK.COM.VN

Diệp Linh Trọng Giáp mũ giáp: Item Hoàng Kim (lục sắc), lực phòng ngự:75- 88, 15% tỷ lệ tránh xuấthiệncông kíchnhược điểm, lực lượngtăng 15, đẳngcấp trangbị cấp 20, trangbịchứcnghiệp, chức nghiệp hệ ChiếnSĩ.

Đầu khôi này, có thể tránhxuấthiện công kích nhượcđiểm,bất quá mới 15%, quá tàntật.

-Đi, tiếp tụctìm Diệp Linh Boss kế tiếp.

Thạch Trung Ngọc nói.

Mọingười theo ThạchTrung Ngọctiếp tụcđi tìmBoss, bất quáđi tới đitới, Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ đến, có vẻnhư Ngọc Kỳ cũng không cónón a, ai, mới vừarồicư nhiên cùng nhữngnữ nhân này nói chuyện, quên mất NgọcKỳ, Thạch TrungNgọccó chút thẹn thùng, nhưng cái mũ giáp này đã bị mình dùng qua, Ngọc Kỳ thực sẽ không ngại sao?

Suy nghĩ mộtchútvẫnlàquênđi, mới vừa rồilàm như khôngthấy người ta,hiện tại nếu nhưcho nàng trang bị, không biết có thểbị nàng xemthành ra vẻ hay không.

Rấtmau tớitrước mặt con Bosskếtiếp, ThạchTrung Ngọc có mũgiáp, đương nhiên không cóý tứ còn cho Ngọc Kỳ tới lùaquái, trực tiếp chạy lên, đánh vào trào phúng trên người Diệp Linh Boss, Diệp Linh Boss bị trào phúng,lập tức phẫnnộ chạy về phía ThạchTrung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc muốnchính làcái hiệu quả này, thật đúnglà đừngnói, chẳng qua nhiều hơnmột khôi giáp mà thôi, cư nhiêntốt hơnrấtnhiều,tuy Diệp Linh Boss đánh vẫn rất đau, bấtquá muốn xuất hiện nguy hiểm tánh mạng ngược lạirất khó.

Bất quákhông cógì là tuyệt đối, cũng không biết Diệp LinhBoss kia

ăn thuốc kích thích gì, cư nhiênliên tục bạo kích,thỉnh thoảng liền tới cái bạo kích, bạokích là có thể đánhra gấp đôi tổn thương, như vậy HP của ThạchTrung Ngọc liền không thể được bảo đảm.

Ngọc Kỳ rấtsợ Thạch Trung Ngọc xảyra điều gì ngoài ýmuốn, thỉnh thoảng khiêu khích Diệp LinhBoss, làm cho Diệp Linh Boss đi công kích nàng, ThạchTrung Ngọc đương nhiên không thể tiếpthu một mỹ nữ cóhảoý như vậy, kỹnăng trào phúng cũng bắtđầu đập loạn.

DiệpLinh Bossbị Thạch Trung Ngọc cùng Ngọc Kỳ làm cho cựckỳ quấn quýt, cũng không biết côngkích người nào, bất quá Diệp Linh Bosslàbị chọc giận, Diệp Linh Boss không đi quản cừu hậngìnữa, cáinàogần liền đánhcái đó.

ThạchTrungNgọc cách Diệp Linh Boss gần nhất, bị Diệp Linh Boss theo dõi, ThạchTrung Ngọcngược lại khôngsao cả, bạo kích mà thôi, trong chốclát vận khí tốt mà thôi,nếunhư thường thường ra bạo kích, như vậy lãotử sẽ đi kiện.

Diệp LinhBossdường nhưcũng chỉ mới đầu lợi hại một chút, về sau liền không được, bạo kíchhầunhư không ra, hoàntoàn chỉ có thể bị cáccô nương cùng ThạchTrung Ngọc hànhhạ.

Giếtchết Diệp Linh này,thậtnhanh đi tới chỗ Boss cuốicùng.

DiệpLinhBoss này vẫn có chút tài năng,lợihại hơn hai con trước một ít.

Đámngười Thạch Trung Ngọc không thể không cẩn thậnđối đãi, vạn nhất khôngxửlý tốt, nói không chừng liền gây phiền toái cho mình.

Rấtnhanh liền cùng DiệpLinh Bossđối nghịch, kháng đánh đương nhiênvẫn là Thạch Trung Ngọcmàkhông phải Ngọc Kỳ,dù sao trước mắt lực phòngngựcủa Ngọc Kỳ thấphơn Thạch Trung Ngọc một ít, Ngọc Kỳcó chút hâm mộ nhìnmũgiáp của Thạch Trung Ngọc, nếu như tacũngcó một mũgiáp thìtốt biết bao nhiêu?

Nên nói Ngọc Kỳ liệu sự như thần? Hay nóinàng làmiệngquạ đen? Giết chếtDiệpLinh Boss xong, thậtcho cái mũ giápgiống nhau như đúc, Ngọc Kỳ mặt tươi cười mang lênmũ giáp.

-Kế tiếpchính là đối mặtDiệpLinh Vương,cácngươi nghĩ rõ ràng,rốt cuộc làgiết hay không giết, dù sao Diệp Linh Bosscũng rấtkhó giết.

Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Giết, đươngnhiên phải giết.

Ngọc Kỳ vừa cười vừa nói.

Chiếm được trang bị mới,cảm giác chínhlà khônggiống, Ngọc Kỳ muốn đi thửlựcphòng ngự của mìnhnhưthế nào.

Nếu Ngọc Kỳ đồngý,các cô nương cũng khôngphản bác đượcquan điểm của Ngọc Kỳ, mọi người cùng nhau tìmDiệp Linh Vương.

Trước xửlý bốn tiểu Boss bên ngườiDiệp Linh Vương, sau đó điđối phó chính chủ.

NgọcKỳ chiếm đượctrangbị mới,thoạt nhìn rấtvui vẻ, vọt thẳng qua,một cái kỹ năng khiêu khíchđánh vào trên ngườiDiệp Linh Vương, lần này Diệp Linh Vương trực tiếplănvề phía Ngọc Kỳ,cái khiêncủa Ngọc Kỳchuẩn bị xong,đợi Diệp Linh Vương tớigần, trực tiếp mộtcái Thuẫn Kíchđánhvào trênngười nó.

Ai, lại một tiểu hài so khí lực với Diệp Linh Vương,ThạchTrung Ngọc cũng cùng Diệp Linh Vương phân cao thấpnhiều lần, mỗilần đều thất bại, huống chi là Ngọc Kỳ, không phải là chiếmđược một cái mũgiáp,cần kíchđộngnhư vậy sao? Cư nhiên bắt đầu đắc ý vong hình.

NgọcKỳ bị đánh bay,Thạch Trung Ngọc vì khôngđể cáccô nương còn lạithụ thương,vộivã đitới nhận ca, trào phúngđánhvàotrên người Diệp LinhVương, DiệpLinhVươngdời đi mụctiêu, laovề phía Thạch TrungNgọc,Thạch TrungNgọc vộivã né tránh, cựckỳmay mắn,mẫn tiệp của Thạch TrungNgọc caohơn Ngọc Kỳ một chút, tránhra hai lần, đến lần thứ bamớibị đánh bay.

Lúc này Ngọc Kỳ đã sớm đứng lên, hỗ trợ kéo cừu hận, nàngcũng khôngdámlàm loạn nữa, thận trọng ứng phó, Diệp Linh Vương cũng chomặt mũi, cư nhiên ngừng chuyển động, cùng Ngọc Kỳ nhã nhặn tranh đấu, Ngọc Kỳ không chút chịu thiệt, bấtquálực công kíchcủa Diệp Linh Vương rất cao,HPcủa Ngọc Kỳrấtnguy hiểm, tự

mình ăn dược thêm Hướng Lâm trị liệu, mới miễn cưỡng khống chế HPở trình độ nhất định.

Bất quá biai chínhlà Diệp Linh Vương cũng có kỹ năng ngất xỉu đáng chếtkia, mỗi lần chứng kiến Diệp Linh Vươngbàyratươthế thả kỹ năng ngất xỉu, Thạch TrungNgọc vội vàngdùngtràophúngkéo cừu hận, như ở trên vách núi xiếcđi dây.

Hầunhư mỗilần từ trong ngất xỉu tỉnh lại, đều làtàn máu, Thạch Trung Ngọcthật sợ Diệp LinhVươngra mộtbạo kích gì gìđó, cũng may Ngọc Kỳ hiểu chuyện, mỗilần từ trong ngất xỉutỉnh lại,đều sẽ dùngkhiêukhích đánh vào trên người Diệp Linh Vương, miễncho Diệp Linh Vương tiếp tục công kíchgiết chết Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọc cựckỳ may mắn, trong toàn bộquá trình,cư nhiên không có chết, thậtvất vả giết chếtDiệp Linh Vương, Thạch Trung Ngọcrốt cục thởphào nhẹ nhõm, đặt môngngồi dưới đất hỏi.

- TiểuLâm,ngươichừngnào thì mớicóthể có kỹ năng phục sinh, như vậy quánguy hiểm,cókỹ năngphục sinh mà nói,vạnnhất ngày nào đó treo, còn có thể lậptức sống lại tiếp tục a.

- Kỹ năng phụcsinhlà kỹ năng cấp22, sắp cóthể học được rồi, bất quá kỹ năng phục sinhvẫn sẽ rơi kinh nghiệm, mặcdù không rớt cấp, nhưng rơi50% kinh nghiệm hiện hữu.

Hướng Lâm nói.

Thạch Chi Lan

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ NhưNguyệt nhặt lên trangbị DiệpLinh Vương tuôn ra, hưng phấn nói:

- Mau nhìn,cư nhiên là đồ trangsức.

Hỏa Diễm giới chỉ: Item Hoàng Kim (lụcsắc), lực Ma Pháp công kích tăng 5%, HỏaHệ Ma Pháp tăng 10% thương tổn, trítuệ tăng 10, có 3% tỷ lệ xuất hiện hiệu quả cháy, mỗi giây rơi xuống 100 điểm HP, thời gian kéo dài5 giây.

Chiếc nhẫn này Cơ Như Nguyệt hoàn toàn xứngđáng nhận lấy, HướngLam hâm mộnhìn Cơ Như Nguyệt, tuynàngcũng làMaPháp Sư, nhưngtrừ ởTânThủ Thônhọc tập ma pháp trụcột, trừkỹ năng Hỏa CầuThuật là Hỏa Hệ ma pháp, những thứkhác đềulà Thủy Hệ ma pháp,dùng chiếc nhẫn nàynhất định là lãngphí.

Nhìnvẻmặt Cơ NhưNguyệt mừng rỡ, tất cảmọi người mỉm cười, vì Cơ NhưNguyệt vui vẻ.

- Có người gọily khai du hí, các ngươi chờta một lát.

Ngọc Kỳ độtnhiên nói,nói xong liền ly khaidu hí.

Mọingười cũng không để ý,chỉ chốc lát,NgọcKỳtrở về, mang trên mặt vẻ cao hứng.

- Đã xảy ra chuyện gì, lại cao hứng như thế?

CơNhư Nguyệtcười hỏi.

Ngọc Kỳ cười ha ha nói:

- Mới vừa rồibằng hữunói cho ta biết, buổi chiều tacó thể đi làm, nghỉ ngơi cuối cùng kết thúc.

- Ngươi làm việcgì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Cảnhsát.

NgọcKỳ nói.

Dựa vào, lại là cảnh sát? Hiện tại Thạch Trung Ngọc mới bắtđầu sợ, nămđó hắn làm gì? Lăn lộn hắc đạo, hai ngày này cư nhiên cùng một cảnh sát ở chung một chỗ, may mắn mình không cóngu ngốc nói sựtích năm đó, bằng không chếtnhư thế nào cũng không biết.

- Vậy vềsau ngươikhông phải khôngcóthờigian chơigame rồi sao?

Hướng Lamcóchút tiếc nuối hỏi.

- Đúng vậy.

NgọcKỳgậtđầu nói:

- Mấy ngàynaycùng các ngươichung một chỗ, thựcsự rấtvui vẻ, bất quá ta còn phải công tác, gần đâycó một nhiệm vụlớn, có thể rất bận rộn, ngaycả thời gian chơi game cũngkhông có.

Nhìn thấy cáccô nươngđềucó chút thươngcảm, Ngọc Kỳ cười nói:

-Đừngnhư vậy, về sau ta khôngphảikhôngthể chơi game,ta còn sẽ trở lại.

NgọcKỳly khai du hí, nhìnthời gian một chút, buổi trưa, nênđi làm cơm rồi.

-Cácngươi đi làm bữa trưa, tavà Thạch TrungNgọc đi bán trang bị choThạch ChiLan.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch ChiLan này,ThạchTrung Ngọc cũng biết, lần trước ở hang chuột đánh ra rấtnhiều trang bị, có người nói Cơ Như Nguyệtđều báncho nàng.

Đám ngườiHướng Lam ly khai du hí, Thạch Trung Ngọc tò mòhỏi:

-Ngươi làmsao khẳng định nàngnhấtđịnh có thểnuốttrôi nhiều hàng nhưvậy?

CơNhư Nguyệt chohắn mộtcái liếc mắt:

-Đã sớm liên lạc xong,ngườita nhiều tiền, vì phát triển bang hội, nhất định phảiđề cao thựclực,chúttrang bị ấy, người ta vẫncòn chê ít.

Cùng Cơ Như Nguyệtđi tới quánrượu trongBạchHổthành, Cơ Như Nguyệt tìmmột phòng an tĩnh ngồi xuống nói:

-Thạch Chi Lan kia là đại mỹ nữ,đến lúcđóđợi người ta tới,ngươi đừng nhìnchằmchằm vào người ta.

Thạch Trung Ngọc uống trà nói:

- Tacósắc như thế sao? Ngươi cư nhiên không tin ta?

- Không biết là người nào lầnđầutiênnhìn thấy Ngọc Kỳ, hai con mắt phảng phất như muốn rơi ra ngoài.

Cơ Như Nguyệtcó chútê ẩm nói.

- Ghen?

- Làm gì có, bớt mơ tưởng đi.

Hai người tán gẫu khôngbao lâu, cửa bị gõ, Cơ Như Nguyệt chạy đi mở cửa.

Mở cửanhìn một cái,quảnhiên là Thạch Chi Lan, Cơ Như Nguyệt nhiệt tìnhkéo ThạchChi Lan vào.

ThạchTrungNgọcthấyđược ThạchChi Lan, tócđen dài ngang eo, kh uôn mặtxinhđẹp yêu mị, tròng mắt phảngphất nhưcất dấu ngàn vạn phongvận,lôngvũ màuđen chế thành Nghê Thường hoa lệ, càng hiệnravẻ đẹp khó có thể dùng lời diễntảđược!

Pháp Bào trên ngườicũng rất đặc sắc, rõ ràng làxám nhàn nhạt, thế nhưngphía trên lại dùngsợi tơ vàng bạc cấu thành từng đồ án,thiết kếnhìn một cái liền cảm giác trang nhãphóng khoáng, trong diễmlệ

lộ ra ung dung hoa quý.

Thạch Trung Ngọc ngẩn ra, thế nào lạilànàng? Thạch ChiLan? Thạch Trung NgọcLan Lan? Lãotử thật con mẹ nóngu xuẩn, sớm nên nghĩđến cóthể sẽlà nàng, hiện tạilàm saođối mặt nàng?

Thạch Chi Lan cũng ngây ngốcnhìnThạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệt nghihoặcnhìnhaingườihỏi.

- Các ngươi quen nhau?

Bấtkểlà ThạchTrung Ngọc hay Thạch Chi Lanđều khôngcó đáplại CơNhưNguyệt,chỉ nhìn nhau, trực giác củanữnhân nói choCơ Như Nguyệt biết,Thạch ChiLan cùng Thạch TrungNgọc quan hệ không h ềtầm thường, khảnăng trước đây hai người phát sinh qua cáigì.

-Đã lâu không gặp.

Thạch TrungNgọc nửangày mới phun ra một câu như vậy.

Trong đôi mắt của Thạch Chi Lan tràn đầy nướcmắt, liền nhào trong lòng ThạchTrung Ngọc, lên tiếng khócrống.

Hiệntại Thạch Trung Ngọc cực kỳ xấu hổ, phảilàm sao mới ổn đây, hai taydo dự, khôngcó ôm mỹ nhân trongngực.

CơNhư Nguyệtthì ngâyngốc nhìn hai người, cóvẻ nhưsự tìnhso với mình tưởng tượngcàng nghiêm trọng hơn, chẳng lẽ Thạch Trung Ngọclàm chuyện gì có lỗi với người ta?

- LanLan, ngươi trước đứnglên được không?

Thạch Trung Ngọcthấy đượcsắc mặtCơ NhưNguyệt khó coi, vội vàng nói.

-Ta không muốn, ta muốn ômngươi.

Thạch Chi Lan ôm Thạch Trung Ngọc thậtchặcnói:

-Ta sợ vừa đểtayxuống liền không thấyđược ngươi nữa.

- Khiđó tại sao ngươi lại ly khai ta?Rốt cuộc là vì sao?Ta đến cùng

đã làm saicái gì? Ngươi lại đối xử với ta như vậy?

Thạch Chi Lan khóc lóchỏi.

Thạch TrungNgọc thở dài, từ trong Túi TuDi lấy ra mộtcái tẩu thuốc tinh xảo,chậm rãihútmột hơi:

- Sự tình trướckia không nên nhắc lại được không?

- Vì sao? Talàm sai cái gì, ngươi về vớitađược không?

Nhìn mỹ nữ trong lòng vẻ mặtlệ ngân, bộdáng cực kỳ đáng thương,Thạch Trung Ngọcthiếu chútnữathì muốn đápứng, nắmtay cầm thậtchặc, chậm rãi thảra,chỉ vào Cơ Như Nguyệtnói:

-Ta giớithiệu chongươi một chút,vị nàychínhlàbạn gái của ta.

Thạch Chi Lanphảng phất như cảm giác bên tai nổ vang, cái gì cũng nghe không được, ánh mắt trống rỗng nhìn CơNhư Nguyệt, đâylàthật sao? Quá tàn nhẫn...

Cơ Như Nguyệt chứng kiếnThạch Chi Lan mặt khôngbiểutình, thương tâm khổsở, trong lòngcũngcảm thấy hơi bấtan,không biết nên nóigì, xem ra hai người nàytrước đâynhất định là tình lữ, cũng không biếtvìsao Thạch Trung Ngọc ly khai Thạch Chi Lan.

Cơ Như Nguyệt hiếu kỳ, Thạch Trung Ngọc đếncùng cómị lựcgì, lại làm cho nữhài mêluyến hắnnhưthế? Nhưng CơNhư Nguyệt không nghĩđến, mình khôngphảicũngyêu Thạch TrungNgọcsao! Chứng kiến hiệntạiThạch Chi Lan thương tâm nhưvậy, Cơ Như Nguyệt không khỏi nghĩ đếnvề sau nói không chừng phảily khai ThạchTrung Ngọc, trong lòng càngđau đớn.

Lý Lan

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: ThánhThiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: TiêuDao

- Ngươi biếthai năm nay ta làlàmsao sốngđược sao?

-Ngươi biết tatừchỗA Huynghe nóicó tin tức củangươi, có bao nhiêukích động sao?

- Ta mỗi ngày đềuảo tưởngngươi sẽ đột nhiên xuấthiện ở trước mặtta, nhưngbây giờ ngươi thật sựxuất hiện ở trước mặt ta,lạinói cho tabiếtngươi đã cóbạn gái.

Thạch Chi Lan dùng sứckểchoThạch Trung Ngọc thống khổ của mình, nhưngThạch TrungNgọc phản ứng gì cũng không có, Thạch Chi Lan phảng phấtnhư hiểu cái gì, cười khổ mộtcái, đã biết hai năm chờ mong hoàn toàn uổng phí.

Chứng kiếnThạch Chi Lan thống khổ, Cơ Như Nguyệtcó chút khôngđành lòng, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải.

Thạch Chi Lan nhìn Cơ Như Nguyệtmột chút, sâukín thở dài:

- Chúc ngươi hạnh phúc.

Nói xong Thạch Chi Lan che mặt chạy ra khỏi ghế lô, Thạch Trung Ngọc há miệng, nhưng cáigì cũng không nói.

Cơ Như Nguyệt đi tới bêncạnh Thạch Trung Ngọchỏi:

- Ngươivà nàng trong lúcđó đến cùng xảy ra chuyện gì? Có thể nói chota biếtkhông?

Thạch Trung Ngọc kéo Cơ Như Nguyệt qua,ôm nàng vàotrong ngực, thản nhiên nói.

- Thời điểmta tốt nghiệp trung học, theomột đámgianghồ pha trộn, có một ngày cùng ngườiđuaxebiếtmột nữ nhân, nàng gọi Lý Lan, sau đó dần dần quenthuộc,cùng nàng biến thành tìnhlữ.

-Sau khi cùng với nàngtiếp xúc sâu, ta biết nhà nàngrấtcó thế lực, lúc đó không coi cái này ra gì, Lý Lan rất tốtvới ta, giao cho ta một ít thế lựcđể chota quản lý,lúc đó ta cực kỳuy phong, bấtkể làai cũng phảicho ta mặt mũi, nhưng sau đó chanàng phát hiện quan hệ của chúng ta, bắtđầu cựclực phảnđối.

- Chanàng nói ta căn bản không xứng với LýLan, đểcho tachủ động cút đi, nếu không thì trực tiếp tìm người giết chết ta.Ta dưới cơn nóng giậnly khai, phát thệ khôngdựa vào lực lượng trước đây Lý Lan cho ta, tự mình xông ramộtphensự nghiệp,sau đósẽ trở về cưới Lý Lan.

-Nhưng sau khi một ngườiđi ra, ta phát hiện, căn bảnkhông giống như tatưởng tượng,cái xã hội này thựcrất tàn khốc, tamột người cái gì cũng làmkhông được, đừng nói tạo sự nghiệp, ngay cả tự mìnhấm no cũng rất khógiải quyết, khiđó ta mới pháthiện,taquá ngâythơ.

Thạch Trung Ngọc nói sự tình của mình và Lý Lanmột lần.

Cơ Như Nguyệt yên lặngnghe xong, hỏi.

- Lý Lanchính là Thạch Chi Lan?

- Ừm.

Thạch TrungNgọc gật đầu nói.

CơNhưNguyệt rất thất vọngvớiThạch Trung Ngọc, trong lòng rất thương tâm, nàng đãtừnghuyễn tưởng, tương lai cómột ngày, người nhà đến épbuộc mình trở về, Thạch TrungNgọcsẽ tranh đấu một phen, tình huốngcủa mìnhvà Lý Lancó chúttương tự, chỉ bất quá mình cònnghiêm trọng hơn.

Nhưng ThạchTrung Ngọc ngaycả LýLan cũng không dám đi tranh

thủ, hắn còn có thể tranh thủ mình sao?

Cơ Như Nguyệt biết,Thạch Trung Ngọc không phải là khôngmuốn đi tranh thủ Lý Lan,chỉ làtrở lựcquá lớn, Thạch Trung Ngọc thất bại một lần, liền không có tiếp tục đinỗ lực, CơNhưNguyệttừ trong lời nóivà việc làm bình thường của Thạch Trung Ngọc có thể cảm giác được, hiện tại Thạch Trung Ngọc chỉ muốnbình bình đạm đạm sống hết đời.

CơNhư Nguyệt thở dài, tránh thoát lồngngực của Thạch Trung Ngọc, ngay cảCơ Như Nguyệt cũng không biết tại sao mình lại như vậy,rõ ràngđã sớm biếtsẽ có một ngày như thế, nhưng bâygiờ thất vọng rồi, CơNhư Nguyệt vẫn không muốn mình và Thạch Trung Ngọcđiquá gần.

CơNhư Nguyệt ly khai ngực Thạch TrungNgọc,Thạch Trung Ngọc c ũng không lưu ý, tiếp tục nói:

- Trước đâyta từng nghĩ tới từ bỏ,nhưngsauđó ta gặp các ngươi, cùng cácngươi chơi trò chơi, ta mới nhìn đếnmột tia hy vọng, nói không chừng tathật cóthể cócơ hội, thành tựu một phensự nghiệp.

- Vậy ngươi cònmuốn tranhthủ Lý Lanhay không?

Cơ Như Nguyệtthỏi.

-Có.

ThạchTrung Ngọc khẳng định nói:

- Chỉbất quá hiện tại ta không biếtphảilàm saođối mặtLý Lan, tasợ cho nànghy vọng, ta lại làm không được, cho nênta không biết phảinói gì.

- LýLan có thể chờ ngươi cả đời sao?Bây giờ ngươi không cho nàng hy vọng, nếu như nàng dưới cơn nóng giận, liềncam chịu,tùytiện tìm ngườilậpgia đình thì sao?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Thạch Trung Ngọc nhìn tẩu thuốctrong taymình, thở dàinói:

-Ta khôngbiết, nhưng chờ ta có đủ thực lực, tasẽ từ trongtay nam nhân kia đoạt nànglại...

- Ừm, ngươisẽ thành công, vậy bây giờ ngươi nhất định phảidành thời gian kiếm tiền,bằng khôngLý Lan sẽ đi cùng người khác, đến lúcđó ngươihối hận cũngkhông kịp.

Cơ Như Nguyệt ôm Thạch TrungNgọc an ủi, nàng nói như vậy, ngay cả chínhnàng cũng không biếtlàbởi vìLýLan, hay bởivìmình.

Thạch Trung Ngọckinh ngạc nhìn Cơ NhưNguyệt hỏi.

- Vìsao Nngươi không tức giận? Lẽ nàochuyệncủatavà nàng ngươi không ghen?

-Vì sao taphải ghen?Ta còncao hứng đây này.

CơNhư Nguyệtnói.

À?Hiệntại Thạch Trung Ngọc thật đúng là hòa thượng sờ không thấy tóc, đâyrốt cuộc làtình huống gì, nữ nhân thật đúnglàđộng vật kỳ quái,lão tửnhìn Ngọc Kỳ mộtcái liền ghen, hiện tại ở trước mặt nàng nóisẽ khôngbởroi Lý Lan, ngược lạirấtvui vẻ?

- Trong hiện thực có ngườihô hoán, cóly khai du hí hay không?

-Nên ăncơm trưa, đi ra ngoài.

Thạch Trung Ngọc nói.

Ly khaidu hí, Thạch Trung Ngọc mở khoang trò chơi, cũng không cóvộivã đi ra, mà lẳng lặng nằm trongcabin tròchơi, đốt điếu t huốc, có chút phiền muộn nhìn trần nhà.

Hút xongmột điếu thuốc, đi tới phòng khách,cáccô nương giống nhưbình thường, đều hi hi ha ha, xemraCơ Như Nguyệt không có cùng các nàngnhắc tớisựtình Lý Lan, Thạch TrungNgọc cũng ngậm miệng khôngnói, trên mặt cố nặn ra vẻ tươi cười, để chomình tận lựcgiống như bình thường.

Sau khicơm nướcxong, mọingười ngồiở trên ghếsalon trò chuyện, Thạch TrungNgọc vẫn giống như bình thường, trực tiếpnằm trên

ghế salon.

- Bán trang bịchưa? ThạchChi Lan cho giátiền baonhiêu?

HướngLamhỏi.

Thạch Trung Ngọc không biết trả lời thế nào,giaocho CơNhư Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt nói:

-Thạch Chi Lan đột nhiên gặp chút chuyện, không có qua đây, hôm nào sẽ hẹn thời gian.

-Ồ, ngày hôm nay Dương Tử rốt cục thixong, mọingười cùng nhau chúc mừng,chúc nàngthi được thànhtích tốt.

HướngLam nói.

- Sát hạch kết thúc?

Thạch TrungNgọc hỏi.

-Ừm.

Dương Tử đột nhiênđứng lên, đitới bên người ThạchTrung Ngọc, giúp Thạch TrungNgọc xoabóp bả vai.

Thạch Trung Ngọckhôngthích ứng DươngTửđột nhiênnhiệt tình nhưvậy:

- Nha đầu, chuyện gì nói thẳng, đừngxumxoe.

- Làmsao cóthể gọi xum xoe,ngươi một mực đều tốtvới tanhư vậy, ta giúpngươi đấmbóp một chútlà bình thường, ngươi khát không? Tađi rótchén trà cho ngươi.

Dương Tử không đợi Thạch TrungNgọc mở miệng, trựctiếp chạy đi pha trà choThạch TrungNgọc.

Dương Tử bưngtrà tới, lại giúpThạch Trung Ngọcxoa bóp, khiến cho cả ngườiThạch Trung Ngọc không thoải mái.

- Nha đầu, không nê n nhưvậycó được haykhông?Trực tiếp một chút, muốn cầuta chuyệngì.

ThạchTrung Ngọc nói.

Họp phụ huynh

DTV-EBOOK.COM.VN

- Cáigì đó,ngườita đối xửtốt với ngươi, ngươicònkhông cảm kích, luôn cảm thấyta cóý đồ khác với ngươi.

DươngTử nhíu cáimiệng nhỏ nhắn, bấtmãn nói.

- Vậy sao?

Thạch TrungNgọc nghi ngờ nhìn DươngTử, không yênlòng nói:

- Được rồi, ngươi ngàn vạn lần chớ nhờta làmchuyện gì, tasẽkhông đáp ứng.

Thạch Trung Ngọcnói liền muốnđi lấy chéntrà kia, nhưng Dương Tửlại đoạtmất:

- Ngươi sao có thể nhưvậy? Không giúp talàm việc, ngươi đãmuốn uốngtrà của ta?

- Không phải ngươi nói không có chuyện cần ta giúp sao.

Thạch TrungNgọc imlặng nói.

- Cái này bấtquálà ngoài ý muốn nho nhỏ mà thôi, ta cam đoan, về sau nhất địnhsẽ tốt nhất với ngươi được không?

Dương Tử đặt chén trà xuống, tiếptục giúp Thạch Trung Ngọc xoa bópbả vai.

- Chuyệngì.

Thạch Trung Ngọchỏi.

- Có thểđi họpphụ huynhgiúp ta được không?

DươngTử nhỏ giọng hỏi.

Thạch TrungNgọc buồn bực nhìn Dương Tử:

- Họpphụ huynh nhờ talàm gì? Dương Băng Dao đâu? Tại sao nàng không đi?

Dương Tử buồn bựcnói:

-Mẹ ta gầnđây có chút bận,không rảnh a, nàng bảota tùy tiệntìm các ngươi ai đi thế cũng được, trong biệtthựnàychỉ lứa tuổi của ngươi thoạtnhìn thích hợp nhất.

-Ýtứ của ngươi không phải làta nhìn rất giốngba ngươi?Tadường như còn khôngcógià như vậy a?

Thạch Trung Ngọc cóchút bấtmãn nói.

- Đại thúc, ngươi hảo tâm giúpta đihọp phụ huynh mộtchút,hơn nữa trướcđây họpphụ huynh, mỗi lần đềulà ta vàmẹđi, ngườikhác cũng hoàinghi ta khôngcó ba, ta không muốn để chongườikhác biết ta khôngcóba.

Dương Tử tội nghiệpnói.

- Quên đi, tasẽ đi một chuyến, lúc nào?

Thạch Trung Ngọchỏi.

- Đạithúc, ngươi thậttốt,ta yêu ngươi.

Dương Tử ở trên mặt Thạch Trung Ngọc hôn mộtcáinói:

- Haigiờ chiều ngày kia.

Thạch Trung Ngọc sờsoạng gò má bị DươngTử hôn cười cười, kỳ thực ThạchTrungNgọcvốn chưa từng nghĩ muốn cự tuyệtDương Tử, đã cưỡi mẹ nàng,thay nàngđihọp phụ huynh,làm ba DươngTử, cáinàylàbình thường.

Tán gẫu một chút, mọi ngườitiến vàodu hí.

Bởi vì NgọcKỳđãđi làm, không ở trongtrò chơi, độingũ rốtcụccó thể tổ được, không biếtcó phảiThạch TrungNgọc thấy đượcLýLan,cảm

giác mình vẫnlà một độc thânkhông có tiền, cảm thấy quá xấu hổ, trởnên cực kỳ nỗ lực,dụquái, giết Boss, trở nên điên cuồng không gì sánh được.

Phó bảnchỉ có tiếnvào khó khăn cùng ác mộng,độkhó đơn giảnvà bình thường không cóý gì, thâm uyên lại giếtkhông nổi,cho nên chỉ cóthể vàohai loại phóbản, các loạiBoss bịđám ngườiThạch Trung Ngọc giết một lần lạimột lần,tỉ lệrơi đồ cũng biếnthành ít đi, Diệp Linh Boss hầu như không rơitrang bị Hoàng Kim, chỉcó Diệp Linh Vương mới cóthểcố địnhrơi xuống mộtkiện trang bị Hoàng Kim.

Thời gian haingày vộivã trôi qua,đẳng cấp của Thạch Trung Ngọc giống như các cô nương, đều biến thànhcấp23,điểm kinh nghiệm trong phó bảnthậtcao, mới hai ngàyđã đểThạch TrungNgọc tăng hai cấp.

Bất quá Thạch TrungNgọcdùsao cũng hạ xuốngmột bậc,không có xuất hiện ởtop 10 trên bảng bài danh đẳngcấp, ngược lại Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên ở bảng bài danh đẳng cấp chiếm thứ ba cùng thứtư,thứ nhất vẫnlà Bạo Quân.

Cùng cáccô nươngvềBạchHổ thành, đám ngườiCơ Như Nguyệt kéo Thạch Trung Ngọc đitới thương khố.

- Cho ta toàn bộ trangbị, buổi chiều ngươi đihọp phụ huynh, ta đi bán trangbị.

CơNhư Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc có chút nghi ngờ hỏi:

- Ngươi địnhbán trang bị cho Lý Lan?

-Ừm,thuận tiện cùng nàng tâm sự.

Cơ Như Nguyệt không tị hiềm chút nào nói.

Thạch Trung Ngọc có chút không yên lòng nhìn Cơ NhưNguyệt, chẳng lẽhaingười này cải vả?

- Đừng códùng loại ánh mắt đó nhìn ta, ta sẽkhônglàm gì Lan Lan của ngươi.

Cơ Như Nguyệt bấtmãnnói.

TuyThạchTrung Ngọc vẫn cóchút khôngyên lòng, dùsaonữ nhân đềurất ghen, ai biếtngàyđóCơNhư Nguyệtcóphảitâmđồng tìnhtràn lantrong chốc lát hay không, mớimở lờian ủi ThạchTrung Ngọc? Bất quá bâygiờhiển nhiên không thích hợp nhiều lời, đám người Hướng Lam đang ở cách đó khôngxa,đưacác nàngtới thì phiền toái. Hiện tại cũng chỉ có thể tin tưởngCơ NhưNguyệt.

Mấy ngày qua,lấy được trang bị thật đúng làkhông ít, thương khố củaCơ Như Nguyệt bị chất đầy,còn khôngcó lấy sạchtrong TúiTu Di của Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể giao trang bị chonhữngcô nương khác, thương khố củanăm nữ nhân toànbộ chất đầy, trong Túi Tu Dicủa Thạch TrungNgọc vẫn còn dư lại hơn mười trang bị.

-Quên đi,còn dưlại hơn mườicái, trựctiếp ném lên thương điếm, chúng tacũng không quantâm chút tiền lẻ như vậy.

CơNhư Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc đổ mồhôi, mặc dù chỉ là hơn mười món đồ tr ắng, nhưng đây cũng là tiền a, cư nhiên từbỏ? Quá lãng phí? Bất quá bâygiờThạchTrung Ngọccũngkhông cócách,chỉcóthểném hơn mườitrang bị vào trong thươngđiếm.

Hắc, thật sự làquá đen, hắc điếm đáng chết thêm vô sỉ, Thạch TrungNgọc nhìngiá cả đồ trắngcấp 20,10 kim tệmột món,mà giáthu mua cư nhiên mới 2 kim tệ,cư nhiên hắc đếnloại trình độnày, ThạchTrung Ngọc ném hơn mườitrang bị đi qua,mới cho Thạch Trung Ngọc ba mươikim tệ,món lãi kếch sù a, trách không được nhiềungười muốn cướp lấy buônbánnhưvậy.

Thời gian đã khôngsai biệt lắm,cáccô nương đi làm trưa, Thạch Trung Ngọc một ngườiởnơinàyđung đưa, cũngkhông còn chuyệngì làm,vì vậy dự định đitìm Tương Viên, nhìnmột chút còn nhiệmvụ gì làm hay không.

-Lăn đi đào quáng cho lão tử, cho ngươi một tuần, nếu như không lấy được 500 khối Đồng Khoáng Thạch, vậyvềsau ngươi đừng tới nữa.

Thạch Trung Ngọc mới vừa đi vào phòng Tương Viên, đã bị Tương Viên đá ra, Thạch Trung Ngọc trởnên cóchút phiềnmuộn.

- Dựa vào, mẹkiếp, CươngThi Vương, không phải lão tử muốngiết ngươi, mà là Tương Viênbuộc ta đi giếtngươi, vĩnhbiệt.

ThạchTrung Ngọc còn chưa đếnhầm mỏ, liền bắtđầu thay Cương Thi Vương mặc niệm.

Thạch Trung Ngọc chờ đợi ngày này lâu lắm rồi, đãsớmngóng trôngđi làm thịt CươngThi Vương, trước đây đẳng cấp vẫn không đủ, hiện tạicấp 23, cũng coi như đượccơ hội.

- Gợi ýcủa hệ thống, trong hiện thựccó người hô hoán, có ly khai duhíhay không?

Kỳ quái, ngày hôm nay cáccô nươngđộng tác làm sao nhanh như vậy? Cái nàycòn không baolâuđâu, liền chuẩnbịxongbữatrưa?

Mở khoang trò chơi, in vào mimắt là Dương Tử, mà không phải những người khác.

- Bữa trưa xongrồi?

Thạch TrungNgọc hỏi.

- Khôngcó, ta chỉ là muốn nhắc nhở ngươi một chút, buổi chiều thời điểm ngươi đi họpphụ huynhcho ta, ăn mặcđẹp mắt mộtchút, đừnglàmta mất mặt.

Dương Tử nói.

ThạchTrungNgọc im lặng nói:

- Chớ nhiều chuyện,lãotử tổng cộng chỉ có một bộ yphục này mà thôi, chêta mấtmặt,takhôngđi là được.

- Đừnga, sắclang đạithúc, người ta biết ngươi đối vớita tốt nhất,ta sẽ không ghét bỏ ngươi.

Dương Tử bắt đầu làm nũng.

Lão tử thật là cha ghẻ của ngươi

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc cùng Dương Tửtới phòngkhách,ngồi xuống ăn, DươngTửcó vẻ cựckỳ nhiệttình, giúp Thạch Trung Ngọc đưaqua chén đũa, đặt trướcmặt của hắn,còn kém động thủ đút Thạch TrungNgọc ăn.

Bất quácoi nhưDương Tửthực sự đút Thạch TrungNgọc ăn, Thạch Trung Ngọc cũng không dám tiếp thu, ai biết hai bình dấmchua Cơ Như Nguyệt và Tuyết SươngYêncó thể bão nổi hay không? Vẫn là thành thành thậtthật ăncơm củamình a.

- Sắc lang đại thúc, ta ởban ba năm thứ hai,ngồi ở hàng cuối cùng t ổ thứ ba, ngươiăn cơm xong liền đi, đisớm một chút, cholão sư một tấn tượng tốt.

Dương Tử nói.

- Ngươi kêuta cái gì?

Thạch Trung Ngọc cười hỏi.

- Honeythúc thúc.

DươngTử ngọt ngào kêu.

Thạch Trung Ngọcbất mãn hỏi.

-Ngươikhông phải vẫnnóithành tích của ngươirất tốtsao, làmsao ngồi ở hàng cuối cùng rồi hả?

- Đây là bình thường,ta thường thường không đến trường, ngồi ở phía trước cũnglãng phí, cho nên lão sư mới an bàitaở hàng cuối cùng,bấtquá ngươi yên tâm, saukhi ngươi đi, lão sư chắc chắnsẽ k hôngởtrước mặt ngươi nóita thànhtíchkém, chỉ biết khen ngươi có

mộtcon gái tốt.

DươngTử nói.

Thạch Trung Ngọc có chút phứctạp nhìnDươngTử, dù sao bởi vìsự tìnhDương BăngDao, Dương Tử hoàn toàn chính xácxem như nữ nhi của mình, nhưng mình vàDươngTử cũng xảy ra không ítám muội, đây rốt cuộclà chuyệngì a,không khỏi thở dài.

- Ngươiđâylàcáibiểu tìnhgì? Chẳnglẽkhông tin tưởngta nói? Thành tíchcủata thựcsự rất tốt, ngươi đếnsẽ biết.

Dương Tử bất mãn nói.

- Ta không phải đanglo lắng,ta họ Thạch, ngươi lạihọ Dương, chủ nhiệm lớp của ngươikhông tintalà ba ngươi a.

Thạch Trung Ngọc đương nhiên không có khả năngnói mình mới vừa rồi nghĩđếnvấn đề củaDương Băng Dao.

DươngTử khinh thường nói:

- Cái nàycó gì,cùnglắm thì ngươinói tatheohọ mẹ, hoặc ngươi là cha ghẻ của ta.

Ai, khuê nữa, lãotử thật là cha ghẻ của ngươi...

Saukhi Thạch TrungNgọc ăn cơmtrưa xong, nằm trênghế salon, mặc kệ DươngTử thúc giục, Thạch Trung Ngọc cũnglười di chuyển,đùagì thế? Hai giờchiều mới bắtđầu họp, hiệntạimới một giờ, trường DươngTử cách nơi này bấtquá mới 20 phút, đi sớmlàm gì?

- Ba, ngươi đi sớmmột chút có được hay không.

Dương Tử phe lắc lắc vai của Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọc mặc kệ nàng.

DươngTử ghévàobên tai Thạch Trung Ngọc nói:

-Nếunhư ngươi không đi, tađi tìmNhư Nguyệt tỷ nói, ngươi sờ

soạng bộ ngựccủa ta, còný dâmquamẹ ta, ngươi đoán, Như Nguyệt tỷ sẽ rasao?

Uy hiếp, trântrụiuy hiếp, hai ngày trước mới xảy rasự tình Lý Lan, Cơ Như Nguyệtkhôngcó bão nổi đã là một kỳ tích, nếu như hôm nay còn bị nàng biết sự tình củamìnhvà DươngTử, vậy không liền triệt để xong đời?

Thạch Trung Ngọc không thể không từ trên ghế salon đứnglên, không nghĩ tới lão tử đường đường một namtử hán,lạibị một tiểu cô nương uy hiếp, cuộc sống này làmsao qua a...

ThấyThạchTrungNgọcmuốnđi, HướngLam khôngkhỏi tò mò hỏi:

- Mới vừa rồi Dương Tử cùngngươi nói cái gì,ngươi cư nhiên thực bằng lòng đi sớmnhư vậy?

Thạch Trung Ngọc đương nhiên khôngthểnói thật,giả vờ thôbỉ nhìn Hướng Lamcười cười:

-DươngTử nói, nếu như ta đisớm,nàng sẽlột sạch ngươi cho ta xem, cáinày sức dụ dỗ quá lớn, ta không thể không khuất phục a.

- Ngươi đi chếtđichota.

Hướng Lam khôngchútdo dự ném gối dựa lên người Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọccũng khôngđểý, hỏi Dương Tử chìa khóa xe, ra cửa.

Bình thường Thượng Hảiluôn người đông nghìn nghịt, ngày hôm nay cư nhiênmộtchút cũng khôngđông, một đường suông sẻ đi tới trường học của Dương Tử, nhìn đồng hồ, lạicòn có hơn bốn mươi phút, Thạch Trung Ngọc khổ a, tới sớm như thế làmgì chứ?

Tìm đượcban ba năm thứ hai, cửa mở, Thạch Trung Ngọc ngồi xuống chỗ ngồi của Dương Tử,trong phòng họccực kỳ an tĩnh, một ngườicũng không có, ThạchTrungNgọc buồnbực ghé vào trên bàn.

Đã lâuchưa tới trường học,cảmgiác thật có chút hoài niệm, Thạch Trung Ngọc suy nghĩ,lúc trước tựa hồ mình cũng ngồiở hàng cuối

cùng, không nghĩtới trong mấy năm này,dĩ nhiên ở trên người mìnhxảy ranhiều chuyện như vậy, yên tĩnh hai năm, diễm ngộốt cuộc lại xuất hiện,hơnnữamộtlầnchínhlà thật nhiều.

Suynghĩmột chút,Thạch TrungNgọc dầndần ngủ mất.

Một lát sau,bị thanh âm pha tạp đánh thức, ThạchTrung Ngọc nhìn chungquanh,ngườidườngnhư đã không sai biệt lắm ngồi đầy, trên bục giảngđứng mộtmỹnữ, rất đẹp, ThạchTrung Ngọc cảm thấy mỹ nữ này có chút quenmặt, chỉ lànghĩ khôngra, chỉphải bất đắc dĩ lắc đầu tiếptục ngủ, cóthể làở chỗDương Tửthấy đượcảnh chụp? ThạchTrung Ngọc tiếp tục ngủ.

- Phụ huynh DươngTửcó không?

- Xin hỏi,phụhuynh Dương Tử cóở đây không?

...

Hỏinhiều lần, đềukhôngcó ngườitrả lời, một trung niên bêncạnh ThạchTrung Ngọc lay hắn tỉnh:

- Ngươi là phụhuynh của Dương Tử?Lão sư đanggọi ngươi kìa.

-Ồ,tìm tacó chuyện gì?

ThạchTrungNgọc xoa xoa haimắtmơ hồ hỏi.

Nữlão sư kia kinhngạc nhìn Thạch Trung Ngọc, một látsau, Thạch Trung Ngọc sắp không nhịn được,nữ lão sưmới giơtranggiấytrong taynói:

- Đây làphiếu điểmcủa Dương Tử,mời ngài xem qua.

ThạchTrungNgọc đitới cầm phiếuđiểm của Dương Tử, nhìn một chút, cũng thực không tồi, môn khôngcósáthạch đều trên chínphần mười, Ngữ Văn max120 điểm, Toán, Anh ngữcũng khôngkém,đều đạt tới110 điểm, đây quả thực là thần đồng a.

Thạch Trung Ngọc không thể nhịn được cười cười, thật không hổ là nữ nhi của lãotử, so vớilãotửnăm đócònmạnh mẽ.

Trởlại chỗ ngồi, trung niên kia chàohỏi Thạch Trung Ngọc:

- Nữ nhi nhàta cũng con gái ngươiDương Tử rấtthân, thường thườngở trước mặt ta nhắc tới nàng, thành tích cũngkhá hơn nữ nhi của ta, ngươi xem một chút, thành tích con gái ta thua Dương Tử rất nhiều.

Thạch Trung Ngọcnhìn một chút,sau đó không khỏithầm mắng dối trá, má, thành tích so với Dương Tử thấp mấy điểm mà thôi,cái này cũnggọi kém xa? Cùng trung niên này ứng phó vài câu, trung niên cũng nhìnra được, Thạch Trung Ngọc không muốn nói nhiều, cho nên trựctiếp ngậmmiệngkhông nói.

Thạch Trung Ngọc bị đánh thức, một chốc một lát là không ngủ được,chỉcó thể nghe nữ lão sưkia ở phía trên nói nhảm,Thạch Trung Ngọcđối với cáinàythật đúng là một chút hứng thú cũng không có, nhàm chán đếnkém chút ngủ lần nữa.

- Hôm nayhọp phụhuynh đến đây kết thúc, các vị có thể trở về, mời phụ huynh Dương Tửlưulại một chút.

Nữ lãosư nói.

Lúcđầu Thạch TrungNgọc nghe họp phụ huynh kết thúc,rốt cuộc được giải phóng, đang chuẩn bịly khai, lại nghe lão sư kia lưu mìnhlại, Thạch Trung Ngọc bi aithở dài, khi còn bé bị lão sư để lại bóngma trong lòng, hiện tại vẫn lòng còn sợ hãi a.

Đường Đường = Đường Đường

DTV-EBOOK.COM.VN

Các phụ huynh lục tụcrời phònghọc,chỉ còn lạicó Thạch Trung Ngọc cùng nữlão sưkia.

- Chào ngươi, xin hỏi lão sư ngươiquý tính là gì?

Thạch Trung Ngọc rútra mộtđiếuthuốcđưa cho nữ lão sư kiahỏi.

- Cảm ơn, ta không hút thuốc.

Nữ lão sưhítsâu nói:

-Tên ta Đường Đường, ĐườngtrongĐường Tống Nguyên Minh Thanh, một cái khác chính là mật đường, cũng chính là Đường Đường ngươi ởtrongtrò chơi quen biết.

Thạch Trung Ngọc cau mày nhìn nàng mộtcái, đúnglà hơi không giống, xem raở trong game sửa đổidiệnmạo,dựa vào, không nghĩ tới TrungQuốc nhỏ như vậy, cư nhiênlàmcho lãotử thoải máigặp phải, ĐườngĐườngở trong game sửa lại diện mạo,cho nên Thạ ch Trung Ngọckhông có nhận ra.

Đốt một điếu thuốc, ThạchTrung Ngọc ngồi xuống,nhìnĐường Đường xem rốt cuộc muốn nóicái gì.

Đường Đường hơi nhíumày,trongphòng học là cấmhút thuốc, bất quá bây giờ quên đi, dù sao hiện tại không có người, lại nóimình còn thua thiệt người ta.

- Kỳ thực ta vàMinh Dã Cô Khách cũng có nỗi khổ tâm, khôngphải thực sựmuốn đốikháng ngươi.

Đường Đường giải thích.

- Tiếp tục.

Thạch Trung Ngọc cũng không ngẩngđầulên nói.

Thái độcủa Thạch Trung Ngọc thật quá ngạo mạn, thay đổi một ngườitính khí kém, chỉ sợ sẽtrực tiếp rờiđi, bất quá Đường Đường kiên trìnói:

- Cha ta bệnh nặng,cực kỳ cần tiền,bạn traita Trương Hâm, cũng chính là MinhDãCô Khách,hắn cũngkhông cóbao nhiêu tiền, thế nhưng BạoQuân nhìntrúngkỹ thuật của Trương Hâm trongtrò chơi, giúp ta trảsốtiền này,thế nhưngcần chúng ta ởtronggamegiúp hắn, chúng ta không có biện pháp, chỉcóthể tiếp nhận, cho nên chúng ta mới có thể tìm ngươi phiền phức.

-Nói xong?Khôngcó chuyện gìmà nói, ta đi trước.

ThạchTrung Ngọc nói xong đứng lên, đi ra ngoài.

Đường Đường vội vàngkéoThạch TrungNgọc:

- Ngươi phải tin tưởng ta, ta nói làsự thực.

- Coi như là thực,cùng ta lại có quan hệgì? Lẽ nàota phải nói,không sao,cứ tới lừatagiết ta?

Thạch Trung Ngọc hỏi ngược lại.

- Không phải, takhông phảiý đó, tachỉ là cảm thấy như vậy rất xin lỗi ngươi,muốn cùng ngươi giải thích một chútmà thôi.

Đường Đườngnói.

Thạch TrungNgọc caumày nhìn Đường Đường hỏi.

- Ngươinói cáinày với ta có ích lợi gì? Giảithích một chút, cóthể che đậysựthật ngươi lừata giết ta? Cút, đừng đếnphiền lãotử, lão tử còn phải trở vềchơi game.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc sắpđi tới cửa, nghe được phíasau có tiếng nức nở, không khỏi bắtđầu phiềnnão, conmẹ nó,nữ nhânthật đúnglà động vật phiềntoái, suốt ngày chỉ biết khóc,Thạch Trung Ngọc vẫn là lòng mềm yếu,đi trở về.

- Được rồi, đừng khóc.

Thạch Trung Ngọc không nhịn được nói.

- Ta khôngphải muốncầu xin sự tha thứ của ngươi, ta chỉlà muốn nói chongươi nguyênnhân, thuận tiện cùng ngươinóitiếng xin lỗi mà thôi.

Đường Đường nói.

- Vậy bâygiờngươiđã hoàn thành,tađi.

- Hiệntại Bạo Quân đangtrù bị nhânmã,chuẩn bị trưa maiđi giết Ma PhápCương Thi Vương ở hầm mỏtầng ba.

Đường Đường nói.

ThạchTrung Ngọckỳ quái hỏi:

- Hầm mỏ tầng ba?Ta đi qua, đều là quái cấp 30,hắn đi giết Boss cao cấplàmgì?Ăn no rữngmở sao?

Đường Đường nói:

- Có người nói giếtTử Kim Boss cấp30 trở lên có tỷlệ xuất hiện Kiến Bang Lệnh,bọnhọvội vãtổ kiếnbang phái, cho nên mớigấp gáp như vậy đi đánh Kiến Bang Lệnh.

Thạch Trung Ngọc gật đầu:

- Ta biếtrồi.

Trên đường trở về, Thạch Trung Ngọcvẫn suy nghĩ lời của Đường Đường,rốt cuộc là thật hay giả? Cóphảidự định tiếptụclừalão tử, dẫn lão tử tới hầm mỏ tầng ba, saođó giếtta một lần hay không?

Nhưng ngày hôm naytuyệt đối là ngẫu nhiên, ĐườngĐường tuyệt đối khôngthể nào biết lãotử đi họp phụ huynh choDương Tử,chẳng lẽlà thật? Không đúng, cũn gcó thể là ýnghĩ nhất thời, cũng có thể là đãsớm chuẩn bị xong chủ ý, không tìm đượccơ hội, ngày hôm naygặp, liền thuận tiện nói.

Ai,nghĩ những sự tình này đau đầu a,lão tử không thích hợp suy nghĩ, trởvềgiao cho đám người CơNhư Nguyệtxử lý.

Thời điểm sắp tiếp cận khu biệt thự, nơiđãyđã cơ hồ không có xe, Thạch Trung Ngọcđạp hết chân ga,xe BMWcủaDươngTử lập tức bayra ngoài, nhanhnhưđiện chớp, Thạch Trung Ngọcđãlâu cũng không có láiquanhư vậy, thật sựlà có chút hoài niệm.

Vượt qua, vượt qua,lạivượt qua, loại cảmgiácnày thậtrấttốt,tiếng động cơ nổ, làm cho Thạch Trung Ngọccảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Phía trướcsắp tớichỗ cua, Thạch Trung Ngọc đangchuẩn bị quẹo phải, lại đột nhiên từ kính chiếu hậuthấyđược một chiếc xe gào thétlái tới, nhìný kia, là muốnchiếmgiữ nội tuyến, tâm tình của Thạch TrungNgọc rất khóchịu, lão tửđã nhiều năm như vậy, lần đầutiên đuaxe, ngươi liền tới tìm phiềntoái, làm saocóthểđể cho ngươi thựchiện được?

Chợt đạp chânga, chiếcxe phía sau hắn bắt đầu chậm lại,chỉcho là Thạch TrungNgọc đi thẳng,cua tốcđộcao như vậy, đónhất địnhlà muốn chết, nhưng người trong xe lại pháthiệnmột chuyện quái dị, chiếc xe của Thạch TrungNgọc cưnhiên vẫy đuôi hoalệ liền qua, dựa vào,nhưvậy cũng không chết...

Người trong xekhông chúý, kém chút đụng vào trên tường, vộivã phanh dừng lại, từ trong xe đi ra một mỹ nữ đồ màu đen bó sát người, hận hận nhìn xe BMW càng ngày càngxa, tức giậnđácửa xe của mình mộtcái, sau khi đá xonglại bắt đầu không nỡ...

ThạchTrungNgọc cũng khôngbiếtnữhài sau lưng bởi vì chứng kiến biểu diễncủa hắn, kém chút gặp trở ngại, rấtnhanh thì về tớitrong nhà, Thạch Trung Ngọc dừng xe ởphía sau, cảm thấy thậtsự làquá phong cách,nhanh như vậy đã đến, ai, lúc đi hai mươi phút lộ trình,hắn chạy như vậy, mấy phútđã đến, có thể có ýtứ sao?

Tiến vào du hí, gọi điện thoạicho Cơ Như Nguyệt, các côương đ angrầu khôngcó ngườiđến kháng quái,ThạchTrungNgọc đãtrở về, vộivãkêu hắn vào phó bản.

ỞcửaDiệp Linh phó bản, Thạch Trung Ngọccùng các cô nươngtổ đội, Cơ NhưNguyệt kéo ThạchTrung Ngọc vào trongđộingũ, sau đó tiếnvàocấpbậcác mộng, Thạch Trung Ngọc giật mình, không thể xằng bậy như vậy chứ? Chỉcó một mình ta dường như đở không

nổi DiệpLinh Vương kia a, khôngcó Ngọc Kỳlàm saocó thể đi?

Nhưng sau khi Cơ Như Nguyệt cùnghộ vệ Diệp Linh phó bản đối thoạixong, Thạch TrungNgọc liềnbị cưỡng chếkéo vàotrong phó bản,căn bảnkhôngcho ThạchTrung Ngọc cơ hội phản bác.

-Xế chiều hômnay ta đi họp phụhuynh gặp Đường Đường...

Thạch TrungNgọc nóichuyện xế chiều hôm nay cho các cô nương.

Xuất phát

DTV-EBOOK.COM.VN

DươngTửbuồn bực nói:

-Không nghĩ tới lãosư củata lại chính là Đường Đường kia... Kỳ thực lãosư rất tốt, nàng nói chắclà sự thực.

Cơ Như Nguyệt lắcđầu:

- Lòng ngườikhódò, aicũng khôngbiết nàng rốt cuộc làhạng người gì,hơn nữa ngươi lại khôngphải thường thường đi học, ngươi hiểu rõ nàng cóthểbao nhiêu?

Nhưng Dương Tử rất tin Đường Đường, một mực giúpnàng nóitốt, Thạch Trung Ngọcnói:

- Được rồi, ta tin tưởng nàng một lần,trưa mai tađi hầm mỏ tầngba nhìn xem, nếu như không người mà nói, lần sau sẽ không thể tha thứnàng.

-Có thể nguy hiểm hay không,nếu như ngườicủa Bạo Quân mai phục thìlàm sao bây giờ?

Dương Tửlại bắt đầu lolắng ThạchTrung Ngọc.

- Vấn đềhẳn không lớn, ta chỉ ở lối vào tầng ba quan sát một chút, nếucóngười,cùng lắm thì trở lạihầmmỏtầnghai,đếntầng hai, tasẽ không quan tâm bọnhọ, tađối vớihầm mỏ tầng hai có thể nói rõ như lòng bàn tay, quen thuộcđịa hình đếnkhông thểquenthuộc hơn nữa, bỏ qua bọnhọvẫnkhông phải sựtình khó khăn gì.

Thạch TrungNgọc cựckỳ tự tin nói.

Cáccô nương cũngkhông khuyên can Thạch Trung Ngọc, mọi người bắt đầu càyphóbản, tiểu quái ngược lại rất nhẹ nhàng, chỉ làsắp giết Boss, Thạch Trung Ngọcrất lo lắng, thật sợ mình mỗi lần từ trong ngấtxỉucủa Diệp Linh Boss tỉnhlạiđãbịcúp.

- Uy, các ngươi làm sao lại tin tưởngta nhưvậy? Nếunhư ta chết thì làmsaobây giờ?

Thạch TrungNgọc bất mãn nói.

HướngLâmcười nói:

- Không cầnsợ hãi,ta có Thuật PhụcSinh,có thểbảo đảm ngươi khởi tử hồi sinh.

Thạch Trung Ngọc im lặnga, lầntrước chínhnàng nói, Thuật Phục Sinh không phải vạn năng,sẽ rơi kinh nghiệm, rơi nhiều sẽ rất đau lòng.

Rốt cục đi tới bên cạnh Diệp Linh Boss, Thạch Trung Ngọcđang chuẩnbị tiến lên,bỗng nhiên cảmgiác một ánh hào quang phóng lên người mình,vội vã kiểmtra trạng thái.

Khíchlệ: Tăng 5%lựcphòng ngự.

Dựa vào, kỹ năng phụtrợ ngươbức như vậyvì sao khôngsớmcholão tử? Thạch TrungNgọc u oán nhìn Hướng Lâm,mới vừa rồi bịtiểu Boss đánhcựckỳ thảm a, mặc dùở dưới Trị Liệu Thuật củaHướng Lâm không chết được, nhưng rất thống khổ.

- Đừng nhìn tanhư vậy có được hay không? Mới vừa rồita quêna.

Hướng Lâmvô tộinói.

ThạchTrungNgọc thởdài, đây chính là khoe khoang trong truyền thuyết,mình ở trong hàng ngũMục Sư có thểđi vàoTop 50? Ngay cả kỹ năng phụ trợ trụ cột cũng cóthể quên?

Đitới trước mặt Diệp Linh Boss, loại Diệp Linh Bossnày vốn không làm gì được Thạch Trung Ngọc, huống chibây giờ Thạch Trung Ngọc còn thêm mộtkỹ năngphụ trợ, rất thoải mái giết chết Diệp Linh Boss, không có bất kỳ nguy hiểm, kế tiếp haiDiệp LinhBoss cũng không có gặp phải phiền toái gì, sau khi giết chết, rốtcục đến phiên Diệp Linh Vương.

ThạchTrung Ngọc khẩntrương nhìnDiệp LinhVương, lực công kích của người này rất cao, lần trướccùngNgọc Kỳthay phiêntới kháng

cũng cực kỳ nguyhiểm mới giết chết được, lần này chỉ có lão tử, thật có thể được sao?

Thạch TrungNgọcôm lòng thấp thỏmbất an,đi tới,kỹ năng trào phúng phóng ra, DiệpLinhVương cũng khôngbiếtlàbị trào phúng, hay chứng kiến Thạch Trung Ngọc quenthuộc, lập tức đi qua.

Thạch Trung Ngọc vộivã né tránh, sauđó Nhược Hóa Mãnh Kích đánh tới, Diệp Linh Vương bị đau,thật nhanh đánh tới Thạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọc chỉ phải chạy đi, kiên trì một hồi, lúc này Diệp LinhVương mới đìnhchỉ lăn, Thạch TrungNgọc thở phàonhẹ nhõm, từ từđối kháng Diệp Linh Vương.

DiệpLinh Vương đươngnhiên sẽ dùngra kỹ năng ngất xỉu quần thể, ThạchTrung Ngọc luônbị thương nặng nhất, bởi vìbị ngất xỉu vĩnh viễn chỉcó một mình hắn,những người khác chứng kiến DiệpLinh Vươngthả kỹ năng ngấtxỉu, ngay lậptứcchạy, tuy Thạch Trung Ngọc cũngmuốn chạy,nhưng sợ mình chạy, Diệp Linh Vương sẽ đổimục tiêu công kích, nơiđây ngoại trừ Thạch Trung Ngọc, thì khôngcó người khác phòngngự cao, bất cứ lúc nào cũngsẽ bịDiệp LinhVương giếtchết, nếu như Hướng Lâm khôngcẩnthậnbịDiệp Linh Vươngmiểu sát,vậy coi như diệt đoàn.

Thời điểm ThạchTrung Ngọcbị ngấtxỉu, lúc này các cô nươngmới bắtđầu trởvề, TrịLiệuThuậtkhôngngừng ném vào trên người Thạch Trung Ngọc, HPvẫnđi xuống, bởi vì thời điểmbị ngất xỉu, Thạch Trung Ngọc không thể ăn dược,TrịLiệuThuậtcủa HướngLâmchỉ có thể miễn cưỡng kéo dài tốc độmất máu của Thạch Trung Ngọc mà thôi.

Từ trong ngất xỉu tỉnh lại, Thạch TrungNgọc lập tứcăn dược, khôngchút dodự, chỉ cần do dựmộtchút, nóikhông chừngsẽ trực tiếp chết ởchỗ này.

Toànbộ quá trìnhcực kỳ mạo hiểm, tuy Thạch Trung Ngọc chưa chết, nhưng cáchcái chết cũngkhông xa, nhiều lần đều kém chút mệnh tang Hoàng Tuyền.

Thật vất vả giết chết DiệpLinhVương, Cơ Như Nguyệt nhặt lên trangbị trên đất, giao cho Hướng Lâm nói:

- Cái hộ thối này tăng 15% số lượng trị liệu, thật đúng là một thứ tốt.

HướngLâm vội vã nhận lấy, chạy đến tronggócđổi lại, ai,thật không hỗlà tỷ muội sinh đôi, lần trước Hướng Lamcũng chạyđi trong gócđổi quần, ngày hôm nay Hướng Lâm cư nhiên cũng giống nhau, lẽ nào khôngthể cho lão tửnhìnmột cái sao?Ởtrước lãotử đổi quần khónhư vậy sao?

Ly khai phó bản, Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên cảm giácđóibụng, vộivã nhìn thời gian, cư nhiên đã tám giờ, trách không đượccái bụng sẽ đói như vậy.

- Mấynha đầucác ngươi, nhìn thời gian một chút, mấygiờrồi?Một đám cô nương, chơi duhí cư nhiên không ăn cơm, giống kiểu gì?

Thạch Trung Ngọcgiáo dụcmấy cô nương.

Ở dưới sự dạydỗcủa Thạch Trung Ngọc, các cô nươngdồn dập cho Thạch TrungNgọcmộtcái liếc mắt, sau đó rời du hí đi nấu cơm, sau khiăncơm tối xong,đám người Thạch TrungNgọctiếp tụccày phó bản, thẳngđếngiữa trưa ngàythứ hai,Thạch Trung Ngọc tínhtoán thờigian một chút, không sai biệtlắm nên đi hầm mỏ tầngba nhìn xem.

- Nói đến ngươiđi hầm mỏ tầng ba làm gì? Lẽ nào cũng chỉ vìthử xem Đường Đường nóithật hay giả?

Hướng Lâm hỏi.

- Dĩ nhiênkhông phải.

ThạchTrung Ngọc nói:

- Nếu như ngườiBạo Quân thựcsựởnơinào đánh Kiến Bang Lệnh,ta liền không kháchkhí đi quấy rối, để cho bọnhọ toàn quânbị diệt.

- Ngươi thật làhư.

Hướng Lam vừa cười vừa nói.

ThạchTrung Ngọc cười dâm đãng:

- Nam nhân khônghư, nữnhân không yêu, thế nào, có hứng thú gì vớicacahaykhông?

- Playgo.

Hướng Lam không chútkhách khí némchoThạch TrungNgọc mộtcái liếc mắt.

Đi tới hầm mỏ, giống như bình thường, không cóthay đổi gì, ngày hôm nayThạch Trung Ngọc cũng không dám bạo lực xông qua, vạn nhất ngườinơi này thôngtri đám người BạoQuân thì phiền toái, đếnlúc đó thật ởhầm mỏtầng bamai phụcmột ít nhân thủ, đi vào chính là mấy trăm kỹ năngma pháp,aichịu nổi?

Ma Pháp Cương Thi

DTV-EBOOK.COM.VN

Đổi lại một bộ đồ trắng, nộp phí bảo hộ,Thạch Trung Ngọc trực tiếp đi tới tầng hai, Thạch Trung Ngọcvẫnrất cẩn thận, rấtsợ Đường Đườngdối gạtmình, khả năng ở hầm mỏ tầng hailiền mai phục nhân thủ, nhưng sau khiđi vào,phát hiện hầm mỏ tầnghai chẳng những không có bất cứ ngườinào mai phục, ngay cả Cương Thi giữ cửacũngbiến mất không thấy.

Đithẳng tới lốivào tầng ba, Thạch Trung Ngọc đổi lại bộ trang bị Hoàng Kim, thở sâumột hơi, bước vàohầm mỏ tầngba.

Tiến vào tầng ba, Thạch Trung Ngọc liềnbị công kích, Thạch Trung Ngọc theo bản năng nhảy trởvề hầm mỏ tầng hai, sau đóbắt đầu chạy trốn, mẹ kiếp,nữ nhânkiaquả nhiênlừa gạt lãotử, di!Không đúng,mớivừa rồicông kích lão tửdường như không phải người,vội vã mở ra nhật ký, công kích lãotử nguyênlai là Ma Pháp CươngThi.

Thạch Trung Ngọc thở phàonhẹnhõm, khôngphảingườicủa Bạo Quân là tốt rồi, bằng không nhóm người bọn hắn tiến vào tầng hai, muốn bỏ qua toàn bộ cũng không phải chuyện dễ dàng,nhưng người của Bạo Quân thựcsự ở hầmmỏ tầng ba sao? Nếu như ở đây, vìsao nơi đây còn có Ma Pháp Cương Thi?

Tỉ mỉ hồi tưởng,có vẻ nhưmới vừarồi công kích lãotử khôngchỉ là ba bốn MaPháp Cương Thi, dường nhưhơi nhiều, có chừng hơn mườicon, đây là chuyện gì xảy ra, ThạchTrung Ngọc nhớ rõ lần trướcmình vào hầm mỏ tầng ba, chỉ cóba bốn Ma Pháp Cương Thi.

Chẳng lẽ làngười củaBạo Quân cốýdụnhững Cương Thi kiatớilối vào? Đúng rồi, nhất địnhlànhư vậy,bọnhọsợ bị người quấy rối, cho nên trựctiếp kéo Cương Thi đếnlốivào, làm cho người tiến vào trực tiếpbị giết hết.

May mắn lực phòng ngự của lão tử coi như khôngtệ, nếu khôngthì chếtchắc rồi.

Như làđã đoán được ý tưởng của Bạo Quân, Thạch Trung Ngọc đương nhiênsẽ không từ bỏ, trựctiếp vọt vào hầm mỏ tầngba, bất chấp tất cả, trực tiếp tìm đượcMa PhápCương Thi gần nhất, Cuồng Long Thăng Thiên, chémvài cái sau đó dùngLực Phách Hoa Sơn đập xuống, đuổitheo bồi mộtcái Trọng Kích.

Con bànó! Thật khônghỗ là quái vật, hạihơn người chơi lợi,Thạch TrungNgọcdám khẳng định, hiện nay còn không có bất kỳngười chơi Ma Pháp Sư nào, bị hắn liên tiếpdùng kỹ năng đập xuống như thế còn chưa chết, Ma Pháp Cương Thinày thật sự là cường hãn.

Đột nhiên,phía sau bịvô số Ma Pháp công kích,Thạch Trung Ngọc nơi nào còn dám dừng lại? Bắt đầubỏ chạy, bị bọnMa PhápCương Thiđuổitheo đánh,dù sao cũng hơn mình và bọn chúng liều mạnga.

Nhớlần trước tới, nhữngMaPháp Cương Thi này cho hắn thương tổn cao hơn nhiều, ba Ma PhápCương Thiliền ngạnh sanhbức Thạch Trung Ngọc về hầm mỏ tầng hai,bây giờ thật đúng làxưa đâu bằng nay, hơnmườiMaPháp Cương Thi,cư nhiên cũng không đánh chết Thạch Trung Ngọc.

Chạy trốn thật nhanh, một bên cắn thuốc,mộtbêntìmkiếm đám người Bạo Quân, Ma PhápCương Thi đuổi không baolâu, thìđều chạy mất,giátrị cừu hận cũng không có sâu như vậy,chỉ có Ma Pháp Cương Thi bị Thạch TrungNgọc công kích vẫn đuổi theo.

Thạch TrungNgọckhông nhịn được giết chết nó, dựa vào, hơn mười Cương Thi, lãotử không thể trêu,lẽ nàochỉ một mình ngươi lão tử còncóthểsợ?

Tuyệt đối không cố sứcliền giết chết gia hỏanày,tuyMaPhápCương Thi cũnglà Cương Thi, n hưng nó đồng thờicũnglà một PhápSuyếu ớt, da quá giòn, đánh hailần kỹ năng liền treo,nhặt lênngântệ Ma Pháp CươngThituôn ra, Thạch Trung Ngọc tiếp tục tìm kiếm đám người Bạo Quân.

Ma Pháp Cương Thilà quáicấp 30, Thạch Trung Ngọc mới cấp23, đẳngcấp chênh lệch quá lớn, Thạch Trung Ngọc giết bọnhắn căn bản khôngcó kinh nghiệmgì, cho nên Thạch Trung Ngọc vẫnluôn thận trọng tránh né ánh mắt của Ma Pháp Cương Thi,tránh gây nên xung đột.

Hầm mỏ tầngbalớn hơn tầngmột không biết bao nhiêulần, Thạch Trung Ngọcở chỗnàytìm rất lâu, cũngkhông tìm được đám người Bạo Quân, hiệntạiThạchTrung Ngọc không cho rằng là Đường Đường đang gạtmình, dùsao hơn mười Ma Pháp Cương Thiở cửa rấtdễ dàng liềnchứng minh, có người ở nơi đây làm hoạtđộng, trừ khilà người nào rỗi rãnh nhàm chán, mới đếnnơinày làmsự tình ngu ngốc như vậy.

Hơn nữa hầm mỏ tầng hai cũng có thểthấy Boss,hầm mỏ tầng basẽ không có Boss sao? Thạch Trung Ngọccũng hoài nghi có phải mình tới quáchậm hay không, ngườicủa Bạo Quânđãthắng lợitrở về, nếu quả thật như vậy, Thạch Trung Ngọc nhấtđịnh sẽ tức chết,nhất định sẽ giết chết Cương Thi Vương ở hầm mỏ tầng haicho hả giận.

Tiếp tụctìm hơn mười phút, Thạch Trung Ngọc rốt cục nghe được thanh âm ồnào của người chơi, đã tìm được? Thạch TrungNgọc cười hắc hắc,theo thanh âm đi tới, tựavào vách tường, thận trọng nhìn người của Bạo Quân đangở nơiđó công kích.

Bạo Quân thật đúng làrasức,cư nhiên kêu 200 người quađây, đềulà người chơi cấp20trở lên, thật không hỗlà bang hội lớn nhấtTrung Quốc, chínhlà nhiều người a,bị lãotử giết nhiều nhưvậy, lại còn c ó thể tìmrahơn haitrăm ngườichơi cấp 20 trở lên.

Nhìn Boss một chút,Ma Pháp CươngThi Vương, Tử Kim Boss cấp 32.

Dựa vào, thật đúnglà Tử KimBoss, lão tửvẫnlàlầnđầu nhìn thấyTử Kim Boss a, thoạt nhìncũng không quáuy vũ a,xấuđến nhà, còn xấu hơnlão tử.

ThạchTrungNgọc kinh ngạc pháthiện ở trong độingũ Bạo Quân cũng không thiếu người quen,Bạo Quân, BạoLong, Minh Dã Cô Khách, Đường Đường, di! Đám bạihoại củaphòng làmviệc Thần Tộc, sao cũngcùngBạo Quânđi với nhau? ThạchTrung Ngọc kỳ quái nhìnmấy tênkia, thì ra bọnhọ bánmạng choBạo Quân.

Đáng tiếc,hiện tại trên bảng bài danhđẳngcấpđãtìmkhông được tên của bọnhọ,phỏng chừng Bạo Quân chỉ tốn giácả rấtnhỏ liền lung lạc được? Đừng xem mấy tênnàykỹ thuậtPK không cao, nhưnggiết quáivẫn có một tay, mấy người phốihợp rấttốt,cư nhiênchơi Tử

Kim Boss cấp32 xoay quanh.

Bất quá bọnhắn côngkích Ma Pháp Cương Thi Vương thương tổn thật sự là quá thấp, dù sao chênh lệchđẳng cấp quálớn, mọi người cho Ma Pháp Cương Thi Vươngthương tổn đềumới vài chục điểm.

Đẳng cấpBạo Quân cao nhất, mỗilần cho Ma Pháp Cương Thi Vương thươngtổn cũng bất quá mới 100mà thôi, chứng kiếnHP của Ma PhápCươngThi Vương đãbị bọn họ ma màiphân nửa, xem ra bọn họđãgiết rất lâu rồi.

Thạch TrungNgọc cảmthấy rất kỳ quái, Bạo Quân mang tớiMục Sư cũng không giúp những ngườinàytrị liệu, chỉở thờiđiểm người chết, mới đi giúp bọn hắn sốnglại,sẽ không phải toànbộ đều trận vong quá nhiều lần, điểmkinh nghiệm đẳng cấp đã trừ không thể trừ,ngược lại không hạ cấp, tiết kiệm lam dược không đi trị liệu?

Nhìn b ọn họchậm rì rì giết quái như vậy, không biếtlúc nào mới có khả năng giết được Boss,Thạch Trung Ngọc buồnbực nhìn những ngườikia, hiện tại động thủ thậtsự là quá thua thiệt, căn bản không cóý nghĩa gì,ThạchTrung Ngọc kiên nhẫnđợi những người này từ từ giếtquái, chờthời điểm Ma Pháp Cương Thi Vương sắp ngủm,lại đi quấy rối mới thích hợp nhất.

Súng Máy Ma Pháp

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn:TruyenYY

Cũng may nhiều ngườisức mạnhlớn, không sai biệt lắm nửagiờ sau, HP của Boss rốt cụcmòn hết, chỉcòn lại chừng mười vạn HP, Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, rời khỏi nơi này,mặc kệngườicủa Bạo Quân.

ThạchTrung Ngọc dự định ly khai sao?Dĩ nhiên không phải, chỉ chốc lát,Thạch Trung Ngọc trở về, hơn nữa trởvề không chỉ một mình hắn, không đúng,xác thực mà nói, trở về là một mình hắn, nhưng phíasaucórất nhiều Ma Pháp Cương Thi, ít nhất cũng phải hơnba mươi, Thạch Trung Ngọc cũng bộiphục mình, kéo nhiềuMa Pháp Cương Thi như vậy tới, cư nhiên còn chưa chết.

Thạch Trung Ngọc ghim vào trong đám người, đoàn người nhất thời hỗnloạn, Bạo Quân quá nhiều người, hơnhaitrăma, đột nhiên nhiều hơn Thạch TrungNgọc, ai biết hắn giấu ở địa phươngnào? Bất quá người củaBạoQuân đều hợp thành đoànthể, lẫn nhau công kích,cũng sẽ không rơi xuốngHP, vìvậy bắt đầu đậpkỹ năngquần công.

Conmẹ nó, quá đau,mặcdù HP cùng lực phòng ngựcủa những ngườichơi nàykhông bằng quáivật, nhưnglực côngkích một chút c ũng khôngkém, HP của Thạch Trung Ngọc lấy tốc độ mà mắt thườngcũng cóthểthấy được rơi xuốngthật nhanh, vộivãchạy về phía Mục Sư.

NgườiBạoQuân không biếtThạch Trung Ngọc ở địa phương nào, nhưng quái vật biết a, trực tiếp đuổi theo Thạch Trung Ngọcchạy, người BạoQuân công kích khôngnhữngcó thể đập trúng Thạch Trung Ngọc, đồng dạng cũng có thể đánh tới bọn Cương Thi, cừu

hận củabọn Cương Thiliềntừ trên người Thạch Trung Ngọc, chuyển dời đếntrên thân đám ngườiBạo Quân.

Nhất thời, ngườiBạo Quâncônghội thương vong thảm trọng,Ma Pháp Cương ThiVươngnhìnthấy tiểu đệ củamìnhtừngcái từng cái ngã vào trước mặt, nhất thời nổi giận,côngkích có thể nóiđiên cuồng,haitayvươnra,quang cầu ma pháp màu đen không ngừng từ hai tay bắn ra, nệnở giữa đámngười.

Con bà nó! Này nơinào vẫn là Ma Pháp Cương Thi? Nhất định chính là SúngMáy Ma Pháp a! Thạch TrungNgọc thừa loạn chạy trốn, mặc dù có vài ngườithấyđược, nhưng BạoQuân không cósai ngườiđi đuổi theo, hiện tạiMaPhápCươngThiVương sắptreo, lúc này làm sao có thể chạy?

Các người chơibị Ma Pháp Cương Thi Vươngđập trúng đãbịmiểu sát, lúcđầu Mục Sưthật nhàn nhã, lậptức liền bi kịch, Thuật Phục Sinh là có thời gian hạn chế, năm phút mới có thể sốnglại một người, nhưngbây giờ nhân số tử vongđangtăng vọt.

Mới mười Mục Sư, căn bản làtrị liệu khôngtới, hơn nữa cực kỳbi kịch, trong đó cònbị chếtnăm sáu Mục Sư, những người còn lại vội vã chạy trốichết.

-Đều con mẹ nótrở về cho lão tử, hôm nay lão tử nhấtđịnh phải giết chết con Bossnày.

Bạo Quân nổi giận gầm lên một tiếng.

Mọi người chỉ phải nghe lệnh,dùsao người ta là lão bản, không nghe hắn, nói không chừng sẽ bị khaitrừ, chỉ c ó thểbất đắcdĩ trở về, những người chơinày đương nhiên cũng khôngmuốn chết,cho nên đềuliều mạng công kíchMa Pháp Cương Thi Vương,tranh thủ sớm một chút giết chếtnó, như vậy sẽ khôngcần chết,cócâu ai binh tất thắng, lại thậtđể cho bọn họ thấy được một tia hi vọng.

Nhìn HP củaMaPhápCương Thi Vương càng ngày càng ít, Thạch Trung Ngọcbắtđầu lo lắng,lẽ nàobọnhọ thật muốn thành công sao? Dựa vào, lão tử nỗlực không phảiuổng phí? Không được, nhấtđịnh phải nghĩ biện pháp mới được.

Nhưng bâygiờ có thể có biện pháp gì?HP củaCương Thi Vươngchỉ cònlạicó hai vạn, mànhânsố của Bạo Quân vẫncòn có gần trăm người, tiếptục như vậy, nói không chừng thậtcó thể để cho người củaBạoQuân thành công,Thạch Trung Ngọc quyết định khôngđếm xỉađến, đi vòngquaphíasau đám Mục Sư, đánh tới một cái Đâm Thủng, sauđó xông lên thậtnhanh, tiêu diệt một Mục Sư, ngay sau liền đi công kích một Mục Sư khác.

BạoQuân phẫnnộ nhìnThạch Trung Ngọc,lúc này chínhlà thời điểm mấu chốtnhất, Thạch TrungNgọc lạidámđi ra quấyrối,Bạo Quân thật muốn trực tiếp giết chết Thạch Trung Ngọc.

Hiệntại Bạo Quân cựckỳ quấn quýt, có nênđixử lý Thạch Trung Ngọchay không?Nếu như phân ra nhân thủđicông kích Thạch TrungNgọc, vậy có khảnăng liền không giết chết CươngThiVương, nhưngkhông phái ngườiđi, mấy Mục Sư khẳng địnhkhóthoát khỏi cái chết,thiếu Mục Sư, thành công có khả năng cũng sẽ không lớn.

Coi như thành công giếtMa PhápCương Thi Vương, những người còn lại khẳng định cũng không còn bao nhiêu,vạn nhấtThạch Trung Ngọc giết người cướp của, vậykhông xong.

- Mấy người các ngươi tiếptục công kíchMa PhápCương Thi Vương, tađi giếttên kia.

Bạo Quân cắn răng, quyết định tự mình đingăn chặn ThạchTrung Ngọc.

Thời điểm BạoQuân chạy tớinơi này,MụcSư bị Thạch Trung Ngọc giết được chỉ còn lại hai cái,nhìn thấy BạoQuân tới, Thạch Trung Ngọccũng khôngcùng hắn dây dưa, biết BạoQuân không dễ chọc, giết quá phiền toái, còn khôngbằng giết những ngườikhác cóý tứ hơn.

Bạo Quânbuồnbực nhìn Thạch Trung Ngọc chạy, chẳng lẽ lạigiống như lần trước? Mình chỉ có thể đuổi theo ởphía sau? Con mẹ nó, Thạch Trung Ngọc chếttiệt, ngươi chờ cholão tử, nếunhưlầnnày lãotửthất bại, ngươi liền chờ chết cho lão tử, chỉ cầnngươi dámra biệt thự kia, là tử kỳcủa ngươi.

Thạch Trung Ngọc cũng không biết ýtưởng của Bạo Quân, coinhư

biết, Thạch Trung Ngọc cũng sẽkhôngcoi hắnra gì.

Còn lại haiMục Sư cũngrấtnhanhbị Thạch Trung Ngọc giết chết, Bạo Quân tức đếngần thổ huyết, phẫn nộ laovề phía Thạch Trung Ngọc.

Thạch TrungNgọc nhìn lướt quagiữa sân, ngườicủa Bạo Quânđã chết không sai biệtlắm, chỉ còn lạicóhơn ba mươi, màMa Pháp Cương Thi Vương thì còn một vạn HP, hoàn toàn có thể chịu đựng được, Thạch Trung Ngọc liềncùng BạoQuân dây dưa.

ThạchTrung Ngọc đột nhiên xoay người công kích, Bạo Quân khôngphảnứng kịp, bị Cuồng LongThăng Thiên củaThạch Trung Ngọc đánh trúng,Thạch Trung Ngọc cườitàn nhẫn, vài cái côngkích phổ thôngtoàn bộ đánh vào trên người BạoQuân, sau đó Lực Phách Hoa Sơn đập hắn xuống đất,cư nhiên rangấtxỉu,vận khí của Bạo Quân thật đúng làkhông tốt,Thạch TrungNgọcđi tới bổmột cái Trọng Kích.

BạoQuân chẳng qualà Đạo Tặc, coi nhưtrang bịtốt, lực phòng ngự cũng khôngcao bao nhiêu, chỉ một cáiđã bị Thạch Trung Ngọc đánh thành tàn máu, Thạch Trung Ngọc tiếc nuối,cưnhiên nhưvậy cũng chưa chết,BạoQuân vội vã nhét vào miệng một viênhồng dược.

Đáng tiếc, trạngthái chiến đấu khôngthể ẩn thân,Bạo Quânchỉcóthể bấtđắc dĩ vật lộn,ởDiệp Linh phó bản lần đầu tiên giao chiến, là Thạch Trung Ngọc tâm tình phiền táo,lần nàyđổi thànhBạo Quân tâm tình phiền táo, Bạo Quân không khốngchế được tâm tìnhlàm sao là đối thủ của Thạch Trung Ngọc?Cư nhiên bị Thạch Trung Ngọcđánh chết.

Thạch Trung Ngọc cười cười, vộivãquan tâm chiến trường, người của Bạo Quân chỉcòn lạicó năm sáu người,mà HP của Ma Pháp Cương Thi Vươngchỉcòn lạihơn ba ngàn,ThạchTrung Ngọcvộivã đi tới trợ giúp Ma Pháp Cương Thi Vươnggiết người của Bạo Quân, mấy rác rưởi của phòng làm việc Thần Tộc,toàn bộ đều bị MaPháp Cương Thi Vương giết chết, giữasânchỉcòn lạiBạo Long, Minh Dã Cô Khách, Đường Đường,hai ngườikhác Thạch Trung Ngọc không gặp qua.

Kiến Bang Lệnh

DTV-EBOOK.COM.VN

Vọttới thậtnhanh, đi giếtmấy người này,Bạo Longcùnghai người khác vội vã qua đâycông kích Thạch Trung Ngọc, mà MinhDã Cô Kháchcùng Đường Đường không biếtvìsao, lại không có tới giết Thạch Trung Ngọc, mà tiếp tục dâydưavới MaPháp CươngThi Vương,Bạo Long cũng không hoài nghi, chỉ cho rằng hai người kia hivọnggiết chết Ma Pháp Cương Thi Vươngmà thôi.

Ma Pháp Cương Thi Vươngrấtcho mặt mũi, dường nhưbiết Thạch Trung Ngọcmộtđốiba có chút phiền phức, dĩ nhiên chủ độngnémtới mộtkỹ năng, tiêu diệt một cái, sau đómới bắt đầu đi đốiphó Minh DãCô Khách cùng Đường Đường, súng máy củanócũng đã đình chỉ, chỉ dùngcôngkíchphổ thông mà thôi.

Bạo Longcùng hai Chiến Sĩhá có thể làđối thủcủa Thạch Trung Ngọc? ThạchTrungNgọc chỉ thoáng mấtmột phencông phu, liền giết chết hai người này.

Trong sânbây giờchỉ còn lạiThạch Trung Ngọc, MinhDã Cô Khách, Đường Đường,còncó Ma Pháp CươngThi Vương.

ĐườngĐường và Minh Dã Cô Kháchh nhìnThạch Trung Ngọc cười cười, khôngcông kích Thạch Trung Ngọc,cũng khôngcó điđốiphóMa Pháp CươngThi Vương, Ma Pháp Cương Thi Vương không có khách khí, saukhi giết chếthai người này, tiếptụctới côngkích ThạchTrung Ngọc.

- Dựavào,ngươi mộtcái tôn tử,mới vừa rồi lão tửcòn giúp ngươi giết người,lại còn công kích ta? Ngươicòn biếtxấu hổhay không? Đây là ngươi buộcta động thủ.

Thạch Trung Ngọc mắng một tiếng,trực tiếp xông qua.

HP của Ma Pháp CươngThi Vương chỉ còn lại chừng một ngàn, nếunhư Thạch Trung Ngọc ngay cả chút máu như thếcũng đánh khônglại,vậy cũng không cần sống.

Thạch Trung Ngọcđitới, đánhra Cuồng Long Thăng Thiên,Ma Pháp Cương Thi Vươngthật bấthạnh trúngchiêu, Cuồng Long Thăng Thiên nhất định chính là thần kỹ, mặc kệquáigì bị đánh trúng cũng sẽmấtđi toàn bộ lực phòngngự,đừng nói Thạch Trung Ngọc mới vượt9 cấp giết quái,dù vượt 90cấp, cũngcó thể đánh ra thương tổn siêu cao.

HP củaMa Pháp Cương Thi Vương mới 1000, bị Cuồng LongThăng Thiên của Thạch TrungNgọc miểusát, bên tailậptức truyềnđến thanhâmnhắc nhởthăng cấp.

- Gợi ý của hệ thống, chúc mừng ngài thăng cấp, hiện nay đẳng cấp cấp 24.

Ha ha, thật khônghỗlà Tử KimBoss, coi như đẳng cấp cùng Thạch Trung Ngọc chênh lệch vượt qua5 cấp,bịtrừ một bộ phận kinh nghiệm, cũng để cho Thạch Trung Ngọc thăng cấp, nhìntrang bị Boss rơi ra,Tử KimBoss cho đồ đạc, chắcchắnsẽ không quá keo kiệt.

Thạch Trung Ngọc liếc mắtliềnthấyđược một vật đen thùi lùi, nhặt lên nhìn, chínhlà Kiến Bang Lệnhmà Bạo Quântha thiết ước mơ, Thạch Trung Ngọc không khỏi cười ha ha,Bạo Quâna BạoQuân, nếu như hắn biết Boss này thực ra Kiến BangLệnh,nhất định sẽ cực kỳ đau lòng?

Ném KiếnBang Lệnhvào trong túi đồ,Thạch Trung Ngọc tiếp tục kiểmtranhững thứ khác,hyvọngcó thểrathứ càngtốt.

Trí Tuệ Pháp Trượng: trang bị Ám Kim (thanh sắc),lực công kích 187- 213, trítuệ tăng20, thời giankỹ năng cooldown giảmphân nửa, 3%tỷ lệtạo thành gấpnăm lần thương tổn,6% tỷlệ tạo thành đốithủ ngất xỉu,một phầnngàntỷ lệ triệu hồi ra MaPháp Cương Thi Vương, trợ giúpchiếnđấu 5 phút, trangbị đẳng cấp cấp 28, trang bị chức nghiệp, loại chức nghiệp Pháp Sư.

Trời,đây là trangbị gia súc bực nào a, trước không đề cập tớicó tỷ lệ triệu hồira Ma Pháp Cương Thi Vương đánh lộn, chỉlà thời gian kỹ năng cooldown giảm phân nửa, làcó thể chứng minh đó là một cực phẩm,ai,đáng tiếc, đây chỉ là một pháp trượng, nếu như là đao tốt biết bao nhiêu, hiện tạichỉ cóthể lưuđồchơinàycho CơNhư Nguyệt.

Chưatừ bỏ ýđịnh tiếptụcở phụ cận thi thểMa Pháp CươngThi Vươngtìm tìm, hy vọng còn có thểcó trang bị ÁmKim gì, đángtiếc, bấtkểlấy thế nào cũng khôngtìm được, Thạch Trung Ngọc chỉcó thể bất đắcdĩ bỏ qua, thu thập thân thể Ma PhápCương Thi Vương.

- Gợiý củahệ thống, kỹ năngthu thập củangài đẳngcấp quá thấp, thuthập thất bại.

-Gợiý của hệ thống, kỹnăngthuthập của ngài đẳng cấpquá thấp, thu thập thất bại.

- Gợiý của hệ thống...

Mười phút sau, Thạch Trung Ngọcphẫn nộ đá vào trên ngườiMa Pháp Cương Thi Vương một cước, dựa vào, mộtmực thất bại, mặc kệ đổi lại là người nào, sợ rằng cũngsẽ phẫn nộ, đột nhiên chứng kiến thân thể MaPhápCương Thi Vươngcó chúthư hóa, Thạch Trung Ngọcthầm nghĩ không tốt, thi thể MaPháp Cương Thi Vương cũng bịđổi mới, Thạch Trung Ngọc vội vã dànhthời gian thu thập.

- Gợi ý của hệ thống, chúc mừng ngàilấy đượcHuyềnThiết Khoáng.

-Gợiý của hệ thống,kỹ năng thuthập củangài đềthăng, hiệnnay cấp 2.

- Gợi ý của hệ thống, chúc mừng ngài lấyđượcHuyền Thiết Khoáng.

-Gợi ý củahệ thống,chúc mừng ngài lấy được Huyền Thiết Khoáng

Lấy đượcba khối Huyền Thiết Khoáng, Thạch Trung Ngọccòn chuẩnbị tiếp tục, lại bi ai phát hiện, thânthể Ma Pháp CươngThi Vươngđã biếnmất,Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩthở dài, quá lãng phí, cái phá kỹ năng nàynếu như sớmthăng cấp thì tốt biếtbao nhiêu?

Gọi điện thoại thông báo CơNhư Nguyệt,CơNhư Nguyệt nói các nàng ở phụcận DiệpLinh phó bản, giết Diệp Linh quái thông thường, nóigiết quá khô khan, chờ Thạch Trung Ngọc qua đâyvào phó bản.

Thạch Trung Ngọc đitới Diệp Linh phóbản, tìm đượcCơ Như

Nguyệt,Cơ Như Nguyệt kéo Thạch Trung Ngọc vào trong đội ngũ:

- Đi, vàophóbản đi.

- Chờ một chút.

Thạch Trung Ngọcvội vã ngăn cản, sau đókíchhoạt KiếnBang Lệnh cùng TríTuệ Pháp Trượng.

Mọi người chấn động, thậtsự là quá rung động, Cơ Như Nguyệthá hốc mồm nói:

- Đi, chúng ta trởvề BạchHổ thành, bán thứ này đi.

-Ngươimuốn bán Trí TuệPhápTrượng? Khônggiữ lại cho mình dùng.

Thạch TrungNgọc khuyên.

Cơ Như Nguyệtrất trực tiếpcho Thạch Trung Ngọcmộtcái liếc mắt:

- TríTuệPháp Trượng đương nhiên phải giữ lại,ta nói làbán Kiến Bang Lệnh.

Thạch Trung Ngọckhinh thường nói:

- Món đồ kia lại khôngbao nhiêu tiền,còn không bằng chínhmình giữ lại chơi.

- Ngươitừđâunghe nói Kiến Bang Lệnh không đáng tiền?

CơNhư Nguyệt tò mò hỏi.

-Tự mình đoán.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Playgo.

Cơ Như Nguyệttuyệt không khách khínói:

- Kiến Bang Lệnh rất đáng tiền, về sau đừng nói nhảm,để người khác chê cười.

-Ở tronggame thành lập bang pháithứ nhất, sẽ nhận đượchệ thống thông cáo toàn thế giới, đối với công hộinhân khíảnhhưởng rất lớn, cho nên mỗi đạibang phái vì tranh đoạt KiếnBangLệnhthứ nhất nhất địnhsẽ xuất huyết.

HướngLam giải thích cho Thạch Trung Ngọc một chút.

-Vậy các ngươi phỏng chừng thứ đồnày có thể bán được bao nhiêu tiền?

- Nếunhư bán đấu giá, vận khí của chúng tatốt,có thể bán được mườitriệu.

HướngLam nói.

- Mười triệu?Liền cái này thứ?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn Kiến Bang Lệnh trong tay mình, trong ánh mắt toát ra hỏa quangnóng bỏng.

- Ngươi muốnlàm gì?

Cơ Như Nguyệtchứng kiến vẻ mặt này của Thạch Trung Ngọc,đã có thểđoán đượcvài phầnhắn muốn làm gì.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Đương nhiên là đi tìmBossgiết, tranhthủ kiếmnhiều mấy tấm Kiến Bang Lệnh.

- Đừng có nằm mộng, trước không nói, đồchơi này làcó tỷ lệ mới xuất hiện,chỉ làTửKim Boss cấp 30 trởlên, một mình ngươi có thể giếtđược sao?

Cơ NhưNguyệt không chút khách khí đả kíchnói.

Tiết Thanh Phong lôi thôi

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc suy nghĩ mộtchút,quả nhiênrất có đạo lý,mấy ngườiđi tới Bạch Hổ thành, Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Cácngươi muốn cầmđồ chơi này đi phòng đấu giá?

-n, bất quá ta muốn điphòng đấu giá người chơi xây bán, loại vật nàychẳng những giúpchúng ta kiếm tiền, cũnglà giúp phòng đấu giá bọn hắnkhai hỏa danh tiếng, cho nên ta có thểhung hăngthu một khoản, nếu như khôngđồng ý, ta liền đinhững phòng đấu giá khác, trước mắt phòngđấugiá của ngoạn gia ởBạchHổ thành có ba cái, chỉ sợbọn họcạnh tranh cũngcựckỳ kịch liệt.

Tiểu nữu thậtkhủng khiếp,mấy bạn thân của phòngđấu giá hẳn sẽ tao ương, Thạch Trung Ngọcvì bọn họ mặcniệm bagiây.

- Vậy các ngươi đi phòngđấugiá, dù sao ta đốivới cáinày cũng không hiểu, tađi Phủ ThànhChủ nhìn, nóikhông chừng Tiểu Sơn tâm tình tốt, có thểđưata cái Kiến Bang Lệnh a.

Thạch Trung Ngọc nói xong trựctiếp đi, căn bảnkhông cho các cô nương cơ hộiphản đối.

Đám ngườiCơ Như Nguyệt nhìn nhaucười khổmột cái,tùy hắn đi, dùsao hắn theo cũng không có ích lợi gì.

Thạch Trung Ngọcđi tớiPhủ Thành Chủ, chào hỏi quản gia, chuẩn bịđi tìm TiểuSơn, còn chưa đến thư phòng Tiểu Sơn, trước hết thấy được Tiểu Hàm ở trong sân chơi đùa, Thạch TrungNgọc tiến lên chào hỏi.

TiểuHàm vui vẻđitới bên ngườiThạch Trung Ngọc:

- Thạch ca ca, ngươi cũng đã lâu không đến thăm ta, gần đây đang bậnrộn gì sao?

ThạchTrung Ngọc cườikhổ nói:

- Ta mỗingày đều rất bận rộn, làm sao cóthời giờ đến chơivới ngươi.

Tiếu Hàm lập tứcnhếch cáimiệng nhỏ nhắn:

-Các ngươi đều vội vàng, phụthân tacũngvậy, ngươi cũngvậy, ngay cả thúc thúc cũng vậy, ai, thậtkhông hiểu nổi các ngươi, vìsao cả ngày đều vội vàng.

- Chờvềsau ngươicó công tác, ngươicũng sẽ vội vàng.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Ta mới không cần công tác đâu,đượcrồi, hôm nay ngươitới là cần làm gì?

TiếuHàm hỏi.

ThạchTrung Ngọc cười cườixấuhổ nói:

- Ta muốn đến hỏi nơinàycóKiến Bang Lệnh hay không,ta muốn móndồ kia.

-KiếnBang Lệnh? Dường như có, ngươi đi hỏi phụthân tamộtchút.

Tiếu Hàm nói xong cũng đi ra ngoài.

Thạch Trung Ngọc đi tới thư phòng, cực kỳ kín đáonóimục đíchtới, Tiếu Sơn cau mày nói:

-Hiền chất, khôngphải ta không muốn cho ngươi Kiến Bang Lệnh, mà tacăn bản cũng không có, lúc niên thiếu,tađược Kiến Bang Lệnh, nhưng vật kia vớita mà nóimột chút tác dụng cũng khôngcó, cho nên ta tặngbằng hữu.

- Vậy bằng hữucủa ngươi là ai? Hắncũng cần thứ này sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Tiếu Sơn nói:

- Tên kia bấtquá làmột sơndãcưsĩ, muốn thứ nàycó thể cótác dụng gì, giữ lại làm bài trí, hắnởnhà tranh phía đông nam Long Tuyền trấn, gọi Tiết Thanh Phong, ngươiđihỏi một chút, có thể hắn sẽ cho ngươi.

- Cảm tạ.

Thạch TrungNgọc chiếm được tin tức này, lậptức chạy tớiLong Tuyền trấn.

Hướng đông nam? Thạch Trung Ngọc miễn cưỡng nhận rõ Đông Tây NamBắc,trực tiếpđivề phía đông nam, nhưng nửa ngày không cónhìn thấynhà tranh gì, chẳng lẽ đã dọn nhà? Thạch TrungNgọc buồn bựcđi về phíatrước, tâmtình u ám, đi thời gian dàinhư vậy, đừng nóinhà tranh gì, ngay cả một cây rơm rạ cũng không thấy.

Cứ kiêntrìbước đi như vậy, thời điểmThạch TrungNgọc sắp buông tha,rốtcục thấyđược một nhà tranh "trong truyềnthuyết", Thạch Trung Ngọc hưng phấn chạytới,rốt cục nhìn thấy nhà tranh, tâm tình này, thậtsự là quá kíchđộng.

Đi tới bên cạnh nhà tranh, Thạch Trung Ngọc gõ cửa, không có phản ứng? Thạch Trung Ngọcphá cửa, nhưngkết quả vừadùng lực, trựctiếp đập nát cửa,ở giữađập ra một cái lổ thủng lớn, Thạch Trung Ngọc lúng túng, tìm người muốnđồ, kết quảcòngiúp người ta phá cửa,cái này...

Xuyên thấu qualổ thủng,chứng kiếnbên trong,có mộtngười đang nằm ởtrong ngủ, một thân áo bàotrắng, thoạt nhìn đã đenkhông sai biệt lắm, không chúý xem, đây quả thực là áochoàng màuxám tro, trênđầu tóc dài phiêu dật, có vẻ như xoã tung, trên mặt còn cắm mấy cây rơmrạ.

Chẳng lẽ người này chính làTiết Thanh Phongmà TiếuSơn nói? Dựa vào, con mẹnó cũng quádơ dáy đi?Sovới lão tử còn gia súc hơn, ThạchTrung Ngọckhông khỏi thở dài, nơi đâychỗ nào giống địa phương người ởa?

Tiết Thanh Phong khôngphải chết rồi chứ? Cửabị đập nát, cư nhiên không phản ứng?Di! Trên ngườihắn bắt đầuxuất hiện mạng nhện,móa,cháu trainàyngủ baolâu a?Làm sao giống như chết rồi

vậy? Nhưng chết, tại sao thi thể còn ở đây, hẳn sớm biến thành khô cốt a?

Thạch Trung Ngọc dùng sức đẩy cửa ra, lay đối phương, phát hiện trên thân thể người này vẫn còn nấm độ, xem ra còn chưa có chết, Thạch Trung Ngọc dùng sức lay hắn, vẫn không có phản ứng, Thạch Trung Ngọc tức giận một cước đá vào trên người hắn, vẫn không có phản ứng.

Thạch Trung Ngọc cũng lười quản hắn, trực tiếp vào nhà cướp đoạt, tìm kiếm Kiến Bang Lệnh trong truyền thuyết kia, trong phòng khắp nơi đều là cỏ tranh, Thạch Trung Ngọc ở trong đống cỏ tìm kiếm lệnh bài màu đen kia, tìm nửa ngày cũng không tìm được Kiến Bang Lệnh, chẳng lẽ mình đi nhầm nhà? Người này căn bản không phải Tiết Thanh Phong?

Đang chuẩn bị ly khai, mới vừa đi tới cửa, cảm giác dưới bàn chân dường như dẫm vào vật gì, Thạch Trung Ngọc cúi đầu xốc cỏ tranh lên, dựa vào, cư nhiên thực sự tìm được Kiến Bang Lệnh, Thạch Trung Ngọc nhìn Kiến Bang Lệnh trong tay, không khỏi cười ha ha, lại mười triệu tới tay, không nghĩ tới dễ dàng như vậy.

Thạch Trung Ngọc bỏ Kiến Bang Lệnh vào trong Túi Tu Di, dự định ly khai, nhưng chợt nghe phía sau có thanh âm, quay đầu nhìn lại, Tiết Thanh Phong không biết lúc nào đã tỉnh, đang không chớp mắt nhìn hắn, Thạch Trung Ngọc bị nhìn nổi da gà, cười khan một cái hỏi .

- Ngài tỉnh rồi?

Tiết Thanh Phong gật đầu:

- Ngươi là người phương nào, tới chỗ này làm chi?

- Ta nhận thức Bạch Hổ thành thành chủ Tiếu Sơn, ta cần cấp bách Kiến Bang Lệnh, nhưng thành chủ nói Kiến Bang Lệnh của hắn giao cho ngươi, cho nên ta tới tìm ngươi, nhưng ngươi một mực ngủ, ta tưởng ngươi bất tỉnh, cho nên chỉ có thể tự mình động thủ.

Thạch Trung Ngọc cực kỳ tự giác nói tình hình thực tế.

Nghĩ thầm, Kiến Bang Lệnh, ta đã bỏ vào Túi Tu Di, coi như nói cho

ngươi biết cóthể làm gì? Ngươi rất trâubòthì thế nào? Cùng lắm thì lão tử chết một lần, chết một lần được mười triệu, nghĩ như thế nào cũng làlãotửbuôn bánlời.

Tiết Thanh Phong thấp giọng thì thầm vài câu, Thạch Trung Ngọc khôngcó ngherõ:

- Ngươi nói cái gì?

-Ngươi cóthểđi.

Tiết Thanh Phong nói xong lại tiếp tục nằm xuống ngủ.

Thạch TrungNgọcđira nhà tranh, thấpgiọng chửi bới:

-Cháu trai này đời trước nhất định làhọ heo,cưnhiên có thể ngủ như vậy, sớmmuộn cũng sẽngủ chếtởchỗ này.

Mở Túi TuDi ra, nhìn Kiến Bang Lệnh bên trong, mười triệua,phải nhìn nhiều vài lần, nhưng mởTúi Tu Dira, Thạch Trung Ngọclại phát hiện bên trong căn bản không có Kiến Bang Lệnh, Conbànó, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?Mười triệu của lão tử đâu?

Mua rượu

DTV-EBOOK.COM.VN

TiếtThanh Phong chếttiệt, Thạch Trung Ngọc ngay lập tức liên tưởng đếnmới vừarồi Tiết ThanhPhong thấpgiọng thì thầm vài câu, tám phầnmườilà chú ngữ, mười triệu của lãotử cứ như vậy bay đi, Tiết Thanh Phong vô sỉ, NPC hệ thống vô sỉ, lại dám đoạt tiền của lãotử?

Da mặt của Thạch Trung Ngọc cũng thật dầy, rõ ràngla đồcủa người ta, hắnđi trong nhà người ta cầm, lại còn nóilà của hắn, còn có mặt mũi nói người ta đoạt tiền của hắn?

Thạch Trung Ngọc trở lại nhà lá của Tiết Thanh Phong, tuy rất tức giận, nhưng còn không có mất lý trí, khôngdám một cước đá tung cửa, chỉ có thể gõ cửa,TiếtThanh Phong không độnglại lấy đồvật về,tám phần mười là cao thủ, ảnh hưởng người tangủ là không có đạo đức, aibiết Tiết Thanh Phong cóthể phẫn nộ, trực tiếp giết hắn đi hay không?

Nhưng Thạch Trung Ngọcbi kịch,lạiđập ramột cái hang,Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi,lãotử thật không dùng lực, cửa này là chuyện gìxảy ra?

Không còn dám gõ cửa, Thạch Trung Ngọc sợ mình còn đập như vậy, ngay cả cửa cũngsẽbịhắnđập bể, tiếnvào trong phòng, Thạch Trung Ngọc loạng choạng đi tới bên cạnh Tiết Thanh Phongđãngủ.

Tiết Thanh Phong không có phản ứng, ThạchTrungNgọc thật muốn trực tiếp giết chết hắn,mẹkiếp, vì saocóthể ngủ như vậy? Lúcnày mới mấy phút? Lại ngủ?

Muốn trực tiếp động thủ tìm Kiến Bang Lệnh,nhưngThạch Trung Ngọcbiết, coi như trực tiếp cầmđi, cũngkhông lâu lắm, lệnh bài kia sẽ về tới đây, Thạch Trung Ngọc thậtmuốn học được chiêunày, sau đó bán KiếnBang Lệnh choBạo Quân, sau đólấy trở về, hắc hắc, nhưvậy thì phát đạt.

-Hệthốngthông cáo, BạchHổ thành phòng đấu giá Tiền Hành Thiên Hạ, một tuầnlễ sau bắtđầubán đấugiá tấm KiếnBang Lệnh thứ nhất trong trò chơi,đến lúc đó mờichư vị Mạo HiểmGiả hăng hái tham gia.

...

Hệ thống thông cáo ba lần, xem ra đám ngườiCơNhư Nguyệtđã thành công nóiđiềukiện với phòng đấugiá Tiền Hành Thiên Hạ, không biếtCơ Như Nguyệt bẫy người ta bao nhiêutiền.

- Tiểu tử, ngươi con mẹ nó gây nữa, lão tửliền trực tiếp giết chết ngươi.

Tiết Thanh Phong rốt cục tỉnhlại, chứng kiến vẻ mặtThạch Trung Ngọc cười ngây ngô, lậptức phẫnnộ rồi.

ThạchTrung Ngọc ngượng ngùng cườicười nói:

- Cái kia, ta thực sự rất cầnKiến Bang Lệnh, ngài cho ta có được haykhông? Ngàicó gì cần, ta có thể giúp ngươi làm được.

-Cút ra ngoài, ngươixem lãotửlà người cần cái gì sao? CáiKiến Bang Lệnh nàylà talấy ra làm trang sức dùng, ngươi đừngnghĩ cầm đi.

Tiết Thanh Phong nói.

Con bànó, cònbiết xấu hổ hay khôngrồi hả? KiếnBangLệnh bịngươi thuận tay vứt trênmặt đất, còn bị cỏ tranh bừa bộn đè nặng, cái này cũngcó thể gọi trang sức?Nếu như không phải lão tử đánh không lại ngươi, lão tử đã sớmquất ngươi.

- Ta đi Bạch Hổ thànhgiúp ngươi mua một đống đồ sứ,tới trang trí phòng này của ngươi, ngươi cho ta Kiến BangLệnh đượckhông?

ThạchTrungNgọc vô liêm sỉnói.

-Cút,lại không cút, lãotử giúp ngươi cút.

Tiết Thanh Phong khôngnhịn được nói.

Thạch Trung Ngọc cũng bị làm phát bực, mắng lão tử rất vui sao? Ngươi coi lão tử là tôntử của ngươi sao?

- Dựavào,ngươi conmẹ nó rốt cuộc muốn thế nào mới có thể chota Kiến Bang Lệnh? Nói điềukiện.

Thạch Trung Ngọc mắng.

Tiết Thanh Phong nhíu mày:

- Ngươi thật muốnKiến Bang Lệnh nàycũng không phải không được.

Có môn đạo?Thạch TrungNgọc lậptứcan tĩnh lại, không mắng nữa, mười triệu a, khôngthể tùytiện chửiloạn, lẳng lặng đợi Tiết Thanh Phongnóitiếp.

-Giúpta tìm vàihũ rượu ngon quađây, ta có thể suy nghĩ đưa Kiến Bang Lệnh chongươi.

Tiết Thanh Phong nói.

Vài hũ rượu? Quá dễdàng, Thạch Trung Ngọc vội vàng gật đầu.

- Nhớkỹ, làrượu ngon,đừngmang chútrác rưởiqua đâyhồlộng ta.

Tiết Thanh Phong nói.

- Được, không phải là rượu sao, ta giúp ngươi làm là được.

Thạch Trung Ngọc vỗ ngực nói.

Rượucó thểquá đắt sao? Kiến Bang Lệnh đắt không? Kiến Bang Lệnh mười triệu, coi nhưcầm năm triệu đi muarượu, vậy cũng buôn bán lời.

Thạch Trung Ngọc khởi động quyển trụchồi thành, hấp ta hấp tấp chạy tớiquán rượu lớn nhất Bạch Hổthành.

- Tiểu nhị, nơi đây của cácngươi rượuđắttiềnnhấtbaonhiêutiềnmột vò?

Sau khi Thạch Trung Ngọcđivào, trực tiếp kêu gào.

Hiện tại hệ thống hối đoái NhânDânTệđã mở, ai cũngcó tiềnăn cơm, trongquánrượu ngồi đầy người, tiếng hô của Thạch Trung Ngọc đương nhiên đưa tớivô sốánh mắt, tấtcả mọi ngườitòmò đánhgiá Thạch Trung Ngọc.

- Ai, lại một cái nhàquê, đến, chúng ta uống rượu, mặc kệ kẻ ngu này.

- Hệ thống hối đoái Nhân Dân Tệđãmở ra, còn dám tới nơi nà y cuồng?Đến lúcđó đừng có ảo não chạy.

...

Những người ăn cơm kia từngcái mở miệng mắng, Thạch Trung Ngọc cũng không lưuý,bọn họ đâylà đố kị, trần trụi đố kị.

- Vị khách quan này, rượu ngon nhấtcủa bản điếm, là NữNhi Hồng mấy trăm năm trân quý, giá haitrăm ngàn kim tệmộtvò.

Tiểunhịđi tới bên người Thạch TrungNgọc cựckỳ khách khí nói.

Lúc này ThạchTrung Ngọc mới nhớ, tuynói mang rượu ngon cho Tiết Thanh Phong, mìnhcó thể cực kỳ kiếm tiền, nhưng mình khôngcó tiềnđi muarượu a, nhất thờilúng túng,thật chẳng lẽ phải ảonão rời đi?

- Ngươichạy tới nơi nàylàm gì?

Đangthời điểm Thạch Trung Ngọc lúng túng, mộtthanhâm quen thuộctruyền vào bêntaiThạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc quay đầu nhìn lại, chính là đám người Cơ Như Nguyệt, đoán chừng là làm xongsự tìnhđấugiá, vừalúcđingang qua nơi đây, ThạchTrung Ngọc phảngphất như gặp được thân nhân, vội vàng đitới, ở bên taiCơ Như Nguyệt nhỏ giọng nói:

- Có tiền không?Cho ta hai trăm ngàn kimtệ.

Cơ Như Nguyệt kỳquái nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Ngươimuốn làmgì?

- Trước đừng hỏi nhiều như vậy, đến lúc đó lại nói,nhanh chota tiền.

Thạch Trung Ngọc nói, đám cháutrai trong quán rượuđang chờ xem lão tử chêcười, ta khôngthể ném mặt mũiđược a.

Mặc dùCơNhư Nguyệt không biết tại sao ThạchTrung Ngọc cần nhiều tiền như vậy,bất quá vẫngiao dịch tiền cho hắn, nhưng vẫn có chút khôngyên lòng dặndò:

- Ngày hôm qua vừamới bán đi trang bị, tổng cộng mới bán hai trăm ngàn, ngươi cũngđừng phung phí, trong nhà không cóbao nhiêu tiền đâu.

Nhiều trang bị như vậy tổng cộng chỉcóhai trăm ngàn? Thạch TrungNgọc thầm mắng, TiếtThanh Phong rốt cuộc có p hải lừa đảo hay không? Nếu như đến lúcđó hắn ngại rượu nàykhông tốt, không cho Kiến BangLệnh, vậy coi như thuathiệt lớn,bất quá Thạch Trung Ngọcvẫn quyết định liều.

Thành công thìcó mười triệu, không thành công cũngkhông sao, dù saoquamột tuần, khối Kiến BangLệnh kiabánđi sẽcó tiền, cũng khôngquá cần haitrămngàn.

Thạch Trung Ngọc cắn răng, đi tới trướcmặt tiểunhị.

- Uy, bằng hữu, không có tiềncũng đừng gượng chống, đi nhanh đi.

-Phải, không phải làmua không nổi rượu sao, chúng tasẽ không cư ời ngươi.

...

Những nữ nhân này đều là của ta

DTV-EBOOK.COM.VN

Những khách nhân kia bắt đầu ồn ào, đám ngườiCơ Như Nguyệt thế mới biết thì ra Thạch Trung Ngọc là vì mua rượu,nhất thời có chúttức giận,Hướng Lâm thiếu chút nữathì muốn điqua,lôi Thạch Trung Ngọc đi, nhưng CơNhư Nguyệt lại kéo nàng, khôngchonàng xằng bậy.

- Như Nguyệt tỷ, ngươilàm cái gì vậy, tên kia quálãngphí, mua một hũ rượu,lại muốndùng hai trămngàn?

Hướng Lâm thở phì phò nói.

Cơ Như Nguyệtkéo HướngLâm nhỏ giọng nói:

-Quên đi, có chuyện gì mộthồi lại nói,nam nhânđều rất coi trọng mặt mũi, bây giờ ngươilàm cho hắn khôngxuống đài được, hắn sẽ rất lúng túng.

Hướng Lâm u oán nhìn Cơ NhưNguyệt:

-Còn không có gả cho hắn, liềnchuyên tâmhướngvề hắn.

Sắc mặtCơ Như Nguyệt nhất thời ửng đỏ, nhéo Hướng Lâm một cái, không nói gì.

Thạch Trung Ngọc cực kỳphách lối ômmột vò rượu ly khai quán rượu, để lại mộtđám người ngốc trệ.

- Dựa vào,đừng nhìngia hỏa kia giống như nhà quê, nhưn gthật đúng là conmẹnó có tiền, hai trăm ngàn một vò rượu, hắn cư nhiên mua, cáinày chỉlà trong trò chơi a, mua cái đồng nát này làmgì?

- Ai, quên đi, người ta có tiền cũnglà của người ta, không quan hệ tới chúng ta, chúngtacứ tiếp tục uống rượu hai mươikim tệ mộtvò

đi.

...

Thạch Trung Ngọc cùng cáccônương rời khỏi nơi này,đirangoài thành, mớivừarakhỏi thành, Hướng Lâm lập tức nhịn khôngđược nổidóa, nhéo lỗtai của Thạch Trung Ngọchỏi.

- Mới vừa rồi ngươi thật uyphong, dùng tiềnmộtchút cũng không runtay, cưnhiên xài hai trăm ngànkim tệ, đi mua một vò rượu khôngcómột chút tácdụng.

Thạch Trung Ngọc vội vã xin tha, bảo Hướng Lâm buông lỗ tai hắn ra:

- Cô nãi nãi, mặcdù nơi đây khôngcó nhiều người như trong thành, nhưng dầugì cũng là nơi côngcộng, ngươi nhéolỗ taicủa ta như vậy quá kỳ cục. Khiến chota giốngnhưmột kẻ bị vợquản nghiêm.

-Ai làvợ củangươi? NhưNguyệt tỷ mới làvợ ngươi, ta là thay mặt Như Nguyệttỷ giáo huấn ngươi, không cho ngươi dùng tiền bậybạ.

Hướng Lâm cũng không xấuhổtiếp tục cầm lấy lỗ taicủa Thạch Trung Ngọc.

Chứng kiến cáccô nương đều nghihoặc,Thạch TrungNgọc mới giải thíchchuyện vừa rồi mộtchút, nghelạicó Kiến Bang Lệnh, các cô nương cũng cựckỳ kích động.

HướngLâm xoa xoa lỗ tai của Thạch Trung Ngọc:

- Ngoan, đừng khóc, mới vừa rồi làtỷ tỷ không đúng, về sau tỷ tỷ không khi dễ ngươinữa.

Thạch Trung Ngọc khóc không ra nước mắt, lão tửlớnhơn ngươi biết không?

Các cô nương dường như cũng muốntới kiến thức Tiết Thanh Phong lôi thôi thành bộ dánggì, theo Thạch Trung Ngọc đi tìm Tiết Thanh Phong.

Chỉ chốc lát,đitới nhà lá của TiếtThanhPhong, ThạchTrung Ngọc

cũnglườigõcửa, trực tiếp đẩy cửavào.

- Bằnghữu,ta mang rượu đến.

Thạch Trung Ngọc đá Tiết Thanh Phong một cước, mẹ kiếp, cháu trainày lại ngủ, thậtkhông biết hắn làm sao sẽ thíchngủ nhưthế.

Tiết Thanh Phongđứng lên, xoa xoa hai mắt mơ hồ,nhìn Thạch Trung Ngọccùng mấycô nương, lậptức thô bỉ cười cười:

- Ai nha,huynh đệ, ngươi quá khách khí,mangmột ít rượu ngon là được, còn tìm nhiều mỹnữ nhưvậy qua đây làm gì.

Tiết Thanh Phong nóixong liềntừ dưới đất đứng lên,đi về phía các cô nương, sợ đến các cô nương liên tiếp lui về phía sau, Thạch Trung Ngọc lậptức ngăn các cô nươngở phíasau:

- Conbànó, những thứ này đều là nữ nhâncủata, ngươichớ làm loạn.

-Đều làcủa ngươi?

Tiết ThanhPhong quái dị nhìn Thạch TrungNgọc:

- Ngươi đừng đùa, nhiều nữ nhân cực phẩm như vậy làm sao có thể đềulà của ngươi.

- Conbà nó, không phảinữ nhâncủa ta, làm sao lại đi theo ta.

Thạch Trung Ngọcbất mãn nói, cháu trai này có ý gì? Là chỉ lãotử không xứng với bọ n họ?

- Cácngươi thật là nữ nhân của hắn?

Tiết Thanh Phong không tin hỏicác cô nương.

Các cô nương rất sợ Tiết Thanh Phong xằng bậy, vội vànggật đầu, bị Thạch Trung Ngọc chiếm tiệnnghi không sao cả, nếu như Tiết ThanhPhong lôithôi xằng bậy, vậy coi như bi kịch.

Tiết Thanh Phong tiếc nuối nhìn thoáng qua những cô nươngnày, lại nhìn Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươi mang rượu tới đâu?

Thạch TrungNgọc vội vãtừ trongTúiTu Di lấyraNữ Nhi Hồngmấy trăm năm, Tiết Thanh Phongnhận lấy ngửingửi, lập tức nhíu mày:

- Vị cũng tạm được, chỉlàcực kỳ phổ thông a, không phải là rượu ngon gì.

Dựa vào,khôngcókhả năng, hai trăm ngàn, còn gọi cực kỳ phổ thông? Cáigì mới là rượu ngon? Đối nhân xửthế không thể vô sỉ nhưvậy.

-Quên đi, bìnhthườngthì bình thường, thật nhiều năm không có uống rượu,uống một chút cũng không sao,bất quá loại rượu thông thường này,thếnào cũngphảicho ta hơn 20đàn a?

Tiết ThanhPhongvôsỉ nói.

Mộtvòrượu là hai trăm ngàn,20 đànlà bốn triệu, thật đắt a,bất quá miễn cưỡng cóthểtiếp thu.

Thạch TrungNgọc vừa muốn đáp ứng,Cơ NhưNguyệt lạigiành trước nói:

-Rượu này đã là rượungon nhất bây giờ, căn bản khôngcónhiều như vậy, hơn nữa gần đây hàng vẫn còn tương đối cấp bách, phỏng chừng mộttuần lễ sau mớicó hàngđến, hơn nữakhả năng chỉ có hai ba đàn.

Tiết Thanh Phongcau mày, suy nghĩ mộtchútnói:

-Vậysao? Lẽnào ta mấy năm khôngđi ra ngoài, thế đạonày đã trở thành như vậy? Ai, nếunhư vậy, quên đi, các ngươigiúpta mang ba hũ rượuqua đây,ta cho các ngươiKiến Bang Lệnh.

- Có thể trướcchochúng ta Kiến Bang Lệnh hay không? Chúngta cần dùnggấp, nếu như một tuần lễ sau, chúng ta không mangrượu cho ngươi, ngươi có thể tùy thời triệuhồiKiến BangLệnhvềđược không?

Cơ Như Nguyệtnói.

TiếtThanh Phonghíp mắt cườinói:

- Tiểu cô nương, chớ trêu, ngươi cho rằng ta không biết, Kiến Bang Lệnh dùng xong sẽtiêu thấtsao?Nếu nhưcác ngươi dùng xong, vậy ta còn làmsao tri ệu hồi Kiến Bang Lệnh?

Tronglúcnhất thời Cơ NhưNguyệtcũng không biết nênnói như thế nào mới tốt, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể nói:

-Nếu như một tuần lễ sau, chúng takhông mang rượu tới cho ngươi, ngươicó thểđi tìm thành chủ, thànhchủnhận thức ta, tavà hắn rất quen.

Tiết ThanhPhong nhìnThạch Trung Ngọc một chút, sau đó nói:

- Được,ta liềntintưởngngươi một lần, nếu nhưmột tuầnlễ sau ta không thấy rượu,vậy thật xin lỗi,tìm đượccác ngươi,ta sẽ trực tiếp xóabỏ các ngươi,đừng tưởng các ngươi là Mạo Hiểm Giảthìcóthể sống lại, không có hy vọng.

Dựa vào,cháu trai nàyngươubức a, cóthể trực tiếp giúp lão tử xoá nick?

TiếtThanh Phongném Kiến BangLệnh qua nói:

- Cút, một tuần lễ sautới tìm ta, lãotử buồn ngủ.

Đi ra nhà tranh, vẻ mặt của Cơ Như Nguyệt viết đầy kinh hỉ, ThạchTrung Ngọc rất tò mò hỏi.

- Mới vừa rồi vì sao ngươi nhất địnhphải gấpnhư vậy trướcthu Kiến Bang Lệnh vàotay?Chỉ cần chờ chúng ta bán KiếnBangLệnh kia đi, không phảicó tiềnmua rượu, đến lúc đómang đếncho hắn không được sao.

CơNhư Nguyệtcườinói:

-Ta muốn nhìn là ai chiếmđược Kiến Bang Lệnh,nếunhư là Bạo Quân mua được, ta liền nhanh chóng bán Kiến BangLệnh này cho người khác,làm chohắn đi xâybang phái, tức chết Bạo Quân.

Dương Băng Dao cũng tới

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcđổmồ hôi,nữ nhân trả thù thật đángsợ, nếu như ý tưởngcủa Cơ Như Nguyệt thựchiện được,sợ rằng Bạo Quân sẽ tức chết?

- Hệ thống thông cáo, Mạo Hiểm Giả Bạo Quânkimtệ vượt lên mười triệu, hiệntại chínhthức mởra bảng xếphạng tiền tài.

Các cônương nhìn nhau cười cười, biếtBạo Quân nhất địnhlà muốn đi tranhđoạt Kiến Bang Lệnh kia.

Mở ra bảng xếp hạng tiền tài, trừBạo Quân tiền nhiều hơn chút, những người khác đều cực kỳphổ thông, nhiều nhất mới mấy triệu, xem ra những người này vẫn cònxoay tiền, CơNhư Nguyệt cực kỳtự tin, Kiến Bang Lệnhtuyệt đốisẽcórất nhiều người tới cướp .

- Vậy nếunhưthật làBạo Quân cướp được Kiến Bang Lệnh,ngươi định bán Kiến BangLệnhnàycho người nào?

Thạch Trung Ngọc tò mò hỏi.

Cơ Như Nguyệtnghịch ngợmcườicười:

- Ngươiđoán.

Dựa vào, không phải cho Lý Lan chứ? Cơ Như Nguyệt nàng đây là thế nào? Tại sao tốt vớiLýLan như vậy? Các nàng không phảilà quan hệ tình địch sao?Chẳng lẽ là lãotử lạc ngũ?Ai,nữnhân a,thực sự là không thể hiểu.

Nhìnhôm nay thời gian cũngkhông còn sớm, liền ly khai duhíđi nấu cơm, Thạch Trung Ngọc một ngườiở lạicũngkhông có ý tứ, cùng cáccô nương rờidu hí.

Quy củ cũ, Thạch Trung Ngọc cùng Dương Tử hai người đoạtđiều

khiển từxa xemtivi, những người khác ở nhàbếp bận rộn, chỉ chốc lát, chuông cửa vang lên,HướngLam nhìn hai người ở trên ghế salon tranh đoạt điều khiển từ xa,bất đắc dĩlắc đầu, trông cậy vào bọn họ đimở cửa là khôngthể nào.

HướngLam điqua mởcửa, cửa mở, phát hiện dĩ nhiênlàDương Băng Dao,Hướng Lam thân thiết chào hỏi, DươngBăng Daovừa mới vào phòng khách liền nghe được thanh âmcủa Dương Tử.

- Phụ thân, ngươinhường ta một chútcó được hay không, không nên xem Phim Hoạt Hình,chúng ta xemca nhạc đi.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc không chút khách khí nói:

- Ngươicũng biết ta là phụthân ngươi?Lại dám theo ta đoạt điều khiểntừxa? Nằm mơ.

...

Dương Băng Dao kinh ngạc nhìn hai người, đến cùng chuyện gì xảy ra? Tại sao Dương Tửgọi ThạchTrungNgọc là phụ thân?Lẽnào chuyện của Thạch Trung Ngọc và mình lộ rồi?Trời ạ? Về sau tacòn sốngthế nào, ta cư nhiêncùng Như Nguyệt đoạt nam nhân?

Mộtbên Hướng Lam chứng kiếnvẻ mặt Dương Băng Dao kinh ngạc, không cósuy nghĩ nhiều, cười giải thích:

- Hai ngày trước, Thạch TrungNgọc giảmạophụ thân của DươngTử đihọpphụ huynh, chonên Dương Tửthườngthường kêu Thạch Trung Ngọc phụ thân, chúng ta đã quen rồi.

Dương Băng Daothở phàonhẹnhõm, sự tìnhThạch Trung Ngọc đi họp phụ huynhnànglà biết, nếu chỉ như vậy,vậy cũngkhôngsaocả, thậm chí trong lòngbởi vìDương Tử gọi hắn phụ thân mà có chút mừng rỡ,nếu như mìnhthậtcùng ThạchTrung Ngọccó gì đó, Dương Tửchắc là sẽ khôngphản đối.

Phát hiện DươngBăng Dao tới, Dương Tử cũng khôngtiếp tụckêu Thạch Trung Ngọc phụ thân, để tránhmẹ nàng xấu hổ.

ThạchTrung Ngọc chào hỏi Dương Băng Dao, hai ngườicười cười, khôngnói gì,hôm nay tâm tìnhcủa Dương Băng Dao dường như rất tốt.

Rất nhanh, cơmtốilàm xong,mấy người quây quần trước bàn.

-Dươnga di, ngày hôm nay làm saorảnh rỗitới tới chỗ chúng ta chơi?

Hướng Lam hỏi.

DươngBăng Daocười nói:

- Sựtình trong công ty rốt cụcxử lý xong, mấyngày nay ngược lại có thể buông lỏng,sẽ khôngcó chuyện gì.

- Thậtvậy chăng?Mụmụ, vậyngươicó thể cũngtới chơitrò chơihay không?

DươngTử hỏi.

-Đương nhiên, ngàyhôm qua ta cũngđã muamộtkhoang trò chơi, phỏngchừng rất nhanhthì đưa đến.

Dương Băng Dao nói.

Nói xong, chuông cửa liền vang lên.

-Đếnrồi.

Dương Băng Dao cười đimởcửa.

- Dươnga di, ngươicũng muốn ở nơi này?

Hướng Lam kinhngạchỏi.

- Đúng vậy a!

Dương Băng Dao nói:

- Biệt thự bênkia trốngrỗng, ta một ngườiở rất khôngbuồn, làm sao, khôngchào đónta tới?

- Đương nhiên hoan nghênh.

Mở cửa, chonhân viêncôngtác dời khoang trò chơi vào, lần này Thạch Trung Ngọc thôngminh hơn,cũng khôngcó làm việc ngốc nữa, chứng kiến mấy nhân viên công tác đưatới ánh mắt hâmmộ, ThạchTrung Ngọc lòng hư vinh chiếmđược thỏamãn, cùng nhiều mỹ nữnhư vậyở chungmột chỗ, không bị người ước ao mớilà lạ.

Sau khi ăncơm tối xong, mấy người tiếp tục tiến vàoduhí, bởi vì Dương Băng Dao vẫn cònở Tân Thủ thôn, đám ngườiThạch Trung Ngọc căn bản không cóbiện pháp mang nàngđi luyện cấp,chonên Dương Băng Dao chỉ có thểđơnđộcluyện cấp.

Các cô nương thì tiếp tụclôi kéo Thạch Trung Ngọc cày phóbản,bởi vì Thạch TrungNgọc đãlên tới cấp 24, cáccônương quyết định xông vào phóbảncấp bậcthâm uyen một lần, đi giếtDiệp Linh Vương, dù sao hiện tại Thạch Trung Ngọc cũng mới thăng cấp, chodù chết, chỉcầnđượcphục sinh, cũngkhông rơi bao nhiêu kinh nghiệm.

DiệpLinh cùng DiệpLinh tiểu Boss, căn bản không ngăn cảnnổibước chân củađám ngườiThạch TrungNgọc, rất nhanh thìđitới trước mặt con Diệp Linh Bossthứ nhất,Thạch Trung Ngọcmộtbộ hùnghồn hy sinh, làm cho các cô nương không còngìđể nói, cái này cũng không phải đi chịu chết, cầnnhưthếsao?

Thử lực côngkích của Diệp Linh Boss,đểcho Thạch Trung Ngọc thương tổn khôngquá cao, Hướng Lâmtrị liệu hoàn toàn cóthể kéo HP củaThạch Trung Ngọc, mấy ngày nay xoát phó bản cấp thấp, chiếm được không íttrang bị Hoàng Kim,hiện tại trên người các cô nương hầu nhưmặc đều làtrangbị Hoàng Kim, chẳng qua không chính hiệu, không phải sáo trang giống nhưThạch Trung Ngọc.

Ngạch, hiện tại Thạch Trung Ngọc mặc cũng không phải sáo trang, Huy Hoàng mũ giápbịrơi, hiện tại Thạch Trung Ngọc mặc cũng là không chính hiệu.

Hướng Lâm ra sức trị liệu, Boss khôngphải là vấn đề,rất nhanh thì bị đám người Thạch Trung Ngọc giết chết, tiếp tục Diệp Linh Boss kế tiếp, cũng không lâu lắm, baDiệpLinh Boss đều chết sạch, chỉ còn lại Diệp LinhVương.

- Tối đalại giết hai con quái, ta cóthể thăngcấp, đếnlúc đósố lượng trị liệu có thể tăng lên một chút nữa,ai, bi kịch.

HướngLâm nói.

Thạch Trung Ngọc cóchútim lặng, lẽ nào lão tửbi kịchnhư vậysao?

- Nếu không lần sau chúngtatrở lại giết? Đi giết phóbảnác mộng một lần, sauđó tới giết Diệp Linh Vương?

ThạchTrungNgọc yếu ớt hỏi.

- Không cần phiền phức nhưvậy, trực tiếp giết, Ngọc tỷ,ngươi có chút lòngtin với mình được không, nhất địnhsẽ thànhcông.

Cơ Như Nguyệt nói.

ThạchTrung Ngọc thở dài,ai, sớmmuộn gìcũng sẽbị đám nữnhân này chơichết.

Đi tới trước mặt Diệp Linh Vương, giết cực kỳ miễn cưỡng, Thạch TrungNgọc tùy thờicó nguy hiểmtử vong, Diệp Linh Vươngchỉ cần ramộtcái bạo kích, Thạch TrungNgọc phải chạy trốn, bằng không chếtnhưthế nào cũng khôngbiết.

Cũngmay đám người Thạch Trung Ngọcđã có nhiều lần kinh nghiệm đối phó Diệp Linh Vương, khôngcó bị Diệp Linh Vương giết chếtdễdàng như vậy, đại khái quần nhau một tiếng, lúc này mới giết chết DiệpLinh Vương.

-Hù chết lão tử, mới vừa rồi ta còn tưởngrằng tasẽ chết.

Thạch Trung Ngọc có chút nghĩ mà sợ nói.

Vị hôn phu của Cơ Như Nguyệt

DTV-EBOOK.COM.VN

- Đúng rồi, vì sao Lệnh thời điểmbán KiếnBang,các ngươi cần phải qua một tuần mớibắt đầu?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệt giải thích:

- Kỳthực chúngta cũng gánh rất nhiềunguy hiểm,tấm Kiến Bang Lệnhthứ nhấtnhấtđịnhlà rất đángtiền, phải cho những đại tàichủ kia thời gian, chuẩn bị xongtàichính mới được,nếunhư thời gian kh ông đủ, Kiến BangLệnhbánđấugiá sẽ rất thấp, nhưngaicũng không thểcam đoan trong mộttuần nàysẽ khôngcó ngườiđánh ra Kiến Bang Lệnh, nếunhư vậy chúngtasẽ lỗ nặng.

ThạchTrung Ngọc gật đầu, mọi người ly khai phó bản.

Rakhỏiphó bản,các cô nươngcòn muốn tiếp tục càyphó bản, nhưng ThạchTrung Ngọcđối với phó bản triệt đểnhức đầu, chứng kiến phóbảnliền phiền,thời gian dài như vậy hầu như vẫn ở trong phó bản, Thạch Trung Ngọc đã sớm buồn bực.

Chứng kiến dáng vẻkhông tình nguyện của Thạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệtcó chút khôngđành lòng nói:

- Mọingười nghỉ ngơi mộtchút, cũng đừng cả ngày cày phó bản, ngày hôm qua ta họcmột kỹ năngdệt,có thể chế tác giáp lụa, đang muốn luyện một chút,tađingoại thu thập tơ đây.

Nếu Cơ Như Nguyệtnóinhư vậy, mọi người cũng không dự định tiếptục cày phóbản,ai cũngbận rộn đi, mặc dù Thạch TrungNgọc không muốnđi càyphóbản, nhưng không có chuyện gì có thểlàm, mê mangđi trênđường, đi đào quáng? Quên đi, khôngcó cái tâm đó tình, đào quáng sovới cày phó bản còn buồn chán.

Thạch Trung Ngọc nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là đi tìm CơNhư Nguyệt

tán gẫu, dù saocũng khônglàm lỡ Cơ Như Nguyệt thu thập tơ.

Gọi điện thoại,hỏi rõ địa điểm,Thạch Trung Ngọchấpta hấp tấp chạy tới.

CơNhư Nguyệt nói ở trong rừngcâyphía đông BạchHổ Thành, ThạchTrung Ngọc thậtsự là không hiểu nổi, vì sao địa phương kia lạicótơ.

Đitớirừng câyCơNhư Nguyệt nói, ThạchTrung Ngọcđi vào, người nơinày cũng không tính nhiều,không biết là học tập chế tácgiáplụa quá ít người, hay hái rất ít,không hề giống hầm mỏ, chenlấn khắp nơi đều là người.

Chỉ chốc lát, Thạch Trung Ngọcliền pháthiệnCơ Như Nguyệt, bất quá bênngười nàngcòn có một nam nhân, hai người phảng phất như tròchuyện gì với nhau,ThạchTrung Ngọc cũngkhôngcó lưu ý, chỉcoi Cơ Như Nguyệt gặp phải một người đến gầnmàthôi, dù sao Cơ Như Nguyệt xinh đẹp như vậy,ngẫu nhiên xuất hiện vài người t heo đuổi cũng rấtbình thường.

ThạchTrung Ngọc đi tới, dự định giúpCơNhư Nguyệtđánh đuổi con ruồi chánghét kia, nhưng còn chưađi đến, lạiphát hiệnngười nhân kiadĩ nhiênmuốn ôm Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Nguyệt nghiêng người tránh ra.

Đạigia ngươi, ThạchTrung Ngọc bạo nộ, nữ nhân của lão tử cư nhiên cũngcó người dám động? Nếu như chỉ là đến gần, Thạch TrungNgọc còncóthể chịu được, nhưng táy máy tay chân, Thạch TrungNgọc không quản.

Chạy tới thật nhanh,khôngnói hai lời, trực tiếp kích hoạtCuồng Long Thăng Thiên,đánh đối phương tớikhông trung, sau đó đánh hai cái côngkích phổ thông, ngay sauđó chínhlà Lực PháchHoa Sơn, lại bổ mộtcáiTrọng Kích.

Nam nhân kialà một Chiến Sĩ, đương nhiên không có dễ dàngngủm như vậy, từ dưới đất bò dậy mắng:

- Ngươicon mẹ nócó bệnh a, sao đánh ta?

ThạchTrung Ngọccũng không giải thích,trực tiếp xôngqua, đại đao

hung hăng bổvề phía mặt của đối phương.

-573

Đốiphương đã biến thành tàn máu, trựctiếpbị Thạch Trung Ngọc miểu sát.

- Gợi ý của hệthống, chúc mừng ngài lĩnh ngộ kỹ năng mới,Oanh Thành Nhất Kích.

Oanh Thành NhấtKích: cấp1, lực lượngkhổng lồ giống nhưvachạm tường thành tấn công về phía đối thủ, tạo thành chođối thủ 60-74 tổn thương, côngkíchbáđạo, có tỷ lệ đánh bay đối phương,loạihình kỹ năng, chủđộng.

Khôngnghĩ tới lão tửlại lấy được kỹ năngmới, Thạch Trung Ngọc không khỏicười ha ha.

CơNhư Nguyệt ngây ngốc nhìn Thạch Trung Ngọc miểu sát người nọ, một câu cũng không nóiđược.

- Ngươilàmsao vậy?

Thạch TrungNgọc chứng kiếnCơ Như Nguyệt có chútkhôngbình thường,vộivàng hỏi.

Cơ Như Nguyệt lắc đầu cườinói:

- Không có gì.

Là người đều có thể nhìn rađược, nụcười trên mặtCơ Như Nguyệt cựckỳ miễn cưỡng,Thạch Trung Ngọc cũng không ngốchỏi.

- Ngươinhận thức tên kia?

CơNhư Nguyệtgậtđầu, cũngkhôngcó giấudiếm.

- Vậy hắnlà đồng học của ngươi? Đang đeo đuổi ngươi?

Thạch TrungNgọctiếp tục hỏi.

-Không phải.

Cơ Như Nguyệt trực tiếp nói:

- Ngươikhôngnênđoánbậy, hắn là vị hôn phu của ta.

ThạchTrung Ngọcgiật mình.

- Vị hôn phu!!!???

Thạch Trung Ngọc kinhngạc rống lên.

Cơ Như Nguyệt vộivã che miệng Thạch Trung Ngọc:

- Ngươi lớn tiếng như vậy làm gì?

Thạch Trung Ngọc đẩy CơNhư Nguyệt ra, Cơ NhưNguyệtlại có vị hôn phu? Conmẹ nó, vậylãotửtínhlàgì? Đây hết thảy chỉ là pha trò lãotử?

-Tại sao ngươi cóvị hôn phu?

Thạch Trung Ngọc phẫn nộhỏi.

Bị Thạch Trung Ngọc đẩy ra, trong lòng Cơ Như Nguyệt run lên, phảng phất như cảm giác mất đi thứ gì trọng yếu,nhìn Thạch Trung Ngọcbởivì phẫn nộ mà con mắttrợn to, CơNhư Nguyệttrong lúc nhấtthời cảm giác mình cựckỳ ủy khuất.

- Không phải như ngươi nghĩ, tavà hắn căn bản không quen, ngươi cũngcó thể đoánđượcmột chút, nhà ta rất có tiền, phụ thân ta bởi vì thônggia, cho nênmới gả tacho hắn, tatuyệt đối khôngthích hắn.

Cơ Như Nguyệt giải th ích.

Thạch Trung Ngọcchau mày sắp biến thànhmột chữ vương,cũng khôngnóilời nào.

- Mấy năm trước, ta khôngmuốn bị phụ thântaan bài, cho nêntatự mình một ngườiđi ra, hắn cũng không để ý,chỉ nói cho ta thời gian mấy năm, về sau an tâm làm thê tửcủa Lôi Nghiêm, cũng chínhlà giahỏa mới vừa rồi bị ngươi giết chết kia.

CơNhư Nguyệttiếptục nói.

- Trong bốn nămĐại học, cha ta tổngcộng chỉ gọi điện thoạihai lần, hơn nữa đều là hỏita dự địnhlúc nào gả cho Lôi Nghiêm, takhông theo, sauđó tốtnghiệp đạihọc, điện thoạicủa hắncàngngày càng thường xuyên,thúc giụcta sớm về cùng Lôi Nghiêm kết hôn, khi đó ta đang suy nghĩ,hắn thậtlà phụ thân của ta sao? Tại sao đối với ta như vậy? Lúc đóta trong cơn tức giận, trực tiếp némđiện thoại, lần nữa đổi mộtcái.

Cơ Như Nguyệt cười khổ nói:

- Tabiếtđây chẳng qua là lừa mình dối người, lấy năng lựccủa hắn, muốn tìmsốđiện thoại của ta rấtdễ dàng, bất quá không biết vìsao sau lần đó,hắn lạikhông đếntìm ta.

Vẻmặt CơNhư Nguyệt viết đầy ưu thương,Thạch TrungNgọc nơi nào còncóthể đi chấtvấn Cơ Như Nguyệt? Đau lòng ôm lấyCơ Như Nguyệt:

-Ngươilàm saolạingu như vậy? Loại chuyện nhưvậy vìsao không sớmnói chota biết? Ta sẽ bảo vệ ngươi!

Cơ Như Nguyệt gối đầu lên ngực Thạch Trung Ngọc, phảng phất như cực kỳ hưởng thụ yên tĩnhgiờkhắcnày.

Giết chính là ngươi

DTV-EBOOK.COM.VN

- Vềsau không nên rờibỏ ta được không?

Thạch Trung Ngọcở bên taiCơ Như Nguyệt thấp giọng nói.

- Ừm.

CơNhư Nguyệt gậtđầu.

Hai người an tĩnh ôm nhau, hưởng thụtĩnh mịchgiờ khắc này, ở ngườiở phụ cận thu thập tơ chứng kiếnhai người ngọt ngào,đều hơi cười cười, cũng không có đi quấy rối bọnhọ.

Một lát sau, Cơ Như Nguyệt từ trong lòngThạch Trung Ngọc bò dậy, nghĩtới nơiđầy còn rất nhiều người, khuôn mặtnhỏ nhắncủa Cơ Như Nguyệt đỏ bừng, bộ dạngtrở nên động lòng người, Thạch Trung Ngọc nơinào còn kiềm chế được, trực tiếp hôn lên, Cơ Như Nguyệt không có phòngbị bịThạch Trung Ngọchôn.

- Gợi ý của hệ thống, MạoHiểm Giả HinhVũChi Thạch làm ra hành vi xâm phạm với ngài,có đánh xuống ThiênLôi nghiêmphạt hay không?

- Không.

CơNhư Nguyệt sao có thể bởi vì Thạch TrungNgọc hônnàng mà giết chết hắn, hai người vốnlà bạn trai bạngái,chỉ làở nơi công cộng, Cơ Như Nguyệtquá khôngquen, vội vã đẩy Thạch TrungNgọc ra, hung hăng nhéo tay hắn một cái.

Không phảiCơ Như Nguyệt không muốn đi nhéo eo của Thạch Trung Ngọc, nhưng trọng giáp bọc nghiêm nghiêm thật thật, đôi tay nhỏ bé của mình căn bản không làm gì được.

Thạch Trung Ngọc cực kỳthứcthời thảCơ Như Nguyệt, không còn dám làmloạn, làm tiểu nữ nhân này phátbực, cũng không phải là

đùa giỡn.

-Những người khácbiếtsự tình nhà ngươi sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

CơNhưNguyệt lắcđầu nói:

- Chỉ cóTiểu Tuyết mơ hồ biết mộtchút,những người khác là một chút cũngkhông biết, takhông muốnđể cho cácnànglo lắng,sự tình hôm nay, ngươiaicũng đừng nóiđược không?

Thạch Trung Ngọcgật đầu.

-Nói đến, nhà ngươi rốt cuộc là đanglàm gì?Mở công ty gì? Nói không chừng tacó thể nghĩ một chútbiện pháp.

Cơ Như Nguyệt lắc đầu nói:

- Ta không muốn nói, tachỉ có thể nói cho ngươi biết,nănglượng của nhà ta tuyệt đốivượt qua phạm vi tưởngtượng của ngươi,so với giathế của LanLan còn cường đại hơn nhiều.

Chân màycủa Thạch Trung Ngọc lập tức nhíulại, tạisao sẽ như vậy chứ? Ở trong phạm viThạch Trung Ngọc tiếpxúc, gia đìnhLý Lan năng lượngđã là một trìnhđộ khôngcách nàođoán chừng, hắc đạo toàn quốc, nhà nàng chí ít chiếm cứphân nửa,bối cảnh còn mạnh hơn giađình Lý Lan? Vậyrốt cuộclà cái gì? Chẳnglẽ là người lãnh đạo quốc gia?

Không đúng, những người lãnhđạo quốc giakia không cómột cái họ Cơ, lại hỏi Cơ Như Nguyệt, nhưng Cơ Như Nguyệt không muốn nói.

- Đúng rồi, Cơ Như Phong trên bảng bài danh đẳng cấp là ai?

ThạchTrung Ngọc đột nhiên nghĩ tới lần trước khi nhìn đếnCơ Như Phong trên bảng bài danh đẳng cấp,lúcđóđã cảmthấy tên kia nhất định cóquan hệ với Cơ Như Nguyệt, chỉ bất quá lúc đó Cơ Như Nguyệt không có choThạch TrungNgọc cơ hộihỏimà thôi.

Lần này Cơ Như Nguyệt cũng không giấudiếm:

- Hắn làca ca ta,trong cảgiatộc, cũng chỉ hắn đối với ta tốtnhất, có đồ đạc gì tốt, hắnđều chota,ta thíchvật gì,hắn cũngđều nghĩ biện pháp chota, nhưng hắn cũng khôngthể ngăncảnhành vicủa phụ thân, hắn cũng bịphụ thânbuộc lấy một nữ nhân hắnkhông nhậnra, cũngmay ca ca cùng chịdâu quan hệ cũng không tệ lắm,hiện tại cực kỳân ái.

Thạch Trung Ngọc gậtđầu, nhớ kỹ Cơ Như Phong, nếu hắn tốt với Cơ NhưNguyệt, như vậy ThạchTrungNgọc đương nhiên sẽ không tìm phiềnphức, nếu nhưngày nàođó gặp được phụ thân của Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọcsẽ không chú ý, đánh"nhạcphụ"của mình một trận.

Hai ngườiở dướitàngcây hàn huyên một hồi, bất tribấtgiácliền qua hai canh giờ, vịhôn phu của Cơ Như Nguyệt lại tìmtới cửa,vừalúc nhìn thấy CơNhư Nguyệt nằm trong lòng Thạch Trung Ngọc, cái này còn được? Lôi Nghiêmngay lập tức phẫn nộ vọt tới.

Lần này cũng khôngchỉmột mình hắn tới, phía saucòn dẫntheo hai bảotiêu.

Bất quáThạch Trung Ngọcsẽ không chúý bọnhọtới mấy người,mẹ kiếp, nếu nhưngươi chỉ là ngườitheo đuổi Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọcsẽ bởi vìgiết hắn mà hổ thẹn, nhưng bây giờ biếthỗn đản này lại là vị hôn phu củaCơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọchá cóthểkhông tức giận,mẹ kiếp, giết chính là ngươi.

ĐẳngcấpcủaLôi Nghiêm cũng không cao,mớicấp 21,bị Thạch Trung Ngọc giết một lần,biếnthành cấp 20,hắn mang tới haibảo tiêu ngược lại lợihại hơnmột chút,đềuđạt tới cấp 23, bất quá điều này có thể cấu thànhuyhiếp với Thạch Trung Ngọcsao? Đáp án rõ ràng là không.

Thạch Trung Ngọc cũng vọt tới, nếu vịhôn phu của Cơ Như Nguyệt, vậy đừng nói chỉ giết một lần, giết đến0cấp, Thạch Trung Ngọc cũng sẽ không nương tay,Thạch Trung Ngọc căn bản không quản haibảo tiêu, trực tiếp vòng quabọn họ làm thịt Lôi Nghiêm.

Tuy cháu trainàyđẳng cấp không cao, kỹ xảo PK khôngđược, nhưng trang bị rấttốt, cưnhiên toàn thân caothấp đều là trang bị Hoàng Kim, ngay cả Thạch Trung Ngọc cũng không cóđãi ngộ này

a, đồ trang sức trên người Thạch Trung Ngọccơhồ chỉ là Bạch Ngân, đồ trang sức HoàngKim thậtsự là quá khóra.

Cấp 21hắncũng đánh không lại Thạch Trung Ngọc, huốngchi hiện tại mới cấp20? Bất quá lần đầu tiên Thạch TrungNgọc giếthắn, đó là chiếmưu thế đánh lén, cho nên lần này hơi chút khó khăn.

Gia hỏa nàyđối vớiThạch Trung Ngọc mà nói căn bản không tạo được bấtkỳ phiền toáinào, phiền toáilà ngườinày mang tớihai bảo tiêu.

Tuy đẳng cấpcủa hai ngườinàythua Thạch TrungNgọc một cấp, nhưng kỹxảo PK không kém Thạch TrungNgọcchút nào, hai đánh một, Thạch Trung Ngọc đương nhiênbị thuathiệt một chút, hai người này xemrađềulàtinh anhtrong tinhanh,LôiNghiêm kia lại còn mua chobọn hắnmột bộ trangbị Hoàng Kim.

Đối phó hai Chiến Sĩbất luậnlà kỹxảo hay trangbị, đẳng cấp đều cùnghắnkhông sai biệt lắm, Thạch Trung Ngọc rấtnhanh thì rơivào hạ phong,chỉ có thểbị động phòng ngự,may mắn nơi đây không chỉ mộtngười ThạchTrung Ngọc,đừng quêncòn có Cơ Như Nguyệt ở mộtbênxem cuộc chiến.

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọctrở nên cực kỳ miễn cưỡng,Cơ Như Nguyệt ngaylập tức xuất thủ.

Bạo LiệtTử Viêm hung hăng đập vào một Chiến Sĩ, Chiến Sĩ kiabị đau,lập tức chạy vềphía Cơ Như Nguyệt, bỏ qua đối phó Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc lập tứccảm giác áp lựcbuông lỏngkhông ít, bất quá ThạchTrung Ngọccũng khôngcó sơsuất, vẫn thận trọng đốiphó Chiến Sĩ này,kỹ thuật củaCơNhư Nguyệt không kém,hơnnữa lạilà chứcnghiệp viễn trình, trên ngườicũng cóhai kỹ năng khống chế, đốiphó mộtChiếnSĩ chỉ có thể cận chiến hắn khôngphải cựckỳ trắc trở, coi nhưgiết không chết hắn, vậy cũng có thể kéo khôngít thời gian.

Đỡ Trọng Kích, Thạch Trung Ngọc lập tức bắt được sơ hở, một cái Nhược Hóa Mãnh Kích hung hăng nện ở trên người đối phương, thật không nghĩ đến tốc độ phản ứng của người này cũng không

chậm, cư nhiên sửdụng kiếmchặn Thạch Trung Ngọc côngkích, tuy cũng nhận được chútthươngtổn, nhưng lại không thể tạo thành phiền phức quálớn.

Hạ Kích

DTV-EBOOK.COM.VN

Vốn còntrông cậyvàocó thể đánh đối phương mất đi cân bằng, ai nghĩ đến, thậm chí ngay cả làm cho đốiphương trúng chiêu cũng khônglàm được.

Thạch Trung Ngọc đương nhiênsẽkhông cứ như vậy buông tha,vờ đâm mộtđao, Chiến Sĩ lập tức giơ kiếm ngăncản, Thạch Trung Ngọc nở nụ cười gằn, trúng chiêu?

Thạch Trung Ngọc thừa dịp đối phương đón đở, lậptức dùng kỹ năng mới lênngườihắn, Oanh Thành NhấtKích hunghăngbổ về phía Chiến Sĩ, Chiến Sĩ căn bản không có đường lui có thểné tránh, ngay cả đón đỡ cũng không kịp, chỉcó thể ngạnhsanh ăn Thạch Trung Ngọc một kích.

Thời điểm đaocủa Thạch TrungNgọcchẻở trên người đối phương, ngoạitrừ xuất hiện một thương tổnto lớn, Chiến Sĩ cư nhiên bị Thạch TrungNgọc đánh bay, lăntrênmặt đấttầm vài vòngmới dừng lại, Thạch TrungNgọc cười cười, xem ra đây chính là hiệu quả đánh bay mà kỹ năng nói,bằng không lực lượngcủa mình căn bản làm không được loại trình độnày.

Thạch Trung Ngọc cũng là lãothủ đánh nhau, làm sao lại buông tha cơhội này? Chiến Sĩ cònkhông cótừ dưới đất bòdậy, ThạchTrung Ngọcliền đuổi theo, TrọngKích chém vào trên người hắn,lúc đầu ChiếnSĩkiađãđứng lên một nửa,lại bị Thạch TrungNgọc đập xuống.

Bây giờ kỹ năng của Thạch Trung Ngọc đều ởtrạng thái làm lạnh, khôngthể phóng ra, chỉcó thể dùng côngkích phổ thông đốiphó hắn.

Đao hung hăng đâm vềphíaChiến Sĩ.

- Gợiýcủa hệ thống, chúc mừng ngài lĩnhngộkỹ năng mới, HạKích.

Hạ Kích:thời điểm người chơi hoặc quáivật téxuống đất cóthể sử

dụng, tay cầm vũ khíđâm vềphía đốiphương, tạo thànhcho đối phương 68-75 thương tổn.

Ha ha, Thạch Trung Ngọcrất hưng phấn, cưnhiêntrong vòng một ngày lĩnh ngộ hai kỹ năng, Thạch Trung Ngọcthật muốnđi cảm tạ Lôi Nghiêm, trừ hắn là vị hôn phu củaCơ Như Nguyệt làm cho Thạch TrungNgọc rất * ra, Thạch TrungNgọcđối với hắn vẫn rấtcó hảo cảm,mỗi lầnhắn tới, hoặc dẫn người tìmphiền phức, đều lĩnh ngộ được mộtkỹ năng mới.

ThạchTrung Ngọc có chút mongmỏi hắn trởlại tìm phiền toái.

Đối mặt ThạchTrung Ngọc lạilấy được kỹ năng mới, Chiến Sĩ kia căn bản không đở đượccông kích, trong chốclát Thạch Trung Ngọc liền đưa hắn điTây Phương CựcLạc.

Giết chết người này, Thạch TrungNgọc vội vã tìm Cơ Như Nguyệt.

Có ở đây khôngxa xa liền phát hiện, Cơ Như Nguyệt cùng một Chiến Sĩkhác giao chiến, Chiến Sĩkia đang dùng kiếm trongtay ngăn cản MaPháp công kíchcủa Cơ Như Nguyệt, không phải hắnkhông muốn tránh, mà trên người của hắn bị Đằng Mạnbao vây,căn bản không thểnhúc nhích.

Thạch Trung Ngọc vội vàngđiqua hỗtrợ,bất quáHP người này đã bị Cơ Như Nguyệt tiêu hao không sai biệt lắm, sau khi Thạch Trung Ngọc điên, mới đánhhaikỹ năng, liềntrực tiếp giếtchếthắn.

- Sao ngươi hắn giết?

Cơ Như Nguyệt đi tớibênngười Thạch Trung Ngọc bất mãn nói.

ThạchTrungNgọccó chút buồn bực:

- Vì sao khôngthểgiết hắn? Chẳng lẽ còn giữ lạihắnsao?

Cơ Như Nguyệt nói:

- Mới vừa rồi thả Đằng Mạn ra, Đằng Mạn của ta liền thăng cấp, đang muốnthử xem saukhikỹ năng thăng cấp hiệuquả như thếnào, ngươi lại hắngiết mất.

Thạch Trung Ngọc toét miệng cười nói:

-Tuy kỹ năngcủa ta khôngcó thăng cấp,bất quá lại lĩnhngộhai kỹ năng mới, xem ra mặc dùLôi Nghiêm này là tình địchcủa ta, nhưng cũng làphúc tinh của taa.

- Nhìn ngươi cao hứng như vậy,tựa như một tiểu hài tử vậy.

CơNhư Nguyệtcó chút buồn cười nói.

Thạch Trung Ngọcsờmặt mình nói:

- Ta đãlà nhân vật cấp bậc đại thúc, làm sao lại giống nhưtiểu hài tử?

Hai người cườiđùa một chút, Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Nếu không chúng tatiếp tục ở nơinày chờ tên kia qua, nói không chừngcòn có thể lạilĩnh ngộ một kỹ năng.

Cơ Như Nguyệt có chútim lặng nhìnThạchTrung Ngọc:

- Làm sao có thể để cho ngươi liên tục lĩnh ngộkỹ năng, hailần đó chẳngqua là vận khítốtmà thôi.

- Vậy nếunhư ta còncóthể lĩnh ngộ kỹ năngthì sao?

Thạch TrungNgọc hỏi.

- Vậy tối hôm nay,ngươimuốn thế nào cũng được.

Cơ NhưNguyệt không chútdo dự nói.

- Quân tử nhấtngônkhoáimã nan truy, không cho đổi ý.

Thạch TrungNgọcvộivàngnói, đã lâukhông cùng Cơ Như Nguyệtâu yếm, Thạch Trung Ngọc cựckỳ tưởngniệm.

Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Vậy nếunhư ngươi không lĩnhngộkỹ năng lại nênthếnào đây?

- Vậybuổi tối hômnay, ngươi muốn thế nào cũng được.

Thạch Trung Ngọcvô sỉ học Cơ Như Nguyệt nói.

- Tốt,đến lúc đó ngươi cũng đừnghốihận.

Cơ Như Nguyệttà ác cườicười.

Chứng kiến Cơ Như Nguyệt cườitàác, Thạch Trung Ngọc không khỏi rùng mình,nữ nhân này sẽ không phải luôn cất giấumặtmũi thậtcủanàngchứ? Nóikhông chừngsẽ là một ácma. Thạch Trung Ngọc thiếu chút nữa thì muốnbuông tha đánh cuộc, nhưng lại tiếc thịt đến miệng, nhất thời trở nên cực kỳ quấn quýt.

Lĩnh ngộkỹ năngcũng không phải dễ, ngày hômnay đích xác chỉlà vận khí tốt,nếu nhưLôi Nghiêmtrở lại, giết hắnđivẫn có thể lĩnh ngộkỹ năng sao? Thạch TrungNgọc có chút hoài nghi,bất quá tối nay tùy ýxẳng bậy CơNhư Nguyệt, vậy sẽphátsinh chuyện gì đây?

- Uy, launước bọt.

Cơ Như Nguyệt hảo tâm nhắc nhởThạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọctheo bản năng lau miệng, ở đâu có nước bọt gì, chứng kiếnCơNhưNguyệtvui vẻbật cười, Thạch Trung Ngọclàm sao không biết mình bị ngườilừa, Thạch TrungNgọc quyếtđịnh trọng chấn phu cương.

Một tay kéo Cơ NhưNguyệt vào tronglòng, bàntayto hung hăngvỗ lên mông nàng mộtcái.

Thạch Trung Ngọc không còngì để nói,như vậy cũngmất máu? Cơ NhưNguyệt trừng Thạch Trung Ngọc:

- Nhanh buông tara, đừng làm rộn, nơi đâycòncó thật là nhiều người a.

- Ý củangươi là, thờiđiểm khôngai ta có thểlàm loạn?

Thạch Trung Ngọcvôliêm sỉ nói.

Cơ NhưNguyệt quăng một cái liếc mắt qua, trần trụi khiêu khích, Thạch Trung Ngọc lạiở trên mông nhỏcủa Cơ Như Nguyệtphách một cái, Cơ Như Nguyệt lập tức kêu lên,bấtquá lại mất máu.

HP của Pháp Sưkhông phải quánhiều, Thạch Trung Ngọc thật đúng làsợ phách nhiều mấy cáiliền phách chết Cơ Như Nguyệt, Thạch TrungNgọcmời Cơ Như Nguyệt vào tổ đội,nhưngCơ Như Nguyệt lại cự tuyệt.

-Ngươicó bản lãnhliền đập chết taa,ta mới sẽ khôngchịu đếnuyhiếp của ngươi.

Cơ NhưNguyệt hừmột tiếng,nghịchngợmnói.

Thạch Trung Ngọc sờ mũi của mình, có vẻ như thật không hạthủ được a, vạn nhất đập chết, Thạch Trung Ngọc cũngsẽ đaulòng, hơn nữamới vừa rồi nàngvà ChiếnSĩkia tranh đấu dường như cũng không thấynàng ăn dược, khôngcó tổđội, căn bản lànhìn không thấy HPcủa nàng, nói khôngchừng thật có khả năngsẽ giết chết, khôngthểphiêulưu nhưvậy.

Hai người hàn huyênmột hồi, Cơ Như Nguyệtlẳng lặng cùng Thạch Trung Ngọc chờLôi Nghiêmqua.

Gọi rách cổ họng cũng không dùng

DTV-EBOOK.COM.VN

Lôi Nghiêm quả nhiên không để cho Thạch Trung Ngọc thất vọng, sau hai giờ lại tới nữa, lần này hắn khôn ra, biết rõmộthai người căn bảnđánh không lại Thạch TrungNgọc,dẫn theomười người, ThạchTrung Ngọc chứng kiến mườingười toàn thân đềulà trangbị Hoàng Kim, không khỏi buồn bực, lẽ nàotrangbị Hoàng Kim nhiều nhưvậy sao? Tại sao giống như hàng vỉa hè, dường như khắp nơi đều có thể gặp được.

Xem ra lần này có chút nguy hiểm, khôngbiết đánh qua nhiều tinh anh nhưvậy hay không, cẩu nhật, đều là trang bị HoàngKim, Thạch Trung Ngọc vẫn cho là phòng làm việc Hinh Vũtrang bị đãcoi như rấttốt, không nghĩ tới, nhân ngoại hữunhân,thiên ngoạihữuthiên, thì ra dùngtiền cũng có thểđập ra nhiều trang bị HoàngKim như vậy.

ThạchTrung Ngọc đang chuẩnbị tiênhạthủ vi cường,đột nhiên Lôi Nghiêm nói chuyện, đương nhiên không thểnào là nói với Thạch Trung Ngọc,mà nhìn Cơ Như Nguyệt hỏi:

- Nguyệt Nguyệt, tiểu tửnày là ai?

Cơ Như Nguyệt cau mày nói:

- Cóliên quangì tới ngươi?

Nếu bối cảnh củaCơ Như Nguyệtcường hãn như vậy,cùngnàng đám hỏi chỉ sợ cũng không phảingười bình thường,Thạch Trung Ngọc biết,Cơ Như Nguyệt đây là không muốngây thù hằn cho hắn, chonên mới không tiếtlộquan hệcủa mìnhvà nàng, nhưng Thạch Trung Ngọc không chịu.

- Như Nguyệt là bạn gái của ta, còn có, Nguyệt Nguyệt không phải ngươi có thể gọi,cút.

Thạch Trung Ngọc lớn tiếng mắng.

LôiNghiêmcũng không ngốc, đãsớm đoán đượcvài phần, nhấtthời giậntím mặt,hẳnlà thân phận gì? Vị hôn thêcủa mình cưnhiên thông đồng những nam nhân khác,làmsao có thể chịu được? Hơn nữa CơNhư Nguyệt xinh đẹp như vậy, đừng nóilà vị hôn thê của mình, coi nhưkhông phải vị hôn thêcủa mình, cũng phải làm thịt hỗn đản vôsỉ kia, đoạt mỹ nhân vào tay.

-Lênchota, chặt tiểu tử này cho lão tử.

Lôi Nghiêm chỉ huymười người hắnmang tới.

Thạch TrungNgọc trận địa sẵn sàngđón quân địch,khôngcòn dám tùy ý, mười người toàn bộ đềumộtthân trangbị Hoàng Kim,coi như kỹ thuật PK tàntật như thế nàođi nữacũng rất khó giết,hơnnữacó thểchobọn họ trangbịHoàngKim, vậy chứng minh bọn họ là tinh anh.

Quả nhiên, giống như ChiếnSĩ màlúc trước Thạch Trung Ngọc giết, rất khó quấn, cư nhiên có thể gắt gao ngăn chặn Thạch Trung Ngọc, đừng nóiđi đốiphó những người khác, ngay cảmột người này đãđủThạch Trung Ngọc giết một hồi,tuy nói người này căn bảnlàm không xongThạch TrungNgọc, nhưng Thạch Trung Ngọc cũng không làm gì đượcđối phương a.

Nếu như chỉđối phó một Chiến Sĩ, Thạch Trung Ngọc đương nhiên không có vấnđề gì,phòng ngự của mìnhcũngkhông kém, ăndược tuyệt đốicó thể chịu nổi, nhưng đối phương không chỉmột người, trọn mười cái, trong mười người chỉ có một Mục Sư, những người khác đều là chức nghiệp công kích, bọn họ công kích tới một tua, HP của Thạch Trung Ngọctrong khoảnh khắcrớt phân nửa, rất nhanhvòngcông kích thứhai đã đến, HP của Thạch Trung Ngọc lập tức chìm vào đáy cốc, Thạch Trung Ngọc thầmnghĩ không tốt,lần này không xong.

Quả nhiên, căn bản không choThạch Trung Ngọc cơhộiphản ứng, vòng công kích thứ bađã đến, Thạch Trung Ngọc thật bất hạnh tráng niên mất sớm.

- Ngọc tỷ…

Bên tai Thạch TrungNgọc phảng phất như còn có thể nghe được thanh âm bi thống củaCơ Như Nguyệt.

Lykhai du hí, Thạch Trung Ngọcngồiở trong phòng khách, tâm lý lo lắngCơ Như Nguyệt, không biếtnàng có nguy hiểmgìhay không.

Nếunhư Cơ Như Nguyệt bị giết cũng không saocả, cùng lắm thì kiên trì mỗi ngày vào phó bản, đẳngcấprất nhanhsẽ trởlại, hơn nữa Lôi Nghiêmkia cũng sẽ khôngđi giếtCơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọc chính là lo lắng,tênkhốn Lôi Nghiêmkia có thểkhông choCơ NhưNguyệtlykhai duhí, sau đó đixàm sỡ CơNhư Nguyệt haykhông.

Qua mười phút, cònkhông thấy Cơ Như Nguyệtly khaidu hí, Thạch Trung Ngọc có chút phiền não, sẽkhôngthật giống nhưmìnhtưởng tượng,ah, được rồi, trong trò chơi khôngphảicócông năng chống quấy rối sao,nếu như Lôi Nghiêmdám xằngbậy,Cơ Như Nguyệt nhất định sẽ dùng hệ thống đánh tên khốn kia.

Thạch Trung Ngọc đốt thuốc, ở trong phòng kháchđợiCơNhư Nguyệt, khoảng chừngqua nửagiờ,CơNhư Nguyệt từ trong trò chơi đi ra.

Thạch Trung Ngọc vộivã nghênh đón:

-Làmsao hiện tại mới ra? Lôi Nghiêm khôngcólàm khó ngươichứ?

Cơ Như Nguyệtgật đầu,bất quátâmtình dườngnhư có chút bình tĩnh, Thạch Trung Ngọc kéoCơNhư Nguyệt đến trên ghếsalon ngồi hỏi.

- Mới vừa rồiở trong game đãxảy ra chuyện gì?Có thểnóicho ta biết hay không?

Cơ Như Nguyệt nói:

- Mớivừa rồi saukhi ngươi bị bọnhọ giết,tabắt đầu giúp ngươi báo thù,đi công kích bọn họ,nhưng Lôi Nghiêm không cho bọn họhoàn thủ, lệnh bọn họ rời đi,Lôi Nghiêm nói có một số việcmuốnnói với ta, ta liền không cóđicôngkích hắn, hắn chất vấn vì saota có bạn trai,ta khôngphục nói,ta căn bản khôngmuốn gả cho hắn, tìmbạn trai cùnghắn không có quanhệgì, chúng ta cải vả thật lâu, hắn nói muốnnóichuyện nàycho phụthân ta biết.

- Nói cho phụ thân ngươibiết? Vậy để cho hắnnói đi,nói không chừngnhạc phụ đại nhân của ta tâmtìnhtốt, trựctiếp nhận ta cũng khónói a.

Thạch TrungNgọc vừa cườivừa nói.

Cơ Như Nguyệt cườikhổ nói:

- Ngươi đừng nằm mơ,phụ thânta ta còn khôngbiết? Trong mắt ngoại trừ quyền lợi, cáigìcũng nhìn không, ngươi không thể mang đến cho hắn quyền lợi gì, hắn làmsaosẽ gảta cho ngươi? Hơn nữa ta đã nói, thế lựcnhàtaso với gia đình Lý Lan củangươicòn lợi hại hơn, phụ thân củaLý Lan cũng khôngđồngý ngươi và nữnhicủahắn lui tới,phụthân ta làm saolại đồng ý!

Lúc đầu Thạch Trung Ngọc cũng không nghĩtới sẽ thành công, nói như vậy chẳng qualà muốn Cơ Như Nguyệt khôngnên lo lắng,đáng tiếc, ThạchTrung Ngọc thấtbại,Cơ Như Nguyệt quá lý trí.

- Chúng ta hoàn thành ước định, cùngbọn họgiaothủ, takhông có lĩnhngộ kỹnăng, tối hômnayta liền giao cho ngươi.

Thạch Trung Ngọcnói liền bắt đầu cởi quầnáo.

- Ngươi địnhlàm gì!?

Cơ Như Nguyệt kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Cởi quần áo.

Thạch Trung Ngọc trả lời cực kỳ ngắn gọn, đáng tiếc lời ngắn gọn như thế còn chưa nói hết,quầncủa Thạch Trung Ngọc đãly khai thân thể.

Cơ Như Nguyệt im lặng nói:

- Ngươiđừng loạn như vậy có đượchay không? Nơi nàylà phòng khách, ngươi cósở thích bịlộà?Bị đám người Hướng Lam thấylàm saobâygiờ? Hơnnữangày hôm nay Dương Băng Daoadi cũng ở chỗ này,bịnàng nhìn thấy congái củamình cùngtênbiến thái như ngươi ở một chỗ,nàng có thể yên tâm sao?

Thạch Trung Ngọctỉ mỉ nghĩ lại, gật đầu nói:

- Có đạolý,nếu trong phòng khách không được, vậy đi phòng của ta.

Thạch Trung Ngọc nóixong vácCơNhư Nguyệt lên vai, tay kiacầmy phụcmình trở vềphòng.

- Uy, ngươi khôngnên làm loạn như vậy cóđược hay không?Những người khác từtrong bảng bằng hữu thấy chúng ta không online,các nàng sẽphát hiện.

Cơ Như Nguyệt giùng giằng.

- Gọi đi, ngươi tậntình gọi, coi như ngươigọi nátcổhọng cũng không có ngườiđến cứu.

Thạch Trung Ngọc cười dâm đảng vác Cơ Như Nguyệt trở về phòng của mình.

Như Nguyệt nổi máu ghen

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc vác Cơ Như Nguyệt trở về phòng, ngaylập tức ném nànglên giường,sau đó cười dâmđảng nhàotới,đè Cơ Như Nguyệtở dưới thân,hai người bắt đầu kích hôn, Cơ Như Nguyệt thuận theo không có phản kháng, phối hợp Thạch Trung Ngọc.

Nhưng khi Thạch Trung Ngọcbắt đầu cởiquần áo nàng, CơNhư Nguyệt vội vã ngăn hắn:

-Đừng, một hồi nhữngngười khác sẽphát hiện chúng ta không online, nếu như các nàng ly khaidu hí, phát hiện chúng tanhư vậy sẽkhông xong.

Lúc này Thạch Trung Ngọc nơi nào còn kiềmchế được?Cănbản không bận tâm Cơ Như Nguyệt phản kháng, nếu như bình thường, Cơ Như Nguyệt phản đối,ThạchTrung Ngọc nhấtđịnhsẽ không mạnh mẽ, nhưng hôm nay Cơ Như Nguyệt độtnhiên nhiều hơn một vị hôn phu, điều này làm cho Thạch Trung Ngọc cực kỳkhông cócảmgiác an toàn.

Nghĩ lại Lý Lan hai năm trước,lẽ nào bi kịch sắp sửa lần n ữa phát sinh?Nói thật, Thạch Trung Ngọc đối với mình cũng không quá có lòng tin, mặcdùở trong trò chơilănlộncũng khôngtệ lắm, có thể được một khoản tiền ngay cả kiếp saucũng không cầnbuồn rầu, nhưng mặc dùnhư vậycũng kém giađình Lý Lan, chớđừngnhắc tới gia đình Cơ Như Nguyệt.

Này khôngthể trách hắn không cóý chí, thử đặtmìnhvào vị trí của hắnsuy nghĩ,làtrẻ mồ côi, xuất thân bần hàn,học mới hếtsơ trung, lại không có năng lựcgì quágiỏi,nói không sinh ra chúttự ti đólà giả, lại từng trải qua nhiều lầntrắc trở, nội tâmcóthể không có bóng ma sao?

Thạch Trung Ngọc thật sợ, rất sợ CơNhưNguyệt cứ như vậy ly khai,Thạch Trung Ngọc giữalúc bấttribất giác đãquen Cơ Như Nguyệt tồntại, chỉ cần vừa nghĩ tới Cơ Như Nguyệtcó thểsẽ rời đi,

tâm lýcủa Thạch Trung Ngọc sẽtrở nên ngột ngạt, rất thống khổ.

Y phục của Cơ Như Nguyệt từng món từngmón bị Thạch Trung Ngọc bóc ra, nhìn thân thểmê người của Cơ Như Nguyệt,Thạch Trung Ngọc hồ gầm một tiếng,ở trên người Cơ Như Nguyệt không ngừng nhào nặn.

- Nhẹ một chút, đau.

Cơ Như Nguyệtbiếtmình không ngăncảnđược Thạch Trung Ngọc xâm phạm, chỉcó thểbảo Thạch Trung Ngọc nhẹmột tí.

Không biết tương lai đợi hắn làcái gì,bấtquáchí ít trước mắt có thể giữ lấy nàng.

Rất nhanh, trong phòng liêntruyền đến thanh âm rênrỉnguyên thủy nhất.

Vânthu vũ hết, ThạchTrung Ngọc cùng CơNhư Nguyệtôm nhau thật chặc.

- Xinlỗi, mớivừa rồi ta quá xung động.

ThạchTrungNgọc nhìnCơ Như Nguyệtvẻ mặt mệtmỏi, cóchút xấu hổnói.

Cơ NhưNguyệtlắc đầu:

- Không có việc gì.

Hai người dỗngọt lẫn nhau,lạichiến một hồi, sauđóôm nhau ngủ.

Sáng ngày thứ hai, Hướng Lâm đúng lúc tới đập cửa, ThạchTrung Ngọcmơ mơmàngmàng chạytới mở cửa.

-Lẽ nào ngươikhôngthể mặc quần áosao?Dù cho chỉ là quần lót?

HướngLâm tò mò hỏi.

Lúc này đầu óc Thạch Trung Ngọc mới phản ứng được, cúiđầu nhìn,con mẹnó,cư nhiên không mặcgì, tốihômqua cùng Cơ Như Nguyệt làm chuyện kia,liêntrực tiếpngủ, cũng không có đi mặc

quần áo, Thạch Trung Ngọclúng túng.

Hướng Lâmnhìn đồ đạc kia của Thạch Trung Ngọc,sắc mặt cóchút hồng nhuận:

-Thì ra vậtcủa ngươi là cáibộ dáng này? Quá xấu a.

Dựa vào, ThạchTrung Ngọc cư nhiên bịHướng Lâmnhìnxấu hổ, vội vãche món đồkia nói:

- Ta lại không buộc ngươi xem, đimau.

Hướng Lâmhừ một tiếng:

- Lần trước ngươi thấy hếtta, lầnnày ta khôngnhìntrở về, đó không phải chịu thiệt sao?

Ngất,nữnhânnày rốt cuộc là nghĩ như thế nào, lại còncó thểnhư vậy, Thạch Trung Ngọc cực kỳim lặng nói:

-Lần trước ta còn hôn ngươi, ngươi có phảicũngmuốn hôntrởvề hay không? Miễnchochịu thiệt.

ThạchTrungNgọc nói xong liền đưa miệng tới,Hướng Lâmvội vã đẩy Thạch TrungNgọc ra:

- Nhanhtới phòng khách, cẩn thận ta đi nóichoNhư Nguyệt tỷ, ngươi đùa bỡn ta.

Hướng Lâmnói xong liền đi, nhưng Thạch Trung Ngọclại đổmồ hôi lạnh, có vẻnhư Cơ NhưNguyệt vẫncòn ởtrong phòngcủa mình, trời ạ, mới vừa rồi mình rốt cuộcnói gì đó?

Đóng cửa lại, quả nhiênthấy đượcCơ Như Nguyệttừ trong chăn thò đầu ra, sắc mặt Cơ Như Nguyệt rất khó coi, khuôn mặttâm trầm, ThạchTrung Ngọcvộivãđi tới bên người Cơ Như Nguyệt, khoác vai của nàng nói:

- Chúngta nhanh đi ra ngoài.

- Hướng Lâmlà chuyện gì xảyra?Vì sao ngươi thấy hếtnàng? Ngươi cònhônnàng?

CơNhư Nguyệt hung hăng nhéo éo của ThạchTrung Ngọc một cái, ThạchTrung Ngọc đau nhe răng trợn mắt.

Nữ nhânnổi máughen quá kinh khủng, Thạch Trung Ngọc không dám gây họa, vội vàng nói:

- Không phải như ngươitưởng tượng, ngươihiểu lầm,có mộtngày nàng tắm trong phòng vệ sinh, lúcđó ta mắctiểu,không đẩy bên trong có người hay không, hơn nữa các ngươi dưới tình huốngbình thường cũng khôngđi dùng buồng vệ sinh kia, chonên tatrực tiếp xôngvào, ai biết Hướng Lâmtắm bên trong? Kết quảlà bị ta thấy hết.

Cơ Như Nguyệt gật đầu, nếu như chỉlà một ngoài ýmuốn thì không sao cả,trước đây thời điểm khôngcó ThạchTrung Ngọc, mọi người tắm cũng không khóa cửa, khó bảotoàn Hướng Lâm sẽ quên.

- Vậy ngươi còn hôn nàng là chuyện gì xảy ra?Có phải chứng kiến thân thể Hướng Lâm, ngươi không khống chế nổi mình,chạytới hôn nànghay không?

Cơ Như Nguyệt tiếp tục hỏi.

Thạch Trung Ngọccười cườinói:

- Ngươiđã quên, thời điểm ta hônnàng ngươi cũng cómặt.

CơNhư Nguyệt suy nghĩ cẩn thận, dườngnhư lần trước mình ở trong phòng Thạch TrungNgọc ngủ mộtđêm, sáng ngày thứ hai Hướng Lâm tới, mình dấu đi, sauđó Thạch TrungNgọc yểm trợgiúp mình,đihônHướng Lâm, chỉ là vừa rakhỏi cửa liềngặp Tuyết Sương Yên, sự tình bại lộ.

Biếtsự tình hết thảy đều chỉlàhiểu lầm, CơNhưNguyệt cười cười, bắt đầu mặc quần áo.

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi,lão tửhôn Hướng Lâmhai lần, lần thứ hai thật giốngnhưCơ NhưNguyệt đoán, chứng kiến đôihoa tỷ muội kiaở trongphòng tắm, không khống chế nổi, đi tới hôn Hướng Lâm, bất quá nói đến, lần đóđến cùng hôn ai? Đến bây giờ Thạch Trung Ngọc còn không phân rõ hai người này đến cùng ailà ai, nhất là hai người đềucởi y phục,vậycàng khôngphân rõ.

Dựa vào,không thể tiếp tụcsuy nghĩ miên man như vậy, nhanh đi ra.

Mặcquần áo xong, Thạch Trung Ngọcở phía trước dò đường, Cơ NhưNguyệt thận trọngđi theo phía sau Thạch Trung Ngọc,chứng kiến thủ thế của Thạch Trung Ngọc mới dám hành động,nếu bị phát hiện liền thảm.

Trảiqua Thạch Trung Ngọc tầng tầng yểm hộ, CơNhưNguyệt cực kỳ thuận lợi đi tới phòng khách, bất quá mặcdùnhư vậy vẫn rất phiền phức, các cô nương đều tập trungở trong phòng khách, Cơ Như Nguyệt độtnhiên từ bên kia khách phòng nhô ra, làai cũng sẽ đoánđượccả đêm CơNhư Nguyệtở trong phòng của Thạch Trung Ngọc.

Cơ Như Nguyệt đột nhiênnghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, đêm qua mình căn bản không có khóacửa, đám ngườiHướng Lâm rất có thể trực tiếp mở cửa phòng tìm mình, nhưng từsáng sớm Hướng Lâm biểu hiện, các nàng căn bản khôngbiếtmình khôngở trong phòng a.

Ở dướisự che chở của Thạch Trung Ngọc, hai người tới buồng vệ sinh.

- Ngươi xác định ngươi muốn từnơi đâyleo đến tầng hai?

Thạch TrungNgọc kinh ngạc hỏi.

Cơ Như Nguyệt cựckỳ khẳng định gật đầu,sau đó dùng ánh mắt sâukín nhìnThạch Trung Ngọc,ý kia rấtrõ ràngnói cho Thạch Trung Ngọc, nàng một người không thể leo lên,cần một tảngđákêchân.

Điện thoại của Cơ Hùng Liệt

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhómdịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

ThạchTrungNgọc thở dài, thành thành thật thật ngồi xổmxuống ở trong góc tường, Cơ Như Nguyệt thật đúnglà không khách khí, cởi dép,hai tay cầm lấy, sau đódẫm trên vai ThạchTrung Ngọc nói:

- Từ từ đứng lên.

Thạch Trung Ngọcbấtđắc dĩ nghe theochỉhuy, đỡ lấy haiđùi củaCơ NhưNguyệt, từ từ đứng lên, ngẩng đầu nhìnmột chút, lúc đầu Thạch Trung Ngọc chỉ muốnnhìn Cơ NhưNguyệtcó thể lên hay không, nhưng nhìn một cái, lại thấy được phong cảnhdưới váy của CơNhư Nguyệt,kémchút ngốc rơi.

Cơ Như Nguyệtcũng phát hiện ánh mắt của Thạch Trung Ngọc, tức giậngiẫm trên mặt Thạch TrungNgọc một cước, rất sợ Thạch Trung Ngọc trả thù, vội vàng dùnglực bò đến tầng hai, nhìnThạch Trung Ngọclàm một cái mặtquỷ,Cơ Như Nguyệt bắt đầu đi xuống.

Thạch TrungNgọc sờsờcái mũi củamình, lắc đầu,đitới phòng khách.

Cơhồlà cùngCơNhư Nguyệtđồng thời đi tới phòngkhách, Thạch TrungNgọctrừng Cơ NhưNguyệt, Cơ Như Nguyệt cùng ThạchTrung Ngọc tâm hữu linh tê, biết ThạchTrungNgọc cóý tứ là: Ngươi nhất địnhphải chết, buổi tốihômnaylãotử lạisẽ xxoongươi.

Khuôn mặtnhỏ nhắn của Cơ Như Nguyệt ửng đỏ, ngồivàovị trí.

- Như Nguyệt tỷ, hôm nay saongười nghỉ sớm như thế, TuyếtNhitỷ tỷnói ngươicăn bản không có chơidu hí, nằmở trên giường ngủ, lại ngủ như chết, bấtkể gọi thế nào ngươi cũng không chịu dậy.

Hướng Lamtò mò hỏi.

Hiện tạiCơNhư Nguyệt cũng hiểu, nguyên lailà Tuyết Sương Yên đanggiúp nàng đánh yểm trợ, trong bụngrõ ràng, chỉlà không biết TuyếtSương Yên có chạy tới cửa phòng Thạch Trung Ngọc nghe trộmhay không,nếu như bị nàng ngheđược... sắc mặtCơ Như Nguyệt lập tứctrở nên đỏ bừng.

-Như Nguyệt tỷ? Ngươi không có việc gì chứ? Sắc mặt làm saotrở nên đỏnhưvậy? Khôngbịcảm chứ?

HướngLam sờ tráncủa Cơ Như Nguyệt.

Hướng Lamsờ trán Cơ Như Nguyệt, lại sờtráncủa mình, buồn bực nói:

- Dường như không có nóng bao nhiêu a, hẳn không phải cảm cúm?

Cơ Như Nguyệt tức giận nói:

-Ta không sao, ăncơm nhanh một chút.

Chứng kiến Cơ Như Nguyệt dườngnhư thựckhông cóchuyệngì, sắc mặtcũng rất nhanhtrở nên bìnhthường, các cô nương yên tâm, mọi người bắt đầu ăn.

Ăn xong điểmtâm, mọi người đang chuẩn bịvào du hí,đột nhiên điệnthoại vanglên, Cơ Như Nguyệt dường như đoán đượccáigì, chạy tới nghe điệnthoại.

- Uy, xin hỏi ngàitìm ai.

- Như Nguyệt, là phụ thân.

Trong điện thoạitruyềnđến thanh âm của một trung niên, ngườinày chính là phụthân của Cơ NhưNguyệt, Cơ Hùng Liệt.

Chân mày Cơ Như Nguyệt lập tứcsẽ nhíu lại, tuyđã sớm đoánđược có thể là người này gọi điện thoại tới, nhưngthậtlàhắn, CơNhư Nguyệt vẫn còncóchút khó chịu, rất ghét người này gọiđiện thoại chonàng.

- Chuyện gì?

Cơ Như Nguyệt nhàn nhạt hỏi.

- Nghe nói ngươi có bạn trai? Là chuyện gì xảy ra? Hắn có bối cảnhgì?

Cơ Hùng Liệthỏi.

Cơ Như Nguyệt hỏi.

-Là Lôi Nghiêm nói cho ngươi biết?

-Nói chúýmột chút,hắn là trượng phucủa ngươi.

- Cho tớibây giờ ta khôngcó thừanhận hắn là gì của ta, còn nữa,ta có bạn trai không liên quan gì tới ngươi.

CơNhư Nguyệt nói xong dùng sức cúp điện thoại.

Mọi người nhìn CơNhư Nguyệt tâm tình kích động, chỉcó Thạch Trung Ngọc cùngTuyết Sương Yên đoán đượcxảyrachuyện gì, những người khác cái gìcũng khôngbiết, tronglúc nhất thờisờ khôngđượcđầu não.

-Như Nguyệt tỷ, đã xảy ra chuyện gì?

Dương Tửhỏi.

Cơ Như Nguyệt lắc đầu,trên mặt miễn cưỡng lộra nụ cười:

- Không có gì, chúngta đichơigame.

Tuy các cô nương cực kỳ lo lắng Cơ NhưNguyệt, nhưngCơ Như Nguyệtrõ ràngkhông muốnnóiđếncùng là chuyệngì, nhưng không tiện hỏi nhiều,theo Cơ Như Nguyệt lên tầng 2, Thạch Trung Ngọc thở dài, cũng trở vềphòng của mình, xem ra phải dành thời gian kiếm tiền, đầu năm nay, không có tiền ngay cả cưới vợ cũng trắc trở.

...

Cùng lúc đó,một địa phương khác, sắcmặt Cơ HùngLiệt có chútâm

lãnh, lầm bầm lầu bầu nói:

- Nữ nhi lớn, lại dám cãi lờicủa ta, xemra mấy năm này quárộngrãi với nàng, phảitìm mấy người qua trông chừng mới được.

...

Đám ngườiThạchTrungNgọc tiến vàodu hí, Thạch Trung Ngọc trọng sinhởđiểm phục sinh Bạch Hổthành.

Thạch Trung Ngọc có chút đau đầu, phải làm sao kiếm tiềnđây? Nghĩđến kiếmtiền,Thạch Trung Ngọc ngaylập tức nghĩtới trang bị, nhưng Diệp Linh phó bản đã bị ngườiđánh rất nhiềulần,tỉ lệrơi đồ trở nên cựckỳ bình thường, tuy vẫn có thể ratrang bị HoàngKim, lại quá ít, hơn nữa hiện tại cáccô nương đều đạttới cấp 24, Thạch Trung Ngọc bởi vì đêm quabị Lôi Nghiêm giết một lần, biến thành cấp 23, tuy quái trongphóbản đều là quái vật tinh anh, nhưng kia dùsao cũng chỉ là quái cấp20, điểm kinh nghiệm căn bản không thể thỏa mãn nhucầu của đám người ThạchTrung Ngọc, nhất định phảitìm một địa phương mới.

Lúc này điện thoại vang lên, là Cơ NhưNguyệt, Thạch Trung Ngọc tiếpthông, Cơ Như Nguyệt nói:

-Ngọc Kỳ thượng tuyến, nóingàyhôm nay nghỉ, để cho chúng ta theo nàng cày phó bản,chính ngươi một người tìmđịa phương luyện cấp đi.

Thạch TrungNgọccó chút bất đắc dĩ, bất quá quên đi,nữ cảnh sát kia, Thạch Trung Ngọc đối với nàng vẫn rấtcó hảo cảm, để đám ngườiCơ Như Nguyệt và nàng lăn lộn đi,lạinói,hiện tại Thạch Trung Ngọc cũng không muốn cùng đám ngườiCơ Như Nguyệtđi càyphóbản.

Cúpđiện thoại, Thạch Trung Ngọckhông biết mình nên đi làm gì, nói đến, Cương Thi Vương trong hầmmỏ tầng hai cũng nên giết rồi,mỗilầnđi tìm Tương Viên, tên kialuôn bắtThạch Trung Ngọc lăn đi đào quáng, nóikhông chừngcái nhiệm vụnày thưởngcho sẽ khôngquá kém.

Nếu nhưkỹ năng thợ rèncó thể thăngcấp, mình có thể làm ra trang

bịHoàng Kim,Thạch Trung Ngọc đã cóthể tưởng tượng đến vô số kim tệ bay tới.

Nóilàm liền làm, chạytới hầmmỏ tầng hai, Thạch Trung Ngọc đươngnhiênvẫn không dám lấy chân diện mục gặp người, từtrong túiđồ tìmđồ trắng thay đổi, hiện tại đẳng cấp ngoạn gia cao hơn, nếu như chạyđi hầmmỏtầng hai,tìm kiếm Cương Thi Vương trợ giúp, căn bản một chút tácdụng cũng khôngcó, Cương Thi Vương căn bản khôngcó khả năngngăn được ngườicủa Bạo Quân.

Tiếnvào hầm mỏ tầng một, nộp phí bảo hộ, đi tới hầmmỏ tầng hai, lạicòn phảiđóng mộtlầnphí bảo hộ,ai,hầmmỏ tầng hai cưnhiên cũng xuất hiệnvôsố người chơicấp 20thu phí bảohộ, Thạch Trung Ngọc buồn bực, người của Bạo Quân cũng quá vô sỉ, đẳng cấpkém thì trông coi tầng một, đẳng cấp cao thì đến trônggiữtầng hai.

ThạchTrungNgọc chỉ phải lần nữa giao tiền, đi tới lãnhđịa Cương Thi Vương, CươngThi Vương đã bị giết, vô số người chenở góc nhỏ kia đàoquáng, nơi đây còn đứngnhiều người của Bạo Quân công hội, nếu như ở chỗ này đào quáng, lạicòn phải giao một lần phí dụng.

Hầm mỏ sát nhân

DTV-EBOOK.COM.VN

-500 kim tệ? Ngươi đoạt tiềnsao?

Thạch TrungNgọcbấtmãn nói.

Người nọ chứng kiến Thạch Trung Ngọc che mặt, cũng không suy nghĩ nhiều, cau mày hùng hùnghổ hổ nói:

- Khônggiao tiền thì cútngay, điđịa phương khácđào quáng,địa phươngnày ra mỏ tỷ lệ caohơn địa phương cònlạigấpmấy lần, đương nhiênsẽ đắt.

Thạch TrungNgọckhóchịu,từcửađến nơi đây,ít nhất cũng cóbảy tám chục người của BạoQuân công hội, đều trên cấp 20, địa phương còn lại lại có bao nhiêu người, Thạch TrungNgọc không biết, nếu như không giao tiền,trực tiếpgiếtmấy người này, không biết sẽ đưa tới bao nhiêu người.

Thạch TrungNgọc b ấtđắc dĩ thở dài,ngườiở dưới mái hiên không thểkhôngcúiđầu, ngoanngoãn giao500 kim tệ, Thạch Trung Ngọc căbản khôngquan tâmchút tiềnnhư vậy, chờ bán Kiến Bang Lệnh đi,ít nhất cũngphảimười triệu kim tệ, chỉlà Thạch Trung Ngọc có chút khôngphục màthôi.

Giaotiềnxong,người nọ cũng khôngđểý Thạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọcchỉ phải chenvào, nhưng trong góc nhonhỏlại chậtních, ThạchTrung Ngọc cùng những ngườinày xô xô đẩy đẩy, muốn đào mỏ thật quá khó khăn, căn bản là hoạt động không ra tay chân.

- Uy, ngườiquá nhiều, giao tiềnxong liền cái đãi ngộ này?

Thạch Trung Ngọc bấtmãn hỏi.

-Đào liềnđào, không đào cútđi.

Người trông coi địakhu này giống như mỗi ngày đềucó thể gặp

đượcrấtnhiều vấn đề như vậy, đối với Thạch Trung Ngọc bấtmãn cóvẻ khôngbình tĩnh.

Thạch Trung Ngọc cũng khôngnhịn được nữa,conmẹ nó, dám hãm hạitiền củalão tử?

Thay trang bị Hoàng Kim thật nhanh,dù saotới nơi này đào quáng đều là nam nhân, ThạchTrung Ngọc cũng không sợ bịbọnhọ thấy.

Nhìn ThạchTrung Ngọc thay trangbị Hoàng Kim,người trông coi kinh ngạc há to miệng, trên ngườibọnhọmiễn cưỡngchỉ là trangbị Bạch Ngân mà thôi, cái nàyở trong người chơiphổ thôngđã rất tốt, khôngnghĩ tới cư nhiên có thể nhìn thấymột ngưu nhân toàn thân trang bị Hoàng Kim.

Nghĩđến mìnhmớivừa rồi tronglời nóiđắc tội Thạch Trung Ngọc, ngay lậptức hối hận, ai cóthể cam đoan người nàysẽ khôngxằng bậy? Bất quá nghĩ đến trong hầmmỏ tầng haicòncó hơn trăm người mộtnhà, lập tức lại cómột ítcan đảm, sợ cáirắm, nhiều người nhưvậy, lẽnàođánh khôngthắng hắn?

Đột nhiênngười nàyphát hiện trang bị trênngười Thạch Trung Ngọc dườngnhư nhìnrất quen mắt, vóc người này,cái trang bịnày, chẳng lẽhắn là...

- Ngườiđâu, Hinh Vũ Chi Thạch...

Người này mới nói phâ n nửa,liền bị Oanh Thành NhấtKích của Thạch Trung Ngọc chém trúng hầu, -3106.

Một cái liền miểu sát, cũng không phải lực côngkíchcủaThạch Trung Ngọc trở nênquá trâu bò, mà là người anh em này vậnkhí quá kém, ThạchTrung Ngọc chém trúngcổ họng của hắnxuất hiện thươngtổn nhược điểm,gấp ba hiệu quả công kích, lại còn rabạo kích,lập tứcbiến thành gấp sáulần thương tổn, hắn mới lăn lộnđến trang bị BạchNgân,há có thể khôngbịmiểu sát?

Bất quácái địa phương này, cũngkhông chỉmột mình hắn, nhìn thấyThạch TrungNgọc động thủ,liên tưởng đến người anh em kia mớivừa nói,những người khác đương nhiênbiếtgiết người là Hinh Vũ Chi Thạch.

Thạch TrungNgọc căn bản không trốn,trực tiếp chuyển vào trong đámngười đào quáng, mẹ kiếp, lão tử cũng khôngtincácngươi dám động thủ,ở trong gócđào quáng ít nhất cũng cónăm mươi, sáumươi người, nếu như bọn họdám công kích,ngộ thương người khác, khiếnmọi người nổi giận, Thạch Trung Ngọc ngược lại càng vui vẻ.

Quả nhiên, tụ tập một nhóm lớn nhân mã, lại khôngai dám động thủ, mộtngười cầmđầu đứng ra,hahả, Thạch Trung Ngọc cười cười, nguyên lai là người quen,làKỵSĩ Bạo Long.

Bạo Long lớn tiếng nói:

-Cácngươitoàn bộđềurời đi,chờ chúng ta giết HinhVũ Chi Thạch xong, các ngươi lạitrởvề.

Những người đào quáng kia đềulà người thường, đươngnhiên khôngdám đắc tộingười của Bạo Quân, chỉ phảiđều rờiđi,Thạch Trung Ngọc cực kỳvô sỉ theo đám người đi ra, bất quá có một Đạo Tặc nhanhtay,dĩ nhiên nắm lấy thờicơ, chém Thạch Trung Ngọc mộtđao.

Thạch Trung Ngọctức giận hừmột tiếng,dám chủ động công kích? Muốn chết,Thạch Trung Ngọccũng không dámdùng CuồngLong Thăng Thiêncùng Lực Phách Hoa Sơn, nhảy tớikhông trung, vậycoi như là một mục tiêu sống, còn không bị viễntrình chức nghiệpcủa đối phương công kíchchết?

Một cái Nhược Hóa Mãnh Kích đánh vào trênngườiđối phương, sau đó Oanh ThànhNhất Kích, xuất hiệnhiệu quả đánh bay, Thạch Trung Ngọcđuổi theo,Hạ Kích đánh vào trên người hắn, lực phòng ngự của Đạo Tặcvốn không lớn, bị Thạch Trung Ngọc đánh bakỹ năng,cóthể không ngoẻosao?

ThạchTrung Ngọc lại trà trộn vào trong đạibộ đội, địa phương mới vừa rồi đứng, cũngchính là bên thi thểĐạo Tặc, nhất thời xuất hiện vô số ma pháp cùng mưa tên,ai, thật đáng thương Đạo Tặc,chếtcòn bị người ngược thi.

- Đều con mẹ nó cách Hinh Vũ Chi Thạchxa một chút cho lão tử, bằngkhông lão tử ngay cả các ngươi cũnggiết.

Bạo Longgầm lên.

Những thợđào mỏ kia cũng bắt đầuoán hận Thạch Trung Ngọc,đào mỏ dễ dàngsao, ngày hôm naycòn gặp HinhVũChi Thạch,mệkiếp, ngay cảđào quáng cũng đào không an ổn,đều rối rít cách Thạch Trung Ngọc xamộtchút, sợ bị ngườicủaBạo Quân ngộsát.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, nhiều tấm mộc như vậy,cư nhiên đều chạy, đốiphương có hơn mộttrămngười, Thạch Trung Ngọc cũngkhông ngốc,làm sao lại cùng bọn họ liều mạng? Trực tiếp lựa chọntẩuvi thượng sách.

Chứng kiến HinhVũ Chi Thạch chạy,người của Bạo Quânđương nhiênanh dũng đuổitheo, Thạch TrungNgọc chạy hăng hái,người phía sau đuổi cũng hăng hái,bởi vì khoảng cáchđãkéo rất lớn, ThạchTrung Ngọc căn bản không ở trongphạm vicông kích của chức nghiệpviễn trình,ngaycả né tránh cũngkhông cần.

Lôivài Cương Thiởsau người làm tấm thuẫn, quảnhiên, có một hai CungTiễnThủ tốcđộ nhanhđuổi theo, bắn mấy mũi tên, đều bắn vào trên người Cương Thi, rất nhanh là đến hầmmỏ tầng ba,Thạch Trung Ngọckhông chút dodự đi vào.

Những ngườiở hầm mỏ tầnghai này đẳng cấp mới bao nhiêu? Cao nhất cũngchỉ tươngđương Thạch Trung Ngọc, mới cấp 23, tiến đến hầm mỏtầng ba đólà muốn chết, cũng không phải giống như lúc trước, vì đánh chếtMa Pháp Cương Thi Vương,ai sẽngunhưvậy chạyđến nơi đây đuổi giết Thạch Trung Ngọc?

Thạch TrungNgọc bỏ quaMaPháp Cương Thi canhcửa,tìm một địa phương an toàn, không khỏicó chút buồn bực.

Con mẹnó, mới vừa rồi vì sao lão tử có thể xúc động như vậy? Hiệntại được rồi,ngaycả đào quáng cũng làm khôngđược, khoáng thạchở hầm mỏ tầng badùngmôngnghĩ cũng biết khẳngđịnh cao hơnĐồngKhoáng Thạchởhầm mỏtầng hai, đẳng cấp đàoquángcủa mình mới cấp 2, làmsao đào? Hơnnữa Tương Viên cần là Đồng Khoáng Thạch.

Thanh Long thành

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc thầmmắng một tiếng, dự định đào xem, nếu như vậncứt chó tốt một chút, nóikhông chừng có thểđể choThạch Trung Ngọc đào được mấy khối, nếu như không đàođược khoáng thạch, Thạch Trung Ngọc dùng quyển trục hồi thành đi về, hỏi TươngViên nơinào còn cónhững hầmmỏ khác.

Liêntục đàohơn nửacanh giờ,Thạch Trung Ngọcthấtbại,cực kỳ thất bại, hoàn toàn thất bại, mộtkhối khoáng thạchcũng không đào được, chỉ moira một đống phế thạch,ném vào thương điếm cũng không ai cần.

Khởi động quyển trục hồithành,đi tới nhà Tương Viên.

- Xú tiểutử,Đồng Khoáng Thạch đâu? Mangđến chưa?

Tương Viênđi thẳng vào vấn đề hỏi.

ThạchTrung Ngọclúng túng nói:

- Khôngcó.

Chứng kiến sắcmặt củaTương Viênnhất thời thay đổi,biết hắn muốn nổiđóa, Thạch Trung Ngọc vội vàng nói:

- Không phải ta không muốnđi đào quáng, màhầm mỏ bịngười chiếm, ta vàlão đại của bọn hắn có thù,rất khóchuivào,bọn họ hơn 100 người, ta đánh không lại.

Sắc mặt Tương Viên hơi dễnhìn một chút, sau đó hỏi.

- Vậy vì sao ngươi khôngtìm hầm mỏ khác đào quáng? Dưới gầm trờinàycũngkhông phảichỉ có mộthầmmỏ.

- Ta trở về chínhlà muốnhỏi ngươi nơi nào còn có nhữnghầm mỏ k hác đây.

Thạch TrungNgọc nói.

TươngViên thở dài:

- Ngươi làm saolạiđần như vậy chứ?Lẽ nàongươi không tùy tiện tìm người hỏi một chút?Còn cố trở về hỏi ta? Đây là vì chứng minhngươi rất nhượctrísao?

Thạch TrungNgọc không biếtnóigì,lão nhân này nói vĩnh viễn đều không khách khínhưvậy, nếu như không phải Thạch Trung Ngọc đánhkhônglại hắn,đã sớm quất hắn.

- Nếuta đãtrở về, vậy ngàinói cho ta biết đi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tương Viênsuynghĩ một chút nói:

- Ta cảm thấy hầmmỏ phíađông Thanh Long Thành rất lớn,lớn hơn hầmmỏcủa BạchHổ thành nhiềulắm,ngươi đi qua thử xem.

Ngạch,lãotử lớn như vậy, còn không có rời Bạch Hổ thành đâu, không nghĩ tới hôm nay sẽ đi thế giới bênngoài nhìnmột chút.

Hấp tahấp tấpđitới Truyền TốngTrận, cùng truyền tống viên nói:

- Tiễnta điThanhLong thành.

- 1000 kim tệ.

Ánh mắt truyềntống viên khôngnháy mộtcái nói.

Em gái ngươi, 1000 tệ a,làm sao có thểhắc đến trình độ như vậy? Nơi đây chẳng qua là mộttròchơi mà thôi, ngươi coi là trong hiện thực, conbà nó!

Bất quá Thạch Trung Ngọc cũng biết, nếu như dựa vào mình đi, sợ rằng không có ba năm năm nămlà rất khóđến Thanh Long thành, ngoan ngoãn giao ra 1000 kim tệ,đi tới ThanhLong thành.

Lối kiến trúc vẫn giống như Bạch Hổ thành, không có bởi vì địa khu biếnhóamà thayđổi phong cách, nhậnrõ phương hướng,Thạch

TrungNgọc trực tiếp giếtvề phía hầm mỏ.

Ở trênđường,Thạch Trung Ngọc chứng kiến những quái vật kia cho tới bâygiờ đều chưa thấy qua, ráthiếu kỳ, đánh giá bọnnómột chút, thế giới bên ngoài cực kỳ đặc sắc a, đềulàmột ítsự vật chưa từng thấy.

Rất nhanh, Thạch TrungNgọctới hầmmỏThanh Long thành, Thạch Trung Ngọc đi vào.

- Tiểu tử, mới tới?Quađây giaophí bảohộ.

Chứng kiến Thạch TrungNgọc trực tiếpxông vào trong, lập tứccó ngườiđi lênngăn cản Thạch Trung Ngọc.

Đây là mộtbi kịch a, vì sao thế giới nàymỗimột gócđều sẽ phát sinh bikịchnhư vậy?Thu phí bảo hộ khắpnơi đều có,ai, thếgiới bênngoài cực kỳđặc sắc, thếgiới bên ngoài rất bất đắc dĩ!

-Không cần, ngươi có thể trực tiếp tiến vào.

Độtnhiên đi tới một người khác, nói xong hắn liền kéo người muốn Thạch Trung Ngọc giaophí bảo hộ đi.

Thạch Trung Ngọctò mò, đâylà chuyện gìxảy ra? Vì sao khôngcần giao phí bảohộ?

- Đại ca, ngươi đừng chơi ta có được hay không? Ngươikhôngthấy trên người hắn mặc đềulà trangbị Hoàng Kim sao? Támphần mười là ngưu nhân, chớ tìmphiền toái cho mìnhcó đượchay không?

- Ngạch,ta không có chúý, lúc đóta cũnghối hận, chỉlà không tiện xuống đàimàthôi, ngươi vừa ra,ta liền trựctiếply khai với ngươi không phải sao.

...

Thạch Trung Ngọc ởrấtxa nghe được hai người nóichuyện, hơi cười cười, thì ratrang bị HoàngKim khôngchỉ cóthể đề cao hiệu suất giếtquái,còn cóthể dùngđể dọa người, đâycũnglàtượngtrưng một loại thân phận a.

ThạchTrung Ngọc trực tiếp đi hầmmỏtầng hai, giống như Tương Viên nói, nơi này lớnhơn hầmmỏ ở Bạch Hổ thành, Thạch Trung Ngọc đirấtlâu mới tới hầmmỏ tầng hai, bất quá người chơiở nơi này đào quáng cũng hơnBạch Hổ thành rất nhiều.

Tiến vào hầmmỏ tầng hai, giống nhưhầmmỏ tầng một, chứng kiến ThạchTrung Ngọcmột thân trangbị Hoàng Kim, cănbản không có người tiến lên thu phí bảohộ, Thạch Trung Ngọcrấthài lòng, chếđộ nơi này khá hơn Bạch Hổthànha, đâu như đám người BạoQuân? Chứng kiến lão tử liền giết, trang bịHoàng Kim cũng vôích.

Kỳ thựcngười của Bạo Quân nhìn thấy người mặctrang bị Hoàng Kim vàohầm mỏ, cũng sẽkhông ngăn trở, nhằmvào chỉ là Thạch Trung Ngọc mà thôi, ai bảo trước đây Thạch Trung Ngọc đắc tội Bạo Quân?

Địa hình không quá giống hầmmỏở Bạch Hổ thành,Thạch Trung Ngọc ở hầm mỏ tầng hai dạo một vòng, khôngtìm đượclãnh địa của CươngThi Vương, cũng không nhìn thấyđịa phương người chơiđặcbiệt nhiều, Thạch Trung Ngọccó chút buồn bực, đâylà chuyệngìxảyra? Lẽnàotronghầmmỏcủa ThanhLong thành căn bản không có Cương Thi Vương sao?

Không có khả năng, Bạch Hổ thànhnhỏ như vậy cũng có Cương Thi Vương, nơiđây lớn nhưvậy, làm sao lại không cóCương Thi Vương?

Đi tới cửa hầm mỏ tầng hai, tìm ngườithu phí bảo hộ.

- Cáihầm mỏtầng hai này có Bosskhông?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Ngườinọ nghi hoặc nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Đương nhiên là có, bấtquáđã bị chúng ta giết.

- Boss ởđịa phương nào đổi mới?

ThạchTrung Ngọctiếp tục hỏi.

-Ởphía trước, ngươimuốn làmgì? Nếu như ngươi muốnđi chỗ đó

đào quángmà nói, vậy thậtxin lỗi, nơi đó đã bị ngườicủa chúngta bao.

Ngườinàynói.

ThạchTrung Ngọc cau mày, conmẹ nó, còvôsỉ hơn đám người Bạo Quân, bọn họ chí ítcòn thu lệ phíể cho người khác đào, đám này khenngược, dĩ nhiên trựctiếp bao tràng, không để cho những ngườikhác đi đào quáng.

- Lẽ nào khôngthểdàn xếp một chút?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Nếu như Thạch TrungNgọc là người chơi bình thường,ngườinày đã sớm không nhịn đượcđuổi Thạch Trung Ngọcđi, nhưng Thạch Trung Ngọc người mặc trangbị HoàngKim, vừa nhìn liền biếtnhân vật khôngdễ chọc, vạn nhất phía saucòn có mộtđại bangphái gìgì đó,ồnào là một phiềnphức.

- Cái nàycũng phảikhông thể, tagọi điện thoại hỏimột chút.

Ngườikia lấy điệnthoại ra.

Nóivài câu,người nọ hỏi Thạch Trung Ngọc:

- Xin hỏingươi têngì?

Thạch Trung Ngọcdo dựmột chút, đến cùngmuốn nói tên mình hay không, Thạch Trung Ngọc tin tưởng tên mìnhở trong trò chơinày là cựckỳ oanhđộng, dùsaomình cũng thườngở trên bảng bài danh đẳngcấpa.

Thiết Kỵ Mỏ Thần

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc do dựmột chút, vẫn nói tên của mình, nơi đây dù sao không phải BạchHổ thành, không thể nào trùng hợp như vậy, bang phái thuphí bảo hộ này quen biết Bạo Quân? Không đến mứcsẽ bị đuổi giết.

-TagọiHinh Vũ Chi Thạch.

Thạch Trung Ngọc nói.

Nghe được Thạch TrungNgọc tự giới thiệu, người anhemkiasửng sốtmột chút, hiểnnhiên hắn nghe nói qua Thạch Trung Ngọc, kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc, hắn thật sự không hiểu, mộtđạinhân vậtnhư vậy tạisao khôngđi tìm Boss giết,lạirảnhrỗi tớinơi này đào quáng.

Thạch Trung Ngọchiểu lầm, còn tưởng rằng đốiphương không tin hắn là Hinh VũChi Thạch, nên mởra biểu hiện tính danh:

-Được rồi, nhanh trả lời, đến cùngcó thể đào quáng hay không?

- Ngài chờ một chút.

Gia hỏa này nóixong vội vã chạytới một bên gọiđiện thoại.

Thạch Trung Ngọc kiên nhẫnđợi mộthồi,ở trên lãnh địa củangười ta, Thạch Trung Ngọc cũng khôngtiện làmgì, đắc tội một Bạo Quân đã làm cho Thạch Trung Ngọc nhức đầu, bây giờcòn đắc tội Lôi Nghiêm, không thểgây thù hằnnữa, bằng không chếtnhư thếnào cũng không biết.

- Chào ngươi, lão đại chúngta đã đồng ý, mời đi theota.

Ngườinày dẫn Thạch Trung Ngọc tớivị trí của Boss.

Hắn chào hỏi người trông coi ở chỗ này, Thạch Trung Ngọc nói

tiếng cám ơn, bắt đầu đào quáng,ởphụ cận đàoquáng cũng không phải rất nhiều, chỉcóhơn mười người, đâu giống ởBạchHổ thành? Chen lấntràndầy a?

Tỷ lệ ra mỏ cùngBạch Hổthành không saibiệtlắm, Thạch Trung Ngọcthở phào nhẹ nhõm,hoàn hảo nơi đâykhông kém Bạch Hổ thành, bằngkhông đào quángliền buồn bực.

Thạch Trung Ngọc đương nhiên sẽ cảm thấy buồn chán, liền tìm ngườibêncạnh trò chuyện,người bên cạnh tên còn rấtcó ý tứ,gọi Thiết Kỵ MỏThần.

- Bằng hữu,các ngươi là bang phái gì?

Thạch Trung Ngọchỏi.

- Thiết Kỵ cônghội, ngươi không biết?

ThiếtKỵMỏ Thầnrấtkinhngạc nhìn Thạch Trung Ngọc, hắnthậtsự là nghĩ khôngra, ngườinày là làm sao tiến vào, ngay cả bang phái địa đầu xà cũng không rõ ràng liềndám vào.

Thạch Trung Ngọc cũng chỉ hỏilấy lệ, bọnhọ rất nhiều người tên mở đầu đều là ThiếtKỵ, Thạch Trung Ngọc đãsớm đoánđược.

- Chức nghiệp thợ mỏcủangươimấy cấp rồi?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Vừamới lên tới cấp 3.

Thiết Kỵ Mỏ Thần nói.

Thạch Trung Ngọccó chút hiếu kỳ.

- Vậy sao ngươicòn ở nơi này đào quáng? Màkhông đi hầmmỏ tầng ba?

ThiếtKỵ MỏThần cựckỳbuồnbực nói:

- Ta cũngmuốnđi tầng ba, nhưng cấpbậc của ta quá thấp, mới cấp 15, coinhưvào hầm mỏtầng ba, cũngrất nhanh sẽbị miểu sát trở về,

bây giờ còn chưa xuất hiện ngưu nhân cấp 25, căn bản không có người bảo hộchúngta.

ThạchTrung N gọc gậtđầu, bây giờ đẳng cấp phổ biếncủa người chơilàcấp 20,đạt tớicấp24 căn bản không cóbao nhiêu,chớ đừng nhắc tớicấp 25.

- Huynh đệ, xem ra ngươi rất có hậu trường?Ta lànhânviên nội bộ của ThiếtKỵ công hội,nhiều năm chưa từng thấy qua ngoại nhânở địa phương Thiết Kỵ côngộiđặt baođào quáng a.

Thiết Kỵ MỏThần bát quái hỏi.

Thạch Trung Ngọcsờ mũi một cái, miễncưỡng gật đầu, bởi vì hiện tại Thạch Trung Ngọc đã thu hồi trangbị Hoàng Kim, ẩn tàngbiểu hiệntính danh, cho nên ThiếtKỵ Mỏ Thần căn bản khôngnhận ra Thạch Trung Ngọc là ai, Thạch Trung Ngọc cũng không muốn rêu rao, trực tiếp gật đầu coi như thừa nhận.

Lãotử coi như là ngườicóhậu trường, đại danh phòng làm việc Hinh Vũ,hiệntại người chơi Thần Lâm cómấy người không biết?

Vừa đàoquáng vừacùng Thiết Kỵ MỏThầntrò chuyện, thời gian chầmchậmđi qua.

- Kỳ quái,ta thấy ngươi đào quánghiệu suất cũng không thấp a, làm sao thờigiandài như vậy còn không đưa ra một khoáng thạch? Ngươixem, khoáng thạchcủata giao cho người khác đã hai lần.

Thiết Kỵ Mỏ Thần phát hiệnbí mật này của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọcbuồn bực, mình vẫn là quásơ suất, tài không thể lộra ngoài, TúiTu Di là thứ tố ta, làm sao có thểđểcho ngườikhác biết? Hơn nữamình và Thiết Kỵ Mỏ Thần căn bản không quen, há có thể báo cho biết?

Thạch Trung Ngọc khôngbiết nênnói thế nào, chỉcó thểhơi lộ ra thuộc tính của TúiTuDi:

- Trước đây ta làmmột nhiệm vụ ẩntàng,quest thưởng chínhlà túi đồcủa ta tiến hóamột lần, túiđồ các ngươi dùng, mỗi khoáng thạch chỉ có thểđiệp gia mười cái,mà ta cóthểđiệp giahai mươi, hiện tại

đãsắp đầy.

ThiếtKỵ Mỏ Thầncũng chỉ làtùy tiện hỏi một chút, không có ghen tỵ ướcao, dù sao hắn đào quáng đều giao cho công hội,tùy tiện bắt chuyện một người, giao khoáng thạch cho đốiphương làđược, cũng không cần hắn chạy tới chạy lui.

- Gợi ýcủa hệthống, trong hiệnthựccó ngườihôhoán, có ly khai trò chơi hay không?

- Bằng hữu, ta đi ăncơm trước, lát nữagặp.

Đi tới trongphòng khách, chứng kiến đầy bàn đồăn phong phú, Thạch Trung Ngọc tò mòhỏi:

- Ngày hômnaychuyện gì cao hứng như thế? Cư nhiên làm nhiều mónăn như vậy?

Hướng Lamcười nói:

- Đây không phải làngàilấy được một tấm Kiến Bang Lệnh sao, mấyngàynữa liềnbán, đến lúc đó chúng tađều là ngườicó tiền.

- Cáigì Kiến Bang Lệnh?

Dương Băng Dao đốivới trò chơi hiểurõ cũng không cao hơn Thạch Trung Ngọcbao nhiêu,cũnglà một gàmờ.

Hướng Lamgiải thích cho DươngBăng Dao cái gìlà Kiến Bang Lệnh, giá trị của Kiến Bang Lệnh.

-Không phải đâu, trò chơi này dễ dàng kiếmtiền như vậy?Vậy mọi ngườicònđi làm làm gì, trực tiếp tớichơi game không phải tốt?

Dương Băng Dao khônglýgiải, Kiến Bang Lệnh thật sự đángtiền như vậy sao?

CơNhưNguyệt lắc đầunói:

- Đây là cần cơhội, tỉ lệ rơi Kiến Bang Lệnh cực kỳthấp, hơn nữa chỉ cóTử Kim Boss cấp 30trở lênmới có thểra,rất khó thuvào tay, lầnnày Thạch Trung Ngọclàvậnkhí tốt, mới lấy được hai tấm Kiến

Bang Lệnh, nhữngngười khác đừngnói lấyđược Kiến Bang Lệnh, ngaycả KiếnBang Lệnhhình dạng thế nào cũng không rõràng.

Tuyết SươngYênbổ sung nói:

- Cũng vì như vậy Kiến Bang Lệnh mớitươngđối đáng giá, chờthêm đoạn thời gian, đẳngcấp mọingười đềuđề thăng,Kiến Bang Lệnhcăn bảnkhông đáng tiền, đừng nói mười triệu, 1000 tệ cũngkhông nhất định cóthể bán được đến.

Dương Băng Dao có thể làmcông tycủa mình lớn như vậy, dĩ nhiên không phải ngu ngốc,hơigiảithích liềnhiểu, vật hiếm thì quýa!

Mọingườiăncơm trưa xong, lần nữa tiến vào du hí.

Thật tốtquá,Thiết Kỵ Mỏ Thần khôngở đây, ngườiđàoquáng còlại cũng không ở nơi này,vốn đang cho rằngphải cố ý trở về thành hồ lộng bọn họ, làm cho bọnhọ không hoàinghi sự tìnhTúiTu Di,hiện tạixem ra khôngcần nữa.

Không lâulắm,Thiết KỵMỏ Thần cùng những thợmỏ khácũng đều thượng tuyến, xem rabọn họ cũng cơm nước xong, cùng Thạch Trung Ngọc chào hỏi tiếp tục làm công.

ThiếtKỵ Mỏ Thần nghĩ ThạchTrung Ngọcđã về thành một lần, cũng khôngđể ý, căn bảnlà không cóhỏi ThạchTrung Ngọc.

Bi kịch kiếm

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Cảmột buổi chiều,ThạchTrung Ngọc đều ởchỗ nàyđào quáng, đương nhiêntrên đường cũng không quêncố ý trởvềthànhhailần, để che dấusự tình TúiTu Di cóthể vôhạnchồng thần, thời điểm hoàng hôn, kỹ năng đàoquáng của Thạch Trung Ngọc rốtcục đạttới cấp 3.

ThạchTrung Ngọc hài lòng gật đầu,tạm biệtThiết Kỵ MỏThần, khởi động quyểntrục hồi thành, về tới ThanhLong thành, lại từ Thanh Long thành trở về Bạch Hổ thành,conmẹnólại nộp1000 kim tệ, ThạchTrung Ngọckém chút đau lòng chết, ngày hôm nay baymất 2000 tệ a.

Đi tớinơi ởcủa Tương Viên, Thạch TrungNgọclấy Đồng Khoáng Thạch trongTúi Tu Di ra, trong phòng TươngViên nhất thờibị nhét đầy.

-Cút, conmẹ nó, mang những đồng nát này ra ngoàisân cho lão tử.

Tương Viên phẫnnộ gầm thét.

Thạch TrungNgọckhinh thường khịt mũi nói:

- Lúc đó ngươigiao cho ta nhiệm vụ, là để tamangkhoáng thạch cho ngươi, ta khôngnện khoáng thạchở trên ngườingươiđãcoi như cực kỳ kháchkhí.

Tương Viên cũng không phải dễ trêu, thuậntay nhặt lên một khối khoáng thạch đậpvề phíaThạch Trung Ngọc, tốcđộ nhanh không gì sánh được, Thạch Trung Ngọc còn chưa kịp phản ứng,chânliền bị đập trúng, HPbiến thành tàn máu,ThạchTrung Ngọc đổmồ hôi lạnh, quả nhiên không thểnói đùa với Tương Viên,cùng hắn nói

đùa nhất địnhlàmuốnchết.

Thạch Trung Ngọcbiết Tương Viên thủhạ lưu tình, nếu như lãogia hỏa này nguyện ý,sợ rằng Thạch TrungNgọc đã chết một lần.

Thành thành thật thật cất khoáng thạch vào trong Túi Tu Di, chuẩn bị mangra bên ngoài, thời điểm Đồng KhoángThạch trong phòng chỉ còn lại có hơnmột trăm, TươngViên nói:

- Dừng lại,để những thứ này ở trong phòng, đợilátnữa sẽ dùng.

Thạch TrungNgọc gật đầu, dời Khoáng Thạch ra ngoài sân.

Khitrởlạitrong phòng, Tương Viênđãkéo bể gió, ThạchTrungNgọc tò mò nhìn Tương Viên, hắn dự định làm gì? Chẳng lẽ muốn tự mình vìta chế tạo trangbị ngưu bức?ThạchTrung Ngọclậptức cảm giác mình trở nên rất hạnhphúc.

- Đừng có đứng đấy nhìn,mang Đồng Khoáng Thạch đi đốt,ngươi lâu như vậy khôngtớilàm nghề nguội, lão tử nhìn kỹ thuật của ngươi có kém đi hay không.

Tương Viênnói.

Thạch Trung Ngọc thở dài,đã biết không cósự tình tốt, bất đắc dĩ cầmlấy Đồng Khoáng Thạch ném vàotrong lò lửa,chờ Đồng Khoáng Thạch đỏ lên,lấy ra, đặtở trên đedùng búa đập.

- Đồng KhoángThạch này cũng phải dùng phương pháp chồng chất rèn luyện sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Tương Viên dùng tẩu thuốc trong tayđập đầu Thạch TrungNgọc mộtcái:

- Nói nhảm, nhanh lênmột chút.

Thạch Trung Ngọcsờ đầu của mình, thấp giọng mắng vài câu, kết quảbị Tương Viên nghe được,đầuThạch Trung Ngọc đinh đương loạn hưởng, ThạchTrung Ngọc phiềnmuộna.

- Đượcrồi, đừng gõ,ta thành thành thậtthật làmviệc là được.

Thạch TrungNgọc rốt cục không chịunổi, đánhlại đánhkhông lại, chỉ có thể cầu xintha thứ.

Lúc này TươngViên mới dừng lại, sauđó lại mắng lên:

- Conmẹ nó,vì đập tỉnh ngươi, làm hại ta lãng phí khôngít thuốc.

Thạch Trung Ngọc nhìnmặt đất, conbà nó!Đều con mẹnó tro thuốc, đưa tay sờ mũgiáp, tay biến thành màuxám tro, cư nhiênnhiều khói như vậy, conbà nó,cháutrai này quá vô sỉ,may mắn lão tửmang theo mũ giáp, bằng không còn khôngbị bỏng chết?

Quay đầulại nhìn Tương Viên, trời, cháutrainàycư nhiên bỏ thuốc lá vào trong lòlửa đốt, lửa lớn như vậy, làm saokhông đốt tóc của hắn?

Hắt xì!

Vì nhì n Tương Viên,gõ ĐồngKhoáng Thạch dĩ nhiên nát...

- Ngươicái ngu ngốc này,làm trògì? Tính daicủa Đồng Khoáng Thạch caohơn Thiết Khoáng Thạch, ngươi cư nhiên một lần chồng chất cũng khônghoàn thành?

Tiếng gầm gừcủa TươngViên lạitới nữa rồi.

Tâm tình củaThạch Trung Ngọc cực kỳ u ám, sự tình làm saocóthể bi kịch như thế.

Mộtlầnnữa lấy raĐồng Khoáng Thạchbỏ vào trong lò lửa nung, đang muốnnhờ TươngViên hỗ trợ kéo bể gió, nhưng Tương Viên lại nằm vật xuốngghế uốngtràhútthuốc,Thạch Trung Ngọc lắc đầu, biết Tương Viêntiến vàoloại trạng thái kia, ngoại trừ mắng người thì cái gì cũng sẽ khônglàm.

Thạch Trung Ngọc hếtsức chuyên chú bắt đầu rèn luyện, Đồng Khoáng Thạch đỏ bừng,chủy đánh mộtphen, sau đó bắt đầuchồng chấtgõ,cực kỳ may mắn hoàn thành ba lần chồng chất,đang chuẩn bịthutaylại,Tương Viên lại nói:

- Tiếptục chồng chất,tốcđộ taynhanhhơnmộtít.

Thạch Trung Ngọc dựa theo Tương Viên nóităng nhanh tốc độ tay, một lần nữa chồngchất, không nghĩtới cưnhiên thành công, bốnlần chồngchất a, Thạch Trung Ngọc kém chútvui vẻ chết.

- Đừng ngẩnngười,nhanh đánh, nếu không thìphế đi.

TươngViên mắng.

Thạch Trung Ngọc vội vàng gia công, rất nhanh hoàn thành tôi lạnh,một thanh binh khí mới tinhrốt cụcxuất thế.

-Gợiý của hệthống,chúc mừng ngài, thành công rèn luyệnratrang bị Bạch Ngân, đẳng cấp rèn luyện đề thăng, tăng đến cấp 2.

- Gợi ý của hệ thống, mờimệnh danhchobinh khímới.

Cư nhiên thànhcông? Chế tạoratrang bịBạch Ngân? Hiện tại Thạch Trung Ngọc giống như còn đắm chìm trongvuisướng, nước bọt khôngtự chủ chảy ra, mộtkiện trang bị Bạch Ngân, trước mắt giá tiền làkhoảng 500tệ,mớivừa rồi dùng không sai biệt lắm haimươi phút, mộtgiờcó thểra ba cái, một giờ kiếm 1500tệ, một ngày hai mươi bốn giờ...

Con mẹ nó, lão tửkhông quá biết tínhtoán, nhưng dùsaocũng làphát tài.

Đang!!!

Đầulạibị Tương Viên đập một cái.

- Tự nhiênđờralàm gì?Tiếp tục, đừng lãng phí thời gian.

Thạch Trung Ngọc u oán nhìn Tương Viên:

- Lẽnào ngươi không thể để cho tavui vẻ một chút?Đây chínhlà trangbị BạchNgân a, rất đáng tiền.

- Cái đồng nát này đáng giá cáirắm, lão tử mộttay là cóthể bẻ gẫy nó.

Tương Viênnói xong muốn chứng minhthực lực của mình cho Thạch Trung Ngọc thấy.

Chỉ thấy Tương Viêncầm lấy chuôi thanh kiếm kia, nhẹ nhàng dùng lực, thanh kiếmnày liền gãy thành hai đoạn, tâm của Thạch Trung Ngọc cũng gãy thànhhaiđoạn, kém chút khóc lên, 500 tệ của lão tử.

Thạch Trung Ngọc phát thệ, về saukhông bao giờ ở trướcmặt Tương Viên nói trang bị củamìnhlàđồ tốt, lầnđầu tiên chế tạo ra một trangbị,tốtxấu cũng nhìn được thuộc tínhcủanó,sau đómớibị Tương Viên tiêuhủy, lần này ngaycả thuộc tính là gì cũng khôngkịp thấy, nó cũngđã tanthành mây khói.

Tương Viên chứng kiến ánhmắtu oán của Thạch Trung Ngọc, hơi cau mày nói:

- Ta cho ngươi biết, nếu ngươi dámxằngbậy,ta liền giết chết ngươi, mặcdù ngươi là đồ đệ của ta cũng không ngoại lệ.

-Dựa vào, lão tử không cóýtưởnggì a.

Thạch Trung Ngọc phẫn nộ mắng.

Tương Viênnày quá thiếu đạo đức, làm hư đồ của người khác, lại còn cóthểlẽthẳng khí hùng mắngngười...

Ghế nằm

DTV-EBOOK.COM.VN

Lại thử hai lần chế tạo trangbị, hai lầnbi kịch,hai lần đều làmĐồng Khoáng Thạchvỡ vụn, Thạch TrungNgọc buồn bực ly khai du hí,ăn bữa cơm, lại trở về tiếp tục làm nghề nguội.

Khôngnghĩ tới sau khi ăn cơm trở về,Thạch Trung Ngọcvẫn thất bại,mỗi lầnchồngchất tới lần thứ tư, đềusẽlàm khoáng thạch vỡ vụn, ai,lần đầutiênthành công quả nhiên không phải bởivì thực lực, mà bởivì vậncứt chó, Thạch TrungNgọcrấtphiềnmuộn.

Tương Viênthởdài:

- Uổng lão tử một đời anhdanh, cư nhiên thu đồđệ đần như vậy.

ThạchTrung Ngọc cũngcực kỳphiềnmuộn, con mẹ nórốt cuộc là chuyệngìxảyra?Động táccủa lão tử hẳn rất quy tắc mới đúng, làm saolại xuấthiện tình huống như vậy?

- Tỉ mỉ hồi ức lần đầu tiên ngươi làm như thế nào.

Tương Viên chỉ điểm.

Thạch Trung Ngọc theo TươngViênnói, bắt đầuhồi ứccảm giác lúc rèn luyện ra trangbị Bạch Ngân, dường như cùng hi ện tại cũng không có gì bất đồng, chẳnglẽ là vấn đề tâm tính? Lần đầu tiêncăn bảnkhông ômhy vọnggìcó thể thành công, đã quenthất bại, tâm tìnhrất nhẹ nhàng, mấy lần sau, bởivì lầnđầutiênthành công, lạisợ thất bại?

Thởsâu mấyhơi,nỗ lựcđể chotâm tínhcủa mình bình thường, Thạch Trung Ngọc bắt đầu rèn luyện.

Thạch Trung Ngọc phát huyra một mặt không có tim không có phổi của hắn, hoàn toàn khôngđể bụng khoángthạchbị mình gõcó thể xảy ra vấn đề gì không, độngtácvô cùng nhanh, dùsao cũngmột đống khoáng thạch trởvề, chậm rãi hao tổn a, bị mình pháhết cũng

hơn cho Tương Viêna.

Tâmthái của Thạch Trung Ngọc là vô địch, lại đi một lần vận cứt chó, lần thứ tư chồng chất thành công, Tương Viênnhắc nhở Thạch Trung Ngọccó thể vào khâucuối cùng, nhưngThạchTrung Ngọclại nhưkhông nghe thấy, tiếptụctiến hành lần thứ năмchồng c hất, Tương Viên nhìn độngtác củaThạch Trung Ngọc cũng không ngăn cản,chỉ hướng dẫn Thạch Trung Ngọc chồng chất lần thứ năm.

Có mộttâm tháitốtlà rất trọng yếu, ThạchTrung Ngọc thành công làm phếkhoáng thạch.

- Sớm bảo ngươi dừng lại, ngươi không nghe, đáng đời.

Tương Viên lại nằмtrên ghếthản nhiênnói.

Thạch Trung Ngọc căn bản không để ý TươngViên, lạicầmĐồng K hoáng Thạch tiếp tục,Tương Viên nhìnmột đốngphế thạch trên mặt đất,cũngthay Thạch Trung Ngọc không nỡ, may мắntrước đây dùng Thiết Khoáng Thạchdạy hắn đậpsắt, hắnkhông có hăng máu như vậy, bằng khôngđã sớm khóc chết.

Mộtlầnlại một lần thấtbại, xác xuất thànhcông của Thạch Trung Ngọc trở nêncàng ngày càng kém, vừa mới bắt đầu còn thường thường có thể chồng chất bốn lần, đến lần thứnăммới thấtbại, nhưngdần dần, ngay cảlần thứ ba chồng chấtcũng khó hoàn thành, Thạch Trung Ngọc biết tâm tính củamình lạixảy ra vấn đề.

Từ trong TúiTuDilấyra tẩu thuốc, bắt đầuhút, đangmuốn tìmTương Viên tâmsự kinh nghiệm, lại phát hiện Tương Viên khôngbiết lúc nào đã mất tích, trênghế nằмtrống rỗng, cái quái gì cũng không có.

Thạch Trung Ngọc không khỏi thầm nghĩ: Tương Viên sẽ không phải chạy đi tìm quảphụ ngủchứ?Cũng khó trách, cả ngày ở bên lò lửa, nhấtđịnhsẽ phát hỏa, tìm ngườiphát tiết là rất bình thường.

Thạch Trung Ngọc đặt mông ở trênghế nằm, thoải máinằm xuống, Thạch TrungNgọc đã sớm muốnnhúngchàm cáighế nằm này, nhưngTương Viênxưa nay không cho hắn cơ hội, thống khoái vươn người hút thuốc,cảmgiác thật conmẹ nó thống khoái, sovới

làm nghề nguộithì thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng Thạch Trung Ngọc nằmxuống còn không cóbao lâu, liền cảm giác thânthể khó có thể nhúc nhích, phát sinh tình huống gì rồihả?

Dựđịnhđứng lên, nhưng căn bản không bò dậy nổi,Thạch Trung Ngọc vộivã kiểm tra trạngthái củamình, trạng thái biểuhiệnrất bình thường,mẹ ngươi,đây rốt cuộclà tình huống gì?Aitới nói chota biết?

Lại vùng vẫy mấy phút, Thạch Trung Ngọcvẫn không bò dậy nổi, cảmgiác thân thể càng ngày càng nặng,con mẹ nó,giở trò quỷ gì?

- Sưphụ,cứu mạnga!

Thạch Trung Ngọc hét lớn.

Không có phảnứng, Thạch Trung Ngọc không thể làmgì khác hơn là tiếp tụcgầm rú, không saibiệtlắmqua một giờ,Tương Viênvẫn không có phản ứng, Thạch Trung Ngọccũngkhông tiếp tụckêu cứu, màđổi thànhtrớ chúTươngViên, mắngkhông bao lâu, bỗng nhiên cảmgiác não tê rần, không khỏi cười vui vẻ.

Thạch Trung Ngọc đương nhiên không cókhuynh hướng thích ngược đãi, đau đầunày quá quen thuộc, mỗi lần Tương Viên cầm tẩu thuốc đập đầu hắn đềulà cảm giác này, Tương Viên rốt cục trở về.

Tương Viên nắm cổ Thạch Trung Ngọcxách lên, tức giận nói:

- Không phải đã sớm nói, đừng đụng cái ghế nằm này sao, sao ngươilại không nghe lời như thế?

Thạch Trung Ngọc khóc không ra nước mắt:

-Tanàobiết cái ghế này xảy ra loại tìnhhuống đó, cư nhiên không lên nổi, đâyrốt cuộc làchuyện gìa?

-Cái ghế nằm này là một bằng hữu của ta làm giúp, sợta lâu ngày không đi ra hoạt độngthân thể, thể lựcsẽ kém, cho nênở phíatrên gia trì một Ma Pháptrận, người nằmlên sẽ tăngsức hút của trái đất,

ta cũng không dám liên tụcở trên đó nằm ba ngày.

TươngViênnói.

Dựa vào,trên thế giới còncó ghế nằm mạnh mẻ như vậy? Còncó thểtăngsức hút của trái đất?Bất quá lão giahỏa Tương Viênnàythực rất cường hãna, lão tử ở phía trên nằm hơn mười phút liền không đứng dậy nổi, Tương Viên lại dám nóiở phía trênnằmba ngày?Đây làngười sao? Thạch Trung Ngọc lầnnữa nhận thức được Tương Viên cường hãn.

-Sư phụ, gần đây ta gặpmột phiền phức,ta muốn đi giết một quái vật, ngài có thểgiúp ta giết chết tên kia không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Nội tâmThạch Trung Ngọc cười hắchắc,nếu như Tương Viên bằng lòng hỗtrợ, đó nhất địnhlà vạn tuế, mang theo Tương Viên giếtBoss khắp nơi, ThạchTrungNgọc phảng phất như đã có thể nhìn thấyvô số Thần khí đang ngoắcmình.

- Không có tâm tìnhđó, tự mình đi giết, nam nhân mặckệ chuyện gì cũngphảidựa vào mình, khôngthể luôn ỷ lại người khác.

TươngViên tuyệt đối không khách khícắt đứtThạchTrungNgọc huyễn tưởng.

Thạch Trung Ngọc bi ai thở dài, trên thế giới này quả nhiên không có cơm trưa miễn phía.

- Tiếp tục đi làm nghề nguội,đừngở chỗ này chít chít méo mó, tađi ra ngoài một chuyến,hyvọnglúc ta trởlại,ngươicó thể chế tạo 20 món trang bị Bạch Ngân.

TươngViên nóixong lại lách ngườiđi.

20 món trang bịBạch Ngân? Dường như độ khó rất lớn a, không chỉphảihoàn thành bốn lần chồng chất,còn phảiđánh thành hình, sau đó tôi lạnh, mới cóthể xem như chế tạo thành công, không biết phải thất bại bao nhiêu lầnđây, được rồi, thời gian hạnchế là bao nhiêu?

- Uy,sư phụ, ngươi chừng nàothìtrở về?

ThạchTrung Ngọchô to một tiếng.

Căn bản không có bất kỳ đáp lại,xem ra TươngViên đã đi xa, Thạch TrungNgọckhó chịu,Tương Viên là một con cú sao? Hiệntại đã nửa đêm, mình không ngủ được còn chưa tính, lại cònanbài cho đồ đệ nhiệmvụ gian khổ như thế, ngaycả lúc nào trở về cũng không nói một tiếng.

20 món trang bị Bạch Ngân

DTV-EBOOK.COM.VN

Tuy Tương Viên cứ đi như thế, nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn phải làm việc, ai biếtlúc TươngViên trở lại, có thể tâm tình không tốt, lại lấytẩu thuốcphátttiếtlên đầu mình hay không?

Thạch Trung Ngọc tiếptục làm nghề nguội,bấtquá không dám lại đi mạo muội nếm thử chồng chấtnăm lần,bởivìnơinàydù sao cũnglà du hí,cái gì cũng nhìnsố liệu, Thạch Trung Ngọcphỏng chừng, số lần chồng chất khẳng định quanhệ mậtthiết tới đẳng cấp thợ rèn.

Sở dĩ mìnhcấp1 có thể chồng chất rabốn lần, kiabất quá là vận khí tốt mà thôi, bây giờ đẳngcấp thợ rèn của mình đạt tới cấp 2, chồng chấtbốn lầnhẳnrất dễ dàng, nhưng chồng chấtnăm lần, vậy cần vận khí lớn lao.

An tâm làm nghề nguội,Thạch TrungNgọc cực kỳ maymắn, lầnđầu tiên thành công, bên tai nghe được tiếng nhắc nhở dễ nghecủahệ thống, độ thuần thục rènluyện lại tăng lên, đangđi về phíathợ rèn cấp 3.

Không ngừngcốgắng,Thạch Trung Ngọc rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục chế tạo trang bị BạchNgân, đáng tiếc thất bại, ThạchTrung Ngọcbất đắcdĩlắc đầu, nhân phẩm quá kém.

Cứ nhưvậy một mực rèn luyện,đạiđa số thờiđiểm đều thất bại, chỉ cóngẫu nhiên mới xuất hiện rèn luyện thànhcông, Thạch Trung Ngọc rất buồn bực,vìsao xác xuất thành công thấp như vậy?Nếu như Thạch Trung Ngọc đi hiệp hội thợ rèn của BạchHổthànhxem, sẽphát hiện xác xuấtthành công của mìnhđã coinhư rất tốt,hơn nữa hiện nay trong toàn bộ trò chơi, người làm ra trangbị Bạch Ngân có thể đếm được trênđầu ngón tay, nếunhư Thạch Trung Ngọc đi chỗ bọn họ biểu diễn,có thể làmcho những thợrèn kiađốkị chết.

Thời gian trôimau,rất nhanh thì nghênh đón bình minh, thái dương dần dần xuất hiện, thanhâm đinh đinh đươngđương kia giằng co

suốtđêm,rốtcục cũngngừng lại.

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi trên đầu, cuối cùng hoàn thành nhiệmvụTương Viêngiao phó, Thạch Trung Ngọc làmrahai mươi thanh binhkhí, trang bịtrênngười Thạch Trung Ngọccòn khôngcó học qua, không biết làm như thế nào, thí nghiệm mấylần đều thất bại,cho nên chỉ cóthể chế tác vũ khí.

BấtquáThạchTrungNgọc làmđược20 binhkhí đềukhông phảicùng mộtloại,đều căncứ tưởng tượng chế tạo ra, Thạch TrungNgọc hài lòng nhìn trang bị mình rèn được,lộ ra nụ cười.

Không nghĩ tới lão tử cũng có thể làm ra nhiều trangbị như vậy, hiệuquả cũng không tồi, lúc này mới đánh hơn nửa đêm, liền làm ra 12 vũ khíBạchNgân, giá trị một vạnNhân DânTệ a, Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên cảm giác mình vẫn rất có thiên phú.

Thạch Trung Ngọc suy tínhcónên đổithành chức nghiệpsinh hoạt hay không, quênđi, hiệu suất sovớigiết quái caohơn không ít, nhưng lại không có bất kỳphiêu lưu, khônggiốnggiếtphó bản, giết Boss giannan như vậy.

So sánh thuộc tínhcác loạivũ khí, làm choThạch Trung Ngọc có chút buồn bực, nhiều binh khí như vậy, thươngtổn cư nhiên đều khôngsai biệt lắm,không có gì lợi hại, bấtquásovới trang bị Bạch Ngânđồng đẳng cấp, của Thạch Trung Ngọc coinhư không tệ, mặc dù binh khí thương tổn thấp nhất,sovới ởtrong phó bản giết tiểu Boss tuôn ra thương tổn caohơn một chút, sẽ bán đượcgiácao hơn một chút.

Hơnnữa dưới những binhkhí nàycòn dán hàng chữ “Hinh Vũ Chi Thạch chếtạo”,cộng thêm tên của Thạch TrungNgọc, nhóm trang bị này sẽ càng đáng tiền, hiệu ứng danh nhân nha.

Làm xong nhiều trangbị Bạch Ngân như vậy, Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên cảm giác mình dường như hơi mệt, đâylà tìnhhuống gì? Lẽ nào ở trong gamecũng sẽcảm giác mệt mỏi sao? Thạch Trung Ngọc im lặng, chạy đi trongphòng Tương Viênngủ,chuẩnbị nghỉngơimột chút, cáighế nằm kia Thạch Trung Ngọc khôngdám đến gần rồi.

Trực tiếp nằm trên giường Tương Viên,từbề ngoài nhìn, cái giường nàycực kỳ thông thường, nhưng ThạchTrung Ngọcnằm lên, lại cảm giác mềm mại, so với giường trong biệt thự còn muốn thoải mái hơn.

Thậtkhôngỗ là phòng ởcủa Tương Viên, cho dùnhìn qua giống như ráchrưới, nhưng dùng sẽcựckỳ khôngtệ.

Cái giườngnày cũng vậy,lầntrước TúiTu Dicũng vậy, đúngrồi, hiện tại Tương Viênra ngoài, nơi đây căn bản khôngcó người, tỉ mỉsưu tầm một cái, nóikhông chừng thật cóthể tìm được bảobối gì, Thạch TrungNgọc cũng không muốn giốngnhư lần trước, rõ ràng thấy Túi Tu Di, nhưng không đi nhặt.

Rấtnghiêm túc cẩn thậntìm tòi,con mẹ nó,thế màvẫn không có tìm được thứ tốt? Chẳng lẽ nhân phẩm của lão tửkhông tốt? Tương Viên giấu hết mọithứ rồi?

ThạchTrung Ngọc buồn bựcnằm trên giường, có thể làTương Viên lo lắngThạch Trung Ngọc sẽ đoạtbảovật của hắn, cho nên trực tiếp thu hồi, Thạch TrungNgọctin tưởng, túi trữ vậtcủa Tương Viên không kém Túi Tu Di của mình, nói không chừng thứ tốt đềuở trong đó, chờ lầnsau, thời điểm Tương Viên thả túi trữ vậtxuống liền trộmđi, như vậynhất định sẽ phát tài, nói không chừng bên trong cóThần khí a.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút,dĩ nhiêntiếnvào mộng đẹp.

Cũng không lâulắm,Thạch TrungNgọc bị tiếng huyên náo bên ngoài đánh thức, Thạch Trung Ngọc bấtmãn từ trên giườngđứng lên, đira bên ngoài, pháthiện quảnhiênlà Tương Viênlàm nghề nguội.

Thạch Trung Ngọc tức giận hỏi.

- Ngươi làm sao trở vềsớm như vậy? Còncó để ngườingủ hay không?

Tương Viênnhìncũng không nhìn Thạch TrungNgọc nói:

- Dậy rồi?Vậythì quá tốt, tới giúp kéo bể gió,ta có việc gấp, nhanh!

Thạch Trung Ngọc chứngkiếnsắcmặt lolắng của Tương Viên,

khôngnói nhiều cáigì, vộivàng đi qua hỗtrợ kéobể gió.

Kỹ thuật của TươngViênquá cao, thao tác vô cùng nhanh, nhanh đến kém chútlàm cho Thạch Trung Ngọc khôngkịp nhìn, Thạch Trung Ngọc xấu hổnhìnTương Viên, lúc nào mìnhmới có thể đạt được trìnhđộ như vậy?

- Đừng đờ ra như thế, nhanhkéo bể gió.

Tương Viên bất mãn nói.

Thạch TrungNgọcvội vàng dùng lựckéo bể gió, làm cholửa trong lò cao hơnmột ít, rấtnhanh, lửatrong lòtăngvọt, Thạch Trung Ngọc cẩn thận nhìnmỗi một động tác của TươngViên, rất sợ bỏ sót cái gì, phải biết Thạch Trung Ngọc rấtít tới nơinày làm nghề nguội, hơn nữaTương Viên cũngrất ít di chuyển, ngày hôm nay Thạch TrungNgọc là rất may mắn.

Động tác của Tương Viênnhưmây trôi nước chảy, bất kể xem thế nào cũng cảm thấyrất phiêu dật, câybúa gõ ra thanh âm phảng phất như rất có tiết tấu, khiến người nhìn cảm thấy như một loại hưởng thụ, đâu giống như Thạch Trung Ngọc, đậpra đều làtạpâm.

Nhìn động táccủa Tương Viên, Thạch Trung Ngọcdĩ nhiên quênmất động tác trong tay, đình chỉkéo bể gió, Tương Viênmắng Thạch Trung Ngọc mộtcâu, lúcnày Thạch TrungNgọc mới kịpphản ứng, một hồilâu,Tương Viênchế tạo xongbinh khí.

Ngô Tà

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Tương Viên hàilòngnhìntrang bị mình mớirèn được, sau đó chứng kiến20 món trang bịBạch Ngân chất đốngở góc nhà nói:

- Ngươi làm cũng khôngtệ lắm nha,cư nhiên trongthời gian ngắn như vậy làm xong, rất có tiền đồ, ta còncó việc,đi trước.

Nói xong, ThạchTrungNgọcphảng phất nhưcảm giác được một trận gióthổi qua, sau đó Tương Viên liền biến mấtkhông thấy.

Nửa ngày sauhắnmới phản ứng được, chậm rãigiơ lên ngón giữa, chửi ầmlên:

- Em gái ngươi,lãotử vất vả một đêmnhư vậy, lẽ nào nhiệm vụ thưởng cho là một câu khíchlệ của ngươi sao?

Dựa vào, Thạch Trung Ngọc buồn bực,quả nhiên cùngngười ta khôngở mộtđẳng cấp, tuy Thạch Trung Ngọc khôngbiết mới vừa rồi Tương Viêntạora binh khí thuộc tính nhưthế nào, nhưng Thạch Trung Ngọc thấy được màu sắc,đólà trang bịmàu xanh nhạt, đây chính là Tiên khí trongtruyền thuyết.

Thở dài, lúc này Hướng Lâm gọi điện thoại qua,gọi ThạchTrung Ngọcăn cơm, Thạch Trung Ngọc ly khai duhí.

- Tarốt cụcra Tân Thủ thôn.

Thạch TrungNgọcmới vừa đến phòng khách, liền nghe tiếng kêuvui sướng của Dương Băng Dao, không giốngnhư tổng tài thành thục chững chạc,bất quáchỉ cần nàng vui vẻlà được, chuyện của công ty nàng cũng phí không ít tâmtư, cũng nên buông lỏng một chút.

Cùng các cô nương ăn sáng, DươngTử cũng bắt đầu khoe khoang:

- Đêm quacàyphó bản, ta một mìnhđấumột tiểuBoss, chiếm được hai kiện trangbị Bạch Ngân, đây chính là 1000tệ a, sắc lang đại thúc, ngươi ướcao không?

Thạch Trung Ngọc khinh thường nói:

-Đêm qualão tử ở chỗTương Viên làm nghề nguội, cả đêm đánh ra 20món trang bị Bạch Ngân, tiền lời là gấp 10 lần ngươi.

Các cô nương kinh ngạc há to miệng, ThạchTrung Ngọccư nhiêncó thể làmranhiều trang bị Bạch Ngânnhư vậy? Đây khôngphải còn nhanhhơn cày phó bản?

Phóbản mới mở, ra trang bị quảthựctương đối dễ dàng,nhưng theo thời gian trôi qua, quáitrong phóbảnbị giết nhiều lần, hiệntại mỗi lần vào phó bản đãrất khó lấyđược trang bị Bạch Ngân,tỉ lệ rơi trang bị Hoàng Kimcàngthấp,mặc dùxoátsuốt đêm, cũngrất khó lấy được nhiều trangbịBạch Ngânnhư vậy, dù sao giết Boss quámấtthì giờ, một buổi tối cũnggiết không đượcmấycon.

Trọng yếu hơn là cày phó bản cầnsáu người, màThạchTrung Ngọc mới mộtngười.

Chứng kiếnvẻmặt kinh ngạc của các cô nương, Thạch Trung Ngọc hài lòngcười cười, luônbị Tương Viên khinhbỉ, Thạch Trung Ngọc cũng hoài nghi mình làm ra trang bị cóphải thật đánggiá như vậy hay không, từ biểutình của các cô nương, ThạchTrungNgọcrốtcục lạikhôi phục tự tin, xem ra lãotử vẫn rấtcó thiên phú.

- Các ngươi nói về sautacó nên làmchức nghiệp sinh hoạthay không?Chuyênmôn đi làm nghề nguội?Như vậydường như lấy tiền tương đối nhanh.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

CơNhư Nguyệt lắc đầu:

- Tốt nhất khôngnên,thờigian dài làm nghề nguội, ngươi nhất định sẽ cảm thấykhôkhan,đến lúcđó trởlại luyện cấp, khẳng địnhtheo không kịp đạibộ đội, hơn nữa có ngườinói trang bị đỉnh cấpngười

chơi rấtkhó rèn được,hơn nữa giết quái còncó thểtuôn ramộtítđạo cụđỉnhcấp, thídụ nhưKiến BangLệnh,mười triệu a, ngươi phải rèn ra bao nhiêu trang bị Bạch Ngân mớicó thể so được?

Thạch TrungNgọcsuy nghĩmột chút, hình nhưlà có đạo lý,CơNhư Nguyệt tiếp tục nói:

- Chức nghiệp sinh hoạtcũngkhông phảidễdàng như vậy, bằng không phần lớn ngườiđều đi làmchức nghiệpsinh hoạt,ta kiến nghị ngươitốtnhất giốngnhư trước đâyluyệncấp giết quái, cảm thấykhô khan lạiđi rèn luyện vài món trang bị, như vậysẽ tốt hơn.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Đi, tanghe ngươi.

- Yêu, không nghĩ tớiThạch ca ca của chúng ta còn là một người bị vợquảnnghiêm,cònkhông có cưới Như Nguyệt tỷ, đã nghe lời như vậy.

Hướng Lam bắt đầu trêu ghẹoThạch Trung Ngọc cùng Cơ Như Nguyệt.

Thạch Trung Ngọckhôngsao cả, Cơ Như Nguyệtthì mắc cởđỏ bừng khuôn mặt, cùng Hướng Lamđùa giỡn,Dương BăngDao nhìn không khiếm áp, cảmthấy cóchút xấu hổ, mìnhcư nhiên đi đoạtnam nhân củaCơ Như Nguyệt,không biết xấu hổnhư vậy chủđộngđi thông đồng Thạch Trung Ngọc, nhất thời sắc mặt tốisầm lại.

Thạch Trung Ngọc thu biểu tình của DươngBăng Dao vàođáy mắt, biết nàng đang suy nghĩ gì, nhưng khôngbiếtnên nói như thế nào mớitốt, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Ăn xong điểm tâm, đám ngườiThạch Trung Ngọc lầnnữa tiến vào du hí.

Thạch Trung Ngọc loginvẫnở trong phòng củaTương Viên, bởivìcó Cơ Như Nguyệt nói, Thạch Trung Ngọc cũng lườiđilàm nghề nguội, cấp bậc củamình bị Lôi Nghiêm giết một lần, hạ xuốngmột bậc, cũng nên đi luyện cấp, bù lại đẳngcấp a.

Nhưng cấp 23, đi địaphương nào luyệncấp cho phải đây? Tự mình

một người thật sự có ýtứsao? ThạchTrung Ngọc lại có chút không biết, quênđi, xe đến trướcnúiắt có đường,mở rabản đồ, tìm chỗ quái vật cấp28, theo bản đồ bắt đầu đi.

- Thạch ca...

Nghe được có ngườiở sau lưng hôhoán,Thạch Trung Ngọc quay đầu nhìn thoáng qua, ngườinọ ThạchTrung Ngọc khôngnhận ra, buồn bựcnhìn hắn, nhưng ngườinày lại đi thẳng qua,nhìn Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươi làai?

Ng ười này nghingờ nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Ngươi làai? Đừng đến phiền lão tử.

Dựa vào,Thạch Trung Ngọc phẫn nộ, mẹ kiếp,gọilại lãotử, lại nói không biết lão tử,cònnói lời vô lễ, muốn chết, nếu không phải trong thành thịcấm PK,Thạch Trung Ngọc nhất định rút đao giếtđối phương.

Nhưng khi nhìnđến ngườinàycùngmột người khácđi tới, Thạch Trung Ngọc nghe đượcđối thoạicủabọn họ, nhất thời buồn bực.

- Tên kia là ai? Các ngươi quen nhau?

- Người nào nhận thứctên kia,ta gọi Thạch ca ngươi, hắnliền dừng lại, cònhỏitalà ai, con mẹ nó có bệnh.

...

Thạch Trung Ngọcnhức bi,thì ra trên thếgiới này, trừ lão tửra, còn có những "Thạch ca"khác.

Buồn bực đi ra ngoài thành.

- Thạchca!!

Trời, lại nữarồi,lần nàylãotử kiên quyếtkhông quay đầu lại, chết cũng không quay đầu, không thể để cho mìnhxấu hổ một lần.

Thạch TrungNgọc không quay đầu, người gọi hắnlại đuổitheo, vỗ bả vai Thạch TrungNgọc, bất mãn nói:

- Thạchca,quả nhiên là ngươi,mới vừarồigọingươi không có phản ứng,ta còn tưởng rằng nhậnlầmngười, ngươi cũng quá không có suy nghĩ? Huynhđệ gọi ngươi,ngươi cũng không đểý tới.

Thạch Trung Ngọc nhìnđối phương, kinhngạc kêu lên:

-Lão Tà? Tại sao ngươi lại ở chỗ này?

-Ta làmsao không thểở chỗnày?Đại tiểuthư nói pháthiện ngươiở Bạch Hổ thành, thiếuchút nữa thìmuốntriệu tập tấtcả mọi người đến BạchHổ thành, nếu không phải chúng ta cực lực ngăncản, nói ở Huyền Vũ thànhđã phát triển thật lâu, không thích hợp dichuyển, bằng không hiện tại các huynh đệđều ở chỗ này, bất quá cho dù không phải tất cảmọi người qua, đại tiểu thưvẫn để chotađến tìm ngươitâm sự.

NgôTà nói.

U Linh Quỷ Đăng

DTV-EBOOK.COM.VN

Căn bản cũng khôngcho ThạchTrung Ngọc cơ hội nói chuyện,Ngô Tàcòn đang không ngừng oán trách:

- Ai, biển người mênhmông này, ngươiđể chotađi đâu tìm ngươi nha, thêm bằng hữungươicăn bản không phản ứng, lẽ nào tiểu tử ngươi khôngthể mở hệ thống bằng hữu sao?Ngươicũng không biết, mấyngày nay vìtìm ngươi, tađạp phá bao nhiêuđôi giày.

Thạch Trung Ngọcim lặngnhìn người này, hắntênNgô Tà, là người rấttốt,kểtừ khi Thạch Trung Ngọccùng Lý Lan nóiyêu thương, Lý Lan cũng để cho Thạch Trung Ngọcđi quản lý mộtsố người làm lão đại,khi đónhận biết Ngô Tà.

Chiếm được ánh sáng củaThạchTrung Ngọc, Thạch TrungNgọcở chỗ Lý Lannói vài câu hữu ích, Lý Lankhảo nghiệmNgô Tà một chút, liền đề thăng hắnlàm lão đại của thành phố Thượng Hải, bởi vì Ngô Tà tuổi không lớn, mới hơn hai mươi,tư lịch căn bản không đủ,vìthếLý Lan cònkhôngbiếtnóibao nhiêu lời hữu ích,chonên Ngô Tà vẫn cực kỳ cảm kích Thạch Trung Ngọc.

Thêm NgôTà vào bằng hữu, Thạch TrungNgọc có chút im lặng nhìn Id của đối phương trong trò chơi, bắpthịt trên mặt coquắp nói:

-Khẩu vị của ngươi vẫn nặng trướcsau như một, Tiểu Miêu Dạ Thần...

- Dựa vào,cái gì khẩuvị nặng, tachỉbất quá là thích mèo màthôi, người nàoquy định nam nhân không thể thíchmèo?

Ngô Tà buồn bực nói.

Thạch Trung Ngọccó chút nghiêm túcnhìn Ngô Tà:

- Lão Tà, ngươi người này không tệ, làm người hào sảngphóng khoáng, nghĩa khí với bằng hữu, ta rất bộiphục ngươi.

-Đừng nói lời hữuích,ta quá hiểu ngươi, muốnnóicái gì liền nói nhanh.

Ngô Tà thảnnhiênnói.

- Thế nhưng... ngươi biết không? Trước đây mỗi lần cùng ngươiđi ra ngoài,ngươi đều ôm mộtcon mèo,ta cảm giác đicùngngươi thật sựquá mất mặt, điều này làm cho ta cảm giác,giống như cùng một biến thái dạo phố...

Thạch Trung Ngọc vừa cười vừanói.

- Cút.

Ngô Tà cho Thạch Trung Ngọcmột quyền.

Haingười cười đùa, Thạch TrungNgọc chứngkiến đẳng cấpcủa Ngô Tàcũng làcấp 23, liền quyết định cùng đi luyện cấp, Ngô Tà vỗbộ ngực nói, đi với hắn là được, hắn biếtmộtchỗ luyện cấpvô cùng tốt.

Hai người vừa đi, một bên tròchuyện.

-Thạchca,hai nămqua ngươiởđâu làmgì?

NgôTàhỏi.

Thạch Trung Ngọc thở dài nói:

-Ai,chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, hai năm q ua giúp ngườilàm công mà thôi, conmẹ nó,việc bẩn việc mệt nhọc gì cũng đã làm, qua thời gian ănbữa hôm lo bữa mai, thiệtlàphiền, bấtquá bây giờ đượcrồi, cùng vài nữ nhânxinhđẹpở chung một chỗchơigame, thu nhập rất tốt.

- Mấy nữ nhânkia rất đẹp?

NgôTà tòmò hỏi.

- Chẳng lẽngươi hoài nghi ánh mắt của ta? Nếunhưkhông xinh đẹp,ta sẽ cùngcác nàngở chung chỗ sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Ngô Tà lộ ra ánh mắtđắm đuối nói:

- Vậy giới thiệu ta một cái đi, tađếnbây giờ còndộc thâna.

- Cút,cútxa chừng nào tốt chừngnấy cho lãotử, những nữ nhân này đềulà của ta.

Thạch Trung Ngọc đương nhiênkhông thể cho NgôTà cơ hội.

Ngô Tà thở dài nói:

-Đại tiểu thư thìsao? Ngươi không cầnnàngnữa sao? Ta cảm giác đại tiểu thư thực rất tốt, ngươicũng đừng phụ người ta,ngươi cũng không biết, năm đó ngươiđi, đại tiểu thư thươngtâmbao nhiêu, ngày ngàykhóc thầm, khiến người ta nhìn màlo lắng.

ThạchTrung Ngọc lắc đầunói:

-Được rồi, chúngtađừng nói đềtàinày,mấy năm naynguơi qua như thếnào? Hiện tại muội muộingươi lên đại học chưa?

Ngô Tà nhìn ThạchTrung Ngọc, biết Thạch Trung Ngọc không muốn tiếptụcđề tài kia, cũng không biết khuyên nhưthế nào, không thểlàm gì khác hơn là theo cái đề tài này xuống:

- Hai năm quamỗi ngàylo lắng quản lýsự tình trong bang phái, bất quábây giờ được rồi, đã hai năm,cũngkhôngcòn ngườinàophản đối tangồiở vị trí này, muội muộitanhờ phúccủa ngươi,năm ngoái đã lênđạihọc,chờkhai giảng chính là năm hai.

Nămđó Ngô Tà cực kỳ chán nãn, trong nhà rất nghèo, phụ mẫuđều mất, tự mìnhmộtngườicũngrấtkhó lăn lộn, còn phải cung cấp muội muộicủa hắnđến trường, muội muội của hắnở cao trung kém chút không họcđược nữa, muốn bỏhọc, sau đó Thạch TrungNgọc biết chuyệnnày, khôngnóihai lời, thay Ngô Tà đónghọc phí chomuội muội hắn, không nghĩ tới hiện tạiđã lên đại học, không biết nha đầu xinh xắnnămđó, hiện tạilớn thành hình dáng ra sao.

Cùng Ngô Tà trò chuyện, chỉchốc lát liền đitới chỗNgô Tà luyện cấp.

Địa phương này rất bí ẩn, lạicòn phải xuyên qua một lan can cùng mộtmảnh tùng lâm mới cóthể đến, Thạch Trung Ngọc kém chút cho rằng Ngô Tà mang mình đi trộm khoai lang...

ULinhQuỷ Đăng: cấp 28, quái vật phổ thông.

Quái vật nơi này thoạt nhìn giống như một chiếc đènổ đại, huyền phù ở giữakhông trung, bên trongcó ánh sángmàu xanh nhạt,thoạt nhìncực kỳquỷ dị,người chơi thìkhông có ai, cái địaphương nàyquá ẩn núp.

- Ngươi là làm saophát hiện địa phương này?Quáinàydễ giết không?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Ngô Tà chỉ vào trên sườnnúi thật cao nói:

- Mấy ngày hôm trước, khôngcẩnthậntừ nơi đó trượt chân lăn xuống, miễn bànbao nhiêu bi kịch, còn dễ giết hay không, ta ngược lại không rõràng, ta là hômqua mớilên tới cấp23, chưa giếtqua.

- Dựa vào, vìsao lúc đó ngươi không tùytiện tìmmột con luyện tay? Nếu như không dễ giết, chúng ta không phảitốncôngvô ích sao?

Thạch TrungNgọcnói.

NgôTàgãi đầu:

-Lúc đó quên,trựctiếp đi.

Thạch Trung Ngọc thở dài, chỉ có thể tự đi dò xét thực lực quái vật,NgôTà chỉ là một thích khách, để hắnđiquá nguy hiểm.

Đi tới trước mặt một U Linh Quỷ Đăng, Thạch Trung Ngọc còn không có công kích, U Linh QuỷĐăng trướchếtphát động công kích, thế màcòn là quái chủ động công kích.

Một đoàn ánh sáng màu xanh nhạtchiếu vàotrên người Thạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọc ngay lậptức không động được, ngơ ngác đứng tại chỗ, Ngô Tà tò mò nhìn trạng thái của Thạch Trung Ngọc.

Định Thân: Trong vòng ba giây không cách nàodi động, không cách nào làm bất cứ chuyện gì.

Lại là kỹ năng khống chếchết tiệt, Thạch Trung Ngọc sắp phiền thấu, vì sao lãotửbi kịch như vậy, mỗi lần đềutrúng kỹ năng khống chế,ngay cả quáivật cũngkhông buôngtha lãotử, lão tửđến cùng đắc tội người nào?

Từ trong trạngtháiĐịnh Thân đi ra, ThạchTrung Ngọclập tức Nhược Hóa Mãnh Kích đánhvào trên người U LinhQuỷĐăng,sau đó Oanh Thành NhấtKích đánh bayU Linh Quỷ Đăng, đuổi theo,bổ một cái Trọng Kích cùng Hạ Kích,U LinhQuỷ Đăng lại còn không có treo, Thạch Trung Ngọc không thể khôngbổ thêm Cuồng Long Thăng Thiên.

Cuồng Long Thăng Thiênmới vừa va chạm vàoULinhQuỷ Đăng,U Linh Quỷ Đăng liền treo, Thạch Trung Ngọc chửi mẹ, sớm biết ném một công kích bình thường thìtốt rồi,hà tất lãngphí kỹ năng, quá bi kịch, CuồngLong ThăngThiên thời gian cold-downba mươi giây a.

Ma Trơi

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhìn ULinhQuỷ Đăng tuôn rađồ đạc, chỉ cóhơn mười đồng tệ cùng mộtngọn lửa màu xanhlam nhạt, Thạch TrungNgọc thận trọngđưa tay chạm vào ngọn lửa kia, không có phỏng tay như mình tưởng tượng, lại lạnh như băng, Thạch TrungNgọc tò mònhìn thuộc tính củanó.

Ma Trơi: Vật phẩmnhiệm vụ, cụthể không rõ.

Lạilà vật phẩm nhiệm vụ? Rốtcuộc là nhiệm vụ gì? Nói không chừng vận khí tốtcòn cóthể lấyđượcnhiệmvụ ẩn tàng.

Quayđầu nhìnNgôTà, phát hiện tiểu tử này đanghá to miệng, trợn mắt hốcmồm nhìn mình, Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Ngươi làm gì thế?

- Thạch ca, lực công kích của ngươi làmsao sẽ cao như vậy?

NgôTà tiếnđến bên ngườiThạch Trung Ngọc hỏi.

-Cũng không nhìn một chút ta là ai, chútlực công kích ấyđốivới ta mà nói thậtsựlà quá bình thường.

Ở trướcmặt bằng hữu, Thạch Trung Ngọc không cố kỵ chút nào nói khoác mình.

Không nghĩ tới đổilấy cũng không phải Ngô Tà tán thán, màlà đầy vẻkhinhbỉ.

- Nếu nhưkhông phải quái nơi nàycó kỹnăng khống chế Định Thân, tagiếtquái tốc độ còn đề cao thật nhiều.

Thạch TrungNgọc nói.

NgôTàhỏi.

- Vậy có muốn đổi mộtđịa phươnghay không, ta cũngrất ghétkỹ năng khống chế, ngươi biết ta chỉlà một Đạo Tặc,bị địnhtrụ liền phiền phức, thường thường phảiăn dược, phiền a.

Thạch Trung Ngọc đưa Ma Trơi cho Ngô Tànhìnthoángqua nói:

- Ở nơi này giết,nói không chừng làm nhiều chút Ma Trơi, vềsau có thể sửdụng,còn dược tề,ngươikhông cần lo lắng, ta có rấtnhiều.

Nếu Thạch Trung Ngọcnóinhư vậy, Ngô Tà cũngsẽ không nói thêm cái gì, trực tiếptiếnvào trạng tháiẩn thân, đi tới bên người mộtU LinhQuỷ Đăng, đâm lưng đánh vàotrên ngườiU Linh Quỷ Đăng, sau đó lậptức némra nhữngkỹ năng khác.

Thạch TrungNgọc haitay giao nhau để ởtrướcngực, một bộ xem kịch vui, Thạch Trung Ngọc rất muốn nhìn một chút bằng hữu của mình ở trong game thực lựcnhưthế nào,NgôTà côngkích có thểnói tương xứngTuyết Sương Yên, trangbị cũng không kém, chỉ là động tác so với Tuyết Sương Yên mà nói, xấuxí muốnchết.

Bất quáĐạo Tặcvốnchú ý một kíchtrí mạng,độngtác của Tuyết Sương Yên rất đẹp, đáng tiếcsovới Ngô Tà lại ít đimột phần ngắn gọn.

Ngô Tàcũngtươngtựtrúng một lần Định ThânThuật mớigiải quyết hếtU Linh Quỷ Đăng, bất quá cũng không có giốngnhư hắn nói phảikhông ngừngăn dược, mệkiếp, trang bịHoàngKim trên người tiểu tử này cũng không ít, mặc dù chỉlà bì giáp,nhưng lực phòng ngự rất tốt, hoàntoàncó thể khiêng cùng U Linh Quỷ Đăng đánh, h ơn nữahắn còn thường thường né tránh, hầunhư không cóphí hồng dược.

NgôTà cũngnhậnđược một cái Ma Trơi,nhìn Thạch TrungNgọc cười cười nói:

- Quáinơi này, kinh nghiệm dườngnhưsovới những quái cấp28 khác,hơi cao hơnmột chúta.

ThạchTrung Ngọccho tới bâygiờ khôngcó để ý những quái khác cho bao nhiêu điểm kinhnghiệm, hiện tại thăngcấp cần điểm kinh nghiệm đềulà mấytrămngàn, nhìn liền đau đầu, chẳng muốnđi tính

toán, cho nên cănbản không biết quái vật đến cùng sẽ cho hắn bao nhiêu điểm kinh nghiệm.

Hai người tổ đội, liềnbắt đầu ởchỗnày giết quái, có vẻnhư điểm kinh nghiệm không tệ, cho rất nhiều,Thạch Trung Ngọccùng NgôTà ở chỗ này giết quái, ngoạitrừ Định Thânđểcho hai người có chút đauđầu, nhữngthứ khác tất cả đềulà cực kỳnhẹ nhàng.

Rất nhanh một buổi sáng liền đi qua, Hướng Lâm tớigọi Thạch Trung Ngọc ăn cơm.

-Bằng hữu, cácmỹnữ gọita ăncơm,ta đi hưởng thụ trước.

Thạch Trung Ngọcvừa cười vừanói.

NgôTà có chút ghen tỵ nhìn Thạch TrungNgọc:

- Ngươi thật tốt, ta con mẹ nó còn phải tự mìnhnấumì ăn, giữa ngườivà người chênh lệch làm sao lại lớn như vậy chứ?

Thạch Trung Ngọc không thèm để ýhắn, hiện tại tiểu tử này làlão đạihắc đạocủa cả Thượng Hải, nếu như mỗi ngàyđều tựmình nấu mì ăn, đánh chết Thạch Trung Ngọccũng không tin,trực tiếp rờidu hí.

Đi tớitrongphòngkhách ngồi xuống, miệngto ăn cơm.

- Hôm naytâmtìnhcủangươi làmsao sẽ tốt như vậy? Gặpphải chuyện tốt gì?

Hướng Lâm thấy Thạch TrungNgọc ngày hôm nay có chút khác thường, liềnhỏi.

Thạch TrungNgọc nói:

- Ngày hôm nay gặpmột lãobằng hữu,đương nhiên vui vẻ.

-Bằng hữu gì? Cóthể nói với chúng ta không?

Dương BăngDaohỏi.

Ở trong Dương Băng Dao chorằng, bằng hữucủaThạch Trung Ngọc

nhấtđịnhlàmột ngưu nhân, nói không chừng còn lợi hại hơn Huy ca.

ThạchTrung Ngọcsuy nghĩ một chút nói:

- Ngươi khả năng cũng biết, gọi Ngô Tà.

NgôTà, Dương Băng Dao đương nhiên nhận thức, tuy nói Huy ca là nhân vật thứ ba củatoàn bộ Thượng Hải, nhưngở trước mặt lão đạiNgô Tà, cái gì cũng không phải, nhiều nhất chỉlà một tiểu đệcủa NgôTà mà thôi, chỉ cần mộtcâu nói củaNgôTà, Huyca sẽ ngaylập tức xuống đài.

Trách không được Huyca sẽ ngheThạchTrung Ngọc, thì ra Thạch Trung Ngọclàbằng hữu củaNgô Tà,hiện tại DươngBăng Dao đối với thânphậncủa Thạch Trung Ngọccàng hiếu kỳ hơn,hắn rốt cuộc có thân phận gì? Lạicóthể kết giao bằnghữu với NgôTà.

Cáccô nươngcòn lại đềuđối với Ngô Tà cựckỳ xalạ,ngoại trừ Cơ Như Nguyệt, những cô nương khác tiếp xúc không đến mức kia, mà Cơ Như Nguyệt thì hoàntoàn chẳngđángđitìmhiểu hắcđạoở Thượng Hải, cho nên cũng không biết Ngô Tà là ai.

- Mẹ, Ngô Tà kia là ai, làmsao ngươi biết?

Dương Tử tò mò hỏi.

Chứng kiến ánh mắtcủa Thạch Trung Ngọc, Dương BăngDao biết Thạch Trung Ngọckhông muốn tiết lộ thân phận của NgôTà, coi như Thạch Trung Ngọckhôngrahiệu, Dương Băng Dao cũng sẽ khôngnói,ở trong mắtDương Băng Dao, các cô nươngngơinàychỉ là tiểu hàitử, đương nhiên khôngmuốnđể cho bọnhọ tiếp xúcđược một mặt hắc ám của xã hội.

- Khôngcó gì, chỉlà một doanh nhân,trước đây ta và hắn tiếp xúc qua hai lần.

Dương Băng Dao nói.

-Sắc lang đại thúc, không nhìn ra, ngươi còn rấtcónhân duyêna, có thể cùng mẹ ta hợp tác làm ăn, khẳng định cũng là một đại lão bản cótiền.

DươngTử vừa cười vừa nói.

Thạch Trung Ngọcứng phó hai câu,sớm biết sẽ không nói ra NgôTà, nếu nhưcác cô nương truy hỏi hắn nữa, có một người bạn như vậy, tại saocòn muốn tớinơi này làm công, vậy buồn bực, vộivã nói lệch vấn đề:

-Ngàyhômnaytađiluyệncấp, đánh ra mộtít Ma Trơi,làvật phẩm nhiệm vụ, không biết cần làm gì, cácngươi nghe nói qua chưa?

Các cô nương dồn dập lắc đầu, các nàngcũng không có nghenói quanhiệmvụgì liên quan tớiMa Trơi, ThạchTrung Ngọc cũng không đểý,dù sao lúc đầu cũngchỉlàmuốnđổi chủ đề, các cô nương không biết cũng khôngsao cả.

- Nói đến, hôm nay Ngọc Kỳ lại đi làm, không ai cùng chúngta đi cày phó bản.

HướngLam buồn bực nói.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Vậyđừng đi càyphó bản, cấp bậc của các ngươi đều đến cấp24, cày phó bản căn bản không chođược bao nhiêu kinh nghiệm, còn không bằng đira ngoài giết quái.

Thành chủ cho mời

DTV-EBOOK.COM.VN

Các cô nương đồng ý thuyết pháp của ThạchTrung Ngọc, buổi chiều dự định đi luyện cấp, bấtquá bởi vì Thạch Trung Ngọcmới cấp 23, chonên cáccônương cũngkhôngcó tuyển đi cùng Thạch Trung Ngọc, hơn nữa bên Thạch Trung Ngọc còn nhiều mộtNgôTà, bất tiện.

Cơmnước xong,Thạch Trung Ngọckhôngcó dừng lại lâu,lập tức tiến vào du hí.

- Dựa vào,tiểu tử ngươilàmsao còn ởchỗ này? Ngươi còn chưa đi ăn?

Thạch Trung Ngọckinh ngạc nhìn Ngô Tà hỏi.

NgôTà kéoThạch Trung Ngọc vào trong đội ngũ nói:

-Ta không phải sớmnói,tự ta nấu mì ăn, mìăn liền a, cầnbao nhiêu thờigian sao?Đâu như ngươi, vừacùng mỹ nữ trò chuyện,vừa ăn thức ăn phong phú.

- Sẽ không, ngươi thật ănmìăn liền? Xảyratình huống gì, chẳnglẽ ngươi lại gặp phiền toái?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Ngô Tàkhìmũi nói:

- Tư tưởng đừng phức tạp như vậy,hai ngày này có chút sự tình, đi một địa phương chim không ỉa, không phải ở Thượng Hải, mệkiếp, quánăn ở nơinày, ăn còn khôngbằng mì ăn liền.

Thạch Trung Ngọcthở phàonhẹ nhõm,còn tưởng NgôTà lại gặp khó khăn gì, ha hả,cũng là mìnhcả nghĩ quárồi, nếunhư Ngô Tà thật có khó khăn gì, sẽ khôngđể choThạchTrung Ngọc biết hắn đangănmì ăn liền.

Cùng Thạch Trung Ngọc vừa ôn chuyệnvừagiết quái, cũng không lâu lắm, Ngô Tà nói:

- Thạchca,ta sắp hết dược, ngươi còncóbao nhiêu? Cho tamộtchút.

Thạch Trung Ngọcgiết U Linh QuỷĐăng xong, liền khởi độnghệ thống giao dịch,từtrong TúiTu Dilấy ra 200 hồng dược giaocho NgôTà.

NgôTà kinh ngạcnhìn Thạch Trung Ngọc:

- Thạch ca, trong túi đồcủa ngươilàm sao sẽ còn có nhiều dược tề như vậy?

Một không giancóthể bỏ vào hai mươi bìnhdược tề, người chơi tổng cộng chỉ có bamươiô không gian, nói cách khác tổng cộng chỉ có thểthả 600dược tề.

Ai sẽ không có việc gì ởtrong túi đồ bỏ nhiềuhồngdượcnhư vậy? Ngại không giantúi đồquá lớn?Huống hồ cònphải thả lam dược, những thứ khác…Ngô Tà mang theo một trămhồng dược, đã cho rằng mìnhmangrất nhiều, người bình thường cănbản không có khả năngở trong túi đồ thả nhiều dượctề nhưthế.

Thạch TrungNgọc cũng không có giấu diếm, ở trước mặt huynhđệ có gìphải giấu giếm? Nói sự tìnhTúiTu Dicho Ngô Tà, Ngô Tà hâm mộ nhìn Thạch Trung Ngọc, nhưngkhông hề đố kị.

Hai người cứ như vậy giết quái, một buổi chiều đi quarất nhanh, Thạch Trung Ngọccùng Ngô Tà rốt cụclên tớicấp 24, khôngdễ dàng a, đầu năm nay muốn thăng cấp thật đúnglà khó,trọn một ngày, mớităng1 cấp, lại khôngcólấyđược mấy món trang bị, đều con mẹ nó đồ trắng, thật không biết những ngườikhông có thực lực cày phóbản là lăn lộn thế nào.

Nếu như đã lên tới cấp 24, đương nhiên sẽ khôngởchỗ này giết quái cấp 28, hai người trởvề thành, sửa chữa trang bị, chuẩnbị đổi địaphương tiếp tục luyện cấp.

Trở lại BạchHổ thành,đi ngang qua trước mặt một NPC tuần tra, đột nhiên ThạchTrung Ngọc bịngười nọngăn cản.

-Ngài là HinhVũ Chi Thạch đại nhân?

NPC tuần tra hỏi.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, kỳ quái nhìn NPC,cóvẻ như lãotử không biết người này a.

- Thành Chủ ĐạiNhânchomời.

NPC tuần tra nói.

ThạchTrungNgọc nói:

- Tốt, ta lập tức đi ngay.

- Thạch ca, trước đây ngươi làm nhiệm vụ gì?Lại còn cóthể nhận thức thành chủ?

Ngô Tà hỏi.

-Ta cứu khuênữ của hắn.

Thạch TrungNgọc nói.

Hai ngườimột bên vô nghĩa, một bên đitới Phủ Thành Chủ.

-Côngtử, ngài có thể đi vào,vịnàylạikhông thể.

Hộ vệngăn Ngô Tà, không chohắnđi vào.

- Thạchca, vậy ngươi đi, ta chờởđâymột chút.

Ngô Tà nói.

Thạch TrungNgọc gật đầu,đi vàoPhủ ThànhChủ, thẳng tới thư phòng của Tiếu Sơn.

-Ai nha, hiền chất, ngươi cuối cùng cũng tính, ta đã tìm ngươi cả ngày.

TiếuSơn nhìn thấy Thạch Trung Ngọc, vộivã đi tới nói.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Xảy ra chuyệngì? Saotìmta gấp như vậy?

Tiếu Sơn thở dài nói:

- Hiền chất, ngươi cũng không biết,ngày hôm qua cómấyhộvệđi ra ngoàituầntra, kết quảđi ngang qua mộtchỗ hàn trú ở tây bắc, cảm thấy nơinàycóchútquái dị,vì vậy định vàoxem, mới đi đến trước mặt động khẩu đãcảm thấy bên trong tản mát raâmkhí, biết bên trongtất cóTà Vật,chuẩnbị đi vào kiểm tramột phen, lại pháthiện căn bản vàokhôngđược.

-Đâylà vì sao?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Tiếu Sơnnói:

-Bên ngoài hàn độngbịxếp đặtmột tầng kết giới, chúng ta căn bản không vào được,chỉcó thể cho Mạo Hiểm Giả đi vào, nên ta liền nghĩ đến ngươi, nhưnghômnay tìm ngươi một ngàycũng không tìm được, ta kémchút muốnđi tuyênbố thông cáo, làm choquảng đại Mạo Hiểm Giả đi địa phương kia tra xét, nhưnglạisợ Tà Vật ở trong đó quá lợi hại, sẽ làm cho nhiều ngườibỏ mạng, khi đó ta sẽ gặprắc rối lớn!

Thạch Trung Ngọc gật đầunói:

-Tốt, ta đingay, đượcrồi,từ bênngoài có thể chứng kiến địaphương gì bấtđồng không?

Thạch Trung Ngọc chỉ muốnhỏiđặc thù của địaphươngkia, dễtìm một chútmà thôi, nhưng TiếuSơn lạihiểu lầm, còntưởng rằng ThạchTrung Ngọcmuốnhỏi từ bên ngoài có thể xem tới tình huống bên trong hay không.

- Theo mấy hộ vệ tuần tra nói,từ bên ngoài nhìn vào trong, cóthể chứng kiến hỏa quangmàu xanh nhạt,khôngbiết vậyrốt cuộclàcái gì.

Tiếu Sơn nói.

Thạch Trung Ngọctừ trong Túi Tu Di lấyra mộtMa Trơi hỏi.

- Là vật này?

TiếuSơn đương nhiêncũng không biết cóphải đồ chơinàyhay không, bất quá ThạchTrung Ngọc lấy ra vật tương tự, không thể không thận trọngđối đãi,vộivã gọi mấy ngườituần tra qua.

- Cácngươi nói hỏa quangcó phải thứ này hay không?

TiếuSơnchỉ vàoMa Trơi trongtay Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Không sai,chínhlàvậtnày.

Bọn hộ vệ nhất trínói.

- Hiền chất, vật này ngươi là từchỗnào lấy được?

Tiếu Sơnhỏi.

Thạch Trung Ngọc nói:

-Chính là ngày hôm nayở dã ngoại giết quái, gặp mộtloại quái vật tên ULinhQuỷ Đăng,vì vậy ta liền đánh chết bọnhọ, những quỷ hỏa này đềulà từ trênngườibọn họ lấy được.

- Cái gì?Nhưng sinh vật Hắc Ám U LinhQuỷ Đăng kia, ở phụ cận BạchHổ thành ta, làm sao lại xuất hiệnloại vậttàác này? Hiền chất, ngươilà ở nơi nào phát hiện? Ta sai ngườiđi baovây tiễu trừ địa phương kia.

Tiếu Sơn giận tím mặt.

Thạch TrungNgọckhôngcốkỵ chút nàonóitọa độ chỗ luyện cấp bí ẩn kia cho TiếuSơn, dù sao địa phương kia đối với Thạch Trung Ngọc mànóiđãvô dụng.

TiếuSơn lập tức an bài nhân thủ qua, sau đó trở vềnhìnThạch Trung Ngọc nói:

- Hiền chất, vậy làm phiền ngươi, hiệntại đi xemhàn động kia, xem bên trongđếntột cùnglà tình huốnggì.

Nữ Thần Tự Do?

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc gật đầu,ra Phủ ThànhChủ, cùng NgôTà hội hợp, nói sự tình một lần.

- Thạch ca, hỏa quang màu xanh nhạt trong hàn động kia cóthể cũng làU LinhQuỷ Đăng hay không?

Ngô Tà hỏi.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

- Loại chuyện như vậy ta làm sao biết,đếnđó lạinhìn, hy vọng k hông phải ULinh Quỷ Đăng,bằngkhông ta còn chẳng muốn đi giết, lãotử đãlên tới cấp 24, lạiđi giết quáinày, mất mặt cỡ nào?

NgôTà cười cười, haingười chạy tới phươnghướng tây bắccủa Bạch Hổ thành, mẹ kiếp,tên khốnTiếuSơn kia, thậm chíngay cả tọa độ cụ thểcũng không cho,chỉ nói phương hướng tâybắc,ai con mẹ nó biếtở nơi nào? Thạch Trung Ngọc cùng NgôTàmêmang đi trên đường, tìm kiếm hànđộng kia, thật đúnglà cựckỳkhó tìm.

Tìm hơn hai giờ cũngkhông tìm được, Thạch Trung Ngọc tứcgiận đá vào một tảngđá ven đường,thậtlãng ohíthời gian.

- Thạch ca, saongươi không hỏirõ ràng lại đi?

Ngô Tàoán trách nói.

-Ta quên hỏi a, muốn trách thìtrách người thành chủ kia,ai bảo hắnkhông nóirõ ràng? Bằng khôngta không phải cóthể rất dễ dàng tìm được rồi sao.

Thạch Trung Ngọc buồn bực nói.

- Thạch ca, nếu không ngươi trở vềhỏi một chút?

NgôTàđề nghị.

- Vô nghĩa, lãotửđã đira hai giờ, bây giờ đivề, ngườikia nhất định sẽ hỏi có phải đã tra ra bêntronglà thứ gìhaykhông, đến lúc đósẽ xấu hổbao nhiêu? Lẽ nào ta phải nói, ta còn không tìm đượcđịa phương kia?

Thạch Trung Ngọcbất mãn nói.

Ai, Ngô Tà thở dài, cùng Thạch Trung Ngọctiếp tục tìm hàn động kia, lại tìm một hồi,sắc trờiđã dần dầnmờ đi, Ngô Tànói:

- Thạchca,tađói bụng rồi,nếu không chúng ta ăn cơmtrước, ăn xong trởvề tìm hàn động kia?

ThạchTrungNgọc nhìn đồng hồ,đã hơn bảy giờ, đámngười CơNhư Nguyệt đang giở trò quỷ gì? Thời gian dàinhư vậy cũng không gọi đi raăn cơm?

Mở ra bằnghữu bảng,đãgặp các nàng mấy cáinữ nhân đều tại tuyếnđâu, Thạch Trung Ngọc lập tức cho Hướng Lamgọimột cú điện thoại.

-Uy, ngươi có phải gọi lầm điện thoạihay không? Ngươinên gọicho Như Nguyệt tỷmới đúng?

Hướng Lamnghịch ngợm nói.

Thạch Trung Ngọc buồn bựcnói:

- Không có sai, ta muốn tìm ngươi,xin hỏi, lúc nào ta mới cóthể ăn cơm chiều?

Hướng Lam kinh hô một tiếng, dọa ThạchTrung Ngọc giật mình, vội vàng hỏi:

- Làmsao vậy? Xảy rachuyện gì?

Hướng Lam ngượng ngùng nói:

- Ta quênđi nấu cơm,ngươi chơi một hồi nữa, bây giờ chúng tađi làm cơm tối ngay.

Nói xong, Hướng Lam liền cúp điện thoại,ThạchTrung Ngọc khó

chịu.

- Thạch ca, ngươilàm sao vậy? Cần gì phảirầurĩ không vuinhưthế?

NgôTà hỏi.

- Lão Tà, ngươi không thể đi ăn cơm a, lạitheota một hồi,ngày hôm nay mấymỹnữ kiacư nhiênquênnấu cơm, hiện tạimớiđi, không biết phải đợi bao lâu đây, lại theotamộtlát đi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Ngô Tà bấtđắc dĩ ở cùngThạch Trung Ngọc,hai người tiếp tục tìm kiếmhànđộng, khoảng chừng nửa canh giờ, Ngô Tà sắp không kiên trì nổi,ThạchTrungNgọc rốt cụcnói:

-Có thể ăn cơm.

NgôTà không chút dodự ly khai du hí, Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ lắc đầu, thậtsự đói như vậy sao? Bất quácáibụng của Thạch Trung Ngọc cũng bắt đầuvang lên, Thạch Trung Ngọcly khai du hí, đi tới phòng khách.

Cơm tốiđã làm xong,Tuyết Sương Yên đang bưng thứcănra nhà bếp.

Thạch TrungNgọc ngồi xuống chậm rãi ăn,không đểý sau khi Ngô Tà ăn cơm tối xong, sẽ một người ở chỗ kia đợi hắn tiến vàodu hí.

- Mới vừa rồi cácngươi đanglàmgì?Làm sao ngay cả nấu cơm cũn g quên?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Hướng Lâm nói:

-Chúng tađương nhiênlà đang luyện cấp,sắp lên tới cấp25,đương nhiên phảinỗ lực.

DươngTử cười nói:

- Ta mang mẹ ta thăng cấp, hiện tại mẹ ta đã lên tới cấp15,nhanh

không?

- Băng Dao, ngươi ở trongtrò chơi tên gọi là gì? Nóiđếnta còn không có thêm bằng hữua!

Thạch Trung Ngọcnói.

Hướng Lam cườinói:

-Gọi thân mậtnhư vậy làm gì? Lẽ nào ngươi khôngsợ Như Nguyệt tỷ nổi máu ghen?

Thạch Trung Ngọcim lặngnói:

-Ta còngọi ngươi TiểuLam, Như Nguyệt khôngphảicả ngàynổi máu ghen sao?

- Chớ nhìn ta, ta mới không ghen đâu.

Cơ Như Nguyệt nói.

-Ta ở trong game gọi Ngọc Dao, thếnào,êm tai không?

DươngBăng Dao hỏi.

Ngọc Dao? Thạch Trung Ngọcsửngsốt mộtchút, đây làý gì? Trong têncủa lãotử cũng có mộtchữ Ngọc, trong têncủa hai người mỗibên lấy một chữ? Ai, nghiệp chướng, bấtquá các cô nương khác không có hoài nghi,nữ nhân nha, trong têncó một chữNgọc rất bình thường.

Tán gẫu một hồi, mọingười tiến vào du hí.

Lúc này trời đã hoàn toàntối, cách đó không xa có một điểm sáng màu đỏrực, nếu như không phải mượnánh trăng,thấy là Ngô Tà cầmtẩu thuốc hút, Thạch Trung Ngọc thật cho rằng lại gặp loại quái vậttương tự với U Linh Quỷ Đăng.

Đitớibên ngườiNgô Tà, NgôTà lập tức cho ThạchTrungNgọc một q uyền:

- Thạch ca, ngươi quá không hậuđạo,cư nhiên dùng thời gian lâu

như vậy mới về,ta một ngườiở trongđêmkhuya tối thui chờ ngươi, ngươi biếttacó baonhiêu thống khổ không?

Thạch Trung Ngọc căn bản không quản Ngô Tà oángiận,nói:

- Đừng nói nhảmnhiềunhư vậy, nhanh tìm hàn động kia.

NgôTàu oán trừng Thạch Trung Ngọc, hai người tiếp tục tìm kiếm hàn động, lạitìmhơn nửa giờ, vẫn khôngcó tìm được hànđộngở địa phươngnào.

Thạch Trung Ngọc từ trongTúi TuDi lấy ra một Ma Trơi, cầmở trongtaynói:

- Hyvọngquái vật trong hàn độngkiachứng kiến loại vật này, tưởng là đồng bạn tới, sauđó hôhoán chúngta, như vậy tốtbiết bao nhiêu?

- Đúng,đồ chơi này một chút tác dụng cũng không có, bất quácầm vài cái ra chiếusáng ngược lại không tệ.

Nói xong, Ngô Tà cũng lấy ra một đống lớn Ma Trơiđặt ở trong tay.

Trong túi đồNgô Tà không biếtvì saocòn có một quyển sách,tay trái hắn cầmsách, tay phải Ma Trơigiơ lên thậtcao hỏi.

- Ngươi xem hiệntại tacó giống Nữ ThầnTự Doở New York hay không?

Thạch TrungNgọc im lặng nhìn Ngô Tà nói:

- Giống câybúa, tay cầm sáchgì đó?

Ngô Tànói:

- Là một quyểnsách kỹ năng, đây chính là thứ tốt a,cóthểtăng 50% thờigian ẩn thân.

- Vậy vìsaongươikhông học?

Thạch Trung Ngọctòmò hỏi,Ngô Tà cũng làmộtĐạo Tặc, không có đạo lýđạt được sáchkỹ năng không dùng.

-Ai, ngươichorằngtakhôngmuốn, nhưngđồ chơinày là chức nghiệp

ẩndùng, cănbản khôngchota học.

Ngô Tà buồnbực nói.

Hàn động

DTV-EBOOK.COM.VN

- Chức nghiệpẩn nào?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ám Ảnh.

Hỏi cái này làm gì?

- Cho ta, thứ nàytamuốn.

Thạch Trung Ngọc nói.

Ngô Tà cũng không nhỏ mọn, trực tiếpném choThạchTrung Ngọc hỏi.

-Ngươimuốn thứ này làm gì,ta biết ngươi là chứcnghiệp ẩn,nhưng ngươi là Cuồng Đao, thứ này cho ngươi cũngvôdụng thôi.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Một nữnhân cùng ta ở chung mộtchỗ chính là Ám Ảnh, ta đương nhiên muốn thứ này.

- Dựa vào.

Ngô Tà cười mắng:

- Cầm đồ của tađi tán gái, ngươi quá vô sỉ.

- Di, kỳ quái,ngươi có thểcảm giác đượcgiókhông?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Có gió sao?Talàmsao không cảm giác đến?

NgôTà hỏi.

Thạch TrungNgọc chỉ vào Ma Trơi trên tay phải Ngô Tà nói:

- Ngươi xem Ma Trơi kìa.

NgôTà quay đầu nhìn, phát hiện Ma Trơi đang phiêu động vềphía tây, kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Chẳng lẽquỷhỏa nàycóthể chỉ dẫn chúngta tìm được hàn động kia?

- Cóthể, đi, theo quỷ hỏa nàyđi, dù sao cũnghơn chúng ta giốngnhư con ruồi không đầu tìm.

Thạch Trung Ngọcnói.

Theo Ma Trơi chỉ thị phương hướng, hai ngườirấtnhanh thìtớimột địa phương, cách đó khôngxaliền thấy được một chỗ tương tự với huyệtđộng,từ bên ngoài rất xa có thể chứng kiếnbên trong có quang vựng màu xanh nhạt, Thạch Trung Ngọc cùng Ngô Tà nở nụ cười, rốt cuộctìmđược.

Hai ngườitiến vào huyệt động, Thạch TrungNgọccó thể xác định, nơi đây tuyệt đối chính là hànđộngmà Tiếu Sơn nói, mới vừađi vào huyệt động, ngaylậptức cảmthấy dường nhưcó chút âm lãnh, khôngbiết làtácdụng tâm lýhaytồntại chân thực.

Khoảng cáchquá xa, ThạchTrung NgọccùngNgô Tà căn bản không biết quang vựng màu xanh nhạt phía trước làvật gì, chỉ phảiđến gần một ít, rất nhanh thì đến gầnrồi,quả nhiên phát hiệnquang vựng màu xanh nhạtchínhlàULinh Quỷ Đăng.

ULinh QuỷĐăng cựckỳ chủ độngtớicông kích Ngô Tà, một cái Định Thân Thuật nệnở trên người NgôTà,NgôTà lập tức đứngở nơiđó, Thạch Trung Ngọccũng không lưuý, bị Định Thân làrấtbình thường, nhưngkhiU Linh Quỷ Đăng đến gần NgôTà, Ma Trơi trong tay NgôTàbị U Linh QuỷĐăng hút tới,Ma Trơi trong thân thể ULinh Quỷ Đăng lậptức tăng lên.

Dựavào, con mẹnólàcái tìnhhuống gì? Thạch Trung Ngọc vội vã kiểm tra thuộc tính của đối phương.

U Linh Quỷ Đăng, cấp 29, quái vật tinhanh, cóthểhấp thu Ma Trơi

của đồng bạn,tới tăng cường thực lực của mình.

Con mẹ nó, đồ chơinày lạilà quái vật tinh anh, Thạch Trung Ngọc vội vàng đi qua, Nhược HóaMãnh Kích đập vàotrên người nó, thân thể ULinh Quỷ Đăng bị đánh sai lệch, Thạch TrungNgọckhông có buông tha thời cơ, vộivã cho thêmmột cái Cuồng LongThăng Thiên.

Trên không trung mớivừa đánh mộtcôngkích bình thường, này U Linh QuỷĐăng liền bay đi,công kích phổ thông thứhaicủa Thạch Trung Ngọccănbảnsờ khôngtới U Linh Quỷ Đăng, càng chưa nói chuẩn bịdùng Lực Phách HoaSơn,Thạch Trung Ngọc buồnbực.

Con mẹnó rốt cuộc là tình huống gì? Lãotửbị lộng hồđồ, cho tới bây giờ Cuồng Long Thăng Thiên mọi việcđềuthuậnlợi, ngày hôm nay làm sao ra loại tình huống này.

Lúc nàyNgô Tà mớitừtrong trạng thái ĐịnhThânđira, nói:

- Cẩnthận một chút, giahỏanàykhó đối phó,Định Thân có thể duy t rì liên tục năm giây, lợi hạihơn U Linh QuỷĐăng thông thường.

Thạch Trung Ngọcgật đầu, hai người cùng nhauvọttới, giáp côngU Linh Quỷ Đăng,Thạch Trung Ngọc trực tiếp dùng Oanh Thành Nhất Kích đập vềphía U Linh Quỷ Đăng,U Linh Quỷ Đăng không tránh không né, ngạnhsanh ăn Thạch TrungNgọc một kích,nhưng sự tình làm cho Thạch TrungNgọc kinh ngạc xảy ra, đao của mình cư nhiên xuyênqua thân thể U LinhQuỷ Đăng,phảng phất như căn bản khôngcó vachạm vào nó.

Dựavào, đây rốt cuộclà thứ quỷgì?

Kiểm tra trạng thái củaU Linh QuỷĐăng.

Vật lý miễn dịch: Trong vòngba mươi giây, miễn dịchtấtcả công kích vật lý,kỹ năng vật lý.

Thạch Trung Ngọc kémchútthổ huyết, conmẹnólàm sao còn đánh? MìnhvàNgô Tà đều làchức nghiệp cận chiến, kỹnăng đươngnhiên đều là kỹnăng vật lý,ởđâu ra kỹnăng ma pháp a, con mẹ nó.

Trọn ba mươi giây, ThạchTrung Ngọc cùngNgôTàkhông ngừng bị U Linh Quỷ Đăng chết tiệt đuổitheo, sự tình bất đắcdĩ nhất trên thế

giới khôngai bằng thời điểm đánh nhau, người khácócthể rất thoải máiđánh ngươi,mà ngươi lại căn bảnsờ không tới đốiphương.

Kiên trì hếtbamươi giây, Thạch Trung Ngọc cùng NgôTà rốtcục có thể trảthùU LinhQuỷ Đăng,các loạicông kích không ngừng đập lên ngườiULinh QuỷĐăng, tronglúc nhất thời, U Linh QuỷĐăng bị hai người đánh chokhông còn sức đánh trả.

Người cùng quái khác biệt lớn nhất chính là, mộtcáicó thể ăn dược, một cái khác ngay cả nănglực ăn dược cũng không có.

Thạch Trung Ngọc cắn thuốc, U Linh Quỷ Đăng căn bản không làm gì được Thạch Trung Ngọc, HP của U Linh Quỷ Đăng không ngừng rơixuống, rấtnhanh, hai người liềngiết chếtU Linh Quỷ Đăng này, Thạch Trung Ngọc không khỏi thoải mái cười to, rốtcục giếtchết nó.

Nhìn trang bị trên đất, ngườinày đồngdạng tuônraMa Trơi, bấtquá số lượng biểu hiệnlà x10, lẽnàotừ chỗ Ngô Tàhấpthu cũng cùng nhau ói ra?

U Linh Quỷ Đăng này vẫn rấtchomặt mũi,cư nhiên tuônra hai kiện trang bị Bạch Ngân, Thạch Trung Ngọc muốnphâncho Ngô Tà một kiện, Ngô Tà lại khôngmuốn.

- Thạch ca, ta biết bây giờngươi là người chơi chuyên nghiệp, ngươi đượctrang bịđều làbánlấy tiền, ngươi cho ta quá phiền phức, ta lấy cũng khônglàmgì.

- Nhưng đạt được hai kiện trang bị Bạch Ngâncũng có cônglao của ngươia, ta khôngthể độc chiếm nha.

ThạchTrung Ngọc có chút hơi khónói.

Ngô Tà nói:

- Cái trang bị này ngươicho tacũng vô dụng, ta lấy cũngchỉlà tặng người, ta giữ lại đồ chơinày có thểlàm gì, hơn nữata cũng chướng mắt cái đồngnát này a, nếu nhưquáituôn ra trang bị Hoàng Kim thíchhợp ta,ta mớisẽ không khách khí vớingươi.

Nếu Ngô Tà thựcsự không thu, Thạch Trung Ngọc cũngkhông

cưỡng cầu.

Hai người tiếp tục đivào bên trong, cũng không lâu lắm,đám người Thạch Trung Ngọc lần nữa gặp mộtU Linh QuỷĐăng, vẫn là quái vật tinh anhcấp29, Thạch Trung NgọccùngNgôTà có kinhnghiệm, lần nữa đối phó U LinhQuỷĐăng cựckỳ ung dung,rất nhanh thì giết chếtnó.

Dọc theo con đườngnàyđi tới,gặp không ít quáivật tinh anh, Thạch Trung Ngọc kém chút nghĩ nơi này làphó bản, may mắn ngẫu nhiên xuất hiện một hai U Linh Quỷ Đăng bình thường,làm cho Thạch Trung Ngọc biết, nơiđây vẫn chỉlàbản đồ đặcthù, căn bản không phải phó bản.

Khôngbiết qua bao lâu, hai người tới cuối hàn động, Thạch Trung Ngọc buồn bực nhìnbức tường trước mắt, không có khả năng,đi như thếnào lại đi tới ngõ cụt chứ?

U Linh Quỷ Tọa

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ngô Tà nhìnbức tường này nói:

- Trựcgiác nam nhân nóichota biết, bêntrongchắcchắncócơ quan.

- Vậyngươi nỗ lực tìm.

ThạchTrung Ngọc buồn bực nói.

Ngô Tàtìmmộthồi, vẫn không có tìm được cơ quan, chứng kiến Thạch TrungNgọc nằm một bên hút thuốc, bất đắc dĩ nói:

- Thạch ca, lẽ nào ngươi không thể tới trợ giúptìmsao?

Thạch Trung Ngọclẽ thẳng khí hùng nói:

- T akhông có học quacơ quan thuật, talàm sao tìm được, chính ngươi nỗ lực đi.

Ngô Tà thởdài, trong kỹ năngbị động củaĐạoTặc, Cung Tiễn Thủ đều cókỹ năng tìmkiếmcơ quan, bất quá là kỹ năngcựckỳ rác rưởi, muốnlý giải cơ quan rõ ràngnhất định phảitìm đạo sư chuyên nghiệp học tập,nhưngNgô Tàcăn bản không có đi học mónđồkia, chỉ có thểdựavào kỹ năng bị động kia tìm cơ quan.

Tìm hơn mười phút, NgôTà liền buôngtha:

-Tìm khôngđược, chúng ta trởvề.

-Conbà nó, có lầm hay không?Chăm chúmột chútcó đượchay không?

Thạch Trung Ngọcim lặnghỏi.

- Thậttìm khôngđược, kỹ năng tìmcơ quan củata quá rác rưới, khôngcó thực lực kia.

Ngô Tà buồn bực nói.

Thạch Trung Ngọcthở dài,vậylàm sao bây giờ? Nếu như Dương Tử ở chỗ nàythì tốtrồi, cơ quan thuật của nàngdường như rất lợi hại.

Gọi điện thoạicho Dương Tử.

-Sắc lang đại thúc, gọi điện thoại cho ta làmgì?

Dương Tử hỏi.

- Ngươi ởđịa phương nào? Tagặp một cơquanphiền phức,cần hổ trợ của ngươi.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Nhưng ta đang mang mẹta luyện cấp...

Dương Tử cóchút khó khăn nói.

-Không có việc gì, Thạch Trung Ngọc có chuyệntìmngươi, ngươi đi trước, tự ta mộtngười là được.

Thạch Trung Ngọc nghe được thanh âm của DươngBăng Dao.

- Tốt,ngươi ở chỗ nào, tađitìm ngươi.

DươngTửnói.

Thạch TrungNgọc báo ra tọa độcủa mình, sau đó cúp điện thoại.

- Tìm được cứu binh?

Ngô Tà hỏi.

Thạch Trung Ngọcgậtđầu nói:

-Không sai,dù sao nàng phá giảicơ quanlợi hại hơn ngươi,đi, tớicửa

tiếp nàng.

Ngô Tàbuồn bực mộtchút, theo Thạch Trung Ngọc đi ra ngoài, dọc theo đườngđi quái vậttinh anh cònkhôngcó đổimới, quái vật phổ thông ngược lạiđều đổi mới, Thạch Trung Ngọc tiệntay giảiquyết chúngnó,hai ngườitới bênngoài hàn động, nhất thời, Thạch Trung Ngọccảm giác khôngkhí tốt hơn, sovới bên trongâm lãnh thoảimái hơn rấtnhiều.

Đợikhôngbao lâu, DươngTử liền tới, Ngô Tà chứng kiến bộ dạng của Dương Tử, ngay lậptức sợngây người, còn nhỏđã đẹp như vậy, trưởng thành phỏng chừng là một mỹnữ họa quốc ươngdân a, bất quá nhìn tiểunha đầu này có chút quen mặt, dường nhưở đâugặp qua.

Dương Tử đánh giá NgôTà hỏi.

- Ngươichínhlà NgôTà?

Ngô Tà gật đầu,đoán chừng là Thạch Trung Ngọc nóicho nàng biết.

- Tiểu muội muội? Chúng ta không phảiđã gặp qua ở nơinào chứ?

- Ngươi không cảm thấy mượncớ tán gái như vậy quá phế vật rồi sao?

DươngTửlộ ra bộ dáng khả ái hỏi.

Ngô Tà đổmồ hôi, hắn chưahề nghĩtớiđi cua Dương Tử, chỉ là hỏi mà thôi, không nghĩ tới tiểunha đầu cường hãn nhưthế...

- Nhađầu kia gọiDương Tử,mẹ của nàng là Dương Băng Dao,ngươi nhìn quen mắt làbình thường.

Thạch Trung Ngọc nói.

Lúc này Ngô Tàmới kịp phản ứng, nguyên lai là nữ nhi của Dương Băng Dao, tráchkhông được nhìn cóchútquenmắt, bất quáánh mắt NgôTà nhìn vềphía Thạch Trung Ngọc lạicó chút không đúng, làm saoThạch ca đối với tình huống của Dương Tửhiểu rõnhư vậy? Lẽ nào Thạchcađang theo đuổi nàng? Lúc nào Thạchcalại thíchloạinữ hàimới lớnnày?

- Đừng códùngánh mắt dơbẩn kianhìnta, ta rất thuầnkhiết.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Các ngươi là làmsao quen biết?

NgôTàhỏi.

DươngTử rấtthẳng trắng nói:

- Ta và sắc lang đạithúc ở chung chỗ, đương nhiên nhận thức.

- Các ngươi đang ở chung!!?

Ngô Tà kinh ngạc kêu lên.

Thạch Trung Ngọc im lặngnói:

-Ta không phải đãsớmnói, tavà nhiều mỹ nữ ở chung một chỗ sao, cầngì phảingạc nhiênnhư vậy.

-Ta cũngcoinhưmỹnữsao?Quá khen ngợi ta.

Dương Tửhỏi.

- Miễn cưỡngcoi như.

ThạchTrungNgọcthản nhiên nói.

- Hừ.

Dương Tửởtrên đùi Thạch Trung Ngọcđámộtcước:

- Cáigì đó, ngườitarõ ràng làsiêu cấpđại mỹ nữ.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươibây giờ còn nhỏ,lại mấy năm nữa là có thể so sánh với những nữ nhânkhác trongphòng.

Ngô Tà nghe ThạchTrung Ngọc nói, kémchút choángváng, tuy Dương Tử còn rất nhỏ,bất quá thoạt nhìn đã vô cùng xinh đẹp,dựa theo ý tứ trong lờinói của Thạch Trung Ngọc, nhữngnữnhân khác

dường như càng xinh đẹp, nguy a, Ngô Tàcòn tưởng Thạch Trung Ngọc nóicùng mấymỹnữ ở chung một chỗ, còn tưởngrằng chỉ là mặthàng bìnhthường, khó có thể so sánhvới đại tiểu thư, nhưng bây giờquá nguy hiểm?

Ba người kết bạn tiếnvào hàn động, giết chết vài U Linh Quỷ Đăng bình thường,rất nhanhlà đến phần cuối,đi tới trước mặtthạch bích, Dương Tử chứng kiến bức tường này, ngay lập tức nói:

-Cơ quan đơn giản nhưvậy các ngươicũng không thể phá giải?

Dương Tử không chút lưu tìnhđả kích Ngô Tà, NgôTà rất phiền muộn, ta cũngkhông có nghiêm chỉnh học qua cơquan, không háo giải đượcrất bình thườnga.

Dương Tửxuấtmã, đương nhiênlà lậptức giải quyết, thạch bích xèo xèorung động, từ từ rơivào trong lòngđất,xuất hiện trước mắtvẫnlà thông đạo không sai biệt lắm,ba ngườiđi vào, nhìn trướcmặt đến cùng cóvậtgìtồn tại.

Chỉ chốc lát, trướcmặt lại tới một cái ghế?

U LinhQuỷTọa:cấp 29, quáivật tinhanh.

Conbà nó, đầutiên là đèn, phía sau làcái ghế, đâyrốt cuộc làđịa phương gì? Trên ghế còn hiệnlênmột đoàn Ma Trơimàu xanh nhạt, xemra cùngU Linh Quỷ Đănglà một loại.

Thạch Trung Ngọc còn chưa lên công kích, cung tiễn của Dương Tửđã bắn vàoU Linh Quỷ Tọa, -300.

Tốc độ di động của U Linh QuỷTọa nhất thời giảm bớt rất nhiều, tiễn giảm tốc độ, thứ tốt a.

ThạchTrung Ngọc lập tức đi tới, thời điểm ThạchTrung Ngọc đitới bên người nó,hiệu quả tiễn giảm tốc độ của Dương Tử biến mất, Thạch Trung Ngọc vội vã ném trào phúng lên ngườiULinh QuỷTọa, miễn chonó chạyđicông kích Dương Tử, lựcphòng ngự của Dương Tử cũng không phải quá cao, nhất định sẽ không ngạnh kháng, chỉ biết mang theoU Linh QuỷTọa chạy loạnkhắp nơi,ở phía sau đuổi theo giết, phiền lắm.

Ba người giáp công, ULinh Quỷ Tọa chỉlàmột quái vật tinh anh, đươngnhiên rất thoảimáiđãbị đámngườiThạchTrung Ngọc ngược chết.

Tuôn rangoạitrừ một trang bị ThanhĐồng, vẫn là MaTrơi, Thạch Trung Ngọcthật sự là không hiểu, thứnày rốt cuộc làm gì,trong Túi Tu Diđã thả mấy trăm U Linh Quỷ Đăng,NgôTà chỉđể lại mười mấy cái, còn lại toàn bộ choThạchTrung Ngọc, trongtúi đồcủa hắn căn bản không bỏ xuống được nhiều đồ đạc vô dụng như vậy.

Dương Tử cũng là lần đầu tiên tiếp xúc Ma Trơi, rất tòmò nhìn nó.

Thực Thi Quỷ

DTV-EBOOK.COM.VN

- Đừng xem,Ma Trơi cógìđể nhìn, nhanh đi về phía trước.

Thạch Trung Ngọc chứng kiến Dương Tử nhìnMa Trơi nhậpthần, nói.

Dương Tử hừ một tiếng,theo Thạch Trung Ngọc đivàohànđộng, chỉ chốc látba người lại gặp một ít U LinhQuỷ Tọa, nhưng bọnhọ căn bản ngănkhông đượcbước tiến củađám người Thạch TrungNgọc, chỉ có thểgiaorađiểm kinh nghiệm, cùng một ít trang bị.

Ba người Thạch Trung Ngọcdọc theo đường đigiết chết vô sốULinh Quỷ Tọa, góp nhặt một đống lớnMa Trơi, lạigặpđược một vách tường, DươngTửbắtđầu phá cơ quan, Thạch Trung Ngọc bắt đầuảo tưởng kế tiếp đối mặt có phải bàn,tủgì đó hay không.

Cơquan thạch bích chậm rãihạ xuống, đám người Thạch Trung Ngọc rất nhanh thìthấy được tràng cảnh bên trong, nơi đây không giống thôngđạohàn động bình thường, mà có một Động Thiên khác,dưới ánhtrăng sáng sủa, đámngười Thạch Trung Ngọc thấy dĩ nhiên là mộtđường hẹp quanh co, bấtquá thoạt nhìn có chút âm lãnh, quỷdị.

Dương Tử cóchút nhát gan cầm lấy tay Thạch TrungNgọc.

- Nơi đây thật khủng khiếp.

Dương Tửnhỏ giọng nói.

- A!!!

Độtnhiênxa xatruyền đến một tiếngsói tru, Dương Tửkhông khỏi phát sinh tiếng thét chói tai, sau đó cả người nhào vào trong lòng Thạch Trung Ngọc.

Thạch TrungNgọc ôm Dương Tử an ủi:

- Khôngcóchuyện gì, chẳng qua làmấy con tiểu cẩu đang kêu to mà thôi, không cầnsợ hãi.

Dương Tử từtrong lòngThạch TrungNgọcbò dậy,ở trên người hắn vỗ một cái:

- Ngươicho rằng talà con nít, ngay cả tiếng chósủa cùng tiếng sói tru cũng khôngphân rõ sao?

- Chẳng lẽ ngươikhông phải tiểuhài tử sao?

Thạch Trung Ngọc lộ ra vẻ kinh ngạchỏi.

-Đáng ghét.

Dương Tử thở phìphòvỗ Thạch Trung Ngọc một cái.

Bị Thạch Trung Ngọc nháo trò,Dương Tử phảng phất như cảm giác tốt hơn rất nhiều, cũng khôngcó đilưuýsói tru mới vừa rồi.

Bangười theo con đường này đi về phía trước, thấy được khôngít nhà gỗ cũ nát, phảng phấtnhưđã rất nhiều rất nhiều nămchưacóai ở qua, phía trên mọc đầy rêu xanh.

Cũng không lâu lắm,đám người Thạch Trung Ngọc liền gặp quái vật, không hề giống ThạchTrung Ngọctưởng tượng làbànghế gì, màlà một quái vật tứ chichấm đất, miệng của nó rất lớn,trên mặt phảng phất như còn có một chút tơmáu, trên đuôi thiêu đốt ngọn lửa màu xanh lam nhạt, Dương Tử khẩn trương xê dịch về phía Thạch Trung Ngọc.

Thực Thi Quỷ: cấp 30, quái vật tinh anh.

Dựa vào, lại là quái cấp 30,Thạch Trung Ngọcbuồn bực, làm sao có thể bi kịchnhư thế, ba người đềumới cấp 24, giết Thực ThiQuỷ căn bảnkhôngcó baonhiêu kinh nghiệm, quá lãng phí, mấy người trao đổiánh mắt.

Trong ánh mắt Từ Dương Tử rõ ràng cóthể nhìn ra, nàng căn bản không muốnởchỗ này,mà Ngô Tà cũng khôngmuốn giếtquái lại khôngđược bao nhiêu kinh nghiệm, vìvậy Thạch Trung Ngọc chỉcó thểnói:

- Chúng ta về trướcđi.

Dương Tử vội vàng gật đầu.

Khởi độngquyển trụchồi thành, đám người Thạch Trung Ngọc lần nữavềtớiBạchHổ thành.

Trong Bạch Hổ thành đèn đuốc sángtrưng, mặcdù đãgần đến bình minh,lại có vô số người chơi,rất náo nhiệt,lúc này Dương Tử mới an tâm,so với hàn độngâm lãnhquỷ dịkia, nơi đây mới giống nhưlà địa phương người ở!

- Vậy bâygiờ chúng tatìm địa phương gì luyệncấp?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Mới không cần cùng các ngươiđiđịa phương quỷ quái, hừ.

Dương Tử hừ một tiếng, trực tiếp bỏ chạy.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩlắc đầu, quay đầu nhìn vềphía Ngô Tà:

- Chúngta đi luyện cấp, ngày hôm nay nhất định luyện đếncấp 25, sau đó tiếptục đi hàn động.

- Thạch ca, tacó nhiệm vụtrên người, hôm nay sợ rằng không thể chơi game, hiện tại cũngđã bốngiờ sáng, chút nữa phải đira ngoài rồi.

Ngô Tà nói.

Thạch Trung Ngọchết chỗ nói rồi, làm sao sẽ biếnthành như vậy chứ? Cư nhiên đều chạy, ai, quên đi, vẫnlàđi tìm đám người Cơ Như Nguyệt luyện cấp.

Gọi điện thoạicho CơNhư Nguyệt:

- NhưNguyệt, các ngươiở địaphương nào? Luyệncấpcònthiếu ngườikhông?

- Vừa lúc còn lại một vị trí, ngươimuốn tới liền nhanh lên, chúngta

ở phụcận Long Tuyền trấn.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch TrungNgọc vội vàng gậtđầu:

- Tốt, ta ngay lập tứcđiqua.

-Thạch ca,ta còncómấy giờ mới đi.

Ngô Tà có chútbuồn bực nói.

Thạch TrungNgọc lau mồ hôi:

- Ngươi làm saokhông nói sớm, ta còn tưởng rằng ngươi lậptứcliền đi,hiệntại tađã hẹn người khác, chính ngươitìmđịa phương chơi đi.

Ngô Tà phiền muộnhỏi.

- Lẽ nào không thể mang ta đi?

Thạch TrungNgọc nhúnvai nói:

- Chỉtrống một vị trí, trong độingũ không nhétđược nhiều người như vậy,hơnnữa khả năng còncó một cái là cảnh sát, ta kiến nghị ngươikhôngnên đitheo ta.

- Dựa vào.

NgôTàmắng mộttiếng:

- Thạch ca, saongươi cùngcảnhsátnhập bọn rồihả?

- Mới đầu ta cũng không biết nàng làcảnh sáta, cũng không thể sau khi biếtthân phận của người ta,liền không đi gặpnàng chứ?

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói.

-Quênđi, ta trởvề HuyềnVũ thành tìmhuynhđệ trong bangphái luyện cấp, dù saođã thêm bằng hữu,về saulại tớitìmngươi.

NgôTà nói.

Thạch Trung Ngọccười mắng:

- Tới lui truyền tống mất 2000tệ a, ngươithậtđúng là ngườicó tiền.

NgôTàcười cười, không cóphản ứngThạch TrungNgọc, nói:

- Thạchca, sự tình của ngươi và Đại tiểu thư ta cũngsẽ không khuyên ngươi cái gì, bấtquávẫnhy vọng ngươi cóthể cùngđại tiểu thư hòa hảo.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, không nói gì thêm,sự tình vớiLý Lan có chút khóxử lý, quênđi, trước không thèm nghĩ nhiều như vậy, tạm biệt Ngô Tà, Thạch TrungNgọc bước lênTruyền Tống Trận, trực tiếp truyền tốngđến Long Tuyền trấn.

Gọiđiệnthoại cho Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Nguyệttừ trong bảng bằnghữu, viễn trình thêm Thạch Trung Ngọcvào trong đội ngũ, gi ốngnhư Thạch Trung Ngọc nghĩ, NgọcKỳ quả nhiêncũng ở trong đội ngũ, phỏng chừng Dương Tửlại chạy đi mang Dương Băng Dao luyện cấp.

Mở ra bảnđồlớn, nhìn quang điểmtrên bản đồ, Thạch Trung Ngọc biết được vị trícủa đámngười Cơ Như Nguyệt, chạy tới.

Rấtxaliền chứng kiến đám ngườiCơ Như Nguyệt đang giếtquái.

Hoành Hành, cấp 29, quái vậtphổ thông.

Thạch Trung Ngọc đến gần mớiphát hiện, nhữngcon cua này thật không phải cuabình thường, đều cao cở nửangười, lớn như vậy, trong hiệnthực cũng khôngthấynhiều a, nếu như có thể mang chúng đến trong hiện thực bán, phỏng chừng cóthể bán một khoản tiền rất lớn.

Đáng tiếc Thạch Trung Ngọc cũng biết cáiý nghĩ nàycủa mình là khôngcókhảnăng thực hiện,đi tới bên cạnh đámngười Cơ Như Nguyệt.

- Tốt, bây giờ chúngta bắt đầu giết đàn quái.

Cơ Như Nguyệt ngay cả cho ThạchTrungNgọc cơ hội nói chuyện cũng không, trực tiếp lệnh mọi người giết đàn quái.

Các cô nương dườngnhư đã bànxong, dồndập chạyđi dụ quái,chỉ để lại HướngLâmởchỗ này chờmọi người đến.

Ngọc Kỳ lợi hại

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrungNgọc bấtđắc dĩ lắc đầu, trời sinh chínhlàmệnh khổ lao, cũng khôngcho nghỉ ngơi một chút, trực tiếpđể giếtđànquái,chứng kiến Hướng Lâm ném tới ánhmắt, Thạch Trung Ngọc biếtmình trốn không thoát, Hướng Lâm sẽ không cho Thạch TrungNgọc ởlạichỗ này, chờ các cô nương quái kéo qua, chỉ có thể bất đắc dĩ chạy đi.

Hoành Hành đều làquái chủ động công kích, điều này cũng làm cho Thạch TrungNgọc dễ dànghơn không ít, chỉcần ở trước mặt chúng nó, chúng nósẽ chủ động theo sau lưng, nhưvậy cũng tốt, đếnlúc đó từ chỗ các cô nương đoạt cừuhận cũngdễ dàng hơn nhiều.

Tính toánthời gian một chút, cũng không sai biệt lắm đến thời gian tập hợp, Thạch Trung Ngọckéohơnmười Hoành Hànhchạy về.

Chỉ làquái vậtphổ thông, cho Thạch Trung Ngọc thương tổn cũng không phảirất cao, Thạch TrungNgọcdám khẳng định, chỉ cầncó Hướng Lâm trị liệu, hơn nữa mình ăn dược, hơn mười giây giết sáu bảy mươi Hoành Hành còn khôngcó vấn đề.

Nhưng Thạch Trung Ngọc thật sựlà đánh giá quáthấp dã tâm của cáccô nương, phíasau mỗi cô nươngđều đi theochí ít haimươi con Hoành Hành, nhất là Ngọc Kỳ,ỷ vàomình là KỵSĩ, da dày thịt thô, cư nhiên mangtheohơnba mươi con Hoành Hành.

Con bànó, nhiều như vậy, ai tới lùa quái? Lẽnàođám cô nương này muốn tự sát như vậy?

NgọcKỳ chỉ làchức nghiệp phổthông, cũng không phải chức nghiệp ẩn,kỹ năng quần công công kíchsố lượnglà có hạn chế, coi nhưkỹ năng quần công của nàng bây giờ là cấp 2, vậy cũngchỉ có thểđồng thờicông kích5 quái vật mà thôi, Thạch Trung Ngọc thở dài, kháng quáichỉ có thể dựa vào mình a.

Thượng đế ơi, chúcta may mắn,tacòn không muốnđigặp ngươi sớm như vậy.

Tuy Thạch Trung Ngọc cực kỳlolắng cho mìnhcó thể bị nhiều Hoành Hành miểu sát hay không, bất quá Thạch TrungNgọc vẫn phải đi kéo cừuhận, nếu nhưThạch Trung Ngọc khôngđi cướp cừu hận, nhiều HoànhHành như vậytụ tập chung mộtchỗ, bấtcứ lúc nào cũng sẽ miểu sátcác cô nương.

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ tới một vấnđề vô cùng nghiêm trọng, CuồngBạoXuyên Thủngcủamình chỉcó thểcông kích địch nhân ở trên một đường thẳng mà thôi,căn bản không có khả năng kéo nhiềuHoành Hành nhưvậy, trước đây giết đàn quái là bởivì thờiđiểmđó trong Bạch Ngân sáo trang kèm theo một kỹnăng quần công.

Mắtthấy nhiều HoànhHành nhưvậy muốn tụ tập lạimột chỗ, Thạch Trung Ngọc chảymồ hôi lạnh, vậy phảilàm sao bây giờ? Xong, xong, đã lâu không cùng các cô nương giết đàn quái,cư nhiên chuyện trọng yếu như vậy cũng quên hết.

Rốt cụccác cô nương đều hộihợpđếnchung mộtchỗ, Thạch Trung Ngọcthầm than một tiếng, nhưng kéo bao nhiêu làbaonhiêu, cũng không thể nhìncác cô nươnghương tiêu ngọcvẫn?

Cuồng Bạo Xuyên Thủng bắn về phía CơNhư Nguyệt,một đường thẳng quang vựngxuyên quabên người CơNhưNguyệt,bắn về phía saunàng, nhất thời trênđỉnh đầu những HoànhHànhkia xuất hiện chữsố liên tiếp, đương nhiên cũng cực kỳ thuận lợi từtrên người Cơ NhưNguyệt đoạt lấy giá trịcừuhận.

Cướp được giá trị cừu hận,Thạch Trung Ngọc không hề dừng lại chút nào, vội vã chạy trốn,phía sau mình hơn mười Hoành Hành, cộng thêmsau lưng CơNhư Nguyệt hơn hai mươi con Hoành Hành, khôngsai biệt lắm có bốn mươi con Hoành Hành, tuycóthể miễn cưỡng gánh nổi, nhưng vẫn không nên lãng phí vôvị cho thỏa đáng.

Thạch Trung Ngọc đang đợinăm giây thời gian cold-down của Cuồng Bạo Xuyên Thủng, chuẩnbịđira ngoài chiếm vị trí tốt, tranh thủ công kích tiếp theo, nhưng tất cả quái vật đều bao trùm vào, ThạchTrung Ngọc thậm chíđãlàm xong chuẩn bị tùy thờihy sinh, không nghĩtớicáccô nương cũng không cảm kích.

- Hinh VũChi Thạch, ngươi không nên chạy loạncó được hay không?

Hướng Lam bất mãn nói, ở trước mặt Ngọc Kỳ, Hướng Lambấttiện gọi thẳng tênhuý củaThạch Trung Ngọc, cho nên chỉ có thể gọi tên trong trò chơi.

Thạch TrungNgọc sửngsốt, theo bản năng dừng cước bộ, đâylà tình huốnggì? Lão tửđã làm xong chuẩnbịhy sinh, lại còn không được cám ơn?

Cứ nhưvậy dừnglại, phía sau bị đánh thật nhiềukích, HPrơi hơn phânnửa.du hí chết tiệt, nói độ chânthật cao 97%, vì sao quái vật còn biết điệp gia?Lão tử hận nhất chính là cái này,nếu như quái vật cũng giống như trong hiện thực thì tốt biếtbao nhiêu, căn bản không thể chồng chung mộtchỗthìtiện biết mấy? Tại chỗ đứng bất độnglà được, dùsaolấy thểtích của Hoành Hành,tốiđa chỉnăm ba con có thể công kích đượchắn, những quái khác phảiở phía sau xếp hàng.

Thạch TrungNgọc vừachạy vừa đưa ánh mắt nhìn Ngọc Kỳ,nơiđây có thể khángquáitrừ mìnhrachính làNgọcKỳ, nếu cáccô nương bất mãnvì Thạch Trung Ngọc chủ động đoạt cừu hận, vậy khẳng định làký tháchy vọng vào trên người NgọcKỳ.

Ngọc Kỳ tay cầm kiếm giơ lên thật cao, nhắm thẳngtrời xanh, sau đó trên người tuônramột vòng kim quang, tầng kim quangnày nhanh chóng lan tràn, mở rộng theo hình tròn, hơn 100 con Hoành Hành toàn bộ bịquéttrúng.

...

Thạch Trung Ngọc chứng kiếntất cảquáivật đều tậptrung về phía Ngọc Kỳ,ngaycả quái vật nguyênbản công kích mình cũngchạy về phía Ngọc Kỳ.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn Ngọc Kỳ, không nghĩ tới Ngọc K ỳ còncó khảnăng này, trong lúc nhất thời dĩ nhiên ngây dại.

- Hinh Vũ Chi Thạch,ngươicòn không mau hỗ trợ giết cua?

Hướng Lâmhô to một tiếng.

Lúcnày Thạch Trung Ngọc mới phảnứngkịp, chứng kiếnNgọc Kỳ đã bắtđầu chạy, vộivãnémra một cái Cuồng Bạo Xuyên Thủngở địa phươngcuanhiều nhất,sau đó bắtđầudùng công kích phổ thônggiết quái, chờ đợi Cuồng BạoXuyên Thủng qua thời gian cold-down.

Tuy mới vừa rồi chiêu kia củaNgọc Kỳlực công kích thật sự không rasao, nhưng kéo cừu hận lại cựckỳ cóhiệu quả, mỗi lầnCuồng Bạo Xuyên Thủng đánh vào trên người Hoành Hành,ít nhất cũng phải hơn ba trăm thươngtổn, lạikéo không đi cừu hận, có thể thấy được chiêu này của Ngọc Kỳ ngưu bức như thế nào.

Đáng tiếc, chiêu này thậtsự là quá ngưu bức,Thạch TrungNgọc căn bảnđoạt không đi cừu hận, tấtcả gánh nặngtoàn bộ nhétvào trên người NgọcKỳ,HP của nàng không ngừng giảm xuống, mặcdù Hướng Lâm không ngừngthi triểnTrị Liệu Thuật cũngkhông thể khống chế được HP của Ngọc Kỳ.

Mắt thấy HP của Ngọc Kỳ sắp rơi xuốngđáy cốc, Thạch TrungNgọc cũng thay Ngọc Kỳ chảy mồhôi lạnh, nếu như NgọcKỳ thựcsựtreo, còn lại cũngchỉcó thểdựavàoThạch TrungNgọc,nhưng mới vừa rồi cáccô nương đềutoànlựccông kích, Thạch TrungNgọc thật có thể kéo hết cừuhận qu a sao?Không cẩn thậnngày hôm nay có thểphải toàn quân bị diệta.

Ngọc Kỳ ởthời điểm sinh mệnhmình gầnđi tới một bướccuối cùng, thời giancold-downrốtcuộc điqua, không chútdodự ăn hồng dược, HPlập tức khôi phục hơn một nửa, tấtcả mọi ngườithở phào nhẹ nhõm,vội vãgia tăng côngkích,thời gian dài, Ngọc Kỳ kháng cự khôngđược nhiều công kích như vậy.

NhưngHP của Hoành Hành cũng rất cao, quá khó giết, mặcdù nhiều ngườinhư vậy cùng nhau côngkích,trong khoảng thời gian ngắn vẫn không thể giảiquyết hết những Hoành Hành này.

Kỵ Sĩ Tín Đảm

DTV-EBOOK.COM.VN

MặcdùNgọc Kỳ một mực chạy, HP cũng sắp kếtthúc, thời gian thuốc cold-downcòn sớm,NgọcKỳ chỉcó thểtăng nhanh một ítbước tiến,bất quá nhưvậy rất dễ dàng cùng quái vật kéora quáxa, sẽđể cho thật nhiềuquái chạy mất.

Các cô nương đương nhiên sẽ không vì loại chuyện như vậy đi oán trách Ngọc Kỳ,dù sao an toànlà sốmột,ai cũng không hyvọng mình chết.

Bấtquáthời gian dài nhưvậy trôi qua, hầu như HP củatấtcả Hoành Hànhđều chỉcòn lại mấytrăm, chỉ cần tùy tiện ném vài kỹ năng quần công chúng nó liền treo, lúcnày quáichạy sẽ có chút buồn bực .

Đã cónhiềuHoành Hànhchạy mất, đám người Thạch Trung Ngọc nhìn mà không nỡ, thời gian Cuồng Bạo Xuyên Thủng cold-down rốt cuộcqua, vội vãném vào trongđám Hoành Hành, lậptức miểusát hơn một nửa, ngay sau đó kỹ năng quần công của các cô nương cũng ra, hai bacái kỹ năng rơi xuống, nhóm HoànhHành này rốt cục chết sạch.

Ngọc Kỳ nhìn HP tới đáycủa mình,không khỏi sợ lên, vừa rồi quá nguy hiểm a, nếunhư đám người Thạch TrungNgọc công kích chậm một chút, mìnhsẽchết ở chỗnày.

HướngLâm đang giúpNgọc Kỳ khôi phục HP,HướngLamra lệnh:

-Nhanh thuthập những con kia kia,có thểlấy được rất nhiềutàiliệu nấu ăn.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Muốn món đồ kia làm gì?

-Ta học kỹ năng đầubếp,chonên cầnnhững tài liệu này, đừng nói

nhảm,nhanh hỗ trợ.

HướngLamvừa thu thập vừanói.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, đây làtháiđộ cầu người giúp một tay sao? Bấtquá Thạch TrungNgọcvẫn giúpđỡ Hướng Lam thu thập tài liệu.

Mọi người làm xong, toàn bộ đều giao dịch cho HướngLam,nhưng Hướng Lam lại len lén giaodịch cho Thạch Trung Ngọc, vì sao? Bởi vì nơi nàycóNgọcKỳ, tuy mọi người đã nhận thức rất lâu, lại không quá quen thuộc, ai biếtnàng có thể làm ra sự tình bán đứng bằng hữu hay không?SựtìnhTúi Tu Di không thể đểcho nàngphát hiện.

- Chúng ta tiếp tục giết đàn quái.

Hướng Lam nói.

-A,còn muốn giết đànquái, vừa rồiquánguy hiểm, ta thiếu chút nữa thì treo.

Ngọc Kỳ có chútbuồn khổ nói.

- Khôngcó việcgì, lần này chúng takéo quái ít một chút, bìnhquân mỗi người chỉkéo mười lăm con,vậy sẽ không có nguyhiểm gì.

Cơ Như Nguyệt nói.

Ngọc Kỳ gật đầu, mới vừa rồi nguy hiểm như vậy, nguyên nhân chủyếu là bởi vì mình quá tự phụ, cư nhiên kéo hơn ba mươi con Hoành Hành, nếu như mới vừa rồimình kéo ít một chút, cuối cùng sẽ không nguy hiểm như vậy.

- Đúngrồi,kỹ năng kiacủangươi têngọi là gì? Thật lợihại,lại có thể kéocừuhận bầy đàn.

Thạch TrungNgọc hỏi.

Ngọc Kỳ cười nói:

-Kỹ năng đógọiKỵ Sĩ TínĐảm,ngày hôm quathời điểm càyphó bản xoát ra, vậnkhícũng thực không tệ,cư nhiên có thể xoát ra sáchkỹ

năng,ta phỏng chừng bây giờKỵ Sĩ có thểcó kỹ năngnày hẳn không nhiều, nói không chừng chỉ cóta có!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, sáchkỹ năng dường như rất khó lấy được, chí ít tới trước mắt, Thạch Trung Ngọc còn khôngcó đánhra sách kỹ năng!

Rất nhanh mọingườilôi mộtđống Hoành Hànhtrở về, mọi người khống chế rất tốt, đềuở mười lămcon, NgọcKỳ dùngra kỹ năng ngưu bức kia, lôi đi giá trị cừu hận,lần này số lượng sovới lần trước ít hơnrất nhiều, đốivới Ngọc Kỳ không có tạothànhtổn thương, chỉ cần NgọcKỳ chạy, không cho quánhiều HoànhHành công kích, Hướng Lâm hoàn toàn có thểbảotrì HP của Ngọc Kỳ ở trình độnhất định.

Nếu những Hoành Hành này không thể tạo thành tổn thương gìvới Ngọc Kỳ, như vậy tất cả liềnkhông phải vấn đề,chỉlàThạch Trung Ngọcđau lònga, Ngọc Kỳ một đại mỹ nhân xinh đẹpnhư vậy, cư nhiên khôngngừng bịnhững HoànhHànhghê tởm kiacông kích,há có thể không đau lòng?

Tổng kết ra một ít kinh nghiệm giếtđàn Hoành Hành, vậy kếtiếp dễ làm hơnnhiều, hiệu suất càng ngày càng cao, thời gian rất nhanh liềntrôi qua, hiện tạiđã bảygiờ rưỡisáng, NgọcKỳnói phải chuẩn bị đi làm.

Các côương có chúttiếcnuối, đã lâu khôngcó giếtđàn quái thống khoái nhưvậy,CơNhư Nguyệt mang theo Tuyết Sương Yên, còncó Hướng Lâm đi làm điểmtâm, Thạch Trung Ngọc cùng Hướng Lam trở lại Bạch Hổ thành, Hướng Lam tìm một hệ thống thương điếm tương đốiít người, bán vài đồvô dụng trên người, sauđóbảoThạch Trung Ngọc trả chonàng toàn bộ thịt cua.

-Thậttốtquá, nhiềutài liệu nấuăn nhưvậy,đủđể kỹ năng đầubếp lên tới cấp 3.

HướngLam vừa cườivừa nói.

Thạch Trung Ngọc tòmòhỏi:

-Làm ra thứcăncó ích lợi gì? Làm thứnày làm gì?

Hướng Lam lườmhắn một cái nói:

- Ngươi thật là cô lậu quả văn, ngay cảđiều này cũngkhôngbiết,làm được thức ăn,ănvào, có thểduy trì liên tục tăng lực công kích, hoặc lựcphòng ngự… đều làthứ tốta.

-Vậy vừanãy thờiđiểm giếtquái, sao ngươikhông cho ta ăn thức ăn gì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ai,bịchúng ta dùng hết rồi, thờiđiểm có thức ăn, chúng ta vẫn luôn giết đàn quái, nhưng saukhi dùng hết,thì khôngdám giết đàn quái nữa, mãi cho đến ngươitới,giatăng một ít lực chiến đấu, mới dám giếtđànquái, nếu như còncó thứcăn,chúng ta giết đàn quái càn g nhanh.

Hướng Lam buồn bực nói.

Thạch TrungNgọc thởdài,làm sao tới phiên mình, sẽxuất hiện loại ngoàiý muốn này?

Hướng Lam đi làm thức ăn, Thạch Trung Ngọc một người cũng khôngbiết nên làm gì, liền dứt khoátly khai du hí, chờăndiểmtâm xongsẽcùng cáccô nương luyệncấp.

Bất quá Cơ Như Nguyệt cùng Tuyết Sương Yên đều sắp lên tới cấp 25, các cô nương còn lại cũng cao hơn Thạch Trung Ngọcnhiều, ai, phiềnmuộn, lão tửmột nam nhân, đẳng cấp cư nhiên bị những cô nương này bỏ rơi.

Đi tới phòng khách,trốngrỗngkhông có mộtngười, nhà bếp đèn sáng trưng,Thạch Trung Ngọcđi vào.

- Đừngở chỗ này vướngchân vướng tay,đi ra ngoàixem ti vi đi.

Thạch Trung Ngọc mới vừa đivàonhàbếp,đãbị Hướng Lâmđuổira ngoài.

Thạch Trung Ngọc nhúnvai, trở lại phòng khách xem TV, đưa tin sáng sớmđa số đều là tin cũ a.

Đang chuẩn bị xem Ultraman, nhà bếptruyền đến thanh âm của Hướng Lâm:

- Thạch Trung Ngọc, đigọi mấy ngườikia ra ăn điểm tâm.

Thạch Trung Ngọc ném điều khiển từ xa trongtay,đi lên,đây chính là phụng chỉ chiếm tiện nghia, đi đùa giỡn người nào tốtđây? Hướng Lam?Quên đi, sợ là sẽ bị ăn đòn, Dương Tử? Ngạch, thôi đượcrồi, vị trí của nàng quá lúngtúng, dùsao cũngcưỡi mẹ nàng hai lần a.

Như vậycòn lại chỉ có Dương Băng Dao, Thạch TrungNgọc cười hắc hắ, đôi ngực 36 E kia, đã mộtđoạn thời gian khôngcó dây vào.

Thức ăn

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọclặng lẽvào trong phòng Dương BăngDao,đẩy cửa,cư nhiên không khóa, hắchắc, trênmặt Thạch Trung Ngọc lộra nụ cười bỉ ổi, tiếnvào trong phòng Dương Băng Dao, ThạchTrung Ngọc nhìntình huống,bốnbề vắng lặng.

Thạch TrungNgọc chính là có tật giật mình trong truyền thuyết, nên chơi tròchơithì chơi trò chơi, nên nấu cơm thì nấu cơm, ai sẽ chạy tớinơi này.

Đi vào trong phòng Dương Băng Dao, Thạch Trung Ngọc chợt nhớ tới một vấnđềcực kỳnghiêm trọng, con mẹ nó,hiện tại dùngđều là khoang trò chơi, khôngphải mũ trò chơi, khoang trò chơi chephủ Dương Băng Dao kết kết thậtthật, đừng nói sờ soạng, ngaycả tình huống bên trong cũng nhìnkhông thấy, bi ai a.

Thạch TrungNgọcbất đắc dĩ nhấncái nút trên khoang trò chơi, rất nhanh,khoang trò chơi của Dương Băng Dao mở ra, Thạch Trung Ngọc nhìn mỹnhân nằmbên trong, cườibỉ ổi, đưara bàn tayăn mặn, đặt ở trên ngựcDương Băng Dao, xúc cảm mềm mại kíchthích Thạch TrungNgọc cảm xúc dângtrào.

DươngBăng Dao trừngmắt liếc hắn một cái,tứcgiận đẩytay Thạch Trung Ngọcra:

- Đừng làm rộn, nhanh né tránh,Dương Tử sắp tới rồi.

Thạch Trung Ngọc chưa từ bỏý định lại hung hăng nhéohaicái, nghe được tiếng cửamở cách vách, lúc nàyThạch TrungNgọc mới lấy tay ra.

- Ngươi gọi Hướng Lam rachưa?

Thạch Trung Ngọc nghiêm tranghỏi.

Hỏi xong những lời này, DươngTử xuất hiệnở trong phòng Dương

Băng Dao, Dương Tửđơn thuần cũng không có hoài nghi, Thạch Trung Ngọc mới vừa rồi đangkhinh nhờnmẹ của nàng, trựctiếpnói:

- Mới vừa rồi ta đã gọi điện thoại kêuqua Tiểu Lamtỷ,nàngnói lập tứcđi ra.

Thạch Trung Ngọc gật đầurời phòng,sắc mặt Dương Băng Dao có chútửngđỏ, Thạch Trung Ngọc này thậtsự là khôngcó chính hình, lạitới chiếm tiện nghi của ta, ai, sự tình củamình và hắn rốt cuộc phải làm gì đây? Tiếp tụclàmtình nhân?Hay lầnsau nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt hắn?

Dương Băng Dao buồn bực lắc đầu, chính nàng cũng không biết phải làmsao cho phải,nếu như muốn cho nàng ly khai Thạch Trung Ngọc,thật cóchút luyếntiếc, nhưng không lykhaihắn, cùng Cơ Như Nguyệt quan hệ làm sao bây giờ?

CùngDươngTửrời phòng, ở cửa thang lầu vừa lúcgặp Hướng Lam đi ra,sauđó kết bạnđixuống.

Trênbàn cơm, Thạch Trung Ngọc chứng kiến trên mặt Hướng Lam vẫn mangtheo mỉm cười, hỏi.

- Gặp phảichuyện tốt gì? Làm sao vuivẻ như vậy?

- Mớivừa rồi chế tác thứcăn cựckỳ thành công,công suất đạttới 90%,ta thật sự là quáhạnhphúc.

Hướng Lam đặt mông ngồi xuống đối diện Thạch Trung Ngọc, vui vẻ nói.

Lúc này TuyếtSương Yên từ trong phòng bếpbưng chén đũađi ra, cười nói:

-Tiểu Lam, ngươi chừng nào thì giống như Thạch Trung Ngọc biến thành Đại lão giarồi hả? Cũng không biết tớitrợ giúp.

-Đáng ghét, ngườita chẳngqua làcùng Thạch TrungNgọclấyle một chút mà thôi, lúc nào nói không đihỗ trợ?

Hướng Lam nói.

Thạch Trung Ngọc ômphẩm chất “phi lễ chớ nghe”,làm bộ cáigì cũngkhông nghe,lão tử không đi hỗ trợ mới làbình thường.

Rất nhanh đám ngườiCơ Như Nguyệt cũng từ trong phòng bếp đi ra,cất xong chénđũa, mỗi người an vị.

Dương Băng Dao nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Ta hôm nay đột nhiên pháthiện,thì raThạchTrung Ngọcvẫn ngồi ở vị trí gia chủ,ha hả, thật không hỗlà bạn trai của Như Nguyệt,ở trongnhà này vị trí thật đúnglàcao hơn bình thườngnhiều.

- Dươnga di, ngươi nói bậy bạ gìđấy, chúng ta đều là tùy tiện ngồi, trong nhà còn phân rõ ràng như vậy làmgì!Ta phỏng chừng Ngọc tỷ ngay cả nơi nàolàchủ vị cũng không biết.

CơNhư Nguyệt bất mãn nói.

DươngBăng Dao cười cười, khôngnói gì, nàng cũng sẽ không cho rằng Thạch Trung Ngọckhông biết nơinào là chủ vị.

ThạchTrung Ngọcđổmồ hôi, trước đây thời điểm thân phậncủa mình còn rấttrâu bò, người khácthường thường mời hắn ăn cơm, nơi nào là chủ, nơi nào là thứ, hắn đương nhiên biết, bởi vìtập quán, cho nên Thạch Trung Ngọctrực tiếp ngồiở chủ vị, thời gian dàinhư vậy cũng khôngđổi vị trí, mọi người cũng đã sớm quen ThạchTrung Ngọcngồiở đó...

- Tỷ,mới vừarồi ngươi làm rabaonhiêu thức ăn?

HướngLâm hỏi.

Hướng Lam suynghĩ một chútnói:

- Không phải rất nhiều, bởi vìthời gian quángắn, các ngươi gọi ta đi ra, một hồitrởvề làm tiếp, các ngươi trước tùy tiện luyện cấp, ta sẽ qua rất nhanh.

- Ồ, tốt!

HướngLâm nói.

- A Tử, mộthồi ngươi cùng các nàng đi luyện cấp, không cần phải xen vào ta, để cho ta tự mìnhthể nghiệmdu hí, theo ngươiquáigì cũng bị ngươi đánh thành tàn máu, sau đó ta mớilên, như vậy khôngcóý nghĩa.

Dương Băng Dao nói.

Dương Tử có chút không yênlòng hỏi:

-Mộtmình mẹthựcsự có thể?

Dương Băng Dao buồn cườivuốt đầuDươngTử:

- Cócái gì không thể? Ta chơi game chẳngqua làvì rãnh rỗimà thôi, bịquái giết, cùng lắm thìnghỉ ngơi haigiờ chơi nữa a!

Dương Tử gật đầu, cũng không có tiếptục khuyên Dương Băng Dao.

Ăn điểm tâm xong, mấy người đăngnhập vàotrò chơi,ThạchTrung Ngọclập tứcchạytớilãnh địaHoành Hành, ngoại trừ Dương Tử cùng Hướng Lam,những người khác sớmđã bắtđầuở nơi đâyluyện cấp, nhìn thấy Thạch Trung Ngọc tới, Cơ Như Nguyệt kéo Thạch Trung Ngọcvào trong đội ngũ.

Tuy mọi ngườitổ đội, nhưng mỗibêngiết riêng, dùsaonơi đâyđều là quái vật phổ thông, mấy người hợplực giết căn bản khôngcó lời, giết đàn quái lại không có thực lực, cũngkhông lâu lắm, Hướng Lam cùng Dương Tử rốtcục chạytới, HướngLam phát cho mọi người một ít thức ăn.

Thờiđiểmphát cho Thạch Trung Ngọc,cố dặn dò:

- Mỗi loại thức ăn thời giansử dụngđềulà mười lăm phút, mỗi lần chỉ cóthể dùng một loại, dùng bất đồng sẽ thay thế cái trước, hiểu chưa?

Thạch Trung Ngọcgật đầu nói:

- Ta hiểu rồi.

Thạch Trung Ngọc nhìn những thứcăn kia, đối với thứcăn Hướng

Lam làm, Thạch Trung Ngọc vẫnthích ăn, tin tưởngtrongtrò chơi làm ra cũng sẽ không kém, nhìn hiệu quả những thức ăn này một chút.

Lực công kích tăng 5%

Lực phòng ngự tăng 5%

HP duytrì liên tục khôi phục 100điểm

MPduy trì liên tục khôiphục 100 điểm

Cóthể là bởi vì trước mắt đẳng cấp đầu bếp của Hướng Lamcòn thấp, chỉ có bốn loại hiệu quả,Thạch Trung Ngọc quyếtđịnh lựa chọn cái thứnhất, muốn tăng lực côngkích, ném thịtquayvào trong miệng, nhaivàicái, mùi vị bình thường,còn khôngbằng tronghiện thực, bất quácòn không đến mức phunra,chỉ bằng điểm ấy liền mạnh hơn Thạch Trung Ngọc vạn lần.

Mặc dù có thức ăncủa Hướng Lam chống đỡ, nhưng vẫn không thể giếtđàn quái, bởi vìkỹ năngquần công của ThạchTrung Ngọc quá cùi bắp,kéo không được nhiều quái như vậy, không có kỹ năng tương tự như Ngọc Kỳ,thật sự làkhông tiện a.

Lại vào hàn động

DTV-EBOOK.COM.VN

Mấy người từng người tự chiến,bất quáCơ Như Nguyệt tàicaogan lớn, một người bắt đầu thận trọnggiết đàn quái, tuysốlượng ít, nhưng vẫn nhanh hơn solo, những người khác dồndập noi theo, trong lúc nhất thời,các loại ma pháp quần côngbay múa khắp nơi, Hướng Lâm cũng bắt đầulubù lên.

Giếtđàn quái nha,cho dù sốlượng tương đốinhỏ,cũng vẫncótỷ lệbị quái vật sờ được rất lớn, chức nghiệpcủacác cô nươnglại là chức nghiệpyếu ớt,HướngLâm làm saocó thể không vội tăng máu cho cácnàng?

Mộtlát sau,ởdưới mộthồi kim quang sáng chói,Cơ Như Nguyệt rốt cục thành công lên tới cấp 25.

Trên mặtCơNhư Nguyệt lộra nụ cười ngọt ngào.

Cũngkhông lâu lắm, trong đám ngườilại xuất hiện kim quang,lần n ày làTuyết Sương Yên thăng cấp, Thạch Trung Ngọcbiaithở dài, các cô nương còn lại xem ra cũng sắp,tại saocóthểnhưvậy chứ? Điểm kinh nghiệm của lãotửmới 60%, đêmqua giết nhiềuquái vật tinh anh như vậy, cũng mới được chút điểm kinh nghiệm,bi kịch,cùng cáccô nương chênh lệch cưnhiên kéo ra lớn như vậy.

Giống nhưThạch Trung Ngọc dự liệu, rất nhanh, tỷ muội Hướng Lam song song lên cấp 25, bây giờ còn chưa thăngcấp cũng chỉ còn lại có Thạch Trung Ngọccùng Dương Tử, Dương Tửlà bởi vì hai ngày này vẫnluônmangmẹ nàng, chonên mớichậm lại mà thôi, nếu như Dương Tử vẫn luônluyện cấp, chỉsợ cũngđã sớm thăng cấp.

Áp lực a,cái xã hội này khắpnơi đềulàáp lực, ngay cả chơidu hí cũng xuất hiện nhiều áp lựcnhư vậy, cái này không được, Thạch Trung Ngọc bắt đầuliều mạng,các loại công kích bừa bộn không ngừng rơi vàotrên người Hoành Hành.

Hoành Hành thảm, bởi vì Thạch Trung Ngọc tàn sát, số lượng tụ

tập giảm thiểu,tốc độ quái vật đổimới căn bản cảnkhông nổi tốcđộ ThạchTrungNgọcgiết quái, Thạch Trung Ngọcchỉ cóthể không ngừng dời trận địa, cũng may lãnh địa Hoành Hành khálớn, quái vậtcó nhiều giết không hết.

- Ngọc tỷ, đừng chạy quá xa, trở về, quá xa không được chia kinh nghiệm.

CơNhư Nguyệt la lớn.

Thạch Trung Ngọc nhìn phương hướngCơ Như Nguyệt,lúc này mới phát hiệnmình không biết lúc nào đãlykhai các côương rấtxa, lau mồ hôi, vội vã chạy về, cùng các cô nươngkhoảngcách gầnmột chút, nhưng bởi vì Thạch Trung Ngọc giết quái quánhanh, cùngcác cô nương chungmột chỗ, hiệu suấtgiết quái thật sự làquá thấp.

-Hừ, sắc langđại thúc, ngươiđã thích chạy như thế,chúng ta liền đi, chính ngươi một người ởchỗnày chậm rãi giết.

DươngTử hừ nói.

Thạch Trung Ngọc nhìn đẳng cấp của Dương Tửmột chút, conbà nó, trách không đượcdám lớnlốinhư vậy, thì ra nàng cũng đã lêntới cấp 25, Thạch TrungNgọcđổ mồhôi, hiện tại cũngchỉ còn lại có lão tử mộtngười còn ở cấp 24 lăn lộn, đây là chuyệngì xảy ra a.

Dương Tử thật đúnglà nói được làm được, lại thực sự mang theo các cô nương đi, Thạch Trung Ngọcmột người lưulại ởđịa phương này, Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ, xemra chỉcó thể một người ở chỗ này chậm rãi giết, khôngđược a,lão tửdù sao cũnglà đànông, làm sao có thể để đám côương này ngông cuồng như vậy? Đẳng cấp vẫn đặt trênởlão tử là cực kỳ khóchịu.

Thạch Trung Ngọchét lớn một tiếng, tốc độ giết quái cư nhiên lần nữa gia tăng, sắp tiến vào mộtcảnh giới điên cuồng, không ngừng lặp lại động tác giống nhau, Hoành Hành mới toátratia sáng, còn chưachờ nó triệtể ngã xuống, ThạchTrung Ngọcđã bắt đầu chạy tới một HoànhHành khác.

Nhưng mặc dùnhưvậy, Thạch Trung Ngọc vẫncảm thấy quá chậm, xem ravẫn phải dựa vào giết đànquái tớithăngcấp.

Thạch Trung Ngọcđiên cuồng kéohơn ba mươi con Hoành Hành, thỉnh thoảngném Cuồng BạoXuyên Thủng, nhưng như vậy quá nguy hiểm, HP của mìnhcăn bản là theo không kịp, thời gian thuốc cold-down quá không cholực, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể buồn bực trốn.

Dụctốc bất đạt, cổnhân không lấnta.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, tựmình một người giết quái, quả nhiên không thể làmloạn,kéo nhiềuđối với thân thể không tốt, vạn nhất chếtmột lần nữa, vậy xong.

Nhưng mỗi lần giết năm sáu cái, cùng mìnhtừng cáitừngcái giết cũngkhông cách bao lớn,dùsao thời điểmkéo quái, đám kỹnăngkia có thời gian cold-down, Thạch Trung Ngọc buồn bực, chỉcó thể thành thànhthật thậtgiết quái.

-Gợi ý của hệ thống, trong hiện thực có người hô hoán, có lykhai trò chơi hay không?

- Không.

Thạch Trung Ngọc nhìn thời gian,dĩ nhiênđãgiữa trưa, xemra cáccô nươngđã làm xong bữa trưa, Thạch TrungNgọc xemđiểm kinh nghiệmcủa mình, 99%, sắpồi, lại giếthơnmười Hoành Hành, không sai biệt lắmlà cóthể thăng cấp.

Thạch Trung Ngọc quyết định một tiếng trống làm tinh thần, trước lêntớicấp25 lạiđi ăn.

Đại khái giếthơn haimươi conHoành Hành,Thạch Trung Ngọcmới thăng cấp, điều nàylàmcho Thạch Trung Ngọc lạibuồn bực một chút, bấtquá may mắn, lãng phí thời gian cũng không nhiều, lập tức ly khai du hí, đi ăn cơm.

- Ngọctỷ, ngươi hàtất liềumạng như vậy? Trước đây ngươi ăn tích cực nhất a, làm sao hiện tại chơi game liềumạng nhưvậy?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Thạch Trung Ngọc đương nhiên sẽ không thừa nhận mình không muốnbị đám cô nương nàyđè đẳng cấp, vì vậy nói:

-Mới vừa rồi sắp đếncấp 25,chonên địnhlên tới cấp25 lạiđi ăn.

Các côương cũng khôngnói gìnhiều,Tuyết Sương Yên hỏi.

-Vậy buổi chiều ngươidự địnhlàm gì? Cómuốncùng chúng tađi luyện cấphay không?

Thạch TrungNgọc suy nghĩ mộtchút nói:

- Ta muốn đixem hàn động, đi bêntrong xemtình huống,ngày hôm qua cùng Dương Tử đi, nhưnggặp quái cấp30, ta liền trực tiếp đi ra, ngày hômnay nhất định phải đi nhìn, bên trong rốt cuộc là tình huống gì.

-Cái hànđộng gì? Làmsaokhông nghe ngươi nói qua?

Hướng Lâmtò mò hỏi.

Thạch Trung Ngọc nóichuyệnđã xảyra cho các côương, Hướng Lam cười nói:

- Không nghĩtới Dương Tử của chúng ta cư nhiên nhát gannhư vậy, không dámvàođịa phươngkia.

- Hừ, mới không có chuyệnkia đâu, ta chỉlà lo lắng sắc lang đạithúc đánh khônglại Thực Thi Quỷ,cho nên ta mới đồngý trởvề.

Dương Tử vìmình biện hộ.

Các cô nương xì cười,ngay cả Dương Băng Dao cũng cảmthấy con gái mìnhkhả ái.

-Cười cáigì?Cùng lắmthì đợi lát nữa tađi mộtchuyến, tamới không sợ đâu.

Dương Tử không phục nói.

Thạch TrungNgọchỏi.

- Các ngươi có đi không? Nơi đó đềulà quái vật tinh anh, hẳnlàcòn có thểlấy được không íttrang bị, bên trong có thểcòncó Bossgì đó,ta một người không giảiquyết được!

CơNhư Nguyệt không chút suy nghĩ trực tiếp nói:

- Tốt,ta khôngcó ý kiến, dù sao tacũngkhông thíchluyện cấp khô khan, đi hàn động nhìn, nói không chừng thật có thể lấy được không ít thứ tốt, vừa nghĩ tới đều là quái vật tinhanh,cáitrang bị kia...Nhấtđịnh thoảimái chết được.

Ảo giác

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Mọi người gậtđầu, chỉcó Dương Băng Dao có chút hâm mộ nhìn mọi người,cấpbậc củanàng còn quáthấp, mặcdùDương Tử mộtmực mang nàng, nàng cũng mớilên tới cấp 20, cùng đám người Thạch Trung Ngọc chênh lệch quáxa,đámngười Thạch Trung Ngọc không có khả năngmang nàng,nàng chỉ có thể một người đi chơi.

Bấtquá thực lực bây giờcủa Dương BăngDao không coinhư kém,chỉ dựa vàovẻđẹp của nàngthìcó một đám đôngngười muốn cướp tổ đội,huống chi Dương Băng Dao là mẹcủa DươngTử, DươngTử làm sao có thểkhông để cho nàng mộtbộ trang bị Bạch Ngân? Người chơi cấp 20toànbộtrangbịHoàng Kim, tuy cũng có một ít người, nhưng không phải rất nhiều,dù sao hiện tạingười chơihơn hai mươi cấp, trang bịchủ lưu vẫnchỉlàtrangbị Bạch Ngân, thậm chí ngay cả trangbị Thanh Đồng cũng không nhấtđịnhcó thể lăn lộn toànbộ.

Saukhi ăn cơm trưaxong, mọi người tiến vàodu hí,gặpmặt ở Bạch Hổ thành, ThạchTrung Ngọc cùngcác cô nươngtổ đội, liền dẫn các cô nương đivề phía hàn động, đêm quađihàndộng,sắc trờitương đốihôn ám, hơnnữa hắnvà NgôTà lạc đường một lần, Thạch Trung Ngọc mang theo các cônương mơ mơ màng màng đi loạn một trận, kết quả lại lạc đường.

- Sắclang đại thúc, trí nhớ của ngươilàm sao lại kém đến loạitình trạng này? Không nhớ đường, cũng đừngđi loạn có được không?Đi theota.

DươngTử phách lối nói.

Thạch Trung Ngọc cườicười, cũngkhôngcó nóicáigì, mọi người theo DươngTử, trí nhớ của Dương Tửrất không tệ, dĩ nhiên không đilạc, trực tiếp mang theo mọi người đi tới hàn động.

- Ngươilàm saosẽ nhớ rõ ràngnhư thế?

Thạch Trung Ngọcbuồn bực hỏi.

- Ngày hôm qua ngươi nói cho ta biết tọa độ,ta nhớtọađộ kia.

DươngTử vừa cườivừa nói.

Trách không được, nguyên lailà như vậy, bất quátọađộ đềulà chuỗi dài chữ số,có thể nhớ kỹ cũng khôngdễ dàng.

Tiến vàohànđộng, ngoại trừThạch Trung Ngọc cùng Dương Tửđã tới, nhữngcô nương khác đềulà lần đầu tiên tới, tòmò đánh giá tìnhhuống tronghàn động, khônghề giống các nàng tưởngtượng khủngbốcỡ nào, chẳng qua có chút âmlãnh mà thôi.

- Đừngxem,địa phương kinh khủngở phía trước, đếnlúc đó các ngươi cũng sợ khóc lên.

Dương Tử hận hận nói.

Cơ Như Nguyệt cười sờđầuDươngTử:

- Chúng ta đều không phảitiểu hàitử, làmsao lạibị hù dọa, ngươi chorằng người nàocũngnhư ngươi?

- Chán ghét,cácngươi đều khi dễta.

Dương Tử buồnbực nói.

- Ha hả...

Cáccônương cười cười, cùng Thạch TrungNgọcđi vào trong,những quái vật tinh anh ngày hôm qua bị Thạch Trung Ngọc giếtchết lại lầnnữa đổi mới, Thạch Trung Ngọc nở nụ cười, xemra còn cóthể lấynhiều hơn một chút trangbị, ngày hôm quavật lý miễn dịchlàm cho Thạch Trung Ngọcrấtnhức đầu, ngày hôm nay liền xongđời, bởi vì hôm nay Thạch Trung Ngọc mang theo hai Pháp Sư.

Thạch Trung Ngọcphát hiện thời điểmULinh Quỷ Đăng dùngmiễn dịch,cóvẻ như ma pháptương tổnsẽ càng mạnh,dù sao lực công kích của Cơ Như Nguyệt cùng Hướng Lam bạo kích khá cao, để TuyếtSươngYên làĐạo Tặc cũng ướcao.

Lối đi này không có gìđáng nói, ung dung đi qua, rất nhanhliền tới địa phương tới hôm qua, khithấy dáng dấpcủa Thực Thi Quỷ,cáccô nương đều cảmthấy buồn nôn, hơnnữa có chút sợ, DươngTử liền lấylại niềm tin.

- Như thế nào? Sợ?

Dương Tử vừa cười vừa nói.

Cơ Như Nguyệt trừngDươngTử một chút:

-Mới không có sợ đâu, chúng ta chẳng qua là cảmthấy buồn nôn.

Thạch Trung Ngọc im lặng nhìn mấy nữ nhân,sợ liền sợ,làm gì không có ýtứ thừa nhận? Thạch Trung Ngọc cũngmặc kệcác nàng cạnh tranh náoloạn,đi thẳng tới trước mặtThực ThiQuỷ, Nhược Hóa Mãnh Kích trực tiếpđánhtới, tuy Thực Thi Quỷ trúng chiêu, nhưnglạiđứng rất bình ổn, không có mất đicânbằng, hơn nữacòn cócơ hội côngkích.

Cắn trên vai Thạch Trung Ngọc một cái.

Thạch TrungNgọc bị đau, một đao đánh bay Thực Thi Quỷ, luivề sau hai bước,Thực ThiQuỷ đúng lý không tha người, lại đuổi theo, dự định lại cắn Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọcđươngnhiên không có khả năng cho nó thực hiện được, vội vã tránh né, nhưng lại kinh ngạc phát hiện, mình rõ ràng đã tránh ra, nhưng vẫn bị Thực Thi Quỷ cắn trúng, điều này sao có thể?

-Thạch TrungNgọc, ngươi nhìn trạng tháicủa mình mộtchút, ngươi trúng ảogiác, mới vừarồi là ngươi chủ động đưađếnmiệng của Thực Thi Quỷ.

Hướng Lâm quátto một tiếng.

Thạch Trung Ngọc thấy được trạng thái củamình, cười khổ một cái, chẳng lẽ mới vừa rồimìnhbịcắn trúng, liền xuất hiện trạngthái

này? Con bà nó,lãotửmột đời anhdanh, cư nhiên mới vừa rồitự mình đưađến trong miệng cho người ta cắn, bi kịcha.

Bỗng nhiên Thạch Trung Ngọc chứng kiếnxa xa, tớihơnmười Thực Thi Quỷ, khinh thường hừ một tiếng, lãotử đã biết mình trúng ảo giác, chẳnglẽ còn sợ sao?

ThạchTrung Ngọc đứng tạichỗ không chạy, chỉlung tung quơđao, tránhThực Thi Quỷ tới cắnnữa.

- Lần nàylàthực, không phải ảo giác, thật sựcó thật nhiều Thực Thi Quỷ, nhanh chạy.

HướngLamhô to một tiếng.

Trời, không phải đâu, nhiều ThựcThi Quỷ như vậy là thật? Trờia, ngươi không phải muốn chơichết ta chứ, làm saocó thể xằng bậy như vậy? MộtThực ThiQuỷ cũngđãrất khóđối phó, lại tới hơn mười,đó không phảilà muốn chếtsao, Thạch Trung Ngọc vộivã theo cáccônương chạy trốn.

- Chạy điđâu đó, trở về,ngươilà chạy về phíaThực Thi Quỷ a.

Hướng Lâmlần nữa nhắc nhở.

Mẹ kiếp, cái ánh mắt này, thời điểm dùng đếnnó, liền xảy ra vấn đề, cáigì cũng có thểnhìn sai,các cô nương đươngnhiên sẽ không hại hắn, Thạch TrungNgọc vội vã dựa theo các cô nương nói, điều chỉnh phươnghướngchạy, lao về phía đám ThựcThi Quỷ.

- Thạch Trung Ngọc, ngươiở đây l àm gì? Nhanhtrở về, ngươi muốn chết sao?

CơNhư Nguyệtlớn tiếng hô.

Tìnhhuốnggì? Lẽnào lãotử lại đi ngược?

Thạch TrungNgọc vộivã đổi phương hướng chạy trốn.

- Sai rồi, quay đầu đi,nhanhlên một chút.

Thạch Trung Ngọc lần nữa đổiphương hướng.

- Ainha,ngươiở đây làm gì vậy,Thực Thi Quỷsắp tới, tại sao ngươi còn ở địa phươngkialắc lư?

...

Trời, em gái ngươi, lão tửđến cùng nghe ai, đây hếtthảy rốt cuộc là tình huống gì? Lẽnào lãotửngoại trừ ánh mắt xảyra vấnđề, ngay cả lỗ tai cũng bị hư sao?

Thạch Trung Ngọc bất kể, đứng bất động tại chỗ, xem trạng thái của mình,thật tốt quá,hiệu quả ảo giác còn dư lại hai giây, chỉ cần kiên trì hai giây là được.

Đột nhiên, Thạch Trung Ngọc cảm giác cánh tay mình đauxót, chết tiệt, Thực Thi Quỷ lạitới cắn lãotử sao? Thạch Trung Ngọcquơ đao chémliền, nhưngtừ đao cảm giác, Thạch TrungNgọc biết mìnhchém không trúng, bất đắc dĩ thở dài.

Thạch Trung Ngọcpháthiện trạng thái ảo giác lại bắt đầu kéo dài, biến thành mười lăm giây...

Răng nanh

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm dịch: Thánh ThiênTiênVực

Nguồn: TruyenYY

Thượngđế a, ta đếncùng đắc tộingươi ởnơi nào? Ngươi lạimuốn dằn vặt ta như thế? Ta làmsai chỗ nào, ngươi nói chota biết một tiếng,ta nhất định sửa.

Hiện tại Thạch TrungNgọclà khóckhôngranước mắt, cái này thật là quái vật tinh anh sao?Làm sao cảm giác còn khó đốiphó hơn Boss? Giết Boss cũngkhông nhất định sẽxuất hiện nhiều trắc trở như vậy.

Cáccô nương vẫn thúc giục Thạch TrungNgọc nhanh chạy, nhưng Thạch Trung Ngọc không biết đếncùng nên chạy phương hướng nào, mắt thấy hơn mười ThựcThi Quỷ chẳng mấy chốcsẽ đến gần, Thạch TrungNgọcbiết không làm ra tuyển chọn liền xong đời.

Thạch TrungNgọcnhắmhaimắt lại, tỉ mỉlắng nghe thanh âmcủa các cô nương,ýđồ phânbiệtra được người nào là thực ngườinào làgiả.

- Nhanh chạyvề phía trước, nhanh...

Đây là thanh âmcủa Cơ Như Nguyệt, bất quá dường nhưcó chút không đúng,hơikhácbình thường, người ngoài căn bản là không cảm giácra khác biệttrong này.

- Chạyvề sau, nhanh lên, Thực ThiQuỷ sắptới.

Cái này là thanhâmcủaTuyếtSươngYên, dường nhưthanh âm nàylà thật.

Liều mạng, Thạch Trung Ngọcbắt đầuchạy về sau,phía sauchính là mộtđống lớnThựcThi Quỷ, Thạch Trung Ngọc cắnrăng vọttới, khi tiếp xúc ThựcThi Quỷ,Thạch Trung Ngọc thở phàonhẹnhõm, mình

đánhcuộc đúng, xuyên quathân thể những Thực Thi Quỷ này chạy ra.

Rất nhanh, mười lăm giây ảogiác rốt cục tiêu thất,ThạchTrung Ngọc cuối cùngthành công, không còn bịảo giáclừagạt xoay quanh, chứng kiếncác cô nươngở cách đó khôngxa, quayđầu nhìn lại phía sau, hơn mười ThựcThi Quỷ vẫn còn rasức đuổitheo, Thạch Trung Ngọc lậptức giatăng tốc độ, thiếu chútnữa thì bị một ThựcThi Quỷ cholàmtàn phế, chớđừng nhắc tới còn có hơn mười con.

Các cô nương cũng chứng kiến Thạch TrungNgọctừtrong trạngthái ảo giác đi ra, rốt cụcyêntâm,bắt đầu chuyên tâmchạy trốn.

Rất nhanh, mấy ngườilạitrởvề lối đikia, Dương Tử cựckỳsáng suốt đóng cơ quan lại, khôngcho đám Thực Thi Quỷ kia xông vào.

- Mớivừa rồibảo ngươichạy, sao ngươi không chạy? Cứởtạichỗ lắc lư?Muốnchết sao?

CơNhưNguyệt bất mãnnói.

Thạch Trung Ngọcbấtđắc dĩchuyện nóivừa rồi mộtlần, các cô nươngtrầm mặc, cái ảo giácnàythậtsựlà quá lợi hại? Làm cho ánh mắt xuất hiệnảogiáccòn chưa tính, thậm chí ngay cả thínhgiác cũng xuấthiệnảo giác,nếu như không phải Thạch TrungNgọcvậnkhí tốt, khả năng mới vừa rồi Thạch Trung Ngọc đã bàngiao ở đó.

- Chúng talát nữa còn muốn tiếptục đi giết ThựcThi Quỷ hay khô ng?

DươngTử hỏi.

Thạch TrungNgọc gật đầu nói:

- Đươngnhiênphải giết, nókém chút hại chết ta,talàm sao có thể kh ông đi giết nó?

- Nhưnglàmsao giết đây? Lại trúngảo giácthì làm saobây giờ?Lẽ nào mỗilần ngươi đều có thểcóvận khítốt như vậy? Mới vừa rồi ngươithiếu chút nữa thì ngủm..

Thạch Trung Ngọc nhìnHướng Lâm nhíu mày hỏi.

- Mới vừa rồi nếunhư ngươi dùng giải trừ trạng thái không phải tố t?

HướngLâm lắc đầu:

- Không được, cănbản vô dụng,gợiý của hệ thống là kỹ nănggiảitrừ trạng tháiquáthấp, khôngcóbiện pháp giải trừảo giác.

Mọi người lần nữa trầmmặc, bi kịch,vìsao trênthế giới nàykhắp nơiđềutràn đầy bi kịch?

Hiệu quả cách âm của vách đá dường như không quá tốt, còn có thể nghe tiếng kêu gào của Thực ThiQuỷ ởphía ngoài, còn có Thực ThiQuỷ quào loạn ở trên thạch bích, phát sinh thanh âm chóitai.

- Nếu như ngươi kiên trì muốn đigiết Thực Thi Quỷ, nhưvậy chỉcó thể chờ đợi chúng nó rời khỏi nơinày, sau đó chúng talại đi ra,từng cái từng cái giết, ngươi tốt nhất cóthể bảo đảm khôngbịThựcThi Quỷcắn trúng, nếu không thì phiền toái,mấu chốtnhất là, dường như Thực Thi Quỷ cựckỳđoàn kết,chỉcần có mộtcon bị công kích, nhữngthứkhác rất nhanhsẽ tới,cho nên,chúng ta nhất định phải nhanh chóng giải quyết hết, sau đó chạy trốn.

Cơ Như Nguyệt nói.

Hướng Lam có chút thống khổ nói:

- Đó không phải là mỗi giết một cáiphải trốn vào lốiđi này sao? Sau đóchờ chúng nórời khỏi? Như vậy quáphiền toái?

- Vậy ngươicó biện phápnào tốt hơnsao?

Cơ Như Nguyệt hỏi ngược lại.

Hướng Lamlắc đầu, Dương Tử nhỏgiọng nói:

- Vậy nếu không, chúng ta cũng đừng giết bọn người kia, chúngta đi.

- Không được,đây là nhiệm vụ củata, ta làm sao cóthểđi như thế?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói.

DươngTử im lặng nhìn Thạch Trung Ngọc, làm sao lại quật cường như vậy? Bớt làm một nhiệmvụ cũngsẽ không chết,cần gì quấn quýtnhiệm vụ này?

Khoảng chừng đợi babốn phút,bên ngoài không còn thanh âm, Cơ Như Nguyệt nói:

- Khả năng những Thực Thi Quỷkiađã ly khai, chúng ta đi ra ngoài.

Dương Tử mở cơ quan.

Thạch bíchchậm rãi hạ xuống, quả nhiênkhông có nhữngThựcThi Quỷkia, mọingườibắt đầu đi về phía trước, đi tới phụ cận một con Thực Thi Quỷ, Thạch Trung Ngọc vọttới,đitới bênngười Thực Thi Quỷ, trực tiếp dùng Cuồng Long Thăng Thiên, đánh Thực Thi Quỷ tới không trung, sauđó thậtnhanhđánhrabacông kíchphổ thông, cuối cùng là Lực Phách HoaSơn.

Cáccô nươngở thời điểm ThựcThi Quỷ baylên không,cũng ném ra không ítkỹ năng ma pháp, HP của Thực Thi Quỷ nhanh chóng rơi xuống, nháy mắt đãtiêu thấtgần nửaHP, saukhirơi xuống đất, ThạchTrung Ngọc đuổi theo, đánh ra Trọng Kích, cùng Hạ Kích.

Thực ThiQuỷ lọtvào trọng thương, đương nhiên khôngdễ chịu, thậtvất vả từ dướiđấtbò dậy, gầm nhẹ một tiếng, công về phía Thạch Trung Ngọc.

OanhThành Nhất Kích bổ về phíaThực Thi Quỷ, đaocưnhiênbổvề phía hai răng nanh của Thực Thi Quỷ, răngnanhbị Thạch Trung Ngọc đánh trúng, lập tức phát sinhtiếngvanglanh lảnh, cưnhiên cắt đứt, Thạch Trung Ngọc sửngsốt, có thể phá huỷhàm răngcủa nó?

Lúc này, mười mấy con Thực ThiQuỷkia rốt cục xuất hiện, Thạch Trung Ngọc vội vàngnhìn cáccônương nói:

- Công kích về phía hàm răngcủa bọn nó, nhìncó thểphá huỷ hay không.

Lúc đầu cáccô nương đều đã chuẩnbị chạy, nghe được thanhâmcủa Thạch Trung Ngọc, cũng không chậmtrễ,lậptức phóng côngkích viễn trìnhđánh về phía răng nanh, mapháp của Cơ NhưNguyệtcùng Hướng Lam thành công cắt đứt răng nanhcủa haiThực Thi Quỷ, mà

cungtiễn của DươngTử thìbắn lệch.

Thựcsựcó thể?Nếu như có thể cắt đứtrăng nanh, vậy không cần thiếtchạykhắp nơi, chúng nómất đi răngnanh thì chả là cáicóc khô gì, sẽ không sản sinh hiệuquả khiến người ta ảo giác, vậy thì có tác dụng gì chứ?

- Nhanh, dành thờigian, ở trước khi chúng nóxông lại, cắt đứttoàn bộ răng nanh củabọn nó.

Thạch TrungNgọc lớntiếngquát.

Các cô nương thật giống như cũngđoán được ý tưởng củaThạch Trung Ngọc,biết có thể thực hiện, liền dựa theo ThạchTrung Ngọc nói, đicông kích răng nanh của Thực ThiQuỷ,ngaycả HướngLâm đều bỏ qua trị liệu, trực tiếp ném ramaphápcôngkích yếu đếnđáng thương của nàng.

Hướng Lâm xoay người

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhưngmọi người đánh giá thấp tác dụng của Hướng Lâm,lực công kích củaHướng Lâm chotớinay là thấp nhất,thời điểmgiết quái vật tinh anh, côngkíchcủa nàngcho tới bâygiờ đều không đưađến bất cứ tác dụnggì, nhưng lần này, thương tổncủa nàng dĩnhiên cao nhất, HướngLam, Dương Tử, Tuyết Sương Yên,muốncắt đứt răng nanh của Thực Thi Quỷ, phải hailần công kíchmới có thể, mà Hướng Lâm thìmột kích một con, mọingười kinh ngạc há to miệng.

Hướng Lâm xoay người? Nàng cũng có thểsở hữu lực công kích mạnhmẻ như vậyrồi hả?Đây rốt cuộc là chuyện gì? MụcSư công kích cư nhiên mạnh hơn Pháp Sư?

Thạch Trung Ngọc cũng ngơ ngác nhìn HướngLâm, thậmchíquên bên người còncó một ThựcThi Quỷtàn huyết, Thực Thi Quỷ cũng khôngcó ngây người như nhữngngườikhác, chưaquên công kích Thạch Trung Ngọc, cắn lấycánh tay của hắn.

Đáng tiếc, nómấtđi răng nanh, căn bản không cótạo thành cảm giác đau đớn gì cho ThạchTrung Ngọc, bất quá cái này ngượclạiđánh thứcThạchTrungNgọc, nguyhiểmcòn chưa có giải trừđâu, làmsao có thời giờ đi xem Hướng Lâmbiểu diễn.

ThạchTrung Ngọc không có đểýThực Thi Quỷ côngkích, mà vội vã tra xét trạngtháicủa mình, thật tốt quá, khôngcó trạng thái ảo giác, thànhcông.

Thạch Trung Ngọccùng Tuyết SươngYên liênthủ giết chếtconThực ThiQuỷtrongtay, hơn mườiThực Thi Quỷ cũng tớiphụcận Thạch Trung Ngọc, chúng nó phần lớnđãbị HướngLâm cầm đầu độingũ viễntrình bẻ hết răng nanh, hiện tạicòn lại răngnanh chỉcó babốn con, rất nhanh thìcó thểgiải quyết, khôngcần lo lắng.

Thực ThiQuỷ đến gần, Thạch Trung Ngọcđương nhiên không thể thả chúng nóđi qua,phía sauđềulà một ít chức nghiệp yếướt, thả chúng nó qua, như vậyđám ngườiCơ Như Nguyệt khảnăng liền

nguy hiểm,nhất định sẽ bịhơn mười Thực Thi Quỷ miểusát.

Thạch Trung Ngọclậptức dùng Cuồng Bạo Xuyên Thủng, bất quá kỹnăng quần công nàycủa Thạch Trung Ngọc không thểbao trùm tất cả quái vật, còn dưlạihai ba con, Thạch TrungNgọc ném mộtcái trào phúng cho ThựcThi Quỷ ở xa nhất,sauđó đichémThực ThiQuỷ còn lại khôngbịCuồngBạo XuyênThủngđánh trúng.

Cuồng BạoXuyênThủngcông kích cũng không thấp, toànbộ Thực Thi Quỷ bị quét trúng đều tới công kích hắn, hiện tại Thạch Trung Ngọc rất uy phong, một người vác hơn mườiquáivậttinh anh,đây cũng không phảikỳcảnhbình thườnga.

Động táccủa đám ngườiCơ Như Nguyệt rất nhanh, thời điểm mấy Thực Thi Quỷ cònrăng nanh tiếpcận đếnbên người Thạch Trung Ngọc, cũngđã cắt đứt răng nanh của bọn nó.

Mọingườithở phào nhẹ nhõm, thật tốt quá, hiện tạitấtcả Thực Thi Quỷ không có răng nanh, cái này liền dễ làm, không có kỹ năng ảo giác,tất cả đều khôngphải vấn đề.

- 150- 177 -213 - 168…

...

Tuy hơn mười Thực ThiQuỷbị đánhgảy răng nanh, lực côngkích thấp xuốngrất nhiều, nhưng vẫn có thể tạo thành hơn 100,thậmchí 200 HP cho Thạch TrungNgọc, tổng cộng HP của ThạchTrung Ngọc còn chưatớibốn ngàn,làm sao có thể chống đỡ được nhiều công kích như vậy?

Bây giờ trị liệu củaHướngLâmcũngrất cao, nhưng chỉ cóbảytám trăm,còn chưađủdùng, Thạch TrungNgọc chỉcó thể bất đắc dĩ chạy trốn, các cô nươngcũngkhông dám tùy tiện vào công,ThạchTrung Ngọc mới đánh chúngnó một cái Cuồng Bạo Xuyên Thủng, nếu như bây giờ côngkíchnhững Thực ThiQuỷ này,bất cứ lúc nào cũng sẽ đoạtlấy giá trị cừu hận.

Hiện tại Thạch Trung Ngọccũng biết, mình phải nhanh bắtđầucông kích, nếutiếp tục nhưvậy, Hướng Lâm bởi vì không ngừng trịliệu, rất nhanh giá trịcừu hận sẽ chuyển dời đến bên Hướng Lâm,

Thạch TrungNgọcném vào trong miệng một hồng dược, sauđóxoay người, đánhraCuồng BạoXuyên Thủng, những quáikia truyở phía sau Thạch Trung Ngọc,có chút điệp gia với nhau,có chútkhông chồngchất chung một chỗ, cùng ThạchTrung Ngọc kéo ra mộtchút khoảng cách,bất quá những thứ này đều không phải vấn đề, chúng nó vừa lúcở trên mộtđường thẳng, thỏamãn điều kiệncủa Thạch Trung Ngọc.

-500 -554-523 ...

Thạch Trung Ngọc cho những Thực ThiQuỷ này thương tổncao hơn Thực Thi Quỷ chohắnthương tổn rất nhiều,bất quá, những ThựcThiQuỷ kia đều là quái vật tinh anh,HP đềucó năm chục ngàn, cũng không an tâm chút thương tổn ấycủa Thạch Trung Ngọc.

Đại khái Thạch Trung Ngọc đánh năm sáulần CuồngBạo Xuyên Thủng, các cô nương bắt đầu công kích,Thạch Trung Ngọcđã kéo giá trị cừu hậnkhông sai biệtlắm,những Thực ThiQuỷnày sẽ gắt gao theo Thạch Trung Ngọc.

Các cô nương nhúng tay, hiệu suất đương nhiên nhanh hơn nhiều lần,HP của cácThực Thi Quỷ ào ào đi xuống,tâm tìnhcủa Thạch TrungNgọccựckỳ thư sướng, vốn đang cho rằng sẽ phí thật lớn mới có thể giết sạchđám ThựcThi Quỷnày, khôngnghĩ tới cóthể mộtlần giải quyết, nhiềungười sức mạnh lớn a.

Không lâu lắm, đám Thực ThiQuỷnàyliền lục tụctử vong.

- Đừng giết hết,còn lại để cho ta tới giết.

Hướng Lâmhô.

Thạch Trung Ngọc căn bản khôngchoHướng Lâm cơ hộinày, Cuồng Bạo XuyênThủngbắn ra, hai ThựcThi Quỷ maymắn cònsống sót cũng bịThạch Trung Ngọc giết chết.

HướngLâmuoán nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Thạch TrungNgọc, ngươiquáthất đức, lực côngkíchcủa ta caonhư vậy, ngươi cư nhiên không để chota mộtcơ hội biểu hiện,ta hận ngươi.

Thạch Trung Ngọc nhún vai nói:

- Ngươiquá chậm, tađãchuẩn bị xong kỹ năng,ngươi mới bắt đầu gọi, kết quả đám Thực ThiQuỷ này chết sạch.

Ánhmắt Hướng Lâm vẫnuoán, dường như Thạch TrungNgọc làm ra chuyệngìcó lỗi với nàng.

- Đúngrồi,Lâm Lâm, tại sao lực công kíchcủa ngươi sẽ độtnhiên trở nên cao như vậy?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Hướng Lâmbĩu môinói:

-Ta làm sao biết.

Cơ Như Nguyệt nói:

-Lâm Lâm là Mục Sư,dùnglà Quang Minh mapháp,mà chúng ta giết quáiđềulàquái vậtHệ Hắc Ám, cóthể có giatrì đặcthù.

ThạchTrung Ngọc gật đầu, cóthể thật là như vậy, ai,khôngnghĩtới, Hướng Lâmvẫn không cólực côngkích, hiện tạicưnhiêncũngcóthể sở hữu lực công kíchmạnh mẻnhư vậy.

Hướng Lâm thu đượclựclượng bắt đầulớn lối, chủ động đi đầuđội ngũ nói:

- Theota đi,ta tới bảo hộcácngươi, mới vừa rồi vìgiúp Thạch Trung Ngọctăng máu, ta không có đicôngkích,nếu như mới vừarồi tacó thời gian công kích, nhữngThựcThiQuỷ kia đã sớm chết hết.

Mọi người bất đắc dĩ cười cười.

Theo đường nhỏ điveề phía trước,lại gặp Thực ThiQuỷ, Hướng Lâm trực tiếp dùng Thiểm Quang Cầu đậpvề phíarăng nanhcủa Thực Thi Quỷ, cắt đứt răng nanhnó, sau đó bắt đầu không ngừngdùngra haikỹ năng công kích của nàng.

Thật đúng là đừngnói, lực công kíchcủa Hướng Lâm vẫn rấttốt, hầunhư mỗilần dành cho Thực Thi Quỷ thươngtổn đềucó thể đạt

được gầnnghìn, mặcdù khôngthể so sánhvới Tuyết Sương Yênở trạng thái ẩn thân đánh ra bạo kích, nhưng cũng rất tốt,chí ít cao hơn lực công kíchcủa Cơ Như Nguyệt mộtchút.

Bất đắc dĩ đi vòng vèo

DTV-EBOOK.COM.VN

Giảm tốc độ của Dương Tử bắn lên người Thực ThiQuỷ, tốc độ di động của Thực Thi Quỷ nhất thờithấpxuống rất nhiều, cáccô nương đương nhiênsẽ không bỏ quacơhội, các loại kỹnăng bừa bộn toànbộ némvào trên người Thực Thi Quỷ.

Thời điểm Thực ThiQuỷ sắp tớibên người Hướng Lâm, Hướng Lâm rốt cục khôngdámtiếp tụccậy mạnh,vội vã chạy đến phía sauThạch Trung Ngọc:

- Sao ngươikhông đi lên hỗ trợ lùa quái?

Thạch TrungNgọc cườinói:

- Ngươikhông phải nói, ngươi sẽtới bảo hộ chúng tasao, làm sao bâygiờ còn muốnta tới đỡ quái?

HướngLâmlườm hắnmột cái:

- Nhanh đilùa quái,bằng không vềsau ta không baogiờ tăng máu cho ngươi.

Thạch Trung Ngọccười cười chạytới trước mặtThực Thi Quỷ, Cuồng Long Thăng Thiên đánhThựcThiQuỷ lên không trung, Ma Pháp côngkích của các cô nương, cộng thêm công kíchphổ thông của Thạch Trung Ngọc, Thực Thi Quỷ đáng thương lại chết ở trên không trung.

Hướng Lâm cười cười nói:

- Xem ra ta vẫnrất lợi hại a, đơn giảnnhư vậy liền giải quyếtmột quái vật tinh anh, sử dụng thờigian cũn g mới hơn mười giây, đây chính là quáivật tinh anha.

Thạch TrungNgọcvô tìnhđảkíchHướng Lâm:

- Cũng không biếtmới vừa rồilàai trốnở sau lưng ta.

Hướng Lâm trừng Thạch Trung Ngọc, trực tiếp lựa chọn không nhìn, bắtđầu đivềphía trước, đi một hồi nói:

- Kỳ quái, mớivừarồi giết chết Thực ThiQuỷ kia, dường nhưkhông có xuất hiện hơn mười Thực Thi Quỷ tới công kíchchúng ta.

-Ngươibây giờ mới phát hiện? Nếu nhưvẫnluôngặp phải nhiều Thực ThiQuỷnhưvậy, như vậyđộkhó quálớn, tròchơi thiếttrí sẽ khôngvôsỉ như vậy, bất quáchờđi, ta phỏngchừng phíasau sẽcòn xuất hiện tình huống càngkhó.

CơNhư Nguyệt nói.

Hướng Lâm gật đầu.

Theo con đường nàyđi, trênđường giết chết vô sốThựcThiQuỷ, trangbịThanh Đồng rơimột đống một đống, ngẫu nhiên còn cóthể xuất hiện một hai trang bị Bạch Ngân, cáccô nươngvui cườitoe tóe, nhiều trang bị như vậy, đáng giá không ít tiền đâu, hơnnữa bán như vậycòn có một chỗtốt,không cầngiao thuế, không giống những chức nghiệpkhác, nộp thuế đắt muốnchết, cảngày bắt tới trừ đi, làmngươi đau lòng khôngthôi.

Một buổi chiều điqua rất nhanh, nhưngcon đường này còn chưa đi đến cuối, mọi người buồn bực, nếu như không phải thường thường xuấthiệnmột hai Thực Thi Quỷ, nói chobọnhắnbiết không hềlặp lại, tất cả mọi người kémchút cholà mình một mực đảo quanhtại chỗ.

-Độ bền vũ khí hạ thấp, phải trở về sửa chữa trang bị.

Hướng Lâmoán trách nói.

- Chớ trêu, đã đi xanhư vậy, bây giờ đi về? Thời điểmtrở lạikhông phảiđioanuổng?

Thạch Trung Ngọc nói.

- Nhưng thuốckhông cònlại bao nhiêu,thức ăn càngăn sạch.

Hướng Lâm nói.

Cơ Như Nguyệt suynghĩmộtchút nói:

- Xem ra địaphương nàykhông dễdàng như chúng ta tưngtượng, có thể phải dùng vàingày mớicó thể đi thông, nếu không chúng tatrở về thành một chuyến,bổsung đồ vật, sau đó giếttrởvề?

NếuCơNhư Nguyệtđã nói nhưvậy,Thạch Trung Ngọc cũngkhông tiệnphản đốicái gì, trởvìvậy nói:

- Đượcrồi,mọi người nhanh trở về, tamuamấy ngàn dượctề giảitoả nỗi lovề sau, lại mua mộtít quyển trụcchữa trịtrang bịlà được, còn như thức ăn, nhanhlàm một chút, tranh thủtrởvề trước khi đám ThựcThiQuỷ ở cửa đổi mới,tacũng khôngmuốn lại đối mặthơn mười ThựcThi Quỷ lần nữa,quá khó chịu.

Mọi ngườigậtđầu, khôngchỉ Thạch Trung Ngọc không muốnđi đối mặt nhữngThực Thi Quỷ kia, những người khác cũng không muốn đối mặt.

Thạch Trung Ngọclấy raquyển trục hồi thành, bópnát.

- Gợiý của hệ thống, ngài nằm ở trong bản đồ đặc thù, không cách nàosửdụng quyểntrục hồi thành.

Dựavào, làm sao sẽ xuất hiện loại tình huống này?

- Không thể sử dụng quyển trục hồi thành? Vậy phảilàmsao bây giờ?

Hướng Lâm có chútlo lắng hỏi.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút nói:

- Quên đi, chúngta cứ nhưvậy đi về phía trước, thựcsự không được, vậy cũng khôngcóbiệnpháp,chỉ có thể đườngcũtrở về.

- Kỳ quái, sắc lang đạithúc, ngày hômqua chẳng phải chúng ta sử dụng quyển trục hồi thành sao, saongày hôm nay khôngthể đitrở về?

DươngTử tòmò hỏi.

-Có thể là ngàyhômnay chúng ta thâmnhập quá sâu, như thế nào? Ngươi muốn hiện tại đường cũtrở về?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

DươngTử gật đầu nói:

- Không cóbiện pháp, cung tiễn củata cũng không quá nhiều, cho nên phải trở về một chuyến...

Ai,Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, không có thuốc, ThạchTrungNgọc còncó thể cho các nàng mộtchút, độbền trang bị không có,vậy còn cóthể dùng trang bị thay thế, nơiđây tuôn ra không ít trang bị, thế nhưng DươngTử không có tên, vậy thực sự không có biện pháp, chí ít Thạch Trung Ngọc còn không có gặp quái tuôn ra cungtên...

Cùng các cô nương thương lượng một chút, tất cảmọi ngườiđồngý vềthành.

Ai, quá dằnvặt người,hàn động a hànđộng, quấnquýt a quấn quýt, đã tiến đến lầnthứ ba, vẫn không thể giải quyết,lần đầu tiêncùng Ngô Tà đến,gặp cơ quan trở ngại,lần thứhai nhiềuhơn Dương Tử, bởi vì đẳngcấp hạn chế, không thể giết quái, lần thứba, mang theo nhiều cô nương như vậy đến, cư nhiên bởivì tiếp tế khôngđủ mà phảiđivề,phiền a.

Nghĩđến lúc tới tìmgần ba tiếng, Thạch TrungNgọccảm thấy đau đầu,bây giờ đi về dùngvàigiờ, đợilát nữa trở lại, còn phải ba giờ, thờigiancứnhư vậy lãng phí hết, lãng phíđáng thẹn a.

Bất quábây giờ cũng khôngcó biệnpháp, chỉ có thể theo đường cũ phảnhồi, Thạch TrungNgọcvì không muốn đi chặngđường oan uổng, vì vậy quyết định mỗiqua mười phút liền khởi động quyển trục hồi thành một lần, thả ng đến cóthể trở về mới thôi.

Khoảng chừngmộtgiờ, Thạch Trung Ngọckhó chịu,lãng phí sáu quyển trục hồi thành cũng khôngthể trở về,tiếptục cùng mọi người đi bộ, qua khoảngchừng hai mươiphút, mệkiếp, tràng cảnh nơinày quá quen thuộc,nơinày chính là địa phương lúc trước giếthơn mườiThực ThiQuỷ,cư nhiên đitớinơi này.

- Thời điểmchúngta đi vào tương đối chậm, hơn nữa trên đường còn phải đối phó ThựcThi Quỷ,nhưng lúc trở lại chỉ di chuyển, hơn nữa không cóquáivậtngăn cản, tốc độ rất nhanh, mớihơn một giờ đã trởvề tới đây.

HướngLam nói.

Thạch Trung Ngọc cùngmọi ngườikhởi động quyển trục hồi thành, thượng đế cuối cùngđồngý đám người Thạch Trung Ngọctrở về, về tới Bạch Hổthành, nhất thời cảmgiác toàn thân ung dung, không khíở Bạch Hổ thànhsovớiđịa phươngchếttiệt kiatốt hơnrấtnhiều.

-Gợi ý của hệthống, trong hiện thựccó người hô hoán,có ly khai trò chơi hay không?

Thạch Trung Ngọc nhìn đồng hồ, con mẹ nó, đã hơn bảy giờ tối.

- Uy, Dương Băng Dao ở bên ngoài gọi ta, đoán chừng lànấu cơm xong, chúng ta đirangoài trước.

Thạch Trung Ngọc nhìn các cô nương nói.

Dương Tử rửa chén

DTV-EBOOK.COM.VN

- Ai nha,đã trễ thế này, chúng tacưnhiên quên đi nấu cơm, may mắncó Dương a di, bằng không ngày hômnay chúngtasẽ đói bụng.

Hướng Lamcó chútxấu hổ nói.

Mấy ngườily khai trò chơi, quảnhiên thấy Dương BăngDaomột ngườiở nhà bếpbận rộn.

- Mấyngười các ngươi a, chơi game cũng phải điều chế a, tớigiờ cơmcũng khôngbiếtđi ra ăncơm, thờiđiểmta không ở nơi này,có phải các người cũng thường thường khôngăn cơm như vậykhông?

Dương Băng Daohỏi.

Tuy trong giọng nóicủa Dương Băng Dao có chúttrách cứ, nhưng các cô nương đều biết DươngBăng Dao đâylà quan tâmcác nàng, HướngLam đitới trướcmặt Dương Băng Dao, lắc bả vainàng làm nũng nói:

-Chúng ta bìnhthường đều đúng giờ ăn cơm,ngày hôm nay xảy ra chút ngoàiý muốn, Thạch TrungNgọcdẫn chúngta tới một địa phương quỷ quái, cho nênchúng ta quên đira ăn cơm.

Thạch Trung Ngọc cườikhổ,liênquan gì tới ta,nóinhưlà lão tử làm hưcác nàng vậy?

Dương BăngDao ngắtmũi ngọc tinhxảo của Hướng Lam một cái:

- Được rồi, nhanh ăn cơm đi.

- Các ngươimỗi ngày đều chơi game nhưvậy?

Dương BăngDao hỏi.

Cơ Như Nguyệt gật đầu:

- Đúngvậy, có chuyệngì sao?

Dương Băng Dao nhíu mày nói:

- Cái này sao có thể được? Mỗi ngày ăn xong liền đi chơi game, chơi xong tới dùng cơm,thời gian dài, như vậy đối với thânthể quá không tốt,bắt đầu từngày mai, mỗisáng sớmdậyđúng giờ, đều đi ra ngoài chạy bộ,nhưvậyvẫn không được, buổi tốicũng phảichạy,đợi lát nữa cơm nước xong, liềncùng ta đi ra ngoài.

- A không muốn, ta khôngmuốn chạy bộ.

Hướng Lâm thống khổnói.

- Không được, nhất địnhphảichạy.

Giọngnói của Dương Băng Dao cực kỳ cường ngạnh.

Các côương không có cách nào, Dương Băng Dao là vìtốtcho các nàng, hơn nữa gọinànga di,cũng không thểkhông nể mặt?

Thạch Trung Ngọc mộtbộ không liên quan đến mình, vộivàngăn xong,bỏ lại chén đũa, chạy về phòng của mình.

- Trở về, ngươi cũng phải chạy bộ.

Dương BăngDaonói.

Thạch TrungNgọc có chút bất đắc dĩ nói:

- Lẽ nào thân thể ta mạnh mẻ như vậycòncầnđirèn luyệnsao?

Sắcmặt DươngBăng Dao có chút ửng đỏ,lời nói của Thạch Trung Ngọcgiốngnhưcó nghĩa khác, Dương BăngDao nghĩ sai, còn tưởng rằng Thạch TrungNgọc đang nói hắn cùng mìnhở trên giường,biểu hiện racường hãn, cóchútngượng ngùng,bất quá vẫn nói:

- Cùng chúng ta đirangoài hoạt động một chút, dù sao thường thường không vận động, đối với thân thể thực sự không tốt.

Thạch TrungNgọc nhìn Dương Băng Dao một chút,ai,quênđi, cho nàng mặt mũi m ột lần.

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đồngý,Dương Băng Dao cười cười, tiếp tục ăn cơm.

Các cô nương ănquá chậm,Thạch Trung Ngọc nằm trên ghế salon, hút thuốc, nhìn trần nhà.

- Đang suy nghĩ gì đấy?

Hướng Lâm ănxongcơm trước, đi tới bên cạnh Thạch Trung Ngọc hỏi.

Thạch Trung Ngọc nhìnthoáng qua Hướng Lâmnói:

- Đơn thuần đờ ra mà thôi.

HướngLâm im lặng nhìn Thạch Trung Ngọc, đờ ra có ý tứ sao?

Rất nhanh, cáccô nương ăn cơm tối xong, Dương BăngDao lệnh Dương Tử rửa chén, nói DươngTử cũngphải họcnữcônggia chánh, không thể làm hư.

Dương Tử có chútkhông phụcnói:

- Sắc langđại thúcnằm ở đó cònkhông phải cái gìcũng không biết, tại saomẹ khôngbảo hắn đi làm?

Thạch Trung Ngọcnói:

- Tất cả mọi ngườicó thể làmchứng,mặc dùta khôngbiết làm cơm, nhưngta thường thường rửa chén.

Dương Tử trừng Thạch Trung Ngọc một cái,ảonão ôm chén đũa t iến vào phòng bếp.

Những người khác ngồiở trong phòng kháchtrò chuyện, chờ Dương Tử đi rasẽ chạy bộ, nhưng chưa được vài phút, liền nghe xoảng m ột tiếng, thanh âm này cực kỳthanh thúy, ai cũng có thể hiểu được là tìnhhuốnggì.

- Dương Tử, ngươi cẩn thậnmộtchút,chénbátnhà cũng không nhiều, lạivỡ vài cái,sẽ không còn cái gìđể ăn.

Cơ Như Nguyệt nói.

-Ồ, ta sẽ chú ý.

Dương Tử mớivừa nói xong,lại xoảng một tiếng.

Ngườitrong phòng khách trên đầu không khỏi đồng thời xuấthiện một đạo hắc tuyến.

-Nha đầu, ngươi có phải cố ý hay không?Không muốn để cho chúngtaăn cơm?

Thạch Trung Ngọc bắt đầu đả kích Dương Tử.

DươngTử không phục nói:

- Đây chẳngqua là ngoàiý muốn, sẽ không xảyra nữa.

Vừa dứtlời, lại xoảng một tiếng.

- A Tử,ngươi đira ngay,tađi rửalà được, nếu không ngày mai thật không có bát ăn cơm.

Hướng Lamnói xong liền đi về phía nhà bếp.

Xoảng xoảng xoảng!!!

Liên tục ba tiếng vang lanhlảnh làmcho người trongphòng nghecực kỳlolắng.

Thạch Trung Ngọc cườikhổnói:

- Quá cholực, tam pháo vang a,ngàyhômnay tổng cộng sẽbể bao nhiêu cái bát? Đã bể sáu cái.

Hướng Lamnói:

-Chúng ta tổng cộngbảy người, còncósáu món ăn, tổngcộng là mườibathứ,hiệntạichỉ còn sống bảy...

Xoảng xoảngxoảng xoảng...

-Ta cảmthấychúng tađi chợ trước, lại đitập thểdụcsau...

Nụcười trên mặt Hướng Lam có chútco quắp.

Dương Băng Dao thống khổ ôm đầu nói:

- Khôngcóviệcgì,nhàta hẳn còncókhông ít chénbát,vẫn chưa dùng qua, vừa lúc lấy tớidùng.

Dương Tử cúi đầu từ trong phòng bếpđi ra, có chút xấu hổ nói:

- Ta thật khôngphảicố ý.

Cơ Như Nguyệt đi tớibên người Dương Tử,kéo tay của nàng nói:

- Không có chuyệngì, ngườinàobắt đầuhọc gì đó, đều sẽxuất hiện sai lầm,không cần để ý.

-Ừm.

Dương Tử gậtđầu nói:

- Ngày maita tiếp tục rửa chén, tanhất định sẽ họcđược.

Trên đầu mọingười toát rahắc tuyến, khôngdám sủabậy, Dương Băng Dao nói:

- Chúng tara ngoàichạy bộ, lúc trở lại đi ngang qua nhàta lấychén bát tớilà được.

Theo DươngBăng Dao đi ra biệt thự, Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Chúngtađiđịa phương nào?

- Trong khu biệtthựkhôngphảicó mộtsânquầnvợt sao, vâyquanhsân quần vợt làmột thao trường, chúng tatheo thaotrường chạy vài vòng.

Dương Băng Daonói.

Thạch TrungNgọc suy nghĩmột chút,cóvẻ như ởtrong ấn tượng của hắn, có vẻnhư căn bảnkhôngcó thao trường gì tồn tại, Thạch Trung Ngọclaumồ hôi, ở chỗ này lâu nhưvậy,thậmchí ngay cả tình huống phụ cận nhà cũng không hiểu rõ, thật sựlà quá lúngtúng.

Theo Dương Băng Dao đi tới thao trường, chỉ là một thao trường nhỏ, Thạch Trung Ngọc phỏngchừng một vòng chỉ chừng bốntrăm thước.

Nơi đâykhông chỉ có đámngười Thạch Trung Ngọc, còn có mộtsố người khác,bất quá đừng xem thao trườngnày nhỏnhư vậy, người ở bên trong chạy bộ đều là ngườicó tiền, nơi này chính là khu biệt thự, ngoạinhân là cấm vào bên trong, Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ lắc đầu,người có tiền sinh hoạt thậtđúng làconmẹ nó khô khan, cư nhiên tụ tập nhiềungười nhưvậy chạy bộ ở chỗ này.

Dương Băng Dao cày phó bản

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thạch TrungNgọc nhìn vàobên trong, ngoại trừmộtsân quần vợt, còn cómộtsânbóng rỗ, trongsân quần vợt chỉ có vài phụ nhân chơi, trong sânbóng rổthì làmột đôi đại thúc, còncóhai ba người thoạt nhìntuổi nhỏ hơn một chút.

Ai, lẽ nào những đạithúc này thựcrãnh rỗi như vậy?

- Đúng rồi, hômnay là ngày15? Mỗitháng ngàyhôm nay, mọi người hầu như đềusẽ tới, chớ nhìn nơiđây chỉ có cơ sở giải tríđơn giản, căn bảnkémxacáckhugiải trí lớn, nhưngnơinày ngược lại rất được hoan nghênh.

Dương BăngDao nói.

Đámngười CơNhư Nguyệt cũng biếtngày 15sẽ córất nhiều người tới, nhưngkhông biết nguyên nhân, liềnhỏi:

- Ta nhớ trongnhững khu giải tríkia không phải có bowling, Golf, xạ kích… vì sao những người nàylại thích tới đây? Cònnữa, vì sao bọn họ lạiởngày15 lại tụ tập?

Dương Băng Daocười nói:

-Có thể là bởi vì nơi đócósân bóng rỗ, nơi đây có thật nhiềungười thích bóng rổ, cũngcóthể ở nơi này hầunhư đềulàđại lão bản,tụ tập với nhau, chơi một chút, trao đổi kinh nghiệm, hoặc nói chuyện hợp tácsinh ý… mới đầu cũng khôngcó bao nhiêu người, nhưng về saucàngtới càng nhiều, dần dần ngày15mỗi tháng, tất cả mọi người đềusẽ đến.

Theo Dương BăngDao đi vào, xemra nhân duyên của Dương Băng Dao vẫn đủ rộng, khôngngừng có người tới chào hỏi, màđối với đám người Cơ NhưNguyệt thì không quáquen thuộc,Thạch Trung Ngọc càng đừng nói nữa, không ngườibiết hắn, ngạch,thậtlà cómột cái...

Chính là TừKiệt lần trước bị Thạch Trung Ngọc gặpđược hắn đánh dã chiến, phụ thântỷmuội Hướng Lam còn đập xehắna!

Từ Kiệt mặc áo lót,thởhổn hển đi tới bên người Thạch Trung Ngọc:

- Thạch lãođệ, không nghĩ tới ngươicũng đến, thế nào,có hứngthú bộc lộ tài năng haykhông?

Thạch Trung Ngọc nhìn trên sân bóngrỗ, đềulàmột ít trung niên nhân bụngbia, lão tửtới, không phảilà rõ ràng khidễ bọn họ sao, ai, đối nhânxử thế phải khiêm tốn, thôi được rồi, Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

- Quên đi, tachỉ là tới chạy bộ một chút, rènluyện thânthể mà thôi.

Từ Kiệtthấy CơNhư Nguyệt cùng Tuyết Sương Yên phía sau Thạch Trung Ngọc, sửng sốt một chút,tỉ mỉ hồi tưởng, lần trước đánh vỡ hắn đánh dã chiến,hainữ hài chạy mấtkia khôngphải là hai cáinày sao, không khỏi cười cười, nhìn Thạch Trung Ngọc lộ ranụ cười bỉ ổi,hắn còn nhớ được, Thạch Trung Ngọc nói là mang theo hainữhài kia tới đánh dã chiến,bất quá mấy nữ hài nàythật đúng là conmẹ nó xinh đẹp!

CơNhư Nguyệt cùng Tuyết Sương Yênchứngkiếnbiểutình trên mặt Từ Kiệt, sắc mặt trở nênhồng nhuận, tuybọn họ không biết lần trước Thạch Trung Ngọc cùngTừKiệt nói thế nào,nhưng bị ngườita biết, mình đã từng thấyquahắn đánh dã chiến, đươngnhiên sẽ có chút xấuhổ.

CùngTừ Kiệthànhuyên một chút, mấyngười bắt đầu chạy bộ, nhưng đoàn người Thạch Trung Ngọc này thật sự quá phong cách, nơi đâyđa số là nam nhân nhiều, Thạch Trung Ngọc mang theo sáu nữ nhân cực phẩmđủ loại màusắc, đươngnhiênsẽ rất phong cách.

ThạchTrung Ngọc không đểý ánhmắt ghen tỵcủa những người

khác, mang theocác cô nươngchạy, nhưngtrên đường luôncó người qua đây chào hỏiDương BăngDao,điềunày làmcho Thạch Trung Ngọc rất khó chịu, bấtquá cũng không tiện nóigì, cònmấy nữ tử như CơNhưNguyệt thì không có người đến gần, ở trong mắtbọn hắncho rằng, cô gái trẻ tuổi xuấthiệnở nơi này, hoặc là bị người bao dưỡng,hoặc là con nhà có tiền, loại nào cũng khôngdễ trêu chọc.

Chạyvài vòng, Thạch Trung Ngọcthật sự là không muốnnói chuyện vớinhững người này,vì vậyđề nghị đitrở về.

Dương Băng Dao dường như nhìnthấu ý tưởng của ThạchTrung Ngọc, cũng đồng ý, vì vậy bắt đầu trở về.

Trở lại trong biệt thự của mình, Hướng Lâm nói:

- Nếu là lúc trước, gặp được nhiềukẻ cótiền nhưvậy, ta nhấtđịnhsẽ rất vuivẻ, thế nhưngngày hôm nay khôngbiết vì sao chứng kiến bọn họ, một chút cảm giáccũng không,thật là mất hứng.

CơNhưNguyệtcười cười nói:

- Bởi vì bây giờchúng ta cũngcótiền, chúng ta bán trang bị được tiền cũng khôngít a, nhất là mấy ngày nữa bán Kiến Bang Lệnh, giá trị là đắtđỏ bực nào.

Mấy người cười đùa một chút, lầnnữatiếnvàotrò chơi.

Những trang bị trên người Thạch Trung Ngọc trướcgiaocho đám người Cơ Như Nguyệt cầmđi bán,sau đó điêncuồng mua đồ ăn, nhữngthứ đồngổn ngang này, đươngnhiên không thể đi chiếm dụngkhông gian quý báu của cáccô nương,dù sao Túi Tu Di của mìnhmặc kệmua đồ đạcgì, chỉ cần mua mộtloại, mặc kệmua bao n hiêu, đều chỉ chiếm mộtô khônggian mà thôi.

Các loại dược tề, thuốc giải độc, quyển trụcsửa chữa trang bị, gì gì đó toàn bộ mua đủ, Thạch Trung Ngọc bắt đầu gọiđiện thoại liên lạc Cơ Như Nguyệt.

-Ta còn đang xử lý một sự tình, chính ngươitìm một địa phương đi luyện cấp,hơnnữa Hướng Lamvẫn còn chế tácthức ăn, sau một tiếng tập hợp.

Cơ NhưNguyệt vô tìnhnói cho Thạch Trung Ngọc, quá tích cực cũng không có tác dụng, chờ a.

Thạch Trung Ngọcnỗ lựcsuy tư, bây giờ mình nên đi làmgì, dường nhưthậtkhông có chuyệngì có thể làm a.

Đi luyện cấp? Quên đi, một người không cóý nghĩa, đichỗ Tương Viên làm nghề nguội? Không được, chỉ cầnđi,TươngViên không kéo Thạch Trung Ngọcnửa ngàylàsẽ không thả người, Thạch Trung Ngọccũngkhông biết mình nên đilàm gì, nếu không đi mangDương BăngDao luyệncấp.

Nghĩ đếnliền làm, Thạch Trung Ngọclập tứcgọi điệnthoại cho Dương Băng Dao,sau khi Dương Băng Dao tiếp thôngđiện thoại hỏi.

- Ngươi không cùng đám người Như Nguyệt đihàn động gì sao,gọi điệnthoại cho ta làm gì?

- Bọn họ chuẩnbịquá chậm, cần một giờa, ngươiở địa phương nào? Có cầnta mang ngươiđiluyện cấp haykhông?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Tốt, tađang muốn tìm người tổ đội đi xoát Diệp Linh phó bản đâu, ngươidẫn ta đi càngtốt.

Dương BăngDao nói.

Thạch Trung Ngọc nhức đầu,Diệp Linh phó bản,hiện tạiThạch Trung Ngọc đãbị bệnhhội chứng phó bản, nghe được phó bản sẽ đauđầu,bởi vì nơiđólần đầu tiên đimay mắn, đi nhiều lần sẽ quá khô khan, không có ýnghĩa.

- Đổi một địa phương, chúng ta tùy tiệnởdã ngoại luyện cấpa.

Thạch TrungNgọc hỏi.

Dương Băng Dao cười cườinói:

- Khôngcần, tađã tìmđược đội ngũ, chính ngươi đi chơi đi.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, mới vừa rồi còn nói không có tìm được đội ngũ, hiện tại liềntìmđược đội ngũ, tốc độthật đúng là khôngphải nhanh bình thường.

- Ngươi tổ đội với người nào? Có phần tửxấuhay không?

Thạch Trung Ngọccó chút không yên lòng hỏi.

Dương Băng Dao bậtcười:

- Ngươichorằng ta là con nít sao? Tađãhơn ba mươi tuổia.

Lữ trình khô khan

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc lúng túng, hắn dĩ nhiênkhông phảiý tứ này,hắn lo lắng là người cùng Dương Băng Daohợp thànhđội coi trọngsắc đẹp của DươngBăng Dao, sau đóchiếm tiện nghi của nàng, bất quá lời này khôngthích hợpnóithẳng ra.

- Được rồi, ta biết ngươisuy nghĩ gì, trong đội ngũ này có một nữ hàitrẻtuổi xinh đẹpa, ngườita làm saocoi trọng lão bà nương như ta?

Dương Băng Dao vừacười vừa nói.

- Băng Dao tỷ, ngươi nói bậy bạ gì đấy?

Bênkiađiện thoại truyềntới một thanh âm có chútquen thuộc.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, thanh âm nàydường như ở nơi nào nghequa, cẩn thận hồi tưởng một cái:

-Ngươi đangcùng Nguyệt Nguyệt tổ đội?

-Di, ngươi biết Nguyệt Nguyệt?

Dương Băng Dao tòmò hỏi.

- Ừm, nhận thức, ngươi đi cùng với nàng, taliền antâm, chúcngươi chơivui vẻ.

ThạchTrung Ngọc nói.

Sau khi cúpđiệnthoại, Nguyệt Nguyệthỏi.

- Băng Dao tỷ,ngươi gọi điện thoại cho ai? Sao cũng nhậnthức ta?

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi biếthắn không?

Dương Băng Dao hỏi.

-Nguyên lai là hắn, ta và hắn tiếp xúc qua mấy lần, BăngDaotỷ, tại saongươi biết hắn?

NguyệtNguyệt hỏi.

...

ThạchTrungNgọc cúp điện thoại, có chútbuồn bực,thờiđiểmNguyệt Nguyệt cùng Tuyết Sương Yên tiếp xúc, đềulàtỷ tỷ muội muội kêu, cùngDươngBăngDao cũng nhưvậy, nhưng đám ngườiCơ Như Nguyệt gọiDương Băng Daolàa di, cái bốiphận này, bừa bộna.

Nếu Dương BăngDao không cần Thạch Trung Ngọc luyệncấp,như vậy Thạch Trung Ngọc thật sự không nghĩtới bâygiờ mìnhnên làm gì, gọi điện thoạicho cáccô nương cònlại, đều bề bộn nhiều việc, Thạch Trung Ngọcchỉcóthể một người chạy đi luyệncấp.

Khoảng chừngmột giờ sau, điện thoạicủaThạch Trung Ngọc rốtcục vang lên,ThạchTrung Ngọc lậptức nhậnnghe điện thoại, các cô nươngđã chuẩn bị xong,tùy thờicó thể xuất phát, Thạch Trung Ngọc kích động, một giờ này làmhắn buồn chánmuốnchết, bóp nát quyểntrục hồi thành, cùng các cô nươngtậphợp đến chungmột chỗ, sauđólập tức giết về phía hàn động.

Tiếnvào hàn động, đi một hồi,cũng không có nhìn thấyU Linh Quỷ Đăngcấp bậc tinh anh, Thạch Trung Ngọc cườicười,thật tốtquá,nếu quái nơi này còn khôngcó đổimới, ThựcThi Quỷ cũngcó thểchưa đổi mới,gia tốc, cùng các cônương đivàobên trong thậtnhanh.

Chỉ chốc lát liềnđi ra thông đạo, trở lại đườngnhỏ, ngoạitrừ mộtít nhà gỗcũ nát, còn có một chútcâycối, thì không cónhìn thấy bất luậnsinh vậtgìkhác, Thạch Trung Ngọc không khỏilộ ra nụ cười,chỉ cần không có đổi mới liềndễ làm.

Saumột tiếng rưỡi, Thạch TrungNgọc cùng các cô nương rốtcụcgặp đượcThực ThiQuỷ, thật tốt quá, tuy lãngphí thời gianlâu như vậy, nhưngvẫn về tới địa phương lúc trước.

Bắt đầu giết quái, Hướng Lâm vẫn nghênh ngang đứng ở trước nhất, dường nhưnơi đây nàng ngưubức nhất.

- Lần này sẽ không trốn ở phía sau ta chứ?

Thạch Trung Ngọc buồn cườihỏi.

Hướng Lâm trừngThạch Trung Ngọc nói:

- Mới sẽ khôngđâu, cănbảnkhông cần hổtrợ của ngươi.

Thạch Trung Ngọc tò mò, sao Hướng Lâmđột nhiên ngông cuồng như vậy? TuyMa Pháp công kích của nàng đối phó những sinh vật hắcám này, thươngtổn quả thực rất cao, nhưng nàng dù sao chỉ là mộtMụcSư, lực phòng ngự kém như vậy, bị ThựcThiQuỷgần người, không chết mớilàlạ.

Rất nhanh, ThạchTrung Ngọc biết nguyênnhân,saukhi Dương Tử thảtên giảm tốc, ngay lập tức triệu hồira một MộcĐầu Nhân, đây l à cơ quan thuậtmà Dương Tửhọc làm ra được đồ đạc, mặc dùlà gỗ, nhưnglực phòngngự đủ tốt, bất quá đã lâu không thấy Dươn g Tử dùng thứ này, không biếthiệntại lực phòng ngự thế nào, nếu nhưvẫn như MộcĐầu Nhân trước kia, lựcphòng ngự khả năng kém hơn Thạch TrungNgọcmột chút.

Thực Thi Quỷ bịHướng Lâm cắtđứt răng nanh, công kíchởtrên Mộc Đầu Nhân, cư nhiênmới tạo thành100 thương tổn, Thạch Trung Ngọc sửng sốt,con bà nó, nói như vậy, lực phòng ngựcủaMộc Đầu Nhân không phải còncaohơn lãotử một chút?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn Dương Tử:

- Ngươicó Mộc Đầu Nhântốt nhưvậy, vì sao không sớmlấy ra dùng?

- Trước kia bịhư, vẫnkhông đimuatài liệulàm, cho nên không dùng, cáinày là vừa mới làm ra.

DươngTử nói.

Thạch Trung Ngọcphiền muộn, phungphícủa trời, đồ tốt như vậy, cư nhiên khôngbiết sớm lấy ra dùng, bị hủy cũngkhông đi làm lại, ai, lãng phílãngphí.

Sau khi giết chết Thực ThiQuỷ, Dương Tử lần nữa thu Mộc Đầu Nhânvề, mặc dù lực phòng ngự củaMộc Đầu Nhânkhôngtệ,nhưng tốc độ di động quá kém, không thích hợpđặtở bên ngoài,bằng không phối hợp Mộc ĐầuNhân,không biết đi tớikhinào.

Cứnhưvậy đi thẳng về phía trước, không ngừng giết quái, nhặt trang bịđược một đốngmột đống, nhưng vẫnkhông có chấm dứt, đây rốt cuộc làđịa phương gì? Thạch Trung Ngọc cùng các cô nương đềumất kiênnhẫn, nếu nhưđổi lại bản đồkháccòn kháhơn một chút, nhưng đi tới điluitràng cảnhcơ hồ giốngnhau, điềunày thậtsựlà rất khó chịu, thậmchíso với luyện cấp còn muốnkhô khan.

Thời giantừtừ chuyển dời, thái dương dầndần lộra, Thạch Trung Ngọc nhìn thái dương,tâm tìnhcựckỳ phẫn nộ, đều con mẹ nó cả đêm, còn không có chứng kiếnphần cuối.

-Không chơi nữa,ta đilàm điểmtâm.

Hướng Lâm bãi công, cônương còn lạitheo sát phía sau ly khaitrò chơi, Thạch Trung Ngọc thở dài, không cóbiện pháp,chỉcóthể theo cáccô nương rangoài, một mìnhở bêntrong cũng không cóý tứ, cái gì cũng khônglàm được, cũng không thể bỏqua cáccô nương, tự mình một ngườiđi về phía trước?

Đi tới phòng khách, các cô nương đanglàm điểm tâm, Dương Tử đi gọi Dương BăngDao ra, cùng các nữhàiăn điểm tâm,ngày hôm nay các cônương gở chứng,trướcđâyđều là Thạch Trung Ngọc chẳng muốnđi chơi game,cáccô nương buộc đi chơi, ngày hôm nay trái ngược,biến thành Thạch Trung Ngọcbuộc nhữngcô nươngnày đi chơi.

Cáccô nương không quanổi Thạch Trung Ngọcđòi hỏi, theo Thạch Trung Ngọc đăng nhậpvào trò chơi, sau khi login, lại làtràng cảnh quenthuộc đáng ghét kia.

-Tathật muốn khởi động quyển trục hồi thành đi trởvề, cái phá địa phương này, thậtsự là quá khó tiếpthu, không khílại kiềm nén, hoàncảnh không ngừng lặplại.

Hướng Lâm oán tráchnói.

ThạchTrung Ngọc cườikhổ nói:

- Nơi này là cấmsửdụngquyểntrục hồithành,lẽ nào ngươi dựđịnh đường cũ trở về? Ngươi đãđimột đêm mớiđi tới đây, ngươi cần phảihiểu rõ a.

HướngLâm lườmhắn một cái:

-Ngươi chota ngốc sao, đi thờigian dài như vậy, còn đườngcũ trở về?Ta bấtquá chỉ là oán giận mộtchút, chẳnglẽkhông được sao?

...

Mấy người ở trong bảnđồ liên tục đi chừng mấy ngày, cuối cùng đều sắpchết lặng.

Phiền phức

DTV-EBOOK.COM.VN

- Ngày maisẽ làđấu giáhội,ta muốnđixemđấu giá hội...

HướngLâm sắpkhóc.

Thạch Trung Ngọc vội vã an ủi:

- Kiêntrì một chút, nói khôngchừng lạiđi mấy phút, chúng ta có thể chứngkiến đường ra?

- Ngươicho rằng có thể sao?

Hướng Lâm trừng Thạch Trung Ngọcnói.

- Có, thật sự có, chúng tarốt cụcđi ra.

Vẻ mặtHướngLam kíchđộng chỉ vào một cổ trạch trướcmặt nói.

- A!!

Các cô nương vui sướng kêu, địaphươngcẩu thínày, kém chúthành hạ chết các nàng, thật sự là quá nhàm chán,một dạng tràng cảnh, một dạng quái,hơn nữa còn lẳnglặng, ngoại trừ ngẫu nhiên cóthể nghe được Thực Thi Quỷrống lên mộttiếng, thì thanh âm gì cũng không có.

May mắnlà mấy người chung một chỗ, nếu như chỉ là một người, sợrằng thật bịđịa phương quỷquáinày hành hạ chết.

Cáccô nương chứng kiếntràng cảnhbất đồng, lập tức gia tốc chạy tới, trên mặt Thạch TrungNgọc cũng lộranụ cười, đi theo các cô nươngchạy tới, đột nhiên các cô nương dừng bước, Thạch Trung Ngọckhông có chúý, trực tiếpđụng vào,kém chút đụngngã Hướng Lam.

- Sao các ngươi đột nhiên dừnglại?

ThạchTrung Ngọchỏi.

Hướng Lamtức giận trừng Thạch Trung Ngọc, chỉ vàophía trước nói:

-Lẽnào ngươi không có mắtsao?

Thạch TrungNgọc theo Hướng Lamchỉ nhìn lại, ngạch, gặp phảiđại phiền toái, phíatrước lại có hơn hai mươi Thực Thi Quỷ đứng thành một hàng chặn đường.

-Phiềnphức, thật bị ta đoán trúng,phía trước thậtsựcó trắc trởto lớn, ai, lúc tớimới mười conThực Thi Quỷ, chúng ta cũngrất khó đánh thắngđược, lần này xuất hiệnnhiều như vậy, làm saobây giờ?

CơNhư Nguyệt buồn bực nói.

- Dương Tử, MộcĐầu Nhân củangươi cóhiệu quả khángảo giác hay không?

ThạchTrung Ngọchỏi.

Dương Tử nói:

- Loạichuyện nhưvậy talàm sao biết, bất quáMộc Đầu Nhân là ta khống chế,hẳn không có thuyết pháp sản sinh ảo giáca?

- Ai,mấy ngày nay, trênđườnggặp nhiều ThựcThi Quỷnhư vậy, chúngta cư nhiên không thí nghiệm một chút, Mộc Đầu Nhân có hiệu quảnày hay không, đều làở thời điểmThực Thi Quỷ còn không cóđến gần liềngiết,sớm biết phía saunhưvậy, chúng tanên thí nghiệm mộtchút mớiđúng.

Thạch Trung Ngọcnói.

- Không sợ, ta trướcđể choMộc Đầu Nhân đi qua thửnhìn một chút, dù sao ta còn có một cáidự bị.

Dương Tử nói.

- Vậy vì saongươi khôngđểhai con cùng tiến lên?

ThạchTrungNgọc không hiểu.

Dương Tử lắc đầu nói:

-Đẳng cấpkhông đủ, không thể khốngchế hai cái,chỉ có thểan bài chúngnótừng cái từngcáilên.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, Dương Tử chỉhuy MộcĐầu Nhân đi về phía Thực Thi Quỷ.

MộcĐầu Nhân chậm rãi di độngvề phía ThựcThiQuỷ,chỉ chốc lát liền đưa tới đám Thực Thi Quỷ kia chúý, lậptức xúm lại, Mộc Đầu Nhân đãbịcác Thực Thi Quỷ vây, không ngừng công kích.

- Không có việc gì, Mộc Đầu Nhân không trúngảogiác.

DươngTử cười lớn nói.

Những ngườikhác cũng lộ ra nụ cười vui sướng, nếu Mộc Đầu Nhân không trúng ảo giác,vậylà tốt rồi, vạn nhất MộcĐầu Nhân trúng ảo giác, trái lại công kíchngười mình, đó mới gọi khôngxong.

Lực phòng ngựcủa Mộc ĐầuNhânchỉ cao hơn Thạch Trung Ngọc một chút, nhưng HPlại kinh người,đạttới gấp 10 lầnThạch Trung Ngọc, hơnnữa so với Thạch Trung Ngọc càng giỏi kéocừu hận, Hướng Lâm vộivã tới gần, tăng máucho Mộc Đầu Nhân, nhưngHP của Mộc ĐầuNhân còn đangkhôngngừng đi xuống, Thực ThiQuỷ khôngcó bịbẻ răng nanhlực côngkích rấtcao.

Những ngườikhác vội vàng lên hỗ trợtháorăng nanhcủa ThựcThi Quỷ.

Đám người Cơ NhưNguyệt khôngngừng công kíchrăngnanh, mà ThạchTrung Ngọc cùngTuyết SươngYên thì không dám tới gần, bởi vì MộcĐầu Nhânkéo cừu hận cũngchỉcóthể từngcái từng cái kéo, không giống Ngọc Kỳ,có thể kéo cừu hậnbầy đàn, hiệntạiMộc Đầu Nhâncòn không có kéo toàn bộcừu hận, một lát sau, Thạch Trung Ngọc cùng TuyếtSương Yên càng khôngdámlên, nguyêndo bởivì MộcĐầuNhân sắptreo.

Dương Tửđã chuẩnbị xong MộcĐầu Nhân mới, đặtở bên ngoài, tùy thời chuẩnbị thay, có chút đau lòng nói:

- Mộc ĐầuNhân này chi phírất đắt, 1000 kim tệmớicó thể làm ra một cái,1000 tệchẳng mấy chốctiêu thất, Tiểu Lâmtỷ,ngươi trị liệu nhất định phải cholực, ngàn vạnlần khôngnên đểcho một ngàn tệ của ta tiêu thất.

HướngLâm cườikhổ, đừng nói 1000tệ, dù ngươi chi mười triệu,ta cũng cứu khôngđược,số lượng trịliệu chỉ như thế mà thôi, bất quá hiệntại HướngLâm bậnrộnđến ngaycả cơhội nói cũng mất, Trị Liệu Thuật không ngừng ném vàotrên người Mộc Đầu Nhân.

Tuy Cơ Như Nguyệt, HướngLam, DươngTử đã cựckỳ nỗlực tháo răngnanh, nhưngvẫn không được, những ThựcThiQuỷ kia thật sự là nhiềulắm,lại chồngchất chung một chỗ, muốn chính xáctrúng răng nanh vẫn tương đối khókhăn.

Rốt cục, thời điểmhủy đi răng nanhcủamười ThựcThi Quỷ, Mộc Đầu Nhân vinh quang hy sinh vì nhiệm vụ, Thạch Trung Ngọc vì nómặcniệmba giây, anh hùng vĩ đại kia chếtquá vinh quang, chúng ta vì nó cảmthấy tự hào,nếu như là Thạch Trung Ngọc đitới lùa quái, sợ rằngcoi như mình chết mười lần,đámngườiCơ Như Nguyệt cũng không nhất định cóthể dỡ xuống răngnanh của mười Thực Thi Quỷ.

DươngTử đã sớm chuẩnbịxong Mộc Đầu Nhân lập tức chạy về phía trước, nhữngngười khác bắtđầu lui lại mấy bước, Mộc Đầu Nhân chạy vềphíaThực Thi Quỷ, ThựcThi Quỷ lao theo,bangườiCơ Như Nguyệt đang không ngừng tháodỡ răng nanh,Hướng Lâm trị liệu,Thạch TrungNgọc cùng Tuyết SươngYên nằmở trạng thái quan vọng.

Rấtnhanh, phát hiện Mộc Đầu Nhânđãkéo lại tất cả cừu hận, ThạchTrung Ngọccùng Tuyết Sương Yênlậptức chạy tới, mặc dù không biết lần nàyMộc ĐầuNhân có thể chịu nổi hay không, nhưng bọnhọ khôngcòncơ hội,Dương Tử khảnăngchỉ còn lại cómột cái, nếu như bây giờkhông tới, vậythì càng không có cơhội, nếunhư muốn trở về, chỉ sợ cũng chỉ cóthể đường cũ trở về, đến lúc đó lại phải mất vài ngày.

Mọi người đươngnhiên khôngcó tâm tình đó,nếu như cần phải như vậy, mọi ngườicòn khôngbằng chết trở vềtới cho thống khoái.

Thạch TrungNgọc cùng Tuyết SươngYênkhôngvội đi giết Thực Thi Quỷ,mà hỗ trợ tháodỡ răng nanh, muốngiết chết Thực Thi Quỷ, đầutiên phải phá đi vũ khí của bọnnó,nhưvậyMộc Đầu Nhân mới có thể sốnglâu một chút.

Bởi vì Thạch TrungNgọc cùng Tuyết SươngYên là cậnchiến, so với đám người Cơ Như Nguyệt viễn trình chém giết thì đơn giản hơn nhiềulắm, tỷsố trúngmục tiêu rất cao, có thể chínhxácbắn trúng răng nanh của Thực ThiQuỷ.

Rất nhanh,răng nanh của những Thực Thi Quỷnàybịphá sạch, bây giờ còn chờ cái gì? Cáccô nương không ngừng ném rakỹ năng quần công.

Không nhìn sẽ không có

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm dịch: ThánhThiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thạch Trung Ngọc không dùng kỹ năng quần công, đơn thể công kích củahắn tươngđối cao,xem ThựcThi Quỷ nào HP thấpmộtchút, trực tiếpđiqua solo, đểchoMộcĐầuNhânítbịmột Thực Thi Quỷcông kích.

Cuồng Long Thăng Thiênlà kỹ năng vôsỉ, không để ýlực phòng ngự, Thạch Trung Ngọc còn pháthiện, mình đánh Thực Thi Quỷ tới không trung, kỹnăng quần công củacáccô nương cư nhiên cũngcó thể đánh tới,rất nhanh, con Th ựcThi Quỷ thứ nhất chết, Thạch Trung Ngọc bắt đầu chọn con Thực Thi Quỷthứ hai, bất quá Cuồng Long Thăng Thiên vẫn còn cold-down.

Thạch TrungNgọc lựa chọnNhược HóaMãnh Kích, sau đó Oanh Thành NhấtKích, xuất hiện hiệu quả đánh bay, Thạch Trung Ngọc vội vàng đuổitheo, đang chuẩn bị bù vào một cáiHạ Kích,đã bị kỹ năng quần côngcủa Cơ Như Nguyệt thiêuhủy.

Thạch Trung Ngọc buồn bực một chút, sauđó lập tức trở về hỗtrợ.

Thời điểm giếtchếtconThực Thi Quỷ cuối cùng, các cô nương đều mệt mỏi khôngchịuđược.

NhìnMộc ĐầuNhân chỉ còn lại có hơn100 HP, mọingười thởphào nhẹ nhõm,nếu như ThựcThi Quỷnào may mắn chốngcựthêmmột giây, sờ MộcĐầuNhân mộtcái,Mộc ĐầuNhân sẽ không sống sót được, HướngLâmđến gầntăngmáu cho Mộc Đầu Nhân.

Thạch Trung Ngọcnhặt lên trang bị trên đất.

- Rốt cục xông qua được, thật khôngdễ dànga, may mắncóMộcĐầu

Nhân, nếu không... Sợ là chúngtasẽ bị vây ởchỗ này.

Hướng Lam cười nói.

DươngTử buồn bực nhìn Thạch TrungNgọc hỏi.

- Bao nhiêu trang bị? Giá trịbao nhiêu tiền?

-Một trangbị Bạch Ngân, mười lăm trang bị Thanh Đồng.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Trang bị BạchNgân là500 tệ, trang bị Thanh Đồng mới 100 tệ, coi như nơi nàycó 2000 tệ?Ngạch,Mộc Đầu Nhân chi phí là 1000 tệ, không tính thuathiệt.

DươngTử nói.

Chứng kiến Dương Tử tính toán, các cô nương không thể nín được cười cười.

Thạch Trung Ngọc chỉ cổ trạch nói:

- Chúng ta vào trongđó sao? Nói không chừng bên trongcòn sẽ có gì đó càng buồnnôn,các ngươi có thể tiếp thu không?

-Khôngnhịn được cũng phải nhịn, đivào.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Cóý tứ gì?

Dương Tử có chútkhông rõ hỏi.

Tuyết Sương Yêngiải thích choDương Tử:

- Thực Thi Quỷ đã quá chánghét, mấy ngàynaychúng ta đã cósức miễn dịch, sẽ không lại xuất hiệnvậtkỳ quái gì đểcho chúng ta khôngthể chịuđựng.

- Lại tăng học vấn, thuyết pháp này lần đầu tiên ta nghe nói a.

Thạch Trung Ngọc vừa cười vừa nói.

Tuyết Sương Yên lườm hắn một cái:

-Mù chữ.

Thạch TrungNgọc nhúnvai nói:

-Ta vốn chính làmù chữ, tamới tốt nghiệp trung học mà thôi.

Dương Tửgật đầu, thu hồi MộcĐầu Nhân, đốimặt hoàn cảnhmới, Hướng Lâmrốtcục thuliễm, không còn dám kiêu căng, làm cho Thạch Trung Ngọc đi ở phíatrước,Thạch Trung Ngọc cười cười, cũng không nóigì, nghênh ngang đi vào.

Mọi ngườiđi tới trước cổ trạch, nhất thời trên mặthiệnra vô số hắc tuyến, nhìn từ đàng xa, còn khôngcócái gì, nhưng đếngầnmới phát hiện, nơi đây thậm chí có cầu thang khôngthể nhìnthấyphần cuối...

- Hiện tại đã hơn sáu giờ chiều,nếu không chúngta ăn cơm trướcrồi trở về?

DươngTử đề nghị.

Trải quađầu phiếugiải quyết, mọi ngườinhấttrí đồng ý đề nghị của Dương Tử.

Lykhaitrò chơi, DươngTửđigọi Dương Băng Dao, ThạchTrungNgọc nhìn bóngđá, vừa lúc phát lạivòng loạiWorld Cup củaTrung Quốc và H quốc.

-Trung quốc thiđấu? Đừngxem,ngươi sẽ buồn bực chếtđó.

Tuyết Sương Yên chứng kiến đội ngũ trên tivi nói.

Thạch Trung Ngọc cười nói:

- Không đâu, ta thật vui vẻ, Bóng Đá Nam Trung Quốc nằm ở trạng thái vượt lên đầua.

Tuyết Sương Yênxoa xoa hai mắt của mình,sau đó nói:

-Đây là ảo giác, ta nghĩ hôm nayta bị Thực ThiQuỷ cắn, hiện tại còn chưa giảitrừtrạng thái.

ThạchTrung Ngọclau mồ hôi:

- Có chút lòng tin với Bóng Đá NamTrung Quốc đượckhông.

Tuyết Sương Yên không thèmđể ý, trực tiếp đivào nhà bếp.

...

- Uy, đừng xem,tới dùng cơm.

CơNhư Nguyệt hô.

-Ồ.

Thạch Trung Ngọc không đứng dậy, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm TV.

Tuyết Sương Yên bất đắcdĩnói:

- BóngđáH quốcở trênbài danh thế giớicũngbất quá mớixếp hạng hơn một trăm,đávới bọn hắn có ý gì a, tới dùng cơm.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Ta khó được chứng kiến Bóng Đá Nam Trung Quốc bạo phát một lần, lẽ nàocác ngươikhôngthểđểcho ta an tĩnhxem xong sao? Ai biếtlần nàycó thể đi thậtxa thì sao?Không chừng lần saunhìnlại, BóngĐá Nam Trung Quốc đã bị loại, không nhìn sẽkhông có.

Trên ót các cô nươngđều xuất hiện hắctuyến, Thạch TrungNgọc đây là cổvũ Bóng Đá Nam Trung Quốc?Haylà đang châmchọc Bóng ĐáNamTrung Quốc?

Không khuyênnổi Thạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệt cũng chỉcó thểgắp cho Thạch TrungNgọc một chút đồ ăn,đặt ởtrong bát, bưng cho Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc ăn cơm, cười cười,ngày hômnay CơNhư Nguyệt thật ônnhu.

Ăn cơm tốixong,Thạch Trung Ngọc không chịu đi, muốnxem xong trận này, các cônương không có biện pháp, chỉ cóthể cùngThạch T

rung Ngọc xem bóng đá,không thể bỏ lại Thạch TrungNgọc một người vào địa phương quỷ quáikiaa?

Những trong các cô nương chỉ có Tuyết SươngYênđối với bóng đá hơicảm thấy hứng thú, những người khác mệtrã rời,Bóng Đá Nam Trung Quốc lại uy phong cũng không cótác dụng, nhìn là muốn ngủ, Dương Băng Daonhìn một hồi, đithẳngvề chơi game, nàng không cần thiếtcùng Thạch Trung Ngọc xem,dù sao cũngkhông phải cùngThạch Trung Ngọc tổ đội nha.

Rốt cục ở thờiđiểm DươngTửsắpngủ, nghe được Thạch Trung Ngọc hoan hô:

- Trung Quốc thắng 6-1!

Dương Tử xoaxoahai mắt mơ hồ nói:

-Thắng? Vậycóthể đi chơigamerồihả?

ThạchTrung Ngọc gật đầu nói:

-Đi, đi chơi trò chơi,hy vọngBóng Đá Nam Trung Quốc còn có thể thắng được, nếu nhưcó thể bắt đượcquán quân ChâuÁ thì tốt rồi.

- Nguyện vọng là mỹhảo, thực tế rất tàn khốc,căn bảnkhông cókhả năng kia.

Tuyết SươngYên vô tình nói.

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi,lần nữa tiến vào tròchơi.

Đối mặt vớicầu thang mênhmôngvô bờ, tâm lý mọi người lần nữa muốn luibước, DươngTử không khỏicảm khái nói:

-Bóng đá khó xem hơnnữa, cũng đẹp mắt hơn từng tầng từng tầng cầu thangkia nhiều.

-Đừngnghĩ nhiều như vậy,bắt đầu lên.

Thạch Trung Ngọc nói.

Mấy người bắt đầu từng bước từng bước leo lên, leo cầuthang

thật đúng làkhông phảikhổbình thường, sau haimươi phút, các cô nương nhìn vẫn là cầu thang mênh mông vô bờ, cảmgiác trởnên đauđầu.

Thực Nhân Quỷ

DTV-EBOOK.COM.VN

Lần trước ở Tiểu Bồng Lai leonúi có thể đượcthể lực, các cô nương bởi vì để Thạch Trung Ngọc cõng các nàng,đưa tới các nàng thiếu 50 điểm thể lực, lần này cáccô nương sẽ khôngđể choThạch Trung Ngọc đi cõngcácnàng, đều dựavào nghịlực của mình leo lên.

May mắn,cầu thang này cũng không có kinh khủng như Tiểu Bồng Lai,mọi người chỉ dùng hơnba giờ liền bò đến đỉnh.

Các cô nươngđềukhông hềcó hình tượng thục nữ nằmở trên mặt đất, thởhổn hển.

-Vì sao?Đâyrốtcuộclàvì sao? Vì sao hệ thống khôngthưởngcho chúng tathuộc tính?!!

Hướng Lâm thống khổ nói.

Dương Tử sắp khóc:

- Sớm biết nhưvậy, ta nên để cho MộcĐầu Nhâncõng ta đi lên.

- Quênđi, đừng nghĩ nhiềunhư vậy,nếunhưđã lên,vậy vào cổ trạch nhìn tình huống đi.

Cơ Như Nguyệtnói.

Các cô nương bấtđắcdĩ theo Cơ Như Nguyệt từ dưới đất bò dậy, chuẩnbị đi vào bên trong.

Mới đưaánh mắt vào cửa chínhcổ trạch liền thấyđược một Th ực Thi Quỷ,các cô nương hoảngsợ,may mắn khoảng cáchhơi xa, Thực Thi Quỷ cũng khôngcó phát hiện các nàng, bằngkhông mới vừa rồi hoàn toàn khôngcó phòng bị nằm trên mặt đất, nói khôngchừng đã chết đitrởvề.

Thật vấtvảkiêntrì tới đây,nếunhư bây giờ chếttrở về, ai cũng sẽ

không camlòng, cáccônương không khỏi sợ chảy mồ hôi lạnh.

- Kỳ quái, người nàynhan sắcdườngnhư có điểm không đúng.

Thạch TrungNgọc nghi hoặc nhìnThực Thi Quỷ.

Thạch Trung Ngọccùng cáccônương đivề phía trước một ít,lúc này mới phát hiện, thì ra toàn thân nó đều là màu đen, bởi vìsắctrời hônám, cho nên mới vừa rồi không phát hiện.

Thực Nhân Quỷ: cấp 30, tiểu Boss.

Hướng Lâm cười ha ha:

-Giết lâunhưvậy rốt cục nhìn thấy tiểu Boss,không biết nócó thể tuôn ra trang bịgìtốt không, A Tử, đểMộc Đầu Nhân lên chống cự.

Dương Tử lập tức triệuhồi ra Mộc Đầu Nhân,Mộc ĐầuNhân chậm rãiđi tới Thực Nhân Quỷ, Thạch Trung Ngọccùng Tuyết Sương Yên tạm thờicòn không dám lên, dù sao người nàylàtiểu Boss, không biết nó có năng lựcgì, nếu như lạicókỹ năng khống chế đặc thù, không cẩn thận trúng chiêu, vậy buồn bực.

Nhưng HướngLâm rất uy phong, trực tiếpđi qua đập mộtcái Thánh Quang Cầu,-500.

Quang Minhma pháp đốiphósinh vậtHắc Ám chính là thuận tiện, giết tiểu Bosscũng có thể đánh rathương tổn cao như vậy, đối với HướngLâm khiêukhích,ThựcNhân Quỷ đương nhiên sẽkhông bỏ mặc, lập tức vọt tới, Hướng Lâmkhông để ý, lần nữa némramột cái kỹ năng, sauđó mới bắt đầu chạy trốn.

Tốc độ di động củaHướng Lâm chậm hơnThực Nhân Quỷ một ít, dựa theo đạo lý,Hướng Lâmcăn bản không chạy thoát được, nhưng đừngquên Mộc Đầu Nhân đang laovề phíaThực Nhân Quỷ, thời điểm Thực Nhân Quỷ dựđịnh vượt qua Mộc Đầu Nhân, MộcĐầu Nhân ngay lậptứcdùng kỹ nănggiễu cợt tương tự với Thạch Trung Ngọc, kéolại cừuhận của Thực Nhân Quỷ.

Hướng Lâm cười hắc hắc, ngừng lại, tiếp tụccông kích.

- Tiểu Lâm tỷ, ngươi đừng chơia? Nhiệm vụ của ngươilà trịliệu.

DươngTửbất mãn oán trách.

Hướng Lâmbuồn bực lầnnữa ném ra mộtkỹ năng côngkích,sauđó bắtđầu chuyên tâm trịliệu giúp MộcĐầu Nhân.

Mỗi lần ThựcNhân Quỷ cho Mộc Đầu Nhân thương tổn cũng chỉcó hơn sáu trăm, mà Hướng Lâm trị liệu số lượng đạttới 800, có thể cam đoan Mộc ĐầuNhân khôngngủm, còn có thể nhín chút thời gian đi thả vài kỹ năng côngkích.

Mộc Đầu Nhânkéo cừu hận thực sự rất có một tay, mặckệ những người khác côngkích như thếnào cũng không thể cướp đi cừu hận, Thạch Trung Ngọc tòmò ném một cái kỹnăng trào phúng, nhìncó thể đoạtlại cừu hận hay không, bất quá dường như thất bại, căn bảnđoạt không qua.

DươngTử pháthiện hànhđộngnày của Thạch Trung Ngọc, cười nói:

- Sắc langđại thúc,MộcĐầu Nhân chỉlàvì kháng quái dùng,nó chỉ biết kỹ năng kéocừu hận, khôngcókỹnăngcông kích khác, nóvẫn luôn dùngkỹ năng khiêu khích, ngươilàm saocó thể giành qua nó?

Tuyết Sương Yên trừng Thạch TrungNgọc:

- Ngươi có công phu đi thả kỹ năng trào phúng,còn không bằng đánh công kích bìnhthường, thậtkhông hiểu nổingươi là nghĩnhư thế nào, có người khángquái, ngươi lạicòn nghĩ kéocừu hận,ăn no rửngmỡ.

ThạchTrung Ngọc lau mồ hôi, làm sao cảm giác TuyếtSươngYên đang ngấmngầm hại Ngọc Kỳ thế nhỉ? Lẽnào Tuyết Sương Yên cũngăn dấm chua củaNgọc Kỳ?

Làm một nam nhân sáng suốt, loại thời điểm này ThạchTrung Ngọc cảm thấy nên ngậm miệng khôngnói mới là vương đạo.

Tuy HP của ThựcNhânQuỷ rất dầy, đạt tới hai trăm ngàn, nhưng vẫn tránh khôngkhỏi Thạch Trung Ngọc cùngcáccô nươngtàn phá, chỉ số IQquá kém,căn bản khôngbiết đi công kích nhữngchức nghiệp da giòn, chỉ biết không ngừng đi cắn Mộc Đầu Nhân da dày nhất.

Ở dưới các loại kỹ năng bừa bộn cuồng oanh loạn tạc, cũng không lâu lắm,HPcủa Thực Nhân Quỷ rớt xuống đáycốc, thời điểm Thạch Trung Ngọc cùng các cô nương chorằng lập tức có thể giếtchết Thực Nhân Quỷ, dị biến đột phát,Thực Nhân Quỷ ngửamặt lên trời gào to, đại não mọi người cảm giácchóchịu, sau đó trở nên trống rỗng, cái gì cũng dừng lại.

Khi mọingười khôi phục như cũ,HP của MộcĐầu Nhân đã hạ xuống hơn bốn ngàn, Hướng Lâm vội vã tăng máu choMộc Đầu Nhân.

Mọi người không hẹn màcùng chảy mồ hôi lạnh, may mắn có Mộc Đầu Nhânkhángquái,nếu như mớivừa rồilà ThạchTrung Ngọckháng quái, hiện tại khẳngđịnh đã chết,nói không chừng những người khác cũng sẽngủm.

Không nghĩ tới tiểu Boss này còncókỹ năng ngưu bức như vậy, xem ra trongcổ trạch khôngdễ đốiphó.

HP củaThực Nhân Quỷ còn dư lại không có mấy,các cô nương tùy tiện đánh vài cái liền giếtchết.

Trên mặt đất tuôn ramột trang bị Bạch Ngân, còncó năm ba kim tệ, một đoànMaTrơimàu xanh nhạt.

Thạch Trung Ngọc bỏhết vào trong túi đồ nói:

- Đi, chúng ta vào xem trong cổ trạch đến cùng còn có vậtlykỳcổ quái gì.

Các cô nương gật đầu,theo ThạchTrung Ngọc đi vềphía cổtrạch, đi tới trướccổ trạch, trước mặt làđạimôn to lớn,caoước chừng hơn ba mét, ThạchTrung Ngọc rất khótưởngtượng,nơiđây trước kia ởrốt cuộc là người nào? Cửa có cần phải xây caolớn nhưvậy không?

- Tiểu nhađầu, ngươi quamở cửa.

ThạchTrung Ngọc nói.

Dương Tử trừng Thạch TrungNgọc:

- Nơi đây không cócơ quan, dùng man lực mở ra, ta cảm thấy

ngươithích hợp hơn.

Thạch Trung Ngọc nhìn cánh cửa này, nuốt ngụm nước miếng, đây khôngphảithật chứ?Cửanàythoạt nhìncựckỳ nặng, cư nhiên không dùng cơquan mởcửa?

Trong suốt

DTV-EBOOK.COM.VN

Tay Thạch TrungNgọcđặtở trên cửa, sau đó chân dùng lực,hét lớn một tiếng:

- Mở!

Thanh phongthổi qua,chỉ thấy Thạch TrungNgọc mặtđỏ lên, đại môn không nhúc nhích chút nào.

Thạch TrungNgọc lau mồ hôi,quá lãng phí khí lực.

- Không mở được, nha đầu, ngươi tốt nhất tìm xem, có phảicó cơ quan gì hay không?

Thạch Trung Ngọc buồn bực nói.

DươngTử cẩn thận nhìn, sauđólắcđầu nói:

- Thựckhông có cơ quan, chỉcó thể dùng lực lượng mở.

Cơ Như Nguyệtnói:

-Vậy mọi người cùng nhau đẩy cửa thửmột chút, nói không chừng nhiều người có thểđẩyra.

Các cô nương gật đầu, cùngThạch TrungNgọc đứng chung với nhau.

- Một hai ba, đẩy.

- Một haiba,đẩy.

...

Mấy phút sau,các cônương tuyệt vọng,căn bản khôngmởra được.

- Có phải bên trong bịkhóatrái hay không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệt gật đầu nói:

- Có thể.

-Vậy làm sao bây giờ? không thể dùng quyển trục hồi thành,cổ trạch này lại không vào được,lẽ nàochúng ta còn phảiquayvề? Ta không muốnnhư vậy, đãđi chừng mấy ngàya.

Hướng Lâm thống khổ nói.

Thạch Trung Ngọc cẩnthận nhìn cổtrạch bốn phía:

-Mọi ngườiphân công nhau đitìm, nhìn có địa phương nàocóthể bò vào không.

Hiện tại cũng chỉcó thểnhư vậy, mọi người bắt đầu chianhauhành động, đi tìm xem nơi nào có thểbòvào, các cô nươngnày đềulà thục nữ, không nghĩ tới sau khi cùng Thạch Trung Ngọc chungmột chỗ, lại phải làm hànhvileo tường.

Chỉ chốclát, Thạch Trung Ngọc nhận được điện thoại của Hướng Lam, nói là tìm được một địa phương thíchhợp, Thạch Trung Ngọc vội vàngđi qua.

Thạch Trung Ngọc dựa theotọa độ Hướng Lam nói, chỉchốc lát liền thấy được Hướng Lam,Cơ Như Nguyệt cùngTuyết Sương Yên đã đến, ThạchTrung Ngọc vội vã bước tới.

Tuy tường vây nơi này cũng cao chừng hơnba thước, nhưng trên mặt đấtcó một tảng đálớn, khôngsai biệt lắmcao hơn một thước, ThạchTrung Ngọc đánh giá một chút, mình có thể miễncưỡng leo lên?

- Ngươi thử nhìnmột chút,có thểđi lênhay không.

Hướng Lam nói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, leo đến trên khốiđá lớn, dùng sứcnhảy, thiếuchútxíu nữa liềnmò được tường vây, Thạch Trung Ngọc giật mình,ha ha,bắt được tường, dưới chânở trên tường cọ xát vài cái

liền bò đến trên đầu tường, Thạch Trung Ngọcnhìn vào bên trong, phát hiện bên trong xác thực làmộtkhu nhà cấp cao, c hỉ là thoạt nhìn không sinh khíchút nào, chỉ có thểnhìn thấy mộtít U LinhQuỷ Đăng, Thực Thi Quỷ,ThựcNhân Quỷ...

- Uy, bêntrong làtình huống gì?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Thạch Trung Ngọcnói tình huốngbên trong một lần, đang chuẩn bị nhảy vào,Hướng Lam vội vàng nói:

- Đừng nhảy, mau xuống đây.

ThạchTrung Ngọc không biếtlà tình huống gì, còn tưởng rằngcó quáivậttuần tra sắp phát hiệnThạch Trung Ngọc, vộivã nhảy trởvề:

- Làm sao vậy?

HướngLamnói:

- Ngươi cho rằng ngươi đi tới cũngtrắc trở như thế,chúng ta cóthể lên được sao? Kéo chúng ta lên tảngđá kia, sauđó ngồi xuống, để cho chúng tađạp trênvaicủangươi đi.

Thạch TrungNgọc lau mồhôi, số lão tử làm sao lại khổ như vậy? Lại còn phảichịu đến loại đãi ngộ tàn ác này, HướngLam cũng thật là, coi lão tử thànhđá kê chân, lại còn cóthể nóilẽthẳngkhí hùng nhưthế, đâyquả thực là một bi kịch.

Tuyết SươngYên yêu cầu lên trước, Thạch Trung Ngọc kéo nàng đến trên tảngđá,lúc nàyDương Tửcùng Hướng Lâmcũngđi tới.

Tuyết Sương Yên đạp lên vai Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc chậmrãi đứnglên,hơn nửa người của Tuyết Sương Yên đã vượt qua tườngvây, đi tới đương nhiên là dễ dàng,không cầnkhổ cực như Thạch Trung Ngọctự mình nhảy, TuyếtSương Yên bò đến trên tường rào, trực tiếpnhảy xuống.

Ngay sau đó làDương Tử, saukhiđưa Dương Tử lên đếnphiên Cơ Như Nguyệt, Thạch TrungNgọc cười hắc hắc,cảnh sắcdưới Pháp Sư bào người bìnhthường là nhìn không đến a.

Cơ Như Nguyệtđạp bảvai của ThạchTrung Ngọc,Thạch Trung Ngọc ngẩngđầu nhìn lên nhìn phong quang, là quần lót màu đen, sau khi Thạch TrungNgọc xem xong,lập tứccúi đầu, không thể tiếp tục nhiều xem, phía dướicòncó mộtđôitỷ muội song bào thai,bịcác nàngpháthiện mình gây rối, không chịuđitới, vậy bi kịch.

Sau khi đưa Cơ Như Nguyệt qua, Thạch TrungNgọc nhìn về phía hai tỷmuội,vẻ mặtcủa bọn họ rất bình thường, khôngcó chúý tới mới vừa rồi Thạch Trung Ngọcrình coiCơNhư Nguyệt, bằng không nhất định sẽ không lạnh nhạt nhưthế, kéoHướng Lam lên.

Thạch Trung Ngọcchạyđến tronggóc ngồixổm xuống, chuẩn bị nhìn mỹ cảnh,rất nhanh liền cảm giácbảvai trầm xuống, Hướng Lamđã lên, Thạch Trung Ngọc cầm lấyhai chânngọccủa nàng, ngẩngđầu lên, nhìn mộtcái, ThạchTrung Ngọc kém chút ngây người.

Không nghĩ tớiHướngLam luôn luôn văn nhã trầm tĩnh,dĩ nhiên mặc quầnlót màu trắngkhêu gợi, có chút trong suốt, rừng rậm màu đenmơhồ có thể thấy được.

Làm sao có thểmặc như vậy? Quá nguy hiểm, lẽ nào nàng không sợ vạn nhất mình bị người giết, bị người đánhrơi Pháp Sư bàotrên người? Vậy khôngphải cái gì cũngbịngười thấy hết sao? Không được, tuyệt đối không thể mặc như vậy, nhưng phải làm saomớicó thể nhắc nhở nàng đây?

Ai, quênđi, trước đừngnghĩ nhiều như vậy, nhanh cúiđầu, liếc mắt nhìn là được, phíadưới còn có HướngLâm a, cái cuốicùng có thể tận tình quan sát, đưa Hướng Lam qua, kéo Hướng Lâm lên.

Hướng Lâm tiến đếnbêntai Thạch Trung Ngọcnhỏ giọnghỏi:

-Quần lót tỷ tỷ củatacó phải mặc cựckỳgợi cảm hay không?

Thạch Trung Ngọc theo bảnnăng gật đầu, đột nhiên ý thức được không đúng, quả nhiên, nghe được HướngLâmhừ lạnh.

Xong, bị pháthiện, ai, bi kịch.

Nhưđã bịHướng Lâm phát hiện,Thạch TrungNgọcliền dứt khoát vò đãmẻ lại sứt,hỏi.

-TiểuLam làm saomặcgợi cảm như vậy, vạn nhất Pháp Sư bào của nàng bị ngườiđánh rớt thìlàm sao bây giờ?

Hướng Lâm tức giận nói:

- Ngươi thậtngu ngốc, saukhi trò chơi đổimới,ngườichơi nữ chết, coi như trangbị trên ngườiđều bị người đánhrơi sạch sẽ, cũngcóthể mặc trang bị, chỉ bấtquá không có thuộc tính mà thôi.

Thìra là thế, ThạchTrung Ngọcthở phào nhẹ nhõm, sau đó cười cười hỏi.

-Ta nhớđượcngươi vàtỷ tỷ yêu thíchgiống nhau, phía dưới ngươi mặccóphải giốngnhư tỷ tỷ mình hay không?

Sắc mặt Hướng Lâmửng đỏ, trừng Thạch TrungNgọc:

- Mắc mớ gì tới ngươi?

- Khôngcó gì, tachính làtùytiện hỏimột chút.

Thạch Trung Ngọc cười một cái, dù sao cũngbị phơi bày, miệng ba hoa hai câu cũngkhôngcó gì.

Hướng Lâmhípmắt cười cườinói:

- Ngươi tin ta đi nói choNhư Nguyệt tỷ ngươi làmcái gì với tỷ tỷ ta haykhông?

Cách nhau một bức tường

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc lau mồ hôi, vội vã ngậm miệng không nói.

Chứng kiếnbộ dạng của Thạch Trung Ngọc, Hướng Lâm khôngbiết vì sao tâm lý cảm giáckhó chịu,mang theo vịghen tuông nói:

- Cũngkhông biết lần trước là ai bày tỏ với ta, cònmạnh mẽ lấyđi nụ hônđầu của ta, kết quả cònkhôngcó vài ngày, liền làm bạn trai của Như Nguyệt tỷ.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,Hướng Lâm nói như vậylà cóý gì? Lẽ nào nàng thực sự thích ta?Ai, dáng dấp quá có mị lực cũng là một loại sailầm.

Chứng kiến biểu tình chán ghétcủa Thạch Trung Ngọc, HướngLâm ngay lập tức đoánđượcThạch Trung Ngọc đang loạn tưởng, sắc mặtđỏ bừng, hờn dỗinói:

-Ngươi cũngđừngloạntưởng, ta mới không loạiý tưởngkia đâu.

Sắc mặtHướng Lâm đỏ thắm, phảng phất như một quảtáo chín, làmcho Thạch TrungNgọc không khỏimuốnđi lên cắn một ngụm, khi thấydáng dấp khả ái củaHướng Lâm, ThạchTrung Ngọcrốtcục khôngthể chịu đượcdụ hoặc, ôm lấyHướngLâm,hôn lên.

- Gợiý của hệthống, Mạo Hiểm Giả Hinh Vũ ChiThạch làmra hành vi xâm phạmvới ngài, có đánh xuốngThiên Lôi nghiêmphạthay không?

Hướng Lâm sửng sốt, không biếtnên làm thế nào mới tốt, mìnhvà hắn đãcó ba lầnhôn nhau, lầnđầu tiênlà ởtrongphòng Thạch Trung Ngọc, lần thứ hai mình cùng tỷtỷ ở trongphòng tắm,bị hắnhôn một lần,hiện tại đãlà lần thứ ba.

Dựa theo đạo lý mà nói, đãcó hai lần, lần thứba cự tuyệt hay không cũng không sao, dù sao tiện nghi đãbị hắnchiếm hết,nhưng

bây giờ ThạchTrung Ngọc là bạn traicủa Như Nguyệt tỷ, mình và hắnnhư vậy không thíchhợp? Lạinói hiện tại mình và Cơ Như Nguyệt chỉcách nhaumột bức tường...

Vừa nghĩ tới mình dĩ nhiên cùng bạn trai củaCơNhư Nguyệt cách một bứctường hônmôi, Hướng Lâm dĩ nhiên sinhra một loại cảm giác vụng trộm, không được, không thểtiếptục như vậy nữa, Hướng Lâm ômtâm tính "chồngbằng hữu không thểlừa gạt",bắt đầu giằng co.

Thạch TrungNgọc sẽđể cho Hướng Lâm giãydụa đơn giản nhưvậy sao?

Thạch Trung Ngọc đương nhiên sẽ không buông tha Hướng Lâm, tay trái dùng lực ôm Hướng Lâm thật chặt,không cho nàng tránh ra,tay phảithìđưa về phíatrước ngực nàng, cẩnthận vuốt vuốt đôi bạchthỏ khảái, xúc cảmkhông khác ngoàiđời thật bao nhiêu.

HướngLâmlại từ chốivài cái, vẫn không tránh thoát, liền tùy ý Thạch TrungNgọc hôn,dù sao đã từng có hai lần, nhiều hơn mộtlần nữa cũngkhông có gì, bất quáđợi lát nữa nhất định phải cảnhcáo Thạch TrungNgọcmột chút, tuyệt đối không thể có lần sau.

Đã có thể là lần cuốicùng, HướngLâm chẳng những không từ chối, cực kỳ phối hợp Thạch Trung Ngọc,chiếclưỡi hương vị ngọt ngào cùng đầu lưỡi củaThạch Trung Ngọc quấy với nhau.

Tròchơi này làm thật sự làquá thật,cảm giác so với hiện thực không kém chút nào, chỉmột lát Hướng Lâm liền mê thấtở trong kích hôn.

-Gợiý của hệ thống, Mạo Hiểm Giả Hinh Vũ Chi Thạchđang cởi y phục của ngài, cóđồng ý haykhông.

Hướng Lâmmơmơ màng màng,căn bản không biết hệthốngđang nói cái gì, trực tiếplựa chọnđồngý, chỉ chốc lát, trên thân hai người liền bị cởi sạch.

Bàn tay củaThạch Trung Ngọc đã sờlêndathịttrơn bóng của Hướng Lâm, lúc này Hướng Lâm thật muốn phát sinh rên rỉvui sướng,đáng tiếc miệng lạibịThạch TrungNgọc hôn, chỉcó thể phát sinh tiếng hừ

hừ nhỏ nhẹ.

Tay hắn không ngừng kích thích lên cácđiểm nhảy cảmtrên người nàng, làm thânthể nàng uốn éo liên tục, miệng thởgấp, trongcổ họng phát sinhtiếng rên rỉ càng lúccàng lớn.Khi tay đưa vềphía khu vực thần bí nhất, nơi đây đã ướt nhẹp, suối nước không ngừng chảy ra, mộtngón tay kích thíchlấy tiểu đậu, cảngười Hướng Lâm co rúm, hạ thân giật giật dữ dội, không ngờ lạiđạt tới một lần cao triều.

Tiểu đệ của ThạchTrung Ngọc đè lên hoa viên thần bí của Hướng Lâm, không ngừngcạ lên cạ xuống, đầu cự longđã để ngay cửa hang,bắtđầuđi vào mộtchút, lúcnàyHướngLâm mới tỉnh táo lại, vội vã đẩy ThạchTrungNgọc ra.

- Lâm Lâm, hai người các ngươi nhanh lên một chútcó đượchay không? Đang làm cái gì đấy?

HướngLamlớn tiếng hô.

ThạchTrung Ngọc đổ mồ hôi, thiếu chút nữađãlàm nàng, chứng kiến ánh mắt HướngLâm lolắng, hiển nhiên nàng nghĩ khôngracớ gì hay, ThạchTrung Ngọc cái khó ló cáikhôn, vội vàng nói:

- Hướng Lâmnàng muốn tự mình leo lên tảng đá,đếnbây giờ cũng còn không bò lênđâu.

- Lâm Lâm, đừng đùa,để Thạch Trung Ngọc kéo ngươi lên đi.

Hướng Lam bất mãn nói.

-Ồ, được rồi, tathử lại lần nữa, nếu khôngđược sẽ nhờ hắn.

Hướng Lâm lập tức trảlời.

Lúcnàyhai người mới thở phàonhẹ nhõm, Hướng Lâmtrừng Thạch Trung Ngọc, hồi tưởng lạimới vừa rồiphát sinh tất cả,haigòmá lập tức đỏhồng, trờiạ,mới vừarồi mình đang làm cái gì? Bị Thạch Trung Ngọc cởi trần như nhộng cũngkhông biết, nếu như không phảimới vừarồi mình đột nhiên tỉnh táo, đó khôngphảiđãbị Thạch Trung Ngọc...

Thạch Trung Ngọc có chút lúng túng nhìn HướngLâm, hắncũng không biết tại sao sẽ biếnthànhnhưvậy.

Bất quá Thạch Trung Ngọc ngược lạirất hiếukỳ, nếu như mới vừa rồi thựcsựở trong game xxoo Hướng Lâm, lúcđóởbên ngoài, Hướng Lâm vẫn là xử nữ sao? Hẳnlà vậy? Bất quávề sau muốn ở trong hiện thực lại xxoo Hướng Lâm, nàng không phải đaunhức hai lần?

Hướng Lâm nhìn về phíaThạch Trung Ngọc, lúcnày Thạch Trung Ngọc cũng nhìn Hướng Lâm, bốn mắt nhìn nhau,sắc mặt Hướng Lâm càngthêmđỏ hồng.

Dụhoặc, trầntrụi dụhoặc a,lúc đầu Hướng Lâm phơi bày thân thể mềm mại đã tràn đầy dụ hoặc, cộng thêm khuônmặtthẹn thùng, Thạch Trung Ngọc kémchút khôngkhống chế được, lại muốn nhào tới.

Hướng Lâm lén liếc nhìntiểu đệ củaThạch Trung Ngọc, thật sựrất lớn a, nàng vẫn làlần đầutiên gặp đồ vật kiacủanam nhân cương cứng,nàng cũngđã 22 tuổi, nóichưa có xem qua phim bậybạ kia, đó là không có khả năng, nhưng Hướng Lâmcảm giác vật kiacủa Thạch Trung Ngọc, dường như so với trong phim ảnh còn lớn hơn mộtchút.

Nếu như mới vừa rồi vật kia tiến vào,hẳnsẽrất đau?Hướng Lâm khôngkhỏi nghĩ,dừng! Ai nha, ta đang suy nghĩ gì đấy, làm saocó thểcho vật kia của hắn tiến vào? Hắn chínhlà bạn trai của Như Nguyệt tỷ, làm saocó thể cùngmình phátsinh sự tình kia...

- Cònkhông mau trả lạiy phục cho ta?

Hướng Lâm nhỏ giọng nói, rấtsợ những cô gái khác cách một bức tườngnghe được.

Thạch Trung Ngọc vội vã từ trong TúiTu Di trảlại trang bị cho HướngLâm.

Hướng Lâmđương nhiênkhông có thói quenở trước mặt mộtnam nhân mặc quần áo, nhưng trêntảngđá bóngloáng, cũng khôngcó địa phương có thể tránh né, hơn nữađámngườiCơ Như Nguyệt còn đang chờ hai người bọnhọ đi qua, ai,dù sao cũng đã bịhắnthấy hết,

còn ngạicái gì?

Hướng Lâm ở trước mặt Thạch TrungNgọc bắt đầumặc quầnáo, Thạch Trung Ngọc nuốt ngụmnước miếng, tiểu huynh đệ vừa có xu thế ngừng,lạingẩng đầu ưỡn ngực.

HướngLâm mặc quần áoxong, nhìn thấy ThạchTrungNgọcvẫncòn nhìn mình, nhíumày:

-Ngươi còn không mau mặc quầnáo?

Thạch Trung Ngọc cười khổchỉ phía dưới của mình:

- Nhưbây giờ mặc vào trọngkhôi thật quá khótiếp thu.

Hướng Lâm lườmhắn một cái:

-Vậy ngươi từ từkhó chịu đi, nhanh ngồi xổm xuống, tamuốn đi qua.

Thạch TrungNgọcbất đắc dĩ mạnhmẽ đè xuống dục hỏa, mặc trang bị vào, đến góc tường ngồixuống, Hướng Lâm dẫmlên vai Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc đươngnhiên sẽ không bỏquacơhội ngắm phong cảnh, ngẩng đầu...

Không yên lòng

DTV-EBOOK.COM.VN

Hướng Lâm đương nhiênbiết mình mộtmực bị Thạch Trung Ngọc nhìn,sắc mặt đỏ bừng,thậtmuốnở trên mặt Thạch TrungNgọc đạp một cước, nhưng chân mình bị Thạch Trung Ngọc nắm thật chặc, không thể độngđậya.

- Lâm Lâm, ngươi cuối cùng cũng bằnglòng tớirồi, nhanh xuống dưới.

Hướng Lamchứng kiến Hướng Lâmđã nổi lên nửangười, nói.

-Ừm.

Hướng Lâmnói.

Giậtgiật chân của mình,ý bảo Thạch TrungNgọccó thể thả,Thạch Trung Ngọcchỉ phảibấtđắc dĩ buông tay, HướngLâm mặc quần lót quả nhiên giốngnhư Hướng Lam, rừng rậm như ẩn như hiện vẫn còn câudẫn Thạch Trung Ngọc.

Mặc trọnggiáp vào, món đồ phía dướikia quá mức khó chịu, tuy nó thực cứng, nhưng vẫnkhôngthể đánhxuyên qua khôi giáp,ép thống khổa.

Đưa Hướng Lâm qua, Thạch Trung Ngọc hít sâu vài hơi, thả người nhảy, bắt đượcđầutường, bò lên, sauđó thả người nhảy xuống.

- Nếu như ta không đoán sai, nơi này chắc có mộtBoss, giết chết Boss thìcó thểđi ra.

Cơ NhưNguyệt nói.

Cáccô nương gật đầu,bắt đầu thanh trừ quái, Dương Tử thả ra MộcĐầu Nhân, để nó đi về phía ThựcNhân Quỷ, các cô nương chú ýtới Hướng Lâmtừ khitiến vào bản đồ này, biểuhiệnvẫn cực kỳ sống động, cư nhiên không có pháchlối chạy tớicông kích, mà

thành thành thật thật ném kỹ năng phụtrợ cho Mộc Đầu Nhân,làkỹ năng khích lệcó thể tăng5% lực phòng ngự.

Bất quá các cô nương cũng không cóquá để ý, chỉcho là nhiệt tình giết quái của Hướng không còn,các nàng nào biết đâu rằng, bây giờ HướngLâm vẫn còn tâmthần khôngyên, mới vừa rồi cùng Thạch TrungNgọc kém chút xảyra chuyện như vậy,thậm chí nàng còn nhớ vậtkia đã vào sâu được một chút, chỉ chút xíu nữa là động vào màng trinh của nàng,cái cảm giác kia quả thậtlà khôngcáchnào tả được.

Mộc Đầu Nhân kéolại cừu hận của Thực Nhân Quỷ, ThạchTrung Ngọc cùng Tuyết Sương Yên cũngvọt tới, đi tới bên người Thực Nhân Quỷ, Thạch Trung Ngọc thật nhanh đánh ra một cái Cuồng Long Thăng Thiên,sauđó vàicái công kíchphổ thông,Lực Phách Hoa Sơnnệntừ phía sau, Trọng Kích thêmHạ Kích,nhất thời tạo thành cho Thực Nhân Quỷ thương tích to lớn.

- Sắclang đạithúc, ngươiăn xuân dược sao, Mộc Đầu Nhân còn không có kéo cừu hận, ngươiđánh nhiều công kích như vậy? Ngươi sẽkhông sợ đoạt lại cừu hận à?

Dương Tửbấtmãn nói.

Thạch TrungNgọc lau mồ hôi:

- Ta quên.

Kỳthực tâm thần không yêncũng không chỉHướng Lâm, Thạch Trung Ngọc cũng giốngnhư thế, dù sao mình cùng Cơ Như Nguyệt còncó Tuyết SươngYên quan hệ đã cực kỳ phức tạp, nhiều hơn Dương Tửcùng Dương Băng Dao, thìcực kỳ nhức đầu,nếu như thêm HướngLâm, cáikia… Thạch Trung Ngọc cảm giác mình muốn nổtung, quan hệ này quá loạn.

Vạn nhất ngày nàođó sự việc bại lộ, quan hệ lẫn nhau bị mọi người biết, Thạch Trung Ngọc sợ rằng không biết mình chếtnhưthế nào, ai, bấtđắc dĩthở dài, trước không nên đisuynghĩ nhiều như vậy, xử lýngười nàytrước, sau đótìm Boss, đira địaphương quỷ quái này mới là chính đạo.

Thực Nhân Quỷ giốngnhưDươngTử tưởng tượng, trực tiếpbuông thaMộc Đầu Nhân, bắtđầu công kích Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ, thờiđiểm muốnchủ động đoạt giá trịcừu hận, không giành được, thời điểm không muốn cướp, cừuhận lại chủ động chạy tới bên cạnh lão tử,lão tử làm sao bi kịch như thế?

Thạch TrungNgọcnhanh chânbỏ chạy, hắn cũngkhôngmuốn bị Thực Nhân Quỷcắn trúng, mớivừa rồi còn chưakịp cắt đứt răng nanh của nóđâu, aibiếtngười này có kỹnăng ảo giác hay không, trúng chiêu đó thì rất phiền toái.

Thạch TrungNgọc mang theo Thực Nhân Quỷ xoay quanhMộc Đầu Nhân, Mộc ĐầuNhânthỉnh thoảng némra một cái kỹ năng khiêu khích, ý đồ lôi đi cừu hận, Mộc ĐầuNhânrất ra sức,không tới một phút đồng hồ liềnkéo giátrị cừuhận đi, Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

- Ngươi chạy cái gì a? Ta đã cắt đứtrăng nanh của nó, sứcphòng ngự của ngươi cao như vậy, bị đánh haicáicũng sẽ không chết, có thờigian rảnh rỗi này,còn khôngbằng đánh nó vàicái.

Tuyết SươngYên bất mãnnói.

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, thật đúng làkhông có chúý tới răng nanhcủa Thực NhânQuỷ bị đánhgảy,ai,lựcchú ý của lãotửlàm sao lại sẽkhôngtập trungnhư vậy? Không phải là cùng HướngLâm xảy ra chút sự tình mập mờ sao, cũng khôngphảichuyện lớn gì,tạmthời quên là được.

Tính cách không có tim không có phổi của ThạchTrung Ngọcphát huy ra,thậtđúng là quên sự tình HướngLâm khôngcòn một mảnh, hết sức chuyên chúgiết quái, nhưng Hướng Lâm không có mạnh mẻ nhưThạch Trung Ngọc,tưtưởng vẫnluôn khôngthế tập trung, nhiềulần quên trị liệu,điều này cũng quên đi, kỹ năng công kích còn đập trúng Mộc Đầu Nhân.

- Tiểu Lâmtỷ, ngươilàm sao vậy? Không nên côngkích Mộc Đầu Nhân củata, tuychúng tatổđội, ngươi đánh nókhôngmấtmáu, nhưng ngươi không nênnhàm chán nhưthế a?

Dương Tử oán tráchnói.

Hướng Lâm cười xấuhổ, bắt đầu họcThạch Trung Ngọc nói bậy:

- Ta chỉ làmuốnxem thử một chút, đánh nó có thể mấtmáu hay không, dù sao Mộc Đầu Nhânlực phòng ngự cao như vậy, cũng sẽ không đơn giản liền ngủm nha.

Các côương không còn gìđể nói, có cần phảithí nghiệm như vậy sao? Chỉ có Thạch Trung Ngọc biết, tạisao Hướng Lâm sẽ như vậy, bất đắcdĩ thở dài,ai nha, lão tửquả nhiênlà mộtnam nhân tốt,quả nhiên làm khôngđược hoàntoàn không thèm nghĩ tới Hướng Lâm.

Thực NhânQuỷ không thể tạo thànhbất kỳuy hiếp gì vớiđám người Thạch TrungNgọc, trực tiếpbị giếtchết,Thạch Trung Ngọc nhặt lên trangbị cùng Ma Trơi, mặcdùkhông biết nhiệmvụ đạocụ này rốt cuộc là làmgì, nhưng giữ lại cũng khôngsao,nói không chừngngày nào đósẽdùngtới.

Quái cáchđám người Thạch TrungNgọc gần nhất làU Linh Quỷ Đăng, Thạch Trung Ngọc trựctiếp xông tới, loại tiểuquái này, chẳng lẽ còncần Mộc Đầu Nhân tớikháng quái sao?

Thạch Trung Ngọc đi tớibên người U LinhQuỷ Đăng,Oanh Thành NhấtKích lập tứcđánh tới.

Mê Hoặc.

Chuyện lạ, làm sao lại nhưvậy chứ? Trước đây Thạch Trung Ngọc không xuất hiện quaMê Hoặc, lúc trước đánhquái, nếunhư xuất hiện tình huốngMê Hoặc, cáikia đều là quái vậttránh ra Thạch Trung Ngọc công kích, rất nhanh, Thạch Trung Ngọc biết nguyên nhân.

- Gợi ý của hệthống, ngài công kích trật mục tiêu.

Mẹ kiếp, vật lý miễndịch,nhất địnhlà vật lý miễndịch đáng chết kia,ThạchTrung Ngọc buồnbực,làm saosẽ bi kịchnhưthế?Lúc trước ở trong thông đạo hàn động, đánh U Linh Quỷ Đăngcấpbậctinhanh, U Linh Quỷ Đăng sử dụng vật lý miễn dịch,làlúcHP rơi khôngsai biệt lắm, làmsaobây giờ sớmnhư vậy liền dùng?

-Không đúng, nó không phải ULinhQuỷ Đăng, ngoạihìnhcó chút không giống.

Cơ Như Nguyệtở phía sau nhắc nhở.

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới chú ý tới,hoavăn trên người nó không giống U LinhQuỷ Đăng, mẹ kiếp, biến hóa nhỏ như thế, đây không phải gạt ngườisao,còn chưa kịplui lại, ngay lập tức bị đánh một cái.

-600.

Liên Hoa Quỷ Đăng

DTV-EBOOK.COM.VN

Dựa vào, thật cóchút đau, Thạch Trung Ngọc tránh được kích tiếp theo của nó, vội vã kiểm tra trạng tháicủađối phương.

Liên Hoa Quỷ Đăng: cấp 30,tiểu Boss.

Dựa vào, thì ra là tiểu Boss, xemra là cùng loại với U Linh Quỷ Đăng, chẳng qua tiến hóa.

ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ lựa chọn chạy trốn,cho Mộc Đầu Nhân tớikiềm chế nó, không phảiThạch Trung Ngọc đở khôngnổi nócôngkích, mà là Thạch Trung Ngọc khôngcó cách nào đánh, bởivì Thạch Trung Ngọc thấy được trạngthái của nó, Liên Hoa Quỷ Đăng vật lýmiễn dịchcóchút bất đồng ULinh Quỷ Đăng, U LinhQuỷ Đăng vật lý miễn dịch có thờigianhạn chế,mà nó thì không thời gianhạn chế.

ThạchTrung Ngọc bấtkể côngkíchthế nào cũngsẽ Mê Hoặc,giết hay khôngkhông cóbất kỳkhác biệtgì.

Mộc ĐầuNhânkéo cừuhận củaLiênHoa Quỷ Đăng lại,Thạch Trung Ngọc cùng Tuyết Sương Yên vôsỉ lựachọn xem náonhiệt,bởi vì căn bản khôngcần bọn họđi côngkích,coi như ralực, cũngkhông có ai cần bọn họ, mộtchút lực công kíchcũng không, đicũng là lãngphíkỹ năng, lãng phílam dược.

Lực công kích củaLiênHoa QuỷĐăng khôngcao lắm, hơn nữadường nhưkhông có kỹnăngđặcthù gì, vẫn luôn bịcác cô nương đè đánh, Hướng Lâmdường như dần dần tiến vào trạngthái, bắt đầu toànlực trị liệu, ngẫu nhiên còn ném ravài ma pháp công kích.

Chưa được vài phút, HP của Liên Hoa Quỷ Đăng rơi xuốngđáycốc, Thạch Trung Ngọc chợt thấy động tác của Liên Hoa QuỷĐăng có chút không đúng, vội vã nhắc nhở:

-Cẩn thận, nómuốn ra đại chiêu.

Hơi không giống Thạch TrungNgọcđoán,thân thể Liên Hoa Quỷ Đăngđột nhiên toát ra ánh sángmàu xanh nhạt, sau đó công kích của các cô nương cũngxuất hiệnMê Hoặc, đây là tình huốnggì?

Thạch TrungNgọc kiểm tra trạng thái củaLiênHoaQuỷĐăng, ngoại trừ vậtlý miễn dịch, bây giờ còn thêm ma pháp miễn dịch...

Ma pháp miễn dịch: Trongvòng bamươi giây,bất kỳ Ma Pháp công kích gì cũngvôhiệu.

Kỹnăngvô sỉcỡ nào a, Thạch Trung Ngọcvẫn cho rằng da mặt của mình đã đủ dầy, không nghĩ tới một núicòncómộtnúi cao, Liên Hoa Quỷ Đăng đángchết có một kỹ năng vậtlý miễn dịch đã cực kỳvô sỉ, bây giờ còn chơi ma pháp miễn dịch.

Maymắn chỉ cóbamươi giây,bằngkhông quái này thật đúng là khôngcó cách nào giết.

LậpTrìnhViêncủa trò chơi đương nhiên không cókhả năngthiết kế raquái vật khôngthể giết, chẳng qua là muốn cho các người chơi chút độ khómà thôi, dưới loại tình huống này, chức nghiệp khiên thịt không thể kéo cừu hận, Liên Hoa Quỷ Đăng sẽ ngẫunhiên chọn người chơi công kích, chơichính là vận khí, Pháp Sư bị Liên Hoa Quỷ Đăng đuổi kịp, rấtdễ dàngsẽbị Liên HoaQuỷ Đănggiết chết.

Nhưng aibiết, vận khí củaLiên Hoa Quỷ Đăng quá kém,cư nhiên gặp đoàn người Thạch Trung Ngọc biến thái như gia súc,tuy Thạch Trung Ngọc không thểkéocừu hận,nhưngMộc Đầu Nhântuyệtđốilà một siêu cấp Bug, kỹ năng khiêu khích của nó vẫn luôn đánh lên ngườiLiênHoaQuỷĐăng, gắtgao kéo cừu hận ởtrên người nó.

Chịu đựng qua ba mươi giây,kỹ năngmapháp miễn dịch tiêu thất, HướngLâm ném một công kích Ma Pháp đập vào trên người Liên Hoa Quỷ Đăng, LiênHoa Quỷ Đăng lập tức vẫn lạc.

-Lãng phí của ta thật nhiềulam dược đi trị liệu MộcĐầu Nhân, quái này quá ghêtởm.

Hướng Lâm nhỏ giọnglẩm bẩm.

Ai, nếunhư thay đổimột đội ngũ khác, chỉ sợ cũng không phải hao chút lam dược, Hướng Lâmmới bỏra chút ít tổn thất, lại còn không

biếtđủ.

Thu thậplại trang bị củaLiên HoaQuỷ Đăng, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ thở dài, khó giết nhưthếnàođi nữa, nó cũng chỉ là tiểu Boss, cho trangbịquákém,mới trangbị Bạch Ngân, nếu như ratrang bị HoàngKim thìtốt biếtbaonhiêu.

Trong nhà nàycòn có những Thực NhânQuỷ cùng Liên Hoa Quỷ Đăng khácа.

Tuy Thạch Trung Ngọc rất bất mãn mới trang bịBạch Ngân, nhưng các cô nươngdễ thoả mãn hơn Thạch Trung Ngọc, nếu như đoán khôngsai, quái vật trongcổ trạch hẳn đềulà tiểu Boss, sẽ cho bao nhiêu trangbịBạch Ngân,lại cóthể phát một khoản, nếu nhưcó thể ở trước đấugiá hội ngày mai đi ra, vậythì càngtốt,có thể cùng nhau cầm đi bán những trang bị Bạch Ngân này.

Giếtchếtvài quái vật khác, Thạch Trung Ngọc chỉvào gian phòng hỏi.

- Chúng ta có nên đi vàohay không?

Cơ Như Nguyệt gật đầunói:

-Nhấtđịnh phải đi vào, nói không chừng có thểcó phát hiện gì mới.

Dương Tử nói:

- Vậy để cho MộcĐầu Nhân đi vàotrước, aicũng không thể cam đoanbên trong có thể đột nhiên lao ra một Thực NhânQuỷ hay không, vạn nhất cắn trúng người, xuất hiện ảo giác,vậy thì phiền toái.

Cơ Như Nguyệt gật đầu, Dương Tửkhống chế Mộc Đầu Nhân chậm rãi đi về phía gian phòng.

Mộc Đầu Nhân thật vấtvảđi tới cửa, Dương Tử có chút lúngtúng nói:

-Mộc Đầu Nhân này dường như không biếtmởcửa, sắc langđại thúc, ngươi qua mở cửacó được hay không?

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩlắcđầu, lãngphí nửa ngày thời gian, còn phải lão tử xuất mã, Thạch Trung Ngọc đi tới, một cướcđạp cửara,sau đó chân đá vào trênngười Mộc Đầu Nhân,tốc độ di động của cháu trai nàythật quáchậm,mớivừa rồi kém chút làm Thạch Trung Ngọc cấp bách chết.

Sau khi Mộc Đầu Nhânđi vào, nửa ngày không có phản ứng, nếu khôngthấy Mộc Đầu Nhân bị công kích,Thạch Trung Ngọc liền nghênh ngang đi vào,xem xét cẩn thận gian phòng này.

Trong phòngcó khí tức thư hương nồng nặc, mặc dù nơiđây khắp nơi đềulà quáivật không khí trầm lặng,cũng khôngthể che lấpthư khícủa nơi này.

- Đều vào nhìn,không có nguy hiểm.

Thạch Trung Ngọc nhìn về phíacác cô nương nói.

Mọi người chen vào phòng, quan sát một cái,Hướng Lam nói:

- Nơi này nhìn hình như là một thư phòng.

- Nói nhảm, là người đềunhìn ra, tìm xemcó bảobốigì hay không.

Thạch Trung Ngọc vừalật rương lật tủ tìm, vừa nói.

Hướng Lam trừng Thạch Trung Ngọc:

- Nhưngươi thoạt nhìn giống như thổ phỉ, chúng tavăn minhmột chút cóđược hay không?

- Đại tỷ, chớ trêu, loạiđịaphương này nhìn mộtcái liền biết không có người sống,chúng ta chẳng qua là không muốn lãng phídi sản của bọn họ mà thôi, cònnữa,ngươi là leo tườngvào đây, còn ở đó trang lịchsự.

Thạch TrungNgọcim lặng nói.

Hướng Lam hừmột tiếng,không nhìn Thạch Trung Ngọc.

CơNhưNguyệtngơ ngác nhìnchằm chằm bứchọa treotrên tường, một lúc lâu nói không ra lời.

- Như Nguyệttỷ, ngươi một mực nhìnbứchọa nàylàm gì? Ngươi g ặp qua bức họa này?

Dương Tửtòmò hỏi.

- Ừm,gặpqua.

Cơ Như Nguyệtgật đầu nói.

- Bức họa này cực kỳnổi danhsao?

DươngTử hỏi.

Cơ Như Nguyệthơi xúc độnggật đầu, sauđó nói:

- Bức họanày là họa sĩ trứ danh Đông Tấn, Cố Khải Chi làmra Lạc Thần Phú Đồ.

Bức họa giá trên trời

DTV-EBOOK.COM.VN

- Như Nguyệt tỷ, ngươilà nói, bức họanày là Cố Khải Chi vẽ?

DươngTử kinh ngạc hỏi.

Cơ Như Nguyệt gật đầu nói:

- Ừm, không sai, không nghĩ tới lại ở chỗnày nhìn thấy bức họa kia.

Thạch Trung Ngọc nhìn thoángqua bức họa nói:

- Chớnói nhãm, bức tranh này tối đalà quét hìnhvàomà thôi, tuy ta không biếtCố KhảiChi kialàai, bất quángươicũng nói hắnlà gười ĐôngTấn, làmsaocó thể sốnglại, chạy tới trò chơivẽ tranh?

Thạch Trung Ngọc nói lậptức gặp phải các cô nương cho bạch nhãn, Cơ Như Nguyệt nói:

- Coi như chỉ là quéthình, nhưng nhìnthấy cũng rất hiếm, hơn nữa nơi đây xuất hiện tác phẩmlớn kia,lẽnào ngươi không cảm thấy cổ trạch này càng thêmthần bí sao?

-Thầnbí liền thần bí, cùng ta lại không quan hệ gì, dù sao hiện tại ta chỉ muốn tìm Boss, giếtchết, sau đó trở lại Bạch Hổthành.

Thạch Trung Ngọc nói.

Cơ Như Nguyệtcườikhổ lắc đầu:

-Nói không chừng cổ trạch này không đơngiảnnhư chúng tatưởng tượng.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp lấy bứchọa xuống, nói:

- Đừng nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp mangđồ chơi nàyvề Bạch Hổ thành, người chơi hẳn sẽ không mua đồ vô dụng này, nhưng nói

không chừng có thể bán choNPC,BạchHổthànhthành chủ Tiếu Sơn ngượclạicó thể suy nghĩ bán cho hắn, trong nhà hắn chứng kiến không ít tranh chữ, phỏng chừng có thể từ chỗcủahắn đổi được mấy kiện trang bị HoàngKim.

Cơ Như Nguyệtthừmộttiếng:

- Khôngnên ngu ngốc nhưvậycó đượchay không? Bứchọanày là vật báu vô giá, ngươimới đổi vàimón trang bị Hoàng Kim? Ngươi nhất định chínhlàphágiachi tử, nhanh, cho ta.

-Ngươi muốnđồchơinày làm gì? Sẽ không phải lúc mình nhàm chán lấy ra nhìn chứ? Chớtrêu, loạivật này giữ lại mộtchúttácdụng cũng không có, còn không bằngđổi chút trang bị.

Thạch Trung Ngọc nói.

Cơ Như Nguyệt không nghe Thạch TrungNgọc nói, cất bức họa đi, ThạchTrung Ngọcbất đắc dĩ, chỉcó thể giao tranh cho Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọc không lýgiải, loại vật này có gì để nhìn, đổi thành tiềnmới làvương đạo.

ThạchTrung Ngọc tiếp tụcở trong phòng lục tungtìm, cực kỳ đáng tiếc, không còncó nhìn thấy thứgìđángtiền.

Đi ra căn phòng, ThạchTrungNgọc nhìn bốn phía một chút, phát hiệnnơi này cóba TruyềnTống Môn,chỉ làkhông biết cái nào mới là chính x ác,cáccô nương cũngcựckỳ mê man, Thạch Trung Ngọc thở dài, dưới tình huốngbình thường mànói, phươngpháp sángsuốt nhất là đi đại khái,cái nào cũngđược.

Mang theocác cô nươngđi vào cái giữa nhất,Truyền Tống Môn sáng lên, Thạch Trung Ngọc xuất hiệnởtrongmột viện khác, hoàn cảnh chung quanhcùng mới vừa rồikhông sai biệt lắm, Thạch Trung Ngọcthầm nghĩ may mắn, may mắn mới vừa rồi giết sạchquái vật trong viện kia

Nếu hoàn cảnh không sai biệt lắm, vậy phương pháp chứngminh có đi qua việnnày haykhông,cũngchỉ cóthể dựa vàonhìn quáivật, bênkia vừa mới giết sạch, khôngcó khả năng nhanh như vậy liền đổi mới ra quái vật, những quái này đều là tiểu Boss, dưới tình

huống bình thường,ít nhất phải một ngàyrưỡi mớicó thể đổi mới.

Các cô nương rất nhanh thì xuất hiệnở bênngười Thạch Trung Ngọc, Dương Tử triệuhồira Mộc Đầu Nhân, vẫn là Thực NhânQuỷ cùng Liên Hoa Quỷ Đăng, không cóđộ khó gì,ungdunggiải quyết, thật khôngcó áplực, diệt sạch quái vật nơinày, Thạch Trung Ngọc đi vào phòng.

Nhất định phải ở trước Cơ Như Nguyệt đi vào,nếu nhưlạigặp tranh ảnh gì đáng tiền, có thể trựctiếpbỏ vào trong túi đồ, mang về đổitiền.

CơNhư Nguyệt dường như biếtý tưởng của Thạch TrungNgọc, vội vã đuổi theo đi vào phòng,nhưngCơ Như Nguyệt vẫn chậm một bước, chứng kiến trêntường trống rỗng, không có gì cả, nhãn thần trựctiếp quét về phía Thạch Trung Ngọc:

-Giao đồvậtra đây.

Thạch Trung Ngọc làm bộ buồn bựcnói:

- Ai, ta cũngmuốnnơi này có đồ đạc,nhưng thờiđiểm ta tới, trên tườngkhông có gì,mới vừarồi ngươi nói Lạc Thần Phú Đồ gì kia rất đáng tiền,lẽ nào ngươi cho rằng vật đáng tiền như vậy sẽ có rất nhiều sao?

Hướng Lam cười cườisau đónói:

- Thạch Trung Ngọc, ngươi đừng coiNhư Nguyệt tỷ làkẻ ngu sicó được hay không? Chính ngươi nhìn trên tường,ởgiữa sạchsẽ, mà bốn phía lại nhuộm không ít bụi, vừa nhìn liềnbiếtnơi đâycó đồ vật.

ThạchTrung Ngọc cườikhổ, chỉ có thể từ trong Túi TuDi lấy ra một bức họa đưa cho Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt khôngkịpchờ đợi mở tranhra, sau đó cóchút thất vọng ném tranh cho Thạch Trung Ngọc:

- Ngươi cầm đi, phỏng chừng cáinày có thể để ngươi đổi được một kiện trangbị Hoàng Kim, không đáng bao nhiêu tiền.

Thạch Trung Ngọc laumồ hôi,một kiện trang bịHoàngKimlà mấy ngàn tệ, còn kêu khôngbao nhiêu tiền? Thạch Trung Ngọc không khỏiảotưởng Lạc Thần Phú Đồ của Cơ Như Nguyệt,Cơ Như Nguyệt khẩn trương như vậy,chắclàthứ tốt, nói không chừng có thể đổi đượchơn mười kiện trangbị Hoàng Kim a.

Chứngkiếnánh mắtcủa Thạch Trung Ngọc,CơNhưNguyệt cũng biết hắn đangsuy nghĩ gì:

-Tacó thểnói cho ngươi biết,tuy Lạc Thần PhúĐồ có thể đổi lấy mấy vạnkiện trangbị Hoàng Kim,ta cũng sẽ không đồng ýngươi lấy ra bán.

ThạchTrungNgọc đau lònga, tạisao sẽ nhưvậy?Đáng tiềnnhư vậy, cư nhiên không bán...

Các côương cũng kinh ngạc,nơiđây ngoại trừCơNhưNguyệt, những người khác đối với tranh chữ nàycũng khônghiểu rõ, các nàngchỉchorằng tranhnày có thể bán mấy mươivạn,mấy triệuđã rất tốt, không nghĩ tới cư nhiên giá trịmấy ngàn vạn,nói không chừng còn có thểcàng cao.

-Tiếp tục đi,ta xem nơi đây hẳnlà mộtmêcung cực kỳ phứctạp, mọi ngườinhất định phảicẩn thận nhớkỹmỗi tràngcảnh,chúngta đilà Truyền TốngMôn nào, ta phỏng chừng nếu như vận khí kém mà nói, nói không chừng còn cóthể sẽbị truyềnvề nguyên điểm.

Cơ Như Nguyệt nói.

Mọi người gật đầu,ly khai phòng này, Thạch TrungNgọc tiếptục mang theo các cô nươngđiloạn,nơi đây chỉ có haicái Truyền Tống Trận, Thạch Trung Ngọc chọnbên phải.

Bước vào TruyềnTống Trận, Thạch TrungNgọc nhìn cảnh tượng chung quanh,không giốngtiểuviện mới vừarồi, đối diện hắnlàcánh cửato lớn,ThạchTrungNgọc nhìnthencài cửa, tráchkhông đượclão tử đẩy thế nào cũng đẩy không ra, bên trongquả nhiên bị khóa trái.

- Đạo Tặc không phải có kỹnăng nhamở khóa sao, Tiểu Tuyết, ngươi nêncựckỳ am hiểu mở cửa mới đúng?Tại sao để chúng ta bò tường tiến vào?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Tuyết SươngYên rất chomặt mũi trả lời Thạch TrungNgọc:

- Mới vừa rồilẽ nàongươi nhìn thấy khóa ở trên cửa? Loạicửa này căn bản không có khóa, chỉở phía sau để lên một cái then cài cửa mà thôi, như vậy liền đủ để bảođảmcửakhông bịmở ra.

Thạch Bi kỳ quái

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrungNgọc xoay người lại, chứng kiếnmột cái Thạch Bi to lớn,phía trênđiêu khắc mộtítchữ, Thạch Trung Ngọc đi nhìnmột chút, thỉnh thoảng gật đầu.

Dương Tử tò mò hỏi:

-Sắc lang đại thúc, ngươi xem hiểu phía trênnày viếtlàcái gì sao?

Thạch Trung Ngọc liếc Dương Tử nói:

-Phía trênnày đềucon mẹ nó là cuồng thảo, ai nhậnthức đồ chơi này?

- Vậy ngươigật đầu làm gì...

Dương Tử đầy vẻ khinhbỉ nhìn ThạchTrung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Gậtđầucái rắm, nhìn đồchơi này liềnbuồn ngủ, lúc này đangngủ g à ngủ gật đây.

- Cắt, tại sao có thể? Nhìnmộtchútđã muốn ngủ, ngươi nghĩtrên thứ này có ma lực?

DươngTử khinhthường nói.

Thạch Trung Ngọc sửngsốt, lờinói của DươngTử cóđạo lýa,tạisao mìnhcó thểdễ dàngmệt rã rờinhưvậy? Nếu như xem không hiểu, vậy không xem là được, sao lại trở nênnhư vậy?

Đột nhiên Thạch TrungNgọc chứng kiến Cơ Như Nguyệt, Tuyết SươngYên, HướngLâm, Hướng Lam đứng ngủ,cười khổ nhìn Dương Tửnói:

- Dườngnhư ngươi thật đã đoán đúng, chữ trên thạchbích thật có

vấn đề... Dựavào, không phải, ngươi cũng đang ngủ?

Thạch TrungNgọc cười khổ một cái,nhìn trạng thái của cáccô nương.

Si mê:Dường như mê man, bỏ qua tất cảtưởng, cho đến tửvong.

Dựa vào,thứ này cũng quá dằnvặt người, hắn conmẹ nó là ở trong tròchơi a, thẳngđếntử vong? Cáikia phải đợi tới khi nào?Thời điểm quái vậttiện đường tới xem một chút,giải quyết các nàng mới gọi tử vong?Nếu như quáivậtnơi này không tới đây, vậyphải làmgì?

Người chơi không có ý thức, sẽkhôngđira trò chơi,đó khôngphải tươi sống chết đói?Thạch Trung Ngọc khôngkhỏi mắngnhânviên thiết kế trò chơi này, nếu quả thật xảy ra ngoài ý muốn, giết chết người, vậy phải làm sao bây giờ?

May mắn mới vừarồi DươngTử đánh thức Thạch Trung Ngọc, bằng khôngđoànngười Thạch Trung Ngọcsợ rằng sẽ trúng chiêu, đến lúcđó khảnăng sẽ toàn quânbịdiệt.

Thạch Trung Ngọc vội vã layDươngTử, Dương Tử từ trongsimêtỉnh lại.

Dương Tử xoa xoa hai mắt mơhồhỏi.

- Làmsao vậy?

Thạch TrungNgọc cũng không giải thích,trướctiênkêu các cô nương ra lại giải thích, bằngkhông đánh thức mộtcái nói một lần, sẽmệt như thế nào?

Mới vừa lay tỉnh Hướng Lam, ThạchTrung Ngọc bi aiphát hiện, Dương Tửlại ngủ, Thạch Trung Ngọcbấtđắc dĩ, đangchuẩnbịkêu DươngTử lần nữa, đột nhiên phát hiện Hướng Lam bênngườimình lạiđangnhìn ThạchBi, Thạch Trung Ngọc vội kéo Hướng Lamra.

- Ngươi làm cái gì?

Hướng Lam bất mãn hỏi.

Thạch Trung Ngọc thở dài, xem ra không giải thích mấylầnlà

không thể, Thạch Trung Ngọc chỉ vào các cô nương còngủmê man nói:

- Nếunhư ngươi tiếptụcxem Thạch Bi, lập tức sẽ giống như các nàng,nhớkỹ, ngàn vạn lần không nên nhìn ThạchBi.

Thạch TrungNgọc nóixong, lậptức đi gọi Dương Tử, kéo Dương Tử qua một bên, đểHướng Lam giải thích chonàng, sau đó đi lay những cônương khác, Thạch TrungNgọc cựckỳ vô sỉ thừa dịpbacô nương còlại vẫn mê man, Hướng Lam cùng Dương Tử không có nhìn về bên này, bàntayởtrên ngực củacác nàngsờ soạngmột cái.

Saukhi cứu tỉnh cáccônương,ThạchTrung Ngọcnói sự tìnhvừa rồi một lần, sau khi cáccô nương nghe xong, theo bản năng lại đi xem ThạchBi, bất quá dưới tình huống có đề phòng, đương nhiên sẽ không dễ dàng trúng chiêu như vậy,tùy tiệnnhìn thoáng qua,lập tức cảm thấycóchút mệt nhọc,ánh mắt vội vàng didời.

Dương Tử nghĩ mà sợ nói:

- Nếu nhưmớivừarồi chúngtakhông tỉnh lại,sợrằng phải đợi đến sáng sớm ngày mai, mẹ gọi chúng ta đi raăncơm mới có thể tỉnh táo,quá lãng phí thời gian.

- Xem racoi như chúng ta đều ngủ, cũngkhôngcần phải đến sáng sớm ngày maimới tỉnh.

Thạch Trung Ngọc chỉ vàomột Thực NhânQuỷ chậmrãilắclưtớigần nói.

DươngTử lập tức triệu hồi ra Mộc Đầu Nhân nói:

-Ta tình nguyện ở chỗ này vài ngày, bịchết đói, cũng khôngmuốn bịvật đáng ghétkia cắn chết.

Mộc Đầu Nhân đitới lùa quái, đám người Thạch Trung Ngọc phụ trợcông kích, chỉchốc lát liền giết chếtThực Nhân Quỷ, nhặt lên trang bị trên đất, Thạch Trung Ngọc nhìn đồng hồ nói:

- Chúng ta dành thờigian, hiện tạiđã mười giờđêm, chúngtanên sớm tìmđược Boss giếtnó, tranh thủ trước khiđấu giá hội vào buổi trưa ngày maibắt đầuđira ngoài.

Các cô nương gật đầu, đi theo Thạch Trung Ngọc thanh lýquái vật, tràng cảnh này không giống hai nơitrước, vòngqua ThạchBi, chính là một quảng trường, dọn dẹp sạch quái vật trên quảng trường, ngayphía trước chính là mộtcầuthangước chừng mấy trăm tầng.

So với cầu thang bên ngoài sơn môn, cái này nhất địnhlà tiểu nhi, các cô nươngnghiêmtúc, ngay lập tức bắt đầu leolên, khoảng chừng leo100 bậc, tốc độ bắt đầu chậm lại, DươngTử triệuhoán ra Mộc Đầu Nhân, nhảy đến sau lưng, bảo Mộc Đầu Nhân cõng nàng đi.

Trướcđâycác cô nương vẫn luôn cho rằng, tốc độ di động của Mộc Đầu Nhânvôcùng chậm, nhưngbây giờ các nàngmới biết,thìra tỉ suấttruyền lực của MộcĐầu Nhân mau hơn các nàng,bấtquácũng may cầu thangđã đi hơn mộtnửa, kiên trì một chút làcó thể lên rồi.

Đợi cáccônương đều leo lên, phía trướcchínhlà một căn nhà giống như phòng tiếp khách.

Cáccônươnghiếu kỳ đi vào.

- Nếu nguyên chủ nhân nơi này có tiền như vậy,ngaycảLạc Thần Phú Đồ cũng cóthể lấyđược, phỏng chừng sẽ có đồđạc rất đáng tiền, đặt ở trong phòngtiếp khách khoe khoang?

Thạch Trung Ngọcvừacười vừa nói.

CơNhưNguyệt trừng ThạchTrung Ngọc:

- Ngươi gặp quanhà ai khôngcó chuyện gì làm,nghênh ngang trưng bày tài sản ở bênngoài chongườikhác xem?

ThạchTrungNgọc lau mồ hôi, Cơ Như Nguyệt nói dường như có chút đạolý, ai, đây quả thực làmộtbikịch.

- Bất quá trong phòng tiếpkháchchắccũng sẽcó mộtít vật đáng tiền, coi như giữ thể diện.

Cơ Như Nguyệt tiếp tục nói.

Nghe được CơNhư Nguyệt nói, lúcnàyThạchTrung Ngọc mới kích thíchý chí chiến đấu.

Tiếnvào phòng này, giống như đám người ThạchTrung Ngọctưởng tượng, hẳnlà phòngtiếp khách, ngayphía trước để mộtcái ghế sang trọng, hai bên tả hữu để mộtítcáibàn thông thường,trênbàncòn bày đặtmột ít đồuống trà.

Đây không phảitrọng điểm,ánh mắt của Thạch Trung Ngọc tập trung ởtrên vách tườngtreotranhchữ, đâylà một bộ Bát TuấnĐồ, tuy Thạch Trung Ngọc nhận thức đồ chơi này là Bát Tuấn Đồ, nhưng không biết đồ chơi này đáng giá bao nhiêu tiền, hắn không hiểucái này.

Ánhmắt thỉnh thoảng liếc về phía Cơ Như Nguyệt,chỉ cần có được Cơ Như Nguyệt cho phép, vậy khẳng định chính là mộtbộdanh họa.

Trường Đao Vô Ngân

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ Như Nguyệt tiến đến gần, quan sát tỉ mỉBát Tuấn Đồ, cau mày suy tưmột hồi lâu, lắc đầu nói:

- Thật khôngphân biệt được, bức họanàyrốt cuộc làxuất từ vị danh sư nào, bất quá họa tiếtsắc bén, hìnhảnh rầm rộ, tuy bức họanày khôngcólạc khoản, nhưng cũng đáng giá không ít tiền.

ThạchTrung Ngọcđối với mấy cái này cănbản không quản, trực tiếp hỏi:

- Vậy nócó thể đổi bao nhiêu trangbị Hoàng Kim?

- Đi chơi,không cho, bức họa này ta muốn cất dấu.

Cơ Như Nguyệt không chút kháchkhí nói.

Thạch Trung Ngọcthởdài.

- Đi, nhanh lấy xuống chota.

Cơ Như Nguyệtnói.

Nói xong, Cơ Như Nguyệtdẫn đầu từcửa hông đi ra,nơiđây chắclà thông đạođi thông nộiviện, đẩy cửara,quả nhiên là một cái sân nho nhỏ, chỉlà nơiđây không có quái, chỉ ởbốn góc xuất hiện Truyền Tống Môn, mà đường vốn nên đi thông cửa viện kế tiếp cũngbị Truyền Tống Môn bao trùm.

Chứng kiếnCơ NhưNguyệt chuẩnbị chọn Truyền Tống Trận góctây namđi vào, ThạchTrung Ngọc vội vã ngănnàngnói:

-Vì sao chúng ta không thử giốngnhưlúcđầu leotường đi qua? Nơi này lại không giống tường vây phía ngoài, mới cao hai mét,tùy tiện nhảy liền đi qua, hà tất đi Truyền Tống Môn không biết lộtuyến?

CơNhư Nguyệt gật đầu nói:

- Tuy tỷ lệ thành công rất nhỏ, bất quácó thể thử nhìn mộtchút.

Thạch Trung Ngọcbắt đầu gia tăngtốc độ, chạy lấy đà một khoảng cách, sauđó nhảy lên,bắt được bên tường, cười cười nói:

- Quả nhiênrất dễ dàng.

Thạch Trung Ngọc tâm lý nở hoa, mình cũng phải chạy lấy đà mới có thể nhảy lên,cáccô nương làmsao có thể lên?Vẫn phải lấy mình làmbàn đạp, nhưvậy lạicó thểthưởngthức phong cảnh dưới váy một chút...

- Ngươi mộtmực ghé vào trên đó làm gì? Nhanh leo lên thử xem có thể qua được hay không.

Hướng Lam bất mãn nói.

Các cô nương còn lạikhôngbiết vì sao Thạch Trung Ngọc ngẩn người, nhưng Hướng Lâm có thể đoánđược,nhấtthời đỏ mặt, nếu quảthật có thể leo tườngqua, nhưvậy đợi lát nữa, thời điểm Thạch Trung Ngọclàm bàn đạp, mình nhất định phải cái thứnhất đi qua, trước mặtnhiều người, Thạch TrungNgọc nhất định không dám làm loạn, còn như những người khác, Hướng Lâm không quản được nhiều như vậy.

Nơiđây mặc trường bào chỉ có HướngLâm, Hướng Lam, còn cóCơ Như Nguyệt,Cơ Như Nguyệt bị thấy hết khôngsao cả, dùsao nàng vàCơ Như Nguyệt cũng như vậy, sờcũng bị hắn sờ khắp, còn xém chút cùnghắn làm chuyện kia, vẫn còn ngại bị hắn xemsao? Đáng thương nhất đúnglàtỷ tỷ, nàng vô tội a...

Hướng Lâm nghĩcó nênbảo tỷtỷ vào phòngđổi quần lót, không nên mặc gợicảm như thế hay không.

Hướng Lâm đang miên man suy nghĩ, Thạch Trung Ngọc đã bò lên, về phía trướcnhảy mộtbước,đang chuẩn bị lấy le với các cô nương một chút, tự mình nghĩđi đường tắtlà đúng, lạiphảngphất như đụng vào bức tường trong suốt, từ phía trên ngã xuống.

- Xì…

Các cônươngbị tạo hình của ThạchTrung Ngọc làm vui vẻ,bộ dáng

bây giờ của Thạch Trung Ngọcthậtkhông quá đẹp đẽ, mặt mũikhó coi không nói, còn bị té chõng vó,bộ dáng như vậythậtsự là quá khôihài.

Thạch Trung Ngọc lúng túng từ dướiđất bò dậy, phủi bụi trên người nói:

- Đi, chúng ta vẫn là đi TruyềnTốngMôn, nữ hàitử cácngươiluôn leo tường thật khôngvănnhã gì.

HướngLam quăng một cái liếc mắtqua:

- Vậy chúng ta nên cảmtạ kết giớinày? Là nó đểcho chúng tabảovệ hình tượng thục nữ?

Cườiđùa một chút,tiến vào Truyền Tống Môn mà Cơ Như Nguyệt lựa chọn, mọi người lại tới một tiểu viện, lần nữa trảmyêutrừ ma, saukhilàm sạch Liên Hoa Quỷ Đăng cuối cùng, Cơ Như Nguyệt cùng Tuyết SươngYên song song tiến vào cấp26.

-Thật hâm mộ các ngươi, đã lên tới cấp 26.

DươngTử nói.

Tuyết Sương Yên cười cười nói:

-Cáinày có gìhâm mộ? Đừngnhìn trong bảnđồđáng chết này đều là quái vật tinh anh, tiểu Boss… chúngnó cho kinh nghiệm rấtcao, nhưng số lượng quá ít, cănbản kém ngườita một mựcđánh quái,hai bangày mới tăng lên một cấp,buồnbực a.

Thạch Trung Ngọc mở ra bảngbàidanh đẳng cấp nhìn thoáng qua, nhất thờilau mồ hôi,top10 của bảngbài danh đẳng cấp đềuđãđạt tới cấp 27, mấy người trongphòng làm việcHinh Vũ biếnmất sạch sẽ, một chút vết tích cũng không có.

Chứngkiến Dương Tửđưa tới uoán ánh mắt,Thạch Trung Ngọc vội vàng nói:

- Đừng nhìn ta như vậycó đượchay không? Ta cũng khôngbiếtbản đồnàylàmlỡ thời gian như thế.

- Quên đi,chúng ta chỉ là người chơinghiệpdư, không cần thiết lên bảngbài danh đẳng cấp,trên bảng bài danh cao tớiđâu, công ty game cũngsẽ không cho chúngta tiền thưởng, dù sao mấyngày nay xoát được trang bị, đủđể cho chúng ta kiếm mộtkhoản lớn.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc liên tục gật đầu, đâymớilàchính xác, đâu như nha đầuDương Tử kia,quan tâmđẳng cấp như vậy.

-Kỳ quái, trongtiểu việnnày làmsao không có nhà?

Thạch Trung Ngọc nhìn trong sân trống trải buồn bực nói.

Tuyết SươngYên nói:

-Khả năngnơi này chỉdùng đểrèn luyện thân thể,ngươi xem trên giá bênkia không phải bày đặt mộtít binh khí sao.

-Đúng vậy,cư nhiên tiễn chúng ta trang bị, di, cái kia hiện raquang manghình như là màu xanh, chẳng lẽ đều là trang bị ÁmKim?

Dương Tử ngạcnhiên hô.

Thạch Trung Ngọc cùngcác cô nương vội vã đi tới, cho đếnnay, trangbịÁm Kim ThạchTrung Ngọcchỉ gặpqua một kiện, đó chínhlà lần trước ở hầm mỏ tầng ba,giết chết Ma PhápCương Thi Vương, cùngđi Kiến Bang Lệnh tuôn ra PhápSư bào, đáng tiếc phải đến cấp 28 mới có thểmặc, hiệntại cũng còn nằmtrongkho hàng của CơNhư Nguyệt, khôngnhề có đất dụng võ.

Rất nhanh, mọingườitới trước mặt giá binh khí, ThạchTrung Ngọc lập tức nhặt lên một thanhđại đao.

Trường Đao Vô Ngân: trangbị Ám Kim (thanh sắc), lực công kích 3300-3700, có10% tỷ lệ làm đốithủ ngất xỉu ba giây,có 10% tỷ lệ làm đối thủtrong vòng ba giây lực phòng ngự giảmbớt 50%, có 10 % tỷlệ xuất hiện gấp đôi thương tổn,có 10% tỷ lệ hấp thụ công kíchthương tổnthành 30%HP.

Kỹnăng mang theo, Điên Cuồng PhongTrảm: Trường đao huy vũ, cuồngphong gào thét, liêntục tạo thànhcho đối phươngbalần đả

kích, mỗi lầnđả kích để cho lựccông kíchtăng10%, 30%, 50% thương tổn.

Mẹ kiếp, đây là trang bị gia súc bựcnàoa, Thạch Trung Ngọc chỉ hận mớivừa rồigiết quái quá nhanh, bây giờ không có quái vật để hắnthử nghiệm!

Lĩnh ngộ

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh ThiênTiênVực

Nguồn:TruyenYY

Trangbị cộng hưởngvới các cô nương, các cô nương chứng kiến thuộctính của cây đao này, cũng ngây ngẩncả người, thậtquá lợi hại, lựccông kíchcao khôngnói,còn bổsung thêm nhiều kỹ năng khốngchế như vậy,thậmchí còn bổsung thêm kỹ năng, bình thường mà nói, chỉ có sáo trang mới mang theo kỹnăng.

- Ngọc tỷ, ngươiđừng hưngphấn như vậycó đượchay không? Lẽ nào ngươi không phát hiện saukhi ngươi trangbị nó, lựccông kích không có bất kỳđề cao sao?

Cơ NhưNguyệtvừacườivừa nói.

Thạch Trung Ngọcnhìnthuộc tínhcủa mình, ngất,sao giốngnhư khôngtrang bị vũ khí vậy?

- Sắclangđại thúc, nhìn kỹ rõràng, đây là trang bị cấp 50.

DươngTử có chút buồn cườinói.

Thạch Trung Ngọc coi lại thuộc tính,lòngđaunhức, cư nhiênthật tới cấp 50 mớicó thểdùng, quá đáng tiếc...

-Đúng rồi, ngươi tốtnhất cầm nhẹ để nhẹ, độ bền của nó chỉ có1 điểm, chớ làm hư nó.

TuyếtSương Yên bổ sung mộtcâu.

Thạch Trung Ngọc đau lòng, vốn cho rằng tìm được trang bịtốt, không nghĩ tới cư nhiên chỉ là một trang bị phế vật, ai, bi kịcha, độ bền1 điểm, đó không phải tùy tiện đụng vài cái sẽphế bỏ sao...

Được rồi, lãotử mangtheo quyểntrục sửa chữa trang bị, Thạch Trung Ngọclập tức móc ra quyển trục nệnở trênVô Ngân Đao.

-Gợiý củahệ thống, đẳng cấp trang bị quácao,khôngcáchnào sửa chữa.

Thạch Trung Ngọcnguyên bản cònôm mộttia hy vọngsắcmặt liền khó coi, thả trangbịở trong túi đồ, lạitiếp tục kiểm tra trang bị trên giá binh khí.

- Chủ nhân trước kia chơi binh khí còn rất có một tay nha, đao thươngkiếm kích, phủ việt câu xoa, những thứbừa bộnnày tất cả đều có.

Thạch Trung Ngọc khenngợinói.

Hướng Lâmbuồn bực cầm lấymột cây pháp trượng nói:

- Trang bị nơi này đều làcấp 50, hơnnữa độ bền đều là 1 điểm, khôngthể sửa chữa, giữlại cũng khôngcó tác dụng, phỏng chừng mang về chỉ cóthể ném vào thươngđiếm, cònkhông bán được vàitệ.

Các cônương đều phiềnmuộn, đột nhiên Hướng Lamnói:

-Thạch Trung Ngọc, ngươi không phải là một thợrèn sao, ngươi có thể sửa chữanhữngtrang bị này không?

- Không biết, khôngcó họcqua, lãogiahỏaTương Viênkia chỉ dạyta làmtrang bị,không dạy ta sửachữa trang bị.

ThạchTrungNgọcbuồnbực nói.

-Đúng vậy, cóthể để cho Tương Viên sửanhững trangbị này, hắn không phải ĐạiChú Tạo Sưthời kỳ Thượng Cổ sao, hắnnhất định có thể sửa chữa.

Hướng Lamhưng phấn nói.

Sắc mặt ThạchTrung Ngọccó chút quái dị, Dương Tử hỏi.

- Sắc lang đạithúc, ngươi làm sao vậy?

Thạch TrungNgọc thởdàinói:

- Các ngươi cần phải biết, ném trangbịvào thương điếmcòncó thể bán không ít tiền, giao cho hắn sửa đồ, cóhailoại khảnăng, loạithứ nhất chính là hắn giúp ngươisửa,loạithứ haicó khả năng chínhlà mắng đồng nát, sauđó trực tiếp tiêu hủy,ta phỏng chừng cái sau khảnăng khálớn, trước mắt mà nói, tagiao chohắn nhìn trangbị, đều không ngoại lệbịhắnphá thủy.

Cơ Như Nguyệt nói:

-Có thể làngươi chohắn nhìn trang bị đẳng cấp quá thấp, đây chính là trang bị Ám Kim, không thể nào là đồng nát,ta nghĩ coinhưlà hắn muốn chế tạo ra một trang bị Ám Kim, cũng phảitốn nhiều sức lực?

-Còннhớ lần trước tanóitamột đêm chế tạo 20 món trang bị Bạch Ngân không?

Thạch Trung Ngọc hỏi, cáccô nương gật đầu, Thạch TrungNgọc tiếptục nói:

- Buổi sáng hômđó, ta giúp hắn kéo bể gió,nhìn hắn chế tạo trang bị, hắnchỉ dùng không đến một tiếng, tạora một kiện Tiên khí...

Cáccô nương kinh ngạcháto miệng, Thạch Trung Ngọc cười khổ nói:

- Ta phỏngchừng, nếu nhưhắn nguyện ý, coi như chếtạo Thần khí cũng không phải việc khó gì, trang bị Ám Kim này,nói không chừng hắn thật đúnglà nhì n khôngthuận mắt.

Cơ Như Nguyệtcònkhông hếthyvọng nói:

- Không sao,ngươi trởvềthửxem, cầm một kiện trang bị chohắn nhìn,nếu như hắn không nói hai lời,trực tiếppháhư, chúngta liền bán đi.

Thạch Trung Ngọcchỉcó thể bất đắc dĩ gật đầu, độ bềnbiến thành1 điểm, coi như là trang bị Ám Kim, ném tớithương điếm, phỏng chừng cũng khôngbán được bao nhiêu,cầmđicho TươngViên thử xem ngược lại có thểsuy nghĩ.

- Tiếp tụcđi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Cáccô nương gật đầu, lựa chọn Truyền TốngMôn ở giữa, bi kịch xảy ra...

Nhìncự môn quen thuộctrước mắt, Thạch Trung Ngọc hếtchỗ nói, lại trở về, sự tình làm sao cóthể bikịch như thế?

Xoayngườilại, quảnhiên lạiThạch Bi để ngườitangủ mê man...

- HướngLam, sao ngươi lại đi xem ThạchBi rồi hả? Nhanh tỉnhlại.

Cơ Như Nguyệt lay Hướng Lam hô.

Nhưng nửangày cũng không còn thấyHướng Lam tỉnh, mọi người kinh ngạc nhìn trạng thái của HướngLam.

Lĩnh ngộ: Đang ở trong lĩnhngộ đặc thù,khôngnên quấy rầy.

Thạch Trung Ngọc cùng các cô nương ngạcnhiên nhìn Hướng Lam, Hướng Lam cư nhiênlĩnh ngộ vậtgì?

Cho tới nay, HướngLamở trongphòng làm việcHinhVũ tác dụng rất thấp, lực côngkích cũngkhông tính cao, kỹ năng giết đàn quáicũng chỉ có thểđồng thời giếtnăm quái vật, không có kỹ năng đặcthùgì, Hướng Lâmtốt xấu cònco thểtrị liệu, cho mọi người thêm một kỹ n ăngphụ trợ, mà HướngLamcái gì cũng làm khôngđược, chotớinay, Hướng Lam cũng cảm giác mìnhcản trở,luônlà ngườikhác cho nàng trangbị, màchính nànglại không thể mangđến cho phòng làm việc hiệuquảvà lợiíchgì.

Tuy HướngLambiết nhữngngườikhác căn bảnsẽ không chú ý, nhưng mình luôn cảm thấy có chút khó chịu, mới vừa rồi Hướng Lam trong lúc vô tình nhìnlướt qua Thạch Bi, cảm giáccùnglúc trước có chút không giống, luôn cảm giác mình dường như có thể lĩnhngộ đượcvật gì, vì vậy liền mạo hiểm bị ngủ mê man, đixem ThạchBi.

Dùsao coi như bị ngủ mê man, vậy cũng không saocả, đám người Cơ NhưNguyệt nhấtđịnhsẽ đánh thức nàng.

Thạch Trung Ngọc cùng cáccônương ngồi tại chỗ, nhìnHướng Lam không nhúc nhích.

Thời giantừng giây từng phút trôiqua, mới đầu còn tạm được, nhưng sauđó Thạch Trung Ngọc rốtcục mất đi tính nhẫn nại, nếu như không phải không tiện lưu lại Hướng Lam,hắn sớmđã đi.

- Tiểu Lamlúc nàomớicó thểtỉnh?

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ dựa vào cửa chính.

- Không biết, chờ một chút.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc nhìnbầu trời thở dài:

- Thật nhàm chán.

Lại kiên nhẫnđợihơnnửa canh giờ, Thạch TrungNgọc bất đắcdĩ đứng lên, đi về phía Hướng Lam.

- Thạch Trung Ngọc,ngươimuốn làm gì? Đừng đi quấyrốitỷ tỷcủa ta.

HướngLâmnói.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Ta đương nhiênsẽkhông đi quấy rối nàng,ta điqua nhìn cuồng thảo, ngủ trước một chút, chờ Hướng Lam tỉnh, các ngươi đánh thức ta.

Các cô nươngkhôngcòngì đểnói, Thạch Trung Ngọc quá vô sỉ,cư nhiên dựa vào ngủ tới đấu thời gian...

Ma Kiếm Sĩ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nhìn cuồng thảo kia, đang mong đợi buồn ngủ, nhưngđợi một phút đồng hồ cũng không thấy mìnhngủ, nhấtthời căm tức , bất đắcdĩ xoay ngườitrở về, buồn bực nói:

- Cái thạch bích kia mấthiệu lực,khảnăng có quan hệ tới Hướng Lam, dù saota nhìn là khôngngủđược.

Cơ NhưNguyệt lậptức tinh thần tỉnh táo nói:

- Tađi qua nghiên cứuviếtlàvậtgì.

Cơ NhưNguyệt nhìn mộthồi,rất nhanh thìtrở lại, kích động nói:

- Căn cứ trên tấm bia đá kia giải thích, lần này Tiểu Lam phát đạt, có vẻ như muốn chuyển thànhchức nghiệpẩn tàng.

- Tỷ tỷ muốn chuyểnthành nghề gì?

Hướng Lâm hỏi.

Cơ Như Nguyệt nói:

- Chữ viết thật quá ngoáy, không nhìn rõ, hình như là Ma KiếmSĩ.

-Chính làMa KiếmSĩ khiênghaiquyền trượng, thả HắcLong Ba kia?

Thạch Trung Ngọc tò mò hỏi.

Tuyết Sương Yênlườm hắn một cái:

- Trò chơinày gọiThần Lâm, không phải thếgiới kỳ tích...

Thạch Trung Ngọccười khan, thời điểm hắn mới tốtnghiệpsơ trung,làlúc trò chơi kia chơi rấtđiên cuồng, mang theo mộtnhóm lớn huynh đệ bao quán chơi một tháng, chỉtiệm net kém chút khóc, bọnhọ chơi gamechưa bao giờ trả tiền, còn phải miễn phí cung cấp

mì ăn liền...

Thạch Trung Ngọc đangnhớ lại quá khứ, đột nhiênthiên địabiến sắc, bầu trờiđêm tối đen hiện lênsấm chớp.

- Thiên địa dị biến, sắpxảyra chuyệnlớn.

Vẻ mặt ThạchTrung Ngọc nghiêm túcnói.

Các cô nương đều qu ăng tới Thạch Trung Ngọc một ánhmắt khi dễ,Cơ Như Nguyệt nói:

- Taphỏng chừng, đây chẳng qualàdấuhiệu Hướng Lam sắp hoàn thành chuyển chức mà thôi, bớt nóixàm đi.

Bỗng nhiên,trênbầu trời có thiểm điện to lớn hạ xuống, hung hăng bổ vào trên người HướngLam, các cô nươngkhông khỏi phát ra tiếng kêu sợ hãi, thiểm điện quá mứcchói mắt, các cô nương căn bảnkhông mở mắtra được,bên tai sétđánh ùng ùng, hung hăng kích thích cáccô nương, làm cho các nànglo lắng không gìsánh được, HướngLam đến cùng thếnào.

Tia chớp tiêu thất, các cônương miễn cưỡng mởhai mắt ra, lậptức nhìn vềphía Hướng Lam,Hướng Lam vẫn không nhúc nhích, toàn thân khôngbị thương chútnào, các cô nương thởphào nhẹ nhõm,chỉ là yphục trên người Hướng Lam lại bị lôi điện đánh nát bấy,cái gì cũng không thấy.

Lưngngọc trắng nhưtuyết, haiđùi mượt mà,đều kích thích tròng mắt của Thạch Trung Ngọc, tất cả cáccô nương không hẹnmàcùng phátsinhtiếnghừ lạnh,Thạch TrungNgọc nghe đượcthanhâmkia, nơi nào còn dám nhìnnhiều?Lậptức xoay người sangchỗ khác, trong đầu còn lưulạitấm lưngmà Hướng Lam phơi bày.

Ai, vì sao mớivừarồi mìnhkhôngcó ở chínhdiện?Chỉ có thể nhìn được sau lưng,quá tiếc nuối.

Cáccô nương trận địa sẵnsàng đón quân địch, nhìn chòng chọcvào Thạch Trung Ngọc, khôngcho hắn cơ hộixoay người nhìn lén, Hướng Lam vẫn cònởtrong trạng thái lĩnhngộ, không dámlên quấy rối nàng, vậy cũng chỉ cóthể chăm sóc Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cảm thấycực kỳ ủy khuất, lãotử mộtchính nhân quân tử,có cầnquản tanhư vậysao? Coitalà người nào?

Khoảngchừng qua mấyphút,chỉ nghe Hướng Lam thét chói tai, mọi người theo bản năngquay đầu nhìn lại, ThạchTrung Ngọc rốt cuộc đượcmong muốn thấy đượcchính diện của Hướng Lam,trên hai ngọn núi cao ngất, hai điểm đỏ bừng giống như anh đào đứng thẳng, rừng rậmmàu đenphía dưới mượt mà dụhoặc, làmcho tiểu đệ củaThạch TrungNgọc dựng đứng.

Thạch TrungNgọc lại bắt đầu thống khổ, khôi giáp chết tiệt, ép tới khó chịu!

Lúc HướngLam tỉnh lại, nhìn thấytoànthânmình lỏa lồ, lập tức phát ra tiếng kêu sợ hãi, sauđó xoay người lại, thấy được những cô nương khác, nhưng khichứng kiến hai mắt Thạch Trung Ngọc đăm đăm, lại thét một tiếng chói tai, sắc mặtđỏ bừng,hai tayche trước ngực,tại chỗ ngồixổm xuống.

Trời ạ,đây đãlà lần thứ hai, lạibị hắnthấy hết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trang bị trên người làm sao biến mất khôngthấy?

-Thạch TrungNgọc, ngươicòn không xoay qua chỗ khác!

HướngLâm tức giận,lớn tiếngnói.

Lúcnày Thạch Trung Ngọcmới kịpphản ứng,chứng kiến ánhmắt các cô nươngbất thiện,vội vãxoay người đi:

- Mới vừarồi nghe thanhâm củaHướng Lam, lúc đó ta quálo lắng, mới quay lại nhìn.

Lưu lại Dương Tử vàCơ Như Nguyệt trôngcoi,Hướng Lâm cùng TuyếtSương Yên đitới.

Hướng Lam thấy Thạch Trung Ngọc quay người, còncó hainữ nhân canh chừng, thở phào nhẹnhõm.

- Mới vừa rồiđã xảy rachuyện gì? Trang bị trênngườita đâu?

Hướng Lam hỏi.

Hướng Lâm nói:

-Trước đừng hỏi nhiều như vậy, nhanh tìm trangbị mặc vào.

Hướng Lam cười khổ nói:

- Nếu có trang bịta đã mặc, nhưng tất cả trang bị đềuở chỗ Thạch Trung Ngọc.

Hướng Lâm vội vã chạy đếnbên người Thạch Trung Ngọchỏi một bộ trang bị Pháp Sư, đáng tiếc chỉ là BạchNgân,Hướng Lam được mộtbộ trangbị HoàngKimở trong Diệp Linhphó bản xemnhưmất hết.

- Các ngươi có mang nội ydự bịhay không?

Hướng Lam nhỏ giọng hỏi.

Tuyết SươngYên cùng Hướng Lâm cười khổ lắcđầu:

-Nội y trongtrò chơisẽ không bẩn, ai mangvật kia theo làm gì.

Nếu không có, quên đi, Hướng Lam bắtđầumặctrang bị Pháp Sư.

Tuythanh âmcủa các nàng rất nhỏ,nhưng vẫn bị Thạch Trung Ngọc nghe được, dù sao nửa đêm cực kỳ yên tĩnh, thanh âm bé khôngthể nghe cũng rất dễ dàng nghe được, nhất là thanhâm mặc trang bị sộtsột soạt soạt của HướngLam, cựckỳ kíchthích ThạchTrung Ngọc, trong đầu lạibắt đầuhiệnra thân thể mềm mại củaHướng Lam.

Thời điểmthanh âmmặc quần áo đình chỉ, Thạch TrungNgọc xoay người lại, chứng kiến trướcngực Hướng Lam độtxuấthai điểm, lại một hồi phấn khởi,cho dù trang bị tốt, đó cũngchỉ làtầng một vải vóc mà thôi...

Hướng Lâm nói chuyệnmới vừa rồi cho Hướng Lam một lần, Hướng Lam lập tứclộvẻ kinh hỉ, bắt đầu kiểm trathuộc tính của mình, sau đó cao hứng nhảy lên, hưng phấnnói:

-Thực sự chuyển chức thànhMa Kiếm Sĩ, hiện tại ta cũng là người chơi chức nghiệp ẩn tàng.

Thạch Trung Ngọccănbản khôngcó nghe HướngLamđang nói cáigì, dù sao thì ánh mắt vẫn đặt ởtrước ngựcnàng,không có đồ lót ràng buộc, Hướng Lam nhảyvài cái, tiểubạchthỏ lắc lư kịchliệta.

- Thuộc tính Ma Kiếm Sĩ thêm điểm là gì?

Hướng Lâm hỏi.

Hướng Lamnhư trước đắm chìm tronghưngphấn, mặc dùbị Thạch Trung Ngọc chiếm tiện nghi cũngkhông lưu ý, cao hứng nói:

-Rấtlợi hại, lựclượng 1.3 tinh, trítuệ 1.3 tinh, mẫn tiệp1.1 tinh, những thứ khácđềulà1 tinh, thếnào, lợi hại không?

Dương Tử hâm mộ nhìn Hướng Lam:

-Mặcdù không có biến thái nhưsắc lang đại thúc, bấtquálợi hạihơn chúng ta.

HướngLam cườithần bí nói:

-Cái này còn không phải mấu chốt, hiện tại điểmthuộctính tự do từ 1 cấp củata cũng trở về, tacóthể lầnữa thiết lập thuộc tính,các ngươi nói, ta thêm điểmnhư thế nào đây?

Vấn đề thêm điểm

DTV-EBOOK.COM.VN

Các cô nương lầnnữa nằm ở trongkinh ngạc,mộtlần nữa thiết lập điểm thuộc tínhtự do, đây cũng quá trâu đi?Thời điểm trước cấp 10, Pháp Sưyếu ớt nhất địnhphải thêm mộtít thể lực, nhưng đến sau cấp10, mỗi lầnthăngmộtcấp sẽ tăngthêm một ít điểm thuộc tính, đối với ngườikỹ thuậtgiỏimà nói, bình thườngsẽ khôngcần thêm thể lực.

Hiện tại Hướng Lam hoàn toàncó thể làm một ChiếnSĩ toàn lực, hoặcmột Pháp Sư toàn trí,bất kểlà cái nào, công kích đềulàcựckỳ vô sỉ, tỷ như Thạch Trung Ngọc...

-Tỷ tỷ, ngươi dự định chơimột chức nghiệptoàn lực, hay chức ng hiệp toàn trí?

Hướng Lâmhỏi.

HướngLamcau mày nói:

-Ta cũng khôngbiết,rất phiền, phòng làm việc chúng ta chức nghiệp cậnchiếnquáit, ta muốn chơimột loại chức nghiệp cận chiến,nhưng nếunóinhư vậy, kỹ năng Ma Pháp Sư của ta khôngcòn tácdụng,hơn nữa cũng không biết kỹ năng Chiến Sĩ.

Các cô nương đều nhíu mày, này là chuyện phiền não, trong phòng làm việc chứcnghiệp cận chiến quá ít, chỉcó Thạch Trung Ngọc cùngTuyết Sương Yên,hơn nữa có thể lùaquái chỉ ThạchTrung Ngọc, lực phòng ngự của Tuyết Sương Yêncăn bản đở không nổi mấy cái.

- Cá nhân ta chorằng, không cần thiết như vậy, nếu là Ma Kiếm Sĩ, vậycần gìtoàn lực hoặc toàn trí? Nếu nói như vậy,ChiếnSĩ, hoặc Ma PhápSư thông thườngđều có thểlàmđược.

Thạch Trung Ngọc nói.

Cơ Như Nguyệt có chúthiếukỳ hỏi.

- Vậyý củangươilà thờiđiểm Hướng Lam thêmđiểm,trí khônvà lực lượng đềuchiếm phânnửa?

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Nếu nghề nghiệp làMaKiếmSĩ, vậy khẳng định có tác dụngđặc thù của nó,hà tất để nghề nghiệp này trở thànhChiếnSĩ hoặc Ma Pháp Sư?

CơNhưNguyệtgật đầu nói:

- Không nghĩ tớilời của ngươi nói còn rất có đạo lý, suy nghĩ của chúng ta đều tiến vào lối mòn.

HướngLam có chút do dựhỏi:

-Vậycó thểsẽ đưa tớiMa Pháp công kích cùng vậtlý công kích chỉ là nửa vời?

- Cókhả năng rấtlớn,bất quá nghề nghiệp Ma Kiếm Sĩ này ai cũng không biết làtìnhhuống gì, khó nói hậu kỳ có chút kỹnăng yêu cầu lực lượng cùng trí khôn rất cao?

Tuyết Sương Yên nói.

Hướng Lam suytưmột chút, cắn răngnói:

- Tốt, vậy làm như thế. Cơ hộiluôn đi liền phong hiểm, taliều một lần.

Hướng Lam bâygiờ là cấp 25, có125 điểm thuộc tínhtự do,về mặt sức mạnhbỏ thêm 62điểm, trítuệ tăng thêm63 điểm, HướngLam cườicười nói:

- Thật muốn bây giờ tìm quái thử lựccôngkích như thếnào.

Hướng Lâmhỏi.

- Tỷ, Ma KiếmSĩmặc trang bị gì? Hiệntại thành Ma Kiếm Sĩ, vậy cũng có thể trang bị trọnggiáp? Vì sao cònmặc giáplụa?Mặc trọng

giáp giống như Thạch TrungNgọc, đókhông phải có thể được lực phòng ngự rất caosao!

Hướng Lam gật đầu nói:

-Tacũng không rõ ràng, thửmột chút sẽ biết.

HướngLam chạy tớibên ngườiThạch Trung Ngọc, hỏi Thạch Trung Ngọc một bao cổ tay kim loại, tại chỗ thí nghiệm.

- Thựcsựcó thể, thời điểmMa Pháp Sư, tuycũngcó thểmặc khôi giáp kim loại,thế nhưng khôngthêm bất luận thuộc tínhgì,bâygiờcó thể thêm thuộc tính.

HướngLam ngạcnhiênnói.

HướngLâm cũng cười cười nói:

-Tỷtỷ,vềsau không phảingươi cũng có thể tới lùaquái rồisao?

- Quái vật phổthôngchắc là không cóvấnđề, nhưng quái vật tinh anhsẽ rất khó nói, ta cũng không cóHPcaonhưThạch TrungNgọc.

Hướng Lam nở nụ cười.

HướngLam hưng phấn bảoThạch Trung Ngọc cho nàngmộtbộ trang bị kimloại.

Thạch TrungNgọc khóc không ra nướcmắt,vìsao có thể như vậy? Hiện tại Hướng Lamkhông có nộiy, mặc bố y,còn có thể thưởng t hức một chút, đổithành trọng giáp vậy cònxem cái cọng lông?

Mấy cô nươngkháccũng phụ họa,bảo ThạchTrung Ngọclấyra một bộ trọng giáp trangbị, để cho các nàng thưởng thức dáng dấp HướngLammặc khôi giáp một chút.

Thạch Trung Ngọc chỉ có thể bất đắcdĩtừ trong túi đồtìmra một bộ trang bị Bạch Ngân cho Hướng Lam, phong cảnh vôhạn a,vĩnh biệt.

Hướng Lam nhận lấytrang bị, chạy tới phía sauváchđá, nhìn các cô nương khác nói:

- Đểý Thạch TrungNgọc, đừng chohắn qua đây.

ThạchTrung Ngọc khó chịu,có cần phảiđề phòng ta như thế sao? Da mặtcủa tacó dầy như vậy sao? Nhiều người nhìnnhưvậy, lão tử làm sao lại chạy tới xem.

Rất nhanh, Hướng Lam trở về, lần đầu tiên mặc khôi giáp, có chút không quá quen, bất quá cũng may lực lượng tăng rấtnhiều, mặc trọng giáp cũng hành động như thường, tuy Thạch Trung Ngọcđưa choHướng Lâmđều là trangbị Bạch Ngân, nhưng Thạch Trung Ngọc cũnglà từ trong rất nhiều trang bị BạchNgân, tinh tế chọn mộtbộ, trang bịcònbổ sung thêmkhông ít thuộctính.

Hướng Lam mặc khôigiáp thoạt nhìn uyphong lẫm lẫm,có khí khái bậccânquắc không thuađấngmày râu.

- Hảo một nữquânnhân tư thế hiên ngang.

Cơ Như Nguyệt thở dài nói.

Lời này củaCơ Như Nguyệtlại nhắc nhởThạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Mặc trangbị như vậy vẫn có vấn đề, thuộc tính không phải thăng bằng sao? Những trang bị này thật nhiềuđềulà tăng lực lượng.

Dương Tử nói:

-Vậy ngươi muốn Tiểu Lam tỷ mặc như thếnào? Cũng khôngthể nửa ngườitrên mặckhôigiáp,nửangười dướimặcbố giáp?

- Cái ý nghĩ này khôngtệ.

Thạch Trung Ngọc thở dài nói.

- Đi chơi,vậy thành cáigì? Khó coi chết đi được.

Dương Tử bĩu môinói.

-Quênđi,cứ mặcnhư vậy, mặchai loại trangbị hoàn toànkhácbiệt, cho người cảm giác không thoải mái, hơn nữanói vậy, không phải rõ ràngnóicho người khác biết, TiểuLam là người chơi chứcnghiệp

ẩn tàng sao.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ gật đầu nói:

- Vậy tùyýđi, a,ta nhớ ra rồi.

- Cái gì?

- Ta nhớ mấy ngày hôm trướcta đánh ramột trang bịáo giápche ngựcHoàng Kim, bất quá thuộc tínhcó chút kỳ quái, thêmtrí lực cùnglực lượng mỗi bên20 điểm, lúc đóta coivật kialà rácrưởi,người chơi bình thườngcănbản khôngai dùng tới thuộc tính loạn thất bát tao như vậy, chờ ta tìm xem một chút, ta nhớ dườngnhư còn chưa némvào thương điếm.

Thạch Trung Ngọc nói.

Ở trong Túi Tu Di tìm nửa ngày, Thạch TrungNgọc rốt cuộc tìm được trangbị HoàngKim kia, giao nó cho Hướng Lam.

Hướng Lam cóchútphiền muộn, lúc này mới không cómấy phút,đã là lần thứbathay quần áo, bất quá đổithì đổi, trước khôngnói giáp che ngực cực kỳthích hợp chức nghiệp của nàng, lực phòng ngự cũng vượtqua trang bịBạch Ngân. Trốn ở phía sau vách đá, đổi lại trangbị Hoàng Kim.

Đổixong trang bị Hoàng Kim, HướngLam có chút nhăn nhó đira.

- Được rồi,nếu Hướng Lam đã mặc xong, chúng tatiếp tụcđi tới.

Cơ Như Nguyệtnói.

Bi kịch

DTV-EBOOK.COM.VN

Hiện tạibảnđồ của đám người Thạch Trung Ngọc, là trên quảng trường trước cửa chính,phía trước đã tới một lần, cho nênThạch TrungNgọc cùng các cônương đều có vẻxenhẹ chạy đường quen, bất quácáccô nương rất ghét tràng cảnh này.

Nguyên dobởivì tràng cảnh này còn gặp phải mấy trămtầng cầu thang, các cô nương nhìn tầng tầng cầu thang,không khỏi lộvẻ thống khổ, lạiphải bò một lần, quá bi kịch, nhiều Truyền Tống Môn như vậy, khôngchừnglúc nào sẽtrở lạiđịa phươngnày.

Vừa nghĩtới còn cóthể trở lại địa phương này,biểu tình của cáccô n ương càng thêm đaukhổ.

Bất quá thống khổ như thế nàođiữa cũngphải leo, không thể vẫn ngừng lạiởchỗ này nha?

Đám ngườiCơ Như Nguyệt đều cực kỳ thốngkhổ, Dương Tử là thoải mái nhất,bởi vìcó Mộc Đầu Nhâncõng nàng, mà Hướng Lam bởi vì chuyểnthành Ma Kiếm Sĩ, thểchấtcùng Pháp Sưtrước kia hoàntoànkhôngthể so sánh, sovới trước đây cường đại hơn nhiều lắm, hếtthảyđềucó vẻ rất nhẹ nhàng.

Trong mọi người, thểlựckémnhất chínhlà HướngLâm, thời điểm còn không có tiến vào cổtrạch, đã mất rất nhiềukhí lựcbò lên núi, sauđóleo cầu thangnàymộtlần, hiện tại thậtsựlà không cóthể lực gì, mới bòhơn mười bậc liền thở hồng hộc.

Hướng Lâm dùng ánh mắt cầu cứu nhìnmọi người, Mộc Đầu Nhân củaDươngTửquá nhỏ,chỉ có thể cõng một người, màHướng Lam tuy chuyển chức thành MaKiếm Sĩ, nhưng thể lực vẫnkhôngsánh bằngThạch Trung,để cho nàng cõng ngườiđi quá khókhăn, như vậy còn lại cũng chỉ có Thạch Trung Ngọc.

- Ngọc tỷ, ngươi cõng Lâm Lâmđi.

Cơ NhưNguyệt nhìn thấu quẫn cảnhcủa Hướng Lâm, nói.

Thạch TrungNgọc gật đầu, cũng không cự tuyệt, mới vừa rồicùng Hướng Lâm thiếu chút nữa thì xảy ra chuyệnkia, hiện tại cõng nàng cógì ghê gớm?

Mặcdù Hướng Lâm có chút khôngtiện, nhưng vẫn nhảy tới trên lưng ThạchTrungNgọc.

HướngLâm quánhẹ, cõngnàng phảng phất như khôngcó trọng lượng gì, hoàn toàn không có cảm giác.

Rất nhanh, mọi ngườiđến trên cầu thang,thấy được gian nhà kia, Hướng Lamcũng thởhổnhển, bất quá nếusoviCơ Như Nguyệt cùng Tuyết Sương Yên thì tốt hơnnhiều,hai người nàylàbò lên.

Hướng Lâm từ trên lưng ThạchTrung Ngọcnhảy xuống,đã đếnnơi này, đâu còn khôngbiết xấu hổ cho Thạch Trung Ngọc tiếp tục cõng? Dương Tử cũng thu lại Mộc ĐầuNhân.

Cơ Như Nguyệt cùng Tuyết Sương Yên nghỉ ngơi mấy phút, tiếptục lên đường, tiến vào phòng khách, từ cửa hông đira.

- Chúng talà đi đườngvừarồi, hayđổi TruyềnTống Môn?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệt suy nghĩ một chút nói:

- Vẫnđi cánh cửa mới vừa rồi, dùsao Truyền Tống Môn kia là cửa duy nhất chúng ta biếtcóthể đi thông một bảnđồ khác, nếu như chúngta đổi Truyền Tống Môn, không chừnglạibị truyền tống đến bản đồ cũ.

Thạch Trung Ngọcgật đầu,nghe theo Cơ Như Nguyệt, nhưtrước đi Truyền Tống Môncũ, lại trởvề chỗ giá binh khí.

- Mới vừa rồi chúngta đi Truyền TốngMôn nào?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Dương Tửlườm hắn một cái:

- Mới vừa rồi bởi vì ngươi dẫn đường, mang theochúngtađi ở giữa, làm hại chúng talại trở về địa phương kia.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc:

-Táiông mấtngựa yên triphi phúc, nếunhưmới vừa rồi takhôngđi sai, Tiểu Lam cũng sẽ không chuyển chức thànhMaKiếmSĩ.

- Ngươi cóphảicòn muốnthêm một câu, nếu như không có đi nhầm cửa, ngươisẽ không nhìn đến thânthểcủa tỷtỷ ta hay không?

Hướng Lâm hừ lạnh, xem ra nàngcòn đangvì chuyện này quấnquýt.

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, không biết làm sao tiếp lời này của Hướng Lâm, sắcmặtHướng Lambị mắc cởđỏ bừng, nhéo Hướng Lâm một cái:

- Ngươi nói bậybạ gìđấy?

- Ôi, đau, tỷ, bây giờ ngươi cũng không phải làPháp Sư tay trói gà không chặt, hạthủ nhẹ một chút.

Hướng Lâm bất mãn nói.

Hướng Lam khôngnhìn muội muội,chỉvào Truyền Tống Môn bên trái hỏi.

-Chúng tađi Truyền Tống Môn kiađược không? Cảm giác nói chota biết,bên kia rấtcó thể chính là cửa ra.

MớivừarồiHướng Lam cảm giác mìnhcóthể lĩnhngộ,sau đó thựcsự lĩnh ngộ, còn rất trâu bò, chuyểnchức thành Ma Kiếm Sĩ,nóikhông chừng bây giờ cảm giác vẫn rất chính xác, các côương tinHướng Lam,điveề phía Truyền TốngMôn bên trái.

...

- Hướng Lam, xin ngươi giảithíchchota một chút,đâyrốtcuộc là chuyện gì.

Cơ Như Nguyệt mặt đen lại nói.

Hướng Lam lúng túng, nhìn hoàn cảnhchung quanh, nơi đây hình như là lúc trước leo tường tiếnvào, có vẻnhưcó chútbikịch a.

- Thượng đế,ta nơinào đắctội ngươi, lại muốn dằn vặtta như thế?

Cơ Như Nguyệtngửa mặt lên trời thở dài.

Thạch TrungNgọcbất đắcdĩ nói:

- Quên đi,đừng buồn bực, không có thời gian, tiếptục đi.

Nói xong Thạch Trung Ngọc bắt đầu đi, Cơ NhưNguyệt nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đi Truyền Tống Môở giữa nhất, Cơ Như Nguyệtvội vàng tiến lênkéoThạch Trung Ngọc lại nói:

- Chúngta không đi con đường này.

Thạch TrungNgọccó chút không rõ hỏi:

- Vậy đi hướng nào?Ngươi mớivừarồikhông phải còn nói muốn đi đã biết,có thể minh xácđi thôngbản đồ kế tiếpsao.

CơNhư Nguyệt muốn khóc nói:

- Ta không muốn lạibòcầu thang một lần, chúng ta đổi một Truyền Tống Mônthửxem, nói không chừng trực tiếp đếnchỗ giá binh khí a?

Nói xong, Cơ Như Nguyệt đi TruyềnTống Môn bên phải.

Thạch Trung Ngọc cùng các cô nương khác vộivã đi theo CơNhư Nguyệt, loại mê cungnày, vạn nhất đi lạc, vậy coi như phiền toái, tổ đội đánh ThựcThi Quỷ cùng Liên Hoa Quỷ Đăng rất ung dung, nhưng ngườinơi này, tùy tiện cáinào đơnđộc đi đối phó những tên kia, cũng làhành vi tìm chết.

Mặc dùlà Thạch Trung Ngọccũng không dám solo hai loại quái vật kia, Thực Nhân Quỷ còn dễ nói,chỉ cầncắtđứt răng nanh, thì hầu như không có vấnđềgì, nhưng LiênHoaQuỷ Đănglà một phiền phức, miễn dịch vậtlý, công kích của Thạch Trung Ngọc không có hiệu quả.

TheoCơ Như Nguyệt đi vào Truyền TốngMôn, rất nhanh liền tới tràngcảnh kế tiếp, Tuyết Sương Yên kém chút ngốc mất.

Nhìnvẻ mặtCơ NhưNguyệtthốngkhổ, TuyếtSương Yên cũng chỉ cườikhổ, lại trở vềcửa chính, còn phải bò cầu thang một lần.

Nhìn cầu thang mấytrăm bậc,Cơ Như Nguyệt cùng TuyếtSươngYên kém chút khóc lên, đãbònhiều lần,lại về tới đây,lại không thể không bò, Truyền TốngMôn ở phía trên, giống như không bò cũng khôngđược a.

Lần này Hướng Lâm trên lưng Thạch Trung Ngọc đổi thànhCơ Như Nguyệt,Tuyết Sương Yênphỏng chừngcòncóthể miễn cưỡng kiên trì một lát.

Lực công kích của Hướng Lam

DTV-EBOOK.COM.VN

Leo đến nửa đường, Cơ Như Nguyệt bị thay thế,đổi thànhTuyết Sương Yên, rốt cục đi tới phòng tiếp khách, thật sự là khôngdễ dàng.

Lần nữa trở lại chỗ giá binh khí, nơi đây tổng cộng chỉ cóbacánh cửa,đã thất bại hai cánh cửa,còn lại cũng chỉ cómột Truyền Tống Môn,Cơ Như Nguyệt không chút khách khí đi vàoTruyềnTống Môn kia.

Đổi một tràngcảnhmới, bất quá cảnh sắchoàn cảnhkhông sai biệt những tiểu viện khác,quáivật trong sân đều còn ở đây, rốt cục có thể giết, Hướng Lam hưng phấn, sau khi chuyển chức, giết quáithứ nhất chính là Thực Nhân Quỷ, ThựcNhân Quỷhẳn nêncảmthấy rất vinh hạnh mới đúng.

Mộc Đầu Nhânở phíatrước lùa quái, Hướng Lamthả ra công kích cơ bản nhất, cũng làkỹ năng thường dùngnhất,Hỏa Cầu Thuật.

Dựa theo bình thường mà nói, kỹ năng này của Hướng Lam, chắc là mộtđám lửa màuđỏ, nhưnghômnay có chút không giống, trong ngọn lửamàu đỏ rực kia,còn kèm theo những thứđồ khác,tỉ mỉlưu ý ngươi sẽ phát hiện, trong ngọn lửa cònbaovây một ít thiểmđiện màu xanh nhạt.

-532

Thương tổn cũng không tệlắm, lực công kích so với trướckia cao hơn khôngít, ThạchTrungNgọc cùngcáccô nương kinh ngạc nhìn Hướng Lam.

- Lẽ nào phương thứcthêm điểm đúng?

Hướng Lâm hỏi.

Thạch TrungNgọc bất đắc dĩnói:

- Làmsao nghe trong giọng nói của ngươi, dường như đãsớm khẳng định phương thức thêm điểmkialà sai lầmvậy?

HướngLâm chẳng thèmđểýThạchTrung Ngọc,ánh mắt đặtởtrên người Hướng Lam,chờ Hướng Lam trả lời.

Hướng Lam gật đầu nói:

- Ừm, không sai, mới vừa rồi Hỏa Cầu Thuật tựđộng tiến hóa t hànhLôi Hỏa Cầu, kỹ năng giới thiệuđã nói, lực lượng và trí tuệ càngmạnh, để cho đối thủ thương tổn càng cao, mặcdù không biết cụ thểcóphải dựa theo ta bìnhquân thêm điểm hay không, nhưng ít ra đãbiết kỹ năng côngkích của Ma Kiếm Sĩ làđồng thời cầnlực lượngvà trí khôn.

Các cô nương gật đầu, mọingười tiếptục chuyên chúgiết quái, vừa rồi vì kinh ngạc Hướng Lam biểuhiện, đều quên ThựcNhân Quỷ tồntại, Hướng Lâm đương nhiên cũng quên trị liệu, đưa tới HP của Mộc Đầu Nhân đã xuống hơnmột nửa.

Hướng Lâm vội vàng TrịLiệu Thuật cho Mộc ĐầuNhân, Thạch TrungNgọc cùngTuyết SươngYên mới vừa đến bêncạnh ThựcNhân Quỷ,liền pháthiện bên cạnhcòn nhiều hơn mộtngười, người kia đương nhiênlà Hướng Lam.

Pháp trượng trong tay Hướng Lambiến mất không thấy, thay vào chính là đại kiếm haitay màThạch Trung Ngọctự mìnhchế tạo.

Hướng Lam quơ chuôi đại kiếm haitay, chémtới Thực NhânQuỷ.

-243

- Con bà nó, có lầm hay không? Ngay cả côngkích vậtlý cũng cao như vậy? Mới vừa rồi ngươi thảkỹ năng?

Thạch Trung Ngọckhôngtintàxoaxoa cặp mắt của mìnhhỏi.

Hướng Lam tự hàocười nói:

- Ta mới không cóthả kỹ năng đâu, chỉ bất quálàmộtcông kíchphổ thôngmàthôi.

Thạch Trung Ngọc cũngdùngcông kích phổ thôngbổ lênngười Thực Nhân Quỷ mộtđao.

- 481

- Ta khinh bỉ ngươi, lực côngkích ngươicao như vậy,lạicòn nói ta cao,tạo thành thươngtổn ước chừng là gấp hai ta,ta kémxa a.

Hướng Lam hừ một tiếng.

Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ lắc đầu nói:

- Ngươi cáinàygọilà được tiện nghi còn khoe mã,ngươi cũng không suy nghĩ một chút, trên người ngươi dùng trang bị gì,trên người ta dùng làtrangbị gì, còn nữa,ta làtoàn lực thêm điểm, lực lượng của ta thêm điểmhiệu quảlà 1.6 tinh,ngươi mới1.3 mà thôi.

Hướng Lamcười cười, hình nhưlàthật cóđạo lý,nếutrang bị trên người mình tốthơn mộtchút, lựccông kích hẳncòncó thể caomột ít, lực công kích cao sẽcao hơn Chiến Sĩ thông thường.

Đối với Ma KiếmSĩ tấtcả tràndầycâu đố, Hướng Lamvẫnrất hài lòng, không những có thể viễn công, còncóthểcậnchiến, hơn nữa thương tổn đềukhông tệ, chức nghiệplợi hại như vậy đi đâu tìm a.

Lúc đầu ThựcThi Quỷ đã đánh không lại đoàn người Thạch Trung Ngọc, huống chi bây giờ HướngLamcòntrở nên lợi hại hơn,đương nhiên càng thêm đánh không lại.

Đường đường một tiểu Boss, cư nhiênkhông thể kiên trì năm phút, thậtsự là quá thảm.

Quái vật trong bản đồ này, rất nhanhđã bị đám người Thạch Trung Ngọc dọndẹp sạch sẽ, trong tiểu viện này vẫn còn một phòngở, Thạch Trung Ngọc cùng các cô nươngđi vào.

Thạch Trung Ngọc cũngkhônggấp đivào trước, bởivì năng lực trinh thám của các cônương quá tốt, căn bản không thể gạt được các nàng.

Tiến vàophòng, rất giống nhữnggian nhà phía trước, Thạch Trung Ngọc dạomộtchuyến, chờ Cơ Như Nguyệt giám định, thứkhông

đáng tiền, Cơ Như Nguyệt sẽ thuận tayném cho Thạch Trung Ngọc, vật đángtiền, ThạchTrung Ngọc cầm đi cũngphảinhổ ra.

Rất nhanh,Cơ Như Nguyệtliền sầumi khổkiểm lắc đầu, ném mộtbộ tranh chữ cho Thạch Trung Ngọcnói:

- Chỉ cáinày cóthể miễn cưỡng giá trịíttiền, ngươi cầm đi đổitrang bị.

ThạchTrung Ngọc nhận lấy, hiện tạihắnđã thích ứng giọngcủa Cơ Như Nguyệt,giá trị ít tiền, vậy cũng cóthể đổimấykiện trangbị Hoàng Kim, thậm chí nhiềuhơn, bất quá bịCơ Như Nguyệt xem trọng,đồngthời tán dương, những cái nàykhả năng càng đáng tiền, có thể đổi lấy Thần khí hay không thì khó nói,nhưngtrangbị Ám Kim còn khôngphải đổi một đống một đống, đáng tiếc, Cơ Như Nguyệt không đồng ý.

Thạch Trung Ngọcmởratranh vẽ thoáng nhìn, sauđó khép lại,thậtsự là không có hứng thú, cũngxem không hiểuphíatrên viết cái gì.

- Sắclang đại thúc, ngươicóthểtừ trên giường đứng lên hay không? Những thứ này có thểlàgiường người chết ngủ qua,lẽ nào ngươi không cảm thấy khủng bố sao?

DươngTử hỏi.

Thạch Trung Ngọc khinh thườngnói:

- Đừng nói nơi đây chỉ là tròchơi,dù trong hiệnthực, ngươi còn không phải điở trênđường chếtvô số người, ai có thểcam đoan biệt thự của chúngtakia, mấy trăm năm trước, mấy ngàn năm trước không có phát sinhqua đại chiến? Nói khôngchừng, chúng ta đang nằm ngủở trênđống người chết.

- Ngươi đừng ví dụ khócoi như vậy có được hay không? Khiếncho ngườitasợ hãi.

Cơ Như Nguyệttrừng Thạch Trung Ngọc nói.

ThạchTrungNgọccũng không để ý, từ trên giường bòdậynói:

- Tiếptục đi,đã hơn hai giờ đêm,lại khôngnhanh một chút,thật

đúng là không vềkịp buổi đấu giá.

Các cô nương gật đầu, đi ra ngoài phòng, ngày mai sẽ có thể chứng kiếnKiếnBangLệnh thứ nhất bán được giácảgì,đây chính là thịnh hội ngàn năm mộtthuở, làm sao có thể không đihiện trường tham quan học tập?

Chọn mộtcái TruyềnTốngMôn đi vào, bi kịch,lại truyềntống đến chỗ giá binh khí.

Cơ Như Nguyệt vỗbộ ngực, thở phào nhẹ nhõm nói:

- Vẫn còn maykhôngphảibị truyềntống đếncửa chính,bằng không ta thật không muốn sống.

Phú Hào Quỷ

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh ThiênTiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Đườngcũtrởvề, lần nữađi tới cảnh tượng mới vừa rồi, lầnnày tất cả mọi người do dự, không dámđi loạn, rất sợ lại tớiđịa phương quỷ quáikia.

- Ngọc tỷ, ngươi nói phải đi thếnào?

Cơ Như Nguyệthỏi.

ThạchTrung Ngọc cực kỳ vô lạinói:

- Đùa gì thế? Các ngươi đềulà lão bản, ta chỉ đi người làm,các ngươi hỏi ta? Talàm sao có thể làm chủ được? Các ngươi quyết định đi.

Các cô nương nhìn nhau,Cơ Như Nguyệt cho ra một kết luận, ai cũng không tin tưởng mình, không dám đi loạn.

- Ngươi cũng biết ngươichỉlà một người làm, đâylà mệnhlệnhcủa lão bản, nhanh lựachọn một TruyềnTống Môn.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch TrungNgọc cười khổ, ai, thờiđiểmmấu chốt, vẫn phải dựa vào lão tửmới được.

Các cô nươngtheoThạch Trung Ngọc tiến vào Truyền Tống Mônbên phải, ThạchTrung Ngọc thànhcông, hắn cực kỳmay mắn,nơi nàylà mộttràngcảnh chưa từng tới, khắp nơi đều là quái vật, hơnnữa

nhiềuhơnmột loạiquái vật mới.

Phú Hào Quỷ: cấp 30, BạchNgân Boss.

Trong cảnh tượng nàycưnhiên xuất hiện Boss chânchính, trên mặt các cô nương cùngThạch TrungNgọc đều tràn đầy kinh hỉ, tuybọn họcũng không nhận raPhú Hào Quỷ là chính chủ, bấtquácóthểnhìn thấyBạch Ngân Boss,nói như vậy, lãođại trongcổ trạch hẳnđangở cách đó không xamới đúng.

Trước thanh lýtiểu quáimới là vươngđạo, những tiểu Bosschung quanh rất nhanh thìbị đám ngườiThạch TrungNgọc tàn sát không cònmột mảnh, chỉcòn lại PhúHàoQuỷ.

Sáolộ giống như giết tiểu Boss,Mộc ĐầuNhân đira kéo cừu hận, sau đó những người khác bắtđầu công kích.

Trên đường tới, Hướng Lâmvẫn biểu hiện cực kỳ sinh động, Quang Minh ma pháp của nàngở chỗ nàyrốtcục thấy được côngkích vĩ đại, sau lại cùng Thạch Trung Ngọc xảy ra chuyện lúng túng, liền an phậnrất nhiều.

Hướng Lâm an phận,nhưng tỷ tỷ củanàng lại bắtđầu nổi dóa,mới vừa chuyển thành Ma KiếmSĩ, nàng thật sự quá kích động, một hồi đổi thành Ma Pháp Trượngném vài công kích viễn trình, một hồi lại đổi thành đại kiếm haitaychạy đến bên người quáivật chémhai cái,có đôikhitrực tiếplười đổi trangbị, trựctiếp mangMaPháp Trượng đập lên đầu quái vật.

Chodùlà gặp được Bạch Ngân Boss cũng không thấynàng an phận, phách lối đứng ởbên người Thạch TrungNgọc,đạikiếmhaitaytuỳ tiện huy vũ, khiến choThạch Trung Ngọc không được tự nhiên, sớm biết nên cho nàngmôt cây chủy thủ mới đúng, kiếm nàybị nàng cầm, dễ dàng đậpphải ngườimột nhà a.

Thạch Trung Ngọc cùngTuyết Sương Yênlà nghề nghiệpcận chiến luôn hữuývô ý cùng Hướng Lamkéora một chút khoảng cách, miễn cho bị nàng đá phản lưới nhà.

Hướng Lam vẫn còn không cóý thức được vấnđềcủamình, ở đằng kia múa kiếm hăng say.

Thạch Trung Ngọc rốt cụckhông nhịn được:

-Tiểu Lam, ngươichạy xa một chút, phóng viễntrình công kích, ngươikhông biếtkỹ năng cận chiến,ở lại chỗ này dùng côngkích phổ thông, phát ra thương tổnsovới ởxathả kỹ năng kém hơn nhiều.

- Ta không muốn, ta muốn đánh cận chiến, trước đây đều không thể nghiệm qua loại cảm giác này.

Hướng Lam nói.

Thạch Trung Ngọc cùng Tuyết Sương Yênliếc nhau,lắcđầu cười khổ.

Lựccông kích của PhúHào Quỷcao hơn tiểuBoss không ít, hầunhư mỗi lần đánh vào trên người Mộc Đầu Nhân, đều có thểtạo thành cho MộcĐầu Nhân800thương tổn, màHướng Lâm trị liệu số lượng cũnglà 800, chỉ có thể ngẫu nhiên dành ra một chút thời gian thả kỹ năng côngkích.

Tuy Hướng Lâm không thể công kích, nhưngvẫn không thể ngăn cản đám người Thạch Trung Ngọc phát ra thương tổn siêu cao,HP của Phú Hào Quỷ thẳngtắpđi xuống.

- Ta lĩnh ngộ được kỹ năng.

HướngLam hưngphấn nói.

Thạch Trung Ngọccùngcác cô nươngđều kinh ngạcnhìn Hướng Lam, lĩnh ngộ kỹ năng lúc nàotrở nên dễ dàng như vậy? Lẽ nào Hướng Lam thậtcó thiên phú chơi Ma KiếmSĩ? Nhântài a.

- Đừng códùng ánhmắt kinh ngạcnhư vậynhìn ta, đây chẳng qualà kỹ năng cơbảnnhất củaMa KiếmSĩmàthôi, rất dễdàng là cóthể lĩnh ngộ, gọi Tiểu CungTrảm, tên khó nghemuốn chết.

Hướng Lamoán trách nói.

Thạch Trung Ngọc đổ mồhôi,có kỹ năngcho ngươi dùng cũng không tệ rồi, lại còn lựa balấy bốn, quá không biết chân.

HướngLambổ ngangmột kiếm ở trên người Phú HàoQuỷ, trênkiếm kia hiệnlên một đường vòng cung màu bạc, -512.

Thương tổnrất trâu bò, đâychính là Tiểu Cung Trảmmà HướngLam nói, lực côngkíchrất cao, không biếtlà Mộc ĐầuNhân lười biếng, hay Hướng Lamnhảy nhótquá tưng bừng,rốtcục làm Phú Hào Quỷ bất mãn, bắt đầu tiếncôngHướngLam.

-1230.

Phú HàoQuỷquá rasức, tổnthương cựckỳcao, HướngLam sợ đến quay đầu chạy, nàngnào có thựclựcngạnh hámvới PhúHào Quỷ? Tuy hiệntại khôngphải PhápSưda giòn, nhưngMaKiếm Sĩ dường như chủ yếu mạnh ở lựccông kích, lực phòng ngự cũng không cao, hơnnữa trên người nàngngoại trừ khôigiáp chengựclà trangbị Hoàng Kim, những thứkhác đều chỉlà Bạch Ngân, mất máu đương nhiên nhiều.

BâygiờtổngHP của Hướng Lam còn chưa tới ba nghìn, bị Phú Hào Quỷ sờ vàicái liền treo, cũng may hiện tại nàng khôngphảiPháp Sư, nếu như nàng vẫnlà Pháp Sư, sợ rằng một lần kia liềnđủ ngủm nàng.

Hướng Lamvòng quanh Mộc ĐầuNhân, Phú Hào Quỷcứ như vậy đuổi theo, Thạch Trung Ngọc cùng Mộc Đầu Nhân không ngừng dùng trào phúng cùng khiêu khích, muốn kéocừuhận từ trên người Hướng Lam ra, cũng khôngbiết Hướng Lam đến cùng đắc tội người nào, PhúHàoQuỷ vẫn theo nàng, dâydưa khôngthả.

ThạchTrungNgọcdưới cơnnónggiận,trực tiếp dùng CuồngLong Thăng Thiên, đánhPhú Hào Quỷ tớikhông trung,các cô nương cũng dành thời gian phóng ra kỹ năng, ném tới Phú Hào Quỷ.

Trong ma pháp đủ mọi màu sắc, Thạch TrungNgọc còn chứng kiến cómột Lôi HỏaCầu, biết đâylà Hướng Lam thả.

Quảnhiên, Thạch Trung Ngọc còn chưa rơi xuống đất, chỉ nghe Hướng Lam ởnơiđó đại hốngđại khiếu:

- Thạch Trung Ngọc,lầnsau ngươi dùng chiêu này cóthể trước giờ nói một tiếnghay không?Đểcho tathay trangbị a,dùng đại kiếmhai

tay đánh ra Lôi Hỏa Cầu hiệuquả kém Ma Pháp Trượng thật nhiều.

Thạch TrungNgọc không nhìn Hướng Lam oán giận, Lực Phách HoaSơn nện PhúHào Quỷ vàomặt đất, sau đó là Trọng Kích cùng Hạ Kích, giá trịcừuhận củaPhú Hào Quỷ bị Thạch Trung Ngọcđoạt tới.

PhúHào Quỷ bị trọng thương, ngaylập tức bắtđầu phản kích, hung hăng đánh vào trên người ThạchTrung Ngọc, trực tiếp đụng Thạch Trung Ngọc bay ra ngoài.

- Dựa vào, emgáingươi, cho lão tửthương tổn lại đạt tớihơn tám trăm, ngươi coilão tửcũng giốngnhư ngươi huyết dầy như vậy?

ThạchTrungNgọcbất mãn lớn tiếngmắng.

Đáng tiếc,giữa bọnhọngôn ngữcâu thông có cảntrở,căn bản nghe không được, Phú Hào Quỷ nơi nào sẽ biết Thạch TrungNgọcnghĩ thế nào?Lập tứcđuổi the ocông kích.

Thời gian chầm chậm trôiqua, HP của PhúHàoQuỷ cũngsắp kết thúc, lúcnàytrên người Phú Hào Quỷhiện ramột trậnHắcVụ.

- Mọi người c ẩn thận, nhanh tránh chiêu này,chiêu nàyrất có thể là đại chiêu, chú ý một chút, chớ bị miểu sát.

Cơ Như Nguyệt nói.

Đánh chết

DTV-EBOOK.COM.VN

Cáccônương đềurất tin phụcCơ Như Nguyệt,nếu Cơ Như Nguyệt nói như vậy, cáccô nương đươngnhiên sẽnghetheo Cơ NhưNguyệt chỉ huy.

Mọi người rút lui khỏiđịa phương này,miễnchobị Phú HàoQuỷ giết chết, hiện trườngchỉ để lại mộtMộcĐầu Nhân, dù sao tênkiada dầy, cănbản là đánhkhông chết, coinhưMộc ĐầuNhân muốn chạy, nó cũng chạy không thoát, tốcđộ di động quáchậm.

Rất nhanh,Hắc Vụ trên ngườiPhúHào Quỷ càng ngày càng nhiều, lúc nào cũng cóthểhiện ra đại chiêu gì, các cô nươngvẫn có chút không yên lòng lui về phía sau mấy bước,sợbịnó miểusát.

Thời điểm Hắc Vụ tụ tập đến mức nhất định, dĩ nhiên dần dần tiêu tán, Thạch TrungNgọc cùng các cô nương không khỏi nhíu mày, đâyrốt cuộc là chuyện gì? Phú Hào Quỷ mất khí lực lớn như vậy, lẽ nàochính là vì triệu hồira một đoàn Hắc Vụtới che giấu tai mắt người?Chẳnglẽ nói chiêu nàychỉ là dùngdọa người?

ThạchTrung Ngọc cùng cáccô nươngcẩn thậnkhôngcótiến lên, đột nhiênDương Tử nói:

- Cẩn thậnmột chút, tronghắcvụgiống nhưcó những thứ đồ khác, Mộc Đầu Nhân bị công kích.

Thạch TrungNgọc laumồ hôi, maymắn mới vừarồimình không có tiến lên, nếu khôngthì trúng chiêu.

- Cóthể biết bên trong có bao nhiêu quái không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Dương Tử lắc đầu nói:

- Không biết, ta chỉcó thể chứng kiến HP của Mộc ĐầuNhân đang

không ngừng giảm xuống, nếunhư không phải số lượng đặc biệt nhiều,đó chínhlà Phú HàoQuỷgọi tới quái vật lực công kích rất cao.

HắcVụ chỉ giằngco một hồi, rất nhanh thì biến mấtở trong không khí, đám người Thạch Trung Ngọc rốtcục chứng kiến đoàn tình huống trong hắc vụ.

Ba người quần áo màu đen? Bọn họ đều che mặt, căn bản không biếtbọn họ là vậtgì, bất quátừngoạihình, bọn họ hẳnđều là nhân loại?Bangười bọn hắn đều cầmđao, lựccông kích cũng khôngtầm thường,mỗi lần có thể mang đi 500 HPcủaMộc ĐầuNhân.

Một kích tạo thành 500thương tổn, ba cái chínhlà một ngàn rưỡi, cộng thêm PhúHào Quỷ lựccông kíchsiêu cao,Mộc Đầu Nhâncăn bản không chịunổi, HP giảm xuống thật nhanh, Hướng Lâm trịliệu nhưmuối bỏ biển, căn bảntheo không kịp tốcđộ mất máu.

Thạch Trung Ngọc cắnrăngnói:

-Tađi ngăn chặn hai cái,Hướng Lam, ngươiđi kéomộtcái,những người còn lạitiếp tụccông kíchPhú HàoQuỷ.

Hướng Lam gật đầu, Bossthật sự nànglàkhông dámđi trêu chọc, nhưng gọi tới đồ đạc, chẳng lẽ cònkhôngdám chọcsao? Lôi Hỏa Cầu đập vào một người,MộcĐầu Nhân còn chưa kịp kéocừuhận, chonên hắcy nhân nàyngay lập tứctheo HướngLam chạy.

Thạch Trung Ngọc cũng tiến lên,hai công kích vật lý, phânbiệt chémở trên người haihắcy nhân.

Hắc ynhân đương nhiên ngay lập tức theo Thạch Trung Ngọc đi, Thạch Trung Ngọckéo haihắcy nhân chạy tới sát biên giới,tiết kiệm bọnhọ còn có thểbớt thờigiờ trợ giúp PhúHào Quỷ.

Mất điba hắc y nhânchết tiệt kia, mạng nhỏcủaMộc Đầu Nhân cuối cùng cũnggiữ được, TrịLiệu Thuật củaHướng Lâm đủ lợi hại,đang giúp MộcĐầuNhân từng điểm từng điểm hồi máu.

CơNhư Nguyệt, Dương Tử, Hướng Lâmgiết Phú Hào Quỷ,tuy hiệu suấtgiảm đi rất nhiều, bấtquá không sao cả, đây chẳng qua là vấn đề thời gianmà thôi,chờ ThạchTrung NgọccùngHướng Lam giết

chếthắcy nhân, tất cả đều không còn làvấn đề.

Thạch Trung Ngọc kéo hắc y nhân tới tronggóc,nơi đâycăn bản không liên quan tới đám người CơNhư Nguyệt,dùng ánh mắt nhìn Hướng Lam, phát hiện nàng đãcùng quáivật giao chiến, Thạch TrungNgọc cười khổ, vẫnlà lôi kéo một hắc y nhântốt, nếu nhưmột cái mànói, Thạch Trung Ngọc có thể ung dung đối phó, nhưng bây giờ sẽ rất khó nói, hai quái liên thủ a.

Bất quá Thạch Trung Ngọccũng không hàm hồ, xuất thủ khôngcho mặtmũi, Oanh Thành Nhất Kích baythẳng về phíamột hắcy nhân.

Hắcy nhân cũng không biết làphản ứng chậm hay căn bản khinh thườnglực công kích của Thạch TrungNgọc, ngạnh sanh nhận lấy, lại dùng binh khí của hắn tiếp...

ThạchTrungNgọc buồn bực,từsau khi lĩnh ngộkỹ năng này,vẫn không cóthất thủqua, khôngnghĩ tớihôm nay thất bại, bịngười chận lại, nếu như là ngườichơi lợi hại chặn, Thạch Trung Ngọc cũng không đángkể, nhưng bị một quáivật nho nhỏchận lại,điều này thật sựlàbi kịch.

Mặc dù haihắcy nhânkiakhông biếtlà vật gì, nhưng lực phòng ngự không kém,bị Thạch Trung Ngọc liên tục chém hơn mười lầncòn không ngủm.

ThạchTrungNgọc thở dài, lực phòng ngự của hai người này quá cao, nếu như mỗilần chỉ một cái, vậykhông có nguy hiểmgì, rất dễ dàngcóthể hoàn thành.

Một lần tớihai cái thìcóchút phiền toái, không phải đánh không lại, mà làđánh quá mệt mỏi, liều giết? Bọn họ tùy tiện chém Thạch Trung Ngọc một cái, đềucó thểtạothànhchoThạch Trung Ngọc hơn năm trăm thương tổn, chém nhiều vàicái, Thạch TrungNgọc liền viết di chúc ở đây rồi.

HướngLam không rảnh tăngmáu cho hắn, dược tề của mìnhcũng có thời gian cold-down, liều giết là tuyệt đối không được, nhưng đổi thànhné tránh công kích, vậy càngphiền toái hơn, hai hắcy nhân mộtmực công kích, hầu như vẫnnắmở trạng tháiné tránh, căn bản không có thờigian công kích.

Lúc đầuHP đãbịđám người Thạch Trung Ngọc giết thất thất bát bát,còn lại mộtchútHP mà thôi, nếu như đám người Cơ NhưNguyệt ở dưới tình huốngcó MộcĐầu Nhân kháng quái, ngaycả một Boss tàn huyết cũng đánhkhông lại, vậy quá mấtmặt.

CơNhư Nguyệt đươngnhiên sẽ không đểcho Thạch Trung Ngọc thấtvọng,rất nhanh thì giết chếtPhúHào Quỷ, lúc này Hướng Lam cũng giết chết hắcynhân nàng phụ trách, chỉcó hai tên saulưng Thạch Trung Ngọc còn sống,các cô nươnglập tức tới hỗ trợ.

Tuy Mộc Đầu Nhâncủa Dương Tử còn chưa tới, nhưng có Hướng Lamtrịliệu, Thạch TrungNgọc sẽ không sợnhiều như vậy, tự mình ăn dược, Hướng Lam trịliệu,còncó các cô nương trợ giúpcôngkích, căn bản không cóvấnđề gì.

Hai hắc y nhân rất nhanh cũng cúp.

- Thu hoạch như thếnào?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệtnói:

- Phú HàoQuỷrấtmạnh, tuônra trangbịHoàng Kim cấp 25, là thanh đao, thích hợp ngươidùng,ba hắc y nhân còn lại đềucho một kiện trang bị Bạch Ngân, còn thuhoạch những phương diện khác, đó chínhlà trongphòng làm việcchúng ta, trừ ngươi ra, đều đạt tớicấp 26.

Tâm tình củaThạch Trung Ngọc cực kỳ phiền muộn, tronglòng thầm nghĩ:

- Lầntrướcbị vị hôn phu của ngươitìm ngườitớigiết một lần, bằng không bây giờđẳng cấp của taphỏngchừngđã tới cấp 27.

Cơ Như Nguyệt cũng không biết Thạch Trung Ngọc đang suy nghĩ gì, trực tiếpgiao thanhđaokiacho Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọc tiếp nhận đaonhìn thuộc tính, tâm tình liền u ám, quárác rưới.

Thác nước

DTV-EBOOK.COM.VN

Huyền ThiếtĐao: Trang bịHoàngKim (lụcsắc), lực công kích 147-153, lực lượng tăng20 điểm, lựccông kích tăng 5%, có 10%tỷ lệ tạo thành cho đối thủ gấp đôi thương tổn,đẳng cấptrang bị cấp 25, trang bị chức nghiệp:loại chức nghiệp Chiến Sĩ.

Rác rưởia rác rưởi! Làm sao có thể rác rưởi đến loại trìnhđộ này chứ? Tuy HuyềnThiết Đaonày tốt hơn câyđao trong tay Thạch Trung Ngọc nhiều lắm, thếnhưng từ sau khi gặp qua trang bị Ám Kim cấp 50 Vô NgânĐao,Thạch Trung Ngọc đối với cây đao này sinh ra oán niệm nồng đậm.

Huyền Thiết Đao mới hơn một trăm lựccông kích, màVô Ngân Đao lại cóhơnmấy ngàn lực công kích, chênh lệch cũng không phải nhỏ tí tẹo.

CơNhư Nguyệt chứng kiến vẻmặtThạch Trung Ngọc đau khổ, ngay lập tứcđoán được Thạch TrungNgọc đang suy nghĩ gì, vìvậynói:

- Có dùnglàtốtrồi, đừng bới móc thiếusótnhư vậy, pháp trượngÁm Kim cấp 28 kia củata,lực công kích mới miễn cưỡng đạt tới 200mà thôi.

Thạch Trung Ngọc gật đầu,trước thíchhợp dùng, chờ saunày đẳng cấp cao, có thể dùngtrangbị ngưubức.

Đổilại binh khí mới, tâm tình Thạch Trung Ngọc tốt hơn nói:

-Nhân phẩm ta luôn tốt nhất a.

Cáccô nương gật đầu, theo ThạchTrungNgọcđi vào Truyền Tống Môn bên phải, các cô nương rất vinhhạnhvề tới cửa chính,bò cầu thang lần nữa.

Chứngkiến các cô nương đưa tới ánh mắt giết người, Thạch Trung Ngọc rấtxấu hổ:

-Ta cõngcác ngươiđi còn không được sao?

- Ngươi quả thựclà làm lỡ thờigiancủa chúng ta.

Dương Tử hậnhận nói.

Đầu năm nay làm nam nhânthậtquá khó khăn,khôngai dám đi,chỉ cóthể làm gương tốt,đi được không có banthưởng, đinhầm còn phải yên lặng thừa nhận các cô nương oán giận.

Khimọi người lần nữatrởlại bảnđồ giết Phú Hào Quỷ, ThạchTrung Ngọc khôngdámđiloạn nữa, dùng ánh mắt nhìnnhững cô nương khác.

- Nhìn cái gì? Đi nhanh một chút.

Dương Tửbất mãn nói.

Thạch TrungNgọc lắc đầu:

-Ta đối với nhân phẩm của mình tuyệt đối khôngyên tâm, chonên vẫn là các ngươi dẫn đường đi.

Cáccô nươngdồn dập lắc đầu, hiển nhiên cácnàng cũng không muốn đi nhầm.

- Tốt, vậy theota đi,bấtquá đi nhầm khôngcho oángiậnta.

ThạchTrung Ngọcbất đắcdĩ nói.

Các cô nương gật đầu.

Lần này Thạch TrungNgọc lựa chọn thành công, đi tới một tràng cảnhmới, bất quá dườngnhư nơi nàycáchBoss trong truyềnthuyết k iarất xa, vẫn là tiểuviện trướcsau như một, bên trongquái vật ngoạitrừ Thực Nhân Quỷ chínhlà Liên HoaQuỷ Đăng.

Hailoại quái này Thạch Trung Ngọc cùngcáccô nương đã giết nhiều lần lắm rồi, một chút cảmgiác mới mẽ cũng không có, rất bất đắt dĩ, giếtsạch quáitrong nhà này, sau đó cướp bóc tranhchữ trong phòng, tiếptục đi Truyền Tống Môn.

Cực kỳ bi kịch,lại thất bại, lần nữa về tới nguyên điểm...

Gánh lấyánh mắt oán tráchcủa các cô nương,mọi người tiếp tục đi.

Trải qua vôsố lầnthất bại,sáng sớmngày thứ haiđến rồi.

- Chúng ta đi ăntrước a?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Các cô nương gật đầu, gươngmặt thoạt nhìn đều là tang thương, một đêm này bị không ítdằn vặt, vẫn luônđi chặng đường oan uổng.

Sau khi ăn điểm tâm xong,hiệntại thời gian đã hơn tám giờ sáng, ThạchTrung Ngọc cùng các cô nương còn nằm ở tràngcảnh PhúHào Quỷ kia.

- Tanhớ TruyềnTống Môn trong tràngcảnhnày, chúng ta chỉcó một không đi qua? Nếu không đi nơi đó thử xem?

Thạch Trung Ngọchỏi.

Các côương gật đầu, cũng không để ýThạch Trung Ngọcđi nhưthế nào,bởi vì các nàng đều đãbị thấtbại làm chếtlặng...

Sau khiđi vào, đầu tiênđậpvào mí mắt là mấytrămbậc cầuthang, các cô nương nổi dóa, đổi những bản đồ khác không sao cả, nhưng lại làbản đồnày,vậy phiền thấu, phải hi sinh thể lực.

- Thạch Trung Ngọc, đừng hành hạchúngta nhưthếcó được không? Nhanh dẫn chúng ta đi ra ngoài, ta thực không muốn ởđịaphương quỷ quái này nữa.

Hướng Lâm thống khổ nói.

Thạch Trung Ngọc cau mày nói:

- Khôngđúng, nơiđây khôngphải cửa chính, các ngươinhìnphía sau, không có cánh cửatolớn kia, cũng không có Thạch Biđể cho Hướng Lamchuyển thành MaKiếm Sĩ, nơi này làmột bản đồ mới.

Nghe được Thạch Trung Ngọc nói, cáccô nương lậptức quan sát xung quanh, dườngnhư thực không giống, ai, lạcđườngmột đêm, khiến chođầu óc quay cuồng, rõ ràng như vậy cũng không nhìn ra được.

Theothang đá leo lên, Thạch Trung Ngọc nói:

-Nói không chừng,phía trên chính là cửara.

CơNhư Nguyệt gật đầu nói:

- Hy vọng như vậy.

Tuy CơNhư Nguyệtnóikhông có sức, phảng phất như hy vọng cực kỳ mong manh,nhưng trong lònglại trực tiếpchorằng, nơi nàychính là cửa ra, nếunhư không sai, sau khi leo lên, là cuối cùngcủacổ trạch.

Mọi người thở hổnhểnleo lên, trướcmặtcó gió mátmẻthổi qua,còn mang theo mộttiahơinước,ánhmắt nhìnvề phía trước, nơi đó đang có một cáithácnước tolớn,cao vút trong mây.

-Cảnh sắc thật tránglệ.

Dương Tử lớn tiếng nói.

Tiếng oanh minh của thácnướclàm cho các cô nương căn bảnnghe khôngrõDương Tử đang nói cái gì,Dương Tử tiếp tụcđilênđiều chỉnh âm điệu, lúcnày các cô nương mới nghe rõ DươngTử đang nói cái gì.

Các cô nươngđi về phía trước mộtlát, đi tới bên vách đá quansát thác nước, Thạch Trung Ngọc thì nhíu mày,hắnkhông phải đến xem thác nước, cẩn thận ngắm nhìnmột chút, cănbản khôngcóphát hiện Boss, chớ đừng nhắctới cửa ra.

Nhìn các cônương hưng phấn, Thạch Trung Ngọc thật khôngđành lòngquacắtđứt tâm tìnhcủa các nàng,vì vậy Thạch Trung Ngọc móc ra tẩu thuốc ngồi xuống, cho cáccô nương tậntình thưởngthứccảnh sắc xinh đẹp.

Quakhoảng chừng hơn mười phút, Dương Tử vuivẻ đi tớibên

người Thạch Trung Ngọc,dán ở bêntaiThạch Trung Ngọcnói:

- Sắc lang đại thúc, ngươilàm sao một người ngồiở chỗ này, cùng chúng tađi xemthác nướcđi.

ThạchTrung Ngọc nhẹ nhàng xoa lỗ tai,bị tiểu nhađầu này nói làm cho lỗ tai oanh minh, kéo Dương Tử qua, ở bêntai củanàng lớn tiếng nói:

- Ta không qua, các ngươi chơi đi, cẩnthận một chút,đừngngã xuống.

Dương Tử hừmột tiếng:

-Vì sao ngươi không dámđi qua?Lẽnào ngươi sợ vách núi?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

-Cắt, ta sẽ sợ sao? Chỉ bất quá ta đốivớithác nước không có hứng thú mà thôi.

DươngTử khinhthường nói:

- Ta xema, ngươi chínhlà sợ, nếu không ngươi đi quavới ta.

Dương Tử nói xong liền bắt đầukéo Thạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọccười khổlắc đầu, thác nướccó thể cócái gì nhìn, nhìn tới nhìn luicũngchỉ nhưvậymà thôi.

Cơ quan

DTV-EBOOK.COM.VN

DươngTử kéo hắn, Thạch Trung Ngọc cũng không tiện không cho Dương Tửmặtmũi, chỉcóthể đứng lên, theo Dương Tửđi tới bên vách đá.

- Ta thếnào cảm giác chúng ta giốngnhư một đám người điênvậy nhỉ? Tập thể chạy tới bên vách đá chơi? Không biết còn tưởng rằng chúngta là tớitự sát tập thể.

Thạch Trung Ngọc vừa cười vừa nói.

Cách thác nước gần một ít, tạp âm cũng lớnhơn ít, các côương cănbản không có ngherõThạch Trung Ngọc đang nói cái gì, Thạch Trung Ngọc cũng khôngđểý, nhìndưới vách đá, chânnhỏ lập tứcrun run, dựa vào,thật đúng là con mẹnó cao.

Trải qua Thạch Trung Ngọc nhìn, căn bảnthấy không rõ dướivách núi làvật gì,bị hơi nước bao trùm, bất quáit nhất cũng phải mấy trămmét, khôngcẩn thậntừnơi nàyngã xuống, sợ rằng hữu tử vô sinh.

Thạch Trung Ngọcnhìn các cô nươngmột chút, quầnáo đều bị thác nước làm ướt, còn phảng phất nhưvô tri, cười hìhì nhìn thác nước, lẫn nhau đùagiỡn.

ThạchTrung Ngọc lần nữa thầm mắng nhìnHướng Lam,nguyên bản nàng khôngcóđồ lót,nếu nhưcònmặcPhápSư bào, nhất địnhcóthể mở rộngtầmmắt, nhưngbây giờ ăn mặc trọng giáp, cái gìcũng nhìn không thấy, tâmtình của Thạch Trung Ngọc cựckỳthêlương.

Một lát sau, Cơ Như Nguyệt rốt cuộc mới phản ứng nói:

- Chúng takhông phải rảnh quá chứ,hẳn là đitìm Boss,giết chết Boss, tìm lốira mới đúng,tạisaocóthể cótâmtưở chỗ nàychơi thác nước?

Cáccô nương mới chợthiểu ra,vội vã đirangoài, làm cho tạp âm thácnước giảm đi.

- Như Nguyệt tỷ, vậy bâygiờchúng ta phải đitìm Bossthế nào,trên này dườngnhư không cógìcả.

Hướng Lam cười khổ nói.

Cơ Như Nguyệt khổ não xoa đầu nói:

-Ta cũngkhông biết, bấtquá taphỏng chừng, địa phươngnày khẳng địnhcó đặc thù gì, mọi ngườitỉ mỉ tìm một chút, cóthểcóphát hiện gìa.

- Tốt.

Cáccô nương gật đầu.

Sau khi các côương tách ra, Cơ Như Nguyệt lậptức nhéolỗ tai của Thạch Trung Ngọchỏi.

- Ngươi chắc chắnsẽ khôngđặt lựcchúý ở trên thác nước,ngươi đã sớmýthức được vấn đềnày, vì sao không sớmnhắc nhở chúngta?

- Ta xem các ngươichơi vui vẻ như vậy, không muốn quấyrầy các ngươi a.

Thạch Trung Ngọc đẩy tay CơNhư Nguyệt ra nói.

Thấy tay của Thạch Trung Ngọc đưa tới trênngười mình, Cơ Như Nguyệtlậptức nétránh,sau đó trừng Thạch TrungNgọc nói:

- Đừng làmrộn, nhanh tìm lối ra, ngươibiết cấp bậc củachúngta đã bị người khácкéo ra rất nhiều không, làm saocó thời giờ còởnơi này chơi, còn nữa, tiếp qua năm giờ, đấu giáhộisẽ bắt đầu, chúng takhôngthể không đi xem?

ThạchTrung Ngọc laumồ hôi, làmsao cảm giác mìnhhảoý chocác cô nươngbuông lỏng, tùytiện chơi một chút, đã thành sairồi hả?

Cơ Như Nguyệt tiếp tục nói:

- Tabiết ngươimuốnchúng ta buônglỏng một chút, thế nhưng bây giờ chúngta làở vào thời điểm gâydựng sự nghiệp,nào có nhiều thời giannghỉ ngơi nhưvậy?

ThạchTrung Ngọc thở dài, những nha đầunàycũng quá khổ.

-Chờ từ trongcổtrạchđira ngoài,chứng kiến Kiến Bang Lệnhbán ra giá cao,chúng ta liền nghỉngơi một chút.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, cùngCơ Như Nguyệttìm kiếm manh mối.

Mộtlát sau,Dương Tửtìmđược Thạch TrungNgọc,lập tức kéo Thạch Trung Ngọcchạy như điên,Thạch Trung Ngọc không hiểuhỏi.

- Xảyra tình huống gì rồi hả?

DươngTửlớn tiếng nói:

- Ta dường như phát hiệnmột cơ quan, bất quáở bên váchđá,ta sợ, chonên cũng chỉcó thể nhờ vào ngươi.

Thạch Trung Ngọcnghelời này, tinh thầnlậptức tỉnhtáo,tìm được cơ quan? Đó không phải nóicó thểtìm được con đường tiếp tục đi tới rồi sao?

Theo DươngTử đi tới bên vách đá, Dương Tử nói:

- Ngươi theo nơiđây đi xuốngsờ,ngươi có thể chạmvào một vậtthể giống như cơ quan, ngươi xem mộtchút có thể mở ra hay không.

Thạch TrungNgọc cực kỳ nghelời theo vách đá đi xuống sờ, nhưng cái gì cũngkhôngmòđược.

Dương Tử ởtrên mông Thạch TrungNgọc đá một cước:

- Lẽ nào ngươikhôngthể leo xuống sao? Ngươi ngồicó thể mòlấy cái rắm.

Thạch Trung Ngọc buồn bực,lạicòn phải bò xuống?Trên mặt đất qu

á ướt, đợi lát nữađứng dậy, khôi giáp trênngười nhất định sẽ dính đầy đất,bi kịch a.

Tuy Thạch Trung Ngọc có chút không tình nguyện, bất quá vẫn nằm ở bênvách đá,đưa tay dò xét xuống dưới, trên người Dương Tử dínhđầy bùn, nàng cũng không nói gì, hắnmộtnam nhânkhông biết xấu hổ đicựtuyệtsao?

Thật đúnglà bị ThạchTrung Ngọc sờ được vậtgì, nhưng đồ đạc kia có thểmở cơ quan gì khôngthì khó nói.

Mộtlát sau, Thạch Trung Ngọc bò dậy, cườikhổ lắc đầu nói:

- Ta khôngmở được cơ quan kia.

Dương Tử vỗ ót, không khỏibất mản nhìn Thạch Trung Ngọc, bất quá nàng cũng biết để Thạch Trung Ngọcđi mở cơ quan, quả thậtcó chútép buộc, liền hỏi:

- Vậy ngươi nói làm saobâygiờ? Ta căn bản với khôngtới đó, ngươi lại mở không ra...

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút nói:

- Vậynếu không,tacầm lấy chângủa ngươi?Dịchchuyển thân thể ngươi về phía trướcmột chút, nhưvậy khôngphảilà có thểđộngvào cơ quan sao.

Dương Tử cười khổ gậtđầu, xem ra cũng chỉcó thểnhư vậy.

Dương Tử lần nữa úp sấpbênváchđá, Thạch Trung Ngọc nắm hai chân Dương Tử nói:

- Được rồi,cóta ởđây, ngươi yên tâm bòtới trướcđi.

Dương Tửhừ một tiếng, bắt đầu dịch chuyểnvề phíatrước chuyển độngthân thể,làm chonàngcó thể chạmvào cơ quan kia, nhưng DươngTử sờsoạngnửangày cưnhiên không mở ra đượccơ quan kia.

- Sắc lang đạithúc, nắm chặt ta, thảta xuống dướimột chút,cơ quan nàycó chút độ khó,ta phảinhìn mớicóthểmở ra.

Dương Tử lớn tiếng nói.

Thạch Trung Ngọc nghe Dương Tử nói, cũng không phảnđối, cầm lấy hai chân Dương Tửbuôngnàng xuống,hơn nửa ngườicủa DươngTửở dướivách núi, chỉ cầnThạch Trung Ngọc bất cẩn, hoặc trượt một cái, nàngtất nhiênsẽ té xuống, nhưngDương Tử lại rấttín nhiệm Thạch Trung Ngọc, nàng tin tưởng Thạch TrungNgọctuyệt đối sẽ không buông tay.

ThạchTrung Ngọc đương nhiên sẽ không để Dương Tử thất vọng, nắm nàng thật chặc, rất sợ nàngngã xuống, ở trên thác nước,trong lỗtai Thạch Trung Ngọcchỉ có thểnghe được thanh âm thácnước, thanh âmcủa DươngTử thì căn bảnkhông nghe được, mới vừarồi đầu của DươngTử cònở trênvách núi, cách tương đốigần, có thể nghe thấy, nhưng bây giờ Dương Tử ở dưới vách đá...

Mộtlát sau,DươngTử bỗng nhiên giằng co kịchliệt, Thạch Trung Ngọc cảm thấy rấtkỳquái, Dương Tử làm sao lại khôngsợ chết như thế? Lẽ nàokhông sợ lay động quá kịch liệt, mình không nắm được, vậy khôngphải liền bi kịch? Chẳnglẽnàng muốn nói suy nghĩ của mình? Thạch TrungNgọc vội vã kéonànglên.

Phiến đá nguy cơ

DTV-EBOOK.COM.VN

-Ngươicái sắc lang đạithúc chết tiệt,taở phía dưới kêu nửa ngày, ngươi cũng khôngđểý tới ta,ngươimuốngiết chếtta à,nửa ngày còn không kéo talên, takémchútsunghuyết não chết.

Dương Tửoán giận.

Thạch Trung Ngọc cười khổ nói:

- Ta cáigì cũng không nghe, được rồi,mở cơ quanxong chưa?

- Tuycònkhông cómởra, nhưng ta đã nghiên cứu ra được, xuống lần nữa là tốt rồi.

Dương Tửnói.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, từtrướctới giờ, tiếp xúc đượccơ quan,có vẻ như DươngTửđềucó thể nhìn một cái liềnmở ra,không nghĩ tớihôm naycơ quan này, dĩ nhiên làm cho Dương Tử nghiên cứu hồi lâu, lúcnàymớinghĩ ra phương pháp phá giải, xem ra cơ quannày rất lợi hại.

Nghỉngơi mộthồi, DươngTử xuốngdưới lầnnữa,Thạch Trung Ngọc nắm haichân DươngTửthật chặc, nhữngcô nương khác đã lưu ý đếncửđộngcủa Thạch Trung Ngọc cùng Dương Tử, sớm tậphợplại với nhau, nhìn thấy DươngTử xuống phía dưới khởi động cơ quan, tất cảđều khẩntrương, bất quáhết thảy đềucựckỳ thuận lợi.

Dương Tử mới xuống phía dưới,còn chưatới mộtphút, chân Dương Tử bắt đầugiằng co, Thạch TrungNgọc vội vã kéo Dương Tử lên.

- Nhanh chạy.

Dương Tửbỏ lạinhững lời này,nhanh chân bỏ chạy.

ThạchTrungNgọc cùng nhữngcô nương khác không hiểu, xảyra

tình huống gì?Tại sao phảichạy?

Hiện thực rất nhanh thì nóicho đám người Thạch Trung Ngọc nguyênnhân, đại địa bắt đầu đung đưa kịch liệt, liên tưởng tớimới vừa rồiDương Tử nói, mọingười lau mồ hôi,DươngTửrốtcuộc làm cái gì? Chẳng lẽ phá hủy vách núinày?

Không có rảnh suy nghĩnhiều, các cô nương vộivã chạy trốn, sợbị lay động chấn rơixuống vách núi.

Các cô nương và Thạch Trung Ngọc vội vã đuổitheoDươngTử, lại trở vềcầu thang, DươngTửrốt cục ngừng lại, thấy DươngTử dừng lại, cáccô nương đương nhiên cũng dừng lại theo, cái rung động này làDương Tử đuatới, nói vậy DươngTử có thể biếtnơinào mới là an toàn.

Đại địa vẫn còn đang dao động,các cô nương cùngThạchTrung Ngọc nắmtay, mọingười vịn lấycầu thang,camđoan mình khôngbịté xuống.

- Nha đầu,đây rốt cuộc là chuyện gì?

Thạch Trung Ngọchỏi.

DươngTử nở nụ cười giảithích:

- Nếu như takhông đoán sai, mảnhđấttrên cầu thangkia giấu một phiến đáto lớn, chỉ cần ta khởi động cơ quan,phiếnđásẽ vận chuyển,liên tiếp đối diện thácnước, trong thác nướchẳn còncó một con đường.

Nguyên lai là như vậy,Thạch TrungNgọc cùngcác cô nương gật đầu, lúcnàyrung động ngừng lại, mọi người vội vã về tới bên vách đá,giống như DươngTử dựđoán, thậtcómột phiếnđáto lớn xuất hiệnở giữa vách núicùngthác nước.

Mọi người vộivãbước lên, phiến đá rất rộng, sovới cầu độc mộc ở trong Diệp Linhphóbản thì rộng rãi hơnrất nhiều,rộng chừng một mét,các cô nương cũng không cósợ đếnkhông dám di chuyển,chỉlà hành độngcó chút chậm.

ThạchTrung Ngọcđi tuốtởđàng trước, cũng đi nhanh nhất,rất

nhanh thì đến đốidiện, bỗngnhiên ThạchTrung Ngọc phát hiện,tấm đá vẫn bị thác nước đập đã xuất hiệnkhehở,kẽ hở kia còn đang không ngừng mở rộng.

-Đi nhanhmột chút, chẳng mấy chốctấm đá này sẽsụp đổ.

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

Tuy các cô nương nghe khôngđược ThạchTrung Ngọc đang nóicái gì, nhưng khi nhìn thấy bộ dánglo lắng của Thạch Trung Ngọc, biết việc lớn không tốt,cũng không kịpsợ,vộivã gia tốc.

Thạch Trung Ngọc xuyên qua thác nước, khi bị thác nước đập phải, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy một hồilực lượngkhổng lồ nệnở trên lưng, rất đau đớn, kém chútngãsấp xuống, bất quá vẫn cắn răng gánh lấy.

Phía sauthácnước còn có mộthuyệt động, Thạch TrungNgọc vội vã đi vào, không ngăn trở đường của các cô nương.

Dương Tử chạy ở trước mặt, rất nhanh thì tới,tuythời điểm Dương Tử chứngkiếnThạch Trung Ngọc xuyên qua thác nước chùn người, nhưng không nghĩ tới lực lượng của thác nước sẽ khổng lồ như vậy, trực tiếp bịđập gục xuống,sau khi nằm xuống, nàng căn bản khôngnhúc nhích được.

Thạch Trung Ngọc thở dài, vộivàngtiếnlên kéoDương Tử qua, ngay sau đó là Cơ NhưNguyệt, dùsaoDương Tử cũng là Cung Tiễn Thủ, lực lượng nói như thế nào cũng lớn hơn Cơ Như Nguyệtmột chút, Dương Tử cũng ănkhông tiêu, Cơ Như Nguyệtcó thểchịu được?

Trong nháy mắt Cơ Như Nguyệtnhảy vào thác nước,Thạch Trung Ngọc liền ôm lấyCơ Như Nguyệtđã có xu thế trượt vào.

Cáccônươngcòn lại, Thạch Trung Ngọc khôngngừng ôm vào, ngay cả Hướng Lam điở phía sau nhất cũng không tránh thoát bi kịch bị Thạch TrungNgọc ôm một cái, thời điểmcáccônương thuận lợi đi qua thác nước, răng rắcmột tiếng, phiếnđá rốt cục gảy lìa...

ThạchTrung Ngọc còn đứng ở trêntấm đá, thânthể chợtgiảm xuống, Thạch TrungNgọc theo bảnnăngbắt được một tảngđá bên cửa hang,cúi đầunhìn,phiếnđákia tiến vào trong hơi nước, biếnmất

không thấy, tâmlý thở phào nhẹ nhõm,maymắn phảnứngcủa mình nhanh, bằng khôngkết quảcủa mình cũngsẽgiống nhưphiếnđá kia.

Không tốt, dường như tảngđá khôngchịu nổi trọng lượng của ThạchTrung Ngọc, lại bị Thạch Trung Ngọc rút ra, thânthểbắt đầu giảm xuống, lần này không có đồ đạc gìnắm, Thạch Trung Ngọc thầm than một tiếng, lẽnàolão tử tránh không khỏi số chết sao?

Thế nhưng Thạch Trung Ngọc cònchưa trượtxuống, hầu như ở trong nháymắt tảng đárơi ra, tay Thạch Trung Ngọcbị một cánhtay bắtđược.

Thạch Trung Ngọc nhìn chủ nhân của cánh tay,là Hướng Lam.

May mắn Hướng Lam chuyển chức thànhMa Kiếm Sĩ,lực lượng coi như không tệ, có thể nhẹ nhàngkéo Thạch Trung Ngọc, nếu đổi thành nhữngcônương̀gkhác, sợ rằng chẳngnhững cứu không được Thạch Trung Ngọc, còn bồi mình vào.

Bất quámặc dù là Hướng Lam,muốn kéoThạch Trung Ngọclên vẫn tương̀đốikhó khăn, cũng chớxem thường̀trang bịcủa Thạch Trung Ngọc a.

Mấy cô nương cùngnhaunỗ lực, kéoThạchTrung Ngọclên.

ThạchTrung Ngọc thở phào nhẹ nhõm, may mắnkhông cóngã xuống, nếu khôngthì phiềntoái.

-Ngươi cẩn thận một chút đượckhông, làm hại chúng talo lắng.

CơNhư Nguyệt bấtmãn nói.

Trên đầu Thạch TrungNgọc xuất hiện một đạo hắc tuyến, nếu như không phảivì kéo các ngươi,tránh cho cácngươibị thác nước đè, lão tử còn kém chútngãxuốngsao?

Cơ NhưNguyệt còn muốnnói gìđó, đột nhiên Thạch Trung Ngọc chứng kiến một đoànngọnlửamàu xanh lam nhạt bay vềphíaHướng Lâm,Thạch Trung Ngọc lập tức hétlớn mộttiếng:

-Cẩn thận…

Sauđó nhào tới thật nhanh, đè Hướng Lâm ở dưới thân,bấtquá địa điểmchạm đất không tốt,cả đầu vùi vào giữa haivú của nàng.

Lệ Quỷ

DTV-EBOOK.COM.VN

Cảđầu Thạch Trung Ngọc vùi vào ngực Hướng Lâm,nhân cơ hộiở phíatrên cọ xát vài cái, rấtnhanh, Thạch TrungNgọc chuẩnbị bò dậy, trướcmắt bao người,là khôngthể làm loạn, bằngkhông Như Nguyệt sẽ bão nổi.

NhưngThạch Trung Ngọc vừa mới đứng dậy, lại chứng kiếnhỏacầu màuxanh nhạt bay tới, vội vã nằm xuống, đầu lầnnữa vùi vào ngực Hướng Lâm.

Ngay trướcmặt nhiều người như vậy, Hướng Lâm nơi nào không biếtxấuhổcho Thạch Trung Ngọc đèlên?Tuybiết đẩy Thạch Trung Ngọcra, có thểsẽ làm cho hắn bị công kích,nhưng Hướng Lâmvẫn không chút dodự đẩyra.

Thạch Trung Ngọcbị Hướng Lâm đẩy ra,ba công kích lần thứlại chậm chạp chưa tới,thì ra thời điểm Thạch Trung Ngọc nhàotới trên người Hướng Lâm, các cô nươngđã bắt đầu hànhđộng, Mộc Đầu Nhân đi tới ngăn quái vật.

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới nhìnrõdáng dấp người công kích,dĩ nhiên là thiếu nữ mặc trangphục màu đỏ, nhưng khi thấy được khuôn mặt nàng, Thạch Trung Ngọc kém chút óira,thậtsự là quá xấu, tròng mắtcũng không thấy...

LệQuỷ, cấp30, tiểu Boss.

Thạch Trung Ngọc thật nhanh từ dưới đất bò dậy, sauđó vọt tới.

CuồngLong Thăng Thiên trực tiếp dùng ởtrên ngườiLệ Quỷ, dĩ nhiên xuất hiện Mê Hoặc...

- Vô dụng, nànggiống Liên Hoa Quỷ Đăng, đều có thể miễn dịchvật lý, ngươi ởđây nhìnlà được.

Hướng Lamnói.

Thạch TrungNgọc im lặng,vìsao sẽ xuất hiệnloạitình huống này? May mắnlãotử không phải mộtngười tới, bằng không gặp phải loại quái này,sẽ không có cách nào.

Nhưng thờiđiểm ThạchTrung Ngọc chứngkiến Hướng Lamgần người,đánhra mộtcái Tiểu Cung Trảm, chẳng những không có xuất hiện Mê Hoặc,còn đánhra hơnnăm trăm thương tổn, tâm lý Thạch Trung Ngọc bắt đầu không thăng bằng, vì saoHướng Lam có thể, lão tử lại không được?

-Đố kị không? Aibảota là Ma Kiếm Sĩ? Kỹ năng của ta đều là MaVũ kỹ năng, bất kểlà quáivật miễn dịch vật lý, hay miễn dịch ma pháp,ở trướcmặt ta đềuvô dụng.

Hướng Lam cườiha ha nói.

Thạch TrungNgọc dùng ánhmắtu oán nhìn Hướng Lam, nha đầukia đối nhân xửthế quá không hậu đạo, rõ rànglàkích thíchta, quá không công bình,tại sao có thể như vậychứ?

Hướng Lam đắc ýnhìnThạch Trung Ngọc cười cười, Thạch Trung Ngọc buồn bực đặt mông ngồi dưới đất, nhìncáccô nương biểu diễn.Hướng Lâm cũng rất nhanh thì từdướiđất bòdậy, bắtđầu trị liệu.

Hướng Lâm cùng Thạch Trung Ngọcđồng thời thở phàonhẹ nhõm, xem ra cácnàng chỉthấy Thạch Trung Ngọc nhàotới che chở Hướng Lâm, cũngkhông có chứngkiến Thạch Trung Ngọc ghévào vị trí nào trên ngườinàng.

LệQuỷbấtquá là tiểu Boss mà thôi, đối vớicáccô nương mànói, vẫn rấtdễ đối phó, chỉlà TuyếtSương Yên vàThạchTrung Ngọc rất bất đắcdĩ, bởivì bọn họ côngkích một chút hiệuquả cũng không có.

Rất nhanh, Lệ Quỷ ngã xuống.

Thạch Trung Ngọcđangchuẩnbị tiến lên nhìn tuôn ra trangbị gì, lại phát hiện Lệ Quỷchưa chết,Thạch Trung Ngọc nhíu mày,đâylà chuyệngì xảy ra? HPcủaLệ Quỷ rõ ràng đã hết,làmsao có thể còn sống?

- Các ngươinhững quái vật này, toàn bộđềusẽ chết.

Lệ Quỷnóixong câuđómới ngã xuống.

- Conbànó, đến cùng ailàquái vật?Lạidám nói lãotử là quái vật?

Thạch Trung Ngọc phẫn nộ mắng.

Hướng Lam nói:

- Người này có phải cư dân ở đâyhaykhông,sau đóbị Thực Nhân QuỷcùngLiên Hoa Quỷ Đăng ở bên ngoài giết, mới cóthể nói như vậy?

Cơ Như Nguyệt gật đầu nói:

- Cái khả năngnày rất lớn, nơi đâybất kể xem thế nào cũnglà một mật đạo,người ở chỗ nàybị quáivật giết, người may mắn cònsống sót giấuở nơi này ngược lạirấtcóthể, khả năng bởi vì lương thực khôngđủ, bị chết đói, biếnthành Lệ Quỷ.

Thạch Trung Ngọchỏi.

- Cóthểnhư vậysao? Vậy mớivừa rồi chúng taở trongcổ trạch cũng cóthể nhìnthấy rất nhiều Lệ Quỷ, nhưng chúng talại chỉ có thể chứngkiến ThựcNhân Quỷ cùng Liên Hoa QuỷĐăng,còncó Phú Hào Quỷ.

-Có thểlà trướcđây người ở chỗ này bị giếtchết,biến thành Lệ Quỷ, nhưng sau khi biến thành LệQuỷ vẫn bị quái giết chết, cũng khó nói a.

Hướng Lam nói.

Ai, quên đi, mặc kệ nhiều nhưvậy, nghĩquá đauđầu.

Thạch Trung Ngọcthu hồi trang bị Bạch Ngân trên đất,sauđó cùng các cônương tiếp tụclênđường,dọc theo đườngđi giải quyếtkhôngít quáivật, làm cho Thạch Trung Ngọc cùng Tuyết Sương Yênhoàn toàn buồn bực, bởivì dọc theođường đigiếtchết đềulàLệ Quỷ.

Tuy những Lệ Quỷ này đều gọi Lệ Quỷ, nhưng hìnhthái lại hoàn toàn khác nhau,có chút mặc trang bị nam, có chút mặctrang phục nữ bộc, loại người nào cũng có, cáinày càng thêm chứng minhCơ

Như Nguyệt cùngHướng Lamsuy đoán.

- Lão gia, ngài đếncùng ởđâua!

- Cácngươi những quái vật đángchếtnày,các ngươi đều sẽ không chết tử tế được.

- Nếu như lãogia ở chỗ nàytốt biết bao nhiêu.

- Tiểu thư,ngươi chạymau...

...

Mỗi LệQuỷ ngã xuống, đều sẽ nói một câu, liên tưởng một chút, thậtgiống như CơNhư Nguyệt, Hướng Lam đoán, những Lệ Quỷ này là ngườiở đây.

Đoán được nguyênnhân, cáccô nươngcóchút do dự, không biết có nên giếtkhông.

-Uy, bọnhọchỉ là NPC, ngươi không giết bọn họ, chẳng lẽ còn giữ lại,nhanhđộng thủ, ngươikhông giết bọn họ,bọnhọ sẽ tới giết ngươi, muốnđi ra ngoài liền động thủ.

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ khuyên.

Đáng tiếc, Thạch Trung Ngọc khôngcó thực lực giết những LệQuỷ này, bằng khôngnơinào còn cầnđi khuyên bảo các cô nương? Trực tiếptự mìnhđộng thủ giếtlà được.

Ở dưới Thạch Trung Ngọc liêntục khuyên, các cô nương cuối cùng đồng ý, bắt đầu "lạm sát kẻvô tội", vôsố Lệ Quỷchếtở trongtay các côương.

Mỗi Lệ Quỷ sau khi chết, hétra câunóikia, phảng phất như đềucó thểđâm vào tâm linh của các cô nương.

Người tađã bị diệt môn, biến thành Lệ Quỷ, lạicòn không cho bọn họ sốngsót,cáccô nươngcảm giácmình quá tàn nhẫn.

Ởdưới ThạchTrung Ngọchướng dẫn,cáccô nươngche giấu lương tâm, tru diệt một cáilại mộtcái sinh mệnh.

Khoảng chừng giết mấy chục Lệ Quỷ, Thạch Trung Ngọc rốtcục thànhcônglên tới cấp 26, cái này thật không dễ dàng a, trong phòng làm việc Hinh Vũ, một cái cuối cùng lên tới cấp 26...

Thạch Trung Ngọc phátthệ, chờ từnơinày đi ra, nhất định phải điêncuồngluyệncấp, tuyệtđối khôngthể để chocáccô nương vượtlên đầu.

Khoảngchừng lại qua một canh giờ, mọi người rốt cuộc tới phần cuối, phía trước cách đó khôngxa liền thấy được một Truyền Tống Môn, cáccônương mặt lộ vẻ kinh hỉ, ở chỗ nàynhìn thấy Truyền Tống Môn, tám phầnmười chính làTruyềnTống Môn tiễn các nàng đira.

- Các ngươilà người phương nào?

Một thanhâm cóchút thê lương vang lên.

Đại Hỏa Cầu

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc cùng các cô nương thất kinh, nơi đây lại còn có những quáivật khác? Boss? May mắn đối phương là hỏi trước một câu, nếunhư đối phương trực tiếp động thủ công kích,tới đánh lén Cơ Như Nguyệt, Hướng Lâm... vậy không xong.

Thạch TrungNgọc quay đầu nhìnlại,dĩ nhiên phát hiện, đốiphương làmộtLệ Quỷ lơ lửng trên không trung, Thạch Trung Ngọc cườikhổ, lại làloại quái này, mìnhkhông có cáchnào giết, chỉ cóthểgiao cho đám người Cơ Như Nguyệt, bất quá Lệ Quỷ này cư nhiên cóthểnói chuyện, xem ra là Boss rồi?

Quảngia:HoàngKim Boss cấp 30.

- Chúng ta làMạoHiểmGiả, vô ý lầm vàonơiđây, xin hỏi nơi nàylà địaphương nào?

Cơ Như Nguyệt cũng khôngcó trực tiếp động thủ,màcùngđối phương nói chuyện với nhau.

Quảngia hừ một tiếng:

-CáiMạo Hiểm Giả chómá gì, từ trên người các ngươi, ta cóthể ngửi được mùivị những quái vật bên ngoài kia, các ngươi nhất địnhlà quái vật pháitới, nhận lấy cáichết.

Quảngia nói xong haitay đồng thời toát ra hỏacầu màu xanh nhạt, sau đóhợp lại với nhau, hai tay giơ lên thật cao, hỏa cầu nho nhỏ dĩnhiên tăng vọt, đường kính mộtmét, hỏa cầu kinh khủng như vậy lựcsát thương tấtnhiênsẽ không nhỏ, cáccô nương lập tứctrận địasẵn sàng đónquân địch.

Lúcnày quảngia chưa phóng ra hỏa cầu, nhưngai cũng không dám tiếnlên cắt đứt hắn, ngaycả công kích viễn trình cũng không dám thả,bởi vì công kích viễntrình đều cần thời gianthi pháp trước, nếu như tụma pháp, hỏa cầu kia némtới, vậy thì không thểcamđoan có

thể sống sót.

Thạch Trung Ngọc cùng các cô nương một mực lui lại,thẳng đến cách quản gia ba mươimét, lúc nàymới dừng lại, công kíchviễn trình đều ở trong phạmvi 20 thước, chạy ra ba mươi mét, đã rất cho mặt mũi.

Nhưng đợi một lát, quản giavẫn còn tụ hỏa cầu, thể tích hỏa cầu đang chậm rãi tăng lớn.

- Người này đang làmgì? Có cần chúng ta đi qua trước đánh hắn mộttrận hay không?

Dương Tử hỏi.

Cơ Như Nguyệt lắc đầu:

- Không cần, khó nóicông kích củahắncóthể tùy thời thi triển, nói không chừngchúngta mớivừa tiến vàophạm vi công kích củahắn, hỏa cầu sẽ ném tới.

Dương Tử gật đầu:

- Nhưngcũngkhông thể để hắnvô hạn phóng đại? Ngươi xem, đườngkính hỏa cầu đã khôngsaibiệt lắmsắp ba mét, dựa theo tốc độ này xuống dưới, quakhông được bao lâu,Hỏa Cầu Thuật có thể bao trùmxungquanh, đến lúcđó bạotạc, chúng ta không phải chết sao.

- Sẽ không khoatrươngnhưvậy chứ?Tròchơi chắcsẽ cóhạn chế a?

Hướng Lam hỏi.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Cáinàyrất khó nói, nếunhư là hỏa cầu bình thường,thời gian lâu như vậy, đã sớm tiêu thất, mà hắnchẳng những không cótiêu thất, còn trở nên lớn hơn không ít.

Cơ Như Nguyệt biến sắc nói:

- Nhanh đi ngăn cảnhắn.

Nói xong Cơ Như Nguyệtliền xungtrận lên trước, tiến vào phạm vi công kích của quảngia, Cơ Như Nguyệt cũng khôngcó vộivã thả kỹ năng đi cắt đứt hắn,mà trước tiên ở tại chỗ đứng một cái, chứng kiến quản giakhông có lậptứcphóng ra Hỏa CầuThuật, sauđómới bắtđầuphóngraTử Viêm củachính nàng.

Nhưng thời điểmCơNhư Nguyệt bắt đầuphóngraTửViêm,quản gia lại đột nhiên phát động công kích, hỏa cầutrongtay hắn lậptứcbay tớiCơ Như Nguyệt,hiệntại Cơ Như Nguyệt căntản không nhúc nhích được, nếunhư mạnh mẽ cắt đứtkỹ năng, hành động sẽ chậm một giây, nhưngmột giây nàyđầy đủ làm cho hỏacầu củađối phương đậpphải mình.

Cơ Như Nguyệt tuyệtvọng,hỏa cầu khổng lồ nhưvậy, nếunhư nện ở trên người Cơ Như Nguyệt,cái kia không cần nghĩ,Cơ Như Nguyệt nhất định sẽ bị tạc nát bấy, nhưng thời điểm hỏa cầugần nệnở trên người, Cơ Như Nguyệt bỗng nhiên cảmgiác mìnhbị bế lên.

CơNhư Nguyệt nhìnlại,nguyên lai làThạch Trung Ngọc ôm mình, Cơ Như Nguyệt cảmđộng, bất quá nàng khôngcó đìnhchỉ TửViêm trong tay, lúc này Tử Viêm rốt cục thành côngthảra, hung hăng đánh vàohỏa cầu.

Tử Viêm chạm vào Đại Hỏa Cầu, lập tức tan tànhmây khói, xem ra hỏa cầu của quản gia lợi hại hơnTử Viêmnhiều lắm.

Thạch Trung Ngọc ômCơ Như Nguyệt, gia tốc thật nhanh, Tử Viêm không cótạo thàn h bất luận ngăn trở gì cho ĐạiHỏa Cầu, vẫncòn bay tới, Thạch Trung Ngọc không thểkhông liều mạng chạy trốn, miễncho bị hỏa cầu to lớn kiađập chết.

Khinhìn thấy Đại Hỏa Cầu nhẹ nhàng phá hủy Tử Viêm, Thạch TrungNgọc cũng biết trong Đại Hỏa Cầu ẩn chứa nănglượng cường đại dường nào, Thạch Trung Ngọc dámkhẳngđịnh, coi như lấy lực phòng ngự củamình, chỉ sợ cũng ăn không nổilực công kíchkinh khủngkia,miểu sát là kết cục tất nhiên.

Cũng mayhành động củaThạch TrungNgọc tươngđối nhanh, đã mang theo Cơ Như Nguyệt chạy ra mộtchút khoảngcách, hỏa cầu kia sẽ không trực tiếpđánhvào trên người Thạch TrungNgọc cùng

CơNhưNguyệt,bất quáai cũng không biết dư ba cường đạinhưthế nào, nói không chừng vẫn sẽbịmiểu sát, Thạch TrungNgọcvẫn liều mạng chạy trốn.

Rất nhanh, Đại Hỏa Cầu rơi xuốngđất, nện ở địa phươngCơ Như Nguyệt đứng,hỏa quang trùng thiên, mộtđám mây hình nấmkhổng lồ xuất hiện.

Thạch Trung Ngọc căn bản không dám cõng Cơ Như Nguyệt, rất sợ cõng nàngởphía sau sẽchịu thương tổn, cho nênvẫn ôm CơNhư Nguyệtở trướcmặt, thờiđiểmhỏa cầu rơi xuống đất, ThạchTrung Ngọcliền cảm giác phía sau mình truyền đếnlực trùng kích to lớn.

Lập tứcbay về phía trước, té trên mặt đất,Thạch Trung Ngọcgắtgao che chở CơNhư Nguyệt, lúcnày Thạch Trung Ngọc dĩ nhiên không nghĩ chiếm tiệnnghi, mà dùng thân thể mình ngăn trở dư ba, tránh choCơ NhưNguyệtbị thương tổn.

Lực lượng của Đại Hỏa Cầu quá lớn, phỏng chừngđịa phươngnày sẽ bịcông kích củahắn bao trùm lại,các cô nương khác maymắn,đã sớmtrốnvàotrongthông đạo, không cóbị tổn thương gì.

Thạch Trung Ngọc cảm giác rất kỳ quái, mớivừa rồi bị lực lượng khổnglồđụngvào, biến thành tàn máu, mình ăn siêu cấp đạihồng dược,HP đã kéocăng, nhưng chu vi còn có vô số hỏa quang tứ ngược, sao mìnhkhông bị bấtluận thương tổngì?

Tuy Thạch Trung Ngọccảmthấy rất kỳ quái, lại không dám đứng dậy quayđầu nhìn, sợ bịngọn lửa kia công kích.

Cơ Như Nguyệt cảm động nhìn Thạch Trung Ngọc, mỗi lầnmình nguy hiểm, Thạch TrungNgọc luôn che chở nàng, tránh cho nàng chịu đến bấtluậntổnthương, lần này cũng không ngoại lệ, tronghốc mắthiệnra nước mắthạnh phúc.

CơNhư Nguyệtkhông khống chế được tâm tìnhcủamình, hôn lên môi Thạch Trung Ngọc.

Đuổi kịp

DTV-EBOOK.COM.VN

CơNhư Nguyệt côngkíchquáđộtnhiên, Thạch Trung Ngọc trở tay khôngkịp,bị Cơ Như Nguyệt hôn trúng, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc mởto haimắtnhìn, đây là tình huống gì?

Sao đột nhiên Cơ Như Nguyệtchủ động nhưthế? Ta biết mịlực của mình thực rất lớn,ở địa phươngnguy hiểm như vậy, dĩ nhiên cũng có thể làm cho CơNhư Nguyệtchủđộng hiến thân,đâycũng không phải là mị lựcmà nhân loại nên có.

Hai người lâmvào trạng thái kích hôn, căn bản không có lưuýđến tình huống chung quanh, các cô nương đã từ trong thông đạođi ra, quản giakia cũng từtừbay tới.

Cáccô nương chứng kiếnCơ Như Nguyệt và Thạch Trung Ngọckích hôn, biểu tình trênmặt mỗi người không giống, nơi đây có thể nói, ngoại trừ HướngLam cùng Thạch Trung Ngọc không có ám muội quá lớn,những người khác đều có một chân với Thạch Trung Ngọc...

Tuyết SươngYên cũng im lặng,Cơ Như Nguyệt và Thạch Trung Ngọc hôn, nàng cũngkhôngphải chưathấyqua, bất quá trong lòng vẫn có chút ghen ghét, Dương Tử thì có chútbuồnbực, tuy đã sớm biếtquan hệcủa Cơ Như Nguyệt và Thạch Trung Ngọc,nhưng khi nhìn thấy, trong lòng vẫn cảm giáccó chút đắng chát.

HướngLâmlà buồn bực nhất, đêm qua, mình cùnghắn kémchút xảy ra quanhệ, sáng sớm hômnay, hắn cùngCơ Như Nguyệtnhư vậy, HướngLâm cảm giác mình có chútủy khuất, bất quá lại không biết nênnói như thế nào, chỉ có thể làm bộ không phát hiện.

- Hai người các ngươi,nhanh bòdậy,quản gia kia sắptới rồi.

Tuyết SươngYênnói.

Lúc này CơNhư Nguyệt và Thạch Trung Ngọc mới tỉnh táo lại, sắc

mặt Cơ Như Nguyệtđỏ bừng, đẩy hắn ra, từ dướiđất bòdậy, Thạch Trung Ngọc buồn bực,dùng xong liền ném, quá không hậuđạo.

Da mặtThạchTrungNgọc đã dàyđếnmột loại cảnh giới tối thượng, đốivới tràng diện xấu hổ này mộtchút cũng không cảm thấy không cóý tứ, trực tiếpnhìn về phía quản gia kia.

Đột nhiên Thạch Trung Ngọcchứng kiến trước mặt mình, ngoại trừ quản gia,khôngbiết khi nàonhiều hơn một MộcĐầu Nhân, MộcĐầu Nhân nàyđương nhiên là tượnggỗ của Dương Tử, Thạch Trung Ngọcnhìn HP của Mộc ĐầuNhân, phát hiệnHP đã hạ thấp chỉcó hơn năm trăm.

ThạchTrung Ngọc ngay lập tức biết, mới vừa rồi vì sao mình không có bịthương tổn,nguyên lai làDươngTử choMộc Đầu Nhân thay Thạch Trung Ngọc chặndư âm công kích, Thạch Trung Ngọc cảm kíchnhìn thoáng qua Dương Tử,Dương Tử hừ lạnhmột tiếng, không cóphảnứng đến hắn.

Thạch Trung Ngọc cười khổ sờ mũi, tiểu nhađầu là thế nào? Làm saođột nhiên biến thành như vậy?Bất quá Thạch Trung Ngọc cũng không ngốc, rất nhanh thì biết,Dương Tử đang ghen.

HP của Mộc ĐầuNhân tới ba chục ngàn, bây giờ chỉ cònlại có hơn năm trăm,Thạch Trung Ngọclau mồhôi, lực phòng ngự của Mộc Đầu Nhâncòn cao hơnThạch Trung Ngọc một chút, nếu nhưmới vừa rồi không phải Mộc Đầu Nhân thay mình ngăn công kích, vậy mình và Cơ Như Nguyệt nhất địnhcũngtrốn không thoát vận mệnh bịngủm.

- Lâm Lâm, nhanhtrị liệu cho Mộc Đầu Nhân.

Thạch Trung Ngọcnói.

Tuy Hướng Lâm cảmthấy cực kỳ ủy khuất, nàng đang nổimáu ghen, bấtquá vẫn cực kỳ nghe lời trịliệu giúp Mộc Đầu Nhân, dù sao hiện tại không phải thời điểm đánh ghen, Mộc Đầu Nhânlà chủ lực kháng quái duy nhất,nếu như Mộc Đầu Nhân treo, vậy thì sẽrất phiền toái.

Mới vừa ném cho Mộc Đầu Nhân hai cái TrịLiệuThuật,quản gia

liền xông lại, MộcĐầuNhân vội vàng dùngkỹ năng khiêu khíchkéo cừuhận, có vẻ như quản gia này cũng chỉ có MaPháp công kích kia hơn lợihại mộtchút, công kích vật lý dường như không được tốt lắm, mới cho Mộc Đầu Nhân hơn tám trăm thương tổn,lực công kích tương đương Phú Hào Quỷ.

Thạch Trung Ngọcchưa từ bỏ ý địnhđi qua thử công kích, vẫn làMê Hoặc, Thạch Trung Ngọcbuồnbực,trò chơinày làm saocó thểvô sỉ như vậy? Khắp nơi đều là quái vậtmiễndịchvật lý,điềunày làm cho lão tử làmsaolăn lộn? TuyếtSương Yên cũng buồnbực.

Dựatheođạo lý mànói, côngkích của DươngTử cũng xem như công kíchvật lý, nhưngkỹ năng của nàng lại xem nhưMa Pháp công kích, điều này làm cho Tuyết Sương Yên càng thêm buồn bực, rõ ràng cùng nàng là mộtchức nghiệp chuyển chức, kếtquảDươngTửcó thể công kích, mà mình thìkhông thể công kích...

Thạch TrungNgọc chứng kiếntuy cáccô nương giết rất chậm, nhưng khôngcó nguyhiểm gì,lúc này mới yên lòng,cùng Tuyết SươngYên chạy đến một bên, dựa vào tường ngồi xuống trò chuyện,nhìncác cô nươnganh dũng giếtđịch.

Một TiểuHỏaCầu trực tiếpbay về phía Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc căn bảnkhôngkịp tránhné trúngchiêu,Thạch TrungNgọc rất cămtức, lão tử trêu ai ghẹoai? Ta không có động thủ, cư nhiên cũng đánh ta?

- Ha hả, nhân phẩm của ngươiquá kém.

TuyếtSươngYên nói.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, lại phát hiện LệQuỷbỏ qua Mộc Đầu Nhân,laovề phía Thạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọclậptức đứng lên, trận địa sẵn sàng đón quânđịch, đến cùng xảyra chuyện gì? Sao Mộc Đầu Nhân kéo không được cừu hận? MặcdùMộc Đầu Nhânkéo khôngđược cừu hận, như vậy quản gia cũng có thểđi công kích đámngười Cơ Như Nguyệt, làmsaosẽ chạy đếntìm lão tử?

Buồnbực khôngchỉThạch TrungNgọc,những cô nương khác cũng rất buồn bực, các nàng cũnglàhòa thượng sờ không thấy tóc, quản

gia kia đang giếtthật tốt, đột nhiên chạy đi tìm Thạch Trung Ngọc, thật sự là quákỳ quái.

Đợi quảngia kia đến gần, ThạchTrung Ngọclập tứccông kích, Mê Hoặc.

Thạch Trung Ngọc kém chút khóc lên, còn tưởng rằng kích phát điềukiện gì, mình có thể công kíchquản gia, không nghĩtớivẫn xuất hiệntình huốngbi kịch, có quáikhôngthể giết, là chuyện tìnhrất buồn bực.

Ngươi không giếtquái được,ngươi không đi trêu chọc hắn,hắn còn chủ độngđuổi theo ngươi,đâycũng không phải chuyện buồnbực, mà là một bi kịch.

ThạchTrung Ngọc liền gặp bi kịch như vậy,hắn ở phía trước liều mạng chạy,quản gia ở phía sau liềumạng truy,hai người bắt đầu chơi Marathon.

-Uy,các ngươi đừng nhìn có được hay không? Nhanh côngkích cháu trai này, ta không muốn vẫn bịhắn đuổi theo.

Thạch Trung Ngọcnói.

Các cô nương cười ha ha,sauđó bắt đầu công kích.

DươngTử có chút buồn cười nói:

-Sắc lang đại thúc, chẳng lẽ dáng vẻ mới vừa rồingươi ngồiởđó, bị quảngianghĩ lầm, ngươiđây là đangkhiêu khích hắn?

- Vô nghĩa, lão tử chỉngồiở chỗkia xem náo nhiệt mà thôi,ta khiêu khích cọnglông, hơn nữaTiểu Tuyếtcũng ngồi, khẳng định không phải bởi vì cáinày mới đếncông kích ta.

Thạch TrungNgọc bất mãnnói.

Thạch TrungNgọc vòng quanh MộcĐầu Nhân chạy nhưđiên, quản giamột mực đuổi theo, nhưng bất kể Mộc Đầu Nhân thả kỹ năng khiêukhích thế nào, cũng không thể kéo qua cừuhậncủa quản gia.

-Ma Trơi...

Quảngialẩm bẩm.

Cổ trạch sự cố

DTV-EBOOK.COM.VN

MaTrơi? Cái quỷ hỏa kia? Lẽ nào quản gia nàytruy mình, là cảm giác được trênngười lãotử nhiều MaTrơi? ThạchTrung Ngọc âm thầm suy nghĩ.

Thạch TrungNgọc thử thămdòtừ trongtúi đồ lấy ra một Ma Trơi, quả nhiênthấy hai mắt quảngia tỏa sáng, gia tốc đuổi tới, Thạch Trung Ngọc nhíuchặt mi,ngườinày đến cùng xảyra chuyệngì? Hắn muốnquỷ hỏa này có ích lợigì? Hắn chỉlàLệ Quỷ, khôngnhề giống những Thực Nhân Quỷ, Liên Hoa Quỷ Đăngkia có thể hấpthu lực lượng quỷ hỏa, làm cho thực lựcđạt được đề thăng.

- Ngươi muốn quỷ hỏa nàycó ích lợigì?

Thạch TrungNgọc vừa chạy vừanói.

- Cho ta, nhanh cho ta.

Quản gia cũngkhông trả lời vấn đề của Thạch Trung Ngọc, liều mạngđuổi hắn.

Thạch Trung Ngọcngừng lại,tuy Thạch Trung Ngọc đánh không được quản gia, nhưngquản gia nàymuốn giết chếtThạch Trung Ngọc cũng không phải chuyệndễ dàng, dù sao cũngcó Mục Sư Hướng Lâm ở đây.

Thấy Thạch Trung Ngọc ngừng lại, quản gia cũng không có đicông kích Thạch Trung Ngọc,mà động thủ đoạtMa Trơi trong tay Thạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọc cũng không cho quản gia cơ hội,Ma Trơi nhưma thuật biến mất khôngthấy.

- Nhanhcho ta Ma Trơi.

Quản giaphẫn nộ nói.

ThạchTrungNgọc một bộ bình chân như vại, cũng không có lập tức

giao Ma Trơicho qu ản gia, hỏi.

- Ngươi muốn quỷ hỏanày làm chi?

Quản giamạnh mẽ đèxuống phẫnnộ trong lòng hỏi.

-Các ngươithật khôngphảilà đám quái vật kia pháitới?

Thạch Trung Ngọcgậtđầu nói:

-Xin khôngcần so sánh chúng ta vớiđám quái vật kia, nhữngtên kia và chúngta không cùngmột cấp bậc.

Quản gia quan sát tỉ mỉđám người Thạch Trung Ngọcnói:

- Tốt, tatin tưởngcác ngươi mộtlần.

Thạch Trung Ngọc cùng cáccônương cũng khôngcó nhiều lời, lẳng lặng đợi quản gia nói tiếp.

- Khoảng chừnghơn ba mươi năm trước, trongphủđệ này không biếtvì saođột nhiên giết tới một đống quái vật, giết người khắp nơi, lão gia không ở trong nhà, đira ngoàidạo chơi, màtrong phủ đệ lại không cóhộ vệ gì, chỉ có thể dựa vào một ít gia đinh ngăncản, nhưng bọn gia đinh nơi nào là đối thủcủa nhữngquái vật kia?Chỉ có thể miễn cưỡng kéo dài một chút thời gian mà thôi.

-Ta mang theo mộtít nha hoàn cùng một ít gia đinh,dẫnđại tiểu thư trốn vào trong sơn động này, lúc nàymới tránh thoát một kiếp, nhưng thứcăn trong hangnúirất nhanh thì tiêu hao sạch, chúngta đềubịchếtđói, phần lớn người có oán niệm rất nặng,hóa thànhLệ Quỷ.

Quản gia thở dài tiếp tụcnói:

- Nhưng nhìn đồng bạn ở bên cạnh từng cái từngcáibiến thành Lệ Quỷ, ai cũng không dễ chịu, người còn sốngoán niệm nặng hơn, biến thành LệQuỷ cũng càng thêm cường hãn,bởi vìtaởtrong bọn hắn có địa vị rấtcao, cho nên rất nhiều người đềulưu thức ăn cho ta, kếtquả ta biến thành bộ dáng như vậy.

- Không đúng, phiến đá từ váchnúi đithông nơi này, không phảichỉ

cóthể dùng một lầnsao, rấtnhanh thì đứt, các ngươiđãdùngqua một lần,sao chúngta có thể đi vào?

Dương Tử hỏi.

Quảngia lắcđầu nói:

- Cái cơ quan kiacó thể sử dụng ba lần, bên dưới vách núi cất giấu baphiếnđá, đángtiếc, cơ quan kia chỉcó một chiều, chúng ta từ bên nàycănbản không thể khởi động, bằng không chúng ta đãsớm giết ra.

- Nơi đó không phải có mộtTruyền TốngMôn sao, là đi thông địa phương nào?Vì sao các ngươi khôngtheo nơi đó đi ra ngoài?

Thạch TrungNgọc hỏi.

- Cái Truyền Tống Mônkia ngaycả chúngtacũng không biết đi thông đị aphương nào,cóthể thông suốt rabên ngoài, nhưng có thểtruyền tốngđếnvực sâu, nham tương…đồ vật này là 50năm trướcxây dựng, khi đó bởi vì phải bố trítrận pháp trongnhà, chonênnăng lượng căn bản khôngđủ,lúcđó chúng ta cũng không cho rằng ngày nào đó có thểdùng đến thứ này, cho nênkhôngcó rót vào năng lượng, chờ nótừ từ bổ sung, ai biếtsự tình sẽ biến thành như vậy?

Quảngia cười khổ nói.

- Vậybâygiờ có thể truyền tống không?

ThạchTrung Ngọchỏi, tuy Truyền Tống Môn nàynguy hiểm một điểm,nhưng chung quy vẫncó thể sử dụng,chỉ cần có thểđira ngoài là tốt rồi, Thạch Trung Ngọc đối vớinhânphẩm củahắn cực kỳ tự tin, không đến mứcbiếtrơi vàonhamtươnggì đó.

Quản gia gật đầu nói:

-Năm đósau khi toàn bộ chúngta hóathành Lệ Quỷ,không đến một năm năng lượng liềnbổsungxong, nhưng chúng ta đều hóa thành LệQuỷ, đi ra ngoài cũng không cósinh lộ, sẽ bịngười coi thành quái vật côngkích,cho nên chúng ta đều không đira ngoài.

Cơ Như Nguyệthỏi.

- Như chủ nhân tòa nhà kialà ai? Ta thấytrongphòng có không ít tranh chữ quý giá, nói vậy lão gia của các ngươi cũnglà đạinhân vậta?

Quản gia tự hào nói:

- Đó là đương nhiên, lão gia của talà đếquốc nguyên soái, vì đế quốclậpđược công laohãn mã, lão giakhông màng danh lợi,sau khi lớn tuổi liền từ quan, tìmmột địa phương non xanh nước biếc, thành lập một phủ trạch, sauđó lạicómột ngày, lão gia mang theo hộ vệ ra ngoài,đi đánhSơn Tặcở nơi nào đó,ngoài ý muốnđột nhiên xảy ra, đại địa bỗng nhiên rung động, tòa nhà của chúng tabị truyền đến nơi đây, tấtcảmọi người lòng ngườibànghoàng.

- Sau đó cácngươi ởtrongnhàtạo ramột đống lớnTruyền Tống Môn l àm gì?

Dương Tử hỏi.

Quản giagật đầu nói:

- Lúc vừa tới, tất cả mọingười muốn đi ra xemmột chút,hy vọngcó thể tìm được đường trởvề, nhưng khắp nơi đều chứng kiến Thực Thi Quỷ chán ghét,vũ lực của chúng ta quá thấp, căn bảnra không được, chỉcó thểtrở về, củng cốlực phòng ngự, đóngchặc đại môn, cũng làm thêmkhôngít Truyền Tống Môn, lúc đónghĩ bọn quái vật căn bản không vào được,ai biết bọnhọ lại đột nhiêntừ trêntrời giáng xuống...

-Cũngmaymắn lúc đó lấy khôngít Truyền TốngMôn, khốn trụ những quái vật kia một đoạn thờigian, bằngkhông sợ rằng chúngta một cái cũngkhôngmay mắn cònsống sót.

Quản gia cóchút trầm thống nói.

Thạch TrungNgọc có chútim lặng,nhữngngười này là nghĩ như thế nào?Cócông phu làm nhiều Truyền TốngMôn kéo dài thời gian như vậy, nhưng không biết ở nơi này bổ sung năng lượngcho Truyền Tống Môn, bằng không nhữngngười kiađều có thểsống.

-Đúng rồi,liên quan tới Ma Kiếm Sĩ...

- Ngươi có xongchưa? Đừng hỏi nhiều, nhanhcho ta Ma Trơi.

Quản giarốtcụcbị hỏi đến không nhịn được, trực tiếpcắtdứt Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc lúng túng, bất quá muốnđơn giản từtrêntay Thạch Trung Ngọclấy được Ma Trơi cũng khôngphải chuyệndễ dàng như vậy, Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Nóiđi,ngươi muốn quỷ hỏa này làmgì?

Tuy quảngiarất bất mãnThạch Trung Ngọc hỏiđônghỏi tây, nhưng vẫn phải thành thành thật thậttrả lời vấnđề của Thạch Trung Ngọc,dù sao chỉcó Thạch TrungNgọc mớicó thể cho hắnMa Trơi, làmđối phương phát bực, quỷ hỏagì cũng không thấy được.

Trầm Bích

DTV-EBOOK.COM.VN

-Năm đó,thời điểmchúng tabịvây ởchỗ này, biết mình khôngtrốn thoát được, vì vậy dùng một loại bí pháp thi triểnở trênngười tiểu thư, làmcho tiểu thư rơivào trạng thái chết giả, nhưng loạibí pháp này, cần mộttrăm nămmới có thểtỉnh lại, hơn nữa loạibípháp này có chút không đầyđủ,thời gian kéo dàilâu, lạicàngdễ dàng xảy ra vấn đề, hiện tại mới quaba mươi năm,tađã bắt đầu cảm giác tiểu thưcó chút không đúng, chonên nhất định phảitìm phương pháp cứu tiểu thư ra.

Quản gia nói.

Thạch Trung Ngọc nhíu mày hỏi.

- Ngươilà nói, quỷhỏa này có thể làmcho tiểuthư nhà ngươi tỉnh lại?

Quản giagật đầu nói:

- Không sai, bây giờ tiểu thư muốn thứctỉnh, nhất định phải có năng lượng trong Tử LinhChiKhí, nhưng loại năng lượng nàyquá mức thưa thớt, tiểu thư muốn hấpthu được đầy đủ lực lượngđể cho nàng thứctỉnh, còncần thời gian rất dàirất dài, thời gian căn bản khôngcònkịp rồi,năng lượng trong quỷ hỏalại thích hợp, cho nên ta mới vội vàngcần MaTrơi.

-Dẫn tađi gặptiểuthưnhàngươi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Nếu đãbiết rõ sự tình,ThạchTrung Ngọc đương nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu,hơnnữa Ma Trơi, Thạch Trung Ngọc giữ lạicũng khôngcó tác dụng, Ma Trơi vẫnluônbiểu hiện làvật phẩm nhiệm vụ, Thạch Trung Ngọc phỏngchừng là nhiệm vụ này.

ThấyThạchTrungNgọcgậtđầu bằng lòng, trên mặt quản gialộ ra

mừngrỡ, vội vã dẫn đường,mang theo Thạch Trung Ngọc quanh co lòngvòng, đi tới trong một mật thất nhỏ, trên giườngđáđang nằm một cô gái xinhđẹp.

Đó là mộtdungnhan thanh diễm, không thimột chútphấnson, da thịt trắng như tuyết, môianh đàođỏ bừng,lông mi cong dài, trong đôi mắt đẹpkhéphờlóe ra mộttia lam quang nhàn nhạt,giống như một tiên nữ không nhuốm bụi trần, người mặc Ma Pháp Bào, cắt tỉa vừa người, phác họa thân thểcực kỳ dụ hoặc. Mặc dù hơi gầy nhỏ, lại làm chongườităng thêm một loại ýnghĩ tathấymàyêu.

Thạch Trung Ngọc nhìnchoáng váng, cáccô nương cũng không ngốc, Cơ NhưNguyệt đá lên người Thạch Trung Ngọc,lúcnày Thạch Trung Ngọc mớikịp phản ứng,cười xấu hổ,khôngnghĩ tới, thường xuyên cùng những mỹ nữ tuyệt thế kiaở chungmột chỗ, Thạch Trung Ngọc vẫncho rằng mìnhđã đốivới mỹ nữ cósức miễn dịch rất mạnh, không nghĩtới, thếmàcòn nhìn choáng.

-Vị này chínhlà tiểu thưnhà ta, vị công tử này, xin đặtMa Trơibên người tiểu thư, nàng sẽ hấp thu năng lượng trongMa Trơi.

Quản gia nói.

Cáccô nương cũng biết Ma Trơi là vật phẩm hoàn thành nhiệm vụ, trên người mình giữlại một ít cũng không có tác dụng, toàn bộ đều giao cho ThạchTrung Ngọc, Thạch TrungNgọc từ trong Túi Tu Di lấy ra tấtcảMa Trơi.

Mộtđóa Ma Trơi thoạt nhìn không lớn, nhưngmấy trăm MaTrơi cộng lại, vậy thì trởnêncựckỳ khổng lồ,một Đại Hỏa Cầuđường kínhnăm thước nhất thờixuất hiệnở trên tay Thạch Trung Ngọc.

- Nhanh thu hồi một ít.

Quản gia chứng kiến nhiều Ma Trơi như thế, liềnvội vàng nói, nhưng hắn chậm một bước, mỹ nhân nằm trên giường đá đã bắt đầu hấp thu năng lượng trong Ma Trơi, Thạch Trung Ngọc nghe quảngia khuyên can,vội vã thu MaTrơi lại,đáng tiếc thất bại, mặc kệ Thạch Trung Ngọc cố gắng thế nào, cũng không thể bỏ Ma Trơi vào trong Túi Tu Di.

Lãoquản gia thởdài, khẩn trương nhìn tiểu mỹ nhân trên giường.

Thạch Trung Ngọcthử mấy lần, cũng không cách nàolấy về, đành phải thôi, nhìn Ma Trơi bay về phía cô nương trên giườngđá, hỏi quảngia:

- Quỷ hỏa này không cách nào lấyvề,ngươikhẩn trương như vậy, đến cùng làvì sao?

- Thânthể của tiểu thưcựckỳ hư nhược, lập tức tiếpthu năng lượng khổng lồ như vậysợrằngsẽăn không tiêu, ai, việc này cũng tráchta, làta không nghĩtớingươi có nhiềuMaTrơi như vậy, ai,hiệntạichỉ có thểnghe theo mệnh trời, hy vọnglão thiên gia phù hộ tiểu thư đáng thương của chúng ta.

Vẻ mặt quảngia đau khổ nói.

Quỷ hỏaquá lớn, mỹ nữ trên giường đá hấp thu năng lượng lại quá chậm, Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Cô nương này tên gì? Nàngbao lớn?

Quản gia nói:

-Tiểuthư tênTrầm Bích, trước khi thi bí pháp,vẻn vẹn mới đôi mươi.

- Không đúng, dựa theo lời ngươi nói, lão gia nhà các ngươiđã 80 từ quan,nữnhicủa hắn sao sẽ trẻ như vậy?

Dương Tử hỏi.

Quản gia nhìn DươngTử, nhàn nhạt nói:

- Đây làtôn nữ của lãogia,ai nói vớingươi là nữnhi của lão gia?

DươngTử đổmồ hôi,ngậm miệng không nói.

Quỷ hỏa cầu càng ngày càng nhỏ,tốc độ Trầm Bích hấp thu năng lượng càng lúc càngnhanh, quản gia, Thạch Trung Ngọ c,còncó các cônương cũng càng ngày càng khẩn trương.

Quản gia đương nhiên là lolắng tiểu thươngnguy, các cô nươngcũng lo lắng Trầm Bíchan nguy, một cô gái xinh đẹpnhư vậy, mặc dù là đám người Hướng Lam cũng khôngnở tâmchứng kiến đối phương hương tiêutanngọcvẫn.

Mà Thạch TrungNgọclo lắng Trầm Bích, đương nhiênlà có ý nghĩ của hắn,một nữhài như vậy, nếu tỉnh lại, khẳng định không cókhả năng sẽ còn tiếp tục lưu lạinơi này, đến lúc đó tất nhiên sẽcùng đám người Thạch Trung Ngọc rời đi, nhưng nàng không nơi nương tựa có thể đi đâu?Đương nhiên chỉ có thểtheo Thạch Trung Ngọc.

Đột nhiên, Trầm Bíchgiật mình, sau đó biểu tình trên mặt phảng phất như trở nênrất thống khổ.

- Tiểuthư, ngài thế nào?Đừng dọa ta.

Quảngianắm bàn tay nhỏ bé của Trầm Bích, khẩntrương nói.

Tâm tình của Thạch TrungNgọcvô cùng khó chịu,một lão đầu lại cầm taycôgái trẻ tuổi, quá lãng phí, hắn là lão tử đinắm mớiđúng, bất quá nhiềucô nương đều ở đây như vậy, Thạch Trung Ngọc cũngkhông dám lỗ mãng.

Không biết có phảiTrầm Bích cảmthấy tâm tìnhkhẩn trương củalão quản giahay không, chân mày hơi thư giãn một ít, không cho lão quản gia lo lắng.

Thờigianchậm rãi trôi qua, quỷhỏatrongtay Thạch Trung Ngọc đã thu nhỏlại đến đường kính khôngđếnnửa thước, biểu tìnhtrên mặt Trầm Bíchtrở nên càngngày càngthống khổ, lão quản gia cũngbắt đầucàng ngày càng khẩn trương.

- Không biết thânthể của tiểuthư có thể chịu đựng được hay không, bấtquá, nhiều Ma Trơi như vậy, chỉ cầntiểu thư thành công kiên trì, sẽ có thể tỉnhlại, lúc đầu ta cho rằng hấp thu nănglượng Ma Trơi xong, còn phải hai banăm mới có thể thức tỉnh,không nghĩ tới ngươi lại có nhiều Ma Trơinhư vậy.

Lão quảngia nói.

ThạchTrung Ngọc cười cười, cũng không nóilời nào.

Hướng Lam vốn cònmuốnhỏi một lão quản gia, sự tình liên quan tới MaKiếm Sĩ, nhưng khinhìntrên mặt quản giacòn kém viết lênhai chữ “khẩn trương”, chung quy vẫn nhịn được, khôngnhề hỏi gì,coi như hiện tạihỏi, sợrằng lão quản gia cũng khôngcó tâmtình đáp.

Đẳng cấp bị kéo ra

DTV-EBOOK.COM.VN

-Ngô

Chẳng nhữngbiểu tìnhtrên mặt Trầm Bích càng ngàycàng thống khổ, còn thỉnh thoảng phátsinh rên rỉ, không chỉ lão quản gia, ngay cả Thạch Trung Ngọc cũng bắt đầulo lắng,một cô gáixinh đẹp như vậy, chodù nàng chỉ là mộtNPC, chẳng qua là một đoạn trình tự, nhưng nhìn thấy nàng thống khổ như vậy, Thạch TrungNgọc vẫn không nhịn được thay nàng không nỡ.

Kéodài thờigiancũng không phải rất dài, khôngđếnmột hồi, Ma Trơitay trong Thạch Trung Ngọc hoàn toàn biến mất, từ tiếng hít thở có chút dày nặngcủa Trầm Bíchcó thểminh xác biết được,tiểu côương nàykhông có bị đùachơi chết, cựckỳ ngoan cường sống sót.

- Thật tốt quá,tiểu thư, ngươi rốtcục chịu đựng được,nhanh tỉnh lại đi.

Quản gia ghé vàobên giường kích động nói.

Nhưng trên mặt TrầmBíchngoại trừvẻ thống khổ,vẫn không có những phản ứng khác, Thạch Trung Ngọc cùng cáccô nương không khỏinhíumày, lẽ nào chưa thành côngsao? Số lượng Ma Trơi còn chưa đủ nhiều?

Thạch Trung Ngọc thầm than một tiếng, lẽ nào lý tưởng vĩ đại để Trầm Bíchđitheo mình phải tiêu thất sao? Đáng tiếc, từnơinày không thể lạitrở cổtrạch kia, bằng khôngcòn có thể trở về lấy thêm một chút.

- Trầm Bíchcó thể tỉnh lại sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Quản gia cũng không cóphản ứngThạchTrung Ngọc,ngơ ngác nhìn

Trầm Bích, Thạch TrungNgọc lại hỏimột lần, quản giavẫn không có phản ứng, điềunày làm cho Thạch Trung Ngọc cóchút căm tức, bấtkểnóithếnào, Thạch Trung Ngọc cũng bỏ ra rất nhiều nỗ lực, dùng hếttất cảMa Trơi,lãogia hỏanày cư nhiên không nóilờinào.

Cùng các cô nương liếc nhaumột cái, Cơ Như Nguyệt nói:

-Đợi lát nữa, nói không chừng còn có chuyển cơ.

ThạchTrung Ngọc gật đầu,bây giờ trên mặt Trầm Bíchcòn tràn đầy thống khổ, không có tiến vào dấu hiệungủ say, nói không chừng nhiệmvụ này không có thấtbại, chỉ cần kiên nhẫnchờ một lát.

Bấtquá lão quảngia vẫn gắt gao canh giữ ở bên giường,lý tưởng muốn ngồiở giườngbêncủa Thạch Trung Ngọc thấtbại, chỉcó thể bất đắc dĩ ngồi ởtrong góc,lẳnglặngđợi kết quả.

- Hệ thống thôngcáo, Mạo HiểmGiả Kiếm TrùngThiênthu được tọa kỵ thứ nhất trong Thần Lâm, Liệt Diễm Câu, hệthống mở rabảng xếp hạng thú cưỡi.

Nghe được tin tức, trên mặt Thạch Trung Ngọc cùng các cô nương viết đầy kinhngạc, khôngnghĩ tớinhanh như vậy đã có người đạt được vật cưỡi, theo tin tức tiết lộ, người chơiởsau cấp 30 mới có thể bắttọa kỵ, Kiếm Trùng Thiên rốtcuộclà vận khí gì? Cư nhiên hiện tạiliềnđượctọa kỵ?

Thạch Trung Ngọcmởra bảngbài danh đẳng cấp.

Thứ nhất: Cơ Như Phong, đẳng cấp cấp 29,chức nghiệp: Chiến Sĩ.

Thứ hai:Long Hồn, đẳngcấp cấp29, chức nghiệp: ChiếnSĩ.

Thứ ba: Bạo Quân,đẳng cấpcấp 28, chức nghiệp: Tật Phong Đạo Tặc.

Thứ tư: ThạchChi Lan, đẳng cấpcấp28, chức nghiệp: Ma Pháp Sư.

Thứ năm: Lạc DiệpPhiHoa, đẳng cấp cấp 28, chức nghiệp: Huyễn Ảnh Cung Tiễn Thủ.

Thứ sáu: Minh DãCô Khách, đẳng cấp cấp28, chức nghiệp:HắcÁm

Pháp Sư.

Thứ bảy: Ta Gọi Soái Ca, đẳng cấp cấp28, chức nghiệp: ChiếnSĩ.

Thứ tám: Tiểu Miêu Dạ Thần, đẳng cấp cấp 28, chức nghiệp:Đạo Tặc.

Thứ chín: NguyệtNguyệt, đẳng cấp cấp 28, chức nghiệp: Mục Sư.

Thứ mười: Kiếm Trùng Thiên, đẳng cấpcấp 28, chức nghiệp: Chiến Sĩ.

Con bànó, Thạch Trung Ngọc buồn bực, mấy ngày nay mộtmực ở địa phươngchó má này, đẳng cấphoàn toàn bị ngườita kéo ra, top 10 kém nhất cũngđã đạt tớicấp 28, người trong phòng làmviệc Hinh Vũ,dĩnhiêntoànbộ đều mới cấp 26, cái này còn làm sao lăn l ộn?

BấtquáCơ Như Phongvọt lêncóchút nhanh, nhớ lần trước xembảng xếp hạng, hắn vẫn còn ở tên thứ chín, không nghĩtới nhanh như vậy thì đạt đến đệ nhất, còn có Long Hồn,người này cũnglà một cái tên thần kỳcó vẻ như lần trước hắn cắnthậtchặc Cơ Như Phong, xếp thứ mười, không nghĩ tới bây giờvẫn còn cắn Cơ Như Phong, xếp thứhai,không biết hắn có cơ hội bạo cúc hoa của Cơ Như Phong haykhông.

- Như Nguyệt tỷ, đệ nhất danhlà ai? Dường như giống têncủa ngươi.

Dương Tửhỏi.

Cơ Như Nguyệt lúng túng, không biết trả lời vấnđề này như thế nào,trong lòng âm thầm oán giận ca ca,chơi gamecũng không biết đổi tên, khoe khoang cái gì,bất quá Cơ Như Nguyệt cũng biết, cái nàytám phần mười là ýtứ của phụ thân, vì khaihỏa danhkhícủaCơ thị...

Cáccô nương đều tò mò nhìn Cơ Như Nguyệt, hiển nhiên đang chờ Cơ NhưNguyệtcho ra đápán.

Cơ Như Nguyệt thởdàinói:

- Hắnlà ca ca ta.

- Oa,Như Nguyệttỷ, ngươi còn cómột ca ca?Talà lần đầu tiên nghe nói a.

- Ta cũng là lần đầu tiên nghe nói, Như Nguyệttỷ, nói với chúng ta hắnlà người như thếnào có được hay không?

- Đúng vậy, dángdấp đẹptrai không?

-Như Nguyệt tỷ, nhanh nói cho chúng ta biết?

...

Các côương lậptức ồnào nói.

Tụcngữnói, một nữ nhân bằng ba con vịt,năm nữ nhân chung vào mộtchỗ, thì khôngphảivấnđề một thêmmột bằng hai, Thạch Trung Ngọccảmthấy nhưhơn mấyngàn con vịt đang kêu to,thật sự là phiền không chịu được.

-Đừng làm rộn!

Thạch Trung Ngọc cùng lão quản gia đồng thờilớn tiếng nói.

Lão quảngia cùng Thạch Trung Ngọc liếc nhau, haingườiđể lộ ra một loại cộng minh giữa namnhân.

Cáccôương khả áile lưỡi nhỏ, bấtquá đồng thời trừngThạch Trung Ngọc, lão quản gia lo lắng thân thể Trầm Bích, khôngđể cho mình làmầm ĩ còn nói qua được, nhưng Thạch Trung Ngọcgọi cáigì, thật là!

- Như Nguyệt tỷ, nói cho chúngta biếtcó đượchay không?

DươngTử nhỏ giọng hỏi.

Chứng kiến trênmặt các cô nương viết đầytò mò, CơNhư Nguyệt cười khổ, nhữngnha đầu này là thếnào? Bình thườngđối vớinam nhân đều không để ý,làm sao hiện tại mỗi người đều kích độngnhư thế?

- Cắt, còn không phảilà một namnhânbình thường, có cái gì phải hỏi thăm?

Thạch Trung Ngọc khinhthường nói.

DươngTửtiếnđến bên người Thạch Trung Ngọcnhỏgiọnghỏi:

- Lẽnào ngươi ghen?

Thạch Trung Ngọc chẳng thèmđểý nàng,đứng lênnói:

- Các ngươitừ từthảo luận.

Nói xong, Thạch TrungNgọc đitới bên ngườiquảngia, nhìn Trầm Bích nằm trên giường đá, ai, vẫn là yêntĩnh tốt,mỹnữsinh ra cũng là một loại phiền phức, quá náo loạn.

Các cô nương cũng mặckệ Thạch TrungNgọc, chen ở trong góc kỷ kỷ tratra nghị luận CơNhư Phong, Thạch TrungNgọc thở dài, không biếtCơ Như Nguyệt có nóisự tình trongnhànàng hay không, nếunhư CơNhư Nguyệt nói, đó cũng là sự tìnhphiền toái, các cô nương nhất địnhsẽ lolắng tình huống của Cơ Như Nguyệt.

Thức tỉnh

DTV-EBOOK.COM.VN

Thờiđiểm Thạch Trung Ngọc suy nghĩ lung tung, bêntai truyền đến một tiếng “Ưm”,Thạch Trung Ngọcquay đầu quan sát, đôi mắt đẹp của Trầm Bích khẽ nhếch, dần dần mởra,trên mặt ThạchTrung Ngọclộra nụcười, nhiệmvụ quả nhiên hoàn thành.

- Tiểu thư, ngươi rốt cục tỉnh.

Lão quảngiakích động nói.

Trầm Bích giật mìnhnhìnlão quảngia hỏi.

- Ngươilà Từ bá? Ngươi làmsaobiến thành bộ dáng này?

Từ bá lộ ranụ cười vui mừng, kích động đến lão lệtung hoành, nói tiền căn hậuquả cho Trầm Bích, thì ra thời điểm tất cả mọi người còn không có biếnthànhLệ Quỷ,lão quản gia đãhạ bípháp với Trầm Bích, làmcho Trầm Bích rơivào trạng thái chếtgiả.

Trầm Bích cũnglà người trọng tình trọng nghĩa, khi nhìn thấyTừ bá biến thành LệQuỷ, dĩ nhiên cũng không sợ, thậtsự là khó được.

Trầm Bíchbiết lão quản gia dụng tâm lương khổ,nhào vào trong lònglãoquản gia,lên tiếng khóc rống.

- Tất cả mọi người biến thành Lệ Quỷrồi sao? Bọn hợở đâu? Ta muốn đi thăm bọnhắn.

Trầm Bíchnói.

Trên mặt ThạchTrung Ngọc chảy mồ hôi, hiệntạinơi nào còn có Lệ Quỷ gì?Trừlão quảngia, những Lệ Quỷ khácđềubị đám ngườiCơ Như Nguyệt giếtchết.

Lão quản gia nhìnThạch Trung Ngọc một chút, thởdài nói:

- Bọnhọ đã đượcvị thiếu niên này siêu độ, không cần làmLệ Quỷ

nữa.

Sắc mặtThạch Trung Ngọc sắp khóc, siêu độ quảthực dễ nghehơn giết nhiều,thế nhưng... Con mẹ nó, lão tửmột cái cũng không giết, bọnhọđều miễn dịch vật lý, lão tửgiết không chết bọn họa.

Trên mặt Trầm Bích tràn đầy tiếc nuối,khôngthể tái kiến bọn họ một lần, bất quá biết bọn họ đã được siêuđộ, đi chuyển thế đầu thai, cũng có chútvui mừng:

- Đatạ công tử.

- Không cần khách khí.

Thạch TrungNgọc vội vàng nói,ai, giết bằng hữu của ngườita,tuôn ra mộtđống trangbị,còntiếp thungười khác cảm tạ, da mặtcủa Thạch Trung Ngọccòn khôngcó dày đến loại trình độ này.

- Đúngrồi, những quáivật đáng chết kiađâu? Khôngbiết công tử có từng gặp bọnhọ không?

TrầmBíchhỏi.

ThạchTrung Ngọc cườicười nói:

-Bọn họđãbịtađánhchết, cũng coi nhưbáothù chocác ngươi.

- Đa tạ đại ân củacông tử.

Trầm Bích từ trên giường đi xuống, hai tay đặtở bên hông, hơi cúi người thi lễ.

Thạch Trung Ngọcvội vàngtiến lên nâng Trầm Bích dậy:

- Chớ nênkhách khí, một cái nhấc taymàthôi.

Lúc này các cô nương cũng đi tới, cùng Trầm Bích hàn huyên vài câu.

-Gợiý của hệ thống, tronghiện thực có người hô hoán,có ly khai trò chơi hay không?

Thạch Trung Ngọcnhìn đồng hồ, đã 12h trưa, nói:

-Băng Dao gọi chúng ta ăn cơm, chúng talà đi trước ăn, hay…

Cơ Như Nguyệt nhìnlão quảngia nói:

- Nếu TrầmBích cô nương đã thức tỉnh,chúng ta cũngcó thể rờiđi, cáotừ.

Thạch Trung Ngọc giật giật khóe miệng, muốn nói mang theoTrầm Bích đi, nhưngvẫnnhịnđược, phi lễ chớnói,miễn cho bị đánh.

Lão quản gia cũng cho mặt mũi, phảng phất nhưhiểutâm tư của Thạch TrungNgọc:

- Tiểu lão nhi có một yêu cầu quá đáng, không biết các vị có thể mang theo tiểu thư nhà tacùng rời đihaykhông?

- Cái này saocó thể được? Từ bá, ta muốnở lại chỗ này cùng ngươi.

Trầm Bíchkhông đợi đám người CơNhư Nguyệt đáp, trực tiếpcự tuyệt.

Lão quảngia hiền hòanhìnTrầm Bích nói:

- Tiểuthư, ta biết ngài làtốt với ta, nhưng trong sơn động này không cóbất kỳ thức ăn, ngươiđi mau đi.

TrầmBíchquật cường lắc đầunói:

- Khôngđược, tatuyệt đối sẽ khôngrời đi nơi này,một mình ngươi c ô khổởlạichỗnày quá đáng thương.

Trầm Bích biết,hiện tạibộ dáng củalão quản gia là không có khả năng theobọn họđira ngoài,cho nên chỉcóthểlùi lạimà cầu việc khác, mình ở lại chỗ nàybồi lão quản gia.

Lãoquản gia lolắng nhìn Thạch Trung Ngọc cùng các cô nương, hy vọng đám người Thạch TrungNgọccó thể khuyên Trầm Bích,để Trầm Bích ngoan ngoãnrờiđinơi này.

Thạch Trung Ngọc suynghĩmột chútnói:

- Trầm Bích,ngươi hẳn khônghy vọng lãoquản gia vẫn làLệ Quỷ

chứ? Một látnữa chúng ta siêu độlão quản gia,để cho hắn chuyển thế đầu thai, lúc nàymớilàtốt chohắn.

TrầmBích do dựmột chút, lão quản gia vội vàng nói:

- Không sai, tiểu thư, chúng taở trạngtháiLệ Quỷ, thật sự là quá thống khổ, tacũng muốnsớm một chútđi đầu thai.

Trầm Bích yên lặng chảy nước mắt, khôngbiết nênnói thế nào, tay Thạch Trung Ngọc nắm đặt lên vai Trầm Bích, thấy Trầm Bích khôngcó chống cự,Thạch Trung Ngọcliềnkéo Trầm Bíchly khai thạch thất, ThạchTrung Ngọccho các cô nương một cái ánh mắt,ýlà "siêu độ" lão quản gia, HoàngKim Bossa, không chừngcóthể ratrang bịcực phẩm.

Cáccô nương không hẹnmà cùnglườmhắn một cái, chẳng lẽ thật phải giếtlão quản gia đi? Các cô nương nhìn nhau, đều từ trong mắt những ngườikhác thấy được không nỡ.

- Cácngươi có thể động thủ, sứmạng của tađã hoàn thành, không còn gì lưuluyến, ta là thực muốn thoát khỏihình thái hiện tại.

Lãoquảngia vừacười vừa nói.

Các cô nương vẫn không muốn động thủ, lão quản gia thầm than một tiếng nói:

- Nhanh động thủ, đợi lát nữa nếu nhưtiểu thư trở lạisẽphiền toái.

Hướng Lâm dodự một chút,némmột cáiThiểm Quang Cầu ở trên ngườiquảngia, -999999999.

Hướng Lâmkinh ngạcháto miệng, lựccông kích của mìnhlúcnào trở nênkhủng bố như vậy? Dĩ nhiên tùy tiện mộtcông kích có thể đánh ra chữ sốkinh khủngnhư vậy,miểu sát Hoàng Kim Bosscấp 30...

Lão quản gia lộra nụ cười vui mừng, nằm ở trên mặtđất, hóathành một đạo bạch quangthăng thiên,Cơ Như Nguyệtyên lặng nhặt lên trangbị Hoàng Kim, còncó một quyển sách kỹ năng.

-Gợi ýcủahệ thống, chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụcứu vớt TrầmBích,hệthốngthưởng chongài đẳng cấp tăng lênmộtcấp, danh

vọng tăng 500.

Các cô nương đồng thời được tin tức củahệ thống, tất cảmọi người lêntới cấp 27, phỏng chừng Thạch Trung Ngọcđã mang theo Trầm Bích đira cũng lên tới cấp 27, tâm lýcủaCơNhư Nguyệt có chút bất bình, mình đã lêntới cấp 26 50%, mà Thạch Trung Ngọc mới tiếnvào cấp 26 không bao lâu, mọi người dĩ nhiên đềulàcấp 27 0%...

Cơ Như Nguyệt nhặtlên hai đồđạc, trangbị Hoàng Kimlà hộ thối, lựclượng cùng trílực đều bỏ thêm 20điểm,cực kỳ thích hợp Hướng Lamdùng, Cơ Như Nguyệt giao hộthối cho Hướng Lam,sau đó nhìn quyển sách kỹ năng.

Chạy Lôi Trảm: Chọn trúng mục tiêu, tốcđộđề cao200%, trường k iếm kéo trên mặt đất,trênthân kiếm tràndầy lôi điện, tạo thànhcho đối thủ 130% thương tổn, đẳng cấp sửdụng cấp 25, chức nghiệp sử dụng:Ma Kiếm Sĩ.

Kỹ năngtốt a, cóthểgia tốc,lại có thương tổn siêu cao, kỹnăng này nhấtđịnh chínhlà vôsỉ.

Đế Vương Mãnh Tượng

DTV-EBOOK.COM.VN

Lạilà củaHướng Lam, Cơ Như Nguyệtđưasách kỹ năng cho Hướng Lam, chứng kiến Hướng Lâmcònởđằng kia khổ sở,Cơ NhưNguyệtđi tới bên người Hướng Lâm, vỗ vỗ đầu của nàng nói:

- Khôngcầnkhổ sở, lão quảngia là cố ý, bằngkhông ngươi không có khả năng một cái liềnmiểusát hắn.

Hướng Lâm gật đầu, cùng mọi ngườiđi ra thạch thất, nhưng nhìn thấy dĩnhiên là Thạch Trung Ngọc ôm Trầm Bích...

Cơ Như Nguyệt không nói hai lời,trực tiếp đi tớinhéolỗtai của Thạch Trung Ngọc:

- Ngườita thươngtâm như vậy, ngươi còn đi chiếm tiện nghi của người ta?

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói:

- Khôngnên hiểu lầm, ta cũng không phải sàm sở nàng, là nàng quá thương tâm, mượnbả vai của ta mà thôi.

Hai gòmá Trầm Bích đỏ bừng,từtrong lòngThạch Trung Ngọc lui ra,sau đó sắc mặt hơi biến,có chút táinhợt hỏi.

- Từ bá đâu?Cóphảicác người đã siêuđộ cho hắn hay không?

Cơ Như Nguyệt gậtđầu nói:

- Không nên thương tâm,cùng chúng ta rờiđi.

Trầm Bích trịnh trọng gật đầu,vì khôngđể cho những ngườikhác lo lắng, trênmặtnặnra nụ cười, bất quá aicũng cóthể nhìn ra được, Trầm Bích cười cực kỳmiễn cưỡng.

Mọi người về tới TruyềnTống Môn,Thạch TrungNgọc đi vào.

Bước vào Truyền TốngMôn liềncảmgiác đầu óc quay cuồng, Thạch Trung Ngọc thầm mắng một tiếng:Mẹ kiếp, chẳnglẽ cái Truyền Tống Môn này còn không có sửaxong?Làmsao cảmgiác kémnhư vậy?

Kéo dài không lâu sau, ThạchTrungNgọc không cònloại cảm giác này,mặc dù không có cảmgiác đầu óc quay cuồng, nhưng lạicó thể cảm giácđược thân thể của mình cấptốc rớtxuống, loại cảm giác nàycàng hỏngbét hơn, Thạch Trung Ngọc lộn lạinhìn một cái,mẹ kiếp, mặt đấtcư nhiên gần như thế, muốn chuyển động thân thể c ũng làm không được, Thạch Trung Ngọc rất vinh hạnh hôn đại địa một cái.

Xoayngười lại, ngồi dưới đất,cònchưa kịp đứng lên,chỉ nghethấy không trung A!!! một tiếng thét chói tai,ngẩngđầu nhìn lên, dĩ nhiên là HướngLam,khôngtốt, phương hướng rơi xuống hìnhnhư làchỗ lãotử...

ThạchTrungNgọc chưa kịplàm ra phản ứng, đãbị HướngLamđập trúng, bộ ngực Hướng Lam hung hăngđánh vào trên đầuThạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc váng đầu hoa mắt...

Vì sao, đây hết thảy đều là cái gì? Vì saoHướng Lammặc khôi giáp kim loại, mà không phải giáp lụa???

ĐẩyHướng Lam ra,vộivàng đứng lên, lúcnày Dương Tửrơi xuống, hai tay ThạchTrung Ngọctiếp nhận Dương Tử, anổn để nàng dưới đất, sau đó là Tuyết Sương Yên, Trầm Bích, Hướng Lâm cùng Cơ Như Nguyệt.

Các cô nương đều an ổn đểdưới đất, lúc này Thạch Trung Ngọc mới lưuý tới xung quanh, nơi này nhìn hình như là mộtmảnh rừng cây, không biếtcụ thể là địa phươnggì, mở bản đồ, lại pháthiệnbản đồ biểu hiện trốngrỗng, đối vớinơi nàyghi chép gì cũng không có.

- Nơi đây có thểđã là Chủ thành cấp hai rồi hay không? Cho nên chúngta mới nhìn khôngthấy bản đồ?

Hướng Lâm hỏi.

Cơ NhưNguyệtgậtđầu nói:

-Rất cóthể, nơiđây không thích hợpở lâu, nhanh dùng quyển trục hồi thành rời đi.

Các cô nương gật đầuđồng ý, Thạch Trung Ngọc từ trongtúiđồ lấy ra một đống quyển trục hồi thành phân phátcho cáccô nương, đang chuẩn bị khởi độngquyển trụchồithành, đột nhiênchứng kiến đối diện tới một quái vật to lớn, ThạchTrung Ngọccùng các cônương đềutòmò ngừng lại, muốn nhìn quái vật nơinày rốt cuộc là bao nhiêu cấp.

Chỉ thấyquái vậtnày thân caothể tráng, bốn chân, đầucựckỳlớn,ở bên miệng mọc ra hairăng nanhcong cong,từ đầu đến cuốidài năm mét, cao cũng khoảng chừng hơn năm mét,trên người mọc đầybộ lông thậtdầy.

- Voi?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn vật này, bất quá voi dường như khôngcó khổng lồ như vậy?

- Chạy mau,đây là ĐếVương Mãnh Tượng, bị nó pháthiện, chúngta liền xong đời.

TuyếtSương Yên lớn tiếng nói.

Thạch Trung Ngọccùng các cô nươngvội vànglui lại, một bên kiểm tra thuộc tính của đốiphương.

Đế VươngMãnh Tượng, đẳng cấp:???

Dựavào, thật đúnglà nhìnkhông thấy đẳng cấp, không thể trêu vào, chỉcóthể tạm tránh mũinhọn, trốnở trong buội cây rậm rạp, đợi Đế Vương Mãnh Tượng rời đi, đám người Thạch Trung Ngọc mới dám ra.

Hướng Lam vỗ vỗ ngực nhỏ của mình nói:

- Hù chết ta, ĐếVương Mãnh Tượng kia thật uy vũ,mới vừarồi đi tới, cảmgiác đại địa cóchút run rẩy a.

-Được rồi, đừng nói nhảm, nhanh trở vềBạch Hổ thành.

Cơ Như Nguyệt nói.

ThạchTrung Ngọc cau mày hỏi.

- Như là đã chứng kiến Đế Vương MãnhTượng, chúng tađã ởChủ thành cấp hai hoặcChủthành cấp một, nếu như chúngta dùng quyển trụchồi thành, hẳn là không trởvề được Bạch Hổ thành?

Cơ Như Nguyệt lắc đầu nói:

- Có thể đi trở về,ta nhớ được dườngnhư ở trên Offical Website thấy qua,nếu như ngườichơi bởi vì nhiệmvụ đặc thù, hoặcnguyên nhângì khác,đithànhthị đẳng cấpcaohơn, chỉ cần dùng quyển trục hồi thành, sẽ trựctiếp trởlạiChủ thành trước đây.

Thạch Trung Ngọc suynghĩ một chút nói:

-Ta không muốn trở về, khó được tới loạiđịa phương này một lần, không kiếm chútchỗ tốtlàmsao có thể đi? Thừa dịp hiện tại không aixếp hàng tiếp nhiệmvụ, nhanh nhận nhiệm vụ,hoàn thànhnhiệm vụ, vậy nhất địnhsẽ có đạithu hoạch.

Hướng Lam lườm hắn một cái:

- Vậyngươi đigiết chết Đế Vương Mãnh Tượng mới vừa rồi đi.

Thạch TrungNgọc hỏi.

- Ta tiếp nhiệm vụ cùng đạigia hỏakia có quan hệ gì?

-Tỷ tỷ của ta có ý tứ là, ngươi đi tiếpnhiệm vụ, giếtquái, tất nhiên sẽ gặp phảinhững quái vật này, cấp bậccủa ngươicăn bản không thể hoàn thànhnhữngnhiệm vụ kia, hơn nữa tiếpnhiệm vụ là có hạn chế đẳngcấp, nhanh theochúngta trở về.

HướngLâm nói.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ thở dài, theo các cônương cùng nhau khởi động quyển trục hồi thành.

Trở lại BạchHổ thành, CơNhư Nguyệt giaocho Trầm Bíchmột ítkim tệ, để cho nàng ởtrong quán cơmchờ các nàng, sauđó liền cùng

đám người Thạch TrungNgọc ly khai trò chơi, đã mười hai giờ rưỡi, cái bụngrất đói.

Đi tới phòngkhách, Dương Băng Dao chứng kiến các cô nương đi ra,cười khổ lắc đầu nói:

- Cácngươinhưvậy không thểđược,luôn không đúnggiờăn cơm, thời giandài, đối với dạdày sẽ không tốt.

DươngTử không nhìn Dương Băng Dao giáo huấn,vui vẻ đi tới bên người DươngBăng Dao nói:

- Mẹ, ngươi cũng không biết, chúng ta cuối cùng cũng từ địa phương quỷ quái kiađira, mấy ngày nay làmchúng ta nghẹnđiênrồi.

Dương BăngDao ngạc nhiên nhìncác cô nương, cườicười,mấy ngày nay,cáccô nương hầunhư đều ở bên người Dương BăngDao oán trách bản đồ kiacó bao nhiêu khôkhan, bây giờ rốt cục đi ra, lỗ tai có thể buông lỏng rồi.

- Một látnữa đấu giáhội sẽchính thức khởi động, mọi người cùng nhau đixem.

Cơ Như Nguyệtnói.

Dương Băng Dao cười gật đầu nói:

- Ta ngược lại muốn nhìn Kiến Bang Lệnh cóthậtnhư các ngươi nói, bán được mười triệu hay không.

Tiền Hành Thiên Hạ

DTV-EBOOK.COM.VN

Ăn cơm trưa, ThạchTrung Ngọc cùng đámngười Cơ Như Nguyệt lần nữatiến vào trò chơi, tìmTrầm Bíchvẫn còn ởtrong quán cơm chờ đợi, đấu giáhộicòn có nửa giờ liền chính thức bắt đầu, mấy người cũngkhông còn tâm tình đi luyện cấp, thành chủ giao cho Thạch TrungNgọc nhiệm vụtra xéthàn động, hiệntại Thạch Trung Ngọc cũng không còn tâm tìnhđi giao nhiệm vụ, trực tiếp chạy tới hộitrườngđấu giá.

Đitới phòng đấu giá Tiền Hành Thiên Hạ,nơi đây đã người đông nghìn nghịt,đủ thấy cuộc bán đấu giá này có bao nhiêu nóng nảy, khôngchỉnhữngđạilãobảnkiasẽ đếnnơi đâytranh đoạt Kiến Bang Lệnh, cũng có không ít người chơi đếnxemnáo nhiệt.

Nơi đây xuất hiệnnhiềuđạimỹnữ như vậy, trong đám người đã oanhđộng,tất cảgiốngđực đều dùng mộtloại ánh mắt giết người nhìn Thạch Trung Ngọc, nếu như ánhmắtcóthể giết người, Thạch Trung Ngọc đã sớm chết mấy ngàn lần.

CơNhư Nguyệt dẫnđầu đivào, tiểu thư trước đài thấy là Cơ Như Nguyệt tới, liền vội vàng nghênh đón.

-Mờicácvị đi theo ta.

Không đợiCơ NhưNguyệtnói, tiểu thư nghênhtiếp bọnhắn liền giànhnóitrước.

CơNhư Nguyệtđoán chừng chắclà lão bản phòng đấugiánày,Tiền Hành Thiên Hạđãsớm ngờtới bọnhọ đã trởvề,cho nêntrước giờsai người chờ ở chỗ này.

Theo nàng đi khôngbao lâu, rất nhanh đếnmộtbao sương, tiểu thư nhìn các cô nươngcười cười, sauđó cáo từ ly khai.

ThạchTrung Ngọc đi tới trong bao gian, trực tiếp nằmtrên ghế salon, TrầmBíchtòmò nhìn hết thảy,nàng từ khisinh ra vẫn ở trong

hànđộng, đối vớibên ngoài đềucảm thấyrấthiếu kỳ, bất quábởivì vừa mớicáo biệt thân nhân, không hănghái lắm, bằngkhông nhất định sẽ quấn quít lấy các cô nương hỏi.

Đối diện ghế salon là một màn hình,từ nơinàycóthể chứng kiến tình huốngtrong phòng đấugiá,trên bàn tràđểmộtít trái cây, còn có mộtcái Microphone, cái Microphonenàykhông phải dùng đểca hát, mà lát nữa bán đấu giá dùng kêu giá, phía trêncó haicái nút,một cái dùngthanhâmcủamình nói, mộtngười kháclà dùng thanh âm hệ thống nói.

Dùng thanh âmhệ thống nói, cóthể tránhcho mình bị người khác nhận ra,trên Microphone còn cómột cái nút,phảiđèxuốngmới có thể nói.

Mấy người ngồi một lát,tiếng chuôngliền vang lên,Cơ Như Nguyệt cười cười nói:

- Ta đoán nhấtđịnh là TiềnHànhThiênHạ.

Trong phòng đấugiá giữ bí mật tuyệt đối sẽ không kém, Thạch Trung Ngọccùngnhững cô nương nàytiến vào baosương, ngoại trừ người của phòng đấugiábiết,những người khác cănbản không có cách biết được trong bao sương làai, người có thân phận chẳng muốn đi bao sươngcòn lại nịnhbợ người khác, người khôngcóthân phận sợđighếlô khác gặpphải ngườithân phận cao hơn mình, không nóinên lời còn chưa tính, cònchọc cho đối phương chán ghét, cho nên ngoại trừ người trong phòng đấu giá, căn bản không có người sẽđixem cácphòng khác.

Cơ Như Nguyệt đi qua mở rộng cửa,xuyênthấu qua kính, nhìnthấy bên ngoài quả nhiên là TiềnHành Thiên Hạ.

Mởcửa, Tiền Hành Thiên Hạ chứng kiến khắp phòngđều là mỹ nữ cực phẩm, kém chút ngây người,bất quá vẫn khống chế được mình rất tốt, không có nhìn nhiều.

Thạch Trung Ngọc thuhết biểutình của Tiền Hành ThiênHạ vào mắt, đốivới trung niên mập mạp kia cómột ít hảo cảm,cư nhiên có thể ngăn cản nhiều mị lực như vậy, xem ra người nàycũng không đơn giản.

Tiền Hành ThiênHạ rấthiếu kỳvề ThạchTrungNgọc, nam nhân này rốt cuộccó thânphận gì? Dĩ nhiên có thểđể cho nhiều mỹ nữ như vậy làm bạn ở bên người, TiềnHành Thiên Hạ cười cười nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, thật đúnglà códiễm phúc, khiến người ta hâmmộ a.

ThạchTrung Ngọccũng mỉm cười đáp lại:

- Lão huynh, không biết ngươitớinơi nàylà vì chuyện gì?

Tiền Hành ThiênHạvỗót một cái nói:

- Ai nha, thiếu chútnữa đã quên, lần trước ta đáp ứng giúp Hinh Vũ Chi Nguyệt tiểu thư làm một tấm thẻ hội viên,lúc này đưa tới cho các ngươi.

Tiền Hành Thiên Hạ nói xongliền từ trong túiđồ mócramột tấm thẻ hội viên đưa cho Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Nguyệt nhậnlấy thẻ hội viên, nói tiếng cám ơn, cùng TiềnHành Thiên Hạhàn huyên một hồi.

- Đấu giá hội sắp bắt đầu, ta còncó chútviệc, trước hếtcáo từ.

Tiền Hành Thiên Hạ nói.

- Chờmột chút.

Thạch Trung Ngọcđộtnhiênngăn cản TiềnHành Thiên Hạ,ở trong vẻ mặt nghi hoặc của Tiền Hành Thiên Hạ, Thạch TrungNgọc nói:

- Không biếthômnayvật bán đấu giá đãan bài xong chưa? Tachỗ này còncó mộtchút trangbị HoàngKim,muốn làm phiềnngươi tiện taybánđi.

TiềnHành Thiên Hạ mừng rỡ nói:

-Cái nàydĩ nhiên không thànhvấn đề, ta cũngđang muốn kiếm vài móntrangbịHoàng Kim qua chống đỡ mặt tiền cửa hàng đây.

Thạch Trung Ngọc không khách khítừ trong túi đồ lấy ra một đống lớn trang bị Hoàng Kim, Tiền Hành Thiên Hạthôsơ giản lượcmột

chút,có gần 30kiện trangbị Hoàng Kim,chỉ là trang bịChiến Sĩ lại không có...

Mấyngày này, đám người Thạch Trung Ngọc cũng khôngbiết làm sao, xoát không đến trangbịHoàng Kim ChiếnSĩ, trang bị HoàngKim những nghề nghiệp khác lại cực kỳ nhiều, hiện tại mọi người trong phòng làm việc,ngoạitrừ Hướng Lam, những người khácđều mặctrang bịHoàng Kim, ngay cảDươngBăngDao cũng không ngoại lệ.

Hướng Lam nghĩđếnđây, ánh mắt trở nênu oán, trang bịChiến Sĩ, coi như là Bạch Ngân,lực phòng ngự cũng cao hơn trang bị Hoàng Kimgiáplụa, cho nên bây giờHướng Lam còn dùng Bạch Ngân,trang bịHoàngKim trên người chỉcóche ngực, hộ thối mà thôi.

Tiền Hành ThiênHạ chần chờ một chút nói:

-Nếunhư muốnbán đấugiá những thứ này đương nhiên không có vấn đề gì, chỉlàsốlượng quálớn, giá sau cùng có thể sẽ không cao.

- Chỉ giáo cho?

Thạch TrungNgọc hỏi.

- Nếunhưchỉcó năm ba món,có thể coi như tiền hí,làm cho mọi người cạnhtranh một chút, thích ứngbầukhông khí, nhưng quá nhiều, sẽ không có người ra giá quá cao,dù sao bọn họcũng chỉ vì Kiến Bang Lệnh, bọn họ lolắngbởi vì mua trang bị Hoàng Kim, liền đưa tới không đủ tiền,khôngmua được Kiến Bang Lệnh.

TiềnHành ThiênHạ giải thích.

Thạch Trung Ngọc nhíu mày, nếu nói như vậy, thật làcó chút không đáng, còn không bằng trực tiếpđóng gói bán cho đại công hộinào đó.

- Nếu nhưđặtởsauKiến Bang Lệnhbánđấu giá không phải cóthể sao? Lúc đóngười cạnh tranh thất bại nhất định sẽ trắng trợn mua trangbị, miễn cho bị người khácvượt qua,màcông hội thành công đấu giáđược Kiến Bang Lệnhchỉ sợ cũng phải vì củngcố thực lực, màtốn giá cao muađồ.

Cơ Như Nguyệt nói.

Tiền Hành ThiênHạ suynghĩ một chútnói:

- Biệnpháp nàycóthể thực hiện, tốt, tađi xử lý những thứnày.

Chỉ là Tiền Hành Thiên Hạlúng túng nhìn trangbị HoàngKim trên bàn uống trà,cóvẻnhư túi đồcủa hắn không bỏ xuống được nhiều như vậy, hơi lộ raquái dị nhìn thoáng qua Thạch Trung Ngọc, bất quácáigì cũng không hỏi, người thông minh biếtcái gìcó thể hỏi, cái gì không nên hỏi.

Đấu giá hội bắt đầu

DTV-EBOOK.COM.VN

TiềnHànhThiên Hạ gọi tới một người bánhàng,hai người dời trang bị Hoàng Kimđi ra ngoài.

Sau khi Tiền Hành Thiên Hạ đóngcửalại, Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Thẻhội viên kia dùngđể làm gì?

Cơ Như Nguyệt cười nói:

- Đây chính là thứ tốt,cònnhớ rõ thời điểm ngươimới từTân Thủ thôn tới Bạch Hổ thành,đi phòngđấugiá bán một íttrang bị Thanh Đồng,bị phòng đấu giá đoạt bao nhiêu không?

Thạch TrungNgọc cẩn thậnhồi tưởngnói:

- Hìnhnhưlà 15%?

Cơ Như Nguyệt lườmhắn một cái, nóidodựnhư thế:

- Không sai, lúc đó ngươi chính là giao 15%, nhưngcó thẻ hội viên, chỉcần nộp5% là được.

- KiếnBang Lệnh giá trị mười triệu, trừ 5%, đó chínhlà năm trăm ngàn? Con bà nó, nhất định chính là đoạt tiền.

Thạch Trung Ngọc phẫn nộnói.

CơNhư Nguyệt nhún vai, bất đắc dĩ nói:

- Quên đi,coi như rấttốtrồi, nếu như không có thẻ hội viên, phòng đấu giánàysẽ trừ mộttriệu rưỡi,ngươi nêncảm thấy maymắn.

Thạch Trung Ngọc kỳ quái nhìn Cơ Như Nguyệt:

-Ngươi và Tiền HànhThiênHạ quen lắm sao? Hắn làm sao sẽcho ngươi đồ tốt nhưvậy?

Dương Băng Dao cười nói:

- Thạch Trung Ngọc, ngươithật đần,người có thểlấy được Kiến Ba ng Lệnhsẽ là người thường sao?Về sau chẳng lẽ không tiếp tụclấy được thứ tốt sao?Nếu như còn có một tấm Kiến Bang Lệnh muốn bán, ngươi là tuyển phòng đấu giá trừ 15%, hay phòngđấu giá chỉ dùng 5%? Hơn nữa,Kiến BangLệnh này nếu hỏabạo, hấp dẫnnhân khí cũng nhất định tương đốinhiều, người bị hấp dẫn tới, tất nhiên sẽcó một bộphận ngườichọntới nơi này mua đồ, hoặc bán một số thứ, dùsaohắn là kiếm lớn.

Thạch Trung Ngọcbừngtỉnh đại ngộ, bất mãnnói:

- Nói như vậy, Tiền Hành ThiênHạ này thậtquá keo kiệt, Kiến Bang Lệnhcủa chúng ta giúp phòng đấu giá hắn vang dội danh khí, hắn lại còn không biếtxấu hổlấy tiền? Hắc,thật sựlà quá hắc.

Hàn huyên một hồi, đấu giáhội rốtcụcchính thức khởi động, trong đám người truyềnđến tiếnghoan hô.

Trênmàn ảnh nhiềuhơnmột nữlang vóc dáng lửa nóng, ngườimặc trang phục chức nghiệp,cực kỳ mêngười.

-Mọi người khỏe,ta làđấu giásư củahộiđấugiá lần này,tagọi Nhân Nhân, cảm tạ mọi ngườiđến đây tham gia thịnh hội chưabao giờ có.

Nhân Nhân nói.

Bên ngoàibao sương truyền đến từng đợt huýt sáo,bầukhôngkhí lập tứcbị nữlangnày bắtđi, Nhân Nhân cười đối mặt vớihết thảy, dường nhưnàng đãrất quen.

Ánhmắt của Thạch TrungNgọc đương nhiêncũngdừng lạiở trên thân thể Nhân Nhân,hai ngọn núingạonghễ đứng thẳng thậtsự là quá câu mắt người, không tốt, có sát khí, Thạch Trung Ngọc vội vã mắt nhìn mũi,mũi nhìntim, thu hồi ánh mắt dâm đãng, từ trong Túi Tu Dilấyra tẩu thuốc, cốý khôngnhìn mànhình,châm lửađốtthuốc, phảng phất như trênmàn ảnh hết thảyđều không có quanhệ gì tới hắn.

Sátkhí cũng không có bởivì động tác này của Thạch TrungNgọc mà

yếu bớt, vẫn chènéphắn thở không nổi, mồ hôi trên mặt chảy ào ào, không phải là nhìn nhiều mộtchút sao, có cần phải như vậy phải không?

- Được rồi, xinmọi người yênlặngmột cái, hiện tại đấu giá hội chúng ta chính thức bắt đầu, đầu tiên mang cho mọi người là một bộ Bạch Ngânsáo trang cấp25, hơnnữa bộ trang bị này là chuyên mônvìnữ tính thiết kế, nếu như cácvị đang truy cầubạngái, vậy m ua lạinó làm lễvật, ta nghĩ nàng nhất định sẽrất vui vẻ.

Nhân Nhân nói.

Lời củaNhân Nhânvừa ra, thì có mộtnữngười mẫu mặc bộ trang bị Bạch Ngân kia tới, vài động tácnhẹnhàng thanh tú,lại gây nên bầy sói dưới đài rung động, Thạch Trung Ngọcchỉ tùy tiện liếc mắt, không có tiếp tục xem,nữngười mẫukia mặc kệ từ vóc người hay nhan sắc, đều kém Nhân Nhânkhông ít, không có tâm tình xem.

- Đượcrồi, cácvị, nhìnxong nữngườimẫu của chúngta biểu diễn, mọi người bắt đầuđấu giá, giá khởi điểm2000 kim tệ, mỗi lầnkêu giá không được thấp hơn 100kim tệ.

Nhân Nhân vừa cười vừa nói.

Thuộc tính trangbị căn bản khôngcần đấu giásư giới thiệu, bởivì từ danh sáchbán đấugiá trong tay người chơi có thể trực tiếp thấy.

- Ta ra 2500 kim tệ.

- Tara2600kim tệ.

-Lãotử ra 3000 kim tệ.

- Con mẹnó, ai dámcùng lão tửđoạt? Lão tử ra 5000 kimtệ.

- Gia gia liền cùng ngươi đoạt? Gia giata ra 6000 kim tệ.

...

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, làm saovừamới bắt đầu liền gây ra mùi thuốc súng lớnnhư vậy rồi hả?Cư nhiên trực tiếp mắng lên? Nếu nhưlà ở trong hiện thực, đấu giá hội sẽ rất ítcó người nói

năng lỗ mãng,bất quá nơi này là trò chơi, mọi ngườichơi gamecũng làvì buông lỏng, muốn nói cáigì thì nói, muốn mắngcái gì liền mắng,đây mới là chơigame!

Rất nhanh,đấugiásưNhân Nhân giải quyết dứt khoát, trang bịBạch Ngângiá sau cùng lại đãđạt tớiba chục ngàn kim tệ, đây quả thựclà giátrên trời,Thạch Trung Ngọc xem qua thuộctính bộ đồkia, thật sự làkhông đượctốt lắm, cực kỳphổ thông, hơn nữa dường như ngoại trừ ngoại hình đẹp,căn bản khôngcó bất kỳ ưu điểm.

Dựa theo Thạch Trung Ngọc phỏng chừng,bộtrang bịnàycănghếtcỡ cũng chỉtrị giá ba nghìn kim tệ, giá cả cư nhiên tăng vọt gấp 10, cái thế giới nàythậtsự làquá điêncuồng, kẻcó tiềnđều cảm thấy tiền của mình quá con mẹ nó đốt tay, cư nhiên lãng phí nhưthế, có tiền nhàn rỗi mua trang sức,còn không bằngđi mua nhiều vài món trang bịthoạt nhìn ráchráchrướirưới, nhưng thuộc tính rất tốta.

Kế tiếp lại liên tục đấu giávài món trangbị, bấtquá hiệu quả đều không kém,chỉ là trang bị quá kém, đềulà trang bị Bạch Ngân, đám người Thạch Trung Ngọc hiệntạicăn bản là chướngmắt trangbị Bạch Ngân.

- Mọi người xinchú ý,hôm nay kiện trangbị Hoàng Kimthứ nhất rốt cục xuất hiện.

Nhân Nhânnói.

Rốt cục tới trang bị HoàngKim rồi hả? Xem cô nương lạikhông để cho xem, xem trang bị lại không có tâm tình, nghe được trangbị Hoàng Kim ngaylập tứctinhthần tỉnh táo, bất quá chứng kiến trên màn ảnh bán đấu giálàmột thanh đại kiếm hai tay thì khôngcòn tâm tình.

Lúc đầu Thạch Trung Ngọccòn tưởng rằng bánđấu giálàtrang bị Hoàng Kim của hắn, nhưng không nghĩ tới là một thanh đại kiếm hai tay,Thạch Trung Ngọc biết mình cănbản không có lấy được đại kiếm hai tay.

Hít một hơithuốc lá, chuẩnbị nằm chơi, chờ thờiđiểm đấu giá Kiến Bang Lệnh,lại để cho các cô nương đánh thức hắn.

Mớivừa nằm xuống, còn chưa lên tiếng, liềnnghethanh âm kinh ngạc vui mừng của CơNhư Nguyệt:

- Tiểu Lam, mau nhìn,trangbị này thậtthíchhợp ngươi dùng.

Thạch TrungNgọc cũng tòmò nhìnthuộc tính, trời ạ, kiếm thật gia súc, nếu như lấy được trang bị này, Hướng Lam liền phátđạt.

Trảm Lôi Kiếm

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trảm Lôi Kiếm:Trang bị Hoàng Kim (lục sắc),lực công kích 150-173,lực lượng tăng20 điểm,trílực tăng20 điểm, có 5% tỷ lệ tạo thành cho đối thủ gấp ba côngkích, có 5%tỷlệ làm đối thủ ngất xỉu ba giây, đẳng cấp trangbị cấp 27, trangbịchức nghiệp, loại chức nghiệp Chiến Sĩ.

Uy vũ a, thật sựlà quáuy vũ, Nhân Nhâncòn không có giớithiệu, dưới đài liền oanh động.

NhânNhân cườihípmắt nói:

- Tuy trang bị nàyphụtăng 20 điểm trílực làm cho mọi ngườicó chút khổ sở, bất quá những thuộc tính kháchoàn toàncóthểbùđắp sự thiếusót này, có5%tỷlệ có thểtạo thành cho đối thủ gấp ba thươngtổn, cái thuộc tính này nhất định là biến thái, nếu như thời điểm ngài giết quái, đánhvào nhược điểm của quáivật, vậy có thể tạo thành chín lầnthương tổn,nếunhư vận khí của ngài tốt một chút, ra một cái bạo kích, đó chính là 18 lần thương tổn, hoàntoàn cóthểtùytiện miểu sát quái.

Dướiđài lạioanhđộng, 18 lần thương tổn, aicóthể không hướng về?

Nhân Nhân tiếp tục nói:

- Không chỉ vậy, còncó tỷlệ ngất xỉu, tuychỉ có 5% tỷ lệ,nhưng nếu như vận khí của ngài tốt, thời điểm cùng những người khác PK, hoàn toàn có thểgiết chết, thanh vũ khí này có thể nóilàlợi khí giết quáiPK a.

-Ta raba ngàn kimtệ.

- Cútđi,ba nghìn kim tệ đãnghĩ mua Trảm Lôi Kiếm?Lão tửra năm nghìnkim tệ.

-Hai người các ngươi đềuđi chơi, lão tử bảy ngàn kim tệ.

...

Nhân Nhân cònchưa bắt đầukêu đấu giá,dưới đàiđã kêu vang trời.

NhânNhân nhìndưới đài đã bắt đầu kêu giá,cũng không phảnđối, nhìn dưới đàikhông ngừng hô giá, hơi cười.

- Ba chục ngànkim tệ.

Độtnhiên trong một bao sương truyền đến tiếngkêu giá, từ mở màn đến bây giờ, lần đầu tiêncó người trongbaosươngkêu giá, những người ởtrong bao sương đềulà đạinhân vật, các người chơi cũng rõ ràng điểmnày, bởivì giácả bao sương cao tới năm chục ngànmột gian, hơn nữacó tiền còn chưa nhất định cóthể mua được.

Đột nhiên có đại nhânvật tới kêu giá, nhất thời toàn bộ phòng đấu giá hoàn toànyêntĩnh, bất quá rất nhanhthì có người không phục xuất hiện.

-3 vạn5 ngàn kimtệ.

Một người chơihô.

Người trong bao sương trầmmặc một chút tiếptục hô:

- 50 ngàn kim tệ.

Người nọkhông dám tiếptục gọi bản, hai ba chụcngàn còn có thể hàophóng mộtchút, nhiều hơn nữa khả năngliền không chơi nổi.

Đám người ThạchTrung Ngọc cũng nhíu mày, mớivừa rồi kêu giá khôngphải bọn họ,tuy bọnhọ đã sớm biết người phíadưới nhấtđịnh sẽ kêu giá, lạikhông nghĩtới còncó người bao sươngkhác nhìn trúng Trảm Lôi Kiếm.

Hướng Lam lắc đầunói:

- Quên đi, chúng ta buông tha, quá mắc, chúng ta không cần thiết tiêu nhiềutiềnnhư vậy mua chuôivũkhí này.

Thấy không có người tiếptục kêugiá,NhânNhân nói:

- Năm chụcngànkim tệ lần thứnhất, còn có ngườiragiá tiền caohơn không? Chuôi vũ khínày lực công kích caotới hơn một trăm bảy mươi, Nhân Nhân vẫnlà lần đầu tiên thấy qua kiếm lực công kích kinhkhủng như vậy,lẽ nào mọi người không muốnlấyđược binh khí này sao?

- 60 ngàn.

Cơ Như Nguyệthô giá, vẻ mặt HướngLam khổsởnhìn Cơ Như Nguyệt, không biết nênnói cái gì cho phải.

Cơ Như Nguyệt cười nói:

- Đừng khổ sáp như thế, mặc dù trangbị mắc tiềnmộttí, nhưngngồi mài đao cũng không làm mấtkỹ thuậtđốncủi, cóvũkhí tốt, lại đi giết Boss, đạtđược trangbị caocấp hơn sẽrấtdễ dàng, đến lúc đó tiền không phảilại kiếmvề?

Hướng Lam gật đầu, có chút cảmkích nhìnvề phíaCơ Như Nguyệt.

-Bạo Quânta ra 70 ngàn kim tệ.

Thanhâm trong ghế lômới vừa rồi lại tiếptục truyền ra, người ở dưới đài tâm lý rõ ràng, Bạo Quân đã tự bộclộ tính danh, nếu như trong ghế lô của Thạch TrungNgọc còn dám truyền ra thanh âm,đó rõ ràng là đối nghịch vớihắn, người ở dướiđài đã chuẩnbị xemkịch vui, nhìn trong bao sương của Thạch Trung Ngọccó truyền ra thanhâm hay không.

- 80 ngàn kim tệ.

CơNhưNguyệt khôngchút dodự nói,nếunhư là người khác, còn có thểcho chútthể diện, nhưngnếu làBạoQuân, vậy kiênquyết không nể mặt mũi, nhất định phải đoạt.

- 90 ngàn kim tệ.

Thanh âmcủaBạoQuân đã cóchút phẫn nộ.

-Mười vạn.

Thanh âmcủa Bạo Quân mới vừa dừnglại,CơNhư Nguyệt ngay lập tức hô giá, làmBạo Quântức giận không nhẹ.

Bạo Quân cũng không ngốc, lực công kích củatrangbị này quả thật không tệ, thuộc tính cũng cựckỳ kháchquan, nếunhưmua về, quả thực có thể bồi dưỡngđược một ChiếnSĩ giỏi,tuy nhiên hắn không phải bịNhân Nhân kích,cái gì chó má18 lần công kích, ngấtxỉu người đến chết?

Cái kia đều làvô nghĩa,nếuquả thật có thểnhư vậy, vậy cácngười chơi bình thường giết quái, trực tiếpđánh nhược điểm,ra bạokích, vậy cũng có gấp sáu lần công kích thương tổn, nhưng lại có mấy ngườicó thể ra vậnkhí tốtnhư vậy?Quái vậtlại không phải ngu ngốc, chúng biết động,lẽ nàomỗi lầnsẽ cho ngươiđánh tới nhược điểm? Bạo kíchcàng mơhồ, ngoại trừ ĐạoTặc, những nghề nghiệp khác tỷlệ ra bạo kíchquá nhỏ.

Mười vạn kim tệ đối với Bạo Quânmà nói căn bản khôngtính là gì, nhưngkhông phải là một số lượng nhỏ, Bạo Quân làm sao lạivì một thanh binh khícòn bổsungthêmthuộc tính "rác rưởi",thêm20 điểm trí tuệ đi tiêu tốn hơntrăm ngànkimtệ?

BạoQuân trầm mặc, ngườiở dướiđài cườinhạt, cái chó má gì, mình gọitên ra, lại cònkhôngdám đi cạnh tranh.

Nhân Nhân lạihômấy lần, trắng trợnca ngợi binh khí, nhưng không ai phản ứng, giá cả đến mười vạn kim tệ, khôngai sẽ ngu ngốc theo nữa,còn kẻ có tiền như Bạo Quânthì ý tưởng giốngnhau, đại kiếm hai tay nàycăn bản không đáng giá mười vạn kim tệ.

Nhân Nhân đốivới Trảm Lôi Kiếm có thể bánđược mười vạnkim tệ đã cảmthấy rất vui vẻ, dù saonghề nghiệp Chiến Sĩ, trên vũkhí nhiều hơn 20 trí tuệ, cănbản khôngđáng giá tốn nhiều tiền như vậy.

Ba chùyhoàâm, TrảmLôi Kiếm thuậnlợibịCơ Như Nguyệt đấu giá

đi, đối với những ngườikhác mà nói, 20điểm trí lực kia là phế vật, nhưng đối với HướngLam mà nói, lạikhông phảiphế vật,chức nghiệp MaKiếm Sĩ của nàng chơi chínhlàlực lượng cùng trí lực, Trảm Lôi Kiếm thích hợp nàng dùng.

Đấu giá hộiđã giằng conửa giờ, Nhân Nhânnghỉ ngơi một hồi, thay một nam đấugiásư, tiếp tục bán đấu giá trang bị tiếp theo, saukhi nam đấu giá sưxuất hiện,trong bao sương của Thạch Trung Ngọc tràn đầy sátkhí nhất thời không còn sót lại chút gì, đángtiếc Thạch Trung Ngọc không còn tâm tình đi xem đấu giá.

- Đúng rồi,Trầm Bích, ngươi biếtMa KiếmSĩ không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Bán đấu giá Kiến Bang Lệnh

DTV-EBOOK.COM.VN

TrầmBích hỏi.

- Ngươi làchỉ ThạchBilúc vào cửathấy kia sao?

Thạch Trung Ngọc gật đầu,chờ đợi Trầm Bíchnói tiếp,các cônương cũng tậptrung lực chú ý,chỉ có Dương Băng Dao khônghiểu, Ma Kiếm Sĩ gì? Đêmqua Hướng Lammới chuyểnchức, cònchưakịpnói choDương Băng Dao.

Trầm Bích lắc đầunói:

-Lúc nhỏởnơinày chơi đùa, liếc mắt nhìn liền ngủ, ta nhớ được Từ bádường như nói, trên tấmbiađácó khắc một MaPháp trận, nếucó ngườithiên phú thật tốt chứng kiến Thạch Bi được lĩnh ngộ, thì có thể chuyển chức thànhMa Kiếm Sĩ,còn những thứ khác ta không rõ lắm.

Thạch Trung Ngọc cùngcác cô nương cười khổ, lúc đó quên hỏi lão quảngia sựtình liên quan t ới Ma KiếmSĩ,hiệntại TrầmBích lại khôngbiết, xemra nghề nghiệp Ma Kiếm Sĩ nàychỉ có thể dựa vào Hướng Lam tự tìm tòi.

Chứng kiến vẻmặt Dương Băng Daomê mang, DươngTử tiến đến bên cạnh nàng, ngày hôm qua chuyện đã xảy ra cùng nàng nóiđơn giản một chút, Dương Băng Dao nghe xong gật đầu, đối vớikỳngộ của Hướng Lam biểu thịtán thán.

Mấy người trò chuyện, Trầm Bíchvẫn trầm mặc cũng gianhập trong đại độitán gẫu, ở dưới đámngười Cơ Như Nguyệt an ủi, tâm tình của Trầm Bích hiển nhiên đã khá, không có tiếptục đắm chìm trong bi ai, nhưng ThạchTrungNgọc lại khônghàn huyên.

Các cô nương trò chuyện, ngay cảTrầm Bíchlà NPC cũng có thể nói,Thạch Trung Ngọclàmộtchút cũng không chen lời vào, không thể không nói đó làmột bi kịch.

Thạch Trung Ngọc nhàm chán nằm trên ghếsalon,liếcnhìn danh sách bánđấu giá, hy vọng cóthể tìm đượcthứtốt gì, đáng tiếc,Thạch Trung Ngọcthất bại, thứtốt gìcũng không thấy.

Thống khổvượt qua khoảngnửagiờ, Nhân Nhân rốt cục xuất hiện, Thạch Trung Ngọc tới tinh thần, đừng xem cáccô nương trò chuyện cực kỳ vui vẻ, nhưng Thạch Trung Ngọcngay lập tức cảm giác được sát khí.

ThạchTrungNgọc lưu luyến nhìn thoáng quaNhânNhân trênmàn hình, sauđó nằm vật xuống trên ghế salon, nhắm mắt dưỡngthần, trongkhông khí lắng đọng sát khí lúc nàymới tiêu tán, cứ nằmnhư vậy, nghe cáccô nương kỷ kỷ tratra trò chuyện, Thạch TrungNgọc rất nhanh thì ngủ.

- Thạch Trung Ngọc, mau dậy, sắp bán đấu giá Kiến BangLệnh.

HướngLam lay tỉnhThạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc xoa xoahai mắtmơ hồ hỏi.

- Bắtđầu đấugiá Kiến Bang Lệnh?

Hướng Lam chỉ vào Nhân Nhântrên màn ảnh nói:

- Nhanh,saukhibán đấu giá trang bịHoàng Kimnày kết thúc, liền đến phiên Kiến Bang Lệnh của chúngta.

Đầu óc của Thạch Trung Ngọc lập tức thanh tỉnh hơn rất nhiều,tim đập cũngbắt đầukhẩn trương, nếunhư hắn không muốn buôngtha hắc đạo đại tiểu thưLý Lan, vậy nhấtđịnhphảikiếm đượcrất nhiều tiền, mà Kiến Bang Lệnh chính là một cơ hội,nếu như Kiến Bang Lệnh không thể bán ramột cái giá tốt, nhưvậy Thạch Trung Ngọc nhất định sẽhỏng mất.

Rất nhanh, trang bị Hoàng Kim trong tay Nhân Nhân bánđấugiákết thúc, hiện trường khẩntrươngcũngkhông phải chỉ có Thạch Trung Ngọc, bao gồm người còn lạitrongbao sương, người xem náo nhiệt dướiđài,còn có Nhân Nhân trên võđài, nếu như lần đấu giáKiến Bang Lệnhnày không thể làm ra một cáigiá tốt,phòng đấugiánhất định cũng sẽ nhận lấy tổn thất, đếnlúcđó đấu giásư cũng nhấtđịnh sẽ bịtrách cứ,cho nênáplực củaNhân Nhân cũng rất lớn.

-Phía dưới,vật phẩmáp trụchôm nay cuốicùngđã tới, hẳn mọi ngườicũng đoán được, không sai,đó chính làtấm KiếnBang Lệnhthứ nhất trongThần Lâm, muốnở trong tròchơi hô phong hoán vũ, vậy nhất định phải có một bang phái,mà Kiến Bang Lệnh là vật phẩm thànhlậpbang pháinhất định phải có, tin tưởng giá trị của nó không cần ta nói thêm cái gì, giá khởi điểm của KiếnBangLệnh hai triệukim tệ, mỗi lần kêugiákhôngđượcthấp hơn một vạnkimtệ.

Nhân Nhân hít một hơi thậtsâunói:

- Hiện tại bánđấu giábắt đầu, mọi người có thểkêu giá.

Giọng điệu cứng rắn củaNhân Nhân mới nói xong,ngườiở dưới đài hútmột luồng lươngkhí,đùa gì thế? Giá khởi điểm thì đến hai triệu kim tệ?Thậtsựcó ngườisẽmua sao? Ngườiởdưới đài dồn dập thầm nghĩ.

Khôngkhí bây giờcó chút xấuhổ,toàn trường lặng ngắt như tờ, trên đầu Nhân Nhân xuất hiện mồ hôi lạnh, đây làchuyện gì xảy ra? Lẽ nào giá thực sự quá cao?Lẽ nào tấm Kiến Bang Lệnhthứ nhất kia lần đầu tiên bán đấu giá phảilưu phách sao?

NhânNhân len lénmở ra bảng xếp hạng tiền tài, phát hiệntop10 đềuđã đạt hơn mười triệu kim tệ, cực kỳ hiển nhiên, bọn họ đều là vì KiếnBang Lệnh tới, làm saomột ngườicũng không gọi giá?

Thờigiantừ từ trôiqua, cònkhông có bất cứ người nàokêugiá, dưới đài đãkhông hề trầm mặc, màồnàonáo loạn.

Nhân Nhâncó chút bất đắc dĩ, khôngcó biện pháp, khôngai kêugiá, vậy cũngchỉ có thể căncứ quy củ,búa trong tayNhân Nhân gõ một cái,qua mấy phút, vẫn không cóngười kêugiá, Nhân Nhân chỉcó thể bất đắc dĩ gõ xuống lần thứhai.

Thời điểm búagần gõxuốnglần ba, Nhân Nhân rốtcụcnghe được thiên âm.

- Hai triệu kim tệ, ta muốn.

Người kêugiá dĩ nhiên không phải người trong bao sương, màlà ngườiởdưới đài, điều này làm cho mọi người tò mò, người này là ai? Có tiềnnhư vậy cư nhiênkhôngngồi vào trong bao sương.

- Hai triệu kim tệ lầnđầu tiên,còn có ngườiragiátiền cao hơn không?

Nhân Nhâncười, nệnbàn một cái.

Căn cứ kinhnghiệm của Nhân Nhân, mới vừa rồi sở dĩ những người kia không kêu giá, đây chẳng qua là bởi vì kiêng kỵlẫn nhau, chờ người khác không nhẫn nại được trướcmới cóthểra giá,bây giờ đãcó người kêu giá, nhưvậy những người khác nhất định sẽ không chịu nổi, khôngcó khả năng làmcho một ngườingay cả ghế lô cũng không vào được, dùng hai triệu kim tệ lấy đi Kiến Bang Lệnh.

-210 vạn kim tệ.

- 230vạn kim tệ.

- 240vạn kimtệ.

- 250vạnkim tệ.

...

Nhân Nhâncười cười, quả nhiên giống như nàng tưởng tượng,có người bắt đầu kêu giá,bất quábây giờ còn chưa phải trọng hí, bởivì hiện tại kêu giá hầu nhưđều ngồi ở chỗ ngồi phổ thông, người trong bao sương còn chưalêntiếng.

Trong bao sương, Thạch Trung Ngọc hưngphấnôm cô nương bên người, cũng khôngđểý là ai,bắt lại liền hôn một ngụm,mới vừa rồi lặng ngắt nhưtờ, không aikêu giá, làm hắn cực kỳkhẩn trương, nếu như khôngai bỏ tiền mua, vậy thậtbi kịch, ngaycảhai triệu cũng không có người mua, mười triệuvậy thì càng đừngnóinữa, nhất định chính là huyễn tưởng.

Cô nương bị Thạch Trung Ngọc hôn một ngụm ngay lập tức đẩy Thạch TrungNgọc ra, lúcnày Thạch Trung Ngọcmới thấy rõ,mới vừa rồi mình hônlại là Trầm Bích,nàng chỉ là một NPC mà thôi, Thạch Trung Ngọcthở dài, không nghĩtớimình cư nhiên hôn một NPC?

Trầm Bíchmắccở đỏ bừng haigò má, cũng không có trách cứThạch Trung Ngọc vôlễ.

Đám ngườiCơ Như Nguyệttựnhiên chứng kiến động tácmớivừa rồi của Thạch Trung Ngọc,bấtquákhông nói gì, các nàng đềubiết mới vừa rồi Thạch Trung Ngọc không phảicố ý, chỉ là quákích độngmà thôi, cho nênkhông có tráchcứ cái gì, nhưng bạch nhãn là khẳng định không thiếu được.

Đột phá mười triệu

DTV-EBOOK.COM.VN

- Kiến Bang Lệnh nàythật có thể bánđược mười triệu sao?

Thạch Trung Ngọc nhìn mỗi lầnkêugiá đều mới mườivạn mười vạn,hơn nữa bây giờ còn càng tăng càng chậm, không khỏi bắt đầu hoài nghi, Kiến BangLệnhthật có thể bán được mười triệu?

Cơ Như Nguyệtlườm hắn một cái nói:

- Ngươi nghe đượctrongbao sươngcònlạicó ngườikêu giá sao? Bọn họ mới là lão bản, bọn họ mới thật sự là ngườimua, gấp cái gì?

Tuy CơNhư Nguyệt hiểu được đạo lýnày, nhưngchính nàngcũng chảy mồ hôi lạnh,nếu như mới vừarồiKiến Bang Lệnh lưuphách, còn có thể bán đấu giálần nữa, nhưng mỗi lần đều nhưvậy, trái tim người nào chịu được?

- 300 vạn kim tệ.

-305 vạn kim tệ.

- 306 vạnkim tệ.

-307 vạn kimtệ.

...

Các người chơi kêu giá càng ngày càng ít,tuy vẫn cònkéo dài, nhưng mỗi lần đều mới một vạn một vạntăng lên,cần lúc nào mới có thể đến mười triệu kim tệ?

Trong bao sương, ThạchTrung Ngọc sắp vộimuốn chết, Cơ Như Nguyệtngược lại không gấp, chỉ cần có người kêu giá, nàngsẽ không lo lắng Kiến Bang Lệnh không bán được giá cao, tuy nàng đã nói cho Thạch Trung Ngọc khôngcần lo lắng, nhưngThạch Trung Ngọcvẫn không khỏi khẩn trương đến khắp nơi loạn chuyển.

- Ngươi đừng đi loanh quanhnữa được không? Nếu như ngươithực sự rấtgấp, tự ngươi cóthểkêu giá,nhưvậy người trong bao sương còn lại sẽkhông chịu nổi, bắt đầu kêu giá, đến lúc đó,chúng ta có thể chứng kiếngiá tiền chânchính.

Cơ Như Nguyệt không nhịn đượcnói.

ThạchTrung Ngọc hồnghi hỏi.

- Thực cóthể?

-Không tin thử xem.

Thạch TrungNgọc chần chờ một chút,đi tới trước Microphone hô:

- Năm triệu kimtệ.

- Gợi ýcủahệ thống, hệ thống giám sát trong túi đồ của ngài không có nhiều kimtệ như vậy, kêugiá thất bại.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc đau khổ nói:

- Hệ thống khôngcho takêu giá, nói tiền củata quá ít.

-Vậy kiên nhẫn chờđi.

Cơ Như Nguyệt nói.

Ai,gấp cũng không gấpđược,Thạch Trung Ngọc kiên nhẫn chờđợi, bên tai nghe những người trong hiện trườngmột vạn mộtvạn tăng lên.

Khoảng chừngquamấy phút,giá cả của Kiến Bang Lệnh đã bị nâng lên đến ba triệu năm trămbảy chụcngàn.

- Năm triệu kim tệ.

Trong ghế lô của Bạo Quânđột nhiêntruyền đến một thanh âm.

Toàn trườngnáo động, ởtrong mắt ngườixem náonhiệt, có người dùnghai triệu mua Kiến Bang Lệnh đãly kỳ, bị tăng tới batriệu năm trăm bảy chục ngàn, cũngđã đố kịngười dẫm nhằm cứt chólấy được Kiến Bang Lệnh, nhưng bây giờcư nhiên xuất hiệnmột người

ra năm triệu, cái này đã vượt ra khỏi cựchạn tâmlýcủa bọnhắn, đây chỉlàmột trò chơi màthôi, tại saophíphạm như vậy?

Đối với những người dưới đàimà nói, năm triệu đãlà rấtnhiều rất nhiều,đầy đủ sống cả đời, nhưng đối vớinhững người cótiềnkiamà nói, năm triệucăn bản không tính là gì.

Dướiđàicó một cái khôngphục tiếp tụchô giá:

- 501 vạn kimtệ.

-600 vạnkimtệ.

Bạo Quân không dodự, trựctiếpnói,Bạo Quân cũng biết, đừngnói năm triệu,600 vạn đều bắt không được Kiến Bang Lệnh, chonên kêugiá đạithủ đại cước, bất quácũng hy vọng cóthể dựa vào đại kh í nhưvậy, dọa chạy mộtít đối thủ.

Toàn trường lầnnữa náo động, bọn họđích xác bị đại khí của Bạo Quân dọa sợ, vừa mởmiệng liền đề cao một triệu, đây cũng không phải mộtvạna, ngườidưới đài nhất thời ỉu xìu.

Bạo Quân đã tănggiá cả lên, những bao sương khác đương nhiên cũng bắtđầu kêugiá, dựa vào tàilựccủađám người dướiđài căn bản không khả năng ngăn cản được Bạo Quân, cũngkhông thểlàm cho Bạo Quân dùng 600 vạnlấy điKiến Bang Lệnh? Đócũng quá tiện nghi Bạo Quân.

- 700 vạn.

Trong bao sươngkháccó thanhâm ra giá.

Người xem kémchútphát điên, làmình quánghèo? Hay người khác quá giàu có rồi hả? Bọnhọ chỉ cảm thấylỗ tai củamình có chút tê dại,mộtkimtệ bằngmột NhânDân Tệ, lần này chínhlà 700 vạnNhân Dân Tệ, đối với mộtngười bình thường mà nói, hoàn toàncó thểtìm một địa phương nhỏ,mua cái biệt thự, cảđời sống phóng túng.

- 750 vạn.

- 800 vạn.

- Mười triệukim tệ.

Bạo Quânngang ngược hô.

Hô hấpcủa Thạch Trung Ngọc cùng cáccô nương đềucó chút dồn dập, thựcsự đạt tới giá tiền này,hơn nữa xem ra, còn giống như có thể tiếp tục tăng, Thạch TrungNgọc cảm giác mình thậtsự quá hạnh phúc, một cáiKiến Bang Lệnh nho nhỏ có thể thu được thu nhậpcaonhư vậy.

- 11 triệukim tệ.

Một thanhâm khácHô.

Quả nhiên, còn đang tăng thêm, trên mặt Thạch Trung Ngọc viết đầy hưngphấn, chợt thấy biểu tình trên mặt của Cơ Như Nguyệt có chút đặcsắc, mộthồi cau mày,mộthồi lại có chút do dự.

-Như Nguyệt, ngươi làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọchỏi.

Cơ NhưNguyệt cười khổ nói:

- Mớivừa rồi kêu 11 triệu là ca ca của ta...

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, lúng túnghỏi.

- Vậy làm sao bây giờ?Hắn dù sao cũnglà anh vợcủa ta, nếunhư hắn muốnKiến Bang Lệnhmà nói, ta cuối cùngkhông có khả năng hỏihắnđòi tiền a?

Cơ Như Nguyệtlườm hắnmột cái:

- Ailà anh vợcủa ngươi,đừng tự dát vàng lênmặtmình, tacòn không cóbằng lònggảcho ngươi đâu!

Thạch Trung Ngọcgãi đầu, nếu như nơi đây không phảingười quá nhiều, Thạch Trung Ngọc nhấtđịnh sẽ thôbỉ ôm lấyCơ Như Nguyệt, cưỡngbứcnàng nóigả chomình, nhưng bây giờ nhiềungười như vậy, hiểnnhiên không thích hợp.

-NhưNguyệttỷ, bây giờ ngươi gọi điệnthoạicho caca ngươi, bảo hắn đừng tiếptục đấu giá không được sao? Ngượclại chúng ta còn có mộttấm KiếnBang Lệnh, sau khi đấu giá hội kết thúc, chúng ta lấy KiếnBang Lệnh khácchо ca ca ngươikhông đượcsao?

Hướng Lam nói.

ThạchTrung Ngọc gật đầunói:

- Hướng Lam nói rất có đạolý, cứlàm như vậy, Như Nguyệt, ngươi nhanh gọi điện thoại, miễnchohắn tiêu tiền uổng phí.

Cơ Như Nguyệt không chút cảm kích nói:

- Khôngcó việc gì, dù saotên kianhiều tiền, để hắn lãng phí đi.

ThậtraCơ Như Nguyệtlà muốn nói,caca của nàng Cơ Như Phong mặckệ nhiềutiền như thế nàođi nữa, cũng chỉ làgiúp phụ thân nàng làm côngmà thôi, mỗi lần dùng tiền cũngphải báo cáo, đạt đượcphụ thân nàng Cơ Hùng Liệt đồngýmới được, lầnnày mua Kiến Bang Lệnh nhất định là chú ýcủa Cơ HùngLiệt.

Dù sao CơHùngLiệt nhiều tiền,xài khôngxài hết, cònkhôngbằng cầm tớiđưa cho chồng mình.

Nhưng ngườiở đâynhiều lắm, Cơ Như Nguyệt bất tiệnnóiý tưởng của mình. Không phải CơNhư Nguyệt không tin những cô nương này, chỉlà tạm thời cònkhông muốn cho cácnàng biếtsự tình trong nhàmình, không muốnđể cho các nànglo lắng.

Thạch Trung Ngọc thở dài, hắn đã đoánđược ý nghĩ củaCơ Như Nguyệt, nhưng lại không biếtnênan ủi Cơ Như Nguyệtrasao.

Ba chục triệu

DTV-EBOOK.COM.VN

- Như Nguyệttỷ, ngươinhưvậy được không? Hắn chínhlà ca ca ngươi,ngươingaycả tiền của hắn cũng muốn kiếm?

Hướng Lâm kinh ngạc hỏi.

Cơ Như Nguyệt thản nhiên nói:

- Quênđi, không cầnlolắng nhiềunhư vậy, an tâm xem đấugiá hội.

Cáccô nương liếc nhau, cười khổ một cái, đều không hiểu Cơ Như Nguyệtđây làthế nào, bấtquákhôngnói thêm gì,có thể là nàng cùng ca cacó chút mâu thuẫn, đang dỗi vớica ca củanàng.

- 11 triệu 500 ngàn kim tệ.

Mộtbao sương khác truyền ra thanh âm.

Đám người Thạch Trung Ngọc đồngdạng đốivới thanh âmnày vô cùng xa lạ, bất quá Cơ Như Nguyệt lại cảm thấy rất quen tai, nhưng tronglúcnhất thời khôngnhớ thanh âm này rốt cuộc là của người nào.

- 12 triệukimtệ.

Bạo Quân lầnnữa hô lên giá cả, bất quá trong thanhâmlại xen lẫn mộtítphẫn nộ.

Thạch Trung Ngọc không khỏi cườilên hahả.

Hướng Lam hỏi.

- Ngươi cười cái gì? Lẽnào chứngkiến tiềnliền thực sựbuồn cười nhưvậy sao?

Thạch Trung Ngọclắc đầunói:

- Nhiều tiền đương nhiênsẽ vui vẻ, bất quá hiệntạita vuivẻ là bởi vì Bạo Quân, tanghĩ nét mặt của hắn bâygiờnhất định cựckỳ đặc sắc.

Hướng Lâmbật cườinói:

-Ta đoán hắn nhấtđịnh đãsớm đoánra KiếnBang Lệnh này chính là ngươitừchỗ Ma Pháp Cương Thi Vương giành được.

- Rõ ràng chính làđồ đạccủahắn, lạicòn phải phí hơnmười triệu đến mua, hắnđã giận điên rồi.

Hướng Lam nói.

Thạch Trung Ngọccười haha nói:

-Cái này khómànói, coinhư ngày đó ta không đi cùnghắn đoạtBoss, hắn giết Boss, nhưng không cóvận khí cường hãn như ta,hắn cũng khôngnhất địnhcó thể đánh ra Kiến Bang Lệnh.

- 13 triệu.

Cơ Như Phongthản nhiên nói.

- 14 triệu.

Đột nhiênxuất hiện một giọng nói ngọt ngào, nghe được thanhâm kia, lần này đến phiên biểu tình trên mặt Thạch Trung Ngọc trởnên đặc sắc,Thạch Trung Ngọc đối với thanhâm này thật quá quen thuộc, không phải người khác, chính là Hắc Bang đại tiểu thư Lý Lan.

Cơ Như Nguyệt cùng những cônương khác tiếp xúc qua Lý Lan mấy lần,bất quá ngoạitrừ Cơ Như Nguyệt, những người khác đều không biếtquan hệgiữa Thạch Trung Ngọcvà nàng, cho nên đối với Lý Lan kêu giá,tấtcảmọingười không quá để ý,Lý Lan đã sớmở trong tay cácnàng thu muakhông íttrang bị, nếunhư nóikhông muốn thànhlập bang phái, cái kia căn bản không có khảnăng.

- 15 triệu.

Theo thanh âm của LýLanxuất hiện, thanhâm một mỹnữ khác cũng

từ trong bao sương truyền ra.

Cái thanh âm này Thạch Trung Ngọc khôngrõ ràng, dường như không có nghe quathanh âm này.

Cơ Như Nguyệtsuy nghĩ một chút nói:

-Thanh âm nàyhìnhnhư là thanh âm của Lạc Diệp Phi Hoa.

-LạcDiệp PhiHoa? Chínhlà Huyễn Ảnh Cung Tiễn Thủ trên bảngxếp hạng kia?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệt gật đầu nói:

- Trước đây cũng bán qua trang bị cho nàng, tiếp xúcmộtlần, ta có ấn tượng, hẳn là của nàng.

- 17 triệu 500 ngàn.

Lý Lan tiếp tục hô.

- 18 triệu.

-18 triệu500 ngàn.

- 19 triệu.

- 19 triệu 500 ngàn.

-20triệu.

Hai cô bé nàyhình nhưđấu khí,khôngai nhườngai, khán giảđều ngẩn ra,đây là tình huống gì?Nam nhân đâu? Đềuchết ở nơi nào? Làm sao không lên tiếng?Làm chohai nữ nhânởnơi nàylẫn nhau kê u giá?

Thạch Trung Ngọc cũng không biết phảilàm gì cho đúng, lấy hắn hiểu rõ Lý Lan, đồ đạc bị nàngxem trọng, nàngsẽliềulĩnh muốn đi đạt được, phỏng chừng trước khi ranhgiới cuối cùngchưatới, nàng còn cóthể kêu tiếp, nếu quả thật bị nàng chụpđược,vậy làm sao cho phải?

Làm sao lấy tiền? Lẽ nào từ chỗ nàng đạt được tiền, sauđó đi chỗ phụ thânnàngkhoe khoang, nói lãotử kiếm được tiền?Trời, conmẹ nó đừng nói phụthân Lý Lansẽkhông thừa nhận Thạch Trung Ngọc, ngay cả hắn cũngkhông có mặt đi nói a.

- 20 triệu 50 ngàn.

- 20triệu 100 ngàn.

...

Sau khivượt quahai chục triệu, haicô bé kêu giá liền tương đối thấp, xemra cáigiá này sắp vượtlên lằn ranh của các nàng.

- 25triệu.

BạoQuân đột nhiênlớntiếng hô.

Lập tức liềntừ hai chục triệu đột nhiên tiêu thăng đếnhai mươi lăm triệu, khán giảcùng bọn người Thạch Trung Ngọc sửng sốt, Kiến BangLệnh đạttới haimươi lămtriệurồi?

Hai mươi lămtriệu, đây làmột cáikhái niệm gì? Lấy tiền mặt chất đốngcũng cóthể tươi sống đèchết một người, coi như là thời điểm ThạchTrungNgọc phong quang nhất, cũngchưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, ngoại trừ ThạchTrung Ngọc, những cô nương khácũng kích động đến tâmlýbật nhảy về phía trước,cho dù là Dương Băng Daocũngbất ngờ.

Hai mươilăm triệuđối với Dương Băng Dao mànói cũng không phải một con số nhỏ, tuy nói sản nghiệp củanàng vượt quahai mươilăm triệu này,nhưng muốn kiếmđược nhiều tiền như vậycần thời gian bao lâu? Nhưng đám người Thạch TrungNgọc mới dùng không sai biệtlắm một thángmà thôi, liền kiếmđược nhiều tiềnnhư vậy.

Bánđấu giácòn không có đình chỉ, nói khôngchừng tiền này còncó thể tiếp tục tăng, hơn nữa Dương Băng Dao nhớ kỹ trên người Thạch Trung Ngọc còn giống nhưcómột tấm KiếnBangLệnh, nếu nhưmột Kiến Bang Lệnh khác cũng có thể giá trị nhiều tiềnnhư vậy... Dương Băng Dao có chút ghen tỵ, mình liềusống liều chết xây một công ty lớn như vậy, còn không bằng người tanằm trong nhà chơi game kiếm được nhiềutiền.

- 25 triệu10 ngàn.

Lạc DiệpPhi Hoahô.

-30 triệu.

Bạo Quân khôngchútdodự nói.

Tất cả mọi người bị cửđộngcủa Bạo Quân làm chosợ hãi, năm triệu năm triệu đi lên, kẻ có tiềna, cháu trainày tuyệt đốilà kẻ có t iền, bất quá có tiền cũng không thể đạp như vậya?

Chứngkiến tất cả mọi người trong bao sương kinh động, Cơ Như N guyệt nói:

- Xem ra BạoQuân đối với Kiến Bang Lệnh làtình thế bắt buộc, kỳ thựcđây chính là mộthồi tâmlý chiến, cố ýnói giá cả rất cao, sợ chạyđối thủ, nếu như đợi lát nữa còn có ngườikêu giá, BạoQuân không tiếp tục tăng lớngiá, nhưvậy chỉsợhắn sẽkhôngcó nhiều tiền như vậy.

ThạchTrung Ngọc mở ra bảngxếp hạng tiền tài, pháthiệntiềnphía trênđã xảy ra biến hóa long trờilở đất, lúcđầu cho rằng những người phíatrước tiền đã rất nhiều, nhưng không nghĩ tới bâygiờ tiềncủabọn họ dĩ nhiên đã cao đến một loại trình độ kinh khủng.

Bạo Quân 40triệu kim tệ xếp thứba, thứnhất là Long Hồn,đãhơn 50triệu, thứhai là CơNhưPhong, hắn cũng hơn 50 triệu, thua Long Hồn 2 triệu mà thôi.

Cơ Như Nguyệtcũng nhìnthấy bảng xếp hạng tiềntài, lập tức nói:

- Tanhớ ra rồi, người cùng ca ca ta đấu giá chính là Long Hồn, không nghĩ tớihắn cũng lấy nhiều tiền như vậy, xem ra hắn đối với Kiến Bang Lệnh cũng có hứng thúrấtlớn.

Cạnh tranh kịch liệt

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: ThánhThiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Ngươi biết hắn?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệt gật đầu nói:

- Tênkiatừnhỏ đã cùngca ca ta tranh, rất đáng ghét.

- Như vậy Kiến Bang Lệnh có thể sẽ cao đến 50 triệu?

ThạchTrung Ngọc kinh ngạc hỏi.

ThạchTrung Ngọc nguyên bản đối với Cơ Như Nguyệtnói không quátin tưởng, Kiến Bang Lệnh nơi nào cóthể bánđược mười triệu? ở trong lònghắn cho rằng,cáilệnh bài đồngnát này có thể bánmấy vạn đã rấttốt, nhưng ai biết, thứ nàycư nhiên cóthể bán đượcđắt như thế?

Giá không ngừng kéo lên, một lầnlạimột lần khiêu chiến trái tim của Thạch TrungNgọc,hiện tại Thạch Trung Ngọc đã huyễn tưởng, có phảicó thể bán được 50 triệu hay không.

CơNhư Nguyệt lắc đầu nói:

-Có thể bánđượcđắt như vậy hay khôngta không biết, nói thật, Kiến Bang Lệnh căn bản không giátrị nhiều tiền như vậy, coi nhưlà tấm Kiến Bang Lệnh thứnhất, ba chục triệuđã là con số rất tốt, phíasau bấtcứ lúc nàocũngsẽ dừng, hiện tại cũng chỉ cóthểxem vận khí,khó bảo toàn sẽ có người giận dỗi, hô lên cái giá siêu cao?

ThạchTrung Ngọccười cười, xemra coi nhưgiá cả của Kiến Bang Lệnh còn có thể tăng, nhưngsẽkhông đề cao nhiều lắm,dù sao kẻ có tiền khôngailànão tàn, không thể vìgiận dỗi, liền đại thủđại cước lãng phí tiền.

-Thiên Lôibang ragiá 40triệukim tệ.

Phảng phấtnhư vì thực hiện ýtưởng của Thạch TrungNgọc, lập khắc có người gọi ra mộtgiácả siêu cao.

- Người này là người ngu sao? Mắc như vậycòn mua?

Hướng Lam kinh ngạc hỏi.

Thạch Trung Ngọc điên cuồng gật đầu,người này tuyệt đốilà mộtkẻ ngu si,người ngốccòn chưa tính, lại quávô sỉ, không biết xấu hổ, Thạch Trung Ngọc đã sớm hận chếthắn, bởi vì thanh âm này chính làvị hôn phu của Cơ Như Nguyệt, Lôi Nghiêm.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, kiếm tiền củahắn, Thạch Trung Ngọc một chút cũng sẽ không cảm thấy ngại.

Cơ Như Nguyệtđối với thanh âm của Lôi Nghiêmcàng hiểurõ,nàng đương nhiên cũng nghera là Lôi Nghiêm, cườikhổ một cái, đây chính là người phụthân giúpnàngquyết định sao?Gả cho thứ ngu ngốc này?

Đối với Lôi Nghiêm kêu giá,mọi người đều giậtmình, 40 triệuthật sự là quá mắc, Kiến Bang Lệnh đíchthật là thứ tốt,nhưng bâygiờ trò chơi khai thônghệthống hối đoái Nhân Dân Tệ, lúc nàymới một tuần,ở đâu có nhiều tiền nhàn rỗiđi muaKiến Bang Lệnh như vậy?

Cũng không thểsau khi mua Kiến BangLệnh, không còn tiền đi mua trangbị a? Không cótrang bị,xây bang phái có cái rắm dùng, súng bắn chim đầuđàn, khôngcó thực lực,ai dámđi làm đệ nhất nhân?

Đối với hiệntrường trầm mặc,Lôi Nghiêm cũng đắc chí, mới vừa rồi thúc giục nửa ngày, tiền rốt cục tập hợpvào trong tròchơi, hiện tại 40 triệu mới vừavào tài khoản, ngay lập tức hô lên, chiếm được kếtquảhắnmuốn, cư nhiênthực không có người đoạt Kiến Bang Lệnh.

Một lát khôngngười tiếptụckêu giá, cây búa trong tay Nhân Nhân gõ xuống bàn, trên mặt mangnụ cười sáng lạn hỏi.

- Hiện tại ThiênLôi bang đãra 40 triệu, còn có những người khác ra giá không?Đây chínhlà đệ nhất bang phái trongThầnLâm.

Lời nói củaNhân Nhân cũng không có làm cho các lão bản tiếp tục ra giá, Nhân Nhân chỉ cóthể bất đắc dĩ gõ chùythứ hai.

Thạch TrungNgọc cóchút tiếc nuối,xemramuốn đạt tới 50 triệu quá khó khăn, bấtquá40 triệu cũng rất tốt, lặng lẽ mởrabảng xếphạng tiền tàinhìn thoáng qua, nhất thờithấtkinh.

-Các ngươi mau nhìnbảng xếp hạngtiền tài, tiền củabọn họ lại tiếp tục tăngvọt.

Thạch Trung Ngọc kích động hô.

Các cô nương kinh ngạc nhìn bảng xếp hạng tiền tài, hạng nhất Long Hồn, kim tệđãđạt tới80 triệu,lẽ nào những người này đều điên rồi sao, rất rõ ràng, số tiền này khẳng định đều là hướngvề Kiến Bang Lệnh,khôngcó khả năng mọi người không có việc gì tuỳ tiện nạp tiền vào trong trò chơi?

-Lẽ nàota đánh giá quá thấp giá trịcủa Kiến Bang Lệnh?

Cơ Như Nguyệtcó chút không xác định nói.

Hướng Lam suy nghĩ một chút nói:

- Ai biết được, bấtquá cũngcó thểlà được tin tức gì,còncóthứ gìso vớiKiếnBang Lệnh càng tốt? Bọn họnạp tiền có thể là vì mua nhữngthứđồ khác.

- ThiênLong bang 60 triệu kim tệ.

Long Hồnở thời điểmchùy thứbamới vừa giơ lênhô.

- Phong Vân Bang 70triệu kim tệ.

Kèm theo thanh âm của Long Hồn, Cơ Như Phong cũng hô theo.

- Thiên Long bang 80triệu kimtệ.

- Phong Vân Bang 83 triệu kim tệ.

Dựavào, mọi ngườilạibắtđầu nhiệt huyết sôi trào, mới vừarồi tất cả mọi người cho rằng40triệuđã trần ailạc định, ai biết, giá cảlại đột nhiên tiêu thăng đến60 triệu kim tệ, sau đó lạitới một cáiPhong Vân Bang, haiđại bang phái bắtđầungươi tranhta đoạt.

-Ta nghĩ bọn họ nhất định là điên rồi, đều là bại gia tử.

Cơ Như Nguyệthận hận nói, ngaycả nàng cũngkhông nghĩ tới, Kiến Bang Lệnh nhonhỏ này, lạicó thểđưa tới cạnh tranh lớn như vậy.

...

BạoQuân tức giận ngồiởtrong bao gian, phẫn nộgọi điện thoại hỏi.

- Tiền đâu?Tại sao còn không đến? Nhanh chuyển tiền đến cho lão tử.

- Trần Thiên, ngươicon mẹ nó gọicọnglông,lãotử đã chuẩn bị, nếu như tiềnđến rồi, ngươi lại bắt không được Kiến Bang Lệnh, ngươi liền chết chắc.

Thanh âm trongđiện thoại nói.

Bạo Quân cúp điện thoại,hung hăng nệnđiện thoại xuống đất, chửi ầm lên:

- Trần Hạo, ngươi một cái cứtchó,nếu như không phải bởivì ngươi lànhi tử của đại bá, ngươi chỉ là một cái lông a?

Trongbaogian chỉ cóBạo Quân cùng Bạo Long,cho nên Bạo Quân mớidám không kiêng nể gì cả nói chuyện như vậy,Bạo Long anủi một chút, chăm chú nhìn hiện trường, rấtsợ Nhân Nhân nện cái thứ ba, định xuống giá cả.

...

-Cácngươi ở nơinày đợi, ta đi diện đàn nhìnmột chút, ta cũngkhông tin nếu nhưchỉvì cóthể thành lập bang pháimà bán đượcgiá cao

nhưvậy.

CơNhư Nguyệt nói xong, trựctiếp rời trò chơi.

Đám ngườiThạch Trung Ngọc tiếp tục khẩn trươngnhìn tìnhhuống hiện trường, ngườidẫm nhằmcứt chó chínhlà không giốnga, giá cả của Kiến Bang Lệnh cư nhiêncó thểtiêu thăng đến loạicảnh giới kinh khủngnày, dựa theotiến độhiện tại,hơnứccũng không phải kh ông thể.

LongHồn cùng CơNhư Phong còn đangkhông ngừng đấu giá,bấtquá số lượng càng ngày càng nhỏ, Thạch Trung Ngọc chăm chú nhìn c hằm chằmbảngxếp hạngtiền tài, muốn tiền trong tay bọn họ còn có thểtrởnên càng nhiều.

Cơ Như Nguyệt rất nhanh thì trở lại,trên mặttràn đầy kinh hỉ.

- Làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cơ NhưNguyệtnói:

- Mớivừa rồitaxem tintức, tiền tam thànhlập bangphái,cóban thưởng rất cao, cái thứ nhất thànhlập bang phái, trựctiếptặng một thành thị làm nơi dùngchân, thứ hai tặng thôn trấn, thứba tặng thôn trang,mặt khác, trướcba còn được tặng hộ vệNPC thủ thành.

90 triệu

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc cau mày hỏi.

- Dù như vậy, cũng khôngđáng được nhiều tiền như thế a?

Cơ Như Nguyệt lườm hắnmộtcái:

- Ngươi khôngthểchờta nói xongsao?

- Ngườithứ nhất thành lậpbang phái có thể tựdo chọnchỗở, nếu như tìm được mộtđịa phương tốt,về saungười chơi ởnơinày giết quái lêncấp, bổ sung dược tề, trangbị…khẳng địnhđều sẽ tuyểnnơi dùng chânkia, ngươi ngẫmlại xem,ởnơinày mỗingày sẽ lợi nhuận bao nhiêu?Hơn nữacòncórất nhiều cửa hàng ở trong thành,có thể tùy tiện chongười chơi khácthuê, cáinàytương đương với một thành thị loạinhỏa.

Thạch Trung Ngọc sửng sốtmột chútnói:

-Con bà nó,đó không phải làkiếm lật? Thần Lâm quá mức hỏa bạo, người chơi nhiều lắm, mỗi ngày mỗi ngườiđềuởnơi đó muamột chai hồng dượcmột kim tệ, vậy mỗi ngày không sai biệt lắmcóthể lợinhuận hơn một ức? Con mẹ nó, lão tửthua thiệt lớn,giá khởi điểm phảilà mấytrăm ức.

Thạch Trung Ngọc huyễn tưởngbịcác côngươnglàm như khôngthấy, nơidùngchân kiếm tiền đúng là sự thực, nhưng nào có khoa trương như ThạchTrung Ngọc nói? Nhiều người nhưvậy chenở một địa phương đi luyện cấp,cáikia đừng nói kiếm tiền, người mua thuốc cũng không có.

Thời điểm c òn ởTân Thủ thôn,một con gà năm sáungười giết,còn chưa nhất định giành được, nhiềungườinhư vậy giếtcùngmột con quái,đây còn không phải tùytiện miểu sát?Còn muốn mua dược tề làm gì?

-90 triệu.

Bạo Quân lalớn, trongthanh âmxen lẫn vẻkích động, tiền cuối cùng đã tới.

Trênmặt NhânNhân lộranụ cười hưng phấn, đã 90triệu, so với nàngdự tính nhiều hơn nhiều lắm, nghĩ đến Cơ NhưPhongvà Long Hồn mới vừa rồi vẫn đấu giá,nói không chừng vẫn còn kiếm tiền, Nhân Nhân càng thêm kích động, búa khôngtựchủ gõ bàn một cái.

Bạo Quân hưng phấn, mà sắc mặtcủa Long Hồn và Cơ NhưPhong lạiđen xuống, ngay cảTiền Hành Thiên Hạ trốn ở phíasau màn quansát sắc mặt cũng tối sầm,vốncó thể kéodài nhiều thời gian hơn, nhưng quy củ chínhlà quycủ, gõ lần đầu tiên,nếunhư không aitiếp tục kêu giá, phải tiếp tục đập,lần thứba gõxuống,như vậy trang bị sẽ thànhgiao.

Nhân Nhân lau mồ hôi, nàng thật không phảicố ý, biểu tình trên mặtcó chút đau khổ,một hồi khẳng định sẽbị lão bảnquở trách,bất quábâygiờ đang ở trên đài,cũng không thể uểoảinghiêm mặt, cười hỏimọi ngườiđấugiá, âm thầm mở ra bảng xếp hạng tiền tài, phát hiệnhạng nhất Bạo Quân tiền đạt tới hơn90 triệu, nhữngngười khác tạm thờicăn bản khôngcó khả năng ra giá, BạoQuân khẳng đ ịnhsẽ không tựnâng giá cả lên.

- 90triệu lần hai, còn có người ra giá không?

Nhân Nhân bất đắc dĩgõxuống lầnthứ hai.

Cơ Như Phong cùng LongHồn đềuvộimuốn chết, người thứnhất thànhlập bang phái, tiền lờithật sự quá lớn, chỉ cần tuyển trạch mộtvịtrí tốt,mỗingày cả ức không dám nói, nhưng mấy trăm ngàn, thậm chí trên một triệulàdễ dàng.

-Gợi ýcủa hệ thống, kim tệ của ngài đã đến, hiện tại kimtệmột trăm haichục triệu.

CơNhư Phong bỏ quatin tức này, vội vã giơ lên Microphone, vừa muốnmở miệng, liền ngheđược NhânNhân gõ thanhâm thứ ba, Microphone trong tayrơixuống đất, dĩnhiên đấugiá thấtbại.

NhânNhângõ xong búathứba, chứng kiến Cơ Như Phongtrên bảng

xếp hạngtiền tài đã đạtđến một trămhai chục triệu, hốihận phát điên, tại saomình tiện tay nhưvậy? Chỉ cầnmình lạitrễ mộtchút,Cơ Như Phong nhất địnhsẽ kêugiá, bất quá bây giờhối hận đãkhông kịp, chỉ có thểlàm xongchuẩn bị nghelão bản mắng.

Bạo Quân đương nhiên cũng chứngkiếntiềncủa CơNhư Phong, tâm lýthở phào nhẹnhõm, nguy hiểm thật, thiếu chút xíu nữaKiến Bang Lệnh này sẽkhông thuộc về hắn,đại bá của hắn đã cho hắnranhgiới cuốicùng,cũng chỉcó 90 triệu, nhiều tiền hơn nữa căn bản không lấy rađược, lần này hoàn toàn làvận khí tốt,nếu không thì xongđời.

Hiện trường có ngườihoan hỉ có người buồn, khán giả ngược lại là đượcxemnáo nhiệt, tiền vé vào cửa khôngcó phí, chứng kiến Kiến Bang Lệnhbán ragiátrên trời,đồng thời cũngbắt đầughentỵ với người thứ nhấtlấy được Kiến Bang Lệnh kia, tên kia vận cứt chó thật sựlà quá tốt, đánh ra một KiếnBang Lệnhcảđời liềnăuống không lo.

Thạch Trung Ngọchơi có chút tiếc nuối, nếu như không phảiNhân Nhân kia, giá cảnói không chừng sẽhơn ức.

Tròhay đã xem xong, tấtcả mọi người chuẩn bịly khai, đột nhiên trong phòng đấugiá truyền đến thanh âm của Tiền Hành ThiênHạ.

-Các ngươi khỏe, ta làTiền Hành Thiên Hạ, các vị trước tạm lưu một bước, vì bù đắp các vị khôngcó đấugiá được Kiến Bang Lệnh, phòng đấugiá chúng ta quyết địnhra 35 kiện trang bị Hoàng Kim đấu giá,chúc mọingườivui vẻ.

Trong phòngđấu giálần nữa oanh động, nguyên bảnnhững người chuẩn bịđi cũng ngừng lại, còn có hơn ba mươi kiện trang bị Hoàng Kim, cáinàykhông thể bỏ qua, trang bị Hoàng Kim vốn rất ít ỏi, toàn bộ server Chinatrước mắtmới chỉ xuấthiện chưatới 1000 trang bịHoàng Kim, phải biết ngườichơi ở Trung Quốc đãđạt tới hơn năm trăm triệu,căn bảnlà cung không đủ cầu, hiệntại lập tức xuất hiện 35 kiện trang bị Hoàng Kim, đương nhiên có thể gâynên chúý.

- Như Nguyệt,liênhệca ca ngươi, chúng ta đưa cho hắnmột tấm Kiến Bang Lệnh khác, để hắn nhanh đi đăng ký, miễn chobịBạo Quân nhanh chân đến trước.

Thạch Trung Ngọc nói.

Cơ Như Nguyệtgật đầu:

- Ừm, được,hiện tại hắn có một trăm hai chục triệu kim tệ, Kiến Bang Lệnh này của chúng ta bánchohắn 110 triệu, lưu cho hắn mười triệu,để hắn mua những trang bịHoàng Kim khác.

ThạchTrung Ngọc và những cô nươngkhác laumồ hôi,Hướng Lam nhỏ giọng nói:

- Như Nguyệttỷ, ngươi và ca ca ngươi đến cùngcó mâu thuẫn gì, làmsao cắt cổ hắn ác như vậy?

Cơ Như Nguyệt cười không đáp, trực tiếp lấy điện thoại ra, đối phươngrất nhanh tiếp thông:

-Tiểumuội, ngươi cuối cùngcũngliên hệ ta.

- Tốcđộnhanhnhất tớichỗta, 110triệu, ta bán Kiến Bang Lệnh cho ngươi,có muốn hay không?

CơNhư Nguyệt hỏi.

Cơ Như Phong khônghề nghĩ ngợi:

- Muốn, ngươiở đâu?Ta sẽđi ngaybây giờ.

CơNhư Nguyệt vừa mớinói địa chỉ, bao sương của đám người Thạch Trung Ngọc lập tức bị gõ, cóvẻnhư tiếnggõcửa này cònrất gấp gáp.

Cơ Như Nguyệtxuyên thấuqua kính nhìnmột chút, quả nhiênlà Cơ Như Phong, gia hỏa này tốcđộ cũngquá nhanh đi?Cơ NhưNguyệt tắt điện thoại trongtay, sauđó mởcửa.

- Nhanh, chota Kiến Bang Lệnh.

Cơ Như Phong vọt vàotrongbao sương,còn chưa kịpnhìn những người khác, liền trực tiếp hỏi Cơ Như Nguyệt muốn Kiến Bang Lệnh.

Cơ Như Nguyệtcũng khôngnóinhảm, mở ra cửa sổgiao dịch, Cơ Như Phong cườikhổ:

- Không phảiđâu, tiểu muội, ngươi thật muốn cắt cổ ca ca?

- Ta kiến nghị ngươi tốt nhất dành thời gian, Bạo Quân khả năng đã ở trên đường đi tới phủ thànhchủ.

Cơ Như Nguyệt thản nhiên nói.

Đấu giá hội kết thúc

DTV-EBOOK.COM.VN

Nghe đượclời này,CơNhư Phong nơi nào còn dám làm lỡ, trực tiếp giao dịch110 triệu kimtệ, CơNhư Nguyệt cười thả Kiến Bang Lệnh lên,ấnxuống xác nhận.

- Hợptácvui vẻ.

CơNhưNguyệt vừa cười vừa nói.

- Đáng tiếc, một hồicòn phảiđimua bahũ rượu cho Tiết Thanh Phong kia, một vò rượu hai trămngàn, mất sáu trăm ngàn, cònnữa, phải đóng 5% cho phòng đấu giá,Bạo Quânra 90 triệu, đó chính là 450vạn kim tệ.

Dương Tử tính toán.

- Ông trời ơi, cólầmhay không? Năm triệucứ như vậykhông còn?

ThạchTrung Ngọc khóc khôngranướcmắt.

Cơ Như Nguyệt lườm hắn mộtcái nói:

- Đượcrồi,có nhiều tiền như vậyđã rấttốt, còncó hơn ba mươi kiện trang bị Hoàng Kim chưabán đấu giá, phỏng chừng còn có thể lấy được mấy mươivạn kim tệ.

CơNhư Phongkhông đi phảnứngCơNhư Nguyệt, lập tức vọtra ngoài,hiện tại hắnmột khắc đồnghồ cũng khôngmuốn dừng lại,trực tiếpgiết tới Phủ ThànhChủ.

- Khôngnghĩ tới chúng ta lấy được hai ức kim tệ, tốcđộ kiếmtiền quá nhanh.

CơNhưNguyệt vừa cườivừa nói.

Thạch Trung Ngọc cùng các cô nương đều cười cười, một lần liền kiếm hai ức,hiện tại bọn họ đã xem như là người có tiền.

Lẳng lặng nhìn trangbị bán đấugiá, khôngbiếtlà bởi vì mớivừa rồi Nhân Nhânmộtbúa xuất hiện sai lầm, hay bởivìmuốn chonàng nghỉ ngơi một chút, nênđã thay đấu giá sư.

Có thể là bởi vìmới vừa rồi khôngcó đấugiáđược Kiến Bang Lệnh, Long Hồnhoàn toàn là phát tiết,hơnba mươimón bị hắn muahơn phân nửa, giásau cùng hầu nhưđều chừngmườivạn.

Mặc dùlà trang bị không có bịLong Hồn đấu giá, giá cả cũng bị hắn thét lên trênmười vạn,đám người Thạch Trung Ngọc là người thắng lớn nhất, mừng rỡ thoảimái, mặc dù trongnhững trang bị nàycó một haimóncực phẩm, nhưng hầu như tấtcảtrang bị đều dùngnămba vạn làcó thể mua được, không nghĩ tới bá n đấu giá lại có hiệu quả tốt như vậy,Thạch TrungNgọc đangsuynghĩvềsaucó phảitấtcả trang bị đều quăng vàophòngđấu giá hay không.

Đấu giá hội rất nhanh thì kết thúc, KiếnBang Lệnh bánra 90 triệu, trang bị Hoàng Kim bánra hơn ba triệu, tiền lời cũngkhông phải thái quá,hệ thống là tự độngtrừtiền, sau đó trựctiếpxuất hiệnở trong túi đồcủa ngoạn gia.

Cho nên sau khi đấu giá hội lúc kếtthúc, toàn bộtiềnxuất hiệnở trong túi đồ của Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt nhảy vàovị trí thứ nhất của bảng xếp hạng tiền tài, bất quá Cơ Như Nguyệttất khiêm tốn, ẩn tàngtính danh, chuẩn bịđi ngân hàng trong trò chơi, chuyển toàn bộ tiền vào hiện thực.

- Như Nguyệt, tại sao lâunhư vậy còn không nghe được hệthống thông cáocó bangpháithành lập? Chẳng lẽ ca ca ngươi ởnửa đường gặp Bạo Quân, haingười trực tiếp đánh nhau?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệt lườm hắnmột cái:

-Có phảibởi vì tiềnnhiều lắm, nên đầu óchồ đồ rồi không, nơi này là Chủ thành, làmsao có thể PK?

- Vậy là nguyên nhângì? Theolý mànói,đã sớm thành lậpđược bang phái.

Hướng Lam tòmò hỏi.

Cơ Như Nguyệtsuy nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra rốt cuộclà nguyên nhângì, vì vậy móc điện thoạira, gọiđiện thoạichocaca nàng.

- Như Nguyệt, chuyện gì?

Cơ NhưPhong nhậnnghe điện thoại hỏi.

Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Làm sao đếnbây giờ còn không có thànhlập bang phái? Gặp phải phiềntoái gì?

-Đừng nóinữa, lại nói tiếp liềnphiền muộn, tốc độ ta cực nhanh, tới trước Bạo Quân,nhưngquản gia của phủ thành chủ lạingănta, khôngcho ta đi gặp thành chủ,nói thành chủđang làm việc, căn bản không rảnh tiếp kiến ta. Kết quả chưa được mấyphút, Bạo Quân đã tới, ai, cũngkhông biếtlát nữa thành chủ sẽtiếpkiếnngười nào trước, nếu nhưlà hắn, ta liền bikịch.

CơNhư Phong oán trách nói.

- Vậy ngươiđưa điện thoại choquảngia, taxem một chútcó thể giúp ngươi hay không.

Cơ Như Nguyệt nói.

CơNhư Nguyệt hơi kinh ngạc hỏi:

- Ngươi có thể nhờđược quản gia này?

- Khôngnên nói nhảm nhiều như vậy? Nhanh một chút, bằngkhông tasẽ không giúp ngươi.

Cơ Như Nguyệtkhôngchút khách khí nói.

Cơ Như Phongcười khổ, cô muội muội này, vẫn giống như khicòn bé, chỉ biếtkhi dễhắn,Cơ Như Phongđưađiện thoại cho quản gia,Cơ Như Nguyệtcũng đưa điện thoại cho Thạch Trung Ngọc, nói:

- Quản gia không cho ca ca tađigặp thành chủ, ngươivàquản gia kiaquen thuộc, ngươi hỗ trợ nói chuyện.

ThạchTrung Ngọc gật đầu, nghe điện thoại, một chỗ khácòn không có thanhâm, kiên nhẫnđợivài giây,trong điệnthoại truyền đến thanh âmcủaquản gia:

- Uy, vịnào?

- Quảngia, còn nhớ ta không?

Thạch TrungNgọc hỏi.

-Ồ, nguyên lai là Thạch côngtử, ngài đã thậtlâu không tới, hai ngày nay lão gia đang nhắc tới ngài a.

Quản gia khách khí nói.

ThạchTrungNgọc cười cười nói:

- Ừm, ta lập tức liền qua, được rồi,ngườimớivừa rồi đưa điện thoạicho ngươi là bằng hữuta, làm phiền ngươidẫn hắn đigặp thành chủ, không biếtcóđượchay không?

Quảngianào dám khôngđồngý?Mỗi lần Thành chủ đềugọi Thạch Trung Ngọc là hiền chất a,quản giavội vàng nói:

- Khôngthành vấn đề,ta liền mang vị côngtử này đi gặp thànhchủ.

Cúp điện thoại, Thạch Trung Ngọc trảđiện thoại lại cho Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Bây giờ chúng talàđiPhủ Thành Chủ,giao nhiệm vụ tra xét hàn động, hay trướcđi mua vàihũ rượu cho Tiết Thanh Phong?

Cơ Như Nguyệt không hề nghĩ ngợi trực tiếp nói:

- Đươngnhiên là đimuarượuchoTiết Thanh Phong trước,đấu giá giằng co một buổi chiều, ai biết Tiết Thanh Phong tính thời gian như thế nào? Trước đãnói với hắn, bắt đượcKiến Bang Lệnh sau một tuần, chúng ta lạicho hắn bahũ rượu ngon, nếu nếu như chúngta không đưachohắn,hắnsẽ giúp chúng taxoá nick,hiện tại đã

quamấy giờ, lại không cho hắnrượu,sợ là sẽ tìmđến chúng ta phiền phức.

Thạch Trung Ngọcgật đầu,Cơ Như Nguyệt lời nói nàyrất có đạo lý, thực lựccủa Tiết Thanh Phong dường như rất cường hãn, hắn thật muốnđộngthủ,đích xác là đánh không lạihắn,lập tức chạy tửuquán muarượu, chuẩnbị đưa qua cho Tiết Thanh Phong.

Dương Băng Dao khôngcần đi, cho nênkhôngcó theođám người Thạch Trung Ngọc,mangtheo NPCTrầm Bích đi thăngcấp, nàng và TrầmBích đều là cấp 26, cùng nhau thăng cấprất tốt.

Đámngười Thạch Trung Ngọc rất nhanh thì mang theo bốn vò rượu ngonđi tớinhà Tiết Thanh Phong, mang theo bốn vò rượu đây chẳng qua làđể ngừavạn nhất,nếu nhưsắc mặt TiếtThanh Phong khôngtốt, vậy cho hắnbốn vò rượu,nếu nhưbiểu tình của hắn không có thay đổi gì,vậy cho hắnba hũ là được.

Căn phòng của Tiết Thanh Phong vẫn trước saunhư một, Thạch Trung Ngọc xuyên thấu qua cửanhìn một chút, Tiết Thanh Phong còn nằm ở đóngủ.

Tiết Thanh Phong ghê tởm

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh ThiênTiên Vực

Nguồn: TruyenYY

ThạchTrungNgọc buồnbực sờsờ cái mũi của mình nói:

- Chúngta giống như vộivàng rồi?Lạicòn đang ngủ? Ta phỏng ch ừng, chúng tamột năm không tìm đến hắn,hắn cũng không nhất định rời giường đitìmchúng ta phiền phức.

Cơ Như Nguyệt đẩy cửavào nói:

- Nếu đã tới,vậyrượu giao cho hắn, miễn chovề sau xảy ra vấnđề.

Thạch Trung Ngọcgật đầu,đang chuẩn bị tiến lên lay tỉnh Tiết Thanh Phong,CơNhư Nguyệtđi ngăn cản hắn:

- Chớ gọi hắn, để hắn ngủ đi, ngươi đánh thức hắn, lại nghehắn lẩmbẩmcàu nhàu.

Thạch Trung Ngọc cũngkhông để ý nhiều như vậy, trực tiếp lay Tiết Thanh Phong nói:

- Ngươi đểrượu ở chỗnày, vạn nhất người này tỉnhlại không nhận nợ làm saobây giờ?

Cơ Như Nguyệt im lặngnhìn Thạch TrungNgọc, tùy hắn đi, CơNhư Nguyệt không đểý.

Tiết Thanh Phong bị Thạch Trung Ngọcđánh thức, giống như Cơ Như Nguyệt đoán,quả nhiênxuấthiện một đống lớnbực tức:

- Tại saolại là các ngươi?Lẽ nào cácngươikhông biếtkính già yêu trẻ, để cho lão nhângia ta ngủ thêm mộtlát sao?

Thạch Trung Ngọcmạnh mẽngắt lời hắn,từ trong Túi Tu Di lấy ra bahũ rượu,để tới trước mặt của hắn nói:

- Chúng ta đãmangrượu đếncho ngươi, hiệntại thanhtoán xong, chúngta không thiếu ngươi cái gì, tạm biệt.

Thạch Trung Ngọc nói xong muốn đi, nhưng Tiết Thanh Phong sẽ chohắncơ hội sao?

Thạch TrungNgọc còn chưa đi haibước, đã bị Tiết Thanh Phong kéo lại:

- Tiểu tử, đừngcho là ta một mực ngủ liền không phânrõthời gian, một tuần đã qua mấy giờ, các ngươi không làmđượcyêu cầutrước đây ta đềra,ta có nênxóa bỏ các ngươihay không?

Tuy TiếtThanhPhong là cười nói, nhưngThạchTrung Ngọc có thể cảm giác được rõ ràng nụ cười ác ma trên mặt hắn, Thạch Trung Ngọc buồn bực, NPC chính là NPC, một mực ngủ cũng có thể biết thời gian.

- Vậyngươi nói làm saobây giờ?

Thạch Trung Ngọc cười khổ hỏi.

Tiết Thanh Phong cười nói:

-Yêu cầucủata cũng không quá đáng,chỉ cần các ngươi lại chotaba hũ rượu là được.

- Ngươi ăn cướp a?

Thạch TrungNgọc phẫn nộ quát.

Tiết Thanh Phongbóp cổ Thạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọc cảm giác hôhấptrắc trở, liều mạng giằng co,lại căn bản không tránh thoátđược, biểu tìnhtrên mặt trởnên đau kh ổ,lão tửđâylàtự gieo nghiệp chướng a, sớmbiết liền nghe Cơ Như Nguyệt nói,trực tiếp để rượu ởchỗ này thì tốt rồi,hà tất tựtìmphiềnphức?

- Bahũ rượunhiều lắm, chúng ta căn bản không lấy được nhiều như vậy, một vò làcực hạn,ngươi muốn thì muốn, không muốnthì

thôi.

Cơ Như Nguyệt cường ngạnh nói.

Động tácrên tay Tiết Thanh Phong càng thêmdùng sức, hiện tại ThạchTrung Ngọc cảm giác không phải khóthở đơn giản nhưvậy, ngay cả HPcũng không ngừngrơi xuống.

- Tiểucô nương, ngươi cần phải suynghĩ kỹ càng,nếu như ngươi khôngcho ta rượu, coinhư tiểu tử này làMạo Hiểm Giả cũng khó thoát khỏi cái chết.

Tiết Thanh Phong nói.

Các cô nương chứng kiến Thạch Trung Ngọc thốngkhổ, nhấtthời có chútkhôngđành lòng, Cơ Như Nguyệt còn đỡ, nàng hơi trầmổn một chút,ba hũ rượu chỉcó sáu trămngàn kim tệ, cóthểdễ dàng mua được, huống hồ cho dùThạch Trung Ngọcchết, cũngbất quá là ở trong game,tronghiện thựccăn bản khôngcó bất kỳthương tổn.

Cơ Như Nguyệt tínhtoán thật nhanh, bây giờ chức nghiệpcủa Thạch Trung Ngọc làẩn tàng, hơnnữađẳngcấp rất cao, nếu như bây giờ chết khẳng định không có lợi, phảicứu người,bất quá muốntừ trong tay Cơ NhưNguyệt đạtđược nhiều kimtệ như vậy cũng không phảisự tình đơn giản.

- Ngươi cũng nên nghĩ rõràng, người trong tay ngươi là chất tử của thành chủ,hơn nữa sư phó của hắn là TươngViên,nếu như ngươi thật giết hắn, ngươi đoán ngươisẽ gặpphải phiền toái gì?

Cơ Như Nguyệt nói.

Biểu tình trên mặt Tiết Thanh Phonglập tức cứng lại, chỉ làthành chủ,liền không thể tùy tiện đắc tội Thạch Trung Ngọc, huốngchi hắncòn cómột sư phụcàng thêm ngưubức, Tương Viêna, conmẹnó, đây chính là nhân vật thần thoại, cũng không phải Tiết Thanh Phongnhưhắn cóthể đắctội.

Mặc kệ Thạch Trung Ngọc rốt cuộccóphải đệtử củaTương Viên hay không, Tiết Thanh Phongvẫn thảThạchTrung Ngọc,thà tin là có, không thể không tin, vạn nhất xui xẻo, đối phươngthật đúng là đệ tử của Tương Viên,vậy hắn chết như thế nào cũng không biết.

Thả Thạch Trung Ngọc, Tiết Thanh Phong cười cườixấuhổ nói:

-Mới vừa rồichẳng qualà đang đùa các ngươi một chút mà thôi, không nên để ở trong lòng,ba hũ rượu này đã đủ, talàm sao còn có thể hỏi cácngươi muốnbahũ nữa chứ?

Trên mặt các cô nương đồng thờixuất hiện hắc tuyến,trước đây các nàng vẫn cho rằng damặt của ThạchTrung Ngọc đã rất dầy, không nghĩ tới, nhân ngoạihữu nhân, thiên ngoạihữu thiên, lại thật có người damặt dày hơn Thạch Trung Ngọctồn tại.

Cho dù Thạch Trung Ngọcrất bất mãn với động tác của Tiết Thanh Phongvừa rồi, nhưngchỉcó thể ảo não, đầunămnay, hết thảyđều dựavào nắmtay nói chuyện, đánh không lại người ta,vậy cũng chỉ cóthểảo não đi,muốn xả giận,vậy chỉ có thể là mình đi chịu chết.

ThạchTrungNgọc cùngcáccônương rời khỏinơinày, đi thật xa, lúc này ThạchTrungNgọc mới mở miệng mắng to.

Dương Tử khinh thường nói:

- Cónăng lực ngươi chạy đến trước mặt hắn mắng, ởchỗ này mắng cótài ba gì?

Thạch Trung Ngọc cườikhổ nói:

-Nếunhưta có thực lực kia, ta đã sớm quất hắn,lại dám bóp cổ của ta,kém chút làm lão tử chết tươi.

- Được rồi,đừng nghĩ nhiềunhư vậy, nhanh đi Phủ Thành Chủ.

CơNhư Nguyệtnói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, mấy người khởi động quyển trục hồi thành,về tới Bạch Hổthành, sauđó giếttớiPhủ ThànhChủ, bọn hộ vệ phủ thành chủ nhìn thấy Thạch Trung Ngọc căn bản không ngăn cản,rất mau tới phòngtiếp khách.

Thạch Trung Ngọc liếc mắt liềnthấyđượcBạoQuân vẫnngồi ở trong phòng khách, vẻ mặt khôngnhịn được,Thạch TrungNgọc cười đi tới chào hỏi:

-Bạo Quânhuynhđệ,đã lâu không gặp, cámơnngươi ngàyhôm nay hùng hồn, tặngta 90triệu kim tệ.

Bạo Quân âm trầm nhìn Thạch Trung Ngọc, ánh mắt kia,dường như muốnăn Thạch Trung Ngọc, không có biệnpháp, aibảo sắc mặt Thạch Trung Ngọc muốn ănđòn như thế?

- Ngươimua đượcKiến Bang Lệnh kia, chínhlàtrên người Ma Pháp Cương Thi Vươnglầntrước cácngươi giếtrớt xuống.

Thạch TrungNgọc tiếp tụcđảkích Bạo Quân.

Nghe nói như thế, Bạo Quân nơi nào còn có thể chịu được?Lập tức từ trongtúiđồrútra daogăm, chuẩn bịtiến lêncùng Thạch Trung Ngọclàm một trận.

NhưngBạoQuânquên mất, nơi đây không phảidã ngoại, mà là ởPhủ Thành Chủ, nơi này cấm PK, khi hắn vừarút chủythủ,bọn hộ vệ ngay lậptứcphát hiện, lập tức rút đao bên hông vâylại.

Lôi ra

DTV-EBOOK.COM.VN

Hiện tạiBạo Quân rất bi kịch, ngườichơi ở trongPhủ Thành Chủ đương nhiênlà cấm PK, nhưnghộvệ trong Phủ Thành Chủkhông bị hạnchế a, đối mặtvớimấy thanh cương đao, Bạo Quân rất muốn khóc.

- Công tử, cần đánh chết người này không?

Một hộvệ hỏi.

Thạch TrungNgọc sửng sốt,mìnhlại còннắm quyềnsinh sát?Lúc nào lãotử có nhân phẩm tốt như vậy?

Bạo Quân thì buồn bực, mình đang yênđang lành đigây chuyện với Thạch Trung Ngọc làmgì, rõ ràng đãsớmđoánđượcbán đấugiá Kiến Bang Lệnh nhất địnhlà tênkia, màKiến Bang Lệnhcũng tám phần mười là từ trongtayhắn cướpBoss tuôn ra.

Bạo Quân thầm hận, tại sao mình thiếukiên nhẫn như vậy?Cư nhiênở trong phủ thànhchủrút đaokhiêu chiến, hiện tại BạoQuân cũng không có suy nghĩ tạisao những hộvệ kia hỏiThạch Trung Ngọccó giết hắn hay không, chỉđang nghĩ hiệntại mình tuyệt đối khôngthể chếtđược.

Nếu như bâygiờchết,trong vòng hai canh giờ không thể vào trò chơi, ai biết sẽ cógiahỏa nào dẫmnhằmcứtchó đột nhiên lấy được Kiến Bang Lệnhhay không? Bạo Quâncũng không biết hiện tại Cơ Như Phong đã cùng thành chủthương lượngở địa phươngnào thànhlập bang phái.

- Giết, đương nhiên phải giết, người này dám can đảmở Phủ Thành Chủhành hung, há có thể tha chohắn?

Thạch Trung Ngọc không chút do dự nói.

Thấy bọnhộvệ thật muốn động thủ,BạoQuânvội vàng nói:

- Lẽ nào đạođãi khách của phủthành chủlà như vậy sao?

Hộ vệ quátlớn:

- Dám can đảmở PhủThành Chủhành hung, chẳnglẽ còn muốn chúngta lễngộ sao?

BạoQuân già mồm át lẽ phải:

- Tachỉ là rãnhrỗi mócvũ khíra nhìn mà thôi, căn bản không phải hành hung.

Bạo Quân tiếp tục từtrongtúi đồ lấy ra Kiến Bang Lệnh nói:

- Ta là tới thành lậpbang phái,làm sao sẽđộng thủ ở chỗ này?

Bọn hộ vệ chần chờ một chút,dồndậpthu đao kiếm trong tay, không hề động thủ với BạoQuân,bấtquávẫn theo dõi hắn, rấtsợ hắn làm racử động ngungốc gì.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, lựcý chí củađámhộvệ này cũng quá không kiênđịnhđi, bởi vì haicâu củaBạoQuân,cưnhiên không đi công kích, mộtchút khí khái nam nhân cũng không có.

Xemra tạm thờilà không có khả năng đánh chết Bạo Quân, trừ khi Bạo Quân ngốc đến tiếp tụclàm ra độngtác tìmchết gì, bấtquá xem ra rất khó thực hiện.

Lúc này quảngiatới rồi, nhìn thấy bọn hộ vệ nhìn chằm chằm vào Bạo Quân,có chút kỳ quái, hỏi rõ nguyêndo,quảngia nhíumày nói:

-Đuổi hắn ra ngoài cho ta.

Thạch TrungNgọc cóchút tiếc nuối, quản gia lòng dạquá mềm yếu, cư nhiênkhông có lệnh người giết, bất quá loạichuyệnnhưvậy cũng không tiệnnhiều lời,sắptrảnhiệmvụ, vạn nhất Tiếu Sơn lấy lý do giết Bạo Quânlàmthù lao, vậy thiệt thòi lớn.

BạoQuânnhặt được một mạng,lại còn không biếtmangơn:

- Các ngươi dựavàocái gì đuổitara ngoài?Ta là tới thành lậpbang phái.

Đừng nhìn quản giabình thường hòa áicungkính,nhưng này chỉ làở trước mặt thành chủ, tiểu thư, còn có Thạch Trung Ngọc mớinhư vậy, hắndù sao cũng làquản gia, ởtrong Phủ Thành Chủ này, coi như là ngườicó địa vị, làmsao không có chút uy nghiêm?

- Quân đâu, lôihắnra chota.

Quản giavung ống tay áo, hát một câu độc thoại.

- Quản giakia xảyra chuyện gì? Tự nhiên hát làm gì?

Dương Tử nhỏ giọng hỏi.

Thạch Trung Ngọc lậptức sĩ diệnnói:

- Tiểunha đầu, không hiểu quốc tuý,làn điệu này rõ ràng là Kinh Kịch, đừng nói nhảm.

Dương Tử lườm hắn một cái:

- Còn khôngphải như nhau sao.

- Kém nhiều, KinhKịch là...

-Bớtnói nhảm, cái nàykhông phải trọngđiểm, ta chínhlà muốn hỏi quản giakia có phảibệnh tâm thần hay không? Đang yên đanglành tự nhiên hátlàmgì?

Dương Tử trực tiếp cắt dứtThạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc uoánnhìn Dương Tử, thật vất vả có một cơ hội sĩ diện, không nghĩ tớitrựctiếp bịđánh gảy.

- Talàm sao biết, có thểlà hôm naytâmtình tốt.

Thạch Trung Ngọc nói.

Mặc kệBạo Quângiãy dụa như thế nào, chửibậy cũngvô dụng, vẫn bị hộ vệ lôi ra,Thạch Trung Ngọc và cáccô nương tâmtình thật tốt.

-Coi như lúc trước không chào hỏi quảngia, để cacangươi đi vào t rước, BạoQuâncũng khôngthểlàm người thứ nhất thànhlậpbang phái, ha ha.

Thạch Trung Ngọc vừa cười vừa nói.

Cơ Như Nguyệt gật đầu nói:

- Bạo Quân cũng thật xui xẻo, dùng90 triệu mua mộttấm Kiến Bang Lệnh nguyên bản thuộc về hắn, bâygiờ còn bị ngươi hạiđuổi ra khỏiPhủ Thành Chủ,nói không chừng ngaycả quyền lợi thànhlập bang phái cũng bị mất.

-Các vị công tử tiểu thư, muốn tìm lãogia,xinmời đi theota.

Quản gia lại hát độc thoại.

Chứng kiếnánh mắt mọi ngườiquái dị,quản gia vỗ đầu,vội vã đổi thành nói chuyệnbình thường:

- Không biếtvìsao tiểu thư lạisimê hátkịch, cảngày hát kịch hoàng mai, còn bắt gia đinh chúng ta hát theo, xấu hổ, riết rồithành quen, khôngcó đổi được.

Mọi ngườivừađitớithư phòngcủa Tiếu Sơn, vừatángẫu.

- Quảngia, mới vừa rồi ngươi hát làlời trong kịch hoàng mai?

Dương Tử hỏi.

Dương Tử liếc mắt nhìn Thạch TrungNgọc, trong ánh mắtrấtrõràng nói cho Thạch TrungNgọc: Ngươi cái gia hỏaravẻ hiểu biết này, rõ ràng là kịch hoàng mai, còn nói Kinh Kịch.

Thạch Trung Ngọcmột bộ bình chân nhưvại, xemracòn rấttự tin, tức giận đến Dương Tử nhìnchằm chằm quản gia,xem hắn nói thế nào.

-Ta hátlà làn điệu KinhKịch,lão phu nàohiểu kịch hoàng mai gì, bất quá tiểu thư để cho chúngtahát theo,bộ xươnggià như ta nơi nào chịuđược, cho nênhátvài câu Kinh Kịch đối phó, maymắntiểu thư thôngcảm,khôngcòn làmkhó dễ ta.

Lão quản gia vuốt râu nói.

Nhìnnụ cười đắcý của Thạch Trung Ngọc, DươngTử khẽ hừ một

tiếng.

Rấtnhanh,mọi người tớithư phòng.

- Đãchọn xong nơi dùngchân?

Mọi ngườimới vừa bước vào cửaphòng, liền nghe hơikhông kiên nhẫn Tiếu Sơn hỏi.

Thạch Trung Ngọcchào hỏi Tiếu Sơn,Tiếu Sơnlập tức cười tiến lên đón:

-Hiền chất, ngươi cuối cùngcũng trở về, không biết bên hàn động kia tra xétthế nào rồi?

-Trong hàn động là quái vật TửLinh, cái gìThực NhânQuỷ, Liên Hoa Quỷ Đăng gì gì đó, ah, được rồi, chúngta ởbên trongđi vài ngày,dĩ nhiên pháthiện mộtcổ trạch...

Thạch Trung Ngọcnói một lần.

Sau khi Tiếu Sơn nghexong, sắc mặtđại biến, kinh ngạcnhìn Thạch Trung Ngọc, chén tràtrong tay rơi xuống đất,nước bắn tung tóe, kinh hãi nói:

- Chẳng lẽ ngươi nói cổ trạch kialà...

Bang phái thành lập

DTV-EBOOK.COM.VN

-Cổ trạch kia là cáigì?

Thạch Trung Ngọc vội vànghỏi.

Tiếu Sơn thởdàinói:

- Tòa cổ trạch kia nếu nhưta không đoán sai, chắc là phủ trạch của Trầm Lãng Trầm lão tướng quân, nghe đồn vài thậpniên trước, tòa nhà của Trầm lão tướng quânđột nhiên tiêu thất, khả năng chính là cổ trạch này, đượcrồi, ngươicứu ra vịcô nương kia ởnơinào? Mau mau mờinàng tới.

Thạch TrungNgọcgọi điệnthoại choDương Băng Dao, đểcho nàng m ang TrầmBích đến PhủThành Chủ.

Nói chuyện điệnthoại xong, chứng kiến CơNhư NguyệtvàCơ Như Phong ở trước một tấmbản đồ thảo luận,vì vậy đi tớinhìn một chút.

- Ta thấyđịa phương này tương đối thích hợp.

Cơ Như Nguyệt nói.

CơNhưPhongphản bác:

- Đùagì thế? Quáiphụcận nơinày chỉ có cấp 30,mặc dù bây giờ có thể kiếm một món tiền lớn, nhưng tình huống lâu dàimà nói, là nên ở địa phươngquáicấp40tốt hơn.

Cơ Như Nguyệt nói:

- Vậy thời điểm quáivật côngthành làm sao bâygiờ?Phụcận nhiều quáicấp 40như vậycùng nhau vây công qua,ngươithủ được sao?

- Ngạch...

CơNhư Phong chầnchờ một chút hỏi.

- Đến lúc đó mua thêmchút hộvệNPC khôngđược sao?

Cơ Như Nguyệt nói:

- Quái vậtcông thành, vòngthứ nhấtítnhất thì có 1000con, phíasau mỗivòngcòntăng thêm rất nhiềuquái vật,hơn nữacòncó Boss, ngươi mua được bao nhiêuhộ vệ NPC?Hơn nữa hộ vệ NPC đều đắt thái quá, ngươi mua đượcsao?

Cơ NhưPhong do dựmột chút, cuối cùng ngheý kiến củaCơ Như Nguyệt, tuyển mục tiêuở mộtđịa phươngbí ẩn.

- Tốt, quảnhiêncóánh mắt, nơi nàyba mặt toàn núi, dễ thủkhócông, đúnglà một địaphương tốt,nơi dùngchân của PhongVân Bang chính làở chỗ này?

Tiếu Sơnhỏi.

Cơ NhưPhong gật đầu.

Tiếu Sơn lấy ra một con dấu, ở trên bảnđồ nhấn một cái.

- Hệ thống thông cáo, Mạo Hiểm GiảCơNhư Phong sánglậpbang pháithứ nhấtcủa Thần Lâm, Phong VânBang.

...

Hệ thốngthông cáo vanglênba lần, hung hăng kích thíchtâm linh nhỏ yếu của Bạo Quân.

BạoQuân tức giận phun ra một ngụm tinh huyết, mình dùng 90 triệu mua một Kiến Bang Lệnh nguyên bản thuộc về hắn,hiện tại lại cònkhông cướp được cơ hội thànhlậpbangpháithứ nhất.

- Thạch Trung Ngọc,phòng làm việc Hinh Vũ,các ngươi chờcho lão tử.

Thần sắc của Bạo Quân âmtình bấtđịnhnhìn Phủ Thành Chủ, sau đó quay đầu rờiđi.

Bạo Quân mớivừa đi khôngbao lâu, DươngBăng Dao liền mang theo Trầm Bích tới, gọi điện thoạicho Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc liềnra nghênh tiếp.

- Tiểu côương,gia gia ngươi là Trầm Lãng?

Tiếu Sơn vộivàng hỏi.

TrầmBíchcau màytỉ mỉ suy nghĩ một chút nói:

-Hình như làdanh tựnày.

Mấyngười lau mồ hôi, Trầm Bíchngay cảtên của gia gia mình cũng không thể khẳng định, bất quá tỉmỉ suy nghĩ một chút liềnhiểu, thời điểm Trầm Bích ra đời đãở trong hàn động, căn bản không có gặp quagia gia, chỉ sợ là nghe những người khácnói, bất quá nhữngngười hầu kia đều gọi Trầm Lãng là lão gia, hắn rấtít biếttên thật của hắn, cho nên Trầm Bích nhớkhôngrõcũng rất bình thường.

- Bâygiờ TrầmLãng còn sống không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Tiếu Sơn lắc đầu nói:

- 50 năm trước, Trầm lãotướng quân đãtrên 80 tuổi,hiện tại làmsao cóthểcòn sống? Nghe đượcnhàmình xảy ra tindữ, tìmmấy năm, nhưng khôngcóbất kỳtintức, kết quả bệnh khôngdậy nổi.

Tiếu Sơn đi tới trước mặt TrầmBích, ôn nhu sờ sờ đầu TrầmBích hỏi.

- A Bích,ta tạmthờigọi ngươi như vậy, ngươi nguyện ý đi với ta tới Tử Cấm Thành một chuyến không? Ngươi làđời sauduy nhấtcủa Trầm lão tướng quân, tin tưởng hoàng thượng nhất định sẽ đối đãi ngươi thật tốt.

TrầmBíchnhìn Thạch TrungNgọcvà đámngười Cơ Như Nguyệtmột chút, lắc đầu nói:

- Ta khôngđi, ta muốntheonhững đại caca, đại tỷ tỷ này.

Tiếu Sơn nhíu mày,nhưng không có ngăn cản:

-Được,nếu làngươi quyết định,vậytheoý ngươi.

- Gợiý củahệ thống, chúcmừng ngài hoàn thành nhiệm vụ tra xét hànđộng, đẳng cấp tăng lên một cấp.

Ngoại trừ ThạchTrungNgọc,trên ngườinhữngcô nương khác cũng bị kim quang bao trùm, xem ra tấtcảmọi người đều thăngcấp, như vậy ngoại trừ Dương Băng Dao, nhữngngười kháctoàn bộ đều đạt tới cấp 28.

Cáo biệtthành chủ, mấy người đi raPhủ Thành Chủ, bắtđầu suy tính tới vấnđề của TrầmBích, anbài Trầm Bích như thế nào đây? Lẽnàoể nàng đi theo bênngười? Trước không nóitổ độibất tiện, nhữngngười mìnhcũngkhông giống Trầm Bích a.

Trầm Bích tùy tiệnở trong game tìm mộttiệmcơmăn là được, mà đám người Thạch TrungNgọcở tiệm cơm bất kể ăn thếnào vẫn sẽ đói, mỗi lầnđira ngoài ăn, lưu lại một mình Trầm Bích,như vậy quátội cho nàng.

Bất quá chứng kiếnbiểu tình đáng thươngcủa Trầm Bích, đám người Thạch Trung Ngọc khôngđành lòng đưa nàng đến Tử Cấm Thành, ai,quên đi, chỉcó thểđi một bước tínhmột bước.

Phảng phấtnhưbiết được ý tưởng của đám người Thạch Trung Ngọc,TrầmBích cắnngón tay,ở trong ánhmắt kinh ngạccủa mọi người, Trầm Bíchniệmđộng vàicâuchú ngữ, sauđó một giọttinh huyếtbay đến trên ngườiThạch Trung Ngọc.

- Gợi ý củahệ thống, Ma Pháp Sư Trầm Bích hy vọngtrở thành sủng vật của ngài,cóđồngý hay không?

- Có.

Thạch Trung Ngọc không phải người ngu, cơ hội tốt như vậy, đương nhiênsẽ không bỏqua,ngay lập tức lựa chọn đồngý.

Trầm Bích cườinói:

- Nhưvậy tacóthểđi theoở bêncạnh cácngươi. Bình thường ta có

thể ở trong không gian sủng vật, thời điểm cần ta,kêugọi ta là được.

Mọi người đạihỉ, không nghĩtới cư nhiên đạtđược sủng vật nhân hình, làm cho các cô nương có chút khó chịu là, vì sao tiểu cô nươngkhảái như Trầm Bích chọn chủ nhân khôngcó nhãn quang như vậy, chọn aikhông tốt? Hếtlần này tới lần khác đi chọnđạisắc langThạch Trung Ngọc.

Nhìn đồnghồ, đã đếnthời gianăn cơm, CơNhư Nguyệtnói:

-Ngày hôm nay chúng tacó tiền, khôngở nhà ăncơm,chúng tađi ra ngoàixaxỉ một lần, mọi người có chịukhông?

- Đương nhiên được, ta đi thay quần áo.

Hướng Lam kích động nhảy lên, sau đó rời trò chơi.

Các cô nươngtừng cái ly khai trò chơi,Thạch Trung Ngọcthu Trầm Bích vào trong không gian sủngvật, thấy Cơ Như Nguyệt còn không cóý tứ ly khai trò chơi, hỏi.

- Ngươi làm sao vậy? Không phải muốn đi ra ngoài ăn cơmsao? Còn không mau đi thay quầnáo? Đừng để ta chờở bên ngoài mấy giờ, cái bụng củata chịu không nổi.

Cơ Như Nguyệt nói:

-Hiện tại ta đi khohàng mặc trang bịÁm Kim cấp 28 trước, sau đó liền rời trò chơi, mộthồi là tốt rồi.

Nữ Phò Mã

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ Như Nguyệt nói xong cũng đi,Thạch Trung Ngọctỉ mỉ suynghĩ một chút, mìnhbây giờ phảilàm gì? Căn cứThạch Trung Ngọchiểu rõ đám cô nương này,thay quần áo, không có nửa giờlàtuyệt đối kh ôngcó khả năng giải quyết, này cònlàdựa theotốc độ nhanh nhất tính toán.

- Thạch caca,tại sao ngươilạiởchỗ này?

Thạch Trung Ngọc định đi chỗ Tương Viên, xemhắncó thể sửa chữa những trang bị này hay không,liền ngheđược phíasaucómột thanh âmthanh thúy.

Thạch Trung Ngọcsửng sốt hỏi.

-Tiếu Hàm? Sao ngươi lại chạyra ngoài Phủ ThànhChủ? Chẳnglẽlại muốn chạyrangoài chơi?Nhanh trở về, đừng để phụ thân ngươi lo lắng.

Tiếu Hàm lắc đầu nói:

- Không phải, ta chỉrahóng gió mà thôi, không cóý địnhđi ra ngoài, Thạchcaca, ngươi mauvào ngồi mộtchút.

Thạch Trung Ngọc cười khổ:

- Ta vừa mớitừ bêntrong đira, bâygiờ còn trở về?

- Hừ, ngươitới lại không đithăm ta, quálàm cho ta thươngtâm.

TiếuHàm bất mãn nói.

ThạchTrung Ngọc cườikhổ, lãotử mangtheo mộtmớ bìnhdấmchua, còn đithăm ngươi? Ta còn chưa muốn chết.

Bị TiếuHàm kéovào Phủ Thành Chủ,đitớihậu hoa viên.

- Thạchca ca,gần đây ta học kịch hoàng mai,ta hát cho ngươi nghe được không?

Tiểu Hàm hỏi.

Thạch TrungNgọctòmò nhìnTiểu Hàm:

-Tiểunha đầu, vì sao lại thích hát kịch hoàng mai hả?

- Ai cần ngươi lo,dù sao ta thích là được, ta hát cho ngươi một khúc, tiết mục ta học tênNữ Phò Mã.

Nói hát liền hát, Tiểu Hàmbàyra tạohình, mới vừa muốn hát,đột nhiên biếnsắc nói:

- Không được, hiện tại ta không thể hát, chờ ta một lát.

Nói xong, Tiểu Hàmliềnchạy, Thạch Trung Ngọc không hiểu, nha đầu kiarốt cuộc làm sao vậy? Làm sao cảm giác điên điên khùng khùng như vậy?

Tiểu Hàm mới vừa chạy, Tiểu Sơn liền từphía sau giảsơn đi ra, cười khổ nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Hiền chất, takhuyên ngươi chạy nhanh đi, bằngkhông lỗ tai của ngươisẽkhông chịu nổi.

- Không có chuyệngì,ta cũng thích nghe kịchhoàngmai,sẽkhông cảm thấy khó chịu.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tiểu Sơn cười khổ nói:

- Ta không phảinói kịch hoàng maikhó nghe, mànói nha đầu kia hát không có cách nào nghe,nàng không có học bài bản, nghe haiđoạn liền hát, lỗtai của ta mỗingày bị nàng tàn phá, hơn nữa ta không hiểu nổi, vì sao nàng háttới hát đi, hát chỉlàNữPhòMã, đổimột đoạn cũngkhông chịu đổi.

Mồhôi trên mặtThạch Trung Ngọc ào ào chảy xuống, quên đi, khó nghe liền khó nghe một chút, cũngkhông thể chèn ép tính tíchcực

của tiểu nha đầu kia?

-Ngươi nói nàng hát tớihátđi,cũng chỉ hát NữPhòMã?

Biểutình của Thạch Trung Ngọccó chút quái dị nhìnTiếu Sơn.

Tiếu Sơn gật đầu nói:

- Đúng vậy,cóchuyện gì sao?

- Nhađầu kiasẽ khôngyêu một thanh niên tuấnkiệt nào rồi chứ? Sau đó ngươi chia rẻ hai ngườibọn họ, mạnh mẽ an bài hôn phốicho nàng, tiểu nhađầukia không hàilòng,cho nên mỗi ngày hát Nữ Phò Mã,tới nóicho ngươibiết, nàng cũngdự định noi theo Phùng Thiệu Trân đithiTrạng Nguyên?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Hiền chất, ta khôngthể không thừa nhận trí tưởng tượngcủa ngươi thật quá phong phú, tuynhađầu nhà tanghịch ngợm tùy hứng, nhưng nàng cònkhông ra khỏicửamấy lần, nơinào nhận thức thanhniên tuấn kiệt gì?Còn nữa, ta lúc nào anbài hôn sự chonàng? Nhađầukia khôngđồngý, ta dám nói cái gì sao?

Tiếu Sơncườikhổ nói.

ThạchTrung Ngọclaumồ hôi, chẳnglẽ mình thôi trắc sai rồi?

- Di! Phụ thân, ngươi cũng ở nơi đây?

Tiếu Hàm trởvề, nhìnthấy Tiếu Sơn, không khỏi ngạc nhiên, bất quá lập tức cười nói:

- Nếuđã tới, vậy lưulại tiếp tục nghe ta hát hí khúc,hiện tạita tiến bộ rấtnhiều,ngài chăm chúlắng nghe a.

Tiếu Sơn khóc không ra nước mắt, không biếttạocái nghiệt gì, lúc đầu đi ngang qua, nhìnthấyThạch TrungNgọc ở chỗ này, muốn khuyênđối phương mộtchútmà thôi, ai biết chưa khuyên được Thạch Trung Ngọc, mình lại bịdính vào.

-Nha đầu, ngươi định hát đoạnnào?

Thạch Trung Ngọc thấy Tiếu Hàm đãđổi trangphục và đạocụca diễn,lại không thấynàng mang theongười khác, liền hỏi.

Tiếu Hàm suy nghĩ một chút hỏi.

- Thạchca ca, ngươi biết háthay không? Nếu như ngươi biết mànói, chúng ta cùng nhau hát, ngươi làm công chúa, talàm Phùng Thiệu Trân, chúng ta hát đoạn động phòng.

- Quênđi, ta không biết hát,chính ngươitới,hát đoạn thi đậu Trạng Nguyênđi.

Thạch TrungNgọc nói.

Đùa gì thế? Để lãotử làm công chúa? Lão tử là nguyên liệu đósao? Để lãotửtớilàm Trạng Nguyên còn tạm được, hơn nữa Tiếu Sơn đã sớm nói, Tiếu Hàm hát không phảicả bài, mà là nghe được đoạn nàohátđoạn đó.

Tiếu Hàm gậtđầu, vung thủy tụ,chuẩnbị hát,lúcnày độtnhiên thanh âm chiêng trống vang lên, Thạch Trung Ngọc tòmò nhìn chung quanh, thanhâm từ đâu ra? Độinhạc ở địa phương nào?

-Đừngnhìn, những ngườikiaởsaugiả sơn,những người này rất thảm, mỗi ngày bị dằn vặt,ta cũng không nỡ thaybọn họ, đangđịnh tháng sautăng tiềnphụ cấp cho gia đình bọn hắn.

TiếuSơn nhỏgiọng nói.

Thạch Trung Ngọc nhìn động táccủa Tiếu Hàm, hỏi.

-Có kém như ngươi nói sao?Ngươi xem động tácnày của Tiếu Hàm, không kém chuyên nghiệp chútnào a.

-Làmdáng mà thôi,chờ thời điểm hát lên, ngươi sẽ khóc.

Tiếu Sơn nói.

- Ngươita giốngnhư chimuyên ương, bỉ dực song phi...

Khuôn mặtThạch TrungNgọc co quắp, mặc quan bào,hát Thiên TiênXứng? Ánh mắt của ThạchTrung Ngọc liếc về phía Tiếu Sơn

hỏi.

- Ngươi không phảinói TiếuHàm chỉ biết hátNữPhò Mã sao? Tại sao lại đổi thành Thiên Tiên Xứng?

Tiếu Sơn cũng cực kỳ phiền muộn:

-Ta cũng không rõ ràng, bất quánói thật, nàng hátđoạnnày, so với hát Nữ PhòMã tốt hơn nhiềulắm.

TiếuHàm độtnhiên ngừng lại,lecáilưỡi nhỏ nói:

- Hát nhầm, lại tới.

Biểutìnhtrên mặt Tiếu Sơn bắt đầuthống khổ, trở nên cực kỳquấn quýt, Thạch Trung Ngọcrất hiếu kỳ, thật sự khónghe như vậy sao?

TiếuHàm bỏqua thủy tụ,đổi mấy độngtác, sau đó bắt đầu hát:

-Vì cứu Lý langrời gia viên, ai ngờ thành Trạng Nguyên, đậu Trạng Nguyênlấy hồng bào, mũ cắm cunghoa.TathiTrạng Nguyên không vì danh tiếng, ta thi TrạngNguyên khôngvìlàmquan lớn, vìLý công tử đa tình, phu thê ân ái...

- Hiền chất có thể nghera mộtchút mùi vị của kịch hoàng mai không?

Vẻ mặt Tiếu Sơn đaukhổhỏi.

- Có thể miễncưỡng.

Vẻ mặt củaThạch Trung Ngọc cũngđau khổ nói.

TiếuHàm hát xong đoạn này, hưng phấn chạytới trước mặt Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Ta hát nhưthếnào?

Thạch Trung Ngọc cựckỳthành thực gậtđầunói:

- Tốt,cực kỳtốt, đáng tiếc, bâygiờ ta cònkhông có thời gian, không thể khôngcáo từ, nếu như lần sau ta tới, sẽ tiếp tục nghengươihát nữa.

Đua xe

DTV-EBOOK.COM.VN

Tiếu Hàm hưng phấn gật đầunói:

-Tốt, lần saungươi tới, ta liền hát cho ngươi.

Thạch Trung Ngọcđi tới, lảo đảomột cái, kém chút ngã sấpxuống, Thạch Trung Ngọc đã suy nghĩ về sau có nên tới tìm TiếuSơn nhận nhiệm vụhay không, cái địa phươngnày quá nguy hiểm, lúc nào cũng c ó thể sẽ bỏ mạng.

Thạch Trung Ngọc đi tớitiểuviện của Tương Viên,tiến vào, hét lớn một tiếng:

- Sư phụ, ta đã trởvề.

Đôngnhìn tây xem, cũng không phát hiện Tương Viên,không khỏi chửi ầm lên:

- Tám phần mười lại đi nhàquả phụ, hỗn đản vô sỉ a, chẳnglẽ mình không biết làmcơm sao? Mỗilần đềuđi nhà quả phụ ăn cơm chùa, còn thường thường đi suốt đêm không về, gia súc.

- Gợiý của hệ thống, trong hiệnthực có ngườihô hoán, có ly khai trò chơi hay không?

- Có.

Thạch TrungNgọcđi tới phòng khách, phát hiện các cô nương đãđổi xongy phục, từngcái ănmặcnhư hoa, ThạchTrung Ngọcdở khóc dở cười nói:

- Trờiđã tối rồi, chúng ta chỉ làđi ra ngoài ăn một bữacơm,các ngươiănmặcđẹp như vậy làmgì?

-Ai cần ngươi lo?

Các cô nươngkhông hẹn màcùng nói.

ThạchTrung Ngọcsờ sờ cái mũi của mình, quênđi, trai hiền không cùng nữ đấu, lão tử không tínhtoán với cácngươi.

Đi ra bên ngoài, thấy Dương Băng Daovà Dương Tử muốn đilấyxe, HướngLamđềnghị:

-Nếu không,ngày hôm nay chúng tađừng lái xe? Trực tiếp đi bộ, hôm nay là điăn mừng, làm sao cóthể không uống rượu? Quaylại cũng không tiện láixe trởvề a.

- Đi bộ quá xa?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Dương Băng Dao cườicười nói:

- Vậy đi từ từ, coi như rèn luyện thân thể, mới nửa giờ lộ trìnhmà thôi.

- Vậyláimột chiếc xe đi, đợi lát nữa ta sẽkhông uống rượu,buổi tối ta cóhẹn với bằng hữu, muốn ra ngoài chơi.

Dương Tử nói.

-Đã tối rồi, ngươiđi chỗ nào chơi?

Dương Băng Daokhông yêntâmhỏi.

Dương Tử nói:

- Khôngcó việc gì, chỉ là bạn bèhọp mặt vui đùa một chút mà thôi.

-Không được, ta không đồng ý, ngươi mộtnữ hài tử, làm sao có thể đi địa phương bậy bạ vào ban đêm chứ?

Dương Băng Dao lập tứchủy bỏ lời nói của Dương Tử.

DươngTử nhỏ giọng lẩmbẩm:

-Trướcđâyta đira ngoài chơi, cũngkhông thấy mệđểý nha.

Bất quá lờinói của Dương Tử không cóai nghe được.

Chứng kiến Dương Tửủy khuất, Thạch Trung Ngọccóchút không đành lòng nói:

- Quên đi,mộthồita đi với nàng, cho nha đầu kiađi chơiđi, cóta theo,tổng sẽkhôngcó vấn đề gì?

Dương Băng Daodo dự một chút, miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

DươngTử lôikéo Thạch TrungNgọc cùng đi lấyxe:

- Sắclang đại thúc, ngươi giúp ta là có ý đồ gì? Nhanh khai thật ra.

ThạchTrungNgọc vỗ đầu Dương Tử:

-Tacóthể cóý đồ gì?Nha đầungươi là chó cắnLữ Đồng Tân.

Dương Tử hừ nói:

- Tối hôm nay, chính ngươitìmmột chỗ chơiđi, đừngđivới ta, chúng ta tụ họp, khôngthích hợp trung niên đại thúcnhưngươi.

Thạch Trung Ngọc không để ý tới nàng, trực tiếpđoạt lấy chìa khoá, mở cửa xenói:

- Ngươi đừng nằm mơ, ta sẽ không để cho ngươi ly khai tầm mắt củata.

-Hừ, ta không phải tiểu hài tử.

DươngTử ngồi kế bên ghế lái,bất mãnnói.

Thạch Trung Ngọc vòngựcDương Tửmộtcái nói:

- Mới cúp A màthôi, chờ ngày nào đạtđược cúpD,lại cùng lão tửnói những lời này.

Dương Tử hừ nhẹ một tiếng:

- Sắc lang...

Thạch Trung Ngọc láixe,xe từ tronghầm lao ra, sauđóchạy đến trướcmặt các côương, xe này có chút nhỏ, một lần vào nhiều người như vậy dường như có chútđộ khó, DươngBăng Dao cũng

chạy tớighế trước, ngồi chen với Dương Tử,phía sau là bốn cô nương.

- Hyvọng đừng gặpcảnhsátgiao thông,chúng ta đã quá tải nghiêm trọng.

ThạchTrung Ngọc vừa cười vừa nói.

-Cũng không nhìnđâylàxe gì, đây chính là BMW, coinhư bị cảnh sát giao thông phát hiện, hắndámquản chúng ta sao?

Dương Tử khinh thường nói.

ThạchTrung Ngọc lắc đầu, khôngcó phản ứngtiểu nha đầu, vững vững vàngvàng láixe về phía nhà hàng, đồng thời trong lòng ảo não,mình khôngcó việc gì chạy đến phía trước làmgì? Ngồi phía sauthậttốt,nghĩ thếsờ.

Khoảng chừngsauhai mươiphút,đám người Thạch TrungNgọc tới nhà hàng, dừng xe lại, đi vào bên trong, từ trong một chiếc BMW nho nhỏđột nhiên xuất hiện nhiều mỹnữ như vậy, tròng mắt mấy t ênởbãi đậuxe kém chút rớt xuống, Thạch Trung Ngọc bất mãn ho khanmột tiếng,lúc này bọn họ mới thuhồi ánhmắt, có thể tới nơi đây ăncơm đềulà người có tiền, bảo vệ bọnhọ khôngđắc tộinổi.

Tiến vào nhà hàng,thuê mộtphòng riêng,ở trong vô số ánhmắt đố kị vàhâm mộ,ThạchTrung Ngọc mang theocác cô nương đi vào trong bao sương.

Thạch Trung Ngọc dựa theo lệ cũ, gọi mộtđốnglớn thức ăn.

- Sắc lang đại thúc, không saibiệt lắm, dừng đi, buổi tối ngươicòn theo ta rangoài chơi, đến lúcđó còn có thể ăn, hiện tạiđừng cóăn quáno.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc lại gọi hai món ăn, lúc nàymới ngừng tay,cho phụcvụlui, Thạch Trung Ngọc nói:

- Nha đầu, đâychínhlàngươi nói, buổi tối cóđồ ăn, bằng không ta đói bụng,sẽ tìm ngươitínhsổ.

- Tham ăn.

Dương Tử lườm hắnmộtcái.

Cáccô nương gọi một chai rượu đỏ, giátrịhơn mấyngàn, may mắn mọi người đều là người mình, khôngcần vìmặt mũi,muarượu đỏ 82 nămchó má gì đó.

Rượu quaba vòng, mọi người cũng ăn no, đi tínhtiền, nơi đây Dương Băng Daocó tiền nhất, nhưng nàngkhông cóđi tính tiền, bởi vìngày hôm naylà tiệckhánh công, nàng đi tính tiền quá khônghợp thích.

Cơ Như Nguyệt lặng lẽnhét chi phiếu vào trong tay Thạch Trung Ngọc, ThạchTrungNgọc cười cười,biết CơNhư Nguyệt đây vì cho hắn mặt mũi, cùng nhiều mỹnữnhư vậy đi ra ngoài, một nam nhân không đitính tiền,cái này quá mất mặt.

Sau khi cà thẻ tính tiền, các cô nương chuẩn bị đónxe trởvề,mặc dù íthaingười, nhưng năm ngườichen một chiếcxe taxi vẫn không tiện, hơnnữakhông phải xenhàmình,cáinày càng không thích hợp, cho nên thẳngthắn gọi hai chiếc taxi, mọingười cũng không để ý chút tiền như vậy.

Thạch Trung Ngọc có thể nói là rượu không đủ cơm khôngno, ngồi ở trong xe hỏi.

- Nha đầu, chúng tađiđâuăn?

DươngTửlườm hắnmột cái nói:

-Ăn ăn ăn, ngươi chỉcó biết ăn, bây giờ chúng ta không phảiđi ăn, mà là đi đua xe, ngươi cósợ không?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạcnhìn DươngTử:

-Đuaxe? Dựa vào, nha đầu,ngươi không muốnsống nữa sao?

-Đã biết ngươi sợ, chonên ta mới bảo ngươiđừng theo ta tới,ta tìm cho ngươimột quán rượu, tự ngươi đi chơi.

Dương Tử nói.

-Vônghĩa,nha đầu ngươi chạyđi đua xe,ta có thể yên tâm?

Đổ ước

DTV-EBOOK.COM.VN

- Sắc langđạithúc, ngươi thật muốn đicùng với ta?

Dương Tửhỏi.

- Nói nhảm, ngươi cònhứamờitaăn cơm, hiện tạicái bụng của tacòn đói đây.

Thạch Trung Ngọcngồiở vị trí kếbên tàixếnói.

Dương Tửlườm hắnmột cái:

- Ta bảo ngươiăn ít mộtchút,chính là lo lắng ngươi theo ta tới, tasợ ngươi chịukhông nổi tốc độ nhanh nhưvậy, sẽ nôn hết.

Thạch Trung Ngọc nhất thời chẳng đáng, tiểu nha đầucóthể chạy bao nhanh? Nhớ nămđó, thời điểm lão tử chơi xe, còn không biết ngươi chơi bùn ở đâu.

Ngồiở trênxe Dương Tử, hầu như sắp hơn một tiếng đồng hồ, Thạch Trung Ngọc hơi không kiênnhẫn hỏi:

-Cònxa lắm không? Không phải làđuaxe sao, sao đến bâygiờ còn chưa tới?

- Không nên gấp, sắp rồi,đại kháicònchừng mườiphút là có thểđến.

Dương Tửđạp chân ga,xe chạy ra ngoài thật nhanh, ThạchTrung Ngọc khôngcó phòng bị, ngay cảgiây nịt antoàncũng không cột,cả người nghiêng về trước, kém chút đụng vào kính chắn gió.

- Nha đầu, thời điểm ngươigia tốc, lẽ nào không thểtrướcgiờ nói cho tabiết một tiếng sao?

Thạch TrungNgọc tức giận gõđầu Dương Tử một cái.

DươngTửbấtmãn lầmbầm:

-Không nên đánh đầucủa ta,sẽ biến đần, đừng nhúc nhích, tốc độ xe đã hơn trăm km/h, bánhlái bất ổn, chúngtasẽ chết chắc.

Thạch Trung Ngọc vốn còn muốn giáo huấn Dương Tử,bấtquá suy nghĩ đến kỹ thuật của nàng, Thạch Trung Ngọc vẫn quyết định quênđi, tuybị người gọi thành đại thúc, bất quá Thạch Trung Ngọc vẫnluôn cho rằngmình cựckỳ trẻtuổi, cũng khôngthể chết sớm như vậy.

Không sai biệt lắm bảy tám phút sau, hai người chứng kiến phía trước sángđèn, cũng có không ítxe, Dương Tử bắt đầu giảmtốc độ, cho xe dừngởbên kia.

- DươngTử, ngươicuối cùng cũng tới?Tacòn tưởngrằng ngươi không dámtới chứ.

Một thiếu nữ mặc đồ bó sátngườimàuđen nói.

Thiếunữ này chínhlà thiếu nữ lần trước ThạchTrung Ngọcthay Dương Tử họp phụ huynhláixebỏ rơikia.

- Ta sẽ sợ? Tô Mị, tay mơ như ngươi, ta có thể ung dung ngược ngươi.

DươngTử hừ nói.

Lúc nàyThạch TrungNgọc từ trongxe đi ra, Tô Mị nhìn thấy Thạch Trung Ngọc, nở nụ cười nói:

- Yêu, sợ không phải đối thủ của chúngta,còn dẫn theo một giúp đỡ quađây?

ThạchTrung Ngọcnhìn vềphíathiếunữnày,tuổi tương tự DươngTử, áo đen bó sát người,bao vâylấy vóc ngườima quỷ,thắt lưng thon nhỏ,hai ngọn núicaongất, haichânthon dài, vô luận bộphậnnàocủa thân thể, đều làmcho người ta cảmthấyhấpdẫn cực lớn.

Bộ ngực của thiếu nữ sovới Dương Tử hơi lớn hơn một chút, đoán chừng là cupB, ai, tuổi còn nhỏ đã có dáng dấpquyếnrũ như vậy, tương lailạilà mộtmỹ nhân họaquốc ương dân.

-Dương Tử, có vẻ như giúpđỡ ngươi mang tới một mựcnhìn ta,

chẳng lẽ hắn không có hứng thú với tiểu nhađầu nhưngươi?

TôMị cười cười.

Dương Tử thở phì phò giẫm chân Thạch TrungNgọc:

- Ngươi một sắc lang, chỉ biết nhìnloạn.

Thạch TrungNgọccười khổ,xem mỹ nữ,đây là bảnnăng của nam nhân, nếu như để mỹ nữ không đi thưởng thức, đó nhất định chính là lỗi, ThạchTrung Ngọc làthanh niên nămtốt, làm sao cóthể phạmlỗi?

- Có nữa mười phút nữasẽ bắt đầu,kiểm tra xe của ngươi đi, đừng đến lúcđó thua kiếm cớ.

Tô Mị nói xongliền đi.

-Hừ.

DươngTử thởphì phò leo lên xe, Thạch Trung Ngọc cũng theo lên xe.

- Làm sao vậy?Lẽ nào dự định về nhà?

Thạch Trung Ngọchỏi.

Dương Tửlườm hắnmột cái:

-Nằm mơ, ta đi trạm xăng dầu đổ xăng.

Saukhi đổ đầy bình, xe vềchỗ cũ, đại bộ đội nhìnthấyDương Tử tới, cũng bắtđầu khởi động, DươngTửđitheo phía sau bọn họ tới.

- Sắc lang đại thúc,đợilát nữa đến đường chạy, ngươi ở bên ngoài chờ talà được,không cầntheo ta.

DươngTử vừa lái xe vừa nói.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút nói:

- Được,taởbên ngoàichờ ngươi,bất quá ngươi láichậm một chút, không cần chạyquánhanh,thuathì thua nha, khôngcó chuyện gì.

Dương Tử không nói gì, Thạch Trung Ngọc thở dài, ai, thanhniên a, tranhcường háo thắng,năm đó mình chẳng phải cũng nhưthế sao? Tuy ThạchTrung Ngọc khôngyêntâm choDươngTử chơi cái này, bất quá vẫn không cóđi ngăn cản nàng.

Coi như cực lực ngăn Dương Tử, về sau nàng cũng có thể lenlén chạy tới chơi, ngăn không bằng khai thông, để nàngphóngtúng một chút.

Rất nhanh liền đi tớiđích xuất phát, nơi đâylà mộtđường núi? Đám tiểu thí hài nàyđiên rồi, Thạch Trung Ngọcvốn cho rằng bọn họở trên cao tốc quốclộ tùy tiệnchạy một chút còn chưa tính, lạichơi sơn đạo?

Người nơi này rấtnhiều, không saibiệtlắmcó gần trăm người, sau khi xuốngxe, Tô Mị đi tới:

- Còn nhớ chúngtađổước là cái gì không?

- Đương nhiên nhớkỹ, tarấtchờ mong gặp ngươi ở trướcmặtnhiều người như vậy chạy trần.

Dương Tử cười híp mắt nói.

TôMị hừmột tiếng:

- Ta sợ đến lúc đóchạy trầnlà ngươi.

Tô Mị nói xong cũng trở lại trên xe củamình, dừng xe ở vạch xuất phát.

Thạch Trung Ngọc âm trầmnhìn Dương Tử, DươngTử bị Thạch Trung Ngọc nhìn có chút chột dạ.

-Ngươi đượclắm, lại còn cùng người khác đánh loại đổước này? Ngươi có nghĩ tới, nếu nhưngươi thua thì như thế nào hay không?

Thạch Trung Ngọc xanh mặt hỏi.

- Sẽ không thua, kỹ thuậtcủa nàng kém ta.

Dương Tửyếu ớtnói.

- Vậy sao?

ThạchTrung Ngọc thở dài nói:

- Loại chuyệnnhư vậy chỉ dựa vào kỹ thuật giỏi chút là được? Ngươiquen thuộc con đường nàysao? Gần đây mỗi ngàyở trong nhà chơi game, nếu như người ta mỗi ngàyở chỗ này quen thuộc địa hình,kỹ thuật của ngươi chỉ khá hơn nàngmột chút chútthì có tácdụng gì?

Dương Tử sửng sốt,sau đó cắn răng nói:

-Nếunhư thua, cùng lắm thì ta đi chết.

Ba… một tiếng, trên mặt D ương Tử nhiều hơn năm dấu tay, Dương Tửkhông dám tin nhìn Thạch Trung Ngọc, hắn dĩ nhiên đánh mình?

Thạch Trung Ngọc tức giận nhìn Dương Tử nói:

-Dương Băng Dao một người ngậm đắngnuốt caynuôi ngươi lớn nhưvậy dễ dàng sao? Ngươi có từng báo đáp nàngcái gì chưa? Bây giờ đã muốn chết?

-Ta nên làm cái gìbây giờ? Cũng không thể thực sự chạy trần?

Haimắt Dương Tử rưng rưng, sắp khóc.

- Yêu, Dương Tử,tình nhâncủa ngươi tức giận?

Tô Mị ngồiở trong xe cười nhạo.

- Câm miệng.

Thạch Trung Ngọchét lớnmột tiếng.

- Xú tiểutử, ngươi dám rống TôMị tỷ? Muốn chết.

Một tiểutử đầu nhuộm tóc vàng ngaylập tức vọt tới.

Dương Tử cheở trước Thạch Trung Ngọc:

-Hoàng Mao, ngươi muốn làm gì?

Thay người

DTV-EBOOK.COM.VN

- Tử tỷ, đừng trách ta không nể mặt ngươi, tiểutử này dám nói chuyệnvới TôMịtỷ như thế, ngày hôm nayhắn chếtchắc rồi.

HoàngMao hừ lạnh một tiếng.

- Ngươi...

Dương Tửvừa muốnnóigì, Thạch TrungNgọcnhẹnhàng đẩy Dương Tử ra, đi tới trước mặtHoàng Mao.

HoàngMao gọi hai tiểu nha đầu Dương TửvàTô Mị là tỷ, niênkỷ hẳn rất nhỏ, thân caomới miễncưỡng đạt 1m6, mà Thạch Trung Ngọc lại 1m8,hai người hoàn toànkhông thể so sánh.

Thạch Trung Ngọc trên cao nhìnxuống HoàngMao, HoàngMao chỉ cảm thấy trên người Thạch Trung Ngọccó một cỗ khí thế bức người, khiến người takhông dám nhìnthẳng, Thạch TrungNgọcxách cổ HoàngMao nhấc lên:

- Tiểuthí hài, chimmọc đủ lôngchưa? Liềndámhọcngườiđi rangoài đánh lộn?

Hoàng Mao bị người xáchlên khôngtrung, hô hấptrở nên cực kỳ khó khăn, lập tức đối với Thạch Trung Ngọcquyền đấm cướcđá, muốn giãy dụa ra,đáng tiếc ngườidưới tình huốngthiếu dưỡng khí, căn bản dùng không ra khí lực gì, huống chi Hoàng Mao còn bị Thạch TrungNgọc chộp vào không trung, ngaycả điểm mượnlực cũngkhông có, càng không cólực côngkích gì.

Hoàng Mao công kích, làmcho ThạchTrung Ngọccảm giác giống như cù lét, căn bản không có chúttácdụng nào.

- Xú tiểu tử, còn không mau buông Hoàngca.

- Mẹ, muốn chết, các huynhđệ, làm tiểu tửnày.

- Cướp tài sản, giết chết hắn.

...

Thạch TrungNgọc hoàn toàn khôngnhìnđám tiểu thí hàinàynói,chớ nhìnbọn họ nhiều người, nhưnglớn tuổi nhất thoạtnhìncũngbất quá mới 18-19 tuổi, một đám tiểu thí hàichưathấy qua việc đời, ThạchTrung Ngọc dám xácđịnh, coi như bọn họ cùng nhau xông tới, chỉ cần mình tùy tiện đánh ngã mấy người,sẽ không cònngười dámxông lại.

Bất quá sự tìnhphát triển dường như khôngcó nghiêm trọngnhư Thạch TrungNgọc tưởng tượng,Tô Mị bảo mọi ngườiđình chỉbạo động, Thạch Trung Ngọchơi có thâmý nhìn nàng một cái, xem racô nàng này thân phận không đơn giản.

- Ngươicòn không maubuông hắn xuống? Hắn sắp không thở nổi rồi.

Tô Mịđitới trước mặt Thạch Trung Ngọc, cau mày nói.

Thạch TrungNgọc khinhthường nhìn nàng:

- Coi nhưta giết chết hắn thì thếnào đây?

Trên người Thạch Trung Ngọc tảnra khítức khát máu, khiến người ta sợ, Tô Mịmạnh hơnnhiềumấy tiểu thíhài chưa thấyqua việc đời, biếtchỉcó ngườichânchính trải quavô số lần đánh nhau sống chết, mới có thể có khí thế như thế,nói khôngchừng nam nhân trước mắt này còn giết qua người, hoặcgặp quavô số người chết.

-Ta đối với hành vi của hắn xin lỗi ngươi, mời buônghắnra,hôm nay chúngta là tới đua xe, không phải tới đánh nhau.

Tô Mịnói.

Thạch Trung Ngọc cũng có chút nể tình,thuận tay vứt HoàngMao l ên mặt đất, Hoàng Maonằm trênmặt đất,không có bất kỳ phản ứng,lập tức có người đi lên,kéoHoàng Mao ra, dò xéthơi thở của hắnnói:

- Không có việc gì, chỉ ngất mà thôi.

Mọingười mới thở phào nhẹnhõm.

Thạch Trung Ngọcnói:

-Muốn đua xe cũng được,bất quá chúng ta sửa đổi quy củ, ngườilái xe biến thành ta, như thế nào?

DươngTửsửngsốt, sắc lang đại thúc muốn đích thân lái xe? Hắn biết đuaxe sao? Dương Tử tràn đầy nghi vấn.

Tô Mị không để ý, nàng đối với kỹthuật của mình vẫnrấttự tin:

- Cái đổước kiathìsao?Vẫngiốngnhausao? Nếu như ngươi thua, Dương Tử ở chỗ nàychạy trần một vòng?

- Ta cảm thấy như vậykhông có ýgì, không bằnggia tăngtiền cược đi?

Thạch Trung Ngọc cười hỏi.

Tô Mị kinh ngạc, người này thật là caothủ? Hay làđang cố làm ra vẻ huyền bí?

Suy tư không đến mười giây, TôMị cườinói:

- Được thôi, vậy thêm chút tiền cược,nếu như ta thua, tốihôm nay ta liền thuộc về ngươi,nếu như ngươithualạinên làm như thế nào?

- Conngườicủa tachỉ thíchxửnữ, khôngcảm thấy hứng thú vớihàng đã xài rồi.

Thạch Trung Ngọc thản nhiên nói.

Khóe miệng Tô Mịco giật, ngườinày thậtđúnglà được tiện nghi còn khoe mã, bất quávẫn gậtđầunói:

-Yêntâm, ta làxử nữ, vậy ngươi thua lại nên làmcái gì bâygiờ? Thanh minh trước,ta đối với ngươi không cảm thấyhứng thú.

- Tùy ngươi, ngươi nghĩnhư thế nàothìnhư thếđó.

Thạch Trung Ngọc nhún vai nói.

Tô Mịhừ lạnh nói:

- Vậy lên xe.

- Không vội.

TôMị nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Làm sao? Cònchưa bắt đầu chạy liền sợ?

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ nói:

-Tasợ cọnglông,cùng ngươi đua xe, ngươi ít nhất phải nói cho ta biết quy tắc chứ? Còncó địaphương nào làđiểm kết thúc.

- Khôngcóbất kỳquytắc, trên đỉnhnúi có cây, phía trên đặt hai cây phátsáng, chỉ cần lấyđược cây phát sáng, sauđóláixe về,người nào tới trước thì thắng.

TôMị nói.

Thạch TrungNgọcgật đầu nói:

- Tốtlắm, cóthể bắt đầu chưa?

Biểutình trên mặt Tô Mị lần nữa co quắp, tại saonhư là nàng một mực kéo dài thời gianvậy?

-Uy, sắc langđại thúc, ngươi được không? Nếunhư không đượcthì để cho ta tới lái, kỹthuật của Tô Mị rất tốt.

DươngTử nhỏ giọng nói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Yên tâm,taở rất nhiều năm trước đã bắt đầu chơi đuaxe,thậm chí còn chơi với cả vận động viên chuyên nghiệp.

- Kết quả như thế nào? Ngươi thua?

DươngTử hỏi.

- Chưa bại một lần.

Thạch Trung Ngọc tiêu sáinói, liền tiến vào trong xethểthao của DươngTử.

Chiếcxe nàycủa Dương Tử, Thạch Trung Ngọc cũng lái qua mấy lần, đối với tính năngcủa nó cũng coinhư quen biết,xechạyđến bên cạnhxeTô Mị, cựly gần chứng kiếnxeTô Mị, Thạch Trung Ngọc ph ảng phất như cảm giác có chút quen thuộc, tỉ mỉsuy nghĩ,lần trước họpphụ huynh trởvề, không phải là chiếcxe nàymộtmực theosau sao.

Hắchắc, Tô Mị a Tô Mị, tối hôm naynguơi tắm rửa sạchsẽ, ca ca sẽ yêu nguơithậttốt.

ThạchTrung Ngọc đốt điếu thuốc, nhìn nữ hàiở phía trước cầm cờ đếm ngược, đạp chân ga mấy phát, động cơ phát ra tiếngoanh m inh, làm cho Thạch Trung Ngọc cảm giác nhiệt huyết sôi trào,lần trước chơi khôngđã ghiền,lần này cóthểthoảimái một phen?

Nữ hài cầmcờchứng kiến trong miệng ThạchTrung Ngọc cònngậm thuốc lá, tronglòng chẳng đáng, loạingười trang bức này nàng thấy qua nhiều, chỉ cầnthời gian đếmngượcbắt đầu, hắn sẽ vứt thuốc lá, người như thế nàng thấy rất nhiều.

- Ba.

- Hai.

- Một.

- Chạy.

Theocờ vung xuống, xe Tô Mịvọtra ngoàithật nhanh, sau đóThạch Trung Ngọcmới không nhanh khôngchậm vàosốđạp chân ga.

Nữ hàicầmcờ nhìn thấy Thạch Trung Ngọc còn ngậm điếu thuốc, kinh ngạchá to miệng, gặpqua không sợchết, chưa thấy qua không sợ chết như thế,hắn cho rằnghắn là ai?Xa Thần cũng không dám chơi như vậy,chẳng lẽ người này đã chủ độngnhận thua? Trách không đượchắn khởiđộng chậm như vậy.

Cấp tốc

DTV-EBOOK.COM.VN

Tô Mị cũng liếc mắt thấy được Thạch Trung Ngọc lại ngậm thuốc lá, trong lòng nhất thờibấtmãn, đây quả thựclà đang khiêu chiến tôn nghiêm của nàng, bất quá chứng kiếnThạch Trung Ngọc khởi bước dĩ nhiên chậmnhư vậy, nhất thời chẳng đáng, còn tưởng rằnghắn lợi hại đến mức nào, thì ra chẳng qua làtrong miệng nói mộtchút mà thôi.

Dương Tử thầmhận, tên sắc lang này làm sao lại sĩdiện như vậy? Nói sớm khôngđượcđể cho mình lên, ngay cảkhởi bướccũng chậm như vậy,làmsao có thể đuổikịp TôMị?

Thạch Trung Ngọc chậm như vậy đương nhiênlàcố ý, bất quá cũng không phảiđùa bỡn,dự định từ từ chạy, sauđó đuổi theo, vượt qua TôMị.

Thạch Trung Ngọccho tớinay đều là quần lót mặc ở bên trong, hắn không phải siêu nhân, không mặc quần lótởbên ngoài, ThạchTrung Ngọc căn bản khôngcó tới quađịaphươngnày, lần đầutiên tiếp xúc đường đua, nếu như chạy quá nhanh, đó chínhlà muốn chết,ai biết loại đường cũ nát này đã bao lâu không sửa?Không chừng ở địa phương nàoxuất hiệnmột cái hốto, chưa quen biết đường đua còn chạyở phía trước,được kêu là muốnchết.

Thạch Trung Ngọc không nhanh không chậmđi theo phía sauTô Mị, cẩnthậnnhớ kỹ con đường này, chờ thời điểm hồi trình,chính là thời điểm hắnbão nổi.

Thời điểmhai chiếcxebắtđầu chạy, trên xetrang bị máy cảm ứng sẽ kích hoạt, nhữngngười khácco thểở trên máy tính kiểmtra tiến độ củahai chiếcxe, DươngTửchứng kiếnThạch Trung Ngọc và TôMị vẫn duytrì khoảng cách 20m,lúc nàymới thởphào nhẹnhõm, không cóbịbỏqua là tốt rồi, còn có cơ hội.

Tô Mị từ kính chiếu hậuvẫn luôncó thể chứng kiến đèn xe đối phương, không khỏitâm phiền, liên tiếp gia tốc,ýđồ bỏ qua Thạch

Trung Ngọc, nhưng kinh ngạcphát hiện, không quản mình giatốc như thế nào, Thạch Trung Ngọc vẫn cùng mình duy trì20 mét, quăngthế nào cũng khôngra.

Tô Mị thầmmắng, ngườinày thật sự làquá ngoan cường,bất quá bây giờmới khởi bước không bao lâu, giữ một khoảng cách rất dễ dàng, lát nữađến chỗ cua, chạy lên dốc, nguyhiểm nhất chính là chuyển biến,khắp nơi đều là chuyển biến,địa phươngkia mớilà địa phương chânchínhkhảo nghiệmkỹ thuật.

Đến một chỗ cua, Tô Mị nhìn thoáng qua kính chiếuhậu,đột nhiên chứng kiến một đồ đạc màuđỏtừ trong cửa sổ xe Thạch Trung Ngọc bay ra,không khỏi biến sắc, biết lần này gặp phải cao thủ, tênkia cư nhiên vẫn luônhút thuốc.

Một đối thủ đanghút thuốc, mìnhdĩ nhiên không bỏ rơi được hắn, trêntrán TôMịxuấthiện mồ hôi, tên kia quá kinh khủng,bất quá hiệntại Tô Mị không có tâm tư suy nghĩ nhiều,hoàn toàn tập trung tinhlực lái xe, phía trước chính là chỗ cua, phía dưới làvách núi, không cẩn thận liền dâng mạng.

Thạch Trung Ngọc đóng cửa sổ xe,tốc độ quá nhanh,gió thật to, thổi Thạch TrungNgọc không thoải mái,đột nhiên chứngkiến xe trước mặtchậmlại, Thạch TrungNgọc vội vàng giảmtốcđộ, xe chuyển biến, thời điểm tiếnvào đườngngoằn ngèo,chợt gia tốc, xông qua đường ngoằn ngoèo, phía sau để lại một độ cong phiêu dật.

Thạch Trung Ngọc nởnụ cười, không nhìn ra,nha đầu kia còn có một tay, học động tác láixecủa đối phương, cũng hoàn thành một cái trôi đi.

Xông qua đường cua, hai xe lần nữa tiếp cận, tuy Tô Mị cảm thấy, nhưng không có nhìn xem,lần nàylà lầnđầu tiên nàng tập trungtinh lực láixenhư thế,ngay cảmột chút tinh lực dưthừacũngkhôngcó,tất cả ánh mắtđều đặtở phía trước.

- Ngày hôm nayTô Mị tỷ phát huy dường nhưrất tốta, tốcđộ so với bình thường nhanh hơn mộtchút, nói không chừng ngày hôm nay có thể đánhvỡ ghi chép.

- Nhưng tênđi theophía sau TôMị tỷ kia cũng khôngchậm, vẫn cắn Tô Mịtỷthật chặc.

-Hắn chỉ có thể miễncưỡng theo mà thôi, các ngươi đừng quên, cườnghạng củaTôMịtỷ là xuốngdốc, hiện tại mớilên sườn núi mà thôi, thời điểm xuống dốc,chúngtacó kịch vui xem.

...

Chânnúi, đámngườinhìn hai điểm đỏ di động trong máyvi tính, đang kịch liệt nghị luận,biểu tìnhtrênmặtDương Tử cực kỳ đặc sắc, chứngkiếnsố liệu thời gian, Dương Tử cắn đầu lưỡi của mình, không có nằm mơ a, sắc lang đại thúckia thật sự rất nhanh,Dương Tử dámkhẳng định, nếu nhưmình tới chạy, khẳng định không đạt được tốc độ này.

Đồng thời Dương Tửcũng chảy mồ hôi lạnh, may mắn sắclang đại thúc đi cùng với mình, bằng không ngày hôm nay mìnhkhả năng rấtthảm, nóikhông chừng thật sẽ chạy trần.

- Rốtcụctới đỉnhnúi, lầnnày Tô Mịtỷso với dĩ vãng nhanh hơn năm mươi giây,xem rahôm nay Tô Mị tỷ vượt xa ngày thường phát huy, thật mong đợi TôMị tỷ xuống dốc, ngàyhôm naychúng ta nhất định cóthểchứng kiến ghi chép bịphávỡ.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy TôMị bắt đầu giảm tốcđộ dừng xe, vì vậycũng đi theo phía sau nàngđỗxe, chứngkiến một thân cây cách đókhôngxa, phía trêntreo hai cây phát sáng, vội vã xuốngxe đi lấy.

Thời điểmThạch Trung Ngọcsắp tới cây, Tô Mịđãchạy về trong xe, Thạch Trung Ngọc cười cườinói:

-Nữ hài, kỹthuật cũng khôngtệlắm.

TôMị căn bảnkhông có phản ứng Thạch Trung Ngọc, thật nhanh trở lên xe,quay đầu lại xuống dốc.

Thạch Trung Ngọc cười khổ sờmũi của mình,có cần không? Ngay cảlờicũng chẳng muốn nói?

Thu hồi cây phát sáng, lênxe, bây giờkhoảngcách với Tô Mị đãkéo rahơn 100m,Thạch Trung Ngọc kinh ngạcnhìnđèn sau củaTô Mị,

cười cười:

- Nữ hàinày xuống dốcthật điên cuồng,chúc nàng vận may, ngàn vạnlần chớ đụng vàođịa phương nguy hiểm gì.

Sau khi lên xe chậm rãi quayđầu lại.

DươngTử ở trướcmáy vi tínhchứng kiếnThạch Trung Ngọc lâu như vậy cũng không di chuyển, mà TôMị đã chạyra mộtmảng lớn,nhất thời buồn bực, sắc langđại thúc cũng quá khôngcó chí tiến thủ, nhưng đột nhiên lạichứngkiến điểm sángthuộcvề Thạch Trung Ngọc di động, tốc độ so vớiTôMị nhanhhơn một mảnglớn, nhìntốc độkhôngcần10 giâylà có thểđuổi kịp Tô Mị.

Hếtthảy người xem náo nhiệtkinh ngạc háto miệng, lẽ nào người này không sợ chết như thế sao? Ngàyhômnaytốcđộcủa Tô Mịđã rất nhanh,không nghĩtới tốc độ của Thạch Trung Ngọc dĩ nhiên còn nhanh hơnnàng, đây cũng quá nguy hiểm? Hơi khôngchú ý sẽté xuốngvực.

Phải biết vòngbảohộ trên núiđãlâu không sửaqua, cănbản không nhịn đượcvachạm, phíadưới là vực sâuvạn trượng, ngã xuống thì xong rồi.

Thời điểm lên dốc, đi theo phía sauTô Mị, Thạch Trung Ngọc còn lưu lại dư lực, hiện tại xuống dốc,lộ tuyến hầunhư đều nhớ, đối với Thạch Trung Ngọc mà nói, hiện tạimớithật sựlà đua xe, đạp tận cùng changa.

Trong bầutrời đêm yên tĩnh truyền đến tiếngđộng cơô tô kịch liệt, phảng phất nhưxe c ũng hưng phấn theo, đang gầm thét, vangvọng sơn lâm.

Loại tốc độ cựccao này của Thạch TrungNgọc rất nhanhđã đuổikịp Tô Mị, Tô Mị cũng lưu ýđến Thạch Trung Ngọc đến,sắc mặt trầm xuống, biết hiện tại Thạch TrungNgọc mới thậtsự là bắt đầu, liền vội vàng xe lái đếngiữa đường, gắt gao ngănchặn,kiên quyết không cho ThạchTrung Ngọc điqua.

Vượt qua

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Tô Mịở phía trước cản đường, Thạch Trung Ngọc bị làm khó dễ, sơn đạo cũ nátnàythật sự là quá chật,chỉ có thểcung cấphai chiếc xe đi qua, xe Tô Mị ởgiữađường, cănbản là làm khó dễ, Thạch Trung Ngọc cũng không sốt ruột,thả chậmtốc độ,đi theo phía sauTô Mị,tìm kiếm cơ hộiđột phá.

Chứng kiến TôMị bắt đầuchậmlại, Thạch Trung Ngọc nhớ kỹ phía trước là mộtđường cua.

Tô Mị cho rằng cóai khôngsợ chết ởloại địahình nhàyvượtqua,tốc độ của nàng đãrất nhanh, lại chiếm cứ đường xechạy, nếunhư từ ngoại tuyến vượtqua mà nói, trước không nói có thể vượtđược hay không, chỉcầnbấtổn, không phải tông xe, đó chính là rơivàovách núi.

Tô Mị thậtsự là đánh giá Thạch Trung Ngọc quá thấp, thời điểm Thạch Trung Ngọc chứng kiến Tô Mị chạy vàosát đường, khôngcó bất kỳ do dự, trựctiếp đạpchân ga,chạy ra bên ngoài tuyến, giống như Tô Mị song song lao nhanh.

Tô Mị kinh ngạcnhìnbêncạnh đột nhiên xuất hiện xe BMW, kinh ngạchá to miệng, người này thật không muốn sống nữa sao? Tô Mị ngắnngủi sửng sốt mộtchút, kém chút đánhvàovách núi,vội vã chuyên chúlái xe, tuy nàng thích đuaxe, nhưngcòn không muốn chết sớm như vậy, động tác quá điên cuồng,nànglàm không được.

Thạch Trung Ngọc chạyở ngoại tuyến, lộ trình xahơn Tô Mị một chút, muốn vượt qua, tốc độ bấtkể nói thế nào cũngphải nhanh hơn TôMị mới được.

Nhưngbây giờ làn đường ngoằn ngoèo, mặc dùlà Thạch Trung Ngọc cũng không dám chạy quá nhanh, chỉ có thể hơi chút giảmtốc độ, sau đó thời điểm sắpra chỗ cong,chợt gia tốc,ởthời điểm TôMị còn không có chiếm được trung gian, Thạch TrungNgọc giànhtrước cùng Tô Mịchạy song song.

Như vậy bây giờ, mọi ngườichơi chínhlàtốc độ,TôMịmuốn đẩy Thạch Trung Ngọc ra phía sau đãthấtbại.

- Trời ạ, các ngươixemngười này,đã đuổi theo TôMị tỷ.

- Ngu ngốc, mở to mắt ra, ngườinàyđã sắp vượt lên trước Tô Mị tỷ.

- Chớ nói nhảm, đãvượt qua.

Tốc độ của Thạch Trung Ngọc rất nhanh, nhất là xuống dốc,tốc độ thật quá điên cuồng, đây là đang liều mạng, nếu như khôngtin tưởng thựclực củamình mà nói, người bình thường không dám chạy đến tốc độ nhanh như vậy,hơi chút không chú ý, đó chínhlà xehưngười chết.

Thời điểmtrải qua đường cua kế tiếp, Thạch Trung Ngọc giành trướcchạyởnội tuyến, rấtthoải máivẫy đuôi qua,ở trong trungtuyến thì không kiêng nểgì cả chạy, tốc độ cực nhanh, Thạch TrungNgọc tintưởng mình sẽ không bay rangoài vòngbảo hộ.

Tô Mị chỉcó thể bất đắcdĩ nhìn đènxe của Thạch TrungNgọc, lần trước Thạch Trung Ngọc họp phụ huynh trở về, vượtqua nàng, nàng căn bảnkhông cóthấy rõ biểnsố xe, xetương đồng thật sự là nhiều lắm, nàngcăn bản không chorằngđólà xe của Dương Tử, cho nên ngày hôm nayphát sinhbi kịch.

Bất quá Tô Mị cũng không phải nữ hài bình thường,sẽ không đơn giản bị người khác đánh bại,nghĩ đến điều kiệnthua trận, mặcdùso vớiở trướccông chúngchạy truồng tốthơn nhiều, nhưng vẫn quá hại người, làlầnđầu tiêncủa nàng, TôMị cắn răngmột cái, đạp tận cùng cần ga.

ThạchTrung Ngọcvẫn còn nhàn nhã nhìn phong cảnh,vốn tưởng rằng tiểu nha đầu phía sau chẳngmấy chốc sẽ bỏ cuộc, nhưng không nghĩ,dĩ nhiên từ kính chiếuhậu thấy được đèn xe sáng ngời,

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc một tiếng, xemra tiểu nha đầu kia muốn chơi mệnh, chúc nàngmay mắn, ngàn vạn lầnchớ đụng vào trong váchnúi.

Thạch Trung Ngọc cũng bắtđầu tập trung lựcchúýlái xe, đã có hai ba năm không động thủ, độngtác có chút lạnh nhạt,nếu nhưbị một tiểu nhađầu vượt qua, vậy coi như bikịch,còn không bị nhữnglão bằng hữu kia cười chết?

Tiến vào đường cua,Thạch Trung Ngọc hơi phanhlại,sau đógia tốc, đuôi xehoàn mỹvượt qua, sau đó tốc độ không giảm, vẫn thẳng tắp lái đi,Thạch Trung Ngọcvốn tưởng rằng như vậy thì cóthểbỏqua một chút khoảng cách,lạiđộtnhiên phát hiện, mình ra khỏi đường cua còn chưađượcmấy giây,đã cảm giác đượcphía sau sáng đèn.

Trênmặt ThạchTrungNgọc lộ ra nụ cười, xem ra tiểu nha đầu này cũng là một cao thủ, thật vất vả gặp phải một cao thủ, Thạch TrungNgọc càng thêm cảm giácmình nhiệtgiàysôi trào, hai chiếc xe thểthao mộttrướcmột sau, một truymột đuổi, độngcơđều phát ra tiếng oanh minh kịch liệt, phảng phất như ai cũng khôngmuốn nhườngngười nào.

Tuy TôMị đã bắt đầu liềumạng, đáng tiếc, trên thực lực chênhlệch, không phảimuốnchơi mệnhlàcóthể đuổi kịp,tay già đời như Thạch Trung Ngọc, kinhnghiệm phong phú hơnTô Mịnhiều,kỹ thuậtcũng tốt hơn rất nh iều, nàngcóthể liều mạng, lẽ nào Thạch TrungNgọc không biết sao?

Thạch Trung Ngọc liều mạng, Tô Mị liền triệt đểtuyệt vọng, loại tốcđộkia đã khôngphải nàngcó thểđuổi kịp, nếu như nàng còn muốn liềumạngđuổi theo,vậy thật là tìm chết, Tô Mị dám xác định, nếunhư nàng duy trì tốc độ giống như Thạch Trung Ngọc, nhưvậy nàng chắc chắn phải chết.

Mấtđi đối thủ cạnhtranh, tốc độ của ThạchTrung Ngọcvẫn không có thảchậm,như trước duy trì loại tốc độ cực cao, nếu đã tới, thế nào cũng phải giúp bọnhọđổi mới một cái ghi chép a, để nhữngtiểu thí hài này tuyệt vọng mới tốt.

Rất nhanh, Thạch Trung Ngọc liền trở về chân núi, xe cựcnhanh lái về phía đoàn người, sợđếnđám tiểu thí hàikia tránh ra, Thạch

Trung Ngọccực kỳ phách lối lái tới,xecòn một chút khoảng cách liềnngừng lại,vừalúc dừngở trước mặt máy tính.

Thạch Trung Ngọc xuống xe,đi tớitrước mặt máy vi tính, thấy xe củaTô Mị vẫn còn ở trên sơn đạo, Thạch Trung Ngọccười cười, nhưng khi nhìnđồng hồ còn không có dừng lại, Thạch Trung Ngọc phẫn nộ.

- Các ngươi bọn khốn kiếp này, lãotử đã đến điểm kết thúc,sao đồng hồ còn chạy?

Thạch Trung Ngọc phẫnnộ gầmthét.

Lậptức có một tiểu giahỏachạy tới nói:

- Mới vừa rồi tốc độ xe của đại ca quá nhanh, chúng ta đều kinh hãi,quênmất bấm đồng hồ.

Thạch Trung Ngọclộra chiêu thức ấyđể chođám gia hỏanày thu liễm,cao thủnhưvậy hálà dễtrêu?Tốc độ so với Tô Mịnhanhhơn không biếtbaonhiêu a.

- Nha đầu, chúng tavề nhà.

Thạch Trung Ngọc nhìn Dương Tử hô.

DươngTử nhẹ nhàng đi tớibên người Thạch Trung Ngọccười, hìhì hỏi:

- Ngươi khôngphải nói muốnlấyđi đêm đầu của Tô Mị sao? Sao hiện tại lại muốn đi?

ThạchTrung Ngọc sờmũi một cái nói:

- Quên đi, một tiểu nha đầu mà thôi,không có tâm tình đó.

- Ngươi nóiai là tiểu nhađầu?

LúcnàyTô Mị rốt cục đã trở về,bấtmãn nhìnThạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc chẳng muốn phản ứng nàng, trực tiếp lên xe, Dương Tử cũng theo Thạch Trung Ngọc lên xe.

Thấy ThạchTrung Ngọc đã khởi độngxe,biết hắnđâylàmuốn đi, Tô Mị giận, lập tứcvọttới trong xe Thạch Trung Ngọc, mình dù sao cũng là một côgái đẹp,thắng lãonương, lại đi như thế?

Mướn phòng

DTV-EBOOK.COM.VN

- Uy, nhanh xuống xe, takhông có nghĩa vụ tiễn ngươivề nhà.

Thạch TrungNgọc bấtmãn nói.

Tô Mị càng thêm tức giận:

- Ai muốn ngươi tiễnta về nhà, ta là tới thựchiện đổ ước,ngươi thắng, tối hôm nay ta thuộc về ngươi.

Thạch Trung Ngọcnhìn Tô Mị, trênmặtcóchút chânthành nói:

-Ta cho tới bâygiờ không có nghĩtới muốn lên ngươi, còn tối hôm nay đánhđố, bấtquálà muốncho ngươi một chútgiáo huấn mà thôi, các ngươi đềucòn nhỏ, không thể đánh cược như thế, bằng không sớm muộn sẽ cóngày ăn thiệt thòi.Nếunhư các ngươiđi địa phương xấu gì, người khác không nhậnra các ngươi, các ngươi còncá chạy trần,các ngươi nghĩ đám người kia nhìn thấythiếu nữ xinh đẹp như vậy, thì như thếnào? Các ngươinhất định sẽbị cưỡng gian tập thể.

-Ai cần ngươi lo?

Tô Mị bĩumôi nói, bất quátronglòngvẫn có chútsợ, tuy nóiquen thuộc đám người Hoàng Mao, nhưng TôMị vàDương Tửđều biết đám người kia có ý tưởngxấu với các ngươi, nếu như hôm nay thậtsựcó người nào ởchỗnày chạytrần,kết cục thật cóthểsẽ như vậy.

- Ngươi lại khôngxuống xe,ta sẽ lái xe.

Thạch Trung Ngọc hơi không kiênnhẫn nói.

Tô Mị rấttrực tiếp nói:

- Nói nhảm, ngươi dẫn tađi mướn phòng, chẳng lẽ còn muốn tatự

mình lái xe sao? Nhanh lái xe của ngươi.

- Ngươiđã mãnh liệt yêu cầu ta đimướn phòng như vậy, taliền cung kínhkhông bằngtòng mệnh.

Thạch Trung Ngọc láixe trực tiếp đi.

Dương Tử tòmò nhìn Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Sắc lang đại thúc, ngươi thật muốn cưỡi Tô Mị?

-Nói nhảm, nam nhân nóiđượclàm được, được rồi, Tô Mị, ngươi bao lớn?Quánhỏ,ta khôngcótâm tình lên.

Thạch Trung Ngọchỏi.

Dương Tửbĩu môinói:

- Vậy ngươi thả nàng xuống đi, nàng giống như ta, cùng ta là đồng học, thậm chí còncùng bàn.

Tàn thuốc trong miệng Thạch Trung Ngọc khôngtự chủ được rớt xuống:

- Khôngphải đâu, các ngươi quanhệtốt như thế, cư nhiên huyên náo giống nhưcó thâm cừu đại hận, còn đổ chạy trần?Các ngươi ăn no rửngmỡ hả?

Tô Mịkhinh thường nói:

- Ai bảoDươngTửluôn tranh cãi với ta,ta đương nhiên phải cho nàn g chút dạy dỗ, bất quá coinhư ngày hôm nay Dương Tử thua ta cũng sẽ khôngđể nàng chạytrần, ta chỉlà nói đùa mà thôi.

Thạch TrungNgọctriệtđể hếtchỗnói rồi, dừng xe nói:

-Tô Mị,nhanhtrở về suylái xe của ngươi, ngày hôm nay coi như thôi, đừng đùa,ta và Dương Tử cũng nênvề nhà.

-Các ngươiở chung?

Tô Mịkinh ngạc nhìn Dương Tử.

- Đúng vậy,tavà một đống lớn mỹ nữở chung một chỗ, chướngmắt tiểu nha đầunhư ngươi, đi mau.

Thạch Trung Ngọc nói.

Nóichướngmắt Tô Mị đó là giả, chỉ bất quá Tô Mị và Dương Tử quanhệ dường như khôngtệ, cũngkhông thể lên loạn, bằng không Dương Tử ăn dấmchua, chạyđến trước mặtCơ Như Nguyệt nóigì đó,chết như thế nào cũng không biết.

- Cắt, ngươi không phảigay chứ?Ta cũng khôngđể bụng, ngươilại cònquan tâmnhiềunhưvậy?

Tô Mịkhinh thường nói.

- Phải, sắc lang đại thúc,ngươi bình thườngcựckỳ hung hãn,cho tiểunha đầu này biết một chút cường hãn của ngươiđi, làm chết nàng.

Dương Tử ở một bên phụ họa.

ThạchTrungNgọc imlặng, nữ hài bây giờđều hào phóng như thế sao?Mình không muốn lên, cũng phảibức mình lên?

- Nhađầu, coi như ta lên Tô Mị, vậy ngươi làmgì? Ta đãhứa vớimẹ ngươi đưa ngươi đi chơi, cũng không thể ngươi đi trở về,tacòn ở bên ngoàichơi?

Thạch Trung Ngọcnói.

Dương Tửvỗ vỗngực nhỏcủa mình nói:

-Không có việc gì,các ngươi chơicủa các ngươi,ta ở một bên nhìn là được.

-Không được, ta không đồng ý.

TôMị Trương đỏmặt nói.

- Ta muốn xem, làm sao, lẽ nào ngươi sợ?Sợ ngươi đi trở vềa.

DươngTử khiêu khích nói.

- Người nào sợ, talà sợ ngươi thấychịukhông nổi.

Tô Mịnói.

Thạch TrungNgọc vẫn không muốn lên, nhưng Dương Tử cùng Tô Mị đều buộc Thạch Trung Ngọc đi khách sạn, Thạch Trung Ngọc chỉ cóthể lấy nước mắt rửa mặt,vì sao mỗilần lãotử đều chỉcó thể bị động như thế? Không đúng,lão tửcũngchủ động qua,Cơ Như Nguyệt là lão tửchủđộng đẩy tới.

- Uy, sắc lang đại thúc, ngươi đến cùng có lái xehay không? Không lái ta tới lái.

Dương Tửbất mãnnói.

Nói xong liềnđẩy Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọcnơinàocó thể cho nàng thực hiện được,vìvậy nói:

- Quên đi, ta lái xe.

Mình lái xevĩnhviễn yên tâmhơn người khác lái, nhất là hai tiểu nha đầu thích đua xe này, Thạch Trung Ngọccòn không muốn chết.

Thạch Trung Ngọc chạy về phía khu biệt thự, còn không cóđi bao xa, chỉ nghe DươngTử hôngừng xe,ThạchTrung Ngọc khônghiểu, nhưng vẫn dừng xe bênlề:

- Có chuyện gì?

Dương Tửlườm hắn một cái:

- Aibảo ngươi dừng xeở chỗ này, ta bảo ngươi đậuxe ở cửanhà nghỉ kia.

- Không phải đâu, tadùgì cũng là lần đầutiên,có thể tìm một địa phương sahoa chút hay không?Ít nhất cũng phảiđi khách sạnnăm saochứ?

Tô Mị bấtmãnnói.

DươngTửsuy nghĩ một chút nói:

-Tốt, ta thỏamãn tâmnguyện nàycủa ngươi, đại thúc, tiếp tục lái xe.

Thạch Trung Ngọcimlặngtiếp tụcláixe:

- Thật phảiđimướnphòng sao?

-Đại thúc, ngươi có thể giống nam nhân một chútkhông? Một đại mỹnhân như thế ở chỗ này,ngươi cư nhiên một mực đòi về, lẽ nào ngươithựclàgay sao?

Dương Tử bất mãnnói.

ThạchTrung Ngọcphẫn nộ, lặpđi lặp lại nhiều lần khiêu khíchtôn nghiêmcủalão tử, xem rahômnaykhông làm hai nhađầu các ngươi, các ngươi cũng khôngbiếtMã Vương gia cóba con mắt.

Xerất nhanh đến một khách sạn năm sao, Thạch Trung Ngọcgiao chìa khóaxe cho nhânviên, mang theo DươngTử cùngTô Mịđi vào quầylễ tân.

- Tiênsinh, xin hỏi cócần gì không?

Phục vụ hỏi.

- Mướnphòng.

Thạch TrungNgọc đơn giản nói một câu, làm cho hai tiểunha đầu phíasau đỏ. mặt

- Xin hỏilà mở hai phòng hay ba phòng?

Phục vụ tiếp tục hỏi.

- Mộtgian,giường lớn.

Thạch TrungNgọc không chútdodự nói.

Phục vụ mặt đầy mồhôi, gặpqua mang theonữ hài mướn phòng, nhưng chưa thấy quatrực tiếp như vậy, ngườikhácmang hai nữhài mướn phòng,tốt xấu cũng mở haiphòng tới chegiấu tai mắt người, hắn khenngược, trực tiếp nóihắn muốn chơi 3p.

Giao tiềnxong, cho ThạchTrung Ngọc một cáichìakhóa, sau đó một phục vụ khácmang theo ThạchTrungNgọc,Tô Mị, DươngTử lên lầu.

Đi tới cửa phòng, đẩy cửa vào, Tô Mị rốt cục có chút khiếp đảm, nhỏ giọngnói:

- Nếukhông ngàyhôm nay chúng ta không cần chơi? Taxem vẫn là về nhà đi, miễn cho người nhàlo lắng.

-Tô Mị, cáinàykhông giống như ngươia,đếntrước mắt ngược lại rút lui?

Dương Tử khiêu khíchnói.

Lăn đi tắm

DTV-EBOOK.COM.VN

- Người nào...Người nàosợ? Ta chỉ bất quálà không muốn để cho ngườinhà lo lắngmà thôi, chờ đấy, hiệntạitagọi điện thoại cho cha ta,nóita đinhà ngươi ngủ.

Tô Mịnói.

Phụ thâncủaTô Mị? Thạch Trung Ngọc tỉ mỉhồitưởngngàyđó,có vẻ như là nam nhân ngồi ở bên cạnh mình? Dựa vào, không nhớra được hình dạng thế nào,dù sao không đẹp trainhưlãotửlà được, Thạch Trung Ngọcnằmở trên giường,nhìn hai cônương đùagiỡn, nội tâmtuyệt đối không bìnhtĩnh.

Ngàyhôm nay làm saobây giờ? Thậtchẳng lẽ muốn cưỡi TôMị? Nhưvậy Dương Tử làm sao bây giờ?Dương Tửmộtbênxem náo nhiệt, mình có thể nhịn được không đi động nàng sao? Chẳnglẽnói buổitốihôm nay lãotửmuốnchơi Nhất Long Nhị Phượng? Bi kịch, vì saokhông phải Tuyết Sương Yên cùngCơNhư Nguyệtmà là hai tiểu nha đầu này?

-Được rồi,ta gọi điện thoại xong, ta đi tắm rửa trước.

Tô Mịnói xong chạy vào trong phòng tắm.

Dương Tử nhào tớitrong lòng ThạchTrung Ngọc:

- Ngươi vui không? Mộthồi thì cómỹ nữđể cho ngươi làm rồi?

Thạch Trung Ngọcôm Dương Tửvàotronglòng, có chút hiếukỳnói:

- Ngươi không phảithật thích ta sao? Sao ủng hộ ta đi làm nữ nhân khác?

Dương Tử hừ một cái nói:

- Dù saota cũng không phải chính thất, chẳng qua là một tiểuthiếp

mà thôi, đương nhiên phảitìmcho chính thất của ngươi vài đối thủ mới được.

Thạch Trung Ngọc đổmồ hôi, Dương Tửa Dương Tử,ngươi thật là biết hồ đồ, Cơ Như Nguyệt không thiếu tìnhđịcha, ngươitính một cái, TuyếtSương Yên cũng coi như một cái, Hướng Lâm cũng vậy, HướngLam trước mắt mà nói vẫn là ẩn số, bất quá sựtình sau này rất khó nói,còn có Dương Băng Dao cùng Lý Lan, tình địchmột chút cũng khôngthiếu, nhiều hơn một cái Tô Mị,có thể tính là cái gì.

Dương Tửđỏmặt nói:

- Ta cũngđitắm rửa.

ThạchTrung Ngọckinh ngạchá to miệng, Dương Tửđây là ýgì? Lẽ nào làám chỉ lão tử, ngày hômnay cũng phải thu nàng?

- Uy, Tô Mịmở cửa,để cho ta đi vào.

DươngTửgõ cửa phòngtắmnói.

- Ngươi vàolàm chi? Tên kia khôngở ngoài cửa chứ?

- Hắn không có, hắn đang xemti vi, nhanh để cho ta đi vào, ta cũng muốn tắm rửa.

Dương Tửnói.

Tô Mịmở hé cửa, dường nhưthực không cóđó bóng cái tên, lúc này mới cho Dương Tửvào.

- Uy, ngươi vào làm chi?Lẽnào ngươi cũng dựđịnh cùng tên kia…

-Đúng vậy, làm sao?

Dương Tử tò mò nhìn TôMị.

TôMị kinhngạc nhìnDương Tử hỏi.

- Hắnlàbạn trai ngươi? Vậy saongươi còncổ động ta và hắn như thế?

- …

Thạch Trung Ngọcnằm ở trên giường, kiên nhẫn chờ đợihaicô nương kia đi ra, hainhađầu động tácquá chậm, Thạch TrungNgọc đợi chừng nửa giờ,các nàng mới khoan thaiđến.

Hai thiếu nữ quấn khăn tắm,da thịt trắng nhưtuyết lộởtrong không khí,tóc còn có chút ướt, giống người biểu diễn dụhoặc vôtận, tiểu huynh đệ của Thạch Trung Ngọc lậptức ngẩng đầu đứng thẳng.

- Sắc lang đại thúc, ngươi cũng đi tắm rửa.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc vôtội nói:

- Takhông cần, lầntrướctatắm đến bâygiờ còn không cótới một tuần đâu.

- Cút, bây giờlà mùa hè, ngươi cư nhiênmột tuần không tắm...

Tô Mịnói.

Thạch TrungNgọc chỉ có thể bất đắc dĩđi vào nhà tắm.

Saukhi hai thiếu nữtắm hươngvị còn lưulại ởtrong phòngtắm, trên người cô gái cởi nộiyđược xếpở trong tủ treo quần áo,nịt ngực đángyêucàng thêm kích thích Thạch TrungNgọc, thời điểmThạch Trung Ngọccởi quần áo xuống, cửa phòngtắm lạibị ngườiđẩy ra.

Thạch Trung Ngọc nhìn Dương Tử, buồn cười nói:

-Uy, ngươicũng quá háo sắcđi? Ta còn chưa tắm, ngươi đã tới rồi.

Sắcmặt DươngTử trởnên đỏhồng nhìn thoáng quaThạch Trung Ngọc, sẵng giọng:

- Ai thèm nhìn ngươi,ta chỉ là tớilấy điệnthoại di động mà thôi.

DươngTử lấy điện thoại di động xong liền rờiphòng tắm, tim đập c ó chút kịch liệt, tối hôm nay nói khôngchừngsắclang đại thúcsẽ ăn mình...

Động tác của ThạchTrungNgọcrất nhanh,năm phútđồng hồ liền từ

trong phòng tắm đi ra, đángtiếc,trong kháchsạn năm saocư nhiên chỉ chuẩn bịhai bộ khăn tắm, lạibịhai nhađầu quấn rồi,mìnhcư nhiên khôngcó gì dùng, Thạch Trung Ngọc liềndứt khoáttrần truồngtừ trong phòngtắmđi ra.

Haicô nương nhìnthấyThạch Trung Ngọc trần truồngtừ trong phòng tắm đi ra, nhất thời mắccở đỏ bừng,đừng nhìnTô Mị ravẻ hào phóng, nhưng nàng vẫn làmột xửnữ, nơi nào gặp qua thân thể nam nhân?

Thạch Trung Ngọc đi tới bêngiường,một tayôm DươngTử và TôMị, vuốtve thân thể các nàng, thờiđiểmtay Thạch Trung Ngọcđến ngực củacác nàng, hai thiếu nữ không khỏi phát sinh tiếng rênrỉ vui sướng.

Khăn tắm trên người Tô Mị và Dương Tử không biết lúc nàođã bị Thạch TrungNgọc kéo xuống, Thạch Trung Ngọc chứng kiến hai ngọcthể lỏa lồ, không khỏi chảynước miếng, ngậm lấy điểmđỏ bừng trên ngọn núi của Tô Mị, bàn tayở trên một ngọnnúikhác xoa bóp.

DươngTử thấy Thạch Trung Ngọc thả mình, chuyêntấncông Tô Mị, cũng khôngcó nổi máu ghen,rất vui vẻ nhìn bằnghữu của mình bị ThạchTrung Ngọc đùa bỡn.

Thân thể Tô Mịso với ThạchTrung Ngọc tưởng tượng còn muốn mẫn cảm hơn, chỉ chốc lát liềnbịThạch Trung Ngọclàm cho rên rỉ liên tục, hạ thểđãchảy ra suốinước róc rách, hai chân xiết chặt uốn éo, cảm giác người như muốn nổ tung.

- TôMị,ngươi thậtdâm đãng.

Dương Tử tiếntớibêntai Tô Mị,thấp giọng nói.

Tô Mịvốn đã cực kỳ xấu hổ,nghe Dương Tử nói như vậy, sắc mặt đỏ lên,thật muốn đàomột cái hầm nhảy vào.

Nộ longcủa Thạch Trung Ngọc đã đứng thẳng, chỉa vào trêncửa mình củaTô Mị, đầu khất đãthấm ướt nướcnhờn của thiếu nữ,nộ long mới vừa đivào một điểm,Tô Mị liềnphát sinh một tiếng kêu đau, trên mặtviết đầy thống khổ,chứngkiến vẻmặtcủaTô Mị, Thạch

Trung Ngọc không khỏi thươngtiếc dừng động tác lại, ôn nhuhôn lên mặt Tô Mị, hai tay vuốt ve cácbộvị mẫn cảm của nàng,đểnàng từ từ bình tĩnh lại.

-Ta cảm giác khákhơn một chút, có thểtiếp tục.

TôMị chậm rãi nói.

ThạchTrungNgọctừ từdi động,tuy trên mặt Tô Mị vẫncòn có chút thống khổ,bất quásovớitrước tốt hơnnhiều lắm.

Thạch Trung Ngọc từ từ tăngnhanh tốc độ, Tô Mịbắtđầulớn tiếng kêu lên, DươngTử chứng kiến hai người diễn xuân cung đồ, cũng thấythân thể có chút kỳ quái,taynhỏ béởtrên người mình không ngừng xoa bóp, một tay đưa xuống phía dưới chàxát, nơi đóđã ướt nhẹp một mảnh, thậm chí còn nhỏ xuốngnệm.

Tô Mịmới trải quanhân sự, làm saocó thể chốnglại Thạch Trung Ngọc hànhhạ, chỉ chốc lát liền cao triều, cửa mình co thắt, từ trongthân thểnhưcó dòng lũ tuôn ra, da dẻ đỏ rực, miệng không ngừng rênrỉ.

Lầntrước Thạch Trung Ngọc làm CơNhư Nguyệt, Cơ Như Nguyệt tiếtthân, Thạch Trung Ngọc còncó thểnhịnnửa ngày, ngày hôm nay tốt rồi, mang theo hai cái, không cầnphải dựa vàotay giảiquyết, ôm lấy Dương Tử ở một bênxem náo nhiệt.

Dương Tử rất phối hợp động tác củaThạchTrung Ngọc,âm đạo của nàng đã cực kỳ ướt, căn bản khôngcần Thạch Trung Ngọc kích thích,trực tiếp đè lên cửa mình của nàng,nộ long dọc theo khesuối lên xuống, làm cho DươngTử rên rỉ, thân thểvặn vẹo,bờ mông khôngngừng nảy lên, nhưmuốn nuốt trọnvật kia vào trong cơ thể.

Báo ứng a

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc tiến vào thânthể của Dương Tử.

Ai, thiên lýtuầnhoàn, báo ứngxác đáng a, Dương Băng Daoa Dương Băng Dao, ngươi đẩy lãotử,lão tử cũng đẩy khuê nữ ngươi.

Nghĩ tới đây, Thạch Trung Ngọc càng thêm kích thích, không ngừng ra sức ra vào thânthể của nàng,âm đạo của Dương Tửco thắt dữ dội, làmcả hai rên rỉ dụctiên dụctử, tiếngnước vachạm khiến không gian tràn đầy khí tức xấuhổ.

Dương Tử làm bộđáng thương nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Sắc lang đại thúc, đợilát nữa ngươi nhất định phải làm Tô Mị hai lần, giàyvònàng ba ngày không thể xuống giường.

- Cái này không thích hợp?

Thạch Trung Ngọc có chút hơikhó nói.

- Hừ,nhấtđịnh phải như vậy.

DươngTử nói.

TôMịdánở phíasau Thạch Trung Ngọc, dùng ngựcnhỏ cọ xát lưng hắn:

- Thạch caca, ngươi nhanh dùng sức, làmchếttiểu manữ ở phía dướia.

Nghe Tô Mị dụ hoặc, cùng động tác khiêukhích, Thạch TrungNgọc ngay lậptức làm mạnh vài cái, Dương Tử rấtthống khổ hô:

- Dừng lại, sắclang đại thúc,ngươi chờ chút lại cửđộng nữa, trước để ngườita nghỉ ngơi một chút.

TôMị trực tiếp ômthân thể Thạch Trung Ngọc, thay Thạch Trung

Ngọc động, căn bản khôngcho DươngTửcơ hội nghỉ ngơi, rất nhanh Dương Tử cũngphát ra rênrỉliên tiếp.

Tô Mịbò đến bên người Dương Tử, tiến đến bên tai nói:

- Ngươi so vớita càngthêmdâm đãng, ngươi thật đúng là mộttiểu đãng phụ, vừa rồiaidùng cả hai chân quặp lấy Thạch ca ca,bảohắn làm nhanh lên.

Sắc mặt DươngTử đỏ bừng, báoứng a, mới vừa rồicòn nói Tô Mị dâm đãng,hiện tại liền đến phiên mình.

ThạchTrung NgọcômTôMị qua, nửa người dưới vừa vận động,vừa cùng TôMị kích hôn, kỹ xảo hôn môi củaTôMị quá kém, Thạch TrungNgọctừtừ chỉ dẫnTô Mị, haingười liền tiến vào trạng thá i quên mình, không đúng, Thạch TrungNgọc còn chưa tới mức đó, nửa ngườidưới vẫncòn vận động kịchliệt, làmcho thân thể nữ hài run rẩy, phíadướico thắt dữ dội hơn.

Vânthu vũhết,Tô Mị bay qua thân thểThạch Trung Ngọc,đi tớibên người DươngTử, Dương Tử quá hiểu Tô Mị, thấy được biểu tình củanàng đã biết nàng định làmchuyện xấu gì, vội vã giằng co.

-Sắc lang đại thúc,cứu mạng.

Thạch Trung Ngọc buồn cườinhìnhai nha đầu đùa giỡn, bất quá không cóđi ngăn cản, mặccácnàng hồ đồ đi.

- Sắc lang đại thúc,ngươi đã hứa với ta, phải làmTô Mị nhiều lần, ngươi xemnàng, bây giờcòn có thể hoạt bát nhưthế,nhanh độngthủ a.

Dương Tửleođếnbên người ThạchTrung Ngọc nói.

Bị bộ ngực của Dương Tử cọcọ, cự long của Thạch Trung Ngọc lần nữangẩng đầu lên,Tô Mị thầm nghĩ không tốt, chuẩn bị chạytrốn, đáng tiếc lòng bàn chân đạp không, ngã xuống giường, Thạch Trung Ngọclậptức từ phía sau trực đảo hoàng long.

Cáitưthếnày thật quá mắccở, tiếngva chạm rất lớn, đôi nhũhoa trước ngực không ngừng dung đưa, nhưng bịhai tay của Thạch Trung Ngọcxoa nắn,làm nó biếnthành đủ loạihình dáng, thật sựlà q

uá kích thích, vừa mới bắt đầu Tô Mị khôngtheo,nhưng rất nhanh thìbị Thạch Trung Ngọc chếphục, cảm giác sảng khoái làm cho nàng không còn chútsức lực, âm đạo co thắt liên hồi, nếu không thể phản kháng, vậy cũng chỉ có thể hưởng thụ.

Làmxong Tô Mị, liền đến phiên Dương Tử, lầnnày Tô Mịhọc thông minh,trốn rất xaxem kịchvui, kiên quyết không cho Dương Tử kéo đượcmình.

Mộtđêm hoang đường cứ nhưvậy trôi qua, ngày thứ hai tới, chuông điện thoại dồndập vang lên, ThạchTrung Ngọc mơmơ màng màng nhậnnghe điện thoại.

- Ai vậy.

-Di, Thạch TrungNgọc,tại saolà ngươi?ATử đâu?

Dương Băng Dao hỏi.

Đầu óc của Thạch Trung Ngọc vẫn mơmơ màng màng:

-Ta làm sao biết, khả năngcònđang ngủ.

- Vậyđiện thoại của ATử làm sao chạyđếnchỗngươi?

- Hô hôhô hô...

- Uy, hỗn đản, ngươi trước đừngngủ.

Thạch TrungNgọc không có thanh tỉnh, nhưng Dương Tử đã tỉnh lại, lúc đầu đãđưatay nắm điện thoại, lạibị Thạch Trung Ngọc giành trước, Thạch TrungNgọc đối thoại đểcho nàng sợ hết hồn hếtvía,nhìnthấy Thạch Trung Ngọc lại ngủ, vộivã đoạt lấy điện thoại.

- Mẹ, chuyệngì vậy?

Dương Tử hỏi.

- Ngươi vàThạch Trung Ngọc ngủ cùng nhau?

Trong lời nói của Dương Băng Dao có chút runrẩy.

DươngTử vội vàngnói:

-Đương nhiên không phải, tavà Tô Mị ở chung một chỗ,gọi vị đại thúc này rời giườngkêu nửa ngàycũng không phảnứng, nên chúng ta mở nhạc điện thoại, điều chỉnh âm lượng đếnlớn nhất,ai biết ngươiđộtnhiêngọi điện thoại qua.

Nghe Dương Tử giải thích, Dương Băng Dao mới thở phàonhẹ nhõm, đêmquaDương BăngDao cũng không biết mình tại sao, luôn cảm giáccó chút không thích hợp, phảng phất như cóchuyện không tốt phát sinh,thế nhưng hơn nửa đêm cũngkhôngtiện gọi điệnthoại cho Dương Tử, sợ ảnh hưởng nàng nghỉ ngơi, cho nênsáng sớm liềngọi.

- Vậy ngươivề sớm một chút.

DươngBăng Dao nói.

Dương Tử nói:

- Được, chờ ta gọi đại thúc tỉnh lạiđã.

Cúp điện thoại, chứngkiến ThạchTrung Ngọcvẫncòn ôm Tô Mị,bàn taychộp vào tiểu bạchthỏdàyvò, buồn bực đá vào cái mông của Thạch Trung Ngọc một cước:

- Đại thúc, rời giường.

Dương Tửở bên taiThạch Trung Ngọc lớn tiếng hô.

Cáinàycuốicùng cũng làm cho Thạch Trung Ngọc tỉnh lại, Thạch Trung Ngọc xoa xoa hai mắt mơ hồ hỏi.

- Trời đã sáng?

DươngTử đưa điện thoại di động tới trước mặt hắn:

- Đã bảy giờrưỡi, nhanhlên.

Thạch Trung Ngọc không nhìn Dương Tử nói:

- Mới bảy giờrưỡi, cònsớm, cho ta ngủ tới mười giờ.

-Dựa vào, ngươi họ heo sao? Còn ngủ tới mườigiờ?

Dương Tử quát.

- Hô hôhô hô...

Bị Dương Tử lăn qua lăn lại,tuy Thạch TrungNgọc còn cóthể ngủ được, nhưng Tô Mị lại bị đánh thức.

- DươngTử,saongươi còncó tinh lựcnhư thế?Có phải đêm qua Thạch caca không cho ngươi ăn no hay không?

-Hừ, ta xem không có choăn nolà ngươi, nhìn tay ngươiđểở địa phương nàođi.

TôMịnhìn tay mình một chút, lại đang chộpvào nộ long củaThạch Trung Ngọc, sắc mặt trở nên đỏ hồng, vội vã buôngtay.

Hai ngườichứng kiến hai vết máu ở trên giường, lập tức cảm thấy sắc mặt nóng lên.

- Ta đitắm rửa.

Hai người đồng thời nói.

Hai thiếu nữ bắt đầu xuống giường, nhưng thời điểm đibộ đều cảm thấyđau đớn, ngày hôm qua hai người nàyđều bị Thạch Trung Ngọcgiàyvò không nhẹ, mới vừa rồi nằmở trên giường còn không có cảm thấy thế nào, nhưng xuống giường bước đi,liền cảmgiác bất tiện, đồng thời u oán nhìn ThạchTrung Ngọc còn khò khò ngủ say.

Hai thiếu nữ đởnhauđivào phòng tắm,cùng nhau ngâm mình ở trong bồn tắm.

- Chúngta đi mua thuốc tránh thai dùngchứ?

Dương Tử hỏi.

Tô Mị gật đầu:

- Nhất định,bấtquá loạichuyện mua thuốc này phải đểtên kia đi.

- Đúng.

Hai thiếu nữ lần đầu tiên đạtthành chung nhận thức.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc tỉnh lại, đã hơn mười một giờ trưa, Thạch Trung Ngọc xoa xoa hai mắtmơ hồ, nhìn chung quanh, kỳ quái,hai nha đầu kia chạy điđâu rồi? Ai,bất kể, đi tắm trước.

Thạch Trung Ngọc chạy vàotrong phòng tắm, chứng kiến hai thiếu nữtoàn thân lỏalồ, dĩ nhiên nằm trong bồn tắm ngủ, nhất thờiim lặng,sờ sờ nước,đã lạnh, cũngkhông biết hai nha đầu ở chỗ nàylúc nào, cũng khôngsợcảm lạnh.

Ta giết nhi tử của mình

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Tỉnhlại đi, nhađầu, chớ ngủ, người lớn nhưvậy,sao thamngủnhư thế?

ThạchTrung Ngọc chẳng biết xấu hổ nói.

Hai người bị Thạch Trung Ngọc lay tỉnh nhìn hắn,cẩn thận hồi tưởng một chút, lúcnày mới biết rõ ràng, nguyên lai mình đang ngủ, vộivãtừ trongbồn tắmbò ra, dathịt trên người đã lạnh như băng, coi như là mùa hè, cũng khôngcó thể ngâm như thế.

Hai người vội vàng chạy rakhỏi phòng tắm,ômchăn lại, Thạch TrungNgọc tắmxong, mặc quầnáo, mang yphục củahainhađầu này ra ngoài.

- Nhanh mặc quần áo, chuẩn bị vềnhà.

Dương Tử gật đầu,lúc này điện thoại lại vanglên,vẫnlà Dương Băng Dao.

- Mẹ, cácngươi ăn trước, chúngta cơm nước xong sẽ trở về.

Dương Tử nói.

- Ân, về sớmmộtchút.

Dương Băng Dao nói.

Ba ngườimặc quần áo tử tế, nghỉ ngơilâu như vậy, hai thiếu nữ hơi khá hơn một chút,bất quá vẫn cóchút đaunhức, bước đikhông quá thuận tiện,thoạt nhìn cực kỳquái dị, đám người Thạch Trung

Ngọc trực tiếpở trong nhàhàng này ănmột bữa.

May mắn ngày hôm qua tính tiềnxong,Cơ Như Nguyệt không có lấychiphiếuvề, bằng khôngmấyngườisẽ không đủ tiền ăn cơm.

-Tô Mị, xecủangươi làm sao bây giờ? Còn giống như ném ở chỗ kia a.

Thạch Trung Ngọc ra khỏi kháchsạn hỏi.

TôMị suy nghĩmột chútnói:

- Vậyđitrở về lấy.

- Ngươibây giờ còn có thể láixe?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

TôMịcười cườinói:

-Không có chuyện gì, lái chậm một chút là được.

Tuy Thạch TrungNgọc vẫn có chútlo lắng, bất quákhông cóý kiến hay gì khác, chỉcó thểmang theo nàng trở về địa phương ngày hôm qua, nơi đây không có mộtngười, xem ra đám tiểu gia hỏa kia đều trở về.

- Một mình ngươi lái xe thật có thể chứ?

Thạch Trung Ngọcvẫncóchút không yên lòng.

- Ngươi có phiền haykhông, ta không phảinữnhâncủa ngươi, đêm qua ta chỉ là đánh cược, thua cuộc mà thôi.

TôMị hơi không kiênnhẫn nói.

Thạch Trung Ngọccảm thấy không còn gì để nói, lãotửhảo tâm, ngườikhác còn không cảm kích, được,ta đi mặcta.

Thạch Trung Ngọc khởi động xe thể thao,trực tiếp đitrở về.

- Sắc langđại thúc, như ngươivậykhôngtốt lắmđâu? Tô Mị nàng chẳng qua là phát tính khí mà thôi,nữ nhân đều cần phải cưng

chìu.

DươngTử khuyên.

Thạch Trung Ngọc cười khổ:

-Vậytacòncó thểlàmsao?

Tô Mị nhìn thấy Thạch Trung Ngọcđi thật, tức giận đếnkhóc lên, đây là nam nhân gì a,nhỏmọn như vậy, cũngkhôngbiết anủingười ta một chút, gụcở trêntay lái khóc một hồi, còn khôngcó nhìn thấy Thạch Trung Ngọc trở về,thở phìphòmở khóa, chuẩn bị ly khai.

Nhưngvừabật khóa,chỉ nghethấy tiếng độngcơ xe hơi, quay đầu nhìn lại, là xe của Dương Tử,Tô Mị mừngrỡ,nhưng lại cảmthấy mình vẫn ngốcở chỗnày giốngnhưlà chuyên mônvì chờ hắn, nên trực tiếp nổmáy.

Thạch Trung Ngọc nơi nào sẽể cho nàngly khai? Trực tiếp chắn ngangở trước mặt nàng.

- Uy,nhanh tránh ra cho ta.

TôMị thởphì phò nói.

Thạch Trung Ngọc xuống xe, ghé vàotrên cửa sổxe củaTôMị, buồn cười nhìn Tô Mị:

- Chẳng lẽkhôngphải ngươi ở chỗ này chờ ta?

- Ngườinàochờngươi, nhanh tránh ra.

TôMị giả vờ khinh thườngnói.

- Đượcrồi, đừng nónggiận, lại khócsẽ rất khócoi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tô Mị kinh hãi, mớivừa rồi rõ ràngđã lau hết, chẳng lẽ còn có nước mắt?Lập tức lấy tay đi sờ, nhưng trênmặtkhô khốc, không ẩm ướt a, chứng kiếnThạch Trung Ngọclộ ra nụ cười gian, biết bị hắn đùa bỡn, liền vứt cho hắnmột cái liếc mắt.

Thạch TrungNgọc lấy ramộthộp thuốc giao cho Tô Mị nói:

- Ai, bâygiờ ngươi còn nhỏ, còn phải đến trường,vìtiềnđồ của ngươi,ta chỉcóthể nhịn đau, giết nhi tử của mình.

-Cái gìnhi tử của ngươi, coi như thật sự có,đó cũng là củata.

Tô Mị không phục nói.

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ nói:

-Được được, là nhi tử của ngươi, bấtquá bấtkể là nhi tử củaai, trướcgiết lại nói.

-Nhưngnhưvậy có phải quá tàn nhẫn hay không?

Tô Mị cóchút khôngđành lòng nhìnhộpthuốctránhthai trong tay ThạchTrung Ngọc.

- Chớ trêu,nghe Dương Tử nói,các ngươi còn mộtháng nữa mới tròn 16,lẽ nàobây giờ ngươiđã muốn sinh con? Hơnnữachỉlàphòng ngừa,còn chưa chắc đãthụ thai đâu, yêntâm.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìnTô Mị.

Tô Mịthầm mắngmột cái, uống hếtthuốc tránh thai.

-Thửmột chút, có thểláixe hay không,nếu như không được, tatiễn ngươitrở về.

ThạchTrung Ngọc nói.

Tô Mị trực tiếp nói:

- Khôngcó chuyệngì,ngươi trở về trước, có lẽDương a di vẫn rấtlo lắng Dương Tử, nhanh đưa nàng trởvề.

TôMị nói xong cũng đi, Thạch Trung Ngọcvẫn rất lo lắng, lái xe đi theophía sau Tô Mị, thấy TôMị dường như không có chuyện gì,lúc này mới yên tâm,Tô Mị cảmgiác được Thạch TrungNgọc một mực theophía sau nàng, tronglòng cũng cảm thấyấm áp.

Đi rất xa,hai chiếcxe mớitách ra.

-Nhà TôMịcũng ở phụ cận?

Thạch Trung Ngọchỏi.

- Đúng vậy, ở khu biệt thự bêncạnh kia.

Dương Tử gậtđầu nói.

Lúcnày Thạch Trung Ngọc mới nhớ tới, lầntrước họpphụ huynh, lúc trở vềcũng làở phụ cận đây gặp phảiTôMị,xem ra haingườivẫn còn có chút duyên phận.

Về đến nhà, cáccônương cũng khôngở trong phòng khách,xem ra đã đi chơi game, Dương Tửthở phào nhẹ nhõm, thật tốt quá, nếu các nàng không ở, vậy sẽ không cóngười nhìn ra nàng trong hành động cóchútkhôngđượctự nhiên, đợi buổitối lúc ăncơm tối đã khôngđau.

Thạch TrungNgọc đỡ Dương Tử lên, sauđómình cũng trở về phòng tiến vào khoang tròchơi.

Sau khi login, Thạch TrungNgọc xuấthiện ở trongphòng Tương Viên.

- Xútiểu tử, hômnay ngươilàm saocó thời gian tớichỗ của ta?

TươngViên hỏi.

Thạch Trung Ngọc chứng kiến Tương Viên đang nằm trên ghế hút thuốc, âncần chạytới, giúp TươngViênxoabóp bảvai.

-Ngươi đừng như vậy,ta tuyệt đối không thích ứng, cóchuyệngì nói nhanh.

Bảvai Tương Viênchấnđộng, trựctiếp đẩy Thạch Trung Ngọc lui mấy bước.

ThạchTrung Ngọc đã quen thực lực Tương Viên khủng bố, bị hắn đẩy lui,cảmthấy này thật sự làquá bình thường, từ trong túi đồ lấy ra thanh Trường Đao Vô Ngân, không dám cùng Tương Viên áp sát quágần,ở rấtxa hỏi.

-Sư phụ, ngài có thể chữa trị cây đao nàykhông?

- Cây đaonày đã chết.

Tương Viên tùy tiện liếcmộtcái, sau đó thản nhiên nói.

- Chết? Đâylà ý gì?Lẽ nào đao còn phân sống chết sao?

Thạch Trung Ngọchỏi.

Tương Viên xoayngười, ở trên ghếhút thuốc nói:

-Đó là đương nhiên, đaocòn sốnglà có linh khí, mà đao chếtthì không hề có sinh cơ, nói đơn giản một chút, đao đãchết ngaycả sắt vụn cũng không bằng.

Trang bị thăng cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

- Đó chính là nói, ngay cả ngươi cũng không cóbiện pháp chữa trị cây đao này?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Tương Viên gật đầu nói:

-Coinhư là ta,cũng không thểđểcây đao này sốnglại, trải quarèn luyện lần nữa, câyđao này đương nhiên có thể tiếptục sử dụng, nhưng nó khôngphải cây đao lúc trướcnữa.

Dựa vào, lãotử quản ngươi có phải lúc trước haykhông, có thể sử dụng là được.

- Vậy làm phiềnsư phụtôiluyệncây đao nàylần nữa đi.

Thạch TrungNgọc nói.

Tương Viên rất thẳngtrắng nói:

- Dù là thầy trò,nhưng vẫn phảitính toán sổ sách, tìm talàmlà phải thutiền.

Dựa vào, ngươi*gia súc.

- Giá bao nhiêu?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Tương Viên dựnglênnăm ngón tay, Thạch Trung Ngọclậptức nhào tới,ôm lấy tay Tương Viên:

-Tốt,năm kim tệ, không thành vấn đề.

Tương Viên phất tay, trực tiếpchấn Thạch Trung Ngọc bay ra:

- Tiểu tử, ngươicòn chưa tỉnh ngủ?Ta lànói năm chục ngàn kim tệ.

- Ngươi ăn cướp a?

Thạch Trung Ngọc bất mãn nói.

- Nếu như ngươi không phải đồ đệ của ta, đó chính là năm trăm ngàn kim tệ.

Tương Viên thản nhiênnói.

Thạch Trung Ngọc thống khổ nhìn TươngViên:

- Lẽnàokhông thể bớt một chút sao?

- Ngươi tìm ngườikhác đi.

Tương Viên không thèm đểýThạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọc khóc không ra nước mắt, tại sao mình thảm như vậy?Từtrong cổ trạch mang về 40 trang bị, mỗi món đều nămchục ngàn kim tệ, tổng cộng cần hai triệukim tệ?Hắc, thật conmẹ nó hắc!Bấtquá ngẫmlại tiềnlời là thật đáng giá, trang bị HoàngKimcấp 20ở đấu giáhội còncó thể bánđược mườivạn kim tệmộtkiện, huống chitrangbịÁm Kim cấp 50?

Bất quá CơNhư Nguyệt đã chuyển tất cả tiền tớitronghiện thực, hiện tại trongtròchơi chỉ cònlại cómộttriệu, ai, phiền phức, chờ một hồi còn phải bảoCơ Như Nguyệt chuyểnmột ít tiền trở về.

- Không có tiền chuyện gìcũng không bàn nữa, cút đi làm nghề nguội, lão tử nhìn ngươi haingày này động tác cóyếu đi hay không.

Tương Viên nói.

Thạch Trung Ngọc thở dài, từ trong túi đồ lấy ra trang bị Hoàng Kim mớiđược… Huyền Thiết Đao,dựđịnh lấy cây đaonày làm mô hình, bắt đầu làm nghề nguội.

- Di!

Tương Viênkinh ngạc nhìn thanh vũ khí kia,hỏi.

-Cây đao này là bạigia tử nàođánh? Conmẹ nó,đâychính là Huyền Thiết, cư nhiên biến thành trang bị HoàngKim?

Thạch TrungNgọcnhìnvề phía TươngViên hỏi.

-Ta làm sao biết là aichế tạo, sư phụ, ngươi có bản lĩnhlần nữa rèn luyện lại, khiến nó biến thành Thầnkhí hay không?

-Nằmmơhả, mộtkhối HuyềnThiết, ngươi đãmuốn làmThần khí?

Tương Viên dùng tẩu thuốcđập lên đầu Thạch Trung Ngọc một cái.

ThạchTrungNgọc xoa xoađầubị đậpđauhỏi.

- Vậyngươicó thểbiến nó thànhvũ khíphẩm cấp gì? Haylànóingươi khôngcóthực lựckia?

Đầu ThạchTrung Ngọc lại bị đập một cái:

-Vônghĩa, lão tử dù nói thếnào cũng có thể cải tạo thành trang bị Ám Kim.

- Vậy khổ cựcsư phó.

Thạch Trung Ngọc cười hìhì nói.

Tương Viênvươn tayra:

- Trả thù lao.

- Bao nhiêu?

- Cáinàycần nhìn ngươi muốn đổi nó thànhdạng gì,nếu như ngươi muốn nó biến thành vũ khícấp 100,như vậyphí gia côngrất đắt, n ếu như ngươichỉ cầnđổi thànhvũ khí cấp 1, taliềngiúp ngươi không lấy tiền.

Tương Viênnói.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Đổithànhđẳng cấpta bây giờ có thểsử dụng cầnbao nhiêu tiền?

-Cấp 28? Đẳng cấpnày cũng quákém, thay đổi tới,ta cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, ngươichohai vạn kim tệlà được.

Tương Viên thản nhiên nói.

Conmẹ nó, hai vạn kim tệ, cáinày còn kêukhông kiếmtiền? Giasúc, không hổ là đại nhân vật.

Haivạn kimtệ, Thạch Trung Ngọc vẫn có thể đào ra được, ngoan ngoãn đồng ý, Tương Viên bảoThạch Trung Ngọc tránhra, saudó tay trái toátra mộtđám lửa, năng lượng nóng bỏng làmcho Thạch Trung Ngọc cách thật xa cũng có thểcảm nhận đượckhí tức lửa nó ng.

Lão giahỏa này lại còn có chiêu thứcấy? Thật lợi hại, bất quá nếu hắnlợi hại nhưvậy, còn muốn lò lửa cùng ống bễlàm gì?Trực tiếp lấytay không phảiđược sao?Thật conmẹnó lãng phí sức laođộng của lão tử.

Huyền Thiết Đao ở trongtayTươngViên chỉ chốc lát liền cháy đỏ thẫm, Tương Viên đặt nóở trên đe,gõ vài cái, sau đó tôi vào nước lạnhliền hoàn thành, vươntay ởtrước mặt Thạch Trung Ngọc nói:

- Giao tiền, hai vạn kim tệ.

Conmẹ nó, như vậy liền kiếm hai vạn kim tệ? Con mẹnó từ đầutới đuôi cộng lạicòn khôngcó năm phút, ngày, cái tốc độ kiếm tiền này cũng quá nhanhđi?

Thạch Trung Ngọc ngoanngoãn giaotiền cho Tương Viên, sau đó thu Huyền Thiết Đao.

Huyền Thiết Đao:trangbị ÁmKim (thanhsắc), lực công kích 188-220, lực lượng tăng 25điểm, lực công kíchtăng 6%, có 10% tỷ lệ tạo thànhchođốithủ gấp đôi thương tổn, hấp thulực côngkích 10 % HP,đẳng cấp trang bị: cấp 28, trangbị chức nghiệp:loại chức ng hiệp Chiến Sĩ.

Dường như ngoạitrừ lựccôngkích đề caomột chút, nhữngthứkhác không có biến hóa gìa, như vậy liền thu haivạn tệ,quá vôsỉ, đoạt tiền a.

Chứngkiến Tương Viên đã phách lối nằm trên ghế, ThạchTrung Ngọc cười khổ,biết hai vạntệkialà không phun rađược.

Ở chỗ Tương Viênđánh thiết mộthồi, làmra hai kiện trang bị Bạch Ngân, Thạch TrungNgọc buồnbựclắc đầu,lykhai địa phương này, thật sự là bịđả kích a, mình khổ cực nhưvậy, mới có thể làmra trang bị Bạch Ngân,mà Tương Viên thì chỉ cần tùy tiệnđộng tay, trang bị ÁmKim ra lò, đây chínhlà chênh lệch.

Ly khai tiểu viện của TươngViên, ThạchTrungNgọc đang chuẩnbị đi cùng cáccô nương luyệncấp,một hộ vệtìm tới.

- ThànhChủ ĐạiNhâncho mời.

Lạilà câunày, chẳnglẽlại có nhiệm vụ gì cholão tử? Lần trước bảo Thạch TrungNgọc đi tra xét hàn động, có được không ít chỗ tốt, một đống lớn trangbị Bạch Ngân đếm không hết khôngcần nói,chỉ là trangbị Hoàng Kim thì có hơn bamươi món, còncó 40 món trang bị ÁmKimđộ bềnlà1, trọng yếu hơnlàHướng Lam chuyểnthành chức nghiệp ẩn tàng, đây đốivới phòng làm việc sau này phát triển có trợ giúpto lớn.

ThạchTrung Ngọc rất nhanh đếnPhủ Thành Chủ, quản gia trực tiếp dẫn ThạchTrung Ngọc tới hoa viên, Thạch Trung Ngọc nhất thời có một loại dự cảm bất tường.

Quả nhiên, còn chưa đi xa, chỉnghetiếng nói của TiếuHàm.

Thạch Trung Ngọc nổi dagà, khôngphải Tiếu Sơn một người nghe Tiếu Hàm háthí khúc, tâm lý không thăngbằng, kêu lão tửqua cùng nhauchịu tội chứ?

Ráng nhịn kịch hoàng mai của Tiếu Hàm tra tấn, ThạchTrung Ngọc đitớibênngười Tiếu Sơn hỏi.

- Tìm ta cóchuyện gì sao?

Trên mặt Tiếu Sơn lộra nụ cười sáng lạn nói:

- Ngồi đi.

Bao vây tiễu trừ

DTV-EBOOK.COM.VN

Sau khi Thạch Trung Ngọc ngồi xuống, Tiếu Sơnvẫnkhôngnói, Thạch Trung Ngọc hỏi lần nữa:

-Tìm tacó chuyện gì không?

- Xuỵt! Đừngnói chuyện.

Tiếu Sơnthầnbí nói.

Thạch Trung Ngọc nghi ngờ nhìn Tiếu Sơn, đâylàý gì?

Đại kháilại ngồi mười phút, Thạch Trung Ngọc thật ngồikhông yên,hỏi lần nữa:

- Tìm tacó chuyện gì? Nếu nhưkhông có chuyệngì mànói, ta cần phải đi,ta còn rất vội a.

TiếuSơngiả vờkinh ngạc nhìnThạch Trung Ngọc nói:

-Tamời ngươitới cùng xem kịch a, còn có thểcóchuyện gì? Ngươi b ề bộn nhiều việcsao? Ta xem ngươi vẫn là nghexonghí kịch lại đi.

Con mẹ nó, quávô sỉ, chính mình tâm lý khôngthăng bằng, cũng không thểđể người khácquađây chịu tội chứ? TiếuHàm hátmột chút cũng không giốngnhư kịch hoàng maia, cái nàycòncóthể nghe sao? Dường nhưngày hômnayTiếu Hàm còn muốn hát hết bài, mangtheo một nhóm lớn diễn viên, ngaycả diễn viênquần chúng, hát cũnghay hơn Tiếu Hàm.

Thạch Trung Ngọc thực rất muốnly khai địa phương này,nhưng Tiếu Hàm ở trênvõ đài biểu diễnmắt nhìn Thạch Trung Ngọc không chớp,làm cho Thạch Trung Ngọc khôngcóý tứlykhai, chỉ cóthể oán hậnnhìn Tiếu Sơn, ai, thiên lý tuần hoàn, báo ứng xác đáng, đêm qualão tửtàn pháhai tiểucô nương,ngày hôm nay bịmột tiểucô nươ ng khác tàn phá.

Nếu như không phải đắc tội không nổi Tiếu Hàm, ThạchTrung Ngọc đã cóxúc động ném trứngthốilên đài.

Hơn mộtgiờ trôi qua, tuồng kịch này rốtcụccũng xong, Thạch Trung Ngọcnhư trút được gánh nặng,rốt cục thoát khỏitạp âm, lỗ tai thậtsự là chịu không nổi, thật khó nghe.

- Thạch ca ca, ngươixemta hát nhưthế nào?

TiếuHàmhát xong, nhảy đến trướcmặt Thạch Trung Ngọchỏi.

- Tốt, hátcực kỳhay.

Thạch TrungNgọc chegiấu lương tâmnói.

TiếuHàm mừng rỡhỏi.

- Thật vậy chăng?

- Đươngnhiên.

- Tốt lắm, ngày hôm nay ta sẽdốc sức,tahát cho các ngươi thêm mộtđoạn.

Tiếu Hàmnói.

Sắcmặt Thạch Trung Ngọc biến thành màu gan heo, còn một đoạn? Còn có để cho người sốnghay không?

- Tiếu Hàm, chính ngươi chơiđi,ta và Thạch ca ca của ngươicòncó chút việc.

Tiếu Sơnnói.

Thạch Trung Ngọckhinh bỉ nhìn thoáng qua TiếuSơn, nếunhư có chuyện, con mẹnó ngươi đãsớmnói, tám phần mườilà tênnày muốn khích lệ Tiếu Hàm,nghe một hồi,cho nênmới kéotachếtchung,bất quá ThạchTrung Ngọc sẽ khôngngốc đếnchọc thủng lời nói dối của Tiếu Sơn, bằngkhôngmình cũng phảilưu lại tiếptục nghe tra tấn.

Tiếu Hàm có chút tiếc nuối nhìnhai người,bất quá không tạothành ảnh hưởng gì với nàng,tiếp tụcđi taihọa bọn giađinh.

Thạch Trung Ngọc đitheo phía sau Tiếu Sơn tới thưphòng, dường như Tiếu Sơn thật có việc, xemra cóthểđượcnhiệmvụ, lỗ tai không có phí công bị tội,đổimột nhiệmvụ trở vềa.

Tiếnvào trong thư phòng, Tiếu Sơn nhìn ThạchTrung Ngọc nói:

- Hiềnchất,lần trước ngươivà Tiểu Miêu Dạ Thầnphát hiện nhữngU LinhQuỷ Đăng kia, chúng ta đã phái người quét sạch toàn bộ bọn nó,thế nhưng chúng ta ở phụ cậnphát hiện một phongấn, giống n hư phong ấn ở hàn động, taxemtám phầnmười bên trong chính là sào huyệt củaU Linh Quỷ Đăng,tuy những phongấn này đã lão hóa, quái vậtngẫu nhiêncó thể xuất hiện, nhưnggiữ lại cũng là taihọa.

- Vậyý của ngươilà, để cho tađivào tiêu diệt toàn bộ?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Tiếu Sơn lắcđầu nói:

- Ngươisợ rằng không được, ta phỏng chừng từ bên trong trốn ra ngay cả mộtphần tỷ cũng chưa tới, thựclực của ngươiđivào là chịu chết, ta định tìm một nhómChiến Sĩ cấp60 trở lên đivàoquét sạch.

Thạch TrungNgọc có chút buồnbực nhìn Tiếu Sơn, tìmNPC đi giết quái, loại chuyện như vậy cùngtacóquan hệgì? Nói cho ta biết làm gì?

Không đợiThạch Trung Ngọc đặt câu hỏi, TiếuSơn nói:

-Thếnhưng nhóm Chiến Sĩ cấp 60 kialạikhông vào được phong ấn, cho nênta muốn nhờ ngươigiúp một tay phágiải phong ấn kia.

- Phảilàm sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Rất đơn giản.

Tiếu Sơn từtrên bàn lấy ra mộthộp gỗ nhỏ đưa choThạch Trung Ngọc nói:

- Ngươichỉcần đi vào bêntrong, nhắm vềphía phong ấn kết giới,

mở ra cái hộp gỗ này là được, bất quá ngươi ngàn vạnlần phải cẩn thận, sau khi đivào, chớđể cho U Linh Quỷ Đăng ở bên trong miểu sát.

Thạch TrungNgọc gật đầu nói:

- Yên tâm, ta nhất định sẽ hoàn thànhnhiệm vụnày.

- Vậy ngươi nhanh đi mau trở về, nhóm Chiến Sĩ kia đang chờ ở đó.

Tiếu Sơn nói.

Thạch TrungNgọc thầm mắng một tiếngvô sỉ,đểngười khác chờ, không sớmcho lão tử nhiệmvụ, làm hại lỗ tai của lão tửbị tànphá hơn một giờ.

-Đúng rồi, ngươi chỉ có Chiến Sĩ sao?

ThạchTrung Ngọcđột nhiên nghĩ tới vấn đề trọng yếu gì, hỏi.

TiếuSơn gậtđầu nói:

- Không sai, làm sao vậy?

Thạch TrungNgọc nói:

- Nếubêntrong có nhiều U Linh Quỷ Đăng như vậy, ta phỏng chừng bêntrong có khôngít quái vật tinh anh cùng tiểuBoss,cóvẻnhư quái tinh anh cókỹ năng miễndịch vậtlý, ta kiến nghị pháithêmmộtít Mục Sư,Pháp Sưđi qua.

Tiếu Sơn đổmồhôi lạnh, mình quásơ suất, nếu như không phải ThạchTrungNgọc nhắc nhở, nhóm Chiến Sĩ kiachết là chuyện nhỏ, thả ra vôsố quái vật Hắc Ám, vậythì phiền toái, đến lúc đónói không chừng HoàngĐếởtrongTử Cấm Thành cũng giận tím mặt, trực tiếp mấtchức,vậy thì thực sự là phí sức không có kết quảtốt.

- Mục Sư đối vớiquáivậtHắc ÁmHệ lực sát thương rất mạnh, ta biết, thếnhưng bên chúng ta Mục Sưquá ít, chỉ cóthể an bài một ít, nhiều chút Ma Pháp Sư đi hẳn là được.

Tiếu Sơn nói.

ThạchTrung Ngọc cũng lườiquản Tiếu Sơn an bài thế nào, dù sao cái này cùng nhiệm vụ của hắn không có bất cứ quanhệ gì.

Tiếu Sơn đi tập hợp nhân viên, ThạchTrung Ngọc lạibị anbài nghe TiếuHàm hát kịch hoàng mai, ai, TiếuSơnchết tiệt, hại lỗ tai của lãotử tiếptụcbị tàn phá.

Khoảng chừng nửacanh giờ,Tiếu Sơn rốt cục tập hợp được nhân mã,dựa vào, người thật đúng làcon mẹ nónhiều, Tiếu Sơn nói sốít Mục Sư, là con mẹ nómấy trăm,Ma PhápSư càng đạttớimấynghìn, thật không biết Chiến Sĩ bịhắn an bàiở chỗ kia làbao nhiêu.

- Hiềnchất,tất cảđều giaocho ngươi, nhớ kỹ,sau khihộpgỗ mở ra, c ần năm giây mớicó thểtriệt để hủy diệt phong ấn,nếu khôngsẽ khôngcóhiệu quả.

Tiếu Sơn nói.

Thạch Trung Ngọc laumồ hôi, hy vọngquái vật tụ tậpởcửakhông phải rất nhiều, bằngkhông mạngnhỏ của lão tử chỉ sợ cũng triệt để bàngiao ở nơi đó.

Thạch Trung Ngọc mang theo mấy nghìn người hạo hạo đãng đãng đi tới chỗ U Linh Quỷ Đăng, phongcách a, quáuy phong, Thạch Trung Ngọcđi tuốtởđàng trước,phíasau theo Pháp Sư, Mục Sưcấp 60, quáuyvũ.

Đáng tiếc, đám tiểu đệ nàylà tạmthời,nếu như vẫn luônđi theo phía saulão tử, đó mới gọiphong cách,xemvề sau gặp phải tiểu tử Bạo Quân kia, hắn còn dámcàn rỡ hay không, mấy ngàn Ma PhápSư cùng nhau thả kỹ năng, trựctiếp miểusátcả bang phái của đối phương cũng được.

Phá giải phong ấn

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc mang theomộtđống lớn bộ độiđi tới lãnh địacủa U Linh Quỷ Đăng, quả nhiên ở nơinào nhìn thấy mấynghìn Chiến Sĩ, đồng hành còncó hơnmấy ngàn người chơi, đều là đi theo xem náo nhiệt, dù sao nhiều NPC như vậy hành động chung,nhất địnhlà có đại sựsắp phát sinh.

Lãnh địa của U Linh Quỷ Đăng cũngkhông lớn, một lần xuất hiện nhiều người như vậy,có vẻ cực kỳ chen chúc,ở dưới sựdẫnđường củaNPC Chiến Sĩ, Thạch Trung Ngọcđi tới lối vào phong ấn củaU Linh Quỷ Đăng.

Các Chiến SĩNPC bao hết nơi đây, căn bản không cho những người chơikhác tiến đến, đồng thời cũng bảo đảm, đợi lát nữa mở ra phong ấn, khôngcó quái vật cóthể xông ra.

ThạchTrung Ngọc ômlòng thấp thỏm bất an,chuẩn bị đivào, lúc này một NPC Mục Sưđi tới.

- Dũngsĩ tôn kính, ngài đi vào tất nhiên sẽ bịđámma vật kia công kích, đợi ta vì ngài gia trìmột ítkỹnăng phụtrợ, hy vọng có thể mang đếncho ngàimột ít trợ giúp.

Bốn đạo quangmang hạ xuống,Thạch Trung Ngọc lập tứccảm giác cả người dào dạt,kiểm tra trạng tháicủa mình.

Khích lệ: Tăng 20% lực công kích, tăng 20% lực phòng ngự.

Tinhthiếthộ thuẫn: Trongvòng ba mươi giây có thể hấp thu50000 điểmcông kích thương tổn.

Tinh thiếtphòng ngự: Trong vòng mười giây lực phòng ngự đề cao 100%.

Duy trì liên tục trị liệu: Mỗi giây duy trì liên tục khôiphục 2000 điểm HP, thời gian kéodàimười giây.

Con mẹ nó, không sớm nói cholãotử mộtchút, nhữngkỹ năng này thời giankéo dài đều là luận giâytới tính toán, Thạch Trung Ngọc lậptức vọt vào trong kết giới, mới vừatiến vào kếtgiới, liền thấyU Linh Quỷ Đăng rậm rạp chằng chịt,trong đócòncó một chút Liên Hoa Quỷ Đăng, làm cho Thạch TrungNgọclo lắng nhất là, cáchđó không xa có một conU Linh QuỷĐăng to hơnQuỷĐăng bình thường gấp mườilần, mẹ kiếp, không cần nghĩ, tên kia nhấtđịnhlà Boss.

Bất chấp nhiềunhư vậy, Thạch Trung Ngọc vộivãmởra hộpgỗnhỏ của thành chủ, một tầng kim phấn nhàn nhạt bayvềphía kết giới, kim phấn thậtnhanhbao trùm kết giới, từtừ cắn nuốt kết giới.

NhữngULinh Quỷ Đăng rậm rạp chằngchịt kia sẽ đểchoThạch Trung Ngọc an nhiên phá hư kết giới sao?Đápán dĩ nhiênlà không.

Một đống lớn côngkíchlập tức ném vào trên người Thạch Trung Ngọc,Thạch TrungNgọc thầm mắng mộttiếng: Các ngươi những hỗn đản chết tiệtnày, lãotử phávỡ kết giới,nếu như các ngươi vận khí tốt một chút, không bị đámngười phía ngoàigiếtchết, không phải có thểđi ra sao, thậtlà khônghiểubáo ân.

TinhThiết hộ thuẫn có thểhấp thu năm chục ngàn thương tổn, nhưng gắt gao chống đở bốn giây, Tinh Thiếthộ thuẫn liền nát, Thạch Trung Ngọc cười khổ, còn có một giây,coi như vậnkhí tốt, phá đượckết giới,sợrằng lãotử cũng chết ởchỗ này.

Những quái vậtkiabốn giây đánh ra năm chụcngànthương tổn, bìnhquânmỗigiây đềulà hơn mười ngàn thương tổn,cái duy trì liên tụctrị liệugì đó có tác dụng quáigì,mới tăng 2000 HP,rắmcũng không đủdùng.

Nhưng sựtình dường như khôngcó nghiêm trọngnhư Thạch Trung Ngọctưởng tượng, công kíchcủaquáivậtđánh vào trên Tinh Thiết hộ thuẫn, dường như không có coi làlực phòng ngự của bản thân Thạch Trung Ngọc, hiện tại Tinh Thiếthộ thuẫn triệt tiêu, lực công kích của bọn quái vậtthấp xuống không ít, cư nhiên không có miểu sát Thạch Trung Ngọc.

Năm giâyvừaqua, kết giới bắt đầu xuất hiện vết rách,Thạch Trung Ngọc mới lười quản nhiều nhưvậy,lập tứcăn hồngdược, sau đó chạyra ngoài, đi tìm kiếm những ChiếnSĩ kia trợ giúp.

- Gợiý củahệthống, kết giới đang tổn hại,tạm thời không cáchnào truyền tống,xin sau khi...

Mẹ ngươi, bây giờThạch Trung Ngọc muốngiếtngườicũng có, nơi cửatụ tập U Linh Quỷ Đăng đã càng ngày càng nhiều, ThạchTrung Ngọc thậm chí chứng kiến Bossđangdi độngvề phía bên này, nhưng kết giớiđángchết kia cònkhông cóhoàn toàn nghiền nát, dĩ nhiên ra không được...

Thạch Trung Ngọc thầmhận, chỉcó thể từ trong TúiTu Di lấy ra Huyền ThiếtĐao, bắt đầu giết quái, Huyền Thiết Đaocócông năng hấp huyết, tốtxấucũng cóthể tăng tốc độ hồi máu, đừng chếtởchỗ nàysớm nhưvậy.

Có kéo dài trịliệu cùngHuyền ThiếtĐao hấphuyết, cộng thêm Thạch Trung Ngọc ăn dược, miễn cưỡng còn sống sót, nhưng những quái vật kiacàng ngày càngnhiều,tuy vết rách trênkết giới càng lúc càng lớn, nhưngvẫn không có triệt để bể nát, Thạch Trung Ngọctrong cơn giận dữ, conmẹ nó nhiệmvụ chómá gì, Huyền Thiết Đaovừadùng lực, Oanh Thành Nhất Kích, trực tiếpbổvề phía kết giới.

- Gợi ý củahệ thống,mục tiêu công kíchsai lệch.

Thạch Trung Ngọc thậtsựlà khóc khôngranước mắt, lão tử muốnđi rangoài, mẹ kiếp, chờlần này đi ra,nhất định phảihunghăng bắt chẹt thànhchủ đángchết kia, tuy nhiệm vụ này tốnhao thờigian rất ngắn, nhưngtính nguy hiểm quá lớn, cũng chỉ có lãotửda dầy có th ểmiễn cưỡng hoàn thành, đổi thành người bình thường, sớmcon mẹ nó chếtmấy trăm lần.

Boss rốt cụctới, chỉ nhẹ nhàng cho Thạch Trung Ngọc một kích, -2000.

ThạchTrung Ngọc kém chút khóc lên, một kíchchém rớt hơn phân nửa HP của Thạch TrungNgọc, vậy làm sao được? Maymắn dượctề khôi phục thời giancold-down kết thúc, Thạch Trung Ngọc vộivãăn dược,HP tứtàn máu lập tức đầy, nơi đây không thích hợp ở lâu, Thạch Trung Ngọc muốn chạy, nhưng nơi đây khắp nơi đều là U LinhQuỷĐăng,conmẹnó chạy trốn chỗ nào a?

Thạch Trung Ngọccóthể miễncưỡngchenvàotrongđàn quáivật, nhưng nhưvậy cách kết giớikhảnăng càng xa,chờ kết giới bể nát, Thạch Trung Ngọc ngay cả đirangoài cũng cựckhổ.

Em gái ngươi,dướitình huống nguy hiểm vạn phần, duy trì liêntục trị liệucùng TinhThiết phòng ngự dĩ nhiêntiêu thất,từ phòng ngự mạnh mẽ nhưvậyliền giảm phân nửa, tronghai mắt Thạch Trung Ngọcđã xuất hiệnnước mắt, Tiếu Sơn, lãotử hậnngươi, nếunhư lão tử chết ởchỗ này, ngươicon mẹ nó cũng đừng nghĩsống khá giả, không bắtchẹt ngươi nghèo, lãotửchínhlànhi tử của ngươi.

- Răng rắc

Một tiếng vang thanh thúy,Thạch Trung Ngọc kíchđộng không gì sánh kịp, kết giớirốt cục bể nát, Thạch Trung Ngọc lập tứcchạy ra khỏi kết giới.

- Mẹ ngươi,các ngươi mấy tên khốn kiếp này, chờ lãotử đi ra, các ngươi mớivào sao?

Thạch Trung Ngọc nổigiậngầm lênmột tiếng.

Thạch Trung Ngọc còn khôngcó đira ngoài, đámChiến Sĩ NPC bắt đầu vọtvào.

- Không nghĩ tớingài còn chưa chết?

MộtChiếnSĩnói.

Trời, đám gia súc này, là khẳng định lãotử nhất định sẽ chết ở bên trong sao?Lão tử liền hết lầnnày tớilần khác bấttử.

Bây giờ Thạch TrungNgọc muốn điracũng không được, lối vào chỉ lớn như vậy, NPC Chiến Sĩ đang không ngừng tràn vào, lực lượng của ThạchTrung Ngọccó thể chen qia đámgia súccường hãn này sao, bất quácũng maynhiều Chiến Sĩ như vậy vọt vào, giúp Thạch Trung Ngọc giảmbớtáplực không nhỏ, chỉ còn lạicó mấy con quái công kích Thạch Trung Ngọc.

Mấy con U Linh Quỷ Đăng thông thường, Thạch Trung Ngọc căn bản không để vào mắt, đứng cho bọnnó giết, bọn nó cũng phảigiết thật lâu.

Bossvạn áclại đặt mục tiêuởtrên người Thạch Trung Ngọc, đánh tới hắn,Thạch Trung Ngọc thất kinh, bây giờHP củaThạch Trung Ngọc vẫnchưa tới 2000, căn bảnlà đỡ khôngđược sát chiêukiaa.

Phi Đao

DTV-EBOOK.COM.VN

Thời điểm Boss đánh vàotrên người Thạch Trung Ngọc, một đạo Trị LiệuThuật cũng ném vào trênngười hắn, giúp Thạch TrungNgọc nhặt về một cái mạng nhỏ,đây thậtlà chỉ mành treo chuông, trễ 0,00001 giây nữa, Thạch Trung Ngọc sẽ hưởng thụ một lần trở về thành miễn phí.

SauđóTinh Thiếthộ thể, Tinh Thiết phòng ngự, duy trì liên tục trị liệu… lại lầnnữa về tớitrên người Thạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọc thởphào nhẹ nhõm, hiện tại lãotử còn sợai?

Mớivừa rồi Boss đập Thạch Trung Ngọc một phát, lập tức bịmột NPC Chiến Sĩlôi đi cừuhận, tâm tình củaThạch Trung Ngọc cực kỳ thư sướng,hiện tạirốtcục có thời gian rãnh,kiểmtra thuộc tính của Boss.

Vạn Liên Quỷ Đăng:Tử KimBoss cấp 40.

Dựa vào,tanói vìsao đánh lão tử đau như vậy, nguyênlai là Boss cấp 40, hơn nữacònlàTử Kim.

Thạch TrungNgọc nhìn trên chiến trường,loại U LinhQuỷ Đăng bình thường,ở trướcmặtcác ChiếnSĩ toàn bộ đều là một chiêu miểu sát, quáivật tinh anhcũng như vậy, những tiểu Boss mặc dù cómiễn dịch vật lý,thế nhưng Ma Pháp Sư đập haikỹ năng cũng bịđánh thành cặnbã.

Làm cho Thạch Trung Ngọc phẫnnộ là, mỗi lần giết quái tuôn ra trangbị,nháy mắt đã biến mất ở trong túi các ChiếnSĩ, Thạch Trung Ngọc giậntímmặt, con mẹ nó, các ngươi đều là cấp 60,còncđoạt trang bị cấp30, không cần thể diện hả?

Thạch Trung Ngọcvẫnluôn cho rằng, mình nhặt trang bị tốcđộxem như rất nhanh, ngày hôm nay rốt cụcgặp phải cao nhân, hơn nữa lậptức liềngặpmấy ngàn cao nhân, conmẹ nó vô sốlần Thạch Trung Ngọcđịnh đoạt trang bị, mỗi lầnđều thấtbại, cho tới bây giờ còn

không có cướp được một cái.

Ai, nhìn con Bosskiađã sắptreo, Thạch Trung Ngọc lậptức chạytới giết Boss.

-Các vị đại ca, khôngnhọc các ngươi động thủ, Boss này giao cho ta là được.

Thạch Trung Ngọc rốngto.

Không có bất kỳ một người phản ứngThạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọc khó chịu,mệkiếp,các ngươi không để chota cơ hội, ta liền cườngđoạt,Thạch TrungNgọc triệu hoán ra mỹ nữ sủng vật, Trầm Bích, Trầm Bíchnhìn chiến trường khói thuốcsúngtràn ngập khẽ nhíumày.

-A Bích, tới trợ giúp giết Boss, đợi lát nữa Bossngủm,chuẩnbị cướp đồ.

Thạch Trung Ngọcởbêntai TrầmBích nhỏ giọng nói.

Bởivì ThạchTrung Ngọc là ghévào bên tai Trầm Bích nói chuyện, th ổi lỗ tai TrầmBíchcó chút ngứa, sắc mặt TrầmBích đỏ bừng,ngậm miệng không nói, bắtđầu giếtBoss.

Thạch Trung Ngọc có chút bất đắc dĩ,tính cách của TrầmBích dườngnhưcó chúthướng nội a, không thích nói chuyện, không đúng, lầntrước thờiđiểm đấugiá, cùng những cô nươngkhác trò chuyện thật vui vẻ, sao cùnglão tử ngay cả mộtcâu cũng không nói?

Lẽ nàonữhài này chán ghét lãotử? Không có khả năng,nếunhư chán ghétlão tử, vậylàm sao có thể chủ động xin làmsủng vậtcủa lão tử chứ?

Ai, quên đi, không nghĩnhiều nhưvậy, HPcủa Bossđã không còn một vạn, mặc dù Vạn Liên Quỷ Đăng làTử KimBoss cấp 40, nhưng ởtrước mặt các đại ca NPC, còn không đáng giá nhắc tới, còn khôngđến mườiphút,liền triệt để chơi xong.

Thờiđiểm HP của Boss chỉcòn lại hơn ba ngàn,Thạch Trung Ngọc ngay lập tứcdùng kỹ năng hắn đắc ý nhất, cũnglà vô sỉ nhất,

Cuồng Long Thăng Thiên, giết chết Vạn Liên Quỷ Đăng ởtrên không trung.

Tuylầncuối cùng không thể được quyềnsở hữu trang bị, nhưng lại có thể cướpđượcmột nửa điểm kinhnghiệm,ThạchTrungNgọc kiếm lớn, đây chính là Tử KimBoss cấp 40, bất quá,đángtiếc, Thạch Trung NgọcvàVạn Liên Quỷ Đăng chênh lệch đẳng cấpquá lớn, điểm kinhnghiệm bị hệthốngcắtxén rất nhiều.

Thạch TrungNgọc lên tới cấp28 53%, Trầm Bích thân làsủngvật củaThạch TrungNgọc, cũngtừ cấp 26, nhảy đến cấp 27 20%.

Thạch Trung Ngọc không hiểungười chơi và sủng vật trong lúcđó là làm saophân phối kinh nghiệm,nhưng bây giờ không có thời g ianlo lắng vấn đề nhàm chán này,đoạttrang bị.

Nhiều người như vậy chung một chỗ, tổ đội là khôngcó khả năng, cho nên bọnhọ liền hợp thànhđoàn đội, Thạch Trung Ngọc cũng ở bên trong, cho nên mặc dù là bọn họ giết quái, Thạch TrungNgọc cũng có thể thu hoạchtrang bị.

Thạch Trung Ngọc còn đánhgiá thấp tốc độ xuấtthủ của những ng ười này,trong nháy mắttừ trên không rơixuống, Thạch Trung Ngọc chuẩn bị cướp đồ, nhưng mộtkiện trang bị cũng không bắt được, thật khôngbiết đám ChiếnSĩ chếttiệtnày dùng cái quáigì cướp đồ mà nhanhnhư vậy.

ThạchTrung Ngọc thầm mắng một tiếng, đám Chiến Sĩnàylại căn bản không nghía Thạch Trung Ngọc, giết chết Boss xong lập tức đi tìm quái vật khác, Thạch Trung Ngọc u oánnhìn bọn họ, các ngươi đều không được chếttửtế.

- Ta chỉ lấy đượcmột vật.

Trầm Bíchyếu ớt nói.

Thạch Trung Ngọckinhngạc nhìn Trầm Bích, sau đó dùngsứcxoaxoa lỗ tai của mình hỏi.

- Ngươicóthể từ trong tay đámgia súc kiacướpđược trangbị?

- Ừm.

Trầm Bích thấp nói.

- Maucho taxemmộtchút.

Thạch Trung Ngọc không kịp chờ đợi nói.

Trầm Bích đưa cho Thạch Trung Ngọc một quyển sách.

Ông trờiơi, cư nhiên ra sáchkỹnăng.

PhiĐao, cấp 1: Từ cửa binh khí bắn ramột nguồnnăng lượng, giống như Phi Đao,bắn về phía địch nhân, tạo thành 62-75 công kích thươngtổn.

Thạch TrungNgọc kích độngôm lấy Trầm Bích, điên cuồng hônmột ngụm, ngửamặt lêntrời thét dài:

- Ha ha,lãotửrốt cục cũng cókỹnăng công kích viễn trình.

- Gợiýcủa hệ thống, sủng vật củangài đốivớingài độhảocảm giảm bớt1.

Nụ cười trên mặt Thạch Trung Ngọc cứng lại, lúng túng nhìn Trầm Bích, trên mặt Trầm Bích đỏ bừng, có chút giậnnhìn Thạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọc gãi đầu nói:

- Ta không phảicố ý.

- Ừm.

Trầm Bích gật đầu, cũng không có phản ứng Thạch Trung Ngọc.

Ai,chẳng lẽ đây chính làhỉ cực sinhbitrong truyền thuyết?Còncó độ hảo cảmlàcái gì? Saotrước đâylão tử không nghe nóiqua?

Quên đi, khôngnghĩ nhiều như vậy,vẫn lànhanh tìm một chútcó Boss hay không, kinhnghiệm của Bossrất nhiều, khônglàm vài con, thậtsựlàcó lỗi với mình a, bất quá lối đinày dài như vậy, quái vật nhiều như vậy, Bosscũngkhông khả năng chỉ có một mới đúng.

Thạch Trung Ngọc nhìn ngoài độngkhẩu,vô số ngườichơi ngăn ở nơi đó muốn vào, đáng tiếc ở cửa cóhơn mười ChiếnSĩ, căn bản

khôngđể chobọn họ xông vào,tuy những Chiến Sĩ này sẽ không chủ động côngkích, nhưng ai dám độngthủ, vậy chờ đợihắnchỉcó bị miểu sát.

Tiếp tục tiến quân, những Chiến Sĩ,Pháp Sư, còn có Mục Sưnày thật sự quá uy vũ, tất cả quái vật gặp phảibọn họ đều chỉ có vận mệnh bị miểu sát.

Thứ nhất

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Theonhững NPCChiến Sĩ này đi, đừng xemsơnđộng rất lớn,rấtrộng, U Linh Quỷ Đăng rậm rạp chằng chịt, nhưng những NPCnày tốc độ di động khôngchậm chút nào, đang ngượcquái a,nhất là những PhápSư kia, ném vài kỹ năng quần công, quáivật chết thành phiến thành phiến.

Quái vật nhiều lắm,cóthểnóivô số,màNPC tổng cộng còn chưa tới một vạn, cũng không biết những NPC nàyvậnkhí như thế nào, nếu như trang bị tuôn ra quá nhiều, Thạch Trung Ngọc tin tưởngtúi đồ của bọn họ khảnăng không nhétlọt,đến lúcđó còn không phải tiện nghi lão tử?

Thời giantừtừ trôi qua, khoảng chừng hơnmười phútsau, các NPC đã không biếtgiết bao nhiêu U Linh Quỷ Đăng, Thạch TrungNgọc rốt cục gặp được con Vạn Liên Quỷ Đăng thứhai, rốt cụcgặp Boss, tâm tình của Thạch Trung Ngọc cựckỳ kíchđộng.

- A Bích, nhanh, chúng ta xông lên, chuẩn bị đoạt trang bị.

ThạchTrung Ngọc hưng phấn nói.

Mặc dù Trầm Bíchkhông nói,bất quá vẫn theosát phía sau Thạch Trung Ngọc, đitới bên người Vạn Liên Quỷ Đăng.

TrầmBích thân là Ma Pháp Sư, tuy khôngam hiểucận chiến, nhưng vì Thạch Trung Ngọc đoạt trang bị, khôngthể khôngở khoảng cách gầnphóng ra kỹ năng, maymắn các đại ca NPC lực côngkích quá hunghãn,Trầm Bíchcùng Thạch Trung Ngọc căn bản kéokhông qua cừu hận, nếu khônghai người bọn họ đã sớm chết rồi.

Bởi vìThạch Trung Ngọc và Trầm Bích chiếm hai chỗ, kẹt vị trí, nhữngNPC khác căn bản không gặp được Vạn Liên Quỷ Đăng,cho nên chỉ có thể đigiết những quái khác,bất quácáinày khôngảnh hưởng các Pháp Sư công kích, bọnhọ mớilàchủ lực công kích.

Mặc dù VạnLiên QuỷĐăng không giống như tiểu Boss, hoàn toàn miễn dịchvật lý, nhưngvẫn thường thường xuất hiện miễn dịch vật lý, điềunày sẽ đưa đến chức nghiệp cận chiến giết Boss quá mệt mỏi.

Ở dưới mười PhápSư caocấp oanh tạc,HP củaVạnLiên QuỷĐăngrất nhanhthì rơi xuống đáy cốc, Thạch Trung Ngọccũng bắt đầu chuẩn bị đoạt kinh nghiệm, thời khắc chuẩn bị.

Thời điểmHP của Vạn Liên Quỷ Đăng khôngsai biệt lắmcòn chừng bangàn, Cuồng Long Thăng Thiên của Thạch Trung Ngọc xuất hiện.

- Gợi ý của hệ thống, công kích mụctiêu lệch lạc.

Mẹkiếp,làm saoở thời điểm này miễn dịch vậtlý xuất hiện? Chỉ thấy các Pháp Sưcôngkích rơi vào trên người Vạn Liên Quỷ Đăng, Vạn Liên Quỷ Đăng lập tức ngãxuống đất không dậy nổi,Thạch Trung Ngọc khóc không ra nước mắt, không cướp được kinh nghiệm còn chưa tính, ngaycả trang bị cũng không cho lãotửđoạt.

Cácngươi những NPC chết tiệtnày, lẽ nào tốc độ tay khôngthểchậm một chút sao? Lão tử vẫn cònở trên không trung chưa xuống,các ngươi liền vơ vét toàn bộ trang bị, quávô sỉ?

- A Bích,lần này ngươi cướp được trang bị không?

Thạch TrungNgọc hỏi.

TrầmBích tiếc nuối lắc đầu:

- Những đại ca ca này tốc độ quá nhanh, ta còn không phản ứng kịp, trang bị trênđất đãkhông còn.

- Không nênkêu bọn họ làđại ca ca, gọi bọnhắn đại hổn đản là được.

Thạch TrungNgọc oán hận nói.

Trầm Bích che miệng, cười không nói.

Theođại đội đẩy mạnh,nơi đây đã rất ít gặpphảiquáivật phổ thông, hầu như đềulàquái vật tinh anh cùng tiểu Boss Liên HoaQuỷ Đăng, hơn nữa hầu như mỗi quáiđều ra trang bị,Thạch Trung Ngọc u oán nhìn nhữngNPC này, lượmtrang bị lâunhư vậy,túi đồ củabọn họsao có thể nhét hết?Lại còn cùng lãotử đoạt trang bị.

ThạchTrung Ngọc vừađi theo đạibộ đội, mộtbên ở trên khôngtrung vẻ vòng tròn.

- Chủ nhân,ngươi đanglàmcái gì?

Trầm Bích hỏi.

Một tiếngchủ nhân này, gọitâmlý Thạch Trung Ngọc ngứa một chút,tiểu mỹ nữ thanh thuần khả ái như vậy, ngọt ngào kêu một tiếngchủ nhân, không khỏi làm cho Thạch TrungNgọc bắtđầu huyễntưởng, nếu như cùng Trầm Bích ở địa phương không người, toànthân Trầm Bích trần trụi, giúp Thạch TrungNgọc xoa bóp bả vai, vừa nói:

-Chủ nhân, thoải mái không?

Ainha, đây là mộtsự tình hạnh phúc cỡ nào a.

- Chủnhân?

Trầm Bích thấy Thạch Trung Ngọc vẫn luôn không nói lời nào, chỉ ngẩn người, vì vậylạihô một tiếng.

- A,ngươi kêu ta?

ThạchTrung Ngọcý thức đượcmình hỏi một câu nhảm, vì vậy trực tiếp trả lời Trầm Bích:

-Ta đangvẽ vòng vòng chú trớ bọn họ, ngươi cũngvẽ đi, trớ chú những người đoạt trang bị này chết không yên lành.

Trầm Bíchhọc động tác của Thạch TrungNgọc, vừa đi theo đạibộ đội, một bên lầm bầm nói:

- Vẽ một vòng chútrớ các ngươi.

Thạch Trung Ngọc cảm thấy Trầm Bích thật quá đáng yêu.

Đại khái lại qua hơn mười phút,lầnnữa thấyBoss, ThạchTrung Ngọc nhìn TrầmBíchnói:

- Lần này, chúngta nhất định phải cướpđược kinh nghiệm, cướp được trangbị, hiểuchưa?

- Ồ.

Trầm Bích gật đầu.

Thạch Trung Ngọcđi tới bên người Vạn Liên QuỷĐăng,còn chưa đánh vài cái, liền thấy xa xa còn có một Vạn Liên Quỷ Đăng,hơn nữa Vạn Liên QuỷĐăng kiaHP sắp hết, nhưng Vạn Liên Quỷ Đăng đang giết này tuy HP cũng không phải rất nhiều, nhưng nếu như đi giết Vạn Liên QuỷĐăngkia trước, lần nữa trởvề thuthập Vạn Liên Quỷ Đăng này, thờigian căn bản là không đủ.

ThạchTrung Ngọc nhìn Trầm Bích nói:

-Vạn Liên Quỷ Đăng này giao cho ngươi, ta đithuthập cái kia, ngàn vạn lần phải cướp được trangbị, tốt nhấtngaycả điểm kinh nghiệm cũngcùngnhau đoạt.

ThạchTrung Ngọc căn bản không cho Trầm Bích cơ hội nói chuyện, trực tiếpchạyđitới bên người con Vạn Liên QuỷĐăng sắp chết kia.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc đitới bên người Vạn Liên Quỷ Đăng, Vạn Liên QuỷĐăngđãbiến thànhtàn huyết, Thạch Trung Ngọc không chútdo dự thảra Cuồng Long ThăngThiên, bi kịchlầnnữa phátsinh, lại xuất hiện miễndịch vật lý.

May mắn, lần này động tác của PhápSư chậm một chút, thời điểm Thạch TrungNgọcrơi xuống đất, VạnLiên Quỷ Đăng mới chết, Thạch Trung Ngọc lập tức đoạt trangbị, căn bản khôngquản tuôn ra là vật gì,tùytiện cầm,Thạch Trung Ngọc chỉ lấy được một kiện, sau đó trênmặt đất rỗng tuếch.

Thạch Trung Ngọchơi có chút tiếc nuối, đang địnhnhìnmới vừa rồi

nhặt đượcvật gì,bêntai liền nghe đượcmột thanh âm gợiý của hệ t hống.

- Gợi ý của hệ thống,chúc mừng ngàiđẳng cấp đề thăng, hiệnnay đẳng cấp cấp 29, đứng thứ nhất trên bảngbài danh đẳng cấp, có công khai họ tên hay không?

Ha ha, lão tử rốt cục lại vềhạng nhất của bảng bài danh đẳngcấp, tính danh đương nhiênphải mở ra, khó được trở lại thứ nhấtcủa bảng bài danh đẳngcấp,không lấy le một chút cũng quá cólỗi với mình,đã quá lâukhôngcó lên bảng bài danh đẳngcấp rồi.

Lại không lên bảng bài danh đẳngcấp,sợlà các người chơi quênmất phòng làm việc Hinh Vũ đã từng nổi danh nhất thời, chiếm năm danh ngạch trong top 10bảngbài danh đẳng cấp, đáng tiếc, lầnnày không gọi mấy cô nương khác đến, bằng không khả năngliền phát đạt, đoạt kinh nghiệm,đoạt trangbị cũngdễ dàng hơn nhiều.

Điên cuồng nhặt trang bị

DTV-EBOOK.COM.VN

Thật khôngcó uổngthu Trầm Bích làm sủng vật, thời khắc mấuchốt rất hữu dụng, cư nhiên giúp lão tử cướp được điểm kinh nghiệm.

NhưngThạchTrung Ngọc không biết, người chơi phía ngoài đã sớm điênrồi, Thạch Trung Ngọc quá cường hãn, top 10trên bảng bài danhđẳngcấp trước đó khôngcó bóng dáng của hắn, nháymắt chạy đến thứ nhất, có chút người chơi đang phỏng đoán, có phải Thạch Trung Ngọc phát hiện Bug trong truyền thuyếthay không, nếu không thăngcấp làmsaolại nhanh như vậy.

Thạch Trung Ngọc đitới trước mặt Trầm Bích, vỗvỗ bả vai của nàng, khen:

- ABích, ngươi thật đúng là phúctướng của ta, di, ngươi cũng lên tới cấp 28? Không tệ, không ngừng cốgắng, ngàyhôm nay chúng ta chỗ kích cấp 100.

Mặcdù TrầmBích chỉ là NPC, nhưng chỉ số IQ không kém Thạch TrungNgọc chútnào, quănghắn mộtcái liếc mắt,nếunhư vận khí tốt, còn cóthể gặp phải vài con Boss,lên tới trên cấp 30 đã quá tốt, lại còn vọng tưởng lên tới cấp 100? Nằm mơ đi!

- Mới vừa rồi ta không cócướpđượctrang bị, nhưng nhìnthấyngươi dườngnhưcướpđượcđồ, là vậtgì?

Trầm Bích hỏi.

Nếu nhưTrầmBích không nói, Thạch TrungNgọccũng quên vụ này, trí nhớmạnh mẽ như vậy, có đôi khi Thạch Trung Ngọc cũng bội phục mình,vội vãmở ra TúiTu Di, kiểm tra đồvậtbên trong.

Cuồng Lôi Tử Điện:Ma Pháp Quyển Trục cấp 40, sau khi khởiđộng đểcho trong chu vibamươi mét tạo thành tổn thương thật lớn.

Dựa vào,liều nửangàyliền được đồ đạc phế vật như thế, đồ chơi

nàytrước đây cùngphòng làm việc Thần Tộc đánh nhau, LôiThần còn tuôn ra mộtcái,sau khi Thạch Trung Ngọc nghe ngóng mới biết được, bất quá chỉlà kỹ năng cấp 40 thông thường,cho dù đối với hiệntạimà nói lực sátthương không tệ lắm, nhưng chờ các người chơi đạt tới cấp 40, đồchơinày chínhlàphế vật.

Thứ này chỗ tốt duynhất làkhông có thờigian cold-down, mặcdù bây giờ cũng có thể dùng, thế nhưng con mẹ nó là quyển trục quần công,nếu nhưlà công kích đơn thể, có thểdùng PK,quần côngcó tác dụng quái gì, lực công kích thấp như vậy, lẽ nào thời điểmgiết quái dùng?

Thạch Trung Ngọc cười khổ, ném đồ chơi này vào trong bầyquái vật, con mẹnó, ngoạitrừ quái vật phổ thông bị miểu sátra, ngay cả quái vật tinh anh cũng giết không được, phế vậtaphế vật!Còn không bằngcho món đồ trắng.

Theođại bộ đội tiếp tục đi tới, càngđi vào chỗ sâu, đẳng cấp quái vậtcàng cao, U Linh Quỷ Đăngthông thường dĩ nhiêncó đạt tới cấp 30, bất quá cái nàycùng Thạch Trung Ngọc nửađiểm quanhệ cũng không có, nhiều gia súcnhưvậy tổ độicòn lo sao?

Thạch Trung Ngọc, Trầm Bíchcùng những NPC nàychênh lệchđẳng cấp quá lớn, căn bảnkhông chobất kỳ kinh nghiệm, trừ khi có thể vượt quamột lần cuối cùng, nhưng đàngia súcChiến Sĩ, Pháp Sư, thậm chí là Mục Sưnàygiếtquái đều miểusát, chia điểm kinh nghiệm, nằm mơ đi.

Càngđi vào chỗsâu,Boss cũng càng nhiều,ThạchTrung Ngọcchoáng v áng, cư nhiên thấy được bốn năm conBoss chung một chỗ, con mẹ nó bikịch a, muốncùngnhau kiếm kinh nghiệm xem ra là không quá thực tế, chỉ cóthể cùngTrầm Bích một ngườichọnmột cái, sau đó xemvậnkhí đi giải quyết nhữngthứ khác.

Thạch TrungNgọc cảm giác hốihận mớivừa rồi trực tiếp ném quyểntrụckỹnăng Cuồng Lôi Tử Điện, món đồkiabấtkể nói thế nào cũng là kỹ năngma pháp, nhân phẩm của lãotử cóvấn đề, mỗilần dự địnhlần cuối cùngchém Boss, sẽ xuất hiện miễn dịch vật lý,nếu như trực tiếpnémCuồng Lôi Tử Điện, nhưvậyđoạt kinh nghiệm sẽ dễ dànghơn nhiều.

Ởbước ngoặtcuối cùng,quả nhiênchỉ cóthể dựa vào nhânphẩm tới quyết định tất cả.

Thờiđiểm HP của Vạn Liên QuỷĐăng sắpngã vàođáy cốc,Thạch TrungNgọc dùngCuồng Long Thăng Thiên.

- Mẹ ngươi, thượng đếa, lãotử lúc nào đắc tội ngươi? Tại sao lại xuấthiện miễn dịchvật lý?

Thạch Trung Ngọcbất mãn gầm thét.

Sau đó chuẩn bị đoạt trangbị, nhưng sự tình làmcho ThạchTrung Ngọc khiếp sợ xảy ra, những NPCnày nảy lòng từ bi,cưnhiên không cùng hắn đoạt trangbị?

Thạch Trung Ngọc nhặt lên trangbị trên đất, nhìn chiến trường, trên mặt đất xuất hiệnvôsố trang bị, còn có một đống lớnMa Trơi, cư nhiên đều không ngườiđi nhặt, trên mặt ThạchTrungNgọclộ ra nụ cườidâm đãng, lẽnào túi đồ củađám người kia rốt cục đầy sao?

- Thượngđế, ta trách oan ngươi, thì rangươi cực kỳ chiếu cốta.

Thạch TrungNgọc bắt đầu điên cuồng nhặt trang bị, mặc dù không biết Ma Trơi bây giờ còn có chỗ ích lợi gì,bấtquá mặckệnhặtbao nhiêu,cũng chỉ chiếm một ô không gian, Thạch Trung Ngọccăn bản khôngquan tâm thiếu mộtô không gian.

Thạch Trung Ngọcchứng kiến Boss bên Trầm Bíchngã xuống,đi nhặtđồ đạc, vội vã nhìn bảng thuộctính của mình, phát hiệnđiểm kinh nghiệm không có bất kỳ tănglên, xem ra Trầm Bíchcũngthất bại, bấtquáhiệntại Thạch Trung Ngọc một chút tâm tình buồn b ực cũngkhông có.

Kinh nghiệm mà thôi, rất dễ dàng cóthể tăng, nhưng trangbị liền không dễ tìm như thế, những thứ nàyđều làbó lớnbó lớn tiền mặt a.

Nơi này quái vật phổthôngvôsố kể, coi nhưbình quânmỗi một trăm conrơi mộtkiện đồ trắng, đó cũnglà một chữ sốcựckỳ khổnglồ, hơn nữa hiệntại đã sắptiếp cận cuối cùng,tiểu Boss, Boss cũngtừ từ nhiều hơn, những quái này rơi xuống trang bịtỷ lệcó thể nói hầu như đều đạt tới 100%.

Thạch Trung Ngọc có một loại cảmgiác, ngày hôm nay coi nhưnhặt trang bịcũngcó thểnhặtmềmtay.

Trầm Bích đi tới bên ngườiThạch Trung Ngọcnói:

-Mớivừarồi nhặtđượchai trangbịÁmKim, một trang bịHoàng Kim.

Thạch Trung Ngọc nhận lấy, cănbảncũng khôngđixem thuộc tính, trực tiếp ném vào trong Túi Tu Di, sau đóphân phó nói:

- Nhanh nhặt trang bị, lại không nhanhlên một chút, chẳng mấy chốcsẽbị đổimới, túiđồchất đầy, lần nữatới tìmta.

Trầm Bích buồnbực nhìn Thạch Trung Ngọc, nàng trướcđây dù sao cũng là tiểu thư khuê các, nhận một chủ nhân xuixẻonhưvậy, hiện tại lại còn phảibồihắn "nhặtvechai".

- Bên kiacó Boss, ta đi chém giết đoạt kinh nghiệm.

Trầm Bíchgiao cho ThạchTrungNgọcmột baotrangbị, sau đónói.

- Điđi.

Thạch Trung Ngọc gậtđầu, Trầm Bíchđi đoạt kinh nghiệm thíchhợp nhất, ThạchTrung Ngọc phỏng chừng mình ít nhất đãlượmhơn một trămtrang bị, Trầm Bíchmớigiao cho hắn 30 trangbị, hiệu suấtnày quá thấp,vẫn làđoạtkinh nghiệm thích hợp với nàng.

Mặckệ Trầm Bíchđoạt kinhnghiệmhay nhặt trang bị đối với Thạch Trung Ngọc mà nói đềukhôngsao cả, dù saođều có thể thulợi, chỉ cầnTrầm Bích không nhàn rỗilà được.

Nếu như Trầm Bích biết Thạch Trung Ngọcđang suynghĩ gì, nhất định sẽchửiầm lên:

- Quá biết bóc lột sứclaođộng của ta.

Nhặt trangbị thật nhanh, Thạch Trung Ngọc phát hiệntốc độcủa mìnhcòn chưađủ nhanh, chỉ cóthể trơ mắt nhìnvôsố trang bị đổi mới.

ThạchTrungNgọc dưới cơn nóng giận, triệt đểbỏ quađồ trắng,

thậm chí ngaycả trang bị Thanh Đồng cũng không nhìn, chỉnhặt trang bị Bạch Ngân trởlên, mỗikhi ThạchTrung Ngọc đi ngangqua một kiện trang bị, nhưng không có đủ thời gian đi nhặt, tim Thạch Trung Ngọc quảthựcmuốn bể nát.

Cấp 30

DTV-EBOOK.COM.VN

Chứngkiếnbó lớn bó lớn tiềnmặt ở trướcmặt mình, lại ngay cả thời gian nhặttiền cũng khôngcó, đây đốivới Thạch Trung Ngọc mà nói, thậtsự làquá thống khổ.

Bất quácũngmaytrang bị Bạch Ngân trong TúiTu Dicàng ngàycàng nhiều, thậm chí còn có không ít trang bị Hoàng Kim, và Ám Kim, tâm tình của ThạchTrungNgọc phảng phất như k há hơn một chút.

-Gợi ý của hệ thống, chúcmừngngàithăng cấp, hiệnnay đẳng cấp cấp30.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, đình chỉ động tác trong tay, lãotửlại thăng cấp? Xemra là sủng vậtcủata, đồngchí Trầm Bích hỗ trợ.

Thạch Trung Ngọccười hắc hắc,saudó điên cuồng nhặt trangbị, còn như thuộctínhchó má gì, ThạchTrung Ngọc xem cũng không có thờigian xem, bận đến muốn chết, chứng kiến đạibộđội đãcùnghắn kéo ra một khoảng cách, chỉ để lạitrang bị đầy đất, Thạch Trung Ngọc càng thêm nóng nảy.

Vạn nhất Trầm Bích vận khí cứt chó, lạicướp được điểm kinh nghiệm,thế nhưnglão tửbởi vì khoảng cáchquáxa, căn bản khôngcó đạtđượckinhnghiệm, như vậy Thạch Trung Ngọc tin tưởngmình tuyệt đốisẽ khóc chết.

Thạch Trung Ngọclần nữacắn răng,mẹ kiếp, trangbị Bạch Ngân lão tửcũngkhông cần, chỉ nhặt trang bị Hoàng Kimvàtrang bị Ám Kim.

Ở dưới Thạch Trung Ngọc dứt khoátbỏqua, rất nhanh thì đuổi kịp đại bộđội, nhưng khi Thạch Trung Ngọc chứngkiến cáchđó không xa chặn một bứctường to lớn, tâm Thạch Trung Ngọc muốn nát, khó được mộtlần trúng mùa lớn, lẽ nào đến nơi đây liền ngừng sao?

Hiện tại Thạch TrungNgọckhông có thời gianbuồn bực, rất nhanh

thì không quản, trang bị sẽ không sinhra, bây giờ có thể nhặt bao nhiêu tính bao nhiêu.

Chưa đượcvài phút, Thạch Trung Ngọc liền thấyđám NPC kia dừng bước, Thạch Trung Ngọc biết, lần nàynhiệm vụbao vây tiễu trừ đã triệt để kết thúc, vận maykhông cókhả năngmộtmực kéo dài nha.

Sau đó động tác càng thêm nhanh chóng, bởi vì không thể xácđịnh lúcnào trangbị sẽbịđổi mới, cho nên Thạch Trung Ngọc chỉcóthể nhặt trang bị Hoàng Kimvà trang bịÁm Kim, chỉ chốc lát, trangbị hạng sang trên mặt đấtđều tiến vào trongTúi Tu Di của Thạch Trung Ngọc, hiện trườngđương nhiên còncó những trang bị tốt khác, đáng tiếc, NPC chết tiệt thậtsự là nhiều lắm, chặncả đường, tâm tình củaThạch TrungNgọc cựckỳ u ám, nếu nhưvọt vào trong đám người đi tìm, hiển nhiên sẽ rất tốn thời gian.

-Nhiệmvụcủacác ngươi đã hoàn thành, nhanhtrở về đi.

Thạch Trung Ngọc lớn tiếng hô,hi vọng bọn họ có thể nhường ra địa phương, đểcho hắn tiếp tục nhặt trang bị.

- Đại nhân, ngài có chỗ không biết.

ChiếnSĩ đầu lĩnh đi tới bênngười Thạch TrungNgọc, chỉ chỉ phía trước nói:

- Cái địa phương kia còn có một khối phong ấn,bên trong không biếtcòncóvật kỳ quái gì, nhưngchúng ta căn bản không vào được, hơn nữa càng khôngbiết nơi này đi thôngđịa phươngnào.

Thạch Trung Ngọcbuồn bực thở dài, xemra muốn bọn họ nhanh lui lại,để cho hắn lưu lại nhặt trang bị là không có khả năng thực hiện.

Theo Chiến Sĩđitới TruyềnTống Trận trướcmặt, Thạch Trung Ngọc muốn đi vào nhìncỡ nào, nói không chừng bên trong là tràng cảnh giống như nơi đây? Nếunhư còn có thể giống như bây giờ điên cuồng nhặt trangbị đó là sự tìnhhạnh phúc dường nào.

Nhưng quyền lợithường thườngkèm theo nguy hiểm,bên trong truyền tống trận nói không chừng sau khi tiến vào toàn bộ đều là quái năm sáu chục cấp cũng khó nói, phía trướcphá hỏng kết giới

củaU Linh Quỷ Đăng,cũng kémchút chết, huống chilà quáinămsáu chục cấp?

Trọng yếuhơn là,nếunhư bên trong toàn bộđều là quái nămsáu chụccấp, hơnnữa số lượngcòn cực kỳ khổnglồ, Thạch Trung Ngọc dám khẳng định, lần này mang tới nhiềuNPCnhưvậy cũngchôn vùi ởchỗ này.

Conmẹ nó, nếu nhưlà bìnhthường, Thạch Trung Ngọcnhấtđịnh khôngchút dodự đivào điều tra, cùng lắm thì chết một lần, cũng khôngcó gì, nhưng bây giờ khônglàm được, ThạchTrung Ngọc tuyệt đốikhôngthể chết, cũng không dám chết, bởi vìtử vong là cótỉ lệ rơitrang bị, nếu như chỉrơi trang bị trên người, Thạch Trung Ngọc sẽ khôngđể ý, mấu chốt là,vật trong túi đồ cũngcó thể sẽ rơi xuống.

TúiTuDi của Thạch Trung Ngọc không giống người bình thường, người khácrơi mộtô trang bị, cũng là chỉ một trang bịmà thôi, nhưng ThạchTrungNgọccũng không biết mới vừa rồi mình lượm bao nhiêu trang bị, nếu như trênngười có một loại trang bị Ám Kimđặcbiệtnhiều, sauđó ô đồ đạc này rơi, ThạchTrungNgọc tin tưởng mìnhnhất địnhsẽ khócsôngcạnđá mòn.

Thạch Trung Ngọcdo dự hơnnữa ngày, mới nói:

-Về trước đi,xem thànhchủ quyết định thế nào.

- Vâng.

Tuy những Chiến Sĩnàyđoạt trang bị,đoạt kinhnghiệmcũng không cho Thạch Trung Ngọc cơ hội, nhưng loại thời điểm này rấtnghe lệnh ThạchTrungNgọc, ai bảo Thạch Trung Ngọc là chất tửcủa thành chủ, quan nhịđại không thểtrêuvào.

Ai, trì hoãn thời gianquá lâu, đám Chiến Sĩnày mới vừa rút lui, trang bị trên đấtđãbị đổi mới, hiện tạiThạchTrung Ngọc tâm muốn chết cũng có, mới vừa rồi hắnrõ ràng chứng kiếnởphụ cận ngã xuốngba con Boss,coinhư mỗimộtcon Bossđềuchỉrơi xuốngmột kiện trangbị Ám Kim, đó cũng làba món, bikịch a bi kịch!

Thạch Trung Ngọc dám khẳng định bên ngoàicòn có vô số người

chơi ngănở nơi đó, cũng không có ý địnhquá rêurao, cho nên không cùngnhững ChiếnSĩ, PhápSư, Mục Sư này trở về, trực tiếp kích hoạt quyển trụchồi thành, sau đó gọi điện thoạithông báo cáccô nương tintứclàm ngườita phấnchấn.

Lúc trướccáccônương chứng kiến ThạchTrung Ngọcbòđếncấp30đã gọi điện thoại cho ThạchTrungNgọc, hỏi tình huống rõ ràng, đáng tiếcThạch Trung Ngọc vội vàng nhặt trangbị, căn bản không có thời gian ngheđiện thoại, thờigian là vàng bạc, có thời gian nghe điệnthoại, nóikhông chừngcó thể nhìn thấymấy kiện trang bị Hoàng Kim, kia là mấy trăm ngànkimtệ.

Nhận được điện thoại của Thạch Trung Ngọc,Cơ Như Nguyệt không kịp chờ đợi bắtmáy.

- Ngọc tỷ, ngươi xảy ratình huống gì? Làm sao trong thời gian ngắn đã lên tới cấp 30?

CơNhư Nguyệt vộivàng hỏi.

- Này là thứ yếu,lúc rảnh rỗi sẽ từ từ nói cho cácngươi, tốc độtrở về BạchHổ thành, cho ta thẻ hội viên củaTiền Hành Thiên Hạ, lần này chúng talại phát tài.

Thạch Trung Ngọcnói.

Cơ NhưNguyệt kinh ngạc, lẽ nào Thạch Trung Ngọcdẫm nhằm cứt chó, lại lấy được Kiến Bang Lệnh? Cơ Như Nguyệt còn muốn hỏi, nhưng Thạch Trung Ngọc đã cúp điện thoại,CơNhư Nguyệt phiền muộn, còn chưa nói ở nơi nàogặp mặt, quá gấpgáp đi.

Nghĩ thì nghĩ, Cơ Như Nguyệt vẫn gọi các các cô nương khác, sau đókhởi động quyển trục hồi thành.

Ở điểmtruyền tống, Cơ Như Nguyệt phát hiện vẻ mặt Thạch Trung Ngọc si ngốc, chỉ thấyThạch Trung Ngọcnhìn bầu trờiđangkhông ngừng cười khúc khích, khóe miệngthậm chí còn chảy ra nước miếng, Cơ NhưNguyệtđi tới vỗbờvai của hắnmột cái.

Khách sạn

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nhìn thấyCơ Như Nguyệt, lập tức hưng phấn bế Cơ Như Nguyệtlên, tại chỗ xoay tròn hai vòng, Cơ Như Nguyệtmắc cở vộivãgiãy dụa, nơi này là trườnghợp công cộng, tại saoThạch Trung Ngọc có thể như vậy chứ? Mặc dù Cơ Như Nguyệt không biết vì sao Thạch TrungNgọc như thế,bất quá từ biểu tình hưng phấn có thể thấyđược,Thạch TrungNgọc nhất định có thuhoạch trọng đại.

-Yêntĩnhmột chút, trước tiênnóingọn nguồn sự tình đi.

Cơ Như Nguyệt bấtđắcdĩ cùngThạch Trung Ngọckéo ramộtchút khoảng cách, rất sợThạch Trung Ngọc ởnơi công cộnglạilàmracử độngkinh người gì.

ThạchTrung Ngọc định nói, đột nhiên immiệng, lôikéo CơNhư Nguyệt bỏ chạy,vừa chạy vừa nói:

- Chuyện này quá trọng đại, không thể nóiở nơicông cộng,tasợ có vài ngườitrái timkhôngtốt, nghe đượcsẽ sợ chết.

Cơ Như Nguyệt bấtđắc dĩ theo Thạch Trung Ngọc chạynhư điên, vốn cho rằng ThạchTrung Ngọcsẽ mang nàngđi quán trà, hoặctửu lâu gì đó, ai biếtThạchTrung Ngọcmang nàng vào một khách sạn.

-Lão bản, mướn phòng.

Thạch Trung Ngọc vào cửa, câu đầu tiên là hung hãnnhư vậy.

Sắcmặt Cơ Như Nguyệt mắccở đỏ bừng, Thạch Trung Ngọcđây là muốn làm gì?Khôngphải là muốn ăn mình đến điên rồi chứ?

Thời điểmCơNhư Nguyệtchứng kiến ánh mắt mập mờ của chưởng quỹ, sắc mặt càng đỏbừng, nếu không phải đối phương nắm tay nàng thật chặt, Cơ Như Nguyệttin tưởng mình nhấtđịnh sẽ chạy ra ngoài.

- Thanh niên, chúý tiết chế một chút.

Chưởngquỹ giao cho Thạch Trung Ngọcmột cái chìakhóanói.

- Tiết chế cái rắm, lão tử cường trángnhư thế cần tiếtchế sao?

Thạch Trung Ngọc khinh thường nói.

Cơ Như Nguyệt thật muốn hung hăngbóp chết ThạchTrung Ngọc, đáng tiếc toànthân ThạchTrung Ngọc đềubị trọng giáp bao vây, Cơ Như Nguyệt vẫn có tự mình biết mình, đừng nóibópchết Thạch Trung Ngọc, ngay cả tạo thành chohắn một chút thươngtổnHP cũng làmkhông được.

Thạch TrungNgọc cũng khôngcùng chưởng quỹ vô nghĩa, mà kéo Cơ Như Nguyệt chạy vào phòng.

Mở cửaphòng,Cơ Như Nguyệt bị ThạchTrung Ngọc kéo vào,Thạch Trung Ngọclàm chuyện thứ nhất chính là khóacửa.

Cơ Như Nguyệt chứng kiếnánh mắt của Thạch Trung Ngọc nóng bỏng, theobản năng lui về phía saumấy bước:

- Ngươi muốn làm gì? Chớ làm loạn, bây giờ còn làban ngày.

Thạch Trung Ngọc cũng mặckệ nhiều như vậy, trực tiếp ômlấy Cơ NhưNguyệt, hunghăng hôn lên, Cơ NhưNguyệt tượng trưng quẩy người mộtcái, sau đó tùy ý Thạch Trung Ngọc, hai người kích hôn, mộtlúc lâu mới tách ra.

- Được rồi, đừng làm rộn,nhanh, gặp phải chuyện tốtgì màkích động thànhnhư vậy, chẳng lẽ lại đánh raKiếnBang Lệnhrồi hả?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu.

- Vậy làcái gì?

Cơ Như Nguyệttòmòhỏi.

Trên mặt Thạch Trung Ngọc lộ ra nụcười dâm đãng:

- Muốn biết không? Cònkhông giúpvi phu cởi áo?

-Đi tìm chết đi.

Cơ Như Nguyệttức giận trừng Thạch Trung Ngọc:

- Thích nói thì nói, không nói ta liền đi.

Thạch Trung Ngọc sao có thể đơn giản như thả Cơ Như Nguyệt đi?

Từ phía sauôm lấy Cơ Như Nguyệt, sau đó ôm nàng lên giường.

- A!!!

CơNhưNguyệtsợ đến phát sinh một tiếng thét chói tai.

Mặckệ Cơ Như Nguyệt giãy dụa như thế nào, Thạch TrungNgọc cũng không buông nàngra,thả Cơ Như Nguyệtlên giường, Thạch Trung Ngọccười nói:

-Ngày hôm nay ta lấy được đồ đạc cũngkhôngchỉ một tấm Kiến Bang Lệnh đâu.

Cơ Như Nguyệt kinhngạchỏi.

-Sẽ không đâu, hiệntại đạocụđánggiá nhất trong trò chơi là Kiến Bang Lệnh a,ngoại trừ Kiến Bang Lệnh còn có thể có vậtgì đáng giá như vậy?

Thạch Trung Ngọc ở trước ngực Cơ Như Nguyệtbóp một cáinói:

- Khôngnên quá kinh ngạc,chuẩnbị xongtâm lý.

Mặc dù Cơ Như Nguyệt không đầytay Thạch Trung Ngọcra,bấtquá vẫn rất tòmò nhìn Thạch Trung Ngọc,rấtchờmong Thạch Trung Ngọc có thể lấy ra vậtgì.

Nhưng sau mộtkhắc,Cơ Như Nguyệt kinh ngạc há to miệng,trong mồm phảng phất nhưcó thể nhét một quả trứng gà, Thạch Trung Ngọc khôngkhỏi tàácnghĩ, nếunhư lúcnày mình dùngtiểuđệ nhét vào, không biết Cơ Như Nguyệt cóphản khánghay không.

Diện tích phòng không tínhquá lớn, nhưng không sai biệtlắm có

hơn30 mét vuông, hiện tạicư nhiên bày đầy trang bị, trang bị Bạch Ngân tối đa,thứ hai trang bịHoàng Kim, làmCơ Như Nguyệt khiếp sợ nhất là, lại còn cóhơnhai mươi món trang bịÁm Kim.

CơNhư Nguyệt ngơ ngác nhìn Thạch Trung Ngọc,hỏi một câu làm choThạch Trung Ngọcdở khóc dở cười:

- Có phải ngươi đánh cướp Phủ ThànhChủ hay không?

Thạch Trung Ngọccó chútimlặng nói:

- Nếunhư ta có thể có thựclực kia, đi Phủ Thành Chủ đánh cướp,ta lấyđược sẽ không chỉlà chút trangbị như thế.

Lời này củaThạchTrung Ngọccũng không phải giả,thành chủ điều động bộ đội đều đạttới cấp 60,bọn hộ vệ thiếp thân bảohộ thành chủ đẳng cấpđươngnhiên sẽ càng cao,nếunhưThạch Trung Ngọccó thựclực đi đánh cướp Phủ Thành Chủ, ngày hôm naycòn có cơ hội để đám NPC kiađăng tràng sao? Thạch TrungNgọc một người liền bao hết những LiênHoa Quỷ Đăng, VạnLiên Quỷ Đăng… kia.

Thạch Trung Ngọcnói chuyệnmớivừa rồi một lần, Cơ Như Nguyệtu oán nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Nhiệmvụ tốt như vậy,vìsao không gọi chúngta theo? Nếu có chúng ta, nói khôngchừng còn cóthể cướpđược càng nhiềukinh nghiệm, càngnhiều trang bịhơn a.

Thạch TrungNgọc lau mồ hôi nói:

-Ta cũng không biết nhiệmvụ này sẽbiến thành như vậy, ta chỉcho rằng mở ra phong ấnsẽ không còn chuyện gì của ta, ai biết ta lại có thể còn sốngở bên trong?

Cơ Như Nguyệtsâu kínthở dài, sau đó haimắt tỏaság,té trên đất,ở trong đống trang bị tìm đượcmột cáilệnh bàinói:

- Lại còn tuônra KiếnBang Lệnh?

Thạch Trung Ngọc cũng kinh ngạcnhìn KiếnBang Lệnh, nụcười trên mặt trở nên càng thêm xán lạn:

- Ta cũng không biết, lại lấyđược một tấm Kiến Bang Lệnh, thật không biết là lúcnàotrà trộn vào trong túi đồ.

Cơ Như Nguyệtcườicườinói:

- Mau tìm xem, nói không chừngcòn nữa.

-Ta xem vẫn là trước thu, đợi látnữabị đổimới mất, chúng ta sẽ khóc khôngranước mắt.

Thạch Trung Ngọcnói.

CơNhư Nguyệt nói:

- Yêntâm, không có loại chuyện đó phát sinh, khách điếm, chỉ cầnlà đồ đạc của ngoạn gia, đều cóthể tồn tại mãi mãi, chỉ cần không trả phòng, mãi mãi sẽ không bị đổi mới.

-Vậy nơi này không phải có thể làm thành kho hàng dùng? Trong mộtphòngđặt trang bị còn lớn hơn thương khố.

Thạch TrungNgọc nghi ngờ hỏi

Cơ Như Nguyệt không chút lưu tình quăng một cái liếc mắt:

- Chính ngươinhìntrên mặt đất, cực kỳbừa bộn, tìmcáigì cũng bất tiện, lại nói người nào giống như ngươi có nhiều trang bịnhư vậy? Vì vài món trang bị,mà baocả phòng? 100 kimtệ một ngày, người khác cũng không ngốc.

Có năng lực ngươi giết chết ta

DTV-EBOOK.COM.VN

- Trước tiênthu trang bị, đặtở trongtúi đồ của ngươi tìm sẽ thuận lợi mộtchút.

CơNhư Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc gậtđầu, nhưngthu cũng phiền a, trên mặt đất ít nhấtcũng có hơn ngàn trang bị, nhặtlên rất phiền,đổ rathì thuận tiện, thời điểm ThạchTrung Ngọc vất vảnhặt lên hết trangbị, ngạc nhiên nói:

- Kiến Bang Lệnh lại cóba tấm.

- Nhiều như vậy?

CơNhư Nguyệt kinhngạc hỏi, lúcđầu nàng cũngchỉ tùy tiện hỏi một chút, căn bản khôngtrông cậy vào còn có Kiến Bang Lệnh.

Thạch TrungNgọccười cười nói:

- Ngàyhôm nay Tử KimBoss cấp 40 bị giết chết ítnhất cũng hơn hai mươi con, mớira bacái, này rất bình thường,không cần quákinh ngạc. Nói đếnbatấmKiến Bang Lệnh này lạilà batrăm triệu Nhân DânTệ, ta cảm thấytốc độ kiếmtiền củataquá nhanh.

Cơ NhưNguyệt lườmhắn một cái nói:

-Nếu như bây giờ cầm đibán đấu giá sẽ không còn giá tiền cao như vậy, dùsao thứ nhất là tiễnmột thành phố, hơn nữa thứnhấtbị đại ca của ta chiếm, thứ haibịBạo Quân cầm, hiện tạixây bang phái chỉ tiễn một thôn trangnhỏ, tuy có thể chậm rãi thăng cấp, saođó thành lập thànhthị,nhưng này cầnphí rất nhiều tiền.

ThạchTrung Ngọc nhún vai nói:

- Mặc kệ nó, dùsao vẫnlà vậtrất đáng tiền.

CơNhưNguyệtgật đầu, quả thực, càng sớmbán Kiến BangLệnh,lại càngđáng giá, tuyhiện tạikhôngbán được giá cao như vậy,thế nhưng trước vàitên thành lập bang phái, tốt xấu cũng có thểgiúp bang phái mình khai hỏa danh tiếng, ba bốn ngàn vạn còn không thành vấnđề.

- Trang bị Bạch Ngân 570 món, trang bị Hoàng Kim 300món, trang bịÁm Kim 100 món. Nhiều trang bịnhư vậy, đợilát nữatự chúng ta chọn một ít dùng, cái khác cầm đi bán cũng có thể giátrị thật nhiều tiền.

Thạch Trung Ngọc vừacườivừanói.

Cơ NhưNguyệt lắc đầunói:

- Ta không tán thành hiện tại bán trangbị.

Thạch Trung Ngọcnghihoặc nhìnCơNhư Nguyệt, CơNhư Nguyệt rõ ràng Thạch TrungNgọcsuynghĩ, trựctiếp nói:

- Những trangbị này đẳngcấpquá cao, hầu như đều là cấp 40 trở lên, hiệntại tấtcả mọingười không dùng được, ngươiđẳngcấp cao nhất cũngmới cấp 30, hiện tại bán, sẽrấtít người đimua, giá cả sẽ rẻ hơnrất nhiều.

ThạchTrung Ngọcbuồn bựcmột chút, bất quátâm tình cũng không tệlắm, mặc dù không thể lập tức bán, nhưng qua một thời gian ngắn cònco thểtăng giátrị tài sảna,dùsao hiệntại hắn không thiếu tiền,qua một thời gian ngắnlại bánđối với Thạch Trung Ngọccăn bản khôngco ảnh hưởng gì.

- Như Nguyệt.

- Ừm? Có chuyện gì?

- Ngươi xem, ta lại lấy được nhiều thứ tốt như vậy,có phải ban thưởng ta một chút hay không?

Thạch Trung Ngọc cười dâm nói.

Cơ Như Nguyệthai tay che ngực:

- Ngươi muốn làm gì? Hiện tại là ban ngày.

Thạch Trung Ngọcngay lập tức bắt đượclỗi tronglời nói của Cơ Như Nguyệt:

-Đó chính là nóibuổitối sẽ được?

- Ngươi nằm mơ.

Tuy Cơ Như Nguyệt đã sớm cùng ThạchTrung Ngọc phát sinhquan hệ vợ chồng,còn không chỉ một lần,thế nhưngđối vớiloại chuyện này vẫn rất xấu hổ, khôngcho Thạch TrungNgọc dễ dàng thựchiện được.

Chứngkiến Cơ Như Nguyệt ngượng ngùng, ThạchTrung Ngọc lập tức nhàovàotrên ngườiCơ Như Nguyệt, ở trong game, Thạch Trung Ngọccòn chưa làmqua chuyện này, vừa lúcthínghiệm.

Tuy Cơ Như Nguyệt cựckỳxấu hổ, nhưng Thạch Trung Ngọc chủ động nhưthế, cũng không có điphá hư hănghái củahắn, tượng trưngtừ chối vài cái,liềntùyý Thạch Trung Ngọc dínhvào.

Y phục trênngườigiảm thật nhanh, chỉ chốc lát, thân thể trắng như tuyết của Cơ Như Nguyệt hoàn thành phơi bày ở trướcmặt Thạch Trung Ngọc, ngọc thểthành thục không phải Dương Tửvà Tô Mịcó thểsosánh được, Thạch TrungNgọcđèở trên hai vú củaCơNhư Nguyệt không ngừng xoa nắn, một tay thì đưa xuốngkhu vườn thần bí kích thích âmhạchcủa nàng, chỉ phút chốc, phía dưới đã ướt nhẹp, làmhai chân nàng xiết chặt vào nhau.

Hô hấp của haingườirất gấp gáp, rấtnhanh, nộ long của Thạch Trung Ngọc dùng lực đi vào...

- Gợi ý củahệthống, độ thiện cảm của haivị không đủ, không thể hành lễ Chu Công.

Nộ a, hiện tại Thạch Trung Ngọcnhư hỏa sơn phẫn nộ, còn kém bước cuốicùng, quáácđộc.

Chứngkiến Thạch Trung Ngọc buồn bực, Cơ Như Nguyệt bật cười, Thạch Trung Ngọc càng thêm khóchịu,ởtrên ngựcCơNhưNguyệt hung hăng nắmmộtcái,kèm theotiếng kêu thẹn thùng của CơNhư

Nguyệt, ThạchTrung Ngọc kêu lên thảm thiết.

Tuy Thạch Trung Ngọc thỏa mãn taynghiện, nhưng bị Cơ Như Nguyệthung hăng bấm một cái.

- Đây cũng không phải là ta không phối hợp, là vấn đề củahệ thống.

Cơ Như Nguyệtvừa cười vừa nói.

Vẻ mặt ThạchTrung Ngọcbuồn bực hỏi.

- Độ hảo cảm chómá nàylàcái gì?Ngày hômnayTrầm Bích...

Thạch Trung Ngọc đột nhiên ý thức được cáigì, vội vã câm miệng, nhưng lúc này đã trễ, trênlưng lại bị hung hăng bấm một cái.

CơNhư Nguyệthung tợn hỏi.

- Ngươi làmgì Trầm Bích?

ThạchTrung Ngọc cười khổ nói:

-Ngàyhôm nay đạt được nhiều thứtốtnhư vậy, ta đương nhiên cực kỳ kích động, liền hôn Trầm Bích một cái, sauđó độ hảo cảm thấp xuống1 điểm.

Cơ Như Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọcnói:

- Đêm qua,thời điểmngươi vàDương Tửđirangoàichơi, hệ thống đổi mới năm giờ, sau đó xuất hiện độ hảo cảm, có vẻ như tìnhlữmuốn làm loại chuyện đó, nhất định phải đề cao độhảo cảm mới được,đề caođộ hảocảm là cần thờigian tích lũy,tổ đội thời gian càng dài, độ hảocảm lại càng cao, bất quá loại tăng trưởng nàytương đối chậm.

-Tỷ nhưlẫnnhau đưa tiễnlễvậtgìgì đó có thể đề caođộhảocảm nhanhhơn, nếu như hai ngườicải vả, hoặc làm sự tình gì khiếnđối phương không ưa,độhảocảm sẽgiảmbớt, thời điểm độ hảo cảm đạt tới 100, vậycó thể tùy ý.

CơNhư Nguyệt xấuhổ nói.

Nếu như vậy, lão tử cùng Trầm Bích ngàyngày ởchung,đó không phải là rất nhanh thì có thể cùngTrầm Bích lên giường rồi?

ThạchTrung Ngọc dáng dấp thô bỉ, Cơ Như Nguyệt không cần nghĩ, ThạchTrung Ngọckhẳngđịnh lại đang nghĩ chuyện bẩnthỉu gì, một cước đá vào trên người hắn, ThạchTrung Ngọc từtrên giường lăn xuống.

-Mưu sát chồng sao? Có tin lãotử chơi đùangươi ba ngày không xuống giường được hay không?

Thạch Trung Ngọc hungtợn từ dưới đất bò dậy nói.

Cơ NhưNguyệt mở ra hai chân, khu vườn thần bíhiện rõ mồnmột, thậm chí còn có ítnước đangchảy ra, khiêu khích nói:

- Có năng lực, ngươi liền giết chết ta.

Thạch Trung Ngọc chảylệ, Cơ NhưNguyệt họcxấu, biết rõ hệthống không cho lãotửlên, cư nhiên làm ra động tácdâmđãng như thế, chủ động mở hai chân, khiêu khích a, đây là trần trụikhiêu khích.

Namtử hánđại trượngphu, chịu đến khiêu khíchnhư vậy, không lên mà nói, vậy quá xin lỗi mình.

Thôbỉ nhìnCơ Như Nguyệt nở nụcười, ThạchTrung Ngọc ngaycả trangbị cũng không mặc, trựctiếp ly khai trò chơi.

Cơ Như Nguyệt buồn bực, Thạch Trung Ngọc đâylà thế nào?Đột nhiên Cơ Như Nguyệttoát ra mồ hôilạnh, chẳng lẽ hiện tại Thạch Trung Ngọcchạy vào phòng củamình? Trời ạ, đây chính là ban ngày, bị nhữngngười khác phát hiện, sống thế nào a?

Ám khí

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ NhưNguyệt cũng lập tứcly khaitrò chơi, kiênquyết không thể cho ThạchTrung Ngọcdính vào, nếu không sẽ xảy ra chuyện.

Cơ Như Nguyệtvẫnđánh giáquá thấp tốc độcủa Thạch Trung Ngọc, thờiđiểm Cơ NhưNguyệtly khai trò chơi, chạy gấp tới khóa cửa, mớiđến cửa, Thạch Trung Ngọcliền đẩy cửa vào.

- Ngọc tỷ, tasai rồi, ngươi tha thứ ta lần này,nếu như ngươi thực sự muốn, buổi tốitớiđược không?

Cơ Như Nguyệt lộ ra biểu đáng thươngtình.

Thạch Trung Ngọc cườihắc hắc, trởtay khóacửa lại:

- Mớivừarồi ngươi không phải cực kỳ kiêu ngạo sao? Chủ động mở rahai chân,ta còn chưa thấyquangươichủ động như thế, khôngnể mặt mũi sao được?

Nghe Thạch Trung Ngọc cònnói việc này, Cơ Như Nguyệt hơiđỏ mặt,mớivừa rồi nàng cũngkhông biết tại sao mình sẽ làm rađộng tác này, quápháhư hìnhtượngcủa nàng.

Cứnhư vậy sửng sốt một chút,Cơ Như Nguyệtđã bị Thạch Trung Ngọc ôm lấy,vội vã thét chói tai, Thạch Trung Ngọc sợ đến lậptức bụm miệng nàng.

-Gọi lớn tiếng như vậy làm gì? Lẽ nàongươihy vọng bịngười khác pháthiện?

ThạchTrung Ngọc bất mãn nói.

Cơ Như Nguyệttrừngmắt liếc hắn một cái:

- Ngươi sợ?

- Dựa vào, lão tử sẽ sợ? Ta làlolắng bây giờ ngươi gọi lớn,mộthồi

khôngcòn khí lực gọi.

Bàn taycủaThạch Trung Ngọc ở trên đùinoncủa Cơ Như Nguyệt bóp một cái.

Đầy đặn co dãn, làm choThạch Trung Ngọclập tức tâm viên ý mã, cự longngẩng đầu đứng thẳng,để ở trên bụng CơNhư Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt sợ rồi, vội vã giằng co, nhưng khí lực của nàngcó thể làđối thủ của ThạchTrung Ngọc sao? Nháy mắtđãbị Thạch Trung Ngọc đè ngã ở trêngiường,yphục nhanh chóng giảm bớt.

Mới vừa rồiCơ Như Nguyệtở trong game đãbị lộng dụchỏađốtcháy, Thạch TrungNgọc mới trêu chọc một chút, dục hỏacũngtheo xuất hiện, không phản khángnữa, bắt đầuphốihợp đối phương.

Thạch Trung Ngọc cũngthở phàonhẹ nhõm, nếu như Cơ Như Nguyệt phản khángkịch liệt, như vậyhắn thật không thểép buộc nàng.

Vìphía dướiđãcựckỳ ướtát, nên cự longrất dễ dàng đi vào, Thạch TrungNgọc chỉcảmthấy tiểuđệ của mình bịvô số bàntay nhỏ bé xoa bóp, rất mềm mại,rất thư thái, khôngkhỏi rên lên một tiếng, Cơ Như Nguyệtcũng rênrỉ, thân thể vặn vẹophốihợp lấy động táccủa người yêu, hai tay ômchặt lấy hắn, giống nhưsợ đối phương chạy mất.

Chỉ chốc lát, trong phòngliền vang lênhòa âm nguyên thủy.

Giằng co ướcchừngmộttiếng, trong phòngrốt cục đìnhchỉ thanhâm.

Cơ Như Nguyệtở trên vai Thạch TrungNgọc cắnmộtcái:

-Hừ, lần sau còn dámxằng bậy,ta liền cắnđứt vật kia của ngươi.

Thạch Trung Ngọc cảmthấy phía dướilạnh sưu sưu, theobản năng che tiểu huynh đệ, u oán nhìn Cơ Như Nguyệt:

- Ngươi đâylà táma giết lừa, thoải máixong liền giết lãocông.

- Tới địangục đi, nhanh mặc quần áo.

CơNhư Nguyệt nói.

Nếunhư làbình thường, ThạchTrungNgọc nhấtđịnhcòn muốở chỗ này chơi mấy lầnữa, nhưnghôm nay được rồi,đêmquamới vừa cùng hai tiểu nha đầu làm nhiều lần, nào có nhiều tinh lực như vậy?

Saukhi mặc quần áo xong,Cơ Như Nguyệt nói:

- Ngươi đi gọi đámngười TiểuTuyết ra, ta đi làmcơm tối.

Thạch Trung Ngọcnhìn đồng hồ,đã đến thời gian cơm nước, quá nguy hiểm, khô ng nghĩtớithờigiantrôi qua nhanh như vậy, may mắn không có tiếp tục chơi lần thứ hai,nếu không tỷ lệ bịphát hiện sẽ rấtcao.

Tuy tất cả mọi người biếtmình và Cơ Như Nguyệt là quanhệ bạn trai bạn gái,nhưng nếu nhưbiết mình cùng Cơ Như Nguyệt gì đó, chỉ sợ cũngxảy ra vấnđề, Tuyết SươngYên, Dương Tử, Dương Băng Dao, thậm chílà Hướng Lâm cũng sẽ không thoải mái.

Đi tới phòng Tuyết Sương Yên, Thạch Trung Ngọctrực tiếpđẩycửa vào, sau khiđi vào, nhìnthấy một màn khiến choThạch Trung Ngọc mởto haimắt, đây là tình huống gì,Tuyết Sương Yên dĩ nhiêndựa vàonằm bêntường, toàn thân trần trụi, trên da mang theo một lớp đỏửng,biểu tìnhtrên mặt giống nhưCơNhư Nguyệt mới vừa rồi đạt được cực khoái, trên mặt đất cònlưu lại một mảnh dịchnhờn.

Thạch Trung Ngọc như thếnàođi nữangốc cũng đoán đượcmới vừa rồi Tuyết Sương Yên làdán tại bên tườngbêntrênnghe cái nàyCơ Như Nguyệt tiếng kêu,một người đang làmchuyện kia...

Tuyết SươngYên chứngkiến Thạch TrungNgọc tiến vào, lập tức ngượng ngùng xoay người sang chỗ khác,lưu cho Thạch Trung Ngọc mộttấm lưng trắng như tuyết, cùng vớibờ môngcựckỳ khiêu gợi.

Thạch Trung Ngọc lúng túng, phá vỡ mộtcônương đang tự anủi, quả thật có chút mất nhântính, bây giờ Thạch Trung Ngọcđi cũng khôngphải, ở lại cũng không xong.

-Mặcquần áo vào, chuẩn bị ăn cơm.

ThạchTrung Ngọcsuy nghĩmột chút, vẫnlàtrước ly khai.

Thạch Trung Ngọc mớivừa dự định ly khai, liền nghe được Tuyết SươngYên đang thấp giọng nức nở, không khỏi hoảng sợ, vội vãtrở về, đóng cửa lại, đitới bên người Tuyết Sương Yên,từphía sau ôm ngọc thể của nàng hỏi.

- Làmsao vậy?

Tuyết Sương Yên quay mặt lại,biểu tình nước mắt như mưa, thấy Thạch Trung Ngọc mộthồi sợ hãi,ômnàng càng chặthơn.

- Có phải ngươi rất ghét ta không?

Tuyết Sương Yên khóc thút thít hỏi.

- Làm sao có thể.

Thạch TrungNgọc lạicàng hoảngsợ hỏi.

- Ngươi làm saosẽ nói như vậy?

- Ta nghe ngươivà Như Nguyệttỷ làm chuyện kia,sau đótự... an ủi, lẽ nào ngươi không cảm thấy ta cực kỳdâm đãng sao?

TuyếtSương Yên hỏi.

Thạch Trung Ngọc nởnụ cườihỏi.

- Ngươi là vìviệcnày mới cảmgiác ta sẽ chán ghét ngươi?

-Lẽ nào nhưvậy ngươi cònkhông chán ghét, nam nhân nào thích nữ nhâncủa mình dâm đãng?

TuyếtSương Yênnhỏ giọng nói.

Thạch Trung Ngọcở trên mặt Tuyết Sương Yên hôn mộtngụm nói:

- Ngươi a, chớsuy nghĩ lung tung,ta làmsao lại không thích ngươi, mới vừarồi ngươi nghe được tiếng rên của NhưNguyệt, có cảmgiác NhưNguyệtcực kỳ dâm đãng hay không?

- Dường như có chút.

Tuyết Sương Yên nói.

Nếunhư không phải tiếng kêu của Cơ Như Nguyệt, nàng làm sao lạilàm ra chuyện như vậy.

- Nam nhân chínhlà thích nữ nhân ra đườngquý phụ, trên giường đãng phụ.

Thạch TrungNgọc ở trước ngực Tuyết Sương Yên nắmmột cái nói.

-Đáng ghét, ngườitamới không phải đãng phụ đâu.

Tuyết Sương Yên nínkhóc mỉm cười, hiện tạinàng rốt cục yêntâm, Thạch Trung Ngọcsẽ không chánghét nàng.

Thạch Trung Ngọc lấyyphục của nàng,đưa tớitrước mặt Tuyết Sương Yênnói:

- Đại mỹ nhân, nhanhmặc quần áo, tiếp tục như vậy nữa, tasẽ không nhịn được.

Tuyết SươngYênngượng ngùng chetrước ngực nói:

- Vậy ngươi còn không mau đi ra ngoài?

Thạch Trung Ngọc buồncười nhìnnàng:

- Mới vừa rồi sao không ngượng? Hiện tại mặcy phục, ta còn tránh làm gì?

Tuyết Sương Yên xấu hổtừng Thạch TrungNgọc:

- Nếungươi không đi ra, ta sẽ đi nóicho Như Nguyệttỷ, ngươi khi dễ ta.

- Tốt, ta sẽ khôngđểý nói cho Như Nguyệt,mới vừarồi ngươi nghe thanhâm của nàng, sau đó...

Thạch Trung Ngọcnói còn chưahết, trên đầu liền nhiềuhơn một cái y phục,rấtrõ ràng là Tuyết Sương Yênđập tới.

Thạch TrungNgọc từ trênđầulấy xuống vậtkia nhìn,dĩ nhiênlà quần lót củaTuyết Sương Yên, Thạch Trung Ngọc không chút kháchkhí

nhét vào trongtúi:

-Cái ám khí nàylực sát thương quálớn,vìkhôngchoám khí này thươngtổn nhữngngười khác, cho nênta quyết định thu hồi.

Thạch Trung Ngọc nóixong, căn bản khôngcho TuyếtSương Yêncơ hội phản ứng,lập tứcnhấcchân chạy, nếu như Thạch TrungNgọc biết sau khi hắnđi ra ngoài đóng cửa lại, Tuyết Sương Yên lại đập tới mộtcái áo ngực,khôngbiết sẽ có cảm tưởng thế nào, đángtiếc Thạch Trung Ngọc là nhặt không được.

Lại đi phòng đấu giá

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc gọi các cô nương ra, tất cả mọingườirời trò chơi,Cơ NhưNguyệt mớibắt đầu làm cơm, cách ăn còn sớm, các cô nương đều điqua hỗ trợ, chỉ có Dương Tử không biếtlàm cơm, nhưng hiệntại cũng rất căngtức, bởi vì Thạch Trung Ngọc quá hẹp hòi,dĩ nhiên không cho nàng điều khiển từ xa.

Dương Băng Dao trừng ThạchTrung Ngọc,ý là: ngươi vàmột đứa bé đoạtđiềukhiển từ xa có ýtứ sao?

Bấtquá Thạch Trung Ngọc đối vớiánh mắt của Dương Băng Dao lại như khôngphát hiện, Dương Băng Dao cũng không có biện pháp, nhẳngmắt làm ngơ, cùngcác cô nương đilàm cơm, Dương Băng Dao vốn muốn dạy Dương Tử cùng nh au nấu cơm, nhưng nghĩ đến lần trước Dương Tử rửa chén, đập vỡ vô số bát, còn phảiqua nhà mình lấy chén đũa dùng, nhất thời không dámcho DươngTửquagiúp.

-Sắclang đại thúc, nhanhcho ta điều khiển từ xa.

- Không cho, cónănglực ngươi tới đoạt.

- Dựa vào,sắclangđại thúc,đối nhân xử thế khôngthể vô sỉ như vậy.

Dương Tử bất mãnnói:

- Ngươi xem Phim Hoạt Hình ta miễn cưỡng nhịn, nhưng bâygiờ ngươi xem Kinh Kịch, loại vật nàyxem được sao?Còn không bằng cho ta xem kịch truyền hình.

- Đừngxem kịchtruyền hình, chỉ biết dạy hư tiểu hài tử.

ThạchTrung Ngọc khinh thường nói.

DươngTử tiếnđến bên tai Thạch TrungNgọc nói:

- Sắc lang đại thúc, đêm quangươi làmta đau nhưvậy,lẽ nào hôm

nay không thể nhường ta mộtchút sao? Phía dưới của ngườita bây giờ còn hơirátđây này.

Thạch Trung Ngọc nhấtthời thẹn thùng, ngoan ngoãn giaođiều khiểntừxa cho DươngTử, đêm qua quá hoang đường,cư nhiên cưỡi nàng và Tô Mị, Thạch Trung Ngọc ngẫm lại cũngcảm thấy mình quá hoang đường, làmnhư vậykhông phải khiến Cơ Như Nguyệt, Tuyết Sương Yênthất vọng sao?Trọng yếu hơn làlàmsao đối mặt Dương Băng Dao?Ai, lên Dương BăngDao còn chưatính, thậm chí ngay cảDương Tử cũng lên,bi kịch.

Dương Tử hưng phấncầm điều khiển từxa,mở kịch truyền hình.

Thạch Trung Ngọcim lặng xem tivi, nếunhư Dương Tửxem kịch truyền hình bình thường, Thạch Trung Ngọc còncó thể xem, nhưng cái gìkịchthần tượng, Thạch Trung Ngọc thật khôngcó tâm tình, thẳng thắnnằmtrênghế salon, nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợicơm tối đến.

- Sắc langđại thúc, lẽ nàongươi không thể theo ta xem một lát sao?

Dương Tử ủy khuất nói.

Thạch Trung Ngọc uất ức, nhưng giao điều khiểntừxachonàng đã làcực hạn của Thạch Trung Ngọc, lại cònphải theo nàng xem kịch t hần tượng? Bất quá đêm qua mớicưỡi người ta, ngàyhôm nay liền thờ ơnàng, có vẻ như không phúchậu, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể bất đắc dĩ cùng DươngTử xem.

Cứu tinh rấtnhanh thì tới, nhiều người sức mạnh lớn một chút cũng không giả, nhiều cô nương như vậycùngđi nấu cơm, tốc độ đương nhiên là rất nhanh.

- Ăn cơm,đừngxem.

CơNhư Nguyệt hô.

Thạch TrungNgọclậptứclao qua, ăn sovới xem tivi thì hạnh phúc hơnrất nhiều, Dương Tử lưu luyến nhìn thoángqua TV, rất nhanh thì bị Dương BăngDao lôi đi, mọi người ngồi xuống, thời điểm Tuyết SươngYên và Thạch Trung Ngọc liếcnhau, TuyếtSươngYên không tự chủđỏ mặt, sauđócúi đầu ăn.

-Ngàyhômnay Ngọctỷ vĩ đại của chúng ta lạilấy đượcmột đống lớn đồđạc,chúng talại phát tài.

CơNhưNguyệt vừa cười vừanói.

Cá c cô nương đều tòmò nhìn Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩnhúnvai, nóilạisự tìnhhôm nay.

- Vậncứt chó thật tốt.

HướngLam có chút đố kịnhân phẩm của Thạch TrungNgọc.

- Nếu lại lấyđược batấm Kiến Bang Lệnh, chúng ta cónên thành lập mộtbangpháivui đùa một chút hay không? Hơn nữa nói không chừngcòn có thể kiếm nhiềutiền!

HướngLâm hỏi.

Cơ Như Nguyệt lắc đầuphủ định:

- Cáinàysợrằng không được, nhânsố của chúng ta quá ít,muốn thành lập một bang pháicó thểkiếm tiền, căn bản không cókhả năng, chỉ tuyển người nói,sợrằng độ khó cũngrất lớn,dù sao chúng ta không thể hoàn toàn tínnhiệm bọn họ, khôngthể giao cho bọn họ quá nhiều quyềnlợi,hầunhưtấtcả mọi chuyệnđều cần chúng ta tới quảnlý,quá mệt mỏi.

Tuyết Sương Yên nói bổ sung:

-Chúngta chỉ là người chơi chức nghiệpmà thôi, thànhlập bang pháicó thể có tác dụnggì?Bâygiờ còn là trò chơi sơ kỳ, KiếnBang Lệnhđáng giá nhưvậy, khôngbán đigiữ lạilàmgì?Chờsau này các ngườichơi đẳngcấpcao lên, đánh ra KiếnBang Lệnh không cóđộkhó gì, chúngtacóthể lấymột tấm Kiến BangLệnh vui đùa.

Hướng Lâmsuynghĩ mộtchút nói:

- Quên đi, nhưvậyba tấmKiến Bang Lệnhvẫn ở phòng đấugiá Tiền Hành ThiênHạ bánsao?

Cơ Như Nguyệt gật đầu nói:

- Không sai, chúng ta cùngphòng đấugiáTiền Hành Thiên Hạ thiết lậpquan hệ tốt,ở nơi đó bán,có thể cho chúng taưu đãi lớn nhất, vậycần gìđi những địa phương khác bán?

Sau khi ăncơm tối xong,mọingười lần nữatiến vào trò chơi.

Cơ NhưNguyệtvà ThạchTrung Ngọc xuấthiệnở trong khách sạn, trên người không có bất kỳ trang bị nào, Thạch Trung Ngọc thẳng thắn không nhìn ngọc thểcủa Cơ Như Nguyệt, nhìn chỉ tăngthêm thương tâm, thấy nhiều cũng khôngdùng được,dùsao trong trò chơi khôngcholên, chớ thêmphiền chomình.

- Cất hết trang bị trên người vào kho hàng,đặt ở trên người mình khôngan toàn, vạn nhấttreo một lần liền bi kịch.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, thật vất vảmới nhặt hết trang bị lên, hiện tạilại còn phải đổ ra, thật phiền phức.

Hết thảy trangbị trênba mươi cấp toàn bộ đổ ra, trên người Thạch Trung Ngọc bây giờ còn cóhơnba trămtrangbị BạchNgân, những trangbị Bạch Ngân nàyđều là tiểu Bosstuôn ra,cho nên đều chỉ là trang bị hơnhai mươi cấp, đốivới người chơibây giờ mà nói,vẫncó thể dùng.

Cùng Cơ Như Nguyệttới phòngđấu giá Tiền Hành ThiênHạ.

Tiền Hành Thiên Hạtừ nhânviên tiếp khách nghenói Hinh Vũ Chi Thạch cùngHinhVũ Chi Nguyệt qua đây bán trangbị, lập tức tự mình ra nghênh tiếp, lần trước KiếnBang Lệnh cùnghơn ba mươi trangbị,đã mang đếncho hắn không ít lợi nhuận.

Cùng TiềnHành Thiên Hạđi vào một căn phòng nhỏ.

- Không biết lầnnày hai vị lão bản lại mang đến cho chúngta thứ tốtgì?

Tiền Hành Thiên Hạhỏi.

ThạchTrung Ngọc lấyra một tấm Kiến Bang Lệnh, Tiền Hành Thiên Hạ sửng sốt, hắn thật không nghĩ tới phònglàm việcHinh Vũ vận

khítốt nhưvậy,lại lấy được Kiến Bang Lệnh,hiện naychỉ nghe nói thành lập hai bang phái,batấm Kiến BangLệnh đầutiên trong trò chơi, lại có haicái xuất từ phòng làm việcHinh Vũ, vận khíbựcnày, thật sự là quánghịch thiên.

Nếunhư Tiền Hành ThiênHạ biết Kiến Bang Lệnh của Cơ Như Phong cũng là đám người ThạchTrung Ngọc làm ra, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào, trong trò chơi hiện nayxuất hiện KiếnBang Lệnhtoànbộ đều là của phòng làm việc Hinh Vũ.

Quái vật công thành

DTV-EBOOK.COM.VN

Không đợiTiền Hành ThiênHạ khiếp sợhết, Thạch TrungNgọc lại từ trong túi đồlấy ramột tấm Kiến Bang Lệnhđể lên bàn, Tiền Hành ThiênHạ hít khí lạnh,ngay sau đó, Thạch Trung Ngọc lại quăng ra một tấm Kiến Bang Lệnh.

Ba tấmKiến Bang Lệnhbày ởtrướcmặt, Tiền Hành Thiên Hạ không khỏi hô hấpdồn dập, ngâyngốc nhìn đám người Thạch Trung Ngọc.

Tiền Hành Thiên Hạ cườikhổ,chodù bán ma túy cũng không mòtiền nhanhnhư đám người ThạchTrung Ngọca? Lạixuất hiện ba tấm, mặc dù không có khả năng nhưtấmthứnhất bán được đắt như vậy, nhưng cũngđáng không ít tiền.

Tiền HànhThiênHạ cười thubatấm Kiến Bang Lệnh vàonói:

- Nhị vị yêntâm, haitấmKiến Bang Lệnhnày,ta nhất định giúp các ngươi bánra mộtcái giá cao.

Cơ Như Nguyệt và Thạch TrungNgọc gật đầu, hàn huyênvài câu, sau đó hai người lykhai phòng đấugiá Tiền Hành ThiênHạ.

- Tại sao khôngcho ta bán hơnba trăm món trang bị Bạch Ngân cho hắn?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệtlắc đầu nói:

- Đi chỗ của hắn bán tuy khảnănggiácả caohơn một chút, nhưng quá lãng phí thời gian, khôngcókhả năngchuyên môn mở một đấu giá hộilớn, chỉ bánmấy trăm món trang bị Bạch Ngân,còn không bằng trực tiếp bán cho một nghiệp đoàn.

ThạchTrung Ngọc hỏi.

-Ý của ngươi làtrực tiếp bán nhữngtrangbị này chocaca ngươi?

CơNhư Nguyệt suy nghĩ mộtchút nói:

- Cũng cóthể, bất quáta muốnbán những trangbị nàycho tiểu tình nhân của ngươi.

ThạchTrung Ngọc lau mồ hôi, cái gìgọi làtiểu tình nhân? Dường như ngươi mới làcái sau có được haykhông? Bất quá ThạchTrung Ngọc không cónói ra, hắn vẫn chưa muốn chết.

- Hệ thống thông cáo, trưa mai, đệnhất bang Phong Vân Bang đối mặt quáivật công thành, mời các nhânsĩđi tớihỗ trợ.

Nghe được thông cáo, ThạchTrung Ngọc nghi hoặc, cái gì gọi là quái vật công thành?

Không cần chờThạch Trung Ngọchỏi, Cơ Như Nguyệttrực tiếp giải thích, nàngquá hiểuThạch Trung Ngọc, đối với tất cảtri thức trong trò chơi, nếu như không ai dạy hắn, hắn mãi mãisẽ khôngbiết.

- Nơi dùng chân thành lập bang hội, đều sẽ đối mặtmột lần quáivật công thành, nếu nhưthành côngthủ thành,như vậy hệthống mới chính thức thừa nhậnbang phái của ngươi, nhưng nếu như thất bại, vậy thì rất xin lỗi,bangpháinàyvẫn không tínhlà chính thức thành lập, banghội tự động giảitán, phải lần nữamuamộttấm Kiến Bang Lệnh tới thành lập lại bang phái.Đây cũnglà nguyên nhân ta cực lực phản đối, ca ca đinhững địa phươngnguy hiểm thành lập điểm dừng chân.

Cơ NhưNguyệtnói.

Thạch Trung Ngọcsờ cằmcủa mình nói:

- Chúng ta nên chờ mongca ca ngươi thủthành thất bại,nhưvậy lại đi mua mộtKiến Bang Lệnh a.

CơNhư Nguyệt lườm hắn mộtcái.

Thạch Trung Ngọc cũng chỉ bấtquálà nói giỡn, Cơ NhưPhong dù sao cũng là ca ca của Cơ Như Nguyệt, cũng chính là anhvợ của Thạch Trung Ngọc, sao có thể không đi giúp hắn?

- Đi, chúng ta bán những trang bị Bạch Ngânnày cho ca ca ngươi, sau đó ngày maithuận tiện giúp hắn thủ thành.

ThạchTrung Ngọc nói.

Cơ Như Nguyệt gậtđầu,hai người tới Truyền Tống Trận, truyền đếnUÁm SâmLâm, sauđóđibộđiđếnlãnh địa của Cơ Như Phong.

NgheCơ Như Nguyệt nói, nếunhư thủ thành thành công, trong thành thị của hắn sẽcó Truyền Tống Trận, về sau có thểtrực tiếp truyền tống qua.

Đi rất lâu,rốt cục gặp được PhongVân Thành.

- Vì saocaca ngươi thành lập bangphái gọi làPhong Vân?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cơ Như Nguyệt tò mò nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Lẽ nào trước đâyta không có nói cho ngươi? Xí nghiệp của gia đìnhta làtập đoàn Phong Vân.

Thạch Trung Ngọctỉ mỉ suy nghĩ một chút, dườngnhư Cơ Như Nguyệtđã nói, bất quá cũng lười suynghĩ nhiều, đột nhiênsắc mặt Thạch Trung Ngọc biến đổi hỏi.

- Ngươi nhanhgọiđiện thoại cho ca ca ngươi, nếu như hắn không ở trong Phong Vân Thành, chúngtakhông phải chạy không sao?

Cơ Như Nguyệt buồn bực nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Ngươi chừng nào thì giảm chỉsố IQ nhiềunhư vậy?Mới xây xong thành thị, biện pháp phòngngựbên trong sợrằngvẫn chưa hoàn toàn làmxong, nàocó thời gian đi chơi?

- Khónói hắnmuốn củng cố thực lực, đira ngoài thu muatrangbịa?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Cái này ngược lại làcó khả năng, bất quá không phảirất lớn, ngươi chorằngthủ hạ của ca ca takhôngngười sao? Loạichuyện thu

muatrang bịcũng phải đích thânđi?

Cơ Như Nguyệt tiếp tụcném bạch nhãn.

Nói tới nói lui,Cơ Như Nguyệt vẫn lấy điện thoại ra, mặc dù Phong Vân Thànhkhông thểsosánh với BạchHổ thành,bất quábên trongvẫn rất lớn, aibiết hiện tại CơNhư Phongở đâu?

-Uy, tiểu muội, chuyện gì?Nói nhanh một chút, ta sắp bậnchếtrồi đây.

CơNhư Phongtiếp điện thoại lập tức hỏi.

CơNhư Nguyệt nói:

- Cùng ngươi làmgiaodịch,mangtheo chút trangbị qua đây,ngươicó muốn hay không?

-Muốn, bất quáit nhất phải là trang bị BạchNgân, những thứ khác ta nhìn không vào mắt, tuy ngườitrong công hội trang bị không phải quá tốt, nhưng trênngười mỗingười đềukhông thiếutrangbị ThanhĐồng.

CơNhư Phong nói.

Cơ Như Nguyệt im lặngnói:

- Loại đồngnát này, chúngta đều trực tiếp ném vào cửa hàng, không nênvũ nhục phònglàm việc HinhVũ chúngta có được hay không?

Hỏi rõ vị trí, hai người nhanh chóng chạytới.

Rất nhanhthìgặp được Cơ Như Phong.

CơNhư Phong nhìnThạchTrung Ngọc,sau đó nói:

- Vịtiểuhuynh đệ này, đã gặp ngươi hailần, nhưng vẫn luônvội vàngkhông rảnh cùngngươi chào hỏi, thực xin lỗi.

- Đại cữu... Ngàyhôm naykhí trời tốt a!

Thạch Trung Ngọc kém chút gọi đại cữuca, mớihô haichữ, đãbị

ánh mắt của Cơ Như Nguyệt ngăn lại.

- Cứu? Cứu aivậy?

Mặc dù mới vừa rồi Cơ Như Phongđang cùng ThạchTrung Ngọc chào hỏi,còn lậtxemtin tức, hắn quá bận rộn,mới vừa rồicũng không chú ý Thạch TrungNgọc nói cái gì.

Cơ Như Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, may mắn Cơ Như Phong khôngđểý Thạch Trung Ngọc đang nói cái gì, nếu không thì hỏng bét, nàngngượclại không phải lo lắng CơNhư Phong phản đối, mà lo lắng CơNhư Phong khôngkín miệng,đếnlúc đó bị Cơ Hùng Liệt biết, vậy coi như phiền toái.

- Không cógì, ngươi tốt, ta gọi Thạch Trung Ngọc, bằng hữu của NhưNguyệt.

Thạch Trung Ngọc nói.

Cơ Như Phong gật đầu, khôngcótiếp tụcnói chuyện với Thạch Trung Ngọc, nếu như là bìnhthường,Cơ NhưPhong nhất địnhsẽ cùngThạch TrungNgọc hảo hảo tâm sự, Thạch Trung Ngọclàngười thứ nhất trên bảng bài danhđẳngcấpa, bấtquá bây giờ hiển nhiên không có nhiều thời giannhư vậy, lực chúýhoàn toànđặt ở trên người Cơ Như Nguyệt, hắn nghe CơNhư Nguyệt nói,nàng mới là lão bản của phònglàm việcHinh Vũ.

- Thạch Trung Ngọc,đổ trang bị ra.

Cơ Như Nguyệtnói.

Ở trước mặt cacacủa nàng, CơNhư Nguyệt cũng không cóhô“Ngọc tỷ”, Cơ Như Phong chưaquen thuộc Thạch TrungNgọc, bị hắn hiểu lầm Thạch Trung Ngọc là đồng tính luyến ái liền buồn bực.

Thạch Trung Ngọc gật đầu,đổ trang bị trong túiđồra.

Bắt chẹt

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhìn trang bị Bạch Ngânđầyđất, CơNhư Phong kinh ngạcháto miệng,hắn là một hội trưởng, đươngnhiên sẽ không bởi vì mấy trăm trang bị mà giật mình, tuy nói hắnở trong tay người khácthu muacàngnhiều trang bị, nhưng CơNhư Nguyệt là thân muội muội của hắn, nộitìnhcủa phòng làm việc Hinh Vũ hắn làm saolại không biết?

Phòng làm việc HinhVũchỉ có bảy người,hơn nữa Dương Băng Dao nghiêm ngặt trên ýnghĩamà nói,căn bản không coilà thành viên, nàng chẳng qua là nghiệp dư màthôi, một phònglàm việc chỉ có sáu người cư nhiêncó thể ra nhiều trang bị như vậy,điều nàythật sựlà quá khó được.

Hơnnữa không biết bọnhọ đã bán bao nhiêu trang bị, chí ít trên người thành viêncủa phòng làm việcbọn họ, ngoại trừ Hướng Lam vừa mới chuyểnchức, những người khác đều kiếmđủ trang bị Hoàng Kim,thậm chítrên người Cơ NhưNguyệtvà Thạch Trung Ngọc còn cótrang bị Ám Kim.

Cơ Như Phong kiến thức rộng rãi, hắnbiết cao thủ có thể sánhbằng Thạch Trung Ngọc không nhiều, chíít trước mắt Cơ Như Phong nhìn thấy trangbịÁm Kim tuyệt đối không vượtlên mười, nếu như Cơ Như Phong biết ThạchTrung Ngọc còn có hơn một trăm trangbị Ám Kimcấp40, khôngbiếtCơ Như Phong có thể ngất xỉuhay không.

Kỳ thực khi Cơ Như Nguyệt biết cóhơn một trămmón trang bị Ám Kim,cũng cực kỳ giật mình, lúc trước ThạchTrung Ngọc đổtrangbị trênmặtđất, chồng thành một đống, nàng chỉ thấy hơnhai mươi móntrangbị ÁmKim, số lượng lật gấp nămlần,nàngđã hạnhphúc sắpngất xỉu.

Đáng tiếc, bây giờ Cơ Như Phongcòn không biết Thạch Trung Ngọc có nhiều trang bịnhư vậy,nhưngchỉ hơn ba trăm món trang bị Bạch Ngân cũng đã đủ làm hắn giật mình.

- Nơi đây hơn ba trăm món, tính chẵn 350 trangbị, dựa theo giáthị trường, 500 tệ mộtkiện, tamuốn toànbộ,các ngươi thấyđược không?

CơNhư Phong hỏi.

Thạch Trung Ngọccóchút làm khó, tínhnhư vậy xuống, chỉcó một trăm bảy mươilămngàn Nhân DânTệ,Cơ Như Phong bất kể thế nào cũng là đạica củaCơ Như Nguyệt,cũng chính là anhvợ của Thạch Trung Ngọc, người trongnhà còn lấy tiền, cái này đíchxác có chút làm cho Thạch Trung Ngọc khóxử.

Bộ dángcủaThạch TrungNgọc như vậylại khiếnCơ Như Phong hiểu lầm, Cơ Như Phong cườikhổ.

- Thạchhuynh đệ làngại giá tiền này thấp? Cũng phải,dù sao hiện tạicông hội tagặp phải quáivậtcông thành, chính là thời điểm cần trang bị, mà ngươilạilàngười làm ăn, nhưvậy đi, ta làm tròn giá, hai trăm ngàn, nhưvậyđượckhông?

Thạch Trung Ngọc vội vàng lắc đầu:

- Không phải,làgiá tiền này quá cao, ngươicho năm chụcngàntệ là được.

Cái nàyđến phiên Cơ Như Phong giật mình, kinh ngạc nhìnThạch Trung Ngọc,chẳnglẽ đầu óc ngườinày có bệnh? Đầu năm nay bán hàng cònđè thấp giá cả?Bất quá Cơ NhưPhong ngay lập tức minh bạch, đưa ánh mắt đặt ở trên người Cơ Như Nguyệt.

Ở trongCơ Như Phong lý giải, Cơ Như Nguyệtmới là lão bảncủa phòng làmviệc Hinh Vũ,giá cả tự nhiên là Cơ Như Nguyệt định, xem ra cô muội muội này của mình vẫn có lương tâm, Kiến Bang Lệnh lường gạt caca hơnức, biếtởđịaphương còn lạichỉ là tượng trưng thu chút tiền.

Cơ Như Phongbi thương, hắnđoán sai, trongphòng làm việc Hinh Vũ chỉcó ThạchTrung Ngọclà người làm, đây quả thật không giả, nhưng bây giờ đãhoàn toàn biếnđổi,ông chủ chân chính đã biến thành Thạch Trung Ngọc, hầunhư tất cảđại sự đều dựa vào Thạch Trung Ngọc tới làm chủ, chỉ làThạch TrungNgọc khôngthích quản

nhiềumà thôi.

Cơ Như Phong sao có thể nghĩ tới được,em gái bảo bối tâm cao khí ngạo của mình cưnhiên cũng sẽthích nam nhân, hơn nữa còn là một nam nhân thoạt nhìnbình thường như vậy?

Cơ Như Phong đang chuẩnbị lấy năm chục ngàn kim tệ giao dịch cho CơNhư Nguyệt, lại thấyCơ Như Nguyệt hung hăng đạp Thạch Trung Ngọc một cái:

- Ngươi chưa tỉnhngủhả? Cư nhiên mớihỏi hắn năm chục ngànkim tệ?

Cơ Như Nguyệtdạy dỗ Thạch Trung Ngọc xong,sau đó trừngCơNhư Phong:

- Đừngnằm mơ, 300.000 kim tệ, thiếu một xu cũng khôngđược.

Cơ Như Phong kinh ngạc nhìn Cơ Như Nguyệt, lại nhìn Thạch Trung Ngọc, trong lòng suy đoán, xemra tiểu tử này là đang đeo đuổi muội muội bảobối củahắn,cho nên mới chủ động ragiá thấp, đáng tiếc, muội muộibảobối của mình phá đám, Cơ NhưPhongcho rằngCơ NhưNguyệt đang cự tuyệt Thạch Trung Ngọc truy cầu,hắn nơinào sẽ biết, muội muội yêu dấu đang cố ý bắt chẹt tiền của hắn đưa cho chồng tương lai,oan nghiệt a.

Tuy giá cả hơi đắt, nhưngCơNhư Phong vẫn trả tiền, đương nhiên, đổithành người bên ngoài, Cơ Như Phong khẳng định đã sớm phất tayáo rời đi,nhưngđâylà muộimuội củahắn,dù saohắn không thiếu tiền,coi như là cho muội muội mình tiềntiêu vặt chơi màthôi.

Ai, Thạch Trung Ngọc thầm thở dàimột hơi,Cơ Như Nguyệt aCơ Như Nguyệt, ngươi làm sao có thể thu nhiều tiềnnhư vậy? Điều này làm cho lão tử về sau ăn nói nhưthế nào, bất quánếuCơ Như Phongđã trả tiền, Thạch Trung Ngọccũng khôngtiệnnói cái gì nữa.

- Ngày maiquái vật công thành, có muốn chúng ta đếngiúp đỡ hay không?Tuy phòng làm việc chúngtangười không nhiều lắm, nhưng đềulà tinh anh.

Cơ Như Nguyệthỏi.

CơNhư Phong gật đầu.

- Vậy ngươi dự địnhra giá bao nhiêu?

Cơ Như Nguyệt lộ raánh mắtgiảo hoạt.

Cơ Như Phong than khổ, muội muội a, ngaycả ca ca mình cũng không buông tha, cái gì cũng tính tiền, bất quá Cơ Như Phong có thểlý giải,mấy năm nay Cơ NhưNguyệt một ngườiở bên ngoài, thời gian sợ rằng qua không dễ dàng, cho tớibây giờ khôngcó hỏitrong nhàmột phân tiền, hiện tại mình và mấy bằnghữumở phòng làm việc,nếu như xuất lực khôngtrảtiền mà nói, cũng có lỗi vớibằng hữu của nàng a.

Lấy quanhệcủa CơNhư Nguyệt cùng các cô nương còn lại,để các nàng hỗ trợ không trả tiền, ai sẽ lưu ý? Nếu quả thật giúp một chuyện đều muốntrảthù lao mà nói, cácnàng mớisẽlưu ý,CơNhư Nguyệt chẳng qua là đơn thuần bắt chẹt mà thôi.

- Một giờ một vạn kimtệ, như thếnào?

CơNhư Phonghỏi.

Trongmắt Cơ Như Nguyệt lóe ra ánh sángkim tệ hỏi.

- Mỗi người một giờ một vạn?

-Đi chơiđi.Bảy người, mộtgiờ một vạn, thích làm thì làm!

CơNhư Phong không chútdo dự nói.

Quái vật công thành, mấyvòng trước chỉlà giếtquái thông thường mà thôi, nơinào cần cao thủ?Nghề nghiệp công kích viễn trình ở trên thành thả một chút kỹ năng là có thể giết chết,tệ nhất, thời điểmbọnquái vật vọttới cửa thành, phía dướian bài một ít Chiến Sĩ là được, không có độ khó gì.

Mấyvòngcuốicùngđó mới là trọng điểm, quái vật rất nhiều, hơn nữa hẳn còn có không ít Boss,lúc này mớicần cao thủ đến giúp đỡ giết Boss,nóicáchkhác địa phương chân chính có thểdùng đến cao thủ chỉcó hậu kỳ, nhưng nếu như thật muốn mời cao thủ mà nói, phảitừ vòngthứ nhất bắt đầu,nếu như chỉởcuối cùng dùng bọn họ,

vậy khôngbiết cao thủ có thời gian hay không, cho dùcó thời gian cũng không nhất định sẽ tới.

Phong ấn (thượng)

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: ThánhThiênTiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Nhưng từ vòngthứ nhấtbắt đầulấy tiền, vậy coi như phítiền.

Phía trên không có tư liệu,ai cũng không biết rõcó tất cả mấy vòng, nếu nhưthời gian dài, có mộtlần hơn mười vòng mà nói,quá mất thì giờ,hơn mười giờcũngcóthể phát sinh,một ngườimột vạnkimtệ, vậy phòng làm việc Hinh Vũ mỗi giờđược bảychục ngàn kim tệ, hơnmười giờ, phải trên mộttriệu.

Cơ Như Phong có tiền không giả, nhưngcó tiềncũng không thể dùng loạnnhư vậy.

Cơ Như Nguyệt bĩu môi nói:

-Vậy ít nhất phải chohai vạn kimtệ mộtgiờ, bằng khôngchúng ta không làm.

Cơ Như Phongcườikhổ gật đầu, sau đó điện thoạicủa hắn vang lên, Cơ NhưPhong trực tiếp nói:

- Được rồi, vậy ngàymai các ngươi tới,ta còn có việc.

Nói xong, CơNhư Phong liền nhận ngheđiện thoại, láchngườirờiđi.

Cơ Như Nguyệtvà Thạch Trung Ngọccũngly khai, về tới Bạch Hổ thành, Thạch Trung Ngọchỏi.

-Mới vừarồisao ngươi lại bắtchẹt hắn làmgì?

- Có tiền sao không kiếm? Thân huynhđệ cũngphải tính sổ sáchrõ ràng, nếu giúp hắn, cái kia dĩ nhiên phải thu tiền.

Cơ Như Nguyệt vừa cười vừa nói.

- Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươi còn chưa có đi giao nhiệm vụ a,ngươi trước đigiao nhiệm vụ, nhìn có nhiệmvụ đến tiếp sau haykhông, nếunhưcòn có nhiệm vụ, chúng ta cùng đi làm, nếu nhưkhông có, chúng tađiluyện cấp.

Cơ NhưNguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu,lần nữa đi tớiPhủThành Chủ, lãoquản gia lập tức tiến lên đón,muốn chào hỏi Thạch Trung Ngọc, lại chứngkiến Thạch Trung Ngọcđặt ngón trỏ ở trênmôi, ý kia làbảo hắn đừngnói chuyện, mặc dùquản gia khônghiểu ThạchTrung Ngọc đanglàmgì, bấtquá vẫn không nói gì,lặng lẽ đến bênngười Thạch Trung Ngọc.

-Nha đầu Tiếu Hàm đâu? Ngày hôm naycó cònhát không?

Thạch Trung Ngọc nhỏ giọng hỏi.

Quản gia cười khan nói:

-Công tử, ngươitới không phải là thời điểm a, tiểuthưmỗi lúc trời tối đều làchíngiờ đúnghạnngủ, hiệntại mới tám giờ, tiểu thư đang hát.

- Thành ChủĐại Nhân ở đâu? Sẽ không lại bị kéo đi nghehát chứ?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Nếu như TiếuSơn thực đang nghe hát, Thạch Trung Ngọc cũng không cótâmtình đi tìm hắn,tình nguyện đi ra ngoài lắc lư một vòngrồi trở về.

- Ai, ThànhChủ Đại Nhân cũng là số khổ, trước đâymỗi ngày lúc này, hắnsẽ ngồi ở trong hậuhoa viên uống trà, nhìn ánh trăng,

buông lỏng mình một chút, nhưngbây giờ mỗi ngày đều chỉcó thể tựgiam mình ở trong thư phòng.

Quản gianói.

Thạch Trung Ngọc cười trộm, đáng đời, ai b ảo hắn sinh nữ nhi thích kinh kịch? Nhưng lạihátkhó nghe như vậy.

Ở dưới quảngia cực lực che chở, Thạch Trung Ngọcrốtcuộc tới thư phòng, gõ cửamột cái, cònchưa lên tiếng, chỉ nghe thấy bêntrong có thanh âm.

- Tiếu Hàm sao? Hôm naysự tình của phụ thân nhiều lắm,thật không cóthời gian, tự mình đi chơiđi.

TiếuSơn trựctiếp nói.

Thạch Trung Ngọc cười cười,có vẻ như Tiếu Sơnsắp bị nữ nhi của hắndằn vặt điên rồi.

-Đạibá,làta, HinhVũ Chi Thạch.

Thạch TrungNgọc mới vừanóixong, có thanh âm mở cửa, Tiếu Sơn lộ racáiđầu, cẩnthậnnhìn xung quanh,xác định không cócon gái của mình, mới vội vàng kéo Thạch Trung Ngọc vào,Thạch Trung Ngọc buồn cười nhìn Tiếu Sơn.

TiếuSơn chú ý tới biểutình trênmặt Thạch Trung Ngọc, khôngkhỏi đỏ mặt nói:

- Ai, gần đâymỗi ngàynghe nhađầu kia hát, đơn giảnlà đau đầusắp nứt, ai, khôngnói cái này, ngươi tìm ta cóchuyệngì không?

Thạch Trung Ngọcnói:

- Còn không phải bởi vì sự tình kết giớicủa U Linh QuỷĐăng sao.

- Cái này ta đãnghe thủhạbáo cáo.

Tiếu Sơnvỗ vỗ bảvai Thạch Trung Ngọc nói:

- Lần này ngươi làm rất tốt, nếu như không có ngươi,chúng ta

cũngkhôngthể đánh đám sinhvậthắc ám kia thảm như vậy.

- Vậyđốivới bên trongcòn có mộttầngkết giới thì sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

TiếuSơn thở dài nói:

-Ta đãphái cận vệ điđiều tra, dùng một loạithủ đoạn đặcthù mới biết được quái vậtbêntrong đều đã đạt tớicấp 40, ngươicũng biết, cấp40làmột đường ranh giới, thực lực những quái vật kia không phải những quái vậtởphía trướccó thể sosánh, e làcho dù talần nữa xuất động những ChiếnSĩ kia,muốn triệt để quét sạch quái vật bên trong cũng sẽtrả giácực kỳthê thảm.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, không có đạo lý, dựa theoTiếu Sơn nói, như vậy chí ít cũnglà nhiệm vụ hơncấp 40 a,xem ra mình muốnhoàn thành nhiệm vụ này còn sớm.

- Nghiêmtrọng nhất là, nhữngsinhvật hắc ám chết tiệt kia lại bắt đầu sống lại, hiện tạiphái một số người đitrấn thủ nơi đó, hy vọng quái vậtnơiđó sẽ không giếtra.

TiếuSơn thở dài nói.

- Nhưng cũng không thểvẫnluônanbài nhânthủở đó?Như vậy khôngphảikế lâu dài .

Thạch Trung Ngọc nói.

- Vậy còn cóthể có biệnpháp gì?

TiếuSơn buồnbực nói.

-Lẽ nào ta còn có thểphong ấn những quái vậtkia sao?

- Đúngvậy, ta còn cóthểphongấn bọnnó lại a.

TiếuSơn hưng phấnnói.

Thạch Trung Ngọc sửngsốt,chẳng lẽ TiếuSơn còn có thực lực phongấn nơi kia?

-Tuy làm không được tốtnhư vậy,nhưng nếu như chỉ ngăn lại một số ítquáivậtđi ra, vẫn có thể làm được, chỉcần những MạoHiểm Giả cácngươi dũng cảm đi vào,kíchgiết quái vật, vậy có thể vĩnh viễn phong ấn chúng nóởbên trong.

Tiếu Sơn nói.

- Nhưng nhưvậy cóphải quá nguy hiểm hay không? Dù sao bên trong quái vật nhiều lắm, sợ rằng không có người nào dám vào, nếunhưngười đi vào không nhiều,nhưvậy quái vật bên trong sẽ càngtới càng nhiều,đến lúc đó không phảicó thể phá phong ra sao?

Thạch Trung Ngọchỏi.

Tiếu Sơncười nói:

-Cái này ngươi khôngcần lo lắng, ta có thể sai ngườithiết kế ramấy khối nănglượng thạch,có thể biến MaTrơi thành điểmkinh nghiệm, đi vào giết quái có thể thu được điểm kinh nghiệm, đira còncóthể dùngMa Trơiđổi điểm kinh nghiệm, tuy MaTrơi đổi điểm kinh nghiệm không nhiều bằng giết quái, nhưng cũng cóthể được một nửa, 1.5 lần kinh nghiệmthăng cấp, hẳn có thể hấp dẫn rất nhiều Mạo Hiểm Giả?

Ha ha ha ha,nếu như không phải Tiếu Sơnở chỗ này, sợ rằng Thạch Trung Ngọc sẽcười ra tiếng, loại vậtMaTrơi này,hắnthật sự lànhiều lắm, đang phát sầu có nên trực tiếp némhay không, hiện tại cư nhiên chiếm được loại tin tức tốt này,còn cóthể đổi lấyđiểm kinh nghiệm.

Ma Trơi trongtay ThạchTrung Ngọccó bao nhiêu? Ít nhất cũng hơn vạn, buổichiều những NPC kiatru diệt gầntrăm triệuU Linh Quỷ Đăng, Thạch Trung Ngọc lượm thếnào cũngphảihơn vạn,sauvì bận rộn căn bản không cóthời gian đi nhặt, chỉ cóthể bất đắcdĩ bỏqua những quỷ hỏa kia.

Phong ấn (hạ)

DTV-EBOOK.COM.VN

Hơn mườingàn MaTrơi, vậy thì đồng nghĩa với không sai biệt lắm giết năm sáu ngànU LinhQuỷ Đăng, đây chínhlà một chữsố cực kỳ khổng lồ,kinhnghiệm của Thạch Trung Ngọc đã đạt đếncấp 30 70 %, Thạch TrungNgọc phỏng chừng, nếu như quỷ hỏanày đổi thành điểm kinh nghiệm, thì có khả năng thăng cấp.

- Hiện tại ta sắp xếpngườiđi làm chuyệnnày,hiền chất, có tâm tình làm một chút không?

Tiếu Sơnhỏi.

- Đangcó ý này.

Thạch Trung Ngọc gật đầu bằng lòng.

Tiếu Sơn mang cũng khôngcó nhiều người, chỉcó năm Pháp Sư, phỏng chừng là mấy người bọn hắn tới phong ấn, làm choThạch Trung Ngọctòmò làTiếu Sơn, vì sao người nàycũngsẽ cùng theotới, lẽ nàoTiếu Sơn cũngbiết phongấn?

Thực lực của Tiếu Sơnvẫn luôn làmchoThạch Trung Ngọc tòmò, từ lần đầu tiên nhìn thấyhắn, Thạch TrungNgọc mới mười cấp,lúcđó ThạchTrungNgọc xemđẳngcấp của TiếuSơn, thấyđều là dấu chấm hỏi, nhưnghômnay xemvẫn là dấu chấmhỏi, ThạchTrung Ngọc cũng có nhiều lần muốn hỏiTiếu Sơn, nhưng mỗi lần Tiếu Sơn đều tránh đề tài này, điều này làmcho ThạchTrung Ngọc cựckỳ phiền muộn.

Thạch Trung Ngọcgọi điện thoạicho đám người Cơ Như Nguyệt, dù sao điđịa phương nào cũng là luyện cấp, ở chỗnày luyện cấp còncó thể nhanhmột chút, thừa dịp bây giờ quáivật cònkhông có đổi mới bao nhiêu, hoàntoàncó thể tiến vào bên trong luyện cấp, nơi đó đẳng cấp của ULinhQuỷĐăng cao hơnrất nhiều,chờ quáivật nhiều lên,lạiluivề là được.

Đám người CơNhư Nguyệt đồng ý, nhưng Thạch Trung Ngọcvà Tuyết SươngYênchỉ có thể đơn độc đi luyện cấp, bởi vì bọn hợở trong này chỉcó thểgiếtquái vậtphổ thông,mà ở chỗ sâu lạicó rất nhiều quái vật tinh anh, tiểu Boss,xuấthiệnmiễn dịch vậtlý,đối với Thạch Trung Ngọc và Tuyết SươngYênmà nói cực kỳ phiền phức.

Thờiđiểm Thạch Trung Ngọc cùng Tiếu Sơnđi tới địa phương củaU Linh Quỷ Đăng, làm cho những ngườiởbên trong vẫn còn quét sạch ULinh QuỷĐăngđira, ngoại trừTuyếtSương Yên, tấtcả các cô nương đều đến, ngay cảDươngBăng Daocũng tới, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn DươngBăng Dao, khôngnghĩ tớiđẳng cấpcủa Dương BăngDao đã thăng đếncấp28, điều nàythật sựlàquá nhanh,đã đuổi theo những người khác.

- Trước để cho chúng ta đi vào, sau đóphong ấn địaphương này.

Hướng Lamnói.

Tiếu Sơn gật đầu, đối với nhữngMạo Hiểm Giả nàymà nói,dù sao tùy thờiđềucó thể đi vào, đi ra cũngcựckỳ thuậntiện,cho nên Tiếu Sơn không để ý, chờcác cô nươngđi vào, Tiếu Sơn cùng các PhápSư ngănởcửa, TiếuSơn đứng ở trướcnhất.

Có một conU Linh Quỷ Đăng muốn ra,chỉ thấyTiếu Sơn trợn mắt,U Linh Quỷ Đăngtan tành mây khói, chỉđể lại một đóa MaTrơi trên mặt đất,Thạch Trung Ngọc kinhngạc nhìn Tiếu Sơn, hắn rốt cuộc là xuấtthủ như thế nào?Chẳnglẽlà vương bá chikhí trong truyền th uyết?

Còn có mấycon U Linh Quỷ Đăng cũngđitheo ra, TiếuSơn không thèm nghái tới, từ trong túi đồ lấy ra một cái quyền trượng,sau đó hétlớn một tiếng, trên quyền trượngtoát ra u quang, Tiếu Sơn mang tới mấy tên PhápSư,pháp trượng trong tay cũng bắt đầu lóe sáng, từngpháp trượng ánh sáng tương liên.

Pháp trượng của Tiếu Sơn bắn về phía động khẩu,quangmang trên pháp trượng bay ra,độngkhẩu lập tức bịbao lại, phíasau có mấy conULinh Quỷ Đăng còn chưađira lập tứcbị ngănở bên trong,căn bảnlà khôngra được.

Các U Linh QuỷĐăng đánh vào kết giới, chấn kếtgiới lungla lung

lay, bất quáTiếu Sơnđối với hết thảy làm như không thấy, hết sức chuyên chú tiếp tục phong ấn, Thạch Trung Ngọc đổmồ hôi lạnh, trời mớibiết kết giới có thểbịULinh Quỷ Đăng thông thường chấn vỡ hay không?

Bất quá ý tưởng của Thạch Trung Ngọc hiển nhiên là quá lo lắng, màu sắc kết giớicàng lúc càng mờ nhạt, màU Linh Quỷ Đăng đụng vào kết giớiba động cũng càng ngày càng nhỏ, khôngcó tránh thoát, cuối cùng kết giới biến thành màutử sắc, ULinhQuỷ Đăng đánhvào kết giớikhông nổi lên được bất kỳ gợn sóng.

Tiếu Sơn miệng to thởhổnhển, sắc mặt trởnên nhợt nhạt, thành lập mộtkết giới, đốivới lực lượng của hắn tiêu haocũng tương đối lớn, còn nămPháp Sư saulưngTiếu Sơnthì ngay cả đứng cũng đứng không yên,đặt môngngồi trên đất.

-Chúcmừng đại bá,hoànthành hành động vĩ đại a.

Thạch Trung Ngọc vội vàng điđỡTiếu Sơn, thuận tiện vỗ mông ngựa.

Tiếu Sơn cườikhổ lắc đầu nói:

- Ai, già rồi, nhớ nămđó, ta muốn làmmộtphong ấn nhonhỏnhưvậy, một người là đủ,lại mặtkhông đổi sắc.

ThạchTrung Ngọc thầm mắng, thổi, đây tuyệtđối làđang khoác lác, từbiểu hiện trên mặtmấy Pháp Sư ngồi dướiđất cũng có thể thấy được, Tiếu Sơn đang khoác lác, nhưng TiếuSơn như không có chứng kiến biểu tình trênmặt Thạch Trung Ngọc, vẫn còntiếp tục:

- Nghĩ lúcđó a...

Tiếu Sơn lạidài dòngmười phút,Thạch Trung Ngọc rốt cục không nhịn được, mạnh mẽcắt đứtTiếuSơn hỏi.

- Đúng rồi đại bá, không phảinói còn dùng mấy tảngđá chuyểnhoán năng lượng quỷhỏa thành điểm kinh nghiệm sao? Nhanhlàm đi.

TiếuSơn lắc đầu nói:

- Tasao biếtlàmmón đồ kia?

Dựa vào, ThạchTrung Ngọc kém chútđá vào trên mặt Tiếu Sơn, con mẹ nó, pha tròlão tử chơi sao? Nếu nhưkhông phải bởi vì nghe nói Ma Trơiđổi thành điểm kinh nghiệm, Thạch TrungNgọc mới lười tới đâya, có thời gian rỗi, tìm địa phương cùng TuyếtSương Yên chơi không phảihạnhphúc sao.

-Tuy ta khônglàm được vật kia, thế nhưng tađãđể cho người khác đi làm, phỏng chừng chẳng mấ y chốcsẽ đưa tới.

Thấysắc mặt ThạchTrung Ngọc bất thiện, Tiếu Sơn vội vàng giải thích.

Lúc nàysắc mặt Thạch Trung Ngọcmới chuyển biến tốt đẹp, đợi khoảngchừng bảy tám phút, rốtcụccóngườiđến,hình như làmột hộ vệcủa Phủ Thành Chủ, Thạch Trung Ngọcgặp qua hai lần.

Tiếu Sơn vỗ vỗ bả vai củahắn,sauđó bảo hộ vệ đặt mườikhốiđá năngluợngởhai bên cửa động.

-Đá năng lượngcứ đặtnhư vậy? Lẽ nào khôngsợ bị người trực tiếp dời đi?

Thạch TrungNgọcnghingờhỏi.

TiếuSơn cườinói:

-Yên tâm, đá năng lượng này là trang bịđặc thù,chỉ cần đặt ởtrên mặt đất, sẽvững vàng cắm rễ, người khácchoi như đào sâu ba thước,cũng đừng nghĩ dọnnó đi. Ngươiở chỗ này chơi, ta đi về nghỉ ngơi trước.

Nhìn Tiếu Sơn rời đi, Thạch Trung Ngọccười cười, từ trong túi đồ lấy ra Ma Trơi,hơn mười ngàn Ma Trơi tụtập chung một chỗ, đólà khổng lồ cở nào?Thạch Trung Ngọcthôsơ giản lược đoán chừng đường kính của nó, không sai biệtlắm ước chừng mười lăm thước.

Thạch TrungNgọc đột nhiên có chút luyến tiếc chuyển hoánquỷ hỏa nàythành điểm kinh nghiệm, cứcầm như vậy thật uyphong, đâychính là siêu cấpĐại Hỏa Cầu đường kính mười lăm thước,cầm đồ chơi này đi dạo phố, tỷ lệmỹnữ quay đầu lại còn khôngphải 100%?

Tuyết Sương Yên lo lắng

DTV-EBOOK.COM.VN

NhưngcuốicùngThạch TrungNgọcvẫnném hỏa cầuvào trongđá năng lượng, đổi điểmkinhnghiệmcũng tốt, ngày maiđigiúp Cơ Như Phong thủ thành, nhiều một chút thực lựcsẽ tốt hơn, an toàn là số một.

Nghĩ tới đây, Thạch TrungNgọckhông chút do dự cho Ma Trơiđến gầnđá năng lượng,đánănglượng thật nhanh hấp thu MaTrơi,hỏa cầu đangkhông ngừngthunhỏ lại,mườigiây ngắn ngủi liền biến thànhhư ảo, Thạch Trung Ngọc nhìn thuộctính của mình, con mẹ nó, Thạch TrungNgọc muốn chửi đổng cũng có.

Phía trước Thạch Trung Ngọclàcấp30 70%,bây giờmới75%, nhiều Ma Trơi như vậy, điểm kinh nghiệm cư nhiên mớimột chút, quá con mẹ nólãngphí.

Thạch Trung Ngọc nào biếtđâurằng, đá năng lượng chuyển hoán kinh nghiệm giốngnhư giết quái, đều làcăn cứ đẳng cấp, những quỷ hỏanày của Thạch TrungNgọclà thời điểm sơ kỳ nhặt, hầunhư đều làU Linh QuỷĐăng cấp28 lưu lại,hiện tại Thạch Trung Ngọc đã cấp30, đi giếtquái cấp 28có thể có bao nhiêukinh nghiệm?

ThạchTrung Ngọc buồn bực, sớm biếtmớicho chút kinh nghiệm như thế,còn không bằngđể lại bên cạnhmình chơi, coi như cho Dương Băng Dao đẳng cấp thấp nhấtcũng tốt,mình dùngnhất định chính là lãng phí.

Gọi điệnthoại cho Tuyết SươngYên, thìra bây giờTuyết Sương Yên đang ở phụ cận Phong Vân Thành giết quáiluyện cấp, Thạch Trung Ngọc viễn trình tổđội TuyếtSương Yêncho dễ dàng tìm, hấp ta hấp tấp đitìm Tuyết Sương Yên.

Rất nhanh thì tìm đượcvị trí của Tuyết Sương Yên, Tuyết Sương Yênmới cấp 28, nàn g giết quáiđương nhiên mới cấp 33, nhưng Thạch Trung Ngọc đã cấp 30,chỉcó giếtquái cấp 35 mới có thể được nhiều kinhnghiệm nhất, Thạch Trung Ngọc do dự khôngđến

một giây, con mẹnó kinh nghiệm,lão tử muốn cùng mỹnữ chung mộtchỗ.

- Tại sao ngươikhông đi địa phươngkhác giết quái,cùng tanhét chung một chỗ làm gì, giết quái nơi này, ngươi lại không đượcbao nhiêu kinh nghiệm.

Tuyết Sương Yên hỏi.

Thạch TrungNgọc cười hắc hắc một tiếng, lúc này chungquanh khôngngười, lại là buổi tối, hoàn cảnh thích hợp làm chút chuyện xấu,Thạch Trung Ngọc nhào tớibên người Tuyết Sương Yên, ômlấy nàng, không nói nhiều trực tiếp hônlên.

Đã lâu không cùng Tuyết Sương Yên âu yếm, Thạch Trung Ngọccó chút nhớ mùi vị trênmôinàng,Tuyết Sương Yêntừ chối vài cái, không có giãydụa được,liền tùy ý Thạch Trung Ngọclàm loạn, chỉ chốc lát, Tuyết Sương Yên liền bị Thạch Trung Ngọchônmê li,bắt đầu chủ động phốihợp.

Langtrảocủa Thạch Trung Ngọc chộptới chỗ vĩđại của Tuyết Sương Yên, đáng tiếc, Tuyết SươngYên mặcbì giáp, mộtchút xúc cảm cũng không có, Thạch Trung Ngọcdựđịnhcởi y phục trên người nàng, nhưng Tuyết Sương Yên kịch liệt giằng co, nơi này làđịa phương gì? Hoang giao dã lĩnha, đâycũng không phảiở trong phòng,có thể để choThạch Trung Ngọcgặm hai cái đã không dễ dàng, chohắncởi quầnáo? Nằm mơ!

Tuy nóinơi đây không có người chơi, nhưng còn có một đống lớn quái vậtđang nhìn, cũng may nhữngquái vật này không chủ động công kích, nếu không, hai người sao cóthểan nhàn như thế?

- Chớ làm loạn, nơi đây không được.

Tuyết Sương Yên đẩy Thạch Trung Ngọcra nói.

ThạchTrung Ngọc ngượng ngùng cười cười, cũngkhông có tiếp tục mạnh mẽ, hắnđãcùng Cơ NhưNguyệt dùng thực tiễnchứng minh rồi, ở tronggame tạm thờilàkhôngđể choxxoo, cũng không cần tùy tiện câu dẫn dục hỏa, hơn nữa đêm quacùngTôMị, Dương Tử điên cuồng một đêm, buổichiều lạimuốn CơNhưNguyệt mộtlần, cũng

khôngquá nhu cầu, vì vậy liền thả Tuyết Sương Yên ra.

- Chúngta đi luyệncấp.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tuyết Sương Yên cho rằng Thạch Trung Ngọc tức giận, nhỏ giọng nói:

- Nếu như ngươi thực sựmuốn, chúngta có thểđi khách sạn mướn phòng.

Thạch Trung Ngọc xoa xoa lỗtai của mình,xác định mình không nghe nhầm, Tuyết Sương Yêncư nhiên chủđộng như thế?

-Đi khách điếmphiền phức? Chúngta ly khai trò chơilà được?

Thạch Trung Ngọc cười dâmđãng nói.

- Cút.

Tuyết Sương Yêncó thểnóiđikhách sạn mướnphòng đã là lấy hết dũng khí, nhưng Thạch Trung Ngọc cư nhiênđược một tấc lại muốn tiếnmột thước, còn nghĩ ở trong hiện thực xxoo, vậy làmsao cóthể? Hắn và Cơ Như Nguyệt xxoo bị phát hiện không có việc gì, tốiđa chỉbị mọi ngườichê cười vàicâu mà thôi.

Nhưng nếunhư mình và Thạch TrungNgọclàmchuyện này bị phát hiện, vậy coinhư thảm, Tuyết SươngYên dám khẳng định, tuyệtđối sẽ đối mặt ánh mắtkhác thường của nhữngngười khác,đến lúcđó nhất định phảinói sự tình mình vàCơ NhưNguyệt chịu chungchồng.

Đến lúc đó ai biết Hướng Lam, Hướng Lâm sẽ ra sao? Còncó mẹ con DươngBăng Dao sẽ ra sao? Nhất định sẽ nghĩ mình và Như Nguyệttỷ thành hainữnhân không biết liêm sỉ.

Thạch TrungNgọc thấy Tuyết Sương Yên lộ vẻ giận, nhưngkhông biếtTuyết Sương Yênlolắng cái gì, chỉcho là Tuyết Sương Yên còn chưachuẩnbịmà thôi, ở trên mặt của nànghônmột ngụm nói:

-Khôngcó chuyện gì, không muốn coi như thôi, là ta không tốt, chúngta luyện cấp.

TuyếtSươngYên cóchút tâmphiền ý loạn, khôngbiết về sau làm như thếnào tiếp tụcởchungvới Thạch Trung Ngọc, giấy khôngthể gói được lửa, mình và Thạch Trung Ngọc quan hệsớm muộnsẽ bị nhữngngười khác pháthiện,đến lúc đó làm sao bây giờ?

Hai người bắt đầugiết quái, Tuyết Sương Yên vẫnkhông yên lòng, thật nhiều lần xuất hiện nguy hiểm, Thạch Trung Ngọc liêntụcgiúp nàng nhiềulần, lúc này mới ý thức đượcxảy ravấn đề.

- Tiểu Tuyết, hômnay ngươithế nào vậy?

Thạch Trung Ngọc lo lắng hỏi.

Tuyết SươngYên lắc đầu:

- Thân thể ta có chútkhóchịu, tađingủ trước.

Tuyết Sương Yên nói xonglykhai trò chơi, Thạch TrungNgọc nhìn Tuyết Sương Yên biến mất,cau mày, chung quyvẫn lolắngtình huốngcủa nàng, Thạch Trung Ngọc cũng ly khai trò chơi, đi tới phòng Tuyết SươngYên.

Cáccô nương bình thườngkhông có thóiquen khóacửa, hơn nữa mọi ngườiđang chơi trò chơi, lẫn nhau gọi người ăn cơm, khóa cửa cũng không thuận tiện, cho nênThạch Trung Ngọc rất thoải mái liền tiến vào phòngTuyết Sương Yên.

TuyếtSương Yên chứngkiếnThạch Trung Ngọcvào, sửng sốt một chút, liềnvội vàng nói:

- Saongươi lại tớiđây? Nhanh trở về, bị người chứng kiến sẽ không tốt.

Thạch TrungNgọc ôm Tuyết SươngYên:

- TiểuTuyết, hômnay ngươi đến cùnglàm saovậy? Khó chịuchỗnào nói cho tabiết có được hay không?

Nhìn ánhmắt lo lắng của Thạch Trung Ngọc, TuyếtSương Yêncười khổ:

-Ta đang nghĩ chúng ta đếncùng có tương laihay không...

Tuyết Sương Yên nói lo lắng của mìnhcho Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc buồn bực nởnụcười, nếu như là bị Dương Băng Dao biết,lấy Thạch Trung Ngọc đối với nàng hiểu rõ, nhiều nhất chỉ l à chửi một câu hoa tâm mà thôi, bị Dương Tử biết vậy càng khôngcó chuyện gì, Dương Tửở ngoài sáng biếtThạch TrungNgọc làbạn trai của CơNhư Nguyệt, còn chủ động hiếnthân, thậm chíquá giang thêm một cái.

Pháp không phải trách chúng?

DTV-EBOOK.COM.VN

BịHướngLâm biết hẳn sẽcó chút phiền toái, trước đây thời điểm ở cổ trạch, mình và Hướng Lâmđã làm xong bước cuối cùng, ngoại trừ chưa xuyên qua màn trinh tiết kia, những thứ khác cáigì cũng làm, bâygiờthời điểm HướngLâm đốimặt Thạch Trung Ngọc luôncó chút nhu tình mật ý, bịHướng Lâm biết Thạch Trung Ngọc hoa tâm nhưthế, sợrằngsẽcực kỳ phiền phức.

Còn nhưHướngLamhẳn là sẽ cực kỳnghiêm nghị trách mắng mình? HướngLam là người duy nhất không có cùng Thạch Trung Ngọc phátsinh mậpmờ quá lớn, nếunhư bị nàng biết, Thạch Trung Ngọc dám khẳng định,nhất định sẽ bị quở tráchrất nghiêm trọng.

Ai,hết thảyđều làbi kịch,mình ở bênngoài còncó LýLan chưa giải quyết,trước đây thời điểmkhông cónữ nhân,luôn hy vọng mình ba vợ bốnnàng hầu, trái ômphảiấp, hiện tại nữ nhânnhiềucũnglàmột phiềnphức,làm saomới có thể để các nàngkhông trởngạiở chung một chỗ, đólà mộtvấnđề cực kỳ nghiêmtrọng.

Thấy Thạch TrungNgọc trầmmặc, Tuyết Sương Yên cũng chorằng Thạch Trung Ngọcsợ bị người biết, có chút thất vọng,bấtquá vẫn miễn cưỡng cười nói:

- Nhanh ra ngoài, bị người khác phát hiện khả năng liền khôngnói được.

Thạch Trung Ngọc nhíu mày, ai, chuyệnnày thật đúng là phứctạp, bấtquá Thạch Trung Ngọc cũng khôngngốc, đương nhiên cóthể từ trênnétmặt của TuyếtSương Yênnhìnra, hiện tại nàng cựckỳ thất lạc, ThạchTrung Ngọc mặc kệ nhiều như vậy, đi một bước tính một bước,thuyền đến đầucầutự nhiênthẳng.

Thạch TrungNgọc đẩy TuyếtSương Yên ngã lên giường, sau đóđiên cuồng hôn người nàng, cảm nhận được khítứcnhiệt liệt của Thạch Trung Ngọc,Tuyết Sương Yên cũngthả lỏng, phối hợp Thạch Trung Ngọc,y phục trên người càngngàycàngít, rấtnhanh đã trần như

nhộng.

Tuyết Sương Yên phảng phấtnhư biết sẽ gặp phảikếtquả gì, ngượng ngùng nhắm hai mắt lại.

- A!

Ngoài cửa truyền đếnmột tiếng thét chói tai, Thạch Trung Ngọc hoảng sợ, nộ long kém chút mềm xuống, kinh ngạc nhìn ngoài cửa.

Tuyết SươngYên cũng ngớ ngẩn,trời ạ,mình bị điên rồi sao? Dự địnhcùng Thạch Trung Ngọc làm chuyệnnày còn chưa tính, thậm chí ngay cảcửa cũng không khóa, muốn chết cũng khôngcần như vậy a!

Chứng kiếnngười ngoài cửa, Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹ nhõm, đối với Thạch Trung Ngọc mà nói, người ngoài cửa là không có uy hiếp nhất,bởivì tối hômquangười nọvà bạn nàng cùng nhau điên cuồngvới hắn… DươngTử.

-Ta cái gì cũngkhông thấy, các ngươitiếp tục.

Dương Tử xoay người rờiđi.

TuyếtSương Yên khóc lên, ThạchTrung Ngọc lại càng hoảng sợ,vội vãhônvệt nước mắt trênmặtnàng:

-Tiểubảo bối, ngươi làm saovậy, đang yên đang lànhtự nhiên khóc? Ta còn không có làm gì a.

- Hiện tại làm sao bây giờ,bị DươngTử phát hiện.

Tuyết Sương Yênuoán trừng Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc này, hiệntạicòn có tâm tìnhnói đùa.

Thạch Trung Ngọ c nói:

- Yêntâm, hết thảy giao cho ta, ta cam đoantiểunha đầu kiasẽ không nói gì.

- Ngươilàmnhư thếnào?

Tuyết SươngYên nhìn ThạchTrung Ngọcđã mặc quần áo hỏi.

- Đương nhiênlà dùngMỹ Nam Kế.

Thạch Trung Ngọc tiêu sái hất đầutóc.

Tuyết Sương Yênngay lập tức kéo ThạchTrung Ngọc chuẩnbịđi,nói:

- Ngươichớ làm loạn, Dương Tử còn nhỏ.

-Ta đương nhiên khôngxằngbậy, ngươi chota làaia?

ThạchTrung Ngọc đại nghĩa lẫm nhiênnói.

Dối trá không đỏ mặt, đây đối với Thạch TrungNgọc mànói, làmột nhiệmvụ rất dễ hoàn thành,sẽ không xằng bậy với Dương Tử? Lên cũng đ ã lên, còncó thểxằng bậynhư thếnào? Nếu nhưlà roi danhỏ nến, ThạchTrung Ngọc tin tưởngmình là làm không được.

Từ trong phòng Tuyết Sương Yênđira, Thạch Trung Ngọc thẳng đến phòng Dương Tử, Dương Tử đã sớm ngờ tới Thạch Trung Ngọc sẽtới tìmnàng,nên khôngcó khóa cửa, ngồiở mép giường, cườihì hì nhìn Thạch Trung Ngọc tiến vào.

Lần nàyThạch Trung Ngọc khôn hơn rồi, đóngcửa lại,sau đó khóa trái, đi về phía DươngTử.

Dương Tửtuyệtđối không kinh hoảng, cườihì hì nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Không nghĩ tới ngươi và Tuyết Nhi tỷ tỷ còncó mộtchân, ta thật sự là đánh giá ngươi quá thấp.

ThạchTrung Ngọc bĩu môinói:

- Cái này cógì kinh ngạc? Trong biệt thự này,thân thể của hết thảy nữ nhân ta đều nhất thanhnhị sở,bao quát Dương Băng Dao.

Lờinày của Thạch Trung Ngọc không giả, tuy chân chính phát sinh qua quan hệ cũng chỉcó Dương Băng Dao, Dương Tử, cùng Cơ Như Nguyệt,nhưng thânthểcủa Tuyết Sương Yên, Hướng Lam, Hướng Lâm hắn đã nhìn rất nhiềulần.

- Cắt, ta mới khôngtinchuyện maquỷ của ngươi.

Dương Tử khinh thườngnói.

Ai, đầu năm nay chínhlà như vậy, thườngthường nói thật cũng không người tin tưởng, bấtquá Thạch TrungNgọc muốn cũng chính làcái hiệuquả này, càngnói DươngTử lại càng không tin, chờvạn nhất ngày nào đó sựviệc bại lộ, cũngkhông tráchđược ThạchTrung Ngọc, bởi vìhắnsớm đã nói qua.

- Nha đầu, ngươikhông có việc gì chạyđến làmgì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ta phát hiện các ngươi không ở trong trò chơi,vì vậyhiếu kỳra xemmộtchút, quảnhiên phát hiệntrò hay, tanói ngươi làm sao vui vẻ như vậy,thì ra ngươi và Tuyết Nhi tỷ tỷ dự định cái kia a.

DươngTử cười hì hì nói.

Thạch Trung Ngọc hung tợn đitới trước mặt Dương Tử, bắt được bộ ngực của nàng nói:

-Thôngminh một chút, biết cái gì nên nói, cái gìkhông nên nói a?

Dương Tử cố lộraánh mắtu oán, thảm hề hề nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Ngườita biết rồi, ai, ta thật đúnglà số khổ, đêm qua mới giaolần đầu tiên của mình ra, ngày hôm naynam nhân ghê tởm kia thông đồng nữ nhân khác,lại cònuyhiếp mình.

Thạch TrungNgọc có chút lúng túngnhìn Dương Tử,có vẻnhư thật xinlỗi DươngTử,DươngTửlại bậtcườinói:

- Được rồi,pha trò ngươi thôi,nhanh trởvề, đừng làmcho TuyếtNhi tỷtỷlo lắng.

- Nhađầu, ngươilàm saomột chútcũng không ăn dấm chua?

Thạch Trung Ngọc tò mò hỏi.

Tuy đêm qua DươngTửthoạt nhìn cực kỳ dâm đãng, mớilần đầu tiên liền bắtđầu chơi3p, nhưng Thạch Trung Ngọc biết, kỳ thực Dương Tử không phảiđãng phụ, chỉ là có chút nghịch ngợm, nhưng mộtnữ nhân bình thường, làm saosẽ làm ra sự tình điên cuồng như vậy? Hơnnữa, ngày hôm naycòn gặp được mình và Tuyết Sương Yên kém chút phát sinh quanhệ, cũng không tức giận.

- Vì sao ta phảiăn dấm chua? Tình địchlớnnhất củata là Như Nguyệt tỷ, ta ướcgì ngươi làm nhiềumấy nữnhân nữa, pháp không trách chúng,đến lúc đó coi nhưbị Như Nguyệt tỷ phát hiệnta và ngươiphát sinh quan hệ vợ chồng, cũng sẽ khôngtráchta?

DươngTử nhỏgiọng hỏi:

- Ta có phảirấtxấu không?

Thạch Trung Ngọc sờđầu Dương Tử, mặc dù ý tưởng của nàng tương đối ngây thơ, nhưng đốivới nàng mà nói,đã là biện pháptốt nhấtnàng nghĩ tới, nhưng nhưvậy chẳngkhác nào tìm cho mình rất nhiều rất nhiều tình địch a?

- Nha đầu, ngươi khôngcần phải như vậy, kỳ thực sựtình của tavà Tuyết Sương Yên,NhưNguyệt cũng biết.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Cái gì?

Đều chiêu

DTV-EBOOK.COM.VN

Trong mắt Dương Tửviết đầy kinh ngạchỏi:

- Sự tìnhcủa ngươi và Tuyết Nhi tỷtỷ, Như Nguyệt tỷ cũng biết? Lẽ nàoNhư Nguyệttỷngầmcho phép ngươi vàTuyết Nhi tỷtỷ quan hệ?

Thạch Trung Ngọc gậtđầu nói:

- Không sai biệt lắm, hai ngườicác nàngđã sớm đồngý cùng làmbạn gáicủata.

DươngTử chỉ cảmthấy đầu óc của mình không đủ dùng, đoan trang cao quýNhư Nguyệt tỷ lại đồngý sự tình hoang đường như thế? Thật sự là quá bất khả tưnghị, Dương Tử cóchút hối hận, sớm biếtNhư Nguyệt tỷ dễ nói chuyệnnhư vậy,cònkéoTôMị vào làm chi? Khôngphảikéotình địch cho mình sao.

Lúc này cửabị gõ, Thạch TrungNgọcđi qua mở cửa, ngoàicửa dĩ nhiên là CơNhưNguyệt,mà không phảiTuyết Sương Yên.

- Như Nguyệt tỷ? Ngươi làmsao cũngđi ra?

Dương Tử hỏi.

Cơ Như Nguyệt bất đắc dĩ nói:

- Ta còn khôngphải lo lắng Thạch TrungNgọc sao, ngươimộtcái liền lao ra ngoài, tacũng không kịp ngăn cản,chuyện ta lo lắng quả nhiên xảyra,TiểuTuyết đãnói, ngươi thấysự tình của nàng và ThạchTrung Ngọc.

DươngTử gật đầu.

- Trong nàycóchútphức tạp, A Tử, ngươicóthể thay chúng ta bảo mật,trước không nói cho những ngườikhác hay không?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

DươngTử hỏi.

- Vậycác ngươiđịnh làmnhưthế nào,cứgạt mọingười như vậysao?

Cơ NhưNguyệt lắc đầu nói:

-Nên biết sớm muộn cũng sẽ bịphát hiện, ta nghĩvề sau tìm mộtcơ hội thích hợp nói,không nghĩ tới ngươi đãpháthiện trước.

Dương Tử trầm mặc mộtchút, không biếtnên thừa cơ hội này nói sự tình của mình và Thạch Trung Ngọchay không, mọi người quan hệ tốt như vậy,nếu Cơ Như Nguyệt vàTuyết Sương Yên có thể tiếp thulẫn nhau, nhiều thêm mình chắc cũngcóthể miễn cưỡng tiếp nhận?

- Ta biết chuyện này chongươi chấn động rất lớn, về sauta sẽ từ từ giải thích, bây giờchúng tavào trò chơi trước, thời gian dài,sẽđểcho những người khác hoài nghi.

Cơ Như Nguyệt nói.

DươngTử gật đầu, nhìnThạch Trung Ngọcmột chút nói:

- Đại thúc, ngươi chiếu cố Tuyết Nhi tỷtỷ trước,ta muốn cùng Như Nguyệt tỷ nói riêng mấy câu.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc hơi hồi hộp một chút, lẽ nào Dương Tử muốn...

CơNhư Nguyệt chỉ nghĩ nàng muốn hỏitại sao mìnhcóthểtiếp thu chuyện hoang đườngnhi nữcùng chung một chồng, cũng không ng hĩ nhiều cáigì, chỉ muốn nhanh đưa Dương Tử vào trò chơi,nửa ngày không quay về, chờ những người khácđi ra, chuyệnkia liền khôngnói được, còn phải nghĩ kỹlý do, rất phiền phức, vì vậy Cơ Như Nguyệt căn bảnkhông chờ Thạch Trung Ngọclên tiếng, trực tiếpđẩy Thạch Trung Ngọc ra.

Thạch Trung Ngọc nhìn cửa đã đóng lại, cười khổ sờ lỗ mũi một cái, Dương Tử vẫn chưa tới 17 tuổi,nếu nhưCơNhư Nguyệtbiết mình đã đẩy nàng, không biết cóthể tức giận haykhông, ai,nên tới luôn phải tới,hyvọngCơ Như Nguyệt sẽ khôngquá tứcgiận.

Bởi vì phải đối mặt kết quả cuối cùng, không dám trực tiếptrở về phòng,vìvậy đi tới phòng Tuyết SươngYên.

Tuyết Sương Yên đã mặc quần áoxong, chứng kiếnThạch Trung Ngọc vào, liềnvội vàng tiến lên hỏi.

- Thế nào?Dương Tử cónói chuyện này cho người khác biết hay không?

Thạch Trung Ngọc thấy Tuyết Sương Yên khẩn trương như vậy, cười nói:

- Cần gì phải kích động như thế? Ngươivốn làbạn gáicủa ta, coi như chúngtaâu yếm, người khác phát hiện thì thế nào? Cũng không phải làm chuyệngì xấu.

Tuyết Sương Yên ởbên hông Thạch TrungNgọc hung hăng bấm một cái:

- Hiện tại là lúc nào? Ngươi còn cóthể cười được? Nếu như Dương Tử nói sự tình cho những người khác, mọi ngườisẽ nhìn tavàNhư Nguyệttỷ như thế nào?

Thạch Trung Ngọc cườicườinói:

- Không có chuyện gì,không cần khẩn trương như vậy.

Tuyết Sương Yên cười khổ,ai,quên đi, tất cả làmhếtsức mình nhìn thiên mệnh, dù sao nànglàbấtkể, cùng lắmthì bị hiểu lầm, tin tưởngtình cảm tỷ muộinhiềunăm như vậy sẽ không bởi vì chuyện này mà kếtthúc, lại nói, mìnhvà Như Nguyệt tỷ làtự nguyện, cũng không phải mìnhđoạtbạn trai củaNhư Nguyệt tỷ.

Nghĩ thông suốttất cả,TuyếtSương Yên khôngcòn gánh nặng gì,chỉ là trên mặt vẫncòncóchút ngượng ngùng, dùsao mớivừa rồi mình cùngThạch Trung Ngọcthiếu chút nữa đã *.

Nhìn TuyếtSươngYên thẹn thùng, để Thạch Trung Ngọcthú huyết sôi trào, đáng tiếc, làm việc tốt thường gian nan,đã thật có mấy lần cơ hội, mỗi lần đều bị người phá đám.

- Ngươilàm saocòn ở chỗ này?Cònkhôngmau đi một chút?

TuyếtSương Yên bất mãn nói.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, ta ngược lại muốn đi a, nhưng tacó thể đi sao? Chờ một lát,Cơ Như Nguyệt từ trong phòng DươngTử đi ra, lãotửcòn không biết phải bịdằn vặt như thế nào,bất quáloại chuyệnnhư vậy Thạch Trung Ngọc sẽ không nói cho Tuyết Sương Yên, một CơNhư Nguyệt biết cũng đã đủ làm cho Thạch Trung Ngọc nhức đầu, nếu như TuyếtSương Yên lại biết,vậybuồn bực.

Không lâusau, rất nhanh, Cơ Như Nguyệt trở v ề, chứng kiếnThạch TrungNgọc vẫncòn ở trong phòng Tuyết Sương Yên, nàng nhíu mày một cái, nói:

- Các ngươinhanh trở vềtròchơi, không quay lại tròchơi, sợ rằng tất cả mọi người sẽ hiếu kỳ các ngươi đanglàm gì.

TuyếtSươngYên gậtđầu, đi vào trong cabintròchơi, CơNhư Nguyệt và Thạch Trung Ngọcđiracăn phòng của Tuyết Sương Yên, giúp Tuyết Sương Yên đóng cửa lại.

Thạch Trung Ngọc đang muốnđi xuống,bỗng nhiêncảm giác được sát khí, khítức lạnh như băng trực thấucột sốngThạch Trung Ngọc, không đợi Thạch Trung Ngọc làmra phản ứng, đã cảm giác bên hô ng truyềntới đau đớn.

Thạch Trung Ngọc co rúm, quayđầulại,chứng kiến ánh mắt củaCơ NhưNguyệt có chútphẫn nộ,Thạch Trung Ngọcchột dạ,mặcdù bên hôngrấtđau đớn, nhưng vẫn khôngcó tự tay đi xoa, sai ở hắn, hắn đương nhiên chỉcó thể cúi đầu nhận sai.

- Ngươithậtđượca, đêm qua Dương a di để cho ngươi chiếucố Dương Tử, ngươi khen ngược, cư nhiên chiếucố lên giường,một cái chưa đủ, lại còn chơi song phi?

Cơ Như Nguyệtâm lãnh nói.

Thạch Trung Ngọc đổ mồhôi,con bà nó, Dương Tửngươicái nha đầu chết tiệt, làm sao chuyện gì cũngnói? Ngaycả lãotử song phi cũng nói hết ra, chết, chết, lần này chết thật.

Cơ Như Nguyệt liếc mắt nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Ngươivà Dương Tử khi nào thìbắt đầu có loại quan hệ đó?

Thạch Trung Ngọc nói:

- Đêmqua là lần đầutiên.

- Takhôngphảihỏingươi cái này,talà hỏi lúc nào DươngTử và ngươi bắtđầu mậpmờ?

Cơ NhưNguyệt hỏi.

ThạchTrung Ngọc không dám giấu diếm,thô sơ giản lượcnói sự tình củamìnhvà Dương Tử một lần, bấtquáxoa bópngực,bị Thạch Trung Ngọc bópméothành là Dương Tử chủđộng, bất quá Thạch Trung Ngọc nói cũng khôngxem như nói dối,dù sao sauđó Dương Tử vẫn luôn chủ động, Thạch Trung Ngọc chẳng qualà sơkỳ gợi ý mà thôi.

Tróc Nã Thuật

DTV-EBOOK.COM.VN

CơNhư Nguyệt nghe Thạch Trung Ngọcnói, nhíumày mộtcái, Dương Tử cũng thật là, tuổi nhỏ như thế, cầnngực lớn làm gì,cái này tốt rồi, mình cũng hốvào.

- Ngươicòncùng những nữ nhân khácco quanhệ mập mờ hay không?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Hiệntại Cơ Như Nguyệtrấthoài nghi,siêu cấp sắc lang Thạch Trung Ngọc này có làm hưcác mỹnữcòn lại trong phòng làm việc hay không.

-Có.

Thạch Trung Ngọcnói, nhưng thấysắc mặt Cơ Như Nguyệt bất thiện, vội vàngsửa lời:

- Ngươi cũng biếta, là Tô Mị và Lý Lan.

Cơ Như Nguyệthừ một tiếng:

-Lần nàycoi nhưthôi, cút về chơi game.

Thạch Trung Ngọcxoaxoa lỗ tai của mình, Cơ NhưNguyệt tha thứ hắn? Đơn giản như vậy?Dựa vào,nếu như chỉ bị nói vài câu thì không sao, Thạch Trung Ngọc nghĩ về sau cónên thông đồng nhiều mấynữ hài tửhay không.

Chứngkiến trên mặt Thạch Trung Ngọc tràn đầy biểu tìnhdâm đãng, Cơ Như Nguyệt ngay lập tức đoán được Thạch Trung Ngọc đangsuy nghĩ gì,hừ lạnh nói:

- Cảnhcáo ngươi,chỉ lần này, nếu nhưtáiphạm lần nữa, ngươi chết chắc.

Chỉ lần này? Thạch Trung Ngọc nhất định phải nắm chặt cơ hội, lập tức nói:

- Kỳ thực,tất cả nữnhân trongbiệt thự này, đều cùng ta có quan hệ mập mờ.

CơNhư Nguyệt bĩu môi, nếunhư ThạchTrungNgọcchỉ nóimột cái, hoặc hai cái, nàng cònco thểmiễn cưỡngtin tưởng,nhưng toàn bộ, ai sẽ tin hắn? Hướng Lam,Hướng Lâmvàođời không sâu, bị Thạch TrungNgọccâudẫncòn có thể thông cảm được,nhưng trong biệt thự còncó Dương Băng Dao,đánh chếtCơ Như Nguyệt cũng không tin Thạch Trung Ngọcsẽ đẩy đượcDương Băng Dao.

Nhưng Cơ Như Nguyệtnào biết, Dương Băng Daochínhlà người giúp Thạch Trung Ngọc pháthân, phát sinh quanhệ so với các nàng còn sớm.

- Đừngở chỗ này mơ mộnghão huyền, nhanh cútvề.

Cơ Như Nguyệt nói.

ThạchTrung Ngọc tiếp tục nói:

- Ngươi đừng không tin,ta thật cùng mọi người quanhệ đều rất mập mờ, nói khôngchừng về sau,ngươi và tỷ các muội của mình quanhệkhả năng càng sâu hơn.

- Được,về sau ta và các nàng vĩnh viễn là tỷ muội, được rồi, nhanh cút về.

Cơ Như Nguyệt không nhịn được nói.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, Cơ Như Nguyệt thậtsự là quá cho mặt mũi,đơngiảnnhưvậy liền đồng ý, bất quá Thạch TrungNgọc cũngbiết Cơ Như Nguyệt là hoàn toàn khôngtin tưởng hắnnói, chẳng qua là lấylệ mà thôi, về sau nếu như cùng nhữngngười khác quanhệ bày ra ngoàisáng, còn phải gặp không ít phiền phức a.

Thạch Trung Ngọc hấpta hấptấp trở lại trò chơi, chứng kiến Tuyết Sương Yênở chỗ nàyluyệncấp, Thạch Trung Ngọc tiến lên cùng Tuyết SươngYên tổ đội, lại bị Tuyết SươngYên khôngchút lưutình cự tuyệt.

- Chínhngươiđi luyện cấp, đừng cùng ta nhét chung mộtchỗ, cấp bậc của ngươinên đi giết quái cấp 35.

TuyếtSương Yên nói.

Thạch TrungNgọc buồn bực, xemra thế giới hai ngườilà triệtđể khônghi vọng, bất quáThạch Trung Ngọc cũng không đểý, tự mình chạyđi luyện cấp.

Mớivừa rồi Thạch Trung Ngọc cũng muốn nóiquan hệ của mình và những người khác cho Tuyết SươngYên, nếu như nàng không tin tưởng,sau đócũng hùa theo đồngý,vậy vạn hạnh, nhưng thầm mắng nửa ngày, Thạch Trung Ngọc vẫnkhông có đi nói, an toàn là số một, nếu như Tuyết Sương Yênthật tin tưởng, vậy xongđời,sau đóđi hỏi nhữngcô nươngkhác, dưới tình huống thờicơ không thành thục, tất cảquan hệđều đặt tớibờ vực, đó đúng là mộtbi kịch to lớn.

Tuy bâygiờ cấp bậc của Thạch Trung Ngọclà cấp 30 75%, nhưng Thạch TrungNgọc suy nghĩnửangày, cóvẻ như muốntrong một đêm lêntới cấp 31, trừ khi cực kỳ chuyên chú giết quái, bằng không bề ngoàicó chút độ khó a, vẫn là làm nhiệm vụ tới kinh nghiệm nhanh.

ThạchTrung Ngọc biết mình căn bản không có nghị lực vẫnđigiết quái, cho nên dứt khoát không đi thăng cấp, trởlại Bạch Hổ thành, tìm Chiến Sĩ hiệp hộihội trưởng, Tiếu Khắc.

-ChiếnSĩcó thể có tọakỵ không?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Tiếu Khắc gật đầu nói:

- Đươngnhiêncóthể,hỏi cái nàylàm gì? Lẽ nào ngươi dựđịnhđi tróc nã tọa kỵ?

-Ân, dạyta làmsao bắt tọa kỵ, ngày mai ta cần dùng.

Thạch Trung Ngọcnói.

Tiếu Khắc nói:

- Nơi này có bản kỹ năng tróc nã, chính ngươi cầm đi học, bất quá xác xuất thành côngcó chút thấp, chủ yếu nhất vẫn là cần nhờ nhân phẩm của ngươi.

Thạch TrungNgọclau mồ hôi,đầu năm nay làm saocái gìcũng cần nhân phẩm? Ngay cả chơi game cũng phải dựavào nhân phẩm, đây làcái thí thoạigì, bất quáThạch TrungNgọc không cónói ra, đưa tay đón sách kỹ năng tróc nã.

Nhưng Tiếu Khắc lạithu hồi sáchkỹ năng tróc nã, Thạch Trung Ngọc sửng sốt, Tiếu Khắclà làm trògì?Pha trò lão tử chơi? Conbà nó!!

- Tiểu tử, đơngiản như vậy đãmuốn học kỹnăng? Nhanhgiao tiền, một trăm kimtệ.

Tiếu Khắc thảnnhiên nói.

Con mẹ nó,vô sỉa, một trăm kim tệ, đắt như thế?

Ai, ngườiở dưới mái hiên khôngthể không cúi đầu, Thạch Trung Ngọc ngoan ngoãn giao tiền ra.

Tiếu Khắc cười híp mắt nhận tiền, sau đó lần nữa ném sách kỹ năngcho Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọc hưng phấn bóp sách kỹ năng, sáchkỹ năng biến mất, hóa thànhmột vệt kim quang bay vào trong cơ thể Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọc mở ra bảngsaokỹ năng, quả nhiên thấy được mộtkỹnăng tróc nã.

Trócnã:cấp 1. Có một phần ngàn tỷ lệthành công bắt được tọa kỵ, hoặc sủng vật.

Thạch Trung Ngọc rốt cục cảmnhận đượctại sao Tiếu Khắcnói chủ yếu dựa vàonhân phẩm, conmẹ nó, thứ này thậtđúng là chơi nhân phẩm a, mộtphầnngàn,Thạch Trung Ngọc cảm thấy một đêm điên cuồng trócnã tọa kỵ, cũng không nhất định cóthể tóm đượca.

Ai, Thạch Trung Ngọc thầmmắng nửangày, vẫn quyết định đi bắt tọaky, đơn độc luyện cấp quá khôkhan,Tuyết Sương Yên lại không chịu bồihắn, còn khôngbằng đi bắt tọakỵ,cái kiacòncóchút ý tứ.

Từchỗ Tiếu Khắc biếtđược, trên bình nguyên phíatây Long Tuyền Trấn, thường thường cóthểnhìn thấy ngựa hoang, kialà vật cưỡi bình thường nhất.

Hiệntại chỉ có Nhất Kiếm Trùng Thiên cómột con tọakỵ Liệt Diễm Câu, tuy danh tựnày dễ nghe hơn ngựa hoang nhiều, nhưng Thạch Trung Ngọc không đi tính toánnhiềunhư vậy, nếunhư mìnhthành côngbắtđượcngựahoang, vậy mình chính làngười thứ hai trong trò chơi sở hữu tọa kỵ.

Thạch Trung Ngọc phỏng chừng, NhấtKiếm Trùng Thiên nhất định là thu đượcnhiệm vụẩn tàng,mới có thể bắt được LiệtDiễm Câu,tỷ lệ một phầnngàn a, con mẹ nó.

Rất nhanh, Thạch Trung Ngọcliềnđi tớibình nguyên, quả nhiên gặp được một đámngựa hoang đang chạy như bay, số lượng cực kỳto lớn, cùng nhau chạy như điên, mang theo bụimù,người bên ngoài phảng phất nhưcóthể cảm giácđượcđại địa rung động, thịgiác thật sự là quárung động.

Ngựa hoang

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Ngựa hoang, cấp 35, quái vật phổ thông, có thể bắt.

Quácho mặt mũi, lại làquái cấp 35,coi như trócnã không thành công, giếtcũngcó không ít điểm kinh nghiệm, Thạch Trung Ngọc khôngchút lưu tình ném ra kỹ nă ng tróc nã.

Số lượngngựa hoang nhiều như vậy, coi nhưThạch Trung Ngọc nhắmmắt lại cũng cóthể thành côngném kỹ năng vào trên người ngựa hoang, hiện tại nhìnchínhlà nhân phẩm, tâm lý của Thạch Trung Ngọc đangcầu khẩn, tróc nã thành công.

- Gợi ý của hệ thống, Tróc Nã Thuật của ngài thất bại...

Thanh âm gợiý của hệthống, làm cho ThạchTrung Ngọc thoángcó chút tiếc nuối, bất quáThạch Trung Ngọc khônglưu ý,hắn rất tin tưởng nhân phẩm của mình,tỷ lệ một phần ngàn muốn rơi vào trên ngườihắn, thậtrất khó khăn.

Đang chuẩnbịtiếp tụcdùngTróc Nã Thuật, đột nhiên bắpthịt trên mặt Thạch Trung Ngọc coquắp, con mẹ nó, mấy trămcon ngựa hoang dĩ nhiên cải biếnphương hướng, vọt về phíahắn.

Nếu như hiện tại Thạch Trung Ngọc không chạy, vậyhắn chính là ngungốc, Thạch Trung Ngọcvừa chạy vừa mắng:

-Các ngươiquá vô sỉ, tađắc tội chỉ là một cáitrong các ngươimà thôi,vì sao cả đám đều chạy tới? Lão tử không cần nhiều tọa kỵ như vậy, nhanh cút về đi.

Ngựa hoangsẽ nghe Thạch Trung Ngọcnóisao? Đáp án dĩ nhiên là không, tốc độ di động của ThạchTrung Ngọc cóthể sosánh với ngựa hoang sao? Đáp án cũng là không, không bao lâu, ThạchTrung Ngọc đãbị ngựahoangđuổi theo,giờ khắc này, Thạch Trung Ngọcrất muốn khóc.

Nhiều như vậyngựa hoang, cùng nhau xônglên, Thạch TrungNgọc cóthể xác định, mình 100% sẽbị đám ngựahoangnày đạp thành thịt vụn.

Vì sao? Vì sao không ai nói cho ta biết,mộtTróc Nã Thuật nho nhỏ cưnhiên có thể sản sinhracừu hận lớn như vậy? Quábi kịch.

Chứng kiến phía trước có mộttảng đá lớn, ThạchTrung Ngọc vộivã nhảy lên, sau đótừ trên tảng đá nhảy xuống, núpở phíasau, đám ngựa hoang kia quả nhiên nể tình, vòng quanh nham thạch chạy, sau đó không thấy hình bóng, Thạch Trung Ngọcthở phào nhẹ nhõ m, thiếu chút nữathì mệnhtangHoàng Tuyền.

Vốn trông cậyvàoở trước khi quái vật côngthành, tăng cấpbậc của mìnhlên tớicấp 31, hoặcbắt đượcmộttọa kỵ,hiệntạixem ra,cóvẻ nhưhai thứ này đều rất khó, mới vừarồi trởvề thành họckỹ năng, lạichạy tới địa phương quỷquái nàyđã lãng phí khôngítthời gian, coinhư hiện tại chạy về thăng cấp, sợ làcũng không đến cấp 31 được.

Ởchỗnày giết ngựa hoang cấp35, Thạch Trung Ngọccũng không có cáican đảmkia, conmẹ nó, nhữngngựa hoangnày tính giá trị cừu hậnlà dây chuyền, Thạch Trung Ngọc dám khẳng định, mình chưa giết được một con ngựahoang,đã có thể hưởng thụ đãingộ trởvề thành miễn phí,còncóthể cho Thạch Trung Ngọchai tiếng nghỉ ngơi.

Thạch Trung Ngọc buồn bực,sau một lát, vẫn quyết định tiếp tục bắttọa kỵ,tuy rất nguy hiểm,nhưng cũng tốt hơncái gì cũngkhông làma.

Thạch Trung Ngọc đuổi theo bầy ngựahoang,rất nhanh, Thạch Trung Ngọcliềnthấy đám ngựahoangkia.

Dĩ nhiên không phải tốc độ của Thạch Trung Ngọc nhanh đếncó

thể đuổi kịp đám ngựa hoang kia,màlà đám ngựahoang kia dừng lại nghỉ ngơi, có cúi đầuăn cỏ, có thìở bên dòng suối uống nước.

Thạch Trung Ngọc lặnglẽ tiếpcận,saođóném mộtcái Tróc Nã Thuật qua, sau khi némxong, Thạch Trung Ngọc nhấcchân chạy, bêntaiđã nghe được gợi ý của hệ thống tróc nã thất bại, nhưng không nhìn thấy đám ngựa hoang kia hành động, Thạch Trung Ngọcsửngsốt, đây là chuyện gì xảyra?Lẽ nàothời điểmđám ngựa hoang kia nghỉ ngơisẽ mặccho người trócnã?

Tâm thần bất địnhvề chỗcũ, quả nhiên, đám ngựahoang vẫn đang ởnơi đó, đều không di động, Thạch Trung Ngọc hạnhphúc cười cười, nếu như vậy thì dễ dànghơn.

Láganccủa Thạch TrungNgọcso với trước đó lớn hơn rất nhiều,đi tới bên người mộtconngựa hoang,ngựa hoang nhìnthấy ngườixalạ, một chút phản ứng cũng không có, tiếptục cúi đầu ăncỏ,hoàn toàn không nhìnThạchTrung Ngọc tồn tại.

ThạchTrung Ngọc cũngvui vẻnhư vậy, đưatayđặtở trênlưng ngựa, nếu như Thạch Trung Ngọcsuy đoán không sai, tróc nã ngựa hoang càng gần càng tốt, trước đây thời điểm ThạchTrung Ngọcở bên ngoàilăn lộn,đươngnhiên cũng điquatrường đua ngựa, nhìnthấy người khác thuầnphụcngựa, đều là trực tiếp cưỡiở trên lưng, sau đó chậm rãithuần hóa.

Thạch Trung Ngọc làmra một suy đoánto gan, đó chínhlà ngồi ở trênngười ngựa hoang dùngTrócNã Thuật, tin tưởng xác xuất thành côngsẽ cực kìcao.

Thời điểm hắn đi loanh quanh, ngựa hoang sẽkhông quản, nhưng thời điểm Thạch Trung Ngọc để taylên lưng nó, ngựa hoang liền cảm nhận được nguy hiểm, lập tức đấu tranh, hí một tiếng,hai vó nânglênthậtcao, đạpvề phía Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọc hoảngsợ, vội vãtránh ra, nhưng như vậy,khoảng cáchgiữahắn và ngựa hoang liềnkéora, nếu như mới vừarồi quyết định thật nhanh, trực tiếpleo đến trên lưng ngựa, sẽcó được tỷ lệ thành côngnhất định, nhưng bây giờlàmột chútcơ hội cũng không có.

Ngựa hoang đuổi theo Thạch TrungNgọc, tốc độ tấn côngthật nhanh, Thạch Trung Ngọc cũng khôngcó vội vã phản kháng, mà nhìn phản ứng của những ngựa hoang khác,phát hiện những ngựa hoangkhác căn bản không lưu ý một màn này,Thạch Trung Ngọc thởphào nhẹ nhõm, thật tốt quá, nếu như chỉcó một con ngựa hoang độngthủ với hắn, Thạch Trung Ngọc căn bản sẽ không lưuý, mộtquái vậtphổ thông cấp 35mà thôi, chẳng lẽ còn có thể tổn thươngđến tasao?

Móng ngựa hạ xuống, muốn giết chết Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc sẽ không chonó cơ hội, Cuồng Long Thăng Thiênkhông có dấu hiệunào xuất hiện,ngựahoanglậptức bị Thạch Trung Ngọc đánh lên không trung, ThạchTrung Ngọc nhìnthoáng qua HP của ngựahoang, phát hiện ngựa hoang bìnhthường này, HP lại caotới năm chục ngàn.

Nếu HP dày như vậy, ThạchTrungNgọc cũng không cần lo lắng, một chốcmột látcănbản là không giết chết được ngựa hoang, Thạch TrungNgọc thẳng thắn công kích, không cho ngựa hoang một chút giáohuấn,nó sẽ không biết Thạch TrungNgọc hắn lợihại.

Trong nháy mắt ngựa hoangbị ThạchTrung Ngọc đánh thành tàn máu, Thạch Trung Ngọccười hắc hắc,đã có thểnhìnra,ngựa hoang này đã trở nêncực kỳ suy yếu, khí lực cũng nhỏđi rấtnhiều, Thạch Trung Ngọc đột nhiênbạophát, xoay người mộtcái, nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa, tóm lấy bờm của nó.

Ngựa hoanghí vang, muốn hấtThạchTrung Ngọc ngã xuống,đáng tiếc, Thạch Trung Ngọc vẫn nắm nó thật chặc, căn bản thoát không nổiThạch Trung Ngọc, hiện tạiThạch Trung Ngọc cũngrất thống khổ, trên lưng ngựa trống rỗng, yên ngựa,dây cương… cái gì cũng khôngcó, rất khó khống chế, ngaycả cơhội thi triển Tróc Nã Thuật cũng không có.

Vùngvẩy hồilâu, động tác củangựa hoang dần dần trởnênchậm chạp, Thạch Trung Ngọc bắt đúngthờicơ, một tayổn định ngựa hoang, sauđó kích hoạt Tróc Nã Thuật.

Tiến hóa

DTV-EBOOK.COM.VN

- Gợiý củahệ thống, trócnã thất bại.

Conmẹ nó, Thạch Trung Ngọc kém chútmuốn chửi đổng, nhân phẩm của lãotử thật kém như vậysao? Quácon mẹ nó uất ức, ngựa hoangđãbịlão tử đánh thành tàn máu, khí lựccũngbị lão tử mài không sai biệt lắm, vì sao còn có thể thất bại?

Thạch Trung Ngọc phẫn nộ đánh vàotrênngười ngựa hoang một quyền, để cho cháu trai này ngoan ngoãn làm tọakỵ.

Nhưng một quyềnnày xuống, bi kịch xảy ra, ngựa hoang khôngthể chịu nổi một quyền này, ầm ầmngã xuống đất, Thạch TrungNgọc bởi vì quámức kinh ngạc,căn bảnkhôngcó phản ứng kịp, cũng bị mang theo ngã xuống, hắn cười khổ mộtcái, nhìn thi thể ngựa hoang, Thạch TrungNgọc thở dài.

Ở trênngườiconngựa hoang này đã lãngphírấtnhiều thời gian, không nghĩ tới,cưnhiên một quyền liềngiết chết, ai, tạisao mình lại đánh nóthànhtàn máu chứ?Kết quả làm hạinó ăn một quyền liền chết.

ThạchTrung Ngọc chỉ có thể đặt mụctiêuởtrên người ngựa hoang khác, thời điểmsắp tiếp cận ngựa hoang, Thạch Trung Ngọc đột nhiên gia tốc, sau đónhảylên lưng ngựa,con ngựa hoang nàykháng cựkịchliệt, điên cuồng chạy nhanh, muốnhất Thạch Trung Ngọc xuống, hắn tự nhiên khôngthể đơn giản đã bị vung,ômcổ củanó thật chặt.

Ưu thế lực lượngkhổng lồ của ThạchTrung Ngọcrốt cục thể hiện ra, bấtkể dùng sức thế nào, cũngkhông thể bỏ rơi Thạch Trung Ngọc, thế nhưng nhưvậy Thạch TrungNgọc cũng rất mệt mỏi, con ngựa hoang nàyvẫnđầymáu, sứcsống so với con mới vừarồi bị Thạch Trung Ngọc đập thành tàn máu mạnh hơn rất nhiều,trên dướixóc nảy làmThạch Trung Ngọc buồn nôn, may mắnở trong gameđã lâu không có ăn uống gì, bằng khôngThạch Trung Ngọc

dám khẳng định, mìnhnhất định sẽ nôn ra.

Mười phút sau, Thạch TrungNgọchối hận, con ngựa hoang nàyvẫn còn rất hăng, một chút dấuhiệu suy yếu cũngkhông có, Thạch Trung Ngọc hậna, sớm biết nên đánh thành tàn máu mới đúng, Thạch Trung Ngọc muốn dànhramột tay công kích ngựa hoang.

Nhưng nắm đấm của Thạch Trung Ngọc còn chưarơi vào trên người ngựa hoang,thiếuchút nữađã bị hấtxuống, sợ đến Thạch TrungNgọc vội vã ôm chặc nó,miễn cho mình bị giết chết, nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.

Không sai biệt lắm lại qua nửa giờ, Thạch Trung Ngọc rốt cục không nhịn được,ngựahoang nàyvẫn còn nhảy vui vẻ như vậy, hai chân Thạch Trung Ngọc kẹpchặt bụngngựa, sauđóloạn quyền đánh về phía đầungựa hoang, con mẹ nó, Thạch Trung Ngọcbấtkể, cùng lắm thì bị téxuống,vậycũng hơn mộtmực bị dàyvò a.

Thạch Trung Ngọc côngkích vẫn đưađếntác dụng không nhỏ, ngựa hoang bị Thạch TrungNgọc đánh đếnthống khổ hí vang, phẫn nộ phản kháng, hai vó nâng lên cao cao, hai chân đứng thẳng, Thạch Trung Ngọc hoảng sợ, thiếu chút nữa thì bị hất xuống,Thạch Trung Ngọc vội vàng nắmbờm ngựa, conmẹnó,coi như lãotử ngã xuống cũng sẽ lôi ngươi, nhìn người nào đau hơn.

Rất nhanh thìbốn chân của ngựa hoang chấm đất, bởivì thật sự là quá đau, haichân của Thạch Trung Ngọcvẫn kẹp bụngngựa,vốn khôngdễ dàng ngã xuống, hơn nữacòn đangnắm bờm ngựa, vậythì càng sẽ không rơi xuống, nhưngngựa hoangchịu được sao?Quá đau a.

Sau khi ngựa hoang đứng vững, còn chưa làm ra động tác khác, loạn quyền lại xuất hiện lần nữa, ngựa hoang bắtđầu chạy như điên,thề phải hất Thạch Trung Ngọc xuống, Thạch Trung Ngọc cũng nổigiận, con ngựa này cũng quá khôngnểmặt mũiđi, Thạch Trung Ngọc từ trong TúiTuDi lấy ra HuyềnThiết Đao, chém xuống đầu ngựa một đao.

Ngựa hoang kêuthét lên, nhưng tốcđộ vẫnkhông giảm, thậm chí còn tăng lên một ít.

Tốc độđã rất nhanh,Thạch Trung Ngọc có thể cảm giác được đối diện cuồngphong gào thét,thổi đếntrên mặt Thạch Trung Ngọcđau rát, chỉphải hạ thấp người, dán chặc lưng ngựa,tay trái nắm bờm ngựa,tay phải cầm Huyền ThiếtĐao khôngngừng chém.

Đángtiếc, bởi vì hiện tại Thạch TrungNgọc ngồibất ổn, khôngdễ dàng thi triển kỹ năng, chonên tốc độgiếtngựahạthấp rất nhiều, bất quá Thạch TrungNgọccũng khôngđể ý, dù sao con ngựa nàysẽ không hoànthủ, hếtthảy đềuchỉ làvấn đề thời gianmàthôi,dù sao đã lãng phínhiều thời giannhưvậy, chẳng lẽ còn đểđểý vài phút sao?

Nhưng Thạch TrungNgọc lại không biết, hắnbị ngựa hoang này mangtớimột địaphương hắn hoàntoànkhôngnhận biết, thậm chí hắnthấycũng chưa từng thấyqua,theo Thạch Trung Ngọc công kích, rấtnhanhcon ngựa hoangnày liền hư nhược, đãkhông còn bao nhiêukhí lực.

Thạch Trung Ngọc không khỏi cười ha ha:

-Ngươi cũng cóngày hôm nay? Rốt cục đến phiênlãotử, lão tử cực kỳ thưởng thức nghị lực của ngươi, theo lãotử lăn lộn đi.

Ngựa hoang căn bản nghe không hiểu Thạch Trung Ngọc đang nói cáigì, chỉ từ từ đi về phía trước.

Thạch TrungNgọc dùng Tróc NãThuật ném vào trên người ngựa hoang, nhưngmỗilần đều truyềnđến thanhâm tróc nã thất bại.

Ném hơn mười Tróc Nã Thuật, Thạch Trung Ngọc từ trong túi đồ lấy ra một bình lam dược rót vàotrong miệng,Tróc NãThuật rấttốn lam dược, mànhân phẩmcủa Thạch TrungNgọc lại quá kém, mỗi lần đều thấtbại, chỉ cóthể khôngngừngăn dược.

Lại qua hai mươi phút, Thạch Trung Ngọc sắp chết lặng, lại còn khôngthu phục đượccon ngựa hoang này, độ khó lớnnhưthế sao? Con mẹnó,vận khí, vận khí đâu.

ThạchTrung Ngọc vừa nhìn cảnh sắc chungquanh, vừa ném Tróc Nã Thuật, mặc cho ngựa hoang tùyý đi dạo.

Nơi đây là một khu rừng rậm,nhưng xưanay Thạch TrungNgọc chưa nghe nói qua phụ cận có rừng rậm tồntại, mở ra bảnđồ của

hệ thống,lại khôngcó tìm được rừng rậm này, Thạch Trung Ngọc không thểnín đượccười,dường như lại phát hiệnđịa đồẩn tàng, khôngbiếtcó thể thu được kỳ ngộ gì hay không.

Thạch Trung Ngọc nhìn ngựa hoang dướingười mình, lại phát hiện nó có chút quái dị, nguyên bản bộ lông màu nâu, đang từtừ biến thành đen, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn thuộc tínhcủa nó, pháthiện thì ra gia hỏa này đang tiến hóa.

Chẳng lẽ vìTróc Nã Thuật, nên nó bắt đầubạophát, chuẩnbị tiến hóa? Bất quá đâyđối với Thạch Trung Ngọcmànói là chuyệntốt,coi như hiệntại nó tiếnhóa thành Bạch Ngân Boss, HP cũngsẽ không tăng thêm bao nhiêu, mà không công tăng thựclực, sau nàyđối với Thạch Trung Ngọcsẽ càng có tácdụng.

Thạch Trung Ngọc ngừng TrócNã Thuật,hắn cũng không muốn một tọakỵ tiếnhóa được một nửa, nhìn sẽ rấtquái dị.

Ngắnngủimấy phút, ngựa hoang hoàn thành tiếnhóa, Thạch Trung Ngọc tiếptục ném TrócNã Thuật, nhưng ngựa hoang này lại bắtđầu chạy kịch liệt, Thạch Trung Ngọc phiền muộn, đây là tình huống gì? Dựa theo đạolý mà nói, coi nhưquái vật tiến hóa, cũng sẽ không tăngHP,con ngựa hoang nàyrõ ràngđã bị đánhthành tàn máu, sao còn có thể chạy được?

Đích Lô

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc vộivã nhìntrạng thái của nó.

Ngựa hoang thủ lĩnh, cấp 35,HoàngKim Boss.

Mẹ ngươi, từ mộtquái phổthông tiến hóa thành Hoàng Kim Boss? Còn biến thành thủ lĩnh? Đâycũng quá giả đi? Quáivật phổthông có thể tiến hóa thành Bạch NgânBoss đã xem như rấttrâu bò,huống chi vượt cấp tiến hóa thành HoàngKim Boss? Chẳng lẽ liên quan tớirừng rậm này?

Thạch Trung Ngọc không kịp nghĩnhiều, nắm chắc Hoàng Kim Boss,tốc độdi độngnhanh hơn vừa rồi rất nhiềulần, hơn nữacònlàở trongrừng rậm địa hìnhphức tạpchạy như điên, Thạch Trung Ngọc dámkhẳngđịnh, chỉ cần mình khôngcẩn thận,bất cứ lúcnào cũng sẽ va vào cây khô,sau đó có thể hưởng thụ đãi ngộ đượcmộtlần trở về thành miễn phí, bởi vìtốc độ của đối phương thậtsự là quá nhanh.

Nhìn HPcủa ngựahoangthủ lĩnh,phát hiện khôngphảirất nhiều,mới hơnmộtvạn, Thạch Trung Ngọc thởphào nhẹ nhõm,nếu như sau khi đối phươngtiến hóa thành Hoàng KimBoss, HP khôi phục như lúcđầu, đó mới gọi phiềnphức.

Từ trongTúi Tu Di lấy ra Huyền ThiếtĐao, Thạch TrungNgọctiếp tục chém, rất nhanh thì ngựa hoangthủ lĩnh chịu không nổi, tốc độ từ từ hạ thấp,Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, ngoanngoãn trở thành tọa kỵ củalão tửđi,ta sẽ yêu thương ngươi thật tốt.

Thời điểm HP của ngựa hoang thủ lĩnhchỉ còn hơnmột ngàn, Thạch Trung Ngọc thu HuyềnThiết Đao, đổi dùng quả đấm bắt chuyện,dùng quả đấm đánh, có thể đánhnhiều mấy lần, chođối phương ấntượng khắc sâu, miễn cho nócòndám tạo phản.

Ngựa hoang thủ lĩnh ở dưới Thạch Trung Ngọc tànphá,HP chỉ còn hơn một trăm, Thạch Trung Ngọc không dám hạ thủ nữa, nếu như vận khí cứt chórabạo kích, trực tiếp miểu sát, Thạch Trung Ngọc

sẽ khóc, coi như ngựahoangthủ lĩnhchohắn một trang bị Hoàng Kim, ThạchTrung Ngọc cũng sẽ rấtđau lòng, giá trị một kiện trang bị Hoàng Kim làmsao có thểso sánh với tọakỵ Hoàng Kim Boss?

Thạch TrungNgọc không dám tùytiện công kích, ngựa hoang thủ lĩnh cũngcực kỳ suy yếu, hếtthảyđềukhôiphục giống như lúc trước, Thạch Trung Ngọc ném Tróc Nã Thuật,ngựa hoang thủ lĩnhtừtừ xuất phátvàosâu trong rừng rậm.

Cũnglà Thạch Trung Ngọcvậnkhí tốt, bởi vìhắn vẫn luônngồi ở trên lưng ngựa, mới có thểdễ dàng đắc thủ, nếu khôngThạch Trung Ngọcmuốn đánh nó thành tànmáu, sợrằng còn phảiphí rất nhiềukhí lực.

Bất quá Thạch TrungNgọcrấtbấtđắcdĩ, dường như nhânphẩmcủa mình cũng không quá kém, vìsao Tróc Nã Thuật không thể thành công?

ThạchTrung Ngọc bất đắcdĩ thở dài, quên đi, không cần nghĩ nhiều như vậy, dù sao trong Túi TuDi có rất nhiềulam dược, Thạch Trung Ngọc phỏng chừng, cứ như vậy không ănkhông uốngcùng ngựa hoang thủlĩnh này hao tổn, thì hao tổn mộtthángcũng không có vấn đề, ThạchTrung Ngọc cựckỳ yên tâm về nhân phẩm mình, một tháng thời gian, tuyệt đối cóthể thành công bắt được Bossnày.

Bất quáhiện tại vấn đề Thạch Trung Ngọc lo lắnglà nếu như mình ly khai trò chơi ăncơm, Boss nàycó thể tiếp tục di động haykhông? Sau khi mình login, nếu như pháthiện ngựa hoang thủ lĩnh tiêu thất,đâychẳng phải là hết thảy uổng phísao.

TrócNãThuật,chỉcần thời gian kỹnăng cold-down vừa kết thúc, Thạch TrungNgọc sẽ dùng ngay,thời gian từ từ trôi qua, Thạch Trung Ngọc lại không phát hiện, màu sắc của ngựahoangthủlĩnh còn từ từ biến thành đen.

Không saibiệt lắm qua một giờ,Thạch Trung Ngọc cũng không biết một giờ này là quanhư thế nào,quá nhàmchán,ở trong vùngrừng rậm này có cái gì để xem? Trừ mộtđống lớnđại thụche trời, những thứ khác cái gì cũng nhìn không thấy, hơn nữa sắc trời còn hôn ám,có thể nhìn được cáigì sao?

Quá nhàm chán, Thạch TrungNgọc thiếu chút nữa thì muốn nhảy xuống lưng ngựa, buông tha đuổi bắt, thời điểmđào quáng và luyện đan,tuy cũng cực kỳ buồn chán,nhưng cách mấy phút sẽ chứng kiến một ítgìđó xuấthiện, đâu có giống nhưbâygiờ? Chỉcó thể nghe được thanh âmnhàmchán của hệ thống?

Từ từ đi về phía trước, Tróc Nã Thuật phảng phất như đã trở thành thói quen, nhìn HP của ngựa hoang thủ lĩnh, đã khôiphục lại hơnnăm trăm, Thạch Trung Ngọc không chút lưu tìnhchomấy quyền,HP lại xuống hơn một trăm.

Ngựa hoang thủ lĩnh thầm hận, nếunhư khôngphảibây giờnó không có sức phản kháng,nónhấtđịnhsẽ không chút do dựđạp chết nam nhân vô sỉ kia,saukhigiết chết còn sẽ tiếp tục đạp, phải không ngừng ngược thi mộttháng.

Lạiqua hơn mườiphút, Thạch TrungNgọc nhìn trạng thái của ngựa hoang, hy vọngHP của nókhôi phục, như vậyquả đấm của mình sẽ không nhàm chán như vậy.

Đang trong tiến hóa!

Con mẹ nó, Thạch Trung Ngọckinh ngạc nhìn ngựa hoang, trời ạ, nhân phẩm của giahỏa này tốt như vậy, mới tiến hóa bao lâu?Lại tiến hóa?Thạch Trung Ngọc buồnbực nhìn ngựa hoang, lão tửbắt ngươikhổ cực nhưvậy cũng khôngbắtđược, ngươi lạiliên tục tiến hóa,nếu như lãotử có nhân phẩm này, thìsớmđãcótọakỵ a.

ThạchTrung Ngọc rútra Huyền Thiết Đao, nhìn chằmchằm trạng thái của ngựa hoang, làm xong chuẩn bị chu đáo, chỉ cầnchờ nó hoànthànhtiến hóa, chứng kiến HP quácao, nhất địnhsẽ không chút dodự chém xuống.

Không biết ngựa hoangnày có tiếp tụcvượt cấp tiến hóa hay không, dựa theo đạolý,lầnnày nó sẽ tiếnhóa thành Tử KimBoss, nếu như vượt cấp tiến hóa,khả năng chính làTiên Thú, ThạchTrung Ngọcbắt đầuyy, Tiên Thúa,cho tới bây giờ hắn còn không thấyqua.

Không nghĩ tới, nhìn thấy con Tiên Thúthứ nhất là tọa kỵ của mình, thật sự là quá hạnh phúc,đáng thương đồng chí ThạchTrung Ngọccũng không suynghĩ thử xem, hắn ngay cả mộtcon ngựa

hoang phổ thông cũng không thể thànhcông trócnã, huống chi là ngựa hoang tiếnhóa thànhTiênThú?

Thời điểm Thạch TrungNgọcsắp nhịn khôngđược, ngựa hoang thủ lĩnhrốt cục tiến hóa xong.

ĐíchLô, cấp 40,TửKim Boss.

Thạch Trung Ngọc buồn bực, chỉ là Tử Kim Boss, bất quá quên đi, códù sao cũng hơn không, chỉ là đẳng cấpcủa gia hỏa này biến thành cấp40,không biết tróc nã có hạn chế đẳng cấp hay không, bằng không sẽrấtbuồn bực, đẳng cấpcủa Đích Lô đãvượt qua Thạch Trung Ngọc 10cấp.

Trước không nghĩ nhiềunhư vậy, hiện tại Thạch Trung Ngọc phải không ngừng công kích mới được, tiến hóa xong,HPcủaĐích Lôđã cực kỳ khủngkhiếp, dĩ nhiênbiến thànhmười vạn, thật không biết thờiđiểm nó đầy máu sẽ là bao nhiêu.

Tốcđộ di động của ĐíchLô so với ngựa hoang thủ lĩnh lúctrước lại nhanh hơn gấpđôi, ThạchTrung Ngọc choáng váng, khí lưu mãnh liệt làmcho Thạch Trung Ngọc hôhấp khó khăn, dựa vào,coi như bắt được cũng không cách nào dùng a, nói không chừngđang chạy bởi vì thiếu dưỡng khí mà chết.

Biến dị

DTV-EBOOK.COM.VN

Đaokhông ngừng rơi vào trên người Đích Lô,Đích Lô nổi giận, hai vó nâng lên thật cao, sau đó hạ xuống, đại địa run rẩy, trên mặtđất toát ra vô số địa thứ, bởi vì Thạch Trung Ngọc ở trên lưngĐích Lô, cho nêncănbản không bị địa thứ công kích.

Nhưngkỹ năng của Đích Lô không chỉnhư vậy, nócòn có mộtkỹ năng,đó chínhlà ngất xỉu,trong nháy mắt đạiđịa run rẩy,Thạch Trung Ngọc đã bị ngất xỉu, ĐíchLô đương nhiên có thể cảm giác đượcnamnhân trên người mình ngấtxỉu, vội vànggia tốc, muốnvứt bỏ ngườinày.

Thạch TrungNgọc vẫn còduy trì động tác trước kia,ghé vào trên lưng Đích Lô,cầm lấy lông mao của nó, cho nên mặcdù ngất xỉu, cũng khôngcó bịhất xuống.

Năm giâytrôi qua, Thạch TrungNgọc từ trong ngất xỉu tỉnh lại, ThạchTrung Ngọc biết mới vừa rồi mìnhbị ngấtxỉu, cả kinhchảy mồhôi lạnh, quá nguy hiểm, nếu nhưlúc trước không phải đang nắm lấy bờm đối phương, ThạchTrung Ngọc dám khẳng định,hiện tạinhấtđịnh đã té xuống.

Nói không chừngcòn có thể bị ĐíchLôđạp chết.

Tuynguy hiểm, nhưng Thạch TrungNgọccực kỳ yêu thích Đích Lô, bình thường mà nói,tọakỵ chỉ có thể tăng tốc độ di động mà thôi, căncản không thể giúp người chơigiết quái, nhưngĐíchLô không giống, sở hữu kỹ năng cường đại như vậy, chắclà có thể giúp người chơitác chiến, Thạch Trung Ngọclộ ra ánh mắt hạnh phúc.

Nhưng phải làm sao mớicó thể thu phục Đích Lô đây? ThạchTrung Ngọc nghĩ đếnTróc Nã Thuật vô dụng của mình, con mẹ nó, cần bao nhiêu thời gian a? Vẫn luôn thả kỹ năng, nhưng cho tới bâygiờ vẫn không thành công.

Tiếu Khắc đã bị ThạchTrungNgọcmắngkhôngdướimấy vạn lần.

Thạch TrungNgọc phẫn nộhung hăngchémHuyền Thiết Đao vào trênngười ĐíchLô, từ từ màinó đếntànmáu, Đích Lô thật không hổ là Tử Kim Boss, mặc dù bị ThạchTrung Ngọc đánh thành tàn máu, lại còn cóthể phản kháng mộtphen.

Hiện tại Thạch Trung Ngọcrất quấn quýt, con mẹ nó, hiệntại Đích Lô chỉcòn 40 điểm HP, Thạch Trung Ngọc dám khẳng định, một quyền xuống dưới, chỉsợ nó sẽ chết tươi, đánhthì không đánh được,mắng lại nghe không hiểu,ĐíchLôgiãy dụa kịch liệt, khiến cho Thạch Trung Ngọc tâm phiền ýloạn.

Nếu như không phải Thạch Trung Ngọc quá xem trọngĐích Lô, tuyệt đối sẽ một quyềngiết nó, cầm trangbị Ám Kimđi trở về.

-Mẹ ngươi, ngoan ngoãn làmtọa kỵ của lão tử đi.

Thạch Trung Ngọc nổigiận gầmlên một tiếng, thả ra TrócNã Thuật.

- Gợiýcủa hệthống, kỹ năng Tróc Nã Thuật của ngài tiếnhóa,bởivì ngài cóhuyết mạchCuồng Đao, tiến hóa thànhĐiênCuồng TrócNã.

Điên Cuồng Tróc Nã: Lấy lực lượng bá đạo ép đối phương đến trên mặt đất, thànhcông thuần hóa đối phương.

Mẹ nó,cái phá kỹ năng này, còn không bằng Tróc NãThuậttrước kia, lựclượng của lãotửcóthể ép ĐíchLôđến trên mặtđất? Không có bị ĐíchLô đạp chết đã cực kỳ miễn cưỡng, lại nói, Đích Lôchỉ còn mấychụcHP, không cẩn thận đè chết, tìm ai khóc đây?

ĐíchLô khôngngừng giùng giằng, ThạchTrung Ngọc cũng chỉcó thể miễn cưỡng bảo trì không bị ĐíchLô hất xuống dưới,thời gian đi qua rất nhanh.

- Gợiýcủa hệ thống, tronghiện thực có người hô hoán, có lykhai trò chơi hay không?

-Không.

ThạchTrungNgọc không chútdo dự lựachọn không, trời đã sáng, mà Đích Lô vẫncòn giùng giằng, bất quá lựclượng nhỏ hơnrất nhiều, Thạch Trung Ngọc vẫn còn cùng Đích Lôtranh sức, nếu là TrócNã Thuật lúc trước, ThạchTrung Ngọc hoàn toàncó thểdành ra

mộttay tới thả kỹ năng, nhưng bây giờđãkhông làm được.

Dường như kỹ năngĐiên CuồngTróc Nãnày khôngépđối phươngngã trên mặt đất là không thểdùng,kỹ năngvô sỉ a, rất biết dẫn vặt lão tử.

Không saibiệt lắm lạiquamột buổi sáng,Thạch Trung Ngọc đã rất mệtmỏi,ĐíchLô cũng không kém, nếu như tiếptục như vậy nữa, ThạchTrung Ngọcsợ rằng sẽ phải buông thaĐích Lô, nhưngđúnglúc này,Thạch Trung Ngọc đột nhiên pháthiệnLô bất động.

Thạch Trung Ngọc kinhngạc,lẽ nào Đích Lô bị lãotửlàm cảm động, rốt cụcbỏ qua,ngoanngoãnlàm tọa kỵ của lão tửsao?

Thạch TrungNgọcnhìn trạng thái của nó, Thạch Trung Ngọc thực muốnmắng lên, ĐíchLô bắt đầu biến dị...

Loạichuyện biến dị này so với tiến hóa càngthêm vô sỉ, con gà cấp 1 thông thường ở Tân Thủ thôn,nếu như xảy ra biến dị,cũng có thể lập tức biến thành Thần Thú, đương nhiên, cái tỷ lệ nàynhỏ đến gần nhưcó thểbỏ qua.

Nhưng trước mắt ĐíchLô đãlà Tử Kim Boss,nó phát sinhbiếndị, ThầnThú khôngdám nói, nhưng Tiên Thúlà sự tình 100% a, Thạch Trung Ngọcdodự một chút, đếncùng cónên đình chỉ nó hay không? Nếunhư có thể bắtTiên Thú làm tọa kỵ, đónhất địnhlà mộtsự tình vô cùng sảng khoái.

NhưngThạch Trung Ngọcthầmmắng, vẫn quyết định không để cho nócơ hội biến dị, nếu như Đích Lô đã làcủa hắn,như vậyhắn đươngnhiên rất vui vẻđể nó biến dị,nhưngthen chốt là bây giờ nó còn chưa phải tọa kỵcủa Thạch Trung Ngọc.

Tử KimBoss Đích Lô đã khóđối phó như vậy, Tiên Thú còn như thế nào nữa? Thậm chí ThạchTrung Ngọc sẽ bị Tiên Thú này giết chết, đếnlúc đó sẽmất cả chì lẫn chài.

Đối nhânxửthế không thểquáthamlam, phải hiểu đượcthoả mãn, đẳngcấp Tiên Thú lạithấpcũng là50?Thạch Trung Ngọcmới cấp30, làm sao có thể là đối thủ của Tiên Thú, sẽ ăn trộm gà khôngthành còn mất nắm gạo.

Thạch Trung Ngọctừ trênlưng Đích Lônhảy xuống, suốt đêm ở trên lưng Đích Lô,Thạch Trung Ngọc cảm thấy hai chân của mình hơi tê tê, thân thểrunrẩy,miễn cưỡng hoạt động hai chân của mình,đến trướcmặt Đích Lô, trời mới biết lúc nào Đích Lô sẽ kết thúc biến dị, vẫn là sớm bắt nó mới tốt.

Đích Lô cao chừng hai thước,đầu thì càng cao, Thạch Trung Ngọc mới 1m8,không khỏi buồnbực, quái vậtlớn như vậy, làm sao mới cóthể ép đến trênmặt đất đây?

Thạch Trung Ngọcchạyra một chút khoảng cách, sau đó gia tốc chạyvề phía Đích Lô, thời điểmsắp đến bênngườiĐíchLô, Thạch TrungNgọc bỗng nhiênbay vọt, một cước đá vào trênngười nó, ĐíchLôđang tiến hóa, HPchậm rãităng lên, cho nên Thạch Trung Ngọc cũng không lolắng mộtcước này sẽ đạp chết đối phương.

Lực lượng khổng lồđể cho Đích Lô chấn động, bất quá vẫn chưa ngã xuống, Thạch Trung Ngọclàm lần nữa, lần này lực lượngso với lầntrước lớn hơn, ĐíchLô chấn động, thânhình nghiêng một cái, Thạch TrungNgọc vội vã bồi thêm một cước, ĐíchLô bị Thạch Trung Ngọc đánhngã.

Thạch Trung Ngọc khôngchút kháchkhí nhàotới, hung hăngđè đầu Đích Lô xuống, khiếnnókhông thể đứngdậy, sau đóvộivàng dùng ĐiênCuồng Tróc Nã.

Ma Hóa Thỏ Vương

DTV-EBOOK.COM.VN

-Gợi ý của hệ thống, chúc mừng ngài thành công thu phục tọa kỵ Đích Lô.

Trên mặt Thạch Trung Ngọclộ ra nụ cười mừng rỡ,conmẹ nó, hiện tạiđãlà một giờ chiều, phỏng chừng quái vật đã bắt đầu công thành, mìnhcư nhiên mới thu phục được Đích Lô, thật đúng là quá khóa.

Thạch Trung Ngọcđãsớm đói đếnbụng dán lưng,saukhi thu phục ĐíchLô, ngaycả thuộc tính cũnglười nhìn, trực tiếp rời trò chơi.

...

- Như Nguyệttỷ, ngươinói Thạch Trung Ngọc đến cùng đang làm gì, gọi điện thoạicũng không tiếp, trựctiếp gọi hắn rờitròchơi, cũng không thấy phản ứng.

Hướng Lam đứng ở trêntường thànhcủa Phong Vân Thành hỏi.

CơNhư Nguyệt lắc đầu nói:

- Talàm sao biết? Có thểlà gặp phải nhiệm vụ đặcthù gì, không rảnh tay được,ai,hyvọnghắnsớm đi ra,cả ngày không ăn, sẽrất có hại vớithânthể.

Dương Băng Dao nói:

- Cácngươi đừng lolắng, Thạch Trung Ngọc không phải tiểu hài tử, quái vật sắp tới công thành, chúng ta cẩn thậnmột chút, chiếu cố tốt mình là được.

Các cô nương gật đầu.

Cơ NhưPhong nhìn thấy nhiều đại mỹ nhân như vậy đồng thời lộ vẻlo lắng,không khỏi hiếu kỳ ước ao Thạch Trung Ngọc.

- Ta nóitrước a,ngày hômqua nói làbảy người, mỗi giờ hai vạnkim tệ,nếu như thiếumộtngười, tiềnsẽgiảmbớt.

Cơ Như Phong đùa giỡn nói.

Cơ Như Nguyệt hung hăng liếc hắn:

-Ngươi đừngnằm mơ, đừng nóichúng ta tới sáu người,dùmộtngười không tới, ngươi cũng phảitrả thù lao.

Cơ Như Phong cười khổ, muộimuội này, vẫn nghĩtrăm phương ngàn kế chiếm tiệnnghi củamình.

Đang chuẩn bịnói vài câu điều tiết không khí, độtnhiên sắc mặt Cơ Như Phong khócoi, trầm giọng nói:

-Mọi người cẩn thận, quái vậtcông thành đã tiến vào thời gian đếm ngược, còn một phút sẽchínhthứcbắt đầu.

Nghelờinày,cáccô nương cũng không còn tâmtư đilo lắng Thạch Trung Ngọc, cựckỳ chuyênchúnhìn về phía trước, chínhnhư Dương Băng Dao nói, ThạchTrung Ngọc không phải tiểuhài tử.

PhongVânThành ba mặtlà núi, tuynhưvậycó không ítchỗ hỏng,là các người chơi từ nơi nàyđi ra ngoài giết quái, chỉ có thểđi mộtcon đường, nhiều người,sẽcó vẻ cựckỳchen chúc.

Nhưng như vậy cũngcó chỗ tốt, đó chínhlà cực kỳ có lợi icho thủ thành, quái vật công thành ch ỉ có thể từ một phương hướng công qua, theo tintức tiết lộ, quái vật công thànhcó thể từ bốn phương támhướng công tới, nhưvậyđộkhó thủ thànhsẽ lớn hơnrất nhiều.

Rất nhanh, cáchđó không xa xuấthiện một đốnglớn quái vật,các cô nương tập trungnhìn vào,đó không phải Thỏ Ma Hóaở Tân Thủ thôn sao, mới cấp 10mà thôi.

Cơ Như Phong cười nói:

-Nếu như chỉ là giết loại quái vật này, vậy cũng quá đơn giản a,ta dám khẳng định, bọn nó không thể phá hỏngphòngngự của ta.

- Nếu như đề u làquái vật đẳng cấpcao,chúng tanhất định giết

không nổi, cho nênkhó khăn tiến hành theo chất lượng a.

Hướng Lam nói.

Cơ Như Phongsợ xảyra chuyệngì ngoài ý muốn, không dámđể cho ngườivợtra ngoài, chỉ an bài một ít Chiến Sĩởcửa thành, sauđó các ngườichơi công kíchviễn trình đứng ở trên thành.

NhữngThỏ Ma Hóa này nhanhchóng lao vềphía cửa thành.

...

Bây giờ đẳng cấp của các người chơi đềucao,trangbị cũngtốt hơn, Thỏ MaHóa cănbản không thể tạo thành tổn thương gì, các Pháp Sư cũng xuẩnxuẩn dục động, đangsuy nghĩcó nên xuốngphía dưới cùng ThỏMaHóa chơi cận thângiao chiến, báo cừu hận năm đó hay không.

Các người chơi bây giờ giếtthỏ, có thể nói dễ như trởbàn tay,hầu nhưtất cả mọi ngườicó thể miểu sát Thỏ Ma Hóa,chodù là những người lực công kích yếu kém,hai kích cũngcó thể giết chếtmột con Thỏ Ma Hóa.

Các Mục Sư rốtcục tìm vềtự tin, bởi vì bọnhọ cũngcóthể miểusát quái.

Này đâu phải quái vật công thành a, hoàntoàn là quái vật đưa tới cửacho mọi người giết.

Đột nhiên,Cơ Như Phong chứng kiến phía trước không xa tới một Ma Hóa Thỏ Vương, nghi hoặc nhìn nóhỏi.

-Làm saolúc này mới vòngthứ nhấtđãcó Boss? Không phải vềsau mỗi vòngđều sẽ xuất hiệnmộtcon Bosschứ...

- Ta nghĩ có lẽ vậy, bất quá mỗi vòng công kíchđều có một đoạn khoảng cách, chúngtacóthể giết được.

Cơ Như Nguyệt nói.

Đối với MaHóa Thỏ Vương, tâm lý rất nhiều người đềucó bóng ma, rấtnhiềungườiđều đi giết qualoại quái này, rất khógiết, bây giờ lại

gặp, các người chơi đều điên rồi, vôsố người vọt tới, khíthếkia, dườngnhưmuốnlập tứcgiết chếtđối phương báo thù.

Nhưng đám người chơi này cònchưatiếp cận Ma HóaThỏ Vương, chợt thấy một bóngđen thật nhanhđến gần.

Bóng đen kia hình như là một con ngựa, trên lưng còn ngồi một người chơi, người này tự nhiên chínhlà Thạch Trung Ngọc.

Bởivì cáccô nương phảichuẩn bị thủ thành, cho nên đều tắt điện thoại, Thạch TrungNgọcgọi điện thoại cũng không có ngườitiếp,kết quả chỉcó thể tự mình tới, nhìn thấy Boss, Thạch Trung Ngọccũng cựckỳ hưng phấn, ngược Boss là sở thích của Thạch Trung Ngọc.

Ngồi ở trên lưng Đích Lô, không biết có phảibởi vì đã nhận chủhay không,Thạch Trung Ngọc không cònbị cuồng phong trở ngại, chỉ cảm giác gió nhẹ thổiquamàthôi.

Thạch Trung Ngọc ngồi trên lưngngựa, vungra Oanh Thành Nhất Kích, tốc độ của Đích Lô rất nhanh, Oanh Thành Nhất Kích phảng phất như được giatrì, lực công kích trởnên tăng cao.

-2583.

Ma Hóa Thỏ Vương bịđánh ngã, lộn mấy vòng mới dừnglại,Thạch Trung Ngọcđúng lý không tha người, ĐíchLô chạynhanhtới, sauđó móng trướcvung lên thật cao, hung hăngđạpở trên người MaHóa Thỏ Vương.

-2328.

Ma Hóa ThỏVươngbịĐịa ThứcủaĐích Lô đánhngất xỉu, không nhúc nhíchnằm trên mặt đất, Thạch TrungNgọc từ trênngựa nhảy xuống, đầutiênlà đánh một cáiHạ Kích, sauđó Cuồng Long Thăng Thiên,đánhMa Hóa Thỏ Vương baylên thật cao.

Đánhvàicông kích phổ thông, sauđólà Lực Phách HoaSơn, một mực chờở phía dưới, Đích Lô đợi đúng thời cơ, Ma Hóa Thỏ Vươngđáng thương cứ nhưvậychết mất.

Tất cả mọingười chấn kinh,nhất là các ngườichơi mới vừarồi dự địnhxông lên giết Ma Hóa Thỏ Vương càng phiềnmuộn,đổi lạibọn

họ cũngcó thể giết chết Ma HóaThỏ Vương,nhưng coi như bọn họ cùng tiến lên, cũng khôngcókhả năng giết Ma Hóa Thỏ Vương nhanhnhưvậy?

Các cô nươngở trêntường thành kinh ngạcche cái miệng nhỏnhắn.

- Sắc langđạithúcăn xuân dược sao? Vìsao trởnên kích độngnhư thế? Đêm qua hắn suốt đêm không nghỉ là vì bắt tọakỵ?Đây cũng quá khó coi đi, toàn thân màu đen.

Dương Tử buồn bực nói.

Nếu như ThạchTrung Ngọc biết DươngTử đang nói xấu tọa kỵ của hắn,biểu tình trên mặt nhấtđịnh sẽ cực kỳ đặc sắc, nói không chừngsẽ tại chỗ lột sạch nàngthi hành gia pháp.

Trầm Bích phát uy

DTV-EBOOK.COM.VN

Đối vớiThạch Trung Ngọc đột nhiên tuôn ra,mọi người không khỏi cảm thấy kinh ngạc, chứng kiến Thạch TrungNgọcuy vũ nhưvậy, tất cả mọi ngườisinhra một loại ước mơ, bọnhọ phảng phất nhưđã cóthể đoán trước tương lai, bọn họ bắtđượctọa kỵ sẽuy vũ như thế nào.

Vòng côngkích thứnhấtkết thúc, CơNhư Phong sai ngườimở cửa thành ra, đểcác ChiếnSĩ mới vừarồi ởđã ngoạigiết quáitrở vềtiếp tế, sửa chữa trang bị, ThạchTrung Ngọcuy vũ nhưthế, đương nhiên là được mờilên tườngthành.

- Ăn cơm chưa?

Tuyết Sương Yên hỏi.

Thạch Trung Ngọcgật đầu:

- Vừa mới ăn, đêm quamệt chết người, đến bây giờ hai chân còn có chút têdại a.

ThạchTrung Ngọc nói quá cónghĩa khác,nghe màCơ Như Phong cảm thấy ngờvực, giằngco cả đêm? Cùng ai a? Cơ Như Phong nhìn muộimuộibảo bối của mình, mặc dù biếtkhả năng không cao lắm, nhưng cũng có khả năngkhông phải sao.

Cơ NhưNguyệt đương nhiên biết cacacóý gì, trừng mắt liếc hắn một cái:

- Tư tưởng của ngươi cóthể thuần khiết một chút hay không?Hắn là cưỡi ngựa một đêm.

TuyCơ Như Phong biếtCơ Như Nguyệt nói không phảiý đó, bất quá "cưỡi ngựa" vẫncó nghĩa khác a.

-Di,conngựa kia đâu?

Hướng Lam hỏi.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Đã thu vào không gian tọa kỵ,ta cũng không thể cưỡi ngựalên tường thànha?

- Mau thả ra cho chúng ta nhìn,chúng ta còn khôngcó nhìn thấy tọa kỵlà dạnggì a.

Hướng Lâmcười hìhì nói.

ThạchTrung Ngọc thả Đích Lôra, ĐíchLô cao hơn haimétxuất hiệnở trêntường thành, đưa tớioanh động không nhỏ, trong trò chơihiện nay, chỉ có hai người có tọakỵ, một cáilà Đích Lô của Thạch Trung Ngọc, một cái khácla Liệt Diễm Câu của Nhất Kiếm Trùng Thiên.

Thạch Trung Ngọc đãmở rabảng xếphạng thúcười nhìn rồi, đẳng cấp của Đích Lô cao hơnLiệt Diễm Câu, hiện nayđang xếp hạng thứ nhất.

-Nó có thuộc tínhgì?

Dương Tử tòmò vuốt Đích Lô, đáng chết,Đích Lô quá con mẹnó cho mặtmũi,cư nhiên rất ôn thuận tiếp nhậnDương Tử vuốt ve, làmcho Thạch Trung Ngọc phiền muộn, dựa vàocáigìthời điểm mình trócnã trắctrở như vậy, muốnsờ nó cũng cực kỳ khó khăn,mà Dương Tử thì có thể tùytiện sờ?

Đối vớingười mình khôngcó gì phải giấugiếm, tuy không quenCơ Như Phong, nhưng hắn dùsao cũng làanh vợ mình,làm sao cóthể chút mặt mũi nhưthế cũng khôngcho?

- Tăng 100% tốc độdiđộng,đồng thờicòn cóthể trợ giúp chiếnđấu, đáng tiếc thuộc tính không được tốt lắm, không bằng ta, đẳng cấp cũng từcấp 40 biến thành cấp 35,có vẻnhưtọa kỵvà sủng vật không thể vượt quá chủ nhân cấp 5, đáng tiếc vềsau cònphải chậm chậm thăng cấp.

-Dựa vào,ngươicòn muốn như thế nào nữa? Đã mạnh mẽnhư vậy, cónó, tốc độ củangươi nhanh gấp đôi.

CơNhư Phong không khỏi nói tục.

Thạch Trung Ngọc cũng không nói gìnhiều, lúc này thanh âm gợiý của hệ thốngvanglên.

- Gợiý của hệ thống, đợt quáivật công thànhthứ haimột phút nữa bắt đầu,mời các người chơichuẩnbị sẵn sàng, chúc mọi người may mắn.

Chỉcần ở trong Phong Vân Thành, trước khi quái vật công thành sẽ nhậnđược thanhâm nhắc nhở, cho nên hiện tại Thạch Trung Ngọc cũngcóthể biếtkhinào thìbắt đầucông thành.

- Ta ra ngoài thành chiến đấu.

Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Ta cũngđi.

Hướng Lam và Tuyết Sương Yên nói.

Lúc trước hai người bọn họ khôngcóđi ra ngoài, chỉở trạng thái quan vọng,mới đầu đẳng cấp quái vật cũng không cao, các nàng dự địnhđiqua chơimột chút.

Cùng một nhóm người raPhongVân Thành, xa xađãcóthể chứng kiến quái vật tới, lúc này cửa thành lần nữa đónglại,dù người chơi ở dưới thành chết sạch cũng không thể thả quái vật tiến vào,quái vật tiếnvào, đến Phủ Thành Chủ, phá hủy KiếnBangLệnh ở trong phòngkhách, thành thị cũng sẽ hủy diệt.

Xaxakhói đặccuồn cuộn,Thạch Trung Ngọc tập trung nhìn vào, chẳng qua là Tân Khắc cấp15mà thôi,Thạch Trung Ngọc căn bản không quantâm loại quái vật cấp thấp này, dưới chân dùng lực, Đích Lô biết rõ ý tứ của Thạch Trung Ngọc,gia tốcchạy tới.

Bởi thờigian quá mứcvội vàng, Thạch TrungNgọc còn chưa kịp trangbị yên ngựa… thao tác còn có chút bất tiện, bất quá ĐíchLô coi như tương đối tốt, cực kỳthônglinh,hầunhưđều cóthể rõ ràngý tức của Bạch Thạch TrungNgọc, cho nêndùngkhông trởngại.

Nếu như chỉ là ngựa hoang thông thường, khôngtrangbị yênngựa,

dây cương… nhưvậy cănbản là không cách nào thao t úng, chẳng những không thể mang đến trợ lực, còn cóthể ảnh hưởng người chơi phát huy.

ThạchTrung Ngọc đivào trong bầy quái vật, Đích Lô hunghăng bắn vọt, trực tiếp đụng chết mộtTân Khắc, bởi vì là quái vật công thành,cho nên những quáivật này đều biến thành quái chủđộng công kích,nhìn thấy Đích Lô, đương nhiênsẽphẫn nộ truykích.

Thạch Trung Ngọc dùng Cuồng Bạo Xuyên Thủng, miểusát một phiếu Tân Khắc, Địa ThứcủaĐíchLô cũng đánh chết một đống lớn Tân Khắc ở xung quanh, Thạch TrungNgọc còn triệu hoán Trầm Bích ra, mặcdù lực công kích của Trầm Bích không thể so sánh với Thạch Trung Ngọc,nhưnglợi hại Ma Pháp Sưhơn bình thường không ít.

Cũng không suy nghĩmộtchút Trầm Bíchlàngườinào? Đâychínhlà người của Thạch Trung Ngọc a, cóthể không mặccả bộ trang bị HoàngKim sao? Vũkhí trong tay Trầm Bích cànglà Ma Pháp Trượng Ám Kim.

-Trầm Bích, nỗ lựclên.

Thạch Trung Ngọc khích lệ nói.

Trầm Bíchbỏ mặc làm ngơ, nàng là cháu gái của Đại tướng quân, tuy từ khi sinhra đến giờ không có trải quabao nhiêu chiếntrận, nhưng một khigiết quái, lạigiống như kích hoạt bản năngtiềm tàng,kỹ năng quần công tung hoành, mà những quái vật cấp thấp này, cũng rất khótạo thànhtổn thươnggìcho nàng.

Hầu như hết thảy Tân Khắc muốn tiếpcận Trầm Bích, còn chưa tới gầnđãchếtở dưới kỹ năng ma pháp rồi.

Thạch Trung Ngọclaumồhôi, đừngxem nữ hài này bìnhthường hướng nội, khôngthích nói chuyện, nhưng giết quáicực kỳ cuồng bạo,mắt nháy cũng không nháy một cái, hoàn toàn chính là cỗ máy giết chóc.

Trong trangbị của Trầm Bích cómột cáităng 30% tốc độ côngkích, cho nên tốcđộMa Pháp công kích của nàng rất nhanh,không ngừng

ném vào bầy quái vật,phảng phất nhưsúng máy hình người.

Trên mặtđất tuôn ra một đống lớn trang bị, Thạch Trung Ngọcngay cả nhặt cũngchẳng muốn đi nhặt, những trang bị này đều mới hơn 10 cấp,hơn nữacòn là đồtrắng, căn bản không đánggiá,lấytài sản trướcmắtcủa Thạch Trung Ngọc, căn bản không đểý chút tiềnlẻ này.

Bỗngnhiên Thạch Trung Ngọc nghe được sau lưng có chútbối rối, vội vã quayđầu nhìn lại.

Một Cương Thi to lớn xuất hiệnở dưới cửa thành, Thạch Trung Ngọc sửng sốt, thứ này không phảiMa Pháp CươngThi Vương sao? Nó không phải Ám KimBosshơn 30 cấp sao, tạisaolại đột nhiên xuất hiện ở chỗnày? Thạch Trung Ngọc dựđịnh trở về trợ giúp mọi người.

Yên ngựa

DTV-EBOOK.COM.VN

Boss đẳngcấp cao như vậy, cũng khôngphải người chơi phổ thông có thể đối phó được, coi như giết chếtMa Pháp Cương Thi Vương, sợ rằng thương vong cũng cựckỳthảm trọng.

Nhưng mới vừa đikhông được mấybước, Thạch Trung Ngọc liền thấy Ma Pháp Cương ThiVương chẳng những khôngđicông kích tường thành, thậm chí còntrợgiúpcác người chơicùng nhau giết quái, lúc này Thạch TrungNgọc mớiđột nhiên nhớ tới.

Trên pháp trượngÁm Kimcủa Cơ NhưNguyệtbổ sung thêmmộtkỹ năng, có một phần ngàn tỷ lệ triệu hồi ra Ma Pháp Cương Thi Vương, trợ giúp chiến đấu năm phút.

ChứngkiếnMa Pháp Cương Thi Vương công kích, Thạch Trung Ngọc buồn bực,sovớinó, Trầm Bích làm sao có thể nói thành súng máy,chẳng qua là súng lục thôngthườngmà thôi,Ma Pháp Cương ThiVương kia mới là súng máy hình người.

Ma Pháp Cương Thi Vương đứngở dưới thành, Ma Pháp điên cuồng bắn loạn, tuy Tân Khắccông tớirất nhiều, nhưng căn bản không thểvượt qua lôi trì nửa bước, toàn bộđều chết ởbên ngoài phạm vi côngkích của nó, rấtcó tưthế một ngườigiữquan ải, vạn người khóthông qua.

Thạch Trung Ngọccóchút hâmmộ nhìn Ma Pháp Cương Thi Vương, lực công kích của thứ này quá kinh khủng, mình so với nó,tốc độ giếtquái chậm hơn quánhiều.

Nhưngcác người chơi ở xung quanh Ma Pháp Cương Thi Vương đềucóý tưởngmuốngiếtMa Pháp Cương Thi Vương,từ sau khi Ma PhápCương Thi Vươngxuất hiện, bọn họ ngaycả mộtcon Tân Khắc cũng không cướp được,Thạch Trung Ngọc tốt xấu gì cũng giết đượckhông ít a.

Đương nhiên, Thạch TrungNgọc là bởivì đứng ởtrước mặt, cho nên

mớicó thểgiết được quái, nếunhư Thạch Trung Ngọcđứng chung vớiMaPhápCương Thi Vương, cũng sẽ không giành được quái, tuy những người chơinàymuốn giống như Thạch Trung Ngọc, chạy đến phía trước,nhưngbọn họ khôngdám, ai biết lúcnào Ma Pháp Cương Thi Vương sẽ tiêu thất, nếu như đềuchạy tới trướcmặt, thả quái lọtqua, vậy chúngsẽ trực tiếp côngkích tường thành.

Vòng công kích thứ hai cũn gkhôngduy trìbao lâu, rất nhanh, Boss xuất hiện, hai mắt ThạchTrung Ngọctỏa sáng, chính chủrốt cục xuất hiện.

Thạch Trung Ngọc biết,chỉ cần Boss xuấthiện, vậyý nghĩa vòng này kếtthúc, Đích Lô thẳngtắp laovề phíaBoss, đầu tiênlà đụng Boss ngã lăn, sau đó Địa Thứ xuấthiện.

Thạch Trung Ngọc từ trên ngựanhảy xuống, vẫn chơi sáo lộcũ, đầu tiênlà Hạ Kích, sau đó Cuồng LongThăng Thiên, côngkích phổ thông, Lực Phách Hoa Sơn,đáng tiếc lần này Địa Thứcủa Đích Lô vẫn còn cold-down,không thểphối hợp với Thạch TrungNgọc.

Bất quá Thạch Trung Ngọccũng khôngđể ý, một con Boss nho nhỏ mà thôi, tung người đuổi theo tung mộtchiêu Trọng Kích,Boss còn không có đứng lên, Oanh Thành NhấtKíchlạixuấthiện, Boss bịhành hạ chết tươi.

Thạch Trung Ngọccưỡi ĐíchLô, mangtheo Trầm Bích trởvề thành, Tân Khắc còn lại quá ít, Thạch TrungNgọc không có tâm tình đi giết,liền dứt khoátđivề, Cơ Như Phong biếtkhông có bất kỳ nguy hiểm nào, nên mở racửa thành.

- Đại thúc, ngươi quá uyvũ, nếu như ngươigiết Boss cấp 50 cũngcó thểsắc bén nhưvậy, chúng taliền phátđạt.

Dương Tửvuivẻ nói.

ThạchTrung Ngọc lau mồ hôi nói:

- Giết Boss cấp 50cũng sẽ rất nhanh, nhưng đ ó làtabị miểusát rất nhanh.

- Đại ca, ngươi làm saovậy? Chúng ta thành công qua vòng thứ hai, ngươinên cảm thấy vui vẻmới đúng chứ.

CơNhưNguyệt thấy Cơ Như Nguyệt chau mày, không khỏi hỏi.

Cơ Như Phong cười khổnói:

-Khónói, vòngthứnhất là quái vật cấp10, đợtthứ hai biếnthànhcấp 15, ta cực kỳ lo lắng vòng thứbacó thể trở thành quái cấp 20.

- Khôngcó việc gì,coi như quáicấp20, thủthành cũng không khó.

Thạch Trung Ngọc nói.

CơNhư Phong lắc đầu nói:

-Nói không thể nói nhưvậy, quái vật công thành không phải chỉ có bavòng, chí ítcũng làmười vòng,nếutăng như thế, cuối cùng chúng ta gặp phải chính làquái năm sáu chục cấp.

- Không thể, quáivậtcông thành,sơ kỳ có lẽlà một ít quáinhỏ yếu, đến phía sau chỉ là quáiở phụ cận thành thị màthôi,nếu không người thànhlậpbang phái, hoàn toàn có thể xâydựngbang pháiở địa phương quáivật mãn cấpa.

Cơ Như Nguyệtnói.

CơNhư Phong gậtđầu:

- Hy vọng như vậy, mọi người trước nghỉ ngơi một chút,chuẩn bị nghênh tiếp vòng thứ ba.

Thạch Trung Ngọcnói:

- Nếu mấy vòngtrước đơngiản nhưvậy, taly khai một chút, đi giúp ĐíchLô mua yên ngựa, dâycương,nhưvậy khống chếsẽ thuận tiện hơn rất nhiều, có lợi chođốiphóquái vậtsau này.

Mọi người gật đầu đồngý, Thạch Trung Ngọc liền khởi động quyển trục hồi thành.

Trong thành phố cấmcưỡi ngựa,Thạch TrungNgọc rất bất đắcdĩ,chỉ cóthểđi bộtới Mã trường,nếu như ngườichơi nhân phẩmquá kém cỏi, tróc nã không được, có thể ở chỗ nàymua ngựa, bất quá giácả nơinày rất đắt, đắt đến tình trạnglàm người tagiận sôi,mộtcon

ngựa hoang thông thường cũng có thể bánđược hơnvạn kim tệ.

Thạch Trung Ngọc triệu hoán ra Đích Lô:

-Lão bản, giúp tatìm một cái yênngựa và dây cương.

Lão bản nhìn thấy Đích Lô, không khỏi thởdài nói:

-Kháchquan,thất bảo mã này của ngươithật có thể nóilàlương câu a, ngày đi nghìn dặm khôngvấn đềchút nào, có câu bảomã phối yên tốt, người xem,cócần một yên ngựahạng sang hay không?

ThạchTrung Ngọc gật đầu:

-Đi, chỉ cần làthứ tốt, tiền không phải vấnđề.

Thạch Trung Ngọc quả thực không để bụng chút tiền lẻnhư vậy, còn có ba tấm KiếnBang Lệnh tùy thời chuẩn bị bán, một cái yên ngựa nho nhỏ có thể cao baonhiêu kim tệ?

Lão bảncực kỳhưng phấn gật đầu, bắt chuyện bảo tiểu nhịtrang bị cho Đích Lô.

Mười phút sau, tất cả làm xong, Thạch Trung Ngọc cưỡi Đích Lô, ở trong Mã trường chạymột vòng, quả thật không tệ, so với thời điểm không có trang bị thoảimái hơnrấtnhiều, hơn nữa điều động cũngdễdàng hơnmột ít.

- Ha hả, khách quan, ngươi thoả mãn không.

-Được,giá bao nhiêu?

- Mười vạnkimtệ.

Nhìn vẻ mặt hiền hòa củalão bản, Thạch Trung Ngọc thiếuchút nữa mắng lên, đâyconmẹ nóchính là đoạt tiền, mộtcon ngựa mới giá bao nhiêu,yên ngựa và dây cương đãbánđắtnhưvậy?

Bất quá hiệntại Thạch Trung Ngọc khôngcó thời gian, cũng lườidây dưa với lão bảnnày, trực tiếp giaotiềnlykhai, từ TruyềnTống Trận đi tới U ÁmSâm Lâm, lậptức triệu hồi ra Đích Lô,mộtđường chạy như bay, rất nhanhlà đến Phong Vân Thành.

Chứngkiến các người chơi giết quái, dĩ nhiên làĐại Goblin cấp21? Kỳ quái, dựatheo đạolý,hẳnchỉ là cấp 20, làm sao biếnthành cấp 21?

Tuy Thạch TrungNgọc không rõràng, bất quávẫn hưng phấnchạy tới giếtquái,mặc dùlà cấp21, cũng rấtkhótạo thành trở ngại cho các người chơi, bâygiờ đẳng cấp bình quân đã đạt đến cấp25,giết quái đẳng cấp thấphơn mình, khôngcó khókhăn gì quálớn.

Tường thành bị công kích

DTV-EBOOK.COM.VN

Chỉ là bây giờ những quái nàycó thể phá vỡ ngườichơi phòng ngự, mà người chơi giếtcũngkhông có khảnăng một hai đao liền miểu sát, các Mục Sư rốt cuộc tìm được công tác, khôngngừng thả Trị LiệuThuật.

Tường thành ước chừngcao mười mét, Mục Sư cùng các Chiến Sĩ dưới thành vốncó chút khoảng cách, cho nênnhững người chơi này cũng khôngdám chạy xa, rấtsợ chạyxa, MụcSư liền chiếu cố không đến mình.

Thạch Trung Ngọcđối với cáinày ngượclại khôngquantâm, hắn là cái phòng ngự gì? Chẳnglẽcònsợ những tiểu quái này sao?

Hệ thống quyđịnh, giết quái thấp hơn mình5 cấp, là khôngchiếm được bất luậnkinh nghiệm gì,cho nên Thạch Trung Ngọc cũng không bán mạng,dù saokhông có kinh nghiệm, tùytiện giết là được, bấtquácho dù Thạch Trung Ngọcômtâm tình tùy tiện giết, cũng giết hơn người chơi thông thường rất nhiều, thực lực chứng minhtất cả.

Thạch TrungNgọc trở về cũng đúng dịp,cònkhông có giết bao nhiêu Goblin, liềngặp đượcBoss Goblin, nhiệm vụ giết Boss vĩ đạivinh quang này, đươngnhiên là phải giao cho Thạch Trung Ngọctới làm, Goblin Bạch Ngân Boss mới hơn hai mươi cấp căn bản khôngthể mang đến cho ThạchTrung Ngọc phiền toái gì, rất thoải mái liền giếtchết.

Trở lại trênthành.

- Saođột nhiên biến thành quái cấp21? Không phải là quái cấp20 sao?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Cơ Như Nguyệt lườm hắn một cái nói:

- Ngươi biết ngươi đi baolâu không?Đây không phải vòngthứ ba, mà làvòng thứ tư.

- Khả năng từ giờ trở đi, mỗivòng công thành đẳng cấp quái vật sẽ tăng lên một cấp, như vậy sẽ dễ dàng một chút,bất quá vẫn rất nguy hiểm,đến phía sau,có thể phải đối mặt quái vậthơn 30 cấp, cáinày cũngcực kỳ phiền phức, dựa theosố lượng bây giờ,nếunhư đến quái hơn 30cấp, số lượng quái vật không giảm bớt, e là cho dù thànhcông thủ thành, cũng sẽ tổn thất rất nhiềunhân thủ.

CơNhư Phong nói.

Thạch Trung Ngọcvỗ vỗ bả vai củahắn nói:

- Không có việc gì, bằnghữu, thoải mái một chút đi.

Cơ Như Phong kinh ngạc liếc mắt nhìn Thạch Trung Ngọc, ngoại trừ Long Hồn, trong cùngthếhệ, vẫn khôngcó người nào dám đụng bờ vai của hắn đâu.

- Gợi ý của hệ thống, quái vật công thànhvòngthứ năm một phút đồnghồ sau bắt đầu,mời các vịMạo Hiểm Giả chuẩnbị sẵn sàng.

Dương Tử thống khổ ôm đầu:

- Tại sao lại bắt đầu rồi?Lẽ nào không thểđể cho chúngtanghỉ ngơi một lát sao?

Thạch Trung Ngọc cười cười, lần nữa rakhỏi thành, cưỡi tọakỵ cảm giác thật khác trước, phảngphất như tài tríhơn người, chỉ là Đích Lôđã cao hơn haimét, cộng thêm Thạch Trung Ngọc,có thểnói là hạcgiữabầy gà, quárõ ràng.

Lần nàyCơ Như Phong tính sai,là Khô ĐườngLang cấp 23.

Độ khóđãcàng lúc cànglớn, thế nhưng đối với ThạchTrung Ngọc mà nói lạikhông thể tạo thànhbất kỳ ảnh hưởnggì,thuộc tínhcủa Thạch TrungNgọcthậtsựlà quácao,sovới Khô ĐườngLang caohơn 7 cấp, giết vẫn khôngcó mộtchútđộ khó, chỉ là bấtkể giết như thế nào, cũng khôngcó điểm kinh nghiệm, điều này làm cho Thạch Trung Ngọc cựckỳ phiền muộn.

Thạch Trung Ngọc thậthy vọng vòngkế tiếpsẽ xuấthiệnquái cấp25, nhưvậy chí ít giết còncó thểcóchútthu hoạch,không đếnmức lãng phí thời gian, nếu không còn phải bồi tiềnthuốc.

Nếu Cơ Như Phong biết ThạchTrung Ngọc nghĩ nhưthếnào, tuyệt đốisẽ giậndữ từ trên thành nhảy xuống bóp chếthắn, Cơ Như Phong ước gì vòng kếtiếp đẳng cấpcủa quái chỉ còn cấp1, hắn bất kể ngươicó thể được kinh nghiệmhay không, thành công thủ thành mới là vương đạo.

KiếnBang Lệnh đã dùng100triệu Nhân Dân Tệ, sau đó lại mua một đống lớn NPC,cùng vớigiacố phòng ngự, lại tốn không sai biệtlắm 100 triệu Nhân Dân Tệ,nếu như lần nàythủ thành thất bại, CơNhư Phong sẽ khóc chết.

Một vòng côngkích này vẫn khônglo lắng chútnào trôi qua.

Vòngthứ sáu,giống nhưmong đợi của Thạch Trung Ngọc, thựcsự xuấthiệnquái vật cấp 25, là Diệp Linh, bất quá không phải Diệp Linh tinhanh trong Diệp Linhphó bản, chẳng qualàquái vậtthông thường màthôi,Thạch TrungNgọc cười cười,tuy không cho hắn bao nhiêu kinh nghiệm,nhưng muỗi tuy nhỏ cũnglàthịt a.

Rất nhanh, Thạch TrungNgọcở phía trước hunghăng đánh quái, nhưng lần nàyra một chút vấn đề nhỏ, bởi vì đẳng cấp phổ biến của ngườichơi mới cấp25 mà thôi, đối phóquáivật ngang cấp số lượng đông đảo, nàyrất khó khăn, ngay cả Trầm Bích cũng bịThạch Trung Ngọc an bài ở trên thành công kích, tường thành rốt cục bị một ít quái vật công kích, bấtquá cũng may trên thànhcòncókhông ít chức nghiệpviễn trình công kích, mấy quáivật còn không cócông kích được tường thànhmấy cái, đã bị mọingười chém giết.

Vòng thứ sáucũngthành công trôi qua, Thạch Trung Ngọc trở lại trongthànhsửa chữa trang bị, đối phó quá nhiều quái vật, độ bền của trangbịnhanh chóng giảm xuống, bởivì giết quái nhiều lắm, ngay cả độ bền củaHuyền Thiết Đaocũng tiêu hao không saibiệt lắm.

Trong lúc thủ thành,Cơ Như Phong vẫnrấtsáng suốt, sửa chữa trang bị,bổsung dược tề, tất cả đều miễn phí,khôngbiết giá vốn phải nhậpvào baonhiêu, ThạchTrung Ngọc thầm than một tiếng:

Đúnglàcon mẹ nó cótiền.

Sửachữa xong trang bị, miễnphí cầm rất nhiều dược tề, người khác khôngcầm được bao nhiêudược tề, nhưng Thạch Trung Ngọc có thể, vô hạn trọngđiệp, nếunhư không phải bởi vì Cơ Như Phong là anh vợ của hắn, ngày hôm nay Thạch Trung Ngọc cóthể làm cho dược tề trong Phong Vân Thành bán hết, khiến Cơ Như Phong khóc chết.

Đột nhiên,Thạch Trung Ngọcnhận được điện thoại của Cơ Như Nguyệt, nói có chuyệncần thương lượng, bảo Thạch Trung Ngọc đi lên tường thành.

Thạch Trung Ngọcrất buồn bực, cóCơ Như Phongở đó, tại sao còn phải tìm lãotử thương lượng? Để cho ta đigiết quái còn tạm được, để chotabày mưutínhkế dường nhưtìm lộn người? Tuy Thạch Trung Ngọcrất không hiểu, bất quá vẫn điqua.

-Vừa mới vòng thứ sáu, tường thành cũng đã bị công kích, còn chết rất nhiều ngườichơi, tuy rấtnhiều người được Mục Sư hồi sinh, nhưng vẫn đưa tới khôngít oán hận, vòng công kíchkế tiếpbắt đầu, sợ rằngsẽ chết nhiều ngườihơn, hơn nữa tường thành còncó thể sẽ bị côngkích càng nghiêm trọng.

Cơ Như Phong trầm giọng nói.

ThạchTrungNgọctòmò nhìn chung quanhhỏi.

- Ta nhớ hình như có thể mua hộ vệ NPC a,vì sao ngươi khôngđi muabọn hắn quađây? Bọn họ rất cường hãn a.

Cơ Như Phongcườikhổnói:

- Ta đương nhiênmua, nhưng đến bây giờ còn chưatới, tiền đã giao, người lại chưa tới, phiền a.

- Không sao cả, phỏng chừng gánh mấyvòng quái nữavẫn khôngcó vấn đề,chờ đợi cácNPC đếnlà được.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Cũngchỉcó thể như thế.

-Đúng rồi, nơi nàycó bao nhiêu người chơi chức nghiệp viễn trình? Bọnhọ cũng không thể không đi chọnmục tiêu, chỉ ở xa xathả rakỹ năng chứ?

Thạch Trung Ngọchỏi.

Tham Lang Boss

DTV-EBOOK.COM.VN

CơNhư Phong nhíumày hỏi.

- Ý của ngươi là chờ bầyquái vật sắpđến, để chobọn họ ném loạn kỹ năngđập những quái vật kia?

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Không sai, ta nghĩ nếu nhưvậy, giếtquái hẳn khôngquá khómới đúng.

- Cóthể, chờ lát nữathử xem, nơiđây có chừng 2000 chức nghiệp viễn trình công kích, cùngnhau thả kỹ năng, hiệu quả hẳnrấttốt.

Cơ Như Phong cười nói.

Thạch Trung Ngọc cũng cười theo, lúc trước Thạch Trung Ngọc chứngkiến mộtđống lớn kỹ năng loạn thấtbát tao của những Ma Pháp Sư, Cung Tiễn Thủ… kia, trực tiếp đậpxuống dướithành,hiệu quả kỹnăng cực kỳ chấn động, Thạch TrungNgọc lo lắng bọn họ có thểtrực tiếp đánh nổtường thành hay không.

- Gợiýcủa hệ thống, quáivật công thành vòng thứbảy một phútsau bắt đầu, mời các người chơi chuẩn bị sẵn sàng.

Nghe được tin tức, Thạch Trung Ngọc ra khỏi thành chuẩnbị nghênh địch.

Lần này rốtcụcbiến thành quái vật cấp 27, Tham Lang.

Có người nói loạiquái vật này rơi tiềntrò chơi cựckỳ nhiều, Thạch TrungNgọc còn chưa từnggiết, đáng tiếc, đối mặt số lượng Tham Lang nhưvậy, Thạch Trung Ngọcmuốn đi nhặttiền cũng không còn thời gian.

Thạch Trung Ngọc xung ngựa lên trước, lần này so vớimấy lần

trước chạy xa hơn một chút, chạy ra khỏikhôngsaibiệt lắm 50 mét, dĩ nhiên không phải Thạch Trung Ngọc giết quái tích cực, mà Thạch Trung Ngọcbiếtđược tintức, các người chơi công kíchviễn trình sẽ cùngnhau ra tay, đây chínhlà cựckỳ nguy hiểm.

Tuy người chơi cùngmộtđoàn đội công kích nhau sẽ không bị thương tổn, nhưng đau a, kỹnăng ma pháp còn đỡ, đập lên người sẽ biếnmất, nhưng mưa têncủaCung TiễnThủsẽ không biến mất nhanhnhư vậy, Thạch Trung Ngọc cũngkhông muốnbởi vì đứng gần, sau đó biếnthành nhím.

Phạmvi côngkích viễn trình tầm haimươi lămmét,nhưng némlên trời,phạmvi công kích sẽ rộng hơnmột ít, bởivìvấn đề an toànlàsố một,cho nên ThạchTrung Ngọcquyết địnhchạy xa một chút, dùsao chỉcần rời cửa thành hơi xa, phạm vitrị liệu của Mục Sưđã không tới, mặc kệchạybaoxacũng giốngnhau.

Nhìn bầy Tham Lang chen chúc đến, Thạch Trung Ngọc thật muốn đi tớiphía trước nhìn, đến cùng những Tham Lang này là từnơi nào đổi mới ra, nếunhư ở trong nháymắt bọnnóxuất hiện,mìnhcho một kỹ năng quần công, Đích Lô lại dùng một kỹ năngquần công, thì có thểmiểu sát rấtnhiều quáivật,kiađều là kinh nghiệm,đổi mới dày đặc nhưthế, không cần nghĩ, nhất định thoải mái chếtđi được.

Bất quánhìnbầy sói nhiềunhư vậy, ThạchTrung Ngọc có chútchột dạ, trước khôngnói đi chỗđótính nguy hiểm cao bao nhiêu,ngay lúc này có thể xông quađượcsao?

-270 -302 -285...

ThạchTrung Ngọc hơi hoảng sợ, lực côngkích của nhữngTham Lang này cao hơn DiệpLinh quá nhiều, cư nhiên bình quân phá huỷ hắn gần 300 HP, cái này làmsao chơi? Quá nguyhiểm, chỉ cần bị mấy chục convây công, hắn muốn khôngchết cũng khókhăn.

Thạch Trung Ngọclà một người sáng suốt, đươngnhiên biết đạolý ngườithức thời mới là tuấnkiệt, lậptức lôi kéodây cương,cóchủ nhân nhưthế nào sẽ cótọa kỵ như thế ấy,Đích Lôquá hiểu ý tứcủa ThạchTrung Ngọc,không nói hai lời,nghiêng đầubỏ chạy,tốc độcủa những Tham Lang kia làm sao có thểso sánh vớiĐích Lô,ngaylập tức bị bỏ rơi.

Nhưng bởi vìmới vừa rồiápsát quá gần, muốn bỏ rơiquá xa cũng không phải chuyệnđơn giản, bỗng nhiênThạch Trung Ngọc chứng kiến trên bầu trờibay múa mấy ngàn mũitên, còncó kỹ năng ma pháp, khôngkhỏi mắng lên.

- Con mẹ nó, lão tử còn ở đây a,các ngươi muốn đau chết tasao.

ThạchTrungNgọcvà Đích Lô xuyên qua mưabom bão đạn, rất vinh hạnh chạy tới dưới tường thành.

Tham Lang bị một lượtbắn này cản lại, nhưng Tham Lang phía sau lại theo nhautới, một mảng lớn đenthùi lùi, điên cuồngtràn tới, ngay cả Thạch Trung Ngọc cũng cóchút sợ hãi, ngườichơi thông thường có thể không kinhhãi sao?

Bất quá những người chơi công kích viễn trìnhở trên thành cũng không nhànrỗi,tiếp tục némkỹ năng,mà các ChiếnSĩ dưới thành cũng bắtđầu ném kỹ năng quần công, các người chơi trên thành dưới thành phối hợp, cuốicùng cũng gánhđược vòng quái vậtnày, Bosscũng xuất hiện.

Cùng Bossở dưới thành quyết đấu, các người chơi rất an toàn, bởi vìcó MụcSư trịliệu, nhưng tường thành thì nguy hiểm, ai cũng không thể xác định Boss này có thể nghĩquẩn, trực tiếpcông kích tường thànhhay không, lực công kích của Boss điđập tường thành, sợ rằng tường thành cũngkhông thủ đượcbao lâu,vạn nhất tường thành bị đập nát, vậy thì phiền toái.

ThạchTrung Ngọc do dự, cuốicùng quyết định chạyragiếtBoss, Tham Langcòn lại đã không thể cấu thànhuy hiếpgìvới mọi người, chonên cũngkhông thiếu người chơi đi lên hỗtrợ, chỉ là một Mục Sư cũng không có,nàyrấtnguyhiểm.

Thạch TrungNgọcdámkhẳng định,chỉ cần mình không thểkéocừu hận,ngườikhác bị côngkích tuyệt đối sẽ khôngdễ dàng giống như hắn,mặc dù là KỵSĩ chuyênnghiệp, dưới tình huống không cóMục Sư, muốn kháng Boss, trừ khi có trang bị cực tốt, bằngkhôngsẽrất khó xử.

Đích Lô gia tốc bắnvọt, hung hăng đụng vào ThamLang Boss,Thạch Trung Ngọc cũng nhân cơ hội đánh ra Oanh Thành NhấtKích, đừng

nhìn thânthể ThamLangBoss còn cao lớn hơn Đích Lô, nhưng vẫnbị đánh bay,Thạch TrungNgọc đươngnhiên sẽ khôngbỏ quacơhội công kích miễnphí,lập tứcđiều khiển Đích Lô laoqua.

Boss phíatrước bởi vì hìnhthể quá nhỏ, nếu như ThạchTrungNgọc ngồi ởtrênngựa, sẽ rấtkhó côngkích được chúng, nhưng Tham Lang Boss không giống, hình thể còn cao hơn Đích Lô, cái này cựckỳ thuậntiện Thạch Trung Ngọc công kích.

Thời điểm ĐíchLô sắp đến bên người Boss, trước hung hăng đạp nó một cái, sauđó ThạchTrung Ngọc thoáng nghiêng người, Trọng Kích bổ vào trên người Tham Lang, Tham Lang Boss từtrong trạng tháingất xỉu tỉnhlại, vôcùng phẫn nộ nhìn Thạch Trung Ngọcvà Đích Lô, tru lênmộttiếng,sau đóphi tới.

ĐíchLô vộivã tránh ra, Thạch TrungNgọc thừa cơ bổ ngang một đao, chém vào hông Tham Lang.

-Gợiý của hệ thống, chúcmừng ngàiđánh ra thươngtổn nhược điểm.

Ha hả, thìra nhược điểmcủa giahỏa này eo, Thạch Trung Ngọc cười cười, biết nhược điểmcủađối phương,giếtliềnbuông lỏng hơn nhiều, ThamLang bị công kích, mặcdù có chút đau nhức, nhưng càng thêm kíchphát dãtính của nó,lầnnữa xông về phía Thạch Trung Ngọc.

Haivó ĐíchLôvunglên thật cao, Thạch Trung Ngọc biết nó lại muốn thả kỹ năng, khôngkhỏi cười cười, nếu nhưThamLang không né, vẫn trực tiếp xông lại như thế, vậy nó nhấtđịnhsẽ bị đánh ngất xỉu.

Đại chiêu

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Tham Lang Boss cũng không ngu như vậy, đã thấy được thức mở đầu khi ĐíchLô thả kỹ năng, chẳng lẽ cònkhôngné tránh sao? Lập tứcphanh lại, chuẩn bị dừng bước, nhưng bởi vì tốc độ quá nhanh, dưới tácdụngcủaquán tính, Tham Lang Bosslại trợttới một chút,bây giờ muốn thối lui đã cựckỳkhó.

Kỹ năngcủa ĐíchLô đã hạ xuống, ThamLang lần nữa bịngấtxỉu, Thạch Trung Ngọc chạy tới, dùng HuyềnThiếtĐaochém vàicái,lúc này rốt cụccó một nhóm ngườichơi tới trợgiúp Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc thầm than một tiếng, những ngườinày đều là người củaanh vợ, không thể khônggiúp a.

Đểngừa vạn nhất, Thạch Trung Ngọc némmột cái trào phúng lên người Tham Lang, miễncho Tham Lang Boss đi công kích những người chơi khác.

Thạch Trung Ngọc ném tràophúng xong, thời gianTham Lang Boss ngất xỉucũngsắp kếtthúc, Thạch TrungNgọc thật nhanh đánhra Cuồng Long Thăng Thiên.

Cả người Thạch Trung Ngọc từ trên lưngngựabay lên, thoạt nhìn cựckỳuy vũ, ở trên khôngtrung đánh vài công kích phổ thông,sau đó liếc phía dưới một cái,con mẹ nó,Đích Lô đâu? Tại saokhông thấy? Lão tử vốn đang định trởlại trên lưng Đích Lô, đó mới gọi phong cách, hiệntại xem ra là thất bại.

Tuyhình ảnh uy phong tanvỡ, bất quá Thạch Trung Ngọc vẫnkhông

chậm đánhraLực Phách Hoa Sơn,hung hăng đập ThamLangBoss xuống, thời điểm Tham Lang Bossgần rơi xuống đất, Thạch Trung Ngọc đột nhiên chứng kiến một bóngđen vọt tới,hung hăngđụng vào Tham Lang Boss, sau đó Thạch Trung Ngọcan vị ngồi lên lưng đốiphương.

Thạch Trung Ngọc cười cười,Đích Lô vẫnrấtcho mặtmũi,biết lão tử muốn đùa bỡnuy phong,lập tứctớiphối hợp.

Mới vừarồi ThamLang Boss bịđụng, các ngườichơi đươngnhiênsẽ không khách khí, dồn dập dùng vũ khí trong tay đập Tham Lang Boss.

Tham Lang Bosstừ trongtrạngthái ngấtxỉu tỉnh lại, hung hăng trừng Thạch Trung Ngọc và Đích Lô, dù sao nó cũnglà Lang Vương, ngày hôm naylại bị hai giahỏa nàyđánh bẹp, tâmtình có thểdễ chịu sao?

Ngửa mặt lên trờigào to một tiếng, thân thể Tham Lang đangchậm rãi biến thành màu kim hoàng,cảnh tượngnhưthế này đêm qua ThạchTrung Ngọc đã gặp qua nhiều lần,gia hỏa kia đang ởtiến hóa, bất quá tốc độ tiến hóa nhanh hơnĐích Lôrất nhiều.

Mới nháy mắt, Tham Lang Boss đã hoàn thành tiến hóa,Thạch Trung Ngọc khôngquálưu ý, HoàngKimBoss cấp 27mà thôi,hắncòn nhìn không thuận mắt.

ThạchTrung Ngọc khinh thường Hoàng Kim Boss cấp27, nhưng các người chơi chạy tới giúp một tay đểmắt a, bọnhọ chỉlà người chơi bình thường, có thể nhìnthấy Boss mấy lần, đừngnói HoàngKim Boss,ngay cả Bạch Ngân Bosscũng chưa thấy quamấylần.

Tham Lang biến thành Hoàng Kim Boss, lập tức vọt về phía Thạch Trung Ngọc, đối vớitôm tép nhải nhépở bên ngườicông kíchnó, Tham Lang không đểý,mặc cho bọn họ chơi đi, trongmắt của nóchỉ có Thạch Trung Ngọc và Đích Lô.

Thạch Trung Ngọc khinh thường hừ mộttiếng, dưới chân đạp bụng ngựa, Đích Lô cũngvọt tới Tham Lang,Thạch Trung Ngọcđãchuẩn bịxong Oanh Thành Nhất Kích, hiện tại chỉ nhìn hắn và Tham Lang người nào uy lực mạnh hơn.

Tham Lang Boss nhảy lên thật cao,Lang Trảo hung hăng chụpvào Thạch Trung Ngọc, Huyền Thiết Đaocủa Thạch TrungNgọc cũng giếtvề phíaTham Lang.

Hai người giao phong, đều hứng chịu thương tổn, bất quá Thạch Trung Ngọc chỉ rớt hơntám trăm HP, màTham Lang Bossthì rớt hơn một ngàn HP, bất quáđối với Tham LangBosscómấy trămngàn HP mà nói,một chútcũng không tínhlàcái gì, Tham LangBoss không tức giậnchút nào, lại lập tức vọt tới.

Tốcđộ củaTham Lang Boss so với trước đó nhanhhơn mộtchút, hay bởi vì lần này khoảng cách tương đối ngắn, Đích Lô cănbản không có thời gian thả kỹ năng,mà Thạch TrungNgọcở chính diện giao phong chỉcó Oanh ThànhNhất Kích tiện dụng nhất, thế nhưngvẫn cònở trạng tháicold-down, khôngthể làmgì khác hơn là chạy trốn.

Mặc dùsau khi Tham LangBoss tiến hóa, tốc độ đề cao một chút, nhưngcũng không có biệnpháp chơi tốc độ với Đích Lô, căn bản là khôngđuổikịp, Thạch Trung Ngọc ngồiở trên ngựa, Huyền Thiết Đaongưngtụ ra một tầngđao khí,kỹnăng này là kỹnăng Phi Đaomà Thạch Trung Ngọc mới lấy được.

Tham LangBoss tiếp tục đuổi giết ThạchTrung Ngọc, Thạch Trung Ngọccó chút buồn bực,thời gian kỹnăngPhi Đao cold-downquá dài, ai, đáng tiếc mình chỉ cómột kỹ năng công kích viễn trình,nếu như nhiều thêm mấycái thìtốt biếtbao?

Thạch Trung Ngọc có chúthối hận tại saomình không phải một Cung Tiễn Thủhoặc Ma Pháp Sư? Kéo dàikhoảngcách đánh, còn khôngchơi chết Boss sao?

Tốcđộ của những người chơi bình thườngkia miễncưỡng có thể đuổi kịp ThamLang Boss, truyở phíasau Tham Lang Bosscông kích, Tham Lang Boss hoàntoàn mặcxác bọn tiểutử này,trực tiếp đuổi theo Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọc suy nghĩ, có nên mang theo Tham Lang Boss chạy nhưvậy, giao cho những người chơi kia tới giết ThamLang Boss hay không?

Cáiý nghĩnày ngượclại khôngtệ, nhưng cũng có tệ đoan tươngđối lớn, cũng không thể để những người chơikia giếtkhổ cực như vậy, sau đó mình chạy tới kiếm lầncuối cùng, đoạtkinh nghiệm, thế

nhưng bảo Thạch Trung Ngọc tặngđiểm kinh nghiệm cho những người chơi kia, Thạch Trung Ngọc cũng không muốn,huống chi HoàngKim Boss tuônra trang bị, hắnlàm sao có thể khôngđi cướp?

Sau khi ThạchTrung Ngọc némramộtthanhPhi Đao cùng tràophúng, lập tức đánh cái Hồi Mã Thương,Đích Lô quay đầu, Oanh Thành Nhất Kíchchémvào trên người Tham Lang Boss, Tham Lang Boss đáng thương,căn bảnkhông kịp phản ứng, đã bị Thạch TrungNgọc đậptrúng, sau đó thân thểbayrangoài.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc một tiếng, đang chuẩn bịđiqua bồi nómấy đao, thế nhưng trước mắtđãcó người chơi chặnđường, Thạch Trung Ngọc nhíumày, những người chơinày cũngquá phiền đi, lão tử đang giết thật tốt, qua đây đánh vài cái kiếm chút điểm kinh nghiệm còn chưa tính, lại còn không cho lãotử cơ hội công kích? Các ngươimuốn bị Tham Lang Boss giết chết như vậy.

Đếncùng Thạch TrungNgọc giết Boss mới hơnhaimươi ngườimà thôi, đối với Chiến Sĩ thủ thành đạt tới năngnhìnmà nói,căn bản không tính làgì, muốn thành công thủ thành cũng khôngphải chỉ dựa vào hai mươi ngườinày là được.

Bất quá Thạch TrungNgọc cũngbiết bọn ngườikia chỉ làbảnnăng muốnđigiết Boss,cho nên không tiệnnóigì,chỉ có thể đứng nhìn nhữngngười chơi nàyđiêncuồng quần ẩu Boss.

Tham LangBoss từ dướiđất bò dậy, nổi giận gầm lên một tiếng, bộ lông vàng óng độtnhiên nhiều hơn tầng mộthỏa diễm, hỏa diễm còn càng tụ càng nhiều, Thạch Trung Ngọc sửng sốt một chút, ngườinàymuốn phóngđại chiêu?

Tham Lang

DTV-EBOOK.COM.VN

- Chạy mau!

Thạch Trung Ngọc hét lớn một tiếng, sau đó điều khiển Đích Lô bỏ chạy,còn hai mươi mấy ngườiquần ẩuTham Lang Boss kia, Thạch Trung Ngọc không quảnđược nhiềunhư vậy.

Thạch Trung Ngọc có ĐíchLô đươngnhiên có thể thoảimái thoát đi phạmviTham Lang Boss công kích, nhưng đám gia hỏa vây giết Tham Lang Boss lại khó nói,nghe Thạch Trung Ngọcquát, có mấy người cực kỳ may mắn tránh ra, nhưng những ngườiphản ứnghơi chậm một chút thìbi kịch.

Người đều cótư tâm, bọn họ tới giết Bossđương nhiên là muốn cùng Thạch Trung Ngọc dànhđiểm kinh nghiệm, ngoạitrừngười ra một kích cuối cùng chiếmmột nửa điểm kinh nghiệm, còn lạimột nửa điểm kinh nghiệm sẽ dựa vào đóng gópphân ra, cho nêntất cả mọi người đềura sức công kích.

Nhưng con người mộtkhi tham,suy nghĩ đềulàđiểmkinh nghiệm, lại khôngbiết chờ đợi bọnhắn chỉ cóbikịch, rõ ràngđã thấy Tham Lang Boss chuẩn bịphóng đạichiêu, lại còn muốn đánh thêmvàikích mới chạy trốn,đó không phải là muốn chết sao, trực tiếp bị hỏa diễm của Tham Lang Bosscắn nuốt,hơn hai mươi người giảm bớtquá nửa, hiện tại chỉ còn lại cóbảy támngười.

ThạchTrungNgọc thấy hỏa diễm của Tham LangBoss biếnmất, lập tức quayđầu lạiphản kích, Thạch Trung Ngọc đã chuẩnbị xong Oanh Thành Nhất Kích, chờ đối phươngtiếp cận, vốn tưởng rằng Tham LangBoss còn có thể giống như trước, điêncuồngxông lên.

Đáng tiếc, ThạchTrungNgọc dự liệusai rồi,Tham Lang Bossdĩ nhiên nhấc chânbỏchạy, Thạch Trung Ngọcchỉ có thểbấtđắcdĩ đuổi ở phía sau.

-Gợi ý củahệthống, vòngquái vật công thành thứ bảy một phút sau

bắt đầu, mờicác Mạo Hiểm Giả chuẩnbị sẵn sàng.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, Boss còn chưa giết chết, vòng thứ bảy đãbắt đầu?

Nhìn thoáng qua ThamLang Boss đã chạyxa, Thạch TrungNgọcthầm hận,vội vàng trở về thủ thành, bâygiờ quái vậtđã rất cao,phíatrước mộtđám Tham Langthiếu chút nữagiết chết Thạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọc nơi nàocòn dámlắc lưở tiền tuyến? Chỉphảibắt đầuđi trởvề.

Bảy tám người theo Thạch Trung Ngọc giếtBoss may mắncòn sống sótkiacũng vộivàng trở về,lực phòng ngự của bọn họ kém xaThạch Trung Ngọc,ngay cả Thạch Trung Ngọc cũng không dám lắc lư,bọn họ nào cóthựclực này?

Thờiđiểm ThạchTrungNgọc chạy tớidưới thành,quay đầu nhìn về phía quáivật đang chạy tới, không khỏi thở phào nhẹ nhõm,may mắn lần này không cần biến thành nhím.

Tham Lang, cấp 28, quáivật phổ thông.

Kỳ quái, sao lần nàymới cấp 28? Dựa theo tốc độ mỗi lần nhảy hai cấp, lần nàychắc là quái vật cấp 29 mới đúng? ThạchTrungNgọclắc đầu, không biết hệthống đang làm trò gì, đẳng cấp mộthồitănglớn như vậy,một hồi lại tăng nhỏ nhưvậy, ai, quên đi, quản nó làm gì, vẫn làgiết quáivật cấp thấpdễ dàng hơn.

Đến cuối cùng xuất hiện quái vật hơncấp 30, đó mớilà đau khổ, không biếtphải chếtbaonhiêu ngườiđây.

Tham Lang rất nhanh thì đến gần,Thạch Trung Ngọcnhìn thoáng qua trên thành, các Cung TiễnThủ đã giươngcungcài tên, Ma Pháp Sư cũng giơpháp trượnglên thật cao, chờ quáivật tiếnvào phạm vi xạtrình.

- Thảkỹ năng.

CơNhưPhong hét lớn.

Vô sốma pháp cùng cung tiễnbắn ra, các người chơidưới thành cũngbắt đầu thả ra kỹ năng quần công, đối với chức nghiệp cận

chiếnmànói, chỉ có kỹ năng quầncông mới có thể miễncưỡngxem như công kích viễntrình, bọnhọ cũng không giống nhưThạch Trung Ngọc,cókỹnăngcông kíchviễn trìnhnhư Phi Đao.

Thạch Trung Ngọc ném ra ngoài đươngnhiên cũnglà kỹ năng quần công,Cuồng Bạo Xuyên Thủng, đây chính là cơ hội kiếm kinh nghiệm a, làm saocó thểbỏqua? Hơn nữađám giahỏa trên thành némra cũng là kỹ năng quầncông, chỉ là kỹ năngquần công của người chơi bình thường,số lượng công kích là có hạn chế.

Sau khi némrakỹnăngquần công,ThạchTrung Ngọc kinh ngạc phát hiện mình dĩ nhiên thăng cấp, thành công lêntới cấp 31, bất tri bất giác đãgiếtkhông ít quái, ngay cả Thạch Trung Ngọc cũng cảm thấy ngoàiý muốn, giếtquái cấp thấp, cư nhiêncũng có thể thăng cấp nhanh như vậy.

Tuy những quáicấpthấpnày, kinh nghiệm không cao bằng quái vật hơncấp30, thế nhưng số lượng rất nhiều, Thạch Trung Ngọc thả một kỹ năng quần công,ít nhất cũngquét trên trăm quái vật, cho nên kinh nghiệm mới có thể tăng nhanh như vậy.

Không kịp nghĩ nhiều, Thạch Trung Ngọc thêm năm điểm thuộc tính tự do vào lựclượng, nhất thời cảm giác lực lượng trong thân thể phảng phất như tăng lên không ít.

Saumấyvòng bắn, tuy cũng giết chếtkhôngít Tham Lang,nhưngvẫn có rấtnhiềuThamLang đột phá phòng tuyến vọttới,bất quáhầunhư đềulàtàn huyết, đám người ThạchTrung Ngọc hếtsức chuyên chú giết quái, các chức nghiệpviễn trìnhở trên thành tiếp tục côngkích, thếnhưng Mục Sư lại đình chỉ công kích, bắt đầu trị liệu đồng đội.

Mặc dù cónhiều Mục Sưnhư vậy trịliệu, nhưng thương vongvẫn rất thảm trọng,bêntai Thạch Trung Ngọc khôngngừng truyền đến tiếng kêuthảm thiếtcủangười chơi,có chút saukhi chết được Mục Sưhồi sinh,nhưngcóvài người chết lại khôngthể hồi sinh, không phải Mục Sư không muốn giúpbọn họ hồi sinh,mà là kỹ năng đều đang cold-down.

Thuật hồi sinhcủaHướngLâm xưa nay khôngbề dùng qua, bởi vì nàng lo lắng Thạch TrungNgọc, Hồi Sinh Thuật của nàng chỉ chuẩn bịcho Thạch Trung Ngọc, hắn mới là đối tượng được Hướng Lâm

trọng điểm chiếu cố, Trị Liệu Thuật thỉnh thoảng rơi vào trên ngườiThạch Trung Ngọc, tuycũngcó những MụcSư khác giúp Thạch Trung Ngọctrị liệu, nhưng Hướng Lâm không yên tâm, sợ bọn họ không chữa được.

Cơ Như Phong lo lắng nhìn tình hình chiến đấu phía dưới, mới vừarồi đối mặt Tham Lang cấp 27đã cựckỳ khókhăn,bây giờđối mặt ThamLangcấp28, nhânsốtử vong đangtăng vọt, Cơ Như Phong khôngthểkhông lolắng, nơi này khônggiống những trò chơi khác, người chơi tử vongở trongThần Lâm,có haigiờ không thể vào.

Người chết, chẳng qualà rơi đẳng cấp, trở vềvẫn rất hữu dụng, thế nhưng ngườichết lại không về được, vậy thì không xong, nhìn nh ân sốtử vongkhông ngừng gia tăng, màHồi Sinh ThuậtcủaMụcSư lại không tăng, Cơ Như Phongvội muốnchết.

Bỗng nhiên Cơ Như Phong chứng kiến Bossở xaxa đi tới,thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy Boss chẳng khác nàovòng này đã qua, nhưng tim củaCơ Như Phong đột nhiênnhảy đến cổ họng, bởi vì hắnthấy được Tham Lang Boss mới vừa rồi chạy trốnlại trởvề.

-Tăng tốc độ giết quái, Boss tới.

Cơ NhưPhong đứngởtrên thành gào thét.

Các người chơicông kích viễn trình đã sớm chứng kiến hai con Boss, nhưng các người chơi dưới thành lạibị nhómlớnThamLang vây quanh, căn bản khôngbiết tình huống xa xa, bây giờ nghe Boss tới, tất cả mọingười hưng phấn, vòng công kích nàycuối cùng cũng kiên trì qua.

Thề sống chết bảo vệ Phong Vân Thành

DTV-EBOOK.COM.VN

Sĩ khí tăng nhiều, các người chơiphảng phất như ănxuân dược, cũng bắt đầuliều mạng công kích, Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cuối cùngcũng kiêntrì nổi,nếu tiếptục như vậy nữa,sợ rằng ngay cảhắncũng sẽ nguy hiểm, các người chơicàngngày càng ít, quái càng ngàycàngnhiều, đương nhiên sẽ uy hiếp tới Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọcrasức mởmột đường máu, chuẩnbị tiếp tục đi khiêu chiến Boss, nhưng khi ThạchTrungNgọc chứng kiếnhai con Bossđicùng, trái tim lập tức căngthẳng, một con Boss hắn còncó thể đối phó, haicáisẽrất khó khăn.

Tham Lang và Tham Lang đi cùng nhau, thật con mẹnó rõràngläcấu kếtvới nhau làm việc xấu, quá vô sỉ.

ThạchTrung Ngọc nhìn thoáng quaHP của Tham Lang, phát hiệnHP của nó không cókhôiphục, trong lòng mừng rỡ, như vậy vẫn cócơ hội,bấtquá hai con Bosscách nhau quágần, nếunhư Thạch Trung Ngọc đi công kích một Tham Lang,con khác nhất địnhcũng sẽbị kéo giá trị cừu hận, đến cùng nên làm cái gìbâygiờ?

Tình huống trước mắt đã không cóthời gian cho Thạch Trung Ngọc suy tính, tốcđộ di độngcủa Tham Lang không chậm, lạitiếp tụcnhư thế, rất nhanhsẽ tới nơi này,nếu như hai conBoss cùng nhau công kích tường thành, tườngthành sẽ càng thêmnguy hiểm.

Thạch Trung Ngọc thầmmắng mộttiếng, vẫn quyết địnhlao lên, bất quá trước đối phóai? Thạch Trung Ngọc do dự một chút,mặc dù Tham Lang sauđầy máu, nhưng nóchỉ làBạchNgân Boss, mà Tham Lang trước tuy chỉ còn lại không tới một nửaHP, nhưng đã tiếnhóa thành Hoàng Kim Boss, dườngnhưcàngkhó đốiphó.

Nhìnhai con Bosscàng ngày càng gần,ThạchTrungNgọc cắn răng,

ĐíchLô gia tốc laovề phíaBoss, Oanh Thành NhấtKích hung hăng đụng vào trên người Tham Lang, Tham Lang bị đánh bay, trong nháy mắt Tham Lang bị đánh bay đó, Thạch TrungNgọc cũngbị côngkích, lợi trảo của ThamLang hung hăng chộp vào trên vai Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc bịđau,lập tức chạy trốn, Tham Lang đuổi không bỏ, Thạch Trung Ngọccười hắc hắc, hắn muốnchính là cái hiệu quả này, hai con Boss xa nhau, mình đối phóHoàng Kim Boss, người khác đi đối phó Tham Lang sau, chỉ cần hai conBoss không ở cùngnhau, như vậy sẽ dễdàng đốiphó hơn.

Có mấy người chơithông minh hiểuý tứ của Thạch Trung Ngọc, vội vàngtiếnlên ngăn cản Tham Lang sauchuẩnbị đuổi theoThạch Trung Ngọc, cùng nó tranhđấu,Thạch Trung Ngọcthì một ngườikéo Tham Lang đirấtxa, chuẩn bị một mình giêt con ThamLang này.

Trước đãcókinh nghiệm đốiphó Tham Lang, Thạch Trung Ngọcđối phó nó cũng dễ dàng hơn nhiều, ở dướilực công kíchcường hãn củaThạch Trung Ngọc, Tham Lang lập tứcbiến thànhtànmáu, Thạch Trung Ngọc đang chuẩn bịcho Tham Langmột kíchtrí mạng, lại chứngkiếntrên người ThamLang toátrahỏa diễm.

Thạch Trung Ngọc khinh thường hừmột tiếng, chiêusố đồng dạng, lần đầu tiên đối phó lão tử cũng vô dụng, cònmuốn lần thứ hai?

ChờTham LangBoss thả xong hỏa diễm, ThạchTrung Ngọc tiếp tục xông tới, nhưng lần này Tham Lang lại lựa chọn chạy trốn, Thạch TrungNgọc căm tức,mẹ kiếp, lầnđầu tiên để chongươi chạy còn chưa tính, lần thứ hai lại còn muốn chạy? Nằm mơ.

Nếu nhưThạch Trung Ngọc không có Đích Lô, thật đúnglà không thể làm gì ThamLangBoss, nhưngcóĐíchLô lại khác, dễ dàng liền đuổi theo Tham Lang, OanhThành NhấtKích đã sớm chuẩnbị xong.

- Xemlãotử đâm nát cúchoa củangươi.

Thạch Trung Ngọc hét lớn một tiếng, Oanh Thành Nhất Kích nhắm ngay cúc hoa của ThamLang cắm vào.

Ngao ~

Tham Langkhóc thét nằmrạp trên mặt đất, Thạch Trung Ngọcthôbỉ nở nụ cười, lại pháthiện một cái nhược điểm,thìra nhược điểm trên ngườiTham Lang,ngoại trừ eo, còncó mộtcái cúc hoa.

Thạch Trung Ngọc từtrên ngựa nhảyxuống, bắt đầu nhặt lấy trang bị Tham Lang tuôn ra, HoàngKim Bosstuôn ra đồ đạc,ThạchTrung Ngọcvẫn rấtđểmắt, mặcdù chỉlà Hoàng Kim Boss cấp 27, tuôn ra trang bị hẳn ở cấp25, nhưng không phải thích hợpđẳng cấp người chơi hiện tại sao, vẫncó thể bán được một cáigiátốt.

Đích Lôchứng kiến hành độngcủa ThạchTrungNgọc đối vớiTham Lang Boss, theobảnnăng cách chủnhân mấy bước, Thạch Trung Ngọc thấy được, tức giận trừng nó:

- Lãotửkhôngcó hứngthúvới cúc hoacủa ngươi.

Nhặt đồxong, Thạch Trung Ngọc phóng người lên ngựa, trởvề trợ giúp nhữngngười khác, còn có một con Tham LangBoss ởbênkia.

-Gợi ý của hệ thống, quái vậtcông thành vòng thứtám một phút sau bắt đầu,mời cácngười chơi chuẩn bị.

Thạch TrungNgọc kém chút từtrên ngựangã xuống, có lầm hay không? Chơi chúng ta sao?Vòng thứ bảy còn chưa triệtđể kết thúc, vòng thứtám đãđến rồi, lẽnào không thểcho chúngta một chút thời giannghỉngơi sao?

Thạch Trung Ngọc nhìn trang bịtrên người mình, độ bền bình quân đãrơixuống dưới 50, sợ làkiên trìkhôngđược bao lâu nữa, dù sao dượctềcòn rất nhiều, nhưngtúiđồcủa những người kháckhông lớn bằng Thạch Trung Ngọc,trang bị cũng không tốtbằng hắn, cũng không biết bọn họ cócòn dượctềdùng hay không.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc trở lại Phong Vân Thành, vừa lúc nhìn thấy Tham Lang gào thét, bị mất mạng,Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹ nhõm, nếu như đốimặt một đoàn quáivật công kích,còn phải đối phó Boss, độ khókiathật không nhỏ.

Cơ Như Phong nhìnxa xa khói đặccuồncuộn,màcác Chiến Sĩ ởdưới thành thì vẻ mặt uể oải, không khỏi thở dài:

- Thật chẳng lẽ trời muốndiệttasao?

-Mởcửa thành, để người bên ngoài tiếnvào.

Cơ NhưPhong lớn tiếng nói.

Ngườithủ thànhsửngsốt, cái này không thích hợp?Bên ngoài không ai khiêng, vậy chẳng khác nào cho đám quái vật kiatrựctiếp công kích cửa thành, lẽ nào dự định bỏqua?

Người thủ thành chỉ nghe theo mệnh lệnh, nhữngchuyệnkhác không phải bọnhọ có thể xía vào, trực tiếp mở cửa thành,các người chơi chứng kiến cửa thành mở, mặtlộvẻ kinh hỉ,nhưng lại khôngai đi vào.

- Nhanh trở vềthành, lẽ nào cácngươimuốn chết sao?

Cơ Như Phong rống to.

- Thiếugia, coi như chúng ta chết, cũngsẽ khôngđể đám quáivậtkia tiến vào.

- Đúng vậy, thiếu gia, ngươivì PhongVân Thành bỏra tâm huyếtlớn như vậy, chúngta làmsao có thể để cho ngài thất vọng?

-Thềsốngchết bảovệ Phong Vân Thành!

- Thề sốngchết bảovệPhongVânThành!

...

Các người chơi dưới thànhcùng nhau reo hò, Thạch Trung Ngọc có chút cảmthán nhìn những ngườichơi kia, tuy Thạch Trung Ngọcđã sớmtừ trong miệng CơNhư Nguyệt biết,những người nàyđềulà nhân viêncủa tập đoàn Phong Vân, nhưngkhi chứng kiếnnhiều người như vậy giữ gìn Cơ Như Phong,trong lòngvẫn có chút kinh ngạc, CơNhư Phongthật sự tốt nhưvậy sao?

- Đừngdây dưa, nhanhtrở về, đây làmệnh lệnh.

Cơ Như Phong lớntiếng hô.

Dã Man Trùng Kích

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhưng các Chiến Sĩ dưới thànhvẫn khôngai bằng lòng vàothành, nhìnthấy quái vậtcách đó không xa đã càng ngày càng gần, trong lòng Cơ NhưPhong càng lo lắng, hắn thấy, lần thủ thành này hắn rấtkhó qua,coi như miễn cưỡng chống nổi một tua này, phía sau phảilàm nhưthếnào vượtqua đây?

- Huynh đệ, không nên tùytiệnbuông tha,chỉ cầnchúng tamộtlòng đoàn kết, vẫn có cơ hội.

Thạch Trung Ngọc ở dưới thànhhô.

Cơ Như Phong cười cười, sau đó nhìnCơ NhưNguyệtởbên người nói:

- Nếu nhưta chết,thay ta chỉhuy chiến trường.

Cơ Như Nguyệt sửng sốt, nàng đã đoán đượcca ca của mình muốn làm gì, dodự một chút, vẫn gật đầu nói:

- Cẩnthận.

Cơ Như Phong cũng không nóigì, trực tiếp đi xuống.

Mấy người chơi nhìn thấyCơNhư Phong dự định ra khỏi thành vội vã ngăn cản:

- Thiếu gia,ngàilà tổng chỉ huy,không thể đira ngoài.

Cơ Như Phong nghĩa chính ngôn từ nói:

- Các huynhđệ đềuở bên ngoàiliều mạng,talàm sao cóthểbìnhthản đi chỉ huy?

Bỗng nhiên, CơNhư Phong nghe đượcbên ngoài đã vang lên thanh âm chiến đấu, lập tứcchạy ra ngoài, ngườigiữ cửa thấy Cơ Như Phong đã đi ra, chỉcó thể bấtđắcdĩ lắc đầu, lần nữa đóng cửa đại

môn.

Những người khác nhìnthấy CơNhư Phong đi ra cùng bọnhọ chiến đấu,không khỏi có chútcảm động, Thạch TrungNgọccũnghơi kinh ngạcnhìn Cơ Như Phong, hắn thực khôngnghĩ tới thiếu gia như Cơ NhưPhongsẽ tự mình ra khỏi thành chiến đấu.

Vòngnày quáivậtlà Độc Vĩ Hạt, quái vật cấp30, côngkích cóchứa độc tính,thật không dễđối phó.

Đãcó không ítquái vật xông qua côngkích viễn trìnhngăn cản, các Chiến Sĩ vàKỵSĩ vộivàng chặn Độc VĩHạt lại.

Loại Độc Vĩ Hạt này nọc độc rất cường hãn,chỉ cần trúngchiêu,mỗi giây đều sẽ duy trìliên tục mất máu 300điểm, đối với cácChiến Sĩ và KỵSĩ mànói, còncóthể miễn cưỡng ứng phó, nhưng đối với Đạo Tặc mànói,khả năng liền nguy hiểm, bất quá ThạchTrung Ngọc không có lo lắng cho TuyếtSương Yên,Tuyết SươngYênmặc trang bịHoàng Kim, hơn nữa mới vừa rồi Thạch Trung Ngọc còncho nàng rất nhiều thuốcgiải độc.

Còn Hướng Lam,thời điểm cảm giác đượcnguy hiểm,đã vội vàng leo lên tường thànhthả côngkích viễn trình, Thạch Trung Ngọccó chút hâm mộnhìn Hướng Lamở trên tườngthànhkhông ngừngthả kỹ năng, có thể viễn trình, cũng có thể cận chiến, nghề nghiệp Ma Kiếm Sĩnày rất cường đại nha!

Vòngnày người chết sovới vòngtrước còn nhiều hơn, các người chơibịchết nhanh hơn,Thạch Trung Ngọcnhìn hết thảy, không khỏi thở dài, người thủ thành vẫn quáit,nếu như tất cảngười chơi trong BạchHổ thành đều tới, hiệu quả sẽ khác rồi, quản tới bao nhiêu quái, thậmchílà Boss,một ngườiđánh nó một chút HP, cũng có thể mài chết nó.

Trên tường thànhkhông ngừng có ngườinémxuống thuốc giảiđộc, hồng dược, lamdược, để những ngườichơi cận chiến sống lâuhơn một chút.

Thạch Trung Ngọcphỏngchừng, tronghệ Đạo Tặc, ngoại trừ Tuyết Sương Yên, còn lạisống sótkhả năngkhông vượtquá ba mươi, dù saoHP của bọn họquá ít, căn bản đở khôngnổi mấy kích,quáivật

quá dày đặc,muốn chạy cũng chạy không thoát.

Tường thành đang không ngừng bị côngkích, rấtnhiềuđịa phương trên tườngthành đãbị Độc Vĩ Hạt đánh rách, Thạch Trung Ngọc thầm mắng,con mẹnó, lão tử bình thường đi tháodỡ tường, nửa ngày cũng đánh khôngra một cục gạch,vì sao những quáivậtnày mạnhmẽ như vậy?

Rất nhanh,Bossđã tới, lầnnày mọi người khôngcó cảm thấy vui vẻ, chỉ cảm thấy bi ai, tuy nói Boss xuấthiện, vòng công kích nàycũng sắp kếtthúc, nhưng trước mắtcòn có vôsố Độc Vĩ Hạt sống sót, Bos s lại ra tay, vậy thì càng phiền toái.

Nhìn CơNhư Phongcaumày,Thạch Trung Ngọc thở dài, ai, tuyệt đối không thể để cho Độc VĩHạtBoss vọt tớidưới thành, lúc nào mớicó thể được ngườikhác tán thành dễ nhất? Đương nhiên là thời điểm đối phương gặp nguy hiểm nhất.

Thạch Trung Ngọc biết, muốn đượcphụthâncủa Cơ NhưNguyệt… Cơ HùngLiệt tán thành, sẽ cực kỳ phiền phức, nhưng được anh vợ tán thành, saunày hành động sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, làm người thừa kế duy nhất củaCơgia, Cơ Như Phongcó thể không có chút địa vị nàosao?

ThạchTrung Ngọc vỗ đầu Đích Lô nói:

-Huynh đệ, đến thờiđiểm chúng tabày ra uy phong, giếtBoss.

Đích Lôphì mũi đạpvó,nó đãtừng là Tử Kim Bosscấp 40, cònĐộc Vĩ HạtBoss bất quá mới Hoàng Kim Bosscấp30 mà thôi, Đích Lô đương nhiênsẽ không sợ, mặcdù bây giờnósuy yếu, cũnglàTửKim Boss cấp 35.

Thạch Trung Ngọc hét lớnmột tiếng,Đích Lôbắt đầu gia tăng tốcđộ, trựctiếpvọt vào bầyĐộcVĩ Hạt, Độc VĩHạt bị Đích Lô quét trúngđều bay ra ngoài.

- Gợi ýcủa hệthống, ngàilĩnh ngộmới kỹ năng,Dã ManTrùng Kích, ngài và sủng vật của ngàiđều có thể sử dụng.

DãMan Trùng Kích: Bạo lực đụngvỡ hết thảy đốithủ lực lượng thấphơn,có 50% tỷ lệ tạothành ngấtxỉu ba giây.

-Ha ha, kỹ năng tốt.

Thạch TrungNgọc không khỏicười nói.

Cái kỹ năng nàybấtkểlà PKhay giết quáiđều rất hữu dụng.

Trải qua ĐíchLôđâmvào, nhấtthời ngất xỉu không ít Độc Vĩ Hạt, các người chơithủ thànhhơi buông lỏng một chút, thời điểm Đích Lô laotớibênngườiĐộc Vĩ Hạt Boss,Dã ManTrùng Kích của Đích Lô cộng thêm Oanh ThànhNhất Kích của Thạch Trung Ngọc,cùngnhau đánh vào trên người Độc Vĩ Hạt Boss.

Vận khí củaĐộc Vĩ Hạt Boss cũng quá kém đi, cưnhiên xuất hiện hai hiệu quả, ngất xỉu cộng thêm đánhbay.

Làm cho Thạch Trung Ngọc cóchúttiếc nuối là, vóc người của Độc Vĩ Hạt Boss khônglớn,muốn cùng nó đối chiến, sợ rằngphải xuống ngựa mớiđược, ngồi ở trên người Đích Lô, căn bản là không công kíchđến nó.

Từtrên ngựa nhảy xuống, Thạch Trung Ngọc dùngHạ Kích đâm lên ngườiĐộc Vĩ Hạt, Đích Lô cũngrất phốihợpđá hậu một phát, hung hăng đá vào trên người Độc Vĩ Hạt, đồng thờitrên mặt đất còn toát raĐịa Thứ, đâm xuyên ĐộcVĩ Hạt, sau khiĐịa Thứ biến mất, ĐộcVĩ Hạt lầnnữa tiếnvàotrạng tháingất xỉu.

Thạch TrungNgọc trước dùng Trọng Kích bổ Độc VĩHạt một đao, sau đómới dùng CuồngLong Thăng Thiên,ở trên không trungđánh ravài thương tổn siêu cao,sau đó Lực Phách Hoa Sơn dùng sứcđập ĐộcVĩ Hạt xuống, ĐíchLôphối hợpđộngtác củaThạch Trung Ngọc, kích hoạt DãMan TrùngKích.

Đích Lô chẳng những đánh ra 2000 thương tổn,cònlàm cho ĐộcVĩ Hạt lần nữa tiến vào trạng thái ngấtxỉu.

Thấy động tác của Đích Lô, Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nếu như cùngĐíchLô phối hợptốt, chẳngphải hoàn toàn có thể làm Boss ngất đến chết mới thôi sao?Dựa vào, đây có phải là Bug không?

Ma Vỹ Hạt

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc chạy đếnbênngười Độc Vĩ Hạt,đánh ra một cái HạKích,nhìnthấy Độc Vĩ Hạt đã kết thúc ngất xỉu,có khuynhhướng bò dậy,vội vàng dùng Dã Man Trùng Kích, ĐộcVĩHạt bị đụng bay, bấtquá đáng tiếc, không có xuất hiện trạng thái ngất xỉu.

Thạch Trung Ngọclúng túng,mới vừa rồithời điểmsuy nghĩđánh Boss ngất đến chết,cònlo lắngchỉ số IQcủaĐích Lô không cao, không thể hoàntoàn phối hợphắn, không nghĩtới lại là mình bị tuột xích trước, Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực, bất quá cái này không ảnh hưởng hắn tiếp tục giếtBoss.

Độc Vĩ Hạt cũnghoàntoàn phẫnnộ, mới vừa rồi bị một ngườimột ngựa đùabỡn ở trong lòng bàn tay, khiếnnó ngaycảcơhội hoànthủ cũng không có,hiện tại rốtcụccó thể nhúc nhích, nhìn thấy Thạch Trung Ngọc còn dám chạy tới,nhấtthời giậntím mặt, khiêukhích, trần trụi khiêu khícha, Độc Vĩ Hạtquét đuôi vềphía đối thủ.

Thạch Trung Ngọc vộivàng không kịp chuẩn bị, trước mắtđột nhiênxuất hiện đuôi Độc Hạt, căn bản là không kịp chống lại, đãbị Hạt Vĩ quéttrúng.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọcbiến thành màuđỏtía, không phảibởi vì tức giận, mà làtrúng độc,Thạch TrungNgọcvộivãkiểm tratrạng thái của mình.

Bò cạp độc: Mỗi giây duy trì liên tục mất máu 500 điểm.

Dựa vào, so vớiĐộc VĩHạtthông thườngcònnhiềuhơn 200 điểm tổn thương, Thạch Trung Ngọc không dám kéodài, vội vãăn thuốc giải độc.

- Gợiý của hệ thống, đẳngcấpthuốcgiải độc quá thấp, không cách nào giải độc, xinsử dụng thuốc giải độc đẳng cấp cao hơn.

Em gái ngươi, thuốc giảiđộc sơ cấp không códụng?May mắn đấu

với Độc Vĩ Hạt là lão tử, đổi thành người khácđã sớm chết, thuốc giải độc trung cấp là dược tề cấp30mớicó thểdùng, ThạchTrung Ngọc chỉ mua vài bình phòng thân mà thôi,không nghĩtới lại cóđất dụng võ.

Sau khiănmột viên thuốc giải độc trung cấp,sắc mặtcủa Thạch Trung Ngọc khôiphục bình thường, Thạch Trung Ngọc lần nữa chạytới,Hạt Vĩ lại xuất hiện, bất quá lầnnày Thạch TrungNgọc có phòngbị,sẽ không dễ dàngtrúng chiêu như vậy, HạtVĩlướt qua thân thể Thạch Trung Ngọc, hắn thành công cắt vào nội tuyến.

Hiện tại Thạch Trung Ngọc đã gần sát Độc Vĩ Hạt,cái đuôi củanó khôngcòn íchlợi gì, Trọng Kíchcủa Thạch Trung Ngọcbổ vào trên người Độc Vĩ Hạt Boss, lực lượng khổng lồđập đếnĐộcVĩ Hạt trùn xuống, kém chútbị Thạch Trung Ngọcđập nằm bẹp.

Thạch Trung Ngọcđúng lý không tha người, kích hoạt Cuồng Long Thăng Thiên, Độc Vĩ Hạt Boss bị đánh bay lên trời, Thạch Trung Ngọc chémhaiđao,nhìn thấyĐích Lôđã chuẩn bịDã Man Trùng Kích, Thạch Trung Ngọc tiếp tục chém mộtcông kích bìnhthường, nhưng không dùng Lực Phách Hoa Sơn.

Thời gian ngất xỉu sẽkhông điệp gia,nếunhưLực Phách HoaSơn ra hiệu quả ngất xỉu, DãMan Trùng Kích của ĐíchLô sẽlãngphí, Thạch Trung Ngọc cũng khôngtin ĐíchLô phát hiện ĐộcVĩ Hạtbị ngất xỉu sẽ đình chỉ kỹ năng Dã Man Trùng Kích.

Lần này vận khí của Đích Lô cũng không tốt, không có xuất hiện ngất xỉu, bấtquá không quan trọng,thời điểm Thạch Trung Ngọcrơi xuống đất đã laovề phía Độc Vĩ Hạt, nhìnthấy Độc Vĩ Hạt không có ngất xỉu, không chút dodự sử dụngDã Man Trùng Kích.

Đáng tiếc,Dã ManTrùngKíchcũng không có đánh ra ngất xỉu, Thạch Trung Ngọcnổi giận, lập tức dùngra Lực Phách Hoa Sơn, Độc Vĩ Hạttốt cụcbị ngất xỉu, Thạch Trung Ngọc buồn bực, ba kỹ năng ngấtxỉu mới thành công một cái, nhânphẩmnày… thậtcon mẹnóbi ai.

Ra được ngất xỉu thì mọi việc đều dễ làm,Thạch TrungNgọc đánh ra Hạ Kích, lúc này ĐíchLô cũng chạy tớidùng kỹ năngcủa nó, Thạch Trung Ngọc biếtĐịa Thứ của ĐíchLô là 100%có thể ngất xỉu,

chonênkhônglo lắng cái gì, chỉ đang khôngngừng lưu ýkỹ năng Cuồng LongThăng Thiên, yên lặngtính toán thờigian Cuồng Long Thăng Thiên hết cold-down.

Muốn tăng hiệusuấtgiết quái, CuồngLongThăng Thiêntuyệt đối là kỹ năng ắt không thể thiếu.

Trong nháy mắtĐộcVĩ Hạt thứctỉnh, ĐịaThứ của Đích Lôxuấthiện, Độc VĩHạtlần nữa vàotrạng thái ngất xỉu, Thạch Trung Ngọc đánh một chiên Oanh ThànhNhất Kích, bớt thời giờ liếc nhìnchiến trường,các Độc VĩHạt thông thườngđã chết không saibiệt lắm.

Độc Vĩ Hạt khôngcó bịOanh Thành NhấtKích đánh bay,bất quá Thạch Trung Ngọc khôngđể ý, bởi vìthờigian cooldowncủa Cuồng Long Thăng Thiên kếtthúc.

Lúc nàyđãcó mấynhânthủ qua đây giúp Thạch Trung Ngọc giết B oss, mặc dù Thạch Trung Ngọc có chút bất mãn những người này qua đây chia điểm kinh nghiệm, nhưng nếu như không nhanh giết Boss, vòng quái vật công thành kế tiếptới s ẽ rất phiền toái.

Ở dướimọi người hợplực côngkích, rất nhanh Độc Vĩ Hạt Bossđã bị giết, đươngnhiên một kíchcuốicùng giết Độc Vĩ HạtBoss bị Thạch Trung Ngọc đoạt, bất quá vì giết ĐộcVĩ Hạt Boss, lại hy sinh hơn mười người chơi, sau khi bọn họ trúng độc, cũng không thể giống nhưThạchTrung Ngọcdùng thuốc giảiđộc trung cấp, bởi vì đẳng cấpcủabọn họ còn chưa đủ.

- Gợiý của hệ thống, chúc mừng cácvị thành côngquađượcvòng quái vậtcông thành thứ tám,vòngthứchín sẽ ở nửacanh giờ sau bắt đầu.

Mọi ngườithở phào nhẹnhõm,rốtcục cóthể nghỉ ngơi nửa giờ, cửa thành mởrộng, các người chơi dồndập trở vềthành sửa chữa trang bị, mua dược tề.

Thạch Trung Ngọcđi tới bên người Cơ Như Phong, vỗ vai củahắn nói:

- Huynh đệ,chúng ta đã thànhcông bảo vệquavòng này, đừng sầu mi khổ kiểm như thếcó đượchay không?

CơNhư Phong cườikhổ nhìn Thạch Trung Ngọc:

-Chức nghiệp cận chiến đã từhơn ba ngàn người,giảm đếnchỉcòn hai ngàn người,kế tiếp còn không biết cómấy vòng, nhất địnhsẽ càng ngày càng nguy hiểm,thật khôngbiếtcó thể thủ đượchay không, hơn nữa chứng kiến các huynh đệ từng cái ngã xuống,ta thậtcó chút khôngđành lòng.

- Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúngta nhấtđịnhsẽthànhcông, nửa giờ nghỉ ngơi, sẽ có không ít người người chếttrước sống lại giúp một tay.

Thạch Trung Ngọc vỗ vỗ bảvai của hắnnói.

Cơ N hư Phonggật đầu:

- Hiện tạicũngchỉcó thể như thế.

Nửa giờsau.

CơNhư Phongmặtxám như tronhìnđàn quái xôngtới.

Vòng quái vậtthứ chín vẫn là bòcạp, bấtquá so với vòng trước, những bòcạp này lớn hơngấp đôi, đều cao hơn nửa người.

MaVỹ Hạt: cấp 32, quái vật phổ thông.

- Bằng hữu,ngươi nóivì saoMa Vỹ Hạt có thêm chữ Ma,sẽ không phải là quái vật ma pháp chứ?

Cơ Như Phong nhìn Thạch TrungNgọc hỏi.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu:

-Ta làm sao biết, ta chưa giếtqua loại quái này,hy vọng khô ng phải, bằng không ngườibênchúng ta chếtsẽ nhanh hơn rấtnhiều.

Nguy cơ

DTV-EBOOK.COM.VN

KhiMaVỹ Hạtsắp tiến vàophạmvi chức nghiệp viễn trình công kích, Cơ Như Nguyệt hạ lệnh, để cho bọn họ chuẩn bịkỹ năng, CungTiễn Thủ giương cung cài tên, các MaPháp Sư cũng chuẩn bịphóngra kỹ năng.

Nhưng đámMa Vỹ Hạt lại ngừng chân,sắcmặt mọi người thay đổi, giốngnhư Cơ Như Phong đoán, nhữngquái nàylà quái vậtMa Pháp công kích, bằng không khôngcó khả năngnhanh như vậyliền dừng lại, quảnhiênđám MaVỹHạt kia đều dựngđuôi, Thạch TrungNgọc sửng sốt, khôngbiết những Ma Vỹ Hạtnày muốn làmgì.

Thế nhưngsau một khắc, ThạchTrung Ngọc liền biếtrõ, nhất thời trênmặt xuấthiện mồhôi lạnh, trên đuôi những Ma Vỹ Hạt kia đều bắn ra một thứ màuvàng đậm, xem bộdánglà đuôi gai, càng làm cho ThạchTrung Ngọc nhức đầulà, sau khi những Ma Vỹ Hạt này bắn xong, vẫn chưa tớimột giâyđồng hồlại lần nữa mọc ra.

Nhìnđuôi gaibay múa đầytrời, Thạch Trung Ngọc chỉ cóthể âm thầm cầu nguyệnmấy thứ nàykhôngnên giống như Cung TiễnThủ, bắn tênkhông cóthờigian cold-down,nếukhông thì xong đời.

Đuôi gai thật sự là nhiều lắm, Thạch Trung Ngọc căn bản không có khả năng né tránh, tuy đã chếtmột nhóm lớn người chơi, nhưng bây giờsố lượng vẫnrất nhiều, khoảng cách giữa cácngười chơi quá nhỏ, cựckỳ chen chúc, đừng nói căn bản tránhkhông thoát, cho dù có thân pháp thần kỳ có thể né tránh, cũng khôngcóđịa phương tránh a.

Một vòng đuôigaibắn qua, hầunhư tất cảchức nghiệp cận chiến đềutrúng chiêu, không trúng đềulàgặpvận may, bị nhữngngười khác chậnlại,đuôigai mangtới cho mọi người thương tổn cũng không cao, mặc dù là ĐạoTặclực phòng ngự kém nhất, trúng ba bốncáicũngkhông bị miểu sát.

Thếnhưng vẫncòn có mộtvấnđề cựckỳ nghiêm trọng, đó chính là

những đuôi gai này bổ sung thêm nọc độc, mỗi giâyrơi xuống 400 điểmHP, cường hãn hơn ĐộcVĩ Hạt.

Nếu những quái vậtnày đềulàviễn trình, vậychỉcó tiến lên công kích,Cơ Như Phongđang muốnra lệnh, đột nhiên nhìn thấy đuôi của những MaVỹ Hạt này thay đổi phương hướng, nghiêng45độ, Cơ Như Phong sửng sốt.

-Không tốt, cáchuynh đệ nhanhlên, mụctiêu củađám tạp chủng này là các huynhđệởtrên thành.

CơNhư Phong lalớn.

Nghe được lời nói của Cơ Như Phong,tất cả người chơi đều xông tới, những người chơi trênthànhlà hỏa lựcchủ yếu,hơnnữa bọn họ đều là chức nghiệpcôngcao phòng thủthấp,nếu như bịbầy Ma Vỹ Hạt công kích, không biết sẽ chết bao nhiêu người.

Tốcđộ phản ứngcủa Thạch Trung Ngọc nhanh nhất, không đợi Cơ Như Phong lên tiếng, Thạch TrungNgọcđã lệnh Đích Lô xông tới.

Kỹnăng ngất xỉubầy đàn, Thạch Trung Ngọc chỉcó Dã Man Trùng Kích,thế nhưng Dã Man Trùng Kích chỉ có thể ở trênmột đường thẳng, cho nên saukhi Thạch Trung Ngọcxônglên, ngaylập tức chấn bay mấycon Ma VỹHạt, sát nhập nộibộ, sau đó điều chỉnh phương hướng, cũng khônglođámMaVỹ Hạtcông kích,ở trong đámquái vật tùyý xông tới.

Dã ManTrùngKích quávĩđại, quá cường hãn, ở dưới Thạch Trung Ngọc trùngkích,vô số Ma Vỹ Hạt bị đánh bay, trong đó có chừng bảythànhtrở lên bị Thạch Trung Ngọc đụngngất xỉu,bấtquá những con không ngất xỉu cũng bị Thạch Trung Ngọcđụng đến mất đicơ hội phóng rakỹ năng.

Tuy Dã Man Trùng Kích rấtlợi hại, nhưng cũng có hạn chế, khoảng cách trùng kíchmớihơn mườimét, chỉ cóthể côngkích đượcmột mảng nhỏ Ma Vỹ Hạt, những ngườichơi cận chiến khác phản ứng khôngnhanh bằng ThạchTrung Ngọc, bây giờcòn đangở trên đường, màđuôi gaicủaMa VỹHạtđã bay về phía cácngười chơi trên tườngthành.

Dựatheo đạo lýmà nói, các người chơi ở trên thành từ vịtrí cao nhìn xuống cũng công kích không đến MaVỹ Hạt, như vậyMa Vỹ Hạt càng không có khả năng côngkíchđược người chơi trên thành, nhưng sựtình ra ngoài dự liệu củatất cả mọi người, những đuôi gai kia lại có thể bayvề phía thành.

Nhìn quỹ tíchbaycủađuôi gai, tuyệtđốicó thể công kích được các người chơi ở trênthành.

- Không tốt, nhanhlui lại.

CơNhư Nguyệtlớntiếnghô.

Thờiđiểm Cơ Như Nguyệt hô đã muộn, công kíchcủaMaVỹ Hạtđã sắp đến, tốcđộ của bọn họlà cănbản khôngthểnétránh, hơn nữa người chơiởtrên thành cực kỳ chật chội.

Vô số tiếngkêu thảm thiết vanglên, vận khí kémmột chút, trên người trúngba bốn lần liêntreo, vận khí tốtmớitrúng mộthai kích, có thể miễn cưỡng bảo vệtánhmạng, chỉ mộtvòng công kích,đã giết chết chíít 300 người chơi trở lên, không thểkhông nói lực phá hoại củaMa Vỹ Hạt rấtmạnh.

- Nhanh, ly khai địa phươngnày.

Cơ Như Nguyệt cao giọng hô.

Mình công kích khôngđến địch nhân, màđịch nhâncóthể công kích đượcmình, điều nàylàmcho Cơ NhưNguyệtrấtbất mãn, bất quá bây giờchỉ có thể rút lui, tiếptục lưulạitrên thành, đó nhất định là muốn chết, so với xông lên chiến trường bị chết cònnhanh hơn.

Người chơi trênthành chậm rãi lui lại, màcác người chơi dưới thành thì liều mạng,thế nhưngtiếng kêu thảm thiếtđangkhông ngừng truyền ra, các người chơi liêntục ngã xuống, trên mặt Cơ Như Phong lộ rathần sắc ngưng trọng, Thạch Trung Ngọccũng nhíu mày,độkhó thủ thànhquá lớn? Tiếp tục như vậy,sẽ toàn quân bị diệt.

Trên mặt các người chơikhôngcó nhuệ khí nhưtrước, từng cái mặt xám nhưtro tàn,Cơ NhưPhongnhìn rất rõràng, tuyệt vọngthở dài,sĩ khí đã không còn, muốn thành công chiến thắng những quái vật

này,cănbảnkhông cókhả năng.

Lúc này,cửa thànhmở rộng ra, Thạch Trung Ngọc nhìn một cái, thì ra CơNhư Nguyệt đã dẫn theo đámngườichơi tuônra.

- Mau trở về,mọi người chậm rãi triệt thoái phía sau, về thành trước.

Cơ Như Phong hét lớn một tiếng.

Thủ thành không thànhcông còchưa tính,có thể chờ lần sau, nếu như tấtcả mọi người chếtsạch, vậy thì phiền toái, rớt một cấplà việc nhỏ, mấu chốtlà sẽ tuôn ra trang bị,thiếu trang bị, thựclực của người chơisẽ giảm mạnh,Cơ Như Phong cũng không muốn thực lự c tổng hợp của bang pháigiảmnhiều như vậy.

-Conmẹ nó, nhanh trở về thành, mẹ kiếp, khôngquay về thành, ngàymai sẽ đuổi việc hết các ngươi.

Cơ Như Phong thấy đám người chơinày còn liều chết phản kháng, không khỏi chửiầm lên.

Tuy Cơ NhưPhongđangmắng người, bất quá trong lòngvẫn có chút cảm động, xem ra bìnhthườngđối tốt với mấy gia hỏa nàykhông uổng, đến thời điểm mấu chốtđềubiết hỗ trợ.

Thấy Cơ NhưPhong thực sựphát hỏa, các người chơi bắtđầu trở về thành, Thạch Trung Ngọc thởdài,chỉ cóthể tận lựcgiết quái, kéo dài mộtít thời gian,để các người chơi có thể cònsống trởvề.

Nhưng theo người chơi càng ngày càng ít,áplực của đám người Thạch Trung Ngọcsẽcàng lúc càng lớn, mục tiêuquái vậtcông kích giảm nhiều, như vậy người chơi trên chiếntrường tử vongtốcđộ sẽ càng lúc càng nhanh, ngay cảThạch TrungNgọc cũngăn không tiêu.

An toàn trở về thành

DTV-EBOOK.COM.VN

-Mau lui đi.

Cơ Như Phongla lớn.

Thạch Trung Ngọc liếc nhìn phía sau, cácngười chơi vẫn còn lao vào trong thành,Thạch Trung Ngọc biết,nếunhư lúc này hắnchạy, vậy chờ đợi bọn hắn đúng là một trường giết chóc.

- Thạchhuynhđệ, ngươikhông phải người côngội của chúng ta, ngươi vàothànhtrướcđi.

Cơ Như Phonghô.

Thạch Trung Ngọclắc đầunói:

- Lấy tiền tài người thaynguời tiêu tai, ngươi đã dùng tiền mướn ta, ta đương nhiênsẽ xuất lực.

Thạch Trung Ngọc khôngphải bởi vìCơ Như Phongchomấyvạn tệ liền định lưu lại chịu chết?Đây hếtthảy đềubởi vì thân phận củaCơ NhưPhong, còn không có chínhthứcđạt được ngườinhà của CơNhư Nguyệt đồng ý, anh vợ này tuyệt đối không thể đắc tội, phải cho hắn một ấn tượng tốt mới được.

Cơ Như Phong lạinói:

- Huynhđệ, ta biết hảo ý của ngươi,thế nhưng ta không hy vọng ngươikhông công chịu chết, bây giờ ngươi làthứ nhất trên bảng bài danh đẳng cấp, rớt một cấp tổn thất không phải chút tiềnkiacó thểso sánh. Không nênbởi vì nha đầuNhư Nguyệt kiamà lưu lạichịu chết, nhanh trở về thành.

Cơ NhưPhong sợ Thạch TrungNgọc khôngđồng ý,bổ sung một câu.

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, cũnglàbởivì Cơ Như Nguyệt a,nếu

như khôngphảiCơ Như Nguyệt, quỷ mới lưu lại.

Bất quá bây giờ người chơi đãcàng ngày càng ít, chết thì chết, trở về thành thì trở về thành, Thạch Trung Ngọcvà mộtít người lưu lại đoạnhậu đãtừ từ lui về phía cửa thành, bất quá bâygiờáplực cũng cànglúccàng lớn, Thạch TrungNgọc phát hiện coi như mình ăn dược cũng rấtkhó cam đoanHP bảo trìở một trạng thái, dù saodược tềcũngcó thời gian cold-down.

Ghê tởm nhất là trúngđộc, thuốc giải độc cũng có thời gian cold-down,Thạch Trung Ngọc mới vừaăn thuốc giảiđộc, lại lập tức trúngchiêu, khiến cho Thạch Trung Ngọc cực kỳ căm tức,sắcmặt người lưu lại đoạn hậuđều làmàu đỏ tía, tất cả mọi người đã lười dùng thuốc giải, dùng cũng không có hiệu quả,vậy còn lãng phí thờigian ăn thuốc giải độc làm gì?

Thờiđiểm đám người Thạch Trung Ngọc sắp khôngđược, bỗng nhiên cảm giáccả ngườiấm áp, Thạch Trung Ngọc cười cười, cuối cùngcũngchịu đựng đếntrong phạmvi Mục Sư trị liệu, đương nhiên những Ma Vỹ Hạtnày cũngvào phạm vi công kích của chức nghiệp viễn trình.

Vô sốvũ tiễn,kỹ năng ma pháp ném vào bầyquáivật, nhất thờiMa Vỹ Hạttử thươngvô số, áp lựccủa đám người Thạch Trung Ngọc giảm mạnh, tuy nhiên lại có khôngít Ma Vỹ Hạtbị người chơi trên thành đoạt đi giátrị cừu hận, vô số đuôi gai bayvềphía tường thành.

SắcmặtCơNhưPhong đại biến:

- Người trênthành nghe kỹ,toàn bộ đình chỉ công kích.

Mới vừa rồi bầyMa Vỹ Hạt côngkích người chơitrên thành, đương nhiên cũng tạo thành một íttử thương, bất quáđámngười Thạch TrungNgọc đã thành công kiên trì đến dướicửa thành, người chơi ngoài cửathành chỉ còn lại Thạch TrungNgọcvà CơNhư Phong.

Bất quá haingười này không chút tổn hao gì, vì sao? Tuy đám Ma Vỹ Hạt đã không có mụctiêu công kích,chỉcông kíchhai người kia, nhưngtrênthành vậycòncó gần 500 MụcSư, bọn họ cũng tìm không được mục tiêu trị liệu a, nên không ngừngtăngmáu cho hai người

kia.

- Rốt cụccóthể trởvề thành.

Thạch Trung Ngọc cười cười.

Cơ Như Phong chứngkiến các người chơimay mắn cònsống sót đều đãtrởvề thành,cũnglộ ra nụ cười:

- May mắnnhững Ma Vỹ Hạt nàylà chức nghiệp viễn trìnhcông kích, khôngthể áp sát quá gần, bằng không theo chúng ta vào thành thì phiền toái.

Mớivừanói xong, sắc mặt Cơ Như Phong đại biến, bởi vì hắn thấy đượccách đókhông xaxuấthiện một MaVỹHạt khổnglồ, Boss rốt cục tới.

Nếu nhưchỉlà Ma VỹHạt thông thườngcông kích, thành còncó thể kiêntrì một lát, nhưng lực sátthương củaBossliền khôngnói được, sẽmạnh hơn Ma Vỹ Hạtbình thường gấp mấy lần, nếu như Boss có chút IQ,mệnh lệnh bầyMaVỹ Hạt công kích một điểm, vậy thì xong đời, công trìnhđậu hủ này tuyệt đối sẽ sụp đổ trong nháy mắt.

- Về thành trước lại nói.

Thạch Trung Ngọckéo CơNhư Phong vào thành.

Đám MaVỹ Hạt nhìn thấy ThạchTrung Ngọc cùng Cơ Như Phong vào thành, vội vãđuổi theo, đáng tiếc cửa thành nguyênbảnmở lớn, nhưng bởi vì người chơicòn lại càngngày càng ít, cho nên cửa khép càng ngày càng nhỏ, thờiđiểmchỉ còn lạiThạch Trung Ngọc cùng Cơ Như Phong, cửa thànhchỉcóthểdung nạp một người tiến vào, cho nênkhi hai người nàytiến vào,thủthành vội vã đóng cửa lại.

Mặc dù phần lớn người sốnglại, nhưng CơNhư Phong vẫn mặtmày ủ dột.

- Bây giờ toànbộ quái vật đã tụ tập đến dưới cửathành, bảo đám người chơi trên thành xuống đi,đổi chức nghiệp cận chiến lên đánhkỹ năngquần công, tuy kỹnăngcủa bọn họcó năm giâythời gian cold-down, thế nhưngantoàn hơn MaPháp Sưvà Cung Tiễn Thủ, chỉ cần an bài Mục Sư ởrấtxa trị liệulà được.

ThạchTrung Ngọcnói.

CơNhư Phong gật đầuđian bài,rất nhanh,đám ngườiCơ Như Nguyệt từ trêntường thành đi xuống.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy nàng lo lắng, an ủi:

-Khôngnên quá lo lắng, những Chiến Sĩ này đi tới, hẳn không bao lâu cóthể giết chết nhữngMa VỹHạtnày, đợi xử lý xongbầy Ma Vỹ Hạt,ta sẽ ra ngoài kháng Boss,Ma Pháp Sư,Cung Tiễn Thủ các ngươi ở phíasau thảkỹ năng,giết Bosscònkhông phảidễ dàng, vòng này cũng tính chống đỡqua được.

Cơ Như Nguyệt gật đầu, Thạch Trung Ngọc nóirấtcóđạolý, MaVỹ Hạtở phíangoài đã chết không sai biệt lắm, mà từ khi Boss xuất hiện,sẽ khôngcó MaVỹHạt mới.

- Trang bịtrênngườicủa ngươi thế nào?Mới vừa rồi bị nhiềuMa Vỹ Hạt côngkích như vậy,độ bền ra sao?

CơNhư Nguyệt hỏi.

Thạch Trung Ngọcnhìn trang bị trên người, mồ hôi lạnhchảyra.

- Độ bền cao nhấtlà mũ giáp, chỉ có sáu điểm, độbền thấp nhất là giáp chengực,chỉ cómộtđiểm, nhân phẩm của ta thật quá tốt,ta phỏng chừng kiên trì không được mấyphút, độ bền trangbị trên người sẽvề không, đến lúcđó thuộc tính của trang bị sẽ mất, mặc cũng chỉ là trói buộc. Bất quá nhưvậy còn chưa chết,ta cũng bội phụctự mình,đại nạn không chếttất có hậu phúc a.

Thạch Trung Ngọc cườiha ha nói.

CơNhư Nguyệtlườm hắn một cái:

- Bớt nói nhảm, tranh thủ thời gianđi sửachữa trang bị.

ThạchTrungNgọc tuân lệnh, độ bền của trangbị càng thấp, phí sửa chữa càng cao, bất quá bởi vì thủ thành nên miễn phí, làm cho Thạch Trung Ngọc thoải mái, nếu khôngsửa chữa trang bị toàn thân, ítnhất cũng phải hơn mấy ngàn tệ.

Maymắn khôngxuất hiệntình huống trang bị đã chết, vẫn có thể sửa chữa.

Sửa xong trang bị, Thạch Trung Ngọc chạy tới cửa thành.

- Ngươi cuốicùng cũng trở về,tốiđa ba mươi giây nữa là có thểbình định tấtcả MaVỹHạt, chuẩn bịđira ngoàigiếtBoss.

Cơ Như Nguyệt nói.

Miểu sát Boss

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc đã làmtốt chuẩn bị chu đáo, chờngườiở trên thành giải quyết sạch quái vật, độtnhiên, trêncửa thành xuất hiện mộtcái đuôi gai đường kínhnửa thước,đám người ThạchTrung Ngọc đồng thời chau mày, bọnhọ đều nhận ra, đuôigai này làcủa MaVỹ Hạt Boss.

Lúcnày, hơnmười KỵSĩ đi tới nói:

- Cóthể mởcửa thành, bên ngoài đã không có mấycon Ma Vỹ Hạt.

Mở cửa, Thạch TrungNgọc cùng hơnmười Kỵ Sĩ chen chúc ra,bên ngoài chỉ còn lại không tới 50 MaVỹ Hạt, hơnnữahầunhư đều biến thành tàn máu,lúc này các người chơi trên thành lại thả kỹ năng, thành công giết chết toànbộMa Vỹ Hạt.

HơnmườiKỵSĩtheoThạch Trung Ngọc đi ra không hẹn mà cùng dùng kỹ năng khiêu khích,đi kéocừuhận, đã có nhiều người như vậy kéo cừu hận,ThạchTrung Ngọc đương nhiên sẽkhông đi đoạt cừuhận, những Kỵ Sĩ này đều là namnhân, không phải cô nương, Thạch Trung Ngọc một chút cũng không quan tâmbọn họ có thể thụ thương hay không.

Viễntrình quăng tớimột thanh Phi Đao, sau đó ThạchTrung Ngọc đá bụng ngựa, ĐíchLô hiểu ý, kích hoạtDã Man TrùngKích, đừngnhìn Ma Vỹ Hạt Boss cực kỳ khôi ngô, cao hơn ba mét, nhưngvẫn bị đụng ngã.

Dù sao Ma Vỹ Hạt Boss chỉ làquái vật công kíchviễn trình, lực lượng đươngnhiên sẽ không quá cao, cho nênbị đụng bay làrấtbình thường,Thạch Trung Ngọcđươngnhiên sẽ nắm chắc cơ hội, Hạ Kích hung hăngđâm vàotrên ngườiMa Vỹ HạtBoss, sau đó hai vó Đích Lôvung lên thật cao, giẫm ởtrên người Boss, vôsố Địa Thứ từ dưới đất xông ra, Ma Vỹ Hạt Boss mớitừ trong ngất xỉu tỉnhhồn, lại lần nữa rơi vào ngất xỉu.

Chứng kiến ThạchTrungNgọc và ĐíchLô anh dũng như thế,sĩ khí tăng nhiều, hơn mười KỵSĩ cũng xôngtới, liều mạng công kích, các Chiến Sĩ trên thànhkhông có xuống, bởivì hơn mười người đãbão hòa, căn bản khôngchen vào được.

Ngườichơi giếtquái vật, rất nhiều quáitrọng điệp chung một chỗ, nhưngngười chơi giếtBoss thì không thểtrọng điệp, chonên người chơi cận chiến muốn công kích Boss, căn bảnlà an bài không được bao nhiêu người, chỉ có thểtìm vài người mạnhở phía sau nhìn, tùy thờichuẩn bị thay thếbổ sung.

Phần lớn chức nghiệp cận chiến vẫn còn ở trên thành chuẩnbị kỹ năng quần công,bất quácác Mục Sư thì toànbộ tậptrung lại,chuẩn bị trị liệucho người chơi kháng Boss.

Cơ Như Nguyệt thấy bọnhắn kéo cừu hận không sai biệtlắm, lập tức chỉ huy các người chơi công kích viễntrình ra, mặc dù biếtcực kỳ nguy hiểm, nhưng đám chức nghiệp viễntrình này đều đi ra,nếu như hơnmườiKỵ Sĩkia khôngcó kéo cừu hận, thảMa VỹHạtBosstới, vậybọn họ nhất địnhsẽ bị miểu sát, đến lúcđó lại không biết sẽ chết bao nhiêungười.

Các người chơi chức nghiệp viễn trình rất nhanh thìtìm đượcvị trí thích hợp, làm thành một vòng vây.

Sau khitầng tầng bao vây lấy, Ma Vỹ Hạt Boss phảng phấtnhưcảm thấykhítức kiềm nén, tần suất công kích caohơn một ít, nhiều ngườicómộtchỗ tốt, đóchính là kỹ năngkhống chế sẽ trở nên rất nhiều.

Mấy ngànngười giết mộtcon quái, như vậytrên người quái vật, lúc nào khôngcókỹnăng khống chế?Có thể nói bâygiờ trên người Ma Vỹ Hạt Boss, vôluận lúc nào cũngsẽ xuất hiện chí ít năm loại trạng tháibất đồng trở lên.

MaVỹ Hạt Bossbất quá chỉlà Hoàng Kim Boss cấp32 thông thường màthôi, hơn nữa chỉlà quái vật công cao phòng thủ thấp, HP bất quá mới hơn một triệu,đổithành bình thườngsẽ rấtkhó giết, nhưng bây giờ lại cực kỳ nhẹ nhàng.

Mỗi ngườichơicho Ma VỹHạt bình quân 500 thương tổn, mấy ngàn

người cùng nhau công kích, MaVỹHạt Boss ngaycả một vòng cũng khôngchịu đựng được.

-Dựa vào, ta con mẹnó vẫn là lần đầu tiêncảm thấy giết Boss đơn giản như vậy.

-Ta cũng cảm thấy như vậy, mẹ kiếp, trước đâygiết Bosscóthể khôngchết chính là chuyện tốt, nơi nào sẽ thoải máinhư ngàyhôm nay?

- Ta khóc, các ngươiđềuphânđược kinhnghiệm, ta khôngcó kinh nghiệm, ta ngay cả công kíchcũng không đụngđược mộtcái,quái liềnchết, đâylà Boss yếu nhấttronglịchsử sao?

- Khóccọng lông, một con Boss mớibao nhiêu kinh nghiệm? Một đội ngũ phân còn tạm được,mấy ngàn ngườicùng nhau chia,ngươi cho rằngcòn có thể cho baonhiêu kinhnghiệm? Khôngbiết lần cuối cùng bị người nào đoạt,một nửa điểm kinhnghiệma.

...

Lần cuối cùng đương nhiên bị Thạch Trung Ngọc đoạt,thậmchí ngaycả đồ đạc tuôn ra cũng bị đoạt sạch, ngoại trừ kim tệ,kim tệ rơi ra đầy đất,Thạch Trung Ngọc không có tâm tìnhđi nhặt.

Thạch Trung Ngọc là ai? Đã từngcùng vôsố NPC luyệntập qua đoạt trang bị,đám người chơithôngthường này cóthể sosánh với Thạch Trung Ngọc?Nằm mơ, tuy tốcđộ tay của ThạchTrung Ngọc vẫnkém đámNPCgia súc kia,nhưngso với ngườichơi thôngthường, hắn cao hơnkhông chỉmột bậc nha.

- Gợi ý củahệthống, vòng quái vật công thành thứ mười nửagiờ sauchính thức bắt đầu, mờicác người chơi chuẩn bịsẵn sàng.

Thời điểmmọingườiở đâyvuivẻ, thànhcông giữ đượcPhongVân Thành, thanh âm gợi ý củahệ thống lần nữa truyền đến, các người chơi thét dài ai thán.

-Làm sao còn có, ta không muốnđi giết quái nữa, quá thống khổ.

- Nói nhảm, aimuốnđối mặt nhữngquái vật kia, bất quáthủ thành đãthủ đến bướcnày, chẳnglẽcòn có thể buông tha sao? Nhanh dành

thời gian sửa chữa trangbị,mua thêm một chút dược tề.

- Cũng phải, xem ra chỉ có thể tiếp tục liều mệnh.

- Liều mạng ngược lại không sao cả,chỉ là giếtquái không cókinh nghiệm, cái này thật khiến người tacăm tức? Đẳng cấp của những quáivật này làmsaocao như vậy? Ai,thật hyvọng đâylà vòngcuối cùng, bằng khôngta nhất định sẽ điên mất.

- Vẫnlà quái vật lúc trước tốt, giết ungdung, cócó thể được khôngít kinh nghiệm, ta đã tănglênhơn một cấp, sắp hai cấp rồi.

...

Nghenhững người này nghị luận ầm ĩ, Thạch Trung Ngọc cũng cực kỳ phiềnmuộn,cao thủ như hắncũng bị ngượccó chútnhức đầu, càng không nóitớingười chơi thông thường.

Đám ngườiCơ Như Nguyệt vàThạchTrungNgọc tụ tập lại một chỗ tán gẫu.

Cơ Như Nguyệt cóchút lo lắngnói:

- Mớivừa rồi đãđể chúng ta thương vong thảm trọng,thậtkhông biết vòng quáikế tiếp sẽ như thế nào, nếu như quá lợihại mà nói, sợlà chúng ta cũng chỉ có thểtập thể chạy về Bạch Hổ thành!

Vòng thứ mười

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc an ủi Cơ Như Nguyệt:

- Nếu như không phải quái viễn trình, phòngthủ sẽ không quákhó khăn, chỉ cần chúng tađứngở trên tường thành công kích là được, giống nhưmới vừa rồi, mặccho Ma Vỹ Hạtcông kích tường thành, hiện tại tường thành không phải vẫn còn sao!

Cơ Như Nguyệtliếc mắt:

- Lẽnàongươikhông cảm thấy tường thànhđã bị phá hư rất nghiêm trọng sao?Tuyđãđể không ítngười chơi chức nghiệpsinh hoạt tu sửa, thếnhưng trongvòngnửa giờlà rấtkhó triệtđể chữatrị.

- Như Nguyệttỷ,yêntâm, không phải còn có chúng ta ở đây sao,ta đã sắp đếncấp30, nhấtđịnhcó thể ngăn cản những quáivậtnàycông thành.

Hướng Lam vỗ ngực nói.

Thạch Trung Ngọc lau mồhôi, HướngLam cũng quá đắcý vong hìn h,không phảilà chuyển chức thành MaKiếm Sĩ sao, có cái gì kiêu ngạo? Hơnnữa Thạch Trung Ngọc còn nhớ kỹ, nha đầu kia thấy tình thế không ổn liền nhảy lêntường thànhthảkỹ năng.

Thời điểmchỉcòn lại mười phút, các ngườichơi nghề nghiệp cận chiến đã chuẩnbịđi ra khỏi thành, nhưngCơNhư Phong lại cấm bất luậnkẻ nào rakhỏi thành, nói quá nguy hiểm, ở trên thành thả kỹ năng là được,các người chơi chỉ có thể bất đắc dĩ nghe theolờicủa lão bản.

Chỉ là như vậy,trên thànhliền cóvẻ quá chật chội, 2000 người còn có thể miễn cưỡng, nhưnghiện tại tất cả nghề nghiệp cận chiến bị yêucầu đi lên giết địch, nếu nhưchỉ là nam nhân còn dễ, nhưng Mục Sưhầu như đều là nữ nhân a.

Nhữngnữ nhânnày đương nhiênkhông hy vọng cùng nhiều nam nhân như vậynhétchungmột chỗ, nói không chừngcòncó thể nhân cơ hội chiếmtiện nghi, hệ thốngphòng lang lại không thể tùytiện dùng linhtinh, nếunhư người ta thật là bị chen bất đắcdĩthì sao? Cũng không thể bởivì trong lúc vôý đụng mộtcái, liền đánhchết đồngsự a?

Tất cảMục Sư dứt khoátluira,dù sao dưới thành không có người, chỉ cần Mục Sư ở rất xa trị liệunhữngngười đóthì tốt rồi,mặcdù như vậy, trên thành vẫn còn có hơnba ngànngười.

Thạch Trung Ngọc trựctiếp ngăn mấy cô nương, cănbản khôngcho các nàng đi qua, dựatheo ý tưởngcủaThạch Trung Ngọc, những cô nương này toàn bộ đều thuộc về hắn, làm sao cóthểtùy tiện cho những người khác chiếmtiện nghi?

- Sắc lang đại thúc, ngươi khôngcho Như Nguyệt tỷ lên thành còn nói được, nhưng vì cái gì khôngcho chúng ta đi?Lẽ nào ngươi cũng cóý tứ với chúng ta?

Dương Tử cười hípmắt hỏi.

Dựa vào, thật vô sỉ, vấn đềnày quá sắcbén, ThạchTrung Ngọc khôngthế nào trảlời,chỉcó thể nói:

-Ta không phảilà vì các ngươisao, hơnnữa, trên thành đã nhiều người chơi nhưvậy, cũng không thiếumấy người các ngươi.

Cơ NhưNguyệtcó chút buồn cười nhìn Dương Tử,lúc trước Dương Tửđã nói rõsự tình của nàng vàThạch Trung Ngọc, tuy Cơ Như Nguyệtcó chútghen, Thạch Trung Ngọcvà Dương Tử cũng xảy ra loại quan hệ đó, bấtquá không có quámức làm khódễThạch Trung Ngọc, bởivì DươngTửnói là nàng chủ động câu dẫnThạch Trung Ngọc.

Cơ Như Nguyệt đốivới tiểu muội muội khả ái này thật không biết nên nói như thế nào mới tốt, tuổi còn nhỏ như vậyđãtiễnlần đầu tiên của mình đi, vì vậy chỉcó thể cam chịu quanhệ củabọn họ, cũng không thểmắng nàng đuổiđi a.

Mấyngười trò chuyệnmột chút, bỗng nhiêncảmgiác mặt đất có

chút runrẩy.

- Quái vật tới?

Hướng Lamsửng sốt.

Thạch TrungNgọctrầmngâmnói:

- Tiếng bước chânnhư thế có thể nóicho chúngta biết tới tuyệt đối là quái vật hạng nặng, loại quái vật này dưới tình huống bình thường sẽkhông phải viễn trìnhcông kích, thế nhưng loại quái vật nàyam hiểunhất chínhlà phá hư.

Thạch TrungNgọc nhìntường thành, thởdài nói:

- Ta xem cáitường thành này hôm nay là không quakhỏi.

- Đừng nói nhãm, nhanh nghĩ biện pháp hỗ trợ.

Cơ Như Nguyệt vội vàngnói.

Thạch TrungNgọc bất đắc dĩthởdài:

- Ta bâygiờ còncóthể cóbiện pháp nào?Trừ khi ĐíchLô ra ngoài,da của nó rất dày, phỏngchừng cóthể gánhmột lúc.

- Quên đi, ngươi khôngdễ dàng mới bắt được một tọa kỵ, làmsaocó thểđể nóđi chịu chết?Saukhi tọa kỵ chết, đều có tỷ lệphản bội nhất định.

Cơ Như Nguyệt nói.

-Di, đúng rồi,Dương Tử, Mộc Đầu Nhân của ngươi đâu? Némmấy trămcái ra, tatin tưởng CơNhư Phong nhấtđịnh sẽ dùngtiềnmua.

Thạch Trung Ngọcnói.

Dương Tửtức giận:

- Ngươicho rằng chếtác dễ dàng như vậy sao?Trướckhông nói vấn đề xác xuất thành công, chỉ nói nhiều tài liệu như vậy, tìm được rấtdễ sao? Vàicái còncóthể mua,muốn chế tác mấytrăm cái, tadám nói, tuyệt đối là có tiền cũng không mua được.

ThạchTrung Ngọc buồn bựcgật đầu, bâygiờ Dương Tử chỉ cómột Mộc Đầu Nhân, cănbản không được bất kỳtác dụng gì,Cơ Như Phongcăn bản khôngrãnh đi mua.

Bỗng nhiênbênngoàivanglên tiếng quái vật kêu thảm thiết,vốn tưởngrằng đãtiến vào phạm vi xạtrình, bọn họ bắt đầu công kích.

Nhưng Thạch Trung Ngọc đột nhiên chứngkiến trên người Tuyết Sương Yên nổi lên kim quang, sau đó đẳng cấp tăng đếncấp 30, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi:

- Tiểu Tuyết, ngươiở bên ngoàithả bẩy rập?

- Ừm, mới vừarồi ra khỏi thành thuận tiện thả mộtít bẩy rập.

Tuyết Sương Yên nói.

Cơ Như Nguyệt cườicười, đang muốntán thánTuyết Sương Yên vài câu, bỗng nhiên thấy cửa thànhbịhunghăng va mộtphát,tiếng đánh đinh tai nhứcócthời khắc kích thích lỗtai của tất cả mọingười, không chỉ cửa thành, ngay cảtường thànhcũngbị không ngừng va đập.

-Không tốt, mọi người nhanh đi chận cửa, muôn ngàn lầnkhông thể để cho bọnchúng xông vào, bằng không hết thảy đều xong.

Cơ Như Nguyệtbiến sắc, lớntiếngquát.

Đám người Thạch Trung Ngọc nào dám chốitừ, lập tức chạyvề phía cửa thành, còn có một vài người chen không vào trên thành, cũng nhanh chóngqua đây, ThạchTrung Ngọc mới vừa tiếp xúc cửa thành, đã bị mộtnguồn sức mạnh đụngbay, lúcđầu Thạch Trung Ngọc cho rằngmìnhsẽ rấtthêthảm ngã xuống đất, tuy nhiên lại cảm giác không đúng, mình dường như đụngphải mộtđồ đạc mềmnhũn, co giãn.

Thạch Trung Ngọc quay đầunhìn lại, mình dĩ nhiên đánh vào trên người Dương Băng Dao, đầu đang đặtở giữahai luồng mềm mại, lúc đầuchỉlà cái ótcủa Thạch Trung Ngọc vùi vào, nhưng Thạch Trung Ngọc vừa nghiêng đầu, hiệuquả liền không giống, toàn bộ khuôn mặtđều vùi vào.

Sắc mặtDương Băng Dao đỏ bừng, nàngthựckhông nghĩ tới,mình sẽ bikịch nhưvậy, vậy mà lại xảy rachuyện thế kia, không phải Dương BăngDao chán ghétThạchTrung Ngọc, mà nơinày là nơi công cộng, chẳngnhững có rất nhiều ngườichơixa lạ, trọng yếu hơnlàCơNhư Nguyệt cũng ởđây.

Công dụng của trang bị Hoàng Kim

DTV-EBOOK.COM.VN

-Khụ khụ khụ!

CơNhư Nguyệt ho khan.

Nghe đượctiếng ho khancủa CơNhư Nguyệt,Dương Băng Dao quyết định thậtnhanh,lập tứclui ra, nhưng hiện tại ThạchTrung Ngọc thiếu Dương BăngDao giúpđỡ, ngay lập tức ngã xuống,Thạch Trung Ngọc cười khổ, mình vẫn không cótránh thoát vận mệnhbị ngã a.

Dương Băng Daođỏ mặt khôngbiết phải làm sao đối mặt chuyện này, Cơ Như Nguyệt lại nói trước:

- Nhanh đi chặn cửathành.

Ở trong mắt tất cả mọi người, mới vừa rồi bất quá làmột việc ngoàiý muốn, các nàngcũngkhông có liên tưởngđến hai người kiasẽ có gì mờ ám, ngay cả DươngTử cũngkhôngngoại lệ.

Lúcnày, ngoài cửađã tụtập không ít người, bọn họ liên thủ nên không có bịđụngbay, đám người Thạch Trung Ngọc vộivàng đi qua hỗ trợ.

Ở giữa hai cánh cửalà địa phương nguy hiểm nhất, dựa theo ý tưởng của Thạch Trung Ngọc, là triệu hồira Đích Lô ngănở nơi đó, bấtquá bây giờ đãcó người chiếmvịtrí kia, là một người thân cao khoảng1m9, eo to thể rộng, Thạch Trung Ngọcđoán chừng, người này sẽkhông nhẹ hơn ĐíchLô bao nhiêu, nên khôngcó đi đổi người.

Oanh! Oanh!Oanh!

Quái vật không ngừng đánhvào cửa thành và tường thành, tuynói đám ngườiThạchTrungNgọc sẽ không bị đánhbayrangoài, nhưng

mỗi lầnbị đụng một cái,thân thể đều sẽ nghiêngvề trước,đây là cực kỳ thống khổ, Thạch Trung Ngọc cười khổ, nhóm người mình đang cùng quái vật phíangoàitửthủ, lại ngaycảbên ngoàilà quáivật gì c ũng không biết, nhìn cũng chưa từng nhìn qua, quá bi kịch.

Bất quá Thạch Trung Ngọc tình nguyện mìnhvĩnh viễn không thấy được những quái vật phía ngoài kia, nếu như gặp được, như vậy thủ thành hầu như chínhlàthấtbại,chờbầy quái vậtxông vào, nhất địnhsẽ trực tiếp giết về phía Phủ Thành Chủ, Kiến BangLệnh trong PhủThành Chủbị hủy diệt, như vậy bang phái sẽ biến mất.

Oanh!

Thạch Trung Ngọckinh ngạc nhìn ở trên đầu, cách không đến một mét, lạicó một cây gaiđâm vào, xem ra đồ chơi nàylà củaquái vật, trờiạ,quái vật này rốt cuộc khổnglồ bao nhiêu?

Ngay lúcnày, có mộtngườichơi hét thảm,lại là mộtcái sừng ghim vào, đâmvào trên thân mộtngười chơi, người chơikia bất quá chỉ là Pháp Sư, lập tứcbị miểu sát.

Thạch Trung Ngọc nhìn hai cái sừng kia, đâyrốt cuộc là quái vật gì?Làm sao lại có hai cây sừng dài như vậy?Có haicáisừng không kỳ quái, nhưng cái trên cáidưới, khoảngcáchxa như thế, trong đầu ThạchTrung Ngọc ảo tưởng bộdạng của quái vật, nhưng nghĩnhư thế nàocũng nghĩkhông ra.

Người chơi chung quanh chứng kiến đồng bạn chếtthảm, đều sinh raý niệmlui bước, bất quáai cũng không đi.

Mặcdù Thạch Trung Ngọc dán trên cửa, bất quá hắnkhông sao cả, dù sao coi nhưnhữngquáivậtkia đâm vàotrên người hắn, cũng tuyệt đốikhông có khả năng miểu sát hắn,Thạch Trung Ngọc đối với lực phòng ngự của mìnhvẫn tương đối tự tin,còn như những Kỵ Sĩ kia, trực tiếp đeo cái khiênở sau lưng, như vậy có thể đề cao lực phòng ngự thật lớ n, coi như bịđâm trúng,cũng không cógì đáng ngại.

Theo lỗđộng trên cửa càng ngày càngnhiều, Thạch Trung Ngọcrốt cụcý thứcđược nguy cơ, tiếp tục như vậy, tuyệt đối không kiên trì được bao lâu.

- Két!

Mộttiếng vang thanh thúy, Thạch Trung Ngọcchảy mồ hôi, thanh âm này tuyệt đối là then cài cửa bịđứt, phải biết rằngcó thể ngăn cản quái vật lâu như vậy,chủ yếu là dựa vào thencàicửa, nếunhư thứnày gãy, vậy không phải xong đời sao.

Thạch Trung Ngọc khôngchề nghĩ ngợi, thật nhanhtừ trongtúi đồ lấy ra một kiện binh khí, cắmởđịa phương then cài,sau khi gắn vào,vachạm không thể phá cửa,ThạchTrungNgọc thở phào nhẹ nhõm, nhưngkhinhìn thấytrênvũ khíxuất hiện vết rách, không khỏi cảm thấy đau lòng,đây chính là một cây pháp trượng HoàngKim a.

Thạch Trung Ngọc phỏng chừng, tốiđalại ngăn hai lần, pháp trượng sẽhủydiệt, quả nhiênsauhailần va chạm, trên pháp trượng đã xuất hiệnvếtrách to lớn,Thạch Trung Ngọc không cần nghĩ,pháp trượng kianhất định đã bị phế.

Phảng phất như sángýcủa Thạch Trung Ngọc mang đến cho những người chơi khác linhcảm rất lớn, trongnháy mắt, trêncửa cắm đầy một đống lớnbinh khí,Thạch Trung Ngọc nhìn thoáng qua,nhất thời đổ mồ hôi, đều là đồ trắng, có thể có tác dụng quái gì?

Như nghiệm chứng phỏng đoán của Thạch Trung Ngọc, lập tức liền có quái vật tôngcửa, quả nhiên, lầnnày thiếu chútnữa phá cửa, những binh khí kia, bao quátvũ khí HoàngKim củaThạch Trung Ngọcđều gãy thành hai đoạn.

Thạch Trung Ngọcvội vãđẩyra những binh khí ráchrướikia,không kịp từ trongTúi TuDi tìm vũ khí Hoàng Kim, trực tiếp cắm Huyền Thiết Đao vào.

Huyền Thiết Đao của Thạch Trung Ngọc là trangbị ÁmKim, Thạch Trung Ngọc thậtsợnóphá hủy,ngay lập tức từtrong túi đồtìm những trang bịHoàng Kim khác, phải nhiều vàicái mớicó thể miễn cưỡng chịu nổi?

Không đợiThạch Trung Ngọc mởTúi Tu Di,liền phát hiện quáivật đã bắtđầu công thành, chứng kiến Huyền Thiết Đao bịđụng cong một chút, Thạch Trung Ngọc đau nhức, trangbị Ám Kim a, lại bị đụng cong.

Thạch Trung Ngọc lập tức từtrong TúiTuDi lấy ra bốn trang bị Hoàng K im, toàn bộ ném vào trong then cửa.

Ngày hôm qua khôngnghĩ tớitrang bị HoàngKim cóthể dùng như vậy, toànbộđềuném cho Tiền Hành Thiên Hạ cầmđi đấugiá,vài món trangbị này là mới vừa rồi giết Boss có được.

Nhìn người chơi chungquanh, hi vọng bọn họcũng cóthể hiến ra một íttrangbị Hoàng Kim,đáng tiếcquần chúng khôngcó phản ứng, ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ, tại saosẽ như vậychứ? Lẽ nào bang phái này nghèo như vậy sao? Ngay cảtrang bịHoàng Kim cũng không có?

Thạch TrungNgọc nào biết đâurằng, đội viên chủ lực đềuở trên thànhcông kích, cóthể xuống đâylấy xác ngăn cửa, thì mấyailăn lộn tốt?Bọn họcó trangbị Bạch Ngânđãcoi nhưrất tốt.

Cơ Như Nguyệt, Dương Băng Dao, Hướng Lâmchỉ dùng pháp trượng gỗ, Dương Tử dùnglại là cung, nhét khônglọt, daogăm của TuyếtSương Yên quá ngắn, vô dụng, chỉcóHướngLamquađây, nhét đại kiếm hai tay của nàng vào.

Lạimột lần xung kích, Thạch Trung Ngọc khẩn trương nhìncác binh khí của mình, phát hiệnở dướiquái vật va chạm, dĩ nhiên thành công kháng cự, khôngkhỏi thở phào nhẹ nhõm, vạn hạnh,bất quá ThạchTrungNgọckiểmtra thuộc tínhtrang bị, pháthiện độbềncủa mỗitrangbị đều rớt hơnbốn mươiđiểm, Thạch Trung Ngọc chửi mẹ, trang bị HoàngKimđộ bềnchỉ mới 200 điểm, mặcdùlà Huyền Thiết Đaođộbền cũng bất quá 300, căn bảnkhông chịu đượcmấy kích a!

Quái công thành

DTV-EBOOK.COM.VN

Trảiqua mấy vòngxung kích, tất cả trang bị Hoàng Kim triệt để hỏng hết,mặcdù là Trảm Lôi Kiếm của Hướng Lâm cũng như vậy, Huyền Thiết Đaocủa Thạch Trung Ngọc cũng không chịu nổi,tối đa đón thêm một lần xungkíchsẽ xong đời, tâm tìnhcủaThạchTrung Ngọc rấtnóng nảy, không chỉ trang bịkhông được, ngay cả cửa th ànhcũng bị đụng rách rưới, phía trên bị ghimra rất nhiều hầm hố.

Oanh!

Đại mônbị đụng vỡ, Thạch Trung Ngọc nhìn Huyền Thiết Đaohỏng mất,tâm tình buồn bực, hiện tạingaycả binh khí tốt mộtchút cũng không có, chỉ có thể từtrong túi đồ lấyra một trangbị Bạch Ngân chuẩn bị giết địch.

Công Thành Quái: cấp 3 5, quái vậtphổ thông.

Những Công ThànhQuái này thân hình cường tráng,có chútgiống Độc Giác Tê Ngưu,bất quácao chỉ khoảng 1m50, Thạch Trung Ngọc thực không hiểu, vì sao lúc trước trên cửathànhcòncó thểbị đụng vào?

Bất quá rất nhanh thì Thạch Trung Ngọc biết rõnguyênnhân,sứcbật của những quái vật này rất mạnh, có một con Công Thành Quái khả năng không biết cửa thành đãbị đụng vỡ, vẫncòn xung kích, nhảy lên rất cao, nhưng bởi vì cửa thành đã vỡ, cho nên con Công Thành Quái này trực tiếprơi vào trong đámngười.

Có hai gia hỏa xui xẻo bị Công Thành Quái đèở dưới thân, may mắn hai người này là Chiến Sĩ,khôngcóbịđè chết, đổi thànhMaPháp Sư sẽrấtkhó nói.

- Nhanh ngăncảnbầy quái vật này.

Cơ Như Nguyệt lớn tiếng hô.

Thạch TrungNgọclập tức dùng Dã Man Trùng Kích, muốn đụng ngất nhữngCông Thành Quái này,thếnhưng Thạch Trung Ngọcbi ai phát hiện, mình căn bản đụng khôngđộng đám quái vật kia,lực lượng củamìnhvẫn quá nhỏ, căn bảnkhôngbằng Công Thành Quái.

Thạch Trung Ngọc không tintàtriệuhồiraĐích Lô, cưỡiĐích Lôlần nữa dùng DãMan Trùng Kích, Thạch TrungNgọc biết, nếu như mình ngồi ở trên người ĐíchLôlại dùngDãMan TrùngKích, uy lựcsẽ lớn hơnmột chút, sovớiĐích Lô đơnđộc sử dụng Dã Man Trùng Kíchhiệu quảtốt hơn rấtnhiều.

Nhưng mặc dù là cưỡi Đích Lô, vẫn đụngkhông được Công Thành Quái chết tiệt, Thạch Trung Ngọc buồn bực,chỉ phải thànhthành thật thật giết quái, cửathành vốn khôngbiết cóbao nhiêungười chơi, hơn nữaMụcSư còn tương đốiít, chỉ có hơn mười, căn bảntrị liệu không tới, các người chơi rất nhanhthì lâm vào trạng thái bị độngăndòn.

Làmcho Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc là, những quái vật nàylực lượng rất lớn, da dày,HP càng khủngbố,chỉ là quái vật phổ thông, nhưngHP cao tớimười vạn, bất quálực công kíchlạicực kỳ thấp,ngaycả mộtPháp Sư thông thường cũng không thể miểu sát...

Bất quá số lượng củabọn nórất nhiều, vẫncórất nhiều người tử vong,bởivì cửa thành đãbị công hãm, chonêncó chútCôngThành Quáiđang côngkích tườngthành cũngdự định từ cửa chính chui vào.

Rất nhanhthìcó một nhóm Chiến Sĩ tới, đồng hành còn có MụcSư, có những người này hỗ trợ,Công ThànhQuái bị ngănở cửa thành khôngtiếnvào được,bất quá cáisừng của Công Thành Quáirất uy vũ, chỉ cầntản mát ra ánhsáng màu vàng, sau đó đánh vào trênthân thểngười chơi,người chơi kia sẽkhônghuyềnniệm chút nàobịmiểu sát.

Kỹ năng này quá kinhkhủng, mặc dù là Kỵ Sĩ HP rấtcaocũng khó thoát khỏi cáichết, trong lòng Thạch Trung Ngọclo lắng, đang suy nghĩ mìnhcó nên rút lui hay không? Ai biết những Công Thành Quái nàycó thể nghĩ quẩn, chơi chiêunày với hắn hay không?

Nghĩ cái gì liền tới cái đó, con CôngThành Quái đang cùngThạch

Trung Ngọc đánh giếtkia,trênsừngtản mát raánh sáng màu vàng, Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ không tốt, muốn bỏ chạy, nhưng một đống lớn Kỵ Sĩ vây nơiđây thật chặt, tuy như vậy Công Thành Quái sẽ không vào được, nhưng Thạch Trung Ngọccũngbởi vậy không chạy được.

Mắt thấy đốiphương muốn công kích, ThạchTrung Ngọccắn răng, sử dụng Lực PháchHoa Sơn, hung hăngchém vào trênngười Công ThànhQuái, CôngThànhQuáibị đập hôn mê,Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cuối cùngcũng tránh thoát một kiếp.

Đám Công Thành Quái này lực lượng quá lớn,kỹnăng lợi hại nhất của Thạch Trung Ngọc làCuồng Long Thăng Thiên căn bản không dùngđược, quái vật khôngbay lên, hiệu quảbỏ qua phòng ngựtự nhiên sẽkhông xuất hiện.

Oanh!

Lạimột tiếng vang thật lớn, Thạch Trung Ngọc chứng kiến tường thành bị đụngvỡ mộtlỗlớn.

Cơ Như Nguyệt biết,chỉ cầncó lỗ hổng, công kích sẽungdunghơn rất nhiều, tốiđa thêm vài kích, tuyệt đối sẽ bị đánh ra một lổ hổng lớn hơn, như vậy Công Thành Quái sẽ xông vào.

Cơ Như Nguyệt quyết định thật nhanh chỉ huy:

- Phânra một nửaChiếnSĩ cùng MụcSưđi quachặn nơiđó, quyết không thể choCông Thành Quái xông vào.

Vừa dứtlời, lại một tiếng vang thật lớn, một chỗ tường thành khác cũngbịxôra lỗ hổng, sắc mặt Cơ NhưNguyệttrắng bệch, cứ theođà này, rấtnhanh tườngthành sẽbịphá hư toàn bộ, đến lúc đó làmsao bây giờ?

Nếu nhưtường thành tiêu thất, người chơicònđứng ởtrên thành công kích sẽ ngãchết,chỉ dựa vào đội ngũ không đếnngàn người phía dưới, căn bản không thể ngăncản nhiều Công Thành Quái như vậy.

Oanh!

Sắcmặtcủa mọi người đãcó chút tuyệt vọng, thật vất vả kiêntrì đến bây giờ, chẳng lẽ phải thất bạinhưvậysao? Cơ Như Nguyệt thống khổcắnmôi.

- Bắn cung.

Phía ngoài cửa thành vang lên thanhâmxa lạ, ngay sau đóliền thấy một mảng lớnvũ tiễn hạxuống.

-2000 -2000 -2000...

Từngchữsốkinh tâm từ trongđámCông Thành Quáitoát ra, sắc mặt mọi người sửngsốt,mặcdù rất muốnbiết bên ngoài đếncùng là chuyệngìxảyra, nhưng bị các Công Thành Quái ngăn chặn,căn bản làkhôngrađược.

-Nhanh,nhanhđingăncản những Công Thành Quái đangxung kích ở trong thành,có viện binh đến rồi,chúng ta còn có hy vọng.

Cơ Như Nguyệt hưng phấn hô.

Nghe được Cơ Như Nguyệt nói, mọi người vội vã phâncông nhau điđánh chết CôngThànhQuái lọt lướiở trong thành.

Lúc nàynhững người chơi ở trên thành cũng dồn dập xuống.

- Lão đại muaNPC Chiến Sĩcuối cùng đã tới,mọingười ngăn chặn quái vật,rất nhanh những NPC Chiến Sĩkiasẽ giết sạchtoàn bộ Công Thành Quái.

Nghe được có NPC caocấp tới trợ giúp, tất cả mọi ngườihoan hô, phảng phất như thắng lợiở trước mắt, rất nhanh, chẳng những có rất nhiều Cung Tiễn Thủ ở bên ngoàidiệt quái,còncó khôngít Chiến Sĩ xôngvào thành tàn sátquái vật.

Thạch Trung Ngọc nhìnthuộc tính của những hộ vệNPC kia,phát hiện bất quá mới cấp 40,lựccôngkíchkém xa nhữngNPC ChiếnSĩ lần trước vây quét huyệt độngU LinhQuỷĐăng, bất quá sovới đám người Thạch Trung Ngọc lạitốthơn không ít.

Không có biện pháp, cấp 40 là một đường ranhgiới, chỉ cầnởcấp 40 chuyên chứclần thứ hai,tất cả thuộc tính đều sẽ đạt được biến

hóa vềchất, ngay cả thuộctính trangbị cũngcó thểđạt đượcđề cao rấtlớn.

Thủ hộ Kiến Bang Lệnh

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Dướisự trợ giúpcủa NPC, rất nhanh quái vật đãbị diệt sạch, Boss xuất hiện, không ai đi khángquái, bởi vì NPC ChiếnSĩ đã vây Công Thành Quái Boss chậtnhưnêmcối, chỉ có thể tùy tiện thảvài cái kỹ năng.

Đối mặt đám NPChung hãn này, Công Thành QuáiBoss không hề có sức chống cự, không kiên trì đượcbao lâu đã bị giết chết, tất cả người chơi không bị thương chút nào.

Nhìn trên chiến trường, khôngcòn một con quáivật, mọingười hoan hô, có những NPC này, bọnhọ hi vọngcó thể tớithêm mấy tốp quái, coi như tớicũng chỉlà tiễntrang bị cho bọn hắn, ngày hôm nay chết không ít người chơi, vừa lúcthiếu khuyết trangbịbồi thườngcho bọn hắn.

-Kỳquái, vì saođã giết hết quái, lại không thấy thông báothủ thành kết thúc, cũng khôngnói chochúng tabiếtvòng kếtiếp khinào thì bắt đầu?

Thạch TrungNgọc hỏi.

CơNhư Nguyệt biếnsắc:

-Nguy rồi,nói không chừngmớivừa rồi có quái vậtthừadịp loạn chạy tới Phủ Thành Chủ, trời ạ,hy vọng KiếnBang Lệnh không xảy ra chuyện gì.

Nóixong CơNhư Nguyệt bắt đầu chạyvề phía Phủ Thành Chủ, Thạch Trung Ngọc cùng các cô nương liếcnhau,sẽ phát sinh loại

chuyện như vậy sao?Mới vừarồi CôngThành Quáigiết vào, cũng chỉ là pháhư kiếntrúc chung quanh, cóvẻ nhưchúng không cómụctiêu rõ ràng a, bấtquá đám người Thạch Trung Ngọc vẫn đi theo.

Tỷ lệ nhỏ khôngcó nghĩalàkhông thể phát sinh, nếu như tới vài con, một mình Cơ Như Nguyệtkhôngthểđốiphó, dùsao loại quái này giết quá phiền toái, nửangày cũng giếtkhông chết, daquá dày.

Xung quanh có không ít người nghe đượcCơNhư Nguyệt và Thạch Trung Ngọc đốithoại, cũng vội vàng đitheo, nếu nhưNPCđã xuất hiện, bọn họ lại nhận được gợi ý của hệ thống, nói thủ thànhthất bại, vậy ngaycả địa phương khóc cũng khôngcó.

Rất nhanh, mọi người đi tới Phủ ThànhChủ, chứngkiếnCơ Như Nguyệt đangngăn haiCông Thành Quái, trên cửaPhủ ThànhChủ đã bị đụng rách rưới,mọingười toát ra mồ hôi lạnh, thật nguy hiểm, nếu không có cánh cửa này, Kiến BangLệnhđã xong.

Mọi người đồngtâm hiệp lực, nhanh chónggiết chết hai Công Thành Quái, gợiý của hệ thống liền vang lên.

- Gợiýcủa hệ thống, chúc mừng ngài thành công giữ được Phong Vân Thành, hệ thống chính thức thừa nhận Phong Vân Thành tồn tại, sáu giờ sau, chính thức mởra công năng truyền tống.

Ngheđược gợi ý của hệ thống, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

CơNhưNguyệt cười khổ nói:

-Xem ravề sau nhất định phải để chocacaan bàivàiNPC Chiến Sĩ canh giữở bên cạnh Kiến BangLệnh,nếu không quá nguy hiểm, mặc dùbây giờ thành côngthủ thành, nhưngnếu như Kiến Bang Lệnh bị người phá hủy, thì bangpháivẫn sẽ biếnmất.

Mọi người rời khỏi nơi này, chuẩn bịđitìm CơNhư Phong,ýtưởng củaCơNhư Nguyệt rất đơn giản, bắt chẹt một khoảntiền, sau đó trởvề luyện cấp.

- Thạch huynh đệ, lần này thủ thànhtất cả nhờ có ngươi, nếu như không có ngươi, lần nàychúngta đã sớm xongđời.

Cơ Như Phongvừa cười vừa nói.

ThạchTrung Ngọc lắc đầu nói:

- Không cần chú ý,chúng ta làhảo huynhđệ a!

CơNhưPhong sửngsốt một chút, sauđócười ha ha nói:

- Đúng, chúngta là hảo huynh đệ.

-Hừ!

Thời điểmThạch Trung Ngọc vàCơNhư Phong cười to, truyền đến một tiếnghừ lạnh.

-Ca, sao ngươi chỉ cảm ơn một mình hắn? Nếu nhưkhôngcó chúng tađi giúp, ngươi đã sớm xong đời, hơn nữa hômnay ngươi quá xúc động, cùng những người khác đi ra ngoài thủthành, giao nhiệmvụ chỉhuycho ta,nếu như không cóta, ngươi cho rằngbây giờ Phong Vân Thành còncó thể sừngsững ở chỗnày sao?

Cơ Như Nguyệt bấtmãn nói.

Cơ Như Phong cười khổ lắc đầu:

- Tốt,các ngươi đều là đại công thần, được chưa?

CơNhư Nguyệt đưa ra bàn tay khả ái, trên mặt mang nụ cười sáng lạn:

- Tổng cộng thủ thành hơnnăm giờ, dựa theo phéptính bốn bỏ năm lên, là sáu giờ, hơn nữa chúngta xuấtlực sovới dự tính lớn hơnrất nhiều, cho nên ta muốngấpbatiền thuê.Một giờ 36 vạn kim tệ, nếu không ngươi thẳng thắn làm tròn, chota bốn mươi vạn là được.

Cơ Như Phong chỉ cảm thấy Cơ Như Nguyệt giống như ác ma, ở trên đầu nàng cốc một cái:

- Tiểunha đầu, ngay cảca ca mình cũng không tha, uổngphí ta thươngngươi như vậy.

Cơ Như Phong vẫn cho CơNhư Nguyệttiền,tổng cộng năm trăm ngànkimtệ:

- Lúc rảnh rỗi về thăm nhà mộtchút.

Cơ Như Nguyệtbĩu môi nói:

-Ta mới khôngvề đâu.

- Thiếu gia, không xong,bênngoài không biếtvì sao đột nhiên xuất hiện một đống lớn người chơi, khôngnóihai lời trực tiếpđộng thủ, các huynh đệ ở bên ngoài tu sửatường thành bị giết sạch. Chết tiệt, phần lớn huynh đệ nói đóibụng, sau đó liền dồndập đira ăn cơm, lại có người nhân lúc nàyquađây đánh lén.

CơNhư Phongnhíu mày, vui sướng khivừa mới hoàn thành thủ thành lập tức không còn:

- Những NPC Chiến Sĩ kia đâu?Lẽ nào cácNPC kiacũng đỡkhông được?

-Những NPC kia chỉgiếthồng danh, không giết người chơi bình thường, bọn họ cănbảnkhôngdây vào. Đánghận nhất là những NPC này ngaycảhuynh đệcủa chúngta cũng không tha,chỉcần hồng danh liền giết,hiện tạichúng ta đang cùngnhữngngườiđó giằng co.

CơNhư Phong trầmngâm nói:

-Đi, chúng tađi qua nhìn, trước biết rõ ràng rốt cuộc làngườinào.

- Ta kiến nghị tốt nhất an bàimộtsố người ở Phủ ThànhChủ,nếu bọn họ tới phá hư, vậyrõ ràng là nhắm về phía Kiến Bang Lệnh,có thểsẽ có vài Đạo Tặc ẩnthân trà trộntới.

Thạch Trung Ngọc nói.

Cơ NhưPhong gậtđầu:

- Huynh đệ, nếu như khôngcó ngươi nhắc nhở,ta cũng quênvụ này, như vậy liềnlàm phiền các ngươi giúp ta bảo vệ Kiến Bang Lệnh.

Thạch Trung Ngọc không sao cả, nhưngCơNhư Nguyệt lại không c hịu.

- Nhiệm vụ khácthì thêm tiền.

CơNhư Nguyệt nói.

Cơ Như Phong cười khổ:

- Được rồi,không thể thiếu chỗ tốt củangươi, nhanh điđi, nếunhư Kiến Bang Lệnh bị hủy,xem ta làm sao thu thập nha đầu ngươi.

Nóixong Cơ Như Phong vộivàngrờiđi, Thạch Trung Ngọc thì cùng cáccô nương chạy tới PhủThành Chủ.

Đitớitrong phòng an bàiKiến BangLệnh, chứng kiến Kiến Bang Lệnh không chút hư hao, nơi đây cũng không có nhữngngườichơi khác, không khỏithở phào nhẹ nhõm,bấtquá đám người Thạch Trung Ngọc vẫn làmhết phậnsự đưa lưng về phíaKiến Bang Lệnh, vây Kiến BangLệnh lại, rất sợ cóĐạo Tặc ẩn thân tiến vào, sau đó đánh lén Kiến Bang Lệnh,bịđối phương thành công, PhongVân Thành sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Giết Đạo Tặc

DTV-EBOOK.COM.VN

-Các ngươi nói vì sao thời điểm Kiến Bang Lệnhnày ở trong tay chúng ta chỉ lớnchừng bàntay, nhưng sau khi thànhlậpbang pháiđể ở chỗ này,lại cao hơn ba mét?

ThạchTrung Ngọctò mò hỏi.

Hướng Lam cười cười nói:

- Đây có gì kỳquái, nóinhư thế nào cũng là một vật tượng trưng, quá nhỏ, sẽ tầm thường.

- Ta ngượclại có chút tòmò, rốt cuộc làaisẽ vào lúcnày tới công kích Phong Vân Thành?

DươngTử hỏi.

-Tới công kích Phong Vân Thành, nhấtđịnh làvìđố kị PhongVân Thành làbang pháithứnhất, đối phươngkhẳng địnhcũng cóý đồ thành lập bang phái,ta đoánnhất định là Bạo Quân a.

Hướng Lâm thởphì phònói.

Thạch TrungNgọc tức giận nói:

- Dùngđầuóc nghĩ mộtchút có được hay không? BạoQuân đã bắt đầu thànhlập bangphái, dựa theo đạo lýmà nói, ngày maihắnsẽbắt đầu thủ thành, hắn ănno không có chuyệnlàm sao? Hiện tại tiêu hao đẳng cấpcủa thủhạ, không cho bọn họan tâm thủthành? Hơn nữa ngày maiBạo Quân cũngthủ thành, chẳng lẽhắn không sợ trả thù?

Hướng Lâmcó chút không phục nói:

- Vậy ngươi nóilà ai tới quấy rối?

- Talàmsao biết.

Thạch Trung Ngọc không sao cả nói.

-Cókhảnăng là Long Hồn tớiquấyrối không? Như Nguyệttỷ, ngươi không phảinói LongHồntừ nhỏđãcùng ca ca ngươi cạnh tranh sao!

Tuyết SươngYên phântích hỏi.

Cơ Như Nguyệt lắcđầu:

- Khôngcókhả năng,tuyLong Hồnkia nhất địnhsẽ mắng caca tathành lập bangphái trước,nhưng tuyệtđối sẽ khônglàm loại sự tình này, tuy ta không thích gia hỏarắm thí kia, nhưng không thểkhông thừa nhận,hắn là người rấtquang minh lỗi lạc.

-Vậyrốt cuộcsẽ là ai chứ? Chẳnglẽ là những tiểu bang hội khác? Hoặc banghội của những thành thị khác bất mãn haibang phái đầu tiênđều xuấttừ Bạch Hổ thành chúngta? Cho nên mới tới nơinày nháo sự?

Dương Tửhỏi.

-Vô nghĩa,mộtngười truyềntốngcần 1000, qua lại hai ngànkimtệ, tìmngười tới nháo sự,cáikia phải đến baonhiêu người?Tiêunổi sao? Coi như dự định cho tất cả mọi người đều chết trởvề, vậycũng sẽ tiêu hao không ít, trừ khi là người điên, bằng không ai sẽ ngu như vậy?

ThạchTrung Ngọc khinh thường nói.

Mọingườiđangsuy nghĩrốt cuộc là aisẽchạytớinơi này nháo sự, bỗngnhiên Thạch Trung Ngọc thấy trước mặt lạnhlẽo,cảm giác nguycơ hiện lên,hắn theo bản năng làm ra phản ứng,né ngườinhư chớp, lại đụng vào TuyếtSương Yên ởbên cạnh.

Địaphương Thạch Trung Ngọc mới vừa đứng bỗng nhiên xuất hiện hai người, trong tay còn cầm môt câychủy thủ, haingườikiakinh ngạc ngẩn ngườiở đó,bọn họnghĩmãi mà không rõ,vì sao Thạch Trung Ngọc có thể nétránh.

Lúc này những cô nương khác đềuphát sinh tiếng kêu đau,mệkiếp, tronggian phòngnho nhỏ, nháymắt liền hiệnra mười tênĐạo Tặc, ngoại trừ Thạch Trung Ngọc cùng Tuyết Sương Yênbị Thạch Trung

Ngọc đụngbay, những người khác đều bịdao găm đâm trúng,bi kịchnhất chính làHướngLam, nàng bị hai thanh dao găm đâm trúng.

Những Đạo Tặc nàyđều kinh ngạc,vốn cho rằng những Pháp Sư, Cung Tiễn Thủ nàysẽbịbọn họ miểu sát, lại kinh ngạc pháthiện, căn bản không cóbấtcứngườinào ngủm, nguyênbản dự tính, tấtcả Ma Pháp Sư,Cung TiễnThủchếthết, còn lại ThạchTrung Ngọc và Hướng Lammặc trọnggiáp, hai Đạo Tặctập sát là đủ rồi,nhưng bây giờmộtngười cũngkhông chết, đối với bọn họ kích thích quá lớn, nhất là ThạchTrungNgọcvà Tuyết Sương Yên còn không bị thương chút nào.

Bọn họ sửng sốt, Thạch Trung Ngọc lại nổi dóa, mẹ kiếp, dám đánh lén lão tử, còn nữa, đámVương BátĐảnnày lại dám cầmchủy thủ đâm lên ngực cáccô nương, quá con mẹ nókhông biết xấuhổ.

Cuồng LongThăng Thiên miểu sát một Đạo Tặc,sau khi rơi xuống đất, lập tức dùng Oanh Thành Nhất Kích côngkích một Đạo Tặc, biếtlần này khôngcó khả năng miểusát đối phương, Thạch Trung Ngọc dùng thêmDã Man Trùng Kích đuổi theo, Đạo Tặc kia bị ngất xỉu,Thạch Trung Ngọcđánh ra Hạ Kích giết chếtĐạo Tặc này,sauđó tiếptục giúp những người khác đối phó Đạo Tặc.

Nếu nhưlàở địa phương trống trải, cáccô nương dám nói, coi như người nhiều gấp đôi, cũngsẽ không là đối thủ của các nàng, nhưng trong cănphòng nàyquá nhỏ, kéo không ra khoảngcách, lạiphải chiếu cố KiếnBang Lệnh, nhất thời khổ không thể tả.

Dương Tửtrực tiếpbuông thacung tiễn Hoàng Kim của nàng, rút ra hai thanh dao găm Bạch Ngân, cùng bọn ngườikia cận chiến.

CơNhư Nguyệt, Hướng Lâm,còncó Dương BăngDao đều là Ma Pháp Sư,làtuyệt đối không thể cận chiến, các nàng cònbikịch hơnDương Tử, vẫnluôn nằmởtrạng thái bị độngăn đòn.

Thạch Trung Ngọc phát hiện thực lực của Dương Băng Dao kém cõi nhất,đã sắp bị đối phươnggiết chết,lập tức chạy tới trợgiúp Dương BăngDao, Cơ NhưNguyệt và Hướng Lâm khá tốt,có kinh nghiệm hơn Dương Băng Dao, còncóthểmiễn cưỡng tránh né.

Đạo Tặc đốiphó Dương BăngDaonhìn thấy Thạch Trung Ngọc chạy tới, phát hiện ThạchTrungNgọc đã giết hai ĐạoTặc, căn bản không dám cùng Thạch TrungNgọccứng đốicứng, trực tiếp chạy trốn, đồng thờicòn tiện tay côngkích Hướng Lamở cách đó không xa.

Hướng Lam mộtngười đốiphóhaicái, nàng đã cực kỳcố sức,không nghĩtớicư nhiênbị ba người vây công, kém chút đi nghỉ ngơi hai giờ, may mắnHướng Lâm kịp thời ném Trị Liệu Thuật qua, nhưng vì thế HướngLâmcũng bị một Đạo Tặc hung hăngđâm lưng, HP thiếu hơnphân nửa.

Thạch Trung Ngọc giận không kiềmđược, mấy tên khốnkiếp này thậtlàm cho ngườita căm tức,đánh không lạimình cư nhiên trực tiếp chạy? Cái này còn chưa tính,lạicòn đi công kích những cô nương khác, hèn hạ vô sỉ chính là dùng hình dungmấy cháutrai này.

Thạch Trung Ngọc tiếp tục đuổi, HướngLam một người đối phó hai người đã có chút ăn khôngtiêu, đối phóba cái càng phiền toái, bất quá bây giờ Dương BăngDao có khoảng trống, lập tức kéora khoảng cách, chuẩn bị phóng Ma Pháp côngkích.

Đạo Tặc đang công kíchCơ Như Nguyệt nhìn thấy độngtácủa Dương Băng Dao, vộivã chạy tới, ý đồcắtđứtma pháp của Dương Băng Dao,nhưng Cơ Như Nguyệt sẽ cho hắn cơ hội sao? Đằng Mạn quấn lên người đối phương,sau đó chuẩn bị kỹ năng, lúcđầu D ương Băng Dao định đốiphó những người khác, lúcnàyđổi ýném vào trênngười Đạo Tặc bịtrói kia,Tử ViêmcủaCơ Như Nguyệt cũng xuấthiện theo, ĐạoTặc kia lập tứcbị miểu sát.

Sau khi ĐạoTặc này ngủm, nhữngĐạo Tặc khác có chúthoảng hốt, nhân số địchta chênh lệch càng lúc càng nhỏ, nguyên bản những Đạo Tặcnàycòn chiếm ưu thế,nhưngbâygiờlại vào hoàn cảnh xấu, từmười người biến thành bảy người,nhân số tương đươngđám người Thạch TrungNgọc.

Không đợi bọn họ nghĩ làm sao giải quyết, liền phát hiện Đạo Tặc mới vừa rồi đối phó Dương Băng Dao, sau đó đánh lén HướngLam cũng bị Thạch Trung Ngọcgiết chết...

Anh Đào Không

DTV-EBOOK.COM.VN

MườiĐạoTặc tới đánh lén Kiến BangLệnh, bây giờ nhân số đã thua đám người Thạch Trung Ngọc, đám người Thạch TrungNgọc đương nhiênsẽ khôngbỏ quacơ hội bỏ đáxuống giếng, HướngLam đãtừmột chọi hai biến thành solo, một ĐạoTặc khác chạy đi đối phó Dương Băng Dao.

Mặc dù như vậy, những Đạo Tặcnày vẫn không có hy vọng thắng, thời điểm mười người cũng đánh khônglại, huống chi hiệntại chỉcó sáu người?

Thạch Trung Ngọc phối hợp Hướng Lam lạigiết chết một Đạo Tặc, nhân số Đạo Tặc giảm mạnh, chiếnđấu biến thành nghiêngvề một bên, rất nhanh, những Đạo Tặc này chỉ còn lại một cái, bị Đằng Mạn của Cơ Như Nguyệt trói buộc.

-Các ngươi làngười nào?Ai phái tới?

CơNhư Nguyệtngăn ThạchTrung Ngọc muốn đánh giết Đạo Tặc kia, hỏi.

Đạo Tặc này cũng cứng miệng,không nói gì, bọn hắn căn bản không có dự định trở về, mới rớtmộtcấpmà thôi, được coi là chuyệngì?

ThạchTrungNgọcđitới đạphắn một cái,-300.

- Uy, ngươi đừngđánh chếthắn, ta còn muốnhỏimột chút.

Cơ Như Nguyệtbất mãn nói.

Thạch Trung Ngọc nhàn nhạt nói:

- Nếu như ta khôngcông kích, chẳng mấy chốc hắn sẽly khai trạng thái chiến đấu, đến lúc đóẩnthân, trở về thành thì phiền toái.

Cơ Như Nguyệtcũng biết đạo lý này, nhưng nếu như khôngthể hỏi ra những ĐạoTặc này là ai phái tới, Cơ Như Nguyệt luôn có chút không an lòng.

- HướngLâm không phải ở chỗ này sao, trịliệu cho hắn không được sao, ta chuyênmôn đánhhắn,đánh tới hắn nóimới thôi.

Thạch Trung Ngọc vừa cười vừa nói.

Trong mắtĐạo Tặc lóe ramột tiasợ hãi, đối với hắn mà nói,nụ cười trên mặt Thạch TrungNgọc thậtquátà ác, lúc đầucho rằngsẽbị chặt chết trở về thành, cùng lắm thì bị lão đại mắng một trậnmà thôi, nhưngai có thể nghĩ đến Thạch Trung Ngọc âm hiểm, nghĩra biện pháp dâmđãng như thế.

Trong mắt CơNhư Nguyệt hiện lên một tia hào quang:

- Không nghĩ tới ngươi có thể nghĩ raýtưởng sáng tạo như thế, tốt, kia tên liền giaocho ngươi đánh, Hướng Lâm,giao chongươi một nhiệm vụ, cam đoanĐạoTặcnày không chết.

Hướng Lâm vỗ ngực nói:

- Giao chota,bây giờ sốlượng trịliệu của ta đã đạtđược 1000, chỉ cần Thạch Trung Ngọc không dùng kỹ năng Cuồng Long Thăng Thiên vôsỉ kia, tacóthểcam đoan Đạo Tặc này bất tử.

Thạch TrungNgọcbĩumôi, ỷ vào lãotử không có binh khí xứng tay, dám nóiẩu nói tả, bất quá Thạch Trung Ngọccũng bất đắc dĩ, không cóHuyền Thiết Đao, công kích phổ thông của mình quảthực rất khóqua nghìn, không dùng kỹ năngmà nói,cóHướng Lâm trị liệu,Đạo Tặc này muốnchết làviệc quá xa vời.

Bất quá Thạch Trung Ngọc không để ý,hiện tại chơi chính làdẫn vặt, Thạch Trung Ngọc không dùng đao, đi tới quyền đấm cước đá, ĐạoTặcđáng thương, đương nhiên khôngthể trơmắt nhìn mình bị ngược,ra sức phảnkích, nhưng hắn công kích đối với Thạch Trung Ngọc mànói,hoàn toàn chính là cù lét, căn bản đánh khôngra bao nhiêu thươngtổn.

Thạch Trung Ngọc khángbạo kíchvẫn tương đối cao, Đạo Tặcnày hầu nhưđánh không ra bạo kích,Đạo Tặc không có bạo kích chẳng

khác nào phế vật, ĐạoTặc này dường như cũngý thứcđược điểm ấy,liền dứt khoát bỏ qua, mặccho Thạch Trung Ngọc dằnvặt mình.

Chỉ chốclát, ĐạoTặc liền không nhịnđược bắtđầukêu đau,tuy Thạch Trung Ngọcchohắn thương tổnkhông cao, thếnhưng cảm giác đau đớnsẽ không tiêu thất, Đạo Tặc đáng thương,dùng ánh mắt u oán nhìn Thạch TrungNgọcvà Hướng Lâm, nếunhưbị Thạch Trung Ngọcđánhchết, hắnngược lại không saocả,nhưngHướng Lâm căn bản khôngđể hắn chết,mỗi lần đều có thể cứusống.

Tuy cảm giác đau đớnở trong game bị hạ thấp xuống khoảng 20%, nhưng luônbị người quyền đấmcướcđá vẫn rất đau, thảmnhấtlà đang ở trạngthái chiến đấu,không thể giảmbớtđộ nhạycảm của mình, cho nên cảmgiác đau đớnkhông hạ xuống được, chỉcó thể bị động chịu đòn.

Bị Thạch Trung Ngọc ngược hai mươi phút, Đạo Tặc nàyđã bị hành hạsắp hộcmáu.

- Bâygiờ có thể nóilà người nàopháingươi tới chưa?

CơNhư Nguyệt hỏilầnnữa.

ĐạoTặc kiavẫn tínhcó cốt khí,dĩ nhiêncắn răng không nói, Thạch TrungNgọc nổi giận, Đạo Tặc này cũng quá không biết điều, không hiểu đượcđạo lý người thức thời mớilà tuấnkiệt,thế mà còn không chịu nói, Thạch Trung Ngọc tiếp tục điên cuồng ấuđả.

Lại qua hai mươi phút,Thạch Trung Ngọccảm giác mình đã không còn kiên trì đidằn vặtĐạoTặc này.

Hướng Lamđi tới nói:

- Đến lượtta tới chơimột hồi.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, dù sao mình một người đánhcũng không vui, Đạo Tặcnhìn thấy HướngLamtới, lập tứcđộng linh cơ, đánhtới trênngười HướngLam,Hướng Lamhoảngsợ,vộivã né tránh, nhưngvẫn bị Đạo Tặc mò tới bắp đùi.

- Gợiýcủa hệ thống, Mạo Hiểm Giả Anh Đào Không làmra hành vi xâm phạm với ngài, có hàngThiên Lôi nghiêm phạthay không?

Hướng Lamđá Đạo TặcAnh Đào Không bay ra ngoài,trốn ở phía sau Thạch Trung Ngọc, vì để cho Cơ Như Nguyệt hỏi chủ mưu, Hướng Lam khôngcó khởi độnghệthống nghiêm phạt,tuyĐạo Tặcnày chỉ sờ ởtrênkhôi giáp, bản thân Hướng Lam cũng khôngcó cảm giác gì, nhưngvẫn cảmthấy buồn nôn.

Thạch Trung Ngọc giậndữ, mẹ kiếp, tuy trướcmắt Hướng Lammới chỉ cùng lãotử phát sinh chútsựtình mậpmờ, nhưng bị lãotử thấy hết, lãotử nhất định sẽ phụ trách nàng, lại dám sờ nữ nhâncủa lão tử?Muốn chết!

Thạch TrungNgọctức giận đá mộtcước vào bên mặt đối phương.

-1820.

Nhượcđiểmcông kíchcộng thêm bạo kích quả nhiênkhông phảilợi hại bình thường, mặcdù là một kích thông thường,cũng đánh ra sấpsỉ 2000 thương tổn.

Anh Đào Không bị Thạch Trung Ngọcđá trúng,cảngười lảo đảo đứng bất ổn, ngã trên mặt đất, ThạchTrung Ngọc đúng lý không tha người, đặtmông ngồi ởtrên người đối phương, sau đóquơ hai nắm tay, không ngừngđấm vàomặt Anh Đào Không.

Hướng Lâm cũng rất tức giận Đạo Tặc kialại dám động tỷtỷ nàng, lúc đầunàng tâmđịa thiện lương, còndự định nếu như một lát nữa hắn vẫnkhông nhậntội, liền dứtkhoát thả cửa, để hắnbị Thạch TrungNgọc giếtchết, nhưng bây giờ sẽ khôngtiện nghi như vậy, Trị Liệu Thuật phảng phất như không cầntiền,không ngừng ném vào trên ngườiAnh ĐàoKhông.

Nếu như AnhĐàoKhông biết ýtưởng của HướngLâm, nhất định sẽ khóc lên,thấy Anh Đào Khôngbị ThạchTrung Ngọccưỡi đánh, nhữngcô nươngkháccũng rấttức giận hành vimớivừa rồicủa Anh Đào Không, ỷ vào hiện tạiAnh Đào Không căn bản không phản kháng được,các nàng dồn dập tiếnlên đạp mạnh.

Tuy các nàng chỉ là Ma Pháp Sư, CungTiễn Thủ yếu ớt, lực lượng khôngcao,nhưngcái nàyđối với Anh Đào Không mà nóicũng là dẫn vặt, nếunhư bị đánh chết thì không có gì quan trọng, nhưngđánh nửangàycũngkhông chết,đây mới gọi là phiền muộn,ngaycả ngất đi

cũng không làm được.

Đoạn chỉ

DTV-EBOOK.COM.VN

Anh Đào Không đáng thươngbị đánh nửa ngày,Thạch Trung Ngọc cảmthấy trêntay của mình có máu, Thạch Trung Ngọc kinhngạc nhìnnắm đấmmình, đây là tình huống gì? Trò chơi này không phải nói PK,giết quái khôngcóbấtkỳ tràngdiện huyết tinh sao?Làm sao trên nắm taysẽ có máu?

Thạch Trung Ngọc đương nhiên biếtđây khôngphải là máu của mình, nhìn Anh Đào Không, pháthiện mũi củahắn đã bị đánh lệch, đang không ngừng chảy máu.

Các cô nương đang đánh vuivẻ,chứng kiến Thạch Trung Ngọc dừnglại, không khỏi hỏi.

- Ngươi làm sao vậy? Không phải đánhmệt mỏichứ?

Thạch TrungNgọclắc đầu, chỉvàomũi cuốicùng Anh Đào Không hỏi.

- Chúng ta không phải pháthiện Bug trong truyền thuyết chứ?Đổ máu, các ngươinói côngtygame có thể thưởng chúngta trang bị cực phẩmgì hay không?

- Đây coi nhưlàBug sao?Khảnăngngười bị đánh nhiều,sẽ có hiệu quả giống như trong hiện thực.

Cơ Như Nguyệt suy nghĩmột chút nói.

Thạch Trung Ngọc từ trong túi đồrút ra môt câychủythủ nói:

- Ta thử nhìnmột chút, có thể từ trên người hắn tháo xuống vàilinh kiện hay không.

- Như vậy có thể quá tàn nhẫn hay không?

HướngLâm nhỏ giọng hỏi.

Cơ Như Nguyệt cũngcó chút khổsở nói:

- Đúng vậy, hắn chẳngqualàtới pháhưKiến Bang Lệnhmà thôi, như vậy thìmuốn phế hắn... Có phải hơi quá đáng hay không?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

- Ngươisuy nghĩ kỹ một chút xem, ca ca ngươivì KiếnBangLệnh này tốn bao nhiêu tiền?Hơnhai ức, nếu như bịhắn phá hỏng, hơn hai ức kia sẽ triệt để lãng phí, hơnhai ức đủ tìm sát thủ giết chết bao nhiêu người?

- Hơnnữa tròchơi mà thôi, trong hiện thựchắn sẽ khôngbiến thành tàn phế, hắn cùnglắm thì xóanick luyện lạilà được.

Thạch TrungNgọc nói.

Các cô nương suy nghĩmột chút,điềunày cũngđúng, bất quá các cô nương không dámxem tràng diện máutanhnhư vậy, mỗi người đều xoay đầu đi chỗkhác.

Đám người Thạch Trung Ngọc đối thoại, AnhĐào Không không sót một chữ nghe được, chứng kiến nụ cười tàn nhẫn của Thạch Trung Ngọc,tâm lý lậptức khẩn trương, hắn là thủlĩnh của đám Đạo Tặc này,đã đạt tới cấp 29, thiếu chútxíu nữa là có thể lên bảng bài danh đẳng cấp, bảo hắnxóa nick luyện lại? Vậy lúc nào mới có thể khôi phục địa vị bây giờ?

Nếu quả thật biến thành tàn phế, làmĐạo Tặc khẳng định là không được,xóa nick luyện lại càng là sựtình rấtkhó làm được, nghĩ tới đây, Anh Đào Không giằngcokịch liệt, nhưng lực lượng củahắnở trướcmặt Thạch Trung Ngọc quả thực giống như tiểuhài tử.

Ngườiởdướitình huống nguyhiểm, thườngthường sẽ bộc phát ra thực lựcngay cả chínhbọnnócũng không dám tin tưởng, nhưng ở tronggame lạilàm không được,phảibiết rằng đâylà trò chơi, tất cả đều dựavào số liệu nói chuyện, nếu lực lượng thấp hơn Thạch Trung Ngọc,vậy tiềm năng của hắn lại lớn cũng không có tác dụng.

ThạchTrungNgọcđè một tay của Anh Đào Khôngxuống, chuẩn bị lấy ngón út làm thí nghiệm, nhưng Anh Đào Khôngnơi nào sẽ cho Thạch TrungNgọc làmnhư vậy, liều mạng huyvũ tay tráicông kích Thạch TrungNgọc, ýđồ ngăn cản động tác của Thạch Trung Ngọc.

Thạch TrungNgọc giậnkhông kiềm được, quá phiền, khởi độngDã Man Trùng Kích đụng ngất ngườinày,sau đóđè tay phải hắn xuống, dao găm đâmvào ngónút, giống như Thạch Trung Ngọc dự liệu, ngón út thực sựbịchém xuống.

Cáccô nương nghe được tiếng kêu thảm thiếtở sau lưng, không khỏi nhìn thoángqua, pháthiện vếtmáu trên đất cùng ngónútcủa Anh Đào Không, lập tứcsợ đến thét chói tai.

Thanhâm cao vút đinh tai nhứcóc, Thạch Trung Ngọcvội vãbịt lỗ tai mình lại, hắndĩ nhiên phát hiện HP của mình hạ xuống, trời ạ, thét còn có thể sátnhân?Đám nha đầu nàyquá kinhkhủng, sát nhân vô hình a.

Thạch Trung Ngọc chúýtới HPcủa Anh Đào Khônggiảmcòn nhanh hơn hắn,dù sao bây giờ tay phải của AnhĐào Không còn chảymáu, vội vã hô:

- Lâm Lâm, nhanh trị liệu cho AnhĐào Không.

Hướng Lâm vẫncònthét chói tai, căn bản không nghe đượcThạch TrungNgọc la lên, Thạch Trung Ngọc chỉ phải bất đắc dĩ đitới bên người Hướng Lâm, tiến đến bêntai của nàng lớn tiếng hô:

- Nhanh tăng máu cho Anh Đào Không.

HướngLâmbị tiếngrống củaThạch Trung Ngọcđánh thức, căn bản không dám nhìn Anh Đào Không, saukhi khóa được mục tiêu, lập tứcxoay người sang chỗ khác, némmột cái Trị Liệu Thuật.

Lúcnày nhữngcô nương khác cũng thanh tỉnh lại,nhưng khôngdám nhìnbộ dáng bây giờ củaAnh Đào Không, dồn dập xoay người sang chỗ khác.

- Thạch TrungNgọc, chúngtalàm nhưvậy có phải quátàn nhẫn hay không, ta xem nếu không bỏqua đi?

Hướng Lam không đành lòngnói.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, trước đâythời điểm hắn còn sốngở trong nghề, giúp người tháo cánh tayđánhgãy chân làm cũng không ít,đối với cái này đãthành thói quen,nhưngcác tiểucô nương hiền

lành kia lạicăn bản không gặp qua loại tràng diện này,khó bảotoàn sẽ sợ.

- Ngươi đến cùng nói ngươi làai phái tới hay không?

Thạch TrungNgọc âmtrầmhỏi.

Tay đứt ruộtxót,cảm giác cực kỳ đau đớn, mặcdù độ cảmnhận chỉ có 20%, cũnglà thống khổ thường nhân không nhịnđược, Anh Đào Không chỉloăn lộn, cănbản khôngphản ứng Thạch TrungNgọc.

Sắc mặtcủa Thạch Trung Ngọclạnh lẽo, đangchuẩn bị cho hắnthêm một đao, nhưngcác cô nương khôngđồng ý, lôikéo Thạch Trung Ngọc muốn rời khỏi.

ThạchTrung Ngọcbất đắc dĩ nói:

-Vậy để cho Cơ Như Phong tới xử lý chuyện này,thật vất vả bắt sống người, cũng không thể dễ dàng thả như vậy?

Các cô nương do dựmột chút, CơNhư Nguyệtgọi điệnthoại choCơ Như Phong, Thạch Trung Ngọc thỉnh thoảng đạpAnh Đào Không mấy cước, tránh cho người này thoát khỏi trạng thái chiến đấu.

Rất nhanh,Cơ Như Phong chạy tới.

- Đám người phía ngoài đã bịta đuổi đi, không nghĩ tới cácngươi lại bắt sốngđược một người.

Cơ Như Phongcười ha ha.

Thạch Trung Ngọc nói chuyệnđã xảyra cho Cơ Như Phong, Cơ Như Phonggậtđầu nói:

- Trời cũng không còn sớm,đã gầntám giờ,đi ăn cơm chiều đi.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, hắntừbiểu tình của CơNhư Phong, biết đối phương nhất địnhkhông phải lòng dạ đàn bà, căn bảnkhông cần Thạch Trung Ngọc đi quantâm,ly khai trò chơi, các cô nương bắt đầuđilàm cơm,Thạch Trung Ngọclạicùng DươngTử đoạt điều khiển từ xa.

-Sắc lang đạithúc,lẽnàongươikhông thểđinhà bếp giúp một chút sao? Vìsao nhất định phải giànhđiều khiển từ vớita xa?

Dương Tử bất mãn nói.

Thạch Trung Ngọc hừlạnh:

- Còn tiểu nha đầu ngươi, vì sao ngươikhông đi nhàbếphỗ trợ? Ngươilà nữ hàitử, tương lai sớm muộnsẽ phải học nấu cơm, thừa dịphiện tại cónhiềulãosư như vậy dạy ngươi, nhanh học đi.

- Ta rấtmuốn học, nhưng các nàng không chota cơhội, nói tatớichỉ thêm phiền.

DươngTử thở phì phò nói.

Người Nhật Bản

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọclắc đầunói:

- Thành tích học tập của ngươi khôngkém a,đầucũng không đần,vì sao vào nhà bếptaychân vụng về như vậy,ca tin tưởng ngươi, nếu như ngươi chăm chú, tuyệt đối có thể làm ra thức ăn ngon.

- Cái gìca? Đừng tựdát vàng lên mặt mình, ngươi chính là đại thúc, đãcao tuổi rồi biết không.

Dương Tử khinh thường nói.

Thạch Trung Ngọcrơi lệ, lão tử mới24 tuổimà thôi, thật sự già như vậy sao?

-Tốt, ta thừanhận ta đãrất già, ngươinên tônkính lãonhân, cho nên khôngthể giành điều khiểntừ xavới ta.

Thạch Trung Ngọcvừa cười vừanói.

DươngTử trừng mắt liếchắnmột cái, giươngnanh múavuốt ở bên người Thạch Trung Ngọc, tìm kiếmcơ hội đoạt điều khiển từ xa, Thạch TrungNgọchơi khôngkiên nhẫn,thẳng thắnôm DươngTử vào lòng, hai cánh tay ôm nàng thật chặc, không cho nànglộnxộn.

- Cứu mạng,philễ, mẹ,có người muốncưỡng gian ta.

Dương Tử lớntiếng hô.

Thạch Trung Ngọc lập tức bịt miệng Dương Tử, cáccô nương trong phòng bếpđều nghe được, bất quá không ai quản Dương Tử, khẳng định lại cùng ThạchTrung Ngọc đoạtđiều khiển từ xa,ở nơi đó kêu loạn, mặc dùlà mẹnàng cũng không đi quản việc này.

Cơ Như Nguyệt biếtThạch TrungNgọc cùng Dương Tử xảy ra quan hệ kia, chonêncoi như DươngTử thực bị ThạchTrung Ngọc cưỡng

gian,nàng cũng sẽ không lưuý, lên một lần,cùng lên một trămlần, kết quả đều giống nhau,vậycầngì đi lưuý chứ.

Nếu như Thạch Trung Ngọc biết các cô nươngtrong phòng bếp nhìn nhạt như thế,nhất địnhsẽrất hối hận bây giờ không sờ mó Dương Tử một chút, đáng tiếc, bởi vì Thạch Trung Ngọc sợ bị các cô nương trongphòng bếp chứng kiến, cho nênchỉômDương Tử, khôngcho nànglộn xộn mà thôi.

Chỉ chốc lát các cônươngtừ trongnhà bếpđi ra, tuy chứng kiến Thạch Trung Ngọc ômDương Tử, nhưng mọi người không nói gì, bởi vì các nàng chứng kiến tay Dương Tử cònkhông ngừngquovề phía điều khiển từ xa, chỉ đơn thuần chorằng Thạch Trung Ngọcbị Dương Tửlàm chokhông nhịn được, cho nên mới đè nàng lại mà thôi.

Quan trọngnhất là DươngTử còn nhỏ, cáccô nươngchỉ xem nàng như tiểu hài tử,mà các nàngcùng Thạch Trung Ngọc ởchunglâu, cũng biết Thạch TrungNgọc căn bản không có sởthíchyêu trẻ con, cho nêncăn bản không cóai để ở tronglòng.

Thạch Trung Ngọc chảy mồ hôi lạnh, thầm nghĩ may mắn, may mắn các nàng không có hoài nghi, nếu không thìbi kịch.

Ăn cơm tốixong, tấtcả mọi ngườixem TV, ngày hôm nay thủ thành một buổi chiều, quákích thích, giết quái số lượng nhiều lắm, đẳng cấp cũng tăng lên mộttí, hiện tại cáccô nương ngoại trừ Hướng Lâm vẫn còn ở cấp 29,những ngườikhácđẳngcấp đềuđạttới30, Thạch Trung Ngọc là cấp 31 60%.

- Haingày nữa mấy tấm KiếnBangLệnh cùng một nhóm lớn trang bị Hoàng Kim kia sẽ đấu giá, các ngươicó đixem không?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Hướng Lam lắc đầu nói:

- Không đi, chứng kiến giá cả một đường tăng vọt, trái tim chịu không nổi.

Hướng Lâm cũng nói:

- Ta cũng khôngđi, nơi đó quá buồn bực, không có ý nghĩa, còn không bằngnắmchặt thờigian luyệncấp,các ngươi đềutốt,một buổi chiều giếtquái, màta chỉ cóthể khôngdừng thả TrịLiệu Thuật, căn bản lấykhông được bao nhiêu điểmkinh nghiệm, bây giờ mới đạt tới cấp 29,ta không cam lòng.

- Các ngươi không đi, tacũng khôngcó tâm tình đi.

Tuyết Sương Yênnói.

Ba người tỏ thái độ khôngđi, những người khácũng khôngcó tâm tình đi, chờ lấy tiền làđược.

Thời điểm chỉcó Dương Tử, Thạch TrungNgọc còn có thể bá chiếm điều khiển từxa, nhưngnhiều người, Thạch Trung Ngọc cũng chỉcó thể ngoan ngoãn giao điều khiển từ xara,đốivới thần tượng của cáccô nương, Thạch Trung Ngọcthật sự là khôngcó chút hứng thú nào.

Thạch Trung Ngọc đangchuẩn bị chàocác cô nương, trở về chơi game, liền nghe chuôngđiện thoại vang lên, Thạch Trung Ngọc tiện tay nhận nghеđiệnthoại.

- Uy, tìmai?

ThạchTrung Ngọchỏi.

- Thạch tiênsinh, ta là Cơ Như Phong.

-Ngạch., ngươi là tìm Như Nguyệt? Tagọinàng nghe điệnthoại.

- Khôngcần, Thạch tiên sinh, ta gọi điện thoại làvì cám ơn các ngươilần này giúpta thủ thành.

-Nhấctaymàthôi, không cần quá khách khí.

Thạch Trung Ngọc vừa cười vừanói.

Nghe được Thạch Trung Ngọc nói chuyện,tất cả mọi người đoán được làCơNhưPhonggọi điệnthoạitới,CơNhưNguyệt vộivã chạy đến bên người Thạch Trung Ngọc, định nghebêntrong nói gì,nhưng bị Thạch Trung Ngọc ômvào trong ngực.

Cơ Như Nguyệt lườm hắn mộtcái, vộivã giằng co, nếunhư đơn độc ở chung, CơNhưNguyệt không sao cả, nhưng trong phòng khách còncó nhiều người nhưvậy, da mặtcủa nàng khôngcó dày như Thạch Trung Ngọc, người cùng Thạch TrungNgọccó quan hệ mà Cơ Như Nguyệtbiết, cũng đã có Tuyết Sương Yênvà DươngTử,CơNhư Nguyệt sợcác nàngsẽnổimáu ghen,cho nên khôngthểkhông giãy dụa.

Thạch TrungNgọc cũng không đểý,thảCơ Như Nguyệt ra, giao điện thoại choCơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt cùngCơNhư Phongnói chuyện với nhau một hồi, liềnnghe Cơ Như Nguyệthôto:

- Cái gì?Đạo Tặc bịchúng ta bắt sốnglà người Nhật Bản? Vậy những Đạo Tặc khácthì sao? Sẽ không phảicũng làngười NhậtBản chứ?

Chứng kiến tất cả mọi người quăng tới ánhmắt tò mò, Cơ Như Nguyệt mởloa ngoài,để cho tấtcả mọi người có thểnghe được thanh âm.

- Không biết, dù saoAnh Đào Không là dùngtiếng Nhật chửi chúng ta,bấtkể hỏi hắn thế nào,hắn cũng không nói, cuối cùngkhông có biện pháp, không thể làmgìkháchơn là hắn giết.

Cơ Như Phong buồn bực nói.

Tất cả mọi người trầm mặc một chút, lúc đầumọingười chỉ cho rằng làbang phái nào quađây nháo sự,ai nghĩ đếnlại là người Nhật Bản, nếunhưtrong nhómĐạo Tặckia chỉcó tênnày là người Nhật Bản, nhưvậycó thể nói trùng hợp, nhưng nếu như toànbộ đều là người Nhật Bản,vậythậtkhông biếtlà chuyện gì xảy ra.

Saukhicúp điện thoại, Thạch TrungNgọc nói:

- Ta trở vềchơi game, cácngươiở nơinày xem ti vi đi.

Sau khiđăng nhậpvào tròchơi,địa điểmThạch TrungNgọc loginvẫnở bên cạnh Kiến Bang Lệnh,CơNhư Phong vẫn cònở chỗ này.

- Thạch tiên sinh.

Cơ Như Phong chào hỏi.

ThạchTrung Ngọc cười cườinói:

- Gọi Tiểu Thạch hoặcThạch huynh đệ làđược, gọitiênsinh, cóchút không được tự nhiên.

- Vậy tagọi ngươi Thạch huynh đệ đi, ai, ta cũngngại gọi tiên sinh phiền.

- Đúng rồi, người NhậtBản kia, ngươikhôngcódằnvặthắnsao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cơ Như Phong buồn bực nói:

- Đừng nói nữa,ta cũng có chútbộiphục tênkia, mười ngón tay đều bị ta chém,lại còn không nóilời nào, sau đó chém sạch tứ chi, cháu trai kia mới bắt đầu dùng tiếng Nhật chửi chúngta.

Vết thương xát muối

DTV-EBOOK.COM.VN

-Vì sao ngươi không chém ngũ chi của hắn? Mới chém bốn cái?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Cơ Như Phong lau mồ hôi nói:

- Tathật ra là muốn, nhưng hệ thống không chota chém,gợi ý của hệ thống nói độ thânmật không đủ,không thể tiếp xúc địa phương kia, con mẹ nó!

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, nàylà nhưthế nào, chém người còn cần độ thân mật, đúng là bi kịch.

- Bất quáchúng ta tìm chút muốiăn, xát ở trên vết thương, tiểutử kia cũng không nóichủ mưu làai,chỉ không ngừng mắng, cuối cùng ta bị hắn mắng khó chịu, nênmộtđao chém chết.

Cơ Như Phong tiếp tục nói.

Thạch Trung Ngọc thầm than, thật đúng làkhôngnhìn ra tiểutử này,hạ thủ cựckỳ hung ác a, cưnhiên ởtrên vết thươngxátmuối,thật xấu xa, Thạch Trung Ngọc chưa trải qua loạisự tình nàynên không biết cảm giác nhưthế nào, bất quá bằng hữu NhậtBảnkiathậtngưu bức, như vậy cũng chịu đựng được.

- Hiện tại ta đangsuy nghĩ,cóphảitên kia còncó bang phái hay không, cốý vu oan cho người Nhật Bản, cho nênmới không ngừng dùng tiếngNhật mắng, dờiđi lựcchúý của ta.

Cơ Như Phong nói.

Thạch Trung Ngọc suynghĩ một chút nói:

- Này cũng có khả năng, nóikhông chừngnhắn căn bản không rành tiếng Nhật, chỉ biết được vài câu mắngngười.

-Khôngcó khảnăng, tên kia mắng tanửagiờ cũng không lặplại một câu, cực kỳ tinh thôngtiếng Nhật.

CơNhư Phongbuồnbực nói.

Thạch Trung Ngọc khôngkhỏi cảm thấy may mắn, maymắn mình không có đắc tội tên kia,nếubịtươi sốngmắng nửa giờ, Thạch Trung Ngọc khẳng định khôngkiêntrì nổi, đãsớm giếtchết cháu trai kia.

-Đúngrồi,ta lạilấy được ba tấm Kiến Bang Lệnh, hai ngày nữa bán đấugiá, ngươi có thểlưu ý một chút, nếu quả thật là người Nhật Bản mànói, bọn họcó thể sẽ tổ kiếnbang phái, đến lúc đó ngươi lưu ý người đấu giá, nói khôngchừng sẽ có thuhoạch gì.

Thạch TrungNgọc nói.

CơNhư Phonggậtđầu,mặc dù có chút kinh ngạc, vì sao Thạch Trung Ngọc có thực lực lấy được nhiều Kiến BangLệnh như vậy, bất quá cũng không hỏi nhiều, dù saohắn và ThạchTrung Ngọc khôngquáquen thuộc, cái này là việc tư, bất tiệnhỏi nhiều, chỉ nói:

- Yêntâm, tasẽlưu ý, nếu quả thậtcó ngườiNhậtBản mua, ta tình n guyệnbỏtiền mua vềlàm trangsức, cũng không cho đámquỷ kia.

Đúng làconmẹ nókẻ có tiền, ThạchTrung Ng ọc khách sáo một chút, tuy nóihiệntại KiếnBang Lệnh rất khó bán được giátiền cao như vậy, nhưng mấy triệu vẫn cóthể bán được,phí mấy triệu mua một vật trang sức, thật con mẹ nó có tiền.

Cáo biệt Cơ Như Phong, ThạchTrung Ngọc chuẩn bị đichỗ Tương Viênmột chuyến, hiện tại hắn không có trang bị tốt, thế nhưng Tương Viên khẳng định có, coi nhưkhông có, cũng sẽ rèn cho hắn một thanh, dù saođối với giasúc kia mà nói, làm một trang bị Ám Kim còn khôngphải sự tình dễ dàng?

Khởi độngquyển trục hồi thành, Thạch TrungNgọcđi tới tiểu viện của Tương Viên, sắc trờiđã bắtđầu mờ tối, Tương Viên đang ở trong sân, nằm trên ghế xíchđu nhìn sao.

TươngViênnhìn thấy Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươikhông có việc gì chạy tới chỗ này làmgì?

Thạch TrungNgọc ân cầnđi tới bên người Tương Viên, giúp Tương Viên xoa bópbảvai:

-Sư phụ,ta không phảilànhớ ngươi sao,ta giúp ngài đấm bópmột chút, thoải mái không?

Tẩu thuốctrong tay Tương Viên lấymộtgóc độ thầnkỳđậpvào trên đầu ThạchTrung Ngọc:

-Đừng ravẻ, không có việcgì thì nhanh cút.

- Nếu ngài thành tâm thành ý hỏi, taliền mở lòng từ bi trả lời ngài, ta muốn một thanh trang bị ÁmKim, sư phụ, ngườicóhaykhông?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Tương Viên rấtthẳngthắng nói:

- Không có, cũng đừng trông cậy vào ta sẽ giúp ngươi rènmột cây đao,gần đây ta rấtlười động thủ.

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói:

-Đừng,sư phụ, ta là đệ tử duy nhất củangàia, lẽ nào ngài không nên chota một thanh vũ khí sao?

Tương Viênnhàn nhạt nói:

-Tài liệu ở trong phòng, tựmình đi rèn.

Sắc mặt củaThạch TrungNgọctrở nên cực kỳđau khổ, trong lòng thầmmắng Tương Viên vô sỉ, biếtrõràng cựchạn củamìnhchỉ là trang bị Bạch Ngân, muốnđánhra trang bị Ám Kim cũngkhông biết phải cần baolâu thời gian.

-Sư phụ, nếukhông, ngươira cái giá, ta mua còn không được sao?

Thạch TrungNgọc nói.

TươngViênnhìn cũngkhông nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Lẽ nào ngươi cho rằng ta thiếutiền sao?Đi đi, đừng chậm trễ lão tử ngắm sao.

Thạch Trung Ngọc thậtmuốnvọt vào phòng,mang lên một cái búa to lớn, hung hăngnện ởtrênđầu Tương Viên, bất quá Thạch Trung Ngọc vẫn nhịnđược, bởi vì lực lượng củahắnchỉ có thể cầmđược búanhỏ,búa tạ cănbản cầm không nổi.

Thạch Trung Ngọc đi vàotrong phòng Tương Viên hô:

-Sư phụ, coinhư ngươiđể chota tự mình chế tạo binh khí, cũng nên tới chỉ điểmta một chút chứ?

Tương Viênkhông nhịn được nói:

- Tự mình suynghĩ, đợilát nữa tacòn có việc.

Thạch TrungNgọc nhỏ giọng lẩm bẩm:

-Tám phần mười lại đithông đồng với quảphụ kia.

Tuy thanhâmrấtnhỏ nhưng vẫn bị Tương Viên nghe được, chỉ thấy TươngViên thuận tay quơ tẩu thuốc, tànthuốc bên trong lấy tốc độ cực nhanh bay vềphía Thạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọcchỉ có thể nhìnđốmlửabay tới,căn bảnkhông cócơ hội phảnứng, trangbị HoàngKim che ngựctrên người bị đốt ramột cái hang, phảng phất như bịtan chảy.

Thạch Trung Ngọc cẩn thậnnhìn khôi giáptrên người, không cócảm giác đượcđau đớn, phảng phất nhưđốm lửachỉ chuyên môn đốt khôi giáp, Thạch TrungNgọc chảy ra mồ hôi lạnh.

Tương Viên thật sựlà quá kinh khủng,trước đây ThạchTrungNgọc vẫn luôncho rằng Tương Viênchỉ có thể gần người công kích hắn, không nghĩ tới hôm nay Tương Viên lại dùng công kích viễntrình đốt hắn, Thạch Trung Ngọc lau mồhôi, cònkhông bằng gần người công kích a, như vậytối đa chỉ làđầu bị đập một cái, nhưngcông kíchviễn trình sẽ giảm bớtđộ bềncủa trangbị.

Thạch Trung Ngọc chứng kiến độbền khôi giáp của mình rớt50 điểm, kémchút khóc lên, giátiềnsửa chữatrangbị Hoàng Kimrất cao, thương tổn nhưvậy,sợ rằng khôngcó mộttrămhai trăm kim tệ là

không sửa được, thuathiệt a.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọcđau khổ hỏi.

- Sư phụ, có thể dạy ta làm sao sửa chữatrangbị hay không?

Tương Viên nhàn nhạt nói:

- Đivào phòngtìm khối khoángthạch,lấy thêmcây búa,đập khoáng thạch ra kíchcỡ tươngđương lỗ hổng,sauđó ném vàolà được.

Khóe miệng Thạch Trung Ngọc cogiật, thiếuchút nữa thì chửiầm lên,dựa theo phương phápcủa hắn, cònkhông bằngtìm mảnh vải, sau đó dùng nhựa caosu dán lên,nhưvậy so với cáchnày còn đẹp hơn nhiều lắm.

Thạch Trung Ngọc xem như triệt để minh bạch, ngày hôm nay muốn Tương Viên dạy mìnhlà khôngthể nào, trông cậy vào từ trong tay đối phương lấyđược trang bị ÁmKim càngtrở thànhmột hyvọng xa vời,chỉ có thể buồnbực đi ra ngoài.

Vũ khí mới

DTV-EBOOK.COM.VN

-Tiểu tử, sao ngày hôm nay cứ đi nhưthế? Khôngtính lưu lại chơi một látsao?

TươngViênhỏi.

Thạch Trung Ngọcdùng một loạiánh mắtu oán nhìnhắn:

- Bộdáng của ngươi giống như hoan nghênh ta sao?

Tương Viênbĩumôi nói:

- Quên đi, nhìn tiểu tửngươi đáng thương, ta giúp ngươi chế tạo mộtthanh binh khí.

TươngViên trên dưới quan sát,làm Thạch TrungNgọcnổida gà, không khỏi hỏi.

- Làm sao vậy? Vìsao luôn nhìnta?

- Đẳng cấp đến bây giờ mới cấp 31, quá chậm,ta giúp ngươi làm một thanh binhkhí cấp 31,saunày trang bịtự mình làm,đừng tới phiền ta.

TươngViên nói.

Thạch Trung Ngọc laumồ hôi,cấp 31 còngọi chậm? Cái gì mới không chậm? trên bảngbài danh, lão tử làthứ nhấta! Bất quánghe đượcTương Viênnói chỉ giúp mìnhchế tạomột lần trangbị, về sau không giúp mìnhlàm trangbị, vộivãngăn cản.

- Sư phụ,nếukhông người giúp ta chế tạo một thanh Thần khí cấp 100,tacam đoan vềsau tuyệt đối sẽ khôngtớiphiền ngươi.

Thạch Trung Ngọc mặt dày nói.

- Khôngcó khả năng.

Tương Viên không chút do dựnói:

- Thầnkhíkhôngphải đơn giản như ngươi tưởng tượng,muốn chế tạo Thần khí rấtkhó, chíít ta rấtkhólàm được, cho ngươi một kiện trang bịÁm Kimcấp31 dùng đi.

ThạchTrung Ngọc bất đắcdĩ nói:

- Vậy ítnhất cũng cho ta một thanh Tiên khí chứ.

Tương Viên nói:

-Uy lực của Tiênkhíquá lớn, thực lực của ngươi bây giờ căn bản phát huy không ra hiệu quả của nó,ít nhấtphảichờngươi cấp 60 mới có thể dùng, hiện tại chongươi loại đồvật này làm gì!

Nhìn thấyThạch Trung Ngọccòn muốn nóiđiềugì,Tương Viên nói:

- Ngươicó phiền hay không? Chỉmột kiện trangbị ÁmKim cấp 31, muốn thì chờ, không muốn thì cút.

Thạch Trung Ngọc nghe Tương Viên nóinhư vậy, chỉcó thể ngoan ngoãn câm miệng, đi theo phía sauđối phương vào phòng,giúp Tương Viên kéo bể gió, cẩnthận nhìn TươngViên rèn,dự địnhtừ đó học đượccái gì, nhìnmột chút,Thạch Trung Ngọc liền nhập thần, phảng phấtnhư nắm được cáigì.

- Gợiý của hệ thống, chúcmừng ngài lĩnh ngộ đượckỹthuật rèn cao cấp.

Dựa vào, không nghĩ tớinhưvậy thìthăng cấp, Thạch TrungNgọc kém chút cười ra,quá dễ dàng,Thạch Trung Ngọc tiếp tục nhìn TươngViênchế tạo, hy vọng còn có thể lĩnhngộ,làmcho đẳng cấp thợ rèn trởnên tốt hơn, tốt nhất là đạtđến tình trạng có thểchế tác Thầnkhí, như vậy vềsau Thạch Trung Ngọc liền phátđạt.

Bấtquá mộng tưởngcủaThạch Trung Ngọc tan vỡ, mãi cho đến TươngViên chế tạo trang bị xong, Thạch Trung Ngọc cũng không có tiếp tục lĩnh ngộ đượckỹ năng chế tạo.

- Uy, tiểu tử, tựnhiên đờ ra làm gì? Tỉnh lạiđi, trang bị xong rồi.

Tương Viên bấtmãn nói.

Thạch Trung Ngọc vội vãtiếp nhận cây đao Tương Viên đưa tới.

Trảm Mã Đao: trangbịÁm Kim (thanh sắc), lực công kích 222-250, lực lượng tăng30 điểm, lực công kíchtăng 6%, 10% tỷ lệ tạo thành gấp đôi thương tổn cho đối thủ, hấp thu 15% lực côngkích hình thành HP,đẳngcấp trangbị cấp 31, trang bị chức nghiệp: loại chức nghiệp Chiến Sĩ.

Thạch Trung Ngọcnhìn Trảm MãĐao, có vẻ như ngoạitrừlực công kích caohơn Huyền ThiếtĐaomột chút, những thuộc tínhkhác đều khôngkhác mấy, bất quá quên đi, thuộc tính đồng dạng, dùng sẽ quen thuộc chút, chiếm được trangbị mới, Thạch Trung Ngọc ngay lập tức nghĩ tới Hướng Lam, Trảm Lôi Kiếmcủa nàng cũng cắmở trên cửa,bị phá hư, hiện tại không có vũkhí dùng, chết tiệt, lúc trước dĩ nhiên quên bảo Cơ Như Phong bồi thường, thiệt thòi lớn.

-Sư phụ, ngài biết nghề nghiệpMaKiếmSĩ không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

LúcđầuTươngViên dự địnhđi nhà quả phụngủmột giấc, nghe được vấn đề này củaThạchTrung Ngọc, sửng sốt một chút, cóchút hiếu kỳ nằmxuống trên ghế hỏi.

-Tabiết nghề nghiệp này,làmsaovậy? Lẽnào ngươi muốnchuyển thành Ma KiếmSĩ?

- Khôngphải, ta có một bằng hữu là Ma KiếmSĩ, thế nhưng chúng takhông hiểu rõ Ma Kiếm Sĩ,không biếtlàm saomớicó thể pháthuyra ưu thế lớn nhất củanghề nghiệpnày.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tương Viên suy nghĩ một chút nói:

- Ma Kiếm Sĩ, chức nghiệpquá xa xưa,ta không quá rõ ràngnghề nghiệp này, bất quá tabiết, MaKiếm Sĩ muốn pháthuyraưu thế lớn nhất, thì nhất định phải để lực lượng và trí tuệ phát triển cân bằng, giữa hai người này khoảng cách chênhlệch tốt nhất không nên quá lớn,bằngkhông viễn trình không so đượcPháp Sư, cận chiến

khôngsođược Chiến Sĩ, sẽ khôngkhác gì phế vật cả.

Thạch Trung Ngọc thởphào nhẹ nhõm,may mắn lúc trước chỉ điểm Hướng Lam thêm điểm khôngcó xằng bậy, nếu khôngthìbuồn bực.

- Sư phụ, vũkhícủabằng hữu tacũng bịhủy diệt, cóthểlàm phiền ngài tạo một thanhkiếmthíchhợp MaKiếm Sĩ sử dụng hay không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Tương Viên cau mày suynghĩ nói:

- Tốt, nói đến ta còn chưachế tạo qua trangbị củaMa KiếmSĩ, ngày hôm nay thử chơi mộtchút.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,con bà nó, TươngViên cũng quá dễ nói chuyện, trời ạ, lúc trước lão tử muốntrang bị, khó khăn nhưvậy, không nghĩ tớitrangbị của Hướng Lamlại xindễ dàng, ThạchTrung Ngọc cũng có chút ước ao Hướng Lam.

-Bằng hữu của ngươi baonhiêucấp?

Tương Viên hỏi.

Thạch Trung Ngọc nói:

- 30 cấp.

- Đúng rồi, tanhớ Ma Kiếm Sĩ có một kỹ năng, tênTật Lôi Trảm, bằng hữu ngươi có không?

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Vận khí tốt, đánh ra sách kỹ năng kia.

Tương Viên gậtđầu, sauđó vào trong phòng rèn luyện, Thạch Trung Ngọc đương nhiên tiếptục kéo bể gió, lần này Thạch TrungNgọc cựckỳ cẩn thận nhìn TươngViên rèn, nhưng cái gì cũng khônglĩnh ngộ, chỉ chốclát một thanhđại kiếm hai tay mới tinh ra lò.

Trảm Lôi Kiếm: trang bịÁm Kim (thanh sắc), lực công kích 212-248, lựclượngtăng30 điểm, trítuệ tăng 30 điểm,có5% tỷlệ tạo

thành gấpba thương tổn, có 5% tỷ lệ tạo thànhđối thủ ngất xỉuba giây, kỹnăngTật Lôi Trảm, thời gian cold-down giảm phânnửa, đẳng cấp trang bị cấp 30, trangbị chức nghiệp: Ma KiếmSĩ.

Kỳ quái,làm sao vẫn tên Trảm Lôi Kiếm? Trang bị HoàngKim trước kia của Hướng Lam cũng gọi Trảm LôiKiếm, bất quá dườngnhư thanh ÁmKim này ngưu bức hơn nhiều, Thạch Trung Ngọcnhớ thanh TrảmLôi Kiếmkia chỉ cần là chức nghiệp ChiếnSĩ thìcó thể sửdụng, nhưng trang bị này là vũ khíriêng của Ma Kiếm Sĩ.

Nhất là TậtLôi Trảm cold-down giảm phânnửa,kỹ năng đơn thể này rất trâu bò, nếunhư cold-down giảm phân nửa, HướngLam nhất địnhsẽ cường hãnhơn.

- Đúng rồi sư phụ,ta còn muốn hỏithăm một việc, chức nghiệpẩn tàng của ta là Cuồng Đao, đến cấp 40phải chuyểnchức như thế nào...

Thạch TrungNgọcngẩng đầu,pháthiện Tương Viên đãbiến mất vô tung vô ảnh,mẹ kiếp,đinhà quả phụ gấpnhư vậy làm gì? Hơn nữa cònlà buổi tối, cầm thú.

Hướng Lam

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcmở bảng bằng hữu, phát hiệncáccô nương đã online, Thạch Trung Ngọclập tức gọiđiện thoại cho Hướng Lam.

- TiểuLam,ngươi ở đâu?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Hướng Lam buồn bực nói:

-Ởphụ cận PhongVân Thành giết quái, phiền chết ta rồi, lực công kíchcủa trangbị BạchNgânquá thấp.

ThạchTrung Ngọc cười nói:

-Ta giúp ngươi lấy được mộtthanh vũ khí rất ngưu bức, ngươi nhanh trở về BạchHổ thành, ta giaođồ vậtcho ngươi.

- Tốt, ngươi chờ,talậptức đến ngay.

Hướng Lam nghehược Thạch Trung Ngọc giúpnàng lấy được một thanh binh khí, lập tức hưngphấn nói.

Thạch Trung Ngọc báo cho Hướng Lamtọa độ, dù sao Tương Viên tám phần mười là đi suốt đêm không về, ThạchTrung Ngọc liềndứt khoát chờở chỗ này.

Thời điểm Hướng Lam tớinhà TươngViên, chứng kiến Thạch Trung Ngọc cởi trầnlàmnghề nguội, chứng kiếnThạchTrung Ngọc chuyên chú, Hướng Lam khôngcó cắt đứt Thạch Trung Ngọc,ở mộtbên nhìn, bất quá Hướng Lam khôngcó đứng, mà nhìntrúng cái ghế nằm kia,sau đónằm lên...

Bởivì Thạch Trung Ngọc quá mức chuyên tâm, căn bản không chúý tới Hướng Lam, nếu khôngnhấtđịnh không thể để cho Hướng Lam nằm lênghế, cái ghếvô sỉ nàynằm rất nguy hiểm,sẽkhông ngừng

tăng trọng lực, nằmở trên đó thời giandài, sẽ không đứng lên nổi.

Trước đây Thạch TrungNgọc đã từng thua thiệt, nhờ có Tương Viên kéo xuống mới khỏi nghỉ ngơi hai giờ, từ sau lầnđó, họa mi khôngbao giờ hót nữa, Thạch Trung Ngọcđối vớicái ghế này đã sinhra bóngma tâm lý,cónhiều lúccòn muốn một mồilửa đốtđi.

- Dựa vào, làm sao lại thất bại? Ta rõràng đã đạt tới thợ rèn cao cấp,sao khôngrènra được trangbị Hoàng Kim?

Thạch Trung Ngọc buồn bựcnệnbúaxuống đất.

Hướng Lam buột miệngcười:

-Thấtbại cógì quá kinhngạc,từtừ sẽ đến a.

Lúcnày Thạch TrungNgọc mới nhìn thấy HướngLam, bất quá chứng kiến Hướng Lam nằmở trên ghế, sắc mặt trở nên cổ quái.

- Tại sao ngươi nhìn ta như vậy?

Hướng Lam cóchút khônghiểuhỏi.

-Tiểu Lam, bây giờ ngươi còn có thể đứng dậy không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Hướng Lam không biết Thạch Trung Ngọc nói cóý gì, cái gì đứng dậy? Hướng Lam thầm nghĩ: Tuy thể chất của bảncônương không thể so sánh vớingươi, nhưng cònkhông đến mức nằm xuống liền khôngdậynổi?

Nhưng thời điểm HướngLam nhích người,lạipháthiện mìnhthực không đứng dậynổi, không khỏi thấtkinh.

- Đâylà chuyện gì xảy ra? Ta làm saokhôngbò dậynổi?

Lúc này Hướng Lam mới hơi kinh hoảng.

Thạch Trung Ngọc thống khổ xoa đầu, nói cho Hướng Lam đặc tínhcủa cáighếnày,Hướng Lam kémchút khóc ra:

- Ngươi còn đứng ở đó làm gì? Nhanhqua đây kéo ta, nếunhưthời

gian dài, chẳng phải là mãi mãi không bò dậy nổi sao?

ThạchTrungNgọc vộivàngtiến lênkéo HướngLam, dùngsức kéo một cái, nhưng không thành công,Thạch TrungNgọc không tức giận chút nào, tiếp tục dùng lực, nhưng vẫn thất bại.

- Tiểu Lam,nếu không ngươicởi trang bị ra? Bấtkỳ vật giờ trênghế cũngsẽ tăng thêm trọng lực, trọng giáp đãgia tăng khôngíttrọng lượng a.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Phi.

Hướng Lambất mãn nói.

ThạchTrung Ngọc buồn bực, có cần phải tính toánchi li như thế không? Tấtcả mọi thứ trênghếsẽ tăng thêm trọnglực,tanóikhông sai a, đây làtự ngươi gây nghiệt,bất quá ThạchTrung Ngọc sẽ không nóiý tưởng tronglòng.

Hướng Lam suy nghĩ một chút, có chút xấu hổ, áo lót của mìnhlà trong suốt a, làm saocó thểở trước mặt Thạch Trung Ngọc cởi quần áo chứ? NhưngHướngLam lại lo lắngnếu như không cởitrang bị, trọng lượng sẽ càng ngày càng nặng? Đếnlúc đó vĩnhviễn khônglên nổi thì phiền toái.

Suyđi nghĩlại,Hướng Lam vẫnquyếtđịnhcởi trọng giáp trên người, dù sao thân thể của mìnhsớm đã bịThạchTrung Ngọc thấy hết, nhìn mộtlần hay nhìn hai lần dường như không có gì khácbiệt, bất quá HướngLamchỉ cởi trọng giáptrên người mà thôi,nộiy nàng không có dự định cởi.

Nộiy bạch sắc xuất hiện, hai điểmđỏ bừngởtrước ngựcmơhồ có thểthấy được, khu rừng bí hiểmcũng như ẩnnhư hiện, cáinày quá kích thích tròng mắt của Thạch Trung Ngọc,loại cám dỗ này sovới cõihết thậmchí còn muốn mê người, nộ longcủa Thạch Trung Ngọc lập tức ngẩng đầu đứng thẳng, dườngnhư muốncăng nứt quần, đáng tiếc trang bịlà kim loại, Thạch Trung Ngọc căn bản xuyên không phá được.

- Nhìn cái gì?Nhìn nữa ta đào hai tròng mắt củangươi.

Sắc mặtcủa Hướng Lam trở nên đỏ bừng.

Hướng Lam thậtsự đánhgiá quá thấpdụ hoặctrên người mình, hai mảnhnhỏ nộiy kia mặc hay khôngmặc khác biệt căn bản không lớn.

Nghe đượcHướng Lam nói, lúc này Thạch Trung Ngọcmới thanh tỉnh một chút,vộivã đi kéoHướng Lam lên, vừ a dùnglực, Hướng Lamđược kéolên, nhưng dùnglựccó chút lớn, bởi vì quán tính, Hướng Lam đè Thạch Trung Ngọc ngãxuống.

Miệng của hai người đụngvào nhau, bờ môi khêu gợi lậptức làm cho Thạch Trung Ngọcđánh mất lý trí, không chút dodự hôn lên, đầu ócHướng Lamtrống rỗng, ngay cả đầu lưỡicủa Thạch Trung Ngọc đưa vào trong miệng của mình cũng không biết,cái lưỡi thơm tho tùyý Thạch Trung Ngọc dày xéo.

Bàn tay của Thạch Trung Ngọc đè lên ngực Hướng Lam,ởphíatrên xoa bóp vàicái,lúc này Hướng Lam mới thức tỉnh,vội vã đẩy Thạch Trung Ngọc ra,nhưng Thạch Trung Ngọc nơinào sẽđơn giản bỏ qua nàng?Lật người lại,đặt Hướng Lam ở dướithân.

Đèxuốnghai tayvùng vẫy của Hướng Lam,Thạch TrungNgọcbá đạo hôn làm cho Hướng Lam dần dần bị lạc lối, tiếng gợiý của hệ thống cũng bị HướngLam quên mất,căn bản khôngcó đi nghiêm phạtThạchTrung Ngọc.

Bộ ngực sữa ngạo nghễđứng thẳng bịbàn taycủaThạch Trung Ngọc chiếm lĩnh, HướngLam cũngkhông biết mình lúc nào bị Thạch Trung Ngọc ôm lên giường của Tương Viên,trên ngườicòn sót lại haimảnhnội y cũngbị ThạchTrung Ngọc không chútlưu tình lộtbỏ, ngọcthểxinh đẹp hoàntoàn phơi bàyởtrước mắtThạchTrung Ngọc.

Hắn tham lam hônhít lấy cơ thể mê hoặc của nàng, miệngngậm lấy đầu vú nhấm nuốt, taykia thì xoa bópnhủhoa còn lại, sauđó bàntay dần dầnđi xuống vùng đất bí hiểm kia, lông mao mượtmà, khe suối đã ướt một mảng lớn, bịbàn tay quái ác kích thích, khiến cho thân thể nàng càng thêm quằn quại, miệng lớn tiếng rên rỉ.

Nộlongcủa Thạch Trung Ngọc đè lên cửa mình,không ngừng trượt lên trượt xuống kíchthích, làm cho thiếu nữ run rẩy dữ dộihơn,

nhưng khinódựđịnh thẳng tiến...

- Gợi ý củahệthống, độhảo cảm của hai người khôngđủ,cấm loại hànhvi này.

Dựavào,hệ thống vô sỉ, Thạch Trung Ngọc sắp điên rồi, làm sao có thể ở thời điểmnày xuất hiệntình huống như thế chứ?

Hướng Lam bởi vì thanhâm gợi ý của hệ thống, rốt cục thanh tỉnh lại, chứng kiếnbộ dáng trênngười, lậptức tát Thạch TrungNgọc một cái.

- Ta hận ngươi.

Hướng Lam mặc lên trang bị,sau đó rời khỏi trò chơi.

Thạch Trung Ngọc ngẩn người ra đó, mới vừarồi ta đang làm cái gì? Ai, làm sao ăn nóivới Hướng Lam đây, Thạch Trung Ngọc khôngdám dừng lại,vội vàng rời khỏi trò chơi, nếu như Hướng Lam chạyđi chỗCơ Như Nguyệt khóc tố, phiền toái chính là mình.

Ngươi thật đi

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc lykhai trò chơi, lập tứcchạytớiphòng Hướng Lam, gõ cửa, không có phảnứng, ThạchTrung Ngọctự mình mở cửa, ở trên tay nắm lắc vài cái, lạicăn bảnmởkhông ra, xem ra Hướng Lam đã khóa trái.

ThạchTrung Ngọc tâm lý hơi hồi hộp một chút, chẳnglẽ HướngLam làmviệc ngốc gì ở bên trong?

Nghĩ tới đây, Thạch Trung Ngọc vội vàng dùng lực phácửa, đồng thời lalớn:

- Tiểu Lam, nhanh mở cửa,ta sai rồi, mới vừarồi ta không cố ý.

Đập mấy lần, bỗng nhiên cửamở ra, Thạch Trung Ngọc vộivã khống chế tay mình, nhưng tốc độ quá nhanh,căn bản không thể dừnglại, chỉgiảm xuốngtốcđộlà lực lượng,bấtquá mặcdùnhư vậy, vẫn đè ở trên ngực Hướng Lam, trênđầu Thạch Trung Ngọc xuất hiện mồ hôi lạnh, tại sao mình không may như vậy?

- Ngươi còn định thả bàn tay bẩn thỉu của ngươiở trênngực ta bao lâu?

Hướng Lam lạnh lùng hỏi.

Thạch Trung Ngọc vội vã buông tay, rất sợ Hướng Lam sẽ đóng cửa lại,vì vậy chen vào.

- Ai cho ngươi tiến vào? Nhanh cút rangoài cho ta.

Hướng Lam phẫnnộnói.

Thạch Trung Ngọcvộivàngnói:

-Tiểu Lam, hôm nayta thật khôngcố ý, ta phát thệ,lúcđó ta thật không thể khống chế được mình. Là mình quá cảm tính, ta tin

tưởng tất cả nam nhân đều sẽ saymê như vậy.

Thạch Trung Ngọcvốn muốn nịnh bợ, ca ngợi Hướng Lam mộtchút, nhưng dường như vỗ sai rồi.

Sắcmặt Hướng Lam càng lạnh:

- Ngươi là muốn nói, hôm nay ta không biết xấu hổ, đi câu dẫn ngươi?

Sắc mặt của ThạchTrungNgọc càng thêmđau khổ, thật khôngbiết phải nóinhưthế nào mớitốt.

Hướng Lam cũng mặckệThạch Trung Ngọc nghĩ thế nào, trựctiếp nói:

-Nếu nhưkhông có chuyện gì mà nói, cút nhanh đi, ta không muốn để Như Nguyệt tỷ hiểulầmlà ta câudẫnnam nhân của nàng.

Thạch Trung Ngọc thở dài nói:

- Tiểu Lam,ta không phải ýđó, sựtình hôm nay là ta không đúng, nếu không ngươi đánh ta vài cáiđi?

Hướng Lamlạnh lùng nhìnThạch TrungNgọc:

-Đi ra ngoài.

ThạchTrung Ngọcbiết hiện tại mặckệnói cái gì, HướngLam cũngsẽ không nghe, không thể làm gì kháchơn là nói:

- Vậy ngươinghỉ ngơimột chút đi!

Saukhi Thạch Trung Ngọc rờikhỏi phòng, HướngLamnằm lỳ ởtrên giường khóc lên.

Thạch Trung Ngọc trởlại trò chơi, Cơ Như Nguyệt gọi điện thoại tới.

- Sao ngươi và Tiểu Lamly khai trò chơi? Đi làmgì sao?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Thạch Trung Ngọc dodự một chút,cuốicùng vẫn nóisự tình vừarồi cho CơNhư Nguyệt, cũngmay lúc trước đã tiết lộ quavới Cơ Như Nguyệt, chẳng qua làCơNhư Nguyệt khôngtinmà thôi, Thạch Trung Ngọc đoán chừngCơ Như Nguyệtsẽ không phát hỏa quá lớn?

- Ngươi thậtđược a, quên đi, lười nói với ngươi, ta đi thăm Tiểu Lam..

Cúp điện thoại, HướngLâmlập tức hỏi.

- Làm saovậy? Có phải tỷtỷ của ta xảy ra chuyệngì hay không?

Cơ Như Nguyệtkhông có nói sự tình của ThạchTrung Ngọc và Hướng Lam,rấtsợgây nên mọi người công phẫn, ai ngờ, tất cả nữ nhân ởnơi đây đều có quanhệ khôngminh bạchvới Thạch Trung Ngọc.

- Mới vừa rồi Tiểu Lam không cẩn thận té ngã, Thạch Trung Ngọc giúpđỡ, kếtquả hai người hôn một cái,TiểuLam tức giận,không có chuyện gì,ta đianủi TiểuLam, các ngươi tiếp tục luyện cấp!

Cơ Như Nguyệt nói.

Nghe đượclà cái này,các cô nương không có phản ứng quá lớn, ngoài ýmuốn mà thôi,sẽ khôngcó chuyện gì,Hướng Lam chỉ là trong lúc nhất thờikhông thể tiếp thu, vàingày nữa sẽ không sao, nhưng nếunhưcác cônương này biếtsự tình vừarồicủa Thạch Trung Ngọc và Hướng Lam,nếu nhưkhông phải có hệ thống ngăn cản, ThạchTrung Ngọc sẽ lên Hướng Lam, như vậyý tưởng nhất định sẽ khác.

Cơ Như Nguyệtđi tới cửa phòng của HướngLam, gõ cửa hô:

- Tiểu Lam, là ta, mở cửamột chút.

Hướng Lam mởcửa,Cơ Như Nguyệt chứng kiếntrên mặtHướng Lam còn treo lệ ngân, cóchút không nỡnhìn Hướng Lam nói:

-Thạch Trung Ngọcđã nói sựtình vừa rồicho ta.

Hướng Lam trầm mặc không nói.

Cơ Như Nguyệt nhẹnhàngôm Hướng Lam nói:

-Tiểu Lam, về saungươi định xử lý quan hệ vớiThạch Trung Ngọc nhưthế nào?

Hướng Lam lắc đầu nói:

- Ta không biết, nhưngta sẽ rời đi nơi này!

Cơ Như Nguyệtsợ hãi, dùng sứcôm HướngLam nói:

- TiểuLam, ngươi ngàn vạn lần chớ đi, tỷ muội chúngta quanhệ tốt như vậy, cùng học đạihọc,cùng nhaumởtiệm đồlót, hiện tại mọi ngườilại cùng nhau chơi duhí, ngươi làm sao có thể nóiđi là đi,lưu lại có được hay không?

ThấyHướngLam vẫn khôngcó phảnứng gì, Cơ NhưNguyệt cắnrăng nói:

- Cùng lắm thìta đuổi ThạchTrung Ngọc đi còn không được sao?

Hướng Lam cườikhổnói:

- Như Nguyệt tỷ, hiện tại trong phòng làm việc,chủ lực chính là Thạch Trung Ngọc, nếunhư ngươi đuổi hắn đi, phòng làm việc của chúng ta còn có thể có hiệu quả và lợi ích nhiều như hiện tại sao? Có thểnói phònglàm việc kiếmđược tiền, có 99%là ThạchTrung Ngọc lấy được, nămtấm Kiến Bang Lệnhkia, chúngta phải đánhbao nhiêu trangbịmới cóthể bù đắp?

- Hơn nữa, Như Nguyệt tỷ, ngươi nhẫn tâm đuổi hắn sao?

Hướng Lam hỏi.

Cơ NhưNguyệtthở dài:

- Vậy phải thế nào làm?Dù sao ta không đồngýngươily khai, nếu như... Tiểu Lam, ngươi đừng tứcgiận, ta nói là nếu như...

- Như Nguyệt tỷ, ngươi đừng ấp a ấp úngcóđược hay không?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Nếu nhưtaể Thạch Trung Ngọc phụtráchngươi, ngươi không đi được không?

Con mắt HướngLam trợn to, kinh ngạcnhìnCơ Như Nguyệt hỏi.

-Như Nguyệt tỷ, ngươi không phải đang nói đùa chứ?Hắn là bạn trai của ngươi, làm sao phụ trách ta? Lẽnào Như Nguyệttỷ, ngươi muốn...

- Không phải như ngươi nghĩ, kỳ thực Tiểu Tuyếtcùng ATử cũng có quanhệvới ThạchTrung Ngọc.

Cơ Như Nguyệt nói.

HướngLam đột nhiên cảm giác đầu óc không đủ dùng, so với mới vừarồi bị ThạchTrung Ngọc quấy rầy còn mạnh hơn, kinh ngạc hỏi:

- Trời ạ, không thể nào? Cácngươi đều cùng Thạch Trung Ngọc... Tuyết Nhitỷ tỷ cònnói được, nhưng Dương Tửcònnhỏ như vậy...

Cơ Như Nguyệt cười khổ nói:

-Tavà TiểuTuyết đã sớm dự địnhhai nữchungmột chồng, còn DươngTử, là nha đầu kiachủđộng, còn miễnphí tặng ThạchTrung Ngọc mộtcái, dường nhưgọiTô Mị.

TrongđầuHướng Lam hỗn loạn tưng bừng, nàng và ThạchTrung Ngọcở chunglâu như vậy,tất cả mọi người đã rất quen,chính là lâu ngàysinh tình,nếunhư không phải Thạch Trung Ngọc đãcó Cơ Như Nguyệt, hôm nay Hướng Lam phảnứng sẽ không lớnnhưvậy,nói không chừng còncóthểtrực tiếp đápứng làmbạn gáicủa ThạchTrung Ngọc, nhưng bây giờ...

- Như Nguyệt tỷ,trong đầutacó chút loạn, ngươi trở về trước đi, để chota suy nghĩ một chút.

Hướng Lam nói.

Cơ Như Nguyệt gật đầu, nàng cũng định cho Hướng Lam một chút không gian suy tính.

Hầm mỏ tầng bốn

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh ThiênTiênVực

Nguồn: TruyenYY

ThạchTrung Ngọcnằmở trêngiường trong phòng Tương Viên,rút ra tẩuthuốc, tâm tư vô cùng lo nghĩ, Thạch Trung Ngọccũngkhông nghĩ đến HướngLam sẽphản ứng lớn như vậy,thế nhưng sự tìnhđã xảyra, Thạch Trung Ngọcchỉ có thể nghĩ về sau làm sao chữa trị quan hệ với Hướng Lam.

Nhận được điện thoại củaCơ NhưNguyệt,nói tâmtình củaHướng Lam tạm thời ổn định,chỉlàcòncó chúttức giận, ThạchTrung Ngọc thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần HướngLam không đilàmviệc ngốc là được.

NhìnTrảm Lôi Kiếm trong tay, còn không có đưa cho Hướng Lam, Hướng Lam đãcùng hắn xào xáo, tâm phiền a, chỉ cóthể hôm nào lạiđưa cho HướngLam, hyvọng Hướng Lam sẽ không trực tiếp ném đi.

Thạch Trung Ngọc một ngườimê mang điởtrên đường cái, hiệntại hắn cũng không biết nên đilàm gì, chuyện bên Hướng Lam khiến choThạch Trung Ngọc một chút tâmtình cũngkhông có, thời điểm không có nữ nhân phiền,nữnhân nhiều phiền hơn.

Đã lâukhông đi hầm mỏ, bây giờ đẳng cấp đã có thể đihầmmỏ tầng bốn đào quáng, thuận tiện luyện cấpmột chút!

Thạch Trung Ngọc đitới hầm mỏ, phát hiện hiện tại căn bản không có ngườithu phíbảo hộ,ThạchTrung Ngọc cảm giáccó chút kỳ quái, đâylà thế nào?Lẽ nào tiểutử Bạo Quânkiacảitàquychính? Bất quá tỉ mỉ suy nghĩ mộtchútthì biết, ngày maiBạo Quân công hội sẽ đối mặt quái vật công thành, hiện tạicăn bản không có thời gian thu

phí bảo hộ.

Đi tới tầng bốn,bởivì không cóngười củaBạoQuânở nơi đây giết quái luyện cấp, các ngườichơi nghề nghiệp sinhhoạt không dám xâm nhậpquá sâu,dù sao phần lớn thờigiờ của bọn họ làdùngđào mỏ, căn bản không có tinhlựcđi luyện cấp, cho nên toànbộ tầngbốn trống rỗng, ngay cả mộtbóng người cũngkhôngcó.

Cuồng Bạo Cương Thi:cấp 35, quái vật phổ thông.

Thạch Trung Ngọc triệuhồi ra Trầm Bích và Đích Lô, đểTrầm Bích cưỡi Đích Lôđigiết quái, Thạch Trung Ngọc thìchạyđi trong góc đào quáng, Cuồng BạoCương Thichẳng qualàquái vật phổ thông, căn bản không phải đối thủ của Trầm Bích,giết rất dễ dàng, căn bản không cần Thạch Trung Ngọc hỗ trợ.

Sủng vậtvà người chơi, mặc kệngười nàogiết quái, một người khác đều có thể thu được mộtnửađiểm kinh nghiệm,đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải triệuhoán sủngvật ra, tuytốcđộ giết quái của TrầmBích không cóhiệusuất như ThạchTrung Ngọc, bất quá Thạch Trung Ngọc chỉ là tới luyện kỹnăng đào quáng mà thôi.

Bây giờ đẳngcấp thợmỏ của Thạch Trung Ngọcmới cấp 3, không thíchhợp ở tầngbốnđàoquáng, bất quádường như Thạch Trung Ngọc căn bảnkhông lưuý tỷ lệ ra mỏ, vẫn luônngẩn người, trên tay lặp lại động tác máy móc, liên tụcởmộtđịa phương, hơn mười phút không thểra mỏ, hắn cũng không biết đổi, vẫn longhĩsự tình của HướngLam.

Ngay cả Trầm Bích đãbắt đầu giết quái, Thạch TrungNgọc cũng không biết, nếu như Thạch TrungNgọc liếc mắt nhìn Trầm Bíchvà Đích Lô phốihợp giết quái,nhất địnhsẽ cực kỳ tán thán.

Mặc dùĐíchLô không cókỹ năng kéo cừu hận, thế nhưng hai kỹ năng của nóđều cóthể ngất xỉu, hơn nữa đềulà ngất xỉu bầyđàn, trợ giúp cho Trầm Bích rất lớn, nhắc tới cũng kỳ quái,Trầm Bích rõ ràng chỉ là một Ma Pháp Sưcực kỳ thông thường, thế nhưnggiết đànquái khôngcó số lượng hạnchế, khôngbiếtcóphải bởivì nànglà hậunhândanh môn hay không.

Đích Lô lôi một nhóm lớnCuồng Bạo Cương Thiqua, da nó rất dày,

HPcựckỳ cao, lôi kéo hai ba chục quái vật đối với nó một chút ảnh hưởng cũng khôngcó, chỉ thấy nó kéoquái tới, sau đó hai vó vung lên thật cao, hạ xuống, Địa Thứ xuất hiện, tất cả đềubị ngất xỉu.

Trầm Bíchbắtđầu thả kỹ năng quần công, ĐíchLôchạy đi, chờ bọn Cương Thi từ trong ngấtxỉu tỉnh lại, nósẽ dùng DãMan Trùng Kích, những quái vật này đại bộ phận đềubị ngất xỉu,coi như không bị ngấtxỉu cũngbị đụngngãlăn, lúc này Trầm Bích lại thả kỹ năngquần công, những quái vật kia sẽ chết khôngsai biệt lắm.

Đáng tiếc đối với tấtcả, Thạch TrungNgọc căn bảnkhông biết chút nào, trongđầumột mảnhmơ hồ, trên mặt đất ngẫu nhiênbị hắn đào ramột haikhối khoáng thạch,hắn cũng không cólưu ý,căn bản không đi nhặt, khôngbiết là chướng mắtnhững quáng thạch này hay căn bản không có chú ý tới chúng.

Không biếtquabao lâu, lúc này Thạch Trung Ngọc mới tỉnh táo lại, cười khổ lắcđầu, ai, thuyền đến đầu cầutự nhiên thẳng, không cần đi quản nhiều như vậy, nói không chừng sáng sớm ngàymai thời điểmăn điểm tâm, tâm tình củaHướng Lam sẽ tốt hơn.

Lần trước thời điểm HướngLam và Hướng Lâm tắm, Thạch Trung Ngọc còn không phảisờmấy cái, lúc đó Hướng Lam cũngrất tức giận, nhưng qua vài ngày thìkhông có chuyệngìsao?

Không thèm nghĩ nữa, lúc nàyThạch Trung Ngọc mớinhìn thấy trên mặt đất rơi ba bốn khốikhoáng thạch, Thạch Trung Ngọc cười ha ha,không nghĩ tớingâyngười cũng có thể đào được nhiều khoáng thạch nhưvậy,chẳnglẽcái này chínhlà nhân phẩmtrong truyền thuyết?

HuyềnThiếtThạch: vật liệu chế tạo trang bị Ám Kim.

Nguyên lai là tài liệuchế tác trangbị Ám Kim, Thạch Trung Ngọc cười cười, đáng tiếc,bây giờcực hạncủa mình chỉlà chế tác trang bị Hoàng Kim, còn chưa thành công qua,xemra loại khoáng thạch này tạmthời là không dùng được, chỉcó thể trướcgiữ lại, về sau cóthể dùng đến.

Còn tài liệuchế tác trang bị Hoàng Kim, ThạchTrung Ngọc mộtchút cũng không lo lắng, đầu năm nay có tiền chuyện gì cũng dễ làm,

cùnglắm thìởBạchHổ thànhmua là được,ThạchTrung Ngọc cũng khôngmuốn bởi vìíttiền kia, trở về hầm mỏtầngba điluyện cấp, nơi đó đẳng cấp của quáiquá thấp, mớicấp30,không thích hợphắn luyện cấp, hơn nữa đều là quái công kích viễn trình, giết phiền lắm.

ThạchTrung Ngọc nhìn chung quanh, dĩ nhiên khôngtìm đượcTrầm Bíchvà Đích Lô, tronglòng kỳ quái, tại saokhông thấy?Lẽ nàoở thời điểmlão tửngẩn ngườibị Cương Thigiết chết?Thạch TrungNgọc rất nhanh thìbỏquaý nghĩ này,Trầm Bíchlà Ma Pháp Sư, bịgiết chếtcòn có thể thông cảm được,nhưng Đích Lô là gia súc,HP mấy vạn, làm sao có thể treo?

Mở ra bản đồ, thấy được hai quang điểm lóe sáng, Thạch Trung Ngọc cười khổ, hai ngườinày ngaycả chủ nhân cũngkhông đểý, chạyvào chỗsâu trong tầngbốn luyện cấp.

Thạch TrungNgọclưuý trạng thái của mình, pháthiệnđiểm kinh nghiệm căn bản không di chuyển, trong lòng phiền muộn, xemra khoảngcách quá xa,căn bảnkhông thể tăng điểm kinhnghiệm.

ThạchTrung Ngọc đang chuẩn bị đi qua tìm Trầm Bích và Đích Lô, lại nghe đượcgợiý củahệ thống.

- Gợi ý củahệ thống, Mạo HiểmGiả Lạc Diệp Phi Tuyết,hy vọng ngàicó thểgia nhậpđộingũ của nàng, có đồng ý không?

Lạc Diệp Phi Tuyết? Người kia là ai? Dườngnhưchưa nghe nói qua! Đang yên đanglànhtự nhiên muốn cùngmình tổ đội?

Thạch Trung Ngọc nhìn xung quanh, căn bản khôngthấy nữ hài kia ở địaphươngnào,Thạch Trung Ngọc buồn bực, mặc dù không biết nàngở địa phương nào,bất quá Thạch Trung Ngọc vẫnđồngý gia nhập đội ngũ của nàng.

Thạch Trung Ngọc đang chuẩn bị mởra bản đồ nhìnmột chút, các nàngởđịa phươngnào, lại nghe được gợi ý của hệ thống.

Lạc Diệp Phi Tuyết

DTV-EBOOK.COM.VN

- Gợi ý của hệ thống, Mạo Hiểm Giả Lạc DiệpPhi Tuyết khutrừ ngài ra đội ngũ.

Dựavào, Thạch Trung Ngọc thiếu chútnữa thì muốn mắng lên, nữ hài này trêu chọc mình sao,thêm lãotử vàođộingũ còn không tớiba giây, liền đá lão tử ra,đây không phảiănno rửng mỡ sao?

- Gợi ý của hệ thống, MạoHiểm Giả LạcDiệpPhi Tuyết mời ngàigia nhậpđội ngũ, cóđồngýhay không?

Thạch Trung Ngọc buồn bực lựa chọn đồng ý,có thể mới vừa rồi đá ralà sai lầm!Thạch Trung Ngọctự anủimình như thế.

-Gợi ý của hệthống, Mạo Hiểm Giả LạcDiệp Phi Tuyếtkhu trừ ngài ra độingũ.

Trời,lần này Thạch Trung Ngọccực kỳcăm tức, đối nhânxử thế không thể vôsỉ như vậy, đùa lãotử rất có ýtứ sao?

- Gợiý của hệ thống, Mạo Hiểm Giả LạcDiệp Phi Tuyếtmời ngài gia nhập đội ngũ, có đồng ýhay không?

Không, lần này Thạch TrungNgọc không chút do dựlựa chọn phủ định, kiên quyếtkhông cho nữ hài kia càn rỡ, nam nhân đại trượng phu,sao có thể nói gia nhập vào liền gia nhập, nóiđáliềnđá?

-Gợi ý của hệthống, Mạo Hiểm Giả Lạc Diệp Phi Tuyếtmời ngài gia nhậpđội ngũ,có đồngý hay không?

Thạch Trung Ngọc cực kỳ buồn bực, nữ hài nàycóphải bị bệnh hay không, vẫn chơi như vậy, có phiền hay không? Hoặc là nói hệ thống sailầm mớicó thể nhưvậy? Thạch Trung Ngọc lắc đầu, cùng Lạc DiệpPhi Tuyết cũngkhông còn đồng thời xuất hiện gì, vậydứt khoát không đồng ý, miễn cho sau khi tiến vào, lạibị đá ra, vậy quá lúng túng.

Thạch Trung Ngọc vừađi tớivị trí của Trầm Bíchvà Đích Lô, vừa không ngừng cự tuyệt Lạc Diệp Phi Tuyếttổ đội, Thạch Trung Ngọc bịlộng không nhịnđược, đồng ý tiến vàođội ngũcủa nàng, nhưng khôngcó vượtquahai giây, đãbị nàng đá ra.

Thạch Trung Ngọc phẫn nộthêm LạcDiệp Phi Tuyết làm bằng hữu, chuẩn bị gọi điện thoại qua nói chuyện.

- Gợi ýcủahệ thống, đối phương chưa mởra côngnăng tùyýthêm bằng hữu, xinthửlại.

Thạch Trung Ngọc sắp hộc máu.

-Lạc Diệp Phi Tuyết, đừng để lãotử tìm được ngươi, bằng không ngươi nhất định đẹp mắt.

Thạch TrungNgọc rống to.

Tiếng hôcủa ThạchTrung Ngọc không có gọi Lạc Diệp Phi Tuyết ra, nhưng lại dẫnba CuồngBạo Cương Thi qua, Thạch Trung Ngọc đang khôngcóchỗ phát hỏa, nhìn thấy ba con Cuồng Bạo Cương Thi,lập tức vọt tới, hai balần liền giết chết mấy Cuồng Bạo Cương Thi xuixẻo kia.

- Gợiý của hệ thống, Mạo Hiểm Giả Lạc Diệp Phi Tuyết mời ngài gia nhậpđội ngũ,có đồng ý hay không?

Thạch TrungNgọc thiếu chút nữa thìmuốn khóc, Thạch Trung Ngọc xác định ngày hôm nay chỉ trêu chọc Hướng Lammà thôi, không có trêu chọc Lạc Diệp Phi Tuyết kia, thậm chíngay cả thấy cũng chưa thấy qua, vì sao nữhài nàymột mực đùa giỡn lão tử?

Rấtnhanh, Thạch Trung Ngọc liềnđi tớichỗ Trầm Bích, nhìn thấy bênngười Trầm Bích còn có mộtmỹ nữ, Thạch Trung Ngọc tòmò quan sát đối phương.

Thiếu nữ kia khôngthi phấn trang điểm, đôimắt sáng sóng mắt lưu chuyển,da thịt trắng noãn như tuyết,môi hồng răng trắng,lại là một thiếunữ thanh thuần đến cực hạn,bì giáp uy phonglẫm lẫm để cho nàng càngthêmkiều mị.

Cácnàng còn khôngcó chúý tớiThạch Trung Ngọc đến, vẫn trò

chuyện với nhau.

- Phiêu Tuyết tỷ tỷ, ta thực chưa lấyđược tintứcngươi phát tớitổ đội a.

TrầmBíchủy khuất nói.

Lạc DiệpPhi Tuyết nói:

- Nhưngta thực sựtổđộingươi, còntổ thật nhiều lần, mỗi lần đềulà người khác tiếnvàođội ngũ của ta, thật không biết hắnlàlàm sao tiếnđến, cuối cùng hắncòn tức giận, căn bản không đồngý vàođội ngũ củata.

- Thửlại một lần cuối cùng, nếu như vẫn không được, vậythôi, ta và Đích Lô cùngnhau luyện cấp là được.

Trầm Bích bất đắcdĩ nói.

Thạch Trung Ngọc buồnbực nhìnhết thảy, làm nửa ngày, thì ra người tacăn bản không phảitổđội mình,mà là tổ đội Trầm Bích, bất quá trước đây Cơ Như Nguyệt đã thí nghiệmqua, căn bản khôngcó biện pháp tổ đội Trầm Bích, phát yêu cầutổ đội Trầm Bích đềusẽ đếnchỗ ThạchTrung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cũng không nghĩ tớiLạcDiệp Phi Tuyết làtổ đội Trầm Bích, nếu không sẽ không phiền toái như thế.

- Gợi ý củahệ thống, Mạo Hiểm GiảLạc Diệp Phi Tuyếthy vọngngài có thể gia nhậpđộingũ củanàng, có đồng ý hay không?

Thạch Trung Ngọc đương nhiênlựa chọn đồng ý, nhưngkhôngđợi đi qua giải thích, đãbị Lạc DiệpPhi Tuyết đá ra khỏi đội ngũ.

- Trầm Bích muội muội, quên đi,ta bỏ qua, căn bản không thể tổ đội ngươi, thật không biếthôm nay hệ thống là làm sao vậy, tamuốnđi khiếu nại.

Lạc Diệp Phi Tuyếthận hận nói.

Lúc này Thạch Trung Ngọc đi tới:

-Không cần quấy rầy côngty game,làtamuốn khiếu nạingươiquấy rầyta nửa ngày.

Lạc Diệp Phi Tuyết kinhngạcnhìn Thạch Trung Ngọc, nàngthật không nghĩ tới Thạch TrungNgọc lạiở chỗ này, danhhào củaHinh Vũ Chi Thạch quá lớn, thứ nhất trên bảngbài danh đẳng cấp,Lạc Diệp Phi Tuyết đương nhiên nghenói quaThạch TrungNgọc, ngày hômnay khôngngừng tổlạiđá,đá lại tổ, đã sớm biết sẽ đắc tội hắn, thời điểm Thạch Trung Ngọc thực sự xuất hiện ở trước mặtnàng, Lạc Diệp Phi Tuyết cũng có chút ngượng ngùng.

- Cái kia,ta khôngphải cố ý...

Lạc Diệp PhiTuyết còn chưanói hết, liền nghe Trầm Bích nói chuyện.

- Chủ nhân.

Nghe được Trầm Bích gọiThạch Trung Ngọc chủ nhân,Lạc DiệpPhi Tuyết kinh ngạc mởtohaimắt, sau đó xoaxoalỗ tai, bây giờ lànăm bao nhiêu? Vẫn còn cóngười gọichủ nhân? Chẳng lẽ làuy hiếp? Ân, rất có thể!

Chứng kiến ánh mắt của Lạc Diệp Phi Tuyết, Thạch Trung Ngọc biếtnữ hài này không suy nghĩ chuyện tốt gì,chủ động nói:

- Trầm Bíchlà sủng vậtcủata,nàng là NPC, khôngphải người chơi.

Lạc Diệp Phi Tuyết càng thêm giật mìnhnhìn TrầmBích, nàng thật khôngnghĩ tới TrầmBích cùng mình tròchuyện hồilâu,vậymà lại là một NPC? Chỉ số IQ nhưvậy cũng quá caochứ?

ThạchTrung Ngọc chủ độnggiải thích, sủng vật không có chức năngtổ đội,cho nên phát thỉnh cầu tổ đội đều sẽ tự động chuyển dời đến chỗ Thạch Trung Ngọc,vốn tưởng rằng giảithíchnhư vậy, Lạc Diệp PhiTuyếtsẽ rất khách khíxin lỗi, lại không nghĩ tới...

- Ngươi là chuyện gìxảy ra? Saocùng sủngvật của mìnhkéora khoảng cách lớn như vậy? Ngươi cũngquá khôngbiết đốixửtử tế sủng vật củamình a?Ta ghét nhất loạingười như ngươi, nhường Trầm Bích cho ta,để nàng làm sủng vật của ta,nàngtheo ngươi sẽ không cókết quả tốt.

Lạc Diệp Phi Tuyết ngang ngược nói.

Thạch Trung Ngọc ngẩn người,sau đó cười ha ha, Thạch Trung Ngọc cảmgiác,giọng nói của LạcDiệp Phi Tuyết mới vừa rồi, như đang cùng mình cạnh tranh nữ nhân, bất kể xem thếnào, đều cảm giácLạc DiệpPhiTuyết coi mình làtình địch.

Lạc Diệp Phi Tuyếtnhìn thấyThạch Trung Ngọc còn cười, không khỏisinhrabấtmãn:

-Ngươicườicái gì?NhanhnhườngTrầm Bíchcho ta.

Tổ đội

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nói:

- Trầm Bích là người của ta, dựa vào cái gì phải tặng nàngcho ngươi?

- Ta bấtkể, dùsao ngươi phải nhườngTrầm Bíchcho ta.

Nhìn tiểumỹnhân trước mắtbốc đồng, Thạch Trung Ngọc cảm thấy nàng thật đáng yêu, bấtquá khảái quy khảái,nhưng hắnsẽ không baogiờ giao Trầm Bích ra.

- Ngươi cố chấp muốnTrầm Bích như thế,chẳnglẽ ngươiđồng tính luyếnái? Ngươixem trọng Trầm Bích?

Thạch Trung Ngọc cườihỏi.

- Cút, ngươimới đồng tính luyến ái,cả nhàngươi đều đồng tính luyến ái.

Lạc Diệp Phi Tuyết phẫnnộ mắng.

Sắc mặt của Thạch Trung Ngọc trầm xuống,hắn chẳng qua là đùa mộtchútmà thôi, nhưng ai biết Lạc Diệp Phi Tuyết lại mắng người, ThạchTrungNgọc không thèm nghía nàng nữa.

- Trầm Bích, chúng tađi.

Thạch Trung Ngọc nhảy lên Đích Lô, đồng thời ôm Trầm Bích lên lưng ngựa, Trầm Bíchôn nhunằmtrong lòngThạchTrungNgọc.

-Ngươi đứng lạiđó cho ta.

Lạc Diệp Phi Tuyết ngănở trước mặt Thạch Trung Ngọc, không cho Thạch Trung Ngọc tiếp tục đi.

ThạchTrung Ngọc nhànnhạt nói:

- Nếu như ngươi lại không tránh ra, ta sẽgiếtngươi.

Thạch TrungNgọc lạnh lùngnói, dọa nàng giật mình, bấtquárất nhanh nàng lại khôngsợ, bởivìchứng kiếnbốn ngườicùngnàng tổ độitới rồi.

Chứng kiến bọn họxảy ra xung đột,mấyngười nguyên bản ởbênkia giết quáiluyện cấp vội vàng đi tới.

Thạch Trung Ngọc nhìn các nàng, bốn cáiđềulà mỹ nữ, bất quá có thểlà bởivì Thạch TrungNgọc nhìn quenmỹ nữ,chonên đối với mỹ nữ sinhra sức miễn dịch rất lớn, nếunhưkhông phải cực phẩm, thật đúng là không vào đượcpháp nhãn củahắn,ở Thạch Trung Ngọc cho rằng, bốn nữ nhân này cũng chỉ bình thường mà thôi.

Nữ nhân đều cần đối lập, nếu như Thạch Trung Ngọckhôngcó việc gì đidạo phố, hắn sẽ phát hiện, bốn nữnhânnày nhấtđịnhchínhlà thiêntiên.

-Phiêu Tuyết, đã xảy ra chuyện gì? Đangyên đang lành saolại cải vả?

- Người kia là ai?

- Phiêu Tuyết, chẳng lẽ người này chiếm tiện nghi của ngươi?

Bốn nữ hài vừa qua bắt đầu kỷkỷtra tra nói chuyện, làm cho Thạch Trung Ngọc tâm phiềný loạn.

ThạchTrung Ngọc vỗ Đích Lô, Đích Lô hiểu ý, chuẩn bị tránh qua Lạc Diệp Phi Tuyết, nhưng Lạc DiệpPhiTuyết lạingăn ở trước mặt Thạch Trung Ngọc, cănbản không cho ThạchTrung Ngọcđi qua.

- Ngươi đếncùng muốn làm gì?Đừngtưởngdungmạo ngươiđẹp một chút,ta sẽ không giết ngươi.

Thạch Trung Ngọc âm trầm nói.

Lạc DiệpPhiTuyết đãsớm hốihận làmchosựtình lúng túng như thế, mới vừarồi chỉ là tức giận vì Hinh Vũ Chi Thạchbỏquasủng vậtxa nhưvậy, làm hại mình giống như một ngốcnữu,mờitổ đội nhiều lầnnhư vậy.

Lúc đầu Lạc Diệp Phi Tuyếtcũngchỉ muốn trêu Thạch Trung Ngọc, để hắn chuyểnnhượng Trầm Bích cho nàng, ai biết phíasau giọng của mình hơi nặng, làm chotên này phát hỏa? Hiện tại nàng không xuống đài được,cũng không thểcứnhư vậy tránhra,cho nênchỉ có thể kiêntrìngăn ở trước mặt ThạchTrung Ngọc.

- Ta đãnói rồi, Trầm Bíchlưu lại, đểnàng làmsủngvật của ta.

Lạc Diệp Phi Tuyết quật cườngnói.

TrầmBíchcười cười nói:

-PhiêuTuyết tỷ tỷ, ta đã cóchủ nhân, sẽ khôngbản phản bội chủ nhân.

Trên mặt Thạch Trung Ngọc lộ ranụ cười sáng lạn:

- Có nghehay không? Trầm Bích khả ái của tanghelời cỡ nào? Nàng sẽkhông phản bội ta, ngươi chếtcái ý niệm nàyđi, nhanh tránh ra, đừngchậm trễ ta mang bảo bốiđiluyệncấp.

Lạc Diệp Phi Tuyếtthở phì phò trừng ThạchTrung Ngọc, sau đó nhìnmấynữ hàibên ngườinói:

- Chúng tađi.

Lạc Diệp Phi Tuyết cũng biết, nếu như còn khôngđi, tiếp tục náo xuống, rất cókhả năng sẽ động thủ, danhkhí của Hinh Vũ Chi Thạch quá lớn,tỷ tỷ nàng cònmuốn thành lập bang phái, hìnhảnh quái vật công phá Phong Vân Thành, nàng từ trongdiễn đàn xem quamấylần, đến lúc đó nói khôngchừngphải mời phònglàm việc Hinh Vũđếnhỗ trợ, xích mích sẽ khôngthích hợp.

ThạchTrung Ngọc không biết Lạc Diệp Phi Tuyết đangsuy nghĩ gì, rất kỳ quái, nữ hài này làm sao đột nhiên liềnđi? Bất quáquên đi, Thạch Trung Ngọc cũng không muốngiết nàng, nữ hàixinhđẹp như vậy, hắn cũngkhông nỡtâmsát hại.

-Chủnhân, chúng ta đi đâu?Ta xem qua,trong hầmmỏ tầng bốn nơi nàyquái dày đặc nhất,đi địa phươngcòn lại giếtquáimà nói, hiệu suất không caonhư thế.

TrầmBích h ỏi.

Thạch Trung Ngọc buồnbựcnói:

- Ngươi không thấy được nơi đâyđã bịngười chiếm sao? Chúng ta cũng khôngthểtrướcthanh tràng, sauđó luyện cấp a!

Nghe Thạch Trung Ngọc nói,Lạc DiệpPhi Tuyết suynghĩ một chút nói:

- Chúng ta cóthể tổđội luyện cấp.

Lạc Diệp Phi Tuyết cũng rất muốn nhìn dáng vẻ Hinh VũChi Thạch giết quái,đây là đệ nhấtcao thủ hiện tại a.

Thạch TrungNgọcthoáng suy tư một chút, cuốicùng đồngý, dùsao mới vừa rồichỉ cùng Lạc Diệp Phi Tuyết có chút tranh cãi, không tínhmâu thuẫnquá lớn,cùng cácnàng chung mộtchỗ, Thạch Trung Ngọc cũng khôngđể ý.

Gianhậpđội ngũcủa LạcDiệp Phi Tuyết, Thạch TrungNgọc cùng Trầm Bích tung người xuống ngựa.

Làm cho Lạc DiệpPhi Tuyết hộc máu là, Thạch TrungNgọc cănbản không đi giết quái, chỉở tronggóc đào quáng, đểTrầm Bích và Đích Lô cùng các nàng luyệncấp.

- Uy, lẽ nào ngươi không tính động thủ sao?

Lạc Diệp Phi Tuyết nhịn khôngđược hỏi.

Thạch Trung Ngọc rất thẳng trắng gật đầu nói:

- Ân.

- Ngươi nhưvậy tuyệt đối khôngphúc hậu, chúngta giết quái, ngươi ở mộtbên chia điểm kinh nghiệm.

Lạc Diệp Phi Tuyết bấtmãn nói.

Thạch TrungNgọcchỉ chỉ Trầm Bích và Đích Lô đang giếtquái nói:

- Tổ đội khác biệt đoàn đội, đoàn đội là nhìn cống hiến chia điểm

kinh nghiệm, nhưngtổ độithìphân phối đồng đều điểm kinh nghiệm,ta chỗ này phái ra hai chiến lực,lạichỉ chia một phần kinh nghiệm,ta cảm thấy ta đã rất phúchậu.

Thạch Trung Ngọc tiếp tục nói:

-Lại nói,ngươi có phải nên nhanhtrởvề giếtquái haykhông? Cùng ta nói chuyện phiếm nhưvậy, tasẽcảm thấy tâmlý không thăng bằng.

Lạc DiệpPhi Tuyết trừng mắt liếc hắn mộtcái, không nóithêm gì nữa, trởvề tiếptụcgiết quái, đương nhiên tâm lý không thểthiếu mắng Thạch Trung Ngọcmột trận.

Thạch Trung Ngọc đào quáng, thỉnh thoảnglưu ý những người này giết quái, khôngthể khôngnói,mấy người này phối hợpvẫn rất tốt.

Thấy trong các nàngcómột nữ nhân kháng quái,Thạch Trung Ngọc mộtchút cũng khôngquản,không giống với Ngọc Kỳ, mỗi lầnThạch Trung Ngọc chứng kiến Ngọc Kỳ kháng quái,đều sẽchủ động thay nàng gánh vác, nhưng lần này hoàn toànkhôngcó cảm giác.

Lẽ nào cóquan hệtới tướng mạo? Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút, có vẻ như cũng chỉcó thuyết pháp này, ai,muốn trách thì trách nữ nhân kiakhôngđẹp bằng Ngọc Kỳ, bằngkhông Thạch Trung Ngọc nhất địnhsẽchủ động đi khángquái.

Cùng cưỡi

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc mộtbênthưởng thứctư thế oai hùngkhi giết quái của Lạc Diệp Phi Tuyết, mộtbên đào mỏ, thờigianqua rất nhàn nhã.

Lạc Diệp Phi Tuyếtthì càng ngày càng không ưa Thạch Trung Ngọc, cảm giácánhmắt Thạch Trung Ngọc nhìn vềphía nàng càng ngày càng tà ác,hung hăng trợn mắtnhìn hắn, hyvọng Thạch Trung Ngọc có thể hiểu được tiến thối,damặt không nêndày như vậy.

Đáng tiếc, Thạch TrungNgọc cường hãn trực tiếpcoi Lạc Diệp Phi Tuyếttrừng mắt là mị nhãn, còn vui vẻ đáp lại mộtcái mị nhãn,kém chút làm Lạc Diệp Phi Tuyết ói máu.

- Ngươi lại dùng loại ánhmắt kia nhìn ta, ta sẽ móc mắt ngươi.

Lạc Diệp Phi Tuyết hunghãn nói.

Thạch Trung Ngọclộ ra nụ cườiôn nhu:

- Ta biết rồi.

Nói thìnóinhư vậy,nhưng ánhmắt của ThạchTrung Ngọc vẫn dừng lạiở trên ngườiLạcDiệp Phi Tuyết, bộ ngựccao thẳng cùngbờ mông xinh đẹplà chỗ ánh mắt của Thạch Trung Ngọc trọng điểm dừng lại.

Lạc Diệp Phi Tuyết giậnrồi, cung trong tay kéo căng,mưa tên thẳng tắp bắn vềphía Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọc cườikhổ, không phải là nhìn mộtchútsao,sẽ không thiếu lạng thịtnào, nữ nhân thực sự làquá keo kiệt, Thạch Trung Ngọctiếp tục quơ cuốc chim trong tay, căn bảnkhông có để ý tới mưatên, nhưngkhi mưa tên bay tới, Thạch Trung Ngọcquơ cuốc chimvừa lúc phá huỷmưa tên, hơnnữa động tác của Thạch Trung Ngọc không cóbất kỳ dừng lại, vẫncòn đàomỏ.

Lạc DiệpPhi Tuyếtkinhngạc háto miệng, nàng nghĩ đến Thạch TrungNgọc sẽ thành côngtáchra mưa tên của nàng, cũng nghĩ tới Thạch Trung Ngọc sẽ dùng cuốcchim trong tay pháhuỷmưa tên, nhưng căn bản khôngnghĩđến, ThạchTrung Ngọcsẽ hời hợt đánh baymưa têncủa nàngnhư thế.

Cái này cần tính toán chính xáccỡ nào mới có thể làm được!

Kỳthực Thạch Trung Ngọc căn bản không có nghĩ nhiều, thời điểm giúp CơNhư Phong thủ thành,bịđám cungtiễn thủ trong đoàn đội bắn, Thạch Trung Ngọc căn bản không quan tâm bịbắnmộtmũi tên, dù sao cũng khôngđau bao nhiêu,ôm loạiý nghĩ này, ThạchTrung Ngọc từ đầu đến cuối cănbản không nghĩtới muốnné tránh,đãlàm xong tâm lýbịLạc Diệp Phi Tuyết đánh trúng.

Ngay cả Thạch TrungNgọc cũng khôngnghĩtới gặp phải ngoàiý muốn như vậy.

Lạc Diệp Phi Tuyếtở trong khiếpsợ, nếu như biết ThạchTrung Ngọc chẳngqualàgặp maymớichặnđượccung tiễn của nàng, tuyệt đối sẽ tức điên.

Ngườicó tên cây có bóng,ở dưới danh khí đệ nhất cao thủ của Thạch Trung Ngọc, LạcDiệp PhiTuyết theo bản năng cho rằng, đây là bản lãnh của ThạchTrungNgọc, mà không phải vận khí, Lạc Diệp Phi Tuyết cũngkhông cótiếp tụckhiêu khích Thạch Trung Ngọc, mặc cho ánh mắt ác thacủa đối phương rơi vào trên thân thể mình.

Dựa theo mới vừarồi ThạchTrung Ngọc biểu hiệnra thựclực, đối phương muốn giết chếtnămngười mình là rấtdễ dàng, hơn nữa Thạch TrungNgọccòncó Trầm Bích và Đích Lô.

Thạch Trung Ngọc cònkhông biết mới vừarồi mình vận cứtchó lại làm cho Lạc Diệp Phi Tuyết khiếpsợ như vậy, rấttòmò nhìn Lạc Diệp Phi Tuyết, dựa theosuy đoáncủa hắn, Lạc Diệp Phi Tuyết hẳn sẽ qua đây mắng hắn vài câu,hoặctiếp tục dùng cung tiễn tìm hắn gây sự mớiđúng, nhưng đơn giản nhưvậy liền bỏ qua hắn, điều nàylàm choThạch Trung Ngọc có chútđần độn vô vị.

Nhìnmỹnữ quả thực có thểđể tâm tìnhngười ta thoải mái, nhưng

vẫn nhìn như vậy cũng khôngcóý tứ, huống chi mỹnữnàyluôn đưa lưng về phía hắn, chỉcó thể nhìn tấm lưng, nhìn khôngthấy chính diện, cáinày càng không ý tứ.

Tỷ lệđào quáng thật sự là quá thấp, Thạch Trung Ngọcbắt đầu không nhịnđược, lúc trước đờ ra,sauđóxem mỹ nữ, đều có thể giết thời gian,nhưng bâygiờnhìn có chút mệt mỏi, chỉ có thể chuyên chú đào quáng,nên có chút phiền não.

- A Bích, lúctrướcngươi nói ngươi xem qua toànbộ hầmmỏ tầng bốn? Cónhìnthấy Boss hay không?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Trầm Bích dừng động tác trong tay lại nói:

- Chủ nhân, ngươi mởbản đồ, ta chỉ vịtrí Boss cho ngươi xem.

Thạch Trung Ngọc mở bản đồ,thấyđược trên bản đồ cómột chỗ điểmsáng màu đỏ,Thạch Trung Ngọctò mònhìn thoángquaTrầm Bích, khôngnghĩ tớiTrầm Bích còncóchức năng này, thật sựlà lợi hại.

Nhìn thấy Thạch TrungNgọc vác cuốc muốnđi, Lạc Diệp Phi Tuyết hỏi.

- HinhVũ Chi Thạch, ngươiđi mộtmình giết Boss? Không ở nơinày chia kinh nghiệm?

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Ừm,nơi đây khôngcóý nghĩa, đào không ra mỏ, ta muốn điqua chỗ Boss đào quáng.

- Nhưng một mìnhngươigiết chết được Boss sao?

Lạc DiệpPhi Tuyết tòmò nhìn ThạchTrung Ngọc.

Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ nhún vai:

-Ta làm saobiết, nếu như Boss này rất lợi hại, ta nhất định làđánh không lại, thử thời vận thôi, nếu nhưBoss nàytâm tìnhtốt, điđịa

phươngkhác chơithìsao?

-Nếu không chúngta cùng đi với ngươi!

LạcDiệp Phi Tuyết nói.

ThạchTrungNgọc quan sát Lạc DiệpPhi Tuyếtmột chút, biểu tình trên mặt trở nênkỳ quái.

LạcDiệp Phi Tuyết nhíu mày:

- Vì saonhìnta như vậy?

- Chẳng lẽ ngươi đanglo lắng ta?Lẽ nào mới thời gian ngắn nhưvậy ngươiđãthích ta?Ai, nam nhânquá tuấn tú cũng làmột phiền phức.

Thạch Trung Ngọc hấttóc nói.

Lạc DiệpPhi Tuyết tức giậnliếc hắn:

- Đừngtự luyến như thế được không? Cũng không tìm một cái gương soi thử, người như ngươi aisẽ để ý?

Thạch Trung Ngọc phảng phấtnhưnghe được thanh âm làm mình tan nát cõi lòng,yên lặngđi vềphía Boss.

Lạc DiệpPhi Tuyết chứng kiến bónglưng của Thạch Trung Ngọc, cảm giác bóng lưng hắn cực kỳcô tịch, phảngphất như hắn cho tới bâygiờ chỉ có một người, cực kỳ cô đơn, môi rung rung, không nhịn được đi theo.

- Ngươisẽkhôngtức giận chứ? Ngươi có phải nam nhân haykhông? Vì sao hẹp hòi như vậy?

Lạc Diệp Phi Tuyết nói.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

-Ta không cótức giận,ngươi đi chơi đi !Ai,ta đi tìm Boss tán gẫu một chút.

-Quênđi,chúngtacùng đi với ngươi giếtBoss, dù sao luyện cấp cũng khôngcóý nghĩa.

LạcDiệpPhiTuyếtnói xong liềngọi người khác cùng đi giết Boss.

Có ngườimuốn chủđộnghỗtrợ giếtBoss, Thạch Trung Ngọc đương nhiên sẽ không phản đối,Bossở hầm mỏ tầng ba đã là Tử Kim Boss, hầm mỏ tầng bốn tám phần mườicũnglàTử Kim Boss, một người giết thật đúng là có chút phiền phức, không có Mục Sư,chỉ dựavào ănđược,thực sựlà cực kỳ trắc trở, dượctềcũng có thời gian cold-downa.

Thạch Trung Ngọc ôm Trầm Bích phóng người lên ngựa,đi tới chỗ Boss.

- Uy, đây cũng quá không công bình? Dựa vào cái gì chỉ một mình ngươi cưỡi ngựa,mà chúng talại phải đi bộ?

Lạc DiệpPhi Tuyếtbất mãn nói.

Thạch Trung Ngọcthu Trầm Bíchvàotrong khônggiansủng vậtnói:

- Nếunhư ngươi khôngngại, có thểcùng tiến lên,con ngựa này có thể chở được hai người.

Phong Cuồng Cương Thi

DTV-EBOOK.COM.VN

LạcDiệp Phi Tuyếthừ mộttiếng:

- Muốn chiếm tiệnnghicủa bổn tiểu thư?Đừngcónằm mộng, tamới không cho ngươi cơ hội nàyđâu.

Thạch Trung Ngọc khinhthường nói:

- Không phải ngươi sợ, không dám cưỡingựa chứ?

- Cắt,ta sẽ sợ? Ngươi nhìnchokỹ, hiện tại taliền lên.

Lạc Diệp Phi Tuyết không phục nói.

Thạch Trung Ngọccó chútbuồn cười, tiểu nha đầu này quá dễ lừa gạt, đơn giản như vậy liềnbị lừa, Thạch Trung Ngọc cười hípmắt đưa tay ra, chuẩn bị kéo Lạc Diệp Phi Tuyết lên ngựa.

Thời điểm Lạc Diệp Phi Tuyếtnói đồngý lên ngựa đã bắt đầuhối hận,thầm hận mình không nên hành động theo cảm tình như vậy, nhưng đãnói ra miệng,nhưvậy thìkhông tiện đổiý, Lạc DiệpPhi Tuyếtlà một tiểu cô nương tương đối thích thể diện, chỉcó thể kiên trì đưa tay ra.

Thạch Trung Ngọc thoáng dùng lực, kéo Lạc Diệp Phi Tuyết đến trênlưng ngựa, Thạch Trung Ngọc theo thóiquen ôm Lạc Diệp Phi Tuyết, lại bị Lạc DiệpPhi Tuyết không khách khíđẩy ra.

-Uy, đừng lưu manhnhư vậycó được haykhông, cẩn thậnta khởi động hệ thống phòng lang,điện giậtchết ngươi.

LạcDiệp Phi Tuyết phẫn nộ nói.

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng cười cười:

- Không cóý tứ, quen tay, trước đâyngồiở chỗ nàyđều là Trầm Bích.

Lạc Diệp Phi Tuyết tức giận một chút,nhưng không nói thêm gì.

-Ngươi bao lớn?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Lạc DiệpPhi Tuyết tức giận nói:

- Lẽ nào ngươi không biếtsốtuổi của côgái làbí mật sao?Ta sao có thểtùy tiệnnói chongươi biết?

- Ngươikhông nói ta cũng biết, haimươi tuổi đúng không?

Thạch Trung Ngọc vừa cười vừa nói.

Lạc DiệpPhi Tuyết cườihahanói:

- Cắt, năm naybản cô nương mớimười chín, tacòn chưa già đến loại tình trạng này.

Thạch Trung Ngọccười cười, mười chín tuổi cũngkhông cần đơn thuần như vậy chứ? Đơngiản nhưvậyđã bị ta moi ra.

Len lénnhìnthoáng qua bộ ngực của Lạc Diệp Phi Tuyết, Thạch Trung Ngọc đoán chừng, hẳn tương đươngtỷmuội Hướng Lam, tỷ muội HướngLam lớn hơnLạc DiệpPhi Tuyết ba tuổi, không nghĩ tới đã tương xứng, xemraLạc DiệpPhi Tuyết trổ mã rấttốt.

- Uy, tacảnh cáo ngươi, không cho phép ngươi xằng bậy vớita, bằng khôngtasẽ không bỏ qua ngươi.

Lạc Diệp Phi Tuyết nhìn thấytayThạchTrung Ngọc từ bảvaicủa mình đưa xuống, có chút không yênlòngnói.

Thạch TrungNgọc tức giận nói:

- Ta bấtquálàđi kéo dây cương, ngươi kích động cái rắm.

Thạch TrungNgọcnhẹ nhànggiật dây cương, Đích Lô từtừ đi vềphía trước,LạcDiệpPhi Tuyết lậptức khẩn trươngbắt được tay Thạch TrungNgọc:

- A, sao con ngựa nàykhông bình ổn như thế?

Thạch Trung Ngọc tò mò hỏi:

-Là sao?Ta cảmgiácrất bình ổn a? Lẽ nào ngươi là lần đầu tiêncưỡi ngựa?

-Cắt, làm saocó thể,ta chỉ là không quenhai người cùng nhau cưỡi ngựa,chonênmới có chútlo lắng kỹ thuậtcủangươi màthôi.

Lạc Diệp Phi Tuyết giảvờ trấn định nói.

Thạch Trung Ngọc cười cười nói:

- Tamuốn gia tốc,ngươi chuẩnbị sẵn sàng.

Lạc DiệpPhi Tuyết nghe được Thạch Trung Ngọc nói, lậptức nắm yên ngựathật chặc, phòng ngừa mìnhbịngã sấp xuống, bất quá trong miệng còn rất quật cường nói:

-Tựnhiên đi.

Thạch TrungNgọc dùng sức vỗ mông ĐíchLô, Đích Lô nhanh chóng vọtra, đồng thờikèm theotiếng thét chóitai của Lạc Diệp Phi Tuyết.

- Ta đã dừng lại, ngươi còn gọi cái rắm,đừng hô, ta còn không muốn mấtlỗ tai.

Thạch Trung Ngọc bịt miệngLạc Diệp Phi Tuyết nói.

Lúc đầu cho rằngchặt ngóntay của Đạo TặcAnhĐào Không, mấy cô nương thét chói taiđã sắp đạttới cực hạn của loàingười, không nghĩtới hiện tạigặp một cái càng trâubò,thanhâm đã vượt qua các cônương kia, xemra tiềm lực củanhân loạilà không thể coithường.

Sắcmặt LạcDiệp Phi Tuyết trắngbệch từ trên người Đích Lô đi xuống, mấy đồngbạncủa nàng vội vã qua đây đở nàng.

- Nha đầu,làm sao nhát gan như vậy? Cómuốn đilên thể nghiệm lần nữahay không?

Thạch Trung Ngọc nhìncó chút hảhê hỏi.

Lần này Lạc Diệp Phi Tuyếtkhông dám cậy mạnh, lắc đầu giống

như trống bỏi.

Lạc Diệp Phi Tuyết dườngnhư thật bịkinh hãi, tốc độ quá chậm, căn bảnkhông nhanh nổi, ThạchTrung Ngọc vừa mới dọa ngườita một cái,không thể không biết xấu hổ thúc giục, chỉ cóthể từtừ đi, may mắnBosscách nơinày không xa, rấtnhanh thì đến.

Phong Cuồng Cương Thi, 36 cấp,Tử Kim Boss.

Thạch Trung Ngọc nhìn Bossmột chút, sau đó quay đầu nhìn Lạc DiệpPhiTuyết nói:

- Nó là quái 36 cấp, mấy người các ngươi mới cấp 30, theotagiết Boss này cũngkhông chiếm được kinh nghiệm gì, nếu không các ngươi ở phụ cậnluyện cấp,một lát nữa tađiqua tìm các ngươi.

Lạc Diệp Phi Tuyếtlắc đầu nói:

- Nếu nhưđã tới, vậy cùng ngươi giết Boss một lần, bất quáthanh minhtrước, nếunhư đánh ra trang bị thích hợp chúng tasử dụng, phải ưu tiêncho chúng ta, nếu như ra đạo cụ, vậy đổ xúc xắc,như thếnào?

Thạch Trung Ngọc bất mãn nói:

-Không được, các ngươi Chiến Sĩ , Kỵ Sĩ, CungTiễnThủ,Ma PhápSư, MụcSưđều đủ, mặckệ đánh ra trangbị gì đều thích hợp các ngươi, ta lấy cái gì?

- Vậy cùng lắm thì ratrang bị ChiếnSĩ liềncho ngươi dùng.

Lạc DiệpPhi Tuyết quệt miệng nói.

Thạch Trung Ngọcgật đầu, lộ ra nụ cười thỏamãn:

- Cái nàyngược lại có thể.

Nếuđã bàn xong, Kỵ Sĩ trong đội ngũ LạcDiệpPhi Tuyếtbắt đầuđi tới dụ quái.

Lần này giết Boss, Thạch Trung Ngọc đã chiếm tiện nghi rất lớn, b ởivìmấyngười này không chiếm đượcbao nhiêu kinh nghiệm,còn lại

đều sẽ thuộc về Thạch Trung Ngọc, nếu như ratrangbị Chiến Sĩ dùng, còn ưu tiêncho hắn sửdụng, Thạch Trung Ngọccó chút ngượng ngùng để cho các nàng đi kháng quái.

Thạch TrungNgọc triệu hồi ra Trầm Bích,sau đó lên trướcdùng kỹ năng trào phúng, trựctiếp đoạtlạigiá trị cừuhận.

Chiến Sĩ có kỹnăng kéo cừu hận, mấy nữ hài vẫnlàlần đầu tiên nhìn thấy, hơn nữakéo cừu hận c òn mạnh hơn Kỵ Sĩ, LạcDiệpPhi Tuyết khôngkhỏihiếu kỳ với Thạch Trung Ngọc hơn.

Thạch Trung Ngọc không để ý ánh mắt kinh ngạccủa mấy nữ hài này, kích hoạt CuồngLong Thăng Thiên, sauđó la lớn:

- Nhanh công kích,hiện tạinó hoàn toàn mất đilực phòng ngự.

Trầm Bích đương nhiên biết kỹ năngnày của Thạch Trung Ngọc, nhìn thấy thứcmởđầu củaCuồngLongThăng Thiên, liền chuẩn bị đại chiêu, thời điểm Cuồng Long T hăng Thiên đánhPhong Cuồng Cương Thi lên không trung,kỹnăng của Trầm Bích đã chuẩn bị xong, ném vào trên người Boss.

- 4413.

Rabạo kích, bấtquá mặc dù là bạo kích,cũng không có thương tổn lợi hại,lúc này Lạc Diệp Phi Tuyết mới nhớ lại Thạch Trung Ngọc mới vừanói Phong Cuồng Cương Thi đã hoàn toàn mấtđi lực phòng ngự,dự định thả kỹ năng, nhưng đã muộn, Phong CuồngCương Thi đã bị Lực Phách HoaSơncủa Thạch Trung Ngọc đập xuống đất.

Khí phách

DTV-EBOOK.COM.VN

Sau khiThạch TrungNgọcrơi xuống đất, bất mãn nhìn LạcDiệp Phi Tuyết nói:

- Mấy ngườicác ngươilàmcái gì vậy? Đã nói với các ngươi Phong Cuồng CươngThi sẽ hoàn toànmất đi lựcphòng ngự, sao các ngươi một chút cũngkhông công kích? Chodùlà một côngkíchbình thường cũngtốta.

Lạc Diệp PhiTuyết mớitừtrong khiếp sợ khôiphục lại, tức giận nói:

- Ai biết ngươi có kỹ năngvô sỉ nhưvậy?

Thạch Trung Ngọc cười khổ, khôngcó phản ứng Lạc Diệp Phi Tuyết, tiếp tụccôngkích Phong Cuồng Cương Thi, Phong Cuồng Cương Thi vừa mới từ dướiđất đứng lên,đãbị Đích Lô dùng Dã Man TrùngKích đụng bay vềphíaThạchTrung Ngọc, Thạch Trung Ngọc không chútkháchkhídùng Oanh ThànhNhất Kích đánhvào trên người nó.

Đám người Lạc DiệpPhi Tuyết vội vàng côngkích.

Lạc DiệpPhiTuyết mang tớiMụcSư trị liệu số lượng kémhơn Hướng Lâm một chút,số lượng trị liệu mớihơn bảy trăm, bất quá vẫnđủ, lực phòng ngựcủa Thạch TrungNgọcđủ phách lối nha.

Phong Cuồng Cương Thichỉcóthể bị động chịu đòn, không baolâu, HP của PhongCuồng Cương Thi hạ thấp chỉcòn lại hơnba vạn, đám người Thạch Trung Ngọc gia tăng công kích,hy vọngcó thể giết Boss nhanh hơn, miễn chonó phát sinh kỹnăng lợi hại gì.

Nhưng Phong Cuồng Cương Thi đã kéo dài hơi tàn, đương nhiên là muốn thảra tuyệtchiêu của mình.

Phong Cuồng Cương Thi hét lớn một tiếng, đámngười Thạch Trung Ngọcphảng phất như cảm giác khí tức mãnhliệtđập vào mặt,ép tới

người thở không nổi, mấy người vộivã lui lại, chạy ra khỏi phạm vi công kích,mớicảm giác thoải máimột chút.

- Đâylà kỹ năng gì? Dường như không có lực sát thương gìquá lớn a.

LạcDiệp PhiTuyếtkhinh thường nói.

Thạch Trung Ngọc lắcđầunói:

- Lẽnào ngươikhôngthấykhí tức của nó còn đang tăng trưởng sao? Nói không chừng thậtlàkỹ năng rất khủng bố, ta kiến nghị tốt nhất luilại một chút khoảng cách.

LạcDiệp Phi Tuyết đánh giákhoảngcách giữaPhongCuồng Cương Thi,cóvẻnhư hơn ba mươi mét.

- Khoảng cáchMa Pháp Sư công kích cũngbất quá mới hai mươilăm mét, màbâygiờ chúngtađã chạy ra khoảng cáchxa như vậy, còn sợ cọng lông.

LạcDiệp PhiTuyếtnói.

ThạchTrungNgọc cũng không để ý LạcDiệp Phi Tuyết, tự mình rút lui một khoảng cách nữa, Thạch Trung Ngọc khôngthể xácđịnh Phong CuồngCươngThirốt cuộc là kỹ năng gì, bất quáhắn không muốn lấythân thử nghiệm, bịmiểusát sẽrất thảm.

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc chạy, LạcDiệp Phi Tuyết nhỏ giọng mắng:

- Ngườinhát gan.

Nói là nói như vậy, nhưng Lạc Diệp Phi Tuyếtvẫn theo Thạch Trung Ngọc chạy, mấy người cònlại đương nhiên cũng theo Lạc Diệp Phi Tuyết.

Thờiđiểmmấy người chạy đi, Phong Cuồng CươngThi vẫn đang kh ông ngừng vận khí, không có bất kỳđộng tác, đámngười Thạch Trung Ngọc không hiểu, đây là dạng đại chiêu gì?Nếu như thờigian thi pháp dài như vậy,cănbảnkhông có bất kỳ tácdụnga!

- Đềulàngươi bảo chúngta chạy, nếu như mớivừarồi chúng ta giết nó mà nói, bây giờ nói không chừng đã bị chúng ta giết chết.

Lạc DiệpPhiTuyết hận hậnnói.

Tuy Lạc Diệp Phi Tuyết nói như vậy, nhưng hiện tại nàng không dám trởvềgiết Phong Cuồng Cương Thi, ai biếthiệntại chạy tớicó thể nửa đường bị công kích hay không,thời gianthi pháp dài như vậy, cái kia không cần nghĩ, kỹ năng này nhất định rất lợi hại, chỉ cầnbị đại chiêu đánh trúng, như vậy 100%sẽbị miểu sát.

Thạch Trung Ngọc cau mày, kiểm tratrạng thái bây giờ của Phong Cuồng Cương Thi.

Khí phách:Ngưngtụ khí pháchcường đại, làmcho tất cả vậtthể bốn phía tổn thương thật lớn, thời gian ngưng tụ càngdài,bị thương tổn càng lớn, thế nhưngthời điểm ngưng tụ, sẽ hoàn toàn mất đi lực phòng ngự, đồng thời cònhấp dẫn quái vật chung quanh đến công kích.

ThạchTrung Ngọcchứngkiếnkỹ năng của Phong Cuồng Cương Thi, kémchút ngốc rơi, con bà nó,hiện tại đối phương chính làmột con cọp giấy a, hoàn toàn khôngcó bấtkỳ lựcphòng ngự, mớiba chục ngàn HP,tùy tùy tiện tiệnlà có thể giết chếtnó.

Bấtquá Thạch Trung Ngọccũng từ trên giới thiệu biết,khí pháchlà tùy thời cóthể phóng, hiện tại căn bản khôngthể đến gần, nếu như dựa vào gần, Phong Cuồng CươngThi nhất địnhsẽ không chút do dự phóng ra kỹ năng.

Thạch Trung Ngọc lần nữa lui ra một chútkhoảng cách,từ trên trạngthái cũng không biết, khí phách cụ thể có thể đánh ra bao nhiêu thương tổn, cũng không biếtphạmvi xabao nhiêu, cho nên để antoàn, Thạch Trung Ngọcvẫn quyếtđịnh chạy ra một ít, đám người LạcDiệp Phi Tuyết nhìn thấy ThạchTrung Ngọc chạy, cũng vộivàng đi theo.

Bây giờđám người Thạch Trung Ngọc cách PhongCuồng Cương Thi đã không sai biệt lắm 100m, tin tưởng phạmvi công kíchcủaPhong Cuồng Cương Thi sẽ khôngthểlớn đến loại tình trạng này.

- Lẽnào chúng ta cứ như vậynhìn Phong Cuồng Cương Thi ngưng tụ khí phách sao?

Lạc Diệp Phi Tuyết hỏi.

ThạchTrung Ngọc lắc đầunói:

- Tuy trên giới thiệu khôngnóigì, thế nhưng khíphách làm sao có thể khônghạn chế tăng trưởng? Nếunói như vậy,Phong Cuồng Cương Thi ngưngtụ tầm vài ngày,đókhông phảilàcó thểcông kích toàn bộquái vật sao? Quáivật giết quái vật không cùng loại,làcó thể thăngcấp,lẽ nào ngươi chorằng trong trò chơisẽ có loại Bugnày? Một con Boss mớihơn 30 cấp, một kỹ năng có thể thăng cấp thành chung cực Boss?

Lạc Diệp PhiTuyết đương nhiên cũng biết đạo lý này,nhưng Phong Cuồng Cương Thi đã ngưng tụ khí phách vượtqua một phút, tiếp tục như vậynữa,aibiết hiệuquảsẽ kinh khủngđến mức độ nào?

Thời gian từnggiâytrôi qua, tâm tình của đám người Thạch Trung Ngọccàng ngày càngkhẩn trương, mọingười lần nữa thối luira 50 mét, bây giờcách Phong Cuồng Cương Thi đã đạt tới 150 mét.

Ùng ùng…

Khí pháchcủa Phong Cuồng Cương Thi rốtcục hoàn toàn ngưng tụ, một trận cường quang hiện lên, đám ngườiThạch Trung Ngọc không thểkhông nhám hai mắt,thời điểmcảm giác quang mang đã biến mất,đám người Thạch Trung Ngọcchậm rãi mở mắt, bất quá tràng cảnh trước mắt không khỏi để chobọn họhá tomiệng.

Lấy Phong Cuồng Cương Thi làm trung tâm,phương viêntrămthước hoàn toànbị pháhư không cònmột mảnh, cả mặt đấtbị làm ra một cáihốto.

- Dựa vào, tênphácủa này,lần này đập nát bao nhiêu Huyền Thiết Khoáng?Tất cảđều là tiền a.

Thạch Trung Ngọc gầm thét.

Chứng kiến Phong Cuồng Cương Thi ở cáchhơn 100m, Thạch Trung Ngọcvỗ Đích Lô vọt tới,mắtcủa Thạch Trung Ngọc đã biến

thành đỏ bừng, hắn phátthệ,nhấtđịnh phảigiết CươngThiđáng chết này.

- Uy,ngươi cái tên này, đừng chạy nhanhnhư vậy, chờ chúngtamột chút, khoảng cách quá xa không được chia điểm kinhnghiệm.

LạcDiệp Phi Tuyết ở phía sau hô.

Phong Cuồng Chi Khôi

DTV-EBOOK.COM.VN

Bất quá Thạch Trung Ngọc nơi nào sẽđể ý tớiLạc Diệp Phi Tuyết nói? Đích Lô trùng kích, nếunhư khoảngcách với Boss quáxa, cừu hận sẽbiến mất, quáivật lại sẽ lần nữakhôi phục thànhđầy huyết, Thạch Trung Ngọc cũng không muốn giết Boss lần nữa,càng không muốn một lần nữa đốimặtkhí phách, lựcphá hoại kialàm choThạch TrungNgọc cực kỳkiêngkỵ, nếu như khôngphải lần nàyngưng tụ thờigian quádài, làm cho đám người Thạch Trung Ngọc chạyra một chút khoảng cách, thìđã sớmchếtrồi.

Đươngnhiên, nóikhông chừng nếu như thờigian ngưng tụ ngắn, khôngthể tạo thành bao nhiêu thươngtổn cũng cókhả năng.

Không biết có phải là ảo giác của Thạch Trung Ngọc hay không, hắncảm thấyPhong Cuồng CươngThi so vớitrước hư nhược hơn một ít, thếnhưngkiểm tra thuộctínhthì kếtquả gì cũng không có, tốc độ của Đích Lô cực nhanh, vẻnvẹn mới mười giâyđã đuổi kịp Phong Cuồng CươngThi.

Kích hoạtDã ManTrùngKích,Thạch Trung Ngọc cũng không cóphối hợp ĐíchLô sử dụngOanh ThànhNhất Kích,bởivì hắnchứng kiến đám người Lạc DiệpPhi Tuyết còn cách mình kháxa, khoảngcách xa như vậy, là không được chia điểm kinh nghiệm.

Bất kể nói thế nào,lần này giếtBoss, các nàng cũng giúp rất lớn,nếu như ngay cảmột chút điểmkinh nghiệmcũng không cho các nàng, vậy thì quá khó coi, cho nênThạch Trung Ngọc chỉ có thể từ từgiết, khôngcho Phong Cuồng Cương Thi chết quánhanh.

Nhưng Phong Cuồng Cương Thi căn bản không muốn dây dưavới Thạch Trung Ngọc, sau khi từ trong ngất xỉu tỉnh lại liềnbỏchạy, Thạch Trung Ngọcbấtđắc dĩ dùngDã Man Trùng Kích của mình, lần nữa đụng ngất Ph ong Cuồng Cương Thi.

- Mấy người các ngươi nhanh lên một chút, lạikhông nhanh qua đây, ta sẽ giết Boss.

Thạch Trung Ngọc lớn tiếng hô.

- Thúc dục cái gì? Chúng ta đã rất nhanh, ngươi coi ai cũng giống như ngươi, có tọa kỵ sao?

Lạc Diệp PhiTuyết khôngphụcnói.

Thạch Trung Ngọccười khổ, Lạc Diệp Phi Tuyết này, mình thật đúng là không thể làmgìnàng, bất quáởdưới Thạch TrungNgọccốý kéo dài, Lạc Diệp PhiTuyết ở thời điểm HP của Phong Cuồng CươngThichỉ còsót lại hai chục ngàn chạy tới.

Nếu đám người Lạc Diệp PhiTuyết đã đến,như vậyThạchTrung Ngọccũng không cần khách khí,dùng Cuồng Long Thăng Thiên, Boss bay đến không trung, đám người Lạc Diệp Phi Tuyếtđãbiết hiện tại Phong Cuồng CươngThi hoàn toàn mất đi lựcphòng ngự, đương nhiên khôngkhách khídùng hết kỹnăng củamình.

Phong CuồngCươngThi cứnhư vậy bị ngườingược sát.

Thạch Trung Ngọc nhìnvậtphẩmtrên đất, hai trangbị Ám Kim,một quyển sách kỹnăng, Thạch TrungNgọc không có điđụnghai kiện trang bị Ám Kim, màtrướccầm lấysách kỹnăng.

Làm Thạch Trung Ngọc cầm sáchkỹ năng lên,tráitim khôngnhịn đượcnhảymạnh, rất muốn cườita, quyển sách kỹ năng này, lại chính là khí phách.

Khí phách: Ngưngtụ khí phách cường đại,tạo thành tổn thương th ật lớn cho tấtcả vậtthể ở bốn phía, thời gian ngưng tụ càng dài, thương tổn cànglớn, thế nhưng thờiđiểm đang ngưngtụ, sẽ hoàn toàn mấtđilực phòng ngự, đồngthờicònsẽ hấp dẫn quái vậtchung quanhđến đây công kích,tối đa ngưng tụ ba phút, thời gian cold-down mộtgiờ, chức nghiệp sửdụng: CuồngĐao.

Thạch Trung Ngọc khôngkhỏi cười ha ha,dĩ nhiên làkỹnăng dành riêng cho Cuồng Đao, chỉ là thờigian cold-down dài đến mộtgiờ, làm choThạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối.

- Ngươicười ngây ngô cáigì? Đólà sách kỹ năng gì?

Lạc Diệp PhiTuyết hỏi.

Thạch Trung Ngọc cho nàng nhìn sách kỹ năng nói:

- Cáikỹ năngnày là kỹ năng dành riêng cho ta, không cần đổxúcxắc phân phối a, ta muốn.

Lạc Diệp Phi Tuyếthừ một tiếng,sauđó ném quamộtcáimũ giáp nói:

- Yên tâmđi, ta sẽ không chiếm tiệnnghi của ngươi, đầu khôi này cũngcho ngươi dùng.

PhongCuồngChi Khôi: trang bị Ám Kim (thanh sắc), lực phòngngự: 202-224, lực lượngtăng 60 điểm, lựcphòng ngự giảm bớt 10%, lực côngkích đề cao 20%, xác xuất thànhcông đánhbay tăng 20%, đẳng cấp trang bị cấp 30,trangbị chức nghiệp: loại chức nghiệp Chiến Sĩ.

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, thật không hổlà Phong Cuồng Chi Khôi, lực lượngtăng 60 điểm, hy sinh 10% lực phòng ngự đểnđề cao 20% lực công kích,quả thực quá điên cuồng, bấtquá Thạch Trung Ngọc thíchnhư thế,cho nên đốivới cái mũ giáp này cực kỳ ưa thích.

Thạch Trung Ngọc không chút do dựtháo xuống mũ HoàngKim, trangbị Phong Cuồng Chi Khôi, cười ha hanói:

- Lãotử rốt cục không cần đội nón xanh.

Lạc Diệp Phi Tuyết cùngmấynữ hài tửnghe được Thạch TrungNgọc hô,khôngkhỏi bật cười.

Thạch TrungNgọc lúng túng nói:

- Cười cái gì? Bạntraicủa các ngươi, bâygiờ còn khôngphải đội nón xanh sao.

Thạch Trung Ngọc nói, nhận lấy một đống bạch nhãn, các côương tức giận trừng ThạchTrung Ngọc, tuy Thạch Trung Ngọc nói làsự thực,nhưngluôncảm thấy cựckỳ không đượctự nhiên, giốngnhư các nàng giấu bạntrai quan hệvới những nam nhân khác vậy.

Lạc DiệpPhi Tuyết nói:

- Tacòn khôngcó bạn trai đâu, cái nón xanhnày có phải là bạn gái ngươi đội cho ngươihay không?

Thạch Trung Ngọcbuồn bực, tuymớivừarồi lấy xuống nón xanh là tự mình đội, nhưngthờiđiểm cấp 20, mới vừa có trang bị Hoàng Kim, ThạchTrung Ngọc còn khắcsâu nhớkỹ là Cơ NhưNguyệt đội mũ cho mình,ai, bi kịch.

LạcDiệp Phi Tuyết kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Khôngthể nào,cái nón xanh này thậtlà bạngái ngươiđội cho ngươi?

- Câm miệng, đi giết quái đi,ca ca muốn đi đàoquáng.

Thạch Trung Ngọckhông nhịn được nói.

Mấynữ hài tử khôngkhỏi cườiha ha,sauđó mangtheo Đích Lô và Trầm Bíchở phụ cận giết quái, tuysố lượng quáivật nơi này kém lúc trước, bấtquá vẫn không tệ, có thểmiễn cưỡng theo tốcđộ giết quái của các nàng.

Cuốc chim của Thạch Trung Ngọc hunghăng đập xuống.

- Gợiý của hệ thống, ngài thu đượcmột khối Huyền Thiết Khoáng, độ thuần thụcđàoquángđềthăng 5 điểm.

Thật không hổ là địa phương Boss ở, mớilần thứ nhấtliềnđào được khoángthạch, thực là một khối phong thủy bảo địaa.

Thạch Trung Ngọcphát hiện, nơiđây tỷlệ ra mỏ cựckỳ cao, hầunhư mỗi hai cuốclàcó thể ra một cái.

Kinh nghiệm của mình ởdưới đámngười Lạc Diệp Phi Tuyếtcố gắng không ngừng đi lên, độ thuần thục đào quáng cũng không ngừng đi lên, Thạch TrungNgọc mừng rỡ, trongcuộc sống sự tình tốt đẹp nhất cùng lắm cũng chỉ như thế nàymà thôi.

Dầndần,Thạch Trung Ngọc cảmgiác địa phương của mình đang không ngừng trồi lên, lúc này mới nhớ tới, mới vừa rồi Phong CuồngCương Thiphá hư, hẳnlà hệ thống đang khôiphục, Thạch TrungNgọcđộtnhiên nghĩđến một vấnđề nghiêm trọng, nơi đâytỷ lệ

ramỏ cao như vậy, có phải bởi vì nơi đây quá sâu hay không?

Kiến Bang Lệnh đáng tiền như trước

DTV-EBOOK.COM.VN

Lúc trước Phong CuồngCươngThi tạo thành một cái động sâu hơn năm thước, nói cáchkhác, nơinàylànăm thước tronglòng đất?Mà mìnhcó thể dễ dàngđàoquángnhư vậy, nói không chừnglà bởi vì nơi này cách mặt đất quá sâu.

Nghĩ tới đây,Thạch Trung Ngọc càng thêmnỗ lực đào quáng, dựa theo tốc độ khôi phụchiện tại, tối đa mười phút sẽ khôi phụcnhư lúc ban đầu, đến lúcđóđào quángchắc chắn sẽ khôngdễ dàng giống nhưbây giờ, thừadịp hiệntại còn không có triệt để khôi phục, đào nhiều chút khoáng thạchmới là vương đạo.

Thạch Trung Ngọccực kỳ chuyên chú, cuốc chim trong tay hung hăng rơi trênmặt đất, bên tai không ngừng truyền đến thanhâmgợi ý của hệ thống,thuđược Huyền Thiết Khoáng, độthuần thục kỹ năng đề thăng...

Nhưng ngày vuichóngtàn,rấtnhanh thì mặt đất khôiphục nguyên dạng,dù tỷ lệ ra mỏ cao hơnđịa phương khác một ít, nhưng không caohơn bao nhiêu, so với tốc độ mới vừa rồi hai cuốc một cái,là chậm đến thổ huyết.

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi đào quáng lâunhư vậy,chẳng lẽkhông cảm thấy buồn chán sao? Qua đây bồi chúngta giết quái đi!

Lạc DiệpPhi Tuyết nói.

Thạch Trung Ngọc nhìn một chút nói:

- Luyện cấpphí lam dược, khôngcónhiều tiềnmua thuốc như vậy.

LạcDiệpPhi Tuyếtđầy vẻ khinhbỉ nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Đệ nhất cao thủ lại nóimình không cótiền mua lam dược,nói ai

tin, lười động thủ thì trực tiếp nói đi.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc chân thành nhìn Lạc Diệp Phi Tuyết nói:

- Ân, ta lười động thủ.

LạcDiệp Phi Tuyết nói không ra lời, Thạch Trung Ngọc nói cũng qu á trực tiếp, hậnhận trừng mắt nhìn Thạch Trung Ngọc, sau đó Lạc Diệp Phi Tuyết tiếp tụcđầu nhậptinhlực ởtrên chiến trường, nỗ lực giếtquái luyện cấp.

Thạch Trung Ngọc tiếp tục đào mỏ, kỹ thuật lấy quặng vẫn không có thăng cấp, màLạc DiệpPhi Tuyết thì cảmthấy giết quái không có ý nghĩa, lại chạyđến bên người Thạch Trung Ngọc, tìm hắn tán gẫu.

- Ngươi biết lần trước thời điểm đấugiá, là ai đấu giá Kiến Bang Lệnh không?

Lạc DiệpPhi Tuyếthỏi.

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

- Thực sự biết?Là ai bán?

Lạc Diệp Phi Tuyết tò mòhỏi.

-Ta.

Thạch Trung Ngọc quơcuốcchimnói.

- Ngươi?

Lạc Diệp Phi Tuyết có chút không tinnhìn Thạch TrungNgọc.

Thạch TrungNgọc cũnglườinàng có tinhay không:

- Đừngởchỗ này vướng bận, đi quagiết quái, ta phái ra hai chủlực giết quái,ngươi làm sao có thểở chỗ này lười biếng? Nhanhvề,bằng không ngươi ra khỏi đội, đừng ăn bám điểm kinh nghiệmcủa ta.

Lạc Diệp Phi Tuyết làm một cáimặt quỷ:

-Ta sẽ không ra khỏiđội, cũng không giếtquái,cho ngươi tức chết.

Thạch Trung Ngọccũngkhông quá để ý, dù saonhiều hơn nàng,cũng chia không được bao nhiêuđiểm kinh nghiệm.

- Hai tấm Kiến Bang Lệnhkia, ngươilà làm sao lấy được? Tỷtỷ của ta đã tổ chức chúngta giếtÁm Kim Boss nhiềulần, cũngkhônglấy đượcKiến Bang Lệnh, tỉ lệ rơi đồ quáthấp, mới vừa rồi chúng ta cũng giết được Ám Kim Boss, nhưng không có Kiến Bang Lệnh,vận khí của ngươi làm sao sẽtốt như vậy?

Lạc Diệp Phi Tuyết hỏi.

Thạch Trung Ngọc tiêu sái hất tóc:

-Nhânphẩm tốt,tất cả tự nhiênđềutốt.

Lạc Diệp Phi Tuyết cười nói:

- Xem ra, ngườibịbạn gái của mình đội nón xanh, nhân phẩm cũng không phải tốt bình thường a, ai, trách không được công hội chúng tađánh không ra Kiến Bang Lệnh, nguyên lai là bởi vìchúng tachưa bị ngườiđội nón xanh.

Sắcmặt của Thạch Trung Ngọc đenxuống, nữ nhânnàylạinói sự tình kia, ai,phiềna! Nón xanh là trangbị Hoàng Kim a, bây giờbao nhiêu người muốn bị bạn gái của mình cắmsừngcũngkhông cắm nổi.

- Tỷ tỷ ngươi là ai? Các ngươimuốn thành lập bang phái?

Thạch Trung Ngọc đổi chủđề,kiên quyết khôngcùng nữ nhân này thảoluậnvấn đềnónxanh.

Lạc Diệp Phi Tuyếtgật đầu nói:

- Tỷ tỷ của ta chính làLạc Diệp PhiHoa, vẫn luôn ởtrên bảng bài danh đẳng cấp, ngươi nên nghe nói quaa?

Thì ranhađầu kia là Lạc DiệpPhi Hoa, trách khôngđược Thạch Trung Ngọc luôn cảm thấy têncủa nữ nhân nàycó chút quen tai.

- Nhìn bộ dáng các ngươi, dường như cũng không quá nghèo a,tiêu ít tiền không phảicó thểmua được Kiến BangLệnh sao, lầntrước thời điểm bánđấu giá, sao các ngươi không đi mua?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

LạcDiệp Phi Tuyếtbuồnbựcnói:

-Đừngnóinữa,khi đóchúng ta không biếtngười chơithành lập bang phái có thểthuđược chỗ ở, không biết có thểkiếm nhiềutiền, bằng không chúngta làm sao lại không mua? Chờ thêm haingày, nếunhư vẫn không đánh ra KiếnBang Lệnh mà nói, chúng ta sẽ điđấu giá Kiến Bang Lệnh, chúng ta đã vận chuyển hơnmộtức tài chính, lần này hẳnđủmua.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt hỏi.

- Coi như là người thứ bathành lậpbang phái,cũng chỉ tặng một thônxóm mà thôi, vìsaocác ngươi phải bỏ ra giá lớnnhư vậy mua?

- Sớm có nơi dùng chân, có thể sớm chiếm giữđịa lợi,có một địa phương tốt, lưu lượngngười sẽ rất lớn,giống như Phong Vân Thành bâygiờvà Phi Hổ trấn của BạoQuân,hai địa phương kiađều cực kỳ thíchhợp người chơibây giờ luyện cấp,đối vớingười chơi thông thường mà nói, hai địa phương này đều là điểm tiếptế, cho nên có thể kiếm lời rất lớn, bây giờ còn có một ít địaphương thích hợp người chơi luyện cấp, cho nênnếu n hư chúngta lấy được Kiến Bang Lệnh,vẫn có thể kiếmmột món tiềnlớn.

- Còn nữa, nơi dùng chânlàcó thểtừtừ thăng cấp, sớm muộn sẽ biếnthành thànhthị,chẳng qua nếu như chúngta thành lập được ba ng phái, cũngsẽ khôngvội thăngcấp,mỗi lần thăng một cấp,đềusẽbị quái vậtcông thành,chúng ta tính toán đợi các người chơi chuyển chức lầnhai, ở thời điểmxin dờiđi chỗ trú quân lạithăng cấp.

Lạc Diệp PhiTuyết nói.

Nghe được LạcDiệp Phi Tuyết giải thích, Thạch Trung Ngọc cảm giác mìnhvẫnrất có thể kiếm tiền, ba tấm Kiến Bang Lệnh gần bán đấu giá kia nói không chừng còn cóthể bán ra mộtcái giá siêu cao, Thạch TrungNgọc khôngkhỏi hưng phấn.

-Bất quálầnnày một lầnra ba tấm Kiến Bang Lệnh,thật không biết là một người bán,hay ba người tới đấugiá, nếunhưchỉ là một ngườimà nói, vậyvậnkhí của hắn cũng quá nghịchthiên, phảibiết hiện tại chỉ có Cơ Như Phong đánhra Kiến Bang Lệnh, những người khác cònkhôngnghe nóingười nào đánh ra Kiến Bang Lệnh.

LạcDiệp Phi Tuyết nói.

Thạch Trung Ngọ c cườicười,bán Kiến BangLệnhcho CơNhư Phong là bí mật, căn bản khôngai biết, nếu như Lạc DiệpPhi Tuyết biết KiếnBang Lệnh của Cơ Như Phong cũng là Thạch Trung Ngọc bán, nhất định sẽ thất kinh.

- Đúng rồi, lần này bán ba tấm Kiến Bang Lệnhcó ngươi hay không?

Lạc Diệp Phi Tuyết hỏi.

Thạch TrungNgọc suy nghĩ mộtchút nói:

- Khôngbiết, lần này khôngcó quan hệ gì tới ta.

Cùng LạcDiệp PhiTuyết cũng khôngquá quen thuộc, Thạch Trung Ngọc đương nhiên sẽ không nói tất cả sự tình cho nàng.

Lạc Diệp Phi Hoa vị hôn phu

DTV-EBOOK.COM.VN

Lạc DiệpPhi Tuyết cóchút tiếc nuối nói:

-Nếu như có thểbiếtlàai bánđấu giá Kiến Bang Lệnh thìtốt rồi, như vậycó thểtrực tiếp tìm hắnmua, nói không chừng còn có thểtiết kiệm một chút tiền.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn,coi nhưđể cho ngươi biết KiếnBang Lệnh làta bán,lẽ nào ta sẽ không đibánđấu giá? Lén lút giao dịch sẽ rất thua thiệt.

Đinh linhlinh!

Điện thoại củaLạc DiệpPhi Tuyết vang lên, chứng kiến trên điện thoại biểu hiện tên, Lạc Diệp Phi Tuyếtnhíu mày, sau đócấtđiện thoạivề, căn bản không có nghеđiện thoại.

- Làm sao vậy?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Lạc Diệp Phi Tuyết hừ lạnh nói:

- Một tên chán ghét,ta không muốn tiếp điện thoại của hắn.

Thạch TrungNgọccóchút khôn g hiểu nói:

-Vậy trực tiếp thủ tiêu bằnghữu khôngđược sao,như vậyhắn sẽ không gọi điện thoại được.

Lạc Diệp Phi Tuyết lắcđầu nói:

- Phụ thân của tên kia vàphụthân ta quanhệ rấttốt, thuộcvề thế giao, nếu như ta loại hắn khỏi danh sách bằng hữu, ngàymaita sẽbị phụ thân ta mắng chết, đối phó loại cặn bã này, biện pháp tốt nhất là không tiếp điện thoại.

ThạchTrung Ngọc tò mò hỏi:

- Hắnsẽkhông phải vị hônphu của ngươi chứ?

ThạchTrung Ngọc không khỏinhớ lại vịhônphu Lôi Nghiêmcủa Cơ NhưNguyệt,từlần trước Thạch Trung Ngọcbị đối phươngdẫn người giết, Thạch TrungNgọc cònkhôngcó gặp qua tên kia,có vẻnhư Lạc Diệp Phi Tuyết bây giờrất giốngCơ Như Nguyệt khi đó, bất quá Cơ Như Nguyệt cứng rắn hơn Lạc Diệp Phi Tuyết quá nhiều, trực tiếp bỏ nhà, Lôi Nghiêm cănbản không làm gì được Cơ Như Nguyệt cả.

Lạc Diệp Phi Tuyết kinh ngạcnhìnThạchTrung Ngọc, nhưng không nói lờinào.

Thạch Trung Ngọcsửng sốt hỏi.

- Sẽ không thựcsựbị ta đoán trúngchứ? Tênkia thật làvịhôn phu của ngươi?

Lạc Diệp Phi Tuyết lắcđầu nói:

-Không phải,hắn là vị hôn phucủa tỷtỷ ta.

- Vậy hắn gọi điệnthoại cho ngươilàm gì?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Lạc Diệp Phi Tuyếtbuồn bực nói:

-Còn chưa phải bịtỷ tỷ của ta làm hại, nàng nói mấy ngàynay đi đánh Kiến Bang Lệnh,trực tiếp tắt điện thoại, nói có chuyện gì, trực tiếptới tìmta, tỷ tỷ của ta có ý tứlà, sự tình trong bang phái, nếu như giải quyết khôngđược thì tớitìm ta, ai biết tên vô sỉ này cũnggọiđiện thoại tới tìmta.

Thạch Trung Ngọc cười cười,xem ra damặt của người này còn rất dày.

- Tỷ tỷ ngươicó xinhđẹp nhưngươi hay không?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Lạc DiệpPhi Tuyết cảnh giácnhìn ThạchTrungNgọc:

- Ngươi hỏi cái này làm gì? Ngươi muốn làm gì?

Thạch TrungNgọcnhún vai nói:

- Khôngcó việc gì, tùy tiện hỏi một chút, nếu nhưngươi không muốn nói, vậy quên đi.

-Tavà tỷtỷlà songbào thai,giống nhau như đúc, cho nên ngươi nói ta và tỷ tỷ của taxinh đẹp không.

Lạc DiệpPhi Tuyết nói.

-Lại là song bào thai!?

ThạchTrungNgọc kinh ngạc, ngay cả cuốcchim trong tay cũng quên gõ xuống.

Lạc Diệp Phi Tuyếtrất buồn bực nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Ngươi cần gì phản ứng lớn nhưvậy? Không phải là songbàothai sao? Cầnkinh ngạc như thế sao?

Thạch TrungNgọcgiải thích:

- Hinh Vũ ChiLam cùng Hinh Vũ ChiLâm trong phònglàm việcHinh Vũ cũng là songbào thai, nếu nhưcácnàng không mặcquầnáođứngở trước mặt ta, ta tuyệt đối không phân rõ haingười này ailà ai.

- Lưu manh.

LạcDiệp Phi Tuyết nói.

Thạch Trung Ngọc lúng túng:

- Ý của ta nóilà hai người các nàng quá giống, không từ trêny phục phân biện mà nói,làkhông phânrõ hình dạng của các nàng.

Lạc Diệp Phi Tuyết nói:

- Rất bình thường, bên cạnh tacũng có rất nhiều người không phân rõ ta và tỷ tỷ.

Đinh linhlinh…

Điện thoại củaLạc Diệp PhiTuyết lại vanglên.

Chứng kiếntính danhtrên điện báo,Lạc Diệp Phi Tuyếtnhíu mày, bất mãn nói:

-Người nàythật phiền, lại gọi.

LạcDiệp PhiTuyết vẫn không nghe điện thoại, ném điện thoại vào trong túi đồ, nhưng thanh âm điện thoại mới vừakết thúc,lại lập tức vang lên,tức giận đến thiếuchút nữa thì muốn đập nát điện thoại.

- Vì saongươi không tắt điện thoại đi?

ThạchTrungNgọchỏi.

- Ngươi ngốc sao,hiện tại tắt máy, không phải nói chohắn biết,ta căn bản không có bận bịu, có thời gian rảnhrỗi nghe điệnthoại sao, gia hỏa kiabụngdạhẹp hòi, nhất địnhsẽ gọi điện thoại đinói cho phụ thân ta biết, sau đó phụthân ta lại sẽ tới tìm ta phiền toái.

Lạc Diệp Phi Tuyết buồn bựcnói.

Thạch Trung Ngọc buồn bực,hảoý nhắc nhở người khác, cònbị ngườimắng thànhkẻ ngu si.

Chuông điện thoại lại vang, Lạc Diệp Phi Tuyết rốt cục không nhịn được, nhận nghe điện thoại.

- Uy, ngươixong chưa? Ta đang giết Boss, khôngrảnh phản ứng ngươi, có chuyện nói mau, có rắm mauthả.

Lạc DiệpPhi Tuyết phẫn nộ nói.

Thạch Trung Ngọclaumồ hôi, đầunămnay tiểucô nươngdối trá cũng không biết đỏ mặt, rõ ràng là giết quáigiết nhàm chán, qua đây quấy rầylão tử, lại còn có thể nói nàng đang giết Boss,bềbộn nhiều việc.

- Ta ở hầm mỏtầng bốn giết Phong Cuồng CươngThi… Cái gì?

Ngươi muốn tới? Không cần, Boss đã sắp treo, không cần tới... Đùa gìthế... Uy...

-Lại dámcúp điện thoại củata.

Lạc DiệpPhiTuyếttức giận cấtđiện thoại.

- Làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Vẻ mặt Lạc Diệp PhiTuyết đau khổ nói:

- Tên kia nói hắn ởphụ cận hầm mỏ,lập tức sẽ tới,ta thật hối hận, sớm biếttaliềnnóicho hắn biết,ta ởnhững địa phươngkhác.

-Hắnlà vị hôn phucủatỷ tỷ ngươi, ngươi nên cùng hắn hảo hảoở chung,bây giờ ngươi còn tuổi trẻ,còn cóthể sống mấy chcu5 năm, cũng khôngthể về sau cứ giận dỗinhư vậy mãi a?

- Hừ,ta mớikhông cần đâu, mỗi lầntên kia chứng kiến ta đềudùng ánh mắt dâm đãng, ta mới sẽ không quản hắn, bằng không nhất địnhsẽbịác tâm chết.

Lạc Diệp Phi Tuyết bất mãnnói.

Thạch Trung Ngọc lau mồhôi, hiện tại hắncó chút muốn gặpnam nhânkia một lần, cótỷ tỷ, còn nghĩ muội muội,quá vôsỉ.

Ai, Thạch TrungNgọclại không nghĩ tới mình, đãcó CơNhư Nguyệt vàTuyết Sương Yên, lại cònnghĩ những người khác, hiệntạitất cả nữ nhân trong biệt thự quanhệvới hắnđềutrở nêncó chút không minh bạch,vị hôn phu của Lạc Diệp Phi Hoa so với Thạch Trung Ngọc,căn bản là Tiểu Vu sovới Đại Vua!

Lạc DiệpPhi Tuyếtkhông còn tán gẫu vớiThạch TrungNgọc, qua dặn dò người khác, miễn cho đến lúcđó nói lộra.

Không bao lâu, hầm mỏ tầng bốn xuất hiện sáu người, người cầm đầuđi tới trước mặt Lạc Diệp Phi Tuyết hỏi.

- Không phảinói nơinàycó Boss sao? Boss ởđịa phương nào?

- Không phảiđã sớm nói cho ngươi biết,Boss sắp ngỏm rồi sao,vừa mớibị chúng ta giết chết.

Lạc Diệp Phi Tuyết không nhịn được nói.

Nhưng LạcDiệp Phi Tuyết phát hiệnlần này tên đáng chếtkia không có dùng ánh mắttàác nhìn mình, mà nhìn về phía Trầm Bích.

Ngọc Diện Tiểu Phi Long

DTV-EBOOK.COM.VN

LạcDiệp Phi Tuyết liếcnhìn Thạch Trung Ngọc cách đó khôngxa, phát hiện vẻmặt của hắn có chút giận, Lạc DiệpPhiTuyết vuivẻ, hy vọng tên đáng chết nàyđitới đùagiỡnTrầmBích, sau đó làm cho ThạchTrung Ngọc phátbực,tin tưởng Thạch Trung Ngọc nhất định sẽ không dodự giết chếtmấy tên này,trong vòng hai canh giờ, mình sẽ thanhtĩnh rất nhiều.

Thạch Trung Ngọc nhìn thuộc tính củađối phương.

Ngọc Diện Tiểu Phi Long:cấp29, Ma PhápSư.

Dựa vào,Ma Pháp Sư cấp 29 cũng dám chạytới địa phương này, thậtlà sống không kiên nhẫn a.

Bị ánh mắtcủa Ngọc Diện Tiểu Phi Longnhìn chằm chằm, Trầm Bích có chút sợ, không giết quáinữa, một đường chạy chậmđitới bênngười Thạch Trung Ngọc.

Ngọc Diện Tiểu Phi Long nhíu mày,nhìn Lạc Diệp Phi Tuyếthỏi.

- Tên kia là ai?

- Chính ngươikhôngbiết nhìn sao, ngườita là Hinh VũChiThạch, ta cảnh cáo ngươi,tốt nhấtđừng đắc tội hắn.

Lạc DiệpPhi Tuyết cũng không đểýNgọc Diện Tiểu Phi Long, cùng mấy người bên cạnhtiếp tụcluyệncấp.

Mặc dù Ngọc DiệnTiểu Phi Long chỉ là connhà giàubấthọc vô thuật, nhưng hắn đã nghenói qua Hinh Vũ Chi Thạch, đệ nhất cao thủ,cái danh hiệunày thật quá vang dội.

Thạch Trung Ngọcnhìn Ngọc DiệnTiểu Phi Long, ánh mắt hai người liếc nhau,Thạch Trung Ngọc không khỏi cảm thán một chút, mình cưnhiên ởtrên khí thếbị Ngọc Diện Tiểu Phi Long đèngã, toàn

thânNgọc DiệnTiểu Phi Long này, trong lúc giởtay nhấc chân đều có thể lộ ramột loại khí tức dâmđãng thêm thô bỉ, Thạch Trung Ngọc căn bản khôngcó cáchnào tranh chấp.

Xem ra mình còncầnnỗ lực, ngàyhôm nay dĩ nhiên gặp phải cao thủ, Thạch Trung Ngọc âm thầm nói.

NgọcDiện TiểuPhi Longchậm rãi đivề phía Thạch Trung Ngọc,đi rất chậm, cũng rất bình ổn,khítứcthô bỉ khônggiảm, thời điểm Ngọc Diện Tiểu PhiLong sắp tới bên người Thạch Trung Ngọc,bỗng nhiên, bên người củahắn đổi mới một CuồngBạo Cương Thi, nó khôngngại đưa tay tát NgọcDiện Tiểu Phi Longmột cái.

Ngọc Diện Tiểu PhiLongkhóc thét một tiếng, che mặt quát:

- Conmẹnó, dám công kích khuôn mặtanh tuấntiêu sáicủa lão tử, muốn chết sao…

Không đợi Ngọc Diện Tiểu Phi Long mắngxong, CuồngBạoCương Thi lại tátmột cái, Ngọc Diện Tiểu Phi Long đáng thương, cứnhư vậy bị quái miểu sát.

Thạch Trung Ngọc ngạc nhiên nhìn Ngọc DiệnTiểuPhi Long chết, chưa từng thấy qua người ngu ngốcnhư vậy,thân là một Ma Pháp Sư, bị quái vậtcông kích, lại cònkhông biếtkéo dài khoảng cách, mà đi mắngquái vật?

Mới vừa rồiThạch TrungNgọc vốn cho rằngngười nàysẽ tới nói vài lờikhiêu khích, sauđó gọi tiểu đệcủa hắn qua đây côngkíchmình, Thạch Trung Ngọcđãlàm xongchuẩn bị giếtđối phương,ai nghĩ đến, người này còn chưađến bêncạnh mình đã bị giết.

Thạch Trung Ngọc cười cười, tiếptục đào quáng.

Những người khác cũng ngạc nhiên, Lạc Diệp Phi Tuyếtcàng trực tiếp bật cười.

NămngườiđượcNgọc Diện Tiểu Phi Long mang tớitrên mặt lúc xanh lúc trắng.

Một người trong đó quát:

- Giết tiểu tử kia, làhắn hại chết lão đại.

Tronglòng ThạchTrungNgọcbuồn bực,này cùng ta có quan hệ gì? Ta vô tộia, hung thủlà CuồngBạoCương Thikia,cùng liên quangìtới ta?

Năm người này trước xử lýCuồng Bạo Cương Thi giết chết Ngọc DiệnTiểu Phi Long, sauđó lao về phía Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọcnhìn LạcDiệp Phi Tuyết, phát hiện nha đầukiacăn bản không xemtình huống bên này, cực kỳ chuyên chú giết quái.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, biết Lạc Diệp Phi Tuyết làrấthy vọng mình giết mấy ngườinày, thế nhưngvề tìnhvề lý không thể nhìn người bịgiết,cho nên dùng loại phương thức bịt tai trộm chuông, biểuthị nàngcăn bảnlà cái gì cũng không thấy.

Tốt,dùsaovẫn đào quáng cũngkhông có ý tứ, vậy giết mấy người vui đùa một chút,Thạch Trung Ngọc nhìn cấp bậc của bọn hắn, toàn bộ đều chỉ là cấp 29, hơnnữa không có bất kỳ một cái nào chức nghiệp ẩn tàng, trang bị trênngười lại không tệ, hầu như đều làtrang bịHoàngKim, bất quáchứng kiếnbọnhọđeotoànbộ đều là nón xanh, Thạch Trung Ngọc không khỏi sinh ramộtloại cảm giác vềsựưu việt, mình đội mũ không phải màu xanh, cảm giác chínhlà không giống a.

Mộtđội ngũ ngaycả Mục Sư cũng không có,còn toàn bộ chỉ làcấp 2 9, làm saocó thể là đốithủ của ThạchTrung Ngọc?

ĐíchLô để Ma Pháp Sư của đối phươngđánh một kích trước, sauđó nó mới dùng Dã ManTrùng Kích, Địa Thứ, Trầm Bích lại thảkỹ năng quần công, Ma Pháp Sưvà Đạo Tặcđã chết sạch sẽ, còn lại hai ChiếnSĩcòn bịngất xỉu,ĐíchLôđá hậumộtcước, tiênkia liềnngẻo.

ThạchTrung Ngọc từ đầu tới đuôi còn không kịpđộng thủ,có chút buồnbực, không nghĩ tớimấy tên này kém như thế,xemra mìnhvẫn còn đánhgiá caobọn họ, thua thiệt bọnhọcòn mặc trang bịtốt như vậy.

Thấymấyngười kia đều chếtsạch,Lạc Diệp Phi Tuyết cười cười, lúc nàymới bảo Mục Sư hồi sinh Ngọc Diện Tiểu Phi Long.

Ngọc Diện TiểuPhi Long mớivừatừ dướiđất đứng lên liền thấy tiểu đệcủamình nằm trênmặtđất,biểu tình trênmặt trở nên cực kỳ phẫn nộ:

- Là ai làm?

-Ta.

ThạchTrung Ngọc không chútkiêng kỵ thừanhận.

Ngọc Diện Tiểu Phi Longâm trầm nhìn ThạchTrung Ngọc:

- Tavàngươi khôngoán khôngcừu,tại saongươi muốn giết tiểu đệ của ta?

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩnói:

- Ngươibị CuồngBạo Cương Thi miểu sát, mấy ngườibọnhắn nói là ta giết ngươi, sau đóliền xông tới, ta vôtội a, không tinngươi xem tên ta, làmàu trắng, nếu như ta chủ động,sẽ biến thànhmàu đỏ.

Thạch Trung Ngọcmở ra tính danh.

Ngọc Diện Tiểu Phi Longhừmột tiếng, cũng không nhiều lời với Thạch Trung Ngọc, đi tới bên cạnh Lạc Diệp Phi Tuyết hỏi:

- Vì sao đếnbây giờ mớihồi sinh ta?

Lạc Diệp Phi Tuyết nhíu mày nói:

- Ta làm sao biết ngươi đột nhiên lại chết? Chúng tađanggiết quái luyện cấp, cănbản không có chú ý tớingươi,chờ chúng ta nhìnthấy ngươi chết, mấy tên ngươi mang tới cũng cúp.

- Vậy nhanh hồi sinh bọn họ đi, lại không nhanhmột chút, bọnhọ sẽ rớtcấp.

Ngọc Diện Tiểu PhiLong nói.

-Ngươi có não không? Hồi Sinh Thuật thời gian cold-down lànăm phút, làm sao có thể bây giờ đi hồi sinh mấy tênkia? Cứu ngươi, lại còn rống ta, hảotâm không có hảo báo, ta không cứu nữa, chính

ngươi nghĩ biện pháp đi.

Lạc DiệpPhi Tuyết bất mãn nói.

Ngọc Diện Tiểu Phi Long vội vã nói:

-Đừng a, PhiTuyết, mới vừarồi tachẳng qua là quá khẩn trương, không có chú ý ngôn từ, làta không đúng,chờ thời gian Hồi Sinh Thuật cold-down kết thúc lại đi cứu bọn họ cũng được.

Công Thành Pháo

DTV-EBOOK.COM.VN

Saukhi người chơi chết trong vòng ba mươi phút, nếu như không có Mục Sư sử dụng Hồi Sinh Thuật,vậy sẽ trực tiếp ly khaitrò chơi, tuyMục Sưcó thểởtrong vòng bamươiphúthồi sinhsáu người, nhưng bởi vì Mục Sư kia không có ở thời điểm Ngọc Diện TiểuPhi Long vừa chết, lập tức dùng Hồi SinhThuật, chonên còn cómột ngườichưa kịp hồi sinh.

Đối với còn có mộtngười chưakịp trị liệu, mặc dù Ngọc DiệnTiểu Phi Longcó chút tiếc nuối, nhưng không nói gì.

Ngọc Diện Tiểu Phi Longmột mựcđến gầnLạc Diệp Phi Tuyết, nhưng LạcDiệp Phi Tuyết cănbản khôngđểý đến hắn,thời điểm Ngọc Diện Tiểu Phi Long muốn đến gần Trầm Bích, TrầmBích sẽ trốn ở phía sau Thạch Trung Ngọc, hắn nhìnThạch Trung Ngọc một chút,do dự, cuối cùng khôngcóđiqua tìm Thạch Trung Ngọcphiền phức, hắn cònkhông muốn chết lần nữa a.

Ngọc Diện Tiểu Phi Long ởchỗ nàytìm khôngđược ngườiđến gần, lại không thích hợpở chỗ này luyện cấp,chỉ cóthể ảo não rời đi.

-Ngườinày cuốicùng cũng đi,da mặtquádày, đuổicũng đuổi không đi.

Lạc Diệp Phi Tuyếtbất mãn đi tới bên người Thạch Trung Ngọc oán trách.

Thạch Trung Ngọc buồnbực nói:

-Ta tình nguyện Ngọc Diện TiểuPhi Longkiamột mực ởđây, như vậy ngươi có thể nghiêm túc luyện cấp.

Lạc Diệp Phi Tuyếtbất mãntrừng Thạch Trung Ngọc:

- Ngươi một chút tâm đồngtình cũng không có hả, không thấy tabị hắnquấy rầy cực kỳ phiền sao?

- Không có việcgì, ngươi sẽ quen thôi.

Thạch TrungNgọc nói.

Lạc Diệp Phi Tuyết không kháchkhí giương cung cài tên, trên người Thạch Trung Ngọcnhiều hơn một mũi tên,lầnnày Thạch TrungNgọc không né tránh LạcDiệp Phi Tuyếtcông kích.

- Cắt, ta còn tưởng đệ nhất cao thủlợi hại như thế nào,ngay cả một mũitên thôngthường như vậy cũngtránh không thoát.

LạcDiệp Phi Tuyếtkhinh thườngnói.

- Được,ngươi lợi hại, ngươiđã lợihại nhưvậy, vìsao còn không đi giết quái?

ThạchTrung Ngọc nói.

Lạc Diệp Phi Tuyếtthở phìphò nói:

- Ngươicó lầmhay không? Người ta làmột mỹnữ, ngươi muốn đuổi người ta đi như vậysao?

Thạch Trung Ngọc cười nói:

-Ta cũngkhông phải muốn đuổingươiđi,mà chỉ làcảm thấy, tỷtỷ ngươimuốn xây bang phái, nếu như các ngươilà người thứbathành lập bangphái, vậy khẳng định là phảiđốimặt quái vật công thành, đ ếnlúc đó khẳng định cần trợ lực cườngđại,đẳng cấpcủa ngươi quá thấp,có vẻ như không giúp được gì.

-Lýdo này của ngươicòn tạm được, được rồi, ta đi giết quái.

Lạc Diệp Phi Tuyết nói xongliền đi.

Thạch Trung Ngọc thì một ngườiở chỗnày từ từđào quáng,không sai biệt lắm sắp đến trờisáng.

- Gợi ýcủa hệthống,chúc mừng thuậtlấy quặng của ngài thăng cấp, hiện nay là cấp 4.

Trên mặtThạch TrungNgọclộ ranụ cười vui mừng, con mẹ nó, cuối

cùng cũng tớicấp bốn, đàomộtđêma, đạt được cấp bốn thật không dễdàng.

Nhìn cấp bậc của mình, ThạchTrung Ngọc phát hiện, mìnhđã đạt tới cấp 3190%, lậptức cóthể lêntới cấp 32, đâychínhlà song hỉ lâm môn a.

Nhìn lại đám người Lạc Diệp Phi Tuyết, pháthiện các nàng chỉ có MụcSư vàKỵ Sĩcòn dừng lại ở cấp 30,những người khác đã đạt tới cấp 31, tốcđộ này cũng khôngcoi làchậm.

-Hệ thống thôngcáo, bagiờsau Phi Hổ trấn đối mặtquái vật công thành,mọi ngườicó thểđến đây hỗ trợ.

Phi Hổ trấn, đó là bang hội Bạo Quân thiết lập! Thạch TrungNgọc cười hắc hắc, đến lúcđócó nên đi quấyrối hay không?Ai,quên đi, một người thế đơn lực bạc, bịmộtbầy Ma Pháp Sưcùng Cung Tiễn Thủ miểu sátthì khôngvui, vẫnlà thôiđi.

-Thờiđiểmquáivậtcông thành, người không đi xem náo nhiệt?

Lạc DiệpPhi Tuyết đi tới hỏi.

Thạch TrungNgọclắc đầu nói:

- Khôngđi, một ngườiđi quấy rối, không có bất cứ hiệuquả nào.

LạcDiệp Phi Tuyết lau mồ hôi, người nàylàm saoluôn nghĩ điquấy rốinhỉ? Bất quáđoạn thời gian trướcphònglàmviệcHinh Vũcùng BạoQuân công hội huyên náo sôi trào, Lạc Diệp Phi Tuyết đương nhiên cũng biết Thạch Trung Ngọc tuyệt đối sẽ không đigiúp Bạo Quân.

- Ngươi thì sao? Ngươi sẽ điquahổ trợ?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Lạc Diệp Phi Tuyếtlắc đầu nói:

-Không giúp, chỉ muốnqua nhìn một chút, học tậpkinh nghiệm, chúngtasớm muộngì cũng phảiđối mặt quái vật công thành.

Đàoquáng đã đàokhông nhịn được, Thạch Trung Ngọc thẳng thắn cùng đámngười LạcDiệp Phi Tuyết giết quái,cóThạch Trung Ngọc gia nhập, giết quáicàng như hổ thêm cánh, tốcđộ đổi mớitheo không kịp tốc độ bọn họ giết.

- Gợi ý của hệ thống,trong hiện thực có người hô hoán, có ly khai trò chơi hay không?

-Ta đi ănđiểmtâm, các ngươi chơiđi.

Thạch Trung Ngọc chào hỏiLạcDiệp Phi Tuyết, sauđórời trò chơi, theo Thạch Trung Ngọc biến mất, Trầm BíchvàĐích Lô đương nhiên cũng biến mất,tốcđộ đám người Lạc DiệpPhiTuyết giết quái lạikhôi phục như trước.

Ly khai khoangtrò chơi, Thạch Trung Ngọc do dự mộtchút, cuối cùng dứt khoát đi vào phòngkhách, hiện tại Thạch Trun g Ngọccực kỳ quấn quýt, khôngbiết phải làm sao đối mặt Hướng Lam.

Đi tới phòng khách, chứng kiến Hướng Lamđang ngồiở trước bàn ăn, Thạch Trung Ngọc suy đi nghĩlại, cuối cùng tiến lênchào hỏi:

-Buổi sángvui vẻ.

Hướng Lam lạnh như băng nhìn Thạch Trung Ngọc, sauđó ánh mắt dời đi,căn bản khôngcó đặtở trên người Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc lúng túngmộtcái, cũngkhông tiện nói gì nữa.

- Dương Tử đâu?Tại saocòn không điraăn cơm?

Thạch Trung Ngọc pháthiện trên bàncơmkhông có thânảnh Dương Tử,liền hỏi.

Hướng Lâm cười nói:

-ATửvì lần côngthành này của BạoQuân, làbỏ hết cả tiền vốn, từ buổitối hômqua bắtđầu,vẫn đang chế tác đạo cụ, mới vừarồi gọi điện thoạichonàng, nàngnóiđãsắp hoàn thành.

- Đạo cụ? Đạocụgì?

Thạch Trung Ngọc khônghiểu hỏi.

Cơ Như Nguyệt nói:

-Hìnhnhư là cơgiới công thành, cụthể là vật gì, chúngtacũngkhông biết, ngheA Tử nói, uy lực cực kỳ lớn.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Nói như vậy, ngày hôm naychúng ta sẽ đi thamgia quái vật công thành?

-Ừm,ở xa nhìn một chút, thửxem A Tử làmra vật kia,nếu nhưdùng tốt,chúngta liền nghĩ biện pháp hủydiệt Phi Hổ trấn của Bạo Quân.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, phòng làmviệc Hinh Vũtổng cộng mới mấy ngườia, lại muốn hủy diệt một công hội?

Lúc này, Dương Tửtừtrên lầuđi xuống, hưng phấn nói:

- Công Thành Pháo của tarốt cục làm xong, đợi lát nữata nhất định phải đểcho Bạo Quân đẹp mắt, xemta không để PhiHổ trấn hắn san thànhbình địa.

- Được rồi, nha đầu, đừng nhiềulời nữa, nhanh tới dùng cơm!

Thạch TrungNgọc nói.

Mọi người ăn xong điểm tâm,trở lại trong trò chơi, bây giờcách quái vật công phá Phi Hổ trấn còn cómộtgiờ, không vội, đã cùng các cô nươngước định cẩn thận,một canh giờsau, Phi Hổ trấntập hợp, cho nên bây giờ vẫncó thể tiếp tục giết quái luyệncấp.

Cấp 32

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thạch Trung Ngọc hy vọng có thểở trước khi Phi Hổ trấnquái vật công thành, đẳng cấp của mình lêntới cấp 32,dù sao đẳngcấp cao, đối kháng Bạo Quân sẽ an toàn hơnmột chút, nhưngđám người Lạc DiệpPhi Tuyếtcuồng sátCuồng BạoCương Thi một đêm cũng không để cho mình lên bao nhiêu, bây giờ còn kém10%, một giờ làmsao lại thăng cấpđược?

Bây giờ đám người LạcDiệp PhiTuyết khôngcó ở đây,ThạchTrung Ngọcmở ra bảng bằng hữunhìn một chút, phát hiện Lạc Diệp Phi Tuyết căn bản không online, Thạch Trung Ngọc cũng không để ý, phỏng chừnglà đi ăn cơm, triệu hồi ra Đích Lô và TrầmBích, sauđó bắt đầu luyện cấp.

ĐíchLô dụ quái,Trầm Bích cùngThạch Trung Ngọcchủ công, tuy tốc độgiết quáikém lúc trướctổ độivới đám người Lạc Diệp Phi Tuyết, nhưng cũng không chậm, điểm kinh nghiệm vẫnào ào đi lên, bởi vì không có mấy người kia,lấyđược điểm kinhnghiệm sẽcàng nhiều.

Thạch TrungNgọcphát hiện, mình một người luyện cấp tốc độ còn nhanh hơn tổ đội với đám người Lạc Diệp Phi Tuyết, ThạchTrung Ngọcbuồnbực, nếu như đêm qua không tổ đội với đám người Lạc Diệp Phi Tuyết, một mình một người giết quáimà nói,nói không chừng hiện tạiđãlêntớicấp32.

Bất quácó được tất có mất, đêm qua mìnhcòn lấyquặng, thu hoạch vẫn khôngnhỏ.

Đại kháigiếthơn 20 phút, Thạch Trung Ngọc nhìn thấy kinh nghiệm của mình tăng lên 3%, ai,xemra muốn thăng cấp vẫn có

khảnăng,chỉ cầnmình giết quái hiệusuất cao hơn một chút nữa, trong vòngmột giờlên tới cấp32 có thể sẽ biến thành sự thật.

Nhưng chưa được vài phút,Lạc Diệp Phi Tuyếtliền online, mời Thạch TrungNgọc tổ đội.

Thạch Trung Ngọc nhứcđầu, nếunhư cùng đám người LạcDiệp Phi Tuyết tổ đội, muốnở trước khi PhiHổ trấn quái vật công thành thăng cấplà không cókhả năng, nhưng nếu nhưkhông cùngcác nàng tổ đội, không biếtnha đầu LạcDiệp Phi Tuyết này lại sẽloạntưởng cái gì.

- Uy, sao không đồngý gia nhập vào độingũ?

Lạc DiệpPhi Tuyết hỏi.

Thạch Trung Ngọc cườikhổ, cùngLạc Diệp Phi Tuyếttổđộicả đêm, cũng không thể bây giờ ngườita mờitổđội khôngđồngýgia nhập a? Ai, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ lựa chọnđồngý.

Lấyđược điểm kinh nghiệm ítđi mấy lần, Thạch Trung Ngọc kém chút khóc lên.

-Mấy người các ngươi giếtquái nhanh một chút được không? Ta muốn ở trước khi Phi Hổ trấnquái vật công thànhlêntớicấp 32.

Thạch Trung Ngọc nhìn các côngương căn bảnkhông có dự định động thủ nói.

Lạc Diệp Phi Tuyếttòmò hỏi:

-Ngươi không phải nói ngươi khôngtính đisao,còngvội thăng cấpnhư vậy làmgì? Tuy bây giờ tagiống như ngươi là cấp 31, thế nhưng ngươi đã sắp đạt tới cấp 32, trong một đoạn thời gian là khôngcó người có thể vượt qua ngươi, không cần lolắngtụtthứ hạng.

Thạch Trung Ngọcnói:

-Ta không quan tâm bảng bài danh đẳng cấp, lão bản bảo chúngta đi tham giaquái vậtcôngthành Phi Hổ trấn, muốnqua đi quấy rối, mớicấp 31,talolắng, không đủan toàn a, cũng đã gần đến cấp 32, nếu như ngủm, điểm kinhnghiệm sẽ không còn, ta còn không khóc

chết.

Lạc Diệp Phi Tuyết hỏi.

- Lão bảncủangươi?Ta vẫnluôn nghĩngươimới là lão bản củaphòng làm việc HinhVũ a, khôngnghĩ tớicấp bậc của ngươi còn cao hơn lão bản.

- Dùng đầuóc một chút được không? Nếu như talà lão bản, tasẽlấy cái tên giống nhưđàn bà sao?

Thạch Trung Ngọc im lặng nói.

Lạc DiệpPhi Tuyết le lưỡi, sauđó chỉhuy nhữngngườikhácgiết quái.

...

- Quái vật đã bắt đầu công thành, ngươi đang ở địa phương nào? Nhanh qua đây.

Cơ Như Nguyệt gọi điệnthoại cho Thạch Trung Ngọc.

- NhưNguyệt, chờ một lát, ta lập tức sẽ qua, các ngươi trướctiênở đó nhìn, hiệntại mới bắtđầucông thành, quấy rốicũng không có ý tứ, người của Bạo Quân chỉ cần an bài số nhỏ nhân thủ đi thủ thànhlà được, những ngườicòn lại hoàn toàn có thể tới tìm chúng ta gây phiềnphức, quấy rối bây giờ không cóýnghĩa.

Thạch Trung Ngọcnói.

Cơ NhưNguyệtnói:

- Vậy được, ngươi nhanh lên một chút.

Tắt điện thoại, Thạch Trung Ngọcnhìn Lạc Diệp Phi Tuyết nói:

- Các ngươi đi Phi Hổ trấn trước đi,không cầnởlạichỗ này chờ ta.

Lạc Diệp Phi Tuyếtlắcđầu nói:

- Không có chuyện gì, chờ ngươi cùngđi, dù sao mấyvòng công kích trước nhìn cũng không có ý tứ, không phải takhoác lác,chỉcần có một Mục Sư, mấy vòng trước, ta một ngườilà có thể thủqua.

Thạch Trung Ngọc cườikhổ, hắnlà ngại mấy ngườinàylàm lỡ tốc độ luyện cấp của hắn, bất quá ThạchTrung Ngọc không dámnói ra, chỉ có thể phát tiết phiền muộn lênngười Cuồng Bạo Cương Thi.

Trong lúc nhất thời Cuồng Bạo CươngThi khổ không thể tả, bị Thạch Trung Ngọc hành hạ chếtđi sống lại.

Lại qua hơnmười phút, ThạchTrung Ngọc rốt cục lên tới cấp 32, hắnnhìn Lạc Diệp Phi Tuyết nói:

- Được rồi,có thể về thành.

Thạch Trung Ngọccũng không cho đám người LạcDiệp Phi Tuyếtcơ hội phản ứng, bópnát quyển trục hồithành, từ Truyền Tống Trận của Bạch Hổ thành truyền tốngđến điểm truyền tống cách Phi Hổ trấn gần nhất, sau đó cưỡi ĐíchLô chạy nhanh.

- Hinh VũChi Thạch,đừng để ta lạinhìn thấy ngươi, lãonương tân tân khổkhổ cùng ngươi giết quái, ngươicư nhiên bỏ qua ta như vậy.

LạcDiệp Phi Tuyết nhìnĐích Lô chạy mất, phẫnnộ quát, đáng tiếc thanh âm của nàng, Thạch Trung Ngọclà không nghe được,vì hắn đãchạy đi rất xa.

Thời điểmThạchTrung Ngọcđi tới Phi Hổ trấn, chứng kiếnngười của BạoQuân đangđối mặt quái bất quá chỉlàcấp15, tronglòng buônglỏng, xem ra mình tới không muộn, còn có thể nhìntròhay.

Đinh linh linh…

Thạch Trung Ngọc nhìn điện thoại, phát hiệnlà CơNhưNguyệt gọi, vội vã bắt máy.

- Ngươicái ngungốcnày,cóthể đừng nổibật nhưvậy hay không?Thu Đích Lô,tốt nhất đổi lạiđồ trắng thông thường, sau đó từ trên bản đồtìm tới vị trí của chúngta.

CơNhư Nguyệtnói.

Thạch Trung Ngọclaumồ hôi, đang muốn nói gì, liền pháthiện Cơ Như Nguyệtđã cúp điện thoại.

Thạch Trung Ngọccực kỳ nghe lời thu Đích Lô vào trong khônggian tọa kỵ, sauđó đổi lạiđồ trắngbình thường,mở rabảnđồ, phát hiện đámngườiCơ Như Nguyệt giấu ở trong một rừng câyhẻolánh, ThạchTrungNgọc đương nhiên không thể xuyên quachiến trường, cho nên chỉ cóthể từ trong rừngcâybêncạnh, từtừ đi vòng qua.

Đi trong rừng cây,Thạch Trung Ngọc phát hiện, trong rừng cây giấu người thậtđúnglà nhiều, có tới mấy nhóm người, trong lòng Thạch Trung Ngọc hiếu kỳ,chẳng lẽ những người này đều tới nơi này họckinh nghiệm? Chuẩnbị đi xây bangphái chơiđùa? Thật không biết ngày hômqua thờiđiểm CơNhư Phong thủ thành, phụ cận cóphải cũng ẩn dấu nhiều người như vậyhay không.

Phi Hổ đạn

DTV-EBOOK.COM.VN

Ai,thếphong nhậthạ a, cất giấu nhiều người như vậy, cưnhiên khôngcómột cáiđi qua hổtợ, làm hại ngày hôm qua kém chút chơi xong,nếu như khôngphải NPC đúng lúc chạytới,hậu quả thiếttưởng không chịu nổi.

Thậtvất vả đitới chỗ đám người CơNhư Nguyệt.

- Vận khícủaBạo Quânthật tốt,quái vật công thành trễ hơn ca ca một ngày, NPCđã sớm đến,thủthànhsẽtrởnêndễ dàng.

Cơ Như Nguyệt buồn bực nói.

Thạch Trung Ngọc cười cườinói:

- Khôngcó việc gì, Dương Tử không phải nói có CôngThành Pháo sao, ngàyhôm quaCơ NhưPhongthủ thành khôngcó người dùng CôngThành Pháo bắn Phong Vân Thànha.

Các cô nương đồng thời cười cười.

-Đúngrồi, Công Thành Pháo kiađâu? Hình dạng thế nào? Lấy ra ta xem một chút.

Thạch Trung Ngọc nói.

DươngTử thầnbí cườinói:

- Không vội, đợi látnữa ngươi cóthể thấy được, chờ quamấy vòng a!

- Dường nhưquái vật công thành của trấn độ khóthấp hơnthành một ít, thời điểmca ca ta thủ thành, đợt thứ hai là quái cấp 15, mà Bạo Quân,vòngthứ bamớiđối phó quái cấp15, quá khôngcông bình.

Cơ Như Nguyệt bất mãnnói.

Thạch Trung Ngọc nói:

-Cực kỳ công bình, Cơ Như Phong là thành thị, MaPhápSư và Cung Tiễn Thủđều cóthể ở trên thànhbắn tên trộm,mà BạoQuân chẳng qua là một tiểutrấn mà thôi, căn bảnkhông có thành lâu, chỉ có vài cái tháp phòngvệ,thậmchí ngaycả cửa thành radáng cũng không có, độkhódãrất lớn.

Cơ Như Nguyệthung hăngđạpThạch TrungNgọcmộtcước:

- Ngươirốt cuộclà phe nào? Sao đi nói giúp Bạo Quân?

Vẻ mặtThạch Trung Ngọcđau khổ, ta chỉ làăn ngay nói thật mà thôi,làm sao lạibị người mắng? Ta thật đáng thương.

Mấyngười cứ như vậy nhìn chăm chú, thậtvất vả chờ tới vòng thứ chín,tới tiến côngPhi Hổ trấn là Tham Lang.

Quái vòng trước là Tham Lang, không biết đám người Bạo Quân có xem Cơ Như Phong thủ thành hay không, cănbản không có cho Tham Lang Bosscơ hộibỏ chạy, trực tiếp giếtchết, không choTham Lang Boss và Tham Lang Bosscơ hộicấu kết vớinhau làm việc xấu.

Người của BạoQuânđã tổn thấtkhôngnhỏ, hơnnữa vòng công kích này cũng cho đám người BạoQuân phiền toái rấtlớn.

- Chúng ta không sai biệt lắm có thể bắt đầucông kícha? Hiện tại người của Bạo Quân tuyệt đối khôngphân đượcnhânthủ tới công kích chúng ta,takiếnnghị có thể bắt đầutấn công, không cần chờ đến vòng cuối cùng.

Thạch Trung Ngọc nói.

CơNhưNguyệtgật đầu, sauđó nhìn về phía Dương Tửnói:

-Lấy Công Thành Pháora đi, cho Bạo Quân chịu khổ một chút!

Dương Tửtừ trong túi đồ lấy ra Công Thành Pháo,Thạch Trung Ngọc nhìn một chút, thứnày giống nhưmột cáimuỗngcanh, địa phương kia chắc là để đặt một ít tảngđá haygì đó,phíadưới có một cơ quan, Thạch Trung Ngọc phỏng chừng, chỉcầnđè cơ quankia, sẽ bắn ragì đó.

- Khoảng cách nàythích hợp không?

ThạchTrung Ngọchỏi.

Dương Tử lắc đầu nói:

- Không biết,thứ nàyta mới vừa chế tác,ta cũng là lần đầutiên dùng, đừng nói xạ trình,có thể dùng hay khôngta cũng không biết.

Thạch Trung Ngọc hết chỗ nói rồi.

Dương Tử tốnsức dời tới mộttảng đá lớn, đặtở phía trên, sauđó nhấncơquan, đồ chơi kia lập tức némtảngđára ngoài, đúnglúc nện vào trong đám người Bạo Quân.

-Ha ha!Nhânphẩm củata thật quá tốt,như vậy cũng được.

Dương Tử hưng phấnhô.

Thạch Trung Ngọc dờitới một tảng đá, đặt ở phía trên nói:

- Ta cũng muốn thửmột chút.

Dương Tử ngăntrởđộng tác của Thạch Trung Ngọc, ở trongánhmắt nghi hoặckhó hiểu của hắn, Dương Tửgiải thích:

- Mới vừa rồi ta thả tảng đá, chẳng qua là muốn thí nghiệm xạ trình màthôi, ta còn chuẩnbịcho đám người Bạo Quân thứcàng tốt hơn.

Nói xong, DươngTử lấy ramộtquảđạn cầu màu đỏ nói:

- Thứ này gọi Phi Hổ đạn, có hiệu quả nổtung,chúng ta dùng Phi Hổ đạnbắn PhiHổ trấna.

Thạch Trung Ngọc cười ha ha, Bạo Quân aBạoQuân,nữ nhân quả nhiênlà động vật khôngthể trêu, cư nhiên dùng thứvô sỉnhư vậy đi ngăn cản hắn thủ thành.

Đặt Phi Hổ đạn lênCông Thành Pháo, Thạch TrungNgọc khởi động cơ quan, Phi Hổ đạn lập tứcbay ra ngoài, Phi Hổđạn từ không trungvẽ ra một độ cong tuyệt vời,sauđórơi vào trong đám người

Bạo Quân, lậptức phát sinh bạotạc,địa phươngkiabị đập ra mộtcái hố, các người chơi bị côngkích trúng đều chết.

-Trờia, Phi Hổ đạn nàyuy lựcquá lớn?

Hướng Lâm kinh ngạchô.

Dương Tửnói:

- PhiHổ đạnnày một ngàn kimtệ mộtviên, nếu như ngay cả chútuy lựcấy cũng không có, vậy muốn nó làm gì? Bất quá thứ nàyuy lực cũng không lớn, bởi vì toàn bộbọn họ đều không phảiđầymáu,nếu như là đầy máu, sẽ khôngthể mộtviên chết hết.

Một ngàn kim tệ một viên? Conbà nó, một viênPhi Hổ đạn tương đương với 100 gói thuốc lá? Lãng phía lãng phí, xa xỉa xa xỉ, Dương Tửquá hoang phí, ThạchTrungNgọc đang muốn nói Dương Tử vài câu, lại chứng kiến một viên Phi Hổ đạn từ trên Công Thành Pháo bay rangoài.

Thạch Trung Ngọc lòng đang rỉ máu,bay rangoàikhông phải Phi Hổ đạn,mà là 100 gói thuốclá!

Thời điểmBạo Quân nhìnthấy tảng đá bay tới,đã cảm thấy có chút kỳ quái,vì sao đang yên đang lành lại có tảng đá bay tới, ngàyhôm quaxem CơNhư Phong thủ thành, cũng không chứng kiến có tảng đábay tớia.

Bấtquá mặc dù có chútkỳ quái, nhưng không lưu ý, chỉ cho rằng thủ thành và thủ trấn có chút không giống, nhưng thời điểm PhiHổ đạn bắn tới, Bạo Quânliền biết khôngđúng.

Từtất cả dấuhiệuđến xem, độ khó thủtrấntuyệtđối không bằngthủ thành, làm sao lại xuất hiện đạn pháo, tronglòng Bạo Quânrunlên, nhất định là có người đếnđây đảo loạn.

Quả nhiên, Phi Hổ đạn mới vừarơi xuốngkhônglâu,lạithấyđạn pháo bay tới, giết chết mộtmảng lớnngười chơi.

Bạo Quân cao giọng hô:

- Rốt cuộc là vị bằnghữu nàođến đây quấy rối? Nếunhư lúc trước

Bạo Quân ta cóchỗđắc tội, ta nguyện ýxinlỗi,lần này quái vật công thành, xin đừng nhúng tay.

- Hừ, dốitrá, nể mặt ngươi mới lạ, ngươi không nói lời nào,ta còn dự địnhtiết kiệm một chút tiền, chỉ bắn vài viên chơi, ngày hôm nay takhông dùnghếtPhi Hổ đạn,ta liềntheohọ ngươi.

Dương Tử hừlạnh nói.

Thạch Trung Ngọcrunrẩy hỏi:

- Ngươi mua bao nhiêu?

-Khôngnhiều, hơn ba mươi viên màthôi.

DươngTử nói.

Thạch TrungNgọc kém chúttức chết,hơn ba mươi viên,đó chính là hơn ba vạn kimtệ, này có thểmua bao nhiêu gói thuốc?Ai, không tính ra được, dù sao hút mấynămlàkhôngcó vấn đề gì.

Giáp công

DTV-EBOOK.COM.VN

Chứng kiến một viên lại một viên Phi Hổđạn không ngừng bayvề phía Phi Hổ trấn,ThạchTrung Ngọc rốt cục nhịn khôngđược khuyên can:

-Ta thấy hiệu quả nàyđãkhôngsai biệt lắm, đã để ngườicủa Bạo Quân tổnthấtcực kỳ thảm trọng,không cần tiếp tục lãng phí PhiHổ đạn, chúng tagiữ lạivề sau điđánh những bang phái khác a!

DươngTửnói:

- Sắc lang đại thúc, ngươi khôngcần keo kiệt như thế chứ?Ngày mai sẽbắt đầu bánđấu giába tấm Kiến Bang Lệnh,đếnlúc đó có thể đạt đượcmộtsốtiền lớn, không cần để ýmấyvạn tệ a?

- Tiết kiệm phảitích lũy a, mặcdù chúng tacó tiền, nhưng không thể dùng tiền như vậya.

Thạch Trung Ngọc nói.

Cơ Như Nguyệt nói:

- Quênđi,mớihơn mười viênPhi Hổ đạn đã để Bạo Quân tổn thất mấytrăm người, hiệuquả cũngđãkhông sai biệtlắm,đâymới làvòng thứ chín màthôi,nếu như vòng này bị bọn họ giữ được, chúng ta chờ vòng thứ mười lại tiếp tục quấy rối!

Dương Tử bất đắc dĩgậtđầu nói:

- Vậy được rồi, liền cho các ngươi chút mặtmũi, để Bạo Quân kéo dài hơi tàn mấy phút!

Thạch Trung Ngọc không khỏi thầm than, xem ra cóđôikhi nên nói chuyện nhiều, khuyên như vậy, liền tiếtkiệm đượchơn mấy ngàn gói thuốclá.

Tuy Phi Hổ đạntạothànhthương tổn không nhỏ chongười chơi, nhưng những NPCbịPhi Hổ đạn đậptrúnglại một cái cũng không chết, những NPCnày mặc dù khôngnhiều, nhưng bọn hắn mớilà chủ lực công kích, cho nên tuy vòngthứchín phòng ngự củaPhiHổ trấnphá hư rách rách rưới rưới,nhưng nội bộ quả thựckhôngbị thương chút nào.

- Hừ, ta trớchú vòng cuốicùng bọn họ cũng đốimặt CôngThành Quái,như vậy cũng quá tiện nghi bọn họ.

DươngTử tức giận trừngThạch Trung Ngọc:

- Đều tại ngươi, khôngchota tiếp tục công kích, ngươixembọn họ thủ quarồi, nếu nhưbọnhọthành công thủthành, mới vừa rồithả hơnmười viênPhi Hổ đạn sẽ uổng phí.

ThạchTrungNgọc lau mồhôi trên trán nói:

- Không có việc gì, không sợ, còn có một vòng cuối cùng,nếu như quái vật không góp sức mà nói, chúng ta liềnđập hếttoàn bộPhiHổ đạn.

- Cắt, sớmlàmnhư vậy đi, nếu như sớm ném,tuanày đã có thể làm hỏngPhi Hổ trấn.

Dương Tử bất mãn nói.

-Chớ ồn ào, chúngta chạy mau.

Cơ Như Nguyệt thấp giọnghô.

Chạy? Vì sao?Thạch Trung Ngọcnhìn thoáng qua trên chiến trường, pháthiện một đoàn người chơi trên đầu cóký hiệu Bạo Quân công hộichạy tới, Thạch TrungNgọc lau mồ hôi, đã quên mấy vòngcông kíchcuối cùng, mỗi lần đều cónửatiếng nghỉ ngơi.

đám người Thạch Trung Ngọc nhanh chân chạy, lúc trước người của BạoQuân không rảnh đến tìm phiền phức, nhưnghiện tại quái vật đìnhchỉ công kích, ngườicủa Bạo Quân đương nhiêncó thể đến tìm phiền toái.

TuyThạch Trung Ngọccho rằng mình rất lợi hại,solo rất nhiều

người chơi rấtung dung, nhưng bây giờ Bạo Quân pháiragần ngàn người, Thạch Trung Ngọc cũng không kiêungạo đến cho làmình có thể một người đi đốiphó người nhiều nhưvậy.

DươngTử thuhồi CôngThành Pháo, những người khác đã chạyra một đoạn khoảngcách, Thạch Trung Ngọc triệu hồira Đích Lô, ôm DươngTử lên, sau đó mình cũng phóng người lên ngựa, thật nhanh đuổi theo cáccô nương rời khỏi nơinày.

Người của BạoQuân qua đây, chỉ cóthể nhìn Thạch Trung Ngọc cùng Dương Tửcưỡi Đích Lô bỏtrốn mất dạng, bởi vì khoảng cách quá xa, cănbản nhìnkhông thấy thuộc tính người cưỡi ngựa,không biết làngườinào.

Chẳng quatrướcmắt trong người chơi có tọa kỵchỉcóThạch Trung Ngọcvà Nhất KiếmTrùng Thiên.

Nhất Kiếm TrùngThiên làai cũng không biết, hẳn khôngcó thù hận gì với Bạo Quân công hội, như vậy tới tìm phiền toái khẳng định chínhlà Hinh Vũ Chi Thạch,hơnnữa người củaBạo Quân côngHội cũng biếttrong phòng làm việc Hinh Vũ,HinhVũChi Tử tinh thông cơ quan thuật,cũng chỉcó nàngcó thể chế tạo ra công trình cơ giới mạnh mẽ như vậy.

Những người chơinày muốn đuổi kịp đám ngườiThạch Trung Ngọc là không thể nào, cho nênchỉ có thể trởvềphụcmệnh, nói sự tình cho Bạo Quân.

Bạo Quân nhíu mày, nếu nhưlà những người khác, BạoQuân còn có thể nghĩ biện pháp hòahảo, thế nhưng phòng làm việc Hinh Vũ cùng bọnhắnkết hận thù quásâu, cănbản khôngthể hòa giải.

Thời điểm Bạo Quân hếtđườngxoay xở, lại nghe được gợiýcủa hệ thống, vòng công kíchcuối cùng tới,Bạo Quân thở dài, gọimột cú điệnthoại,sauđó sai người ta đira ngoài ứng chiến.

Bạo Quânđi ra giết địch, đám người Thạch Trung Ngọc đương nhiên lại trở về xemnáonhiệt, chuẩn bịnhìn có thể tiếp tục thả Phi Hổ đạn hay không.

Chứngkiến lần này quái tới công thành, đámngười Thạch Trung

Ngọc cười ha ha, dĩ nhiên là Ma Vỹ Hạt, loại quái nàyso với Công Thành Quái, là càng thêm khó đốiphó,đã là quái công kích viễn trình,công kích lại bổ sung thêm độc tính,cứ nhưvậy, đám người Bạo Quân bị thương tổn sẽ càng lớn hơn.

Bạo Quânxemqua Cơ Như Phong thủ thành, biết khoảng cách Ma VỹHạt công kíchrấtxa, vượtqua ba mươimét, so vớicácngườichơi công kíchxa hơnmột chút, vội vã chỉ huynhânthủtiến lên giết quái.

Bất quá còn chưatới gần Ma Vỹ Hạt, cũng đã chết rất nhiều người chơi, Thạch Trung Ngọcvui vẻ nhìn người của BạoQuân không ngừng ngã xuống.

Bạo Quân công hội là một công hộicó uytín, sovớiCơ Như Phong cũ ngkhôngthua tí nào,ước chừngcó sáu bảy ngànngười, mặcdù tiêu haorất lớn, nhưngvẫncòn dư lại ba bốnngàn người, nếu như đám người Thạch Trung Ngọc không nhúng tay, nói không chừngngười của Bạo Quân thật có thể thành công bảo vệ thôn trấn này.

Thời điểm người củaBạo Quân xông tới,MaVỹ Hạt thươngvong thảm trọng, nhấtlà nhữngMa Vỹ Hạtcùng NPC giao thủ, tốcđộ tử vong cựckỳ nhanh, Thạch TrungNgọccó chút buồnbực,những Ma Vỹ Hạt nàycũngquá vô dụng đi.

Đúng lúc này, Thạch Trung Ngọc chứng kiến trênđỉnhđầu bayra một viênPhi Hổ đạn, sắc mặt liền đen,100 gói thuốc lá bay đi, nếu như khôngngăncản,rất nhanh mấy ngàn góithuốc lálại sẽ bay mất.

Thời điểm Thạch Trung Ngọcquay đầu lại,đúng dịp thấy viên Phi Hổđạn thứ hai bắn ra ngoài, ThạchTrungNgọc cườikhổ, động tác của Dương Tử cũng quánhanh đi.

- Đừng ngăn cản ta, ta nhất định phải hủy diệtPhi Hổ trấn.

DươngTử dường như biết Thạch TrungNgọc muốnnói gì, căn bản khôngcho Thạch TrungNgọc cơ hội.

Thạch Trung Ngọcbuồnbực, chỉ có thểbấtđắcdĩ ngậm miệng, quên đi, khôngphải là mấy vạntệ sao, tùy tiện Dương Tử chơiđi.

Thời điểm ThạchTrungNgọc chuẩnbị xoay người sang chỗ khác xem tình huống bênBạoQuân, chợt thấycó rấtnhiều người đangtiếp

cận, sắc mặt củaThạchTrungNgọc biến đổi,thầm nghĩ khôngtốt.

Những người này có thểlà BạoQuân tìmđến,cố ý đường vòng qua đây,vậy thì phiền toái, hiệntại khẳng định không thểvọt tới chiến trường,nếu không sẽ đối mặt MaVỹHạt cùng ngườicủaBạo Quân côngkích, nhưng ở lại chỗ này cũngkhông phải biện pháp.

Ngụy Hào

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhìnđoàn người cáchnơinày càng ngày càng gần, ThạchTrung Ngọcnói:

- Nếu không chúng ta dùng quyểntrục hồithànhtrở về?

- Không được.

Dương Tửquật cường lắc đầu nói:

-Nếunhư bâygiờ đi trở về, vậy đợi lát nữa trở lại liền không được, thủ thành nhất định đã kết thúc, đếnlúc đó không phải để người của Bạo Quânnhư ý sao?

ThạchTrung Ngọc cau mày nhìn những người kia, mộtmảnh đen thùilùi, bởi vì ở trong rừng cây,cho nên Thạch Trung Ngọc căn bản không biếtđốiphương rốt cuộccóbao nhiêungười, nhưngtừ những ngườiđã bạilộ ở trước mặt Thạch Trung Ngọc đến xem, ítnhất cũng có năm sáu trăm người, cáinày làm saođánh?

CơNhư Nguyệt phỏng chừng những ngườinày là cứubinh BạoQuân tìm đến, chẳngqua là để cho bọnhọlượn quanh, tiện tay giảiquyết những người phá đám.

- Mauvề thành, lại không nhanh một chút, chúng ta sẽ xongrồi.

Cơ Như Nguyệt nói.

NgheCơ Như Nguyệt cũng nóinhư vậy, Dương Tử chỉ có thểbấtđắc dĩ thu Công Thành Pháo, sau đókhởi động quyển trục hồi thành, Thạch Trung Ngọc khóc không ra nước mắt, vì sao tiểu nha đầu này nghe Cơ Như Nguyệt nói, lại không ngừng phản bác mình? Đến cùng ai mới lànam nhân của nàng?

Thờiđiểm những người này đuổitới, đúnglúc thấy mấyđạo quang mang hiệnlên, đámngười Thạch Trung Ngọcđãtrở về thành.

Đầulĩnh hừmộttiếng, sau đó mang theonhânmã của hắn vọt vào chiến trường,giúp Bạo Quâncùng nhau giếtquái, đến cái tiền hậu giápkích.

Mọi ngườitrở lại Bạch Hổ thành, DươngTử nói:

- Sắclangđại thúc, ngươiđi Truyền Tống Trận chờ ta,tađi mua chút Phi Hổ đạn, sauđó cưỡi ngựacủa ngươi đi, còncóthể theo kịp.

Căn bảnkhông choThạch Trung Ngọc cơ hội phản ứng, Dương Tử đã chạy, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nhìn những người khác nói:

-Vậy các ngươiđi luyện cấp trước, tabồi Dương Tử đi chơi mộtchút sẽ về.

Các cô nương gật đầu ly khai, Thạch Trung Ngọcđi tới Truyền Tống Trận,đợi khôngbao lâu,Dương Tửđãđến.

Khôngnói hai lời,hai người truyền tống đến điểm truyền tống cách PhiHổ trấn gần nhất, sau đó Thạch TrungNgọc triệu hồi ra Đích Lô, cùng Dương Tửlên ngựa, lập tức lao vềphíaPhi Hổ trấn.

Tuy Dương Tửcòn chưa cưỡingựa, thế nhưng thường thườngđua xe, cănbản không quan tâmchút tốc độ như thế,chỉhơisợ tính an toàn,nắm tay Thạch Trung Ngọc thật chặc, Thạch Trung Ngọc cũng không khách khí, hai tay ôm lấy DươngTử,rất nhanh, Dương Tử liền thíchứng cưỡi ngựa,không hề cảm thấy sợ, bất quácũng không có hất tay Thạch TrungNgọcra.

- Nha đầu, ngươi lạimua bao nhiêu Phi Hổ đạn?

- 100 viên.

Một viên PhiHổ đạn một ngànkim tệ,100 viên, con bà nó, đó không phải là mườivạn kim tệ? Ai, tiểu cô nươngdùng tiền chính là quá tay, 10vạn tệmắt nháy cũng không nháy một cái.

Ởdưới Đích Lôlao hết tốc lực, rất nhanh đãđến Phi Hổtrấn, chứng kiến MaVỹ Hạt đã còndư lại khôngnhiều, Dương Tử buồn bực nói:

- Đều là lỗicủa ngươi, thời điểm vòng thứ chín, ngươiđể chota bắn tấtcả PhiHổ đạn, vậy sẽ khôngphiền toái như bây giờ.

Thạch TrungNgọc buồnbực nói:

-Ta cũng không biết người củaBạoQuân ngoan cường như thế, hơn nữa còn có thể tìm được cứu binh.

- Nếu như cóthể biết vị trí gian phòng của KiếnBang Lệnh thì tốt rồi,như vậyta cóthể trựctiếp dùng Phi Hổ đạnđập tới, căn bản không cần dựavào nhữngquáivật này hỗ trợ.

DươngTửbuồn bực nói.

- Chongươivị trí, phỏng chừng cũngkhôngđánhvào được, nếu không,đó chínhlà một siêucấp Bug, hệ thống sẽ không xuất hiện sai lầm nhượctrí nhưvậy.

Thạch TrungNgọc nói.

Dương Tử tức giận trừng ThạchTrung Ngọc, cũng không cùng hắn tranh chấp, trựctiếp xuống ngựa, lấyra Công ThànhPháo, tính toán tốt khoảng cách,sauđó antrí Phi Hổ đạn.

- Nhađầu,bắnnhư vậycóthể trúng người củaBạoQuân sao?Ta cảm thấy nên dịchchuyển Công Thành Pháo về phía trước năm sáu thước.

Thạch Trung Ngọc nói.

Dương Tử trừng mắtliếc hắn một cái:

- Đùngvũ nhục một cơquan sư được không?

Thạch TrungNgọc bất đắcdĩ nhún vai, hắn cũng lười đi quản DươngTử.

Phi Hổ đạnở trên không trung xẹtqua một đường v òng cung mỹ lệ, sau đó rơi vào trong biển người, nhất thời tử thương một mảnh.

Dương Tử hưngphấn nhảy dựng lên, sauđó némmột cái mị nhãn cho ThạchTrung Ngọc:

-Nhưthế nào? Ta nói khoảng cách này thíchhợp nhất!

Thạch Trung Ngọc sờ sờ đầu DươngTử nói:

- Ngươi rất lợi hại, tiếptục công kích.

BạoQuân đã nổi trậnlôi đình, dựa theo suy đoán của hắn, tìmđến cứu binh coi như khôngthể giết đối phương, nhưngítra cũngsẽép bọn họ về BạchHổ thành, trong khoảngthời gian ngắn khôngcókhả năng tới tìm hắn phiền toái,nhưng hắn thật khôngnghĩ tới, người phòng làm việcHinhVũ lại trở về nhanhnhưvậy.

Thiên toán vạntoán,lạikhông tính tới ThạchTrungNgọc cótọakỵ.

Bạo Quân oá n hậnnhìnthoáng qua phương hướng PhiHổ đạn bay tới, ngay lậptức gọi điện thoạitìm NgụyHào nói:

-Ngươi kéo vài người đi giết chết tiểutử kia cho ta.

Mới vừa rồiném ba viênPhi Hổđạn, Thạch Trung Ngọc cùng Dương Tử liền thấy một đội nhânmã tới, chứng kiến tên dẫnđầu, Thạch TrungNgọc nhíumày nói:

-Kỳ quái, sao ta cảm giácngười này dường như khá quen a.

- Đại thúc,trínhớ của ngươi quákémđi, lần trước nhà taxảyra chuyện, dự địnhbán biệt thự, chính là ngườinày qua mua, hơn nữa mới cho năm triệu,quả nhiên là mộtbại hoại, cùng Bạo Quânlàcá mèmột lứa.

DươngTử hận hậnnói.

Lúcnày Thạch Trung Ngọc mới nhớ tới, người này là Ngụy Hào, nói đến, Thạch Trung Ngọc còn phảicảm tạ hắn a, nếu như không phải h ắn hạ dược Dương Băng Dao,bị Thạch Trung Ngọc vừa lúc đuổikịp, Thạch TrungNgọc cũng không có cơ hội lên DươngBăng Daoa.

Chứng kiến người của Ngụy Hào càngtới càng tiếp cận, DươngTử đưa lên Phi Hổ đạn tốc độcàng lúc càng nhanh,đồng thời trong miệng nói:

-Đại thúc,lầnnày tới chỉ mấy chục người, ngươigiúp ta ngăn cản, lầnnày ta tuyệt đối sẽ khôngchạy.

Sắcmặt của Thạch TrungNgọc khócoi, có lầm hay không? Đểlãotử một ngườiđi đối phóbảy tám mươi người? Có phần thắng sao? Tốt xấu cũng phảicho ta mộtMục Sư chứ.

Bấtquá chứng kiến Dương Tử kiên quyết, Thạch Trung Ngọc biết để Dương Tử lui lạilà không thể nào, xem ra chỉ có thểchuẩn bị chiến đấu, ThạchTrung Ngọc gọi Trầm Bích và Đích Lô ra,có haiđại trợlựcnày, vậycũng khôngphải khôngcó sức liềumạngvới đối phương.

Thạch Trung Ngọc đira rừng cây, xông về phíađám người Ngụy Hào, Ngụy Hào cũng sửng sờ, hắn vốn tưởng rằngđám người Thạch Trung Ngọcsẽ tiếp tụcthả vài Phi Hổ đạn, sauđó dùng quyển trục hồi thành,ai biết Thạch TrungNgọclại dámchính diện đối kháng?

Đối vớiThạch Trung Ngọcba lầnbốn lượt pháhư chuyện tốt của hắn, Ngụy Hào cóthể nói làhận thấu xương, cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt, Ngụy Hào lập tức hạlệnh,đểnhân mã củahắnxông lên làm thịt ThạchTrung Ngọc.

Đánh chết Mục Sư

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc và ĐíchLô mở ra một chútkhoảng cách, sauđó thờiđiểmchức nghiệp viễn trình củađối phương ném ra kỹ năngma pháp,ThạchTrung Ngọc vàĐích Lô đồng thờidùng Dã Man Trùng Kích.

DãMan TrùngKích chẳng những cóthể đánhbay đối thủ, đồng thời còncó thể gia tốc, cho nên Thạch Trung Ngọc và Đích Lô căn bản là khôngcó bởivì một vòng công kích này mà chịu đến bất kỳ thương tổn, ThạchTrung Ngọcvà Đích Lô vọt vào nội địa, đươngnhiên cũng cógiahỏa gặp vận may, đánh trúng Thạch Trung Ngọcvà Đích Lô, bất quá đây đốivới bọnhọ căn bản khôngcó tạo thành tổnthương gì.

Thời điểm trùng kích ngừng lại,ĐíchLôlập tức dùngĐịa Thứ, đi công kích Chiến Sĩởphụ cận, mà ThạchTrung Ngọc thì tiếp tục lao về phía trước,dựđịnh trước giết chết chức nghiệp viễn trình công kích và Mục Sư.

Hết thảyđều quá nhanh, nhữngchức nghiệp viễn trình kia còn khôngcó chú ý tới xảy ra chuyệngì, liền thấy Thạch TrungNgọc vọt vào, Thạch TrungNgọc đầu tiên là dùng Cuồng Bạo XuyênThủng, cái kỹ năng quầncôngnày, mặcdù khôngcó tốt như Đích Lô, có thể côngkích bốn phía, CuồngBạo Xuyên Thủng chỉ có thể côngkích địch nhân ở trên một đường thẳng, nhưng cũng không tệ lắm.

Sau khi đánh raCuồng BạoXuyên Thủng, Thạch Trung Ngọc lậptức ly khai địa phương mớivừarồi, quả nhiên, địa phương ThạchTrung Ngọc mới vừa đứng, xuất hiện vôsố Hỏa Cầu Thuật,mưa tên… nếu như mới vừa rồi Thạch Trung Ngọccòn dừng lại ở nơi đó, coi như khôngchết,chỉsợ cũng không khá hơn chút nào.

Né tránh hoàn tất, Thạch Trung Ngọc laovề phía MụcSư cách mình gần nhất, dùng OanhThành Nhất Kích,MụcSư đáng thương kialập tức bị Thạch Trung Ngọc đánh bay,Thạch TrungNgọc cũng không

có đuổitheo,mà tạichỗ đánh ra kỹ năng công kích viễn trình duy nhất của hắn, Phi Đao.

PhiĐao đuổi sátMục Sư, saukhi Thạch TrungNgọcđánh ra Phi Đao, lập tức đổiđịa phương, đối mặt một đoàn chức nghiệp viễn trình như thế,vẫn đứng ở một địa phương, đólà hànhvi tìm chết, Thạch Trung Ngọc sẽkhông ngốc đến như vậy,sau khi né tránh, công kích một Ma PhápSư bên người, đồng thờiluuý Mục Sư mới vừa rồi kia, suy nghĩcó nêntiến lên giết chết đối phương hay không.

Thế nhưng ThạchTrung Ngọcphát hiện,MụcSư kia cựckỳ bi kịch, dựa theo đạo lý bình thường, Thạch Trung Ngọccònphảicông kích một lần nữa mớicókhảnăng giết, nhưng PhiĐao đánh vàotrênngười hắn, cưnhiên xuất hiện bạokích, vìvậy tên M ục Sư đáng thương này chếttươi.

Thạch Trung Ngọc thầmnghĩ may mắn,thậtdẫm nhằm cứt chó,nếu như PhiĐao khôngmiểusátMụcSư kia,mìnhtronglúc nhất thời là không thể đuổi tới, Mục Sư kia chẳng mấy chốc sẽbồi đầy HP, đến lúc đó vẫn sẽ nhảy nhótrất vui vẻ.

Ánh mắt của Thạch TrungNgọcnhanh chóng tìm kiếm MụcSư, phát hiệnnơiđây dĩ nhiên chỉ cònlại cóhai MụcSư, Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, NgụyHào nàyquá sơ suất, cho rằng mang nhiều người,có thể ung dung giết chết mình, lại chỉ dẫn theo ba Mục Sư.

Thạch Trung Ngọc bỏ quaMa Pháp Sư bên người, vọt tới chỗ Mục Sư, bất quá nhữngngười chơi khác sẽ không cho Thạch TrungNgọc đơn giản thực hiện được, không ngừngcôngkích, ý đồ ngăn cản lộ tuyến đivề phía trước của ThạchTrung Ngọc.

Thật đúng làđừng nói, những ngườinày thành công, ở dưới hỏalực cườngđộ cao, Thạch Trung Ngọc không thể đột phá qua, nhưng nhưvậy thì cóthểngăn được Thạch Trung Ngọc sao?

Thời gian cold- Dã Man Trùng Kíchdownđã qua, Thạch TrungNgọc lập tức khởi độngDã Man Trùng Kích, dù là ChiếnSĩtoàn lực,lực lượngtuyệt đối cũng không hơn Thạch Trung Ngọc, huống chi là nhữngngười chơi chức nghiệpviễn trình lực lượng yếukémkia?

ThạchTrung Ngọc pháthiện, thời điểmsử dụng Dã Man Trùng Kích,

lựclượng giữa hai ngườichênh lệch càng lớn, xácxuất ngấtxỉu thànhcông sẽcàng lớn,chỉ cần bịThạch Trung Ngọc đụngvào, hầu nhưđềubị ngấtxỉu,chỉcó mộtvàicáimaymắn không có bị ngất xỉu.

Hai Mục Sư đềubịThạch TrungNgọc đụng hôn mê, Thạch Trung Ngọc đánh ra Hạ Kích, sauđóbổ thêm Trọng Kích giết chết MụcSư kia,hắn khôngcó ngừng tay, lập tức lao vềphía MụcSư khác.

Cuồng Long ThăngThiêntrực tiếp miểu sát MụcSư này, Thạch Trung Ngọc thở phàonhẹ nhõm, hết thảy MụcSư của đốiphương đều bị giải quyết, không có Mục Sư,giết sẽung dung hơnrất nhiều, Mục Sư trịliệucũngđã đủphiềntoái, nếu nhưlạidùng hồisinh gì gì đó, vậythì càngkhốn nạn.

Bấtquá thời điểm Thạch Trung Ngọc dùng Cuồng Long ThăngThiên đánhbay Mục Sư cuối cùng, lại trở thành mục tiêu sống cho tất cả chức nghiệp viễn trình, bị côngkích một trận, thời điểm Thạch Trung Ngọcrơixuốngđất, HP chỉcòn lạicó hơnba trăm.

Thạch Trung Ngọcsợ đổ mồ hôi, thiếuchútnữa thìbịmiểu sát, bất quátrênchiến trường khôngchophép Thạch TrungNgọc suy nghĩ nhiều,vộivã ăn hồngdược, sauđó tiếp tục công kíchngười chơi.

Lực công kích của Thạch Trung Ngọc vốn rất cao,mànghề nghiệp công kíchviễntrìnhlạiđều là da giòn,hắngiốngnhư hổ vàobầy dê, lập tức biến thành đại đồ sát.

Bởi vì bảy tám mươi người hợp thànhđoàn đội, mà trước đó Thạch Trung Ngọcvà Đích L ô lại bị đối phương công kích trước, chonên hiện tại Thạch Trung Ngọc giết bọn hắn biếnthànhtựvệ, mặckệ thế nào cũngsẽ không biến thành hồngdanh.

Lần này mang tới chức nghiệp viễntrình vốn không nhiều lắm, mới hơn haimươi người, hầu như đã sắp bịThạch TrungNgọc giết sạch, ThạchTrungNgọcđãcóthể bớt thờigiờnhìntình huống bên Đích Lô.

HP củaĐích Lô cao tới hơn ba vạn, những người chơi thôngthường này muốngiếtchếtnó còn phải phí một phentay chân,thế nhưng những người này dường như khôngcó ýtưởngdây dưavới Đích Lô, thẳngtắp vọt vềphía Dương Tử,bất quáĐích Lô cực kỳ nỗ lực ngăn cản bọn họ.

Hai cái ngất xỉubầy đànthay phiên dùng ra,vẫncó thể cho đám người Ngụy Hào chútphiền toái, bất quá như vậycũng không thể hoàntoàn ngăn cản bọn hắn hành động, nhưngđừng quên, trong rừng câyngoại trừ Dương Tử, còncó Trầm Bích.

Có chút người chơi bị Đích Lô phá huỷ khôngít HP, thời gian thuốc cold-down lại chưa kết thúc, đếngần rừng cây đã bịTrầm Bíchmiểu sát, bất quá cũng cóchút đầy máu, nếu nhưmộtmìnhđấu mà nói, Trầm Bích đương nhiên sẽ không sợ bọnhọ, thếnhưngsố lượng của bọnhọ nhiều lắm, Trầm Bích không có kỹ thuật nhưThạch Trung Ngọc, cũng không giống Thạch Trung Ngọc có nhiều kỹ năng như vậy, một người đốimặtvới nhiều ngườichơinhư vậy,vẫncực kỳ nguy hiểm.

Thạch Trung Ngọc cóchút bận tâman nguy của TrầmBích, tuysủng vậtchết giống nhưngười chơi có thểhồi sinh, nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn không muốn Trầm Bíchbị thương tổn,đang chuẩn bị đi về hỗ trợ, lại chứng kiến trong rừng còn bắnra mưa tên, Thạch Trung Ngọc bình tĩnh lại, biết làDương Tử xuấtthủ giúp một tay, như vậythì không cần quá lo lắng.

Giải quyết

DTV-EBOOK.COM.VN

Lúc đầu ThạchTrung Ngọc định xử lý mười gia hỏa chức nghiệp viễn trìnhcòn sót lại trước, sauđóđi giúp Trầm Bích và Dương Tử, nhưng đám chức nghiệp viễn trình chết tiệt này phảng phất như đã cực kỳ sợ Thạch Trung Ngọc, mới vừa rồi hắn nhìn vềphía Tr ầmBích, rõ ràng sửng sốt một chút.

Nếu như thừadịp này, đám chức nghiệp viễn trìnhkiatới công kích Thạch Trung Ngọc, bất kể nói thếnàocũngcó năm phần mười nắm chặt giết hắn, nhưng bọnhọ dĩ nhiên thừadịp lúcnày, chạy ra xa xa, từđằng xa công kích.

ThạchTrung Ngọc cũng không cóthời gian chạyxanhư thế,giết từng cái từng cái,Thạch Trung Ngọc dứt khoát đi trởvề, ĐíchLô đã bị đ ánh rớt hơn một nửaHP, cứ tiếptục nhưvậy, sẽcựckỳ nguy hiểm.

Dã Man Trùng Kíchở trong đám người Ngụy Hào tàn sátbừa bãi, Đích Lôcũng p hối hợpThạchTrung Ngọc dùngDã Man Trùng Kích, chỉ một thoáng, đám ngườikiacó hơn một nửa bịngất xỉu.

Bắt giặc trước phảibắtvua, Thạch TrungNgọc đương nhiênbiết đạo lý này, mới vừarồi khôngcó thời gian điđể ý tới Ngụy Hào, hiệntại không giết đối phương mới lạ.

Thạch Trung Ngọc đitới trước mặt Ngụy Hào đã bị ngất xỉu, dùng Hạ Kích trước,hung hăng đâm hắn một đao,lúc này Ngụy Hào cũng từ trong ngấtxỉu tỉnhlại.

- HinhVũ Chi Thạch,hừ,ta nhất định sẽkhôngbỏ qua ngươi.

NgụyHào chửi ầmlên.

Ngụy Hào không biết năng lượngcủa Thạch Trung Ngọc ở trong thực tế,chỉcho rằng Thạch Trung Ngọc làmột người thường,mặc dù ởtrongtrò chơi phònglàm việc HinhVũ danh khí rất lớn, nhưng hắn vẫn cho rằng, muốnđối phó mộtphòng làm việcvẻn vẹnmớisáu

bảy người là rấtdễ dàng.

Nhưng Ngụy Hào không nghĩ tới, Bạo Quân bất kể là trong hiện thực, hay ở trong trò chơi năng lượngđều lớn hơn hắn vôsốlần, nhưvậy cũng khôngthể làm gì đám người Thạch TrungNgọc, Ngụy Hàohắn lại có bản lãnhgì đối kháng?

Thạch Trung Ngọccăn bản là không đểýtới Ngụy Hàohăm dọa, đang chuẩn bị bù vào mộtkỹnăng đâu, nhưng bỗngnhiên Thạch Trung Ngọc cảm giác phía saulạnh lẽo, hắn từngcóloại kinh nghiệm này,biết phíasau mình khẳng địnhcó ĐạoTặc đánh lén, vội vãlóe qua một bên.

- Gợi ý của hệ thống, chúc mừng ngài lĩnhngộkỹ năng:Vọng Xuyên.

Vọng Xuyên: cấp 1, kỹ năng bị động,có 50% tỷlệnhìn ra công kích cónguy hiểmvới mình, tỷ như ĐạoTặcở trongẩn thân.

Sắc mặt củaThạch Trung Ngọc âm trầm nhìn Đạo Tặcđánh lén, mộttiểu Đạo Tặc mới cấp 25 cũngdámtới khiêu khích hắn, nếu như không phải vận khí tốt, nói không chừng sẽ trúng chiêu.

Bâygiờ Thạch Trung Ngọc đốimặt cũng không phải một hai người, nơi đây còn có mấy chục người,chỉ cần Thạch Trung Ngọc ramột chút sai lầm, sẽchết không nơi táng thân,nếu như mới vừa rồi bị Đạo Tặc này đánh trúng, trên độngtácnhất định sẽcó một chút dừng lại, đến lúc đó người khácnhất định sẽ khôngbỏ quacơ hội này, vôsố kỹ năng khốngchế ném vào trên người, dù Thạch Trung Ngọc có năng lực thông thiên, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Ngụy Hào từtrong ngất xỉu tỉnh lại, như vậy những người kháctự nhiêncũng tỉnh lại, dồn dập tụ tới, ThạchTrung Ngọc lạikhông để ý, bởi vì Đích Lô còn có một kỹ năng ngất xỉu bầy đàn, thời điểm cácngười chơi nghề nghiệp cận chiến toànbộ tiến vàophạm vi công kích của Đích Lô, Đích Lô không chútdo dựnện hai vó xuốngđất.

Những người này lần nữa rơi vào trạng thái ngất xỉu, Thạch Trung Ngọc sẽ khôngbuông tha cơhội này, đánh ra Cuồng Bạo Xuyên Thủng, HP củaĐạo Tặc vốnđãbị kỹnăngcủa Đích Lô phá huỷ không ít, lại bị Ngọc CuồngBạo Xuyên Thủngcủa Thạch Trung quét trúng, cũngchỉcó một con đường chết.

Saukhi đánh xong Cuồng BạoXuyên Thủng, ThạchTrung Ngọc thật nhanhđitới bên người Ngụy Hào, kích hoạt Cuồng Long Thăng Thiên, Ngụy Hàoliềnbị Thạch Trung Ngọc miểu sát.

Bất quávì thế,Thạch TrungNgọc cũngbỏ ra cái giá nhất định, tuy Đích Lô lợi hại,người chơi chung quanh đều ngất xỉu, nhưngđừng quên xa xa còn cómười nghề nghiệp công kích viễn trình, bọn họ cách quá xa, phạmvicông kích củaĐích Lô căn bảnkhông đến nơi đó.

Tuy Thạch TrungNgọc ở trên không trung giết chết Ngụy Hào, nhưng bị mười mấy nghề nghiệp công kích viễntrình đánhrớt hơn phân nửaHP,sau khi rơi xuống đất, ThạchTrung Ngọc vội vãănhồng dược, kiểm trathờigian Dã Man Trùng Kích cold-down, phát hiện còn dư lại một giây.

Đánh về phía người chơi ở bêncạnh một côngkích bình thường, những ngườinày cũng từ trong trạng thái ngất xỉu củaĐíchLôtỉnh lại,vộivàng ăn hồngdược, nhưng bọn họ lại phát hiện, Đích Lôvà Thạch TrungNgọc lần nữa dùng Dã Man Trùng Kích.

Bọn họđãbịĐích Lô ngượcqua một lần, lại bị CuồngBạo Xuyên Thủng củaThạchTrung Ngọc bắn trúng, phản ứngnhanh còntốt, từ trong ngất xỉu tỉnh lại liền sử dụng hồng dược, không chết,nhưng nhữngngười phảnứng chậm, còn chưakịp ăndược liền bi kịch, bị Thạch Trung NgọcvàĐích Lô đụng chết.

Lần này ítnhất giết chếthơnhai mươi người,bênTrầm Bích cùng DươngTử cũnggiết chếthơn mười người,nhân số trên chiến trường đã giảm mạnhđến chỉ còn khoảng bốn mươingười.

Bất quá dùnhư vậy, vẫn có thể tạo thànhuy hiếp không nhỏ với Thạch Trung Ngọc,thời điểm nhữngngườinày bị ThạchTrung Ngọc vàĐíchLô giết,xa xa những ngườichơicông kích viễn trình cũng khôngnhàn rỗi, không ngừngbắn kỹ năng, ngăn cảnThạchTrung Ngọc côngkích mấy người may mắn còn sống sót.

Bỗng nhiên, không trung thổi qua một trận mưa tên,còn có vô số hỏa cầu.

ThạchTrung Ngọc vẫn lưuý những ngườichơi công kích viễn trình

kia,biết không phải là bọn họ bắn,như vậy haikỹ năng quần công này nhất định là Dương Tửvà Trầm Bích thả.

Hai kỹ năng quần côngbắnxuống, đám người chơi nằm dưới đất chỉcóthể đi tìm Diêm Vương báo cáo, chức nghiệpcận chiến đều chết sạch, hiện tại chỉ cònlại hơnmười người chơi công kích viễn trình, Thạch Trung Ngọccười gằn, chỉ cóhơn mười người,vậythì quá dễ dàng rồi,nếu như Thạch TrungNgọc hắn ngay cảhơn mười người cũng đánh không lại, vậy thì không cần lăn lộn nữa.

Bấtquá tuy Thạch TrungNgọcmuốn chém giết hơn mườingười kia, nhưngbọnhắn khôngmuốnđể Thạch TrungNgọc giết a, vội vàng nhấc chânbỏ chạy, Thạch Trung Ngọc nhìnbọn họ chạyxa, không khỏicườilạnh, nhưng khôngcó đuổi theo.

- Mautrở lại, Boss xuất hiện, chớbịnó coingươi là người của Bạo Quân.

Dương Tửcaogiọng hô.

Thạch TrungNgọcquay đầu nhìn lại, quảnhiên gặp được MaVỹ Hạt Boss khổnglồ,Thạch Trung Ngọc lập tức lui lại, trở vềbên người Dương Tử.

- Mới vừa rồi ta némhơn mười viênPhi Hổđạn, giết chết hơn một ngànngười BạoQuân, còn córất nhiều NPC, hiện tại chúng ta tiếp tụcbắn PhiHổ đạn, nói khôngchừng còn cócơ hội phối hợp với Boss,hủy diệt PhiHổ trấn.

Dương Tử nói.

Vào trấn

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc gật đầu, sauđó cùng DươngTử lui trở về địa phươngmới vừarồi, Dương Tử điều chỉnh phương hướng,Thạch Trung Ngọc đè cơ quan, Phi Hổ đạnbắnra ngoài,ở dướiThạch Trung NgọcvàDương Tử phốihợp,tốc độ bắn của Phi Hổ đạn nhanh hơnrấtnhiều.

Người của BạoQuân nhất thời áp lực đại tăng,Bạo Quân đã sớm đoán được phòng làm việcHinh Vũ chỉ có một con ngựa, tới tối đa làhai người,Ngụy Hào kia vô dụng như thế nàođi nữa, mang theo hơn bảy mươi người qua, vẫn có thểgiết chết đối phương, ai biết nhiều ngườinhư vậy, cư nhiên khônglàm gìđược.

Bạo Quân cóchút hối hận,sớm biết nên đích thân đi qua, mà không phải cho tênphếvậtNgụyHào kia qua, nếu không,nói không chừng hiện tại đã giết chết Thạch TrungNgọc, nhưng bây giờsuy nghĩ gì cũng đã chậm, đã bị PhiHổ đạn giếtchếtgần ngàn người, hiện tại chỉđối phó bầy MaVỹ Hạt còn lại và Boss cũng đãcực kỳ cố sức,căn bản không cótinh lựcdư thừa đi đối phó Thạch Trung Ngọc.

Nhưng nếu tiếp tục như vậy, tử thương chỉ biết càng ngày càng thảm trọng, BạoQuân phẫnnộ nhìn thoáng qua rừngcây Thạch Trung Ngọc ẩnthân.

- Cácbằng hữu, ta biết các ngươi có rất nhiều người ở chỗ này, nếu như ai giúpta giết chết hai người kia củaphòng làm việc HinhVũ, ta tấthậu tạ.

Bạo Quân la lớn.

ThạchTrung Ngọc và Dương Tửnhíumày, thậthy vọng nhân duyên củaBạo Quânkém,giấuở chung quanhđây ít nhất cũng có ngàn người, hơn nữađều là nhân vật tinh anhcủacácđạithế lực,đừng nói bọnhọ tới hết, chỉ cần qua đây hai mươi,bamươi ngườicũng đủ thảm.

Nhân vật tinh anh củacác đại thế lực,cũng không phải rácrưởimà Ngụy Hàokiamang tới có thể so sánh.

Thạch Trung Ngọc quyết định nhanhchóngnói:

- Nhanh thu Công ThànhPháo, chúngta phải chuẩn bị rút lui.

DươngTử quật cường nói:

-Không muốn, bên Bạo Quân chỉcòn lại bốnnăm trămngười,chỉ cần thêmítsức, là cóthể triệt đểphá hủy bọn họ.

ThạchTrung Ngọc cười hắc hắcnói:

- Khôngcó việc gì, chúng ta từ lỗ hổngbị MaVỹ Hạt đánh rađivào, tự chúng ta đi phá hư Kiến Bang Lệnh.

DươngTử vừa nghe Thạch Trung Ngọc nói như vậy,trên mặt lập tức lộra nụ cườimừng rỡ, ngoan ngoãnthu Công Thành Pháo,sau đó cùng Thạch TrungNgọc lén lén lútlútđi qua, đitới khúc quanh, Thạch Trung Ngọcquay đầu lại nhìnthoáng qua phía sau,quả nhiên phát hiện córất nhiều người tới.

ThạchTrungNgọc khôngkhỏi cảmthấy may mắn, hắn cũngkhông tin những người nàylà đến tìm mình nóichuyện trời đất, tám phần mườilàvì Bạo Quân mới tới.

-Đại thúc,phía trước cũng có không ít người, giốngnhư cũng là nhằm vào chúng ta.

Dương Tửnói.

ThạchTrungNgọc nhíu mày, sau đó triệu hồi ra Đích Lô:

- Lên ngựa,chúng ta vọt thẳng vào.

Dương Tửhưngphấngật đầu, cái này kíchthích hơn lénlén lút lút đi vàonhiều a.

Haingười lên ngựa, Thạch TrungNgọc dùngsức vỗ mông ngựa, Đích Lô hí lên một tiếng, nhanh chóng xông rangoài, Bạo Quân nhìn thấy Thạch Trung Ngọc từ trongrừngcây vọt tới, không khỏi

hoảngsợ, ngay lập tức nghĩđến Thạch Trung Ngọc muốn làm gì, tronglòngrất gấp gáp, hiện tại căn bản khôngcó lực lượng dư thừa đi ngăn cảnThạch Trung Ngọc a.

Cản không được, không cản càng không được,nhất thời Bạo Quân gấp đến độ chảymồ hôi, ThạchTrung Ngọc cũng mặc kệ BạoQuân sốt ruột như thế nào, Đích Lôgiatốc trùng kích.

Bây giờ quáivật và ngườichơi thủ thành đềukhôngcó bao nhiêu, khôngcó khả năng bốn phương đều thủ, cóchútđịa phương đã bị Ma Vỹ Hạt đánh ramộtlỗ hổng to lớn, nhưng không aiqua đây phòngngự, Thạch TrungNgọc đương nhiên sẽ chọn loại địa phương này.

- Uy, đại thúc, ngươikhông phải nói chúng tasẽ chínhdiện đột phá sao, sao lạiđi vào từ chỗnày?

DươngTửbất mãnnói.

- Nha đầu, ngươimuốn chết cũng đừngkéo ta, từ nơi nà ytiến công đã rấtnguy hiểm, ai biếtBạo Quân cóthể nổi điên an bài vài NPC tới tìm chúng ta phiền phức hay không?

ThạchTrungNgọc nói.

Dương Tử khinhthường nói:

- Đừng nói hắnan bài vài cái, dù tấtcả NPC của hắncũng không đuổi kịp chúng ta!

Thạch Trung Ngọc không cóphản ứng Dương Tử, tiếptụcxông về phía trước, thời điểmThạchTrung Ngọc sắp tiến vào trấn, đột nhiên phía trước tuôn ra hai NPC,ThạchTrung Ngọcthật muốn tát mìnhmột bạttai, cái miệng quạ đen này,lạithật tới hai NPC.

Bấtquá bây giờ đã vọt tớinơi này,quay đầu hiểnnhiên là không thể nào, ThạchTrung Ngọc nhìn thuộc tính của bọnhọ một chút, phát hiệnbất quá chỉ là cấp 40,hơi thở phàonhẹ nhõm, nếu như mới cấp 40 mà nói,còn không thể miểusáthắn.

Thạch TrungNgọc cắn răng, thúcgiục Đích Lô dùng Dã Man Trùng Kích.

DãMan Trùng Kích khởi động, tốcđộcủa Đích Lô trởnên nhanh hơn, thẳng tắp đánhtới haiNPC.

Dựa theo Thạch TrungNgọc phỏngđoán, hoặc là Đích Lôbị haiNPC này công kích, sau đó Dã Man Trùng Kích lại đánh bay hai NPC, coi như không đánh bọnhọ ngất xỉu,vậy ít nhất cũng cóthể đụng bay, sau khi đột phá phòng tuyến,cũng không cần sợ bọn họ.

Nhưng Thạch Trung Ngọc tính toán sai lầm, không đúng,chuẩnxác mànói làđoán trúng phân nửa, Đích Lô bị công kíchlàthực sự, liên tụcbị NPC công kích hai lần, nhưng không có đụng bay hai NPC, căn bản là đụng bất động.

ThạchTrung Ngọcnhíu chặt mi, ai, tại sao mìnhđầnnhư vậy? Hai cái này rõ ràng chính là Chiến Sĩ, thuộctính NPCvĩnh viễn cao hơn người chơi cùng đẳng cấp một ít, tuy lực lượng của mìnhrất lợi hại, vượt xa ngườichơi cùng đẳng cấp, nhưng muốn vượt lênNPC Chiến Sĩ cấp 40, là căn bản không thể nào.

Thấy haiNPC Chiến Sĩ lạivọttới, Thạch TrungNgọc chuẩn bị phản kích, bất quá tốc độ phảnứngcủa Đích Lô rất nhanh, hai vó vung lên thật cao, ThạchTrung Ngọc biết, Đích Lômuốn thả kỹnăng quần công.

tuy Dương Tử cũng biết ĐíchLôcókỹ năng này, nhưng nàngcòn chưa thửqua,ngồi ở trênlưng Đích Lô, để cho Đích Lô thảkỹ năng này, hiệntạihaivó trướcgiơ cao,Dương Tử ởtrênlưng ngựa trọng tâm không vững,cho là mìnhsẽ bị hất xuống, không khỏi phát sinh một tiếng thét chói tai.

Thạch Trung Ngọc phát hiện hai NPC Chiến Sĩ kia đãđến gần, chuẩn bị phá hủy kỹ năng của Đích Lô, lại bịDương Tử thét làm cho hành độngdừng lạimộtchút, Thạch TrungNgọc sửng sốt, không nghĩ tới Dương Tửthét còn có loại côngnăng này, đâycũng quály kỳ đi? Chẳng lẽ đây chínhlà ÂmBaCông trong truyền thuyết?

Đích Lô không bỏ lỡ cơ hội này, hai vóhung hăng rơi xuống, chỉ thấy trên mặt hai NPC Chiến Sĩsửng sốt một chút, sauđó lậptức công kích, đáng tiếc vẫn chậm một bước,haivó của ĐíchLô rơi xuống đất trước, kiếm trong tay NPC Chiến Sĩ còn dừnglạiở trên không trung,người đã bịngất xỉu.

Xô cửa

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc cườiha ha, cuốicùng cũng đánh bọn họ ngấtxỉu, hiện tạisẽ khôngcó nguy hiểm gì, ThạchTrung Ngọc dùng sứcvỗ mông ngựa, Đích Lô vọt vào, Dương Tử ở sau khi hai NPC Chiến Sĩ bị ngất xỉu đã ngừng kêu sợ hãi, tò mò nhìn tràngcảnh trongPhi Hổ trấn.

ThạchTrungNgọc buồnbực nhìn Phi Hổ trấn, hắn cănbản không biếtKiến BangLệnh đặtở trong phòngnào, nhưng bây giờcăn bản không có thời gian để cho bọn họchậm rãi tìm,bởivì nếu như dừng lại, NPC Chiến Sĩ chẳng mấy chốcsẽ đuổi tới.

ĐíchLô chạy như bay,rất nhanh, Thạch Trung Ngọc thấy được phía trước có tiệm bán thuốc, Thạch Trung Ngọccười hắc hắc, nghĩ tới mộtý kiến hay,để cho ĐíchLô giảmtốc độ, sau đó đứngởtrướcmặt lang trungbán thuốckia.

-Lão đầu, nhanh chota tất cảdượctề trên người ngươi.

Thạch Trung Ngọcnói.

Lang trung cóchútlàm khónói:

- Nhiều dượctề nhưvậy, túi đồ của ngài đủ sao?

- Bớt nói nhảm, nhanh cho ta.

ThạchTrung Ngọc nói.

Thạch Trung Ngọc biết,trong lúcthủ thành, Bạo Quân nhất địnhsẽ miễnphí dược tề,ThạchTrungNgọc cũng không khách khí, tiếp thu toànbộ,trongtúiđồ nhiều hơnmấytrăm ngàn bình hồng dược, Thạch TrungNgọc cười hắchắc, nhiều dược tềnhư vậy, mình nhất địnhlà không dùng hết, dược tề caocấpnhất cũngchỉ khôi phục 3000 HP, Thạch Trung Ngọc tin tưởng, mình rất nhanh thìkhôngdùngtới loại thuốc cấp thấp này, Thạch Trung Ngọc suy nghĩcó nên giá thấp

bán cho Cơ NhưPhong hay không.

-Xin hỏi vị lão tiên sinh này, PhủThành Chủ ở phươnghướng nào?

Dương Tử khách khí hơn Thạch Trung Ngọc nhiều.

Lão Lang Trung dường nhưrất hài lòng tháiđộ lễ phép của Dương Tử, chỉ một phương hướng nói:

- Theo con đường này đi,sau đó quẹophảilàthấy.

Dương Tử địnhcảm ơn, lại phát hiện Đích Lô đã bay nhanh.

-Uy, lẽnào ngươikhôngbiếtlễ phép như vậy sao?

Dương Tử bất mãn hỏi.

Thạch TrungNgọc nhàn nhạt nói:

-Có cái gìphải khách khí?Bấtquá chỉ là một đốngsốliệumà thôi, nơi đâychỉ làtrò chơimà thôi.

Dương Tử khổ não nhẹ nhàng nhéo ThạchTrung Ngọcmột cái:

- Coi như hết thảy chỉlà hưảo, nhưng ngươi cũng phải khách khí một chútchứ,lẽ nào lão sư không dạy cho ngươi kính già yêu trẻ?

ThạchTrung Ngọchết chỗ nói rồi, trướcđâyđều làmình giáo huấn tiểu nha đầu này, hiệntại trái ngược,tiểu nhađầu cũng tớigiáo huấn mình.

Theo phương hướng lang trung chỉ, chỉ chốc lát liềnđitới Phủ ThànhChủ, bất quátrước cửa Phủ ThànhChủ đã tụ tập hơn hai trămngười,Bạo Quân cũngở bên trong.

- HinhVũ Chi Thạch,hừ, ngươi không nghĩ tới chúng ta nhanh như vậy đã có thể giải quyết MaVỹ Hạt Boss a?

Bạo Quân hừlạnh nói.

Thạch Trung Ngọcbĩu môi nói:

- Ta khôngtin, nhiều nhất là các ngươilưu một sốngườiở nơi này,

phòng bị những th ếlực khácgiết vào, sau đóđểNPC đi giếtBoss, đúng không?

Sắc mặtBạoQuân hơi đổi, bất quá rất nhanh lại khôi phụcbình thường:

- Vậy thìthế nào?Ta cũng không tin, hiện tạilão tử vẫn có thể giết chết ngươi, hơnnữa người của ta không ngừng hồisinh, người chẳngmấy chốc sẽ càngngày càng nhiều, đến lúcđó,ta xemai còn có thể độngđượcPhi Hổ thànhta.

- Đừngtựdát vàng lênmặt mình có được hay không?Rõ ràng chỉ là Phi Hổ trấn,ởđâu ra Phi Hổ thành.

Dương Tử không khách khí nói.

Bạo Quânhừ một tiếng, sauđónói:

- Động thủ.

Thạch Trung Ngọc hảo hán không ăn thua thiệt trước mắt, lậptức quay đầubỏ chạy.

Dương Tử cấp bách nói:

-Đừng chạy,ta tớigiết chết bọn họ,khoảng cáchgần nhưthế,ta ném Phi Hổ đạn đập bọnhọ sẽ rất dễ dàng.

Thạch Trung Ngọcsửng sốt, chẳnglẽPhi Hổ đạn còncó thể chơi như vậy?

- Không tin phải không? Xemta.

DươngTửbấtmãnnói.

Dương Tử từ trong túiđồlấyrababốnviênPhi Hổ đạn, sau đónémvề phía sau, đám ngườiđang đuổitheobọn hắnđột nhiênthấy Phi Hổ đạn, sửngsốt mộtchút, thứ này bọnhọnhìn quá quen mắt, đã có mấy nghìn huynh đệ chếtở trong tay thứ này a.

Thời điểm PhiHổ đạn tiếp xúc mặt đất, ngay lập tức nổ tung, Thạch Trung Ngọc ngừng ĐíchLô,kinh ngạc nhìn phíasau, sauđó

lớn tiếng nhìn Dương Tử quát:

-Ngươiđùagì thế? Ba bốnviên cũng miểu sát không đượcbọnhọ?

Dương Tử gật đầu nói:

- Thứ này vốn là dùng công thành, cần từ trên caohạ xuốngmới có thể đánh ra thương tổn cao, khoảng cáchngắn nhưvậy, có thể giết chết vàiMa Pháp Sưcũng đã rất tốt.

Người củaBạo Quânđầu tiên là sửng sốt, sau đó cười hahả, còn tưởngrằng thứ nàyrất lợi hại, mới giếtchếtbabốn Ma PhápSư mà thôi,căn bảnkhông đáng giánhắc tới,bất quárất nhanhbọn hắn liền không cười được,bởi vìtrong tay DươngTử lại thêmra vài viên Phi Hổ đạn.

Thạch Trung Ngọcthầm than, mẹ kiếp, ngàyhômnay lão tử cũngxa xỉ mộtlần,cùng Dương Tử giao dịch, để Dương Tử cho hắnhơn mười viên Phi Hổ đạn chơi một chút.

- Sắc lang đại thúc, takhôngmang nhiều như vậy, hiện tại chỉcòn lại 30viên,một ngườimột nửa!

DươngTử nóigiao dịch choThạch TrungNgọc mười lăm viên PhiHổ đạn.

Rất nhanh, phụ cậnPhủ Thành Chủ xuất hiện một màn kỳ quái, trên lưngngựa ngồi một nammột nữ, hai người kia dĩnhiên đuổi theo hơn hai trăm người, taykhông ngừng ném lựu đạn vàogiữa đám người, tiếng kêu thảmthiếtkêu rênkhắp nơi.

- Sắc lang đại thúc, ngươidừnglại ở đây làm gì? Nhanhđuổi theo.

Dương Tửhô.

Thạch Trung Ngọclắc đầu nói:

- Quênđi, bọn họ còntới mấy chục người,đuổi làm gì? Mớivừa rồi Bạo Quân cũngbị chúng ta giết, đám người kia đã quần long vô thủ,sẽ không tớitìm chúng ta phiền toái,đi Phủ Thành Chủ hủydiệt Kiến Bang Lệnh trước lại nói.

Trở lại Phủ ThànhChủ, đại môn đóngchặc, Thạch TrungNgọc đang chuẩnbị ra lệnh Đích Lô phá cửa, nhưng Dương Tửlại thật nhanh ném ra một viênPhi Hổ đạn, đậpvềphía đạimôn, Thạch Trung Ngọc đau lòng nói:

- Đại tiểu thư, chúng ta chỉ còn lại có mấy viên Phi Hổđạn, ngươi có thể tiết kiệmmộtchút hay không? Đợi lát nữa người của Bạo Quântrở về, chúngtacòn phải dùng thứnày bảo mệnh.

Dương Tử lè đầu lưỡi khả ái nói:

- Người ta quên nha,lần sau sẽ chúý.

Còn lần sau?Thạch Trung Ngọc cười khổ lắc đầu, nhìnhiện trường nổ tung, tro bụi tán đi, nhưngđại môncủa PhủThành Chủ không chútsứt mẻ, ThạchTrung Ngọc nhíu mày,Phi Hổđạn cũng không thể nổ banhđại môn này? Bất quánghĩ đến Phi Hổ đạn chỉcódùng công thànhmới cóthể phát huyra uy lực,liềnbình thường trở lại.

ĐíchLô khởi động Dã Man Trùng Kích đụngtớiđại môn PhủThành Chủ, Thạch TrungNgọc cũng chuẩn bị xong Oanh Thành Nhất Kích, dự địnhphốihợpĐích Lô.

Hủy diệt Kiến Bang Lệnh

DTV-EBOOK.COM.VN

DãMan TrùngKíchcùng Oanh ThànhNhất Kích đồng thời rơi vào trên cửa chính,đạimônchấn động, nhưng không có ngã xuống,Đích Lô lui về saumột chút khoảng cách, Thạch Trung Ngọcquyếtđịnh lần nữa, Dương Tử cũng dự định giươngcung bắn tênhỗ trợ, nhưngThạch Trung Ngọc cănbảnkhông đồng ý.

Tuy Đích Lô rất lớn,nhưng hai người ở trên lưng nó, muốn hoạt động nhưthường vẫn cóchút khó khăn,nếu nhưDương Tử muốn giương cung bắn tên, Thạch Trung Ngọcsẽrất khó chịu, cònnữa, tên phải cần mộtkhoảng thời gianmớicóthể biến mất,Thạch Trung Ngọc cũng không muốnđạimôn này biến thànhnhím,đến lúc đónhìn trêncửa cắmđầy mưa tên,còn dám xông tới sao?

ThạchTrungNgọc và Đích Lôvachạm đạimôn,lầnnàyhiệu quả tốt hơn lần trước, thiếu chútxíu nữa liền trực tiếp đụng vỡ, Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc nói:

- Nha đầu, lúcnày nhất địnhcóthể đụng vỡ Phủ Thành Chủ,chuẩnbị đi vào phá hưKiến Bang Lệnh.

Dương Tử gật đầu nói:

- Yêntâm đi, tanhất định sẽ làm hỏngcái Kiến Bang Lệnh kia.

Lạiva chạm lần nữa, đại môn của PhủThành Chủầmầm sụp đổ, ThạchTrung Ngọc điều khiển Đích Lô vọt vào, nhìn cách cục bên trong,không khác Phong Vân Thành, ThạchTrung Ngọc hưng phấn cười cười,đi tới căn phòng đặt Kiến Bang Lệnh.

- Đại thúc, sao ngươi cười dâm đãng như thế?

DươngTửtòmò hỏi.

-Không có, ta đang nghĩ Bạch Hổ thànhcó Kiến Bang Lệnh hay không, nếunhư ta đi phá Kiến Bang Lệnhcủa Bạch Hổ thành,vậy sẽ

là kếtquả gì?

Thạch TrungNgọc nói.

Dương Tửlaumồ hôi nói:

- Vậy ngươi tuyệt đối sẽ bị người khác giết chết, vì ngươi ép bọn họ dùng 1000 tệđi những Chủ thành khác.

- Taphỏng chừng bọnhọ là mãi mãi khôngthể lykhai, Bạch Hổ thành hủy diệt, còn có thể có Truyền Tống Trậnsao?Thànhphố nhỏ ở phụ cận, căn bảnkhôngthể truyền tống đến Chủ thành.

ThạchTrung Ngọc nói.

Dương Tử không có phảnứng Thạch Trung Ngọc kỳ tư diệutưởng, nói:

- Nhanh phá KiếnBang Lệnh, bằng không đợi NPC tới,chúng ta sẽ rất phiềntoái.

Thạch Trung Ngọcgật đầu, cũng phải, tuy mới vừa rồihơn haitrăm ngườiở trước cửa Phủ Thành Chủ đãbịgiết chỉ còn lạimấy chục người, thậm chíngay cả Bạo Quâncũng chết, nhưng bên ngoài còn có bao nhiêu người lại không biết, nếunhư cùng đi đến còn kểcả NPC,nhưvậy đám ngườiThạchTrung Ngọcchỉ cóthể dùng quyển trục hồi thànhchạy.

Phá cửa, quả nhiênthấy KiếnBang Lệnh sừng sững ở trong phòng, ThạchTrung Ngọc quăng một thanh PhiĐao, Kiến BangLệnh không có bịhủy diệt,chỉ rớt xuống một chút mảnhvụnmà thôi.

DươngTử từtrên lưng Đích Lôđixuống, bắt đầugiương cung bắn tên, mưa tên một cây lại một cây đóng vào trên KiếnBang Lệnh.

ThạchTrung Ngọcthởdài, chỉcó thể cùng ĐíchLô điđường vòng ra phía sauKiến Bang Lệnh côngkích, nếunhư bọn họ làcông kích viễn trình còn dễnói, nhưngkỹ năng củahắn và Đích Lôđều là cận chiến, Thạch Trung Ngọc tin tưởng, mình còn côngkích sẽ biến thành nhím.

Đi ra phíasau, Thạch Trung Ngọc xuống ngựa, cùngĐích Lô khởi

độngDã ManTrùngKích, một người một conngựa đánh vào trên Kiến Bang Lệnh, ngay lập tức tạo thành cho Kiến Bang Lệnh tổn thương thật lớn,mảnhvụnkhôngngừng rơi xuống, Đích Lô còn ác hơn Thạch Trung Ngọc,bên cạnhnó rớt một tảng lớn vụngỗ.

Thạch TrungNgọc buồn bực nhìn Kiến Bang Lệnh, đồ chơinày thật làm bằng gỗ? Sao cứng rắn như thế? Bất quá hiệntại Thạch Trung Ngọc cũng không suy nghĩ nhiều, thời gian chính là sinh mệnh, OanhThành Nhất Kíchrơi vào trên KiếnBang Lệnh, Kiến Bang Lệnh bị tước mấtmột tảng lớn.

Thạch Trung Ngọc cườihắc hắc, mớivừa rồi thấy ĐíchLô đánh rơi một tảng lớn, còn có chút đốkị, hiện tại liền khôngcần ghenty, Thạch Trung Ngọc lần nữa khởiđộngDã Man Trùng Kích, hung hăng đụng vàoKiếnBang Lệnh.

Thạch TrungNgọc vui vẻ nhìn Kiến Bang Lệnhbị mình chấnrơi xuống vô số mảnhvụn, bỗng nhiên trên tránrơi xuống mồ hôi lạnh, bởivìcung tiễn của DươngTử dĩ nhiên xuyên thấu Kiến Bang Lệnh, dánmặt Thạch Trung Ngọc bay qua,hung hăngđâm vào trên tường, tênđâmvàotrên tường còn run run vài cái, biểu hiệnlựclượng cườngđại của nó.

-Nha đầu, ngươi muốn giếtlão tử hả? Dùng sức như thế làmgì?

Thạch Trung Ngọcphẫnnộ quát.

Dương Tử ủy khuất nói:

- Rõràng là chính ngươi đần a, thấyta ở chỗ nàycông kích, lại còn chạy đến phía sau, đây không phải là muốn chết sao?

Thạch Trung Ngọc thầm mắng một tiếng, cuối cùng phải rađằng trước với Dương Tử,bằng không phỏng chừng sau khi Kiến Bang Lệnh bịphá hủy, mình cũng trở thành nhím, nhưng đi tới chính diện nhìn, khóe miệng Thạch Trung Ngọc cogiật, trên KiếnBang Lệnhđãbịcắm đầy tên.

DươngTử một lần rútra năməáumũi tên,sau đó bắntới Kiến Bang Lệnh, tiễn phápcủa Dương Tử thật sự là quá kém, lại cómấy mũi tên bắn tới trên người Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọcthở

dài,nếu như không phải dướitrạng thái tổđội mà nói, sớm muộnsẽ chếtở trong tay Dương Tử.

Thạch Trung Ngọc mặc kệmưa têncủaDương Tử, mặc nàng bắn a, đưa lưngvềphía nàng, đại đao trong taykhông ngừng chém lên Kiến Bang Lệnh.

...

- Hệthống thông cáo, MạoHiểm Giả Hinh Vũ Chi Thạch, HinhVũ Chi Tử phá hư Kiến Bang Lệnhcủa Phi Hổ trấn, Phi Hổ trấnở ba mươiphút sau tiêu thất, đồng thời trong vòng3 ngày, bấtkỳMạo Hiểm Giả nào giết chết Hinh Vũ Chi Thạch cùng Hinh Vũ Chi Tử,sẽ được ban thưởng5000 kim tệ cùng5000 danh vọng.

DươngTử hưngphấn nhào tới trên người Thạch Trung Ngọc,hung hănghônhắn một cái, nếu như là thờiđiểm bìnhthường mà nói, Thạch Trung Ngọc cũng không chúý cùng Dương Tử kích hôn, bất quá bâygiờ không được, Thạch Trung Ngọc vội vã đẩyDương Tử ra.

-Đại thúc, ngươi làm cái gì?Lẽ nào ngaycả hôn chúc mừng cũng không chota hưởngthụ sao?

Dương Tử làm bộ đáng thương hỏi.

Thạch Trung Ngọccốc đầu nàngmộtnói:

-Chớnói nhảm, nhanh lên ngựa, mới vừarồi ngươi khôngnghe được hệ thống thông cáosao? Chúng ta đã bịtruy nã, trongvòng3 ngày, tốt nhấtchớxuất hiệnở nơicông chúng, may mắn mới vừarồi từ chỗ lang trung lấy được không ít dượctề, bằng khôngba ngày này trốn đi luyện cấp, cũng không thểmua thuốc a.

Lúcnày Dương Tử mớinhớ mình đãbị truy nã,mới vừarồibị hưng phấnlàmcho hônmê đầu não, hiện tại sợ rồi, vội vã bò đến trên lưng Đích Lô,Thạch Trung Ngọclập tứcđiều khiển Đích Lô chạy trốn, vừa raPhủ Thành Chủ,liền thấy được khôngít người chơi vọt tới.

Dương Tửchửi ầm lên:

- Các người cóbịbệnh hay không? Vì 5000 kim tệliềntới giết chúng ta?Ăn no rửngmỡ?

- Đừng nóinhiềunhưvậy,năm nghìn kim tệ đối vớingươi mà nói không coi vào đâu, nhưngđối với người chơithông thường đã rất nhiều, bằng một hai tháng tiền lươnga.

Thạch Trung Ngọc nói.

Chạy trốn

DTV-EBOOK.COM.VN

DươngTử hừ một tiếng, không có nóitiếp, lẳnglặng chônđầu ở trong lòng Thạch Trung Ngọc, mặc chohắn mang theo nàng chạy trốn, cảm giác cựckỳ kích thích lại xao xuyến.

Lúc này điện thoại của Thạch Trung Ngọcvang lên, hắn móc điện thoại ranhìn, nguyên lailà CơNhư Nguyệt, phỏng chừngnàngcũng nghe được thông cáo,lo lắng an nguy của bọn hắn, ThạchTrung Ngọc trực tiếp ném điệnthoại cho Dương Tử nói:

- Ngươi nghe điệnthoại,ta không rảnh.

Dương Tử nhậnnghe điệnthoại, cùng Cơ Như Nguyệt kỷkỷ tra tra hàn huyên, Thạch TrungNgọc kéo dây cương,tảxung hữu đột,may mắnngười chơi chung quanh đây không nhiều, đuổi giết bọn hắn hầunhư đềulàngười Bạo Quâncông hội còsót lại, người khác đều là tinhanh của các đại thế lực, căn bản không quantâmnăm nghìn kim tệ kia.

Bất quá giết chếtbọnhắn ngoạitrừ ban thưởngkim tệ ra,còncó năm nghìn danh vọng, nếu như danh vọngcao, có thểtự mìnhmở thương điếm kiếm tiền, cho nênThạch Trung Ngọc vẫn rấtlo lắng, có thể kích thích đám ngườichơi tinhanh kia tới đuổi giết hay không.

PhiHổ trấn khônglớn như Phong Vân Thành, chỉchốc lát Thạch TrungNgọc liền ra khỏi PhiHổ trấn, Thạch Trung Ngọcthở phào nhẹ nhõm, chỉ cầnđi ra hết thảyđềudễ nói.

Chỗluyện cấp ởphụ cận là không thểđi, Thạch Trung Ngọc trong lúc nhất thời cũng khôngbiếtnên trốn tới nơi nào, không nghĩ tới hủy diệt Phi Hổtrấn lại bị truynã, đúnglà đủ buồnbực.

-Đại thúc, bây giờ chúng tađiđâu?

DươngTửtrả lại điện thoại cho ThạchTrung Ngọchỏi.

Thạch Trung Ngọc némđiện thoạivào trongTúi TuDi, bất đắc dĩnói:

- Ta cũng không biết, chỉ có thể tìm một gócluyện cấp, địa phương nhiều người nhất định làkhôngthể đi,nếu không đó chínhlà muốn chết.

-Sợ cáigì? Chúng tavề Bạch Hổ thành đi,ta mua mộtđốnglớn PhiHổ đạn, tới một người chúngta giết một người, tới haicái chúng ta giết một đôi.

DươngTử khua tay múachân nói.

ThạchTrung Ngọc không chút khách khícốcnàng mộtcái:

- Vô nghĩa, cái kia phảitốt bao nhiêutiền?Đuổi giết chúngta làtấtcả người chơi trongsever Trung Quốc, lẽ nào ngươicó thể giếttất cả mọi người?

Dương Tửthống khổ che đầu, ủy khuất nói:

- Không thể đánh đầu, nếu không sẽ thành đần.

Thạch Trung Ngọc căn bản không phảnứngDương Tử, mở ra bản đồ, Thạch Trung Ngọc chỉ một địa phương nói:

- Chúng tađi nơi đây luyệncấp,SaMạcĐộc Hạt cấp 35,thíchhợp đẳng cấp của ngươi bây giờ.

- Đại thúc,ngươiđãcấp 32, theo ta giết quái cấp 35,có phải không có lợilắm hay không?

Dương Tử có chút ngượngngùng nói.

Thạch TrungNgọc vuốt đầu DươngTửnói:

-Lẽ nàota còn cóthể nhẫn tâm ném ngươi một người ở nơiđó sao?

Đích Lô lậptức chạy về phíaSa MạcĐộcHạt, Thạch Trung Ngọc không khỏi cảm thánnói:

- Cưỡi ngựathoải mái hơn lái xe a, toàn bộtự động, lái xecòncần mì nh đạpchân ga, đỡ bánh lái, cưỡi ngựa chuyện gì cũng tiết kiệm.

Không saibiệt lắm qua hơn nửa canh giờ, Thạch Trung Ngọc và Dương Tử mới tới mục đích, nơinày đều là sa mạc.

- Trốnở loạiđịa phương này sẽ không người phát hiện chúngta sao?

Dương Tử hỏi.

Thạch Trung Ngọclắc đầu nói:

- Loạichuyệnnhư vậyta làm sao biết? Trong Thần Lâm người chơi nhiều lắm,có người nói serverChina đã vượt qua 700 triệu,người chơi đạttới cấp 30 cũng hơn mấy ngàn?Aibiết có người chạy tới nơi nàyluyện cấp hay không?

-Quên đi,mặckệ nhiềunhưvậy, nơiđây hẻo lánh như thế,sẽ không có ngườitrở về, hiện tại Phi Hổ trấn của BạoQuânđã bị hủy diệt, n ói cách khác, điểmtruyền tốngcách nơi này gần nhất cũng cần đi 40phút.

Dương Tửvừacười vừa nói.

-Nàylà tính cótọa kỵ, chúng tacó tọakỵcũngchạy 40 phút, không có tọa kỵ, có aichịu đi haigiờ tớinơinày?

Thạch Trung Ngọc cũng mỉm cười.

- Được rồi,ở nơi này luyện cấp,cẩn thận mộtchút, Sa MạcĐộc Hạt làquái chủđộng công kích.

Thạch TrungNgọcnói.

Dương Tử gật đầu,hai người xuống ngựa.

-Gợi ý củahệ thống, trong hiện thực có ngườihô hoán,cóly khai trò chơi hay không?

Thạch TrungNgọc nhìn đồng hồ, trong lúc bất tri bất giác, dĩ nhiên đã hơn hai giờ chiều, Thạch Trung Ngọc laumồ hôi, khôngnghĩtới mình chơi game cũng có thể điêncuồng như vậy, cư nhiên đếnbây giờcòn không đ i raăn cơm.

Thạch Trung Ngọc báo cho DươngTử, sau đó hai người ly khai trò

chơi.

Đitới trong phòng khách, trên bàn đã bàyđầy nhiều loạithức ăn.

- Làm sao hiện tại mới gọi ăn?Ta sắpđói chết.

ThạchTrung Ngọc bất mãn nói.

CơNhư Nguyệt cườicười nói:

- Ngươi không phảicònchưachết sao! Mới vừa rồi chúng talo lắng các ngươikhông có thể chạy ra trùng vây, cho nênmới không dám tùy tiện gọi,bất quáđã qua nửa giờ, các ngươi hẳn là chạy đến địa phươngan toàn?

Thạch Trung Ngọc gật đầu, nói cho Cơ Như Nguyệ, bọnhọ ở sa mạc,phương diện an toànkhôngcần lo lắng, dược tề cũngcựckỳ nhiều.

Khi mọi người ngheđược Thạch TrungNgọc ở chỗ Bạo Quâncầm mấy trăm ngàn bình dược tề, lập tứcbật cười,những dượctề này đều làBạo Quânbỏ tiền mua,tuy hắnmua nhiều như vậy, sẽ tiện nghi hơn rất nhiều, nhưngít nhất cũngphải trăm vạnkimtệ mới được.

Ởthành thịcủa ngườichơi, là có thể tuyển nhậnNPCtới luyện thuốc, nhưng bởi vìBạo Quân mới lậpthànhthị, căn bản là không kịp chế tác,chonên chỉ cóthể bỏ tiền mua, Bạo Quân vốn chỉlà nghĩmua giá thấp, bán giá cao, cho nênmua rất nhiều, khôngnghĩ tới toànbộ tiện nghi Thạch TrungNgọc.

Thái độcủa HướngLam đốivới Thạch Trung Ngọc vẫn lạnhnhư băng, Thạch Trung Ngọc mấy lầnmuốn nói chuyện với Hướng Lam, nhưng Hướng Lam đều thờơ, Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ thở dài,xem raquanhệ giữa mình và HướngLam, còn cần hảohảonỗ lực mớiđược.

May mắnlúc sáng sớm giao Trảm Lôi Kiếm cho Hướng Lam, nàng không có cự tuyệt,cái này chứng minh sự tình còn có chuyển cơ, quanhệ với Hướng Lam vẫn có thể khôi phục như lúc banđầu.

Ăncơm xong, lầnnữa trở lại trong trò chơi, Dương Tử liền bắt đầu

cùng DươngTửđiên cuồngluyện cấp.

Đêm qua bởi vì Dương Tử phải chế tạo gấp gáp Công Thành Pháo, cho nên đẳng cấp còndừng lạiởcấp30, bất quákhoảng cách cấp 31 đãrất gần, chỉ dùng hơnbagiờ thì thành côngliên tới cấp 31.

Lúcnàylại được ăn cơmtối.

- Sắclang đại thúc,takhông đóibụng, không muốn ăn cơm, hơn ba giờ mớiăn, hiện tại lại ăn?

Vẻ mặtDương Tửđau khổ nói.

- Ănít một chútlàđược,không thểbởivì buổitrưa ăn cơm chậm, thì khôngăncơm tối, phải ăn đúng giờ, bằngkhôngsẽ ảnh hưởngdạdày.

ThạchTrungNgọc nói.

Dương Tử bất đắc dĩ gật đầu, các cô nương đềuăn rấtít,chỉ có ThạchTrung Ngọclang thônhổyết, ăn xong cơmtối, Thạch Trung Ngọcvà Dương Tử trở lại trong trò chơi.

Thảo Mãng Xà

DTV-EBOOK.COM.VN

- Sắc lang đại thúc, hiện tại ta đã cấp31, có nên đổi một địa phươngluyện cấp không.

Dương Tử hỏi.

Thạch Trung Ngọcgậtđầu nói:

- Vậy cứ tiếp tụcđi về phía trước, trongsa mạc không có bao nhiêu người,ở chỗ này luyện cấpsẽan toànhơn.

Cỡi Đích Lô,hai ngườitiếp tục đi tới, chỉchốc lát, hai người liền thấy đượcquái cấp36, Thảo Mãng Xà.

Dương Tử có chút sợôm Thạch TrungNgọc:

- Đại thúc, tasợ.

Thạch Trung Ngọc im lặngnói:

- Không phải là rắn sao, cógì phải sợ?Chứng kiến bò cạp ngươi cũngkhông sợ, lại sợ rắn?

Dương Tửhừlạnh nói:

- Ngườita là nữhàinha, sợ rắncó gì phải kinh ngạc?

- Ngươi côngkích viễn trình, sẽkhông động nhữngcon rắn này,sợ cái rắm,bây giờ ngươi mới cấp 31, chỉcó thể giếtloại quái này, chẳng lẽ còn phải thay đổi địa phương đi giết quái?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Dương Tử khổnão nói:

- Vậy ởchỗ này luyện cấp đi.

Dương Tử dùng tên giảm tốc, sauđódùngkỹ năng đơn thể mạnh nhất Xuyên Thấu Tiễn,- 5000, ra bạo kích,Thảo Mãng Xà bịDương Tử bắn xuyên đầu.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc,tuy lực côngkích của Dương Tử rất cao, nhưngcoi nhưra bạo kích cũng không thể đơn giản miểu sát như vậy chứ?

Dương Tửthì cựckỳ hưng phấn:

- Loạirắnnày cũng không quá lợi hại?Đại thúc,ngươithấytalợi hại không? Đơn giản nhưvậylà có thểmiểu sát quái.

- Cẩn thận một chút,đừngcholoại rắnnày gầnngười, bình thường mà nói, quái phòng ngự thấp,lực công kích đều sẽ rất cao.

Sắc mặtcủa Thạch Trung Ngọc ngưng trọng nói.

Dương Tửgật đầu, nàng đã từ trong trạng thái hưngphấntỉnhtáo lại, biết rắn làrất nguy hiểm.

Thạch Trung Ngọc thận trọngđi tớitrướcmặtmột con Thảo Mãng Xà, trước dùng PhiĐaobắn tới thăm dò.

-2056.

Thạch TrungNgọc kinh ngạc,kỹ năng Phi Đao nàycực kỳ thông thường, không nênđánh ra thươngtổn cao như vậy, Thảo Mãng Xà đến cùng quỷ dị ởđịaphương nào? Quáivật lực phòng ngự càng thấp,uyhiếp sẽ càng lớn, ThạchTrungNgọc nhìn Thảo MãngXà c hậm rãi bò tới, lựcchúý tậptrung lại.

Thảo Mãng Xà rất nhanh thìđến bên người Thạch Trung Ngọc, đột nhiên nó gia tốc, đuôi quấn quanh ở trên người Thạch Trung Ngọc, tốcđộ của Thảo MãngXàquánhanh, Thạch Trung Ngọccănbảnkhông kịp phản ứng, cũngđãbị Thảo Mãng Xàchộp được.

Thạch Trung Ngọc kinh hãi,phát hiệnHP của mình đang lấy tốc độ mỗi giây 700 điểm hạ xuống, hơn nữa bởi vì bị Thảo MãngXà quấn chặt,đao trong taycănbản là không nhúc nhíchđược.

Dương Tử nhìn thấy bộ dáng củaThạch Trung Ngọc, vội vãgiương

cungbắn tên,giúpThạch Trung Ngọc giải vây.

Thảo Mãng Xàbị DươngTử giết chết, lúc này Thạch TrungNgọc mới thởphào nhẹ nhõm, thầmnghĩ may mắn,lấy lực lượng của hắn,dĩ nhiên không thể mở raThảoMãngXàquấn quanh,thậm chí ngay cả động tácăndược cũng làm không được, nếu như lần nàykhông mang theoDươngTử, nói không chừngsẽchết ởchỗ này.

Nếu như bị người biết, đường đường đệ nhất cao thủ, dĩ nhiên kém chút chếtở trongtay một quái vật phổ thôngcấp 36, còn không bị người cười chết?

- Đại thúc,cẩn thận một chút.

Dương Tửcườihípmắtnói.

Thạch Trung Ngọc đỏ mặt, không nghĩtới lại đượcDương Tử cứu.

Kế tiếp giết quái, Thạch Trung Ngọc cực kỳ cẩn thận, không cho ThảoMãng Xà cơ hội quấn quanh,kinh nghiệm của Thảo Mãng Xà rất cao, Thạch TrungNgọc dám khẳng định quái cấp 37 bình thường sẽ không cho kinh nghiệm caonhư vậy, cái nàyđủđể chứng minh Thảo Mãng Xà khóđối phó như thế nào.

Kỳ ngộ và nguy hiểm thường thường cùng tồn tại,Thảo Mãng Xà chínhlàloạichân lý này,giết dễ dàng, thế nhưng chỉ cần bị Thảo Mãng Xà côngkích trúng, vậy thì đồng nghĩa với chết, thật có thể nói là cực kỳ mạo hiểm, Thạch Trung Ngọc bị bắt, còn có thể chốngđỡ một hồi, mà chức nghiệp viễn trìnhnhư Dương Tử, chỉ cần bịbắt,ngay cả năm giây cũngkhông thểkiên trì, kết cục sẽ rất thảm.

Bất quá thực lựccủaThạch Trung Ngọc và DươngTử khôngtệ,chỉ cầncẩn thận, giết loại quáinày một chút độ khó cũng không có.

Một lát sau,Dương Tửđình chỉ giết quái, đi tới bên người Thạch Trung Ngọc nói:

- Đại thúc, có thể thương lượnghay không chuyện này?

- Chuyện gì?

Thạch Trung Ngọctò mò hỏi.

Nétmặt của Dương Tử bây giờ làm cho Thạch Trung Ngọc cảmthấy rấtkhủngbố,TiểuMa Nữ không sợ trời không sợ đất, đột nhiên lộ ra loại biểu tình cầu khẩnnày,làm cho Thạch TrungNgọccảm thấy sau lưng phát lạnh, Thạch Trung Ngọc đã có thể cảm giác được mình bị Dương Tửtính kế.

Dương Tử lộ ra nụ cười ngọt ngào nói:

- Cũng khôngcó chuyện gì, chỉ là muốn ngươi đi dụ quái, sau đó ta ở phía sau giết đànquái, ngươi xem như vậy được không?

Thạch Trung Ngọcvừa nghe,không chút do dự bácbỏ đề nghịcủa nàng:

-Ngươi muốn ta chết thì trực tiếp nói, cầngìđể cho tađi dụ quái? Ngươi biết nguyhiểm cỡ nào không? Mộtcon quái cũngcó thểdễ dàng giết chếtta, nếu như đồng thờibị vài con Thảo Mãng Xàtrói buộc, ta không phảibịchúng nó miểu sát?

DươngTử ủy khuấtnói:

- Người ta làm saolại muốn ngươiđi chết,ngươichỉ cầnrất xa lôi kéo chúngnó chạy là được, tachỉcầnbabốnmũitên làcó thể giết toàn bộ, hơnnữa ngươi cũngcó thể thả kỹ năng quần công a, chúng ta cùngnhauthả kỹ năng, chỉ cầnmột hai kích là có thể giải quyết hết, giết đàn quái như vậy tốc độ lêncấpsẽ nhanh hơn rất nhiều.

Không thể không nói, đề nghị củaDươngTử để cho Thạch Trung Ngọcđộng tâm, điểm kinh nghiệmcủa Thảo MãngXàthực quá cao, nếu như có thể thoải mái giết đàn quái, tốc độlêncấp tuyệt đối sẽ cựckỳ khủngbố, chỉ cầnphối hợp tốt, ThạchTrung Ngọctin tưởng, một buổi tối, mình có thểlên tới cấp 33, thậm chí nhiều hơn.

Bất quá chuyện này cũng nguyhiểm, solo cũng tùythờichết,khoảng cáchgiữa Thạch Trung Ngọcvà Dương Tử cũng không dám kéo quá xa, chỉ cầnmột phecó phiền phức, một người khác nếu nhưkhông thể kịp thờicứu việnmà nói, lập tức sẽ chếtở chỗ này.

- Đạithúc, ngươisuy tính thế nào? Dù sao ta cảm thấy đâylà đề nghị rất tốt, thế nào, chúng ta giết đàn quái không.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc cắnrăng nói:

- Tốt, hôm nay lão tử theo ngươi một lần, nếu nhưta chết,ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua tiểu nhađầu ngươi, đến lúcấy đừng trách ta làm cho ngươixuống giường không được.

Dương Tử cười híp mắt nói:

-Yên tâm,cóta ởđây, tuyệtđối sẽ không để ngươichết.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi, có thể tintưởng tiểu nha đầu nàymớilạ, bất quá ThạchTrung Ngọc vẫn đi quadụ quái, ởtrướcmặt ích lợi to lớn, Thạch Trung Ngọc vẫn không qua nổi dụ hoặc, cư nhiênđặt mìnhvào nguy hiểm,đi quadụ quái.

Tốc độ lên cấp kinh khủng

DTV-EBOOK.COM.VN

Quái nơi này đều là chủ động công k ích,chonên chỉcần Thạch Trung Ngọc tùy tiệnđi qua trước mặtbọnnó, những quái này sẽ lao lên, Thạch Trung Ngọc tin tưởng, chỉcần mình cố ýkéo ra một chút khoảng cách, sẽ cựckỳ an toàn, lạinói bây giờ Thạch TrungNgọc cưỡi Đích Lô đi dụ quái, những Thảo Mãng Xà kia chỉ cóở thời điểm cuốicùng công kích chạy nước rút, tốcđộ mới có thể đột nhiên tăng vọt,nếu khôngtốc độ vẫn rất chậm, đừng nói Đích Lô, mặcdù là tốcđộcủa Thạch TrungNgọc cũng có thể rất thoảimáibỏ qua chúng nó.

Rất nhanh, Dương Tử liền thấy ThạchTrung Ngọc mang theo mười mấy con Thảo MãngXà tới,nhấtthời bất mãn nói:

- Đại thúc,saongươi mang theo ít như thế?

ThạchTrung Ngọc không chút khách khí liếc nàng một cái nói:

- Lần đầu tiênthăm dò, lẽnào ngươi muốn takéomấy trămquáivật trởvề sao?An toànlà số một, đượcrồi, nhanh công kích, đã tiến vào phạm vi công kích của ngươi.

Dương Tử hừ một tiếng, giương cung bắntên, vũ tiễn rơi vào trong đám Thảo Mãng Xà,Thạch Trung Ngọc quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện những Thảo Mãng Xànày toànbộrớtmột phần ba HP, trong lòng nhất thời thở phào nhẹnhõm, nếu nhưhết thảy đều dựa theo kế hoạch, giếtđàn quáivẫn rấtdễ dàng.

ThạchTrung Ngọc xoay người, đánhra Cuồng BạoXuyên Thủng, Thảo MãngXà bị quét trúng HP rớthơnmộtnửa, Thạch TrungNgọc cười hắc hắc, xem ra kỹ năng quầncôngcủa mình còndễ dùnghơn DươngTử a, lúc này thời gian cold-down củaDươngTửkết thúc, lần nữa dùngvũ tiễn, đám Thảo MãngXàđángthương này toàn bộ đều treo.

DươngTử hưng phấn nói:

- Ta đã nói giếtđàn quái tốt nhất a, nếu như ngươi kéo Thảo Mãng Xà nhiềuhơn chútnữa,chúngta sẽcàng dễdàng.

- Nhưng ta sợ chếta.

ThạchTrung Ngọc giả bộ đáng thương.

Dương Tử cực kỳ không có lương tâm nói:

- Ngươi sợ cáigì? Một con quái cũng cóthể giết chết ngươi,mười mấy con quái,mấytrăm con quái,ngươi còn khôngphải cũng sẽ chết,đi kéo nhiều mộtchút, nếu như ngươi chết, ta sẽ đốt vàngmã cho ngươi.

-Dựa vào.

ThạchTrung Ngọc nhịn không đượcmắng một tiếng.

Mình tốt xấu gìcũng có thểxem như chaghẻ của nàng,hơnnữa cũng cóthểxem như là chồng nàng, khôngnghĩ tới nhađầu kiakhông có lươngtâm như thế, tùy ý mình đi tìm chết, thật thiênlýkhó dung, bất quá Thạch TrungNgọcvẫnngoan ngoãnđi dụquái.

Thạch Trung Ngọc cưỡi Đích Lô, ở trongđámquái xuyên tới xuyên lui, nhiều lầnThạch Trung Ngọc phát hiện ThảoMãng Xànhảy lên, muốn quấn hắn, đángtiếc mỗi lần đều không thành công, Thạch Trung Ngọccảm thấy trêntránmình xuất hiện khôngítmồ hôi,quá con mẹ nó nguy hiểm, một cáikhông cẩnthận sẽbỏ mạng.

Thờiđiểm Thạch Trung Ngọc lần nữa trởlạibênngười Dương Tử, Dương Tửkhôngkhỏi hoảngsợ, sau khi sửngsốtmột chút,nàng hưng phấn la lớn:

- Đại thúc, ngươiquá uy vũ, ta yêu ngươi chết mất.

Thạch Trung Ngọc cười khổ,ngay cảchính hắn cũng không nghĩ đến mình sẽ liều như vậy, phía sau cư nhiên theomấy trăm con Thảo Mãng Xà, Thạch Trung Ngọc thật lo lắng, đám ThảoMãng Xà này cóthể đột nhiên bão nổi,tốc độ tăng lên tróiĐích Lô lại hay không?

Chỉ cần Đích Lôbị trói lại, như vậy tất cả đều xongđời, ThạchTrung

Ngọc tin tưởng, chỉcầncómột con Thảo MãngXà khống chế được tốc độ của Đích Lô, còn lại sẽ điên cuồng tràn lên, chỉ trong nháy mắt, trênngười ThạchTrung Ngọc và Đích Lô sẽ xuất hiện vô số Thảo MãngXà,đến lúcđó, coi nhưmấy ngàn MụcSư ở chỗ này, cũng không nhất địnhcó thể giữđược mạng nhỏcủa Thạch Trung Ngọcvà Đích Lô.

Rất nhanhthì tiếnvào trongphạmvi xạ trình củaDươngTử, Dương Tử giương cung bắn tên, vũ tiễn không ngừnghạ xuống, Cuồng BạoXuyên Thủng cũng liêntục xuất hiện, hơnnữa bên người DươngTử cònco Trầm Bích, kỹnăng quần công của TrầmBíchlà Hỏa Hệ,lực sát thương còn caohơnDươngTử, ngắnngủihai ba lần công kích, đám Thảo Mãng Xà này đã chết hơnphân nửa, DươngTử và TrầmBích lại némmộtlần kỹ năng quần công, Thảo Mãng Xàđi theo sau lưng Thạch Trung Ngọcnhất thời giảm mạnh đến chỉcòn lại hai ba chụccon.

Giếtchết hai ba chục con Thảo Mãng Xànày, Dương Tửnhào tớibên ngườiThạch Trung Ngọchỏi.

- Đạithúc? Như thếnào? Đề nghị củata tốtkhông, luyện cấp như vậy tốc độ nhanhkhông? Ngươi xem, mới kéomột nhómquái,kinh nghiệm c ủa taliền lên5%, cũngchínhlà nói chỉcần kéo quái hai mươilần, ta có thể thăng cấp.

ThạchTrung Ngọcđối với kinh nghiệm phong phú cũngrấthài lòng, thậm chí hoài nghi, có phải mình và DươngTử tìm được Bug hay không? Nếukhông vì sao thăng cấpnhẹnhàng như vậy? Nếu như khôngco gì bất ngờ xảy ra, chỉ cầnmột hai giờ, mình có thể lên tới cấp 33, nếunhư bị người khác biếttốcđộ lêncấp này,nhấtđịnhsẽđố kị nổi điên.

Thạch Trung Ngọc lần nữa đidụquái, lầnnày hắn rất tích cực, đã nếm đượcngon ngọt, Thạch Trung Ngọcnơinào còn có thểkhông chủ động?

Rấtnhanh, Thạch Trung Ngọc mang theonhómThảo Mãng Xà thứ haitrở về, DươngTử nhìn thấy một nhómlớn Thảo Mãng Xà, kích động đến thiếu chút nữa thì muốn nhào tớiôm hônThạch Trung Ngọc.

Lầnnày Thạch TrungNgọcthật sự là quá điên cuồng, Thảo Mãng Xà đi theo phía sau Đích Lô, ít nhất cũng có năm sáutrăm,một mảnh đen thùi lùi, ngọa nguậy ở trênmặt đất,DươngTử nuốt nước miếng,nếunhưmỗi lầnThạch Trung Ngọc dụquái đềukéo được nhiều như vậy, không cần nghĩ,thăngcấpsẽ giống như cưỡitên lửa, trở nên đơn giản khônggì sánhđược.

Tiến vào phạm vixạ trình của Dương Tử, DươngTửvà Trầm Bích vừa động thủ, chưa tớimột phút, Thảo MãngXà đi theo sau lưng Thạch Trung Ngọc còn khôngquá nămmươi con,năm mươi con này đương nhiên không thểtạo thành cho Thạch Trung Ngọc uy hiếpgì, rấtnhanhthì bị Dương Tử giết chết.

Thạch TrungNgọc nhìnđiểm kinh nghiệm không ngừng tăng, cũng cực kỳ kích động,hiện tại người chơi thăngcấp đã trở nêncàng ngày càng khó,sau cấp 30, mỗi lần tăng một cấp, ít nhất cũng phải một ngày mộtđêm kiêntrì giết quái, mà mìnhđã cấp 33, kéo một vòng quái trởvề, dĩ nhiêncó thể tăng 7% điểm kinh nghiệm,đâylà tốcđộ kinh khủngbực nào, Thạch Trung Ngọc pháthiện mìnhđã thích địa phươngnày.

- Sắclang đại thúc,đừng ngẩn người, nhanh trởvề dụ quái,ngàyhôm nay ta muốn lên tới cấp 40.

DươngTử lớn tiếng nói.

ThạchTrungNgọc cười cười, tuy hiệntại còn có thểcó rất nhiều kinh nghiệm, nhưng nếu nhưđạt tới cấp 36, quái nơi này hầunhư sẽ không cho kinh nghiệm, nơinào có thểkiêntrì đến cấp 40? Lại nói cũngkhông có dễ dàng như vậy.

Thạch Trung Ngọc rất nhanh lại lôimột nhóm lớn quái trở về, lần này Thạch TrungNgọckéo càngđiêncuồng, chừng gần nghìncon Thảo Mãng Xà, ngay cả Thạch Trung Ngọc cũng cảm thấy áp lực lớn lao, cóhai conThảo Mãng Xàthậm chíđã nhảy tới trên người Thạch TrungNgọc, nếu như không phảivừa lúc tiếnvào phạm vi công kích của Dương Tử, bị Dương Tử và TrầmBíchgiết, Thạch Trung Ngọcsẽ trở về thànhbáo cáo.

Khí phách

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: ThánhThiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Thạch Trung Ngọc chảymồ hôi lạnh,ở trước mặtlợi ích tolớn, người quả nhiên là rất khó khống chế được mình, ngay cảThạch TrungNgọc cũngvậy, lầnàythiếu chút nữathì treo.

Bấtquá lầnnàykinh nghiệm cựckỳnhiều, gần nghìn con Thảo Mãng Xà,so với lúc trước, lầnày điểm kinh nghiệm nhiều nhất, điểm kinh nghiệm của Thạch Trung Ngọc tăng 10%, Thạch Trung Ngọc cảmgiác tốc độlêncấpquá đáng sợ.

- Đại thúc, kéo ít một chút!

DươngTử nói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

-Yên tâm đi, ta sẽ không làm loạn như vậy, ba bốntrămlà được rồi, an toànlàsố một, nếu như tathật vất vả tăngđến cấp 3299%,sauđó cúp, tasẽ khóc chết.

DươngTửcũng cười theo, sau đó DươngTử dườngnhư nghĩ tới cái gì nói:

-Đúng rồi, sắc lang đại thúc,ta nhớ được ngươi khôngphải nói ngươi lấyđược mộtkỹ năng tênkhí phách sao? Hiệu quả như thế nào, thi triển cho ta xem.

Thạch Trung Ngọcvỗót một cái nói:

-Ngươi không nhắc nhở, ta cũng quên ta cókỹ năngnày, ai, quá sơý, sau khi đạt được kỹnăng này,ta còn chưadùngqua a.

- Ta khinhbỉ ngươi,ngườikhác cókỹ năng đều hưng phấn lập tứcđi ra tìm quái thí nghiệm,màngươi khen ngược, cư nhiên quên.

Dương Tử khinh bỉ nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Kỹ năng này thờigianthi pháp quá dài,hơn nữa thời điểm đang thi pháp sẽhấp dẫn quáivật chungquanh, ta khôngphải là sợ sao, nếu như hấp dẫn quánhiều quái tới, màthời gian kỹnăng ngưng tụ khôngđủ dài, đưa tới thươngtổn quá thấp, không miểu sát được những quáivật kiamà nói, ta không phải sẽ chết sao.

Dương Tử cười cười nói:

- Vậy thì dễ làm,nơiquái nơinày HP vàlực phòng ngự đều thấp muốn chết, kỹ năng của ngươi nhấtđịnh có thểmiểusát chúng?

Thạch Trung Ngọcgật đầu, cưỡi Đích Lô,cả ngườingưng tụ khí phách,trong khe hở mũ giáp lộra vài cọng tóc, không gióma bay, thoạt nhìncực kỳtiêu sái, DươngTử trong chớp nhoáng này nhìn ngây người, bất quárấtnhanh, Thạch Trung Ngọc mang cho nàngáp lực, cũngđểchonànghơi chútthanh tỉnh nhìn xung quanh.

Lúc đầutất cảThảoMãng Xà ởphụ cậnđều đãbị bọnhọ dọn dẹp sạch,hiện tại DươngTử chứng kiến vô số ThảoMãng Xà đang bòtới, tâmtình của Dương Tử khẩn trương, nhiềuThảo Mãng Xànhư vậy, ít nhất cũng có mấy ngàn, nếu như chúng tớigần,kỹnăngcủaThạch Trung Ngọc không thểmiểu sát,DươngTửtin tưởng, những Thảo Mãng Xà nàytuyệt đối có thể nhẹ nhàng giết chết nàng và Thạch Trung Ngọc.

Thấy Thạch Trung Ngọc vẫn còngưngtụ khí phách, căn bản không có ý tứ phóng ra kỹ năng, Dương Tửnhịn không được,bảo Trầm Bích cùng nhau phóng ra kỹ năng quần công, để thờiđiểm Thạch Trung Ngọc phóngra kỹ năng, sẽ ít một chút áp lực, không cần một lầnđối phó nhiều như vậy.

DươngTử cầu khẩn khí phách củaThạch Trung Ngọc công kích quái vậtsốlượng không có hạn chế.

Từsau khi Dương Tử theo CôngThâuBan học tập cơ quan thuật,

cũng không biết Công Thâu Ban dùng phương pháp gì, để cho nàng công kích quái số lượng không có hạn chế, mà Trầm Bích có thể bởi vì là NPC, nàng giết quái dường như cho tới bây giờ không có hạn chế số lượng.

Mặc dù Dương Tử và Trầm Bích cực kỳ nỗ lực, nhưng xung quanh không ngừng tràn vào Thảo Mãng Xà, chúng không ngừng tiếp cận, Dương Tử rất lo lắng, Thạch Trung Ngọc thật có thể lập tức giải quyết nhiều Thảo Mãng Xà như vậy sao?

Rất nhanh, Thảo Mãng Xà đã đi tới bên cạnh đám người Thạch Trung Ngọc, Dương Tử và Trầm Bích không tự chủ được dính sát vào bên người Thạch Trung Ngọc, đột nhiên một con Thảo Mãng Xà chạy đến trên người Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc biết không thể kéo dài nữa, khí phách ngưng tụ hơn một phút đồng hồ lập tức thả ra.

Ở thời điểm khí phách phóng ra, còn có vô số Thảo Mãng Xà lao về phía Dương Tử và Trầm Bích, bất quá chúng nó còn chưa chạm được Dương Tử và Trầm Bích đã hôi phi yên diệt, một trận cường quang hiện lên, đám người Thạch Trung Ngọc nhắm mắt lại.

Chờ bọn hắn mở mắt lần nữa, trước mắt nơi nào còn có Thảo Mãng Xà? Chỉ còn lại trang bị, dược tề, cùng với một ít tiền của trò chơi đầy đất.

-Đại thúc, ta yêu ngươi.

Dương Tử nhảy đến trên người Thạch Trung Ngọc, hung hăng hôn Thạch Trung Ngọc một cái.

Thạch Trung Ngọc cười haha, hiệu quả mạnh mẽ như vậy, ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới, khí phách thật sự là quá kinh khủng.

- Đại thúc, tiếp tục dùng kỹ năng này.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu.

Dương Tử cho rằng Thạch Trung Ngọc là sợ quá nguy hiểm, liền vội vàng nói:

- Tiếp tục dùngkỹ năng này a, chúng ta nhất địnhsẽ không có chuyện gì, ta tin tưởngmột lần nữa,ta có thể thăng cấp, nhanh dùng kỹ năng này a!

Dương Tử còn chưanóihết, Thạch Trung Ngọc nhịn không được cắt đứt:

- Có thểđể chotatrướcnóivài câuhay không? Không phảita không muốndùng, kỹ năng nàylà có thời gian cold-down nửagiờ a, ta đidụ quái,hảo hảo chờởchỗ này.

Dương Tử buồn bực gật đầu, nghĩ thầm cũng phải,kỹ năng mạnh mẽ nhưvậy, nếu nhưkhông cóthời gian cold-downmà nói,vậy quá kinhkhủng.

DươngTử và Trầm Bích chờ Thạch Trung Ngọc trở về, rất nhanh, ThạchTrungNgọctrở về, phía sauđitheokhôngquánhiều quái, vẻn v ẹn mới hơn bốn trăm mà thôi, mặcdù Dương Tử có chút tiếc nuối, bất quá không nói cái gì, an toàn là sốmột, nếu không Thạch Trung Ngọcsẽnguy hiểm.

Đãphối hợp quarất nhiều lần, lại giết loạiquái này, quả thực không có nguy hiểmgì, Thạch Trung Ngọc cứ như vậy một lần một lần lặplại dụquái,mà DươngTử thì khôngngừnggiết quái, hai người một chút cũng khôngcảmthấy khô khan, dù sao cảm thấy như vậy thựcquá tốt.

Trước đây cho rằng luyệncấp không cóý nghĩa, đó là bởivì nửa ngày cũng không thể thăng cấp, mà bây giờ, thăng cấp giống như cưỡitên lửa,nơi nàocòn có thể cảm thấy buồnchán.

Nửa giờ sau,ThạchTrung Ngọcđang chuẩn bịdùng khí phách.

Dương Tử nói:

- Chờ một chúthãy dùng kỹ năng này,lại kéomộtnhóm quái ta có thể thăng cấp,nếunhưbây giờ ngươi dùng khí phách, ta không cẩn thậnchết,sẽ rấtđau lòng,chonên thăng cấp xong lại dùng!

Thạch TrungNgọc cườingắt mũi của DươngTử một cái nói:

- Ngươicũng biết sợchết? Sao ta cảm giác gan ngươi rấtlớn a? Còn

không ngừngcổvũ ta đidụ quái.

Dương Tử đẩy tay Thạch TrungNgọcra nói:

- Đừng làmrộn, nhanhđi dụ quái!

Thạch Trung Ngọc gật đầu,nếu Dương Tử kiến nghị hắn đi kéo thêm một nhómquái,ThạchTrungNgọc cũng không phản đối gì, để DươngTử thăng cấp trước, đến lúc đó dùng khíphách, Dương Tử có thểkéonhững Thảo Mãng Xà nàynhiều thời gian hơn, thời gian khí phách ngưng tụ dài,phóng ra kỹ năng đương nhiêncũngcó thể giết nhiều quáivật hơn,cớ sao mà không làm?

Hổ Mang

DTV-EBOOK.COM.VN

Rất nhanh, Thạch Trung Ngọc mang theo ba bốn trăm conThảo Mãng Xàtrở về, Dương Tử đương nhiên thành công thăng cấp.

Thạch Trung Ngọc không chút dodự bắt đầutụ khí phách, Thảo Mãng Xà lập tức tràn tới, một mảnh đen thùi lùi.

-Đạithúc,tathế nàocảm giác lần này kéo Thảo MãngXà nhiềuhơnlần trước?Có thể có nguy hiểm gìkhông?

Dương Tử hỏi.

Thạch Trung Ngọc đang ngưngtụ khí phách, căn bảnkhông thể nói chuyện,chỉcó thểlắc đầu, biểuthị không biết.

Mà Dương Tử thì nghĩ lầm, Thạch Trung Ngọc có ý tứ là: Không thànhvấn đề.

DươngTửvàTrầm Bíchđang liều mạng ngăncản đám ThảoMãng Xà này quađây, ThạchTrung Ngọc thì một mực ngưng tụ khíphách, không sai biệt lắm khoảng chừng hơnphút, Thạch Trung Ngọc chứng kiến có một con Thảo Mãng Xà bayvềphía Dương Tử, Thạch Trung Ngọckhôngcó bất kỳ dodự nào, trực tiếp dùng khí phách.

Cường quang thoáng hiện, ThảoMãngXàở chung quanh toàn bộ chết hết, kim quang lóe lên, Thạch Trung Ngọc cũng thăng cấp.

-Đạithúc, chúc mừng a, nhanh như vậy liềnlên tới cấp 33.

DươngTử hưng phấn nói.

ThạchTrung Ngọc mở ra bảng bài danh đẳng cấp, phát hiện tên thứhailại chínhlàDươngTử, cấp 32, trời ạ, trước đó Dương Tửngay cả top 10 cũng không vào được, cư nhiên một lần chạy đếntên thứ hai, đâylà tốcđộ kinh khủng bực nào.

Thạch Trung Ngọc nóisựtình bảng bàidanh đẳngcấpchoDươngTử, DươngTử càng thêm hưng phấn:

- Tacho tớibây giờcònchưa vào qua Top5 của bảng bài danh đẳng cấp a.

Dương Tử nói xong nhào tới trong lòng Thạch TrungNgọc,ban thưởngThạch Trung Ngọcmột nụhôn nónghừng hực, Trầm Bích ngượngngùng quay đầu, không dám nhìn nhiều, Thạch TrungNgọc tự nhiên không kháng cự, cùngDươngTử hôn say đắm.

Nếu như không phải trong trò chơi không thểxxoo, hơnnữa nơi đây quá nguy hiểm, Thạch Trung Ngọc nhất định sẽ không chútdodự lộ tsạch DươngTử, sauđó bắtđầu làm việc kéo dài nòi giống cho nhân loại.

- Đại thúc, bây giờ chúngta có cần phải thay đổiđịa phương hay không? Bây giờđẳng cấp củangươi đãđến cấp 33,không thích hợp ở chỗ này luyện cấp a?

Dương Tử kíchhôn qua đi hỏi.

ThạchTrung Ngọc suy nghĩ một chút nói:

-Quên đi, tiếp tục ở nơi này luyệncấp, ngươi bâygiờ ở chỗ này vẫn có thể lăn lộn đượckhông ít kinh nghiệm, chờ ngươi cũngđến cấp 33, chúng ta rời đinơi này.

DươngTử gậtđầu, cóchút cảm động, nàng biết Thạch Trung Ngọc đangsuy nghĩ cho nàng, bây giờđẳng cấp của Thạch Trung Ngọcở chỗ này lấy được kinh nghiệm sẽ không nhiều, đi địa phương còn lại giết quái mà nói, tuyệt đối sẽ có hiệusuấtcao hơn.

- Đại thúc, nếu không ta đổi địa phương khác,nói không chừng địa phương còn lại giết quáicũng nhẹ nhàngnhư vậy?

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọclắc đầu:

- Đừng nói nhãm,có thể gặp được loại quái này đãkhông dễ dàng, nơi nào sẽ thường thường có quáidễ giếtnhư vậy?

DươngTử buồn bực nói:

- Nói không chừng sẽ có a, trongsa mạc này, quái chung quanh đây hẳn đềucùng một loại tính chất?

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩnói:

- Quên đi,ở nơinày giết, bây giờ giếtở chỗ này, cùngsoloở những địa phương khác hiệu quảkhông kém quá nhiều, chờ ngươilên tới cấp33 lại đi, nếu như địa phương còn lại quáikhông dễ giết,còn phải trở về,có phiềnhay không?

Bấtkể khuyên thế nào, ThạchTrung Ngọccũng không đồngý ly khai, DươngTử cũng không còn biện pháp, không thể làm gìkhác hơnlà thuậntheo Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọcrất nhanhthì đi ra ngoài dụ quái, khôngbao lâu, phíasau liền đi theo bốn năm trăm con Thảo Mãng Xà, Dương Tử và Trầm Bíchđã phốihợp quánhiều lần, giếtThảoMãngXà cựckỳ nhẹ nhàng, không thểtạo thành độkhó gì.

Khôngđến haitiếng, Dương Tử lại thăng cấp,đạt tới cấp 33,mà Thạch Trung Ngọc thì mới lêntớicấp 33 10%,cáitốc độ này đã khôngtính chậm, Thạch Trung Ngọcphỏng chừng, coinhư hiệntạiđi giết quái cấp 38,haigiờ cũng không nhấtđịnhcóthểtăng 10%.

Cùng Dương Tử thương lượng điểm kinhnghiệm,cuối cùng quyết định đổi địa phương,ở một địa phươnggiết quá nhiều,rất dễ dàng gặp phải Boss, mặcdù Bossnày lực phòng ngự rất thấp, nhưng HP tuyệtđối không chỉ cóba nghìn,nếu như bị Boss gần người mà nói, 100% xong đời.

DươngTửcỡi ĐíchLô đi theoThạch Trung Ngọc,giữa đường qua lãnh địaquái cấp 37, Thạch Trung Ngọc thuận tay giết,phát hiện điểm kinh nghiệm so với giết Thảo Mãng Xàcấp 36cao hơnkhông bao nhiêu, trọngyếu hơnlà, quái này giết cực kỳ phiềnphức,hai ngườitiếptục lên đường, không bao lâuthì gặp được quáicấp 38.

Hổ Mang: cấp 38, quáivật phổ thông.

Thạch Trung Ngọcvà DươngTử liếc nhau, hai người xuống ngựa, mặc kệquái nàycó giết được hay không,cũng phải ởnơi đây giết,

muốnở phụcận tìm được những quáicấp38 kháclà không cókhả năng, quay vềgiếtThảo Mãng Xà cũng khá phiền toái, cho nênhai người quyết định ởchỗ này luyện cấp.

Thạch TrungNgọcvọt tới trước mặtmột con Hổ Mang, trước dò xét dùng Oanh Thành Nhất Kíchđánh vàotrên người nó.

-1029.

Thạch TrungNgọc thở dài, tổnthương thấp hơn giết Thảo MãngXà nhiều lắm,bất quáThạch Trung Ngọc cũng không còn biện pháp,chỉ cóthể tiếp tục công kích,Hổ Mangbịđánh bay,ThạchTrungNgọc quăng mộtcái Phi Đao,sau đó đuổi theo dùngHạ Kích.

HPcủa Hổ Mang khoảng chừng năm ngàn,ThạchTrung Ngọc giết không quá phiền phức,rất dễ dàngcó thểhoàn thành,nhìn điểm kinh nghiệm, điểm kinh nghiệm ngược lạikhông tệ, Thạch Trung Ngọc có chút mừng rỡ,xem ra hôm nay vận khí cũngkhông tệlắm, gặp phải quái vật đềucó kinhnghiệm tươngđối phong phú.

- Đại thúc, ngươi trúng độc, nhanh dùng thuốc giảiđộc.

Dương Tửnhắcnhở.

Lúcnày ThạchTrungNgọc mớiphát hiện mìnhtrúng độc, xemra loại rắnnày cũng không dễ trêu, cư nhiên chơi độc, bất quá Thạch Trung Ngọc cũng không để ý,từchỗ Bạo Quânđoạt đượccũng không chỉhồng dược và lam dược, còncóthuốc giải độc, tùy tiện dùng, bao ăn no.

Thạch Trung Ngọc ăn thuốc giải độc sơcấp.

- Gợi ý củahệ thống, ngài trúng độc đẳngcấp quá cao, thuốc giải độcsơ cấp không cách nàokhu trừ,mời dùng thuốc giải độctrung cấp.

ThạchTrungNgọc buồn bực,không nghĩ tới một Hổ Mang thông thường mà thôi, lại phải sửdụng thuốc giảiđộc trung cấp,quá chơi người, ThạchTrung Ngọc ănmột viên thuốc giảiđộc trung cấp, lúc này mớicoilà triệt đểgiảiđộc,sau đó tìm một conHổ Mang khác.

Dương Tử cũng bắt đầu hànhđộng, nàng khônggiống Thạch Trung

Ngọc, nàng giết quáikhông cần cậnthân,chỉ ở xa xa bắn tên mà thôi, HPcủa Hổ Mang mới năm nghìn, đối với Dương Tử mànói cũng không phải quá phiền phức,bình quânsáu bảy mũitênlàcóthể giải quyết, vị trícủa Dương Tử cũngrất hoàn mỹ,khiến cho Hổ Mang còn không cótới gầnnàng đã chết.

Cấp 34

DTV-EBOOK.COM.VN

Một lát sau,Thạch Trung Ngọc chứng kiếnthờigian kỹ năng khí phách cooldown đãkết thúc, hắn do dự một chút, có nên dùngkỹ năngnàyhay không?Nếu như có thể sửdụng mà nói, thăng cấp sẽ trở nên rấtdễ dàng.

Trưng cầuýkiến của DươngTử, Dương Tửgật đầu nói:

- Ngươi đã muốn dùng, vậythì dùng, yên tâm đi, coi như khí phách củangươi khôngcó miểu sátđám HổMang này,ta vàTrầm Bích cũng sẽ lập tức bù vào một kỹ năngquần công, tin tưởng vẫn có thể miểu sát Hổ Mang.

Thạch TrungNgọc trầm ngâmmột chút, DươngTử nóirất có đạolý, coi như khíphách không thể miểusát đám Hổ Mang này, phá huỷ hơn phân nửa HP là không có vấn đề? Đến lúcđó Dương Tửvà TrầmBích bổ sung mộtkỹ năng quần công, ĐíchLô tới một cái kỹ năng quần công, sau đó mình cũng có thể lại ném một kỹ năng qu ần công, như vậy cũng không giết chết mànói, Thạch TrungNgọc chorằng những người mình sốnguổng.

Nghĩ thông suốt những thứ này, Thạch Trung Ngọc lập tức dùng khí phách,ngưng tụkhíphách, lậptức hấpdẫn vôsố Hổ Mang,đàn Hổ Mangtụ về phía ThạchTrung Ngọc, Dương Tử, Trầm Bíchcùng với Đích Lô đangkhông ngừng dọndẹpHổ Mang tớigần.

Thời điểm sắptới nửa phút Dương Tử nói:

- Đại thúc, cóthể thả kỹ năng,ta sắp không chống nổi.

Thạch TrungNgọc ngheDương Tử nói,lậptức phóng ra kỹnăng,khí pháchlóng lánh, tất cả Hổ Mang ở trong phạmvi tầm mắtbị bao lại, đợiánh sángbiến mất,Thạch TrungNgọc vội vãmở mắt, kiểm tra tình trạng bốn phía, nếunhư đám quái này không chết, đám người Thạch Trung Ngọccòn phảilên tinhthần, chuẩnbịbù vào vài cái kỹ năng.

NhưngThạch Trung Ngọc phát hiện trên mặt đất sẽ không còn đượcgặp lại Hổ Mang, có chỉ là một đống lớn trangbị.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, xemra khíphách vẫn rấtcường hãn,thậm chí ngaycả Hổ Mang cũng có thể bị miểu sát, bất quá đây cũnglà bởi vìHP của Hổ Mang khôngcao lắm.

- Chúng ta có nên ở chỗ nàygiếtđàn quái hay không?

Thạch Trung Ngọchỏi.

Dương Tử suy tư một chút nói:

- Vẫn làthôi đi,lực phòngngự củaHổ Mangcao hơn Thảo Mãng Xà nhiều lắm, nếu nhưở chỗ này giết đàn quái mà nói,năm ba lần căn bản làkhông giếtchết, rất phiền toái, hơnnữa ngươi dụ quái cũng không thể kéonhiều, hơn mười haimươi con cũngđã rất tốt, nhiều hơn nữa, ta vàTrầm Bích căn bảngiết khôngđược.

ThạchTrung Ngọc thởdài, chính như DươngTử nói, Hổ Mang này không giống nhưThảo Mãng Xà, lực phòng ngựcăn bảnkhông ở mộtcấp bậc, giết đàn quái mànói, quả thực không dễlàm, kéo nhiềukhông nhữngnguyhiểm, hơn nữa trọngyếu nhất là Dương Tử và Trầm Bíchgiết không đượcnhiều như vậy, xảy ra chút ngoàiý muốn, tất cả đều xong,vì vậychỉ có thể yên lặng ở chỗ này cô đơn luyện cấp,chỉcó thời gian khí phách cold-down kết thúc, Thạch Trung Ngọc mới có thể dùng kỹ năng quần công, kiếm điểm kinh nghiệm.

Thời điểm trời sáng, ThạchTrung Ngọcvà DươngTử lần lượt lêncấp 34, thăng cấp cư nhiên đơn giản như vậy, đâylà sự tình trướcđây Thạch Trung Ngọc nghĩ cũngkhông dám nghĩ, nhất là Dương Tử, trongmột đêm từcấp 30 biến thành cấp 34, đây là kinh khủng cở nào.

Ly khai trò chơi,thời điểm đi ra ăn cơm, ánh mắt cáccô nươngnhìn vềphía Thạch Trung Ngọc và DươngTửđềutrởnên cựckỳ quái dị, ngay cả Hướng Lamvẫn còn cùng ThạchTrung Ngọc xàoxáo, cũng kinh ngạc nhìn chằmchằm ThạchTrung Ngọc,Thạch Trung Ngọc và Dương Tử bị các nàng nhìn nổi da gà.

-Các ngươimuốn hỏigìthì hỏi đi, đừngcódùng loại ánh mắt nàynhìn ta, rất khó chịu.

DươngTử yếuớt nói.

Hướng Lâm vỗ bàn một cái:

- Thành thật khai báo,đêm qua các ngươithăng cấp thế nào? Có phải phát hiện Buggì hay không?

DươngTửho khannói:

- Không biết vì sao, ta bỗng nhiên cảm thấycóchút khát nướcLâm Lâm tỷ, ngươicó thể…

- Ngươi lợi hại!

Hướng Lâmtrừng Dương Tử, bất quáởdưới tò mò nồng nặc,Hướng Lâm vẫnngoan ngoãn đi rót nước.

Hướng Lâmđặt lynướcở trước mặtDươngTử hỏi.

- Bây giờ có thể nói chưa?

- Ai, khôngbiết vì saobỗngnhiên cảm giácbảvaihơi mỏi, Lâm Lâmtỷ, ngươicó thể…

DươngTử tiếp tục giảvờ.

Hướng Lâm nhéonhéo quả đấm nhỏ, cắn răngnghiến lợi nói:

- Tốt, ta giúp ngươi xoa bóp.

Nhìn tư thế của Hướng Lâm, DươngTử biết không tốt, vội vàng nói:

- Hảo tỷ tỷ,ta làmsao có thể làm phiền ngài xoabóp cho ta chứ, ngươi khôngphải muốn biết vìsao đêm quata và đạithúc thăng cấp nhanh như vậy sao, ta cho ngươi biếtlà được.

Mọi người bịbộ dáng này củaDương Tử chọccười, Dương Tử không để ý,nói chuyệnngày hôm qua chomọi người.

Sau khi nghe xong,Hướng Lam thở phì phòbóp cổ Dương Tử, u oán nói:

-Vìsao có chuyệntốtnhư vậy lại không kêuchúng ta?

-Mẹ, đạithúc, cứu mạng, Tiểu Lam tỷ muốn mưusát ta.

DươngTử thốngkhổnói.

ThạchTrung Ngọc cười nhìn hết thảy, cũng không địnhxuất thủ giúp một tay, nhưng chứngkiến bộ dáng hiện tạicủaHướng Lam, Thạch Trung Ngọccảm thấy rất vui vẻ, chỉ cần HướngLam không bởi vì sự tình lần trước, mà tính cách trở nên lạnh nhạt là được.

Hướng Lam cùng Dương Tửcười đùa một chút, sau đó DươngTử lè lưỡinói:

- Đêm quabởi vì người ta quáhưng phấn, nênquên mất!Các ngươi cũng biết người ta làcon nít, không khống chế đượctâm tình, quên một ít chuyệnlà rất bìnhthường, các ngươi hẳnlà hỏi sắc lang đại thúc, vì sao không gọicác ngươitới.

- Đúng rồi,bênBạoQuân cóđộng tĩnh gì không?

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy các cô nương đưa ánhmắtđến trên người mình, vội vã đổichủ đề.

CơNhưNguyệt trừng Thạch Trung Ngọc nói:

- Phi Hổ trấn bị haingườicác ngươipháhủy, Bạo Quân đương nhiên sẽkhông từ bỏ ý đồ, đã phátlời nói,nhất định phải giếtphòng làm việcHinh Vũchúng ta, hiện tạiđầu ngườicủa phònglàm việc HinhVũ chúng tarất đáng tiền, Bạo Quân cựckỳ hào phóng, giếtchúng ta, tám ngàn kim tệ một cái,bất quá Dươnga di không tínhởbên trong, Bạo Quâncòn khôngbiết Dương adi cũng là người của phòng làm việc chúngta.

- Đừng, mấy ngàynữa, ta phải quayvề công ty làm việc, ta cũng khôngthể giống như các ngươi cả ngày chơi game, ta cũng không tính là người củaphòng làm việc các ngươi a.

Dương Băng Dao nói.

- A.

Dương Tửthống khổhô:

-Mẹ, ngươi lại phảivề công ty đi làmsao,mấy ngày nữa ta cũngphải đi học,đến lúc đó ai giúp ta họp phụ huynh đây?

Dương Băng Daocực kỳtựnhiên đưa ánh mắt đặtở trên người Thạch Trung Ngọc,sau đó nóivới Dương Tử:

- Lần trước hắn giúp ngươi đi họpphụhuynh,cũng không ngạiđi nhiều một lần.

ThạchTrung Ngọc khổ não, tuy Thạch Trung Ngọc thừa nhậnmình là cha ghẻ của DươngTử, thế nhưng Thạch TrungNgọc còn chưa cùng DươngBăng Daođi đăng kýkết hôn a,lại phải giúp Dương Tử họp phụ huynh hai lần, Thạch Trung Ngọc ngẫm lại cũng cảm thấy mình cực kỳ thua thiệt, bấtquá quên đi,tiểu nha đầu DươngTửđãbị Thạch Trung Ngọccưỡi, giúp nàng một taylà chuyện đương nhiên.

Tiên Nhân Chưởng

DTV-EBOOK.COM.VN

Chứng kiến Thạch Trung Ngọc gật đầu đồng ý,lúc này DươngTử mới yêntâm.

Lần trước nhõng nhẽo đòi hỏi nửa ngày, ThạchTrungNgọcmới đồng ý, không nghĩ tới hôm naycái gì cũng không cầnnói, Thạch Trung Ngọc đã đồngý.

-Nóiđến, hiệntạimấy người cácngươi cũngbị Bạo Quân xếpvàodanh sách, có muốntheo chúngta luyện cấp hay không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Cáccô nương liếc nhìn nhau, sau đóCơ Như Nguyệt nói:

- Được, như vậymọi người liền hành động chung, chỉ là tổ đội chỉ có thể tổ sáu người, mà nơi nàycủachúng ta cóbảy người, đến lúc đó chỉcó thể hợpthành đoàn đội.

DươngBăng Dao nói:

-Không cần, ta không đi với các ngươi, dù sao ta một người hành động cũng khôngcó nguy hiểm gì, hai ngày nàyta muốnđi tìmđám người Nguyệt Nguyệt luyện cấp!

Nếu Dương BăngDao không muốn đicùng, cáccô nương cũng không đểý, vì vậy Thạch Trung Ngọc liền nóicho các cô nương tọa độcủa bọn họ.

Hiện tại HướngLammới cấp 31, những người khác cũng bất quá mới cấp 32, trong khoảng thời gian ngắn là không cókhảnăng cùng Thạch Trung Ngọc, DươngTử luyện cấp, cho nênbọnhọ quyết định đi giết Thảo MãngXà trước, Thạch Trung Ngọc đương nhiên không quênnhắc nhở cácnàng giết Thảo MãngXàphảichúý cái gì, miễn cho mấy cô nươngnày chết oanchết uổng.

- Ồ,được rồi, các ngươi cóthể ở chỗ Thảo MãngXà trực tiếp lên tới cấp 34,nơi đó kinh nghiệm so với chậm rãi giết Hổ Mang cấp38 caohơn một chút, ta cũng Dương Tử lười trở về, hơn nữa ta có kỹ năngkhí phách, cho nên mớikhông trởvề giết ThảoMãng Xà.

Sau khi ăn điểm tâm xong,thời điểm cáccô nương chuẩnbị trởvề phòng,Thạch Trung Ngọc nhắcnhở.

Trởlại trò chơi, Thạch Trung Ngọcvà DươngTửdự địnhtiếptục tìm quáimới, Thạch Trung Ngọc và Dương Tử đã lên tới cấp34,hẳn nên đi giết quáicấp39, Hổ Mang cấp 38 đã không thểthỏa mãn Thạch TrungNgọc và DươngTử.

Đích Lô chỡ Thạch Trung Ngọc vàDươngTửđi về phía trước.

-Sắc lang đạithúc, ngươi mau nhìn phía trước,thật nhiều Tiên Nhân Chưởng.(* cây xương rồng)

Dương Tử hưngphấnnói.

Trong sa mạc, Tiên Nhân Chưởng đều cực kỳ to lớn,bình thường chưa từng thấy qua Tiên NhânChưởng lớn như vậy, cũng khó trách Dương Tử hưng phấn, bất quá Thạch TrungNgọc lại một chút hứng thú cũng không có,lại lớnnó cũng là Tiên Nhân Chưởng không phảisao?

Bất quá những Tiên Nhân Chưởngcaohai ba métnày tụtậpchung một chỗ,vẫncực kỳ rung động.

Thời điểm không thấy được nhữngTiên Nhân Chưởng này, Dương Tửcònkhông có cảm thấy thếnào, nhưng thấy Tiên Nhân Chưởng, Dương Tử cảm giác rất nóng, mặt trờitrong sa mạc cực kỳ nóng bức, Dương Tửnũng nịu nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Đại thúc, chúng tađi nơi đóhóng mátmộtchút có đượchaykhông ?

- Được.

Thạch Trung Ngọc phát hiện mìnhthật không có định lực, Dương Tử mới yêukiều, mình liềnđồng ý.

Thạch TrungNgọcrất nhanh thì mang theo Dương Tử đi tớibên

cạnh Tiên NhânChưởng, tungngười xuống ngựa, Dương Tử không kịp chờ đợi chạyđi, Thạch Trung Ngọc cười nhắc nhở:

- Cẩn thận một chút, đừngbị gaicủa nó đâm trúng.

- Ta mới không đần như ngươiđâu.

Dương Tử cười hì hì nói.

ThạchTrung Ngọclắc đầu, theo Dương Tửđitới,nhưng Thạch Trung Ngọc phát hiệnTiên Nhân Chưởng runrun, nhưng không quálưu ý, khảnăng chỉ là gió thổi,trò chơi này làm cực kỳ chânthực, ngoại trừ cảm giácđau đớn vàxúc cảm hạ thấp xuống, những thứ khác hầu như không khácchiệnthực.

Nhưng thờiđiểm Dương Tử ngồi ở dưới Tiên Nhân Chưởng hóng mát, Thạch Trung Ngọc chứngkiến động tác của Tiên Nhân Chưởng trở nên lớnhơn,ngay lập tức ýthức được không đúng, vội vãkiểm tra thuộc tínhcủaTiênNhân Chưởng.

Tiên Nhân Chưởng: cấp 39, quái vậtphổ thông.

- Nha đầu, chạy mau, đó không phải Tiên Nhân Chưởng, làquái vật.

Thạch Trung Ngọc lo lắng la lớn.

Dương Tử sửngsốt, quái vật? Dương Tử trong lúc nhất thờicòn chưakịp phản ứng,liềnthấy trên mặt đất, bóngdángcủa Tiên Nhân Chưởng không ngừngtrở nên lớn, lúcnày DươngTử mớiý thức tới không đúng, lập tức đứnglên chuẩn bị chạy trốn, chỉ là hiệntại mới chạycóphải đã hơi chậm hay không?

Thạch Trung Ngọcđương nhiên sẽ khôngđể chobi kịch phát sinh, khi nhìn thấy Tiên Nhân Chưởng dựđịnhhạ thủ với Dương Tử, ngay lập tứcném ra Ph iĐao, Phi Đaođánh Tiên Nhân Chưởng lảo đảo, Dương Tử cựckỳ may mắn trốn thoát.

ThạchTrung Ngọc thở phàonhẹ nhõm, nhưng Tiên NhânChưởng bắt đầu bạo nộ rồi, thân thểkhẽ cong,sauđó thẳngtắp, Thạch Trung Ngọcchứng kiếnvô số cây gai bay về phía mình và DươngTử, nhất thờithất kinh.

Thạch Trung Ngọc ngược lại không sao cả, hắn tin tưởng, quái vật phổ thông cấp40 cũngkhông có khả năng miểu sáthắn, nếu như lấy thuộc tính củahắn,quái vật phổ thông cũng có thể miểu sát, như vậy trò chơi cũng không cần vận hành, ngườichơi bình thường căn bản là khôngcó cách giết quái.

ThạchTrung Ngọc khẩn trương nhìn Dương Tử, nhìnchằm chằm HP của nàng, phát hiện nàngbị Tiên Nhân Chưởng đâm trúng, mới rớt một phần ba HP, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhưngsaumột khắc, Thạch Trung Ngọc cũngtrúng chiêu, hai người chạyra một đoạn khoảng cách, Tiên Nhân Chưởng không có đuổi tới,xem ra nó không có năng lực diđộng.

- Đại thúc, ta đau quá, ngươi nhìn trên người ta, khắp nơiđều là gai,tacó thể bịhủy dunghay không?

DươngTử khẩn trươnghỏi.

ThạchTrung Ngọc cười cườinói:

- Mới vừarồi ngươi chekíncả mặt, làmsao lại bị hủy dung? Lại nói nơi đâychỉlà trò chơi, những thứ này mấyphút sẽtự độngbiến mất, đừng quá lưu ý.

Lúc này Dương Tử mớichúý tới Thạch Trung Ngọc,cười haha nói:

- Đạithúc, trên người ngươi thậtnhiều gai,còn nhiều hơn ta, taxem ngươi bâygiờ giống như là một cây Tiên Nhân Chưởng.

Thạch Trung Ngọcnhổ mấycây gai,bất đắcdĩ nói:

- Trò chơi này một chút cũng không chân thực,nãi nãi, rõ ràngmặc trọng giáp, gai nàylàm sao sẽ ghim vào? Còn tên của ngươi nữa, thường thường đâmvào trên người ta, ta cũng không biết là làm sao chen vào,hơnnữa mỗi lần nhổ ra, trênkhôi giáp cũng khôngcó động.

DươngTử che miệng cười nói:

- Côngty game làm như vậylà vìmỹquana, đừngđểý.

Trênđầu Thạch Trung Ngọc xuất hiệnmột cây hắc tuyến, lão tửtựa

như nhím còn gọi mỹ quan? Lần này tốt rồi, trực tiếp biến thành Tiên Nhân Chưởng.

Dương Tử nói:

- Ngươiở nơi này chờ,ta điqua tìm tên kiaphiền phức, lạidám cắm ta thành như vậy, ta nhất địnhsẽ không bỏ qua cho nó.

ThạchTrung Ngọcđổ mồ hôi, đây làtiểu cô nương sao? Làmsaocó thể hung hãn như vậy? Cái gì gọi là cắm nàng thành nhưvậy? Bị người không biết nghe, không chừngsẽ nghĩ bậybạ.

Dương Tử đi tới cự ly xạ trìnhcủa nàng ngừng lại, sau đó giương cung, nhưngcung của nàng mới vừakéo căng, gai của Tiên Nhân Chưởngđã bay tới, sợ đến Dương Tử vộivãchạy trốn.

Phi Hổ đạn giết quái

DTV-EBOOK.COM.VN

- Đại thúc,ngươi nói loạiquái này, chúng taphải làmsao mớigiết được?

Dương Tử luitrở về bên cạnh Thạch Trung Ngọchỏi.

Thạch Trung Ngọc lắcđầu nói:

-Ta làmsaobiết,loại quái không thể di động này, là công kích viễn trình,ta một chút cũng không cảm thấy kinh ngạc, ta kinh ngạc là, tốc độ xuấtthủ của nó quá nhanh, hơn nữa lựccông kích rất cao, có vẻ như da cũng rất dày, nếu như muốn giết loại quái này,ta đoán chừng phải chuyên môn anbàivài Mục Sư, sau đó mớicó thể giết, ta xem haylà thôi đi,chúngta đổi một địaphương luyệncấp, thực sự không được, tiếp tục đi giếtHổ Mang.

-Không muốn.

DươngTử quật cường nói:

- Hôm nay ta nhất định phảigiếtchết gia hỏa này, ai bảo nóthiếu chútnữathì hủy khuôn mặt của ta?

ThạchTrung Ngọc lắc đầuthan khổ,tiểu nha đầu chính là tiểu nha đầu, làm gìlàm khó dễ một câyTiênNhân Chưởng?Lại muốn phân cao thấp với một cây Tiên Nhân Chưởng, Thạch TrungNgọc cũngcó chút bội phụcDương Tử.

Dương Tử lui ra một chútkhoảng cách, Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc, nha đầukia lại muốn làmtrògì,đang yên đang lành tự nhiên lại lui? Khoảng cách công kích củanàngcũng khôngxa như vậy.

Khoảngcách công kích?Sắc mặtcủa Thạch Trung Ngọc biếnđổi,đột nhiên nghĩ đến một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng,vội vã đuổi theo, còn chưa tới bênngười DươngTử, quả nhiên thấy nàngtừ trong túi

đồ lấyraCông Thành Pháo, đã lắpPhi Hổ đạn...

- Cô nãi nãi, tavan xin ngài,nhanh ngừng tay.

Thạch Trung Ngọcbi thảm kêu lên.

DươngTử cau màyhỏi.

- Vì sao?

Thạch Trung Ngọclàm bộ đáng thương nói:

- Cô nãi nãi, ngài đừng chơi, ngươi cũng không nhìn mộtchút, đây chẳng qua là quáivật phổ thông cấp 39 mà thôi, ngươi dùng Công Thành Pháo vớinó? PhiHổ đạngiábao nhiêu tiền? Ngươi némvàicái qua còn chưa nhất địnhđậpchết, như vậycóphải quá xaxỉ hay không?

DươngTử hừ lạnh nói:

- Ta bất kể,ai bảo chúng nó chọcta? Chọctớitalà đáng chết.

Thạch Trung Ngọc cườikhổ, sựtình dường như không thể hiểu như vậya? Một quái phổ thông, công kích nàng một chút,lẽ nào nàng muốn dùng mấy ngàn kim tệ đi giết một quáivật phổ thông? Quá vớ vẩn? Thạch TrungNgọckhôngchútnghingờtrình độ điên cuồng của Dương Tử.

ĐốivớiDương Tử mà nói,tiền thật đúng là không phải thứgì, dù sao từ khinàng bắt đầu hiểu chuyện, sự nghiệp của Dương Băng Dao đang không ngừng tiến bộ, từnhỏ đến lớn, DươngTửkhông thiếu tiền tiêu,hơn nữalần đầutiên "làm công"ở trong phòng làm việc Hinh Vũ, tốc độ kiếm tiền cũng khôngcoilà chậm, căn bản không b iết tiền làthứ tốt.

Nhưng Thạch Trung Ngọckhông giống, Thạch Trung Ngọc từ nhỏ đã sinh hoạt ở nông thôn, phụ mẫumấtsớm, hoàn toàn là dựa vào chính phủ cứutrợ mớicó thể miễn cưỡng sống sót,sau khi tốt nghiệp trung học, ThạchTrung Ngọc lạicùng mộtđám xã hội đen xen lẫn, đừng nhìnđại ca cực kỳ phong quan, nhưng tiểu đệ phía dưới nàocó tiền gì a?

Thạch TrungNgọc muốn kiếm miếngcơm ăn cũngrất khó, sau đó ở dưới một lầncơ duyên xảo hợp, biếtLýLan, sinh hoạt mới tính chuyển tốt, bất quá về sau mặcdù cótiền một đoạn thời gian,nhưng phụ thân LýLancực kỳ phản cảm Thạch Trung Ngọc, chonên Thạch TrungNgọclại lần nữa trởvề thời gian ăn bữa trướckhông có bữa sau.

Thạch Trung Ngọc thoát ly xã hội đen hai năm,bởi vì không cóbằng cấp,cũng không có kỹ thuật chuyênnghiệpgì, tìm công tácđều không được tốt,hơn nữa tiền thuê nhàở Thượng Hải còn đắt muốn chết, mỗi ngày dậysớm ngủ muộn, lại chỉ cóthể miễncưỡng sống sót.

Nhìn Phi Hổ đạn bay múa đậpvào Tiên Nhân Chưởng, ThạchTrung Ngọc thởdài, Dương Tửdùng tiền thậtquávungtay,cóchúttiền dễ d àng sao? Cầm Phi Hổ đạn tới công kíchPhi HổtrấncủaBạo Quân công hội, còncó thể xem như có chút tác dụng, nhưngdùng để giết Tiên Nhân Chưởng, cócái rắm dùng?

Dương Tử hưng phấn nhìn TiênNhân Chưởng đã bị Phi Hổ đạn đập thành tànmáu, hoàntoàn khôngchúý tới sắc mặtcủa Thạch Trung Ngọctrởnên âm trầm.

-Hừ,để cho ngươidám kém chút hủy dung ta, muốn chết,ta xem n gươilàm sao phản kích?

Dương TửnhìnTiên Nhân Chưởng khinh thường nói.

Thạch Trung Ngọc thì hoàn toànkhông có phản ứng, nhìnbộ dáng của Dương Tử bây giờ, Thạch TrungNgọc bấtđắcdĩ thở dài, vẫncòn muốngiáo huấn nàng vàicâu, nhưng nghĩ nghĩ, thôi được rồi, hiện tại nàng còn nhỏ, hơn nữa Phi Hổ đạn chỉ còn lạimấy viên mà thôi, dùng hết, Dương Tử sẽ khôngcònnhư vậy.

Dương Tử lại đánh ra mộtviên PhiHổ đạn, giết chết Tiên Nhân Chưởng, Dương Tử hưngphấn đitới trước mặt Thạch Trung Ngọc nói:

- Đại thúc,thế nào, ta giếtđược TiênNhân Chưởng,ngươi xem điểm kinh nghiệm, caohơngiết Hổ Mang gấp mười lần.

Khóe miệng Thạch Trung Ngọc co giật,2000kim tệ, mới giết chết một con quái,đừng nói gấp mườilầnđiểm kinh nghiệm, gấp 300lần kinh nghiệm cũng là thua thiệt, hơn nữa bầy TiênNhânChưởng cách gần như vậy, căn bản không có khả năng điqua nhặt đạc, Thạch Trung Ngọc bấtđắcdĩlắc đầu.

-Đạithúc, ngươi nói bây giờ chúng ta trởvề Bạch Hổthành, mua mấy ngàn viên PhiHổđạn quađây giết Tiên Nhân Chưởng có được hay không?

Dương Tử cao hứnghỏi.

Sắc mặt của Thạch Trung Ngọc triệtđể âm trầm, một viênmột ngàn kim tệ, mười viên một vạn,100 viênlà mười vạn kim tệ, 1000 viên chính làmột triệu kimtệ, mấy ngàn viên Phi Hổ đạn? Đó không phải là mấy trăm vạnkimtệ?

Tốn mấy triệu tới luyện cấp? Thạch Trung Ngọc dám khẳng định, coi nhưlà thủ phủ chơi game của thế giới, cũng không dámxa xỉ như vậy.

Chứng kiến Thạch Trung Ngọc căn bản khôngphản ứng mình, Dương Tử có chút nghi ngờ hỏi:

- Đại thúc, ngươi làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc tức giận nói:

- Tađang suy nghĩ cónên đuổi ngươirakhỏi nhàhaykhông, tanuôi không nổi ngươi,tốnmấy triệu luyện cấp? Ngươithật coi tiền là từ trên trời rơi xuống?

-Đuổi ta? Cắt, biệt thự này cũng không phảicủa ngươi, lại nói ta cũng không dùng tiền của ngươi,tadùng tiền đềulà mẹ ta choa.

Dương Tử bĩumôi khinh thường nói.

Lúc đầuThạch Trung Ngọc chỉ muốn dọa Dương Tử mà thôi, ai biết Dương Tử nói như vậy, Thạch Trung Ngọc hừmột tiếng,muốn m ắng mấy câu,phátttiếttâm tình của mình, nhưng nhìn gương mặt non nớt của Dương Tử, Thạch TrungNgọc vẫnnhịn xuống.

-Nha đầu, ngươi cónghĩtới,mẹ ngươi kiếm tiền khổ cựcbao nhiêu hay không?Ngươibiết người thường một tháng tiền lươnglàbao nhiêu không? Hơn haingàn tệmà thôi, đây làchỉở Thượng Hải, có chút địa phương, ngườithường một thángtiền lươngchỉ mới1000 tệ,thậmchí còn không đến, mớivừa rồi ngươi giếtmột con quái,là dùng một tháng tiềnlương của người khác, ngươi cảm thấy như vậy có quá lãng phí hay không?

DươngTử nhíumày nói:

- Đây chẳngqua làbọn họ không có năng lực mà thôi, nếu nhưbọn họcũng có tốc độ kiếm tiền giốngnhư chúng ta, nhưvậykhông phải cũngcó thể lãng phí sao? Chúngta kiếmtiềnlà vì cái gì? Còn không phảiđể dùng sao.

Cát lún

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc bị Dương Tử nói ngây ngẩncả người,Dương Tử nói rấtcó đạo lý, tiền không phải để tiêu sao, hàtất đitính toán nhiều như vậy?Hà tất nghĩ trướcnghĩsau? Hôm nay có rượu hôm nay say, có tiền nên dùng sức tiêu mớiđúng, chờ ngày nào giàrồi, phát hiện bên người mìnhcó rấtnhiều tiền, lạikhông có địa phương dùng,đó mới gọi biai.

- Bất quá bây giờtiền cònkhông tính nhiều, mới mộtchút mà thôi, tuy nóihiện tạicũngcó 200 triệu, chờ thêmhai ngày bán Kiến Bang Lệnh, phỏng chừngcòn có thể nhiềuhơn gầnhaiức NhânDân Tệ, bất quámới mấy trămtriệu màthôi, lấy mấytriệu tới nơi này luyện cấp, có vẻ như vẫnrất xa xỉ.

Thạch TrungNgọcnói.

Dương Tửbất đắc dĩ:

-Đại thúc,đầu óc ngươilà làmsao lớnlêna? Ta chỉ là đùa giỡn, lẽ nào ngươi nghekhông hiểu sao? Ta có nhiều tiền như vậyđi mua PhiHổ đạn sao?Mẹ ta vàNhư Nguyệt tỷ sẽ đồng ý sao?

Thạch Trung Ngọc lập tức hết chỗ nói, lần đầu tiên hắn phát hiện, nguyênlai mình là một ngu ngốc, chuyệnđơn giảnnhư vậy cũng không nghĩ đến,trênngười Dương Tử tối đa chỉ cómấytrăm ngàn, làm saocó thểmua được nhiều Phi Hổđạnnhư vậy!

- Vậythì đi đi, đổi một địa phương luyện cấp.

Thạch Trung Ngọc nói.

DươngTử lắc đầu, thần bícười cườinói:

- Đại thúc, lẽ nào ngươiquênngươi còncó mộtkỹnăng cực kỳ vô sỉ sao?

- Khíphách?

Dương Tử gật đầu nói:

- Không sai, nhưng ngườikhác muốnở chỗnày luyện cấp cựckỳ trắc trở, thế nhưng đại thúc, khí phách củangươi lại bấtđồng,ngươi không phải nói ngưngtụ khí phách ba phút trở lên,khoảng cách công kích thậm chí có thể đạt được gần trăm mét sao? Khoảng cách TiênNhân Chưởng côngkích mớihai mươi lăm mét,lại không thể di động, ngươi thửtưởngtượng, nếu như ngươi ở nơi này dùng khípháchmột lần, cònkhông thể miểu sát Tiên NhânChưởng ở phụ cận?

Thạch Trung Ngọc gật đầu, Dương Tử nói rất có đạolý, nếunhư ở chỗ này sử dụng khí phách, giết quái quảthực sẽ trở nên rất nhẹ nhàng.

- Chỉ là,thời gian khí phách cold-down dài đến nửa giờ, chúngta cũngkhôngthểở chỗ này thảmột cáikhí phách,sau đó lẳnglặng đợi hơn nửa canh giờchứ?

Thạch TrungNgọcchỏi.

Dương Tử bất đắc dĩ:

- Phụ cận đây cũng không phải chỉcó Tiên Nhân Chưởng, chúng ta có thể đi địa phương cách đâykhông xa giết quái cấp 38, chờ đến giờ, chúngtalại tới sử dụng khí phách không được sao?

ThạchTrung Ngọc gật đầu, nếu như vậy, thìthật có thểsuy nghĩ, điểmkinh nghiệm củaTiênNhânChưởng rất cao, so với giết Hổ Mang cao hơn gấp mười lần,bấtquá đẳng cấp Hổ Mang thấphơn, mới cấp37 mà thôi, cho nên điểmkinh nghiệm cao hơn nhiềunhư vậy cũng là rất bình thường.

Thạch Trung Ngọc thận trọngđi tới gần Tiên Nhân Chưởng, sau đó nhìnthấy Tiên Nhân Chưởngbắt đầucông kích, Thạch Trung Ngọc lập tức lui lại,thấy rõràng khoảng cách công kích xanhất của Tiên Nhân Chưởng, ThạchTrung Ngọc đứng ở nơi đó bắtđầu tụkhí phách.

Thạch Trung Ngọcnhìn bầy Tiên Nhân Chưởng,phát hiện chúngnó

dĩ nhiên khôngcó bấtkỳđộng tácgì, trong lòngthở phào nhẹnhõm, đồng thời để ý bốn phía, phát hiện cũng khôngcó quái vật khác tới, xem rakhí phách dẫn quái còndẫn không được xa như vậy,quái cấp 38 cáchnơi này hơn mười phútlộtrình,căn bản khôngbị bấtkỳ ảnh hưởng.

Bất quámặc dù có thể ảnh hưởng đến quái cấp38,Thạch Trung Ngọc cũng không sợ, bọnhọ cưỡi ngựa cũng cần hơn mười phút, huống chilà đám quáivật kia?

Ba phút đi qua rấtnhanh, khí thế trên người Thạch Trung Ngọc cũngngưngtụ tới đỉnh phong, khí phách phóng ra, lầnnày cường quangso vớitrước đây càng thêm chói mắt, không có biện pháp, trước đây Thạch Trung Ngọc còn chưa thành công ngưngtụ khí phách ba phút trởlên.

Quáiởđịa phương khác khônggiống TiênNhân Chưởng, chúng nó biết di động, ThạchTrung Ngọc cũng không dám cho đám quái kia gần người, bằng không một đoàn quái, rất thoảimáilà có thểmiểu sát Thạch TrungNgọc, nếu như muốn khiêng quái đi ngưng tụ khí phách.

Thạch Trung Ngọc phỏng chừng chỉ có giết quái cấp 10 trở xuống, mới có thể thànhcông ngưng tụ khí phách, bởivìquái dưới cấp 10, căn bản không thểphá hư phòng ngự của Thạch Trung Ngọc,bất quá hệ thống rất vô sỉ,coi như khôngthể phá lựcphòng ngựcủa Thạch Trung Ngọc, vẫn sẽ cưỡng chếtrừ1HP,nếu như những quái này khôngthể phá phòng ngự củaThạch Trung Ngọc,nhưng số lượngđủ nhiều mà nói, trongvòngba phút vẫncóthểung dung chơi chết Thạch Trung Ngọc.

Quang mang củakhí pháchrất nhanh thì tiêu tán, Thạch Trung Ngọc nhìnvề phía đàn TiênNhân Chưởng, phát hiệnlấy Thạch Trung Ngọc làm trung tâm, phương viên trăm thước không còn vật sống… ngoạitrừ DươngTử, TrầmBích còn có ĐíchLô, toàn bộ tiêu thất, mặc dù là Tiên NhânChưởng vượtqua phạm vi trăm métcũng bị dư ba quét trúng,HP rớthơn phân nửa, Thạch Trung Ngọc cóchút tiếc nuối,mấy tên kia cư nhiên không chết.

- Đạithúc, nhìn ngươi làm chuyện tốt.

Dương Tử phẫnnộ nói.

Thạch Trung Ngọcsửng sốt, tathìthế nào? Lẽnàotadựa theo ngươi chỉ thị dùngkhí phách, tiêu diệt một đống lớn Tiên Nhân Chưởng, tiểu nha đầu nàycòn chưa hài lòng?

- Lẽnào ngươikhông có phát hiện, chúng ta bâygiờ chỗ ở những hạt cát này đang ở chìm xuống sao?

Dương Tử giùng giằngnói.

Thạch Trung Ngọc cúi đầu nhìn,quảthực chứng kiến chân củamình đãvùi vào trong cát, hơn nữa còn lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được lún xuống, bất quá Dương Tử còn thảm hơn ThạchTrung Ngọc, cát đã qua bắp đùi, sắp bao phủthắt lưng.

Đây làcát lún? Thạch Trung Ngọc sửngsốt, ngay lập tứcđoán được, khôngnghĩtới kỹnăng khí pháchlạicó thể dẫn ra cát lún.

- Nha đầu, chớ lộn xộn, thời điểm gặpphải cát lún,là tuyệt đối không thể động.

Thạch Trung Ngọc vội vã nhắc nhở.

DươngTửsửng sốt, đìnhchỉgiãy dụa, quả nhiên pháthiện tốc độ mìnhchìmxuống giảm bớt:

- Đại thúc, tuy như vậy chúng ta có thểsống lâu được mấy phút, nhưng chúngta không thể vẫn luôn như vậy?Ta còn không muốn chết, ta còn rất trẻa.

Thạch Trung Ngọc nhàn nhạt nói:

- Nhìn thoáng một chút đi, không phảilàmộtcái cát lún nho nhỏ sao,có gìghê gớm? Đừng nói chúng ta không nhất định chết, coi như thật chết,cùng lắm thì lạihồi sinh là được,hà tất khẩn trương như vậy?

Dương Tửuoán nói:

-Bản cô nươngthậtvất vảlên tới đẳng cấp cao như vậy, coi như bị quáigiết chết còn đỡ, khôngnghĩtớilại chếtở trong cátlún,ta không

muốn chết.

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, không phải ngươi muốn sống là có thể sống? Loại chuyện cátlún này ai biết trước được.

Nếu như sớm biết dùng khí phách ngưng tụba phút, cóthể nổ racát lún trongsamạc, đánh chết Thạch Trung Ngọc cũng sẽ không dùng kỹ năng này, cho dù điểm kinhnghiệm của Tiên Nhân Chưởng cao tới đâu cũng không được.

Dương Tử cảm động

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Thạch Trung Ngọctrước tiên thu Đích LôvàTrầm Bích vào, hai người này không thể chết, hiện tại thubọn họ, coi như Thạch Trung Ngọc chết, haingười nàycũngsẽ khôngrớt cấp, hơn nữa nếu nhưTrầmBích và ĐíchLô chìm xuống,sẽ tăng một ít tốcđộ.

Thấy Thạch Trung Ngọc thu Đích Lô và Trầm Bích vào, Dương Tử hơi kinhngạc, bất quá ngẫm lại liềnhiểu dụngýcủa Thạch Trung Ngọc, điều này làmcho nàngcàng thêm nóng nảy:

- Đại thúc, cóphải ngươi mất hy vọng sinhtồn rồihay không? Nhanhnhưvậyđã an bàixong hậu sự?

Thạch Trung Ngọc tức giận trừngnàng nói:

-Cái gì là chuẩn bịhậu sự? Ta cho ngươi biết, ta chắc chắn sẽ không chết.

DươngTử khinh thườngnói:

- Vậy ngươi nhanh nghĩ biện pháp, an bài chúng ta đi ra,ta thực không muốn chếtở loại địa phương này.

ThạchTrung Ngọccóchútbất đắc dĩ,hắn quả thực không có biện phápgì tốt, nếu có biện pháp, Thạch Trung Ngọcđã sớmlên rồi, nơi nào còncó thể ngốc ở chỗ này?

-Đúng rồi, trên người ngươi có sợi dây không?

Thạch Trung Ngọchỏi.

Dương Tử lắc đầu nói:

- Ta làmsao lại có vật kia? Bây giờmuốnmón đồ kialàmgì?Hiệntại phụ cận cũng không cóđịa phương thả dây a.

ThạchTrung Ngọc nói:

- Ngươi cóthểtriệuhồira Mộc Đầu Nhân, để nó kéo chúngtalênlà được, đáng tiếctrên người chúng ta không có dây,nếu không, nói không chừng thìcó thể lên được.

Dương Tử cũngcóchút ảo não, thầm hận tại sao mình không nghĩ đến mua sợi dâyđể trongngười nhỉ, bấtquá ngườichơi thông thường, không gian trongtúi đồ vốnkhôngnhiều, không có mấy ngườisẽcấtđồvô dụng.

- Đại thúc, ta biết ngươirất thông minh,mau nghĩ biện pháp đi.

Dương Tửvội vàng nói.

- Chốồnào,vốntâm có chút phiền, ngươi lại nháo như thế, ta càng không nghĩ rađược phải làm sao.

Dương Tử vội vã câmmiệng, lẳng lặng chờ Thạch TrungNgọc nghĩ ra biệnpháp, nhưng bởi vì trướcđó nànggiãy dụaqua vài cái, cho nên thân thể lún xuống không ít,hạt cátđã tớitrước ngực, nếutiếp tục như vậy nữa, chỉ chốc lát, hạt cát sẽ qua cổ,sau đó chínhlà đầu, thời điểmđầu tiến vào trong cát, DươngTử100%sẽ hưởng thụ mộtlần miễn phítrởvề thành.

Khôngchỉ DươngTử, hiện tại Thạch Trung Ngọc cũngcó chút nóng nảy, không thể để DươngTửchết a,bằng khôngmình cũng mất hết mặt mũi, Dương Tử đi cùng với mình,lại còn chết,trọng yếu hơnlà, Dương Tử bịkỹ năng củamìnhhại chết, coinhư cáccô nương trong phòng làm việckhôngnói, nhưng chínhhắn sẽ cảmthấy ngượng ngùng.

Thạch Trung Ngọc nỗ lực suy tínhtấtcảphương pháp có thể chạy ra cát lún,nhưng tấtcảý tưởng đều bị ThạchTrung Ngọc bỏqua, một chút giá trị cũng không, ThạchTrungNgọc khôngkhỏi thầm hận, vì sao trước đây mình khôngnghiên cứu Charix đàosinh như thếnàoa?

Trước đây Thạch TrungNgọc làm sao nghĩtới mìnhcũng sẽđi vàosa mạc,huống chi còn gặp cátlún? Đươngnhiênkhôngcó khảnăng đi học, ThạchTrung Ngọc thống khổ ômđầumình, chứng kiếnhạtcátđã tớicổ củaDương Tử, ThạchTrung Ngọcbiếtmìnhkhông thể kéo dài, bằng không mình và DươngTử thật khôngthể sống.

Nhưngbây giờ không có biện pháp, Thạch Trung Ngọc cắnrăng, có thể cứusống một người, dù sao cũnghơn hai người đều chết, Thạch Trung Ngọc giùng giằng đi tới bênngười Dương Tử,nói:

- Nha đầu, hiện tại ta cũng không cóbiện pháp gìtốt, hết thảy đều chỉ có thể dựa vào chính ngươi,ta kéo ngươi một cái, chính ngươi leo lênа!

Thạch TrungNgọc nói xong,dò tay vào trong cát, bắt đượcDương Tử, sau đó dùng lực lôi Dương Tử lên,nhưng ThạchTrungNgọc lại vìvậy vùi lấpvào trongcát,Dương Tửvội vãhô:

- Đừng kéo ta,ngươitự nghĩbiện pháp lên đi.

Thạch TrungNgọc nhíumày nói:

- Đừng nói ngốc, ta làm sao sẽ trơ mắt nhìn ngươi chết? Ngươi là nữ nhâncủata.

DươngTử sửngsốt, nàng nhớkỹ, đây là lần đầu tiên Thạch Trung Ngọc chính thức thừa nhận mình là nữ nhân của hắn, Dương Tử kích động khóe mắt chảy ra nước mắt.

- Đừng cảm động, nhanh nghĩ biệnphápđi lên.

Thạch Trung Ngọc nói, lần nữadùng sứcômlấy Dương Tử, sau đó tận lực kéo nàngra ngoài.

Nhưng Dương Tử lại nắm hai tay Thạch Trung Ngọcnói:

- Takhôngđi, mặcdùchết, ta cũng muốn chết cùng ngươi.

-Dựa vào, ngươicái nha đầunày, lẽ nào ngươi không biết nơi đây chỉlà trò chơi sao? Tachết, luyệnvề khôngđược sao? Cần gì phải kéo thêm một người?

Thạch Trung Ngọc bấtmãn nói.

Dương Tử lần nữa sửng sốt, đúng vậy, nơi đây chẳng qualà trò chơi màthôi,cũng không phải thật sự sinhlytử biệt, bấtquá trò chơi nàylàm quá chân thật, DươngTử phảng phất như cảm giác người lạc vàocảnh giới kỳ lạ, hoàn toàncoi nó thành thựctế.

- Khôngmuốn,chodù là trò chơi, ta cũng muốnở bên cạnh ngươi.

Dương Tử quật cường nói.

Thạch Trung Ngọc đaudầu,tuy DươngTử biểu hiện làmchohắncảm động,bất quá hiện tại không phảithời điểmnói cái này, hai người đều chết hết, như vậysẽ không may như thế nào? Người khácsẽ ra sao?

Đẳng cấp hai người độtnhiên tăngvọt,lậptức chiếm cứhai vị trí đầu, Thạch Trung Ngọc còn khámột chút, mọi người đã quenhắn là đệ nhất caothủ, nhưng DươngTử thì sao?Trước đây nha đầukia chưatừng vào top 5 bảng bài danh đẳng cấp, hơn nữađãlâu không vàotop 10,đột nhiên tăngđến thứhai,người khác sẽ nghĩ ra sao?

Ngay cả các cônương trong phòng làm việc cũng hoài nghi bọn họ tìm được Bug, mớicó thể tăng cấp nhanhnhưvậy, nếu nhưhai người đột nhiên chếthết,nói không chừngcòncó thểbị người khác hiểulầm thật là phát hiện Bug,sau đólợi dụng Bug thăngcấp, cuối cùng bịhệ thống pháthiện, xử giáng cấp.

Thạch TrungNgọcdùngDã Man Trùng Kích, sử dụng kỹ năng với người chơi trongđội ngũ sẽ không gây ra phản ứngbất lương, Thạch Trung Ngọc cănbản thể khôngđụng ngất DươngTử, nhưngsẽ đụng DươngTử bay ra một khoảng cách, nhưng Thạch Trung Ngọc biai phát hiện, Dã Man Trùng Kíchở trong cátlún cănbảnkhôngthể sử dụng.

Dã ManTrùng Kích là cần chạy, màở trong cát lúncóthểchạy sao? Nếunhư cóthể chạy, sẽ không bị vâyở chỗnày, Thạch Trung Ngọc chỉ cóthể đổimộtloạiphương thức, từ trong Túi TuDilấy ramột thanh đao đồ trắng phổ thông,sau đócùngDương Tử giải trừtrạng thái tổđội.

Bởivì lúc trước Dã Man Trùng Kích,cho nên Dương Tử rấtdễ dàng đoán được lần này Thạch Trung Ngọc lại muốn làm gì, nếunhư Dương Tử khôngđoán sai,ThạchTrung Ngọc địnhdùng Oanh Thành Nhất Kích, dự địnhgây ra hiệu quả đánh bay, đánh mìnhra khu vực cát lún.

DươngTử vội vãnắmchặctay ThạchTrung Ngọc, sau đó vọt tới tronglòng hắn nói:

-Đại thúc, đừng đuổi ta đinhư vậycó đượchay không? Đểtavà ngươi cùng chếtcó được không?

Hôn mê

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc cau mày, tronglòng sắp buồn đến chết,tuy Thạch Trung Ngọc đãsớmbiếtnữ hài tử thích ngôn tình nhảm nhí, nếunhưnam nhânbảovệnữ nhân một chút,nữ nhânlúc nào cũng sẽ cảm độngđến rối tinh rốimù, nhưng Thạch Trung Ngọclại không nghĩrằng, DươngTử cũng trởnên như vậy.

Thạch Trung Ngọcbi ai thở dài:

- Sớm biết, ta sẽ không quản ngươi,tựtalên trước,ai, muốnngươi lên, ngươi lại còn không vui, hiện tạiđược rồi, ngay cảta cũnggóp vào, khôngcòn cơ hội sống.

Dương Tử cười ngây ngô, căn bảnkhông lưuý ThạchTrung Ngọc hồ ngôn loạnngữ, mắt nhìnvề phía ánh mắt củaThạch TrungNgọc trở nênôn nhu khônggìsánh được, Thạch TrungNgọcbịánh mắt của Dương Tử làm têcả dađầu, quá không quen, trước đây Dương Tử nhìn hắn, hầunhưđều là tinhquái,dường như tính toáncái gì,hoặc là ánh mắt quyếnrũcâu hồn, nhưng ônnhu, Thạch Trung Ngọcvẫn làlần đầu tiênnhìn thấy.

- Đại thúc, có thể hátcho ta một bài đượckhông?

Dương Tử hỏi.

-Ngươi bệnh rồi.

Thạch Trung Ngọc từ trongTúi Tu Di lấy tẩu thuốc, rúthaihơi nói.

- Hừ,đại thúc, lẽ nào ngươi không thể để cho ta lãng mạn mộtchút sao? Trongrấtnhiềuphim ảnh, thời điểm nam n ữ chính sắp chết, vainam chínhđều sẽ thỏa mãn tâmnguyệncủa nữ nhân vật chính.

Dương Tử bất mãn nhìnThạch Trung Ngọc còn có tâm tình hút thuốclá, bầu khôngkhí tốt khó được bị Thạch Trung Ngọc làm hỏng không còn sót lại chút gì.

Thạch Trung Ngọcnhàn nhạt nói:

- Ta mới lười quản những ngôn tình nhảm nhí ấy, ta chỉbiết nơi đây chỉ là trò chơi,hơn nữa thờiđiểm người sắp chết, chẳng lẽ khôngthểlàm tình, hút thuốc,uống rượu?Đi hátlàm gì.

Làm tình? Hút thuốc? Uống rượu?

Khóe miệng DươngTử co giật, chẳnglẽ đây là phản ứngbình thường khi nhânloại sắp tử vong sao? Quátào lao a?

Thạch Trung Ngọccũng mặc kệDương Tử nghĩ thế nào, hắn chỉbiết là, hạtcát đãtớicổ, hai người sắp đượcmiễn phí trở về thành?

Di,đúng vậy,trở về thành, con bànó, saolão tử lại ngu nhưvậy? Lại quên quyển trục hồi thành?

Thạch Trung Ngọc vộivàngnói:

- Nhanh dùng quyển trụchồi thành, chúng tacòn có thể cứu.

Dương Tửsâu kín liếc mắt nhìn Thạch Trung Ngọc, để cho nàng dùng quyển trụchồi thành?DươngTửcảm thấy vẫn làhai ngườicùng chết mới lãng mạn,mà không phải hai ngườiđào sinh, bất quá chứng kiến Thạch TrungNgọc đã móc ra quyển trụchồi thành, Dương Tửcũng chỉcóthểbất đắc dĩ lấyratheo, đồngthờitrong lòng cầunguyện địa phương này là bản đồ đặc thù, không thểsử dụng quyểntrục hồi thành.

Nếunhư Thạch Trung Ngọc biết Dương Tử nghĩ thế nào, nhất định sẽ tức giận đến hộcmáu.

- Gợiý củahệ thống, ngài đangở trongbản đồ đặcthù, không thể sử dụng quyểntrục hồi thành.

- Ha ha!

Dương Tửnghe được gợi ý củahệ thống, hưngphấnhô một tiếng, bất quá rất nhanhthì ý thức được,dưới loại tình huống này, không nên phát sinh thanhâm hưng phấn như thế, vội vã lén nhìn biểu tình của Thạch Trung Ngọc.

Chứng kiến sắc mặt của Thạch Trung Ngọc đã triệtđểđen xuống, Dương Tử hơi có chút khẩn trương,không biếtThạch Trung Ngọc cótức giậnhay không.

ThạchTrung Ngọc đươngnhiên không biết mới vừa rồi Dương Tử trớchú, làm sao sẽ giận Dương Tử, chỉ là có chút tức giận, cáiphá địa đồ này, vì sao không cho mặt mũinhư vậy,bất quá chứng kiến DươngTử hưng phấn như thế, không khỏi nhíu mày một cái.

- Nhađầu, ngươi khôngcóbị bệnh chứ? Biết chúng ta sắp chết, còn có thểhưngphấnnhư thế?

Thạch Trung Ngọckhông hiểu hỏi.

- Ai cầnngươilo?

DươngTử lườm hắn một cái,không nóigì, chỉ là không ngừngnhích tới gần Thạch TrungNgọc, dánthật chặc lên người hắn.

Thạch Trung Ngọc tronglúc nhấtthời giống như hòa thượngsờ khôngthấy tóc,tâmtư củanữ nhân thật đúng là kỳ quái, bất quá hắn cũng không nghĩ cáigì,hiệntại đã đếncổ, cònnhư lúc nào chết, vậy phải xemvận khí, ai, hyvọng khôngnênănquá nhiều cát!

Nếunhư ănquá nhiều cát,cái hệ thống vô sỉ này lại làm ra vấnđề đau dạ dàygì đó, tấtcả thuộc tính giảm phân nửa… Thạch Trung Ngọc nhất địnhsẽ xoá nick.

- Ôi, thật nhiều cát, sắclang đại thúc, talại không muốn chết, hiện tạingươi cứu tađược không!

Vẻ mặt Dương Tử đau khổnói.

-Chậmrồi,ai bảo lúc trước ngươikhông chịura ngoài, đừng nói chuyện với ta, con bà nó, ta cũngăn vàorất nhiều cát.

Thạch TrungNgọc bấtmãn nói.

Dầndầnhaingườibị cát chôn sống,dưới tình huống không thểhô hấp là rất khó chịu, Thạch Trung Ngọcvà DươngTử đềucảm giác nhưvậy,ý thức dần dần trở nên mơ hồ,Thạch TrungNgọc phảng phất nhưcảm giác mình dường như chưachết, mànhư xuyên qua

tầng cát này, rơi đến những địa phương khác,Thạch TrungNgọc duy nhất có thể cảm giácđược là tay của mìnhvà DươngTửcòn nắm thật chặc.

- Gợi ýcủa hệ thống, trong hiện thực có người hô hoán, có ly khai trò chơihay không?

- Gợi ý của hệthống, trong hiệnthực có người hô hoán, cóly khai trò chơihaykhông?

...

Một lần lại một lần thanhâmgợi ý của hệ thốngđánh thức Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc tỉnh tỉnh mê mê rời trò chơi,ngay cả hắn cũng không biếtmìnhrốt cuộc là làm sao đi ra, chỉnhớ rõ mình và Dương Tử bị vùi vào trong cát, cuối cù ng cáigì cũng không biết.

Đi tớiphòng khách, chứng kiếnDươngTử vừa lúc từtrên lầuđi xuống.

- Uy, ngàyhôm qua hai người các ngươi chạy đi địa phương nào luyện cấp? Vì sao gọi điện thoại chocácngươi cũngkhông bắt máy? Sáng sớmgọi các ngươi rời giường, cũng phải gọinửa ngày?

Hướng Lâm hỏi.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, nói sự tình ngàyhôm qua, cáccô nương đều không ngoại lệ, toàn bộ nhíu chặtchânmày.

- Kỳquái, ta nhớsáng sớm hôm nay ly khai tròchơi, đira làm điểm tâm,còn nhìn thoáng qua bảngbài danh đẳngcấp,hai người các ngươi còn chiếm hai vịtrí đầu, khôngcó rớtcấp, nói cách khác các ngươi còn chưa chết.

Tuyết Sương Yên tò mò nói.

-Đúng rồi, Ngọc tỷ, mớivừa rồi ngươi nói ngươi cảm giác dường như rơi đến địa phương nào đó?Có thể chỉlàhôn mê bất tỉnhhay không? Trongtrò chơi có thểngất, giống như trong hiện thực, chẳng qua nếu như nhân vậttrong trò chơi bị ngất, người chơi sẽ tựđộngtiến vào giấc ngủ,sẽ không tạo thành tổn thươnggì, bấtquá

nếu người chơi tỉnh lại,mà nhân vật vẫn còn đang hôn mê mà nói, sợ rằngcác ngươi chỉ cóthể kiênnhẫn đợi.

Cơ NhưNguyệtnói.

Thạch Trung Ngọccườikhổ, hệ thống lại còn có công năngvô sỉ như vậy,cáinày còn là lần đầutiên nghe nói, nghĩ đến đợi lát nữa vào trò chơi, chỉ có thể nhàm chán chờ nhân vật chậm rãitừ tronghôn mê tỉnh lại, Thạch Trung Ngọc đau đầu, quá dằn vặt người.

Buổi chiều mất hồn

DTV-EBOOK.COM.VN

-Gợi ý của hệ thống,nhân vậtcủa ngài đang nằm ở trạng thái hôn mê, tạm thời không thểvàotrò chơi, thời giancònlạilà năm giờ ba mươi lămphút, ngàicóthể nghỉngơi, sau năm tiếnglầnnữa tiến vào tròchơi.

Thạch Trung Ngọc mới vừa tiếnvàotrò chơi liền nghe được loại thanh âm vôsỉ này, bất quá Thạch Trung Ngọc chiếm được một tin tốt, là coi nhưngười chơi khôngở trong cabin trò chơi, thời gianhôn mê vẫn cóthể tiếp tục trôi qua, không cần nằm ngủ trongđó.

Chiếmđược tin tức tốtnhư vậy, ThạchTrung Ngọc đương nhiên sẽ không tiếptục ở lại trong trò chơi, màrời trò chơi, đi tới phòng khách mở TV, thừadịp DươngTử còn chưađi ra, nhanh chiếmlấy điềukhiển từ xa mới là vương đạo.

Nếunhư không phải Dương Tửcũng hôn mê, ThạchTrung Ngọc thật muốn vào trong phòng cô nương nào đó xxoo,đáng tiếc, tiểu nha đầu kia đang hôn mê, támphầnmười nàng cũngsẽ đira, nếu như bâygiờ đi phòng cô nương khác, không biếttrong đầu nàng lại sẽ miên man suynghĩcái gì.

Bất quádường như Dương Tửcũng làmột nữ nhân, hơnnữacòn cùng Thạch TrungNgọc phátsinh qua quan hệ, ThạchTrung Ngọc nghĩ có thể dùng hơnnăm giờ này cùngDương Tửphát sinhsự tình hữu nghị hay không.

Quả nhiên,một lát sau, Dương Tửquệt cái miệng nhỏ nhắn đi tới phòng khách.

- Đại thúc, chúngta xem PhimHoạt Hìnhđi, kinh kịch có gì mà xem?

Dương Tử laybả vai Thạch TrungNgọc nói.

ThạchTrung Ngọc rấttòmò hỏi:

- Khôngphảitiểu nha đầu ngươi thích xemphim Hàn sao, tới đoạn kịch tình nào đósẽ ôm gối đầu khóc, hiện tại xemkinh kịch,nólà câu chuyệntình yêu, xemđếnphầnsau ngươi cũng sẽ khóc.

Dương Tửbĩumôi khinh thường nói:

- Đại thúc,ta kháng nghị, loại kịchnày làmsao cóthểxem?Nếu như thời giandài nghe loại kịchnày, ta nhất định sẽ trở nên đần giống như ngươi.

Thạch Trung Ngọc laumồ hôi, đây là lời gì? Nóigiống như lão tử cực kỳ đần vậy?

Không nhịn được DươngTử ởbên tai quấy rầy, ThạchTrung Ngọc chỉcó thể ngoanngoãngiao ra điều khiển từ xa.

Dương Tửchiếm được điều khiển từ xa, xemphim truyền hình nhàm chán, Thạch TrungNgọc căn bản không có tâmtình, chỉ cóthể trở về chơi game trên máy tính,nhưng Dương Tử căn bảnkhông cho Thạch Trung Ngọc đi, kéo hắnlại, sauđó ngồivào trong ngực củahắn, đểThạch TrungNgọccùng nàng xem TV.

Thạch Trung Ngọc cực kỳ nỗ lực thửđuổi theo trào lưu thời đại, đángtiếc vẫn thất bại, DươngTử đã có thể nghe được Thạch Trung Ngọckhò khò ngủ say,tức giận đến giẫm chân hắn một cước.

Thạch Trung Ngọcthậtvấtvảngủ đượcbị DươngTử đánh thức, nhất thờigiậntím mặt,đặt nàng nằmngangở trên bắp đùi, để chomông nàngnhôlên, sauđó bàn tay không chút lưu tình vỗ tới, mông nhỏ mượt mà co dãn,câu dẫnThạch Trung Ngọc tâm thầnrung động.

Thạch Trung Ngọc là thanh niên huyếtkhíphươngcương, sao chịu nổi câu dẫn, đương nhiên cũng có chút không nhẫnnạiđược mình, hơn nữalúc trước đãnghĩ qua có nêncùngDương Tử phátsinh chút quanhệhay không, lại ở trên môngDương Tử vỗhaicái, sau đó thôbỉ cười nói:

- Thì ra môngnhỏ của ngươi codãn tốt nhưvậy, sao trướcđây ta không phát hiện nhỉ?

Dương Tử mắccởđỏ bừng:

-Sắc lang đại thúc,ngươiquảnhiên chính là một sắc lang.

Thạch Trung Ngọccũng khôngđể ý, nhẹ nhàngvuốtve mông của Dương Tử, Dương Tửcũngcó chút không chịu nổi, nàng mới nếm thử tráicấm, cũng rất muốn thể nghiệm lạicảmgiác tuyệt vời kia, chonêncăn bản khôngcó ngăn độngtác của Thạch Trung Ngọc, mặc cho hắnvuốt ve mông nhỏ của nàng.

Chỉ chốc lát, hô hấpcủa DươngTử đãcó chúttrầm trọng, mà taycủa Thạch TrungNgọc thìđã sớm thămdò vàongực nàng, ở nơi đó nắn bóp vuốt ve,thỉnh thoảngse se đầu vú, làm cho nó nhanh chóng dựng thẳnglên.

-Đại thúc, không nênở chỗ này,chúngta về phòng đi!

DươngTử rốt cục không chịu nổi Thạch Trung Ngọc kíchthích.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, thuận tay cầm lên điều khiển từ xa,tắtTV, sau đó bế Dương Tử đi vào phòng mình.

Hiệntạihai người đều nằmở trạng thái hôn mê, mà các cô nươnglại không biết Thạch TrungNgọc và DươngTử ởtrong trạng thái hôn mê, cho dù khôngởtrong trò chơi cũng có thể tính giờ, cho nên T hạch Trung Ngọccăn bản không cầnlo lắngcác cô nương sẽ phát hiện Thạch Trung Ngọc và Dương Tử khôngở trong trò chơi.

Tiếnvào phòng, DươngTửlậptức hôn Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc sửng sốt, không nghĩtới Dương Tử chủ độngnhư vậy, bất quá như vậycũng tốt, tiết kiệm mình phiền toái.

Yphục trên mình haingười dần dần tiêu thất, mấy phút sau, trong phòngThạchTrung Ngọc liền truyềnđến thanh âmrênrỉ mê người của Dương Tử.

Vân thuvũhiết,hai người lười biếngnằm ởtrên giường.

- Đại thúc, ngươi làm sao mạnhnhưvậy? Ta nghe bằng hữunói, nam nhân ở trên giường giống nhưrất khó thỏa mãnnữ nhân, làm sao vật của ngươi, bây giờ còn cứng như thế?

Dương Tửtò mò hỏi.

Thạch Trung Ngọc hút thuốc,nhìn tronglòng, trên mặt cònmang theothỏa mãnsaucao trào,tiêu sáinói:

-Cũng không suy nghĩ mộtchút xem calàai? Làm sao ngay cả một t iểu nhađầu như ngươicũng không đối phó được, không phảica khoác lác,ngay cả ngươivàmẹngươicùng tiến lên, ta cũng có thể ung dunggiải quyết.

Dương Tửởhông bên Thạch Trung Ngọc hung hăng bấm mộtcái:

-Lại đánhchủ ýmẹta, đãsớmnói cho ngươi biết, mẹ ta làkhôngcó khả năng để ý ngươi.

ThạchTrung Ngọc cười cười, cũng không nói lời nào,mìnhvàDương BăngDao đãsớmphát sinh quaquan hệ kia, lại không chỉ một lần, Thạch Trung Ngọc khôngkhỏi huyễn tưởng lên, nếunhư Dương Tử và Dương BăngDao cùng ở trên giườnghầu hạmình, thật làmột sự tình kích thíchcỡ nàoa.

Nghĩ tới đây,nộ long của Thạch TrungNgọc lại có chút xung động, Thạch Trung Ngọcnhìn đồnghồ treo trên tường nói:

- Nha đầu,còn cóhai giờ,chúng ta thêm lần nữa nha!

Sắc mặt DươngTử biến đổi,lập tức cùng ThạchTrung Ngọckéo ra một chút khoảngcách, dùng chăn che mình lại, sau đó nói:

- Mới không cầnđâu,vừarồi người ta đãbị chơiđùađủthảm, lại bị ngươi nhàonặn một lần, vậy ta còn có thể sống hay không?

Thạch Trung Ngọc không quan tâm, vội vàng kéo chănra, mở rộng hai chân, nộ longđã cương cứngvào sátmép âm hộ rồiđẩy mạnh, Dương Tử khẽ rên lên thành tiếng, thoángchốc nộlong đã nằmgọn trong hang độngấmáp thân thuộc.

Thạch Trung Ngọc không ngừng ra vào, Dương Tử biết một khihắn đã lêncơn khát tình thì không gì ngăn cản được nên đành nằm im chịu trận.

Thạch Trung Ngọccúi đầu ngoạm lấy bầu ngực trầnnóng bỏng, bên dướivẫn ra vào đều đặn. Thanh âm bành bạchdo haibộ phậnsinh dục vachạm rộnrã khắp phòng, xenlẫn tiếng rên yếướt của Dương

Tử.

Thạch TrungNgọc nhưmột con thú hoang bị bỏ đói, điên cuồng ngấunghiến cơ thể trần truồngkhêu gợi của nàng, đến mức đôi khi Dương Tử nhăn mặt vì đau đớndo hắn làm quá mạnh,hay do Thạch Trung Ngọc cắn lấy đầuti hồng hàonhỏ nhắn như nụtầm xuân của nàng.

Qua hồi lâu, Dương Tử quảthật khôngchịu nổi thở hỗn hển:

- Ngươi tìm người khácđi, ta chịu hết nổi rồi!

ThạchTrungNgọclau mồ hôi,DươngTử quả nhiên bưuhãn, bạn trai cónhu cầu, nha đầu kia lại còn có thể nghĩ đếnđể cho bạn trai mìnhđitìm nữ nhân khác, quácõimở.

Dương Tử nhãnchâu xoay độngnói:

- Đại thúc, ngươi khôngphảivẫn luônnói, ngươicùng mẹtaphát sinh quan hệ rồi sao? Bây giờ ngươicó thể đitìm nàng, để cho ta chứng thật một chút, quan hệ giữa ngươivà mẹ ta.

Nếunhưcòn chưa cùng Dương Tửphát sinh loại quan hệnày, Thạch Trung Ngọc nhất định sẽ không chút dodựđi tìm Dương Băng Dao, nhưng bây giờ không làmđược a, nếu như bây giờcho DươngTử biết, mình thật cùng Dương BăngDao xảyra loại quan hệ đó,không biết Dương Tửsẽbị bao nhiêu đả kích.

Đại thúc hành hạ ta một buổi chiều

DTV-EBOOK.COM.VN

Chủ yếu nhất là, DươngTử rất khai phóng,nói không chừng còn có thể miễn cưỡng tiếp thu Dương Băng Dao, nhưngDương Băng Dao sẽcholànhư vậysao? Chỉ là giấuCơNhư Nguyệt cùng mình yêu đươngvụng trộm, Dương Băng Dao cũng đã cảmgiác rất áy náy, nếunhư lại đểcho Dương Băng Dao biết, tình nhân của mình cư nhiên cưỡi con gáinàng, DươngBăng Dao còn không giết mình?

Nghĩ tớiđây, lưng Trung Ngọc không khỏi xuất hiện mồhôi lạnh, trời ạ, trước đâylàm sao lại không nghĩ tới vấn đề này? Nếu như Dương Băng Dao biếtmình cưỡi nữ nhicủa nàng,hậu quả tuyệt đối là không thể ngăn cản...

- Đại thúc, tại sao không nói chuyện? Ta biết ngươi vàmẹta một chút quan hệ cũng không có.

Dương Tử khinh thườngnói.

Thạch Trung Ngọc nhìnDương Tử,sau đó hỏi.

- Nếu nhưtathật cùng mẹngươicũng có loại quan hệđó, ngươi định làm như thế nào?

- Làmsaolại có loạisự tình này!Đại thúc,ngươi đừng nằm mơ.

Dương Tử nói.

- Talànói nếu như.

Dương Tử suynghĩ cẩnthận, Thạch Trung Ngọckhẩn trương nhìn Dương Tửtrả lời.

-Dựa vào,nếu như ngươi thật cùng mẹ tacóquan hệkia, ta nên gọi ngươi lão công hay phụ thân?

Dương Tử bất mãn nói.

Thạch TrungNgọclaumồ hôi, tiểu nhađầu cư nhiên đang suy nghĩ cáinày, mà không suy nghĩcó thể phải ly khai mình hay không,bất quá Thạch Trung Ngọcsuynghĩ mộtchút, vẫn là thôi đi,hỏi quá nhiều,dù sao cũng không tốt.

Cho DươngTử nghỉ ngơi nửa giờ, Thạch Trung Ngọclầnnữanhàotới trên người DươngTửlàm pít-tông vận động tiếp,Dương Tử bị Thạch Trung Ngọcchơi đùa rên rỉ liên tục, chỉ có thể cầu xin tha thứ.

- Nha đầu, nhanh mặc quần áo vào đi.

ThạchTrungNgọcở trên môngnhỏcủa Dương Tửbóp một cái nói.

Dương Tử bất mãn nói:

- Chớ phiền, để cho ta nằm mộthồi, đầu khớp xương sắp mềm hết rồi.

Thạch Trung Ngọcôm DươngTử, chỉ vào đồng hồtreotrên tường nói:

- Hiện tại đã hơn nămgiờ chiều, đám người CơNhư Nguyệtchẳng mấy chốc sẽđinấu cơm, ngươi lại khôngra ngoài, sẽbịcácnàng phát hiện.

Dương Tử sửng sốt một chút, sau đó vội vàngmặc quần áo, trừng Thạch Trung Ngọc nói:

- Đều là ngươi làmhại, nếu như bị Như Nguyệt tỷ biết, nàngcòn không cườichết ta?

Thạch Trung Ngọc im lặng nói:

-Cáinày quan hệ gì tớita? Mới vừa rồi ngươicũng rên rất vui vẻa? Còn bảo tadùng sứcsao?

Dương Tửmắc cở đỏ bừngtrừng ThạchTrung Ngọc,sauđóbắtđầu mặc quần lót, bỗng nhiên cảm giác cái quần lót này không đúng, dường như không phải là củanàng, DươngTử kinhngạcnhìn quần

lót hỏi.

- Đại thúc, đây là của người nào?Sẽkhông phải làNhưNguyệttỷ chứ?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, dựa vào, đây không phải là lần trước từ chỗ Tuyết Sương Yên lấy tới sao? Về sau khôngbiết bị mình vứt xuốngđịa phương nào, làm sao sẽ bị Dương Tử pháthiện?

Dương Tửnhìn thấy Thạch Trung Ngọc không nóilời nào, lập tức bày ra dángdấp ta biết chân tướng, nói:

- Đại thúc, không nghĩ tới ngươi lạicó yêu thích này, quần lótkia là ngươitừ chỗ người khác trộmquađúng không?Đại thúc, ngươi thật tà ác, bấtquá ngươiyêntâm, ta sẽ khôngđi mật báo.

Thạch Trung Ngọcđổ mồ hôi, lúcnàolãotử có yêuthích này? Lãotửlà mộtngười rất thuần khiết khiết biết không?

- Đùa gì thế, nóitacó yêu thíchđồlót, cái nàyta còn miễn cưỡng có thểtiếpthu, nhưng cái quần lót này làm sao có thể làtatrộm? Cái nàyrõ ràng chính là ta quangminhchính đại từ trong phòngTiểu Tuyết lấy ra.

Thạch Trung Ngọc nghĩachính ngôn từnói.

DươngTử đã sớm ngheCơNhưNguyệt nói qua, Tuyết Sương Yên cũnglàbạngáicủaThạchTrung Ngọc, đối với cái quần lótnàylàcủa Tuyết SươngYên cũng chẳng có gì kinh ngạc.

- Đạithúc, vậy ngươicó thể bảo đảm,ngươi không dùng thứ nàylàm quasự tình thôbỉ gì chứ?

DươngTử hỏi.

Thạch Trung Ngọc nổi giận:

-Con bà nó, nữ nhân trong biệt thự này,toàn bộ đều là nữ nhân của ta,ta có cầndùngmộtcái quần lót để giảiquyết vấnđề sinh lý sao?

Dương Tử nhìn thấy ThạchTrung Ngọclại đang “ý dâm”, liền dứt khoát khôngđểý Thạch TrungNgọc, mặc quần áo tử tế, đi tới phòng

khách.

Thạch TrungNgọc nhìnthấy Dương Tử đi rồi,bất đắcdĩ thở dài, ai, không nghĩ tới lão tửmộtđời anh danh,cư nhiên hủyởtrong taymột cái quầnlót.

Đitới phòng khách, phát hiệnDươngTử đã chiếm điều khiển từ xa, Thạch Trung Ngọccó chút bất đắc dĩ, xem rahôm naylàkhôngthể xem kinh kịch, ai, Thạch Trung Ngọc nằm vật xuống trên ghế salon nghỉ ngơi, mệt nhọc mộtbuổi chiều, thắt lưng dườngnhư có chút mỏi, ai, lớn tuổirồi, kém vị thành niên a.

Đừng nhìn lúc trướcDương Tử vẫn còn cầu xintha thứ, hiện tại lại có thể tinh thầnthoải mái xemti vi, ThạchTrung Ngọc khôngbội phục cũng không được.

Chỉ chốc lát, cácmỹnữ đi xuống lầu, Thạch Trung Ngọc thưởng thức phong cảnh tuyệt vời này, đột nhiên Dương Tử tằng hắng một cái, Thạch Trung Ngọc tòmò nhìn sang, sauđó cảm giác có chút buồn cười, thì ra Dương Tửcũng biết nổi máu ghen.

Chỉ thấyDương Tử đangquệt miệng trừng mình, Thạch Trung Ngọc cười cười, không đi xemcácmỹ nữ nữa, dù sao ngày ngày đều có thể nhìn thấy,đợilát nữa ăn cơm nhìn cũng được.

-Tại saohai người các ngươi còn trong phòng khách? Chẳng lẽ không ở trong gamesao?

Dương Băng Daohỏi.

Dương Tử bày ra dáng vẻ buồnbực nói:

- Trongtrò chơi hônmê, coi như người chơi không ởtrongtrò chơi cũng như vậy, cho nên tavàđại thúc xem TV một buổichiều,cũng sắp buồn chán chết.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, nha đầu Dương Tử kia dối trámột chút cũng không kém mình a,cùng lãotử ởtrên giường một buổi chiều,sẽ nhàm chán? Rõ ràng làm nànghạnh phúcnhưvậy.

Cáccô nương đềubị Dương Tửlừa,còn tưởng rằng DươngTử thật xem TVmột buổi chiều,đều cườicười, sauđó vào phòngbếp.

Trước khi vào nhà bếp, Hướng Lâmđột nhiên chứng kiến tiếtmục trên ti vi, hỏi.

- A Tử, ngươi một buổi chiều đều chiếm điềukhiển từxa? Thạch Trung Ngọc khôngphảicàngnhàm chán sao?

Dương Tử hận hậntrừng mắt nhìn Thạch Trung Ngọc đang cười, sâu kín nói:

-Đại thúchắn hành hạ ta một buổichiều, hắn một chút cũng không buồn chán a.

Cáccô nương chỉ cho rằngThạch Trung Ngọc và DươngTử đùagiỡn, cũng không để ý, nhưng Thạch Trung Ngọc sợđến một thânmồ hôi lạnh, kém chút cho rằng Dương Tử không muốn sống nữa, định nói chuyệncủa mình và hắn ra, Dương Băng Dao cũngở chỗ này,bị nàng biết còncó thể sống sao?

May mắn các cô nương không có để ý, Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹnhõm, sau đó hunghăng trợn mắt nhìn Dương Tử, cảnh cáonha đầukia không được nóilung tung, nhưng Dương Tử lại như không nhìnthấy, Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩthở dài, thật khôngcó biện pháp làmgì nàng a.

Địa phương kỳ quái

DTV-EBOOK.COM.VN

Ăn cơm tối xong,Thạch Trung NgọcvàDương Tử tiến vào trò chơi, nhân vật trong trò chơimới hônmê hơn năm giờ, thời gian đã sớm qua, Thạch Trung Ngọc và Dương Tử đương nhiêncóthể tiến vào trò chơi.

Chung quanh vôcùng ảm đạm, trên bầutrời một mảnh đen nhánh, cái gì thái dương, sao, ánh trăng… cái gì cũng nhìn không thấy.

- Đại thúc, đây là địa phương gì?

DươngTửkhẩn trương hỏi.

Thạch TrungNgọc bất đắcdĩ nhún vai:

- Ta làm sao biết, chắc là dưới samạc, aibiếtđâylà địa phương quỷ quáinào,hy vọngđẳngcấp quái vật không kém phíatrên bao nhiêu, nếunhưđẳng cấp quá cao, chúng ta liền xongđời.

-Lúc trước chúng ta ở trongcát lún dùng quyển trục hồithành, gợiý của hệ thống nói không thểsử dụng, có thể chính làbảnđồnày không cho dùng quyển trục hồi thành không? Mà lúc đó chúng ta hẳncũng đã xem như ở trong bảnđồ này a?

Dương Tử hỏi.

-Khôngbiết, trướcxem một chút rồi nói, chớ vội dùng quyển trục hồithành.

ThạchTrung Ngọcnói.

Chu virất trống trải,cũngkhôngcó đường đi gì,Thạch Trung Ngọcvà Dương Tử tùy ý chọn một phương hướng đi tới, nhưng đi hơn mười phút,vẫn tràng cảnh như vậy, biến hóa gìcũng không có, ngay cả quái cũngkhông thấy.

DươngTử buồn bựcnhìn hết thảy,sau đó hỏi.

- Đạithúc, chúng tasẽ không tiếnvào mộtđịa phươngtương tự hàn động chứ, phải liên tục đi tầmmấy ngày mấyđêmmới có thểđira?

-Cô nãi nãi, ngươi đừnghỏitacó được hay không? Ta cũnglà lần đầu tiên tớiđịa phương này, ta làm sao biết.

Thạch Trung Ngọc thống khổ nói.

Dương Tử bĩu môi, không nói gì thêm,theo Thạch Trung Ngọctiếp tụcđivề phía trước.

- Đạithúc, ngươi mau nhìn bên kia, nơi đó hình như là một con đường.

Dương Tử chỉvề phía trước nói.

Thạch Trung Ngọc nhìn một chút, nơiđó thựcsự là một con đường, cũng không thể giốngnhưhiện tại đi như con ruồi không đầu, liếc nhìn Dương Tử, sauđó Thạch Trung Ngọc nói:

- Qua xem một chút đi.

Dương Tử gật đầu,thận trọngđi theo phía sau Thạch Trung Ngọc.

- Nơi đâylàmsao càng ngàycàng tối?Thật khủng khiếp?

Cả người Dương Tử đã nhào vào trong lòng Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc phỏng chừng con đường này muốnđi tới cùng, còn phải phí thật nhiều thời gian, Thạch Trung Ngọc gọi Đích Lô ra, cùng Dương Tử cưỡi ngựa, theo con đường này chạy về phía trước, có Đích Lô,đitự nhiênlà ung dung hơn rất nhiều.

Đường phía trước không biếtvì sao trở nên càng ngày càng đen, Thạch TrungNgọccũng có chút hoài nghi,đi thêm vềphía trướccó phải trực tiếp trởnên đen kịt hay không.

- Đại thúc, ngươi có mang cây đuốc theokhông?

Dương Tửhỏi.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

- Takhông có chuyện gì mang món đồ kia làmgì? Hơnnữa tốcđộ ĐíchLô nhanh nhưvậy,coinhư dùng đuốc,cũng nhìnkhôngthấy vật gìa.

DươngTửbất đắcdĩ, chỉ có thể an tĩnh nằm ởtrong lòng Thạch Trung Ngọc, may mắnlần nàycùng Thạch TrungNgọc tiến vào,nếu như chỉ có một mình nàng, nhất địnhsẽ sợ khóc lên.

Không biết qua bao lâu,thựcsự đã trở nên đen kịt.

Bên taicòn thỉnh thoảng truyền đếntiếng động vật rốnglên.

- Đại thúc, ta sợ.

Dương Tử đáng thương nói.

Thạch Trung Ngọc ôm Dương Tử chặt hơn một ít:

- Khôngcó việc gì, không cần phải sợ,ca không phải mộtmựcở cùng ngươi sao.

Dương Tử bật cười nói:

- Đại thúc, đừng dát vàng lên mặtmình, ngươi đã là một đại thúc, về sau ở trước mặtta, không nên tự xưng ca.

Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ, nhưngkhông nói gì, tiếptục đi về phía trước, đồng thời cũng để chotốc độ của Đích Lô thấpxuống, ở loại địa phương này cái gì cũng không thấy được, tốc độ quá nhanh, ai biết phía trướccóthểđột nhiên xuấthiện một tảng đá to, đếnlúcđó tự mình laovào, vậy thìquá uất ức.

- Đạithúc, bâygiờ chúngta vẫn còn ở trêncon đường lúc trước sao?

Dương Tử hỏi.

ThạchTrung Ngọcnói:

- Không rõ ràng, chúng ta vẫnđi thẳng tắp, không đúng, chúng tacó phảiđithẳng tắp hay không cũngkhông biết, có ở trên con đường

kia haykhông,đương nhiêncũng không rõ ràng.

- Dừng một chút.

DươngTử nói.

Mặc dù Thạch Trung Ngọckhông biết Dương Tử muốnlàm gì,bất quá vẫn dựa theo Dương Tửnói,để cho Đích Lô ngừnglại.

- Đại thúc,trênngườingươicógìchiếusáng không?Không cầnsáng quá,chỉ cầncó thểchứng kiếncon đường kia làđược,ta phỏng chừng, bản đồ này chỉ sợ phải theocon đường kia đi mớiđược,đi lệch liền mãimãi không ra được.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ mộtchút, Dương Tử nói vẫn có chút đạo lý, nói không chừng đúngnhư DươngTử nói, chỉ là trên người mình dường nhưcăn bản khôngcó mang bấtluận vật chiếu sáng gìa.

- Trang bị trên người chúngta,không phải hiện lênmột ít quang m ang sao,hay dùng cái này xem đi?

Thạch TrungNgọcnói.

Dương Tửbuồnbực nói:

-Đại thúc,ngươiđùa gì thế? Chút ánhsáng ấy cótác dụng gì, ngươi có thểdựa vào chút ánh sáng ấy, chứng kiến taở địa phươngnào cũngđã khôngdễ dàng, làmsao có thể thấy rõ đường?

ThạchTrung Ngọc mở ra Túi TuDi, trong Túi Tu Di đồđạcrất nhiều, nói không chừngsẽ có đồđạc gì có thể chiếu sáng, nhưng Thạch Trung Ngọclật nhìn hết TúiTu Di, căn bản không có pháthiện bất luậnđồđạc gì có thể chiếu sáng.

- Đại thúc, ngươi cònMa Trơi không?

DươngTử hỏi.

Thạch TrungNgọc cười khổ:

-Món đồ kia sớm đã dùnghết, nhiềuMa Trơi như vậymới đổi được một chútđiểm kinh nghiệm, nhớtới đã cảm thấy lỗ vốn.

Dư ơng Tửbuồn bựcsuy nghĩ, hiện tại dường như căn bảnkhông có biện pháp gì cóthểchiếu sáng, hết thảy đều quá khókhăn.

- Đúng rồi,ta nghĩtới rồi.

Thạch TrungNgọcngạcnhiên nói.

Dương Tử tò mòhỏi:

-Làm sao vậy?

ThạchTrung Ngọctừ trong Túi TuDilấy ra tẩu thuốc, sau đó dùng đá lửa đốt lên, nói:

- Chúng ta cóthể dùng thứnày chiếu sáng.

Dương Tử tức giận ởtrênngười Thạch Trung Ngọcđámột cước:

- Bệnh tâm thần, chútlửaấy cótácdụng chó gì.

Thạch TrungNgọc nói:

- Ngươi khôngphải họccơ quanthuật sao, hẳn có không ít gỗ,đốt lên không phảiđược.

Dương Tử vừa nghe,hai mắt tỏa sáng, lập tức từtrongtúiđồ của mình tìm gỗ, sau đó đưa qua mộtmiếng gỗ cho Thạch Trung Ngọc nói:

- Đây là gỗ cấp thấp nhất trênngười ta, bất quá thứnày cũng giátrị năm mươi kim tệ, hy vọngcó thể châmlửa đốt được.

Thạch Trung Ngọc laumồ hôi, gỗ chung quy làgỗ,cao cấp hơn nữa nó cũng vẫn là gỗ, nào có đạo lý lửa đốt không cháy, bất quá hỏa diễm trêntẩu thuốcdường như rất nhỏ, muốn đốt phỏng chừngvẫn có chútkhókhăn.

Thật nhiều quái

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc từ trong Túi Tu Di của mình lấy ra một vò rượu, đây là lần trước cùng Tiết Thanh Phong trao đổi Kiến Bang Lệnh còndưlại một vò,giátrịhai trăm ngànkimtệ, Thạch Trung Ngọc có chút không nỡ, dùng đồ chơi này tới nhóm lửa, có phảiquá xaỉ hay không?

Bất quá liên quan tới có thể trở rahay không, Thạch Trung Ngọc cắn răng uống một hớp rượu, sauđó ngâm gỗ vào trongvò rượu, ngâm một hồi, Thạch Trung Ngọc lấy gỗ, hút một điếu thuốc, làm chođốmlửa càngmạnh, sau đódùng đốm lửa này đốt khúc gỗ.

Đángtiếcvẫn đốt khôngcháy, Thạch Trung Ngọc buồn bực,đồ chơi này thật là gỗ?Đã làm nhiều công tác chuẩn bị như vậy,thếmà còn vô dụng.

- Đại thúc, ngươi trựctiếp đốtvòrượu không được sao? Cần gì phải đốt gỗ?

DươngTử hỏi.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Không được, chúng ta phải không ngừng nhìn tình huống,rượuchỉ có mộtvò, dùng xong liền hết, còn phải giữ lại xem tình huống trướcmặt.

- Vậy ngươi trướcđốtrượu,sau đódùng lửatrong vò rượu này đốt gỗ không được sao?

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọcsuy nghĩ một chút, phươngpháp này ngượclạicó thể suy nghĩ, ThạchTrungNgọc đưa tẩu thuốcvàotrong vòrượu, hỏa diễm đột nhiên từ trong vò rượu bừng lên, hỏaquang chiếu sáng hếtthảy chung quanh,Thạch Trung Ngọcvà DươngTử liếc nhau nở

nụ cười, Thạch Trung Ngọcđưa gỗ tới trên ngọn lửa, chỉ chốc lát gỗđã bị đốt.

Thạch Trung Ngọc vộivã dán kín miệng bình, như vậy lửatrong vò rượusẽtự độngtiêu thất, còn có thểgiữ lại dùng tiếp.

Xuyên thấu qua cây đuốc, Thạch Trung Ngọc và DươngTử phát hiện,thực sựđãkhông ở trên conđường mới vừarồikia,bất quá may mắn, không có chạyquálệch, bên ngoài hơn hai mươimétchính là con đườngkia, nhưng nếu như tiếptục chạy đisẽrất khó nói.

Dương Tử và Thạch Trung Ngọc đang chuẩnbị cỡi Đích Lô, theo con đường này tiếp tục đi tới, chợt nhìn thấy trong khôngkhí đột nhiên xuất hiện rất nhiềuđôi mắt màu đen, Dương Tửsợ đến phát ra một tiếng thét chói tai, sau đó nắm thật chặc bảvaicủaThạch TrungNgọc.

Ánh mắt của Thạch Trung Ngọc nhìn qua,dùng thuật thăm dò, dự định nhìnthuộc tính của chúng, nhưng Thạch Trung Ngọc bi aiphát hiện mìnhthất bại.

- Gợi ý củahệ thống, thuật thăm dòkhông cách nào tập trung mục tiêu.

Đám gia hỏa kiacòn giấuở trong bóng tối,căn bản nhìn không thấy, Thạch Trung Ngọc khôngdám khinh thường.

- Mới vừa rồi chúng ta đi rất lâucũng khônggặp đượcquái,vì sao đang yênđang lành xuất hiện nhiều quái như vậy?

Thạch Trung Ngọckhông hiểu hỏi.

Tuy DươngTửcực kỳsợ, bất quá đầuóc vẫn đang vận chuyển:

- Đại thúc, có phải bởi vì hỏa quang hấp dẫn bọn nó tới không? Ngươi xem,số lượng dường như lại tăng lên.

ThạchTrung Ngọcsửng sốt, nếu quảthậtlàhỏa quang dẫn bọn nó tới, vậy không xong, hiệntại đãlàthờikhắcnguy cơ,căn bản khôngthể tùy tiện vứt bỏ cây đuốctrong tay, nếu khôngai biết nhữngquái vật này cóthể đột nhiên xônglại haykhông? Nếu nhưđẳng cấp những quái vật này quá cao, vậythì càng thêm phiền toái.

Thạch Trung Ngọc và Dương Tửkhẩn trương nhìn những quái vật này, bất quá phát hiện,tuy số lượngquái vật đangkhông ngừngtăng, nhưnglại không có tiến công.

- Đại thúc, chúngnó dường nhưkhông dám công qua, cóphảisợlửa haykhông?

Dương Tử hỏi.

Thạch Trung Ngọc lắcđầu nói:

- Không biết, có thểlà như vậy,thế nhưng khúcgỗnàyđã sắp đốt xong, chờcháy hết chúngnó lại công tới, vậy thì phiền toái.

- Không có việc gì,trênngười ta cònrất nhiềugỗ.

DươngTử cười nói, biết nhữngquáivật này sợ lửa, trong lòng DươngTử nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

- Có vải bông không?Quấn vải bông lên gỗ, ngâmvào trongvò rượu một cái,là có thểlàm thànhmộtcây đuốc.

ThạchTrungNgọc nói.

DươngTử lắcđầu nói:

-Ta không học may vá, trên người nào có móndồ kia? Nếu như Như Nguyệttỷ ở chỗnày thì tốt rồi, nànghọc may vá, trên người khẳng địnhcó rất nhiều vải bông.

- Nàng là HỏaHệ Ma Pháp sư, nàng ở chỗ này, trựctiếp thả vài kỹ năng hỏahệkhông phải ok sao, còn dùng cây đuốc cái rắm?

ThạchTrung Ngọc bất mãnnói.

- Di,tanhớ ra rồi, Trầm Bích không phải cũng có thể dùngHỏaHệMa Pháp sao? Để cho nàngở chỗnàythả vàikỹ năng, cưỡng chế di dời nhữngquái vậtkia không được sao?

Dương Tử hỏi.

-Đừng nói nhãm, nhiều một sựkhông bằng bớtmột sự, ngươi biết

nhữngquái vật này bao nhiêu cấp sao?Làm bọnnóphát bực thì sao bâygiờ?

Thạch TrungNgọcbất đắc dĩnói.

Dương Tử lè đầu lưỡikhả ái nói:

-Quên đi, đừng nghĩ nhiều như vậy,nếu Như Nguyệt tỷ không ở nơinày, chúng ta dùng gỗ thông thường nhóm lửa là được, cũng đừng nghĩ đếncây đuốc.

ThạchTrung Ngọc gật đầu, tiếp nhận gỗtrong tayDương Tử, bất quá mặc dù quái vật chung quanh không có tiến công,nhưng số lượng đangkhông ngừngtăng lên.

- Nếu như sốlượngquáivật nhiều lên, bọnnó có thể khôngđẩy lửa uy hiếp, tới công kích chúng tahaykhông?

Dương Tử hỏi.

Thạch TrungNgọcgật đầunói:

- Rấtcó thể, lửa này quá nhỏ, nếu như nhiều một chút, hẳn có thể cản trở tiến công củabọn nó.

Dương Tử caumày nói:

- Nhưng bâygiờ chúng ta căn bản làm không rabao nhiêu lửa, cũng không thể một lần dùng hết tất cả gỗ trong túi đồ a?Vậy kế tiếp làm sao bây giờ?

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút nói:

- Lênngựa trước, chúng ta trực tiếpđi, nhìn những quáinày có đuổi theo hay không.

Dương Tửđối với Thạch Trung Ngọc luôn cực kỳtin tưởng, nếu ThạchTrung Ngọc nói như vậy,nàng đương nhiênrất chomặtmũi lên ngựa, Thạch Trung Ngọc vỗ môngngựa,Đích Lô lập tức chạy như bay.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạcphát hiện, những quáivật giấu ở trong

bóngtốikia, thế mà còn đuổi theo,hơn nữatốc độ dĩ nhiên không thuaĐích Lô, dĩ nhiên có thể ngang hàng ĐíchLô, Thạch Trung Ngọc thậm chí hoài nghi, nếunhưkhôngphải trong tay mình có cây đuốc, tốc độcủa bọn nó có thể nhanhhơn, sau đó điên cuồng nhào lênhaykhông.

- Đại thúc, ném cây đuốc tới.

Dương Tử nói.

Thạch TrungNgọc không hề nghĩngợi, trực tiếp dựa theo Dương Tửnói, ném cây đuốc ra ngoài, những quái vật kia chứng kiến cây đuốc ném qua, lập tức chạy trốn tứ tán, Đích Lô nhân cơhội gia tốc,dự định bỏ quanhững quái vậtnày.

Câygỗ bịquăngrarất nhanh thìtiêu thất, những quái vậtnày dĩ nhiên khôngcó tiếptụcđuổi tới nữa, ThạchTrung Ngọc và Dương Tửđồng thời thở phào nhẹ nhõm.

DươngTửnói:

- Đại thúc, vừa rồiquá nguy hiểm, chúng ta thiếuchút nữathì xong đời.

Quang mang

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcgật đầu, tình cảnh mớivừa rồi quảthực rất nguy hiểm, từtốc độ của đối phươngxem ra,đẳngcấptuyệtđối sẽ không thấp, thậm chí có thể sẽ rất cao,ThạchTrung Ngọckhông dámcam đoan mình có thể giết được bọn họ, nhất lànếu như đẳng cấp chênh lệch 10 cấp mà nói, đối với thuộc tínhcũng là có hạn chế.

DươngTử buồn bực nói:

- Đại thúc, hiện tại chúng ta cái gìcũng không nhìn thấy,vậyphải làmsaobây giờ? Cũng không biếtĐíchLôcó đi nhầm hay không, nếu nhưđinhầm liền nguyrồi.

Thạch Trung Ngọc phiềnmuộn, hắncũng không biết dưới loạitình huống này phải làm sao, hiệntại cănbản không biết Đích Lôcó đi sai đường hay không, thậm chíngay cả xuống châm lửanhìn một chútcũnglàm không được, càng ngày càng điviề phíatrước, ai biết đẳng cấp quái vật nơi này cao bao nhiêu, có bị lửahấp dẫn hay không, nếu không sợ lửamà nói, vậylàm sao bây giờ?

- Đại thúc, nếu khôngchúngtađốt lửa lên nhìn, nhìn xong lập tức dập tắt cây đuốc?

Dương Tử hỏi.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một cáinói:

-Lạiđi một hồi hãy nhìn, bây giờ còn chưa đi xa, khôngcần thiết điều chỉnh.

-Nhưngnếunhươi này có cửa chuyển biến thì làmsao bâygiờ?

Dương Tử hỏi.

Thạch TrungNgọcthở dài nói:

-Vậy cũng chỉ có thể nghetheomệnh trời, đâylà chuyện khôngcó cách nào.

Dương Tử buồn bựcnói:

- Vìsao chúng ta sẽ đi vào bản đồ ly kỳ cổ quái như vậy? Luôn không biết phải đi như thế nào mới đúng, sớm biếtnhư vậy, tatình nguyện chết ở trong cátlún, như vậy sẽ không cần khổnãonhư thế.

ThạchTrung Ngọcbấtđắcdĩ nói:

-Nếu khôngtrướcthử quyểntrục hồithành, mặcdù nói trong địađồ ẩn tàng khắp nơi đềucó kỳ ngộ,nhưng cũng rất nguy hiểm.

Đột nhiên hai mắt Dương Tử tỏa sáng nói:

- Đại thúc,ngươi nóita có thể giống nhưTiểu Lam tỷ,ở trong địa đồ ẩntàng chuyển chứcthành chức nghiệpẩn tànghay không?

- Khónói, xem nhân phẩmthôi.

Thạch Trung Ngọcbấtđắc dĩnói.

DươngTử thởphì phònói:

- Ý của ngươilà nhân phẩm ta rất kém cỏi sao?

Thạch Trung Ngọc gật đầu, bất quáởtrongbóng tốiDương Tử là không nhìn thấy.

- Đại thúc,khôngsai biệt lắm, xuốngnhìn lộ tuyến một chút đi!

Dương Tử nói.

Thạch TrungNgọckhông nhịnđược Dương Tử dằn vặt, cuối cùng xuống ngựa, từ trong Túi TuDilấyra bình rượu, sau đó dùngđá đánh lửa châm lửa, rượu toátra hỏa quang,Thạch TrungNgọc ôm bình rượu nhìn tình huống.

- Đại thúc,lần này ngươi không cần gỗ sao? Chẳng lẽ ngươi không sợ rượu nơinày toàn bộ đều cho dùng hết?

Dương Tử hỏi.

Thạch Trung Ngọcim lặng nói:

- Ngươi không biết hiện tạilà tình huống gì sao? Khắp nơi đều có quáivật,ta đãchuẩn bịthời khắc dập lửa, nơi nào còn có tâm tình làmđuốc?

Dương Tử cười cười, từ trong túi đồ lấyra một câygỗ, đặt gỗ ở trên bìnhrượu đốt, sau đócũng theoThạchTrungNgọc nhìn tình huống.

-Uy, đừng có dùng gỗ, lửa nhiều lắm, đưa tới quái vật sẽ không tốt.

Thạch TrungNgọc nói.

Dương Tử nói:

-Ta như vậy cũng là vì tăng thêm tốc độ a,hai người cùng nhau tìm, tốcđộ sẽ rất mau,còncó đại thúc, lẽnào ngươi không phát hiện lửa trong bìnhrượu đãbùng nổrồi sao? Cẩn thận rượu củangươi bị đốt khôngcòn, đếnlúc đóhaita liềnxongđời.

Thạch Trung Ngọc chứng kiến lửa trong bình rượu đangcháy mạnh,lòng thật có chútlo lắng, vội vã bảo DươngTử lấygỗra, sau đó đậy bình rượu lại, Dương Tửtay cầm cây đuốc, theo Thạch Trung Ngọc tìm tòi.

- Đại thúc, dườngnhưđến bây giờcòn không có quái vậtqua đây.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc tức giận nói:

- Ngươihy vọngđám giahỏa kia qua đây sao? Lẽ nào ngươi không biết chúng ta còn không tìm được đường sao?Nếu như chúngta còn không có tìm đượcđường, quái vật đến trước,chúng tangaycả cơ hội đi cũng không có.

Dương Tử thè lưỡi, không tiếptục nhiều lời, theoThạch Trung Ngọctìm kiếm mặt đất, hy vọng cóthể nhanh tìm được con đ ường kia.

Nhưng haingười tìm tòi nửangày cũng không chứng kiến mặt đường, Dương Tử buồn bực nói:

-Đại thúc,sẽkhông thực đểta đoántrúng chứ? Conđường kia thực chuyển biến, chúngta đã điqua.

Thạch Trung Ngọctức giậntrừng nàng:

- Cái miệng quạđen củangươi, nhanh tìm, nói không chừng còn có thể chứng kiến.

Dương TửvàThạch Trung Ngọclắc lưtìm tòi, nhìn tình huống trên đất, đột nhiênDương Tửhưng phấn nói:

- Đạithúc, ngươi mau đếnxem, tìmđược rồi.

Thạch Trung Ngọc đi tới bênngười Dương Tử,quả nhiênthấy được một con đường,bấtquá con đườngnàyđã chuyển biến.

Thạch Trung Ngọccười ha ha nói:

- Xemra nhân phẩm của tavẫn rất tốt, dừng lạiở gầnchỗ cua,nếu như chậm mộtchútnữa, vậy cũng không biếtsẽ phiền toáinhưthế nào.

Dương Tử hừ lạnh nói:

- Đại thúc,cáinàyđều là công lao của ta, là ta bảo ngươi ngừng.

Thạch Trung Ngọcgậtđầu, vuốt tóc DươngTử nói:

- Được, ngươi lợihại nhất,ngươi làngôisao may mắn, chúngtađi nhanh đi.

Hống hống hống…

- Đại thúc,đây là thanh âm quái vật gì?Làm sao cảm giác khủng khiếpnhư thế?

Dương Tử sợ hướng trong lòng Thạch Trung Ngọc nhích lạigần.

Thạch Trung Ngọc cũng bịdọa hoảng sợ, thanh âm của quái vật này dường như khôngphảiđám quái vật phíatrước gặp được, xem

ra đẳng cấpcàngcao hơn, không biết quái vật này có sợ lửa không, nếunhưquáivậtnày khôngsợ lửa, vậy thì xong, ThạchTrung Ngọc vội vã triệu hồi ra ĐíchLô.

Thạch Trung Ngọc và DươngTử vừa mớilên ngựa, liền nghe được sau lưng thanhâm càng ngàycàng gần, Thạch Trung Ngọckhông chútdo dự ném gỗtrong tay Dương Tử,sauđó dụnglực vỗ mông ngựa, Đích Lô vọt nhanh ra ngoài.

Thạch Trung Ngọc nghe được thanh âm to lớn phíasau, nhìn lại, vừa vặn thấy ánh lửa đã hoàntoàn biến mất.

DươngTử vỗ ngựcnhỏcủa mình nói:

- Thật quá nguyhiểm, xem ra quái vật này không giống nhưsợ lửa, nếu như chúng ta vẫncòncầmcâyđuốc,nói không chừngđã bị gia hỏanày giết chết.

Thạch Trung Ngọc thởdài nói:

- Gia hỏanày có thểlà Boss, không phải dễ trêu, chúngta nhanh ly khai địaphương này đi!

Dương Tửgật đầu,Đích Lô liêntục chạy nhanh, khoảngchừng qua hai mươiphút, hai người mới lầnnữa nhìn lộ tuyến, tình huống lần nàytốt hơn lần trước, vẻn vẹn mới dùngmột phút đồnghồđã tìm được, cònkhôngcó đưa quáivậttới,cây đuốc cũng đã dập tắt.

Cứ như vậy, thỉnh thoảng xuống nhìnlộ tuyến một chút, Thạch Trung Ngọc và DươngTử một mực ở trong địaphương hắcám chạy nhưđiên, khôngbiếtqua baolâu, Thạch Trung Ngọc và DươngTử chứngkiến cáchđó khôngxa lại cóánh sáng.

Giáo đường

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Đại thúc, ngươimau nhìn phía trước, có ánhsáng, chúng ta nhanh đi qua nhìn, nói khôngchừng nơi đó chính là cửa ra.

Dương Tửhưng phấn nói.

ThạchTrung Ngọccũng nhìnthấy ánh sángxaxa, lậptức dùng sức vỗ mông ngựa, Đích Lô gia tốc chạy tới, xem ra Đích Lô cũng rất m uốn nhìn thấy ánh sáng a.

Rất nhanh, Thạch Trung Ngọc và DươngTử đến chỗtia sáng.

Nơi đây dĩnhiên là một giáo đường to lớn, Thạch TrungNgọc và DươngTử liếc nhau,đều cảm thấynghi hoặc, tại sao trong trò chơi lại cógiáođường?Hơn nữaởkhu vực Trung Quốc, chắc làkhông có giáo đường tồn tại a, cái này phải ở khuvực châuÂuvà châu Mỹ mớiđúng, đây rốtcuộclà chuyện gì xảy ra?

ĐíchLô đã bị Thạch Trung Ngọc thu lại,hai người nắm tay, thận trọng đi tới.

Thạch Trung Ngọc đứng ở trướcđại môn, dùng sức đẩy cửa, lại phát hiện lực lượngcủa mình căn bản không mởra được.

Thạch Trung Ngọc nói:

-Xemra chúngta lạiphải leo tường,đi,tìm địa phươngđi vào.

- Đại thúc,ngươi không thấytrên cửacó khóa sao? Ta biếtkỹnăng mở khóa.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, gãi đầu một cái,Dương Tử rất thoải máiliền mở ra cánh cửanày,ThạchTrung Ngọc và Dương Tử đi vào.

Bên trong bày từng hàng ghế,trên thạch bích treo một ít ngọn đèn, trước mặtlà một bục giảng, đoán chừnglà dùngcho thuyết giáo, chính diện làmột bức vẽ chândung to lớn.

-Nha đầu, nhận ra tên kia làai không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Không biết, bất quá khẳng định không phảingười Trung Quốc.

Dương Tử nói.

Thạch TrungNgọc tức giậncốc đầu DươngTử một cái:

-Chớ nói nhảm, tìm xem nơinày cóNPCkhông,tốt nhất cẩn thận một chút, nếu có quái vậtmà nói,vậy thì phiền toái.

Dương Tử quan sát hơn nữa ngày, hỏi.

- Đại thúc, đã cólầu hai, vì sao ta không thấy thang lầu?

-Khôngbiết, có thểlà bởi vì tầng trệtnơi nàykhông cao, cho nêndự định để cho ngườikhácrèn luyệnthân thể, leo lên a!

ThạchTrung Ngọc nói.

Dương Tửcó chútim lặng, trên thế giới làm sao lại có loại thiếtkế nhảm nhí này,sắclang đại thúc đángchết lạikhôngbiết đangloạn tưởng cáigì.

- Đại thúc, nơi này có cánh cửa, chúng ta có nên đi vào hay không?

Dương Tử hỏi.

Thạch Trung Ngọcgật đầu,sau đó dụng lực kéocánh cửa kia, bên trong lậptứcbayravô số Biên Bức, Dương Tử sợ đến thét chói tai, ThạchTrung Ngọc vội vãche miệng DươngTử.

- Đạithúc, ngươi làm gì thế? Ngươi biếttayngươi rấthôi hay không?

Chờ Biên Bứcbayhết, sauđóDương Tử không chútlưu tình đẩytay Thạch Trung Ngọc ra.

-Mới vừa rồinhiềuBiên Bức như vậy, miệng của ngươi lại còn dám mở to, tasợ sẽ có Biên Bứcnào mắt khôngmở bay vào trong miệng ngươi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Biên Bức bay vào trong mồm?DươngTử nghĩ đến đây, kém chút nôn ra, bất quácũng may trongtròchơi không có chức năng này,nếu không sợ rằng trong giáođường sẽ nhiều hơn một ít đồ ngổnngang.

- Đạithúc, chúng takhông tiếnvào có đượchay không?

Dương Tửhỏi.

Thạch Trung Ngọc nhíumàyhỏi.

- Vì sao?

- Bên trong thật đángsợ, nếu nhưcòn có Biên Bứcthì làm sao bâ y giờ? Chúng tatrởvề thành được không?

Dương Tử nói xong cũngđã mócra quyểntrục hồi thành.

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ nói:

- Vậy nếu khôngngươi trở về trước đi,ta ởchỗ này nhìnmột chút, một hồi ta trở về tìm ngươi.

DươngTử lắc đầu nói:

- Đại thúc, cùng ta trở về được không? Ngươi cũng đừng ở chỗnày.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, vốn cònmuốnkiên trìở lại chỗ này, bất quá chứngkiến dángvẻ đáng thương của Dương Tử, thôi được rồi, nói:

- Được rồi, tatheo ngươi trở về, đáng tiếc, nếu như ởlại chỗnày, nói không chừng còn có thể kiếm được chỗ tốt.

Cùng Dương Tử khởi động quyển trục hồi thành.

- Gợiý củahệ thống, ngài đang ở trong bảnđồ đặc thù, không cách nào sử dụng quyển trục hồi thành.

Dương Tử kémchút khóc lên, cư nhiên khôngthểdùng quyển trục hồi thành, đây đốivớinàngmànói, là mộtsự tình thống khổ dường nào a, bấtquá Thạch Trung Ngọc lại không sao cả, lúc đầu hắn không có ý định trở về, không thể dùngquyển trục hồi thànhvới hắnmà nói là chuyện tốt.

- Ngươi đãsợ như thế, vậy ngươi ở lại chỗ nàychờ, ta vào xem.

Thạch Trung Ngọc nói.

Dương Tử nắm tayThạch TrungNgọc nói:

- Không nên để ta mộtngười ở lạichỗnày, ta cùng ngươi đi vào a!

Thạch Trung Ngọccũng không phản đối,hai người đivàotrongcửa.

Bên trongkhôngquá giống ThạchTrung Ngọc tưởng tượng, nơi này không phải một cái phòng, màlà một con đường, trênthạch bích hai bên treo ngọn đèn,tuy nơiđây khôngquá tối, bất quá DươngTử vẫnrất sợ, nắm tay ThạchTrungNgọc thật chặc,từtừ đi về phía trước.

Tuy Thạch Trung Ngọc muốn đi nhanh,bất quá nếu Dương Tử sợ như thế, Thạch Trung Ngọc cũngkhông cóbiện pháp gì, chỉ có thể theo Dương Tử giảm bớt tốc độ,từ từ đi về phía trước.

Bỗngnhiên Thạch TrungNgọc cảm giác đượcnguy cơ, một trận hàn khíâm lãnh đánh tới, Thạch Trung Ngọc cảmgiácđược phíasau có vật gì đang đến gần,biết đây là kỹnăng Vọng Xuyên mình mới lĩnh ngộ, đểcho mình trướcgiờ biết được nguyhiểm.

Vộivã đẩy Dương Tử ra, chuẩnbịné tránh theo, nhưng vẫn chậm một bước, trên lưng bị đâm một đao.

Thạch Trung Ngọclậptứcxoay người, phía sau không biết lúc nào nhiềuhơn một con quái vật, là quái vật nhân hình, trong tay cầm chủy thủ, trang phục giống như người chơi Đạo Tặc.

GiáoĐình ĐạoTặc,cấp 39, quáivật phổ thông.

Dựa vào, thật đúng là Đạo Tặc, Thạch Trung Ngọc lập tức làmxong chuẩnbị chiến đấu, hắn kinh ngạc phát hiện ĐạoTặc nàyhầu như khôngkhác người chơi thông thường, biết tất cảkỹ năng Đạo Tặc, chỉlà lựccông kích thấphơn người chơi một ít, thế nhưng HPlại cao hơn gấp 10.

Thạch Trung Ngọcchạy tới, cho Đạo Tặc này mộtchiêu Oanh Thành Nhất Kích, saukhiđánhbay Đạo Tặc, Phi Đao bay qua,sau đó lập tức đuổi theo dùng Hạ Kích, thời điểm Đạo Tặcbò dậy, ThạchTrung Ngọclập tức sử dụngCuồng LongThăng Thiên.

Đột nhiên một mũi tên bắn vào trên người Đạo Tặc, Thạch Trung Ngọc cười cười, xem ra Dương Tử vẫn chưacó hoàn toàn bị sợ, còn biết công kích, nếuDương Tử còn có thể công kích, vậy giết sẽcàng nhẹ nhàng, saukhi giết chếtĐạo Tặc này, Thạch Trung Ngọc nhặt lên trang bị,là một bì giáp cấp 35,bất quáđáng tiếc chỉlàđồ trắng cực kỳ thông thường, Thạch Trung Ngọc căn bản nhìn không vào mắt, thuậntayném vào trong túi đồ.

Giáo Đình Pháp Sư

DTV-EBOOK.COM.VN

Cùng DươngTử tiếp tục đi về phía trước, dọc theo đường đi, xuất hiện không ít Đạo Tặc,đềubị Thạch Trung Ngọcvà DươngTử ung dung giải quyết hết,những Đạo Tặcnày đều hành động đơn độc,đối với Thạch Trung Ngọcvà Dương Tử uy hiếp cũng khônglớn, tuy HP của DươngTử rất thấp, bất quá lựcphòngngự vẫn được thông qua, dùsao người mặc trang bị Hoàng Kim, đâm lưng của ĐạoTặc căn bản không thể miểu sát nàng.

Chỉ cần quáivật không thể giết chết Dương Tử, vậy chỉcóthể bị Dương Tử tươi sống ngược chết, tuy kỹ năng công kíchcủa những Giáo ĐìnhĐạo Tặc này giốngngười chơi như đúc,nhưngchúngnó không có chỉ sốIQ như người chơi,làm sao có thể tạo thànhuyhiếp với Dương Tử? Huống chi còn có ThạchTrung Ngọc ở một bên chiếu ứng.

Làmcho Thạch Trung Ngọc có chúthiếu kỳlà, thờigian những quái vật này ẩn thânlà không có bất kỳ hạn chế nào sao? Vìsaomỗilần GiáoĐìnhĐạo Tặc xuất hiện, đềulà ẩn thân công kích? Từ nãytới giờ Thạch Trung Ngọcvà DươngTử chưa thấy quaĐạoTặckhôngở trạng thái ẩn thân, trừ khi Đạo Tặc nàyđi qua phương thứcđặcthù gì, trướcgiờ biết Thạch Trung Ngọc và DươngTử đến, sau đó mới tiến vào trạng thái ẩn thân.

Mặc dù ThạchTrungNgọc và DươngTử không lý giải phương thức hành động của những ĐạoTặc này, bất quákhông có tiếptục miệt mài theo đuổi, khả năng đâychỉ là trình tựthiết định, thời điểm người chơitới gần chúng nó cự lybaoxa, chúngnósẽ tiếnvào trạng thái ẩn thân.

Tìm nửa giờ, giết chếtmười Giáo Đình Đạo Tặc, hai người lại thấy đượcmộtcánhcửa.

- Đại thúc, mở cánh cửa nàyra,sẽ không lại xuất hiện mộtđốnglớn BiênBức chứ?

DươngTử có chút sợhỏi.

Thạch Trung Ngọc lắcđầu nói:

- Khôngcó khả năng, cái này chắclà cửara, tuyệtđốisẽ khôngcó Biên Bức tiến vào.

Nói xong, Thạch Trung Ngọcđikéo cửa, DươngTửhiển nhiên không quá tin tưởng Thạch Trung Ngọc nói, lập tức núp ở phíasauhắn, nếu có dơi, Thạch Trung Ngọc đi đốimặt.

Kéo cửa ra, ngoại trừ một trận gióinhỏthổiqua, những thứ kháccái gì cũng không có,Dương Tửtừ sau lưngThạch Trung Ngọc đi ra, quả nhiên khôngnhìnthấy Biên Bức, nhất thời trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đirangoài nhìn, nơi đây dĩ nhiênbiến thành tràng cảnh phía ngoài, minh nguyệt treo cao, trên hành lang dài dằng dặc nổi lêngió to.

Dương Tử đi ra ngoài, hô hấp không khímới mẻ, lạitrở nên hoạt bát, Thạch TrungNgọc cười cười, tâm tìnhcủa tiểunhađầu biến hóa thật nhanh, mới vừa rồi còn sợđến muốn chết, hiện tại trở nên vui vẻ như vậy.

Thạch Trung Ngọc đi theo phía sau DươngTử tới, chỉ chốc lát, Thạch Trung Ngọc chứng kiến Dương Tử dừng lại, nhìn chằm chằm trước mặt, ThạchTrung Ngọc theoánh mắt nàngnhìn sang,lại cóhai mỹ nữ mặc quần áomàu trắngđứngở nơi đó,bất quá Thạch Trung Ngọc có thể thấy được hai bóng lưng, nhữngthứ kháccái gì cũng nhìn không thấy.

- Nha đầu,làmsao dừng lại? Tiếp tụcđi vềphía trước a.

Thạch TrungNgọcthúcgiục.

- Đại thúc,maudừng lại.

DươngTử kéo Thạch Trung Ngọc muốn đi về phía trước.

Thạch Trung Ngọc không hiểu hỏi:

- Làm sao vậy?

- Lẽ nào ngươi khôngthấy được haingười kia sao?

Dương Tử hỏi ngược lại.

- Chính là chứng kiếnhai người kia,ta mới vội vã điqua a!

Thạch Trung Ngọcnói.

- Ngươi...

Dương Tử kém chúttức chết:

- Ngươi một cái sắc lang, sớm muộn sẽbị sắctâm hại chết mình, hai tênkia khôngphải người, là quái vật, chính ngươi nhìn đẳng cấp của cácnàng một chút!

Giáo Đình Pháp Sư, cấp 40, quái vật phổ thông.

Thạch TrungNgọcmởto hai mắt nhìn, con bà nó, vốn cho rằng là NPC,không nghĩtới lại làquái vật, hơn nữa đẳng cấp còn đạttớicấp 40, Thạch Trung Ngọc chau mày, hắn cùng DươngTửcũngbất quá mới cấp34, nếu như giết quái cấp 40, lấy được điểm kinh nghiệm sẽ giảm rất nhiều.

BấtquáThạch Trung Ngọc vẫn quyết địnhđiqua giết các nàng, con đường này làhắnvà Dương Tửphải đi qua, nếu như không giết hai người này, như vậy căn bảnlàkhông qua được, Thạch Trung Ngọc cũngkhông muốnlưu lại ởđịa phương này mãi.

- Trước giết rồi hãynói.

Thạch TrungNgọc nói.

Dương Tử gật đầu:

- Trướckhông nên đi qua,người chơi cấp40cóthể chuyển chức lần hai, nhưng cùng lúc, thuộc tính của quái vật cũng sẽ tăng lênrất nhiều, rất khó giết, chúng tavẫnlà từng cái từng cái giết đi.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu, quáicấp 40, tuy hắn chưathấy qua, bất quá NPCcấp40ThạchTrung Ngọc thấy khôngít, bất kể làthời điểm Cơ NhưPhong hay Bạo Quân thủ

thành thuêNPCđềulàcấp 40, lực công kích cực cao, hy vọng hai quái vậtphổthông này thuộc tính kém NPC, nếu không liền thảm.

DươngTử bắt đầugiương cung, têngiảm tốc bắnvềphía một Giáo Đình Pháp Sư.

Sau khi bắnxong,ThạchTrung Ngọcvà Dương Tử lập tức chạy trốn, không dám tiếptục lưulại địa phương này, haicon quái là GiáoĐình Pháp Sư, chức nghiệp này tựnhiên chính là Ma Pháp Sư, côngkích viễn trình, cùng nó chơi công kích viễn trình,đó không phải là muốn chết sao!

Giốngnhư Dương Tửvà Thạch TrungNgọc dự liệu, chỉcó một Giáo Đình Pháp Sư đuổi tới, bất quá bởi vìtên giảmtốc của Dương Tử, Giáo Đình PhápSưnày đi rất chậm, Thạch TrungNgọc thấy nó đã cùngmột Giáo Đình PhápSư khácképora khoảng cách hơn haimươi mét, sẽ không sảnsinh cừu hận dây chuyền, lúc này mới chạy tới.

Vóc dángcủa Giáo ĐìnhPháp Sư này rất khá, ngực tấn công, mông phòng thủ, lại hợp vớikhuônmặt tinh xảo, có thểnóilà mỹ nữ, Thạch Trung Ngọc thậtcó chút không đành lòng hạ thủ sát hại.

Thờiđiểm Thạch TrungNgọc dodự,một mũi têncấp tốc baytới,đâm vàotrên mặtGiáo ĐìnhPháp Sư,Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ thở dài, quảnhiênlà đồng tính đẩynhau, Dương Tử hạ thủ thật quá nghiêm túc, lầnđầu tiên xuất thủ đãgiúp đốithủhủy dung.

Thạch Trung Ngọc khôngcó biện pháp, chỉ có thể bắtđầucông kích, nhưng không dám dùng OanhThànhNhấtKích, rấtsợ thật vất vảdụ GiáoĐình PhápSư tới, lại bịhắn đập trởvề, chỉ dùng Nhược Hóa Mãnh Kích, giảm thấplực phòng ngự của Giáo ĐìnhPháp Sư, như vậy giết sẽ dễ dàng hơn.

- XuyênThấuTiễn!

Dương Tử khẽ kêumột tiếng.

- 829.

Thật không hổ là quái cấp 40, kỹ năngđơn thể mạnhnhất của Dương Tử đánh vàotrên người nàng, cưnhiênmới tạo thành một chútthương tổn, đổi thànhquái cấp 39trở xuống, thươngtổncủa

Dương Tửvượt ngàn là chuyệnrất bình thường, bất quá lần này cựckỳđáng tiếc, căn bảnkhôngthể tạo thànhcho đối thủ bao nhiêu thương tổn.

Ngươi không biết bảo hộ ta sao?

DTV-EBOOK.COM.VN

Bấtquá thương tổn của Giáo Đình Pháp Sư caohơn Dương Tử rất nhiều, mộtkíchđóng băng giảm tốc độ, liền đánhDươngTử mất gần ngànHP, Thạch TrungNgọc hoảngsợ, đây cũng quá uất ứcđi? Đây chỉlà kỹ năng giảmtốc độ, loại kỹ năngnày cũng có thể đánhra thương tổn caonhư vậy, nếu như dùngkỹ năng ngưu bức, Dương Tử mới 2000 điểm HP, nói không chừng khả năngbị miểu sátrất lớn.

Thạch Trung Ngọckhông dám khinh thường, ném ra trào phúng, kéo giá trị cừu hận qua, không thể đểcho Dương Tử đối mặt loại quái này, Dương Tử khángkhông được.

Dương Tử vội vàng ăn thuốc,sauđógiương cung bắn tên.

Thạch Trung Ngọc phòng ngựcaohơnDươngTử rấtnhiều,bất quá khiêng loạiquái này cũngchỉcó thể nói cực kỳ miễn cưỡng, dù sao dược tềcũng cóthờigian cold-down.

Cấp40 quả nhiênlà một đường ranh giới, quái cấp 40 cùng quáicấp 39 hoàn toàn khôngở một cấp bậc, chênhlệch quá xa,cũng maychỉ là quáivật phổ thông, Thạch TrungNgọccòn có thểmiễn cưỡng ứng phó, nếu nhưlàquái vật tinh anh, phỏng chừng ThạchTrungNgọc đã xong đời.

Cuồng Long Thăng Thiên, Thạch Trung Ngọc không chút dodựthả ra kỹ năng này, Dương Tử phối hợpThạch TrungNgọc phóng ra Xuyên Thấu Tiễn,Trầm Bích được triệu hoán racũngnémmapháp, Thạch Trung Ngọc, Dương Tử còncó TrầmBích cố gắng phối hợp, mới thậtvấtvảgiết chết Giáo Đình Pháp Sư.

- Đạithúc, quái này cũngquá khó giếta? Ba người chúng talại giết khổ cực nhưthế, nàng chỉ làmột quái vậtbình thường.

Dương Tửoán trách nói.

Thạch Trung Ngọc cười khổ:

- Vậy thì cóbiện pháp gì? Giết trắc trở, còn không phải đã giết, lẽ nào chúng ta còn có thể không đi qua?

Dương Tửcó chútlo lắng hỏi:

- Đại thúc, ngươinói nếunhư chúng ta xuyên quanơi đây, phía trước có thể đều là quái cấp 40, thậmchí nói không chừng còn có thểgặp phải quáivật tinh anh, Boss hay không, đến lúc đó, chúng ta đánh thắngđượcsao?

Thạch TrungNgọc suynghĩ một chút nói:

- Nếu có Lâm Lâmởchỗ này, hẳncó thể giết được, không có nàng, rấtkhónói, phỏng chừng căn bản là đánhkhông lại những quáivật này.

DươngTử cũngbuồn bực:

- Đại thúc, chúngta nên làmcái gìbây giờ?

-Đi một bướcxem một bước thôi, nếu không còn có thể làm sao?

ThạchTrung Ngọc nhúnvai nói.

Dương Tử bất đắc dĩ chỉcóthể tiếp tục giương cung bắn tên, công kích GiáoĐình PhápSư còn lại.

Thạch Trung NgọcvàDương Tử phối hợp, giết chết GiáoĐình Pháp Sư kia, bất quáThạch Trung Ngọc bỏra cái giá không nhỏ, giết hai Giáo Đình PhápSư, cư nhiên lãngphí gần mười bình dược tề, mặc dùnói Thạch Trung Ngọc khôngđể bụng chút dượctềnhư thế, nhưngđây là mộtloại khiêu khích đối với năng lực củahắn,mộtquái vật bình thường,cũng cần nhiều dược tề như vậy?

Hai người tiếp tục điveề phía trước, rấtnhanh Thạch Trung Ngọc và Dương Tử lại gặp được GiáoĐình Pháp Sư, vẫn là hai cáiđứng chungmột chỗ, Thạch TrungNgọc cảm thấy đau đầu.

ThạchTrung Ngọc nhìn Dương Tử, Dương Tửbuồn cười nói:

- Đại thúc, mới vừarồi không phải ngươinói đi một bước nhìnmột bước sao, hiện tại đến thờiđiểmngươi nhìn rồi.

- Dụ quái.

Thạch Trung Ngọc bấtđắcdĩ nói.

Dương Tử cười cười, giương cung bắn tên, hai người lần nữa phối hợp giết chết Giáo Đình Pháp Sư, độtnhiên Dương Tử hưng phấn nói:

-Đại thúc, ngươi có phát hiện không,mặc dù chúng ta đãbị cắt xén mộtít điểm kinh nghiệm, thế nhưng kinh nghiệm vẫn cao hơn giết quái cấp 39.

- Thu không bằng chi, giết quáicấp 39,một bình dượctề liền làm xong, thậm chí ngay cả một bìnhcũng không cần,quái vậtcòncóthể tuônra cho chúng tamộtíttiền, hoặclà những thứđồ khác, mà giết quái cấp 40,cần năm sáu bình dược tề mớicó khả năng làmmộtcái, lại không chiếm được vậtgì,cái này không phảilỗ sao?

Thạch Trung Ngọchỏi.

DươngTử im lặng nói:

- Đại thúc, coinhư Bạo Quân dùng tiềnmời ngươiđi luyệncấp không đượcsao, dù sao ngươi từchỗ Bạo Quân lấy được nhiềudược tề như vậy, chẳng lẽ lại để ý tiêu hao?

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Ngươi nói rấtcó đạo lý, bất quá ta cảmthấy như vậy cực kỳ thua thiệt,cái nàycũng may là ta, đổi thành ngườikhác, căn bảnđở không nổi quái này.

Dương Tử cười cười, cũng không nói nhiềucái gì, haingười tiếp tục đivề phía trước,saukhi giết chết mấyđợt Giáo Đình Pháp Sư thì nhìn thấy lối ra, vẫn là một cánh cửa, Thạch TrungNgọckhông chút do dự mở ra, tràng cảnh giống nhau như đúc, Thạch TrungNgọc có chút buồn bực, làm trò gìđây?

Mặcdù Thạch Trung Ngọc cóchútkhônghiểuthiết kếcủa bản đồ này, bất quá hai người vẫn đi vào.

- Đại thúc, nơi đây sẽkhông có Biên Bức chứ?

Dương Tử hỏi.

- Khónói, có thể sẽ có, ngươi cẩnthận một chút.

Thạch Trung Ngọc nói.

Dương Tử tức giận trừng Thạch TrungNgọc:

- Đại thúc,lẽ nào ngươikhôngthể an ủi tamộtchút, nói nơi đây không có Biên Bứcsao?

Trên ót Thạch Trung Ngọcxuấthiện mồ hôi, tư tưởng củanữ nhân quả nhiên làcựckỳ phức tạp, biết rất rõ ràng nơi này có BiênBức, còn hy vọngmình lừa nàng nóinơi đây không có Biên Bức, ai,để cho một hảohài tử thuần khiết nhưta đi gạtngười? Loại chuyện như vậy,nữ nhânlàlàm saocóthểnghĩ ra đượcnhỉ?

Thạch TrungNgọc đang muốn nói cáigì đó, bỗng nhiêncảmứng đượcnguy hiểm,vộivã tránh ra,địa phương mớivừa rồi ThạchTrung Ngọc đứng, lậptức xuấthiện một người, không đúng, làmột quái vật, Giáo Đình Đạo Tặc cấp 39,ThạchTrung Ngọc lau mồ hôi, tại sao đồ chơi nàylại xuất hiện?

Dương Tửthở phào nhẹ nhõm:

-Thật tốtquá, vốn cho rằng có thểsẽ gặpphảiquái vật tinhanh cấp 40, không nghĩ tới vẫn làloạivậtnày,chúng ta thậtsự là quá may mắn, loại quái nàydễ giết.

Thạch Trung Ngọchơi có chút buồn bực, quả thựcgiếtrất ung dung, nhưng loạiquái này biết ẩn thân, mỗi lần đều tới đánh lén, cực kỳ phiềna.

Hai ngườitheo lối đi nàytiếntới, giết chết vô số Giáo ĐìnhĐạo Tặc, lầnnữa thấyđược cửa, bấtquá nơi đây tụ tậprất nhiều Biên Bức, Thạch Trung Ngọc không sao cả, nhưngDương Tử không tiếp thu được, phát sinhtiếngthétchói tai,Biên Bức sợ đến bay loạn khắp

nơi.

Thạch Trung Ngọcvội vàng bịtmiệng nàng, lo lắngBiên Bức bay vào trong miệngđối phương.

- Hừ,xúđạithúc, lẽ nào ngươikhông biết bảohộ ta sao? Vìsaomỗilần để cho ta gặp phải nhiều BiênBức như vậy?

Đợitất cả Biên Bứcbayđi,Dương Tửbắtđầu bấtmãn oántrách.

Ma Pháp Bào

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc có chút im lặng nói:

-Nha đầu,ta đã cựckỳ chiếu cố ngươi,ta không phải đã che miệng củangươi rồi sao? Hơn nữa ta đứng ở trước mặtngươi, ngươi trốn ởphía sau ta, còn léo nha léo nhéo cái gì.

DươngTửtức giận trừng Thạch TrungNgọc:

-Đi,ta khôngmuốn tiếptục ởđịa phương này, giáođường quả nhiên không phải địa phương tốtgì,đều làBiên Bức.

Thạch Trung Ngọc cười cười,hiển nhiênhắnđốivới giáo đường cũng khôngcó hảo cảmgì, đẩy cánh cửa này ra, hai người lại trở về trong đại sảnh.

-Tại saocó thể như vậy? Chẳng lẽ nói chúng tađi vòng tròn?

DươngTửkinh ngạc há to miệng.

Thạch Trung Ngọc nhìn một chút, sauđó nói:

- Không phải,bâygiờ chúngta ởtầng hai.

Dương Tử xoa xoahai mắt, lúc này nàng mớinhìn rõ, hiệntại đúng làở tầng hai, đập vàomắtlà bức họa tolớn kia,để cho nàng sinh ra ảo giác, bức họa này cho nàng ấn tượng sâu sắc, chonên theo bản năng nghĩ mình vẫn còn ở trong tầng một.

Thạch Trung Ngọc đi tới trước,nhìn tình huống tầnghai, có vẻ như tầng hai cũng có không ít gian phòng,ThạchTrungNgọc nhìnDương Tử hỏi.

- Cómuốnvàonhững gian phòng này nhìnhay không? Nói không chừng bêntrongcòn có trangbị cực phẩm.

Dương Tử khinh thườngnói:

-Ta mới không tin đâu, muốn đi,ngươitự mình đi, taở chỗ nàychờ ngươi là được.

- Ngươi không phải làsợchứ?

Thạch Trung Ngọc khiêu khích nói.

Dương Tử mới không mắcmưucủa Thạch Trung Ngọc:

- Tasợ,thế nào, cógiỏi ngươi cắnchết ta đi.

Thạch Trung Ngọc hết chỗ nói rồi, bấtquáhắncũng biết Dương T ử sợ trong phòng còn có thểxuất hiện mộtđốnglớn BiênBức,nữ hài sợ loạisinhvật nàylà rất bìnhthường,có thể lý giải, cho nên Thạch Trung Ngọc không cưỡng bách, tự mình đi tới trước mặt một gian phòng, đưa tay mởcửa.

ThạchTrung Ngọc đã làm xong chuẩn bịnghênhtiếp condơi,nhưngai biết sau khi mở cửa, không chỉ khôngcó Biên Bức, ngay cả bản đồ kỳ quái trongtưởng tượng cũng không có, chẳngqua làmột gian phòng cực kỳ thông thường, Thạch Trung Ngọc tòmòđi vào.

Mộtcái giườnglớn, mộtbàn học đơn giản,ngoài ra không cógì cả, Thạch Trung Ngọc vẫn cho rằng gian phòng củamình đã cựckỳ ít đồ, không nghĩ tới hômnay gặpphải cao nhân, nơi đây còn muốn trốngtrải hơncăn phòng của ThạchTrung Ngọc, trong phòng hắndù nói thếnàocũng nhiềuhơn mộtcáitủ áoa.

Hắntrực tiếp đi tới trước bàn học, lật đồ trên bàn,hyvọng có thể tìm được vật gì hữu dụng.

Liên tục lật vài quyển sách, toànbộ đều là sách ghichép lịchsử địa lý,Thạch Trung Ngọc không có hứngthú, đồng thời cảm thấy không còn gìđể nói, lại có thời gian rỗi biên ramộtđoạnlịchsử dài như vậy, thật không biết trong đầubọn họ đang suy nghĩ cáigì,buồn chántớimức này?

Thạch TrungNgọc chưatừ bỏ ý địnhtiếptục tìm đồ đạc, đốivới nhữngsách vở đóng gói hoa lệ, Thạch Trung Ngọc khôngtiếptụcdây vào,không cần nghĩ, khẳng định đều là sách lịch sử, loạivật này, đối với Thạch Trung Ngọc một chúttrợ giúp cũng không có, Thạch Trung Ngọc thầmnghĩ tìm ra một quyểnthoạt nhìn đơn giản, hy

vọng có thể tìm ra quyểnnhật ký gì đó.

Thạch Trung Ngọc dĩnhiên không có ham mê dòm ngóthế giới nội tâm của người khác,chẳng qua muốnbiết một chút,đây rốt cuộc là địaphương gì, vì sao bên ngoài giáo đường tối như vậy, trong bóng tốiẩn núp quái vật gì, còncó trong giáo đườngđèn đuốc sáng trưng, vì sao không thấy một bóngngười?Vì sao quáiở bên ngoài không tới côngkíchđịa phươngnày?

- Đạithúc, ngươiở đâytìm cáigì vậy?

DươngTử thấy Thạch Trung Ngọc đi vào nửa ngàykhông đira, cũng có chútlolắng, bất quá nhìn thấykhông có Biên Bứcbay ra, trong lònghơi định, lấycan đảmđi vào nhìn một chút, phát hiện chẳngqua là một căn phòng bình thường, trong lòng thở phào nhẹnhõm, lúc này mớiđi tới.

- Tìm xemmột chút, có vật gì nóitìnhhuống phụcận hay không.

Thạch TrungNgọc nói.

NhưngThạch Trung Ngọc phát hiện Dương Tửđanglật xem sách lịch sử,Thạch Trung Ngọccó chútim lặng:

- Xemloại đồvật nhàm chán ấylàm gì? Nhanhhỗ trợtìm xemcó nhật ký gìhay không.

- Đại thúc,những sách lịch sử này đều là thứtốt, đối với ngươi mà nói, cảmgiáckhôngcógì, nhưng đối với NPC mànói, những thứnày làcủa quý, lẽ nào ngươi không biết có chút lịch sử đãhoàn toàn không có ghi lại sao? Nếu như đạithúc ngươi giao mấy thứ nàycho BạchHổthành thành chủ, nói không chừng cóthể gây ra nhiệm vụ bí ẩn gì.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc nghingờ cầm sách lịch sử, lật nhìn vài tờ, sauđó caumày hỏi.

- Loại vật này cógiá trị?

DươngTử khẳng định gật đầu, ThạchTrung Ngọc cũng khôngđể ý,

dứt khoát némhết vào trong Túi Tu Di,dù sao sáchvởchỉ tính một đơnvị, cóthể chồngchất, tìm nửa ngày, hầu như toànbộ đều là sách lịch sử,nhữngthứ khác cũngchỉlàmộtvàiloạiđịa lý phông thổ, Thạch Trung Ngọcthẳngthắnnémhếtvào trong Túi Tu Di, cùng lắm thì về sauếu như phát hiệnmấy thứnày vô dụng, cầm đibángiấy vụn cũng được.

- Đi, đinhững phòng khác nhìn, nói không chừngcòncóthứ tốt gì chờ chúng takhai quật.

Thạch Trung Ngọc nói.

Dương Tử gật đầu,theo ThạchTrung Ngọcđitới gianphòng cách vách,mở cửaphòng, kích thước giống nhau, bất quá nhiều hơn một cái móc treo quần áo, phía trên còn treomộtbộy phục.

Thạch Trung Ngọc đi tới nhìn trang bị này.

Ma Pháp Bào (nữ):trang bị ÁmKim (thanh sắc), lực phòng ngự: 500-647, trí tuệ tăng30 điểm, tăng 500 điểm HP, có 50% tỷ lệgiảm 30% tổn thương,lực công kích đềthăng 20%, hết thảy kỹnăngquần công thời gian cold-downgiảm phânnửa,đẳng cấp trangbị cấp 40, trang bị chứcnghiệp, loạichứcnghiệp PhápSư.

Trời ạ, Thạch Trung Ngọc nhịnkhôngđược muốn chửi đổng, trang bị cấp40chínhlà gia súc, con mẹ nó, bây giờmũ giáp của Thạch Trung Ngọc là trang bị Ám Kim cấp 30,lực phòng ngự cũng bất quá mới 200 điểm, con mẹ nó, ThạchTrung Ngọclà trang bịtrọnggiápa, lực phòngngự lại khôngbằng một nửa giáp lụa, Thạch Trung Ngọc thiếu chút nữa thìmuốn thổ huyết.

Còn có mộtviệc làm choThạch Trung Ngọcrất hiếu kỳ, chữ"Nữ" phía sautrang bịlà có ý tứ gì, lẽ nào trangbị này chỉ cóthể cho nữ nhân mặc? Cái nàycó chút khôngđúng lắm, trang bị trướckia không phải đềulà nam nữ dùng chung sao, hôm naylại chỉ có thể đơnđộc sử dụng?

Dương Tử dườngnhư nhìn thấu Thạch Trung Ngọc nghi hoặc, giải thích:

- Trang bị sau cấp 40đều cókhác biệt, sẽ không dùngchung như

trước được.

Quấy nhiễu tình dục

DTV-EBOOK.COM.VN

- Vì sao?

ThạchTrung Ngọc không hiểu hỏi.

DươngTửnói:

- Ta làmsao biết, tự mình suy nghĩ đi.

Thạch TrungNgọc không còn gì để nói, Dương Tử chứng kiến ThạchTrungNgọcbuồn bực, khôngkhỏi bật cười giải thích:

- Đây là lần trướcthờiđiểm hệ thống đổi mới địnhra, nghe nóilàsuy nghĩ cho người chơi nữ, bởivì có rất nhiều người chơi nữ kháng nghị, nói trang bịquákhó coi, cho nên công ty gamesửa đổi,ngươi khôngthấy được trênnày thêu thật nhiều hoa văn sao?Namnhânsẽ mặccái nàyđira ngoài sao?

Dương Tử không giải thích còn được, sau khigiải thích, Thạch Trung Ngọc trởnêncàng thêm buồn bực, làm tròg ì a,có cần phải như vầy không? Cái này khôngphảiđể công ty game càng hốt tiền sao, thêm loạiđồ đạc này,nữ nhân chứng kiếnquần áo đẹpđẽ, nhất định sẽnghĩtrăm phương ngàn kế đi mua.

ThạchTrungNgọc vì namđồng bàocó bạn gái cảmthấy bi ai, hắn đã cóthể tưởng tượng đến tương laikhông lâu, vô sốnữ đồng bào bức bách bạntrai mình đi mua trangbịsa hoa.

- Kỳ thựccòn có một nguyên nhân khác,trước đây namnữđều dùng chungmột loạitrang bị,bởi vì sinh lý, đưatới vàinữnhân ngựcrấtlớn, thờiđiểm mặctrang bị luôn không được tự nhiên, chậtchộirất không thoải mái.

DươngTử giải thích.

-Cũng tỷ như mẹngươi?

Thạch TrungNgọc cười nói.

Dương Tử tức giận trừng Thạch Trung Ngọc:

- Không cho phép cóhuyễn tưởnggì đối vớimẹ ta, bằng không tasẽ nói cho mẹ ta biết, đểchonàng đềphòng ngươi.

Thạch Trung Ngọc cóchút khinh thường, Dương Băng Dao đã sớm lànữ nhân của lão tử, còn có thểđề phòng lão tử sao?

Thu trang bị vào trong túi đồ, chuẩn bị giữ lại về sau đưa cho Cơ Như Nguyệt, sauđó lậtđồ trên bàn, hy vọng lầnnày có thể tìm được thứ gìhữu dụng,đáng tiếc, Thạch TrungNgọc vẫn thất bại,giống như phíatrước, ngoại trừ mộtít sách lịchsử, những thứkhác cái gì cũngkhông có, ThạchTrung Ngọc thu chúng vàotrong TúiTu Di, tiếp tục đi phòng kếtiếp.

- Ta tintưởngtrong căn phòngnày nhấtđịnhsẽcó trangbị ta dùng được.

DươngTử lời thề son sắtnói.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi, lúc trước nha đầukia còn rất sợ, không dám vào phòng, hiện tạingược lại cựckỳ chủ động, ngay cả nhiệm vụmở cửa cũng bị nàng đoạt, Thạch Trung Ngọcbuồn cười nhìn Dương Tử đi mở cửa, nghĩ thầm, nếunhư lầnnày xuất hiệnBiên Bức, không biết Dương Tửsẽra sao.

Cửamới vừađược mở ra, từ bêntrong bay ramộtcon Biên Bức, Thạch Trung Ngọckinh ngạc háto miệng, khôngphải đâu,lẽnào lời của lãotử linh nghiệmnhưvậy? Trời ạ, trước đây thời điểm lão tử muavé số, vì saomộtlần cũng không trúng thưởng?

-A!

DươngTử thét chói tai.

Thạch Trung Ngọc bịtiếng thétcủa Dương Tử đánh thức, biết bây giờ không phải lúc ngẩn người, vội vãxít tới gần nói:

- Nhađầu, đừng sợ,lúcnàymớimột con Biên Bức.

DươngTửmởhai mắt nhìn, nhưng sau khimở mắt,lại phát ramột tiếngthétchóitai, đừngxem đây chỉ có một con Biên Bức,nhưnglớn hơn tấtcả Biên Bức trướcđócộnglại, Biên Bức này sắpcao hơn một thước, thân thể mập mạp,làmcho DươngTửlần nữa lâm vào trong khủng hoảng.

ThạchTrung Ngọc không có biện pháp,chỉ cóthể dùng hành động thựctế làmcho Dương Tử ngậm miệng, PhiĐao khôngchút do dự bayra ngoài, Biên Bức này đangbám ở trên tay vịn, Thạch Trung Ngọc còn ảo tưởng,cóthể đập BiênBứcxuống hay không.

Nhưng Thạch TrungNgọc chấnkinh, Biên Bức dùng một góc độ cực kỳ ngưu bức tránh ra,Thạch Trung Ngọc rấtbuồnbực, thânthểmập mạp như thế, là làm sao làmrađộng tác linh mẫn nhưvậy?

Bất quá Thạch Trung Ngọc cũng khôngcó dừnglại,vọt tới trước dùng Dã Man TrùngKích, kỹ năng này của Thạch Trung Ngọc quả thực rất trâubò,đụnglan can rớt xuống,còn Biên Bức thì nhẹ nhàng tránhra.

ThạchTrungNgọc cựckỳ bikịch rơi vàohàng ghế dướitầng một, bất đắc dĩ thở dài, vì cái gì? Lẽnào ngườiđẹp trai sẽ bị trờicao đốkỵ? Cư nhiên để lão tử dùng động tác tiêu sái như thế chạm đất?Lạilà khuôn mặt đụng cái ghế trước,không biết cóbị hủy dung hay không.

Thạch Trung Ngọclần nữabòdậy, nhưng Thạch Trung Ngọc còn chưalàm ra phản ứnggì, liềnthấy một cái bóng bay tới, Thạch Trung Ngọc tưởnglà Biên Bức,đangchuẩnbịcông kích,lại nghеđược một giọng nói ngọtngào:

- Đại thúc, tiếp ta.

Nghe đượcthanh âm này, Thạch Trung Ngọc vội vãthu đao, nhưng còn khôngcó đưa tayđón, đãbị Dương Tử đập trúng.

- Gợiý củahệ thống,Mạo Hiểm Giả HinhVũ ChiTử làmra hànhvi quấy nhiễu với ngài, có khởi độnghệ thống phòng lang đánh xuống Thiên Lôi, nghiêm phạt Mạo HiểmGiả hay không?

Thạch Trung Ngọckíchđộng lệ rơi đầy mặt,không nghĩ tới mình ở

lúc sinhthời cũng bịngười khác quấy nhiễu?Hơnnữa còn là một tiểumỹ nữrất đoantrang, Thạch Trung Ngọc kém chút bật cười, vội vã hủy bỏ hệ thống này, Thạch Trung Ngọc sợ mình kíchđộng, trực tiếp chọn đồng ý giết chết Dương Tử, như vậy ThạchTrung Ngọc muốn khóc cũng khôngcóchỗ khóc.

Hiện tại Dương Tửđangghé vào trên người Thạch Trung Ngọc,bộ ngực mềm mại dán chặt trên mặt hắn, nếu như là bình thường, Thạch Trung Ngọc nhất định sẽ cực kỳ hưởng thụ, nhưng bây giờ mộtchút cảm giác hưởng thụ cũng không.

Bởi vìDương Tử mặcbì giáp, không phảivải giống đámngười Cơ Như Nguyệt,bì giápđặtở trên mặt, khôngchỉ không cảm giác được xúccảm ôn nhuyễn,còn làm cho Thạch Trung Ngọc cảm thấy có chútđau nhức.

Dương Tử từ trên ngườiThạch TrungNgọc bò dậy, uoán nhìnhắn:

- Vì sao không tiếp ta?

-Cô nãi nãi, thời điểmngươi xuống,vìsao khôngnói trước một tiếng? Ta mớitừ dưới đất đứng lên, ngươi rơi xuống, ta có cơ hội phảnứng sao?

Thạch TrungNgọc đau khổgiải thích.

DươngTử hừmột tiếng,đang muốn nói cái gì, lạibị Thạch Trung Ngọc đẩyra, DươngTử nhất thờinổi giận, khôngđợi bản cô nương nói, đãdámđẩy ta ra? Dương Tử đang chuẩnbị mắng, lại thấymột hắc ảnh đánh vàotrên người Thạch TrungNgọc, lập tức phát sinh một tiếng thétchói tai.

Biết Thạch Trung Ngọclà vì cứu mình, lửa giận tronglòng Dương Tử lậptức tiêu thất,từ trong túi đồlấy cungtên ra, kéo căng, nhắm Biên Bức bắn tới,nhưng Dương Tử kinhngạc phát hiện, dĩnhiên côngkích không trúngBiên Bức.

Đại Biên Bức

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

ThạchTrung Ngọc từdướiđất bò dậy, trong lòng buồn rầu muốn chết, đầu tiên là mìnhtự ngã, sau đó bị DươngTửđụng ngã,hiện tại lại còn bị Biên Bứcđụngngã một lần, balần đều mất máu, Thạch Trung Ngọc nhìn HPcủamình, đã xuống chỉ còn lại hơn hai trăm điểm, Thạch Trung Ngọc sợ đổ mồ hôi lạnh, vộivã ăn dược tề.

Thật quá nguy hiểm, nếu như Biên Bức kia lại dùng lựcmột chút, mình không phảisẽ hưởng thụ một lần miễn phí trở về thành, ThạchTrung Ngọcmộtchút cũng không thích miễn phí trở về thành.

Thạch Trung Ngọc nhìn về phía BiênBứcbay múaở trênkhôngtrung, cảm thấyBiênBức này có chút không đúng lắm, vộivã kiểmtra thuộc tính của đối phương.

Đại Biên Bức:cấp40, Bạch Ngân Boss.

Em gái ngươi, lại là quái cấp 40,nàycòn chưa tính, lại là Boss?

May mắn tần suất côngkích củanó cực kỳ thấp, nửa ngày mới công kích một lần, bằng không Thạch Trung Ngọc và DươngTử đã sớm chết không biếtmấytrăn lần.

- Đại thúc, động tác của nó quá nhanh, mỗi lần ta cảm giác có thể bắn trúngnó, nó sẽné tránh được mũi têncủa ta, cáinày phải làmsao đối phó?

Vẻ mặt Dương Tử đau khổ hỏi.

Thạch Trung Ngọc nhíu mày nói:

- Tuy thời điểm tiểuhọc ta không học giỏi môn sinh vật,bất quá ta nhớ được Biên Bứcbị mù, tất cả đềudựa vào lỗtaiđể phán đoán lộ tuyến, nếu như chúng ta có biện pháp biếnBiênBức thành kẻ điếc, tatin tưởng, chúngtatuyệt đốicó thể giết chết nó.

DươngTử không chút do dự trừng hắn một cái:

- Chớ nóinhảm,loạichuyện như vậyta cũng biết,mấuchốt là làm sao mới có thể biến thành người điếc?

ThạchTrungNgọcrất thức thời nhúnvai:

-Không biết.

-Dựavào,vậy làmsaogiết?

DươngTử nói tục, để bàytỏbất mãn của nàng.

-Rất đơn giản, dựa vào nhânphẩmtới quyết định tất cả.

Thạch Trung Ngọcnói.

Dương Tửcó chútbất đắc dĩ trừng Thạch Trung Ngọc.

Đột nhiên sắc mặtThạch Trung Ngọc có chút nghiêm túc nói:

- Chờ látnữanó côngkích ta, tasẽ nghĩ biệnpháp ôm lấynó, không chonó lộn xộn, đến lúc đó liền dựa vào ngươi, bắnthủng lỗ tai nó, nhưvậy nó sẽ trở thành người điếc.

Dương Tửgậtđầu.

ThạchTrung Ngọcvẫn có chút không yên lòng triệuhồi ra Trầm Bích, cóhaingười ở chỗ này, Thạch TrungNgọcmới cảm giác yên tâm, DươngTử và TrầmBích phân đứng hai bên, một người bắn một lỗ tai,Thạch Trung Ngọcđã chuẩn bịxong nghênhtiếpcông kích củaĐại Biên Bức.

ĐạiBiên Bức rất cho mặt mũi tớicông kích Thạch Trung Ngọc, va chạm mãnhliệt đánh vào trên người hắn, ngực Thạch Trung Ngọc bịđụng đau rát,bấtquá hắn khôngcóbị nó đụng ngã, gắt gaobắt được hai cánh dơi.

-Cơhộikhông nhiềulắm, nhanhcông kích.

Thạch TrungNgọchô.

DươngTửvà Trầm Bíchnghe được tiếng lacủa ThạchTrungNgọc, không chút do dự thả ra công kích, hai ngườimộttảmộthữu, bởi vì Dương Tửvà Trầm Bích cách ThạchTrung Ngọctươngđối gần, cho nêncựckỳ tinh chuẩn,hai người đều đánh trúnglỗ tai con dơi.

Hai công kíchđềulà bạo kích, đạt tới hơnhaingàn, ThạchTrung Ngọc biếtđây là xuất hiện thươngtổn nhược điểm,Thạch Trung Ngọc cườihắc hắc, biếtnhược điểmcủa ngươi vậy thì dễ làm, bất quáchỉ là khôngrõ ràng, lỗ taicủanó cóbị hai ngườiđánh hư hay không.

ĐộtnhiênĐại BiênBức há miệng, thanh âm mãnh liệt chấn Thạch Trung Ngọc khó chịu, kémchút ói ra.

Nhưng lúc này, Đại BiênBức đột nhiên phát ra một tiếng rống to lớn, Thạch Trung Ngọc sửng sốt, con mẹ nó, tuylão tửhọc kém môn sinh vật, nhưngbiết Biên Bức phátra là sóngsiêuâm, người bình thường không nghe được,vì sao lãotử nghe được? Hơnnữa thanh âm còncựckỳchói tai.

ThạchTrung Ngọcđột nhiên ngấtxỉu, Đại Biên Bức nhâncơ hộitránh thoát Thạch Trung Ngọc, bay đến không trung, chờ Thạch Trung N gọctừ trong ngất xỉutỉnhlại, phát hiện hai nữ hài bên người dường như cũng mới vừa từ trong ngấtxỉu tỉnh lại, Thạch Trung Ngọc sửng sốt, thanh âmcông kích này quá vô sỉ, thế mà còn làkỹnăng ngất xỉ bầy đàn.

-Đại thúc,lỗtaicủa nó dườngnhư không có hư,ngươi xem,nó còncó thểtự do bay lượn.

Dương Tử buồnbực nói.

Thạch Trung Ngọc nhìn Biên Bức nói:

- Khôngcó việc gì, chờ nócông kích lầnnữa,nó nhất định phảichết.

Nhưng sự tình không giống như Thạch Trung Ngọc dựliệu, tuy Đại Biên Bức công kích,bất quámục tiêu khôngđặtở trên ngườiThạch

Trung Ngọc,mà mục tiêu tập trungvào Trầm Bích, Thạch Trung Ngọc không chút do dự thu TrầmBích vào trong không giansủng vật.

Lực phòng ngự củaTrầmBích rất thấp, nếu như Trầm Bích bị công kích, ítnhất sẽ bị giết hơn phân nửa HP,nếu như Biên Bứclạinhân cơhộicông kích một lần, Trầm Bíchliền xong đời.

Đại BiênBức nhào hụt,đụng vào trênghế, Thạch Trung Ngọc và DươngTử đương nhiên sẽ khôngbỏ qua cơhội, lậptức némra công kích viễn trình, PhiĐaovà Xuyên Thấu Tiễn toànbộ đánhvào trên ngườinó.

ĐángtiếcĐại Biên Bứcdù sao cũng làBạch NgânBoss, căn bản không quan tâm chút công kíchnhưthế, hai ngườicộnglại cũng bất quámới kéo hơn haingàn điểm tổn thương, căn bản không thể tạo thành ảnh hưởng gì,ĐạiBiên Bứclần nữa bay lên không.

Thạch Trung Ngọc buồn bực nhìn chằm chằm Biên Bức, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Nếunhư lão tử cũng có thể baylên thì tốt biết bao nhiêu, nhưvậy muốn giết đượcBiên Bức, khôngphảisẽ dễ dàng hơn rất nhiều sao?

ChờĐại Biên Bức lên không, ThạchTrung Ngọc lần nữa triệu hồi ra TrầmBích, sauđó chờđợi Đại BiênBức công kích,Thạch Trung Ngọc ném ra kỹ năngtràophúng, kỹ năng trào phúngnày không cách nào tránh né, hơn nữa kỹ năng này khôngcó thương tổn, nên không cầnphải tránh né.

Đại Biên Bức trúng chiêu, lập tức lao về phía Thạch Trung Ngọc.

Nhưng Thạch Trung Ngọccòn đánhgiá thấp ĐạiBiên Bức, Đại Biên Bức cũng khôngcó nhưhắn tưởng tượng, trực tiếp nhào tới, mà trước hét lớnmộttiếng, chấn choángtất cả mọingười, sau đó mới nhào tới.

Thời điểm ThạchTrung Ngọctừ trong ngất xỉu tỉnh lại, phát hiện mình đãnằm trênđất, HPthiếu 1000 điểm,trên bầutrờiĐại Biên Bức vuisướng baymúa,Thạch Trung Ngọc phảng phấtnhư cảm giác được Đại BiênBứcđanggây hấnvới mình.

Mộc Đầu Nhân

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọcgiận không kiềm được, nhưng lại không có biện pháp làm gì Đại Biên Bức, Thạch Trung Ngọc tâm tư chuyển động thật nhanh, tìmkiếm phươngpápgiết chếtcon dơi kia.

-Đại thúc, cẩn thận!

Dương Tửkinh hômột tiếng.

Thạch Trung Ngọcđangcúi đầu suy nghĩ, chứng kiếnĐại Biên Bức đã gần ngay trướcmắt, khôngkhỏi hoảng sợ, còn chưa kịp phản ứng đã bị Đại Biên Bức côngkích trúng.

Thạch Trung Ngọc đươngnhiên không cóbuông tha cơhội, ở trong nháy mắt Đại Biên Bứcđánh tới, gắt gaobắt được cánh của nó, Thạch Trung Ngọc lậpthệ, lần này coi như Đại BiênBức lạidùng kỹ năng ngất xỉu, Thạch Trung Ngọc cũng sẽ không buông tay.

Chếtcũng không thể buông tay!

Lýtưởng của ThạchTrung Ngọcrất nhanh thìtan vỡ,tuy Dương Tử và Trầm Bíchđều công kíchmột lần, nhưng thờiđiểm hắn ngất xỉu, Đại BiênBức rấtnhẹ nhàngthoátkhỏi Thạch Trung Ngọc bắt, vui sướng bay lượn trên không trung.

Từ trong ngất xỉu tỉnh lại, sắc mặtThạch Trung Ngọc xanh mét nhìn BiênBức, mẹ kiếp,lạithất bại, Thạch TrungNgọc nỗ lực suy tính hếtthảy biện pháp, có biện pháp gìtrói đối phương lạihay không?

- Đúng rồi, nha đầu, kỹnăng ngất xỉu cóhiệu quả với Mộc Đầu Nhân hay không?

Thạch Trung Ngọc quaylại hỏi.

Hai mắt Dương Tử tỏa sáng nói:

-Mộc Đầu Nhân căn bản khôngphải sinh vật,nóikhông chừngthanh âm không có ảnh hưởng gì vớinó, ta thử nhìn một chút.

Dương Tử triệu hoán Mộc Đầu Nhân, Mộc Đầu Nhân xuất hiện,lập tức dùng năng khiêu khíchĐạiBiên Bức,ĐạiBiên Bức phẫn nộ đánh tới Mộc Đầu Nhân, đám người Thạch TrungNgọc khẩn trươngnhìn hết thảy, hy vọng Mộc Đầu Nhân có thểbắt được.

Nhưng lúcnày,ThạchTrungNgọc đột nhiênlưu ý đếntay Mộc Đầu Nhân hình tròn, cănbản không cómóng vuốt,làm sao bắt Biên Bức? Thạch TrungNgọc bi ai thởdài, nhưng thờiđiểm này, Thạch Trung Ngọc đột nhiên chứng kiến MộcĐầu Nhân ôm Đại Biên Bức vào lòng, đám người ThạchTrung Ngọc mừng rỡ lên.

ĐạiBiênBứcđã bị trói buộc, đámngườiThạch Trung Ngọc đương nhiên sẽ không bỏqua cơ hộicôngkích, lậptức công kích đối phương, ThạchTrung Ngọc Phi Đao, DươngTửmưa tên, Trầm Bích Hỏa Cầu Thuật, toàn bộđập tới lỗ tai của Đại Biên Bức.

Bất quá bởi vì hiện tạitất cả mọi người đứng ở một phương hướng, cho nên công kích cũngchỉ là cùngmột lỗ tai, một lỗ tai kháckhông có bị bấtkỳ công kích, saukhi thảhết kỹ năng,Thạch Trung Ngọc lập tức vọt tới, Thạch Trung Ngọc ngoại trừ Phi Đao vàCuồng Bạo Xuyên Thủng thìkhôngcòn kỹ năng công kíchviễn trì nh.

Muốntạo thành thương tổnlớncho Đại Biên Bức,cũngchỉcó thể dựa vào cận chiến,sau khi đếngần Đại Biên Bức, Thạch Trung Ngọc quơ múa TrảmMãĐao trong tay, bất quá Thạch Trung Ngọc lại ngây ngẩn cả người, không thể dùng Oanh ThànhNhất Kích, vì cóthể ngay đánh bay cảMộc Đầu Nhân.

Cuồng Long ThăngThiên cũng không thể dùng, nếu như đánhbay quáivật đếnkhông trung, Biên Bức không phải thoát khỏi Mộc Đầu Nhân khống chếsao?

Tâm tình của ThạchTrung Ngọctrở nêncực kỳ uám,hai kỹ năng cường hãn nhấtcủamình không thể sử dụng, Dã Man Trùng Kích càng đừng nói, như cũ không thể sử dụng, ThạchTrungNgọc tính toán cáckỹ năng của mình,Hạ Kích cũng không thể sử dụng, điều kiện khởiđộngHạ Kíchlà quái vật nằm trên mặt đất mới được,nói

cáchkhác kỹ năng bây giờ có thể dùng chỉ có Nhược Hóa Mãnh Kích, Lực Phách HoaSơn, còn có Cuồng Bạo TrọngKích.

Thạch Trung Ngọcuoán nhìn Đại Biên Bức , bởivì năng lực chết tiệt củagia hỏa này,đưa tớihiện tại hết thảykỹ năng lợi hại của hắn không thể dùng.

Nhược Hóa Mãnh Kích, Cuồng Bạo Trọng Kích, Lực Phách Hoa Sơn, ba kỹ năng không chútdo dự toànbộđập vào trênngười biến bức, Thạch Trung Ngọcphảng phất nhưmuốn pháttiết tấtcả bất mãn trong lòng mình lên người quái vật.

Dương Tử và Trầm Bích cũng không kiêng nể gìcả, kỹ năng của các nàng khôngtạo thành đánh bay gì, nên không cần lo lắng.

Đại Biên Bức cũng khôngnhàn rỗi, nó dùsaocũng là Bạch NgânBoss cấp 40,làm saocóthể đơn giản nằm chờ chết?

Nghe đượcĐại Biên Bức phát ra tiếng rống, Thạch Trung Ngọc vội vã lui lại,ThạchTrung Ngọc dĩ nhiên không phảihy vọng xavời có thểthoátly phạmvi công kích, màdự địnhđợilát nữa nếu nhưMộc Đầu Nhân cũng bị ngất xỉu, quái vậtsẽ khôngđột nhiên côngkích mình.

Khi mọingười từ trong ngất xỉu tỉnh lại,DươngTửvà Thạch Trung Ngọc lập tức khẩn trươngnhìn về phía Đại Biên Bức, hy vọng nó còn không có chạytrốnkhỏi Mộc Đầu Nhân khống chế.

Mộc ĐầuNhânrất chomặt mũi, còn ôm chặtĐại Biên Bức, trên mặt Thạch Trung Ngọclộra nụ cườivuisướng, thậtquá tốt, nhưvậy thìcó hy vọng giết chết quái vật,bất quá ThạchTrung Ngọcpháthiện một vấnđề, Mộ c ĐầuNhânthiếuhơn 1000 HP.

Thạch TrungNgọc biết, đây nhấtđịnhlà mới vừarồi bọn hắn ngất xỉu, do Đại Biên Bức tạo thành, ThạchTrung Ngọc có chút bận tâm, tuy HP của Mộc Đầu Nhân rấtcao, nhưngso sánhvới Boss còn kém rất xa, nếu như Bosscòn khôngngủm, MộcĐầu Nhân đã không còn HP, vậy phải làmthế nào? Nơiđây không có Mục Sư, MộcĐầu Nhân thì khôngăn dược được, ai, phiền phức.

-Đại thúc, đừng ngây người, nhanhdành thời gian công kích,mục

tiêu chính làlỗ tai kia, thương tổnnhượcđiểma, bình thườngrất khó mớicóthể công kíchđược nhược điểm.

Dương Tửnói.

Nghe được DươngTử nói, Thạch Trung Ngọccũng biết bây giờ khôngphải thời điểm mìnhchậm rãi suy tính, hiện tại trọngyếu nhất chính làdànhthờigian côngkích.

Côngkích củađám người Thạch Trung Ngọcvẫn không ngừng rơi vào trên lỗ tai Đại Biên Bức, trong lúc nhất thời Biên Bức bịnhiều nhược điểm công kích nhưvậy, hơn nữa đánh ra thương tổnđều trên 2000, rốtcục hơi sợ, không dám tiếp tụcnữa, cắn trên vai Mộc ĐầuNhân một cái.

- 1324.

Thương tổn cựckỳ cao, trướcđây thời điểm Dương Tử mớivừa chế tạo ra Mộc Đầu Nhân, lực phòngngự của Mộc Đầu Nhân cao hơn Thạch Trung Ngọcmột ít, hiện tại đẳng cấp của Thạch Trung Ngọc lên rồi, cũng thay đổi trang bị, bây giờ lực phòng ngựcủa Mộc Đầu Nhânvà Thạch Trung Ngọc trởnên không sai biệt lắm, cũng hứng chịu hơn một ngànthương tổn.

Thạch Trung Ngọccó chút lo lắng,ba chục ngàn HP của Mộc Đầu Nhân có thể kiên trìbao lâu?

Bởivìlo lắng MộcĐầu Nhân không thể kiên trì, cho nên đám người Thạch Trung Ngọccôngkích càng nhanh, mà Đại Biên Bức bởi vì bị công kích nhiều,chonêncàng ra sứcđánh Mộc ĐầuNhân, tạothành một tuần hoàn ác tính.

Thăng cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

Rất nhanh,Mộc Đầu Nhân của Dương Tử đã sắp không được, HP chỉ còn lạikhông tới 2000, Thạch Trung Ngọc biết hiện tại không thể tiếptụcỷ lại Mộc Đầu Nhân, bằngkhông MộcĐầuNhân nàysẽ treo, Thạch Trung Ngọcvộivàngdùng Cuồng Long Thăng Thiên.

Làmcho ThạchTrung Ngọc hơi kinh ngạclà,MộcĐầu Nhâncư nhiên cũng theo bay,Thạch Trung Ngọc kémchút tức chết,sớm biếtdùng CuồngLong Thăng Thiên, Mộc Đầu Nhân sẽ không bị quăngra, hắn đã sớm dùng, đúng lúcnày, Đại Biên Bức lại công kíchMộcĐầu Nhân.

- Nha đầu, mau thu Mộc Đầu Nhân.

Thạch Trung Ngọc lớn tiếng nói.

Dương Tử không chút do dự, lậptức thu Mộc Đầu Nhân lại. Tuy lúcnàylàthời cơ tốtnhất công kích Đại Biên Bức,bởi vì hiện tạiĐại Biên Bức hoàn toàn không có lựcphòng ngự, nhưng nếunhưMộc Đầu Nhân lại bị công kích, liền triệt để xong, Dương Tử đương nhiên không đành lòng MộcĐầu Nhân chết.

DươngTửthu MộcĐầu Nhân xong, lại lập tứctriệu hoán ra, đểở tronggóc,mệnh lệnh nó không được lộn xộn,như vậy Mộc Đầu Nhân có thểtừtừ hồi máu.

Không bao lâu, Đại Biên Bứcbị LựcPhách Hoa Sơn của Thạch Trung Ngọchung hãn đập xuống, lúc này Đích Lô đã đượctriệuhoán ra xônglại dùngDã ManTrùng Kích,uy lực của DãManTrùng Kích vẫn mạnh mẻtrước sau nhưmột, trực tiếp đụng bay Đại Biên Bức, hơnnữa còn đụnghônmê.

Thạch Trung Ngọc cườihắc hắc,hấp ta hấp tấp chạy tới, đánhra một cáiHạ Kích, hung hăng đâm vào lỗ tai Đại Biên Bức, -4530,bạo kích thêm nhượcđiểm côngkíchquá cường hãn, Thạch Trung Ngọc chứng kiếnchữ sốtung bay, cảm thấy mìnhthật lợi hại.

Lúc này ĐạiBiên Bức đã giùng giằng muốn đứnglên,Thạch Trung Ngọc vội vàng dùng Cuồng Bạo Trọng Kích, Đích Lô cũng rất phối hợp dùng ĐịaThứ, Biên Bức đáng thương lần nữa tiến vào trạng tháingất xỉu,công kích củaDương Tửvà Trầm Bích cũng liên tiếp rơi vào trên ngườinó.

Chứng kiến Đại Biên Bức lại sắp thoát ly trạng tháingất xỉu,Thạch TrungNgọc lập tức sử dụng Dã Man TrùngKích, đáng tiếc, tuy Thạch Trung Ngọc đánhbay Đại BiênBức một chút khoảng cách, nhưng không có xuất hiện ngất xỉu, nhịn không được muốn chửi đổng.

Lẽ nào lựclượng của lão tử kémnhư vậy sao? Vì sao Dã Man Trùng Kíchcủalãotử thườngthường đụng khôngngất ai?

Thạch Trung Ngọc tức giận đuổi theo, dùng Oanh Thành Nhất Kích đánh bay ĐạiBiên Bức, khôngphải Thạch Trung Ngọc không muốn tiếp tục làm ngất Boss, màkỹ năng của hắnvà Đích Lô đều đang cold-down, còn DươngTử và Trầm Bích lạikhôngcó kỹ năngngất xỉu.

Thấy Đại BiênBứcbịThạch Trung Ngọc đánh bay, Dương Tử cũng biếttrong đoạn thời gian ngắnlà không thể tiếp tục ngất quái, vội vã thảtên giảm tốc,ý đồ ngăn cảnnó bay lên không trung.

Bấtquá tuyĐại BiênBứcbị chậm lại,nhưng còn có thể bay lên, bắp thịttrên mặt Thạch Trung Ngọc vàDương Tử đồng thờico quắp, thật quỷ dị,bọn họ chưa từngthấy qua Biên Bức bay trênkhông trung, cánhvỗ chậm như vậy.

- Quá giả? Nhưvậy cũng khôngngã xuống?

Dương Tử kinh ngạc háto miệng.

-Thừa dịphiện tại tốc độnó chậmnhư vậy, dành thời gian công kích.

Thạch TrungNgọc nói xong liềndùng PhiĐao và Cuồng Bạo Xuyên Thủng.

Lúc này Dương Tửmới kịp phản ứng, vội vã công kích, mưa tên phảngphấtnhư khônglấy tiền bắnvề phía Đại BiênBức,Trầm Bích

cũngkhông nhàn rỗi, nhiều loạikỹ năngma pháp đập vào trên thân biến bức.

Rất nhanh, hiệu quả giảm tốc củaDương Tửtiêu thất, trên thân biến bức lưulại hiệu quảbất lương, cũngchỉ cóhỏa diễm của Trầm Bích, duy trì liên tục mất máu 300 điểm.

Đại Biên Bức thoátkhỏi hiệu quảgiảm tốcđộ dường như viên đạn rakhỏi nòng,nhanh chóng xông về phía trước,cựckỳ bi kịch đụng vào tường.

-Không phải nói Biên Bức là tuyệtđối sẽkhông đụng vàotườngsao, sao nó...

DươngTử kinh ngạc hỏi.

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôinói:

-Cólẽ làbởi vì mớivừarồi tốcđộ quá chậm, lậptức biến nhanh, không thểthích ứng.

Bất quá ThạchTrung Ngọc phỏng đoán dường như khôngđúng,sau khi Biên Bức đứnglên,lại bắt đầu bay, bấtquá lần này vẫn gặptrở ngại, lại đụng tường, HP củaĐạiBiênBứccăn bản khôngcần đám người Thạch Trung Ngọc tự mình độngthủgiết,cũng không ngừng giảm xuống.

Xem ra ngã rấtđau, mỗi lần mấtmáuđềuvượt qua 2000, quả thực giống như bọn họđánhvàonhượcđiểm côngkích.

- Đại thúc, mới vừa rồi chúng ta công kích lỗ tainólâu như vậy,có phảimộtlỗ tai củanó đã điếc? Không cảmứng đượcsóng siêu âm chính nó phátra, cho nên mớikhông ngừngđụng tường haykhông?

DươngTử hỏi.

Thạch Trung Ngọc gật đầu:

-Có thể, Biên Bức nàythật xuixẻo, quá đáng thương,chúng ta giúp nómộttay đi.

Dương Tử kinh ngạc nhìn Thạch TrungNgọc, tronglúcnhấtthời

không thểhiểu được ý tứ của Thạch Trung Ngọc, lẽ nào sắc langđại thúcnày độtnhiênđổi tính?Dự định trị liệu Đại Biên Bức?

-Còn đứng ngâyra đólàm gì, nhanh qua siêu độ nó.

Thạch Trung Ngọc bất mãn nhìn Dương Tử vẫn còn ngẩn người.

Trên trán DươngTửxuấthiện hắc tuyến,nàngđánh giáquá thấp thiện lươngcủa Thạch Trung Ngọc,lấynhânphẩm của Thạch Trung Ngọc, làm sao đang yên đang lành sẽ bỏ quamột đống lớn điểm kinh nghiệm, DươngTử bỗng nhiên cảm giác mình và vị đại thúc nàyở chungmột chỗ, chỉ số IQđã bị đồnghóa, trởnên rất nhược trí, vừa nhìnliền biết Thạch Trung Ngọc căn bản không phải là loạingười như vậy, lại cònnghĩThạch Trung Ngọccókhả năng đi cứu trị quái vật? Nằm mơ!

Biên Bứclại lần nữa đâm vào trên tường, bất quá Thạch Trung Ngọcđẩở dưới bức tường kia chờnó,Đại BiênBức còn chưa rơi xuống đất, đã cảm giác mình lại bay lênkhông, đồng thời còn trúng một đao,đây đương nhiên là Cuồng LongThăng Thiên của Thạch Trung Ngọc.

DươngTửvàTrầm Bích thi phóng kỹ năngma pháp, Đích Lô cũng chuẩnbị xongDã Man TrùngKích.

Biên Bức đã điếc lạimù không còn sức đánhtrả,coi như ngẫu nhiên ngất xỉu đám ngườiThạch Trung Ngọc, cũng không có biện pháp côngkích,cuối cùng đương nhiên chỉ có thể hàm oan mà chết.

-Gợi ý của hệ thống, chúc mừng ngài đẳng cấp đề thăng,hiệnnay đẳngcấpcấp 35.

Nhặt lên trang bị trên đất, Thạch Trung Ngọc có chút khôngcao hứng, Đại Biên Bức chỉcho hắn một trang bị Bạch Ngân cùng mười mấy ngântệ mà thôi, hầu như không có giá trị gì, bất quá cũng coi như lên tớicấp 35, như vậy gặp lại quái vật cấp 40, sẽ không cắt xénđiểm kinhnghiệm.

- Đại thúc, chúng ta làmsao trở lại tầng hai? Sẽ không phải lạilượn quanhmột vòng nữa chứ?

Lai lịch giáo đường

DTV-EBOOK.COM.VN

- Nếu như bâygiờ còn từ nơiđólượn trở về, chúng ta chínhlàngu ngốc.

Thạch TrungNgọc khinh thường nói.

Dương Tử tò mò hỏi:

- Không điđịa phươngkia, nơi đây lại không cócầu thang,chúng ta phải đi như thế nào?

Thạch Trung Ngọc rất thẳngtrắng nói:

- Leo lên, đừng nói với ta ngươi là thục nữ, cho tới bây giờ không có leo tường.

Dương Tử có thể theo bằng hữura ngoài đuaxe, còn lái nhanh như vậy, trèo tường đương nhiên là đã làm, bất quáDươngTử nhớlần trèo tường gần nhất dường như đã là mấy năm trước, thật đúnglà lo lắng mình có thểbò lênnổi hay không.

-Đại thúc, tầng hai hình như có chút cao? Khôngsai biệt lắm hơn ba thước, làm sao đi tới?

Dương Tử hỏi.

Thạch Trung Ngọc có chút imlặng chỉ vào cái ghế bị Đại BiênBức đụng ngãlăn trên mặtđấtnói:

-Có nhiều đạo cụ như vậy, chẳng lẽ còn sợkhông bò lên nổi? Nhiều ghế nhưvậy, ngươi trực tiếpchồng thành cầu thang đơnsơlàđược.

Dương Tử lè đầu lưỡi khả ái, dườngnhư kể từ khi ở chung vớiđại thúc này, mìnhsẽkhôngthường xuyên dùng đầu óc,cảm giácchuyện gì ThạchTrung Ngọc cũng sẽ giúp nàng giải quyết hết.

Tuy DươngTử vàTrầm Bích đều là chức nghiệp lực lượng nhỏ yếu,

nhưng cái ghế vẫncó thể khiêng được, bất quá những cái ghế này đạibộ phận đã bị Đại Biên Bức đụng gãy, thật nhiều cái khôngthể dùng, muốn làm thành cầuthang là không thể nào, chỉcó thể chồng chất leo lên.

Thạch TrungNgọc tự nhiên là quyết định leolên cuối cùng, tuy Dương Tử mặc bì giáp, đứngở phía dưới cáigìcũngnhìn không thấy, nhưngTrầmBích làmột Ma Pháp Sư, dưới Pháp Sư bào làchân không,có cơ hội thưởng thức phong cảnh, Thạch Trung Ngọc sẽ không bỏ qua, coi như là NPC hắncũngkhông có ý định buông tha.

Trầm Bích cũng không biết là nhìn thấu ý tưởng của Thạch Trung Ngọc hay là cái gì,căn bản không cho Thạch TrungNgọc cơ hội, làm nũng nói:

- Chủ nhân, ngài có thể thu người ta vào trong không giansủng vật không? Chờtrởlại tầng hai lại triệuhoán ta ra, ngườita cho tới bây giờ chưa từngleotrèo,lo lắng mình sẽrơi xuống.

- Đại thúc,ngươi trước thu TrầmBích đi, nếunhư đợi lát nữangã xuống thì phiền toái, sẽ lãng phí rất nhiềuthời gian.

Dương Tử nói.

Thạch TrungNgọc bất đắc dĩ,nếu hai người đềunói như vậy, Thạch Trung Ngọccũng không có biện pháp gì,khôngthể làmgì khácơn là thu Trầm Bích vào,ý tưởng tan vỡ, hắn chỉ có thể dùngánh mắtu oán nhìn bóng lưng DươngTử leo lên,hy vọng mình độtnhiên códị năng thấu thị, nhìn hết sạchDương Tử.

Bất quálấy quan hệcủa mìnhvà Dương Tử bây giờ, chỉ cần mình nói,DươngTử nhất định sẽ cởi sạch ở trước mặtmình, khôngcòn cần phải như vậy.

- Đại thúc,tự nhiên đờra làm gì? Đinhanh lên.

DươngTửở tầnghai hô.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, Dương Tử leonhanhnhư vậy, cười khổ lắcđầu, sau đó cũng theo bòlên, haingười trởlại gianphòng lúc trước Đại Biên Bứcbay ra.

- Đại thúc,bêntrong sẽ không còn Biên Bức chứ?

DươngTử đứngởtrướccửa, cóchút bận tâm nói.

Thạch Trung Ngọccười cười nói:

- Không có khả năng, mặcdùlà trò chơi, bất quá vẫn rất giống trong hiện thực, mới vừa rồiĐạiBiênBức làBạch Ngân Boss, nếu như bên trong còn có những quái khác, còncần nó tự thân xuất mã sao? Không khả năngbên trong còn cất giấu Hoàng KimBoss a?

Dương Tử suy nghĩ một chút, quả thật có đạo lý, bất quá vẫn khôngyên tâmnói:

- Đại thúc, ngươi đi vào trước.

Trên trán Thạch TrungNgọc xuất hiệnhắc tuyến,vì saomỗi lần thời điểmDương Tửchorằngcó nguy hiểm,sẽ đểlão tử đánhtrận đầu? Ai, bi kịch.

ThạchTrung Ngọc bướcvào trongphòng nhìn một chút,sau đó hô:

- Bên trong không cóquái, vàođi.

Vừa dứt lời,DươngTử liền xông vào,hai người quansát bốn phía, hy vọng cóthểnhìn thấy trang bịcực phẩm,còncó mộtchút tin tức liên quan tới địa phương này.

- Vìsao trong phòng này không để một trang bịÁmKim?

DươngTửbuồn bực nói.

Thạch TrungNgọc nhàn nhạt nói:

- Nào có may mắnnhư vậy? Người khác muốn cóđược loại trang bị cực phẩm này, phải dựa vàomình nỗ lực đi giết Boss mới được, chúng ta nhặt được mộtmón, vận khíđã rất tốt.

- Nhưng lần trước chúng ta ở trong cổ trạch, khôngphải lượm một đốnglớn vũ khíÁm Kim cấp 50 sao?

Dương Tử không phục nói.

Nghĩ đến đống trang bịkia,trên mặt ThạchTrungNgọc cũng nở nụ cười nói:

-Đó là chúng ta vận khí tốt,nhậnthức nhân vật nhưTương Viên,nếu nhưđổi thành những người khác, không biết Tương Viênmànói, cũngđừng nghĩ chữa trị những trang bị kia, chỉcó thể coi là thành sắt vụnnémvàothươngđiếm mà thôi.

- Đại thúc, những trang bị kia, ngươi dự định lúcnàonhờ Tương Viên sửa chữa?Lẽ nào ngươi chờ tới cấp 50 mới sửa?

DươngTử hỏi.

Thạch Trung Ngọc suynghĩ một chút nói:

- Khôngcóbiện pháp,hiện tạikhông có tiền, lần trước Như Nguyệt cơ hồ chuyểntất cả tiền vào trong hiệnthực, lại chuyển trở về,còn phải bịthuphí, quá phiền phức,dù sao cũng không sốt ruột, đợi ngày mai bán đi ba tấmKiến Bang Lệnh, ta lấy tiền nhờTươngViên sửa chữa.

DươngTửgật đầu,sau đó cùngThạch Trung Ngọc liếc nhìn sách vở trên bàn, Thạch Trung Ngọc tùy tiện lật nhìn mấy quyển, đều là liênquan tới lịchsử, vì vậy trực tiếpném vào trongtúi đồ, theobản năng cho rằngnơi đây căn bản khôngcó sáchgì hữu dụng, đang chuẩn bị thusạch vào trong Túi Tu Di,sau đótiếp tục đổi phòng.

- Đại thúc,chờ mộtchút.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc không ngừng némsách vở vào trong Túi TuDi,Dương Tử bỗng nhiên nói.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,kỳ quái nhìn DươngTử,chỉ thấyDương Tử từ trên bàncầm một quyển sáchlên nói:

- Chẳng lẽ ngươi khôngcảm thấyquyển sách này rất giống nhật ký sao?

Thạch Trung Ngọc cảm giác có chút giống, hai người vộivã lật xem, cái nàyđúnglà nhật ký, bên trong ghi lại nội d ung, làm cho Thạch Trung Ngọc và DươngTử thất kinh.

Trải qua nhật ký ghi chép, Thạch TrungNgọcbiết được, nơi đâydĩ nhiênlàkết giới mấy ngàn năm trướcmởra, nămđó Tây Phương Giáo Đình mang theo vô sốnhân viên GiáoĐình đến đánh Hoa Hạ, còn có một chút Hấp Huyết Quỷ cũng theo tới,tuy nhân sốkhông nhiều lắm, nhưng đều làtinh anh, trong lúc nhất thời tạo thành cho Hoa Hạ một ít thương tích, thậm chí cònở chỗnày thành lập một Giáo Đình.

Sau đó cường giả TửCấm Thành đến,giết một nhóm người lớn, Giáo Đình thỏa hiệp, HoaHạ đạiphát từ bi, vận dụngĐạiThần Thôngdự định truyền tống còn lại hơnbangàn người trởvề, đáng tiếc trongquátrình này, người của Giáo Đìnhphảnbội,đả thương KhôngGian Ma PhápSư truyền tống bọn họtrởvề, dẫn tớitruyền tống xảy ra sailầm, truyền tống mọi người đến khu vực này,lúc ấy có một vị Chiến Sĩ vĩ đại cũngbịlầm đưa tới.

Nhân phẩm kém

DTV-EBOOK.COM.VN

Vị Chiến Sĩ này đương nhiênbởivì GiáoĐình bộibạc mà giận tím mặt, ngườinơi này hầu như bị giếtsạch, đáng tiếc bởivì thể lực chống đỡ hết nổimà chết đi,bất quá trải qua thảm kịch,sốlượng Giáo Đình cùngHấp Huyết Quỷ cộng lại còn không tới mười người .

Nguyên lainơi này còn có cố sự như vậy, Thạch TrungNgọc và Dương Tử kinh ngạc, đều có chút bội phụcvị ChiếnSĩ kia.

Một người đấu hơn ba ngàn người, còn giết đối phươngchỉ còn lại không tới mười cái, cường hãn đến kỳ cục, hơn nữa còbởi vì đối phươngchơi chiến thuậtbiếnngười, thể lực bị tiêu hao sạch, lúcnày mới chết trận,cóthể nói nhân tài.

Thạch TrungNgọc ảo tưởng, nếu như ngày nàođó, mìnhcũngcó thể mộtchọibangàn thìtốt biếtbaonhiêu,đó làuy vũ bựcnàoa,sẽ hấp dẫn ánh mắtcủa bao nhiêu tiểucô nương?

Bấtquá hiện tại Thạch Trung Ngọc tuyệtđối khôngcó mạnhmẻ như vậy,hắn vẫn có tự mình biết mình, coi như hiện tại Thạch Trung Ngọc đi giết người chơicấp 1, cũng không thể một mình đấu ba nghìn, chỉ cần bọn họmỗi người đánh ramột HP, ba ngànngười cũngcó thể giếtchếthắn hơn nửa cái mạng, hơn nữa lẽnào mỗi người bọn họ chỉ có thể đánh ra một điểm sao?Nếu nhưmỗi người đánh rahai điểm thì sao? Thạch Trung Ngọc còn không trực tiếp xong đời?

-Đại thúc, tại sao ngươi lạingẩn người?Trongnhật kýdường như cũng không nóilàmsao mới có thểđi ra, còn quái phía ngoài dường như cũngkhông nói rõlàquái gì.

DươngTử bất mãn nói.

ThạchTrung Ngọc cười cười nói:

- Lạiđi những phòngkháctìm xem, tìm thêmchút trangbị cựcphẩm, nếu nhưra không được, cùng lắmthì chúngta chết trở về, có vài trang bịÁmKimcấp 40mànói,chếtcũngđáng giá,luyện cấprất nhanh, một hai ngày là cóthể trở lại đẳng cấp này.

DươngTử liếc đại thúc khôngôm chí lớn này một cái, sauđó dẫn đầu rakhỏi phòng, Thạch Trung Ngọc ném tấtcảsách vào trongTúi Tu Di, sauđócũng theo ra cửa.

Đira ngoài phòng, chứng kiến Dương Tửcòn ở bên ngoài bồi hồi, ThạchTrung Ngọc đầu tiên làkỳ qu ái, vì sao Dương Tử không đi phòng khác, bất quá hắn ngay lậptức nghĩ tới,nha đầu kialàsợ trong những phòng khác còn có Biên Bức.

Hơn nữa mới vừa rồi xem nhật ký, DươngTử nhấtđịnh sẽlo lắng, trong những phòng khác sẽcóngườicủa Giáo Đình hay không, thậm chícòn có Hấp HuyếtQuỷtrong truyền thuyết.

NóiđếnngườiGiáoĐình, Thạch Trung Ngọckhôngkhỏi tà ác nghĩ, lúctrước bịhắn cùng Dương Tử giết chết hơn mười Giáo Đình Pháp Sư, còn có hơn hai mươi Giáo Đình Đạo Tặc, chẳng lẽ đều làhậu đại của đám người kia, ai, mấy nghìnnăm, sinh sôi nảy nở đến nay, mới mấyngười như vậy, thật không biết xuấthiệnbao nhiêu tình huống.

Thạch Trung Ngọc nhận định,bọn ngườikia là bởivì bị thương,đưa đến năng lựcsinh sản xuất hiện vấn đề, cho nênmới mấy người nhưvậy.

- Đại thúc, ngươi nghĩ gì thế? Làm sao đột nhiên cườitàácnhư vậy?

Dương Tửhỏi.

Thạch TrungNgọc laumồhôi, không nghĩtới mình một người ở chỗ này huyễn tưởng, còn bịDươngTử phát hiện, khó xửnhấtlà Dương Tử lại cònnóimình cười tà ác,Thạch Trung Ngọcthề với trời, mình là người rất thuần khiết, làm saocó thể tà ác?

-Ngươi xuất hiện ảo giác,tavẫn luôn quang minh lỗi lạc.

Thạch Trung Ngọc bàyra mộtbộ chínhnhân quân tử.

DươngTử bĩu môi khinh thường nói:

- Nếu như ngươiquangminh lỗi lạc, nhưvậy trênthế giới sẽ không có người xấu.

Khóemiệng Thạch Trung Ngọcco giật, thẳng thắn không đi phản ứngtiểunhađầu này,một tiểu nhađầu mà thôi, khôngtính toán với nàng.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp đẩy cửagian phòng cách vách.

- Đại thúc, cẩn thậnmột chút.

Dương T ửquan tâm nói.

Trên mặtThạch Trung Ngọc lộ ra nụcười sáng lạn,sau đó tự tayđẩy cửa.

Thạch TrungNgọc vốn đã làm xong chuẩnbị chiến đấu lại pháthiện, trongphòng không có ai, cũng khôngcóquái,gian phòng trống rỗng, trên tườngtreo một cây cung, Thạch Trung Ngọc lộranụcười mừng rỡ nhìn DươngTử nói:

- Xuất hiện trang bịcủa ngươi.

Dương Tử nghe được Thạch Trung Ngọc nóicótrang bị của nàng, nơi nàocònquản lý có quáihaykhông, lập tứcchen đến bên người ThạchTrungNgọc, lúc này Thạch Trung Ngọc đang ngăn ởtrước cửa, chưa tiến vào,cũng không có đi ra,nhưng DươngTửdĩ nhiên dùng góc độcựckỳ xảo quyệt, từdưới cánhtaycủa Thạch Trung Ngọc xuyênqua.

ThạchTrung Ngọclau mồ hôi, nha đầu kia đốivới trang bị điên cuồngdĩ nhiên khủng bố như vậy, ThạchTrung Ngọc còn chưa tiến vào nhìn trong góc có cấtgiấu quáihay không a.

Bất quá Thạch Trung Ngọc cũngkhông có ngăn cảnDương Tử, trong phòngcó quái khả năngrất nhỏ,nếu như trong phòngthật sự có quái,thời điểm Thạch Trung Ngọcmở cửa,sẽcó quáixông lại, nhưng qua lâu như vậycòn không cóquái tới khiêu khích, vậy cũng chỉ có một khả năng, trongphòng căn bảnkhông có quái.

Bất quáThạch Trung Ngọc khôngdám sơ suất,sau khi Dương Tử tiếnvào phòng, Thạch Trung Ngọc cũng vội vàng đi vàotheo,khi phát hiệntrong phòng thật khôngcó quái,lúc này Thạch Trung Ngọc mới thở phào nhẹ nhõm.

DươngTử hưng phấn từ trên tường lấy Cung xuống, sauđó kiểm tra thuộctính,Thạch Trung Ngọcchứng kiến biểu tình trên mặt Dương Tử càng ngày càng hưngphấn, biết thuộc tính của trang bị này tuyệt đối rấtcao, lại cựckỳ thích hợp Dương Tử, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không cao hứng như thế.

Cùng DươngTử tiếp tục kiểm tra sách vở trên bàn, Thạch Trung Ngọccực kỳ bikịchphát hiện, vẫn là sách lịchsử.

Thạch Trung Ngọckémchút dùng đuốc đốt sạch phòng này, lịch sử cẩuthí làm saosẽ dài nhưvậy? Trước sau cộng lạicũng đã gần mười quyển, có cần phải viết cặn kẽ như vậy không?

Thuhồisách vở trên bàn, Thạch Trung Ngọc và DươngTử tiếptụcđi phòng khác, nhân phẩm củaThạchTrung Ngọc không tệ, liêntục nhiều lần mở cửa, bên trong đều không có quái, hơn nữa trong mỗi phòng đều có một trang bịÁm Kim cấp 40.

Dương Tửcóchút không phục nói:

- Đại thúc, cánh cửa cuốicùngta tới mở, ta cũng khôngtin, mỗi lần ta mở cửađều sẽ gặp phải quái.

Thạch TrungNgọc cũng không đểý, dù saolấy thuộc tính của DươngTử bây giờ, dùlà Tử Kim Boss cấp 40, chỉcần không dùng đại chiêu,căn bản là không miểu sát được nàng,màmình thì đangở bêncạnh, muốn cứu người vẫnrất dễ dàng,một cáitrào phúngliền ok.

Dương Tử có chút khẩn trương, bất quá vẫndứt khoát mở cửa, lại một conĐại Biên Bức bayra, DươngTử kémchút khóc lên, vì sao nàng không may như vậy? Mỗi lầnThạch Trung Ngọc mở cửasẽ không gặp phải quái,mà mình mỗilần mở cửa, đều cóthể xuất hiện quái,đây rốt cuộc làvì sao? Chẳnglẽ liên quan tới nhân phẩm sao?

Tuy DươngTửcựckỳ quấn quýt, bấtquá bây giờ làthời điểm giết

quái, phía trước đã có kinh nghiệm, cho nên giết nhẹ nhàng hơn rấtnhiều, khôngbaolâu, Đại BiênBức đã hương tiêu ngọc vẫn.

Lối ra

DTV-EBOOK.COM.VN

Chỉ là không gian chiến đấuở tầng haiquá nhỏ, bịĐại BiênBức đụng vềtầng một,lại phải bò lên lần nữa, ghê tởmnhất là ĐạiBiên Bứcđáng chếtkia còn đụngngã cầu thang mà mọi người cựckhổxây dựng.

Thờiđiểmhai người trở lại trước cửa căn phòng cuối cùng, Dương Tử kéo kéo tay Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọccóchútkhông hiểu nhìn DươngTử, không biết nàng có ý gì.

- Đại thúc, nhân phẩm củatathực kémnhư vậy sao?

DươngTử tội nghiệphỏi.

Thạch Trung Ngọc chứng kiến trong mắt Dương Tử đãcó hơi nước, gãi đầu một cái, hắn cũng không biết phải làm saoanủi nàng, chỉ có thểnói:

- Có thể là vậnkhí không tốt,không cầnđể ý.

DươngTử hiển nhiên không quá hài lòng Thạch Trung Ngọc nói, thở phì phò, sauđótiếnvào trong phòng.

Thạch TrungNgọc có chútmơ hồ,hôm naynhađầukia làm sao vậy? Vì sao cảmgiác không giống bình thường,chẳng lẽĐại Di Mụ của nàngtới? Ân, khả năng rất lớn!

Theo Dương Tử đi vào,Thạch Trung Ngọc đầu tiên là nhìn trên tường, phát hiện trên tường căn bản không cótreo vậtgì, trong lòng có chút thất lạc, tới hiện tại cònkhônggặptrang bị hắncó thể dùng.

Bất quá rấtnhanh Thạch Trung Ngọc thấy được trongtay DươngTử nhiều hơn một thanh đao,phía trên hiệnlênánhsáng màu xanh, hai mắt Thạch Trung Ngọc tỏa sáng, tuy Thạch Trung Ngọc không dám nói hiểu Dương Tử như lòng bàn tay,bất quá trongtúiđồ Dương Tử có đao cấpbậc Ám Kimhaykhông, hắn vẫn rấtrõ ràng,cái này rõ

ràng chínhlàtừtrên tường lấy xuống.

Thạch Trung Ngọc hưng phấn, không nghĩ tới mìnhcũng có thể sở hữuđaoÁm Kim cấp 40.

Biết mình có vũ khí Ám Kim cấp 40, còn cao hứng hơnsovới biết mình có vũ khíÁmKim cấp50,đối với Thạch Trung Ngọcmà nói, vẫn là cấp 40 tương đối thực tế, cấp50cònsớm,có người nói sau khi chuyển chức lần hai, thăng cấpcầnđiểm kinh nghiệm sẽ đạttới một chữsố rất khủng bố, tuyệt đối khóhơn hiện tại thăng cấprấtnhiều.

Chonên mặcdù Thạch Trung Ngọcsởhữu nhiều trangbị Ám Kim cấp 50như vậy, cũng không có bao nhiêu hưng phấn, cũng là bởi vì biết, sợ rằng trong khoảngthời gian ngắn căn bản không thể sử dụng.

Không kịpchờđợitừ trongtay Dương Tử nhận lấy cây đao này.

Nhìn thuộc tính, trong đầu ThạchTrung Ngọc chỉ có hai chữchấn động.

Thạch TrungNgọc đang chuẩn bị hảo hảoxem kỹ, lạibị DươngTử mạnh mẽ lôi đi:

-Đại thúc, chúng ta nhanh tìm những địa phương khác, nhìn có cửa ra hay không, nếu như không ra được mànói, chúngtacòn phảiđi luyệncấp, tasắp thăng cấp, thăngcấp xong mới có thể tự sát.

ThạchTrungNgọcchỉ phải thu cây đaonày vàotrong Túi TuDi,sauđó cùng Dương Tử rakhỏi phòng,hai người cẩnthận nhìn giáo đường từ đầuđến cuối, nhưng không có phát hiệncửara, thậmchí ngay cả Boss cũng không thấy được.

- Ta cuối cùng cảm thấy ở đâu có chút không đúng, nơi đây phải có Boss mới đúng, làm saocó thể dựa vào hai Biên Bứckia chống tràng? Hai Biên Bức kia bấtkể xemthế nào, ngay cảHấp Huyết Quỷ cũng không tính?Lẽ nào những người Giáo Đình năm đó cònsót lại kia, chỉ bồi dưỡng được vài Giáo ĐìnhĐạo Tặc và Giáo Đình Pháp Sưở phíangoài? Hấp Huyết Quỷthìchỉbồidưỡng được haicon Biên Bức?

Thạch TrungNgọc nói.

Dương Tử và Thạch Trung Ngọc thử đẩy bức họa, nhìn phía sau có cất giấu thôngđạo gìhay không, bất quá cựckỳ đángtiếc, hai người thấtbại, bức họanàycăn bảnkhông chút sứt mẻ.

Dương Tửgật đầu nói:

-Ta cũng thấynơi nàydường như không thích hợp, luôn cảm thấy chúng ta đinhầmđịa phương.

Bỗng nhiên hai ngườiliếc nhau,sauđó ánhmắt tập trungở trên bức họa, không có nhiều lời nói nhảm, hai người thật nhanh tới nơi này.

-Có thểnơi này cócơ quan, hỗtrợ tìm xem một chút.

Dương Tử nói.

Tìmtòi nămba phút sau, Thạch Trung Ngọc hơi không kiên nhẫn, căn bản tìm không được cơquan gì, Thạch Trung Ngọc nói :

- Phía sau bức họa nàylà đường ra, xemta đậpnơi đây.

Nói xong, Thạch Trung Ngọc lập tức công kích bức họa, hy vọng có thể đập ramột con đường,bấtquá chuyện xấu xảy ra, côngkích của Thạch Trung Ngọc mớivừa rơi xuống trên bức họa,đãcảm giác được một lực đẩy to lớn xuất hiện, không chỉ mình bị đẩyvề,ngay cả lực công kích của mìnhcũngđồng thời trởvề,Thạch TrungNgọcbị đánh rơi ngàn điểm thương tổn, nếu như không phải có lan can, sợ rằnghắn đã rơi xuống.

- Đừng phí sức, nhanh tìmcơ quan.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc và Dương Tửbắt đầu tìmkiếm nơi này có cơ quanhay không, tuy Thạch Trung Ngọc căn bản không biết cơquan thuật, bấtquá tìm có linh kiện khảnghi gì hay không, chuyện đơn giản như vậy còn làm được.

Rất nhanh, Dương Tử phát ra tiếng hô lớn:

- Giống như ta nghĩ,nơi đâyquả nhiên cấtgiấu cơ quan.

Dương Tử hừ một tiếng, sau đóbắt đầu phá giảicơ quan,cái cơ quan nàybề ngoài dường như có chútđộ khó,mặcdùlà nhân tài như DươngTử, cũng dùng gần hai mươi phút mới phá được.

- Đạithúc, công kích bức họa này, giao chongươi, hunghăng đập, đừng khách khí.

DươngTửnói.

Mặc dùThạch Trung Ngọc khônghiểu saukhi phá hỏng cơquan, còn phải dựa vàobạo lực để giải quyết vấn đề, bất quá loại chuyện lặt vặt này Thạch Trung Ngọcvẫnrấtvui vẻ làm, mớivừa rồi bức họa nàylại còn bắn ngượccôngkích của mình, khôngchonó mộtchút màu sắc nhìn,làm sao có thểthểhiện ra Thạch cauy vũ?

Oanh Thành Nhất Kích đụngvào bức họa, bứchọa xuấthiện vết rách, Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc,cảm giác pháhư thật tốt.

Kỹ năng của ThạchTrung Ngọcgiốngnhư không cần tiền, tùy tiện némloạn, làm cho Thạch Trung Ngọc cóchút tiếcnuối là, Cuồng LongThăng Thiên hoàn toàn không có hiệu quả,bất quá Thạch Trung Ngọc không đểý,dù sao kỹ năng còn nhiều.

Bức họađáng thươngbị Thạch TrungNgọc đánh trọn ba phút, rốt cục không kiên trì nổi, hoàn toàn nghiền nát, làm cho Thạch Trung Ngọc có chút buồn bựclà,thứ nàynhìn rõ ràng là cứng rắntựa như bức tường, nhưng thời điểmbể nát,lại cảm giác giống như thủy tinh.

Tránh đi mảnh vụn, Thạch Trung Ngọcthấy được một con đường, cười hắchắc,rốt cuộctìm được đường ra, không dễdàng a.

-Ha ha, loại địa phươngâmunày, cư nhiên không cóBiên Bức bayra ngoài, đại thúc, nhânphẩm của ta rốtcục bạo phát.

Dương Tử hưng phấn nói.

Âm u

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc và Dương Tử cùng đivào,nơinày không giống thông đạođi vào phòng khách, trong thông đạo trước, cây đuốc trên tường đềuphát sáng, mànơi nàylại cóvẻ cựckỳquỷ dị, chỉcó thời điểm Thạch Trung Ngọc và DươngTử sắp tớigần,đuốc mới sẽ hiện ra, thời điểm ngươi cáchcây đuốc này xa mộtchút,cây đuốc lại sẽ tựđộng tắt.

Dương Tử rất khẩn trương cầm lấytay Thạch Trung Ngọc, nơi đây thựcsựlàquá quỷ dị, nhữngcây đuốc trên vách tườngnàycòn chưa t ính,trong lối đi còn thường thường phátsinh một ít thanh âmkỳ quái, khiến ngườita cảm thấyâm lãnh.

- Không phảinói tronggiáo đường đều làđịaphương cựckỳ thần thánh sao,vì sao giáo đườngnày hếtthảy đều khiến người ta cảm t hấy khó chịu như vậy?

Dương Tử bất mãnhỏi.

-Ai biết được, đừng nghĩ nhiềunhư vậy,cứ đi vềphía trước, không có gì phảisợcả.

Thạch Trung Ngọc nói.

Dương Tử nhìn Thạch Trung Ngọcở bên cạnh, phảng phất như cảmgiác chỉ cần ở cùng hắn, mặc kệ chuyện gìcũng không cần sợ.

Hai ngườitheo lối đi tiến lên, ThạchTrung Ngọc vẫn duy trì tính cảnh giác cao, rất sợ bất thìnhlình tuôn ra quái vật, quáitrốnở chỗ nàyhẳnđều là tinh anh, tuyệtđốikhông phải những Giáo Đình Đạo Tặc kia có thể so sánh được, Thạch Trung Ngọcngược lại khôngsao cả,chỉlolắng cho Dương Tửmà thôi.

Nếu như xuấthiện GiáoĐình ĐạoTặc trênbốn mươi cấp,mộtcái đâm lưngđánh vàotrênngườiDương Tử, xuất hiện bạo kích mà nói, Dương Tử rấtcó thể sẽ bị miểu sát, nếunhư quái vậtgặpvận may,

đánh vào nhược điểm,vậy không cần nghĩ, Dương Tử tuyệt đối sẽ bịmiểu sát.

Cho nên Thạch TrungNgọc mới khẩn trươngnhư vậy, nhưng làm cho Thạch TrungNgọc có chút buồn bựclà,đã hơn mười phút, cư nhiên mộtcon quái cũng không có, mà phía trướcchỉ là một vùng tăm tối,nhìn không thấy cuối,phía sau đồng dạng cũnglà một vùng tăm tối, khí tức âm trầm làmchoThạch Trung Ngọc có chút nổi da gà.

Theo hai người khôngngừng thâmnhập, bầukhôngkhí quỷdị càng thêm âm trầm, Dương Tử dámkhẳng định, nếu nhưkhông phải Thạch Trung Ngọc một mực ở bên cạnhnàng, nàng nhất địnhsẽ bị dọađến khóc lên.

Lại quahơn mười phút, trên người Thạch Trung Ngọc và DươngTử đãnổi đầyda gà, nơi đây thậtquá quỷ dị.

- Đại thúc, nếu không chúngtavề đi, đừng đivề phía trước nữa.

Dương Tửcó chút s ợ nói.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

-Không thể trở về, nếu nhưta không đoán sai, chỉ có nơi đây mới là con đườngtrởvề duy nhất, nếu chúng ta không đi, coinhưtrở lại giáo đường cũngvô dụng, sẽ chỉ uổng phí thời gian.

-Nhưng nơi đây cảm giácthật quá khủng khiếp.

Dương Tửvẫn không muốnđi.

ThạchTrung Ngọcnói:

-Nơi đây chẳng qua là một trò chơi mà thôi, cùng lắm thì chết trở v ềBạch Hổ thành, chuyện nhỏ, không nên quá lưuý.

- Vậy chúng ta đi giết GiáoĐình Đạo Tặc được không? Không quá nửagiờ, ta tuyệt đối có thể lêntới cấp35, đếnlúcđó chúng ta để những GiáoĐình Đạo Tặc kia giết chết về thành, được không?

Dương Tử nói.

- Không được,đừngcó nằm mộng, ta sẽ không cho ngươicơ hội này, sợ cái rắm, theo lão tử đi về phía trước là được, ta camđoan ngươi không cóviệc gì.

Thạch Trung Ngọc lời thề son sắt nói.

Dương Tử không làm sao được, bấtquákểtừ khi Dương Tử và Thạch TrungNgọc xảy ra quanhệ vợ chồng,đối với Thạch Trung Ngọc mànói vẫn luôn cực kỳ nghe theo, lầnnày đươngnhiên cũng khôngngoạilệ, nếu Thạch TrungNgọc kiên trì nhưvậy, Dương Tử chỉcóthể ngoan ngoãn theo Thạch Trung Ngọc đi, hơnnữa Thạch Trung Ngọc cũng bảođảm nàng khôngcó việcgì,vậy cònsợ cáigì?

Hiện tại ThạchTrung Ngọc nắmbàntay nhỏ bé của DươngTử, hai ngườiđi một lát, đột nhiênkỹ năngbịđộng Vọng Xuyên nhắcnhở, có nguy hiểm, Thạch Trung Ngọc quyết định thật nhanh, lập tứckéo Dương Tử né tránh,nhưng chuyệngìcũng không có phát sinh.

- Đại thúc, ở địaphươngnàycó phải không thích hợp hay không...

Dương Tử cóchút ngượng ngùng, lúcđầu một nam một nữ đi rất tốt, nhưngThạch Trung Ngọc lại đột nhiênđẩy nàngvào tường, sau đó hắncũng theo sát dính vào, đè ở trên người nàng,ở địa phương u ám này, sẽ dễ dàng khiến ngườitahiểulầm.

Thạch Trung Ngọc cũng đổ mồ hôi,lúc đầu chỉ vìtránh né nguy hiểm, không nghĩ tới làm cho DươngTử hiểulầmmình đột nhiênthú tính quá độ, muốn ở chỗ này xxoo.

Bất quá hiện tại Thạch Trung Ngọc không có nhiềutâm tư loạn tưởng, nguycơ còn chưa có giải trừ đâu, vộivã từ trênngười Dương Tửbòdậynói:

- Mới vừa rồi ta độtnhiêncảm giác được nguy hiểm, cẩnthậnmột chút.

Sắc mặt Dương Tử đỏ bừng, nghĩ đến mình dĩ nhiênhiểu lầm Thạch Trung Ngọc, nhất thờisắc mặt đỏ bừng, khéo léo ngậm miệng không nói gì,cẩn thận chú ýtình huống chung quanh,phòng ngừa độtnhiêncó quái tuôn ra.

Nhưnghai người canhgácgầnhai phút, vẫn khôngcó phát hiện gì.

Chứng kiến ánh mắthoài nghi của Dương Tử, Thạch TrungNgọcđổ mồ hôi, lẽ nào nha đầu kia thực cho rằng mình nghĩ bậybạ gì sao? Trời ạ, không phải bi kịch như thếchứ? Ta lạibị người hiểu lầm.

Thạch TrungNgọc lúng túngnói:

- Khảnăngmới vừa rồikỹ năngxảy ra ngoàiý muốn, chúng tatiếp tục đi, bất quá vẫnphải cẩnthậnmột chút.

DươngTử cũngkhông nóilời nào, mặccho ThạchTrung Ngọctiếptục kéo taycủa nàng đivề phíatrước, mới đi chưa được hai bước, Thạch TrungNgọccảm giác mình đụng vàobức tường, lập tức bay rớt ra ngoài,ômđầu thống khổ nói:

- Con mẹ nó, cólầm hay không?

DươngTử kinhngạcđưa tayvề phía trước, thật đúng là cảm thấy một bức tường ngănở trước mặt mìnhvàThạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọc đương nhiêncũng nhìn thấy tình huống bên Dương Tử, vội vã đứng lên, vươn taysờ vềphía bức tường nhìn không thấy.

Thạch TrungNgọc buồnbực nói:

- Thì ramớivừa rồi kỹ năng của ta khôngcósai lầm, là tự mình hiểu sai, kỹ năngVọngXuyên muốn nói cho tabiết đang gặp trở ngại,mà ta lại nhậnlầm là có quái vật tớiđánh lén,ai, thậtconmẹ nóbi kịch.

DươngTử không khỏibậtcười, mới vừa rồi vốn còn có chút hoài nghi Thạch Trung Ngọc có phải cố ýmuốn cùngmình gìđó hay không, sauđó chứng kiếnánh mắt kinh ngạc của đốiphương, mới thu hồi tâm tư, thì rasắc lang đạithúc cănbảnkhôngcó lừa nàng, thậtsự có nguy hiểm.

Thạch Trung Ngọc chứngkiến DươngTửđang cười, tức giậnvỗ mông nàngmộtcái nói:

-Nha đầu,cườicái rắm, nhanh tìm cơ quan,để chochúng tađi qua.

Dương Tử có chút làm khó nói:

- Đại thúc, không phải ta không muốn tìm, nơi đâyvừa lúcxen vào giữa hai cây đuốc, chỉ sáng mộtcâyđuốc,hơn nữa cách chúng ta còn

năm sáuthước, không gian quá tối, rất khó tìmđược cơ quan.

Tường trong suốt

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: TiêuDao

Thạch Trung Ngọc tức giận nói:

- Vậy ngươi không biệt tự mình động thủ đi lấy mộtcái câyđuốc qua đâysao? Đivài bước sẽchết?

- Đạithúc, ngươi qua cầmđi,ta tìm cơ quan...

Dương Tử nói.

Thạch TrungNgọc nhấtthời bấtđắc dĩ, bất quá cũng khôngcóbiện pháp gì, cây đuốc trước mặtlà lấy khôngtới, cóbứctường, chỉ có thể lui về phíasau, nhưng ThạchTrungNgọc bi kịchlần nữa đụngvào trên tường trong suốt.

- Trời, đâylàtình huốnggì? Vì saotrên đường chúng ta mớivừa tới cũng xuất hiện một bứctường?

ThạchTrung Ngọc phẫnnộ nói.

Lúc này sắc mặt Dương Tử mới hơi ngưng trọng, xemra mình và ThạchTrung Ngọc tiến vào mộtcụmcơ quan,người thiếttrí bẫy rập muốn nhốt bọnhọở đây, làm chobọnhọ không cách nào thoát thân.

-Đại thúc, lục lọi ởtrên tường xem, xem có tìm đượclỗ thủnggì hay không.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu,hai người bắt đầutuỳ tiệnsờ soạng,lục lọi nửa ngày, kết quả cái gì cũng không có, Thạch TrungNgọckém chút muốn mắng người.

- Cái bẩy rậpcẩuthí này, thậm chíngaycả một cái lỗ chó cũng không lưu lại cho ta.

ThạchTrung Ngọccả giận nói.

DươngTử bất đắc dĩ nói:

- Nếunhưlưu lại chongươilỗ hổngmànói, đây cũng không phảigọi bẫy rập, đại thúc,ngươi dùng bạo lực thửxem, hy vọngcóthể phá vỡ nơiđây.

- Sẽkhông đâu, cái cơ quannày ngaycảngươi cũng không thểgiải quyết?

ThạchTrung Ngọchỏi.

Dương Tử gậtđầunói:

- Cơ quan khôngphải ở chỗ này, chắc là đã sớm thiết trí tốt,có thể là trênđườngchúng ta tới đạpphảivật gì, mớigây ra cơ quan,hoặccó người dùng phương pháp nào đógiámthị chúngta, sau đó viễn trình khởi động cơ quan.

Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực, tại saomình không may như vậy? Cũng khôngđắc tội ai a.

Đột nhiên sắcmặt Dương Tử biến đổi nói:

-Đại thúc, nhanh đến nơi này.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt hỏi.

- Làmsao vậy?

TuyThạchTrung Ngọc đanghỏi,bất quá lòng bàn chân không nhàn rỗi, nhanh chóng chạy về phía Dương Tử, nhưng Thạch Trung Ngọc bi kịch lần nữa đụngvào trên tường.

- Quả nhiên, đâytuyệtđốilà có người cố ýđiều khiển cơ quan,muốn chia cách chúng ta.

Dương Tửbuồn bực nói.

-Sao ngươi không nói sớm?

Thạch Trung Ngọctức giậnhỏi.

Dương Tử có chútủy khuất nói:

-Mới vừa rồitacũng khôngnghĩđếnsẽ phát sinhtìnhhuống như vậy, nếu như ta sớm biết,mớisẽ không cho người nàycơ hội đâu.

Thạch Trung Ngọc thở dài, đại nãobắt đầu vận chuyển, phải làm sao mớicóthể đira đây? Bấtquá coi như Thạch Trung Ngọc suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra biện pháp gì, Thạch TrungNgọc căn bản không hiểucơ quan thuật,suy nghĩ cũng như không.

- Đại thúc, hiện tạita lo lắng những bức tường này sẽ di động, cô lậpchúngta ra xa hơn, thậm chí còncó khả năng vâychúng taở trong vách tường này, sau đóđịa phương quỷ quái này có thể khởi động truyềntống,để cho chúng ta triệt để xa nhau.

Dương Tửcười khổ nói.

Khóe miệngThạch Trung Ngọc cogiật:

- Đây sẽkhôngphải là thực chứ?

- Mặc kệ ngươi tin hay không,dù sao talà tin,lẽ nào ngươi không thấy dưới bàn chân chúng tađãcótia sáng rồi sao?

Vẻ mặtDương Tử bất đắc dĩ nói.

Trên trán Thạch TrungNgọc xuất hiệnhắc tuyến:

- Xúnha đầu,miệngquạ đencủa ngươi tốt nhất sửa lại...

- Gợi ý củahệ thống,ngài thành lập đội ngũ đã bịép giảitán.

Thạch Trung Ngọccòn chưa nói hết,ngườiđã bị truyền tống đi,kể cả tổ đội cũngbịmạnh mẽcắt đứt, Thạch Trung Ngọc cườikhổ lắc

đầu, nhìnđịa phương hiện tại, nhưng bất kểnhìn thế nào, vẫngiống như thông đạomớivừarồi,bất quá mới vừa rồi ThạchTrungNgọc và Dương Tử đibên trong, không quản phía trướchay phíasau đều là một vùng tăm tối, Thạch TrungNgọccăn bản khôngbiếtđibên nào mới là con đường chính xác.

Dựa vào,chẳng lẽ ta còn sẽ lạc đường? Lãotử không tin tà, Thạch Trung Ngọc dùng biện pháp caominh nhất trên thếgiới, từ trong Túi Tu Di lấy ra tẩuthuốc, sauđó tung lên trời, nhìn nóchỉ bên nào,tẩu thuốc rất cho mặt mũichỉ Thạch TrungNgọc một phương hướng.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc,thuhồi tẩu thuốc, theo phương hướngtẩu thuốc chỉđi về phía trước,mớivừa đi hai bước, Thạch TrungNgọc bi kịch đụng vào tường, Thạch Trung Ngọc xoamũicủa mình, buồn bực lẩmbẩm:

-Lão tử hômnay xui xẻo như vậy? Cáimũi đáng thương của ta, hôm nayđãva nhiều lần,ta rốt cuộclà đắc tội người nào? Tẩu thuốc đáng chết, lại dám hại ta, thiệt thòi bình thường ta tốt với nó như vậy, mỗingày hôn nhiều lần, bi kịch.

LầnnàyThạch TrungNgọc học thông minh,vươn tay thayđổi phương hướng, nếu như bây giờ ThạchTrung Ngọc nhảy, sẽ rất giống Cương Thi, đi mấy bước lại gặpmột bứctường, Thạch Trung Ngọc sắp điên rồi,bốn phương tám hướng đều là tường, vậylàm saođi, Thạch Trung Ngọc thẳng thắn lấy ratẩu thuốc, ngồi dưới đấthút.

Thử gọi điện thoại choDương Tử,hệ thống báo khôngcó tín hiệu, Thạch Trung Ngọc kém chút muốnbópcổ hệ thống, lại còncó thể xuấthiện tìnhhuống như vậy, khôngtín hiệu? Móa, Thạch Trung Ngọc lần nữa thử dùng quyển trục hồithành, đối vớiđịa phương này,Thạch Trung Ngọc đãdự định bỏqua, quá căm tức.

Bất quá hệ thốngvẫn không cho mặtmũi, bản đồ này không thể sử dụngquyểntrụchồithành, tức giận đến Thạch Trung Ngọccầm quyển trục hồi thànhnện lên tường.

Trên tường đưatới một cơn chấn động,phảngphấtnhưmặt nước bị hòn đá đập trúng, nhất thời, hai mắt Thạch Trung Ngọctỏasáng, lúc trước Dương Tử không phải nói thử dùngbạo lực phá vỡ sao?

Thạch Trung Ngọc từ trong túiđồ lấy ra Trảm Mã Đao, sau đó vận lực công kích tường, làm cho Thạch Trung Ngọccó chúttiếcnuối là, bức tườngnày căn bản không bị đánhvỡ, phíatrênchỉ nổi lên một ít rung động, những thứ khác cáigì cũng không có.

ThạchTrung Ngọccũng không phảingười dễ dàngbuông tha,tiếp tục công kích, nhưngcông kích không bao lâu, Thạch Trung Ngọc cảm thấy phía sau có người đẩy mình, ThạchTrung Ngọchoảng sợ, lấy thầnkinh phản ứngcủa hắn,có người đến gần cư nhiên còn không biết?

TrênmặtThạch Trung Ngọclập tức xuất hiện mồ hôi lạnh,quayđầu nhìn lại, Thạch Trung Ngọc sửng sốt, không có gì cả, đây là chuyện gì xảy ra? Đột nhiên Thạch Trung Ngọc hiểu ra,mẹ kiếp, nương theo công kíchhai bứctường sẽ tự động gần kề,trênmặt Thạch Trung Ngọc lập tức chảy ramồ hôi.

Cáihệ thống vôsỉ này khôngphải là muốn lãotửbiến thành hamburger chứ? Phương pháp tử vong thật khủng khiếp, ta không muốn a!

Ngươi biết muội muội ta?

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc hô tự nhiên là sẽ không có ngườinghe được, tiếng quát tháo của hắn khôngcó một chúthiệu quả, Thạch Trung Ngọc cắn răng, lần nữa công kích vách tường, hy vọngcó thể phá tường đi ra, bất quá khi Trảm MãĐao rơi vào trên vách tường, ThạchTrungNgọc cảm giác đượcsau lưngáplựclớn hơn, Thạch TrungNgọc nhíu mày, đình chỉ động tác trong tay, phát hiện vách tường khôngcó tiếp tục di động.

Một lát sau, Thạch Trung Ngọclần nữa công kích tường, bức tường sau lưng lại di động, Thạch Trung Ngọcngay lập tức biết, thì rachỉ cần mình công kích,bức tường trong suốt sẽ gần kề mộtít, Thạch Trung Ngọc cười cười, thở phào nhẹ nhõm,chỉcần mình không công kích sẽ không phảichết.

Bất quá Thạch Trung Ngọc lại nghĩ tới một vấnđề khác, không công kích bứctường trongsuốt, lão tử làmsao mới có thểđi ra? Lẽ nào chờ chết ở nơi này?

Suy nghĩ nửa ngày,Thạch Trung Ngọccũng không nghĩ rabiện pháp gì tốt, chỉ có thể đimột bước nhìn một bước,hyvọng Dương Tử có thể sớmphá hủy cơ quan, sau đó tới cứu lão tử.

Thạch Trung Ngọc nghĩtới đây,liền dứt khoát không làm gì nữa, thẳngthắn nằmởtrên mặt đất, mặc dù không giannơi này không quálớn, nhưng nằm một người còn không có vấn đề, ThạchTrung Ngọc một bên than khổ lắc đầu, một bênchờ đợi DươngTử tới cứu người.

Thạch Trung Ngọc có chút bấtđắc dĩ, khôngnghĩ tới, năm đó lão tử sất trá phong vân, hiện tại lại phảidựa vàomộttiểu nha đầu tới cứu người.

Mộtlát sau, Thạch Trung Ngọc cảm giác mình có chút buồn ngủ, trong lòng sinh ra oán niệm vớiDương Tử, nha đầu kiabình thường một mựcnói khoác cơquan thuật của mình ngưu bức cỡnào,lúc

chân chính dùngđến, một chúttác dụngcũng không có, ai, dù sao nơi đây cũng không cóquái, vậy ngủmột giấc đi.

Thạch Trung Ngọc nghĩ rấtthoáng, bất quá khôngnhưmong muốn, ThạchTrungNgọc mới vừa nhắm mắt,mặt đất sáng lên một cái, Thạch Trung Ngọc sửng sốt, lẽnào hệ thốngtốt bụng như vậy,biết lão tửmệt nhọc, muốnngủ,liền định truyền lão tử tốngđến nơi có giường êm?

Bấtquá Thạch Trung Ngọc yy hiểnlà khôngthực tế, đừngnói truyềntốngđến một căn phònglớn có giường,ngay cả cơ hội truyền tống lầnnữa cũng khôngcho hắn, mà tặngnhiềumột người.

Người được truyền tống tới, ThạchTrung Ngọccòn không cóthấy rõ đối phương, thậmchí là nam hay nữ cũng không biết, người này liền giẫm lên chânThạch Trung Ngọc, hơn nữa dường như bởi vì dẫm trúng hắn,thân thể không bìnhổn ngã xuống,đập lênngười Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọc sửngsốt, chưa kịp làm ra phản ứng,đã bị người đến đè lại, hai cặp môi cựckỳ đúng dịphôn nhau.

Đời này Thạch TrungNgọcchưahôn qua namnhân, cho nên không biếtgiữanamnhân hônlà cảm giác như thế nào, cho nên không thể khẳng định người hôn mìnhcó phải namnhân hay không, lập tức đẩy ngườinày ra, bất quá khi thấy được dung nhan củanàng, Thạch Trung Ngọc hối hận.

Thạch TrungNgọc thật muốn tát mình mộtvả, mộtmỹ nữcực phẩm như vậy, mớivừa rồi hôn mình, cư nhiên không chiếm chúttiện nghi, mẹ kiếp, thật sự là quá thua thiệt, Thạch TrungNgọc kém chút điênmất.

Khuôn mặt tinh xảo, Thạch Trung Ngọc chưa nóitới quen thuộc, nhưng không tínhxa lạ, người này chính là Lạc Diệp Phi Tuyết.

Lạc DiệpPhi Tuyếtbị Thạch Trung Ngọc đẩy ramà ngây người,nàng thật không nghĩtới, nụ hôn đầu tiên của mình lại mấtđiở loại địa phương này.

- Hệ thống phòng langđâu? Vì saokhông mở ra? Vì sao không

nghiêmphạt tênhỗn đản này?

LạcDiệp Phi Tuyết phẫnnộ hô.

ThạchTrung Ngọc lau mồ hôi, cóvẻ như mới vừa rồi Thạch Trung Ngọcnghe được tiếng nhắcnhở củahệ thống, là hệ thống phòng lang, Thạch Trung Ngọc âm thầm may mắn,may mắn là mìnhnằm dưới đất, bởi vìởdưới, nghĩnhư thế nào cũng biết, làmình bị người chiếm tiện nghi, màkhông phải Thạch Trung Ngọc chủđộng đi chiếm tiệnnghicủa Lạc DiệpPhi Tuyết.

Lạc Diệp Phi Tuyết phẫn nộ nhìnThạchTrung Ngọc:

-Ngươi tên hỗnđản này, tanhấtđịnh phải giết ngươi.

Nói xong, Lạc Diệp Phi Tuyết liền từ trong túiđồ rút ra vũkhí của nàng, Thạch Trung Ngọc sửngsốt, lần trước nhìn thấynữ nhân này, nàng dùng chỉ là cung tiễn Hoàng Kim, khôngnghĩ tới hiện tại dùng Ám Kimrồi.

Bất quáở loạiđịa phương nhỏhẹp này, đừng nóinhađầu kia dùng vũ khí Ám Kim, coinhư nàng dùngThần khí, Thạch Trung Ngọc cũng không để ý, khoảng cáchgần như thế, sợ rằng chỉcần mình muốn giết nàng,là một sự tình cựckỳ nhẹnhàng?Cung Tiễn Thủ bị Chiến Sĩ gần người chính là mộtphếvật.

Lần trước nhìn thấyLạc Diệp Phi Tuyết, ThạchTrung Ngọc cũngbiết kỹ thuật của nha đầukia không tệ, là một CungTiễnThủ hợpcách, nhưng bâygiờ Lạc Diệp Phi Tuyết và mình khoảng cáchbất quá mới một mét, loại khoảng cách này dùng cung tiễn được sao?

Xemranữnhân nàylà bị tức hồđồ, Thạch Trung Ngọc do dự một chút, có nênrataycắt đứt kỹ năng của nữ nhân này hay không? Bất quá nhìn nàng tức giận như vậy, chắc lànụ hônđầu tiên?Thạch Trung Ngọc suynghĩ không cao hơnmột giây, cuối cùng quyếtđịnh mình nên tỏ ra phongđộ, cho nữ nhânnày công kích một cái.

Chỉ một kích, nhiều mộtkích cũng khôngđược, Thạch TrungNgọc tintưởng, lựcphòng ngự cùng HP củamình, chốngđỡ một kíchlà tuyệt đối khôngcó vấnđề, chonên thoải mái chờ đợicung tên của đối phương.

Lạc Diệp Phi Tuyết hạ thủ cũng điên cuồng, lần đầu tiên côngkích chính là Xuyên Thấu Tiễn, Dương Tử cũnglà Cung Tiễn Thủ, Xuyên Thấu Tiễn này, Thạch Trung Ngọc tự nhiên biết rất rõ ràng, Dương Tử đánh vàotrên người mình, ít nhất cũng có thể mangđi sáu bảy trăm HPtrởlên,đổi thành Lạc Diệp PhiTuyết không biếtcó thểđánh ra bao nhiêu thương tổn đây.

-925.

Thạch Trung Ngọc hơi nhíu mày, Thạch Trung Ngọc căn bản không nghĩđến, lần đầutiênLạcDiệpPhi Tuyết công kích, có thể mang đi hắn gầnngàn HP, hơn nữa mới vừa rồi ThạchTrung Ngọc chứng kiếnXuyên Thấu Tiễn baytới dườngnhưkhôngquágiống Dương Tử.

KhôngchoThạchTrung Ngọcsuy nghĩ nhiều, Lạc Diệp Phi Tuyết lần thứ hai giương cung, Thạch Trung Ngọc vội vãvọtđến bêncạnh nàng, ngăn lại công kíchnói:

-Phi Tuyết,đừng côngkích? Rõràng là ngươi từ đâunhào tới, có quan hệgì tớita?

LạcDiệpPhi Tuyếtlạnh nhưbăng nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Vậyý củangươi là,ta khôngbiết xấuhổ, chủ độnggiao nụ hônđầu tiên cho ngươi?

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, hắn biết, nếu như mình gật đầu,cô nàng nàytuyệtđốisẽ điên cuồng công kích hắn, ThạchTrung Ngọc chỉcó thể bất đắcdĩ nói:

-Được rồi,làta sai, bấtquá ta không phải cố ý.

Lúc này Lạc Diệp Phi Tuyết mới hơi tĩnhtáo một chút, bất quá vẫn dùngánh mắt lạnh nhưbăng nhìn Thạch TrungNgọc hỏi.

- Ngươibiếtmuội muộita?

Phiền phức lớn rồi

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên cảm giác đầuóc mìnhcó chút không đủ dùng, muội muội? Thạch Trung Ngọc vộivã quăng ra điềutra thuật.

Lạc DiệpPhi Hoa: cấp34, Huyễn Ảnh Cung Tiễn Thủ.

Cô nàng này dĩ nhiên không phảiLạcDiệp PhiTuyết, mà là tỷtỷ của nàngLạc Diệp Phi Hoa?Lúc trước nghe LạcDiệp Phi Tuyết nói nàng và tỷ tỷ giống nhau như đúc, lúcđó Thạch TrungNgọc còncó chút không tin,trên thếgiớitình huốngsinh đôigiống như tỷ muộiHướng Lam cũng không nhiều, mìnhsẽkhông vận cứt chógặp được hai đôi như vậy chứ?

Bây giờđầu hắn lớn như cái đấu, hắn tốt xấu gì cũng tiếp xúc qua Lạc Diệp Phi Tuyết, hiểurõ LạcDiệp Phi Tuyết chỉ là mộttiểucô nương, chỉ cần mình tùy tiện dỗ dành liền khôngsao, nhưng Lạc Diệp Phi Hoa, Thạch Trung Ngọc căn bản không cótiếp xúc qua, ai biết cô nàng này tính cách như thế nào? Không dễ xử lýa.

-Ta gặp qua muội muội ngươi, cùngnhau giếtBoss.

ThạchTrung Ngọc thành thật trả lời.

Lạc Diệp Phi Hoa nghi ngờ nhìn Thạch Trung Ngọc, hy vọng có thể từ biểu tìnhcủa hắn nhìnra hắn nóithậthay giả.

Thạch Trung Ngọckhông biếtvì sao, mới vừarồi cướpđi nụhôn đầu của người ta,chínhxác mà nói,cái này cũng không thể tính lànụhôn đầu tiên, chẳngqua là môidínhvào nhau mà thôi, nhưng mặc dù nhưvậy, Thạch Trung Ngọc vẫn cảmthấy có lỗi với người ta, có chút chộtdạ.

- Hừ, nhìnánh mắt ngươi phiêu hốt bất định, cũng biết ngươi khẳng định là đang nóiláo.

Lạc Diệp Phi Hoa hừ lạnh một tiếng, lần nữa giơ cung tiễn lên,bắn về phía Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc ở trong nháy mắt Lạc DiệpPhiHoara tayđóđã tránh né ra,hắn cũng không muốn lạibị công kích một lần, một nam nhânluônbị cô nương côngkích, cái nàynói racũng quá mất mặt?

Nhưng Thạch TrungNgọc bỏ quên một vấn đềvô cùng trọng yếu, nơi đây càng công kích, tường sẽ càng thêm kề sát,thật bất hạnh, Thạch Trung Ngọc tránh ra, trả giá chính làtường lại bắt đầukề sát, lúc này Lạc Diệp Phi Hoa cũng pháthiện không hợplý.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Lạc Diệp PhiHoa hỏi.

Thạch TrungNgọc cười khổ nóitình huống cho Lạc Diệp PhiHoa, Lạc Diệp Phi Hoa nghe được tin tức này,sắc mặt trở nên âm trầm, Thạch Trung Ngọccó chútkỳquái nhìnnữ nhân này, mớivừa rồi còn nháomuốn giết người, làm sao hiện tại đột nhiên dừng tay?

- Đừngcholà ta không biết ngươiđang suy nghĩgì, ngươi là muốn nơi này càng ngày cànggần, sauđó đểcho chúng tadính vào nhau đúng không? Ngươi nằm mơ, tamới sẽ không cho ngươicơ hội này đâu, nếu như ngươi dámcông kích tường,ta nói cho ngươi biết, ta nhất định sẽ giết ngươi.

LạcDiệp Phi Hoa lạnhnhư băngnói.

ThạchTrungNgọc hơi có chút tức giận,nữ nhân này cũng quátựcho là đúng, lão tử muốnchiếm tiện nghicủa ngươi cần như vầy sao?

Thạch Trung Ngọc vẫn cho rằng Lạc Diệp PhiTuyếtđã có chút không biết lýlẽ, bất quávề sau cùngnàngdần dần quen thuộc, thìtốt hơn rất nhiều, chỉ là mộttiểu cô nươngcó chút bốc đồng mà thôi.

Vốn tưởng rằng tỷ tỷ của nàngcó thể tốt hơn nàng rất nhiều,aibiết vẫn làmột loại mặtthàng.

Thạch Trung Ngọcdứt khoátkhôngđể ýnữnhân này, lúctrước mình chiếm tiện nghi của nàng, cũng không thểbởi vìcó chút khó chịu

liềngiếtngười? Khả năngngười ta cũnglà bởivì nụ hônđầu tiên bị đoạt, cho nêntính khí mới biến thànhnhư vậy?

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọcngồi dưới đất hút thuốc lá, LạcDiệp PhiHoa lần nữakéo cung tiễn nhắmngay Thạch Trung Ngọc nói:

- Lẽnào ngươi không biết nơi đây còn có ngườikhác sao? Takhông đồngý ngươi hút thuốc, nếu nhưngươi lại hút mà nói,ta nhấtđịnh sẽgiết chết ngươi.

- Nữ nhân, tốt nhấtbiết rõ ràng tình huống của ngươi bâygiờ, ngươichẳng qualà một Cung TiễnThủ mà thôi, màta là Chiến Sĩ, đừng cho rằngta không dám giết ngươi.

Thạch Trung Ngọc thản nhiên nói.

Lạc Diệp Phi Hoacàng thêm nổigiận:

- Hừ, ngươi coi mình là cái gì? Nói cho ngươi biết, coi như hiện tại không thể kéo dài khoảngcách, ta muốn giết ngươi vẫn dễ như trở bàn tay.

Nóixong Lạc Diệp PhiHoa lạibắn tới mộtmũi tên, tuy đây chỉ là công kích phổ thông, nhưngsắcmặtcủaThạch Trung Ngọc lạiâm trầm xuống, nữ nhân nàycũng quá đượcvoi đòi tiên? Xem ra không cho nàng chút màusắc nhìnlà không được.

Thạch Trung Ngọc lập tức laolên, lấythế nhanh như chớp đitới bên người Lạc Diệp Phi Hoa, Trảm Mã Đao như ma thuật xuấthiệnở trongtay hắn, kích hoạt OanhThành Nhất Kích, hung hăngđánhvào trên người LạcDiệpPhi Hoa, Lạc Diệp PhiHoalậptức bayrangoài, hunghăng đụng vào trên tường.

-1235

Thạch TrungNgọc mới định tớitruy kích, đã cảm giác đượctườngở sau lưng chen tới,đẩyhắn về phía trước, Thạch Trung Ngọc sửng sốt, lúc trước công kíchbức tường mới động một chút nhỏ, làm sao lần này di độngnhiềunhư vậy?Tiếp tục như vậy nữa,thật sẽ không cònbaonhiêukhông gian.

Biếtsự tình không ổn, ThạchTrung Ngọc đangchuẩn bị bảo Lạc

Diệp PhiHoadừng tay, nếu không hai người thật phải dựa vào chung một chỗ, nhưng LạcDiệp Phi Hoa căn bản không cho Thạch Trung Ngọc cơ hội,nằm trên mặt đất còn không có đứng lên, đã bắt đầu giương cung bắn tên.

Bởi vì không gian đã quámức nhỏ hẹp, Thạch Trung Ngọc căn bản khôngcó không gian tránh né, mặc dù trước saucókhoảng cách, nhưng khoảng cách này không lớn, hơn nữaThạch Trung Ngọc còn không có ngây thơ đến chorằng, tốc độcủa mình có thể đánh đồng vớimũitên.

Muốnở trong thời gianngắn chạyra phạmvi công kíchcủa Lạc Diệp Phi Hoa là căn bản khôngthể.

ThạchTrung Ngọc trúngtên, bất quáđó không phảikỹ năng, đối với ThạchTrung Ngọcmà nói không thể tạothành bao nhiêuthươngtổn, Thạch Trung Ngọc cũngkhông đểý chútHP nhưthế, lầnnữađi về phíaLạc Diệp Phi Hoa.

DãMan Trùng Kích.

Lạc Diệp Phi Hoa mới vừađứng lên, liền thấy Thạch TrungNgọc xông lại, căn bản không cho nàng bất kỳcơ hộiphản ứngnào, Thạch Trung Ngọc liềnđụngvào trên người của nàng.

Thạch Trung Ngọc là cúi đầu xôngvề phía trước,cảmgiác mình đụng vào một vậtthể mềm mại, hắntrải qua bách chiến lậptức biết nơinày làđôi gò ngực ngạonhâncủacô gái, ThạchTrung Ngọc laumồ hôi, phiền phức lớnrồi, lúng túng nhìn Lạc Diệp PhiHoa đã bịđụng bấttỉnh.

Thạch Trung Ngọcthề vớitrời, hắn thậtlà lần đầu tiên dùng Dã Man TrùngKích với nữnhân, căn bản không biết sẽ gặp phải tình huống như vậy, ThạchTrung Ngọc có chútbất đắc dĩ,mới vừa rồi không cẩn thận hôn nàng, nữ nhânnàycũng đã như vậy, đợi nàng từ trong ngấtxỉu tỉnh lại, còn không biếtsẽ điênnhư thế nào, nàngnhất định sẽ cho rằng lãotử cố ý.

Thạch TrungNgọccóchút đau đầu,đã suy nghĩcó nênsử dụng thủ đoạn lôi đình, giết chếtnữ hàinày hay không,nếu không lát nữa mìnhsẽ cựckỳ phiềntoái.

Ngươi chết đi cho ta

DTV-EBOOK.COM.VN

Bấtquá Thạch Trung Ngọc vẫn khônghạ thủ được, ngườita chẳng qua là mộtnữhài tử, chiếm tiện nghi, cònmuốngiết người, có vẻ như khôngthể nào nói nổi, Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, vẫn khôngcóhạ tử thủ.

Rất nhanh, LạcDiệp Phi Hoa lầnnữa từ dưới đất bò dậy,giống như Thạch Trung Ngọc tưởng tượng, điên cuồng hét lênmột tiếng:

- Ta muốn giết ngươi.

Sau đó Lạc Diệp Phi Hoalập tức giương cung bắn tên,nếu như liều mạng đánhnhau mà nói, lấy khoảng cáchhiện tại của Thạch Trung Ngọc và Lạc Diệp Phi Hoa, Thạch Trung Ngọc ítnhấtcó mấy chục loại phươngpháp giết chết nàng, nhưng thenchốtởchỗ khôngthể giết nànga, Cung Tiễn Thủ phòng ngự và HP đều không phải quá cao, vừa rồi bịThạch Trung Ngọc dùng Oanh Thành Nhất Kích đánh một kích, sau đó lại dùngDã Man Trùng Kích, hiện tạiHP của Lạc DiệpPhi Hoa đãkhôngtới 1000.

Hiệntại Thạch Trung Ngọc nơi nào còndám công kích, dùng kỹ năng rất có thể sẽ miểu sát nàng, nhưng nếunhư chỉdùng công kích phổ thông,ra bạo kích gì đó, hoặc nhượcđiểm tổn thươngvẫn sẽ miểu sát Lạc Diệp Phi Hoa, Thạch Trung Ngọcrất bất đắcdĩ, không thể công kích, chẳng lẽ trơ mắt nhìnmình bị người công kích?

Nếu như cựlygần ôm lấynàng, để cho nàng dừnglại, ThạchTrung Ngọc dám khẳng định mình nhấtđịnh sẽ chết cực kỳ thảm, nữhài nàytuyệt đối sẽ không buông thahệ thống phòng lang,hunghăng dùng lôi điện phách mình.

Không có biệnpháp, Thạch Trung Ngọcchỉ cóthể dùng Trảm Mã Đao bổ về phía cung tên củađối phương, luậnlực lượng,mười cái LạcDiệp PhiHoa cũng không phải đốithủ của Thạch Trung Ngọc, tên chưa bắn ra, cung tiễn đãbị Thạch Trung Ngọc đập rơi trên mặt đất.

LạcDiệp Phi Hoa dùng ánh mắtu oánnhìn Thạch Trung Ngọc, sau đó nói:

- Ngươi chờ ta, nếu như tacókhả năng rờikhỏi nơi này, ngươi nhất định sẽ chết rất thảm.

Xem ra Lạc Diệp Phi Hoađã nhận mệnh, biết mình ở trongkhoảng cách ngắn như vậy cănbản không tổnthương được Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọcthở phào nhẹ nhõm,bầukhông khí rốt cục hòa hoãn một chút.

Nhưng đúng lúc này, LạcDiệp Phi Hoadĩ nhiên xuất kỳ bấtýđạp bụng dướicủaThạch TrungNgọc mộtcước, Thạch TrungNgọc căn bản không kịp né tránh, cựckỳbi kịch trúng chiêu, bởi vì quá mức khinh thường, dưới chân cũngkhông phòng bị, thân thể trong lúc nhất thời mất thăng bằng,lùivề sau mấybước,sau đó đụngvào trên vách tường.

Phảngphất như bị kích thích, bức tường trong suốtlại bắt đầu di động,Lạc Diệp Phi Hoamở to haimắt nhìn, nhìn khoảng cáchgiữa mình vàThạch TrungNgọc càng ngày càng gần,tronglòng khủng hoảng không gì sánh được, nhưng bức tườngtrong suốt phía sau đang không ngừng thôiđộng nàng.

Mặc dùThạch Trung Ngọc bị bức tường trong suốt thôi thúc, lại không có một chút phản ứng, đốivới cái này, hắnlà một chút cũng không đángkể, bấtquá bỗng nhiên hắn nghĩ tới mộtvấnđề vô cùng nghiêm trọng, sau đó biến thànhcựckỳ khủng hoảng,nỗlực muốn luilại.

Tuy lựclượng của Thạch Trung Ngọc rấtlớn, nhưnghắn vẫnkém bức tường trong suốt, bị vách tường thôi động, trên mặt Thạch Trung Ngọcviết đầy hai chữ “không muốn”.

Lạc Diệp PhiHoa thuhếtbiểu tình của Thạch Trung Ngọc vào mắt, nhất thời có chút không vui, bản côương bất kểnói thếnào cũng là một đại mỹ nhân,người khác nghĩ trăm phương ngànkế cùng muốn tiếp cậnta, mà ngườinày làcó ý gì? Làm sao cảmgiác hắncòn ủy khuất hơnmình, bảncô nương bất kham nhưthế sao?

Tâm tưcủanữ nhân luônrấtkỳ quái, ngươi sàm sở nàng, nàng sẽ rất không vui,vừa đánh vừa mắng, nhưng ngươi không nhìnnàng, nàng lạicó cảm giác ngươi quá khôngxem trọng nàng, nói chung nữ nhân chínhlà một sinh vậtkỳquái.

Lạc Diệp Phi Hoa chínhlà một ví dụsống sờ sờ, chứng kiến khuôn mặt bất mãn của Thạch Trung Ngọc, nhất thời tức giận, cũng khônggiãy dụa vách tườngthúc đẩy, thậm chí còn len lén dùng tay đập tường vài cái, làm cho tườnggia tốc tớigần.

Nếu như Thạch TrungNgọclưuý đến động táccủaLạc Diệp Phi Hoa, nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi.

Có nữnhân,nhất lànữ nhân xinhđẹp giống như LạcDiệp Phi Hoa muốn tớigần, ThạchTrung Ngọc đương nhiên là rất vui lòng, nhưng bâygiờ Lạc Diệp PhiHoa có cừu hận với mình a, Thạch Trung Ngọcnàodám tới gần nàng?

Nếunhưhai ngườithực bởivì bức tường trong suốt màdựavào nhau thậtchặc, hệthốngnhấtđịnhsẽ khởi động hệ thống phòng lang, nếu như xuất hiệnở bên ThạchTrungNgọcthì không sao cả, Thạch Trung Ngọc nhất địnhsẽ không ra tay, nhưng nếunhư hệthống nhận định là ThạchTrungNgọc chiếm tiện nghi của Lạc Diệp Phi Hoamà nói, vậy xong đời.

ThạchTrung Ngọc không chút nghi ngờ, Lạc Diệp Phi Hoa nhất địnhsẽ khởi độnghệ thống phòng lang.

Nhưng mắt thấykhoảng cách trởnên càngngày càng gần, Thạch Trung Ngọc không còn biện pháp,nếu không thể phản kháng, vậy chỉ có thể hưởng thụ, Thạch TrungNgọc đưa ánh mắt tập trung ở trên ngườiLạc Diệp PhiHoa, nếu nhưđợilát nữaLạc Diệp Phi Hoa thực dám khởi độnghệ thống phòng lang, Thạch Trung Ngọc nhất địnhsẽ không chútdo dự đưatay dàyvòbộ ngựcsung mãn kia, sau đó sẽ đi tìm chết.

Theo khoảng cách càng ngàycàng gần, LạcDiệpPhiHoa cũng bắt đầu hối hận, sớm biết mới vừa rồikhôngxúc động như vậy, hiện tạithảm,đãkhông thể dừng lại, LạcDiệp Phi Hoa thật muốn tát mình, tạisaongungốc như thế?Hắn không tới gần không phảitốt hơnsao?Mình lại chủđộngđi công kíchvách tường, để cho khoảng

cáchgiữa hai người trở nên gần hơn mộtít.

Bất quá bây giờsuy nghĩ nhiều cũng vô ích, khoảng cách giữa hai ngườiđãkhông tớinửathước.

- Ta cảnhcáongươi, đợi lát nữa ngươi không được xằng bậy, bằng không tatuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi.

Lạc Diệp PhiHoa uy hiếp nói.

Thạch TrungNgọc cười khổ nói:

- Nếu nhưđợi látnữaahai người chúng ta khôngbịép thành thịt vụn, lại nói vấn đềnày.

- Cái gì, ýcủa ngươi là, vách tường này ở thời điểm ép sát người, vẫn tiếptục di động?

Lạc Diệp PhiHoa kinh ngạchỏi.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi nói:

- Bâygiờ không phảichúng ta đều dựalưng vàotườngsao,nó không phảivẫn diđộng sao? Trong đầu của ngươi đến cùng đang suy nghĩ cáigì a?

Sắc mặtcủa LạcDiệp Phi Hoa trở nên khó coi,sớm biết sẽkhônglàm chuyệnhưhỏng như vậy,chẳng lẽ mìnhmuốn trở về thành như vậy? Nhưng nhiệmvụ của muộimuội mìnhcòn chưa hoàn thành, liền trở vềnhưvậythành sao?

Thạch Trung Ngọc cũngkhông biết hiện tại Lạc Diệp PhiHoa đang suy nghĩ gì, chỉ chăm chú nhìn khuôn mặt tinh xảo của Lạc Diệp Phi Hoa.

- Ngươimuốn làm gì? Không cho phép nhìn loạn, bằng không ta móc haimắt của ngươi.

Lạc Diệp PhiHoa hung hãn nói.

Trên mặtThạchTrung Ngọc lộra nụ cười bỉ ổi:

- Ta chỉ là cẩnthận quansátmột chút, xem dung mạo nữ hàitử sắp cùngta tiếpxúc thân mật xinh đẹp haykhông,nếu như không xinh đẹpmà nói, ta nhất địnhsẽ ói đếnchết.

- Ngươiđi chếtcho ta.

Lạc Diệp Phi Hoa phẫnnộ nói.

Hệ thống phòng lang vô hiệu

DTV-EBOOK.COM.VN

LạcDiệp PhiHoa đáng thương rốt cụcchịukhông nổiánhmắttàác của Thạch TrungNgọc, Lạc Diệp PhiHoa thật muốn một mũi tên bắn chết Thạch Trung Ngọc, nhưng khoảng cáchgiữa hai người đã cực kỳgần,đừng nói bắnchết, ngay cả nâng lên cung tiễncũng làm không được.

Khoảng cáchgiữa hai ngườichỉ còn lại hơn mười cm,Thạch Trung Ngọc giang haitay ra, dánchặchai bên tường,làm ramột tưthế ôm, mà Lạc Diệp Phi Hoathì hai tay che ngực, phòng ngừangườinày xằng bậy.

Lạc Diệp Phi Hoa chorằng nếunhư lại bị Thạch Trung Ngọcchiếm tiện nghi mànói, coi như khởiđộng hệ thống phòng lang dùng sét đánhchết hắn,cũng vẫn cảm thấy rất thua thiệt.

LạcDiệp PhiHoa cực kỳ nỗ lực lui về phía sau, đáng tiếcbức tường trong suốtcăn bản khôngcho nàngcơ hội, thờiđiểmkhuôn mặt hai người cách không đến5cmrốt cụcdừng lại, nhưngbộ ngực sữa mà Lạc Diệp PhiHoa rất tựhào lại chỉa vào lồng ngực của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc không khỏi thở dàimột tiếng, tạo hóa trêu ngươi,vì sao lãotử lại cao như vậy? Thạch Trung Ngọc cao hơn Lạc Diệp PhiHoa nửa cáiđầu, trước mắt chỉ có thể nhìnđược mái tóc, những thứ khác căn bản nhìnkhông thấy.

Bất quá làm cho Thạch Trung Ngọccó chút lo lắng là, mình căn bản khôngcó nghеđượcgợiýcủahệ thống mìnhbị quấy rầy, Thạch Trung Ngọccó chút bận tâm,có thể hệ thống cho rằng làmình xâm phạm Lạc Diệp PhiHoa haykhông? Dù sao bâygiờ lồng ngực hai người còndính chặtvào nhau a.

Thạch Trung Ngọc cúi đầu nhìn, lạiđụngvào trênđầuLạc Diệp Phi Hoa, Lạc Diệp Phi Hoa hoảngsợ nói:

- Ngươi muốn làm gì? Chớ làm loạn, cách taxa một chút.

ThạchTrung Ngọc tức giận nói:

- Tacònhyvọng ngươi cáchta xa một chút đây,đừngáp sátta nhưthế.

Mớivừa rồi cúi đầunhìn, Thạch Trung Ngọc biếtrõ mình không có nguy hiểm, bì giáp của Lạc Diệp Phi Hoa và khôi giáp kim loại của mìnhcòn cách nửa centimet, sẽ không có nguy hiểm gì, cho nên Lạc Diệp Phi Hoa cũng không có nhận được gợiý của hệ thống.

Bất quá bây giờ tâm tìnhcủa Lạc Diệp Phi Hoa tuyệt đối khôngổn định, trước ngựcphập phồng, Thạch Trung Ngọc thật lo lắng xảy ravấnđề, cắn răngmột cái,thu lấy khôigiáp về, khôi giáp dày ước chừnghaicentimét, cởi ra cho thỏa đáng, miễnchođụngphải Lạc Diệp Phi Hoa xảyra vấn đề.

- A!!!

Lạc Diệp Phi Hoa hét lên một tiếng:

- Ngươi lưu manh, ngươi muốnlàmgì, nhanh mặcquần áovào.

LạcDiệpPhi Hoa thấp hơn Thạch Trung Ngọcnửacái đầu, tự nhiên có thể xem tới tìnhhuống trên người Thạch TrungNgọc, chứng kiến trang bị trên người Thạch TrungNgọcđột nhiên tiêu thất, lập tức phát ra tiếng thét chói tai.

Thạch Trung Ngọccó chútbất đắcdĩ, vì sao tiếng thét củanữ nhân luôn khủng bố như vậy? Đổi thành nhữngmỹ nữ khác trong phòng làmviệcrít gàolên, Thạch Trung Ngọc có thể khôngcốkỵ đi che m iệngcủacác nàng, tối đa đổi một cái liếc mắt,tuyệt đốikhôngđổi tới Thiên Lôi trừng phạt.

Mà Lạc DiệpPhi Hoa không giống, Thạch Trung Ngọc dám khẳng định,chỉ cần mìnhtùy tiện đụng thânthể nàng, sẽlậptức đánhxuống Thiên Lôi.

Bị hoàn cảnhhạn chế, hiện tại Thạch Trung Ngọc ngay cả tay cũng không dám nâng lên, rất sợkhông cẩn thận đụng Lạc DiệpPhi Hoa, che lỗ tai cũng làmkhông được, có thể nóicực kỳ phiền muộn.

Tiếng thét kéo dài suốt một phút, rốt cục chậm rãi ngừng lại,Thạch Trung Ngọckém chút bị tiếng thét giết chết, thời gian dài bị thanh âm công kích, bâygiờHP của ThạchTrung Ngọc ngaycả1000 cũng chưa tới.

Đổitrang bị có thể từ trong bảng hệ thống trựctiếp đổi, đó là bởi vì ở trong game, bất cứ lúc nào cũngsẽ gặpphải người,thay quần áo tuyệt đối không tiện, bị người chứng kiến sẽ không tốt,cho nênmới có thể như vậy, nhưng ăn dượcthì không được, người chơichỉcó thể từ trong túi đồ của mìnhlấy ra dược tềbỏvào miệng.

Thạch Trung Ngọcrất sợ nữ hài nàycàng ngày càng bạo, cho mình mấy quyềnnữa, đuổi hắn về thành,cho nên Thạch TrungNgọc khôngthể khôngtừ trong Túi TuDilấy radược tề ném vào trong miệng, đương nhiên, quá trình này không thể tránhkhỏiđụng phải Lạc DiệpPhi Hoa.

Mới vừaăn xongdượctề, Thạch Trung Ngọc nhìn trênđầu mình xuất hiện mây đen, trongmây đen chớp độngánh sángmàuxanh, Thạch TrungNgọc thầmnghĩ không tốt,đây làđiềmbáo Thiên Lôi hạ xuống, nữ hài đángchếtnàythực muốnlộng chếtta.

- Để cho ngươi dám chiếm tiệnnghicủa bản tiểu thư, đángđời, ngươiđi chếtđicho bảncô nương... A!Lưu manh, ngươi mau buông tay...

LạcDiệp Phi Hoa nói còn chưa hết, đã cảm giác ngựccủamình bị Thạch TrungNgọc bắt được,xấu hổ muốn đẩy tay Thạch Trung Ngọc ra, nhưng Thạch Trung Ngọc nơi nàosẽ dễ dàng để nàng tránh thoát.

Biết thời gian của mình không nhiều lắm, Thạch Trung Ngọc không buông thabất kỳ mộtcơ hội chiếmtiện nghinào,bàn taythật nhanhnắnbóp bộ ngực của Lạc Diệp Phi Hoa, tuy taycủa Lạc Diệp PhiHoa gắtgao kéo tay hắn, nhưnglực lượng của nàng làmsaocóthể so sánh với Thạch Trung Ngọc?Hoàn toàn không cótạothành áp lực gì, quá trình chiếm tiện nghi vẫn nhẹ nhõm trước saunhư một.

Thạch TrungNgọc tiệntay công kích bức tường trong suốt, khoảng cách giữa hai người trở nên chặc hơn, tuy như vậy bất lợicho chiếmtiện nghi, bấtquá Thạch Trung Ngọc cũng không để ý,hắn hy

vọng thời điểmThiênLôi hạ xuống,sẽ đánh chết luôn Lạc Diệp Phi Hoa, như vậy Thạch Trung Ngọcmới cảm thấy có lời.

Oanh!!!

ThiênLôi rốt cụchạ xuống, Thạch Trung Ngọc nhắm hai mắt lại,bàn tay còn bóp ngực Lạc Diệp PhiHoa,chết cũng chảcó gì phải sợ,chỉ l à làmcho Thạch Trung Ngọc có chútttiếc nuối là nữ hài nàymặc bì giáp,xúc cảm không được, quá kém.

Nhưng đợinửangày,tuy cảm giácuy áp của Thiên Lôi cường đại, cùng với ánh sánglóng lánh , nhưng ThiênLôi không có giết chết hắn, ThạchTrung Ngọc có chút buồn bực nhìn bầu trời,tuyThiên Lôi còn không ngừng rớt xuống, nhưngmỗi lầnva chạm vào Thạch Trung Ngọcđều sẽ gặp phảimột tầng trở ngại.

Thạch Trung Ngọckémchút kíchđộng chết, bức tường trong suốt này thậtquávĩ đại, hiệu quả quá mạnh mẽ, ngay cảThiên Lôi cũng có thểngăn trở, bất quá Thạch TrungNgọc chứng kiếnThiên Lôiđả kích làm khoảng cách trở nêncàng ngày càng gần.

Sắcmặt của Thạch Trung Ngọc biến đổi,thầm nghĩ không tốt, bức tường trong suốtquả nhiên uy vũ, thậm chí ngay cả thiên lôi cũng không làmgì được.

- Lạc Diệp PhiHoa,cóphải ngươi vẫn còn khởi động hệ thống phòng lang haykhông? Nhanhngừnglại.

ThạchTrung Ngọc nói.

Thanh âm của LạcDiệp Phi Hoa có chút nghẹn ngào nói:

- Ngươi cái đồ lưu manh này, tại sao ngươi còn chưachết?

- Tự nhìn phía trên đi,nếu như khôngmuốn chúngta biến thành lương khô, vậyngươi nhanh ngừng lại.

Thạch Trung Ngọc nói, liềnnỗ lực lách đầu của mình ra, choLạc Diệp Phi Hoanhìn thấy tình huống phía trên.

Đợi lát nữa sờ nữa

DTV-EBOOK.COM.VN

Lạc Diệp Phi Hoangẩng đầunhìn trời,sắc mặt khôngcó biến hoá gì quá lớ n, bất quáthời điểm Lạc Diệp PhiHoa ngẩng đầu, Thạch Trung Ngọc lại chứngkiến hai mắtnữ hài đỏbừng, nước mắt như mưa, làmcho Thạch Trung Ngọc cóchút khôngnỡ.

Thạch Trung Ngọc có chútxấu hổ, nếuLạc DiệpPhi Hoa vàLạcDiệp Phi Tuyếtlà tỷ muội sinhđôi, nhưvậy niên kỉ của Lạc Diệp Phi Hoa giốngnhư Lạc Diệp Phi Tuyết đều mới mười chíntuổi, mình cư nhiênchiếm tiệnnghi củamột tiểucô nương mười chín tuổi,Thạch Trung Ngọc thật cảmthấycó chútxin lỗiLạcDiệp Phi Hoa.

- Phi Hoa, mớivừa rồi là ta không đúng, tachỉ là ăndược tề, không cẩnthận đụng ngươi, ngươi liềndùng hệ thống phònglang với ta, cho nên ta nhất thời tức giận, làmra chuyện như vậyvới ngươi, th ựcxin lỗi,tha thứ ta đượckhông?

Thạch Trung Ngọc chân thành nói.

-Trước tiên lấy bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra.

LạcDiệp PhiHoa lạnh như băng nói.

Lôiđiện cuồng oanhloạn tạctrên bầu trời đã đình chỉ.

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, tay mình lại còn đặt ở trênngực Lạc Diệp Phi Hoa, chuẩn bị rúttay ra, nhưng làm sao cũnglấy không ra, giốngnhư đangcố ýma sát,mặcdù bây giờ Thạch Trung Ngọc nhìn không thấybiểu tình của LạcDiệp Phi Hoa, nhưng trông được gò m ácủa nàng, nàng sớmđã mắc cở sắcmặtđỏ bừng.

Lại thử vài cái, Thạch TrungNgọc bất đắcdĩnói:

-Thực sựlàmkhông được,dán hết cỡ.

LạcDiệpPhiHoa hừ mộttiếng, khôngnóigì.

-Nếu không ngươicởi bì giáp ra, nhưvậymới có thể nhiềuhơn một chút không gian, tatay có thể rút ra.

Thạch Trung Ngọc nói.

Dựa theo đạo lýmà nói, là Thạch Trung Ngọc cởi quần trên người mình mới đúng,dù saotrọng giáp củahắn tài liệudày, nhưnghiệntại Thạch Trung Ngọccăn bản khôngcó nghĩ nhiều như vậy, trải qua thờigian dài kíchthích, nộ longcủa Thạch Trung Ngọc đã sớm ngẩng đầu đứng thẳng, hiện tại đanglàmầmĩở trong quần.

Nếu như bâygiờ Thạch Trung Ngọc thực cởi quần, nộlong sẽ đánh vào trên bụng LạcDiệpPhi Hoa,chuyện như vậysẽ trở nên lúngtúng hơn.

- Cút, ngươi lưumanh, ta xem ngươichính làcố ý không muốn lấy tay ra, lạicòn muốngạt ta cởibì giáp, như vậyđể cho ngươi chiếm tiện nghi dễ dàng hơn phảikhông?

Lạc Diệp Phi Hoa hừ lạnh nói.

Thạch Trung Ngọc cóchút bất đắcdĩnói:

- Oan uổng,ta là thực muốn rúttay ra, không có một chút xúccảm còn chưa tính,tay còn bị éptê dại, ta đương nhiên muốn rút tay.

Lạc Diệp PhiHoa nghevậy cảm thấy cựckỳchói tai, không có xúc cảm?Có ýtứ gì?Ngựccủa lãonương bị đãingộnhư vậy sao?Bao nhiêu người muốn chạm cũngkhông cócơ hội, ngươi khen ngược, tay vẫnđặtở phía trên, lại còn nói không có xúccảm?

Dưới cơn nóng giận, Lạc DiệpPhi Hoa thực cởi quần áo đi, sauđó hétlớn một tiếng:

- Ngươi bây giờ nhìn lão nương cóxúc cảm hay không.

Thạch Trung Ngọcsửng sốt,cô nàng này cũng quá hào phóng đi,cư nhiên trực tiếpnhư vậy? Ai, vóc người quátuấntú cũng là một loại phiềnphức, trongnhà đã có thật nhiều nữ nhân,còởbên ngoài cùng mỹ nữ như vậy có phải không quá thích hợp hay không?Có phải quáxin lỗi đám người Cơ Như Nguyệt hay không?

Ở dướilương tâm khiển trách, bàn tay của Thạch Trung Ngọc vẫn không thể nào khống chếđược dụhoặc, nắn bóp vuốt ve đùi ngọc củaLạc DiệpPhi Hoa, sau đó len lỏi lên vùngngãba thần thánh, cảm giác thật sự quá kích thích.

LạcDiệpPhi Hoa đã sớmhối hận, ngày hôm nay mình rốt cuộclàm sao vậy? Từ khigặpphải người này,làm sao lại không chịunổi kích thích như thế? Hiện tạicư nhiên chủ động cho một nam nhân đi sờ địa phương kia của mình, ngẫm lại cũng cảm thấy khó xử.

Nhưng lờiđã nói ra miệng, thậm chí ngaycả quần cũngcởi, cũng không thể hiện tại khôngcho sờ chứ?Đókhông phải sẽbịngười này coi thườngsao?

Lạc Diệp Phi Hoa cốnén cảm giác mắccở, đột nhiên nghĩ đến,tới hiện tại mình còn không biết người nàylà ai, vội vàng dùng điềutra thuật nhìn tìnhhuốngcủa Thạch Trung Ngọc.

Hinh Vũ Chi Thạch:cấp 35, Cuồng Đao.

- Ngươi chínhlàHinhVũ Chi Thạch?

LạcDiệp Phi Hoa kinhngạc hô.

Thạch Trung Ngọc đang hưởng thụ tay trên co dãn kinh người, tay dưới thì đi vào mộtkhu rừng thần bí,nơi đó cảm giác rất ấm nóng, lông tơ mượt mà, làm hắn không nỡ rời tayhỏi.

-Đúng vậy, làm saothế, cáinày có gì phải kinhngạc?

-Vì sao ngươi không nói sớm... ân...tay ngươi trước dừng lại có đượchaykhông,đợi lát nữa lại sờ...

Lạc Diệp PhiHoathậtmuốn vả miệng,saonói chuyệnkhông cẩn thận như thế? Lạicònbảohắn đợi lát nữalại sờ? Trời ạ, ngày hôm nay bản côương làmsao lại ngốcđếnloại trình độnày? Chẳnglẽ là bị Lạc Diệp Phi Tuyếtlâynhiễm?

Thạch TrungNgọc cựckỳ nghelời, tay đìnhchỉ hoạt động, bấtquá vẫnđặt ở trong quần lót củanàng không rút ra hỏi.

- Làm sao vậy? Có chuyện gì nói nhanh một chút, không có thời

gian!

Nếu như không phảihoàn cảnh hạn chế,hiện tại căn bản không có thể làm động táccông kích gì, Lạc Diệp Phi Hoa tuyệt đối sẽ không chútdo dự hung hăng tát Thạch Trung Ngọc một cái, cái gì gọilà không có thời gian?Vộivàng sờ hạ thân của lão nương? Quả nhiên làmộtlưumanh không hơnkhông kém.

-Ta nghe tiểu muội ta nhắc qua ngươi, nếu nhưngươisớmnói ngươi là Hinh Vũ Chi Thạch, chúng ta sẽ không phát sinh mâu thuẫnlớn nhưvậy, hiện tại cũng không có tràng cảnh lúng túng như thế.

Lạc Diệp Phi Hoakhông vui nói.

Thạch TrungNgọccó chút buồn bực nói:

-Mới vừa rồi không phải ngươichủ động công kích ta sao? Lẽnào hệ thống khôngcó nói người ngươicôngkích là ngườinào?Hơn nữa, ngươikhôngbiết tự mìnhdùng điều tra thuậtxem sao?

- Mới vừa rồita quá tức giận, cho nên người taquên nhìn nha.

LạcDiệp Phi Hoa nói.

Thạch Trung Ngọc nghe có chút lânglâng,làmsao nghe giọngđiệu của LạcDiệp Phi Hoa giốngnhư nũng nịu vớitình nhân như thế?Lẽ nào nữ hài này đã thíchta? Ai, nam nhân quácó mị lực chính là thống khổ, Thạch TrungNgọc có chúttự luyến thầm nghĩ.

Nghĩ đến Lạc Diệp PhiHoa có thểđã thích mình,bàn taycủa Thạch Trung Ngọc tự nhiên không chútlưu tình khiêu khích âm hạch của nàng,làm hai chân Lạc Diệp Phi Hoa run rẩyxiết chặt lại.

-Uy,đủ chưa, đừng được một tấc lại muốn tiến một thước.

LạcDiệp Phi Hoacóchút bất mãnnói.

Thạch Trung Ngọc tiếcnuối, lẽ nàonữ hài này cònkhông có hoàn toànthíchmình? Chỉ kích thíchmột chút thì trở thành thái độ như vậy? Tâm tư của nữ nhânthật đúng làkỳ quái, rõ ràng là chính mình chủ động cho lãotử sờ, sờsoạng vài cái lại không vui, bi ai a.

Bất quá trảiqua thời giandài dằn vặt như vậy, Thạch Trung Ngọc cũng rất thống khổ,nộ long cứng đến không thể lại cứng, đèởtrên quần kim loại vô cùng khó chịu, phảng phất như sắpcắtđứt.

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng cười cười, tay rút ra khỏi quần lót củaLạc Diệp Phi Hoa, nỗ lực hít sâuvài hơi, đểtiểu huynh đệcủa mình có thể yên tĩnh lại.

Ta muốn cởi quần

DTV-EBOOK.COM.VN

NhưngThạch Trung Ngọc quên mất, mình vàLạc Diệp Phi Hoa cách quágần, cơhồ là dính chặt vào nhau,khítức nóng bỏng của Thạch Trung Ngọc hoàn toàn phun ở trên mặt nàng.

Cảmnhận được hô hấp nóng rực củaThạchTrung Ngọc,sắc mặt Lạc Diệp Phi Hoa càng thêm đỏ hồng, trong lúc nhấtthời không biết nên nói cáigì cho phải.

ThạchTrung Ngọc vốn tưởng rằng chỉ cần mình hơi chút khắc chế, tiểu huynhđệsẽ hạ xuống,nhưng Thạch Trung Ngọc thật sựlà đánh giá caoý chí của mình, nộlong căn bản không có dấu hiệu muốn ngừng.

Nhuyễn ngọctrong ngực, hácóthể yên tĩnh? Sắc mặtcủa Thạch Trung Ngọctrở nên thống khổ, thật muốn không cốkỵ chút nàocởi quần,nhưngđã bị người nóithành lưu manh, nếu nhưlạicởi quần, thì còn đếnđâu? Nếu bức điên tiểunha đầu này,Thạch Trung Ngọc sẽ rất phiền toái, khẳng định lại sẽ nghênhđónmộtlượt cuồng oanh loạn tạc mới.

- Uy, chúngta như vậy giống như cóchútchậtchội a?

Lạc DiệpPhi Hoa thấyhai ngườitrở nên trầmmặc, bầukhôngkhí có chút xấu hổ, chỉ cóthể kiên trì nói chuyện, đánhvỡ cục diệnbế tắc, bằng khônghai người dựa thậtsátvào nhau như vậy, Lạc Diệp Phi Hoa luôn cảm thấy khôngđược tự nhiên.

ThạchTrung Ngọc thống khổnói:

- Ta cũngkhông có biện pháp, ta đã cởi trangbị trên người, nếunhư ngươi ngại quá chật,vậy cũng chỉ có thể cởi y phục trên người mì nh, tốt xấu cũngcóthể nhiều hơn nửa centimet không gian a.

Lạc Diệp Phi Hoa tức giận hừ một tiếng:

- Lưu manh!

Thạch Trung Ngọc khóckhông ranướcmắt,tatại sao lại lưu manh, ta oan uổng, cóthể tiết kiệm được một chútkhông gianlàmột chút a,ta nói gì sai sao?

Đột nhiên, cây đuốcchung quanh toànbộ tắt hết, Thạch Trung Ngọc sửng sốt, không đợihắn làmra phản ứng, một tiếng kêusợ hãi làm cho Thạch Trung Ngọc đầu lớn như cái đấu, lại là sóng âm công kíchkinh khủng này, ThạchTrung Ngọc nỗlựcđưa tay đi che miệng Lạc Diệp Phi Hoa, hy vọng cóthể ngăn cản tạpâm.

Nhưng trong khônggianđennhánh, lại quá mức nhỏ hẹp, taycủa Thạch Trung Ngọc rấtdễ dàng đụngtới một ít địa phương chớ nên đụng, thật vất vảđưa đếnbênmiệng Lạc Diệp Phi Hoa, trong lòng thở phàonhẹ nhõm, rốt cụckhông cần để cho lỗ taimình bị hànhhạ.

Bất quá tuytiếng thét của Lạc DiệpPhi Hoa tiêu thất,nhưng lại truyền tới tiếng kêu gào kinh khủng củaThạch TrungNgọc.

Thờiđiểm Thạch TrungNgọc che miệng LạcDiệp Phi Hoa, Lạc Diệp Phi Hoa không chút khách khícắnmột cái, ngón trỏy phải toàn bộ rơi vào trong miệngLạc DiệpPhi Hoa, nàng toàn lựccắn, Thạch Trung Ngọcđương nhiên cảm thấyđauđớn không gì sánh được.

Ngheđược tiếngkêu thảm thiết của Thạch Trung Ngọc, Lạc Diệp PhiHoa dường nhưcó chút ngượng ngùng,cũng hơitĩnh táo một chút, lực lượngnhỏ đi rất nhiều, ThạchTrung Ngọc đãhầu như không cảm giác bao nhiêu đauđớn, đang chuẩnbị rút ngón tay ra, LạcDiệp Phi Hoa lần nữa tăng lớncường độ, đauđến Thạch Trung Ngọc nherăng trợn mắt.

- Đạitỷ, ngươi bỏqua ta cóđược hay không? Cần gì luôncắnta?

Thạch Trung Ngọc thống khổhỏi.

Sắc mặt LạcDiệpPhiHoađỏ bừng, bất quáThạchTrung Ngọc không nhìnthấy, mập mờ không rõ nói:

- Vì phòngngừa tay ngươi sờ loạn, chonên ta chỉ có thể cắn ngươi, khôngcóbiện pháp, lựclượng của ta quánhỏ, kéo không được tay ngươi.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi khinh thường, như vậy thì có thể khống chế đượcta? Nếu như không phảicố kỵdùng lựclượng quá lớn sẽlàm nàng bị thương, Thạch Trung Ngọcsớm đã dùng lực rút ra.

- Nhảra đi, ta tuyệt đốisẽ không loạn động.

Thạch Trung Ngọc hơicầu xin thathứ.

- Không thả.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, đây chínhlà ngươi tựtìm, không oán ta được, ngón trỏ củahắnbắtđầu khuấyđộngở trong miệng Lạc Diệp PhiHoa,loạitình huống nàyrất dễdànglàmcho Thạch Trung Ngọcmiênman bất định, phảngphất như ngón tay thay thếthành một bộ vị khác, hoạtđộng ở trongmiệng LạcDiệp Phi Hoa.

Đầu lưỡi của Lạc Diệp PhiHoa bị ngón trỏcủa ThạchTrungNgọc không ngừng kích thích, có chút khó chịu, uoán trừngmắt một cái, bất quá trước không nóinơi đây đen nhánh, ThạchTrung Ngọc cái g ìcũng khôngnhìn thấy, dù chỗ nàycó đèn, lấygóc độ của Thạch TrungNgọc, nếu như không cúiđầucũng nhìn không thấyánhmắt của Lạc Diệp Phi Hoa.

ThấyLạc Diệp Phi Hoa còn không há miệng, Thạch Trung Ngọc cũng khôngđểý, thậmchícòn dùng ngón tay ở trong miệngLạc Diệp PhiHoanhẹ nhàng di động, tay khác thì ở trênngực không ngừng xoa bóp.

- Uy, không cho phép sờloạn, bằng không ta sẽtrở mặt.

Lạc DiệpPhi Hoa rốt cụcchịuđựngkhông nổi động tác củaThạch Trung Ngọc, thả ngón tay của Thạch Trung Ngọc ra, bất mãn nói.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc,hai tayđồng thời đặt ở trên ngực Lạc Diệp Phi Hoa, bất quá cũngkhôngtiếptục làm động tác khác, Lạc Diệp PhiHoahừ một tiếng, cũng không có ngăn cản,đãbị Thạch Trung Ngọcsờ nhiều lần,không cần đểý tay hắn đặtở nơi đâu.

- Lạc Diệp PhiHoa?

Lẳnglặngvượt quamấy phút, Thạch Trung Ngọc nhịnkhông được

mở miệng.

- Có chuyện gì?

- Có chuyện tađã sớm muốn làm, nhưng vẫn nhịn, rất thống khổ,ta muốn được đồngýcủa ngươi.

Thạch TrungNgọc nói.

- Ngươimuốn làm gì?Tacảnhcáo ngươi, tay bẩn thỉu của ngươi vẫn đặtở trên địa phươngkiađã là cựchạn của ta,còndám lộn xộn, ta nhất định sẽ cắn chết ngươi.

Lạc Diệp Phi Hoa nói.

Thạch Trung Ngọcnói:

-Sẽ không đụng ngươi.

Lạc Diệp Phi Hoa tò mò hỏi:

- Vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Thạch TrungNgọccó chút hơikhó, khôngbiết có nên nói hay không, Lạc DiệpPhiHoa cũng có chút buồn bực:

- Ngươicó phải nam nhân không? Đừng ấp úngnhư thếcó đượchay không?Cóchuyện gì nói nhanhmột chút.

- Tamuốncỡi quần.

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ nói.

- Không được.

Lạc DiệpPhiHoa không hềnghĩ ngợi trực tiếp nói.

Tim Lạc DiệpPhi Hoatăng nhanh, giốngnhư connai con điloạn,tim đậprộn lên, HinhVũ Chi Thạch rốt cuộc là cóý gì?Cỡi quần?Lẽnào hắn có ý đồbất chính vớimình?Chẳng lẽ muốnở loại địa phương nàylàmchuyện kia?Khôngđược, tuyệt đối không được.

ThạchTrung Ngọc chỉ cóthể tiếp tục nhẫn nại, đồ đạc phía dưới

còn không chịu yên tĩnh vẫn chèn ép, khó chịu đến muốn chết!

LạcDiệpPhi Hoa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc không có độngtác gì, trong lòngthở phào nhẹ nhõm, bấtquácảm thấy tưthếhiện tại có chút khó chịu, chuẩn bị chen một chút, đổi một tư thế, nhưng tay lạiđụng phải bức tường, trong bóng tốian tĩnh,có thể rõ ràng nghe đượcthanh âm tảngđá lớnđangdi động.

Thạch Trung Ngọc cùngLạcDiệp Phi Hoa đổmồhôi, sẽ không tàn nh ẫn như thế chứ? Nhẹ nhàng đụng một cái cũngđèéptới?

Trong bóng tối ám muội

DTV-EBOOK.COM.VN

Sự thực chứng minh, bọn họ phỏng đoán là chínhxác,tườngthực đangép sát...

Lúc đầu giữa hai người đãép rất gần, bây giờlại càng gần, lúc trướcgiữa hai ngườicòn cómột cm, nhưng bây giờmất hết rồi, Lạc DiệpPhi Hoa hậna,vì sao mình thảmnhư vậy?Nhẹ nhàngchạm một cái cũng ra vấn đề.

Thạch TrungNgọc vẫn tốt, tuy bì giáp trên người Lạc DiệpPhi Hoa đâm vàohắn cóchút khóchịu, bất quá khôngcó gì, nhưng Lạc Diệp Phi Hoa lại bất đồng, đôithỏ ngọc hung hăng đè ép đã biến hình, cực kỳ khó chịu.

Phía dướicũng tốt không đượcbao nhiêu, trọng giáp củaThạch Trung Ngọccựckỳ chiếm địa phương, ép tới hai chân của nàngtê tê.

Liềuchết thêm vàiphútđồng hồ, Lạc Diệp Phi Hoa rốt cục bỏqua, tiếp tục như vậy căn bản không phải biện pháp, vì vậy cởi bỏ bì giáp trênngười,chỉ để lại một áo lót nho nhỏ, nếu như bâygiờcó ánh sáng mà nói, sẽ chứng kiến mộtnữ nhân chỉ mặcquầnáo lót và một nam nhântrần nửangười trênôm nhauthật chặc.

Thạch Trung Ngọc ở trong nháymắt Lạc Diệp Phi Hoa cởi quần áo đã biết, hailuồng thịt mềm dínhvào trên người,cảmgiác kia tự nhiên là tuyệt không thể tả, nộlong càng thêm bấtmãn, phẫn nộ đụng khôigiáp, ThạchTrungNgọccảm giác mình đã sắp muốn nghẹnđiên rồi.

- Uy, ngươi có thểcởi quần của ngươi.

LạcDiệp Phi Hoabất đắcdĩ nói.

Đạtđượcđồng ý, Thạch TrungNgọc không chút do dự cởi quần của mình, tiểu đệ đụng vào bụng LạcDiệp Phi Hoa, nhưng như vậy vẫn còncó chútkhó chịu,quần lót vẫnlà trói buộc, tuyệt đối không thoải

mái, Thạch Trung Ngọc cắn răng, dùsao nơi đâyđen nhánh, Lạc Diệp Phi Hoa cũng nhìn không thấy,vậy dứt khoát cỡi hết, có thể thoải mái là được.

Lúcđầu Lạc DiệpPhi Hoacảm giác dường như có một miếng vải nóngnổi dán ở trên bụng mình, còncó chút kỳ quáilà vật gì, nhưng miếng vảikia cũng độtnhiên tiêu thất,đồ đạc lửa nóngkia trực tiếp dính vào trên bụng nàng, LạcDiệp Phi Hoa cực kỳ buồn bực, rốt cuộc là thứgì.

Nhưng bây giờ hai người dánquá gần, mặcdùThạch TrungNgọc đã cởiquần, khoảngcách giữahaingười vẫn chưa tới một cm,Lạc Diệp Phi Hoa cực kỳ khókhănsờsoạn tới.

Thạch TrungNgọc đổ mồ hôi lạnh,hắncó chút không hiểu, nữ hài này rốtcuộc làquá mơ hồ,haylà có ý định cùng mìnhphát sinh quan hệ, chỉ có thể đưa tay kéo tay nàng.

Khoảng cách giữa hai người gần quá, tùy tiệnxuất hiện một tay sẽ đụngđượcđối phương,một lần xuất hiện hai cái tay,vậy quá chật chội.

- Uy, ngươi làmgì thế, đừng nghĩ chiếm tiện nghi của ta.

Lạc Diệp Phi Hoa hừmột tiếng, rút tay mình về.

Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ, cũngkhông biết rốt cuộclà người nào chiếm tiện nghi của người nào, muốn sờvật kia củaca ca, lại còn trả đũa, bất quá Thạch Trung Ngọc có thểkết luận,nữhài này là quá mơ hồ, căn bản không biết đó là vật gì.

- Ngươi lấyđồ vậtgìchỉa vào ta? Nhanh lấy ra,quá khó chịurồi.

Lạc Diệp Phi Hoa bấtmãn nói.

Thạch Trung Ngọc có chút xấu hổ:

-Thứ nàykhông thể lấy ra.

- Không phải lấy ra thì để ở chỗ này làm gì? Ngại nơi đây quá lớn đúng không? Nhanh vứt bỏ.

LạcDiệp Phi Hoa hơi khôngkiên nhẫn nói.

Trên tránThạchTrung Ngọcxuất hiện mồ hôi:

-Khôngđược, đồ chơi này sinhtrưởngở trênngười, lấy xuống mà nói, tasẽ không còn là namnhân.

Lạc Diệp Phi Hoa có nguđi nữa cũngbiết rốt cuộc là thứ gì chỉa vào mình, dù sao Thạch Trung Ngọc đã nóirõ ràngnhưvậy, còn kém trực tiếp nói cho nàng biết, đâylàdương vật của namnhân...

Nghĩ tới mới vừa rồi mình muốn tự tay đi sờ vật kia, Lạc Diệp Phi Hoacảm giác trên mặt mìnhnóng hừng hực, mìnhdĩ nhiên không biết xấu hổ như vậy, đi sờ dương vật của nam nhân...

Bấtquá LạcDiệp PhiHoa cũng rất tò mò, vật kiacủa nam nhân rốt cuộc là bộ dạng gì, nàngđã lớnnhư vậy, còn khôngbiết đồ đạc của nam nhân rốt cuộc làbộ dáng gì, chỉ từ trong sách giáo khoasinh vật xemquathứ giải phẫu, ngaycả hìnhvẽ thực thểcũng chưa từng thấy,tự nhiên là rất tò mò.

Trước đây Lạc DiệpPhi Hoa và Lạc Diệp Phi Tuyết thậm chítrên mạng tìmloại điện ảnh này, bất quá lạikhôngrành, căn bản tìm không được, các nàngngượng ngùng đươngnhiên sẽ không đi hỏi người khác,cho nên chỉ có thể hiếu kỳ.

Lạc Diệp PhiHoa nghĩđến đồ đạc mình và muội muội nhiều năm nghiên cứu muốn tìm hiệntại dánở trên người mình,lậptứcsinh ra hứngthú, bất quá cô gáirụtrè, cũng không thể đi nhìnlén chứ? Càng chưa nói đisờ soạng, hơn nữa địa phương này tối đen,cái gì cũng nhìnkhông thấy.

Lạc Diệp PhiTuyết nửa ngàykhông nóilời nào, Thạch TrungNgọc nơi nào biếttâm tư bégái phức tạp như thế, còn tưởng rằngnàng tứcgiận.

-Làta không đúng, nhưngthân thểcủa ngươiquá mêngười,thứnày nó không nghelời, vẫn cứngnhư thế, cắmở trongquần kim loại rất khó chịu, cho nên vừarồi ta mới đề nghị cởi quần, nếu như ngươi thựckhông quen, ta mặc thêm quần lót vào!

Thạch Trung Ngọcnói.

- Không cần, cứnhư vậy đi.

Lạc Diệp Phi Hoa dùng thanhâm békhông thể nghe nói.

Trên mặt Thạch Trung Ngọc vuivẻ, nữhài nàycóý gì? Chẳng lẽ ám chỉ ta cái gì? Nóicho ta biếtcó thể làm vài động tác khác?

- Nếu không ngươi cũngcởi quầnlót đi, như vậy chúngta còn cóthể tiếtkiệm mấy li không gian.

Thạch Trung Ngọc tiến đến bên tai Lạc Diệp Phi Hoa, thô bỉ nói.

- Có tin hiện tại ta giết ngươi hay không?

Lạc DiệpPhiHoa phẫnnộ nói.

LạcDiệp Phi Hoacó chút giận, mặcdù không biết vật kia của nam nhâncụ thể là bộ dánggì, nhưng nàng biếtvật kia củanam nhân có thể cứng rắn, vật gì cứng rắn nếunhư vẫn cong sẽ rất khó chịu, cho nên mới đồng ý hắnnhư vậy,ai biếtlưu manh đáng chết này lại đượcvoi đòi tiên, thựcsựlà không thểcho hắn sắc mặt tốt.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi khinh thường,từ khi nữ hàinày không giảithích được xuất hiệnở đây,đã không biết bao nhiêulần nói muốn giết mình,nhưng đến hiện tại, đại gia ta không phải vẫn sốngrấttốt sao?

- Di,đượcrồi, tavẫn chưahỏi,ngươi là làmsao xuất hiện ở chỗ này?

ThạchTrungNgọchỏi.

Lúc này LạcDiệpPhi Hoa mớiý thức đượcvấn đềnày:

- Đúng vậy,nói đến,ngươi làm saocũng sẽ xuấthiệnởnơi này?

Thạch Trung Ngọc có chút bất đắcdĩ, rõ ràng là mình hỏi trước, bấtquá Thạch TrungNgọcvẫn thành thành thật thật thông báo:

-Ta vàmột bằng hữu HinhVũ Chi Tửở trong sa mạc luyệncấp, sau đó dùng một kỹ năng, mặt đất dường như bị ta đập bể, sau đó xuất hiện cát lún, tới một địaphương hắcám...

Nhiệm vụ ẩn tàng

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcthởdàisauđó tiếptục nói:

- Ta và nàng thật vấtvả mớiđi tới Giáo Đường, giết hai Bạch Ngân Boss, liền đến trong lốiđi này,sau đóbị bức tườngtrong suốt táchra, cuối cùng thì ngươi khônggiải thích được xuất hiện, ngươithìsao?

- Tanói làm sao trong tất cảgian phòng đều trống rỗng, trong thính đườngcòn có dấu vết đánhnhaurõ ràng,lúc trước ta còntưởng rằng đây là hệ thống an bài,nguyênlai làngươigiở trò quỷ, lối đi trên lầu hai cũnglà các ngươi phá hư a?

LạcDiệp Phi Hoa hỏi.

Thạch TrungNgọcnói:

- Khôngsai, ngươi làlàm sao qua được? Chẳnglẽ khi đó ngươi vừa lúcởphụ cận luyện cấp, sau đóbị cátlún cuốn vào?

-Không phải.

LạcDiệpPhi Hoa nói:

-Là nhađầu Phi Tuyết kia nhận mộtnhiệm vụẩn tàng,ta vừa lúc không cósự tình tới trợ giúp, tổng cộng sáungười, khởiđộng quyển trục nhiệm vụ, sauđó chúng tabị truyền tốngđến bên ngoài giáo đường, bất quá đột nhiên truyền đếnmột tiếng thú hống, chúngta hoảngsợ, không biết làchuyện gì xảy ra, nhưng nhìn thấy trong bóng tối có mộtđôi mắtxíchhồng chạy tới bên chúng ta.

Lạc Diệp Phi Hoa dừng một chútsauđó tiếp tục nói:

-Tốc độ di động của nó rất nhanh,chúngta quá hoảng sợ, bởi vì không biếttên kiarốt cuộc làquái vậtgì, hơnnữa nữ hàitử chúng ta cũng sợ loại đồ đạc khôngnhìn thấy, cho nên chúng ta vộivàngchạy vào Giáo Đình, bấtquá có hai người tốc độ chậm,bịquái vật k ia

đuổikịp,trực tiếp bị miểu sát, nhưngchờ chúng tađến Giáo Đình, quái vậtkia dường như cực kỳ kiêng kynơiđây, cănbảnkhôngcótruy kích.

- Ngươi nói gia hỏa này, trướckia ta cũng gặp được, bất quá không nghĩ tớithực lực của nó kinhkhủng như vậy, thật không biếtlàBoss bao nhiêu cấp.

Thạch Trung Ngọc có chút nghĩ mà sợ nói.

Nếu như khi đó,hắn và Dương Tử không phảiỷ vào ĐíchLô tốc độ rất nhanh,nói không chừng đãbị tên kiachơi chết.

- Các ngươivào nơi đây sau đócũng bị tách ra?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Nóinhảm.

Lạc Diệp PhiHoa tức giậnnói:

- Nếu không tách ra, hiệntại làm saosẽ cùng ngươinhư vậy?

Thạch Trung Ngọc laumồ hôi, có vẻ như mìnhthật là hỏimột câu nhảmnhí, lúc nàyLạcDiệp Phi Hoa bỗng nhiêngiật giật, đôi ngực mềm mại co dãn masátở trênngực Thạch Trung Ngọc vàicái, nộ long lúc đầu đãcó khuynh hướng biến nhỏ, bởi vì ma sát trở nên càng cứngrắn hơn.

Lạc Diệp Phi Hoa cũng cảm giác đượcđồ vật trên bụngkiahoạt động, khôngdámlộn xộn:

- Ngươi có thể khống chế tư tưởng tà ác của ngươi mộtchút hay không, làm cho thứnàytrước mềm xuống đi?

Thạch Trung Ngọc buồn bực nói:

- Ngươi nghĩ rằngta không muốn sao? Nhưng nó khôngmuốn mềm ta có biện pháp gì?Tasovới ngươi còn khó chịu hơna.

Lạc DiệpPhi Hoa im lặng nói:

-Nó chỉa vào ta như vậy, ta cũng khôngthoảimái.

- Vậynếu không, ngươi nghĩ biện pháp giúp nó mềm xuống đi?

Thạch Trung Ngọc cười dâm nói.

Tư tưởng của Lạc Diệp Phi Hoakhông có tà ác như Thạch Trung Ngọc, trong lúc nhất thờikhông hiểu ThạchTrung Ngọccó ý gì:

-Ta nghĩ biện pháp? Ta lạikhông rõ ràngtập tính củathứ này, làm sao nghĩ biệnpháp?

- Nói thí dụnhư lấytay, hoặc dùng những bộvị khác a.

Thạch Trung Ngọc bắtđầu hướngdẫntừngbước.

TuyLạc Diệp Phi Hoa đơn thuần, nhưng không đại biểu nàngngốc, Thạch TrungNgọc vừa nói như vậy, nàng đươngnhiên biếtý tứ của Thạch Trung Ngọc, tức giận ở trênlưnghắnhung hăng bấm một cái, sauđó nói:

-Ta dùng độ mạnh yếu như thếnày, giúp ngươi giảm nhiệt có được hay không?

ThạchTrungNgọckém chút đau đếnkhóc lên, nghe được LạcDiệpPhi Hoa định dùng độ mạnh yếu như thế này ở trêntiểu huynh đệ của hắn, sợ đến ThạchTrung Ngọc vội vã ôm lấyLạc Diệp Phi Hoa, tiểu huynhđệ gắt gao dánở trên ngườinàng nói:

- Đại tỷ,ngươi bỏ quata đi, nó không chịunổi hành hạ.

- Mau buông.

LạcDiệpPhi Hoa giùng giằng nói.

Lạc Diệp Phi Hoagiãy dụa, hai nhũhoa mềmrất không nghe lời ở trênngực Thạch Trung Ngọccọlấy cọ để, khiến cho Thạch Trung Ngọc không chịu nổi, Lạc DiệpPhiHoa giãydụa, đương nhiên cũng kéo theo tiểu huynh đệ của Thạch Trung Ngọcma sát ở trênbụng nàng.

Thạch Trung Ngọc nơi nào còn nhịn được, thú tínhrốt cục bạo

phát, bàn tay cựckỳ nỗ lực chenđếntrướcngực,bắtđượcmộtbầu ngực của LạcDiệp Phi Hoa.

- Đau, ngươi muốn chếtà, vốnđãép tới khôngcòn hình dáng, ngươi cònduỗi tay qua, nhanh lấy xuống.

Lạc DiệpPhiHoa phẫn nộ nói.

Thạch Trung Ngọc cựckỳ nghe lời, mìnhđể tayđi vào cũng rất khó hoạtđộng, còn không bằngkhông sờ, bất quá tayThạch TrungNgọc đưa tới trên đùi Lạc Diệp Phi Hoa, nhẹ nhàngvuốt ve, đồng thời Thạch Trung Ngọc còn ngoáyđầu lại,ở bên tai nàngnhẹ nhàng thổi khí, khiếncho Lạc DiệpPhi Hoa run lên.

- Đừng nhưvậy cóđược hay không?

Lạc Diệp Phi Hoa cóchútcầu xin tha thứnói.

Lạc DiệpPhi Hoa cũng chỉlà trên đầu môi nói, nhưngcăn bản không có ngăn động tác của Thạch TrungNgọc,như vậy thìlàm cho Thạch Trung Ngọc càng thêmlớn mật,hai taymột mực vuốt veđùi nàng, dường nhưbất cứ lúcnàocũng sẽ kéo quần lót nàng xuống.

Hô hấpcủa LạcDiệpPhi Hoa trởnên dồn dập, Thạch TrungNgọc nhẹ nhàngở bên tainàngnói:

- Thuquần lót lạiđược không?

LạcDiệp Phi Hoalại thực sựnghe lời, quỷ thần xui khiến thulại quần áo lót của mình.

Tiêu trừ tầngtrởngại cuối cùng, Thạch TrungNgọc cảm thấy xúc cảmở bộ ngựccàng ngày càng mạnh, đángtiếc, bởivì hoàn cảnh hạn chế, căn bản khôngthể làm ra động tác quá kích,lúc này Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ đến,có vẻ như ở trong game không thể làm cái kia.

Cái đạo lý vĩđạinày, đã ở trênngười CơNhư Nguyệt, Hướng Lam đạt được chứng minh,Thạch TrungNgọc cóchút bất đắcdĩ, bất quá mỹ nhân trong ngực làm sao có thể đơn giảnbuông tha? Có thể chiếm chút tiện nghi cũng tốt, nếunhư phát triển đến độhảo cảm đượcrồi, vậykhông phải cóthểxxoo sao?

Chỉ chốc lát, Lạc Diệp Phi Hoaở dưới bàntaycủa Thạch Trung Ngọc dănvặt, phátrathanhâm rên rỉ mắc cở, để Thạch Trung Ngọc càng thêm hứng tình, chỉ là vậtdán ở trênbụngLạcDiệp Phi Hoa có chút biệt khuất, quá khó tiếp thu, anh hùngkhông có đấtdụng võ a.

Tay ThạchTrung Ngọcrấtnhanh thì đưađếnvườn hoathần bí của Lạc Diệp Phi Hoa, Lạc DiệpPhi Hoa giật mình, vộivã đètay Thạch Trung Ngọc lại nói:

- Chúngta không nên phát triển nhanh như vậy được không?

Thạch Trung Ngọc hơi buồn bực,khôngphải lúc trước đãsờ rồi sao, nhưng vì tôn trọng Lạc Diệp Phi Hoa,chỉ nhẹ nhàng ôm nàng, không nói lời nào.

Một lát sau, LạcDiệp Phi Hoa nhỏ giọng nói:

-Ngươi…có phải tức giận hay không?Nếukhông ngươisờ đi...

Tình huống nhiệm vụ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọccúi đầu hôn lên gòmá của Lạc Diệp Phi Hoa nói:

- Ta không sao,mới vừa rồilà ta không tốt, nói cho ta nhiệm vụ của Lạc Diệp PhiTuyết đượckhông?

-PhiTuyếtnói thờiđiểmnàngở trong Bạch Hổ thành đi lang thang, đi ngang qua cửa nhà một quảphụ, quả phụ kia vừa lúc mua thứcăn trở về, thứcăn trong giỏxách khôngcẩn thậnrơi ra, vì vậynàng đi qua hỗ trợnhặt,quả phụ dường như cựckỳthích Phi Tuyết, nên dẫn nàng về nhà, trò chuyện một chút, liền hàn huyên tới trượng phu củanàng.

Lạc Diệp Phi Hoadừngmộtchút, sauđó nói:

- Không nói không biết,quả phụ kia cư nhiên sống mấy nghìnnăm, trướ c đâynàngởTửCấm Thành,sau lại nóicó thế lực ngoại lai tiến công, trượng phucủa nàng cùng các chiến hữu đi bao vâytiễu trừ, sau đó an bài Ma Pháp Sưđuanhững ngườixấu kiatrở về...

- Kế tiếp có phải thế lực kiaxuất thủám toánMa Pháp Sư, kết quả đưa tới truyền tống sai lầm, trượng phu củaquảphụ kia cũng theo những người này truyền tống đến địa phươngvô định đúngkhông?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

LạcDiệp Phi Hoa kinh ngạc nói:

- Ngươi làm sao biết? Lẽnào ngươi cũng nhậnđược nhiệmvụ kia? Không có khả năng, ngươi không phải nóingươi từ trongsa mạc rơi vào sao!

- Lầuhai giáo đường nhiềuphòng nhưvậy,có chút nhật ký,cho nên tabiết chuyện đã xảy ra.

Thạch Trung Ngọc nói.

LạcDiệp Phi Hoa gậtđầu tiếptục nói:

-Quảphụ kia mấtđi trượng phu, mộtngười không chỗ nươngtựa, liền dời đến Bạch Hổ thành, sống nhờ vào thân thích của nàng, nămđó trượng phucủanàngđạt được một viên đandược, nghenóicó thểmỹ dung, chonênđể nàng ăn,ai biết sau khiănđandượckia, mấy nghìn năm da thịt không thayđổi,thậmchí còn không chết, kết quả thân thích của nàng chết hết, nàng ngược lạivẫnsống rấttốt, một ngườicô khổ sống như vậy.

-Quả phụtừ trong divật củachồng tìm được một ít gì đó, sau đó dùng phươngpháp đặcthùgia trì vào quyểntrục truyền tống,chỉ cần khởi động quyển trục truyền tốngcó thểđi tới phụ cậnvịtrí chồng nàng chết, đáng tiếcloại vậtnày luyệnchế quá mứcphức tạp, trải qua mấy ngànnămnỗlực, mới thành cônglàm ra mộtcái.

-Nàngchỉlà một quả phụ,cũng không biết vũ kỹ gì, lo lắng sẽ đi đến mộtđịa phương nguy hiểm, thời điểmnói chuyện với Lạc Diệp Phi Tuyết, Lạc Diệp PhiTuyếtchủđộng giúp tìm kiếm tin tứccủa chồng nàng, quả phụ cũng đồng ý,nói nếu quả thậttìm được trượng phu của nàng, như vậy trượng phu nàng trước khi chết lưu cho nàng mộtquyển trục chuyển chức sẽ cho Phi Tuyết.

ThạchTrungNgọc hỏi.

- Sau đócác ngươi tới? Quyểntrục chuyển chức kia có thể chuyển thànhchức nghiệpgì?

- Không biết, Phi Tuyết quá nóngnảy, không hỏi rõ ràng đã tiếp nhiệm vụ, sau đó tới tìm chúng ta.

Lạc Diệp PhiHoanói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Vậycác ngươi không cần tìm, namnhânkia đã chết.

- Không thể nào? Đã chết? Vậy nhiệm vụ củaPhi Tuyết không phải không thểhoàn thành sao?

Lạc DiệpPhi Hoakinh ngạchỏi.

- Cũngkhôngđến nổi, trực tiếpnói cho quảphụ kia biết trượng phu của nàng chết không phải xong chuyện? Lẽ nào nàng còn cóthể buộc các ngươibiến người chết thànhngườisống sao?

Thạch Trung Ngọc nói.

LạcDiệpPhi Hoa thống khổ nói:

- Hy vọngnhư thế.

- Ta kiến nghị,chúngta bâygiờnên nghĩ làm sao đirangoài mới là vươngđạo, vẫnbịvây ởchỗ này tuyệt đốikhôngphải biện pháp,nếu không chúng ta khởi động hệ thốngphòng lang,đậpphá kết giớinày, trực tiếp đèchết chúng ta, sauđó chếttrở về.

Thạch Trung Ngọcnói.

- Ta mớikhông cần loại phương pháp tử vong như thếđâu.

Lạc DiệpPhi Hoa lè đầu lưỡikhả ái nói.

Không saibiệt lắm qua mười phút, Lạc Diệp Phi Hoa nhỏ giọng hỏi:

- Ta từ trongsách giáo khoaxem, dườngnhư vật kia của nam nhân, bình thường mà nói chẳng mấy chốcsẽ mềm xuống,vì saongươi đến bây giờ còn cứngnhư thế?

Thạch Trung Ngọc cười dâm đãngnói:

- Không biết,cóthể là ta thiên phú dị bẩm,về sau ngươi có phúc rồi.

Lạc Diệp Phi Hoa sửng sốt, sau đó biết Thạch Trung Ngọclà cóýgì, vừa giận vừa thẹn,ởbên hông hắn hunghăngbấm một cái, Thạch Trung Ngọc phátthệ, nếu như khôngphải nơiđây thật quá nhỏ, Thạch Trung Ngọc nhất địnhsẽ không chút do dự mặcáo giápvào, đểcho nàng khôngcó địa phương bóp.

- Ta cảm giác, lạitiếptụcnhư thế, tiểu huynhđệ của ta sẽ gãy.

Thạch Trung Ngọc thống khổ nói.

-Nghiêm trọng nhưvậy? Vậy phảilàmthếnào?

Lạc DiệpPhi Hoa hỏi.

Thạch Trung Ngọcsuynghĩ một chút, hai tay ôm Lạc Diệp PhiHoa, ôm nàng lên một ít.

Lạc DiệpPhi Hoa cực kỳ khẩn trương, hắn muốnlàm gì? Chẳng lẽ hiện tại đãmuốn chen vào? Nhưvậy không tốt lắm đâu? Quen biết hắn mới bao lâu, cứ như vậyđã thànhvợ chồng?

-Không nên vào!

Lạc Diệp PhiHoa thanh âm trong mang theo mộttia khủng hoảng.

- Cái gì vào?

Thạch Trung Ngọc khônghiểu hỏi?

Lạc Diệp PhiHoa sửng sốt, lẽ nào hắn không phải ý đó? Nhưng tại sao hắn ôm mìnhlên? Lạc Diệp Phi Hoa cóthể cảm giác được rõ ràng tiểuđệ của ThạchTrung Ngọctừ từdi chuyển xuống,dường nhưđã sắp đến âmhộcủa mình...

-Thả ta xuống, nhanh thả ta xuống.

Lạc Diệp Phi Hoa giùng giằng nói.

-Chớ lộn xộn,để chotathoảimái một chút.

Thạch Trung Ngọcnói.

Thoải máimột chút? Quả nhiên vẫn là muốn làm chuyện xấu, Lạc Diệp PhiHoa kém chútkhóc lên, nam nhân nàycũng quávô sỉ,tạisao có thể như vậychứ? Ngườita khôngđồng ý a.

Nhưng Lạc Diệp Phi Hoa cảm giác được thời điểmvậtkia củaThạch Trung Ngọc lướt qua nơi tư mật của mình, lại còn ôm mình lên, Lạc DiệpPhiHoa sửng sốt, rất nhanh thì biết, Thạch TrungNgọc chỉ muốn tiểu đệ không đụngtới bấtkỳ vật gì mà thôi.

LạcDiệp Phi Hoa thởphàonhẹ nhõm, nhưng không biếtvì saolạicó chútthất lạc nho nhỏ,Lạc DiệpPhiHoa che khuônmặt nhỏ nhắn của mình, trời ạ, mình nghĩgì thế? Bỗng nhiên Lạc DiệpPhi Hoa cảm

giác ngựccủa mình hơi khác thường, dường như bị vậtgìbọc lại.

Hiệntại bộ ngực của Lạc Diệp Phi Hoa đối diện đầu của Thạch Tru ng Ngọc, Thạch TrungNgọc đươngnhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, đầu chôn ở trong đó, thamlam hôhấp mùi thơmcủaxử nữ, miệng còn thỉnh thoảng cắnnhẹ hai điểm màu hồng nhấmnuốt.

LạcDiệpPhi Hoa phát rathanh âm rên rỉvui sướng,cảm giác mình sắp bị đè nát, không cần Thạch Trung Ngọc tiếp tục động, Lạc Diệp PhiHoa thẳng thắnleolên, miễn chohai đôibảo bối của mình bị đè hủy.

- Uy, lưumanh, bây giờ ngươi ngồixổm xuống.

Lạc Diệp Phi Hoa nói.

Lại truyền tống

DTV-EBOOK.COM.VN

- Muốnlàm gì?

Thạch Trung Ngọc không hiểuhỏi.

Lạc DiệpPhi Hoa cười nói:

- Đểchota đứngở trên vai ngươi, nhưvậy khônggian sẽlớn hơn nh iều, cũngkhông cần khó chịunhư vậy.

Thạch TrungNgọc suy nghĩ một chút cũngđồngý,tuynhư vậythì không thể chiếm tiện nghi, bất quá sẽ thoảimái hơnrất nhiều.

Tuy hơnnửa người của Lạc Diệp Phi Hoađã ly khai mặt đất, nhưng chân củaThạch Trung Ngọc vẫn không thể hoàn toàn ngồi xổm xuống, hoàn cảnh củanơinày thậtsự quá nhỏ, chỉ có thể ôm Lạc Diệp Phi Hoa từ từ leo lên, rất nhanh, Lạc Diệp PhiHoarốt cụcbò đến trênngười Thạch Trung Ngọc, hai chân đạpbả vai hắn.

Hai người thở phào nhẹ nhõm, rốtcụckhông cần thốngkhổ như vậy, Thạch Trung Ngọc đứng lên, nơi đâykhông giannhỏnhưvậy, chỉ cần chân của Lạc Diệp Phi Hoa không đạp trợtở trên người mì nh, thì tuyệt đốisẽ không ngã sấpxuống.

Đông!

- Lưu manh, ngươi muốn chết à? Đầu củata đụng vào tường,ngươi biết như vậy rất đau không?Thật là, phía dưới nhỏ như vậy, làm sao ngay cảphíatrên cũng như vậy?

Lạc Diệp Phi Hoa che đầu nói.

- Còn không phải đều là lỗi của ngươi, nếu nhưkhông phải ngươi dùng Thiên Lôi phách ta,nơiđâylàm sao sẽ thấpnhư thế?

ThạchTrungNgọc bất mãn nói.

Lạc Diệp Phi Hoa buồn bựcgiẫmtrên đầu ThạchTrungNgọc, phẫn nộ nói:

- Nếu như không phải lưu manh ngươichiếm tiện nghi, sao sẽ bị Thiên Lôicông kích?

- Cùngtacó quanhệ gì?Nếu nhưkhông phải ngươi công kích ta, bây giờ chúng ta sẽ nhưvậy sao?

Thạch Trung Ngọcngắt chân nhỏcủa Lạc Diệp Phi Hoa một cái.

Nguyên bảnLạc Diệp Phi Hoađã đứng không ổn,một chân giẫm ở trên đầu Thạch Trung Ngọc, hiệntạichânbị người ngắtmộtcái, Lạc DiệpPhiHoa hoảngsợ, đứng bất ổn, lòng bàn chânrớt xuống, lưng tựavào vách tường,hai chân trượtđến trước mặt Thạch Trung Ngọc, an vịở trên cổ hắn.

Thạch Trung Ngọc vẫntốt, da dàythịt béo, không chịu đến tổn thươnggì, bất quá Lạc Diệp Phi Hoaliền thảm, chỗ riêngtư kia, không chỉ nam nhân mới đau,nữ nhân cũng rất đau, đau đến nước mắt của Lạc Diệp Phi Hoa kém chútrơi ra.

Lạc DiệpPhiHoa nêncảm thấymay mắn, may mắn Thạch Trung Ngọc không có mặctrọng giáp, bằng không lần nàynàng đãsớm khóc lên.

- Ngươi không saochứ?

Thạch Trung Ngọc quan tâm hỏi.

Lạc DiệpPhi Hoahừ một tiếng,nỗ lực nhíu chân, không cho địa phươngkia tiếptụcbịThạch Trung Ngọcdằn vặt, u oán nói:

-Lần này đổi thành ngươi thử nhìn một chút, có đau hay không.

ThạchTrungNgọc laumồ hôi,nếu như tiểu đệbị loại thương tích này,còn không biết có thểđứnglênhay không, sợ rằng sẽ trực tiếp đau chết a?

Quahồi lâu, Lạc Diệp PhiHoamới cảm giác khá hơn một chút.

Thạch TrungNgọc đứng, trên cổ cưỡi mộtmỹnữ, hai người cúloã lồ

như thế.

- Lúc nào chúng ta mới có thểđira?

Lạc DiệpPhiHoahỏi.

Thạch TrungNgọc suy nghĩ một chútnói:

- Ta cũng không biết,bất quá HinhVũ Chi Tử rấtgiỏi cơ quanthuật, phỏng chừng nàng có thể phá vỡcơ quan, chúng ta lẳng lặng đợi nàngtớicứu chúngta đi!

- Vậy còn khôngmau mặc quần áo vào? Vậtkia củangươi hẳnđã mềm xuống? Bị người chứng kiến liền xong đời.

Lạc Diệp PhiHoa thúc giụcnói.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút cũng thấycó đạo lý, bất quá bâygiờ cái tạohình này,coi như mặcquần áo, cũng rất dễdàng để chongườikhác hiểulầm?

Hai người mặc trang bị,LạcDiệp PhiHoa cảmthấy như vậy cóchút khôngđược tự nhiên,trọng giápcủa Thạch TrungNgọckhiến cho bắp đùicủa nàng cóchút không thoải mái, bấtquá bây giờ nàng đãmặcbì giáp, cũng không phải rất khó chịu, cóthểmiễn cưỡng chịu được.

Đợi chừng nửacanhgiờ, Lạc Diệp Phi Hoa nhịn không được hỏi.

-Người kia thực sẽ đếncứuchúng ta sao?

-Ta làmsao biết, nhìn nhân phẩm thôi, nếu như nàng cũng không thể phá giải cơ quan này mà nói, chúngtathực sựchỉcó thể chết trở về.

Thạch TrungNgọc tuyệt đối không phụ tráchnói.

Lạc Diệp Phi Hoa hừ một tiếng, cũng không nói tiếp, bất quávẻ mặt nàng vẫn rất chờmong, tuynhiệm vụ của nàng dựa theo đạo lý mànói đã hoànthành, dù sao cũng biết trượng phu củaquảphụ đã chết,có thểtrởvề báo tin.

Nhưng LạcDiệpPhi Hoa vẫnmuốn tiếp tục tìm tòi nghiên cứu địa

phươngnày đếncùngcó cái quỷ gì, tốt nhất có thểthay trượng phu quả phụ kiabáothù, như vậytrở về giao nhiệm vụ, nóikhông chừng Lạc Diệp Phi Tuyết lấy được quest thưởngsẽ càng nhiều.

Đột nhiên, trên mặt đất nổilên quangmang, Thạch Trung Ngọc nói:

-Ai, bikịch, sớm biết bây giờ chúng ta mặc quần áo cũng không muộn, hàtất sớmnhư vậy liền mặc y phục? Phi Hoa, nói không chừnglát nữa chúngta sẽphải tách ra, ngươi cần phải nhớ tới ta a.

-Hừ, quỷmới sẽ nhớ ngươi,hy vọnglầnnày truyền tống, có thể truyềntống ta đến chỗ muội muội.

Lạc Diệp PhiHoa nói, nhưng trong lòng không biếtvì sao có chút thấtlạc, chỉ muốn cùng hắn ởbên nhau lâuthêmchút nữa.

Thạch Trung Ngọccũng khôngđể ý, quang mangcàng ngày càng sáng,Thạch Trung Ngọc cùng Lạc Diệp Phi Hoabiếnmất, rốt cục không bị hoàn cảnhhạn chế, Thạch Trung Ngọc thởphào nhẹ nhõm,mặc dù khôngbiết tiếpđó sẽbị truyền tống đến địa phương nào, bất quá Thạch TrungNgọccó thểxácđịnh là, coi nhưcòncó thể bị truyền tống đến mộtđịa phương khôngthể rời đi, vậy cũng có thểnằm, mà không cầnđứng.

Sau khi quang mang biến mất, Thạch Trung Ngọccảm người nhẹ đi, Lạc Diệp Phi Hoaquả nhiên tiêu thất, Thạch Trung Ngọc thở dài, không biếtcòn có thể gặp lạinữ hài này hay không.

- Hinh Vũ Chi Thạch, chúng ta lạigặp mặt.

Một giọng nóingọt ngào hô lên.

Thạch Trung Ngọcsửng sốt:

-LạcDiệp Phi Hoa? Không nghĩtới vận khí của chúngtatốt như vậy, nhưthế cũng khôngxa nhau.

Thạch Trung Ngọcnói xong liền muốn vươn taysờ ngựcđối phương mộtcái.

- Mới vừarồi ngươiở cùngtỷtỷta?

LạcDiệpPhi Tuyết hỏi.

Thạch Trung Ngọc kémchút ngốcmất, tay chuẩnbị đi sờ ngựcđối phương dừngở trên không trung, Thạch Trung Ngọc thở phàonhẹ nhõm, thậtnguy hiểm, thiếuchút nữa thìviết di chúcởđây rồi,không nghĩ tới mìnhlại lầm,ngườinày dĩnhiênlàLạc Diệp PhiTuyết.

- Đúng vậy , mới vừa rồi cùngtỷ tỷ ngươi ở chung một chỗ, bất quá chỗ chúng ta đột nhiên tối đen, nơi đây ngược lại khôngtệ, cây đuốc vẫn sáng.

Thạch Trung Ngọc lộvẻ tức giận nói.

Lạc Diệp Phi Tuyết buồn bựcnói:

- Mới vừa rồi tavà HinhVũ ChiTử ở chung một chỗ, cũngđộtnhiên tối đen, làm chúng ta cực kỳ sợ hãi, sauđó liêntruyền tống tới đây, vận khí không tệ, rốt cục có ánh sáng, ta vàtỷtỷ đều rấtsợtối, mới vừa rồitỷ tỷ của ta không cóôm ngươi chứ?

- Không có...

Thạch Trung Ngọc nói.

Ta nhớ ngươi muốn chết

DTV-EBOOK.COM.VN

LạcDiệp PhiHoa quả thực không có ômThạch Trung Ngọc,mà cưỡi Thạch Trung Ngọc, trách không được thời điểm đèn tắt, nàng đột nhiên phátra thét chói tai,nguyên lailàsợ tối, hắc,nữnhân thật đúng là một loại động vật kỳ quái, hắc có gì phải sợ? Tối ngủchẳnglẽ không tắt đèn sao?

- Đúng rồi, ngươi mới vừarồi cùng Hinh VũChi Tử chung một chỗ? Nàng có nói làm sao phá giải cơquan này haykhông?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Lạc Diệp Phi Tuyếtcó chút xấu hổnói:

-Lúc trướcnàng mộtmực tìm kiếm làm sao phá giải cơ quan,nhưng sau khicâyđuốc đột nhiêntắt, ta vẫnquấn quít lấy nàng, dường như nàng không có tiếp tục đi tìm phương pháp phá giải cơ quan.

Trên ót Thạch Trung Ngọcxuấthiện một đạo hắctuyến, mới vừa rồi mình lại còn một mựcchờ DươngTử tớicứu người, không nghĩ tới nha đầu kiaôm một nữ hài khác,đánh rắmcũng không làm, lãng phí thời giana.

- Mới vừarồi Hinh Vũ ChiTửnói với ta thật nhiềusự tìnhliên quan tớingươi, nhìn ra được, dường như nàngcực kỳ thích ngươi a! Ta làm sao lạikhông nhìnra ngươi có nơi nào đáng để nàngthích nhỉ?

LạcDiệp Phi Tuyết vừa cười vừa nói.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi:

-Một tiểu nhađầumà thôi, bổn suấtcamị lựckinh người, lớn tớisáu mươi, nhỏ đến sáutuổi, toàn bộ thông sát,có cái gì đáng kinh ngạc.

LạcDiệp Phi Tuyết lập tức làm ra động tác nôn mửa, điều này làm cho tâm ThạchTrung Ngọc cóchút tổn thương, quá đả kích người.

-Mớivừa rồi tỷ tỷta có cùng ngươinói sự tình gìliên quan tớita hay không?

LạcDiệp Phi Tuyết hỏi.

ThạchTrung Ngọctỉ mỉ suy nghĩ một chút nói:

- Không có, trừ nhiệm vụ của ngươi ra, thì khôngcó bất luận chuyện gì liên quan tới ngươi.

- Vậycác ngươi nói cái gì?

Lạc Diệp Phi Tuyết tòmò hỏi.

Ở LạcDiệp Phi Tuyết cho rằng, nếu hai người bọn họ chưa quen,tự nhiên sẽtừ địa phương hai người quen thuộc bắtđầu đàm luận,hai ngườiđều vừa lúc nhậnbiết mình,làm sao lạikhông phảitròchuyện mình chứ? Điều nàylàmcho LạcDiệpPhiTuyết có chút phiền muộn.

- Dường như không có trò chuyện gì a?

ThạchTrungNgọc nói.

LạcDiệp Phi Tuyết một bộ không tinnói:

- Tỷ tỷ của ta là mộtđại mỹnữ,lẽ nào ngươi không muốn chủ động tiếp cận? Hầunhư khôngnói chuyện? Nói ai tin?

Thạch Trung Ngọc quả thựckhông cùng Lạc Diệp Phi Hoa trò chuyệnbao nhiêu, trên thực tế hai người hầu nhưchỉlàmmộtítsự tình ám muội màthôi, còn tròchuyện,có vẻ như thật không trò chuyệngì nhiều.

-Ngươi muốn khen ngươi là đại mỹnữnóithẳngra không được sao, cầngì kéo tỷ tỷ ngươivào?

Thạch Trung Ngọc buồncười nói.

Lạc Diệp Phi Tuyết hơi đỏmặt,nàng và LạcDiệpPhi Hoa giốngnhau nhưđúc, khentỷ tỷcủa mình xinh đẹp, cũng chínhlà khen chính mình đẹp.

-Hừ,bản tiểu thư thiên sinh lệ chất,đây vốnchính là sự thực, nơi nào khoe khoang rồi hả?

LạcDiệpPhi Tuyếtkhông phục nói.

Thạch Trung Ngọc cười nhạt, khôngnóigì.

Lạc DiệpPhiTuyết lại đổi thànhmột bộ giảo hoạt,đi tới bên tai Thạch TrungNgọc, thầnbí nói:

- Ta và tỷ tỷ trong lúcđócòncó một loại cảmứngđặc thù,rất nhiều chuyện phát sinhở chỗ tỷ tỷ ta,ta cũng sẽ cảm giác được...

Thạch Trung Ngọc đổmồ hôi, nữ hài này nói làmuốnbiểu đạtcáigì? Chẳng lẽ là nói, mớivừa rồi lãotửcùng tỷtỷ nàng xảy rachuyệnmờ ám kia, nàng cũng cảm thấy? Trờia, sẽ khôngbi kịch nhưthế chứ?

- Bất quáđáng tiếc, trongtrò chơi cảm giácphai nhạtrất nhiều, ta chỉ có thể cảm giác đượcmới vừa rồi tỷ tỷcủa ta tâmlýcóchút sợvà khẩn trương, ngươi đếncùng làm cái gì với tỷ tỷta?

Lạc DiệpPhi Tuyếtnghĩa chínhngôn từ hỏi.

Thạch Trung Ngọc khẩn trương rốt cụctrầm tĩnh lại, thìra chỉcóthể cảm giác được như thế, vậy không cầnlo lắng, Thạch Trung Ngọc nói:

- Có thểlà bởi vìđột nhiên tốiđen, cho nên nàng mới có thể cảm thấy sợ và khẩn trương!

- Vậy trướcđó tại saotỷ tỷta phẫnnộnhư vậy? Ta có thể cảm giác đ ượcrõ ràng.

Tâm tình bátquái của Lạc DiệpPhi Tuyết không ngừngchút nào.

Đối với cáinày Thạch TrungNgọc ngượclạikhông có giấu giếm, nói:

-Lúcđóta đangnằm trên mặt đất, tỷ tỷ ngươi đột nhiên xuất hiện, giẫm lên chân ta, thânthể không cânbằng, ngãvào ngườicủa ta, cái trán vừa lúcđánh vào trên miệngta,nàng cho rằng ta hôn lên trán củanàng một cái, cho nên rất phẫn nộ.

Thạch Trung Ngọckhông nói kỳ thựchaingười là miệng đốimiệng, nếu nhưnói, sợrằng Lạc DiệpPhi Tuyết cũng sẽcho mìnhmộtđiểm nhan sắc nhìn, nếu như bị nàng biết mìnhvà tỷ tỷnàng xảy ra nhiều sự tình mập mờ như vậy, vậy không cần nói, támphần mười sẽ bịđòn.

Mặcdù Thạch Trung Ngọcchỉ nói hôn Lạc Diệp PhiHoa mộtcái,vẫn bị Lạc Diệp PhiTuyết hung hăng liếcmắt.

- Uy, ngươi đang yênđanglành lại nằm trênmặtđất làmgì?

LạcDiệp Phi Tuyết hỏi.

ThạchTrung Ngọcnhàm chánnói:

- Dù sao cũng không thểđi, khôngnằm nghỉ thì làm gì? Nằmthoải mái nhất, ngươi cómuốn nằm cùng hay không?

- Ngất,người nào nóicho ngươi biết nơi đâylàbức tường trong suốt phong bế? Nói không chừng nơi đâycó thể đia?

Lạc Diệp Phi Tuyết nói.

Sau khi nói xong, Lạc Diệp Phi Tuyếtđưa tayra,ở bốn phíasờ loạn một trận, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn động táccủa LạcDiệp PhiTuyết, từ từ háto miệng, bởivì Lạc Diệp Phi Tuyết đã cách hắn mườimét,nhưvậy cũng không thể đụng vào tường.

Điều nàynóirõ cáigì? Nơi đây không cóvách tường trong suốt cách trở,là tùy thời cóthể đi lại, hiện tại Thạch Trung Ngọc nào còn có tâmtư nằm?Vội vã đứng lên, đi theo LạcDiệp PhiTuyết.

- Làm sao ngươi biết phải đi phươnghướng này?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

LạcDiệpPhi Tuyết cực kỳvô tội nói:

- Ta làm sao biết phương hướng nào chính xác?Ta chỉđi đại mà thôi.

ThạchTrung Ngọccó chút bất đắcdĩ, cư nhiên dựa vào mông,bất

quá Thạch Trung Ngọc cũng không để ý, dù sao mình cũng không biết đi đâu,còn không bằng theo LạcDiệpPhi Tuyết, nói không chừngnha đầukia còn có thể đi lộ tuyếnchính xác, cũng không biết những người khác hiệntại thế nào, không biếtcó phải cũng là tùy tiện đi lại hay không.

Cũng không biết DươngTử bị truyền tốngđến địa phương nào, không biếtcó nguy hiểm hay không, Thạch Trung Ngọc lo lắng rõ ràng chothấydư thừa, bởi vì chỉ chốclát, Thạch Trung Ngọcliền gặp được DươngTử còncó một Mục Sư, trướckia Thạch Trung Ngọc cũnggặp qua, chính là kia đi theo bênnguời Lạc DiệpPhi Tuyết.

- Đại thúc, ta nhớ ngươi muốn chết.

DươngTử nhìn thấy Thạch Trung Ngọc,lập tức mừngrỡchạy tới.

Thạch TrungNgọc mỉm cười nói:

-Đừng nói nhảm, ngươi vàtamới tách ra bao lâu? Nhanh như vậyđã nhớta? Ta mới không tinđâu.

Dương Tử bĩumôi nói:

- Ngườita chẳngqualà khách khímột chút màthôi, ngươi còn tưởng là thực?

Hội hợp

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc kém chút thổ huyết, nha đầukia nóicũng quá tổn thương người, cái gì gọilàkhách khí mộtchút?Phatrò lão tử chơi sao?

-Đúng rồi, saocác ngươi lại đi ngược?

Dương Tử hỏi.

- Đingược? Làm sao ngươibiết là chúngta đi ngược,mà không phải các ngươiđi ngược?

Thạch Trung Ngọc hỏi ngược lại.

DươngTử khinh thường nói:

- Lấy độ nhạy cảm phương hướng của bản cônương mà nói, tuyệt đối làcácngươiđingược.

ThạchTrungNgọc đầu lớn như cái đấu,không biết phải làm sao tranh cãi với Dương Tử, Thạch Trung Ngọcvuốt lương tâm nói, mìnhthực không biết đi như thế nào,con đường nào mớilà chính xác.

-NếuHinhVũ Chi Tử khẳng định như vậy, vậy chúngta dựa theoA Tử nói đi đi!

LạcDiệpPhi Tuyết nói.

ThạchTrungNgọc bất đắc dĩ, chỉ có thểlần nữa đi vòng vèo, sớm biết còn không bằng nằm tại chỗ chờ DươngTử tới.

- Không biết hiện tại những người khácở chỗ nào, nếu nhưlát nữa ở phía trước gặp được thìtốt rồi.

Mục Sư nói.

Thạch Trung Ngọc nhìn thuộc tínhcủa nàngmột chút.

Lạc DiệpPhiHồng: cấp 34, MụcSư.

Cũng dùngLạc Diệp mở đầu, khôngbiết cùngtỷ muộiLạc Diệp Phi Hoa làquan hệ như thế nào, nói không chừng là bằng hữu,lúctrước ngheLạc DiệpPhiHoanói nàng muốnthành lập bangphái, xemra Mục Sưnàychí ít cũng là nhân viên nòng cốt?

-Lần này các ngươi tới toànbộ đều là nữ nhân?

Thạch Trung Ngọchỏi.

LạcDiệp Phi Tuyết tò mò nhìn Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Trong công hội chúng ta toàn bộ đều lànữ nhân, lẽnàongươi không biết sao?

Thạch Trung Ngọc ngốc nhìn Lạc Diệp Phi Tuyết, trong công hội toànbộđều là nữnhân? Vậy thật có thể thànhsự sao? Lạc Diệp Phi Hoa thoạtnhìn có bộ dạng nữ cường nhân sao? Hơn nữa, dường nhưthời điểmở cùngvới mình, không khác nữhài bình thường bao nhiêua.

Cònnhư Lạc Diệp PhiTuyếtthì càng đừngnói, bất kểxemthế nào cũng chỉ là một tiểucô nương bình thường, hai nha đầu này có thể tổ kiến một bang pháitoàn bộ đều lànữ nhân?Vậy thật làm được sao? Thạch Trung Ngọccó chút hoài nghi.

Ánh mắt của Thạch Trung Ngọc tự nhiên bị Lạc DiệpPhi Tuyết thấy được, hừ lạnh nói:

-Tabiếtnhững nam nhân các ngươi khinh thườngchúng ta, bất quá chúng ta chính là muốn chế tạo một bangphái lợi hại, cho những nam nhân các ngươi biết,ýnghĩ trước kiacủacác ngươi đềusai.

Thạch Trung Ngọcbĩumôi khinh thường,cái xãhộinày chínhlà xã hội nam quyền, chíitở trongmấy ngàn năm lịch sửcủa Trung Quốc mà nói, còn khôngcó nghe nói qua cóbao nhiêunữ nhân lợi hại, những nữ hài này chỉ biết cầmVõ Tắc Thiên,Mộc QuếAnh, Hoa Mộc Lan tới nói,nhưng kia chẳngqua là mấy người mà thôi,cóích lợigì.

ThạchTrung Ngọclười tính toánvớiLạc Diệp Phi Tuyết, yên lặng đi về phía trước, tuy hắn tuyệt đối không xemtrọng bang phái toàn bộlà nữ nhânkia, nhưng tronglòngvẫn hi vọng bang phái các nàng có thểkhá hơn.

- Đúng rồi, các ngươi đánhraKiếnBang Lệnhchưa?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Lạc Diệp Phi Tuyết cười khổ lắc đầu nói:

- Chưa lấy được KiếnBang Lệnh, vận khí củachúng taquá kém, xem ra chỉcó chờngày mai đi tham gia đấu giá.

- Thời gian chỉsợ cóchútkhông kịp, còn không biết bản đồ nàyrốt cuộc phảilàm saođi ra ngoài, từ trong tài liệu chúng ta lấy được, hiện nay còn không có bấtkỳ một phương pháp nào có thểđira ngoài, cònnhư nam nhântrong nhiệmvụ của ngươi, lợi hạinhư vậy cũngra không được,sợ là chúng ta muốn tìmđược cửara cũng rất khó.

ThạchTrung Ngọc nói.

Lạc Diệp Phi Hồng dùngánh mắtnhìn thẳngngốc nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Lẽ nàongươikhông biết trênthếgiớinày cómột loại đồ đạc làquyển trục hồi thànhsao? Chỉ cầnkhởi động không phảicó thểđitrở về,lại nói hiện nayđãbiết mụctiêu nhiệm vụ đã chết, hoàn toàncó thểtrở vềbáo tin.

ThạchTrung Ngọc buồn cười nhìn LạcDiệp Phi Hồng nói:

-Vậy bâygiờ ngươi khởi động quyểntrục hồi thành thử nhìn một chút? Tacam đoan ngươi khôngthểquayvề, bởi vìđâylàbảnđồđặc thù.

Lạc Diệp Phi Hồng có chút khôngtin Thạch Trung Ngọc, nhìnLạc DiệpPhi Tuyết nói:

- Phi Tuyết, hiện tại takhởiđộng quyển trụchồi thành, nếunhư có thể thànhcông,nhớ kỹcắt đứtta trởvề thành.

LạcDiệp Phi Tuyết gậtđầu, loại bảnđồ đặc thù này các nàngchưa baogiờ thấy, cũng không biết có thật không thể khởiđộng quyển trục hồi thành không,tuy Lạc DiệpPhi Tuyếtcực kỳ tin tưởng Thạch Trung Ngọcnói, bất quáthử một chút cũng khôngtổn thấtgì.

Lạc Diệp PhiHồng khởi độngquyểntrụchồi thành, sau đó vẻ mặtkhó coi nói:

- Thựcsự không được.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọcthản nhiên:

- Đã sớm nói chocác ngươi làkhông được, còn không tin lời của ta? Không nghe lão nhân nói, chịu thiệt ởtrước mắt a.

Lạc Diệp Phi Hồng đưa lưngvề phía Thạch Trung Ngọc làm ra động tác nônmửa,sau đóquơquơ quả đấm nhỏ, Dương Tửvà Lạc Diệp Phi Tuyết che miệngnở nụ cười.

-Đinhlinhlinh…

- Điện thoạicư nhiên vang lên? Thì rangoài bức tường trong suốt có thể dùngtín hiệu, chúng tacưnhiên đến bây giờcũng khôngthử xem có thểđiện thoại hay không, thật ngu ngốc.

Lạc Diệp Phi Tuyếtáonão nói.

Nói xong,Lạc DiệpPhi Tuyết liềnnhận nghe điện thoại.

- Tỷ, bây giờ chúngta còntrong thông đạo, cácngươi ởđịa phương nào?

Lạc Diệp Phi Tuyết hỏi.

- Ta và LạcDiệp Phi Vũ ởcùng, chúngta đingược, bâygiờ trở lại trong đạisảnh, các ngươi chờ ởnơiđó, chúngtađi tìm các ngươi ngay.

LạcDiệpPhi Hoa nói.

-Vậyđượcrồi, các ngươi nhanh lên một chút.

Lạc Diệp Phi Tuyếtnói.

Chứngkiếnánh mắt của đám người Thạch Trung Ngọc tòmò, Lạc Diệp Phi Tuyết nói nội dung một lần.

-Nếu không các ngươi cũng chờ một chút, mọingười cùng nhau hànhđộngan toàn hơn,cáiđịa phương này thậtquỷ dị, gặp phiền phức sẽ không tiệnchiếucố nhau.

Lạc Diệp Phi Tuyết nói.

Dương Tử nhìn Thạch Trung Ngọc,biểu thị tất cả hắn quyết định, dù sao nàng là nhất địnhsẽ nghe Thạch Trung Ngọc an bài.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩmột chút, gật đầu nói:

- Vậyđược,chúng taở nơiđây chờmột chút, ngươi tổ đội đi.

Rất nhanh, đội ngũnhỏ liềnhìnhthành, mọi người mở bản đồ ra, quả nhiên từ trên bản đồ chứng kiến hai quang điểmdi động,bất quá bởivì nơi nàylà bản đồ không biết tên, cho nên chỉ một vùng tăm tối, cáigì cũng nhìn không thấy.

Thạch Trung Ngọc rút tẩu thuốc, dựa vào tường,nhìn haiquang điểm từ từ di động, cũng không sốtruột,dù sao Thạch Trung Ngọc cái gì cũng khôngnhiều, chỉ có thời giannhiều.

Mọi người tậphợp,cũng maymắn trước đó người Lạc DiệpPhi Hoa mang tới đã chết haingười,bằng khôngđội ngũnày sẽ khôngcóvị trí của Thạch Trung Ngọc và Dương Tử, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ chốclát, ThạchTrung Ngọc đi ở phía trước cảm ứng được kỹ năng VọngXuyên cảnh cáo, biết sự tình khôngổn, lậptức ngừng lại, Dương Tử vừa lúcđi ởphía sau ThạchTrung Ngọc,ai biếtThạch TrungNgọc dĩ nhiên ngừng chân, khôngthể khống chế được mình, đụng vàotrên khôigiápcủa Thạch Trung Ngọc.

Phá giải cơ quan

DTV-EBOOK.COM.VN

- Đại thúc, sao ngươi dừnglại? Làm hạita đụng đau lỗ mũi.

Dương Tử uoán nói.

Thạch Trung Ngọc vô tội nói:

- Nếu như ta không dừng, bị thương chính làlỗ mũi của ta, nơi đây hẳn lại xuất hiệnbức tường trong suốt đáng chết kia, mọi người c ẩn thận một chút, phòng ngừabị xa nhau lần nữa.

- Tấtcả mọi người nắmtay nhau.

LạcDiệp Phi Hoa lập tức ra lệnh.

-Gợi ý củahệ thống, Lạc Diệp Phi Tuyết làm ra hành vi xâmphạm với ngài,có đánh xuống ThiênLôi nghiêm phạt hay không?

Trên ót Thạch Trung Ngọcxuất hiện hắc tuyến,bắt tay cũng sẽ xuất hiện loại tình huốngnày? Maymắn trướcđây lãotử khôngcó chủ đ ộngđinắmtaynữ nhân xa lạ, bằngkhông chết nhưthếnàocũng không biết, bất quánhađầu Lạc DiệpPhi Tuyếtcòn rất chủ động, cư nhiên chiếm tiện nghi củalão tử.

Tay phải nắmLạc Diệp Phi Tuyết, taytrái nắm DươngTử, Thạch Trung Ngọccực kỳhạnh phúc, chỉcó chút đáng tiếc, bêntrái là DươngTử mà không phải Lạc DiệpPhi Hoa.

Không phảinói Thạch Trung Ngọc không thích Dương Tử, mà cảm thấy nếu như kéomộtđôitỷ muội hoa, sẽphong cách hơn mà thôi.

- Đại thúc,ngươi nghĩ gì thế? Không phải là nắm taythôi sao? Còn cười dâm đãng như vậy.

Dương Tử bất mãn nói.

Thạch Trung Ngọc laumồ hôi,lão tử cườicựckỳ dâmđãng? Không

thể nào? Lão tửmột ngườithuần khiếtnhư vậy, sao lạilộ ra nụ cười dâm đãng? Không có đạo lý, chẳng lẽ gần đây bị người làm hư?Ân, nhưng gần nhất dường nhưlão tử không tiếp xúc namnhân a?Sẽlà aichứ?

Cảm nhận đượcDươngTử nhảy một bước, Thạch Trung Ngọc đang yy, nơi nào sẽ nghĩ đến cái gì,theo bản năng nhảy tới, bấtquá bước tiến của hắncó chút lớn, cựckỳ bi kịch, mũi lầnnữađụng phải tường.

Thạch Trung Ngọc muốn xoamũi của mình, nhưng hai cô nương nắm cực kỳ chặt, căn bản không buông tay.

-Ai bảongươi suy nghĩ lungtung? Đáng đời,hiện tại đừng nghĩ buông tay, nếunhư bởivì ngươisờ mũi, đưatới mọi người phân tản, ngươisẽ xong đời.

LạcDiệp Phi Tuyết hậnhậnnói.

Thạch TrungNgọccó chútim lặng, làm sao nghe ý tứ nàngnói,giống như lầntrước tách ra làbởi vìta vậy?

- Nha đầu,có biện pháp nào phá vỡ cơ quan không?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Dương Tửgật đầu, vẻ mặttự hào nói:

- Trải qua thời gian dài như vậy, nếu như ta còn không biết làmsao phá giảicơ quan này, ta cũng không cần sống rồi.

- Ngươi thậtcó biện pháp? Vậy nhanh phá giảiđi.

Lạc Diệp PhiTuyết hưng phấn nói.

Dương Tử lắc đầu:

- Không được, chậm rồi,công năngtruyền tống đãkhởiđộng, chúng ta chỉ có thểchờđợilần sauphá giải.

- Sau khi truyền tống xong, nếunhưphágiải cơ quan vẫnlà đi ngược,vậy sẽthualỗlớn.

Lạc Diệp Phi Vũ buồn bực nói, lúc trướcnàng và Lạc Diệp Phi Hoa đi ngược,còn buồn bực một hồi lâu đây.

DươngTử cười cười nói:

-Tin tưởng ta, tuyệt đốisẽ không có vấn đề.

Truyền TốngTrận khởi động,mọi người lại tới một góc, không biết nơi đây lại là địaphương nào.

- Mọi ngườicó thể nới lỏngtay,tạmthời sẽ không có chuyệngì, xem taphá giải cơ quan.

DươngTử nói.

ThạchTrung Ngọc nhẹnhàngbuông tay DươngTửra, Dương Tử ngồi xổmở trước bức tường trong suốt, không biết đang làm cái gì, ThạchTrung Ngọccũng không có tâm tình đi xem, coi như mình nhìn cũng nhìn không hiểu, vậy còn đi xem làmgì?

Dương Tửquả nhiên rất lợi hại, không bao lâu,nàng đi về phía trước mấy bước, sau đó hưng phấn quay đầunói:

- Được rồi, ta thành công, mọi ngườiđi theota.

- Nhađầu,mò mẫm khôngtệ.

Thạch Trung Ngọc không chút keokiệt tándương.

Dương Tửhừ lạnh nói:

- Ngươi mới mò mẫm, ta làdựa vàochân tàithực học mớihóa giải cơquan, nếu không saongươi khôngđếnmò mẫmmộtcái? Ngươi có bản lãnhnàysao?

ThạchTrung Ngọcbĩu môi, ngậm miệngkhông nói, lãotử có bảnlãnh này mà nói, sẽkhông bị nhốtở chỗkia nửa ngày.

Mọi ngườiđi về phía trước,đám người Lạc DiệpPhi Hoa có chútmay mắn gặp được Dương Tử,nếu không cònkhông biết phảiở chỗnày baolâu, nói khôngchừngcòn không có cơ hộiđivề, bởi vìđi tới địa phương cố định, sẽ bị bức tường trongsuốtkhốn trụ,sau đó bị

truyền tống tớiđịaphương khác.

Thạch Trung Ngọc vàDươngTử đi tuốt ở đàng trước, bởi vì Dương Tử nói Thạch TrungNgọc có thểphát hiệnbức tường trong suốt nhanh nhất, nếu như không nhanh chạytới phágiảicơ quan, mọi người sẽbị táchra,hoặcbị truyền tốngđi, luôn là sự tìnhrất phức tạp.

Một lát sau, kỹ năng bịđộngVọng Xuyên nhắc nhở Thạch Trung Ngọc có nguyhiểm.

Thạch Trung Ngọclập tức ngừnglại,nhưng ThạchTrung Ngọccòn chưa kịp nhắc nhở, Dương Tửđã đánh vào vách tường, DươngTử u oán trừng Thạch Trung Ngọc, sau đó bắt đầu công tác, hiện tại nàng không có thời gian náo loạn với Thạch Trung Ngọc, thờigian quá eohẹp.

Hiện tạimọi người cũng không có rời tay, không cẩnthận bị truyền tống đi, vậy thì xong, đến lúcđó không biết lại sẽ gặp phải phiền toái gì.

Rất nhanh,dưới chân mọi ngườibắt đầu lóe sáng,đám người Thạch Trung Ngọc có chút lo lắng, lẽ nàoDươngTử thất bại? Cănbảnlàcản không nổi?Bất quá tuy hiện tạimọi ngườicực kỳlo lắng, nhưng khôngcóbiện pháppđi quấy rối Dương Tử, nóikhông chừngcòn có cơ hội.

Thờiđiểmquang manglóe sáng, ánhsáng độtnhiên tiêu thất, mọi ngườithởphào nhẹ nhõm, nha đầu kia quả nhiên không có cô phụ mọi người kỳ vọng, cuối cùngthành công, Thạch Trung Ngọc cười ha ha, Dương Tử thật không hổlàcongái tốtcủalãotử, thời điểm mấu chốt vẫn rất hữu dụng a.

Dương Tử phá giải được cơ quan, đươngnhiên khôngthểthiếu bị đám nữ nhân tánthưởng, dọc theo đường đi, mọi người dần dần thân quen, mấynữ nhânnàyđã sớmkỷ kỷ tra tra tán gẫu, Thạch Trung Ngọc muốn chenvào cũng khôngchen lọt.

Có câunói,banữnhângiốngnhư 500 con vịt, năm nữ nhân ít nhất cũng bằng 5000 convịt, huyênnáo đến Thạch TrungNgọcđau đầu, còn không thể nói cái gì, nếu không nhất định sẽ bị đám nữ nhân

điên nàycông kích.

Theocon đường này đi về phía trước,mọi người không còn gặp p hải bất kỳphiền toái nào, khoảng chừng bảy tám phút sau,sáu người đếntrước một cánh cửa.

Tấtcả mọi người biết, trong cánh cửa này tuyệt đối sẽcất giấurất nhiều quái vật, thậmchí là Boss, muốn đi rangoài,chỉ sợ quan hệrất lớntới cánh cửa này,rốt cục cũng đi tới nơi này, không dễ dàng a.

DươngTửchạy đến trước cánhcửa nói:

- Cáicơ quan này rất đơn giản, ungdung giải quyết,thật khôngbiết trò chơinày người nào thiết kế, bức tường trong suốt khó khăn như vậy,nơi đâylại đơngiảnnhưthế.

Giáo Đình Chiến Sĩ

DTV-EBOOK.COM.VN

Dương Tử rất nhanh thìmởra cánhcửa này,tràng cảnh bên trong kém chút dọa ngất mọi người, đầu tiêninvào mi mắtchính là mười mấy tên Chiến Sĩ.

Giáo Đình Chiến Sĩ: cấp 40, quái vậtphổ thông.

Tốc độ phản ứng của Thạch Trung Ngọccoi như khôngtệ, lậptức xông tới, DươngTửcũng không ngốc, vội vàng lui lại,thờiđiểm các GiáoĐình Chiến Sĩ còn chưa phản ứng, Thạch Trung Ngọc đã ngăn cửa, Dương Tử thìan toàn rútlui ra.

Chỉ là cánh cửa này mặc dùkhônglớn, nhưng cùng lúc dung nạp ba bốn ngườiđirangoài cònkhông thànhvấnđề, Thạch Trung Ngọc có chút bận tâm, mình cóthể kéo hếtquái, không cho chúngđi công kíchcác nữ hài hay không.

Nơiđây ngoạitrừThạch TrungNgọc,thì khôngcó bấtkỳ chức nghiệp da dày nào, thậm chí chứcnghiệp cận chiến cũng chỉ cóThạch TrungNgọc, ngaycả ĐạoTặccũng không có, Lạc Diệp Phi Hoa mang tới Chiến Sĩ và ĐạoTặc đã sớm tử trận.

Thạch Trung Ngọc buồn bực, cáiđội ngũnày phốitrí thậtquácóvấn đề, ba Cung TiễnThủ, mộtMục Sư, còn có một Ma PhápSư, chỉmột mình ThạchTrung Ngọc có thể kháng quái.

Lúc này cácGiáoĐìnhChiến Sĩ đã kịp phản ứng, lập tứcgàothét, Thạch TrungNgọc dùng thân thể ngănở giữacửa,dự định némkỹ năng trào phúng lên người tên côngkích bênphải kéocừuhận.

Sau đó công kích GiáoĐình Chiến Sĩbên trái ngăn đối phương, còn GiáoĐình Chiến Sĩ từ chính diệncôngtới, Thạch Trung Ngọc căn bản không đi phản ứng.

Làm cho ThạchTrung Ngọc có chút may mắn là, bọn người kia khả năng bởi vìlà quáihình người, cho nên thân thể khôngthểđiệp gia,

Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể thủ vững mấy cái này, không cho Giáo Đình Chiến Sĩphía sau lao ra, như vậy tấtcả đều có hi vọng.

Chỉ lànhững Chiến Sĩ này đều là quái cấp 40, lựccông kích rất cao, làmcho Thạch Trung Ngọc có chút ăn không tiêu, mỗi ngườibọnhọ ít nhất đềucó thể mangđi Thạch Trung Ngọc hơnmộtngàn HP, mặc dùcóMục Sư cũngkhông hiệu quả gì, Lạc Diệp Phi Hồng là MụcSư cấp34, trị liệuchỉ chừng 1000 điểm mà thôi.

Số lượng trị liệu này đặt ở trongngười chơi phổ thôngđã coi như rất tốt, nhưngở chỗ này vẫn có chút không đủ dùng, làm hại Thạch Trung Ngọc chỉ cần dượctề vừa đến thời gian cold-down, phảilập tứcăn dược, nếu không thì xongđời.

NgườiLạc Diệp PhiHoa mangtớiđềulà tinh anh, lực công kíchkhông tệlắm, tuy lực công kích của Ma PhápSư sovớitỷ muộiLạc Diệp Phi HoavàDương Tử mà nói,hơi kém một chút, bất quá đặt ở trong người chơiphổthông, đây tuyệt đối làsiêucấp cao thủ.

Lạc Diệp PhiHoavà Lạc DiệpPhi Tuyết thật không hổ làtỷ muội sinh đôi, Lạc DiệpPhi Tuyết cũng không có lừagạt Thạch Trung Ngọc, hai người bọnhọ thật có tâm linhcảm ứng, mỗilần các nàng côngkích đều cùng nhau phát động,thoạt nhìnthanh thế uy vũ,rầm rộ, phảngphất như vô sốmưa tênbắn tới.

Dựatheo đạo lýmànói, hai người nàycông kíchhẳn tương đương Dương Tử, nhưng Thạch Trung Ngọcrõ ràngcó thể cảmgiác được, thờiđiểm haingười này cùng nhau công kích, thươngtổn lạicao hơn DươngTử năm trămđiểm,điều này làmchoThạch Trung Ngọc rất không hiểu.

- Tỷ muội chúng ta lĩnh ngộmột kỹnăng,nếu như hai người công kích cùng một conquái, sẽkhởi độngkỹ năng hợpkích, có thểđề cao 30% thương tổn.

Lạc DiệpPhi Hoa dườngnhư nhìn thấu Thạch TrungNgọc ngạc nhiên, bớtthời giờ giải thích.

- Ai nha, tỷ,ngươi thật là,chúngtaở tronggame,tâm linh cảm ứng này yếu hơn rất nhiều, ngươi còn phân tâm, làm hợpkích mới vừa

rồi không thành công, ngươi chậm hơn tamột nhịp, hiện tại ta phải đợi kỹ năng khôi phục mớicó thể khởi động hợp kích, nghiêm túc một chút.

Lạc Diệp Phi Tuyết bất mãn nói.

Lạc Diệp Phi Hoa lè đầu lưỡi khả ái, hai ngườitiếp tục phối hợp.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,kỹ năng thật cường đại, hiện tạiHợp Kích của các nàng mới cấpba,nếu như đẳng cấp cao thêm chút nữa, lĩnh ngộkỹ năng tới cấp 10 mà nói,như vậy công kích không phải gấp đôi?

Bất quá kỹ năng này thời điểm PKlạikhôngcóbất kỳ tác dụng gì, kỹ năng này nhất định phải hai người phối hợp mới được, thời điểm cùng người khác PK, cũngkhông thể hai người đánh mộtcái chứ?

Thạch Trung Ngọckỹthuật tốt, khôngcó thả quái vật ra,mà lực công kích của các cô gái cũng rất cường hãn,HP của Thạch Trung Ngọc có thể miễn cưỡngduytrìcân bằng,giết chết những GiáoĐình Chiến Sĩnày chỉlà vấn đề thời gian.

Chỉchốc lát, tấtcảGiáo Đình Chiến Sĩ đều chết, trênmặtđấtxuất hiện năm sáu trang bị, xem ra tỉ lệrơi đồ vẫnđủ cao.

Bởivì bây giờ là họp thành đội,tất nhiên sẽđối mặtvấnđềphânphối trangbị, Thạch Trung Ngọccó chút hơi khó,vừa mới chiếm tiệnnghi củaLạc Diệp Phi Hoa, hiện tạithương lượng phân phốitrang bị có chút không thích hợp, nhưng nếunhư toàn bộ tặng cho Lạc Diệp Phi Hoa, nhưvậy Dương Tửkhẳng định sẽ pháthiện vấn đề.

Dương Tử truyềnba hoa, Thạch Trung Ngọc dám khẳng định, mình nhất địnhsẽbị Cơ NhưNguyệt sửa chữa rất thảm, nói không chừng về sau muốn lên giường của nàngcũng rấtkhó.

-Phân phối trang bị dựatheo quycủ bình thường, nếu như ra trang bị người nào cần, vậy đưa cho người kia, nếu như nhiều người đều cần trangbị giống nhau, vậy đổ xúc xắc,nếunhư mọi người không cần cũng đổ xúc xắc, cácngươi thấycóđượckhông?

Lạc DiệpPhiHoahỏi.

Tất cả mọi người khôngcóý kiến, Thạch TrungNgọc cũng không phản đối,nhưvậy không còngìtốthơn, nếu nhưra trangbịCung Tiễn Thủ, vậy thì có chút nhức đầu, nhữngGiáo Đình Chiến Sĩ nàyđều là quái vật phổthông, tuônra chỉ bấtquá là đồ trắngmà thôi, mọingười đềulà cao thủ,căn bản chướngmắt những trangbị này, cho nên toàn bộthuộcvề Thạch TrungNgọc.

Mọi người tiếp tục thâm nhập, nơinày nhìn có chút quỷ dị, mặc dù không phảimột mảnh đen nhánh, nhưng dịthường hônám, cáchđó không xa có mộtđịa phương giống như tếđàn, nhưngphụ cận lại không có quái, tất cả mọi người cảm thấy rất kỳlạ.

Trong phòng trừmười mấy Giáo Đình Chiến Sĩchỉ có mộttế đàn, là ngườiđều sẽ cảm thấy kỳ quái, hiện tại đầu mối duynhất chính là cái tế đàn kia, phỏngchừngtừnơiđó có thể phát hiện chút gì,tất cả nữ hài đều nhìn chằm chằm Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc bị nhìn nổi da gà, bất quá tronglòngbiết, sợrằng nhiệmvụ tra xét tếđàn chỉcó thể dựa vào mình,những nữ hài tử này không thểđi, Thạch Trung Ngọc thởdài, nam nhân chínhlà số khổ, chuyện gì cũng phải dựa vào mình đi xung phong.

Thạch Trung Ngọc từ từ đi tới trước tế đàn, khôngcảm giác được có vấnđề gì, nhìnvề phía các cô nương nói:

- Các ngươi cũng đến đâyđi, không có gì nguy hiểm.

Mục Sư thần thánh

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch:Tiêu Dao

- Đi lên nhìn.

LạcDiệp Phi Hoa căn bảnkhông nhúc nhích,chỉ huy ThạchTrung Ngọctiếp tụcđi lên.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, theo cầuthang trên tế đànleo lên, tiến vào tế đàn,Thạch Trung Ngọc vẫn khôngcảm giác được cónguy hiểmgì,chính giữa tế đànđểmột tảng đálớn,cao khoảng chừng hai mét.

Thạch TrungNgọc đi tới trướcmặttảng đá, cẩn thận quan sát, cũng khôngcó phát hiệntảng đá này có vấn đềgì, bây giờ đầu mối duy nhất chính là tả ng đá này, nhưng bất kể thế nào Thạch TrungNgọc cũng không nhận ra có gì bất đồng, chỉlà một tảng đá cựckỳ bình thườngmàthôi.

- Ngươi đưa taysờ xem, nói không chừng có gì đóphát sinh.

DươngTửnói.

Thạch Trung Ngọc quay đầu,chứng kiến mấy cô nương cũng leo đếntế đàn, Thạch Trung Ngọc gật đầu,đểtay lên tảng đá, độtnhiên xảyra dị biến, trên tảngđá tảnmátra khí thể màu đen, sợđến Thạch Trung Ngọc vộivã lui lại.

- Đâylà tình huống gì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Chúng ta làm sao biết, dùng thuậtthăm dò xem, biểu hiện không cách nào tập trung mục tiêu, cũng là nói thứ này căn bản không phảivật sống, có thểlàcơ quangì đó!

Dương Tử nói.

- Lạilàcơ quan?

Thạch Trung Ngọc kinhngạchô.

Đốivới hai chữ cơquan này, Thạch Trung Ngọc đãthích nó, hiệntại Thạch TrungNgọc cựckỳ hoài niệm thời gian cùngLạc Diệp Phi Hoa bị vây ở trong vách tường, đáng tiếc, mình và Lạc Diệp Phi Hoacòn chưa quen thuộc, tính chốngcự của côàng kia quá lớn.

Nếunhư đổi thành Dương Tử hoặcCơ Như Nguyệt, sợ rằngmới vừa rồi mình còn cóthể làm vài sự tình khác, chỉ làđộ hảo cảm đáng chếtkia không biết vìsao luôn khôngđủ, mỗi lần khôngthể xxoo, phiền a.

-Trờiạ, nhữnghắc vụ này càng ngày càng nhiều,chúng ta cónên rời tế đàntrước hay không?

Lạc Diệp Phi Hồng hỏi.

LạcDiệp PhiHoa gật đầu:

- Tốt, rời tế đàntrước, xuốngdưới nhìntình huống.

Tỷ muội Lạc DiệpPhi Hoa mang tớihai người đương nhiên sẽ khôngtrái lệnh của LạcDiệp Phi Hoa, vội vàng lykhaitế đàn, mà DươngTửvà Thạch Trung Ngọc tuy không cầnthiết nghe Lạc Diệp Phi Hoa nói, nhưngnơi đây quả thực rất nguy hiểm, rời đitrước sẽ không có chỗ xấugì.

Thạch Trung Ngọclà người cuối cùngly khai tếđàn, mới vừa bước ra cầu thang, liềnthấy trên tế đàn bắtđầuphát sinhchấn độngmãnh liệt,Thạch TrungNgọc sửng sốt, saođó cẩnthận nhìn tình huống trêntếđàn, chấn động càng lúc càng lớn,đột nhiên rungđộng ngừng lại.

Thạch TrungNgọc và cácnữ hài liếcnhìn nhau, đều từ trong mắt

đối phương thấy được kinh ngạc, đang chuẩn bị lần nữa trởvề tế đàn,nhìn xem đến cùng phát sinh biếnhóa gì, bỗng nhiêntế đàn hắc quang trùng thiên, Thạch TrungNgọccách tếđàn gần nhấttrởthơn ba ngànHP.

Cáccô nươngcách vàThạch Trung Ngọc có chút xa, không có bị lan đến,chứng kiến tình huống của Thạch Trung Ngọc,thầm nghĩ may mắn, may mắnly khai xa một chút, bằng khôngcòn không bị những hắc quang này miểu sát? Sợ rằng mặc dùlà Thạch Trung Ngọc, nếu nhưmới vừa rồi không xuống tế đàn, vẫnsẽbị miểusát.

Kỳ thực, trong lòng mọi người đều biết, nếu như ThạchTrung Ngọc chết, liềný nghĩa đội ngũ này nhất định sẽngừngđi tới, bởi vìnơi này không có người kháng quái, động một chút là xuất hiện quái cấp 40, hơn nữa còn có thể sẽ xuất hiện Boss, không có người kháng quái, làmsao có thể chịu nổi?

Mộc Đầu Nhân của Dương Tửđã sắp bị đào thái,căn bảnkhông có tác dụng gì,lực phòng ngự không bằng Thạch Trung Ngọc, còn không thểăn dược, căn bản là không chịu nổi mấy kích.

ThạchTrungNgọc giảmba nghìn HP, trong lòng cũng hoảng hốt, lập tứcrút lui ra xa, cùng cácnữ hài đứng chung một chỗ, Lạc Diệp Phi Hồngvội vãđi lênthi triển Trị Liệu Thuật giúp Thạch Trung Ngọc khôi phục HP.

- Đại thúc,đi lên nhìn tình huống một chút, nói không chừng gặp phải vật gì mới mẻ a.

Dương Tửnói.

Thạch TrungNgọc bĩu môi:

- Ngươichota là connít sao?Ngoại trừ có thể xuấthiện quái vật, còn có thể xuất hiện vậtgì chứ?

Nói tớinói lui, Thạch Trung Ngọc vẫn rất nghelời, đitớitrên tế đàn, ThạchTrung Ngọc thấy được một quái vật toàn thânđen như mực, Thạch Trung Ngọc sửng sốt,đâyconmẹ nó là quáivật gì? Thoạt nhìn như một quái vật hình người,nhưng trên mặt cực kỳ dịdạng.

Người rất dài, hơn nữa còn pháttriểnbề ngang, trênmặt còn cóvôsố

lỗ, từ trang bị trên người, xem ra đây là một MụcSư?

Thần Thánh Mục Sư: cấp40, Hoàng Kim Boss.

Dựavào, cái miệng tiện này, thật đúnglà Boss, lão tửlàmsao lại đen đủi như vậy? Nếunhưđổithành bình thường, nhìn thấymột con Boss, Thạch Trung Ngọc đương nhiên sẽ rất hưng phấn,nhưng bây giờ không được a,Boss này là quái cấp 40, rất khó đối phó, lúc trước đối phó hai Bạch Ngân Boss ĐạiBiên Bức cấp 40, cũng đã làm choThạch Trung Ngọc rấtkhổ não, hiện tại cấp Hoàng Kim, không biết đánh thắng được hay không đây.

Thạch Trung Ngọc biết, mình nhất địnhkhông phải đối thủ,vì vậy chỉ có thể triệu hoán trợ thủ.

- CóBoss, mau lại đây giết Boss.

Thạch TrungNgọc la lớn.

Nghe đượccó Boss,cáccô nương đương nhiên lập tức chạy tới, Boss cũng khôngphảimuốn gặp là có thểgặp,phải xem cơ hội, nhấtlà Lạc DiệpPhi Hoa cùng Lạc Diệp Phi Tuyết, muốn Boss sắp muốnđiên rồi.

Haitỷ muội sinhđôi này vẫnmuốn thành lập bang phái, nhưng không lấy đượcKiến Bang Lệnh, Bosstìm được đềubịcácnàng giết q ua, chỉ là đánh khôngra Kiến Bang Lệnh, hiện tại nhìn thấy Boss, tự nhiên lập tức vọt tới.

Thời điểm các nàngchứng kiến Boss này bấtquá là Hoàng Kim Boss, không khỏi mất mác,bởi vì trong tấtcảBoss chỉ có TửKim Bossmới có thể ra KiếnBang Lệnh, Hoàng Kim Boss muốn ra Kiến Bang Lệnh, khócàng thêm khó.

Tuy các nàng biết rất khó,nhưng cũng khôngít lần tổ chức người đi giết Hoàng Kimcùng Bạch Ngân Boss,chỉ là ngay cảTử Kim Boss cũ ng đánh không ra Kiến Bang Lệnh, nhânphẩmcủacác nàng cũng không tốt như vậy, từtrên ngườiHoàngKim Boss lấy được Kiến Bang Lệnh.

Các nàng đã bỏ qua, chờ ngày mai điphòng đấu giá TiềnHành Thiê n Hạ, nơi đó bán đấu giá Kiến Bang Lệnh, tiền cũng đã sớm chuẩn

bị xong, mặc kệ trả giábao nhiêu cũngphảilấy đượcmột cái Kiến Bang Lệnh, đương nhiên, nếu như có thể ở trước khiđấu giá hộibắt đầu lấyđược Kiến Bang Lệnh, vậy thì cànghoàn mỹ.

Chiến thuật hao tổn lam dược

DTV-EBOOK.COM.VN

- Uy, các ngươitự nhiênđờ ralàm gì?Khôngthấy Boss đã côngkích ta sao?

Thạch Trung Ngọc bất mãn nói.

Lúcnày hai tỷ muội Lạc Diệp Phi Hoa mớitừ trong thất lạc tỉnhtáo lại, đồng thờiđề phòng, cái nàydù sao cũng là Boss cấp 40, lúctrước quái cấp40 cũng đã khó giết như vậy, huống chilà Hoàng Kim Boss, nói không chừng còn có thể toàn quân bị diệt.

Lúc này mọi người mới chúý tới dángdấpcủa Boss,DươngTửkém chút cười đến khóc lên:

- Đây chính là Thần ThánhMục Sư trongtruyềnthuyết? Làm sao xấu thành nhưvậy?

- Cười cái rắm, nhanhtớitrợ giúp.

Thạch Trung Ngọc bất mãnnói.

Bứcbáchở dưới dâm uycủa ThạchTrung Ngọc,DươngTử vội vàng chạy tới hỗ trợ, Thạch Trung Ngọccũngkhông phải dễ trêu, hắn làm phátbực,mông nhỏsẽbị đòn, nếu nhưThạch Trung Ngọc biết Dương Tử tớitrợ giúp, chỉlà bởi vì sợmôngnhỏ của nàng bịđánh, thật không biết lànên khóc hay nên cười.

Lạc Diệp Phi Hoavà Lạc Diệp Phi Tuyết phối hợp vôcùng tốt, ngay cả DươngTử cũng có chút bội phục, hai người nàychotới bâygiờ đều khôngmở miệng,nhưng mỗi lần công kích, đều đánhra kỹ năng giống nhau, nếu nhưmộtngười trong đó đánh ra XuyênThấu Tiễn, một ngườikhác tuyệt đốisẽ không bắn tên giảm tốc, khó được nhất là, công kích của hai người này luôncùng lúcrơi vào trên người quáivật.

Đểcho Dương Tử bội phục là, công kích của hai người nàycòn

đồng thờirơi vào một điểm, không lệch chút nào, mặc dù kỹ năng hợp kích cường đại, thế nhưng yêu cầu cũng rất cao,nếu như khôngphải Lạc Diệp Phi Hoa và Lạc Diệp Phi Tuyếtcó tâm linh cảm ứng,căn bản sẽ khônglàm được loại tình trạngnày.

Thần Thánh MụcSưbị mọi người làm cho phát bực, bắtđầu nổi điên, Thiểm Quang Đạnhunghăng nệnở trên người ThạchTrung Ngọc, -1500.

Thạch TrungNgọc thở phào nhẹnhõm,may mắn gia hỏa này chỉlà Mục Sư, lực công kích không phảirấtcao, mới vẻn vẹn cho Thạch Trung Ngọc 1500 thương tổn,số lượngLạc Diệp Phi Hồng trị liệu chừng mộtngàn,cộngthêm hắn thỉnhthoảng ăn dược làđủ rồi.

Bất quá gia hỏanày là Mục Sư, cũng làm cho Thạch TrungNgọccó chút buồn bực, quảnhiên, kỹ năng MụcSư nêncó,nó đều có, cực kỳ vôsỉ tăngmáu, thêm phòng ngự cho mình, làm cho Thạch Trung Ngọcrất bất đắc dĩ, người này cũngquá không biết xấuhổ, tại sao có thể nhưvậy chứ? Như vậy là không đúng.

Ở dưới mọingười dằn vặt, rất nhanh, HP của Thần Thánh MụcSư đã bị đám người ThạchTrung Ngọcmài đến chừng năm vạn, chỉ cần thêm tinhthần,là cóthể giết chết nó, nhưng thời điểm này Thần Thánh Mục Sư cũng bắt đầuchơiđấu pháp siêu cấpvô lại trong truyền thuyết.

Thần Thánh Mục Sư dĩ nhiên triệt để bỏ qua công kích, chỉ tập trung tinhthần trị liệuchomình, mặcdùđám người Thạch Trung Ngọc không ngừng côngkích,nhưngvẫnkhôngthể tạo thành tổn thương,sốlượng trị liệu của nó dĩ nhiên caotới hơn năm ngàn, lực phòng ngự cường hãnnhư giasúc phối hợpsố lượngtrị liệu kia,còn làm sao đánh.

Rõ ràng đã bị mài đếnchỉ còn lạinăm chục ngàn, cuối cùng lại chỉlo trị liệu, HPkhông chỉ không giảm, thậm chí còn đang không ngừng kéolên, chỉ chốc lát,HP của Thần Thánh Mục Sưliền khôi phục hơn 20 vạn,sau đó mới bắt đầu công kích.

Đám người Thạch Trung Ngọc có khổkhó nói, chỉcóthể công kích, nhưngthời điểm HPcủa Thần Thánh Mục Sư lần nữa hạthấp chừng năm vạn,tên khốn kiếp đáng chết nàylạibắt đầu trị liệu mình.

Thạch Trung Ngọc kém chút thổ huyết, không nên chơi người khác như vậy chứ? Cư nhiên chỉ lo khôi phục HP cho mình, lẽnào không biết phải đánh nhau sao?

Đámngười Thạch Trung Ngọckhôngcó cách nào, thẳng thắn đi công kích, cứnhư vậy nhìn nókhôi phụcHP, dùsao cũng không thể ngăn cản nókhôi phục, nên chớ đi lãng phí lam dược, chờnókhôiphục lại trìnhđộ nhất định, còn cóthể lạicông kích.

Quả nhiên, thờiđiểmHP của Thần ThánhMục Sư đạt được hai trăm ngàn,lại bắt đầu côngkích, nhưng khimọi ngườithậtvấtvả đánhHP đến năm chục ngàn, cháu trai này lại nữa rồi, chỉ lo khôiphục HP.

Nếu nhưkhông phải chỉcó giết Mục Sư này mới có lối ramà nói, ThạchTrung Ngọc đã sớm bỏ qua, đây cũng quá bấtđắc dĩ.

- Chúng ta đ i thôi, thứnày căn bảnlà giết không chết.

Thạch Trung Ngọc buồnbực nói.

Lạc Diệp PhiHoa lắc đầu nói:

- Không được,thật vất vả đánhtới tìnhtrạngnày,làm saocóthểnói buông thathì buông tha?

- Nhưng chúng ta đánh nhưvậy là không đánh chết được nó.

Thạch TrungNgọcnói.

LạcDiệpPhiHoa tiếp tục giương cung bắn tên, sau đó nói:

-Mặc dù Thần Thánh Mục Sư chỉ là quái vật NPC, nhưng nó cũng có thuyết pháplam dược, ta cũng khôngtin lam dược của nó mãi mãi dùngkhông hết.

- Nói cách khác, chúng ta nhất định phảidùng hồng dượccùng lam dược của mìnhđi chậmrãi hao tổn nó?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Lạc Diệp PhiHoagật đầu nói:

- Không sai, chínhlà như vậy, đây chính làchiến thuật hao tổnlam dược, chúng ta cũng chỉcó thể đánhnhư vậy.

Thạch Trung Ngọc có chút bất đắc dĩ, tuy cảm thấy phương pháp nàythật rấtcặn bã, bất quácũng khôngcòn biện pháp, chỉ có thể thành thànhthật thật nghean bài, Lạc DiệpPhi Hoa nói khôngsai, hiện tại đãgiếtđến loại trìnhđộ này, hiệntại rời khỏi,thật sựlàcó chút uấtức, vì vậy Thạch Trung Ngọc càng thêm ra sức, làm cho Thần Thánh Mục Sư càng thêmnỗ lực hao lamdược khôi phục HP.

Bấtquá mặckệ Thạch Trung Ngọc nỗ lựcnhư thế nào, vẫn không thể thành công giết chếtđược, thậm chí không thể ngăn đối phương trị liệu, thời điểmHP khôi phục lại haitrăm ngàn, Thần Thánh Mục Sư lần nữa công kích, Thạch TrungNgọc đã quen.

Hữu khí vô lực đánh ra Cuồng LongThăng Thiên, đánh Thần Thánh Mục Sư bay đếnkhông trung,cùng mấy nha đầu đã phối hợp qua một lần, các nàng cũng biếtkỹ năng này của ThạchTrungNgọc đại biểu chocái gì,hoàntoànmấtđi lực phòng ngự, mọingười lậptức công kích.

Bấtquá ThạchTrungNgọc vẫn không thể nào thành công giết chết Thần Thánh MụcSư, bấtquáThần Thánh Mục Sưcũng khôngtốtđi đâu, HP trên ngườicònchưatớimột vạn, Thạch Trung Ngọc cười ha ha, tên đáng chếtnày cũng có một ngàynhưthế.

Thạch Trung Ngọc rất dứt khoát chuẩn bị tiếp tục công kích,ýđồ nhấtkích tất sát, dứt khoát giải quyếttên đáng chếtnày.

Bất quá Thạch TrungNgọc vẫn đánh giá quá cao mình, Thần Thánh MụcSư quả nhiênrất vĩ đại, mộtcỗ lực lượng bàng bạcgào thét bắn về phíaThạch Trung Ngọc, nhưnghắnlại khônglưu ý chút nào.

Thạch Trung Ngọckém chút ngốcmất, kỹ năng công kích củagia hỏa này quá huyễn hoặc, kim quang bao vâynó ởbên trong, Thạch Trung Ngọc ngốc nhìn hết thảy.

-Đại thúc, ngươi còn không nhanh chạy? Người này muốnthảđại chiêu.

Dương Tử lớn tiếng hô.

Chém giết

DTV-EBOOK.COM.VN

LúcnàyThạch Trung Ngọcmới phảnứng được, vội vãlui lại, đira tế đàn, Thạch Trung Ngọccó chút buồn bực, vì sao công kích chậm chạpchưatới? Chẳng lẽ làkỹ năng tương tự khí phách, thời gian tụ lực rất dài?

Thạch Trung Ngọc có chút không tin tà chạy tới, quăng ra thuật thămdò, muốn nhìnhiện tại người này đangchuẩn bị kỹ nănggì.

Thần Thánh Trị LiệuThuật, thời gian thi pháp bamươi giây, khôi phục tất cả HP.

Dựa vào, lại bị lừa, nơi nàolà kỹ năng công kích, thìra chẳng qua là một Trị Liệu Thuậtmà thôi.

- Nhanh qua đây, người này thảTrịLiệu Thuật, nếu muộn nó sẽ khôi phục tấtcả HP.

Thạch Trung Ngọc vừa hô vừa lao tới, hyvọng có thể ngăncản kỹ năng củanó.

Mọi người nghеđược Thạch Trung Ngọcbắt chuyện, lập tứcleo lên tế đàn,đúng dịp thấy ThạchTrung Ngọc sử dụng Oanh Thành Nhất Kích, kỹ năngnàycủa ThạchTrungNgọc cũng rấtlợi hại, đánh Thần Thánh MụcSư bay ra ngoài.

Mọi người ngay lập tứckhẩn trương nhìn về phía Thần Thánh Mục Sư, dù saođãlãngphí thời gian lâu như vậy, ai biết nó cóchuẩn bị xong kỹ năng hay không,nói không chừng thời gian thipháp đãkết thúc.

Khi mọi người chứng kiến HP của Thần Thánh MụcSư,cóchút buồn bực, bất quá vẫn có thể tiếp nhận, mới khôi phụcba trăm ngàn HP, xemra Thạch Trung Ngọc vẫn rấtuy vũ, phải biết toàn bộHPcủanó là đạttới một triệu.

Hiện tại mới khôi phục batrăm ngàn HP, không cógì lớn, dù sao lúc trước mỗi lầnnó khôiphục HP đềusẽ khôi phục lạihai trăm ngàn, hiện tạimới ba trăm ngàn, hơn mười vạn HP màthôi, không cóviệc gì, hơi lãng phí chútthời gian vẫncó thể giải quyết.

Đám ngườiThạchTrung Ngọc bắtđầu điên cuồngquần ẩu, Thần ThánhMục Sư cứ nhưvậy yên lặng thừa nhận công kích.

Nàylàm cho đám người ThạchTrung Ngọc cóchút kinh ngạc, vì sao ngườinày không công kích?

- Chẳng lẽsaukhisử dụng chiêu này, đã dùnghết tất cả lam dược?

Lạc Diệp PhiHoanói.

- Rất cóthể,xemra nó đã thành phế nhân.

Thạch Trung Ngọc nói.

Thần Thánh Mục Sư phảng phất như nghehiểu hai ngườiđối thoại, ngay lập tức bất mãn, bọn họ lạidám nói nó phế nhân, cáinày còn được sao?Đây là trầntrụi vũ nhục.

Thần Thánh Mục Sư bắt đầu phản kích, Ma Pháp Trượng trong tay hung hăng ném tớiThạchTrung Ngọc.

- Dựa vào, gia hỏa này thật thầnkỳ, MụcSưcưnhiên cầm Ma Pháp Trượng solo vớiChiến Sĩ, muốn chết sao.

Đốivới Thạch Trung Ngọcmànói, động táccủa Thần Thánh Mục Sư mới là khiêu khích, bất kểMục Sư lợi hại như thế nào, hắn cũng không dám solo với Chiến Sĩ, trừ khi Mục Sưnày vượt qua ChiếnSĩ hơn mười cấp, Chiến Sĩ hoàn toàn không thể phá phòng ngự của Mục Sư, bằng không Mục Sư nào dám chơi như vậy?

Mặc dù ThầnThánh MụcSư là Hoàng Kim Boss cấp 40, nhưng không dùng kỹ năng ma pháp,chỉ dùng công kích vậtlý mà nói, hoàn toàn không thểtạo thành tổn thươnggì cho Thạch Trung Ngọc, ngay cả ăn dược cũng không cần.

Lạc Diệp PhiHồng vẫn phụ trách tăngmáu, vốn còn chút lo lắng lam dược mình mangtớiđủdùnghay không, bây giờ đã hoàn toàn

yên lòng, bởi vì hiệntại Thần Thánh MụcSư công kích Thạch Trung Ngọc hơn mười lần, nàng mới có thể némmột cái Trị Liệu Thuật.

Công kích vật lý của Thần Thánh MụcSư thật quá kém, chỉ có thể cho Thạch Trung Ngọc 100 điểm tổn thương,điều này làmcho ThạchTrung Ngọc cực kỳ hưng phấn ,về sau có thểlấy chuyện này khoekhoang với người khác, Hoàng KimBoss cấp40 cũng chỉcó thể đánh rơi hắn 100 điểm HP, đâylàsự tình uy vũbựcnào a.

Thần Thánh Mục Sưkhông thể sử dụng kỹ năng căn bản khôngthể tạothành phiền toái chođám người Thạch TrungNgọc, tất cả chỉ còn là vấn đề thời gian, ung dung giải quyết, thời điểm ThầnThánh Mục Sư chỉ còn lại năm chục ngàn HP,đám người ThạchTrung Ngọcđã sinhra bóngma, khẩn trương nhìnThầnThánh Mục Sư.

Thần Thánh Mục Sư rấtcho mặt mũi,lần này không có dùng Trị LiệuThuật, chớđừng nói là ThầnThánh Trị Liệu, hết thảy đều lắng đọng xuống,đám người Thạch Trung Ngọc thu được thắnglợi, chỉ là phảihaohết sạch lamdượcccủa đối phương mới có thểthu được thắng lợi, điều này làm choThạch Trung Ngọc có chút khó chịu, phảng phất như mình cựckỳvôdụng.

Sau khigiết chếtngười này, bắt đầu phân phốiđồ đạc tuôn ra.

Đầutiêninvào mimắt chính là sáchkỹ năng.

Thần Thánh Trị Liệu, Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối, nếu như cho HướngLâm quyển sách kỹnăngnày tốt biết baonhiêu, nàng c ũnglà MụcSư, nhưng bây giờ trong đội ngũ này cũng cómột Mục Sư, dựa theo phươngán lúc trước,dĩ nhiên là chỉ có thể thuộc về Lạc Diệp PhiHồng.

Lại nói, Thạch Trung Ngọc có thể sốngđếnhiện tại, lànhờ LạcDiệp Phi Hồng, cũng không thể dùng người ta xong, lạikhông cho nàng đồ đạc chứ,Thạch Trung Ngọc ngoan ngoãngiao sách kỹ năngcho Lạc DiệpPhi Hồng.

Tuy Thạch TrungNgọccó chút tiếc nuối, bất quá không có cáigì, kỹ năngnày đốivới Bossmànóirất hữu dụng,ba mươigiây là có thể khôi phục toàn bộ HP, nhưng đốivới người chơi mà nói,liền không có tác dụng quá lớn, Bossmột triệu HP, người chơihiện tại, coi như

toàn lựcKỵ Sĩ, cộng thêm có rất nhiều trang bị thêm HP, cũng chỉ mới chừng năm ngànHP, tùy tiện ném năm lầnTrị Liệu Thuật làcó thể hoàn thành.

Bất quá về sau sách kỹ năng nàyhẳn cótác dụng rất lớn, đến cấp40 chuyển chức, sách kỹ năng này sẽđưa đếntác dụngrất lớn, thời điểm chuyển chứclần hai, HPcủa ngườichơi đạt được mấy vạnlàsự tìnhbình thường, kỹ năng này sẽcó đất dụngvõ.

Bất quá khi đó,số lượngtrị liệu của MụcSư sẽđề cao đến tình trạng gìcũng không rõràng, nếu như số lượngtrị liệurất cao mà nói, kỹ năngnày như cũ không có baonhiêu tác dụng.

Còn lại có một bì giáp Ám Kim cấp 40, DươngTử và Lạc Diệp Phi Hoa,Lạc Diệp Phi Tuyếtđổ xúc xắc, ThạchTrung Ngọc đốivới trang bị nhìn khôngquánặng, trangbị của hắn còn rất nhiều, lần trước hắn và CơNhư Nguyệtở khách sạn mướn phòng, còn để lạithật nhiều trangbị Ám Kim, đều hơn bốn mươi cấp.

Tuy ThạchTrung Ngọckhông nhìn kỹ, bất quá thờiđiểmcáccô nươngđều đạt đượccấp 40, mặcđủ trangbịÁm Kim là khôngcó vấn đề.

DươngTửđổ xúc xắc, mới 10 điểm, điềunày làm cho Dương Tửrất phiền muộn, cao nhất là 100 điểm, nàng mới 10 điểm, thật sựlà quá thấp, Dương Tử kém chút khóc lên.

Thuần khiết một chút sẽ chết sao

DTV-EBOOK.COM.VN

Lạc DiệpPhiHoanémra mườiđiểm, điều này làm choDươngTử càng thêm buồn bực,nếu như Lạc Diệp PhiHoa ném ra 100 điểm, nàng ngược lại k hông sao cả, nhưngchỉhơn nàng một điểm,nhưvậy sẽ cực kỳ phiền muộn.

Hiệntạiđến phiên LạcDiệpPhi Tuyết, Lạc Diệp PhiTuyết có vẻrất trịnh trọng nói:

-Nếu như ta ngay cả điểm số kém như vậy cũng không thắng được mànói,tasẽ tìm miếng đậuhủ đậpchết.

Uống...

Lạc Diệp Phi Tuyết hétlớn một tiếng, ném ra xúc xắc, chuyện cực kỳxấuxảy ra, Lạc Diệp PhiTuyếtmới ném ra chín điểm.

Tâmlýcủa DươngTử rốt cục thăng bằng:

-Đậuhủađậu hủ,ngươithật đáng thương, lúcđầu chỉ là thức ăn, hiện tại lạibiến thànhhung khí để ngườita tự sát.

-Hanh.

Sắc mặt của Lạc Diệp Phi Tuyết đỏ bừng, hừ mộttiếng xoay người sang chỗ khác,không đểý Dương Tử nói xéo.

-Di, các ngươi mau nhìn, trên hòn đákia lại toát ra hắc vụ, đây là chuyện gì xảy ra?Chẳnglẽ còn có Bossxuất hiện?

Lạc Diệp Phi Hoa kinh ngạc nhìn tản g đákia.

-Không biết có thể xuất hiện Boss hay không, ta chỉ biếtnếu như chúng ta rút luitrễ, cóthể sẽ chếtở chỗ này.

ThạchTrung Ngọc nói.

Nói xong,Thạch Trung Ngọc liềntheo cầu thang đi xuống, nhìnthấy Thạch Trung Ngọc đi,các cô nương cònlạicũngsợ lạiđột nhiên xuất hiệnBoss, nhấtlàgặp phải hắc quang đánh Thạch Trung Ngọc mất hơn ba ngàn HP, nóichung cái địa phương này rất nguy hiểm là đư ợc.

Mọi người đi xuống cầu thang,ThạchTrung Ngọchấp thụgiáo huấn lần trước, cách Tế Đàn rất xa, an toàn là số mộta, ai biết lần này có thểxảyra tình huống nhưlúctrước hay không?

Rất nhanh một đạo ánh sángmàu đen phónglên cao, Thạch Trung Ngọc cườihaha:

- Suy đoáncủa ta quả nhiên không sai,thứ nguy hiểm nàyquả nhiên lại xuấthiện.

- Mau đi xem một chút có Bossxuất hiện hay không?

LạcDiệp Phi Hoa thúc giục.

Vừa rồi Thần ThánhMục Sư kia cũng không có tuôn ra KiếnBang Lệnh, điều nàylàm chođám người Lạc DiệpPhi Hoa có chút phiền muộn,bất quá các nàng đã quen thất bại, thất bại nhiều mấy lần cũng không có gì,chỉ là trong lòng vẫn còn cóchút chờđợigặpphải KiếnBang Lệnh.

ThạchTrung Ngọcbướclên Tế Đàn, quả nhiên lại gặpđược một con Boss.

Tàn Hồn: cấp 40,Tử Kim Boss.

Mấy ngàn nămtrước, một trong những người Giáo Đìnhtới đánh Tử Cấm Thành, sau khi chết oánniệmrất nặng, Tàn Hồn không tiêu tan, muốn báo thù ngày xưa.

- Kỳ quái, thuật thăm dò sao lại nhiều hơn một đoạngiới thiệu nhỉ? Vì sao trước đây không có?Nếu nhưdùngthuật thăm dò xem cô nương, phía dướicó thể viết một đoạn giới thiệu, nói rasố liệu ba vòng của các cô nương, thì thậtlàtốt biếtbao?

Thạch Trung Ngọc lầm bầm lầu bầu nói.

- Đại thúc, ngươi thuần khiếtmột chút sẽ chết sao?

Dương Tử bấtmãn nói.

Thạch Trung Ngọclau mồ hôi, quay đầu lại nhìn,phát hiện mấynữ hàiđềuđã bò đến trêntếđàn, mớivừarồi lầm bầm lầubầucư nhiên bị các nàng ngheđược, bất quáThạch Trung Ngọc làngười nào? Da mặtcó thểso với tường thànha, bịngheđược thì nghe được, Thạch Trung Ngọc hoàn toànkhông để ở trong lòng.

- Ta đã rất thuần khiết,talà một hảohài tử tiêu chuẩn nha.

Thạch Trung Ngọc vô liêm sỉ nói.

Những nữhài kia đều không ngoại lệ,toàn bộ làm rađộngtác nôn mửa, Thạch Trung Ngọc cảm giác nhưtim củamình sắp nát, có cần phảiđả kích ngườinhư vậysao? Lẽ nào lãotửthực không thuần khiết sao?

-Các ngươi là người phương nào?

Một tiếng nóigià nua hỏi.

Đám ngườiThạchTrung Ngọc haimặt nhìn nhau, không minh bạch thanhâm nàylàtừ nơi nào vọnglại, bất quá mọingười rất nhanh thì tập trung ánh mắt ởtrênngười Giáo Đình Tàn Hồn, nơi đây không có những người khác, phátsinhcâu hỏi,tám phần mười là thứ này.

Đối vớisự tình nơi này, đốivới trượng phu của quả phụ kia,Thạch TrungNgọc vẫn rấtbội phục,mà cácnữhài cũng bởi vìcốsự này, cực kỳ chán ghét người củaGiáoĐình, hiện tại nhìnthấybại hoại năm đó, đương nhiên sẽ không cho đối phương sắc mặt tốt.

- Chúng talà người nào,mắc mớ gì tớingươi?

DươngTửbấtmãn nói.

-Là ta lắm mồm.

Giáo Đình Tàn Hồn nói.

Đám ngườiThạch Trung Ngọcsửng sốt,tínhkhícủa người nàytốt như vậy? Bị ngườichống đối, lại còn nói là mình không đúng?

- Các ngươi là ngườinào, quả thực không liên quangìtớita, ta cũng không cần phải hỏitên người chết.

Giáo Đình Tàn Hồn thản nhiênnói.

Trên tránThạchTrung Ngọc xuất hiệnhắc tuyến, đồngthời trong lòng sinh ra áy náy, mới vừarồi thế mà lại nghĩ tênnày tính khí tốt? Lão tử lại ngu ngốc tới mức này.

Không đợi Thạch Trung Ngọc tự trách xong, ngườinàyliềncôngtới.

Tàn Hồntiếpcận Thạch Trung Ngọc thật nhanh, Thạch Trung Ngọc không dám khinh thường, Tàn Hồn liền đạt tới Tử Kim Boss cấp 40, trước đây nhấtđịnh là một nhân vật rấtlợi hại, nói không chừng nắm giữkỹ năngcaocấp.

Nếunhư bây giờđẳng cấp của nó hạ xuống, vẫn còncóthểsử dụng những kỹ năng kia, đối với trạng thái của đám người ThạchTrung Ngọchiệntại mà nói, v ẫn còncóchút khó đối phó, thậm chícóthểsẽ toàn quânbị diệt ở chỗnày.

Bất quá Thạch Trung Ngọc thiên tính lạc quan vẫn quyết định suy nghĩvề phía mặttốt,địavị người này lớn như vậy, phỏng chừnglà Boss cuối cùng, chỉ cần giết chếtđối phương, thì cóthể đạt được phươngpháp trởlại Bạch Hổ thành.

Trong nháy mắt đối phương công tới, Thạch Trung Ngọc cũng không có lui lại, mà dùng raOanhThành Nhất Kích liều mạngvớiđối phương, hắn cực kỳ tự tin với lực lượng của mình, bấtquá bi kịch xuất hiện, Thạch TrungNgọcbị Tàn Hồn đụng bay.

- 1760.

ThạchTrung Ngọcrất ảo não, mình dù sao cũnglàthứ nhấttrên bảng đẳng cấp hiện tại a, không đánh thắng bảnthể đối phương cũng không có gì,nhưnghiện tạichỉ cònlại có một luồngTànHồn, cư nhiên cũng đánh không thắng,Thạch Trung Ngọc cực kỳ buồn bực, bấtquá vẫn lập tức đứng lên.

Ném kỹ năng trào phúng vềphía Tàn Hồn, mìnhbịđối phươngvamột phát, cũng rớthơn 1600 HP, lực phòng ngựcủa đám người Lạc Diệp Phi Hoa nơinào cóthểso sánh với ThạchTrung Ngọc, các nàng bị đánhmộtcái, nói ít cũngrơi 2000 HP,đây làdướitình huống không có phát kỹ năng,ra kỹ năng, nói không chừngcó thểmiểu sát những nữ hài này.

Nhữngnữ hài này bất quá đều mới hơn hai ngàn HPmà thôi, ngay cả ba nghìn cũng chưa tới, nơi nào có thể chống lại Tàn Hồn công kích?

Thạch Trung Ngọc đại nghĩa lẫm nhiên dùngkỹ năng tràophúng, Tàn Hồn lập tứccải biến phương hướng côngkích, nguyên bản lao về phía Lạc Diệp Phi Hoa,hiện tạithẳng tắp chạy tới chỗThạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọchít một hơi thật sâu, lầnnày nhất định phải ngăn cản nó, bằng không mỗilần đềubịnó đụng bay, nơi nào còncóthểkháng quái, đểcác nữ hài bị thương tổn, thậmchí chết mà nói, vậyhắn còn là namnhân sao.

Lưu Tinh Hỏa Vũ

DTV-EBOOK.COM.VN

Chứng kiếnTàn Hồn nhanhchónglao đến, Thạch TrungNgọccó chút tức giận, lực công kíchcủa người này cao không nói, ngay cả tốcđộ cũng nhanh nhưvậy, tốc độ nhanh thếkia, muốntáchra là rấtkhó, Thạch Trung Ngọcở trong nháy mắt Tàn Hồn công tới, vội khởi động Cuồng Long Thăng Thiên.

Tàn Hồn rất đauxót,lúc đầu cho rằng có thểlần nữađánh ngã Thạch Trung Ngọc,ai biết lại bị Thạch Trung Ngọc đánhbayđến không trung, Tàn Hồn đang buồn bực, bỗng nhiên cảm giác trên ngườibị một đống tổn thương thật lớn, bình quân mỗi người đềucó thể tạo thành cho nó hơn hai ngàn thương tổn.

Thời điểm Tàn Hồnthật vất vả rơi xuống đất, lạibị Lực Phách Hoa Sơn đánhngất, Thạch Trung Ngọcthừa dịp cơhội này, triệu hồira Đích Lô,nhiềuthêm sức chiếnđấucuối cũng vẫn kháhơn một chút, lực công kích của giahỏa này quá cao, chậmthì sinh biến,khôngthể kéo được.

Sau khiĐích Lô được triệu hoán ra, ngay lậptức laovề phía Tàn Hồn,Dã Man TrùngKích khởiđộng, TànHồn vừamớitừ trong ngất xỉu tỉnh lại đột nhiênthấy ĐíchLô vọt tới, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Đích Lô đụng bay.

Thạch TrungNgọc cười ha ha, Tàn Hồnnày cũng không có gìghê gớm nha, lại bịđánhbay,Thạch Trung Ngọc đang chuẩn bị chạytới bỏ đá xuống giếng, đột nhiên chứng kiến TànHồn đứng lên, Thạch Trung Ngọcsửng sốt,ngườinàycư nhiên không có bị ngất xỉu?

Tàn Hồncó chút nổi giận,nếu như không phải còn sót lạimột luồng Tàn Hồn, nếulàhắn lúc trước,đối phó đám người Thạch Trung Ngọc, còn không phải mộtcái phấttay cũngcó thể diệt hết mấy trăm ngàn?

Trên bầu trời đột nhiênxuất hiệnmộtít hồng vân, đám người Thạch Trung Ngọc chứng kiến những hồng vânnày không khỏi hoảng sợ,

đâylà kỹ năngì? Thoạtnhìn dường như rất lợi hại, Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ không tốt, biếttrong mọi người căn bảnkhôngcó ngườicó thể thả ra kỹ năng cóuy thế như thế, kỹ năng kia nhất định chính là Tàn Hồn phóng.

- Chạymau.

Mọi người bằng tốc độ nhanh nhất chạy xuống TếĐàn, khôngdám dừng lại mộtchút,aibiết kỹ năng nàysẽ khủng bố cỡ nào?

Khi mọi người ly khai tế đàn, HỏaVũđầy trời hạ xuống,đánh thẳng vào Tế Đàn, tuy đám người ThạchTrung Ngọc không có chịu đến bất kỳthương tổngì, nhưng nhiệtđộ nồng nặc kia làm chomọi người cảmgiácđược rõ ràng kỹ năng này lợi hại.

-Chẳng lẽ đồchơi này chínhlà Lưu Tinh Hỏa Vũtrong truyền thuyết?Quảnhiên lợi hại, chỉ bằng uy thế này, cũng đủ đểcho người thường tâm kinh đảm hàn.

Thạch Trung Ngọcnói.

-Đừng khen nữa, LưuTinh Hỏa Vũ đã xuất hiện khuynh hướng yếu bớt, lập tức sẽ tiêu thất,chuẩn bị xônglên giết Boss.

Lạc Diệp Phi Hoa nói.

ThạchTrung Ngọcgậtđầu, Lưu Tinh Hỏa Vũ rấtnhanhthìtiêu thất, ThạchTrung Ngọc lập tức xông lênTế Đàn, phi đao bay ra ngoài, hấp dẫn ánh mắt của Tàn Hồn, sau đó dùng ra kỹnăng trào phúng, lúc này những người khác cũng leođến trên tế đàn, bắt đầucông kích.

- Không đúng, cácngươi nhìn thuộc tính củanó, HP củanó khôi phục bìnhthường, mới vừa rồichúngtanỗ lực toànbộ đềuuổng phí.

Lạc Diệp Phi Tuyếtche cái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc nói.

Thạch Trung Ngọc nhìnthuộc tínhcủa TànHồn,pháthiện người này ngoại trừ mới vừa rồibị phi đao củamình đánh bảy tám trăm thương tổn, còn lạicăn bản không có chịu đến bấtkỳ thương tổn gì.

Khóe miệngThạchTrung Ngọcco giật, hố chaa,giết những Boss

khác, đều phải chạy ra phạm virất xa mới có thể đểcho Bosskhôi phục thànhđầy máu, nhưngmới vừarồiđám người Thạch Trung Ngọc ly khainókhoảng cáchchỉchừng 20m,căn bản khôngcó chạy bao xa,Tàn Hồn lại khôi phụcthành đầymáu.

Thạch Trung Ngọc sâu kínthở dài, TànHồn một triệuhai trăm ngàn HP, cáinày cần giết đến lúc nào? Vừa rồi không dễdànggiếtnó hơn ba vạn HP,nó lại khôi phục,nếu như gặp lạitình huống như vậy mà nói, phải làm saomớiđược?

-Chờ một chút lạixuất hiện Lưu Tinh Hỏa Vũ,ta sẽ tiếp tục công kích, các ngươi chạy đi là được.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Không được.

Dương Tử nói:

-Đại thúc, nếu như ngươi bị Lưu Tinh Hỏa Vũ miểusát mà nói, chúngtakhông phải càng không thể giết Bosssao?

Thạch Trung Ngọc có chút bấtđắcdĩnói:

- Vậy còncó thểcóbiện phápgì? Nếukhông mỗi lần nóphóng ra Lưu Tinh Hỏa Vũ, chúng ta chạy mất,nólạikhôi phục đầy máu, đây còn không phải giết không nổi, chỉ có thểnhư vậy,nếu không ngươi nghĩta muốn tìmcái chết sao?

Mấy nữ hàigiật giật môi, cuốicùngbỏqua, hoàn toàn chínhxác nghĩ khôngra biệnpháp gì tốt, mớivừa rồi phá huỷhơn ba vạn, người này khôi phục thành đầy máu, vậycũng không sao cả, nếunhư mới vừarồiđánhrơi 300000, thậm chíđã sắp đánhchếtBoss,nó lại khôi phục thànhđầy máu thìsao?Vậy phảilàmthếnào cho phải?

Mọi người dựatheo mới vừa rồi phối hợp tiếp tục giếtBoss, bất quá phần lớn thời giờ Thạch TrungNgọc đều dùng ở tránh né,tuy tốcđộ công kích và lực côngkích của Tàn Hồnrất cao, nhưng tốcđộ phản ứng của Thạch Trung Ngọc cũng không kém, mặcdù không thể né tránh toàn bộ,nhưngđể cho mình bị thương tổnítmột chútvẫn có thể làm được.

LạcDiệp Phi Hồng trị liệucũng buông lỏnghơn rất nhiều, nếu như Thạch Trung Ngọc mộtmực công kích, triệt để bỏqua phòng ngự, nàngthật khôngthể chiếu cố tốthắn, cho dù Thạch Trung Ngọccóăn dượcbổsung.

Móng vuốt củaTàn Hồn lầnnữachộp tới Thạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọcthoángdi động qua bên phải, móng vuốt củaTàn Hồnchỉ cách mặt Thạch Trung Ngọcmấyli.

Thạch Trung Ngọcbịdọa đổmồ hôi,nếunhưmới vừarồibị bắttrúng mà nói, chỉ sợ sẽ hủy khuôn mặt, tuy Thạch Trung Ngọc khôngquá quan tâm hìnhtượngcủa mình, nhưngvậy cũng không có nghĩa là hắn thích hủy dungnha, hình tượng kém chút còn có thể tìm được lão bà,nhưng hủydung,tìm lão bà sẽ khó hơn nhiều.

- Tiễn giảm tốc...

DươngTử khẽ kêu một tiếng,tốc độdi động của Tàn Hồn nhất thời trở nên chậmrất nhiều, ThạchTrung Ngọc có chút dở khóc dở cười, mình không có thủ đoạn công kích xa, có bịgiảm tốc độ haykhông cònkhông phải giống nhau,tiễn giảm tốccủa Dương Tửchỉ có thể chậm lại tốc độ di độngcủa quái vật, lại khôngthể chậm lại tốcđộ côngkích của đối phươnga.

Đối vớiThạch Trung Ngọc mà nói,chậm lại tốcđộ công kíchhiển nhiên tốt hơn giảm tốc độdi độngrất nhiều.

Thạch Trung Ngọc lần nữatránh raTàn Hồn công kích,sau đó đánh kỹ năngtrào phúng, hắn biết, mình hầu như không có côngkích gì nhiều, cừu hận rất nhanh sẽ bịnhữngnữhài khác cướp đi,chonên chỉ cần hắncó thời gian,sẽlập tức ném rakỹnăngtrào phúng.

Bấtquálần này ThạchTrung Ngọc bi kịch,kỹ năng trào phúng vừa r a, cừu hận quả thực đượcbảovệ, nhưng lạihơi quá lửa,Tàn Hồn phẫng phất như cực kỳtức giận, bắt đầu chuẩn bị phóngra Lưu Tinh Hỏa Vũ.

- Các ngươi chạy mau,không cần locho ta.

ThạchTrungNgọcla lớn.

Chiến đấu chật vật

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: ThánhThiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Những nữ hài nàynơi nào cần Thạch TrungNgọc nhắc nhở?Vừa nhìnthấy khí thế kia, cũng đã bắt đầu bỏ chạy, Thạch TrungNgọc lắcđầu,sau đó sử dụngDãMan Trùng Kích,hy vọng có thểcắtđứt kỹ năng củađối phương.

- Gợi ý của hệ thống, giátrị lựclượng của ngài không đủ, không cáchnàolayđộng đối phương.

Thạch Trung Ngọc kém chúthộc máu, dựa vào cáigì ĐíchLô đụng được, lão tử đụng khôngđược? Bất quá nhắc tới cũng phải, lần đầutiêncùngTànHồn chính diện giao thủ, Thạch Trung Ngọcđãbị Tàn Hồn đụng bay, khiđó Thạch Trung Ngọcđã biết lực lượng của Tàn Hồn lớn hơn hắn.

Một kích không trúng, ThạchTrung Ngọclập tứcdùng ra chiêu thứ hai, Lực Phách HoaSơn.

Trong nháy mắt Lực Phách Hoa Sơn xuất hiện, Tàn Hồn sử dụng Lưu Tinh Hỏa Vũ cũng khởi động, ThạchTrung Ngọc đổ mồ hôi lạnh, trong lòng cầu khẩn Lực PháchHoa Sơn của mình có thể cắt đứt kỹnăngcủa đối phương, bằngkhông mớivừarồi công kích thời gian dài như vậy, mình tuyệt đốilàhữutử vô sinh a.

Lực Phách Hoa Sơn quán chú lực lượngtoànthân của hắn, hyvọng có thể đánh ngất xỉu đối phương.

Lãothiên gia vẫn rất xemtrọng Thạch Trung Ngọc, báncho hắn mặt mũi, Tàn Hồn thực bị ngất, Thạch Trung Ngọcthở phào nhẹ nhõm, nhưng thời điểm một cái hỏa cầunện ở trênngười, Thạch Trung

Ngọc kémchút khóclên.

Tuy Tàn Hồnbị ngất xỉu, nhưng kỹ năngLưuTinh Hỏa Vũ đáng chết nàyvẫn không cótiêu thất, ngượclạitiếp tục hạ xuống, hiện tại ThạchTrung Ngọc muốn rời đi địa phươngđáng chết này cỡ nào a, nhưng hắn biết, mình cănbản không thể chạy, nếu khôngTàn Hồn sẽ khôiphục đầy máu.

Thạch Trung Ngọc cắn răng tiếp tụccông kích,bất quá Thạch Trung Ngọc lại thời khắc chú ý HP củamình, nếu nhưHP không đủ, sẽ ngay lậptứcăn dược tề, như vậy tốithiểu có thể bảođảm mìnhsống lâuhơn mấy giây.

- 1093 - 1230 - 1159…

Thạch TrungNgọcthựcsự rất muốn khóc, những hỏa cầu nàythật quá dàyđặc, chẳng những số lượng nhiều,hơn nữa lực công kích còn cao như thế, mỗi cáiđều có thể pháhuỷ hơn một ngàn HP, Thạch Trung Ngọc mới hơn năm ngàn HPmà thôi,nơi nàocó thể chịu đựngđược thương tổn như thế này?

Khi hỏa cầuthứ bađậplên người, Thạch Trung Ngọc lập tức ăn siêu cấp đại hồngkhôiphục bốn ngàn HP, trong nháy mắt dược tềnhét vào trong miệng, hỏacầu thứ tư cũngđập lên người Thạch Trung Ngọc,dược tề một chút cũng không lãngphí,toànbộ đều dùng hết.

Bất quáThạch Trung Ngọc vẫnrất lo lắng tình huống của mình, trận Lưu Tinh Hỏa Vũ này còn không có kết thúc, Hỏa Vũ vẫn không ngừng rơi xuống.

Thời điểm Thạch Trung Ngọcbị hỏa cầu đập trúng, một ánh hào quang rơi ở trên người Thạch Trung Ngọc, một cỗkhí tức ấmáp làm chotrong lòng Thạch Trung Ngọc cảmthấy ôn nhuyễn,hiệu quả củakỹ năng nàyThạch Trung Ngọc quá quen thuộc, đây làTrị Liệu Thuật.

Thạch Trung Ngọc nhìn lại, Lạc Diệp PhiHồng đang đứng ở địa phương Lưu TinhHỏa Vũ côngkích không tới, tiếnhành trị liệu cho mình.

Thạch Trung Ngọc vuimừng cười cười, không nghĩ tớinhân duyên

của lão tử cũng không tệ lắm nha, lại còn có người bất chấp nguy hiểm trị liệucho mình, bất quá những trị liệu này vẫn nhưmuối bỏ biển,thời gianTrị Liệu Thuậtthi pháplà một giây, thờigiancold-down là một giây, nóicách khácha giây mới có thể tiến hànhmột Trị Liệu Thuật.

Lạc Diệp PhiHồng một lần chỉ cóthể khôi phụchơn một ngàn điểm HP, căn bảnkhông đủ, Lưu Tinh HỏaVũ đángchết,mộtgiây chí ít cũngcó thể đập ra hai cáihỏa cầu, Thạch TrungNgọcthở dài,xem ra hôm nay muốn không chết cũng khó.

Làm cho Thạch Trung Ngọc cóchút buồnbực là,vì sao nhữngnữhài kia khôngkêu lão tửchạy đi? Biết rõ lão tử đở không nổi, lại không cho lão tử chạy, thật chẳng lẽ muốnlãotử chết trởvề? Hay để cho Tiểu Mục Sư phục sinh mình, để lãotử sau khi chết còn phải bán mạngcho các nàng?

Thời điểm Thạch Trung Ngọc miênman suy nghĩ, HPcủa hắnđã rơi xuống đáy cốc, Thạch Trung Ngọc theo thói quen nhét một dược tề, để choHP mình lần nữa khôi phục một ít, sauđó một đạoTrị Liệu Thuật bay tới, HP lần nữa khôi phụcmộtít.

Đúnglúc này,Thạch Trung Ngọccảmgiác bụng dưới đau xót,cúi đầu nhìn mộtcái,thìra TànHồn đã từtrạngthái ngấtxỉu tỉnh lại, Thạch TrungNgọcđổ mồ hôi, quá mức lưu ý sống chết, chỉ để ýHP của mình, dĩnhiênquên mấtcông kích đối phương, thậmchí ngaycả Tàn Hồn đã thoát khỏitrạng thái ngấtxỉu cũng không biết.

ThạchTrung Ngọc có chút thẹn thùng, bất quá bây giờ Lưu Tinh HỏaVũ cònkhôngcó đình chỉ, Tàn Hồn lại từ trong ngất xỉu tỉnh lại, tình huống hiện tạicủaThạch Trung Ngọc cóthể nói là đãtuyết thêm sương,sựtình rất nghiêm trọng, ThạchTrung Ngọc thở dài, không sao, lúc đầu Lưu Tinh Hỏa Vũđãcó thể giết hắn, nhiều một TànHồn cũngkhôngcó gì quá không được, chỉlàchếtsớm mộthai giây mà thôi, ThạchTrung Ngọc căn bản không quan tâm.

- Đại thúc, chịu đựng a,Lưu Tinh Hỏa Vũ đã đình chỉ.

Dương Tửla lớn.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhìn về phía bầu trời, phát hiện không

biết lúc nào, LưuTinh HỏaVũ đã biến mất,Thạch Trung Ngọccó chút buồnbực, điều này sao có thể? Thực lực của mìnhnhư thế nào chẳng lẽmình còn không rõràng sao? Làm saolại sốngsót?

ThạchTrungNgọc ngay lậptứcý thức được là nơi nào khôngđúng, Lưu Tinh Hỏa Vũlầntrước, ít nhấtcũng giằngco mười giây, nhưng lầnnày ba giây cũng chưa tới, Thạch Trung Ngọc ngay lậptứcbiết nguyên nhân, xem ra mới vừa rồi mình đánh Tàn Hồn ngất xỉu vẫn rất hữu dụng.

Thạch Trung Ngọccũng có chútbội phục mình, lúc đầu tràng diện của hắn là phải chết, mìnhcư nhiên còn sống, khôngdễ dànga.

Thạch TrungNgọccóchút đắcý vong hình,chỉ nghĩ mới vừa rồi mình uyvũ biết bao, lại quên trước mắtcòncó một Tàn Hồn, Tàn Hồn lại bắtđầucông kích, tát bay Thạch Trung Ngọc.

Lúc đầuHP củaThạch Trung Ngọc vốn không phải rất nhiều, liên tục tát hai cái, HP biếnthành tàn máu.

ThạchTrung Ngọc đổmồhôi, nếu như mới vừarồi không ngủm, ngược lại chếtởlúc này, Thạch Trung Ngọc cũng cảm thấy mình không cần sống, còn chưa kịp đứng lên, đã vội vàngăn dược tề,sau đó mới từ từ đứng lên.

Tính khí của Tàn Hồn hiển nhiên khôngkhá lắm,hiện tại dường như rất tức giận,Thạch Trung Ngọcmới vừa đứng lên, liền thấy khuônmặt chánghét củaTàn Hồn, kém chút sợđến gọi ra,nhưng Thạch Trung Ngọc còn không cógọira, công kíchcủa Tàn Hồn đã đến.

Thạch TrungNgọc căn bản không kịp làm ra phản ứng, may mắn Đích Lô xông lại, Dã ManTrùng Kíchđụngbay Tàn Hồn.

Thạch TrungNgọc thở phào nhẹ nhõm, may mắn lãotử có ĐíchLô, bằng không mới vừa rồi còn phải lại bị Tàn Hồn ngược đãi, tuy không chết được, nhưngcực kỳ mất mặta.

Kết cục hết lam

DTV-EBOOK.COM.VN

- Đại thúc, lẽ nào ngươi không thể chuyên tâm một chút sao? Nếu như ngươi không cẩn thận cúp máy, chúngtalàmsao còngiết Boss? Chúngta muốnđira ngoài toàn bộ nhờ vào ngươi, ngươi không thể khôngcóý chí tiến thủnhư vậy a.

Dương Tử ngữ trọng tâmtrường nói.

Thạch Trung Ngọc thẹnthùng,cư nhiên bị một tiểu cô nương dạy dỗ,mất mặt.

Thạch Trung Ngọc lập tức chạy đến bênngười Tàn HồnđãbịĐích Lô đụng choáng, khởi động CuồngLongThăngThiên,đánh TànHồn bay đến khôngtrung,mọi người bắt đầuđiên cuồng công kích, mỗi người đều dùng rakỹ năng mạnh nhất của mình.

Chỉ là Dương Tửcó chút ngoại lệ, Dương Tửvẫn luôn dùng công kíchphổ thông, điều nàylàm cho Thạch Trung Ngọccó chút ngạc nhiên, tại sao Dương Tửlàm như vậy,bất quá rất nhanh hắn phát hiện cănnguồn, tuy Dương Tử dùngchỉ là công kích phổthông, nhưng nếusovới thời gian thi triểnkỹ năngthì nhanh hơn rất nhiều.

Hiện tại Tàn Hồnhoàntoàn không có lực phòng ngự,mặc dù chỉ dùng côngkíchphổ thông, thương tổn cũng rất lớn,mọi ngườidùng kỹnăng, mỗi người tốiđa chỉ thả ra haikỹ năng,cáinày còn tính nhanh, MaPháp Sư chỉ thả ramộtkỹnăng,tuy thương tổn không tệ, cóthểđánh ra hơn hai ngàn thương tổn.

Nhưng DươngTử lại đánh ra ba công kích phổ thông, mỗi lần 1000, làba nghìn thương tổn,làmchomọi ngườinhư có điềusuy nghĩ, nếu như mới vừa rồi tất cả mọi ngườichỉ dùng côngkíchphổ thông, đánh ra thươngtổn chắc cũng sẽ càng cao.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, lĩnh ngộ CuồngLongThăng Thiên thời giandài như vậy, cùng cáccônương phốihợp nhiều lầnnhư vậy, nhưng vẫnlà lần đầu tiên có người một mực dùng công kích

phổ thông đánh quái vật không có lựcphòng ngự, Thạch Trung Ngọc cảm thấybiai, kỹ năng của mình, lại để một tiểu nhađầu chỉ điểm, mớicó thể biết làm saotối đahóa thương tổn.

Mặc dù ThạchTrung Ngọc cóchút buồn bực, bất quácũng không có gì, tiếp tục cùng mọi người công kích.

Một lát sau, HP của Tàn Hồn đã bị mọi người tiêuhao không sai biệt lắm,lúcnày Thạch Trung Ngọc nghe được một tin dữ.

- Ta sắp hết lam,ai còn cho ta chút lam?

Thanh âmnàylàcủa LạcDiệpPhiHồng, Thạch Trung Ngọckém chút khóc lên, nếunhư là người khác hết lam thì thôi,cùng lắm thì công kích lâu một chút, nhưng Lạc Diệp Phi Hồngkhông được a,nànglà MụcSư, nếu nhưnàng hếtlam, Thạch Trung Ngọcsẽ không thểbảo toàn tánh mạng, không có MụcSư chiếu cố, Thạch Trung Ngọc cũng không tin mình cóthể gánh nổi Boss.

Tàn Hồnngheđược tiếng la củaLạc Diệp Phi Hồng, không khỏi cười haha, mọi người sửng sốt, đâylà tình huống gì? Lẽnào chỉ số IQcủa Tàn Hồnnày cao nhưvậy?Còn biếtkhiêu khích người khác? Cười nhạo ngườikhác?

Tựa như chứng minhbọn hắn đoán là đúng, Tàn Hồn khởi động LưuTinh HỏaVũ.

Thạch Trung Ngọc kém chút chửi đổng, bây giờ HP củaTànHồnchỉ còn sáutrăm ngàn,bị giết hơn một nửaHP, nếu như bây giờ chạyra ngoàimà nói, người nàysẽ khôi phục đầy máu, nhưng nếunhư vẫnở lạichỗ này, thì chắcchắn phải chết.

- Các ngươi rời khỏi nơi này trước.

Thạch TrungNgọc nói.

Sau khinói xong, Thạch Trung Ngọc cũng không đi quản cáccô nương, lập tứcdùng Lực Phách Hoa Sơn, hunghăng nện ở trên người Tàn Hồn,Thạch Trung Ngọc còn cóchút lolắng,đồngthời để cho Đích Lô dùng Địa Thứ,ĐịaThứ ngấtxỉulà trăm phần trăm, hiệu quảcònrất tốt.

Lực PháchHoa Sơn thựckhôngcó hiệu quả, Thạch TrungNgọckhông khỏi cảmthấy may mắn,nếunhưmới vừa rồikhông lo xa,để cho ĐíchLô chuẩnbị mànói, hiện tạisẽrất thảm, không thể ngất xỉu người này, thì không thể đìnhchỉ Lưu Tinh Hỏa Vũ.

Tuy nó bị ngất xỉu, nhưng LưuTinh HỏaVũ vẫnkhởiđộng, Thạch Trung Ngọc mắngmột tiếng:

-Lão tử* ngươi.

Sau đó bắt đầu chạy trốn.

Thạch Trung Ngọcdứt khoát để Đích Lô lại kéo quái,sau đótheocác cô nương chạy ra khỏi TếĐàn, bất quá Thạch Trung Ngọcvẫnchậm một bước, bị hai cái hỏacầu đập trúng, rớthơn haingàn HP, bất quá Thạch Trung Ngọc không để ý, hơn haingànmà thôi, khôngchết được.

Thật nhanh đitới bên người Lạc Diệp Phi Hồng, im lặnghai lời, trực tiếp mở công năng giao dịch, Lạc Diệp PhiHồng sửng sốt, không biết Thạch Trung Ngọcđây là ý gì, bất quávẫnđiểm đồngý giao dịch.

- Ngươi còncó bao nhiêukhông gian?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

LạcDiệp Phi Hồng có chút không rõ đối phương hỏi là ý gì,ở nàng cho rằng, không gian củamọi người đều giốngnhau, Thạch Trung Ngọc cũng dùng không ít lam dược, hiện tại không còn bao nhiêu, hỏi mìnhcòncó bao nhiêu không gianlàmgì? Chẳnglẽ hắn còn rất nhiều lam dược?

Nàng nơi nào biết trong tủ đồcủa Thạch Trung Ngọc hiện tạicòn có mấy trămngàn lamdược, dùng cũng dùng không hết a.

-Nóinhanh, thời gian không cóbao nhiêu đâu.

Thạch Trung Ngọc thúc giục nói.

- Ồ, còn mười lămô cóthể thả dược tề.

Lạc Diệp Phi Hồng nói.

ThạchTrung Ngọc lập tức némmười lăm tổ dược tề tới, sau đó lựa chọn giao dịch,Lạc Diệp Phi Hồng ngây ngốc nhìnThạch Trung Ngọc,nàngthực không nghĩ tới, Thạch TrungNgọc lại còn có nhiều lam dượcnhư vậy, đâychính là chiếmphân nửa tủ đồ.

LạcDiệpPhi Hồng nhìn về phía Thạch Trung Ngọc, ánhmắt có chút quái dị, nàng rõ ràng thấy Thạch TrungNgọc cấtvào tủ đồmấykiện trang bị, bây giờ còn có nhiều lam dược như vậy,mới vừarồihắn còn dùng rất nhiềulamdược, vậy trongtủđồ của hắn còn cóbao nhiêu khônggian cấthồng dược?

Lẽ nào hắn đã sắp khôngcó hồngdược? Lạc Diệp Phi Hồngcó chút imlặng, đây chính là đệ nhất cao thủ trongtruyền thuyết sao?Rõ ràng chínhlà ChiếnSĩ, trongtủ đồ mìnhthảlam dược còn nhiều hơn hồng dược, thực sự là kỳ quái.

-Uy, tiểu nữu, làm sao ngớ ngẩn? Lựachọn đồngýnhanhmộtchút, lẽ nào ngươi không thấy Boss đã tỉnh lại sao? Đangấuđả ĐíchLô của ta kìa.

Thạch TrungNgọcbất mãn nói.

Nghеđược Thạch Trung Ngọc nói,Lạc Diệp PhiHồngmới kịp phản ứng, vộivã lựa chọn giao dịch,nhận lấy lam dược, bất quáLạc Diệp Phi Hồng lại còn thả hai tổ hồng dượccho Thạch Trung Ngọc,điều nàylàmchoThạchTrung Ngọc có chútdở khóc dở cười,lãotử còn thiếuhồng dượcsao? Nhiều đến không dùnghếta, bất quá Thạch Trung Ngọc khôngcó giải thích cho Lạc Diệp Phi Hồng,lập tức trở về trêntếđàn.

Mới vừa rồi Tàn Hồn cũngbị ngất xỉu, cho nên Lưu Tinh HỏaVũ không hoàn chỉnh, chỉtạo thànhcho ĐíchLôkhông đếnmười ngàn thương tổn,nhưng bởivì mới vừa rồi Lạc Diệp PhiHồngdây dưa, Đích Lô lại bị TànHồn đánhrớt hơnmười ngàn HP.

Đích Lô tổngcộng mới ba chục ngàn HP, bây giờ còn chưatới một vạn, ThạchTrung Ngọc lập tức dùngkỹ năng trào phúng đoạt giá trị cừu hận, sau đó nhìn LạcDiệp Phi Hồngnói:

- Nhanhtrị liệu choĐích Lô trước, Đích Lô đầy máu mới tớitrị liệu ta.

Thu thập thất bại

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nói làmcho mọi người sửng sốt, bất quá cũng không nói gì, Thạch Trung Ngọcđã cùng TànHồn giao thủ, hắn trừ tràophúng thì không làm bất kỳ côngkíchgì, chỉ không ngừngtránh né,khiếncho TànHồncực kỳphiền não, bất quámặc dùnhư vậy, Thạch TrungNgọc vẫn đang không ngừng ăn dược, khôngcó biện pháp, tốc độ công kích của Tàn Hồnquá cao, không thể hoàn toàn né tránh.

Bất quá Thạch TrungNgọc thấyHPcủaĐích Lô đang nhanh chóng nhảylên, trong lòng cảm giác có chút thoải mái, chỉ cần ĐíchLô không chết, như vậyhiệu suất giết quái vẫn sẽ rất nhanh, cuối cùng HP của Đích Lô khôi phụcbình thường,Thạch Trung Ngọc cũng có thể công kíchnhiềuvàicái.

Hiện tại HP củaTàn Hồn không đến sáu trăm ngàn,lúcnào cũng có thể sẽ dùng đại chiêu,Thạch Trung Ngọc không dámsơ suất, trong quá trình giết quái có mộtnửathời gianlà tránhné, ngoại trừ mộtít thời điểmcảmthấy mình căbản không có cơ hội nào tránh némới sẽ xuất thủ.

Đương nhiên,kỹ năng giếtBoss vô sỉ nhất, hơn nữahữu hiệu nhất Cuồng Long Thăng Thiên,chỉ cần thờigian cold-downvừa kếtthúc, Thạch TrungNgọcsẽlập tứcsử dụng.

Ở dướicố gắngcủa mọi người, rất nhanh,HP củaTànHồn đã bị mọi ngườimài đến năm chục ngàn,tim của mọi người cũng dâng lêncổ hộng, không biết còncó thểxuất hiện đạichiêu gì hay không, quá lợi hại mànói, mọi ngườisẽ rấtthảm.

Các nữ hàicôngkích xađều chạy tới, các nàng đềuở khoảng cách xa nhất cókhả năng công kích,đã làmxong chuẩn bị tùy thời bỏ chạy, Thạch Trung Ngọc thì không thể như vậy, nếu hắn làm như vậymà nói, sẽ khôngcó người đi kháng quái, đến lúcđó mọingườisẽ chết hết.

Bất quá làm cho mọi ngườicó chút buồn bựclà, Tàn Hồncònsót lại năm chục ngàn HPdĩ nhiên không có dùng ra đại chiêu lợi hại gì, chỉ dùng Lưu Tinh Hỏa Vũ mà thôi.

LưuTinh Hỏa Vũ này Tàn Hồn đã dùng rất nhiều lần, căn bản khôngthể cho đám ngườiThạch TrungNgọc uy hiếp gì,chỉ cần cẩn thậnmột chút, kỹ năng này chính là rắm thí, nếu như ngất xỉu kịp thời,thậm chí ngay cả một hỏa cầu cũngkhông ra được.

Khi kỹ năng này bị đám người Thạch Trung Ngọc hoànmỹ mổ xẻ, đám người Thạch Trung Ngọc côngkích càngthêm cuồngbạo, Thạch Trung Ngọc hầu nhưđãbỏ qua tấtcả phòng ngự, cũng không tránhné liều mạng công kích, hiệntạilà thờiđiểmmấuchốt nhất, nếu như không thể giết chết ngườinàymànói, trời mới biết còn cóthể xuất hiện kỹ năng kinh khủnggì.

Bất quáđến thời điểm đám người Thạch Trung Ngọc giết được Boss, cũng khôngthấy nó dùngrakỹ năng lợihại gì, điềunày làm cho đám người Thạch Trung Ngọc rất buồnbực.

- Có phải quá dễ dàng hay không? Cái này dùsao cũnglà Tử Kim Bosscấp 40, trước khi chết cũng không ném ra vài kỹ năng lợi hại?

DươngTử hỏi.

-Mặckệ nó, trước xem nócó tuônra KiếnBang Lệnh hay không, chúng tamuốn thứnày sắp muốn điên rồi.

LạcDiệpPhi Tuyếtnói.

Thạch Trung Ngọc nhìn trên mặt đất, phẫn nộ mắng:

-ĐxxCM, một trangbị cũng không có,cái này là Boss chómá gì? Lãng phí chúng ta thời giandàinhư vậy?

-Sẽ không đâu?

Cáccô nương đều cóchút không tin, nhưng thời điểmcácnàng chạy tới nhìn, vật gì cũngkhông có.

- Uy, Phiêu Tuyết, ngươi dùng loạiánh mắt này nhìnta làm gì?Ta không có tham ô a,không tin chính ngươikiểm tra nhật kýhệ thống,

ngườichơi cùng một đội ngũ, chiếm được vật gì đều sẽbiểuhiện.

Thạch TrungNgọc nói.

- Xì…

Lạc Diệp Phi Tuyết bị ThạchTrung Ngọc nói làmcho vui vẻ:

- Ngườinào hoài nghi ngươi, ta nhìnngươi, chẳngqua là muốn hỏi ngươicó ýkiếngì khôngmà thôi, lẽ nào ngươi có tật giật mình?

- Vô nghĩa,lão tử chột dạ cái rắm, phỏng chừng quái này chỉ là quái nhiệm vụ, cho nên không có rơi đồ, thithể củanó còn không c ótiêuthất,tìm xem có manh mối gìkhông.

Thạch TrungNgọc nói.

Tất cả các nữhàiđều dùng cùngmột loại ánhmắt nhìn Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc chuyểnđộng suy nghĩ thật nhanh, giải đọc raý tứánh mắtcủa nhữngnữ nhânnày, nuốtngụmnước miếng hỏi.

- Các ngươilàmuốn ta đi tìm manh mối?

Hết thảy các nữhài cựckỳ chỉnh tề gật đầu, ThạchTrung Ngọc lộra bộ dáng khổ não, lão tử đắctội người nào a? Vì saođể chomột mình ta đi kiếm mấythứ này?

- Đạithúc,lẽ nào ngươi không cảm thấy ngườinày rất xấu sao?Xấu như vậy, đểcho nhữngmỹnữ xinh đẹpnhư chúng ta đi lật xem,có phải có chút không hợp thích hay không?Vẫn làngài tới đi.

DươngTử cười hìhì nói.

Thạch TrungNgọc tức giậnnhẹ nhàng cốc đầu Dương Tử một cái, giả vờ tức giận nói:

- Ý củangươilà ta rấtxấu, rấthợp thứnày?

Dương Tử gật đầu nói:

- Đại thúc, ngươiquá thông minh, ýtứ cao thâm như vậy ngươicũng có thể hiểu được, bộiphụcbộiphục.

Dương Tử nói làmtất cả mọi người vuivẻ,chỉ là sắc mặt của Thạch Trung Ngọc biếnthành đen, nữ nhânnàyba ngày không đánh đã nhảylên mái nhà lật ngói, rõ ràng lúc trước vẫn quấn quítlấy lãotử, hiện tại còn dám nói lãotửxấu? Quá không hậu đạo.

ThạchTrung Ngọc âm thầm hạ quyết tâm, đừngcho hắn tìm được cơ hội, bằng không nhất định sẽ đểcho DươngTử bangày không xuống giường được, ngạch, không được, ba ngàykhông thể xuống giường mànói,nhất địnhsẽ bị ngườikhác phát hiện, nhất là bị Dương Băng Dao pháthiện,kết cục sẽcực kỳ thảm.

- Đại thúc, ngươi ở đâynghĩ gì thế? Còn khôngmauđi?

Dương Tử bấtmãn nói.

Thạch Trung Ngọc làm bộ muốn đánh, Dương Tử vội vàng trốn ở phíasau Lạc Diệp Phi Hoa:

- Ngươi đánh a, ngươi cóbản lãnh thì đánh đi.

- Được rồi, đừnglàmrộn, nhanhđi xemTàn Hồn cólưulại đầumốigì hay không.

LạcDiệp Phi Hoa cắt đứt haingười đùa giỡn.

Thạch Trung Ngọc gậtđầu, tớibên người Tàn Hồn, tự tay đẩy thân thểTàn Hồnra, nhìn trênngười của nó cócái gì không, nhưngcả ngườiTàn Hồn đều bịThạch Trung Ngọc xem hết,không hề phát hiện thứgìa.

Điềunày làmcho Thạch Trung Ngọc có chút kỳ quái, hệ thống an bài Boss ở chỗ này rốtcuộc là ýgì?Vì sao đầumối gì cũng không có, cũng không tuôn ra trang bị hoặc kimtệ, lẽnàođồ chơi này chỉlà một bài biện? Giết hay không đều giống nhau?

Thạch Trung Ngọc dứt khoát dùng thuật thu nhặt, định tìm xem trên người đối phương có vậtgì không.

- Gợiý củahệ thống, đẳngcấpthuật thu nhặt của ngài quá thấp,thu thập thất bại.

- Gợiý củahệ thống, thuật thu nhặt của ngàiđẳng cấp quá thấp, thu

thập thất bại.

...

Liên tụcthí nghiệm hơn mười lần cũng không thểthành công,Thạch Trung Ngọc thiếuchút nữathìmuốn nổidóa, lão tửđếncùng làm saiở nơi nào?Ông trờilại muốndằnvặt ta như thế? Mỗi lần đều không thể thànhcông?

- Mấy người các ngươicũngđừng đứngở đó, đều quađây,nhanh lên một chút, khởi động thuậtthu nhặt, nhìnxem cóthể có phát hiện gì hay không, nếu như thời gian dài,thi thể này tiêu thất,vậy thìphiền toái.

Thạch TrungNgọc nói.

Đều tới hôn một cái

DTV-EBOOK.COM.VN

Cáccô nương gật đầu, tuy trong lòng không tìnhnguyện, bấtquá đều tới, cùng Thạch Trung Ngọc sửdụng thuậtthu nhặt, hy vọng có thểcó thu hoạch gì.

- Gợi ý của hệ thống,thuật thu nhặt củangài đẳng cấp quá thấp,thu thập thấtbại.

Thanhâm gợi ý của hệthốngvẫn quấy rầyThạch TrungNgọc cùng những nữhài khác, thậtsự làquá đáng ghét,nhưng mặc kệđám người Thạch TrungNgọcnỗlựcnhưthế nào, cũng không thể thành công thu thập.

- Có phảibảnđồ nàyvốn không phảicấp bậc nhưchúng tacó thể tới, cho nên chúng ta mới không thể lấy được đồ vật chúngta mong muốn hay không?

Dương Tửhỏi.

- Có lẽ vậy,cấp bậc của tacòn một chút nữamới đạt đếncấp 35, mà cácngươi còn dừnglạiở cấp34, đẳng cấpquáthấp, quảthựckhông thích hợp tới đây.

Thạch TrungNgọc nói.

Dương Tử không phục nói:

-Tarất nhanhsẽ tới cấp 35, cógì ghê gớm chứ.

Thạch TrungNgọc đổ mồhôi nói:

- Ta ý tứ là, cấp bậccủa chúng ta đều quá thấp, chúng ta là vượt cấptới bảnđồ này, đáng tiếc, thuậtthu nhặt của chúng ta đẳng cấp quá thấp, căn bảnkhông thể lấy đượcđồ đạc, nếunhư đẳng cấp thuậtthunhặt củachúng tacaohơn một chút, chúng ta sẽ không cần phải như vậy.

- Không có biện pháp, chúngta hầu như đều dựa vàodụ đàn quáitới giết thăng cấp,có thể nhặt trang bị cũng đãrất tốt, nói gì tớithu thập tài liệu.

Đám người Lạc Diệp Phi Hoa hầunhưcũng đều là nhưvậy, Thạch Trung Ngọc buồn bực phát hiện, nơi đây cư nhiên khôngcó một người đứngđắn luyệnqua thuậtthu nhặt, cũng chỉ ngẫu nhiêndùng một chút màthôi, may mắn người nơi này đềuhọc thuật thunhặt, mặc dù tỷ lệ hơi thấp, bấtquávẫnbiết thu nhặt.

Rất nhanh, ở dưới mọi người không ngừng sử dụng thuậtthunhặt, khoảng chừnghơn mười phútsau, thithể Tàn Hồnđãnhạt đi,phảng phấtnhư sắptiêu thất.

- Nhanh, nhanh thu thập, cái này quan hệ đến chúngta có thể đi ra ngoàihaykhônga.

ThạchTrung Ngọc có chútvộivàng nói.

- Ngươi cho rằng chúngta không muốn thuthập sao,nhưngnơi này là du hí, hết thảy đều phải dựavào số liệu nói chuyện, thuậtthu nhặtđẳng cấp thấp, muốn lấy được vật phẩmcủa quáicấp cao, tỷ lệ tự nhiênsẽ rất thấp, chúng tachỉ có thể nhìn vận khí.

Lạc DiệpPhiTuyết bấtmãn nói.

ThạchTrungNgọc biaithởdài:

- Vậy không thểlàm gì khác hơn là đổ nhân phẩm, nếu như nhân phẩm kém, vậymọi người liềnchơi đoán số, chémgiết lẫn nhau, chếttrở về thành,nếunhư cái nào vận khí không tốt,vung quyền thua, khôngai giết, vậy tựnhận không may, chỉ có thểvung kiếmtự sát.

- Khôngcó nghiêmtrọng nhưthế chứ?

LạcDiệpPhiTuyếtkhẩntrương hỏi.

Thạch Trung Ngọc nhàn nhạt nói:

- Vậy ngươi chorằng,chúngta còn có biện pháp gìcóthể đi ra ngoài?

-Bớt nói nhảm, dành thời gian thuthập.

Lạc Diệp Phi Hoa cắt đứt hai người nói chuyện.

Mọi ngườinghe được Thạch Trung Ngọc nói chuyệngiật gân, thu thập càng thêmliều mạng, nhưng bên tai vẫn truyền đến thanh âm thu thập thất bại.

Lúc này, thi thể TànHồnđã bắtđầu lóe lên, tấtcả mọi ngườibiết điều nàyđại biểu cái gì, điều nàyđại biểu, thi thể này bất cứ lúcnào cũngsẽ tiêu thất, sự tình đã đến trìnhđộ nghiêmtrọng nhất.

Thuật thu nhặtkhôngngừng nhét vào trên thi thể, lam dượccủamọi ngườikhông ngừng tiêu hao, bất quá so sánh với có thểđi ra ngoài, mọi ngườiđềukhông đểbụng lam dược, dùng thuật thu nhặtthật nhanh,ai cũng muốn nhanh tìm đượcmanhmốiđira ngoài.

Đột nhiên thi thể tiêu thất, Thạch Trung Ngọc đặt mông ngồi trên mặt đất, sau đó nói:

-Tới, mọi người đổ xúc xắc, khôngcó cơhội.

Vẻ mặtcủa các cô nương đềukhó coi,không muốn tiếpthu hiện thực này.

Bất quáDương Tử lạiphát hiện, trongmắt Thạch Trung Ngọc lóera ánhmắt giảohoạt, Dương Tử lập tức chạyđếnbên ngườihắn,lôi kéo cánh tay loạng choạng:

- Đại thúc,ta biết ngươi đãlấyđượcđồ đúngkhông?

Tất cả mọi ngườidùng một loạiánhmắt mong chờ nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch TrungNgọc thành thật không khách khí nói:

- Tốt, các ngươi muốn biết,ta liền chocácngươi mộtcơ hội, mỗi người hôn ta mộtcái, ta nói chocácngươibiết.

Các cô nươngđều trừng hắn mộtcái, phỉbáng Thạch Trung Ngọc thừa dịp cháy nhàhôi của, bất quáDương Tử ngoại lệ, thật nhanh hôn Thạch Trung Ngọc một cáinói:

-Đại thúc,bâygiờ có thể nói cho ta biết không?

- Các ngươi thì sao? Có hôn hay không?

Ánh mắtcủa Thạch Trung Ngọc nhìn mấynữ hài khác.

Nếu nhươi đây không có người khác, LạcDiệp Phi Hoa nhất định sẽ tới hôn, nhưng hiệntại quánhiều người, nàng không bỏ xuống được mặt mũi,ở trướcnhiều người nhưvậyđihôn hắn,quámất mặt.

-Chúngta mới sẽ không bị ngươi uy hiếp đâu, chúngta tình nguyện chếttrở về thành.

Lạc Diệp Phi Hồng giận dử nói.

Nhưng ở dướiánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lạc DiệpPhiTuyết dĩ nhiên chạy đếnbên ngườiThạch TrungNgọchôn hắn một cái.

Sắc mặt Lạc Diệp Phi Tuyết hơicó chút đỏ lên, xấu hổ trừngThạch Trung Ngọc:

- Bây giờcó thể nói cho chúng ta biết chưa?

Tất cả mọi người giật mình nhìnLạc Diệp Phi Tuyết, aicũng không nghĩ đếnLạc DiệpPhi Tuyết lạilàm như vậy, bao quát ThạchTrung Ngọc cũng không tin tưởng,nếu nhưkhông phảitừ thuật thămdò biết được người nọ làLạcDiệpPhi Tuyết, Thạch TrungNgọc nhất địnhsẽ cho rằng người nọ là LạcDiệp Phi Hoa.

Dù saonơi đây ngoại trừ DươngTử, thì Lạc Diệp Phi Hoavà Thạch Trung Ngọc quan hệ thân mật nhất,Thạch TrungNgọcnhìn Lạc Diệp Phi Tuyết, bất kểnghĩnhư thế nào cũngnghĩ không ra vìsaoLạc Diệp Phi Tuyết làmnhưvậy,lẽ nào cô nàngnày cũng thích mình?

Ai,ngườiquá tuấntú chínhlà phiền toái, hết thảynữ hài đềuthích lão tử, đây cũnglà một loại khổ não a, nguyên bản Thạch Trung Ngọc chỉ là muốn vui đùa một chút mà thôi, ai biếtdĩ nhiênchiếm được mỹnhân hôn, khó đượca.

Thạch Trung Ngọc đưa ánh mắtvề phía những người khác:

- Hinh Vũ ChiTử và Lạc Diệp Phi Tuyếtđã dẫn đầu, chẳnglẽcác

ngươicònkhôngtới sao?

Lạc Diệp Phi Hoa kinhngạcnhìnmuội muội của mình, chứng kiến DươngTử hôn Thạch Trung Ngọc, còn cảmthấykhôngcó gì, Dương Tửvẫn gọi người nàylà đại thúc, thoạt nhìn khả năng chỉcoi đối phươnglà trưởng bối mà thôi, cho nên Lạc Diệp Phi Hoa căn bản khônglưu ý, hơn nữamột tiểucô nương mớimườilăm tuổicó thểcó uy hiếpgì.

Nhưng khi Lạc Diệp Phi Tuyếtđi hônThạchTrungNgọc,Lạc Diệp Phi Hoa bỗng nhiên cảm giáctim mình runmộtcái, chẳnglẽmuội muội mình thích tên hỗn đãnkia?LạcDiệp Phi Hoa ngớ ngẩn, nếunhư muộimuội thích đối phương, trước đótavà hắn xảy ra nhữngmập mờ kia phải như thế nàođây?

Chẳng lẽ mìnhđoạt bạn trai của muội muội? Lạc DiệpPhi Hoabỗng nhiên cảmgiác mìnhcó nên chủđộng ly khai đối phương hay không, để thành toàn muội muội, nhưng không biếtvì sao, thời điểm sản sinh ýnghĩ này, trái tim bỗngnhiên cảmgiác trống rỗng, cựckỳthất lạc!

Chìa khoá

DTV-EBOOK.COM.VN

- Cáccô nàng còn lại, lẽnào các ngươi không tớihôn đại giamột cái sao? Đây chính là cơ hội tốtngàn năm một thuở a,qua hôm nay sẽ khôngcòn được nữa.

Thạch Trung Ngọcvô liêm sỉ nói.

-Hôn cái đầu ngươi,ngươi cũng không phảisoái cagì,quỷ mớisẽđi hôn ngươi.

Lạc DiệpPhi Hồng không chútkhách khínói.

Tâm linh của Thạch Trung Ngọc bị đả kích nghiêm trọng, Lạc Diệp PhiHồng nói thật quá hạingười, đại giata làm sao lại khôngphải soái ca hả?

- Caanh tuấn tiêusái như thế,lạicòn nói không phải soái ca? Ai, các ngươi quá không biếthàng, không hiểu được thưởng thức.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu than khổ, phảng phất như những cô nương này thực không có ánhmắt.

-Phi, chỉ ngươi? Đừnglàm cho chúng tanônmữa có đượchay không?

Ma PhápSưLạcDiệp Phi Vũ phụ họa nói.

ThạchTrung Ngọc bịđả kích, đưa ánh mắt lên người Lạc Diệp Phi Hoa,hyvọng nữ nhân nàycó thể cho chútmặt mũi, quađây hôn mình một cái, bất quá dự định của Thạch Trung Ngọcrơi vào khoảng không,Lạc Diệp Phi Hoa nghiêng đầu sang chỗ khác,chẳng thèmđể ý Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọc rất phiền muộn, vì saonữ nhân luônkỳ quái như thế? Mấy giờ trước còn cùng lãotửbị vâyởtrong vách tường, khanh khanh ta ta, hiệntại liền trở mặt không nhận người, quá vô tình, khôngphảibởivì xấuhổ chứ?

ThạchTrung Ngọc càng nghĩ càngthấy có đạo lý, nhất địnhlàbởi vì xấuhổ, mới không dámqua đây hôn mìnhmột cái, Thạch Trung Ngọcnào biết đâu rằng, Lạc Diệp Phi Hoa là bởivì thấymuội muội tới hôn, mới có thểnhưvậyvới hắn.

Ngườiở chỗ này cũng không có chú ý tới,lúc này Lạc Diệp Phi Tuyếthơi có thâmý nhìn thoáng quatỷ tỷ của mình, mớivừa rồiLạc Diệp Phi Tuyết hôn Thạch Trung Ngọc, khônggiải thích được cũng cảm giácâmlý mình có chút bối rối,sau đó trở nêncựckỳ mất mát, thoángsuy nghĩthì biết rõ, đó làtâmlý của tỷtỷ nàng.

Lạc Diệp Phi Tuyết nghĩ đến lúc trướcphân tán vớitỷ tỷ, tâm lý cả m giác được tình huống, Lạc Diệp PhiTuyết càng hoài nghi Thạch Trung Ngọcvà LạcDiệp PhiHoa có phải phát sinh qua quanhệ gì hay không, bấtquá bây giờởdưới trường hợpnày,căn bản khôngthể hỏi, không thể làmgì khác hơnlà nhịn xuống, tính toán đợirờiđitrò chơi, đơnđộc nói chuyện vớitỷtỷ của nàng.

-Đại thúc, ngươi đừngchơi, nhanhnóicho chúng ta biết mới vừarồi ngươi lấy được cái gì.

Dương Tửlàmnũng nói.

Tuy cáchbì giáp, nhưng ThạchTrungNgọc vẫncó thể cảm giácđược bộ ngựccủa Dương Tử kiên quyết co giãn, theo bảnnăng nói:

- Tốt.

Sau khi nói xong, Thạch Trung Ngọccũngcó chút hối hận,tiểu nha đầuchếttiệt,vốn cóthể được vàinữ nhân trẻ tuổi dungmạo xinh đẹp hôn mộtcái,bây giờ lờiđãnói khỏi miệng, cũng không thể đổi ý a, lòngThạch Trung Ngọcđaunhức.

Thạch TrungNgọc từ trong Túi TuDi lấy ra một cái chìa khóa nói:

- Thu thập được cái này, hệ thống nói là chìa khoá mở ra mật thất.

Dương Tử tay mắtlanh lẹ, từtrongtay ThạchTrungNgọcđoạt lấychìa khóa nói:

- Nói như vậy, địa phương này còncó mật thất mới đúng? Mọi người phâncôngnhau tìm xem, xemở đâu cólỗ chìa khóa.

Mọi người gật đầu, bỏ lại Thạch Trung Ngọc vẻ mặt buồn bực, bắt đầu thăm dòtìm lỗ khóa.

Cái chìakhóa này thoạt nhìn cực kỳ cổ xưa, Thạch Trung Ngọc thấy các cô nương bắtđầuhành động, cũng không tiện một ngườiởlại chỗ này đờra, cho nên đứng dậy đi tìm.

Địa phương này vốn khônglớn, mườiphút sau,mọi người đã tìm khắpcả, vẫn không cótìmđược bất luận địa phương nào giống như lỗ khóa, sắcmặt phiềnmuộn,tập hợp ở phụ cậnTế Đàn.

- Kỳquái, đây rốt cuộclà chuyện gì? Vì sao khôngcó lỗ chìakhóa?Lẽ nào cái chìa khoá này căn bản không phảidùngở chỗ này?

DươngTử hỏi.

Lạc Diệp PhiHoa lắc đầu nói:

- Không có khả năng, trong giáođường chỉcó địa phương nàythần bí nhất, những địa phương khác luôn không có khảnăngởtrong đại sảnh kia chứ? Đã nói mật thất, làmsao lạiở địa phươngnổi bậtnhư vậy?

- Cái này cũng cóthể đúng, tục ngữnói, địaphương nguy hiểm nhất chínhlà địa phương an toàn nhất,nói khôngchừng mật thất đangở trong đại sảnh cũng khó nói.

Lạc Diệp Phi Hồng nói.

Thạch Trung Ngọctrầm tư suy nghĩ, trực giác cho rằng, mật thấtkia hẳn ở phụ cận nơi này mới đúng, làm sao có thể ở trong đại sảnh? Trừ khi người thiết kế trò chơi ănno rửng mỡ.

- Mọi người tìmxem đi,khả năngởđịaphươngtương đối cao một chút?

Thạch Trung Ngọc nói.

Tấtcả mọi người dùngmột loại ánh mắtkỳ quáinhìn Thạch Trung Ngọc, mặc dù nói cơ quan không nên xuất hiệnởđịa phương quá cao,bất quánói không chừnglà nhân viênthiết kếvui đùa thì sao? Thạch Trung Ngọc nói không phải khôngcó khả năng.

Lúctrước các cô nương chỉ dựa theo chiềucao của mình đi tìm cơ quan, lại không có nỗ lực nhìn trên đầucó cơ quanhaykhông, cho nên các nàngdự địnhdựatheo Thạch TrungNgọc nói tìm mộtlần, dù sao hiện tại cũng ởnơi đây, nếu thiên tân vạnkhổđến đại sảnh,vẫn khôngcó mật thấtmà nói, cuối cùng quay trởlạisẽcực kỳ phiền phức.

Mọi người bắt đầutìm kiếm,bất quá cực kỳ đáng tiếc, lầnnàyvẫn không tìm được lỗ chìa khóa, lần này không chỉ địa phương ở trên cao, thậmchíngay cảmặtđất, trần nhà cũng tìm, vẫn khôngcó bất kỳ manh mối, các cô nương đã triệt để chánghét địa phươngquỷ quái này.

- Đại thúc, chúng tađổi địa phươngđi, nơiđây chắc không cólỗ chìa khóa, mật thấtcũng không nênởchỗ này.

Dương Tử buồnbực nói.

Thạch Trung Ngọc nhíu mày, khôngbiết vì sao, hắn luôn cảmthấy chuyệnnày không phải đơngiản nhưvậy,dựatheo đạo lýmà nói, lỗ khóa hẳn ởđâymớiđúng,hơn nữa trực giác nói chohắn biết,mật thấttuyệt đốiở nơi này.

Thạch Trung Ngọc tỉ mỉ nhìn cả phòng,sau đó đưamắt tập trung ở trênTế Đàn.

- Ta pháthiện chúng tađều là kẻ ngu si, chúng ta người nào đi lên Tế Đàn tìm chưa? Nổi bậtnhư vậy,chúng talại khôngđi nhìn một chút, ngượclạiở bốn phía tìmlung tung, nhất định chính là ngu ngốc.

Thạch Trung Ngọc áo nãonói.

Các cô nương hai mắt tỏa sáng, cácnàng thật đúng là không có đi nhìn Tế Đàn, Tế Đàn kia ở giữacăn phòng,mà trong căn phòng địa phương kỳ quái nhất đúnglàTếĐàn, các nànglại không có aitrên Tế Đàn tìm xem.

Được Thạch Trung Ngọcchỉ điểm, cáccônương lậptức leolênTế Đàn tìm kiếm, nỗlực tìm được lỗ chìa khóa, chỉ chốclát, Dương Tửcười ha ha nói:

- Thìralỗ chìa khóa ở nơi này...

Bẩy rập

DTV-EBOOK.COM.VN

Đám người Thạch Trung Ngọc lập tức chạy đếnphục cận, DươngTử ởdướiánh mắt khẩn trươngcủa mọi người, cắm chìakhóa vào lỗ khóa, toàn bộ TếĐàn rung động,mọi người khôngbiết đâylà chuyện gì xảy ra, vộivàng cầmtay nhau, khôngđể chomìnhngã xuống.

Nhưng Tế Đàn đột nhiênmở bung, tất cả mọi người rớtxuống dưới, đám người Thạch TrungNgọc thất kinh, rất nhanh,toànbộ mọi người đều rơi trên mặt đất, Thạch Trung Ngọc lấy một động tác "tiêusái" nhất, chổngvó rơi xuống đất,ngaysauđóLạc Diệp Phi Hoa đập vào trên người hắn.

KhôngđợiThạch TrungNgọc làm ra phảnứng, Lạc Diệp Phi Tuyết lại đập vào trên người LạcDiệp Phi Hoa, Thạch Trung Ngọc thống khổa, đột nhiênbị hai người đè, maymắn mặc trọng giáp, bằng khôngsẽbị đập tàn phế.

Những người khác không có vận khí tốt nhưtỷ muộiLạc Diệp Phi Hoa, khôngcó đệm lưng, toànbộ nện ở trên mặt đất,từng cái kêu đau không ngớt.

Bất quávận khí của Lạc Diệp Phi Hoacũngkhông có tốt như vậy, ThạchTrung Ngọc mặctrọng giáp,nệnở trên người hắn không khác nệnlên mặtđất bao nhiêu, trong mọi người, chỉ có một cáivận khí tốt nhất, đó chínhlà Lạc Diệp Phi Tuyết,nàng đập vào trên người Lạc Diệp Phi Hoa, khôngcóbị đau đớngì.

Mọi ngườiđứng lên,phát hiệnnơi đâychỉ là một nơibị bốn bức tường phong tỏa,mọi người lập tức liên tưởng đến một vấn đề,mẹ kiếp, bịgạt, nơi đây căn bản không phải cửa ra, nơi này là bẩy rập, Thạch Trung Ngọc ngẩngđầunhìn bầu trời, phát hiện nơi này cách cửa ra ítnhấtcũng có năm sáu thước, căn bản là đừng nghĩ leo lên.

Mọi người chuẩn bị đứng dậy nghĩ biện pháp leo lên,phía trên lại xuất hiện một cái bóng, mọi người ngay lập tức nhận ra vật kia, gia hỏanày dĩ nhiên là Boss Tàn Hồn, mọi ngườilậptức lòng đầy că

m phẫn.

- Ha haha ha ha, mấy tiểu gia hỏa các ngươi,biết hậuquả đắc tộilão tử chưa? Các ngươiởnơinày hưởng thụđi thôi!

TànHồncười lớn.

- Lão già khốnnạn, muốn chết sao, đừng chocô nãinãita đi ra ngoài, bằng khôngsẽ giết chết ngươi.

Dương Tửphẫnnộ gàothét.

Tàn Hồncăn bản không để ý tới Dương Tử, tức giận hừ một tiếng, đóngnắp hầm lại, nhất thờiđịaphương này trởnên đen nhánh, nơi này vốn không lớn, mới hai ba mét vuông,phía trênđóng lại liềntrở nên đen nhánh,Thạch Trung Ngọc rất sợ tùytiệnđi lại sẽ đụngtới cái gì không nên đụng.

- A!!!

Trong không gian đen nhánh vanglên tiếng kêu chóitai, Thạch TrungNgọc lập tứcphân biệtra đượchai thanh âm này, là củaLạc Diệp Phi Hoa và Lạc Diệp Phi Tuyết, xem racácnàng thực sự rất sợ tối.

Bấtquáhai ngườinày thật khôngỗ làtỷ muội sinh đôi, ngay cả thét cũng phối hợp tốt như vậy, đồng thờiquátlên, âm điệu đềugiống nhau, thế giới to lớn thật đúng là không thiếu cái lạ.

Tiếng thét kéodài khôngsuy, kém chút làm cho Thạch Trung Ngọc nhức đầu,để cho hắn cảm thấy thống khổ là, bởi vìtỷmuội Lạc DiệpPhi Hoa cầm đầu, cáccô nươngkhác cũngthétlêntheo, nơinày là địaphương gì a?

Trongcăn phòng nhỏ,thanhâm là không truyềnrađược, chỉquanh quẩn ở địa phương này, lỗ taicủa Thạch Trung Ngọc chịu đủdằn vặt, không phải ThạchTrungNgọckhông muốn đi cắt đứt các nàng, mà làThạch TrungNgọc không thểhạ thủ, trong hoàncảnh đen nhánh,Thạch Trung Ngọc căn bản khôngbiết ai là ai.

Nếu như không cẩn thận mò trúng Dương Tử hoặc LạcDiệpPhi Hoa, ThạchTrung Ngọc có thể bảo đảm hai người này sẽ không

dùng hệthống phòng lang giết hắn, nhưng nếunhưmò trúngnhững người khácthìsao? Mớivừa rồiLạcDiệp Phi Tuyếthôn mình một cái, coi như đó không phải cóýtứ với mình, nhưng chíít cũng cóhảo cảm.

Nếu như mò phảiLạcDiệp Phi Tuyết, Thạch TrungNgọcphỏng chừng cũng sẽ không chết, nếunhưmò phải hai người khác,như vậy Thạch Trung Ngọc khôngthể bảo đảm, địa phương nàycũng không phải tường trong suốt, ai biết có thể thả ThiênLôi hay không?

Đúng vậy, Thiên Lôi,coi như nơiđâykhôngthể gánh Thiên Lôi, nhưng chí ít cũng cóthể ngăn cản một chút?Không đến mức một kích liền đánh chết lão tửchứ?Thạch Trung Ngọc nghĩ tới một biện pháptuyệt diệu, đó chính là dùngThiênLôi đánh nát phiếnđá phong bếđám người mình.

Thạch Trung Ngọc lập tức làmnhiềuviệc cùnglúc, không quản hắn sờ là ai,chỉcầnmòđược cái gìbắtcái đó, bằngvàoxúc cảmphán đoán bắt được làai, cái này là chuyện rất khó.

Thạch Trung Ngọclầnthứ nhất sờ được làmột cái bì giáp, không biết này là người nào, có thể là Lạc Diệp PhiHoa,cũng có thể làLạc Diệp Phi Tuyết,vì bộ ngực Dương Tử không lớn như vậy, Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc,ôm người này vào trong ngực, sauđó một tay khác sờ soạn cái còn lại.

Vẫn làbì giáp,đồng dạng không phải DươngTử, ThạchTrung Ngọc cũngcóchút buồn bực, làm sao lạichộpđượctỷ muội Lạc Diệp Phi Hoa chứ?Mặc dù bây giờ Thạch Trung Ngọc không phânrõ ai là ai, bất quá ThạchTrung Ngọcmớilười quảnchộp đượcai, hiệntại trọng yếunhất chínhlà làm cho các nàng khởi độnghệ thống phòng lang, phách lên tảng đá kia.

Cáccô nương thét dần dần yếubớt,nhưngThiên LôimàThạch Trung Ngọc vẫn chờ đợi lại còn không córơixuống, Thạch Trung Ngọc bi ai thởdài,tay mìnhrõràng đang vuốt vengựccủa hai nữ tử, cả hai lại khôngcó phản ứng?Mị lực của ta quả nhiênlà quálớn,khôngbội phục cũng không được.

Thạch Trung Ngọc cũng cảmthấy có chút bội phục mình, xemra

không dùng thuốcmạnh là không được.

Thạch Trung Ngọc ôm chặt nữ hàibên trái, miệng xích tới, hônlên môi anh đàocủa nàng, thiếu nữ bắtđầugiùng giằng, nhưng không cókhởiđộng hệ thống phòng lang, Thạch Trung Ngọc rất buồn bực, lẽnào như vậy còn không được?

Hiện tại dướiloại tình huống này, Thạch Trung Ngọc đương nhiên không thể nói thẳng,bảo cácnàng khởi độnghệ thống phònglang,đó khôngphải là trực tiếp nói chongười khácbiết, hắn muốn chiếm tiện nghisao? Những cô nương này ngại mặtmũi, là tuyệt đối sẽ không đồng ý,cho nên Thạch Trung Ngọc cũng chỉ có thểdùngloại thủ đoạn này.

Thời điểm đầu lưỡicủaThạch Trung Ngọc cường ngạnh đi vào trong miệngđốiphương, đốiphương vẫn không khởiđộnghệthống phòng lang, ngượclạicòn trúc trắcphốihợp Thạch Trung Ngọc.

Lạc Diệp Phi Hoa mớingày hôm nay mớibịhắn cướpđi nụhônđầu tiên, kỹ xảokémlà rất bình thường,đếnbây giờ Thạch Trung Ngọc vẫnkhông thể phân biệt ra đượcrốt cuộc mình hôn làai, bất quá Lạc Diệp Phi Tuyếtvà mình quan hệ còn không có tới mức này, khả năng hiệntạihôn là LạcDiệp Phi Hoa.

Mặc dù thanh âm hônmôi vọnglại không lớn, nhưng trongkhông gian yên tĩnh, ai cũng có thể nghe, cũng biết loại thanhâmnàylà thanhâm gì,nơi đây chỉcómột nam nhân,đó chính là ThạchTrung Ngọc, nhưng hắn đang cùng người nào hôn môiđây?

Thống khổ và vui sướng

DTV-EBOOK.COM.VN

Lạc DiệpPhi Hồng,cùngLạc Diệp Phi Vũý thức cho rằng làDương Tử,dù sao nơi này quenThạchTrung Ngọc nhấtđương nhiên chính là Hinh Vũ Chi Tử, tổng khôngthểlà nhữngngười khác mới thấy qua một hai lầna.

MàDương Tửthì rất buồnbực, trong lòngmắng Thạch Trung Ngọc mấy trămlần:sắc lang đại thúc chết tiệt, đã sớm biết ngươi không phải thứ gì tốt, không nghĩ tới lại xấu xa như thế, hiện tại vừa mới rơi vào trongbẫy rập, còn không biết có thểbìnhan hay không, liền lợi dụng hắc ám hôn những nữ nhân khác.

Nếunhưcó thể, Dương Tử thật muốn một cục gạch đập chết Thạch Trung Ngọc, bất quá nàng không làm được, chỉ có thể yên lặng hầmhừ,dù sao nữ nhân của sắc lang đạithúc này đã rất nhiều, nàng cũng không sođo nhiều hơn một cái nữa, hơn nữa Dương Tử cũng rất tò mò,Thạch Trung Ngọc rốt cuộc đanghôn môi ngườinào.

Dựa theo hiểu rõ của DươngTử, nếunhư không phải mỹ nữ, Thạch Trung Ngọc là tuyệt đốisẽ không đụng,tuyLạc Diệp Phi Hồngvà Lạc Diệp PhiVũcũng là mỹnữ hiếm có, bất quá cách yêucầu của Thạch Trung Ngọc cònrất xa,như vậy ThạchTrung Ngọchôn tấtnhiên chính làLạc Diệp Phi Hoa hoặc Lạc Diệp Phi Tuyết.

Buồn bựcnhất đúng là Lạc Diệp Phi Hoa, bởi vìnàngtừ tâm linh cảm ứng biết được, Thạch Trung Ngọcđang hôn muội muội, đểcho nàng khổ sở là,bây giờ lang trảo của Thạch Trung Ngọc còn đặt ở trên ngực nàng, Lạc DiệpPhiHoa thật muốn hung hăng cắn Thạch Trung Ngọc một cái.

Bấtquá trọng giápcủa Thạch Trung Ngọc đã trang bị đến tận răng, căn bản không có khônggian hạ thủ, Lạc DiệpPhi Hoa phiền muộn, nếu như muốn cắn, cũng chỉcó thể cắn mặt của hắn,bất quá hiện tại địa phương kia đang cùng muội muội của mình dínhvào nhau, làm sao cắn đây?

Lạc Diệp Phi Hoatức giận chỉ có thể hung hăngbấm tay Thạch Trung Ngọc mộtcái, mới vừa rồi ThạchTrung Ngọcvì sờnữ nhân, sớm đã cởibỏche tay, bâygiờ trên tay không có bất kỳbảo hộ.

Bị Lạc Diệp Phi Hoa hunghăng bấmmột cái, Thạch Trung Ngọc bị đau,kém chút cắn đầu lưỡi củaLạc DiệpPhi Tuyết,maymắnlực khống chế của ThạchTrungNgọc tươngđốimạnh, không có phát sinhtiếng kêu đau đớn, bất quá Thạch Trung Ngọc cũng biết mới vừa rồi mình hônmôiđã để mọi người biết.

Thạch Trung Ngọc thả mỹnhântrong ngực, tuy nơiđây mộtmảnh đe n nhánh,bất quá có thể xem được nhậtký của hệ thống, trải qua hệ thống nhật ký, Thạch Trung Ngọc biết, mới vừarồi mình hônlàLạc Diệp Phi Tuyết.

Thạch Trung Ngọc thiếu chút nữa thì muốntát mình một cái,nhìn xem mìnhcó phải đang nằm mơ hay không, không nghĩ tới a, vốn cho rằnglà Lạc Diệp Phi Hoa, không nghĩ tớiLạc Diệp Phi Tuyết cũng không phảnkháng, từ mới vừa rồihôn môi trúc trắc,đây cũng lànụhôn đầu của nàng a.

Ai, lúc nàomị lực của ta caođến loạicấp độ này rồi hả? Như vậy cũng không khởi động hệthống phòng lang, lại còn phối hợp mình phạm tội, Thạch Trung Ngọc cảm giác lòng có chút nặng nề,có vẻ như từkhi mình gia nhập phòng làm việcHinh Vũ, thì bắtđầu diễm ngộ không ngừng, thật không biết vềsau nênxử lý như thế nào,làm không cẩn thận, đó chính làgà bay trứng vỡ, không chừa một mốnga.

Lạc Diệp Phi Tuyết bị Thạch TrungNgọcbuông ra, khôngkhỏiphát sinh một tiếngưmduyên dáng, sau đó lậptức kéora mộtchút khoảng cách, ThạchTrungNgọc lúng túng nhứcđầu, dường như lầnnàycó chútquá.

Bất quá Thạch Trung Ngọclại phát hiện,tay mìnhlại vẫn đặt ở trên ngực của một côgái khác, thiếu nữ nàyđương nhiên chính là Lạc DiệpPhiHoa,từ mớivừa rồi nàng bópmìnhđã biết, nàng biếtmình hôn muộimuộicủa nàng.

Tâm lý của Thạch Trung Ngọc cóchút run lên, cái này bề ngoài hình như có chút nguy hiểm, ở trước mặt nàng, hôn muội muộicủa

nàng,hơn nữa ngày hôm naymới hôn nàng, lại lập tức đi hônmuội muộinàng, đúnglà có chút không thíchhợp, ThạchTrung Ngọc hơi bận tâm, LạcDiệp Phi Hoacó thểlàm rasự tìnhgiếtngười hàng loạt gì không.

Thạch TrungNgọcgiật giật tay mình,muốnrútra, lại pháthiệnLạc Diệp Phi Hoadĩ nhiên ôm chặttaymình, không để cho mình rút ra, Thạch TrungNgọc trong lúcnhất thờicóchút không hiểu, cô nàng này đến cùng muốn làmgì?

Lẽnào Lạc DiệpPhi Hoa đã yêu mình,yêu đến không cách nàotựkềm chế? Thậm chí mớivừa rồi mình hônmuội muộicủa nàngcũng không để ý? Thạch TrungNgọckhông khỏihuyễn tưởng, trên một cái giường lớn, haithiếu nữ giống nhau như đúc, toàn thân trần trụi nằmở trên giường, chờ đợi mình đi sủng hạnh.

Thạch Trung Ngọc đang yy, bỗng nhiên trên taytruyền đến đau nhức, Thạch Trung Ngọc nhịn không được hítmột ngụm khí lạnh, xem ramình vẫn quá ngâythơ, cô nàng này hạ thủthật độc ác, Thạch Trung Ngọcmuốn rút tay mìnhtrở về cỡnào a, nhưng làm không được.

Phảng phất như nghe được thanh âm Thạch Trung Ngọc hítkhí lạnh, cảm thấy hắn thống khổ, Lạc Diệp Phi Hoa nhẹ nhàngvuốt ve địa phươngmới vừa rồi nàng nhéo qua, dường như ônnhu an ủi Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cảmthấy maymắn, xem ra cônàng nàycòn không quá vô tình vô nghĩa,biết caca đau, chủ động xoaxoa.

Bất quá saumột khắc, ThạchTrung Ngọc lại cảm giác đau đớn, nước mắt thiếu chútnữachảy ra, con mẹ nó quá đau, ThạchTrung Ngọc cóchút khônghiểu Lạc Diệp Phi Hoa rốtcuộclà ý gì, nếumuốn nhéo,vậy nhéo đến cùng nha, nhéo xong xoa xoa,sau đó nhéo tiếp.

Chẳng lẽ muốncholão tử thống khổ và vui sướng? Ân, nhất định là như vậy,cô nàng này quáác độc, cư nhiêncó thể nghĩ ra cách dằn vặt lão tửnhư vậy.

Thạch Trung Ngọc nỗ lựcmuốn rút tay mình trở về, đáng tiếc mặc kệ thếnào cũng làm không được, lấylực lượng củaThạch Trung

Ngọc, muốn rút về,đó là chuyện dễ dàng, nhưng nếu vậy, tấtnhiên sẽ làmđau Lạc Diệp Phi Hoa,Thạch Trung Ngọc không làm được nhưvậy, nên dứt khoát đeoche tay lên.

Cảm giác lạnh như băng kích thích Lạc Diệp Phi Hoa, nànghừ nhẹ mộttiếng,biểuthị bất mãn của mình,Thạch TrungNgọc cườicười, có năng lực bâygiờ ngươi tiếp tục nhéo a, kêumột tiếng đau mànói, tên lãotử đọc ngược lại.

-Nha đầu,các ngươi bắn tênđi công kích tảng đá kia,nhìn xem có thể phá haykhông.

Thạch Trung Ngọc nói.

Dương Tử rấtbất mãn,mới vừa rồi còn cùng nhữngnữ nhân khác vuisướng, hiện tại liềntớira lệnh chomình, bất quá Dương Tử vẫn rất nghelời dựa theo Thạch TrungNgọc nói đi làm, không thể làm cho Thạch Trung Ngọcmất mặt được a.

Giương cung bắn tên,tiếng vachạm thanh thúy truyền vàotrongtai mọi người, bấtquá tảng đá một chút động tĩnhcũng khôngcó.

Skillbị độngVọng Xuyên đột nhiên cảnhbáo hắn gặp nguy hiểm.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, còn chưa làm ra bấtkỳphản ứng nào, bỗng nhiên trên đầu trúng một mũi tên.

Lão thiên gia an bài

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn:TruyenYY

Keng!

Thanh âm thanhthúy nói chomọi người, mới vừa rồiDương Tửbắn tên, cuối cùng đập vào trên kimloại nặng,ởđịa phương này ngoại trừ Thạch Trung Ngọc mặc trọng giáp,thìkhông có bấtkỳ kim loại nào, mọi ngườiđương nhiênbiết làThạch Trung Ngọc trúng chiêu, không thể nínđược cười ra tiếng!

Thạch TrungNgọc cóchút buồn bực, DươngTử là đầu sỏgây nên cư nhiên cườivuivẻ nhất, nếu như không phải nơi đây quá tối,cái gì cũng không nhìn thấy, Thạch TrungNgọcsợ đánhsaingười, thì nhất định sẽkéo DươngTử qua, hung hăng vỗ môngcủa nàng.

- Đại thúc, đâykhông phải lỗi củata, đâylà ông trời an bài.

Dương Tử giải thích.

Thạch TrungNgọckém chútphun máu,cái nàylà giải thích gì, còn không bằng không giải thích, ông trời an bài?An bài em gái ngươi, bất quá hiện tạiThạch Trung Ngọckhôngtiện nóicái gì, bởi vì Dương Tửquảthực không phải cố ý,Thạch Trung Ngọc cũngkhông tin năng lựctính toán củaDươngTử mạnh mẻ nhưvậy.

ThạchTrung Ngọctriệu hồiraTrầm Bíchnói:

- Ta bảo Trầm Bích némvài Hỏa Hệ Ma Pháp thử nhìnmột chút, nói không chừng có thể đánh nát tảng đá kia,mặc dù không thể phá hư, chúng ta cũng có thểthấy rõ hoàn cảnhnơi này.

Thạch TrungNgọc nói là cho LạcDiệpPhiHoa nghe, giống như ThạchTrung Ngọc dựliệu, Lạc Diệp Phi Hoa vừa ngheThạch Trung Ngọcdự định bảo Trầm Bích thả Hỏa CầuThuậtchiếu sáng, vội vã buôngtay Thạch Trung Ngọc ra.

- Đúng vậy, mới vừa rồi sao ta lạiđần nhưvậy? Ta có Quang Minh thuật, có thể thấyrõ hắc ám, cư nhiên lại quên.

Lạc Diệp Phi Hồng ngạc nhiên nói.

Kỳ thực Lạc DiệpPhi Hồng đâu có quên. Chỉ bất quá mới vừarồi nghe được ThạchTrung Ngọc đangcùngnữ hàikháchôn môi, cho rằng Thạch Trung Ngọc vànữtửkia muốnchơikích thích, cho nên mới khôngdùngkỹ năng mà thôi.

NgheLạcDiệpPhi Hồng nói, Thạch Trung Ngọc, LạcDiệp Phi Hoa, LạcDiệp Phi Tuyết nhấtthời sợđổmồ hôi lạnh, may mắn mới vừa rồi Lạc Diệp Phi Hồng không có trực tiếp dùng kỹ năng đó, bằng không sẽrất phiền toái, nếu như tìnhhuống mới vừarồibị chiếu sáng, vậy còn không xấuhổ chết?

Sắcmặt củaLạc Diệp Phi Tuyết nhấtthờiđỏ bừng, xê dịchvào trong góc tường, mới vừa rồinàng dĩ nhiên không biết xấuhổ phối hợp Thạch Trung Ngọc hôn môi, ngaycảchính nàng cũng không nghĩ đếnvì sao mình lạilàm ra loại chuyệnđó.

Lúcnày trong tay LạcDiệpPhi Hồng nhiều hơn một quangcầu.

Quang mangcường liệt có chút chói mắt, mọi người thật vấtvả mới miễn cưỡng tiếp nhậntia sángnày, được ánh sáng chiếu rọi, đám người Thạch Trung Ngọc thấy rõđịa phương xung quanh,mặt đất rất sạchsẽ, các cô nươngđều thở phàonhẹ nhõm,mới vừa rồi các nàng rấtlo lắngtrong bẩy rập có thể xuất hiện chuột, gián, rắn gì đóhay không.

HỏaCầu Thuật của Trầm Bíchbayvềphía không trung,hung hăngđập ở trên tấm đá, bấtquá sựtình làm cho mọi ngườibuồn bực xảyra, Hỏa CầuThuật đánh vào trên tảng đá, khôngchỉ không tạo thành bất kỳthươngtổn, ngược lạiHỏaCầuThuật bị đụng tứ phânngũ liệt.

Nếu như Hỏa Cầu Thuậttiêu thấtcòn chưa tính, nhưng sau khi bị

đụng tứ phân ngũliệt vẫn khôngtiêu thất, ngượclại rớt xuống, mặc dù hỏa cầu khôngcó dày đặcnhư Lưu TinhHỏa Vũ, bất quá ởtrong không gian thu hẹp, muốn hoàn toàn né tránh là ngườisi nóimộng.

Mọi người đều không ngoại lệ, toànbộbịhỏa cầuđập trúng,tấtcả mọi người dùng ánhmắt u oán nhìn vềphíaThạchTrung Ngọc, Thạch TrungNgọcđổ mồ hôi,rõ ràng là Trầm Bíchthả HỏaCầu Thuật, vì sao toàn bộ đều dùng loại ánh mắtđó nhìnta? Khôngcó thiên lý, quá khi dễ người.

- Hiệntại phảilàm sao mớicó thể đira ngoài, chúng tacũng không thể luôn bị vây ở chỗ nàychứ?

VẻmặtDương Tửđaukhổ hỏi.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ mộtchút nói:

- Nếu không,cácngươi ngồixổm xuống, để cho taleolên, ta tới thử xem có thể dùng sức mạnh đẩy tảngđá kiara hay không?

- Đạithúc, ngươi không phải điên rồi chứ?

Dương Tử kinhngạc hỏi:

- Ngươiđể cho những cônương chúng ta ở phía dưới làmđákê chân? Vì sao không phải ngươi ngồi xổm xuống? Chúng tabò ngươi đi lên?

-Lựclượng của các ngươiquá nhỏ, coi như các ngươi lên, các ngươi có thểđẩy được tảngđá kia sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Coi như không đẩy được, vậy cũng phải thử mộtchút, dù sao không thể để cho ngươi lên, bằng không chúngta sẽ bị đèchết.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc có chút bấtđắc dĩ, chuyện nàylà sao,đồchơi này là một việc tốn sức, tảngđá kia ngay cả têncủa Dương Tử cũng bắn bấtđộng, Hỏa Cầu Thuật của Trầm Bích đậpkhông có phản ứng,lực lượng của lão tử cũng không nhất định có thể đẩy được, huống chi

những cô nươngchức nghiệp viễn trình này?

Bất quá ý tưởngcủa Thạch Trung Ngọc hoàn toànbị cáccô nương bác bỏ, không chỉ Dương Tử, những người khácũng khôngai đồng ý,ThạchTrung Ngọc có chút bất đắc dĩ,bấtquá không có biện pháp, aibảo mình là nam nhân, sự tìnhnày chỉ có thểdựa vào mìnha.

Thạch Trung Ngọc chạytớigóc tường ngồi xuống, sau đó nói:

-Cácngươi ai lên trước?

Sau khiThạch Trung Ngọc nóixong, nửangày khôngcó phản ứng, quay đầu nhìn lại,thì racáccô nương kia đangoẳn tù tìxem ai lên trước,Thạch Trung Ngọc khóckhông ra nước mắt, vì sao oẳntùtì quyết định ngườinàoở dướikhông có phần của lão tử?Vìsaolão tử nhấtđịnhchỉ cóthể ở dưới cùng?

Thạch Trung Ngọcbiết mình kháng nghị khôngcótác dụng, liền dứt khoát ngồiở đó,rất nhanh,Thạch Trung Ngọc cảm giác được trênvai cóáp lực, biếtcó cô nươnglên, vội vã đỡchâncô nương này, làm cho Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối là, từ xúc cảm liềnbiết đâylà bìgiáp.

Nếu là bì giáp,vậy thì không phải váy, không thể nhìnthấy phong cảnh dưới váy, Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối,bấtquá vẫn thành thànhthật thật ngồi dậy,đỡ lấyLạc Diệp Phi Hoa, sauđóđang muốn đứng lên,lạibịLạc Diệp Phi Tuyết chỉ ngăn lại.

- Đừng nhúc nhích,ngươi bò dậy, ta liền khôngbò lênnổi.

Lạc Diệp Phi Tuyết nói.

Thạch Trung Ngọc có chút bấtđắcdĩ,chờLạcDiệp Phi Tuyếtleolên, đang chuẩnbị chờnhững người khác từtừ bò lên, Lạc Diệp Phi Tuyết bất mãn nói:

- Hai ngườicác ngươi nhanh đứng lên, nơi đây chỉ caonăm sáu thước, ba ngườiphỏng chừng đãđụng tới.

Thạch Trung Ngọc hậnđến nghiến răng, Lạc DiệpPhi Tuyết quả nhiên cóchủý,có thể đạp người khác,nhưngkhông cho người khác đạp mình, bấtquá Thạch Trung Ngọc vẫnđứng lên.

- Chậm mộtchút.

-Cẩn thận một chút, đừng để chúngta rơi xuống.

...

Thạch TrungNgọc chẳng qua làtừtừ đứng lênmà thôi, dĩnhiênbị hai nữ tử không ngừng dùng ngôn ngữ oanh tạc,Thạch TrungNgọcuất ức a, không phải là đứng lên sao,rất khó sao? Còn khẩn trương như vậylàm gì!

Sau khi Thạch Trung Ngọc đứng lên liền đến phiên Lạc Diệp Phi Hoa.

-Tỷ tỷ,ngươi vạnlần phải cẩn thận một chút, tuyệt đối không thểđể chotangã xuống, nếu như ta té xuống, nhất địnhsẽ tìm ngươitính sổ.

LạcDiệp Phi Tuyết khẩn trương nói.

Thiên lý ở đâu

DTV-EBOOK.COM.VN

Lạc DiệpPhi Hoa nói:

- Ngươi đừngcoở đó nói nhảm,có thểlên cũngđã khôngtệ rồi, nếu như ngươisợ, tavà ngươi đổivị trí.

-Ta mới không đổi đâu.

LạcDiệp Phi Tuyếtvừa cười vừa nói.

Thạch Trung Ngọcdở khócdở cười, bất quáLạcDiệpPhi Hoa cũng rất khẩn trương, chậm chậm đứng lên, tốcđộsovới ThạchTrung Ngọc chậmhơn rất nhiều, Thạch Trung Ngọcco chút bất đắcdĩ,lẽ nào thể lựccủa cô nàng này yếu như vậy? Hay thích trung bình tấn?

Đứngsovớinửa ngồi thì thoải mái hơn rất nhiều, cô nàng này lại vẫn duy trì động tác nửa ngồi, nửa ngày không thấy hoàn toàn đứnglên.

- Tỷ, ta biết ngươi lo lắng emgáian nguy, bất quá ngươicó thể nhanh hơn một chútkhông?

Lạc DiệpPhiTuyết bấtmãn nói.

- Ngươicái nha đầu chết tiệt kia, ngươitới thử xem? Nặng nhưvậy, nên giảm cân rồi.

LạcDiệpPhi Hoa nói.

Lạc Diệp Phi Tuyết nhếch lênmiệng nhỏ:

- Tỷ, mấy ngàyhôm trước,chúng tađã cân qua, ta còn nhẹ hơn ngươi0.001 kg, muốn nóigiảm cân cũnglàngươi đi giảm a.

- Hai vị đạitỷ, các ngươinhanh lênmột chút được không? Đừng cãi nhau nữa, khôngnênquêndưới các ngươi còncómột người.

ThạchTrung Ngọc bất mãn nói.

Hai nữ tử lè đầu lưỡikhả ái, sauđó không nóigì thêm, Lạc Diệp Phi Hoa thật vấtvả mới đứng lên,thở hắt ra nói:

- Nguy hiểm thật,thiếuchút nữa thì ngã xuống. ...

- Tavừa lúccó thể chạmđược phiến đá, xem ta đẩy ra.

Lạc Diệp PhiTuyết nói.

Nhưng qua hơn nữa ngày, cũng khôngthấy tấm đá di động dùmột một xíu, Lạc Diệp Phi Tuyết buồn bực nói:

-Thật giốngnhư lực lượng của ta không đủ, xem ra chỉcó thể đổi người.

Thạch Trung Ngọc kém chút hộc máu, lãng phínửa ngày,bây giờ còn phải thaynguời tới thử? Lẽ nàolãotử cònphải một mực đứng phía dưới?

Chờ hai nữ tửnày từ trên người Thạch Trung Ngọc leoxuống, mọi người thảo luận thuộc tính lực lượng củanhau, Thạch TrungNgọc quả nhiên lấyưu thếáp đảo, bất quá các cô nươngđều rất không tình nguyện nhìn Thạch TrungNgọc.

- Ngươi nặng bao nhiêu cân?

Lạc DiệpPhi Tuyết hỏi.

Thạch Trung Ngọc suynghĩ cẩn thận nói:

- Dường như có rất nhiều nămkhông cócân, lầntrước nhất cânqua, hình nhưlà 50 kg?

- Ngươimới50kg?

Tấtcả mọi ngườikinhngạc nhìn Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọc cao 1m8, hơn nữanhìn dáng dấp cũng không thiếu bắp thịt, không có khả năng nhẹ nhưvậy a, những nữ hài các nàng sợ rằng còn nặnghơn ThạchTrung Ngọc một ít.

Ở trongánhmắtkinh ngạc của mọi người,Thạch Trung Ngọc nói:

- Nếu như ta nhớ không lầm,mấy con số này, là thời điểmsơ trung cân qua.

Các nữ hài không hẹnmà cùng vứtcho Thạch TrungNgọc một cái liếcmắt, sơtrung, nhìn hắn bây giờ, ít nhất cũngqua mườinăm, mườinăm chưa cânquamộtlần,coi như là mộtngưu nhân.

- Đại thúc, ta phỏng chừng ngươiít nhất cũngtámmươi cân a?

Dương Tử hỏi.

- Ta làmsao biết, dù sao cũng chưa cân bao giờ,các ngươingoan ngoãn ngồi xuốngđi, chờ ca ca bò lên.

Thạch Trung Ngọccười ha ha nói.

Các côương đều rất bấtđắc dĩ, lựclượngcủa các nàng đều không khác mấy, nếu Lạc Diệp Phi Tuyết khôngdiđộng được tảng đámà nói, những người khác cũnglàm không được, cho nênchỉcó thể dựa vào Thạch Trung Ngọc,vì vậy các nàng bắt đầu oẳntù tì tớiquyết định người nàoở dưới.

Thạch Trung Ngọc mỉm cười nhìn những nữ hàinày, vừa nghĩ tới đợi látnữa mình cóthể ở trên người các nàng bò tới bòlui, tâm lýđã cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Lạc Diệp Phi Tuyết cực kỳbikịch, mớivừa rồi còn đạp người khác, hiện tại phảibị người đạp, sau đó làLạc Diệp Phi Hồng.

Thạch TrungNgọcrất đau lòng, Lạc DiệpPhiHồng mặc Pháp Sưbào, phía dưới là váy, có thể chứngkiến phongcảnhdưới váy, vìsaolần nàykhông phải lão tử ở dưới? Ai, nhân phẩm quá kém.

LạcDiệp Phi Hồng bò đến trên người Lạc Diệp Phi Tuyết,Thạch Trung Ngọc không chút kháchkhí đi qua, một cước giẫmở trênvai Lạc Diệp PhiTuyết,lậptức trọng tâm khôngbìnhổn, Thạch Trung Ngọc hoảng sợ, vộivã nhảy xuống.

- Ngươi đừng tình lình như vậy, đilên sao khôngnóimột tiếng? Làm chúngta xém chút ngã xuống.

Lạc Diệp Phi Tuyếtbấtmãn nói.

- Phải, nếu như ta ngã xuống thì làm sao bây giờ?

Lạc Diệp Phi Hồng cũng phụ họa nói.

ThạchTrungNgọc nói:

-Tốt, làta sai, hiện tạita muốn bắt đầu,xin hỏicácngươi chuẩnbị xong chưa?

- Lên đây đi.

Lạc Diệp Phi Tuyết buồn bực nói.

Thạch Trung Ngọc lần nữa giẫm ở trênvaiPhi Tuyết, lần này tuy vẫn không bình ổn, bất quáso với lầntrước thì khá hơn rất nhiều, haichân đồng thời đặt ở trên người LạcDiệp PhiTuyết,Thạch Trung Ngọc tiếp tục leolên.

Rất nhanh, Thạch Trung Ngọc liền đứngở trênvaiLạc Diệp Phi Hồng, thờiđiểmbò lênvaiLạc Diệp Phi Hồng, Thạch Trung Ngọc rất sợ hãi, vô cùng không ổn định, lúc nào cũng có thể sụp đổ, sợ đến ThạchTrung Ngọc thiếuchút nữakhông dám lên.

Thành công giẫmở trên người Lạc Diệp Phi Hồng, đồngthời cũng đứng vững vàng, lúc này Thạch Trung Ngọc mới thởphào nhẹ nhõm:

- Đượcrồi, các ngươicó thể đứng lên.

Thạch Trung Ngọc nói xong, liềncảm giác lay động mãnhliệt,quá conmẹ nónguy hiểm,so vớixe cáptreochỉcó hơnchứkhông kém, Thạch Trung Ngọccầu nguyện, hy vọng mìnhsẽ không chết quá xấu xí.

Lạc DiệpPhi Tuyếtvẫn rất chomặt mũi,thànhcông đứng lên, nhưng Lạc Diệp Phi Hồng lại không được, lực lượngcủa nàng còn kém hơn Lạc Diệp Phi Tuyết, căn bản không thể chống đỡ được trọng lượng của Thạch TrungNgọc.

Lạch cạch!

Lạc Diệp Phi Hồng xảy ra sai lầm, đưatới ba người đồngthời rơi xuống đất, Thạch Trung Ngọc đứngcaonhất, nênngã thảm nhất, thật không có thiên lý,vì sao lão tửphải đứngở trên cùng?

Vì saolão tửnhất địnhphảité bờmông nở hoa? Thiên lý ở đâu?

-Đại thúc, ngươi quá nặng, sớm nóivới ngươi, không nên có ý đồ đứngở trên người chúngta, nhưng ngươi không nghe lời,hiện tạité thảm chưa?

DươngTử nhìncó chút hả hênói.

Thạch TrungNgọc tức giận nói:

-Bớt nói nhảm đi, đó là bởi vì lực lượng của LạcDiệp Phi Hồng quá kém, đổi ngươi lên, lực lượng của ngươi cao hơn Lạc Diệp Phi Hồng một ít.

DươngTử u oánnhìn Thạch Trung Ngọc:

-Đại thúc, lẽ nàongươi nhẫn tâm như vậy,ta một mỹ nữnhưhoa nhưngọc, lạibị ngươi coi thànhđákê chân, giẫmở dưới chân sao?

- Dựavào, không chota đạp cũng được,vậy ngươi nghĩ biện pháp đểchochúng tara ngoàiđi.

ThạchTrung Ngọcbất mãn nói.

- Được rồi, ngươi lên đi,bất quá ngươi phảinhẹmột tí.

Dương Tửnói.

Kỹ năng thăng cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc và Dương Tử đối thoại làm mấy nữ hài khác đổ mồ hôi, cái gì lên, nhẹ mộttí…

Hai từnày thật quá dễkhiến người ta liên tưởng đến phương diện không thích hợp thiếu nhi, nhấtlàphối hợp dángdấpu oán của DươngTử,không biết còn tưởng Thạch Trung Ngọc uy hiếp tiểu cô nươngđilàm loại chuyện đó.

- Tỷ,Hinh VũChi Tử còn nhỏnhư vậy,cũng không thể đểchonàng ngồiở dưới cùng? Ngươi còn không nhanh qua ngồi?

Lạc Diệp Phi Tuyết nhìntỷ tỷ nói.

LạcDiệp Phi Hoa tức giận trừng nàng mộtcái, bất quá cũngkhông nói gì, ngoan ngoãnđi vào trong góc,sau đó Dương Tửvà Thạch Trung Ngọc bò lên, lần này vững vàng hơn rất nhiều, lực lượngcủa Dương Tử đủ để chống đỡ ThạchTrung Ngọc, miễncưỡngđứng lên.

Dương Tử mới mười lăm tuổi, thấp hơn Lạc Diệp Phi Tuyết 5cm, lúc trước Thạch Trung Ngọc ngồi ở dưới cùng,Lạc Diệp Phi Tuyết chỉvừa vặn chạm được, nhưng lần này Thạch Trung Ngọc ở phía trên, chạm vào tảng đá có chút miễn cưỡng, còn phải nhón chân mộtchút mới được.

Thạch Trung Ngọc muốndi chuyểntảngđá mà nói, chân phải phát lực, nhưng hắn vừa dùng lực,haicô nương phía dưới bắtđầu kêu khổ thấu trời.

-Đại thúc, nhẹ một tí, rất đau.

Dương Tử nói.

Lạc DiệpPhi Hoa cũng phụ họa:

- Phải, nhẹmột tí, ta đứng ở dưới cùng rất khó chốngđỡ, còndùng

sức như vậy,mới vừa rồi thiếu chút nữa thìngã xuống.

Thạch TrungNgọcnhất thờicó một loại cảm giác muốn khóc, không dùng sức mà nói, làm sao có thể di chuyển tấm đá? Bất quáThạch TrungNgọc biết,haicô nàng phía dưới lực lượng vốn nhỏ,nếu như lại dùng lực, rất cóthểsẽ không nhịn được.

Thạch Trung Ngọc có chút khó khăn, vậy phải làm sao mới cóthể đẩy ra tấm đá đây? Thạch Trung Ngọctừtrongtủ đồ lấy ra Trảm Mã Đao, hunghăngbổ tấmđá một đao, tuy nhưvậy cũng sẽ đểcho hai nữ tửphía dưới có chút thống khổ,bấtquá tốt hơn mìnhdùng lực đạp cácnàng nhiều.

TrảmMã Đaotiếpxúc tấmđá,bậtlên vô số hoa lửa, nhưng Thạch Trung Ngọcnhìn về phía tảngđá kia, phía trên chỉ để lạimộtdấu vết mờ mờ, cănbản không thể tạo thànhphá hưgì, ngược lại độbền của Trảm MãĐao rớt một điểm.

ThạchTrung Ngọc cười khổ, coi như tất cả độ bền củaTrảm Mã Đao haohếtsạch, cũng không nhấtđịnhcó thểchémnát tảng đá, hơn nữa hainữ tử bị mình đạp cũngkhông kiên trìđượcthờigiandài như vậy.

- Hinh Vũ ChiThạch, ngươi đến cùng được không? Nếu như không được,vậy thìnhanhchút xuống đi, đừnglềmềnhư vậy.

Lạc Diệp Phi Hoanói.

Thạch Trung Ngọc đổmồ hôi, lờinày thật cónghĩa khác a: nam nhân tuyệt đối không thểnói không được, kiên trì một chút nữa, ta nhất địnhcó thể giải quyết tấm đá này.

Nhưng thực muốngiải quyết tảng đá kia, hiện tại Thạch Trung Ngọc vẫn không có ý kiến gì hay, thật chẳng lẽphảivô công trở về?

- Oanh ThànhNhất Kích...

Thạch Trung Ngọc hét lớn một tiếng, nếu côngkích phổ thông khôngcó hiệu quả, vậy thửnhìn kỹnăng công kích hiệu quảthế nào.

- Gợiý củahệ thống, đẳng cấp của Oanh Thành Nhất Kích đềthăng.

Oanh Thành Nhất Kích: cấp 2, lực lượng khổng lồnhưva chạm tường thành, tạo thành cho đối thủ 123-220 tổn thương, công kích bá đạo cótỷ lệ đánh bay đối thủ nhất định, công kíchsựvật giống như cửa thành, lực phá hoạicàngtăng thêm, loại hình kỹ năng: Chủ động.

Thạch Trung Ngọc cười haha một tiếng,nhìn tảng đá đã bị đánh ra một lỗ hổng,tâm tìnhcủa Thạch Trung Ngọc cực kỳ thư sướng.

-Đại thúc, đừng có cười ngây ngốc nữa, nhanh taymộtchút.

Dương Tửnói.

Thạch Trung Ngọccó chútim lặng, đâylà sao? Cái nàyrõ ràng chính là tiếng cười cao hứnga.

Không cóphản ứng Dương Tử, Thạch Trung Ngọctiếp tụcsử dụng Oanh ThànhNhất Kích, lần này hiệuquả sovớilần trướccàng thêm rõràng, Thạch Trung Ngọcphỏng chừng, tốiđa thêmhai lần liền ok.

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi nhanhlên một chút được không? Tasắp khôngchịu đựng nổinữa.

Lạc Diệp Phi Hoaở phía dưới hô.

ThạchTrung Ngọc hoảngsợ, vội vàng nói:

- Chớ hoảng sợ,sắp xong rồi,kỹ năng côngkíchcủa ta rất cóhiệu quả, thế nhưngbây giờ đangở trạng thái làm lạnh, kiên trì một chút, rấtnhanhthìđược rồi.

Một látsau, Thạch Trung Ngọc đánhraOanh Thành Nhất Kíchlần thứ ba, tấm đá này đã trởnên rách rưới, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ nátra,Thạch Trung Ngọc hài lòng nhìn kiệttáccủa mình, lúc này ThạchTrung Ngọc bỗng nhiên cảm giác thânthể mình không bình ổn...

Thạch Trung Ngọc phát hiện mới vừa rồi mình cần ngửa đầu mới cóthể thấy được tảngđá, hiện tại chỉ cần nhìnthẳnglà có thểthấy được,đầu óc nhanh chóng vận chuyển, ngay lập tứcbiết chuyện gì xảyra, mình dĩnhiêntéxuống, sau một khắc, Thạch TrungNgọc cảm giácmình hung hăngđánhvào trên đất, gợiýcủa hệ thống cũng báo

Oanh Thành Nhất Kích thời gian cold-down kết thúc...

- Ai u, đau chếtmất, mông nhỏcủata, đauchết tarồi.

Dương Tử thốngkhổhô.

Lạc Diệp PhiHoacũngnằm trênmặt đất, ngượngngùng nói:

- Không có biện pháp,ta thật sựlà không kiên trìnổi, hai người các ngươi quá nặng.

- Uy, Phi Hoa tỷtỷ, ngươi không nên lầm,nặng chỉ có sắc langđại thúc, ta ngay cả 50kgcũng chưatới đâu.

DươngTửbấtmãn nói.

Lạc Diệp Phi Tuyếtđi tới bên ngườiThạch Trung Ngọc, đá đá tay của Thạch TrungNgọc nói:

- Sao ngươicònnằm trênmặt đất?Còn khôngmaudậy đi?

Ánh mắtThạch Trung Ngọc nhìnchòng chọc tảngđá, thống khổnói:

- Nếu như trễ một giây thì tốt biết bao nhiêu? Nhưvậy tacóthểbổ ra tảngđákia.

- Quên đi, đãhư thành như vậy, phỏng chừng chúng ta tùy tiệnném vài ma pháp tới thìcóthể nổ banh.

Lạc DiệpPhi Hoanói.

ThạchTrung Ngọc lắc đầu nói:

- Chuẩnbị một lần nữa.

- Cáigì,cònphải tới một lần?

Lạc Diệp Phi Hoa,Lạc Diệp Phi Tuyết, Dương Tử đồng thời lớn tiếnghô.

Lựclượngcủa Lạc Diệp Phi Hồng vàLạc Diệp Phi Vũ quá yếu, lực lượng củacácnàng căn bảnkhông cóthể sử dụng, vậycũng chỉ có thể dựa vàoba cung tiễn thủ,nhưng cũng không cao baonhiêua, để T

hạch Trung Ngọc luôn đứngở trên vai của cácnàng, cái này căn bản không có khả năng làm được.

Nhất làDươngTửvà LạcDiệp PhiHoa,hai người nàyvừa mới bỏra nhiềukhí lực như vậy, hiệntại Thạch TrungNgọc cònnói phải tới thêm một lần, kém chút khóc lên.

- Tin tưởng chúng ta, chúngta có thể dùng cung tiễn phá hư, không cần lạibò một lần.

Lạc Diệp Phi Hoa nói.

Thạch Trung Ngọc nhàn nhạt nói:

- Coinhưcác ngươi phá đượcthì thế nào đây? Chẳnglẽ còn cóthểleo lên sao?

Đi ra

DTV-EBOOK.COM.VN

-Thì ra ngươi là đangsuy nghĩ cái này, vậyngươi hoàn toàn có thể ngồixổm xuống, để cho chúngtaleo lên trước không đượcsao, đến lúcđó chúngta lại kéo ngươi lên, ta cũng không tin năm người chúngta còn kéo khôngđượcngươi.

LạcDiệp Phi Tuyết nói.

Thạch Trung Ngọchỏi.

- Toànbộ các ngươiđềutới kéota, vậyTửKim Boss TànHồn ai đi đối phó? Sợrằng cácngươi vừalên đã bị nómiểu sát.

-Nhưng ngươi đilên,ngươi cũngphải đánhvớiBoss,nhưvậy không phảisẽkhôngcó thờigian tớikéochúng talênsao?

DươngTử hỏingược lại.

- Tacó thể triệuhồi ra Đích Lô tớingăn cản, hơnnữa lẽ nàota lênrồi, các ngươi không thểsắp xếp người leolên sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Dường như nói rấtcó đạo lý,nếu không đạithúc, vậyngươilên trước đi, sauđó chúngtalại đến.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọcgật đầu, sự tình cũngchỉ có thể nhưvậy, nếu để nhữngngười khác lên trước, tuyệt đối sẽ ra vấn đề, trước không nói Tàn Hồn có hạ sát thủ hay không, chỉ nói những người này đi lêncóthể đánhnát phiến đá hay khôngcũng làvấn đề.

Lần nàyđếnphiênLạc Diệp PhiTuyết ngồi xổmởdưới cùng, Dương Tử quá nhỏ, tỷ muội Lạc Diệp PhiHoa thực không đành lòng để nàng đứngở dưới cùng,cho nên Dương Tử vẫn là người thứ hai,

Thạch Trung Ngọc ở trên nhất.

Lạc DiệpPhi Tuyếtvà Lạc DiệpPhi Hoa, ngoại trừ dáng dấp giống nhaunhư đúc, trangbị cũng giốngnhau như đúc, ngay cả Thạch Trung Ngọc cũng cóchút bội phục,vì sao cái gì cũngcóthể giống nhau như vậy?Ngaycả Hướng Lam và Hướng Lâmcũng làm không được.

Lạc DiệpPhi Tuyết đứngở dưới cùng hoàn toàn khôngcó bất cứ vấn đề gì, Thạch Trung Ngọcrất nhanh thìbò lên, Dương Tửlà ngườithứ hai, chỉ cầnchống đỡ trọnglượngcủa Thạch TrungNgọclàđượcrồi, cho nênmột chútvấn đề cũng khôngcó, Thạch Trung Ngọc bòđến phía trên nhất, dựa theophán đoán lýtưởng, một cái Oanh Thành Nhất Kíchlà có thể đánh nát.

Chung quanh sáng lên,mặc dù không có sángnhư Quang Minh thuật của Lạc DiệpPhi Hồng, nhưngthậtđãcó tia sáng, Thạch Trung Ngọc phẫnnộ nhảymột cái, chộp vào tảng đá, tronglòng hơi lolắng TànHồn có thể ngăn cản hắn leo lên hay không.

Nhưng Tàn Hồndường như không tồn tại, căn bản khôngcó bất kỳ quấy nhiễu, Thạch Trung Ngọccực kỳ may mắn, trựctiếp leo lên, nhìn xungquanh, phát hiện căn bản không có Tàn Hồn tồn tại.

Thạch Trung Ngọc nhíu mày,dựa theo đạo lý mà nói, Tàn Hồn vốn nênở phía trên mới đúng,thậm chínên tồntạiở phụ cận, thấycó ngườitừ phía dưới đira liền công kíchmới đúng, nhưng mặc kệ ThạchTrung Ngọc cẩn thận quan sát như thế nào, cũngkhông có Tàn Hồn.

Thạch TrungNgọc bắt đầu kéomọi người lên, đầu tiên leo lênlà Lạc Diệp Phi Hồng, Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng dùng lực, liềnkéo Lạc Diệp Phi Hồng lên,sau đó làLạc Diệp Phi Vũ,Thạch Trung Ngọc cầmtayLạc Diệp Phi Vũ, đểcho Lạc Diệp Phi Hoa leo lên.

Mặc dù lực lượng của Lạc Diệp PhiHoa không lớn, hơn nữa không có kỹ năng leotrèo, bất quá vẫn rất thoải mái leo lên,sau đó là DươngTử, DươngTử theo thânthể Lạc Diệp Phi Vũ leo lên, rất nhanhliềnbắt được cánh taycủaThạch Trung Ngọc, Lạc Diệp Phi Hồng nhanh chóng kéo Dương Tử lên.

Thạch TrungNgọc vốn tưởng rằng lúc này rất dễ dàng làcóthể kéo tất cả mọi người lên, lại kinhngạc phát hiện, Tàn Hồn khôngbiết lúc nàođã xuất hiện, bất quá may mắn, ThạchTrung Ngọc vừalên đã triệuhoánra TrầmBíchvà Đích Lô.

Hơn nữa lúcnày, Mục SưLạc Diệp Phi Hồngcũng đã lên, như vậysự tình liền dễ dàng hơnnhiều, Đích Lô kéo cừu hận,Lạc Diệp Phi Hồng giúp Đích Lô trịliệu.

TuyLạcDiệp Phi Hồng trị liệu cănbản không thể thỏa mãnĐích Lô, bất quá lực phòngngự củaĐíchLô không tính kém, HPlại caotới ba chục ngàn,trong lúc nhất thời Tàn Hồnmuốn giếtchếtĐích Lô cũng không phải chuyệndễ dàng gì,ngượclạibởivìTrầm Bích và ĐíchLô công kích, làm choTàn Hồn tổn thất HP nhất định.

Thờiđiểm Thạch Trung Ngọc vất vảkéo tất cả mọi người lên, Đích Lô chỉcònlạichừng ba ngàn HP, đừng nói Đích Lô, ngay cả Thạch TrungNgọccũng cảmthấy không nỡ thay Đích Lô.

Mớivừa kéo tấtcả mọi người lên, Thạch Trung Ngọc lập tứcdùng trào phúng, giống như dự liệu, Tàn Hồn lập tức bỏ qua ĐíchLô đuổitheo Thạch Trung Ngọc.

Tàn Hồn bị lôi đi cừuhận, ThạchTrung Ngọc bắt đầu chạy trốn, hắn cũngkhôngcó thựclực chính diện đối kháng Tàn Hồn,bất quá tốc độcủaTànHồn nhanh hơn hắn một chút, chỉ vài phútliềnđuổi kịp ThạchTrung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc phảng phất như đã sớm ngờtới sẽ như vậy, xoay người ném raOanh Thành Nhất Kích, vận cứtchó cựctốt, hiệu quả đánh bay xuất hiện, Tàn Hồn bay rangoài, dành thờigian, Thạch Trung Ngọc némra mộtkỹ năngtrào phúng, khống chế nhiều cừu hận một chút,sauđó tiếp tục chạy trốn.

- HinhVũChi Thạch, khôngnênchạy loạn được không? Như vậy chúng ta không dễ côngkích.

Lạc DiệpPhi Hoa bất mãn nói.

ThạchTrung Ngọc đổmồ hôi, lúc này mới chú ý tới mình vàmấycô gái kia cách rấtxa, mớivừa rồi Thạch Trung Ngọc còncảm thấy kỳ

quái, vì saomấycô gái nàyai cũng không công kích, nguyênlailà vì mình.

Đang chuẩn bịmang theo TànHồn đi vòngquachỗ các nữ hài, nhưng Thạch TrungNgọclại pháthiện Tàn Hồn đãbỏhắn, chạy về phía Tế Đàn, Thạch Trung Ngọc kinh hãi, những nữ hài kia còn ở trên Tế Đàn,các nàng gánh khôngđược Tàn Hồn côngkích a.

Những nữhài kia cũng khôngngốc, nhìn thấyTànHồn chạy tới,tự nhiênvội vàng tách ra, Thạch Trung Ngọc cũng lệnh Đích Lô trốn xa một chút.

Tàn Hồn chạy về phíaTế Đàn, Thạch Trung Ngọc đuổitheoởphía sau, hy vọng có thể ngăn cản được Tàn Hồn, nhưng mặc kệ Thạch Trung Ngọc dùng kỹnăng tràophúng nhưthế nào, cũng khôngkéo nổi cừu hận,Tàn Hồn vẫn còn không ngừngchạy vềphía Tế Đàn.

- Đại thúc, khôngcần liều mạng như thế,HP củaBoss đãđầy, có thể là mới vừa rồi nó chạy ra khoảng cách quá xa, hiện tại nhất định phải trởvề,khảnăngđâylà hệ thống định cho nó phạm vi hoạt động.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọcnhìn HPcủaTàn Hồn,quả nhiên đã đầy, hắn không đuổi theo nữa, cùngcác cô nương đứng chung một chỗ, bắt đầuthương lượng phương án tác chiến.

Phương án tác chiến

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: ThánhThiên TiênVực

Nguồn:TruyenYY

Lạc Diệp Phi Hồng vừa trị liệuĐích Lô vừanói:

-Chúng ta làmsaogiết người này? Cóphải vẫn giống như lúc trước hay không, nhưng mặc dù giếtnó,cũng khôngcó bấtkỳ tác dụng nào, ngược lại sẽ cho chúng tamột tin tức sai lầm?

Lạc Diệp PhiHoatrầmngâm nói:

- Cũng không đến nổi,nhân viên thiết kế không thểvô sỉnhư vậy, chơi chúng ta mộtlần là được, không cókhảnăng liêntục chơi chúng ta nhiều lần?

-Khó nói. Bất quá trước mặc kệnhiều nhưvậy, dựa vào chỉ sốIQ là nghĩ khôngracái gì, trước giết lại nói.

- Đâylà lờigì, cái gì gọi là chỉ sốIQ của chúng takhông nghĩ ra được?Chỉsố IQ của ngươi kém, cũng không nên đánh đồng chúng tavới ngươi có được hay không?

Lạc Diệp Phi Hồng bất mãnnói.

Thạch Trung Ngọc bĩu môikhinh thường nói:

-Vậy không biết là ai cùng tarơi vào cạmbẫy a.

- Hanh, đólàngoài ý muốnmàthôi, dưới tình huống bình thường, ai biếtđó làbẩy rập? Chúng ta chẳngqua là dựa theosáolộ bình thườngmà thôi, nói không chừngđây chính là hệ thống cố ý an bài khảo nghiệm cho chúng ta?

LạcDiệp Phi Hồng xấuhổ nói.

Thạch Trung Ngọccănbản không phảnứng Lạc Diệp Phi Hồng, chuẩnbị đi tới giết Boss, nhưng LạcDiệpPhi Hoa lại ngăn ở trước mặt Thạch Trung Ngọc nói:

-Trước chờmộtchút,chúng ta thương lượng làmsao đối phó Bossđã. ...

- Có cái gì phải thương lượng? Không phảilà giết Boss sao! Thương lượng tới thươnglượng đi,cònkhông phảilà mộtchữ 'giết'?

Thạch Trung Ngọc nói.

Lạc Diệp Phi Tuyếtcười khổ nói:

-Nói giếtliềngiết? Nàocó đơn giảnnhư vậy? Ta đã khôngcòn bao nhiêu lam dược, vũ tiễn cũngcòn dư lạikhông có mấy, căn bản nhịnkhôngđược bao lâu, sợ rằng nhữngngười khácCũngkhôngsai biệt lắm, cho nên chúngtanhất định phải có một kếsách, tốt nhất là đánh Boss vào trong cạmbẫy, sau đó nghĩ biệnpháp giết.

Thạch Trung Ngọc không sao cả nói:

- Không có việc gì,ta còn nhiều, tachocác ngươimộtít là được.

Trong Túi TuDi của Thạch Trung Ngọccòn rất nhiềudượctề, căn bảnlà dùng không hết, hơn nữaThạch Trung Ngọc đã sớm trở thành kho hàngdiđộng của DươngTử, chứa không ítvũ tiễn,hơnvạn là dư sức.

Mọingười trợn mắthốc mồm nhận lấyđồtiếp tếcủa Thạch Trung Ngọc, toànbộ đều trợn to mắt nhìn hắn, cácnàng thực không nghĩ ra, trong tủ đồ của Thạch Trung Ngọc làmsao có thể chứa nhiều như vậy.

- Túikhông giancủa ta không giốngcác ngươi, có mộttrămô vuông, mỗiô có thể vô hạnđiệp giađồ đạcgiống nhau.

Thạch Trung Ngọc giải thích nói.

Mọingười đều hết chỗ nói,túi trữ vật mạnhmẽ như vậy, cácnàng

vẫn là lần đầu tiên nghe nói.

Mọi người chiếm đượcđồ tiếp tế lần nữa hăng hái, chuẩn bị đi giết Boss.

- Tuy bâygiờ chúng ta có lam dượcvà cung tên, bất quá takiếnnghị vẫn dựa theo Phiêu Tuyết nói,đánh Boss vào trong cạm bẫy,như vậy giếtsẽ dễdànghơn rất nhiều, vạnnhấtlần này Boss có đại chiêu gì, đánh nó vào trongbẫy rập cũng an toàn hơn một ít.

Lạc Diệp Phi Hoa nói.

Mọi người nhất trí đồng ý thuyết pháp của Lạc Diệp Phi Hoa.

Tuy Thạch Trung Ngọc cảm thấy như vậy cóchút phiền phức, bất quá không tiện nói gì, nơiđâycận chiến chỉcó hắn,thế nhưng công kích chủ lực cũng là hắn,đánh Boss vào trong bẫy rập, Thạch Trung Ngọc liền không thểcông kích,như vậy hiệu suấtsẽ giảm bớt rất nhiều, bấtquá các côương đề xướngan toànlà số một, Thạch Trung Ngọccòn có thểcó biện pháp nào? Chậmthì chậm, dù sao hắn có nhiều thời gian.

Lạc Diệp Phi Hoa bố trí nhiệmvụ, Thạch Trung Ngọc bi aiphát hiện, tất cả mọi chuyện hầu như đềulàmột mình hắn làm, cácnàng một chút chuyện cũng không có, chỉở thời điểm Boss rơi vào trong bẫy rậpcông kích, chuyện tình khác đều không quan hệgìtới các nàng.

Thạch Trung Ngọcbi ai thởdài, chỉ có thểdựa theo Lạc DiệpPhi Hoa nói chấp hành nhiệmvụ.

Đi tới Tế Đàn, đầu tiên làthi triển kỹnăng khiêu khích, sauđó di chuyểnvề phía bẩy rập, Tàn Hồn quả nhiên rấtchomặt mũi đuổi theo, ThạchTrung Ngọcđi vòngqua bẩy rập, nhìn lại, phát hiện Tàn Hồn cũng không phải nhược trí,cũng biết đi vòngqua.

ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ,kế hoạch A thất bại,vậy cũngchỉ có thể dựa vào kế hoạchB, Thạch Trung Ngọc lần nữa m ang theo Tàn Hồn vòng quanh bẫy rập, làmcho Tàn Hồnnằmởbên bờnguy hiểm, sau đó trên Tế Đàn thêm một người, không đúng, nhiều hơn một con ngựa.

Đích Lô xuất hiện, ThạchTrung Ngọc tìm đúng thời cơ,ra lệnhĐích Lôkhởi độngDã Man Trùng Kích,lúc này TànHồn đangở sát biên giới bẫy rập, bỗng nhiên bị Đích Lô đụng vào, lậptứcbịđánh bay, trực tiếprơivào trong bẫy rập, bấtquá Đích Lô cũng bởi vì quán tính,theo TànHồnrơi xuống.

NhưngĐíchLô không có bấtkỳ nguy hiểm, Thạch Trung Ngọc ở trong nháy mắt Đích Lôrơi xuống, liền thu nó vào không giantọaky, sauđó lần nữa triệu hoánĐích Lô ra,như vậy Đích Lô vẫnở trên Tế Đàn, không theo Tàn Hồn rơi xuống.

Thạch TrungNgọc nhìn Tàn Hồn ở trong cạm bẫy, pháthiệnnóphẫn nộcông kích, đángtiếc lạicăn bản lên không nổi.

Thạch Trung Ngọc cười ha ha:

- Ngươi không phải rấtcó năng lựcsao? Gạt chúng ta vào trong bẫy rập,có năng lựcngươiđilêncông kíchta.

TànHồn giậndữ,lập tức khởi động Lưu TinhHỏa Vũ, Thạch Trung Ngọc bĩumôi, trực tiếp đira TếĐàn, mới vừarồi ngoại trừ DãMan TrùngKích của ĐíchLô chonó mộtchútthương tổn, thì khôngcó bất kỳ tổn thương nào,coinhư hiện tại TànHồnkhôi phục đầy máu, ThạchTrung Ngọc cũng sẽ không để ý.

ĐiraTế Đàn, các cô nương lập tức tớibên người hỏi.

- Thếnào?

Thạch Trung Ngọc tiêu sái hất tóc nói:

- Bổn suất cara tay,đương nhiên là không có bấtkỳ vấn đề, Bossđã rơi vào trong bẫy rập, hiện tại đã biến thành thịtcá trên thớt gỗ, tùy cácngươi xâm lược.

DươngTửlàm ra động tácnôn mửa:

- Ngươi là soái ca? Đừngvũ nhụctừ"soái ca' nàycó được hay không?

Nếu khôngphải ở đây nhiều người, Thạch Trung Ngọc nhấtđịnh sẽ kéo DươngTử qua hunghăngđánh mông nàng, sau đó lớntiếng hỏi:

-Nếu lão tử không đẹp trai, vậy vì sao ngươi còn muốnlên giường vớilão tử?

Bất quálời này, Thạch Trung Ngọc đương nhiên sẽ không nói, các cô nươngnhìnbầu trời khôngngừng rơi xuống hỏa cầu,rấtnhanh, hiệu quả của LưuTinh Hỏa Vũ tiêu thất, mọi ngườilần nữa trở lại trên TếĐàn, chứng kiến TànHồn ởphíadướithốngkhổ giãy giụa, đ ềulộ ra vẻ mỉm cười.

Đánh chết

DTV-EBOOK.COM.VN

-Mấy người cácngươi chờ cho lãotử, tanhất định sẽ giết các ngươi.

Tàn Hồn phẫnnộ quát.

Thạch Trung Ngọc némra phi đao, nện ở trên người của đối phương nói:

- Ngươi cứ gọiđi, nhanh nóicho chúng ta biết làm saomócó thể ly khai địa phương quỷ quái này, chúngta sẽ cho ngươi chết toàn thây.

- Ha ha, nếu như lãotử biết làm sao đira,như vậylão tử đã sớm rời khỏi nơi này,làm sao có thể lưu lại chứ?

Tàn Hồn khinh thường nói.

Mọingười đồng thời nhíu mày,nói như vậy, mặcdù giết TànHồn, cũng không có cơ hội rời đi?Tạisao sẽ như vậy chứ?

-Nó bất quálàmột NPC nhấtđịnhphải giết chết mà thôi, đừng để ý nó, trước hết giết, sau đó tìm địa phương đi ra ngoài.

Lạc Diệp PhiHoanói.

Dương Tử ngạcnhiên nhìn Tàn Hồn:

- Các ngươi mau nhìn, mới vừa rồi Tàn Hồn không có khôi phục máu,đợilát nữa coi như nólạithảLưu Tinh HỏaVũ, chúng tacũng có thể khôngcố kỵ chút nàochạy ra phạm vi công kích, khôngcầnlo lắng nó cóthể khôi phục HP.

Trên mặt mọi người đềulộranụ cười m ừng rỡ, đó chính là nói,lần này giếtBoss sovới lần trước ung dung hơn rất nhiều, có thể nói hoàn toàn không có áp lực.

Cácnữ hàiđứngở bên ngoàibẩyrập, dồn dập giương cung bắn tên,

LạcDiệp Phi Hồngvà Lạc Diệp Phi Vũ cũngbắt đầuphóngraMaPháp công kích, chỉlà lựccông kíchcủa LạcDiệp Phi Hồngquá thấp, thương tổn quá nhỏ, bấtquá dù sao cũnghơn Thạch TrungNgọc gần nhưkhông thểcông kíchrấtnhiều.

ThạchTrung Ngọc chỉ cóthể ngẫunhiên thả phiđaovà Cuồng Bạo Xuyên Thủng, Thạch Trung Ngọc càng ngàycàng thống hận, vì sao mình không thể học vài kỹ năng công kích xa? Mỗi lần cầndùng đến công kíchviễn trình, đều bất lựcnhư thế.

HPcủaTàn Hồn đang khôngngừng đi xuống,Tàn Hồn giận dữ lần nữakhởi động Lưu TinhHỏaVũ.

Mọi người vội vàng rútlui khỏi ra Tế Đàn, chờ hiệu quả của Lưu TinhHỏaVũđi qua,lần nữa trởlại, phát hiện HP của Tàn Hồn không có khôi phục, trênmặtcủa mọi người lộ ra vẻmừng rỡ.

Không nghĩ tới giếtTửKim Boss cũng có thể trở nênnhẹ nhàng như vậy, thậtsự là quá dễ dàng.

Mộtlát sau, HP của Tàn Hồn chỉcòn lại có năm chục ngàn, mọi người bắt đầu lên tinh thần, bây giờ có lẽ Tàn Hồn sẽ thả rakỹ năng khác, cho nên phải cẩn thận một chút.

Bất quá,làm cho mọi người buồnbực là, thẳng đến Tàn Hồn HP biến thành hai chục ngàn thời điểm, cũng không còn thấy TànHồn dùngrakỹ năng gì,mọi ngườicó chút kỳ quái, lẽ nàolần nàyTàn Hồn hay là giả, mặc dù giết sau đó, cũngkhông thể có hiệu quả gì?

Đột nhiên, trong mắt TànHồn lộra mộttia tinh quang, Thạch Trung Ngọckinh hãi, vội vàngnói:

-Tránh mau.

Đáng tiếc lờinóicủaThạch Trung Ngọc muộn mộtchút,trong tay Tàn Hồn đột nhiên toátra hắcquang,thẳng đến Lạc Diệp PhiHoa,nơi đây ngoại trừ Thạch Trung Ngọc, lực công kíchcủa Lạc Diệp Phi Hoa cao nhất, thế nhưng bởi vì ThạchTrung Ngọcchỉcó hai kỹ năng công kích xa, khôngthểcông kích bao nhiêu.

Chonên Lạc DiệpPhi Hoa công kích lớn nhất, giátrị cừu hận tự nhiên đều ởchỗ Lạc Diệp Phi Hoa.

Thạch Trung Ngọc dám khẳng định, Tàn Hồnở phútcuối cùngdùng đếnchiêu này, tất nhiên không phảikỹ năng bình thường,rất có thể sẽ miểu sát Lạc Diệp PhiHoa, Thạch Trung Ngọc rấtsợLạc Diệp Phi Hoa xảyra chuyện gì, lậptức lao vềphía nàng,hy vọng có thểcứuđối phương.

Thạch Trung Ngọc vốnở cáchLạc Diệp Phi Hoa không xa, nhưng ở giữa còncó Lạc Diệp Phi Tuyết, Thạch Trung Ngọc muốnnhàoqua, đương nhiên là khôngthể tránh khỏiđụng phải Lạc Diệp Phi Tuyết, lần này hắnđồng thời đèhai tỷ muộiở dướithân.

BởivìLạc DiệpPhi Tuyếttrở ngại, đưa tớitốc độ của Thạch Trung Ngọcbị ảnh hưởng, tuyLạc Diệp Phi Hoa khôngcó trúngchiêu, nhưng ThạchTrung Ngọclại trúng chiêu.

-3580.

Một kích rớt 3580 HP, đâyđối với Thạch Trung Ngọc mà nói là một thươngtổn to lớn,huống chilà Lạc DiệpPhi Hoa? Nếu như mới vừa rồikhông phải Thạch Trung Ngọc đẩy Lạc DiệpPhiHoa ra, hiện tại Lạc Diệp Phi Hoanhất địnhtrăm phần trăm về thành. ThạchTrung Ngọc sửng sốt, chứng kiến HP của mìnhvẫnđang hạ xuống,mỗigiây rơi xuống 800 điểm, trời ạ, chuyện này cũng quábất hợp lý rồi hả?

Thạch Trung Ngọcvộivã dùng hồng dược, sau đó dùngthuốc giải độc trung cấp.

- Gợiý của hệ thống, trúng độc đẳng cấpquá cao, thuốcgiải độc trungcấp vô hiệu.

Dựavào,Thạch Trung Ngọc chửi đổng, thuốc giảiđộc trungcấp cũng vô dụng? Chẳng lẽcần caocấp mớiđược?Bấtquá thuốc giải độc cao cấp dường nhưphải đếncấp 45 mới có thể sử dụng, Thạch Trung Ngọcbi kịch.

- 900.

Thạch TrungNgọc im lặng phát hiện, chất độcnày cực kỳ thái quá, chẳng những kéodài mất máu,hơn nữa số lượngcòn có thể tăng nhiều, nếu như cứtăng trưởng như vậy...

-LạcDiệp Phi Hồng, đừngđứngnhìn, nhanh giúpta tăng máu, bằng

khôngta sẽ chết.

Thạch Trung Ngọc nói.

Lạc Diệp Phi Hồngbất đắcdĩ nhìn Thạch Trung Ngọc, bất quá phát hiện hắn đangkéo dàimất máu,còn mất rất nhiều, không thể làmgì khác hơn làbuông tha cho Bossđã tàn huyết đến giúp ThạchTrung Ngọc tăngmáu.

Tàn Hồn còn lại có haivạn HP chỉcó thể kéo dài hơi tàn,căn bản không thể lật trời, rất nhanh thìbịmọi người giết chết.

Đẳng cấp của các cô nươngđã gần đạt tới cấp 35, giết chết Boss này, toàn bộ đều đạt tới cấp35,năm đạo kim quang hiện lên,làm choThạch Trung Ngọc có chút ước ao, vì sao người khác đềuthăng cấp, chỉ cómìnhcòn không thăng cấp chứ?

Bất quá điểm kinh nghiệm của hắn đạttới cấp35 60%, phỏng chừngkhôngbao lâu nữa là có thể thăng cấp.

- Các ngươi mau nhìn, lầnnày tuôn ratrang bị.

Dương Tửhưng phấn nói.

Trên mặt mọi người đều lộ ra nụcười mừng rỡ, rốt cục giếtchết Boss, Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Vậy cácngươidự địnhlàm sao đi nhặt những trang bị này?Dự định cáinào nhảyxuống?

Sắc mặt các côương nhấtthời rùng mình, lúc này các nàng rốt cục ý thức được giết chỗ thiếu hụt của phươngpháp Boss này, đó chính là nhặttrangbị cực kỳ phiền phức, cáccô nươngai cũng không muốn xuống dưới, nhưng an bài Thạch Trung Ngọc đi xuống, muốn kéo hắnlên sẽ rấtcực khổ, hắn quá nặng rồi.

Kết quảlà anbàiDươngTử thểtrọng nhẹnhấtvàhai tỷ muội Lạc Diệp Phi Hoa xuống, bangườirất nhanh nhặt tấtcảtrang bị lên, Thạch Trung Ngọc chứng kiến trên mặt tỷ muội Lạc Diệp PhiHoa đều mang theothất lạcnồngnặc, ngaylập tức đoán được, lần này không có tuônra Kiến BangLệnh.

Làm sao ly khai

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcsuy nghĩmột chút, có nên nói cho các nàng biết, mấy Kiến Bang Lệnh trongphòng đấu giácủa Tiền Hành Thiên Hạ đềulà hắn cầmđi bán haykhông, bấtquásuy nghĩ một chút, Thạch Trung Ngọcvẫnkhông có nói, mặc dù nói cho các nàng biết cũng vô dụng,Kiến Bang Lệnh đã giaocho Tiền HànhThiên Hạ,muốn hắn nhổra là không thể nào.

Quảngcáo đã công bố, tất cả mọi người biết ngày mai phòng đấu giá Tiền Hành Thiên Hạ sẽbán đấu giába tấm Kiến Bang Lệnh, nếu như bây giờ đi lấy về một tấm Kiến Bang Lệnhmànói, Tiền Hành Thiên Hạlà tuyệtđốisẽ không đồng ý,nếu không là đập chiêubàicủa mình.

Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ nhúnvai,nếu nhưvậy, vậy cũng chỉ có thể dựa vào tài lựccủa các nàng,hy vọng cácnàng có thể mua được Kiến Bang Lệnh, bấtquá nhìn haingôn hành cử chỉcủacác nàng, tám phần mười là tiểu thư đại thế gia, trong nhà nhất định có không ít tiền,mua KiếnBang Lệnh tới chơi hẳn còncó thể làmđược.

- Đại thúc,nhanhkéo chúng ta lên.

Dương Tử hô.

Thạch Trung Ngọc vội vã lên tiếng trả lời, chứng kiến3 nữ hài phía dưới đã sắp xếp, liềnkéo tay Dương Tử, Lạc Diệp PhiHoa ở phía dưới cùng theo thân thể hai người bọnhọleo lên, rất nhanh ba người toàn bộ lên được.

Lạc DiệpPhi Hoa giao dịch một cáiche ngực choThạchTrung Ngọc:

- Đây là khôi giápÁm Kim cấp40,rất hợpthích ngươi.

Thạch Trung Ngọcnhìnkhôi giá p.

Phi Long Giáp: trang bị Ám Kim, lực phòng ngự:753-883, lực lượng

tăng30 điểm, tăng 1000 điểmHP, tăng 300 điểm công kích, lựccông kíchđề cao 20%,5% tỷ lệ gây ralực phòng ngự gấp bộingăn cản công kích, đẳng cấp trang bị cấp 40,trang bị chức nghiệp: loại chức nghiệp Chiến Sĩ.

Trangbị rất tốt, phòng ngự trâubò, lại có thểđề cao 20% lực công kích,rấttốt, chí ít Thạch Trung Ngọc rất hài lòng, thật không hổ là trang bị cấp 40, lực phòng ngự ngưu bức, so vớiche ngực trên người,lực phòng ngự cao gấpbabốn lần.

- Trừkhôi giáp, còn có một pháp trượng của Ma PhápSư, dĩ nhiên là thuộc về LạcDiệp PhiVũ, còn lại hai trang bị Hoàng Kim, đều là cung tiếnthủ dùng, chúng ta dựa vào đổ xúc xắcphân phối.

Lạc DiệpPhi Hoa nói.

Mọingười gật đầu, khởi động công năng đổxúcxắc,lần này Dương Tử rốtcụcbạo phát,hai trang bị đều bịnàng chiếm được,Lạc Diệp PhiHoa và nhữngngười khác cũngkhông để ý, trang bị Hoàng Kim mà thôi, người nơi này cũng nhìn không thuận mắt, bất quá công hội của Lạc Diệp Phi Hoa cần a.

LạcDiệpPhi Hoa biếtđám người Thạch Trung Ngọc chỉ là một phònglàm việc, không cần những trang bịrác rưởi

này, nên đưa r a ý bỏ tiền m ua, Thạ ch Trun g Ngọc nói:

- Tất cả mọi người quen như vậy, cònnói gì tớitiền, trực tiếp cầm đi là được.

Dương Tử chứng kiến dángvẻcủa Thạch Trung Ngọc thiếttha như thế, ngay lậptức phỏng đoán,mớivừa rồiở trong bẫyrập, Thạch Trung Ngọc khảnăng làđang hôn LạcDiệpPhi Hoa, gianphudâm phụ,khôngphải thứ tốt.

Bất quá Dương Tử vẫn ngoanngoãn lấy ra hai trangbị giaocho Lạc DiệpPhiHoa, Lạc Diệp Phi Hoa khách khí nhận lấy.

- Thu hoạch lần này, còncó mộtsáchkỹ năngcấp40 Lưu Tinh Hỏa Vũ, nơi này của chúngta có một Ma Pháp Sư, nên cho Lạc Diệp Phi Vũ, bất quáLạc Diệp Phi Vũ chủtu ThủyHệ, cho nên sáchkỹ năng này không quá thíchhợp nàng, các ngươi xem, sáchkỹnăng nàylàm

sao phân phối.

LạcDiệp Phi Hoa nói.

Thạch Trung Ngọc cúi đầu suy nghĩ mộtchút, sách kỹ năng này, Th ạch Trung Ngọc đươngnhiên là muốn cho CơNhưNguyệt, dù sao cũng là vậykỹ lợi hại nhưnăng, thế nhưng Thạch Trung Ngọc không biếtlàm sao mở miệng, đã chiếm tiệnnghi của tỷ muội Lạc DiệpPhiHoa, lại đi đoạt sách kỹ năngcủa các nàng, cái này cóchút không tốtlắm? Trongcônghội củacác nàng, Hỏa Hệ Ma Pháp Sư khẳng định không ít.

-Ta thấy TrầmBíchlà Hỏa HệMaPháp Sư,vậy cho Trầm Bích là được.

Lạc DiệpPhi Tuyết nói.

ThạchTrungNgọc sửng sốt, sauđónhìn Lạc Diệp Phi Tuyết cười cười, nhậnlấy sáchkỹ năng.

Chứng kiến nụ cười củaThạch Trung Ngọc,Lạc DiệpPhi Tuyết không biếttạisao, sắc mặttrởnên đỏ hồng, điềunày làm cho Lạc Diệp Phi Hồngvà Lạc DiệpPhi Vũ có chútbuồn bực, Dương Tử và Lạc Diệp Phi Hoa thì đoán được mộtítgìđó.

- HinhVũ Chi Thạch,chất độc nàycủa ngươicòn baolâu mớicóthể tiê u tan? Hiệntại đã biến thành mỗi giây mất 1200 điểm, còn tăng trưởngnhư vậymà nói, ta xemkhông cần lãng phí lam dược, dù sao ngươicũngkhông cứu được.

Lạc Diệp Phi Hồng nói.

Thạch Trung Ngọctức giậntrừng nàng một cái, cái gì gọilà không cứuđược? Thực sựlà quá không biết nói chuyện.

Nhìn trạngthái của mình mộtchút,sau đó vẻ mặt Thạch Trung Ngọc đau khổ nói:

- Còn có một phút, hy vọng ta có thể chịu đựng.

Nói xong, Thạch Trung Ngọcăn mộthồng dược, hiện tại mình không ngừngăn dược phối hợp Lạc DiệpPhiHồng trị liệu, mớicóthể

khốngchế được HP,nếunhư mỗi giây duy trìliêntục mất máu lại tăng thêm chútnữa, vậy thì rất phiền toái.

Tựa nhưchứng minh Thạch TrungNgọc làmột bikịch, -1300 xuất hiện ở trên đỉnhđầu Thạch TrungNgọc, Thạch TrungNgọc biaithở dài,tại sao mình không may như vậy?

Lạc Diệp Phi Hoacó chút cảm động nhìn Thạch Trung Ngọc, nếu như mới vừa rồi không phải Thạch Trung Ngọc phấn đấu quên mìnhche chở nàng,sợ rằng nàng đã sớm chết rồi, tuyMục Sư có thể sốnglại,nhưng tất cả điểm kinh nghiệmđều xóasạch.

Nếu như mới vừarồi ngủm, coi như còn cóthể thu đượcmột ít kinh nghiệm, cũng khôngcókhả năng lên tới cấp 35.

- Đúng rồi, mới vừa rồi có tìm được tin tức rời khỏi địa phương này hay không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Lạc Diệp Phi Hoa cườikhổ lắc đầu:

- Tin tứcgì cũng không được có, ai, thật không biết phảilàm sao mới có thể đi ra ngoài, trời đã sắp sáng, chẳng mấy chốc sẽ đến thời gian đấu giá hội,nếu như không đi rangoài, vậysẽ khôngkịp buổiđấugiá,đến lúc đó chỉ có thể chết trở về.

- Nếu như có thể chết trở về còn may mắn, vạn nhấtchết chỉ cóthể sống lại tại chỗ, vậy thì buồn bực.

Lạc DiệpPhiTuyết nói.

Vẻ mặtmọi người nhất thờiđaukhổ, suy tính làm sao mớicó thể rời đinơi này.

- Nếu không chúng ta đi raxemmột chút,nói không chừngcửara đang ở bên ngoài giáo đường?

DươngTử hỏi.

-Đó là muốn chết, lẽ nào ngươi không biết bên ngoàicó thật nhiều quái vật không biết tênsao? Thờiđiểm đám người LạcDiệpPhiHoa

tới, gặp một quái vật,rất nhẹnhàng miểu sát hai người, còn lợi hại hơn TànHồn Boss mới vừa rồi chúng tagiết, chúng ta làm sao đira ngoài?

ThạchTrung Ngọc nói.

Vẻ mặtLạc Diệp Phi Tuyết đau khổhỏi.

-Vậy chúngta chỉcó thểngồi chờchếtsao?

-Cáinày cũng không nhất định, đại thúc, trước kia ngươi không phải cầm rất nhiều sách sao, những sách kia chúng tađều không có nhìn kỹ, còn khi trongđócóbiệnpháp đi ra.

DươngTử nói.

Quyển trục hồi thành

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc đổ ra đống sách lịch sửkia, sau đó nói:

- Nhữngthứ này có tác dụng quái gì,hầunhư đều là viếtlịch sử, xem hay không cũng không có gì khác nhau.

Dương Tử liếc mắt:

- Ai nói vô dụng?Lúc trước chúngta xem qua, không phải hiểu nơi này hơn một chút sao, chí ítbiết địa phương nàylà từnơi nào tới, khó bảo toàn sẽ viết cửa rađ nơi nào.

Thạch Trung Ngọc bĩumôi nói:

- Tàn Hồnnói quanếu như nóbiếtlàm saođi ra ngoài,vậy nóđã sớm đira,như vậy nói cách khác căn bản không thể đira ngoài,còn vị cườnggiả đi cùngngườicủa GiáoĐình, hắncó khả năng biết làm sao đi ra ngoài,thế nhưng hắn đã sớm treo, cho nênđừng nghĩ từ trong sách tìm được cửa ra.

-Nhìn một chút đi,dùsao cũng hơnkhông hề làm gì?

DươngTử nhỏ giọng nói.

Thạch Trung Ngọc cũng không có biện pháp gì tốt hơn, vì vậy nói:

- Vậy các ngươi tìm xem, tađi nghiên cứutảng đá trên Tế Đànkia.

Nói xong, Thạch Trung Ngọc đitới chỗ tảngđá, mấy nữhài nhìn nhau cườikhổ, liếc nhìn sáchvở trên đất.

ThạchTrungNgọc đi tới trước tảng đá,tay sờ, nếu như TànHồn không phải bởi vìcấm chế mới đưa đến không ra được, như vậy Thạch Trung Ngọc dám nói,đối phươngkhẳng định khôngra được, một người tìm cửa ra hơn ngàn năm cũng rakhông được, huống c hi bọn họ vừa mớivàonơi này?

Bất quá nơi đây dù sao cũnglàduhí, chỉ cần là trò chơi, thì không có khả năngchocho người chơi tiếnvào mộtđịaphươngkhông ra được, cho nên ThạchTrungNgọc biết, nơiđâynhất địnhcó thểcócửa ra, thế nhưngđám người Dương Tửmuốn từ trong sách tìm được cửara là cóchút khókhăn.

Sờ ở trêntảng đá, lúctrước ThạchTrung Ngọcsờ tảngđá này, đira h ai con Boss, chonênThạch Trung Ngọc kết luận, tảng đá này tuyệt đối cấtgiấubí mật gì, hoặc là cơ quan gì đó.

Lầnnày khôngcó bất kỳ phảnứng, tuyđã sớm ngờ tới không có phản ứng gì, bất quátrong lòng Thạch TrungNgọc vẫncó chút tiếc nuối, trêntảng đá truyềnđến cảmgiác lạnh như băng, hung hăngđả kích Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cau mày ngồi xuống, trầm tư suy nghĩ, hắn vẫn không nghĩ ra làm sao có thể đi ra ngoài, hắn vốn không phải ngườicókiên trì gì,vẫn nhàm chán chờ đợi, này không phảitính cáchcủa hắn, nênnhất thời có chút nổi giận.

Rútra TrảmMã Đao,nhắm về phíatảng đá dùng Oanh ThànhNhất Kích, nếutảng đá này không thể mang đếntrợ giúp gì, vậy dứt khoát hủy diệt nó.

Oanh Thành NhấtKíchhunghăng đụng vào tảng đá,lậptức đánh ra một ít đá vụn, Thạch Trung Ngọcnhướng mày, đối vớicái hiệu quả này hiển nhiên không quá hài lòng, thậm chílà rấtbấtmãn.

Oanh Thành Nhất Kíchcó gia trì đặc thù với vật phẩmgiống như cửa, tảngđá này xemra thật khôngphải “cửa”,cho nênchỉ có thể đánhramột chút đá vụn, cáinày cóphải cửa hay không,Thạch Trung Ngọcmột chút cũng không muốn biết,hiện tạihắn chỉ muốn hủy diệt thứ này.

-Đại thúc,ngươi làm gì vậy? Đangyên đang lành đánh hòn đá làm gì? Cẩn thận độbềnvũ khí của ngươi rơi sạch.

DươngTửbất mãn nói.

Thạch Trung Ngọc nhàn nhạt nói:

-Ta mang theo không ít quyển trục sửa chữatrang bị, khôngcần lo

lắng, chỉ cần không phải triệtđể hư mất, thìvẫn có thểsửa chữa.

- Tâm tìnhkhó chịu, cũng đừngcầm tảngđá trút giận có được hay không? Tảngđá này kỳquái nhưthế, có thể sẽlà đường ra của chúng ta, đừng làm hư.

Dương Tử nói.

Thạch TrungNgọc còn chưa lên tiếng, liền nghe đượcLạc Diệp Phi Hoangạc nhiên hô:

- Chúngta khả năngcó biện pháppđi ra,trên quyển sách này ghi lại, trước đây ngườicủa Giáo Đình lâm thờiphản bội, công kích truyền tống sư, TrậnPhápSưlập tức thiết trí một trận pháp phong ấn nơi đây lại, hếtthảy người của Giáo Đình khôngthể ly khaiđịa phương này.

- Cái nàyquan hệ gì tới chúng tacó thể đi ra ngoài hay không?

LạcDiệp Phi Hồng hỏi.

Lạc Diệp PhiTuyết hiểu ýcủa tỷ tỷ nói:

-Chúng ta không phải người của Giáo Đình, chúng ta có thể rời đi.

-Ly khai cái rắm,bên ngoài đều là quái vật không biết tên,ngay cả đẳng cấp gìcũng không biết, làm sao đi.

Thạch Trung Ngọcnói.

Lạc Diệp Phi Hoa nhất thờiỉuxìu:

- Nguyên lainhưvậy, tacòn tưởng rằng nơi đây cóthể dùng quyển trục hồithành.

- Đúng vậy,sao chúngta lại không nghĩ tới? Chúng tađã giết chết Boss cuối cùng, nói không chừngcó thểsử dụng quyểntrục hồi thành, chúngta thật khờ, cư nhiên khôngcóthử xem cóthểdùng quyển trục hồi thành hay không.

Thạch Trung Ngọcvỗ đầu mình mộtcái nói.

Nóixong, Thạch Trung Ngọc mócra quyển trục hồi thành, trựctiếp bóp nát, quyển trục hồi thành thực sự khởi động, Thạch Trung Ngọcđạihỉ, thật có thể a, bất quá qua hai giây sau, ThạchTrung Ngọc nghe được gợi ý củahệ thống.

- Gợi ý củahệ thống, địa phươngcủa ngài bởi vìcó sự vật nào đó quấy rầy, năng lượngkhông đủ, có thể sẽ đưatớiđịa điểmtruyền tống không rõ, cótiếp tụckhởi động quyển trục hồithành hay không?

Thạch Trung Ngọc trựctiếplựa chọn không, không thể xằng bậy, vạn nhấttruyền đến bên ngoài giáo đườngthì sao? Sau đóbịvô số quái vật không biết tên vây công, vậy khôngphảitriệtđể chết rồi?

- Kỳ quái, mới vừa rồi không phải ngươi đã khởi động quyển trục hồi thành sao, vì sao lại đột nhiên đình chỉ?

LạcDiệp Phi Tuyết hỏi.

Thạch TrungNgọc nóisự tìnhmột lần, các c ô nương đồngthời nhíu mày,Lạc Diệp Phi Hoa nói:

-Lúc trước chúng ta căn bản không thểkhởi độngquyển trục hồi thành, đó cóthể là bởi vì Boss, bây giờđãcó thể khởi động, nhưng còn có vật gì quấy nhiễu, khảnăng chính là tảng đá kia,mọi người cùng nhau phá hủy tảng đá kia thử xem.

Thạch Trung Ngọc vui vẻ đáp ứng, hắn vốn muốn phá hư tảng đá kia, không đợi nhữngcô nươngkhác đồng ý, Oanh ThànhNhất Kích hung hăng đánh vào tảng đá, nhất thời đá vụnbaytán loạn.

Lúc đầu Lạc Diệp Phi Hồngcòn giống nhưcó lời gì muốnnói, bấtquá chứngkiến Thạch Trung Ngọc đã hành động, nên khôngnói gì nữa, cùng những người khác công kích tảng đá.

Mặc dù lực pháhoại của mấycô gái khôngmạnhmẻ như Thạch Trung Ngọc,bấtquá vẫn có thể đánh rơi một ít đá vụn, không bao lâu,tảng đánày đã nghiền nát, Thạch TrungNgọccười ha ha, saođó khởi động quyển trục hồi thành,lần này không có nhận được thanh âm gợi ý củahệ thống,biến mấtở trước mặtmọi người.

Trở lạiBạchHổ thành,Thạch Trung Ngọc hô hấp không khí nơi này,

bầu không khítronggiáođường kia thậtsựlàquá lạnh lẻo,vô cùng khó chịu, Thạch Trung Ngọc đãsớm chịu đủ,hiện tại tốt rồi, rốt cục về tới Bạch Hổ thành,vẫn là không khí nơi nàythoảimái!

Điểm tâm

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc đang hô hấp không khí,đột nhiên bên cạnh có người đánh rắm, Thạch Trung Ngọc nhấtthời giậntím mặt, lão tử hô hấp không khí, ngươicon mẹ nó đánh lắm, trờiạ, đâykhôngphải là muốn chết sao, ThạchTrung Ngọc đangchuẩn bịđitới dạydỗ hỗn đản kiamột chút.

Nhưng thời điểm đốiphương xoay người lại, Thạch Trung Ngọc buông thaý nghĩ của mình,bởivì không đánh người nàyđược a.

Không phải nói thựclựccủa đốiphương cườnghãn, Thạch Trung Ngọc không dám động đếnhắn,màbởi vì tênnàylà anh vợcủa Thạch Trung Ngọc,làm sao có thể đánh?

-Di, Thạchhuynh đệ, trùng hợpnhư vậy,đã lâu không gặp.

Cơ NhưPhong cười ha hanói.

Thạch Trung Ngọcgật đầu nói:

- Đúng vậy, thậtxảo.

- Nghenóihaingày trước Bạo Quân công hộibị tiểutử ngươiquấyrối? Hắn khổ cực thành lậpbang pháibị hủy diệt rồi?

Cơ Như Phong hỏi.

Thạch Trung Ngọc ngượngngùngcườicười nói:

-Không có biệnpháp, ai bảo tên kia chọc ta trước? Được rồi, hiện tại bang phái của ngươi thế nào? Đã buôn bán bình thườngchưa?

Cơ Như Phong gật đầu nói:

- Hắc, hiện tạilàm ăn khánóng nảya, may mắntrước đây nghe Như Nguyệt kiếnnghị, bằng khôngnơi dừng chân của bangpháiở chỗ luyện cấpquá cao,sợrằng bây giờ một người cũng khôngcó a.

Đinh linh linh!

Điện thoại của Thạch Trung Ngọc vanglên,Thạch Trung Ngọc móc điệnthoạira, nhìn CơNhư Phong cười cười xin lỗi, sauđó nhận nghe điện thoại.

- Đạithúc, bây giờ ngươi đến BạchHổ thành chưa? Ta và nhữngtỷ tỷkhác đã trở lại Bạch Hổ thành.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc cười haha nói:

-Ta cũng trở vềBạch Hổ thành,còn vừa lúc gặpCơ Như Phong.

- Ồ, vậy ngươi nhanh đi ra, mới vừarồiNhư Nguyệttỷ tới gọitaăn cơm, Như Nguyệt tỷ nói, ngày hôm nay một mình nàng làm điểm tâm, mùivịnhấtđịnhrất ngon, nếunhư ngươiđiramuộn, hết mà nói, vậycũngđừng hối hận.

DươngTử nói.

ThạchTrung Ngọc cúp điện thoại, nhìn Cơ Như Phong nói:

- Huynh đệ, ta đi ra ngoài ăn cơm trước, nghenói hômnay làNhư Nguyệt mộtngười làm điểm tâm, ta phải đihưởng th ụ một chút.

Sắc mặt của Cơ NhưPhong nhấtthờicóchút cổquái.

Thạch Trung Ngọc tò mò hỏi:

-Bằnghữu, ngươi saovậy? Sao sắc mặttrở nên khó coi như vậy? Khôngcóbị bệnh chứ?

- Không phải,mới vừa rồi ngươinói Như Nguyệtđi làm điểm tâm?

Cơ NhưPhong không xác định hỏi.

Thạch Trung Ngọcgật đầu, cóchút mơ hồ hỏi:

- Thế thì sao?

- Chúcngươi nhiều may mắn, chíít trướcđây thờiđiểm ta và nha

đầukiaở chung, nàng buộc ta đi ănthứnànglàm ra, không thiếu muối chính là thành nước biển, cáivị kia… nói chung hầunhư mỗi lần đềucó thểănvàobệnh viện.

Cơ NhưPhongthống khổ nói.

Chứng kiến biểu tình thốngkhổ củaCơ Như Phong, giống như hồi ứcđến mộtít sự tình trước kia, sắcmặt trở nên càng thêmkhó coi, Thạch Trung Ngọc không khỏi cảm thấymaymắn, bây giờ tài nấu ănchoCơNhư Nguyệtso với trước tiếnbộ hơnrất nhiều, nhờ anhvợ lấy thân thí nghiệm nhiều lần, mới để cho tanếm được quả chín.

Võvỗbả vai củaCơ NhưPhong, Thạch Trung Ngọc cườiha ha nói:

- Ba mươi năm Hà Đông,ba mươinămHà Tây, tàinấu ăn của Như Nguyệt bây giờ, ngươi cầnphải nhìn vớicặp mắtkhác xưa,ăn rất ngon.

- Thật sao?Ta không tin.

CơNhư Phong khinh thường nói.

Nếu như đổithành ngườikhác dám khinh thườngCơNhư Nguyệt như thế,Thạch Trung Ngọcđã sớmquất đối phương,nhưng đối với anh vợ mình, ThạchTrungNgọc chỉ cười bồi, kháchsáo vài câu liền rời đi.

Đi tớiphòng khách,chứngkiến Cơ Như Nguyệtđang bảomọi người ăn điểm tâm, ThạchTrung Ngọc không khỏi nhớlạilời Cơ Như Phong nói, cũng có chút bận tâm.

Bất quá nghĩ đến trướcđây mỗilần nấu cơm, hầu như CơNhư Nguyệtđềuở trongnhà bếp, khẳngđịnhcũng thường thường nấu ăn, đồănlàm ra cũng rấtngon, ThạchTrungNgọc cười cười, thiếuchút nữa thìbị CơNhư Phong lừa gạt.

Trên bàn cơm, ThạchTrung Ngọc phát hiệnvị trícủa mình bị Dương Tử đoạt, tức giận vỗđầu Dương Tửmộtcáinói:

- Tránhra, đây làvịtrícủa ta.

Dương Tửche đầu,chạyđến trong lòng Dương Băng Dao ủy khuất

nói:

- Mẹ,người xem xúđại thúc này lại tới khidễ con, mẹ nhanh giúp con một chút.

Dương Băng Daobuồn cười nhìn DươngTửnói:

- Ta giúp đỡ không được, ai cho hôm nay ngươi rãnh rỗi chạy đi giành vịtrí của hắn làm? Đây chínhlà vị trí củagia chủ,ngươi đoạt của hắn, đó không phảilà muốnchết sao.

DươngTử khinh thườngnói:

- Hắnlà giachủ gì chứ, nơi đây chỉ một mình hắn là công nhân, còn khôngthấy ngạilàm gia chủ?

Mặt Thạch Trung Ngọcđen lại, không thèm quantâm Dương Tử, dù saovịtrí này hắnđã định, bưng chénđũa lên nói:

- Được rồi, mọi ngườiăn đi.

-Ngươi thật coimìnhtrởthành gia chủ, ngay cảăn cũng phải chờ ngươi mở miệng?

HướngLâm vừa cười vừa nói.

Thạch Trung Ngọc cũng không đểý,húp một ngụm cháo trongchén, sắc mặt nhất thời trở nên kỳ quái.

- Như Nguyệt, hôm nayđiểm tâm là ngươi làm?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

CơNhư Nguyệt gật đầu, sau đóân cần hỏi.

-Như thế nào?Có ăn ngon không?Ta là lần đầu tiên nấucháo.

Thạch Trung Ngọc lập tức chạy lệ, im lặng hỏi.

- Xin hỏitrước đây thời điểm ngươi ở trong phòng bếp, chủ yếu là phụ tráchcái gì?

- Rau rửa, thái thịt, còncóvo gạo nấu cơm.

Cơ Như Nguyệt nói thật.

Thạch Trung Ngọc kém chútkhóc lên, trời ạ, trướcđây nàngchỉ làm cái này? Làmnhững thứ này hầu như không có độ khó gì a, chân chính nấuăn,cho tới bây giờ cư nhiên chưa làmqua, bất quáCơNhư Nguyệt nói trước kia nàng cũng nấucơm,vì sao nấu cháo khó khăn ăn như vậy?Tại saocháo lại ngọtnhư chè thế kia?

- Oa, thật khó ăn, sao lại ngọt như vậy? NhưNguyệt tỷ, cái này thật là ngươi làm?

DươngTử hỏi.

- Không thể nào,rất ngọt sao? Ta cũng không còn bỏbaonhiêu đường!

CơNhư Nguyệt buồn bực nói.

Cơ Như Nguyệt bưng bát của mình lên, uống một ngụm,không khỏi biến sắc, kém chútnhổ ra:

- Thậtsự rất ngọta, takhông nghĩ tớilại ngọt thànhnhư vậy, ta chỉ bỏ một muỗng đường mà thôi.

Tuyết Sương Yên nhẹ nhàng uống mộthớp nhỏ, khuôn mặthầu như quanh năm đóng băng bất động hơiđổi, sauđó buôngchén đũa xuống, đi vào nhà bếp.

- CơNhư Nguyệt, ngươi cáixú bà nương này, ngươi dùng là cái muỗng gì a? Chẳng lẽ là siêucấp muỗng lớn trong nhà hàng? Coi như dùngmuỗng lớn còn chưa tính, ngươingay cả hũ đường cũng némvàotrong nồi.

Tuyết Sương Yên phẫnnộquát.

Mọi người nhất thờiđổ mồ hôi,không nghĩ tớiTuyết Sương Yên cũng sẽ nói tục,bất quá nghe được Tuyết Sương Yên nói, tất cả mọi người tập trung ánh mắtlên mặt CơNhư Nguyệt.

Hát đến bầu trời tối đen

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ Như Nguyệtcó chút không tin nói:

- Lẽ nào mới vừa rồi ta không cẩnthận rớthũ đườngvào trong nồi?

Mọi người im lặng nhìn Cơ Như Nguyệt, không nghĩtới CơNhư Nguyệt luôn luôn khôn khéo,vậy mà lại đãng trí như vậy.

ThạchTrung Ngọc biai thởdài, không nghelão nhân nói,chịu thiệt ở trướcmắt a, mới vừa rồi mìnhlại không ngheCơNhư Phong khuyên, uống một hớp lớn, kém chút thành mứt đường.

- Ha ha, các ngươi còn nóikhông chota đi nấu cơm, Như Nguyệttỷ cònkém hơn cảta.

DươngTử nhìncó chúthả hê nói.

Cơ Như Nguyệttức giận trừng nàng:

- Ngày hômnay chẳng qua là một ngoàiýmuốn mà thôi, trướcđây chưa bao giờ có sai lầm nhưvậy.

Ai,bữa sángbởi vì CơNhưNguyệt sai lầm,đưa tới hoàntoàn không thể ăn, DươngBăng Dao không thể làmgì khác hơn là tự mìnhđộng thủ, đinhà bếp nấu một ít thứcăn nhanh.

- Ngày hômnay ta phải đi làm, Dương Tử, conởnơinày phải ngoan ngoãn nghe lời, đừng làm phiền các tỷ tỷ,biết không?

Dương Băng Dao nói.

Dương Tử gật đầunói:

- Yêntâm đi,con vẫn luônrất biết điều, được rồi,ngày mai con cũng phải đihọc,mẹcó thời gian đi họp phụ huynhkhông?

- Chỉ sợ là không rãnh, để ThạchTrung Ngọc đi đi.

Dương BăngDao nói.

DươngTử gật đầu, cũng không có làm khó dễ Dương Băng Dao.

Mọi người ăn điểmtâm xong,Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Các ngươicó đi xem buổi đấu giá hôm nay không?Sắpbắt đầu rồi, phỏng chừngngày hôm nay cũng có thể bán giátốt.

Thạch TrungNgọc lắc đầu nói:

- Không xem, chờlấy tiềnlàđược.

Nghĩ đếnLạc Diệp Phi Tuyếtnói qua, Thạch Trung Ngọc biết lần này Kiến Bang Lệnh vẫn rất đángtiền, Thạch Trung Ngọcsợ giácả quá cao, tim của mình chịu không nổi, cho nên dứt khoát không đi.

- Ta muốn đi xem, dù sao luyện cấp cũngkhông cần vội,hơnnữa bây giờchúng ta còn bịtruy nã, nói không chừng đi ra ngoài sẽbị người đuổi giết, còn không bằng đixem đấu giá hội.

DươngTử nói.

Các cô nươngcũng dồndậpđồngý đi xemđấugiá, ThạchTrung Ngọc sờmũi,xem bộ dáng này,chỉ có mìnhhắn không đi, Thạch Trung Ngọc suy nghĩ, cónên đi cùng cácnàng xem đấugiáhội không.

Bấtquá Thạch Trung Ngọc vẫnlắc đầu, không xem,đi cũngkhông có ý nghĩa.

Mọi ngườitiếnvào trò chơi, Thạch Trung Ngọcgọi điện thoại cho CơNhư Nguyệt,từtrong giáo đường mang ra trangbịđều cho Cơ Như Nguyệt,để nàng thuận tiệnbán đấu giá,đồngthời còngiao vài món Ám Kim lấyđược,để nàng phân phát cho những người khác.

- Mấy thứnày, ngươi trướcgiữ đi, trực tiếp ném vào khách điếm lần trướclà được, hiệntại đẳng cấp mọi người cònthấp, mấy thứ này đềulà cấp40 mới cóthể dùng, hiệntại cho chúng ta chỉ lãng phí không gian thương khố.

Cơ Như Nguyệt cự tuyệt Thạch TrungNgọcgiao cho nàng trang bị.

ThạchTrung Ngọcsuy nghĩ một chút, cũng phải, chỉ đưa cho Cơ Như Nguyệt mộtíttrangbị Hoàng Kim, để cho nàng đi bán đấu giá, sau đó hai ngườichia tay, ThạchTrung Ngọc đưa trangbịđến khách sạn, sau đó đi đến PhủThành Chủ.

Trongtủ đồ còchứa một đống lớn sách lịch sử, Dương Tử nói mấy thứ này NPCsẽcảm thấy rấthứngthú, cho nên Thạch Trung Ngọc đương nhiên phải mang mấy thứ này đưa cho thành chủ, đương nhiên, mục đích chủyếulà vìđi bắtchẹt Tiếu Sơn, nhìn xemcó thể đượcthứ tốtgì haykhông.

Đi tới Phủ Thành Chủ, gặp quản gia, không đợi Thạch Trung Ngọc nói, liền nghe quản gia nói:

- Đi theo ta.

ThạchTrung Ngọc có chút buồn bực, lẽ nàoTiếu Sơn biết lãotửsắp tới? Đã sớmanbài quảngia ở chỗnày chờ ta? Quản gia trực tiếp dẫn Thạch Trung Ngọc tới hậu hoa viên, Thạch TrungNgọc nhướng mày, dường như nghĩđến tình huống đặc thù gì, không khỏi có chút khiếp đảm.

Chứng kiến Thạch TrungNgọc không đi theo phía sau mình, quản gia nơi nàocho phép ThạchTrung Ngọc chạy trốn? Nhẹ nhàngkéo một cái,vác Thạch Trung Ngọclên vai.

- Dựavào, lão gia hỏa,ta đắc tội ngươi lúc nào?Tại sao tàn nhẫnvới ta như vậy?

Thạch Trung Ngọc giùng giằng nói.

Thạch TrungNgọccănbảnkhông cónghĩ đến, quảngialuôn luônhòaái, cư n hiên lợihại nhưvậy,Thạch Trung Ngọcở trướcmặt hắn dĩ nhiênkhôngchề có sức chống cự.

- Thiếu gia,ta cũng không còn biện pháp, tiểu thư đã ra lệnh, chỉ cần thấy được ngươi, phảilậptứcdẫn ngươi tới, nếu như không thể dẫnngươi tới mànói, sẽ phạt ta mỗingày nghe nàng hát,talớn tuổi rồi, còn muốn sống thêmmấynăm nữa.

Quản gia buồn bực nói.

-Vô sỉ,tại sao ngươicó thểnhư vậy? Ngươivìtưdụccủa mình, lại đẩy ta vàonúiđao biển lửa?Tađi nghenàngháthí khúc, cònkhông phải tráng niênmất sớm sao?

ThạchTrung Ngọc thống khổ nói.

- Mấy ngày nay tiểu thư đã tiến bộ rất nhiều, yên tâm đi.

Quản gia căn bản không quản Thạch Trung Ngọc giãy dụa, đi nhanh vào hoa viên.

ThạchTrung Ngọc rất muốnmởmiệng mắng to,bấtquácuốicùng vẫn nhịn được, bởi vìđã sắp đến hậu hoa viên,nếu như bị Tiểu Hàm nghe được sẽ không thích hợp, nàng nhất định sẽ bị đả kích, Thạch Trung Ngọc khôngnhẫntâm để nàng dùng ánh mắt u oán nhìn hắn.

Tiểu Hàm đangcùngcác hạ nhân ca diễn, chứng kiến quản gia khiêng Thạch TrungNgọc tới, có chútkỳ quái nhìn quản gia hỏi.

- Tiểu gia gia, sao ngươi lại khiêng Thạch ca ca?

- Mới vừa rồi chângủahắn khôngcẩn thậnđụngphải tảng đá, bị thương, lúcđầuta muốnđểhắn nghỉngơimột chút, bất quá hắn kiên trìmuốntới nghe ngươihát, cho nên ta phải khiênghắn tới.

Quản gia mặt không đỏ, tim không đập mạnh nói.

Thạch Trung Ngọc nguyềnrủa quảngia mộtvạnlần,thăm hỏinữ tính toàn gia đối phương một lần, lãotửmuốntới nghe hát? Ăn no rửng mỡsao?

Tiểu Hàm đâu biết quản gia đang dối gạtnàng? Không khỏi cảm độngnhìn Thạch Trung Ngọc:

-Thạch ca ca, ngươi thật tốt, cổ vũ ta hát như thế, ngươi yên tâm, ngày hôm nayta nhấtđịnhsẽ hảo hảo hát, ngươimuốnnghe tới lúc nào,ta cũng chìungươi.

Thạch Trung Ngọc thiếu chút nữa thìmuốnkhóc,bất quá chứng kiến ánh mắt tha thiết của Tiểu Hàm, Thạch Trung Ngọc có chút không đành lòng nói:

- Tốt, vậyngày hôm nay ta muốn nghenhiều một lúc.

- Tốt, ngày hômnay ta liều mạng, nhất định phải hát đến bầu trời tối đen.

Tiếu Hàm nói.

Khóe miệng Thạch TrungNgọcco giật, nếu như cóthể mànói, hắn thật muốntátmìnhmột cái, vì sao miệng tiện như vậy?Lại còннói lời thếkia? Hiệntại mới hơnbảy giờ sáng, ngay cả támgiờ cũng chưa tới, lại muốn hát đến bầu trời tối đen?Này cònác hơn cả Đại Thanh thập đại cựchình a?

Kinh kịch chếttiệt!

Không đợi Thạch Trung Ngọc nóigì, đã bị quản gia thả lên khán đài,Tiếu Hàm thì chuẩn bị mở màn.

Có ý tưởng làm quan không?

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrungNgọc vô cùng thống khổngồi ở trên khán đài nghe Tiếu Hàm hát kịch,mới vừarồi quản gianóiTiếu Hàmcó tiến bộ rất lớn, mình lại ngâythơ tin tưởng, nhưng trên thực tế căn bản không có bất kỳ tiến bộgì, vẫn giống nhưtrước đây...

Ai, ngườikhác nghehát, nghedỡcó thể mắng, ném cà chua, nhưng mình nghekhó chịu, chẳng những không thể nói, ngược lạicòn phải làmbộ nghe rấtvui vẻ, đây chính là khác biệt giữa mua vé và miễn phí a.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, Thạch Trung Ngọc khôngsai biệt lắm sắp nhịn không được muốnngủ, lại nghe được đinh một tiếng, gợi ý của hệ thống...

- Gợi ý củahệ thống, ngài thời gian dài tiếpthu kinh kịch truyền thống hun đúc, họcthức đề thăng, mịlựctăng1 điểm.

Khóe miệngThạch Trung Ngọcco giật, nghe tạp âm này cũng có thể đề cao mị lực? Dựa vào,như vậylão tửmỗi ngàynghe hát, có phải cũng có thểđề thănghay không?

-Thạch ca ca, ngươi làm sao vậy?

Tiếu Hàm chứng kiến Thạch Trung Ngọcđờra,liềnhỏi.

- Khôngcógì.

ThạchTrungNgọc nói,sau đó có chút kỳ quái nhìn Tiếu Hàm:

- Sao ngươikhông ở trên sân khấu hát, chạy xuốnglàmchi?

- Thật là, Thạchca ca, ngươi có hiểu kinh kịch hay không, bây giờ không phảiđoạn ta lên sân khấu, vừa mới đổi người khác lên, ta phải đợi lát nữa mới lên được.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi,hắn thừa nhận mình hát không dễ nghe,nhưng nhất định hay hơn Tiếu Hàm rất nhiều,hiện tại lại bị Tiếu Hàmnghivấn, không hiểukinh kịch, làm hắn rất phiền muộn.

- Kỳ thực lầnnày ta tới, còn có chút sự tình cần tìmTiếu Sơn thành chủ, nếu bây giờ không phải đoạn ngươi hát, ta trướcđi tìm thành chủ, một hồitatrở về tìm ngươi.

Thạch TrungNgọc nghĩtớimột cái cớthoát thân tuyệt diệu.

- Ngươi đi tìmhắn?Bất quádường nhưgầnđâyphụ thânta rất bận rộn,mỗi ngày đều tự giam mìnhở trong thư phòng, bất kểgọi thế nào cũng không đi ra, luôn nói khôngcó thời gian,ngươi đi tìm hắn mà nói, hắn không nhất định có thời gian gặp ngươi, chonên ngươi ởlại chỗ này nghehátđi, chờbuổi trưalúcăn cơm, ngươicó thểnhìn thấyhắn rồi.

Tiếu Hàm nói.

Thạch Trung Ngọc bĩumôi khinhthường, nghĩthầm:Nếu như không phải ngươi một mựchátkịchmà nói, Tiếu Sơn sẽ mỗi ngày ởtrong thư phòngsao? Còn không phải bởi vì mỗilần ra đềubị ngươikéođi nghe hát, chonên mớiphải trốnở trongthư phòng.

- Không cần,tađithử mộtchút xem sao,dù sao hiệntại còn không đến phiên ngươihát.

ThạchTrung Ngọcvừa cười vừa nói.

Tiếu Hàmsuy nghĩ một chútnói:

- Vậy được rồi, ngươinhanh đi đi, bất quá ngươisớmchút trởvề, còn bảytám phút nữa liền đến phiên ta, nếunhư phụthân ta rãnh rỗi, ngươitiện thểkéohắn qua nghe hát, mỗi ngày công tácbận rộn nhưvậy, ngẫu nhiên tớinghe hátmột chútđể buông lỏng đầuóca.

Thạch Trung Ngọcgật đầu, sauđó rờiđinơi này, tâm lý thở phào nhẹ nhõm,rốtcục xem như ly khai địa phương quỷquáikia, lão tử trở vềmớilà lạ!

Lúc này Thạch Trung Ngọc nghеđược Tiếu Hàmở phía sau hô:

-Tiếu giagia, ngươi nhanh quađây nghe hát, đừng vội đi.

ThạchTrung Ngọc cườiha ha, ngươi cái quản gia chết tiệt, lần này bị báo ứng a, lại dám khiênglãotử qua nghehát,bây giờngươi xong đời chưa.

Phủ ThànhChủ, Thạch Trung Ngọc tớirất nhiềulần, đối vớinơi này đãsớmquen thuộc đến không thểquen thuộc hơn nữa, căn bản khôngcần ngườikhácdẫn đường, nhẹ nhàngđitới thư phòngcủaTiếu Sơn.

Gõ cửa, còn chưa lên tiếng, liền ngheđược bên trong truyềnđến thanh âm của Tiếu Sơn:

-Hàmnhi sao?Ta khôngphải không đinghe hát, sự tìnhhôm nay còn nhiều hơn hôm qua, nóikhông chừng ngày hôm nay ngay cảthời gian ăn cơm cũng khôngcó, conđichơi đi.

Thạch Trung Ngọc dámkhẳng định, TiếuSơn tuyệtđối đang nhàn đếnkhông có việcgì làm, mặc dù thành chủ cóchút sự tình, nhưng tuyệt đốisẽ không ngàyngày bận rộn như vậy.

- Là ta, HinhVũ Chi Thạch.

Thạch Trung Ngọc nói.

Bên trong khôngcó thanh âm, chỉchốc lát, cửabị mở ra, Tiếu Sơn không có trực tiếp để Thạch Trung Ngọc vào, mà lộ cáiđầu ranhìn bên ngoài mộtchút.

- Yêntâm đi, TiếuHàmkhôngcótới.

ThạchTrung Ngọc buồncười nói.

Tiếu Sơn cóchút xấu hổ, sauđó cườikhổ lắc đầu:

- Ai,đừng nói nữa, gầnđây sắp bịnha đầu kia làm điên rồi, mỗi ngày quấn quítkéo tađi nghekịch, không phảita chê nàng,nhưng ngay cả tiếng rao hàng của người bán hàng rong cũngêmtai hơn nàng hát a.

Cho Thạch Trung Ngọc vàothư phòng, Tiếu Sơn hỏi.

-Hiền chất, ngươi đến tìm tacó chuyện gì không?

- Là như vậy, gần đâyta được một nhóm lớn sách lịch sử, dường như ghi lại chính sử, nghe nóisách lịch sử bây giờ thiếu mộtniên đại, cóthể những thứ này sẽ có chúttác dụng với ngài.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tiếu Sơncóchút kinh ngạcnhìn ThạchTrung Ngọcnói:

-Quả thực, mấy ngàn năm trước có một đoạn thời gian lịch sử trốngrỗng, không biết vì sao,dĩ nhiên không có bất kỳ ghi chép,lẽ nào ngươi tìm đượcthư tịch liên quan tớiđoạn lịchsử kia?

Thạch Trung Ngọc móchết sách ra, để vào trên bàn của Tiếu Sơn.

Sách vở tràn đầy cả bàn, TiếuSơn kinhngạc, sauđómang theo mộtít nghi hoặc,lật nhìnmộtquyển trong đó,sau đóbiểu tình trênmặt trở nên rất kỳ quái, cực kỳphongphú.

Thạch Trung Ngọc chứng kiến biểutình trên mặt Tiếu Sơn,sau đó nói:

- Đại bá? Nhữngsách này...

- Những sách này ngươitừ nơinày lấy được?

Căn bản không chờ Thạch Trung Ngọc nói, Tiếu Sơntrựctiếp cắt đứt, cường ngạnhhỏi.

Thạch Trung Ngọc cảm giác khí thế bứcngười ép đến, không khỏi thất kinh,trên tránтoát ra mồ hôi lạnh, sau đó kinhngạcpháthiện, HP của mình chỉ cònlạimột điểm, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn TiếuSơn, thật không biết người này rốt cuộc là làm sao làm được.

Chứngkiếntình huống hiện tại của ThạchTrung Ngọc, Tiế uSơn vội vàng thu liễmkhí tức trên ngườimình,nỗlực bày radáng dấp hòaái dễ gần nói:

-Hiềnchất, mới vừarồi taquá kích động,không cóchú ý, để cho ng ươisợhãi.

Thạch Trung Ngọc lắcđầu nói:

- Không có việc gì.

- Những sáchvở nàyngươi tìm đượcởchỗ nào?

Tiếu Sơnhỏi.

Thạch Trung Ngọc nói sự tìnhở trong giáo đường ra,đối với chuyện này,căn bảnkhông có gì cần giấugiếm,cho nên Thạch Trung Ngọc nóirất rõ ràng.

Saukhi Tiếu Sơn nghe xong, trầm ngâm một chútnói:

-Hiền chất, ngươi có ý tưởng làm quankhông?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn Tiếu Sơn, không rõ ràng hắn nói là có ý gì, đang yênđang lànhhỏi lão tử có muốn làm quankhông? Ngày hôm nay Tiếu Sơn không phải uống lộn thuốc chứ? Chẳng lẽ làđột nhiên cảm giác lão tửgiốngnhư thiên thần hạphàm, quyết định thốivị nhượng chức, đểlão tử làm thànhchủ?

Tử Kim hộ vệ

DTV-EBOOK.COM.VN

Tuy Thạch TrungNgọc không hiểuvì sao Tiếu Sơnlại hỏinhư vậy, bất quá cái nàytóm lại là chuyện tốt, làm quan, ai không muốn làm? Làm quan cóthể khôngchuyện ác nào không làm, mỗi ngày lạm dụng chức quyền, muốn cướpai cũng được,xemaikhó chịu, trựctiếp kéo một nhómlớn NPC Chiến Sĩcao cấp đi qua oanh sát, đây là một chuyện hạnh phúc dường nàoa.

-Tốt.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp nói.

-Gợi ý của hệ thống, chúc mừng ngài hoàn thành nhiệmvụẩn tàng, tìm vềlịch sửthấtlạc,điểm cống hiến triều đình tăng ba chục ngàn.

Điểm cống hiến triều đình? Đâylà cái quái gì? Thạch Trung Ngọc chỉlàgame thủ gàmờ, loại vật này cho tớibây giờ cònkhôngnghe nói qua, xem ra lầnnày lão tửthậtquá maymắn,còn chiếm được nhiệm vụ như vậy,mới vừa rồi Tiếu Sơn hỏi mình có muốn làm quan hay không, xemra cóquanhệ không nhỏ với điểm cống hiến triềuđình.

Tiếu Sơn nói:

- Dựa theo điểm cống hiến triều đình của ngươi, có thể làm một quan viên thất phẩm.

- Thất phẩm?Có chút thấp, bấtquá cũng được, nơidùng chân của ta ởnơinào? Quản lý huyện nào?

Thạch Trung Ngọc không kịp chờ đợi hỏi.

Tiếu Sơn nói.

- Ngươimuốn đi quảnlý thị trấn?Tuy như vậycũng được, bất quá khôngcó nhiềutiền đồ lắm.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Nhưng không đi làm Huyện lão gia còn cóthể làm cái gì?

Tiếu Sơn gật đầu nói:

- Tacó thể giới thiệu ngươi đi làm TửKimhộ vệ, tuy bâygiờ ngươi chỉ làmột thất phẩm nho nhỏ, nhưng thấy quan viên triều đình, cho dù là lục phẩm cũngphảikhách khívới ngươi, nếu như nhận nhiệm vụ, còn có thể thăngquan.

Thạch TrungNgọc vẫn còn cân nhắc, liền nghe Tiếu Sơntiếp tục nói:

- Lần nàyngươi tìm về lịch sử thấtlạc, điểm cống hiếnđủ để cho ngươi lêntới ngũ phẩm, nhưng trước kia ngươichỉlà thảo dân bình thường, độtnhiên lêntới ngũ phẩm, sẽđể cho rất nhiều người không vui,cho nêntạmthời chỉ có thểủy khuất ngươi một chút.

Thạch TrungNgọc thiếu chút nữa thì chửiầmlên, cái này liên quan quáigì tớilãotử, điểm cốnghiếncủalão tửđủ, lại không cho lãotử làm quanviên caocấp, đây cũng quá vô sỉ đi?Nơiđây chẳng qualàtrò chơi, lại còn làmgiống như trong hiện thực, Thạch Trung Ngọc hơi tức giận, bấtquá không có biệnpháp.

-Bất quá điểm cống hiến của ngươivẫn còn đó, mặcdùquamột thời gian ngắn, ngươi không thểđề cao điểm cống hiến, vẫncóthểthăng quan.

Tiếu Sơn nói.

Thạch Trung Ngọcgật đầu, tâm lý thoải mái hơn một chút, bất quá hắnvẫn cảm thấycóchút khóchịu, không phải là thăng quan sao, lại còn trả phân kỳ.

- Ngày mai ngươiđến tìm ta, hiện tạita đi giúp ngươi xin chuyện này, ngày mai phỏng chừngcó thể xácđịnh.

TiếuSơnnói.

-Đa tạ đại bá.

ThạchTrung Ngọc vừa cười vừa nói.

Tiếu Sơn khoát tay nói:

- Đây coi làcái gì, việcnhỏ màthôi.

Hai người đang ởtrong phòngnói chuyện, liền nghe phía ngoàivang lên thanh âm giống như ác ma.

- Cha, Thạch ca ca, các ngươi đều ởtrong phòng sao? Nhanh đira nghehát,cả ngàyởtrongphòngsẽ khôngtốt với thân thể?

Tiếu Hàm hô.

Thạch Trung NgọcvàTiếu Sơn nhất thời đau đầu không gì sánh được.

-Đại bá, trong phòng ngươi cómật thất gì không? Nhanh cho tađi ra ngoài.

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

Tiếu Sơn nơi nào sẽ quảnThạch Trung Ngọc,nhẹnhàng kéocửa ra nói:

- Vừa lúcta mớibàn xong sựtìnhvới hiền chất, hiện tại hắnđã không cóchuyện gì,đểhắnđi nghe háttrước, ta sẽ đếnsau.

Thạch Trung Ngọcphẫnnộ nhìn Tiếu Sơn,tên hỗn đản này, mình không đi, cư nhiên đẩy lão tửra ngoài, Thạch Trung Ngọc vừa định bánTiếu Sơn, để TiếuSơn bồi mình chịukhổ,liền nghe Tiếu Sơn nói:

- TửKim hộ vệ.

Lời mới vừa nhảy đến mépchỉ có thể nuốt trở về, ai, ngườiở dưới mái hiên không thể không cúiđầu, không nghĩ tới lão tử cũngcó mộtngày bị người áp chế, ThạchTrungNgọc có chútbất đắc dĩ.

- CáigìTử Kimhộ vệ?

Tiếu Hàm không hiểu hỏi.

TiếuSơnlắc đầu nói:

- Không có gì, mới vừarồi cùng hiền chấtbàn sự tình Tử Kimhộ vệ, hiền chấtcực kỳ hứng thú, bảo ngàymai sẽ tới cùngta tham thảo vấnđề liên quantới Tử Kimhộvệ.

- Thạch ca ca, ngày mai ngươi còn tới sao?

TiếuHàm ngạc nhiênhỏi.

Thạch Trung Ngọc thiếu chút nữathìmuốn giết người, Tiếu Sơn chết tiệt,quávô sỉ, đối nhânxử thế làm sao lại có thểvô sỉ đến loại trình độ này? Vì để cho con gái của mìnhvuivẻ, lại không chút do dự bán lão tử ra,lãotửdễ dàng sao?

- Đúngvậy,ngàymaita cònsẽ tới.

Thạch TrungNgọc nói.

Ngày mai khôngđến không đượca,ngày mai sẽlàm quan, nhưng nếu như ngày mai tới, tám phầnmười sẽ bị Tiếu Hàm kéoqua nghe hát, Thạch Trung Ngọc thực không muốn nghe, cái tạp âm này thật quá khó tiếp thu.

-Thạchcaca, ngươiyên tâm, ngàymai ta còn sẽ hát chongươi đến tối.

Tiếu Hàmvỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình nói.

Thạch Trung Ngọccố nén nước mắt, không để cho mình khóc lên, cảmgiác mình thật quá yếu đuối, lại bịmột tiểu nha đầu hù sợ.

-Cha, ngươi cũng cùng đi nghe hát đi,chẳng mấy chốc sẽ đến phiên ta.

Tiếu Hàm mong đợi nhìn Tiếu Sơn.

Thạch Trung Ngọcở mộtbênnhìn có chút hả hê, hy vọngTiếuSơn có thểcùng hắn đi chịu khổ, bất quá Tiếu Sơn lại nghĩa chính ngôntừ nói:

- Cáinày sao được? Gầnđâythời buổi rối loạn, mỗi ngày đều có thật nhiều sự tình chờ ta xửlý,xử lý trễ một chút, thì sẽ có vô số bách tính chịu khổ.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi khinh thường, cứt chó, nào có nhiều chuyện chờhắn đi xửlý nhưvậy? Nơi đâychẳngqua là trò chơi mà thôi, một thành chủ chó má,căng hết cỡcũng chỉ phátnhiệmvụ mà thôi, còncó thểcósự tình gì? Chẳng lẽ còn thật phải đi xử lý một đống lớnsự tình?

- Đại bávì báchtínhcó thể nói lao tâm laolực, bấtquá đại bá, ngươi cần phảivìbách tính mà bảo trọng thânthể của mình, nếunhư thân thể của ngài khỏe mạnh,sẽ vì bách tính làm nhiềumộtít chuyện cóý nghĩa, cho nên phảinghỉngơi một chút, thỉnh thoảng nghe hát, đừngcả ngày bậnrộn công tác.

ThạchTrungNgọc nói.

Tiếu Sơn trừng Thạch Trung Ngọc,hiển nhiênlà rấtbất mãn,lại còn nói như vậy,đó không phảilà muốn hắn chết sao.

- Phải phải, cha, đi, chúngta đi nghe hát đi.

Tiếu Hàm nói.

Nói xong, TiếuHàm kéo tay TiếuSơnđivề phía hậu hoaviên, Tiếu Sơn bất đắcdĩ, tuy thực lực củahắncó thể nhẹnhàng bãi bình Tiếu Hàm, nhưng nữ nhimình nơi nào có thểhạthủ, Thạch Trung Ngọc nhìn bóng lưng của TiếuSơn, cườiliên ha hả, đáng đời, ai bảohỗn đảnngươi âmta?

Ăn chực một bữa

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: TiêuDao

- Được rồi, Hàm Hàm,ta biết tự lo chomình,ngươi tốt nhất nhìn chằm chằm Thạch caca của ngươi, hắn mỗi ngày cũngrất vội vàng, nói không chừng lúc nào sẽ không từ mà biệt.

ThạchTrung Ngọc nín cười,biểu tìnhtrên mặt ngưngtụ, dùng một loại ánhmắt u oán nhìn Tiếu Sơn!

Thạch Trung Ngọc biépnghe hát,mới đầucựckỳ muốn đi, nhưng sau một lát, coi như Tiếu Sơn muốn đuổi Thạch TrungNgọcđi, Thạch Trung Ngọc cũng khôngnhúc nhích,bởi vìsắp đến giờcơm,hắnmuốn ănnghèo tênkhốn đáng chết Tiếu Sơn này.

Buổi trưa,mặc dù những người khác gọi điện thoạigọi hắn đi raăn cơm, nhưng Thạch Trung Ngọc quyết khôngchịuđi,quyết tâm ở lại phủ thành chủ ăn chùa,Tiếu Sơn ngại mặt mũi,khách tới nhà cũng không thể tùy tiện làm chútđồ ănbình thường a.

Thạch Trung Ngọc tự nhiên là ănhôn thiênhám địa,thẳngđến hệ thống cấm hắn tiếp tục ăncơm,lúc này mớidừng tay,cáo từ ly khai.

TiếuSơn muốnép ThạchTrung Ngọcở lại cùng hắn buổi chiều tiếp tụcnghe hát, lại sợ hắn còn muốn ăn chùa cơm, cuối cùng phải thả Thạch Trung Ngọc đi.

Thời điểmly khai tròchơi, các cô nương đangăncơm.

Thạch TrungNgọc nhớ tớiđiểm tâm sáng sớm của CơNhưNguyệt,

lòngvẫncònsợ hãi hỏi.

- Bữa trưahôm nay làai làm?

Cơ NhưNguyệt tức giậnnói:

- Yêntâm đi, không phải ta,ăn không chết được đâu.

Thạch Trung Ngọc ngượngngùng cười cườinói:

-Không có việc gì,coi như là ngươinấu ta cũng sẽ không ngại.

Tuybữa trưa không khó ăn, mùivị còn khá ngon, nhưng Thạch Trung Ngọc lại cảm thấy không ngon miệng.

-Đại thúc, hômnay ngươi làm saothế? Bình thường không phải ngươi ăn cựckỳnhiềusao?

DươngTử hỏi.

Thạch TrungNgọc bất đắcdĩ nói:

- Mớivừa rồiởPhủThànhChủ ăn chùa, nên giờ khôngmuốnăn nữa.

- Hanh, không aibuộc ngươi ăn, khôngmuốn ăn thì đi trở vềchơi game đi.

Hướng Lammặt lạnh nói.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, lẽ nào bữacơmnàylà Hướng Lam làm? Mấy ngàyhôm trước cùngHướng Lamxảy ra quan hệ mậpmờ, bây giờcùng Hướng Lamcòncó chút mâu thuẫn, quan hệ còn chưa xác thực, bây giờ đắc tội Hướng Lam, hắncó chút chộtdạ.

Thạch Trung Ngọc vội vãnóisang chuyệnkhác:

- Buổi sáng đấu giáhộithế nào?

- Đừngnói nữa,sáng sớm bán đềulà chút đồ thông thường, có chút trangbị HoàngKim, ngaycảtrangbị Ám Kim cũng khôngthấy vài cái, buổi chiều tiếp tục.

Cơ Như Nguyệt buồn bực nói.

Ai, đám cô nương này thấy trang bị tốt nhiều, trang bị Hoàng Kim lạicòn nóichỉlà đồ thôngthường, bấtquá Thạch Trung Ngọc cũng khôngcảm thấy có gìkỳ quái,dù sao hiện tại các côngương mặc hầu như đềulà trang bị ÁmKim,mặc dùmặc trang bị Hoàng Kim,đó cũng là cực phẩm trong cực phẩm, trang bị Hoàng Kim thông thường nhìn không thuận mắt là rấtbìnhthường.

- Vậy buổi chiềumới có thểbánđấu giáKiến Bang Lệnh?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Nói nhảm, sáng không bán,lẽ nào buổi chiềucòn không bán đấu giá? Quảng cáo đã nói, nếu như không đấu giá Kiến Bang Lệnh mà nói, đó không phải tìm phiền toáicho mìnhsao,ngươi coi Tiền Hành Thiên Hạ ngốc hả?

HướngLâm nói.

Tuyết Sương Yênnhàn nhạt nói:

- Buổi chiều đấu giá hội khảnăngsẽrất kịch liệt, dườngnhư nghe nói, hầu như toànbộ đềulàtrang bị Ám Kimtrở lên, cònrất cực phẩm, ngươi có muốn đi xemđấu giá hay không?

Thạch Trung Ngọc lắcđầu nói:

- Ta không có hứng thú,buổi chiều ta đira ngoài luyện cấp. Được rồi, ngàymai tasẽ làm quan.

Dương Tử kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Làm quan gì? Bí thư Huyện ủyhay Bí thư Thị ủy?

Thạch Trung Ngọccườikhổ nói:

-Không phải tronghiện thực, talà nói trong trò chơi, ngày mailàm TửKimhộ vệ thất phẩm, có ngườinóirất ngưubức.

Mọi người kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc,TuyếtSương Yên nói:

- Ở trong game nếunhư làmquanmà nói,sau này phát triển sẽ cótrợ giúp rấtlớn,cáinày thật đúnglà chuyệntốt.

-Sắp làm quan, thếnào cũng phải mời chúng tara ngoàiăn một bữa, chúcmừng một chút a?

Hướng Lâm cườihíp mắt nói.

ThạchTrung Ngọc suy nghĩ một chút nói:

- Được, vậytối hôm nay, chờ Kiến Bang Lệnhbán racó tiền,tối hôm nay tùy tiệnnhà hàng nào cũngđược, các ngươi tùyý chọn.

Hướng Lâm khinh bỉ nhìnThạchTrung Ngọc nói:

- Ngươi có lầm hay không?Bán được Kiến Bang Lệnh mời chúng ta ăn một bữa, làmquan cũng phải mời chúng taăn một bữa, hai chuyệnnày làm saocóthể đi cùngnhau? Ngươi phảimời hai bữa mới được.

ThạchTrung Ngọc không sao cả nói:

- Được, chỉ cần các ngươi nuốt trôi, tùy tiện ăn mấybữa cũng được, dù sao tacái gìcũng không nhiều, chỉ nhiều tiền.

Cơ Như Nguyệt hơicó thâmýnhìn thoáng qua Thạch Trung Ngọc, giật giật môi, muốn nói cái gì, rồi lại nuốttrởvào.

Cử động nhonhỏ của Cơ Như Nguyệtbị Thạch Trung Ngọc thu hết vào mắt, hắn đương nhiênbiếtCơ Như Nguyệtđang lo lắng cáigì, Cơ Như Nguyệt là lo lắng cho mìnhkhông cótiền để được phụ thân Lý Lan, còncó cha nàng tánthành, bất quáThạch Trung Ngọc không quálolắng.

Hiệntại từtrong tròchơi kiếm tiềnđã trởnên rất nhẹ nhàng, Thạch Trung Ngọc cảmthấy cái này có chút không chân thật,cáigì cũngtrở nênquá đơn giản, trước đây Thạch Trung Ngọc không nghĩtới một ngày kiamình cóthể sở hữu hơn mộttỷ tài sản.

Nhưngở trongtrò chơi,mớikhông tới mộttháng, đã thu được vài trăm triệu, chờ hôm naybánđi batấm Kiến Bang Lệnh, tiền sẽ càng nhiều, về sau làm quan còn có thể pháttriểncao hơn, Thạch Trung Ngọc biết, về sautiềncủa mình nhất định sẽ càng ngày càng nhiều.

Hơnnữa đinhà hàng ăn mấy lần, chẳnglẽ còn cóthểtốn rất nhiều

tiền?Coi như ăn chết no, cũngăn không được baonhiêu, trừ khimấy cô nương này hung ác lên, đóng gói mang vềtất cảcác loại rượu mắc tiền.

-Được rồi, nếutấtcả mọi ngườiăn xong, vậy tiếp tục vào chơi thôi.

Cơ Như Nguyệt nói.

Mọi người gật đầu, trởvề phòng của mình, sau khi tiến vào trò chơi, Thạch Trung Ngọc một thânmộtmình đi dãngoại, hắn kinh ngạc phát hiện, mình đã rất lâu không cóđơn độcluyệncấp, bây giờ nói đến luyện cấpthật đúng là không biết đi địa phương nào thích hợp.

Thạch Trung Ngọc đi qua Truyền Tống Trận, đitới Phong Vân Thànhcủa Cơ Như Phong,sau đó mở ra bản đồ, tớichỗ quái vật cấp 39.

Mặcdù nói hiện tạiThạch Trung Ngọc giếtquáicấp40 mới có thể thu được điểm kinh nghiệm lớn nhất, nhưng cấp40 làmột đường ranh giới, lực côngkích, lực phòng ngựsẽ đề cao rất nhiều, giết rất chậm, ngược lại không bằnggiết quái cấp 39, thăngcấpsẽ nhanh hơn.

Rất nhanh, Thạch Trung Ngọc đi tới lãnh địacủa quái vật cấp 39.

Cuồng Bạo Kim Viên

DTV-EBOOK.COM.VN

Bất quá nhìn thấy nơi đây đầyấp người, Thạch Trung Ngọc liền buông tha ý nghĩ của mình, tuy người nơinày không nhiều đến tình trạng tranhquái, thế nhưng đừng quên, bâygiờ Thạch TrungNgọc cònbị truy nã, ai biết cócái nào mắt không mởnhận ra Thạch Trung Ngọc,sau đó gọi một đám người tới công kíchhắnhay không?

Thạch Trung Ngọc không muốn tráng niên mấtsớm, chỉ có thểđitới lãnh địacủa quái vật cấp 40.

CuồngBạo Kim Viên:cấp 40,quái vật phổ thông.

Trong lãnhđịa Cuồng Bạo Kim Viên, căn bản khôngcóngười chơi,dù sao hiệntại người chơiđạt tới cấp 35 cũngkhông baonhiêu, hơnnữa những người chơi nàycũng khôngcókhảnăngở cùng một địa phương, chonên nơi đây không có người chơi làrất bình thường.

Thạch Trung Ngọccực kỳ yên tâm ở nơi này,bất quá top 10 trên bảngđẳng cấp đều đãđạt tới cấp35, Thạch Trung Ngọc rất buồn bực,những ngườinày thăng cấp làm sao cũngnhanh nhưvậy?Áplực, áp lực này quá lớn,cúc hoarấtkhẩn trương a,dường như bất cứlúc nào cũng sẽbịngười khác đá xuống.

Bất quátên thứ haivẫn làDươngTử, Thạch Trung Ngọckhông lo lắng Dương Tửsẽ đến đá đít mình, ngượclạilo lắng Cơ Như Phong, người này xếp thứ ba, khôngbiết có thể thừa dịpDương Tử ở phòng đấu giá đi đâmcúc hoa của Dương Tửhay không.

Thạch Trung Ngọc rất hiếu kỳ,Phong Vân Thànhmớivừa dựng lên, chắc làbề bộn nhiềuviệc mới đúng,Thạch Trung Ngọc không hiểu, người này ở đâu ra thời gian đi thăng cấp chứ.

Lắc đầu,không thèm nghĩ chuyện loạn thấtbát taonữa, lần trước nhắc Cơ Như Phong cóthểsẽ có người Nhật Bản đi tham giađấugiá hội,Cơ Như Phongtừng nói, coinhưbỏ tiền mua một tấm về làm trang sứccũng không chongười NhậtBản cơ hội, phỏng chừng hiện

tại đang ởphòng đấu giá TiềnHành Thiên Hạ.

Đi tới trước mặt mộtCuồng BạoKim Viên, Thạch Trung Ngọc còn chưa kịpđộng thủ, Cuồng BạoKim Viên đãrất phẫn nộnhìn hắn, sau đóđập mặt đất vàicái, Thạch TrungNgọc giật mình nhìn CuồngBạo Kim Viên, không biết ngườinày làcóýgì.

Nhưng Thạch Trung Ngọc rất nhanh thì biết đây làý gì, mặt đất chấn động, cư nhiên đánh bayhắn, Thạch Trung Ngọc vội vã từ dưới đất bò dậy,pháthiện HP của mình đãrơi mất1000 điểm, Thạch Trung Ngọc rất tứcgiận, người này cũngquágia súc đi.

Tuy Thạch Trung Ngọcđã sớm đoánđược người nàylàquái chủ độngcông kích, nhưng Thạch Trung Ngọclại khôngnghĩ tínhkhícủa nó kém như vậy, cư nhiênmới gặpmặtđã dùng kỹ năngcông kích.

ThạchTrung Ngọc có chút may mắn, mới vừarồicòn không có áp sát quá gần, bằng không trọng quyền trựctiếp rơi vào trên người của mình,khả năngsẽ khôngdễchịu nhưthế.

Sau khi từ dướiđất bò dậy,Thạch Trung Ngọc lậptức đitới trước mặt Cuồng Bạo Kim Viên,kích hoạt CuồngLong Thăng Thiên.

Làm cho Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối là, thể trọngcủa Cu ồng Bạo Kim Viên dường nhưcó chút vượt chỉ tiêu, chỉ có thể đánh bay nó một chút khoảng cách, ở trên không trung chỉcóthể đánh một côngkíchphổ thông, nhất định phải dùng ngay Lực PháchHoa Sơn, bằng không thì không kịp.

Bất quádựa vào hiệuquả mạnhmẽcủa Cuồng LongThăngThiên, vẫn rất dễ dàng tạo thành tổn thươngnhất địnhcho CuồngBạo KimViên.

Triệuhồi ra Đích Lô và Trầm Bích,Thạch Trung Ngọc bắt đầuđiên cuồngluyện cấp, dường như Cuồng Bạo Kim Viên chỉ cómột kỹ năng, chỉ cần cẩn thậnmột chút, không bị kỹnăngnày đập trúng là được.

Căn cứ kinh nghiệmcủa Thạch Trung Ngọc, mỗi lầndùng chùy, Cuồng BạoKim Viên sẽvỗ chùy lên lồng ngực, lúc này chỉ cần né tránh, vậy thì hầu như không sao cả, trừ bị đánh bay một cái, những thứ khác sẽ không có bất kỳnguy hiểm.

Bất quá Thạch Trung Ngọccóchút bất đắc dĩ là mỗi lần bị đánh bay, sẽ rơi xuống 1000 HP, chiêu này dường như cănbản là tránh khôngthoát, ThạchTrung Ngọc có chút tứcgiận, bất quácái này lại khôngtrở ngại tâm tình luyện cấp, Cuồng BạoKim Viên cho kinh nghiệm cực kỳcao a.

ThạchTrung Ngọcnhìn điểm kinhnghiệmkhông ngừng tăng cao, cườicười, nếunhư dựatheo tốc độ này, nhiềunhấtmột giờ đồng hồ, mình có thể thăng cấp.

Giết một giờ,Thạch Trung Ngọc quả nhiên thành công lên tới cấp 36, Thạch Trung Ngọc hưngphấn cười cười, cuối cùng kéođẳng cấp ra mộtchútxíu,Thạch Trung Ngọc hài lòng nhìn bảng đẳng cấp, Dương Tử bảotrì thứ hai, bất quá vẫn cònở cấp 35.

DươngTử mới vừalên tới cấp 35, điểm kinh nghiệm cũng không nhiều, nàng còn xếp hạng thứ hai, đó chính là nói, hiệntại những cấp 35 kia đềulàvừa mới lên mà thôi.

Thạch TrungNgọc cười cười, xemra nhữngngười này đều đi phòng đấu giá, Thạch Trung Ngọcbiết, hiệntại mìnhhầunhư làvượtlên đầu người khác hai cấp.

Ở dưới kinh nghiệm to lớn dụ hoặc, ThạchTrung Ngọc suy tính có nên hiệntạiđi giết quái cấp41 hay không, nơiđó chođiểmkinh nghiệm hẳn càng phong phú hơn, suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết địnhgiết quái cấp41, như vậy mớicó thểthu được điểmkinh nghiệm lớnnhất.

Dù saonơinày cách lãnhđịa quáicấp 41 cũng khôngxa, nếu như khó giết, cùnglắmthì lui trởvềtiếptục giết CuồngBạoKimViênlà được.

- Đinh linh linh...

ThạchTrung Ngọc mới vừa cỡi ĐíchLô, liềnnghe được điệnthoại củamình vang lên, Thạch Trung Ngọctò mò lấyđiệnthoại ra,lúcnày ai gọi điện thoạicho mình nhỉ? Chẳng lẽlàmấy cô nương muốn báo tin vui, nói cho hắn biếtKiến Bang Lệnh bán ra mộtcái giá trên trời?

Bất quá tính toán thời gian, lúc nàyhẳn còn chưatới lúc bánKiến

Bang Lệnh, nhưng khi nhìn điện thoại biểu hiện, Thạch Trung Ngọc sửngsốt, người gọi điện thoại là Ngọc Kỳ, chínhlà Kỵ Sĩ trước đây cùng bọn họ đi xoát Diệp Linh phó bản.

Thạch Trung Ngọc vẫn cảm thấy rất hứngthú vớinữ nhânxinh đẹp này, bất quá đã một hai tuần không liên lạc Ngọc Kỳ, tại sao nàng đột nhiênliênhệ hắn? Thạch Trung Ngọc rất buồn bực, nữ nhân nàylà cảnh sát, trướcđây Thạch TrungNgọc là xãhội đen, chứng kiến cảnh sát sẽ đau đầu.

Nhận nghe điện thoại.

- Uy, là Hinh Vũ Chi Thạch sao?

NgọcKỳhỏi.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngọc Kỳ đại mỹ nữ, ngày hômnay tìm ta cóchuyệngì không?

- Nếunhư ngươi rãnh mànói, mời ngươi tớikháchsạn Thiên Long củaBạchHổ thànhcó việc.

Ngọc Kỳ nói.

Thạch TrungNgọc sửng sốt, khách sạn?Mướn phòng?Cô nàng này mướn phòng,bấtquá ta thích, nhưng dường như cô nàngnàykhông hiểu quycủ trong trò chơi, độhảo cảm khôngđủ, là không cho xxoo, hiệnnayThạch Trung Ngọc cùng các cônương độ hảo cảm cũng không tính cao,cao nhấtchính là với DươngTử, hơn nữacũng mới hơnba mươi điểm, còn không đủ lên dường.

Đi tới khách sạn Thiên Long, chứngkiến Ngọc Kỳđang ở cửachờ đợi, bên người nàng chen rất nhiều người chơi, đều rối rít trêuđùa Ngọc Kỳ, nhưng nàng căn bản không thèm để ý.

Mướn phòng

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc vội vã chen vào,đi tớibên người Ngọc Kỳ, trực tiếp kéo tay nàng rời khỏi.

Trước mặtmọi người,ThạchTrung Ngọc dĩ nhiên muốn đi kéotaynữ thần trong lòng bọn hắn, những ngườichơi này đương nhiên không chịu, bất quá đềubuồn cườinhìn Thạch Trung Ngọc, mới vừa rồi trong bọnhọcó không ít người cũng muốntáy máy tay chân, nhưng còn chưa đụng tới Ngọc Kỳ,đã bị ThiênLôi đánh chết.

Khiếncho người chơi khiếpsợlà, thiếu nữ xinhđẹp này dĩ nhiên không có khởi độnghệ thống phòng lang,làmcho ThiênLôi đi đánh chếtThạch Trung Ngọc, cóchútngười chơi hối hận, sớmbiết tâmtình của NgọcKỳđột nhiên thayđổi, khôngdùng Thiên Lôiđánhngười, bọn họ đã sớm động thủ.

Cómột ngườichơi muốn tranhthủ đi nắm tay nàng,bất quá vị bằng hữu não tànnày vẫn bị Thiên Lôi đánh chết.

Hiện tại mọi người làmsao không biết, NgọcKỳ khôngcó khởiđộng hệ thống phòng langvới Thạch Trung Ngọc, căn bảnkhôngphải bởi vìtâm tình đột nhiên thay đổi,mà là căn bảnkhông có ý đánh Thạch Trung Ngọc mà thôi.

Thạch Trung Ngọc cũng mặc kệ ánhmắt kinh ngạc của mọingười, hơi tự hào,muốnmang NgọcKỳly khaiđịaphương này.

- Đừng đi nữa, chúngta vào khách sạn mướn phòng đi.

Ngọc Kỳ thản nhiên nói.

Không chỉ Thạch Trung Ngọc chấn kinh, vôsố người chơi ở xung quanh cũng chấn kinh, trướckiaThạch Trung Ngọc chỉlà huyễn tưởng, cùng Ngọc Kỳđi mướn phòng, cănbản không cho là mình sẽ có cơ hộinày.

ThạchTrungNgọc nghiêm túc xoa xoalỗ taicủa mình hỏi.

- Ngươi mớivừa nóicáigì? Lập lạilần nữa.

NgọcKỳtức giận nói:

- Đi mướn phòng, có một số việc muốn tìmngươi tâm sự.

Thạch Trung Ngọcnắm chặt tay nàng,đi nhanh vào trong kháchsạn, trong tai ThạchTrung Ngọcchỉ nghe nửa câutrước, nửa câu sau trực tiếpbị hắn làm như không thấy, thanh niênba tốtnhư hắn, đương nhiên không thể bỏ qua cơ duyêntrờiban được, trực tiếpkéo NgọcKỳ đi tớitrước mặt lãobản khách sạn.

Lão bản của kháchsạn nhìn thấy Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc,lần trướcThạch Trung Ngọcở chỗ nàymởmột phòng,đến bây giờ còn khôngcótrả,tự nhiênlà nhận thức Thạch Trung Ngọc, lần này nhìn thấy Thạch TrungNgọc lại đổimột mỹ nữqua mướn phòng, khôngkhỏi giơ ngóntay cái lên.

- Ngài là đi gian phòng trước kia mở? Hayđổimột gian phòng khác?

Lão bản hỏi.

Thạch TrungNgọcvội vàng nói:

-Ngài có nhận lầm ngườihaykhông? Ta là lần đầu tiên tới nơi này a.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, lãobản chết tiệtnày quákhông biết làm người, lẽ nào không thấy lãotử mang theohai cô nàngbất đồng sao? Nếu như còn nói dùng gianphòng trước,đó không phảirõ ràng nóicho Ngọc Kỳ, mình và nữ nhân kháctới nơi này mướnphòng qua sao.

Lão bản cũng cực kỳkhôn khéo,liền hiểuý tứ của Thạch Trung Ngọc:

- Đúng, đúng, khách quan, người xemđầuócccủa ta,rất hay quên,cư nhiên nhận lầm người,tamởphòngcho ngài.

Ngọc Kỳ cũng không nói lời nào, chỉ nhàn nhạt nhìn Thạch Trung

Ngọc, không phản ứnggì cả, ThạchTrung Ngọc cười khổsờ mũi,hắn thật không hiểuNgọc Kỳ rốt cuộc là có ýgì.

- Buông tay.

Ngọc Kỳ nói.

Thạch Trung Ngọc cóchút khôngrõ nhìn Ngọc Kỳ,trong tay mình cầm chẳng qua là chìa khoá lão bản cho hắn màthôi, buông tay làm gì?

Ngọc Kỳ đưaánh mắtđặtở trêntaymình nói:

- Từ ngươi nhìn thấyta, cũng đã nắmtayta, trải qua thời gian dài nhưvậy, có thể thả ra không?

Lúcnày Thạch Trung Ngọc mới hiểu, vộivã buông tay, bấtquá lại có chút không hiểu, NgọcKỳ rốtcuộc là ýgì, tìmlão tử mướn phòng, thậm chí ngay cả taycũngkhôngcho nắm, vậy hoạtđộng kếtiếplàm sao chơi?

Tiến vàotrongphòng, ThạchTrung Ngọc ngồi ở mép giường hỏi.

- Đạimỹ nhân, chúng ta là chơi chút trò chơi dạo đầu trước, hay trực tiếp tiến vàochính đề?

- Đương nhiên làtrựctiếp tiến vào chính đề, có ai thời gianchơi với ngươi?

NgọcKỳnói.

Trái tim Thạch TrungNgọc nhảy ùm ùm,trờiạ, trực tiếp lên giường?Ca còn không có chơi quanhư vậy, Thạch TrungNgọccó chút xấu hổ, đồngthời thầm nghĩ: Thìralão tử vẫn rất thuầnkhiết,bị nữ nhân kéo tớinơi nàymướn phòng,cư nhiên không biết chủđộng một chút.

- Trước mấy này BạoQuân công hộibị ngươihủy diệt?

Ngọc Kỳ hỏi.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Bất quásau khi nói xong, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn Ngọc Kỳhỏi.

- Ngươi hỏi cáinày làm gì, khôngphải nóitrực tiếp tiến vào chính đ ề sao?

Ngọc Kỳnhíu mày:

- Đây không phải chính đề sao,ta tới tìm ngươilà muốn điều tra tình huống của Bạo Quân.

Thạch Trung Ngọc há to miệng:

- Vậy ngươi tới tìm tamướn phòng,căn bản khôngphải muốn cùng ta... Màlà hỏi sựtình của Bạo Quân?

Tuy ThạchTrung Ngọc không nói hết, bất quá Ngọc Kỳ vẫnđoán được ThạchTrung Ngọcmuốnnóicáigì,mắccở đỏ bừng cả mặt:

-Ngươinghĩ bậy gì đó? Ta và ngươi không quen, đương nhiên không thể nàotớitìm ngươi làm chuyện kia.

Thạch Trung Ngọc cúi đầuủ rủ, chênhlệch quá xaa,hắn vốn cho rằng, coi nhưkhông thểgì đó,chí ít cũng nói chuyện yêu đương,ở đây sao có thểnóisự tình củaBạo Quân chứ?

-Gần đây ta đangđiều tra một vụán, vụ ánnày sợrằng có chút quan hệvớiBạo Quân, cho nên ta mới có thểtiến vào trò chơi xem có thể tìm được chứngcớgì hay không,gần đây trải qua điều tra cẩn thận, phát hiện một vài vấn đề, nênta đến tìm ngươihỏimột vàisự tình liên quantới tìnhhuống của Bạo Quân.

Ngọc Kỳ nói.

Thạch Trung Ngọc buồn bực,đối với BạoQuân, ThạchTrungNgọc thật không có hứng thú, ngược lại là đạimỹ nữNgọcKỳdĩ nhiên không muốn cùng hắn nóichuyệnyêu đương, màđàm luận Bạo Quân,điều này làm choThạchTrung Ngọc rất đau đớn.

- Ngươi muốnhỏicái gì thì trựctiếp hỏi đi,tacam đoan biết gìnói

nấy.

Thạch Trung Ngọcbuồn bực nói.

Ngọc Kỳgật đầu hỏi.

- Nghe nói, phòng làm việc Hinh Vũ các ngươi và Bạo Quânphát sinh qua nhiều lầnxungđột,thậm chí ở tronghiệnthực còn bị trả thù, chuyện nàylàthật hay giả?

Vấn đề nàycựckỳsắc bén, Thạch Trung Ngọc nhíu mày,chuyện này khómà nói, nếu như nói thật, sợ rằng cóthểsẽ dínhdấpđến thân phận trước kia của Thạch Trung Ngọc, nhưngnếu nhưkhông nói thật, về saubị tra được cũng phiền phức,dù sao chuyệnbị Bạo Quân trả thù làrất dễ dàng tra được.

- Ừm, đoạn thờigian trước,BạoQuân quả thựctới tìm chúng ta phiền phức, sợ đếnmỗi ngày chúngta đềuở nhà, khôngdám ra ngoài cửa, bấtquá gầnđâydường như không có chuyệngì, không biếtcó phải là lười tìm chúngta phiền phức hay không.

Thạch TrungNgọc làm bộ cóchútkhẩn trương nói.

Buôn lậu

DTV-EBOOK.COM.VN

Trực giác nói cho nàng biết, ThạchTrung Ngọc căn bản là đang nói láo, BạoQuân là ai?Nếunhư pháingười kiếm chuyện, không để trên người đối phương thiếu chút phụ tùngmà nói, làm sao sẽ dừng tay? Nhất định là đám ngườiThạch Trung Ngọc thông quaphương pháp gì giải quyết rồi.

Mặcdù Ngọc Kỳ biếtThạchTrung Ngọcđang nói láo, nhưng không có biệnpháp gì, lầnnàynàng tới tìm ThạchTrung Ngọc căn bản khôngcóbất kỳ thủ tục,tối đa chỉ có thểcoi là tới hỏi thăm, nếu như Thạch TrungNgọc thực không muốn nói, nàng cũng khôngcó biện pháp gì, cũng không thể mạnh mẽ ép hỏi a?

- Chúngta cótínhlà bằng hữu không?

NgọcKỳ hỏi.

Thạch Trung Ngọcthầmnghĩkhôngtốt,bình thường mà nói, trước tiên địnhquanhệcủa hai ngườiở một địaphương rấtcao, sau đó đưa ra yêu cầu gì khiến người ta không tiệncự tuyệt, bấtquá Thạch Trung Ngọc chỉ có thể gật đầu nói:

-Chúng ta đươngnhiên là bằng hữu, làm sao vậy?

- Tabiếtngươi khả năng cócái gì khónói, bất quá ta vẫn hi vọng ngươi có thểnóicho ta, rốt cuộclà làm sao thoát khỏiBạo Quân dây dưa,làm bằnghữu của ngươi,ta nhất địnhsẽ giúp ngươi bảo mật.

Ngọc Kỳ nói thật.

Thạch TrungNgọc đổ mồ hôi,loại chuyện như vậy, nếu như thậtlà bằng hữu,ta nói cũng không cógì, thếnhưng thân phận của ngươi có chútđặc thù a, ngươi là cảnh sát a,lẽnào ta nói cho ngươi biết, ta dùng lực lượng củaxã hội đen,lấy bạo lực khắc chế bạolực? Nói xong, ngươi không tìmta phiền phức là tốtrồi, chớ đừng nhắc tới g iữ bí mật.

Nghĩlànghĩ như vậy,nhưng lời không thể nóinhư vậy, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể tiếp tục giả vờngốc nói:

- Ta nào biếtvìsao Bạo Quân đột nhiênkhông tìm chúng ta phiền toái,có thể là bởi vì xảy ra chútsựtình ngoàiý muốn, không rảnhđể ý chúng ta.

Ngọc Kỳ lắcđầunói:

- Ngươi đã không muốn nói thì thôi,dù sao lần nàyta tới cũng không phải hỏi chuyện này, ta là muốn tìm chứng cứ, ngươi có nắmgiữ chứng cứ gìliên quantới Bạo Quânphạmtội hay không?

-Nếu như ta có chứngcứ,ta đã sớmđi báocảnh sát, cầngì phải liều chếtvới BạoQuân?

Thạch TrungNgọc nói.

Ngọc Kỳgật đầu:

- Lúc đầuta cũng không có hy vọng từchỗ ngươi được chứngcứ gì, chỉlà tùy tiện hỏimộtchútmà thôi.

Thạch Trung Ngọc buồn bực,đây không phải ăn norửng mỡ sao? Chạy tới hỏilãotử biết chứng cứ phạm tội của BạoQuân haykhông? Ta làm sao có.

- Bạo Quân phạm vào tội gì?

ThạchTrung Ngọc hỏi.

Ngọc Kỳ nhìn ThạchTrung Ngọc một chút, sau đó trầm ngâmnói:

- CôngtyTrần thịliên quan đến án buôn lậu, từmộtít chân rết lưu lạidấu vết chứngminh, Trần Thiên, cũngchính là Bạo Quân hiềm nghi lớnnhất.

Buôn lậu? Thạch Trung Ngọc sửng sốt, muốn buôn lậu mà nói,cái kia phảicóđủmạng lưới quan hệmớiđược, hơn nữanếu như số lượng nhỏmà nói, bình thườngsẽ khôngbị phát hiện,bây giờ bị Ngọc Kỳ phát hiện,thì chứng minh hắn không biết lấy bao nhiêu hàng, thật đúng là dám liều mạng.

- Ta và Bạo Quân chẳngqua làcó chút mâu thuẫn ở trong game, sau đó lẫn nhau tìmphiền toái mà thôi, về phần sự tìnhhắnbuôn lậu,thì thật khôngbiết, ta chỉ là một người bình thường mà thôi.

Thạch TrungNgọc nói.

Ngọc Kỳ gật đầunói:

- Ta biết, BạoQuânđãcó gần một tháng không ra cửa,chúng taan bài không ítcảnh sátmặc thường phụcở xung quanh, nhưng không có chút tác dụng gì, cho nên cấp trên mới an bàita tiến vào trò chơi thử thời vận,nhìn có thể phát hiện vấn đềcủa Bạo Quân hay không.

- Nói cách khác,một tháng trước các ngươi đã hoàinghi Bạo Quân rồi?

Thạch TrungNgọc hỏi.

-Ừm.

Ngọc Kỳ xoaxoađầucủa mình nói:

-Nhưngta tiến vào trò chơilại phát hiện, từ khi BạoQuân tiến vào trò chơi vẫn cực kỳ kiêu ngạo, một chút cũng không chộtdạ, không thèm đểý có thểsẽ bịngười nhằmvào chút nào, dườngnhư thật khôngquan hệ gì tới buônlậu.

-Vậy cóphảilànhững người khácmhay không? Bạo Quân chẳng qua làmột tấm mộc? Theota được biết,BạoQuân chẳng qualà cháu củagiám đốc công ty khoa học kỹ thuật Trầnthị,có thể chính chủ chỉ muốn đẩy Bạo Quân ra ngoàimà thôi?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Ngọc Kỳ nói:

- Ýnghĩ này của ngươi, chúng ta cũngđã đoán, có khả năng rất lớn, nhưng chúngta căn bản tìm không được chứngcứ,ngaycả chứng cứ của Bạo Quâncũng không đủ, thì nói gì tớiđi tìm chínhchủ.

- Trực tiếp xétnhà bọn họ không được sao, ta xem những đặc công

trên TV, thời điểm tìm chứngcớkhông phải đều làmnhưsao.

Thạch Trung Ngọc nói.

Ngọc Kỳ tức giận trừng Thạch Trung Ngọc:

- Nào có dễ dàng như vậy,sự tình căn bản không có đơn giảnnhư vậy a, ngươi cho rằng Trần Đông Trạch, đường đường giám đốc của côngty khoa học kỹ thuật Trần thị, trong nhà sẽ không có biện pháp bảo vệ? Trên thế giớiđến cùngcó đặc có thể ung dung đột phá những phòngngự kia hay khôngta không biết, nhưng trong những ngườita quen, thì không ai có bảnsự này.

Thạch TrungNgọc hơi có chútttiếc nuối, vốn cho rằng trên thếgiới thậtsẽ cómột sốcao thủ,thì ra những cái này đều là gạt người.

- Được rồi, nếungươi cái gì cũng khôngbiết,quên đi.

Ngọc Kỳ nói.

Thạch Trung Ngọc im lặng hỏi.

- Ngươi muốn đi?

Gọi ca từ địa phương thăng cấp trở về, lại thuê phòng, nói haicâu liềnđi?Dựa vào, quá khôngcóđạo đức, làmsao cũngphảicó chút vận động gìchứ?

NgọcKỳ nào biết trong đầuThạch TrungNgọcsuy nghĩ cái gì, ngây thơ hỏi.

- Không đi ở lại chỗ này làm gì?

- Không bằng chúngta thảo luận nhânsinh đi?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Sắc mặt NgọcKỳtrởnên đỏ hồng, hiện tại nàng làm sao không biết, Thạch Trung Ngọc cănbảnlàđangđùa giỡn nàng:

- Đi tìm chếtđi.

Ngọc Kỳ muốn ly khai,nhưng đi tới cửalại đột nhiên xoay người,

cười hỏi.

- Mới vừarồi nhìn ngươirất quen lão bản khách sạn, hẳnlà thường mang nữ hài quađây,là ai? Tiểu Nguyệthay Tiểu Tuyết? Hoặc Tiểu Lam, LâmLâm?

Thạch TrungNgọc vội vã phủ nhận:

- Ngươi cũng biết phònglàmviệc Hinh Vũ chúng ta chuyên môn bán trang bị trò chơi, thờigian trước vận khí tốt, lấy được không ít trang bị cao cấp, hiệntạingười chơi không thể dùng, mà đồđạc lại quá nhiều, thương khố không bỏ xuống được, chonên tavà Hinh Vũ Chi Nguyệt tới một lần, thuê phòng chứa trang bị mà thôi, căn bản không có những chuyện khác.

NgọcKỳ bĩu môi, hiển nhiên không tin Thạch Trung Ngọc nói:

-Ta thấy ngươivà mấy cô gái kia rấtthân, không biết ngươicó cùng ngườinào trong các nàng tham khảo qua nhân sinh chưa?

Thì racô nàng này cũng biết bátquái,Thạch Trung Ngọc có chút bất đắcdĩ.

Có câunợ nhiều khôngsợ đòi,dù sao Thạch Trung Ngọc đã thiếu nhiềunợ tình như vậy,Ngọc Kỳ xinhđẹp thế kia, Thạch Trung Ngọc thậtcó ý tưởng thu cô nàng này, bất quánghĩ đến nghề nghiệp của NgọcKỳ làcảnh sát, hắn lại có chút do dự.

Ngươi đây là câu dẫn ta

DTV-EBOOK.COM.VN

- Tự nhiên đờ ra làm gì? Đang hỏingươi đó,lẽ nào cáinày cũng khô ng muốn nói cho ta?

Ngọc Kỳlạiđi tới bênngười Thạch TrungNgọc hỏi.

ThạchTrung Ngọc hỏingược lại:

- Ngươi không phải nói muốnđisao, tại sao lại trở về? Đừng bát quáinhưvậy có được hay không? Cóthời gian còn không bằng đi thăm dò sự tình Bạo Quân buôn lậu, đừnghỏichuyện tầm phào.

Ngọc Kỳ nói:

- Không muốn nói thì thôi, ta đi hỏi những người khác,các nàng nhất định sẽ nói cho ta biết.

Thạch TrungNgọc mới không tin, hiện tạimấy cô nàngkiaquanhệ đều loạnrất, làm sao có thể nói lung tung? Tuy các nàngđều có chút quan hệ mập mờ vớilãotử, bấtquá các nàng đềubiết quan hệ giữa lãotử và Cơ Như Nguyệt, đương nhiên sẽ không tuyên dương ra ngoài.

Ngọc Kỳ thấy Thạch Trung Ngọc còn imlặng,thẳng thắn chen đến bên người Thạch TrungNgọc, ômmột cánh tay của hắn,hơi nũng nịu nói:

- Ngươi nói chota biết có đượchay không? Mấynữhài kia đềuưu tú nhưvậy, ngươi đến cùngthích ai?

Chứng kiến dángdấpnũng nịu của Ngọc Kỳ, ThạchTrung Ngọc có chút độngtâm, cảm giác buồngtim của mình không tranh khí nhảy lên, ThạchTrungNgọc nỗ lựckhống chế tâm tìnhcủa mình, lão tử đã thấyrất nhiều mỹnữ,loại tràngdiện nàyhắn rấtdễ dàngđối phó, Thạch Trung Ngọc không ngừngan ủi mình, nhưnglại phát hiện, không quản mình an ủi như thế nào, trái tim vẫn không khống chế

được.

- Nói cho người ta có được hay không!

Ngọc Kỳ tiếptục làm nũng.

Thạch TrungNgọc quỷ thần xuikhiếnnói:

- Ta cho ngươi biết một bí mật, ngươi ngànvạn lần chớ nói lung tung,kỳ thực trong phòng làm việcHinhVũ,tấtcảnữ nhân đều có quan hệvớita.

Ngọc Kỳ bĩu môi khinh thường nói:

-Quỷ mớitin ngươi, muốn mơmộng cũng nên vào buổitối có được hay không? Ban ngày cũngnằm mơ, cẩnthậntanói chomấynha đầu kia, vậy ngươi liền thảm.

ThạchTrung Ngọc đổ mồhôi,may mắnNgọcKỳ không tin, nếu không thì phiền toái, ai, ôn nhu hương là mộ anh hùng, lời này quả thực không giả, nếu nhưNgọcKỳ thậttin tưởng mà nói, lấy tínhcách của nàng tuyệt đối sẽ tìm hắn phiền toái.

Thạch Trung Ngọc cóchútthống hận trò chơi này, cần gì thiết kế trang bị mỗi nghề nghiệp đều không còn nhân tính như vậy? Hiện tại haingườiđều mặc trọng giáp, mặcdù hơnnửa ngườicủa Ngọc Kỳ ghé vàotrên thân thể hắn,hắn cũng khôngcóbấtkỳ cảm giác gì, điều nàythật sự là một bikịch.

-Ồ,ta biếtrồi.

NgọcKỳ thần bí cười cười nói:

- Nhất địnhlà ngươi theo đuổitấtcả cácnàng, kếtquả một cáicũng không được, đúng haykhông?

Thạch Trung Ngọc không thể không thừa nhận, sức tưởng tượng củanữ nhân thật quá phong phú, tại sao có thể suy nghĩ nhưvậy chứ?ThạchTrungNgọc cũng lười giải thích,giải thích, xui xẻo là mình,liền dứt khoát ngậm miệng không nói.

- Bị ta đoán trúngcó đúng hay không? Đừng rầu rĩ không vui như

thế, mấy nữ hài kia quảthựcquá ưu tú, nếu khônghômnàotỷtỷgiúp ngươigiới thiệu một cái?

Ngọc Kỳhỏi.

- Ngươimớibao lớn, dám ởtrước mặt ta tựxưngtỷ tỷ?

Thạch TrungNgọckhinh thườngnói.

- Người ta năm nayđã hai mươi... hừ, tamới không nói cho ngươi đâu,số tuổi làbímật của nữ hài.

Ngọc Kỳ nói.

Thạch TrungNgọc vốn chỉ bị Ngọc Kỳôm cánh tay, khôngbiết lúc nàođã vònglấy hông nàng, khả năng bởi vì tất cả mọingườimặc trọng giáp,căn bản không có bất kỳcảm giácgì, Ngọc Kỳcăn bản không có nhận thấy, cho nên mới không cóquyền đấm cước đávới Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cười dâm đãng hỏi.

- Giới thiệu cho ta nữ bằng hữu?Vậy ngươigiớithiệu mình cho ta có được hay không?

- Cút,ta mới sẽkhông đểý ngươi.

NgọcKỳ nói.

- Chướng mắt ta? Vậy ngươi còn ghévào trong lòngta làm gì?Tacó thể hiểu thànhđây làngươi câu dẫn ta hay không?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Sau khi nói xong, Thạch TrungNgọc liền hối hận, bây giờNgọcKỳ căn bản không có chúý tớitưthế củahai người, cho nên mới ngoan ngoãn ghévào trong ngực hắn,mà ngheđược câu này, NgọcKỳ nhất định sẽ trực tiếp ly khai vòng tay của hắn, Thạch Trung Ngọcthật muốn tát mình một bạt tai, làm sao lại miệng tiện như thế?

Quả nhiên,nghe được hắn nói, Ngọc Kỳlập tức ý thức được mình dĩnhiên nằm trong lòngThạchTrung Ngọc, tayđối phươngcũng

không biết lúcnào đã vờn quanh cùn eo thon của mình, mà mình lạikhông biết.

Sắc mặt Ngọc Kỳ đỏbừng, vộivã từ trong lòngThạchTrung Ngọc bò ra, hiện tại Thạch Trung Ngọcđã không biết muốn hình dungmình như thếnào, tuyệt đối làsiêu cấp nguxuẩn, dĩnhiên phạmvàosai lầm nghiêm trọng nhưvậy, Thạch TrungNgọc cảm giác mình không còn mặt mũinào gặp GiangĐông phụ lão.

- Ta còn có việc, đi trước.

Ngọc Kỳnói.

Thạch TrungNgọcvộivã kéo Ngọc Kỳ, nhưng vìdùng sức quá mạnh, trực tiếp kéo nàng vào trong ngực mình, mùi thơm xử nữtruyền vào trongmũi,làm choThạch Trung Ngọc cảm giác vui vẻ thoải mái.

- Ngươi làmgì thế? Cẩn thận ta dùng hệthống phòng lang đánh chết ngươi.

Ngọc Kỳxấu hổtừtrong lòng ThạchTrungNgọc lui ra.

Thạch TrungNgọc lúng túng gãiđầu nói:

- Mới vừa rồi chẳngqualà ngoài ý muốn, ta không phảicố ý,tachỉ muốn hỏi ngươi một chút, hiệntại muốnđi đâu,có cầntađicùnghay không?

Sắc mặt của Ngọc Kỳ vẫn đỏ bừng, đang muốn cự tuyệt Thạch Trung Ngọc, bỗng nhiênnghĩtới điềugì gậtđầu nói:

- Tốt, vậy ngươiđivới ta.

Thạch Trung Ngọc có chút ngạc nhiên,không biết Ngọc Kỳ muốn kéo hắnđi làm gì,vì vậy liềntheoNgọc Kỳ ly khai, nhưngtấtcảmọi ngườidùng một loại ánh mắt nhìn ngườivô năng nhìn Thạch Trung Ngọc, điềunàylàmchoThạch Trung Ngọcphẫnnộ,trần trụi khiêu khích a, nhưng hắn là có nỗi khổ không nói được, cũng không thể ở trước mặt NgọcKỳ mắng ngườichứ?

Ra khỏi khách sạn, haingười điveề phíaTruyền Tống Trận,Ngọc Kỳ hỏi.

- Mớivừa rồithời điểmở khách điếm, vì sao mọi người nhìn ngươi ánh mắtđềukỳ quái nhưvậy?

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ nói:

- Cònkhông phải đều bởi vì ngươi, nếu không phải ngươi, ta làm s aolại nhận được những ánhmắt kia?

- Cái nàycó quan hệ gì tớita?

NgọcKỳ caumày hỏi.

-Ngươi ngẫm lại xem, một nam một nữđi khách sạn mướn phòng có thể làmchuyệngì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươi...lưu manh, không đểý tới ngươi.

NgọcKỳnói xong liềnbước nhanhhơn.

Bất quá rất nhanh nàng dừng lại, sắc mặt đỏ hồng hỏi:

-Không đúng, cùng ta mướn phòng, ngườikhác hẳn phải dùngánh mắt ghen tị nhìn ngươi, nhưng mới vừa rồi ánhmắt bọnhọ nhìn ngươi là khinhbỉ...

- Nói nhảm, chúng ta mới mấy phútthì đi ra? Nếu như ngươi vàta ở bên trong ba ngày bađêm, cam đoan khôngai dámdùng loại ánh mắt đó nhìn ta.

ThạchTrung Ngọc không vui nói.

- Ngươi hạ lưu!

Ngọc Kỳ bước càng nhanh.

Dùng xong liền bỏ rơi

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc thấy lầnnày dườngnhư NgọcKỳ thật có chút tức giận, không cógiảm thấp tốc độ,vội vã bước nhanh,theo.

- Uy, ngươi sẽ không thật nổigiận chứ? Tabị ngườidùng loại ánh mắt đó nhìncũng không tức giận, ngươi tức cáigì chứ?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Mặc kệ ngươi, hiện tại ta muốnđiPhi Hổ trấn,ngươi thích đi hay không.

NgọcKỳ nói.

Thạch Trung Ngọc nghi hoặcnhìn Ngọc Kỳ:

- Cái địa phươngkia đãbị ta hủy diệttrồi, vậtgìcũng không còn, đi chỗđó làm gì?

-Mới vừarồi có đồngsự gọi điệnthoại cho ta nói,córấtnhiều người của Bạo Quân công hộicònở phụcận luyện cấp, chonên ta muốn đi qua nhìn một chút, nếunhư Bạo Quânở đó, nóikhông chừngcó thể nghe được một ít cơ mật.

NgọcKỳ nói.

ThạchTrung Ngọcđổ mồ hôi nói:

- Cái tỷ lệ này hình như có chútmơ hồa?Bạo Quân không phải ngườingu,làmsaocó thểở trướcmặtmọi người nóisự tình mình buôn lậu?

- Thử thờ i vận thôi, dùsaodãngoại trống trải nhưvậy,nói không chừng hắn ở một góc nào đó gọiđiệnthoạithì sao?Màchúng ta lại vừa lúc nghelén được?

NgọcKỳ nói.

ThạchTrung Ngọccó chút im lặng, cáinày thật đúng là thử vận khí, hắn đối với ý tưởng của NgọcKỳ, hoàn toàn là không dám tán đồng, cái tỷ lệ này còn khó hơncả mua véso.

Chỉ chốc lát, hai người liền tới một điểm truyền tốngcách Phi Hổ tr ấn không xa, ThạchTrung Ngọc triệu hồi ĐíchLô, sau đó làm một động tác rất lịchsự nói:

- Không biếttacó vinhhạnh cùngnữsĩ mỹ lệ cưỡi ngựa haykhông?

NgọcKỳ bậtcười, cũng không cự tuyệt leolên ĐíchLô,NgọcKỳ lần nữa vùi ở trong lòng hắn,Thạch TrungNgọc cưỡi Đích Lô laovề phía Phi Hổtrấn.

- Trướckiangươi có cưỡingựa sao? Sao động tác quen thuộcnhư vậy?

NgọcKỳ hỏi.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Trước đây cùng cácbạn đi Mã Trường chơi đùa hai ba lần, chonên kỹ thuật tạm được.

- Sẽ không đâu, mới đi mấy lần, kỹthuật lại tốt như vậy? Chẳng lẽ ngươi là thiên tài?

Ngọc Kỳ kinh ngạc hỏi.

-Không sai, ta chínhlà thiêntài.

Thạch Trung Ngọc không chột dạ nói.

Thạch Trung Ngọc nơi nào là đi mấy lần, cohồ là tuầnnàocũngđi, nhưng suy nghĩđến thân phận của mình là một người bình thường, cănbản không có nhiều tiền đi Mã Trường chơi như vậy, cho nên mới nói haiba lần.

- Thiên tài?Ngươi thậttự luyến, bấtquá ngươi quảthực rất có thiên phú, trước đây thờiđiểm ta học cưỡi ngựa, luyệntập hết một tháng mớicóthể làmđếnloại trình độ này.

Ngọc Kỳ buồnbực nói.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi,tuy hắn không nhớ mình tổng cộngở trong MãTrường bao lâu, dù sao đi quá thường xuyên, cưỡi ngựa khôngrơi xuống không cóđộ khógì, nhưng muốngiốngnhư bây giờ, ngựacaotốc di động, còncó thể khống chế được, không để cho mình ngã xuống, cái nàycần rất nhiều kỹ thuật.

Ngọc Kỳ một tháng là có thể ở trên ngựa baynhanh,này đã rất tốt,ít nhấtlà hơnxaThạchTrung Ngọc.

- Sắp đến lãnh địa của Phi Hổ trấn, nếukhông chúng ta xuống ngựa trước?Mặc dù bây giờ người chơi có tọakỵ đã rất nhiều, nhưng Đích Lô quá nổi bật, rấtdễ dàngbị người phát hiện.

Thạch Trung Ngọc nói.

Ngọc Kỳgật đầu, Đích Lô dừng lại,thu novào trong không gian tọa kỵ, sau đó cùng Ngọc Kỳđibộ về phíatrước.

Chỉ chốc lát,Thạch Trung Ngọcliền phát hiện người củaBạo Quân, bất quá những người này đều mới30cấp, đẳng cấp không quá cao, chỉ có thểcoi là phổ thông mà thôi, Thạch Trung Ngọc vàNgọc Kỳ căn bản khôngquản những ngườinày, tiếp tục đi sâuvào.

Hai người đều biếtBạo Quân tuyệt đối khôngcó khảnăng xen lẫn trong đám players cấp thấp nhưvậy.

- Đúng rồi, ngươi biết hiện tạiBạo Quân bao nhiêucấp không? Nếu như biết cấp bậc của hắn, vậy thì có thể xác địnhchỗ luyện cấp củahắn.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Cấp35, tốc độ của ngườinày còn rất nhanh, cư nhiên ngang ta.

Ngọc Kỳ nói.

Độtnhiên Thạch Trung Ngọcýthứcđược cái gì, sắc mặtcó chútcổ quái.

- Ngươi làm sao vậy?

NgọcKỳ hỏi.

- Ta nghĩbây giờ chúng ta cănbản khôngcó khả năng tìm được Bạo Quân.

Thạch TrungNgọcnói.

- Vìsao?

NgọcKỳ không hiểu hỏi.

Thạch Trung Ngọc nói:

-Nếu người của Bạo Quân cônghội đều ngốcở chỗ này, vậy biểu thị, BạoQuân còn khôngcó buông tha lãnh địa ở nơi này, nhưng KiếnBang Lệnhđã bị hủy diệt, nếunhư hắn muốn tiếp tục thànhlập bang phái, vậy chỉ có đi tìm Kiến Bang Lệnh tới.

-Ý củangươilà nói,hiệntại Bạo Quân ở trong phòng đấu giá Tiền Hành ThiênHạ?

NgọcKỳ hỏi.

- Chỉ sợ lànhư vậy,chờtagọiđiện thoại hỏi một chút.

Thạch Trung Ngọc nói.

ThạchTrungNgọc gọi điện thoại cho CơNhư Nguyệt, hỏi thămBạo Quân có ở trong phòng đấu giáhay không.

- Bạo Quân? Mới vừa rồitacòn nghe được thanh âm hắn kêugiá, hỏi cái này làm gì?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

-Không có gì, vừa lúcđingang qua Phi Hổ trấn,nhìn thấy không ít người của Bạo Quâncông hội, muốnbiết Bạo Quân cóởnơi đây hay không,nếu như ở đây,tìm cho hắn chút phiền phứcmà thôi.

Thạch Trung Ngọc nói.

ThạchTrungNgọc kh ông muốn nói cho Cơ Như Nguyệt sự tìnhBạo Quânbuôn lậu, sợnàng lo lắngmình đitìmđối phương phiềnphức,sẽ

chọcra chuyện gì, nênchỉ hàmhồ nói.

- Ngươiđừng xằng bậy,nếu nơiđó có nhiều ngườinhư vậy, ngươi tiến lên giết, đó không phảilà tìm phiền phức cho mìnhhaysao.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

-Yên tâm, tacũng chỉ làtùytiện nói một chút mà thôi.

Sau khi cúp điện thoại, Ngọc Kỳ cũng sớmtừ trong điện thoại hiểu được, Bạo Quâncănbản không ởchỗ này, có chút thấtvọng nói:

- Nếu Bạo Quân không ở nơinày,chúng ta đi thôi, ở lại chỗ này c ũng khôngcótác dụng.

Thạch Trung Ngọcgật đầu nói:

- Tốt, hiện tại ngươi dự địnhđi địa phươngnào?

Ngọc Kỳ bất đắc dĩnói:

- Còncóthể làmgì? Tìmmột địaphương luyện cấpthôi.

-Vậycần gìphảiđi xa,ở phụ cận nơi này không phải cóthể luyệncấp sao? Lạicóthểthuận tiện chờ Bạo Quân.

Thạch Trung Ngọc nói.

Ngọc Kỳ suy nghĩ, có chút đạolý, bấtquá dùngmột loạiánh mắt hoài nghinhìn Thạch Trung Ngọc:

-Vậyngươi đi trước, ngươimục tiêu quá lớn, mỗingàybị ngườiphát lệnh truy nã,ở cùng với ngươi không an toàn, nếu nhưgặp phải người muốn giết ngươi,nhất định sẽ vạ lây người vôtội,ta cũng không muốn bởi vì ngươi màvô duyên vôcớ miễn phí về thành.

Dựavào, cô nàng này dùng xong liền bỏ rơi, quá không hậu đạoa.

Bất quá Thạch Trung Ngọc vẫnthành thành thật thật lựa chọnly khai, nếu nhưmuốn đimạohiểmmà nói, Thạch TrungNgọccòn có thểđi cùng Ngọc Kỳ, nhưng luyện cấp thì khôngđược, đẳng cấp

kém hai cấp, Thạch Trung Ngọc và Ngọc Kỳ cùng nhau luyện cấp, hiệu quả và lợiíchsẽnhỏ đirất nhiều.

BMW quá tải

DTV-EBOOK.COM.VN

Tạm biệt NgọcKỳ,Thạch Trung Ngọc cũng lườitrở về Phong Vân Thành, vì vậy ởphụ cận nơi này,tùy tiện tìm một lãnhđịa quái cấp 41 luyện cấp, tuy giếtcó chút trắctrở, bất quá chokinh nghiệm rất nhiều,coi như không tệ.

- Đinh linh linh...

Điệnthoạivang lên, Thạch TrungNgọc nhận nghe điệnthoại,là Hướng Lâm đánh tới.

-Buổitối chuẩn bị xuất huyết đi!!

HướngLâm hưng phấn nói.

Thạch TrungNgọc cười nói:

- Kiến Bang Lệnh bán ragiá tốt hả?

- Không sai, ngươi đoán xem, lầnnày bánbao nhiêu tiền.

HướngLâmthần bí nói.

Thạch Trung Ngọctrầm ngâm một chútnói:

- Ba trăm triệu?

-Không đúng, còn nhiều hơn, trọn 400triệu, chỉ là những trangbị ngươi cầmrabánkiaquá kém, mới bán hơn mộttriệu kim tệ.

HướngLâmnói.

Thạch Trung Ngọctứcgiậnnói:

- Ngươi cái xú nhađầu, nhữngtrang bị Hoàng Kim kia bán hơnmột triệu kimtệ, ngươi lạicòn nói quá kém? Trước đây ngươi gặp qua nhiều tiền nhưvậysao?

Hướng Lâmcười hìhìnói:

- Cũngphải, bất quá so với batấmKiến BangLệnh kia, nhữngtrangbị Hoàng Kimnày bán thật không đáng giá nhắc tới, nếu không tốinay chúng ta ăn sạch tiền bán trang bị Hoàng Kimđi?

- Cút, ăn bữa cơm hơnmột triệu?Ngươi điên rồi? Ăn một trăm tệ còn tạm được?

Thạch TrungNgọc phẫnnộ nói.

Hướng Lâm nói:

- Ngươicũng quá nhỏ mọnđi? Mới 100tệ? Ngày hôm nay ít nhất cũng phải ăn 1000 tệ.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Vậy được, khi nào chúng ta đi ăn?

- Gấpcái gì? Một hồisẽ qua, hiện tại còn không tới bốngiờ chiều, không vội, năm giờra cửa là vừa.

Hướng Lâm nói.

Hai người nói chuyện một hồi thì cúp điện thoại, Thạch Trung Ngọc cười cười, trước khitiến vào phòng làm việc HinhVũ, Thạch Trung Ngọc ăn bữahômlo bữa mai, không nghĩ tới,mới mấy tuần ngắnngủi, tài sản cũngđã vài ức.

Giếtquái hơn một giờ, liền bị các côươnggọi ra.

- Đại thúc, chúngta đi nhà hàng nào ăn?

Dương Tử hỏi.

Thạch TrungNgọc suy nghĩmột chút nói:

- Đi ăn mì đi, tanhớ được trước đâyđilàm ở địaphương kia,đối diện có một nhàhàng, mùivị rất tốt, ngàyhôm nay các ngươi nhất định phảiăn thoải mái, không cần tiết kiệm.

Vừa dứt lời, các cô nương không hẹn mà cùng cho Thạch Trung

Ngọc một ánh mắt khinh bỉ.

- Không được, chí ítcũng phải đi khách sạn có sao.

Hướng Lam phẫn nộ nói.

Thạch Trung Ngọcsờ lỗ mũimột cái nói:

-Vậy được rồi, tùycác ngươi a.

Một nhómsáu người chen lên xe của DươngTử.

- Lâm Lâm tỷ, ngươi ra phíasau đi,đừng cùng TiểuLam tỷ chen ở kế bên người lái có được hay không?

Dương Tửbuồn bực nói.

- Không được, lẽ nàongươi không thấy phía sau đã rất chen chúc sao, không chen được nữa.

HướngLâm cũng rất buồn bực,nàng vàtỷtỷ đồng thời coi trọng ghế trước,đáng tiếc, cạnh tranh thất bại,bịtỷ tỷ HướngLam cướp trước, chỉcó thể chen một chút.

- Nhưngnhư vậy sẽ chặn kính chiếu hậu, an toàn là sốmột, nhanh ra phíasau đi.

Dương Tử khôngcho nàng cơ hội phản bác nói.

HướngLâm đến bên cạnh DươngTử, lấy lòngnói:

-A Tử, ta biết ngươitốt vớitỷtỷ nhất, nếu khôngngươira phía sau, ta tới lái xe? Ngươi nhỏ hơn ta một chút,ởphía sausẽ không quá chen chúc, ngươinói đúng không?

- Không, tamới không muốn chenở phíasau đâu.

Dương Tử bấtmãn nói.

- Còn muốn điăn cơm hay không? Quyết địnhnhanh một chút.

ThạchTrung Ngọc hơi không kiên nhẫn nói.

Từ khira khỏi cửa đ ến bâygiờ đãhơn mườiphút, mấy ngườinày còntranh vị trí, nhiều nữ nhânnhưvậy, tương đương với hơnmấy ngàn con vịt, lỗ tai của Thạch Trung Ngọcthật sự là chịukhông nổi.

- Đạithúc, nếu khôngngươi đónxe đi?Nếu như ngươi đón xe đi, vậy sẽkhông cần phiềntoáinhư vậy.

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọctức giận cốcđầunàngmột cái nói:

- Ngươi cáixú nha đầu này,lẽnào ngươi quên hômnaylàngười nào mờikhách? Ngươi để chủ xị nhưtatựđón xe đi? Còn nữa,nếunhư không muốn ngày sau không aigiúp ngươi họpphụhuynh mà nói, thì thành thànhthật thật cútra phía saucho lão tử.

Bức bách ởdướidâm uy của Thạch TrungNgọc, Dương Tửchỉ có thể ủy khuấtđi tới phía sau, ngồi ở trên đùi Cơ Như Nguyệt, uoánnói:

- Đại thúc, ngươi khôngđánhđầu tađược không?Rất đau.

-Lái xe.

Thạch TrungNgọc căn bản không để ý tới ánhmắt của Dương Tử.

Dương Tử tức giận vươn tay, ở bênhông Thạch Trung Ngọc hung hăng bấm mộtcái, Thạch Trung Ngọchít một ngụmkhí lạnh, căm tứcnhìn DươngTử,chuẩn bị giáo huấn tiểu nha đầunày.

Dương Tửvội vã xê dịch qua bên cạnh, nhìnCơ Như Nguyệt nói:

-Như Nguyệttỷ, nhanh giúp ta.

Cơ Như Nguyệtcó chút buồn cườinhìn ThạchTrung Ngọcnói:

- Ngươi đãbao lớn? Đừnglàmrộn,nhanh đi ăncơm.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể lái xe tới nhà hàng,khoảng cách không xa,vẫn là nhà hànglần trước Dương Băng Dao mời khách.

Thời điểm đoàn người Thạch Trung Ngọc đi ra, nhân viên bãi đậu

xe thiếu chút nữa thì choáng váng, không phải bịkhuôn mặt đẹp của những côngương này chinh phục, mà bởi vì bọn họlà lầnđầu tiên nhìn thấytrong xe BMW đi xuống sáu người,xe BMWquá tảilà rất khó gặp a.

Mọi người xuống xe,vừanói vừa cười đi vàobên trong, đột nhiên TuyếtSương Yên dừng bước, chỉ vào một người ởtrước mặt nói:

- Tênkia hình như là Bạo Quân.

Thạch Trung Ngọc theoTuyết SươngYên chỉ phương hướng nhìn sang, thật đúng là Trần Thiên tênkhốn kia, Thạch TrungNgọc cau mày, hômnay Ngọc Kỳvừa mới tới tìm mình, nói Trần Thiênliên quan đến buônlậu, đãlâu khôngra cửa, làm sao ngày hôm nay lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này.

- Di! Dương Tử, saongươi cũngở đây?

Mộtgiọngnói ngọt ngào truyềnvào trongtaiThạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nhìn lại,ngườinày dĩ nhiênlà Tô Mị, từlần trước,Thạch Trung Ngọc,Tô Mịvà Dương Tử đồng thời lăn giường, thì chưa thấy qua nàng lần nữa, không nghĩ tới hôm nayở chỗ này đụng phải.

TôMị cũng nhìn thấyThạch TrungNgọc,sắc mặt hơiđỏ lên, hiển nhiên nghĩ tớiđêm hoang đường lần trước.

- A Tử, vị này là bằng hữu của ngươi? Nhanh giới thiệu cho chúng ta quen biết một chút.

Hướng Lâmnói.

DươngTử giới thiệu cho mọingười một chút, lúc này, xa xa điqua một thiếu niên, ước chừng mườilăm mườisáu tuổi, trực tiếpđitới chỗ đám người Thạch Trung Ngọc, nhìn thấy sắcđẹp của chúng nữ thì không kiềm hãm được dừngbước,ngơ ngácnhìn,Thạch Trung Ngọc nhíu mày, ở trước mặt lãotử, quang minh chínhđại nhìn nữ nhâncủa tanhư thế, Thạch TrungNgọc rất bất mãn.

Ngụy Đông

DTV-EBOOK.COM.VN

- Mị Mị, những người này đều là bằng hữu của ngươi sao? Có thể giới thiệu cho ta một chút không?

Thiếu niên hỏi.

TôMị chứng kiến Thạch Trung Ngọc trầmmặt, dáng vẻ rất không cao hứng, trong lòng nhất thờikhẩn trương, phẫnnộ quát:

- Ngụy Đông, tanói qua vớingươirất nhiềulần rồi, không cho phép gọiMị Mị,xin gọi ta Tô Mị.

Sắc mặt Ngụy Đông lúng túngnói:

- Ngạch,ta quên, lần sau sẽ chú ý, Mị... Tô Mị,có thể giới thiệu cho tanhững ngườibạnnày của ngươi không?

Thạch Trung Ngọc cười khổ, ở trong mắt thiếu niên, chúng nữ thà nhthục làhơn xaTô Mịvà DươngTử, ai,hồng nhan họa thủy,dĩ nhiên làm chotiểu thanh niên này mắtnhìn không chớp.

Tuy Tô Mị rất ghét Ngụy Đông,bất quá longại mặt mũi, chỉcó thể lần lượt giới thiệu.

-MịMị, ngươi làcùng Ngụy Đông này điăn cơmsao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

TronglòngTô Mị lầnnữa khẩn trương, rất sợ Thạch Trung Ngọc hiểu lầm, vội vànglắc đầu giải thích:

- Khôngphải, phụ mẫu ta nhậnthức phụ mẫu của hắn, hai bên gặp mặt,chúng ta đi theo mà thôi.

Đối với Thạch Trung Ngọc xưng hô Tô Mịlà “Mị Mị”, mà Tô Mị dĩ nhiên khôngcự tuyệt, Ngụy Đông sửngsốtmột chút, sau đó có chút âm lãnh trừng ThạchTrungNgọc, trong lòngkhông thoải mái, hắn

truy cầuTô Mị đã có một đoạnthờigian, nhưngđừng nói thành công, ngay cả xưnghô cũngcòn duy trìở trình độ cực kỳ xalạ.

Ngụy Hào quan sát Thạch TrungNgọcmộtchút,Thạch Trung Ngọc ăn mặt cực kỳ phổ thông,cũng khôngquá đẹptrai, xem y phục trên người, cực kỳ thông thường,sợ rằng một thân yphục cộnglại cũng chưa tới 300 tệ,ngaycả một cái tayáo củamình cũng khôngbằng.

Từtrongtúiáocủa Thạch Trung Ngọc lộ ra nửa baothuốclá, phát hiện đây cũng là thuốc lá cựckỳ bình thường, mới mườitệ mộthộp mà thôi.

- Vịtiên sinh này công tácở nơi nào?

Ngụy Đông hỏi.

ThạchTrungNgọc nhìn lướtqua Ngụy Đông, lập tức biết tiểu giahỏa này đang nghĩgì, nhàn nhạt nói:

- Không có làm gì, đang thất nghiệp mà thôi.

Ngụy Đôngừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn cáccô nương nói:

- Người như thế sao xứng ở cùng các nữsĩ cao quý này? Loại không việclàmnàynhất địnhlàcặn bã trong xã hội,cả ngàychỉ biết lãngphí lươngthựcquốcgia.

- Uy, ngươi bị bệnh sao? Chúng taở cùngngười nào liên quan quái gì tới ngươi? Ngươi nóiđại thúc làcặn bã,vậy ngươi là cái quáigì? Ngươi có việclàmsao? Chỉ bất quálà mộtphú nhịđại chỉbiết tiêu tiền mà thôi.

Dương Tửphẫn nộnói.

Ngụy Đông không chút phật lòng nói:

- Ta bây giờ còn đang đi học, chờ tara ngoài xãhội,tiền lương nhất định có thểmấy vạn, tốt hơngia hỏanày nhiềulắm.

-Hiện tạita phát hiện,ta càng ngàycàng ghét ngươi.

Tô Mị nói.

Lúc đầucáccô nương vốn không có cảm tình gìvới Ngụy Đông này, bây giờhảo cảmvới hắn càng kémhơn, không phải, phảinói hiệntại đã biến thành không ưa.

Thạch Trung Ngọc nhàn nhạtnói:

- Chúngta đivào trước đi,đứngởcửarất không lịch sự,đừng ảnh hưởng ngườita buônbán.

Một tiểu gia hỏamới mười bảy mườitámmàthôi, Thạch Trung Ngọc căn bảnkhông để ở trong lòng, trực tiếp lựa chọnkhông nhìn, nhưng NgụyĐông lại khôngcho rằng như vậy, còn tưởng Thạch Trung Ngọccảm thấy xấu hổ, đốivớimới vừarồi Tô Mị nói càng ngày càng chán ghéthắn cũng khônglưuý,ở hắn chorằng, chỉcần bằng lòng dùng tiền,nữ nhânnào cũngcó thể lên, Ngụy Đông đã quyết định, ngày mai xinmẹ chút tiền, nhất định phải đưa TôMị lên giường.

- Nhìn ngươi ăn mặc, cũngkhông phải người có thể tớiloại địa phươngnày a? Khôngphải làđể các nữ sĩtrả tiền chứ?

NgụyĐông hừmột tiếng, sauđónhìn các cô nương nói:

- Cácnữ sĩcó thể chochútmặt mũi không? Đểtalàm ôngchủ mờicác vịăn.

Mọi người lựachọn không nhìn người này, trực tiếp đi vào trong quán rượu, Ngụy Đông có chút buồn bực,rấtkỳ quái, trước đây chỉ cầnmình phất tay một cái, nữ tửnào không chủ động nịnh bợ,vì sao lần nàythất bại?

Ngụy Đôngrất nhanh thì nghĩ tới vấn đề, có lẽ vì mới vừa rồi còn không có khoe khoang tiền của mình, chỉ lo làmthấp Thạch Trung Ngọc, Ngụy Đông vội vàng đuổi theo, chuẩn bị lấylemột chút.

Mớivừa rồiTôMị biểu hiện hoàn toàn bị các cô nươngnhìn ở trong mắt,tronglòng đều đangsuy đoán, tên hỗnđản Thạch Trung Ngọc này có phải câudẫn tiểu côương kia hay không? Làmsaocảm giác nàng nhìn Thạch TrungNgọc rất khẩn trương.

CơNhư Nguyệt thì có chúthăng hái đánhgiáTô Mị,nàngđã sớm từ trong miệng Dương Tử biết, Dương Tửvà TôMị đã từngcùng nhau

hầuhạThạch Trung Ngọc, đối vớitiểumuội muội cho tới bây giờ chưa từng thấy mặt kia, vẫncóchútcảm giác hứng thú.

Tiến vào quán rượu, Thạch Trung Ngọcthấy được đám người Trần Thiên đangởtrong phòng khách, Thạch Trung Ngọc rất hiếukỳ, lấy thân phận của Trần Thiên, lại còn phải đíchthânchờ ở trongphòng khách?Mà không phải vào trongbaosương,hắnmuốn đợirốt cuộc là người nào?

Bất động thanh sắc lưuý xung quanh quán rượu, ngày hôm nay Ngọc Kỳ nói có rất nhiều cảnh sát mặcthường phụcởphụ cận quan sátTrần Thiên, Thạch Trung Ngọcphát hiện, có ba bốn người ánh mắt thỉnh thoảngnhìn về phíaTrầnThiên,Thạch TrungNgọc phỏng chừng mấyngười này là cảnh sát, còncó càng nhiều hơn hay không, thì hắnkhông biết.

Lấy thực lực của Thạch Trung Ngọc, chỉ có thể phát hiện vài cáimà thôi.

Ngụy Đông mới vừa đuổitheo mọi người, liền thấy được Trần T hiên trong phòng khách, cũng khôngvộivã khoe khoang tiền tàicủa mình, màdựđịnh trước khoe khoang mối quan hệ.

- Ah,ta gặp được một đại nhân vật, mang các n gươimở mang kiến thức một chút.

Ngụy Đôngtự hàonói.

Thạch Trung Ngọcthấy Ngụy Đông đi về phía Trần Thiên, cườilạnh một tiếng, cũng đi theo, hắn và Bạo Quân cho tới bây giờ còn không có chạm mặtở trong hiện thực,bất quá mọi người dầugì cũnglà “lão bằng hữu”, khôngqua chào hỏi,thật sự làkhông thích hợp.

Lúcnày mấy nữ hài khácmới nhìn thấy Trần Thiên, đương nhiên không muốngặp ngườinày, bất quá thấy Thạch Trung Ngọc đã đi qua, cũng chỉ có thểđitheo.

- Thiên ca, ngài cũng ở nơi đây,đã lâu không gặp.

Ngụy Đông ngoan ngoãn lên tiếng chào, sauđó đưa qua một điếu thuốc láTrungHoa.

Trần Thiên hơi nhíu mày gật đầu, xem như chàohỏi,bất quá căn bản không có tiếp điếuthuốc kia.

Ngụy Đông cũng không để ý, nhìn ThạchTrung Ngọc nói:

- Nhìn thấy Thiên cacòn không chào hỏi?

-Đã lâu không gặp,mấyngàynaycó khỏe không?

Thạch Trung Ngọc rấtcho mặtmũilên tiếng chào.

Ngụy Đông sửng sốt, nghegiọng điệu của ThạchTrung Ngọc, dường như haingười này quen biết, hơn nữacòn giốngnhưrất quen thuộc, Ngụy Đônghơi lo lắng, có chút hốihậnvìmới vừa rồiđắc tội Thạch Trung Ngọc.

Tự vệ

DTV-EBOOK.COM.VN

- Thạch Trung Ngọc, ngươi cái vương bát đản, dĩ nhiên là ngươi?

Ánh mắt Trần Thiênlộrahung quang, phẫnnộ trừngThạch Trung Ngọc.

Thạch TrungNgọc phảng phấtnhư không thấy ánh mắt phẫnnộ của Trần Thiên, trực tiếp lấy thuốc, từ từ đốt, sau đó hút một hơi, phunởtrên mặt Trần Thiên, nhàn nhạt nói:

- Đừng quá chú ý, không phảilàlần trước khôngcẩn thận hủyPhi Hổ trấn của ngươi sao.

Khóe miệng TrầnThiêncogiật, chỉ vào mũi ThạchTrung Ngọc mắng:

- Ngươi *đó là không cẩn thận sao? Rõ ràng chínhlàcố ýcó được hay không?

Thanh âm của Trần Thiên rất lớn,hấpdẫnánhmắtmọi người ở trong đại sảnh, Trần Thiên lúng túng, hắnnằmởxã hội thượnglưu, còn cực kỳ chú ý hình tượng,không nghĩtới hôm nay khôngcó tố chất như thế.

Bất quá điềunày cũng không trách được Trần Thiên, bỏ mộtsố tiền lớn muaKiến Bang Lệnh,sauđó lại tốn rất nhiều tiền đi muacác loại dược tề, mua NPC, kết quảlà, toàn bộ đềubịThạch Trung Ngọc hủy, có thểkhônggiận sao? Hắnbị đại bá Trần Đông Trạch mắng cho cẩu huyết xói đầu.

Thạch TrungNgọc lúng túng gãi đầu,làmbộ cựckỳ vô tội nói:

- Ta thật không phải cố ý,ta chỉ nhẹ nhàng đụng một cái, ai biết mónđồkia mềmnhư vậy.

TrầnThiên giận không kiềm được:

- Kiến BangLệnh là dễhư như vậysao? Sao ngươi khôngđi chết đi?

Ngụy Đôngnghe đến đó, làmsao còn không biết, haingười này nơi nào là bằng hữu gì,căn bản là cừu nhân a, hủy PhiHổ trấn là phòng làm việc Hinh Vũ,NgụyĐôngngay lập tức nghĩtớitêntrướcmắt này là ai, hắnchính là HinhVũ Chi Thạch!

Thời điểm biết Thạch Trung Ngọc là Hinh Vũ Chi Thạch, Ngụy Đông biếtcơ hội lập côngcủa mìnhđã đến, phách lối nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Nguyên laitiểutử ngươi đắc tội Thiên ca, ngàyhôm nay ngươi mơ tưởng còn sống rời đi nơi đây.

Thạch Trung Ngọcbuồn cười nhìnNgụy Đông hỏi.

- Như thếnào? Ngươicó năng lượng lớn như vậy?Tớia, giết chếtta đi, van ngươi, nhanhgiết chết ta đi,tađãchờ không nổi nữa.

Cáccô nương dồndậpkéo ra mộtchút khoảngcách với Thạch Trung Ngọc, làm bộnhưkhông quenbiếthắn, dáng dấp của Thạch Trung Ngọc bây giờ thật sự là quákiêu ngạo,các cô nương cảm giác ở cùngThạch TrungNgọclàchuyệncực kỳ mất mặt,nhất làở nơicông cộng như thế này.

Ngụy Đông bị ThạchTrung Ngọcra vẻlàmmộtcâucũng không nói được, gia đình hắn quả thậtcó chúttiền, thếnhưng ở trong khách sạn năm sao, muốn tìm ngườiphiền phức hắncó thể, thế nhưng muốn giết người, làm sao làm được?Tìm một nơi hẻo lánhnào đó còn tạm được,hơn nữaNgụy Đông chẳng qualà mộtphú nhị đại mà thôi, đánh người còn dám, giết người, căn bản là sự tình nghĩ cũng không dám nghĩ.

Thạch Trung Ngọcnhẹ nhàngvỗ lênmặt Ngụy Đông vài cái nói:

- Tiểu giahỏa,về sau chúý một chút, người lớn nói chuyện, tiểu hài tử đừng có chen miệngvào.

Sắc mặt Ngụy Đônglúc xanh lúc trắng, giận khôngkiềm được,từ nhỏđều xuôi gió xuôi nước, làm sao có thể chịu được Thạch Trung Ngọc vũ nhục?Lập tức huyquyền đánh về phía ThạchTrung Ngọc.

ThạchTrungNgọc thiếu chút nữa thìhưng phấn muốn chết,hắnchờ giờ khắc này thật lâu a, Ngụy Đông chẳng qualà mộttiểugia hỏa mà thôi, lúc trước Thạch Trung Ngọc đãsớm xem đối phương khó chịu, bất quá tự giữ thân phận,không thể tính toán chi li, rất sợ người khácnói hắn ỷ lớn hiếp nhỏ, hiện tại rốt cục cócơ hội.

Thạch Trung Ngọc trúng Ngụy Đông một quyền, một quyền này đánh ở trên ngực Thạch Trung Ngọc,làmhắnbay rangoài.

Ngụy Đôngmơ hồ nhìn nắmđấmcủa mình, hắnthật không nghĩ tới, dáng dấp của Thạch TrungNgọc rõ rànghung hãn nhưvậy, cao 1m8, lúc đầu Ngụy Đông cònlo lắng đánh khônglại Thạch Trung Ngọc, ai biếtThạch Trung Ngọc chẳng qua là một con cọp giấy, căn bản không đáng giá nhắctới.

-Hừ, thìra ngươi cũng không cóbản lãnhgì a.

Ngụy Đông nói.

Các cônươnglậptức đỡThạch TrungNgọc lên, Thạch TrungNgọc làm bộ thống khổ nói:

- Không nghĩ tới ngươi tuổicòn nhỏ hạthủlại tàn nhẫn như vậy, lão tử thiếu chútnữa thìchết ở trongtay ngươi,hiện tại lão tử muốn tự vệ, ngươi cẩnthận một chút.

Ngất, mọi ngườiđều hếtchỗ nói, tự vệ còn muốn nóicho người khácbiết cẩnthận một chút?

Thạch TrungNgọcbiết nơi này có rất nhiều cảnh sátmặcthường phục, rất sợ mấy cảnh sát kia không có việcgì tới tìmmình phiền toái,mớicố ăn đối phương một quyền,sau này chỉ cần nóiđối phương xuất thủtrướclà được, bấtquá ThạchTrung Ngọc lạilo lắng mấycảnh sát kia không thấyrõ động táccủa Ngụy Đông, chonên mới như vậy.

Nắmđấmcủa Ngụy Đông căn bản không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì với Thạch Trung Ngọc, quyềnrất nhẹ nhàng, một chút năngluợng cũng khôngcó.

Thạch Trung Ngọc lao lên, thậtnhanh đến gần đối phương, lấy thế nhanh như chớp không kịpbịt tai, mộtquyền hung hăng đánh vào

mắt phải của NgụyĐông,mắtphảicủa Ngụy Đônglập tức biến thành màuxanh, rất nhanh,con mắtcònlại cũng thayđổi thànhnhư vậy.

-Ai bảomới vừa rồi tiểutửngươi đánhtađau nhưvậy.

Thạch Trung Ngọc đá vàongực Ngụy Đôngmộtcước, đạp đối phương bay ra ngoài hơnnăm mét.

Thạch Trung Ngọckhông ngừng thầm mắng:hỗn đản chết tiệt, để cho ngươi dámnhìn chằm chằm vào nữ nhân của lão tử.

Vương bát đản, lại dám ởtrước mặt lãotử,đicâu dẫn nữ nhân của lão tử, muốn ăn đòn!

Thạch Trung Ngọc quyền đấm cước đá, NgụyĐông làm sao có thể chốnglạiThạch Trung Ngọc tànphá, chỉ chốc lát liền sưng mặt sưng mũi, quỳ lạy cầu xin tha thứ, nhưng Thạch Trung Ngọcđúnglý khôngtha người, không ngừng ấu đả.

Mấy nữ hài lúcđầunhìn Ngụy Đông khó chịu hiện tạicũng trở nên có chút không đành lòng, bất quá chứng kiến ThạchTrungNgọc tức giận như vậy, các nàng cũng khôngmuốn đi ngăn cản.

Người trong nhàhàngcó người nhận thức Trần Thiên,Ngụy Đông cũng thường xuyên đến, bọnhọ không dám xenvào việc của người khác, nên tùyý Ngụy Đông hồ nháo,bất quábọn hắnrất nhanh thì phát hiện, hiện tại Ngụy Đông hồ nháo sao?Một mực không ngừng cầu xin tha thứa.

Mặc dù thân phận của Ngụy Đôngở trong mắt Trần Thiên căn bản khôngtínhlàgì, thế nhưng đối với người trong nhà hàng mànói, vẫn là một người không thể tùy tiện trêuchọc, bâygiờ bị ngườiđánh, nên vộivàng gọi bảo an tới.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy bảo an tới, liền thu taylại, không phải Thạch Trung Ngọc lo lắngsẽbị mấy bảoan nàyấu đả, mà là Ngụy Đông đã bị hắn đánh không sai biệt lắm, lại tiếptụcđánh, chỉsợ sẽ gảy xương, Thạch Trung Ngọc khôngmuốn trêu chọc phiềnphức quá lớn,cho nênthôi quên đi.

Quảnlý đã đi tới, vội vã bấm 120,sau đó đitớitrước mặt Thạch Trung Ngọcnói:

- Ngươi là người nào? Lại dám đánh lộnở chỗ này?

Tô Chính Hùng

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc bĩu môi khinh thường nói:

-Ta chỉbất quá là tự vệmà thôi, nhiều người như vậyđều thấy được, làhắnđánh ta trước, còn đánh ta bayra ngoài, thiếu chút nữa thì chếtở trongtay hắn,lẽ nào ta còn không thể hoàn thủ?

- Ngươi... Ngươirõràng là giả vờ, mới vừa rồi ta chínhmắt thấy được, là ngươi gâysự trước, sau đó vị tiểu huynh đệnày mới đánh ngươi.

Quản lý nói.

Thạch TrungNgọc nhàn nhạt hỏi.

- Cũng chính là nói mớivừa rồi ngươi chứng kiến hắnđánh ta? Sau đó ngươi căn bản không quản? Hiện tại ta đánhhắn, ngươiđi ra quản cáirắm.

Trần Thiên mắt lạnh nhìn hết thảy, trong lòngtính toán, dựatheo điều tra của hắn, Thạch Trung Ngọccănbản khôngcó thânphận gì, làmsao dám ở chỗ này tùy tiện đánh người? Hơn nữa vì sao hắc đạo ở đây không muốn quản lý sự tìnhở khubiệt thự kia? Lẽ nào Thạch TrungNgọc này cóđịavị rất lớn, mình căn bản không cách nào điềutra được?

Quản lýtiếp tục nói:

- Mới vừa rồita không ra ngăncản, là bởi vì ta nghĩ chỉ là tiểu hài tửchơi đùa mà thôi,chonên mớikhông ra, nhưng ngươilàhạđộc thủ, nếu như takhôngra, chỉsợ sẽ xảy ra nhân mạng.

Thạch Trung Ngọc tới gần quảnlý mộtít, quản lý muốn lui lại, đáng tiếcThạch Trung Ngọc nắmcàvạtcủahắn, kéohắntới trướcmặt mình, nhỏ giọng nói:

- Đừng tưởng takhông biếtngươiđang suy nghĩ gì, nóicho ngươi biết, nếu ta ngaycảNgụy Đông cũng dám đánh, thì ngươi chẳng là gì cả, hiểu chưa.

Nóixong, Thạch Trung Ngọc hất tay một cái,quảnlý văng ra ngoài, quản lý chảymồ hôi lạnh, sở dĩ hắn dám ra quản việc này, là bởi vì hắn chorằng Thạch Trung Ngọc căn bản khôngbiết thân phận của Ngụy Đông, hoặcbởi vì Thạch TrungNgọc bị Ngụy Đông ép, chonên mới đánh người, hiệntại xem ra, Thạch Trung Ngọc chắc cũng là conông cháucha, ai, không thể trêuvào a.

ThạchTrung Ngọc thậtđúnglà không biết Ngụy Đôngcó thân phận gì, bất quáđối với Thạch Trung Ngọc mà nói,căn bản không cần quan tâm, trên thế giới này, còn không có người Thạch Trung Ngọc không dám đánh.

Lúc này,ngoài cửa lạiđitới mấy trung niên, hai trai haigái,một người trong đó ThạchTrung Ngọc nhìn rất quenmắt, chỉ nghĩkhông ra rốt cuộc là người nào.

TôMị đi tớitrướcmặt một nammộtnữ trong đó:

-Ba mẹ.

Lúc này Thạch Trung Ngọc mớinghĩ tới,lầntrước giúp DươngTử họpphụ huynh, gặpquanam nhân này,lúcđó mình chỉ lo ngủ, nam tử này muốn cùngmình nói chuyện,đềubị mình làmnhư khôngthấy.

Thạch Trung Ngọcđổmồ hôi, bây giờ mình đã cưỡi Tô Mị,như vậy trungniên lần trước bịta khôngthèmđếm xỉađếndĩ nhiênlà nhạc phụ?Tâmlý của Thạch TrungNgọc có chút tâm thần bất định, lãotử làm sao lại ngungốc như thế? Lão tử thật khôngphảicố ý.

Một nam mộtnữ khácchứng kiến Ngụy Đông nằm dưới đất, ngay lậptức nổi dóa, nam tửkéo quảnlý qua hỏi.

- Là người nào đánh nhitử của ta thànhnhư vậy?

Quảnlý chỉ chỉThạch Trung Ngọc, sau đó liền lui ra, căn bản không dám nhiều lời, namtử trước mắt này,hắn khẳngđịnhkhông đắc tội nổi, thân phậncủa Thạch Trung Ngọc không rõ, bất quá xemra cũng khôngphảidễtrêu, hai người khôngthểđắc tội,vậy dứt khoát

không xía vào.

Nam tử đi tới trước mặt Thạch Trung Ngọc,quan sát Thạch Trung Ngọc một chúthỏi.

-Ta gọi Ngụy Phong, tiểu nhinơinào đắc tội ngươi?

Thạch Trung Ngọc nhìn hắnnói:

- Hắn đánh ta trước,tatự vệ màthôi.

Ngụy Phong nhíu mày, trên ngườiThạch Trung Ngọc, trừ quần áo có chút bẩn, dườngnhưlăn trên mặt đấtmộtcái, những nơi khác khôngcó bất kỳ dấu vết gì, bịngườiđánhsẽ như vậy ung dung?Ngụy Phong chết cũng không tin.

- Di, tiểu huynh đệ, chúng ta lại gặpmặt, còn nhớ ta không?Lần trước họp phụ huynh,ta cònngồi ở bên cạnhngươi a.

Tô ChínhHùng cũng biết tiểutử NgụyĐôngkia không phải thứ tốt gì, sợ Ngụy Phong bao che khuyếtđiểm, làm cho Thạch TrungNgọc chịu thiệt, vội vàng đi qua giảnghòa.

Hiện tại ThạchTrung Ngọccực kỳ khổ não, đãcưỡiTôMị, hiện tại phụ thân của nàngqua đâychào hỏi,đối phươnggọi mình tiểu huynhđệ, như vậyhắnchắcchắn phảigọi đạica, nhưngtừluân lýmà nói, hắn phải gọi nhạc phụ mới đúng, ítnhất cũng là thúc thúc, ai, rốt cuộc phải xưng hônhư thế nàođây?

- Tô đại ca, đã lâu không gặp,tacòn tưởng phảingày mới có thể nhìn thấyngươi chứ, khôngnghĩ tới hôm naylà cóthểgặp mặt.

Thạch Trung Ngọcsuynghĩ một chút,tạm thờinhư vậy đã, theo lời của đối phươngnói chuyện, bằngkhông gọi hắnlàchú, quá phiền toái, ở trước mặtTô Chính Hùng, Thạch Trung Ngọclà phụ thân của Dương Tử, nói như thế nào cũng là ngang hàng luận giao.

Ngụy Phongcó chút buồn bực, vốnđang chuẩn bị làm khó dễ, lại bị Tô Chính Hùng đảo loạn, bấtquá TôChính Hùngxưng hô Thạch Trung Ngọc là huynh đệ,cái kia tám phầnmườikhôngphải là tiểu nhân vật, nhưng nếu là đại nhân vật, tại sao mình chưa từng thấy chứ?

Khôngrõ ràng lai lịch củađối phương, Tô Chính Hùng không dám xằng bậy,lôi kéo thê tử muốnquấy rối rời đitrước, bấtquá đây cũng là vậnmay của hắn, nếu như mới vừa rồihắn thựcmuốn làm gì với Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọcsẽ không ngại đánh hắn một trận.

Hiện tại Trần Thiên càngkỳ quái,hắn đương nhiên biếtTô Chính Hùng, là phó bí thư Thị ủy, thân phận rất trâu bò a,hắn cũng xưng hô Thạch Trung Ngọclà huynh đệ, nhưvậy thân phận của Thạch Trung Ngọc rốt cuộc là cái gì? Trong lúcnhất thời Trần Thiên khôngdám làmloạn,dự định trở về nói chođại bábiết, đểcho đối phương quênđi, không nên mạo hiểm chính diệnđối kháng Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọc và Tô Chính Hùngkhách sáo vài câu, Tô Chính Hùngnhìn ra được, Thạch Trung Ngọc căn bản không cóhứng thú muốn nói chuyện với hắn, liền mang theo Tô Mị ly khai.

Thạch Trung Ngọcquay đầunhìnvề phía Trần Thiên,pháthiệntên kia đã biến mất, Thạch TrungNgọc sờ sờcái mũi của mình, chưa gìhết đã chạy, vốn gặp được TrầnThiên,hắncòndự định giúpNgọcKỳ thu thập chứng cớ,ai nghĩ đến đối phươnglại chạy.

Nhìntớivị trícủa mấy cảnh sát ngầm, phát hiện ngoại trừ một người còntrở bên ngoài,những người khác toàn bộ tiêu thất.

Mọi ngườithuê một phòngriêng, chuẩnbị ăn.

- Đại thúc, mới vừarồi ngươiđánh lộn thật uy vũ,quá đẹp trai rồi.

Tiến vào phòng riêng, Dương Tử nhịn khôngđược nói.

Cơ Như Nguyệttức giận vỗ đầu Dương Tử một cái:

-Tên kia đánh lộn cógìđẻnhìn?

- Phải,đừng giống như tênvô lại kia.

Hướng Lam nói.

Thạch Trung Ngọc đổmồ hôi, hiện tại dường như Hướng Lam còn có ý kiến rất lớnvới hắn, này thậtkhôngphải là dấu hiệu tốt gì.

Cùng Ngọc Kỳ đi vào WC

DTV-EBOOK.COM.VN

- Đúngrồi,ngày hôm nay NgụyĐông kia là ai? Xem ra dường như có chút địa vị,Thạch Trung Ngọc, ngươi đánh hắn, sẽcóphiền phức hay không?

Hướng Lâm khẩn trương hỏi.

Thạch Trung Ngọc khoát tay nói:

- Yêntâm đi, không có chuyện gì, cũng khôngnhìn ta là ai, tamuốn đánhai thì đánh,ai còn dám nóimột chữ không?

Cơ NhưNguyệt tứcgiậntrừng mắt liếc hắnmộtcái nói:

- Ngươi cứ đắc chí đi, sớm muộngì cũngsẽ gặp chuyện không may, ăncơm thôi.

Mọi người gọimónăn,lúc đầu tâm tìnhcòn rất tốt,trảiqua Ngụy Đông nháo trò,đã khôngcó tâm tìnhgì, Thạch Trung Ngọc khôngthể không thi triển tuyệt kỹ của mình,nói vài câuchọc cười,mọi người uốngchút rượu, cuối cùng đãném sự tìnhNgụy Đông lên chíntầng mây.

Thạch Trung Ngọcuống nhiều, phải đira ngoài xả nước, đi tới cửa phòng vệ sinh, dĩ nhiên gặp một người quen.

- Ngọc Kỳ? Sao ngươilạiở chỗ này?

Thạch Trung Ngọckinh ngạc hỏi.

Nhìnthấy Thạch TrungNgọc, Ngọc Kỳ lập tức hưngphấn lên, dĩ nhiên chônở tronglòng ThạchTrung Ngọc, sau đó kéo ThạchTrung Ngọc lạigần nhà vệsinh nam, Thạch Trung Ngọc thất kinh, cô nàng này muốn làm gì? Coinhư mếnmộ caca, cũngcó thể dựa theo lộ trình bình thường? Ít nhấtcũng phải trước nắm tay gì gì đó, mới có thểđilàm chuyện này a?

Hiện tại đừng nóinắm tay, ngay cả hôn cũng chưa,Ngọc Kỳ đã kéo mìnhvào WC, một nữ nhânvà một nam nhân cùngvào WC, đó không khác gì hai ngườimướn phòng cả, ngoại trừlàmchuyệnđó,thì cóthể làm chuyện gì khác? Lẽ nàohai người vào cùng một nhà vệ sinh,lại đi tham khảovấn đề xả thải kia?

Giống như Thạch Trung Ngọctưởng tượng,NgọcKỳ trực tiếp kéo hắnvào một phòng,có hai bằnghữu đang ở bồntiểu,nhìn thấy Ngọc Kỳtiến vào, dồndập cho Thạch TrungNgọc mộtcái ánh mắt mập mờ, bấtquá không biết vì sao, lạicó chút cảnh giác nhìn hướng đi của hai người.

Saukhivào phòng,NgọcKỳ lập tức cởi quần áo, Thạch Trung Ngọc ngốcnhìn NgọcKỳ cởi quần áo, kinh ngạc há to miệng,cô nàngnày đến cùngmuốn làm gì?Lúc xế chiều kéo lão tửđi khách sạn mướn phòng, kết quảchuyện gìcũngkhônglàm, chỉ hỏi mấy vấnđề tào lao mà thôi.

Thời điểmbị NgọcKỳ kéo vào WC,Thạch Trung Ngọc phỏng chừng cũng chỉ làhỏi mấy vấnđề,không nghĩ tới đối phươngdĩnhiêntrực tiếp cởi quần áo, Thạch TrungNgọc cũng cởi quần áo theo, Ngọc Kỳ xấu hổ trừngThạch TrungNgọc, nhưng cáigì cũng khôngnói.

Ánh mắt của Ngọc Kỳ làm cho Thạch Trung Ngọc cóchút không hiểu ra sao,đây làý gì? Rõ ràng đã cởiquần áo, chuẩn bị tiếp thu ca casủng hạnh,làmsaoca ca cởi quần áo, lại còncó loạiánh mắt này? Kỳ quái.

Thờiđiểm Ngọc Kỳ cởiy phục chỉ cònlại đồ lót, liền đình chỉ động tác, áp vào trên người Thạch Trung Ngọc nói:

- Aiu ca ca, ngươi đừng vội, chớ có sờ nơi đó của người ta...

Thanh âm nàycực kỳ quyến rũ, bất quá ThạchTrungNgọc có chút buồn bực là, dường như mìnhchưa sờ gì cả a, làm saolại hô như vậy? Lẽnào trúngxuândược? Không cókhả năng, thần sắc của cô nàng này vẫn rấtbình thường,chẳnglẽnàng còn cấp bách hơnta?

Thạch Trung Ngọcđưa tay sờ chỗ mà đối phương suy nghĩ, Ngọc Kỳ phát sinh một tiếng rên rỉ, sau đó lập tức đánh rớt tay của Thạch Trung Ngọc ra:

- Từ từ a, không nêngấpgáp như vậy...

Thạch TrungNgọc đangbuồn bực cô nàngnày rốt cuộc làý gì, liền nghe Ngọc Kỳtiến đến bên tai của hắn nói:

- Ta cảnhcáo ngươi, ngươi đừngcóđộngthủ động cước,ta đang làm nhiệm vụ,BạoQuân tớinhà hàng này, dường như cùng người thương lượnggì đó, mớivừarồihaingười ở bên cạnh bồn tiểu kia, là do thám của hắn.

Saukhi nói xong, Ngọc Kỳ lạiphát sinh vài tiếng rên rỉ.

Từ trong khe hở buồngvệ sinh, Thạch Trung Ngọc thấy được hai cái chân, chắc là tớixem hai người rốt cuộc đang làm gì, Thạch Trung Ngọc làm sao khôngbiết mình biến thành công cụ của Ngọc Kỳ mà thôi, mới vừa rồi sở dĩ Ngọc Kỳ vẫn đứngở cửa,đó là bởi vì căn bản khôngcó biện pháp gì tiến vào.

- Nếu đã tới, vậy nhanh làm việc đi, giúp anh cỡi quần.

Thạch Trung Ngọc phốihợp nói.

NgọcKỳtức giận trừng hắnmột cái, bất quávẫn giúp Thạch Trung Ngọc cởi quần, Ngọc Kỳ biết bên ngoài khẳngđịnhcó người quan sát tình huống, chỉ cởiyphục của mình cũng vô dụng, Thạch Trung Ngọc cũngphải cởi hết mớiđược.

Thấy Ngọc Kỳmuốny ném phụccủa mình lên mặt đất, Thạch Trung Ngọcvộivã ngăn cản nói:

- Đừng ném xuống đất, treolên làđược, khôngthấynơi này có nhiều móc áo như vậysao? Thật là, còn nói không vội, rõràng còn cấp bách hơn ta.

Ngọc Kỳ tứcgiận trừng Thạch Trung Ngọc, đólàý nói: Hiện tại phải diễn kịch,khôngthểđểcho người bên ngoài phát hiện.

- Ngốcnữu, ngươiđây là thôngminh quá sẽbị thông minh hại,quágiả sẽ không thật,nếuquả thậttới đây làm chuyện nàymà nói, ngươi sẽ tùytiện vứt y phục lên đất sao?

Thạch TrungNgọcở bên tai Ngọc Kỳ nhỏ giọng nói.

Thạch Trung Ngọc nói, nhẹ nhàngthổi qua vành tai Ngọc Kỳ, khiến cho Ngọc Kỳ có chút ngứa,sắc mặt đỏ bừng, vừa định kéora một chútkhoảng cách, bấtquá nhớ tới quan hệcủa hai người bây giờ,lại không tiện thốilui, sợ bịhai người phía ngoài phát hiện.

- Biết rồi, ngươi chỉ sợ dơy phục củamình.

Ngọc Kỳ nói.

Sau đó Ngọc Kỳ tiếp tục phát sinh rên rỉ, Thạch Trung Ngọcmộttay bịt cái miệng nhỏnhắn của đối phương nói:

- Ngươi nữ nhân này,lẽ nào không biết rên nhỏmột chút sao? Bị ngườiphát hiện làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cònđể bọn hắnvàochia một chén súp? Nhưvậy lão tử không phải thiệt thòi lớnrồi sao?

NgọcKỳ hiểuý, đồng thờiâmthầm tức giận, bình thường mình rất thông minh, ngày hôm naylàm sao lạingu như vậy? Quá thật sẽ thành giả, người nàođi vào nơi này làm việc không lénlénlút lút, mình diễn kịch giống như rất sợ ngườikhác không biết vậy.

Ngọc Kỳ có chút maymắn,maymắn Thạch Trung Ngọc coi như lãnh tĩnh, nếu khôngthì phiền toái.

Thạch Trung Ngọc nhỏ giọngởbên tai Ngọc Kỳ nói:

- Nếu muốn đã lừa gạt đối phương,vậy nhất định phải chân thực một chútmới được.

Nói xong, Thạch TrungNgọc dĩ nhiênhônlênmôi NgọcKỳ, NgọcKỳ mở to hai mắt nhìn, hiển nhiênnàng căn bản không có nghĩđến Thạch Trung Ngọcsẽ nhưvậy, nhưng miệngđãbị bưng bít,chỉ có thể phát sinh thanhâm“ôô”.

ThạchTrung Ngọc phát hiện Ngọc Kỳ hôncực kỳtrúc trắc, phảng phấtnhưlần đầu tiên, Thạch Trung Ngọccó chút mừng rỡ.

Lúc trướcthấyNgọc Kỳ vì lừa gạt đối phương, dĩ nhiên cởi quần áo ởtrướcmặt một người đàn ôngxa lạ, còncó chút khó chịu, không biết thân thể này bịbaonhiêu người nhìnrồi, bất quátừkỹ xảo hôn môicùng vớibiểu diễn sai lầm, ThạchTrung Ngọc biết, đối phương chắclàlần đầu tiên như vậy.

Diễn kịch lừa gạt địch

DTV-EBOOK.COM.VN

Một látsau, Thạch TrungNgọc mới thảNgọcKỳ ra, Ngọc Kỳtức giận trừng Thạch Trung Ngọc, nếukhôngphảihiện tại ở địa điểm này, cầnThạch TrungNgọc phốihợp,đã sớm hunghăngấu đảThạchTrung Ngọc một trận, cư nhiên cướpđinụ hônđầu tiên mà nàng lưu giữ 24năm.

Thạch Trung Ngọc khôngquảnánhmắt sát nhân của Ngọc Kỳ, nhỏ giọngnói:

-Takhông phảilàvì phốihợp ngươi diễn kịch sao, đừng có dùng loại ánh mắtnày nhìn ta, ta sợ.

- Trước đây vẫn nghĩngươi là người đàng hoàng, không nghĩ tới ngươi cư nhiênbẩn thỉu như thế,ngươi chờ ta, chờ chuyện lần này qua, xem ta thu thập ngươi như thế nào.

Ngọc Kỳ cắnrăng nghiến lợi nói.

Thạch Trung Ngọc mỉm cười, căn bản không quan tâmNgọc Kỳ uy hiếp:

- Ta giúp ngươi nhìn người bênngoài đi chưa?

Ngọc Kỳ kinhhô một tiếng,kéo Thạch Trung Ngọc lại, ở bên tainhỏ giọng nói:

-Ngươi chớlàmloạn, nếu như đánh rắn độngcỏ mà nói, ngươi liền chết chắc.

Thạch Trung Ngọcở trên đùicủa NgọcKỳ bópmột cái cười dâm đảng nói:

- Cô nàng, ngươi cứ yên tâm,ca ca nhất địnhsẽchiếu cố ngươi thật tốt.

Lầnnày Thạch Trung Ngọc khôngcó nhỏtiếng,NgọcKỳ nhíu mày, không biết ThạchTrung Ngọc nói cho người bên ngoài nghe làcó ý gì,bất quárất nhanh Ngọc Kỳ phát hiện Thạch Trung Ngọc lại hôn lên ngườimình.

Ngọc Kỳ đang muốn ngăncản Thạch TrungNgọc, lại phát hiện Thạch Trung Ngọc một đường hôn xuống, ngay lậptức biết Thạch TrungNgọclà có ý gì,như vậy hắncó thểquangminh chính đạingồi xổm xuốngxem tình huốngbên ngoài, bất quá NgọcKỳvẫn tức giận, người này thậm chí ngay cảbộ ngực của nàng cũngkhôngbuông tha.

Hôn bụng dưới, lại hôn lướtquakhu rừngthần bíkia mộtcái, một đườnghôn đến bắp đùi, rấtnhanh thì đến chân nhỏ, lúc nàyThạch TrungNgọc hoàn toàn ngồichồm hổm xuống,bất quá cặp chân ở phía ngoàicòn ở đó, Thạch Trung Ngọc phẫnnộnói:

- Bằnghữu phía ngoài, mời đi ra một chút, đừng ảnh hưởng lão tử.

Ngọc Kỳ kinhhô:

- Cáigì? Bên ngoàicó người?Ta không làmnữa, mau buông.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy Ngọc Kỳ rất phối hợp, vội vã ôm lấy hai chânNgọc Kỳ nói:

- Cônàng, ngươi đã tới, saocó thể dễ dàngđểcho ngươi đi, lạinói lão tử đã trả tiền, bây giờ ngươi không làm,đi nơi nào a?

- Đừng,nếucóngười vào thì làm sao bây giờ?

NgọcKỳ khẩn trương nói.

- Gia hỏa phíangoài,nhanh cút cho lão tử, bằng khônglão tử để ngươicảđời ở trong WC.

ThạchTrung Ngọc đập ván cửa một cái nói.

Người nọ lộ vẻtứcgiận rời khỏi nơi này, đồng thời cũng yên tâm lại, nếu quả thật cóýđồ bất chínhgì mà nói,chắc chắn sẽ không lớn lối nhưvậy,chỉ là người này còn có chút không yên lòng, dù sao lần giao dịch nàycực kỳ phiền phức, dường nhưđã có cảnh sát theo

dõi, để hai người ở trong này không biếtcó nguy hiểmhay không.

Hai người nghe tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càngxa, lúc này mới yên lòng lại, Ngọc Kỳđẩy Thạch Trung Ngọcra,nhỏgiọng nói:

-Ngươi nhất định phải chết, lại dám khi dễ tanhư vậy,ngày maita sẽđikiện ngươi.

ThạchTrung Ngọcbất đắc dĩ nhún vainói:

- Xếchiềuhôm nay, ngươi dùng xong ta liền bỏrơi, hiệntạilàmsao vẫn như vậy? Mới vừa rồitalà đang giúp ngươi,nếu như không phải ta giúp, ngươi có thể thoải mái đi vào như vậy sao?

Ngọc Kỳ thấyThạch TrungNgọc còn nhìn thân thể mình trừng trừng,vội vàng dùng tay che:

- Tuyngươi giúp ta vào được,nhưng ngươi cũng không thể khi dễ tanhư vậy a.

-Ngộ biến tùng quyềnmà thôi, nếu như không cần ta,ta đi là được.

ThạchTrungNgọcnói xong muốnmặc quần áo mở cửađira.

Ngọc Kỳ vộivãchặn Thạch Trung Ngọc lạinói:

- Xem như ngươi lợi hại, lần nàybỏ qua, nếu nhưbây giờ ngươiđi ra ngoài,vậy ta làm sao có thể ngốcở chỗ này?

Thạch Trung Ngọc cười cười hỏi.

- Ngươitênlà gì?

- Lục NgọcKỳ, ta cảnh cáo ngươi, đừng cóý đồ xấu gì vớita.

Lục NgọcKỳ nói.

ThạchTrungNgọc cười nói:

- Được rồi, đừng sốt sắng nhưvậy, đám người TrầnThiên cũng ở trong này?

- Không có, bất quángười của chúng ta đượcthông báo, nóilập tức sẽ đến,nhưng những ngườikhác tạm thời đều không phân thân ra được, tacũng tìm không được biệnphápđi vào, ngươilại vừalúc đi ngang qua, cho nên mượn ngươi dùng một chút.

Lục Ngọc Kỳ nói.

Thạch TrungNgọc nhíu mày hỏi.

- Vậy nếu như đổi thành những người khác đi ngang qua nơi đây, ngươi cũng sẽ như vậy?

- Đương nhiên sẽ không.

Lục NgọcKỳ thản nhiên nói.

Bấtquá chứngkiến nụcười trên mặt Thạch TrungNgọc, nànglậptức xấu hổ nói:

- Chớtự mình đa tình, ta không có coitrọng ngươiđâu, talà lo lắng những người khác không biết ta, khó bảotoàn bọn họ sẽphá hư nhiệmvụ,đưa tới nhiệm vụ phạm sailầm.

- Vậy nếu là đồng sựcủangươitới thì làm sao bây giờ? Ngươiquen thuộc bọn họ,có thể cởi quần áoởtrướcmặtbọn hắn hay không?

Thạch TrungNgọchỏi.

- Dùng đầu óc một chút có được hay không?Nếu như tới nữđồng nghiệp, chúngta vẫn không vào được, nếu như tớilà nam,vậy mình hắn tiến vào không được sao, cầnta vàolàm gì?

Lục NgọcKỳkhông vui nói.

Thạch Trung Ngọc mỉm cười, sauđó mở nắp bồn vệ sinh,muốn giải quyếtnổi buồn.

Ngọc Kỳ tức giận trừng hắn:

- Hạ lưu.

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ nói:

- Không có biện pháp,ta không cần giải quyếtthì tới đâylàm gì.

Thạch Trung Ngọcgiải quyết xong hỏi.

- Ngươi có muốngiải quyết mộtchút không?

-Tamớikhông cần.

Lục Ngọc Kỳ không vui nói.

Thạch Trung Ngọc cũng không để ý hỏi.

- Đúng rồi, các ngươi là làm sao biếtTrần Thiên sẽđến nơinày?

- Xế chiều hôm nayta ở chỗ đó luyện cấp,nhưng rất nhanh Bạo Quântrở về, thật chạy đến một góc nghe điệnthoại, tavừa vặnnghe được hắn bảo buổi tối hôm nay sẽ tới nhà hàngnày.

LụcNgọcKỳ nói.

ThạchTrung Ngọc kinhngạc háto miệng, thật cóthể phát sinh tình huống như vậy? BạoQuân này sẽ không phải lầntrước bị lão tử hủyPhiHổ trấn, sau đó ngớ ngẩn chứ?Nhưvậycũng được?

- Vậy các ngươi như thế nào biết Bạo Quân chẳng mấy chốc sẽtới đây nhà cầu trong đâu?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Lục Ngọc Kỳ nhíu mày nói:

-Cáinàylà bởivì tađ trong điện thoạinghe được hắn nóibuổi tối ở trong WCgặpmặt, bất quáta không biết làWC nào, đây chỉ là thử vận khí, nếu như khôngở nơi này,vậycũng không biết bọn họ đến cùng sẽđinhà vệ sinhnào, cái nhà hàng đáng chếtnày,nhàvệ sinhcư nhiên cóhơn mười cái, thật không biết là tênnão tàn nào thiết kế, làm nhiều nhưvậy làm saochứ.

Cảnh hoa chỉ muốn vào nhà vệ sinh nam

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc suy nghĩ một chút nói:

- Khả năng chính là ở đây, lẽ nào ngươikhông thấy bênngoài có người canh phòng sao? Hơnnữa còn tới thăm dò chúngtađến cùng có làm chuyện kia hay không. ...

Lục Ngọc Kỳ tức giậnnói:

-Khả năng hai tên kiachỉlàtới nơinàyxả nước thì sao? Đến xem chúng ta, chỉ bấtquá làtới xem náo nhiệt mà thôi.

Thạch Trung Ngọclắc đầu nói:

-Vậy vì sao chỉ tới một cái? Nếu như đến xem náo nhiệt, hẳn làhai ngườiđều sẽ tới, còncó thểđể một người ởbên ngoài canhchừng.

Lục NgọcKỳ gậtđầu nói:

- Quảthựccóloại khả năng này, bấtquá cũng nói không chính xác, nếu như gặp phải giahỏanhát ganthì sao? Sợ gây phiền toái cho mình, không dám quađâycũng khó nói.

Cái khả năng này quả thực cũng rất lớn,Thạch Trung Ngọcđốt điếu thuốc, đột nhiênnghĩ tớicòn có mấy cô nương đang đợi mình trở về ăn cơm,hiệntại mình mất tích,nếu nhưcác nàng đitìm làmsao bây giờ?

- Ngươilàm saovậy?

Lục Ngọc Kỳ hỏi.

Thạch Trung Ngọc nói sự tình một lần, Lục Ngọc Kỳ dùng một loại ánh mắt nhìnthẳng ngốc nhìn ThạchTrung Ngọc:

-Lẽ nào ngươi khôngbiết gọi điện thoại cho các nàng sao?

Thạch Trung Ngọcnhúnnhúnvai nói:

- Tađãlâu không dùng qua điệnthoại rồi.

Lục Ngọc Kỳ từ trongy phụccủa mình móc ramột cái điện thoạidi động nói:

-Chomượnngươi dùng, nhanh nóiđi, sauđó tắt máy,đừng để xảy ra sai lầm gì.

Thạch Trung Ngọc cầm điệnthoại, nhớlạisố điện thoạicủaCơ Như Nguyệt, sau đó gọi tới.

- Uy,ngài khỏe, x in hỏi ngài tìm ai?

Cơ Như Nguyệt cực kỳ khách khí hỏi.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp nói:

- Ta là Thạch Trung Ngọc, hiện tại tagặp một lãobằng hữu, đã nhiề u năm không gặp mặt, hắn kéo ta đi vàophòng khách của hắn uống rượu, các ngươi khôngcần chờ ta, điveề trước đi.

- Bằnghữugì? Gọi tới bên chúng taănchung không được sao? Dù sao thứcănbên chúngta còndư rất nhiều.

CơNhư Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ nói:

- Khôngđược, nơiđâycòncó rất nhiều người,khôngthể thoát thân, còn nữa, nơiđây đều là một đámFA,các ngươi xinhđẹpnhưhoa như ngọc, ta cũng không yên tâm các ngươi qua đây.

Cơ Như Nguyệtbuồn cười nói:

- Nhữngngười này còn là bằng hữu sao? Vợbạnkhông thể lừa gạt, bọn họsẽkhông hạ thủ với chúng tachứ?

- Tacũng không thể nói với đámgia súckia, toànbộ cácngươi đều là bạn gái của ta chứ? Đâycũng quá không thích hợpa.

Thạch Trung Ngọcnói.

-Đángđời ngươi, vậy chúng ta đi về trước, ngươi cũng về sớm một chút, uống ít rượu thôi.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Ừm,tốt, các ngươi cũng cẩn thận, để Dương Tử lái xe, nha đầu kia không uốngrượu.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Biếtrồi, ngươithật dongdài.

Cơ Như Nguyệt nói xong cũng cúp điện thoại.

Thạch Trung Ngọc tắt điện thoại, sau đó trả lại cho Lục NgọcKỳ.

- Thật ngọt ngào.

Lục Ngọc Kỳê ẩmnói.

Thạch Trung Ngọc cười cườihỏi.

- Làm sao vậy? Lẽ nào ngươi ghen?

NghênhtiếpThạch TrungNgọc tự nhiên là mộtcái bạch nhãn:

- Người nào ghen, đừng có mơ mộnghão huyền.

Đột nhiên ThạchTrung Ngọc nghĩ tới một vấn đề hỏi.

- Nếunhư hai tên bên ngoàithật làdo thám,mặcdùchúngta vào được cũngvô dụng, người cùngTrần Thiên giao dịch hàng hóa tới, vậycác ngươi cònkhôngphải cáigì cũngkhông biết?

Lục NgọcKỳsửng sốt, sau đócó chútáo nãohỏi.

- Vậy phảilàmthế nào? Mới vừa rồi ta chỉ lo nghĩ biện pháp vào, những chuyện khác căn bảnkhông có suy nghĩ.

Thạch Trung Ngọc imlặng nhìn Lục NgọcKỳ, đây thật là cảnh sát sao?

- Cảnh hoa chỉ nghĩ làmsao vào nhà vệ sinh nam,thật thần kỳ.

ThạchTrungNgọc thở dài nói.

Lục Ngọc Kỳ thở phì phò nhéo hông hắn một cái,đauđến Thạch Trung Ngọc kêumột tiếng:

- Ngươicái xú nha đầu, lẽ nào ngươimuốn mưu sát chồng sao,đau chết lão tử.

LụcNgọc Kỳ khẩn trương nhìnThạchTrung Ngọc, lậptức che miệng hắn, nhỏgiọng nói:

- Ngươi đừng xằngbậy được không? Bị ngườihoài nghi làm sao bây giờ?

Thạch Trung Ngọc tức giận nói:

- Vậysao ngươi nhẫn tâm dùng sức như thế?

-Đừng làm rộn, nếu nhưnhững người kia hoài nghi thì sao?

LụcNgọc Kỳ khẩn trương hỏi.

-Có cái này mà hoài nghi? Bọn họ nhất định sẽ cho rằng, thờiđiểm tavà ngươi làm việc, địa phươngkia bị làm đau mà thôi.

Thạch TrungNgọc nói.

Sắc mặt LụcNgọc Kỳ đỏ hồng, hơithở phào nhẹ nhõm,nhưng lập tứcnghĩtới điều gì hỏi.

- Vậy nếu như địa phương kiabị làmđau, ngươi không phải không còntâm tình làm chuyệnnàyrồi sao? Chúng ta không phải rời khỏi nơi này?

- Sự tình có nặng nhẹ, địa phươngkialàmđau, cũng khôngphải đùa giỡn, nếu như quáđau mà nói, sẽ không nhúc nhích nổi.

Thạch Trung Ngọcnói.

- Vậy ngươi nhanh nằm trên mặt đất,thốngkhổ khóc thét a.

Lục Ngọc Kỳ nói.

ThạchTrung Ngọctức giận trừng nàng:

- Có lầmhay không? Ta nỗ lực phối hợpcông tác của ngươi, ngươi cư nhiên đểta nằm trên mặt đất? Vậy không phải ngườikhác chứng kiến ca còn mặc quần cộcsao?

- Vậynếukhông, ngươi cởi quần cộc ra đi?

Lục Ngọc Kỳ đỏ mặt nói.

Thạch TrungNgọc kinh ngạc há tomiệng, cô nàng này quá hào phóng, cư nhiên cho nam nhâncởi quần cộc? Lẽ nàocônàng này thực cóý đồ bất chínhgì với ta? Không được,lãotửlà một nam nhân trung trinh, làm sao cóthể giấu mấy nữ nhân trongnhà ra ngoài xằngbậy?

- Ta sẽ không xem ngươi.

Lục Ngọc Kỳ xoay người sangchỗkhácnói.

- Cũng khôngđúng, mới vừa rồi cùng ngươi làm loại chuyện đó, bâygiờ ta thống khổtétrênmặt đất, ngươi quaylưng lại, điều này hiển nhiênkhông hợplý.

Thạch Trung Ngọc nói.

-Vậy ngươi muốn thế nào? Lẽ nào cầntaxemđồđạcbẩn thỉu kia của ngươi?

Lục Ngọc Kỳ xấu hổ hỏi.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

-Khó mà làm được, nếu như ngươi muốn nhìn,phải là ngồi chồm hổm dưới đất, mà ngươi còn mặc quần lót, nếu như ngươi cũng cởi, bị ta thấy đượccũng không có gì,bị người khác thấy được, vậy ta thua thiệt lớn.

- Ngươilưu manh, không để ýtới ngươi.

Lục Ngọc Kỳ ngượngngùng xoay người sang chỗ khác.

Thạch Trung Ngọc ngồi chồmhổmdưới đất nhìntình huốngbên ngoài, pháthiện căn bản không có bóngchân, sau đó nói:

- Nếuhaingười kia quả thật là tới do thámmànói, hẳn còn hoài nghi nơiđây, nhưngvìsao khôngcó ngườitới.

Lục Ngọc Kỳ biến sắc nói:

-Lẽnào nơi đây căn bản khôngphải địaphương Bạo Quântới?

Thạch Trung Ngọc tòmò hỏi:

-Trần Thiên buôn lậu cái gì? Vì sao lại chọn tới nơinày giao dịch? Đồ đạc làmsaomang tới?Lẽ nàochỉ là một haivật nhỏ? Tỷ như bạch phiến?

Người Nhật Bản

DTV-EBOOK.COM.VN

Lục Ngọc Kỳlắc đầu nói:

- Không phải, hẳn chỉ là tới thương lượng một chút, căn bản không phải giao dịch hàng.

Thạch Trung Ngọc caumày hỏi.

- Vậycănbản không cần phải tới nơi nàya?Hoàntoàn có thể quang minh chính đại đi tới nhàcủahắn, hoặc là đi công ty, quáncà phê gì đó gặp mặt, cầngì phải ở WC?Còn nữa, coi như ngươi thấy hai người bọn họ cũngvô dụng, cócâu bắt trộm bắt tang vật, không có chứng cứ, ngươi dựa vào cái gì bắt người?

Lục Ngọc Kỳ nói:

- Vì saobọn họ chọn tới đây ta không biết, thế nhưng nếu bọn họ tớinơi nàynói chuyện làm ăn, chúngtacó thểbiết hàngở địa phương nào. Đến lúc đó muốnmai phụcsẽ dễ dàng hơn, cònnữa, ngươi thấy sợi giây chuyền trên cổ ta không?Cái này cănbản khôngphải trang sức, màlà một máy nghe lén,cảnh sát chúng tacó thể từ trong bót cảnh sát nghe được tình huống, ghi âm lại cũnglà mộtchứng cứ.

Sắcmặtcủa Thạch Trung Ngọctrở nên cực kỳ cổ quái hỏi.

- Đó chính là nói, mới vừa rồi chúngtanói chuyện, thậm chíhôn môi, toàn bộ đềuphát sóng trực tiếpở trong bót cảnh sát?

-Dĩ nhiên không phải, ta còn không có mở ra...

LụcNgọcKỳ lời còn chưanói hết liềnphát hiệndây chuyền trên cổ của mình, không biếtlúcnào đãmở ra...

- Nhấtđịnhlà ngươi, mới vừa rồi làm loạn, không cẩn thận đụng tới công tắc.

Sắcmặt Lục Ngọc Kỳ đỏbừng nói.

Sắc mặtcủaLục NgọcKỳ đãđỏ tới không thểđỏ hơnnữa,chuyện mới vừa rồi cưnhiên toànbộ đềubịngười khácngheđược, đếnlúc đó không biết đám ngườikia sẽ nhìn mình như thếnào.

Thạch Trung Ngọc tiến đến trướcmặtmáy nghe lén nói:

- Các huynhđệkhỏe, hiện tại tatuyênbốmột việc, NgọcKỳ đã là nữ nhân của ta, các ngươi không được cóýđồ với nàng.

-Ngươi nói bậy bạgìđấy?

Lục Ngọc Kỳ vội vàng tắtmáy nghe lén, bất mãn nói.

...

Mộtcảnh viên đang ởtrongbótcảnhsát uống càphê, nghebên kia truyền tới thanh âm, đột nhiên phun cà phê ra, dínhđầy người cả nh sát đối diện.

- Tiểu Uông, ngươi cáixútiểu tử này, ngươi muốn chếtđúng không?

- Đội trưởng, xinlỗi,ta khôngcốý.

- Ngheđược cái gì?Vì sao ngaycả càphêcũng phun ra?

Sắc mặt đội trưởngâmtrầm hỏi.

- Mới vừa rồi Lụcsư tỷvì vào nhà vệsinh nam,gặp mộtbằng hữu quen biết, sauđó cùng nhauvào buồngvệ sinh, làm bộ quan hệ bất chính, sauđó nam nhân kiathựcdámchiếm tiện nghi củaLụcsư tỷ, mới vừarồi thậm chí còn tuyênbố, Lục sư tỷ đãlà nữ nhân của hắn.

Sau khiĐội trưởngnghexong, biểu tình trên mặttrở nên vôcùng đặc sắc:

- Chúc tiểu tử này maymắn, ngay cảnữ nhân điên kia cũng dám đụng, ngại mạng của mình dài sao?

Tiểu Uông nói:

-Nhưngmới vừa rồidường nhưLục sư tỷ không quáchống cự vị này

a.

Đội trưởng:

- Ngạch,thật sao? Ah, được rồi, chờ Lục Ngọc Kỳtrở lại, ngươi ngàn vạn lần chớ nóicho nữnhânkia biết ta nghe được chuyện này, ta còn muốn sốnglâu mấynăm nữa, talàđang ở bên ngoàixử lý những sự tình khác biếtchưa, Tiểu Uông, nếu như saunày gặpđược namnhân kia, nhớbảohắn phải đối xử tốt với Ngọc Kỳ, giữ chặt nàng ở trong tay, đừng để nàng xổng ra ngoàilàm khổ nam đồng bàokhácbiết không.

-…

Tiểu Uông.

...

- Nếu không, chúng tađi ra xem một chút? Dường như không cógì tình huống.

Thạch TrungNgọc hỏi.

Lục NgọcKỳ suy nghĩ mộtchút nói:

-Vậyngươiđira trước xem mộtchút,nếunhư khôngcó người, chúng ta cũng nhanh đổiđịa phương.

Thạch Trung Ngọccó chút im lặng,lẽ nàocônàng này thích nhàvệ sinhnam như vậy sao? Đến bây giờ còn muốnở trong này, thật không biếtlà nghĩnhư thế nào, bấtquá ThạchTrung Ngọc mới vừa dự định mặc quần áo, liền nghe được bên ngoàicó tiếng bước chân.

Thạch Trung Ngọc vội vãngồi xổm xuống nhìn mộtchút, không phảigiàycủa hai người trước kia,chỉ làgiàydu lịch cực kỳ thông thường, Thạch Trung Ngọcnhớkỹ dường như Trần Thiên chính là mangđôi giày này.

Nghe được có người tiếp cận, còn đang không ngừng tới bên này, chẳng lẽ thật gặpở đây?

Trong phòng vệsinhcó tấtcả mười phòng, rấtnhanh thìcóthể kiểm traxong, phảilàmgì đây? Thạch Trung Ngọc chứng kiến mỗi phòng không có hoàn toàn phong kín, đầy đủ không gian chomột người, vội vã ra thủ thế.

Lục Ngọc Kỳ hiểu ý tứ của Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc là muốnhai người leo đến phía trên, tuy cóthể sẽ có chút khó chịu, bất quá Lục NgọcKỳ vì đại sự, vẫn quyết địnhủy khuất mìnhmột chút, haingười ômyphục của mình lên, một người tách quamột bên.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn Lục NgọcKỳ, không nghĩ tớicô nàngnày còn rấtlinh hoạt.

Nghe thanhâm bên ngoài đãđến gần, Thạch Trung Ngọctựtaymở khóa cửa, sau đó taylập tức rụt trở về.

Tay Thạch Trung Ngọc mới vừa rút về, cửa đã bịđẩy ra, Thạch Trung Ngọc và Lục Ngọc Kỳ quả nhiên thấyđượcBạo Quân, Bạo Quân căn bản không có quá để ý tình huốngtrong này, thấy không người liềnđi ra, từ góc độ của Thạch Trung Ngọc, vừa lúc có thể nhìn thấy bên ngoài còn có mộttrung niên,là một trung niênđầu trọc, trên mặt còn có mộtnốtruồi.

Kiểm tra xong tất cả gian phòng, Trần Thiên nói:

-Được rồi, nơi này không có người, bênngoàicũng để bảng đang lau chùi khôngcho vào, còn cómột huynh đệgiám sát, hẳn rấtan toàn.

ThạchTrung Ngọcvà Lục Ngọc Kỳ sửng sốt,hai người trước căn bản không phải do thám?Lục NgọcKỳtức giận trừng Thạch Trung Ngọc, ýkia là,ngươi chiếm tiện nghi không củalão nương.

- Trần Thiên tiênsinh, thật vui vẻ vì lần này hợp tác với ngươi.

Đầutrọc nói.

Thạch Trung Ngọc vàLụcNgọcKỳ đều cau mày, những lời này,hai người bọn họđều nghe không hiểu,bởivì câu nàylàdùng tiếng Nhật nói, tuy ThạchTrungNgọc thườngthường xem phim Nhật, nhưng không hiểu quá nhiều.

Haingười cứ mơ mơ màngmàng nghe, cũng may lầnnày cóđặt máy nghelén,tuy Tiểu Uông bênkia cũngkhông hiểu tiếng Nhật, thế nhưng đã hoàntoànghilại, tìm người phiên dịch là chuyện rất dễ dàng.

Bỗng nhiên Thạch Trung Ngọc chứng kiến điệnthoạidi động trong túi Lục Ngọc Kỳ trượt rangoài mộtchút, thầm nghĩkhông tốt,vộivã vươn tay, dời đi ánh mắt của Lục NgọcKỳ, chỉchỉ y phục của nàng.

Lục Ngọc Kỳ hunghăngtrợn mắt nhìn Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc sửng sốt, bất quá rấtnhanh thì biếtvì sao Lục Ngọc Kỳ trừng hắn, bởi vì Thạch Trung Ngọc đang chỉ vàobộngực của đối phương, Thạch Trung Ngọc khóckhôngra nước mắt, hắncăn bản không phảiý đó,ai bảo cô nàng này ômy phụcở trước ngực làmchi?

Chưa thấy qua mỹ nữ đi nhà cầu sao

DTV-EBOOK.COM.VN

Lục Ngọc Kỳ chứng kiến Thạch Trung Ngọc không ngừng chỉ bộ ngực mình, thầm giận, người nàythậtđúng là một lưu manh không hơn khôngkém, ở loạithời điểm này cũng không quên chiếmtiện nghi của mình, tức giận trừng Thạch Trung Ngọcmột cái, sau đó muốnxê dịch qua bêncạnh, hy vọng có thểmượn y phục che mình một chút, miễn cho bị ngườinày không ngừng chiếm tiện nghi.

LụcNgọcKỳ khẽ động, lại làm choThạch Trung Ngọcsợ hãi,nếu như phát rathanh âm, kinh động hai người bên ngoài,vậy không phải lộ tẩy sao? Bất quá Thạch Trung Ngọc nghĩ lại, chuyện này không quan hệ gì tới mình, hà tất để ý như vậy làm gì?

Chứng kiến điện thoại diđộng đãlung lay sắpđổ,ThạchTrung Ngọc thởdài, quên đi, giúp nàng một lần a,cóthể bắt hỗn đảnTrần Thiên kia, đối với hắncũnglà chuyện tốt, tiết kiệm về sau ở trong game gặp phải Trần Thiên, cònphải bị hắn tìm phiền toái.

Nhìn cửa đã đóngchặt, Thạch TrungNgọc biết nếunhư không lên tiếng mà nói, làsẽ khôngbị ngườibên ngoài pháthiện, vìvậy đưa bàn tay tới.

Lục Ngọc Kỳkinh ngạcmởtohai mắt nhìn, nàng thực khôngnghĩtới ThạchTrung Ngọc lớn mật như vậy, cũngdám quang minh chính đạivươntay ra,muốn chiếm tiện nghi của mình, hung hăngtrợn mắt nhìnThạch Trung Ngọc,dùng ánh mắt cảnhcáo hắn, không cho phép xằng bậy.

ThạchTrung Ngọc dùnghình miệng phát âm:

- Điện thoại di động của ngươi sắp rớt.

Chỉ mở miệng,khôngra thanh âm,Lục Ngọc Kỳ khôngcóhọc quamật ngữ, căn bảnkhông lý giải được là có ý gì, Thạch Trung Ngọcđang

định lậplạilần nữa, chứng kiếnđiệnthoạiđã triệt để trượtra ngoài, hiện tại nơinàocòn dámlàm lỡ? Lập tức đưa tay ra.

LụcNgọc Kỳhoảng sợ, còn tưởng Thạch Trung Ngọcmuốn làmgì mình? Theo bản năng giậtmình, kém chút té xuống, may mắnnơi nàylà nhàhàng năm sao, mặc dù là buồng vệ sinh, nhưng ván gỗ bên trongcựckỳ bền chắc, mặc dù động tác của Lục NgọcKỳ lớn như vậycũng không có phát sinh thanh âm.

Thạch Trung Ngọctiếpđược điện thoại di động của Lục Ngọc Kỳ, th ởphào nhẹ nhõm, không có phát sinh thanhâm gì, mặc dù hiệuquả cáchâm của nơi này khôngcao, bất quá chút thanh âm này sẽ không khiến cho phía ngoài chú ý, quả nhiên,Thạch Trung Ngọc lầnnữa nằm úp sấp xuống quan sát, khôngcó kinh động hai người phía ngoài.

Lục Ngọc Kỳ chứngkiến Thạch Trung Ngọc cầm điện thoại di động củamình, có chút không rõ, lúc này Thạch Trung Ngọc cầm điện thoại diđộng của nàngmuốn làmgì, còn tưởng Thạch TrungNgọc chờ nhàmchán,muốn dùng điện thoại di động chơi game, tức giận trừng mắt liếchắn một cái.

Tuy thời điểm điện thoại di độngcủa nàng khởi độngsẽkhông phát ra âm thanh,nhưng cảnh sátnhư nàng thường thường làmviệcở bên ngoài, sẽ càiđặttâm lượng lớn nhất, nếu như lúc này có cái nào mắt khôngmở gọi điện thoạiqua đây thì làmsao bây giờ?

Thạch Trung Ngọc chứng kiến ánhmắt của Lục Ngọc Kỳ thì biết nàngđến bây giờ còn khôngcóý thức được điện thoạidiđộng của nàng thiếu chútnữa thì rơi trên mặt đất,Thạch Trung Ngọc cũng lười giải thích, chờBạo Quân cùng tên đầu trọc kia đi, nói hai câu là có thể giải quyết.

Lục Ngọc Kỳ thấy Thạch Trung Ngọclấy được điệnthoạidiđộng của mình cũng không có làm gì, có chút kỳquái nhưng khôngnói gì,dù sao đã tắt điện thoại, hiện tại Thạch Trung Ngọc không nháosự,đối với nàng mà nói ngược lạicàng tốt, hai người lẳng lặng đợi tình huốngbênngoài.

Hai bên đều nói bằng tiếng nhật, Thạch TrungNgọcchỉ có thể thỉnh thoảng nghe hiểu vài từ đơn giản, căn bản không có hứng thú

nghe, nếu như không phải bởi vì phía trên này khôngthoảimái, Thạch Trung Ngọc dám khẳng định, mình thậm chíđã ngủ.

Qua không sai biệt lắm khoảnghai mươi phút, hai người này cuối cùngrời đi, Thạch Trung Ngọcvà Lục Ngọc Kỳ vội vã từphía trên leoxuống.

- Mới vừa rồi ngươi lấyđiện thoại của ta làmgì?

LụcNgọcKỳ hỏi.

Thạch Trung Ngọc tức giận nói:

- Nếu như không phải ta, lần nàynhiệm vụ của ngươi liền xong, mớivừa rồi điện thoại diđộng của ngươi kémchút rơi xuống.

Lục Ngọc Kỳ sửng sốt, sau đó hồ nghi hỏi:

- Thực sự?

- Nói nhảm, nếu khôngta đi lấyđiệnthoại di động của ngươi làm gì...

Thạch TrungNgọc còn chưa nói hết, liền choáng váng.

Mới vừarồi Lục Ngọc Kỳ épở trênvángỗ, dườngnhư bởivìmột ít ma sát, đưatới áongựtrệ xuống, vú bên phải hoàntoàn bại lộ ởtrước mắt, Thạch TrungNgọc ngốc nhìn địa phươngkia, nướcbọtkém chú t chảy ra.

Lục Ngọc Kỳ theo ánhmắtcủa Thạch Trung Ngọc nhìn,phát hiện tiểu bạch thỏ bên phải của mình hoàn toàn lộ ra ngoài, vội vàng dùngy phục chặn lại, đá ThạchTrung Ngọc một cước nói:

- Ngươinhìn điđâuvậy? Còn khôngmau xoay qua chỗ khác.

Lúc này Lục Ngọc Kỳ cũng phát hiện, quần cộc củaThạch Trung Ngọc đãchống mộtcáilều nhỏ, nhô lên thật cao, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ phávải đi ra.

BịLục Ngọc Kỳđạp một cước, ThạchTrung Ngọcmới ý thức tới mình thấtthố, cảm giác được tiểu huynh đệ lại không an phận, mặt

đỏ lên, quay lưng lại,sauđóbắt đầu mặc quần áo.

Thạch Trung Ngọcmớivừa mặc quầnáo tử tế, quay đầulại, liền thấyLục Ngọc Kỳđang đưa lưngvề phía mình,nhếch mông nhỏ lên, Thạch Trung Ngọcvội vã chemũi của mình,rấtsợ máumũi chảy ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ:Chẳng lẽcô nàngnàymuốn câu dẫn lão tử?

Lục Ngọc Kỳ nơi nào là muốncâu dẫnThạchTrung Ngọc, bởi vìhiện tại Lục NgọcKỳ đangmặc quần,chỉbất quáhơi vểnh môngmột chút màthôi.

Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối, Lục Ngọc Kỳ ăn mặc quá bảo thủ, nếunhư bâygiờ nàng mặc đồ lót trong suốt thìtốt biết bao nhiêu?

Thạch TrungNgọcđang yy, LụcNgọc Kỳđột nhiên quay đầu, thấy được ThạchTrung Ngọcđang nhìn chòng chọc vào môngnhỏcủa mình, sắc mặt đỏ bừng, lại đạp Thạch TrungNgọcmộtcước.

Thạch Trung Ngọc đau đến nhe răng trợn mắt, hắnphỏng chừng, địa phương mới vừa rồi bị Lục NgọcKỳ đạp qua, tám phần mười biến thành màu xanh, cô nàngnày hạ thủ cũng quá ngoan độc.

Chứngkiến Thạch Trung Ngọc đau đến bộ dáng kia, LụcNgọcKỳ không khỏi bật cười:

- Đáng đời, aibảo ngươi nhìn loạn.

Thạch Trung Ngọc ủy khuất nói:

-Được rồi,đầu năm nay người tốt khôngcó hảo báo, giúp ngươi ân tình lớn như vậy, một câucảm ơn cũngkhôngcócònchưa tính,lại còn bị ngươiđá hai cước.

Nghe Thạch Trung Ngọc nóinhư vậy,Lục Ngọc Kỳ tức giận đá thêm một cước:

- Nếu như khôngphải bởivì ngươi, ta sẽmấtđinụ hôn đầu tiênsao? Còn có ý tứ bảota cám ơn ngươi?

Quả nhiên là nụ hôn đầu tiên, Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc,sờ

miệng củamình, dường như hồi tưởng lại cảm giác kia.

Sắc mặtLục NgọcKỳđỏ bừng,không dám cùng Thạch Trung Ngọc sống chungmột chỗ, đẩy cửa đi ra ngoài.

- Nhìn cái gì? Chưa thấy quamỹ nữ đi n hàcầu sao?

Lục Ngọc Kỳ phẫnnộ gầm thét một tiếng.

ThạchTrung Ngọc đổ mồ hôi, khôngkhỏi lo lắng cho danh tiết của mình, Thạch TrungNgọc quyết định mấy phút nữa lại đi ra, miễn cho bị ngườikhác hiểu lầm mình thựcsự ở chỗnày cùng nữ nhân làm gì đó...

Mang theo Tô Mị về nhà

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Qua mấy phút sau,Thạch Trung Ngọc chuẩn bị ly khai địaphương này, thếnhưng hắn biai phát hiện, trên người mình ngaycả một phân tiềncũng khôngcó,chi phiếuvẫn còntrở chỗ của Cơ Như Nguyệt, hiệntại căn bản khôngcó biện pháp trở về.

Thạch TrungNgọc vội vã đẩycửa đi ra ngoài,hy vọng Lục NgọcKỳ vẫn chưađi, nhưng hắn vừara khỏitửu điếm, căn bản không có nhìn thấy cái bóng của Lục Ngọc Kỳ, Thạch Trung Ngọc biai thở dài, xem rahôm nay chỉ có thể đi bộ về.

Có nên đi về muamộtcáiđiện thoại hay không? Không cóđiện thoại quá bất tiện, Thạch Trung Ngọc buồnbựcsuy nghĩ,nếu như bây giờ có điện thoại, thì cóthể bảo CơNhư Nguyệt tới đónhắn về, Thạch Trung Ngọc thở dài, chuẩnbịđi bộ về nhà.

Maymắnnơinày cáchkhubiệtthựcũng không quá xa, đoán chừngmột giờ thì có thể đến nhà.

Trời đã hoàn toàn tối, ThạchTrung Ngọc đi một mình dưới ánhđèn đường, đốtmột điếu thuốc, bất đắcdĩ nhìnbầu trời.

Đột nhiên, một chiếc xe thể thao dừng ở bên cạnh, một nữ hài xinh đẹp hô:

- Thạchcaca, sao một người ở chỗ này? Dương Tử đâu?

Thạch TrungNgọc quayđầu nhìn lại, dĩ nhiên là Tô Mị, Thạch Tr

ung Ngọckhông chút kháchkhí nhảyvào ghế phụnói:

-Ta có chút sựtình nên lưu lai, các nàng đã đi về trước, đưa ta về nhàđi.

- Vậynếu như ta không tới, chẳng lẽ ngươicòndự định đi bộ về?

TôMị kinh ngạc hỏi.

Thạch Trung Ngọc gậtđầu nói:

-Đúngvậy, không có biện pháp, trên người không mang tiền.

Tô Mị kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc,ở nàng cho rằng, Thạch Trung Ngọc cónăng lực như vậy, làm saolại không có tiền?

-Tiền đềuởtrong tay những nữ nhân kia.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấu TôMịnghi hoặc, trực tiếp nói.

Tô Mị không có hỏi tiếp,lái xe tới biệt thự của Dương Tử.

Trong xechỉ có một nammột nữ, khôngmột người nói chuyện,bầu khôngkhí cực kỳxấu hổ, Thạch Trung Ngọc sờ lỗ mũi một cái, cóvẻ như lầntrướcsaukhi cưỡi nữnhân này,thì khôngcó liên lạc qua, hiện tại đột nhiên xuấthiện, tronglúc nhất thời Thạch Trung Ngọc cũngkhôngbiết nói gì.

- Bamẹ ngươiđâu? Sao không đi cùng ngươi?

Thạch Trung Ngọcđánh vỡ không khí ngột ngạt hỏi.

Tô Mị vừa lái xe vừa nói:

- Ta và bọnhọ không phải dùng chungxe,vừa rồi bọn họ lái đirồi, ta thấy ngươimới dừng lại.

- Vậy ngươi cócầngọi điện thoại cho bọnhọhay không? Miễncho bọnhọ lo lắng?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

TôMị suy nghĩ một chút, cuối cùnglấy điện thoạira gọi,Thạch

TrungNgọccũng khônglưuý, kỹ thuậtlái xe của Tô Mị khôngkém, vừa gọiđiện thoại vừaláixe sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng Thạch Trung Ngọcbiai phát hiệnmình sai rồi,phía trướcđột nhiên tuôn ra một chiếc xe, màTô Mịlại không cóchú ý, Thạch TrungNgọcvội vã đoạt lấy bánhlái xoay một vòng, mới miễn cưỡng tránh thoát đi, bất quá xe đụngvàolề đường.

- MịMị,con làm sao vậy?

Trongđiện thoạidồndập hỏi.

Vừa rồi cónịt giây an toàn, hơnnữatốc độ không nhanh, cho nênTô Mị không có bị tổn thương gì, liềnvội vàng nói:

- Khôngcó việc gì, mới vừa rồiđột nhiên xông tới mộtcon mèonhỏ, l àmta giậtcả mình.

-Ồ, vậyngươi về sớmmột chút, cũng bảoDương Tử lái chậm một chút.

Trong điện thoại nói.

- Khôngcóviệcgì, nếu như quá muộn, ta sẽ trực tiếp ngủ ở nhà Dương Tử, sáng sớm ngày mai ba trực tiếp tới trường họclà được.

Tô Mịnói.

Saukhi cúp điện thoại, Thạch Trung Ngọc cười dâm đảng hỏi.

-Về muộn, liền trựctiếp ngủ ở nhàDương Tử? Lẽ nàongươi dự định tối hôm naycùng ta phát sinh chútchuyệngì?

Sắc mặt TôMị đỏ bừng, hiển nhiên nghĩ tớiđêmhoang đường lần trước, tức giận trừng Thạch Trung Ngọc một cái:

- Ngươi đừng có nằm mộng.

Thạch Trung Ngọc cười cười, cũng khôngtiếp tụcsủa bậy, rất nhanh, xe lái đến khu biệtthự Lý Tưởng, ThạchTrung Ngọc chào hỏi một tiếng, bảo vệ mở cổngcho hai người đi vào.

- Tại sao ngươi ở trong nhà Dương Tử? Ba ba ta nói lần trước là ngươi đi họpphụ huynhcho DươngTử? Lẽnào ngươi là cha ghẻcủa DươngTử?

TôMịhỏi.

Thạch Trung Ngọccó chút không biết trảlời thế nào,mìnhquả thật cóthểtínhlà cha ghẻ củaDương Tử, nếunhư lần trước cùng Dương Tử phátsinh quanhệ,TôMị không ở đómà nói, Thạch Trung Ngọc có thể không cố kỵchút nàonói, nhưngbây giờ có chút phiền toái.

Lần trước đẩy ngã Dương Tử và TôMị, hiện tại nếu như thừa nhận mìnhlàcha ghẻ của Dương Tử, đó cũngquá khôngnói nổi?Lên con gáicủa mình? Mặcdù không có quan hệ máumủ, cũng cực kỳ lúng túng a.

- Chẳnglẽngươi thậtlà chaghẻ của Dương Tử?

Tô Mị kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọc suy nghĩ mộtchút nói:

- Kỳthực tuy ta và Dương BăngDao phátsinh qua quanhệ, nhưnglại khôngcó đăngký kếthôn,cho nên ta không biết hiện tại ta đếncùng cótính cha ghẻcủa Dương Tửkhông.

Tô Mị kinh ngạc che miệng, lần trước nàng và DươngTử cùngnhau hầuhạ Thạch Trung Ngọc,Tô Mịđãnghĩ mình có phảiquá mức,quá dâmđãnghay không, nhưng bâygiờ nghe được Thạch Trung Ngọc cưỡi cảhai mẹ con người ta, nàng cảm giácmìnhcó phải quá thuần khiết hay không rồi hả?

- Vậy về sau ngươiđịnh xửlýquan hệ củahai người này nhưthế nào?

Tô Mị hỏi.

Thạch TrungNgọc lắc đầu nói:

- Ta cũng khôngbiết,sao ngươi khônghỏi ngươi? Không phải ngươi cũng cùngta phátsinh chuyện như vậyrồi sao?

Tô Mị bĩu môi nói:

-Ta mới không để bụng đâu, không phải là cưỡi một lầnsao, có gì ghêgớm đâu?

Thạch Trung Ngọc khẽ nhíu mày,bấtkỳmột nam nhân bình thường nào cũng không hyvọng nữnhân mình ngủ qua lại bị người khác cưỡi, bâygiờ nghe TôMị không để bụng như thế, tâm lý của hắn đương nhiên rất khó chịu, nếunhư TôMị cùng người khác phát sinh quanhệ, Thạch TrungNgọc khôngbiếtphải làmsaođịnh vị quanhệ của mìnhvà nàng.

-Được rồi,đã đến, ngươixuống xeđi, ta cũngphảitrởvề.

TôMị dừngxe nói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu,sau đó thuận miệnghỏi.

- Cóđivào ngồimột chút hay không?

- Cũng được.

Tô Mị vừacười vừanói.

Thạch Trung Ngọc kém chút choáng váng, mớivừa rồi chẳng qua là tùy t iện hỏi, aibiết Tô Mị thựcsự đồng ý, Thạch Trung Ngọc có chút phiềnnão, trongnhà đã cómột đốnglớn nữ nhân, bâygiờ còn mang mộtcái trở về, vậy còn đến đâu?

Nhưng đãnói rakhỏimiệng, Thạch Trung Ngọc cũng không thể đổi ý, chỉ phải mangtheoTôMị tiếnvào.

Các cô nương còn không có vào trò chơi, hiển nhiênlà đang đợi Thạch Trung Ngọctrở về, nhìn thấyThạch TrungNgọc mang theo một nữ nhân trở về, tất cảmọi ngườihơicó chút kinh ngạc, bất quá thời điểmở tửu điếmđã gặp quanữhài này, mọi người đều nhiệt tình qua đây chào hỏi.

Ngươi tới lầu hai chúng ta không an toàn

DTV-EBOOK.COM.VN

- TôMị, là ngươiđưa đại thúc trở về?

Dương Tử hỏi.

- Ừm,là ta đưa Thạch ca ca trở về.

Tô Mị hồi đáp.

Dương Tửnhíu mày:

-Ta cảnhcáo ngươi, không cho phép gọi hắncaca, nếu không...ta không phải nhỏ hơn ngươi mộtbậc sao?

Tô Mịcười ha ha nói:

- Đólà chuyện của ngươi,liênquan gì đến ta?

Dương Tử trừng Tô Mị hỏi.

- Ngươichừng nào thìvề?

- A Tử,nói bậy bạgì đấy? Người ta vừa mới tới, ngươi liền hỏi người ta khi nào thì đi, đâycũng quá không cólễ phép.

Hướng Lâmvỗ đầu Dương Tử một cái nói.

- Khôngsao,Lâm Lâm tỷ, ta và DươngTử nói đùa đã quen rồi.

Tô Mị vừa cười vừa nói.

Thạch TrungNgọc cóchútkỳ quáinhìn Tô Mị,lần trước đua xenhìn thấy nàng, cảm giác nàng giống nhưmột tiểu thái muội,nhưng từ lúc đưa hắn về,cảmgiác tiểunha đầu nàydường như thànhthục hơn mộtít, hiệntạilại trở nên lễ phép nhưthế, thật sự là quákỳ quái.

- Đừngcó dùng loại ánh mắt đắmđuối này nhìn chằm chằmvào tiểu cô nương người ta, đừng làm tiểu cô nươngsợhãi.

Hướng Lam chứng kiến Thạch Trung Ngọcnhìn TôMị không chớp, bất mãn nói.

Thạch Trung Ngọcdùng một loại ánh mắt khác thường nhìn Hướng Lam, Hướng Lambị nhìncó chút hoảng hốt hỏi.

- Như nhìn ta ngươi vậy làm gì.

- Lẽ nào ngươi ghen?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Hướng Lamhung hănglếc ThạchTrung Ngọc:

- Cút, quỷmới ghen.

Thạch Trung Ngọc nhún vai nói:

-Vậy được rồi, coi như tatự mìnhđa tình, ta trởvề chơi game.

- Thạch Trung Ngọc, ngươibảota nói ngươi cái gì tốt đây? Trong nh àcó khách, lẽ nào ngươi không thể chiêuđãi khách nhân một chút sao?Cả ngàychỉ biết chơigame.

Cơ Như Nguyệt khôngvui nói.

Hiện tại Thạch Trung Ngọc là có nỗi khổ khó nói, rõràng là kýhiệp ước bấtbình đẳng, buộc lãotử mỗi ngày chơi game, hiệntại ca chủ động đi làm, lại biến thành khôngđúng?

-Mị Mị, ngươi có chơi Thần Lâm hay không?

Hướng Lâm hỏi.

Tô Mị gật đầu nói:

- Ta đương nhiên có chơi,bất quá talà gần đây mới chơi, đẳng cấp không cao, mới hơn haimươi cấp, là mộtChiếnSĩ.

Mọi người kinh ngạc nhìn TôMị,trong trò chơi này, nữ nhân chơi

Chiến Sĩ cũng không nhiều,nữnhân bình thường đềuchỉ chơi Ma PhápSưhoặc CungTiễnThủ màthôi.

Tán gẫu một hồi,Tô Mị liền quen thuộc đámnữ nhân này,Thạch Trung Ngọc bi ai phát hiện, Tô Mịđã hồi phục bản tính, lại biến thành một tiểu thái muội phách lối,bất quá so với lầntrước Thạch Trung Ngọc nhìn thấy nàngthì hơi khiêm tốn hơn một chút.

Nhìn thời gian nhanhchóng trôi qua, Thạch TrungNgọcnhịnkhông được có chút mệtrã rời,lúc này Thạch Trung Ngọcmuốn nằmtrên giường ngủ một giấc thật ngoncỡnào, hoặclàđi chơigame,ngốcở chỗ này thật quá nhàm chán.

PhimHoạt Hình và kinhkịchcủa Thạch Trung Ngọc, toàn bộđều bị những nữ nhânnàyphong sát, TV căn bản làxem khôngđược, để cho ThạchTrung Ngọc căm tứclà, đámnữ nhânnày chiếm điều khiển từ xa, lại cănbản không xem TV,kỷkỷtra tra, trênTV nói gì, Thạch Trung Ngọc một chữcũng nghe khôngrõ.

Dườngnhư nhìn thấu ThạchTrungNgọc buồn chán, Tuyết Sương Yên nói:

- Nếukhông ngươitrởvề chơi gametrước đi?

Thạch Trung Ngọc như được đại xá, lập tức gật đầu ứng thừa.

- Thạch ca ca, ngườita thật vấtvả tới một lần,lẽ nàokhông được ngươihoan nghênh sao? Nhanh nhưvậy liền muốn trởvề chơi game?

Tô Mị làmbộ ủy khuấtnói.

Tô Mị giả bộ quá giống, khiến ngườita khôngkiềm hãm được sinh ra một loại xung động muốn bảo vệ,Thạch Trung Ngọc chịu không nổi a,các cô nương đều dùng mộtloạiánh mắt khinh bỉ nhìn hắn, ngaycả Tuyết SươngYên mới vừa rồi dựđịnh thả Thạch TrungNgọc đicũngkéo ra một chút khoảng cách.

-Vậy tất cả mọi người đichơi game đượckhông?Dùsao ở trong gam e cũngcóthểgặp được?

Thạch Trung Ngọc đưara đề nghị.

Hai mắt các cô nươngtỏa sáng,nhưngrất nhanhthì nghĩ tớivấn đề:

- Máy chơi game củaMị Mịcăn bản không ở nơi đây, không thể chơi game a.

- Đưa nàngvề không phải có thể chơi game rồi sao? Cầngì phảilưu nàng lại?

Thạch Trung Ngọc nhỏgiọng lẩm bẩm.

- Ngươi nói cái gì?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Mới vừarồi thanh âmcủa ThạchTrung Ngọc quá nhỏ, những người khác căn bản không nghe được.

Thạch TrungNgọc đương nhiên không thể nói thật, vội vàng nói:

- Mới vừa rồi ta không cónói gì.

Các cô nươngkhông hẹn mà cùng trừngThạchTrungNgọcmột cái, mới vừa rồicác nàngrõ ràng chứng kiến môi hắn không ngừng máy động, nơi nào làkhôngnói gì? Tám phần mườilà đang nói xấu, cho nên mớikhông dám nói.

Thạch Trung Ngọc nhìn đồng hồ nói:

- Hiệntại đã mười hai giờ,để hai nha đầu này ngủ đi,ngày mai hai người bọnhọ còn khai giảng.

Các cô nương nhìn đồnghồ, lúcnàymớiý thứcđược đã khuya lắm rồi, Cơ Như Nguyệt nhìnTôMịlộ ranụ cười áynáy:

-Ta không nghĩ tới thời gian trôi qua nhanhnhưvậy,hai người các ngươi nhanh đi ngủ đi, ngày hômnay cũng đừng chơi game.

Thạch Trung Ngọc âmthầm vui vẻ, rốt cục có thể giải thoát, đang chuẩnbị trở vềngủ, liền nghe Cơ Như Nguyệt tiếptục lên tiếng:

- Ngọctỷ, ngày mai ngươi cũng đi họp phụ huynh, hôm nay không nênchơigame, về ngủ.

ThạchTrung Ngọc nhức đầu, hiện tại hắnđã quen mỗi ngày chơi game,độtnhiên bảo hắn ngủ, thậtlà có chút khôngthích ứng, bất quávì họpphụhuynh choDương Tử, Thạch TrungNgọc vẫn quyết định nhịn.

- Phòng khách ở lầu một rất nhiều, Tô Mị, ngươi tùy chọn một cái đi.

DươngTử nói.

- Vậy làm saocó thể? Lầumột nào tốt bằnglầu hai? Đi lầu haingủđi.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc chảylệ,vì sao cho tới bây giờ không mời lão tử đi lầu hai? Vì saolãotử chỉ cóthể ngủở lầu một?

- Ta có kiến nghị không biết có thểnói haykhông?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Nóimột chút coi.

Cơ Như Nguyệttrừng ThạchTrung Ngọc mộtcái.

- Ta cũng muốn xin vào lầu hai,ta khôngmuốnở lại lầu một.

Thạch TrungNgọc nói.

- Khôngđược.Sắclang ngươi tới lầu hai,chúngta khôngantoàn.

Cơ Như Nguyệt còn chưalên tiếng, HướngLam liềnnói.

ThạchTrung Ngọc có chút bất đắc dĩ,ca thuần khiếtcỡ nào a, làm sao cóthể không tin ta như thế?

Chứng kiến ThạchTrung Ngọc giảvờ vôtội,cáccô nương cười đến ngãtrái ngã phải.

Thạch Trung Ngọc nói:

-Ta điveà trước.

Thạch TrungNgọcvề phòng, căn bản khôngcó đểý tới Cơ Như Nguyệt nói,trực tiếp đăngnhập vào trò chơi, ngày mai họp phụ huynh nhất địnhlà nhàm chánmuốn chết, đi nơi đó có rất nhiều thời gian để ngủ.

Địa điểm ThạchTrungNgọc xuất hiệnlà phụ cận Phi Hổ trấn, bóp nát quyển trụchồi thành,đi về BạchHổthành.

Gặp lại hoa tỷ muội

DTV-EBOOK.COM.VN

Sau khi đấu giá hộichấm dứt, Cơ NhưNguyệt đã chuyển hơn 2 triệu kim tệ đếnchỗThạch TrungNgọc.

ThạchTrung Ngọc đương nhiên cần số tiền này đi nhờTươngViên sửa chữa trangbị.

Vật giá bây giờ khôngngừng tăng cao, ai biếttiền sửa chữa của Tương Viêncó thể càngcao hay không? Thạch Trung Ngọc từ trong kho hàng lấyhơn 40 móntrang bị Ám Kim cấp 50 ra,sauđó thẳng đến nhà Tương Viên.

-Sư phụ, lão nhângia có ở đây không?

Thạch Trung Ngọc rất lễ phép gõcửahỏi.

Đổi thành trước đây, ThạchTrung Ngọc đi vào nhất định là căn bản không quản những lễ tiết chómá kia, không có một cước đá cửa vào cũng đã rất cho mặt mũi,nhưng bây giờ không được, hiện tại có việc cầu người hỗtrợ, đương nhiênkhông thể vô lễnhư vậy, lão nhân Tương Viên kia, nếunhư tâm tình không tốt, giácả sửa chữa tăng vọt, vậy thì không có chỗ khóc.

Gõ một lát, cũng không thấybên trongcó phảnứng, Thạch Trung Ngọc lẩm bẩm:

-Hiện tạiđãnửa đêm, lão giahỏa này không ở trong nhà thì đi đâu? Chẳnglẽ lạiđitrongnhà quả phụ sát vách?

- Lãođầu chếttiệt, lão tử khinh bỉ ngươi, cả ngàylẫn đêm chỉ biết đi nhà quả phụ.

Thạch TrungNgọc phẫnnộ gầm thétmột tiếng.

- Di, Hinh Vũ Chi Thạch? Tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Một thanhâmkinh hỉ truyền đến.

Thạch Trung Ngọc quay đầu lại, chứng kiến mộtcặptỷ muội sinh đôi cực phẩmđi tới,Thạch TrungNgọc xoa xoa cặp mắtcủamình, đây không phải Lạc Diệp PhiHoavà Lạc Diệp PhiTuyết sao, sao hai nànglại xuất hiện ởchỗ này?

- Sao khôngnói chuyện?

LạcDiệp Phi Tuyết hỏi.

Thạch TrungNgọc nhún vai nói:

- Ta tới tìm thợ rèn, phát hiện vương bát đản kiadĩ nhiên khôngở nhà, được rồi,sao cácngươitớiđịa phươngvắngvẻ như thế?

Lạc Diệp Phi Tuyết nói:

- Ta đương nhiên là tới nơinày giao nhiệmvụ, sáng sớmhôm naytrở lại, đã bị tỷ tỷkéođi tham giađấu giá,người nào biếtrõ đến gần tối đấugiá hội mới kết thúc, phí 130 triệu kimtệmới mua được, loay hoay nửa ngày, vừa mới xử lý sự tình khôngsaibiệtlắm, ngày mai quái vật sẽ công thành rồi.

- Ngày hôm naycácngươi đấugiá được tấmKiến Bang Lệnh thứ nhất? Trực tiếp tặng các ngươi mộtthônxóm?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Lạc Diệp Phi Hoa lắcđầu nói:

-Ngày hôm nay chúngtađấu giá được Kiến Bang Lệnh thứ nhất, nhưng bởi vìPhiHổtrấn của Bạo Quânbị hủy, chonên Kiến Bang Lệnh của chúng ta coi là tấm thứ hai,trực tiếptặng chúngta một thôn trấn.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, không nghĩ tới hoatỷ muội này vận khí tốt như vậy, Thạch Trung Ngọchỏi.

- Hai tấm Kiến Bang Lệnh còn lại bị ngườinàomua được?

Lạc DiệpPhiHoa cười cười nói:

-TấmKiếnBangLệnhthứhai bị LongHồn mua,tấmthứ baBạo Quân mua,bọnhọ đềuđánh giálực cạnh tranh quáthấp, không chuẩn bị đủ tiền, bị chúng ta chiếm tiện nghi, nếu k hôngcái trấn nàysẽ không thuộc về chúng ta.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc,đã sớm biết Bạo Quân kia sẽ không bỏ qua Kiến Bang Lệnh, phụcậnPhi Hổ trấn khôngngừng chứng kiến người của Bạo Quân, không nghĩ tớiBạo Quân thật đi mua KiếnBang Lệnh.

- Đúng rồi, ngày hôm nay có chútkỳ quái, mặc dù Kiến Bang Lệnhlà Bạo Quân bánđấugiá,thế nhưng ngườichơi thànhlập PhiHổ trấnlà một gia hỏatênTrần Hạo, thật không biết là chuyện gì xảyra.

Lạc Diệp Phi Tuyết nói.

Thạch Trung Ngọcnhíu mày, Bạo Quântên thật là Trần Thiên,Trần Hạo chắclà có quan hệ với Bạo Quân, lại ngheLục Ngọc Kỳ nói Bạo Quânliên quanđến sự tình buôn lậu,có thể làbịcông ty khoa học kỹ thuật Trần thịđẩy ralàm người chết thế, hiện tại xuấthiệnTrần Hạo, nhưvậyxem ra, công ty khoa họckỹ thuật Trầnthị thậtđịnh đẩy Bạo Quân ra làm kẻ chết thay.

- Ngươi làm sao vậy? Tự nhiên đờ ra làm gì?

Lạc DiệpPhi Hoa hỏi.

ThạchTrung Ngọc lắc đầunói:

- Khôngcó gì, ah, được rồi,quả phụ mà các ngươi giao nhiệm vụ cũngở phụ cận đây?

-Đúng vậy.

Lạc Diệp Phi Tuyết gật đầu.

- Chung quanh đây nhiềuquảphụ không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Lạc Diệp Phi TuyếtvàLạcDiệp PhiHoađều dùngmột loạiánhmắt quáidị nhìn ThạchTrung Ngọc, một nam nhân hỏi sự tìnhquả phụ,

cái nàyrấtdễdàng khiếnngười ta hiểusai, Thạch Trung Ngọcngay lậptức biết vìsaohai ngườinày nhìn hắn như vậy.

Thạch Trung Ngọc vộivàng giải thích:

-Khôngphải như các ngươi nghĩ, ca uyvũnhư thế,làm sao lạiđixem trọng quảphụ? Coi như coi trọng quả phụ, cũngsẽ không tìmở trong game?

Di,nói đếnDương Băng Dao có tính quảphụ không? Dường như không phải,cũng không biếttên khốnnămđó tai họa nàngchết chưa, chắclà nữ nhâncó trượngphu đã chết mớigọi quả phụ?

Lạc Diệp Phi Hoavà Lạc Diệp Phi Tuyết lườm hắn mộtcái nói:

- Chúng talàm sao biết chung quanh đâyquả phụ nhiều hay không, được rồi,mới vừa rồi nghe ngươi nói lão đầu,quảphụ gì gì đó, làcó ý gì?

Thạch Trung Ngọc chỉchỉ giannhà của Tương Viên nói:

-Lão đầutrongnàylà một Chú Tạo Sư, tatới tìmhắn,thế nhưng hắn thườngthường đi nhàquả phụ, ta cũng không biết là quả phụ nào, nghecác ngươi nói nơi này có quả phụ, vì vậy muốnhỏimột chút.

Lạc Diệp Phi Tuyết gật đầu nói:

- Quảphụ chúng ta muốntìmlà gian nhàsát vách kia.

- Đi, đi tacùng các ngươi, lão nhânkia thườngthường nói quả phụ cáchvách, hẳnlà người các ngươi nói, hôm nay lãotử nhất định phải bắt lại nhược điểm của hắn.

ThạchTrungNgọc nói.

Lạc Diệp Phi Tuyếtcó chút làm khó nói:

- Mới vừa rồi tavà tỷtỷ vẫn do dự, bây giờ đã quá nửa đêm, cóchút NPC sẽ ngủ, ta vàtỷtỷ mộtmực suynghĩcónên chờ đến ngàymai mới tới hay không, hiện tại đitìm nàng dường như có chút không thích hợp.

Thạch Trung Ngọc mãn bất nói:

- Không có việc gì, chúng ta cùngđi bắtkẻthông dâm, nói không chừngdùng chuyệnnàyuy hiếp, các ngươiquest thưởng còn có thể trởnên càng cao.

Tỷ muội Lạc Diệp Phi Hoa không vô sỉ nhưThạch Trung Ngọc, có chút khóxử, không biết cuối cùngcónênđi hay không,Thạch Trung Ngọc thì ývị khuyên bảo các nàng, để cácnàngđi với mình.

Thạch Trung Ngọcđi một mình thật làcó chút sợ, ai biết Tương Viên cóthể thẹn quá thành giận, sauđó giết người diệt khẩu hay không?

Tuy trongtrò chơi tuyệt đối sẽ không chết, thế nhưng rớt cấp sẽ rất đau lòng, hiện tại Thạch Trung Ngọc thậtvất vả mới lên tớicấp 36, mới thăng lên liền cúp, hẳnsẽ cảm thấy đau lòng, thếnhưng nhiều haimỹnữ đi qua, tin tưởng TươngViên sẽ khônglàm loạn.

- Được rồi, chúng ta nghe ngươi một lần, hiện tại đi qua, bấtquá nếu như người tađãngủ mà nói, chúng tasẽ không tiến vào.

LạcDiệp Phi Hoa nói.

Bắt kẻ thông dâm

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc gậtđầu, tuy niênkỷcủa Tương Viênthật lớn, thế nhưng trên thân thể thoạt nhìn chỉ là một trung niên, thân thể còn rất tốt,để một quảphụ không làmchút chuyện tạo người, làm saocó thể trực tiếpngủ? Tám phần mười làở nơi này ra sức càycấy.

Ba ngườiđitớitrước cửanhàquảphụ, bên trong đèn vẫn còn sáng, Lạc Diệp Phi Tuyết đangmuốngõ cửa, Thạch TrungNgọc vội vã ngăn cảnnàng nói:

- Đừng gõ,chúng ta trựctiếpleo tường vào, vòng quasân sau, nhìn trong phòng có phải đanglàm sự tình khôngthích hợp thiếunhihay không.

LạcDiệp Phi Hoa tức giận trừng hắnnói:

- Ngươi thuần khiết mộtchút sẽ chết sao?

Thạch TrungNgọc nhúnvai nói:

- Tavẫn luôn rấtthuần khiết,ta chỉ làcó chút hiếu kỳ mà thôi.

Nói xong Thạch TrungNgọcbắtđầu leotường, tỷ muội Lạc Diệp Phi Hoa rấtbất đắc dĩ,bất quá vẫn theo Thạch Trung Ngọc leo lên, loại chuyện như vậy, tỷ muội các nàng vẫn là lầnđầu tiên làm, tâm tình vô cùng khẩn trương, Thạch Trung Ngọcnhỏ giọngnói:

- Các ngươi nhẹ một tí,đừng phát ra thanh âm quá lớn.

Lạc Diệp Phi Tuyết khẩntrương nói:

-Chúngta như vậy không tốt lắm đâu? Vạn nhất bị người pháthiện, khôngphải rất khóxử sao?

Thạch Trung Ngọccực kỳ vô sỉ nói:

- Loại chuyện này rất đơn giản, ngươinóigõ cửamấy lần,bên trong

không có phản ứng, thế nhưng đèn vẫnsáng,các ngươi lo lắng quả phụan toàn,phấnđấu quên mình xôngvào, dựđịnh ngăn cảnkẻ bắt cóc.

Tỷ muội Lạc Diệp Phi Hoa đồng thờiđổ mồ hôi, thật không hỗlà cặn bã, loại lý donàycũng có thể nghĩ ra được, hai tỷ muội đi vào trong viện, sau đó Thạch Trung Ngọc mang theo hai nàngnhẹ nhàng đi về phíamột cánh cửa sổ.

Tất cả mọingười hơi có chútkhẩn trương, nhấtlàtỷ muộiLạcDiệp PhiHoa, loạichuyện leo tườngnhưvậy,các nàng chưa làmqua,trước đây thậmchíngay cảnghĩ cũng không dámnghĩ, trong lòng các nàng đều sinh ra một loại tâm lý phạm tội, nhưng tỷ muội Lạc DiệpPhi Hoa không biết vì sao tronglònglạicó một chútthưngphấn.

Thạch Trung Ngọcchọc thủngcửa sổ giấy, sau đó ánhmắt nhìn vào, bêntrong không có ai, nhìn bàibiện chắc là nhà bếp, Thạch Trung Ngọc bắtchuyện hai người nhẹ nhàng vòngqua phòngnày, tiếp tục đitới, dự định đi đường vòngra phía sau.

Vừara phíasau, ThạchTrung Ngọc vàLạcDiệp Phi Hoa, Lạc Diệp Phi Tuyết quả nhiênnghe được phòng trong vọng lại thanh âm.

-A,a... Dùng sức... A...

Lạc DiệpPhi Hoa và Lạc Diệp Phi Tuyết nghe mặtđỏ tới mang tai, lúc đầu cácnàng còn tưởng quả phụ nàymột lòng nghĩ tới trượng phu đã chếtở ba ngàn năm trước,ai biết thìra cũnglà loại mặt hàng này, cưnhiên cùng người khác yêu đươngvụng trộm, hơn nữa dựa theo ThạchTrung Ngọc nói, nữ nhân bề ngoàibất quá mới hơnba mươi tuổi kia,lại đicùngmộtông lãolàm chuyện kia...

Ba người chậm rãi tiếp cận, LạcDiệp Phi Hoavà Lạc Diệp Phi Tuyết đương nhiên không cóýtứ đến gần, đãcóý muốn rút đi, nhưng Thạch TrungNgọc saosẽ chocác nàng thoảimáirời đi?

Kéo tay haingười, đitới trước cửasổ, giấy cửa sổđã rách rưới, Thạch TrungNgọc khôngkhỏi thầm than, lão gia hỏa Tương Viên nàythật đúng làcởi mở, cũng không biết tìm vật gì làm lại cửa sổ, cũngđã bắt đầulàm quảphụ nhà ngườita.

Haingười bên trong quá chuyên chú, căn bản không cóchúý tớibên ngoài còn có ba người đangrình coi,nếunhư là Tương Viên ở lúc bình thường, đám người ThạchTrung Ngọcdám rình coi hắn, căn bảnlà nằmmơ,nhất địnhsẽ bị phát hiện, mà bâygiờTương Viên quá tập trung, chỉ cầnba ngườikhông phátra thanh âm quá lớn, làtuyệt đối khôngcó nguy hiểm bị phát hiện.

Thạch Trung Ngọclặng lẽ mở hệ thống camera, ánhmắt ngoạngia chínhlà máy quay, Thạch Trung Ngọc vừa thưởng thức, vừanhìn Tương Viên vận động, tuyquả phụ kiađã hơnba ngàn tuổi, bất quá không khác gì gái30, hơnnữa cònlàloại bảo dưỡngcực kỳ tốt.

Da thịt trắngnhư tuyết, thoạt nhìn cònrất co dãn, mỗimột lần Tương Viên va chạm, quả phụ đều sẽ phát sinh tiếng rênrỉ mê người,tiểu huynh đệcủa Thạch TrungNgọc đã ngẩng đầu đứng thẳng, có chút khó chịu.

Lạc DiệpPhi Hoa và Lạc Diệp Phi Tuyết cũng không tốt gì,cácnàng vẫnlà lầnđầu tiên tiếp xúc được hình ảnhnhư vậy, bởi vì tính chân thực của trò chơi caotới 97%, nghĩalà trừ tử vongvà mộtvài vấnđề khác không giống hiện thực, thìcòn lạiđều không khác gì, cho nên hình ảnh nàygiống như ở trường phimJAV,quá chấn động thị giác, sovớixem phim càng thêm sống động.

Quần củaThạch Trung Ngọc đã không thấy, hai tay khôngbiếtlúc nào đưa tới trước ngực của hai tỷ muội, hai tỷmuội lạicòn tùy ý Thạch Trung Ngọccởibỏ bì giáp trên người các nàng.

ThạchTrung Ngọc tạmthờitắtđichức năng quay phim, nhìn hainữ mộtchút, pháthiện sắc mặt của các nàng ửngđỏ,nhìn chòngchọc vào haingười bên trong.

Chứng kiến hai người động tình, hai tay củaThạch Trung Ngọc càng thêm rasức,bàntay không ngừng xoa bópởtrên ngựcvà mông của các nàng, thỉnhthoảng lướt qua vùng hoa viên thầnbí kia, cảm giác nóng ấm mềm mại, thậmchíđãướt đẫmlàm hắn rất muốnđècả hai ra hành quyết, bênngoài mờtối, Thạch Trung Ngọc cũng không cầnlo lắng hainữ nhân này sẽ pháthiện Thạch Trung Ngọc đồng thời đang sờhai ngườibọn họ.

Bất quáThạch TrungNgọc lại nghe đượchai nữ tử bên người phát r

a thanhâmrất nhỏ, sợ đếnhaitaykhông dám lộn xộn, quả phụ có thực lực gì Thạch Trung Ngọc không biết,thế nhưngthực lực của TươngViênhẳn rất rõ ràng, bịphát hiện, đối phương giận dữ nhất định sẽtrực tiếp độngthủ.

Lúc này Tương Viêncũng bắt đầutrùng kích sau cùng, sau đó hét lớn mộttiếng,nằm ởtrên người quả phụ, bàntay thì không ngừng nắn bópbộ ngực căng trònkia.

Thạch Trung Ngọcchứng kiến Tương Viêncó ý đứng dậy, vội vã kéo hainữ tử xuống,cheánhmắt của các nàng, không chocácnàng nhìn loạn, mới vừa rồitiểu đệ của Tương Viên ở trongthân thể quả phụ, vậy không sao cả, nếunhư rút ra, hai nữ nàythấy được sẽ lỗ vốn.

Hai nữtử cũng kịp phản ứng, ngaylập tức nghĩ đến mới vừa rồi Thạch Trung Ngọccởi bì giáp của các nàng ra, còn xoanắn khắp thânthể,thậm chí còntới nơi thần bí nhất kia, vội vã mặc vào thật nhanh, Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹnhõm, nếu nhưhai người thấy được lẫnnhau không mặc bìgiáp, nhấtđịnh sẽ pháthiện, đếnlúc đó Thạch Trung Ngọcrất phiền toái.

Mangtheo hai người nhẹ nhàngrời khỏi nơinày, trởlại cửa chính, đương nhiênlần này vẫn là leo tường ra.

- Uy, sao ngươi để chúng ta đi ra?

Sắcmặt của LạcDiệp Phi Tuyếtđỏ bừng hỏi.

- Lẽ nào ngươi còn muốn xem? Trò hay đã kết thúc.

Thạch TrungNgọc cười dâm nói.

Lạc Diệp Phi Tuyếttrừng mắt liếc hẳnmột cái:

-Ta không phải ýđó,mới vừa rồi ngươi không phảinóimuốn đi vào bắt kẻthông dâm,sauđóuy hiếpsao.

- Ta nói chơi mà thôi, nếu quảnhư thậtlàmnhư vậy, Tương Viên nhất định sẽ giếtsạch chúng ta.

Thạch Trung Ngọc nói.

Thế ngoại cao nhân

DTV-EBOOK.COM.VN

Nếu như có thể mà nói, Lạc Diệp PhiHoa và Lạc Diệp Phi Tuyết thật muốnmột đao chém chếtThạch TrungNgọc, bởivì nghe hắnhồ ngôn loạn ngữ, hai ngườimới lần đầu tiên leotường, thậm chícòn rình coichuyện phòng the của người khác,kếtquảhỗn đản này nói làđùa giỡn...

Thạch Trung Ngọc chứng kiến ánh mắt của hainàng bấtthiện, liền vội vàng nói:

- Hiện tại chúng ta có thể đi gõ cửa, bây giờ bọn hắn mới vừa làm xong việc, vừa lúc bị chúng ta đụng vào,sẽ cựckỳ xấu hổ,sauđó mơ mơ màngmàng cho chúng ta thứ tốt,sẽkhônghạsát thủ.

Thạch Trung Ngọc nói xong, liền tựtayđi gõ cửa, Lạc Diệp Phi Hoa và Lạc DiệpPhiTuyết đềucó chútbất đắc dĩ.

Mấy giây sau, Thạch Trung Ngọc la lớn:

- Có kẻ gian a, mới vừarồi có một bóng đen từnơi nàybayra ngoài.

Đạo hắcảnh kia kémchút té xuống đất, cái này đương nhiên chính là Tương Viên.

- Không tốt, người này lại chạy đến nhà của sư phụta, không được, ta phải đinói chosư phụta biết, đểcho hắncẩn thận.

Thạch TrungNgọc tiếp tụchô.

Lạc DiệpPhi Hoa imlặng nhìn Thạch TrungNgọc:

- Lãosắc quỷ mới vừa rồi kia là sư phụngươi? Trách không được, códồ đệ gì sẽ códạngsư phụ đó.

Thạch Trung Ngọc khóc khôngra nước mắt, TươngViên chếttiệt, một đời anh danh của lão tử đã bịngươi làm hỏng.

Lạc Diệp Phi Tuyết bị biểutình đặcsắc trên mặt Thạch Trung Ngọc chọc cười, sauđó nói:

-Vậy ngươiđi tìm tên kia đi, chúng ta tìmquả phụgiao nhiệm vụ.

Thạch TrungNgọc gật đầu, sau đó chạy tới nhà Tương Viên, trực tiếp đá tung cửa, sau khiđi vào liền hô to:

- Sư phụ, chớ ngủ, có hái hoa tặc, nhanh đi ra.

Vừa dứt lời, Thạch Trung Ngọc liềncảm giác đầu đau xót,chỉ thấy Tương Viên mặt lộ vẻgiận đứngở bên cạnh, tẩu thuốc trongtaycòn bốc lên tia lửa:

- Kêu laom sòm cáigì? Còncó để người ngủhay không?

ThạchTrungNgọc bĩumôi, ngủ cọng lông, mới vừa rồi cùng quảphụ chơihạnh phúc như vậy a.

- Sưphụ, ngươi đã ngủ rồi?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Nói nhảm, trễ như thế, đương nhiên buồnngủ.

Tương Viên không vui nói.

Thạch Trung Ngọc chỉ chỉy phục trên người Tương Viên hỏi.

- Thời điểm ngài ngủđều khôngcởi quần áo?

TươngViêncó chút xấu hổ nói:

- Ngày hôm nayrènquá mệtmỏi, quên cởi quần áoliền trực tiếp ngủ.

- Ồ.

ThạchTrung Ngọcbuồncười nói.

- Tiểu tử ngươihơn nửa đêm chạy tới làm gì? Muốn chết à?

Tương Viênchứngkiến ánh mắt tựtiếuphi tiếu của Thạch Trung

Ngọc,sắc mặt đỏ lên.

-Ta có hai bằng hữu nhận nhiệm vụ của quảphụ sát vách,vì vậyta theocácnàng qua đâygiao nhiệm vụ, aibiết, dĩ nhiênchứngkiếncó mộtbóngđentừ trong nhà quả phụ bay ra, chỉ sợ là hái hoa tặc trongtruyền thuyết, hơn nữa gia hỏa nàycòndámcan đảmchạy tới nhà của sưphụ, ta lo lắng ngài sẽ gặp phải phiền toái gì, đưatớicúc hoa khó giữ được.

ThạchTrung Ngọc nói.

- Cút, ngươi mới cúchoa khó giữđược.

TươngViên phẫnnộ quát.

ThạchTrung Ngọc ngượng ngùng cười cười, saođó hỏi.

-Sư phụ, ta biết ngươivà quả phụ kia quan hệ không tệ, chúng ta có cần đi xem một chút haykhông?Nếuthật bị đạo tặcchiếm tiện nghi liềnnguy rồi, vương bátđảnkiathựcsựlàmuốn chết, ngay cả bạn gái của sư phụ ngài hắn cũng dám động,tuyệt đối sẽ chết không yênlành.

Khóe miệng Tương Viênco quắp, ThạchTrung Ngọc mừng thầm,mẹ kiếp,bình thường không dám mắngngươi, ngày hômnay rốt cụccó cơhội, nhất định phải chửicho sướngmiệng.

-Sư phụ,chúngtanhanh đi thôi,nói không chừng mới vừarồi vương bát đản kiađã cưỡiquả phụ, tên cầm thú kia, thậm chí ngaycả quả phụ cũng không buông tha, nhất định chính là súc sinh a.

Thạch TrungNgọcchửi ầm lên.

Sắcmặt TươngViêntối đen, Thạch Trung Ngọcchứng kiến sắc mặt của Tương Viên đã khôngdámtiếp tục,rất sợ làm phát bực lão gia hỏa này.

- Có thể làmộtthế ngoại cao nhân đi ngang quanơi đây mà thôi, mới vừa rồi ngươi cũng nóingười nọ tiến vào nhàta,nhưng bằng v ào thực lực của ta,cư nhiên khôngthể phát giácngười kia tồn tại, nhất định là caonhân,nói không chừnglà nhân vật trên mộttrăm cấp.

TươngViênnói.

Dừng mộtchút, gương mặt Tương Viên chân thậtđáng tin nói:

-Thế ngoại cao nhân như vậy là tuyệt đốisẽ không làm loại chuyện trộmgà trộm chónày, khẳng định chỉlà đi ngang quamà thôi,đâylà vinh hạnh của chúng ta. Ngươi đừng vộichửi mắng hắn.

ThạchTrung Ngọc kémchút nôn mửa,lão nhânnày cũng quá không biết xấuhổ, cư nhiên nâng mình lên như thế, vô sỉ tột cùng a, có thể nóimột đờidâm tặc.

- Nói như vậy, chúng takhông cần đi nhà quả phụ nhìn một chút? Mặc dù quả phụ bịtên kia cưỡi, cũng là một loại vinh hạnh?

- Không sai, được rồi, tiểu tử ngươi nhanhcút đi, gặp lại ngươi liền tâmphiền, lão tử buồnngủ.

Tương Viên khoátkhoát tay, bảo Thạch Trung Ngọc nhanhcút đi.

Vô sỉ, mớichơi nữ nhân xong liền muốn ngủ, ThạchTrung Ngọc vội vàng nói:

-Nếu ngàiđã tỉnh, ta tìm còn có chútviệcmuốnlàm.

- Mặc kệcó chuyệngì, ngày mai lạinói.

Tương Viên nói liền muốntrở về phòng.

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ, chỉ có thểsử dụng tất sátkỹ trong truyền thuyết:

- Mới vừa rồi ta dường như thấy bộ dáng của‘thế ngoại cao nhân’ kia,nhìn thậtquen mắt,rốtcuộclà ngườinào nhỉ?

Thân thể Tương Viênrun lên, xoay ngườilại, nghi ngờ nhìn Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươi thực sự thấy rõ hình dáng người kia?

- Không thấy rõ.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tương Viên thở phào nhẹ nhõm, đang muốn đuổi Thạch Trung Ngọc đi,liền nghe Thạch Trung Ngọc tiếp tục nói:

- Bấtquáta nhớ được, tuythấy khôngrõ khuôn mặt,bấtquátarất quen BạchHổthành thành chủ, ngày mai tanhờ hắn phát thông cáo, để hắn ở toàn thànhdán thông báo tìm người,thế ngoạicaonhân như vậy, thànhchủ tuyệt đối sẽ cảm giác hứng thú, tatin tưởngcả thành luôn luôncó một hai người quen sẽ thông qua vóc người biết người này là ai.

Thân thể Tương Viên chấn động,vộivàng nói:

- Đừng, ngàn vạn lần chớ đi,thế ngoại cao nhân như vậy là tuyệt đối không hy vọng bịngười quấy rầy, chúngta cũng không cần đắc tộivị thế ngoại cao nhân kia a.

- Nhưng ta nửađêm không ngủ được, tìm ngươicó việc, nhưng ngươi lại muốn ngủ, nếu như ta thực sự rãnh rỗi buồn chán, nói không chừng sẽ đi Phủ Thành Chủchơimột chút, đếnlúcđó nóilộra sẽ không thích hợp.

Thạch Trung Ngọc vôsỉ nói.

Sắc mặtTương Viên tái xanh, nghe đến đó, hắn làm sao không biết Thạch Trung Ngọc đã sớmđoán được người đóchính là hắn,bấtquá Tương Viênvẫn đánh giá quá thấp Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc căn bản không phảiđoán, mà lànhìn hiện trườngphát sóng trực tiếp.

Quyển trục phục chế chức nghiệp

DTV-EBOOK.COM.VN

- Đượcrồi, tìm ta có chuyện gì nóiđi, bất quá ngươi không thểcông bố hìnhảnh ra ngoài.

Tương Viên nói.

Vẻ mặtbỉổi của Thạch TrungNgọctiêu thất, nghĩa chínhngôntừnói:

- Ta là ngườihiền lành, đốivới người trợ giúpmiễn phí mình,là tuyệt đốisẽ không bán đứng hắn.

TươngViên thiếu chút nữa thì muốn mắng lên, ý tứ trong lời nói của Thạch Trung Ngọc,rõràng biểu lộ sựtình hôm nay,Tương Viên nhất định phảihoàn toàn miễnphíhỗ trợ, bằng không không bàn nữa.

- Phải trả tiền, bằng không gàbay trứng vỡ, ngươicũng không dễ chịu.

Tương Viên trầm mặt nói.

- Ta đột nhiên nghĩ đến, ta dường như không có chuyện gìtớitìm ngươi, ta đi trước.

Thạch Trung Ngọc vừa cười vừa nói.

Tương Viênchứng kiếnThạch Trung Ngọc thựcsự muốnđi, lậptứccó chút gấp, nếunhư chỉ là một mìnhhắn, hắn đương nhiênsẽ không để ý, nhưng quanhệ đến danhtiếngcủaquả phụ, Tương Viênbất đắc dĩchỉ có thể nói:

- Được rồi, miễn phí liền miễn phí,ngươi thật đúng là hảođồđệ của ta.

Thạch Trung Ngọccườiha hanói:

- Sư phụ, ta liền biếtlão nhângiatốt với ta.

Nói xong, ThạchTrung Ngọc lấy ra40 món trang bị Ám Kim nói:

- Phiền phức giúpta sửachữa những trang bịnàymột chút.

Lần trước cùng Tương Viên nói chuyện, Thạch Trung Ngọc biết, n hữngtrang bị này đều cần năm chục ngàn mớicó thể sửachữa một món, 40món là hai triệu kim tệ, không nghĩ tớihôm nay khôngchỉ miễn phínhìn xuân cung, lại còn tiếtkiệm hai triệu kim tệ, kiếm bộn rồi.

-Được rồi, để những trang bị kiaởlại chỗ này,hai ngàynữatới lấy.

Tương Viên thản nhiên nói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, lấy thực lựccủa Tương Viên căn bản không quan tâm chút phí tài liệu, chỉcần hắn tùy tiện chế tạo một kiện trang bị, là cóthể bánđi hơn mấy triệucũng khó nói.

Lưu lại trang bị, ThạchTrungNgọc liềnrời tiểu việncủa Tương Viên, lúc đira,nhìn thấyhainữtử đãở trước cửa chờ hắn.

-Saocác ngươicòn ở chỗ này?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Lạc Diệp Phi Tuyết cười nói:

- Tavừa mới chuyển chức thành chức nghiệp ẩn, nhìn ngươi cómò được chỗ tốt gì không.

Thạch TrungNgọc kinh ngạc nhìn Lạc Diệp Phi Tuyết:

- Ta khôngđược chỗtốt gì, chỉ bất quá tiết kiệm hai triệu kimtệ mà thôi, ngươi được chức nghiệpẩn gì?

- Giống như tỷ tỷ, cũng làHuyễn Ảnh Cung Tiễn Thủ.

Lạc DiệpPhi Tuyết nói.

Thạch Trung Ngọc càng ngạcnhiên hơn hỏi.

-Chức nghiệp ẩn có thể haingườiđồng thời sởhữu?

Lạc Diệp PhiHoa nhàn nhạtnói:

- Kỳ thực mỗi chức nghiệp ẩn đềulà tính chấtđặc thù, chỉ có thể một người sở hữu, trừ khi người nàyxóa nick, mớixuất hiện người kế tiếp, bất quáquả phụ cho chúng ta mộtquyển trục đặc thù, quyểntrụcphục chế chức nghiệp, danh nhưý nghĩa, có thểphục chế bất kỳ chức nghiệp nào.

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi:

- Bởivì Phi Tuyết là Cung Tiễn Thủ,cho nêndứt khoát phục chế nghềnghiệp củangươi đúnghaykhông?

Lạc DiệpPhi Hoagật đầu, Thạch Trung Ngọc cực kỳ hứng thúvới quyểntrục kia, trong phòng làm việc, hiện tạiHướngLâm và Dương Tử còn không phải chức nghiệp ẩn, nếunhưđạt đượchai quyển trục, thìcóthể để chohai người này chuyển chứcthành chức nghiệp ẩn.

Đốivớiưu thế của chức nghiệp ẩn, Thạch TrungNgọc cực kỳ hiểu rõ, nếu như các nàng có thể chuyển chứcthành chức nghiệp ẩn, đối với sau nàyphát triểnsẽ tốt hơn rất nhiều.

- Đúng rồi,mai ngươi có thời gian hay không?

Lạc Diệp Phi Tuyết hỏi.

Thạch Trung Ngọcnói:

- Ta chỉlàmột người chơi tự domà thôi,mỗingàyđềucó thời gian, cần làm gì?

- Ngày mai Lạc Diệptrấn chúngtađốimặt quái vật công thành, đến lúc đó ngươi có thể tới hỗ trợhay không?

Lạc Diệp Phi Tuyết hỏi.

Thạch Trung Ngọc cúi đầu trầmtưnói:

- Đi, đến lúc đótasẽđi, bấtquásợrằng chỉ có thể một mình ta,dù sao phònglàm việccủa chúngta lấy kiếm tiền làm mục đích, không có khả năng miễn phítrợ giúp người khác,tacó thểbởi vìquan hệ bằng hữu đi qua hỗ trợ, nhưng những người khác không nhất định sẽđi.

Đạt được Thạch Trung Ngọc khẳngđịnh, tỷ muội Lạc DiệpPhiHoa đều mừng rỡ nói:

- Khôngcóviệc gì, chúng ta có thể trả thù lao, lần trước Phong Vân Thànhcho cái giágì,chúng ta trả gấp đôi được không?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, Lạc Diệp Phi Hoa còn tưởng Thạch Trung Ngọc không hài lòng, vìvậy nói:

-Vậy chogấp bađượcchưa?

Thạch Trung Ngọc cườikhổ nói:

-Tiền không phải vấn đề, dựa theo giá cả của Phong Vân Thànhlà được,chỉlà trênthời gian không biếtcó vấnđề hay không, nếunhư đến lúcđó các nàng có nhiệmvụ gì mà nói, chỉ sợ không qua được.

LạcDiệp PhiHoa và LạcDiệp Phi Tuyết cũng không quá lưu ý nói:

- Được rồi, đến lúc đó nếunhư các ngươi rãnh rỗithìtới,nếu không có thời gian cũng không sao.

Thạch Trung Ngọc gật đầu,cùnghai nàng rời khỏi nơi này,Thạch TrungNgọc nói sựtình bắt chẹt Tương Viên cho hainữ.

LạcDiệp Phi Tuyết bật cười nói:

- Ngươi như vậykhông thích hợp a? Hắn chính làsư phụ củangươi, ngươi bắt chẹt hắn như vậy, lẽnào khôngsợvề sau hắn không đểý tới ngươi?

Thạch Trung Ngọcnói:

- Không có việc gì, lão gia hỏa kia hắn cònkhôngđến mức nhỏ mọn nhưvậy, hơn nữa haitriệumà thôi, đối vớithợ rèncóthể chế tạo Tiên khí mànói,căn bảnkhôngcần lưu ýchút nào, hắn sẽ không để ý chút tiềnlẻ như vậy.

Lạc Diệp Phi Hoasuy nghĩ một chútnói:

-Vậy vềsau ngươi tốtnhấtđừng cầm chuyện này đibắt chẹthắn nữa, quá đắc tội hắn, đối vớingươi cũng khôngtốt.

Thạch Trung Ngọc cười cười nói:

- Yêntâm đi, ta cònhiểu được phântấc, được rồi, cho các ngươi xem thứtốt.

Hai nữ tử cóchútkỳ quái, Thạch Trung Ngọccó đồtốtgì cho các nàng xem.

Mặc dù hơn nửa đêm, lại ở địaphương vắng vẻ, nhưng vẫncó không ítngười chơi, Thạch TrungNgọc kéo hai nữ tử đitới mộthẻm nhỏ.

LạcDiệp Phi Hoa cau mày hỏi.

-Rốt cuộc muốncho chúng ta nhìn cái gì?Đừng thần thầnbíbí như vậycó được hay không?

Thạch Trung Ngọc nhìnxung quanh, coinhưan toàn, vìvậythầnbí nói:

-Xemthìbiết.

Chia sẽ chohai nữtửđoạn video mớivừa rồi thu được, trước mắt ba người xuất hiệnmột tảng đá, phía trêncó một màn hình, đang chiếu một ít gì đó.

Lạc Diệp PhiHoavà Lạc DiệpPhi Tuyết ngay lập tứcmặtđỏ tới mang tai, một tả một hữu hung hăng nhéoThạch Trung Ngọc mộtcái.

Thạch Trung Ngọc đaukêu một tiếng, thống khổ hỏi.

- Thứtốt chia sẻcho các ngươi,cácngươi không cảm ơn còn chưa tính, lạicòn ám hại ta?

Nhất Long Song Phượng

DTV-EBOOK.COM.VN

LạcDiệp Phi Tuyết trừng hắn một cái nói:

- Ai bảo ngươiđểcho chúng ta xem loại video bẩn thỉu này?

Thạch TrungNgọc im lặng nói:

- Lúc trước thờiđiểm chúngta trốn ở bênngoài phòng, hai người các ngươi chẳngphải mắt nhìn không chớp sao...

Lời còn chưa nói hết, ThạchTrung Ngọc đã bị hai người quyền đấm cướcđá, Thạch TrungNgọccười ha hamột tiếng, trongthành thị là cấmPK,hai người này chỉ bất quá là đánhđùamà thôi, đừngnói hiện tại Thạch Trung Ngọc mặc trọnggiáp,coinhư khôngmặc gì cả,sợ rằng hai người này côngkíchcũng chỉlàxoa bóp cho Thạch Trung Ngọc.

Lại nói sáng mai, TiếuSơnbảolão tử qua chỗ củahắn, tiếp nhận chức quan, thất phẩm Tử Kimhộ vệ,hiện tạiđã qua mười haigiờ, khôngbiếtcótính ngày thứhai không, Thạch Trung Ngọc suyđi nghĩ lại, vẫn quyết định đi qua một chuyến.

Sáng sớm ngàymailà khẳng định không rãnh, tuyệt đốiphải đi theo Dương Tử vàTô Mị họp phụ huynh, hơn nữa coinhư đi, cũng sẽ bị Tiếu Hàm quấy rầy, bây giờ hơn nửa đêm, Tiếu Hàm hẳn đã ngủ a?

Thạch Trung Ngọc đitới Phủ Thành Chủ, lãoquản gia lại còn không ngủ, hỏi.

- Không biết công tử đêm khuya đếnthăm, làvì chuyệngì?

ThạchTrung Ngọc nói:

- Đươngnhiênlà bởi vì chuyệnTửKim hộvệ, ngươi phải biết, sáng sớmngày mai tới, sẽbị Tiếu Hàm kéo đi nghe hát, quá tốn thời gian.

Quảngia có chút khó xử nói:

- Mặcdùbây giờ tiểu thư đã ngủ, thế nhưng Thành Chủ Đại Nhân cũngđã ngủ, công tửkhông biết, từ khi tiểu thưbắt đầu hát kịch hoàng mai, hiệu suất làm việc của lãogia đềcao gấp ba, mỗi ngày giấuở trong thưphòng không dám ra ngoài, cho nên bây giờmỗi ngày đều đi ngủ thật sớm.

Thạch Trung Ngọc có chútđau đầu, Tiếu Sơn cũng thật là,xemra chỉ có thể ngày maitới,hy vọng ngàymai Tiếu Hàm có thể nghỉ một ngày.

Ngoại trừ Phủ Thành Chủ,hiệntại Thạch Trung Ngọcđã không có chuyệngì có thể làm,quyết định đi ra ngoài luyện cấp, lúc này Cơ Như Nguyệt gọi điện thoại tới.

-Ta không phảibảo ngươi, không cho phép chơi game sao?Hiện tại đã nửa đêm, nhanh đingủ,nếu như ngày mai họp phụ huynh không có tinhthần thì làm sao bây giờ?

Cơ Như Nguyệt bất mãn nói.

Thạch TrungNgọckhông sợhãi nói:

- Khôngcó việc gì, ngày mai tađã tinhthần sung mãn, ngươikhông cầnđểý đến.

- Khôngđược, phải ngủ.

Cơ Như Nguyệtcường ngạnh nói.

Thạch Trung Ngọc không có biện pháp, chỉ cóthể đàng hoàng đáp ứng,dù sao hiệntạicũng không có nhiệm vụ gì, đơn thuần đi giết quái luyện cấpcũng không có ýtứ, vậy trở về ngủ đi.

Lykhai tròchơi, Thạch TrungNgọc an ổnnằm ở trên giường, hắncó chút hoàiniệm cảm giác này, từkhi có máy chơi game, Thạch Trung Ngọc đã không còn ở trên giường ngủ nữa.

Ở trongcabin chơi game, không khácgì giấc ngủ,mặcdù người đang ngủ, nhưng đại não không có đình chỉ vận động, cho nên tiếnvào máy chơi game,hầu nhưvẫnlà ngủ,hơnnữa bởi vì trong cabin đặt

doanhdưỡng dịch, cũng không cầnlo lắngtốchấtthân thể biến kém.

Thạch Trung Ngọc đang chuẩn bị anổn ngủ một giấc, lúc nàycửa phòng bịgõ, Thạch TrungNgọccó chútbuồn bực,chẳng lẽ là Cơ Như Nguyệt không tinlão tử sẽ đànghoàngngủ, quađây thăm dò?

Mở cửa,Thạch Trung Ngọc sửng sốt, người đếnkhông phải CơNhư Nguyệt,mà là hai TiểuLaLụmặc quầnáo ngủ gợicảm.

Hai người này mặc đồngủ đều là loại trong suốt, bên trongchỉ mặc quần lót, những thứ khácđềukhông có, hai điểm đỏhồngnhư ẩn như hiện, tưthế thẹn thùng, làm Thạch Trung Ngọc thèm ăn nhỏ dãi.

Thạch Trung Ngọc nuốt nước miếng một cái, ngẩngđầu nhìn trời, không dámnhìn hainha đầu này:

-Hai nha đầucác ngươi tớinơi này làm gì? Chẳng lẽ không biết ngày mai phải đi học rồi sao?Nhanh về ngủ đi.

Dương Tử trực tiếp nhào vào trong lòng ThạchTrung Ngọc, phảng phất như bạchtuộc, cáimiệng nhỏ nhắn dán tới môiThạch Trung Ngọc, bắt đầu hôn.

Lựcý chícủa Thạch Trung Ngọc vốn không mạnh mẽ, bịDương Tử pha trò như thế,nơi nàocòn cóthể chịu được? Ngaylập tứcphối hợp động táccủanàng bắtđầuhôn, đồng thời còn vươn tay kéo Tô Mị qua, mangnàngvào trong phòng,sau đóđóng cửalại,khóa trái.

Sắc mặtTôMị đỏbừng nhìn hai người, ngàyhômnay nàng vàDương Tử vốn muốn ngủ chung với nhau, thế nhưnghai tiểu cô nương hoạt bátlàm sao bằnglòng ngủ sớmnhư vậy?Dĩ nhiên là hàn huyên, không biết vìsao trọng tâmcâu chuyện luôn vây quanh ThạchTrung Ngọc.

Hai nàng dĩ nhiênnóiđến lần trước cùng Thạch Trung Ngọc đi khách sạn,sau đó đều cảm thấy cả người khô nóng, Dương Tửđề nghị đi tìm Thạch TrungNgọc, lúcđầu Tô Mịkhôngmuốn tới, nhưng không lay chuyển được Dương Tử yêu cầu,cho nên chỉ phải đi theo.

Hai người thương lượng xong, nếu như Thạch Trung Ngọc đãngủ,

hoặc đang chơi game mànói, vậy quên đi, TôMị vốn tưởng Thạch Trung Ngọcđã ngủ,trong lòng căn bản không có hy vọng gì,bấtquá vẫn có chút chờ đợi cùng Thạch Trung Ngọc làm tiếp loại chuyện kia, thiếu nữ mới lớn,vừamới trải qua trái cấm, ăn tủy trong xương mới biết nó ngon,làmsaocó thể kiềm nén được.

Ai biết, mớivừa gõ cửa, Thạch TrungNgọc liền tớimở, trong lòng Tô Mị có chútkhẩn trương, thời điểm Thạch Trung Ngọc hỏi, cũng không biết phảinóithếnào, DươngTử lại chủ động nhưvậy, trực tiếp nhảy vào trênngười Thạch Trung Ngọc, sauđóhai người bắt đầu kíchhôn.

Bỗng nhiên Tô Mị cảm giác trên người mình có chút khác thường, ngay lập tứcphát hiện lang trảo của Thạch TrungNgọcđã đặtở trướ c ngực nàng,tuy hiện tạiThạch Trung Ngọc đang hôn Dương Tử, nhưng tay lại đặtở trước ngực mình, bóp bóp xoa xoa, làm bầu ngực mềm mại trắng muốt không ngừngbiến hình, khôngbiếtvì sao trong lòng TôMị sinh ra một ít cảm giác hưng phấn, miệng nhẹ nhàng rên rỉ.

Haingười bất tri bất giác đãbị Thạch TrungNgọcdẫntớibên giường, sắc mặt DươngTửđỏ bừng từ trên người Thạch Trung Ngọc bò xuống,hô hấp không khí, mới vừa rồi kém chút nghẹn chết.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, thả Dương Tử ra,lại hôn Tô Mị, làmdụchỏacủaTôMịbị đốt cháy, sau khi hôn hoàn tất, Tô Mị phát hiện áo ngủ trên người DươngTửsớmđã biến mất không thấy, đang ghé vào trên lưng Thạch Trung Ngọc, dùnghaibầu vúmềm mại cọ xát Thạch Trung Ngọc.

Cảmgiác mềmmại hung hăng kích thích hắn, khiến cho Thạch TrungNgọc phảng phất như tiến vào đống lửa, cảngườiphát nhiệt.

Mới vừa rồi ThạchTrung Ngọcởtrong game đã bị hai tỷ muội Lạc Diệp Phi Hoa làm cho dục hỏa tăng vọt,hiện tại vừa lúc lạigặp phải hai cô nàng tự mình đưa tới cửa,lập tức thú tính đại phát, kéo Dương Tử đến trước mặt,đặt lên giường, thô lỗ lột bỏđạo phòng tuyến cuối cùngtrên người nàng.

Quần áo dơ

DTV-EBOOK.COM.VN

Toàn bộ thânthểgần như hoàn mỹ hiện rở trước mắt hắn, da trắng như tuyết,hai bầu vú rung rinh theođộngtác của hai người, phía dưới lông maonhung nhung, thấpthoáng có ánh nước trong suốt chảy ra, ThạchTrung Ngọc không ngừng thưởng thức thân thể đầy nhựa sống này.

Theo nụ hôn dần dần đi xuống, quabầu ngực, lại xuống phầnbụng phẳng lì không chút mỡdư thừa của thiếu nữ, thời điểm miệng hắnchạm vào khu vực thần bí kia, DươngTửkhông khỏi rên rỉ thật lớn, thân thể mềm mại vặnvẹo co giật, trong khe suối không ngừng trào rachấtdịch trongsuốt.

- A...

Kèm theoDươngTửrên rỉ, nộ longcủa Thạch Trung Ngọcđãđưa tới cửa mình của nàng, không ngừng masátlấy âm hạch, làmcho nàng càng rên rỉto hơn,bờmông hẩy lên, ánh mắt mịnhãn như tơ, như đang xin hắnhãy nhanhvào đi,đừng trêu chọc nàng nữa.

Thạch Trung Ngọc cũng đã không chịunổi,nộ longhátvang thẳng tiến, trong phòng truyền đến thanh âmnguyên thủy nhất, tiếng nước va chạmbạch bạch… cực kỳ kíchthích người,Thạch Trung Ngọccảmthấy tiểu đệ như được hàng nghìn bàn tay nhỏ bé ướt át xoa nắn, làmhắn sướngtêcảngười, càngra sức ra vào hang động chật hẹpkia, chỉ chốc lát,Dương Tử liền cầu xin tha thứ.

Mộtbên TôMị cũng sớm không chịu nổikích thích,y phục trên người toàn bộ biếnmất, Dương Tửkhông được, TôMị lập tức chủ động điliên nhậnca, nghênh đón Thạch TrungNgọc trùng kích.

Bởi vì đã quá kích thích, nênhoa viên của nàngvốn đãướt nhẹp, khôngcần Thạch TrungNgọc khởi độnggì cũng cóthể dễ dàng đi vào nơi thần thánh kia.

Tô Mị rên lênmộttiếng sung sướng, phía dướico thắt dữ dội, lần

này không phải lần đầu tiên, không cóđau đớn, chỉcó cảm giáclàm người ta dục tiên dụctửmà thôi.

...

Vân thu vũ hiết, Thạch Trung Ngọc nằmở trên giường, Dương Tử vàTô Mị một tả một hữunằmở trong lòng ThạchTrung Ngọc.

Nhẹ nhàng nhéo nhéo mông nhỏ của hai nàng, Thạch Trung Ngọc nói:

- Hai ngườicác ngươi nhanh trởvề đi,miễn cho sáng sớmngày mai bị người phát hiện.

- Tại sao có cảm giác giống như hai chúng ta tới yêu đương vụng trộm ấy nhỉ?

Dương Tử bất mãn nói.

-Ngươi vốnlàtới vụng trộm, Như Nguyệt tỷ mới làbạn trai của Thạchca ca.

Tô Mịnói.

-Ngươi cái tiểu nữ hài, ngươikhông phải cũng theotới sao, còn nữa, Như Nguyệttỷ đã biết sự tình củata và đại thúc, nàng không có phản đối.

Dương Tử nói.

Tô Mị kinh ngạc mởto hai mắt nhìn:

- Khôngthể nào?Như Nguyệt tỷ dĩ nhiên biết sựtình của ngươi và Thạch ca ca, cònkhông cóphản đối?

-Đúng vậy, được rồi, sựtình của ngươita cũng nói với Như Nguyệt tỷ, nàng cũng không có nói gì.

DươngTử nói.

TôMị còn không cótừ trong khiếp sợ tỉnhtáo lại, liền nghe Dương Tửnói nàng cũngbị bán đứng, Tô Mị tức giận hunghăng bóp ngực

DươngTử một cái nói:

- Trách không được ta cảm giác ánhmắtcủaNhư Nguyệt tỷ nhìnta cóchútkỳquái.

DươngTử lay động bả vaicủa Thạch Trung Ngọcnói:

-Đạithúc ngươi thấy không? Mớivừarồi Tô Mịdĩ nhiên xâm phạm quyền lợi của ngươi,ngươi phảibiết,bộ ngựccủa talàtàisản riêng của ngươi, Tô Mị lạidámđụngvật củangươi, ngươinói phải xử trí nàng như thếnào đây?

Thạch Trung NgọckéoTô Mị qua nói:

-Nha đầu, vậy ngươicũng bóp ngực nàng khôngđược sao,takhông ngại hai người cácngươi lắc tới lắc lui.

Tô Mị vộivã muốn tránh, Dương Tử lậptức leo đếntrên người ThạchTrungNgọc nói:

-Đại thúc, ngươi cần phải nắmchặt nàng, xemta trảthùtiểu nữ hài này nhưthếnào.

Tô Mị bị Dương Tử bóp một cái,khuôn mặtđỏ bừng, bất mãn muốn bóp trởvề, Dương Tử cũng không chịu thua, hai ngườibắt đầu bóp lẫn nhau, Thạch Trung Ngọc thấy lạinhiệt huyết sôitrào, hai nha đầunày lại quang minh chính đạikhiêu khíchlão tử như vậy,Thạch Trung Ngọc khôngthểnhịn, lần nữađặt hainàngở dướithân.

Saumột phen mây mưa, hai tiểu nhađầurả rời nằmở trên giường, bất quálẫn nhau đều muốn chộpngực của đốiphương, Thạch Trung Ngọcđổmồhôi, hainhađầu này sẽ không có ham mêđồngtính chứ!? Đều loại thời điểm này cònkhông buông tay.

Vỗmông hai tiểunha đầu mộtcái nói:

- Nhanh mặcquần áo ly khai, hiệntại đãbốn giờ, nhanhdành thời gian ngủ mộtchút, ngày mai còn phải dậy sớm đấy,đừng cóđể thànhmắtgấu mèo.

Nghe đượcsẽ biến thành mắt gấu mèo, hai ngườimới buông tay,đối với nữ nhânmà nói, mỹ dung mới là sự tình trọng điểm nhất, các

nàng cũng không muốn ngàyđầu tiênkhaigiảng, đểđồng học cả lớp chếgiễu.

Sau khi hai người rời khỏi, Thạch Trung Ngọcnhìnvết bẩn trên giường, ai, cònphải tự mình tớixử lý a, tùy tiện tìm giấy xoa xoa, sau đónằm xuống ngủ.

Ngày hômsau, tiếng gõcửađùng đùng đùnglàmcho Thạch Trung Ngọc từ trong ngủ mơ tỉnh lại, thốngkhổtừ trên giường đứng lên, đãlâu không có để các cô nương gọi hắn rời giường, Thạch Trung Ngọc thật có chút không quen,kéo cửa ra, phía ngoàiquảnhiên là Hướng Lâm.

-Lẽ nào ngươi không thểgõnhẹ một tí sao? Học tỷ tỷcủa ngươi, ôn nhu một chút.

Thạch Trung Ngọc vò đầu nàng nói.

Sắc mặt HướngLâmtrở nên đỏbừng, ngượng ngùng ly khai, Thạch Trung Ngọc có chút kỳquái, nhìn mình một chút, tuy phía dưới nhô lênthật cao,bấtquá Hướng Lâm cũng không đến nổi xấu hổ như thế!? Nàng cũng không phảichưa thấyqua.

Lẽ nàonàng là HướngLam?Thạch Trung Ngọcvộivã lắc đầu, thấp giọnglẩm bẩm:

-Thếđạo này thậtkỳ quái,một tiểu côương ôn nhu như vậytới gõ cửa, cư nhiên lại phát sinh tạp âm lớn như vậy, bi kịch a.

Sau khi mặc quần áo xong,đi tới phòngkhách,TuyếtSươngYên cau mày nhìn Thạch Trung Ngọc hỏi:

-Y phục trên người ngươi đã baolâu chưa giặt?

Thạch TrungNgọc nỗ lựcsuytư một chútnói:

- Dường như từ khi mua về đến bây giờcòn chưagiặt qua.

Sắc mặt các cô nương biến đổi, không hẹn mà cùng cách Thạch Trung Ngọc một chút, biểutình trên mặt Thạch Trung Ngọc trở nên khó coi không gì sánh được, cáinàyrõràng không phải lỗi của hắn, mà là ThạchTrung Ngọc chỉ cómộtbộyphục, Thạch Trung Ngọc

cũng khôngmuốn bởi vì giặt quầnáo, sau đó lại chỉ cóthể mặc váy liền áo.

- Đại thúc, bây giờ ngươi có tiềnnhư vậy, vìsao không biết mua cho mình một bộ quần áo?

DươngTửbuồn bực nói.

Thạch TrungNgọcsuy nghĩ một chút nói:

- Vậy sau khihọp phụhuynhxong,ta lại đi mua hai bộ trở về.

Vẻ mặt DươngTửđau khổ nói:

-Vậy được rồi, ngàyhôm nay ngươi cũng chỉ có thể mặc y phục bẩn thỉu này đihọp phụ huynh.

Thạch Trung Ngọc bĩumôi, trong lòng có chút buồn bực, trước đây không phảiđều mặc nhưvậy sao, vì sao ngày hôm nay mới nói?Tuy quần áo bên ngoài không đổi,nhưng quần cộc vẫnđổi hàng ngày khitắm rửa, hơnnữamỗi ngàynằmtrong cabin trò chơi, trên người không có mồ hôigì, y phụcrất dơ sao?

Ăn xong điểm tâm, Thạch TrungNgọc lái xecủa Dương Tử, chở Dương Tử và TôMị đi trường học,xe củaTô Mị cònở trongbiệt thự của Tuyết SươngYên,TôMịnói thời điểmđi học, phụ mẫu cấmnàng láixe, chonên chiếc xe kia, sợ rằng phải có một đoạn thời gianở lại trong biệtthự rồi.

Tô Mị cũng rất thoải mái giao chìa khóa cho các cô nương, tùy tiện các nàngdùng.

- Thạchcaca, ngươi chơi đua xe một lần nữa có được hay không? Đểcho người ta thưởngthứckỹ thuậtcủa ngươi.

Tô Mị tiếnđếnbên tai Thạch Trung Ngọc nói.

Thạch TrungNgọclắcđầu nói:

- Không được,đêmqua sao ngươi không nói? Khi đókhông cóngười, bây giờ là giờ cao điểm, biểu diễncáirắm, ngươi muốn chết đừng kéo ta vào,tacòn muốn sốnglâu một chút.

- Ta chínhlà không muốn chết, cho nênđêmqua mới khôngcó bảo ngươiđua xe, ai cũng nhìn ra được hômqua ngươiuống rượu.

Tô Mị nhỏ giọnglẩm bẩm.

Xe chạyđến trường học, Dương Tửvà Tô Mị mangtheo Thạch TrungNgọc tiến vào phòng học.

TôChính Hùngđã đến, cùngThạch Trung Ngọc khách sáo vàicâu,sau đó bắt đầu giáo huấn Tô Mị, bảo nàng vềsau buổi tối về nhà sớm.

Tối hôm qua làm việc chân tay quá mệt mỏi

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: ThánhThiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Mỗibên cạnh họcsinhđều bày một cái ghế, Thạch Trung Ngọc tự nhiênlà ngồi ở bên cạnhDương Tử, chủ nhiệm lớp Đường Đường còn không có xuất hiện, Thạch Trung Ngọccũngđã bắt đầu khò khò ngủ say.

- Đại thúc, bớtngủ một chút ngươisẽ chết sao, lẽ nào ngươi không biếthôm naylà ngàyđầu tiên ta khai giảng sao? Cho chút mặt mũicó được hay không?

Dương Tử bất mãn kéoThạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọcmơ mơ màngmàng nói:

- Ngày hômqualàm việc chân tay quámệtnhọc,để chota ngủ một chút.

Dương TửvàTôMị nghe được ThạchTrung Ngọc nói, lập tức mắc cởđỏ bừngcảkhuôn mặt.

Tô Chính Hùngkỳ quái nhìn thoáng qua ThạchTrung Ngọc, tuyhắn cũng chứng kiến phản ứng củaTôMị vàDương Tử, bấtquá chỉ cho rằng hai ngườinghe được Thạch Trung Ngọc nói đề tài có chút nhạy cảm, cho nên mới ngượng ngùng, căn bản không nghĩtới đêm qua nữ nhi của hắn hầu hạở dướihángcủa Thạch Trung Ngọc.

Tô Chính Hùng kỳ quáilà xưnghô của Dương Tử với Thạch Trung Ngọc, vì sao chỉ kêu Thạch Trung Ngọc làđại thúc, mà không phải

ba ba?

Tô Mị dườngnhư nhìn thấu nghi hoặc củaTô Chính Hùng, đối với chuyện này căn bản không có gì phải giấu giếm,TôMị nói:

- Ngườinày gọi Thạch Trung Ngọc, mới24 tuổi, chỉ là bằng hữu củaDương Tử mà thôi, Dương a di quábận rộn, không cóthời gian tới thamgia, cho nên Dương Tửnhờ Thạch Trung Ngọc qua thay thế.

Tô Chính Hùng bừngtỉnhđại ngộ, nguyênlailà như vậy,trước đâyTô Chính Hùng cũng đãgặp Dương Băng Dao, tuy được bảo dưỡng tốt, nhưngcũng đã hơn ba mươi tuổi, lúcđócòn cảm thấy kỳ quái, một nữ cườngnhân nhưvậy, làm saosẽgả cho tiểu tửtrẻtuổinhư thế, thì ra chẳngqua là đi thay, trách không đượcthoạt nhìn không quá để bụngvới DươngTử.

Nếu như Thạch Trung Ngọc biết Tô ChínhHùng nói hắnkhông đểý Dương Tử,nhất địnhsẽ nhảy dựng lênlý luận, bài vởvà bàitậpcủa Dương Tử, Thạch Trung Ngọc muốn quantâm cũng quantâm không đượca, hắn mới tốt nghiệp sơ trung,hơn nữa cái kia cũng đã là chuyện của rấtnhiều nămtrước, trên sáchhọc gì đóđã sớm quên,còn họp phụhuynh, vật kia căn bản là không có gìđể nghe, hoàntoàn là đang lãng phí thời gian.

Một buổi sángcuối cùng kếtthúc, Thạch Trung Ngọc chia taynữ nhi của Chu Công, xoa xoa hai mắt nhập nhèm, Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ăn cơmchưa?

- Ngươi một cái tham ăn,chỉ biết có ăn thôi,đi,về nhà, phỏng chừng Tiểu Lam tỷđãlàm xongbữa trưa.

Dương Tử nói.

Chào hỏi Tô Chính Hùng, Thạch Trung Ngọc muốn đi ra ngoài.

- Gia trưởng của Dương Tử xin chờmộtchút.

Thời điểmThạch Trung Ngọc sắp bước ra phòng học, Đường Đườngmở miệng nói.

Thạch Trung Ngọc dừng bước, nhìn thoáng quaĐường Đường, lần trước từtrong tay Bạo Quân cướpđi Kiến Bang Lệnh,ít nhiềunhờ có tin tức của Đường Đường,nếu đối phương lưu mình lại, như vậy ThạchTrung Ngọckhông thểkhôngbán mặt mũi, theoĐường Đường tiến vào phònglàm việc giáo viên.

-Sự tình lầntrước nhờ có ngươi, vẫn phảicám ơn ngươi, thế nhưng ngươiđã xóa bằnghữu,hơn nữa còn tắthệ thống bằng hữu, tacăn bản không thêm được.

Thạch Trung Ngọc nói.

Đường Đườngcười cười nói:

- Không có gì, là ta nêncảm tạ ngươi, BạoQuân kia chotới bây giờ không phải người tốt lành gì,có thể để cho hắn xuất huyết nhiều, đây cũng là sự tình ta hy vọngthấy.

- Đúngrồi, gần đây Bạo Quâncó cử động đặc thù gì không?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Đường Đường kinh ngạc nhìn Thạch TrungNgọc, cho rằng Thạch TrungNgọc còn muốn phá hư gìnữa, vì vậy lắc đầu nói:

- Không biết,ah,đúng rồi, ngàyhômqua đấugiá hội,hắn mua lạiKiến Bang Lệnh bị biểuca hắn dùng, không biết là chuyện gì xảy ra.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút, cuối cùngkhôngnóisựtình củaLụcNgọc Kỳ cho Đường Đường, đối với Đường Đường,Thạch Trung Ngọckhôngquá tínnhiệm, lần trướcđã phảnbộihắn mộtlần, tuy có thể làvì bất đắc dĩ, nhưngsự thậtvẫnlà sự thật.

-Đúng rồi, ta nghĩđếnmộtviệc, biểu ca củaBạo Quân dường như một mực thu mua nhân mã, ngay cả ta và bạn trai Minh Dã Cô Khách cũngđược chỗtốtcủa đối phương, thế nhưng Bạo Quân nhắc nhở chúngta, khôngnên bị tiểu lợi mê hoặc,không biết có phảiBạo Quân mẫuthuẫn với biểu cacủa hắn haykhông, không biết ngày maithời điểm quái vật công thành, Bạo Quâncóthể độtnhiên làm khó dễ, lệnhnhân mãcủa hắn đitìm phiền phức hay không.

Đường Đường nói.

Thạch Trung Ngọc nói:

-Chó cắn chó một miệng lông, Trần Thiênvà Trần Hạođều không phải thứ tốt gì,ngày mai xemnhìna.

- Còn có một việc, ngàymai ngươingàn lần không thể tới côngkích Phi Hổ Thôn.

Đường Đường nói.

ThạchTrung Ngọc nhíu mày hỏi.

-Vì sao?

Đường Đườngnói:

-Bọn họvì đốiphó ngươi, dùng rất nhiềutiền mua NPC Cung Tiễn Thủ, trongđó còn có năm cái đạt đến cấp 60, nếu nhưcác ngươi tới quấy rối,nhất định sẽ bịmiểu sát.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Yên tâm, ngày mai tasẽ không đi,bởi vì tađã đápứng Lạc Diệp Phi Hoa, ngàymaiđi giúp nàng thủthành.

Lại hàn huyên vài câu, Thạch Trung Ngọc liền ra khỏiphòng làm việc củagiáoviên.

- Làm sao vậy? Đường Đường lão sư tìm ngươi nói gì?

Dương Tử khôngkịp chờ đợi hỏi.

Thạch Trung Ngọc vừa đi vừanói:

- Cũng không cógì, chỉ nhắc nhở ta, nói ngàymai bên Bạo Quân mua rất nhiềuNPCở trong thôn, quá nguy hiểm,bảo ta không nên tới.

Dương Tử ồ một tiếng, hai ngườily khai.

- TôMịđâu? Sao không thấynàng?

Thạch Trung Ngọchỏi.

Dương Tử buột miệng cườihỏi.

-Đại thúc,chẳnglẽ ngươiđã yêu nàngyêu đến trìnhđộ không cách nàotự kiềm chế? Nàng đương nhiênlàvề nhà.

ThạchTrung Ngọc vỗđầu Dương Tử mộtcái nói:

- Nóinhảm nữa,taliền vứt ngươiởcăn tin,tự ta trở về.

- Đừnga,căn tin nơi này rấtkhó ăn.

Dương Tử tội nghiệp nói.

Thạch Trung Ngọc kỳ quái nhìn thoáng qua Dương Tử.

- Sao vậy, nơi này là trường học quý tộc a, lẽ nào căn tin rất khó ăn?

DươngTử gậtđầu nói:

- Đúng vậy, mặc dù là trường học quý tộc, nhưng căntin nấu quá kém.

Thạch Trung Ngọc cười cười, cũng không nói chuyện,mang theo Dương Tử trở về.

-Nha đầu, buổi chiều takhông cần tới chứ?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Dương Tử gật đầu, cóchút buồn bực nói:

- Buổichiều quả thực không cần tới,thếnhưngkhổ ta, còn phảitiếp tục tới, hiện tạihọc kỳ mới, không thể ngàyđầu tiên liền trốnhọc, thật phiền.

Thạch Trung Ngọc tứcgiận nói:

-Thôi đi, có vài người muốn học còn không có tiền đi đó, ngươi khenngược, vào trường học quý tộc, còn ngày ngày muốntrốn học.

- Khôngcó biện pháp, ta làthiên tài, học kiếnthức quá nhanh, ở lại trong trường học cũngchỉlà lãng phí thời gian,ta còn muốntrực tiếp

xinlên đại học đâynày.

DươngTử nói.

Làm quan

DTV-EBOOK.COM.VN

Mang theo Dương Tử về biệt thự, cáccô nươngđã chuẩn bịxong bữa trưa, sau khiăn cơm trưa xong, ThạchTrung Ngọclần nữa trở lại trò chơi.

Tiến vàotrò chơi, ThạchTrung Ngọc thẳng đến Phủ Thành Chủ, hiện tại đãbuổi trưa, Tiếu Hàmchắccònđangăn cơm, Thạch Trung Ngọc muốn sớm qua nhận chức, saođó lập tức đi ngay, không cần bị nàng hànhhạ, đương nhiên nếu như có thể ăn chực được một bữa trưa,đólà chuyện khôngthể tốt hơnnữa.

Đi tới Phủ Thành Chủ, ThạchTrung Ngọc liếcmắt liền thấy được quản gia, Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi:

- Tiếu Hàmở đâu?

-Tiểu thưđang dùng bữa.

Quản gia cung kính nói.

-Thật tốt quá, thành chủđâu?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Quản gianghi hoặc nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Lão giatự nhiên là bồi tiểu thư ăncơm.

- Tốt lắm, ta đi thư phòng, ngươi bảo thành chủcơm nước xong, đi thư phòngtìm ta, ngàn vạn lần không thể nóicho Tiếu Hàm, bằng không takhông để yênchongươi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Quản gia vội vàng xác nhận,Thạch Trung Ngọchài lòng gật đầu, saođó trực tiếpđi tới thưphòngcủaTiếu Sơn, ngồi ở trên ghế, hai cái đùi đặt ở trênbàn làm việc.

- Đây chính là cảmgiáclàm thành chủ? Cũng không có gì,cựckỳ bình thường a.

Thạch Trung Ngọc lầm bầmlầubầunói.

Nếunhư bâygiờ Tiếu Sơn trở về, chứng kiếnbộdạng của Thạch Trung Ngọc bâygiờ, nhấtđịnh sẽ tứchộc máu, vănkiện dưới chân Thạch Trung Ngọc, đềulà quan viên các nơiđưa lên,hắnlại dám dùng chânđè, thậtsựlà quá không cho mặt mũi.

Khoảngchừng hơn mười phút sau, Thạch Trung Ngọc nghe được ngoài cửa có chút động tĩnh, vội vãđể chân xuống,sau đó lập tức đứng lên, đi qua một bên,đứng rất cung kính.

- Di, hiền chất, sao ngươi lại đứng? Nhanh ngồi đi.

Tiếu Sơncười nói.

Thạch Trung Ngọc vộivã cườinói:

-Khôngcó việcgì, ta là thanh niên a, nên đứngnhiều một chút cho khỏe người.

Tiếu Sơn cũng không kháchkhí với Thạch Trung Ngọc, cái ghế kia vốn là của hắn, đặt mông ngồi xuống,Thạch Trung Ngọc cười nói:

-Sự tình Tử Kim hộ vệ,không biết...

-Ồ, ngươinói cáinày a, ta đã giúp ngươi làmxong, đây là lệnhbài,từ giờtrở đi, ngươi chính là thất phẩm Tử Kim hộvệ.

Tiếu Sơn nói.

Thạch Trung Ngọc vội vã thu lệnhbài, liêntụcnói cám ơn, sau đó hỏi.

-Đúng rồi, không biết thất phẩm Tử Kimhộ vệmỗitháng bổng lộc là bao nhiêu?

- Năm ngàn kim tệ,Tử Kimhộ vệlệ thuộc trực tiếp triều đình, thế nhưng lấy thực lựctrước mắt của ngươi, còn không vào đượcTử Cấm Thành, cho nên ngươi nhận bổnglộc ởchỗ ta, cuối mỗitháng

tới chỗ quảngianhận là được.

Tiếu Sơn nói.

Thạch Trung Ngọc có chúttiếcnuối, mỗithángtiền lươngmớinăm nghìn tệ,Tử Kim hộ vệ thậtlàquanchức rất trâu bò? Tiềnlương một tháng còn không bằngmột món trang bị Hoàng Kim.

Thạch Trung Ngọc cũng làvì gầnđây kiếm được quánhiều tiền, cho nên mới cảm thấysố tiền nàyít,thế nhưng hắn không nghĩ tới, trước đâyhắn liều sốngliềuchết, một tháng cũng mới 2000 tệmà thôi, hiệntạilậptức thêmba nghìn, lại hầu nhưkhông có công tác gì, như vậy còn khônghài lòng?

- Ngươi bây giờ phẩm cấpthấp, chờ về sau phẩm cấp cao lên, bổng lộc tựnhiên cũng sẽ lên.

Tiếu Sơn phảng phất như cảm giác đượcThạch TrungNgọc không quá vừa ý,vìvậy nói.

ThạchTrung Ngọchỏi.

- Vậy làm sao mới có thể thăng cấp? Lên tới lục phẩm, bổng lộclà baonhiêu?

- Thăng cấp sao, chủ yếulà dựa vàođiểmcống hiếntriềuđình, điểm cống hiến đạt tới số lượng nhất định,tự nhiên làcó thểlên chức,lên tới lục phẩm, bổnglộc hình nhưlà một vạn kim tệ.

Tiếu Sơn giải thích.

Thạch Trung Ngọc gậtđầu, sau đó hỏi.

- Lầntrước ngươi nóiđiểm cống hiến triều đình cóba chục ngàn,có thể trựctiếp lêntới ngũ phẩm,thế nhưngngươi nói khôngthểmộtlần thăng cao như vậy, cần qua một đoạn thời gian, cái này cần bao lâu?

- Nửa tháng.

Tiếu Sơn nói.

ThạchTrung Ngọc caumày hỏi.

- Đó chính là nói, coi như nửa tháng này tađề cao điểm cống hiến, cũng sẽ không thăng quan?

- Phải, bất quá điểm cống hiến vẫn còn đó,nửathángsaucùng nhau tính toán.

TiếuSơn nói.

Thạch Trung Ngọcsuy nghĩ một chút nói:

- Tốt lắm, ta đi trước.

- Hiền chất, đừngcóđivộia.

Tiếu Sơn nói:

- Hiện tại ngươi đã là quan viêntriều đình,như vậy tựnhiên nên vì triều đình làmchút chuyện, ngươinói đúng không?

Thạch TrungNgọcsửng sốt, bất quá rất nhanh thì hiểuýtứ củaTiếu Sơn, Thạch Trung Ngọccười hắchắc, biết nhiệm vụ tới, vì vậy nói:

- Ăn lộc vua, nênthayvuaphân ưu,nếutriềuđình có địa phươngdùng đếnta,đó đương nhiên là nghĩa bất dung từ.

- Nói hay lắm, nể tìnhngươilà lần đầu tiên, ta sẽ an bài cho ngươi một nhiệm vụđơn giản.

TiếuSơnnói.

Thạch Trung Ngọc nghеđượcnửa câu đầu, biểu tình trên mặt trở nênrất kỳ quái, bởi vì năm đólần đầu tiên hắnđi vào trong cụccảnh sát,tên cảnh sát tiếpđãihắn cũng nóinhư vậy,sau khi nghe được nửa câu sau, ThạchTrungNgọc mới yên lòng, kémchútcho rằngTiếu Sơn muốn nhốt hắn vào trong đại lao.

- Khôngbiết lànhiệm vụ gì? Tiểu chất nhất định tận lực hoàn thành.

ThạchTrung Ngọc nói.

- Là như vậy, gầnđâyvùng núiVân V ụ Thôn tới một nhómđạo tặc, làmphiền ngươi đi quét sạch đám đạo tặc kia,lúcđầu chuyện nàyta chuẩn bịgiao những người khác đi làm,nhưngbây giờ ngươi mới vừa thăng quan, ta liền tặng công lao này cho ngươi.

Tiếu Sơn nói.

Thạch Trung Ngọc cóchút im lặng nhìn TiếuSơnhỏi.

- Khôngbiết đám phỉ đồ kia đẳng cấp như thế nào?Số lượngbao nhiêu?

-Đẳng cấp nha, không quá rõ, nhưnghẳn khôngcao, dùsao bất quá chỉlà mộtthôn trang nhỏ, khôngcókhả năngấpdẫnquânđoànthổ phỉ cường đại, cònsố lượng, cái nàyta đương nhiên càng không biết, bất quá hiền chất, ngươi không cầnlo lắng,một đám ô hợp mà thôi, chỉcần ngươi giếtchết thủ lĩnh, bọn họ sẽ tựđộng tantác.

Nếu khôngphải đánhkhôngại, ThạchTrung Ngọc tuyệt đối mộtcái tát đập chết Tiếu Sơn, chohắn đ i làmnhiệmvụ,kết quảkhông cótin tức nhiệm vụ,chỉ lệnh Thạch Trung Ngọcđitiêu diệt đám sơn tặc kia,bảo Thạch Trung Ngọc làm sao hoàn thành nhiệmvụ.

ThạchTrung Ngọc có chút đau đầu, không biết số lượngcụ thểcòn chưa tính, thậm chí ngay cả chữ số đại khái cũng không biết, thảm hạihơnlà ngay cả đẳng cấp của đối phương cũng không rõ ràng, nếunhư không dẫn người đi, Thạch Trung Ngọc lo lắngđánh không lại,nhưng nếunhư dẫnngườiđi, đối phương lại quá rác rưởi, sẽ làm lỡ thờigiancủa những người khác.

Hiểu lầm

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc không cócáchnào, chỉ có thể xin cáo lui, trước đi kiểm tra tìnhbáomột chút, nếu không được lại gọicứu binh.

Đi quaTruyền TốngTrận,Thạch Trung Ngọc tới Vân Vụ Thôn, nơi đây đúng là một sơnthôncực kỳ vắng vẻ, mẹ kiếp, phí truyền tống lại tới 1000kim tệ, Thạch TrungNgọc phỏngchừng địa phươngnày quáxa,sợ rằng sắp tiến vào những Chủ thành khác, lần trướcđi Thanh Longthành cũng chỉmới dùng 1500kimtệ mà thôi, không nghĩ tới bây giờ phải dùng1000 kim tệ.

Nếu như lần này trở về questthưởng không đủ phong phú mà nói, Thạch Trung Ngọc tuyệt đốisẽ chọn nửa đêm điPhủ Thành Chủ gào thét,làm cho cháu traikia mỗi ngày khôngngủ được.

Sau khi tiến vàothôn trang,lậptứcnghênh đón vô số ánhmắt,vôsố ngườidùng ánhmắt khácthườngnhìn Thạch TrungNgọc, làm Thạch TrungNgọc hếthồn, không biếtbọn người kia là cóý gì.

- Ngươi là người nào? Có phải đám thổphỉkia phái tới hay không?

Mộtbằnghữu giống như Bộ Khoáihỏi.

Thạch Trung Ngọc lấy ralệnhbài mới vừa rồi Tiếu Sơn đưacho hắn nói:

- Nhận thức thứ này không?

- Ta biếtmẹ ngươi, muốnchết.

Bộ Khoái rút đao chém liền.

Thạch Trung Ngọc kết kếtthật thật trúng một đao,-1532.

Thạch Trung Ngọc vộivã thối luira một chútkhoảng cách hỏi.

- Ngươi làmgìthế?Vìsaođột nhiên đánh người?

- Ai bảongươi là thổ phỉ pháitới? Cái cục sắt kia, ai biết đó là đồ chơi gì?

Bộ Khoái lại đuổi tới tiếp tục công kích.

Tronglòng Thạch Trung Ngọc run lên:

-Lẽ nàoTiểu Sơn lừagạt lão tử? Khôngphảinói đồ chơinày cực kỳ ngưubức sao, dùlàquan viên lục phẩmchứngkiến thứ nàycũng sẽ rấtcung kính sao? Làm sao một Bộ Khoáinho nhỏ cũng có thể không nhìn đồ chơi này?

Đao đã tiếp cận Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc giận tím mặt, nhịn ngươimột lần còn chưa tính,dĩ nhiên liên tụccông kích mấy lần,nếu như không đánh trả, vậy thìkhông phảilà Thạch Trung Ngọc.

Tuy trong thôn cũng thuộc về khu an toàn, người chơikhôngthể PK, nhưng nếunhư bịNPC côngkích, vẫn có thể phản kích, đươngnhiên nếu như ởBạchHổ thành, ngươi phản kíchcũng không cótác dụng, bởi vì lực công kíchcủa NPC còn caohơn ngươi rất nhiều.

Thạch Trung Ngọc gầm lên mộttiếng, không tránh không né,nhanh chóng vọt tới, Oanh Thành Nhất Kích chémvào trên người Bộ Khoái, vừa rồi Thạch Trung Ngọcđã dùngthuật thămdò, Bộ Khoái này bấtquá mới cấp 35 mà thôi,mà ThạchTrung Ngọc đãđến cấp 36, chẳnglẽcònsợ một Bộ Khoái nhonhỏ?

Trong phạmvi đồng cấp, ThạchTrung Ngọctin tưởng,mặc dù là Tử KimBoss, hắn cũng cóthể solo, chớ nóichilà một tiểu bộ khoái.

Hai đao chạm vào nhau,giốngnhưThạchTrung Ngọc dự đoán,cả ngườiBộ Khoái bị đánh bay, -1638.

Thạch Trung Ngọc hừ mộttiếng, lực công kích của người nàykhông bằng lão tử, ngay cảlựcphòng ngựcũng không bằng lão tử, như vậy còn dám tới khiêu khích ta? Muốn chết.

Thạch Trung Ngọc thừa thắng truy kích, kích hoạt DãManTrùng Kích,Bộ Khoái mới vừa từ bò dưới đấtđứng lên, liềnthấy Thạch Trung Ngọc chạynhư bay đến, không khỏi phẫn nộ nghênh đón, Thạch Trung Ngọc chứngkiếnbiểu hiện của đối phương, khinh

thườnghừ một tiếng, Thạch TrungNgọc cũng khôngtin lựclượng củađối phương mạnhhơn hắn.

Bấtquá Thạch Trung Ngọc tính toándường như cóchút sai lầm, lực lượng của hắn chỉ tương xứngvới đối phương, không thểđụng bay, chỉlàmcho đối phươnglui vềphía sau mấybướcmà thôi,kế tiếp hai người cứ hao tổn như vậy, người này cũng không làm gìđược người kia.

Hai người đã không cần đao, ngược lại so đấukhí lực, Thạch Trung Ngọc có chútbấtđắcdĩ,sự tình làm sao sẽ pháttriển tớimức này? Thạch Trung Ngọcở trong game cũng chơi không ít thời gian, cùng người PK, cùng quái vật PK,chotớibâygiờ đều không thử quachơi như vậy.

Bất quá Thạch Trung Ngọccũngcó chútbội phục đối phương, kém hắn một cấp, lực lượng lạitương xứng, có lẽ đây chính là đặc quyền của NPC.

- Các hương thân,Cẩu Oabịngười khidễ,chúng ta nhanhhỗ trợ.

- Đi, đi cung tên bắn chếtthổ phỉ.

- Tìm cái rắm,lấy cục gạchlà được, chờ ngươi tìmđược cung tên, nói không chừngCẩu Oa đã bị đốiphương giết chết.

...

Thạch Trung Ngọcđổ mồ hôi, đây cuốicùng là tình huốnggì? Vì sao lãotử tântân khổ khổ tới cứu người, không trả lộ phícòn chưa tính, lại còbị người quần ẩu.

Thạch Trung Ngọclập tức rút tayranói:

- Chờ một chút, cáinày có phải hiểulầm hay không? Tại sao các ngươi lại công kích ta?Ta là Bạch Hổ thành thànhchủ TiếuSơn phái tới...

- Giết chết thổ phỉnày.

Thạch Trung Ngọc còn chưa nóixong, đã bị BộKhoái CẩuOa cắt đứt.

Thạch TrungNgọc nổi giận,người này cũng quá không nểmặtmũi, ngaycả lời cũng không để cho nói, Thạch Trung Ngọc quyết định hung hăng giáo huấn đốiphươngmột trận,mớivừagiơ đao chuẩn bị chém,liền bị thôndân bình thườngcông kích, mộtcục gạch hung hăng nệnở trên đầu hắn.

Thạch Trung Ngọcquayđầunhìn lại, pháthiệnthôn dânkia chỉmới 2 cấp, Thạch Trung Ngọc có hỏa không thể phát, mới cấp 2, hắn dám khẳng định, mình tùy tiện một đao liền giết chết người này, nhưng thenchốt là không thể giết,cũng khôngthểngàyđầutiêntiền nhiệm, liềncông kíchthôn dân bình thường a?

Hơn nữaai biết sau khi giết,có thể có ảnh hưởng gì với nhiệmvụ haykhông?Đến lúc đó trở về, TiếuSơnnóilão tửcố ý tổn thương thôn dân, không ban thưởng thì chỉcó khóc?

Thạch Trung Ngọc mới c huẩnbị mắng vài câu, phía sauđã bị chém một đao, Cẩu Oalại chémhắn một đao, Thạch Trung Ngọc vội vã r út lui một chút khoảng cách, nhưngthờiđiểm này, mưabom bão đạn vọt tới,vô số cụcgạch bay về phía Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc sợ hết hồnhếtvía, võcông cao tới đâu cũng sợ cục gạch a, đồ chơi nàylàThần khí trong truyền thuyết,coi nhưthôn dân cấp 2dùng cũng rấtcó lực sátthương, Thạch Trung Ngọcôm đầután loạn khắp nơi.

Bỗng nhiên ThạchTrung Ngọccảm giácthân thểcó chút suy yếu, vội vã nhìn trạng thái củamình,phát hiện HP còn chưa tới 100, Thạch Trung Ngọcvội vã ăn hồngdược, thật nguy hiểm, mới vừa rồi không chú ý, thiếu chút nữathì treo.

Nếu như trởvềnói cho những người khác, hắn đường đường cao thủthứ nhất trên bảng đẳng cấp, cư nhiên chếtở trong tayđám thôn dân mới một hai cấp, vậy còn khôngbị người cười chết?

Lúcnày Thạch Trung Ngọc thấy được trong mọi người cómột lão đầu không động thủ, Thạch Trung Ngọc vội vã chạy tới địa phương kia, lãogia hỏa này còncó chút tư chất, khôngvôduyênvô cố đánhngười, hắnlà cóthể nói chuyện.

Cẩu Oa

DTV-EBOOK.COM.VN

- Khôngtốt,tên kia chạyvề phía Thôn trưởng, nhanh bảovệ Thôn trưởng.

-Thôn trưởng chạy mau,nơiđâygiaocho chúng ta làđược.

- Đúng vậy, chúngta tuyệt đối sẽ khôngđể cho thổ phỉ động tới một cọngtóc gáy củangươi.

...

Thạch Trung Ngọc nghe đến đó, rốt cuộc biết, thìra lão gia hỏa này là Thôn trưởng, vậy hẳnlàhiểu biết nhiều một chút?

ThạchTrung Ngọc cao giọng hô:

-Talà Tử Kimhộvệ do BạchHổ thành thành chủ Tiếu Sơn phái tới, nếu như các ngươilại công kích, ta sẽ tiền trảm hậutấu.

- Toàn bộ dừng tay.

Thôn trưởng hô.

Thạch Trung Ngọcthởphào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng dừnglại, nếu như lại tiế ptục như thế,ThạchTrung Ngọc chỉ có hai con đường, một là thay thổ phỉ giết sạchnhữngthôn dân này, thếnhưng như vậy quest thưởng là đừng nghĩ, hai là ôm đầu chạy trốn, bất quá nhưvậycóchút khócoi, hắn dùsaocũnglà đệ nhất caothủa!

Thôn trưởng khôngcó tiến lên, màở tạichỗ hỏi.

- Ngươicó chứngcứgì chứngminh ngươi là TửKim hộ vệ?

Thạch TrungNgọc mócra lệnh bàinói:

- Ngày hôm nay lão tử mới vừa nhậm chức, phụng lệnh tới giúp các ngươithanh lý thổ phỉ, nhưng lão tử mới tới, các ngươi lại cầm

đao chém lãotử,cầmđá đậplãotử,các ngươi còn có nhântính không?

Nhìn thấytấmlệnh bài này, Thôn trưởng vội vãquỳ xuống:

- Tiểunhân Thôn trưởngVânVụ Thôn, khấu kiến TửKim hộ vệ đại nhân, bọn ta đềulà hươngdã thất phu,cóchỗ đắc tội, mongđại nhân thứ tội.

Thôn trưởng quỳ xuống, những người khác cũng dồn dậpquỳ theo, ngay cả Bộ Khoái mới vừa rồi rất phách lối cũng quỳ xuống.

Thạch Trung Ngọc kinhngạc nhìn lệnhbài trong tay mình,đồ chơi này ghêghớm như vậy?

Ra tay không đánh mặt người cười, người ta cũngđã quỳ xuống, Thạch Trung Ngọc còn có thể tráchsao?Hắnkhông thể làm gìkhác hơn làđở Thôn trưởng dậy, sau đó nói:

- Được rồi,tấtcả mọi người đứnglên, mớivừa rồichắc là mộthiểu lầm.

Saukhi mọingườiđứng dậy, Bộ Khoái cườihaha một tiếng,đitớibên ngườiThạch Trung Ngọc,hunghăng vỗbả vai hắn hỏi.

- Thì ra ngàichính là Tử Kim hộ vệ trong truyền thuyết?Ta ngưỡng mộ các ngươi rất lâu,hôm nay gặp mặt quả nhiên không giống bình thường, cư nhiên còn lợihại hơn ta.

- Ngươi đã ngưỡng mộ TửKim hộvệ nhưthế?Vìsao mớivừa rồita cho ngươixem lệnh bài, ngươi chẳng những khôngcung kính, ngượclại chửi ầm lên, thậm chícònxuấtthủ công kích?

Thạch Trung Ngọckhông vui nói.

Cẩu Oa gãi đầu nói:

-Ta không biết chữ, khôngcóvănhóa gì,ta cũng chưa từng thấy qua lệnh bài củaTử Kim hộvệ, coi nhưmới vừarồi ngươi cho ta xem, ta cũng không biết đây là cái gì, còn tưởng là thổphỉđùagiỡn.

Thạch Trung Ngọc che trán, tâm lýrất phiền muộn,lẽ nàohiện tại làm nhânviêncôngvụquốcgia đềukhôngcó bất kỳyêucầu gì sao?

Ngay cả chữ cũng không biết lại cóthểlàm nhân viên công vụ...

-Quên đi, không cógì,tiểu tử, lầnsau chúý một chút,ngàyhômnay may mắnlàta,đổi thànhnhững người khác tới, chỉ sợ ngươi đãsớm chết rồi.

Thạch TrungNgọc nói.

Cẩu Oa khinhthường nói:

- Taở trong thôn nàylà lợihại nhất, coi như TửKim hộ vệ tớicũng không giết đượcta.

Thạch Trung Ngọc lắcđầu, người này thật đúng là ếch ngồi đáy giếng, thật không biết tại sao nhân viên thiết kế lạitạoramột nhân vậtnhư vậy,chẳnglẽ là ăn no khôngcó chuyện gìlàm?

Thạch Trung Ngọccũng không đi phản ứng Bộ Khoáinày, trực tiếp hỏi Thôn trưởng:

-Nói chota nghe tình huống củathổ phỉ một chút đi.

Thôntrưởng hiểu biếthơn Cẩu Oa nhiều, đầu tiên là khom người hành lễ, sau đó mới nói:

- Đám thổ phỉkia ngụở phía đông cách đây khôngxa,bọn hắngiống như Cẩu Oa, đều là cấp 35, chỉ là khôngbiết vì sao Cẩu Oađối phó bọn hắn rấtnhẹ nhàng, một hai tên căn bản không phải vấn đề, thế nhưng nhiềuhơn thìkhông được.

Thạch Trung Ngọc bĩumôi khinh thường, nếu nhưCẩuOa không phải NPC, mà là quái vật,cấp 35có thực lực này, lão tửcắt đầu cho hắn làm ghế ngồi.

-Nhân số thì sao? Nhiềukhông? Thủ lĩnh củabọnhọ đẳng cấp như thế nào?

ThạchTrung Ngọc tiếptục hỏi.

Cẩu Oa giành trước nói:

- Nhânsốrất nhiều,gần trăm người, về phần thủ lĩnhcủa bọnhắn cũ

ng cực kỳ lợihại, cóthể cùngta đánh bất phân cao thấp.

-Vậy cũng khôngquá lợi hạia? Tađigiảiquyết bọnho.

Thạch Trung Ngọc nói.

Cẩu Oa cả giận nói:

- Ngươi đây là ý gì? Ta đãnói tên kia cùngta bất phân cao thấp, ngươilạicòndám nói bọn họ không lợi hại? Chẳng lẽngươi vũ nhục ta?

- Ca đâylà khinhthường ngươi, tađi trước.

Thạch Trung Ngọc thản nhiên nói.

-Đừng tưởngrằngngươi là Tử Kimhộ vệ thìngon, ngươicó bản lãnh liền đánh thắng ta.

Cẩu Oa phẫn nộ nói.

Nếu như không phảilolắng giếtchết người này sẽ ảnh hưởngnhiệm vụ,Thạch Trung Ngọc tuyệt đối sẽ không chút do dự làmthịttiểu tử này,đã nhường nhịn nhiều lần,thế mà cònkhông biết điều, Thạch Trung Ngọc lười quản đối phương,trực tiếpđi ra ngoài, nhanh hoàn thành nhiệm vụ xong trở về mớilàthật.

- Uy,lẽ nào ngươi sợ đánhkhông thắng ta? Cưnhiênchạy như vậy? Người nhát gan.

CẩuOa khiêu khích nói.

Thạch Trung Ngọcdừng bước, nhìn về phía Cẩu Oanói:

-Tiểu BộKhoái,ngươi cóbảnlãnh lậplại lần nữa, ta cam đoan ngươi hữutử vô sinh.

-Nói thìnói, ngươi tưởnggiagiasợ sao? Ta nóingươi nhát...

CẩuOacòn chưa nói hết, liền bị Thôn trưởng che miệng, Thôn trưởng vội vã nhận lỗi:

- Xinlỗi đại nhân, tiểu hài tử không hiểu chuyện, ngàichớtrách, ta

sẽ cẩn thận giáo huấn tiểutử ngu ngốc này.

Thạch Trung Ngọc nhàn nhạt nói:

- Đi theota, chúng ta so người nào giết thổphỉ nhiều hơn.

Cẩu Oa lậptứcđẩy Thôn trưởng ra nói:

-Tốt, hôm nayta muốn nhìn Tử Kim hộ vệ rốt cuộccó bao nhiêu cân lượng.

-CẩuOa, ngươi đùa gì thế? Ngươi qua đó không phải là muốn chết sao, ngươi một lầnchỉ có thể đối phóvài cái mà thôi, đám thổphỉ kia cógầntrăm ngườia!

Thôn trưởngvộivãngăn cản.

- Thôn trưởnggia gia,ngài yên tâm, sự tìnhtên kiacóthể làm được, tacũng có thể làmđược.

Cẩu Oaquật cường nói.

Thôn trưởng vẫn rấtlo lắng, nhưng Thạch Trung Ngọc đãđi rồi,Cẩu Oa vội vãđi theo, Thôn trưởngchỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, lớn tiếnghô:

- Đại nhân, làm phiềnngươibảo vệCẩu Oa,tiểunhâncựckỳ cảm kích.

Thạch Trung Ngọc đưa lưng về phía Thôn trưởng khoátkhoát tay, Thôn trưởng cũng không biết Thạch Trung Ngọc đây làý gì, chỉ có thể bất đắcdĩ lắc đầu, xoay người lại.

-Nếunhư bây giờ ngươisợ, cóthể trở về.

Thời điểmThạch Trung Ngọc vàCẩu Oađi tới phụ cận hangổthổphỉ, khôngkhỏi nói.

- Ta sẽ sợ? Đùa gì thế? Đến lúc đó ngươi đừnghôcứumạng là được.

Cẩu Oakhinh thường nói.

Thổ phỉ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọccũng không nói chuyện,trực tiếp chạy ra, mình hoàn toàn bạilộ ở trước mặtthổ phỉ, Cẩu Oathấy ThạchTrungNgọc đã ra, cũngđi theora.

Trông cửa chỉ có năm người, tuy đều là quái vậttinh anh, nhưng Thạch TrungNgọc căn bản nhìn không thuận mắt.

-Ta ba cái, ngươi hai cái,hành động.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Không được, dựa vào cái gì ngươi nhiều hơnta mộtcái?Ta muốn bacái,ngươi đối phóhaicái.

CẩuOa bấtmãn nói.

Thật chưa gặpqua loại ngusi như vậy, Thạch Trung Ngọc chạyvề phía thổphỉ,thổ phỉ cũng phát hiện ThạchTrung Ngọcvà Cẩu Oa, nhanh chóng vọt tới, Thạch Trung Ngọc trực tiếp chọn mộtngười trong đó,Cẩu Oa thì không giống, cực kỳ khiêu khích liêntục lôiba người mới bắt đầu độngthủ.

Còn lại một thổ phỉdường như cảmgiác ba ngườiđãcó thể đốiphó Cẩu Oa, trực tiếp chạy tới bênThạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọc kích hoạt Cuồng Long Thăng Thiên, đánh thổphỉ baylên không trung, thấyphía dưới lại thêm một thổ phỉ, biết không thể dùngLực Phách Ho a Sơn, bằngkhông phía sau nhấtđịnhsẽbị người này côngkích.

Tuy Thạch Trung Ngọc không cho rằng thổ phỉ kiacó thểtạo thành bao nhiêu thươngtổn, thế nhưng hắn muốn choCẩuOa biết, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoạihữuthiên, chonênđịnh dùng phương thức hoàn mỹ nhất giải quyết chiếnđấu, khôngcho mình một chút thương tổnđể giảiquyết trận chiến đấu này.

Oanh Thành NhấtKích đánh bay thổ phỉ, sau đó Thạch Trung Ngọc hạ xuống, dùng ra Lực Phách Hoa Sơn đậpvề phía thổphỉởdưới.

ThạchTrung Ngọc vốnchiếm vị trí cao, dùng ra Lực PháchHoa Sơn, uy lựckia tự nhiên đề cao rất nhiều, thổ phỉ lạicòn dám giơđao lên, ýđồ chốngđỡ công kíchcủa Thạch Trung Ngọc, Trảm MãĐao chém xuống,rấtthoải mái liềnđèđối phươngnằm xuống.

Saukhiáp đảothổ phỉ,Thạch Trung Ngọc lập tức dùng Hạ Kích, hung hăng đâm vào đầu đối phương, - 6083, thương tổnnhược điểm, gấp balần thương tổn, hiệu quảchínhlàkhông giống, Thạch Trung Ngọccười ha ha một tiếng,sau đó tiếptục dùng raCuồng Bạo Trọng Kích, hunghăngchémvào đầu của đối phương.

Thừa dịp ngươi bệnh đòi mạngngươi, đây là chuẩntắc đối nhân xử thế của Thạch TrungNgọc, lại một cái thương tổn nhược điểm, hiện tại Thạch Trung Ngọc cực kỳ hạnh phúc, lúc này Thạch Trung Ngọc cảm giác được phía sau, thổ phỉ vừamớibị hắnđánh bay đã trở về, Thạch Trung Ngọc xoay người chém đốiphương một đao, saođó nhảyra một đoạn khoảng cách, bởi vì thổ phỉ trên mặtđất đã bò dậy.

Bị hai thổ phỉ liên tục vây công, chỉ cóthể khôngngừng né tránh, Thạch TrungNgọc cảm giác mình rất biệt khuất, nếu như không phải bởivì muốn cho CẩuOa chút kiến thức, ThạchTrung Ngọc đã sớm cứng rắn ănvài kích, giếtchết một người trong đó rồi.

Thạch Trung Ngọc cốnén xung động, liềumạng né tránh, không ngừng tìm kiếm kẽ hở chuẩn bịcôngkích,rốt cục hắn phát hiệnmột cơhội, một ngườitrong đó công kích không theo kịp, chậm một nhịp.

ThạchTrung Ngọcđợi cơhộinày đã thật lâu,Oanh Thành Nhất Kích đánh vào trên đao thổphỉ kia, đánhbayđốiphương, saođó tách ra đaocủatêncòn lại, nhanh chóngdùngDã Man Trùng Kích, đụng ngất gia hỏa này.

Thế giới rốtcụcthanh tĩnh, mộtcái bị đánh bay,một cáikhác bị đụng hônmê, Thạch Trung Ngọc rốt cụckhông cầntránh né, vội vã tới bên ngườibằnghữubị đụng choáng váng, trướcdùng Hạ Kích, saođó dùng Lực PháchHoa Sơn, lúcnày bằng hữu bịđánh bayđã ngồi dậy,

bất quámột cái khácđãbị Lực Phách Hoa Sơnđánh tiếptụcngất xỉu, trong năm giây là tuyệtđốisẽkhông qua đây giáp công.

Đối phó một cái thì dễ dàng hơn nhiều, người này trướcđó đãbị ThạchTrung Ngọc đánh trúng thương tổnnhược điểmhailần, HP còn dư lại không có mấy,ThạchTrung Ngọc dùng một chiêuCuồng LongThăng Thiên, người này rốt cục bị giết chết.

Saukhirơi xuống đất, một thổ phỉkhác từ trong ngất xỉu khôiphục lại, Thạch Trung Ngọckhinh thường nhìn đối phương, HP của hắn cũng không còn lại baonhiêu, Thạch Trung Ngọc đối phó nhất định rất dễ dàng, không tới mười giây đãgiết chết.

ThạchTrung Ngọc cười cười, sau đó nhìn vềphía Cẩu Oa, phát hiện ba thổphỉ,hắn một cái cũng không giếtđược, trên người còn đầy vết thương, mặcdù không cótràng diệnmáu tanh, thế nhưng y phục lạitrở nên rách rưới, trở nên chật vật không chịunổi.

Thạch Trung Ngọccũng không đi qua hỗ trợ,trực tiếpđivào trong sơn trại.

-Uy, sao ngươi không tới hỗtrợ?

Cẩu Oa phẫnnộ hô.

ThạchTrung Ngọc nhàn nhạt nói:

-Lúc trướcngươi không phải nói ngươi muốn một người đốiphóba cái, ta không phải cho ngươi cơ hộisao, gọicái rắm.

Cẩu Oa khôngnói ra được, lòng có chúthối hận, nếu như chỉ là thổ phỉ thông thường, một mình hắn đối phó bacái đương nhiên không có vấnđề gì, nhưng ba cái này đềulà tinh anh,muốn đối phó vẫn có độ khónhất định.

ThạchTrung Ngọc đương nhiên sẽ không nhìnCẩu Oa chết, chỉ là Thạch Trung Ngọc dùng thuật thăm dò,pháthiện HP của Cẩu Oa caotớimười vạn, muốn giết chếthắn, chỉsợ Boss tới cũng không dễ dàngnhư vậy,cho nên ThạchTrung Ngọc mới không có viện thủ mà thôi.

Tiến vào trong sơn trại, ngay lập tức tiếnrabốn nămthổ phỉ, Thạch

Trung Ngọc nhìn một chút, mấytênnày chẳng qualà thổphỉ bình thường,ThạchTrung Ngọc muốn đốiphó mấy tên nàythậtrất nhẹ nhàng.

Bất quá Thạch Trung Ngọcvẫn triệuhoán ĐíchLô và Trầm Bích ra, mới vừa rồiở bên ngoài không có triệu hoán TrầmBíchvà Đích Lô,là bởi vì lo lắng Cẩu Oa chít chítoa oa, hiện tại bỏ qua đối phương rồi, Thạch TrungNgọc đươngnhiênsẽ không ngốcđến không dùng.

Không đến mộtphút,trên mặt đất nằmmấy thi thể, sau đó Thạch Trung Ngọc ôm Trầm Bích, Đích Lôsải bước tiếptụcđi tới, Thạch Trung Ngọc cũng lười xuống ngựa, trựctiếp ở trên lưngngựatác chiến, những thổ phỉ bình thường kia quá rác rưới, hoàn toàn không thể mang đến bấtkỳ phiềntoái nào.

Hơn nữanhững thứ này mới cấp35, cũngkhông cho Thạch Trung Ngọcbao nhiêu kinh nghiệm, nếu như không phải bởivì đám thổ phỉnày quá quấn quít, thậm chí hắn còn chẳngmuốn đigiết.

Cẩu Oa thật vất vả giết chếtba thổphỉ cấp bậc TinhAnh,vội vã tiến vào trongsơn trại, rất sợ Tử Kim hộvệ chết mất,như vậy sau khitrở vềcũng không thể bàn giao với Thôntrưởng a.

Nhưng khi CẩuOa tiếnvào trongsơn trại, lại thấy được rất nhiều thithể, vô số thi thểnằm trên mặtđất, khôngkhỏi làmcho Cẩu Oa rùng mình, thì raTử Kim hộ vệ kia lợihại như vậy, maymắnmới vừa rồiđối phương không có chấp nhặtvới hắn, nếu khôngnói không chừng mìnhđã sớm chết mấy trămlần.

Hoàn thành nhiệm vụ

DTV-EBOOK.COM.VN

Cẩu Oa tìm thật lâu, cũng không cótìm được Thạch Trung Ngọc, chợt thấy dưới bàn chân đạp vào một thổphỉ, Cẩu Oakinh ngạc nói không nên lời,Cẩu Oanhận thức người này, người này làmột Tiểu Đầu Lĩnh.

Phía trước Cẩu Oa nói hắn cóthể cùng thủ lĩnh nơi này bất phân thắng bại, cái kiacăn bảnlà đangkhoác lác,hắn cũng chỉ cóthể cùng Tiểu Đầu Lĩnh bất phân thắng bại mà thôi, hơn nữa chỉ ngang tay một đoạn thời gian,nếu nhưthời giandài, HP của hắn là không địch lại Tiểu ĐầuLĩnh.

Một látsau, Cẩu Oarốt cuộc tìm được Thạch Trung Ngọc, chỉthấy Thạch Trung Ngọc đang cùng một trung niên vạmvỡ chiến đấu, chỉ là làm choCẩu Oacó chút kỳ quái, vìsaobên người Tử Kimhộ vệ nhiều hơnmột mỹnữ và một con tuấn mã.

LúcnàyThạch Trung Ngọccũng nhìn thấy Cẩu Oa, khiêu khích nói:

- Ngươi cuối cùngcũng giết ba phế vậtkia rồi? Bây giờ lão đại chỗ này đã sắp bị ta giết chết, ngươi không có chuyệngì nữa,trởvềbáo cáo tin tức đi.

Cẩu Oa nghengữ khícủa ThạchTrung Ngọc khinh thường, không khỏi cườikhổ, nếu như là lúc trước, Thạch Trung Ngọcnói chuyện như thế,hắn tuyệtđốisẽ nổi trậnlôi đình, nhưng bây giờ, hắn không cóý tưởngkia, Thạch Trung Ngọc thật rất cường hãn,một người liền diệt toànbộ sơn trại.

Thạch TrungNgọc khôngnghĩ tới đối phương thựcsựđi, người này bản tính vốn khôngxấu,chỉ là một thiếu niên mười bảy mườitám tuổi, chẳng quakiến thứcquáít,lại không hiểu được đạo lí đối nhân xử thế, cho nên mớinói xằngbậynhư vậy, Thạch Trung Ngọc cũng chỉ muốn trêu chọc tiểutử ngốc kia một chút màthôi.

Thấy đối phương thật đi, Thạch Trung Ngọc nói:

-Nếukhông ngươi lưulại hỗ trợ đi.

Cẩu Oa nhìn Thạch Trung Ngọc, hắn thực không nghĩ ra, thực lực của Thạch Trung Ngọcmạnh mẻ như vậy, vì sao còncầnhắnhỗ trợ, hắn đã giao thủ vớithủ lĩnh kia, tuy đánh không lại, nhưng ngăn cảnnămsáu phút vẫn có thể làm được, nếu TửKimhộvệkia cóthể m ột người giết nhiều thổphỉnhư vậy, giết thủ lĩnh hắn không có vấn đề gìmới đúng, sao còncần hỗ trợ của hắn?

- Còn đứngngốcở nơiđólàm gì? Cònkhông mauđi quatrợ giúp?

Thạch Trung Ngọc quát.

- Ồ.

CẩuOa đápứng mộttiếng, sau đóvội vãchạy tới.

Thủ lĩnh thổ phỉ chẳngqualà Bạch Ngân Boss cấp38 mà thôi, không có độkhó gì, Thạch Trung Ngọcmột người cũngcó thểnhẹ nhàng giải quyết, nhiều hơnCẩu Oa, vậythì càng nhẹ nhàng.

Thạch Trung Ngọc tổđộiCẩuOa, phát hiện căn bản không thể tổ đội liền bỏ qua,dùsao coinhưCẩuOađộngthủ, cũngđoạt không đibao nhiêuđiểm kinhnghiệm,giết chếtđối phương, tuôn ra một trangbị BạchNgân, là một thanh đao.

ThạchTrung Ngọc cănbảnlà chướng mắt cái đồng nát này, thế nhưng Cẩu Oa lạinhìn chòng chọc vàocây đao, Thạch Trung Ngọc trực tiếp vứt cây đao này cho Cẩu Oa:

-Cho ngươi.

Cẩu Oa vội vã từ chối:

- Không được, lễ vật quý trọng như vậy takhông thể nhận.

Thạch Trung Ngọc nhíu mày, nơi đây thậtkhông hổ là thâm sơn cùng cốc, ngaycả trangbị BạchNgâncũng hiếm thấy như vậy, giả vờnghiêmnghịnói:

- Cho ngươi cầm thì cứ cầm, không nên nói nhảm nhiều như vậy?

Thấy Tử Kimhộ vệ có dấu hiệu nổi giận, Cẩu Oavộivã thu cây đao này vào.

Thạch TrungNgọcđã sớm hối hận vì gọi Cẩu Oalại, lúc tớiđi bộ còn chưatính, lúctrở vềcũngphải theohắn đi bộ.

- Tử Kimhộ vệđại nhân, contuấnmã kialàcủa ngươi a? Nếu không ngài cưỡi ngựa trở về trước, tađi bộ trở về cũng được.

Cẩu Oa nói.

ThạchTrung Ngọc khoáttay nói:

- Được rồi, cùng ngươi đi bộ một chút cũng không sao, coi như rèn luyện thânthể.

-Ồ, vậy cũng tốt.

Cẩu Oa nói.

Thạch Trung Ngọcbi ai thở dài, lão tử chẳng qua là khách sáo,vì sao ngươi ngu ngốc như vậy? Nếu như ngươi khuyênlãotử lần nữa, lãotử không phải trực tiếp lên ngựa trở về sao?

-Ngươi từ nhỏ vẫnở trong thôn sao?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Cẩu Oa gật đầu:

-Đúng vậy, gia tộc chúng ta đời đời đều ở chỗ này, bấtquá lúc ta cònrất nhỏ,ba mẹ chiếnđấu với thổ phỉbị giết, bất quá tavìbọnhọ cảm thấyquang vinh, bọn họ chết, nhưngbảo vệ được thônxóm bình an,cho nênta cũng muốn học tập phụ mẫu, thề sống chếtbảo vệthôn trang.

- Các ngươi làmBộ Khoái,một thángbao nhiêu tiền?

Thạch TrungNgọc hỏi.

Thạch Trung Ngọcrất muốn biết, tiềnlương củamình gấp Bộ Khoái phổthông bao nhiêulần, nếu như gấp mấy chục lầnmà nói, vậyquá

cảm giác thànhcông.

- Ta nào có tiền lương gì, ta căn bản không phải Bộ Khoái,trong thônxóm sao có thểcó BộKhoái.

Cẩu Oa nói.

Thạch Trung Ngọc kinhngạc nhìn Cẩu Oa, chỉ chỉy phụctrên người hắnhỏi.

- Lẽ nào bộ y phục này không phải y phục củaBộ Khoái?

- Ồ, thìra ngài nóibộ y phục này, đây là ta nhờ thợ may vá trong thôn làm giúp, đẹp không.

Cẩu Oa nói.

ThạchTrung Ngọcđổmồ hôi, thứnàycóthể mặc loạn sao? Không có chứcvị, mặc như vậycó vẻ nhưlà phạm pháp? Gia hỏa nàyquả nhiên ngưu bức, thứ này cũngdám mặc, thật là khôngbiết khôngsợ chết.

-Có muốn làm BộKhoái không? Ta có thể giới thiệu ngươi đi Bạch Hổ thành làm quan.

Thạch Trung Ngọc nói.

Ở dưới ánhmắt kinh ngạccủa Thạch Trung Ngọc, Cẩu Oa lắc đầu nói:

- Không muốn, ta muốn vĩnh viễn lưulại thôn xóm nhỏ này.

- Vì sao? Thực lực củangươi cùng người thường nơi đây chênh lệch nhiều lắm, cũng rấtítcó thổ phỉtới cướp đoạt cái thôn này, ngươi ởlại chỗ này cũng khôngcó tác dụng gì quá lớn.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Ánh mắt Cẩu Oa kiên địnhnói:

-Cái thôn xóm này là địa phương sinhta nuôi ta, ta sao có thể rờiđi? Nếu như vĩnhviễn không có đất dụngvõ, ta càngvỗ tay tán thưởng,

như vậy các thôndân sẽ khôngbị thổ phỉ công kích.

Thạch Trung Ngọc hơixúc động, Cẩu Oa cấp 35, màtoànbộ trong thôn không có bấtkỳ ngườinào đẳng cấpvượt qua cấp 5, Cẩu Oaở nơi này hoàn toàn là hạcđứng trong bầy gà,vượt quá xangười bình thường,nhưvậy cũng bằng lòng bảo vệ thôn làng,thậtsự là khó được.

- Vậy chúcngươi may mắn, đến thônrồi,đi nói chocác thôn dântin vui đi.

Thạch Trung Ngọc nói.

CẩuOagậtđầu, hưngphấnchạy về trong thôn hô to:

- Cácvịhương thân, Tử Kim hộ vệđại nhân đã giúp chúng ta tiêu diệt sơn trại thổ phỉ, vềsau chúngta rốt cuộckhôngcần bị đám thổ phỉkiaquấyrầy.

Các thôn dân vội vàng chạy ra nghênh tiếp Thạch Trung Ngọc, dồn dập quỳ xuống,Thôn trưởng nói:

- Cảm tạ đại nhân đã cứu thôn trangchúng ta!

Di tích thượng cổ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc vộivã đở Thôn trưởng lên nói:

- Việcnhỏ mà thôi, nếu hiện tạiđã hoànthành nhiệm vụ,taliền trở về báocáo.

- Đại nhân đi thongthả, chúngtađã chuẩnbị yến khánh công,mờiđại nhânở lại chung vui vớithôn dân.

Thôn trưởngnói.

CẩuOacũng phụ họa nói:

- TửKim hộvệđại nhân, ngài giúpchúng ta ân tìnhlớn như vậy, chúng tacũng không có gìcóthể báo đáp, xin mời ngàiở lạichỗ này ăn bữa cơm.

Thao đản,hiện tại đãhơn ba giờ chiều,hiện tại ăn? Các ngươi cũng quácó tính sáng tạo đi?Bất quá Thạch Trung Ngọc chứng kiến ánh mắt tha thiết của mọi người, chỉcó thể bất đắcdĩnói:

- Tốt, vậytasẽ không khách khí.

-Đại nhân không nênkhách khí, xinmời đitheota.

Thôn trưởng nói.

Thạch Trung Ngọc theo Thôn trưởng đi tới một tiểu việnhơi trống trải, nơi đây bày hơnmườibàn tiệc rươu, cả thôncũng khôngcó bao nhiêu người,sợ rằng mười mấy cái bàn này, toàn bộ ngườitrong thôn ngồi cũngkhông hết?

Thôn trưởng mang theo Thạch Trung Ngọc đi tới bànở trên nhất, cố ý để ThạchTrung Ngọc ngồiởchủ vị, Thạch Trung Ngọc đương nhiên khôngđồngý nói:

- Ngài là Thôn trưởng, vị trínày nên là của ngài, ta ngồi bên cạnh

là được.

Nhưng Thôn trưởng không chịu:

- Tử Kimhộ vệ đại nhân, ngài là ân nhân cứumạng của chúng ta,cái vị trí này phải do ngài tới ngồi.

Từ chối mộtlát, Thạch TrungNgọc không làm sao được, ngườicủa cảthônđều nhìn, Thạch TrungNgọc khôngngồi, bọn họ cũng không chịu ngồi, hắn phỏng chừng, nếunhưmìnhkiên trì nữa, sợ rằng ngày hôm nay cũng khôngcần ăn,toàn bộ đứng chơilà được.

Vốn tưởng rằng trong thôn trang nhỏvắngvẻ, thức ăn sẽ cực kỳ thông thường,lúc đầu ThạchTrungNgọc chỉtínhtoán tùy tiệnăn vài đũa, sau đótrởvề giao nhiệm vụ, ai biết thức ăn nơinày lại cóthể thêm thuộc tính, một bữa ăn,các hạng thuộc tính của ThạchTrung Ngọc đều đềcao 20 điểm, mặcdù không nhiều,nhưng đã không tệ.

Ăncơm xong,Thạch Trung Ngọc không đểý mọi người mời mọc, quyết địnhđi về, lúc này Thôntrưởng nói:

- Đại nhânđãcứu toàn bộthôndân chúng ta, thônxóm chúngta không cógì báo đáp, chỉ có dângbảo bối trong thôn chúngtacho đại nhân, mong đạinhânxinvui lòng nhận lấy.

Thạch Trung Ngọc có chút kỳ quái, còn tưởng quest thưởng ởchỗ thành chủ, thì raquest thưởng chân chínhdo Thôn trưởng phát ra.

Bấtquá Thạch Trung Ngọc không quáđể ý,nhiệm vụđơn giảnnhư vậy, sợ rằng quest thưởng cũng không cao tớiđâu,nhưng muỗituy nhỏ cũng làthịt,Thạch Trung Ngọc tuyệtđối sẽ không bỏ qua.

Theo Thôn trưởngvề tới trong nhàcủa hắn, ThạchTrungNgọcở ngoài cửa chờ một hồi, sau khiThôn trưởngđi ra,trong taynhiều hơn mộtcáigỗ hộp,hai tay đưa cho Thạch Trung Ngọc nói:

- Đại nhân, này là một tấm bản đồ, có người nói hình như làmột di tíchthượng cổ, hiện tại tặngnó chođại nhân.

ThạchTrung Ngọc hỏi.

- Nếulàdi tích thượng cổ, bên tronghẳn có rất nhiềubảo vật? Vì sao

các ngươikhông đi?Thôn xóm của các ngươi cóchút nghèo, nếu như tìm được bảo vật gì mà nói, đối với cácngươi hẳn có cải thiện rất lớn.

Thôn trưởngcười khổnói:

- Đạinhân có chỗ không biết, mặc dù trong di tích thượng cổ này có rất nhiềubảo vật, thế nhưng chúngta cũng có tựmình biếtrõ, chúng ta chỉlàtiểu nhânvật, nếunhư đivào bên trong, tuyệt đối là cửutử nhấtsinh.

Thạch TrungNgọctừ trong hộp lấy ra tàng bảo đồ,cẩn thận nhìn một chút, cái này hìnhnhư làmột quyển trục, trên đóviết bốn chữ Tử Vong Chiểu Trạch, Thạch Trung Ngọc phỏng chừng giống như quyển trục hồi thành, bóp nát liềncó thể tiến vào Tử Vong Chiểu Trạch gì kia.

- Đúng rồi đại nhân,các đời Thôn trưởng trongthôn chúng ta thời điểm truyền xuống mónđồ này, đã từng nói qua, ít nhất phải có sáu cường giảthực lực trên cấp40mới có thể tiếnvào, nếu không hữutử vô sinh.

Thôn trưởng nghiêm túc nói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu,biểuthị đã hiểu, hắncóchút tiếc nuối, cần tổsáu người, còn phải đạt tới cấp 40 mớicóthể đi vào, hiệntại cănbản không dùngđược, xem rachỉ có thể chờ một đoạnthời gian.

Cáo biệt Thôn trưởng, Thạch Trung Ngọctrở lại Bạch Hổthành, tuy đã lấy được quest thưởng, nhưng điểmcốnghiến triều đìnhcòn chưa tới tay,phải điPhủ Thành Chủ một chuyến, đương nhiên, nếu như TiếuSơncòncó thể thưởng cho hắn chút vật gì mà nói,Thạch Trung Ngọcsẽ không chúýcầm hai phần thưởng.

Khởi động quyểntrụchồithành, Thạch TrungNgọc ngựa không ngừng vó chạy tới Phủ Thành Chủ,tránh luôn quảngia, lén lénlútlút đi tới thư phòng, hiện tại TiếuHàm đãbắtđầu hát, Thạch Trung Ngọc không thể xác địnhquản giacóbán hắnlần nữa haykhông.

Gõ cửathư phòng Tiếu Sơn, còn chưa lên tiếng, bên trong lạitruyền tới thanh âmnghìn bài mộtđiệu:

-HàmHàmsao? Ta không đi nghe con hát kinh kịch được đâu, sự tình hôm nay còn nhiều hơn hôm qua, nói không chừng ngàyhôm nayngaycả thời gian ăn cơm cũngkhôngcó, conđi chơi đi.

Gia súc, hiện tại mới hơn bagiờ chiều, ngươiđã tính tới lúcăn cơm? Lẽ nào đã nghĩ tới cơm tốiăn cái gì?

Thạch Trung Ngọc nói:

-Đại bá không cầnlolắng, là ta, Hinh Vũ Chi Thạch.

Cửa thư phòng cọt kẹt, Tiếu Sơn lộra nửa cáiđầu nhìn tình huống bên ngoài, sau đó kéo ThạchTrung Ngọc vào, thật nhanh đóng cửa l ại lần nữa,sauđó khóa trái,vỗ vỗlồngngựccủa mình,dường như mới vừa rồi làm mộtsự tình vôcùng nguy hiểm.

- Đạibá, ta đã quétsạch toàn bộ thổphỉở bên kia, ngay cảthủlĩnh cũng bịta giết chết.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tiếu Sơn vỗvỗbả vai Thạch Trung Ngọc nói:

- Ừm, chuyện này ngươi làm rất tốt,ta giúpngươi đề thăng điểm cống hiến triều đình.

- Gợiý của hệthống,ngài hoàn thànhnhiệm vụ quét sạch thổphỉ, điểm cống hiến triềuđìnhđềthăng300 điểm.

Thanh âmgợi ý củahệ thống,làmchoThạch Trung Ngọc không nhịn được muốn chửi đổng, tuy Thạch Trung Ngọc đã sớm đoán được lầnnày điểmcốnghiến sẽ không quá cao, nhưng lại khôngnghĩtới, cư nhiên thấp đếntrình độ này, lần trước hắntừtrong giáođường mang vềmột nhóm lớn sách lịch sử, thưởng ba mươi ngàn điểm, hiệntại mới lên 1%, quá keo kiệt.

- Nhưthế nào? Đại bá chọn nhiệmvụ cho ngươitốt không?Một lần liền tăng batrăm điểm cốnghiến triều đình, phảibiết nhiệm vụ thông thường một lần mới vàichục điểm mà thôi.

Tiếu Sơn tự hào nói.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, bất quá rấtnhanh liền nghĩ thông suốt,nếunhư thăng quandễ dàng như vậy,vậy không có độ khó gì, sẽ trở nên cựckỳkhông cóý nghĩa.

Thạch Trung Ngọc lại cùng Tiếu Sơn tâm sựmộtlúc, sauđó rời đi, hắn rốt cụcxác định, lần này questthưởngchỉcó Thôn trưởng cho hắntấm tàng bảo đồdi tích thượng cổ kiamà thôi, Tiếu Sơn không c hohắn vật gì cả.

Đại hội luận võ

DTV-EBOOK.COM.VN

Ly khai Phủ Thành Chủ, Thạch Trung Ngọc lậptức chạytớinhà Tương Viên.

- Sưphụ, không biết nhữngtrang bịkia củata sửa xong chưa?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Tương Viên nhàn nhạt nói:

- Không có, một kiện trang bịcũng chưa sửa, hôm nay ta khôngcó tâm tình, đợingày mai.

Thạch Trung Ngọc có chút tức giận, đêm qua Tương Viên nói qua haingày tớicầm, bây giờ còn chưađộngthủ.

Đira ngoài, ThạchTrungNgọc khinh bỉ nhìn thoáng qua tiểu viện của TươngViên,thì thầm trong miệng:

- Nếu như hiện tạiquả phụcáchváchtới mànói, nhìn ngươi có tâm tình hay không, *.

- Hệ thống thông cáo, mộttuần lễ sau, khởi độngđại hội luận võ Thần Lâm, côngviệc cụ thể mời xem qua diễn đàn.

Nghehệ thống thông cáo,toàn bộtrò chơi đều oanh động, người chơinhất thờithiếu hơn một nửa, dồn dậpđi mở diễn đànnhìn tình huống cụ thể, mặc dù Thạch Trung Ngọc đối với vậtnày có chút hiếu kỳ, bất quáhắn khôngsốt ruột đi xem ngay bây giờ.

Dù sao cũnglà sựtình của một tuần lễ sau, chờ buổi tối ăn cơm xong lại đi xem cũng không trễ,đitới Chiến Sĩ công hội, Thạch Trung Ngọc chàohỏi Tiếu Khắc, sau đó tiến vào phòng luyện công, trong khoảng thờigian này,hầu nhưmỗi ngàyhắnđều trích ramột chút thời gian kiên trì luyện tậpMinhHồngTâm Pháp, gần đây đã cảm giác có chútdấuhiệu muốn đột phá.

Tiến vào phòng luyện công, ngồi xếp bằng,sau đómở ra hình thức không choquấy rầy, dưới loại hình thức này, tu luyện Nội Công Tâm Pháp thuhoạchcực kỳ cao.

Thạch TrungNgọc cảm giác chân khí trong cơ thểdựa theo tĩnh mạch bắt đầu vận chuyển, mộtĐại ChuThiên qua đi, Thạch Trung Ngọc cảm giác đột phá cách càng gần.

Lần thứ hai vận chuyển chân khí,lần nàyThạch Trung Ngọc cũng cảm giác chân khí trongcơ thể dườngnhư có chút cuồng bạo, đang điêncuồngvận chuyển, Thạch Trung Ngọc thất kinh, không biếtđây là chuyện gì xảyra,lẽnào đây là triệu chứng đột phá?Hay tẩu hỏa nhập ma?

Thạch Trung Ngọc đối vớicái này hoàn toàn khôngbiết, cũng không có nhân sĩchuyên nghiệp dạy hắn, tuy TiếuKhắchiểu một chút,bất quá hắn căn bản khôngcó tiếp xúc qua NộiCông Tâm Pháp cấp SSS, lực bất tòng tâm, màCông Thâu Ban giao quyển bí tịchnày cho hắn thìbiến mất khôngthấy, Thạch Trung Ngọc mấy lầnđitìm, nhưng không có nhìn thấyđốiphương.

Lúc nàyThạch Trung Ngọccảm giác thân thểmình dường như muốn bị những chân khíkiachấn vỡ, cả người đau đớn,đau đến hầu như l àmcho hắnsắpmấtđiý thức, trong lòngThạch Trung Ngọc tức giận, đã hạcảm giác đauđến thấp nhất,vìsao còn cóthể đau thành như vậy?

Tình cảnh hiện tại của Thạch Trung Ngọcvôcùngphức tạp, cả người đau đớn hầu như muốn chết, nếu như có thểlựa chọn, Thạch Trung Ngọc thậtmuốn trực tiếpđau đếnngất đi, nhưngtuy đauđớndị thường, nhưng không ngất được, hắn cắn răng,làmra một tuyểnchọn xuất sắc không gìsánh được, trực tiếp điều chỉnh độ cảm nhận đến cao nhất.

Thạch Trung Ngọc rốtcục cảmgiác thư thái,bởivìhắn đã triệt để h ôn mê, chuyện còn lại sẽ không liên quan gì tới hắn, Thạch Trung Ngọc nhớ kỹ thời đ iểm mớibắtđầutu luyện Minh Hồng TâmPháp, dường như cũng khôngcóýthứcgì, không biết có phải làđã ngấtđi không.

Thờiđiểm Thạch Trung Ngọctỉnh lại lầnnữa,là bịcáccô nươngkêu,

từtrong cabin trò chơiđi ra, Thạch Trung Ngọc nhớlại tràng cảnh vừa rồi, khôngkhỏi sợ hãi, quá con mẹ nó đau khổ, nếunhư không phảilão tử thông minh, biết lấy tiến làm lùi,tự mình hôn mê, còn không biết phải bị dằn vặt nhưthế nào.

- Đại thúc, ngươi làmsaovậy?Sắcmặt dường như có chút trắng bệch, cóphảibị bệnh hay không?

Dương Tử ân cần hỏi han.

Thạch Trung Ngọcnhìn nàng một cáinói:

- Ta khôngsao, mới vừa rồiởtrong gamegặp chút chuyện, ngấtđi mà thôi, được rồi, sao ngươi họcvềsớmnhưvậy?

- Đạithúc,ngươi cũngkhông nhìn thời gian xem, đãbảygiờ tối,sao ta còn không có tan học chứ?

Dương Tử bấtmãn nói.

Thạch Trung Ngọc ồ một tiếng, sau đó ngồi vào trước bàn ăn, bắt đầu ăn.

- Thạch ca ca, liên quan tới sự tìnhđạihội luậnvõ ngươinghe nói chưa?

Hướng Lâmnũng nịu đến bên người Thạch Trung Ngọc hỏi.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn nàng:

-Tabiết, làm sao vậy?

- Chúng ta cùngđi tổ độicó được không?

Hướng Lâm thathiếthỏi.

ThạchTrung Ngọccóchút nghihoặc nhìn Hướng Lâm, không biết HướngLâm đây làý gì, chẳng lẽ luậnvõ còn có thể hai người cùng nhau lên sao? Hai đánh một? Haycó chức năng hai đấuhai?

-Nhìndáng vẻ của ngươiđã biết ngươi căn bản không hiểu rõ quy tắc.

Cơ Như Nguyệtnói.

ThạchTrung Ngọc nhức đầunói:

- Ta làthực không biết, tình huốnggì, nói nghe một chút.

Dương Tử hưngphấn nói:

-Đại hội luận võ chia làmbađẳngcấp, mộtlà cá nhân thi đấu, một cái khác là hai ngườithi đấu, còn có một cái là đoàn độithi đấu.

Thạch Trung Ngọchỏi.

- Các ngươi đều dự định tham gia? Thứ nhất thưởng thứgì?

-Theo diễn đàn nói, xem vận khí, nếu như nhân phẩm tốt mànói, cóthể nhận đượcTiên khí,còn cóthểđạt được những đạocụcực phẩm khác, hoặc là quyển trục chuyển chức thành chức nghiệp ẩn.

Trong đôimắtHướngLâm toát rangôi sao.

- Hơn nữa thứ nhất củacác hạng tranh tài đều có thể lấy đượcba chụctriệu kimtệ ban thưởng.

Tuyết Sương Yên bổ sung.

Trongmắt Thạch Trung Ngọc toátra hỏadiễmnóng bỏng, nhiều dụ hoặcnhưvậy đủđể cho Thạch Trung Ngọc hưngphấn, ba chục triệu, nếu như ba loại thi đấu đều lấy đượcthứ nhất, đó chínhlà 90 triệu kimtệ, sắp đạt tới 100 triệu,cái này đều là tiềna, không thể lãng phí.

- Ồ, được rồi, ngày mai các ngươi có nhiệm vụ phải bận rộn gì không?Ta đáp ứng đám ngườiLạc Diệp Phi Hoa,đi giúp các nàng thủ thành.

Thạch Trung Ngọcnói.

DươngTử có chút tiếc nuối nói:

-Ta vốn đang địnhđi phá hưBạo Quân cônghội nữa, ngươi đã muốn đigiúpngười khác thủ thành, vậy không đi phá hư lãnh địa của Bạo

Quân.

ThạchTrung Ngọcsờ đầu Dương Tử nói:

-Hiện tại PhiHổThôn đổi người rồi, lão đại là Trần Hạo, không phải Trần Thiên.

Dương Tử bĩu môi nói:

- Hai người bọnhọ còn có khác nhau sao,đềukhông phải thứ tốt gì.

- Ngươiđi một mình đi, chúng ta không đi được, ta đáp ứng ngày maigiúpThạch ChiLan thủ thành.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc hơikinh ngạc nhìnCơ NhưNguyệt, không nghĩ tớiCơ Như Nguyệtlại đi trợ giúp Thạch Chi Lan, đốivới Thạch Chi Lan, bây giờhắn còn không biết phảilàmsao đối mặt nàng.

-Ta nhớtổng bộ của ThạchChi Lan hình nhưlàở HuyềnVũthành, nàng có chi trảlộ phí cho các ngươi không?

Thạch TrungNgọcđùagiỡn hỏi.

Cơ Như Nguyệttức giận trừng hắn nói:

- Cái này không cần ngươi quan tâm, ngươi quản tốt chuyện của ngươi là được.

Nội công thăng cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc ngượng ngùng cười cười,cùngcác cô nương nói chuyện với nhau một hồi, saukhiăn cơm tối xong lần nữa tiến vào trò chơi.

- Gợi ý của hệ thống,nhân vậttrong trò chơiđangnằmở trạng thái hôn mê, tạm thời khôngcách nàotiến vào trò chơi, thời gian còn lại, mườilăm phút.

Thạch Trung Ngọcsờ lỗ mũi một cái, sớm biết vẫn còn ở trong mê man mà nói, Thạch Trung Ngọc liền dứt khoát lôi kéo các cô nương tiếp tục tán gẫu, ai, hiện tại không có biện pháp, xem rachỉ cóthể một mìnhchờ đợi,maymắnthời gian khôngdài, mới mười lăm phút màthôi.

Thời giantrôi qua, Thạch Trung Ngọc lập tứcđăng nhập vào trò chơi, mở haimắt ra,một khuôn mặttràn đầy nếp nhăn, giốngnhư một đóacúc hoa xuất hiệnởtrước mắt hắn,sợ đếnThạch Trung Ngọc lớn tiếngthét chói tai:

-Có quỷa!!!

- Hỗn tiểu tử, gọi cái rắm.

Tiếu Khắc tức giận cốc Thạch Trung Ngọc một cái, lúc trước Thạch Trung Ngọc vọt vào phòng luyệncôngcủahắn, khôngđòi tiền cũng đãrất cho mặt mũi, nhưng mới vừa rồi,Tiếu Khắc cảm giác được trongphòng tràn đầy uy áp, thầm nghĩ không tốt, lập tức vọt vào, kết quảnhìn thấy Thạch Trung Ngọcđã ngấtđi.

Tiếu Khắc nhịn đau móc ra Tục Mệnh Đanmà hắnlưuchomình dùng nhét vào trong miệngThạch Trung Ngọc, thật vấtvảmới cứu sống tiểu tử ngu ngốc kia,cưnhiên liềnngheđối phương kêu cóquỷ, tức giận đến hắn nổi trậnlôi đình, thật muốn bópchết tên hỗn đản này.

Thạch TrungNgọcthấy rõ người trướcmắtnày dĩ nhiênlà Tiếu Khắc,

thở phào nhẹ nhõmnói:

- Lão đầu,ngươi không có việcgìđừng đi dọa người có được hay không? Người dọa người sẽ dọangườita chết khiếp.

Nghe đượclời này, TiếuKhắc càng thêm giận,hung hăng đá vào trên mặt Thạch Trung Ngọc một cước, trên mặt Thạch Trung Ngọc lập tức xuất hiệnmột dấu giày.

Thạch TrungNgọc cũng nổi giận:

- Lão đầu, sao ngươiđạpta?Ta đắc tội ngươinơi nào?

Tiếu Khắc tức giận nói sự tình một lần, nhất là hung hăng nhấn mạnhcông hiệu của viênTục MệnhĐan kia, nói thứnày vô cùngkì diệu, sau đó cường điệulãngphí ởtrênngười Thạch TrungNgọc, ý đồ để Thạch TrungNgọc đối tốt với hắnmột chút, tôn trọnghắn một chút.

Nhưng ai nghĩ đến, Thạch Trung Ngọcdĩ nhiên không mặn không nhạt nói:

-Tacòn tưởng sự tìnhbao lớn, ta khôngphảilà ngất đi thôi sao,cái này có gì khẩn trương, Tục Mệnh Đangì kia dùng thìdùng, cũng không phải ta xinngươi.

- Dựa vào.

Tiếu Khắc rốt cụcnhịn không đượcnóitục.

- Đúng rồi, ta cảm giác nội côngmình đột phá,ta xem trước một chút,ngươi đi qua mộtbên chơi, đừng làm rộn.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tiếu Khắc vốn định phẫn nộ, nhưng nghe Thạch Trung Ngọc nói NộiCông Tâm Pháp đột phá, cũng khôngnói nhiều, hắnđối với Minh Hồng Tâm Pháp SSS cấp vẫn cảm giác rất hứng thú.

- Thựcsự đột phá,biến thành tầng hai.

Thạch Trung Ngọc hưng phấn nói.

Hiện tạiđại hội luận võsắp đến, Nội Công Tâm Phápthăng cấp, cái này khôngkhác nàolại làmột giúp đỡ lớn, giết người chắclànhưhổ thêmcánh.

-Tầng thứ haicóhiệu quảgì? Maunóimột chút.

TiếuKhắc hỏi.

Thạch Trung Ngọc nhàn nhạt nói:

- Cũng không có gì, chỉlà lực lượng đãbiến thành1.8 tinh, các hạng thuộctínhcòn lại, đều biến thành 1.3 tinh.

-Dựa vào, cái này còn kêu không có gì? Ngươi phảibiết rằng mặc dù là sau khi chuyển chứclần hai,cũng bất quá mới 1.3tinh mà thôi, ngươi bây giờcòn khôngcó chuyển chức lần hai đâu,cư nhiên đã đạt tới 1.8tinh, thật sự là giasúc, thật lợi hại.

Tiếu Khắcnói.

Tuy trên mặt Thạch Trung Ngọc biểu hiện không tính rất hài lòng, nhưng trong lòng cười nhưhoanở, như vậylực công kích sẽ tănglên rất nhiều.

Cáo biệt Tiếu Khắc, Thạch Trung Ngọc chuẩn bịđi ra ngoài luyện cấp.

Không biết có phải Thạch TrungNgọc sinh ra ảo giác hay không, ThạchTrungNgọcluôncảm giáctrước đây Bạch Hổ thành phithường náo nhiệt,hômnay nhân khí dường như có chút không đủ, người so vớibìnhthườngítđi rấtnhiều, mang theo nghi hoặc, Thạch Trung Ngọc thông qua Truyền Tống Trận đi tới Phong Vân Thành củaCơ Như Phong.

Mới vừa ra khỏi thành, Thạch Trung Ngọc liền cảm giác được, không khí chung quanh dường như có chút biến hóa, mọi người dường như đều tràn đầyý chí chiếnđấu, Thạch Trung Ngọc cười khổ, xem ra những người này đều đưa ánh mắt ở đại hội luậnvõ, xem racuộcsống ngày sau khôngdễ chịua.

Hiệntại hắn cũng không thể không nỗ lực, mỗi người đều liều mạng đi luyện cấp, Thạch Trung Ngọc cũngkhôngthể lạc hậu, mở

ra bảng đẳng cấp nhìn thoáng qua, mặc dù mình còn bảo trì ở hạngnhất, nhưng làm choThạch TrungNgọc có chút buồn bực là, còn dưlại chín ngườiđều giốngnhư hắn,đạt tới cấp 36, một chútưu thế cũng không có.

Trực tiếptriệu hoánra Đích Lô,tuyThạch Trung Ngọcvẫncòn bị truy nã,nhưng bây giờ hắn đã khônglo lắng, hiện tại ai dám quađây độngđến hắn? Người chơithực lực cao phải chuẩn bịđại hộiluận võ, lo lắng rớt cấp,thựclực kém thì cănbản khônglàmgìđược hắn, thậm chí ngaycả địa phương ThạchTrung Ngọc đi, cũngkhông nhất định có thể tới, càng chưa nói giết chết hắn.

ĐíchLô mang theo Thạch Trung Ngọc đitới lãnh địa quái vật cấp 42,làmcho Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc là, gặpđượcmột người quen, Cơ Như Phong, ThạchTrung Ngọc khôngnghĩ tới lạiở chỗ này nhìn thấyhắn.

Cơ Như Phong nhìn thấy Thạch Trung Ngọc, mỉmcười chào hỏi, thế nhưng tốc độ giết quái trong tay lại không dừnglại chút nào, xem ra CơNhư Phong đốivới lần đạihội luậnvõ này là bắt buộc phải làm, cố gắng như vậy, ngay cả thời gian nói chuyệncũng không có.

ThạchTrung Ngọc nhìn thấy anhvợ, đương nhiên phải giữgìn mối quan hệ, vộivã tổ đội,Cơ Như Phong một ngườiởchỗ này cũng không có ý tứ, cóThạch Trung Ngọcđến, hắn đương nhiên vui vẻ, nên không cự tuyệt, hai người ởnơi này bắt đầu giết quái.

Nhìn thấytọa kỵ củaThạch Trung Ngọc dĩ nhiên có thểgiết quái còn chưa tính,mặc dùCơ Như Phong hơi kinhngạc, nhưng không đốikị, nhưng thấy Thạch Trung Ngọc gọi ra sủng vật,Cơ Như Phong liền ghen ghét hâm mộ,mộtcô nàngxinh đẹp như vậy lạilà sủng vật?

Trênmặt Cơ Như Phong lộ ra vẻmặt bỉ ổi,sau đónhỏ giọng hỏi:

- Sủng vậtnày có thể làmloại chuyện đó không?

Thạch Trung Ngọc vẫn đanghếtsức chuyên chú giết quái, đột nhiên nghe đượcCơNhưPhong hỏi, sửngsốt một chút, thậtkhông rõ ràng CơNhư Phong hỏi làcó ýgì, bất quá rất nhanh,Thạch Trung Ngọc liền từvẻ mặt bỉ ổicủađối phương biết đối phương hỏilà cái gì.

Thạch TrungNgọc cổ quái nhìnCơNhư Phong, thầm nghĩ, thì ra người này cũng là loạimặthàngkia, bấtquá Thạch Trung Ngọc khôngthểăn ngay nói thật, chỉcó thể đàng hoàng nói:

- Loại chuyệnnhư vậy ta không biết, ta cũng không có làm qua, dường như giống người chơi, cũngcần độ hảo cảm.

Gia tộc cổ xưa

DTV-EBOOK.COM.VN

- Nói cáchkhác nếu như độhảocảmđược rồi,có thể làm loại chuyện đó?

Cơ Như Phongmắt lộ ra tinh quang.

Thạch Trung Ngọcđổ mồ hôi nói:

- Khôngrõràng, có thể là vậy.

- Huynh đệ, chúng ta quan hệ thế nào?

Cơ Như Phong nghiêmtúc hỏi.

Mặc dù ThạchTrung Ngọc biết câu dưới khẳng định không có lời tốt gì,bấtquáđối phươnglà anh vợ tương lai, không thể đắc tội, chỉ có thể nói:

- Đương nhiên rất tốt, giống như thânhuynh đệ.

-Nếuhuynh đệ chúng ta tốt như vậy, vậyphải có phúc cùng hưởng, ngươinói đúng không?

CơNhưPhongvừacười vừanói.

Thạch Trung Ngọc khẩn trương, vội vàng nói:

- Đại ca, chuyệngì cũng dễ nói, thế nhưng loại chuyệnnữ nhân này khôngthể tùytiện xằng bậy a, talà tuyệt đốisẽ không cùnghưởng nữ nhân với ngươi.

- Dựa vào,ngươi coita là loại người gì? Mặc dù ngươi đồng ý, ta cũng không nhặt giày rách của người khác, tamuốnhỏi là ngươi tìm sủng vật này ở nơi nào.

Cơ Như Phong nói.

ThạchTrung Ngọc thở phào nhẹ nhõm nói:

- Cái nàychỉ sợ cần nhờ cơ duyên,ta làtrải quamộtđịa đồ ẩn tàng mới thuphục đượcsủng vật này.

Cơ Như Phongcó chút tiếc nuối nói:

- Ai, thật bi kịch,vì saota khôngcó vận khí như vậy chứ?

Thạch TrungNgọclúng túng hỏi.

-Ta nghe Như Nguyệt nói, dường như ngươi đã có lão bà, nếunhư ngươiở trongtrò chơi nhưvậy, lẽ nào không sợ lãobà của ngươi nổi máu ghen?

CơNhư Phong đại nghĩa lẫm nhiên nói:

- Nam tử hán đại trượng phu,ba vợbốn nànghầuđó là chuyệnrất bình thường,ta đã cóba thê tử,nhưngtiểu thiếpmột cáicũng không, ta ở trong game tùy tiện vui đùa một chút, mấy bà vợ trong nhà còndám nóilung tung sao?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạcháto miệng, ba vợbốn nàng hầu? Thực sự? Hay làđangkhoác lác?

- Ồ, phỏng chừng ngươi rấtkhó lý giải? Kỳthực ta và Như Nguyệt thuộcvề một gia tộc cổ xưa, ởTrung Quốc, loại gia tộc này đã không nhiều, thế nhưng chúng ta giống như cổ đại,đều làbavợ bốn nàng hầu, chúng ta từ nhỏ đã tiếp thu truyền thống như vậy,quen rồi, không tin ngươi đi hỏi Như Nguyệt, hỏi nàngcó phải cóbađại tẩu hay không.

Cơ Như Phong thản nhiên nói.

Thạch Trung Ngọc càng thêm giật mình,loại chuyện như vậyhắn vẫn lầnđầu tiên nghenói sao, bất quá ThạchTrung Ngọc cẩnthận nhớ lại, cóvẻ như Cơ Như Nguyệt thật không để ý mìnhcóbao nhiêu nữ nhân,thậm chírất dễ dàng ti ếp nhận,cònkhông có gìbất mãn.

Bất quá giatộccổ xưa đâylàý gì? Chẳng lẽ làtiền triều lưu lại hậu đại? Không có khả năng?Trải qua nhiềunăm nhưvậy, chẳng lẽcòn

không có bịthể chếhiện tại tiêu diệt hết? Coinhưkhôngbị tiêu diệt, cũng đã đuổi kịp văn minh a, tạisao còn cấtgiữ truyền thống ba vợ bốn nàng hầu? Lẽ nào quốc giamặc kệ sao?

Dườngnhư nhìn thấuThạch Trung Ngọc nghihoặc, CơNhư Phong nhàn nhạtnói:

-Huynh đệ, ngươi không nênsuy nghĩ, loại gia tộc cổ xưa như chúng ta,lấy thựclựccủa ngươi bây giờ, khôngcầnđitìm hiểuquá nhiều, bằng không đối với ngươi không cóchỗtốt gì.

ThạchTrung Ngọc bĩu môi, ngươiở nơi này trang bức đi, mới vừa rồi nói cholão tử ngươi là gia tộc cổ xưa, hiệntại còn nói khôngnên suy nghĩ, thật conmẹ nó lâu không bịăn đòn, bất quá nếu Cơ Như Phong không chịu nói, Thạch Trung Ngọc cũng không cưỡng cầu, đợi lát nữa hỏiCơ NhưNguyệt là được.

Trướcđó Thạch Trung Ngọc đã rất gầncấp 37, cùng Cơ Như Phong luyện một hồi, đẳng cấp rốt cụctớicấp 37.

- Bằnghữu, bây giờ đẳng cấp củata đã lên tới cấp 37,ta không ởlại chỗ này bồi ngươi, ta đi giết quái cấp 42.

Thạch TrungNgọc nói.

Cơ Như Phong gậtđầunói:

- Đi,ngươi đi trước, ta chẳng mấychốc sẽ đuổi theo ngươi.

ThạchTrung Ngọc gậtđầu,đốivới Cơ Như Phong rất nhanh thì có thể đuổitheomình, Thạch Trung Ngọc thậtcó chút khôngtin,bấtquá mớivừarồi Thạch Trung Ngọc lưuý qua CơNhư Phonggiết quái, hắn đối với chiêu thứccủaCơ NhưPhong cảm thấy rấtkỳ quái, rõ ràng không phải kỹ năng, vì saothủ đoạn công kích kia làm hắn lu ôn cảm giác rất kỳ quái.

Giống như mộtloại kiếm pháp nàođó,phải,cực kỳ giống kiếm pháp ởtrongcácbộphim tiênhiệp, lực côngkíchcaohơn công kích phổ thôngrất nhiều, kỳ quái, bất quá Thạch Trung Ngọc không quá quen Cơ Như Phong,không tiện hỏi thăm, huống hồkiếm phápnày khả năngliên quan đến bí mật của gia tộc cổ xưa, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể giữ lạinghi vấnnàyđi hỏiCơ Như Nguyệt.

Tuy tốcđộ giết quái củaCơNhưPhong rất nhanh, nhưngThạch Trung Ngọc cũng khôngchậm, nếu như lực công kíchgiống nhau, Thạch Trung Ngọc dĩ nhiênkhông phải đối thủcủa Cơ Như Phong, nhưng lực công kích củaThạchTrung Ngọc cao hơn CơNhư Phong, tuy trang bị củahai người kém không nhiều lắm, thế nhưng Thạch Trung Ngọc làchức nghiệpẩn, màCơ Như Phong chỉ là Chiến Sĩ thông thường, huống hồ Thạch Trung Ngọc có Minh Hồng Tâm Pháp,lựclượng tinh cấp lêntới 1.8 tinh,như vậy lựccông kích liền caohơn Cơ Như Phongrấtnhiều.

Đi tới lãnh địa quáivật cấp 42, Thạch TrungNgọc bắt đầuđiên cuồng tàn sát, mới vừa rồi cùng Cơ Như Phongtổđội, bịCơ Như Phong phân đi không ítđiểm kinh nghiệm, phải biết Thạch Trung Ngọc, Đích Lô, Trầm Bíchba người chỉ có thể chia được một phần điểm kinh nghiệmmà thôi, cho nên tốc độmới có thể chậm lại.

Trường Tí Viên: cấp 42, quái vật phổ thông.

Loại Trường Tí Viên này lực công kích rất mạnh,hơn nữa tốc độ phản ứng cũng không chậm, độngtác rấtbén nhạy, không cẩn thận một cái, là rất dễdàng trúng chiêu,hơn nữa Trường TíViêncòn có mộtkỹ năng, đó chínhlà chạy trốn.

Kỹ năng cựckỳvô sỉ, lúc chạy trốn tốcđộdi động thậm chícó thể sánh ngang Đích Lô,nếu như khôngphải bởi vì Thạch Trung Ngọccó Đích Lô,sẽ muốntổnthất rấtnhiều điểmkinh nghiệm.

TrườngTí Viên vốnrất khó giết, hơn nữa còncó tỷlệ chạy trốn nhất định, nếu muốn giết thật đúng là rất khó,bất quá bởi vìnhưvậy, điểm kinh nghiệm vô cùng phongphú, Thạch Trung Ngọc pháthiện, hắnđã thích những quái vật này, chođiểm kinh nghiệm gấp ba vừa rồi.

Cái này ngoại trừbởi vì giải trừtrạng thái tổđội, còn chứngminh nơi đâykinh nghiệm phongphú.

Thạch Trung Ngọc và TrầmBíchtiến hành tànsát,mặcdù ĐíchLô không có động tác gì, nhưng chỉ cầncó Trường Tí Viên khởi động kỹnăng trốn chạy,Đích Lô sẽđuổi theo,hung hăng giếtchết đào binh.

CóđôikhiĐíchLô cực kỳ nhàn nhã, bởi vì Trường TíViên chạytrốnít, nhưngcó đôi khi lại bận đến sắp thổ huyết, hầu như mỗi Trường Tí Viênđều muốn chạy trốn, hơn nữacòn chia nhau phương hướng bất đồngchạy trốn, nhiệmvụcủa Đích Lô không thểbảolà không nặng!

Một đêm đi qua rất nhanh,Thạch Trung Ngọc nhìncấp bậc của mình, sắc mặt không khỏi khócoi,tuynơi nàyđiểm kinhnghiệmcực kỳphong phú, nhưng giết một đêm, không thăng cấp còn chưa tính, đẳng cấp cư nhiên mới đạt tới cấp37 50%.

Nói cách khác, Thạch Trung Ngọccòn phảikiên trì giếtmột đêm nữa,mới có thể thành công thăng cấp.

Tư tưởng truyền thống

DTV-EBOOK.COM.VN

Cái nàycũng may là Thạch Trung Ngọc, phải biết quái sau cấp 40, thuộc tính đều sẽđạtđượcđề thăng, lựccông kích cũng không phải trưng chođẹp, nếu như đi giếtquái cấp40, nhất định phải chuẩn bị đầyđủdược tề, nếu không không thể kiêntrìbaolâu.

Người thường khôngcó Túi TuDi cườngđại như Thạch Trung Ngọc, không thể vô hạn điệpgia,chonên căn bản không thoảimái như Thạch Trung Ngọc,cư nhiêncó thể ở một địa phương giết một đêm mà không cần trở vềbổ sung dược tề.

Sáng sớmbị Cơ Như Nguyệt kêu ănđiểm tâm, Thạch TrungNgọc tự nhiên hỏi vấn đề hắn muốnhỏi, kéo Cơ Như Nguyệt đến mộtbên, hỏigia tộccổ xưa rốtcuộclấy gì.

CơNhư Nguyệt nhìn mấy nữ hài cách đókhông xa, sau khi suynghĩ mộtchút nói:

- Quên đi, tạm thời ngươi không nênsuy nghĩ nhiều, chờ sau này.

Thạch Trung Ngọc cườikhổ, ngay cả Cơ Như Nguyệtcũngkhông chịu nói chohắn biết, Thạch Trung Ngọc chỉ cóthể bất đắc dĩhỏi vấn đề khác:

- Ca ca ngươi thật có ba lãobà?

Cơ Như Nguyệt gật đầu, đối với cái nàykhôngcó gì phải giấugiếm, CơNhư Nguyệt nói:

-Những gia tộc cổxưa như chúng ta, cònlưu giữ truyền thống cổ đại.

Thạch Trung Ngọc cười dâm đãng hỏi.

- Vậy không phải ngươiđã sớm chuẩnbị xong, vềsau muốncùng mấy nữ hài đồngthờihầuhạmộtnamnhân?

Sắc mặtCơ Như Nguyệt trở nênđỏ hồng, gật đầu nói:

- Đối với sự tình này,taquả thực không quá chú ý,dù saotừ nhỏ ta tiếp nhậngiáodục tư tưởng như vậy, đã thâm căn cố đếở trongtư tưởng, chẳng qua nếu như sau này nam nhân ta cưới rất nhiều nữ nhân tacánghét, tasẽ đuổi mấy nữ nhân kia ra khỏi cửa.

Thạch Trung Ngọcđổmồ hôi, sauđóômCơ NhưNguyệt hỏi.

- Vậybâygiờ mấytỷmuộikia của ngươi, chungđụng cótệlắm không?

CơNhư Nguyệt lườm hắn mộtcáinói:

- Tiện nghi ngươi, trước đây ngươinói cùng tất cả nữ nhânnơi này cóquan hệ không minh bạch,ta còn không tin, hiện tại ta xem như tin, tuy hiệnnay ngươi và Hướng Lâmkhông có cái gì, bất quá ta phỏngchừng vềsau ngươi cũng sẽ không bỏquanàng?

Thạch TrungNgọc ngượng ngùngcười cườinói:

-Kỳ thựcđã tới tay rồi.

Cơ Như Nguyệthunghăng trừng hắn nói:

- Nữnhân trong biệtthự còn chưatính, Tô Mị và Lý Lan cũng miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng phía sau, không cho phép ngươi lại tùy tiện thông đồng nữ nhân, nếu như không được sự đồngýcủa ta, nàng mơ tưởng vào cửa.

- Nhấtđịnh,nhất định sẽ chocác ngươi hài lòng.

Thạch Trung Ngọc vừacườivừa nói.

Cơ NhưNguyệt giận dữ nói:

- Thật không hiểu ngươi có phảicũnglà đệ tử giatộc cổxưa hay không,nữ nhâncòn nhiều hơnca cacủa ta.

Thạch Trung Ngọcbuồn bực nói:

- Caca ngươi chỉ lão bà cũng đã cóbacái, màta đềulà bạngái, một lãobà cũng khôngcó a.

Cơ Như Nguyệt im lặng bấmhắn mộtcái:

- Bạn gáikhông coilà lão bà sao? Hay là nói, ngươi định tùy tiệnvui đùa một chút, sauđó némchúng ta?

Tuy Thạch Trung Ngọcbị CơNhư Nguyệt bóp đau, bất quáloại thời điểm này nơinào còn quantâm đauđớn, vội vàngnói:

-Tađương nhiên sẽ khôngvứt bỏcác ngươi, chẳngquata khôngbiết làm sao kết hôn? Trung Quốc chỉchophép namnhân chỉ cướimột lão bà.

CơNhư Nguyệt nhàn nhạt nói:

-Cái này không cần ngươiquantâm, nếu như ngươi có thể được phụ thânta tán thành, vậyhắnsẽ giúpngươi bãibình hết thảy.

Thạch TrungNgọcnghe Cơ Như Nguyệtnói lên phụ thân củanàng, tâmtình vốn tốt lậptức bịpháhư một ít,mặcdù bây giờ tài sản của Thạch Trung Ngọc không tính nhiều,nhưng tuyệt đốiđầy đủhắn cả đời ăn uống không lo, năm sáuức, tài sảnnhư vậy còn không thể đi hỏi sự tình của giatộccổxưa,chớ đừng nhắc tới thu được Cơ Hùng Liệt đồng ý.

- Đúng rồi,vị hônphu kiacủa ngươi thế nào rồi?Đã lâu không nhìn thấy hắn.

Thạch Trung Ngọchỏi.

Cơ Như Nguyệt nhàn nhạt nói:

- Ngươi hỏi hắn làmgì?Lẽ nào ngươi nhớ hắn?

Thạch Trung Ngọc nói:

- Dĩ nhiên không phải, chỉ là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nếu nhưkhông biết rõ vị hôn phu của ngươi đang làmgì,ta làm sao cóthểtừ trong tayhắn đoạt ngươi lại?

Cơ Như Nguyệt dúi đầu vào trong lòng Thạch Trung Ngọc,cóchút thương cảm nói:

- Mặc kệ tương laithế nào,lòng vĩnh viễn ở chỗ ngươi.

Thạch Trung Ngọc ôm mỹ nhân trong ngực:

-Yên tâm, mặckệ tâm của ngươi,hay người của ngươi, đều phải vĩnh viễn ở bên cạnh ta, không aicó thể cướp ngươiđi.

CơNhư Nguyệt gật đầu,có chút cảm động nhìn ThạchTrung Ngọc, trong khóemắt mang theo một tia nước mắt.

Thạch TrungNgọclấy tay launướcmắt choCơNhư Nguyệt, sauđó hônlên, Cơ Như Nguyệt cũng rấtphối hợp động táccủa hắn, mặc cho hắn hôn môi.

-Hai người các ngươithân thiết xong chưa? Nếunhư còn khôngđủ, không bằngvềphòng đại chiếnba trăm hiệplại ra ănđiểm tâm? Các ngươi thânmật như vậy, chúngtaăn cũngăn không ngon.

Hướng Lâm cười hì hìnói.

Cơ NhưNguyệt nghe được thanh âm, vộivã từ tronglòng Thạch Trung Ngọc nhảyra, mắc cở đỏ mặt, hunghăng trợn mắt nhìn Thạch Trung Ngọc, mới vừa rồi nàng thật sựlà quá kích động, cư nhiên quên nơi nàylà phòng khách, mấynữ hài đềuởcách đó không xanhìn.

- Đều là ngươi,để ta phải bêu xấu.

Cơ Như Nguyệtvỗ ngực Thạch Trung Ngọcmột cái, sauđó ngượng ngùngtrở lại trên bàn cơm, cúiđầu ăn.

Chúng nữ đươngnhiên sẽ khôngbuông thaCơNhư Nguyệt, cười cợt nàng nửa ngày, CơNhư Nguyệt rốtcục không chịu nổi áp lực,vội vàngăn hết cháo trongchén, sau đóchạy vộilên lầu.

-Tại các ngươi, làm Như Nguyệt bị hù chạy.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Ôi! Chúngta còn khôngcó làm cáigì vớiNhư Nguyệt tỷ, như vậy cũng đã đau lòng?

Hướng Lam vừacườivừa nói.

Thạch Trung Ngọc lúng túng, tự tayngắt mũi quỳnh của Hướng Lam mộtcái, bóp xong, ThạchTrung Ngọc liền hối hận, bây giờ quan hệ với Hướng Lam còn cực kỳ xấuhổ, đột nhiênlàm ra độngtácthân mật như vậy,aibiết Hướng Lamsẽ rasao?

- Tađivề trước, Dương Tử, ngươi tự mình đitrường học, ngoan ngoãnchứ có trốnhọc đấy.

Thạch Trung Ngọc nói.

Dương Tử bất mãn:

-Ta đã hứa vớiLantỷ tỷ, ngày hôm nay đigiúp nàng thủ thành,cho nên ta sẽ không đi học.

Thạch TrungNgọc có chútđau đầu, nhađầu kia luôn khôngchịuđi học, bất quá hiệntại ThạchTrungNgọccũng khôngcótâmtìnhdài dòng với Dương Tử,hiện tạitách ra Hướng Lam mớilà vương đạo, nếu như lầnnàyHướng Lam lạibão nổimà nói,vậy triệtđể khôngcứu được.

Hướng Lam thấy ThạchTrung Ngọc chạy trốn, cũng không có ngăn cản, chỉ mỉmcườithả hắn rời đi.

Thạch Trung Ngọc trở lại trong trò chơi, gọi điện thoại cho Lạc DiệpPhi Hoa.

- Khi nào quái vật bắt đầu công thành?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Xếp hàng mua thuốc

DTV-EBOOK.COM.VN

Lạc Diệp Phi Hoa nói:

-Ngày hôm nay tổngcộng có bốn bangphái phải đối mặt quáivật công thành, đều chín giờ rưỡi bắt đầu.

Thạch Trung Ngọcnhíu mày, hắn tổng cộng mớibánđấu giá ba tấm Kiến Bang Lệnh, tại sao có thể có bốn bang phái?Ah, đượcrồi, là bang phái của Thạch Chi Lan,Thạch Trung Ngọc cười khổ, mìnhcư nhiên quên nàng, xem ravận khícủa nàngvẫn tương đối tốt, tiết kiệm 100triệuNhânDân Tệ.

Chín giờrưỡi bắt đầu, hiệntại mới hơn bảy giờ, Thạch Trung Ngọc cũng không sốt ruột chạytới, tiếp tục lưu lại luyện cấp.

Nhìn dược tếtrongtủ đồgiảmmạnh, ThạchTrung Ngọc suy nghĩ, đợi lát nữa đi Lạc Diệp trấn thủ thành, có nên lấy sạch dược tềmiễn phí hay không? Đây chínhlà một khoản tiền rấtlớn a, thế nhưng đã từtrên ngườihaitỷ muội LạcDiệpPhiHoachiếm rất nhiềutiện nghi, bâygiờ còn đi làm thổphỉ, cóvẻ như không thíchhợp.

Vạn nhất tương lai hainữ nhân này theo lãotử, như vậy khôngphải lấy đồ của nhà mình sao?

Không đúng,vì sao chỉ nghĩ lấy đồ nhà mình,mà không đinhà người khác lấyđồ?

Mặc dù bây giờ Phi Hổ Thônđã không phải Bạo Quân thiết lập, nhưng đó cũng là thân thích của BạoQuân,ngày hôm nayhắn xây thôn xóm,vì sao khôngđi chỗ của hắn cướp đồ? Thạch Trung Ngọc thầmhận, mình thật đần, cưnhiên chỉ nghĩtừtrong nhà lấy đồ.

Nơi dừng chân của Phi Hổ thôn vẫn ởđịa phương kia,Thạch Trung Ngọc đối với địa phương kia đãrất quenthuộc, luyện cấp một hồi, khi thờigianđến chín giờ, khoảng cách quái vậtcông thành đã không đủnửa giờ, Thạch Trung Ngọc khôngcó đi Lạc Diệp trấn, mà

đi Phi Hổ Thôn.

Thờiđiểmsắp đến PhiHổ Thôn, Thạch Trung Ngọc thu Đích Lô vào trong không gian tọa kỵ, sau đó đổi lại mộtthân trang bị Bạch Ngân, dự địnhgiả trang người chơi của Bạo Quân công hội.

Trần Hạo kia, lần này dường như hạ quyết tâm,nhất định phải bảo vệ thônxóm, dĩnhiên gọi vô sốngười chơiphổ thông tới trợ giúp thủ thành, đây thậtlà bỏhết cả tiềnvốn, tronglúc thủ thành dược tềtùy tiện cầm, một hai ngườichơicó thể không có cái gì, thế nhưng nhiều người mà nói, vậythì thảm, thật làbại gia tử.

Thạch Trung Ngọcmặc trang bị Bạch Ngân cũngkhông ai chú ý, tuy rất nhiều người chơitới trợ quyền chỉ là tầng dưới chót nhất, chỉ có thể mặc đồ trắng, hoặc ThanhĐồng, nhưngngười mặctrangbị Bạch Ngân cũng không ít.

ThạchTrung Ngọctỉmỉlưu ýnhữngngười này, phát hiện cấp bậc của bọn hắn đều trên ba mươi, Trần Hạocũngkhông ngốc, nếu như thái điểu vừa mới từ TânThủ thôn đira cũng quađây lừagạt thuốcmà nói, vậy thì thiệt thòi lớn, hơn nữangười cầmthuốc đều sẽ bị nhìn chằm chằm, không được ra khỏi thành, hơn nữa trong PhiHổ thôn có kết giới,cấmsử dụng quyển trục hồi thành, cho nên nhữngngười này đều phải bán mạng mới được.

Thạch Trung Ngọc đi tới địa phươngbán thuốc, phát hiện nơi đây chenlấn người đôngnghìn nghịt,đội ngũ xếp mười hàngdài, Thạch Trung Ngọc đổmồ hôi, Trần Hạo điên rồi sao? Thủ mộtcái thôn xóm, cũngcần nhiều người như vậy?Tiềnthật không có địa phương tiêu sao.

Thạch Trung Ngọc tùy tiện lựa chọn mộtđội ngũ xếp hàng,đợi nửa ngày, rốt cục đến phiên hắn, Thạch Trung Ngọclập tức nói:

- Mua dược tề.

Trước mắt xuất hiệnmột bảng giao dịch, phía trên hết thảy dược tề, giá cảđều biểuthịlà 0, Thạch Trung Ngọc đương nhiên không khách khí, toànbộthu vào trong tủcủa mình,sau đó chạy tới một hàng kháctiếp tục xếphàng.

- Dựa vào, thậtvất vả đến phiênlão tử, lại còn nói không cóhàng, đùa giỡn lão tử sao?

Mộtngười chơi xếp phía sau Thạch Trung Ngọc chửi ầm lên.

Sau đótênnày lần nữa thay đổi một đội ngũ, lần này vẫn đứngở phíasau Thạch Trung Ngọc.

Trong lòng Thạch Trung Ngọccảm thấy bi ai thay đối phương, khôngcầnnghĩ,kết cụcchờ đợi hắnđương nhiênvẫnlà khôngcóhàng.

Người chơi này không tin tà tiếp tụctheo Thạch TrungNgọc, sau năm lần, hắn kém chút phát điên.

-Đại ca,vìsaomỗilần đến ta đều khôngcó hàng? Nhân phẩm của ta thựckémnhư vậysao?

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ thở dàinói:

- Huynh đệ, chỉ sợ lànhân phẩm của ta kém, bởivì mỗilần ta chỉ muađược haiba bình dược tề,liền không còn hàng, cho nênngươi đương nhiênlàcái gì cũng không mua được.

- Nói như vậy,ta nên quả quyếtbuôngthangươi,sau đó đổi một đội ngũkhác?

Thạch Trung Ngọcgật đầu, thành khẩn nói:

- Phải, tintưởngta,nếu như ngươi đi đội ngũ khác, tuyệt đối sẽ mua được vô số thuốc.

- Quên đi,đã xếp thành đội ngũ dài như vậy, lại nóiquái vật công thành cũng sắp bắt đầu rồi, nóikhông chừnglần nàysẽ khôngbi kịch như vậy.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc thởdài, thiếuniên đáng thương này nhất định làbi kịch, ở phía sau lãotử, làm saocầm được dược tề? Thậtlà một ngu ngốc, đãchỉ điểmhắn, đinhữngđịa phương khácxếp hàngcầm dược tề, cư nhiên không nghelời.

Nếu đối phương không chịu đi, chẳng lẽThạch Trung Ngọc còn có thể trực tiếp nói chohắn biết, tấtcả dượctề đều bị một mình hắn

bao trọnsao?

Một hồi,rốt cục đến phiên Thạch Trung Ngọc, bất quá khóe mắt hắn chứng kiến, cómấyngười trên đầu ghi tiêu chíBạo Quân công hộinhìnbên này, Thạch Trung Ngọc thầmnghĩ không tốt, biết đám ngườikia đãbắtđầu hoài nghihắn.

Thạch Trung Ngọc cười gằn,coi như biết lãotửlấy đi tấtcả dược tề thìthế nào?

Lầnnày saukhi cầmđi toàn bộ dược tề, ThạchTrungNgọc đứngở nơi đó chửi ầm lên:

- Cái chómá gì, lãotửxếp hàng năm sáu lần, nhưngmỗilần đều khôngthểmua được dược tề, luôn thiếu hàng, các ngươimuốnlừa gạt chúng ta làm culi sao?

Ngườichơisau lưng Thạch Trung Ngọc kém chút hỏngmất, thống khổ khóc thétnói:

- Có lầmhay không?Ta đã xếp hàng nămsáu lần,mỗi lần đều không mua được,cônghội các ngươi đến cùng giở tròquỷgì?

- Bằng hữu, mời theochúng tatớinơi kia.

Mộtngười chơi của Bạo Quân công hội chỉ vào ThạchTrung Ngọc nói.

Thạch Trung Ngọc luivề saumột bước, giảtrangravẻ phẫn nộ mắng:

- Lẽ nào các ngươicòn muốn mang ta tới trong góc giết ta,sau đó cướpđi trangbịBạch Ngân? Đốinhân xử thế không nên vôsỉ nhưvậy được không?Lãotử không xavạn dặm qua đây giúp các ngươithủ thành,kết quả còn muốn lấy trang bị trên ngườita,cácngươi cònlà người sao?

Ngườichơi của Bạo Quâncông hội hơi sửng sờ, hiển nhiên không nghĩ tới ThạchTrung Ngọclại nói nhưvậy, nhất thời cóchúttức giận, đang chuẩn bịcho người này một chútgiáo huấn, bỗng nhiên cảm giác được ánh mắt của các người chơi thôngthườngnhìn bọn họ có chút không đúng,âm thầm gọi hỏngbét.

Hỗn loạn

DTV-EBOOK.COM.VN

- Móa, trước đó rõ ràngnói, miễn phí cung cấp dượctề cho chúng ta, cho chúng ta mỗi người ba mươikim tệ,chúngta mớiđồngý hỗ trợ thủ thành, kếtquả dược tề của cácngươi khôngđủ còn chưa tính, lại còn muốn giết người đoạt bảo?

Trongđám người có người nói.

Có người mắng lên, những người còn lại liền lậptức phụ họa.

- Phải, rác rưởi vĩnh viễn là rác rưởi,đã sớm nghenói danh tiếng củaBạo Quân cônghội cựckỳ tệ, chúng ta lại còn tin.

-Mẹ, ngày hôm nay chúng ta khôngđi giếtquái,chúng ta trợ giúp quái vật tới côngthành.

-*, chúng ta thật ngu ngốc, thế mà lại đi tin tưởng Bạo Quâncông hội cótiếng xấu.

- Công thành, con mẹ nó,hômnay lãotử không giúp quáivật công thành,lãotử chính là tôn tửcủacác ngươi.

...

Mấy người chơicủa Bạo Quâncông hội đổmồ hôi,bọnhọ cũng không ngốc, lần đầu tiên khôngcó hàng, có thểlà ngoài ý muốn, lần thứ hai, cũng cóthểlàngoài ý muốn, thế nhưng lầnthứ ba thì có chút miễn cưỡng,bọnhọ phát hiệncứsau ThạchTrungNgọclà không có hàng, loại chuyện như vậy làm saocó thểphát sinh? Nhất định là lấy đạocụ đặc thù gìlấy hết toànbộ dược tề.

Mấy người chơicủaBạo Quân cônghộivộivàng giải thích,nhưng quần chúng đãtriệt để phẫn nộ, một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh nội dung liênra nghĩa khác, biến thành Bạo Quân công hội hứa hẹnvốn chỉlà cái tròng, tớiâmbọnhọ mà thôi, lập tức liềncó vài người chơitínhkhíthô bạobắt đầu động thủ.

Người Bạo Quân công hộivốn quen kiêu ngạo, có người dám động thủ, nơi nào còn chịu nổi? Lập tức xuất thủ, ngườichơi Bạo Quân công hộixuất thủ này thực lực còn tương đốikhông tệ, haiba chiêu liền giết chết người chơi kia, nhất thời trong đám người phát sinh oanh động.

-Mẹ,lần nàyquả nhiên là một cái tròng,ngườichơi củaBạo Quân công hội đã động thủ, cáchuynh đệ,ngànvạn lần không nênmềm tay, giết chết đám tôn tử này.

Bạo loạn chínhthức khởiđộng, quái vật còn chưa bắt đầu công thành,các người chơiđãcùng Bạo Quân công hội đánh nhau,quần chiến cực kỳkịch liệtdiễnra.

Thạch Trung Ngọc là ai? Dưới loại tình huống này, đương nhiên phải đục nước béo cò, Thạch Trung Ngọc lập tứcchạy đếnchỗmấy Dược Tề Sư khác,bỏ tất cả dượctề vàotrongTúiTu Di.

Thạch Trung Ngọc cười ha ha, mất nhiều dược tềnhư vậy, xem đám người Bạo Quân làmsao sống, tuy các người chơi của Bạo Quân côngHội hiệntại khả năngđã đổđầy dược tề,thế nhưng có thể chốngđượcbao lâu? Ba bốnvòng sẽ khôngcòn dược tề dùnga?

Loại thời điểm này, bọnhắn nơi nào còn có thời gian đi mua dược tề, Thạch TrungNgọc cười cười, thì ra không độngthủ, vẫncó thể chođối phươngtrở ngạito lớn, đồtiếp tế không còn,cònlấy cái gì thủ thành?

Chứng kiến nhiềungười chơi động thủnhư vậy, thậm chíThạch Trung Ngọc hoài nghi, lần này BạoQuân côngHội có thể thảmhại hơn hay không, cònkhôngcó quái vật công thành, cũngđã bị người chơi thông thườnghủy diệt Kiến Bang Lệnh.

Bấtquá đám người chơi này dường như tạm thời cònkhông có nghĩ đến muốn đi phá hư KiếnBang Lệnh, chỉlo sát nhân, Thạch Trung Ngọc hétlớn một tiếng:

- Các huynhđệ,chúng ta đi hủyKiến BangLệnh của bọn họ, đểcho đám tôn tử nàyđiăn phân.

ThạchTrungNgọchô to vẫn có tácdụng, lập tức liền cómộtnhóm lớn

người chơi dồn dậpphụ họa, mọi người một bên nghênh đón Bạo Quân cônghộitập kích,một bên lao về phía Kiến Bang Lệnh, Thạch Trung Ngọc trốn ở trongđám ngườiđitheo.

Nhưng khi mọi người đi tớiđịa phươngkia, lạicó chút buồn bực, khôngdám lên, Trần Hạo đãở chỗ này an bàimấy trăm người chơi, mà những người chơi này đẳng cấp đều trên 35, toàn thântrangbị Hoàng Kim, muốnđiqua nơi đây,có vẻ như có chút khó.

Lúc này trên bầu trời PhiHổ thôn độtnhiên truyềnđến một thanh âm.

-Chư vị,ta là hội trưởng hiện tại của Bạo Quâncông hội, Trần Hạo. Bìnhtĩnh chớ nóng, ta nghĩ hết thảy chỉlàmột hiểu lầm, chuyệnnày ta nghĩ làcó người cố ý xúi giục, bản công hộituyệtđối không cóbất luận ý tứlừadốicác vị, cònmấy lầnthiếu hàng, chẳng qualàngoàiý muốnmà thôi.

Trần Thiên nói.

Thạch Trung Ngọcnhíu mày,đây làmột loạicông năngcủanơidừng chân, có thể để cho tất cả mọi người ngheđược thanhâm của hắn, Thạch Trung Ngọc cóchútbận tâm, không biết năng lực củangười này như thế nào,nếu như người này xử lý tốt, khả năngsẽ khôngcó nguyhiểm gì, lần hành động nàycũng xem như hủy bỏ, chỉ cần bọn họ chống đỡ mấy vòng quái vật công thành, sau đó tranh thủ thời gian bổ sungdượctề là được.

- Ngươi *, ngươi nóingừng tay liền ngừng tay? Các huynh đệđã bị các ngươi giết thật nhiều người, hiện tại cácngươiáy náy cũng vô ích, ngàyhôm naykhông chết không ngớt.

Trong đám người phát sinh một thanhâm.

Thạch Trung Ngọc âm thầm vỗ tay, sau đónhìn một ngườixuấtthủ trong Bạo Quân công hộila lớn:

- Các huynh đệ,đừng đểý tên nguxuẩn kia, không biết lại sẽ lấy quỷ kế gì lừa gạt chúng ta,các huynh đệ, dànhthời gian sát nhân,ta xem cháu trai Trần Hạo kia là đangkéodài thờigian,chuẩn bịmột lưới bắt hết chúng ta.

Thạch Trung Ngọc vừa động thủ, các người chơi vừa mới dừng tay cũng dồn dập công kích, kỳ thực Trần Hạo đứng ởcách đó không xa xa, thấy được độngtác của Thạch Trung Ngọc, nhất thời vô cùngcăm tức,thật vất vả mớiđể mọi người dừng tay,lạibắt đầu đánh nhau.

- Mọi người xin nghe ta mộtlời, hôm nay thật chỉlà một hiểu lầm, như vậy đi, hiện tại các ngươixếp thành hàng,tất cả có thể từchỗ chúng ta đạt đượcmột trămkimtệ.

Mọingười náo động, mặc dùmột trămkim tệ không coi lànhiều, thế nhưnglần này chạyđến đạt tới gần mười ngàn người,đây chính là một triệu kimtệ, Bạo Quâncônghội thật đúng là hào phú.

Thạch Trung Ngọc tức giận hừ một tiếng:

-Thả rắm thí, bọnlão tử chếtnhiềuhuynh đệ như vậy, ngươi một trămkim tệ đã muốn chúngta ra sức?Coi chúng talàăn mày sao?

Mọi người nghe đượcThạch Trung Ngọc nói, cũng thấycựckỳ có đạo lý, một trăm kim tệ cũng chỉbấtquá 100tệmàthôi, hiện tại đầu năm nay,aicòn quan tâm 100 tệ? Rắm cũng khôngđủ dùng, nên càng thêm bất mãn.

Hiện tại Trần Hạo hối hận phát điên, vốncho rằngngười chơi nhiều, thủthànhsẽ dễ dàng hơn, ai biết sẽ gây ra phiền toái lớn như vậy, mấytên khốn kiếpnày thu tiền,lạicòn nghĩ đến công kích PhiHổ Thôn của hắn.

BạoQuân giấu ởtrong góc hừ lạnh một tiếng:

- Trần Hạo, ngươi một cáitạpchủng,để cho ngươi* dám cướpvị trí củata, lần này lão tửnhìn ngươi chết như thế nào, nói lão tử ngu ngốc thủ thành thất bại, ta xem ngươicòn thảm hơn ta.

Hiểm cảnh

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

-Tốt, mỗi người 500 kim tệ,khôngthể nhiều hơn nữa, hơn nữa Bạo Quân công hội chúng tacũng khôngphải dễ trêu, chính các ngươi hiểu rõ ràng.

Trần Hạo quát lớn.

Mọi người tĩnh táo hơn rất nhiều,500kimtệ đã rất nhiều, có thể miễn cưỡngđi KTVhạnh phúcmột lần, hơn nữa nếu như đắctội Bạo Quân công hội quáchết, không maysẽchỉ là mình.

Nếu như không cẩn thậnđể cho tên mình bị người Bạo Quân công hộinhớ kỹ, ngày hômnayđiqua, sẽbịngười Bạo Quâncông hội trả thù, nói không chừng đẳng cấp bị giết về0, như vậy còncơi cái rắm.

Thạch TrungNgọc bấtđắc dĩ thởdài, xem ra hôm nay là khôngthể triệtđể làm hỏngBạo Quân công hội, hiện tại ThạchTrung Ngọc chỉ có thể cầukhẩn người Bạo Quâncông hộicòn chưa pháthiệntất cả d ược tềđã bịhắnlấy mất, như vậycóthể kéo dài mộtđoạnthời gian, nếu không nói không chừng thời gian sẽkhông đủ.

- Gợiýcủa hệ thống, saunăm phút quáivậtcôngthành chínhthức k hởi động,mời các vị Mạo HiểmGiả chuẩn bị nghênhtiếp vòng công kíchthứ nhất.

Thạch Trung Ngọcngay lập tức nghĩ ra chú ý,la lớn:

- Các huynh đệ, ngàn vạnlầnkhông nên tin tưởngBạoQuân công hội, quái vật công thànhsắpbắt đầu rồi, người Bạo Quân cônghội

chắc chắn sẽ không phát tiền cho chúng ta, tuyệtđối sẽnói chờ công thành kết thúc mới trả tiền, thế nhưngnếu như công thànhkết thúc, cácngươi cho rằng bọnhọ còn có thể cho chúngta tiền sao?

Mọi người vừa nghe lậptức cảm thấy rấtcóđạo lý, sắc mặt của TrầnHạo tối đen, hắn đãsớm phát hiện Thạch Trung Ngọc, chỉ là không biết Thạch Trung Ngọc mà thôi, hiện tại ThạchTrungNgọc đeo mũ giáp Bạch Ngân, hơn nữa mũ giáp nàycómột hiệu quả rất tốt, đó chínhlà người bình thường căn bản không biếtbộ dáng của hắn.

Đầu khôi này hầunhưbao trùm toàn bộ khuôn mặt, nếu như không phải người hếtsứcquen thuộc,là tuyệt đối khôngcó khả năng nhận đượclà ai,Trần Hạonỗ lựcdùng thuật thămdòxem thuộc tínhcủa đối phương, lại phát hiện mặckệxemthếnào cũng không nhìn thấy.

Nếu Trần Hạo có thể nghĩ đến dùngthuật thăm dònhìn, Thạch Trung Ngọctự nhiêncũng nghĩđến, tronglòng vô cùng khẩn trương, không biếtTrần Hạo có thể lớn tiếnghô lên,hắn chính là HinhVũ Chi Thạch, mọingười đều biết hai phe mâu thuẫn, tới quấy rối có khảnăngcực kỳcao, Thạch TrungNgọc lạinói tiếpkhả năngsẽ không còn tácdụng.

Nhưnglàm cho Thạch Trung Ngọccó chút kinh ngạclà, căn bản khôngcó người hôlên tên củahắn, Thạch Trung Ngọc hơi kinh ngạc, coi như Trần Hạo không nghĩ tới, thếnhưng bây giờ chỗnày tụ tập nhiều người như vậy, làmsaomột người cũng không nghĩtới chứ?

Kỳthực ngay cả Thạch Trung Ngọc cũng khôngbiết trạngthái của hắn bâygiờ,cănbảnlà không có người nhìn ra đượctình trạng của hắn, cho nên coi như người khác muốn dùng thuậtthăm dò xem, cũng nhìn khôngra bấtkỳ vật gì.

Nếuquái vật đã bắt đầucông thành, Thạch Trung Ngọc cũngkhông thể kéo dài, hắn cònphải chạytới LạcDiệpPhiHoahỗ trợ thủ thành, mấy vòng đầu đẳng cấp đềurất thấp, căn bản không cần hắnđi,thế nhưng phía sau, khả năng liền cần hắn xuất lực,bây giờ Thạch TrungNgọc nghĩlà làm sao mới có thểbìnhan vô sự đi ra ngoài,mà không phải tiếp tục đảo loạn.

- Các huynh đệ, chúng ta không cần trông cậyvào Bạo Quân công hội cóthể bồithường cho chúngta, chúng ta hẳn nên nghĩ làmsao mới có thể sống trởvề, nếu nhưhỗ trợ thủ thành mà nói,chúngta nhất định sẽ bịcoi thành pháo hôi, có thể nóitử thương thảm trọng, coi nhưcuối cùng sống sótmộtsố người, nhưngsẽ không làm gì đượcBạo Quân cônghội.

Thạch Trung Ngọc tiếp tục hô.

Nói xong ThạchTrung Ngọctiếptục sát nhân,Thạch Trung Ngọcđã liên tục giết hai người, ngườiBạo Quân công hội cũng không thể đứng đểcho bọnhọ giết? Nhưng lại lo lắng như vậysẽ để chongười chơi tiếp tục bạo loạn, đến lúc đó xử lý không tốt, nóikhông chừng lần này thành lậpbang phái vẫn sẽ thất bại,như vậy thì phiềntoái.

-Chư vị, nếu như không muốnđối kháng Bạo Quâncông hội chúng ta, vậymời đứng ở một bên, thưởngcho 500 kim tệ, bằngkhông giết không tha.

Trần Hạophẫnnộ nói.

Không thể không thừa nhận, những lời này của Trần Hạo vẫncó lực rung động không nhỏ, người tới nơi này hỗ trợ thủ thành hầu như đều làvì chiếm chút tiện nghinhỏ,nếuquả thậtphải rớt cấpở chỗnày, không có mấy người nguyện ý, cho nêncó một ít người nhátgan đãchạy qua một bên.

Người cótâm thái theo sốđông,có người dẫn đầu đi ra ngoài, lập tứccó ngườiđi theo, kết quả người đi càng ngày càng nhiều, còn dư lại càng tớicàng ít.

Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ không tốt, nếu tiếp tục như vậy,nói không chừng ngày hôm naysẽ viết di chúc ở đâyrồi,tuy Thạch Trung Ngọc cảm giác lực phòng ngự củamình rất tốt, thế nhưng đừng quên nơi này làđịa phương nào? Đại bản doanhcủaBạo Quân công hội a, hiện tại đã t hâmnhập nội địa, nếunhư BạoQuân công hội muốnđộng thủgiữ hắn lại, đólà sự tình rất dễ dàng.

- Giếtchết người mặc trangbị Bạch Ngân kia chota.

Trần Hạo tiếp tục hô.

Trong lòngThạchTrung Ngọc cảm giác nặng nề, có vẻ như Trần Hạo nóichínhlàmình.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt mộtchút cũng đã bị công kích,hắn quyếtđịnhthật nhanh, biết nơi đây khôngthể ở lâu, nhấtđịnh phải nghĩbiện pháp ly khai, bất quá lần này Thạch TrungNgọc qua đây cũng khôngcónghĩ tới muốn gây chuyện,chỉ bất quálấy chút dược tề,sau đó thời điểmrakhỏi thành giết quái,thừa dịp loạn chạyđimà thôi,nên không có mang PhiHổ đạn gì, hiện tạiphải làm sao mớicó thể r a đi đây?

Thuẫn Kích, -357.

Thạch Trung Ngọc không phải cẩn thậnbị một KỵSĩ dùng Thuẫn Kíchđánhtrúng, Thạch Trung Ngọclậptức gọihỏng bét,tuychút thương thế nàyvới hắn mànói căn bản chẳng giảiquyết được vấn đề, thế nhưng ThuẫnKích sẽ làm người ngấtxỉu năm giây,năm giây đầy đủ Thạch Trung Ngọcchếtnhiều lần rồi.

Mẹ kiếp, lãotửvẫn chưa muốnchết, nhưngngườichơi ở trạng thái ngấtxỉu là không thể làmgì,đừng nóichạy trốn, ngay cảăn dược cũng làm không được, tình huốngvô cùng nguyhiểm.

Nhưng làm cho ThạchTrung Ngọchơi có chútkinh ngạclà,năm giây đi qua, mình lại vẫn không có chết, Thạch Trung Ngọc đương nhiên không tin cái này là vận cứt chó, vội vàngtránh ra một ngoạn gia công kích, sauđó nhìnhiện trường, phát hiện còndư lạikhông ít ngườiđãcùng ngườicủa Bạo Quân PK.

ThạchTrung Ngọc cười haha, thực sự làtrời cũng giúp ta, vộivàng ăn dược tề, dùngra Oanh Thành Nhất Kích, Kỵ Sĩ mới vừa rồi đánh mình ngấtxỉu bị đập bay.

- Hắn là Hinh Vũ Chi Thạch.

Kỵ Sĩkia la lớn.

ThạchTrung Ngọc cười hắchắc, bâygiờ biết thì thếnàođây? Lậptức dùngDã Man TrùngKích, đụng bay vài người chơi lao tới, sau đó triệu hồira Đích Lô, lần nữakhởi động DãManTrùngKích, Thạch Trung Ngọc lao đi cũng khôngcócố ý giết người, chỉ muốn sớm rời

khỏiđịa phương này.

Thoát hiểm

DTV-EBOOK.COM.VN

Thế nhưng hiện trường rất hỗn loạn, coinhưThạch TrungNgọc không muốn giết người cũng không được,cóchút bị những người chơikhác đánh thành tàn máu,Dã Man TrùngKích của hắn và Đích Lô chỉnhẹ nhàng đụng liền giết chết, khôngbao lâu, cả người ThạchTrung Ngọc biếnthànhmàu đỏ.

Giữasân rấtnhiều người màu đỏ,nhưng đỏ đậm như Thạch Trung Ngọc thật đúng làkhôngcó, Thạch Trung Ngọc ngửa mặtlên trời thở dài, lão tử thực sựkhông muốn giết người,vì saohết lần này tớilần khácđểlão tử biến thànhhồng danh?

Cách đókhôngxachínhlà cửasau,ởdướisự nỗlựccủaThạch Trung Ngọc, đãcách rất gần, chỉ cầnra ngoài, như vậy tấtcảđều antoàn, bất quá bây giờ tình cảnh trước mắtcủa Thạch Trung Ngọc vẫnrất nguy hiểm, bởi vì người công kích hắn rất nhiều, dù sao cũng quá đột xuất a.

Thếnhưng cũngcó không ítMục Sư anh dũng giúphắn tăng máu, bằngkhông Thạch TrungNgọc ngưubức nhưthế nàođiữa, cũng phải chết mấy trăm lần.

Thời điểm đến cửa thành, ThạchTrung Ngọc kinh ngạc phát hiện, nơi đây lại có NPC CungTiễn ThủvàNPC ChiếnSĩ, tronglòng Thạch TrungNgọc mừng rỡ, tuy hắn biết nhữngNPC nàysẽ chủ động công kíchngười chơihồng danh, bất quá Thạch TrungNgọclại vui vẻ.

Bởivì nhữngNPC kia chỉlàcấp 40mà thôi,nếu như chỉ là từ trong tay bọn họ chạy thoát,hắncòn có thể làm được,mấu chốt là, hiện tạiBạo Quân cônghội cũng có rất nhiềungười chơibiến thành hồng danh, căn bảnkhông dám đuổi theo,bọnhọ không có lực phòng ngự biến thái nhưcủa Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọc giatốc lao đi, tiến vào phạm vi công kíchcủaNPC, nơi đây không có một người chơi,bởi vìai cũng không thể khẳng định, sau một khắc có thể biến thànhhồng danh hay không, chết

khôngcó lời a.

Tiếnvào trong phạm vi công kích,cácNPC đương nhiên không chút lưutình công kích, ThạchTrung Ngọc hunghăng vỗ Đích Lô, ĐíchLô hí dàimột tiếng, vọt ra ngoài thật nhanh,ThạchTrung Ngọctay cầm đại hồng dược,thật chòng chọcHPcủa mình,tùy thời chuẩn bịăn dược, cơhội chỉ có một lần.

Lấy tốc độ của ĐíchLô, muốn chạy ra phạm vi công kích của NPC, tốiđa chỉ dùng ba mươigiâylà đủ, thế nhưng loại hồng dược này thời gian cold-down cũngba mươigiây,nói cách khác, chỉ có thểăn mộtlần, nếu như không thểlợi dụng chai dược tề nàymà nói,vậy coi như xong.

Tuy nơi đây anbài NPC tương đốinhiều, thế nhưng Thạch Trung Ngọc lại không lolắng, bởi vì đa sốđềulàcận chiến, viễn trình phân bố ở trên từng tháp canh, căn bản khôngở trên mặt đất,cho nên không cần lo lắng vấnđề kia.

Sau khi chạy trốn ra ngoài,bị bắn trúng hai mũi tên, chẳng mấy chốc Thạch Trung Ngọc sẽ đốimặt đámNPCcận chiến kia,hắngầm lên một tiếng, cùng Đích Lô khởiđộng Dã Man Trùng Kích,uy lực của mộtngười một ngựa đượctăng lên, tuy những NPC này rất cường hãn, nhưng không thể ngăn được ThạchTrung Ngọc và Đích Lô.

Bị Thạch Trung Ngọcxô ra một lỗ hổng,hắn quyết định thật nhanh, chỉhuy Đích Lô chạy trốn, bất quá cũng bị chém vài kiếm, lúcnày HP của ThạchTrung Ngọc chỉcòn lại 300điểm, Thạch Trung Ngọc lậptứcném dược tềvào trongmiệng.

Hồng dược mới vừa tiếnvào trong miệng,HP vẫnchưa hoàn toàn khôi phục, đãbị vũtiễn bắn trúng, -1121.

Thạch Trung Ngọc thởphào nhẹ nhõm, nếu nhưtrễ 0.1s, vậythì xong đời,thật nhanh gia tốc rời đi nơi này,thờiđiểm chạy ra phạm vi công kíchcủa Cung Tiễn Thủ,HP của Thạch Trung Ngọc chỉ còn sót lại hơn mộttrăm điểm, Thạch Trung Ngọc toát ramồ hôi lạnh, quá con mẹ nó nguy hiểm,hơi khôngcẩnthận sẽ chết.

Nhìn NPC ở phía sau vẫn còn truyđuổi, Thạch Trung Ngọc cựckỳ

khinh thường, chỉ bằng cướclực củabọnhọ muốnđuổi kịpĐích Lô? Còn sớmmộttrăm năm.

Thời điểmThạch TrungNgọc cho rằng,lần nàysẽ không còn nguy hiểm chạytrốn, lạibi ai phát hiện, cách đó khôngxadĩ nhiên xuất hiệnvôsố Ma Hóa Thỏ,tuy chỉ là quái vật cấp 10, thậm chí không thểphá vỡ phòng ngự.

Thếnhưngtrò chơiđánh chết này không thể phá phòng ngự mà nói, sẽ cưỡng chế trừmột điểm HP, mặcdù khôngnhiều, thế nhưng hiện tại Thạch Trung Ngọcchỉ cònhơn một trăm điểmHP,đám Ma Hóa Thỏ cáchđókhông xa, ThạchTrung Ngọc dám khẳng định, số lượng ít nhất cũngtrên năm nghìn, đen thùi lùimột mảnh.

Dượctề đáng chết này,vìsao thời gian cold-downđến bây giờ còn không có kết thúc? Lẽnàongươi thật muốn chơichết ta sao? Thạch Trung Ngọc thật muốn để cho Đích Lô dừng lại,trước không tìm đám thỏ kiagiao phong, thế nhưngphía saulạitheo hơn mười NPC Chiến Sĩ cấp40, dừng lại sẽ chết người đấy.

Thạch TrungNgọc âm thầm thở dài, lão tử làm sao lại xuixẻo như vậychứ?

Nếu như không dừng lại mà nói, Thạch Trung Ngọcphỏng chừng, trongvòngbagiây, tuyệt đối sẽ tiếpxúc Ma Hóa Thỏ, nhưng thờigian dượctề cold-down còn năm giây, thậtkhóxử lý, hiện tại Thạch Trung Ngọc chỉ cóthểcầu khẩn, trongnămgiây muôn ngàn lần k hông thể bị miểu sát.

Cùng Ma Hóa Thỏ giao phong, Thạch Trung Ngọcvội vã lệnh Đích Lô khởi động Dã Man Trùng Kích, ngạnh sanh đụngvỡmột vùng không gian, ĐíchLôcông kích,hoàn toàn là dễ như trở bàn tay, thắng lợi hoàn toàn áp đảo, bất quá Thạch Trung Ngọc đốivới loại thắng lợinày hoàn toàn không có đắc chí, mớicấp 10 mà thôi, quá cùi bắp.

Năm giây trôiqua,Thạch Trung Ngọc bởi vìĐích Lô một mực chạy nước rút, cũng khôngcó bị tổn thương gì,mới rớt hơn hai mươi điểm HPmà thôi,vội vàng ăn hồng dược, sauđó quay đầu nhìn nhữngNPC ChiếnSĩ theo tới.

Bởi vì ThạchTrung Ngọc và Đích Lôdùng DãMan Trùng Kích ngạnh sanh vọtvào trongMaHóa Thỏ, nhưng NPC ChiếnSĩlại không có kỹ năngnày,căn bản không vào được,bị bầythỏbao vây, trong lòng Thạch TrungNgọc mừng rỡ, thực sự là trời cũnggiúp ta.

Chuyện tốt như vậy cũngcó thể để cholãotử đụng phải, khôngthể k hôngnói, Thạch TrungNgọc thật quá maymắn, hiện tại đãhoàn toàn không có trởlực, bầyMa HóaThỏ căn bảnkhông thểmang đến thương tổn cho hắn, dựavào DãMan TrùngKích, Thạch Trung Ngọc giết ramộtcon đường,sau đó chạy mất.

Tốc độ di động của MaHóa Thỏ căn bản kémxa ĐíchLô, hoàn toàn không thể sosánh, bị kéo ra khoảng cách rất lớn, ThạchTrung Ngọc đểĐíchLô dừng lại,thu về không giantọa kỵ, sau đó sử dụng quyển trục hồi thành, rốt cục thành công thoát đikhổ hải.

Lập tức chạy tới Truyền Tống Trận, đi tới điểm truyềntống cách Lạc Diệp trấn gần nhất, cỡi Đích Lô chạy qua.

Thạch Trung Ngọc ởtrên đường kiểm kêlấy thu hoạch lầnnày,lần này thu hoạch so với lần trước càng thêm phong phú, Thạch Trung Ngọc cười sáng lạnđủđể chứng minh điểmnày, tất c ả dược tề cộng lại có hơn 2 triệu, Thạch Trung Ngọc thật sự là rất vui, nhiều dượctề như vậy, sợ rằng không cách nào dùnghết, không biết phải tớichỗ nàobánđi đây.

Một giây năm trăm vạn

DTV-EBOOK.COM.VN

Đượcrồi, nói bán, Thạch Trung Ngọc bỗngnhiên nghĩtới một cái Bug,nếunhư mớivừa rồi lĩnh dượctềmiễn phí, ngaylậptức bánđi, nói vậy không phải có thể kiếm một khoản tiền rất lớn sao? Bán dược tề cho thương nhân,trên người hắn sẽcóhàng,có thể tiếptục mua dược tề miễn phí, sau đó bán tiếp?

Trong mắt Thạch TrungNgọc bốclên ngôi sao nhỏ, quyếtđịnh đến Lạc Diệp trấnthửmột chút, nếu quả thậtcó thể,Thạch TrungNgọc khôngthể tin được, trên người mình nhiều dượctề như vậy,tùy tiện tới mấylần,vậy còn không điênrồi?

Hơn2 triệudược tề,nói như thế nào cũng cóthể bán năm triệu kim tệ? Bán đi chỉlà sự tình trongnháymắt, trướcđâyluôn nghengười khác nói, lãotử mộtgiâykiếm hơnmười tệ, không có thờigiandong dàivới ngươi.

Thế nhưngnhiện tạiThạch TrungNgọc phát hiện, chỉ cầnmình muốn, mộtgiây có thể kiếm năm triệukim tệ, tim hắn nhịn không được bật nhảy về phía trước, quákích động,Thạch Trung Ngọc cũng không nhịnđược bắt đầu bội phục mình, chiêusố mạnhmẻnhư vậy cư cũng có thể nghĩra được, thật sự làquá vĩ đại.

Vừa nghĩ tớitiền, Thạch Trung Ngọc cảm thấy Lạc Diệp trấn xa hơn, làm sao nửa ngày còn không tới? Thạch Trung Ngọc không n gừngvỗ Đích Lô,hy vọng Đích Lôcóthể cho lực mộtchút, đáng tiếc, hết thảy đều dựa vào số liệu nói chuyện,đừngnóilấy tay vỗ, mặcdù lấyđao chém, tốcđộ củaĐích Lô cũng khônglên được, trừ khihiện tại để cho Đích Lô thăngcấp.

Mộtlát sau, ThạchTrung Ngọc rốt cục chạy tớiLạc Diệp trấn, người chơi nơinày cũng đanggiết MaHóa Thỏ, cửa trấn đóng chặt, hoàn toàn không vào được, Thạch Trung Ngọc rất buồn bực, chỉ có thể hỗ trợ giết quái, toànthân cấp bậcthấp nhất cũnglà trangbị Hoàng Kim, xuấthiện ở nơi này thật quá đột xuất.

Mấy vòng đầu căn bản là không có uy hiếp gì,bất kỳ người chơi nàovượt lên trướccấp30 đứng ởchỗ này, coi như không mặc trang bị,Ma Hóa Thỏ cũng không phá đượcphòng ngự, tùytiện sai vài ngườiđối phólà được, người mặctrang bị Hoàng Kim, căn bản khôngcầnđira, càngchưa nói mặc trang bịÁmKim.

Thạch Trung Ngọctànsát một trận,so với những Pháp Sư quần công, hiệu suấtcòn caohơn một ít, làmcho không người nào không kinh ngạc, cũngkhông có biệnpháp, lực công kích của hắncường đại như vậy,miểusát quái cấp 10,hoàn toàn không cóáp lực, mà tốc độdi động của Đích Lô cũngrấtnhanh,ở trongđám Ma HóaThỏ tán loạn khắp nơi, đi tớiđâu đềulà tàn sát.

Còntrênmặt đất tuôn ra trang bị, Thạch Trung Ngọcngaycả nhặt cũng chẳng muốn nhặt, những trang bị nàyđều quá tiện nghi, ngay cả một kim tệ cũng bán khôngđến, nhặt những thứ rách rưới này làm gì? Thạch Trung Ngọc khắc sâu tin tưởng mình là đại phú hào một giâycóthể kiếmnăm triệu.

Giết sạch hết MaHóaThỏ, cửa trấn mởra, Thạch Trung Ngọclập tức xoay người đi vào, trong Lạc Diệptrấn đềulà nữ nhân, nhưng hiện tại Thạch Trung Ngọc nơi nàocòn cótâmtư đi xem cô nương? Kiếm tiềnmới là vương đạo, hơn nữamỹ nữcựcphẩm, gầnđây Thạch TrungNgọc nhìn nhiều lắm, đã cósức miễn dịchrất mạnh với nữ nhân.

Những nữnhân này dường như đều rất phổ thông, hoàn toàn không thểhấp dẫn Thạch Trung Ngọc hứngthú, tiến vào Lạc Diệp Trấn, đãthấy Lạc Diệp Phi Tuyết chạytới.

Lạc Diệp Phi Tuyết chống nạnh,bấtmãn nói:

- Sao đến bây giờ ngươimới đến...

Lạc DiệpPhi Tuyếtcòn chưa nóihết,Đích Lô đãlướt qua, chỉ nghe Thạch TrungNgọc nói vọng lại:

-Ta không cóthời gian, chính ngươiđichơi đi.

-Hừ, ngươi chờ ta một chút,chạy nhanh như vậylàm gì?

Lạc DiệpPhiTuyết đuổi theoThạch Trung Ngọc hô.

Mặc dùLạc DiệpPhiTuyếtlà Cung Tiễn Thủ, tốc độ di động rất nhanh, nhưngmuốn phân cao thấp với Đích Lô, vậythì quánon nớt, nửa phút đã bịbỏ qua, thời điểm Lạc DiệpPhi Tuyết thật vất vả chạy tớiđịa phương bán dược tề, chỉ thấy Thạch Trung Ngọc ngồi dưới đất, vẻ mặt hốthoảng,gương mặtcô đơn.

- Uy, ngươilàmsao vậy? Mới vừa rồi không phảinhìn thấyngươi cực kỳ hưng phấn sao, sao bâygiờbiến thành như vậyrồihả?

Lạc Diệp Phi Tuyết hỏi.

Thạch Trung Ngọc cầm tay LạcDiệp Phi Tuyết nói:

- Ngươibiếtkhông?Mới vừa rồi ta nghĩ tới mộtchủ ý kiếm tiền tuyệt diệu,đó chínhlàtừ nơi nàymua dược tềmiễnphí, sau đóbán cho thươngnhân NPC, lại mua về.

Thạch TrungNgọc chỉvào thươngnhân bán dược tề nói:

-Cái vương bátđảnnày lại nói không thudược tề, con bànó.

- Xì...

Lạc Diệp Phi Tuyết bật cười:

- Ngươi thậtkhờ, nếu nhưvậy cũng được mà nói, chúng ta còn không thua thiệtchết sao?

- Các ngươi thua thiệtchết? Có ý tứ gì? Chẳnglẽ nói,nếu nhưta bán dược tề cho người này, hắn trả tiền là các ngươi chi?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

LạcDiệp Phi Tuyếttức giận nói:

-Nói nhảm, không phải chúng ta bỏtiền, chẳnglẽ hệ thốngbỏtiền sao, nếu như vậymà nói, chúngta đã sớm làm, còn chờ đếnphiên ngươi?

Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối nói:

- Ai,quên đi,bầu trờikhôngthể rớt bánh,lần nàylãotử nhận thua,

được rồi,tỷ tỷ ngươi đâu? Sao không thấy?

Lạc Diệp Phi Tuyết nói:

- Bởi vì địa thế, lần này bốncửa đều lọtvào công kích, taphụ trách cửađông, tỷ tỷphụ tráchcửa nam, hai cửacònlại giao cho những tỷ muội khác.

Thạch TrungNgọc kinhngạc nhìn Lạc DiệpPhi Tuyết nói:

- Các ngươi thậtcan đảm,CơNhư Phong mớimở mộtcửa, mới vừa rồi ta từ Phi Hổ trấn quađây, bọn họchỉ thủ hai cửa, thế nhưngmời vô số ngườichơi tới trợgiúp, cácngươikhôngphảichỉcó ta làviện binh đấychứ?

LạcDiệp Phi Tuyết gậtđầu nói:

- Đúngvậy, bây giờ thế lực chuẩn bị thànhlập bang phái, đương nhiên sẽ khôngtới giúp chúng ta,lo lắng tổn thất thực lực, chúng ta cũng đi tìm Cơ NhưPhong, thế nhưng hắnnói hắn mới thành lập bang phái, đãtổn thấtrất lớn, hiện tại không dámlộn xộn,cho nên cũng không hỗ trợ.

Thạch Trung Ngọc cườikhổ hỏi.

- Có lầm hay không? Viện binh gì cũng khôngcó?Các ngươi cũng dám chọn loại địa phương này?Tứ diện vây công, thật khôngbiết các ngươi là nghĩthế nào, lẽnào các ngươikhông biết chữ chết viết như thế nào sao?

-Hừ,đừngcho rằng nữ nhân chúngtakhông thể làmra một phenoanh oanh liệt liệt, ta cũng không tin, lầnnày toànbộnhờnữ nhân chúng ta,lại không thể thành công bả o vệ nơi đây.

Lạc Diệp Phi Tuyết hùng tâm tráng chí nói.

Thạch TrungNgọc bĩu môi:

- Vậy ta đi trước, ta không phảinữnhân,ởlại chỗ nàycũng không có tác dụng.

-Đừng a, ngươi khôngphải cũng phảiởlạicho ta,biết rõ chúng tachỉ

cómột viện binh,ngươicòn muốn đi? Ngươi nhẫn tâmđể một đám nữ tửnhu nhượcnhư chúng ta đi đối mặt một đoàn quái vật hung hãn sao?

Lạc Diệp Phi Tuyết làmbộđáng thương hỏi.

Thuận lợi thủ thành

DTV-EBOOK.COM.VN

-Gợi ý củahệ thống,sau năm phút, đợt quái vật công thành thứhai bắtđầu, mời các vị Mạo HiểmGiả chuẩn bị sẵn sàng.

Thạch Trung Ngọc nhìn LạcDiệp Phi Tuyết vẫn còn lo lắng cho mìnhsẽ đi rơinói:

- Yên tâmđi, ta sẽkhôngđi, nếu tới,làm sao có thể đi? Ta còn chờcác ngươi trả thù lao nữa kia.

Trên mặt Lạc Diệp Phi Tuyếtlộ ra nụ cười mừng rỡ, sau đó hiện ra mộtbiểu tìnhkhinh bỉ nói:

- Tiền tiền tiền, cảngày chỉbiết tiền.

Thạch Trung Ngọc sờ lỗ mũi một cáinói:

- Đầunămnay không có tiền không đượca, cướilão bà cầntiền, sinh nhi tử cầntiền, ngườinghèo như tacả ngày bận rộnđi kiếm tiền, ngươinói bi kịch không?

- Cắt, ngươi còn than nghèo? Lần trước bán đi một tấm KiếnBang Lệnh, khôngphảiđã buônbán lời100 triệu sao, đờinày ăn uống khônglo,còn ở đây khóc than, ta khinh bỉ ngươi.

Lạc Diệp Phi Tuyết khinh thường nói.

Thạch Trung Ngọc nhúnvai nói:

- Trước đừng ở chỗ này nóinhãm,đira ngoài thủ thành thôi.

Lạc Diệp PhiTuyết trựctiếp kéo ThạchTrungNgọc lại nói:

- Khôngcó việc gì, mấy vòng đầu không cần ngươi ratay, cùng ta lênthápquansát nhìn tình huống là được.

ThạchTrung Ngọc sửng sốt, sau đó gật đầu nói:

-Vậyđược.

Đi tới trên tháp quan sát,ThạchTrung Ngọc cẩnthậnchú ýtháp canh của trongtrấn, mặcdù thápcanh không nhiều,thế nhưng trongtháp đứngđầy người,MaPháp Sư, Cung TiễnThủ dùng nơi đâytiến hành công kích xa.

R ấtnhanhđợt quái vật thứ hai công tới, Thạch Trung Ngọc không có hứng thú gì, những quái này, tùy tiện giếtthế nào,cũng không thể phá hỏng lực phòng ngự của ngoạn gia, một látsau Boss tới, Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Đúng rồi, nơi đâycủa cácngươibốn phươngtám hướng đều có quái, có phải Boss cũng tới bốncái hay không?

Lạc Diệp Phi Tuyết gật đầu nói:

- Mới vừa rồi ta gọi điện thoại cho đám ngườitỷtỷ,các nàngcũng nóigặp Boss.

ThạchTrung Ngọc có chútnhức đầunói:

- Boss mấy vòngđầu không cónguy hiểm gì, nhưng đến phía sau, vậythì rất phiềntoái, các ngươicó kế sách đối phógì không?

-Sẽkhôngcó vấn đề gì, lẽ nào ngươi không cảm thấy quáiở nơinày kémxa Phong Vân Thành sao? Đâykhôngphải bởi vìchúng ta chỉ là trấn, màvì chúngtamởbốncửa thành, số lượng quái vật cũng sẽ g iảmđi rất nhiều,như vậy chúng tacó thểphân ra một ít nhân thủ đi đốiphó Boss.

Lạc Diệp PhiTuyết nói.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút, luôn cảm thấy có điểm gìđó khôngđúng, mặcdù nói số lượngít hơn Phong VânThành,thế nhưng đây chẳngqua là mộtcửa,quái nơi này chỉ ít hơn PhongVân Thành một chútmà thôi, khôngcó ít hơn quá nhiều, thế nhưng bốn cửa mỗi cáiđềunhiều như vậy, sốlượng cộng lại sẽ gấp Phong Vân Thành vài lần.

Bất quálầnnàythủ thành tốt hơnCơ Như Phongthủ thànhrất nhiều, bởi vì bâygiờ đãcách nhiềungày, đẳng cấpbình quân tăng lên

chừng năm cấp,một người đề thăng nămcấp, đốivớithủ thành khôngcó trợ giúp gì, thế nhưng mỗi ngườiđềuthăng năm cấp, vậy t hì khác nhau lớn lắm.

Antâm chờ đợi, Thạch Trung Ngọc phát hiện, lầnnày trình tựraquái giốngnhư lần trước BạoQuân thành lập Phi Hổ trấn, Thạch Trung Ngọc đoán chừng, hẳn phải chờ tới vòng thứ sáu mới cần hắn gặt hái, hơn nữachỉcầnkéo Boss là được.

Kỳthựcgiết quái thông thường, mặc dùnhiều hơn Thạch TrungNgọc cũngkhông cóích lợi gì, dùsaocoinhư tốcđộgiết quái củaThạch Trung Ngọc nhanh hơn người bình thường rấtnhiều, nhưngđốimặt một mảnhđenthùi lùi, chodù là hắncũng không có bấtkỳ tác dụng, cho nên nhiệmvụcủaThạch Trung Ngọc cũng chỉ là kéo Boss mà thôi.

Chờ đến vòng thứ năm, ThạchTrung Ngọc đã không chịungồiyên, đứng ở trong tháp canh thật quá nhàm chán, nếu như khôngđộng t hủ còn được, nhưng Lạc Diệp Phi Tuyếtcòn ép hắn động thủ, Thạch Trung Ngọc tổng cộng chỉ có haikỹ năng viễntrình, mộtlà không động thủ, nếuđộng thủ mà nói, vậythì phảigiếtsảng khoái, luôn phải chờ tới kỹ năng cold-downkết thúcmới có thểthả, quá bấtđắc dĩ.

Hiện tại Thạch Trung Ngọc cũngđã cấp 37,mà quái vật đẳng cấp cao nhất mớicấp 32mà thôi, đốivới Thạch Trung Ngọc mà nói căn bản không có bất kỳ độkhó, coi như là TửKim Boss thì thếnào đây?

Nhiệmvụ củaThạch Trung Ngọc chẳng qua làcuốnlấy Boss mà thôi, cũng không phảimuốn giết chết Boss, căn bản là rất nhẹ nhàng, rất nhanh liềnđối mặt vòngquái vật cuối cùng công thành, lần nàyquái cấp32 đánh tới, Thạch Trung Ngọc đương nhiên làđi cuốn lấy Boss, những người khác thìđối phó tiểu quái.

Hiện tại đã tới cuối cùng,tuy đẳng cấp ngoạn gia phổbiến vượt lên trước quái vật, thế nhưng không chịu nổisố lượng nhiều, đã tổn thất một bộ phận người,ngay cả cửa gỗ trên trấn cũng đã bị pháhư thất thất bát bát.

Không cóbiện pháp, Lạc Diệp Bangđều là nữ nhân, hơnnữa số lượng cũng không quá nhiều, mới hơn bốn ngàn người, mởbốn cửa

thành,mỗicửathành chỉ hơn một ngàn người mà thôi, hơn nữa nữ hài nha, bình thường mà nói sẽ không tuyển nghề nghiệpcậnchiến, hầu như đều là CungTiễn Thủ hoặc Mục Sư,Ma PhápSư, tự nhiên khôngthể hoàn toàn ngăn cản, cửathành này có Thạch Trung Ngọc một mực kéo Boss, cái này còn dễ nói, ba cửa khácó thểsẽ thảm hại hơn.

Chẳng qua trước mắt, còn không nghe được có phương hướng nào truyền đến tin dữ, nói quái vật đã phá thành.

Hiện tại tất cảmọi người cựckỳ kíchđộng, chỉcần chịu đựng qua tua này, vậy lầnthủ thành này sẽ thành côngviên mãn, mở bốn cửa thành, nhưvậy cho người chơi cơ hội lựa chọn cũng càng nhiều, bốncửa đều có thể đi,sẽ hấp dẫncàng nhiều người, không cần giốngnhưPhong Vân Thành, chỉ có thểcómột cửa đira ngoài.

Thạch Trung Ngọc rất thoải mái liềnkéo được Boss, các nữnhân ra sức giết địch, rất nhanh thì quái vật chết sạch, sau đó qua đâygiúp Thạch TrungNgọc, Boss bị giết chết, mọi người phát sinh tiếng hoanhô.

- Mọi người nhanh đi phía tây, LạcDiệpPhi Hồng nói bên kia sắp khôngchịuđược nữa,mọi ngườinhanhđi hỗ trợ.

Lạc Diệp Phi Tuyết lớn tiếng hô.

Đámnữnhânnày vộivã chạy tới phía tây, may mắn trấnnày không quálớn, bằng không từ phía đông chạy đến phía tây, mệt cũng sẽ mệt chết, hơn nữa thờigian cũng không đủ.

Khimọi ngườiđi tới thành tây, quái vật đã công vào, mọi người vội vàng tiếnlên giết quái, thêm ra mấy trăm viện quân,thủ thành đương nhiênsẽ không cònnguyhiểm, không bao lâu, hai cửa khác của Lạc Diệp trấn cũng truyền tới tin vuithắng lợi, thủ thànhrốtcục hoàn toàn kếtthúc, các nữ nhân dồn dậpphátra hoan hô.

Quy củ cũ

DTV-EBOOK.COM.VN

TrongLạc Diệp trấn, Thạch Trung Ngọc, hai tỷ muộiLạcDiệp Phi Hoa,còn có LạcDiệp Phi Hồng, Lạc DiệpPhi Vũ ở trongmột quán rượu.

- Hinh Vũ Chi Thạch,cámơn ngươilầnnày tới trợgiúp, nếu như khôngcó ngươi, nói không chừng lần này chúng ta thủ thành sẽ thất bại.

Lạc Diệp Phi Hoa bưng chén rượulên nhìn Thạch Trung Ngọcnói.

ThạchTrung Ngọc vội vàngđứnglên hoànlễ:

- Các ngươi quá khách khí,nếu nhưkhông có ta, mọi người cũng sẽ vượt qua,có ta haykhôngkỳ thực khôngcó ý nghĩaquá lớn.

Lạc Diệp Phi Hồng lắc đầu nói:

- Không phải, lầnnày ngươi đưa đến tác dụng rất lớn, nếu như khôngphải ngươi cóthể ngăn chặnBoss,cửa Phi Tuyết phòng thủtổn thấtsẽ lớn hơn, hơn nữa đối mặt vòng quái vật cuối cùng công thành, mặcdù cóthểbảođảmđại môn không bịcông phá, nhưng quyết không phân được nhân thủ chạy tớigiúp tabảo vệ lỗhổng.

ThạchTrung Ngọc cười cười nói:

- Nóinhư vậy, hoàntoàn là nhờ có ta, mới giữ được Lạc Diệp trấn? Cácngươi dự định thưởng ta thế nào?

Lạc DiệpPhi Tuyết nháy nháyhai tròng mắtkhả áihỏi.

- Vậy ngươimuốn thưởng cái gì?

- Nếu khôngquycủ cũ, mỗi người hônta mộtcái?

Thạch TrungNgọc vôliêm sỉ nói.

- Ngươi đừng nằmmơ,đây là không thể, đổi cái khác.

Lạc DiệpPhi Hồngbất mãn nói.

Thạch TrungNgọc bất đắc dĩ nói:

- Cô nàng, lần này bên ngươi xảy ra chuyện, đưa tới Lạc Diệp trấn thiếu chút nữa thì triệt đểhủydiệt, nhưvậy ngươi cũng không tính tới hôn một cái, biểu đạt cảmtạ,chẳng lẽ ngươi khôngcảm thấy ngươirấtquá đáng sao?

Lạc DiệpPhi Hồng có chút lúng túng nói:

- Ta biết lần nàyta làm không tốt,ta cũng cực kỳcảmtạ ngươi, thế nhưngta đã cóbạn trai, chonên ngươi đổi yêu cầu khác đi.

Thạch Trung Ngọc nhìn nàng nói:

- Vậy được, trừ ngươi ra,mỗingười hôn ta một cái.

-Tacũngcó bạn trai.

Lạc DiệpPhiVũvội vàng nói.

Thạch TrungNgọc đặtmụctiêuởtrên ngườitỷ muộiLạc Diệp Phi Hoa:

-Đừng nói các ngươi cũng cóbạn trai,ta khôngtin.

Lạc Diệp Phi Hồng có chút lúng túng nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi đừngvô sỉ như vậy có được không? Chúng tađềulà nữ hài, ngươisao có thể đưara loạiyêucầu này chứ?

Thạch Trung Ngọcimlặng nói:

- Lại khôngcó bảo ngươihôn ta, ngươi kích động như vậy làm gì? Chẳng lẽ nói ngươi rất muốn hôn ta một cái, mớivừa rồi chỉ là thoái thác, bây giờ hốihậnrồi hả? Ta không ngại, tới, hung hăng hôn ta.

- Cút.

Lạc Diệp Phi Hồng kéo ra mộtchút khoảng cách, miễn cho vạlây vô

tội, nàng quyết định giao tên vô sỉnày chotỷ muội Lạc Diệp PhiHoa giải quyết.

Thạch Trung Ngọc nhìnLạc Diệp Phi Hoa, sau đó lại nhìn Lạc Diệp Phi Tuyết nói:

- Mau lại đâyhôn ta, ta khôngkịp đợi,nếu như không phảibởi vìta tớigiúp các ngươi giữ đượcLạcDiệp trấn, haitrăмtriệu tàichính kia khả năng liền triệt để lãng phíhết.

Lạc Diệp Phi Hoa cườikhổ lắcđầu nói:

- Ngươi có thểlại xấu hổ thêmmộtchút không?

-Có thể.

Thạch Trung Ngọc thản nhiên nói.

Lạc DiệpPhiHoasửngsốt,lẽ nào Thạch TrungNgọc nghe không hiểuý của mình sao? Đâylà nóimát, hắn cư nhiên tưởng thật, bất quáhắn đã vô sỉ như vậy,còncóthể vôsỉ hơnsao? LạcDiệp Phi Hoa thậttò mò,bất quá nàng rất nhanh thì biết.

Bởi vì Thạch TrungNgọc đến gần nàng thật nhanh, Lạc Diệp Phi Hoangốc,còn chưa kịp phản ứng, đãbị ThạchTrung Ngọc hôn lên gươngmặt một cái, nàng có thể xác định, nếu như không phải nơi này có ngườingoài,mụctiêu của hắn không phải ở trên gương mặt, màlà trên môi,thậm chí còncó khả năng đưa đầu lưỡi vào, chơi nụ hôn Pháпồngnàn.

Thạch Trung Ngọcchỉở trên mặt Lạc Diệp Phi Hoa nhẹ nhàng hôn một cái, sau đólập tứcđến trên mặt Lạc Diệp Phi Tuyết,lại hôn một cái.

Mọi người trợn mắt hốc mồm nhìn Thạch Trung Ngọc, các nàng thực không nghĩ tới Thạch TrungNgọc thật có thể vôsỉtới mức này, da mặt quá dày, bấtquáLạc Diệp Phi Hồng và Lạc DiệpPhiVũ càng tò mò hơn là,vì sao Lạc Diệp PhiHoa và Lạc Diệp Phi Tuyết chỉsắc mặtđỏ bừng,không có dùnghệ thống phòng lang công kích hắn.

Bất quá Lạc Diệp PhiHồng cùng Lạc Diệp Phi Vũ chỉ nghĩ, Thạch Trung Ngọc vừa mới giúp các nàng thủ thành,lạilập cônglao lớn,

tuy hiệntạihắn làm có chút quá, nhưnghai tỷ muội vẫn nhân từ nương tay buông tha Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc hôn xong cười haha nói:

- Cònmuốn càng vô sỉ hơnhay không? Chỉ cần các ngươi cóthể nói, tangay lập tức sẽlàm được.

Lạc Diệp PhiVũvà LạcDiệp PhiHồng đã sinh ra một chút bất mãn, tuynhìn nhưnói đùa,nhưng dường như có chút quá, nếu như của nàng biết quan hệ giữahắn và hai tỷ muộiLạcDiệp Phi Hoa, thì sẽ không nghĩ như vậy...

Thạch Trung Ngọc và cácnàng nóichuyện mộtlát,LạcDiệp Phi Hồng và Lạc DiệpPhi Vũ thấy Lạc Diệp PhiHoa và Lạc DiệpPhi Tuyết không trách Thạch Trung Ngọc, các nàng đương nhiên cũng không tiệnnói gì, cùng Thạch TrungNgọctiếptụcđàm tiếu, ăn bữatrưa.

Thạch TrungNgọc nói:

-Được rồi, bây giờ chuyệnđã xong xuôi, ta đivề trước.

Lạc DiệpPhi Hoavội vàng kéo Thạch Trung Ngọc nói:

- Cái này cho ngươi.

Nói xong, Lạc Diệp PhiHoa từ trongtủ đồ lấyra một lệnh bài.

Thạch Trung Ngọcđối vớiloạivật này thậtsự làquá quen thuộc,bởivì cáinày chính làKiến Bang Lệnh, Thạch TrungNgọc đã lấyđược năm tấm, cóthể không rõ ràng sao?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn Lạc Diệp Phi Hoahỏi.

- Tại sao ngươi có thểcó thứ này?Ngày hôm qua không phải ngươi mớimua sao? Ah, chẳnglẽ là ngươivừa mới giết Boss lấy được?

Lạc Diệp Phi Hoagậtđầu nói:

- Mới vừarồithủthành, giếtchết Bosssau cùng rơi raKiếnBang Lệnh.

Thạch Trung NgọcđẩytayLạc DiệpPhi Hoa ra nói:

- Vậy ngươicho ta làm gì, trước đây nói xong giácả, tamột giờmới một vạn kim tệ mà thôi, hiện tạichỉ dùngmấy giờ, tùy tiệncho mấy vạn là được, thứ này quá quý trọng,ta không thể nhận.

Lạc Diệp Phi Hoa lắcđầunói:

-Ta biết ngươi là người chơi chuyên nghiệp, dựa vào buôn bán trang bịvà đạocụ cựcphẩm trong tròchơisống qua ngày, màchúng ta căn bản không cần dùng tới Kiến Bang Lệnh, cho nên tatặngthứ này cho ngươi.

Thạch Trung Ngọc cườikhổ nói:

- Đừngnói giỡn, ngươi mới thành lập bang phái, khắp nơi đều cần tiền, bán thứ nàyđicũng có thể kiếm trởvề mộtít chiphí duy trì bang phái, đừng lãng phínhư vậy.

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi nhận lấy đi, tỷ tỷcủa ta đưa đi gì đó, đánh chết cũng sẽkhông thu hồi.

Lạc DiệpPhi Tuyết nói.

Trầm Bích chuyển chức lần hai

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọccóchútđau đầu, khó nhất tiêu thụmỹ nhân ân, hiện tại người sáng suốt liếcmắt liền thấy được, trong mắt Lạc Diệp Phi Hoa tràn đầytình ý với ThạchTrung Ngọc, hếtthảy đềusẽ vì Thạch TrungNgọcsuynghĩ, đương nhiên phải nghĩ biện pháp cho hắnthứ tốt, nhưng hắn rất khó tiếpthu a.

Trong nhàđã cómột đốnglớn nữ nhân, quan hệ rất khóxử lý,tuy Cơ Như Nguyệt không ngại ThạchTrung Ngọccó nhiềunữ nhân, nhưng những người khác rất khó tiếp thu, Dương Tửvà Tuyết Sương Yên còn dễnói, HướngLâmdường như cũng có thể lừa dối, nhưng Hướng Lam khả năng liền khó.

- Ngươi nhanh nhậnlấy Kiến BangLệnh đi, tự nhiênđờ ra làm gì?

Lạc Diệp Phi Tuyết nói.

Thạch Trung Ngọc thởdài, cuối cùng nhận lấyKiến Bang Lệnh nói:

-Được, tathu.

Trên mặt Lạc DiệpPhi Hoalộ ra biểu tình mừng rỡ, hắn thu vật, tự nhiên lànhìn ratình ýcủa nàng, cũng chấp nhận phần tình ýnày, nàng có thể không vui vẻsao.

...

Khởi độngquyển trục hồithành, Thạch Trung Ngọc về Bạch Hổ thành, lậptức chạy tới phòng đấu giá Tiền Hành ThiênHạ, giao Kiến Bang Lệnhcho hắn, bảo hắn chuẩnbịbán đấu giá, sau đó Thạch Trung Ngọc ngựa không ngừngvó chạytới Phong Vân Thành, cõi ĐíchLô,ở phụ cậnLạc Diệp trấn tìm quái vật cấp 42, Trường Tí Viên.

Thạch Trung Ngọcbắt đầu điên cuồng luyện cấp,mụctiêulà cấp 40, nhanh chóng chuyển chức lầnhai,mộttuần lễ sau đại hội luận võ

nhấtđịnh phải bắtđược thứnhất, tốt nhất baloạithi đấu đều có thể bắt được thứ nhất, nhưvậy cóthể kiếm một khoản lớn.

Mớivừagiếtchết một Trường Tí Viên,liền nghe đượcgợiý của hệ thống, trong hiện thực có người hô hoán.

Thạch Trung Ngọc nhìn đồng hồ, đã hơnhai giờ chiều,Thạch Trung Ngọcđổ mồ hôi,trò chơi này quáchân thật,mới vừa rồiở Lạc Diệp trấnăncơm, cư nhiên quên mất cái bụng tronghiệnthực còn chưa ăn, Thạch Trung Ngọc lập tứcly khaitrò chơi, đi tới trongphòng khách.

Các cô nương đều đang ăn, Thạch Trung Ngọc vộivã chạy tới, nhìn cáccô nươngnhư lang như hổ nuốt thứcăn, Thạch TrungNgọc thật lo lắng, nếu như ra chậm,có thểsẽ không cònđồ ănhay không.

- Ăntừ từ, không có người giành với ngươi.

Tuyết SươngYên nói.

Thạch Trung Ngọcnhìn Tuyết SươngYên, pháthiệnmặcdùnàng nói sẽ khôngcướpđồănvới mình, nhưng tốc độ hạ thủ không hề chậm, còn gắp thức ăn thậtnhanh thả vào trongbát củamình, Thạch Trung Ngọcnơi nào sẽtin lời gièm pha? Động tác nhanh hơn.

- Đại thúc,ngươi cực kỳ khôngcó tố chất, cư nhiên cướpđồăn với cácnữ hài chúngta.

Dương Tửbấtmãn nói.

HướngLamnhàn nhạt nói:

- Đã sớm nói, chờ ăn xonglại kêu hắn ra,các ngươi khôngnghe,hiện tại thảm chưa?

Thạch TrungNgọcim lặng buông đũa xuống hỏi.

- Ngày hôm nay cácngươi làm sao vậy? Rất đói bụng sao?

Hướng Lâm thống khổ nói:

- Ngày hôm nay đi thủthành,thủ đến xế chiều, còn cùng Lan tỷ tỷở

trong gameănbửacơm, tới hiện tạimới có thể nhín chútthờigian nấu cơm, không đói bụng mới làlạ.

Thạch Trung Ngọc hơi nghi hoặc, cũng không phải khôngăn sáng, khôngphải là chậm hai giờsao, có cần phảinhư vậy hay không?

- Đúng rồi,ngày hômnay ta nói sự tình ngươi giúp LạcDiệp Phi Hoa thủ thành cho Lan Lan, nàng dường như rất không hài lòng, nói Lạc DiệpPhiHoalà đối đầucủa nàng.

Cơ NhưNguyệt hơicó thâmý nói.

Thạch TrungNgọc sửng sốt, LýLan nhận thức Lạc Diệp Phi Hoa? Kỳ quái, vì sao trước đâylão tử khôngbiết LạcDiệp Phi Hoa? Chẳng lẽ là trong hai nămlão tử không cómặt mới quen? Còn kết thù? Hoặc là trongtrò chơi có mâuthuẫn gì?

Thạch Trung Ngọc phỏng chừng trong trò chơi khả năng rấtnhỏ, một cái ở BạchHổ thành, mộtcái ở Huyền Vũ thành, ở giữa cách xa vạn dặm,cho nên ởtrongtrò chơi kết thù khảnăng không lớn, nhưngnhư vậy thì phiềntoái hơn, bình thường ở tronghiện thực kếtthù,mâu thuẫn sẽ rấtsâu.

Thạch Trung Ngọc nhứcđầu, lòngbàn tay là thịt,mu bàn tay cũng là thịt, hainữ nhânnàycùnghắn quanhệkhôngcạn, nổilênmâu thuẫn sẽ rất phiền toái.

- Đại thúc,có phải trước đâyngươi nhận biếtLan tỷ tỷ hay không?

DươngTửhỏi.

Không biết vì sao, ngheđược Dương Tử hỏivấn đề này, tất cả nữ hài đềudựng lỗ tai lên, hiển nhiên các nàng cực kỳ quan tâm vấn đềnày.

Thạch Trung Ngọc buồnbực, hiệntạithời cơcòn chưa tới, xú nha đầu nàycòn đề cậpở trước mặt mọi người, hiện tại saocó thểnói, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể mơhồ nói:

- Xem nhưnhậnthức, ah,đúngrồi, ngàyhôm quata chiếm được một tấm tàng bảođồditích thượng cổ,khichúng tatới cấp 40 cóthể vào xem,không biếtcó thể được trang bị cực phẩm gì hay không.

Các cô nươngđối với di tích thượngcổ một chút cảm giáchiếu kỳ cũng không có, các nàng tòmòlà quan hệ giữa Thạch Trung Ngọc vàThạch ChiLan, bất quá cácnàng nhìn ra được,Thạch Trung Ngọc không muốn nói, các nàng cũng khôngcó biện pháp gì.

Tùytiệntángẫu vàicâu, Cơ Như Nguyệt nói:

-Được rồi, mọi ngườitiếp tục vào duhí, mấy ngày naychúngta tận lực đừng đi làm nhiệmvụ phức tạp,tận lực luyện cấp, nhấtđịnh phải ở trướcđạihội luận võ bắt đầu, thànhcôngchuyển chức lần hai.

Hướng Lamcau màyhỏi.

- LâmLâm vàATử còn dễ nói,tùy thời có thể chuyểnchức,nhưng chúng ta đều là chức nghiệp ẩn, chúng ta làm sao chuyển chức đây?

- Không biết, đến lúcđó lại tính, khả năng làở chỗ đạo sưban đầu chuyển chức.

CơNhưNguyệt nói.

Vấn đềlàmsao chuyển chứclần hainày cực kỳ sắc bén, Thạch Trung Ngọc cũng khôngbiết phải làm thế nào mới cóthểchuyểnchức lần hai,hơn nữa Thạch Trung Ngọc nhớ kỹ, trước đây hỏi qua ChiếnSĩ hiệp hội Tiếu Khắc,hắn nói hắn căn bảnkhông biết nghề nghiệp CuồngĐao nàylà làm sao tới, chuyển chức lầnhaithật đúng làmột phiênphức,khôngbiết Tiếu Khắccóthểđểcho hắn chuyểnchức lần hai hay không, nếu nhưđẳng cấp lêntới cấp 40,lạikhông thể chuyển chứclầnhai, vậy coi nhưxong.

Trở lại trong trò chơi, Thạch Trung Ngọc tiếp tục giết Trường Tí Viên, hắnvàcác cô nương vẫn có chút chênh lệch đẳng cấp,cùng một chỗthăngcấp không thích hợp, chonên ThạchTrungNgọcchỉcó thểđơn luyện, bất quá như vậy cũng không có gì,bâygiờtốc độ đơn luyệncủa Thạch Trung Ngọc cũng không chậm.

Sủng vậtvà tọa kỵ thăngcấp vốn dễ dàng hơn người chơi rất nhiều, bây giờ đẳng cấp của ĐíchLôđã vượt qua ThạchTrung Ngọc năm cấp, khôngthể lại tăng cấp,sẽkhông chiếm kinh nghiệm, mà hiện

tại Trầm Bích đã cấp 39, sắpđạt tới cấp 40, giết quái lấy được kinh nghiệm cũng không tính nhiều, còn dưlại đương nhiên thuộcvề Thạch Trung Ngọc.

Mộtbuổi chiều,tuy Thạch Trung Ngọc còn không có thăng cấp, thế nhưng Trầm Bích đã lêntớicấp 40,Thạch Trung Ngọcvội vã vềBạch Hổ thành, mang theo Trầm BíchđếnMa Pháp Sưhiệp hội, tuy Trầm Bích chỉ là một sủngvật,nhưng nàng là Ma PhápSư chính hiệu a.

Nhiệm vụ Bích Tình Viên

DTV-EBOOK.COM.VN

Để cho Trầm Bích chuyển chức, đốivới mình làcó trợ lực rất lớn, nóikhông chừngtrở thành Ma Pháp Sưthứ chuyển chức lần một chứclần hai, còn có chút ban thưởngđặc thù gì,nói thí dụnhưtrở thành chứcnghiệpẩn.

Đitới Ma PhápSư hiệp hội,Thạch Trung Ngọctùy tiện hỏi thăm, liền tìm được địa phươngchuyểnchức, sau đóđẩy TrầmBíchtới xếp hàng,trò chơi bắt đầu đãlâunhư vậy, tuy còn có người chơi đếnđây chuyểnchức lần một, nhưng so với vừamới bắt đầumà nói, đã giảm đi rất nhiều rất nhiều, chỉ xếp hàng không đến mười phút, đã đếnphiên Trầm Bích.

-Ngươi tốt, tamuốn chuyểnchức.

Trầm Bíchnhỏnhẹ nói.

Lão đầu MaPháp Sư kinh ngạc nhìn Trầm Bích,caumày nói:

- Tiểucônương, nơi này là địa phương chuyển chức lầnmột, ngươi muốn chuyểnchứclần hai,mờiđi Vương thành hoặc Thiên thành, chỗ ta không chấp nhậnchuyển chức lần hai.

Trầm Bích nghe đếnđó sắc mặt tối sầm lại, nàng thânlàsủng vật, tuy cóthểrờichủnhân một khoảng cách, nhưng lại không thểly khai quá xa, muốn đi Thiên thành hoặc Vương thành, kia tạm thờilà khôngthể nào, Trầm Bích có chút tiếcnuối nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Chủ nhân, xin lỗi, tạm thờikhông thể tăng thực lực lên giúpngài.

- Ngươicòn khôngmau đi, đừngđểngười phía sau nónglòng chờ.

LãoMa PhápSư nói.

TrầmBích nghe Lão MaPhápSư nói, muốnrời đi, nhưng Thạch

Trung Ngọc lại kéo tayTrầm Bích,khôngcho nàng ly khai, Thạch TrungNgọcbắt được ý tứ trong lời nói của lãođầu Ma Pháp Sư,hắn chỉ là không muốn giúp người chuyểnchức lần hai,mà không phải không có quyền lợi giúpngười khác chuyểnchứclần hai.

- Cần điều kiện gì mới có thể giúp nàng chuyểnchức lần hai?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Điều kiện gì chứ? Đi nhanh mộtchút,đừng tớiphiền ta.

LãoMa Pháp Sưcaumày nói.

ThạchTrungNgọc khôngbuôngtha hỏi.

- Ta biết ngươi có thểgiúp nàngchuyển chứclần hai, bất kể là điều kiện gì,ta cũng sẽtận lực làm được.

Mặc dù Trầm Bíchbiết Thạch Trung Ngọc làm nhưvậy chẳng qua là muốn lấy được trợ lựclớn hơn mà thôi,bất quá giúpnàngtăng thực lực lên,Trầm Bích vẫn còn cóchútcảm kích nhìn hắn.

Lão Ma PhápSưcó chút hiếukỳ nhìn Thạch Trung Ngọc,sau đó buồn cười nói:

- Lão tử muốn MaPháp Trượng cấpbậcTiên khí,lẽnào ngươicòncó thể giúp talấy được?

- Ngươi cảm thấy coi như tacóthực lựclấyđược MaPháp Trượng cấp bậc Tiênkhí, ta sẽ đáp ứng điều kiện của ngươi sao? Rađiều kiện thực tếđi.

Thạch TrungNgọc nói.

Ngườichơi phíasau sớm đã có chút không kịp đợi, bấtquá nghеđối phươnglà tới chuyển chức lần hai, đều không dám lên tiếng, người ta là cấp40 a, hiện tại trên bảng đẳng cấp, cấpcao nhấtmới 37 mà thôi,người chơicấp 40 này nhất địnhlà lấy biện pháp đặc thùgiẩn tàng, loại người này, không phảilà bọnhọ có thểđắc tội,chỉ có thể thànhthànhthật thật chờ đợi.

Lão MaPhápSư suy nghĩ một chút nói:

- Như vậyđi, chỉ cần ngươicóthể giúp ta thu thập300 tấmda lông củaTrường Tí Viên, ta đáp ứng giúp nàng chuyển chức.

Thạch TrungNgọc mừng thầm,vội vã từtrong tủ đồ lấy ra 300 tấm dalông của TrườngTí Viên giao choLão Ma PhápSư:

- Như vậy được chưa?

Giết TrườngTí Viên mộtbuổi chiều, lấy được chúttài liệu cũng không cógì phải kinh ngạc,ngược lạilàLãoMa PhápSưkia kinhngạc nhìnThạch Trung Ngọc, hắn không nghĩtới trên ngườiThạch Trung Ngọcdĩnhiên mang theo da lông của TrườngTí Viên,nhưngđãnói ra miệng, cũng không thể đổi ýa.

Lão Ma Pháp Sư nói:

- Tốt, ta đáp ứng giúp tiểu côương này chuyểnchức, bất quá các ngươi phảiở trong vòng3 ngày giúptatìm đếnba nghìn con ngươi của Bích TìnhViên mớiđược.

ThạchTrung Ngọc nhíu mày,bất mãn nói:

- Lãođầu,đối nhânxửthếkhôngthể vôsỉ như vậy, mớivừarồi ngươi đã bằnglòng giúp nàngchuyển chức,vìsao bây giờ cònthêmđiều kiện?

LãoMa Pháp Sư nhàn nhạtnói:

- Giúp nàng chuyển chức cần dùng một khí tài, năng lượngbên trong dựa vàomắt của Bích Tình Viên, lẽ nào giúp các ngươichuyển chức còn muốnta ra năng lượng tài nguyên sao?

ThạchTrung Ngọccó chút bất đắc dĩ, coi như lão giànàygạt người, nhưng hắncũng khôngcóbiện pháp nào, chỉcóthể bất đắc dĩ đáp ứng điềukiện này.

Lão MaPháp Sư mang Trầm Bíchvào một gianphòng,không quá năm phút đồng hồ,Trầm Bích đi ra,Lão MaPháp Sư nhànnhạt nói:

- Được rồi, đã chuyển chức,nhớkỹtrong vòng 3 ngày, mang đến chota ba nghìnconngươi củaBích TìnhViên.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Yêntâm, chuyện ta đáp ứngngươi nhất định sẽ làmđược.

Không phảiThạch TrungNgọcthực muốn đilàmviệc khổcực, màlà Thạch Trung Ngọc khôngthể khôngbằnglòng, vừa rồi hệthống thôngbáo hắnđã nhận được nhiệm vụ, quest thưởng thì khôngnói gì,nhưng lạicó trừng phạt, chẳngnhững Trầm Bíchrơi trở vềcấp39, ngay cảchính hắn cũng phảiliên tục rớtba cấp.

Loại nhiệm vụ vô sỉnày, không làm không được, có tínhcưỡng chế, còn có thờigian hạn chế,bangày,Thạch Trung Ngọc nỗ lực buông tha, nhưng phát hiện nút buông tha nhiệm vụ tiêu thất, Thạch Trung Ngọc b ất đắc dĩ.

- Lãođầu,ta đáp ứngđikiếmcho ngươi, nhưng ngươi ít nhất phải nói cho ta biếtBích Tình Viên là đẳng cấpgì, ở địa phương nào chứ?

Thạch Trung Ngọc nói.

LãoMa Pháp Sưgậtđầunói:

- Được, tasẽ nói cho ngươibiết, Bích Tình Viên là quái vật cấp 43, dườngnhư phân bố ở phụ cậngần Phong Vân Thành.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nếu như vậy, nhiệm vụ nàycũng khôngtính là gì, chẳng qua tiện taymàthôi,ThạchTrung Ngọc chậm nhất là ngày mai nhất địnhcóthể đạt tới cấp 38, hơn nữa ở phụ cận Phong Vân Thành luyện cấp,giếtquái cấp43 làxu thế tất nhiên, tiện tay thutài liệu mà thôi, căn bản không cógì.

Rời khỏi nơi này, ăn cơm tối xong, Thạch Trung Ngọcnhìn tình huống Trầm Bích chuyển chức lầnhai một chút.

Thời điểm người chơi chuyểnchức lần một, căn cứ chức nghiệp màđịnh ra, tăng tinh cấp củamộtthuộc tính, Ma PhápSư phổ thông chuyển chức, trí tuệsẽ biến thành 1.2 tinh, mà chức nghiệp ẩn như Cơ Như Nguyệt thìlà1.3tinh, nhưng bây giờ Thạch Trung Ngọc kinh ngạc phát hiện, TrầmBích chuyển chức lần hai, trí tuệ biến thành 1.5 tinh,lực công kích bạo tăngа, hiện tại đã lợi hại hơn Cơ Như Nguyệt, tráchkhôngđượccấp 40là một đường ranh giới, chênh

lệch quá xa.

Tiếp tục giết TrườngTíViên,có Trầm Bíchhỗ trợ,tốcđộ giết quáitrở nênnhanh hơn,hiện tại Thạch Trung Ngọc nhất định phải sớm thăng cấp,sau đó đi giết Bích Tình Viên, aibiết tỉ lệrơitròng mắt là bao nhiêu? Nếunhưhết ba ngày, nhưng không có thu thậpđủ con ngươi, không phải xong đờisao?

Làm cho Thạch Trung Ngọccó chút khó chịulà,đây rốt cuộc là trò chơi biến tháigì? Năng lượng lại phải dùngtròng mắtquáivật, thật ghê tởm, hy vọngthờiđiểm đối mặt Bích Tình Viên, ánh mắt kia không nên quáxấu, bằng không sợ rằng Thạch Trung Ngọc thật không có nghịlực đi thuthập.

Quyển trục chuyển chức

DTV-EBOOK.COM.VN

Đến hơn hai giờ sáng ngày thứ hai, Thạch Trung Ngọc rốt cục thànhcông lên tới cấp 38, nhìnbảng đẳngcấp, phát hiệnhiện tạichỉ có mộtmình hắn đạt tới cấp 38, những người khác còn ở cấp 37, Thạch Trung Ngọc âm thầm mừng rỡ,xem ra lão tử vẫnvượt lên đầu.

Cùng Trầm Bíchở phụ cận tìmmột hồi, rất nhanhthì tìm được Bích Tình Viên.

Thân cao hơn một thước,tròngmắt hoàntoàn là màuxanh biếc, thoạt nhìn tựa như một viên bảo thạch trông suốt, Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹ nhõm, không phải rấtxấu,còn có thể miễn cưỡng tiếp thu.

Thửgiết mộtcon, làm cho Thạch Trung Ngọccó chút mừngrỡ, loại quái này là loại hình hắn thíchgiết nhất,công cao phòng thủ thấp, hơn nữathích cứng đối cứng, Thạch Trung Ngọc muốn chínhlà loại hiệu quả này, tuy hắn công cao,thế nhưng phòng ngự không thấp, hơnnữa không cầnlo lắngvấnđề dược tề không đủ, giết cực kỳ ung dung.

Chỉ là làmcho Thạch Trung Ngọccó chútbuồn bực làtốc độ di động của loạiquái vật này cóchút nhanh,hắn cực kỳ lo lắngTrầm Bích, tuy lực công kích của Trầm Bích tăng rất nhiều, thế nhưnglực phòng ngựdường như không có đề thăng bao nhiêu, nếunhư bị đụng phải, dườngnhư có chút khó chịunổi.

Bất quá Thạch Trung Ngọc lolắng hoàn toànlà uổng phí, sau khi TrầmBích chuyển chức lầnhai, phạmvi công kích lớn ra, hiện tại phạmvi công kích củanàng đạt tớibamươi mét,mà mỗi lầnTrầm Bích đều công kíchBích Tình Viên ở hơn haimươilăm mét, tuy tốc độđi độngcủa Bích TìnhViên rấtnhanh, thế nhưng lực phòng ngự và HP không đủ, cònchưa tớitrước mặt Trầm Bích đã bị nàng giết chết.

Sau khi giết vài con Bích Tình Viên, ThạchTrung Ngọc đoán sơqua tỉ lệ rơi con ngươi, đại khái một phần mười, bất quá maymắn, Bích Tình Viên có haiconmắt,chỉ cần rơi đồ,như vậy đều làhai con, nếunhư mỗi lần chỉ có thể tuôn ramột conmắt, vậythì quá xui xẻo, Lão MaPháp Sư yêu cầu thu thậpba nghìn cái,ý nghĩaphải giết tầm 1.5 vạn con mới cóthể thuthập được.

Thạch Trung Ngọc,Trầm Bích, ĐíchLô, không sai biệtlắmđềulà một phútgiết chết một con, một giờ có thể thu thập360con Bích Tình Viên,bất quá mặcdù vẫnduytrìtốc độ cao như vậy, cũng phải kiên trì bền bỉ giết bangày mới đủ.

ThạchTrung Ngọc thiếu chút nữa thì muốn mắng người, ba ngày a, *, cáitỉ lệ rơi đồ này làm sao có thể thấp thành như vậy chứ? ThạchTrung Ngọcthử sử dụng thuật thu nhặt ở trên người Bích Tình Viênkhông tuôn ra tròng mắt, nhưng mỗi lần lấyđược đều là da lông, cănbảnlấy không đượctròng mắt, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, xemra chỉcó thể dựa vào giết quái lấy conngươi.

Thạch Trung Ngọc phỏng chừng giết nhiềunhưvậy, mìnhđã sớm có thểlên tới cấp39, hiệntạihắn lại cầu nguyện, thời điểmgiết 1.5 vạn con Bích Tình Viên, ngànvạn lần không nênthăngcấp, bằng không sẽgiếtuổng thật nhiều quái.

Nếu như người khác biết ý tưởng của Thạch Trung Ngọc, nhấtđịnh sẽ cảmthấy hắn lâukhông bị ăn đòn, người khác đềumuốnđẳng cấp của mình tăng nhanh, nhưng Thạch Trung Ngọc lại muốn điểm kinh nghiệm tăng chậm mộtchút, nhất định chính là ngu ngốca.

Thạch TrungNgọc tiếptục tru diệt Bích Tình Viên, nhặt lấy tròng mắt không ngừng xuất hiện ở trên mặt đất.

Sángngàyhôm sau, thời điểm Thạch Trung Ngọc đơn độc giếtquái sắp muốn ói,cáccô nương rốt cục lên tới cấp 38, Thạch Trung Ngọc lập tức gọi các nữ hài qua, cùng hắn giết loại quái này.

Thời điểmcáccô nương biếtđược nhiệmvụ của Thạch Trung Ngọc, đều quăngtới ánh mắtđồng tình, đượccác cônương trợ giúp, tròng mắt của Bích TìnhViênđược thuthập thậtnhanh,tới lúcăn cơm tối, ThạchTrung Ngọc rốt cục lên tới cấp 39.

Nhìn tròngmắt Bích Tình Viên trongtủ đồ, sốlượng đã đạt đến ba nghìn, còn nhiều hơn một ít, Thạch Trung Ngọc cười ha ha, nhiệm vụ đáng chếtrốt cục hoàn thành, thật đúng là không dễdàng, Thạch Trung Ngọc lập tức khởi động quyển trụchồi thành, vềtới Bạch Hổ thành, giết tới Ma Pháp Sư hiệphội.

- Lão đầu,lãotử giúp ngươilấy được ba nghìncon ngươi, mau lạiđây tiếp thu.

Thạch TrungNgọc rống to.

Người chơi đếnđây chuyển chức kém chút bị dọa hỏngmất,tròng mắtgì? Nơi đây đến cùngcó phải tròchơi hay không?Lẽ nào chuyển chứccòn cầntròng mắt sao? Thật khủng khiếp? Hơn nữa banghìn con mắt, cái này cầngiếtmộtngàn rưỡi người a,quá kinh khủng.

LãoMa Pháp Sưkinh ngạcnhìn Thạch Trung Ngọc:

- Không nghĩ tới ngươi thu tập nhanhnhư vậy, làm rất tốt.

Thạch Trung Ngọc tựhào nói:

- Đó làđương nhiên,ngoại trừlão tử, còn có aicó thểhoàn thành nhiệmvụ biến thái của ngươi?

Lão MaPhápSưhung hăng liếc Thạch TrungNgọc:

-Nếunhưkhông phải giúptiểu cô nương này chuyển chức, ngươi cần tốn sứcđikiếm nhiềutưnguyên như vậy sao?

Thạch TrungNgọc cười cười, tiến đếnbênngười LãoMa Pháp Sư nói:

- Lão đầu,ta biếtTrầm Bích chuyển chức tuyệt đối không cần nhiều tư nguyên như vậy, ngươi khẳng định tham ô không ít, đúnghay không?

-Làmsao có thể? Ta làmngười chính trực,sẽđi thamô chỗtốt của ngươi?

Lão Ma Pháp Sư hơi đỏ mặt, sauđó lập tức bày ra bộ dáng nghiêm túc nói.

Thạch Trung Ngọc nhàn nhạt nói:

- Tốtlắm,tavàthành chủ quan hệ không tệ,chờ tagặp hắn, hỏi thăm một chút, nếunhư khôngcần dùng nhiều như vậymà nói, ta sẽnói chothành chủ, ngươi lấy quyền mưu tư, muốn lừa gạt chúngta.

Nóixong Thạch Trung Ngọc còn lung lay lệnh bài Tử Kimhộ vệởbên hông.

LãoMa Pháp Sư chứng kiếnlệnh bài TửKimhộvệ, ánhmắt trợn to, sớm biết Thạch Trung Ngọclà Tử Kim hộ vệ, hắnsao dám bắt Thạch Trung Ngọc đithu thập ba nghìn con ngươi củaBích Tình Viên a.

Lão Ma Pháp Sưngượng ngùng cười cười nói:

- Hết thảy chỉ là hiểu lầm, như vậy đi,ta chotiểu cô nương này một quyển trục chuyển chức thành chức nghiệp ẩn,người xem chuyện này được không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Tử Viêm PhápSư?

Lão Ma PhápSư kémchút khóc lên:

- Quyểntrục Tử Viêm Pháp Sư ta chỉđược một cái, bấtquá đoạn thời gian trước tađã cho một tiểucô nương tên làHinh Vũ Chi Nguyệt, đổi cái khác đi.

Thạch TrungNgọc bĩu môi, hắn đươngnhiên biết Cơ Như Nguyệt đãlàTửViêm PhápSư,chẳng qualà tùytiện hỏi một chút mà thôi, dù saoở trong mắt của Thạch Trung Ngọc, Tử Viêm Pháp Sưlà rất ngưu bức.

- Có quyển trục chuyển chứccủa HỏaHệ Ma Pháp Sư không? Trầm Bích cực kỳ tinh thông HỏaHệMa Pháp.

Thạch TrungNgọc nói.

Lão Ma Pháp Sưcó chútkhó khăn nói:

-Không có, chỉcómộtquyển trục chuyển chức thành Hàn BăngMa Pháp Sư, đâylà quyển trục chuyển chức cuối cùngrồi, bấtquá ngài yêntâm, saukhi chuyểnchức cần tuluyệnkỹ năng lần nữa, nhưng sẽ không quá khó khăn.

Hàn Băng Pháp Sư

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩhỏi.

- Vậy bây giờ ngươi còn thừalại quyển trục là nghề nghiệp gì?

LãoMa PhápSư lậptức nói:

- Hàn BăngPháp Sư,nghề nghiệp này tấtcả kỹ năng đềulàBăng Hệ ma pháp, hơn nữa tấtcảkỹ năng đều có chứa hiệuquả chậm lại, tưởng tượngmột chút, nếu nhưthời điểm giết Boss, tốc độ của Boss một mực giảmbớt, hơnnữađối phương lại là Bosscận chiến, như vậy giếtBoss cònkhôngphảigiốngnhư chơi?

Thạch Trung Ngọccó chút động tâm, nói như vậy,nghề nghiệp này thậtrất cường hãn, không nghĩ tới thuậnmiệng nói, dĩ nhiên lừadối được quyển trục chức nghiệpẩn mạnh mẻ nhưvậy.

- Hơn nữa Hàn Băng PhápSưcòncó kỹ năng giảm tốc quần công, thời điểmquần công sẽcực kỳ uy vũ?

Lão Ma Pháp Sư tiếp tục dụ hoặc.

Thạch Trung Ngọc ho khan nói:

- Được rồi,đừng chỉ nói cái tốt, nóikhuyết điểm của nghề nghiệp nàyđi.

Lão MaPhápSư có chút lúngtúng nói:

- Khuyết điểm tự nhiên có, là khôngthể họctập nhữngma pháp hệ khác, nhất làHỏa HệMa Pháp,thậm chí ngay cả HỏaCầu Thuật trụ cột nhất cũng không thả ra được.

Khuyết điểm này dường như không tính làgì,thuật nghiệp có chuyên công,nhiều kỹ năng ngược lại không nhất địnhlà chuyện tốt,hơn nữa lầntrước từ trong giáođườnglấy đượcsách kỹnăng Lưu

TinhHỏa Vũ, Thạch TrungNgọc mộtmực do dự rốt cuộc nên cho Trầm Bích dùng, haychoCơ Như Nguyệtsử dụng, hiệntại xem như giúp Thạch Trung Ngọc giải quyết vấn đề khó khăn này.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Cócòn khuyết điểm gì khác hay không?

LãoMa Pháp Sư suy nghĩmộtchútnói:

- Dường nhưđã không có.

ThạchTrung Ngọc thở dài, giả trangra một bộ miễncưỡngnói:

- Đượcrồi,lấy quyển trục chuyển chứcra đi.

LãoMa PhápSư vộivã từtrongtúi đựng đồ lấy ra một quyển trục, đưa tới trong tay Thạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọc đưaquyển trục cho Trầm Bích,đangchuẩnbị đểcho nàng chuyển chức, đột nhiênnghĩđến cái gìhỏi.

- Đúng rồi, dùng quyển trục này,sẽ không lại biến trở về chuyển chức lần một chứ? Ta thậtvất vả mới để cho Trầm Bích chuyển chức lầnhai a.

Lão Ma PhápSư lắc đầu nói:

- Đươngnhiên sẽ không phát sinhtình huống như vậy, xin yên tâm sửdụng.

Nếu hết thảy đều được giải đáp, Thạch Trung Ngọcđương nhiênhài lòng,bảoTrầm Bíchsửdụng quyểntrục chuyển chức, Trầm Bích cực kỳ nghe lời dựa theo mệnh lệnhcủa Thạch Trung Ngọc, sử dụng quyểntrục chuyển chức,bỗng nhiêntrên người nàng bắtđầu kết băng, sauđó những băng này lấy tốc độ thật nhanh baophủ Trầm Bích, băngdần dần dày lên,biến thành một quả cầu bằng băng.

- Uy, lão đầu, có phảilà phản ứng bình thường không? Sẽ không xảy ra chuyệngì chứ?

Thạch Trung Ngọc có chút không yên lònghỏi.

- Đại nhân yên tâm, đây tuyệt đối là phản ứng bìnhthường, các đời Hàn Băng PhápSư chuyển chức đềulànhư vậy.

Lão MaPháp Sư cungkínhnói.

Tuy Thạch TrungNgọc còn có chútlolắng, bất quá không có làm khó Lão Ma PhápSư, im lặng không nói, tìm một cái ghế ngồi xuống, nhìn quảcầubăng biến hóa.

Nửa giờtrôi qua,Thạch Trung Ngọc hơi không kiên nhẫn, không phải là chuyển chức sao, vì saolãngphí thời gian dài như vậy? Nghĩ lúcđó, thời điểm lãotử chuyển chức thành Cuồng Đao, cũng không dùng mấyphút a,làmsao TrầmBích lại dùng thời gian dàinhư vậy?

Bất quá Thạch TrungNgọc chứng kiến Lão Ma Pháp Sưbình chân như vại, dường như hếtthảy đều ởtrongchưởng khống, Thạch TrungNgọc phỏng chừng bâygiờ còn là tình huống bình thường, bằng khônglão gia hỏa kia không nên nhẹ nhõm nhưthế.

Lại qua mười phút, Thạch Trung Ngọc chứng kiến trên cầu băng xuất hiện vết rách,ThạchTrungNgọcvội vã nhìnvề phía Lão Ma Pháp Sư:

-Đây là xảyra ngoài ýmuốn, hay đã chuyển chức thànhcông?

Lão Ma Pháp Sư nói:

- Đây là dấu hiệu chuyển chứcthành công, nếu nhưchuyểnđến thất bại, thì cầubăngsẽ nát bấy, bao quát tiểucô nương bên trong.

Khóe miệng Thạch Trung Ngọcco giật,nếu như chuyển chức thất bại,Trầm Bíchsẽ chết? Hơn nữa còntantành mây khói? Ngay cả toàn thâycũng không được? Dựa vào, quá độcác?

Chứng kiếnánh mắt của Thạch Trung Ngọc bất thiện, Lão Ma Pháp Sưvội vàng nói:

-Đại nhân yêntâm, hiện tại xác xuấtchuyểnchức thành công đã biến thành trăm phần trăm, Hàn Băng Pháp Sư đã truyền thừa vài vạnnăm,cực kỳ hoàn thiện, khảnăng thất bại hoàn toàn không có, cho nên tuyệtđối sẽ không thất bại.

Nghe được LãoMa Pháp Sưnóinhư vậy, Thạch Trung Ngọcmới cảm giác hơi dễ chịu, nếu như mới vừa rồi chuyển chức thất bại, giết chếtTrầm Bích, Thạch Trung Ngọc nhất định sẽ trả thù lãogia hỏa này.

Vết rách trên quảcầubăng baovâylấyTrầmBíchcàng ngày càng nhiều, rất nhanh thì biến mấtvô ảnhvô tung,Trầm Bích cũng từbên trong đi ra.

Không biếtcó phải Thạch Trung Ngọc ảo giác haykhông,hắn cảm thấyhiện tại da thịttrênngười Trầm Bích càng thêm trắng nõn, nếu như có thể, ThạchTrung Ngọc nhất định sẽkhông chút dodựđi sờ một cái, nhìn da thịtcó phải trở nên càngthêm co dãn hay không.

- Gợiý của hệ thống, bởi vìngươi trợ giúpsủng vật TrầmBích chuyển chức thànhchức nghiệpẩnHàn Băng Pháp Sư, độ hảocảm của TrầmBíchđề thăng10 điểm, hiện nay độ hảocảm75 điểm.

Thạch Trung Ngọc nghеđượcgợi ý của hệ thống, khôngkhỏi cực kỳ hưng phấn, hiện nay độ hảo cảm với hết thảy nữ nhân, cũng chỉ có Trầm Bích cao nhất, đãđạt tới75, Thạch Trung Ngọc không khỏi ảo tưởng, nếu nhưđộ hảo cảm biến thành 100, nhưvậy sẽ là sự tình cực kỳ hạnh phúc.

-Chủnhân.

TrầmBíchrất cung kínhđitới bên người Thạch TrungNgọc.

Thạch TrungNgọc nhìn thuộc tính củaTrầm Bích bâygiờ, kinh ngạc pháthiện, hiện tại trílựcđãbiến thành 1.6tinh, thật ngưubức, Thạch Trung Ngọc hưng phấn, nhưvậyhiệu suất giết quái sẽ trở nên nhanh hơn.

- Lão đầu, ngươi làm rất tốt,ta đi trước.

ThạchTrung Ngọc khoát khoát tay nói.

Lão Ma Pháp Sư nhìn bóng lưngThạch Trung Ngọc đi mất, kém chút khóc lên,hắnvốn cho rằng giúp Trầm Bíchchuyển thành chức nghiệp ẩn, chẳng những không cần bị tráchcứ,đồng thời Thạch TrungNgọccũngcó thể đưa con ngươi Bích Tình Viên cho hắn.

ThạchTrung Ngọc lạitrở về Phong Vân Thành, triệu hồi ra Đích Lô, sau đó ôm Trầm Bíchlên lưng ngựa, để choĐích Lô đitớichỗ quái vậtcấp 44.

Trước đâytuy là TrầmBích cũngthường xuyên cùng Thạch Trung Ngọc cùng cưỡi, bất quábị Thạch Trung Ngọc ôm vào trong ngực thời điểm, mặc dù không có giãy dụa, nhưng ThạchTrung Ngọc có thể cảm giác được Trầm Bích có chútkhông vừa ý, bất quáhôm nay Thạch Trung Ngọc phát hiện Trầm Bíchđãhoàn toàn không có kháng cự, mặc cho hắn ôm.

Thạch Trung Ngọc không thể nínđược cười lên,độhảo cảm tăng, quảnhiêncực kỳcó lợi, Thạch Trung Ngọc thử thămdòsờ tay Trầm Bích, bất quáThạch Trung Ngọc biaiphát hiện, có vẻ như hiện tại chỉcó thểnắm tay, ôm một chút, động tác khác sẽlọt vào phản kháng.

Kim Cương Cự Viên

DTV-EBOOK.COM.VN

Tuyphản kháng không quá kịch liệt, thậm chínếu như Thạch Trung Ngọc dùngsức, phỏng chừngcũngcó thể thành công, thếnhưng Thạch Trung Ngọc khôngdám xằng bậy,hắn còn nhớ được lần đầu tiênôm Trầm Bích, cũnglà bởivì dùng sức mạnh,tuy Trầm Bích không chút phản kháng,thế nhưngđộ hảo cảmrớt xuốngmột điểm.

Độ hảo cảm tăng lên cựckỳ khó, nhưng rơi rất nhanh chóng, không thể xằngbậy,quá nguy hiểm, rất nhanh, Thạch Trung Ngọcđitới lãnh địaquái vật cấp44.

Kim Cương Cự Viên: cấp 44, quái vật phổ thông.

Thạch TrungNgọc nhìn Kim Cương Cự Viên caochừng ba mét,trong lòng có chút run rẩy, giasúc này quá lớnđi?Đồ chơi này chỉ là quái vậtphổ thông, Thạch Trung Ngọc thực sựrất khó tưởngtượng, nếu như gặp phải Boss,vậy có phải cao năm sáu thước không.

Xoay người nhảy xuống Đích Lô, Thạch Trung Ngọc cẩn thận nhìn đối phương, Kim CươngCự Viên khôi ngô nhưthế, sợ rằnglực phòng ngự,lực công kích, còn có HP đều rất cao? Quái vật ba cao trong truyền thuyếta, loại vật này,giết có vẻ như rất phiền toái.

- Trầm Bích, ngươi đithămdònómộtchút.

Thạch Trung Ngọc nói.

TrầmBích gật đầu,bắt đầu phóngrakỹ năng nàng mới chiếmđược.

- BăngPhong Thuật!

Trầm Bích khẽ kêumộttiếng.

Chỉ thấy trên đầu Kim Cương Cự Viên cao ba mét bay ra một chữ số -1023, sauđódưới bàn chân bắt đầu ngưng kết khối băng, phong ấnchânnólại, mặc kệ Kim Cương Cự Viêngiãy dụa như thế nào,

khốibăng này cũngkhông bể nát.

ThạchTrung Ngọc có chút buồn bực, mới vừa rồi thời điểm chuyển chức, lão nhân kia không phảinóimỗikỹnăngđều mang hiệu quả giảm tốcđộ sao,sao chỉ làm chođối phương đình chỉdiđộng? Bất quá Thạch Trung Ngọc cũng không để ý,kỹ năng này hiệu quả không kém giảm tốcđộ,thậm chídễ xàihơnmột chút.

Bấtquá cái hiệu quả này đốivới Thạch Trung Ngọcmànói không có bất kỳ tiện lợi, bởi vì Băng Phong Thuật chỉ phong ấn chân đối phương, tay vẫn còncó thể động, nếu như hắn tiến lên công kích, không khác gì chínhdiện nghênh địch cả.

Mặcdù biết không khácnhau gì cả, bất quá ThạchTrung Ngọcvẫn vọt tới,khiêu chiến Kim Cương Cự Viên.

ChânKim CươngCựViênbị phong ấn đốivới ThạchTrung Ngọcmà nói vẫn có trợ giúp rất lớn,nói thí dụ như rất dễdàng tránhthoát công kích, rất nhanh, năm giây thờigian trôi qua, Kim Cương Cự Viên rốt cục có thể di động.

Thạch Trung Ngọc kìm chân Kim CươngCự Viên,dùng mộtkỹ năng trào phúng,kéo giá trị cừu hận tới,mà lúc này Trầm Bíchcũngthả ra kỹnăng thứ hai, lúc trước Thạch Trung Ngọc vẫn cựckỳ buồnbực, sau khi thả xong Băng Phong Thuật,Trầm Bích đã chuẩn bị ma pháp, nhưng hiệu quả của Băng Phong Thuật tiêu thất, vìsao ma pháp của nàng vẫn chưa chuẩn bị xong?

Thạch Trung Ngọc đang công kích KimCươngCự Viên, chợt nghe thanh âm của Trầm Bích:

-Băng Sương Chi Mâu.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc quay đầu, dự địnhnhìn kỹnăng mới của Trầm Bích, nhưng Thạch Trung Ngọcbi kịch,kẽ hởnày bị Kim Cương Cự Viên bắt được, hung hăngnện một quyền, Thạch Trung Ngọclập tức bị đánh bayra ngoài.

Thạch Trung Ngọc xoa xoangực mới vừarồi bịđánh trúng, trong lòng bất đắc dĩ, vìsaobị thương luônlàlão tử? Lãotử đến cùngđãlàm saiđiều gì? Không phảilà nhìn kỹ năngmột chút sao, lại phải bị dằn

vặtnhư vậy.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc nhìn vềphía KimCương CựViên, kinh ngạcchứng kiếntrên ngực Kim CươngCự Viên bị đâm một cây trường mâubằng băng,Thạch Trung Ngọc vội vãmởrahệ thống nhật ký,nhìn Băng Sương Chi Mâu mới vừa rồicho đốiphươngbao nhiêu thương tổn.

-2835.

ThạchTrung Ngọc im lặng nhìn mấychữ này, thươngtổn thật sựlà q uá kinh khủng, Thạch Trung Ngọc lòng vẫn còn sợ hãi nhìn thoáng qua Trầm Bích,khôngnghĩtớimộtkỹnăngcó thể đánh rơi đối phương gần banghìnHP, nếu như đây là đánh vào trên mình người chơi, lại ra bạo kích, đó khôngphải là có thể tùy tiện miểusát bấtkỳ người chơi nào sao!

Bất quá Thạch Trung Ngọc biết lực phòngngựcủa ngoạn gia cao hơn quái vật một ít, chẳng quanếu như dùng chiêunày đối phó Đạo Tặc da giòn, Thạch Trung Ngọc dám khẳng định, tuyệt đối cóthể miểusát Đạo Tặc, sợ rằng mặc dù là Tuyết SươngYên, trên người mang trangbị cực phẩm trúng chiêu cũng không khá hơn chút nào.

Hiện tạikhông phải thời điểm để Thạch Trung Ngọc cảmthán,HP củaKim Cương CựViêncao tới năm chục ngàn,khôngphảimộtkỹ năng như vậy có thể giếtchết, hiện tại đang dùng tốcđộ thật nhanh lao vềphía Trầm Bích, ThạchTrung Ngọckhôngmuốn để Trầm Bích bị thươngtổn, vộivã ném ra trào phúng.

Kim Cương Cự Viên đang gia tốc chạy nước rút, đột nhiên trởnên càng tức giận hơn, lậptức bão nổilao về phía Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọccười hắc hắc, người này thật đúnglà không biết chữ chết viết như thế nào, lại dám chínhdiện xôngtới, muốn ăn đòn!

Mới vừa rồiKim Cương Cự Viên dùng kỹ năngđánh bay Thạch Trung Ngọc, đến bây giờ Thạch Trung Ngọc còn mang thù đây này, nhìn thấy Kim Cương Cự Viên vọt tới, đương nhiên rất cao hứng, chuẩn bị cứng đối cứng.

Bất quá chứng kiếntốc độ củaKim Cương Cự Viênlạigia tăng, hơn

nữa chứngkiến tư thế kia,khóe miệng co giậtmột cái, kỹ năngnày Thạch TrungNgọc quá quen thuộc,là Dã ManTrùng Kích,mới vừa rồi KimCươngCựViên khôngbiết lấy kỹnăng gì, cưnhiên đánh Thạch Trung Ngọcbay ra ngoài, lựclượng cũng không nhỏ.

Hiện tại Kim CươngCự Viênsử dụng Dã Man Trùng Kích, chứng kiến thân thểkhổnglồ kia của đối phương,trong lòngThạch Trung Ngọc run lên,sợrằng đợi látnữa mình vẫn khôngthoát khỏi vận mệnh bị đánh bay?Nếu như vận khí kém,nói không chừngcòn có thể trực tiếp đưa tớingất xỉu.

Thạch Trung Ngọc không muốn chuyệnnhưvậy phát sinh, vộivã chuẩn bị né tránh, phải giữ lại thực lực, bấtquáThạch Trung Ngọc kinhngạcphát hiện, lúc nàytốcđộ của Kim Cương Cự Viên bỗng nhiên giảm mạnh, vội vã nhìn thoáng qua Trầm Bích, Thạch Trung Ngọc cười haha mộttiếng, quả nhiên làkỹ năng của TrầmBích.

Chứng kiến một ít vụn băng trên người đốiphương, tốc độdi động thấp xuốnghai phầnba, Thạch TrungNgọc biếthoàn toàn không cần phải tránh né.

Bất quáThạch Trung Ngọcbi ai phát hiện, kỹ năng Dã Man Trùng Kíchcó thể bịphá giải,về sau thời điểm sử dụng Dã ManTrùng Kích phảicẩn thận,nếu nhưbị người làm chậm lại, mình sẽ rấtphiền toái.

Khởi độngDã Man Trùng Kích, ThạchTrung Ngọc vọttới,tốc độ hắn tăng nhanh hơn rất nhiều, thật nhanhđánhtới trênngười Kim Cương Cự Viên,tuy ThạchTrung Ngọcthành công đánh trúngđối phương, thế nhưng Kim Cương Cự Viên ngay cả động cũ ng không độngmột cái.

Sự tình phát triển như vậy sớm ở trong dự liệu của Thạch Trung Ngọc, nhìn vóc ngườikhôi ngô củaKim CươngCựViên, Thạch Trung Ngọc đãsớm biết lực lượng của mình căn bản không hơn được, nhưng hắn cố ý khởiđộngDã Man Trùng Kíchlà có hai nguyên nhân.

Tiến hóa

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Thứnhất,đương nhiên lày đồ mèomù vớ được cá rán, nếu như vận khí tốt,nói không chừng đụng ngấtđối phương, nguyên nhânthứ hai chính là Thạch Trung Ngọcmuốn mượn lực lượng của Dã Man Trùng Kích đề cao tốc độ,sớm một chút tiến lên, hung hăng cho Kim CươngCự Viênmấy đao, giết chếttên lớn xác này.

Nhưng Thạch TrungNgọc bi kịch,tuyhắngia tốc vọt đến trước mặt Kim Cương CựViên, đồng thời khởi động Cuồng Long Thăng Thiên, lại căn bản không thể làm gì đốiphương.

Thânthể của Kim Cương Cự Viênthậtsự làquá lớn, trọnglượng tự nhiên cũng khôngnhỏ, CuồngLong Thăng Thiên không thể đánh bay đối phương,tự nhiên cũng khôngthể nhân cơ hội giết chết nó.

Cuồng Long Thăng Thiêncómộtnhược điểm,là sau khi sử dụng, nếu như không thể đánh đối phương lên không trung, hoặcbị đối phương tránh khỏi, thânthể sẽdại ra một giây, hiện tại Thạch Trung Ngọc hoàntoàn không thể độngđậy,thế nhưng thiếtquyềncủa KimCươngCự Viên lại hunghăng đánh tới.

Thạch TrungNgọc hoảng sợ, bâygiờcùngKim CươngCự Viên hầu nhưkhôngcókhoảng cách, muốn né tránhmột quyền này dường như có chút khó, bất quá thời điểmnắm đấm của Kim Cương Cự Viên sắp đến trênngười ThạchTrungNgọc, tốc độcông kíchlại giảm bớt.

Thạch Trung Ngọc cườihaha,biếtđây là kỹ năngcủa Trầm Bích, lần nữanhìn thoángqua Kim Cương Cự Viên, Thạch Trung Ngọc phát hiện,bây giờ dưới bàn chân của Kim CươngCự Viên khôngbiết lúc

nàoxuất hiện một đóa Băng LiênHoa, phỏng chừng hiện tại tốcđộ công kíchcủa Kim CươngCự Viên chậm lại,chínhlàdo Băng Liên Hoa giởtrò quỷ?

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng di chuyển, tránhra Kim CươngCự Viên công kích, cườihaha một tiếng,nếunhư mỗilần giao thủ,tốc độ công kích củaquái vật và người chơi đều chậm nhưvậy mànói, thế giới này chính là thiênhạ củalãotử,Thạch Trung Ngọc yy.

- Chủ nhân,nhanh độngthủ đi.

Trầm Bích thấy Thạ chTrung Ngọcngẩn người, vội vã nhắc nhở.

ThạchTrung Ngọc yy bị TrầmBích làm tỉnh lại,thấy KimCươngCự Viên vẫn còn ở trước người, cả ngườihắn đổmồ hôi lạnh, nếu như không phải TrầmBích nhắcnhở, chờ hiệu quả kỹ năng tiêu thất, ra vấn đề không phảiKimCương Cự Viên,mà là lão tử.

Thạch Trung Ngọc có chútcảm kích nhìn thoángqua Trầm Bích, sau đó xoay ngườilại, chuẩnbịđối phó Kim CươngCự Viên, nhưng Thạch TrungNgọcmới vừaxoayngười lại, liền thấy mộtnắmtay đã tới trước mặt,hắnâm thầm gọi hỏngbét, thân thểcòn không có phảnứng cũngđã bay ra ngoài.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ,lại bị tên khốn kiếp đáng chếtnày đánh bay, ThạchTrung Ngọc khôngtin tànhìn thuộctính củađối phương, xác định cái nàythật chỉlà quáivật thông thường,mà không phải Boss gì,ThạchTrung Ngọccó chút thẹn thùng.

Lầnđầu tiênbị quái vậtđánh bay ra ngoài, có thểlàkhinh thường, nhưng liên tục bịquái vật đánh bay hai lần,vậy chính là ngungốc, nếu như đốiphươnglà Boss, Thạch TrungNgọc ngược lạikhông sao cả, nhưng then chốt là đối phương căn bảnkhông phải Boss, chẳng qualà quái vậtphổ thông mà thôi.

Thạch Trung Ngọc phá t tiết phẫn nộ lên người Kim Cương Cự Viên, con hầu tử chết tiệtnày, cư nhiênđánh hắn bayra ngoài hai lần, rất giỏi sao? Cái nàychính là đánhmặtThạch Trung Ngọc,hắn phát thệ, nếu như lạibị người này đánhbay lần nữa, như vậy về sau Thạch Trung Ngọc vĩnh viễn khôngở địa phương này luyện cấp.

Thạch Trung Ngọc vềtới chiến trường, Kim Cương Cự Viên không biếtmình đã chọc giận Thạch Trung Ngọc, còn nghênh ngangở đó, cănbản không có dự địnhtrốn chạy, Thạch TrungNgọc giận tím mặt, đâyquả thực là khiêukhích, trắng trợnkhiêu khích, Thạch Trung Ngọc phẫn nộvọt tới.

Kim Cương Cự Viêncăn bản khôngquýkị tí nào, ngược lạicòncó chút hưng phấn, Thạch Trung Ngọc kích hoạt Oanh Thành Nhất Kích, phẫn nộ muốn đánh bay đối phương, tuy ThạchTrungNgọc huyễn tưởng như thế,bất quá hắn biết, trọng lượng của đối phương quá kinh khủng, muốn đánh bayKim CươngCự Viên sợrằng độkhó không nhỏ,cănbảnlà không cóômhy vọng gì.

Nhưng làmcho Thạch TrungNgọc kinh ngạc là, mình thậtthành công? Kim CươngCự Viênthậtbịhắn đánhbay, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn đao trong tay, có chút buồn bực,nếu OanhThành Nhất Kích có thể đánh bay đối phương,như vậy Cuồng LongThăng Thiên cũng cóthể đánh bay đối phươngđến khôngtrung mới đúng.

ThạchTrung Ngọc nhìn Kim Cương C ự Viên nằm trên mặt đất khôngnhúc nhích, trong lòng buồn bực, lẽ nào đã giết chết đối phương? Mới vừa rồi Oanh Thành Nhất Kích chẳngqualà một kích cuối cùng, cho nên hệthống mới cho mặt mũi?

Thạch Trung Ngọc nghênh ngang đi tới, chuẩnbị nhìnrơira trang bị gì,nếukhó giết như vậy, trang bị chắclà không thiếu được?

-Chủ nhân, cẩn thận, nhanh ly khai nơi đó,Kim Cương Cự Viên sắp tiến hóa.

Trầm Bích la lớn.

Thạch Trung Ngọcsửngsốt, vội vã nhảyra một đoạn khoảng cách, hắn không cảm thấy Trầm Bích sẽ đi hại hắn, nhìn thuộc tính của Kim Cương Cự Viênnằm dướiđất, người này quảnhiên đang tiến hóa, bấtquá Thạch Trung Ngọc rất vui mừng,hiện tại Kim Cương Cự Viên chỉ còn lại có hơn một trăm HP.

Nếu như mới vừa rồi Oanh Thành Nhất Kích của ThạchTrungNgọc lại dùng lực một chút, Kim CươngCự Viênsẽchết,Thạch Trung Ngọc cười haha, không nghĩ tới vận khícủa mình tốt nhưvậy, quái

vật này tiếnhóa,đươngnhiênlàcó chỗtốt rồi, nhất là tiến hóa ởthời điểm thiếu máu.

Nhưvậy coinhư tiến hóa thành Tử Kim Boss, cùnglắm thành Tiên thú gì gì đó, thựclực cũng sẽ khôngđề thăng bao nhiêu, Thạch TrungNgọc tin tưởng, mới hơn một trămHP,coi như tiến hóa thành Boss, HP cũng sẽ không vượt lên trước một vạn? Như vậy giết hẳn rất ungdung?Vừa nghĩ tớisaukhi giết Tiên Thú,tám phần mười sẽ tuôn ra Tiên khí, Thạch Trung Ngọc kém chút chảyra nước bọt.

- Chủ nhân, đối phương rấtcó thể sẽ tiến hóa thành tiểu Boss,thậm chícóthểlàBạchNgân Boss, xin hỏicó cần thừa dịphiện tại giết chết nó hay không?

Trầm Bíchhỏi.

Trầm Bích nói đánh Thạch Trung Ngọc từ thiên đường xuống địa ngục, Trầm Bíchnói không sai, đây chẳng qua là mộtconquái vật cựckỳ thông thường, có thểtiến hóa thành BạchNgânBossđã coi nhưmay mắn,càngchưanói tiếnhóa thànhTiên Thú, Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối.

Tuy tiếc nuối, bất quáhắn không thể giết chếtnónhư vậy, nếu như tiến hóa thành Bạch Ngân Boss,vậy làm sao cũngsẽlưu lại mộtmón trang bị BạchNgân?Mà nếu nhưbây giờ giết chết, đừng nói trang bị Bạch Ngân,có thể cho ra đồtrắng hay khôngcũng làvấn đề.

- Trước không nên giết nó, đểnó tiến hóa.

ThạchTrung Ngọcnói.

Đánh chết

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc đã lêntiếng, TrầmBích đương nhiên sẽ không nóigì, nàngvừa mới chuyển chứclần hai, hơn nữa lạilấy được chức nghiệp ẩn Hàn Băng Pháp Sư, hiện tại chính làthời điểm hứng thú tăng cao, đối vớimình có tự tin mãnh liệt, chonên cũng không để ý quái vật có thể tiếnhóa thànhBoss hay không.

Rấtnhanh, trên ngườiKim CươngCự Viên bắt đầu hiện ra hào quang màu trắng bạc, Thạch TrungNgọc có chút tiếcnuối nhìn Kim Cương Cự Viên, lẽ nàochỉcó thể tiến hóa thành Bạch Ngân Boss sao? Bấtquá quên đi, muỗituy nhỏ nhưng cũnglà thịt,dù saocũng hơn giết quái vật phổ thông.

Thạch Trung Ngọcđã mài đaoxoèn xoẹt,chuẩn bị giết chếtđối phương, nhưng sự tình làm cho Thạch Trung Ngọcvà TrầmBích kinhngạc xảy ra, Kim CươngCự Viên lại tiếp tục phát sinh biến hóa, trên người nhiều ra hào quang màu vàng óng.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn Trầm Bíchhỏi.

-Lẽnào nócó thểtiến hóa thànhHoàng KimBoss?

Trước đây dù sao TrầmBích cũng là concháu thế gia, Thạch Trung Ngọcvốntưởng rằng Trầm Bíchsẽ biết rấtnhiều, bất quá Trầm Bích lắc đầunói:

- Tacũngkhông biết, loạichuyện nhưvậy, đừng nói gặp, ta nghe cũng khôngnghe nói qua, thời điểm quái vậttiến hóa, chỉ có thể lấy màu sắc lần đầu tiên làm chuẩn, chưa từng nghe nói một lần xuất hiện hai loại nhan sắc.

Bâygiờ ThạchTrung Ngọc cóchút hài lòng với Kim Cương Cự Viên, cười hahanói:

- Thật không hổ là quái vậtđánh bay ta ra ngoài hai lần, ta biết nó không phải quáivật phổ thông, quả nhiên rấttrâu bò, không biếtcó

thể trựctiếp tiến hóa thành Hoàng Kim Bosshay không, đương nhiên, nếu như có thể tiến hóa thành Tiên Thú thì càng hoàn mỹ.

Trầm BíchkéoThạch Trung Ngọcnói:

- Chủ nhân, ngài khôngthể nói lung tung, nếu như Kim CươngCự Viên tiến hóa thành TiênThú, chỉ sợ chúng tasẽ chết ởchỗ này.

Thạch TrungNgọccó chút khinh thườngnói:

-Coi như Tiên Thú lợihạithì có thể thế nào? Hiện tại nóchỉcònmột chút HP, coi như tiếnhóathành Tiên Thú, chẳng lẽ còn có thể nhiều hơnvô số HP? Chúngtatùy tiệnchém nó vài cáilà giết chết, lại nói ngươi còn có thểgiảm tốcđộ, không phảisao?

Trầm Bích lắcđầunói:

- Tuy có thểgiảmtốc độ, bất quá cho tới bây giờ ta chưa nghe nói qua TiênThú không biết công kích xa,hơn nữa lực phòng ngự của Tiên Thúrấtcao, chíít lấy thực lực của chúng ta mà nói, căn bản khôngthểphá phòng ngự, nếu như Kim Cương Cự Viêntiến hóa thànhTiên Thú,thựclựctự nhiênsẽ tăng gấp bội, đến lúc đó HP chíít cũng là mộtvạn, lấy thực lực của chúngta,nếu muốngiết nó là căn bản không thể.

TrầmBíchdừng một chút sau đó tiếptụcnói:

-Coinhư chúng ta cỡi Đích Lô chạy trốn, vậy cũngđừng nghĩ bỏ qua nó.

Thạch Trung Ngọccó chút líu lưỡi:

- Không nghĩ tới Tiên Thú lại lợihại nhưvậy,vậy coinhư thôi,không nên đi trêu chọcTiên Thú.

Lúc này một tiếng thú hống vang lên, chỉ thấy Kim CươngCự Viên nằm dưới đất thân thểcư nhiênnhanh chóng biến lớn,thân thể ít nhất làgấp đôi trước kia, Thạch TrungNgọc kém chútcắn phải đầu lưỡi củamình, lúc đầu caoba mét đãđủ ghêgớm, không nghĩtới hiện tạicao hơn sáu mét.

Kim quangđã tiêu tán,Kim CươngCự Viên nổi giận gầmlên một

tiếng, từdưới đất bò dậy, căm tức nhìn Thạch Trung Ngọc, sau đó vỗ ngực vài cái, rít gào vọt tới.

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói:

- Nhanhgiảmtốc độ,bị Dã ManTrùngKích bắn trúng,chúng ta liền xong đời.

Trầm Bíchnơi nào cầnThạch TrungNgọc nhắc nhở? Trong nháy mắt Kim Cương CựViên đứng dậy, Trầm Bích cũng đã chuẩn bị kỹ năng.

Thờiđiểm Kim Cương Cự Viên còn không có tiếp cận Thạch Trung Ngọcvà Trầm Bích,tốcđộcũng đã giảm xuống, không thểtạo thành uyhiếp gì, Thạch Trung Ngọc nhìn tìnhtrạng củađốiphươngbâygiờ, không khỏi thở phào nhẹnhõm, chẳngqua là Hoàng Kim Bossmà thôi, hơn nữaHPcũngchỉ mới1000 điểm,khôngcó độ khó gì.

Thạch TrungNgọc âm thầmra lệnh choĐíchLô, để Đích Lô tiến lên, dùng Địa Thứ đánhđối phương ngấtxỉu.

Thạch Trung Ngọc cũng khôngcó nhàn rỗi, némkỹ năng trào phúng, sau đó tiếpcận thậtnhanh, Oanh Thành Nhất Kích hung hăng vỗ tới, hy vọng còncó thể giống như lần trước đánh bay nó, bất quá nguyện vọngcủa ThạchTrung Ngọc biến thành hy vọngxa vời, đừng nói đánh bayđối phương, thậm chí không thể làm cho Kim Cương Cự Viênđộng một cái.

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ ngẩng đầunhìn Kim Cương Cự Viên, tronglòng cũngrất không cam lòng, vì sao quáivật đángchết này cao như vậy? Thạch Trung Ngọc còn caokhông bằng bắp đùi củađối phương, Thạch TrungNgọc tức giận dùng Hạ Kích đâm vào chân Kim Cương Cự Viên, Kim CươngCựViên bị đau, quát to một tiếng.

Lúc này KimCương CựViên đã từ trong trạng thái giảm tốc độ khôi phục lại, Thạch Trung Ngọc vội vã lui ra, bấtquávẫn chậmmột chút, trongtayKim CươngCựViên khôngbiết lúcnào đột nhiên nhiều hơn mộtcây Lang Nha Bổng.

Ở trong ánh mắt giật mìnhcủa Thạch TrungNgọc, LangNha Bổng trực tiếp quất vàotrên người hắn, Thạch Trung Ngọc cực kỳ bi kịch

bị đánh bay ra ngoài.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc thống khổ từ dưới đấtbòdậy, hắn thấyĐích Lô vừa lúcnâng cao hai vó, đang chuẩn bị dùng Địa Thứ, đánh ngất xỉu Kim Cương Cự Viên,nhưng ThạchTrung Ngọc biai phát hiện, sựtình căn bản khônggiống như hắn tưởng tượng, mà ra sai lệch rất lớn.

ĐíchLô giống như Thạch TrungNgọc,bị Lang Nha Bổngđập bay, hí một tiếng,ngã xuống ở một bên,giùng giằng đứng lên, Thạch Trung Ngọc rất phẫnnộ,người này lại dám động thủ với ngựa của hắn, thật là sống không kiên nhẫn.

Thạch Trung Ngọc tiếpcậnđối phương lần nữa,Kim CươngCự Viên cũng nhìn thấy Thạch Trung Ngọc lại còn dámtới tìm nóphiền phức, nổi giận gầm lênmột tiếng,chạy nhưbaytới, nhưng đột nhiên dưới chân Kim Cương Cự Viên bị băngphong, Thạch TrungNgọc cười lạnh một tiếng, sau đóđánh ra phi đao.

-1023.

Lúcđầu HP của KimCươngCự Viên vốn khôngquá cao, trực tiếp bị phi đao giết chết,thấyĐíchLô đãtừ dưới đấtbò dậy, dường như trên người không có bị thương gì, Thạch TrungNgọc nhẹ nhàngcười cười, may mắn không cóxảy ra vấn đề.

Đi tới trước thi thể Kim Cương Cự Viên Boss, bắtđầu tìmkiếm chiến lợi phẩm.

Làm cho Thạch Trung Ngọc có chút bất đắc dĩlà, Kim CươngCự Viênchỉ tuônra hai kiệntrang bị Hoàng Kimmà thôi, ngoài ra không có gìcả, bất quá hai kiện trang bị này đềulà cấp 40, thuộc tính rất trâu bò, phỏngchừng ở đại hội luận võ hai ngàysau, có thể hung hăngkiếmbộn?

ThạchTrungNgọc nghĩ tới mình ở khách điếm cất không ít trang bị cấp 40, không khỏi chảy nướcbọt.

Thành chủ cho mời

DTV-EBOOK.COM.VN

Loại thờiđiểmnày, tấtcả mọi người đều muốnđi tham giađại hội luận võ, đươngnhiên sẽdùng trang bị tốt nhất, nếunhư lúc này cử hành đấugiátrang bị cấp 40, phỏng chừngcóthể hung hăng kiếm một khoản?

ThạchTrungNgọc phỏng chừng, đến khi đại hội luận võ bắtđầu, rất nhiều ngườicó thểlên tới cấp40, khi đóbọnhọ sẽ phát hiện,trangbị cấp40 vàtrang bị cấp39 khác nhau trời vực, sẽ dồn dập đi mua trang bị.

Có đại kếkiếm tiền, Thạch TrungNgọc giết quái càng thêm nỗ lực, hắn thậm chí đang suy nghĩ,cónên tìm một địa phương toànlàBoss, điên cuồng cày đồ hay không, như vậymớicó thể hung hăng kiếm tiền? Bấtquá Thạch Trung Ngọc cũngbiếtmình chẳng qualàhyvọng xa vời,nếu Boss dễ tìm như vậy, Kiến Bang Lệnh sẽ không đánggiá nữa.

Hiện tại Thạch Trung Ngọc chỉcó thể mongmỏi Kim CươngCự Viên còncó thể xuấthiện mấy lần tiến hóa, bất quá Thạch Trung Ngọc giếtcả đêm, cũng khônggặplại KimCương Cự Viên Boss.

Hiện tạiđã sáng sớm, ThạchTrungNgọc và các cô nươngra ăn điểm tâm.

- Ngọc tỷ, bây giờngươiởđịaphương nào luyện cấp?Chúngta đãsắp đạt tớicấp39, đến lúc đó chúng tađitìm ngươi,sáu người cùngnhau, nói không chừng có thể giết đànquái, đến lúc đó tốcđộ đánh quái sẽ càng nhanh hơn.

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch TrungNgọccười khổ lắc đầu:

-Sợ rằng rất khó, hiện tại ta giếtKimCương Cự Viên cấp 44,gia hỏa nàycao bamét, HP cao, lực phòng ngự cao,lực công kích cũng cao,

solo cũng cóchút phiền phức, nói gìtới giết đàn quái.

CơNhư Nguyệt nhíumày nói:

- Vậy nếu khôngngươitrở về giết Bích Tình Viên?Loại quái này lực phòng ngự rất thấp,hẳn thích hợp giết đàn quái?

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chútnói:

- Thôiđượcrồi, tuy Kim CươngCự Viên khó giết,bất quá điểmkinh nghiệm cao hơnBích Tình Viên rất nhiều, đigiết Bích Tình Viên khôngcó lợi.

- Đúng rồi.

Thạch Trung Ngọcnói:

-TrầmBíchđã chuyển chức lần hai,còn chiếm được chức nghiệpẩn Hàn Băng PhápSư, hiện tại ta đã để nàngmặc một bộ trang bị Hoàng Kim cấp 40, trongđó có không ít là trang bịTử Kim, chỉ đáng tiếc, chỗ của tatìm không đượcTử Kim pháp trượngcấp 40, vẫn dùngtrang bị Hoàng Kim, tốc độgiết quái vẫn còn chậm.

Cơ Như Nguyệt suy nghĩmột chút nói:

- Cái trangbịTử Kimkiavốn làcủa ta, ngươi đưa cho Trầm Bích dùng đi?

ThạchTrung Ngọc gật đầu nói:

- Đúng vậy, khôngcó việc gì, bây giờ ngươi cách cấp40 cònsớm, chờ ngươi đến cấp 40, ta lại cởi racho ngươi dùnglà được.

Cơ Như Nguyệt lắc đầu nói:

- Ta khôngphảiý đó, ta làm sao sẽ dễ giận như vậy?Ta làlo lắng ngươi khôngcó bao nhiêu trang bị cho nàng, như vậy sẽ ảnh hưởng hiệu suất, được rồi,còn có Lưu Tinh HỏaVũ kia, kỹnăng nàycũng cho Trầm Bíchdùng, đừng cho ta, hiệntại thăng cấpmớilàtrọng yếu nhất.

ThạchTrung Ngọc nói:

- LưuTinhHỏa Vũ để ngươisử dụng...

ThạchTrung Ngọccòn chưa nói hết, đãbịCơ Như Nguyệt cắt đứt:

- Không được, cho Trầm Bích dùng, vềsauta xem vận khí có thể đạt đượchay không, hiện tạinếu nhưTrầm Bích có kỹ năng tốt, chúng ta thăng cấp sẽ nhanh hơn một chút.

Thạch TrungNgọc cười khổ nói:

- Ngươi có thể chờ ta nói hết lờihay không? Hiện tại Trầm Bích đã là HànBăng PhápSư, chức nghiệp ẩn này có mộtđặc điểm, đó chính là không thể sử dụng nhữngma pháphệ khác, cho nên Lưu Tinh Hỏa Vũ nàng cănbản không thểsửdụng.

Cơ Như Nguyệt cười cười nói:

- Vậy xemra tacó duyên phậnvới quyểnsáchkỹ năngnàya, muốn đưa cũngkhông đưa được.

Các côương đềubậtcười, Dương Tử hỏi.

- Đại thúc, bây giờ ngươicòn thiếubao nhiêu điểm kinh nghiệm mới có thể lêntới cấp 40? Đã giếtsuốt một đêm, cũng sắp rồi chứ?

Thạch Trung Ngọc buồn bực nói:

- Cònrất sớm, thật không biết trò chơinày làm sao sẽvôsỉnhưvậy,ta giết suốt mộtđêm, đẳng cấpmớiđạt tới cấp39 20%.

Cáccô nương đều kinhngạc che miệng, Hướng Lâm nói:

-Đó khôngphải là nói, muốnlên tớicấp 40 rất khó?

- Cái này kỳ thực rất bình thường, cấp 40chuyển chứclần hai đối với người chơi mànói chính là một đường ranh giới, cấp 39 xông c ấp 40cóchút độ khólà rấtbình thường,chờ lên tới cấp 40 hẳn sẽ không khó khăn như thế.

Cơ NhưNguyệt nói.

Tuyết Sương Yên cũng phụ họa:

-Không sai, mặc dù cấp 40 rất khó lên, nhưng sau khithăng cấp, chúngta có thể cóđược lựclượng càng mạnh,cho nêncó chút độkhó là cựckỳ bình thường.

Các côương gật đầu, saukhiăn xong điểmtâm,tiếp tục tiến vào trò chơi.

Thạch TrungNgọccó chút bất đắc dĩ, giết suốt mộtđêm, hắnđã sớm ngại phiền, vốn còn muốn kéo cáccô nương tán gẫumộtchút,ai biết cáccônương chấpnhấtnhư thế,ăn xong điểm tâm, ngoạitrừ Hướng Lâm rửa chén,những người khác đều tiến vàotròchơi, Thạch Trung Ngọc cũng bị buộc đăngnhập vàotrò chơi.

Lần nữa trởlại trò chơi, Thạch Trung Ngọcnhìn Kim CươngCựViên cách đó không xa, bây giờ hắnthấy thứ này liềnđau đầu, đã giết mộtbuổi tối, không ai trò chuyện, thật sựlà quá buồn chán, nếu như không phải cóđạimỹ nữ Trầm Bích hầu ở bên người, Thạch Trung Ngọc dámkhẳng định,mình nhất định biếtđiên mất.

Thạch Trung Ngọc đang chuẩn bị tiếp tụcgiết quái, lúc này xa xatới một NPC ChiếnSĩ, Thạch Trung Ngọc chứng kiến quầnáo trên người đối phương, cảm thấycó chút quenmắt,tỉmỉ nhớ lại,đó không phải y phụccủaphủ thành chủ sao!

Chẳng lẽ TiếuSơn phái người tới tìm ta? ThạchTrungNgọc thầm ng hĩ.

- Thành Chủ Đại Nhân cho mời.

Chiến Sĩ đi tới bên người Thạch Trung Ngọc, thản nhiên nói, sau khi nói xong liền biếnmất khôngthấy.

Thạch Trung Ngọcthầm mắng, cháu trai này cũng quá khôngbiết lễ phép? Nếu như không phải lão tử nhận thức ngươi mặc lày phục củaphủ thànhchủ BạchHổ thành, người nào biết ngươi nói là thành chủ nào?

Tuy trong lòngrất bất mãn, bất quá Thạch Trung Ngọc vẫn khởi độngquyển trục hồi thành,về tới Bạch Hổ thành, mặc dù không biết TiếuSơntìm mình có chuyện gì, nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn kiên quyếtđi trở về, dùsao cũng hơnở lại chỗ này giết quái nhiều

lắm.

HơnnữaTiếu Sơn tìm mình, ngoạitrừlàm nhiệmvụ, còncóthể có chuyện gì? Nếunhư nhiệm vụ thoải mái, ThạchTrungNgọc khẳng địnhchọnđi làm nhiệmvụ,mà khôngphải ở lại chỗ nàynhàm chán giết quái, hơn nữa dưới tình huống bình thường, làm nhiệm vụ kinh nghiệmnhiều hơn giết quái đơn thuần?

Lại xuất hiện thổ phỉ

DTV-EBOOK.COM.VN

Trở lại BạchHổ thành, Thạch TrungNgọc lập tức chạy tới Phủ Thành Chủ, tronglòng có chút hiếu kỳ, lúc này TiếuSơn tìm hắn có thể làm nhiệm vụ gì? Chẳng lẽ làmuốn trước giờthăng quan cho lão tử?

Tiến vào Phủ Thành Chủ,lãoquản gia vộivàng nghênh đón, nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Thiếu gia, tiểu nhân chờngươi thật lâu, mau đi theota.

Thạch Trung Ngọccóchút kỳ quái, lẽ nào nhiệm vụ này rất gấp? Nếukhông làm sao sẽ anbài quản gia một mực chờ ởnơi đây? Trong lòng Thạch TrungNgọc mừng thầm,nhiệm vụlớnrốt cuộc đã tới, phát đạt a, không biếtlần này có thể thưởng cho Tiên khí,Thần khí gì hay không.

Đitheo lão quản gia, ThạchTrung Ngọc rất nhanh thì phát hiện khôngđúng, con đường nàylà đi tới hậu hoa viên, khôngphải đường đi thư phòng Tiếu Sơn, Thạch Trung Ngọc dừng bước,nghi ngờ nhìn lão quảngia hỏi.

- Ngươi hãy thành thậtbàn giao,là thành chủ tìm ta hay Tiếu Hàm tìm ta?

Vẻ mặt lãoquản gia cương trực công chính nói:

- Tự nhiên là thành chủ đại nhân tìm ngài.

Thạch Trung Ngọcnghi ngờ hỏi:

- Vậy tại sao khôngđi thư phòng thành chủđạinhân ,mà đi hậu hoa viên? Ngươi đừng nóicho tabiết bây giờ thànhchủ đang ở chỗ Tiếu Hàm nghe hát, ta không tin thành chủ đại nhânsẽcó nhã hứng như vậy.

Lão quản gia mặt không đỏ tim không đập nói:

- Thiếu gia yên tâm, ngày hôm nay tiểuthư không ở trong nhà, đãđi ra ngoài thăm người thân,lão gia đangở trong hậu hoaviên luyện Thái Cực Quyền.

Thạch Trung Ngọc vẫnrất hoài nghilãoquảngia, luôn cảm thấycó chút không thể tin,vìvậynói:

-Tavà thành chủ đại nhân là đàmluậncông sự a,làm saocóthể đivề phía hoa viên,ta đithư phòng chờ,chờ thành chủđạinhânđánh Thái Cực Quyềnxonglại đàmluận.

Lãoquản gia thấy Thạch Trung Ngọcmuốn đi,vội vàng nói:

- Thiếu gia, chuyện lần nàytươngđối gấp,không được trễnãi,nhanh theotađi gặplão gia.

Móa,nếu nhưsự tình rấtgấp, Tiếu Sơn còn có tâm tư đi đánh Thái Cực Quyền? Conmẹ nó, tám phần mười làbị TiếuHàmép đi nghe kinh kịch, Thạch Trung Ngọc nhấtthời có một loại cảm giác mắc lừa,dường nhưlần nàylạibị lừatới nghe hát rồi.

Thạch Trung Ngọc độtnhiên chỉvào phía sau lão quản gia, kinh ngạc hô:

- Hàm Hàm, sao ngươilại tớiđây? Không phải quản gia nói ngươi đi ra ngoàithăm người thân sao?

Quảngiaquay đầu nhìnmột chút,lại phát hiện không có gì cả, thầm kêu không xong, khi xoay người lại, quả nhiên phát hiện Thạch Trung Ngọc đã mất tích,lão quản gia thở dài, Thạch Trung Ngọc chạy, thật đúng làthất bại trong gang tấc a.

Bất quálão quản giabiếthiện tại Thạch Trung Ngọc sẽ không đi ra ngoài, có thể làđithư phòngcủa Tiếu Sơn,vội vã đi tới, chuẩn bịở ngoài thưphòng của Tiếu Sơn maiphục,chờ Thạch Trung Ngọc đi ra, mạnh mẽ trói đối phương lạiđưa tới trướcmặt TiếuHàm.

ThạchTrung Ngọcgiốngnhưquản giadự liệu, đúng làđi tới thư phòng củaTiếu Sơn.

- Hiền chất, hôm nay sao lại rảnh rỗi tới tìm ta?

Tiếu Sơnhỏi.

Thạch Trung Ngọccười khổ nói:

- Đừng nóinữa, ta là bị người lừa gạt tới.

-Lừa gạt?

Tiếu Sơn không hiểu hỏi:

- Lừagạt ngươi đến Phủ Thành Chủ? Ngườinào gan to như vậy?

Thạch Trung Ngọc nói:

-Quảngia a,bất quáta phỏng chừnghắn là bị Tiếu Hàmép khôngcó biện pháp mới rahạ sách này.

Nghe được Thạch Trung Ngọcnói, Tiếu Sơnngay lậptức biếtlà nguyên nhân gì, tám phầnmườilà gần đây Tiếu Hàm không có khán giả,mà Thạch Trung Ngọc đã tới mấy lần, mỗi lầnđều nghĩbiện pháp tránhđi, lần này tám phần mườilàTiếu Hàm buộc quản giađi "mời" Thạch Trung Ngọc tới.

- Hiền chất, ngươibây giờ đã tới cấp39, chẳng mấy chốc sẽ đi Thiên thànhhoặc Vương thành phát triển, về saucơ hộigặpmặt Tiếu Hàmcũng không còn bao nhiêu, ta xem ngươi nên đibồi HàmHàm một chút, để tránhvềsau nàng luôn nhớ ngươi.

Tiếu Sơn nói.

Thạch Trung Ngọc đổ mồhôi,nếuđể cho đámnữnhântrong nhà bi ết hắn không có đirangoài luyệncấp,mà ở trong phủ thànhchủ chơi đùa với tiểu cô nương, vậy chếtnhưthế nàocũng không biết, bất quá Thạch Trung Ngọc thật rất thích Tiếu Hàm, nhưngnàng là NPC, coi như về sau đẳngcấp lên tới cấp 40, cũng sẽ không đi Thiênthành hoặc Vương thành.

ThạchTrung Ngọc gật đầu nói:

- Vậy được, đợi látnữata đi bồi nàng.

- Ừm, ah, đúng rồi, ngươi đã tới,vậythuận tiệngiúp ta làm một chuyện.

Tiếu Sơn nói.

Trong lòng Thạch Trung Ngọcvui vẻ,nhiệm vụ tới, không biết có phải nhiệm vụ ngưu bức gì hay không.

- Không biết là chuyện gì? Chỉ cần ta có thể, coi như bất chấp gian nguy,tacũng nhất địnhlàm được.

Thạch TrungNgọc vội vã tỏ thái độ.

TiếuSơn xoaxoahuyệt Thái Dương, thống khổ nói:

- Vẫnlà sự tình Vân VụThôn, lần trước ngươigiúp bọn hắn giết thổ phỉ, nhưng không biết vì sao, gần đây lại toátra một đống lớn thổ phỉ,hơnnữa còn lợi hại hơn lầntrước, nhânsố gấpba, ai, thật không biết thâm sơn cùng cốc kia cógì tốt, cư nhiênhấp dẫn quânđoànthổ phỉ cường đại như vậy.

Thạch Trung Ngọcsửng sốt hỏi.

- Vậy lần này thực lực thổ phỉ như thế nào?

- Những thổ phỉnày đẳng cấphầu như đềuở cấp 44, thật khó giải quyết, mới vừa rồi ngươi còn chưa tới, ta đangsuynghĩrốt cuộc pháiai đi đây, ngươiđến quákịp lúc,đi giúpta bãi bình bọn họ.

Tiếu Sơnnói.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút nói:

- Vậy được,tasẽđi.

TiếuSơnkhoát khoáttay nói:

-Được rồi,vậy ngươi bồi TiếuHàm tâmsựmột chút rồi đi.

ThạchTrung Ngọc đổ mồ hôi, Tiếu Sơn thậtđúng làyêu dânnhưcon, Vân Vụ Thôn đã bị thổ phỉ bao vây, lạicòn có tâmtình để lão tử đi chơi với nữ nhicủa hắn?

Bấtquá nếu TiếuSơn không nóngnảy, vậy chứng minh nhiệmvụ này không phải nhiệm vụcó thờihạn, có thể nóimặc kệ khi nàođi, đến nơi đó đều là kịch tình giống nhau,chonên Thạch Trung Ngọc không sốt ruột,mới vừa rồi Tiếu Sơn nói nhân số gấp ba,hơnnữa đềuđạttới cấp 44, Thạch Trung Ngọc một người đi vẫn có chút nguy hiểm.

Thạch Trung Ngọc dựđịnh bồi Tiếu Hàm chơi mộtlát, sau đó chờ đẳng cấp của cáccô nương đều đạt tớicấp 39 lại cùng đi, mọi người cùng nhau làm nhiệmvụsẽ nhanhhơnnhiều, hơn nữa đẳng cấpcủa đámthổ phỉ kia cũng thíchhợp cáccô nương luyện cấp,chỉ là phítruyền tốnglàmcho ThạchTrung Ngọc cóchút không nỡ.

Một người một ngàn kim tệ,sáungười là sáu ngàn kim tệ, đây chính là sáu ngàn NhânDân Tệ a, quá xa xỉ, may mắn thời điểm trở về thành, có thể trực tiếp sử dụng quyển trục hồithành, bằng khôngsẽ thua thiệt chết.

Mớitừ trongthưphòng Tiếu Sơnđira, đóng cửalại, đã cảmgiác có người tiếp cận ở sau lưng, Thạch Trung Ngọc vội vã xoay người, một hắc ảnhđánh tới, hắn còn khôngcólàm xong bất kỳ chuẩnbị nào, đã bị bóngđen vác trênbờvai.

Thạch Trung Ngọcbịđối phương vác trên vai, lúcnày mới nhìn rõ đối phương,thì ra chính là quảngiachết tiệt kia.

Xem hát hay xem người

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc định nói, mình đã dự định đi nghe TiếuHàmhát kinh kịch, nhưngquản gia lại hiểu lầm,còn tưởng Thạch Trung Ngọc muốn cầucứu, để Tiếu Sơn trong thư phòngđiragiải vây, trực tiếp che miệng Thạch Trung Ngọc, thật nhanh lui về phía hoa viên.

Trong Phủ Thành Chủ xuất hiện mộtmàn khiến người nghĩ miên m an, một lão nhân chừng hơn sáu mươi tuổi khiêng một thanh niên hơn haimươi tuổi bỏ chạynhưđiên, dẫn tới gia đinhnha hoàn trong phủ ánhmắt kinh ngạc,bọn họthật khôngnghĩ tới, lãoquản gia mà bọn họvẫntươngđốitôn kính, ngàyhôm naylại làm ra sự tình cường đoạt trainhà lành.

Một đường bay nhanh, rất nhanh thì đến hậu hoa viên,lão quản gia để Thạch TrungNgọcxuống, sauđó la lớn:

- Tiểu thư,ngài nhanh ra xemlàai tới.

ThạchTrung Ngọccó chútim lặng nhìn lãoquản gia nói:

- Ngươi cần nhưvậy sao?Ta vốndự địnhtới xemTiếu Hàm một chút, không nghĩ ngươi lại khiêng tatới,làm cái bụngkém chút bị ngươi đụng hư.

Lão quản gia đầyvẻ khinh bỉ nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi cảm thấyngươi nói có thểtinsao?Ngươisẽ dự định sang đây thăm tiểu thư?Trước đây không phải luôn nghĩlàm sao mới có thể chạy trốn sao?

Thạch Trung Ngọc vô tội nhún vai nói:

- Khôngcó biện pháp, ta sắprời khỏiBạchHổ thành, nói không chừng về sausẽ khôngcócơ hội gặp mặt Tiếu Hàm, làm sao cóthể không đến nhìn một chút?

Lão quản giathởdàinói:

- KimLân há là vật trong ao , vừagặp phong vân đã hóa long, thanh niên các ngươi đương nhiên sẽ khôngvĩnhviễn vùiởtrong thành thị nhỏnày, bấtquá đi ra ngoài tăng kiến thức cũng tốt, im lặng, tiểu thư tới rồi.

Thạch Trung Ngọc nhìn bóng lưng lão quảngia đi xa, trong lòng rất buồn bực, làm saođột nhiên cảmxúc nhưvậy? Lẽ nào hôm nay quảngia trúng gió? Nếu không làm sao sẽnói nhàmchán nhưvậy?

- Thạchca ca, ngươiđãđếnrồi?

Tiếu Hàm ngạc nhiên nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, sờ sờ đầu Tiếu Hàm nói:

- Ngàyhômnay cònmuốn hátkinh kịch không? Tanghe muội hát.

- Ừm, tốt, Thạch caca, nói cho ngươibiết,gầnđây giọng của tađã tốt hơn, ngươi nhất định sẽ rấthàilòng.

Tiếu Hàmnói.

Thạch Trung Ngọc ngồi xuốngtrên khán đài, trong lòng đau khổ, miệnglại tiện nữa rồi? Đến chơi với nàng mộtchút khôngđược sao? Cầngìphải nghe nàng hát kinh kịch, đó là đồđạc người có thểnghe sao? Hoàn toàn chính làtạpâm a.

Thạch Trung Ngọc biểu thị đối với Tiếu Hàm nói giọng tốt hơn là một chút cũng không tin, chỉ cần khôngcó trở nên kémlà tốtlắm rồi.

ThờiđiểmTiếu Hàm bắt đầu hát, Thạch Trung Ngọc ngây ngẩn cả người, thậtcó tănglên,dựa vào, đây là tìnhhuống gì? Chotới bây giờ Thạch TrungNgọc không nghenóiqua, vài ngàycóthểbiến hóa lớn như vậy,hiện tại hắnhoài nghi cóphải nhân viênlập trình bậtđĩa nhạc hay không, nếu khônglàm sao có dễ nghe thanh âmnhư vậy? Đây cũngquágiả.

Thạch Trung Ngọckhôngkhỏi nghemêli, mặc dù hắn không phải ngườimê xem hátgì, bấtquáđối với kịch hoàng mai vẫn tươngđối

thích nghe, lập tức bịTiếu Hàm dẫn vào trong thiên đường kinh kị ch, quên mất thời gian.

-Gợi ý của hệ thống, trong hiệnthực có ngườihô hoán, cólykhaitrò chơi hay không?

Gợi ýcủahệ thống làm Thạch Trung Ngọc thức tỉnh,Thạch Trung Ngọcvội vã nhìn đồnghồ, đã mười hai giờ trưa, cóthể ăncơm, bất quá bâygiờxuất diễnđã sắp tớiphần cuối, Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút,cuối cùng cắn răng, lựa chọnkhông,xem xong lại đi ăn.

Rất nhanh, TiếuHàm hát xong, nàngxoa xoamồhôi trênmặt,đi tới bên ngườiThạch Trung Ngọc hỏi.

- Thạch ca ca, ngươi xemta hátcóđược hay không?

ThạchTrung Ngọc giơ ngón taycái lênnói:

- Cực kỳ tốt, cóthể cùng các tiền bốiso sánh rồi.

Trên mặt Tiếu Hàm lộrabiểu tình mừng rỡ nói:

- Thạch caca, về saungươiphải thường tới, ta còncó thể háthay hơn.

Thạch Trung Ngọc thở d ài, vềsau thường tới chỉ sợ là không thể nào,chờ lão tửđạt tới cấp 40, khẳngđịnh sẽđi Thiênthành hoặc Vươngthành, nếunhưvẫn ở lại chỗ này,không cóquái đẳng cấp cao luyệncấp, tuyệt đối không cókhảnăng thời giandài ở lạichỗ này được.

Đơn giản ứng phó TiếuHàm một chút, Thạch TrungNgọc ly khai trò chơi.

Các cônươngđã thu thập chén đũa, nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đi ra, HướngLamtức giậnthả đồ ănlên bàn nói:

-Lẽ nàokhông thểsớm đi ramột chút,ở tronggame làm gì chứ?

ThạchTrung Ngọc nói sự tình một lần.

DươngTửkhinh bỉ nhìn ThạchTrung Ngọc:

- Thậtkhông biết ngươi làxem người hay xem hát.

Lờinày vừa ra, trong không khí nhất thời tràn ngậpsát khí, Thạch TrungNgọc vội vàng nói:

- Đương nhiên là xem hát,người cógì để nhìn?TiếuHàmcác ngươi cũng không phải chưa thấy qua, kémhơncác ngươi nhiều, nếunhư ta muốn nhìn, cũnglà nhìnđám mỹ nữ các ngươia, làm saocó thể đi nhìnnha đầu kia?

- Chỉ biết nóilung tung,Tiếu Hàm mộtchútcũng không kém chúng ta đâu.

HướngLâm nói.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc chẳng đáng, nếu nhưnói nàng cũng rất đẹp,lão tử là đixem người, các ngươi còn khônggiết ta? Lão tử cũng không ngốc,sẽkhông mắc lừa.

- Đúng rồi, hiện tại các ngươiđến cấp39 chưa? Theota đilàmmột nhiệm vụ.

Thạch TrungNgọc lựa chọnnói sang chuyện khác.

Tuyết Sương Yênnói:

- Chúng ta bâygiờngoại trừ HướngLâm và Dương Tử, nhữngngười khác đều đãcấp 39, bất quá cũng sắp, tối đa nửa giờlàcó thể lên tới cấp39.

DươngTử có chút buồnbực nói:

- Giống nhưtavà Lâm Lâm tỷkém cõi nhất vậy, mỗi lần đềulàhai chúng ta độisổ.

- Người không nên sovới người cao, nếu so thì sovớiđại đa số, ta dám khẳngđịnh,từ ngày đầu tiêntrò chơibắt đầu, có ngườiđến bây giờ ngaycả cấp 30cũng chưa tới, trangbị trên người cũngchỉ làđồ trắngthôngthường, so sánh với bọn họ,các ngươi sẽ phát hiện, các ngươiởmột vịtrí cựckỳ cao.

ThạchTrung Ngọc nói.

CơNhư Nguyệt tức giậnnói:

- Khôngcó tiền đồ, so với ngườiphía dưới,có gì tàiba? Sao ngươi khôngđi so với ngườiở trên mình?

Thạch Trung Ngọc vừaăn cơmvừa nói:

-Phía trên không người, ta đã là hạng nhất,còncó cái gìđể so sánh?

Hướng Lâm liếc mắt nói:

- Vậy ngươi điso với NPCa, trongbọn họ có rất nhiều đẳngcấp vô cùng cao,tỷ như Tương Viên, ngươi nên lấyhắnlàm mục tiêu.

Thạch Trung Ngọc uoán nói:

- Ta cho tới bây giờcònkhôngcóso sánh với gia súc kia,gia súckia quá ngưu bức, nếu nhưhắn nóihắnđã mãn cấp,ta cũng tin tưởng, hắn muốn giếtta giống như giết mộtcon kiến.

Làm sủng vật của ta

DTV-EBOOK.COM.VN

- Nào có người tỉ dụ mìnhthànhcon kiến?

TuyếtSương Yên buồn cười nói.

Thạch Trung Ngọc cười cười, khôngcó nóitiếp,chỉ vùi đầuăn.

CơNhư Nguyệtnói:

- Chúngta về trước đi luyện cấp,tận lực lên tới cấp 39,sau đó sẽ đi tìm ngươi.

Thạch TrungNgọc gật đầunói:

-Vậy được, ta ởVân Vụ Thôn chờ các ngươi, truyền tống có chút phứctạp, đến lúc đó các ngươiđếy bản đồ một chút, phải trải qua bảy támđịaphươngmới có thể đến nơi đó.

Trên đầu các côngươngđều toát ra hắctuyến,phải truyền tốngbảy tám lần mới có thể đến? Cáikia phải hẻolánh tới trình độ nào?

Thờiđiểm cáccô nương đi hết, Thạch Trung Ngọcđộtnhiên nghĩ đến một vấnđề nghiêm trọng, đềuđi, ai tới rửa chén? Kể từkhi ởcùng các cô nương quenthuộc, ThạchTrung Ngọc không còn rửa chén, khôngnghĩtới hôm nay lạitrởvề nghềcũ.

Thạch Trung Ngọcmuốn để chénđũaở trên bàncỡnào, chờ buổi tối các côngươngđira rửa, nhưng hắn biết,nếu như mình thực sự làm nhưvậy mànói, sẽ rất bi kịch, buổi tối sẽbị chửi mắng một trận, làmkhông cẩn thậncòn có thểbị phạt liên tục rửa chén vài ngày.

Thạch Trung Ngọcthở dài, cùngsáucô nươngôn nhu hiền thục ở cùngmộtchỗ, lại còn cần mình tới rửa chén,không đúng, năm, Dương Tử khôngthể tính, Dương Tử ngaycả rửa chén cũngkhông biết,cóvẻ như Cơ NhưNguyệt cũng khôngthể tính, Cơ Như Nguyệt chỉ có thể coi là mộtnửa, nàngdường như không biết nấu ăn,chỉ có

thể rửa rau nấu cơm mà thôi.

Được rồi, cùng bốnnữ nhânôn nhu hiềnthụcở cùng một chỗ, còn cần hắntựmình đi rửa chén, thật sự là một loại bi ai,thânlà nam nhân,Thạch Trung Ngọcđối với mìnhbiểu thị rất bất đắc dĩ,sớm biết,mới vừa rồinên lưumộtcáirửa chénmới đúng.

Nguyên bản Thạch Trung Ngọc định ăn sạch đồ ăn, nhưng bây giờ cốýđể lại chút thứcăn ở trong đĩa, trực tiếpbỏ vàotủ lạnh, như vậy cóthểrửaítvài cái, cuốicùng cũngchỉ cómột cái chéncủa Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc rất hài lòng,chỉ rửamột cái chén mà nói, quádễ dàng!

Nhưng thời điểm Thạch Trung Ngọc đitới nhà bếp,biai phát hiện, mới vừarồi cáccô nương đặt chénđũaở trongbồn, còn chưa có rửa, chén đũa từ mộtcáibiến thành sáu cái, Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ thở dài, nên tới vẫn phảitới, căn bản làtránh không thoát.

Rửa chénxong, vềđến phòng, Thạch Trung Ngọc tiến vàotrò chơi.

Mới vừa tiếnvào trò chơi, Thạch Trung Ngọc liềnnhậnđược điện th oại của Hướng Lâm.

- Uy, mới vừa rồi ngươi córửa chén hay không?

Hướng Lâmhỏi.

ThạchTrung Ngọc hữukhí vô lựcnói:

- Rửa rồi,mệt chếtta.

HướngLâm cườinói:

-Chỉrửa vàicáichén cũng kêu mệt?Ta hầu như mỗi ngàyđều phải rửa chén, vậy ta còn không phải mệt chết?

Thạch TrungNgọc cũng không quấn quýt chuyệnnàynữa, hỏi.

- Ngươi bây giờ bao nhiêu cấp? Đến cấp 39 chưa?

Hướng Lâm nói:

- Sắp rồi, phỏng chừngmười phút nữa làcó thể thăng cấp, Dương Tử phỏng chừngcòn nhanh hơn tamấy phút.

ThạchTrung Ngọc suy nghĩ một chút nói:

-Vậy đi,các ngươi truyền tống đếnLong Tuyền trấn,ta ở nơi đó chờ các ngươi, chúng ta cùngđi, tránh chocác ngươi lộn đường.

-Được, vậy ngươiở Truyền Tống Trận của Long Tuyền trấn chờ chúng ta.

Hướng Lâm nói.

Cúp điện thoại, Thạch Trung Ngọc đang chuẩn bịrời đi,liền thấy Tiếu Hàmtừđằng xa đi tới,haimắt Tiếu Hàm ửng đỏ, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìnTiếuHàmhỏi.

-Muội làm saovậy? Giống như đã khóc?Nói cho tabiết, là ai khi dễ muội,ta giúp muội báo thù.

TiếuHàm nhào vào trong lòngThạch Trung Ngọc, lớn tiếngkhóclên:

- Làhuynh khidễ ta.

Thạch TrungNgọc trong lúc nhất thời hòathượng sờkhông thấy tóc, hỏi.

- Ta làmsao khi dễ muội?

-Huynh có phải chẳng mấychốc sẽly khai hay không?

Tiếu Hàm nâng đầu lênhỏi.

Thạch TrungNgọc sửng sốt, thìraTiếuHàm là bởi vì mìnhsắp ly khai BạchHổ thành, lúcnày mới cảmthấy thương tâm,Thạch TrungNgọc nhấtthời có chút cảmđộngsờ sờ đầuTiếu Hàm nói:

- Khôngsai,ta chẳng mấy chốc sẽly khaiBạch Hổ thành.

- Khôngđi được không?HàmHàmsẽ nhớ huynh.

TiếuHàm nói.

Thạch Trung Ngọc thở dài nói:

- Nênđi cuối cùngcũng phải đi, dù sao ta không thể vẫn luônởlại chỗ này? Sau khita đến cấp 40, muốn tăng cấp, lưu lại BạchHổ thành, sợrằng rất khó thăng cấp được.

- Lẽnào không thể không thăngcấp sao?

Tiếu Hàmhỏi.

Thạch TrungNgọc có chútdở khócdở cười,chơi gamekhông thăng cấp thìchơi làmgì? Lẽnào làm người chơichức nghiệpsinh hoạt? Vậy cũng khôngđược, chờ đẳngcấp mọi ngườiđều cao, nhất định sẽ dồn về Thiên thành hoặc Vươngthành,hơnnữa người chơi sinh hoạt sau này kỹnăng cao lên,muốn chế tác trang bị đẳng cấp cao, vậycũng cần tàiliệu cao cấp,ở Bạch Hổ thành là mua khôngđược.

Hơn nữachodù có người giúp ngươi từphía trên mua được tài liệu tặng cho ngươi, ngươi chếtạo ra được, vậycũng phải cầm điThiên thànhbán,ngườiở BạchHổthành là không dùng tới trang bị caocấp.

Thấy Thạch Trung Ngọc vẫn trầmmặc im lặng,TiếuHàm biết Thạch Trung Ngọc khẳng định vẫn muốn đi,khóc lớn tiếng hơn, đầu chôn ở trong lònghắn,Thạch Trung Ngọc có chút bất đắcdĩôm nàng, loại tình huống này, Thạch Trung Ngọc thật không biết làm saođối phó.

Cũngkhông thểhiện tại trựctiếp đẩy tiểu cô nươngra a? Nhưng tiếp qua chừng mườiphút, cáccô nương sẽ đếnLong Tuyền trấn, mình không thể để cáccônươngqua nơi đó mặc kệ,ở đâyômấp một tiểu cô nương chứ?

- Không đi cóđượchaykhông?

Tiếu Hàm khóc nói.

Nhìn tiểu mỹ nhân nước mắtnhư mưa, Thạch Trung Ngọc có chút không đành lòng, tuy nhiênlại khôngthể hứavới nàng, Thạch Trung Ngọc nói:

- Vậynếu không, muội đicùng ta?

TiếuHàm sửng sốt, động tác khóccũng đìnhchỉ, Tiếu Hàmcó chút

khó khănnói:

- Nhưng cho tớibây giờtachưa rờiqua Bạch Hổ thành,hơn nữaphụ thân, các thúc thúcđều ở Bạch Hổ thành, đibên ngoài,ai tới chiếucố ta?

Thạch Trung Ngọc lúng túng gãiđầu, cáinày thật đúnglà một vấn đề, mình muốn chiếu cốTiếu Hàm là sự tình khôngthể, trừ khi Tiếu Hàm vẫnluôn theo hắn thăng cấp, thế nhưng Thạch Trung Ngọc còn phải ra ngoài ăn, cũng khôngthể để TiếuHàm một người ở lại chứ?

Hơn nữa nếu nhưcó chuyện khôngthể chơi game mà nói, phải xửlý Tiếu Hàm như thếnào đây? Trừ khi Tiếu Hàm giốngnhư Trầm Bích,làm sủng vật của mình.

- Thạch ca ca, huynhnghĩgì thế?

TiếuHàm hỏi.

- Ta đang suy nghĩ cóthểđể chongươi làm sủng vật của ta hay không.

ThạchTrung Ngọc nói.

Sau khinóixong ThạchTrung Ngọc liền hối hận, Tiếu Hàmlà một thiên kim tiểu thư, làm sao có thể tùy tùy tiện tiệnđi làm sủng vật của hắn?Trừ khilà đầu óc cháy hỏng.

Giao Hàm Hàm cho ngươi

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhưng sự tìnhlàm cho Thạch Trung Ngọckinh ngạc xảy ra, Tiếu Hàm lại thựcsựđồng ý:

-Tốt, vậy tađi nói cho phụ thân, ta muốn làm sủng vật củangươi.

Nóixong, Tiếu Hàm liền chạy, chờ ThạchTrung Ngọc tỉnhhồn lại, TiếuHàmđã chạy xa, trong lòng Thạch Trung Ngọccó chút runlên, lão thiên gia, ngươikhông phải muốn đùa chết ta chứ? Tiếu Hàm đồngý vô dụng a, mấu chốt là Tiếu Sơn, nếu để cho Tiếu Sơn biết, mìnhbắt TiếuHàm làm sủng vật, Tiếu Sơn nhất địnhsẽ bão nổi.

Thạch Trung Ngọc đãcó thể tưởng tượng đến Tiếu Sơn dùng ánh mắt phẫnnộ nhìn mình, nói không chừng còn có thểđánh đập tàn nhẫn,Thạch Trung Ngọc vộivã đuổi theo hô:

- TiếuHàm,ta là đang đùa giỡn,ngươingànvạn lần khôngnênnói lung tung.

Nhưng Tiếu Hàm đã chạy xa, căn bản không nghe được lời nói của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nơi nào nghĩđến mình thuận miệngnói, Tiếu Hàmlại thực sự đồng ý?

Thấy TiếuHàmđã chạyxa,Thạch Trung Ngọcvội vã đuổi theo,hắn không muốn đối mặt lửa giận của Tiếu Sơn, TiếuSơn kia, mặc kệ Thạch Trung Ngọc dùng thuật thăm dòxem như thế nào, lấy được đềulàdấu chấm hỏi, tồn tại kinhkhủng nhưvậy, Thạch Trung Ngọc thựckhông muốn đi đối mặt.

Thạch Trung Ngọc thường xuyên đến Phủ Thành Chủ,bọn gia đinh đã sớmquen hắn, tuy nhìnthấy Thạch Trung Ngọc chạy như điên, có chút ngạc nhiên, nhưngkhông aingăncản,chỉ chốclát, Thạch Trung Ngọc liền đi tới ngoài thư phòng củaTiếu Sơn.

Trong lòng Thạch Trung Ngọctrầm xuống,đã tới đây, lại còn không có đuổitheoTiếu Hàm, vậychỉ cómột loại khả năng,đó chính là Tiếu Hàm đã tiến vào, trong lòng ThạchTrung Ngọc có chút lo lắng,tại sao mìnhcó thể khôngmay đến loại trình độ này chứ?Thạch Trung Ngọcnghĩ, mình có nên chạy trước không? Miễn chobị Tiếu Sơn tứcgiậnmấtbình tĩnhtruy sát?

ThạchTrung Ngọc đang do dự, bỗng nhiêncửa thư phòng mởra,từ bên trongđi ra mộttrungniên,Thạch TrungNgọc tập trung nhìnvào, kém chúthù chết mình,người này chính làTiếu Sơn.

Thạch Trung Ngọc cười khổ sờ mũi, xong đời,hiện tại chính chủ đã xuất hiện, chạylà khôngkịp, ThạchTrungNgọcnhấtthờicó một loại xung động muốn khóc, tại saomình không may nhưvậy?

- Hiền chất, thì ra ngươi ở nơi này, theo ta đivào một chút.

Tiếu Sơn thản nhiên nói.

ThạchTrung Ngọctừngữ khí và nét mặt của hắn nhìn khôngra có bất kỳ mộttia cảmtình, cũng không biết Tiếu Sơn rốt cuộclà tức giận hay cáigì, bất quá dường như không phải dấu hiệutốtlành a, Thạch Trung Ngọc nghĩ, nếu như đivào,có thểbị Tiếu Sơngiết ng ườidiệt khẩuhaykhông?

Sẽ không a?Lúcnày Tiếu Hàm hẳn còn ở trong thư phòng mới đúng, Tiếu Sơnkhông có khả năng ở trước mặt Tiếu Hàm giết mình?Thạch TrungNgọcsuynghĩ một chút, mẹkiếp,dù saonơiđây chẳng qua làtròchơi mà thôi, chếtcùng lắm thìrớt mộtcấp mà thôi, sợ cọng lông.

Thạch Trung Ngọc cho mình chút lòng tin,sau đó bướcvàothư phòng của TiếuSơn.

Tiến vào thư phòng, quả nhiên nhìnthấyTiếu Hàm,Thạch Trung Ngọc thở phàonhẹ nhõm,chí ít Tiếu Sơn sẽ không giết ngườiở nơi đây, bất quá chứng kiến ưu thương nhàn nhạt trên mặt Tiếu Hàm, Thạch TrungNgọc luôn cảm thấy sự tình rất bất lợi với mình, tám phần mười là Tiếu Sơnkhông đồng ý?

- Hiền chất, nghe tanữnhinói, ngươi muốn nànglàmsủngvật của

ngươi?

Trên mặtTiếuSơn không mang theo chút biểu tình nào hỏi.

Thạch Trung Ngọc chỉ có thể kiêntrì gậtđầu:

-Mới vừa rồi tanóinhư vậy, bất quá ta...

ThạchTrung Ngọccòn chưa nóihết, liền thấy TiếuSơn khoát khoát tay,ngăn Thạch Trung Ngọc nói tiếp, Thạch Trung Ngọc cóchút bất đắc dĩ, xemra hôm nay thật đúng là không dễ thoát thân.

- Chuyện này ta cũng khôngphản đối.

Tiếu Sơnnói.

Thạch Trung Ngọcnói:

-Đúng vậy,có cha mẹ nàosẽđồng ý congái củamình đi làm sủng... Ngài mới vừanói cáigì?

Trong lúc nhấtthời Thạch Trung Ngọccònkhông có phản ứng lại, mới vừa rồimìnhcó phải xuất hiện ảo giác hay không? Không phải, là ảo thính?Làm sao cảm giác Tiếu Sơn giống như đồngý Tiếu Hàm làm sủngvật của mình? Chuyện này quá ly kỳ?Hay làlãotử lại dẫm nhằmvận khí cứtchó?

- Hiện tại Tiếu Hàm còn nhỏ,thế nhưng là mộtMa PhápSư thiêntài, còn tuổi nhỏ cũng đã làMa Pháp Sư cấp 39, nếu như không phải nàng tận lực ápchế, đẳng cấp sớm đã đạt tới cấp40, lúc đầu ta dự địnhđểcho nàng đi Thiên thànhhoặcVương thành chuyển chức,thế nhưng gần đây ta lại tương đối bận rộn, bấttiện ditheo nàng.

Tiếu Sơn dừng một chút tiếp tục nói:

- Nếu đểđể nàngđi một mình, hoặccho hạnhân đicùng, ta lại lo lắng nàng nhìn thấy thế giới phồnhoabên ngoài, không chịutrởvề,ở bênngoài chịu thiệt,hạ nhân khẳng định làngăn không được nàng, cho nên mới để cho nàng ápchế đẳng cấp của mình.

Thạch Trung Ngọc nghi ngờ nhìn thoáng quaTiếuSơn, ngay cả hắn cũng có thể để cho Trầm BíchởBạch Hổthành chuyển chức, bằng

năng lực của Tiếu Sơn, lại khôngcó năng lượng để cho nữnhi mình chuyển chức?

Dường như nhìn thấuThạch Trung Ngọc nghi hoặc, Tiếu Sơn nói:

- ỞBạchHổ thành quả thựccũng có thểchuyển chức, bấtquá có 50% tỷ lệ thất bại, nếu như thất bại,đẳngcấp có thể sẽ rơi xuống cấp39, hơn nữa còn có khả năng ảnh hưởng tiềm lực.

Thạch Trung Ngọc nghеđếnđó sửngsốt một chút, trong lòngcó chút tức giận, lãogià trongMa PhápSư Công Hội kia thật đúng là chết tiệt, thời điểm cho Trầm Bích chuyển chức, hắn không nói sự tình nguy hiểmnhư vậy? Nếu như lúcđóbiết sự tình sẽ nguy hiểmnhư vậy, nóikhông chừng ThạchTrungNgọcsẽ không cho Trầm Bích đi chuyển chức.

Bất quá cái này đồng thờicũng là một loạikỳ ngộ,nếu như lúc đó L ão Ma Pháp Sưnói choThạch Trung Ngọc, chẳng những hiện tại Trầm Bích không có chuyển chứclần hai, đồng thờicũng không khả năngđạt được chức nghiệpẩn Hàn BăngPháp Sư.

- Hiền chất, ta cựckỳ tin tưởng ngươi, hiện tạiHàmHàm cũngkhông coi là quá nhỏ,cũng nênđi ra ngoài kiến thứcxã hội,ta giao Hàm Hàm cho ngươi, ngươi phải bảohộ HàmHàm thật tốt.

Tiếu Sơn nói.

Thạch Trung Ngọc vộigật đầunhư gà mổ thóc, sau đóbảođảmnói:

-Yên tâm,ta nhất địnhsẽ bảohộ Hàm Hàm thật tốt, chỉcần ta không chết, sẽ không cho bất cứ người nào độngtới HàmHàm mộtsợi tóc.

Tiếu Sơn gật đầunói:

- Vậycác ngươi đi rangoài trước, lúcđi cũng không cần tớinói chota biết.

Thạch Trung Ngọcmang theo TiếuHàm ly khai thư phòngTiếu Sơn, lúcđầu Thạch Trung Ngọcdự định ngay lập tức kýkếtkhế ước, thế nhưngTiếu Hàmlại nói:

- Thạch ca ca, ngươiđi trướcđi, để cho ta lưu lại bồi phụ thânmột

lát được không?

Thạch Trung Ngọc cưng chìu vuốtmái tóc của Tiếu Hàm nói:

- Đương nhiênlà được, ta còn có việc, lúc sau sẽ quaylạiđón muội.

Tiếu Hàm nhìn thân ảnh Thạch TrungNgọcrờiđi, thẳng đến Thạch Trung Ngọc đi ra tầm mắt của nàng, lúcnày Tiếu Hàm mới trở lại thư phòng của TiếuSơn.

Khu an toàn sát nhân

DTV-EBOOK.COM.VN

Thời điểm Thạch Trung Ngọc đi qua Truyền Tống Trận tới Long Tuyềntrấn, phát hiện nơiđây đã bị vây chật như nêm cối, vội vã xuyênthấu qua đoànngười,thấy đượcnăm nữhàiđang bị vâyxem.

Thạch TrungNgọc vộivã chen vào:

-Để các ngươi đợi lâu, đi theo ta, trạm thứ nhấtlà HạMã Thôn.

Mặcdù các cô nương rấtbất mãnvớiThạch Trung Ngọc,cư nhiên lâu như vậy mới đến, làm hại các nàng đợi lâu như vậy,bất quá bây giờkhông phảithời điểm tìm Thạch Trung Ngọc tínhsổ,bị nhiều người vây xem như vậy, các nàng cũng không muốn ở lại chỗ này, quyết định trước cùng Thạch Trung Ngọc rờiđi nơi này lạinói.

Truyền TốngTrận trong lúc nhất thời bịlộngđến quang manglấp lóe, bởivì không chỉ sáu người Thạch Trung Ngọc truyền tống, còn cómột đốnglớn ngườiđi theo, mới vừarồi Thạch Trung Ngọc nói Hạ MãThôn, hầu như tất cả mọi người đều nghe được, đám người nhàm chán nàytựnhiên theo quaxem mỹ nữ.

Thạch Trung Ngọccó chút khóchịu nhìn những người này, đẳng cấp của những người nàycũng không cao, bìnhquân hơn hai mươi cấp, thực lực kém như vậy cũng không cảm thấy ngại theo qua, bất quá Long Tuyềntrấn chỉ là bản đồ sơcấp, ngườiở nơi đó đẳng cấp cóthể cao sao? Hơn nữa người đẳng cấp caobây giờ đều vội vàng luyệncấp, chuẩn bịtham giađại hội luận võ, aidư hơi như vậy.

- Trạmthứ hai, Song Kiều Thôn.

Thạch Trung Ngọc tiếp tục nói.

- Trạm thứ ba...

Người theo Thạch Trung Ngọc càng ngày càngít,mỗi lần truyền

tống đều cần hơn một trăm kim tệ,đẳng cấp của nhữngngười này kém như vậy, đương nhiên không phải cao thủ gì, chẳngqualà chơi game giết thời gianmà thôi,làm sao có thể vìxem mỹ nữ vốn không có khả năng theo bọnhọ mà không ngừng lãng phí tiền?

Tới trạm thứ bảy, chỉ còn lại có năm sáu người.

Thạch Trung Ngọc tiếp tục nói:

- Trạmkế tiếp, Vân Vụ Thôn.

- Huynhđệ, ngươi trước chờ một chút, đừngtruyền tống nữa, các ngươirốt cuộc là muốnđi đâu?

Một ngườitrong đó hỏi.

Thạch Trung Ngọcnói:

- Ta cũng không biết, ta chỉ bấtquá là rảnhrỗibuồn chán, mang theo mấy mỹ nữ truyền tống chơi thôi, nhìn xem sau khi truyền tống vài chụclần, có thểlại lượntrởvề Bạch Hổ thành hay không.

- Dựavào, sao không nói sớm, lãngphí thời gian của gia gia.

- Đúng, lãng phí tiền củata, vôsỉ.

-Mẹ, có bệnhsao.

...

Năm sáu người này lãng phívôích bảy tám trămkim tệ,bất mãn lớn tiếng mắng, hoàn toàn khôngđể ý sắcmặt của Thạch TrungNgọc càngngày càng đen,đốivới bọn hắnmà nói,dù sao cũngởkhu an toàn, chẳnglẽ còsợ Thạch Trung Ngọcsát nhân sao?

ThạchTrung Ngọc cũng không để ý, quênmấtnơi này là khuan toàn, trực tiếprút đao chém người, vẻmặt nămsáungười kia cười nhạo, dựatheo tìnhhuống bình thường, đao của Thạch Trung Ngọc căn bảnkhông có khảnăng chém trúng bọnhọ, thời điểmđao cách bọn họ30cm sẽdừng lại.

Thế nhưnglàm cho mọi người giậtmình là, thờiđiểmđao cách một

Ma Pháp Sư 30cm cũng không có dừng lại, đao trựctiếp chémvào trên ngườihắn.

-2015.

Mộtđạo bạch quang hiệnlên, ngườianh emnàyphi thăng, đoán chừng là trởvề Bạch Hổ thành rồi?

Năm người còn lạigiậtmình nhìn Thạch Trung Ngọc, mộtngười trong đó ngu ngốc hỏi.

-Ngài sẽ không phảilà NPC chứ? Ta cho ngươi biết,ngươi không thể giếtta, bằngkhôngta sẽđi kiện ngươi,tấtcảsố liệu của ngươi sẽ bị cắt bỏ.

- NPC em gái ngươi, lãotử là người chơi.

Thạch Trung Ngọc phẫn nộchémvàotrên ngườiChiến Sĩ kia.

ChiếnSĩ không hổ là Chiến Sĩ, mới bịThạch Trung Ngọc đánh thành tàn máu màthôi, cư nhiên không có treo, Thạch TrungNgọc phẫnnộ mắng:

- Mẹ, lãotửmang theo mấy lão bà chạy loạn khắp nơi, liên quan q uái gì đến các người? Mẹ kiếp,các ngươi theo qua đây,không có gây phiền phức cho cácngươi cũngđã khôngtệ, lạicòn dám đến khiêu khích lão tử? Muốn chết.

Thạch Trung Ngọclại chémmột đao, Chiến Sĩ miễn phívề thành.

Những người còn lại vội vã chạytrốn, vừa chạy vừa hoảngsợ hô:

- Cứu mạng a,NPC giết người.

Thạch Trung Ngọc khinh thườngphunmột bải nướcbọt, cũng không tiếptục đuổi theo, mắng một tiếng:

-Thứ hèn nhát.

Thạch Trung Ngọc đang chuẩn bịcùng cáccô nương tiếp tục đi qua Truyền Tống Trận đếnVân Vụ Thôn, liền thấy các cô nương dùng ánh mắtgiật mình nhìnhắn.

ThạchTrung Ngọc đương nhiên biết tại sao các cô nươngsẽ nhìn hắnnhư vậy, Thạch TrungNgọc chỉcóthể cườikhổ nói:

- Đừng hỏita vì sao có thểởkhuan toàn sátnhân, bởivìta cũng không biết.

Dương Tử rútra cung tiễn kéo căng,một câyvũ tiễn bắn về phía Thạch Trung Ngọc, vũ tiễn cáchThạch Trung Ngọc 30cm thì dừng lại, không thểtiến thêm, sau đó rơiở trênmặt đất.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Không cần thử, nơi này là khuantoàn.

- Khôngcó đạo lý,vìsao ta khôngthểcông kích,thế nhưng ngươi có thể công kích? Chẳng lẽ là Bug? Địa phương ngươi đứngcóthể công kích?

Dương Tử hỏi.

Hướng Lâm đi tới,đẩy Thạch Trung Ngọc ra,sau đó đứngởvị trícủa Thạch Trung Ngọc, từ trongtủđồ lấy ra Ma Pháp Trượng,némqua mộtcái Quang Minh Cầu, lầnnày vẫn giống nhau, QuangMinh Cầu cách Thạch Trung Ngọc30cm trực tiếptiêu tán.

Hướng Lam đitới bên người Hướng Lâm nói:

- Mới vừa rồi hắn dùngvũkhí cận chiến công kích, hiệntạiđến lượt ta thử một chút, nói khôngchừng cóthể.

Nhìn đạikiếm trong tay Hướng Lam bổ tới, Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực nói:

- Vì sao các ngươi luôn lấytalàm đối tượng thí nghiệm vậy hả?

- Không chém ngươi còn có thể chém ai?

HướngLam cười híp mắt nói.

Khôngcó gìbất ngờxảy ra, đạikiếm của HướngLam cũngcách Thạch Trung Ngọc 30cm ngừng lại, mọi người giậtmìnhnhìn Thạch Trung Ngọc,Tuyết Sương Yên nghingờ nói:

- Dường nhưkhông phải Bug, Thạch Trung Ngọc, có phải trên người ngươi mang theo đạo cụ gì có thể ở khu an toàn PK hay không?

ThạchTrung Ngọc suy nghĩ một chút,chỉ chỉ lệnh bài Tử Kimhộ vệ ở bênhông nói:

-Có thểlàthứnày? Hiệntạita nói như thế nào cũng là quan thất phẩm, cóthể chota đãi ngộ giết ngườiởkhu antoàn.

Dương Tử hưng phấnnói:

- Oa,thậtlợi hại, đại thúc, chúngtađiđánhlénBạo Quân đi, sau khi giếtchết Bạo Quân, ngươi trởvề Bạch Hổ thành,ở điểm phục sinh cắm điểm sát nhân, giết Bạo Quân đến0 cấp mới thôi.

Trong lòng Thạch TrungNgọc rất động tâm, bất quá saukhi suy nghĩ một chút, vẻ mặtcầu xinnói:

-Saukhingười chơi chết hai giờ không thể vào trò chơi, ai biếtlần sau lúc nàohắn mới tiến vàotrò chơi?Ta khôngthể một mực đứng nơi đó chờ chứ?

Dương Tử có chút tiếc nuối, Thạch TrungNgọccười cười nói:

- Đừng suy nghĩ, chúng ta nhanh đi Vân Vụ Thôn thôi.

Cơ Như Nguyệt vs Cẩu Oa

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Dịch:TiêuDao

Thạch Trung Ngọc và các cô nương từTruyềnTốngTrận đi tới Vân VụThôn,CẩuOađang ở chỗ Truyền Tống Trậntrơ mắtnhìn, chứng kiến Thạch Trung Ngọc tới, hưng phấn hô:

- Các hương thân,Tử Kim hộvệ đại nhân đến,chúng ta được cứu rồi.

Các cô nương lậptức dùng ánhmắt quái dị nhìn Thạch Trung Ngọc, cácnàng thật khôngnghĩ t ớiThạch Trung Ngọc ởchỗnày có danh vọng cao như thế,mới vừa đến, liền có mộttiểu tử kích động thành như vậy.

Cácthôn dân rất nhanh thìlao tới, Thôntrưởngvộivã quỳ xuống:

- Cung nghênhTử Kimhộ vệ đại nhân.

Thôn trưởng quỳ xuống, cácthôn dân còn lại tự nhiên cũng quỳ theo, cùngnhau hô:

- Cung nghênh TửKimhộ vệ đại nhân.

Thạch Trung Ngọcvộivã điđỡ Thôn trưởnglên:

- Không cần khách khí, đều đứng lên đi.

Cáccô nương kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc, các nàng vốn tưởng rằng những thôn dânnày khách khívới Thạch Trung Ngọc một chút đã rất tốt,ai biết những người này đềuquỳ xuống,bởivì

thời đại cải cách, quỳ xuống hành lễđãsớm phế trừ,trừ khilà cầu xin tha thứ, bằngkhôngcăn bảnkhôngthấy người khác quỳ.

Chứng kiến ánh mắt của cáccô nương, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể bấtđắcdĩ nhún vai nói:

- Ta không phảiđãnóisao,ta là quanthất phẩm,dân chúng bình thườnggặptự nhiênphải quỳ hànhlễ, bấtquá loại lễ tiết này,ta cũng có chút không quen, nhấtlàchứng kiến các lão nhân quỳ xuống, thật có chút không đượctự nhiên.

Hướng Lam tức giậntrừng hắnnói:

- Nụ cười trênmặt đã bán đứng ý tưởng nộitâm của ngươi rồi.

Thạch Trung Ngọc sờ sờ gò má của mình, lão tử nở nụ cười sao? Không thểnào? Lẽ nào lão tử cựckỳ hưởng thụ loại cảm giác này? Bấtquá làm mộtnam nhân códục vọng với quyền lựcmà nói,mấy chục người quỳxuống cho mình, còn giống nhưcó chút cảmgiác thành tựu a?

- Đại nhân, chúngta cuốicùng cũng chờđượcngài tới, nếu như ngài không tới mà nói, sợlàthôn xóm của chúngtaliềntriệt để không còn.

Lão Thôn trưởng nói.

Chứng kiến lão Thôn tấm kia lãolệ tung hoành, các cô nương có chút không đànhlòng, HướngLâm vỗ ngực bảo đảm nói:

- Yêntâm đi, nếu chúngta tới rồi, vậyvề sau các ngươi khôngcần lại chịuđến thổ phỉ uy hiếp.

Trênmặt các thôn dân lập tức lộ ra nụcười mừng rỡ, lão Thôn trưởng mới vừa rồi còn lệrơi đầy mặt, hiện tại nướcmắt trênmặt nhưkỳ tíchtiêu thất, Thạch Trung Ngọc cẩnthận xoa xoa tròngmắt của mình, đâyconmẹ nó là Bughaykỹ thuật diễn của lãothôn trưởng quá cao?

Quá thầnkỳ, mộtgiây trước còn không ngừng khóc, một giây sau có thể cười được, quá giả đi? Thạch Trung Ngọc có một loại cảm giác mắc lừa.

- Ta không đồng ý.

Cẩu Oa lalớn.

Ở dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, CẩuOatiếp tục nói:

-Làmsao có thể cho mấy nữ hài này đi địaphương nguyhiểm như thế? Nếu để cho các nàngđi, còn không bằngta đi.

Các thôn dân nghe Cẩu Oa nhắc nhở, lúc này mớinhớ,mấyngười theo ThạchTrungNgọc tới đều là nữ, hơnnữadáng dấp mảnh mai nhưvậy, các thôn dâncó chútxấu hổ, đều cảm thấy mìnhquá không cần thể diện, vì sinh tồn, cư nhiênđểcho mấy nữ hài đi chịu chết.

- Cácvịyêntâm, tuy những người này đềulà nữ nhân, bất quá thực lực của các nàng mộtchút cũng không kém.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Takhôngtin, bất kể nóithế nào, các nàng cũngchỉ là nữnhân mà thôi,có thểlợihạiđến địa phương nào chứ?

Cẩu Oa lớn tiếng nói, các thôn dâncũng theo phụ họa.

Nghe đượcbọnhọ nói như vậy,cáccô nương còn đỡ, chẳng qua có chút phản cảm lờinói củaCẩu Oa mà thôi, nhưngCơ Như Nguyệt là mộtnữ cườngnhân, phiền nhất đúng là người khácnói nữ nhân không bằngnam nhân, nghenói nhưthế, lậptứcnổi trận lôi đình.

- Ngươi tới cùng ta solo.

Cơ Như Nguyệt chỉ vào Cẩu Oa nói.

Thạch Trung Ngọcđổmồ hôi, tuy Thạch Trung Ngọc đãsớmbiết hỏngviệc, nhưngkhông nghĩ tới hiệntại Cơ Như Nguyệtlại nổi dóa.

CẩuOa nhíu mày nói:

- Tamới không đánhnữ nhân, cùng ngươiđánh khôngcóý nghĩa, đến lúc đó làm ngươi khóc, takhông biếtdỗ dành nhưthế nào.

Nghe nói như thế,Cơ Như Nguyệt càng nổi giậnhơn,ThạchTrung

Ngọccũng phẫnnộ, chưa nói ngươi căn bản không có khả năng đánh khóc Cơ NhưNguyệt, coi như Cơ Như Nguyệt khóc, cũng không tới phiên cháu trai ngươi đidỗ dành, ngươi coi lão tử làcái gì?

Cơ Như Nguyệttừ trongtủ đồlấyra Ma Pháp Trượng, bắt đầu phóng raTửViêmHỏa Cầu,một ngọn lửa màu tím xuất hiện, nhắm ngay vào Cẩu Oa, Cẩu Oa hoảngsợ,không nghĩ tới Cơ Như Nguyệt nói độngthủ liền độngthủ, trong lúc nhấtthời khôngcó làm xong chuẩn bị,kém chúttrúng chiêu.

Bất quá Tử Viêmởcách Cẩu Oa không đến 30cm thìngừng lại, nơi đây dù sao cũng là khuan toàn, CơNhư Nguyệt không cólệnhbài Tử Kim hộ vệ như Thạch Trung Ngọc, không thểởkhu antoàn công kích,Cơ Như Nguyệt cau mày.

CẩuOa thấy Tử Viêm ngừng lại, sau đó biến mất không thấy,lúc này mới từ trong khiếpsợkhôi phục lại, căm tức nhìnCơ NhưNguyệt nói:

- Ngươi nữ nhân này, không phân rõ phảitrái a, lại muốnám toán ta, ngày hôm naycoinhư ngươilà bằng hữu của Tử Kim hộ vệ đại nhân, tacũng phải cho ngươi chút dạy dỗ.

Nói xong Cẩu Oalấy raBạch Ngânbảo đaomàlần trước Thạch Trung Ngọc cho hắnchém tới, Cơ NhưNguyệt nhìn thấy CẩuOa công kích, không những không giậ n mà còn lấy làm mừng, trực tiếp nghênh đón, nếunhư bị Cẩu Oa công kích trúngmà nói, vậy cóthể tính làtự vệ, được quyền phản kích.

Thạch Trung Ngọc chứng kiến động táccủa Cơ Như Nguyệtcóchút lo lắng, Cơ Như Nguyệtchẳngqualà mộtMaPháp Sưda giòn, nếu như ăn CẩuOacông kích, có vẻ như sẽ bị thương rất nghiêm trọng, bất quá Thạch Trung Ngọc chứngkiến Hướng Lâmđã chuẩn bị Trị Liệu Thuật, nên không cònkhẩn trương.

- Như Nguyệt, chúýmộtchút, chớ giếtCẩu Oa.

Thạch Trung Ngọc thản nhiên nói.

Những lời này của Thạch Trung Ngọc, ởcáccô nươngxem racũng

không có gì, có Hướng Lâm trị liệu,sợ cáigì? Cơ Như Nguyệt chắc chắnsẽ không cónguy hiểm, hơn nữa Cơ Như Nguyệt cũng không phảicận chiến, hoàn toàn có thể ngược chếtđối phương.

Thế nhưng những lờinàycủaThạch Trung Ngọc, ở trong tai các thôn dân lại không đồng ý, những thôn dân nàybất quá mới một haicấp, một chút cũng không lợi hại, chonên bọnhọ khôngnhìnra Cơ Như Nguyệtcó địaphương lợi hại gì, để cho bọn họ nghĩlầm Cẩu Oadáng người khôingômuốnđối phó Cơ Như Nguyệt, giống như bắt gà con mà thôi.

NhưngTử Kim hộ vệ đại nhân bọnhọ tônkính nói nữnhân kia không được giết Cẩu Oa,điều này làmcho bọnhọ không dám tin tưởng.

- 1895.

CẩuOa chém vào trên ngườiCơ Như Nguyệt một đao, làmcho Cơ Như Nguyệt ít đi gần 2000 HP, màHP của Cơ Như Nguyệt cũng bất quá mới 2000mà thôi,mới vừa rồi Cẩu Oathiếu chútnữa thì miểu sát nàng.

Tam Thống Lĩnh

DTV-EBOOK.COM.VN

Trúng một đaocủa Cẩu Oa, Cơ Như Nguyệtđã sớm chuẩnbịxong Đằng Mạn đánhtới, sau đó bắt đầu chạy trốn,kéo dài khoảng cách, mà Trị Liệu Thuật của Hướng Lâm cũng nhétvào trênngười nàng, liêntục hai cáiTrị Liệu Thuật,Cơ Như Nguyệt lần nữa khôi phục đầymáu.

Sauhai Trị LiệuThuật,Cẩu Oa cũng thoátkhỏi ĐằngMạn ràng buộc, vội vãđuổi theo Cơ Như Nguyệt,Cơ Như Nguyệt ở thờiđiểm Cẩu Oa hành động, cũng đình chỉ chạy trốn, bởi vìCơ Như Nguyệt biết, lấy mẫntiệp của nàng, muốn chạy qua một Chiến Sĩ là cực kỳkhó khăn.

Cơ Như Nguyệt đoán chừng,dù saocũngbị đuổi theo, còn không bằng nhâncơhội thả haikỹ năng.

Lại mộtTử Viêm bayra, lầnnày Tử Viêm không có bị hệ thốngcản trở, đánh vào trên người Cẩu Oa, hơnnữa bi kịchcho đồng chí Cẩu Oa, trangbị trên người Cơ Như Nguyệt cònkích hoạtthuộctính gia trì, hỏadiễm thiêu đốt liên tục.

Tuy mỗi giây chỉrơixuống 100điểm HP, duytrìliên tục năm giây cũng không thểsản sinh ảnh hưởnggì với CẩuOa, bất quá đốivới NPC mà nói, mỗi lần tổn thấtHP, đều là đang chảy mất sinh mệnh lực của bọn họ,NPCkhôngcó chức năng sốnglại, bị ngườigiết chết liền xong.

Cảm giác được sinh mệnh lực của mình đang không ngừng xói mòn, Cẩu Oa sinhra khủng hoảng, tuy 500điểm HP đối với HP khổnglồ của hắnmà nói, chẳng đáng là gì, nhưng sẽsảnsinh khủng hoảng.

Cũng tỷ nhưnói một người bình thường, đang yên đang lành, chứng kiếntócủamình không ngừng rụng xuống, chẳng lẽkhông sản sinh khủnghoảng sao?

Cơ Như Nguyệt nhìn đốiphương đang ngây người,ngay cảđánh nhau cũngcó chút không yên,đương nhiên sẽ khôngbỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng, LiệtDiễm Chi Mâu thờigian thi pháp dàitớinăm giây cư nhiênbị Cơ Như Nguyệtdùngra, hơnnữa tronglúc này, Cẩu Oa thậmchíngay cả quấy rối cũngkhông.

LiệtDiễm Chi Mâu thật nhanh đâmvào ngực Cẩu Oa,lúc nàyCẩu Oa mới phảnứng, vộivã muốn né tránh, thếnhưngđã không kịp,trên ngựcbịLiệtDiễmChi Mâu bắn thủng,-1225,Cơ Như Nguyệtrất hài lòng.

Cẩu Oa căm tức nhìnCơ Như Nguyệt, lúc trướchắn cănbản không nghĩ đếnCơ Như Nguyệtsẽ lợi hại như vậy, không cẩn thậntrúng chiêu, hiện tại muốn báo thù, thật nhanhlao về phía Cơ Như Nguyệt.

Thạch TrungNgọc có chút buồn bực, trò chơi thật khônghỗlà trò chơi,cái gì cũngdựa vào số liệu, dựatheo đạolý mànói, một người ngực bịbắn thủng, đã sớm phải chết, thế nhưng bâygiờ CẩuOavẫn nhảy tưng tưng,không chết thì thôi, ngay cả trọng thương cũng khôngcóxuấthiện.

- Nhược Hóa Mãnh Kích.

Cẩu Oa cao giọng hô.

Kỹ năng Nhược Hóa Mãnh Kích nàycóthể giảm bớtphòng ngự, ThạchTrung Ngọc thường thườngsử dụng, Cơ Như Nguyệt rõ ràng kỹ năng này, rất thoải mái liền tránh ra, Cẩu Oa căn bản không nghĩ tới ở dưới khoảngcách gần nhưvậy, Cơ Như Nguyệt lại có thể né tránh công kích, dùngsức quámạnh, thânthể lập tức mấtđicân bằng.

CơNhưNguyệtlầnnữa đánhra Tử Viêm, sauđó thừadịp đối phương còn khôngcótỉnh hồnlại,Đằng Mạn đã khôi phục thờigian cold-down, Cẩu Oabị quấn quanh,lúc này nàngmới bắtđầu chạy trốn, cùng đối phương kéo dài khoảng cách.

ĐằngMạnba giây đi qua, Cơ Như Nguyệt lần nữa némra một đạo Tử Viêm, sauđóchạy trốn, Cơ NhưNguyệtcó chút đau đầu,kỹ năng khống chế của mình quáít, kỹnăng củanàng hầu như đềulà kỹ năng

công kích, màkỹ năng khống chế chỉ có Đằng Mạn, cănbản không có những thứ khác, nếu như còncó thể có một kỹ năng khống chế, thời điểm PK sẽ không chậtvật như vậy.

Bấtquá mặc dùlànhư vậy,Cơ Như Nguyệt muốn giếtCẩuOa vẫn rất nhẹ nhàng, bởi vìThạch Trung Ngọcphát hiện, Cẩu Oa chỉ có bakỹ năng, hơn nữađềulà kỹ năng trướccấp 10,làTrọng Kích, Nhược Hóa Mãnh Kích, Xuyên Thủng...

Cẩu Oa càng đánh càng biệt khuất,cuối cùngthẳng thắn nói:

- Không đánh nữa,ta đánh khônglại ngươi.

Cơ Như Nguyệt cười cười nói:

- Vậyvề sau ngươi còn dám khinh thườngnữ nhân không.

Sắc mặt Cẩu Oađỏ lên, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

- Không xong, đámthổ phỉ kia lại tới.

Xaxa một thôndân chạy tới hoảngsợ hô.

Cácthôn dânnhất thời khủnghoảnglên.

- Vậy phải làm saobây giờ? Ngàyhôm quađàn thổ phỉ lệnh chúngta ngày hôm nay nhất địnhphải giao một vạn kim tệ, chúng tađi đâu kiếm đượcnhiều tiềnnhưvậy?

- Một vạn kim tệ,bán sạchthôn xóm của chúng ta cũnggóp không ra nhiều tiền như vậy.

-Phải, ngày hôm nay chết chắc rồi, đáng thương hài tử củata, mới vừa đầy tháng lạiphảichết.

- Mọi người không cần sợ, TửKim hộ vệ đại nhân đã tới, chúng ta có sợgì? Tử Kim hộvệđại nhân nhất định sẽ giúpchúng ta đánh chạy thổ phỉ.

...

Nghe những thôn dân nàynghị luận, đám ngườiThạch TrungNgọc

có chút thẹn thùng,cả mộtthôn xómcòn không bằng mộttrangbị HoàngKim...

Bất quá đámngườiThạch Trung Ngọc cũngbiết, thônxóm vắng vẻ này không có giao lưu gì, hầu như chỉ tự cấptựtúc, có ngườilàm ruộng,có người làm nghề nguội, thiếu vật gì, cầm đồ trongnhà đi đổilà được, kimtệ gì gì đó, ở trong thôn cơ hồ không có bất kỳtác dụng.

Thạch Trung Ngọc thởdàinói:

- Mọi ngườicứ việc yên tâm,tanhất định sẽbảo vệ thôn xóm này.

Nói xong, ThạchTrung Ngọc ở dưới ánh mắt kính ngưỡng của các thôn dân, mangtheonăm nữ hài đira cửa thôn.

Cách đó khôngxa khói đặccuồn cuộn, kèm theotiếng vó ngựa và thanhâm tục tằngầm ỉ.

Thạch Trung Ngọc có chút chột dạnhìn mười mấy thổphỉkia, những ngườinàycư nhiên đềulà kỵ binh,Thạch Trung Ngọc thậtsợ bọnhọ không biết cái gì gọilà giảm tốcđộ, trực tiếp cưỡi ngựaxông lại, Thạch Trung Ngọc dám khẳng định,mìnhvà nhữngnữhài này nhất định sẽ bịép thành thịt nát, Thạch Trung Ngọc đã làm xong chuẩn bị tránh người.

Bất quá ThạchTrungNgọc rất nhanh thì thấy được những người kia giảm tốc độ, khôngkhỏithở phào nhẹ nhõm, phía sau có nhiều thôn dânđangnhìnnhưvậy, nếu như lúcnày chạy,vậy cũngquámất mặt.

Bọn thổ phỉ rất nhanh thì ngừng lạiở cách Thạch Trung Ngọc khôngxa,một ngườicầmđầu nhìnvề phía mấy nữ hài, kém chútchảy nướcbọt.

- Không nghĩ tớiloại địa phương thâmsơncùng cốc này, cư nhiên cũngcóthể sinhra cô nàng tươi ngon mọng nước như thế, thật đúng là không dễ dàng, ngày hôm qua không thấy, nếu nhưhôm nay không phải ta tới mà nói, thật đúnglà bỏ lỡ.

Thổ phỉ cầm đầu cười haha nói.

- Tam Thống Lĩnh, vậy tiểu nhânliền tóm năm cô nàng này lại, đưa

đến trong phòng ngài, để ngài hưởng dụngmột phen.

Lập tức cómột tiểu đệ qua đây nịnh nọt.

Thạch Trung Ngọc giậntím mặt,đám thổ phỉ nàythật không biết chữchết viếtnhư thếnào, những thứ nàyđều lànữ nhâncủa lão tử, cưnhiênở trước mặt lão tử nóimuốn mang mấy cô nàng này về vui đùa?

Khai chiến

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc rất phẫnnộ,đang chuẩn bị côngkích, liềnthấy một ngọn lửa màu tím bayvề phíaTam Thống Lĩnh, TamThốngLĩnh căn bản không có nghĩ nữhài nhìn như nhu nhược kialại đột nhiên xuất thủ, tronglúc nhất thờicăn bản không có phòngbị, bịTử Viêm đánh trúng.

-893.

ThạchTrung Ngọc kinh ngạc nhìn Tam ThốngLĩnh, không nghĩtới lực phòngngự của người nàycaonhư vậy, trongmọi người, ngoại trừ Thạch Trung Ngọc, lực công kíchcủa CơNhư Nguyệtcao nhất, nhưng Cơ Như Nguyệt đánhra thươngtổn không vượt ngàn, nếu muốn giếtngười này,sợ rằng có chút khókhăn.

Thạch Trung Ngọcdùng thuật thăm dò nhìn thoáng qua Tam Thống Lĩnh.

Thổphỉ Tam ThốngLĩnh: cấp 44,Bạch NgânBoss.

Trách không được lựcphòngngự caonhư vậy, thì ra cònlà một con Boss, bấtquá chỉ làBạch NgânBoss, giết hắn không quá trắc trở, Thạch Trung Ngọc thởramột hơi, chuẩnbị liều mạngvới đối phương.

Quả nhiên, thổphỉTam Thống Lĩnh bị Cơ Như Nguyệtcôngkích, nhất thời giận tím mặt hô:

- Bắt mấycô nàng nàylại cho ta, nếunhưmấycô nàng này dám phản kháng, vậy giết tất cả, dù sao thi thể vẫncóthể chơi được.

Thạch Trung Ngọcrốtcục hoàntoàn bạo phát,TamThốngLĩnhnày thật quá khốn nạn, cư nhiên lặpđi lặp lại nhiều lần khiêu khích tôn nghiêmnam nhân của Thạch Trung Ngọc, tuy những nữ nhân này còn không có toànbộ thừanhậnlànữnhân của hắn, thế nhưng ở trong lòng hắn, đã sớmcoi các nànglà nữ nhân của mình.

MàTamThống Lĩnhdĩ nhiên muốn giết các nàng,sau đó chơi thi thể, nếu như Thạch Trung Ngọc cóthểnhịn đượcmà nói,vậyhắn không phải lànam nhân rồi.

Thạch Trung Ngọclập tứctriệu hồi ra ĐíchLô và Trầm Bích, sauđó ra lệnh ĐíchLô khởi động Dã Man Trùng Kích,lao vềphía bầy thổ phỉ.

Đám thổ phỉ này có thể sử dụng bảo mã hạng sang sao? Điều này hiển nhiên là khôngcó khả năng,chỉlà ngựa hoangcựckỳ thông thườngmà thôi, Đích Lôvừa xuất hiện, những ngựa hoang kiađềucó chút khẩn trương, khí tức trên người Đích Lô làm chođám ngựa hoang này kiềmnén, khóchịu, thậm chílàsợ hãi.

Thời điểm ĐíchLô khởi động Dã Man Trùng Kích, không đợi Đích Lô đụng tới, đám ngựa hoang kia bắt đầu giãy dụa, hất chủ nhân trênngười rơi xuống, sauđóbắt đầu chạy trốn, hiện tại chỉ cóngựa của Tam Thống Lĩnhcòn khôngcóchạy,bất quá thoạt nhìn có chút sợ Đích Lô.

Thạch Trung Ngọc nhìn thoángqua con ngựa này, pháthiện connày dĩ nhiên làthủlĩnh ngựa hoang, bất quá coi như là thủ lĩnh ngựa hoang,ở trướcmặt Đích Lô còn rất yếu đuối, Thạch Trung Ngọc rõ ràng nhớkỹ, thời điểm hắn tróc nã Đích Lô, Đích Lô chínhlàtừ thủ lĩnhngựahoangtiến hóalên.

Bấtquá thủ lĩnhngựahoangnàylà Hoàng Kim Boss cấp 35, không dễ dàng đốiphónhư thế.

DãMan Trùng Kích của Đích Lôlao thẳng đến thủlĩnh ngựa hoang, con thủ lĩnh ngựa hoang này cũng dámkhông nhìn khí tức của Đích Lô, điềunày làmcho Đích Lô cực kỳ tứcgiận, phảng phất nhưcảm giác uy nghiêm của mìnhbị người khinh thường, lầnnàyDã Man Trùng Kích càng mãnh liệt hơn Thạch Trung Ngọc nhìn thấy.

Nhìnthấy Đích Lôchạy nhanhđến, thủ lĩnh ngựa hoang khôngtự chủ lui về phía sau mấy bước, nóvẫn có chút tự biết, biết mình bất kể là ở huyết mạch hayđẳng cấpđềubị Đích Lô ép một đầu, muốn chiến thắngĐíchLô, đó căn bảnlàsựtình khôngthể.

Từ mớivừarồi ĐíchLôhù chạy nhiều ngựa hoangnhư vậy, Tam

ThốngLĩnhđã rất hài lòngvới ĐíchLô, bây giờ thấy con ngựa hoang dưới người mình dĩ nhiêncũng lui về sau, dĩ nhiênmột chút cũng không tức giận, ngược lạicựckỳcaohứng.

Tam Thống Lĩnh từ trên lưng thủ lĩnh ngựa hoang nhảy xuống, lúc này ĐíchLôcũng xông lại, hung hăngđụng vàothủ lĩnh ngựahoang, thủ lĩnh ngựa hoang hí lên một tiếng, bị đụngbay rasau,nằmở trên mặt đất, đồng thờingất xỉu.

Tam Thống Lĩnhkhông chút lưu ý thủ lĩnhngựa hoang nằm dưới đất, cườihaha nói:

-Không nghĩ tới, ở loại thâm sơn cùng cốc này, không nhưng thấy được nhiềumỹnhân như hoa như ngọc,còn có thể gặp được tuấn mã nhất đẳng, ngày hôm nay chuyến đi này khôngtệ.

- Chúng tiểu nhân,ngày hômnaybất kể là mỹ nữ,hay tuấn mã toàn bộ đều đoạt lại cho lão tử,người nào cướp được một cái, lãotử ban thưởng.

Tam ThốngLĩnhla lớn.

Thạch Trung Ngọc càng nổi giậnhơn, mới vừarồi còn đánh chúý nữ nhâncủa lão tử, hiệntại lại nghĩ đoạt tọakỵcủalãotử, đúng là mẹnó chán sống, ĐíchLô cũng rất khôngvui, trực tiếp laovề phía Tam Thống Lĩnh.

Hiệntại Đích Lô đã làcấp 44,hơn nữa còn là Tử Kim Boss, tuy lực công kích củaĐích Lô khôngđược tốt lắm,thế nhưng Thạch Trung Ngọctin tưởng, Tam Thống Lĩnh một chốcmộtlát muốngiết ĐíchLô làcực kỳkhó khăn, hơn nữa tuấnmã giống như mỹ nữ.

Nữ nhân chết còn có thể chơi một ngày,thế nhưng ngựa chết, cũng chỉcóthểmang vềnấu ăn, cho nên Thạch Trung Ngọc căn bản không điquản ĐíchLô và Tam Thống Lĩnh, trực tiếp đi giúp cáccô nương.

Đám thổ phỉ kia nghеđược Tam Thống Lĩnh nóicó thưởng, mỗi một người đềugiống như phê thuốckích thích, Đích Lôđã cùngTam ThốngLĩnhliều mạng, bọn họđương nhiên sẽ khôngđi xuất thủ với Đích Lô, chenchúc lao về phía cáccô nương, căn bản không đểý Thạch Trung Ngọc.

Số lượng nhiều lắm, không sai biệt lắm có năm mươi thổ phỉ, đều là quái cấp 44,hơnnữa cáccô nương lại là chức nghiệpda giòn, Thạch Trung Ngọc rấtsợ các nàng xảy ra ngoài ý muốn, vội vã chạy tới hỗtrợ.

Cuồng BạoXuyên Thủng.

-1053 -952 -889 -1001...

Nhìn thương tổn liên tiếp toát ra, ThạchTrung Ngọc có chút đau đầu, vì sao mình luôn chỉcó một kỹ năng quầncôngnhư vậy?Hơn nữa chỉcó thể côngkích một đường thẳng, nếu như có thể nhiều hơnmột hai kỹ năng quần công sẽ tốt biết bao nhiêu.

Lúc đầu các cônương nhìn thấy một đoàn thổ phỉ đánh tới, còn có chút sợ, nhưng thấy Thạch Trung Ngọc đã trở về, trong lòng yên tâm không ít, dường như đã không còn sợ, phảng phất nhưcó Thạch Trung Ngọc, hếtthảyđều không cần lo lắng.

Nhưng ThạchTrung Ngọc lợi hại hơn nữa, đócũng chỉlà một người, đối mặt với nhiều thổphỉ như vậy vẫncòncó chút đau đầu, đã ra khỏi thôn, nơi đây vôcùng trốngtrải, Thạch TrungNgọc vẻnvẹn mới một người, làm saocó thể ngăn cản nhiềuthổphỉ như vậy?

- Mau luitrở về trong thôn.

ThạchTrung Ngọc lalớn.

Các cô nương nghеđược Thạch Trung Ngọc nói, không có bất kỳ dị nghị, trựctiếp chạy vàotrong thôn.

Thạch Trung Ngọc cơhồ là cùng những thổphỉnày đồng thời đi tới cửa thôn, hắn lầnnữa đánhra một cái CuồngBạo Xuyên Thủng.

300 HP

DTV-EBOOK.COM.VN

Cửa thôn rất nhỏ, tối đa chỉ có thể dung nạpba ngườiđồng thời xuất nhập,nhưng nếu như có Thạch Trung Ngọc đứngở chính giữa mà nói, hai bên muốn qua,đócăn bảnlà sựtình không thể.

Các cô nương thấy ThạchTrung Ngọc đã ngăn chặn những người kia, liền khôngchạy trốn,lập tức phóng rakỹnăng chuẩn bị công kích, thế nhưng như vậy, TuyếtSương Yên sẽ không còn chuyệngì, Tuyết SươngYêncũng da giòn, bị thổ phỉ đụng vài cái sẽ chết.

Nếu nhưhiệntại Tuyết Sương Yên xông lên cùng Thạch Trung Ngọc giếtđịch, chẳng những chống đỡ không đến một phút,còn có thể ảnh hưởng đến Thạch Trung Ngọc,cho nên hiện tại Tuyết Sương Yêncăn bản tìm không đượcsự tình đi làm, chỉ có thể nhìn cáccô nương khác giết địch.

Thôntrang phòng ngự cũng chỉ là dùngtường gỗ đơn giản, ở quanh thônxóm vòng một vòngmà thôi,căn bản không có tác dụng, tường vâycũng chỉ mới cao haimét màthôi, rất nhanh thì có thổ phỉbò vào, ánh mắtcủa Tuyết Sương Yên sáng lên, biết mình rốt cụccó chuyện làm.

Thạch Trung Ngọc cũngnhìn thấycó mấythổ phỉ bò tường vây vào, bấtquá chứng kiếnTuyết Sương Yên qua, cũng không khẩn trương, lấy thực lực của Tuyết Sương Yên, đừng nóimới hai ba tênthổ phỉ, dù nhiều gấpđôichỉsợ cũng khônglàmgì được nàng.

Trảiqua lần trước trò chơi thăng cấp,bây giờquái vật đã không thể chồng chung một chỗ, cho nên hiện tạiThạch Trung Ngọc ngănở trước cửa, có thể công kích được hắnchỉcóba thổphỉ mà thôi,không quá cậtlực.

Như vậy giết đàn quái lạicực kỳ thuận tiện, đám thổ phỉ này công kích không đếncáccô nươngở trong thôn,thế nhưng các cônương có thể dùng công kích xa công kích bọn hắn.

Tuy lần trướcsaukhi trò chơi thăng cấp, thiết trínhư vậy thoạt nhìn có thể để cho các người chơi nhẹ nhàng giết đàn quái, thế nhưng cái này căn bản chỉ là một biểu hiện giả dối mà thôi, trước đây giết đàn quái,tuy rất nhiều quái vật có thể công kích cùng một người chơi, như vậy rất nguy hiểm.

Thế nhưng bây giờ quái vật không thể trọng điệp, như vậy lại càng thêm nguy hiểm, bởi vì khi giết đàn quái, tuyệt đối là một đám người tổ đội, lôi một nhóm lớn quái trở về, chỉ có hai ba Kỵ Sĩ đi công kích, quái vật còn lại công kích không đến Kỵ Sĩ, vậy chỉ có thể đi tìm đồng đội của Kỵ Sĩ, những Ma Pháp Sư, Mục Sư, Cung Tiễn Thủ da giòn còn không phải nhẹ nhàng bị miểu sát.

Mà Kỵ Sĩ thiếu Mục Sư trị liệu, ở giữa một đám quái vật, còn có thể sống sót bao lâu? Sau khi trò chơi thăng cấp, tính chân thật lại tăng thêm, làm cho không ít đội ngũ toàn quân bị diệt.

Đương nhiên, nếu như có thể giống như Thạch Trung Ngọc hiện tại, tìm được lỗ hổng, chỉ cho người phòng ngự cao nhất kháng trụ, còn lại ra sức giết, ngược lại sẽ rất nhẹ nhàng, thế nhưng loại địa phương này nào có dễ tìm như vậy?

Tuy đẳng cấp đám thổ phỉ này cao tới cấp 44, thế chẳng qua là quái vật phổ thông mà thôi, bất kể là lực phòng ngự hay HP, đều kém Boss rất nhiều, căn bản đỡ không được các cô nương bao nhiêu công kích, số lượng thổ phỉ đang giảm nhanh chóng.

- Không tốt, các ngươi cẩn thận một chút, có thật nhiều thổ phỉ chuẩn bị lật tường vây tiến vào.

Thạch Trung Ngọc la lớn.

Lúc này các cô nương mới chú ý tới, lúc đầu Tuyết Sương Yên chỉ đối phó hai ba thổ phỉ, bây giờ đã một người đối phó bảy thổ phỉ, lọt vào bảy thổ phỉ vây công, Tuyết Sương Yên căn bản quất không ra thời gian phản kích, chỉ có thể không ngừng né tránh, nhưng dù như vậy vẫn trúng rất nhiều công kích, chỉ có thể không ngừng ăn dược để duy trì HP.

- Đại thúc, bên ngoài còn có bao nhiêu thổ phỉ?

DươngTử hỏi.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Khôngnhiều, đã chỉ còlại hơn mười, cácngươi rút ra mấy người đi trợ giúp Tiểu Tuyết.

DươngTử và Hướng Lam lập tức đi giúp Tuyết Sương Yên giết quái,Thạch Trung Ngọc,Cơ Như Nguyệt còn có Trầm Bíchthì đối phó những thổ phỉ phía ngoài, bâygiờ HướngLâm làbận rộn nhất, phải giúp người hai bên tăng máu, kémchútmệt chết.

Qua chừng một phút,Thạch TrungNgọc nói:

- Được rồi, phía ngoài đã xong.

Mọi người lậptứcđi giúpTuyết Sương Yên giết quái, dưới sự hỗ trợ củamọi người,những thổphỉ kia không cóchốngđỡmấy phút liền toàn quân bị diệt,các thôn dân phát sinh một tiếng hoanhô.

Thạch Trung Ngọc không rảnhnói nhãm với đám thôn dân, vội vã chạy ra ngoài thôn,bây giờĐích Lô còn không biếtthế nào đây này.

Cáccô nương nhìnthấy Thạch TrungNgọc vội vộivàng vàng chạy đi, lúc này mớinhớ tớiĐíchLô còn ở bênngoài đâu, cũng vội vàng đi theo.

Thờiđiểm Thạch Trung Ngọcđitớingoàithôn, thấy ĐíchLô vẫn còn cùng Tam Thống Lĩnh chiến đấu, trong lòng thởphào nhẹ nhõm, mới vừa rồi Thạch Trung Ngọcthật có chútlo lắngĐích Lô sẽ làm phản, tọa kỵ củaTamThống Lĩnhlà thủ lĩnh ngựa hoang, nhưvậy thuật trócnã sẽ không kém bao nhiêu.

Ở nơi này hết thảy đều dựa vào số liệu nói chuyện,ai biết Tam Thống Lĩnhcóthể gặpvận may, thành công bắt đượcĐích Lô hay không?

Bấtquákhi Thạch TrungNgọcthấy HP của Đích Lôchỉ còn lại không tới 300,tronglòng lập tức nổi giận, Tam ThốngLĩnh nàyđến cùng đang giở tròquỷ gì,làm sao sẽ đánh Đích Lôchỉ cònlại chút HPnhư thế? Mới vừa rồi không phảihắn còn nóimuốn đoạtĐích Lô sao, lẽ nào bởivì chậm chạp không thể bắt được,do đó càngngàycàng bạo,

dự địnhtrực tiếp giết chết Đích Lô?

Lúc này ThạchTrung Ngọc chứng kiếnchiến phủtrong tayTam Thống Lĩnh giơ lên thật cao, dự định bổ vào trên lưng ngựa, Thạch Trung Ngọc thất kinh,HP của Đích Lô chỉ còn lại không tới 300, làm sao có thể chịu đựng nổi công kíchnhưthế?

Bây giờThạch Trung Ngọc cách ĐíchLô vàTam Thống Lĩnh còncó hơn 10m,căn bản không kịpcứu viện,hắn thiếu chút nữathì muốn nhắmmắt lại, hắn thật khôngmuốn nhìn thấy Đích Lô ở trước mặt hắn đầu một nơi thânmột nẻo.

Các cô nương theo Thạch Trung Ngọc đến bịsợ đến thét chói tai, chợt Thạch Trung Ngọc thấy Đích Lôchùn chân nhảy lui, trong lòng thởphào nhẹnhõm, ĐíchLôđã tránh được công kíchcủa đối phương, sau đó thừa dịp đối phương chưa thu thế,trực tiếpkích hoạtDã Man TrùngKích, đụng Tam Thống Lĩnh hônmê.

Thạch Trung Ngọc đại hỉ, vội vã chạy tới,Đích Lô nhìn thấy Thạch Trung Ngọcđã qua, phát sinh một tiếng ngựa hýhưngphấn, sauđó căn bản không quản Tam Thống Lĩnh đãngất xỉu, chạy vộivề phía chủ nhân, Thạch Trung Ngọcvỗvỗ đầu Đích Lô, sau đó ra lệnh:

- Ở nơi này, khôngnên lộn xộn, chờ trị liệu là được.

Đích Lô khẽ kêu một tiếng, tỏra đã hiểu ý tứ của Thạch Trung Ngọc,chính nócũng biết,chỉ cònlại có 300 điểm HP, chỉ cần bị đối phương tùy tiện chạmsẽ chết, ởlại cũng khôngcó ích lợigì,Hướng Lâm không cần Thạch Trung Ngọcchỉ thị, đã phóng ra Trị Liệu Thuật, trợ giúpnó khôi phục HP.

Toàn bộ bị lão tử làm thịt

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nhàn nhạtnhìn Tam Thống Lĩnh đã từdướiđất bòdậy,Tam ThốngLĩnh cũng nhìn thấy Thạch Trung Ngọc và đám mỹnữ như hoa như ngọc kia, không khỏi biến sắc, trong lòngthầm nghĩ không tốt.

-Đám thủhạcủa ta đâu?

Tam Thống Lĩnh hỏi.

Thạch Trung Ngọc nhàn nhạt nói:

- Đám ngungốc kia, lão tử đã làm thịt hết rồi.

TamThống Lĩnh nhấtthời giận tím mặt:

- Muốn chết.

Nói xong, Tam ThốngLĩnh xách theo chiến phủ vọt tới, Thạch Trung Ngọcthấy đối phươngkhí thế hung hănglao đến, không lùi mà tiến tới, dùng ra Oanh Thành Nhất Kích, Trảm Mã Đao và chiến phủ của đối phương đụngvào nhau, bắn ra mộtíthoalửa.

Thạch TrungNgọc và Tam Thống Lĩnh đồng thờibị đẩy luimấy bước,bấtquá ThạchTrung Ngọclui nhiều hơn, hắn không khỏi nhíu mày, không nghĩ tới lực lượng của đối phương mạnh mẻ nhưvậy, rõràng vượt trên hắn một bậc.

Thạch TrungNgọc ở tronglòng cầu khẩn,mới vừa rồiđối phương cũng dùngkỹ năng,nếukhông tronglònghắnsẽ không thăng bằng, hắn là toàn lực Chiến Sĩ,về mặt sứcmạnhdĩnhiên thua một Bạch NgânBossbình thường, quá mất mặt.

Nếu nhưđể những người khác biết ý tưởng của ThạchTrung Ngọc, nhấtđịnh sẽ mắng Thạch TrungNgọc không biết xấu hổ, TamThống Lĩnh dù sao cũng là Boss, lựclượngcủa ngoạn gia thấp hơn Boss có

gì kinh ngạc? Hơnnữacấp 40 là một đường ranh giới, Tam Thống Lĩnh đã cấp 44, còn Thạch Trung Ngọc bấtquá mới cấp 39,có thể đánhđược tương xứng đã rất giỏi,lại còn khôngbiếtđủ.

Thạch Trung Ngọc hétlớn một tiếng, lần nữaxôngtới,Tam Thống Lĩnh cũngkhông camlòng tỏ ra yếu kém, chiến phủ huy vũ, lần nữa đụng tới đao củaThạchTrung Ngọc.

Nhưng TamThốngLĩnh căn bản khôngcónghĩ đến,lần này Thạch Trung Ngọc không có chọn cùng hắn cứng đối cứng, chưa chạmđã thu thế, tránh ra hắn công kích, Tam ThốngLĩnh dùng làchiến phủ, chiêu thức đương nhiên là phóng khoáng rộng rãi, nhưng sẽ sơ hở trăm chỗ, hơn nữa bị người tránhra, đồng thời gần người, nào có đạo lý không trúng chiêu?

Cuồng Long Thăng Thiên, lần đầu tiên Tam Thống Lĩnh hưởng thụ cảm giác "bay", bất quá loại cảm giác này hắn hưởng thụquamột lần, liền không muốn hưởng thụ thêm lần nữa, thậtsự là quáđau, s inh mệnh lựckhông ngừng xói mòn, hơn nữa còn dùng tốc độcực nhanhxóimòn.

Đánh bay Tam ThốngLĩnh đến không trung, Thạch Trung Ngọc thật nhanh đánh ra vàicông kích phổ thông, sau đó dùngLực PháchHoa Sơn,lúc này Thạch TrungNgọc thấy được một màn ngạc nhiên, đó chính là ĐíchLô không biếtlúc nàolại trở về, dùngDãManTrùng Kích,tiếp nhận Tam ThốngLĩnh hạ xuống.

Sau khi Thạch Trung Ngọc rơi xuống đất,cũng không cóvội vã đi công kích Tam ThốngLĩnh ngất xỉu, mà nhìnHP của Đích Lô, mặc dù không có khôi phục đầy, bất quá cũng đã khôi phụcđược một vạn, khôngcần lo lắng sẽ bị miểu sát, trong lòng Thạch Trung Ngọc an tâm mộtchút.

Cuồng Bạo Trọng Kích hung hăngchémvàođầu đối phương, -3508, thương tổn nhược điểm, gấpba côngkích,Thạch Trung Ngọccũng không địnhcứ buông tha Tam ThốngLĩnh,tiếp tục dùng Hạ Kích đâm vào đầu của đối phương,-4028, vẫn làgấp ba thương tổn, Thạch TrungNgọc biai thở dài, trò chơi chính là trò chơi, coinhư chémvào trênđầu, vậycũng chỉ cóthểxem như thươngtổn nhược điểm.

Nếu như đổi thành trong thực tế, đầu của Tam Thống Lĩnhnày bị chémhai đao,sớm đã chết đến mức không thểchết thêm, nơi nào sẽ giống như bâygiờ,còn có thể bòdậy tới lần nữa, dườngnhư chuyện gì cũngchưa từng xảy ra.

Tam Thống Lĩnh đứnglên, đầu tiênlà tức giận trừng Thạch Trung Ngọcmột cái, sau đó nói:

- Tiểu tử, không nhìnra ngươi còn rấtlợi hại, như thếnào?Cóhứng thú đi theo lão tử hay không? Ngươi cùng lãotử lên núi, lão tử đề nghị cho đại đương gia, để cho ngươi làm Tứ thống lĩnh?

Thạch Trung Ngọc bĩu môi khinhthường nói:

- Dù lão đại của các ngươinhường vị trí cho ta,cũngđừng nghĩ để lão tử đi làm thổ phỉ,một chút tiền đồ cũng khôngcó.

-Xútiểu tử,lãotử hảotâm mời ngươi, muốn thả ngươi một con đường sống, ngươi lại còn dámcự tuyệt?Thật nghĩ lão tử không dám giết ngươisao?

Tam Thống Lĩnh âm lãnh nói.

Thạch Trung Ngọc có chút dở khóc dở cười, người này cảm giác mình quácaođi? Lẽ nàođến bây giờ hắn còn khôngcó thấy rõ ràng thế cục? Hiện tại lão tử tùy thời cóthể giết chếthắn, không nghĩ tới Tam Thống Lĩnh này lại còn nóimuốn thả Thạch Trung Ngọc một con đườngsống...

Thạch Trung Ngọc nói:

-Được rồi, mau lại đây chịuchết đi,đừng léo nha léonhéo nữa.

- Muốn chết.

Tam Thống Lĩnh hét lớn một tiếng, chạy nhưđiên về phía Thạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọckhôngdám khinh thường, mặckệ mới vừa rồi biểu hiện có bao nhiêu kiêu ngạo, thế nhưng ở trong lòng hắn, đối với Tam Thống Lĩnhnày vẫn còn có chút lolắng, dù sao đối phương là Boss a!

MỗiconBossđềucó kỹ năng đặc thù, có chút thì yếu, nhưng có chút

Boss kỹ năng cực kỳ lợi hại, khôngthể khinh thường.

Hiện nay Tam Thống Lĩnhcònkhôngcó dùng ra bất kỳ kỹnăng nào, cho nên Thạch Trung Ngọc còn không dám khinh thường, ai biết lực công kích của người nàysẽtrởnêngia súc bao nhiêu? Nếu như quá lợi hạimà nói, vậythì xong đời.

- Vạn Kiếm Quyết.

Thời điểm cáchThạch Trung Ngọc không xa,hắnchợtnghe đối phương hétlớn một tiếng Vạn Kiếm Quyết, còn khôngcó lýgiải có ý tứ gì,độtnhiên cảm giác bầu trời như đen một chút, khôngbiết đây là chuyện gì xảy ra, vộivã ngẩng đầunhìn lại.

Chỉthấytrên bầu trời không biết lúc nào, độtnhiêntoátravôsố chiến phủ, những chiến phủ này giống chiến phủ trong tayTam Thống Lĩnh nhưđúc,lại liêntưởng đến mới vừa rồiTam Thống Lĩnh rống "Vạn Kiếm Quyết", Thạch TrungNgọc ngay lập tức biết, đâylà kỹ năng của Tam Thống Lĩnh.

Chứngkiến trên bầu trời đen thùi lùi một mảng, da đầu Thạch Trung Ngọc run rẩy,nhiều chiếnphủ như vậy, nếu như đồng thời rơi xuống, vậy còncóthể sốngsao? Còn khôngthểtriệtđể miểu sát hẳn?Ngườinày quả nhiên đủ gia súc, trách không được mới vừarồi lại dámlớn lối như vậy, nguyên lai là cóchỗ dựa.

-Tiểu tử, chongươicơ hội cuối cùng, theolão tửlên núi, bảo đảm ngươiănngon uốngsay.

Tam ThốngLĩnh thảnnhiên nói.

Nam tửhán đại trượng phu, uy vũ không khuất phục,làm sao có thểdao động,Thạch Trung Ngọc đang muốn cự tuyệt, liền nghe Cơ Như Nguyệt hỏi:

-Tarất ngạc nhiên,các ngươi mạnh mẽ như vậy, tại saolại phải tới đánh cướpmộtthôn xóm nghèo như vậy?Lấy thựclực của các ngươi, hoàn toàn có thểđi địa phương lớnhơn phát triển a.

Trên mặt Tam Thống Lĩnhcó chút do dự,sau mộthồi lâu mới nói:

-Nói cho các ngươi biết cũng không phảikhôngthể.

Tuyệt Đối Phòng Ngự

DTV-EBOOK.COM.VN

-Chúng ta chiếm được tin tứcchuẩnxác, biết trong thôn nhìn như căn bản không thuhút này, cưnhiên cất giấu một tấm bản đồ di tíchthượng cổ, còn bêntrong cụ thể cất giấu vật gì, vậy thì chúngta không biết.

Thạch TrungNgọc cùngcác cô nươngrùng mình,trước đó bọnhọ đã sớm mơ hồđoán được cóthể là bởivì di tích thượng cổ,chonên mới tới đánh cướp tiểuthôn này.

CơNhưNguyệt bất động thanh sắc hỏi.

- Nếu thực lực của các ngươi mạnh như vậy,vì sao không trực tiếp đánh vàothôn xóm, đitìm bản đồ di tích thượng cổ kia? Coi như bọn họ không chịu giaora,cácngươi cũng có thể bắt con tin uy hiếp Thôn trưởng, ép hắn giao bản đồ di tích thượng cổ rakhôngđược sao.

Lần này Tam ThốngLĩnhkiên quyết lắc đầu nói:

- Liênquantới chuyện này, ta khôngthể nói cho các ngươi biết, đương nhiên, nếu như các ngươi gia nhập chúngta, tự nhiên sẽ biết nguyên nhân,tadám khẳng định,lão đạicủa chúngtatuyệt đối sẽ khôngbạc đãi các ngươi.

- Nếunhư ngươi không nói chota vìsao không đánhthôn xóm này, ta sẽ không gia nhập vào các ngươi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Tam Thống Lĩnh nhíumày, dường nhưnhìn thấu ThạchTrung Ngọc căn bản khôngmuốn gia nhập vào bọn họ, hừ lạnhmột tiếng:

- Vậy ngươi đi chếtđi.

Trên bầu trời, vô số chiến phủ bắt đầu hànhđộng,bay vềphía mọi

người.

Xong, trong lòng Thạch TrungNgọc hơi hồi hộpmột chút,vừarồi giốngnhư có chút đắc ý vong hình, dĩ nhiên quên mất bâygiờ bị vô số chiến phủ bao vây, Vạn KiếmQuyết đángchết, cómộtvạn chiến phủ hay không Thạch Trung Ngọc không biết, thế nhưnghơn một nghìn là cóthểkhẳngđịnh.

Chỉ cần những chiến phủ này, mỗi cái tùy tiệnđánhra mấy điểm thương tổn, Thạch Trung Ngọc cũngsẽ rắm,ngaycả hắn cũng đở không nổi, cáccô nươngcó thể gánh nổi sao?Thạch Trung Ngọc thật muốn tát mình một cái, làm sao lạicó thể miệng tiện như thế? Chẳng lẽ không biết miệngtiện là phải trả giáthật lớn sao?

Hiệntại Thạch Trung Ngọc rất muốn khóc, vốn đangtrôngcậy vào nhanh chóng đạt tới cấp 40, sau đóchuyểnchức lần hai,đi tham gia đại hội luận võ, nhưng không nghĩ đến, bởi vì miệng tiệnnói một câu ngungốc,đưa tới ngày hôm nay phải chết ở chỗnày.

Nếu nhưchỉ một người hắn, vậycòn tốtmột chút, nhưng bây giờ nămcô nương trongphòng làm việcHinh Vũđềuở chỗ này,làm cho Thạch TrungNgọc có chútxấu hổ, lại phải liên lụycác nàng cùng chết.

Mấyngàn chiến phủtiếp cận mọi ngườithậtnhanh,sắcmặt Thạch Trung Ngọc càng ngày càng khócoi, sớm biết nên cùng Tam Thống Lĩnh nói nhảm một chút, để các cô nương rời khỏi nơi này trước, khôngnghĩ tớicuối cùng lạinhư vậy.

Thời điểm chiến phủ sắp tới trước mặt mọi người, bỗng nhiên Thạch Trung Ngọc chứng kiến trướcmắt mình xuất hiện một bình chướng,bao bọcđám đông lại,sau đónhững chiến phủ kia điên cuồng rơi vào trên bình chướng, tầng bình chướng này dĩ nhiênở trướcmặt mấy ngàn thanh chiến phủ không chútsứt mẻ, nhận lấy chiến phủ tànphá.

Rất nhanh, toàn bộchiến phủ rơi hết, lúcnày tầng bình chướng giống nhưthủytinh bỗng nhiên nứtra, hóathành bột phấn,theo gió tiêutan.

- Như Nguyệt tỷ, đây chínhlà kếtgiới Tuyệt Đối PhòngNgựsao?

Thậtlợi hại, nhiềubúa như vậy cũng có thể chống đỡ được.

DươngTử hưng phấnnói.

CơNhư Nguyệtkém chút khóc lên, chán nảnnói:

- Quyển trụcnày, lúcđầuta dự định lưu đến về saugiết Boss mãn cấp lại dùng, không nghĩ tới lạidùng ở trên người một Bạch Ngân Boss mới cấp 44, thiệtthòi lớn.

- Tuyệt Đối PhòngNgự gì?Sao takhông nghecác ngươinói qua?

Thạch Trung Ngọc nghi ngờ hỏi.

Tuyết Sương Yên lườm hắn một cái nói:

- Chính là mấyngày hôm trước ngươivàDươngTử ở trong giáo đường,NhưNguyệt tỷ và chúng ta cũng làm nhiệmvụ, quest thưởng chính làquyển trụcTuyệtĐối PhòngNgự, trong năm giây miễn dịch bất luận công kích gì. Tanhớ đượcdườngnhưđãnói cho ngươi, bất quá lúc đó ngươi khôngchút lưu ý.

Thạch Trung Ngọc có chútbuồn bực, vật ngưu bức như vậy,thế mà lãotử lại không chú ý? Ai, thật bi kịch.

Cách đókhôngxa, Tam ThốngLĩnh phunra một búng máu, mắt trợn tròn,hắn căn bản không nghĩ tới trên thế giới lạicó người trúng một chiêu này lại còn không chết.

- Chúng ta nhanh chạy đi,nếu nhưthổ phỉ đáng chếtnày dùng Vạn Kiếm Quyết lần nữamà nói, chúng ta cũng không có quyểntrục Tuyệt Đối PhòngNgự thứ haia.

Hướng Lam nói.

Cơ Như Nguyệt lắcđầu nói:

- Không cókhảnăng, loại kỹ năngcấpbậc này khôngphải một Bạch NgânBoss nho nhỏcó thể sử dụng, chí ít đẳng cấp của hắn không thể dùng kỹ năng lợi hạinhưvậy, có thể làvì thôi độngkịch tình, cho nên mới đểhắn sử dụng kỹnăngnày một lần,lẽ nàongươi không thấy hắnđã hộc máu sao?

Thạch TrungNgọc nghe Cơ Như Nguyệt nói nhưvậy, biết Tam Thống Lĩnh đãnỏ mạnhhết đà, khôngcòn có gì phải sợ, lậptức khởi động Dã Man TrùngKích đụng tới.

Lúcđầu Thạch TrungNgọcdự định dùng Dã Man TrùngKích giatốc một chút mà thôi,Thạch Trung Ngọc đã biết lực lượng của mình căn bản kém Tam Thống Lĩnh, thếnhưng thời điểmDãMan Trùng Kích va chạm vào Tam Thống Lĩnh, dĩ nhiên đụngbay đối phương.

Thạch Trung Ngọc nhìnTam Thống Lĩnhbị chấn ra xahơn năммét, trong lòng buồnbực,đâylà tình huốnggì?ThạchTrung Ngọc dá m khẳng định, coi nhưhiện tại mìnhđi đụng các cô nương lực lượng kém xa, cũng đụng không ra xanhưvậy, huốngchi là TamThống Lĩnh lực lượng còn cao hơn Thạch Trung Ngọc?

-Thổ phỉ nàyquảnhiên không được,ngaycảđại thúc cũng đánh không lại, bọn tỷ muội, nhanh lên, giếtchết thổ phỉ này, làmrơi đồ.

DươngTử hưng phấnnói.

Thạch Trung Ngọc nhấtthời lệ rơi đầy mặt,Dương Tử nói, thật sự làlàm chohắnquá lúng túng, cái gì gọi làngaycả lão tử cũng đánh không lại? Nói thật giốngnhưlão tử rất nhỏ yếu vậy, Thạch Trung Ngọc thấy cáccô nương cũng định qua đây công kích, lập tức chuẩnbịsẵn sàng kéocừu hận.

Chạy đếnbên người Tam ThốngLĩnh, Thạch TrungNgọc đánh ra một cáiHạ Kích, đâmvào trên đầu Tam Thống Lĩnh, -6243, nhược điểm công kích, gấpba thương tổn.

Thạch Trung Ngọc ngốc nhìn mình đánhra thương tổn, có vẻnhư dù là gấp ba thương tổn, cũng không xuất hiện thương tổncao như vậya? Chẳng lẽ nhân phẩmcủa lão tử tốt ra bạo kích? Không có khả năng, nếu như xuất hiện bạo kích, chắclà chữsốmàu đỏ, mới vừa rồi không phải màu đỏ.

- Nhanh dành thời gian công kích, đừng ngây người, trong vòng năm phút,Tam Thống Lĩnhhoàn toàn mấtđi lực phòng ngự, lựccông kích giảm phân nửa.

CơNhư Nguyệt hô.

Tà phong

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thạch TrungNgọc nhìntrạng thái của đối phương, quả nhiênlà như vậy, ThạchTrung Ngọc cườiha ha, trong vòng nămphút hoàntoàn không có lựcphòng ngự,lựccông kíchgiảm phân nửa, cái này khác nàomuốn chết chứ.

Lúc này Tam Thống Lĩnh đã đứnglên, chiến phủ giơ thật cao, chuẩnbị chém vàotrênngườiThạch Trung Ngọc,Thạch TrungNgọc cười hắc hắc, giang hai cánhtay, lồng ngực hoàn toàn bại lộở trong phạmvi công kíchcủa đối phương, cho đối phương tận tìnhcông kích.

Động tácnày của Thạch TrungNgọcthật sự là quá kiêu ngạo, làm cho Tam Thống Lĩnhcực kỳ bất mãn, cắn răngmột cái, chiến phủ hung hănghạ xuống, bổ vàongực Thạch Trung Ngọc,-532.

Thạch Trung Ngọc vỗvỗ lồng ngực của mình,khinh thường nói:

- Ngươi chưaăncơm sao? Dùng chút lực được không? Đánhgiống như cùlét, đúng là đàn bà.

Tam Thống Lĩnh kém chút bị ThạchTrung Ngọclàm tức giận phun ramột ngụm máu, phẫnnộ lần nữa chém vào trên người Thạch Trung Ngọc, nhưng lần này ngay cả 500 thươngtổn cũng không đánh ra,TamThốngLĩnh kém chút khóc lên, Thạch TrungNgọc thật sự là quá ghê tởm, thừa dịp hiện tạilựccông kích của hắn giảm mạnh,cư nhiên khiêu khích hắn nhưthế.

Thạch Trung Ngọc cười ha ha nói:

- Lực côngkíchcủa ngươithật sựlà quá kém,để lãotử dạy ngươi, cái gì mớigọi là côngkích.

- Oanh Thành Nhất Kích.

Thạch Trung Ngọc hét lớn một tiếng.

Oanh Thành Nhất Kíchvốnlà kỹ năng côngkích đơn thểmạnh nhất của ThạchTrung Ngọc, hiện tại Tam ThốngLĩnh hoàn toàn khôngcó lực phòng ngự,bị chiêu này oanh trúng, muốn khôngói máu cũng khó khăn, côngkích lấygầnbảy ngànthươngtổn.

-Haha, không nghĩ tới lão tử cũng cómột ngày có thể đánhra thương tổncao như vậy, lãotửthật sự là quáhạnh phúc.

Thạch TrungNgọc vừa cười vừanói.

Cơ Như Nguyệt tứcgiận nói:

- Ngươi có thể bắt chặt thời gian côngkích khônghả? Hiệntại chỉ còn lạicó bốn phút, thế nhưng HPcủa hắncòn cómấy trăm ngàn kia kìa.

ThạchTrung Ngọc cũng biết hiệntạikhôngthể chơi, dùng tốcđộ giải quyết đối phương mới là vương đạo, cùng cáccô nương liên thủ, các loại kỹ năng bừabộn ném loạn, trong lúc nhất thời, Tam Thống Lĩnh bị ngượccực kỳ thảm, không ngừng bị người chém, mà công kích đánh vào trên ngườiThạch Trung Ngọclại căn bảnđánh không rabao nhiêu thương tổn, thậmchí TamThống Lĩnhđánh vào trên ngườiTuyết Sương Yên cũng không thể tạo thành thương tổn quá cao.

-Các ngươi đừngquá kiêu ngạo, lão tửsẽtrở về báo thù.

TamThống Lĩnh nói.

Thạch Trung Ngọc khinh thường nói:

- Lẽ nào ngươi nghĩhôm nayngươicòn có thể sống được trở về sao?

- Hừ.

Tam Thống Lĩnh tức giận hừmột tiếng, sau đónhanhchân chạy.

Mớivừa đi chưa được hai bước, bỗng nhiên cảmgiác dưới chân bị vậtgìquấn lấy, cúiđầu nhìn, chỉ thấy một ítdây leokhôngbiết lúc nào xuất hiệnở dưới chân,quấnchặt lấy cả người, cănbản làkhông thể động đậy.

Cơ Như Nguyệt nói:

- Nếunhư đểcho ngươi chạy, chúng ta cũngkhông cần lăn lộn.

ThạchTrungNgọc giơ ngóntay cái lên nói:

- Vậy mớitốtchứ, làm rất tốt.

Mấy người tiếptục công kích,lúc này HP của Tam ThốngLĩnh chỉ c òn lạihơn mộtvạn điểm,thế nhưng thời gian suyyếu của hắnchỉ còn lại không đến ba mươi giây.

Thạch Trung Ngọc không chút khẩn trương, chỉ cầnngười ở nơi này, mỗi người đều phóng xuất một kỹ năng, hắn liền xong đời, hiện tại đánh Boss hoàn toàn khôngcólựcphòng ngự a, sẽ giống như giết quái cấp1ở TânThủthôn.

Lúc này, dựa theođạo lý mà nói, Tam ThốngLĩnhhẳnrất kinhhoảng mớiđúng, nhưng ởdướiánh mắtkinh ngạc củamọi người, Tam Thống Lĩnh cườiha ha nói:

- Chẳng lẽ các ngươi thựcchorằng ngày hôm nay có thể giết ta sao?

Thạch Trung Ngọc khinh thường đánh ramột cáiOanh Thành Nhất Kích, nhất thời HP của TamThống Lĩnh giảm mạnhđến chỉ cònlại năămnghìn,Thạch TrungNgọc nói:

- Lẽnào ngươi chorằngta không thể lưu ngươilại?

Tam ThốngLĩnh biến sắc,bất quávẫn nói:

- Tadám nói, ngươi tuyệt đối không giết chết đượcta.

- *, chết đến nơi còn mạnh miệng, xemlão tửgiết ngươi.

Thạch Trung Ngọcnói.

Khởiđộng Lực PháchHoa Sơn, nhảylên thật cao, chuẩn bị một chiêu giết chết tôn tử cànrỡ này.

Nhưng thờiđiểm Thạch Trung Ngọc bắt đầu công kích, ngoài ý muốnphát sinh, chu vi bỗngnhiên nhấclên cuồngphong, Thạch Trung Ngọcbị thổi bay,mà cáccô nương thả racông kích, dĩ nhiên cũngbịtrận gió nàythổi đi, thậtsự là quá tà môn.

Thạch Trung Ngọc buồnbực từ dướiđất bò dậy, nhìn chung quanh một chút, dường nhưkhông có viện binh gì a, vậy trậngió vừa nãy là chuyện gì xảy ra? Thạch Trung Ngọc không tin tưởng loạiđịa phươngnày sẽ tự nhiên sảnsinh ragió mãnh liệtnhư vậy, nếu quả thật tự nhiên hình thànhgió mãnh liệt nhưvậy,thôn xómkia đã sớm tiêu thất,nơi nào sẽ sống sótđến bây giờ?

- Ha ha, các ngươi không phải nói muốn giết ta sao?Tớia,tiếp tục công kíchta.

Tam Thống Lĩnh pháchlốihô.

Thạch Trung Ngọc hừ một tiếng, trên TrảmMã Đaoxuấthiện một tầngquang mang, sau đó bỏ về phía Tam Thống Lĩnh, kỹ năng phi đao kích hoạt,thẳng đếntrên người TamThống Lĩnh, hiện tạitrạng thái suy yếu của Tam Thống Lĩnh còn không có hoàn toàn biến mất, nếu như trúng chiêu này vẫn sẽ chết.

Nhưnglàm chomọi người giật mình là, tà phonglại xuấthiện, phi đao của Thạch Trung Ngọc bị thổi tan.

Mọi người thất kinh, một lần có thể nói ngoàiý muốn, hailầnkhả năng không phải ngoài ý muốn đơn giản như vậy.

-Là người nào? Lănra đây cho lão tử,có gan đừnglén lén lút lút.

Thạch Trung Ngọcla lớn.

Xung quanh mộtchút thanh âm cũng không có, vẫn trầmtĩnh trước sau như một.

- *,dám làm không dám chịu,cóganlăn ra đây cho lão tử, nếu như

không dám, vậy đừng ngănlãotử làm việc.

Thạch TrungNgọc tiếp tục hô.

Hôxong, ThạchTrung Ngọckhởiđộng Dã Man Trùng Kích, dự định t rước tiên đụngngất cháu trai này lại nói, thế nhưng Thạch Trung Ngọccách Tam Thống Lĩnh còn khoảng ba mét, lại bị cuồng phong thổi bay.

ThạchTrung Ngọc buồnbực nằm trênmặtđất, không tiếp tụcbò dậy, trò chơi đáng chết này, Thạch TrungNgọcđãkhông còn tâm tình tiếp tục,hắncảm giác,mình phảngphất như quâncờbịngười tùy tiện đùa bỡn, hết thảy đều bị người điều khiển, loạicảm giác này làm chohắnrấtkhó chịu.

Tam ThốngLĩnh ngửa mặtlên trời cườilớnly khai, cáccônương thấy Thạch TrungNgọc căn bản không cóý tứ ngăn trở,cũngkhông có xuất thủ, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Tam ThốngLĩnh pháchlối ly khai.

Qua nửa ngày, Thạch Trung Ngọctừ dưới đấtngồi dậy, các cô nương hỏi.

- Vậy bâygiờ phải làm sao? Nhiệm vụ của ngươihoàn thành chưa?

Đánh đố

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

- Làm sao có thể hoàn thành, ai, thật không biết nhiệmvụ quỷ quái này rốt cuộc phải làm như thế nào, đối phươnggiết cũng giết không chết, làm sao còn hoàn thành nhiệm vụ? Mới vừa rồi nếu là Tam Thống Lĩnh, như vậy phía trênchí ít còn có hai con Boss, phiền a.

-Vào trong thôn xem trước một chút đi.

CơNhư Nguyệt nói.

ThạchTrung Ngọc gật đầu, mọingườivề tớitrong thôn, cácthôn dân cũng không biết bênngoài xảy ra chuyện gì,bọn họ chỉ biết Thạch Trung Ngọcđã giết tất cả thổ phỉ, còn Tam Thống Lĩnh chẳngbiếtđi đâu,bọn họ cũngchỉ cho rằng đã chạy trốn.

-Các vị, mời ở lại trong thôn chúngtaăn bữa cơmrau dưa.

Thôn trưởng thành khẩn nói.

Nếu quả thật giếtđược Tam Thống Lĩnh, Thạch Trung Ngọcđương nhiên sẽ ở lạichỗnày ăn cơm, nhưng bây giờ hắn hổ thẹn,căn bản không có giết chết đối phương, còn để đối phương phách lốirời đi, hiện tại nơi nào còn không thấy ngại lưu lạiăn cơm?

ThạchTrung Ngọccười khổnói:

-Chúng ta còn có chútsự tình, đi trước một bước.

Thôn trưởng cùng các thôn dân nhấtthời khẩn trương, Thôn trưởng thận trọng nói:

- Đại nhân, tuy lần này ngài đuổi chạy thổ phỉ, thế nhưng trong núi còn có rất nhiều thổ phỉ, ngài khôngthể đi như thế a.

ThạchTrung Ngọc nhìn các cô nương,lần nàynhiệm vụthật quỷdị, một TamThống Lĩnh nho nhỏ cũng mạnh mẻnhưvậy, giết không chết, haicon Bosscòn lạiphải lợi hại hơn mớiđúng, nếu nhưlại đi sơn trại,chỉsợ sẽ cóchút nguyhiểm,khôngcẩnthận sẽtoàn quân bị diệt.

Chứng kiến Thạch Trung Ngọc và các cô nương khôngnói,các thôn dân vội vã quỳxuốngnói:

- Đại nhân, van xin ngài, cứu lấy thôn xómchúngta đi.

Thôntrưởng cũng quỳ xuống, lãolệtung hoành nói:

- Đại nhân, xin cứulấy chúng ta, ta biếtthôn xóm chúng ta rất nghèo, không cầm rađượcvật gìđểbáo đáp ngài, thế nhưng...

Thôn trưởng tronglúc nhất thời căn bản khôngnghĩ ralấy cáigì khuyên Thạch TrungNgọccứu bọnhọ.

- Các ngươi đều đứng lên đi, bây giờ chúngta đi sơn trạicủa thổ phỉ.

HướngLâm nói.

Hướng Lâm nói xong, các cônương cũng nói:

- Yên tâm đi, nếunhư không tiêu diệtsạch thổ phỉ ở nơi này, chúng tasẽkhông trởvề.

Thạch Trung Ngọcthở dài, nhữngcô nươngnày quá thiện lương, biết rõ độ khócủa nhiệmvụ rất cao,hơn nữacó thểsẽ không cóban thưởng gì,lại còn muốn đi làm nhiệmvụ này, bất quá ThạchTrung Ngọc rất hài lòng quyết định của cácnàng.

Nếunhư những nữ nhân này thực vì tư dục của mình,sợ ở thời điểmmấu chốtsắp đại hội luận võớt cấp,không để ý thôn trang này, đómớilà phiền phức, có nam nhân nào muốn nữ nhân của mìnhích kỷ như vậy.

Đi ra thôn xóm,Thạch Trung Ngọcmangtheo cáccô nương đi tới sơn trại.

- Nếu như chúngta gặplại TamThống Lĩnh, vẫn giết không chếthắn mà nói, nênlàmcái gìbây giờ?

Dương Tử hỏi.

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ nhún vai nói:

- Vậy cũng không có biện pháp, chỉ có thểrút lui.

-Đókhông phải công dãtràng sao, vậy chúngta đi còn cóý nghĩagì?

DươngTử chánnản nói.

Hướng Lam nói:

- Hẳn sẽ không xuất hiện loại tình huốngđó? Mới vừa rồi có thể là vì thôi động kịch tình, mớilàm ra tình huống như vậy, hơn nữa mới vừa rồi rõ ràng là có ngoạinhân hỗ trợ, tuyệtđối không thểnào làbản lãnh của Tam Thống Lĩnh kia. Chúngta còn có hi vọng.

- Vậy có phải trên người TamThống Lĩnh kiacó pháp bảo gì, cho nên mới không bị chúngtacông kích hay không?

DươngTử hỏi.

- Vô nghĩa.

ThạchTrungNgọckhinh thường nói:

- Nếu như trên ngườitên kiacópháp bảo,lúc trướccòn có thể bịlãotử đánh thảm như vậy? Thật không biếtcháu trai nào đang giúp hắn, nhiệmvụ đáng chết, thật quá phiền phức, nếunhư lần này quest thưởng không tốtmà nói, lão tử nhấtđịnh lừanữnhicủa Tiếu Sơn lên giường.

Các cô nương đồng thờitrừng mắt, Hướng Lâm nói:

- Vậy ngươiđi lừa nànga, chúng ta không tin ngươi có bản lãnhnày, Tiếu Hàm làthiên kim đại tiểuthư, chẳnglẽ cònsẽ đi cùng ngươi? Ngươicoi nàng là kẻ ngu sisao?

Trong lòngThạch Trung Ngọccười thầm,nha đầu kia đã quyếtđịnh

theo lão tử, hơn nữa Tiếu Sơn cũng đồng ý.

- Vậychúng tađánhcuộcđi? Nếunhư tacóthể gạt TiếuHàm tới làm sủng vật, các ngươimỗingười đều hôn ta mộtcái, như thế nào?

Thạch TrungNgọccười gian hỏi.

-Tốt,ta đánhcuộc, vậy ngươithua phảilàm sao?

HướngLâm hỏi.

Thạch Trung Ngọccười cười nói:

- Tùy tiện, ngươi muốn ta thế nào,ta liền như thế ấy, bấtquá ngươi có thểđại biểumọi người sao? Mới vừa rồita nói làmỗi ngườiđều hônta một cái.

Hướng Lâm nói:

-Nếunhư ngươi khôngsợ Như Nguyệt tỷ nổi máu ghen mànói, ta không ngại.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc mừng thầm, CơNhư Nguyệt đại khái sẽ khôngngại,kỳ thực Thạch Trung Ngọc muốn những cô nương này đềuhôn hắn một cái, chỉ có Hướng Lam có chút trắc trở, những ngườikhác đều rấtdễdàng giải quyết, hiện tại mục đích của Thạch Trung Ngọclà làm cho Hướng Lam ở trước mặttất cả mọi ngườihôn hắn, mớicó thểtrợ giúp cải thiệnquanhệ giữa hai người.

Hiệntại Hướng Lam đối với hắn vẫnkhôngnóng khônglạnh, cảm giác nhưvậylàm cho Thạch Trung Ngọc cựckỳ khôngđược tự nhiên, dường nhưtừbằng hữu thân thiết biến thành bằng hữu bình thường, loại cảm giác này cực kỳ khóchịu.

CơNhưNguyệt nhún vai nói:

-Ta khôngngại, chính các ngươixửlý.

Thạch Trung Ngọcnhìnvề phía những người kháchỏi.

-Như thếnào đây?Có đánh cuộc hay không?

Dương Tử hưng phấn nói:

- Ta đồng ý, đại thúc, lần nàyngươi thua định rồi,tanhất định sẽ làm cho ngươi đẹp mắt.

Tuyết Sương Yên và Thạch Trung Ngọcquan hệcũngchỉ kém bước cuối cùng,nên không ngại gì cả, còn lại cũngchỉ cóHướngLam.

Hướng Lam chứng kiến tấtcả mọi người đưa ánh mắt phóng tới trênngười mình, có chút không đượctự nhiên, đồng thời lại có chút do dự, đến cùng cónên đổước haykhông? Chứng kiến Thạch Trung Ngọc tự tin như vậy, dường nhưrất cónắm chặt,lẽ nào thua thật phảihôn hắn một cái?

HướngLâmlôikéo Hướng Lam nói:

- Tỷ,ngươi dodự cái gì? Nhanh đồngý a, lần này hắnnhất địnhlà thua, hắn nói nếunhư hắn thua, thì tùychúng ta xử lý, chúngta liền phạt hắnmỗi ngày rửa chén,giặt quần áo, lau nhà,quét tước gian phòng, thậttốta.

Thạch Trung Ngọc đổ mồhôi,nha đầu kiacó ý tứ gì?Định biếnlãotử thành người hầu sao?Quá không cho mặtmũi? Lão tử là nam nhân duy nhất trong phòng làmviệc, dĩ nhiên bắt lão tửđi làm những vi ệc làmcủa nữ nhân...

- Tốt, ta đồng ý.

Hướng Lam do dựmãi, cuối cùng vẫn đồng ý, dựđịnh cùng đám nữ nhân này điên một lần.

Giết vào sơn trại

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắcnói:

- Vậy cácngươi chờ thua đi,đi,trước hoàn thànhnhiệmvụ lại nói.

- Đại thúc,ta chờ ngươi quétdọn nhà cửa a.

Dương Tử cười hì hì nói.

Thạch TrungNgọc tứcgiậncốc đầu Dương Tử mộtcái nói:

- Đừng có nằm mộng,loại chuyện như vậy là khôngcó khả năng phát sinh,ngươi dẹpýniệmnày đi.

DươngTử xoa xoađầu mình nói:

-Đại thúc, đừng đánh đầu ta,sẽ đầnđấy.

...

Mọi người một đường cười đùa đi tới, rất nhanh thì đến sơn trại củathổ phỉ.

Thạch Trung Ngọc nhìn bốnthủvệ TinhAnhở ngoài cổng, hỏi.

- Chúngta là kéo những thổ phỉ này qua, từng cái từng cái giết, hay xông lêncùng nhau giết?

-Vì hiệusuất, đương nhiên là cùngnhauxônglên giết, bốn cái này chẳng qua là Tinh Anh mà thôi, cũng không phải Boss,tuy giết khá phiền toái, nhưng lại không phải đánh không lại.

Tuyết Sương Yên nói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, triệu hồira Đích Lô và TrầmBích, cùng Đích Lôdẫn đầu xôngtới.

Quái vật tinh anh, căn bản khônglàmkhó đượcnhữngcônương này, Thạch Trung Ngọc cũng không lo lắng chocác nàng, hếtsứcchuyên chú giết thổphỉ tinh anh.

Sáu ngườicộng thêm Trầm Bích vàĐích Lô, vừa đúng támcái, đối phương bất quámớibốn cái, bình quân haingười giết một cái,như vậy có khókhăn sao? Rất thoảimái đã đột pháđạophòng tuyến này, Thạch TrungNgọc nhặtlên trangbị, sau đó đi vào trongsơn trại.

Mấy ngày trước ThạchTrung Ngọcđã tớinơi đâymột lần,mặc dù không nói rõ như lòng bàn tay, thếnhưng cũngcoi nhưhiểu khá rõ, đối phó một vài thổ phỉđến đây cản trở, một bên thâm nhậpvào sâu, rất nhanh, Thạch Trung Ngọc mangtheo cáccô nươngđi tới phòng khách chính.

Thạch TrungNgọccùngcác cô nương đứngở bên ngoàiphòng khách chính, Thạch TrungNgọcnói:

- Nơi này chínhlà phòng khách chính,bên trong có thể sẽ có Boss, còn mộtcái,hai cáihay ba cái,vậy thìkhông thể biết, có nên đi vào hay không?

Các cônương gật đầu, Tuyết Sương Yên nhàn nhạt nói:

- Nếu đã tới, nàocó đạo lý không vào?

Các cô nương đều tỏ thái độ,Thạch Trung Ngọc đá baycửa, cửa bị đá văng,trongđại sảnh nguyên bản đang uốngrượu ăn thịt, tràn đầy ồn ào náo động nhấtthời lặngngắt nhưtờ, nhìn mấy người xa lạ này.

Thạch Trung Ngọccùng các cô nương thấyTam Thống Lĩnh đang ngồi ở phía trên nhất.

Tam Thống Lĩnh nhìn thấy Thạch Trung Ngọc cùng các cô nương, không khỏi biến sắc, bất quá chứng kiến trongđại sảnh có gầntrăm người ăn thịt uống rượu liềnkhông sợ,tụ tập ở chỗnàyđều là thổ phỉ tinhanh,làm sao có thể không đối phó được mấy ngườinày chứ?

- Lên, làm thịt mấy tênnày cho ta.

Tam Thống Lĩnhhô.

Thạch Trung Ngọclập tức nói:

- Chạy mau.

Nói xong, Thạch Trung Ngọcdẫn đầu bỏ chạy, mới vừa rồi thô sơ giản lượcnhìnmột chút, thấyđều là thổ phỉtinh anh, nơi nào còn dám ngừnglại ởchỗ này? Hắn cũng không có tự đại đếnchorằng lấy thực lực của mấy người bọn họ, có thể đối phó nhiềuthổ phỉ tinh anh nhưvậy.

Các cô nươngcũng không ngốc, ngay lập tức theo Thạch Trung Ngọc bỏ chạy,nhiều thổ phỉ nhưvậy, đừng nói cấpbậc TinhAnh, coi như chỉ là thổphỉ bình thường,cũnglà cựckỳ phiền toái, cửa phòng khách rộng chừnghơn ba thước,không giốngcửa thôn, Thạch Trung Ngọc căn bản không có khả năng chống đỡ được lỗ hổng lớn như vậy.

Trừ khi đểcho Đích Lô dùng thân thểdài hơn hai thước, hoành ngăn trước cửa, phối hợp Thạch Trung Ngọc ngượclạicóthể miễn cưỡng ngăn chặn thổ phỉ.

Thế nhưng nhưvậy, phạm vi Đích Lô bị công kíchsẽ lớn hơnrất nhiều, bị nhiều thổ phỉtinh anh không ngừng côngkích, coi như Hướng Lâm không ngừng trị liệu cũng cứu không đượcĐích Lô, khôngkéo được baolâu,rất nhanhsẽ chết.

Tình huống hiện tại chỉcó thể chạy trốn, đây mớilà phương pháp duy nhất,nhưngởtrong sơn trại này, đám người Thạch Trung Ngọc hoàntoànkhôngcó bấtkỳưu thế, luận địa hình, Thạch Trung Ngọc mới đến hailần,chẳng lẽ còn quen thuộc hơn thổphỉ sao?

Nhân số,đám người Thạch T rung Ngọc kém xa thổ phỉ, thiênthời, vậythìcàng không cần nói chuyện,hoàn toànchính làvônghĩa.

Thiên thời, địalợi, nhân hòa, khôngcó chiếm giữcái gì cả, có thể không bi kịch sao.

Thạch Trung Ngọc vừa chạyvừa nói:

- Mới vừarồi nghe ta không sai a,rõ ràng nên tránh đi, nếu nhưdựa

theocác ngươi, có thể tránh né liền né tránh,vậy bây giờchính lànội ngoại giápcông,độkhó bỏ chạycàng lớn hơn.

Hướng Lam tức giậnnói:

- Đừng nói những thứ vôdụng kia, nhanh nghĩbiện pháp rời đi nơi này.

Thạch TrungNgọcbất đắc dĩ nói:

- Nào cóbiện pháp gì, hiện tạimaymắn duynhất là, Nhị Thống Lĩnh và Đại ThốngLĩnh không ở nơi này, bằng không tình cảnh của chúng tasẽ càng thêm nguy hiểm.

- ĐạiThống Lĩnhhoàntoàn chính xác không ở nơi đây,bấtquáta ở nơi đâynha.

Đột nhiênmộtđại hán chặn lối đi của đám người Thạch Trung Ngọc lại.

Thạch TrungNgọcnhìn thoáng quaphíasau, những thổ phỉ kia cũng đãgần đuổi tới, thựcsựlà trướccó langsau cóhổ, tìnhhuống cực kỳ phiền phức.

- Ta đingăn chặn ngườinày, các ngươi chạy mau.

Thạch TrungNgọc hô xong, lập tức khởi động Dã Man Trùng Kích, mặcdù biết muốnđụng choáng người này khả năngtương đối nhỏ, bất quáThạch Trung Ngọc vẫn nghĩavôphản cố khởi động kỹnăng này.

Thời điểmDã Man Trùng Kích đụngvàođối phương, ThạchTrung Ngọc ngay lậptứccảm giác được kỹ năng củamìnhcăn bản lay không được đối phương,Thạch TrungNgọclập tức làmra điều chỉnh, xoay người chuẩn bịđánh Oanh Thành Nhất Kích.

Thế nhưng Thạch Trung Ngọc mớivừaxoayngười lại, đôithiết chùy của đối phươngđã hung hăngnện ở bên hôngThạch Trung Ngọc.

-1532.

ThạchTrung Ngọckêuthảm mộttiếng:

- *, cái eođáng thương của ta.

- Đại thúc, ngươi không sao chứ?

DươngTử khẩn trươnghỏi, sauđó bắn ra một mũi tên giảmtốc.

Nhưngtên giảm tốc của Dương Tử khôngcótổn hạiđến Nhị Thống Lĩnh, chỉthấy thiếtchùy trong tay Nhị ThốngLĩnh nhẹ nhàng vung lên,liền đánh bay têngiảmtốcra ngoài, mọi ngườiđồng thờinhíu mày, NhịThống Lĩnh này cực kỳ không đơn giản.

Thạch Trung Ngọc đứnglên, còn chưa làm ra điều chỉnh, liền thấy thiết chùy xuất hiện ở trước mắt, Thạch TrungNgọcliều mạngnỗ lực né tránh, nhưngvẫnbị thiết chùy đậptrúng đầu, -4053, ra thương tổn nhược điểm.

Thạch Trung Ngọc nhìn mình còn sót lại mộtchút xíu HP, đau lòng a, thật không có thiên lý, Thạch Trung Ngọc cho tới bây giờcũng không nghĩtới,có một ngàysẽ bị Boss ngược, Thạch TrungNgọc vội vã ăn hồng dược, sau đó chuẩn bị đ ứng lên.

Nhị Thống Lĩnh cường hãn

DTV-EBOOK.COM.VN

Chứngkiến NhịThống Lĩnh lần nữa đánhtới,Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ không tốt, lập tức giơ Trảm Mã Đaotrong tay lênngăn cản đối phương công kích, thiết chùy hung hăng nệnở trên Trảm Mã Đao.

ThạchTrung Ngọcrất bất đắc dĩ, mặcdù như vậy cũng không được, lực lượng của hắn kém đối phương rất nhiều, thiết chùy đè nặng TrảmMã Đao, đập vào trên ngực ThạchTrung Ngọc, lậptứclại tổn thất 2000HP, nếu nhưmớivừa rồi không ăn hồng dược, hiện tại hắn có khảnăng xongđời.

Lăn khỏi chỗ,Thạch Trung Ngọctạmthời không dám tiếp tục dây dưavới đối phương, sau khi từ dưới đất bò dậy, trực tiếptuyển chọn chạy trốn, bọn thổ phỉ ở sau lưng đã tới rất gần, Thạch Trung Ngọc lậptức đuổitheocác cô nương, cũng không đểý NhịThống Lĩnh, có thể chạy thì chạya.

Bất quá thời điểmbỏ chạy,Thạch Trung Ngọc rốt cuộc tìm được nhược điểmcủaNhị ThốngLĩnh kia, đó chínhlà tốc độ, Thạch Trung Ngọcvẫn cho rằng tốc độ của mình căn bản không ra sao,không nghĩtớitốc độ của NhịThốngLĩnh còn chậmhơn nữa.

Thạch Trung Ngọc lập tứctự tinhơn, xem raNhị ThốngLĩnh này cũng không phải rấtkhó giết,tùy tiệntìm một người chơi chức nghiệpviễn trình, dùng đấu pháp chơidiềulà có thểgiết chết đối phương, bất quá Thạch TrungNgọcnghĩ đến mới vừa rồi Nhị Thống Lĩnhnhẹ nhàng dùng thiết chùyđở được vũ tiễn của DươngTử, xem ra dùng côngkíchxa giết hắn cũng tươngđối khó khăn.

Bỗng nhiênkỹ năng bị động Vọng Xuyêncảnhbáohắngặp nguy hiểm, Thạch Trung Ngọc không cầnsuy nghĩ,trực tiếp né tránh qua bên trái, hắn vừa mớilách người, vị trí vừađứng xuất hiệnmộtcái thiếtchùy.

Thiết chùy đập xuống đất, văng lên một ít đá vụn, nện ở trên

người hắn, đập đếnhắn kêu đau, Thạch Trung Ngọc thầmnghĩ may mắn, nếu như mới vừarồi không cóVọngXuyên cảnh báo tránh thoát, bị chính diện đập trúng, khả năng không chết cũng lưu lại nửa cái mạng, hơn nữa nhìn uylựcnày, rất có thể mang vàohiệu quả ngất xỉu.

Thạch TrungNgọc tiếp tục chạy trốn, rất nhanhthiết chùy lại đập tới, lầnnày Thạch TrungNgọcđã sớm chuẩn bị kỹ càng, khôngcó vội vàng như mới vừa rồi, dễ dàng tránhracông kích, nhưng Thạch TrungNgọc phát hiện, trênmặtđấtrõ ràng có một thiết chùy, vậy trê ntay Nhị ThốngLĩnh lấy đâu rathiết chùy.

Thạch TrungNgọc có chút hôn mê, chẳng lẽ thiếtchùy này là không hạn chế có thể ném loạn? Đồng thời thời điểmném ra ngoài, trong tay còncó thể tự động đổi mới một cái? Dựa vào, nếu như lãotửcó kỹ năng mạnh mẻ nhưvậy thì tốtbiếtbao nhiêu?

Cái thiếtchùynày chí ít cũng là Hoàng Kim cấp, nếunhưkhông hạn chế quét xuống mà nói,sau này lấy ra đi bán, vậy cònkhông sảng k hoái sao? Vềsaucông việc hàng ngày chínhlà ngàyngày ở nhà kiếm tiền.

- Đạithúc, nhanh lên, lúc trước chúng tagiết chết thổ phỉ dường nhưđã sắp đổimới.

Dương Tửla lớn.

Thạch Trung Ngọcsửng sốt, khôngthể nào, cáinhiệmvụ này còn để cho người làmhay không? Tại saocó thểnhư vậy chứ? Lúc đầu thời điểm giếtTam Thống Lĩnh, mấy lần gió to quỷdị đã làmcho Thạch TrungNgọc cảm thấy cựckỳ nhức đầu, sauđóbị gần trăm thổ phỉ tinh anh truy sát, sau đólại gặp Nhị Thống Lĩnh cườnghãn khônggì sánh được.

Bây giờ ngay cả trên đườngrangoàicũng bắt đầuđổi mới quáivật,cái này * nhất địnhchínhlà đang chơi người, ngườibình thường ở trước mặt Tam Thống Lĩnh cũng đãợ rắm, Thạch TrungNgọcvà các cô nương kiên trì tới đây, rốtcục phát hiện, cái nhiệm vụnày căn bản không phải cho người làm.

ThạchTrung Ngọc khởi động DãMan Trùng Kích,bắt đầu gia tăng

tốcđộlao về phía các cô nương, Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuốinhìnĐích Lô bịCơ NhưNguyệt và HướngLâm cười, nếu như lại lớn ĐíchLô một chút, chống đỡ sáu người cùng nhaucõimà nói,vậy thì càng hoàn mỹ, sẽ không để mình chạy vấtvả như vậy.

Bấtquámay mắnThạch Trung Ngọccó DãMan Trùng Kích,không những có thể giếtđịch, khôngnghĩ tới còncó thể dùngđể chạy trốn, Dương Tử và Tuyết Sương Yênmột cáiCung Tiễn Thủmột cáiĐạo Tặc,mẫn tiệp cao hơn ThạchTrung Ngọc không ít, mặcdù tốcđộ di động không bằng Thạch Trung Ngọc khởi động Dã ManTrùng Kích, nhưng chậmkhông được baonhiêu.

Cáccô nương xa xa vượt lên đầu, ThạchTrung Ngọc cũng đang từng điểm từng điểmđuổi kịp, đột nhiên phía trước Thạch Trung Ngọc hiện lênmột đạo bạch quang, một thổ phỉ xuất hiện, dọa Thạch Tru ng Ngọc giật mình, kémchút cho rằngNhị Thống Lĩnh cườnghãncòncókỹnăng di động trong nháymắt, trực tiếp chạy tới trước mặt hắn chặn đường.

Bất quá khi Thạch Trung Ngọc chứng kiến hìnhthểđối phương, mới thở phào nhẹ nhõm, đây chẳng qua là mộtthổ phỉbình thường màthôi.

Tiếp tục khởi động Dã Man TrùngKích, trực tiếp đụngbaygiahỏa mới trọng sinh kia, Thạch TrungNgọc đụng không được Boss, nhưng những quáivật phổ thông này vẫn có thể dễ dàng đánh ngã, Thạch Trung Ngọc phát hiện tâm lý mình rốt cục thăng bằng rất nhiều.

Rất nhanh,mọi người sắp rời khỏi sơntrại, Thạch Trung Ngọccó chút bậntâmnhững thổ phỉ nàycó thể truy sátra hay không, nhưvậy thật đúnglà rất phiền phức, không biết phải chạy đến lúc nào mới cóthể triệtđể bỏ rơi.

Bất quáhiện tại Thạch Trung Ngọclo lắnglà, sau khichạy mất, đám thổphỉnày có thể bởi vìbọn họđi trút giậnthôn xóm kia hay không, nếu như bởi vì bọn họ đến đây khiêu khích sơn trại,sauđóđưatới đám thổ phỉ này đột nhiên nổi điên,đi giết thôn xóm kia, như vậy lỗi của đám người Thạch TrungNgọcsẽto lắm.

Tuy nơi đây tất cả đềulàhư ảo, tất cả thôn dânđều chỉlà một đống

số liệu mà thôi, nhưng các nữ hài thiện lương nhất địnhsẽ cảm thấyáynáy.

Thạch TrungNgọcđang miên mansuy nghĩ, bỗng nhiên chứngkiến một đám thổ phỉ tinh anh từ trongđườngnhỏ giết ra,Thạch Trung Ngọc đoán chừng tốc độcủabọnhọ,phỏng chừng rất có thể sẽ ngăn ở trước mặt các cô nương.

Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ không tốt, thật khôngỗ là chiếm cứ địa lợi, mệkiếp, cư nhiên đitắt giết tới, thổ phỉ ở phía trước khoảng chừng có ba mươi,bốn mươi người, mà ở phía sau Thạch Trung Ngọc truy đuổi, khoảng chừng cũngcó ba mươi, bốn mươi người, tình huống hiện tại thực cựckỳ nguy hiểm,cư nhiêntiền hậu giáp kích.

Thạch Trung Ngọc thầm mắng TiếuSơn khốn kiếp,cư nhiên an bài cho hắn một nhiệmvụ*như thế, chẳnglẽ bởivì lão tửgạtnữnhi của hắn tới làm sủng vật, cho nên cố ý muốn lão tửchết một lần? Không đúng,rõ ràng là nhận nhiệm vụ trước khiđểcho Tiếu Hàm làm sủng vật, đếncùng TiếuSơn đang giởtrò quỷgì?

Các cô nương cũngnhìnthấy phíatrước tuôn ra nhóm lớn thổ phỉ tinh anh, đối mặt với nhiềuquáivật tinh anh hơnbốn mươi cấp như vậy, coi như phía sau không có ai giápcông đốiphó cũngkhó khăn, huống chi hiệntại căn bảnkhông có thờigian để cho các nàng từtừ chiến đấu.

Thoát hiểm

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Các cô nươngcó chút hốt hoảngnhìn thổphỉ tinhanh chen chúc đến, không khỏi dừng bước, không biết làm sao đứng ở nơi đó.

ThạchTrung Ngọc cách các nàng vốn không xa, cáccô nương ngừng lại, Thạch TrungNgọc liềnđến bên người.

-Đại thúc, bây giờ chúngta phải làm sao?

Dương Tửkhẩntrươnghỏi.

Thạch TrungNgọc nhìn mọi người,tuy các nàng không có đặt câu hỏigiốngnhư Dương Tử,bất quáđều khẩn trươngnhìn hắn, hiển nhiên đangchờ ThạchTrung Ngọc quyết định.

Trướccó lang,saucó hổ, tìnhhuống hiệntại đốivớiđám người Thạch Trung Ngọcvô cùng bất lợi, tình huốngquả thực có thể nói lên trời không đường xuống đấtkhông cửa, Thạch Trung Ngọc quyết định nhanh chóng nói:

- Đánh ra,nếu nhưkhông nhanhchạy đi, rất nhanhhai con Boss kia sẽ đuổi tới, còncó lão đại thần bí khôngbiết lúc nào sẽ xuất hiện, nếu nhưbâygiờkhông đi liền xong đời.

Nói xong, Thạch Trung Ngọc vọt tới trước mặt, cáccô nương nhìn thấy Thạch Trung Ngọc xông tới, cũng vộivàng theo sátphíasau, thời điểm tiếp cận đámthổ phỉ tinh anh, Thạch Trung Ngọc vàĐích Lô đồngthời khởi động Dã Man Trùng Kích.

Mặc dùthổ phỉ tinh anh lợi hại hơn thổ phỉ thông thường khôngít, thếnhưng ThạchTrung Ngọc vẫn có thể đụng bay, chỉ bất quámột lầncóthể đụngbao nhiêu cáiđólà vấn đề, mỗilần đánhtới quái vật, tốc độsẽ giảm bớt một ít, đến tiếp sau lực lượng khôngđủ, Thạch Trung Ngọc thật không thể xác địnhmình có thể xôra một con đường hay không.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc và Đích Lônhảyvào bầy thổ phỉ, đụng bay mấy tên đi đầu, nhưng số lượng thổphỉ thật sựlà nhiều lắm, Thạch Trung Ngọcchỉ đụng bayba bốnthổ phỉ đãbị cưỡng chế dừng lại, Đích Lô tốthơn Thạch TrungNgọc một chút,đụng baynăm thổ phỉ.

Nhưng như vậy còn chưa đủ, nhưtrước không thể triệtđể đụng vỡ đámthổ phỉ này, may mắn Thạch Trung Ngọc đã sớm đoán được sẽ gặp phải loạikết quả này, trướcgiờ lệnh ĐíchLô khởi động Địa Thứ.

ĐíchLô nâng haivó lên thật cao, hung hăng nệnở trên mặt đất, đáng tiếclàm trễ nãikhôngítthời gian,bị đám thổ phỉnày chém bảytám đao, maymắnkỹ năng của Đích Lôkhông cóbịcắt đứt, bằng khôngsẽ hữutử vôsinh.

Tuy bị người chém bảy tám đao, nhưnghiệu quả vẫn rất lý tưởng, trong phương viên mườithước, hết thảythổ phỉ đềubị ngấtxỉu, ThạchTrung Ngọc lập tức mang theo các cô nươngrời đi, chờđám người Thạch Trung Ngọc đi vòng quahết, những thổ phỉ này mới từtrong ngấtxỉu tỉnh lại.

Nhìn đám thổphỉkia kinhngạc phẫn nộ, Thạch Trung Ngọcđắc ý cườicười, khôngnghĩ tới vận khícủalão tử tốt đếnnhưvậy,tình huống nguyhiểmthếkia vẫn cóthể thành công sống sót, người bình thường cóthể có khả năng nàysao?

Bọn thổ phỉ lại tiếp tục điên cuồng đuổi tới, bấtquá đáng tiếc, đại cụcđã định, cửa sơn trại đang ở phíatrước không xa, mà những thổ phỉ này đuổi cũngkhôngkịp bọnhọ, chỉcóthểtrơ mắtnhìn đám người Thạch Trung Ngọc ly khai.

Sau khi từ trong sơn trại đira, mọi người nhìnthấyđám thổ phỉ kia khôngcóđuổi theo, nhất thờithở phào nhẹ nhõm.

Hướng Lâm vỗ vỗbộ ngực, chưa tỉnh hồnnói:

- Mới vừa rồi thật sự làquá nguy hiểm, thiếu chút nữa thì chếtở bên trong, nếu như khôngphải ĐíchLô mà nói, ngày hôm nay chúng taliền toàn quân bị diệt, toàn bộđều trởvềcấp 38.

Thạch Trung Ngọc giả vờ tội nghiệp nói:

- Nói giống nhưchỉ có công lao của ĐíchLô vậy?Tacũng có phần.

Hướng Lamlườm hắn một cái nói:

- Ngươiqua một bên hónggióđi, đồng dạng làDã Man Trùng Kích, vì sao Đích Lô đụngnhiều hơn ngươi?

Thạch Trung Ngọcbuồn bực nói:

- Đẳng cấp của nócao hơn ta, nếu nhưđẳngcấpgiống như ta, nó có thểđụng nhiềuhơn ta sao?

Mọi người căn bản không đểý tới ThạchTrungNgọc, Cơ Như Nguyệtkỳ quáinhìn Dương Tử hỏi.

-A Tử,sao cảm giácdườngnhư biểu tình củangươicựckỳhưng phấn vậy?

Dương Tử đương nhiên nói:

- Đươngnhiên hưng phấn, lẽ nàocác ngươi không cảm thấy mới vừa rồi th ật sự rất kích thích sao? Ta lần đầu tiên bị hơn 100 người đuổi theo chém a.

ThạchTrung Ngọc không kháchkhí cốc đầu nàng một cái:

- Hưng phấn cái rắm, bị hơn 100 người đuổi theo chémchơi rất vui sao?Cáinày * là liều mạng, nếu như mớivừarồi lại trễ một chút, ngươi thật sự hữu tửvô sinh.

DươngTử che đầu nhỏ, bất mãnnói:

- Đại thúc, tađã nói rất nhiềulần, không cho phép lại đánhđầu của ta, sẽ đánh đần, còn nữa, mới vừa rồi thực sự cực kỳ kích thích a.

Thạch TrungNgọc cười khổ, thật không hiểu rõý tưởng của giới trẻ bây giờ, bị hơn 100 ngườiđuổi theo chém,cư nhiênkhông phải sợ, mà là hưng phấn? Thạch TrungNgọc tưởng tượng năm đó, có vẻ như nămđó thời điểm hắn đỉnh phong cũngchỉ là đồngthờibị hơn ba mươi người đuổi theochéma?

Bấtquá Thạch Trung Ngọc khôngthể không thừa nhận, lúcđó thậtcó chút sợ,hơn100 người trong tay đều cầm đao, tùy tiện bị chém,liền cách cái chếtkhông xa, trong hiện thựcvà trongtrò chơi chênh lệch quá xa, chết cũngkhông cóchứcnăng sốnglạia.

- Không xong, xemra chúng ta còn phải tiếptục chạy trốn, Boss đuổi theo ra.

Hướng Lâm khẩn trương chỉ vào sơn trại nói.

Mọi người theoHướng Lâm chỉ, quảnhiên thấyNhị Thống Lĩnh từ trongsơn trại laora, thẳng đến chỗ ThạchTrung Ngọc, bất quá Thạch Trung Ngọc không có pháthiệnphíasau Bossđitheo thổ phỉ khác, Thạch TrungNgọckinh ngạc, lẽ nào Bosslà độc thân xâm phạm?

- Mọi người chạy mau, gia hỏanày rất lợihại,mới vừarồi đại thúc bị hắn đánh không còn sứchoàn thủa.

Dương Tử nói.

Dựa vào, Thạch TrungNgọccóchút buồn bực, nha đầukia quákhông biếtnói chuyện,lúcđầu ThạchTrungNgọc cũngmuốn bỏ chạy, thế nhưng Dương Tử nói như vậy, Thạch Trung Ngọccòn có thể chạy trốn sao? Thật mất thể diện.

Thạch TrungNgọc nói:

-Chạycái gì?Không thấychỉcó một mìnhBosssao? Mới vừa rồi một đoàn,chúng ta bấtđắc dĩ mới bỏ chạy, nhưng bây giờ chỉ cóhắn,còn cần chạy sao? Vừa lúc xử lý giahỏa nàytrước.

- Ngươi được không?

Hướng Lamcó chút không yênlòng hỏi.

-Nam nhân không thểnóikhông được.

Thạch Trung Ngọcnói.

Các cônươngbĩu môi.

Tốcđộ di độngcủa Nhị Thống Lĩnh nàythật quá chậm, Thạch Trung Ngọc chờhơi không kiên nhẫn, nhưngrấtsợ đối phươngsẽ đánh lén cáccônương, phóngra một kỹ năngtrào phúng, trước kéo cừuhận lại nói, thế nhưng Nhị ThốngLĩnhdườngnhư cùng Thạch Trung Ngọc đồngthời khởi động kỹ năng, thiết chùyto lớn trực tiếp đập vềphía hắn.

Thạch Trung Ngọc không kịpné tránh,bi kịch trúngchiêu,đồng thời xuất phát hiệu quả ngất xỉu...

Ta tin tưởng ngươi

DTV-EBOOK.COM.VN

-Xú đại thúc, suốtngày chỉ biết tìm phiền toáicho chúng ta.

DươngTử oántráchmộttiếng, sau đó bắn tên giảm tốc yểm hộ Thạch Trung Ngọc.

Đáng tiếc, têngiảmtốc của DươngTử vẫn thất bại, đối phương chỉ nhẹ nhàng ngăn cản, liền đánhrớt tên giảmtốc, theo thường lệmà nói, DươngTử chứng kiến kỹnăng của mìnhliên tục hailầnkhông thểđụng tới Nhị ThốngLĩnh, chắc là cực kỳ uểoải mới đúng, nhưng không biết vì sao lúc này trên mặt Dương Tửlại mang theo nụ cười giảo hoạt.

Thì ra têngiảm tốc chẳng qua yểm hộmà thôi, chính làvì hấp dẫn ánh mắt của Nhị ThốngLĩnh, lúc nàycác cô nương khác đãthả kỹ năng,thời điểm Nhị Thống Lĩnh phát hiện những kỹnăng này, rốt cuộc không cócáchnào tránh được.

-883 -753.

Cơ Như Nguyệt và Hướng Lam đánh ra thương tổncũng không phải rất cao,bất quá Tuyết Sương Yên đãkhởiđộng kỹnăng ẩn thân, đường vòng ra phía sauNhị Thống Lĩnh đánh Xuyên Bối, -1633,ra bạo kích,Nhị ThốngLĩnhbị đau, kêu thảm một tiếng, xoay người lại công kích Tuyết Sương Yên.

Lúc này, Thạch Trung Ngọc rốt cục thành công thoát khỏi trạng thái ngất xỉu, vộivã chạy tới trợgiúpTuyết SươngYên,Tuyết Sương Yên là Đạo Tặc,mẫn tiệp cao hơn Nhị Thống Lĩnh khôngbiết bao nhiêu lần, đang lấy tốc độ linh hoạt không ngừngné tránhđối phương công kích.

Tuyết Sương Yên phát hiện, chỉ cần cách Nhị ThốngLĩnh không quánăm thước, Nhị Thống Lĩnh sẽ khôngnémra thiết chùy, cũng sẽ không cần lo lắngsẽ giống như Thạch Trung Ngọcbị đập.

Thạch Trung Ngọc vốn đang dự định chạy đi cứu người, không nghĩ tới Nhị Thống Lĩnh bịTuyết Sương Yên chơi xoay quanh, Thạch Trung Ngọc có chút bất đắc dĩ, có vẻ nhưTuyết Sương Yên t hích hợp đoạt cừu hận Bosshơn,thật không có thiên lý.

Bất quá như vậy cũngcó thiếu sót,đó chính là Tuyết Sương Yên không giành được giá trị cừu hận,bởi vì Tuyết SươngYên từ đầu tới đuôi chỉđánhqua mộtlần XuyênBối, có thể cóbao nhiêu cừu hận? Mà những ngườikhácthìkhông ngừng công kích, giá trị cừu hận đương nhiên thuộcvề những người khác.

Nhị Thống Lĩnh lại không phải người ngu, động tác của Tuyết Sương Yên nhanhnhư vậy,cho tớibây giờ hắn còn không đụng được một sợi tócủa Tuyết Sương Yên, đương nhiên sẽ không đi công kích nàng, quả quyết bỏ qua Tuyết SươngYên, sauđócầm thiết chùy đậpvềphíaCơ Như Nguyệt.

Tốcđộ phản ứngcủa CơNhư Nguyệt rất mau, nhìn thấy Nhị Thống Lĩnh xoay người đối mặtvới nàng, liền cắtđứt kỹ năng,sau đó quả nhiênthấyNhị Thống Lĩnhném thiết chùy tới, nàng vội vã né tránh, cực kỳ may mắn tránh thoát được.

Bất quá Nhị ThốngLĩnh cũngkhôngcó dự định đơn giảnbỏ quaCơ Như Nguyệt, chạy về phíanàng,mặcdù tốcđộdi động của PhápSư không tính nhanh, nhưngso vớiNhịThống Lĩnh lại nhanh hơn một phần, vội vã chạy trốn.

Nhưng Nhị Thống Lĩnh không phải dễđối phó như vậy, thiết chùy trong tay lần nữaném ra, lần này Cơ Như Nguyệt né tránh tương đối miễn cưỡng, thiết chùy lướt quabả vai của Cơ Như Nguyệt bay ra ngoài, bấtquá mặcdùnhẹ nhàng lau một cái, vẫn mangđi hơn 500 HP, may mắn khôngxuất hiện hiệu quả ngấtxỉu.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy Nhị Thống Lĩnh còn không có buông tha Cơ NhưNguyệt,vẫn đuổi theo, biết không có thể lạinhìnnhư vậy,nếu không sớm muộn sẽxảy ra chuyện, ThạchTrung Ngọc lập tức dùngkỹ năng trào phúng, ném ở trên ngườiNhịThốngLĩnh.

Nhị Thống Lĩnh bị kỹnăng trào phúng bắntrúng,lập tức chạy về phía Thạch TrungNgọc,ánh mắt nhìn về phíaThạch Trung Ngọc giống nhưcừunhân giết cha, hungtợn trừng mắt.

Thạch Trung Ngọcđương nhiên sẽ khôngbị ánh mắt của Nhị Thống Lĩnh dọasợ, không lùi mà tiến tới, chẳngmấy chốc hai người đụng vào nhau, Thạch Trung Ngọc thấy thiết chùycủa đối phương đập tới,vội vãné tránh.

Tránh rađối phương côngkích, lậptứcdùngkỹ năngOanh Thành Nhất Kích, chém vào bên hông của Nhị Thống Lĩnh, nhưng không có xuất hiệnhiệu quả đánhbay, Thạch Trung Ngọc vội vã thốilui một chút khoảng cách, biết nếunhưtiếp tục đứng ở địa phương này, tuyệt đốisẽ ra vấnđề.

Quả nhiên giống như Thạch Trung Ngọctưởng tượng, địa phương mới vừa rồixuất hiện một cây búa,mặt đất bị đập nát, Thạch Trung Ngọc thầm nghĩmay mắn, nếu như không phải lãotử phảnứng nhanh, mới vừa rồi tám phầnmười sẽngất ở nơi đó.

Cáccô nươngthấy Thạch Trung Ngọc đã kéo lại cừu hận,thì lập tức côngkích, Tuyết Sương Yên cũngthận trọng đến gần đối phương, dự định chơi đánh lén.

Tuyết Sương Yên ẩn thân thêm Xuyên Bối, sau khi đánh xong, lập tức chạytrốn,nàng cũngkhông muốn bị Nhị Thống Lĩnh đập một cái,bất quá sau khi Tuyết Sương Yên chạymất lạiphát hiện, Nhị Thống Lĩnh cănbản không cóý truy kích nàng, vẫn còntriền đấu với Thạch Trung Ngọc.

TuyếtSương Yên yên tâm hơnkhôngít,lần nữa xôngtớicôngkích,lần này TuyếtSương Yên lớn mật hơn nhiều, các loại kỹ năngtùy tiện ném loạn,chém cực kỳhạnh phúc, bất quánhư vậyliền khổ Thạch Trung Ngọc, hắn phảiphụ trách kéocừu hận, đây là một sự tình rất thống khổ.

Tuyết Sương YênlàĐạo Tặc lực côngkíchvốnrấttốt, còn không ngừng ra bạo kích, phát ra thương tổn bòđến thứ nhất, mặc dùlà Thạch Trung Ngọc, nếu so với Tuyết Sương Yêncũng kém một ít, bấtquá cũng bởi vì nhưthế, chonên kéo cừu hậnmới cựckỳ khó.

Nếunhư không cẩn thận, làm cho cừu hận bị Tuyết Sương Yên kéo đi,vậy thì xong, Tuyết Sương Yên da giòn như vậy, nếu như bị Nhị ThốngLĩnh đập haicái, nói không chừng liền xong đời, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể liềumạng công kích, chỉ cầnkỹ năng trào

phúng thời gian cold-down vừa kếtthúc, Thạch Trung Ngọc nhất định phảilập tứcsửdụng,bằng không Tuyết Sương Yên sẽ rất nguy hiểm.

- Tiểu Tuyết, ngươi đánh chậm một chút được không? Tiếptục như vậyquá nguy hiểm.

Thạch Trung Ngọc rốt cục nhịn không được nói.

Tuyết Sương Yên nhàn nhạt nói:

- Khôngcó việc gì, khôngphải có ngươiởđây sao, tatin tưởng ngươi.

Một nữ nhânnói tin tưởng mình,Thạch Trung Ngọc cảm thấy rất hàilòng, thế nhưng hiệntạiloại tình huống này, hắnthật không biết lànên khóc haynên cười, tình huống hiện tại vô cùng nguyhiểm, Thạch Trung Ngọc phỏng chừng, nếunhư Tuyết Sương Yênvẫn dựa theo loại tần suất này, không baolâu, giá trị cừu hậnsẽ bị Tuyết SươngYên đoạt đi.

Thạch Trung Ngọc cũng không nghĩ ra biệnpháp gì tốt, có thể cướp được càng nhiều cừu hậnhơn,chỉ cóthểliều mạng công kích, đánh ra CuồngLong Thăng Thiên, Thạch TrungNgọc xảodiệu đánh Nhị Thống Lĩnhbay đến không trung,lại cố ý che mất Nhị Thống Lĩnh, làm cho Tuyết Sương Yên công kích không đến Nhị Thống Lĩnh.

Ngươi được không

DTV-EBOOK.COM.VN

Cứnhư vậy, thìcó thể kéomộtchút giá trị cừu hậnđi? Thạch Trung Ngọc vẫn nghĩquá đơn giản, sự tình thực sẽdễ dàng như vậy sao? Đáp ándĩ nhiên là không,Tuyết SươngYên trực tiếp vòng qua phía sauNhị Thống Lĩnh, chuẩnbị chờ nó rơi xuống đánh Xuyên Bối.

Thạch Trung Ngọccó chútbất đắc dĩ, hiện tại NhịThốngLĩnh hoàn toàn khôngcó lực phòng ngự, nếunhư Tuyết Sương Yên đánh ra bạo kích,như vậy sẽ đoạt đi khôngít giá trịcừu hận.

Quả nhiênthời điểm rơi xuống đất, XuyênBối đánh rabạo kích, Nhị Thống Lĩnh phẫn nộ xoay người, hung tợn trừng Tuyết Sương Yên, Thạch TrungNgọcthầm nghĩ không tốt, loại chuyện nhưvậy lại thực sự xảy ra, vộivã ném kỹ năng trào phúng, lúcnày mới khó khăn lắm kéo cừu hận trở về.

- Tiểu Tuyết, xin nhờ, đừng chơita như vậy đượckhông, công kích ít một chút, không cần chăm chỉnhư vậy, ngẫu nhiênđánh một cái là được rồi.

Thạch Trung Ngọc cười khổ nói.

Tuyết Sương Yên tức giận trừng hắn:

- Ta thật vất vả cóthể đánh vuivẻ như vậy, không nghĩ tới ngươi lại không được,takhinh bỉ ngươi.

Thạch Trung Ngọc nhất thờinhư bị sét đánh, haitừ "không được" và"khinh bỉ" này thật quá bắtmắt, hắncảm giác tâm linhnhỏyếu của mình bịđảkích, nội tâm tràn đầy u oán, hắnđương nhiên không thể nói Tuyết Sương Yêncái gì, cũng chỉ có thể phát tiết ở trên ngườiNhị Thống Lĩnh.

Nhị Thống Lĩnh căn bản không nghĩ đến Thạch Trung Ngọc công kích trởnên điêncuồng như vậy, thậm chíđã biến thành đấu pháp lấy mạng đổi mạng,đã hoàn toàn bỏ qua phòng ngự,tronglúc nhất

thời Nhị Thống Lĩnh bịđánh trở tay không kịp.

Bất quárất nhanh, Nhị ThốngLĩnhbắt đầu phản kích, loại đấu pháp nàyhắn cựckỳ thích, lực phòng ngựvà lựccông kích của hắnđều rất cao, cóthểđánh như vậy,hắn đương nhiên vuivẻ,dưới tình huống bìnhthường, đánh như vậy, hắncho tới bây giờ còn chưa thua qua.

- Thạch Trung Ngọc, ngươi điên rồihả? Phòng ngự nhanh, kéodài nhưvậy nữa,số lượng trị liệucủa ta không đủ,tiếp tụcnhư vậy, ngươisẽ chết.

Hướng Lâm la lớn.

Thạch TrungNgọc bấtđắc dĩ, Tuyết Sương Yêncóthể không cố kỵ nói hắn kéo khôngđược cừu hận, thế nhưng Thạch Trung Ngọc không thể đitráchcứ Hướng Lâm trị liệu không đủ, nếu không ai biết nữ nhân này có thể trở chứng,trựctiếpkhông trịliệuhay không?

Thạch Trung Ngọc chỉ cóthể hơi chút phòng thủ,bất quá như vậy khôngchỉ công kích giảm, ngay cả giá trị cừu hậncũng kéo ítđi rất nhiều.

Đột nhiên, Thạch Trung Ngọcchứngkiến đối phươngcầm thiết chùy giơ lên thậtcao, Thạch Trung Ngọc sửng sốt, không biếtngười này rốt cuộcnghĩnhư thế nào,cưnhiênbại lộ yếu hạicủa mìnhở trước mặt hắn.

Mặcdù Thạch Trung Ngọc biết Nhị Thống Lĩnh giơ thiếtchùylên, nếu như hạ xuốngnệnở trên người hắnsẽ rấtđau, thế nhưng vẫn nghĩavô phảncố dùng Oanh Thành Nhất Kích chém vàotrái tim của Nhị Thống Lĩnh.

-6220.

Bạo kích thêm nhược điểmcôngkích, một cái đánhra thươngtổn cao như vậy, Thạch TrungNgọccóchútbộiphục mình, bất quá Thạch Trung Ngọc cũng biết bây giờ không phải thờiđiểm bội phục, bởi vìcôngkích của Nhị Thống Lĩnh đã đến, Thạch Trung Ngọc vộivã nghiêng người né tránh.

Thiết chùy hung hăngđậpvào trên mặtđất, mặt đất xuất hiệnmộtcái hố, thậmchí ngaycảđại địacũngrun một cái, đồngthời bởivì vùng

đất rung động,đám người ThạchTrung Ngọc tiến vào trạng thái ngất xỉu.

Thạch TrungNgọcởmột giây trước khi ngất xỉu thì có cảm ứng, biết sẽ xảyra chuyện, vội vàng lệnh Đích Lô sử dụng Địa Thứ, đánh thổ phỉ ngất xỉu.

ĐíchLô nhận được mệnh lệnh,lập tức sử dụng kỹnăng, kết quả kỹ năngthả ra, Đích Lô bị ngất xỉu, nhưng cùng lúc, Nhị Thống Lĩnh cũng bị ngất xỉu, tất cả mọi người đều không nhúc nhích,nằm ở trạng thái ngấtxỉu.

Hầu nhưcóthể nói là đồngthờitừ trong trạng thái ngất xỉu tỉnhlại, ThạchTrung Ngọc nhìn thấy Nhị ThốngLĩnh chạy tới, trong lòng hơi chútsuy nghĩ một chút, cũng biếtchuyệnđãxảy ra, trong lòngthở phàonhẹ nhõm, đồng thời lại cóchút nghĩmàsợ.

Nếu như ĐíchLô hơi chậm một chút,như vậy hắn chắc chắnphải chết, Thạch Trung Ngọc cũng không tin trong vòng năm giây mình ngấtxỉu, mặc cho NhịThống Lĩnh công kích, mình còn cóthể sống, dù saolực công kích của Nhị Thống Lĩnh này thậtsựlàquá cao.

Nhị Thống Lĩnh thừa dịp ThạchTrung Ngọcsửng sốt một chút, thiết chùy hung hăngđập vào trênngực, Thạch Trung Ngọc bịđau,kêu một tiếng đau đớn, bay rớt ra ngoài, đụng vàotrênmộtthân cây, HP trong nháy mắt thiếu 2000 điểm.

Thạch Trung Ngọc có chút bấtđắc dĩ,vì sao đụng lêncây cũng phải mấtmáu? Còn rớthơn 500? Quávô sỉ, cái trò chơi khốn nạn này.

Nhị Thống Lĩnh lầnnữa truy kích qua, Thạch TrungNgọc chỉ cóthể vội vàng ngăn cản, nhưng lực lượng của hắn nhỏ hơn đối phương nhiều lắm, căn bản là đỡ không được, vẫn bị hung hăngđập một cái,Thạch Trung Ngọcphỏng chừng, nếunhư làở trong thựctế, lực lượng mạnh mẻ nhưvậyđậptới, khẳng định đã sớm chết rồi, coi như không chết, xương sườntuyệt đối đứt năm sáu cây, sau đó thổ huyết mà chết.

- Đại thúc, ngươi được không? Nếu không ngươigiống nhưTuyết Nhi tỷtỷ, kéo quái chạy đi, luôn chịu đònnhưvậy,có vẻnhư không dễchịu a? Ngươi tùytiện thả kỹ năng trào phúng là được, cùng lắm

thì chúng ta giết chậm mộtchút.

DươngTử hỏi.

Móa,lại hỏi được không?Lẽ nào lão tử thực kém như vậy sao? Dựa vào, cái này cũng may mà là lão tử, đổi thành người khác ở nơi này kéo cừu hận,chỉ sợ sớm đã làm chocả đội ngũ toàn quân bị diệt.

Thạch Trung Ngọc làmsao cóthể thừa nhận mình không được? Thận trọng cùng đối phương vật lộn, NhịThống Lĩnhlà Bossđể cho ThạchTrung Ngọc nhức đầu nhấttừ trước tới nay.

Lựclượng mà Thạch Trung Ngọc lấy làmtự hào, ở trước mặt đối phương không tínhlà gì cả, Dã Man TrùngKíchhoàn toàn không thể lay động được, thậm chí ngaycả Oanh Thành NhấtKích cũng không cóxuấthiện hiệu quảđánh bay, điều này làmcho Thạch Trung Ngọc rất thống khổ.

Thạch TrungNgọc biết, muốnnhẹ nhànggiết chết người này, đó là chuyện không có khả năng, chỉ có thể hết sức chăm chúđối phó, tận lực không bị thiếtchùy đập trúng, bất quámay mắn, phương thức công kích của đối phương phóng khoángrộng rãi, lỗ thủng tươngđối nhiều, Thạch TrungNgọc có thể tìm ra không ítcơhội côngkích.

Chỉ cần bị ThạchTrung Ngọc đánh trúng,như vậy hầu như đềulà thương tổn nhược điểm, chonên mặc dùsố lần Thạch Trung Ngọc công kíchtươngđối ít, thế nhưng tổng thểlà tốt.

Thời gian cứnhưvậy chầmchậm trôi qua, HP của Nhị Thống Lĩnh càng ngày càng ít,Thạch Trung Ngọc cũng bắt đầu khẩn trương, không biết Boss mạnh mẻ nhưvậy, lúc sắpchếtsẽ dùngra đại chiêu như thế nào, hyvọng không nên quálợi hại, bằng không Thạch Trung Ngọc sẽ khóc.

Đánh chết

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhưng mãi cho đến HPcủaNhị Thống Lĩnh chỉ còn lại cóba chục ngàn, vẫnkhông có nhìn thấy hắn dùng đại chiêu, Thạch Trung Ngọc có chútkỳquái, lẽnào Boss này không biếtkỹ năng lợi hạigì sao?Không có khả năng? Dù sao hắn cũng lợi hại như vậy a.

- Có phảibởivì hắnquá lợi hại, cho nên nhân viên thiếtkếmới không có thiết kế cho hắnđại chiêulúc sắpchết?

CơNhư Nguyệt phảng phất như nhìn thấunghi hoặc cuốicùng Thạch Trung Ngọc,hỏi.

-Ta phỏng chừnglà nhưvậy,Boss này mạnh như vậy, thậtnhiều vũ tiễn của ta đềubị hắn chặn lại, hơn nữa lực công kích,lực phòng ngự, HP đềucao đến trình độ ngoại hạng, còn có câybúa có thể khônghạn chế ném ra, còn cóthể đánh xỉu ngườichơi,Boss lợihại như vậy,nếunhư có kỹ năng lợi hại nữa mà nói,nhưvậy người chơi không thể sống, căn bản là giếtkhông chết nha.

Dương Tử nói.

Cáccônương càng nghĩ càng cóđạo lý, nhấttrí nhận định, Nhị Thống Lĩnh này là bởi vì quá lợihại,cho nêncăn bản không có đại chiêu, khôngcần lo lắng người này sắp chếtphản công.

Nhưngsau một khắc, ThạchTrung Ngọc biếtý tưởng của các cô nương sai rồi, hơn nữa còn sairất thái quá, Nhị Thống Lĩnh quả thực khôngcó phóngra kỹ năng gì,thế nhưng càng trâu bò hơn phóng ra kỹ năng.

-Chúng tiểu nhân,làm thịtbọn khốn kiếp kia cholãotử.

Nhị Thống Lĩnh lalớn.

Vừadứt lời, trong sơn trạimột đám thổ phỉ chen chúc laora, chừng năm sáu trăm người,tuy trong đó chỉ có không đến 100 người là

thổ phỉ tinh anh,còn lại đều là thổ phỉbình thường, thế nhưng một trăm thổ phỉtinh anh, đã để đám người Thạch TrungNgọc chạy trối chết, huống chi hiệntại nhiều như vậy?

- Làm saobây giờ?Phỏng chừng những thổ phỉ này khôngdùng được một phút đồng hồlàcó thể đến chỗ chúng ta, sớm biết mới vừa rồinên kéo Nhị Thống Lĩnhra xa một chút, nơi đây cách sơn trại quá gần.

Hướng Lâm nói.

Thạch Trung Ngọc nhìnNhị Thống Lĩnh, chỉ còn lạihơn hai vạn HP, cắn răng nói:

- Nhanhcông kích,ở trước khi thổ phỉ tới, trướctiên giết chếtngười này.

Các cô nươnglập tức dựa theo ThạchTrung Ngọc nói đi làm, tần suất công kích tăng cao,Thạch Trung Ngọc khôngkéo được cừu hận, chứng kiến Nhị Thống Lĩnh đãchuẩnbị đập thiếtchùy về phía Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọc vộivã khởi động CuồngLong Thăng Thiên, đánh NhịThốngLĩnh baylên.

NhịThốngLĩnhbay lên, các cô nương bắt đầu đậpkỹnăng qua,Nhị ThốngLĩnhhoàn toàn mất đi lực phòng ngự,căn bản là chịu không nổi đám ngườiThạch Trung Ngọc giết, rốt cục cũng chết.

-Các ngươi đi mau.

Thạch TrungNgọc vừa nhặt trangbịvừa hô.

Các cô nương lập tứcchạy, Dương Tử hô:

- Đại thúc,đừng nhặt đồ, đi nhanh một chút,thổ phỉ đã tới.

Thạch Trung Ngọc nhặt lên thiết chùy mà Nhị ThốngLĩnh tuônra, liềncảm giác phía sau bị người chém một đao, hắn không hề nghĩ ngợi, trực tiếp buôngtha trang bị khác chạy trốn, trang bị đáng quý,sinhmệnhcàng quý, đãbị chém mộtđao,tiếp theo sẽ bị chém nămsáu đao, cuối cùngbị loạnđao chém chết, Thạch Trung Ngọc còn khôngcó làmxong chuẩn bịvì trang bịbuông tha sinh mạng.

Khởi động Dã ManTrùng Kích, Thạch Trung Ngọc bỏqua đám thổ phỉở phía sau,đuổi theocác cô nương, HướngLâm đã leo lên lưng ĐíchLô,thế nhưng Cơ Như Nguyệtcòn chưa tới, HướngLâmđang chuẩnbị kéoCơ Như Nguyệtlên.

Lúc này ThạchTrung Ngọc đã đuổitheo, thấy đám thổphỉ kiađã sắp tới, nếu CơNhư Nguyệt kéo nhưthế mà nói, khẳng định sẽbịbao vây,Thạch Trung Ngọc trực tiếp bế Cơ Như Nguyệt lên, sau đó nhìn HướngLâm nói:

-Đi mau.

Hướng Lâmnhìnthấy Thạch Trung Ngọc đãômCơ Như Nguyệt,biết Cơ Như Nguyệt sẽkhông có nguy hiểm gì,lập tức lệnh Đích Lô gia tốc chạy đi.

Hai tay Cơ Như Nguyệt ôm cổ ThạchTrung Ngọc, như vậycó thểđể Thạch Trung Ngọc tiết kiệm một chútlực, tốcđộcủađám thổphỉcũng không quá nhanh,miễn cưỡng ngang hàng ThạchTrung Ngọcmà thôi, thếnhưng Thạch TrungNgọc có kỹ năng Dã Man Trùng Kích, những thổ phỉ kia nơi nào có thể đuổikịp ThạchTrungNgọc? Đuổi c hỉ chốc lát liền bỏ qua.

- Cámơn.

Cơ Như Nguyệt nhẹ giọng nói.

Thạch TrungNgọccười cười nói:

- Lẽnàoở trước mặt ta còncần nói cám ơn sao?

Cơ Như Nguyệt cười im lặng,ở trên gò má Thạch Trung Ngọchôn mộtcái.

- Thật lãng mạn.

DươngTử cườihìhìnói.

Lúc này Cơ Như Nguyệt mớinhớ nơi này khôngđúng, tất cảmọi ngườiở đây, tức giận trừng Thạch Trung Ngọc một cái:

-Còn khôngmau thả ta xuống?

Thạch Trung Ngọcđể Cơ Như Nguyệt xuống, sau đó ở trên đầu Dương Tử gõ một cái:

-Lần sau đừng phá hư chuyệntốt của người khác.

CơNhư Nguyệt mắc cở đỏ bừng, hunghăng gõThạch Trung Ngọc m ột cái, Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, hắn mặc trọng giáp,một chút cảm giác cũngkhông có,nếu nhưbây giờ không phảiở trong game, Thạch Trung Ngọc có thể xácđịnh, mình trăm phần trămsẽbị CơNhư Nguyệt nhéo hông.

Vẫn là mặc trọng giáp tốt, ThạchTrungNgọctừ trong thâm tâmcảm thán nói, tráchkhôngđược nam nhân chơi game này, đạibộ phận đều lựa chọn chơi nghề nghiệp Chiến Sĩ,thì ra nhưvậycó thể tránh cho phần eo bị bạngái ngượcđãi, Thạch Trung Ngọccảm thấy bi ai thay những namnhân lựachọnnghề nghiệp Pháp Sư.

Cùng các cô nương cười đùamột chút, Cơ Như Nguyệt nói:

- Liên quantới nhiệmvụ này, hiện tại các ngươi thấy thế nào?Chỉ là NhịThốngLĩnh cũngkhóđối phó như vậy, như vậy Đại ThốngLĩnh thì sao? Hắn sẽ khó đốiphó hơna? Nhưng bằngvào đẳng cấp của chúngta bâygiờ,căn bảnlàđánh không lại.

Thạch Trung Ngọc cười khổ nói:

- Trước không đềcập tớiđánh thắngđượchay không, chúng tacó thể nhìn thấytên kia haykhôngcũng là vấnđề, bâygiờ chúng tangay cả lão đại của sơn trại là nam haynữ cũng không biết.

- Nhiệmvụnày rốt cuộc phảilàm như thế nào? Thấycũng không thấ y được đối phương, hơn nữa đám thổ phỉ tinh anh trong sơntrại còn tập trung như vậy, đều ởcùng một chỗ, làmsao cóthể giết được,cái nhiệm vụnày quá phiền toái.

Hướng Lâm oán trách nói.

Thạch Trung Ngọc suynghĩ mộtchútnói:

- Vậy nếu khôngcác ngươi về thôn đợi một chút, ta trở về Bạch Hổ thành tìm Tiếu Sơn hỏi thăm,xem cóthể mượnchút viện binh hay không.

Các cô nương gật đầu nói:

-Hiện tại cũngchỉ có thể như vậy,ngươi đinhanhmột chút.

Thạch Trung Ngọc khởiđộng quyển trục hồi thành,về tới Bạch Hổ thành, thẳng đến Phủ Thành Chủ.

Đi tớiPhủThành Chủ,Thạch Trung Ngọc lại bị quản gia ngănở ngoài cửa, ThạchTrung Ngọc nói:

-Nhanh đểtađivào, tacó việc gấp tìm thành chủ.

Khảo nghiệm

DTV-EBOOK.COM.VN

Quản gia lắcđầunói:

- Thiếu gia, ta cũng không muốnnhưvậy,thế nhưng lão gia đã hạ lệnh, trướckhi ngươi khôngđạt được cấp 40, kiên quyếtkhông cho ngươiđi vào.

-Không đến cấp 40không cho vào?Đây là vì sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Quảngiakhổ sở nói:

- Thiếu gia,ngài đừng làmkhódễ ta, sự tình lão giaquyết định,ta làm sao biết được?

Thạch TrungNgọc suy nghĩ mộtchút, ngay lậptức nghĩđếnnguyên nhân, Tiếu Sơnlo lắng lãotửsẽ trướcgiờlừa gạtnữ nhi của hắn đi làm sủng vật, cho nên nhất định phải cấp 40 mới cho vào, Thạch TrungNgọccó chút im lặng,Tiếu Sơnnày cũng quávô sỉ, làm sao có thể khôngtin lão tử như thế? Lãotử đã bằnglòng Tiếu Hàm, để cho nàng lưu lại bồi đối phương mộtthời gian a!

- Vậy ngươi đi giúp ta thông báo một chút,nói đám thổ phỉở VânVụ Thôn xảyra chuyện, dường nhưcó chútkhông giống hắngiao phó, đám thôndân kiacó thể sẽ gặp nguyhiểm.

Thạch Trung Ngọc nói.

Quản gia gật đầu nói:

- Vậy ngài ở chỗ này chờ mộtlát,ta đi vào thông báo.

ThạchTrung Ngọc ngồiởghếtrên uống trà chờ đợi.

Một lát sau, quản giatrở về, Thạch TrungNgọc lậptứcđứng dậy hỏi.

- Thànhchủđâu? Tại sao còn khôngđi ra?

Quản gianhàn nhạt nói:

- Lão gianói,đây là khảo nghiệm cho ngài,nếu nhưngươi ngay cả chútchuyệnnhỏấy cũng xử lý khôngtốt, như vậy hắn khôngthểyên tâmgiao tiểu thưcho ngươi.

Dựa vào, Thạch TrungNgọckém chút chửi lên, Tiếu Sơn cái vương bát đảnnày,lại nói lời vôliêm sỉ như thế,mẹ kiếp, lão tử khinhbỉ ngươi,Thạch Trung Ngọc do dự một chút, chuyện này nếu như chỉ dựavào hắn và các cô nương dường như hơi bó taybó chân.

* Tiếu Sơn, nếunhư ngươi nói khôngđủ nhân viên, tâm tình của lão tửsẽ khá hơn một chút, lạicòn nói đây là khảo nghiệmlão tử, khảo nghiệm emgái ngươi,bất quá hiện tại hắn cũng khôngcó biện pháp, chỉ có thể dựa vào mình làm,nếu như cần TiếuSơn hỗ trợ, Tiếu Hàm sẽ không thành sủng vậtđược.

Nếu như về sau thêm ra Tiếu Hàm, tuy Tiếu Hàmgiết quáicũngsẽ đoạt đi không ít điểmkinh nghiệm, thế nhưngthêmmột người, tốc độ lêncấp sẽ nhanh hơn rất nhiều,chứng kiến vẻmặt tiễn kháchcủa quản gia, Thạch TrungNgọc biết mặcdù lưu lại nữa cũngkhông có ích lợi gì,chỉcóthểbấtđắc dĩ ly khai.

Lần nữa về VânVụ Thôn, Thạch Trung Ngọc nhìn thấycáccô nương đangnói chuyện với thôn dân, Thạch Trung Ngọc kêu mấy cô nương qua.

- Mớivừarồita đi Phủ Thành Chủ một chuyến, Tiếu Sơn nói không đủ nhân thủ, chuyện này chỉ có thể dựa vào chúng ta.

Thạch Trung Ngọc nói.

Thạch Trung Ngọc cũng khôngdám nói sự tình TiếuHàm, aibiết những nữ nhânnày cóthể nổimáu ghen, sauđó dưới cơn nónggiận để Thạch Trung Ngọcmột ngườiở lại chỗ nàyhay không, vậy thì sẽ cực kỳ phiền phức, nhiều ngườinhư vậy cũng không giải quyết được nhiệm vụnày, chỉ còn lạimột mình hắn, vậythì càngkhỏinói.

Cáccô nương cũng nhíu mày,không biết phảixử lýnhư thế nào, DươngTử bất đắc dĩ nói:

- Đáng tiếc, nếunhư talàLạc Diệp Phi Hoa thì tốt rồi,có một bang phái, trông coi mấy ngàn người, nhưvậy có thểnhẹ nhàng bãi bình sơn trại thổphỉ.

Hai mắtThạch Trung Ngọc tỏa sáng, ngạc nhiên nói:

- Đúng vậy, TiếuSơn tìm không được nhân thủ, thế nhưng chúng ta có thể tìm cứu binh a, Cơ Như PhongvàLạc Diệp PhiHoacùngta q uan hệ cũng coi như khôngtệ, nếunhư ta đitìmbọnhọmượnchút người, còn sợ không làm đượcnhiệm vụ này sao?

Cơ NhưNguyệt hỏi.

- Vì sao ngươi khôngđề cập tới Thạch Chi Lan? Nàngcũng có bang phái, dường như nhân số còn hơncả Lạc Diệp Phi Hoa.

Thạch Trung Ngọc có chútđau đầu, đang yênđang lành lạikéo tới trên ngườiLý Lan, bất quá Thạch TrungNgọcsuy nghĩmột chút, có vẻ như hiện nay đã kiếm được vài ức, hắn có tư cáchlui tới với Lý Lan a? Lý lãođầu hẳn sẽkhông ngăn trở?

- Bọnhọquá xa, phí truyền tống quá đắt, gọi bọn họ tới khôngcó lợi.

ThạchTrung Ngọc nghĩ ra một lý dotuyệt diệu.

Nhắctới phítruyền tống, cáccônươngcũngcóchút nhứcđầu,từBạch Hổ thành quađây, một ngườigần một ngàn kim tệ, nếu như đi tìm mấy trăm người,chỉ phí truyền tống phảimất mấy trăm ngàn, số tiềnnàyphảido mình ra, cũng không thể để người ta đếngiúp đỡ, còn đểngười ta bỏ tiền đến đây chứ?Hơnnữagọi người ta tới,ít nhiều cũng phải mời bọn họ ăn bữa cơm? Mời mấy trăm người ăn, này cũng là một số chitiêurất lớn.

- Ta xem hay làthôi đi, đừng đi gọi người, tiết kiệm mộtchút tiền.

HướngLâm nói.

Thạch Trung Ngọc cau mày:

- Không gọingười đến hỗ trợ, cái nhiệm vụ nàyphải làm sao?Quái vậttinhanh trongsơntrại nhiều lắm, nếunhư khôngtìm người hỗtrợ,

căn bản là giết không được.

- Vậy nếu không thì gọiít thôi? Tranhthủ khống chế chi tiêuở trong mười vạn?

Hướng Lam hỏi.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Vậy cũng được,hiệntại người chơi đạt tớicấp39 cũng khôngít? Chỉ gọi cấp 39 quađây là được.

Thấy cáccô nương đều đồng ý, Thạch Trung Ngọc mới móc điện thoại ra.

- HinhVũChi Thạch? Sao ngươi đột nhiên gọi điệnthoạicho ta?Tìm tacó chuyện gì không?

Lạc Diệp Phi Hoa hỏi.

Thạch Trung Ngọc không biếtvìsao, dường nhưcảmgiác nữ nhân bên kia có chút kíchđộng, trong lòng cười cười, xem racô nàngnày đã sảnsinh tình cảmvới mình, ai, nam nhân có mịlực quá lớn cũng làmột loại phiềnnão.

- Ta đang làm mộtnhiệm vụ,bất quá nhiệm vụ nàyhơiphiền toái, người quáít, giếtkhông nổi quái.

ThạchTrungNgọc nói.

LạcDiệp PhiHoa nói:

- Nguyênlailà như vậy, cái này đơngiản, ngươi ở địa phương nào? Hiện tại ta dẫn người tới,ngươi muốn bao nhiêu người?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Nơi này quáiđẳngcấp tươngđốicao, đềulà cấp 44,chỗ ngươi có bao nhiêungườichơicấp39 trở lên?

-Muốn người chơi cấp 39? Cái này cũng không nhiều, hiệntại tổng cộng mới haimươi ba người.

Lạc Diệp Phi Hoa nói.

Thạch TrungNgọcnhíu mày,mới được vài cái? Chẳng quanếu như phối hợp giết quái mà nói, hắn miễn cưỡng đủ dùng?

-Được, ngươi tới VânVụ Thôn,đến lúc đóta chongươi phí truyền tống.

ThạchTrung Ngọc nói.

Lạc Diệp PhiHoa bất mãn nói:

- Ngươi nói bậybạ gì đấy? Lấy quan hệcủa chúng ta, còn nói tiền bạcgì chứ?Ngươi ở đóchờ một lát, ta triệu tập người đi qua.

Nói xong, Lạc Diệp PhiHoa liềncúpđiện thoại.

- Lấy quan hệcủachúng ta, còn nói tiền bạc gì chứ? Đạithúc, các ngươi làquanhệ như thếnào?

DươngTửhọc giọng điệu củaLạc Diệp Phi Hoa hỏi.

Thạch Trung Ngọc có chút đau đầu, mới vừa rồinha đầu này cư nhiên dánởbên cạnh điện thoại của hắn quang minh chính đạinghe trộm, thật sự làquá xấu hổ, hiện tại còn hỏi ra vấn đề sắc bén như vậy, không dễxửlý a.

Viện binh

DTV-EBOOK.COM.VN

- Nàocóquan hệgì? Còn khôngphải lần trước cùngcác nàng ở trong giáo đường cùng chung hoạnnạnsao,lầnkia không phải ngươi cũng ở nơi đó hả, sauđó ta giúpLạc Diệp trấn cácnàngthủ thành, còn lại thì không còn gặp mặt.

ThạchTrung Ngọcmặt khôngđỏ nói.

Dương Tử khinh thường nói:

-Ta không tin chỉ đơngiản như vậy, khẳng địnhcóvấn đề.

Thạch TrungNgọc cười khổ nói:

- Thực sự không có quan hệgì, đừngnghi thầnnghi quỷ,có thể là bởivì lần trước giúp các nàng thủthành, cácnàng cựckỳcảm kích, cho nên mới nói không cần nhắc tới tiền bạc?

Các cô nương có chút nửa tin nửa ngờ nhìn ThạchTrung Ngọc,nếu như vậy nói, hình nhưlà có chút khảnăng, thế nhưng không biết vì sao, trong lòngcác cô nương đều sinh racùng một loại ý tưởng, Thạch Trung Ngọc và Lạc Diệp PhiHoa có quan hệ không đứng đắn.

-Được rồi, chúngta suy tính xem có nên kêu thêmngười đến không, bên Lạc Diệp Phi Hoa chỉ hơnhai mươi người, ta phỏng chừng miễn cưỡng đủ rồi, cácngươi xem có nên để Cơ Như Phong qua không?

Thạch Trung Ngọcđổi chủ đề.

Các cônương liếc nhau, Tuyết Sương Yên nói:

- Hẳnlà không cần, thời điểm chân chínhgiết quái, có thểchovài Chiến Sĩ chedở phía trước, chỉ cần phongbế cửa trại, chúng tacó thể dùng côngkích xa giết quái.

Cùng các cô nươngnói chuyện tàolao một lát, rấtnhanh, trong thôn quanh năm không aisửdụngTruyền Tống Trận sáng lêntừng đợt bạch quang, ngay sau đó, từngmỹ nữnhưhoanhư ngọc đi ra.

Thạch Trung Ngọc cười híp mắt nhìn đám nữ hàinày, hắn thật sự là không nghĩ tới,trong công hội kiamỹ nữthật đúng làkhông ít,hơn hai mươinữ nhâncưnhiên đềulà mỹ nữ, đương nhiên, ngoạitrừ Lạc Diệp Phi Hoa và Lạc DiệpPhi Tuyếtlà cực phẩm trong cực phẩm, những thứkhác đều chỉ cóthể tính làmỹ nữbình thường mà thôi.

LạcDiệpPhi Tuyết và LạcDiệp PhiHoaliếc mắt liền thấy đượcThạch Trung Ngọc, không khỏi vuivẻ đi tới, nhưng chứng kiến bên người Thạch Trung Ngọc còn có nhiềumỹ nữ cực phẩmnhư vậy, sắc mặt của haingười thay đổi, bất quátrước đây Lạc Diệp Phi Hoavà Cơ Như Nguyệt đã làmsinh ý, sớmbiếtsựhiện hữucủa đám ngườiCơ Như Nguyệt.

Lạc DiệpPhi Hoaqua đây chàohỏi:

- Mọingườihảo, đã lâukhông gặp.

Cơ Như Nguyệt gật đầu nói:

- Đúngvậy, đã lâu không gặp, gầnđây có khỏe không? Lạc Diệptrấn đã cóthể vậnhành bình thường chưa?

- Ừm, cáinàymay mà nhờ có Hinh Vũ Chi Thạch,nếunhư không có hắn, bang phái chúng tathủthành khả năngsẽthấtbại.

Lạc Diệp PhiHoa nói.

Sau khi hàn huyên vài câu, Thạch TrungNgọc nói:

- Đượcrồi, vậy bâygiờchúng tađi làm nhiệm vụ đi.

Các cônươngvà Lạc Diệp PhiHoa chỉlà trước đây làm qua sinhý mà thôi,căn bản chưa nóitới thân thuộc, cũng không có chuyện gì để nói, Thạch Trung Ngọc bảo đi làm nhiệmvụ để tiết kiệm xấu hổ, các cô nương đều rối rít đồngý.

Một nhóm hơn hai mươi người, hạohạo đãngđãng đi tớisơntrại thổ phỉ, Thạch Trung Ngọc cườicười, Nhị Thống Lĩnhđãbịgiết chết, Đại

Thống Lĩnhthì không biết có ở nhàhay không, nếu như Boss chỉ có một NhịThống Lĩnh mà nói, ThạchTrungNgọctin tưởng, lần này sẽ cựckỳ thểthuận lợi sanbằng sơn trại.

Đám người Thạch Trung Ngọc rất nhanh đến sơn trại thổ phỉ, vài thổ phỉ tinhanhgiữ cửanhìnthấyThạch TrungNgọc lại tới, cònmang theo nhiềumỹ nữnhư vậy, lập tứckích độngđến hô to:

- Vương bát đản kia lạitới nữarồi,các huynh đệ,ragiết chếtcháutrai kia.

Thạch TrungNgọc đổ mồhôi, lão tử làmsao lại thành vương bát đản, dựa vào, lão tử rõ ràngla mộthảo hài tử thuần khiếtnhưvậy, cư nhiênmắng lãotử?Thật khôngcó thiênlý.

Lạc DiệpPhi Hoa buồncười nhìn Thạch TrungNgọc:

- Không nghĩtới, ngươi ở trong lòng thổ phỉ địavị caonhư vậy.

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng cườicười nói:

- Đừngnóinhãm,chúng ta nhanhlên,cửa sơn trại cũng không rộng, chỉcần chúng ta an bàinăm sáu Chiến Sĩ đứngở chỗ đó ngăn chặn là được.

Cáccô nương ngaylậptức dựa theoThạch Trung Ngọc nói, lao về phía sơn trại, nhưng mấy thổ phỉ canh giữở cửa sẽ để cho đám người Thạch Trung Ngọc thực hiện được sao?Lậptức vọt tới công kích.

Mặc dù chỉ cómột người,ThạchTrung Ngọc cũng có thểgiải quyết mấy thổ phỉ tinhanh này,huống chi hiệntại cónhiều người nhưvậy? Mọi người cùng nhau sử dụngkỹnăng, rấtthoảimáiliền miểu sát mấy thổ phỉnày, Thạch Trung Ngọc cười ha ha, mọi người lập tức vọt tới.

Nhưng đám người Thạch Trung Ngọc còn chưa tới cửa sơn trại, liền thấymột đoàn thổphỉ vọtra, Thạch TrungNgọcnhíu mày, Lạc DiệpPhi Hoa hỏi.

- Hiệntại phải làm sao?Dườngnhư hiện tại căn bản khôngthể chống đỡ đối phươnga.

Thạch Trung Ngọccó chút bất đắc dĩ nói:

- Đó cũng không có biện pháp, chỉcó thể ngạnh xông tiến vào, những thổ phỉ nàychỉlà quái bình thường, chúngta còncó thể giết qua được.

Lạc Diệp PhiHoa gật đầu, sau đóchỉ huy đám nữ nhân nàng mang tới nói:

- Hết thảy nghề nghiệp cậnchiến che ở phía trước,Mục Sư chuẩn bị trị liệu.

ThạchTrung Ngọc xung ngựa lên trước,cùng Đích Lô sử dụng Dã Man Trùng Kích,những thổ phỉ bình thường kia lực lượng kém xa ThạchTrung Ngọc vàĐíchLô, nháymắt đã bị Thạch TrungNgọc và Đích Lô đụng xiêu xiêu vẹo vẹo.

Lạc DiệpPhi Hoamang tới Chiến Sĩvà KỵSĩ cộng lại cũng bất quá mớinăm người mà thôi, không có biện pháp, nữ nhânnha, chơi nghềnghiệp cận chiếnrất ít,các Chiến Sĩ phân tán ra, song song chạyvềphía trước,tận lực ngăn cản thổ phỉmuốnđi côngkích những chức nghiệp viễn trình.

Nếunhư cóthểlên tới cấp 39, cái kiatự nhiên là người chơi tinh anh của Lạc Diệp Bang, đềulà nhânvật trọngđiểm bồi dưỡng,một thân trang bị HoàngKim là không thiếuđược, lực công kích đương nhiên cũng không yếu,trong lúc nhất thời,đám thổ phỉ này dĩnhiên không thể phá tan phòng tuyếncủanămnữ hài.

Mà Thạch Trung Ngọc vàĐíchLô khởi độngDãManTrùng Kích xong, cũng ngay lập tức rút về, hắn cũngkhông muốn một ngườimột mình phấn đấu,xônglên phía trước nhất, đây tuyệtđốilà tìm đường chết, mặcdù đám thổ phỉ này không coi nhưrấtnhiều, nhưngcó gần trăm người, Thạch TrungNgọc cũngkhông tự tin một mình giết được nhiều nhưvậy.

ThạchTrung Ngọcrút về sau,phòng tuyếncủa mọi người càngthêm kiêncố, bất quá bọn thổ phỉ cũng tụ tậpđược không sai biệt lắm, địathế của nơi này cũngcó chút rộng,vẫn thả chạy vài thổ phỉ qua, bấtquá chỉ mấy cái, căn bản không làm khó được đám nữ hài kia, chỉ cần xông lại, như vậynhất địnhchếtkhôngthểnghi ngờ.

Thạch Trung Ngọc cùng đámnữ hài này đangtiếnhành tàn sát, số lượng thổphỉđang khôngngừng giảm mạnh, Thạch Trung Ngọc chứng kiến hiện trườngcoinhưkhôngtệ, thở phào nhẹ nhõm, nếu đểcho đám người chơi chạytới trợ giúp hắnlàm nhiệm vụchết, như vậy Thạch Trung Ngọcsẽ rấtáy náy.

Giết vào sơn trại

DTV-EBOOK.COM.VN

Không có thổ phỉtinhanh qua đây, vậy thìung dung, giết hầunhư không cóđộkhó gì, Lạc Diệp Phi Hoa mangtới Mục Sưcũng không tính ít, cótới năm người,như vậymọingười an toàn càng không cần lo lắng.

Thạch Trung Ngọc lưuý một chút, năm Mục Sư trị liệu số lượng đều trên một ngàn,không thấp hơnHướngLâm bao nhiêu, coi như rấttốt, nếu như những Mục Sưtrang bị kém cỏi,e làchodù chuyển chức lần hai, số lượngtrị liệu cũng kém đám nữ hài này?

-Mọi người từ từ tiếnvề phía trước,tốt nhất có thể chắn ngang cửa sơn trại.

LạcDiệp PhiHoahô.

Mọi người nghe lệnh, từ từdi chuyểnvềphía trước, nhưng số lượng đám thổ phỉ này còn giốngnhư tăng nhiều, căn bản là không chen vào được, chỉ có thể từtừ giết,qua hơn mười phút, Thạch Trung Ngọc cùng những người khác đều nhíu mày, số lượng thổ phỉlàm sao một chút xu thếgiảmbớt cũng không có? Vẫn còn không ngừng tràn rabên ngoài.

Thạch TrungNgọc cóchútbuồn bực, hiện tại hơn hai mươi người, cộng lại giếtsố lượng thổ phỉ tuyệtđốihơn 500,nơi đây sẽ không có nhiều thổphỉ như vậy mới đúng,Thạch Trung Ngọc hơinghi hoặc, lẽ nàomới chốc lát,nơiđây đã chiêunạp nhiều thổ phỉ như vậy?

Mặc dù bây giờ Thạch Trung Ngọccực kỳbuồn bực, nhưng không cóphương pháp xửlý,chỉ cóthểtừ từ di độngvề phía trước, hyvọng cóthể chen đến cửasơn trại,nếu trì hoãn nữa, ai biết có thể đột nhiên tuônra Boss hay không?

ThạchTrung Ngọc khởi động Dã Man Trùng Kích,hy vọng như vậy có thểđể mọi ngườixông đến cửasơn trại mau hơn,hiệntại thổ phỉ đã càng ngày càng nhiều,cáccô nươngcăn bản không phòngđược

nhiềuthổ phỉ nhưvậy,thả chạyra thật nhiều, cho nên ThạchTrung Ngọc chỉ có thể dùngDã Man Trùng Kích, hy vọng cóthể mở ra một con đường. Thế nhưng ThạchTrung Ngọc thất bại, căn bản không làm được, bởivì đámthổ phỉ này thật sựlà quátập trung, có thểnói người gạtra người.

Nếu nhưchỉ vachạm mấy người,Thạch Trung Ngọccó thể nhẹnhàng giảiquyết, nhưng bây giờ nhiềuthổphỉ nhét chung một chỗnhư vậy, hắn nơi nàocòn đụng di chuyển? Những thổphỉ này đều là cấp 44, khôngphải đậu hủ.

Trong lòngThạch Trung Ngọccó chút bất đắc dĩ, bất quá bây giờ cũngkhôngcóbiện pháp tốt hơn, chỉ có thể tiếp tụcnhư vậy, hy vọng cóthể nhanh giảiquyết những thổphỉ này, tiếnvào sơn trại.

Lại quahơn mười phút, mọi người rốtcục đẩy tới cửa, đám người Thạch Trung Ngọc thởphào nhẹ nhõm, cuốicùng không cầnlo lắng chức nghiệpviễn trìnhở phía sau antoàn, cửađã bị ngăn chặn, đám thổphỉkiacăn bảnlà không ra được.

Tới sátcánh cửa này, Thạch TrungNgọc rốt cụcthấy được tình huốngbêntrong, thổ phỉvẫn còn rất nhiều, sốlượngkhông sai biệt lắm chừngmột ngàn, rất khó đối phó, hắn cóchút đau đầu, đây rốt cuộc là tình huống như thế nào?Tại sao đột nhiên nhiều thổphỉ nhưthế?

Cửa sơntrại cóchút nhỏ,Thạch TrungNgọccùng năm Chiến Sĩ nhét chung một chỗ, động táccănbản là không thoải mái, thường thường lầm thương tổnđến ngườimột nhà, lúc đầu Thạch Trung Ngọcdự định để cho một nữ hài lui về, thế nhưng suynghĩ một chút, vẫn là mình lui ra.

-Đại thúc, lựcphòng ngự của ngươi cao nhất, ngươilàm sao có thể một người lười biếng? Nhanhtrở về.

Dương Tử bất mãn nói.

Thạch Trung Ngọc cười cườinói:

-Không có chuyện gì, đámnữ hài này có thểphòng thủ, tacòncó những chuyện khác.

Ở trongbiểu tình nghihoặc củamọi người,Thạch Trung Ngọc khởi động kỹ năngcường đại nhất của mình, đó chính là Khí Phách, kỹ năng này cần ngưng tụ thờigian rất dài,hơn nữa thờiđiểm ngưngtụ hoàn toàn mất đi lực phòng ngự, hiện tại đám thổphỉ kia căn bản là giết khôngra được, tin tưởng cácnữ hài cũng sẽ khôngđể đám thổ phỉ nàytuônra.

Tuy hiện tại ThạchTrungNgọc hoàn toànkhông cólực phòng ngự, thếnhưng hắn tin tưởngmình rất an toàn, hơn nữađám thổ phỉ này đều là chức nghiệpcận chiến, căn bảnkhôngbiếtsửdụng công kích xa.

-Đây chính là Khí Phách? Ta lần đầu tiên nhìn thấy ngươi dùng kỹ năng này a.

Hướng Lâm nói.

Thạch Trung Ngọc cườicười nói:

- Không cóbiện pháp, kỹ năngnày dưới tình huốngbình thườnglà không thể dùng, ngươi có thể nhìn thấy một lần đãkhôngdễ dàng.

Hướng Lam bĩu môi nói:

- DươngTử không phải thường thường thấy ngươi dùngkỹ năng này sao.

Dương Tử nói:

- Ta không giống, ta nhớ lúcđógiết quái luyện cấp, kỹ năngnày ở nơi đó dùng mới hợp thích,nếukhônghắnsẽ không dùng kỹ năng này.

Khí Phách ngưng tụ baphút, Thạch Trung Ngọc lậptứcphóngra kỹ năng.

Khí Phách xuất hiện,cóthể nói Thiên BăngĐịaLiệt, mộttrận cường quanghiệnlên, trong phương viên ba mươi mét, không cómộtngọn cỏ,baoquát cửa sơn trại cùngtường vây toànbộ hóa thành tro tàn, ngoại trừ Thạch TrungNgọc cùng hơn hai mươicô nương,vật gì cũngtan biến, thậm chí ngay cả trênmặt đất cũng xuất hiện mộthố sâu to lớn.

- Đạithúc, ngươiquá uy vũ, đám thổ phỉ này lậptức bịtiêu diệt sạch.

Dương Tử hưngphấn hô.

Trênmặt Thạch TrungNgọc nởnụcười đắc ý,mộtlần giếtgần ngàn thổ phỉ, điểmkinh nghiệmdường như cũngkhông íta, tuy dướitình huống hợpthành đoànthể, mọi người chia được một phần kinh nghiệm,nhưng tất cả quái đều là Thạch Trung Ngọc giết,kíchcuối cùng tự nhiên làhắn đánh ra,nóicách khác,Thạch Trung Ngọc lập tức được điểm kinh nghiệmcủa 500 thổ phỉ.

Điểmkinh nghiệm còn lại thìbị hơn hai mươi ngườichia đều, ít hơn Thạch TrungNgọc rấtnhiều.

- Đừng nhìntanhư vậy, ta sẽ xấu hổ.

Thạch Trung Ngọc bị hơn hai mươi nữ nhân chú mục, cảm giác có chút không quen.

Cáccô nương đồng thời quăng tới mộtcái liếc mắt,Hướng Lamtuyệt không cho mặt mũinói:

-Nếu như ngươi cũng biết xấuhổ, ta liền tintưởnglợn mẹ có thể leo cây

ThạchTrung Ngọc có chút im lặng, hắn thực không muốn mình và lợnmẹđặt chung một chỗ so sánh,vội vàngđổi chủđề nói:

- Tiếp tục đi vào bên trong, chúngtađi giết quái vật tinh anh, điểm kinhnghiệm sẽ phongphú hơn nhiều.

-Đến lúc đó ngươisẽ không lại dùngkỹ năng này chứ? Như vậy điểm kinh nghiệm không phải cơ hồbịmộtmình ngươi đoạt đi sao?

LạcDiệp Phi Tuyết bất đắc dĩnói.

Thạch Trung Ngọclắc đầu nói:

- Coinhư ta muốn dùng cũng dùng không nổi,cáikỹ năngnàytốtthì tốt, nhưng thời gian cold-down dàiđến nửa giờ.

Lạc Diệp Phi Tuyếtthở phào nhẹ nhõm:

-Nếunhưngươi lại dùng kỹ năngđó mà nói, chúngtasẽthua thiệt lớn, cóthể nói hầu nhưđang giúp mộtmình ngươi luyện cấp,nói vậy ngươi phảimời chúng ta ăn cơm, nếu khôngtâm lý của chúngta sẽ không thăng bằng.

Tấtcả nữ hài đềubật cười, Thạch Trung Ngọc nhún vai nói:

- Được, làm xong nhiệm vụ này,sẽmang bọn ngươiđi ăncơm.

Thạch Trung Ngọcmang theo đám nữ nhân thẳng đến phòngkhách chính củasơn trại, cửa phòng kháchchínhvẫn ở trạng thái đóng chặt, Thạch TrungNgọc nghĩ, chẳng lẽđámthổ phỉ này còn ở bên trongănthịt uốngrượu?Quágiả a? Nhị Thống Lĩnhmới vừa chết, lại cóthể ăn thịt uống rượu.

DùngOanh Thành Nhất Kích bổ ra đại môn, quả nhiên nghe được tiếngồn àobêntrong, Tam Thống Lĩnh ngồiở chính giữa, miệng không ngừng uống rượu, độtnhiên nhìn thấy Thạch Trung Ngọc mang người tới, khôngkhỏi giận tím mặt:

- Xú tiểu tử,ngươi lạicòn dám đến đây? Thực sựlà Thiên Đường có lối ngươi không đi, Địa Ngục khôngcửa cứ chui vào, bất quá lần nàyngươi mang nhiềunữ nhân như vậyqua đâylàcóý gì? Chẳng lẽ dựđịnh cầu xin tha thứ? Mangmấy nữ nhânkia hiếu kính ta?

Các nữ nhânđều lộ vẻ giận dữ,Thạch Trung Ngọc cười cười nói:

-Tamangđámmỹ nữ này qua đây, cũng không phải hiếu kính ngươi, mà là giúp ngươi chăm sóc người thân trướclúc lâm chung.

- Chúng tiểunhân,nhanh lên cho lão tử,lần này nhấtđịnh phảilột sốngtiểu tử kia.

Tam Thống Lĩnh giận dữ.

- Vâng.

Thổphỉ tinh anhlập tứcnghelệnh, đánh về phíađám ngườiThạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọc vội vã gọi ba ChiếnSĩ qua đây, cùng hắn ngăn chặnở cửa, chỉ cần nơi đây bị ngăn chặn, coi như bên

trong có một trămthổ phỉ tinh anh, như vậy đám người Thạch Trung Ngọc cũng không cần sợ.

Phát hiện đám ngườiThạchTrung Ngọc căn bản khôngcóýtứ chạy trốn, ngược lại ngăncửa,làm ra bộdáng muốn chiến đấu, đám thổ phỉtinhanh lập tức giậndữ, phảngphấtnhư cảm giác mìnhbị người khiêu khích, lập tứcvọtvề phía Thạch Trung Ngọc.

Số lượng nơi nàynếu so với ở cửa sơn trại, thì ít đi rất nhiều, Thạch Trung Ngọc pháthiện, đám ngườikia dường như đều xông về phíamình,không khỏicóchút bất đắc dĩ, lẽ nào nam nhân có tội sao? Không phải còn có nhiều nữ nhân đứngsong song chungmột chỗ sao,vì sao chỉ nhắm vàolão tử?

Thạch TrungNgọc bất đắc dĩ,thế nhưngbọn thổ phỉ càng bấtđắcdĩ, ThạchTrung Ngọc chỉ có một người, bọnhọ nhiều người như vậy đều muốn chém Thạch Trung Ngọc a, căn bản là làm không được, mọingười phát hiện không chen vàođược, lúcnày mới đitìm banữ nhân khác phiền phức.

Bất quácực kỳ đáng tiếc, đườngbị ngănchặn, đámthổ phỉ này căn bản ra không được, mà bên ngoài còn có hơn hai mươinữ nhân, bọnhọ căn bản không côngkích đến, thế nhưng đám người Cơ Như Nguyệt có thểcôngkích thổ phỉở bên trong, cho dùlà hai Chiến Sĩ kháckhông có chỗ chen, cũng có thể ném kỹnăng quần công,kiếm chút exp.

Tam Thống Lĩnh tức giận hừ một tiếng quát:

- Các ngươi chưaăn cơm sao? Cư nhiên bịbốn người cản lại? Nhanh đánh ra cho lãotử, đừngđể cho mấynữ nhân này thu thập toàn bộ các ngươi.

Thạch Trung Ngọc cườihắc hắc:

- Chỉ bằng các ngươi,chẳng lẽcòn có thểtuôn ra phòng tuyến này sao?

- Móa.

Tam ThốngLĩnh tức giận mắng một tiếng,sauđóquát:

- Nhường ra một conđường cholãotử, để lão tửtự mình đi giết chết tên hỗnđảnnày.

Sắc mặt của Thạch Trung Ngọc có chút âmtrầm, ngăntrở những Tinh Anh kiakhông cóvấn đềgì, thế nhưng muốn đi ngăn lại Boss, sẽcó chútkhó khăn a, dù sao không gian nơi này quá nhỏ, không tiện né tránh.

Tàn sát

DTV-EBOOK.COM.VN

Banữ hài khác cùng hắn ngăn cản thổ phỉ, trongđócó hai cái là Kỵ Sĩ,tuy lựcphòng ngự không tệ, thế nhưngso với Thạch Trung Ngọc còn kémmột chút, Thạch Trung Ngọccăn bản khôngyên tâm giao Tam Thống Lĩnh cho mấynữ hài này, vìvậyphóngkỹ năng trào phúngqua Tam Thống Lĩnh, dự định kháng trụ đốiphương công kích.

Kỹ năng trào phúngcủa ThạchTrung Ngọc đưađếnhiệu quả, Tam Thống Lĩnh đẩy đoàn người ra, lao về phía Thạch Trung Ngọc, mặc dù lựccông kích của Tam Thống Lĩnhkhôngbằng Nhị Thống Lĩnh, thế nhưng cũng kém không được baonhiêu, còn có Vạn Kiếm Quyết đáng chết kia.

Nếu nhưTam Thống Lĩnh còn có thểtiếp tục phóng ra VạnKiếm Quyết, vậythìsẽrất phiền toái, hiện tại không có quyển trụcTuyệt Đối PhòngNgự, phòng làm việc HinhVũ toàn quân bị diệt còn chưa tính, nếu như còn liên lụy Lạc DiệpBang, làm cho Lạc Diệp Bang khôngcó một người cấp 39,vậy thìrất buồnbực, nhân tình này có thể to lắm.

Chiếnphủ của Tam Thống Lĩnh hung hăng đậplên người Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọccó chút bất đắcdĩ, công kích bình thường như thế,hắn hoàn toàncó thểtránh thoát,thế nhưngtình huốnghiệntạicư nhiên không thể né tránh, chỉ cầndời mộtchút, thì có thể thả thổphỉ ra, Thạch Trung Ngọc chỉ cóthể ngạnh sanhăn chiêu này.

-1102.

Hơn một ngàn thương tổntừ trên đầu Thạch Trung Ngọcbay ra, Thạch Trung Ngọc trúng chiêu, đương nhiên sẽ không đơn giản bỏ qua đối phương, đánh trả mới là vươngđạo.

Oanh Thành Nhất Kích hung hăng chém vào trên người Tam Thống Lĩnh, -938, ThạchTrung Ngọc có chút buồn bực, vì saocông kíchcủa

mình thương tổn kém thổ phỉ đángchết kia?Hơn nữa Oanh Thành Nhất Kích còn không cógây ra hiệu quả đánh bay,điều nàylàmcho Thạch Trung Ngọc càng thêm nhức đầu.

Thời gianchậm rãi trôi qua, trừTamThốngLĩnh,sốlượng thổ phỉ tinh anh đang không ngừng giảm thiểu,Thạch Trung Ngọc chứngkiến kếtquả này vẫn rất hàilòng, nhưng sắc mặtcủa TamThống Lĩnh thì khôngdễ coi như vậy.

Những thổ phỉ tinh anh nàythông minh hơn thổ phỉ bình thường nhiều lắm, hoàntoàn không giống thổ phỉ ở cửa sơn trại, chỉ biết xông vềphía trước, những thổ phỉ tinh anh nàynhìn thấy ngườimột nhà đang không ngừng chịu chết, lại cóchút muốn lui bước.

- Đều lên cho lão tử, người nàodám lui lại, lãotửliềnlàmthịt các ngươi.

TamThống Lĩnh rốngto.

Một thổ phỉ tinh anh nói:

- TamThống Lĩnh, không phải chúng tasợchết, mà là như vậy căn bản không cóý nghĩagì,mấy Chiến Sĩ này ngănở cửa, ngườicủa chúngta căn bản giết khôngra được, chủ lực côngkích chân chính của đối phương ở phía sau a.

Tam Thống Lĩnhtức giận mặc kệ Thạch Trung Ngọc, hung hăng tát thổ phỉ tinh anh kia mộtcái:

-Quản nhiều nhưvậy làmgì, nhanh lên cho lão tử, bằngkhôngđợi Đại Thống Lĩnhtrở về, các ngươi biết hậu quả làcái gì.

Không biết vì sao, nghe được Tam Thống Lĩnh nói ba chữ “Đại ThốngLĩnh”, trênmặt những thổphỉ tinh anh kia đềulộ ra vẻ kinh hoảng, sau đó bắt đầuchen chúctới, công kích so vớitrướccàngthêm liều mạng.

Thạch Trung Ngọc và cáccô nương đồng thời nhíu mày, tần suất công kích củanhữngthổ phỉ nàycao lên, như vậy mọi người càng thêm cốsức,mới vừa rồi chỉ dựa vào Mục Sưtrị liệu có thểngăn cản thổ phỉ tinh anh, bây giờ phải tựmìnhăn dược, bằngkhông căn bản là nhịn không được.

“Đại Thống Lĩnh” rốt cuộclàngười nào?Tại sao có thể có lực ảnh hưởng lớn như vậy?Vì sao mớivừarồi thời điểm Tam Thống Lĩnh nhắctới Đại Thống Lĩnh, trên mặtnhững thổ phỉ kiađều kinhhoảng? Lẽnào bọn họsợ Đại Thống Lĩnh như vậy?

ThạchTrung Ngọc đang suy nghĩ Đại ThốngLĩnh đếncùng làngười thế nào, lại bị Tam Thống Lĩnhnhâncơhộibổmột nhát, Thạch Trung Ngọcbị đau,hung hăng trợn mắt nhìn Tam Thống Lĩnh, biết tình huống hiện tại căn bảnkhôngcho phép hắn đisuy nghĩ những chuyện khác,chỉ cóthể hếtsức chuyênchú côngkích.

Tuy những thổ phỉtinh anh nàycàng thêm ra sức, nhưng vẫn không làm khó được mọi người, các nàng chỉ cần tự mình ăn dược, những thổ phỉ kia sẽ không làm gìđược các nàng, ngược lại bên Thạch TrungNgọc có chút khó khăn, TamThống Lĩnh không ngừng dùng kỹ năngtrụ cộtnhất TrọngKích.

Tuykỹ năng này không phải rất lợi hại, nhưngmỗi lần tạothành thương tổn đều trên 1500,thời giandượctề cold-down vừa qua, liền bỏ dược tề vào trong miệng, nhưngmặcdù là như vậy, cũng mới chỉ cóthể miễn cưỡng duytrì HP mà thôi.

Thạch Trung Ngọc cảm giác được,lực phòng ngựcủa mìnhcòn chưa đủ, phỏng chừng saukhi chuyển chức lần haisẽ tốthơn rất nhiều, thế nhưng hiệntạihắn còn khôngcó chuyển chức lần hai, chỉcó thể miễn cưỡng đối phó.

- Mẹ nó, tới một ngườinữa, cùng lão tử giết hỗnđản này.

Tam Thống Lĩnh lalớn.

Lại một thổ phỉ tinh anh chen tới,cùng TamThống Lĩnh liên thủ công kích ThạchTrungNgọc,lầnnày ThạchTrung Ngọc càng thêm cố sức, chỉ là Tam ThốngLĩnhcũng đã làm cho Thạch Trung Ngọckhó chịu, huốngchi nhiều hơn một thổ phỉ tinh anh?

Thạch Trung Ngọc có chút hâm mộnhìn đám nữ nhân chỉđối phó một thổ phỉ tinhanh, các nàng chỉcần ngẫu nhiên ăn hồng dược là được,nơi nào sẽ trắc trởnhư mình?

Chứng kiếnHP của ThạchTrungNgọc đang nhanh chónggiảm

xuống,Lạc Diệp Phi Hoa nói:

- Lạc Diệp PhiHồng, n gươihỗ trợ trị liệu Hinh VũChi Thạch, đừng để cho hắn treo.

Lạc Diệp Phi Hồng gật đầu,sauđó bắt đầu giúp Thạch Trung Ngọc trịliệu,cứ nhưvậy,HP củaThạch TrungNgọc mới không ngừngđi lên, hắn thở phào nhẹ nhõm, vẫnlà như vậy tốt, chíít sẽ khôngtreo.

Nhưng Kỵ Sĩ mới vừa rồi được Lạc Diệp PhiHồng trị liệu thiếu chút nữa thìkhóc lên, mới vừa rồi Lạc Diệp PhiHồngcònkhông ngừng thảTrị Liệu Thuậtcho nàng, hiệntại chỉ ngẫu nhiênthảmột cái, nàng phải khôngngừng ăn dược mới có thể cam đoan mìnhbất tử, KỵSĩmuội muội dùng ánh mắt u oán nhìn Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrungNgọccảm nhận đượcánh mắt kia, không khỏi đổ mồ hôi,thầm nghĩ lão tử cũng không muốn như vậy, nhưngkhông có biện pháp,nếunhư giao Boss cho cácngươi, sợ rằng các ngươi căn bảnngăn không được.

- Mọi ngườigia tăng công kích, thổ phỉbên trong đã không tớiba mươi, rất nhanh thì có thể giết sạch.

Thạch Trung Ngọc hô.

Cáccônương càngthêmra sức làm việc, nếu như chỉcòn lại không tớ i bamươi,chỉ cần cố gắng một chút, rất nhanhthì có thể hoàn thành nhiệm vụ, các nàng còn chờ Thạch Trung Ngọc đi mời cácnàngăn cơmđây này.

Thay người

DTV-EBOOK.COM.VN

-Đại thúc,nửa giờ không sai biệt lắm sắp tới?Ngươilại dùngKhí Phách đi, tiếtkiệm chúngta phiền toáinhư vậy.

Thạch Trung Ngọcsuy nghĩ mộtchút nói:

- Khôngđược,tầnsuất công kích của Tam Thống Lĩnhcàngngàycàng cao, nơi đây ngoại trừ ta, căn bản không có người cóthể gánh nổi hắn, thờiđiểm tasửdụng Khí Phách,hoàntoàn không có lựcphòng ngự,không thể xằngbậy.

Nghe được Thạch Trung Ngọc nói, mấynữ hàikhác cùng Thạch Trung Ngọc ngăn cửa nhất thời có chút bất mãn, Thạch Trung Ngọc cũngquá khinh thườngcác nàng, coi như sứcphòngngự của hắncaohơn một chút,nhưng không thể nói những người khácđở không nổi Boss a.

Huống hồ KỵSĩ v ốn chính là dùng để kháng quái, cóhai kỹ năng kéo cừuhận, còn có kỹnăng tăng lực phòngngự, Thạch Trung Ngọc dựa vào cái gì nói cácnàngkhông thể kháng Boss?

Nguyên bản những nữ nhân này còncó chút phản đối Thạch Trung Ngọcsửdụng KhíPhách, nói vậy sẽ đoạt đi rất nhiều kinh nghiệm, nhưng bây giờ Thạch Trung Ngọcnói, làm cho cácnàngcó loại cảm giác,nếunhư Thạch Trung Ngọc không thể dùng Khí Phách, đó chính là các nàngquá vô năng.

MộtKỵSĩ gọi mộtChiến Sĩ tớithế nàngmột chút, sauđó đi tới bên người Thạch Trung Ngọcnói:

- Ngươitránh ra,ta tới kháng Boss.

Thạch Trung Ngọc kinhngạc nhìn KỵSĩmuội muội kia, trong lòng có chút buồn bực,giọng điệunày làm sao lại kém như vậy? Lẽ nào lão tử đắc tội với nàng?Vì saođang yên đang lành muốn tớithay mình kháng Boss?

Bất quáThạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút,cuối cùng cũng biết nguyênnhân, mới vừarồi tronglời nóicủa mìnhquáđắctội người, ThạchTrung Ngọc cười khổ nói:

- Ta xin lỗi lời mới vừarồi, ngươi trở lạivịtrí củamình đi.

Thạch Trung Ngọc vốn cho rằng mình xin lỗilà được,không nghĩ tớiKỵ Sĩ muội muội hoàn toànkhông cảm kích,trựctiếpnói:

- Ta có thể gánhđược Boss, không nên xem thườngnữ nhân.

Thạch Trung Ngọccó chút đau đầu, đưa ánh mắt nhìn các côương, hy vọngcác nàng cóthể nói vàicâu hữu ích, bấtquá cáccô nương căn bản không nghía tới hắn, nghiêng đầu sang chỗ khác, coinhưcái gì cũng khôngthấy.

Chứng kiến ánh mắt quậtcường củaKỵSĩ muội muội, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ thở dài, nếucáccôương không giúp, vậy cũng chỉ có thể giao vị trí nàycho đối phương.

Vịtrí khángBoss này không thể thay thếđơn giản giống như KỵSĩ muội muội và Chiến Sĩkia, Boss không phải quáivật phổ thông, khôngcẩn thậnlàcó thể thả quái ra, đến lúc đó đámmỹnữ này nhất định sẽ vẫn lạc vài cái.

Thạch TrungNgọcgọiĐích Lô ra,bảonó dùng Địa Thứ đánh xỉu toàn bộ quái, sau đó mớigiao vịtrí cho Kỵ Sĩ muội muội,Kỵ Sĩ muội muội hàilòngđi tới, Thạch Trung Ngọc nhìn thời gian cold-down của KhíPhách, phát hiện thời gian cold-down đãkết thúc.

Thế nhưng hiện tại Thạch TrungNgọckhông dámdùngkỹ năng này, nếu nhưđợilát nữa,Kỵ Sĩ muội muội đởkhông nổi mà nói, Boss tuôn ra,hắnkhông thể không cắtđứt Khí Phách,nếu chỉcó thể tụ mấy giây, căn bảnlà không có thươngtổn gì, hơn nữa còn phải chờ nửa giờ mớicóthể tiếp tụcsử dụng.

Chứngkiến Thạch TrungNgọc căn bản khôngcóý tứ thả kỹ năng, Kỵ Sĩ muộimuộinghĩ tới ThạchTrung Ngọc đanglo lắng cái gì, không khỏi hừ lạnh một tiếng, đangđịnh nói cái gì đó,lúc này TamThống Lĩnh đã từ trong trạng tháingất xỉutỉnhlại.

Tam Thống Lĩnh nhìnthấyđối phương đổi người, đầu tiên là sửng

sốt, bất quánhìn thấy đốiphươngchỉlà một nữ nhân, không khỏi giận dữ, đây đốivới hắn mà nói, hoàntoànchính là trần trụi khiêu khích, hắn dù saocũnglà Tam Thống Lĩnh, dĩ nhiêncho một nữ nhânđi đốiphóhắn, cái này còn được sao?

Nhìnthấy chiến phủ của Tam Thống Lĩnh bổ tới, KỵSĩ muội muội vộivã giơ tấm thuẫn lên ngăn cản, -1335, hơnmột ngàn thương tổn làmchoKỵSĩ muội muộicó chút thẹn thùng, lực lượng to lớnkia càng chấn cánh tay KỵSĩmuội muội tê dại, lúc nàyKỵ Sĩ muội muội mới biếtđược, Thạch Trung Ngọc một mực đối phó quáivật,rốtcuộc có bao nhiêu trắc trở.

TuyKỵSĩ muội muội bị Tam Thống Lĩnhcông kích, rơi xuống HP nhiều hơn Thạch Trung Ngọcmột chút,bất quáThạch Trung Ngọc lại không lưu ý, bởi vì đây là bìnhthường, mặcdù đối phươnglà Kỵ Sĩ,nhưngtrang bị trên người Thạch Trung Ngọc cóvàimón là Ám Kim.

Hơn nữaHP của Kỵ Sĩ muội muộicao hơn Thạch TrungNgọc gần 2000,nếu như mỗilần thương tổn đều chỉcó thể như thế, Thạch Trung Ngọc tin tưởng, KỵSĩ muộimuội này có thể gánh nổi,mình cũng có thể yên tâmsử dụng kỹ năng.

Trước đây Thạch Trung Ngọc chưa từngdùng qua kỹ năng Khí Phách với Boss, mỗi lần sử dụng Khí Phách, đềuhiện lên một trận cường quang,sau đó tấtcả quái vật ở xungquanh toàn bộ bị miểu sát,đến bây giờ Thạch Trung Ngọc còn không biết Khí Phách của mình, cao nhấtlà đánh ra bao nhiêu thươngtổn.

Bây giờ Tam Thống Lĩnh còndư lại hơnmột triệu HP, ThạchTrung Ngọc cầu khẩn, nếu như đợi lát nữa sử dụngKhí Phách, cũng cóthể miểu sát Boss mà nói, thật là tốt biếtbao? Như vậykỹ năng Khí Phách này quả thựccóthểnóivôđịch.

Tam ThốngLĩnhdùng Trọng Kích, lần nàychém càng thêm ra sức, hung hăng chém vào tấm thuẫn củaKỵ Sĩmuội muội,Kỵ Sĩ muội muội thấp giọngrên lên một tiếng, lần này công kích lại làmcho nàng cảm thấy đau đớn,HP rơi mất 1500, Kỵ Sĩ muội muội dám khẳng định, nếu như đâylà trongthựctế, cánh tay của nàng khẳng địnhđã bịđánh nứt.

Hiện tại KỵSĩ muội muội đã hối hận, sớm biếtkhôngnêntranh cãi vớiThạch TrungNgọc, như vậy bây giờ mình không cần thốngkhổ n hư vậy, KỵSĩ muộimuộinghĩ, nếunhư trước đây ít thêm thể lực, thêm nhiều lực lượngthì tốt biết baonhiêu, hiện tạisẽ không biến thành như vậy.

Thạch Trung Ngọcnhíumày, mới vừa rồihắnrõràngchứng kiếnKỵSĩ muộimuội bị TamThống Lĩnh công kích,chân nhỏ congmột cái, hìnhnhư là không chịunổi lực lượng của đối phương.

Thạch Trung Ngọc mở miệng hỏi.

-Nếu không để ta tới kháng quáiđi?

Kỵ Sĩ muội muội hunghăng trợn mắt nhìn Thạch Trung Ngọc,ở nàng cho rằng,Thạch Trung Ngọc này căn bảnlàtràophúng nàng, bởi vì nàng không được, Kỵ Sĩ muội muội quật cườnglắc đầu nói:

-Ta cóthể kháng được Boss, ngươi cứthả kỹ năng,ta tuyệt đối sẽ không thả Boss ra.

Thạch Trung Ngọc cườikhổthở dài, người sáng suốt liếc mắt là có thể nhìn ra, KỵSĩmuội muội này căn bảnlà đởkhông nổi Boss.

Lạc Diệp Phiêu Linh

DTV-EBOOK.COM.VN

Kỵ Sĩ muội muội vô cùng quật cường, Thạch Trung Ngọc có chút đau đầu,mới vừa rồi saomiệng mình lạitiện như vậy? Cần gì phải nói vậy chứ? Đưatớisự tình biến thành nhưvậy? Bất quá hiện tại Thạch TrungNgọc có chút thưởng thức Kỵ Sĩ muộimuộikia.

Dùngthuậtthămdò nhìnKỵSĩmuội muộimột chút, LạcDiệp Phiêu Linh,cấp 39, Kỵ Sĩ.

Toàn thânLạc Diệp Phiêu Linhbaovây trọng giáp, trên đầu cũng vậy, khôi giáp to lớn bao phủcảđầu, ngay cả khuôn mặt cũngkhông thấy,bấtquávật họp theoloài, người họp theo bầy, cùng nhiều mỹ nữ nhưvậyở cùng một chỗ, chỉ sợ tuyệtđốisẽ không kém đếnđịa phương nào?

NhưngThạchTrung Ngọc vào tròchơi thời gian dài như vậy,tuy cũng đãgặp nữ nhân dùng trang bị che kínkhuôn mặt mình, nhưng phần lớn nữ nhân đều thíchbày rakhuôn mặtđẹpnhất của mình, cho nên rất ít có người tuyển chọn loại trang bị này.

Bình thường nữnhân dùngmũ giáp che kíncả khuônmặtmình, thì khôngquá xinh đẹp, ThạchTrung Ngọc nhìn bóng lưng của Lạc Diệp PhiêuLinh, thầmnghĩ:Chẳng lẽnữ tử này bị hủydung, sau đó mới mang loạimũ giáp kia?

Rất cóthể, Thạch Trung Ngọc bấtđắcdĩ thở dài, thiên đốhồng nhan a, mộtnữ hài cócá tính như vậy,lại bị hủydung, nghĩ đến hiện tại trong trò chơi hầu như khắp nơi đều cóthể nhìnthấymỹnữ, Thạch Trung Ngọclại có chút buồnbực, lẽ nào hủy dung hủynghiêm trọng nhưvậy sao? Trò chơi rõ ràng có thể điều chỉnhdungmạo của mình, bình thường mà nói,nữ nhân ở trong tròchơi này sẽ không quáxấu xí.

- A!

Thạch Trung Ngọc đangmiênmang suy nghĩ, bỗngnhiên Lạc Diệp

Phiêu Linh truyềnđến một tiếngkhẽ hô, hắn vội vã nhìn sang,chỉ thấy Lạc Diệp Phiêu Linhbị Tam Thống Lĩnh đánh lảo đảo, thiếu chút nữathìngã xuống, bất quá bằng nghị lực của mình, vẫn miễn cưỡngđứng lên.

ThạchTrung Ngọc nghĩ đi thay thế nàng, nhưngnữ tử nàylại quay đầu nhìn Thạch Trung Ngọc, ánh mắt quật cường kianóicho Thạch Trung Ngọc,nàng tuyệt đối sẽ không rời đi, Thạch Trung Ngọcthở dài, biết hiện tại mình căn bảnkhông thể đi qua, bằng không đó chínhlà làmthươngtổn nàng.

Mớivừarồi từ trongkhehở mũ giáp, Thạch Trung Ngọc thấy được đôi mắtto sáng ngờicủa đối phương, cảm thấyđôimắt nàyvôcùng sáng sủa động nhân, đáng tiếc nếu như nữ tửnày còn chưabị hủy d ung mànói, nhất định làmột siêucấp đại mỹ nữ?

- Đạithúc, ngươiđừng ngẩn ngườinữa được không? Nhanh thảkỹ năng!

Dương Tử bấtmãn nói.

ThạchTrung Ngọc có chút quấn quýt, không biết cuối cùng có nên dùng hay không, nhìn bộ dáng của Diệp Phiêu Linh, căn bản là khôngkéo đượcmấy phút, nếu như dùng kỹ năngKhí Phách mà nói, phỏng chừng ngưng tụ không được bao lâu, nhấtđịnhphải dùng ra, như vậy thì quá lãngphí.

- Ngươi lúc nào dâydưa dàidòng nhưvậy? Ngươikhôngphải là lo lắng Phiêu Linh đở không nổi Bosssao, ta tùythời chuẩn bị thayLạc Diệp Phiêu Linh được chưa?

Một Chiến Sĩ ở phía sau nói.

Thạch Trung Ngọc có chút thẹn thùng, tuy đâylà sự thực, thế nhưng không cần nói thẳng như vậychứ? Quá lúng túng.

Bất quáhiện tại hắn phải dùng kỹ năng Khí Phách, bằng không là khôngnể mặtmũi, nếu như còn không thả kỹ năng, đó chính là vẽ mặt, ThạchTrung Ngọcchỉ có thểbất đắcdĩ khởi động kỹ năng Khí Phách.

Phảng phất nhưcảm giác đượckỹ năng của ThạchTrung Ngọc kinh

khủng,Tam Thống Lĩnh rống to:

- Gắng thêm chút sức nữa cho lão tử, không thể để chotên khốn kia thảkỹ năng,bằng không chúngta đềuphải chết.

Ở trong đại sảnh là tử lộ, căn bản không cóchỗ trống trốn chạy, hiệntạiđámthổphỉ tinhanh kia vàTam Thống Lĩnhđãkhông còn đường sống.

Lúc này các cô nương pháthiện, lựccông kích củađám thổ phỉ tăng vọt khôngít,trị liệu càng thêm cốsức, mới vừa rồimột Mục Sưtoàn lực trị liệuLạcDiệp Phiêu Linh,cộng thêm một Mục Sư khác ngẫu nhiên trị liệu, làcó thể giúpLạcDiệp Phiêu Linh kháng Boss,nhưng bây giờ nhất địnhphải hai Mục Sư toàn lựctrị liệu Lạc Diệp Phiêu Linh mới được.

Khôngchỉ lực công kích của TamThống Lĩnhtăng cao, ngaycảnhững thổ phỉ tinhanh kia lực công k ích cũng tăng lên khôngít, mọi người nhíu mày,sau đó kiểm tra trạng thái của đám thổ phỉ, mọi người bi ai pháthiện, bọnthổ phỉđều nhiều ra mộttrạng thái.

Tử chiến đến cùng: Khôngthắng thì chết, lựccông kích tăng 30%.

Mọi người cảm giác đau đầu khônggìsánh được, cái này dườngnhư quá bất đắcdĩ đi? Làm sao sẽ xuất hiện loại tình huống này?Sự tình chết tiệt nhưvậy cũng cóthể phátsinh? Cáccô nươngđều tứcgiận nhìn Thạch TrungNgọc, nếu nhưkhông phải ThạchTrungNgọcthảkỹ năng Khí Phách mànói, hiệntại sẽ không cần thống khổ nhưvậy.

Thạch Trung Ngọc chứngkiến ánh mắt củacáccô nương, kém chút khóc lên, ông trời ơi, đây là lão tử sai sao? Dường như ta vẫn chủ trương không thả kỹ năng? Vì sao tất cả mọi chuyện đều trách ta?

Thạch Trung Ngọccười khổ, sau đónhìn về phía Lạc DiệpPhiêu Linh, hiện nayKỵ Sĩ muội muội nàylà trọng yếu nhất,nếu như Lạc Diệp PhiêuLinh đở không nổi Boss, vậy thì bi kịch, ThạchTrung Ngọckhông tin KỵSĩ cũngđở không nổi Boss, Chiến Sĩ mớivừa rồi nói thay thế bổ sung kia có thể chịu được.

Mặcdù bây giờTam ThốngLĩnh công kích Lạc DiệpPhiêu Linh, dùng Trọng Kíchhầu nhưcó thể tạo thành cho Lạc Diệp Phiêu Linh 2000

thương tổn, bất quácó hai Mục Sư không ngừng trị liệu,còn không có vấnđề gì?

Nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn rất lo lắng,bây giờ cách hắn sửdụng Khí Phách còn kém hai phút, nhưng Lạc DiệpPhiêuLinh đã cựckỳ nguyhiểm,mỗilần Tam Thống Lĩnh công kích, đều làm cho thân hình Lạc Diệp Phiêu Linh laydộng.

MỗilầnchứngkiếnTam ThốngLĩnhcông kích, Thạch Trung Ngọc đềulolắng KỵSĩmuội muội sẽ ngã xuống.Nếu như HP vẫn duy trì bìnhổn, nhưng bởivìthể lực chốngđỡ hết nổi ngã xuống,vậy thì quá phá hoại.

- Phiêu Linhtỷ tỷ, nỗ lựclên.

Dương Tử hô.

Lạc Diệp Phiêu Linh căn bảnkhông cóphản ứng DươngTử, không phảinàng không biếtlễ phép, mà bởi vì hiện tạicăn bảnkhông có tinhlựcdư thừahồi đáp DươngTử, bâygiờ Lạc Diệp Phiêu Linh chỉ có thể không ngừngbị động phòng thủ, cho tới bây giờcòn không tìm đượccơ hộicông kíchBoss.

Lại một lần Trọng Kích hung hăng nệnở trên tấm thuẫn của Lạc Diệp Phiêu Linh, Lạc DiệpPhiêu Linh bịTrọng Kích đập đến nửa quỳ xuống, nàng chưakịp đứng dậy, liềnthấy Tam Thống Lĩnh tiếp tục côngkích.

Tronglòng Lạc Diệp Phiêu Linhrun lên: Lẽ nào phải ngã xuống sao? Bất quá LạcDiệp Phiêu Linhnghĩđến mới vừa rồi ThạchTrung Ngọc nói,cắnrăngmộtcái, cái khiên lần nữa giơlên chặnlại công kích, đồng thời còn đứng lên.

Từ nhỏ Lạc Diệp Phiêu Linh đã rất mạnh mẽ,không muốnbịnam nhân khinhthường, điểm ấy cực kỳ tương tự Cơ NhưNguyệt.

Kiên trì

DTV-EBOOK.COM.VN

- Phiêu Linh, nếu không trước để chotatới kháng một lát, ngươi nghỉ ngơi một chút.

Chiến Sĩ trước đó tính toán thay thế Lạc Diệp Phiêu Linh nói.

Lạc Diệp Phiêu Linh quật cườnglắcđầu, thở hổn hển đứt quảng nói:

- Không cóviệc gì...Tin tưởng...Ta,ta cóthể... Kháng... Kháng... Boss.

Nữ Chiến Sĩ dùng ánh mắt cầu cứu nhìntỷ muội Lạc Diệp PhiHoa, nàng thực không muốn nhìnthấy Lạc Diệp Phiêu Linh thốngkhổ kiêntrìnhư vậy, LạcDiệp Phi Tuyết thở dài nói:

- Phiêu Linh tỷ tỷ, nếu không ngươi nghỉngơimột chútđi?

LạcDiệp Phiêu Linh khôngcótrả lời, tiếp tục dùng cái khiên trong tay ngăn cản TamThống Lĩnh côngkích.

Thạch Trung Ngọc nhíu mày, nữ nhânnày khôngphải điênrồi chứ? Rõ ràngđã khôngđược, tại sao còn phải kiên trì như vậy?Chỉvì câu nóimới vừarồikiacủalão tử, những người khác đềuđở không nổi Boss sao? Trong nữ nhân dường như rất hiếm thấy tính cách quật cường như vậy.

Khí Phách của Thạch Trung Ngọc ngưng tụ thờigian vẻnvẹn mới hai phútmà thôi, ThạchTrung Ngọc không biết mình ngưng tụ Khí Phách nhanh như vậy, có thể đánh rabao nhiêuthương tổn, có chút do dự bất định,đến cùngcó nên thả kỹ năng hay không?

-Ba phút phải không? Ta...Nhấtđịnhcó thể kiên trì được...

Lạc Diệp PhiêuLinhtiếptục nói.

Thạch Trung Ngọc thở dài,nữ tửnàyrõ ràng không có xoay đầulại

nhìn mình, làmsao biếtlão tử muốn trước giờphóng ra kỹ năng? Chẳng lẽ bởi vì tâmhữu linh tê trong truyền thuyết?

Ai,không được, ca đã có nhiềuhồng nhantrikỷ, không thể tiếp tục như thế, nhấtđịnh phải giết chết huyễn tưởng của nữ hài này từ trong trứng nước mới được.

Kỳthực lúc này Thạch Trung Ngọc cũngcó chút chột dạ, bởi vìhắn cho rằng Lạc Diệp Phiêu Linhbị hủy dung, cho nên mới không muốn phát sinh cái gì mà thôi, nếu như là mỹ nữ giống nhưđám người CơNhưNguyệt, Thạch TrungNgọcnơinào sẽ không động tâm?

Tam ThốngLĩnh cảm giácđược uy hiếp trên ngườiThạch Trung Ngọccàng lúc càng lớn,tronglòng thầm nghĩ không ổn, hắn hấptấp bắt đầucôngkích như điên, chiếnphủ không ngừng nệnlên tấm thuẫncủa Lạc DiệpPhiêu Linh.

Bên tai Thạch Trung Ngọc nghe được thanh âm thanh thúy, hình nhưlà thanhâm sắt thépnứt ra, Thạch Trung Ngọc theo bảnnăng nhìn về phíacái khiên của Lạc Diệp Phiêu Linh, chỉ thấy trên tấm thuẫn của Lạc Diệp Phiêu Linh xuấthiện một vết rách.

Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ không tốt,nếunhư tiếptục như thế, vậy sẽ rất phiền toái, nhất địnhsẽ xảyra chuyện, cócái khiên cũng khó chống lại, nếu như cái khiên hoàn toàn bị Tam Thống Lĩnh phá hủy, như vậy Lạc Diệp Phiêu Linh khẳng địnhkhông phòng ngự được.

Đông!

Chiến phủ của Tam Thống Lĩnhlạiđập vào trên tấmthuẫn củaLạc Diệp Phiêu Linh, lần này vếtrách trên tấm thuẫn lớnhơn, Thạch Trung Ngọc thấy Lạc Diệp Phiêu Linh còn giống như không có phát giác, vội vã nhắc nhở:

- Nhanh đổi cái khiênkhác, tấmchắn của ngươi sắp hư rồi.

LạcDiệp PhiêuLinh nhàn nhạt nói:

- Ta biết cáikhiênsắpvỡvụn, nhưng hiện tại tacăn bản không có đồ dự phòng.

Thạch Trung Ngọc có chút im lặng, bây giờ làlúc nào? Lại còncóthể bình tĩnh như vậy? Lẽ nàonữ nhânnày sĩ diện như vậy sao? Đến loại thời điểm này, cònkhông muốn đổi người?

-Phiêu Linh, ngươi không đỡ nổi, đểta đến đi.

Nữ Chiến Sĩ nói.

Lạc Diệp Phiêu Linhlắc đầu, căn bản không nói, tiếptục dùng cái khiênđi nghênhđón chiến phủ,lần này trên tấm thuẫn đã xuất hiện vết ráchto lớn, Thạch Trung Ngọcở chỗ Tương Viên lăn lộnlâu như vậy, cũng coi như cóchút hiểu trangbị,nếu như Thạch Trung Ngọc không phỏng đoán sai, tốiđa thêmhailần, cáikhiên kia tuyệt đốisẽ hủy diệt.

Chỉlà mộtcái khiên HoàngKim, nátthì nát, Thạch Trung Ngọc sẽ không cảm thấy thếnào, thế nhưng nếu như tấm thuẫn này bể nát mànói, Lạc Diệp Phiêu Linhsẽ gặp nguyhiểm, nóikhôngchừng hoàn toàn không thể ngăn cản Tam Thống Lĩnh.

Quả nhiên saumột công kíchhạ xuống,cái khiên bị đánh tan hoang, chờ mộtlần công kích nữa, nó tuyệt đối sẽ chianămxẻ bảy.

Thạch TrungNgọc không nhịn được,thật muốn hiệntại thả ra Khí Phách, thế nhưng bâygiờ cònthiếu bamươi giây, mới cóthể phát huykỹ năng đến lớn nhất.

- Không nên thả kỹ năng,coi như cái khiên hoàn toànphá hủy, ta vẫn có thể kiên trì.

LạcDiệp PhiêuLinh nói.

Thạch Trung Ngọccó chút nhức đầu nhìnnữ tử này, nữnhânnày thật quáhiếuthắng,hơn nữa phương thức biểu hiện của nàngcòn trực tiếp như vậy, Thạch TrungNgọc bất đắc dĩ thở dài, tiếptục ngưng tụ Khí Phách.

Công kích rất nhanh thì đến,lần này cái khiên tứ phân ngũ liệt, chiến phủ chém nát cái khiên của Lạc Diệp Phiêu Linh, khíthế cũng không cógiảm bao nhiêu, chém tới cánh tay của nàng.

Cáccô nương phátra tiếng thét chóitai, rấtsợ Lạc Diệp Phiêu Linh

mất đitấm thuẫn bảo hộ, sẽbị nghiêm phủ đè gục, bất quásựtình có chút không giống mọi người tưởng tượng.

TuyLạc DiệpPhiêuLinh bị đập quỳ một chântrên đất, thếnhưng bộ pháp không có di độngmảymay, vẫn gắtgaongăn chặn cửa, không cho những thổ phỉ kia xung phong liều chết đi ra.

Tam Thống Lĩnh thấy Lạc Diệp Phiêu Linh đã quỳmột chântrên đất, cười tàn nhẫn, cũng không định cứ như vậybuông tha nàng, khởi động kỹnăngTrọng Kích, chiến phủ hung hăng ém xuống.

Hiện tại Lạc Diệp PhiêuLinh đã mất đitấm thuẫn phòng ngự, đầu lạilà vị trí nhược điểm, nếu nhưbị đánh ra gấpbatổn thương,vậythì cực kỳ phiềntoái.

Lạc DiệpPhiêu Linh thấy chiến phủ đánh xuống đầucủa mình, vội vã giơhaicánh taylên đểngăn cảnđối phương công kích, nhưng Lạc Diệp Phiêu Linhvẫn thất bại, lựclượng của nàng so với Tam Thống Lĩnh mà nói, còn hơi kém mộtít, dù saođây làBoss mà ngay cả Dã Man TrùngKích cũng đụng không động.

Bị Tam Thống Lĩnh đậptrúng, thân hình củaLạc Diệp Phiêu Linhbất ổn ngãxuống,Thạch Trung Ngọcthở dài,sớm biếtsẽ như vậy, tại sao còn muốn kiêntrì không có ý nghĩa chứ?

Nữ ChiếnSĩ thấyLạcDiệpPhiêu Linh ngã xuống,vội vã lướt qua Lạc DiệpPhiêuLinh,thừadịp Tam Thống Lĩnh còn không có qua, thế vào vịtrí của LạcDiệp Phiêu Linh.

TamThốngLĩnh mới vừa bãi bình được một nữ nhân,hiện tại lạicó một nữnhân dámqua đây đứng ở trướcmặt hắn,hắntrực tiếp cho rằngđây chính là một loại vũ nhục,nhấtthờigiận dữ, chiến phủ trong tay đánh vềphía nữ ChiếnSĩ.

Nhưng chiếnphủcòn chưa rơi vào trên người nữ Chiến Sĩ,bỗng nhiên Lạc DiệpPhiêu Linhkéo nữ Chiến Sĩ ra, mình chắn ở trước mặt Tam Thống Lĩnh.

Vạn Kiếm Quyết

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn:TruyenYY

Nữ Chiến Sĩkinhngạc nhìnLạc Diệp PhiêuLinh đột nhiên xuất hiện ở trướcmặt mình, nàng đãchuẩnbị xongđi nghênh đón Tam Thống Lĩnh côngkích, nhưng không nghĩ tới, Lạc Diệp Phiêu Linh lạiđột nhiênngănở trước mặt mình.

Không chỉnữ Chiến Sĩ kinhngạc Lạc Diệp Phiêu Linhđột nhiên xuất hiện,hiện trường tất cảmọi người cũng cảm thấyvô cùng kinh ngạc, mọi ngườiđều biết, kỳ thực Lạc Diệp Phiêu Linh đã không được, thân thể đã đạt tới cực hạn, căn bản không thể tiếp tục kháng Boss.

- Phiêu Linh, ngươi...

Nữ ChiếnSĩ kinh ngạchô.

Lạc Diệp Phiêu Linhlắc đầu nói:

- Ta đã nói rồi, Bossnàyphải do ta tới kháng, cho nên ngươi không cần nhúngtay.

Ánh mắtThạch Trung Ngọc nhìnvề phía LạcDiệp Phiêu Linh trở nên có chútônnhu,hắnphát hiện, mìnhđã càng ngày càng thưởng thức Lạc Diệp Phiêu Linh, lúc nàykỹ năng Khí Phách rốt cục đã ngưng tụ baphút, đạt tớicực hạn.

Thạch Trung Ngọc khôngchútdo dựphóngra kỹ năng Khí Phách, quáivật tinh anh bởivìlực công kích tăng nhiều,đưatới các côngương đối phóvô cùng phiền phức, đến bây giờ cũng cònlại hai mươi tên, mà HP của Tam Thống Lĩnhvẫn còn dưlại hơn tám trăm ngàn.

Ở dưới cường quang, thổ phỉtinhanh kèmtheo toànbộđại sảnh tiêu thất, Tam Thống Lĩnh tuycònsống, thế nhưngHP chỉ còn dư 300000.

Mọingười có chútmục trừngkhẩu ngốc, các nàng ai cũng không nghĩ tới,kỹ năng này của Thạch Trung Ngọc thươngtổn caotới năm trăm ngàn, điềunày thật sự làquá khoa trương.

-Khôngnên dùngloại ánh mắt đó nhìnta, tasẽxấu hổ.

Thạch Trung Ngọc nói.

Các cô nương tức giận trừnghắn,vốn đang địnhcùng Thạch Trung Ngọc nóinhảm vài câu,chợtnghe một tiếng kêu đau, mọi người vội vã men theo thanhâm nhìn lại,chỉthấyLạcDiệp Phiêu Linh bị Tam ThốngLĩnh đánh bay.

Lúc này mọi người mới nhớ,Boss còn khôngcó giải quyết đâu, tuyệt đối không thể khinhthường, hơn nữa hiện tại đại sảnhđã bị kỹ năng của Thạch Trung Ngọc hủy diệt, nơi đây đãmất đi bình chướng phòng ngự, Tam Thống Lĩnh tùy thờicóthể chạy tới giếtcác người chơi nghề nghiệpviễn trình.

Thạch TrungNgọcvộivãđánh kỹ năng trào phúngtới, sau đó vọt qua, ánh mắtcủa Tam Thống Lĩnh trở nênđỏ thẫm, nhìn chòng chọc vào Thạch Trung Ngọc,âm trầm nói:

- Hừ,ngươinhất địnhphải chết, chờ Đại ThốngLĩnh trở về, tiểu tử ngươi chuẩn bị chờchết đi.

Thạch Trung Ngọc khinh thường nói:

- Vậy thì chờ hắn trở lạihẳngnói, ta không biết ta có bị lão đại của các ngươigiết chết hay không, thế nhưng ta biết, ngươi bây giờ nhấtđịnh sẽbịta giết chết....

Tam ThốngLĩnh hừ một tiếng, không thèmnhắc lại, chiến phủtrong tay đánhtới,hy vọngcó thể đánh chếtThạch Trung Ngọc,sau đósống chạy khỏi nơi này,nói như vậyĐại Thống Lĩnh có thể cứu hắn một mạng.

Thạch TrungNgọc khônglùi mà tiến tới, tuy hắncònkhông có

chuyển chức lần hai,bất quáđối phó một thủ hạbại tướngcònkhông thành vấn đề,bây giờlại bất đồng lúctrước, tổng cộngcó sáu Mục Sư, coi như chỉ dựavào ThạchTrungNgọcmột người giết, cũng không thànhvấn đề.

Lạc Diệp Phiêu Linhnhìn Thạch Trung Ngọc và Tam Thống Lĩnh đánh tương xứng, cắn môicủa mình, nghĩ đến mớivừarồimình bị Tam ThốngLĩnh đánh không còn sứcchốngtrảchút nào, thậm chí ngaycảphòng thủ đơnthuần cũnglàm được khó khăn như vậy, không khỏi có chútảo não, màHinhVũ Chi Thạch, lại thoải mái cùngđối phươngđánh thành như vậy.

Nghề nghiệpKỵ Sĩnày rốt cuộc là làm gì? Vì sao lực phòngngựthậm chí không sánh nổiChiến Sĩ như HinhVũ Chi Thạch? LạcDiệpPhiêu Linh sâu kín thở dài, biết mình sợrằng rất khócó thểso sánh được với Thạch Trung Ngọc.

Những nữ hài khác đương nhiên sẽ khôngchỉcho Thạch Trung Ngọcmột ngườiđi đốiphó Tam ThốngLĩnh, dồn dậptớitrợ giúp, người chơi nghề nghiệpcận chiếngắt gao bao vây, căn bản không cho hắn đi ra, mà cácngười chơi nghềnghiệp viễn trình thìở xaxa không ngừng phóngkỹnăng.

Bỗngchốc bịhơn hai mươi người đồng thời công kích,mặcdù Tam ThốngLĩnh là Bạch Ngân Boss cũng ăn không tiêu, HP nhanh chóng giảm thiểu,chỉ chốclát liền rơi xuống đáy cốc.

Đám người Thạch Trung Ngọc có chút khẩn trương, khôngbiết Tam ThốngLĩnh này cóthể lần nữadùng Vạn KiếmQuyết hay không, lần này khôngcó quyển trục Tuyệt Đối Phòng Ngự a.

Nếunhư lần này TamThốngLĩnh còn có thểdùngVạnKiếm Quyết mà nói, nhưvậyhoàn toàn không cần suy nghĩ, người nơi này sẽtoàn quân bị diệt, tốc độVạn KiếmQuyết phát động thật quá nhanh, ngay cảcơ hội tránhné cũng không có.

-Mọi người nhanh mộtchút,miễn cho người nàyphóng kỹ năng.

CơNhưNguyệtla lớn.

Nhữngnữnhân kia của Lạc Diệp Bang đều là tinhanh trongcông

hội,từng giết không ítBoss, tự nhiên biết mỗi con Bossở bước ngoặt cuối cùng, đều sẽ phóng ra một đại kỹ năng, nên khôngdám thờ ơ, vừa công kíchvừa lưuý cử độngcủa Boss, tronglòng mọi người đều có một ý nghĩ, đó chính là tuyệt đối không thể đểcho hắn phóng kỹ năng.

Ở dưới mọingườiđiên cuồng công kích, không bao lâu, Tam Thống Lĩnhbị giết, Lạc Diệp Phi Tuyếtnghi ngờ nói:

-Kỳ quái, Boss nàylợi hạinhư vậy,vìsao trước khi chết không thả kỹ nănggì? Coinhư chúngta giết nhanh, hắn không kịpthả kỹ năng, vậy ít nhất cũng có một thứcmở đầuchứ.

Đám người Thạch Trung Ngọc cười cười, giải thích Cơ Như Nguyệtchocác nàng một chút, nói trước kia đã giết Boss này một lần, đã từng sử dụngVạn KiếmQuyết cực kỳlợi hại.

Dựa theo Cơ Như Nguyệt nói, kỹ năngVạn Kiếm Quyếtquá mức lợi hại, cănbản không phảilà một Bạch Ngân Boss cấp 34 có thểthả ra, cho nên có thể kỹ năngnày chỉ là mộtlần duy nhất,không thểlặp lại sử dụng.

Saukhi giết chết Boss,tấtcả mọi người vô cùngvui sướng, mọi ngườiđitới trước, nhìn trang bị tuôn ranhư thế nào.

Nhưng làm cho mọingười có chút kinh ngạc là,Bạch Ngân Boss nho nhỏ này, cư nhiênra khỏi hai kiện trang bị tốt, một kiện làchiến phủ trong tay Tam Thống Lĩnh, trong các Chiến Sĩ của Lạc Diệp Bang, vừa lúccómột người dùng búa,vì vậy trang bị Hoàng Kim này đương nhiên thuộc vềnữ Chiến Sĩ kia.

Một mónđồ khác, để mọi người hôhấp gấp gáp lên, vật này làmột quyểnsáchkỹnăng, cònkhông phải sáchkỹ năng bình thường, làloại kỹnăng cực kỳ trâu bò.

Đây chính là VạnKiếm Quyết màlúc trướcTam ThốngLĩnh dùng!

Không có đầu mối nhiệm vụ

DTV-EBOOK.COM.VN

Vạn Kiếm Quyết: Luyện đến đại thành,có thể huyễnhóa binh khí trong tayra hơnvạn thanh, mỗithanh vũ khí đều có thểtạo thành lự c công kíchtrăm phần trăm cho đối thủ.

Một giớithiệungắn ngủn, đểmọi ngườinhiệt huyết sôi trào,vũkhí trăm phần trăm thương tổn, đâylàtrâu bòcở nào, Trảm MãĐaocủa Thạch Trung Ngọc, giới hạn công kíchlà 250 điểm, tuy cái tổn thươngnày không tính rất cao,thế nhưng Vạn Kiếm Quyết sốlượng nhiều, một vạn thanh binh khí a.

Nhưvậytương đươngvới 250vạn, hơn nữatheo đẳng cấp lên cao, công kíchtrong trang bị cũng sẽ không ngừngbiến cao, cấp40 không chỉđối với người chơi vàquái vật làmột đường ranh giới, đối với trangbị cũnggiống như vậy.

Trang bị cấp40, lực công kích cũng cao hơn trang bị cấp 39 rất nhiều,đây hoàn toànkhông phải một khái niệm, hơnnữa bây giờ Vạn KiếmQuyết mớicấp 1, nếu nhưdùngnhiều lần, vậy sau nàynói không chừng lực công kích chínhlà haitrăm phần trămvũkhí, thậm chí ba trăm phần trăm.

Chỉ làVạn Kiếm Quyết là kỹ năng quần công, không phảikỹ năng công kích đơn thể, nếu không hiện tại Thạch Trung Ngọc học kỹ năng này, liền dámđi tìmsiêu cấp Boss solo, Vạn Kiếm Quyết hoàn toànlà không nhìn đẳngcấp hạn chế nha, quá khoatrương.

LạcDiệp Phi Hoa nhặtVạn Kiếm Quyết lên, đưa cho Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọcngây ngốcnhìnLạc DiệpPhi Hoa, dùng giọng nói không xác định hỏi.

- Cho ta?

LạcDiệpPhi Tuyết tức giận nói:

- Nói nhảm, đãđưa đến trước mặt ngươi, không cho ngươi thì cho

ai?

ThạchTrung Ngọc ngượng ngùng nhận lấy sáchkỹ năngVạn Kiếm Quyết,chứng kiến mấy Kỵ Sĩ cùng Chiến Sĩ đều dùngánh mắt ghen ghét hâmmộ nhìnhắn, Thạch Trung Ngọccó chút lúng túng nói:

- Quyển sách kỹ năng nàylà mọi ngườicùng nhau đánh ra, cứ như vậy cho ta, dường như có chút khôngquá thíchhợp?

LạcDiệp Phi Tuyết nhàn nhạt nói:

- Lẽ nào ngươi khôngthấy được sách kỹ năng này cóyêu cầu chức nghiệp sao? Thực sựlàlợi cho ngươi quárồi.

Thạch TrungNgọc sửng sốt, mới vừa rồi hắn không thấy nghề nghiệp hạn chế, chẳng lẽ quyển sách này chỉ choCuồngĐao tu luyện? Từ khiThạchTrung Ngọc tiến vàotròchơi đếnbây giờ, cũng tuôn ra khôngít sách kỹ năng, nhưng khôngcó thấy qua sách kỹ năng dành riêng cho nghề nghiệp Cuồng Đao.

Chức nghiệp yêu cầu: Hết thảy ChiếnSĩchứcnghiệp ẩn.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, thìra không phải sáchkỹnăng dành riêng cho nghề nghiệpCuồng Đao, chẳng qua làtấtcả ChiếnSĩ chức nghiệp ẩnmà thôi, bất quáThạch Trung Ngọc nhíu mày,sau đó nhìn về phía Hướng Lam.

Dựa theo yêu cầu chứcnghiệp mànói, Hướng Lam là Ma Kiếm Sĩ cũngcó thể phù hợp yêu cầu?

- Nhìnta làmgì? Bản sách kỹ năng nàyta không muốn, chínhngươi giữđi.

Hướng Lam nói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, Thạch Trung Ngọc quả thực rất thiếu kỹ năngquần công, cùng HướngLam cũng tương đối quen, chonên hắn sẽ không khách khívới nàng, trực tiếpvỗ sách kỹ năng mộtcái, sáchkỹnănghóa thành một đạo bạch quang, bayvàotrongcơ thể Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cười ha ha, lãotử cuối cùng cũngcó hai kỹ năng

quầncông, hơn nữa còn làkỹ năngquầncôngcực kỳ ngưubức, Thạch Trung Ngọc rốt cục cảm giác cuộcsốngthật tươi đẹp.

- Đại thúc, phóngra kỹ năngđể cho chúng ta nhìn hiệuquả một chút đi.

DươngTửhưng phấn nói.

Thạch TrungNgọcgật đầu nói:

- Vậy được, chúng ta đi xem thổ phỉphổ thôngở phía ngoài đổimới chưa, nếu như đi ra mà nói, dùngbọn họlàm vật thí nghiệm.

Mọi ngườitheo Thạch Trung Ngọc đi ra ngoài, nhưngđi khắp toàn bộsơn trại cũng khôngcó nhìn thấy bất kỳ thổ phỉ nào,HướngLâm nghi ngờhỏi:

- Không đúng,lúc trước chúngta đi vào đạisảnhsơn trại, còn không cóđộngthủ liền chạy, nơi đây đã đổi mới thổphỉ,thế nhưng lần này qua thời gian dài như vậy, vì sao vẫn khôngcó nhìnthấythổ phỉ?

-Có lẽ chúngtađạt được điều kiệngìđó?Đưatới thổ phỉ khôngthể đổi mới.

Thạch Trung Ngọc nói.

Mọingười gậtđầu, cũng thấy Thạch Trung Ngọc nóicó chút đạo lý.

LạcDiệpPhi Tuyếthỏi.

- Vậy ngươi xem nhiệm vụ hoàn thànhchưa?

Thạch Trung Ngọc nhìn nhậtký nhiệm vụ, cười khổ nói:

- Vẫn không cóhoàn thành, xemra nhất định phải giết chết thổ phỉ đầu lĩnh mớicó thể xemnhưhoàn thànhnhiệmvụ.

-Aibiết hiệntạitên kia chạyđiđịa phươngnào?Nếu nhưthủ lĩnh thổ phỉ đãchạy,lẽ nào chúng ta ở chỗ này chờhắn xuất hiện sao?

Hướng Lam bất mãn nói.

ThạchTrungNgọc suynghĩ một chút nói:

- Vậynếu không, chúng ta trướcquay về bên đại sảnh? Nói không chừng còncó thể tìm được vật gì đáng tiền.

Tất cả nữ nhân khônghẹn màcùng cho hắn bạch nhãn, lúcnày Thạch Trung Ngọc mới nhớ, mới vừa rồi mình dùngKhí Phách,trực tiếp đánh đại sảnh thành tro bụi, hiện tạiở đó cáigì cũng khôngcó, chỉ còn lại có mộtmảnhthổ địa mà thôi.

- Chúng ta vềthôn xemmột chút đi, nói không chừngở nơinày có thể có thuhoạchgì.

Thạch Trung Ngọcnói.

Các cô nươnggật đầu, mọingười vềthôn, các thôn dân nhìnthấy Thạch Trung Ngọc đãtrở về, vộivãnghênh đón, quỳ xuống hành lễ.

Ai, Thạch Trung Ngọc chỉcóthể bất đắc dĩ đỡbọn họ lên.

Thôn trưởng hỏi.

- Tử Kim hộ vệđại nhân,không biết thổ phỉđã giếthết chưa?

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Thổ phỉ trên sơn trạiđã giết chết toàn bộ, thế nhưng không có tìm được đầu lĩnh, khôngbiết chạy đi đâu rồi.

Lúc đầucác thôn dân nghe được ThạchTrung Ngọc nói đãgiải quyết hết thổ phỉtrên sơn trại,vẫncòn rấtvuivẻ, nhưngnghe được câu sau, một ngườilợi hại nhất chạy mất, cái này còn được sao?

Thôn trưởnglại quỳ xuốngkhẩncầu:

- Đại nhân, van xin ngài, giúpchúng tathu thập hết thổphỉ đầu lĩnh a, bằng không thủ lĩnhthổ phỉ kia một ngàybất tử,thônxóm chúng ta sẽ mộtngàykhông an bình.

Thạch Trung Ngọc gậtđầu nói:

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ giết chết thủlĩnh thổ phỉ.

Thạch Trung Ngọchỏi thăm một chút, xem nhữngthôndân nàycó

biết thủlĩnhthổ phỉgiấuở địaphương nào hay không, bất quáđám thôn dân nàynói,bọnhọ chỉgặp qua Nhị Thống Lĩnh và Tam Thống Lĩnh, còn thủ lĩnhthổ phỉ thì căn bản không có gặpqua.

Thạch Trung Ngọc có chút đau đầu, nếu như không phải bởivì chứng kiến nhật ký nhiệm vụ biểu hiện nhiệm vụcònchưa hoàn thành, Thạch Trung Ngọc cũng có chút hoài nghi, thủ lĩnhthổ phỉ có phải là Nhị ThốngLĩnh và Tam Thống Lĩnh bịađặt rahay không.

Hàn huyênvài câu, đuổi đám thôn dân đi, Thạch Trung Ngọc cùng hơn hai mươinữ hài đồng thời cau mày,một chút manh mốicũng không có, thật khôngbiết phải làmsao mới có thểhoàn thành nhiệm vụ.

Thạch TrungNgọc nhìn LạcDiệp Phi Hoa nói:

- Hiệntại nhiệm vụcủa ta còn không biết phảilàm sao,nếukhông các ngươi đi về trước đi,nếu như chỉlàmột con Bossmà nói,mấy người chúng ta cũng có thểđốiphó,sẽ không làmlỡ công hội các ngươi luyện cấp.

LạcDiệp Phi Hoa và LạcDiệp Phi Tuyết có chút lưuluyếnnhìn Thạch Trung Ngọc, nếu như chỉ là hai ngườicác nàng,nhất định sẽ lưu lại bồi Thạch TrungNgọc làmnhiệm vụ, thế nhưng bâygiờ căn bản không được,các nàng còncó một cônghộicần chiếu kháng.

Lạc Diệp Phi Tuyết và LạcDiệp Phi Hoa không có khảnăng buôngbỏ công hội mặckệ, cho nênchỉ có thể mang theo mọi người khởi động quyển trục hồithànhđi trởvề.

Lạc Diệp Phiêu Linh ở trước khikhởi động quyển trụchồi thành, nh ìnThạch Trung Ngọc nói:

- Lần sau tasẽ lợihại hơn ngươi, nếuđể cho taở trong đại hội nhìn thấy ngươi mà nói, ngươi nhấtđịnh sẽthấtbại.

Thạch Trung Ngọc sửng sốtmột chút,sauđóchỉcó thể cười khổ, nữ nhânnày thật có ýtứ, Thạch Trung Ngọc sờ cằm của mình, có vẻ nhưnữ nhân kia muốn vượt qua mìnhlà cựckỳkhó khăn, từ phương diện đối kháng Tam Thống Lĩnh là có thể nhìn ra.

Thạch Trung Ngọcđã từphương diện đối phương amhiểu nhấtlà

phòng ngự đánh bại nàng, công kích vậy thìcàngkhông cần phải nói, tuyệt đối vượt lên trước Lạc Diệp Phiêu Linh một mảnglớn,đại hội luậnvõcòncómấy ngàynữa sẽbắtđầu, muốnởtrong thời gian ngắn nhưvậy vượt lên mình? Đây hoàn toàn làvô nghĩa, Thạch Trung Ngọc cănbản không cóđể chiến thư củaLạc Diệp Phiêu Linhở trong lòng.

Thạch Trung Ngọc đang định cùng cáccô nươngthươnglượngmột chút, bước tiếp theo phảilàm như thế nào, chợt thấy CẩuOatừ nơi không xađi tới.

- TửKim hộvệ đại nhân, mới vừa rồi ngài nói,đã giết tất cảthổphỉ trênsơn trại?Đây là thậtsao?

Cẩu Oa hỏi.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

-Talừa các ngươi làm gì, đương nhiênlà thật, lẽ nào tacòn báo tin tức giả sao?

Cẩu Oa khoát taylia lịa nói:

- Ta không phảiý đó, ta chỉcảmthấy ngài cực kỳ lợihại,ta đã giao thủ với Tam Thống Lĩnh và Nhị Thống Lĩnh, TamThống Lĩnh còndễ nói, thế nhưng NhịThống Lĩnh thậtquálợi hại, ta căn bản không thể lay động được hắn mảy may.

Thạch Trung Ngọcnởnụ cười nói:

- Nhị Thống Lĩnhquả thực rất lợi hại, chỉlà tốcđộ di động quá chậm,hoàn toàn có thể đơn giảnmài chết, hơn nữa tên ngu ngốc kia, chỉ cầnngươi cách hắn không cao hơn năm thước, hắn cũng sẽ không ném thiết chùycông kích ngươi.

- Nói như vậy, bọn họ đã toàn bộ bị đại nhân ngài giết, cái này thật đúnglà một sự tình đángmừng, bây giờsắc trờiđãtối, nếu như đại nhânvàmấy vị phu nhân không chê, mới đi hàn xá dùng cơm a.

CẩuOanói.

Thạch TrungNgọcnhìnthoángquacáccô nương, trong tròchơi nàycó

ăn cơm hay không đều không sao cả, ăn cơm nước sangtrọng có thể đề thăng thuộc tính, thế nhưng đi nhà CẩuOa ăn, hẳn khôngcó thức ăncực phẩmnhư vậy? Có đihay không thật không khác nhau nhiềulắm.

CơNhư Nguyệtnhỏ giọng nói:

- Đi đi, cái nàynói không chừnglà kịchtình củahệ thống, đicó thể sẽ cópháthiệngì đó.

Mọi người gật đầu, sau đó đi theo Cẩu Oa.

Thủ lĩnh thổ phỉ

DTV-EBOOK.COM.VN

Theo Cẩu Oa đitới nhà của hắn, trên bàn đã chuẩnbịxong thức ăn, bảy bộ chénđũa chỉnh tề, trênbàn còn bàymột bình Thiêu ĐaoTử cùnghai chén rượu.

Thạch Trung Ngọc cười cười nhìn Cẩu Oa nói:

- Không nhìn ra,khẩu vị của tiểutử ngươicòn rấtkhá, cư nhiên uống Thiêu Đao Tử.

Cẩu Oa thật thàgãi đầu nói:

-Ta không hiểu quá nhiềuvề rượu,tachỉ làcảm thấyloại rượu này mùi vị đủ cay, uống cócảmgiác.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, Cẩu Oa rót rượu cho hai người, hai người uống một ngụm, rượu mới vừavàomiệng, Thạch Trung Ngọc đã cảm giác cựckỳ cay, kinh ngạcnói:

- Thứ này lạilà Thiêu Đao Tử chínhtông nhất, đồ chơi này rất quý, ngươi làm sao có được?

Cẩu Oa đầu tiên là sửng sốt, sau đónói:

-Ta cũng không biết, những rượunàyđều là trước đây chatalưu lại.

- Thiêu Đao Tử chính tông? Trước đây ta luôn nghe nói qua Thiêu ĐaoTử, nhưngcòn khôngcóuống qua,cómùi vị gì? Chota nếmthử.

Dương Tử hưng phấn nói.

Nói xong Dương Tử liềngành lấy chén rượu của Thạch Trung N gọc, Thạch Trung Ngọc còn chưa kịp ngăncản, Dương Tử đã uống một ngụm, rượucăn bảncòn chưa vàohọng, Dương Tử đã trực tiếp phunra, toàn bộ đều phun ở trênmặt Thạch TrungNgọc.

Tay Dương Tử không ngừng cào miệng mình, bất mãn nói:

- Cái ThiêuĐaoTử chó má gì, còn khó uốnghơn thuốctrừ sâu, về sau ta không bao giờ uống nữa.

ThạchTrungNgọc cười khổlau rượutrên mặt mìnhnói:

- Thiêu Đao Tử vốn là rượumạnh, khôngthích hợp nữhàicác ngươi uống.

-Đúng rồi, Tử Kim hộ vệ đại nhân, ngươi biết đến cùng vì sao đám thổ phỉ này coi trọng thônxóm chúngta không?

Cẩu Oa hỏi.

Thạch Trung Ngọc khoát tay nói:

- Gọi Thạch calà được, đừnggọi Tử Kim hộvệđại nhân,nghe không đượctựnhiên, đám thổ phỉ nàycoi trọng một tấm tàng bảo đồdi tích thượng cổ ở trong thôn.

- Tàng bảo đồ ditíchthượngcổ?

Cẩu Oa nói:

- Taở trong thôn sinh sống hơn hai mươi năm, vẫnlà lần đầu tiên nghe nói,không nghĩ tới trong thôn chúng ta lại còncó loạiđồđạc này.

Thạch Trung Ngọc và các cô nươngsửng sốt, bọn họ không nghĩ tới Cẩu Oa dĩ nhiên không biết trongthôn cóloại đồđạc này, Cẩu Oalà ngườimạnh nhấttrong thôn, ngay cả hắn cũngkhông có tư cách biết, như vậy nhữngthôn dân kháccàng không thểnào biết,nhưvậy bọnthổ phỉ kia rốtcuộc là làm sao biết được?

- Đại nhân, tại hạ cómột chuyện muốn nhờ.

CẩuOa nghiêmtúcnói.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Chuyện gì?

-Đại nhân, tàng bảo đồditích thượng cổ kia đối với thôn xóm

chúng tamà nói,thật sựlà quáquý trọng, lấy thực lực của chúngta căn bảnkhông thể thủ hộ, lại sẽ đưa tới cường địch nhìn trộm, cho nênta dựđịnh ngày mai đitìm Thôntrưởng, bảo hắn giaotàng bảo đồ cho đại nhân,như vậy chúng ta sẽ khôngcần ngàyđêm lo lắng.

Thạch Trung Ngọccười nói:

- Tàngbảo đồ di tích thượng cổ kia,Thôn trưởng đãgiaocho ta, các ngươi không cầnlo lắng.

Nghe Thạch Trung Ngọcnói, CẩuOa lần nữa sửng sốt, sauđó cười lên ha hả.

Thạch Trung Ngọccau mày, biểu hiệncủa Cẩu Oa thật quá kỳ quái, nếu nhưchỉ cười khách sáo mộtchút thì không có gì, nhưng người nàydĩ nhiên cườikhông ngừng, khiến người ta cảm thấycực kỳquái dị, thậm chí có chút lạnh mình.

-Uy, ngươilàmsao vậy?Sẽ khôngphải điên rồi chứ?

DươngTửhỏi.

Cẩu Oa ngừng cuồng tiếu, trên mặt mang theo một nụ cười thản nhiên:

-Các vị, mời cùngtatới một địa phương.

Nói xong Cẩu Oađứngdậy đirangoài, Thạch Trung Ngọccùngcác cô nương liếc nhau, không biết Cẩu Oa nàyrốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

- Chúngta cónên đi hay không?

Hướng Lâm hỏi.

- Đương nhiên phảiđi, cóthểlàđầu mối nhiệm vụ.

Cơ Như Nguyệt nói.

Mọi ngườichỉ có thể theo Cẩu Oa ly khai,bất quá trước khi Thạch Trung Ngọc đi, lại thu bìnhThiêu Đao Tửvàotrong TúiTu Di, sau đó mới đi theo ra, động tác của Thạch Trung Ngọcbị các cô nương

nhìn thấy,dồn dập quăng tới bạch nhãn.

Thạch TrungNgọc cũngkhông cảmthấy xấu hổ, damặt dầylàm cho các cô nươngthẹnthùng.

Sắc trời đãcó chút mờ tối, các thôn dân đều ở trongnhàăn cơm,có mấy hộ ănở trước hiên nhà, thấy Cẩu Oa và đám người Thạch Trung Ngọc đi ra ngoài, đều nhiệt tình chàohỏi.

CẩuOa biểu hiện giống như bình thường, vẫn hàm hậu như vậy, làmcho Thạch Trung Ngọc và cáccônương kém chút hoài nghi, người này có phải nhân cách phânliệt trong truyền thuyết hay không.

Cẩu Oa mang theođám người ThạchTrung Ngọc rangoàithôn,đi về phía sơn trại.

-Ngươi rốtcuộc muốn dẫn chúng ta đi địa phương nào?

Hướng Lam hỏi.

Cẩu Oachỉchỉ phía trước nói:

- Ở phía trước, không xa rồi.

Mọi người có chút bất đắc dĩ, lạihỏi mấy lần, vẫn trả lời giống nhau, dường nhưvề tới gamebàn phímcon chuột trướcđây, vĩnh viễnchỉxoay vần một câunói.

Quanửa ngày, thời điểm sắp đến sơn trại, CẩuOa dừng bước, nhàn nhạt nói:

-Nếunhư ở chỗ này, trong thôn hẳn đã nghe không được thanh âm?

Hướng Lamkhông hiểu hỏi.

-Cái gì khôngnghe được thanh âm?

Cẩu Oa xoay người lại, lạnh lùngâm hiểmnhìn đám người Thạch Trung Ngọc, lèlưỡiliếmmôimìnhmột chút, nhìn cực kỳ quỷ dị,trong lòng Thạch Trung Ngọchơi hồi hộp một chút,trong lòng bỗng nhiên

sinhra mộtý tưởngkhótin.

- Thành thànhthật thật giao tàngbảo đồ di tích thượng cổ ra đây, như vậy tacòncó thể cho cácngươitoàn thây.

CẩuOa nói.

Thạch TrungNgọc thởdài, quả nhiên giống như mìnhnghĩ,Thạch Trung Ngọc nhàn nhạt nói:

- Thìra ngươi chính là thủlĩnh thổ phỉ, ta thực khôngnghĩ tới a.

Lúcnày tất cả nghi hoặc trong lòng đều giải khai, vì saođám thổ phỉkia khôngcó t rực tiếpcông kích thôn trang, màchỉ đánh cướp tiềnbạc, thì ra đềulà CẩuOara chủ ý,muốn bức cácthôn dân đến tuyệt lộ, sau đóThôn trưởngkhôngthể không giao ra tàng bảođồdi tích thượng cổ.

Còn cóvì sao ở trong thôn nghèo như vậy, CẩuOacó thể uốngđược ThiêuĐaoTử chínhtông, phải biết một bình ThiêuĐaoTử còn hơncả toànbộ thôn xómcộng lại,loại Thiêu Đao Tử cấp bậcnày, ít nhất cũng phải ba năm ngànkimtệ?

Bất quáCẩuOa cũng coi nhưcó chút lương tâm, đoán chừnglà nể tình xưa, cho nênmớikhông có trực tiếp công kíchthôn xóm.

- Ngươi nằm mơ, chúngtamới sẽ không giao tàngbảo đồ cho ngươi.

Dương Tửlớntiếng nói.

Cẩu Oa hừ lạnh một tiếng, sau đó rút đao ra nói:

- Các ngươiđã muốnchếtnhư vậy, ta sẽ thanh toàn các ngươi.

Đối chiến

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nhìn thoáng qua cây đao này, trên thân đao hiện lênánh sáng màuxanh, chứng minh cây đao này là trang bịÁm Kim, Thạch Trung Ngọcbi ai thở dài,lần trước tới thônxóm làmnhiệm vụ,tiện tay ném đao Bạch Ngâncho tiểutử này, hắn còntỏ vẻ đao Bạch Ngân quý trọng biếtbao, người này diễn thật sựlà quá tốt.

Tuytrước đó Cẩu Oavà CơNhư Nguyệt giao thủ, hắn vẫn ở hạ phong,thế nhưng hiện tại Thạch Trung Ngọc không tinCẩuOahoàn toàn bộc lộ thânphận, còn có thể rácrưởi giống như trước, hiệntại hắnkhông phải Cẩu Oathật thà kia,màlà thủ lĩnh thổ phỉ.

Thạch Trung Ngọclo lắngcác cô nương sẽ cónguy hiểm, vộivã cheở trước mặt,kích hoạt Oanh Thành Nhất Kích, haithanhđaovachạm với nhau, ThạchTrungNgọc vốn tưởng rằng lần này mình vẫn sẽ bị đẩy lui, bởi vì lực lượngcủaNhị ThốngLĩnh và Tam Thống Lĩnh còn lớn hơn hắn,như vậy lực lượng của Đại Thống Lĩnh hắn cũngmạnh hơnhắn đúng không?

NhưngThạchTrung Ngọc lại không có bị đẩylui, đương nhiên Cẩu Oa cũng không có bị đẩy lui, haingười lần đầu tiên giao phong đánh ngang tay, Thạch Trung Ngọc hơi nghihoặc,đâyrốtcuộc là chuyện gì? Lẽ nào người nàyở trong sơn trạithuộcvề loạihình quân sư? Bề ngoài hìnhnhư có chútyếua.

Lại giao thủ mấylần, Thạch Trung Ngọc rốt cuộc biết vì saolực lượng của người này kém như vậy,CẩuOa thuộcvề loại hình Chiến Sĩ mẫn công, tốcđộ xuấtthủ và tốc độ di động đềunhanh hơn Thạch Trung Ngọcmột ít,hơn nữalựclượng còn không kém hơn Thạch Tru ng Ngọc.

Đối thủnhư vậy còn khó đối phó hơn Nhị Thống Lĩnh, Thạch Trung Ngọc không ngừngthụ thương,thế nhưngbây giờ Thạch Trung Ngọc lo lắng khôngphải mình, màlà mấynữ hài kia, tuy CẩuOa cũng cóthể xúcphạm tới hắn,thế nhưng có Hướng Lâm trị liệu là

tuyệtđốikhôngchết được.

ThạchTrung Ngọc rất sợ Cẩu Oa đột nhiên bỏqua hắn,đi đối phó mấy nữ hàikia, Thạch Trung Ngọc cũngkhông thấy tốc độ của mình có thể đuổi kịp đối phương, chonên trước đâythường thường sử dụng Dã Man TrùngKích, hiện tại ThạchTrung Ngọccăn bản không dám sử dụng, chỉ có thể giữ lạiđể ngừa bấtcứ tình huống nào, dùng để gia tốc cứungười.

Giao phong mấy hiệp,Cẩu Oa lui về sau hai bước, ThạchTrung Ngọccũngkhông có truy kích.

- Thật không hổ là Tử Kim hộ vệ,thậtrấtlợihại, bất quá ngươi ở trongTử Kim hộ vệchắclà thuộcvềkém nhất đi?

Cẩu Oathản nhiên nói.

Thạch Trung Ngọc cóchút thẹn thùng, có vẻ như nghe TiếuSơnnói, người chơi làmTử Kim hộ vệ dường như chỉ mộtmình hắn,mà những TửKim hộvệ khác dườngnhư đều làNPCđẳng cấpcực kỳ cao, cho nên hắn đã sớm biết mình là ngườikém nhất, bấtquá bị người ở trướcmặt nói,vẫn còn có chút lúngtúng.

-Coinhưlãotử kém nhất, thế nhưngmuốnxử lý ngươivẫndễ dàng.

Thạch Trung Ngọc nói.

Cẩu Oacũng không nổi giận, trên mặt mang nụ cườinhư có như khôngnói:

-Còn nhớ rõ lần trước ngươi giếtNhị ThốngLĩnh không? Biết cuồng phong kialà chuyện gì xảyra không?

Dương Tử quát lớn:

- Thìra đócũnglà ngươi giở trò quỷ?

Cẩu Oa khinh thường nói:

- Lẽnào ngươi cho rằng, bằng tên phế vật kia còn cóthể chịu nổi sao? Nhưngta không nghĩ đến, bỏ ra giá lớn như vậy, tên phế vật kia vẫnchết ở trongtaycácngươi.

CẩuOa thản nhiên nói.

- Chính ngươi cũngnói,tên kialà một phếvật, nếu như chúng ta ngay cả một phế vật cũng làm khôngxong, đó không phảilàquá không cho ngươi mặt mũisao?

Thạch Trung Ngọc vừa cườivừanói.

Cẩu Oacũng không nổi giậnnói:

- Lấy thực lực bâygiờ của cácngươi, là căn bản đánh không thắng ta, ngoan ngoãngiao tàng bảo đồ ditích thượng cổ rađi, ta sẽ để ngươitoànthi.

-Rất xinlỗi, đối với saukhi chết có toàn thây hay không, ta một chút cũng khônglưuý,chết cũng đãchết rồi,còn quản thi thể làmquái gì?

Thạch TrungNgọc nhúnvai nói.

Cẩu Oacườiha ha nói:

- Khôngsai, chết cũngđã chết rồi, cònquản thi thể làm quái gì? Tốt lắm, hômnay lão tử liền tớitiễncác ngươiquy thiên,sauđó trực tiếp từ trên người ngươi tìm ra tàngbảo đồ, bất quáta muốntừnữnhân bắtđầu lục soát.

Nghe được Cẩu Oa nói như vậy, các cô nương nhất thời nổi giận, lạicóngườiở ngay trước mặtcác nàng nói muốnkhinh nhờn thân thể của các nàng, này có thể không phẫn nộ sao,cáccô nương dồn dập công kích,bấtquá dường như bởi vìphẫn nộ mấtđi chính xác, tất cả công kích không có đập trúngCẩuOa, hoặc bị CẩuOa tránhra.

Thạch Trung Ngọc biếtcáccô nương như vậylà cực kỳ bất lợi cho chiến đấu:

-Không nên tức giậnvới loại cặnbã này,sợ cái gì? Chúng ta là Mạo Hiểm Giả, nếu như saukhi chết trựctiếp logout, thi thểsẽ khôngtồn tại, hắn cũng không cókhả năngđụng đếncác ngươi.

Các cô nương nghenói như vậy, tâm tìnhmớihơitốt hơnmộtchút, bất quá vẫn cựckỳ phẫn nộ,kỳ thực sovới những cô nương này, Thạch Trung Ngọccàng thêm tức giận, bởi vì các cô nương kia đều

lànữ nhân củahắn, ngaytrướcmặt hắn, Cẩu Oadĩ nhiênnói muốn đi sờ nữ nhâncủa mình, ThạchTrungNgọc hácóthể khônggiận? Chẳng qua là nỗ lực kiềm nén mà thôi.

Cẩu Oa thấy kế hoạch làm chođốiphương phẫn nộcủa mìnhthất bại,cười khan mộtcái,sau đó vọt vềphía CơNhư Nguyệt,Thạch Trung Ngọc lập tức chạy đi, hắn cũngkhông muốn đểchonữ nhân của mìnhbị CẩuOa công kích.

Bấtquá, hiện tại Thạch Trung Ngọc cáchCơ Như Nguyệt thật sự là quáxa, muốn ởtrước Cẩu Oa đến bên người Cơ Như Nguyệt ngăn cản, cái kia dường như cựckỳ khó khăn, tuyCơ Như Nguyệt cũng đangchạy trốn, bấtquá chẳng mấychốc sẽ bịCẩuOa đuổitheo.

DãMan Trùng Kích, lúc này không dùng còncờđếnkhinào? Khởi động DãMan TrùngKích, tốc độcủaThạch Trung Ngọc tăng vọt,rất nhanh làđến giữa Cơ Như Nguyệtvà Cẩu Oa, Thạch Trung Ngọc lạnh lùng nhìnCẩu Oa, cũng dámlặp đi lặplại nhiềulần khiêu khích hắn, nếunhưlúc nàycòn kháchkhí, vậythì không phảilà Thạch Trung Ngọc rồi.

Nhưng thời điểm haingườisắptiếp xúc, CẩuOa bỗng nhiên cải biến phương hướng, lao về phíaHướngLam,Thạch Trung Ngọc nhíu mày, sau đó lập tức sử dụng kỹnăngtrào phúng,hy vọngcó thể đoạt lại giá trị cừu hận.

Nhưng thời điểm trào phúng rơivào trên người CẩuOa, Cẩu Oa chỉ hơi dừng một chút, sau đó tiếp tục lao về phía Hướng Lam, sắcmặt của Thạch Trung Ngọc kinh hãi,không biết vì sao kỹ năng trào phúng lạikhôngcótácdụng.

-Uổngcho ngươi là Tử Kimhộvệ, dĩ nhiên ý đồ dùng kỹ năng đơn giản nhưvậy khiêukhích,đã muốnlàm tức giận ta?Quá ngâythơ.

Cẩu Oa vừa chạyvừa cườilớn nói.

Thạch Trung Ngọc thầmnghĩ khôngtốt,Hướng Lamgặpnguy hiểm, lậptức đuổi theo lalớn:

- Hướng Lam, nhanh bỏ chạy, đừngcho hắngần người.

Tấn Lôi Trảm

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhưng làm cho Thạch Trung Ngọc kinh ngạc là, HướngLamcănbản không chạy, Thạch Trung Ngọcthật khôngbiết nên làm cáigì mới tốt, Dã Man Trùng Kích vừamớidùng qua, hiện tại thời gian cold-downcònchưahết, hắn có chút ảo nãomình, mới vừa rồivìsao không thừa dịp hắn khiêu khích, triệu hoán Đích Lôvà Trầm Bíchra, như vậy sẽ không bất đắc dĩ nhưbây giờ.

- Không nên coi talàMa PhápSưnhư trước kia đượckhông? Hiệntại ta đãchuyển chức thànhMa Kiếm Sĩ, tuylực phòng ngự kém ngươi, thế nhưng lại lợihại hơn Chiến Sĩbình thường mộtít,sẽ không đơn giảnbị người này giếtchết như vậy.

Hướng Lam nói.

Thạch Trung Ngọc đầu tiên làsửng sốt, sau đó cười khổ, cóvẻnhư lo lắng hơi quá đáng, hiện tại toàn thân Hướng Lamđều mặc trọng giáp, hơnnữa còncó hai trang bị Ám Kim,coi như không thể giết chết người này, nhưng trong thờigian ngắn, Cẩu Oacũng đừng hòng làm gìđược Hướng Lam.

- Hừ, lẽnàongươichorằngngươicó thể chiến đấu với ta?

Cẩu Oa hừ lạnh nói.

Hướng Lam không sợ, căn bản không phản ứng CẩuOa nói,không lùi mà tiến tới, khởiđộngTấn Lôi Trảm, TrảmLôi Kiếm trong tay kéo trênmặt đất, trên thân kiếm tràndầy Lôi nguyêntốcuồng bạo, chạy như bay vềphía CẩuOa, tốc độdĩ nhiên đạt tới 200% bình thường, thậtcóthểnói là toàn bộuy lực khai hỏa.

Tốcđộ củahai ngườivốn thật nhanh,hơn nữa khoảng cách giữa hai người chênhlệch cũngkhôngquá lớn,trong nháy mắt hai người đã chạmđến cùng một chỗ, TrảmLôi Kiếm của Hướng Lam đột nhiên huyvũ, chém vào trên lồng ngựcCẩu Oa.

Hai ngườivừachạm liềntách ra, sắc trời mờ tối, Thạch Trung Ngọc căn bản không thể thấy rõ ràng động tác của hai người, bất quá Thạch Trung Ngọc lạithấy được trênđầu hai người hiệnra thương tổn, trên đầuHướng Lam tung bay thương tổn bất quá mới1000, thế nhưng trên đầu CẩuOa lại hơn 6000.

Chữ sốmàu đỏ hung hăng kíchthíchtròng mắtđám người Thạch Trung Ngọc, thương tổn kia thật quá cao, Thạch Trung Ngọc biết Trảm Lôi Kiếm của Hướng Lam có 5% tỷlệ tạo thànhgấp ba thương tổn, bây giờ thêm bạo kích,cũng chính là gấp sáu lần thương tổn, không sai biệtlắmcũngchínhlà đánhra hơn 1000 thương tổn,Thạch Trung Ngọc cảm giác trong lòng mình hơichút cân bằng.

Bất quáThạch Trung Ngọc vẫncó chút tiếc nuối, nếu như mới vừa rồi lại đánh ra nhượcđiểm tổn thương, vậythì cànghoàn mỹ,gấp sáulần nhân với ba, đó chính là18 lầnthương tổn, phỏng chừngcó thể đánh ra chừng haivạn a.

-Các ngươi ngây ngốcởnơiđó làmgì? Mới vừa rồi còn kíchphát hiệu quả ngất xỉu ba giây, nhanh công kích.

Hướng Lam nói.

Lúc nàyđámngười ThạchTrungNgọcmới phục hồitinh thầnlại,vội vã chạy tới, mới vừa rồi Thạch Trung Ngọcmột mực đuổi, thời điểm đến bênngười CẩuOa cũng chỉ còn lại mộtgiây, hắn lập tức khởi động Cuồng Long Thăng Thiên.

Cẩu Oa vừamớitừ trongtrạngthái ngất xỉu tỉnh lại,liền thấy Thạch Trung Ngọc ở trước mắt, vừa chuẩn bịlàm ra động tác ngăn cản, đã cảm giácđược đao của Thạch TrungNgọcrơi vào trên người mình,sauđó thân thểbaylên không trung.

CẩuOa kinh hãi,hắn đã từng thấy Thạch Trung Ngọc dùngqua kỹ năng này, biếtkỹ năngnày khủngbố, muốn giãy dụa, thế nhưng không thể làm gì được, căn bản không thể chạy trốn, ThạchTrung Ngọccười hắc hắc,kỹnăng này, từkhi Thạch Trung Ngọc lĩnhngộ được đến hiện tại, chỉ gặp qua U Linh Quỷ Đăng miễn dịch vật lý mới có thểtránh thoát.

- Rốt cụcđược cơ hội bỏ đá xuống giếng.

DươngTử cao hứng nói.

Xuyên Thấu Tiễnthẳngđếnkhông trung, Cẩu Oa cũng biếtmình căn bản khôngthể né tránh,chỉcó thể bất đắc dĩ cầunguyện, hyvọng thời giannày quanhanh lênmột chút,để chohắn ítbị thương tổn.

Các cô nương khác cũng dồndập côngkích, không ngừng rơivào trênngười CẩuOa,trong lúcnhất thời, Cẩu Oa khổ không thể tả,thế nhưng vận mệnh bi kịch củahắncòn chưa kết thúc, Lực Phách Hoa Sơn lại đậphắn ngất đi.

Thạch Trung Ngọc cũng khôngcó nhâncơhội công kích CẩuOa,mà triệuhoán Đích Lôvà Trầm Bíchra, thừadịp triệu hoán, Thạch Trung Ngọc tiếp tụcdùngthuật thăm dò nhìn trạng thái của đối phương.

CẩuOa(thủlĩnh thổ phỉ), cấp 44, Tử Kim Boss, HP: 2205324

Thạch Trung Ngọc bi ai thở dài, không nghĩtới Cẩu Oa lại còn hơn 2 triệu HP, Tử Kim Boss chính là Tử Kim Boss,loại hình mẫncông cũng có thể xuất hiện nhiều HPnhưvậy, giết thật đúnglà phiền.

Lúc nàyCẩu Oa đãtừ trong trạng thái ngấtxỉu tỉnh lại, biết Thạch Trung Ngọc và Hướng Lam có chút khó chơi, dựđịnhđi giết chết người khác, cái này giống nhưthờiđiểm đám người ThạchTrung Ngọcgiết Boss, trước giếttiểu quái.

Thế nhưngđám người Cơ Như Nguyệt là tiểu quái sao?Dường như khôngphảia?

Cẩu Oa còn chưa tới bên người CơNhư Nguyệt, đãcảm giác được dưới chân dườngnhư có vậtgìdập dờn,lúc trước hắn đã cùng Cơ Như Nguyệt luậnbàn qua một lần,lậptức biết đây là kỹ năng gì, hừ lạnh mộttiếng, kỹ năng đồng dạng còn muốnbắt được hắn, nhất địnhchính làngườisinói mộng.

Cẩu Oa lập tức nhảy ra, vịtrí mớivừarồixuất hiện vô số dây leo, đáng tiếc những dây leo này khôngthể bắtđượcCẩu Oa, sau khi rơi xuống đất, CẩuOatiếp tụclaovềphía Cơ Như Nguyệt, đối với đám người Dương Tử công kích, Cẩu Oa nhìn cũng không nhìn, nếu như hi sinh chútHPnhư vậy, có thể giếtchết Cơ NhưNguyệtmà nói,

hắn vẫncảm thấy rất có lời.

Nhưngthời điểm CẩuOa sắp tới bên ngườiCơNhư Nguyệt, bỗng nhiên phía saubịtập kích, Cẩu Oa giật mình, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy?Tốc độ của những ngườikháchắn khôngthể sánh nganghắn mới đúng,đâyrốtcuộc là chuyện gì xảyra?

Cẩu Oa căn bản không biết xảyra chuyện gì, sauđó liềnhônmê bất tỉnh.

Công kích CẩuOa đương nhiên là Đích Lô, Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi trên mặt, mới vừarồithật quá nguy hiểm, nếu như lại trễ mộtgiây,Cơ Như Nguyệt sẽrất nguy hiểm.

Ai, Cơ NhưNguyệt cũng thậtlà, mới vừa rồi vì sao không chạy? Hết lần này tớilần khác muốn thả Đằng Mạn, không thể trói buộc Cẩu Oa, mình còn kém chút chết ởchỗ này.

Trầm Bíchrốt cụccũng đượctriệu hoán ra, Thạch Trung Ngọc cười ha ha, biết cơ hộiphản kích cuối cùngđã tới, sau khi triệu hoán Trầm Bích ra,nàng lậptức dùngBăng Phong Thuậtmàmình mới học được.

CẩuOa vừamớitừ trong DãMan Trùng Kíchtỉnh lại liền phát hiện mình biến thành một khối băng, kém chút khóc lên,để hắn tùyý đối phó một người, Cẩu Oa đều dám điđốiphó, thếnhưng đối phương quá nhiều người,quá nhiều kỹ năngkhống chế,làm chohắncực kỳ đau đầu.

Cuồng phong tái hiện

DTV-EBOOK.COM.VN

Đơn phương hànhhạ mởmàn, CẩuOabịđám người ThạchTrung Ngọc đánh chokhổ khôngthể tả, các loại kỹnăngkhống chế liên tục xuất hiện, CẩuOa cơ hồkhông có bất luận cơhội phản kích, không phải là bị ngất xỉu, chínhlàbị chậm lại, hoặcbị trói, đóng băng, nói chung là tìmkhông được cơ hội công kích.

Mộtlát sau,HP của Cẩu Oa chỉ cònlại nămchụcngàn, đám người ThạchTrung Ngọc bắtđầu phấnchấn, rốt cục đếnlúc này,giết chết Cẩu Oa, nhiệm vụ sẽ kết thúc.

Trầm Bích lần nữa némra Băng Phong Thuật, đập lên ngườiCẩuOa, lần này khôngcó giống như trong tưởng tượng,Cẩu Oa đừng nói biến thànhkhốibăng, trên người ngay cả một chút vụn băng cũng không có, Băng Phong Thuậtmất hiệulực.

Mọingười buồn bực, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Miễn dịch: kỹ năng khống chếđã trúng qua mộtlần,sẽ hoàn toàn miễn dịch.

CẩuOa âm lãnh cườinói:

- Mớivừa rồi không phải các ngươi rất ngông cuồng sao? Tiếp tục a?Taxem bây giờcácngươi còncó năng lực gì.

Thạch Trung Ngọc cùng các cô nương thẹn thùng,vừarồi đánh nhiều kỹ năngkhống chế như vậy, hầunhư nói toànbộkỹnăng khống chếđều sử dụngqua, khôngnghĩ tới hiện tại đều vôdụng, bất quá maymắn, miễn dịch đến cuốicùngmới xuất hiện, nếu như ngay từ đầu thìcó miễn dịchmànói,như vậy căn bảnkhông cần đánh.

Thạch Trung Ngọc nhàn nhạt nói:

- Coi nhưkhông cókỹnăng khống chế cũng có thể chơi chết ngươi.

Nói xong,Thạch Trung Ngọcdùng raOanhThànhNhất Kích, -1102.

Chỉ cầnlà kỹ năng bình thường, vậy thì vẫn có hiệu quả, Thạch Trung Ngọc cười nhạt,hiệntại Cẩu Oa chỉ cònlại có năm chục ngàn HP mà thôi, muốn đối phócănbản không phải quá khó khăn, hơn nữa ngoại trừ ThạchTrung Ngọc, còn có nhiềucô nươngnhư vậy, muốn xửlý hắn,nhấtđịnh là sự tình dễ dàng.

-Xuyên Thấu Tiễn.

Dương Tử khẽ kêu một tiếng.

Xuyên Thấu Tiễn phá vỡ khôngkhí, thẳng đến trên đầu Cẩu Oa, Thạch Trung Ngọc lập tức phối hợp Dương Tử, nghĩbiện pháp khốngchế động tác của Cẩu Oa, không cho hắn né tránh, nhưnglàm choThạch Trung Ngọc có chútkỳquái là,Cẩu Oa căn bản không có bất luận ýtứ né tránh gì, vẫn còn khôngngừng chiếnđấu với mình.

Thạch Trung Ngọc cũng không tin độ mẫn tiệp củaCẩu Oanhanh như vậy, ở dướitình huốngkhông cókỹ năng khống chế,biết không thể né tránh vũ tiễn, nhưng vì sao đốiphương căn bảnkhông có ý tứ tránh né? Chẳng lẽ Băng Phong Thuậtsinhra hiệu quả phá hủy đầu óc?

Bất quá một mànkếtiếp, để Thạch TrungNgọc rốt cuộc biếttại sao Cẩu Oa không tránhné,bởi vì một trận cuồng phong thổi qua, vũ tiễn củaDương Tử bị thổi bay, cáinày giốngnhư lúc trướcở bên ngoài thôn xóm giết Tam Thống Lĩnh, tất cả công kích đềuvô hiệu với hắn.

ThạchTrung Ngọc sửng sốtmột chút, ngay lập tứcbị Cẩu Oa bắt được cơhội, một đao chém vào trên người, đánh Thạch Trung Ngọc bay ra ngoài, sau khi đánh Thạch TrungNgọc bayra ngoài, cũngkhông có đuổitheo truy kích Thạch Trung Ngọc,mà xoay người đốiphóTuyết Sương Yên ở sau lưng, cũng một đao đánh bay làngra ngoài.

Thạch Trung Ngọctừ dưới đất bò dậy, trực tiếp sử dụngDã Man Trùng Kích, đụngvề phíaCẩu Oa, nhưng biai pháthiện, còn chưa tới bên người Cẩu Oa, đãbị mộttrậncuồngphong thổi đi, Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ ngồi dưới đất,không biết nên làmsao đối phó được

Cẩu Oa.

Các cô nương lại côngkíchmấy lần, nhưng mỗi lần công kích đềubị cuồng phong thổi tan, cuồng phong bỗng nhiên dừng lạiở bên người Cẩu Oa, chuyển độngởxung quanh hắn,rốtcuộc không có đột nhiên tiêu thất.

- Làmsaovậy? Các ngươikhông được rồi sao?

CẩuOa cười lạnh nói.

ThạchTrung Ngọc hừ một tiếng, nhưngkhông biết nênnói cái gì, bởi vì mỗi lần công kích đều khôngthể lay động đối phương, thế thì còn đánh nhưthế nào? Như vậy đánhcòn có ý nghĩ sao? Hoàn toàn chínhlà bị ngược a!

- Đại thúc, nhanhnghĩ biện pháp, không thểđể cho người nàykiêu ngạonhưvậy.

Dương Tử vội vàng nói.

Thạch Trung Ngọc cười khổ nói:

- Trận gió nàyđã hoàntoànbaophủđối phương, chúng ta đềukhông gặp được hắn, còn cóthể có biện pháp nào?

Cáccô nươngvà Thạch Trung Ngọc đều nhíu mày, đối với chiêu này thậtsự là không biết phải làm sao mới cóthểđối phó.

- Nếu nhưcác ngươiđã khôngcông kích, vậy đến phiên ta.

Cẩu Oa cười lạnh nói.

Cẩu Oa từ trong trận gió chuira,chạy về phía Tuyết SươngYên cách hắngần nhất, Thạch Trung Ngọc và các cô nươngkinh hãi, bọn họ không nghĩtới Cẩu Oa lại độtnhiên tập kích, mặc dùtrang bị trên ngườiTuyết Sương Yên khôngkém, nhưng nàng chỉ là một ĐạoTặc mà thôi, lực phòng ngự cực thấp, bị sờhai cái thì có thể tiêuđời.

ThạchTrung Ngọc đang chuẩn bị đi cứu viện đâu, chợtphát hiện cuồngphong mới vừa rồi đã tiêu thất toàn bộ, ThạchTrung Ngọcvội vãla lớn:

- Nhanh công kích người này.

Cáccô nương không cần Thạch TrungNgọc nói,cũng đã bắt đầu công kích, bấtquácácnàng khôngphảibởi vì phát hiện huyền bí của trận cuồng phong, chẳngquađơn thuần là muốn ra taycông kích, muốn ngăn cản động tác của ngườinày mà thôi.

Khoảng cách giữaCẩu Oa và TuyếtSương Yênthật sự làquágần, căn bảnkhông cóthời gianđể TuyếtSương Yên bỏ chạy, bịchặt trúngmột đao, thếnhưng chờ các cô nương công kích tới, trậncuồng phong kialần nữa nhấclên,thổi tan các loạikỹ năngcôngkích xa.

- Haha ha ha, muốn công kích ta? Nói cho cácngươi biết,lão tử làvô địch, chỉ bằng các ngươi, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đụng tới một sợi tóc của lão tử.

Cẩu Oa pháchlối cười lớn tiếng nói.

Cơ Như Nguyệt nói:

-Vậy sao ngươi bị chúng ta đánhchỉ cònlại cóchútHP như thếrồi hả?

Cẩu Oa nhàn nhạt nói:

- Thìtính sao? Dù sao hiệntại các ngươi không côngkích đếnta, ta còn có thể chậm rãikhôi phục HP.

Cáccô nương và Thạch Trung Ngọc dồn dập kéo rachútkhoảng cách, hiện tại ngườinày thật quá kinh khủng,khoảng cách gầnrất nguyhiểm, ai biết người nàylúcnào lạiđột nhiênxuất thủ công kích?

-Uy,dườngnhư ở thờiđiểm Cẩu Oa công kích, trận gió trên người sẽ tiêu thất.

Thạch TrungNgọc nhỏ giọng nói.

Cơ Như Nguyệt gật đầu:

- Không sai, thế nhưng như vậycó tác dụnggì? Tốc độcủa hắn quá nhanh, chúng ta muốn ởtrong nháy mắt hắn công kích đicông kích hắn, dường như rấtkhó, hơnnữanếu như mỗilần đều chỉcó thể

công kích như vậy,thì cần giết đến lúc nào? Hơn nữa bản thân hắn còn có thể hồi máu.

Thạch TrungNgọc khổ não cau mày, thậtkhôngbiếtlàm sao mới có thể giết Cẩu Oa, bỗng nhiên Thạch Trung Ngọc nói:

- Vậy nếu không như vậy, các ngươi yểm hộ ta, ta sử dụng Khí Phách, ta cũng không tintrậngió kiangay cảKhí Phách cũng có thể ngăn cản.

Thỉnh cầu

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thạch TrungNgọc kiến nghị làmcho cáccô nương nhíu chặt mi, Thạch TrungNgọcsử dụngKhí Phách mà nói, căn bản không thể nhúc nhích, nếunhưCẩu Oađộtnhiên đánh tới, vậythì cực kỳ phiền toái.

Bây giờ CẩuOa đã hoàn toàn miễn dịchtấtcả kỹ năng khống chế, trongmọi người lạikhông cóai có thể kháng quái.

Dương Tử triệu hồira MộcNhân nói:

- Lúc trước vẫn muốn cải tiến thứ này, kết quảmỗilần đều quên, bây giờ còn làthuộc tính như trước kia, ta phỏng chừngMộc Nhân này không căng được baolâu, đại thúc, chính ngươi nỗ lực lên.

ThạchTrung Ngọcgật đầu,Cẩu Oa cũng không có gặp qua Thạch Trung Ngọc sử dụng kỹnăngKhí Phách, cho nên bọn họ nóichuyện, hắn hoàn toàn nghe không hiểu,có chút nghi ngờ hỏi:

-Các ngươi léonha léo nhéo nói cái gì đó?

ThạchTrung Ngọc cười hắc hắc nói:

-Đương nhiênlàđang nóilàm saochơi chết ngươi.

Cẩu Oa có chútkhinh thường:

- Hừ,tacó cươngphonghộ thể,chỉ bằng các ngươicũng muốn đùa chơi chết ta?Nằmmơđi thôi.

- Vậy sao?

ThạchTrung Ngọc nói:

- Vậyngươi dám tiếp ta một chiêu không?

-Có gì khôngdám? Cónănglựcgìsử dụng hếtra,nếunhư lão tử nhíu mày,nhưvậy tên lãotử liền viết ngược lại.

Cẩu Oakhinh thường nói.

Mọi người vuivẻ, vốn cho rằng Cẩu Oa nàycóbaonhiêu cơ trí, không nghĩ tới lại đơn giản trúng phép khích tướng,thực sự là quá ngu ngốc.

ThạchTrung Ngọc khôngchútdo dựbắt đầu ngưngtụ Khí Phách, chỉ cầnbaphútvừa đến,Khí Phách còngiết không đượcCẩuOa, như vậy ThạchTrung Ngọcsẽ trực tiếpbuông tha nhiệm vụ, bởi vì căn bả n là giếtkhông chết.

Thờiđiểm ngưng tụ Khí Phách, tiếtlộ ra một tia năng lượngbị Cẩu Oabắtđược, ngaylậptức biết khi Thạch Trung Ngọc phóng kỹ năng khẳngđịnh không đơn giản, trong bụng không dám khinh thường, nhìn chằm chằm Thạch Trung Ngọc.

Thời gian mộtphúttrôi qua,mọi người thấy CẩuOavẫn khôngcó ý tứ hành động, trênmặt đều lộ ra quang mangrực rỡ, biếtsựtình có thể sẽ xuất hiện chuyểncơ, không cần bịđộng như thế.

Hai phút trôi qua, mọingười thấy CẩuOa vẫn khôngcóý tứ hành động, không khỏi thở phào nhẹ nhõm,trong lòng cảnh giác CẩuOa đãbuông xuống rất nhiều, phỏng chừng Cẩu Oa sẽ không công kích.

Nhưng ngay thời điểm các cô nươngthư giản, độtnhiên xảy ra dị biến,CẩuOa lao lên, chạynhư bay về phía Thạch Trung Ngọc, các c ô nương còn chưakịp phản ứng, chỉ thấy Cẩu Oa đã tới bên người.

Trướcmọi người đãcùng CẩuOa kéo ra một chút khoảng cách, hơn 10m,Cẩu Oa trong nháymắt đã đến, cáinàycăn bảnkhông thể là tốc độ của hắn, tuyệt đối dùngkỹ năng gia tốcnàođó.

Cáccô nươngchứng kiến CẩuOa đã đến trước người Thạch Trung Ngọc, không khỏi đổmồ hôilạnh,Thạch Trung Ngọc ngưng tụKhí

Phách là hoàn toàn mất đi lực phòng ngự,nếu như bị Cẩu Oa công kíchmànói, sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Bossnàythật quá khó đối phó, tronglòng mọingười đồng thờitoát ra ý niệmnhư vậy.

Tốc độ phản ứngcủa Thạch Trung Ngọccũng không chậm, nhìn thấy Cẩu Oa đã đến trướcmắt,cũng không quảnKhí Phách còn không có ngưngtụ đến điều kiện tốt nhất, trực tiếp kíchhoạt, Khí Phách chấn độngra, cường quang hiện lên.

Ởthời điểmThạch Trung Ngọc phóng ra Khí Phách, công kích của Cẩu Oa cũng rơixuống trên ngườiThạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọccảmgiác được mìnhtrúng một đao,lậptức kiểm tra trạng thái bây giờ,pháthiện mới vừarồi tổnthất gần năm nghìn HP,sợ đến đổ mồ hôi lạnh, nếu nhưCẩu Oa bổthêm một đao mà nói, vậy tuyệt đối sẽ chết.

Bởivì Khí Phách tản mát racường quang, làm chotấtcả mọi người không mở mắt ra được, cho nên Thạch Trung Ngọc mới khôngcó tiếptục trúng đao thứhai,Thạch Trung Ngọc khôngkhỏi cảm thấy may mắn, thật sự là gặpvận may.

Chờcường quang tán đi,mọingườiở trong đêmtối, trong lúcnhất thời còn có chút khó thích ứng tiasáng chung quanh, trong lúc nhất thời vật gì cũng thấy khôngrõ, qua nửa ngày, đám người Thạch TrungNgọc mớithấyrõtình huống chung quanh.

CẩuOa đã hoàn toànnằm trên đất,bên ngườicòn nằm hai kiện trang bị, từphía trên hiện lênánhsángmàu xanh, mọi người biết được, đây làtrangbị Ám Kim.

Thạch TrungNgọc cười cười nói:

- Không nghĩtới a,lạicòncho chúng ta hai kiệntrang bị Hoàng Kim, thu hoạchvẫnđủ tốt.

Nhặt lên hai kiệntrang bị, đều là trangbị Mục Sư, HướngLâm tuyệt không khách khí thunhận.

Thạch TrungNgọc cóchút buồn bực nói:

- Thậtsự là khôngcóthiên lý, tạisaosẽnhư vậy? CẩuOa rõ ràng là Chiến Sĩ, hơnnữa giống như ta đều dùng đao,làm sao lại tuônra trang bị Mục Sư?

Hướng Lâm nhìn biểutình củahắnliền biếthắn đang suy nghĩgì, cười hắc hắc nói:

- Đây chínhlànhân phẩmtrong truyền thuyết, ngươi cam chịusố phậnđi.

ThạchTrung Ngọccườicười,cũng không để ý,hai trang bịÁm Kim màthôi, Thạch Trung Ngọccănbản không quan tâm, trang bịÁmKim cấp 40 đặtởkhách điếmcòn rất nhiều, đầy đủ trang bị toàn thân, c ăn bản không cần phiềntoáinhư vậy.

- Được rồi, nếunhiệm vụ đã làm xong, vậy mọi người cũng nhanh đi luyệncấp, sớmmột chút chuyểnchức lầnhai, saođó đixemdi tích thượng cổ,hy vọngbên trongcó rất nhiều thứ tốt chờ chúng ta đi cầm.

Thạch Trung Ngọc nói.

Các cô nươnggật đầu, chuẩn bị cùng Thạch Trung Ngọc trở lại trong thôn, đi nói chomọi ngườibiết toàn bộ thổ phỉđãbị dọn dẹp sạch,lúc này Cẩu Oa nằm trên đất không nhúcnhích bỗng nhiên giậtgiật.

Trong đêm tối yên tĩnh, một chút thanhâm rất nhỏcũngcó thể nghe rõ, mặc dù động tác của Cẩu Oakhông lớn, nhưng vẫn bị Thạch Trung Ngọc và cáccônươngnghe được.

- Chuyện gì xảyra?Lẽnàongườinày cònchưa chết?

Dương Tử cóchút bậntâm nhìn CẩuOa.

Thạch Trung Ngọc nhíu mày,saođó dùng thuật thămdò nhìnHP của đối phương, phát hiệnHP lại còn1 điểm, Thạch TrungNgọc rất hiếu kỳ, lẽ nào vận khí của người này tốtnhưvậy?BịKhí Phách đánh chỉ cònlại có1điểm HP?

Bấtquá nơi này là tròchơi,coinhư chỉcòn lạicó1 điểmHP, cũng sẽ nhảy nhót tưng bừng mớiđúng, làmsao sẽtrởnên suy yếu như thế?

- Động tĩnh mớivừa rồi lớnnhư vậy, các thôn dân nhất định sẽ chạy qua,TửKim hộvệ đại nhân, có thể đápứng ta một thỉnh cầu hay không?

CẩuOa đứt quảng nói.

Thạch TrungNgọc hỏi.

- Thỉnh cầu gì? Nói nghe một chút?

- Hừ, nghe cáigì, người nàyâm hiểm như thế, ngay cả thônxóm dưỡng dục hắn cũng muốn hãmhại.

Dương Tử bất mãnnói.

Sắcmặt Cẩu Oa tái nhợt, thầntình tịch mịch nói:

- Không nênnói chocác thôn dân,ta là thủlĩnh thổ phỉ,xin nhờ.

Cẩu Oa chết

DTV-EBOOK.COM.VN

-Hừ! Dựa vào cáigì chúng ta phải giúp ngươi! Đạithúc ngươi đừng giúptên bại hoại này!

Dương Tử cựckỳ không ưanhìn CẩuOa.

Thạch TrungNgọcđãcókinh nghiệm, biết có kịchtìnhsẽ có hồi báo, khôngnhìn Dương Tử nói, hai mắt tỏa ra lục quang nhìn Cẩu Oa, dùng giọng quái thúc thúc dụdỗbé gáihỏi:

- Ta giúp ngươi gạtthôn dân có chỗ tốt gì?

Cẩu Oa không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc vôsỉ như vậy,bị tức ói ra một ngụmmáu tươi. Thạch TrungNgọc rất sợCẩu Oa thổ huyết chết, cũng may CẩuOa ói xongvẫn dùng ánh mắt khinh bỉ đau lòng nhìn Thạch Trung Ngọc.

-Ai!

Thạch TrungNgọcvỗ bả vai Cẩu Oa.

- Bằnghữu, ngươi nói ta thật vấtvả đánhhạ sơn trại củangươi, ngươiít nhiều gì cũng phảicho tachút thứ tốt có đúng hay không?

Dương Tử nhìn dángvẻ thamlamcủa Thạch Trung Ngọc, trongnháy mắt hết chỗ nóirồi,nàng giơ chânlênhung hăngđạphắn một cái q uát:

- Không nghethấylời củata sao! Không cho phép giúphắn!

Thạch Trung Ngọcquay đầu lại ủy khuất nhìnDươngTử nói:

- Cái này đều là trang bị a!

Cơ Như Nguyệt bật cười, dùng mũichânđá đá Cẩu Oa trên đất nói:

- Nếungươi có lý do gì, nói ra chúng ta cũng có thể suy nghĩ một

chút.

Cẩu Oavừa nghe ánhmắtsáng lên, vẻ mặt cảm động nhìn CơNhư Nguyệt, kém chút nhào qua hônhai cái, Thạch Trung Ngọc nhìn thấy không khỏi căm tức! Trựctiếpđè đầu Cẩu Oa lại,rống tohơn:

-Không có chỗ tốttuyệtđối không được!

- Uy! Đại thúc, ngươiđừng giếtchếthắn!

Dương Tử lôi tayThạch Trung Ngọc ra,cao ngạo nhìn Cẩu Oanói.

- Nói mau!! Bảncônương cố nghe một chút!

Cẩu Oaho khan một cái, dùng giọngtang thương nói:

- Kỳ thực ta cũng không phải trời sinh liền hư, ta thật không muốn làm thổphỉ!

- Vậyngươi còn làm!

Thạch Trung Ngọc khinh thường cắt đứt Cẩu Oatự thuật, lạibị Cẩu Oa không nhìn.

Cẩu Oanói tiếp:

-Ta từnhỏ đã thích con gái củathôn trưởng TiểuVũ, TiểuVũ cũng cực kỳỷlại ta, nhưng Thôn trưởng ghét bỏnhà ta nghèo, gảTiểu Vũ cho một kẻcó tiền trong thành làm tiểu thiếp!Kếtquả TiểuVũ không chịu nhục nổi, dưới cơnnóng giận treocổ tự vẫn, cuối cùngthi thể còn bị ngườitrả về!

Thạch TrungNgọc nghe Cẩu Oanói, trong lòng nghĩ: KhôngbiếtTiểu Vũ này có bao nhiêu HP, treo cổ cần treo baolâumới chếta!

- Sauđótamỗi ngày sayrượu, thiếu chútnữa say chết, Thôn trưởng cảmthấy thua thiệt tavà TiểuVũ, bằng lòng ngàysaucho ta và Tiểu Vũ chôn cùng một chỗ. Nhưng nếu như các ngươi nóitalà thủ lĩnh thổ phỉmà nói, bọnhọnhất định sẽ táchchúngta!

Các cônương đứngởmộtbên nghe Cẩu Oa nóicảmđộng rối tinh rối mù, lại làmột nam nhânvìyêu thành si!

Thạch Trung Ngọc bi kịch!Bị các tiểu cô nươngtrừng mắt, trên lưng nóng hừng hực, ngaycảđầu cũng không dámquayvề,vội vàng chuyểnhướng trọngtâmcâuchuyện:

-Vậy sao ngươilạilàm đầu lĩnh thổ phỉ?

Cẩu Oamắtsáng rựclên, lập tức lạitối xuống, có chút tịch mịch nói:

- Ta chỉ là vìđạt được tấm bản đồ di tích thượng cổ kia, ta biết ở trongđó có một bảo vật có thể khiếnngười sống lại, chỉ cần lấy được... Khái khái...Tacó thểcứu Tiểu Vũ!

- Cho nên tamỗingày liều mạng luyện võ, thẳngđến người áođen kia...

Nương theo "Sưu" một tiếng, thanhâm của Cẩu Oa ngừng lại, ThạchTrung Ngọccả kinh, nhìn thấymột mũi tên cắmở trên cổ Cẩu Oa, lậptứcgiận dữ!

Nãinãi!Cáinào khôngcómắt! Ta còn chưahỏi ra trang bị, dĩ nhiên đã giết chết Cẩu Oa! Khinh người quá đáng!

Hắn hung hung đứng lên, nhìn chung quanh, nhưng cáigì cũng khôngthấy, các cônương cũng cảnhgiác nhìn chung quanh,lúcnày thôndân trong thônrốt cụcgiơ cây đuốcchạy tới, vừa th ấy Cẩu Oa trên đất,sắcmặt bỗng nhiên biến đổi, vội vàngchạy đếnbên người Thạch Trung Ngọc.

Thôn trưởng tay run run chỉ vào CẩuOahỏi.

-Tử Kim hộvệđạinhân, có phải Đại Thống Lĩnh tớihay không? Cẩu Oa chết nhưthếnào?

Thạch Trung Ngọccòn khôngcó nói chuyện, HướngLâm liềnxen vào nói:

- Đúng vậy!Đại Thống Lĩnh mặt xanhnanh vàng đáng sợnhư ác quỷ!Nói đêm nay nhất định sẽ đi nhà ngươi!

Thôn trưởngsợtới lảođảo,trênmặtlậptức treo đầy lệ ngân, đánhvề phía Thạch Trung Ngọc:

- Tử Kim hộ vệ đại nhân! Ngươi nhất địnhphải cứu ta!

Cáccô nương nhìn Thôn trưởng,tâm lý cựckỳ không thăng bằng, tuy Cẩu Oalàm bọnhọluống cuống tay chân, nhưng tối thiểu người ta cũnglà mộtkẻ đáng thương!Hơnnữađều là Thôn trưởngnày làm hại ngườita ngay cả mạngsống cũng khôngcòn!

Thạch Trung Ngọc trầm ổnho khanmột tiếng:

- Thôntrưởng,thủ lĩnh thổphỉ đã bị chúng ta giết, còn Cẩu Oahi sinh làkhông thể tránh,ngươi nén bi thươngđi!!

Thôn trưởng vừa nghe, nhất thời mặt cườithànhmột đóahoacúcnở rộ, lậptức thẳng sống lưng, chân không run, toàn thân cólực, tươi cười rạng rỡ giống nhưăn xuân dược, làmThạch Trung Ngọc nổi da gà.

Thạch Trung Ngọc vốn đang cho rằng Thôn trưởng còn là một người tốt, không nghĩ tới lại là loại mặt hàng này.

- Thôn trưởng, trước khi Cẩu Oachết, liên tục nói muốncùng một ngườitên là Tiểu Vũ hợp táng, Thôntrưởng, ngài nhất định phải hoàn thành nguyện vọng sau cùng của Cẩu Oa.

HướngLam nói.

Thôn trưởng có chút hơikhó nói:

- Nhưng Tiểu Vũ đãchết rất nhiều năm, có câungười chết lớn nhất, đào TiểuVũtừ trongmộ ra,cái này có chút không thích hợp?

Thạch Trung Ngọc ngược lại không sao cả, vốn là người khôngcó timkhông cóphổi, CẩuOađã chết, còn quản nhiều nhưvậylàm gì? Lại khôngcóchỗ tốt.

Cáccônương đều nhíumày,nhưng Thôn trưởng nói cũngcó chút đạo lý,trong lúc nhất thờikhông biết phải làmsao phảnbác, Dương Tử bất mãn nói:

-Cẩu Oa nói trước đây ngươi đãđáp ứng hắn,làm sao cóthể hiện tại đổiý?

Biểu tình trên mặt Thôn trưởng cực kỳ xấuhổ không biết trả lời thế nào, bất quá chứng kiến biểu tình trên mặtThạch Trung Ngọc, hình như làngầm thừanhận chuyện này, căn bản không dám phản đối, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý.

Đợi Thôn trưởngđi rồi, Thạch Trung Ngọc nhìn các cônương nói:

- Như vậy có hơi quá đáng không? TiểuVũ đã chết, chúng ta còn muốn đi đàomộ nàng?

- Quên đi,nếuđây là thỉnh cầusau cùng của Cẩu Oa, cũng không thể không đồng ý?

Cơ Như Nguyệt lắc đầu nói.

Thạch Trung Ngọc có chútbuồn bực hỏi.

- Nói đến,vì saocác ngươi muốn giúpCẩu Oa? Lẽ nào cácngươi khôngghéthắn sao?

Tuyết Sương Yên tịchmịch nói:

- Hắn còn khôngphải vì tình, cho nên mới đilên con đường như vậy sao,có thể giúp thìgiúp một lần, dùsao cũng không mất gì.

Không cho vào môn

DTV-EBOOK.COM.VN

- Mới vừarồi dường nhưCẩu Oa muốn nói cái gì, thế nhưng kết quả bịngười giết, thật không biết là người nào,cư nhiên vào thời điểm này xuất hiện.

Hướng Lâmoánhận nói.

Thạch TrungNgọc vội vã nhìn bảng nhiệmvụ, phát hiện nhiệm vụ đã hoànthành, lúc này mới thởphào nhẹ nhõm, cái nhiệm vụ này haythayđổi bất ngờ, nếu như bây giờ còn xuất hiện cái gì ngoàiý muốn, như vậy ThạchTrungNgọcsẽ khóc.

- Không cần phải xen vàongười kia, khả năngchính là người áo đen mà CẩuOa nói, các ngươi tìm một địaphương luyện cấp, ta đi trở về giao nhiệm vụ.

Thạch Trung Ngọc nói.

Hướng Lam tứcgiận trừng hắn nói:

- Ngươingười này,làm sao đầuóc đần như vậy? Mới vừarồi người kia khả năng cũng biết sự tình ditíchthượng cổ, nếu như trở lại tìm đám thôndân này phiền phức thì làm sao bây giờ?

Thạch Trung Ngọc nhànnhạt nói:

- Chúngtacó thể có biệnpháp gì?Mới vừa rồi chúng tachỉ chứng kiến một cây phi tiêu đâmvàocổ họng Cẩu Oa mà thôi, căn bản khôngcó chứng kiến đối phương, thậmchí ngay cảđối phươngcó phải làngườihay không cũng không biết,lẽ nào ngươi còn có thể kéo hắnra sao?

- Nhưng... Nhưng...

Hướng Lam nhưngnửangày cũng không nói ra lời.

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàngvuốt đầuHướng Lam nói:

- Không nên suy nghĩ nhiều, chúng ta cũng không thể vẫn thủ ở chỗ này chứ? Hơn nữa chỉbằng chiêu thức vừarồi, chúng ta căn bản là đánh không lại, có thểlà nhiệm vụtiếpsau, chờ ta trởvề thương lượng với thànhchủ mộtchút.

Nghe Thạch Trung Ngọc nói, các cô nương cũng không biếtnói như thế nào, chỉ có thểbấtđắc dĩgậtđầu, sau đó cáccô nương vềPhong Vân Thành, tìm địa phương luyện cấp, mà ThạchTrung Ngọcthì tới Phủ Thành Chủ.

-Công tử,ngài cũngđừng làm khó ta nữa,lão gia thựckhông cho ngài vào, chí íttrướccấp 40 là không được.

Vẻ mặt quản giađau khổ nói.

Biểu tình của Thạch Trung Ngọc càngthốngkhổ hơnquản gia, buồn bựcnói:

- Có lầm hay không?Ta là tới giao nhiệm vụ, không phảitới tìmviện binh.

- Lão gia lên tiếng,coi như trời sập xuống, cũngtuyệt đối không cho ngàiđi vào một bước.

Quản gia thản nhiên nói.

Thạch Trung Ngọc thực muốnđiên rồi,tại sao sẽnhưvậychứ? Lão tử một người thuần khiết như vậy, chẳng qua là tới giao nhiệmvụ mà thôi,cư nhiên không cholão tử đi vào,cái này còncó thiên lý sao?

- Quảngia, ngươi đithông báo một chút, ta thực sựđã hoàn thành nhiệmvụ,lần này chỉlà qua giao nhiệm vụ mà thôi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Quản gia gậtđầu nói:

-Được, đợilát nữa tađi nói cholão gia, ngươi đãhoàn thànhnhiệm vụ, được rồi, ngươi có thể đi.

*, hiện tại Thạch Trung Ngọc thật rất muốnmắng người, như vậy liền đuổi người đi? Đâycũngquá không nóilý đi? Cái nhiệm vụ này khó làm như vậy, lãotửthậm chí phải nhờ Lạc Diệp Phi Hoa kêu người tớihoàn thành, bâygiờcònchưacho quest thưởng, liền trực tiếp đuổi người đi?

Không đợi Thạch Trung Ngọc phản bácvài câu, quản gia tiếptục nói:

- Lãogia đã lên tiếng,nếunhưngươi mộtmựcỳở chỗnày không đi, sẽ sử dụng lực lượng hộ vệ trong phủ,trực tiếp đuổi ngươiđi.

Thạch Trung Ngọcđổ mồ hôi,hộ vệtrong phủ thành chủ cũng không phải Boss bìnhthườngcó thể sosánh, Thạch Trung Ngọc hoài nghi, nếunhư những hộ vệ này động thủ, mình có thểtrực tiếp bị miểusát hay không.

Thạch Trung Ngọcuoán nhìn thoáng qua Phủ Thành Chủ, chỉ có thể ảonão rời đi, Thạch Trung Ngọc quyết định giatăng luyện cấp, sớm ngày đạt được cấp40, sau đó giết vào,trực tiếp cướpTrầm Bích đi, làm cho lão đầu Tiếu Sơn kia buồnchết.

Cùng cáccô nươngtậphợp, TuyếtSươngYên hỏi.

- Lần này quest thưởnglà gì?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

- Vật gì cũng không cho.

- Vì sao?

Cáccô nương cùngkêu lên hỏi.

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ nói:

- Còn khôngphải bởi vì chuyện kia, lần trướcTiếu Hàmmuốnlàm sủng vật của ta,khả năng lãonhân Tiếu Sơn kiaquanbáotư thù, để chota hoànthành nhiệmvụ gian khổ như thế, sauđó lại không quest thưởng.

- Cái gì!? TiếuHàm chủ động làmsủngvật của ngươi?

Các cô nương kinh ngạc hỏi.

Thạch TrungNgọc gật đầu, sauđó nhớ tớihắn cùngcáccô nương đánh đố:

- Tiếu Hàmchẳng mấy chốcsẽ thành sủng vật củata, các ngươi nhanh tới hônta một cái đi.

- Hừ,aibiếtngươi nói là thật hay giả?

Hướng Lam bất mãn nói.

Thạch Trung Ngọc nghĩhết các loại biện pháp,các cô nương cũng khôngtin, cuối cùng không có biện pháp, chỉ có thể bão nổi gia tốc luyện cấp, chỉcần đạt tới cấp 40, sau đó điPhủ Thành Chủmang TiếuHàm ra ngoài, như vậycáccô nươngsẽ không có biện pháp nói cáigìnữa.

Chứng kiến Thạch TrungNgọc cố gắnggiết quáiluyện cấp như vậy, các cônương có chútkinh ngạc, Hướng Lam kéo các cô nương qua một bên, nhỏ giọng nói:

- Hắn thoạt nhìn rấttự tin, chẳnglẽ thực như vậy?Lẽ nào chúng ta phảiđi hôn hắn một cái?

Cơ Như Nguyệt nhún vai nói:

- Tasao cũng được, hôn thì hôn thôi.

Trên đầu Hướng Lam xuất hiện hắc tuyến:

- Hắn vốnlà bạn trai của ngươi,nhưngnhữngngười khác làm sao bây giờ?

Cơ NhưNguyệt thầm nghĩ: ngươiđãsớmbị Thạch Trung Ngọc hôn qua rồi, thậm chíxém chút… hônlại mộtlần cógì ghê gớm đâu? Hơn nữa những người khác phỏngchừngcũng đã bị Thạch Trung Ngọc đùa giỡn qua, tự nhiên không để bụng tớithêm một lần?

- Mấy người các ngươi, ởđó léonhaléonhéo cáigì? Nhanh qua đây giết quái.

Thạch Trung Ngọcbấtmãn nhìn các cô nươngởcáchđó không xa thấpgiọngthì thầm, nói.

- Kêu cáigì?Thật là, không thấychúng ta đang tâmsự sao?

Hướng Lam nói.

Thạch TrungNgọccườikhổ nói:

- Các ngươikhông thểnhư vậy,lẽ nào cácngươi không biếtcácngươi đang kéo tasao? Chúng tatổđội a,các ngươi không động thủchỉăn kinh nghiệm, cáinàyđối vớitamà nói quá không công bình, ta kháng nghị.

- Kháng nghịvô hiệu, đi chơi đi.

Hướng Lam nói.

ThạchTrung Ngọc buồn bực sờ mũicủa mình, mình ở trong đámnữ nhân kia quá khôngcó địa vị, mặckệ nói cái gì cũngkhông hữu dụng, cáccô nươngvẫncòn làm theo ý mình, thấp giọng nói chuyện với nhau.

Thạch TrungNgọc thởdài, chỉ cóthểtiếp tụcgiết quái.

Một lát sau, các cô nương đều trở về, trên mặtđều mang ánh mắt giảo hoạt, Thạch Trung Ngọc luôncảmthấy những côương này khá quái dị, dường nhưđãthương lượng tốt làm sao dằn vặthắn vậy.

- Đúng rồi, ngày hômnay chúng ta còn chưaăn cơm a? Hiệntại đã sắp chín giờ đêm rồi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Hướng Lâm“Ai nha” một tiếng nói:

-Lúc đầu ta đã chuẩn bị đinấu cơm,thế nhưng Cẩu Oa mời chúng ta, cho nên ta lưu lại, sauđó Cẩu Oa phát sinh ngoài ý muốn, cuối cùng quên...

Đàn quái luyện cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọctứcgiận nói:

- Bâygiờ còn không nhanhđi nấucơmtối? Muốnbỏđói ta sao?

HướngLâm làm nũng nói:

- Coinhư quênđi, hiện tạiđã hơn chín giờ, ăn cũng quá chậm, haylà chờ đến ngày mai lại ăn.

Thạch Trung Ngọclàm sao có thể bằng lòng yêu cầu vôlễ như vậy? Kiên quyếtnói:

- Không được,phải ăn, trướcđây tađề nghị ban đêm thêm một bữa ăn khuya, cácngươikhông đồng ý ta liền nhịn, hiện tại làm sao có thể ngay cả cơm tối cũngtiết kiệm chứ? Tuyệtđối không được.

Hướng Lâm không lay chuyển được Thạch Trung Ngọc yêu cầu,vì vậy chỉ có thể đồng ý, bất quá nàngquyết định kéo mọingười xuống nước, kéo hếtcác cô nương ra ngoài, hiện tại chỉ còn lại có Thạch TrungNgọc và DươngTử vẫn còn tiếp tục giết quái.

- Đại thúc, ngươithật hư.

Dương Tửtiếnđến bên người Thạch Trung Ngọc nói.

Thạch TrungNgọc nghingờ nhìn thoángqua Dương Tửhỏi.

- Ta làmsao vậy?

- Ngươi cùngchúng tađánhđố, xem có thểđểTiếu Hàm làm sủng vật của ngươi hay không,thế nhưngkhi đó, Tiếu Hàm đã đồngýlàm sủng vật cho ngươi không phảisao? Lẽ nào ngươi còn chưa đủ hư?

Dương Tử nói.

Thạch Trung Ngọc sờ cằm mộtcái nói:

- Nói như vậy, ta hìnhnhưlà có chútvô sỉ, bất quá ngươimới ngày đầutiên nhận thức ta sao?Chẳnglẽ không biếtvô sỉ là một trong nhữngưu điểmsốlượngkhông nhiều củata sao?

Trênót Dương Tử lập tứcxuất hiện hắc tuyến, gặpquakhông biết xấu hổ, nhưng chưa thấy qua ngườikhông biết xấu hổnhư vậy.

Hai người cười đùa một lát, đám người Cơ Như Nguyệt liền kêu Thạch Trung Ngọc và Dương Tử ra ăn cơm.

CùngDương Tử đi tới phòng khách, Thạch Trung Ngọc liền thấy được thức ăn đầybàn, hắnđã sớm đói điên rồi, nhìnthấy nhiềuđồ ăn nhưvậynơinàocòn có thểnhẫn nại được? Lậptức nhào tới, sauđó lang thôn hổ yết.

- Chậm một chút, khôngcó người giành vớingươi.

Tuyết Sương Yên thật sự là khôngnhìn nổi, mởmiệng nhắc nhở.

Thạch Trung Ngọc vừaăn vừa nói:

- Không có việc gì,loại tốc độ này,đãlà tathả chậm rất nhiều lần.

Các cô nươngđổ mồhôi, các nàng đã cảm giác mắt mình sắp theo không kịp tốc độđũa của Thạch Trung Ngọc, nếu như này đãthả chậm rất nhiều lần, như vậy thời điểm ThạchTrung Ngọcmở hết tốc lực ăn, sẽ khủng khiếp nhưthế nào?

- Không được,bọn tỷ muội, chúngta cũng phải nhanh lên một chút mới được, bằng khôngdựa theo loạitốc độnày,chúngta tân tân khổ khổ làm racơm tối, còn không cóăn mấy miếng đã vào trongbụng người kia.

Hướng Lam nói.

Sau khi nói xong, Hướng Lam cũngđiên cuồng giànhăn, đám người Cơ Như Nguyệt chảy lệ, chỉ một mình Thạch TrungNgọc,các nàng cũng đã lo lắng thứcăn không đủ, hiện tại thấy Hướng Lam cũng bắt đầu điên cuồng giành ăn,các cô nương biết,nếu như hạ thủ chậm một chút, sẽthực không còngiăn.

Kết quả là trên bàn cơm đao quangkiếm ảnh, sáu đôi đũa trên dưới

tung bay,các loại thứcăn chỉ cần vừa bịchiếc đũađụngtới, như vậy mộtgiây sautuyệt đốisẽ hài cốt không còn,bịsáu ngườiđang đóitriệt để giết chết.

Sau khi ăn xong, ThạchTrung Ngọcđốt mộtđiếu thuốc, nằmtrên ghế sa lon, vỗ vỗcái bụngđã gồ lên nói:

- Ta pháthiện, ngàyhôm nay ăn giống nhưlà lần nhanh nhấttrong đời, dường như tổngcộngkhôngcó vượt quahai phút a?

Cơ Như Nguyệt tứcgiận nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Chúng ta thật nênăn xongmới gọi ngươi đi ra, nếunhư hôm nay chúng tatiêu hóa kém, ngươi liền chếtchắc.

Hướng Lâmche mặtmình nói:

- Xong, hình tượngthụcnữ của ta, cứ như vậy bịphá hư.

- Đó là ngươi tự tìm, aibảo ngươiăn nhanh như vậy?

Thạch Trung Ngọckhôngcó timkhông có phổi nói.

HướngLâm rấtphối hợp Thạch Trung Ngọc,ném tớimột cái bạch nhãn:

-Cút, nếunhư không phải ngươi, ta còncó thểnhư vậy sao? Tình thế bức ngườia, không ăn nhanh khôngđược.

Nghỉ ngơi mộtlúc,Thạch Trung Ngọcvàcác cô nương lần nữa trở lại trong trò chơi.

- Chúng ta giết đàn quái đi.

Thạch Trung Ngọc nói.

Cáccô nương kinh ngạcnhìn Thạch Trung Ngọc, DươngTửkinh ng ạcnói:

-Đại thúc, ngươi không nóiđùachớ? Chúng ta bây giờ giết quái cấp 44là Kim CươngCự Viên, mặc dù chỉ là quáivật phổ thông, thế nhưng rất khó giết, hơn nữa dacòn dầy nhưvậy,solo cũng có chút

phiền phức, càngchưa nói tới giết đàn quái.

ThạchTrung Ngọc nói:

- Không sợ,ta vừa lúc thử uy lực của Vạn Kiếm Quyết một chút, đồng thời Trầm Bích cũng đãchuyển chức thành Hàn Băng Pháp Sư, có một kỹnăng giảm tốc quầncông, vấnđề không lớn a? Hơn nữa Đích Lô còn cómột kỹ năng ngấtxỉu quần công, haikỹ năng khống chếnày đã đủ.

Các cô nương suy nghĩmột chút cũng đồngý, tuy lực công kích, lực phòng ngự, HP của Kim CươngCự Viên rất cao, thế nhưng tốc độdi độngchậm, thậm chí chỉcóthể tương đương CơNhư Nguyệt,Hướng Lâm, đánh khônglại chẳng lẽ còn khôngchạy thoát?

Thạch Trung Ngọc, Hướng Lam, Tuyết SươngYên phân côngnhau đi dụ quái, Cơ Như Nguyệt và Hướng Lâm ngồiở trên lưng Đích Lô, tùy thời làm xong chuẩn bị bỏ chạy.

Khôngbao lâu, ba người Thạch Trung Ngọctrở về, quáiởba phương hướng cộng lại không sai biệtlắm ước chừng sáu bảy mươi con, ba người tụ lại, chạy vềphía đám ngườiCơ Như Nguyệt, TrầmBích đã làm xong chuẩn bị, chỉcần những KimCươngCựViênkia tiếnvào phạm vi công kích, liền phóng rakỹ năng giảmtốcđộ bầy đàn.

Cơ Như Nguyệtthìlàm xong chuẩn bịcông kích, HướngLâm chuẩnbị Trị Liệu Thuật, tùy thờicứuviện Thạch Trung Ngọc.

Sau khi tiến vàophạmvicông kích của Trầm Bích, bỗngnhiên dưới chân đám Kim Cương Cự Viên đồng thờinổilênBăng LiênHoa, bất quá Băng Liên Hoachỉgiằng co không đến một giây thì toàn bộ tiêu thất, thế nhưng trên người Kim CươngCự Viên đãkết đầy băng hoa, tốcđộdiđộnggiảm mạnh.

Cơ NhưNguyệt và Trầm Bích thấy đám quáinày đãbị chậmlại,lập tức dành thời gian công kích,ba ngườiThạch Trung Ngọctiếp tục chạy mộthồi, sau đódừng lại phóng rakỹnăng, ThạchTrung Ngọc khởi động Vạn KiếmQuyết.

Lần đầu tiênsửdụngkỹnăng này, trong lòng Thạch Trung Ngọccó chút tâmthần bất định, không biếtkỹnăngnày uylực nhưthế nào,bởi

vì VạnKiếm Quyếtmới cấp1, Thạch Trung Ngọclà không thểlàm ra vạn thanh đao,thế nhưnghắn hy vọngchí ítkhông quá thua Tam Thống Lĩnh.

Vạn Kiếm Quyết khởi động, trên bầutrời bỗng nhiênxuất hiệnvôsố TrảmMã Đao, bất quá ThạchTrung Ngọckhông có vui vẻ gì, hiệu quả kém hơn Tam ThốngLĩnh rất nhiều,ThạchTrung Ngọc thô sơ giản lược đoán chừng,đại khái mới 1000 thanh đao mà thôi.

Bất quámột ngàn thanh đaocũng không tính ít, trên bầu trời rơi xuốngvô số TrảmMãĐao, hơn haitrăm điểm tổn thương không ngừng hiện ra, thoạt nhìn cựckỳ chói mắt, tuy mỗi mộtthươngtổn không lớn,thế nhưng số lượngthật sựlà nhiều lắm.

Lao dật kết hợp

DTV-EBOOK.COM.VN

Cáccô nươngnhìn Trảm MãĐaođầy trời,cũng điên cuồng ném nhiều kỹ năng quần công. Thạch Trung Ngọc không cam lòng lạc hậu lại ném đi haikỹ năngquần công, dưới mấy vòng công kích,KimCương Cự Viên đã bị diệt sạch.

ThạchTrung Ngọc nhìnkinh nghiệm lấy được, tâm lý cực kỳ thoải mái! Hắn nhìnvề phía cáccô nươngcười ngây ngô, vẫn khôngquên cùng mỗi người liếc mắt đưa tình,.

Hướng Lâm và CơNhư Nguyệttuyệt không chomặt mũi nôn mửa, Thạch TrungNgọc lậptứcchạy đếnbênngười Cơ Như Nguyệt,vẻ mặt quan tâm,nhưng biểu tình cần ăn đònhỏi:

- Cóphải ăn trúng đồ quáhạn hay không?Có cầnta xoa bụnggiúp hay không?

Nói xong tay muốn duỗi tới, mặt Cơ Như Nguyệt đỏ lên, dùng sức đẩy tay Thạch Trung Ngọc ra, tiện đườngchohắn cái bạchnhãn.

Tuyết Sương Yên nhìnbộ dạng của Thạch Trung Ngọcvà CơNhư Nguyệt không khỏicó chút đố kị, một tay chống nạnh, một tay níu lấy lỗ tai của Thạch Trung Ngọc, hung tợn ralệnh:

- Cònkhông đi làm việc đi!

Kỳ thực nàngcàng muốn bóp eo của Thạch Trung Ngọc, bất quá bóp khôngđến a...

Dù sao Tuyết Sương Yên cũng lànữ hài, hơn nữa trò chơi này cảm nhận không phải trăm phần trăm, Thạch Trung Ngọc cười nịnh len lén bóp bópeocủa Tuyết SươngYên hai cái,sau đó tránngậptinh thần tiếp tục đi dụ quái, bất quá hắn cũng không dám kéo nhiều, dù sao Vạn Kiếm Quyếtchỉcó 1000thanhđao, kéo nhiều côngkích sẽ không đủ.

Hắnmới chạy về trước mặtTrầm Bích, quay đầu lạiđã nhìnthấy phía sau Cơ Như Nguyệt theo một mảnh Kim Cương Cự Viên đen thùi lùi,ít nhất cũng cótám chín mươi con!

Hắn giật mình kêu lên,hô lớn:

- Như Nguyệt,sao ngươilôi nhiều như vậy!

Cơ Như Nguyệt vừa chạy qua vừalớn tiếngồi đáp:

- Hưởngthụcảm giác kinh nghiệm lênnhanh không được sao!

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến! Tiểunữ hàinày rõràlà muốnmệt chết mình! ThạchTrung Ngọc âm thầm cắn môi, tâm lý tính toánbuổi tốinhất định phải làm Cơ Như Nguyệtxuống giường không được!

Trầm Bích thấyKim Cương Cự Viên tiếnvào phạm vi công kích, lập tứcđập tới kỹ năng giảmtốc độ, độngtác của đàn quái nhất thời chậm lại.

Thạch Trung Ngọc hưng phấnsử dụng VạnKiếmQuyếtnện xuống, vuimừng thưởng thức tràng cảnh Kim Cương Cự Viên kêu rên,nhất thời để hắncó chútđắc ý vong hình, theo các côương điên cuồng đập,không bao lâu liền giải quyết hơnphân nửa Kim Cương Cự Vi ên.

Bất quá lúc này đưa tới Kim Cương CựViên hơi nhiều, tuy chếthơn phân nửa, nhưngcòn cóvài cái không chết, các cô nươngvừa thấy việc lớn không tốtlập tức lui lại,Thạch TrungNgọc cũng không ngốc,dẫnđi cừu hận của Kim Cương CựViên, khôngbaolâu thời gian Xuyên Thủng cooldown hết, lậptức ném tới,lại chết vài Kim Cương CựViên.

Cònlại hai ba con Kim Cương Cự Viên căn bản không cóáp lựcgì, chỉ thấy hắn thoảimái chạy về, mấy đao chém chết mộtcon, cộng thêmcác cô nươngthảra kỹnăng đơn thểphối hợp, lập tức làmlật tấtcảKim CươngCựViên.

ThạchTrung Ngọc nhìn kinh nghiệm của mình, xác địnhquảthực tăng rất nhanh,lại vui vẻ chạyđi dẫnquái, hắn thầmnghĩ, thành chủ ngươi không phải hạnchế lão tử trước cấp40 không để vào cửa

sao? Xemtakhông dùngsức tăng cấp, sauđó lập tức lừa chạy con gái của ngươi!

Cáccô nương giết đànquái hai giờ,kinhnghiệm đềutăng khôngít, Dương Tử luyện một ngày, ởgiữa chỉcó thờigianăncơmvà đi vệ sinhlà rời trò chơi, Tuyết Sương Yên nhìn thấy thời gian cũng không sớm,vì vậybảo mọi ngườiđi nghỉ ngơi, dù sao trò chơi không có trọng yếu bằng thân thể!

Thạch TrungNgọc rời tuyến, ở trong tâm lý cười lạnh, sau đó lặng lẽ lênlầu hai.

Các cô nương khả năng vừa mới hạ tuyến,trên hành langcòn không có người,ThạchTrung Ngọc lập tức lẻn đến trước cửa phòng Cơ Như Nguyệt,nhanh chóng xông vào.

Chỉ thấy Cơ NhưNguyệt đang đứng trước tủ quầnáo, dường như cầm y phục chuẩnbị tắm, một chút cũngkhông có chú ý tới Thạch Trung Ngọcchạyvào, hắn lặng lẽ đi tới, đoạt lấyy phục trong tayCơ Như Nguyệt, nhìn một cái,nguyên lai là một cái áo ngực màu trắng.

Cơ Như Nguyệt đỏ mặt, nhàotới muốn đoạt lại, Thạch Trung Ngọc nơi nào bằnglòng, thân thể chuyển hướng ôm thân thể mềmmại của nàng, xấu xa cườinói:

-Mỹ nữ, đêm dài đằng đẵng khôngthể ngủ, không biết ngươicó nhớ ca cahay không?

Cơ Như Nguyệt đỏ mặt hứ một cái, tháo bàn tay không đứng đắn của Thạch Trung Ngọc rakhỏi người mình nói:

- Ta mới không nhớngươi đâu! Ai cho ngươi đi lên?

Thạch Trung Ngọc cầm áongựccủaCơ Như Nguyệtngửi ngửi, một mùi thơm nhấtthời truyền vàolỗ mũi, làm hắn không cách nàotự kiềm chế, trong người bốclên dục hỏa, bấtchấp tất cả, ôm lấy Cơ Như Nguyệt némlên giường,sau đó nằmđè lên.

Cơ Như Nguyệt kinhhô một tiếng đã bị Thạch Trung Ngọc hônlên cái miệngnhỏ nhắn,không bao lâu liềnmấtđiýthức chống lại,giữacổ họng tràn ra vàitiếng kháng nghị nhưng bị chận lại, cánh tay cũng

dùng sức đẩy bảvai Thạch Trung Ngọc, trong miệng mơhồhô:

- Thả ra… ngô!

Thạch TrungNgọc thừa thắng xông lên, nắm lấy tay của Cơ Như Nguyệt, tay còn lại khôngchút khách khí luồn vàoáo nàng, chọc cho Cơ NhưNguyệtkinhhômộttiếng, muốn tránh thoát lại không có khí lực.

Thạch Trung Ngọc nhìn gương mặt bi phẫn của CơNhư Nguyệt, nhất thời cảm thấy cóchút vui vẻ, đang chuẩnbịtrêu chọc nàng một chút, lại nghe thấytiếng cửa mở, sauđó Tuyết Sương Yên vuivẻ nói:

- Như Nguyệt, chúng ta...

Thạch Trung Ngọc vừaquay đầu lại, chỉthấy Tuyết SươngYênđỏ mặt nhanh chóng đóng cửa, tiện đường nuốtxuống nửacâu sau. Cơ Như Nguyệt bắt được thời cơđẩy Thạch Trung Ngọc ra, từ trên giường đứng lên, hung hăngtrợn mắt nhìn Thạch TrungNgọc, muốn chạy theo Tuyết SươngYên.

ThạchTrung Ngọc cũngkhông đểýhai mỹ nữ đỏ mặt, rất vui vẻ chạy theo ômlấy Tuyết SươngYên vàCơ Như Nguyệt, cười đểu nói:

- Tiểu Tuyết, ngươi tới nơi này kêu NhưNguyệt thì cần gì phảiđi? Không phảilà cùngđi tắm sao?

TuyếtSươngYên vàCơNhư Nguyệt nơi nào bằng lòng,đều đỏmặt ph ản kháng, Tuyết Sương Yên nhìn khuôn mặt cần ăn đòn củahắn, dướitình thếcấp bách kéo tay của ThạchTrung Ngọcđè lên hôngCơ Như Nguyệt, mình thìmởcửa muốn đi ra.

Cơ NhưNguyệt thét kinh hãi, không tuântheo nhìn Tuyết Sương Yênhô:

- Tiểu Tuyết!Sao ngươi lại giúpđỡ hắn khi dễ ta!Chớ đi!

Tuyết Sương Yêncười hì hì:

- Ta khôngcó,lúc ta đi vào haingươi chính làbộ dáng này, ta không thể quấy rối chuyện tốt của ngườita a!

Nói xong chạy nhanh như làn khói.

ThạchTrung Ngọc vội vàng bắt lấy Tuyết Sương Yên nhưng không được,mắt mở trừng trừngnhìnthịt béo đến miệng lại chạy, sauđó cườiđểu nhàotớitrên người Cơ Như Nguyệtnắn bóp, khôngbao lâu liềnlàmCơ Như Nguyệt rên rỉthở dồndập.

Hai người không biếtlúc nàođã nằm trên giường,quần áo không ngừng giảm bớt, Thạch Trung Ngọc hôn khắpcơ thể gần như hoàn mỹkia, làm cho Cơ Như Nguyệt vặn vẹorênrỉ cànglớn, hai tay hắn xoanắn lấy đôi nhũ hoa mềm mại co giản, thỉnh thoảng trêuđùahai điểm đỏhồng, chẳngmấy chốcđã làmnó kiêu hãnh dựng đứng.

ThạchTrung Ngọc không thể chờ thêm được nữa, phíadưới của đối phương đã như nước suốilai láng, nộ long cựckỳ dễ dàng đi vào hang độngchật hẹp thầnbí kia.

- Ân,hỗn đản, nhẹ một chút… ngô…

Cơ Như Nguyệt còn chưa nói xong,môi đã bị môiđối phương bao phủ, hai đầu lưỡiquấn quýt lấu nhau, trong phòng không ngừng vang lên thanh âm da thịt va chạm làm ngườita nhiệt huyết sôi trào.

Sĩ diện

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ Như Nguyệt thường thường còn quăng ravài cái ánh mắtu oán, làm hắn càng thêm thoải mái,nghĩ thầm ai bảotiểu nhađầu ngươi dám gây phiền toái cho ta, không làmngươi xuống giường không được, ta liền không phải Thạch Trung Ngọc.

…

Mộtbuổi sáng đi qua, cuốicùng kinh nghiệmcủa ThạchTrung Ngọc cũng lên tới 86%, lại đánhmột buổichiều làcó thể thăng đến cấp 40.

ThạchTrung Ngọc nghĩtới vẻ mặt của thành chủ khi nhìn thấy mình, khôngkhỏi cười rộ lên, bị Kim Cương Cự Viên đánh mấy móng vuốt, máu rớt phân nửa, sợđến hắn vội vàng vọt tớitrước,kỹ năng giảm tốc độ của Trầm Bích đập xuống, tốcđộ của Kim Cương Cự Viên lập tức giảm nhiều.

HướngLâm kịp thời ném tới trị liệu,tiện đườngcòn hô:

- Ngươicó thể đừng liêntục xuấtthần nhưvậy không! Nhanh némkỹ năng!

Thạch TrungNgọc biệt khuất không chỗ phát tiết ,chỉcóthể pháttiết lên người Kim Cương CựViên,cáccô nươngnhìnthấy dángvẻcủa Thạch Trung Ngọc cũng khôngchomặt mũi nở nụ cười, bấtquákỹ năng một cái cũng không chậm.

Đám Kim Cương Cự Viên phẫn nộ, gào thétmuốn vọttới trước, nhưng đốimặt nhiềukỹ năng như vậy, chúng chỉcó thể bất đắc dĩ ngã xuống.

Thạch Trung Ngọcthởhổn hển, lại xông ra ngoài bắt đầudẫnquái, còn chưa giết hai đợt, chợt chứng kiến hộvệ của phủ thành chủlại tới, tâmlývuivẻchạy tới.

Hộvệ kia vẫn như cũ, chắp tay nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Thành chủ cho mời!

Sau đó cũng không biết vì sao đã vộivội vàng vàng bópnát quyển trục hồithành.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn!Ngươi không thể chờ lâu một chút sao?Lúc trước lãogia hỏa kia liều mạngkhông cho ta vào Phủ Thành Chủ, hiện tại lại sai người tới mời,còn đùa giỡnuy phong, gia súca!

Bấtquá nghĩ tớicó thểtừ thànhchủép ra chútthứ tốt, hắn liền không so đo! Cáccô nươngvừa thấyngười của Phủ Thành Chủtới, cũng rõ ràng Bạch Thạch Ngọc phải đilàm nhiệm vụ, nhất thời nhíu mày, giết đàn quái nếu như thiếu Thạch TrungNgọc liền không thể hoàn thành, nghĩ tới đây từng cáicó chútoánkhí.

Thái độ của ThạchTrung Ngọc lạikhác thường, khôngvội điPhủ ThànhChủ, mà chạytrở lại cùng các cô nương đánh quái,cáccô nươngnghihoặc nhìnhắn, tâm lý đánh đầy dấu chấm hỏi.

Kỳ thực Thạch Trung Ngọcnghĩrất đơn giản, mặc dù thành chủbảo người đếnmời mình, bất quá dựa theo đẳng cấp trước mắt của Thạch Trung Ngọc, phỏng chừng không có nhiệmvụ gì thích hợp hắn, hơn nữa trongnhà thành chủ không phải còncó mộtTiếu Hàm sao?Nha đầu kia vàingày nhìnkhông thấymình,phỏng chừng cũng không có cơhội xuất phủ, khẳngđịnh buồn bực không chịu nổi!

Ngươi hỏi hắn làm sao biết được? Ngươi choáng váng sao! Thành chủ đề phòng Thạch Trung Ngọcnhư vậy, rất sợhắnthấynữ nhi bảo bối củamìnhliền lừa ngườichạy, làm sao cóthể thả Tiếu Hàm? Tiếu Hàm vừa ra cònkhông lập tứcbỏ chạyđi tìmThạchTrung Ngọc?

Tâm lýđã nắm chắc,Thạch Trung Ngọc cũng không nóng nảy, mang các cô nươnggiết quái, khôngtới mộtgiờ,hộ vệ kia lại chạy tới, giống như lầntrước, nói xongliềnchạy, ngay cả một câu cũng không choThạch Trung Ngọc nói.

Thạch Trung Ngọc cười lạnh, hừ hừ!Để cho ngươi không chota vào cửa!Đểcho ngươi bảo hộvệtỏ uyphong với ta! Để chongươi bảo

quảngia ngăncửa!Ta đểTiếu Hàm hảo hảohành hạ ngươi, nhìn ngươi về sau còn dámnhư vậyhay không!

Thạch Trung Ngọcác ýnghĩ, tốcđộ đánh quái mộtchút cũng không ngừng, thờiđiểmsắp tới giờ cơm,Thạch Trung Ngọcđuổi cáccô nương hạtuyến, bảođã sắp đói chết, chọc mấy cô nươnghihi haha.

Trên bàn cơm, Dương Tử nhịnkhông đượctò mò nhìn Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Đại thúc, mỗi lần PhủThànhChủgọi, ngươi đều hấp tahấp tấp chạy tới, ngày hôm naysao ngươi khôngvội?

Trênót ThạchTrung Ngọc xuất hiện hắc tuyến, mình rắm thí như vậy sao? Lão tử đẹp trai như vậy,làm sao có thểxu nịnh người khác! Đó là vội vãcó được hay không!

HướngLam cũng tò mò nhìn hắn, thúc dục hỏi:

- Ngươi nói mau! Đừnglàm người khác khóchịu!

Vẻ mặtThạch Trung Ngọc bí hiểm nói:

- Kỳ thực... Thiên cơ bấtkhả lộ!

Nóixong thì ra sức lùa cơm, không nhìn ánh mắt phẫnnộcủacáccô nương.

Hướng Lâm và Dương Tửlửa giận dỗi xông tới, hai người một ngườicầm hai cái đĩa,trực tiếpdọn sạchđồăn trước mặt Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọc thở dài, tang thương nói:

- Cácngươi đã lớn như vậy, sao ngay cả ta cũng khi dễ,cơm cũng k hôngchoăn!

Dương Tử cười:

- Nói cho chúngta biết nguyên nhân, chúng ta sẽtrả lại đồ ăn cho ngươi!

Thạch Trung Ngọc ủy khuất nhìn Dương Tử và Hướng Lâm,bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, kỳ thựcrất đơn giản, trước kia thành chủ hạ mệnh lệnh, nóitrướckhi ta tớicấp40 thì không để cho ta vào Phủ Thành Chủ, các ngươi cũng khôngphảikhông biết tađã bị chận bao nhiêu lần!

Nóixong còn đâm đũa vào chén cơmtỏvẻ phẫn nộ của mình.

Hướng Lâm liếc mắt, tức giận nói:

- Ngươi cho rằng chúng ta đều làđứa ngốc sao! Thànhchủ đã sai ngườikêu ngươihai lần, làm saocóthể ngănngươi! Ta xemngươilà quan báotư thù!

Tuyết Sương Yêncũng gật đầunói:

- Vậybuổi chiềungươi nhanh đến Phủ ThànhChủ cho ta!Nếubỏ lỡ nhiệmvụ tốt gì, tasẽ không cho ngươi ăn cơmchiều!

Thạch TrungNgọc bĩu môi nói:

- Không phải đâu! Các ngươisẽ tàn nhẫn nhưvậy! Thành chủ phỏng chừng là bị Tiếu Hàm chỉnh không chịu nổi mớiđếngọi ta,có thểcó nhiệmvụ gì!Nhiềulắm chính làbồiTiếu Hàm chơi mộtchút, lẽ nào các ngươi muốn ta đi bồi nữ nhân khác? Tuy Tiếu Hàmchỉlà một đống số liệu, bất quá cảm giác kia thật đúnglà chân thực a!

Nói xong hắn thừa dịp Hướng Lâmvà DươngTử không chúý, đoạt lấy mộtmón ăn,lại bắt đầulùacơm.

Hướng Lâm và Dương Tử nhìn nhau bĩu môi, thả mónăn lại chỗ cũ,CơNhư Nguyệt len lén cười hỏi Thạch Trung Ngọc:

- Vậy ngươi dự định khi nào đi giảicứu thànhchủ hả?

ThạchTrung Ngọc cũng không ngẩng đầu lên, trong miệng chất đầy thức ăn,hồi đáp:

- Chờ ta đếncấp 40 lại tính!

TuyếtSương Yên bất đắcdĩ nhìn thoáng qua Thạch Trung Ngọc, tiếp tục ăn cơm. Thạch Trung Ngọc không bao lâuliền giải quyết xong, ngồi trên ghế thở phàomột hơi nói:

-Mặc dùnói thành chủ không cónhiệm vụ gì, bấtquá cũng không thể đắctội quá lợi hại, về sauđi Chủ thành còn phảidựa vào hắn! Hắn nói một câucóthể bớt chúngta chạy một vòng lớn!

Nói xongvẻ mặtsaysưaxỉa răng.

Cáccô nương một người ném cho hắn một cáiliếc mắt, thu bát đĩa vàonhà bếp.

Cơ Như Nguyệt bớtthời giờnhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươiđừng đùa quá lửa, lát nữa ngươi ngoan ngoãn đi PhủThành Chủ đuatin!Đi sớmvề sớm, bấtquá ta cảnh cáo ngươi, không cho phépđùa giỡn TiếuHàm!

Thạch TrungNgọc cườihắc hắc nói:

-Đã biết đã biết, thành chủ lại phái người đếnta sẽđi qua!

Lúc này CơNhư Nguyệt mớihài lòng rụt đầu về.

Gà bay chó sủa

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc vừa vào trò chơi đãbịhộvệ phủthànhchủkêulên làm giật mình. Chỉ thấy hộ vệ kiavẻmặtcầuxin, vừathấy Thạch Trung Ngọcgiống như mèo nhìn thấy chuột nhào tới, sợ đếnThạch Trung Ngọc hô to:

- Uy uy! Ta không có cái hammuốnkia! Ngươi nhanh buông!

Hộ vệ kia mắt điếc tai ngơ,lập tức nhào tới trước mặt Thạch Trung Ngọc, lão lệ tung hoành a! Hắn thê thảm nhìn Thạch Trung Ngọc gào lên:

- Đại nhân! Ngươi nhất định phải theo tiểu nhân trở về! Ngươi khôngđi nữa Phủ Thành Chủ sẽ bị phá sạch, những hộ vệ chúng ta cũng không còn hìnhngườia!

Thạch TrungNgọc thấy hộ vệ kia bi thương, làm bộ kinh ngạc hỏi:

- Ôi chao! Ngươi làmcái gì vậy!

Sau đólộ ra vẻ mặt ngượng nghịunhìnhắn nói.

- Ngươi cũng biết, thành chủ hạ lệnh ta trước cấp 40 không cho ta vàoPhủ Thành Chủ,tađã bị đuổi ra ngoài hai ba lần, ta khôngmuốn ngươi một chuyến tay khônga!

Hộ vệ kia vừa nghe liền vui vẻ, kích độngcầm lấy hai vaiThạch Trung Ngọc,chảy nước mắt nói:

- Khôngcó việ cgì khôngcó việc gì! Lầnnàylàthành chủ mời, không ai dám ngăn!

Thạch Trung Ngọc vẫn dùng vẻ mặtkhổsở nhìn hộ vệkia,kỳthực tâm lý đã sớm cười nghiêng ngửa! Nha! Để các ngươi luôn kiêu ngạoở trước mặtlão tử! Hiện tại xin lãotử a? Ha haha!

-Nếunhư vậy ta liềntheo ngươi đi một chuyến! Coinhư bị đuổira ngoài cũng không có gì!

Thạch TrungNgọc giống nhưbất đắc dĩ nhìn hộ vệ kia nói, lúcđầu muốnhộ vệ này trở về trước, để cho thànhchủ chịu tội nhiều một chút, khôngnghĩ tớihộvệkiatrựctiếpnhét quyểntrục hồithành vào tay ThạchTrung Ngọc,sauđó bópnát.

Thạch TrungNgọc choáng váng,còncó thể như vậy! Bất quá sau khi kinh ngạc hắn liền vui vẻ, nhìn dángvẻ vội vàng củahộvệ nàyđã biết TiếuHàm thực làm Phủ Thành Chủgà bay chó sủa!

Hộ vệ kia lập tức đi theo,một khắc cũngkhông buôngtay lôi kéo Thạch Trung Ngọc chạyvề phía PhủThành Chủ, dángvẻ vội vàng làm mọi người nhìn làlạ, dù da mặtcủaThạch Trung Ngọc còn dày hơn tường thành, cũng không khỏicóchút ngượng ngùng.

Nhưnghộ vệ kia nắmquá chặt,làm sao bởơicũng bỏ rơi không được, ngược lại làmcho mình giốngnhưbị bức bách, khiến các gia súc xem trò vuihai mắt tỏa sáng, tưởng là kịchtình đặcthù gì!

Thật vấtvảđi tới Phủ Thành Chủ, Thạch TrungNgọc nhìn bề ngoài không thay đổi, có chút nghi ngờ, nhìnrất bình thườnga,không có dấuvết hư hại! Nếu nhưbị thành chủ biết tâm tư của Thạch Trung Ngọc bây giờ, phỏng chừng sẽ tức hộc máu...

Vào đại môn, Thạch Trung Ngọcrốt cuộcbiếtvì saohộ vệ kia cấp thiết như vậy.

Chỉ thấy nhữnghộ vệ trong phủ kia trênngực có thêm haicái động, có cái đang dùng taychemắt, có cái lạibịđốt rụirâu mép, có cái thì chỉ còn một chiếc giày.

Thật xa, Thạch Trung Ngọc nhìn thấymột bóng lưng quen thuộc, nghĩ thầmđókhông phải quản gia sao? Vì vậyhắn len lénđi tới, khi nhìn rõ ràng không khỏi sửngsốt, sauđócười lên ha hả.

Chỉ thấy râu mép của quản gia bịcắt phân nửa, mắt bên phải bị mực vẽ một vòng tròn thật to, trên miệng còn dán giấy niêm ph ong, tóc bện thành bó, y phục giống như cái sàn, bị moi rakhông biết bao nhiêu lỗ, chỉcó quầnmay mắn, chỉlà phíasau cái mông

nhiềuthêm một cái đuôi thậtdài, cười chết người!

Quản gia mặtđầyhắc tuyến nhìn Thạch Trung Ngọc, nghĩ thầmta không phảingăn cản ngươimấy lầnsao? Cần cười như vậy sao? Tốt,coi nhưhiện tại ta nhìn rất buồn cười, nhưng ngươi cũng phải nể mặt ta làquảngia trong phủ, cho chút mặt mũi không được sao?

ThạchTrung Ngọccườimột hồi rốtcuộc bình tỉnh lại, hắn xoaxoa nước mắt, miễn cưỡng ngưng cười, nhìn quản gianói:

- Quản gia, sao ngài biến thànhnhư vậy?

Quản gia căm tức nhìn Thạch TrungNgọc, cố nặn ra vẻtươi cười nói:

- Lão giavà tiểu thưở phòng khách, ngươi mauđi qua!

Nói xong biphẫnxoay người.

Thạch Trung Ngọcbình thản đi tới phòng khách, tùy tiện nhìn lướt qua, sauđógật đầu. Trong phòng khách chỉcó thành chủ và Tiếu Hàm, xem ranơi nàylà địa phươngduy nhất khôngcó lọt vào độc thủ củanàng!

Hắnlấyvẻcảmđộngđi nhanh đến trướcmặt thành chủ nói:

- Thànhchủ đại nhân,takhông cô phụkỳ vọng của ngài,rốt cục tiêu diệt đám sơntặc kia!

Thành chủ dở khóc dở cười, thầnsắclại đau lòngnhìn Thạch Trung Ngọc gật đầu, nói liêntục:

-Hảo hảo hảo!

Lúcnày Tiếu Hàm từ trênghế nhảy dựng lên,nhảy đến bên người Thạch Trung Ngọc, choàng tay ôm chặt cánhtay của hắn, vẻ mặt không vuinhìn thành chủhừmột tiếng.

Thành chủ mất mặt lúng túng một chút, sau đótiếp lấy đề tài mới vừa rồihỏi:

- Hiền chất là làmsao tiêu diệtđám sơn tặc kia?

Thạch Trung Ngọc nín cười, nghiêm túcnói:

-Sau khi chúng ta đến VânVụ Thôn…

Vẻ mặtThạch Trung Ngọc hoài niệm bi thống nóimột lần.

Tiếu Hàm lẳnglặngnghe Thạch Trung Ngọc nói, trênmặtviếtđầy sùngbái, làm thànhchủcực kỳ uấtức, đây là con gái củamình sao, sao giống nuôi bạch nhãnlang vậy hả!

Tâm hắn nghĩ, tốt ngươi mộtcáiThạchTrung Ngọc!Cứnhư lừa nữ nhi củata chạy, tacònchưa kịpnhờ cậy gì!Nuôinữ nhi thật l à uổng cơm mà!

Thạch Trung Ngọc nói xong quá trình nh iệm vụ, Tiếu Hàm lập tức nhảy dựng lên hoan hô nói:

- Thạch ca ca thật lợi hại! Nhiều thổ phỉ như vậy cũng bị ngươi giết chết!

Khóe miệng Thànhchủ co quắp sắt, ôn nhu nhìn Tiếu Hàm nói:

- Ngươi cũng thấy Thạch đại ca ngươiđó, hắn còn cần vội vàng thăng cấp mới có thể dẫn ngươiđi chuyển chức,ngươi xem ngươi có nên để hắn sớm đi ra ngoài luyện cấp hay không?

TiếuHàm vừa nghe lập tức nhếch miệng, không thuận theo nói:

-Ta mới không để hắnđi đâu!Ta đã lâu không gặp Thạch đại ca, ngaycả đám người Tuyếttỷ tỷ cũng đãlâukhông gặp! Đều là ngươi không cho tađi rangoài,nói cáigì bên ngoàicó thổphỉ nguy hiểm, Vân Vụ thôn cách nơi này bao xaa! Huống hồ hiện tại thổphỉ đã chết hết, ngươi không thể việncớ a?

Khóe miệng thànhchủ co quắp, hắnchi chi ngô ngô không biếttrả lời thế nào. Maymắn Thạch Trung Ngọc chen miệng nói:

-Còn cómộtviệc, lúc đó chúngtanghe Đại Thống Lĩnh hấp hối, bỗng nhiên bayra một mũi phitiêu bắn chếthắn, hình như Đại Thống Lĩnh là có ngườigiật dây!

Ánh mắt thành chủsáng lên, vẻmặt bithống nhìn Tiếu Hàm nói:

- Nữnhia, ngươi xem thế đạo bên ngoài loạn như thế nào!Dưđãng chưarõ ràng a!

Tiếu Hàm trừng mắt,đangmuốn mở miệng, bỗng nhiên bị Thạch Trung Ngọc cắt đứt. Chỉ thấy vẻmặt Thạch Trung Ngọc ân cần nhìn TiếuHàm nói:

- Muội ở nhà bồi thành chủ một đoạnthời gian!Ta đã sắp lên cấp 40,về sau thời giancác ngươi gặp mặt sẽ ít đi nhiều,đến bên ngoài không ai cưng chìu muội giống như phụ thân đâu!

Chiến Hổ Đao

DTV-EBOOK.COM.VN

Bất quá mặc dù Thạch Trung Ngọcnói như vậy, nhưng tâm lý khôngphải nghĩnhưvậy! Hắn nhớ mình tốtxấu gìcũng giảiquyết được mộtđại phiền toái, chỗ tốtnày hẳn rất lớn a! Lại giúp thành ch ủ bãi bình Tiếu Hàm, biếtđâuthành chủhưng phấn némramột đốngthứtốtcũng nóikhôngchừng!

Bất quá Thạch TrungNgọc còn đánh giáthấp trình độ keo kiệt của thành chủ, chỉ thấythành chủhiền hòa nhìn Tiếu Hàm, còn không quên nặnra vài giọtnước mắt.

Thạch Trung Ngọc rốt cụcnhịn không được hỏi.

- Thành chủ đại nhân, ta hoànthành nhiệm vụban thưởnglàcáigì?

Lúc nàythành chủ mới giống như vừa nhớ tới, kỳ thực tâm lýđã sớm rỉ máu! Hắn giống như rất hàilòng gật đầu, gọi quản gia, quản giađã thay quần áo mới, râu mépchỉnh lýsạchsẻ,tóc cũng được chải lại, một bộ nghiêmcẩn đi vào.

Thành chủdườngnhư cũng néncười, bất quá vẫnổnđịnh nói:

- Ngươiđilấy mười vạn kim tệ, tiện đườngmangChiếnHổĐao trong bảo khố ra!

Thạch TrungNgọcvừa nghechỉcó mười vạn kim tệ cùng mộtcâyđao nhất thờikhông cao hứng! Bất quá nghĩ lại, vềsaucon gáicủa đối phương theomình lăn lộn, hẳn sẽ không cầm đồ đạc quá kém lừa phỉnh mình?Nghĩ tới đây tâmlý liềnổn định lại.

Quản gia rất nhanh thì tới, chỉ thấyhắntrước cho mình mười vạn kimtệ, sauđó từ tronghộp ở sau lưnglấy ra một cây đao.

Thạch Trung Ngọc vừa thấy cây đao kia ánh mắt liền sáng! Trangbị Ám Kima! Là trangbị Ám Kim!Quang mang thanh sắcmông lung kia, còn có cái tạohìnhkia, không chỗnào không phải đặc thù của

trang bị Ám Kim!

Thạch Trung Ngọc chảy nướcbọt! Nhìn trừng trừng trang bị giống như nhìn mỹ nữ ngựclớneo nhỏ, ánh mắtkia làm quản gia sợrun một cái.

Thạch TrungNgọc vừa nhậnđược trang bị nhìn cũng không nhìn trực tiếp nhét vàotrongbao, giống như sợ thành chủ đoạt lại vậy.

Thànhchủ im lặng nhìn Thạch TrungNgọc, chỉ thấy Thạch Trung Ngọc cười híp mắt nhìn thànhchủ nói:

- Thành chủ đại nhân,ngươi xem cái nhiệm vụ này cũng không phải một mìnhtahoàn thành, cái này... Nhữngngười khácco phải cũngđượcthưởng gì hay không?

Thànhchủđổ mồ hôi nói:

-Ngươitrả ChiếnHổ Đao lạicho ta, tacho ngươi mấy bộtrangbị Hoàng Kim!

Thạch TrungNgọc mặt dày nói:

- Thành chủđại nhân, ngươi cũngquá keokiệt đi!Đồ đạc cho người còn muốn cầm về...

Sau đó vẻ mặt khinhbỉnhìn thànhchủ, phảng phất như nói ngươi còn có thể càngkeo kiệt hơnmột chútkhông?

Thành chủtứca! Ta cho ngươi trang bị tốt như vậy, ngươi lại không thỏa mãn!Còn dùng loại ánh mắt đó nhìnta,ngươi khôngco nhìn thấy Tiếu Hàm cũng học theo ngươi sao?

Thành chủ lập tức thay đổivẻ khổ sở nhìn Thạch TrungNgọc nói:

- Hiền chất,không phải takhôngmuốn chongươi! Thật sựlà trong khocủa takhông cóđồ vật gì thích hợp các ngươi!Ngươixem các ngươicũngsắp đi Thiên thành, nếu không đến lúc đóta viếtcho ngươimột phong thođề cử,để Thiên thành thành chủ chiếu cốcác ngươi mộtchút!

Thànhchủ vừa nói vừa nghĩ: dù saođến Thiên thành nhất định phải

viếtthơđềcử cho ngươi, ngươitốt xấugì cũnglà Tử Kim hộ vệ, hơn nữanữ nhibảo bốicủa tacòn theongươi, nếunhư ngươi lăn lộn không tốt, người nào tới chiếu cố Tiếu Hàm!

Bất quáđối với thuyết pháp nàycủa thành chủ đại nhân, Thạch Trung Ngọc rất hàilòng, dù sao vậtchất là có giới hạn, quan hệ mới cóthểphát triểnlâu dài,có quanhệmới có vật chất!

Bất quá trò chơi này cũng quá thực tế!Nhất định phảilàquanquan mớihỗ trợ nhau!May mắn mình có chútquan chức,nếu không thật không có chỗđểkhóc!

ThạchTrung Ngọchài lòng trấn an Tiếu Hàm,sauđó đi ra phủ thành chủ, chạytới chỗđám người Cơ Như Nguyệt, trênđườngđi Thạch Trung Ngọc mở ra video mà vừa rồiquayởtrongphủ thành chủ.

Thạch Trung Ngọcnghĩ thầm, video nàynhấtđịnhcóthểbán giá tốt, d ùsao có ai giống như mình có thể tùy tiện ra vào phủ thành chủ? Còn có thể thấythảmtrạng nhưvậy ở trong phủ,cái này nhất địnhsẽ kiếm lật!

Chờ đếnchỗ cáccô nương luyện cấp, Thạch Trung Ngọc lập tức truyền đoạn video này chomỗingười mộtphần.Dương Tử nhìn xong trước, cười gập cả người,mấy người khác cũng không tốtđếnđâu, tấtcả đều ngồichồm hổm dưới đất không đứng dậy được,cười hai vai run run, phốihợp với hai đại bạch thỏcũngrun rẩy chói mắt.

Đến khimọi người cườithỏa mãn,Cơ Như Nguyệt lập tức truyền videolên diễn đàn.

Truyềnvideo xong, CơNhư Nguyệt thuận miệng hỏi:

- NgươiđiPhủ Thành Chủ giaonhiệm vụ chưa?

Thạch Trung Ngọc chợt nhớ tới cây đao kia, lập tứclấy raquansát.

ChiếnHổ Đao: trangbịÁm Kim (thanh sắc), lực công kích 622-750, lực lượng tăng 30 điểm, lực công kíchtăng 6%, 10% tỷlệ tạo thành gấp đôi thương tổn cho đối thủ, hấp thulực công kích 15% HP, đẳng cấptrangbị cấp 40, trang bị chức nghiệp:loại chức nghiệp Chiến Sĩ.

Các cô nương hít một ngụm khílạnh, sauđó dồndập thét lên:

-A! Trang bị ÁmKimcao cấp cấp 40! Ngưu như vậy!Ta đốkị chết rồi!

HướngLâmlàcáithứnhất nhảy đến trước mặtThạch Trung Ngọc, hung hăng nhéohắnmộtcái nói:

- Ngươi làm saoluôn cóvận cứt chótốt như vậy!

Dương Tử không thăng bằng đạp ThạchTrung Ngọcmộtcước:

- Hừ! Chuyện tốtđều bịngươi chiếm! Vì sao chúngta không có một kiện trangbị!

Dường như trong mấy ngườichỉ có Hướng Lam coi như lãnhtĩnh, dù sao quanhệ của nàngvà Thạch Trung Ngọc còn không sáng tỏ, hơn nữa thứ này đều là người phòng làm việc của mình dùng, cho ai cũng giống nhau.

Bấtquámọi người cũng khôngquáđể ý,bởi vì Thạch Trung Ngọcở khách sạn mở một gian phòng, bêntrong có rất nhiều trang bịÁm Kim, tuy trang bị Ám Kim nàyđáng giá, nhưng không có quá để ở trong lòng.

Thạch Trung Ngọc ủy khuất nhìn mọingười nói:

- Kỳ thực... Còn có mười vạnkim tệ...

Cơ Như Nguyệtvừanghe, không khỏi trừng mắt, hung tợn nói:

- Sao ngươi không nói sớm! Nhanh giao ra đây!

Thạch TrungNgọc bất đắc dĩ giao tiền cho Cơ Như Nguyệt,tâm lý cảm thán:Tanhất định là nam nhân tốt tuyệt thế!

CơNhư Nguyệt ôm cánh tay của Tuyết Sương Yên, cười lớn nói:

-Tiểu Tuyết, chờ chúng ta tới cấp 40 phải đi Shopingmộtlần!

Tuyết SươngYên cũng vuivẻ gậtđầu, Hướng Lâm nắm tay Hướng Lam nói:

- Rốt cụccó thể đi dạo phố!

Nói xong mấy người nhìn nhau,lập tức kéo Thạch Trung Ngọcđi giết đànquái, làmhắn không khỏiphiềnmuộn!

Cấp 40

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

ThạchTrungNgọc và cáccô nương giết đàn quáiđến bảy giờrưỡi tối, ngaycả cơm tốicũng khôngcó thờigian ăn, thậtvất vả Thạch Trung Ngọc rốtcục nghe được thanh âm thăngcấp, bất quácác cô nương còn thiếu chút nữa, khoảng chừng lại giết haigiờ,tất cảmọi người sẽ lêntới cấp 40, mấy người mớidừngtay thởphào một hơi, lúc này mới cảmthấy đã đói bụng muốn chết.

Thạch Trung Ngọc gào lên,lahét muốn các cô nươngđi làm cơm, bảo hôm nay mệtchết đi được, nhất địnhphải đại bổ! Nóixong còn cóthâmý liếc nhìn Cơ Như Nguyệt, làmCơ Như Nguyệt tức giận đến trực tiếp cho hắnmộtcái hỏa cầu.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, thúc giụccác cô nương logout, sau đó cũng hạtuyến, cùng Dương Tử trên ghế salonxem Ultraman.

Mỗi ngày Dương Tử bịThạch Trung NgọclôikéoxemUltramanđã sớm quen, liền cùng Thạch Trung Ngọc xemgiết thời gian.

Lúc này bỗng nhiên chuông cửa vang lên, DươngTử hấp tahấp tấp chạy tới, mở cửa nhìn, thấy là Dương Băng Dao đứng ởcửa, nhất thời vuivẻ nói:

- Mẹ, sao mẹ trở lại rồi!

Dương Băng Daoônnhu cười nói:

- Ngày hôm nay bớt thời giantrởlại thămcon, cónhớ mẹ hay không?

Dương Tử ôm cánh tay của Dương Băng Dao, vẻmặt ngọt ngào nói:

- Con nhớmẹmuốn chết! Nhưng mẹở công ty mỗi ngày vội vàng, ngaycảthời gian một cuội điện thoại cũng khôngrútra được!

DươngBăngDao đi vào phòng khách, liếc mắt liền nhìn thấyhình ảnh Ultraman cùng quái thú vậtlộn trên ti vi, bấtđắcdĩlen lén liếc mắt nhìn nam nhân kia,hỏi:

-Vật gìvậy? Làmsao thơm như vậy? Các ngươi đang nấu ănsao?

DươngTử nói:

-Đúng vậy, mấyngười chúng ta không dễ dàng vọttới cấp 40,cơm tối cũng khôngăn,sắp chết đói rồi!Mẹ cũng tớiăn chútđi!

DươngBăngDao đau lòng sờ đầu DươngTửnói:

- Chơi game cũngkhôngthể quênthân thểnhư vậy! Mẹ ăn với con, bất quávề sau các ngươi khôngthể như vậy!

Dương Tửgật đầu, kéo DươngBăng Dao đến bêncạnh Thạch Trung Ngọc. Dương Băng Dao lúng túngngồi xuống, bị Dương Tử lôi kéo, bộ ngực của mình thậm chí sẽ còn thường thườngchạm vào cánh tay của Thạch TrungNgọc, bầu khôngkhícực kỳ mậpmờ.

Duy nhất không cảmthấy bầu khôngkhí mập mờ đạikhái chính là DươngTử, nàng chỉ loôm cánh taycủaDương Băng Dao, một chút cũng không có chúý trên mặt mẹ mìnhbiểu tình có chútkỳ quái.

ThạchTrung Ngọc cũngkhôngcòn tâm trí xem tivi, bêntailà thanhâm nũng nịucủa Dương Tử, trên cánh tay cảm giác mềm mại như có như không sắp làm cho hắnvuinở hoa!

Bộ ngực củaDươngBăng Dao đangở dưới mímắt củaDương Tửcọ l ên cánhtay mình,cảm giáckia vô cùng kích thích, cònthoải mái hơn quang minh chính đại sờ.

Đây cũng không phải Thạch Trung Ngọc biến thái, có câu thê không bằng thiếp, thiếp không bằngtrộm, tưvị vụng trộm không phải mộthai lời có thể nói rõràng!

- Mẹ?

Dương Tử thấy Dương Băng Dao cóchút thất thần nhìn chằm chằm TV, dùngsức đẩymột cái, làmcho bộ ngực của Dương Băng Dao tàn nhẫncà cà cánhtay củaThạch Trung Ngọc,ThạchTrung Ngọc còn vô sỉ len lén nhấn thêmmột cá i.

DươngBăng Dao nhịn xuống xung động đi trừng Thạch Trung Ngọc, quay đầu nhìnDươngTử cười cười hỏi:

-Làm sao vậy?

Dương Tử nhìnTV, lại nhìn Dương Băng Dao một chút, cuối cùng nhìn Thạch Trung Ngọc, làm cho hai người tâm lý runrun, rất sợ Dương Tử nhìnra cái gì.

DươngTử đầu đầyhắc tuyếnhỏiDương Băng Dao:

- Mẹ, ngươi sẽ không giốngnhư đạithúc thích Ultramanchứ?

DươngBăngDao nhất thời lúng túng, vừa rồi mình căn bản không phải đang xemUltraman, màlànghĩ chuyện của mìnhvà Thạch Trung Ngọc, bất quá nàng vẫn phụhọa nói:

- Khi cònbé mẹ cũng có xem Ultraman, khi đó Ultraman khôngsống động như bây giờ. Ta chỉ là cảm thấy rất hoài niệm.

Dương Tử vẫnlàlần đầu tiên nghe DươngBăngDao nói đếnsự tình khi còn bé, trongánh mắt tràn đầy ánhsaogật đầu, cười hỏiDương Băng Dao:

-Mẹ, khicònbé mẹ nhưthế nào? Chotớibây giờmẹcònchưa bao giờ kể chocon nghe!

Dương Băng Dao ôn nhu nhìn Dương Tử cười nói:

- Khicònbénhà ông bà ngoại rất nghèo,nào có thoải mái như con bây giờ, cũngkhông có gì đểnói.

DươngTử không thathứ phe phẩy cánh tay của Dương Băng Dao, làm nũng nói:

- Hảomụ mụ! Nóinghechút đi!

Bộ ngực của Dương BăngDao lại bị Thạch Trung Ngọclen lén sờ mấy cái, kém chút rên lên thành tiếng, hai đầu nhũ hoa đã bị kích thích dựngthẳng lên, phía dưới dườngnhư có chất lỏng nóngấm chảy ra, làmnàng mắccỡ khép chặt hai chân lại, chỉ có thể theo Dương Tử nói:

-Được rồi được rồi,mụ mụ nói chongươilà được chứ gì?

Dương Tử hưng phấn gậtđầu, bất quálúc này Tuyết Sương Yên bưng đồ ănra hô:

- Ăn cơm! Dương Tử,Thạch Trung Ngọc, nhanh qua đây!

Lúc này Thạch Trung Ngọc cóchút khổ não, ai, xemra cơ hộiyêu đương vụngtrộm khó được nàyđã không còn!Đáng tiếc đáng tiếc!

Tuyết Sương Yên thấy Dương BăngDao khôngkhỏisửng sốt, lập tức vuivẻkéoDương Băng Dao qua ngồi vào ghế nói:

- Sao a di cũng tới đây? Ta còn chưabiết a!

Nóixong trừngThạch Trung Ngọc một cái:

-Sao ngươi không nói cho ta biết! May mắn ngàyhôm nay cơm nấu tương đối nhiều,nếu khôngliền phạt ngươiăn ít một chút!

Thạch Trung Ngọc không chịunói:

- Uyuy! Không cần ngược đãi ta như vậy?

Tuyết SươngYênhừlạnhmột tiếng, nhìnDươngBăng Dao nói:

-A di, chúngtaăn muộn, ngươihẳn cũng chưa ăn cơm?Cùng chúngta ăn đi!

Nóixong lại trừngThạch Trung Ngọcmột cái.

Lúc này Cơ Như Nguyệt cùng tỷ muội HướngLâm HướngLam cũng bưng đồ ăn ra, thấy Dương Băng Dao đềuvuivẻ,dùsaoDương Băng Dao chẳng nhữngxinhđẹp, làm người cũng rất tốt.

Một bữa cơm ăn rất vui vẻ, Dương Tử không ngừng gắpthức ăn cho Dương BăngDao,vẻ mặtrấtvui. Có thể nhìnra được Dương Tử thựcsự rấtnhớ Dương BăngDao, chỉ tiếc là công tác của Dương BăngDao quá bận, cảnh tượng như hôm naylà rấtítthấy.

Mấyngười ăn cơm xongđã sắpmườimột giờ rưỡi,xétthấyDương Băng Dao trở về,đám người Cơ Như Nguyệt thương lượngquyết định trước khôngvộichuyểnchức, để Dương Tửvà Dương Băng Dao hảo hảo tâm sự, dùsao hai ngườithườngthường rấtlâu mới có thể gặp mặtmột lần.

Dương Băng Daovà Dương Tử vui vẻ tiếp nhậnhảoý của mọi người, hai người kết bạn đi trởlại phòng. Những người khác cũng trởvề phòng,tập hợp ở trongtrò chơi.

Tuyết Sương Yên thấytấtcảmọi người đến đông đủ, nói:

- Chúng ta về thành trước!

Mọi người gật đầu, Thạch Trung Ngọc cũng khôngcó ý kiến gì, vì vậymỗi ngườilấy ra quyển trụchồi thành bóp nát,đảomắt liền trở về thành.

Khúc nhạc dạo của nhiệm vụ

DTV-EBOOK.COM.VN

Trởlại thành, mấy ngườicùng đi đếnPhủ Thành Chủ,quản gia vừa thấy Thạch Trung Ngọc lậptức nổihắc tuyến,bất quá thấy mấy người thần thanhkhí sảng, nhìn mộtcái, không ngờđều đến cấp40.

Quản gia không dám chậm trễ, lúc trước Tiếu Hàm lưu lại bóngma trong lòng thậtquághêgớm! Hắn vội vàngmangmấy người vào Phủ Thành Chủ.Đưa đến phòng khách liền quay đầu chạy mất.

Các cô nươngnhìn thấy dáng vẻ của quảngiacũng không nhịn được che miệng cười trộm,cácnàng không quên sựtình quản gia bị Tiếu Hàm chỉnh, bất quánhớ tới mỹđức kính giàyêu trẻ, cácnàng cũng chỉ len lén cười.

Thạch Trung Ngọc nhìn biểutình của cáccô nương, ngửamặt lên tr ờithở dài,lẽnào các ngươiquên? Cácngươilà ngườitự tay bán video a. Cảm thán xong, Thạch TrungNgọc nhấc chân đi vào phòngkhách, ngẩng đầu nhìn thấy thành chủvàTiếu Khắc.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc giống như bằng hữu gặp lạiđinhanhtới, giang hai tay muốnômTiếu Khắc,trong miệng còn nói:

- Tiếu Khắc đại thúc! Đã lâu khônggặp! Ngườitanhớ ngươi chết mất!

Nói xong còn chủ động liếc mắt đưatình, làm Tiếu Khắc trực tiếp đạp một cước, lạibị ThạchTrung Ngọc cười tránh khỏi.

Thành chủ đạinhân lenlén vuốt cánh tay, xóa đidagà mớiho khan hai tiếng hỏi.

-Hiền chất, lần này các ngươi đãđến cấp40?

Thạch Trung Ngọc lộra bộ dạng rất bất đắcdĩ nói:

- Mấy người chúng ta đều đến cấp 40, ta là tới xem ngươicó nhiệm

vụ thíchhợp chúng ta chuyển chức hay không. Ngươi cũng biết, c húng ta đại thể đềulà chức nghiệp ẩn, lại không có đạo sư,thứ này rấtkhólàm!

Thành chủ đổmồ hôi nhìn Thạch Trung Ngọc hỏi:

- Cácngươilà từngcái qua hay cùngnhauqua?

Ánh mắt ThạchTrung Ngọc sáng lên, vội vàng tiến đến trước mặt thành chủ hỏi:

- Cùng nhauqua có chỗ tốtgì không?

Thành chủ tìm cáighế ngồi xuống, thưởng thức dáng vẻ mong đợi của ThạchTrung Ngọc,sauđó mới sâu kín nói:

- BạchHổthành chuyểnchức luôn do đệ đệtaTiếu Khắc phụ trách, ngươi đihỏi hắn là được! Hôm nay ta là đặcbiệt mời hắn tới!

Biểu tình của Thạch TrungNgọc cứng đờ, trong lòng thầm mắng, ngươi đùa giỡnlão tửnhưvậy rất vuisao? Sao không nói sớm! Sau đólại làm mặt lơ tiến đến trước mặt Tiếu Khắc hỏi:

- TiếuKhắcđạithúc,ngươi định phân phốicho chúng tanhiệm vụ gì?

Tiếu Khắc mỉm cười nhấp một ngụm trà, vẻ mặt hiền hòađảoqua Thạch TrungNgọc và các côương, tràndầycảm thán nói:

- Các ngươi đều rất tốt! Bạch Hổ thành nho nhỏ này không trói được cácngươi giương cánhbay lượn, mà thôimà thôi! Các ngươilà dự định cùng nhau qua hay từng người qua?

Thạch TrungNgọc nhìnthoángqua các cô nương, thấytất cả mọi người mở tomắt nhìn mình,vì vậy không thể làm gì khác hơn làbất đắc dĩhỏi:

- Cùng nhau quavà từng ngườiquakhác nhauở chỗ nào?

Tiếu Khắc giảo hoạt cườinói:

- Từng người qua tương đối đơn giản, người chơi bình thườngtổ đội, chỉ cần không quángu ngốc đều có thể thuận lợi thông qua,

đươngnhiên kinh nghiệmgìđó đều cố định!Bất quá các ngươi là chức nghiệp ẩn, nhiệmvụ thông thường đối vớicác ngươi tự nhiên không đáng chúý. Cho nên nếu như các ngươi từng người chuyển chức sovới người thường sẽ nghiêm khắc hơn rất nhiều, thất bại trực tiếp rơi xuốngmộtcấp, trởlại cấp39 0%.

Nghe đến đó, ngoại trừ Thạch Trung Ngọc, cáccô nươngđều lộ ra biểutình ai oán. Tuy Thạch Trung Ngọckhông có biểuhiệnra ngoài, nhưng tâm lý đã sớm mắngtổ tông mườitám đời Tiếu Khắc mộtlần, sau đó tiếptục cườihì hì hỏi Tiếu Khắc:

- Vậy cùng nhauquathì sao?

- Cái kiatự nhiên là hết thảy độ khó củangười muốn qua chồng chung một chỗ! Bấtquá cùng nhau chuyểnchức cómột chỗtốt,chính là chỉcầncó mộtngười qua,như vậytất cả mọi người cóthể qua. Cho dù chếtcũngkhông hạ cấp,chỉ bất quánếu như thấtbại, vậytrừ tử vong rơi xuống một cấp, mọingười còn bịhạthêm hai cấp trừng phạt!

Nóixong, Tiếu Khắchíp mắtcườigiống nhưhồ ly.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc giống như bịtáo bón nhìn TiếuKhắc, không phục hỏi:

- Dựa vàocái gì người chơi khác tùy tùy tiện tiện làcó thể chuyện chức,chúng ta lại khókhăn như vậy!

Tiếu Khắc bĩu môi nói:

-Cácngươi có chọn làm người chơi phổ thông sao! Ngươi đừng quênthuộc tínhcủa các ngươi đềucó tăngđiểm!

Thạch Trung Ngọcnhất thời lúng túng,hắn dường như quênmất cái này, có câu có hồibáo thì phải cóbỏ ra,nếu tấtcả mọi người được nhiều thuộc tính như vậy,vậy cũng chỉcó thể nhịn đautrả giá.

ThạchTrung Ngọc điều chỉnh tâmtình, nhưng tâm lý cựckỳbi phẫn, làm không đượcsẽ rơi hai cấpa! Bấtquánghĩnghĩ,trong trò chơinày nói như thế nào cũng có rất nhiều chức nghiệp ẩn, ngược lạichịu khổcũng khôngphảichỉbọn họ!

Vìvậy hắn lậptức thăng bằng, hấp ta hấptấp chạy đến trước mặt các cô nương hỏi.

-Các ngươi xem là chuyển chức một người hay đoàn thểchuyển chức?

Tuyết SươngYên vàCơ Như Nguyệt liếc nhaumột cái, lạinhìn tỷ muộiHướng Lam, DươngTửvẫn còn ởbên cạnh mẫu thân nàng, bất quá nàng không phảichứcnghiệp ẩn, không cóphiền phức như vậy, bất quá trong chốc lát thiếu Dương Tử ở bên cạnh, Thạch Trung Ngọc thật không quá quen.

Mấy cônươngnhìn nhau,Cơ Như Nguyệt lên tiếng trướcnhất:

- Nếu khôngchúng ta cùng nhau chuyển chức!! Mọi người cùng nhau chuyển chức còn có thể chiếu ứng,hơn nữa cũng tương đối bảo đảm.

Hướng Lamvà Hướng Lâm nhìn nhau,cuối cùng gật đầu,Tuyết Sương Yên cũng không phản đối,chỉ cau mày nói:

- Tuymấy người chúng tađều xemnhư rấttốt,bất quá nếu như Tiếu Khắc giao nhiệmvụquá khósẽ chết cả đội a!Thạch Trung Ngọc, ng ươiđi trảgiá vớiTiếu Khắc,nhìn có thể giảm độ khó xuống một chút haykhông!

Thạch TrungNgọc nghĩcũng phải, trong lời nói của Tiếu Khắc nghe giống như đang đào hầm? Mặc dù nói 30 cấp và 40 cấp là đường r anhgiới, nhưng khôngcó nghĩa làcó thể vượtcấpkhángquáia!

Thạch Trung Ngọc lập tức chạyđếnchỗ Tiếu Khắc, vẻ mặt trầm thống nói:

- TiếuKhắc đại thúc, trảiqua chúng ta hiệp thương, chúng ta cảm thấy ngươi đâylàđanghại chúng ta!

Tiếu Khắcvừa nghe, lập tứcnhảy dựnglênnói:

- Tahại các ngươi? Nếu các ngươi không muốn đi Chủ thành thì thôi!

Nói xongdựng râu trợn mắt, vẻmặtgiống như rất ủy khuất, kỳ thực

tâm lý đã sớm lau mồ hôi! Nghĩthầm các cô nàngkia quá lợi hại! Ta đàohầm kín đáo như vậy cũng bịnhìn ra được...

Vẻmặt Thạch Trung Ngọc khổ đạicừu thâm nhìnTiếu Khắcnói:

- Tiếu Khắc đại thúc! Nếu như ngươi đưa chúngtavào bảnđồ cao cấp,chúngtađừng nói chuyểnchức, sốngcũng khó khăn! Ngươi đây không phải hại chúng ta thì là cái gì!

Biểu hiện trên mặtTiếu Khắccứngđờ,tựa nhưcóchút thươnglượng hỏi:

- Vậy các ngươi muốn thế nào?

Lão phụ nhân kỳ quái

DTV-EBOOK.COM.VN

Tiếu Khắc liếcnhìnthành chủ, lạithấyhắn bỗngnhiên ngẩngđầu nhìn trầnnhà, giống như nghiêm túc suy nghĩ cái gì,trong lòng khôngkhỏiphiền muộn!

Thạch Trung Ngọc cũng không cho Tiếu Khắc thờigian đào ngũ, ngựa không ngừng vó hỏi:

-Tiếu Khắc đại thúc, ngươi nói tuy thuộctính củachúng tacao hơn người khácmột tí tẹo, nhưng cũng không phải vô địch a! Ngươi xem ngươiđịnh cho chúngta nhiệm vụgì?

Tiếu Khắc trầmtư một chút,từ trong túi đồ lấy ra năm quyển trục nói:

- Các ngươi rút thăm đi, năm quyển trục này theothứ tựlà đơn giản, bình thường, trắc trở, ác mộngvàđịangục, bất quáđịa ngụccác ngươilàtuyệt đối khôngqua được!

Thạch Trung Ngọcnhìn cáccô nươnghỏi:

-Các ngươi ai tới?

Cáccô nươngkhẩn trương nhìnnăm quyển trục kia, đềucó chút khiếp đảm, Hướng Lâmlàm ácnhân nói:

- Chính ngươi không thểtùy tiệncầm một cáisao! Hỏi cái gìchứ!

Thạch Trung Ngọc cảm giác mình chínhlà mộtbi kịch! Vì sao loại chuyện nhưvậymỗi lần đều là mình làm? Làmtốt khôngcó thưởng, làmkhôngtốtcòn bị mắng!Quả thực khinh ngườiquá đáng!

Bấtquá hắn khôngdám nói ra,chỉ cóthểyên lặng chảy nước mắt,ở trong lòng mặc niệm: Quan ThếÂm Bồ Tát,NhưLai Phật Tổ, Bồ Đề lão tổ, Đức Mẹ Maria,Chúa Jesus, Quỷ Satan,Tôn Ngộ Không,Trư Bát Giới… cácngươi nhất định phải giúpta! Ngàn vạn lần không

thể là địa ngục!

Có lẽ làcầu khẩn cótác dụng, Thạch Trung Ngọc run rẩy rútramột quyển trục, khẩn trương nuốtngụm nước miếng, nhìn vềphía các cô nương:

- Cáinày?

Cáccô nương cũng rất khẩn trương nhìn quyển trục kia, hung hăng nói:

- Được!

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới mở quyển trục ra, lạibikịch thấy được hai chữác mộng!

Thành Hấp HuyếtQuỷ ác mộng: cấp bậcthấp nhấthạn chế ở cấp 40, loại quáivật Tử Linh,trong bảnđồ công kíchvật lýáp chế 50%!

Cáccô nương bulại, còchưa nhìnxong khuônmặt đã đen như đít nồi! Hướng Lâmđập ThạchTrungNgọc một cái quát:

- Ngươi đến cùng có thể chọnhay không! Làmsao lại lấy cấpác mộng! Ngươi thực sựlàquávô dụng! Không thểchọn một cáicấp đơngiảnsao!

Thạch TrungNgọcim lặngnhìnTiếu Khắchỏi:

- Ta có thể chọnlạilầnnữa không...

Vẻmặt TiếuKhắc vui vẻ nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Không thể!

Thạch TrungNgọc tức giận, ở trong lònglại vấn an tổtôngcủa hắn một lần.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc hối hận!Thời điểmmình cầu thần bái phậtlàm saolại nhắctới Quỷ Satan chứ!Còn có Tôn Ngộ Khôngcũng không phải thứ tốt gì! Bấtquá nếunhư đã chọn,bọnhọ cũng không còn biệnpháp,chỉcó thểtiếp thu sự thực.

Hướng Lam nhìn quyển trục hỏi:

- Chúngta cónên gọi Dương Tửtới hay không? Dù sao nhiềungười nhiều một phầnlực!

Tuyết Sương Yên caumày nói:

- Thôiđược rồi, nàng không phải chức nghiệpẩn, nếu nhưquakhông được làm saobâygiờ? Vẫn làchúng ta đi xem trướcmột chút rồi hãy nói!

Thạch Trung Ngọcnhìn vềphíathành chủhỏi:

- Tiếu Hàm có phải làm nhiệm vụhay không? Hay có thể trực tiếp đi Chủ thành?

Thành chủ cười đắcý nói:

- TiếuHàm đương nhiên làkhôngcần làm nhiệmvụ, dù sao nàng khôngphải Mạo HiểmGiả nha!

Thạch Trung Ngọc âmhiểm cười hỏi:

- Vậy ngươinói ta tới cấp 40 sẽ để TiếuHàm làm sủng vậtcủa ta thì sao? Ngươi sẽ không giựtnợ chứ?

Thành chủ sửngsốt,ngượclạikhông nhớcái này, bấtquá hắnlập tức nói:

- Ta làđể TiếuHàm theo ngươi điChủ thành, nhiệmvụ củangươi còn chưa qua đâu,aibiết lát nữa ngươi có thể lạirơi trởvề cấp 39 hoặccấp 38 hay không?

Thạch TrungNgọc buồn bực!Hắn nhìn Hướng Lâm nói:

- Ngươiđi gọi Dương Tử tới,dùsao thêm mộtngườinhiều một phần lực lượngvẫnrất cóđạo lý, hơn nữa nếu cóban thưởng cực phẩm cũngsẽ thêm đượcmột phần!

HướngLâm nhìnTuyết Sương Yên và Cơ Như Nguyệt, thấy hai người đều không phảnđối, vì vậy đirakêuDương Tử.Không bao lâu, DươngTửvà Dươ ng BăngDaođềuđiđến Phủ Thành Chủ.

Tiếu Khắc tò mò liếcnhìn DươngBăngDao, hỏi Thạch TrungNgọc:

- Mấy người các ngươi đi chung?

ThạchTrung Ngọc khôngchút dodự nói:

- Sáu người! Sẽ đingay bâygiờ!!

Các cô nương đềugật đầu,lúc này Tiếu Khắcmới hàilòng cười cười bópnátquyển trục. DươngBăng Daoở mộtbên nhìnmọi người đạt tới cấp 40mà trong lòng đã vuivẻ lạitự hào, dù saomột người trong đó là nam nhân mình thích, một người khác là congái của mình, những người khác đều là bằng hữu.

ThạchTrung Ngọc nhìn DươngBăngDaonói:

-Gần đây Tiếu Hàmđều không vui, ngươi đi chơivới nàng một lát!! Chúng talàm xong nhiệm vụ sẽ tới, nếunhưngươi mệtnhọcthìđi ngủ trước.

Lời vừa mới dứt, ThạchTrung Ngọc và các cô nương đã bị một trận bạchquang đưa đi.

Dương BăngDao có chútthất lạc, rầu rĩkhông vuicáo biệtthành chủ đi tìm Tiếu Hàm.

Đám người Thạch TrungNgọc bịbạch quang làm cho không mở mắt nổi, không bao lâu sau khi bạch quang biến mất đã nhìn thấy mọi ngườiđứngở trong một khuantoàn chỉ cómười thước vuông, xung quanh đềulà Cương Thi và U Linh Ác Quỷ.

Trong khu an toàn chỉcó một lão phụ nhân, áo đen che lạidathịt toàn thân, ở trong loại hoàn cảnh nàycực kỳquỷ dị. Lão phụ nhân thấy đám ngườiThạch TrungNgọc, mở miệng hỏi:

- Các ngươilà Mạo Hiểm Giả?Tađã rất nhiều năm không có ngửi thấy khí tức mớimẻnhư vậy!

Nói xong còncạc cạccạccười vài tiếng.

Cáccô nươngnhất thời sợ hãi, rất sợ lão phụnhân nàybiến thành lệ quỷ. Nhưng ThạchTrung Ngọc khôngsợ, trongmắt hắnnhữngthứ

này đều là quái vật, hắn nhìn thuộc tínhcủa đốiphương, lại thấy đượcliêntiếp dấu ???.

Móa! Ngay cả têncũng khôngcó!

Mặcdù trong lòng hắn mắngthầm, nhưng biểu hiện ra lại rất bình thường,lễ phép nhìn lão phụ nhân nói:

- Saolão nãi nãilại một ngườiở nơinày?Nơinày là tòa thànhHấp Huyết Quỷsao?

Lãophụ nhân cườinói:

- Đươngnhiên!Nếu như ta khôngở nơinày, các ngươiđi nơinào bổ sung dược vật? Nơi này chính là khu an toàn duy nhất trong bản đồ,đira các ngươi chính làbữa ăn ngon của những quái vật kia!

Các cô nương nhìnThạch Trung Ngọc, tronglòng sắp khóc! Cáiđịa đồ đáng chết này, quái vật quá xấu, quảthực quá dằnvặt người! Cơ Như Nguyệt khôngchịunổi, trực tiếplàm bộ mặtcủa quái vật mơ hồ,mấycô nương khác làmtheo, lúc nàymới hơi dễ chịu hơn một chút.

Thạch Trung Ngọc biếtrõ hoàn cảnh đại thểcủa nơi này,lập tức muốn khóc! Chung quanh sao nhiều quái vật như vậy, phải giết đến lúcnàoa!Nếu như còn cóthể đổi mới, vậy chẳng phảilàchơi chết bọn họ!

Lão phụ nhân dường như nhìn thấu ý tưởng của ThạchTrungNgọc, cười hắc hắc:

- Quáiởchungquanhđây sẽ đúng giờđổi mới, các ngươi chắc chắn phải chết! Bấtquá...

Thuốc thật đắt

DTV-EBOOK.COM.VN

Ánh mắt Thạch TrungNgọc sáng lên hỏi.

- Bấtquáthếnào?

Lão phụ nhân sờ sờ quầnáo, sau đó lấyramộtcái chai, nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Muốnđi qua đànCương Thikhông? Muốn thể nghiệmlạc thú đánh quái không? Muốn biết phươngpháp ngănchặn Tử Linh không? Mộ t chai Tử Linh Diệt Văn Thủysẽ giúpngươi giải quyết hết thảy ph iền não! Chỉcầnmộtvạnkim tệ, bao ngươi hài lòng!

Thạch Trung Ngọc vàcác cô nương chỉcảm thấyquạđen bay đầy trời,trên mặt đầyhắc tuyến, khóe miệng co quắp, Thạch Trung Ngọc nhảy dựng lên chỉ vào lãophụ nhânmắng:

- Tasát! Ngươilàm cáilông gì a!

Mới nói xong,từtrênbầu trời đánh xuống mộtđạo sấmsét, -1000, trực tiếp phách đen cánh tay củaThạch Trung Ngọc!

Lão phụ nhân rõràng cho thấy rấtcăm tức, vì vậy trực tiếp đứng ở một bên, không để ý tới mấy ngườinàynữa.

Thạch Trung Ngọc bikịch nhìn tay mình, saukhi tiếpnhận Trị Liệu Thuật của Hướng Lâm, nhặt Chiến HổĐaolên xông ra ngoài. Nhìn thấy một Cương Thi liền chém qua, kết quả đánh ra miss.

Cương Thi: cấp 42, quái vậtphổ thông, lượngmáu 20000.

Thạch TrungNgọc dùng CuồngLongThăng Thiên, -400,trong lòng hắn vuivẻ,lập tức dùng Lực Phách HoaSơnvà Trọng Kíchđập xuống.

-600! -580!

Thạch TrungNgọc sửng sờ nhìn tổn thương, khóc không ranước mắt!

-2600!

Cương Thi thừalúc Thạch Trung Ngọc ngây người, một móng vuốt chộp vàongực hắn, nhất thờimộtchữ số màu đỏ sậm bay ra,dọa Thạch TrungNgọcgiật mình.

Lúc này, một hỏa cầu tử sắc đập lênngười Cương Thi, -1500, Thạch Trung Ngọc muốn khóc! Lúc này mớinhớ tới bản đồ này đối với công kích vật lý áp chế 50%, trong lòng mới thăng bằng xuống.

Cơ Như Nguyệtvà Hướng Lam một bên đánh rama pháp,vừa nhìn Thạch Trung Ngọc hô:

- Ngốctử! Còn không trởvềkhuan toàn!Ở đó chịuchết sao! Cương Thi này là loại hìnhphòngcao huyết dầy!

Thạch Trung Ngọc sờ mũi một cái, bấtđắcdĩ chạytrởvềkhuan toàn, đặtmông ngồidưới đất, nhìnCơ Như Nguyệt và Hướng Lam giết quái.

Tốcđộ Cương Thiđổi mới cựckỳ nhanh,hầu nhưmỗilần mới đánh hết mộtcon, không quá mườigiâyliền xoát ra, lạikhôngcó trangbị, kinh nghiệmcũng chỉ bình thườngmà thôi.

Mấy người nhứcđầu đánh quái haigiờ, cuốicùng thực khôngchịu nổi, lui về khuantoàn, vẻ mặt buồnbực.

Thạch TrungNgọc nhìnphía ngoài Cương Thi, hỏi các cô nương:

-Cácngươi nóilàm sao bây giờ?

Hướng Lam nhìnlãophụ nhân nói:

- Nếukhông chúng ta mua Tử Linh DiệtVăn Thủy a!

Thạch TrungNgọc nghiêm túc suy nghĩ một chút nói:

- Được rồi! Tuy mắc tiền một tí, chẳng qua nếu nhưvẫnbị vâyở chỗ nàymà nói, đừng nóinhiệm vụ, bất tử chính là chuyện tốt.

Vì vậy Thạch TrungNgọcở trong ánh mắt mong đợi của mọingười đi về phía lão phụ nhân nói:

- Ngươi cóthể bán chota một chai TửLinh Diệt Văn Thủy hay không?

Lãophụ nhân cực kỳ khinh thường nói:

- Ngươi cho rằngmột chai là cóthể đira nơinày? Hừ! Nằm mơ!

Thạch Trung Ngọc nhíu mày nói:

- Aibiết TửLinh Diệt Văn Thủy của ngươicó dùng được hay không, tatrướcmua một chai thử xem, nếu như dùng được tanhất định sẽ mua thêm một chút!

Lão phụ nhân cóchútkhông caohứng,nhưng vẫn lấy ra một chai, nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Các ngươi dẫndắt những quái vật kia rời đi,sau đó đến địa phương lúc trướcbọnnó đứng tìm một khối bùn đất màuxanh biếc, chỉ cần đổmột chút dược thủy lênđólà đượcrồi.

Thạch Trung Ngọc buồn bực hỏi.

- Làm như vậy có tác dụng gì?

Lão phụnhân nói:

- Tự nhiênlà sẽ không tiếp tụcđổi mới! Hơn nữa phòng ngự vật lý của quái vật kiasẽgiảm xuống trên diện rộng, đại kháisẽ giảm30% a!!

Thạch TrungNgọc vừa nghe, ánh mắt sáng lên, đoạtlấy TửLinh Diệt Văn Thủy,ném một vạn kim tệ liền chạytới chỗ cáccô nương.

Mấyngười thương lượngmột chút,quyết định để Tuyết Sương Yên cầm TửLinh Diệt Văn Thủy đi tiêu diệtbùn đất, Thạch Trung Ngọc lùa quái, Dương Tử,CơNhư Nguyệt,Hướng Lam công kích, Hướng Lâm trị liệu.

Mọi người phâncông xong liền ratay.Đầu tiênlà Dương Tử bắn tên

lên người Cương Thi,sau đó chạy trở lại, Thạch Trung Ngọc kéo cừu hận, Cơ Như Nguyệtvà Hướng Lam không ngừng dùng Ma Pháp công kích, mà Tuyết Sương Yên thì chạy tới địa phương mới vừa rồiCương Thi đứng, dùng Tử Linh Diệt VănThủyđổ xuống.

Tử Linh Diệt Văn Thủyvừa chạm vào bùn đất màu xanhbiếc, lập tức giống nhưnướcsôi trào, còn tràn ngậpra độc khí màu xanhbiếc, làm hạiTuyết Sương Yên mỗi giâyrơi xuống 100 điểm HP.

Bên kia thân thể Cương Thicứngđờ, Thạch Trung Ngọc chém một đao,dĩ nhiên đánh rớt756điểm HP.Hắn nhìn CươngThi phòng ngự giảm đi,lập tức dùngCuồng Long Thăng Thiênđánh bay Cương Thi, sau đó LựcPhách Hoa Sơnđập xuống.

-300,-1300!

Thạch Trung Ngọcchứng kiếntrị số côngkích,trong lòng xúc động, tiếp lấy là Trọng Kích, -1263! Cơ NhưNguyệt cũng khôngcam chịu tỏ ra yếu kém, không ngừngtung hỏacầu, chỉ cần trúng Cương Thi sẽ rơitầm 1700 HP.

Hướng Lam cũngcực kỳ ra sức, một cái Lôi HỏaCầuhạ xuống, Cương Thi thường thường sẽ tê dại,lực công kích cũng không hề yếu. Hiện trườngthoạt nhìn, ngoại trừ Dương Tử và Hướng Lâm tương đối nhàn nhã,những người khác đều cực kỳ khổ cực. Tuyết Sương Yênđổ xong Tử Linh DiệtVănThủy sẽ chạy đến bên người Cương Thi trợ giúp công kích, không bao lâu, mộtcon Cương Thi đã bị giếtchết!

Các cô nương nhìnmột hồi lâu,xác địnhCương Thi kia không đổi mới,không khỏi hưng phấn nhảydựnglên, lôi kéo Thạch TrungNgọc điên cuồng đánh quái. Khôngbao lâu, chaithuốctrongtay Tuyết Sương Yên trống không.

Thạch Trung Ngọc không nói hailời,chạy trở vềchỗ lão phụ nhân mua ba bình nữa.Mọi người tiếp tục đánh quái, một giờ sau, quáiở bốn phía đãbịmấy người dọndẹpmộtnửa, bất quá dọndẹp nhiều quáinhư vậy,dĩnhiên một kiện trang bị cũng không có, Thạch Trung Ngọckhôngkhỏi thầm mắng!

Lại qua một giờ, ThạchTrung Ngọcvàcác cônương dọn sạch sẽquái

ở chung quanh,đang muốn rời điđã bịlão phụ nhân gọi lại:

-Tiểutử! Các ngươi chờmột chút!

Thạch TrungNgọc tò mò quay đầu lại, nhìn lão phụ nhân hỏi:

- Làm cáigì? Ta đã tốngần bốn mươi vạn! Ngươi không phảicòn muốn nghiền ép ta chứ?

Lão phụ nhânvội vã lắc tay nói:

- Ta không phải ýtứ này! Ta là muốn các ngươigiúp ta từ trong những bùn đất lục sắc kia, đào Oán Linh Châu lên cho ta, nếu như cácngươi giúpta tìm được tấtcảOán Linh Châu, tasẽ miễn phí cung cấp cho các ngươi dược tề ở điểm kế tiếp!

Tuyết Sương Yên tận mắt thấy quathứ bùn đất kia ghê sợ, thực sự khôngquánguyệný đi đào hạt châu,nhưng điều kiệncủa lãophụ nhânlại rất mê người, nàng dodựnhìn về phía Thạch Trung Ngọc.

Oán Cương Thi

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc thấy ánh mắtcác cô nương u oán,chỉcó thể bất đắc dĩ một mìnhđiđào,hắnnhìnvề phíalãophụ nhân nói:

- Ngươi không sẽ đểchota lấy tay đào chứ? Có côngcụgì không?

Lão phụ nhân cười nói:

- Ta có một cáixẻng nhỏ, ngươi cầm đi đi!

Nóixong một đồvật màu đentừtrong khuan toàn bayra, rơi vào trước chân ThạchTrungNgọc.

Thạch TrungNgọc im lặng nhìn cái xẻngnói:

-Ta thựcsự là sốkhổ! Vì saomỗi lần nhưthế đềulà ta một mình đang làm...

Bất quá nói tớinói lui, Thạch Trung Ngọc vẫn an phận điđào hạt châu, bùn đấtnhìn rất ác tâm, cáccô nương đều như hoa như ngọc, hắn thật không nỡ đểcho bọn họ đi làmloại sự tìnhnày.

ThạchTrung Ngọc vung xẻng,cạy ra bùn đất, nhìn thấy mộthạt châu màu phấn hồng chôn dưới đất,hắn cầmcái xẻngkhiêuhạt châu ra,hạt châu lăn hai vòng, bùn đất dính trên đóliền không còn, DươngTử tòmò chạy tớinhặtlên nhìn thuộc tính, OánLinh Châu: vật phẩm nhiệm vụ, tinh thần lực + 1.

Nàng hỏi.

- Tinh thần lựcnày là vật gì?

Thạch TrungNgọccũng cực kỳ imlặngnhìn hạtchâu:

- Ta không biết, dùsao là vật phẩm nhiệm vụ, không cần phải xen vào.

Sau đó tiếptụcđào hạt châu, thời điểmThạch TrungNgọc mệt đến chết đi sống lạiđào hết thảy hạt châu lên,đạiđịa bỗng nhiênlay động,sauđó một cái khe xuất hiện, một bàn tay mangtheo thịt thối rữa dùng sứctách cái khe ra. Khe hở kia càng lúc càng lớn, sauđó m ột con CươngThi cao bamét từ trongkhe leo lên.

Dương Tử cách Cương Thi rấtgần, vội vàng chạy đi,sợ bịCươngThi vung trúng,mạng nhỏsẽ khôngcòn!

Oán Cương Thi: cấp43, TinhAnh Boss, lượng máu200000,????.

Thạch Trung Ngọc aioán nhìnphíasau một hàng dấu ???,có loại xung động muốn đạp người! TiểuBoss này cùng mình chỉ kém ba cấp, làm sao thấy không rõ thuộc tính chứ?

Hắn liếc nhìn địa phương Oán Cương Thi xuất hiện,quả nhiênthấy một khốibùn đất thậtlớn, Tuyết Sương Yên cũng nhìn thấy, nhìn Dương Tửhô:

- Dương Tử,dẫnquái rời đi! Ta tới đổ Tử Linh DiệtVănThủy!

Dương Tử đáp ứng,lập tức bắn ra mộtmũi tên, sau đó vộivàng chạy đi, cái này dù sao cũnglàBoss, hơn nữa Boss trênbốn mươi cấp các nàng cũng đã gặp qua, lần nàylại quanhệ trọng đại, tất cả mọi người không dám phớt lờ.

Oán Cương Thiđuổi theo Dương Tử,Tuyết Sương Yên lậptứcmócra Tử Linh DiệtVănThủy còn hơn nửachai, khôngchút keo kiệt đổ xuống.

Tử Linh DiệtVăn Thủyvừa tiếp xúc bùn đất lập tức sôi trào lên kịch liệt, Cương Thi dườngnhư bị tổn thương cựclớn.

Sau đó một chữ số -70000 tolớn hiện lên ở trên đỉnhđầu của Oán Cương Thi, làm Thạch Trung Ngọc hưngphấn,hắnlập tứcđánh Cuồng Long Thăng Thiên vào trên người Cương Thi, dĩ nhiên không đánh bay được, hắn không từbỏ lại dùng Lực Phách Hoa Sơn đập nó,-10000, nhữngngười khác lậptứcném kỹnăng -6123, -13500, hai thươngtổnto lớnhiện lên, nhưngsau khi đánh xong, trênngười OánCương Thi bỗng nhiên nổi lên kimquang,sau đó thanh HP vèo một cái trở về đầy.

Thạch Trung Ngọc đau trứng nhìn Oán Cương Thinhanh chóng hồi huyết, Trọng Kích chém trúngdĩ nhiên không cómột chút tácdụng, trực tiếp cho thấy miss thương tổn. Thạch Trung Ngọc biến sắc, lập tức gọi các cô nương chạy trở về khu an toàn.

Oán Cương Thikia không có khả năng công kích khuan toàn, chỉ có thể du đãngở xung quanh khu an toàn.

Lão phụ nhân khôngthèm quan tâm đến Oán Cương Thi,đưatay lấy Oán Linh Châu,Thạch TrungNgọc cóchútkỳ quái nhìn lão phụ nhân nói:

-Bên ngoài cómột siêu cấp CươngThi, ngươi khôngcó hứng thúvới hạtchâu của nó sao?

Lão phụ nhân cũng không ngẩng đầulên nói:

- Các ngươi đánh không lại Oán Cương Thi,ta sinh hứng thú thì có íchlợi gì?

Dương Tửnhảy dựng lên:

- Ai nóichúngta đánh không lại!

Lão phụ nhân giễu cợt cười:

- Cácngươi có thể đánh được còn ởnơinày làm gì?

Dương Tửá khẩu.

Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ lấyra mộtđốngOán Linh Châu,lão phụ nhân cầmlấy nhìnmột chút, hài lòng gật đầu, sau đólấy ra một bình chất lỏngmàutrắngđưacho Thạch Trung Ngọc nói:

- Các ngươi qua nơi đây sẽ nhìn thấy một cái hồ, ngàn vạn lần chớ bị mê hoặc, trong hồ đều là Oán Linh, chỉcần đổđượctề vào hồ, những Oán Linh kiasẽthực thể hóa, khôngchề miễn dịch với vật lý và ma pháp. Bấtquá các ngươi vẫn là trước giải quyết Oán Cương Thi kia rồi hãynói!

Thạch Trung Ngọc tò mò nhìn lãophụ nhân cầm OánLinh Châu, hỏi.

- NgươimuốnOán Linh Châu nàylàm gì?

Lão phụ nhâncầm lấy một viên,lau cũng không thèm lau liền cắnăn nói:

- Ăn!

Động tác kia làm các cô nương nôn mửa, đây chính là từ trong đất xanhđào lên!Lau cũng không lau liềnđưavào mồm,thật sự là quá ác tâm!

Lão phụnhân khôngnhìn biểu tình của các cônương nói:

- Nếu các ngươikhông ra được cáibản đồ này cũngsẽ giống như ta! Dù sao ta là người, cầnthức ăn, mà Oán Linh Châucó thể lấpđầy bao tử lại tăng trưởn g thựclực, đến khitacó thực lựcnhất định sẽ xôngra!

ThạchTrung Ngọc nhìn Oán Cương Thiở bên ngoài tốcđộrõ ràng nhanhhơn mộtchút, phát hiện kimquangtrênngười Oán Cương Thi phainhạt, hắn kéo DươngTử qua nói:

- Dương Tử, ngươiđira ngoài bắn Oán Cương Thi mộtmũi tên, nhìn xem có thể đánh rơi máu hay không!

Dương Tử quệt mồm nói:

- Hiện tại Cương Thi kia giống như một cáixe tăng a! Vừa rồi ngươi dùng TrọngKích cũng không tổn thương, tên của ta làm sao có thểtổn thươngnó!

ThạchTrung Ngọc cười nhéo gương mặt của DươngTửmột cái, chỉ vào Oán Cương Thi nói:

- Ngươikhôngphát hiệnkim quang trên ngườinónhạt xuống sao?

DươngTử cẩnthậnnhìn mộtchút, quả nhiên là nhưvậy,vì vậy hưng phấn đira ngoài cho Oán Cương Thi một mũi tên, -50.

- A... Mất máu!

DươngTử nhìn có thểtổn thươngđếnOán Cương Thi,lập tứchưng

phấn nhảy dựng lên, lại bị Thạch Trung Ngọc kéo vàokhuan toàn, móng vuốt của Oán CươngThi lướtqua bên người Dương Tử, sợ đến Dương Tử thét kinh hãi ngã vào trong lòng Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nhìn kim quang trên người Oán Cương Thi không ngừng ảm đạm, lòng tin tăng mạnh nói:

- Lúc trước OánCương Thinhất định làthảđại chiêu gì, hiệntại thời giansắp hết, chúng tathấy kim quangkia nhạtxuống liền đi giếtnó!

Cơ Như Nguyệtcũng thấy có thể thực hiện, mang theo các cô nương kiên nhẫn chờ đợi.

Lãophụ nhân cười hắc hắc nói:

- Không nhìn ra tiểu tửngươi còn rất thông minh!

Oán Trân Châu

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc nhìnlão phụ nhân nói:

- Ngươicòn có thứ tốt gì thì lấy rađi, đỡ phải ta một lầnmột lầnhỏi ngươi,dù sao chỗ nàycũng không thường cóngười đến.

Lão phụ nhân lấy ra một đồ vật giống như súnglục, nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Các ngươi tớinơi này có phải muốn giết Nam Tước HấpHuyết Quỷ không? Nếu quảnhư vậy thì không thể thiếuvật này!

Thạch Trung Ngọc nghi hoặc nhìn đồ vật kia hỏi:

- Đó là cái gì?

Lão phụ nhân giơgiơ đồ vật kialên nói:

-Cái này gọi Nỏ Thương, bên trongcó 10 phát ngân đạn, cóthể giúp các ngươi đánh bại NamTướcHấp Huyết Quỷ.

ThạchTrung Ngọc vừa nghe nhất thời haimắt tỏa sáng, hỏi:

- Ngươimuốn giá cả như thế nào?

Lão phụ nhân nói:

- Ta chỉcần OánLinh Châu của OánCương Thi.

Thạch Trung Ngọc vừa nghe, lậptức đáp ứng nói:

- Thành giao!

LúcnàyOán CươngThi gàothét, sau đó laovề phía chỗbùn đất màu xanh biếccủa mình. Thạch Trung Ngọc đâu chịu buông thanó, lập tức mang theo các cô nương chen nhau lên,các loại kỹ năng hoalệ dồn dập rơivào trên người Oán Cương Thi, Oán Cương Thi không

thể khôngquay đầucôngkích cáccônương.

ThạchTrungNgọc không dùng CuồngLong Thăng Thiên, vì khôngcó tác dụng, Lực PhápHoa Sơn đánhlên trên người Oán CươngThi, -1300,mộtthươngtổn coinhư không tệ hiện lên, tiếp lấyTrọngKích bổ vào trên ngườiCương Thi, -1120.

Kỳthựcsau khi Thạch Trung Ngọc lên tới cấp 40,lực công kích và phòng ngự đều tăng cao,nhưng trongphó bản ác mộng cóáp chế vật lý,đối với Chiến Sĩ là cựckỳbất công, tuyTử Linh Diệt Văn Thủy giảm xuống phòngngự của Oán CươngThi,nhưngkhôngcóápchế phần trăm.

Thạch Trung Ngọc mới đánhhết kỹ năng, Ma PhápCầu của Hướng Lam vàCơ Như Nguyệt cũng đến, -2700,-3000!Hai chữ số huyết hồnghl, làmThạchTrung Ngọc cực kỳ phiền muộn.

Thạch Trung Ngọc không chịu cô đơn phóng kỹ năng, cáccô nương cũng không nhàn rỗi, cácloạikỹ năng tung bay đầy trời, không bao lâuliền màiOán Cương Thi mất non nửa huyết.

Tựa hồ Oán Cương Thi hơi bịđau, móng vuốt chụp vào Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc không cẩnthận bị chộp trúng, -2000.

Bây giờ Thạch Trung Ngọc đã cấp 40, lượng máu đạt tới hơn 6700, lực phòngngựở trong người chơi coi như cựcphẩm, nhưng như vậy vẫnbị bắt rớt gần một nửa huyết.

HướngLâm nhìn móng vuốt khác của CươngThi muốn rơixuống, trong lòng không khỏi hoảng hốt, tay thả TrịLiệu Thuật thoángrun lên, Trị Liệu Thuật lạiđánh vào trên người Cương Thi,-3000!

Sauđó thanh âm hệ thống vanglên: lĩnh ngộkỹnăng Tinh Lọc Thuật! Thời gian cold-down ba giây,đối với sinh vật hệ Tử Linhcó hiệu qu ả côngkích cực kỳ to lớn.

Hướng Lâm mừng như điên,nhìn mấy người khác nói:

- Chính các ngươi ăn dược,ta dường như lĩnh ngộ một kỹnăngrất lợi hại, để cho ta thửmộtchút!

Nóixong lạiném Tinh Lọc Thuật qua, -3200, nhìn mà Thạch Trung Ngọccựckỳ đố kị!Tạisao lạiápchế lão tử!

Có Tinh Lọc Thuật của Hướng Lâm, giết OánCương Thi nhẹnhàng hơn rất nhiều, cũng không lâulắm đã bị mấyngười giếtchết.

Thạch Trung Ngọc kiểm tra kinh nghiệm của mình, kinh ngạc phát hiệnmình đã đến 13%.Hỏi cáccô nương khác,tựa hồ cũng khôngsai biệt lắm.

Hắn hỏi kinh nghiệm xong liền chạy đến chỗ bùn đất đào OánLinh Châu, nhưngđào tới đào đi lại không đào được. Hắntòmò chạy đến chỗ lão phụ nhân hỏi.

- SaukhiOán Cương Thi kia chết, ta lật tới lật lui cũng không tìm đ ược Oán Linh Châua!

Lão phụ nhân vừa nghe, kíchđộng đến thânthể rung lênnói:

- Nhất định là Oán LinhTrân Châu! Nhấtđịnh làhóa thành Oán Linh Trân Châu! Tiểu huynh đệ, tỉmỉđào xuống, nhất định có thể tìm được một hạt châu màuxám tro!

Thạch TrungNgọc tò mò chạy về, nghiêm túcxới đất, thật vấtvả mớinhìn thấymột hạt châu màu xám, phỏngchừng lão phụ nhân muốn chính là cái này, vội vàng mang về.

Lãophụ nhân kích động cầm Oán Linh Trân Châu,phảng phấtnhư nâng hài tửcủa mình. Nàngnhìn Oán Linh Trân Châu cườinhưđiên nói:

-Haha ha! Lập tức! Lậptức có thểly khai địa phương quỷquái này rồi! Chỉthêmbamươi năm!Ta nhất định sẽ ly khaiđịa phương này!

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ đảo cặp mắt trắng dã, nghĩ thầm, những lời này cònkhôngkinh điển bằng "ta nhất định sẽtrở về"của Hôi Thái Lang!Hơn nữabamươi năm còn có thể nói lậptứcsao?

Hắn nhìn lão phụ nhân nói:

- Uy, ngươixemta kiếmcho ngươi đồ tốt nhưthế,ngươicóphải nên cho ta thêm vào khẩu súng không?

Dường như tâm tình củalão phụnhân rất tốt, trực tiếp némbacây N ỏThương cho Thạch Trung Ngọc, sau đó không phản ứng đến hắn, vuốt Oán Linh Trân Châu giống như vuốt nhitử, thântình trên mặt nhất định cũng không kém, làm mọi người nổida gà, suy nghĩ một chút cảm thấy nên mangtheo các mỹ nữtiếptục điveề phíatrước.

Đi qua lãnh địa Cương Thi chính làmột rừng rậm,bên trong tia sáng tươngđối nhạt, xung quanh an tĩnh, hầu như không nghe được bất kỳ thanh âm gì, chỉ cótiếng xào xạc khi cáccô nương giẫmở trên lá cây. Bất quá hoàn cảnh an tĩnh sẽ làm cho người ta liên tưởngvô hạn, hơnnữalà ở trong bản đồ như vậy, các cô nương không khỏinhích lại gầnbên người ThạchTrung Ngọc.

Xuyên qua rừng cây, mộtcáihồ lớn xuất hiệnởtrong mắt các cô nương,làmcho các cô nươngmới từ trong rừng cây đi ra hai mắt tỏa sáng.

Bất quá bọnhắn khôngquên lời của lão phụ nhân, trong hồnàycó Oán Linh! Tuyết Sương Yên cầm bình dược tề, khổ sởnhìn lớn như vậy một cái hồ, hỏi mọi người nói:

- Các ngươi nói dượctề có hiệu nghiệm không? Cái hồlớn như vậy cònkhông bị pha loãng?

Cơ Như Nguyệtcũng nhíu mày, nhưng Thạch Trung Ngọckhông sao cả nói:

- Mặc kệ pha loãngkhôngphảipha loãng, trước đổ vào lại nói nha!

Nóixong đoạt lấy dượcđổ vào hồ.

Tuyết Sương Yên còn chưakịp phản ứng,bìnhdược tềđã trống rỗng, chỉ cóthể tức giậndậmchân mắng:

- Ngươi là khỉ sao! Không biết lưu một chút đối phó Bosshả!

Lúc này Thạch Trung N gọc mới nhớtới, ngượng ngùng gãi đầu nói:

- Ta quênmất! Bất quáđếnlúcđóđánhnó vào tronghồ không phải được rồisao?

Tuyết Sương Yênnghĩ cũng phải, nên không xoắnxuýt. Bỗng nhiên trên hồbắt đầu dâng lên thủy khí,tràn ngập ra bốn phía.

Đại quân Oán Linh

DTV-EBOOK.COM.VN

Sương mù tràn ngậpthật nhanh, không bao lâu liền dàyđến nhìn khôngthấy bóng người, Thạch TrungNgọc vàcác cô nương chỉ phải nắmtay lui về phía sau, nếu như ở trong sương mùbị quái vật công kíchliền bi kịch.

Thờiđiểm mọi người thối lui đến trong rừng cây, sương mùmới mỏng manh một chút,miễncưỡng cóthểthấysựvật trong 4-5m, nhưngsương mù vẫn có xu thế dần dần dày,các cônương nhìn sương mùcàng ngàycàngđậm không khỏi nhíu mày.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cũng có chút khẩn trương, sương mù tràn ngập quá nhanh, hơnnữa còn là sau khi mìnhđổdược tề xuốngmới như vậy, đángsợ nhất là nếu như trong sươngtrắng kia cất giấu đại lượng quái vật thìphiền toái!

- Mọi người cẩn thận sương trắng, phòng ngừa có quái vật.

Thạch Trung Ngọc một bênchăмchú nhìn bốnphía, một bên không quên nhắcnhở cáccô nương.

Đúng lúcnày, trong sươngtrắng bỗng nhiênxuấthiện hai quái vật hình ngườibán trong suốt, toàn thân quái vậtđều làmột màu sắc, nữ cónam có, thânthể có chút giống Ultraman mà Thạch Trung Ngọc thường xem, bấtquá ngoại trừ ngũ quan thìbiểu tìnhgìcũng không có, mắt cũng màubạchsắc.

Quái vật kia rõ ràng cho thấy là quái chủ động công kích, thời điểm quái vật kia cách đám người ThạchTrungNgọc ba métbỗng nhiên gia tăngtốcđộ vọt tới, trongtay quái vật nữ tính còn đông lại một quả cầuánh sáng đường kính mư ời phân, hất tay đậptới Thạch Trung Ngọc.

- A...Oán Linh!

HướngLam kinhhô mộttiếng,nhắc nhở mọi người cẩn thận.

- Oán Linhkialà quáivật phổ thông cấp 45, ba chục ngàn HP, miễn dịch70% công kích vật lý, mọi người cẩn thận!

Thạch Trung Ngọcbi kịch!Bảnđồ này nguyên bảnápchế mình 50%, hiện tại lạitới 70%, còn cóđể chongười sốnghay không? Bất quá phàn nàn thìphàn nàn, quái còn phải kháng a!

Quảcầu ánhsáng đậpvàokhôi giápcủa Thạch Trung Ngọc, -50 bay ra, Thạch Trung Ngọcnhìn một cái không khỏi thởra, tuy phòng ngự vật lý của OánLinh rất cao, nhưng công kích thật thấp! Đánh một cái mới 50 HP, cănbản khôngđủ nhìn!

Nhưng thời điểm Thạch Trung Ngọc đang đắc ý,Oán Linh bỗng nhiên quăngra vô số quả cầu ánh sáng, mỗi quang cầu cách nhau không đến 40 cm, nhất địnhlà thuấn pháta! Quá gia súc!

Cáccônương cũng nhìn thấy hiện tượng này, tâm tình nguyên bản nhẹ nhàng lập tức ngưng trọng lên, Hướng LâmchuẩnbịTrị Liệu Thuật,dù saobây giờđốimặt là hai quái vật, không phải một cái, mười mấy quang cầu không ngừng nện ởtrên người Thạch Trung Ngọc,chodù hơn sáungàn HP cũng không gánh đượcbao lâu!

Hướng LamvàCơNhư Nguyệt cũng vội vàng công kích, -2000! Một chữ số thương tổn cựccao làm cho các cô nương hưng phấn, xem raOán Linhcôngcao đồng thờicũng có khuyếtđiểmphòng yếu,như vậy thìdễ xử lý!

Hướng Lam và Cơ Như Nguyệtliếc nhau, hưng phấnbắt đầu liều mạng tung hỏa cầu, chỉchốc lát, Thạch TrungNgọc đã rớt2000 HP, Hướng Lâm vộivàng trị liệu, còn nhín thìgiờ némchoOánLinh hai cái Tinh Lọc Thuật, mỗicái đềucó thể phá huỷ 3000 HP.

Thạch Trung Ngọc cũngtranh thủ triệuhoán Trầm Bích và Đích Lô ra, dù sao hiện tại chỉ cómột mình hắn khángquái, Trầm Bíchlà Băng HệPháp Sư, HP của Đích Lô còn dày hơm mình.

Hai Oán Linh không bao lâu đãbịtiêudiệt, Thạch Trung Ngọc cùng cáccô nương còn chưa kịpthở phào,đã nhìn thấy trong sương mù rậm rạpxuất hiệnvô số Oán Linh, làm dađầu tê rần.

Những Oán Linh này dường như không thể vàorừng cây, đều tràn

tới ở trong đường nhỏrộng hơn hai thước. Bất quá dù đường kia chỉ hơn hai thước, nhưngvẫn lắp đầy rậm rạp OánLinh.

Đích Lôvộivã chận đường. đám người Thạch Trung Ngọc đãtiến vào phạm vi côngkích của OánLinh, lập tức liền bị công kích, trong tayđám Oán Linh kia không ngừngbayraquang cầu, trênđầu Thạch Trung Ngọc và ĐíchLôhiện lên vô số-50,HP nhanh chóng hạ xuống.

Hướng Lâm một khắc cũngkhông dámlạnh nhạt giúp ThạchTrung Ngọc và Đích Lô tăng máu, nhiềuquang cầu như vậy,nhìnthôi cũng rất kinh khủng!

Thạch Trung Ngọckhổ không thể tả!Con kiếnmặcdù nhỏ, nhưng mộtđám kiến cùng nhào lên ai không kiêng kỵ!Bây giờ những Oán Linh kia chínhlà đám kiến ăn thịtngười! Mỗi lần 50 HP nhìn không nhiều lắm, nhưngbây giờhợpnhau tấn công quảthực đã đến trình độ đángsợ!

Cơ Như Nguyệt cũng đổ mồ hôi, nàng đã không dám dùngkỹ năng đơn thể, ngaycả TửViêm nàng cũng cảm thấy quá chậm, cũng không nghĩ lam dượccóđủ hay không, không ngừng nện LưuTinh Hỏa Vũ, từng chuỗi -2000 khôngngừng bay ra,tuy đồ sộ,nhưng vẫn khôngthể lập tức giết chết nhiều Oán Linhnhưvậy.

Những OánLinh kia tựa hồthường thường phối hợp,khi chúngnó đến cách Thạch Trung Ngọc một mét liền ngừng lại,hàng trước nằmsấp dưới đất, hàngthứhai ngồi xổm, hàng thứ bađứng thẳng, quả thực đến tình trạng vô sỉ!

Trầm Bíchkhôngngừng ném BăngPhong Vạn Lý, nhữngkỹnăng khác cũng không đểý là đơn thể hay quần công một trận ném loạn. Hướng Lam cũng rất khẩn trương, Hướng Lâm thìđầuđầymồhôi. Thạch TrungNgọcmay mắn, còn có thể ăn dược, nhưngĐích Lô chỉ có thể dựavào nàng trị liệu,tuylượng máu của Đích Lô rất cao, nhưng cũng không nhịnđược mài như vậy!

Cơ Như Nguyệtsắp khóc,nhiều quái vật như vậy cùng nhau đánh tới,thảo nàođây là nhiệm vụ cấp ác mộng, người nào nhìnthấy nhiềuquái chủcông nhưvậy còn chịu được! Dương Tửở phíasau nhìn những quáivật này cũngcực kỳ căm tức, kéo tên, không nghĩ tới ở trong vôsố -2000 dĩnhiên xuất hiện một chữsố -300,để các cô

nương và Thạch Trung Ngọc vui vẻ!

Xemra lão phụ nhân chothuốc vẫncó tác dụng! Tối thiểuOán Linh miễn dịchvậtlý đã giảm xuống một mảng lớn, ngay cả Dương Tử cũng có thể đánh rathương tổn, để Thạch TrungNgọc mừng như điên!

Hắn lậptức khởiđộng Vạn Kiếm Quyết, bởivìkỹnăngnàylà kỹ năng quần công mạnhnhất của Thạch Trung Ngọc, không baolâu, bầu trời xuấthiện một mảng lớn ChiếnHổ Đao, sauđó tựanhưhạt mưa rơi vào trên người Oán Linh,vôsố chữ -430baylên.

Thạch Trung Ngọc nhìn qua,lập tức lệnhĐích Lôchuẩn bị Địa Thứ, phốihợpcáccô nương công kích, rất nhanh thì giết chết đàn Oán Linhởtrước nhất.

Nhưng OánLinhtrước mặt mới chết, Oán Linh ở phía sau liền lấp lên, một chút cơ hội thở dốccũng không chođám người Thạch TrungNgọc, cáccô nương chỉ cóthể bất đắcdĩ vung kỹ năng, cái gì LưuTinh Hỏa Vũ, Băng Phong VạnLý, Địa Thứ, Vạn Kiếm Quyết… thả ra ngoài, ngaycả thờiđiểm kỹ năng quần công vẫncòn cold-down cũng không ngừng tay thả kỹ năngđơn thể.

Kỹ năng mới

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: ThánhThiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

OánLinh giống như không ngừng nghỉ, một đống này chết sạch một đống khácláp tức điền vào, chỉ bất quá kinh nghiệmcủa những Oán Linh này cũngkhôngtệ lắm, một đống một đốngchết, đánh hết ba giờ lại tăng1% kinh nghiệm cho các cônương.

Nhưng Oán Linh không ngừngnghỉ thậtquáphiền!Dương Tử đã chạy về chừng mấy lầnmua thuốc, lam dược tiêu hao thật sựquá nhanh,giốngnhưuống nước,không bao lâu là một chai,Đích Lô và MộcĐầuNhânthay phiên nghỉ ngơi nhiềulần, nếu khôngcho dùHP nhiều hơn nữa cũng chịukhông được.

Cơ Như Nguyệt đánh Oán Linh đã đánh ra oán khí! Nàng phiềnnão vừa ném kỹ năngvừa mắng:

-Chếthết cho ta!Đi chết đi đi chếtđi đi chết đi!

Dương Tửbậtcười nói:

-Như Nguyệt tỷ, giết quáiquá khôkhan,không bằng chúng tatrò chuyện đi!

Ánh mắt Cơ Như Nguyệt sáng lên:

-Tốt tốt!Ta đềuđã sắp buồn chán chết!

Hướng Lâm cũng xen vào nói:

- Đúng vậy!Đã hơnba giờ,Oán Linh đáng chết một chút cũng không thấy giảm!May mắn chúng chỉ đitrên đường,nếu như bị đánhbọc hậu liền bikịch!

HướngLam cũng cóchút sợ hãi nói:

- Đúng vậy! Nếukhôngcó ThạchTrung Ngọc, MộcĐầu Nhân vàĐích Lô ở phía trước, phỏng chừngchúngta đã toàn diệt!

Tuyết Sương Yên cũng chen vào nói:

- Cái phó bản này kinh nghiệmlạikhông tệ, chỉ tiếc khôngra trang bị!

Cơ Như Nguyệt chợt nhớ tớicái gì nói:

- Chúng ta nói nhưthế nào cũng làcáithứ nhất vàophó bản, quay lại quátrình vượt ải!!Cái phó bản này vốn không cần gì cảphá được, không bằngthừa lúc còn khôngcó công khaibán ít tiền!Lần trước video ở phủ thành chủ đãvượt qua nghìn vạn, chúng ta lấy danh nghĩa Ngọctỷ phát ra, nhất định cóthểkiếm lật!

Ánh mắt của Dương Tử sáng lênnói:

- Quá tuyệt vời! Ta ghi hìnhngay!

Nói xong mở ra công năng ghi hình, bắt đầu trình chiếu quá trình giết quái.

Hướng Lam cũng vui vẻ nhìn Dương Tử nói:

-Khôngcần ghi quádài, ba mươi giây làđược, sau khi đi rangoài chúng ta chia cắt sau đó ghi chú mộtchútlà được.

Mấy cô nương lại hàn huyêntới sựtìnhminh tinh,sau đ ó kéo tới y phục, nói chung làcàngkéo càngxa.

Thạch Trung Ngọcbi kịch! Các côương nói chuyệnhắn làmộtchút cũngkhông chen vào lọt, chỉcóthểkhông ngừng vungkỹ năng,bấtquá nghe cáccô nương cười nói cũng coi như là hưởng thụ,dù sao cũng hơnđối mặt đám quangcầukia a!

Mấyngười lạigiết Oán Linhhaigiờ, bỗng nhiên Hướng Lâm trong lúc vô tình nhìntốc độ mất máucủa ThạchTrung Ngọc, phát hiện dường nhưOán Linh công kích bắt đầu dầndần thưa thớt, nhất thờimừng như điênhô:

-DườngnhưOánLinh bắt đầugiảm bớt!

Mấy cônương nhìn kỹ, pháthiện quả cầu ánh sáng đã không dày đặc như trước, tinh thần lập tức chấn phấn, vuivẻ nói:

- Nhanh giết! Nói không chừng một chút nữa sẽgiết xong!

Thạch Trung Ngọc cũng thoáng thở dài một hơi nói:

- Rốtcục cũng sắphết! Ta phát kỹ năng phátđến tay tê dại! Lại giết nữa tasẽhỏng mất!

Lại giết mộtgiờ, Oán Linh mới giảm chỉcòn leo queo mấy con,sau đó là được một phương diện tru diệt! Đến khi giết sạch Oán Linh, con Oán Linh cuốicùng bỗng nhiên rơi ra hai quyển sách kỹ năng.

ThạchTrungNgọc nhặt lên nhìn, một bảndĩ nhiên là kỹ năng quầncôngdành choMa KiếmSĩ, gọi Hắc Ám Quang Cầu, thời gian cold-down 0 giây,tuy lựccông kích chỉ cócố địnH50 điểm, nhưngcũng rất ngưu bức! Kỹ năng không thời gian cold-down a! Đây còn khôngphải muốnchơithế nàothì chơi thế đó? Chỉ cầnMP khônghết là được! Yêu cầu cấp40.

Một quyểnkhác là củaDươngTử, tên Tử ThầnChi Tiễn, ngoại trừ thiêuđốt mộtđiểm HPlàm trả giá,đối với mụctiêu tạothành 300% thương tổn, quả thựcquá biếnthái! Yêu cầu đẳngcấp cũnglà 40.

Hắn ghenty nhìn hai người, thuận tayném sáchkỹ năng tới, Dương Tửvà Hướng Lam kíchhoạt thuộcthínhlên cho mọi người xem, nhất thờiđưa tới một hồi thét chói tai. Hai người ởtrong ánh mắt ghenty của độingũ học sách kỹ năng.

Thạch TrungNgọc thấy các cô nươngđều nghỉ ngơi khôngsaibiệt lắm,mới mang theo mọi ngườiđi tiếp, đến gần nhìn một cái liền chấn kinh! Cái hồ kianguyên bản tràn đầy nước dĩ nhiên một giọt không còn!Chỉ còn một cái hố trống không,thủysinhở dướiao đã sớm khô héo dán vào đáy hồ, cảnh tượng kia làmngười ta cảm thấy rất đáng sợ.

Khóe miệng của Thạch Trung Ngọc co quắp nói:

- Mới vừarồi sương mùkhông cókhảnăngbốc hơisạchcả hồ nước

chứ? Chúngta đánh Oán Linhlâu nhưvậy, không phải là nước hồ biến thànhchứ?

Cáccônươngđều có chút không thể tin nhìn cảnh sắc trước mặt, không khỏicó chút vui mừng.Bất quánhìn hồ nướckhôhéokhông khỏi có chút khóxử, lúc này mới đi mấy bước, liền gặpquái vật công kích mãnh liệtnhư vậy, mặc dù hữu kinhvô hiểm vượt qua, nhưng nơi đâymới là bắtđầua! Phíasau còn không biết có khảo nghiệmgì chờ các nàng!

Tuyết Sương Yên caumày suy tưnói:

- Chúng tavề hỏilãophụ nhân kỳ quáikia một chút đi!! Nói không chừngnàng có thểcho chúng ta một chútkinh nghiệm!

Thạch Trung Ngọc gật đầunói:

- Ta cũngthấynêntrởvề hỏi một chút! Nếu khôngcó dược thủy của lão thái bà kia, chỉsợ chúng ta đã sớm chết.

Cơ Như Nguyệt, Dương Tử và tỷ muội Hướng LâmHướng Lam cũng gật đầu, vì vậy mọi người quay về khu an toàn. Kỳ thực năm giờ đánh quái, dược thủy của Thạch Trung Ngọccũnghao phí rất nhiều, nơiđâyđãdùngnhiều hồng dược lamdược như vậy, ai biết phíasau sẽbiến tháibaonhiêu? Vẫn là mua thêmmột chút để phòng bất cứ tình huống nào!!

Lão phụ nhânvẫn đứngở nơi đó, thấy đám ngườiThạchTrungNgọc trở về, đùa cợt cười nói:

- Làmsao? Không kháng nổi Oán Linh tiếncông,chạy trở lại hả?

Thạch Trung Ngọc cườihìhìnói:

- Sao có thể! Chúng ta đãđánhbại đại quânOánLinhmớitrở lại, xem ngươi cóthứ tốt gìcho chúng ta hay không!

Lão phụ nhân giậtmình nhìn Thạch Trung Ngọc và cáccônương, kinh ngạcnói:

- Cácngươi đãgiết hếtOánLinh?

- Đúngvậy!

Thạch Trung Ngọcnở nụ cười.

- Ngươi không biết đâu, đại quân OánLinh kia làm chúngtamệt chết đi được! May màchúngta vượt qua!Bất quánước hồđã cạn khô, chúng ta quakhông biết cóthểtrở về đượcnữakhông, cho nên tớibổ sung dược tề.

Lão phụnhân trầm mặc nói:

- Những Oán Linhnày chếtsạch,hồ nước đương nhiênsẽ khôcạn, nếu như các ngươixuống trong nước đánh Oán Linh là vĩnh viễn không giếthết được!Bất quá có thể điquacửaải nàyđãchứngminh các ngươi cóđược khả năng thương tổn Nam Tước Hấp HuyếtQuỷ! Ta chỗ này còncó hai tổ dược tề, các ngươi cầmđi đi, những thứ khácta cũng không giúp được!

Khô Lâu Cổ Mộ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc thoángthất vọng, nghĩ thầm làm saomới hai tổ. Ítgì cũng phải nhiều thêmmột chútchứ!Vạn nhấtkhông đủ dùng không phải bikịch sao?

Cáccônương cũng có chút khổ sở nhìnlão phụ nhân, bọn họ một độibảyngười, quái vậtlại nhiềunhư vậy,nếu như không đủ dùng thựcsẽrất phiền phức! Lúc trước bóng ma của Oán Linh còn ở lại tronglòng!Ai biết trong Khô Lâu Cổ Mộ kiacó vật gì chờ bọn họ, vạnnhất toàn quân bị diệt sẽ chịu khôngnổi a!

Lão phụ nhân dường như xem thấuý tưởngcủa đám người Thạch Trung Ngọc,nói tiếp:

-Cácngươi xuyênqua cái hồ kia sẽ thấy Khô Lâu Cổ Mộ, đi qua Khô Lâu Cổ Mộ là có thể thấy tòa thành NamTước Hấp Huyết Quỷ, giết người hầucủaHấp Huyết Quỷlàcóthể nhìn thấy Nam TướcHấp Huyết Quỷ!Chỉ cần giếtchết Nam Tước Hấp Huyết Quỷsẽhoàn thành nhiệm vụ!

Ánh mắt Thạch Trung Ngọcvà cáccô nươngsáng lên, hỏi.

-Vậy hai tổ dượctề dùng như thế nào?

Lão phụnhân lấy ra haitổdược tề màu sắc bấtđồng nói:

- Cái màuđenlà đối phó người hầu của Hấp Huyết Quỷ, mà màu trắngthìdùngđể đối phó bọnKhô Lâu, chỉ cần các ngươi uống vào là được, đếnlúcđócác ngươicó thể lay động được những tiểuquái kia, còn Nam Tước Hấp Huyết Quỷ thì phải xemthựclựccủa các ngươi r ồi!

Thạch TrungNgọcvà các cô nương liếc nhau một cái, lại hỏi:

-Nam Tước HấpHuyết Quỷ kia rất khó đối phó sao?Sẽkhông miểu sátchúng ta chứ?

Lãophụ nhâncười cười nói:

- Nói không chừng!

Thạch Trung Ngọchỏi.

- Vậy ngươicó thuốc bổ huyết khá hơn mộtchút không?

Lão phụ nhân lấy ramộtchaimàu đỏ đưa choThạch TrungNgọc nói:

- Đâylà dược tếtốt nhấttrên người ta hiện nay...

Thạch TrungNgọc tiếp nhận nhìn một cái, nhất thời nước bọt chảy xuống. Hồng dượccực phẩm, mỗi lần hồi phục6000 HP, đẳng cấp hạnchế cấp50. Xem đến phần đẳngcấp hạn chế, Thạch Trung Ngọc khó chịu nói:

- Thuốc nàyta không dùng được! Chúng ta chỉ mới cấp 40!

Lão phụnhân nghi ngờ nhìn mấyngười nói:

- Cấp 40 đã dám vào nơi đây? Lá gan của các ngươi thật lớn!

Thạch Trung Ngọcđổ mồ hôi hột, nghĩthầm Tiếu Khắc ngươithật tànnhẫn! Dĩ nhiên đối xử vớitanhư vậy! Cái địa đồ này cảm tìnhlà chúng ta không đánh lại a! Ngươimuốn chúngta rớt ba cấp sao!

ThạchTrung Ngọc bấtđắc dĩhỏilãophụ nhân:

- Ngươi đến cùng có thuốc thích hợp chúng ta hay không? Nếu như chúngta chết, ta tin tưởng ngươinhất định sẽ tiếp tục bịvây ở chỗ này!Ngươikhông phảimuốnđira ngoài sao?

Thạch Trung Ngọcnóithầm, ta cũng không tin ngươi thật không có thuốctốt!

Lão phụ nhân dodự một chút, lấy ra năm mươi viên thuốc nhỏnói:

- Cái nàylà thuốc tốt nhất của ta hiện nay, gọiLiệuTâm Hoàn, có thể trong nháy mắt làmđầy HP, mỗiviên 10.000 kim tệ.

ThạchTrung Ngọc nhảy dựng lên nói:

- Ngươi ăn cướpa! Một viên một vạn!

Lão phụ nhânlàm bộ muốn thuLiệu Tâm Hoàn nói:

-Ngươi muốn hay không! Ta ở nơi nàymấytrăm năm cũngchỉ cất chứa được nhiêuđó, nếu không phải vì mình có thể đi ra ngoài, ta mới sẽ không cho ngươi đâu!

Thạch Trung Ngọc nghe lời này lập tức lên tinh thần nói:

- Ngươi nói đi, phải làm sao mớicó thể chochúngta những thứnày!

Lão phụnhân trầm mặcmộtchút mới nói:

- Trừ khi các ngươi có thểlấy đượcTử Thủy Tinh của Hấp Huyết Quỷ NamTước, bằng không ta sẽ không đưathuốcnày cho ngươi!

Thạch Trung Ngọc tựtin cười nói:

- Yên tâmđi! Chúngta nhất định đưa cho ngươi!

Lão phụ nhân có chút khôngyênlòng, nhưng vẫn cắn răng đưa thuốc cho ThạchTrung Ngọc.

Lúc này Thạch Trung Ngọcmới vui vẻ thu lại,nhìn kỹ, thuốckia dĩ nhiên không cóhạnchế đẳng cấp, cực phẩma!

ThạchTrung Ngọc vàcác cô nương cáo biệtlão phụ nhân,đi về phía hồ nước, xuyên quahồ nước làKhô Lâu CổMộ.

Thạch Trung Ngọc lấyra dược tề, màu trắngphân chocác cônương, bọn họnắm lỗmũi, một hơi uống cạn. Sau đó đi tới Khô LâuCổMộ, mới đivào biêngiới mộ địathì cóhaiKhô Lâuxông ra.

Khô Lâu Khôi Lỗi: cấp 46, quái vật phổ thông, 50000 HP.

Thạch Trung Ngọcvàcáccô nương phát hiện những KhôLâu nàylàở saukhimình tiếp cận mới nhôra, màkhông dám chạy loạn,Cuồng Long Thăng Thiênđánhbaymột Khô Lâu, sauđó Lực Phách HoaSơn đập vào trên ngườiđốiphương, lạichỉđánhra -600, -2300 thương tổn.

Ma pháp của các cô nương đánh vào trên người Khô Lâu kia cũng như vậy, mọi người có chút phiền muộn, bất quá may mắn Khô Lâu công kích Thạch Trung Ngọc trị số cũng không cao, mới để cho người cảm thấy thăng bằng.

Không bao lâu, các cô nương liền giải quyết một Khô Lâu, bắt đầu thanh lý một Khô Lâu khác. Thời điểm Khô Lâu thứ hai chết lại tuôn ra một quyển sách kỹ năng, là Lệ Khí Trảm bình thường của Chiến Sĩ, bất quá Thạch Trung Ngọc chưa học qua, vì vậy tiện tay đi học.

Tiếp lấy các cô nương lại bắt đầu xoát Khô Lâu, mặc dù hơi chậm chạp, thế nhưng những Khô Lâu dễ đánh hơn Cương Thi và Oán Linh rất nhiều! Tối thiểu Khô Lâu Khôi Lỗi sẽ không liên tục đổi mới.

Hơn nữa tuy giết Khô Lâu Khôi Lỗi này không có kinh nghiệm, nhưng mỗi hai Khô Lâu bình quân có thể rơi ra một sách kỹ năng cấp 40, hiện tại ở trên thị trường kỹ năng rất ít, những sách kỹ năng này sẽ bán được không ít tiền.

Các cô nương và Thạch Trung Ngọc nhặt trúng kỹ năng mình có thể dùng đều học, những thứ khác đều nhét vào Túi Tu Dic của Thạch Trung Ngọc, tuy những sách kia nhìn rất nhiều, thế nhưng cũng chỉ mấy loại như thế mà thôi.

Ngay cả Trầm Bích cũng học được một kỹ năng Băng Nhận, tuy thương tổn bình thường, nhưng kỹ năng kia cực kỳ hoa lệ. Một Băng Nhận màu băng lam xinh đẹp ưu nhã bay ra ngoài, nện ở trên người Khô Lâu, nổ thành một đóa băng hoa.

Trong những sách kỹ năng kia ngoại trừ cấp 40, còn có rất nhiều cấp 35 đến cấp 40, để các cô nương mắt bốc lục quang, liều mạng kiếm kỹ năng.

Khô Lâu thường thường phun ra một ít độc khí màu xanh biếc, bất quá trong túi của Thạch Trung Ngọc thuốc gì cũng có, căn bản không sợ, một giờ sau đã quét ra một khu vực hình quạt.

Đúng lúc này, từ dưới đất toát ra một Khô Lâu lớn hơn Khô Lâu Khôi Lỗi bình thường, trên người lấp lóe ánh sáng kim loại.

Thạch Trung Ngọc nhìn xuống, lại là một tiểu Boss, Khô Lâu Tướng

Quân, cấp47, Tinh Anh Boss, 10 vạnHP.

Cuồng Long Thăng Thiênđánh bayKhô Lâu Tướng Quân, dĩ nhiên chỉ có 100 thương tổn, ngay cảMa Pháp của cáccô nương công kích, thương tổn cũng bị giảmphânnửa,nàylàm ThạchTrungNgọc đau đầu, dù sao công kíchcủa bọn họ giảmphân nửa, nhưngKhô Lâu Tướng Quân công kích không có giảm phânnửa a! Mỗi một lần chộp vàotrênngười Thạch Trung Ngọc đều là 1000 thươngtổn, để người xem sợ hết hồn hếtvía.

HướngLâm khôngdám lơ là, chỉ cóthể nghiêm túc trịliệu, thỉnh thoảng còncần ThạchTrung Ngọc tự mình uống thuốc, đánh cực khổ hơn Boss bình thườngrất nhiều, đánh hồilâu mới màiđược một đoạn ngắn HP.

Nhiệm vụ đột biến

DTV-EBOOK.COM.VN

Móng vuốt của KhôLâu Tướng Quân nhẹ nhàngđụng một cái sẽtạo thành1000thương tổn, hơnnữatầnsuất công kích còn không thấp, bình quân hai giây sẽ quào một cái, ThạchTrung Ngọc cũng không dám loạn tránh,vừa dùng kỹ năngđánh Khô LâuTướng Quân, còn thỉnh thoảng dùng trào phúng kéo cừuhận, bằngkhông nếu nhưbị các cô nương đoạtđicừuhận thì phiền toái.

Qua một đoạn thời gian, thời điểm KhôLâu Tướng Quân bị đánhrớt 5% máu, Khô Lâu Tướng Quânbỗng nhiên đứng lại bất động, Thạch Trung Ngọc nhìnmột cái,lập tức mang theo các cô nươnglui về phía sau, mới rời khỏi ba mét đã nhìnthấytrong tay Khô Lâu Tướng Quân huyễn hóa ra mộtthanh liêm đao dài hai thước,đảo qua bên người,trên mặt đấtxuất hiện một cái rãnh thật sâu.

Cáccô nương nhìnrãnh sâu kia màsợ vỗ ngực,đại bạch thỏ khả ái nhảy lêncực kỳ dụ hoặc. Thạch Trung Ngọcmột bên khiêng quái, mộtbên đắm đuối nhìnđại bạch thỏ của các cô nương, chọccác cô nương hung hăng trừng hắn vài cái.

Tự hồ Khô LâuTướng Quân chỉ có một kỹ năng này, mỗirơi5% máu sẽthả một lần, cáccônương cũng cựckỳ thức thời lập tức rút lui, ngược lạikhông bị tổn thươnggì, HướngLâm cũng coi như ung dung.

Giết chết Khô Lâu Tướng Quân rơiramộtquyển kỹ năng đơnthể Chích Hỏa Cầu của CơNhư Nguyệt, thươngtổn rấtcao, làm Cơ Như Nguyệt yêu thíchkhôngbuông tay.

Thạch Trung Ngọc và cáccô nương cẩn thận giết Khô Lâu, lại qua bốn giờmới thanh trừ hết mộ địa, trongTúi Tu Di chứa đầysách kỹ năng.

Rốt cục có thểđi vào lâu đàiHấp Huyết Quỷ, tâm tình của các cô nương đềucó chút nhảynhót, thật vất vả giếtđến cuối cùng, nếu như không thể qua sẽ rất phiền phức! Bacấpa! Vậy phải luyệnbao

lâu!

Hơn nữa nếu quả thậtrớtba cấp, đó cũng không phảiluyện vềđơn giản như vậy! Thời điểmngươi luyện cấp người khác cũng luyện, muốn đuổikịp thực không phải sựtình một ngày hai ngày, coi như đuổi kịp phỏng chừng cũngphải phí rất nhiều tâm tư!

Các cô nương uống dược tề màu đen, bước vào lâu đài, nhất thờ i bị bài biện nguy ngalộng lẫyhấp dẫn.

Chỉthấy một ngườihầu đẹp trai đi về phía cáccô nương, rấtlễ phép nói:

- Chư vị, Mạc ĐứcNam Tướcvĩđạicủa chúng tađã biết các ngươi tântân khổkhổ đến nơi này, đặc biệt chuẩn bịmột bữacơm, hy vọng chưvị cóthể dự tiệc!

ThạchTrungNgọc ngây ngẩn cả người,lâu đàiHấp Huyết Quỷ làm sao biến thành như vậy? Khôngphải trước giết người hầu của Hấp Huyết Quỷ, sau đó đánhbại NamTước Hấp Huyết Quỷ sẽ qua cửa sao?

Ngườihầukia khẽ mỉm cười nói:

- Tuy chúng ta xưnglà Hấp Huyết Quỷ, tuy nhiên lại là chủngtộc ưu nhã nhất, làm sao thíchsự tình đánh đánh giết giết chứ?

Ngươi khôngthích đánh đánh giết giết,lại ởbên ngoài bày nhiều Cương Thi, Oán Linh, KhôLâunhư vậy! Nếu không phải mạng của lãotử lớn, sớm đã bị các ngươi chơi chết!Bất quá trong lòng nghĩ như vậy nhưng không thể nói, hắnlen lén nhìn đẳngcấpcủa người hầu Hấp HuyếtQuỷ, dĩnhiênđạt tớicấp 50!Cái này còn để ngườita sống thế nào!

Hắn chỉcóthểim lặng đi theo người hầu Hấp Huyết Quỷ, đếnmột phòng khách rộng rãi.

Chỉ thấymột nam tửtóc vàng áo đen, mặcâuphục đứng ở trước cửa sổ, ngoài cửa sổlà hoaviên nở đầyhoahồngmàuđỏ, ánh trăng chiếu rọitrên biển hoa có vẻ mông lung màưunhã.

ThạchTrung Ngọc len lén nhìn đẳng cấp của nam nhân kia,Nam

Tước Hấp Huyết Quỷ: cấp 60,Ám Kim Boss, 6000000HP, làm hắn sợ run rẩy!

NamTước chậmrãiquay người, trêngương mặt mang theohuyết thống đông phươnganh tuấn, lại có một đôimắtmàu lam, lông mi thật dài, khóemiệnglộ ra hàm răng có vẻ hơi tàmị mê người.

Hắn đảo qua đám người ThạchTrungNgọc,nhànnhạt nói:

-Mời ngồi!

Thạch Trung Ngọc thầm mắng, mẹ kiếp! Cái nhiệm vụ này là mình có thể làm sao?Đây chínhlàÁm Kim Boss cấp 60! Công kích và phòng ngự không phải là mình cóthể tiếpnhận! Tùy tiện mộtcái tát phỏngchừng cũng có thể đậpchếtmình!

Hắn chỉ có thể nghe lời ngồivào bêncạnh bàn, lập tức cóngườihầu bưng chénrượu thủy tinh tới trướcmặt ThạchTrung Ngọcvà cáccô nương, sau đó giúp mấy ngườirótmột chénrượu đỏ.

Nam Tước Hấp Huyết Quỷ MạcĐức vẫnưu buồn nhìnbiển hoaphía ngoài,biểu tình kia làmcho lòng người luyến tiếc.

-Là TátLỵ trợ giúp các ngươi tiến vào a?

MạcĐức bỗng nhiên mởmiệng hỏi.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt hỏi:

-TátLỵlà ai?

MạcĐức quayđầu lại nói:

- Chính là nữ nhânở trong khuan toàn kia.

Thạch Trung Ngọc bừng tỉnh đạingộ:

- Ngươinói là lão phụ nhânbán thuốc?

- Nàng không già!

Mạc Đức ngẩngđầu nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Nàng chỉ làdùngyphục che phủ sắc đẹpcủa mình! Cácngươi nơi đây, bất cứ người nào cũng không đẹp bằng nàng!

ThạchTrung Ngọc buồn bực,chỉ có thể áynáy nói:

- Tiếng nóicủa nàng quá khàn, nênta nhậnlầm!!

Mạc Đức chán chườngdựa vào ghế nói:

- Nàng thậtsựlà quáhận ta! Thà để mìnhbiến thànhmột người già sống ở đó một mình, cũng không nguyệný tới gặpta mộtlần!

Cơ Như Nguyệt nhìn bộ dạng của Mạc Đức, trong lòngcó chút khôngđành lòng, khôngchỉ nàng, cáccô nương đềucó chút khổsở thay Mạc Đức, CơNhư Nguyệt cau mày hỏi:

- Vìsao nàng chán ghét ngươi? Các ngươi vốn là tình lữ phải không?

Trên mặt MạcĐức lộ ravẻhồiức:

-Đúng vậy! Lúc trước TátLỵ cực kỳyêu ta, nhưngtalại cô phụnàng! Chonên nàng mới hậnta như vậy, đều là ta gieo gió gặt bảo.

Dương Tử tòmò hỏi:

- Vì sao ngươi lại cô phụ nàng?

Trênmặt MạcĐức cóchút hối hận:

- Năm đó tatuổi còn trẻ, không hiểu được tình yêucủa nàng trân quý bao nhiêu, chỉlo hưởnglạc của mình, thậm chíở trước mặt nàngmang nữ nhân khác vềnhà, thẳng đến cómột ngày, một nữ nhânkhông có mắtđi giễu cợt vếtthương trong lòngTát Lỵ, vì vậy Tát Lỵởtrong tuyệtvọng bố trí một kết giới,vây mìnhở trong một địa phương nhonhỏ. Ta vào không được, nhưng Tát Lỵ cũngra không được,ta sợ người khác thương tổn nàng, vì vậy bốtrí rất nhiều sinh vật Tử Linh bảo vệ nàng.

Hướng Lâm nghe xong cóchút mất hứng nói:

- Nếungươibiết nàng chánghét ngươinhư vậy,saongươicòn không

đểýcảm thụ củanàng!

Nói xongcònai oán trừng ThạchTrung Ngọc, bất quá cái nhìn kia không phải tráchThạch TrungNgọc hoa tâm,màlà trách Thạch Trung Ngọc chia cho mình thời gian quá ít!

Mạc Đứcbỗng nhiên đứng lên, nhìn mấy ngườicúc cung nói:

-Ta hy vọngmấy vị MạoHiểm Giả có thể giúpta xin lỗiTát Lỵ, cũng nói cho nàng biết ta đãbiết sai, đồng thời mấytrăm năm qua vẫn còn rất yêu nàng, hy vọng nàngcó thểtrở lại bên cạnh ta!

Mạc Đức cùng Tát Ly

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc có chútkhinh bỉ nhìn MạcĐức,Hấp Huyết Quỷ này chẳng nhữngđẹp traihơn mình, nhưng lợi hại hơn mìnhnhiều, còn lôiđi lực chú ýcủacác cô nương, quảthựcquághêtởm!

Hắn không vuihừ nói:

- Nếu ngươi yêu nàng, sao không tựmìnhđi nói!

Mạc Đứcbất đắc dĩnói:

- Tađã đi quarất nhiều lần, đềubịnàng đuổi đi...

Thạch Trung Ngọc nghe đến đótâm tình mớitốt hơn một chút nói:

- Nói đi, ngươi muốnchúng ta nói giúp cái gì.

Ánhmắt Mạc Đức sáng lên:

- Nhờ các ngươi nói cho TátLy, ta nguyệný dùng sinhmệnh của mình đổi lấy sự tha thứ của nàng!

Các cô nươngvừa nghe liền mềm lòng, vội vãđáp ứng, Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ hỏi:

- Nàngcự tuyệt ngươi rấtnhiềulần, nếu như chúngta thất bại thì làm sao bây giờ?

Mạc Đức ngượng ngùng cười nói:

-Nếu nhưthất bại, ta vẫn sẽ cố gắng, bất quá nhiệm vụ củacác ngươi khả năngsẽ không qua được! Theo ta được biết, lấyđẳng cấp của các ngươi là không nên tiến vàophó bản này.

Thạch Trung Ngọc ở tronglòng mắng,mẹ kiếp, ngươicho rằng lão tử nguyện ý tới trêu chọc các ngươi sao! Còn không phải bởi vì Tiểu Khắc làm hại! Bất quá ngoàimiệng lại nói:

- Chúng ta giúp ngươihoàn thành nhiệmvụ nguy hiểmnhư vậy, ngươi có nên cho chúng tamột chút thù laohay không?Dù sao Tát Lỵ đã hận ngươi mấy trăm năm,độkhó cóchút lớn a!

NamTước Hấp HuyếtQuỷ nói:

-Nếu các ngươi giúp talấy được TátLỵ tha thứ, ta sẽ bùđắp tấtcả tổn thất của các ngươi!

Lúcnày Thạch TrungNgọc mớivui vẻ ramặttiếp nhận nhiệm vụ, gợi ý của hệthống: Nhận được nhiệm vụ đột biến, thu hoạchTát Lỵnhờ vả, thấtbại tử vong!

Thạch TrungNgọcmang theocác cô nươngvềtới khu an toàn, chỉ thấy TátLỵ như trước đứng ởnơiđó, nhưng nhìn thực không giống một mỹ nhân tuyệt thế a, nóilà lão tháibàcòn tạm được.

Hắn đi vào khu antoàn, Tát Lỵ bỗng nhiên runglên, giọng nói có chút run rẩy hỏi:

- Các ngươi... Các ngươi giết chết Nam Tước Hấp Huyết Quỷ rồi hả?

Thạch Trung Ngọc khôngphủ nhận, cũng không có trảlời. Chỉ thấy TátLỵ bỗng nhiên lảo đảo, sau đónở nụ cười, càngcười cànglớn tiếng, cuối cùng dĩ nhiênkhóc.

Tuyết Sương Yêncó chút không đành lòng nói:

- Kỳ thực ngươi cũngrất yêu hắn? Vìsao mấytrămnăm cũng không nguyện ý trởlại bên người hắn?

Tát Lỵ bỗng nhiên ngẩng đầu, tronggiọng nói dần dần mang theo mùi vịlạnh lùng:

- Lời này của ngươi có ý tứ gì? Có phải hắn lạikhoe khoang ta ngu xuẩn hay không!

Tuyết Sương Yên sửng sốt hỏi.

-Sao ngươisẽnói như vậy?

Giọng nóicủa Tát Lỵ mang theovẻtức giận cựcđoanquát:

- Chẳng lẽ không đúng sao! Hàng năməhắn đềusẽtới nơiđây khoe khoanghắnquatốt baonhiêu! Còn lệnh nhiều quáivậtnhư vậycoi chừng ta! Nếunhưkhông phảinhững quái vật kia, hai trăm năm trước ta đã sớm rakhỏi địa phương quỷquáinày! Cuối cùng lạibị vâyở nơi đây rakhôngđược! Hắnlại mỗingàycó mỹ nữlàm bạn, tiêu dao tự tại!

Tuyết Sương Yên nhíumày nỗ lựcbiện giải:

- Khôngphải nhưthế! Là...

Lời còn chưanóihết lạibịTát Lỵ cắt đứt:

- Khôngphải như vậy thìlà loại nào?Hay làhắn nói cho các ngươi biết lúcđầuta ngu xuẩncỡ nào, bởi vìái tình mà thương tâm gần chết? Các ngươi dĩ nhiên trợ giúp hắn đi thương tổn ta! Hơi quá đáng!

Thạch Trung Ngọc rốtcục nghe khôngnổi nữa, hắnchen miệng nói:

- Ngươi đã hậnhắnnhưvậy, thì cầngì phải thương tâm khi nghe tin hắn chết? Ngươi chínhmồm nghe hắn nóinhững lời này sao?

TátLỵ sửngsốt:

-Ta làmsao cóthể nghe được! Kết giớinàyche giấu hết thảy thanh âm, nhưng chẳng lẽ hoa hoa công tử như Mạc Đức còn sẽ yêuta sao? Ngươi là đang đùacợt ta!

Thạch Trung Ngọc có chút buồn bựcnói:

- Chúngtaở trong thành bảo gặp Mạc Đức, hắn nhờ chúngta nói chongươi biết hắn nguyệný dùngsinh mệnh của mình đổilấy ngươi tha thứ! Hắncòn nói với chúng ta nămđó ngươicựckỳ yêu hắn, là hắn sai mớiđưađến ngươi thươngtâm rời đi, hắn thường xuyên đến xin lỗi nhưng đều bịngươi đuổi đi.

TátLỵ có chút khiếpsợ nhìnThạch TrungNgọc nói:

- Ngươi nóicáigì!

Thạch Trung Ngọckhông nhịn được lập lại:

- Chúng taở trong thànhbảo gặp MạcĐức, hắn nhờchúngta nói cho ngươi biếthắn nguyệný dùng sinh mệnh của mình đổi lấyngươi tha thứ!

Tát Lỵhơi không kiênnhẫn nói:

- Không phải câu này!

Có lẽvìkhiếp sợ, tiếng nóicủa nàng không hề khàn khàn, thayđổi vô cùng dễnghe, lúc này các cô nương mới hoàn toàn tin Mạc Đứcnói.

Thạch Trung Ngọc suynghĩ một chútnói:

- Hắn thường xuyên đếnxin lỗi nhưng đều bịngươi đuổi đi, những Cương Thi và OánLinhkia cũng là vìbảohộ ngươi,lẽ nàongươi không có phát hiện những quái vật kia chưa baogiờ công kích kết giớicủangươisao?

Thân thể Tát Lỵkhẽ run lên nói:

- Sẽ không! Tại sao có thể như vậy! Hắn làbạihoại! Là bại hoạilàm thươngtổn ta! Không phải như ngươi nói!

- Cótin hay không tùy ngươi!

ThạchTrung Ngọc không saocả nói.

- Hấp HuyếtQuỷNam Tước làÁm KimBoss cấp 60,sao có thể là mấy người chúng ta đánh thắng được?Ngay cả KhôLâuCổ Mộ chúng ta cũng kéo thật lâu!

Tát Lỵ bỗng nhiênquỳ xuống đất, che mặt nói:

- Vì sao hiện tại hắnmới để chotabiếthắn yêu ta! Tại sao phải đi qualâu như vậy!

Cơ Như Nguyệtcó chútthương tiếc ômlấyTát Lỵ nói:

- Hắn cũng muốn sớmnóicho ngươi biết!Nhưnghắn khôngvào kết giới này được, cácngươi giảitrừ hiểu lầm thìtốt rồi!

Tát Lyômlấy Cơ Như Nguyệt,khóc nói:

- Nhưng ta khôngra được! Kết giới này vây khốn ta!

Thạch Trung Ngọc tò mò nói:

- Vậy trướckia ngươi nói làm sao có thể rờiđi nơi này?

Tát Ly ngẩng đầu nói:

- Loạiphương pháp này là dùng lực lượng Vong Linh mởra một lối đi liên tiếp ngoạigiới, như vậy ta có thể rời khỏi nơi này! Nhưng bây giờtakhông cách nào làm như vậy! Ta muốn trởlại bên người Mạc Đức, các ngươi nguyệný giúp ta không?

Thạch Trung Ngọc chemắt, khóckhôngra nướcmắt nói:

- Ngươi nói đi, taxem một chút có thể giúp ngươi mộttay hay không.

TátLyvuivẻ đứng lên, nhìnThạch Trung Ngọc nói:

-Mạo Hiểm Giả, hãy tha thứta vô lễ, ta cần ba khối Thủy Tinh Lân, cácngươi trở về tìm Mạc Đức, hắn sẽ trợgiúp các ngươi!

Lúc này ThạchTrung Ngọc mới thởphào nhẹ nhõm, có Tát Đức hỗ trợ, nhiệm vụnày nhất định đơn giản hơn rấtnhiều!Vì vậy liền mang theo cáccônương đi tìmTát Đức, các cônương ủ rũcúi đầu đi theo phía sau Thạch Trung Ngọc, mỗi người bấtđắc dĩ thanthở.

Thạch TrungNgọc tò mòhỏi:

- Các ngươilàm saovậy?

Cáccô nươngđồng thanh nói:

-Mệt!

Nói xong còn nhìn nhaucười.

ThạchTrung Ngọc có chút không hiểu hỏi:

-Làm saosẽ mệt chứ?

Cơ Như Nguyệt buồncườiliếc Thạch Trung Ngọc một cái,giải thích:

- Chúngtađi tớiđi lui vài chuyến! Đặc biệt là quacái hồ lớnkia!Làm sao có thểkhôngmệt?

Thạch TrungNgọc cười nói:

- Bất kể như thếnào nhiệmvụ của chúng tacũng coi như có hy vọng!

Thủy Tinh Lân

DTV-EBOOK.COM.VN

Các cô nương và Thạch Trung Ngọc thật vất vả chạy trởvề lâuđài Hấp Huyết Quỷ, dọc theo đườngđi ngoạitrừKhô LâuCổ Mộ đổi mới quái vật ra, địa phươngcòn lại đều an toàn, hơn nữatrong KhôLâu CổMộcũng không có tái xuất hiệnBoss, bất quá sáchkỹ năng vẫn còn đổi mới, chỉ biến thành bình quân năm con Khô Lâu Khôi Lỗi mới ra một quyển.

Người hầu Hấp HuyếtQuỷ vừa nhìn thấy đám người Thạch Trung Ngọc, khôngdám lạnh nhạt dẫn bọn họđitớitrước mặt Mạc Đức. Mạc Đức vừa thấy mấy người, vô cùng khẩntrương tiến lên đón, hỏi.

-Như thế nào? TátLỵ thathứta không?

Thạch Trung Ngọclộ ra gươngmặt làm khódễ nói:

- Tát Lỵ tha thứngươi, chỉ là nàng bịvây ởkhuan toàn,sợ rằngkhông ra được!

Gương mặt Mạc Đứckhôngthể tiếpthu quát:

- Làm sao có thể! Kết giớikia lấy thực lựccủa Tát Lỵ, căn bảnkhông trói đượcnàng!

Thạch TrungNgọc đậu đen rau muốn, ngươi ngaycả mộtnữ nhân cũng không bằngsao!Tát Lỵcó thểmở ra ngươi lại mởkhôngra? Bất quá hắn vẫn dựa theo Tát Lỵ nói:

- TátLỵnói nếu nhưkhông phải nhữngCươngThi kia của ngươi không cho nàngra mà nói, thật lâutrước kia nàng đã cóthể đi, nhưngbây giờ lại bị vây khốn! Bất quánàng nóicầnbamảnh Thủy Tinh Lân có thể rời khỏi nơinày!

Ánh mắt Mạc Đức sáng lên nói:

- Nàng muốn Thủy Tinh Lân sao? Ta chỗnày cóhai mảnh!

Thạch Trung Ngọc tiếcnuối liếcnhìnMạc Đức:

- Nhưng Tát Lỵ nóicần ba mảnh...

Mạc Đức nhíumày nói:

- Thủy Tinh Lân này cựckỳ trânquý,vàivạnnăm cũngchỉ xuất hiện sáu mảnh, ta cóthể lấy đượchai mảnh đãcựckỳ không dễ!Làm sao lấy được mảnh thứ ba?

Thạch Trung Ngọc lập tức nhảy dựng lên:

-Ý của ngươi là nhiệmvụ nàycủa chúng ta khẳng định khôngqua được?

Mạc ĐứcbịThạch TrungNgọc dọa hoảng sợ, bất quá vẫn phongđộ nhanh nhẹn nói:

- Tacũng không biết,elà Tát Lỵsẽ cóbiện pháp! Mời mangtheo hai mảnh Thủy Tinh Lân nàyđi tìmTát Lỵ,hỏiý kiến của nàng một chút!!

Khuôn mặtcủa các côngương lậptức sụp đổ, kêu rên nói:

-Khôngphải đâu! Còn phảichạy một vòng!

Thạch Trung Ngọc cũng có chút khổ sở, kỳ thực lộ trình thẳng tắp cũng không tính quá xa, nhưng đừng quên ở giữa còn có mộtcáihồ lớn! Tuy trong hồ không có nướcbùn gì,nhưng lêndốcxuốngdốc, còn có chút hầmhố vẫn rấtkhó đi, các côngương oán tráchcũng là có nguyên do.

Bất quá không có biệnpháp, đểcho bọnhọ đi dù sao cũnghơn giết Boss cấp 60! Huống hồnhìnbộ dạng củaTát Lỵ, ai biết sau khiMạc Đức chết có nảysinhác độc côngkích bọn họ hay không!

Mấyngười thậtvất vảchạy trở về chổ Tát Lỵ, Hướng Lam nhìnthời gian, dĩ nhiên đã bảy giờ sáng!Đã đến lúcănđiểm tâm, nhưng nhiệm vụ còn chưa xong, aicũngkhông dám logout,vạn nhất qua không nổichẳng phảilà khócchết!

Thạch TrungNgọcchúý tới biểutình của Hướng Lam, tò mò hỏi nguyênnhân, lúcnày mới pháthiện mình đãsớmđói khôngcòn cảm giác, gương mặtkhông khỏi đenlại.

Cơ Như Nguyệt hỏi Tát Lyphó bảnnày nếu như logoutcó thể bị đá ra hay không, Tát Lỵ lắcđầu nói khôngbiết, làm cho Thạch Trung Ngọcchỉ có thể bất đắcdĩ tiếp tụcđói bụng.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc giao Thủy Tinh LânchoTát Lỵ,khuôn mặtTát Lỵ kinh hỉ, nhưng không lâu saulại lộ ra vẻkhóxử.

Thạch TrungNgọcnói:

- Mạc Đức nói hắn chỉcó thể lấy được hai mảnh Thủy Tinh Lân, hỏi ngươicó thể dùng những thứ khác thaythế không.

Tát Lỵ suy nghĩcẩn thận rồi nói:

- Nguyênbảnta định dùng Tử Linhlựcphá tan kết giới,nhưng hiện tại lực lượngkia cònthiếu rất nhiều, nếu như cóthểcó viên Tử Tinh Thạch kia ngược lạilà có thể thửmột lần.

- Tử TinhThạch?

Tuyết SươngYên nhíumàyhỏi:

- Không phải là thứ ngươi nhờ chúng ta đánh bạiNam Tước Hấp HuyếtQuỷlấy tới chứ?

Tát Lỵ có chút ngượngngùng gật đầu nói:

- Nguyên bảnta rất hận Mạc Đức, muốn lấyviên Tử TinhThạch kia phóng thích một ma pháp trớ chú, năng lượng trong Tử Tinh Thạchcực kỳ khổng lồ,hắn cóthể thay thếmột mảnhThủy Tinh Lân.

Vẻ mặt Dương Tử khổsởnhìn Tát Lỵ, giọngnói run rẩyhỏi:

-Không phảicòn muốnchúngta đi một chuyến chứ? Thật xa a!

TátLỵtrầmmặcgậtđầu,DươngTử lập tức nhàotớitronglòng Thạch Trung Ngọc khángnghị.Thạch Trung Ngọc cũng buồn bực sờđầu DươngTử:

-Nén bi thương!!

TátLytrầm ngâmmột chút nói:

-Kỳ thực các ngươicó thể gọi Mạc Đức qua...

Trong giọng nói kia còn mang theo mộttia ngượng ngùng và không được tự nhiên.

HướngLam chemiệng cười nói:

- Được rồi được rồi!Lầnsau chúngtatrởlạinhất định manghắn về!

Tát Ly dườngnhư thật không cóý tứ, ngập ngừng vài tiếngsau đó thúc giụcđám người Thạch TrungNgọc lên đường.

Vừa đến bên hồ, đámngười Thạch Trung Ngọc đều lộ ravẻ mặt buồn bực, đợichobò lên bờ bênkia đã có chút hổn hàhổnhển.

Bấtquá Mạc Đức coi như dễnói chuyện,khôngnóihailời cầm Tử Tinh Thạch đitheo đám người Thạch Trung Ngọc. Mấycô nương lại thống khổbò thêmmột lần, Mạc Đức thì rất tuấn tú bay thẳng qua, đểcác cô nương và Thạch Trung Ngọctiếng oán than dậy đất.

Tát Ly vừa thấy được Mạc Đức, kích động vén lênhắc bào xông lại, tuy nhiên lại bị kết giới hạn chế.

TátLycó vẻ đẹphỗn huyết, sóng mũi thật cao, môi đỏnhư anh đào khéoléo mêngười, chỉ có 1m65,ởngoại quốckhông tínhcao lắm, nhưng ởTrung Quốc đã không coi là lùn,ngượclại thuộcvề trung đẳng. Tóc dài màu nâu sẫm càng tăng thêmquyến rũ, vóc người trướclồi sau vểnh, mặc dù không coicự báthế nhưng cũng không tínhnhỏ, nói chunglà một vưuvật cựcphẩm!

Thạch Trung Ngọc nhìnTát Ly xinh đẹp tuyệt mỹ, có chút mùi vị phương tây lại có vẻ cực kỳ trấn địnhtự nhiên, bất quá đâycũng không phải ý tứcủa hắn, nếu không phải cảm giác được phía sau tràn ngập sát khí, phỏng chừng Thạch Trung Ngọcđã sớmchảynước bọt.

Thanh âm của MạcĐứccóchút run rẩy, thần sắc trên mặt kíchđộng nhìn TátLy, bất quá hai người căn bản không có cách nói chuyện,

chỉ có thể thông quacác cô nương truyền lời.

Thời điểm MạcĐứclấy ra Tử Tinh Thạch,trong mắt Tát Lỵ hiện lên khácthường,bất quá các cô nương đều bị TửTinhThạch hấp dẫn, căn bản không lưu ý, Thạch Trung Ngọc càng lười xemhaingười mắt đi mày lại.

Tử Tinh Thạch là một hình đa diện lớn chừngquả đấm, dướimặt trời chiết xạ tỏa raánh sáng mông lung,ánh mặt trời xuyên thấu quaTử Tinh Thạchchiếu vàotrên ngón taycủa TátĐức,làm cho cái taykia nhưbaophủ một tầng quang thải.

Bất quá Thạch TrungNgọcnhíu mày, có chút bất đắc dĩ ngẩngđầu nhìn ánh mặt trời ở trên đỉnh đầu nghĩ thầm: Lẽ nào Hấp Huyết Quỷ đã tiến hóađếnkhông e ngại ánhmặt trời rồisao?Cái thếgiới này đúng là điêncuồng! Hấp Huyết QuỷNam Tước đã như vậy, Côn g Tước còn ngưu bức như thế nào!

Tuyển chọn

DTV-EBOOK.COM.VN

TátLỵ tiếp nhận Tử Tinh Thạch mà CơNhưNguyệt đưatới, trên mặt lộra thần sắc bi thương, trêntay nàngnâng Tử Tinh Thạch và Thủy Tinh Lân, bỗng nhiên rơi xuốngnước mắt.

Tử TinhThạch và Thủy TinhLân ởtrong tay nàngtản mátra bạch quangcùng tử quang chói mắt, thanh âm TátLỵbi thươngmà aicũng cóthể nghe rõ ràng, xuyênthấu qua kết giới truyền đến trong taitất cả mọingười:

- Tại sao phải đếnbây giờ mớinóicho ta biết ngươi yêuta?Nếu như ngươi sớm nói cho tabiết thì tốt biết bao nhiêu! Tasẽ không bị vây ở trong kết giới này, cũng sẽ không dâng hiến linh hồn của mình cho Quỷ Satan! Chúngtacòncó thể là chúng ta khi đó, thời điểm ngươi hoa tâm, thương tổn takhông có chút nào mềm tay! Bởivậy khi đó ta chỉ muốn giết chết ngươi!

- Cái gì!

Mạc Đức kinh ngạc nhìn Tát Lỵ, có chút khó tin hỏi.

- Ngươi nói ngươi bán linhhồn của mình cho Quỷ Satan!

Thạch Trung Ngọc và các cô nương cũngbuồn bực!Nhìn bộ dáng của Mạc Đức dường nhưkhông cóthờ phụngQuỷSatan,bất quá mọi ngườikhông phải nói Hấp Huyết Quỷ là tín đồ của Quỷ Satan sao? Đây là chuyệngì? Hơn nữahai ngườinày không phải tình lữ sao? Làm sao trở mặt thành thù! Hệ thống chết tiệt, sẽ không phải ép chúng tagiếtmột trong hai người này chứ? Khôngmuốn a!

Các cô nươngđều kêu rên, phải biết Hấp HuyếtQuỷ Nam Tước là TửKim Bosscấp 60! Tát Lychỉ sợcũng không phải hiềnlành gì?Khí tứckia một chút cũng nhìnkhông thấy!

Đúng lúcnày,TátLỵxoayđầulại nhìn về phía Thạch TrungNgọcvà các côương:

-Ta nghĩcác ngươi nhất địnhcòn nhớ kỹ nhiệm vụcủa mình chứ? Chỉ cầngiết Mạc Đức, các ngươi có thể đi trở về!

Tròng mắt Thạch Trung Ngọcxoaychuyển, nghĩthầmthực lực của ngươikhẳng địnhkhông đơn giản, lại vẫnmuốnchúng tagiúpmột tay! Đây không phải là đểcho chúngta vào chỗ chết sao?Coi như ngươigiếtMạc Đức, chúngta đềuchết còn không phải vẫnkhông hoàn thành nhiệm vụ!

TátLỵ dường nhưxemthấuý tưởng của Thạch TrungNgọc,nói tiếp:

- Hắnở dưới ánhmặt trời, lựcphòng ngự sẽsuy yếu 60%, nếunhư các ngươikhông thừa dịp hiệntại, sợ rằng về sausẽ khôngcòncơ hội!

Mạc Đứctrầm mặc nhìn Tát Lỵ, bỗngnhiên mở miệng nói:

- Kỳ thực tabiết ngươi muốn giết ta, bởi vì hai mảnh ThủyTinh Lân đãcó thể giúp ngươi lykhai kết giới, chỉ là không cách nào giúp ngươi khôi phục lực lượng, cho nên ngươi mớimuốn Tử Tinh Thạch,chẳng qua ta không nghĩ tới, thìra ngươi muốn giết tachỉ là bởi vì hiến tặng linhhồn cho Quỷ Satan đại nhân!

Dương Tử có chút nhìnkhôngđược,chỉ vào MạcĐức mắng:

-Ngươi cóbệnh không!Người ta muốngiết ngươi,ngươi còn chạy đến! Muốn chết sao!

Mạc Đức cười thảm nói:

- HấpHuyết Quỷchúng ta sinh mệnhrất dài,vốn đã mất đi quang minh,nếu như lại mấtái tình nữa, ta thựcnghĩkhôngra ý nghĩasống tiếp!Hơn nữa còn là tacó lỗi với Tát Lỵ, hại nàng thống khổnhư vậy!

Trong mắtTátLỵkhông ngừng chảy xuống nước mắt, nàng gào thét nhìn MạcĐức hô:

- Ngươicái ngụy quân tửnày!Năm đó ngươi không đểý qua cảm tình của ta, bây giờ trải qua mấy trăm năm ngươi làm saocóthể hoàntoàn tỉnh ngộ! Ngươi nhấtđịnh là gạt ta!Ngươi sẽ khôngcó chuyệnkhông thương tiếcsinh mệnh củamình như thế! Ngươi còn

khôngcút trở về thànhbảocủa ngươi!Ngươichorằng nhưvậytakhông giết được ngươisao? Ngươi nằm mơ!Tasẽkhông để cho ngươi sống!

Mạc Đứccóchútthương tiếc nhìn Tát Lỵ, sâu kínnói:

- Tát Lỵ, ngươi nghequasự tích Romeovà Juliet chưa?Ta không chuyên tình giốngnhư Romeo, nhưng lại giống như Juliet, cảm thấyđãkhông có ngươi quả thực không cách nào sinh tồn được!

Hai mắtTátLỵ đẫm lệ mông lung thả tay xuống,Thủy TinhLân và Tử Tinh Thạch đã mấtđi ánh sáng rơi xuống đấttứ phân ngũliệt, nàng lột áo choàng trên người, lộra áo giáp ChiếnSĩ màu xanh, bổ rakết giới trước mặt:

- Ta mới không nghe ngươidỗ ngon dỗ ngọt! Ngươi đềugạtta! Nếu nhưngươi yêu ta, vì sao khôngnói chota biết!

Nàngtừngbướctừng bước đi ra kết giới, trang bị cực phẩm trên người làm Thạch Trung Ngọc trôngmà thèm. Hắn rấtmuốn giếtTát Lỵtuôn trangbịa!

Các cô nương nhìn bộ dạngcủa TátLỵ đều có chút phẫn nộ, Dương Tửnhảyra ngoài chỉ trích:

- Ngươi đừng lừa mìnhdối người!Ngươichỉ thích mình! Thua thiệt MạcĐứccòn yêungươi như vậy, đưađến trước mặt để cho ngươi giết! Ngươi thật vô sỉ!

Hướng Lâm cũng không cam chịu yếuthế xông ranói:

-Chúng ta tuyệt đối sẽ không giúp ngươigiết Mạc Đức! Ngươi thật quáđộc ác!

Các cô nương còn lại cũng khinhbỉ nhìn TátLỵ, phảngphấtnhư nói ngươi thật không phải người tốt! Thiệt thòi chúng tacòn tin tưởng ngươi!

Tựahồ Tát Lỵ bị mắng có chútcămtức,thần sắc của nàng dần dần đông lạnh, nhìnđám người Thạch Trung Ngọc không cảm tình chút nào nói:

- Các ngươi thật xác định khônggiúp ta?'

ThạchTrung Ngọc và cáccô nương ở thời điểm Tát Lỵ nóixong câu đó, đồng thời nhận đượcgợi ý của hệ thống:Cócự tuyệt TátLỵ mời hay không.

Thạch Trung Ngọc không nóilời nào nhấn cự tuyệt, hắn ghét nhất là người khác uy hiếp hắn, huống hồ làmột nữ nhânlàm chohắn chánghétuy hiếp! Nếu nhưhắn tiếp nhậnmớilàkẻ ngu si!

Cáccônươngcũng khôngchútdo dự lựa chọncự tuyệt, sau đó mấy người liền nhận được gợiýcủahệthốngbáo nhiệmvụ chuyển biến, trợ giúp Mạc Đức thoát khỏi TátLỵ truy sát!

Thạch Trung Ngọcvà các cô nươngcũng không suynghĩ nhiều, bắt đầu chuẩn bị kỹ năng,muốn yểm hộ MạcĐứcrời đi nơi này. Tát Lỵ không khỏi bĩu môinói:

- Chỉ bằng mấy người cácngươi cũng muốnngăncản ta? Vậyđể cho các ngươinhìn uy nghiêm của Quỷ Satan đại nhâna!!

MạcĐứcnhìnđámngười Thạch Trung Ngọc, cóchút cảm động nói:

-Các ngươi không cầnnhư vậy! Đâylà ta thua thiệt Tát Lỵ, takhông muốn liên lụycác ngươi!

Thạch Trung Ngọccũng không quay đầu lại,tùyýmắng:

- Ngươicho rằng ta là vì ngươi? Đừng nghĩ nhiều! Lãotử ghét nhất là bị người uy hiếp! Đặc biệt là loạinữ nhân tâm địa rắn rết kia, ta làm saocóthể giúpnàng! Hơnnữa nàngkiêng kỵ ngươi như thế, ngươi nói như thế nào cũngsẽ không kém nàng chứ?

Tát Lỵ hiển nhiên làhơikhông kiên nhẫn, không biết từ chỗ nào lấy ramột thanh trường kiếm, chỉ vào Mạc Đức nói:

- Bắt đầu đi!

Lời vừa mới dứt,trên mặt TátLỵbỗng nhiên lộ ravẻ thốngkhổ, kiếm trêntaycó chútcầm khôngvững,sau đó sắc mặtvội vàng hô:

-MạcĐức! Ngươi mau trởvề! Khôngphải ta...

Nóicòn chưa dứt lại chuyểnbiến thànhvẻmặt lạnh lùng, không nói hai lờihuy kiếm đâm về phía Mạc Đức.

Mạc Đứchơi nghi hoặc tránh ra một kiếm này, nhưng không dám côngkích, rất sợ ngộ thương Tát Ly, bấtquá Thạch Trung Ngọc và các cô nương khôngcó lo lắng, nhiệmvụ đã thay đổi,không hoàn thành nhiệm vụ làm sao đi ra ngoài? Không đi ra lẽ nàodự định rớt cấp sao?Đừng nói giỡn!39đến 40 đãkhó luyệnnhư vậy, càngchưa nóitừ38 đến 40!

Giết hay không giết

DTV-EBOOK.COM.VN

Tát Lỵ căn bản không chomấy người thời gian phòng ngự, lại đâm qua một kiếm, Mạc Đức không cẩn thận bị quẹt trúng, -6000 bay lên đỉnhđầu, dọa ThạchTrung Ngọc và các cô nương giật mình.

Vội vàng chạytớihỗtrợ ngăn chặn Tát Lỵ công kích, nhưngMạcĐức dường như căn bảnkhông có ýtứ chiếnđấu,dù cho kiếmcủa TátLỵ cắt qua cổ hắn cũng không đểý.

Bất quá nói đicũng phảinóilại, HPcủa Mạc Đức rất dầy,chút thương nhỏ này thật khôngcần quá quan tâm,nhưngcoi như vết thương nhỏ cũng mất máu a! Nhìn mà Thạch Trung Ngọc cực kỳ đau lòng,thật muốn chẻ đầuMạc Đứcra tẩynãocho hắn! Có cái gì trọngyếu hơn sinh mệnh sao?

- Uy! Coi như ngươi muốn thương hương tiếc ngọc cũng khôngcần như vậy chứ?Trực tiếp đánh bại Tát Lỵ, trói trởvề thành bảochậm rãi tẩy não không phảitốt rồi sao!

ThạchTrung Ngọcdùng Lực Phách Hoa Sơn đánh lênngười Tát Lỵ, mới đánh ra2600 thương tổn, lại nhìn TátLỵ côngkích đều là sáu bảyngàn a! Tùytiện lau mình một cái liền xong đời!

Thậtkhông hiểu đượcTát Lỵ này rốt cuộc bao nhiêu cấp,hơn nữa nguyên bản còn là một NPC,dĩ nhiên cùng người chơi đánh nhau, Bug a!

MạcĐức nghe Thạch Trung Ngọcnói sửngsốt, thuận tay ngăn cản Tát Lỵcôngkích nói:

- Ta không thểnhư vậy! TátLỵ sẽmất hứng!

Thạch Trung Ngọc phẫnhận chém TátLỵmột đao nói:

- Ngươibấtkể nàngcó cao hứng hay không! Nữnhân đềulàđộng vật hay thay đổi, chỉ cần ngươi an ủi nàngmột thời gian không phải

tốt rồi sao? Còn có Quỷ Satan gì kia, không phải tín ngưỡngcủa Hấp Huyết Quỷcác ngươisao? Làm sao lại biến thành cô nàngnày?

Mạc Đứctòmònhìn quahỏi:

- Ai nóichúng tatín ngưỡng làQuỷ Satan đại nhân? Chúng ta tín ngưỡnglà ÁmThần, Quỷ Satanđại nhân làMinh Thần, chúng ta lại không phảiTử Tộc, tín ngưỡng hắn làm gì.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn! QuỷSatanlàm cáigì không tốt?Linh hồn người chết còn chưa đủ thu thập sao? Chẳng lẽ còn muốn tới đoạt người sống? Đầu năm nay ngay cả lãobản cũng sắp thành nhân viên chào hàng rồi sao?

Lúc này Tát Lỵ bỗng nhiên quỳ một chân trên đất, lầm bầm lầu bầu nói:

- Trả thân thểlại cho ta! Maquỷ!

- Là ngươibán linh hồn của mình, hiện tại đổi ý sao?

- Các ngươiđã móc rỗng năng lực trong thân thể ta còn muốn như thế nào nữa?

- Ngươi đừng phản kháng! Giao thânthểrađây!! Tát Lỵ, kia là nam nhânphản bội ngươi!

- Không phải! Không phải!

Tát Lỵthétkinh hãi,lại vungkiếm bổtới MạcĐức,MạcĐứcdườngnhư hiểucái gì, bắt lại kiếmcủa Tát Lỵ,hỏi.

- Ngươi rốt cuộc làai!

Tát Lỵ bỗng nhiêncười như điên, thânthể nhanh chóng bành trướng, da thịt hiện ra hoa văn quỷdị màuđen, khôngbaolâuđã biến thànhdáng vẻ xấu xí, trongmiệngcòn cuồng vọng hô:

-Ta là ai! Ngươinhìn không ra sao? Ta là Tát Lỵ ngươi yêu mến!Chỉ bất quá Tát Lỵ của ngươi đãbiếnthànhvật dẫncủata! Ngươitới a! Giết ta,đểcho TátLỵcủangươi gặp quỷ đi thôi!

Quảnhiên Mạc Đức không dám hành động thiếu suy nghĩ,chỉ không ngừng đón đỡ trường kiếmcủa TátLy, nhìn mà đámngười Thạch Trung Ngọc mục trừng khẩu ngốc, thừ khi Mạc Đứcbắtđầu đón đỡ, một giọt máu cũng không có rơi, hơn nữa Hướng Lâm còn ở phía sau némTrị Liệu Thuật,HP không baolâuđãđầy!

Tát Ly dườngnhưcũng có chútkhông nhịn được,trực tiếp công kích Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọcchật vật tránh thoát một kiếm, chửi ầm lên:

- Ngươi cái nữ nhânchết bầm này, đầuóc cóbệnh hả!Không đi giết đốithủ cùng ngươi đẳng cấp không sai biệt lắm, chạytới giết ta làmgì! Gia gia ta cũng không phải trái hồng mềm a!

Tát Lyphẫnnộquát:

- Câmmiệng! Xemta khôngxé cái miệng chó của ngươi!

Cáccô nươngthấy Thạch Trung Ngọcbị đuổi đánh,trong lòng đều căng thẳng,rấtsợhắn treo, may mắnMạc Đức cản lại côngkíchcủa Tát Ly, mang theo cáccônương và Thạch Trung Ngọc luivề phía lâu đài Hấp Huyết Quỷ.

Thạch TrungNgọc thở phào nhẹnhõm, nghĩ thầmnhiệm vụnày chỉ yêu cầu đưa Mạc Đứcvàothành,chỉ cần Mạc Đức trởvềlàđược, hắn ném ra mộtcái Trọng Kích, bỗng nhiêntuônra -30000 thương tổn, làm hắnngẩnngười ra đó.

Tát Ly bỗng nhiên dừng độngtác lại,bắp thịt trên ngườingọa nguậy thu trở về, nàngthâm tình nhìnMạc Đức, mởmiệngnói:

- Phu quân, takhông muốn giết ngươi, nhưngta không thể không làm như vậy!Tabị Quỷ Satan khống chế,màngươi lại luôn nétránh, ta cựckỳ không nỡ, hãy giếttađi!Để cho talần nữađầu thai đối nhân xửthế,trở lại cạnh ngươi khoái khoái lạclạc cùng ngươi sinhhoạt chung mộtchỗ!

Khóemắt của Mạc Đứcđã ươn ướt, hắn kiên định lắc đầu nói:

-Ta khôngthể giết ngươi! Takhông hạ thủ được!

Thạch Trung Ngọc và cáccô nương haimặt nhìn nhau, cũng không biết làm thế nào mới tốt, Thạch Trung Ngọcrất muốn đilên mộtđao kết liễu Tát Ly, nhưng hắn biết các cônươnglà tuyệt đốikhông chịu,hơn nữa hắn cũng sợ Mạc Đứcbãonổi, dù saođó là người yêu của đối phương a!Cái giết hay không là một nan đề.

Tát Ly có chút nóng nảy kéo ống tay áo của Mạc Đứcnói:

- Ngươi nhanh lên! Nếu khôngbại hoại trongthân thểtalại sẽ hồi phục!Ta khôngcóbiện pháp đối kháng hắn,hắn quá mạnh mẻ, ngươi không nên dodự nữa! Biếtngươi cònyêu ta,ta đãấthạnh phúc!

Mạc Đức nói:

- Ta làmsaocó thể đối ngươi như vậy!

Hắn lời còn chưa nói hết, đãnhìn thấy một quang vựng màu trắng rơi xuống trênđầu TátLy,Tát Lythét kinhhãi, sauđó Tát Ly giả liền xông ra, ánhmắtlạnh thấu xương nhìn mấy ngườiquát:

-Là người nào! Ngườinàođêhèn dùng TinhLọc Thuậtnhư thế!

Thạch Trung Ngọc vừangheđược TátLy nóinhất thời đại hỉ, vội vàng chỉ huy.

-Bảo vệ Hướng Lâm, lúcnàytấtcả chúng ta phảinhờ nàng rồi!

Mạc Đức dường như cũng pháthiệnđiểm này, mừngrỡ mãnh liệt công kích,không bao lâu Tát Lygiả đã bắtđầukinh hoảng, muốn táchra TinhLọc Thuật, nhưng lại không cóđường có thểđi.

MạcĐức khônghổ là Tử Kim Boss cấp 60, đốivới TátLy giảmànói, là hoàn toàn nghiềnép!

Mạc Đức một bên kiềm chế TátLy, một bên nhìn Hướng Lâm nói:

- Ngươi nhanh một chút, dường như ngươi công kích cóthể xúc phạm tới linhhồnkia, tagiúpngươi khống chế nàng!

Hướng Lâm đổ mồ hôi!Nơi đây nhiều người nhưvậy,vìsaochỉ có mình biến thànhchủlực?Mình chỉlà một Tiểu MụcSưa? Ta chỉ biết

trị liệucó đượchay không?Làm saolạithànhTinh Lọc Thuật rồi hả? Bất quámay mắn mình lĩnh ngộkỹnăng này, nếu không thật không biếtphải làm sao!

Hướng Lâm cũng không biết mìnhném bao nhiêu Tinh Lọc Thuật, thật vất vảmới nghe Tát Lỵ giả hét thảm một tiếng, sau đóhônmê bất tỉnh, làmhạiMạc Đức khẩn trương muốnchết,bất quá may mắn cuối cùng nàng cũng tỉnh lại,hơn nữa đã không còn bị linh hồn tà ác kia khống chế! Thạch TrungNgọc nhìn nhiệm vụ biểu hiện, dĩ nhiên đã cho thấy hoàn thành!

Giao nhiệm vụ

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh ThiênTiênVực

Nguồn: TruyenYY

Thạch Trung Ngọc và các cônương thật vất vảkếtthúc nhiệm vụ, lúc từ trongbản đồđira đã sắpchết đói, cũng không để ýcái khác, vội vã hạ tuyến, các cô nương chạyđến nhàbếp, làm một bữa cơm phong phú, khôngbao lâu đã bị càn quét xong.

Sau đó mỗi người lại vềphòng ngủmột giấc, thẳngđếnthái dương sắp xuống núimới dậy, DươngBăngDao đãsớm đi làm, trong nhà ngoại trừ nămnữ nhân vàThạch Trung Ngọc, ngay cả một con gián cũng không tìm thấy.

Đến lúc ăncơm tối, Thạch Trung Ngọc nhìn cáccô nươngnói:

- Một hồi chúngta vào game sẽgiao nhiệm vụ, sau đó TiếuHàm chính là sủng vậtcủa ta, các ngươi dựđịnh lúc nàohôn ta?

Hướng Lam có chútlúngtúng nhìn về phía những nữhài khác, HướngLâm thì không thèmđể ýchút nàonói:

- Ngươi trước thu rồi hãy nói! Hiện tạiđãnghĩ lấychỗ tốt, nếunhư Tiếu Hàm đột nhiên đổiý làmsao bây giờ?

Thạch Trung Ngọc cườihắc hắc nói:

-Đừng thẹnthùng! Ngược lại sớm muộn gì cũng phảihôn,cácngươi chuẩnbịđi!

Nói xonglại bắt đầu ra sức lùacơm.

Khuônmặt Hướng Lam chôn ởtrong bát cơm,sắc mặt có chút đỏlên, vừanghĩ tới mình phảiở trướcmặt cáctỷmuội hôn Thạch Trung

Ngọcđãcảm thấy không có ý tứ. Thạch TrungNgọcngược lại không nghĩ nhiều như vậy, hắn còn nhớ lúc trước Tiếu Khắc bằng lòng thưởng mình rấtphong phú, chonên tốc độ ăn cơm cực kỳ nhanh, các cô nương cũng khôngbần thần, ăn xong rồi đều ngoan ngoãn vềphòng.

Vào trò chơi, Thạch Trung Ngọcđãnhìnthấy thành chủvà TiếuKhắc ngồiở trên ghếngủgật, Tiếu Hàm cũng ở đây,vừa thấy Thạch Trung Ngọc liềnđánh tới, gắt gaoômhắn khẩntrươnghỏi:

- Thạchca ca,ngươicó bị thươngkhông?

Thạch TrungNgọc xoađầunàngnói:

- Khôngcó việc gì,tarất khỏe.

Lúc này cáccô nươngcũng thượng tuyến, nhìn thấy bộ ngựccủa thiếu nữ dán vàongười Thạch TrungNgọc,đều không tựgiác phóng xạ ravôsốánh sánglạnh.Thạch Trung Ngọc chỉ có thể lúng túng lay tỉnh Tiếu Khắcvàthành chủ.

Tiếu Khắc tỉnh lại vừa thấy Thạch Trung Ngọc, ánh mắt sáng lên, trực tiếp mở miệng hỏi:

- Các ngươi đi ra?Phó bản kia cókhókhông?Thích hợp ngườichơi bao nhiêu cấp?

Thạch Trung Ngọc nổi hắc tuyến! Cảm tình cái phó bản này các ngươicòn không điquaa! Trực tiếpnémchúngta vào,quákhông chịu trách nhiệm! Không được! Nhất định phải hung hăngbắt chẹt một phen!

Hắnnghĩ tới đây, vẻ mặt trầmthống nhìn Tiếu Khắc:

- Ngươi nói như thế nào cũnglà sư phụta!Đãvậycòn quátàn phá đồ đệ của mình!Nếu như ngươi không cho ta một chútchỗ tốt,taquyết không nóicho ngươi!

Tiếu Khắc cười xấu hổ, vội vàngnói sangchuyện khác:

- Ngàyhôm naykhí trời tốt! Vạn dặm khôngmây a!

Thạch TrungNgọc hừ lạnh:

- Đã sắp tối, còn vạn dặm không mâygì hả!

Tiếu Khắc thấy chiêunàyvô dụng, lậptức đổi vẻ mặt nhăn nhó nói:

- Đồnhi! Vi sư cũnglà bất đắc dĩ. Ngươi cũngbiếtngườichơiđều sắp tới cấp 40, lập tứcsẽ tiếnvào phó bản, nhưng trong tay ta nhiều quyển trục phó bản như vậy, là không biết làm sao đi chọn! Hơn nữađây chínhlàngươi tự mình chọn,không liên quan tới taa!

Thạch Trung Ngọcđầu đầy hắc tuyếnnhìn Tiếu Khắc, trợn trắng mắt nói:

-Trước tiên thưởng cho ta! Nếu khôngta tuyệt đối không nói cho ngươi!

Lúcnày Tiếu Khắc mới bất đắc dĩ thởdài,tay vunglên, chỉthấy điểm kinhnghiệm củaThạch Trung Ngọc vàcác mỹnữđều đạttớicấp 40 90%!

Thạch Trung Ngọc rất hài lòng gật đầu, vỗ vỗ bả vai Tiếu Khắc nói:

- Tiếu Khắc đạithúc, tiền đồ vô lượng! Hảo hảo nỗ lực!

Sau đó thừa dịp Tiếu Khắc còn chưa bão nổi vội vàng khai ra sự tìnhở trong phó bản.

Tiếu Khắcvàthành chủ caumày nghe xong, sau đó hai mặt nhìn nhau,cũng không biết vì sao nhiệm vụ trong mộtphó bản sẽ trở thành cái dáng vẻ này,bấtquá phó bản nguyhiểmnhư vậynên trước niêm phong cất vào khomới tốt!

Các cô nươngởmột bên yên lặng không nóilờinào, nhưng thậtralà đang đưa video lúc trướcquay lêndiễn đàn. Quayđầu lại mớiphát hiện kinh nghiệm của mìnhdĩ nhiên tăngvụt, mỗi một người đều hưng phấn muốn chết.

TiếuHàm cũng ở bên người cáccô nương, không ngừng hỏi khi nào đi Chủ thành, làmchocác cô nương đều có chútbuồn cười. Thành chủ thấy nữnhibảo bối của mình tung tăng quả thực khóc khôngra

nước mắt, thực sự là con gáilớn không dùng được!

Thànhchủ ho khan hai tiếng,kéo qualực chúý của mọi người, có chút bi thương nhìn ThạchTrung Ngọc nói:

- Hiền chất, các ngươi thôngqua khảonghiệm, quay đầu có thể đi Chủ thành cấp hai, ta giaoTiếuHàm cho ngươi, ngươi phải chiếu cố nàng thật tốt!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc đãsớm vui phá trời, vội vàng gật đầu đáp lời:

- Tiếubá bácứ yên tâm! Ta nhất định sẽ chăm sóc Tiếu Hàm! Dù sao Tiếu Hàm cũng giống như muội muội của ta,ta làm sao có thể không quan tâm nàng! Hơn nữa khôngphải còncó Trầm Bíchở cùng nàng sao? Ngươicứ yêntâm đi!

Thành chủ suy nghĩmột chút liền bình thườngtrở lại, dùsao ưng nonluôn ở trong tổ là không thể trưởng thành! Thế giới sau nàylà của người tuổi trẻ, hắn cũng khôngcó khả năngluôn che chở Tiếu Hàm?

TiếuHàm đã sớm nghe khôngnổi nữa, trực tiếp cắn ngón taycủa mình niệm chú ngữ, cùngThạch TrungNgọc kýkết khế ước, saođó cao hứng ôm cánhtaycủa Thạch Trung Ngọc cọ tớicọlui, bộngực mềm mại không ngừng ma sát, không biếtcó phải nàng cốýhay vô tình,mà thỉnh thoảngcònépchặttay hắn vào trên ngực, làm Thạch Trung Ngọc sướng đến phát rồ.

CơNhư Nguyệt nhìn bộ dạngcủaTiếu Hàm,trong lòng tức giận Thạch Trung Ngọc, tiểu cô nương khônghiểu chuyệnngươicũng không hiểu chuyện sao?Bị người cọ xátnhưthếkhông biết đẩy ra sao? Nhất định chính là một đại sắclang!

Kỳ thực Thạch Trung Ngọccũng cựckỳ oan uổng, dù sao cha của Tiếu Hàm cònở chỗnày, nếu như mình đẩy Tiếu Hàm ra,đâykhông phảiđể lại một ánh tượng không tốt sao? Nhưng khôngđẩy ra, lại sợ thànhchủ hiểu lầm mình,ánhmắt củamấymỹnữ ở phía sauđãđủ mình uống một bầu!Bất quá gần đây luyện cấpkhô khan, trước hưởng thụ cái đã!

Nghĩtới đây, Thạch Trung Ngọc liền yên tâm thoảimái không nhìn ánh mắtcủa mọingười, dùsaocũng là Tiếu Hàm chủ động, mình cũng nói là muội muội! Muội muộinuôi a!

Tiếu Khắc có chút khôngnhìnnổi, kéo Tiếu Hàm qua, cười nhìn Thạch TrungNgọc nói:

- Cácngươi tính toán đến Chủ thànhcấp hai nào?

Thạch Trung Ngọc không chút do dự nói:

-Thiên thành!

Vốnđã cùng các cô nương thương lượng xong,nóithẳngralà tốt rồi.

Cáccô nương cũnggật đầu, ánh mắt TiếuSơn sáng lên nói:

- Tiếu Khắc, ngươi còn nhớ biểu đệ con củamẹvợ em gái dượngnữ nhicô cô… chínhlà thành chủ ở đó không?

Tiếu Khắc dùng sức suy nghĩ mộtchút,vẫn không cónhớtới, bất quá không thể bácbỏ mặt mũicủacaca,vì vậy làm bộ nhớ tới! Âmđiệu kéorất dài biểu thị mìnhkhắc sâu ấn tượng.Kỳ thực ai biết cái kialà ai... Đãsớmkéo támtrăm dặm cũng không đuổi kịp!

Thiên thành

DTV-EBOOK.COM.VN

Tiếu Sơn nói tiếp:

- Tacòn nhớ năm đóđiquachúc tết còn gặp hắn, chúngta trò chuyện cũngcoi như hợp ý,chỉlà không nghĩtới thoáng cái đã nhiều năm như vậy!

NóixongTiếuSơnsai người mang giấy bút tới, xoát xoát xoát viết mộtphong thư đềcử, ThạchTrung Ngọctiếp nhận liền nhét vào trongTúi Tu Di, dù sao nhìnthấy sắc mặt củađám ngườiTiếu Sơn và Tiếu Khắcđã cho thấy khôngquáquen thuộc,ai biết có tácdụng hay không...

Giải quyết xong sự tình, Thạch Trung Ngọc mang theo các cô nương đi tới Truyền TốngTrận, lấy lệnh bài thành chủ đưa cho NPC kia,NPCkia rất cung kính thutiềnđưa mọingười đến Thiên thành,vừa bước vàoThiênthành, nhất thời cảm giác đượcmộtloại khí tứccổ xưađập vào mặt,khí độ tự nhiên phối hợp cảm giácphiêu dật, vô cùng nhuần nhuyễn hiệnrađ trước mặt mình.

Các cô nương nhìn cổ thành, trong mắt toát ra ánh sáng, kiến trúc cổbây giờ đều bị phá hư khôngsai biệt lắm, coi như không bịphávà cũng thương nghiệp hóa, hoàn toàn nhìnkhông thấy cảnh sắc như thế này, các cônương gaikhông thích đẹp, thành thị đẹp mắtnhư vậy cũng sẽ làmcho lòng người sinh hướng tới!

Thạch TrungNgọc mang theocáccô nương đitớiPhủ Thành Chủ của Thiên thành, dọc theo đườngđi mộtngườiđiđườngcũng không thấy, dù sao hiện nayđạtđược cấp 40trởbọn hắn còn không có ai, coi như tới cũng chưalàm xong nhiệm vụ, hơnnữa đạtđếncấp 40nhanh nhưvậy cóthểcómấy cái?

Phỏng chừngtoàn bộsever cũngtìm không được người chơinào gia súc hơn ThạchTrung Ngọc, người tađều làđàng hoànglàmnhiệm vụ, lại khôngcó thành chủ làmchỗ dựa,thúc ngựa cũngkhông đuổikịp!

Đi tớiPhủThành Chủ, Thạch Trung Ngọc lấy thư đề cửcủa Tiếu Sơn, thị vệ đi vào báo, khôngbao lâu liềnchạy ra, rất cung kính mang theo đámngười Thạch Trung Ngọc tớithưphòng.

Trongthư phòng ngồimột nam nhân cường tráng, khoảng chừng ngoài bốn mươi, có một loại cảm giác bén nhọn và áp bách, khiến người ta vừa thấy liền kính trọng, khí thế kia còn hơn Tiếu Sơn mộtbậc!

Bất quá Thạch Trung Ngọc là ai? Làmsao có thể bị khí thế hư vô phiêu miểu gì đó áp đảo? Từ trướcđến nay đều là hắn áp người k hác, làm sao cóthể để cho mình ởthếyếu?

Thạch Trung Ngọcmangtheocác mỹ nữ không chút hoang mang bước vào thư phòng, nhìn Thiên thànhthành chủchắp tay nói:

- Tạihạ ThạchTrung Ngọc, Tiếu thành chủ nói quen biếtngài, nhờ chúng ta thay hắn ân cần thăm hỏingài một tiếng.

- Ta gọi Trương Mã, là Thiênthànhthành chủ, thư của Tiêu huynhta đã đọc qua, hắn ở trongthư khen ngươi không ít!

Trương Mã cười nhìn Thạch Trung Ngọc, trong lòng thì đang suy nghĩ, ngoài thành nhiềuquáivật nhưvậy, chỉ làhộ vệ NPC căn bản giết không hết, hiện tại người chơisắp tràn vào Thiên thành, cuối cùngcũng không cần ta tốn hao tài chính đi thủ thành a haha!

ThạchTrung Ngọc không nghĩ tới đối phương sẽ khách khínhư vậy, bấtquá nghĩđến têncủa đốiphươngthì muốn cười, Trương Mã, trời sinhsốvất vả sao?

Bất quáThạch TrungNgọc vẫn rất khiêm tốn nói:

- Đâucó đâu có,thành chủ khen trật rồi!Ta cũng chỉ là biểu hiện thoángxuấtsắc mộtchútmà thôi, so vớingài cònkém xa!

Một phen khách sáo xong, Trương Mãbắtđầucẩnthận quan sát Thạch Trung Ngọc, tiểutử này ănnóicoinhưcó trướccó sau, chỉ là không biết người thế nào,bất quá nghe Tiếu Sơn nói Mạo HiểmGiả này giúp hắn khôngít việc, thậmchícòn cam lòng giao nữ nhi bảo bốicủa mình cho hắn chiếu cố, phỏngchừngthực lực không thành vấn đề, ngàysau ngườinào không lên cấp40? Chủyếuvẫn là xem tốc

độ!

Nghĩ đến nữnhicủa Tiếu Sơn, Trương Mã không thểnhịn được cười hỏi:

-Hiền chất, tanghe TiếuSơn nóinữ nhibảo bối của hắn Tiếu Hàm tới, khôngbiết người ở đâu?

Thạch Trung Ngọc nghĩ thầm đây là thóiquan liêua, lời còn chưa nói vài câu đã nghĩ tới quan nhị đại, bấtquá không quan hệ, bây giờ Tiếu Hàm là sủng vật củamình!

Nghĩ tới đây,trong lòng Thạch Trung Ngọc mới thăngbằng một chút, triệu hồi ra Tiếu Hàm và Trầm Bích,nhìn hai ngườigiới thiệu:

- Vị này là Thiên thành Thànhchủ đại nhân!

Sau đó nhìn Trương Mã nói:

- Vị này là Trầm Bích, vị nàylàTiếu Hàm, Trầm Bích làtôn nữ của Trầm lão tướngquân.

Giới thiệu xong, Thạch Trung Ngọc cũng cóchútđắcý nhìn Trương Mã, Trương Mã giật mình,hắn và Trầmlão tướng quânlàbạn vong niên, khi Trầm lão tướng quân qua đời hắn đau lòng rất lâu, vốn cho rằng từđây sẽ không còn được gặplại hậu nhân Trầm gia, không nghĩ tới hôm naydĩ nhiên thấy được!

Hắn kích độngđứng lên, nhìnTrầmBíchnói:

- Ngươi làtônnữ của Trầmlãotướng quân?

Trầm Bích có chút sợ hãi nhìn TrươngMãgật đầu,Trương Mã lại tiếp tụchỏi:

- Sau khi ngươivà tòa nhà cùng nhau biếnmất, Trầm lãotướng quân cực kỳ lo lắng, ngươi làlàm sao sống được? Lại làm sao đi theo Thạch hiền chất? Nhanh nói chobá bá!

TrầmBích thấy Trương Mã kích động nhìn mình, trong lòngsinh ra chút ấm áp, thành thành thậtthậtnói sự tình một lần, nghemà Trương Mã liên tục lấy làm kỳ.

Sau đó lạiquay đầu nhìnThạch Trung Ngọcâm thầm nhắcnhở phải chiếu cố tốt nàng, làm Thạch Trung Ngọc dở khócdở cười.Đây chẳng qualàsủngvậtcủa mình, mình còncóthể nhưthế nào đây? Chẳng lẽ phải hảo hảohầu hạ, còn muốn thăng cấp không?

Bất quá Trương Mã làthành chủ, không đáp ứng thìquá không cho mặtmũi. Vì vậychỉ cóthể ngoan ngoãngật đầu, TrươngMã căn dặn xong mới quay đầulại quansát Tiếu Hàm.

Nhắc tới cũngkỳ quái,Tiếu Hàm thườngngày cựckỳbướng bỉnh, nhưng vừađếntrướcmặt Trương Mãliền ngoan ngoãn, phảng phất như mộtcon cừu nhỏ,mặc cho Trương Mã bóp tròn bópdẹp.

Thạch TrungNgọc phiền muộn!Nóinhưthế nào TiếuHàm cũng là sủng vật của mình,làm sao có thể thân cận với người khác như vậy? Khôngnên không nên!Nhất định phảitách hai ngườira!

Tròng mắt Thạch Trung Ngọcxoay chuyển,lập tức nghĩra mộtbiện pháp tốt, chỉthấy hắn đi tớibên cạnh Tiếu Hàm nói:

- Thành chủ, chúngta vì thôngquanmộtcái phó bản thứcđêm một ngày,ngươi nơi này cóănsao?Ta đều chết đói!

Trương Mã khôngthèm đểýchút nào nói:

- Chuẩnbị xong, cácvị đitheo ta!

Nóixongđiở phía trước dẫn đường, đitới một nhà ăn rộng lớn. Cái nhà ăn này cựckỳ tráng lệ, trên bàn bàyđầy thứcăn, làm Thạch Trung Ngọc chảy nước bọt, Trương Mãvừa tuyên bố động thủ, thì lậptứccó hai cái khay trống rỗng, làm hắnsửng sốt một chút, bất quáhắn còn khátốt, năm đóTiếu Sơn là lòng đang rỉmáu a! Hiệntại giá cả giảm xuống, chi phí của những thức ăn này cũnggiảm, căn bản khôngcần e ngại Đại Vị Vương này,dù sao ăn nhiều hơn nữa, về sau Trương Mã cũng có thểkiếmvề!

Nhiệm vụ chuyển chức

DTV-EBOOK.COM.VN

Trương Mã nhìn ThạchTrung Ngọc ănkinh khủng, sắc mặt không ngừng biếnhóa, cuối cùng chỉ có thể vùi đầuăn cơm, nhưng trong lòng đã sớm mắng Thạch Trung Ngọc ngàn lần.

Các cô nương thìđã sớm quen, nhưngdù sao không quá quen thuộc Trương Mã, không khỏi có chút đỏ mặt, không có ý tứ hạ đũa.

Thạch Trung Ngọc ăn nửa ngày, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìncáccô nương còncóchút lúng túng hỏi:

- Sao các ngươi không ăn? Là đồ ăn không ngon sao? Ta cảm thấy thức ăn ở Chủ thành cấp haivôcùng tốt a! Ngươi xem cây cải trắng này,còn có tôm bóc vỏvà cáchép kia, còncó cái này cái này cái này cái này… đều rất ngona! Nhanhăn đi! Thành chủđại nhân mờiăn cơm,không ăn chính là không nểmặt mũicủa hắn!

Nóixong lại mạnh mẽ ăn tiếp.

Trương Mã được Thạch Trung Ngọc khen, sắc mặt chẳng những khôngvui vẻ ngượclại khổnão lên. Thạch Trung Ngọc này ăn tốc độ quá kinhkhủng, một bàn đồăn đã hết nửa bàn, ngườikháccòn chưa động đũaa!

Thạch Trung Ngọc cũng mặckệ Trương Mãnghĩnhưthế nào, thứcăn ở Thiên thành ngonhơnởchỗ Tiếu Sơn rất nhiều, hơn nữa thêm thuộc tính càng nhiều!Nếu như khôngăn hắn còn là nam nhân sao? Bất quá hắn không quên một hồi phải làm nhiệmvụ chuyển chức!

Các cônương thấy ThạchTrungNgọcđã nói như vậy, cũng chỉ có thể động đũa, đưa thứcăn vàotrong miệng, sau đó từng cái từng cái ánh mắt giống như sói đói, làm trong lòng TrươngMã lạnhrun!

Bữa cơmnàysáng lậpkỷ lụcmới nhất củaPhủ Thành Chủ Thiên thành, sau khi các cô nương ăn xong đều cóchútđỏ mặt ngồiở đó. Chỉ có Thạch TrungNgọc một người dựaghế, rất tùyýnhìn thànhchủ

nói:

- Trươngđại nhân, chúngta có phải nhóm người chơithứ nhấtlên cấp 40 không?

Trương Mã còn chưa xóa đibóng ma trong lòng, ủrũ hồiđáp:

- Đúng vậy, các ngươilà nhóm Mạo Hiểm Giả đầu tiênta nhìn thấy.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc nhấtthời tự hào, bất quá vẫnkhông quênhỏi sự tìnhchuyểnchức:

- Trương đại nhân, ngươixem chúng ta đều đến cấp40,cóthể chuyển chức rồi haykhông?

Trương Mã nhìnmấy người nói:

-Cóthể chuyển chức rồi, hiện tại ta mang các ngươi đi chỗchuyển chức!!

Nói xongđứng dậy đira ngoài, nhìncũng không nhìn cái bànbềbộn kia.

Thạch Trung Ngọccũng cóchút ngượng ngùng, nhưngvẻn vẹn chỉ cóchútmà thôi, hắntheo Trương Mã đi tới một quảngtrườnghình tròn, trong quảng trường đứng sáu người, đềumặc áotrắng,dángvẻ có chút giống Mục Sư.

Trương Mã chỉ vào mấy người kia, nhìn đám người Thạch Trung Ngọc nói:

- Chỉ cần cácngươi đánh mấy ngườinàytớidưới 30% HP, duy trì mười phút làđược!

Tronglòng Thạch Trung Ngọc nghingờ nói:

- Nếu talỡ tay giết hắnđithì làmsao bâygiờ?

Nói xong còn làmravẻ bất đắc dĩ.

TrươngMãcó chút khinh thường nhìn ThạchTrung Ngọcnói:

- Nếu ngươi có thểgiết bọnhọ, về sau mỗi ngàyta nuôi các ngươi!

Thạch Trung Ngọccườihìhì nói:

-Sáu người chúng tacó thể tổđội không?

TrươngMã sảng khoáinói:

-Cóthể!

Nhiệm vụ này vốnkhông hạn chế tổ đội,hơn nữa nếu như người chơi tổ đội, NPCtương ứngcũngsẽ tổ đội.

Thạch TrungNgọc cười hì hì cùng mấycô nương tổ đội, mấy người đi vào quảng trường, sáu NPC cũng cựckỳ tự giác tiến lên đón:

- Xin chuẩn bị,một phút đồng hồsau bắt đầu thí luyện.

Thạch Trung Ngọc và các cô nương đềuyên tĩnh lại,kiểm tra lượng máu củacácNPC, dĩ nhiên đềulà Mục Sư, hơn nữalượng máu đều đạttới 100000, mặc dù thấphơn Boss, nhưng vẫn cực kỳ biến thái!

Thời gian vừa đến, Thạch TrungNgọc và các cô nương liền chuẩn bị kỹ năngđậplên người sáu Mục Sư, không nghĩ tới sáu Mục Sư phòng ngự còn rất tốt, lấy sáu người toàn thânlà trang bị Hoàng Kim,Ám Kimmới đánhra 3400 HP, sau đó sáuMục Sư thuận tay dùng Trị Liệu Thuật, máucủa mình liền đầy!

ThạchTrung Ngọc quảthực muốnđiên, đánh như vậy khi nàomới có thể mài được! ThạchTrung Ngọc và các cô nương đánh chừng nửa giờ, Thạch Trung Ngọc phát hiệnmấyNPC nàykhôngcông kích, nhất thời trong bụngmừng như điên!

Hắn có một kỹ năngchung cực! Khí Pháchvừara ai dámso tài? Trên mặt hắn lập tức cười nhưhoa, nhìn các cô nươngnói:

-Lập tứcyểmhộ ta, ta chuẩn bịKhí Phách, nhất định phải giết chết mấy NPCchánghét này!

Cáccônươngcũng bị mấyMục Sư kia làmphátbực,vừanghe Thạch Trung Ngọcnói sẽdùng Khí Phách, ánh mắtlậptức sáng lên,vẻ mặt sùng bái nhìn hắn.

Các cô nương cực kỳ tự giác chắn Thạch Trung Ngọc ở phía sau,

để hắn có thời gian chuẩn bị kỹ năng, mấy Mục Sư nguyên bản khôngđể ý, dù sao sáu MạoHiểm Giả kialựa chọnlàhình thức công kích,các NPC vốn không thể công kích người chơi, chẳng quanếu như Thạch Trung Ngọc biết nhiệm vụ chuyển chứcnàycòn có thể tuyển chọn kháng trụ NPC công kích nửagiờcũngcóthểquáquan, phỏng chừng nhất địnhsẽđiên mất!

Thời điểm các NPC thấp thỏmchờ đợi, thời gian baphút rốt cuộcđã qua, cáccô nương lóe lên tránh ra, sauđó mộtmảnhbạch quanglàm người không mở mắt nổi. Đếnkhi bạch quang tán đi,mấyNPC đều đãnằmở trênmặt đấtchỉ còn một giọt máu, TrươngMã vội vàng tìm đến vàiMụcSưgiúp bọn hắn tăng máu, thẳng đến các Mục Sư có thể đứng lên mớithởphàonhẹ nhõm.

Thạch Trung Ngọc cười hìhì nhìn Trương Mãhỏi.

- Chúngtacó tínhthông qua không?

Vẻmặt Trương Mãgiống như nhìnquái vật nhìn Thạch Trung Ngọc, bấtđắcdĩnói:

- Không sai,các ngươiđều chuyểnchức thành công, về saucácngươi chính làcon dân của Thiên thành ta!

ThạchTrung Ngọc tiếptục hỏi:

- Vậycó chỗ tốtgì không?

Khuôn mặt Trương Mã co giận nói:

- Đương nhiên là có, thuộc tính của cácngươi sẽ được đề thăng rất nhiều.

Thạch Trung Ngọc mởra bảngthuộc tính nhìn một chút, nghi ngờ hỏi:

- Làm sao không có động tĩnh?

Trương Mãliếc mắt, lấyravài quyển trục nói:

- Đây chính là chứng minh chuyển chứccủacácngươi, cầm xem xong là có thể chuyển chức!

ThạchTrung Ngọc nhíu mày hỏi.

- Chỉ cái này? Cóthể đề thăng thuộc tính của ta sao? Chúngta là chức nghiệp ẩn a!

TrươngMã nói:

- Tự nhiêncó thể, lờicủa ta còn không tin sao?Xétthấy các ngươi có thành tích tốt nhất, ta còn đặc biệtchọnlựa quyển trục chuyển chức cao cấp!

Nói tớichỗ này, Trương Mã bỗng nhiên nhớ lại mấy NPCMụcSư của mình, đều bị đánh đếntàn huyết! Kỹ năng củaThạch Trung Ngọc quả thựcquá giasúc! Không khỏilàm hắn đau lòng lên.

Điện thoại của Cơ Hùng Liệt

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc và các cô nương nghe Trương Mãgiải thích xong, không chút dodự bóp nát quyển trục, quang vựng xẹt qua, Thạch Trung Ngọcchỉcảmthấy thân thể ấm áp hếtsức thoải mái,lại nhìn trạng thái của mình, dĩ nhiên đạt tới trạngthái tốtnhất, ngay cảthời gianKhí Phách cold-down cũng đã qua.

Thạch TrungNgọc mở ra bản thuộc tínhcủa mình, phát hiện lực lượng đã lêntới 2tinh, nhất thời cười như điên. Thời điểm Thạch Trung Ngọc và cáccô nươngcười ha ha, thanh âmhệ thống thông báo vang lên:

- Người chơi Hinh VũChi Thạch, HinhVũChi Nguyệt,Hinh Vũ Chi Tuyết,Hinh VũChi Lam,HinhVũ Chi Lâm, Hinh Vũ Chi Tửcủa server Chinađồng thời lần thứ hai chuyển chức thànhcông,trở thành con dâncủa Thiên thành, được thiên thần quan tâm!

Thếgiới nhất thời sôi trào!Người chơi server Chinađãcó người đạt tới cấp 40, thành công chuyển chức, cònmột lầnsáu người! Quả thựcquá ngưubức! Cộng thêm trước đó Hinh Vũ ChiThạch ổn đứng đầu bảng đẳng cấp, nhất định là giành vinh quangcho ngườitrong nước!

Những ngoại bangkiatựcho làmìnhrất ngưu, hiện tạikhuTrung Quốcó sáu người chuyểnchức,nhưng bọn họmột cái cũng khôngcó! Quá hả giận!

HướngLâmmở ra diễn đàn, chỉ thấy server Chinanóng nảy giống như núilửa! Vộivàng kêu mọingười đến xem.

Con mèo nhỏ ăncá: Thạch ca của phòng làm việc Hinh Vũ muôn năm! Giànhvinh quang cho người trong nước!

Dâm Tăng:Hinh Vũ Chi Thạch, chúng ta ủng hộ ngươi!

Hồi Đạm: Phòng làm việc Hinh Vũ? Người hủy Bạo Quân cônghội

kia sao? Quángưu!

Thí Hạ Lạnh Lẽo: Thạch ca!Tacúng bái ngươi!

Khôngmang giấy vệsinh: Thạch ca mangta luyệncấp đi!! Cầu đại thần chiếu cố!

Vẽ vòngtròn chú trớ ngươi: Thạch cavì quốc nhângiành vinh quang! Sốtiền lớncầu tọa độ của Thạch ca!

Chốngđỡ Thạch ca Số 1: Thạch cauy vũ!

Chống đỡ Thạch ca số 2:Thạchcauy vũ!

Chống đỡ Thạch ca số 3: Thạch cauy vũ! Uy vũ!

Con mèo nhỏăncá: ngươi đánh máy chậm một chút!Ta cũng chống đỡ Thạchca! Vì nước giành vinhquang!

Dương Tử nhìn diễnđàn server China, trực tiếp nổi hắc tuyến, ghen tỵ bóp cổThạch Trung Ngọc:

-Dựa vào cái gìdựavào cái gì dựa vào cái gì!Chúng ta sáu người cùng nhau chuyển chức, vì sao tất cả đềusùng bái ngươi!

ThạchTrung Ngọc bị DươngTửbóp khóchịu, trực tiếp kéo nàngvào trong lòngcố định lại, đảo cặp mắt trắng dã nói:

-Ai biếtquang huycủata chiếu xa nhưvậy! Ngươi đốkịta? Đố kị cứ việcnói thẳnga!!

Vì tư thế của hai ngườiở góc chếttầm mắt củachúngnữ, hắn liền đưa taylên bóp lấy bộ ngực mềmmại của nàng vàicái, làm Dương Tửđỏ bừngcả mặt,xém chútnữamở miệngrên lên thành tiếng.

DươngTửtránh thoát hai tay củahắn chạy đếnbên người Cơ Như Nguyệt, vẻ mặt khổ sáp nói:

- Như Nguyệt tỷ tỷ! Sắc lang đại thúckhi dễ ta!

Như Nguyệt bị DươngTử và Thạch Trung Ngọc phatrò cườigập cả người, chỉ có thể liều mạng gật đầu,chỉcóHướng Lâmnhịn được ti

ếuý,nhìn Thạch Trung Ngọcnói:

-Ngươi khi dễDương Tử,chúng ta nhất định sẽ không khách khí!

Thạch TrungNgọc khổsápnói:

-Oan uổng! Là tiểunhađầu kia khi dễ ta trước! Các ngươi lại không quản, chỉbiết khidễ ta!Ta kháng nghị!

- Khángnghị vô hiệu!

Cáccô nương nhìn Thạch Trung Ngọc đồng thanhnói, sauđó cười thành một đoàn.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nhìn cáccô nương, mởra bảng đẳng cấp nhìnmột cái, mình vàcác cônương chiếmtop6, phía sauvẫn là cấp39, vì vậyhắn vui vẻ đề nghị:

- Ngày hôm nay chúng ta đi ra ngoài liên hoan!!Chúc mừng một chút được không? Phỏng chừng hai ngày này các ngươi luyện cấp cũng rấtmệt mỏi!

Dương Tử nhảy dựng lênphụhọa:

-Tốttốt! Chúng ta đi thu thập ngay! Một hồi đi ra ngoài ăntiệc!

Tuyết SươngYên cũng vui vẻ, xem ratâm tình của mọi người đều rất không tệ!Thạch TrungNgọc bắt đầuđánh chủ ý tới buổitối, đến cùng có nên đánh lén phòng củacác cô nương haykhông? Mình cũng đã nhịn nhiều ngày, còn khônggiải quyết, sẽ ảnhhưởngtới thân thể a!

Bấtquá vừa nghĩ tới buổitối hắncũngcóchút khóxử, rốt cuộctìmcô nương nào đây? Thật có chút khó khăn! Nếu như đi tìm Cơ Như Nguyệt! Sợ Dương Tửsẽ nổi máu ghen,ánh mắt ai oán kia của Hướng Lâm là đang nhắcnhở hắn quantâm nàng, thực sự làđau đầu! Nếucó thểchăn lớn cùng ngủ thì tốt biết bao nhiêu!

Thời điểm Thạch Trung Ngọc yy, các cô nương đã thươnglượng được nênđi nơinàochúc mừng, gọi Thạch Trung Ngọcxong liền vội vội vàngvàng logout.

Thời điểmThạchTrung Ngọc muốn logout, bỗng nhiênnhận được điện thoạicủa CơNhưPhong, ThạchTrung Ngọc đoán chừnglàchúc mừng mấy người mình,vì vậy tiện tay nhận nghe,đầu kia lại truyền đến một thanh âm xa lạ:

- Ngươi chính là Thạch Trung Ngọc?

Thạch Trung Ngọc ngẩnngười, nhíu mày nói:

- Phải, xin hỏingài là ai?

Kỳ thực không phải Thạch Trung Ngọc muốnlễ phép, mà bởivì đólà điện thoại của Cơ Như Phong, hắn đoán cũng đoán được thânphận của ngườinày không đơn giản, nàodám không lễ phép.

Ngườinọ cười nói:

- Tanghe Như Phong nói ngươicực kỳchiếu cố Tiểu Nguyệt, ta thay mặt nàng cảmơn ngươi.

ThạchTrung Ngọcnghe lờinàykhông khỏi nhíumày, nghĩ thầm Cơ Như Nguyệt là nữ nhân củata,sợ rằng còn khôngtới phiênngươi cám ơn ta!! Bất quá ngoài miệngvẫn nói:

- Khôngcó gì! Xin hỏi ngài là?

Ngườikia nói:

- Ta gọiCơ Hùng Liệt, không biết Tiểu Nguyệtcóđề cậpqua tavới ngươi hay không, ta là phụ thân của nàng.

Thạch Trung Ngọc nghe lờinày không khỏi hóa đá, hắn không nghĩ tới Cơ Hùng Liệt sẽ gọiđiện thoại cho mình, còn là gọiđiện thoạiở trongtrò chơi, thậm chí dùng danh nghĩa của Cơ Như Phonggọi điện, cái thế giới nàyquá điên cuồng!

Cơ Hùng Liệt dườngnhư cũng cảm thấy Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, nóitiếp:

-Ta vốnmuốn tự mìnhliênhệ ngươi,nhưng ngươi đóng bảng bằng hữu, nên tacóchút mạo phạm, hyvọng ngươi bỏ qua!

Thạch Trung Ngọc vội vàngnói:

- Không ngại không ngại, bá phụ ngài quá khách khí! Ngài tìm ta có chuyện gì?

Cơ HùngLiệt trầm ngâm một chút nói:

- Ta muốn mời ngươiđi ra gặp mặt, không biết ngươichừng nào thì có thời gian?

Thạch Trung Ngọc sửngsốt, nghĩ thầm ngươi có thể có chuyện gì tốt muốn gặp ta?Congái ngươi bị ta câu định, phỏng chừng ngươi biết trong lòng đã sớm mắng chếtta a?Bất quá vẫn đápứng nói:

- Ngài định thời gian đi, ta mỗingày cũngchỉchơi gamemà thôi.

Cơ Như Phong dường như tươngđối hàilòng biểu hiệncủaThạch Trung Ngọc, nói:

- Vậy đêm mai, ta ởphòng Lan Hoa củanhà hàng PhúHào chờ ngươi. Bảygiờtốikhông gặp khôngvề!

Thạch Trung Ngọc đáp ứng, Cơ Hùng Liệt liền cúpđiện thoại, lúc nàyThạch Trung Ngọcmới buồn bực hạ tuyến ngồi ở trong phòng khách. Các cô nương còn thay quần áo,căn bảnkhông người biết ThạchTrung Ngọc buồn bực,hắn cườikhổ lắc đầu, nghĩ thầm nên tới không tránhkhỏi, đưa đầumộtđaorụt đầu cũnglà một đao, vi hạnh phúc sau này,chỉ có thể liều mạng!

Nghĩ tớiđây, trong lòng Thạch Trung Ngọc mớithoángdễ chịumột chút, tuygiọng điệucủaCơ Hùng Liệtkháchkhí, thế nhưng không thân,phỏng chừngđã biết cái gì, vừa lên đã nói cảm tạlàchặn cửa Thạch Trung Ngọc, thật cmncáo già!

Tình địch

DTV-EBOOK.COM.VN

Các cô nương ở thời điểm Thạch Trung Ngọc chờkhông nổirốt cục đi xuống, từng cái ăn mặc như hoa khiến cho Thạch Trung Ngọc phiền muộn,hiện tại những mỹ nữ nàycóthể xem nhưng khôngthể ăn!Hơn nữaxinh đẹp như vậy nhất định chính là dằn vặt!

Bất quá cáccô nương khôngnghĩnhư vậy,Cơ Như Nguyệtnhìn y phục trên người Thạch TrungNgọc, nhíumàynói:

- Ngươimặc cái gì vậy hả! Nhanh đi thay quần áo!Nếu không ngày hômnay để cho ngươi xách giỏ!

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi,nghĩ thầm dườngnhư mỗi lần đều là mình xách giỏ?Bất quávẫnngoanngoãn lên lầu thay quầnáomới, sau khiđược các cô nương cho phép mới rakhỏi cửa, sau đó lái xe của Dương Tửđi tới khi buôn bán phồn hoa nhấtở trung tâm thành phố.

Cáccô nương nhìn thấy quần áo đẹpđều hai mắt tỏa sáng, Thạch Trung Ngọc ngồiở đàng kianhàmchán nhìn cáccô nươngthử y phục vào vào ra ra, tuyđẹp mắt nhưng nhìn lâucũngcó chút buồn chán a!

Thời điểm Thạch TrungNgọccó chút nhàm chán bỗngnhiênthấy xa xa có một thânảnh quen thuộc,tỉ mỉ hồi tưởng, đó không phải là tìnhđịch của mình Lôi Nghiêm sao?Tiểutử này dĩnhiênmang theo tình nhânđi dạo phố! Thựcsự là quákhông cho mình mặt mũi, tốt xấu gìCơ Như Nguyệt cũngở nơi này, mình vẫn phảivìCơ Như Nguyệt cạnhtranhchút mặtmũia!

Vì vậy Thạch TrungNgọc kéo Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên đi tới, Hướng LâmHướngLam Dương Tử cũngdồn dập theo sau. Cơ Như Nguyệtmặc váy liền áo màu đỏ,da thịtnhư tuyết, xinh đẹp không thể tả. Tuyết Sương Yên mặcy phụccó vẻ cao ngạo mà quý phái,Hướng LâmHướng Lâmmặcy phục giống nhau, vôcùng đẹpđẽ, Dương Tử thì mặc váy công chúađángyêu xinh đẹp, làm người qua đường trợncả mắtlên, cực kỳ đốikị Thạch Trung Ngọc.

Thạch TrungNgọc vừa điđến phía sauLôi Nghiêmliền cười hípmắt nói:

-Ôichao!Đây khôngphảiLôi Nghiêm sao? Không biếtvị mỹnữnày là?

LôiNghiêm quay đầu lại, thấy Thạch Trung Ngọcliền phát hỏa, lạnh lùng hỏi.

-Tạisao ngươi lại ở chỗnày?

Thạch Trung Ngọc tựa hồ hơitòmòhỏi:

- Tại sao ta khôngthểở chỗ này?

Ánh mắtLôi Nghiêmlậptứcthấy được Cơ Như Nguyệt ở bên cạnh, lập tức đổi lại nụ cười lấylòngnói:

-Như Nguyệt,ngươi cũng tới nơi đây mua quần áo?Ta đi với ngươi a!!

ThạchTrung Ngọc ômCơNhư Nguyệt, tựa như thịuy nhìn Lôi Nghiêm nói:

-Ta mangNhư Nguyệtđến muay phục,ngươi cũng mang nữ nhân tới mua quần áo sao?

LôiNghiêm bịThạch Trung Ngọc hỏi rất xấu hổ,mình thường thư ờng mang nữ nhân đi chơi, chưa từng nghĩ sẽ gặp phải Cơ Như Nguyệt, bây giờ thật có chútlúngtúng. Bấtquáở trước mặtCơ Như Nguyệt đương nhiênkhông thể thừa nhận,hắn vội vàngkhoát tay nói:

-Như Nguyệt,ngươi đừngnghe hắnnói mò, đây chỉlà bằng hữu của ta!

Cơ Như Nguyệt liếc nhìn Lôi Nghiêm, giễu cợt nói:

-Lôi đại thiếu ngươi còn cần báo cáochuyện củangươi chotasao? Ta và ngươi không hề có một chút quan hệ, đừng tự dát vàng lênmặt mình!

Nói xong cònthị uy ômcánh taycủa Thạch Trung Ngọc.

Nữ nhânLôi Nghiêm mang tới kia không biết thân phận mọingười, thế nhưng biếtmình gặp phải tình địch, vìvậy cựckỳ phách lối nói:

- Các ngươi làai?Biết nam nhân của ta làai không? Cònkhông mau xin lỗi!

Thạch TrungNgọc giễu cợt nhìn nữnhân kia nói:

- Chó cậy gầnnhà, gà cậy gần chuồng! Giagia ta chophép ngươi nói chuyện sao?

Nữnhânkia tức đến trên mặt lúc xanh lúc trắng, tay chỉ vào Thạch Trung Ngọc muốnchửiầm lên, lại bị Lôi Nghiêm ngăn cản, nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Bằng hữu, ngươi cũng biếtNhư Nguyệt là vị hôn thê của ta, ngươi như vậy không có phúc hậu a?

- Cáigì!

Nữ nhânLôi Nghiêm mangtới kia vẻ mặt bỗng nhiên vặn vẹo nhìn hắn quát.

- Ngươikhông phải nóingươiđộc thân sao! Lúc nào có hôn thê! Lôi Nghiêm! Ngươi nói rõ cho ta,ngày hôm nay ngươi không nói rõ ràng, ngươi xem ta làm sao thu thậpngươi!

Lôi Nghiêm nhìn dángvẻnữ nhân kia cay liệt cũng có chút không nhịn được nói:

- Cút!Lão tử bất quá là vui đùa một chútmà thôi, ngươi thậtcoi mình là cái gì?

Dương Tử nhìnhai người bọn họ bất hòa cười khanh khách, ôm cánh tay của Thạch Trung Ngọc nói:

-Đại thúc, ngươixem hai hầu tửkia thật khôi hài!Đã sắp đánh nhau rồi!

Thạch Trung Ngọc bị Dương Tử phatròcũng nở nụ cười nói:

- Thật giống hai hầu tử xiếcảo thuật!

Sắcmặt Lôi Nghiêm đã tứcxanh, chỉvàoThạch Trung Ngọc mắng:

-Móa!Ngươicóbản lãnhđánh vớilãotử một trận!

Cơ Như Nguyệtnghe lời này,ánh mắt bỗng nhiênsáng lên, từ trên xuống dưới đánh giáLôi Nghiêm,nghĩthầm tiểu tử này còn có chút cốt khí? Lại cógiác ngộ bị đánh?Thật khôngnghĩ tớikỳ thực Lôi Nghiêm chỉ là nói giữ thể diện, hắn dám đánh ai? Tìm xãhộiđen đánh người khác còn tạm được!

Aibiết Thạch Trung Ngọc âm hiểm cười cười,nắm lấy cổ áocủa Lôi Nghiêm xách lên, nữ nhânLôi Nghiêm mang tớikiakêulên sợ hãi:

-Giết người rồi! Bảo an! Bảoan!

Tronglòng LôiNghiêm cũngkhủnghoảng lên, đã biếtở trước mặt Cơ NhưNguyệtlà hoàntoàn không còn mặt mũi, hơn nữa đây là hiện thực,khôngphải trong trò chơi, hắnkhông muốn chịu đòn a! Vì vậy khẩn trươnghô:

- Ngươi thả ta xuống! Còn không thảta xuống tasẽbáo cảnh sát! Tiểu Lệ,mau gọi 110!

Vừa nói còn vừa giãy giụa muốn tránhthoát tay của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên buông tay, Lôi Nghiêm đặt mông n gồi trên mặt đất, tứcgiận nhìn Thạch Trung Ngọc, đứng lên chỉ v àomũihắn nói:

- Ngươi chờta! Ta nhất định sẽ chơichết ngươi!

Thạch Trung Ngọc bước tới trước một bước, Lôi Nghiêm sợđến lui ra phía sauhai bước,uy hiếpnói:

- Ngươi dám xằngbậy thử xem!

Thạch Trung Ngọcmỉm cười lại bước ra một bước nói:

-Ngươimuốn chơi nhưthế nào? Ta sẽ chơi như thế đó?

LôiNghiêm xấu hổ phẫnnộ nhìn Thạch Trung Ngọc:

-Lẽ nào ngươimuốn đối địchLôi gia chúng ta và Cơ giasao!

Thạch Trung Ngọc giễu cợt:

- Ngươi đừng tự dát vànglên mặt mình! Lấybộ dạng của ngươi, nếu như giao gia tộc cho ngươi, không chừngkhông bao lâu sẽphế đi,ngươi cảm thấyai sẽ vì một phế nhân như ngươi mà đắctội người khác?

Lôi Nghiêmphẫnnộ nhìn Thạch Trung Ngọc mắng:

-Conmẹ nó ngươi có bảnlĩnh đừngở chỗ này kiêu ngạo! Quay đầu lạiđừng khóc cầu xin tha thứ! Tanhất định sẽ không bỏ qua ngươi!

Thạch Trung Ngọcphách lốinhìn Lôi Nghiêm:

- Ta chờ nhìnngươi làmsao chỉnh ta! Gia gia tarấtthích nhìn người cầu xintha thứ,ngươi chờ xem đi!

Lôi Nghiêm tứcgiận phẩy tay áo bỏ chạy, Tiểu Lệ cũng vội vàng đi theo, bộ dạng chậtvật kialàm cho các mỹ nữ thoải mái muốn chết! Dương Tử càng thân thiết ôm ThạchTrung Ngọc hôn mộtcái nói:

-Đại thúc, ngươiquá tuyệtvời! Ta sùng bái ngươi!

Điện thoại của Cơ Như Phong

DTV-EBOOK.COM.VN

Tâm tình của các cô nương cũng không có bịLôi Nghiêmảnh hưởng, ngượclại càng thêm vui vẻ, đidạophố rất lâu mới về nhà.

Buổitối Thạch Trung Ngọc thừa lúc cáccô nương tắm, cuối cùng vẫn len lén chạy vào phòng Dương Tử, thiếu nữ thanh xuân quả thậtlàm người tarất khókiềm chế, Dương Tửcòn chưa trở lại, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể ngồi ở trên giường chờ.

Dương Tử trở lại, thấy trên giường mình ngồi một nam nhân không khỏi hoảng sợ, thấy rõ là Thạch Trung Ngọc mớithở phào nhẹ nhõm, vui vẻ chạy tới nhào vào trong lòng hắnnói:

- Đại thúc, hôm nay sao ngươi lại tới đây?

Thạch Trung Ngọc cười hắchắc ôm eo nhỏ của nàng,tay luồn vào trong ngực Dương Tử, làn da mới tắmmát lạnh trơn mịn, xúccảm thật khó có thể dùng lờidiễn tả, hai đầungón tay hắn se se đầu vú, chẳng mấy chốc đã làmnó dựng đứng lên, nói:

-Ta nhớ ngươi thì tới thôi!

Dương Tử thoải mái nhắm mắt lạirên rỉ, cảngườigiống như có dòng diệnchạy qua, thânthể uốnéo, trong hoa viên nhưcó thứgì không chịu nổikích thích chảyra, ưmmột tiếng yếu đuối:

- Ngươi cònbiết nhớtớita!Có phải đi quachỗ Như Nguyệttỷ tỷ trước rồi hay không?

ThạchTrung Ngọc không nói chuyện,trựctiếp ôm Dương Tử hôn lên.Hắn ôm chặt lấy nàng,đầu lưỡikhông ngừngkhuấy động đầu lưỡi thơmthocủa thiếu nữ, tay cũng không ngừng động tác, haiba lầnđã lột sạchy phụccủa nàng.

Một thân thể thiếu nữ gần như hoànmỹ hiện ra, làn da trắng như tuyết, hai bầuvú trảquamột thời gian dài chăm sócđã có quy môkhá

tốt, ít nhất đã gần bằng tỷ muội Hướng Lam, hai númvúmàu hồng ngạo nghễ đứng thẳng như mời gọi, phầnbụng phẳng lì không chút mỡ thừa, dưới nữa là khu rừng thần bídầymê hoặc, thấp thoáng bêntrong như có ánh nước trong suốt chảy ra.

Dương Tử nửamởánh mắt mông lung,mặc cho thân thể mìnhbị Thạch Trung Ngọc vuốt ve kích thích, ngoài miệng vẫn còn hỏi:

- Ngươicóđi phòng Như Nguyệt tỷ tỷ trước hay không?

Thạch TrungNgọc cười hỏi.

-Chẳng lẽ nhađầu ngươi ghen?

Dương Tử hừ nhẹ:

- Làm sao có thể! Nếu nhưNhư Nguyệttỷ tỷ không có lưungươi, ta đươngnhiên cũng không thể giữ ngươi, nếu không... sẽ cảm thấy khóxử a!

Thạch TrungNgọc phiền muộn!Cảm tình mình là khôngai muốn a, cái này khôngmuốn những người khác cũng không cần! Quá bi kịch! Thạch Trung Ngọc biphẫnhung hăng bóp bộ ngực sữa của nàng,taykia thì lướt qua phần bụng trắng muốt, đưa vàogiữa hai đùi nàng kích thích, chẳngmấy chốc nước suối lai láng, một ngón tay lenlỏiđivào thôngđạo âm u, sau đómócngượclên điểmG của thiếu nữ, làm DươngTử không chịu nổi rướn người, miệngrên rỉ, hai chânmuốn khép chặt lạinhưng không còn chút sức lực:

-Như Nguyệt không chịu lưu ta lại, ngươi cũng dám không lưu ta!

DươngTử cười khanh khách, Thạch Trung Ngọctách hai châncủa nàng ra, đưa đầumìnhvàoliếm nhẹ, Dương Tử không nhịn được r ẹnlớn một tiếng, mông nhỏ hẫy cả lên, hai tai khôngngừngxoa lấy đầucủa hắn ấnxuống.

Thạch Trung Ngọc hôn dần dần lên,miệng ngậm lấyđầuvú nút nhẹ, taycòn lạ i cũngkhông nhànrỗi, không ngừng nắn bóp cáikhác, làm nó biến thành vôsốhình dạng.

Nộlongđã trườn tớicửa mình, rất nhẹ nhàng liền chui vào bên trong, cả phòng không ngừng vang lên thanh âm nguyên thủy làm

người nhiệt huyếtsôi trào.

Sau mấy hiệp, DươngTửmệt không chịu nổi, bất quávẫncứng rắn đuổi Thạch Trung Ngọcvềphòng. ThạchTrung Ngọcvề phòng lại nhìn thấy Cơ Như Nguyệt nằm trên giường mình mà ngủ,tronglòng bỗng nhiêncảm thấy thươngtiếc, ôm CơNhư Nguyệt vào lòng mà ngủ, bấtquá vẫn không quên lột sạch quần áo của nàng.

Ngày thứ haiCơ Như Nguyệt tỉnh lạiphát hiện mìnhở trong lòng Thạch Trung Ngọc không khỏi hoảng sợ, liếc nhìnbên ngoài sáng choang, vội vàng đẩy ThạchTrung Ngọcra, ThạchTrung Ngọc cảm giác đượcCơ NhưNguyệtgiãy dụa, tiện tay sờ sờ da thịt của nàng nói:

- Như Nguyệt, mấygiờ rồi?

CơNhư Nguyệt cười trừng Thạch Trung Ngọc nói:

- Trời đãsáng rồi, lại khôngdậysẽ bịbọn họ bắt được!

Lúc này Thạch TrungNgọc mới chúý tớitrời bên ngoài, cóchútmây đen, cũngkhông biếtrốt cuộc là mấy giờrồi.

Cơ Như Nguyệtđang mặcy phục lạibịThạch Trung Ngọc kéo qua hôn, thẳng đến hai người thở hổn hển mớingừng lại.

CơNhư Nguyệt trở về không bao lâuHướng Lâm liền tới gõ cửa, Thạch TrungNgọcmặc y phục chạy ra ngoài, nhìnHướngLâm ngây ngốccười cười, kếtquả bị Hướng Lâm trừng mắt,chỉ có thể ảo não vuốtmũi đi đánh răng.

Ăn xong điểm tâm, ThạchTrung Ngọc và các cô nương vào trò chơi, chạyra ngoàithànhbắt đầu tìm quái, vừara thành liềnnhìn thấy mộtconMai Hoa Lộc khả ái, nhìnkỹlại làNgũ SắcLộc cấp 40, làmchoThạch Trung Ngọc đổmồ hôi!

Lúc đầu cho rằng Ngũ SắcLộcdễ giết, ai biết Ngũ SắcLộclà Ma Pháp Sư toàn phươngdiện,tốcđộ còn rất nhanh, nếu như không có Đích Lô, phỏng chừngthật không giết chết đượcnó.

Kinh nghiệm của NgũSắc Lộc rấttốt, chỉlà giết quá chậm, các cô nương và Thạch TrungNgọc chỉ có thể đổiđịa phương,không bao

lâu liềnđitới địa bàn của Kiếm XỉHổ cấp43, Thạch Trung Ngọc thầm mắng thiết kếviên?Sao quái chung quanh đềulà động vật! Lẽ nào không có quáivậtbình thường một chút sao?

Bất quáKiếm Xỉ Hổ không cóbiến thái như Ngũ Sắc Lộc,Kiếm XỉHổ thuộc về quái vật phòng ngự tươngđối khá,động tác hơi nhanhmột chút, tuy nhiên lại không giống Ngũ Sắc Lộc giếtgian nannhư vậy.

Thạch Trung Ngọcvàcác cô nương phốihợp lại, giết Kiếm Xỉ Hổ cũng khôngkhó, vì vậyở chỗ Kiếm Xỉ Hổ luyện cấp.Bất quáquái vật chung quanh Thiên thànhđều là quái chủcông, các cô nương cũng không dám chạyloạn, nếunhư bị đuổi kịp sẽrất thêthảm!

Thạch Trung Ngọc và các cô nương giết Kiếm Xỉ Hổ một hồi, chợt nhớtới sự tình của Cơ Hùng Liệt, cũng không biết cónên nói chuyệnnàychocáccô nương hay không, nói ra,sợ các cô nươnglo lắng, không nói, dường như cũng không quá tốt,sợ các cô nương sẽ giận.

Thời điểm Thạch TrungNgọc vẫncòn băn khoăn, Cơ Như Nguyệt nhận đượcđiện thoại, mới nghe hai câu bỗng nhiên nhảy dựnglên hỏi:

- Cái gì!Ngươi nói là thật?

Cũng không biết đầu kianóigì, ThạchTrung Ngọcchỉ nghe ân ân ah ah, sau đó không bao lâu Cơ Như Nguyệt liền cúp điện thoại, sắc mặtcóchút âm trầm nhìnvề phía Thạch Trung Ngọc, làm hắn nổida gà hỏi.

- Làm sao vậy?

CơNhư Nguyệt trực tiếp nói:

- Ta vừa nhậnđược điệnthoại của ca ca, ca canói đêm naynguơi sẽ gặp mặt cha ta đúng không?

Thạch Trung Ngọc khôngnghĩ tới Cơ NhưPhong sẽ gọiđiện thoại cho Cơ Như Nguyệt, vốn không biếtcónên nói hay không, hiện tại vấnđề khókhăn này bị Cơ Như Phong giải quyết.Dùsaonói một chút cũng là nói, nóitoàn bộ cũng là nói, ThạchTrungNgọc không muốn phủ nhận,nói thẳng:

- Như Nguyệt, phụ thân ngươi có thể sẽ không đồng ýchúngtaở chung với nhau,hắn hẹn tađêmnay ra nhàhàng Phú Hào gặp mặt, ta làm thếnào cũngphảiđi, ngươikhông nên ngăncản ta!

Cơ Như Nguyệt trừng ThạchTrung Ngọc nói:

- Ai nói ta muốnngăn cảnngươi? Ta chỉ là muốn cùng đi với ngươi, ba ta gọi ngươiđi khẳng định cũnggọi Lôi Nghiêm,nếunhư ta không theo,ngươi có thể không lỗ lã sao?

Thạch Trung Ngọc có chút cảm động nhìnCơ NhưNguyệt,đang muốnnói vài câu, lại bị câu dướicủa Cơ NhưNguyệtnóicho ngã trên mặtđất:

-Nam nhân ta nhìntrúng cũng khôngthể giống như một trái hồng mềm bị người nắn bóp!

- Lão tử giống như tráihồng mềm lắm sao? Làm sao cũng là cây hồngcứng rắn a!

Thạch Trung Ngọc bất mãn kháng nghị, trong mắttràn đầy không phục, biểu tình kia có chútgiốngnhư đứa bé, chọc choCơ Như Nguyệt mẫu tính đại phát,trực tiếp lấy giọngôn nhunói:

- Hảohảo hảo, ngươinói cái gìcũng tốt, ngoan, đừng khóc!

Thạch Trung Ngọc quả thựcbuồn bực muốn khóc! Mình lúc nào giống nam nhân không cócốtkhí như thế, làm saoluônnghĩ mìnhvô năng như vậy! Buổi tối nhất địnhphải làm Cơ NhưNguyệt không xuống giường được, để chonàngbiết trời caođất rộng! Nghĩ tới đây, tâm tình của Thạch TrungNgọc mới thoáng tốt hơn, sau đólại híha hí hửng cùng các côngương giết quái.

Cơ Hùng Liệt

DTV-EBOOK.COM.VN

Cùng cáccônương giếtKiếmXỉ Hổ một ngày, đámngườiThạch Trung Ngọc rốt cụclên tới cấp 41, quái trên bản đồ chắc chắnsẽ khôngcó chuyện kinh nghiệm thấp như trongmộ địaHấp HuyếtQuỷ, thăng cấpsẽ khôngquá giannan, cộng thêm trước đó lấy được kinh nghiệm, đámngười ThạchTrungNgọc cũng rất nhẹ nhàng lên cấp 41, trước khi logout rốt cụccũng thấy đượccó người chơibòđếncấp 40, chỉbất quátên bị ẩn tàng, cũng không biết là người nào.

Rakhỏitrò chơi, Cơ Như Nguyệt liềnkéo Thạch TrungNgọc đithử y phục, một hồi cảm thấy cáinày quá hưu nhàn,một hồi cảm thấy cái kia khôngthíchhợp,giằngco rấtlâumới chọntrúng một bộ nhìn tạm được, sau đóCơNhư Nguyệtlại đivào phòng của mình giằngco, làm Thạch Trung Ngọc chờ đến sắp phát điên.

Chờ đến lúc Cơ NhưNguyệtlàm xong đã hơi muộn, thời điểm đến nhà hàng Phú Hào suýt nữa thìtrễ. Tuy Thạch Trung Ngọc không cảm thấy cái gì, bất quá hắn không muốn lưu lại một ấn tượng xấu cho nhạc phụ tươnglai của mình, phảibiết ngườiđốivớingười ánh tượngđầu tiênlà rất trọng yếu.

Mớivào phòng LanHoa, Thạch Trung Ngọcđãnghe được mùi thơm thoang thoảng, sau đó nhìnthấymột namnhânnho nhã anh tuấn ngồi ở bên cạnhbàn,Lôi Nghiêmquảnhiên ngồi ở đàngkia, chỉ bất quá ngày hôm naybên người không có nữ nhânlúc trước.

Cơ Như Nguyệt chứng kiến Lôi Nghiêm, trong lòng nhất thời khôngvui,không khỏi giễucợt nói:

- U! Đây khôngphải Lôi Đạithiếugia sao? Sao hôm naykhông cómỹ nữbồi ngươi?Khó đượccóngày những tình nhân kia của ngươibằng lòngđểcho ngươi điramột mình a!

Cơ Hùng Liệt vừa nghenữ nhi nói, nhất thời nhíu mày mắng:

-Thả ngươiở ngoài mấynăm làm sao thay đổi thànhkhông có giáo

dục nhưvậy! Đâylà ngươi nên nói với chồng tương lai của mình sao?

Cơ Như Nguyệtcười nhạt nói:

- Ba, ngươi đừng có dùng những áp đặt kia của mìnhlên người ta, ta không cầu ngươi cái gì, nênsẽkhông để bụng ngươi nóicái gì,bỏ những ý nghĩ kia đi.

Cơ HùngLiệt cau màynhìn nữ nhi,sauđónhìn ThạchTrung Ngọc nói:

- Thạch tiên sinh mờingồi!

ThạchTrung Ngọc cũngkhông chối từ, trựctiếp ngồi xuống, Cơ Như Nguyệt ngồi ở bên cạnh hắn.

CơHùng Liệt đổi lại gương mặt tiếuý nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Nghe tiểu Phong nói Kiến BangLệnh của hắn chính là ngươi bán? Hơnnữa còn nhờngươi mới giữ được quáivật công thành?

Thạch Trung Ngọc khôngđể ý nói:

- KiếnBangLệnh đúng là ta bán, bất quá quái vật côngthành là dựa vào làngười của Cơ Như Phong!

Cơ Hùng Liệtnghe xong hài lòng gật đầu,sauđónói tiếp:

- Vịnày chính là vịhôn phu của Như Nguyệt nhà ta, hai người thường thườngnáo chút mâu thuẫnnhỏ, thật khiến ngươichêcười!

Thạch Trung Ngọc không thích giọng điệu như vậy, vì vậy trực tiếp hỏi:

- Cơ tiênsinhtới tìm ta là vì chuyệngì?

Cơ Hùng Liệt giống nhưmới nhớ ra sự tình này nói:

-Ta lần này tớilà muốn trợ giúp ngươi và Lôi Nghiêm hòa giải, chỉ làkhông nghĩ tới Như Nguyệtcũng tới,vừalúc không cần tađơn độc kêu Như Nguyệt một lần.

Thạch Trung Ngọc đã sớm thấy rõý đồ của Cơ Hùng Liệt, bấtđộng

thanh sắc nói:

- Ngàyhôm qua Lôi tiên sinh ở cửa hàng thời trang còncảnhcáo ta, tanghĩbây giờhòa giải còn khôngphải lúc chứ?

CơHùng Liệt nghingờ nhìn Lôi Nghiêm, thựcsự không nghĩ ra vì sao Lôi Nghiêm sẽtranh chấp với Thạch TrungNgọc. Bất quáhắn vẫnlễ phép nói:

- Bất kể nhưthế nàota cũngthay Lôi Nghiêmxin lỗi ngươi, Tiểu Nguyệtnhờ cóngươi chiếu cố mới bìnhyênđến nay,ta nghe nói đã từng có người muốn đi gây bất lợi cho TiểuNguyệt,may mắn ngươi ở đó!

Thạch TrungNgọc đổ mồ hôi! Nếu để cho Cơ Hùng Liệtbiếtphiền toái kiacănbản làdo mình trêu rasẽ như thếnào?Dùsaohắn là không dám nghĩ, cũng sẽ không đi phơi bày!

Cơ Hùng Liệt nhìn thoáng quaCơ Như Nguyệt và Lôi Nghiêm nói:

-Ngươi mang Tiểu Nguyệtra ngoài đi dạo, ta cólời muốn nóiriêng với Thạchtiênsinh.

Cơ Như Nguyệttrực tiếpphản bác:

-Cần gìphải đểcho ta đi ra ngoài!Ta không đi!Huống hồ còn đi cùng cặnbã kia!

- Tiểu Nguyệt!

Cơ Hùng Liệt quátkhẽ một tiếng.

- Tại saongươicó thểnói chuyện với vị hôn phucủa mình như vậy!

CơNhư Nguyệt nhìnCơ HùngLiệt, tức giậnnói:

- Cho tới bây giờ ta không có thừa nhận qua hắnlàvịhôn phu của ta!Ngươivì sự nghiệp của mình hi sinh ta, ta nhổ vào! Tacó người mìnhyêu!

Cơ Hùng Liệt tức giậnvỗbàn đứng lên:

- Ta chongươi ở bên ngoài mấy năm, ngươi chính làcho ta mặt mũi như vậysao!Uổng chongươi còn sinh ra ở danh môn thế gia, quả thực khôngkhácgì nữ lưu manh không aigiáo dưỡng!

Cơ Như Nguyệtbị mắng, viền mắt đỏlên,làm ThạchTrungNgọccực kỳ đaulòng,chỉcó thể nhìn Cơ HùngLiệtnói:

- Ngài để Như Nguyệtởlạichỗ này đi, bảo Lôi Nghiêmra ngoài là được rồi!

Tronglòng LôiNghiêmtức a! Vì saoCơNhư Nguyệt có thể ở chỗ này, nhưng mình lại không thể!Cơ Hùng Liệt liếc nhìn Lôi Nghiêm, dườngnhư cảm thấy hắn ở chỗnày cũng không có tácdụng gì, vì vậy liền gật đầu, LôiNghiêm chỉ phải đira, trướckhiracửa còn hung hăngtrợn mắt nhìn Thạch TrungNgọc.

Cơ Hùng Liệtthấy Lôi Nghiêm đóng cửa mớimở miệng nói:

- Tiểu Nguyệt, sự tìnhcủa ngươi và Thạchtiên sinh tađã biết, bất quá ta sẽ không đồng ý!

Cơ NhưNguyệt không có kinh ngạc chút nào,nhìn cha mình nói:

- Ngươi khôngđồngý cũng chả sao cả, chỉ cần ta nguyệný là được rồi! Ngươi muốn tagả cho loại nam nhânnhư Lôi Nghiêm! Nằm mơ đi!

CơHùngLiệt nhìnvề phía Thạch Trung Ngọc, trầm ổnnói:

- Thạchtiên sinh, tanguyệnýra 50 triệu để ngươily khainữ nhi của ta!

Thạch Trung Ngọcđổmồ hôi! Cái này ở trong phim rất thường hay xuất hiện a? Làm sao lại đến trên đầu mìnhrồi? Bất quá tuy nghĩ nhưvậy, thế nhưnghắn vẫn khôngchútdo dự cự tuyệt:

- Cơbáphụ,ta không cần tiền của ngươi, tacũngsẽkhông buông tay Như Nguyệt,trừ khi nàng rời ta trước!

Cơ Hùng Liệtcau mày nói:

- Ngươi phải biết, ta lấyra 50 triệu này khôngcóbất luận hồi báo gì,

mà ngươi cósốtiềnnày cũngcó thể tựdo đi chỗnào mình muốn, như vậykhông tốt sao?

Thạch Trung Ngọcnở nụ cười, nhìn CơHùng Liệt nói:

- Cơ báphụ,hiệntại trong tay ta khôngthiếu chút tiềnấy của ngươi, ta thừanhậnta còn không vào được pháp nhãn của ngài, nhưngta yêu Như Nguyệt,ta sẽchứng minh chongài xemta không thua Lôi Nghiêm!

Cơ Hùng Liệt nghiêmmặt nói:

- Lôigiavà Cơ gia chúng ta đều làgia tộccực kỳcổ xưa, huyết thống cực kỳcao quý,trong xương đều có mùi vị quý tộc, nếunhư ta giao Tiểu Nguyệt cho ngươi, ngườikhác sẽ nhìnCơ gia chúng ta nhưthế nào? Tatuyệt sẽkhôngđồngý các ngươi cưới nhau! Nếu như ngươi rượumời không uống thích uống rượu phạt, vậy ta cũngkhôngcó bi ệnphápnào!

Thạch Trung Ngọc rấtmuốn nhổ vào mấy chữ huyết thốngcaoquý kia, bấtquávì ngườiyêucuối cùngvẫn dằn được, thànhkhẩnnhìn Cơ Hùng Liệt:

-Cơ bá phụ, ta nhất định sẽ để Như Nguyệt hạnh phúc! Ta sẽđể ngươithấysự lựa chọn của mình sai lầm như thế nào!

Nóixong cũng không nguyệný ở lâu, kéo tay Như Nguyệt đira ngoài.

Ma sát

DTV-EBOOK.COM.VN

- Ngươi đứng lại đó cho ta!

Cơ Hùng Liệt phẫn nộ quát.

- Đâylàthái độ nói chuyện vớitrưởng bối của ngươi sao!Thật không có giáo dưỡng!

Tuy damặt củaThạch TrungNgọc dày mộtchút, nhưng không phải loại tùy ýđể ngườikhác mắng! Chẳng lẽhắn chờ CơHùng Liệt miệt thị xong còn phải nịnhbợ? Làm sao cóthể! Hắn cười lạnh xoay đầu lại, nhìn Cơ Hùng Liệt lạnh lùng nói:

- Cơ bá phụ, đầu tiên ngươi dùng tiền để chota ly khai nàng, lẽnào đây là hành vi có giáo dưỡng sao, làmột phụthân, lại muốn đẩy con gáimình vàohố lửa, đây là một phụthân nên làm sao? Thứ hay, tuy phụmẫu ta mất sớm, nhưng ta cũngkhông phảikhôngai dạy không ai nuôi, ngươi nói ta không có giáo dưỡng, ngươi xứng sao?

CơHùng Liệt vỗ bàn, phẫn nộ quát:

-Ngươi lại dám công nhiênchống đối ta! Ngay cả tôn trọngtrưởng bối cũng không hiểu sao!

Thạch Trung Ngọchết chỗnói rồi! Đốivới cái loại luôn lấy mìnhlàm trungtâm này làkhôngcòn gì đểnói, hắn cũng không biết làmsao câu thôngvớiloại ngườitự cho mình là đúng như vậy.

Đang ở thời điểm hắn đau đầu, Cơ Như Nguyệt đứng dậy, nhìnCơ Hùng Liệt nói:

- Ba, từ nhỏđếnlớn ngươi chưa bao giờ nghiêm túcvì ta cân nhắc qua,toàn gia người hiểu rõ ta nhất dĩnhiên làđại ca, ngươiqua nhiều năm như vậy chẳng lẽ khôngcảm thấycó chút hổ thẹn nào sao? Ngươinói Thạch Trung Ngọc khôngcó giáodưỡng, lẽ nào Lôi Nghiêm cósao? Hắn mangtheonữ nhânđidạo phố, bị chúngtatình cờ

bắt gặp, làm trò hề ở trước mặt cô ng chúng, đừng bảo với ta là ngươi không biết? Nam nhânnhư vậy ngươi lại ép gảta cho hắn, ta thựcrất thất vọng!

Nói xongcũng không thèmquan tâm đến Cơ Hùng Liệt, trực tiếp kéoThạch Trung Ngọc đi ra ngoài.

CơHùng Liệt tức giận mắng:

-Ngươi đứng lạiđócho ta!

Cơ Như Nguyệtkhôngmuốndây dưa vớiCơ Hùng Liệt, vừarồi Cơ Hùng Liệt muốn dùng tiền mua tình cảm giữa nàng vàThạch Trung Ngọcđãchạm đến nghịchlân của Cơ Như Nguyệt, nàngquảthực k hông thể chịu đựng được phụ thânnhư vậy, nếu CơHùngLiệt thật hiểu tính tình của nữ nhi, thì quyếtsẽ không bao giờ làm như vậy, vì làm như vậy sẽcàng để Cơ Như Nguyệt kiên định quyếttâm của mình!

CơNhư Nguyệt tức giận kéo cửa, ngoài cửa Lôi Nghiêm lảođảo n hào vào trong phòng,lúng túng nhìn Cơ Như Nguyệt cườicười, Cơ Như Nguyệt cườinhạt:

- Ngươi thậtcó giáo dưỡng!

Nóixong cũngkhông quay đầu lại ly khai.

Cơ Hùng Liệttức giận tay runrẩy, căm hận nói:

- ThạchTrung Ngọc!Ta nhất định sẽ khôngbỏ qua ngươi!

Lôi Nghiêmở một bênnghe lời này trong lòng cườinhư hoa, nhưng ngoài miệnglại dối trá nói:

-Bá phụ, được rồi!Tiểu Nguyệt sẽ mất hứng!

Cơ Hùng Liệt tức giậnnhìn Lôi Nghiêmkhiểntrách:

- Ngươi còncó thểnói vớita lời như vậy! Tiểu Nguyệtở bênngoàiđội nón xanhcho ngươi! Ngươilại mềm yếu như thế!

Lôi Nghiêm cúi đầu nói:

- Ta chỉ làquá yêu nàng, bá phụ ngươi đừng bức Tiểu Nguyệt,nàng từ từ sẽ phát hiện bộmặt dối trá của nam nhân kia!

Cơ Hùng Liệt bất đắcdĩnhìn Lôi Nghiêm nói:

- Ngươichínhlà quá sủng ái nàng,mới biến nàngthànhnhư vậy!

Vẻ mặt Lôi Nghiêm tang thương nói:

- Bá phụ, ngươi không phải cũngnhưvậy sao. Chúng ta đều quá yêu nàng màthôi,không có gìmất mặt cả!

- Ai! Đều là đứabé kia không hiểu tấm lòng của chúng ta!

Cơ Hùng Liệt thở dài,kỳ thậttronglòngcảhai còn không hiểu đối phương nghĩgì sao, tất cả đều là dối trá, chỉ biếtlợiích củamìnhmà thôi.

Ở trên xe, Thạch Trung Ngọc cựckỳ nhàn nhã láixe, Cơ Như Nguyệt tức giận nhìn ngoài cửa sổ, nghe ThạchTrung Ngọc hát ngâm nga càngnghe càngcămtức!

Nàngdùng sức tắt nhạc trênxe, vẻ mặt khổ não nhìn ThạchTrung Ngọc nói:

-Ba taghét ngươi như vậy,sao ngươi không lo lắng!

Thạch TrungNgọc không sao cảnói:

- Người như Lôi Nghiêm ba ngươi cũng thích,ta còn cógìphải lo lắng?

Cơ NhưNguyệt liếc mắt nói:

-Lôi Nghiêmlà ba ta nhìn lớn lên, tự nhiên sẽ thiên vị! Hơnnữa gia hỏa kiacực kỳ dối trá,ở trước mặt ba ta luônra vẻlịch sựphong độ!

ThạchTrungNgọclắc đầu nói:

-Cái này khôngcógì phảilo lắngcả, ngươi không thấyLôi Nghiêmkia cực kỳ lớn lối sao? Sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh vỡ!

Cơ Như Nguyệtđập lên đầuThạch TrungNgọc một cái nói:

- Ngươi thành thục một chút có được hay không? Lôi Nghiêm làm việc kínđáo nhưvậy,làm sao có thể để cho ba ta biết? Lôi gia bọnhọ và nhà ta chênh lệch không lớn,bata vì buôn bán thônggia sẽkhông lưu ý nhiều như vậy!

Thạch Trung Ngọcnhíu mày nói:

- Ôi chao, vậy làm sao bây giờ?

Cơ Như Nguyệt tức giận lạicho Thạch TrungNgọc một cốc nói:

- Ngươicó thể nghiêm túcmột chút haykhông!

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc:

-Ngươilo lắngcáigì! Cùng lắm thì chúng ta kiếm tiền xuất ngoại!Có ta ở đây, ngươi còn sợ ta nuôi không nổi sao?

CơNhư Nguyệt đảo cặp mắt trắngdã nói:

- Hừ! Ai muốn bỏ trốn vớingươi!

Thạch Trung Ngọc cười xấuxa nói:

-Thì racái nàygọi là bỏ trốn!

Cơ Như Nguyệt hung hăng nhéo hông hắnmột cái, đau đến Thạch Trung Ngọc kêu gào, làm cho nàng tứccười, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Trở lại biệtthự, mới vàocửa cáccô nương liền xông tới, quan tâm hỏi:

- Như thế nào? Ba của Như Nguyệttỷ có hung không?Cólàm khó dễ các ngươi haykhông?

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ cười cười nói:

- Cơ Hùng Liệtvừa lên đãchota một hạ mã uy, còn bảo ta cầm 50 triệu ly khai Như Nguyệt, các ngươi nói ta có thể làmnhư vậy sao? Ta làm nhưvậycòn là nam nhân sao?

Nói xong cười cười,nói tiếp:

- Ngược lạilà Lôi Nghiêm kia, thậtrấtcógiáo dưỡng,dĩnhiên nằmở trên cửa nghe lén, làm tròhề a!

CơNhư Nguyệt hung hăng trợn mắt nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Tối thiểuLôi Nghiêm còn được ba ta tán thành, ngươi khen ngược, chọc choba ta sắp tức chết! Còn không thấyngại tới khoe khoang...

ThạchTrung Ngọc cười hì hì ôm Cơ Như Nguyệtnói:

- Tanhư vậycó tính gặp quagia trường haykhông?Hơn nữa chọcba ngươi tức giậnnhưvậy, ngươi cũng có một phần chứ?

Cơ Như Nguyệttrừng Thạch Trung Ngọc một cáinói:

- Ngươi nằmmơ đi!! Ba talà gọi ngươi qua khinh bỉ, nếu đây coi nhưgặp gia trưởng, vậy heomẹ leo cây rồi.

ThạchTrung Ngọc sờ mũi nói:

- Vậy ngươi muốnthếnào!

Cơ Như Nguyệtliếc ThạchTrung Ngọc nói:

- Ngươicoi như xong! Bata cũng không giải quyết được,ngươi làm sao lấ yta!

Cáccô nương có chút lo lắng nhìn Thạch Trung Ngọc và Cơ Như Nguyệt, Tuyết Sương Yênnhíu mày nói:

-Về sau các ngươiđịnhlàm như thế nào? Thật chẳnglẽ để Như Nguyệt gảcho Lôi Nghiêm sao?

Cơ Như Nguyệt hừ một tiếng nói:

- Làm saocó thể!Cùng lắm thì chúngta tậpthể xuất ngoại,xem ba ta còn cóthểtìm được ta sao!

Tuyết SươngYênlắc đầu không đồng ý nói:

- Như Nguyệt,ngươi làm nhưvậy là khôngchịu trách nhiệm, nếu như bởi vì nhưvậy, phụ thân ngươi bị đả kích sinh bệnh mà nói, sẽ không tốt lắm đâu!

Cơ Như Nguyệt cũng nhíumày hỏi.

- Vậy phải làmsao bây giờ? Hắn chỉ biết nghĩ cho lợiíchcủa mình, c ó từng cân nhắc đến hạnh phúc củacon cái sao!

Nhiệm vụ của Trương Mã

DTV-EBOOK.COM.VN

Tuyết SươngYên suy nghĩ một chút nói:

- Được rồi, để Thạch TrungNgọc tự mình khổ não đi thôi!Nếu như hắn ngay cảcái nàycũng xử lý không được, vậy khôngxứngđượcba ngươi coi trọng!

Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ nhìn Tuyết Sương Yên nói:

- Các ngươi không cần nhưvậy a! Ta lạikhôngnóikhông giải quyết được...

Tuyết SươngYên nghịchngợmliếcmắt đưa tìnhcho Thạch Trung Ngọc:

- Ngươi cóbảnlãnh nhanh giảiquyết chuyệnnày đi!

Thạch TrungNgọc bất đắc dĩ nhìn các cô nương đangcười trộm nói:

- Các ngươi chờ đấy,tasẽ giải quyết!!Đi vào tròchơi đánh quáiđi!

Các cô nươngkhôngnóithêm nữa, ngoanngoãnvềphòngvàotrò chơi.

Thạch Trung Ngọc trở lại trong trò chơi, bỗng nhiên thấy một thị vệ đi qua, sauđónghe được bốn chữ quen thuộc:

- Thành chủ cho mời!

Thạch Trung Ngọc không còn gì để nói,làm sao đến Thiên thành... thị vệvẫn như vậy! Bất quá hắn vẫn ngoan ngoãn kêu các cô nương về Phủ Thành Chủ,hắn cònkhôngquênthành chủ nói sẽ cung ứng cơm miễn phí,những mónănkia đều làthứ tốt! Chẳng những ngon còn thêm thuộctính, chuyện tốt như vậyđi chỗ nào tìm?

Thời điểm Thạch TrungNgọcvà các cô nương đi tới phủ thànhchủ, TrươngMã đang đi tớiđi lui, vừa nhìn thấy đám ngườiThạch Trung Ngọc lậptức mừng rỡ nói:

- Các ngươi cuối cùng cũng tới!

Thạch TrungNgọc nghi hoặc nhìnTrương Mã hỏi.

- Hôm naysaongươinhiệt tình như vậy?

Trương Mã thởdài nói:

- Ta đang chờcác ngươi! Bây giờ ta thực sựlàsứtđầu mẻ trán!

Ánh mắt Thạch TrungNgọc sáng lên,bình thườngsự tình thành chủ khó xử chính làthời điểm người chơi phát tài! Vì vậy vội vàng hỏi:

- Là chuyện gì làmcho thành chủ đại nhân khó xử như vậy? Tiểu nhân nguyệný ra sứctrâu ngựa!

Trương Mã nhìn thái độ Thạch Trung Ngọc đột biến, không khỏi thở dài nói:

- Hiện nay đều lưuhànhtrởmặt sao?Ta là thực có chuyệncần các ngươihỗ trợ!

Thạch Trung Ngọc càng thêm quyếnrũ nhìn Trương Mã hỏi.

- Không biết thành chủ có khókhăn gì? Khôngbằng nóicho ta nghe một chút, tasẽ giúp ngàigiải quyết!

Trương Mã hàilòng nhìnThạch Trung Ngọc:

- Thiên thành sắp đón vôsố người chơi, nhưng Truyền Tống Trận đãrất nhiềunăm không sửa chữa,ta sai hộ vệ đi ra ngoài tu sửa mấ y thứ này.Trướcđó vài ngày đá năng lượng trongthành không đủ, tasai đội trưởng hộ vệ mangtheo mộtđội người đi thành khác mua sắm, nhưng không nghĩ tới trênđường dĩ nhiêncóvàingười tiêu thất không giải thích được, thật sự là phiền lòng!

Thạch Trung Ngọc nhíumày nói:

-Có phải có quái vật giẩn núp hay không?

Trương Mã thởdài nói:

- Quả thực, có một lần đội trưởnghộvệ báo cáo tronglúc vô tình

đánhmộtkẻ cắp bị thương, pháthiện dĩ nhiên là mộtĐạo Tặc, nhưng tốc độcủahắn quá nhanh,hộ vệcủata đuổi không kịp!Chonên tamuốn mời các ngươi đi trợ giúp.

Thạch Trung Ngọc vừa nghecó nhiệmvụlập tứcvỗngực nói:

-Yên tâmđi,chuyện này bao ở trênngười ta!

Trương Mãhàilòng gật đầu:

- Các ngươi đithôi, trợ giúp đội trưởnghộ vệ đánh chếtĐạo Tặc!

Thạch TrungNgọchỏi.

- Khôngbiết hiện tại đội trưởng hộ vệ ở đâu?

Trương Mã nói:

-Bọnhọ ở Phong Kiều Trấn, ngươi trựctiếp truyền tống qua là được!!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc đau khổ nhìn cáccô nương, sau đó nhìn thành chủ nói:

- Thànhchủđại nhân, chúngta thậtrất nghèo, phítruyềntống lạiquá cao!

Trương Mã nghi ngờ liếc nhìn Thạch Trung Ngọc và các cô nương, nhớ tới Thạch Trung Ngọc nhìn thấy cơmliền ăn như quỷ đói, nhất thời sinhlòng thương tiếc, thì ra oa nhi này ở ngoài sốngrất vất vả, cũng không biết rốt cuộc làbao nhiêu ngày chưa ăncơmmới có thể như vậy! Không khỏi vỗbảvai Thạch Trung Ngọc nói:

- Hài tử ngươi cực khổ! Ta chỗnày có mấylệnhbài,vềsau mấy ngườicác ngươi dùng Truyền Tống Trận trong khu vực Thiên thành đều miễnphí,nếu như ngươithực quáđói cũngđừngcố kỵ mặtmũi, cứtớiquýphủcủabá phụ ăn cơm là được! Bá phụsẽ không để ngươi đói bụng!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc sầm lại, làm nửangàysao mình giống nhưxin cơm vậy nhỉ? Bất quá có lệnh bàikiathật rất thoải mái! Sẽ giảm bao nhiêu phítruyền tống! Nghĩ tới đây Thạch Trung Ngọc

lập tức nhậnlấylệnh bài, chia cho các cô nương mỗi người một tấm,bỗng nhiên nhớtới Dương Băng Dao sau nàycũng tới Thiên thành, chuyệntốtnhư vậy mọingườicùngnhauhưởng thụ a! Làm sao có thể bỏ qua lãobà của mình? Vì vậy hắn lại mặt dày nói:

- Thànhchủ đại nhân! Ta còncó một bằng hữu gần đâybị tiêu chảy chưatới, ngươi xemcó thể lại cho ta một tấm hay không?

Trương Mã phiền muộn!Hắn mới vừa rồi sinh ra tâm đồng tìnhđã bịgió thổi bay mất,bất quá vẫn cựckỳ sĩ diện lấy ra một tấm lệnh bài nói:

- Được rồi, cầmđi đi! Nhanhđi PhongKiều Trấn trợ giúp!!

Tronglòng Trương Mã đang rỉ máu! Vìđồng tình mà cho mấy tấm lệnh bài,bây giờ nghĩ lại thậthối hận. Tấtcả đều là tiền a! Bất quá đã tốngđi, hắn cũng khôngcó khả năngthu hồi lại, maymắn Thiên thành sắp đón đại lượng Mạo HiểmGiả, tiền còn cóthể ít sao!

ThạchTrung Ngọc vàcác cô nương đi tới TruyềnTống Trận,trựctiếp lấy lệnh bài ra,truyềntống sư cung kính mời đám ngườiThạch Trung Ngọc lêntruyền tốngđài, không bao lâu liềnđi tới Phong Kiều Trấn.

Phong Kiều Trấn vẫn rất lớn, một cái thôn trấnđã có quy mô của BạchHổ thành, chung quanh quáivậtcũng cực kỳ thích hợp các ngườichơi luyện cấp, nếu như người chơi không muốnở Chủ thành cũng cóthể tới đây cư trú, Phong Kiều Trấncó phân nửa là nhàở, chỉ bất quá đều trống không, cũngkhông thể tiến vào.

Thạch Trung Ngọc khenngợi chép miệng, ghen tỵ mang theocáccô nươngtìm đội trưởnghộ vệ. Đội trưởnghộvệ kia bịĐạoTặc hành hạ đã không còchút sĩ khí, chỉcó thể ngồiđó thẩn thờ, vừa nhìn thấy ThạchTrung Ngọc ánh mắt lập tức sángngời, đứng lênbắt cánh tay củaThạch Trung Ngọc hô:

- Các huynhđệ, cóngườitớitrợ giúp khôngchúng ta!

Đội trưởng vừa kêu, các binh sĩ tán loạnở bốn phía lập tức đứng lên nói:

-Tham kiến đại nhân!

ThạchTrung Ngọc mơ hồ,nghĩ thầm mình còn khôngcó tự giới thiệu, làm sao lại thành đại nhân? Bất quá vẫnrất thản nhiên gật đầu nói:

- Các đồng chícực khổ!

Ai biếtđám quan binhkia dĩ nhiênđáp:

-Vì nhândân phục vụ!

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc há mồm! Đây là khẩu hiệu kinh điển củacácđồng chíHồng Quân a!

Những quan binh kia nhìnthấy ThạchTrung Ngọcđến sĩ khí tăng mạnh,đội trưởng hộ vệ cảm kích nói:

-TửKim hộ vệ đại nhân, nếu như ngài không tới,chúngtacũng sắp khôngchịu đựngđượcnữarồi!

Một câu nóilập tức đánh Thạch TrungNgọc vào đáy cốc, lúcnày hắn mới nhớtới mình còn là Tử Kim hộ vệ,mặc dù là TửKim hộvệ lótđáy,nhưng nói như thế nàocũnglà quan thất phẩm!

Đạo Tặc khó dây dưa

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh ThiênTiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Thạch Trung Ngọc imlặngcúi đầunhìn lệnh bài bên hông mình nghĩ thầm, mìnhcũng sắp quênmấtthứ này, không nghĩ tới rất có tác dụnga!

Nghĩtới đâyThạch Trung Ngọc lạiđắc ý,dùsao trong người chơi không ai cóthểngưu bức hơn mình!Thạch TrungNgọc thấy các binh lính đều khôi phụcsĩ khí, vì vậy liền phânphó nói:

- Hết thảyvệ binhtập hợp lại!

Những binh sĩ kia không dám thờ ơ, chỉnh tề đứngthẳng, sau đó Thạch Trung Ngọckiểm tra nhân mã, phát hiện độibinh sĩ này đạt tới hơn ba mươi, bên trongcó bảyMục Sư, bốn Cung Tiễn Thủ,còn lạiđềulà Chiến Sĩ.

ThạchTrung Ngọc nhìn các côthings mộtchút,hết chỗ nói rồi, trong bamươimấy người dĩnhiên chỉcó Tuyết SươngYên là Đạo Tặc! Chỉ cóthể nhìnTuyết SươngYên nói:

- Ngươi ra ngoài thành liền ẩnthân, những người khác vâyquanh xe ngựa, bảo hộ Mục Sư và chức nghiệpviễn trình ởgiữa, không cho Đạo Tặc kia cơ hội xông vào vòng chiến!

ThạchTrung Ngọc rất có phongphạm đạitướngra lệnh,sau đó thả Trầm Bích, Tiếu Hàm, ĐíchLô ra, hắn cưỡi Đích Lô,đểcác cô nương theosauxe ngựađi ra ngoài thành.

Kỳ thựckhông phảiThạch Trung Ngọc không muốn ôm mộtcô nương cưỡi ngựa, cái cảmgiác vừa cưỡingựavừasờ mó mỹ nhân kia rất khótả, nhưng bởi vì Đích Lô chỉ có thể chứa thêmmột người,bất kể là ômai, cáccô nương khác cũngsẽ nổimáu ghen,dù các cô nương không ăn giấm, hắn cũng sẽcực kỳkh1o xử, cho nên thẳng thắn mộtcáicũng không ôm!Hơn nữa nghenói tốc độ của Đạo Tặc kia cựckỳ nhanh, còn có thểẩn thân, cáccô nương ngồi lên ĐíchLôsẽ ảnh hưởngThạch Trung Ngọccông kích.

Đám người Thạch Trung Ngọc từ từ đi về phía Thiên thành, đi nửa giờ cũng khôngcó động tĩnhgì,hắn yên lặngnóicho Tuyết Sương Yên:

- Tiểu Tuyết, mộtlát nữata lệnh cho độingũdừng lại, ngươi đi phía trước thiết trí mộtít bẩy rập!

Tuyết Sương Yên cảm thấykếhoạchcủa ThạchTrungNgọccó thể thực hiện.Vì vậy một người ẩn thân rời xa một khoảng cách,thiết trí mộtvòng bẩy rập nửahìnhtròn, đến khiđám người Thạch Trung Ngọc đến trongvòngvâynghỉ ngơi,thì tất cả đường chạyđều bị phong bế.

Mọi người ngồi xuống còn không baolâu, binh lính mới uống ngụm nướcđã nhìn thấy một bóng đen rơi vàotrong bẫy rập, chẳngnhững trúnggiảm tốc độ, còn bị thương. ThạchTrungNgọc nghiêng người nhảylên Đích Lô đuổi theoĐạoTặc, Tuyết Sương Yêncũngđánh ra Xuyên Bối!

Đạo Tặc nhịnđau chạy như bay, chodù trúng giảm tốc độ cũng khôngthấycó chútdừng lại, bất quáthời điểmhắn muốn nhấc chân, dưới chân bỗng nhiên dài ra vôsốdây leo.Sau đó một mũi tên giảm tốcbắn lênngười hắn, tiếptheo rất nhiều kỹ năng khống chế bay qua,đao của Thạch Trung Ngọc cũng đến trướcmặt, vừa lúc thời gianĐằng Mạnkết thúc,Cuồng Long Thăng Thiên đánh đốiphương bay lêntrời,kỹ năng công kích của các cô nương đã sớm vận sức chờ phát động,vừa thấy Đạo Tặc bay lên trờilập tức đập tới,Lực Phách Hoa Sơn đập Đạo Tặc rơi xuốngđất, Trọng Kích bắn qua, ĐạoTặc kia cựckỳ buồn bực ngất ởđócho người ngược đãi.

Những thị vệ kia vội vàng chạy tớivâyĐạoTặc vàogiữa, bị Đạo Tặc nàyhành hạlâu như vậy, oánkhíđã sắp ngất trời,hiện tại thậtvấtvả

bắt được, làm saocóthể cho đối phương chạy? Vìvậymỗi người đều ra sức đập, các Mục Sư cũngbiết Đạo Tặc lợi hại,đều chuẩn bị Trị Liệu Thuật để ngừa ĐạoTặckai bão nổi.

Trầm Bích đánh ra Băng Phong Thuật, làmcho Đạo Tặckia không thể động đậy, Đích Lô tungra ĐịaThứ, Đạo Tặc kia lạibi kịch hôn mê.

Thạch Trung Ngọcbớtthời giờ nhìn thuộc tính của Đạo Tặc,má nó, dĩ nhiênlà HoàngKim Boss cấp 50! Thảo nào hành hạ những thịvệ cấp 50 kia xoay quanh, trong đám NPC này một Đạo Tặc cũng không có, không bị ngược mớicóquỷ!

Đạo Tặc kiabịThạch Trung Ngọc hànhhạ đã sớm căm tức, thừa lúc mộtkỹ năng gâychoáng khôngcó hiệuquả, đaocắt qua cổmột binh sĩ, binh sĩkiabịmiểusát, lực công kích cực kỳ kinh khủng!

Thạch Trung Ngọc sửngsốt, trong lòng giật mình, nghĩ thầm may mắn đaokia khôngcó cắt lêncổ của mình! Thời điểm Thạch Trung Ngọc sửngsốt, ĐạoTặc kiavội vàng nhảy ra ngoài, kết quảhắnlại giẫm vào bẩy rập, tiếptục bịđám người Thạch Trung Ngọc cuồng ngược.

Thạch Trung Ngọcđổmồhôi lạnh, ĐạoTặc này thậtlợi hại,binh sĩ kianóinhư thế nàocũngcóhơnmấy triệuHP, mộtđao đã bị Đạo Tặc giết chết!Coi nhưlà nhược điểmcông kích cũng không ác như vậy chứ?

Hiệntại Thạch Trung Ngọccó chút hốihận nhậnnhiệm vụ này,Boss là cấp 50,dựa theo đẳng cấp trong trò chơiáp chế, mìnhvà các cô nương căn bản không đượcchia bao nhiêu kinh nghiệm, còn phải gánh chịu phiêu lưu rớt cấp, cái kia thật không đáng!Phải biếthiện tại thăng một cấp làcựckỳ gian nan!

Trong lòngThạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, bấtquá đãbắtđược Đạo Tặc này, không giết hắn thật là có chút xin lỗi mình! VìvậyThạch Trung Ngọc âm thầm cổ động, dùsao NPC nhiều như vậy, chếtvài cái cũngkhông sao cả, một trận kỹnăng khống chế bổ tới, phỏng chừng Đạo Tặc kia sẽ không còn cơhội nhúc nhích! Saođó liền vui vẻ ngược Boss.

ThạchTrung Ngọcvà các cô nương, còn cóĐích Lô phân biệt đánh ra kỹ năng khống chế Đạo Tặc, Thạch Trung Ngọc cũng thường thường dùng Dã Man Trùng Kích!Đụng ĐạoTặc vào trong bẩy rập, hành hạ Đạo Tặc khổ không thểtả, nhưng lấy lượng máu cao tới 700000 của hắnđến xem,chút công kích này thậtsự làkhông đáng giá nhắctới!

Thời điểm đám người Thạch TrungNgọc đánh Đạo Tặcngất xỉu, các cô nươngbỗng nhiên phát ra tiếng thétchói tai, sauđó nhìn thấy một ngườidáng vẻ Pháp Sư đứngở phía sau các cônương tungHỏa Cầu Thuật, các cô nương vừa đánh Đạo Tặc vừaăndược đánh quái vật Pháp Sư kia, khôngbao lâu liềngiếtchết PhápSư, trên mặt đất rơi ramột kiện đồ trắng.

ThạchTrung Ngọcnhìn thấy tình huống này âm thầm nhíumày, lệnh NPC hộ vệ không cóvây quanh Đạo Tặc trực tiếp đi bảo vệ các cô nương,sau đó đứt quảng xuất hiện một ít quái vậthìnhngười tớicôngkích, làm Thạch Trung Ngọc phiền muộn!Những quái vật k iabề ngoài giốngnhư NPC, Thạch Trung Ngọc nhìn các cô nương ngược sát quái vật màcó chút lo lắng, phải biếtgiết mộtNPC sẽbị giamgiữ suốt đời a!

Bất quákia chỉlàtiểu quái, khôngcó khó chơi như Đạo Tặc, nói các cô nương ngaycả tiểu quái cũng giải quyết không được, Thạch Trung Ngọcmới không tin đâu!

Thời điểm Thạch Trung Ngọc nhìncáccônương ngược quái, Đạo Tặc đột nhiên giải trừ hết thảytrạng thái khống chế,muốn xông ra ngoài, làm tronglòng Thạch TrungNgọc run lên, vộivàngluivề phía sau.

Thủy Tinh Cầu

DTV-EBOOK.COM.VN

Thời điểm ThạchTrungNgọc không biết làm sao, TrầmBíchném qua Băng Phong Thuật, ngạnh sanh đông ĐạoTặclại, tiếplấylà cáckỹ năng mê muội, giảm tốc độ… loạnthất bát tao bắntới,Đạo Tặc Boss cực kỳ thống khổ!Trong lòng đãsớm khóc chết!

Không biết đãtạocái nghiệtgì! Lạibị nhiều người chơi ngược thành như vậy, tuy bên trongcó rất nhiều NPC đồng cấp,nhưngđánhngất mình đều là mấy Mạo Hiểm Giả! Hiệntại hắnhậnkhông thểtới cho Thạch Trung Ngọc mộtđao ểgiảimối hận tronglòng!

Thạch TrungNgọc đương nhiên khôngbiếttrong lòng Đạo Tặc nghĩ gì, hắn chỉ nghĩchờ mìnhgiết Boss xong nhất định cóthểđạt được trangbị cấp40, còn có kinh nghiệm bị suy yếu,mặc dù ítmột chút, nhưng muỗi cũng là thịt, dù cho kinh nghiệm ít một chút cũnglà kinh nghiệm không phải sao! Dù sao cũnghơn giết quáivật phổ thông chứ?

Đạo Tặc Boss rất nhanh thì bị mộtđám NPC ngược chết, Thạch Trung Ngọc cực kỳ ngạc nhiêncướp được một kích cuối cùng, nh ưng khi Thạch Trung Ngọc vui vẻ mở ra thanh điểmkinh nghiệm kiểm tra,dĩ nhiên pháthiện khôngcó một tialưu động!

Giết Bossdĩ nhiênkhôngcó chia cho ThạchTrung Ngọc một chútkinh nghiệm! Các cô nương khác hiển nhiên cũng phát hiện chuyện này, từng cái từng cái sắc mặtrất cổquái.

Bất quá nếunhậnnhiệm vụ thì nhất định phải làm xong, tuy trong lòngrất khó chịu, nhưng vẫn tiếptục hộ tống xe đá năngluợngvề Chủ thành. Đến khi trởlạiChủ thành đãqua ba giờ, Thạch Trung Ngọc rất khóchịu mang theo cáccô nương đi tớiPhủ Thành Chủ, đặt mông ngồixuống, mặt đen lại nhìn Trương Mã.

TrươngMã tò mò nhìn Thạch TrungNgọc nói:

- Chúcmừng hiềnchất thànhcông hộtống hàngtrở về!Bất quá vì sao

cácngươi đềusầu mi khổ kiểm nhưvậy?

Thạch Trung Ngọchừmột tiếng,bấtmãn nói:

- Chúngta bị ĐạoTặc hànhhạ sốngkhông bằng chết, nhưng ở thời điểm Đạo Tặc chết một chút kinh nghiệm cũng không có!

DươngTử im lặng nhìnThạchTrungNgọc, nghĩ thầm dườngnhưbị đùa chết đi sốnglại là đámNPCkia a? Bất quá Dương Tử làm sao có thể vạch trần Thạch Trung Ngọc?Dù sao Thạch Trung Ngọcmới là người một nhà nha!

Trương Mã nghe Thạch Trung Ngọc oán giận lập tức cườilên ha hả:

- Hiền chất a hiền chất, ngươi giúp ta giải quyết một vấn đề lớn như vậy,ta sao sẽđể cho ngươi thiệtthòi chứ?

Nói xong gọi đội trưởng hộ vệ đến.

Trong tay đội trưởng hộ vệ cầm một Thủy Tinh Cầu,bên trong có khí thểmàu trắng cuồn cuộn. Trương Mã tiếp nhận Thủy Tinh Cầu đi tới trước mặtThạch Trung Ngọc nói:

- Hiềnchất, kinh nghiệm giết tênĐạo Tặc kia đềuởnơi này, tên Đạo Tặc kialà cấp 50,tuycác ngươivượt cấp đánh quái, nhưngsau khi hấp thu kinhnghiệm trongThủy Tinh Cầusẽ khôngcó chúttổn thất nào! Các ngươi thươnglượngxem phân phối kinhnghiệm như thế nào đi!

Thạch Trung Ngọc vừangheco chuyệntốtnhư vậy lập tức vui vẻ nhảydựng lên,nhìn Thủy Tinh Cầu,sau đó thamlamnhìn Trương Mã nói:

- Trương đạibá, ngươi xem ngươi đã gọi talà chấtnhi, phí đổigiọng không thể thiếu a! Ngàilàthành chủ, không có phí đổi giọng sẽlàm trò cười cho ngườikhác! Không bằng cho tacái Thủy Tinh Cầu kia đi!

TrươngMã im lặng nhìn ThạchTrung Ngọc nói:

- Ngươiđừng đánh chủý tới ThủyTinh Cầu,ngươi lấy được cũng

không thao túngđược!

Thạch Trung Ngọc nghelời này nhấtthờicó chút tiếc nuối,nếu có vậtnày,về sau vượt cấp giếtquái là chuyện sảng khoái bực nào! Thạch Trung Ngọc lưu niệm liếc nhìn ThủyTinhCầu nói:

- Kinh nghiệm chia đều là được!!

Trương Mã gật đầu,tay phất một cái, chỉthấy mấy vệtsáng trắng chuivàotrong cơ thể mọi người, sau đó nhanh chóng biến mất, Thạch Trung Ngọc mở ra thanh kinh nghiệm nhìn mộtcái,dĩ nhiên tăng 10% kinh nghiệm.

Cái kinhnghiệm kialàm Thạch Trung Ngọc chảy nước bọt! Thật muốn cướp đoạt Thủy TinhCầu kia tới,bất quá Trương Mãđã nói, giành được cũng khôngdùng được, Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khác hơnlà nhẫn nại xuống.

Đúng lúc này, một người ăn mặckiểu quản gia vội vã chạy vào, nhìn Trương Mã nói:

- Đại nhân, những nhóm hàng khác cũngbị quáivật ĐạoTặc tập kích,các thị vệ không chốngnổi!

Thạch Trung Ngọcnghe lờinàynhất thời hai mắt tỏa sáng, cái này lại là 10% kinh nghiệm! Vì vậy hắnlập tức tự tiến cử nói:

- Trươngđại bá,mấy người chúng tađốiphó Đạo Tặcđãcó kinh nghiệm, không bằng để chúng ta đihộ tốngvài chuyến!!

Trương Mãđang lo điều không ra nhânthủ, Thạch Trung Ngọc vừa nói nhưvậy rất hợp tâmý của hắn, vìvậy hắnlập tức đồngý,ném Thủy Tinh Cầu choquản gia, lệnh Thạch Trung Ngọctới PhongKiều Trấntrợ giúp.

ThạchTrung Ngọcmang theo các cô nươngđi tới Truyền Tống Trận, hiệntại truyền tống không cần tiền,mình mớikhông để bụnglàm nhiềumấy lần! Hơn nữa kinhnghiệmphong phúnhư thế, đi chỗnào tìm?

Sau cấp40 thăngcấp sovới trướccònkhó hơn rất nhiều lần! Nhưng mình và các cô nươngcứ mộtlần tăng 10% kinh nghiệm, quásung

sướng!

Thờiđiểm đám ngườiThạch Trung Ngọc tới Phong KiềuTrấn, gặp đội trưởng hộvệ, kém chút bị nước mắt nước mũi của đội trưởng hộvệ tắm ướt, maymắnThạch TrungNgọc kích hoạt Dã ManTrùng Kích đánh ngất đối phương.

Đội trưởng hộ vệ kia đã sớm biết Thạch Trung Ngọc giết qua một lần ĐạoTặc Boss, cho nên tuyệtkhông lolắng, sĩ khí dângcao đi theo phía sau Thạch TrungNgọc ra ngoài thành,đi nửa giờ liền dừng ở trong bẩy rậpmàTuyếtSương Yên bố trí nghỉ ngơi, không bao lâu Đạo Tặc Boss ngốc kialại nhảy vàotrong bẫy rập, sauđó bị Thạch Trung Ngọc và các NPCđánh bẹp, các cô nương ởmột bên nhànnhã phóng kỹ năng, trong lòng đãsớm hưng phấn muốn chết! Ai biết Thiên thành sẽ vận chuyển bao nhiêuđá năng lượng chứ!

Chỉcần những NPC này không đối phó được Đạo Tặc,vậy chính là lúcbọn tỷ muội mình xoát điểmkinh nghiệm! Chonên mấy người không chút mềmtay, khôngthèm để ý cácPháp Sư quáiquấy rối.

Không bao lâutên Đạo Tặc kialại bị Thạch Trung Ngọcvà các cô nương giết chết, ngaycả NPC cũng khôngchết mộtcái, ĐạoTặckia phỏng chừngđã đitới chỗDiêmVương gia khóc lóc kểlể, mình dù sao cũng là Hoàng Kim Boss cấp 50, lại bị ngược chết như vậy, mặc aicũng khôngcamlòng!

Thạch Trung Ngọcđượcchia 10% kinh nghiệm thật hưng phấn, trướcđây mình thăng cấp đềumệt đến chết đi sống lại,hiện tại tốc độ nàynhấtđịnh chínhlà cưỡi tên lửa!Ngươi có thấy luyện cấp thoảimái như vậysao?

Giết Boss NPC lại vẫn cóthể được kinh nghiệm, nhất định chính là phươngthức thăngcấp thuộc về Bug a!

Thạch Trung Ngọc ngồiở trên Đích Lô cười vuivẻ, một bên thô bỉ nguyền rủacác đội xeđều sẽgặpphảiloạiBoss này, tâm tính cựckỳ hiểmác a!

Cưỡi tên lửa thăng cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

Trở lạiPhủ Thành Chủ, như cũlấy được kinh nghiệmphongphú, Thạch Trung Ngọc may mắnlại nhận đượcnhiệmvụ, bất quábọn hắn làm hai lần nhiệmvụđãhơi trễ,dù sao ĐạoTặc cũng sẽ không vào thành trấn công kích, vì vậymọingười logout ăn cơm trước.

Lầnnữa đitới PhongKiều Trấn, dĩ nhiên thấy được đội trưởng hộ vệ lần đầu tiênáp giảihàng hóa kia,đội trưởng hộ vệ kia hiển nhiên là biết đám người ThạchTrungNgọc sẽqua trợ giúp, chonên không có sốt ruộtchút nào.

Thạch Trung Ngọc rốt cục tránh thoát vận mệnh nước mắtnước mũi,sauđó tiếp tục dẫncác cô nương vàbọn thị vệ áp xe hàngxuất phát.

Trên đườngđi lạigặp ĐạoTặc không cóđầu óc kia, lấy phương thức giốngnhau nhảy vào trong bẫy rập, bị Thạch Trung Ngọcvà các cô nương hànhhạ đến chết, sauđó lĩnhkinh nghiệmtrở lạiChủ thành, kinh nghiệmlên giống như cưỡi tên lửa,đãào tới bốn mươiphần trăm.

Thạch TrungNgọc nghĩ thầm kỳ thực ta cũng không muốn như vậy! Là thànhchủđại nhân buộc ta a! Suy nghĩ một chútliềnlen lén vui vẻ, các côngthấyThạch Trung Ngọc nhưvậy không khỏi bật cười, DươngTử không khách khí hỏi.

-Đại thúc ngươi lại len lénsuy nghĩ sự tình thô bỉgì thế!

Thạch Trung Ngọc nghe lời này không khỏi quát:

-Talúcnào bỉ ổi! Cònlen lén? Coi như ta hènmọn cũng quang minh chính đại!

Lời vừamớidứt đã nhìn thấycáchộ vệ vẻ mặt khinh bỉ nhìn mình, khuôn mặt khôngkhỏi nónglên, liếc mắt mắng:

-Các ngươi nhìnkỹ những đá năng lượngkia, nhìn talàm gì!

Độitrưởng hộvệlen léntrốn ở một bên nở nụ cười, khiếnchoThạch Trung Ngọc buồn bực,mìnhbất quá là cười một cái thôi, làm saolại biếnthành cục diện như vậy? Chẳnglẽ bình thường nhân phẩm của mìnhquá kém?

Cáccô nương nhìn thấyThạchTrung Ngọc bựcbội đều cười ha ha, không hềcó chút dángvẻ khẩn trương.

Thời điểmđám người Thạch Trung Ngọc đắc ý, từ trong rừng bỗng nhiên lao ra một Đạo Tặc Boss, sợ đến Thạch Trung Ngọc giật mình, ĐạoTặc này khôngphảiđãchết rồi sao? Tại sao lại đi ra? Bên mình không cóchuẩn bị,khôngcóbẫy rập còncó để cho người sống hay không!

Bất quá phàn nàn thì phànnàn, Thạch Trung Ngọc vội vàng cưỡi Đích Lô dùng Dã ManTrùng Kích, CơNhư Nguyệt cũng nhanh chóng dùng Đằng Mạn, vận khí tốt quấnlấy tên Đạo Tặc kia,lúcnày Dã Man Trùng Kích vừa vặnvọt tới trước mặt, lậptức đánhbay Đạo Tặc, Thạch TrungNgọc một khắc cũng khôngngừng dùng Cuồng LongThăng Thiên,sau đó phối hợp cáccô nương công kích, ĐíchLô cũngkhôngcam chịu tỏra yếu kém dùng Địa Thứ, Đạo Tặc bị vài kỹ năng gây choáng lập tức ngãtở tạichổ.

Thạch Trung Ngọc rấtsợ Đạo Tặcnày đột nhiên tỉnh lại, vội vàng chỉ huycác cô nương chuẩn bị kỹ năng khống chế. Tuyết Sương Yêncũngbị ThạchTrung Ngọclệnh đi đàovô sốbẩy rập, thật vấtvả mới hiển lênrõ an toàn một điểm, sau đócáccô nương liền theo ThạchTrung Ngọcvà NPCcùng nhau màichếtBoss, cho dù như vậy cũngtổn thất ba NPC.

ThạchTrung Ngọc ngược lại không sao cả, nhưng chợt nhớ tớimình đanggiúp Trương Mã hộ tống hàng, TrươngMã lại chưa cho mình kinh nghiệm! Thật cáo già, trởvề nhấtđịnh phải hỏi! Đòi kinh nghiệm trởvề!

Thạch Trung Ngọc phẫn hận nghĩ,cùngbọn hộvệ điviề Chủthành, thời điểm đến phủ thành chủ, chuyện thứ nhất là hấp thu kinh nghiệm,lúc này thuđượctới 20%. Thạch TrungNgọc quá vui vẻ a! Thiếu chútnữa thì ngâmnga điệu hát dân gian, bất quá hắn vẫn

chưa quênkinh nghiệm của thành chủ,vì vậy mở miệng hỏi:

- Trương bá phụ, mọingười đều nói tiền bạc phân minháitình dứt khoát, tagiúp ngươi hộ tống bốn chuyến hàng, ngươi một chút chỗ tốt cũng không chota, không phải cóchútkeo kiệt đó chứ?

TrươngMã nghe lờinày nhất thời thầmmắng Thạch Trung Ngọc, gia hỏanày thậtquá tham,mình được nhiều kinh nghiệm như vậy lại còn nghĩ chuyện này! Trương Mãhạ quyết tâm,không thể để Thạch Trung Ngọc thực hiện được, miễn chovề sau càng ngày càng khóhầu hạ, vì vậy nói:

- Hiền chất, thời điểmngươi giết ĐạoTặc Boss,hộ vệ của ta cũngbỏ khá nhiều công sức, nhưngta mộtphần kinh nghiệm cũng không muốnchia hết cho ngươi, ngươicòn muốnhỏi ta kinh nghiệm gì nữa?

Thạch Trung Ngọcnghe lờinày khôngkhỏi dờiđi mục tiêu:

- Ngươi không cho kinh nghiệm thì ít gì cũngphải cho chút chỗ tốt chứ?Tỷ như trangbị gì gìđó,nếukhông cho vàiquyển sáchkỹ năng cũng được!

Ánh mắt Trương Mã rơi vào trên người Thạch Trung Ngọc, tới tới lui lui quan sát,sauđónói:

- Các ngươiđều mặc trang bị Hoàng Kim, còn kèm theo Ám Kim, cũng không cần thayđổi a!! Cácngươi xemta cònmặc bố yđây này?

Thạch TrungNgọcquả thực đã muốn chửi mánó,hắn không nghĩ tới Trương Mã keo kiệt thêm vô sỉ như vậy, phải biết đối phương chí nhlà thành chủ a, ai dámgiếthắn? Những quái vậtkia thì không thể vàoChủ thành, dù hắn mặc đồ trắng cũng cao cấphơnngười chơi nhiều lắm?

Bất quá TrươngMã không cho Thạch Trung Ngọc cơ hội phát hỏa, trực tiếp nói:

- Hiền chất, ngươi nhanh đihộ tống hàng!! Ta đã điều không ra nhânthủ hỗ trợrồi!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, tại saomình không thể bắt chẹt

được ítđồchứ? Thủy Tinh Cầu kia không lấy được,ngaycảmột kiện trangbị cũng khó khăn! Đạo Tặc Boss căn bảnkhông rơi đồ, hoàn toàn là dùngđể lấy điểm kinh nghiệm, nhưng lại không phải mỗi ngày đều có, thật khiến người ta đau đầu!

Bấtquá làmngười không thể quá tham lam,vì vậyThạch TrungNgọc lại hấp ta hấp tấp đi làm nhiệm vụhộ tống,đến tối các cô nương và Thạch Trung Ngọcđã lên tới cấp 42, vì vậy đều logout ăn cơm, sau đóchạyđidã ngoại xoát quái, nhưng dã ngoại đánh quáitốcđộ quá chậm,làm Thạch Trung Ngọc vô cùng hoài niệm! Hận khôngthểôm vào trong lòng đi giết Boss chungcực.

Thời điểm đám người ThạchTrung Ngọc ra sức luyện cấp, Cơ Như Nguyệt bỗngnhiênnhận được điện thoại của Cơ Như Phong.

CơNhư Phong dườngnhư có chútxấu hổ nói:

- Tiểu Nguyệt,ba bảo ngươi cuối thángvề nhà ăn cơm.

Cơ NhưNguyệt nhíumàynói:

- Không đi! Bảo hắntự mình ăn đi!

Cơ Như Phongcó chútkhó xử nói:

- Tiểu muội,coi làca van ngươi có được không? Ngươivềnhà ăn bữacơm đi!

- Sauđó giam lỏngta lại, cuối cùnggả điđúng không?

CơNhư Nguyệt hừ lạnhmột tiếng.

- Ngươi dĩ nhiên cũng giống như bọnhọ, muốn gả ta cho Lôi Nghiêm! Thiệt thòi ta còn nghĩ ngươirấtlo lắng cho ta, xem ra ta là nhìn lầmngười rồi!

Kiếm Trùng Thiên và Lý Lan

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ Như Nguyệt cúp điện thoại, tứcgiận pháttiếtởtrênngười quái, các loại ma pháp đập loạn, làm Thạch Trung Ngọc kinh hồn táng đảm, nghĩ thầmvềsaunhất định không thể đắc tội nha đầunày,hạ thủ quá độcáca!

Thời điểm Thạch Trung Ngọc và các côngương chăm chú luyện cấp, CơNhưNguyệt lạinhậnđượcđiện thoại, là Thạch Chi Lan đánh tới! Tựa hồ Thạch Chi Lan đang hưng phấn nóicho Cơ NhưNguyệt nàng đã đến Thiên thành,các tiểu cô nương vừa nghenói tin tức này đều cao hứng đòivề thành.

Thạch Trung Ngọcđau đầu a!Hắnđến bây giờ còn chưa nghĩra làm sao phải đối mặt với Lý Lan, bây giờ nữnhâncủa hắncàngngày càng nhiều,bất quá các côngương đều đã trở về thành, mìnhlại tiếp tục ngây ngôcũng không có ý nghĩa, chỉ có thể ngoan ngoãn bóp quyển trục về thành,mới vừavềđãbịcác côngương kéo vào tửu quán.

Lý Lan mặcMa Pháp Bào màuxanh da trời ngồiởtrước bàn, bên cạnhcòn ngồi một người, hơn nữaThạch Trung Ngọc lại biết, dĩ nhiênlà Hỏa Thần xoá nick luyện lại!Thạch Trung Ngọckinh ngạc thấytênmớilà KiếmTrùng Thiên, sau đó tronglòng đại hỉ, rốt cục không cần lúng túng đối mặt với Lý Lan!

- Hỏa Thần,ngươi thật lợihại, xóanick cày lại cũngcó thể nhanh tới Chủ thành cấp hai như vậy.

Thạch Trung Ngọc nói.

Hỏa Thần cười cườinói:

- Bình thường mà thôi, được rồi,hiện tại ta đã cải danhtự, không gọiHỏa Thần nữa, mà gọi Kiếm Trùng Thiên.

Thạch TrungNgọckinh ngạc nhìn Kiếm Trùng Thiên, thì rangười này chínhlà ngưu nhân thứ nhấtđạt được tọa kỵ.

Kiếm Trùng Thiên nói:

- Thạch huynh đệ! Đã lâu không gặp! Ngươixếp thứ nhất trên bảng xếp hạng!Phònglàmviệc Hinh Vũ các ngươi cũng đều ở trên bảng đẳng cấp, đây thật quá nổi danha!

Thạch Trung Ngọc cũng cườihồi đáp:

-Nào có thần kỳ như ngươinói!Ngươi cũng không biết đoạnthời gian trước ta biệt khuấtnhư thế nào!

Kiếm Trùng Thiên khôngtin bĩumôi nói:

-Ngươi còn ravẻ! Ngườinào không biết nguy hiểm cao kèm theo hồi báo nhiều! Ngươilàđược tiện nghi còn khoemã,nếuta có kỳ ngộ như ngươi, còn không biết sẽ hưng phấnđếnbộ dáng gì nữa!

Thạch Trung Ngọc khổnão!Vìsao thời điểm nói thật luôn không ai tin tưởng nhỉ? Bấtquá nói đi cũng phải nói lại, nếunhư không có n hữngcơ hội kia mà nói, sợrằngmình thật không đạt được thành tựu như hiện tại!

Thạch Chi Lanlập tứcnhảyđếnbên người Thạch TrungNgọc,ôm lấy cánhtay hắnnói:

- Thạch caca! Sao ngươi chỉđếý Kiếm Trùng Thiên, lạikhôngđểýta! Tarất nhớ ngươi a!

Thạch Trung Ngọccười xấuhổ nói:

- Không phải đoạn thờigian trước Lan Lan ngươirất bận rộn sao! Chúngta cũng vội vàng tăng cấp nên không thểlo lắng ngươi, bất quá saongươi cùng Kiếm Trùng Thiênở chung một chỗ?

Thạch Chi Lancười hípmắt nói:

- Hắn là bằng hữu của ta, cómộtlầnta gặp nhiệm vụ rất khó, biết hắn là Hỏa Thần trước kia, liền nhờ hắn trợ giúp,cho nên nhận biết.

Thạch Trung Ngọc gật đầu,nghĩ thầm may mắn LýLan mộtlòng yêu mình, nếu không nhiều nam nhân vây quanh nhưvậy, khôngchừng

ngày nào đó sẽ chạy theo người khác! Đến lúc đó khóccũng không cóchỗ khóc!

Thạch Trung Ngọc khách khícười với Kiếm Trùng Thiên:

-Đa tạ Kiếm đại ca chiếu cốLan Lan, takhông nghĩtớiLan Lan lại là nhómthứhai đi tới Thiên thành!

Khóe miệng KiếmTrùng Thiên co quắp,đối với Thạch Trung Ngọc xưng hô là không dámkhen tặng,dùsao người nào gọi ngươi "Kiếm" đại cangươi cũng sẽ không dễ chịu a?ChonênKiếm Trùng Thiên chỉ có thể lúng túngnói:

- Thạch huynh đệ,ngươi đừng gọi ta Kiếm đại ca, gọi tên hoặc trực tiếp gọi ta đại ca là được!!

Thạch Trung Ngọcởtrong lòng len lén nở nụ cười, bất quá vẫn rất cho mặt mũi nói:

- Vậy được, ta gọi ngươiđại ca a!!

Lúc này Kiếm Trùng Thiên mớicườinói:

- Thạch huynh đệ ngươi không biết a! Mấyngười các ngươi tăng cấp quá điên cuồng! Hiện tạiđã cấp 42, cònphách lốinằm hết ởtrên bảng xếp hạng, làm chúng ta đềucó chút đỏ mặt!

Kiếm TrùngThiên cóchúthâm mộ nói:

- Đoạn thời gian trước người chơi đỉnh cấp củatứ đạiChủ thành đều nỗlực tăng cấp, theota biết thì có rất nhiều người đãđạtđến cấp 40!

Thạch Trung Ngọcnghe xong khôngkhỏi vuivẻ, nghĩ thầm ta còn có năng lực này! Đây quả thực là hiệu ứng minh tinh! Bất quáhắn vẫn tương đối hiếu kỳlàai trong thời gianngắnnhưvậycũngvọttới cấp 40, vì vậy lại hỏi:

- Đại ca, mấy người đến cấp40kia là ai?

Kiếm Trùng Thiên nói:

- TrướckhôngnóiĐịa thành, chúng ta cũng không gặp được, chỉ nói Thiênthành!Ngoại trừ ta và Thạch Chi Lan, còncó Cơ Như Phong, Ta Gọi Soái Ca,Khúc Chung NhânTán cùnghaitỷ muội Lạc DiệpPhi Hoa.

Các cô nương đều kéo Thạch Chi Lan qua trò chuyện, bỗng nhiên hỏi.

- Bạo Quân bao nhiêu cấp rồi?

Kiếm Trùng Thiên nhếchmiệng cười nói:

-Dường như BạoQuân cũng tớicấp 40 rồi, bấtquá ta phỏng chừng hắnnhấtđịnh sẽđi Địa thành, mấyngườicácngươiđi Thiên thành, kéo theo rất nhiều cường giả tới, nếu hắn không ngốc nhất định sẽ đi Địa thành, bằng khôngbị các ngươi quấy rốicòn không khóc chết!

DươngTử đắc ý ngẩng đầulên nói:

- Hắn tốtnhất là thức thờimột chút! Lại chọcchúng ta, hắnđừng hòng ngóc đầu lên được!

Thạch Trung Ngọc aioán thở dài nói:

- Caoxửbất thắng hàna! Tarốt cục hiểurõtâm tìnhcủaĐộc Cô Cầu Bại!

Vừa mớidứt lời đãbịCơ Như Nguyệtđạp một cước,bên tai còn nghe HướngLâm không khách khí nói:

- Ngươi xongchưa!! Ngươicòncao xử bất thắng hàn? Làm quái thúc thúc còn được!

Thạch TrungNgọcbất mãn nhìn Hướng Lâm nói:

- Ngươilàm sao cũnghọc xấu với Dương Tử! Tachỗ nào giống đại thúc? Có đạithúc phong lưu phóng khoángnhư ta sao?

Lời nàylàmcho các cô nương cười ha ha,ngay cảsắc mặt củaKiếm Trùng Thiêncũngquáidị nhìn Thạch Trung Ngọc,rõràng đang nín cười. ThạchTrungNgọc nhất thời không chịu nói:

- Uy!Các ngươi chêcười ta không sao, nhưng khôngthểlàm thấpta! Các ngươi đâylà trần trụi đố kị!

DươngTửcười híp mắtnhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Đượcrồi được rồi!Đại thúc ngươi cũng đừng lấy le! Ngươi không thấy bênkiatiểu nhị đã không nhịn đượcchạyđi nhàcầusao? Lẽnào ngươi còn muốn hợpvới chưởng quỹcùngnhau tai họa?

Thạch TrungNgọc khóc không ranướcmắt!Vì saođám nhađầu này miệng độc như vậy! Mình rốt cuộc đắc tội đámtiểu nha đầu này chỗ nào? Ai,đầu năm nay làm người tốt thật khó!

Cảm thán xong Thạch Trung Ngọc liền nghĩ tới chínhsự:

- Cái kiaTaGọi Soái CavàKhúcChungNhânTán là ai?

Sắc mặt Kiếm Trùng Thiêncổ quái liếc nhìn Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươi không nhìn diễnđànsao?Haingườikialà ngưu nhân củaChu Tước thànhvà HuyềnVũ thành!

Cùng nhau giết quái

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc cười xấu hổ nói:

-Tathực không hay lên diễn đàn, chỉ thỉnh thoảng lấy chútvideo cho Tiểu Nguyệtcầm điđổi tiềnlẻ mà thôi!

Vẻmặt Kiếm Trùng Thiên oán khí nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi lấyđược gọi là tiền lẻ sao? Videocủa ngươicái nào khôngcó mấy chục triệu lượt xem? Những người áimộ ngươi kia còn không ngừng giúp ngươi quảng cáo a,tathấy ít vẫn cũngđã thu được vài triệu đi!

Thạch Trung Ngọc nhất thời vui vẻ, nghĩ thầm thì rata nổi danh nhưvậy! Đãđến trình độcó người ái mộ, vềsau khôngthể tùy đám cô nương nàykhiễ, nếukhôngbịnhững ngườiái mộ kia thấy sẽ khôngcóý tứ a!

Các cô nương cũng mặckệ Thạch Trung Ngọc nghĩ như thế nào, có chút hứngthú vớiTa Gọi SoáiCavà Khúc ChungNhân Tán, hưng phấn hỏi.

- Ta Gọi Soái Ca cùng Khúc ChungNhân Tán thực sự rấtngưu sao?

Thời điểm Kiếm Trùng Thiênnói hai ngườikiacũng nổi lên thần sắc bội phục nói:

-Nóiđến hai ngườinày thật đúng là kỳ quái!Dường như bọn họ là nhóm người chơithứ hai, hơnnữachưa bao giờ xuất hiện ởtrên bảng xếp hạng,nhưngở Chu Tước thành và Huyền Vũ thành lại làm cho gà bay chósủa, không kém Thạch huynhđệchút nào, bất quá hai người này cũngsắp leo lên bảng đẳng cấp rồi!

Hướng Lamchenmiệng nói:

- Hai ngày trước người chơithứbảy giấu tên có phải là bọn hắn

không?

Kiếm Trùng Thiên gật đầu nói:

- Rấtcó thể, thế nhưng ta không biết, dù saotakhôngphải người chơiở hai Chủthành kia, cụthể không quá rõ ràng, ta biếtnhữngthứ nàylàvìxem trêndiễn đàn, còncó chút làtừ trongmiệng bằnghữu.

Hướng Lâm buồnbực nhìn Kiếm Trùng Thiên nói:

- Saongươi còn thích bát quái hơncả chúngtavậy hả...

Kiếm Trùng Thiênđỏmặt nói:

-Trước kia ta cũngmở phòng làm việc a! Dĩ nhiênlà theo thói quen chúýmấy thứnày, có tin tức mới có tài nguyên a!

Tuyết Sương Yênnghiêm túc suy nghĩ một chút nói:

- Kiếm TrùngThiên nói khôngsai, trước kia chúngta thật quá tự bế, tuy dựavàotrang bịvà đạo cụ buôn bán lời không ít tiền, nhưng tiếp xúcquáít, sinh ý trangbị chủlưu của ngoạn gia chúng ta cũng không rõ ràng!

Cáccô nương nghe Tuyết SươngYên nói, cũng cau mày suy nghĩ một chút,Cơ Như Nguyệt bấtđắcdĩ nói:

- Chúngta muốn cũng không được a! Dù sao chúng ta khôngcó nhiềunhânthủ như vậy, nhữngtrang bị kia ở trong mắt chúngta đều thuộc về rácrưởi,làmsao cóthời giờ đinhặt!

Kiếm Trùng Thiên tò mò nhìn các cô nươnghỏi.

- Vì sao các ngươi khôngtạo một bang phái?Làmchongười trong bang đi đánh trang bị cácngươi thu về, như vậy không phải tốt sao?

Thạch Trung Ngọc khổsở nói:

- Đại ca chớ trêu, chúngta không aicó năng lực quản lýbang phái, hơnnữa nếuthậttạo một bang phái, thời gian chúng ta luyệncấpsẽ giảm xuống!

KiếmTrùng Thiên suy nghĩ mộtchútcũng phải, xây bangphái,quan hệlợi hại trong đó thật rất khó nói, muốn bảotrì mộtbangphái cũng khôngphải dễdàng như vậy, cho nên khôngcó khuyên nhiềunữa. Thuận miệng dờiđi trọng tâm câu chuyện:

-Cái nhiệm vụ chuyển chứckia thật đúng làbiến thái!Ta thiếu chút nữa thìkhông qua được!

Thạch Trung Ngọcvừa nóiđếnnhiệmvụchuyển chức kiacũng rất bất đắcdĩ:

- Đúng vậy! Những NPCkiaquá gia súc, toàn bộđều làMục Sư, không nóilượng máu cựckỳcao, thành chủ biến thái kiacòn bắtphải phá huỷ 70% HPduytrì mười phút, nếuta không có kỹnăng đặc thù, phỏng chừng đãbị làm khó dễ!

KiếmTrùng Thiên kinh ngạc nhìnThạch Trung Ngọc nói:

- Thạch huynh đệ, sao ngươilạichọnphương pháp kia? Không phải còn cóphương pháp chỉcầnkháng trụmười phút không chết coinhư quacửa sao?Cáikia nhẹ nhàng hơn rất nhiều nha!

Vẻmặt Thạch Trung Ngọc giống như bịtáo bón nhìn Kiếm Trùng Thiên,nghĩthầm thành chủ đáng chết kia dĩ nhiên tìm phiềntoáicho mình!Về sau nếu không bắtchẹt đốiphương ít đồ, hắn khônggọi Thạch Trung Ngọc!

Kiếm TrùngThiênnhìn Thạch Trung Ngọctấm tắc tán dương:

- Coi nhưta đối kháng NPCcôngkích kia cũng rấtcực khổ, thật không biết ngươi làmsaolừa dối qua ải được!

Thạch Trung Ngọc bĩumôi nói:

- Hừ! Cáigì gọi là lừa dối! Ca ca ta cựckỳ quangminh chínhđại đánh bại sáu NPC kiađi xuống lôi đài!

Kiếm Trùng Thiên nghe nóinhư thế quả thực rất muốnbóp chết Thạch TrungNgọc! Người khác đánh một cái cũng muốn điên mất, hắn chọn sáu cái lại còn nói lời như vậy! Thậtsự là quá không cần thể diện!

NhưngThạch Trung Ngọckhông có loại giác ngộ này,hỏi.

-Sao sắcmặt ngươi khó coinhư vậy? Gần đây Thương Nhaiđạicavà Nguyệt Nguyệt đi nơi nào? Ta đã thật lâu không thấy bọn họ, cũng không biết bọn họ thế nào.

Kiếm Trùng Thiên nói tới Nguyệt Nguyệt cũngcó chút bấtđắc dĩ:

- Gần đây Nguyệt Nguyệt đanggiận dỗivới Thương Nhai, phỏng chừng quamột thời gian ngắn bọnhọ cũngtới Thiên thành.

Cơ Như Nguyệt hung hăng bấm Thạch TrungNgọc một cái, nghĩ thầmngươithật không biết thẹnthùng! Có mấy ngườichúngtavẫn không biết đủ, còn muốn thông đồng nữ nhânkhác! Thạch Trung Ngọc bị bóp đau,nhưng lạikhôngdám gọi ra, dùsaomình một đại namnhân,bịnữ nhânnhìn thành như vậy cũngmất mặt a.

Mấy ngườihàn huyên trò chuyện, cuối cùng Thạch Chi Lan đề nghị:

- Chúng ta đi rangoài luyệncấp đi!! Đi tớiThiên thành ta còn chưa có ra khỏicửa thành đâu!

Cáccô nương nhất thời có cảm giácvề sựưu việt,kéo Thạch Chi Lan đira ngoài,Thạch Trung Ngọc ở phíasaucực kỳim lặng nhìn bọn họ, nghĩ thầmlúc nào mịlựccủa lão tửlớn nhưvậy? Đều lànữ nhân của lão tử,lại chung đụng hòahợpnhư thế,thực sự là làm người khác đố kỵmuốn chết!

Dọc theo đườngđi Kiếm Trùng Thiên hỏi lungtung,bất quá Thạch Trung Ngọc cũngbiết không ít sự tình trong trò chơi,tỷ như bang phái nào tương đối lợihại, caothủ sẽđi thành nào… làmThạch Trun g Ngọc cũng có chút bội phục Kiếm Trùng Thiên.

Kiếm Trùng Thiên giao thiệpthật rất rộng, lên tới phòng làm việc, xuống đến người chơiphổ thông đều biết rất nhiều, không hổ làtừ phòng làm việcsiêu cấp đira!

Hiện tại cáccô nương đều tới cấp 42, nhưng Kiếm TrùngThiên và Thạch ChiLan mới cấp 40, vìvậy mọingười quyết địnhđi đánh CuồngBạoDãNhân cấp45, mặc dù là đoàn đội, bất quá nhiều người đánh cũng mau,kinh nghiệm vẫn tương đốiphong phú.

Thạch Trung Ngọc chọn trúng một Cuồng Bạo DãNhân ném phiđao tới, đến khi CuồngBạoDã Nhân chạy đến bên cạnhthì dùng Cuồng Long Thăng Thiên, cáccô nương nhanh chóng thitriển kỹ năng, trong nháy mắt liền mangđihơnhaivạn HP của CuồngBạo Dã Nhân.

Thạch TrungNgọc bồithêm Lực Phách Hoa Sơnvà Trọng Kích, trực tiếp đánh ngất nó,thờiđiểm Thạch Trung Ngọc chuẩn bị tiếp tục công kích, mộtngọn núi khôngnhỏđập trúng Cuồng BạoDã Nhân đang hôn mê,lập tứcmang đi2360 HP.

Thành chủ cho mời

DTV-EBOOK.COM.VN

Đó là Thạch Chi Lan thả kỹ năng, nàng là Thổ Hệ Pháp Sư,lực công kích còn rất tốt.

KiếmTrùng Thiên cũng không cam chịu yếu thếđánh ravàikỹ năng, lực công kích cao hơn Thạch Chi Lan mộtchút,không bao lâumột con Cuồng BạoDã Nhân đã chết ở trong tay mọi người.

Kiếm Trùng Thiên và ThạchChi Lancăn bảnkhông nhìntrang bị bạch bản, Thạch Trung Ngọccũng lười nhặt.

Thạch TrungNgọc, Đích Lô và Kiếm Trùng Thiên đều là chủ lực khángquái, Thạch Chi Lan, Cơ Như Nguyệt, Trầm Bích đều là Ma Pháp Sư,Hướng Lamlà Ma Kiếm Sĩ,Dương Tử là Cung TiễnThủ, chức nghiệp phân phối cực kỳ mất cân đối, bấtquá cũng khôngảnh hưởngbọn họ, dùsao phòng ngự của Thạch Trung Ngọc cực kỳ biến thái, KiếmTrùngThiên cũng không tệ, hai người chốngđỡ quái, cáccônươngở phíasau thả kỹ năng,đã an toànlại bảo vệmôi trường.

Thạch Trung Ngọc phối hợp Đích Lô đánh quái, một bên cảm thán nhữngquái này cho mình kinh nghiệm quáit, ngẫm lại lúctrước Trương Mã cho nhiệm vụ,một lần là 10% kinhnghiệm a!

Thờiđiểm Thạch Trung Ngọc cảm thán, chợtnhớ tới trên người mình còncómộttấm tàng bảo đồdi tích thượngcổ! Trướcđây đẳng cấp không đến, bây giờ đẳng cấp đến lại xém chútbị mình quên mất, bấtquácó nênđihaykhông? Dường nhưbên trong rất nguy hiểm! Có nên chờ đẳngcấp mình cao hơn một chútlại vào hay không?

Thời điểm Thạch Trung Ngọc quấn quýt vấn đề ditích thượngcổ, Kiếm TrùngThiên bỗng nhiênmởmiệng nói:

- Sắp tới đại hội luậnvõ rồi,các ngươicó báo danh không?

Thạch Trung Ngọc lập tức nghĩ tới, mình thiếu chút nữathì quên

đạihội luận võ, maymắnKiếm Trùng Thiênnhắcnhở mình, nếu không thựcsự là thua thiệt lớn, vì vậyvội vàng nói:

- Đương nhiên tham gia! Đâychính là bachục triệu a!Hơnnữa chúng ta ba khâu đềuđoạt thứ nhất, là gần một ức! Sao lại không đi?

Kiếm Trùng Thiên nhìn trời, một cái Trọng Kích nện ở trênngười CuồngBạo Dã Nhân nói:

- Ngươi nằm mơ đi!! Làm sao có thểlấyhết ba khâu được?

Thạch Trung Ngọc lạikhông nghĩ như vậy, mìnhít nhiều gì cũnglà serverChinađệnhấtnhân a? Nếu nhưbị ngườivượt quasẽ mất mặt như thế nào! Mình sẽ đểcho chuyệnmất mặt như thế phátsinhsao? Đương nhiên là khôngthể nào!

Bất quá những lời nàyhắn sẽ không nói,để chocác cô nương biết còn khôngbóp chết hắn! Huốnghồ Thạch ChiLan còn ở nơi đây, mình ở trước mặtThạch Chi Lan luôn rất khiêmtốn nho nhã, không thể chủđộngphá hưhình tượng của mình được!

Kiếm Trùng Thiên nói tiếp:

- Ta khôngcó chiến hữunàođểhợp tác, đếnlúcđó dự định thamgia khâu đơn đấu, nghenóitham gia đoàn đội đấu tựa hồ phải lấy tên tiểuđội, các ngươidự định lấy têngì? Phòng làm việcHinh Vũ?

Cơ NhưNguyệt suy nghĩ mộtchút nói:

-Tên nhất định làphòng làm việcHinh Vũ, dù sao mụcđíchchúngta tham gia là vì đánh ra danh khí.

Dương Tửcũng chen miệng nói:

-Đúng vậy! Đến lúc đó có đại thúc, chúngtacó thể trực tiếp trùng kích thứ nhất, sau đólấy ba chục triệu tiền thưởng!

Tuyết Sương Yêncười nói:

- Ngươi đừng coi thườngđối thủ, server Chinatàng long ngọa hổ, không cẩn thậnsẽ thua đấy!

Hướng Lâm cũng chenmiệng:

- Không bằng gần đâychúngta lên diễn đàn dạomột chút! Tìm những ngườicó thể trở thành uy hiếpcủa chúng ta, nhưvậy cóthể sớmchuẩn bị! Biếtngườibiếtta bách chiến bách thắng!

Thạch Chi Lanvỗngựcnói:

- Chuyệnnàygiao cho ta, ta sai người đi sưu tập tư liệu, sauđó giao cho Thạch caca!

Thạch Trung Ngọcvuốt đầu Thạch Chi Lannói:

-Vậy thì cámơn ngươi!

Hai mắt ThạchChi Lan lập tức ướt nhẹp nhìnThạch Trung Ngọc:

- Thạch ca ca, chừng nào thì ngươi tớinhà cưới ta?

Thạch TrungNgọc nghelời này lập tức lúng túngthu tayvề, sờ lỗ mũi mộtcáinói:

- Ôi chao! Quái lạiđổimới, mọi người nhanh đánh quái!!

Thạch ChiLan quệtmồmdậm chân, thầm mắng Thạch Trung Ngọc hỗn đản, mìnhmột đạimỹnữ, mặt dày bảo hắn đến nhà cướimình, lại phản ứng như thế! Quá không chomình mặt mũi đi!

Bất quá phàn nànthìphàn nàn, Thạch ChiLan vẫn biết chuyện này phảitừ từ, nàng cũng khôngbiết trong lòng Thạch Trung Ngọcđến cùng cất giấu chuyện gì, nhưng mình sẽ không bỏ qua!

Nàng còn nhớrõ trước đây Thạch TrungNgọc thương yêu mình biết bao, loại tình cảm đó là không giả vờđược,sau đó Thạch Trung Ngọc vô thanh vô tức tiêu thất, mình như bị điên tìmhắn cũng khôngtìm được, khi đó nàng cũng biết Thạch Trung Ngọc nhất định cónỗikhổ tâm.

Tuy nàng cũngnghĩ tới có lẽ ThạchTrung Ngọc cùng người bỏ trốn, nhưng cáiýnghĩ nàycăn bản không thànhlập được, khi đó hoặc là mình theo Thạch Trung Ngọc, hoặc Thạch Trung Ngọc theo mình, hai người như hìnhvớibóng, có nữ nhân nào thần thông quảng đại

như vậy, cóthểchenvào làm TiểuTam được?

Thạch TrungNgọcthậtkhông nghĩ qua những thứ này,tuyhắnnỗ lực muốn đượcphụ thân LýLan tánthành, nhưng tạmthờicòn không có nắm chặt, cũng không muốn Lý Lan đau khổ chờ đợi, cho nên vẫn kiêntrì quyết định và cáchlàm trướcđó.

Tuyhắn như vậycó chút đà điểu,nhưng đây là phương pháp tốt nhất hắncó thể nghĩra được, không nên nói tới chí khínam nhân nhảm nhí gì, một ngườikhôngquyền không thế, lại không có năng lực gì quágiỏi như hắn,thì tốt nhất nên nghĩ thực tế mộtchút, đừng cómơmộng quá huyễnhoặc, hơn nữa hiệntạimìnhvà cácmỹnữquan hệcàng ngàycàngám muội,cũng không biết LýLan có chịu được hay không,hắn khôngmuốn thươngtổnLý Lan.

Thời điểm đám người Thạch Trung Ngọc giết quái, mộthộ vệ chạy tới tìm Thạch Trung Ngọc nói:

- Thành chủcho mời!

Thạch Trung Ngọc vừa nghebốn chữnàylập tức vui vẻra mặt, bất quáhộ vệkianói câu saulập tứcđể Thạch Trung Ngọc buồn bực:

- Thànhchủ đại nhânnói chi một mình ngàiđi qua.

ThạchTrungNgọckhổ sở liếc nhìn các cô nương,kết quả CơNhư Nguyệt lại rất vui vẻ giụcThạch TrungNgọc:

- Ngươimau đi đi! Đừng ểthành chủ chờlâu!

Thạch Trung Ngọc nghi ngờliếc nhìnCơ NhưNguyệt,sau đó bóp nát quyển trục hồi thành, mãi chođếncửa Phủ Thành Chủ cũng không phải biết thái độ của Cơ Như Nguyệtlàcó ýgì.

Vừavào PhủThành Chủ,đãnhìn thấy quảngia cườihíp mắt đứng chờ, vừa thấyThạch Trung Ngọc liền gậtđầu nói:

- Tiểu tử thân thể khôngtệ! Có tiền đồ!

Thạch TrungNgọc nổi hắctuyến nhìn quảngiathầm nghĩ, lúc nào lão tử không có tiền đồ qua? Còncần ngươikhen? Lão tử mộtđêm chín lần cũng khôngcóvấn đề nha!

Quản gia vuốt râu cátrê đi ởphía trước, thỉnh thoảngcòncười ra tiếng,khiến cho trong lòng Thạch Trung Ngọc run run, không biết Trương Mã tìm mìnhlàm gì. Nếu như lànhiệmvụgìrấtkhó thìnên tổ đội, bất quásợ nhất là chỉ có thể một người hoànthành, nếu như quá khó khănmànói, cũng chỉ cóthểchết trở về thành! Dù saotrong bản đồ đặc thù là không dùng quyển trụchồithành được, cái chânlý nàyđã được thí nghiệm vôsố lần...

Chức nghiệp

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọctheo quản gia đi vào thư phòng, nhìn thấy Trương Mãngồiở trên bàn làmviệc phê duyệt văn kiện, nhất thời cảm thánnói, thànhchủcủa Chủ thànhcấp haiquả nhiên không giống! Tiếu Sơnkia là mỗi ngày không cóviệc gìlàma!

TrươngMã thấyThạch Trung Ngọctớilậptức để văn kiệnxuống, chỉ vàocái ghế đối diện nói:

- Hiềnchất, ngồi đi!

Thạch Trung Ngọc ngoanngoãn ngồi xuống, nha hoàn lập tức dâng lênmộtly trà thơm,Trương Mã nhìn Thạch TrungNgọc nói:

-Ta nhớ đượchiềnchất đã là Tử Kim hộvệ lục phẩm rồi a?

Thạch TrungNgọc gậtđầu nói:

- Đích xác là như thế, không biết lần này Trương báphụ gọi ta tới làvì nhiệmvụ gì?

Trương Mã cười híp mắtnói:

- Gần đây taphát hiện một bản đồ đặc thù,cần người trongtriều đình đivào thăm dò, nhưng bản đồ kiacóhạnchế, chỉcó thể để chức nghiệp CuồngĐao đivào, màtrong triều đình cho tớibây giờ không có xuất hiện quaCuồngĐaoChiến Sĩ, nhưng nơikia làbắt buộc phải đivàoxem tình huống, ta nhớ được ngươi chính là Cuồng Đao? Cho nên muốn ngươiđivàoquan sát tình huống một chút!

Thạch TrungNgọc ngạc nhiênnhìn TrươngMã hỏi.

- Trong địađồ kia quái là baonhiêu cấp?

Trương Mã cười lắc đầu nói:

-Không biết!

Thạch Trung Ngọc thật muốn tát TrươngMã một cái! Ngay cả quái trong bảnđồkiabao nhiêucấpcũngkhông biết, lạibảo mình vào! Nếu làchết thì làm sao bây giờ!

Thạch Trung Ngọc nhịn xuống trong lòng khó chịuhỏi.

- Nếu ở trongđólà quái tám chín mươicấpthìlàm sao bây giờ? Nếu còn không thể sử dụng quyển trục hồi thành, chẳng phải tasẽ chết ởbên trong?

TrươngMã cho Thạch TrungNgọc một nụ cười trấn an nói:

- Cái này ngươi yên tâm, trướckhi ngươi tiếnvàobản đồ kia,tasẽthi triển một bípháp,nếunhư ngươi chếtở trongbảnđồ kia, sẽ khôngrớt cấp!

ThạchTrung Ngọcnghe xong ánh mắt sáng lên,nghĩ thầmnhưvậy không phảicóthể hoành hành ngang ngược sao? Bất quá câu nói tiếp theo của TrươngMã lập đã đánh tan huyễn tưởng trong lòng Thạch Trung Ngọc:

- Chỉ bất quá sau khithi triển bí pháp, ngươi ở bên trong sẽ không chiếmđược kinhnghiệm,nhưngđồ vậtthì ngươi có thể tựdo nhặt, ngươi nguyện ý đi vàothử xem không?

Thạch Trung Ngọc cau mày suy nghĩ, vào bản đồ kiacòn không biết phảiở mấy ngày, nếu như một chút kinh nghiệmcũngkhông lấy được thìquá thua thiệt!Bấtquábản đồmới, tỉ lệ rơi đồ luônrất cao! Nếu nhưmìnhkhông đi là cực kỳ thua thiệt!Đếncùngcó đihaykhông đây?

Thạch Trung Ngọc cực kỳ quấn quýt! Mình nói như thế nào cũng là một bảo bảo ngoanngoãn,cho tới bâygiờ không hãmhại lừa gạt ai, vì sao cho mình nhiều nhiệm vụ đặc thù nhưvậy? Thực sự làđau đầu! Bất quá hắn vẫn cảm thấynên đi vàobản đồ kia, hơn nữa còn là bảnđồ dànhriêng cho Cuồng Đao, khôngđi quá đáng tiếc!

Trương Mã thấy Thạch Trung Ngọcđáp ứng, nhất thời mặt mày hớn hở nói:

-Hiền chất quả nhiên không khiếnta thất vọng!

Nóixong lấy ramột quyển trục và một dược hoàn đưa choThạch Trung Ngọc nói.

- Hiềnchất, khi nào ngươichuẩnbị xongthì bóp nát quyển trục này, sẽlập tứctiến vào, trước khi đi vào nhấtđịnhphải ăn dược hoàn, để ngừavừađi vào liền bị quáivật công kích..

Thạch Trung Ngọcnghe Trương Mã nói nhất thời đầyđầuhắc tuyến, nghĩ thầm ngươi nhưvậy không phải trớ chú ta sao! Coi nhưtử vong không rớtcấp, nhưng cái tư vị kia không phải vui vẻ gì nha!

ThạchTrungNgọc tiếp nhận quyểntrục và dược hoàn,cáo biệt thành chủ, ra khỏiPhủThànhChủliền gọiđiện thoạicho Cơ Như Nguyệt.

CơNhư Nguyệt vừanhận được điệnthoại của Thạch Trung Ngọc liền hỏi:

- Ngươi từ chỗ thànhchủ nhận được nhiệm vụ gì? Có cần chúng ta qua hỗ trợ hay không?

Thạch TrungNgọc bất đắc dĩhồi đáp:

- Lần này nhiệm vụ làbản đồ dành riêng cho Cuồng Đao,chỉ cóthể một mình tađi, lại không biết đẳng cấp quái vật trong bản đồ kia, quả thực để ta buồn bực chết!

Cơ Như Nguyệt lo lắng nói:

-Vậylàm sao bây giờ?Nếunhư ngươi đi vàorớt cấpsẽ rất thua thiệt!

Thạch TrungNgọccười hắc hắc nói:

-Tacó một viên dược hoàn có thể bảo đảm taởtrong bản đồtử vong không rớt cấp,đốilại sẽ không lấyđược kinh nghiệm, bất quá vẫncó thể lấy trang bị,ta muốnđihoàn thành nhiệmvụsớm một chút!

Cơ Như Nguyệt cũngtán đồng nói:

- Tốt, ngươinhanh hoànthànhnó đi, sauđó chúngta đi ditích thượng cổ, bằng khôngsẽ quênmất!

Thạch TrungNgọc đáp ứng xong liềncúp điện thoại, xoayngườiđi

tiệm thuốc muamột ít dượctề cao cấp, trướcđây từ chỗ Bạo Quân lấy được dượctề, đã không thể thỏa mãn nhu cầu của ThạchTrung Ngọc bây giờ, còn mua một đốngđạo cụ khôngbiếtcó tác dụng hay không,nói chung có thể bảo đảm hắn tuyệt đốisẽ không chết oan là được.

Làmxongcông tác chuẩn bị, Thạch Trung Ngọc lại đi chỗthợ rènsửa chữatrang bị, suy nghĩ mộtchút lạivề khách điếm Bạch Hổ thành chọn một bộtrang bị và vũ khí Ám Kim thíchhợp mình, lúc này mới yên tâm ăndược hoàn, nghĩ thầm coi như độbền vũ khícủalãotử không còn cũng có trangbịÁm Kim gia trì!

Thạch TrungNgọc bóp quyển trục, bạchquanghiện lên, ThạchTrung Ngọc đi tới một địa phươngđen kịt.

Hắntừtrong túi lấyra cây đuốc cùng đá đánh lửa, bó đuốc đượcđốt sáng. Đậpvào mi mắt làmột mật thất, cây đuốc trên tườngdường như đãrấtnhiều năm chưa dùng qua,đã cóvếttích mụcnát, trong thạch thất rấtsạch sẽ, ngoại trừ cây đuốc mục nát thì không có một chút bụi, loại hiện tượngkỳ quái này để ThạchTrung Ngọc cảnh giác, dùsao trong bản đồ này ai cũng không biết sẽ gặp phải vậtgì, khôngcẩn thận một chút sẽ mất mạng, tuy ThạchTrungNgọc chết không rớt cấp, nhưng hắnkhông muốn mình chếtvô duyên như vậy, vạn nhất chết một lầnđã bịđá ra bản đồ,vậy thìquá thua thiệt!

Hắn cầm cây đuốc tỉ mỉ nhìn một lần, sauđókéo cơ quan trên tườn g, chỉ thấy tường đá chậmrãi nâng lên, bên ngoài bạch quang nóng rựclàm ngườikhông mở mắtnổi.

Đến khiThạchTrung Ngọc thích ứng tiasángmới dập tắt cây đuốc nhìn rangoài,đó làmột cái hồ hoàn cảnh đẹp đẽ,trênbờ có thật nhiều thỏ,hươu…uốngnước ăn cỏ, ngẫunhiêncó hai ba conhổsốngở dưới tàng cây, còn có thỏ trắng chơi đùa, nói chunglàmột hình ảnh rấthài hòa, hài hòa đến quỷ dị.

Thạch TrungNgọc cau mày, nghĩ thầm bảnđồ đáng chếtnày đến cùng muốn làmgì?Dù có quáivật támchín mươi cấp mình cũng có thể tiếp thu, nhưng hìnhảnhhòahài như vậy không phảinói với mình phíatrước là bẩy rậpsao?

Đáng hận nhấtlàmình biết rõ phía trướclà bẩy rập còn phảiđi ra

ngoài, ởtrongthạch thất còn không bằngđi thẳngvềphía trước! ThạchTrung Ngọc luyếnliếc nhìn hình ảnh hòa hàibên ngoài, bất đắc dĩ nhấc chânđi ra, ở thời điểm bướcra bước thứ nhất, hắn trực tiếp nhắm mắt lại cái gì cũngkhông nhìn.

Địa phương kỳ quái

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc chỉ cảm thấy chân mìnhdẫm vào bãicỏ mềm mại, vừa mởmắt, vẫn là hình ảnh mớivừa rồi, nhưngquay đầu lại, mật thấtđã biến mấtkhông thấygìnữa.

Thạch Trung Ngọc thử đi vềphía trước hai bước, chỉ thấy hai con thỏnhỏ nhảy qua trước mặt mình.Hắnvội vàng quansát,dĩnhiên biểu hiện chỉlà động vật thông thường, làmhắn cực kỳ buồn bực.

Thạch Trung Ngọc đi vềphía trước, tới bên hồ, nhìnthấyhồ nước trong veo nhộn nhạo hào quangmàu xanhlam, cảnh vật bên hồin ở trên mặt nước, thật không khác gì thế ngoại đàonguyên!

Thạch TrungNgọccàng nhìn cảnh sắc như vậy càngthấy kỳ quái, thật giống như nơi đây không phải trò chơi, mà chỉlà một vườn sin h thái, bên trongtất cả đều làđộngvật ôn thuận, bị ngườixem cho đến chết già hoặcbị làm thịt.

Bỗng nhiên Thạch Trung Ngọc giật mình,địa phương này sẽ không phải thật là vườnsinh thái chứ? Cũng không biết có cửa ra hay không. Thạch TrungNgọc nghĩ tới đây lập tức nhìn bốn phía, chỉ cảm thấy bầu trờivô biên vô tận giống nhưmột vòng cungbao phủ nơi đây.

Hắndọc theo bãi cỏ đitới, đi hồi lâu, Thạch TrungNgọc thấy sát biên giới bãi cỏxuất hiện cát vàng, hắn không chút do dựnhảyvào trên cát, quay đầu nhìnlại, mới phát hiện địa phương lúc trước mình ngây ngô là một vật thể lục sắchình báncầu tolớn, vậtthểkia lại khôngngừng bành trướng thu nhỏ lại giống như đang hô hấp.

Thạch Trung Ngọc sử dụng thuật dothám, lại phát hiện chỉlà dấu chấm hỏi, ngay cả tên cũng khôngnhìnthấy, đẳng cấp phải cao bao nhiêu a!

Thạch Trung Ngọccũng không dám đánh thức quái vật này, rón rén đi qua một bên, hy vọngcóthể tránh thoát quái vật. Thời điểm

Thạch Trung Ngọcđira chừng một trăm thước, bỗng nhiên nghe thấyphía sau truyền đến thanh âm hạtcát nhanh chóng rơi xuống, sauđó cảmthấy bầu trời rơi xuống mưa cát, tận lực bồi tiếp một tiếng rống to.

Thanh âm kia làm Thạch Trung Ngọcsợ đếnnhấc chânbỏ chạy, hắn không tin mình có thể giếtchết đại giahỏa kia, phỏng chừngvũ khí của mình còn đâm không phádalông của nó!

Dường nhưđạigia hỏa kiacũng nhìn thấy Thạch Trung Ngọc, duỗi một cái móng vuốt chộphắn đến trướcmặt mình. Thạch Trung Ngọc chỉ nhìn thấy một khuôn mặtmàu xanh giốngnhư gấuchó, mắt to đen nhánh nhìn mình, còn có cáimũi phun ra khí lưu không ngừngthổi tóc hắn bay loạn.

Thạch Trung Ngọc bất mãnvùng vẩyhai cái, nghĩ thầm, ngươi cái Đại CẩuHùng này, coi như bắt ta cũng không thể làm rối tóccủa lãotử chứ! Quá ghê tởm, lẽnào ngươi chưa nghenói qua đầu có thể rơi,máu có thể chảy, nhưng tóc không thể rối sao?

Thạch Trung Ngọc thật vất vả rúttay ra, nắm móng vuốt củaCẩu Hùng mắng:

-Ngươicái congấu này, nhanh buôngta xuống! Khíchấtsoái ca của lão tử sắp bị ngươi phá hư hết rồi!

Cẩu Hùng chớp mắt, bỗngnhiên mở miệngnói:

- Ngươi là CuồngĐao?

Thạch TrungNgọc vừa nghe thấynhững lời nàylập tức hóa đá! Đầu năm naylàmsao ngay cả quái vật cũng biết nói tiếng người, còncó đểcho người sốnghay không!Quáivật này nhìn quachỉ sốIQsẽ không thấp,còn biết nghề nghiệp Cuồng Đao, xem rathựcrấtkhó đốiphó! Mớivừa rồi mình cònmắng nó, khôngbiết quái vật này thù dai hay không.

Quái vật kia thấy Thạch TrungNgọc không nói lời nào, cầm Thạch Trung Ngọc giốngnhư cầm đồ chơi lật tớilật lui quan sát, Thạch TrungNgọc hoamắt chóng mặt la lớn:

-Ta là Cuồng Đao!Talà Cuồng Đao! Thảta xuống!

Quái vậtkia lầu bầu nói:

- Nói sớmđi! Hại tahiếu kỳ nhìnmấylần, cũng khôngphải mỹnữ nha...

Thạch Trung Ngọcđầu đầu hắc tuyến, quái vật cũng biếtxemmỹ nữ?

Quáivậtkia tiệntay thả Thạch Trung Ngọc xuống đất hỏi.

- Ngươi là vàobằng cách nào? Dường như ngươicòn không tới cấp 50 a?

ThạchTrung Ngọc nghi hoặc nhìn con gấukia nói:

- Ta tiếp một nhiệm vụ nên đi vào, như thế nào, cái bản đồ này phải Cuồng Đaocấp50 mới có thể tới sao?

Quáivậtkia không thèm quan tâm nói:

- Đẳng cấp bâygiờ của ngươitớinơinày chính là muốn chết, ta gọi Tiểu Ngạo,là người thủ hộ nơi này, nếu như ngươi muốnđidạo thì đi dạo đi, dù sao ngươilà cáigìcũng lấy không được.

Thạch TrungNgọc buồn bực nhìn TiểuNgạo hỏi.

-Ngươi là quái vật gì?

TiểuNgạo cườinói:

- Ta là Đại Địa Chi Hùng,lẽ nào ngươichưa nghe nói qua sao?

Lời cuối cùng đã có mộtítmùi vịuy hiếp, tự hồ chỉcần Thạch Trung Ngọcnóimột câu không biết, sẽ hunghăng dằn vặt hắn.

ThạchTrung Ngọc cũng không ngốc,làm sao có thể nhìn khôngra ý tứ của Tiểu Ngạo, làm bộ kinh ngạc nói:

- Ai nha! Ngươi làĐại Địa Chi Hùng đại danh đỉnhđỉnh! Tađếnbây giờ chỉ nghe nóimà thôi, khôngngờlạiđể ta gặpđược! Thật sựlà quá vinh hạnh!

ĐạiĐịa Chi Hùng không nghĩ tới diễnkỹcủa Thạch TrungNgọc tốt

như vậy, ngay cả biểu tìnhcũng đúnglúcnhư thế,cóchútim lặng nhìn hắnnói:

- Ngươi không cần giả như thế chứ? Ngươimộttiểugiahỏa cấp 40 làm sao cóthể nghe nói qua ta? Ta cũng chỉ là hù dọa ngươi một chút mà thôi!

Thạch Trung Ngọcđầu đầy hắc tuyếnnhìn Đại Địa Chi Hùng nói:

- Ngươi biết rõràng takhông hiểu còn hỏi! Bất quá thìra Đại Địa Chi Hùng là bộ dáng như thế nàya!

Đại Địa Chi Hùng nghingờ nhìn Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươi thực sự nghe nóiqua Đại Địa Chi Hùng chúng ta?

VẻmặtThạch TrungNgọc vô tội nói:

-Ta chỉ ở trênsách đọcquatên Đại Địa Chi Hùng, nhưng trước đây chưa từngthấy, không nghĩ tớiuyvũ như vậy!

Đại Địa Chi Hùngđược Thạch Trung Ngọc khen trong lòng vui vẻ, cười tủmtỉm duỗi đầu tới nói:

- Tiểu gia hỏa, nóixemtrong sách viết Đại Địa Chi Hùng chúng ta như thế nào!

VẻmặtThạch Trung Ngọc thành khẩn nói:

-Đại ĐịaChiHùng lực lượngvôsong, là cao thủ hàngđầu trong tất cả Yêu thú,làđối tượng ta sùngbáia!

Đại ĐịaChi Hùngđổ mồ hôi! Hắn chỉ là bảo Thạch Trung Ngọcmiêu tả bộ dạng củamìnhở trong sách,ai biết gia hỏanàydĩ nhiên vuốt đuôi nịnh bợ, bất quá lờinày thật đi vàotâm khảm của ĐạiĐịaChi Hùng, vì vậy nó vui vẻvỗđầu Thạch Trung Ngọc khích lệ nói:

- Trẻ con dễ dạy! Ngươi đừng trởvề, ở lạichỗ này làm người hầu chotađi!!

Thạch Trung Ngọc im lặng nhìn Đại ĐịaChi Hùng nghĩ thầm, để lão tử lưu lại làm người hầu cho ngươi?Conmẹ nó thiệt thòi ngươi

dám nói ra miệng!Tacòn muốntrở vềôm mỹnữ bànchuyện nhân sinh, làm gìcó thờigian nóinhãm với ngươi!

Vì vậyThạch Trung Ngọc trực tiếp cự tuyệt:

- Ta không thểởlại chỗ này, taở chỗ này một chút kinh nghiệm cũng khôngcó,ngươi sẽ không muốn ta mãi mãi nhỏ yếunhưvậy chứ? Tiểu đệ của ĐạiĐịaChi Hùng làm sao có thểvô dụng như vậy? Ngươinói phải không?

Tiểu quái cấp 20

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: TiêuDao

Đại Địa ChiHùng suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng rất có đạo lý,vì vậy gật đầunghiêm túc nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Ngươi thật là quá yếu! Ngươi xem một chút ngươi đầu óc ngusi tứ chiphát triển,đi rangoài còn không bị người khi dễ? Ngươi bị người khi dễ chínhlà ta bị người khi dễ, ĐạiĐịa Chi Hùngtalà tồn tạicóthể để người kháctùy tiệnkhidễsao?

Thạch Trung Ngọc chỉcảm thấy đỉnh đầu có một đànquạ đen bay qua, cứngngắc cười nói:

-Cấp bậc như ta đi ra ngoàisẽkhông bịkhi dễa!

Đại Địa Chi Hùng giễu cợt nói:

- Lấy đẳng cấp của ngươi, ngay cả một thủ hạcấp 20 trong tay ta cũng đánh không lại!

Thạch Trung Ngọcnổi giận! Đây không phải làtrầntrụi khinh thườngsao! Mình nói thế nào cũng là cấp 42,nếu như ngay cảmột tiểu quáicấp 20cũng đánh không lại, chẳng phải là quá mất thể diện? Đại Địa Chi Hùnglại khinh thườngmình như vậy, cái này sao có thể được?

Thạch TrungNgọc nổi giận đùng đùng nhìn Đại Địa ChiHùngnói:

- Ngươi có bản lãnhđể cho tiểu đệ ngươi đi ratỷ thí với ta! Ta không tinta đánh khônglại một tiểu quái cấp20!

Đại ĐịaChi Hùng nhìn Thạch TrungNgọc nổi giận đùng đùng, len lén cười nói:

-Vậyđược rồi, ta để tiểu đệ của ta ra so với ngươi!!

Đại ĐịaChiHùng nói xongvungtay, một con chim cao non nửa người màuđentrắng nói:

-Phiêu Linh, đi giáohuấn hắn một chút!

ĐạiĐịa Chi Hùng nói xong, Phiêu Linh nhảy nhóthai cái, sau đó vọt về phíaThạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nắmđao bổ Phiêu Linhmột cái, ai biết Phiêu Linh vọttới trước mặt Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên vỗ cánh bay lên, mỏ mổ tới, HP của hắn lập tức liền rớt 200.

Thạch Trung Ngọcbuồn bực vung đao,ai biết Phiêu Linhlập tức nhảy lên bả vai Thạch Trung Ngọc, dưới chânđạpmột cái nhảy tới p hía sau, khó khăn lắm tránh thoát đao phongcủa hắn.

Trong lòngThạchTrung Ngọcmuốnhộc máu! Aitừngthấy quáivật chỉ số thông minh cao nhưvậy, trốn cũng vôsỉ như vậy! Thạch Trung Ngọc quay người,Lực Phách Hoa Sơn bổ tới PhiêuLinh, kết quả Phiêu Linhdĩ nhiênthu hồi hai cánh nằm trên mặt đất, đao của hắn lướt qua Phiêu Linh rơi vào trên mặt đất.

Đại Địa Chi Hùng nhìn ThạchTrung Ngọc bị Phiêu Linh đùa xoay quanh, không khỏivuivẻ cười ha ha,vừa cườivừa nói:

- Ngươi không phải nói ngươi cóthể đánh thắngđược sao? Nhưng ngươi còn không đụngtới cọng lông của PhiêuLinha!

Trong lòng Thạch Trung Ngọckhổ não, trướcđâymìnhnơi nào gặp đượcloại quáinày! Chẳng những giảo hoạt không nói,còn cựckỳ khôngbiếtxấu hổ,đã vậycònquá thôbỉ nằm dưới đất tránh thoát kỹ năngcủa mình.

Thạch Trung Ngọc tứcgiậnnhìn Phiêu Linh, trực tiếpdùng VạnKiếm Quyết, PhiêuLinhkinh hãi, trực tiếp xông vàodưới bụng củaĐại Địa ChiHùng.

Thạch Trung Ngọc phát cáu đến mặt đỏ, Vạn KiếmQuyết rơi xuống, rậm rạp chằngchịt đánhvàotrên người ĐạiĐịa Chi Hùng, dĩ nhiên không đánh ra được1 giọtmáu!

Thạch Trung Ngọc tức giận thu đao vào ba lô, con mẹ nó còn đánh thế nào!

Thạch TrungNgọc đặt mông ngồi dưới đất, khuôn mặt bất mãn nhìn Phiêu Linh nhảy tưng tưng trướcmặt, bỗng nhiên nảy sinhác độc laotới bắt lại hai cánh của Phiêu Linh, Phiêu Linh giật mình kêu lên, dùng sức đập cánh, còn dùng miệng mổ tayThạch Trung Ngọc.

Thạch TrungNgọcsớmđã bị Phiêu Linh chọc tức, nơi nào bằng lòng buôngtay? Trực tiếpxoayngười đè Phiêu Linhở dưới thân, một bên dùng sức nhổ lông củanó:

-Để chongươi trêu chọc ta! Để cho ngươi đùa ta! Xem ta không nhổ hết lông của ngươi!

Phiêu Linh dùngsức kêuvài tiếng, thấy thật không có biện pháp, chỉ có thểmở miệng hô:

- Đại Hùng ngươi nhanh cứu ta! Nếu khôngta thựcsự bịlột sạch,về saulàm sao gặp mỹ nữ!

Thạch TrungNgọc vừa nghe được thanh âm nhất thời sửng sốt, Phiêu Linhthừacơ thoátraThạch Trung Ngọcnói:

- Ngươi dámlột y phục của ta!Nửa người trên của tađều bị ngươi thấy hết,ngươi phải phụ trách!

ThạchTrung Ngọcđổ mồ hôi nói:

- Ngươi khôngphải con trống sao!

Phiêu Linh vuốt thânthểđã không còn lông kiêu ngạo nói:

-Đúng vậy! Ngươiphải phụ trách tìm chotamột đạimỹ nữ!

Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên âmhiểm nởnụ cườinói:

-Tìmmỹ nữ cho ngươikhông thànhvấn đề, trước để chota nhổhết lông của ngươi đã!!

Phiêu Linh cảkinh, che trước ngực hô:

- Ta không có hứng thú với ngươi!Ta không phảigay!

Thạch TrungNgọc cười dâm đãngđivề phía Phiêu Linh, vừa đi vừa nói:

- Không cóchuyện gì, ngươi để cho ta lột,ta sẽ khônglàmgì ngươi đâu!

Phiêu Linh khóc khôngra nước mắt nhìn Đại Địa Chi Hùng, lại nhìn Thạch Trung Ngọc mộtchút, cuối cùngbiphẫn xông vào trong bộ lông nồng đậm củaĐại Địa Chi Hùng.

Đại ĐịaChi Hùng nhìnThạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

- Ngươi ngaycả Phiêu Linh yếu nhấtcũng đánhkhônglại,làm sao có thể đi ra ngoài? Nếu đểcho đám Long ngungốc kiabiết cònkhông cười chết ta!

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ nhìnĐại Địa Chi Hùng nói:

- Ta chỉ là không có chuẩnbị, ngươi để nó đira, lần này ta nhất định lậptức bắt được nó!

Đại Địa Chi Hùng nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi lộtsạch lông của nó,phỏng chừngnó mộtchốc một lát sẽ không ra được, ngươi sovới Kim Ti Hầu đi!!

Thạch Trung Ngọc buồn bực, PhiêuLinh đã làmmình thảm nhưvậy, gặp hầu tử linhxảomình cònkhông xấu mặt! Bất quá nhìn bộdạng củaĐại Địa Chi Hùng, nếu nhưmình không thông qua khảo nghiệm, sẽ khôngđể cho mình trởvề, khôngcó biện pháchỉ có thể theo.

Khôngbaolâu một con Kim Ti Hầu từ trên ngườiĐại Địa ChiHùng bò xuống, nhìn Thạch Trung Ngọctễmilộng nhãn,còn hỏi:

- Ngươichính là người nhổ lông của Phiêu Linh?Ta ủng hộ ngươi!

ThạchTrung Ngọc rút đaonhìnKim Ti Hầunói:

- Nhanh bắtđầuđi, ta đã làm xong chuẩnbị mất mặt!

KimTi Hầuhi hiha ha nhìn ThạchTrung Ngọc nói:

- Yên tâmđi, ta sẽkhông để cho ngươi quá khó chịu, tatớiđây!

Nói xonglao về phía ThạchTrung Ngọc, Thạch Trung Ngọcvung đao bổ về phía Kim TiHầu, khôngnghĩtới Kim Ti Hầulạinhanh chóng đưa tay, bắtlạisống dao, sau đótheo đao nhảytới trên vaiThạch TrungNgọc.

Thạch TrungNgọc buồn bực nhìn đao của mình, quay đầu hỏi Kim Ti Hầu:

-Ngươi làm sao làm được?

KimTiHầu nói:

- Này có cáigì khó khăn! Đólà bảnnăng củata!

Thạch Trung Ngọc caumày thì thầm:

-Bảnnăng... Bảnnăng sao?

Đại Hầu

DTV-EBOOK.COM.VN

Động tácđộ khócaonhư vậy, cũngchỉlà phản ứng bản năngmà thôi, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìnKim Ti Hầu, dùng thuật thăm dò nhìn nó.

KimTi Hầu: cấp 20.???

Thạch Trung Ngọcnghi ngờ, vì sao tìnhhuốngở phía sau nhìn không tới? Rõràng chỉ mới cấp 20 mà thôi, Thạch Trung Ngọc đã là cấp 42, thuật thămdò cư nhiên nhìn không thấumộtquái vật cấp 20?

- Khôngnên dùngloại ánh mắt này nhìn ta, tasẽxấu hổ.

Kim Ti Hầu sờ gò má của mình nói.

ThạchTrung Ngọccóchút im lặng nhìn KimTi Hầu,vừa địnhnói cái gì, đã cảm giác trên mặt mình trúng một kích, HP lập tức rớt300 điểm, mặc dù không nhiều, thậm chí không thểlàm cho Thạch Trung Ngọc độngmộtcái, thếnhưnghắn cựckỳ buồn bực, bởi vìhắn căn bản không có chứng kiến mình bịcông kích như thế nào.

Kim TiHầu đãnhảy xuống khỏi vai ThạchTrungNgọc, Thạch Trung Ngọccười khổ,mặc dù đối phương thương tổn không cao,chỉ cần mìnhăn dược, muốn lộng chếtmình đó là sự tìnhkhông thể, thế nhưngnhư vậy cũng không thể đánhđến đối phương nha.

- Nhưthế nào?Biết thựclực của mìnhrốt cuộc yếubao nhiêu rồi chứ? Ngaycảmộtquái vậtcấp 20 cũng đánh không lại, sống còncó ý nghĩagì?

ĐạiĐịa ChiHùng cười híp mắt hỏi.

Thạch Trung Ngọcđương nhiên không thểdễ dàng chịu thua như vậy:

- Takhông phải còn chưacó bại sao?

Đại ĐịaChiHùng im lặng nhìn Thạch Trung Ngọc, sau đónhìn Kim Ti Hầu nói:

- Đi, cho hắn chút dạy dỗ.

Kim Ti Hầu gật đầu, sauđó nhàolên công kích, Thạch Trung Ngọc thấy Kim Ti Hầu lấy tốc độ cực nhanh nhào tới, vội vã quơđao ngăn cản, vốn tưởng rằng lần này KimTi Hầu vẫn sẽ thuận thế leo đến trên vai mình, đã làm xong chuẩn bị bước kế tiếp, thế nhưng Kim Ti Hầu căn bảnkhông có cầm đao.

Kim Ti Hầu ở trên không trunglấymộttư thế không giải thích được quẹo cua, trùng hợptránh thoátđaocủa ThạchTrung Ngọc, sauđó móng vuốtvồ tới, khoảngcáchquágần, Thạch Trung Ngọc căn bản không kịp làm ra động tácgì, trên mặt bịcào trúng.

Kim Ti Hầu đắc thủ liền lui, căn bản không cho Thạch TrungNgọc có cơ hội công kích được nó.

Có câu nhất thốntrường nhất thốncường,một tấc ngắn một tấcxảo, nếu độ mẫntiệpkém xa đối phương, vậy đương nhiên không thể tiếp tục dùng đao, ThạchTrung Ngọc dứt khoát thu đao vào trong TúiTu Di, chuẩn bị dùng nhụcquyền đốiphó Kim TiHầu.

- Còn muốn dùng phương pháp mới vừa rồi đối phó Phiêu Linh tới đốiphó ta? Tacũng không ngốc giống nhưconchimkia, đừng tưởng rằngnhư vậy thìcóthểđối phó được ta.

Kim Ti Hầu khinh thường nói.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, cũng không đi phảnứng nó, mắt khôngchớp nhìnchằm chằm Kim Ti Hầu, tùy thờichuẩn bị phòng th ủ đối phương công kích.

Kim Ti Hầu cười gằn, lần nữa laotới, Thạch Trung Ngọc thấy Kim TiHầu lại còn dùng phươngthức mới vừa rồi công kíchtới, trong lòng nhất thời bất mãn,đây cũngquá khinhthường lãotử đi, cùng m ột loại chiêu thức, ở trước mặt lão tửlàm sao có thể hữu dụng nữa?

Đưa hai tay ra, định bắt lấyKim Ti Hầu, thế nhưng làm cho Thạch Trung Ngọc hộc máu là, Kim Ti Hầu ởtrên không trung lại không

giảithích đượcquẹocua, hắn căn bản là không hiểu, đối phươngrốt cuộc là làm sao làm được.

Lúc nàyKimTi Hầu đãở trước mắt mình, trong lòng Thạch Trung Ngọc âmthầm kêukhổ, hai tay đãđưara, căn bản khôngkịpthu hồi, dựavào!

Trên mặt Thạch Trung Ngọc lại sinh ramấy dấumóng tay, bi kịch a, thẳngthắn đặt môngngồi trên mặt đất nói:

- Tùyngươi công kích a.

-Đã bỏcuộc rồi sao?

ĐạiĐịaChi Hùng hỏi.

Thạch Trung Ngọc khinh thường nói:

- Ta làm saolạibỏ cuộc?Lão tử đánh khôngđược nó, vậy lão tử liền mệt chết nó,ta cũng khôngtin lực công kích của nócòn có thểgiết chết được lãotử?

KimTi Hầu nhất thời hết chỗnói, tức giận nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươicó thểxấu hổ thêm chút nữa được không?

-Được.

Thạch Trung Ngọc nói, sau khi nói xong liền nằm thẳng cẳng trên mặt đất, nhàn nhạt nói:

-Đánh mệt thì gọi một tiếng,tangủ trước.

- Dựa vào,xem như ngươi lợi hại.

KimTi Hầu buồn bực luiqua một bên, không hềphản ứng Thạch Trung Ngọc.

Đại Địa Chi Hùng chếnhạo nói:

- Quá khó coi đi? Đánh khôngthắng người khác,liền nằmởtrên đất. Nếu như lực công kích củaKim Ti Hầu cao hơn một chút, chẳnglẽ

còn giết khôngchếtngươi sao?

-Không phảichỉ lànếu nhưsao?

Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Hừ, vì saongươi không muốn quang minh chính đại đánh thắng Kim Ti Hầu?

Đại Địa Chi Hùngnói.

Thạch TrungNgọc lộvẻ đau khổ, hắntựnhiên muốn quangminh chính đại đánh thắng Kim Ti Hầu, nhưngmẫntiệp của hắn quá thấp,bấtkể là tốcđộ xuất thủ haytốc độ di động, Thạch Trung Ngọc đềukémxaKim TiHầu.

Nơi này là trò chơi, khôngphải trong hiệnthực, không phải sựtình gì cũngcóthể dùng rènluyện hay ý chígì đó giải quyết, trongtrò chơi chỉ cóthểdựa vào điểm thuộc tính đểđề thăng thựclực của mình, nếunhư về sauThạch Trung Ngọc thăng cấp có điểm thuộctính,toàn bộ thêm ở mẫn tiệp, hẳn cóthể đánh thắng, thếnhưng ngược lại, lực công kích sẽ ít đi rất nhiều.

Thạch Trung Ngọc cũng không muốn bởi vì mẫntiệp mà bỏ qua lực công kích, côngkíchmới là vươngđạo!

- Tiểutử, ta cũng cấp 42,nếu không chúngta đọ sức một phen.

Lúcnày,không biết từđịaphương nào, đột nhiênnhô ra mộtconKim Ti Hầu khác.

Con Kim Ti Hầu này lớnhơn con KimTiHầukia gần gấp đôi, trên thân thể tràn đầy bắp thịt.

- ĐạiHầu? Ngươi ra làmgì?Cũngđược, dạy dỗxú tiểu tử kia một chút.

Đại Địa Chi Hùng nói.

Thạch Trung Ngọc biết đốiphương đãlàquái vậtcấp 42, cănbản khôngmuốn giao thủ với đối phương, cấp 20 đối phócòn không nổi, càng chưa nói tới cấp 42,thời điểm Thạch Trung Ngọc vừamới

chuẩnbị chịuthua, bỗng nhiên nghĩ tớimộtvấn đề.

Trên thân thể Đại Hầu kia nhiềubắp thịt như vậy, phỏngchừng lực lượng hẳn rấttốt, hơn nữahình thể lớnhơn KimTiHầu lúc trước rất nhiều, linh hoạthẳn kém hơna,như vậy vẫn có thể giao chiến một phen,Thạch Trung Ngọccũng không tin, lựclượng của mình sẽ kém đối phương.

-Đếnđây đi!

ThạchTrung Ngọctừ trong TúiTu Di rút rachiến đao,sauđó nói.

ĐạiHầu cười lạnh một tiếng,vọt về phía ThạchTrung Ngọc thật nhanh, ThạchTrungNgọc thất kinh,tốc độ của Đại Hầudĩ nhiêncòn nhanh hơn Kim Ti Hầu, ThạchTrungNgọc còn chưa kịpphản ứng, Đại Hầu đãđi tới trước mắt.

Huấn luyện biến thái

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcvội vã che chiến đaoở trước mặtmình, hy vọng như vậy có thể ngăncảnđối phương công kích, Thạch Trung Ngọc thành công, chiếnđao thực sự chặn đối phương công kích,đón đỡ thànhcông, thế nhưng thân thể hắn lạibay rớt ra ngoài.

Thạch TrungNgọc đụng vào trên bức tường phía sau mớidừng lại, kiểm tra HP của mình một chút, phát hiện chỉ một kích đơn giản, cũng đã để choHP mìnhtổn thất ba nghìn, coi như là Boss cũng không có khả năng đánh rơi Thạch TrungNgọc nhiều HP như vậy.

ThạchTrungNgọc từ dướiđất đứnglên, tronglòng đã hoàn toàn khôngcóý niệm thắng lợi,hắn cảm giác, mình thực giống như rác rưởi, vốn tưởng rằng lầnnày còn có thể miễn cưỡng liềumạng, nhưngvẫn không chịu nổimột kích.

Dù ĐạiHầu kiakhông có tốcđộ nhanh, hắn cũngthua không thể nghi ngờ, lực lượng kinh khủng kia, cho dù hắn chặn lại, cũng bị đánh bayra ngoài, loạilực lượng này, Thạch TrungNgọc tuyệt đối không có,nếu như mớivừa rồi thật là sođấu lực lượng, hắn sẽ thuacàng mất thể diện hơn.

-Người có thựclựcchân chính sẽ không ăn vạ, quá khó coi.

Đại Hầu thảnnhiên nói,saukhinói xong,Đại Hầuđi về xaxa.

Thạch Trung Ngọccó chút thẹn thùng, không nghĩ tới, mình tốt xấu gì cũnglà đệnhất cao thủ trong trò chơi, ngạch,chíitở đẳng cấp là như vậy, lại bị một quái vậtdạy dỗ,Thạch Trung Ngọccảm giác mình không còn mặt mũi gì đi gặp Giang Đông phụ lão, thật muốn học Hạng Vũ,tự sát bỏ mình ởÔ Giang.

-Muốn trở nên mạnh như vậy không?

Đại Địa Chi Hùng hỏi.

- Ngươicóbiện pháp?

Thạch Trung Ngọc hỏi ngược lại.

- Đươngnhiên.

ĐạiĐịa ChiHùng nói.

Trênmặt Thạch TrungNgọc lậptứclộ ra vẻ mừng rỡ, bất quá rất nhanh, nụ cườinày phai đi, nơi đâychỉ là trò chơimà thôi, không phải có sư phụ ngưu bứclà có thểtrở nên ngưubức.

Bất quá rấtnhanh trênmặthắnlại lộ ra nụ cười mừng rỡ, bởi vìnơi này làtrò chơi, nếu như Đại Địa Chi Hùng ra sức, tùytiệncho hắn mấytrăm viên TiênĐan gì mà nói, cáigì làm không được? Nóithídụ như dược hoànthêmmười ngàn mẫn tiệp, dược hoàn thêmmười ngàn lựclượng?

Tùy tiện ăn một viên, hắn sẽ trở thành tồntại ngưu bứcnhất.

Nhìnnụ cười trên mặt Thạch TrungNgọc, ĐạiĐịa Chi Hùng nói:

- Đừng tưởng rằngta khờ, ngươi nghĩ cái gì, tatoànbộ đều biết, nói cho ngươi biết, không cóphương pháp học nhanh chóng,ngoan ngoãntheolão tử rèn luyện thân thể của mình, sớm muộn gì cũng có một ngày, ngươi sẽtrở nên vô cùng cường đại.

Nụ cười trên mặt ThạchTrung Ngọc mờ đi,bất quá hắn phỏng chừng,cái này chỉ sợ cũng làmộtlần kỳngộ, người khác rèn luyện khôngthể tăngcường thể chất, thế nhưngở chỗ này huấn luyện đạt tớichỉ tiêu gì, nóikhôngchừng có thể thành công đề thăng một ít thuộc tính.

- Trọng Lực thuật.

Đại ĐịaChiHùng hét lớn một tiếng.

Thạch Trung Ngọc lậptức cảm giác thân thể mình trầm trọng không gì sánh được, trực tiếp bị trọng lượng của thân thể mình đè ngã, đứng lên cũng không nổi. Chiêunày trước đây, Thạch Trung Ngọc cũng thể nghiệm qua, thời điểm mới đắc tội BạoQuân, một chức nghiệp ẩn HắcÁm Pháp Sưdướitay hắn dùng kỹ năng này,

đối vớikỹ năng này, ThạchTrung Ngọc vẫn vô cùngphiềnnão,quá thống khổ.

- Đừng nằmtrên mặt đất, nhanh đứng lên.

Đại Địa Chi Hùng quát.

Thạch TrungNgọc thử mộtchút, cực kỳ cật lực, vì vậy bất đắc dĩ nói:

- Không được, thânthể quánặng,cănbảnkhông lênnổi.

- Lẽnào ngươi muốn uấtức cả đời sao? Lẽ nào đây chính là sự lựa chọncủa ngươisao? Thânthể của ngươichỉ bấtquá nặng gấp năm lầnmàthôi, như vậy ngươiđã không được?Nói cho ngươi biết, Kim Ti Hầuvà Phiêu Linhbấtquámới cấp 20, cũng đã chịu đựng được trọnglực gấp haimươi lần. Nếu như ngươi cho rằng ngươi khôngcó trứng mà nói,thì nằmtrên mặt đất đi.

Đại Địa Chi Hùng nói.

Dựa vào, nếu như ThạchTrung Ngọc có thể chịu,vậythì không phải là ThạchTrungNgọc, Đại Địa Chi Hùnglạidám nói hắn khôngcó trứng? Đâylà khiêukhích tônnghiêm của nam nhân, ThạchTrung Ngọc cắn răng, chống hai taynỗ lực đứnglên.

Trọng lượng của Thạch Trung Ngọc nguyên bản không sai biệt lắm cũng đã đạt tới 150 cân,gấp năm lần trọng lượng, đóchính là750 cân, thân thể của mộtngười đột nhiên nặng nhiều như vậy, thật có chút ăn không tiêu, người bình thường, thân thểbiếnthành 750 cân,muốn đứng lên là làm không được.

- Uống!

Thạch Trung Ngọc vừa dùng lực,hai chân corút lại, thànhtư thế nửa ngồi, lần nữa hét lớn một tiếng, rốt cục thànhcông đứng lên, bất quá thân thể lung lay sắp đổ, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngãxuống.

Đại Địa Chi Hùng phảng phấtnhưkhông thấy vẻ mặt Thạch Trung Ngọc thống khổ, mặtkhôngthay đổi nói:

-Chạycựli dài hai mươi km.

Lấy tình huốngcủaThạchTrung Ngọc trước mắt, nếu như có thể đi ra 10 bước, đồng thời khôngngã,đã coi như rất trâu bò, nhưng Đại Địa Chi Hùng lại bảo Thạch Trung Ngọcchạy hai mươi km? Đây không phảilà muốn mạng già của Thạch Trung Ngọcsao?

Trong mắtThạch Trung Ngọctràn đầybất đắc dĩ,không biết nói Đại ĐịaChi Hùng này như thế nào.

- Lẽ nào ngươi không muốn mạnh mẽ sao? Hay là nóingươi không có trứng?

Đại Địa Chi Hùng phảng phất như nhìn thấu thái độcủaThạch Trung Ngọc, thản nhiênnói.

Thạch Trung Ngọchừ mộttiếng,sau đóbắt đầu cất bước, trong lòng nguyềnrủa ĐạiĐịaChiHùng: Xxoongươi, ngươituyệt đốisẽ chếtrất thảm! Lão tử muốnởtrong lòng vẽ mười vạn vòng tròn trớ chú ngươi.

Thạch Trung Ngọcchậm rãi nâng chân phải lên, thế nhưnghắn bi ai phát hiện, mình cănbản làm không đượcđộngtác độ khó cao như vậy, chỉ có thểnỗ lựckhốngchế bướcchâncủa mình, kéo diđộngvề phía trước,chỉ là chân phải kéo một chút,cũng đãlàm cho Thạch TrungNgọc đầuđầy mồ hôi,thở hồng hộc.Nếu như cóthểmà nói, Thạch Trung Ngọcthật muốn lắpmột đôigiày trượt băngởdướichân của, nếu không căn bản là khôngcó khả năngdi chuyển được.

Có câu vạn sựkhởi đầu nan, chỉ cần mở đầu được,còn lại đềudễ làm, Thạch TrungNgọc không biết nhữnglời này làngười nào nói, bất quánếunhư người nóicâu này xuất hiện đứngở trước mắt, hắn tuyệt đối sẽquấtchết đối phương.

Đi ra bước đầutiên, bước thứhai còn khóhơn bước trước, lần đầu tiên Thạch Trung Ngọc phát hiện, nguyên lai mình vôdụngnhư vậy, mới bước ra một bước cũng đãđi không được.

- Nhanh lên mộtchút, đừngcólề mề như vậy, ngươi cũng không phải nữ nhân.

Đại Địa Chi Hùng ở saulưnghô.

Thạch Trung Ngọccó chút im lặng, vìkhông để người này tiếp tục kêu “không có trứng”, Thạch TrungNgọcchỉ cóthể cắn răngkiêntrì, tiếptụcđi phía trước.

Thạch Trung Ngọc dùnghết khí lực búsữamẹ,từng bước từng bước dịch chuyểnvề phía trước,mồhôitrên mặtàoào chảy xuống.

- Nhanh lên một chút,thật con mẹ nó giống như đàn bà, thật không cótrứng.

Đại Địa Chi Hùngbấtmãn nói.

Vô lại hai người tổ

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc lại kiên trì chạymấy bước, bỗng nhiên dưới chânhơi đảoliền nằm trên đất. Đại Địa ChiHùng xốcThạch Trung Ngọc lên, kéo tới trước mắt của mình nói:

- Ngươi chỉnhư thế?

Thạch Trung Ngọc ủ rũnói:

- Ngươithả ta xuống nghỉ ngơimột chút, lần sau tanhấtđịnhtốthơn!

Đại ĐịaChi Hùng nhẹ nhàng thảThạch Trung Ngọc lên mặt đất, nhìn hắn nói:

-Chỉ cầnngươi cóthể kiên trì chạy xong 20 km, ta sẽ đểngươi ra ngoài, về sau ngươi muốn tới nơi đây tìm ta cũng cóthể tùy thời tới.

Thạch Trung Ngọc nghe được nửa câu đầu nhất thời muốnthổ huyết, nhưng nửa câu sau lại làmcho ánh mắt hắn sáng lên, phải biết bản đồnày là bản đồ đặc thù, khảnăng còn làbản đồ đẳng cấp cao,ai biếtsẽ ra baonhiêu trangbị? Nếu có thể lấy xuống, chẳng nhữngluyệncấp tiện lợi, trang bị cũng không thiếua!Chỉ cầncó mấy thứ này, mình có thể kiếm rất nhiều tiền, đạt được phụthân của Lý Lan và CơNhư Nguyệt tán thànhsẽ rất đơngiản!

Thạch TrungNgọc đột nhiêncảm giác được trên người tràn đầy nhiệt tình, dậm châm đứng lên,hào khí vạntrượng nhìn Đại Địa Chi Hùng nói:

-Ngươi nói lời phải giữ lời, bắt đầu đi!

Đại Địa Chi Hùng cườihíp mắt gật đầu, Trọng Lực thuật phóng đến dưới chânchủa Thạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọc không chúý lại ngã ngồi trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ, trong lòng trớ chú nói: Ngươi cái congấu khốn kiếp, cũng không trước giờ nói một chút?

Tatrớ chú ngươi khôngcưới được gấucái!

Tuy trong lòngThạch Trung Ngọc rấtkhó chịu, nhưng phải tự mình đứng lên, hắndùngsức chốngđất, uống một tiếngchốnglấy thânthể, chậtvật bướcra một bước,lắc lắc đứng lên, tựa như trẻ nhỏmới tập đi.

Bấtquá lúc này tuyThạch TrungNgọc lắc lắc,nhưng lại không có ngãxuống,dĩnhiên từng bước đi tới, điraxabamét. Trong lòng hắn nín một hơi, rất sợ ngừng lại sẽkhông chịu đựng được.

Đại ĐịaChiHùng thoảimái ghé ở một bên, nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Ngươi biết không, đoạn thời giantrướctaxem một chuyện tiếu lâm,nói mùa hè,là thời kỳ con muỗitiếnvào mùa thu hoạch, nhưng ba conmuỗi gặp nhau, tấtcả đều sầu mi khổ kiểm, xanh xao vàng vọt.

Muỗi A nói: Ai, hiện tạikhông có biện pháp lăn lộn, mấy ngày hôm trước, thấymột mập mạp taitomặt lớn,cholàmáu củahắn uống ngon,kết quả tauống một ngụm, cảmthấybéo dính hết cả miệng, đếnbây giờ cònnôn khan,sau khi nghe ngóng, tiểu tử kialà một lão bản, trongmáu toàn mỡ.

MuỗiB nói: Ai, phảia, lần trước ta nhìn mọi người uốngrượu uống nhiều rồi không chú ý, xônglên cắn mộtcái. Kết quả hút phải toàn cồn, bâygiờcòn váng đầu, saukhi nghe ngóng, thì ra tiểutử này thường thườngnhậu nhẹt, trong máu đều làrượu.

Muỗi C bĩumôi nói: Các ngươi mỡ cũng tốt, rượu cũng được,ít nh iều gì cũng mòđược lợi ích thực tế,lần trướcta cắnmột người không biết xấu hổ,ai,đừng nóinữa, da mặt của hắn quá dày,cắn nửangày cũng khôngxuyên qua, vòi còn bị làm cong, đau chết ta.

Thạch Trung Ngọcnàocótâmtình nghe chê cười, khôngnhìn ĐạiĐịa Chi Hùng, tiếp tụcđi về phía trước,Đại Địa Chi Hùngthấy Thạch Trung Ngọc không có cười,cứtiếp tục nói:

-Còn có một chuyệncười, nói mộttiểu thư chứngkiến bácsĩ viết yêu cầuB siêu kiểm tra, lại khôngbiết làm ở nơi nào.Vì vậy tiểuthưhỏi:

Bác sĩ, 13siêu này ở nơi nào? Bácsĩnói:Không phải 13 siêu,là B siêu! Tiểu thư giận dữ quát: B của ngươi tách cũng quáxađi!

Thạch Trung Ngọc không nhịnđược bật cười, một hơi khônggiữ được,rốt cuộcđứng khôngyên,chân mềm nhũn ngã trên mặt đất.

ĐạiĐịa Chi Hùng nhìn Thạch Trung Ngọc, bất đắc dĩ nói:

-Thể lực này củangươiluyện mười năm nữacũng đuổi không kịp Phiêu Linh, ta dạy ngươi cái khác a!!

Thạch Trung Ngọc mệt mỏi nhìn Đại ĐịaChi Hùng hỏi.

-Ngươi có thể dạytacái gì?

Đại Địa Chi Hùng kiêu ngạonhìn Thạch Trung Ngọc:

- Ngươi đừng quáquê mùa,theokhông kịp thời đại có được hay không,hôm nay ta sẽdạyngươi một ít phương pháp đánhnhau tương đối mới!!

ThạchTrung Ngọc chống lấy thân thể ngồi dậy, nhìn Đại Địa Chi Hùng nói:

-Có thể trước rútlui Trọng Lực thuật không?

Đại Địa Chi Hùng ngượng ngùngcười cườinói:

- Khôngcóýtứ,ta quên,ta đểĐại HầuvàPhiêuLinh somột chút cho ngươi xem, xemxong ngươisẽ hiểu.

Thạch TrungNgọc khôngsaocả nhún vai nói:

- Tốt, taxem một chút coi tốtnhưthếnào.

Thạch Trung Ngọc vừa mớidứtlời, ĐạiHầu và Phiêu Linh từ trên người Đại Địa Chi Hùng nhảy xuống, lôngtrênngười Phiêu Linh đã dàira,khôiphụcdáng vẻ uyphong lẫm lẫm, caongạo nhìn Thạch TrungNgọc nói:

- Tiểu tử,ngươi tốt nhất học chúngta một ít!!

Thạch Trung Ngọc nhìn lên trời, nghĩ thầm nếunhư điểm thuộctính

củalãotử toàn bộ thêmở mẫntiệp, khẳng định còn nhanh hơn ngươi!

Đại Hầu gãi đầu nhìnPhiêu Linh nói:

- PhiêuLinh, ta nhường ngươi một chút, ngươi xuất thủ trước đi!

Phiêu Linh khinhbỉ nói:

- Không nênnói mìnhvĩ đại như vậy,ngươi là trưởngbối, vốn nên nhường ta! Ngươi còn cao hơnta 22cấp đấy!

Lời vừamới dứt, Phiêu Linh liền laovề phíaĐại Hầu,còn không có vọt tới trước mặt Đại Hầu, bỗng nhiên nhưbị kinh sợ quay đầu chạy, Đại Hầu bấtđắc dĩ đảo cặp mắt trắngdã, thời điểm Đại Hầu không chúý, Phiêu Linhdĩnhiên nhổ xuống hai cây lông vũ ném trở lại,ĐạiHầu không cẩn thậnđãbị đánh trúng.

Đại Hầu nhìn Phiêu Linh lắc cáimông đắc ý nói:

- Ngươi mới tổn thươngta chưa tới 300HP, đắc ý cáigì?

Phiêu Linh nhìn Đại Hầu làm cái mặt quỷ nói:

- Có thểđánh trúng ngươi là được! Ngươiđừng quên ngươi bị ta thươngtổn mườilần liềnthua!

Đại Hầu nhếch miệng cười nói:

- Vậy ngươi cũngphải cóbảnlĩnhđó mới được!

Nóixong đánhtới Phiêu Linh, trên cánh Phiêu Linh bỗng nhiên nhiềura một thanh kiếm,thẳng tắp chỉvàoĐại Hầu,chỉ cần Đại Hầu nhào tới nhất định sẽ đụng vào.

ĐạiHầu ở trên khôngtrung thân thể bỗng nhiên trầm xuống,sau đó hé miệng quát mộttiếng. Tiếng hôto rõ, Phiêu Linh nhịn không được phải vứt kiếm đi bịtlỗtai, Đại Hầu thừa dịpPhiêu Linh buông tay, nhảy dựng lên nhàotới trên người nó, hung hăng nhổ xuống một nắm lông chim.

Phiêu Linh bị đauđá lên người ĐạiHầu một cước,Đại Hầu thuận

thế lui vềphíasau, cười nhìn nó nói:

- PhiêuLinh ngươi cần phải cẩnthận a haha!

Phiêu Linh vọt về phía Đại Hầu,một móng vuốt của ĐạiHầuđánh tới, Phiêu Linh vội vànglách quabên cạnh, hai móng vuốt sắc bén chộp tới, cái tay còn lại của Đại Hầu đãsớm chờ, nhanh như tia chớpbắtlạichân Phiêu Linhnémlên trời.

Thạch Trung Ngọc nhìn hai người đánh lộnmà cảm thấy thẹn th ùng, hắn vẫn cảm thấy mình vôsỉ nhất, không nghĩtới hai người nàyđánh nhau động tác quả thựcđãkhông thểlấyhaichữ vôsỉ hình dung! Trướckia Thạch Trung Ngọc nơi nào nghĩ tới trong tròchơi đánhlộn có thểvô lại như vậy?

Gà bay chó sủa

DTV-EBOOK.COM.VN

Đúng lúcnày, Phiêu Linhdĩ nhiên ở thời điểm gần rơi xuống đất quaymôngvề phíaĐạiHầu thả rắm, cáirắm to rõ, mùi thúikia làm ThạchTrung Ngọc lăn một vòng chạyra xa, Đại Hầu cũng không chịu đượclui ra,Phiêu Linh thừa cơném lông vũ,sau đó la lớn:

- Ta lại thắng haha ha!Ta lại thắng haah ha!

Đại Hầu tức giận nhìn Phiêu Linhnói:

- Ngươiquảthựccàng ngày càng vô sỉ!Loại chiêu thả rắm này ngươi cũngnghĩ rađược,ngươi còn có cái gì nghĩ không tới haykhông?

Phiêu Linh ngỏng đầu nói:

- Ngươi thua đố kịta phải không?

ĐạiHầu cười lạnh nói:

- Chiêu nàydùng qua một lần tasẽ có phòng bị, ngươicòn trông cậy vào nhiều lần đều hiệunghiệm sao?

Thạch Trung Ngọc im lặngnhìn PhiêuLinh nghĩ thầm, đây nơi nàolà đánh lộn,so ai xấu hổ hơn còntạm được, bất quá trước đây vì sao mình không nghĩ tới? Thuathiệt mình còntừ khenlà damặt dày, dĩ nhiên ngay cả cái này cũngkhông nghĩ đến!

Thạch Trung Ngọc cườihì hì nhìnĐại Địa ChiHùngnói:

- Ta rốt cuộcbiết ta thiếu sótở đâu rồi, cám ơn ngươi! Tasẽcố gắng gấp bội!

Đại Địa Chi Hùng cười híp mắt gật đầu nói:

- Chỉcần ngươi minh bạch làtốtrồi, bất quá ngươiphải nhớ kỹ, nhữngthứnàychỉ làđầu cơtrục lợi,nếu như ngươi thực muốn trở nên mạnh mẽ, thì cần tăng lên lực lượngcủa mình, nhớkỹ, tiềm lực

của loài ngườilà vô hạn!

ThạchTrung Ngọcnghe xong lờinàysửng sốt, nghĩ thầm vì sao Đại ĐịaChiHùng nóivới mình những thứnày? Trongthựctế tiềm lựccon người đúnglà vô hạn, hắncòn nghe nói quamột mẫu thân vì cứucon mìnhmà vọt vào biển lửabốn lần, nhưng cáinày quanhệ gìtới trò chơi? Trong tròchơi hết thảyđều dựa vào số liệu, chẳnglẽcòn có thểdựa vào cái khác sao?

Đại Địa Chi Hùngdường như biếtý tưởng của Thạch Trung Ngọc, tiếp tục chỉ điểm:

- Lẽ nào ngươi quên mất,đây làmột trò chơi mô phỏng thực tế, mô phỏnghoàn toàn!

Thạch Trung Ngọckhiếp sợ nhìn Đại Địa Chi Hùng hỏi.

- Ngươilà nói,mô phỏng? Hoàntoàn?

Đại ĐịaChi Hùnggật đầu nói:

- Lẽnào ngươikhôngcópháthiệnnhững NPC kia đều rất chân thực sao?

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc ngạcnhiên nhìnĐại Địa Chi Hùng,hỏi một vấn đề làm cho Đại Địa Chi Hùng cườingất:

- Vậy ý của ngươilà nói, nếu như ta phát hiện nhữngNPC kia tham ô nhận hốilộ, cũngcó thể bắt chẹt NPC?

Đại Địa Chi Hùng liếc mắt nói:

- Làm saocóthể, hệ thống sẽ không đểcho NPC có cơ hội thamô!

Thạch Trung Ngọc trợn trắng mắt nói:

- Không thểthamô đốivới tacòn có cái gì chỗ tốt!

Đại Địa ChiHùng phẫn nộ gõđầu hắn một cáimắng:

- Ngươi chỉ có chút tiềnđồ nhưvậy! Thật vô dụng!

Thạch Trung Ngọcáonão nhìnĐại ĐịaChiHùng nói:

-Ta biết rồi, không phải là rèn luyệnsao! Ta không quên!

Đại Địa Chi Hùng hài lòng gật đầu, vứt cho Thạch Trung Ngọcmột ngọc bộihình tròn nói:

- Mỗingày tới nơi này rèn luyệnmột giờ, chỉ cần ấnvào cái nút tròn ở giữa làđược. Bây giờ ngươi trở về đi!

Thạch Trung Ngọc bị Đại Địa Chi Hùng quăng ra không gian, đột nhiên cảm giác mắt tối sầm lại, sau đó xuyên qua vô sốchạccây hung hăng té xuống đất.

ThạchTrung Ngọc đaunhe răng trợn mắt,giơngón giữavề phíabầu trời mắng:

- ĐạiĐịa ChiHùng, ta gạch chéo cảnhà ngươi!

Saukhi gào xong,Thạch Trung Ngọc xoa mông nhìn đồng hồ, dĩ nhiênđãbảy giờ tối, bụng của mình rất đói, mở rabảng bằng hữu nhìn, các cô nương đều đãhạ tuyến.

Thạch Trung Ngọc thựckhông muốnởlại trong game, vì vậy hạ tuyến xuống lầu, nhìn thấy cáccô nươngđều ởtrong nhàbếpbận vi ệc, Dương Tử một người vui vẻ xem ti vi.

Thời điểm Thạch Trung Ngọcđịnh lén lút đoạtđiềukhiểntừxa của Dương Tử,đột nhiên nghe được âm thanh điện thoại, hình nhưlà trong nhà bếp truyền tới, hắncố nhớ là của người nào, bất quá điện thoại củacác cô nươngbình thường đều không vang.

Quảnhiên cũng không lâu lắm, chuông điệnthoại ngừng lại, Thạch Trung Ngọc tiếp tụccùng DươngTử đoạt điều khiểntừ xa, Dương Tử bất mãn nhìnThạchTrung Ngọcnói:

-Nữ nhân của ngươi sắp bị người cướp đi! Cònkhông đi xem!

Thạch Trung Ngọc mới không để ýtới DươngTử nói,tiếp tục dùng lực đoạt điều khiểntừ xa:

-Ta mớikhông sợ, những thứ này là chuyện của các nàng, ngươi muốn ta cái gì cũng quản, tacòn không mệt chết?

Kết quả,Thạch TrungNgọc mới cướp được điềukhiển từxa,còn chưa kịp chuyển kênh, lại độtnhiênnghe được tiếng thét chói tai:

- Ngươi nói cái gì!

- Làm sao vậy!

Thạch Trung Ngọc bị sợ nhảymột cái, vộivàng chạy tới, lạithấy vẻ mặt Hướng Lâm như muốn khóc nhìn mọingười.

Em gái ngươi! Hướng Lâm đến cùng đanglàm cái gì!?

Thạch TrungNgọc đầu đầy hắctuyến, hắnnghe ra,tiếng rít gào kia là nha đầunày phát, chỉkhông biết cuốicùng xảyrachuyện gì?Sẽ để chonha đầu kia sợ như vậy?

Thạch Trung Ngọc tòmò, dựở cạnh cửa phòngbếp hỏi.

-Nha đầu, xảy ra chuyệngì vậy hả?

Vẻmặt Hướng Lâmđờđẫn nhìn Thạch Trung Ngọc,lại nhìn Hướng Lam.Tay tráicầm điệnthoại di động hơi runrẩy, sắcmặttái nhợt không gìsánh được.

ThạchTrungNgọc nhất thời cảm thấy cóchút không ổn, tuytính tình của Hướng Lâm nhanh nhẩu, nhưng dángvẻ luôn sáng sủa, sợ là các cô nương cũng chưa từng thấy nàng lo lắng như vậy!

Nhất định xảy ra đạisự gì!

-Hướng Lâm!?

Sắc mặtcủa Thạch Trung Ngọc cóchút trầm xuống, quan tâmhỏi.

- Đến cùng xảy ra chuyệngì?

Nàng ngẩng đầunhìn thoángqua hắn, đột nhiên kéo tay HướngLam lo lắng nói:

-Tỷ, làm sao bây giờ, bamẹ sắp tới!

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìnHướng Lâm,không hiểu đây là chuyệnlớngì, vậy mà làm cho nha đầukiakích động như thế.

- Nhưng... Nhưng...

Hướng Lâm cũng rất nónglòng, ngay cảnói chuyện cũngcó chútlắp bắp.

ĐámngườiCơ Như Nguyệtvừa nghe, nhất thờikhẩn trương, các nàng làhảo tỷ muội, đốivớitình huống trongnhà mỗi ngườiđềucó hiểumột chút, cha mẹ của Hướng Lâm đềucòn sống, coi như không tệở một thành phố khácsinh hoạt, hiện tạiđột nhiênnghe Hướng Lâm nói cha mẹ của nàng, hơnnữa dáng vẻ lại cấp thiết như vậy, lập tức nghĩ là người nhà nàng lại xảy ra chuyện.

-Từtừnói!

Cơ NhưNguyệt thân làđạitỷ, tự nhiên phải đi raan ủi Hướng Lâm, trấn an nói.

- Cha mẹ ngươi đếncùng làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyệngì hay không? Có nguy hiểm hay không?

- Không phải... Bọn họ...

HướngLâm nhất thời có vẻ càng nóngnảy hơn...

- Nói mau!

Hướng Lam thấy nàngấp a ấp úng, khẩn trương hỏi:

-Ba mẹ đếncùng làm sao vậy?

- Đúng vậy,Hướng Lâm, ngươi không phảisợ, nói đi!

Tuyết Sương Yên có chút lo lắng hỏi.

- Ngươi không nênhốt hoảng, nếu nhưcần tiền mànói, bây giờ chúng ta cũng không thiếu.

-Nóimau, không cần kiêng kị gì cả!

LúcnàyThạch TrungNgọc cũng cóchút bất an, chuẩnbịđitới ôm Hướng Lâman ủi.

- Ai nha…

Hướng Lâm chợt đứnglên nói:

-Ta không phảiý đó! Ba mẹta không có chuyện gì! Chỉbất quávừa rồibọnhọ gọi điện thoại, nói muốnqua thămtavà Hướng Lam!

Giải quyết như vậy

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc tò mò nhìn Hướng Lâm hỏi.

- Cáinàycó gì phải lo lắng?Đến lúc đó chúng ta cùng đitiếp hailão nhân gia là được!

Vẻ mặt của Hướng Lam cũng đờ đẫn nhìn Hướng Lâm nói:

-Đều tại ngươinói lung tung! Nhìn đi, sự tình tới rồi đó!!

Thạch Trung Ngọc nghingờ nhìn Hướng Lam hỏi.

- Các ngươi làm sao vậy?

Vẻ mặt Hướng Lâmlo lắngnhìnmọi người nói:

- Ta... Lầntrước ta nói với cha mẹ tavàtỷ tỷ đều có bạn trai...

Thạch Trung Ngọc trợn trắng mắt nói:

- Ta tới diễn bạn trai của các ngươi là được! Có gì phảisợ!

Hướng Lâm vỗ đầu ThạchTrung Ngọc mắng:

- Lẽnàongươicó thể phân thân sao! Hai tỷmuội chúng talàm sao có thể nhìn trúng mộtngười!

HướngLam cũng liếc Thạch TrungNgọc một cái, cau mày không biết làm thếnào mới tốt.

- Trong công ty mẹ của ngươinhất địnhcó rấtnhiều thanh niên tốt, mượn một cái tới dùnga!

Dương Tửđảo cặpmắt trắng dãnói:

- Hướng Lam tỷtỷ,bamẹ ngươi lạikhông ngốc, làm saocó thểkhông nhìnrahai người các ngươikhông đượctựnhiên?Nếu namnhân kia

ăn đậu hủ củangươi thì làm saobây giờ?Nhưng nếu nhưnam nhân kiakhông ăn đậuhủ củangươi, ba mẹ ngươisẽ tin sao?

Hướng Lam nhíu mày, nhìn Hướng Lâm hỏi.

- Vậylàmsaobây giờ?

Hướng Lâm caumàynhìn HướngLam nói:

- Ta cũng không biết, nhưngba mẹnói năm ngày sau sẽtới.

ThạchTrungNgọccũng caumày không biếtlàmsaobây giờ,suy nghĩ một chút nói:

- Ăncơm trướcđi,trong vòng năm ngày nhấtđịnh cóthể nghĩ được biện pháp!

Hướng Lam và HướngLâm chỉcó thể gật đầu bất đắc dĩ, cùng đi nấu cơm. Một bữa cơmăn tới sầu vân thảmvụ, Thạch TrungNgọc cũng không biết phải nói cái gì, hắn thực rấtmuốn sắm vai bạn trai chohai cô nương, nhưngcáccô nương không đồng ý, mình cũng không cóbiện pháp!

Sau khi cơm nước xong, Thạch Trung Ngọcvà các cônương tiến vào trò chơi, Hướng LamvàHướngLâm phối hợpdùng sức ngược quái vật,giống như cóthể phát tiếtoán khí của mình, Thạch Trung Ngọc sợ né xa mộtchút,nhìn Hướng Lâm và Hướng Lam nói với Cơ Như Nguyệt:

- Ngươi thấysự tìnhcủa hai nha đầukia thế nào?

Cơ NhưNguyệt liếc Thạch Trung Ngọc nói:

-Ngươi chọn làm bạn trai của ai trong hai người?

Thạch Trung Ngọcsờ mũicười ha hả nói:

-A hắchắc, ngàyhômnay quái thậtlà mạnh, tađi khángquái!

DươngTử ở phía sau vừa bắncungvừa nói:

-Đại thúc, ngươi thật vô dụng!Dámlàm không dám chịu!

Thạch Trung Ngọc không thèmquantâm đến nha đầu kia, đứng ở bên người Tuyết Sương Yên vừa khiêng quái vật côngkích vừa nói:

- Tiểu Tuyết, ngươi nhìntathậtkhổ, bị bọnhọ khi dễcũngkhông dám cãilại!

Tuyết SươngYên đẩy Thạch Trung Ngọcra nói:

- Đừng ngăn ở trước mặt ta,lo kháng quáiđi!

Nói xong khóemiệngnhịn không đượcmỉm cười.

ThạchTrung Ngọc nhúnvai, không saocả chạylên đánh Cuồng Long Thăng Thiên, quái vật kia khóc khôngra nướcmắt!Ngày hôm nay bọn họtrêu aighẹo ai, lại bịngược thảmnhư vậy!

Thạch Trung Ngọc cũng mặc kệ ý tưởngcủa nhữngquái vật kia, dùng Lực Phách Hoa Sơn,sau đótừ từ vậndụng kỹ xảo hèn mọn h ọc được từ chỗ Đại Địa Chi Hùng.

Dương Tử ở phíasau nhìnđộng táccủa Thạch Trung Ngọc, cảm thấy rất quái lạ, trướcđây Thạch Trung Ngọc đánhquáiđềulà kháng quái vật công kích,nhưng hômnay lại rấtthuần thục tránhné, tỷ như quái vật tát qua, Thạch Trung Ngọc sẽ trực tiếp ngồi xuống, ngồi xuống thì cũng thôi đi, đao trong tayconchémlên đùi một cái, nhìn không giống như đang luyệncấp.

DươngTửnhìn thậtlâurốt cục không nhìn nổi, hô dừng, chốngnạnh đứng ở trướcmặt Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Đại thúc,hômnay ngươi đi làm nhiệm vụ kia là chuyệngì xảy ra? Vì sao ta cảmthấyngươithayđổi thậtkỳquái?

Cáccô nương cũng cóchút nghi hoặc nhìn ThạchTrungNgọc,Thạch Trung Ngọc bị nhìn ngượngngùng nói:

- Đừng nhìn ta như vậy! Tabiết ta rấttuấn tú, nhưng các ngươinhư vậy để chota xấu hổ!

Dương Tử ra vẻ muốn ói nói:

- Nhanh thành thậtkhai báo! Nếu không...trưa mai chúng ta sẽ

không cho ngươiăn!

Nàng vốn định nóisẽ không cho ngươi lên giườngcủa ta nữa,nhưng thấynhưvậy không thích hợp,đànhphải đổi lời,vẻmặt Thạch Trung Ngọc hùng hồn chínhnghĩa nói:

- Nếu nhưtrưa mai các ngươi làm mấymón ăn ta thích, ta sẽ nói, nếu không... đánhchết ta cũngkhông nói cho các ngươi biết!

Cơ Như Nguyệt cười cho Thạch Trung Ngọc một cốcmắng:

- Ngươi cái kẻ tham ăn này, cũng chỉcó chút tiền đồ ấy!

ThạchTrung Ngọc cười bỉổi nhìn Cơ Như Nguyệt:

- Ta có tâm tư gì ngươi hiểua!

Cơ Như Nguyệt mặt đỏlên nói:

- Nóimau!

Thạch Trung Ngọc cũng không tiện tiếp tục đùa các cô nương, liền sảng khoái nói ra!

Cáccônương nghe xong như có điềusuy nghĩ, Tuyết SươngYêncau mày phân tích nói:

-Dựa theo Đại Địa Chi Hùngám chỉ,đây cũnglà một phương thức đặc thù tăng điểmthuộc tính, hơn nữa cũng làmột tư du y tránh né quái vật hoàn toàn mới, nếu như chúng ta cóthể khám phá ra mà nói, nhất định sẽ rất có ích.

Các cônương còn lại cũng gật đầu phụ họa, Hướng Lamchợt nhớtới cái gì, nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi tiện đườnghỏi những chức nghiệp ẩn khác có bản đồđặc thùnhưvậyhay không, nhìn xem chúng tacó thể gặp được đạo sư của mình không!

Hướng Lam hỏi:

- Ngươi cóvề Phủ Thành Chủ giao nhiệm vụchưa?

Thạch Trung Ngọc vỗ đầu nói:

- Ta lại quên mất sự tìnhnày, lát nữa ta sẽđi.

Hướng Lâm thúc giục:

- Ngươi mau điđi, chúngta chờ ngươi trởvề luyện cấp!

Cáccônương đềunghingờ nhìn HướngLâm, bấtquá không ngăncản nàng đuổi Thạch TrungNgọc,các cô nương đềurấthiểu nhau,biết HướngLâm nhất định là cólời gì muốn nói riêng với các cô nương, vìvậy cũng giúp đỡ thúcgiục:

- Đúng vậy đúng vậy, ngươimauđi đi!

Thạch TrungNgọc thấy các cô nương đồng thanh, chỉ có thể bất đắc dĩbóp quyểntrụchồi thành.

Hướng Lâm thấy Thạch TrungNgọc đilậptức thở phào nhẹ nhõm:

- Như Nguyệt tỷ, ngươi nhất định phải giúp ta và Hướng Lam a!

Cơ NhưNguyệt biết HướngLâm nói là sự tình phụ mẫu sắp tới, chỉ bất quá nàng không biếtlàmthế nào mới tốt, nhưng vẫnnói:

- Ngươi muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi,ta cóthể giúp nhất địnhsẽ giúp!

Ánh mắt Hướng Lâm sánglên, vui vẻ nói:

- Như Nguyệt tỷ,ta muốn mượn ngươi hai người!

CơNhư Nguyệt vừa nghĩ liền hiểu,HướngLâm muốn mượn một ngườitrong đó nhấtđịnh là Thạch TrungNgọc, vì vậy gật đầu nói:

- Ngươi muốn mượn ai thì nói thẳng đi!

Hướng Lâm có chút nhăn nhó nói:

- Tamuốn mượn Thạch Trung Ngọc và ca ca của ngươi CơNhư Phong...

Cơ Như Nguyệt hiểu ra, các cô nương và Thạch Trung Ngọc quá

quen thuộc,hơn nữaHướng Lâm Hướng Lam đều có tình cảmám muội với Thạch Trung Ngọc, màCơNhư Phonglàca ca của mình, nhân phẩm tuyệt đốicó thể cam đoan, chonênmặckệ phânphối như thế nào cũng không lo lắng.

CơNhư Nguyệtgật đầu nói:

-Bên caca ta tới giải quyết, Thạch TrungNgọc chỉ cần các ngươi mở miệng hắn khẳng định sẽ đồng ý, mượnta làm gì?

Giao nhiệm vụ

DTV-EBOOK.COM.VN

Hướng LâmtưởngCơ Như Nguyệt giận, vộivàng giải thích:

-Ta không phảiý đó, Như Nguyệttỷ ngươiđừng hiểu lầm!

CơNhưNguyệt cười cốc đầuHướng Lâm nói:

- Ngươinghĩ nhưthế nào tacòn không biết sao?Làm saocó thểhiểu lầmngươi! Chỉ bất quá ThạchTrung Ngọcnàyquá hoa tâm, ta nơi nào quản được!Nếu như ngươi thích, tatặng chongươi ha ha!

Hướng Lâm mặt đỏ bừng, lắp ba lắpbắp nói:

- Không phải... Không phải... Khôngphảinhư vậy! Ta...Ta...

CơNhư Nguyệtnhìn Hướng Lâm nhưvậy,nhất thờibuồn cười:

- Đượcrồi được rồi! Tỷmuội trong lúc đónào cần nhiều lời như vậy!

Hướng Lâm nhìnCơNhư Nguyệt, cảm kích cười nói:

-Như Nguyệttỷ, cámơnngươi! Ta muốnca ca ngươivà ta diễn một đôi, để Thạch Trung Ngọcvà tỷtỷ diễn một đôi!

Cơ Như Nguyệt thiếu chútnữa hỏi.

-Tại sao lạilà Hướng Lamvà ThạchTrung Ngọc?

Hướng Lâmđỏ mặt nói:

- Ta tương đối hoạtbát, khi dễca ca ngươi,ba mẹ ta cũngsẽ tin, nhưng tỷtỷnàng không giống,nàng tương đối hướngnội,Thạch Trung Ngọc quen thuộc chúng ta, như vậymới sẽ không làm lộ!

CơNhưNguyệtnghe cũng cảmthấycólý, vì vậy nói:

- Như vậy cũng không tệ, chúng ta sẽ phối hợp ngươi!

Hướng Lam nói:

- Ta không muốn!Tamuốn cùng CơNhư Phong một tổ!

Hướng Lâm nhìn Hướng Lam hỏi.

- Tỷ tỷngươi làm sao vậy? Ngươi không quen Cơ Như Phong, sẽlộ tẩy!

Hướng Lam lắc đầunói:

- Cùng lắm thì bị ba mẹ mangvề coi mắtmà thôi, ta có thể chạy về một chuyến!

Vẻmặt Hướng Lâmđaukhổnói:

- Ta không muốn! Ngươitrởvề còn không nóicáigìđãbịmoi rahết rồi? Ta mới khôngđicoimắtvới những nam nhân kia đâu!

Hướng Lam quay mặt sang chỗ khác nói:

- Ta không quan tâm!

Cơ Như Nguyệt kéo Hướng Lam đến mộtbên, nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu Lam,sự tình lầntrước đãqualâu như vậy,ta nghĩ ngươi đã không để bụng, ngươi nóicho tabiết ngươilà không quenhaychú ý cái gì?

HướngLam đỏmặt lắc đầu, Cơ Như Nguyệtlại hỏi:

- Vậylà cái gì?

Hướng Lam ấp úng nửa ngày, cuối cùng cắn răng nói:

- Ai nha! Ta không biết đicùng vớihắncó thể nói cái gì, ta sợ... Tasợ bamẹnhìn ra!

Cơ Như Nguyệtnở nụcười nói:

- Ngươi yêntâm đi, ngươi đi cùng vớihắn, hắn làmsao có thể không

phối hợp chứ?

Hướng Lam đỏ mặt, có chút xấu hổ nhìn Cơ Như Nguyệt hỏi:

- Như Nguyệt tỷ,vì sao ngươi khôngăn dấmchua...

Như Nguyệt cười nói:

- Bata và ca cata đều là ba vợ bốn nàng hầu, tasớmđã quen! Hơn nữacácngươilà chị emtốt củata, làmsaocó thể nổilên va chạm!

…

Lúc này Thạch Trung Ngọc đang đứngở trướccửa phủthành chủ, bỗng nhiên nhảy mũi mấy cái, tò mò nghĩ thầm:

- Người nào đang nóita?Chẳnglẽ làmấy nha đầu kia?

Thờiđiểm Thạch Trung Ngọc suynghĩ cácnàng sẽnói gì, quảngiađi ra, cười nhìnThạch Trung Ngọc hỏi.

- Hinh Vũ Chi Thạchđại nhân, ngươi hoàn thành nhiệm vụ sao?

Thạch Trung Ngọc cũnghọc quản giaDương Tử bíhiểm nói:

- Việcnày không thể ở ngoàinóitỉ mỉ! Chúng ta đi vàogặp thànhchủ đạinhân đi!!

Quản gia hơisửng sờ, nghĩ thầmtacười như vậy là trang bức, ngươi học theo talàm cái gì? Bất quá vẫn ngoan ngoãn dẫn ThạchTrung Ngọc đi vào thư phòng, thời điểm đi ngang qua vườnhoa bỗng nhiên nghe được bên trong truyềnra thanhâmha ha ha ha, hắn tò mò hỏi:

- Thanh âm kialà ai vọng lại?

Quản gianhìnvườn hoa, hiền hòa cười nói:

- Đólàthiếugia đangluyện công!

Thạch Trung Ngọc nghe lờinày nhất thời hứngthúnói:

- Thiếu giakia lànhi tử củathành chủ đạinhân?

Quảngia gật đầu,lạithởdài nói:

- Đángtiếc thiếu gia còntrẻ, chỉ có thực lựcchuyển chức lần một, tintưởng thêm chút thời gian cũng có thể chuyển chức lầnhai đuổi theo các ngươi!

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi! Ngươi nói chuyển chức lầnmột,thực lực rốt cuộc là baonhiêu cấp! Cấp 11 cũng là chuyểnchức lần một, cấp 39 cũng làchuyển chứclầnmột! Bất quá bất kểnhư thế nào, Thạch Trung Ngọc cũng phảicho chút mặt mũi, dù sao đốiphương cũnglà concấp trêna!

Vì vậy Thạch Trung Ngọc cựckỳ phối hợp nói:

- Quản gia nói rất có đạo lý?

Thạch Trung Ngọc cùngquản gianói chuyện, rấtnhanhđi tới trước cửa thư phòngcủaTrương Mã, Thạch Trung Ngọc còn chưa mở miệng chỉnghe thấy bên trong nói:

- Hiền chất mau tiến vào,ta chờ ngươi rất lâu rồi!

Thạch Trung Ngọc đẩy cửa ra,nhìn thấy Trương Mãngồiở ghế trên xem công văn, vừa thấyThạchTrungNgọctới lập tức cholui mọi người, sau đó hỏi Thạch Trung Ngọc:

- Ngươi điều tra thế nào?

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩnhìn thành chủ nói:

-Ta đivào đã nhìn thấy một gianthạch thất, mở cửa đi ra ngoài dĩ n hiênlàởtrên lưng ĐạiĐịa Chi Hùng, những địa phương khác đềulà cát vàng, ta căn bản đánh không lạibấtluậnquái vật giởnơi đó, cuối cùngbị Đại Địa Chi Hùng ném ra!

Trương Mã nhíu mày nói:

- Xem ra bảnđồkia thực khôngthích hợp hiện tại khai phát ra cho người chơi dùng!

Thạch Trung Ngọc nhướngmày hỏi.

- Lẽ nào bản đồ đặcthùnhưvậy còncó thể khai phátra sao?

Trương Mã gật đầu nói:

- Tuycó thể khai phá,thế nhưng cầngiárất lớn,nếu hiệntại người chơi không thích hợpvậytrước tiên để đó!! Được rồi hiền chất, khôngbiết ngươitrừ cáinày còn có việc gìkhông?

Thạch TrungNgọc khách khí nói:

- Khôngcó!

TrươngMã kín đáocười nói:

- Vậy hiền chất nghỉ ngơisớm đi, sáng mai ta còncó việc,đi nghỉ ngơi trước!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, trong lòngvẫn đang suy nghĩngươi có thểcó chuyện gì, đơn giảnlà muốn đi bồi nhi tửmà thôi.

Quản gia kia thấy Thạch Trung Ngọc đứng dậymuốnđi, lập tức ân cầnđi lên hỏi.

- HinhVũ Chi Thạch đại nhân không cóvộisự tình gì chứ?

ThạchTrung Ngọc cười híp mắt nói:

- Quản gia tìm ta có việcsao? Có việc thì cứ nói thẳng, khôngcần khách sáo như vậy!

Quảngia có chútlúngtúng nhìn ThạchTrung Ngọc nói:

- Hinh Vũ Chi Thạchđại nhântương lai bất khảhạn lượng, ta một quản gia nho nhỏ nào dámtrèo cao! Chỉ bấtquá tiểuthiếu gia luôn muốn làm Đại Hiệp,đại nhân ngươi lại lợi hạinhư vậy,tachỉ muốn đại nhân ngẫu nhiên chỉđiểm thiếugia một chút mà thôi!

ThạchTrung Ngọc giống như khổ sởsuy nghĩ một chút nói:

- Cái này cũng khôngphải khó,chỉ bấtquá bây giờtacòncó chút chuyện phải làm, không biết vài ngày nữa tới có đượckhông?

Quảngia gật đầu cười nói:

- Lúc nào Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân rảnh rỗi tới quý phủ đi dạo, thiếu gia bình thường đều ở nhà, tùy thời có thể tiếp thu ngài giáo dục!

Khóe miệng Thạch TrungNgọc co giật,nghĩthầm thiếu gianày còn tiểu thư khuê các hơn Tiếu Hàm?Chẳnglẽ nữgiả nam trang lại bị ta gặp được? Thật cẩu huyết!

Các mỹ nữ quyết định

DTV-EBOOK.COM.VN

Thời điểmThạch Trung Ngọc trởlại bênngười cáccô nương, các cô nươngđang giết một quái vậttinhanh, Dương Tử vừa nhìn thấy ThạchTrung Ngọctới dĩnhiênquay lưng lại len lén nởnụ cười, Thạch Trung Ngọctò mò nhìn qua, không biết cuối cùngxảy ra chuyện gì.

Có Thạch Trung Ngọctrợ giúp, không bao lâu các cô nương đã giết chếtquái vật tinh anh, DươngTử bỉu môi nói:

-Chúng ta đánhlâu như vậy ngươi mới về, khôngcông phân đi một đốngkinh nghiệm của chúngta!

Thạch Trung Ngọc vỗmông Dương Tửmột cáinói:

- Chúngta cònphân biệt như vậy sao?

Dương Tử thè lưỡi, không đểý tới Thạch Trung Ngọc,Hướng Lâm cũng nói giúpvào:

- Nếu đã trởvề còn không đidụ quái!

Thạch TrungNgọc bấtđắc dĩ nói:

-Ai!Nữ nhân và tiểu nhân là khó dâyvào nhất!

- Nhanhđi dụ quái!

Cơ Như Nguyệt ném một cái hỏacầu đậpở trướcmặtThạch Trung Ngọc, sợ đến Thạch TrungNgọclập tức nhảy lên hô:

- Đi thìđi!Ngàyhômnay sao các ngươi đều dử dội nhưvậy!Ta kháng nghị!

Các cô nương trămmiệng một lời nói:

- Còn khôngđi dụquái!

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ đi lôi quái, nghĩ thầm sao ngày hôm nay các cô nương trăm miệngmộtlờinhư thế? Chẳnglẽ ở dưới quang hoàn vĩ đại củamình,cáccô nương đều tự giác đồng hóa, nguyện ý trở thành nữnhâncủa ta sao?

ThạchTrung Ngọc vừa nghĩ vừa lôi quái cùng các cô nương luyện cấp, hắn thường thườngở tư thế quái dị công kích quái vật, nhưng lại cực kỳ cóhiệu quả.

Thờiđiểm Thạch Trung Ngọc giết cao hứng,Tuyết SươngYên bỗng nhiên nói:

- Đã mười một giờ, khuya lắm rồi, mọi ngườidừng lại đi, ta tới tuyên bố mộtkết quảmà vừa rồichúngta thảo luậnqua.

Thạch Trung Ngọc dừng lại,tò mò nhìn Tuyết Sương Yêncùng các cô nương, sắc mặtcác cô nương đều thản nhiên,dường nhưmột chút cũng không có cảmgiác tính kế Thạch Trung Ngọc, nhưng hắn lại cảm giác lông mao dựng đứng, dường nhưcác cô nương đã đào hố chohắn.

Thạch TrungNgọc cườixấu hổhỏi.

- Chuyệngì vậy? Nghiêm túc như thế làm gì a?

Tuyết Sương Yên mỉm cười mở miệngnói:

-Lúc trước chúng ta thương lượng, tuymấy người chúng tatạm thời đềulà đẳngcấp giống nhau, nhưng ngươirõ ràng có thểđi giết quái càng caocấp, không cầntheochúng ta giết quái bình thường, cho nê n chúngtacảm thấythả ngươimột người đira ngoài đơn luyện.

ThạchTrung Ngọc nghe được lời này liền khôngvui,mình và cáccô nương vẫn cùng nhau luyệncấp, làm sao có thể nóiđilà đi, trong phònglàm việc mìnhlà chủ lực, nếu như mình đi các cô nươngphải làm gìđây?

Thạch Trung Ngọc khônghềnghĩ ngợicự tuyệt, CơNhưNguyệt quệt mồm nói:

- Uy!Ngươi rõ ràngmột chút! Chúng ta để ngươi điđơnluyện là suy nghĩchophòng làm việc! Mặc dù bây giờ chúngtaở thứ nhất, nhưng

ai biếtphía sau cóthể xuấthiệnHắcMã hay không? Coinhư không có Hắc Mã chúng ta cũng sẽ bị siêu việt, dùsaochúng ta cũng không phải ngườichơi đỉnh cấp.Trongphòng làm việc chỉ ngươilợi hại nhất, nếu nhưngươi ổnchiếm ưu thế, phòng làm việc HinhVũ chúng ta khôngphải pháthỏa sao? Ngươi cái ngốc tửnày, làm sao lại khôngcố gắng suy nghĩ một chút!

- Ta đi các ngươilàm saobây giờ!

Thạch Trung Ngọc bấtđắcdĩ nhìn các cô nương,trong lòngthực không muốnmộtngườiđơn luyện! Phải biết đạo lý nam nữ phối h ợp làmviệckhông mệt là vạn năm không đổi!

CơNhư Nguyệt vàTuyết SươngYên nhìn nhau cườinói:

- Chúngtatìm Thạch ChiLan, Kiếm Trùng Thiên không phảitốt?

ThạchTrungNgọc đảo cặp mắt trắngdã nói:

- Các ngươi nămcô nương cùng haingười tổ đội, vượt quahạn mức cao nhất rồi!

Tuyết Sương Yênliếc ThạchTrung Ngọc một cái:

-Ngươi tênngu ngốcnày! Ngươi quênThạchChi Lan là lão đại bang phái sao, vàingàynữa người chơitrong bang bọn họ sẽ lần lượt tiến vàoThiênthành, đến lúcđó còncó thể sợ không aitổ đội sao?

Vẻ mặt ThạchTrung Ngọc đaukhổ gàoto:

-Không phải đâu!Các ngươi thật muốn đóng gói ném ta ra ngoài!

Cáccônươngcườiđến run rẩycả người,miệng đồng thanhnói:

-Yes!!

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ che trán của mình nói:

-Hai ngày nữa các ngươi có đội ngũ cố định rồi hãy nói!

Các cô nương bất đắc dĩ nhìn ThạchTrung Ngọc:

- Ngươi căn bản không cần lo lắng chúng ta, coi như nămchúng ta

không phải caothủ hàng đầu,nhưng đốiphó người chơibình thường cũng dưdả! Lại nói còn có Hướng Lam không phải sao?

- Takhông phải lo cái này!

Thạch Trung Ngọccó chút ngượng ngùng, hắn cũng biếtcáccô nươngkhông có yếu ớt nhưvậy,chỉ là muốn ở cùng các cô nương mà thôi.

Dương Tử bỗng nhiên nở nụ cười nói:

- Ta biết rồi, đại thúcnhất định là bởi vìtìm không thấy mỹ nữ cho nênmới không muốn!

Thạch Trung Ngọcmới không sợ Dương Tử đâu,cốcđầu DươngTử mắng:

- Đại nhân nói chuyện tiểu hài tử chớ xen mồm!

DươngTử tức giận nhìn ThạchTrung Ngọcvuốt đầu hô:

- Đừng đánh đầu ta! Sẽ thành ngu ngươi biết không! Ngươilà đố kị thiêntài!

Thạch TrungNgọc cười hắc hắcnói:

- Thiên tài,có phải ngươi không muốntađihọp phụ huynh giúp đúng không?

DươngTử cườihì hì nhìn Thạch TrungNgọc:

- Đại thúc, ngươi muốn uy hiếp tasao? Hết thảy nữ hàitrong phòng làm việc đều sẽgiúptaah!

ThạchTrungNgọcbất đắcdĩ ngửa đầu nhìn bầu trời, trong miệnggiả bộ tang thươngnói:

-Đầu năm nay người tốt khó làma!

Hướng Lâm cười hì hìnhìn Thạch Trung Ngọcnói:

- Ngươi đừngthan thở! Còncómộtviệccực kỳ tốt giao cho ngươi đ ây!

Vẻ mặt ThạchTrung Ngọclập tứcthèm nhỏ dãi nhìn HướngLâm hỏi.

- Chuyệntốt gì? Nói mau!

Tuyết Sương Yên nhịn không được chemiệngcười,ánhmắt kia làm Thạch TrungNgọc ngứa ngáy, tâmhắn nghĩ, lúcnào mình mới cóthể ănđược Tuyết SươngYên chứ, phải kiếm thời gian thích hợp mới được!

Tuyết Sương Yên thậtkhông biết trong lòng Thạch Trung Ngọc suy nghĩ cái gì,yêu kiềutrừng hắn một cáinói:

-Tiện nghi ngươi! Tuần sau ba mẹ TiểuLam tới, ngươi giả làmbạn trai củaTiểu Lam!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, lập tức mừng như điênmởto mắt hỏi.

- Ngươi nói để chotalàmbạn traicủa Tiểu Lam?

Hướng Lam bấtmãn cải chính nói:

- Là giảlàm bạn trai củata! Giả, nhớ chưa!

Thạch Trung Ngọc đâu thèm nghe cái này, hắn ước gì cócơ hội thayđổiquanhệ với Hướng Lam,cơhội tuyệt hảo này liền rơi xuống, ôngtrời thậtsựlà quá quan tâm mình!Bất quá hắncũng không quên Hướng Lâm, vội vàng hỏi:

- Vậy Hướng Lâmlàm sao bây giờ?

CơNhư Nguyệt cười nói:

- Hướng Lâmđể caca ta đến giúp, ngươi khôngcầnlo lắng.

Nói xong còn nghịch ngợm nhìnThạch Trung Ngọcnháy mắt mấy cái, ý là ngươian tâmchưa, nữ nhân của ngươi khôngai chiếm tiện nghi được đâu?

ThạchTrung Ngọc không có hảo ý nhìnCơ Như Nguyệtcườinói:

-Ta có gì phải lolắng, caca ngươi làanh vợ của ta, Như Nguyệt ngươi nóiphải không!

Nhiệm vụ nối tiếp (1)

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Tỉnhdậy, Thạch TrungNgọcchỉcảm thấythầnthanhkhí sảng, không khỏi sờ soạngở trên ngườiCơ Như Nguyệt vàicái, tối hômqua Thạch Trung Ngọclàm Cơ Như Nguyệt cực kỳ thảm a, tới bây giờ còn khôngcó dậy được, nếu như là lúc trước, phỏng chừng CơNhư Nguyệt đã sớm thúcgiụcThạchTrung Ngọc về phòng mình!

Thạch Trung Ngọc vừa nghĩ tới hôm qua bằng lòngCơ Như Nguyệt, ngày hôm nay bắt đầu đơn luyệnđãcảm thấy đau đầu, đoán chừng ThạchChi Lanđãtừ chỗ Cơ Như Nguyệt hỏi rõ tấtcảmọi chuyệnở nơi đây, vềsau đámnữ nhânnày đứng chungmộtchỗ còn khôngbiết sẽ hố mình như thế nào!

ThạchTrung Ngọc thở dài,xoa bópbộ ngựccủa Cơ Như Nguyệt, làm nó không ngừng biến hình, cảm giác cực kỳmềm mại co giãn, không bao lâuCơNhư Nguyệt mở mắt ra, nhìn Thạch Trung Ngọc quệt mồm mắng:

- Ngươi cái sắcquỷ này,không thểđể cho ta ngủ thêm một lát sao!

Thạch Trung Ngọc cười hắchắc nói:

- Ngươi xem một chút mấy giờrồihả?

Cơ Như Nguyệt nhìn đồnghồ, đãtám giờ, lập tức kinhhô lên:

- Ngươi đãthấythời gian sao còn ởchỗ này! Còn không mau trởvề!

Thạch TrungNgọc ủy khuất nhìn Cơ NhưNguyệt nói:

-Ngươithật khôngcó lương tâm, vừa tỉnh lạiđã muốnđuổi chồngđi!

Cơ Như Nguyệtnở nụ cười, vừa thúc ThạchTrung Ngọcvừa nói:

- Nhanh vềphòng! Đám người Tiểu Tuyết nhất định đềuđã ở phía dưới làm điểm tâm,ngươi cònở chỗ này bần thần, ngươikhông đỏ mặtta còn mặt đỏđây này!

ThạchTrung Ngọc bấtđắcdĩ đứngdậy mặc quần áo,khôi hài nói:

-Talúc nào mới cóthểtừ thê thiếpthăng đếnchínhthất!

CơNhư Nguyệt nắm gối nện lên người Thạch Trung Ngọccười mắng:

-Ngươi nói gì đó! Nếu ngươi khôngthỏamãn, tại sao không ăn Tiểu Tuyết đi!

Thạch Trung Ngọcnởnụcười tà ác, mặc y phục thật nhanh, đến bên giường, ôm lấyCơNhư Nguyệt hôn lênnói:

- Nếu nhưngươi có lệnh,ta sẽ đi thựchiệnngay!

CơNhư Nguyệt quyến rũnhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươiđi đi, phỏng chừng Tiểu Tuyết cũngrất muốn ngươi!

Haingười trêu đùa đi xuống lầu, cơmnướcxongliềntiến vàotrò chơi, Thạch TrungNgọctỉ mỉ suy nghĩ một chút, đẳngcấp của mình cóthể lên tớicao như vậy, dường như rất ítgiết quái, cơ bảnđều dựa vào phó bản và nhiệmvụ tăng lên, hiện tại đểcho mình từng cái từng cáiđi giết quái,mìnhthật đúng là không quen!

Hắn quyết địnhtrước đi thămTươngViên, dùsaonóinhưthế nào TươngViên cũnglà sư phụ mình, nghĩ tới đây Thạch Trung Ngọc truyềntốngvề Bạch Hổ thành.

Thạch TrungNgọcvừađến BạchHổ thành liền thẳng đến tiểu viện củaTương Viên, đếnđó quả nhiên thấyTương Viên đang ở nhà. Tương Viên vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc, nhất thời tứcgiận hỏi.

- Ngươi không phải đi Thiên thành rồisao? Trởvề thànhnhỏ nàylàm gì?

Thạch Trung Ngọc đạinghĩalẫmnhiênnói:

- Một ngày là thầy cả đời làcha, đồ nhicóthành tựu đươngnhiên phải trở vềhồi báo!

Tương Viên hừ một tiếng, tiếp tục nằm trên ghế hút thuốc, Thạch Trung Ngọc trải qua Đại Địa Chi Hùng huấn luyện, đãbiết dụngý đại kháicủa Tương Viên,cho nêncóchút hâmmộ nhìn dángvẻ tự tại của hắn.

Tương Viên dường như cũng nhìn ra hôm nay Thạch Trung Ngọc kỳ quái, tò mò mở mắtra hỏi.

- Xú tiểu tử, biểutình của ngươi sao vậy? Nói đi, ngày hôm nay qua đâylà muốn làm gì!

Thạch Trung Ngọc mặt dày nói:

- Khôngcó gì,ta chỉ là nhớ ngài mà thôi!

Tương Viênlàm sao cóthể tin tưởng Thạch Trung Ngọc, bất quá Thạch Trung Ngọcđãbảo như thế, mìnhvờ nghe là được,vìvậy ra lệnh:

- Đi, giúp ta đào chút khoáng thạch về!

Thạch TrungNgọc cười hì hì nhìn TươngViên nói:

-Ai nha, ta đột nhiên nhớ, thật ra ta trở về là tìm thành chủđại nhân, ngươi muốn khoáng thạch gì?Về sauta sẽ giúp ngươi đào đầyđủ!

Tương Viên không để ý nói:

-Ngươi ở Thiênthànhthấy khoáng thạch đềuđào 100 viên về chota, ta đã lâukhông cóđi qua Thiên thành, khoáng thạch còn thừalại đềusắp dùng hếtrồi.

Khóe miệng Thạch TrungNgọcco quắp, Thiên thànhlớn như vậy, ai biết sẽcó bao nhiêu khoáng thạch!Bất quá chỉ có thể bất đắcdĩđáp ứng.

Thạch Trung Ngọc cáo biệt Tương Viên đi tớiPhủ ThànhChủ, Tiếu Sơnvừa nhìn thấyThạch Trung Ngọc, ánh mắt liền tỏa sáng, vội vàngnghênh đón nói:

- Hiền chất làmsao rảnh rỗi trởvề? Tiếu Hàmcủa ta không gây phiền toái cho ngươi chứ?

Thạch TrungNgọc gọiTiếu Hàm ra, TiếuHàmnghe Tiếu Sơn nói nhất thời nhếch miệng:

- Cha! Ngươi nói cáigì đó! Ta cũng khôngphải tiểu hài tử!

Tiếu Sơn vừa nhìn thấy Tiếu Hàm, nơi nào còncó dáng vẻ của thành chủ,thuần túy chínhlà một phụ thânsủng ái hàitử, miệng khôngngừng quan tâm,ánhmắt quan sát cẩn thận.

Thạch Trung Ngọc tìmchỗ ngồixuống, nhìn hai người thân mậtmà có chút hâm mộ, hắn từ nhỏcũngcùng phụmẫu sinh hoạt, thế nhưng khi đócònnhỏ, qua nhiều năm như thế tuysớm đã quen một thân một mình, nhưng cũngkhông phải không khát vọng tình thân kia.

Tiếu Sơn hỏi han Tiếu Hàm xong, liền kéo Tiếu Hàm ngồi xuống, nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Hiền chất trởvềlà vì chuyện gì?

Thạch Trung Ngọckhôngsao cảnói:

- Kỳthựcta là về thăm sư phụ Tương Viên, tiện đường tới thăm ngươi mộtchút, xem còncó nhiệm vụ thích hợp ta hay không.

TiếuSơn cau mày suy nghĩ mộtchút nói:

- Không biết hiềnchấtcònnhớsự kiện thổ phỉở Vân VụThôn hay không?

Thạch Trung Ngọcvừanghetã nghĩ tới,lập tức trảlờinói:

-Ta nhớ được, sự kiệnkia làcó người ở phíasau màn chỉđiểm!

Tiếu Sơn tiếp tụcnói:

-Bànđồdi tí ch thượngcổ của VânVụ Thônkia, nếu như tanhớkhông lầm, hẳn làở trong tay ngươi a?

Thạch Trung Ngọccười hắc hắc, mặt dày nói:

- Đúng vậy, Thôntrưởng đưa cho ta!

TiếuSơn lắc đầunói:

- Kỳthực ta cũng khôngcóýtứ gì khác,cái tàng bảo đồ kiavốn nên nộp lên triều đình, bất quá nếu Thôntrưởng cho ngươi, ta cũng không tiện lấy về,chỉ bất quá ngươiphải giúp ta tìm ra làai muốn đánh chủý tàng bảo đồ này,cái này rấtcó thểsẽ là mộtđạisự nguy hại căn cơ của triều đình!

Thạch Trung Ngọccau mày, tronglòng suy nghĩtriều đình của ngươi cùng ta có quan hệgì? Hơn nữa triều đình nàysao có thểsụp đổ, phải biết hệ thống sẽ không bao giờ cho loại sựtình rung chuyển như vậy phát sinh!

Bất quá có nhiệm vụ, Thạch TrungNgọc làmsao có thểbỏ qua? Phải biếtnhiệm vụ này ngay từ đầuliền cho mìnhmột tấm bản đồ ditích thượng cổ, ai biết phía sau còn có thứ gì cho mình? Nếunhưbỏ qua,ThạchTrung Ngọc cũng sẽ khinh bỉmình!

Cho nênThạch Trung Ngọc tiếp ngay, Tiếu Sơn vẫn không quên nhắc nhở:

- Ngươi có thể tìmThiên thành thành chủ giúp ngươi mộtchút,hắn làm người rất chính trực, ngươicó thể yên tâm!

Nhiệm vụ nối tiếp (2)

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrungNgọc mangtheo Tiếu Hàm cùng nhiệm vụ mới nhận được về Thiên thành, một đườngthẳngđến phủ đệcủa Trương Mã, theo quản gia đi tớithưphòng.

Trương Mãthấy Thạch TrungNgọc rất cao hứngcườicười, hỏi.

- Hômnay hiền chất tới chỗta làvì chuyện gì?

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc nghiêm túcnhìn Trương Mã nói:

-Hômnay tatới làcó một chuyện vôcùng cơ mậtmuốnnói cho thành chủ đại nhân, mong đại nhân chohạ nhân lui ra ngoài!

Trương Mã vừa nghe giọng điệu của Thạch Trung Ngọclập tức nghiêm túclên, phất tay nói:

- Các ngươi lui xuống đi!

Cáctỳ nữnghelời lui xuống, trongphòng chỉ còn lạiThạch Trung Ngọcvà Trương Mã. LúcnàyThạch TrungNgọc mới nói:

- Thành chủ, thời điểmtaở Bạch Hổ thànhđã từng gặp được một chuyện rất kỳ quái,ta nhậnđược mộtnhiệm vụcứu vớt VânVụ Thôn, cái thônkia bị thổphỉ tập kích, nhưng thờiđiểmta bức cung ĐạiThống Lĩnh củathổphỉ, Đại ThốngLĩnh lạibị người sáthại. Tiếu Sơn Tiếu thành chủ nói việc này rấtkhả nghi, thậm chí khả năngguy hiếp đếncăncơcủa triều đình,để cho ta tới tìm ngài thương nghị.

Trương Mã vừa nghe Thạch TrungNgọc nói như vậy,nhất thời khẩn trương lên, hắn biết rất rõ Tiếu Sơn,tuy hơi có chútnhànhạ, nhưngnhìn người nhìn việc luônrất thấu triệt,cũng cực kỳ trung tâm với triều đình.

Hắntỉmỉsuy nghĩ một chút, hỏi.

-Những thổphỉkia vìvậtgì mới đi đánh cướp VânVụ Thôn?

Thạch Trung Ngọc nghĩ thầm đúng là cáo già,vừa nghedã hỏiđến điểmmấu chốt, ta còn muốncất giấu a! Bất quá vẫn không thể không hồiđáp:

- Bọn họ là vìmột tấm tàngbảo đồcủadi tích thượngcổ.

Trương Mã cười to nói:

- Ta đoán tàng bảođồ kia đã bịngươi lấy được a?

Thạch TrungNgọc gật đầu nói:

- LàThôn trưởng kiađưa cho ta!

Chữ đưa còncố ýcắn nặng một chút.

Trương Mã khoát tay nói:

- Hiền chất đừngnhiểu lầm, ta không có hứng thúvới tàng bảo đồ của ngươi, chỉ bất quá ta không có hứng thú, nhưngcó ngườilại cảm thấy hứng thú!

ThạchTrung Ngọc tòmònhìn Trương Mã hỏi.

- Người ngàiám chỉ là người nào?

Trương Mã hípmắt, sau khi uống một ngụm nướctrà nói:

- Đoạn thời gian trước, chínhlà thời điểm ngươi còn chưa tớiThiên thành, thì cómộtngười áo đen tới chỗ ta, nói chỉ cần ta có thể từ trong tayngươi lừagạt được tàng bảo đồ, sau này vinh hoaphú quý hưởng bất tận!

Thạch Trung Ngọc trợntròn mắt nhìn Trương Mã nói:

- Vậy ngươi nhất định là không có bằng lòng!

Kỳ thựctronglòng ThạchTrung Ngọc cũngtâm thần bất định, nếu nhưTrương Mã vìhứa hẹn kiaquyết định giết chết mình, sợ rằng mìnhchạy cũng chạy không thoát!

TrươngMã cườihíp mắt nhìnThạch Trung Ngọc nói:

- Quả thực,ta không có bằng lòng, nếu không vừa rồi ta nhất định sẽbảo ngươi lấy ra cho ta xem! ĐươngKim ThánhThượng cóơn tri ngộ với ta, ta làm sao có thể ruồng bỏThánh Thượng? Chonên ta liềngiết chết hắcy nhân kia vứt ở ngoài thành.

Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹ nhõm hỏi:

- Vậy ngươibiết là ai đánh chủ ý tàng bảođồnày không?Mục đíchlà vì cái gì?

Trương Mã bấtđắcdĩ thở dàinói:

- Ngườiáo đen kiaxương rất cứng, ta khônghỏi ra được cáigì, chỉ bất quá cũngđoán đượctám chín phần mười, có thể dámuyhiếp mệnh quantriềuđình cũng chỉcóvàingười mà thôi, chỉ bất quá một tấmtàng bảo đồ cũng không thể nói rõ cái gì, cũng có thể nói bọn họ chỉ nhìn trúngbảo vật trong tàng bảo đồ mà thôi.

Thạch Trung Ngọc nhíumày, nếu như không thể một lần hành động diệttrừĐạoTặc, tốt nhất là khôngnên đánhrắn động cỏ, ngày hômnay mình hành động là lộ vẻ lỗ mãng rồi.

Đang thờiđiểm Thạch Trung Ngọc khổ não bỗng nhiênnghe Trương Mã vỗbàn nổi giận nói:

- Nếu như ngươi lại nói loạnbịa đặt, taliềnbắt ngươi lại! Con talà người thành thật, saocóthể đi rangoài đùa giỡn Mạo Hiểm Giả! Ngươi lạidámnói năng bậybạ!

Vừa nói còn nhìn Thạch Trung Ngọc ra hiệu.

Thạch Trung Ngọclập tức hiểubên ngoài có ngườinghe trộm, phối hợp nói:

- Đại nhân, chuyện này ngươi khôngthểvõ đoán! Ngươi phải biết về sau đẳng cấp củaMạo HiểmGiảcao làmsao có thểnuốt xuống ngày hôm nay bị contrai ngươiđùa giỡn? Cònkhông mang theo một đám nhânmãđạpbằng phủ đệ của đạinhân! Đại sựcó khả năng uy hiếpđượcgiang sơn như vậy,sao ngươi cóthểbỏ qua!

Đáng thươngnhi tử của Trương Mã cònkhôngcó xuất hiện đã bị cha mình vàThạch Trung Ngọc hố thảm, hai người cải vả một hồi lâu, Thạch Trung Ngọc mới nhìn thấy Trương Mãrahiệu người ngoài cửa đã đi.

Thạch Trung Ngọc lập tức hộiý nói:

- Hừ!Ngươi quả thực khôngthểnói lý! Ta lườinóivới ngươi, việc nàytanhất định phải bẩm báo lên trên!

Nói xong vẻ mặt tức giậnđira ngoài, kéo cửa cái rầm, mộtđường xông thẳng ra PhủThành Chủ.

Thạch Trung Ngọcrakhỏi Thành ChủPhủ, giận đùngđùngrangoài thành, tìm một địa phương len lén núp vào cười ha hả, hắnthật khôngnghĩ tới Trương Mã sẽnghĩ rađề tài khốnnạn như thế, vừa nghĩ tới liền muốn cười, đáng thương Trương côngtử kia, một đời anh danh bị cha mình hủy hoại chỉ trong chốc lát!

ThạchTrung Ngọc nghĩ thầm nhiệm vụkia không phải một sớmmột chiều, mìnhgấp cũngkhông gấp được, không bằng đi luyện cấp! Vì vậy hắn đi tớichỗHoa Mị cấp 47, chuẩnbịgiếtHoa Mị.

Hoa Mị đều giống như Bách Hoa TiênTử, gương mặtxinhđẹp phối hợpvócngười hoàn mỹ làm cho Thạch Trung Ngọc không có ýtứhạ thủ, bấtkể nóithếnào cũng là đại mỹ nhân a! Thạch Trung Ngọc mặc kệnhư thế nào đi nữa cũng luyến tiếc một chút.

Tuy Hoa Mị nhìn mảnh mailại không dễ giếtgì, nguyên nhânchủ yếu là Hoa Mịbiếtmị hoặc, hơnnữa tỷ lệ còn rất cao, lần đầu tiên giết HoaMị khiến cho Thạch Trung Ngọc kém chút ngủmcủ tỏi!

Thạch Trung Ngọc không chút thương hươngtiếc ngọc dùng Cuồng LongThăng Thiên đánh HoaMị lêntrời,sauđótrong miệng còncực kỳ hèn mọn nói:

- Thìra HoaMịmặcquầnlót màu phấn hồng! Ăn Lực Phách Hoa Sơn của ta!

Lời vừa mới dứt chỉ thấyThạch TrungNgọc đập Hoa Mịxuống đất, Trọng Kích đi lên, Hoa Mị còn chưa kịpsửdụng kỹ năng mịhoặc đã bị Thạch Trung Ngọc đánh hôn mê, tiếp lấy Hạ Kích quấntớitrên

người Hoa Mị, tuy HP của HoaMị rất dày, nhưng không bao lâuđã bị ThạchTrung Ngọc mài chết.

Bên cạnh Trầm Bích và Tiếu Hàm cùng nhau giết một con Hoa Mị, ĐíchLô thì chởhaingười giết quái, hai người giết quái cấp47 cũng coi như ungdung.

Thạch Trung Ngọccăn bảnlười nhặt đồđạcmà Hoa Mịtuôn ra, chạy đitìm con kế tiếp, CuồngLongThăng Thiên,Lực Phách Hoa Sơn, Trọng Kích, HạKích… không ngừng giết chết Hoa Mị, điểm kinh nghiệm giống như rùabò đi lên,bất quá dù chậm đinữa cũng đang bòlên a.

Chỉcần Thạch Trung Ngọcgiết mệtmỏi sẽ chạy đếnven đường luyện nội công, thời gian trôi qua rất nhanh,không bao lâu đãđến buổi trưa.

Không Có Não và Không Có Hứng

DTV-EBOOK.COM.VN

Thời điểm Thạch TrungNgọc nhàm chán vừa giết Hoa Mị vừa đếm màu quần lót, hắn bỗng nhiên nghethấy bên cạnh có tiếng lalên hoảng sợ,sau đó chỉ nghe tiếng cành cây bị đè gảy, thanh âm kia làm cho Thạch Trung Ngọc nghĩ đến Đại Địa Chi Hùng,sau đóhắn nhớ có nên ở xế chiều rút ra một chút thời gianđichỗ Đại Địa Chi Hùng huấn luyện haykhông?

Thanhâm đùng đùng rấtnhanh thì tiêu thất, chỉ nhìn thấy hai người chơi nam tính ngãở trên ngườiHoa Mị, lậptức đèchết HoaMị HP còn không nhiều kia.

Trong lòngThạch TrungNgọc căm tức, mình tân tân khổ khổgiết Hoa Mị, các ngươi dĩ nhiên dùng phương thức nàyđoạt kinh nghiệm của ta! Thật quávô sỉ,quá khôngcầnthểdiện! Người người phải trừ diệt!

Vì vậy hắn tức giận nhìn hai người mắng:

- Hai ngườicác ngươi cóý gì!Quái của ta cũng dám đoạt! Không muốn lănlộn cóphải hay không!

Hai người kia nhìn ThạchTrung Ngọc sửng sốt, bỗng nhiên mắt sáng rực lên,lập tức đánh tới hô:

- Đại thần! Ngươi nhất địnhchính là HinhVũChi Thạch! Nhất định vậy! Quáivậtchung quanhđây đều là cấp 47! Đại thầnchính là đại thần, giết quái cũnguy vũnhư thế!

ThạchTrung Ngọcsửngsốt nhìn haingười hỏi.

-Các ngươi biết ta?

Hai người kia mắt lóe sáng nhìn Thạch Trung Ngọc, bỗng nhiên

nhảy lên hô:

-Thậtlà Hinh VũChi Thạch! Hai chúng ta phátđạt rồi!

Thạch Trung Ngọc đầuđầy hắc tuyến! Mình lúc nào có thể khiến ngườita phát đạt?

Hai người kia nhìn ThạchTrung Ngọc làm bộ đáng thương nói:

-Hinh Vũ Chi Thạch lãođại, ngươi thu chúng ta làm tiểu đệ được không!! Bưng trà rót nước,đổ phân ấm giường, cái gì chúng ta cũng làm!

-Đúng vậyđúng vậy, HinhVũ Chi Thạchlão đại, ngươi thu chúng ta đi!!

Hai người kiamột người một bên lôikéo Thạch Trung Ngọc,vẻ mặt kích động nói,hoàn toàn không nhìn quái vật chung quanh.

Mấyngười không có chú ý thì có một Hoa Mị tung mịhoặc qua, người nọ lậptức mơ hồ loạn chạy, sợđến Thạch Trung Ngọcvội và ngdùng Dã Man TrùngKích đụng người nọ hôn mê, sauđónhanh chóng giết chếtHoaMị,hai người kia không dám chạy loạn nữa, khẩn trươngnhìn tìnhhuống chung quanh, rất sợ lạitrúng mị hoặc.

Thạch TrungNgọcnhíu mày, nhìn haingười nói:

- Ta không cần tiểuđệ, haingười các ngươi đi đi.

Hai người kianóng nảy, một ngườichơi hơi chútmậpvội vàng nói:

-Tagọi KhôngCó Hứng, Đạo Tặc cấp 37, hắn gọiKhông Có Não, là Chiến Sĩ cấp37, lão đại, chúngta sẽ không kéo chân saucủa ngươi!

Thạch Trung Ngọc lập tức bị nước miếng của mình làm sặc, chỉvào hai người nói:

- Các ngươi gọiKhông Có NãovàKhôngCó Hứng?

Hai ngườikia ngượng ngùnggật đầu nói:

- Lãođại, có cái tính không!!

Thạch TrungNgọcnín cười, giơ ngón tay nói:

- Rấtcó cá tính!

Không CóNão và Không Có Hứng nhìn bộ dạng của Thạch Trung Ngọctò mònói:

-Lão đại ngươimuốn cười thì cười a!! Chúngtabịlãođại chêcười là vinh hạnh!

Thạch TrungNgọcim lặng nhìn hai người nói:

-Ta thựcsự không cần tiểu đệ, tamột không có tiền hai không giỏi, trang bịba mươi mấy cấp đều bịta ném h ết, các ngươi khôngcóchỗ tốt gì, ta cũng sẽ không giúp các ngươi đánh lộn!

KhôngCó Não và Không Có Hứngvẫn vẻ mặtmongđợi nhìn Thạch TrungNgọc nói:

- Lão đại, chúng ta chịu đánhchịumắng chịuđá chịuđạp, không cần trang bịcũng không cần mangluyện cấp,càng không gây sự với ai, tuyệt đối không làmlão đại mất mặt!

Thạch Trung Ngọc khôngcòn gì để nói a,ngườitađã nói như vậy, hắn còncó thể nói cái gì, chỉ có thểnói:

-Các ngươi nhớ kỹ lời ngày hôm nay, hiện tại nói cho ta biếtvìsao các ngươi rơi đến nơi này!!

KhôngCóNão vàKhông Có Hứng ngượngngùng nhìn Thạch Trung Ngọcnói:

- Chúng ta nhận được mộtnhiệmvụđặc thù, dĩnhiênlà một địađồẩn tàng, cuối cùnglàm xong bị truyềntống ra, sauđó rơixuống nơi đây.

ThạchTrung Ngọc nghĩ thầm,xemra trong trò chơi này khôngphải chỉ có mình bịném ra! Nghĩ t ớiđây trong lòngThạch TrungNgọc có chút thăng bằng, vì vậy tháiđộ đối với hai người cũng khánơn, cho một người một quyển trục hồithành nói:

-Các ngươibóp nát trở về thành đi, ta còn phải tiếp tục luyện cấp, các ngươi cũngđừnglưu lạinơi địa phương nguy hiểm này!

KhôngCó Nãobỗng nhiên lệ nóng doanh tròng nhìn quyển trục kia, saudó mởrakênh thếgiớinói:

- Ta lấy được quyểntrục hồi thànhmà Thạch ca đưa cho!Haha ha!

Không Có Não mớigào xong, Không CóHứng cũng rốnglênmột câu, phía dưới lậptứccó người nghi ngờ, nói haingười bệnh tâmthần muốn nổi danh muốn điênrồi!

Không Có Não và Không Có Hứng nổi giận, Hinh VũChi Thạch đại thần nhân phẩm tốt biết bao a! Chúngta cầm quyển trục củahắn hưng phấn rống một cái thìcó làm sao? Các ngươi cần ghen tức nói chúngtanhư vậy sao?

VìvậyKhôngCó Não và KhôngCóHứngnhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Lão đại, ngươi xem kênh thế giới, nhữngngười đó khôngtin quyểntrục này là ngươi đưa cho chúng ta! Quá khôngra gì!

Thạch Trung Ngọc mởrakênh thếgiới, mới biết hai người này làm chuyệntốt, bất quá nhìnánh mắthai người thuần khiết, mình thật không cóý tứ đả kíchđối phương,vì vậyởtrong kênhthế giớinói một câu:

- Là ta đưa cho Không CóNão và Không Có Hứng.

Kênh thế giới đột nhiên yên tĩnh lại, saudó không bao lâu đã có người bắt đầu điên cuồng nói:

Lăngloạn: Ta nhìn thấy Thạchca nói chuyện!

Tabánhoa loakèn: Cầu mua hai quyển trục kia, giá cả tùy ý nói!

Gióthổi cái mônglạnh: Thạch ca uyvũ! Ta nhìnthấy Thạch ca, cầu Thạch ca bao nuôi!

ThạchTrungNgọc nhìn dở khóc dở cười, bất quá KhôngCóNão và Không CóHứng cực kỳvui vẻ, hiệntại coiquyển trục Thạch Trung Ngọc đưacholà bảo,nơi nàocóthể sử dụng?

Vì vậy tự mình móc ra một quyển trục, làm Thạch TrungNgọc buồn bực:

- Ta khôngphải cho các ngươi một quyển trục sao? Các ngươi làm gìcòncầm mộtcái ra?

Vẻmặt Không Có Não và KhôngCóHứng si mê nhìn quyển trục Thạch Trung Ngọcđưa kia nói:

-Có quyển trục này, từ đây thắtlưng ta không cần congnữa,ngay cả mỡ trong máu cũngbình thường, cóBảo Hộ Thần này,ta không cần buồnkhôngcưới được tức phụ! Ohyes!

Thạch Trung Ngọc vỗtrán thở dài: Ta thu tiểu đệ gì a!Quảthực quá mấtthể diện, cáigìmỏieođaulưng chuột rút,cái gì cholesterol cao, nhất định chính là vô nghĩa!

Thạch Trung Ngọc vừa quay đầulại, đãkhông nhìn thấy Không Có Não và Không Có Hứng, lại cúi đầu nhìn, không nghĩ tới hai người dĩ nhiênnằm ở trên mặtđất chết không nhắmmắt, vìvậychỉ có thể bấtđắcdĩlấyđiện thoại cầm tayra gọi cho Hướng Lâm, để cho nàng tới cứu người, nếu không mộtđời anh danh của mình sẽ mất hết!

Anh vợ tới

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nói hết lời,không bao lâu Hướng Lâm và cáccô nương chạy tới, Hướng Lâmvừa tới liềnthả Thuật Phục Sinh, Không Có Nãođứng lên nởnụ cười nói:

-May mà chúngtađều mới vừathăng cấp,nếu không sẽ thua thiệt lớn!

Dương Tửnở nụ cười, hỏi Thạch Trung Ngọc:

- Đại thúc, ngươi từ chỗ nào tìm được cực phẩm như thế!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Trên trời rơi xuống!

Dương Tử đá Thạch Trung Ngọc một cái nói:

- Chớ trêu, ngươi coi làLâm muội muộisao!

KhôngCó Nãongượng ngùng sờ đầucủamình nói:

- Chúngta thật là từ trên trời rớt xuống, còn khôngcẩn thậnđè chết một con quái của lão đại...

DươngTửhá hốcmiệng, chỉ vào Không Có Nãovà ThạchTrung Ngọc cười to:

- Thật làtrên trời rơi xuống Lâm muội muội! Đạithúc có muốnthu hắn làm làmvợ bé haykhông!! Ha haha!

Thạch Trung Ngọc cho Dương Tửmột cái cốc nói:

- Nghĩgì thế?Xú nha đầu!

Hướng Lâm cũng ghé vàotrong lòng HướngLam cườikhanh khách, TuyếtSươngYên cũngcười hì hìnói:

- Ngươithuhai tiểu đệ này cần phảiphụ tráchah, đừng làm cho người ta ngã không!

Thạch Trung Ngọcđảocặp mắt trắngdã nói:

- Bọn họcũng khôngphảimỹ nữ,ta cần gì phải chiếu cố, cóphải Tiểu Tuyết ngươiăn dấm chua củahai 'Lâm muộimuội' nàykhông?

Tuyết Sương YêntrừngThạch Trung Ngọc một cái nói:

- Ta lúcnào ăn dấm chua của bọn họ, chớ nói loạn!

CơNhư Nguyệt cũng nói:

- Thạch tỷ,ngươi nói chochúng tamột chút đi! Cũng sẽ không thiếu khối thịt nào!

Lúc này Thuật Phục Sinh của HướngLâm đã đến giờ, Không Có Hứng nhảy một cái đứng lên nói:

-Oa! Thậtnhiều mỹ nữ! Lãođạingươi thậtcó diễm phúc!Lão đại không hổlàlão đại, bên người đều làmỹ nữ!

Không Có Não cũng ân cần chào các mỹnữ:

- Cácvị đạitẩu nhất định là Hinh VũChi Nguyệt, Hinh Vũ Chi Tuyết, Hinh Vũ Chi Tử, Hinh Vũ Chi Lâmcùng Hinh Vũ Chi Lam! Tasắpvui ngất rồi! Cácvị đạitẩu, ta gọi Không Có Não,hắn gọiKhông Có Hứng, về sau xin các đại tẩu chiếucố nhiều hơn!

Các cô nương vừa nghe thấy tên của hai ngườinày đều cười nhìn sang nói:

- Các ngươidĩ nhiên gọi Không CóNãovàKhông Có Hứng!Quá trêu người! Ha haha!

Bất quá cười quycười, các cô nương vẫn biết chính sự, vì vậy Tuyết Sương Yên nhìn Không Có Não vàKhông CóHứng nói:

-Các ngươivề thành trước đi, ở chỗ này thật khôngan toàn.

KhôngCóNão và Không Có Hứng cũng biết Thạch Trung Ngọc vàcác

cô nương có sựtình cần làm, vì vậy rất sảng khoái đápứng, bóp nát quyển trục hồi thành.

Hướng Lam thấy hai người tiêu thất, mớicó chútngượng ngùng nhìn ThạchTrungNgọc, ấpúng nói:

- Ngày mai ba mẹ ta sẽ đến, ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng...Ân, chính là chuyện giả bạn trai của ta!

Hướng Lâmsảng khoái nói:

- Tỷcó cái gìphải ngượng ngùng,dù sao hắn cùng chúng ta ở chung lâu như vậy, cũng hưởng thụ nhiều phúc lợi như vậy, cuối cũng phảitrả giá một chútnha!

Thạch Trung Ngọc tòmò hỏi:

- Khôngphải nóituần sau sao? Sao lạiđổi thànhngày mai?

Hướng Lâmvội vàng giải thích:

- Mấy ngày nữaba mẹta còn phải đi nhà thân thích cóviệc, cho nên lần này tới sớmmột chút.

Thạch TrungNgọc gật đầu,dù sao tới sớmtới chậmđều sẽ tới, Thạch TrungNgọc cũng không để ý, bất quáhắn không quênmột nhânvật chính khác:

- Như Nguyệt, bên caca ngươinói xong chưa?

Cơ Như Nguyệt lòngtin tràn đầy nói:

- Yên tâmđi! Ca ca củatađã sớm hôđến gọi đi, ngươi cứyên tâm,ca ca củatasẽ khônglàmlộ.

Thạch Trung Ngọc cười hìhì nói:

- Vậy cũng chưachắc, không chừngcaca ngươi sẽ để lộđuôi a?

Cơ Như Nguyệt nhìn Thạch Trung Ngọctrợntrắng mắtnói:

- Ngươi bệnh sao!! NgàyđóHướngLâm và HướngLam không mặc quần áo giống nhau là được!

Thạch Trung Ngọctiếc nuối nói:

- Đángtiếc cơhội biểuhiệncủa ta!

Cơ NhưNguyệt nói:

- Ngươi đi diễn bạn trai của Hướng Lam, còn muốn biểu diễn cáigì nữa?

Thạch Trung Ngọc sờ mũi nói:

- Khó được gặp anh vợ một lần, chẳnglẽ không nên biểu thịmột chút sao?

Cơ Như Nguyệt nói:

- Ngươi trước hầu hạ cha mẹcủaHướngLâm và Hướng Lam đi! Lần này tiêu tiền ngươi trả hết ah!

Thạch Trung Ngọc cườihắchắcnói:

- Tự nhiên, sao có thể đểcác ngươi và anhvợtrả tiền chứ!

Các côương đều nỡnụ cười, nói vài câuliền trởvề địa phươngcũ luyện cấp.

Thạch Trung Ngọc vừa giết HoaMịvừa nghĩ về sau Hướng Lam cũng trốn khôngthoát bàn tay của mình liền cạccạc cuồngtiếu,hậu quả bịHoaMị mị hoặc,sau đó hunghăng choThạch TrungNgọc mấy kích, kém chút đánhhắn tắt hơi.

ThạchTrung Ngọc nghĩ thầm quả nhiên làmngườikhông thể quá hả hê!Là sẽ gặp trời phạt, vẫn là ngoan ngoãnluyện cấpđi, đến buổi tối kinh nghiệm củaThạch Trung Ngọcđãlên tớicấp 4240%,vìvậy hài lòng hạ tuyến, mớiđitới phòngkhách, dĩ nhiênnhìn thấy một bóng lưng quen thuộc mà xa lạ!

ThạchTrung Ngọc len léndờiđếnnhà bếp, kéo Cơ Như Nguyệtqua hỏi:

- Như Nguyệt, kia có phải ca ca ngươi haykhông?

Vừa nói vừachỉ ngoài phòng.

Cơ Như Nguyệt cườihì hì nói:

- Đúng vậy,hắn tới cùng Hướng Lâm làm quenmột chút.

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến:

- Sao ngươi không sớm nói cho ta,để ta xuống chào hỏi!

Cơ Như Nguyệtcười hípmắt nói:

- Thạch tỷ, ngươi làchủlựccủa phòng làmviệc chúng ta,đương nhiên phảinghiêm túc luyện cấp!

Thạch Trung Ngọc cúi đầu nói:

- Được rồi,các ngươinóicái gì chính là cái đó, ta đibồi anh vợ.

Cơ Như Nguyệt gậtđầu, ra ngoài chỉ thấy Cơ Như Phong ngồi ởbên người DươngTử nhàm chán xem phim Hàn, liềnnhiệt tình chào hỏi:

-Cơ đại ca, ngươi tới rồi!

Cơ Như Phongquay đầu thấy Thạch Trung Ngọc, không khỏi cười cười nói:

- Thạch huynh đệ, ngươi xuống rồi, ngươi đến baonhiêu cấp?

Thạch TrungNgọc đặt mông ngồi vào trên ghếsalon nói:

-Đừngnói nữa, quá chậm, ngày hôm nayluyện một ngàymới đến 40%, ta đến bây giờ vẫnlà cấp42.

Cơ Như Phong cười nói:

- Thạchhuynhđệ ngươilòngquá tham đi?Tahiện tại mới cấp40mà thôi, các ngươi rốt cuộclà luyện cấp thế nào? Toàn bộphòng làm việc đều cấp 42, phải biết người chơi đỉnh cấp trong trò chơi cũng bất quámớicấp 40màthôi, còncó để cho người sống hay không!

Thạch Trung Ngọccười hắc hắcnói:

- Kỳ ngộ kỳ ngộ! Tất cả đều là kỳ ngộ! Kỳthực ta chỉ là vận khí tốt!

Cơ NhưPhongcười nói:

-Ta nghĩ có vận khí như ngươi phỏngchừng cũng đếnđẳngcấp này a, ai! Người sovới người tứcchết ngườia! Những nhiệm vụkia của ngươi rốt cuộc là nhậnởnơi nào a?Nói cho ta một chút, tasẽ không bạcđãi ngươi!

Ngọc bội chấn động

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng cườicười nói:

-Tađều nhận nhiệmvụở PhủThành Chủ, cho nênthù lao dường như caohơn mộtchút, hơn nữa tabây giờlà Tử Kimhộvệ,nhận nhiệm vụ sẽ tươngđốicao cấp.

Cơ Như Phong vẫn là lầnđầu tiên nghe đượcTử Kim hộvệ, không khỏi tò mòhỏi:

- Tử Kim hộvệlà cái gì? Ngươi không phải CuồngĐao sao?

Thạch Trung Ngọccười hắc hắc nói:

- Đó là một chức quan, ta thường thường giúp quan phủ làm việc cho nênđược rất nhiềuđiểm cốnghiến, sauđóđổi thành chứcquan.

Cơ Như Phongghen tỵ nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Vận khí củatiểutử ngươithật không phải tốt bìnhthườnga!

Thạch Trung Ngọc có chút ngượng ngùng để cho anhvợ khen như thế, vì vậy khoát tay nói:

- Kỳ thực tanghĩ nếu khôngphải đám ngườiNhư Nguyệt trùng hợp mướn người,takhông có địa phương đi, phỏng chừng sẽ khôngcó thành tựu nhưvậy.

Cơ Như Phongcũng lén lút điều tra qua Thạch Trung Ngọc, cho nên không hề kinhngạc lí do thoái thác của hắn, tiếp lời nói:

- Không có ngươi,đám người Tiểu Nguyệt cũng không cókhả năng thuận lợi như vậy. Muội muội củata có baonhiêucân lượngta biết ến! Ha ha!Khổ cực Thạchhuynhđệ ngươi!

Nói xonglại góp đầu tớinhẹ giọng nói:

- Tiểu Nguyệtcho ngươi chịu tội không ítchứ?

Thạch Trung Ngọc thật bịCơ Như Nguyệt khi dễcũng sẽ khôngnói, cho nên cườihípmắtchống chế:

- Như Nguyệt làm saocó thể cam lòng khi dễ ta? Taở trongphòng làm việclà động vật quý hiếm đượcbảohộ a!

Dương Tử bậtcười,nhìnCơNhư Phong nói:

-Đạithúc ngươithậtkhông biết xấu hổ! Ta nhớ thờiđiểm ta vừa tới, khi đó hắn bịđám người Như Nguyệttỷ tỷ bức mặc váy a, dù ra ngoài dạo phố cũng phải mặc, làm chúng ta cườiđếnmấy ngày!

Thạch Trung Ngọclúng túngnói:

- DươngTử ngươi nói loạn cáigì đó, nào có chuyện như vậy!

Khóe miệngCơ NhưPhong co giật, có chút nín cười, hokhan mộ t cái nói:

- Thạch huynh đệ, ngươi nóithẳng Như Nguyệt làm saokhi dễ ngươiđi,không saocả.

Nếu như Thạch Trung Ngọc biết lúc này Cơ NhưPhong chỉlà muốn chế giễu, phỏng chừng đãgiậnđiên lên! Thấy thế nào Cơ NhưPhong cũngnhư một thân sĩnho nhã, khôngngờlại cựckỳ âmhiểmhố người, Thạch Trung Ngọc tự nhiêncũng nhìn không ra.

Vì vậy thủychung rất chân thành nhìn Cơ Như Phongnóiến:

- Thực sự, thật không có!

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, ngày hôm nay không biết Dương Tử ăn lầm thuốc gì,thậm chí ngay cả cái này cũng dám nóira,thật quá không cho mìnhmặt mũi!

Bất quá tuy mớiđầu CơNhư Nguyệt hay khiễ Thạch Trung Ngọc, nhưng kiađềulà chuyện rấtlâuvề trước?ThạchTrung Ngọckhông ngừngxuatay phủ nhận, chọcCơ Như Phongnhịn không đượccười ra.

-Ca!Có phải ngươi khi dễ Dương Tử hay không?

Lúc nàyCơ Như Nguyệt đang bưng đồăn từ phòngbếpđi ra, thấy Cơ Như Phong cười không tự chủ nghĩ đến Dương Tửnhỏ nhất.

Cơ Như Phong vộivàng trả lời:

-Ta khôngcó khidễ người, chỉlà vừa mới nóimột chuyệncười mà thôi!

Cơ Như Nguyệt bán tínbán nghi trở lại nhàbếp tiếp tục làm việc, không bao lâu cáccô nương liền bưngthức ăn thơm ngát từphòng bếpđi ra, lúc này Thạch Trung Ngọc mớichạy tớithậtnhanh.

Cơ Như Phongnhìn bữa cơm phong phú, tấm tắckhen nói:

- Hảo thủ nghệ! Khôngbiết món nào là Tiểu Nguyệt nhà ta làm?

Cơ Như Nguyệt trừnganh mình:

- Nơi đây không có mónnàolà ta làm, chỉ có cơm là ta nấu, có phải ngươi khôngmuốnăn c ơmhaykhông?

Cơ NhưPhongthờ phào nhẹ nhõmnói:

- Tiểu Nguyệt hiểu lầm, ý của talà mónnào ngươi làm, tasẽ ăn nhiều mộtchút! Đã lâukhôngăn thức ănngươi làm, ta có chút hoài niệm!

Cơ NhưNguyệt cười híp mắt nhìnCơNhư Phong nói:

- Đây chính là ngươi nói, ta đi làm ngay!

Cơ Như Phong tái mặt, TiểuLam nhìnthấy len lénnhỏgiọngnói:

- Yên tâm đi, chúng ta ở một bênnhìn,sẽ không xuất hiện dao kéo gì ở trong thức ăn đâu, nhiều lắmlàquá mặn hay quá ngọt, ngươi chịukhó mộtchút là được!

Thạch TrungNgọc im lặng nhìnHướng Lam, ủy khuất cùngCơ Như Phong ăn xong bữacơm, sau đóCơ Như Phong cáo từ, Thạch Trung Ngọc lại lêntrò chơi, vừa chép miệng vừa nghĩ thầm kỳ thực tay

nghềcủa CơNhư Nguyệt cũng coi như không tệ,nhưng cái miệng củamình sớm đã bị nuôigian xảo, đâudễ dàng tiếp thu đồ ăn không quá xuất sắc như vậy?

Thạch Trung Ngọc vừa vàođã thấy HoaMị ở chung quanh mình đổi mới,vội vàng giết quái, không bao lâu lại giếtra một mảnh đất trống, sau đóbắt đầu từ từ giết Hoa Mị luyệncấp, thường thường cũng sẽ ngồi xuống tu nội công.

Thời điểmThạch TrungNgọc nhàm chán, ngọcbội của ĐạiĐịaChi Hùngdĩ nhiên chấn động, Thạch Trung Ngọctòmò lấy ra nhìn một chút, ngoại trừ rung động dường nhưkhông có gì khác.

Vì vậy hắn vươn tay ấnxuống, sau đó cảm thấy phía sau cómột hấp lực kéo mìnhngã trênmặtđất,thanh tỉnh lại mớipháthiện dĩ nhiên đã đến trước mặt Đại Địa ChiHùng.

ĐạiĐịa ChiHùng cười híp mắt nhìn ThạchTrung Ngọc nói:

- Chào ngươia,tiểu huynh đệ!

Thạch Trung Ngọcbuồnbực vỗđầucủa mình! Biết rõ cái nút kia là dùng làm gì còn đè,đivàonơinày còn khôngphải chờ hành hạ sao?

Bất quá mặckệ kếtcục thế nào, ThạchTrungNgọc đã tới, chỉ có thể mặc đối phương nhào nặn, nhìn Đại Địa Chi Hùng hỏi.

- Vì saocáingọc bộikiađột nhiênchấn động?

Đại Địa Chi Hùng cười nhìn Thạch Trung Ngọc, móngvuốtgãi gãi mặt đất nói:

- Cái ngọc bội kia có công năng nhưđồng hồbáo thức, chỉ cần đến giờngươi còn chưa tới nó sẽrung động.

Thạch Trung Ngọc imlặng nhìnĐại Địa Chi Hùng,nghĩ thầm vì sao nó không nói mìnhmột tiếng?Còn để mìnhtélộn mèo, cái môngđau muốn chết!

Đại Địa ChiHùng cũngmặc kệhắn nghĩ như thế nào, trực tiếpnémra Trọng Lựcthuật nói:

-Nhanh đứng lên, đừngcứmãi nằm trên mặt đất! Lẽ nào ngươi muốnbịngười giẫm ở dưới chân cả đời sao?

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, chỉ có thể dùngsức từdưới đất đứng lên,phải biết dưới nămlần trọng lực, Thạch Trung Ngọccũng cựckỳ miễn cưỡng,nếu đổi thành cáccô nương, chỉsợkhôngcó mộtcái có thể đứng lên, nghĩ đến các cô nương, ThạchTrung Ngọclạicắn răng, nghĩ thầm: về saucác cô nương đều phải dựa vàomình,lão tử không mạnhmẽlàmsao bảo hộ được các nàng?

Vì vậy Thạch Trung Ngọc bắt đầu luyện tập,tuy hắn chạy giống như đi, thậm chícòn chậmhơn đi, nhưnglại cực kỳkiênđịnh,Đại Địa Chi Hùngở một bên âm thầm gật đầu.

Hướng gia cha mẹ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thời điểmThạch Trung Ngọc từ trong trò chơi đi ra đã mệtkhông muốn động, leođến trên giường ngủ mất.

Thờiđiểm Thạch Trung Ngọc ngủ thật ngon, đột nhiêncảm giác thânthể mình bịngười đung đưa,sau đó chỉ ngheHướng Lâm lo lắng hô:

- Nhanhmộtchút,ba mẹta sắp tới! Mau đứnglên đi con heo lười!

Thạch TrungNgọcmởmắt ra, Hướng Lâmvẫncòn lay, làm đầu óc hắn quaycuồng, Thạch Trung Ngọc kéo HướngLâm vào trong lòng nói:

- Lại lắcsẽ nôn mửangươi còn lắc!

Nói xong tayvẫn không quên vỗ mông nàng một cái, trên tay truyền đến xúc cảmcựckỳ co giãn.

Hướng Lâm mắc cở dùng sức nhéo ThạchTrung Ngọc mắng:

- Sắc lang!Còn không mau đứng lên! Bamẹ ta sắp đến,ngươicòn ngủ! Mau đứng lên mặcquần áo tửtế vào!

ThạchTrungNgọc bị Hướng Lâm nhéođau, quay người đè nàng xuống, hungtợn nói:

- Nha đầu ngươi làm đau chếtta rồi! Ta muốntrả thù!

Nói xong haitay nhào nặn lấy bộ ngực sữacủa nàng,sau đó nhanh tay luồn vào trong áo, se se lấyđầu nhũ hoa nhỏ nhắn kia, khuôn mặt nàng đỏbừng, miệng không khỏi rên rỉ một tiếng, dùng sức đẩy tay hắn ra nói:

-Nhanh mặc quần áo vào đi!

Nói xongvội vàng bỏchạyrangoài.

Thạch Trung Ngọcởtrêngiường cười hìhì, ngoan ngoãn đứng dậy thayy phục, ngày hôm qua CơNhư Nguyệt giúp mình chuẩn bị xongy phục, tới phòng kháchđã nhìn thấy Dương Tử rảnh rỗi ngồi ở trên ghếxemti vi.

Thạch Trung Ngọc tò mò nhìn nàng:

- Nha đầu, ngươi đã bao lâu không có tớitrường học?

DươngTửđầu cũng không quay qua nói:

-Đại thúcngươikhông cầnlo!Ta chỉ cần kiểm tra một cái là được,ta là có hiệu trưởng đặc phê!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ từ trong tay DươngTử đoạtlấy điều khiển từ xa:

- Ngươi lo mà học đi, loại sự tình xem ti vinày để ta làm!!

DươngTử không cẩn thậnbị đoạt điềukhiển từ xa, không khỏi căm tức nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Đại thúc ngươi quá khônghậu đạo!Đã lớn nhưvậycònđi đoạt điều khiển từxa!

Nói xong vươn tay đoạt lại,thường thường còn cắn Thạch Trung Ngọc. Thạch TrungNgọc căn bản không cảm thấyDương Tử cắn đau, ngượclạithời điểm DươngTửcắn mình, đầu lưỡi liếm lên tay cảm giác thật rất tiêu hồn.

Vì vậy ThạchTrung Ngọc cựckỳ từbi buông tay, Dương Tử không cẩnthận ngã ở trênghếsalon, Thạch Trung Ngọccười đểu nhìn nàng nói:

- Ngươi đây là đang muốn hônta sao?

Dương Tử trừng ThạchTrung Ngọc một cái, ngồi dậytiếp tục xem TV, Thạch Trung Ngọc hôn Dương Tử mộtcái, sau đó hấp ta hấp tấpchạy đi tìm điểm tâm ăn.

Không bao lâu,cửa truyền đếntiếng gõ, Hướng Lâm vội vàng mau tới, nhìn thấy tỷtỷvàCơ Như Phong mang theohai vị trưởng bối

cười híp mắtđi đến.

Hướng mẫu vừa nhìnthấy HướngLâm liềnnói:

- Lâm Lâm, ngươi tìm bạn trai thật khôngtệ!Học thức uyên bác không nói, còn tao nhã lễ độ!

Mặt HướngLâm đỏ lên,nghĩ thầm đối phương không phải con rể của các ngươi đâu, con rểcủacác ngươi đangrửa chén ở nhà bếp kìa,bất quá vẫntiếplời nói:

- Mẹ đừng khen hắn,khennữa hắn sẽkiêungạo!

Hướng mẫu bất mãn trừng HướngLâm nói:

- Ngươi cũngkhông học Hướng Lam một chút, ngươixem Hướng Lamônnhu nhưthế nào,còn ngươi…

Hướng Lâmquệtmiệng nói:

- Mẹ chỉ biếtkhen tỷ tỷ!

Lúc nàyTuyết Sương Yêncũng đi tới, thấyphụ mẫu Hướng Lam liền nói:

- Bác trai bác gái,mau vàongồi.

Thạch Trung Ngọc không biết từ chỗ nào xông ra, thấycha mẹ HướngLam Hướng Lâm vàocửalập tức hô:

- Bá phụ bá mẫu, các vịtới rồi? Bá phụ, người muốn uống trà không?Tachỗ này có chút trà ngon,người có muốnnếm thử hay không?

Vừa nói ThạchTrung Ngọcvừađi đến bên người HướngLam, ôn nhu hỏi.

- Hôm nay dậy sớm như vậycó mệt không? Ănđiểm tâm chưa? Trong nhà bếp còn có chút thức ăn, ngươi ăn trước một chút đi?

Hướngphụ nhìn Thạch Trung Ngọc nhưvậy rất thỏa mãn gật đầu, Hướng Lam có chútngượngngùng trừng mắtnhìn Thạch Trung

Ngọc, bất quá vẫnngoanngoãn hồi đáp:

- Sáng sớm ở bên ngoài ăn rồi, ngươi đipha trà cho phụ thân ta đi!!

Thạch TrungNgọc cười gật đầu nhìn Hướngmẫu nói:

- Hướng mẫu, ngườicó muốn nếmthử haykhông?Uống trà rất tốt với đường ruột!

Hướng mẫu hòa ái cười nói:

- Ta không uốngtrà, uống nướctrái cây là tốt rồi, ngươi vàbá phụ uống đi!!

Thạch TrungNgọcgật đầuđi lấy lá trà, cũng khôngbiếthắntừ chỗ nào lấyđược mộtbộ bình trà,rửa sạchsẻ giống như mới. Thạch Trung Ngọcđểbìnhlên bàn,nhìnCơ NhưPhong hỏi.

- Cơ đạica, ngươicóhiểu tràđạo hay không?

CơNhư Phong gật đầucười nói:

- Biết một chút.

Sau đó thay Thạch TrungNgọc pha trà.

Thạch Trung Ngọc cũngkhông phảilần đầu tiên thấyngườita pha trà, bất quá để hắn tới nhất định là khôngđược,hắn trời sinh không ưa những thứ văn vẻ này,maymắn có CơNhư Phong ởbên cạnh, nếu không...

Cơ NhưNguyệt đi ra thấy ca capha trà,vội vàngchạy tới, nhìn ba mẹHướnggia cười nói:

- Hướng phụ, Hướng mẫu, các vị tới rồi! Không phảita thổi ah! Tay nghề pha trà củacacata là nhất lưu!

Hướng phụ Hướng mẫu rõràng cho thấy nhận thứcCơNhư Nguyệt, cười híp mắtnhìnCơ NhưNguyệt nói:

- Tiểu Nguyệt thựclàcàngngày càng đẹp! Ngươi cũng ngồi xuống uống nướcđi!

CơNhư Nguyệtcũng không kháchkhí, trựctiếp ngồi xuống, Cơ Như Nguyệt cũng không lắm miệng, an tĩnh nhìn động táccủaCơ Như Phong.

Thạch TrungNgọc bỗng nhiênvỗ ót một cái nói:

- Các ngươi xemta này, trong tủlạnh còn có bánh ga-tô, talấy racho các ngươiăn!

Nóixong liền nhanh như chớp chạy đến phòng bếp, HướngLâm nhìn bóng lưng củaThạch Trung Ngọc cườihìhì nhìn Hướng Lam nói:

- Tỷ, tỷ phu vẫn ngồi không yên giống như hầu tửa!

Hướng phụ vàHướng mẫu nghe lờinày nhìn nhau một chút,đều từ trong mắt đối phương thấy được vui mừng, hai nữ nhi của mình tìm hai bạn trai đều có thểbổ sung cho nhau,hơn nữanhìn dáng vẻ củabạn trai hai tỷ muộiđều tươngđối khá, làm bamẹ không phải cầu cáinày sao?

Thạch Trung Ngọc đi lấy bánh ga-tô,không bao lâu liền bưng ra, Dương Tửđ ởphíasauhỗ trợ, chia bánh ga-tôđến trước mặt mọi người.

Hướng mẫu nhìnbánh ga-tô trước mặt, lại nhìnDương Tử, tiểu nha đầunày nhìn rất nhu thuận khả ái, chỉ là tuổi còn nhỏmột chút, vì vậy cười hỏi.

- Tiểucônương nàycũng cùng các ngươiở chung một chỗ sao?

Dương Tử bắtđượccơ hộigiới thiệu mình, lập tức vui vẻnói:

- Hướng mẫu, ta gọi Dương Tử,ở cùng một chỗ với Hướng Lâm Hướng Lamtỷtỷ, Hướng mẫuta rất ngoan ah!

Làm con rể tốt

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nhìnba mẹ Hướng gia, nghĩ thầmđây chính là chavợ cùng mẹvợ sau nàycủa mình,mình nhất địnhphảilưu lại cho hai người ấn tượng tốtkhông thể xóa nhòa.

Đúng lúc này, Cơ Như Phongđã pha trà xong,rótcho mỗi người một chén, sauđó tiếp tụcphalần hai.

Hướng phụ nhìn Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươi làm việc ở đâu?

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùngnói:

- Ta không cótiềnđồ gì, chỉở nhà chơiThần Lâm,kiếm chút trangbị mà thôi.

Cơ Như Phong chenmiệng nói:

-Thạch huynh đệ, ngươi còn gọikhôngcó tiền đồ? Khôngnóinhững trang bịcao cấpkiacủa ngươi baonhiêu tiền,chỉ nói lần trước bán Kiến Bang Lệnh,đã đấugiáhơntrăm triệua!

Hướng phụkhông tin nói:

- Trangbị trong tròchơi khôngphải đều là một đống số liệu sao, nào cóthểkiếm tiền như thế!

Hướng Lâm cười nói:

-Ba mẹ đừng không tin, bây giờ trongtay chúng tacó không ít tiền đâu!

Hướngmẫu cóchútbậntâm nhìn Hướng Lam nói:

- Lam Lam, ngươi làtỷ tỷ, phải chú ý Lâm Lâm, đừng để nàng bị người lừa!

Hướng Lam cũng cười nói:

- Bamẹlo lắng nhiều,hệ thống giao dịch trongtrò chơi cực kỳ hoàn thiện, sẽkhông bị lừagạt!

Hướng phụ nhíu mày nói:

- TrungNgọc,nói thế nào đây,tròchơi không phải chuyệncả đời, ngươi nên tìm một công việc đàng hoàngđể locho giađình a!

CơNhư Phong cườinói:

- Hướngphụ, Trung Ngọchắn ở trongThần Lâmkiếmđượctiền, đầy đủhắn dùng cả đời, cácngươi khôngcần lo lắng.

Hướngphụ nhìn Thạch Trung Ngọc mộtchút, lại nhìn CơNhư Phong, cuối cùng thở dàinói:

- Quênđi,tùycác ngươia!!Có số tiền kia, cácngươiđã có thểan anổn ổn sinh hoạt tới cuối đời, hai vợ chồng già chúng ta cũngcoinhư yên tâm!

Thạch TrungNgọc cười nói:

-Trên người chúng ta không chỉcóchúttiềnấy, Hướngphụ Hướng mẫu, về sau các vị có nhu cầu gì cứ việc nói, chúng ta làm congái cũng nên hiếu kính chamẹ không phải sao.

Hướng Lam đỏ mặt,lenlén liếc nhìn ThạchTrung Ngọc, phụ họanói:

- Đúng vậy ba mẹ, hai người cũngnên nghỉhưu sớm đi, lúc về con làm cho ba mẹ một tấmthẻ, gửi vào chút tiềnđể bamẹđi rangoàidu lịch.

Hướng mẫu bấtmãn trừng Hướng Lam, bấtquá trongmắt vẫn không chegiấu được lộra vui mừng nói:

- Các ngươi đều không biếttiết kiệm tiền, ngươinhìn các ngươimới kiếm bao nhiêu? Bây giờ đangở thành thịcấp một, muamột căn nhà liềnxài hết,còndám kiêu ngạo!Cácngươigiữ lại để saunày còn lo cho con cái, tavà cha ngươi cònchưa có túng thiếu đến mứcấy!

Hướng mẫu chợt nhớtới cái gì nói:

- Hướng Lam Hướng Lâm, lần trước các ngươi mượnngười ta hai triệuđã trả chưa?

Thạch Trung Ngọccười nói:

- Đã sớm trả hết, Hướngmẫu không cần lolắngnhững chuyện nhỏ nhặt này!

Hướng Lâm ôm cánh tayphụ thân, tiến đếnbên tai nhẹ nhàng nói:

- Ba, hiệntại trongtay phòng làm việc chúngta nhiềukhông nói, nhưng haiba ức vẫnphải có,ngươi vàmụ mụ cứ yên tâm tiêu a!!

Hướng phụ kinh nghi nhìn Hướng Lâm nói:

- Cácngươi làmsao buôn bán lời nhiềunhư vậy?

Hướng Lâm bĩu môi nhìnThạch Trung Ngọc nói:

- Những thứnày đều là tỷ phu kiếmvề!Hắn đánh rathật nhiều đồ đạc rất đáng tiền, cho nên chúng ta buônbán lờirất nhiều!

Hướng phụnói:

- LâmLâm và Lam Lam đều đã lớn rồi!Cóthể kiếm tiềnchoba mẹ dùng! Bất quáphòng làm việc củacác ngươi nhiều người như vậy, các ngươi cũng chỉ cóthể được chia mộtbộ phận, lưu lạilàm đồ cướiđi!!Ta xembạntrai ngươi cũng không phải connhàbình thường a!

Hướng Lâm ngồi thẳng lên,tay đụngđụngCơNhư Phong nói:

-Bata hỏi ngươi là con nhà ai kìa!

Cơ Như Phong cưng chìu nhẹ nhàng cốcđầuHướng Lâm:

- Ngươi a,luôn luôn tinh quái!

Hướng Lâmkhảái thè lưỡi, xoay người lại ôm cánh tay phụ thân.

Cơ NhưPhong bất đắc dĩ lắcđầu,hắncũngbiết HướngLâm làsợ nói

nhầm,vì vậy cựckỳtự giác nói:

- Nhà củata đờiđờiđều là thư hương môndệ, chonên gia giáotương đối nghiêm, mặc dùchỉlà nhàkhá giả, nhưnggia giáo vẫn luôn rất tốt,cáchphatrànày là giagia tadạy!

Hướng phụ gậtđầu, nghĩ thầm gia đình tiểu tửnàyxem nhưrất tốt, hiện tại Hướng Lâmcũng coinhư tìm được người tốt?Đi theo hắn cũng khôngcoilà chịuthiệt.

Hướng Lâm nào biết tronglòng ba mẹ mình nghĩ nhiều như vậy, như trước cùng mẹ trò chuyện uống trà, cảnhà cựckỳ hoàthuậnvui vẻ.

Thời điểmđến giờ cơm trưa, ThạchTrung Ngọc đứng lên nói:

- Hướng phụ Hướngmẫu, tamanghai vị đira ngoàiăn, nếu đểcho HướngLam và Hướng Lâm làm cơmmà nói có chút không tiện, không bằng chúng ta đi nếm thử tay nghềcủa đầu bếpnămsaođi.

Hướng phụ đứng lên gật đầu nói:

- Các ngươi làchủ, hai vợ chồng giàchúng ta là khách, chủ muốn thế nào thì khách thế đó nha!!

Thạch Trung Ngọc cười cười nói:

-Vậy tốt,chúngta đinhà hàng Phú Hào đi, nơi đó thức ănkhông tệ, Hướng phụ và Hướng mẫu ngồi xecủa Cơ đại ca, chúng ta ngồi xe DươngTử.

Hướngphụvừa nghelàxe của Dương Tử, nhấtthời nhíumày nói:

- Dương Tử còn nhỏ,sao các ngươicó thể choDương Tửlái xe!

Hướng Lam kéotay áo hắn nói:

- Ba, chúng ta đira ngoài đều làTrung Ngọc láixe!

Lúcnày Hướngphụ mới yên tâm gật đầu, vìvậy đoàn người xuất phátđira ngoài.

Trongbữatiệc, tửu lượngcủa ThạchTrung Ngọc và Cơ Như Phong đều không tệ, để Hướng phụ uống rất cao hứng. Lúc trở vềởtrên xe liền ngủmất,Hướng mẫu đắp y phục chohắn, dáng dấp ônnhu kia kích thích Thạch Trung Ngọccũngmuốnđể cácmỹ nữ hầuhạ mìnhmột chút, nhưng hắn biết nếu nói như vậy nhấtđịnhsẽ bị ăn hành!

Vì vậy Thạch TrungNgọc chỉ có thể hâmmộ, ủykhuất nhìn cáccô nương.

Bởi vì đã sắp tối, lạiuống say, vì vậy cáccônươngthảo luận,để Hướng Lam và HướngLâm ở cùng một chỗ, nhườngra một gian cho Hướng phụ và Hướngmẫuở, Thạch TrungNgọc thì trở vào trò chơi, lấy mỹ danhlà đã một ngàykhôngvào,cẩn thận bị người vượt qua!

Thạch Trung Ngọc mớivừa vào trò chơi,chỉ nghe thấyhệ thống thôngbáo:

- Võ lâm đại hội sắp bắt đầu,bây giờtiếnvào thời gian mười ngày đếm ngược, hy vọngcác ngườichơi hăngnhái chỗ tứ đại Chủ thành báo danh, tham gia quyết chiến!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc rung lên,nghĩ thầmđại hội luận võ rốtcụcsắp mở màn!Bất quá cáccô nương còn khôngcó online, hơn nữa thời gian báo danh còn sớm,vì vậy cũng không gấp gáp,tiếptục giết quáiđề thăng cấp bậccủa mình, dù sao đẳng cấp cao luôn không có chỗ hỏng.

Khúc nhạc dạo của đại hội luận võ

DTV-EBOOK.COM.VN

Không lâu lắm các cô nương cũngthượngtuyến, ThạchTrung Ngọc hỏiHướngLâmvà Hướng Lam:

-Sao các ngươikhôngở bên cạnh chamẹ nhiều một chút?

Hướng Lâm cườihì hì nói:

-Ba mẹ ngồi xemệtmỏi, chonênđi ngủsớm, hôm nay ngươi biểu hiện không tệ! Tathấyba mẹ đều rất hài lòng,đặc biệt là Cơ đại ca, batacực kỳ hài lòng hắn!

Thạch Trung Ngọccó chút ghen tuôngnói:

- Ngươi quên Cơ Như Phong đã có lãobà sao, ngươi nhìn trúngcũng không có tác dụng, hừhừ!

Hướng Lâm đi tới, nhéo Thạch Trung Ngọc một cái nói:

-Ta lúc nào nói ta nhìn trúngCơ đạica, con mắt nào của ngươi nhìn thấy!

Thạch TrungNgọc vội vàng cầuxin thathứ:

- Cô nãi nãi, ngươi hạ thủ nhẹ mộtchút,may mắnđây là ở trong trò chơi, nếu không trên người ta nhất địnhđã tím bầm!

Hướng Lâm che miệng cười nói:

- Ai bảo ngươiluônchọc chúngta! Đáng đời!

ThạchTrung Ngọcbất đắc dĩ thởdài nói:

- Tadù sao cũng là nhân tuyểnba mẹ ngươi nhìn trúng,ngươi không thểcho tachút mặtmũisao?

Hướng Lâm thè lưỡinói:

-Được rồiđược rồi, ngươi cứ tựcho làđúng đi!!

Thạch Trung Ngọc nghĩ thầm, cứchờ đấy, về sau nhấtđịnh phải đưa haichị em nàylên giường cùng lúc!Vì vậydờiđitrọng tâm câu chuyện:

- Các ngươi logincó chứngkiếnhệ thốngthôngcáo không?

CơNhư Nguyệtvà Tuyết Sương Yên vẻ mặt mờ mịt hỏi:

-Thông cá ogì?

Thạch TrungNgọc nhìn các côngươngnói:

- Chínhlà thông cáođại hội luận võ còncóvàingày nữasẽ bắt đầu? Các ngươi không biếtsao?

- Thật sao!

Dương Tửvừa nghe lập tức nhảy lênnói:

-Đạithúc ngươithật quá tốt! Xemra để chongươi thượng tuyến trước làchính xác!

Thạch TrungNgọc cưngchìu nhéo nhéo cái mũi của DươngTử nói:

- Ngươicái tiểu nha đầu này đang suynghĩgìđấy? Chuyện nàylàmọi người đều biết có được hay không? Hơn nữa thứ nhất còn có phần thưởng, chúng ta đươngnhiên phảitham gia!

Tuyết SươngYênnói:

-Chúng ta phải trở về BạchHổ thành, theodiễn đàn nói, vòng thứ nhất của đại hội luận võ sẽ cửhànhở tứ đại Chủ thành, top 10thì trở lại Thiên thành và Địa thành, cuối cùng quyếtrathứ nhấtmới có thể đi vào Tử Cấmthành,ở đóquyết ra ngườithắng cuối cùng mới được ba chục triệu.

Con mắtHướng Lâm lóe sáng nói:

-Chúng ta nhanhđibáo danh!! Nếu khôngphải xếp thật dài!

Tuyết SươngYên và Cơ Như Nguyệtcùngnhau gật đầu nói:

- Chúng ta trở về BạchHổ thành đi!

Thạch Trung Ngọc mang theo cáccô nươngđi tới chỗ ghi danh của BạchHổ thành,chỉ thấy nơiđó ngườiđông nghìn nghịt.

Thạch Trung Ngọc nhìn đám người xếp hàngkhông khỏi lắc đầu, bây giờ khônglo đi thăng cấp, còncó nhiều ngày nhưvậy đã chạy tới xếp hàng, phỏngchừng lànghĩsớm báo danh mộtchút cho yên tâm a.

Thạch Trung Ngọcnhìnđội ngũ dàilê thêkia, bất đắc dĩlắc đầu, cuối cùng quyết định đi tìm Tiếu Sơn hỗ trợ,dù sao để chomình đi xếp hàng là sự tình rất khôngsáng suốt, thời gianđó không biết giết được baonhiêuquái!

Đi tới phủđệ của TiếuSơn,Thạch Trung Ngọc gặp được quản gia, bất quáquản giacủa Tiếu Sơntốt hơn quản gia củaTrương Mã rất nhiều, tốithiểu quảngia này sẽ không chơi bí hiểmgì.

Thạch TrungNgọcthả TiếuHàm vàTrầm Bích ra, mang theocác cô nươngđi tìmTiếu Sơn.TiếuSơn ở trongthư phòng đầu đầy mồ hôi phê duyệt tấu chương, thấy Thạch Trung Ngọc tới cũng khôngcó thời gian chào hỏi, Thạch Trung Ngọcnhìn thành chủcườinói:

- Chúng ta muốn tham gia đại hội luậnvõ, nhưngđại hộiluận võquá nhiều người,chỉ có thể tớitìm ngươi.

Tiếu Sơn nghe là chuyện này, trực tiếp vẫytay gọi tới một hộ vệ, nhìnThạch Trung Ngọc nói:

- Các ngươi nóitin tức cho hắn biết, sau đó để hắn điđăng ký là được.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Tốt, vậy ngươi làm việc trước,ta và đạicanày hảo hảotâm sự.

Cáccô nươngkhôngđể ý Thạch Trung Ngọc và Tiếu Sơn khách sáo, trực tiếp kéo hộ vệ kiaquamột bên,báoratin tứccủa mình.

Mấy người đăngký xongthì rời Phủ Thành Chủ,Cơ Như Nguyệt suy nghĩ một chút, sau đó nhìn các cô nương nói:

- Trongtay chúng ta còn có thật nhiều trangbị Ám Kimcấp 40,vài ngày nữa ngườilêncấp 40sẽ rất nhiều, không bằngchúng ta lấyra bán đấu giá!! Thừa dịp này hảohảo kiếmmột khoản, tanghĩsẽ bán được giá rất tốt.

Tuyết SươngYên và HướngLam cũnggật đầu nói:

- Không sai, bấtquá không thể một lần bán đi, thứ tốtquá nhiều sẽ không người yêu thích!

Cuốicùngcáccô nương quyết địnhở thời gianbất đồng bán đấu giá trang bịnghề nghiệp khác nhau, dù saomình không dùng được cũng phải tranh, bằng không thứ tốt rơi vào tay người khác, vậy mình khôngphải bị đối phương hành hạ chết sao?

Cáccônương từ chỗ Thạch TrungNgọc lấy đi mười món rác rưởi nhất, do Cơ Như Nguyệt cầmđi chỗ Tiền Hành Thiên Hạ,dù sao nơi đó cácnàngcó thể đượcgiảm giá!

ThạchTrung Ngọc thấysự tình đều xong xuôi, vìvậy hỏicác cô nương:

- Cácngươi dự địnhtiếp tụcluyệncấp hay đi ngủ?

Các cô nươngsuy nghĩ một chútnói:

- Chúng tadự định chơi mộtchút lạingủ,hiện tại chínhlà thời điểm mọingười đang cốgắng tăng cấp, nếu như chúngta bịbỏlạisẽ cực kỳ khócoi, chonên chúng tacàngphải nỗ lực hơn người khác,như vậy mới cóthể mang lạicho phòng làm việc lợi ích lớn nhất!

ThạchTrung Ngọc cũng không phản đối, ngược lại chỉ có thể nói không sao, cáccô nương vẫn rất muốn thắng, tựnhiên sợ ngườisiêu việt mình, thời gian luyệncấpdài một chút là nên, chẳng qua nếu khôngphải mình và cáccô nươngđánh chết nhiều Boss như vậy, còn cóTrươngMã dùng Thủy Tinh Cầu lưu điểm kinh nghiệm, thìđâucó khảnăng đến cấp42nhanh như vậy!

Cho nênThạchTrung Ngọc một chút cũng không sao cả, dù sao hiện

tạingười chơi ba mươi mấy cấp tùy ýcó thể thấyđược, Thạch Trung Ngọcđi chỗ Đại Địa Chi Hùngchĩu khổ hai lần, tuy lúc đi cực kỳ thốngkhổ, thế nhưng tương đối vẫn có chỗ tốt, tỷ như thểlựcvà khí chấtcủa mìnhđã đượctôi luyện rất nhiều.

Thạch Trung Ngọc nhìn các cô nươngnói:

- Các ngươi không cần quásợ,đừng quên chúngta là làm sao thăng lên cấp 42, còn cóngườicóthểmay mắn hơn chúng ta sao?

Các côngươngnhìn Thạch Trung Ngọc làm mặt quỷ nói:

- Ngươi cũng đã cấp 42, không baolâulà cóthểlên tới 43, chúngta không nỗ lực không phải bịngươibỏ rơi sao?

ThạchTrungNgọc bất đắcdĩ cườicười nói:

- Các ngươi bị ta bỏrơi th ìcó quanhệ gì,các ngươiđừng quên bịcác ngươi bỏrơi cũng có mộtđống! Caoxửbấtthắng hàn a!

Tiềm lực

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh ThiênTiênVực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

ThạchTrung Ngọcvà cáccô nương cùng nhauluyện mộtlúc thì dồn dập hạ tuyến, ThạchTrung Ngọc đang muốnlogout lại cảmgiácTúi Tu Di rung động,hắn đau đầuche trán, nghĩthầm thứnày rung động làm saomớicó thểthủ tiêu a!

Tuy Thạch Trung Ngọc cảmthấy huấn luyện cóchút hiệu quả, nhưngcái hiệuquả kia thậtrất nhỏ, hắn cũng không muốn tiêutốn một hai năm thời gianđi hoànthành một chút thànhtựukhông quá vượt trội như vậy!

Thạch Trung Ngọc âm hiểm cườicười, trực tiếp tuyểnchọn logout, nhưng không nghĩ tớihệthốngđáng chết kia dĩ nhiên thông báo mình đangnằm ở trạng thái chiến đấu, không thể logout!

Thạch Trung Ngọcsắp tức điên rồi,nào cónhư vậy! Coi như là Hoàng Đế cũng không thể lưu mình ở nơinày khôngcho logout chứ?

Hắnbấtđắc dĩ nhìn bầu trời, từ trong túi đồmóc ra ngọc bội kia hunghăngđè xuống, chỉ chớp mắt liền ngã ở trướcmặtĐại Địa Chi Hùng.

Đại ĐịaChi Hùng vẫncườimịmị nhìn Thạch TrungNgọcnói:

- Ngươi làđứnglên hay để cho ta thả Trọng Lực thuật thả?

Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ nói:

-Cứ thảnhư vậy đi, dù sao một látnữacòn phải ngồixuống.

Đại ĐịaChi Hùng nói:

- Ngươi đã thích mặt đất như thế, ngày hômnay chúngtakhông cần chạy a!!

Thạch Trung Ngọcnghi ngờ nhìn Đại Địa Chi Hùng hỏi.

- Ngươi muốn làm gì?

Đại ĐịaChi Hùng tà ác cười nói:

- Chống đẩy và nằmgập bụng, ngươichọn một cái đi!!

Thạch Trung Ngọctức giậnquả thực muốn đâm Đại Địa Chi Hùng mộtđao,mình chỉ là chạy bộ cũng cựckỳkhó khăn, lại còn nghĩtới kếhoạch độc ác như vậy,để cho mình chống đẩy cùng nằm gập bụng! Quá ácđộc!

Đại Địa Chi Hùng cười hắc hắc nói:

- Không có biện pháp, ngươi không muốn chạy,ta chỉcó thể nghĩ cách khác!

Thạch Trung Ngọcbấtđắc dĩnhìn ĐạiĐịa ChiHùngnói:

- Hôm nayta nhất định sẽnỗ lực chạy!

Lúcnày Đại Địa Chi Hùng mới gật đầu nói:

-Vậy được rồi! Ta sẽ cho ngươimộtcơ hội!!

Lời vừamới dứt,dướichân Thạch Trung Ngọc hiệnra quang mang màu vàng đất quen thuộc,trọng lực liền thay đổi!LầnnàyThạch Trung Ngọc cởi bỏ tất cả trang bịtrên người, chỉ đểlại một cái quần soóc.

Sauđó hắn dùng sứcđứng lên, một bướcmột cái dấu chân, ĐạiĐịa Chi Hùng nằmở bên cạnh,thường thườngphà hơi làm cho hắn lảo đảo,bất quá Thạch TrungNgọc vẫn kiên trì được.

ĐạiĐịa Chi Hùng nhìn Thạch Trung Ngọc chạy chậmrì rì,không

khỏi nói:

- Buổi tối chưa ăn cơm sao? Chạy chậm như vậy? Ta xemngươi là xuống tập chống đẩy và nằm gập bụng a, cáikia đơn giản hơn, cần gì khổ sở chạybộ như vậy?

Thạch Trung Ngọc hồi đáp:

- Ngươi cho rằng takhôngbiết sao!Ở dưới loại trọng lựckia,lựccánh tay kém xalực châna!

Đại ĐịaChi Hùng không thèmđể ý hỏi ngược lại:

- Ngươiluyện là đao chứ?

-Đúngvậy a,như thế nào?

ThạchTrung Ngọc vừachạy vừa nói, khôngbiết trong này cóliên quan gì.

Đại Địa Chi Hùng lắc đầunói:

- Ngươi sử dụng đao,mà đao coi trọng nhất là cáigìngươi biết không?

Thạch Trung Ngọc lậptức hiểu, trongsách đềunói đaođạo cựckỳ bá khí,phỏng chừng Đại ĐịaChi Hùng cũng là ý tứ này!!

Mình đã toàn lực thêm điểm, nhưng gặpĐạiHầu một chiêu cũng không tiếp nổi, khôngthể không nói là rất mất mặt!

Thạch Trung Ngọc vừa nghĩđã hiểu, lậptứcbò đến trên mặt đất bắt đầu tập chống đẩy.

ĐạiĐịa Chi Hùng vừaý nói:

- Năng lực lĩnhngộ vẫn khôngtínhkém, Cuồng Đao cómột chữ cuồng, nếu như không thể lấy ưu thế áp đảo đánh bạiđối phương, vậy còncóthể gọi cuồng sao?

Thạch Trung Ngọc yênlặng nhớkỹlời nói củaĐạiĐịa Chi Hùng, dùngsức khởi động thân thể của mình, một cáilạimột cái, cho dù

mệt chết đi được cũng không dừng lại,cứ bồi hồi ở sát biên giới cựchạn.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc thựcsự không chống đỡ nổi,bỗng nhiênhét lớn mộttiếng, cánh tay dùnglực chống lên, sauđóchỉnghe gợiýcủa hệ thống nói hắn tiến vào trạngthái bạo phát, mỗi giây tăng5 điểm thể lực.

Đại Địa Chi Hùng cũng chú ýtớitình trạng của Thạch Trung Ngọc, lậptức nói:

- Nhanh! Kiên trì,chỉ cần kiên trì trạng thái này sẽ khôngtiêu thất, ngươi phải tận hếtkhả năng đạt đượcmở rộng!

Thạch Trung Ngọcnghe Đại Địa ChiHùng nóiliền cắnrăng, tiếp tục dùng sứckhởiđộng thân thể củamình,mộtgiây,hai giây,ba giây, bốn giây, năm giây, trọn năm giây, Thạch Trung Ngọc kiên trìnăm giây mới thể lực chống đỡ hết nổibò trên mặtđất.

Hắnkiểm tratình trạng của mình,dĩ nhiên phát hiện thêm ra một một thuộc tính đặcthù mới, bên trongcó lực cánh tay, lực chân… nhưng chỉ có lực cánhtay đạt tới 25 điểm, những thứ khác đều trống rỗng.

Hắn không kịp chờ đợi cầm lấy đao của mình, xoát xoát huyvũ vài cái, dĩ nhiên phát hiện lực lượng tănglênthật nhiều, hưng phấnđến muốn ngửa mặt lên trời gàoto vài tiếng.

Đại Địa Chi Hùng nhìn dáng vẻhưng phấn của Thạch Trung Ngọc cũng khôngđả kíchhắn, vì vậy nói:

- Hôm nay huấn luyệnđếnđây thôi, ngươi trở về đi!

Thạch Trung Ngọc vui vẻ gật đầu, hắn chưa từng nghĩ rèn luyện như vậycòncóthể thu được chỗtốt lớn như thế, vì vậy rấtvui vẻ logouttrở về ngủ.

Ngày thứ hai rời giường,cácmỹnữ đã thức dậy, đangở nhà bếp th ảo luận việc nấu ăn, Thạch Trung Ngọc cảm thấy cuộc sống như thế này thật êm đềm hạnh phúc.

Khôngbao lâu Dương Tửcũng xuống lầu, thấy Thạch TrungNgọc

vui vẻ không khỏihỏi.

-Đại thúc,ngươinghĩ gì thế? Lại cườibỉ ổinhư vậy!

Hướng mẫuvà Hướng phụở chỗ này, Thạch Trung Ngọc khôngdám làm cáigì với cáccô nương, bấtquámột cáicốc đầu là sẽkhông keo kiệt, vìvậy khôngchút lưu tình cho Dương Tửmộtcái, hung tợn nói:

- Tiểu bằng hữu, ngươi biết quá nhiều! Hiệntạita muốn tiêu diệt ngươi!

Dương Tửcười nói:

- Đại thúc, ngày hôm nay ta muốn mangHướngmẫu ra ngoài chơi, người đi không?

Thạch Trung Ngọcsuynghĩ một chút, lòng rất khó xử, sắp tới võ l âmđại hội, mình vừa mới ăn đượcngon ngọt, sao có thể cam lòng buông ra, bất quámẹ vợ cũng không thể bỏ lại không quản a! Sau này mình là sẽ cưới cả haiđứa con gái của ngườita, hiện tạikhông đánh tốtquan hệ thìvề sau giải quyết như thếnào?

Thời điểm Thạch Trung Ngọc còn đang do dự,Hướng Lam đi ra, nhìnThạch Trung Ngọc nói:

- Ngươiđừng nghe DươngTử dụdỗ,là nàng chủ động nói muốn dẫn ba mẹtađirangoài dạo, ta và HướngLâm đều khôngđi, ngươi đi làm gì? Đội ngũ chúng ta vừa vặnthiếu trợ lý, hôm nay ngươi tới cùng chúng ta luyện cấp a!!

Cùng nhau luyện cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrungNgọcvừa nghe khôngcầnra khỏi cửa, caohứngnói:

-Vậy nhađầu ngươi đi đi! Taởnhàan tâm luyện cấp!

DươngTửtrừng Thạch Trung Ngọc một cái nói:

- Ngươi khôngthể bồitasao!

Thạch TrungNgọc cười hì hì nói:

- Ngươiđi ra ngoài vớicha mẹ vợ ta,nhưng lãobà của ta ở nhà, ta sao có thể an tâm đi chơi chứ!

Hướng Lammặt đỏ lên:

- Ailàlãobàcủa ngươi!

ThạchTrungNgọckhôngđể ý nhìn Hướng Lamliếc mắtđưa tình:

- Lão bà, không phải là ngươisao!

- Không khí sáng sớm không tệ a!

Thanh âmHướngphụ từcửacầu thang truyềnđến, thân thể Thạch Trung Ngọc run lên, nghĩ thầm may mắn khôngnói lời gìquá đáng.

Hắn lậptức quay đầu, nụ cười xán lạn nói:

- Hướng phụ dậy sớm vậy? Hướng mẫu đâu?

Hướng mẫu cũngtừtrênlầu đi xuống, mặcđồthểthaocóvẻ trẻ tuổi xinhđẹp, nhìn ThạchTrungNgọccười hỏi.

-Có phảilàm chuyện gìxấu bị Hướng phụ bắt được, sauđólấyta làm tấm mộc không, chiêu nàyhọc củaLâm Lâm a?

Nóixong cũngnởnụ cười.

Trên mặt Hướng Lamđỏ rực,mớivừarồi mình và Thạch Trung Ngọc đối thoạicực kỳgiốngnhư tiểu tình nhân xấu hổ, còn bị bamẹbắt gặp, nhất thời không chịu, nhìn Hướng mẫu nói:

- Mẹ nói loạn cáigì vậy!Các ngươinhanh cùng DươngTử đi ra ngoài chơi a!!

Hướng mẫuche miệng cườinói:

- Đượcrồi,hiện tại ta và ba ngươi đira ngoài, đỡ phải làm kỳ đà cản mũi cácngươi!

-Mẹ!

Khuôn mặtHướng Lam đỏ bừng, gấp nhịn không được dậm chân, quệt mồmhô.

Hướng mẫu và Hướng phụ cườinói:

-Được rồiđược rồi, A Tử, chúngta đi nhanhđi!

Dương Tử cũng nghịch ngợm nhìn Hướng Lamchớp mắtthè lưỡi, cười hìhì theo Hướng phụvà Hướng mẫu đi chơi.

Hướng Lam nhìn Hướng phụ Hướng mẫuđi, lập tức quayđầu mâu về phía Thạch Trung Ngọc, giậndữ nhìn hắn nói:

- Đều tại ngươi! Nói loạnđể choba mẹ ta nghe được!

HướngLâmtừ bên cạnh nắnbóp khuôn mặt củaHướng Lam trêu đùa:

-Ôi chao, thậtnóng!

HướngLam vừa ngheliền đuổi theo Hướng Lâm rùm beng, Thạch Trung Ngọc nhìnhai người trêu đùa cườiha ha, không bao lâuchiến tranhliền ảnh hưởng đếnCơ Như Nguyệtvà Tuyết Sương Yên, trong lúc nhấtthời tìnhcảm ấm áp hoà thuận không gìsánhđược.

Các cô nương đùa giỡn mệt mỏithì theo Thạch Trung Ngọc về

phòng vào trò chơi, Thạch Trung Ngọc trởlạitrò chơi thì đi tìm các cô nương, bởi vì ngày hôm nay Dương Tử không cómặt, các cô nương đặc biệtgọi Thạch Trung Ngọc tới.

Mặc dù bây giờ Thiên thành lục tụccó rất nhiềungười vào, nhưng ở trong đó rất nhiều đều là người của Chủ thành khác, người p hòng làm việc HinhVũ chưa quen thuộc, hơnnữahaingày quaThạch ChiLan không login, Kiếm Trùng Thiên càng khôngbiết chạy đi đâu luyệncấp, chỉ có thể kéo Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc mang theo các cô nương đến phụcận Hoa Mị, tuy kỹ năng mị hoặc của Hoa Mị rất chán ghét, thếnhưng công cao da mỏng, tốc độdi độngbình thường, tổng thểmà nói rấtdễ giết,chỉ cần không trúng mị hoặc làđượcrồi, hơn nữacó Hướng Lâmở đây, làm sao có thể ngủm?

Vì vậy Thạch Trung Ngọccực kỳ yên tâm kéo các cô nương bắt đầu giết đàn quái, TinhLọc Thuật của Hướng Lamdĩ nhiên cóthể giải ngoại kỹ năng mị hoặc, nhất thờilàm cho Thạch Trung Ngọc yên tâm hơnkéo quái tới.

Cáccô nương và Trầm Bích, TiếuHàm phối hợpvới Thạch Trung Ngọc tungkỹ năngquần công, trongrừngnguyênbảnan tĩnhthường thường truyềnra tiếng hôLưu Tinh Hỏa Vũ! BăngPhong Vạn Lý! CuồngBạo Xuyên Thủng! Đều hóathành kinh nghiệm cho ta…

Bất quá tiếnghôrõràng chothấy nhiều nhất là thuộc về cáccô nương, các nàng phát hiện theo Thạch Trung Ngọc giết đàn quái hiệu suất tăng nhanh hơn rất nhiều!

Bây giờ kỹ năngcủa các cô nương coinhưlà tương đốiphong phú, lần trước ThạchTrungNgọc ở tronglâuđài Hấp Huyết Quỷ lấyđược sách kỹ năng, córất nhiềuthôngdụng cho chức nghiệp phổ thông,vì vậy cáccô nương có thể tìm được kỹ năng học một lần.

Thạch Trung Ngọc ngoại trừ Cuồng Bạo Trọng Kích, Cuồng Bạo Xuyên Thủng, Cuồng Long Thăng Thiên, Lực Phách HoaSơn,Khí Phách, Vạn Kiếm Quyết, Phi Đao, Trào Phúng,Hạ Kích, ngoài ý muốn cònhọc mộtbộ kiếm pháp trụ cộtlàThanh Thành kiếm pháp, dùng kiếmpháptrụ cộttrọng điệp thành, có thểđạtđược hiệuquả thương tổn chồngchất, bất quá trịsố tổn thương không cao, thích h

ợp đánh lâu dài.

Học kỹ năng nhiều nhất là Hướng Lâm, nàng nguyên bản chỉ biết Trị Liệu Thuật,Chúc Phúc cùngTinh Lọc Thuật, hiện tại chẳng những học được một kỹ năng nhiệt huyết và một kỹ năng thủ vững,còn họcđượcmộtkỹ năngcông kíchgầnngười là Huy Hoàng Chi Vũ.

Nhiệthuyếtlàtiêuhao phòng ngự đề thăngcông kích cho Chiến Sĩ, mà thủvữngthìvừavặn tương phản, hy sinh công kíchđề thăng phòng ngự.Chỉlà Huy HoàngChi Vũkia lạicực kỳ lợi hại, tiêu hao hết thảy MPhình thànhvạn đạophivũ ở bên người, cóthểquần công, Thạch Trung Ngọc thửquamột lần, chỉ có thểnói làmột kỹ năng bảo mệnh, dùngrất tốt, thế nhưng thời gian cold-downcựckỳ biến thái, bảy giờ.

Hướng Lamngoạitrừ TửLôiTrảm vàTử ĐiệnQuang Cầu, còn học được vàikỹ năng Lôi Hệ, một cái làkỹnăngphụ trợ Vong Cảm,một cáilà LôiĐình Nhất Kích, VongCảmlà thông qua trong nháymắt tiếp xúcdùng lôi điện làm đối thủmất cảmgiác ba giây,LôiĐình Nhất Kích làở trên vũ khí gia trì thiểm điệnbổvềphíađối phương, có thể không nhìnphòng ngựtạo thành cho đối phương 70% lựccông kích trụ cột.

CơNhư Nguyệt thì họcđượcHỏa Cầu Thuật và Ác Diễm Hỏa Hải, cùng Tử Viêm,Lưu Tinh Hỏa Vũ cộnglạithì chỉ có bốnkỹ năng, chỉ bất quá hầunhư đềulà kỹnăngcựckỳ nghịch thiên.

Hỏa Cầu Thuật là kỹnăng côngkích trụ cột, ÁcDiễm Hỏa Hải thìlấy thiêu đốt MP làm cơ sở chếtạo biển lửa, chỉ cần MP khônghếtvà mình không ngưng kỹ năng,lửakia sẽkhôngtiêu diệt,bất quá tốcđộ MP giảm rất nhanh, hơn nữathời giankỹ năng cooldown làmột giờ, thíchhợp quần công.

Tuyết Sương Yên làm Đạo Tặcthì khôngdễ tìm kỹ năng như vậy, chỉ tìm được hai quyển,một là Chính Thủ Kiếm,có thể liên tục công kíchđịch nhân hai lần, đánh ra hai lần thương tổn bằng nhau, hailà Chấn ĐộngKiếm,lợi dụng chấn động tầnsố cao tới chấn thương nội tạngđối thủ, trừhai cái nàychínhlà Xuyên Bối và Cuồng Bạo Xuyên Thủng.

Dĩ nhiên, Dương Tử ngoạitrừ VũTiễn, Xuyên ThấuTiễn cùng Giảm TốcTiễn cũng học được một kỹ năng Truy Tung Tiễn, cóthể căn cứ lộtuyến của đối thủ tiến hành truy tung, còncó Kích ĐãngTiễn,có thể đánh văngvũkhí của đối thủ lực lượng thấp hơn mình, tạo Thành 1000 điểmtổn thương cố định,trong hết thảy sách kỹnăngthì kỹnăng này bá đạo nhất, Cung Tiễn Thủ bìnhthường nơi nàocó khả năngsử dụng tên gắt gao đuổi theo địch nhân?

Tìm kiếm Tử Trạch

DTV-EBOOK.COM.VN

Thời điểm Thạch Trung Ngọcvàcác cô nương đang luyện cấp, một Đới Đao HộVệ đi tới trước mặt, nói làThiên thành thành chủ có thư.

Thạch TrungNgọc tò mòmởra, chỉ thấybên trongcâu đầu tiên là:

- Hiền chất cókhỏe không? Mấy ngàygần đâyta xem tinh tượng, thấy vạn dặm khôngmây, tinh hà phiêu miểu, là báo hiệu thịnh thế sắp tới!

Thạch Trung Ngọcnhất thời đầu đầy hắc tuyến, hiện tại là ban ngày,ta làm saocoi tinh tượngmà biết! Trương Mã thậmchí ngaycả tinh hà phiêu miểu cũngkéo ra!

- Võ lâm đại hội sắp tới,nhưng quái vậtở bốn phía tứ đại Chủthành đều có dị động,ta đi thăm dò phát hiện dĩ nhiên có chứakhítứccủa Tử Vong Chiểu Trạch.Ta biết hiền chất cũng muốn đi Tử Vong Chiểu Trạch, nên tiệnđường muốnờ hiền chất tìm hiểu xem nguyên do trong này,đương nhiên hồi báo là không thiếuđược!

Tiếp lấy lại là một đoạn nói nhảm, sau khi ThạchTrungNgọc xem xong ánh mắthíp thành dâytuyến,đươngnhiênđó là cười...

Các cô nương xemxong thư, mỗingườiđều cực kỳ hưng phấn, phải biết các nàng đi tới Thiên thành lâu như vậy còn khôngbắt chẹt qua thành chủ! Lầnnày đích thực là mộtcơ hội, ai nguyệnýbuông tha? Hơn nữa thành chủ cũng không nóirõ thưởnglà cái gì, nếunhư mình cầm đáp án nhiệm vụ uy hiếp hắn, còn không phảidễ như trở bàn tay?

Ánhmắtcủa các cô nương đều lóe sáng, Hướng Lâm cực kỳ cấp bách,lập tức nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươidự địnhkhi nào đidi tích thượng cổ? Nếu có thể ở trước khi đại hội luận võ mở ralàmxong nhiệmvụ, ban thưởng nhất định sẽ

cực kỳphong phú! Hiệntại ta đã nghĩđếnmộtđống lớn trang bị chồngchất ở trướcmặt! Chúng ta sắp phát tài a!!

Thạch Trung Ngọc cười nói:

- Chờ Dương Tử trởvề, chúngta sẽđi bản đồ này!!

Hướng Lâmnhảy dựng lên nói:

- Tại sao phải chờDương Tử tớimới đi tìm? Chúng ta đi trước khôngđượcsao? Tìm được rồi kêuDương Tử qua là được!

Thạch Trung Ngọc suy nghĩmột chút cũng cólý, vìvậy nói:

-Chúngta đi tìm xem trước.

Các cô nương vuivẻ đồngý, vì vậy Thạch TrungNgọc lập tức móc rabản đồcủadi tích thượng cổ nhìn nhìn, đólàmột tấm bản đồ đường nét lẫn lộn, góc dưới bên phải có mộtchấmđỏnhỏ, phỏng chừng làvịtrí.

ThạchTrung Ngọc cẩn thận nhìn bản đồ,pháthiện những đường nét loạnthất báttao kia mình căn bảnxem không hiểu, cáccô nương cũng không hiểura sao, ngay cảkýhiệu cũng xem khôngrõ, chớ nói chi là đi tìm.

Thạch Trung Ngọc cầmbản đồ nói:

-Đâylà cáiphá địa đồ gì, căn bảnxem không hiểu làm saotìm được!

Cơ NhưNguyệt đoạtlấybản đồ, trừng Thạch Trung Ngọc một cái, cẩnthận nhìn,độtnhiên cảm giác không thích hợp,vì sao cái bảnđồ này luôn từ dưới đi lênnhỉ? Hình dáng giống nhưmột ngọn núi chổngngược!

Vì vậy Cơ NhưNguyệt cực kỳ nghi ngờ lộnngượcbản đồ, bản đồlập tứcthuận mắt, từng dãy núirõ ràngcó thể hiểu, CơNhưNguyệt đầu đầy hắctuyến nhìnThạch TrungNgọcnói:

-Ngươi cầm ngược bảnđồ thì làm sao xem hả!

Lộn ngược bảnđồ lại, chấm đỏ nhỏ liền quabên trái, các cô nương

chămchú nhìn địa hình,có chút im lặng nhìn nhau, rấtnhiềungọn núi mình là xem hiểu, nhưng nhữngký hiệu quái dị trên đó là cái gì?

Tuyết Sương Yên nhíu màytừ trong tay Cơ Như Nguyệtcầm quabản đồ, cẩn thận nhìn những chữ viếtmơhồ kia, bỗng nhiên vỗ ót một cái nói:

- Ta nhớra rồi! Những phùhiệu này giống như mộtít chữ trong sách sử lần trước chúngta giao cho TiếuSơn, lúc đótachỉ thô sơ giảnlược quét mộtvòng, không có ấn tượng, chúngtađiphủđệ của TiếuSơn tìm xem một chút đi!!

Ánh mắt của Thạch Trung Ngọc vàcác cô nương đều sáng lên,bóp nát quyển trục hồi thành, thời điểm mấy người đi tớiphủ thành chủ, Tiếu Sơn đang uốngtràxem cuộc vui.

Cũng không biết có phải bởi vì nhớ nữ nhi haykhông, TiếuSơn lại đangxem kịch hoàng mai.

Thạch Trung Ngọc vừanhìnthấy Tiếu Sơn, không khỏi cườinói:

- Thành chủ đại nhân tâm tìnhkhông tệ a!

Tiếu Sơn vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc cũngcó chút kinhhỉ,lập tức đứng lênnói:

-Hiền chất,saongươi lại tới đây? Nữ nhi của ta khỏe không?

Thạch TrungNgọc đổ mồhôi, thìra ngườita kích độnghoàn toàn là bởivì muốn gặpnữ nhi mình!Cònlàm mình hưng phấnvô ích,còn tưởng nhân cách mịlực của mìnhcực kỳđángtin chứ!

Thạch Trung NgọcvừagọiTiếu Hàmra,vừa nói:

- Thành chủ đại nhân, chúng ta là tới mượn sách!

TiếuSơnnhìnthấy congái của mìnhthì cực kỳ cao hứng, vì vậy đáp ứng nói:

- Cácngươimượn sách gì? Ta bảo quảngia lấy tới!

Thạch Trung Ngọc cườihìhì nói:

-Ta muốn dựa vào những sách lịchsửlần trước,ta cần tìm mộtchút văntự ở bên trong.

Tiếu Sơnsửng sốt,có chút ngượngngùng nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Nhưng tađã sai ngườiđưa chúng về Tử Cấm Thành, các ngươi muốn lấy chúng làm gì?

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ lấy ra bản đồ, chỉ vào chữphía trên nói:

- Chúngta dự định đi tìmdi tích thượng cổ, nhưng bản đồnày chúng ta căn bản xem không hiểu,chỉ có thể tìm ngươi mượn sách!

Tiếu Sơn nhíu mày nghi hoặc hỏi:

- Tạisao ng ươi không đi hỏi Tương Viên? Hắn chắcchắn biếta!

Tâm tình củaThạch TrungNgọcvốnđãcóchútutối lậptức sáng lên, hắn vỗ đầucủa mình vui vẻ nói:

- Talàm saođần như vậy, Tương Viênnói như thế nào cũng làmột lão quái vật sống từ thời thượng cổ! Không chừng thật nhận thức văn tựnàya!

Vì vậy hắn ngựakhông ngừngvóchạy đitìm TươngViên, chờ đến chỗ TươngViên, chỉ thấyđối phương annhàn ngồi ởtrên ghế hút thuốc, bộ dáng kia thậtlàmcho ThạchTrungNgọcđốkị!

Bất quá chính sự còn phảilàm, Thạch Trung Ngọcđi tớibêncạnh vỗ bả vaiTương Viên hô:

- Sư phụ,ta có việc nhờngươi giúp một tay!

TươngViên tựa hồ đangmơ mộng đẹp, bị Thạch TrungNgọc lay hoảng sợ,bất mãn trừnghắn mộtcái nói:

- Tại sao ngươi lại tới? Có chuyện gì,nói nhanhđi!!

Thạch Trung Ngọc sờ mũi nói:

-Sư phụ, chúng ta địnhđitìm di tích thượng cổ,nhưng văntựtrên bản đồ này mấyngười chúngta căn bản xem không hiểu, ngàicó thể giúp chúng taxem một chút hay không?

Tương Viên nhìn thoáng qua Thạch Trung Ngọc và cáccô nương, sau đó tiếp tụchút thuốc nói:

-Ân, chỉ là chuyện nhỏ, các ngươi đích xác có thể đi Tử VongChiểu Trạchxông xáo, bất quá nhớkỹ, không thể quá tham lam!

Hướng Tử Trạch xuất phát

DTV-EBOOK.COM.VN

Tương Viên thuận tay tiếp nhận bản đồtrong tay Thạch Trung Ngọc,tùyýnhìn qua nói:

- Các ngươi trước đi VânVụ Thôn, sauđó bảo Thôn trưởng truyền tống cácngươiđến Bắc Hảitrấn, tiếp lấy đi Hồng Hà sơn cốc, lại tới Tử Dương cổ thành, cuốicùng đi Cực Đông Đại Thảo Nguyên, Tử Trạch ở chỗ sâutrong Cực Đông Đại Thảo Nguyên.

Nóixong TươngViêncựckỳ tiêu sáinémbảnđồcho Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc chămchúnhớ kỹlời Tương Viên nói, bất quávẫn tò mò hỏi:

- Lẽ nào không cóđường khácđi thẳng tới Cực Đông ĐạiThảo Nguyên sao?

Tương Viên gậtđầu nói:

- Có, các ngươi truyền tống đến ThanhLong thành, từ đông môn đi ra ngoài, năm sáu ngày làcóthểđến biên giớithảo nguyên!

Thạch TrungNgọc đậu đen rau muốn, nghĩ thầm đây cũnglà phương pháp sao? Nếunhưđám người Thạch TrungNgọc thực sựđi như vậy, phỏng chừng không kịpđại hội luậnvõ ởmười ngày sau!

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ tạm biệt Tương Viên, mang theo các cô nương đitới Truyền TốngTrận, đau lòng thanhtoán phí truyền tống, nghĩ thầm nếu như Trương Mã cho mình lệnhbàicó thểmiễn phí tất cảTruyền Tống Trận thì tốt biết bao nhiêu!

Chuyển mấy chỗ, Thạch Trung Ngọc nhìn thấymình lạiđứng ở Vân VụThôn, hắnmang theo các cô nương đi tới cỗ thôn trưởng nói:

-Thôn trưởng đạinhân,chúngtamuốn đi Bắc Hảitrấn, hy vọng ngươi

giúp đỡ!

Thôn trưởng kiadường như đã không quenbiết Thạch Trung Ngọc vàcác cô nương, đưa tay ra nói:

-100 kimtệ!

Thạch TrungNgọchunghăng lẩm bẩm:

- Hắca! Quá hắc!!

Bất quá vẫn khôngthể không lấy tiềntrả cho người ta.

Thạch Trung Ngọc vàcáccô nương từ Vân Vụ Thônđược đưa đến Bắc Hải trấn, cảnh sắc củaBắcHải trấnrất hợp lòngngười, hơicó chútcảm giác thành phố biển, bấtquá các cô nươngvà Thạch Trung Ngọc đều khôngcóthời gian đi ngẫm nghĩ, trực tiếp truyền đến Hồng Hà sơn cốc,cảnhsắc ở Hồng Hàsơn cốc tự nhiêncũng nhất lưu, bất quá đối với Thạch TrungNgọcmà nói đềugiống nhau.

QuaHồngHàsơncốc chính là Tử Dương thành, Tử Dương thành giốngnhư tên, làm chocác cô nương biết vì sao Hậu Nghệ lạimuốn bắnrơi chín mặt trời!Nếu hiệntại trên người các nàngcó cung tiễn bắnrơi thái dương kia, nhấtđịnhsẽ không chút do dự đi làm!

Thời điểm từ Tử Dương thành chuyển tới Cực Đông ĐạiThảo Nguyên, các cô nương quả thựccảm giác giốngnhưđã trảiqua một nămbốn mùa, sắp không phân rõ Đông Nam Tây Bắc!

ThạchTrung Ngọcnhìn thảo nguyên bát ngát, có chút bấtđắc dĩnhìn các cô nương,lấy thảo nguyên to lớn, dùmình cưỡi Đích Lô cũng cảm thấy run rẩy, cáccô nương khôngcó tọakỵ, làm sao có thể đi...

Bấtquá bất kể nhưthếnào,có tọa kỵ dù sao cũng hơn đi bộ! Cực Đông Đại Thảo Nguyên cũnglàmột địa phương rấtkỳ quái,cóđịa phươngđángsợnhưTử Vong Chiểu Trạch, nhưng quáiởchung quanh thấpthìcó Lô HoaKê cấp1, caonhất cũng mới cấp 35.

Bọn họ không thèmđểý quái vật ở chung quanh, trực tiếp cưỡi tọa kỵ chạy vào thảo nguyên, cảnh sắc ở Cực Đông Đại Thảo Nguyên cũng cực kỳ mê người,gió thổibãi cỏgiốngnhư sóng biển xanh um.

Cáccônương thì ngồi ở trên lưng tọakỵ nhìn thảo nguyên mênh mông vô bờ,vừa đi theo Thạch Trung Ngọc chạytới khu trung tâm, chạy gần một ngày Thạch Trung Ngọc mới nói dường nhưđang ở phụ cận.

ThạchTrung Ngọc đến chỗ sâubắtđầu tìm tòi, bất quá thờigian đã khôngcòn sớm, Thạch Trung Ngọc và cáccô nương cảm thấy trước logout ăn cơm, dù sao Dương Tửcònchưa tới, chờ nàngtớicũng cần một ngày!

Thời điểm các cô nương hạtuyếnxuống lầu, dĩ nhiên phát hiệntrên bànđầythứcăn phong phú, CơNhưNguyệtkinhhô:

-Làm sao nhiều thức ăn ngon như vậy? Thơmquá!

Hướng mẫu tựa hồngheđược các cônương kinh hô, từ trong phòng bếp bưngmộtcái khay đi ra, cười nhìn các nàng nói:

-Tới tới tới! Ăn cơm, các ngươi ở trong game lâu nhưvậy nhất định đóibụng a?

Dương Tử cũng từtrong phòng bếpđi ra, trên tay còn đang nắmmột cái cánh gàvừa ănvừa nói:

-Mau tới ăncơm! Tay nghề của Hướng mẫu cực tốt!

Các cô nươngcũng vuivẻ ngồi xuống, Hướng phụ nhìn các cô nương hỏi.

-Ngày hôm nay sao các ngươira muộn như vậy?

Hướng Lam cườinhìn Hướngphụ giải thích:

- Chúng ta ở tròchơi làm một nhiệmvụ, buổitối Dương Tử cũng phải tới!Ba mẹ, cácngươi chơi có vuikhông?

Hướng mẫu liếc nhìn Hướngphụ, hạnh phúccườinói:

- Chơirất thoải mái, không nghĩ tới tiểu nha đầu này rấtbiết chiếu cố người già!

HướngLâm cườihì hì, gắp cánhgàcho Hướng phụ và Hướng mẫu,

sauđónhìnDương Tử nói:

-ATử,khi ngươi vào dùng Truyền TốngTrận tới Cực Đông Đại Thảo Nguyên, chúng ta đang tìm Tử Trạch, đến lúc đó chúngta điện thoại liênlạc!!

Dương Tử quệt mồm không vui nói:

- Sao các ngươi lại đi hết, cũng khôngđợi ta!

Cơ Như Nguyệt cười cười nói:

- Ai bảo ngươihamchơi? Chúng ta tranh thủ thời gian tìm lối vào TửTrạchở nơi nào, ngươi đến thì trực tiếp vào a!

DươngTử vừanghe còn phải tìmlốivào Tử VongChiểu Trạchởnơi nào, đích thật là chuyện rất thống khổ, vì vậy không còn oán trách, chuyên tâm ăn cơm.

Thời điểm các cô nương và Hướngphụ Hướng mẫu tròchuyện vui vẻ,Hướng mẫu đột nhiên mở miệng nói:

- Bọn nhỏ,ta vàba của Hướng Lam sángmai sẽ đi, mấy người các ngươi cầnphải chiếu cố mình thậttốt!Nếu không Hướng mẫusẽ đau lòng! Đặcbiệtlà Tiểu Tuyết, quá gầy!Nhấtđịnh phải hảo hảobồi bổ, nếu không gương mặtxinh đẹpkia sẽ không còn baonhiêu thịt!

Hướng Lâmvà Hướng Lam nghenóingày maiphụ mẫusẽ đi,nhất thời trong lòngcó chútmất mát, cácnàng rất lâu mớicó thểgặpba mẹ một lần, đi nhanhnhư vậy tự nhiên khôngnỡ, bất quá các nàng c ũng biết Hướngphụ Hướng mẫuđều có chuyện trọng yếu phải làm, liền tốt hơn rất nhiều.

Bất quáHướng Lâm vẫnlộ ra ánh mắttội nghiệp nhìnHướngphụ Hướng mẫu nói:

- Sao gấp như vậy?Có phảilà cóchuyện gì haykhông?

Hướng phụ và Hướng mẫu cười nói:

- Đừng suy nghĩ bậy bạ, là tiểu di củangươi gọi chúng ta quaở vài ngày, điện thoại không biết gọi bao nhiêu năm rồi!

Hướng Lâm và Hướng Lâm vừa nghĩtớitiểudicủa mình, nhất thời không thể nín được cười lên.Tiểu di nghịch ngợm kia trong nhà ngườinào không biết?Mặcdùtuổi lớn hơn HướngLamHướng Lâm một chút, nhưng toànthân tản mát ra khí chất thuần khiết mỹhảo, thựckhiến người tanhịnkhông được muốn đi thành lập quanhệ.

Bất quá tiểudi kia khôngdễ trêuchọca!Hướng LamvàHướng Lâm ở trong lòng lenlén nói, tuyệt chiêu củahỗn thế ma nữkialà liên tiếp xuấthiện a!

Tìm kiếm cơ quan

DTV-EBOOK.COM.VN

Ngày thứ hai, Thạch Trung Ngọc, CơNhưPhong cùng các cô nương vui vẻ đưa Hướngphụ Hướngmẫu tới sân bay, trước khiđi Hướng Lam và Hướng Lâm mỗi người kínđáođưa cho ba mẹ một tấm thẻ ngân hàng một triệu,lúcđầuhai vị k hôngmuốn thu, nhưngcác cô nương ngọt ngào khuyên, hai người cũng không tiện từ chối, chỉ cóthể nhận lấy, vẻ mặttự hào kia cho dù ai nhìncũng sẽcảm giác được rõ ràng!

Trở lại biệt thự, các cô nươngvàThạch Trung Ngọc lậptức tiến vào trò chơi, DươngTử chỉ cóthể từ Bạch Hổ thành chậm rãichạy tới, ThạchTrung Ngọc và cáccô nương cũng không vội vã tìm lối vào, chỉ cẩn thậnlục soát.

Tuy diện tích củaCực ĐôngĐại Thảo Nguyên rất rộng, thế nhưng khu vựcđánh dấu Tử Vong Chiểu Trạch không lớn, hơn nữa trên bản đồ tiêu chú bốn phía có rất nhiều núi, cho nên tìm ra được cũngkhông coi là khó,chỉ bất quá các cô nương không muốn cùng Thạch TrungNgọctản ra tìm,chonên tốc độ tìm giảm xuống rất nhiều.

Dù sao DươngTử cònchưa tới, Thạch Trung Ngọccũng khôngsốt ruột, dứt khoát mang theo các cô nương một bên ngắmphong cảnh một bêntìmdi tích.

Không bao lâu, cáccô nương nhận được điện thoạicủa Dương Tử, Dương Tử bấtmãnoán trách Đại Thảo Nguyênquá lớn, Truyền Tống Trận ngồi muốnhoa cảmắt!

Thạch Trung Ngọc nhìn cáccô nươngngồi ở trên Đích Lô hi hiha ha, từngcáitiếuý đầy mặt, phốihợp với vóc ngườinóng bỏng cùng bì giápxinh đẹp. Trong lòng hắnnổi lêný dâm, lập tức quyếtđịnh buổi tối phải đi phòng Tuyết Sương Yên ănnàng!

Thờiđiểm chờ DươngTử tới, mọi ngườivẫn thăm dò, nhưng cáccô nương tìmcả buổi cũngkhông tìm được, không khỏi lo lắng, lẽ nào

bọnhọ đi nhầmđịa phươngsao?

Bất quá Thạch Trung Ngọc không quá lo lắng, nếu như Tương Viên ngay cả địa phươngnàycũng không hiểu mà nói,vậythì không cần lăn lộnnữa, hắn tỉ mỉ nhìn chung quanh, thật không cóphát hiện địa phương nào giống,vì vậy thuĐích Lô,bứt lên một cây cỏ dại ngậm vào miệng,caumày nhìn các cônương hỏi.

- Làm saobâygiờ, chúngta có nênrải thảmcẩn thận tìm một chút không?Trên bảnđồ biểuhiện ởtrong 500 mét vuông mà thôi.

CơNhư Nguyệt, TuyếtSươngYên, Hướng Lâm, Hướng Lam liếc nhau, dồn dập thungựa vào, Thạch Trung Ngọc vàcác cô nương tản ra, từng điểmtừng điểmthămdò cơ quan, bất quá các cô nương rốt cuộc không phải chuyên nghiệp, nếunhưDương Tử ở đây phỏng chừng không bao lâu làcó thể tìm được cơ quan.

Khôngbaolâu, Thạch Trung Ngọc liềnchán chết, trên cỏ ngoại trừcỏ dại và tảng đá thì không có cái gì, các cô nương và Thạch Trung Ngọc lại không dám tùy tiện pháhư,vìvậy chỉ cóthể buồnbực đặt môngngồi trên mặtđất.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc và cáccô nươngđều rấtbuồn chán, bỗngnhiênnhận được điện thoại của Dương Tử, điện thoại kết nối, thanhâmvui vẻ của DươngTử vang lên:

- Như Nguyệt tỷ, các ngươitìmđược lốivào chưa?Ta mộtngười ở chỗ này chạy thật nhàm chán!

CơNhư Nguyệt ỉu xìunói:

- Đừng nóinữa! Chúngtaở chỗ này tìm một buổi sángnhưng cáigì cũngkhông tìmđược,nơiđây ngoại trừcỏ chính là một tảng đá, ngươi mau quađây!!Chúng tachờ ngươiphá giải cơ quan a!

DươngTử nhíumàyhỏi.

- Cácngươi không đixem tảng đá kiasao?Địa phươnglớnnhư vậy chỉ có một tảngđálàcựckỳ quỷ dị a!

Ánh mắt Cơ Như Nguyệt sáng lên nói:

- Đúng vậy! Sao chúng ta đần như vậy!Ta đi quakiểm tra ngay!

-Như Nguyệttỷchờ một chút!

DươngTửbỗng nhiên hô.

- Các ngươitrước đừng độnghònđá kia, ngay cả cócái nút gì gì đó các ngươi cũng đừng động, chờta đi qua nhìn, tasợ có bẩyrập.

Cơ Như Nguyệt cảm thấy Dương Tử nói cũng có đạolý, vì vậy khôngdám loạn đụng hòn đá kia, sau khinàng cúp điện thoạisờ tới sờ lui cũng khôngphát hiện tảng đá kia có cái gì kỳ quái, ngay cả một địa phương lõm xuống cũng không thấy, không khỏicóchút thất vọng.

Các cô nươngbấtđắc dĩ,chỉ có thể ngồi trên đất chờDương Tử tới.

Các cônương và Thạch Trung Ngọc ngồiởtrên cỏ chánđến chết, bỗng nhiên trên cỏ nhảyramột quái vật dáng vẻ khả ái, Hướng Lam vừa nhìn thấy tiểu quái vậtkia lập tứcái tâm tràn lanlên, hô:

- Vật nhỏnày thật đángyêu! Tới, cho tỷtỷôm một cái!

Nóixong Hướng Lam thật đi ôm vậtnhỏ kia, ai biếtvật nhỏ kia bật bật nhảynhảy vài cái, vậy mà đụng Hướng Lam ngã trên mặt đất, -3000 hiện lên ở trên đầu Hướng Lam, Hướng Lam hoảng sợ, tuy bọn họthành công chuyển chức, nhưng lượng máu cũngchỉ trên dưới mộtvạn, vật nhỏ nhìnnhư tầmthường kiavậy mà thoáng cái giết mình 3000HP,thực là quá kinhkhủng!

Thạch Trung Ngọc lập tức ném thuật thăm dò qua, quái vật kia dĩ nhiên là Thủy TinhQuả Quả cấp45, Hướng Lam và cáccô nương ở trên Cực Đông Đại Thảo Nguyên gặp đều là quái vật dưới bốn mươi cấp,đối với mìnhhầunhư khôngcó thương tổn gì, nếukhông làmsao sẽ chạy điôm quái vật kia?

Hướng Lâm cũng giật mình kêu lên, vội vàng némTrịLiệu Thuật qua, Trị Liệu Thuậtcủa Hướng Lâmđãlên tới cấp 5, số lượng trị liệu tăngđến4800, hơn nữa trangbị trên người còn cókỹ năng giảm bớt 50%thời gian cold-down, cho nên bình quân mỗi0.8giây là có thểthảmột TrịLiệuThuật.

Khôngbao lâu, Hướng Lamtrở về đầy huyết, Thạch Trung Ngọc đã sớm kích hoạt trào phúng,Thủy Tinh QuảQuả lậptứcvọt tới Thạch Trung Ngọc,Cuồng Long Thăng Thiên đánhlên, ThủyTinh Quả Quả quỷ dị khôngcóbịđánh bay, mà biến thành hai cáithể tích hơinhỏ!

HaiThủy Tinh Quả Quả không chút lưu tình đụng vào trên người Thạch Trung Ngọc, hai số -1400 baylên. Thạch Trung Ngọcngạc nhiênnhìn ThủyTinh Quả Quả, lạibổ vào trên người nómột đao, ThủyTinh QuảQuả dĩ nhiênchia làm ba, -1400 -600 -600 thương tổn không ngừng phiêu phù ở trên đầu Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc kinhngạc dừng tay lại, bỗng nhiên nở nụ cười, chỉcần Thủy Tinh Quả Quả bị chặt, công kíchsẽ ít một chút, nếu cứ tiếp tục như thế, đến phíasau Thủy Tinh QuảQuả công kíchsẽ không bằngcả LôHoa Kê!

HướngLam rấttức giận! Nàngthấy ThủyTinhQuảQuả khả ái,cho nên muốn điôm tớichơi, aibiết đẳng cấp của Thủy Tinh Quả Quả cao nhưvậy! Lôi Đình Nhất Kích oanh đến trên ngườiThủy Tinh QuảQuả, kếtquả dĩnhiên không có bấtkỳ thương tổn, chỉ làThủy Tinh Quả Quả bị phách thành hai nửa.

Hướng Lamsửng sờ nhìnThủy Tinh Quả Quả,quái này quả thực vô địch a! Coinhư Thạch Trung Ngọc chém Thủy Tinh Quả Quả thành một ngàn bản, đối với hắnchỉ có thể hìnhthành một điểm thương tổn,nhưng 1000 Thủy Tinh Quả Quả đánh Thạch TrungNgọc, sẽ là 1000HPa! Hơnnữa còn khôngthểgiết chết,thuộc tính nghịch thiên như vậy có tính là Bug không?

Thủy Tinh Quả Quả

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc đã sớm thả TrầmBích ra, độingũ thêmTrầm Bích chỉ có haiMa Pháp Sư, Trầm Bích là Băng Hệ,Cơ Như Nguyệt là Hỏa Hệ, hiện tại công kích vật lý không có một chúttác dụng với Thủy Tinh Quả Quả, Thạch TrungNgọcchỉcóthể ký tháchyvọngvào trênngườiTrầm Bích và Cơ Như Nguyệt.

TrầmBích vừarađã nhìn thấy Thạch Trung Ngọc bịThủy TinhQuả Quả công kích, kinh hô mộttiếng:

- Chủ nhân!

Lập tức ném Băng PhongThuật ra ngoài, đông ThủyTinhQuả Quả lại, Thạch Trung Ngọc vui mừng bổtới một đao, Thủy TinhQuả Quảtừ trong khối băng vỡvụn biến thành bảy tám cái, run rẩytiếp tục công kích Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọc mắng to mộttiếng:

- Móa!Hệ thốngngươi cócần biếnthái nhưvậyhay không!

CơNhư Nguyệt không dám thả loạn kỹ năng, nhìn tưthế của Thủy Tinh QuảQuả kia tựa hồ làcái gì cũngmiễn dịch, nếu như mình lại đánh tán nữasẽ không dễ xử lý.

Thạch Trung Ngọc tức giận tránh né công kích của Thủy Tinh Quả Quả, nhìn vềphía các cô nươngnói:

- Các ngươi đềudùngkỹnăng đánh chota!Ta khôngtin mộtcái cũng khôngthểtạo thành thươngtổncho Thủy TinhQuả Quả!

Hướng Lâmở một bên vừa trị liệu cho Thạch TrungNgọc vừa nói:

- Thủy TinhQuảQuả này thật lợi hại!Nếu như bổ ra nhiều giết không hếtthìlàmsao bây giờ?

Thạch Trung Ngọc trợnmắt lênnói:

- Cùng lắm thì chém thànhvô số,dù sao 1 điểm thươngtổn ta cóthể tiếp nhận!

Cáccônương nghĩ cũngđúng, vì vậydồn dập thả ra kỹ năngđơn thể, thời điểm Thạch TrungNgọccảm giácvô vọng, bỗng nhiên một Thủy Tinh QuảQuảkêu thảm,bị một HỏaCầu Thuật đốt cháy, lập tứcchỉ còn một hơi rơi trên mặt đất,Thạch Trung Ngọcvui vẻ, đi tới bổ một đao.

Thạch Trung Ngọcbi kịch phát hiện mình chémdĩ nhiên làmra hai Thủy Tinh Quả Quả chỉ còn một hơi,một chút cũng khôngcó tổn hại đến Thủy Tinh QuảQuả, trênlưng còn bị công kích rất nhiều lần.

Cơ Như Nguyệt nhìn hai Thủy Tinh Quả Quả kia,bỗng nhiênnhảy dựng lênhô:

- A! Ta tạo thành thương tổn cho Thủy TinhQuả Quả!Ta tạo thành thươngtổn cho nó!

Tinh thần của các cônương cũng rung lên,ngạc nhiên nhìn CơNhư Nguyệt,Cơ Như Nguyệt bắt đầu ném Hỏa Cầu Thuật, không bao lâu phân thân của Thủy Tinh QuảQuảđã chết sạch.

Cáccô nương ngạc nhiên phát hiện kinh nghiệm củaThủy Tinh Quả Quả cấp 45dĩnhiêncao hơngiết quái cấp47 nhiều, bấtquávừa nghĩ liềnhiểu, Thủy TinhQuảQuả miễn dịch với hết thảycôngkích vật lý, trong Ma pháp chỉcó Hỏa Hệ là khắc tinh của nó, nếunhư gia hỏa xui xẻo nào gặpphải Thủy Tinh Quả Quả, nhưnglại khôngphải Hỏa Hệ PhápSư mà nói,vậychỉ có bịngược chết, đánh lạiđánh không chết, mộtđống Thủy Tinh Quả Quả vây quanh ngươichạykhông thoát, thuốc trong túi cũngcó thờiđiểm ănhết chứ? Cóthểcó mấy người biến thái giống như Thạch Trung Ngọc?

Bất quá cáccô nương vẫnrất hưngphấn, vốn cho rằng phải nhàm chánchờ Dương Tử đến,không nghĩ tới dĩ nhiên phát hiện một quái vật khảái như vậy,nhất thờimỗi ngườihăn dọa ép Thạch Trung Ngọc đi tìm Thủy Tinh Quả Quảtới, nhưng thời điểm cáccô nương đang vui vẻ, bỗng nhiênmột ThủyTinh Quả Quả khổng lồ nhảy đến

trước mặt Thạch Trung Ngọc và các cô nương, thân thể vốn khảái lúc này lại làmchongười kinh sợ.

Thạch TrungNgọc im lặngnhìn ThủyTinhQuả Quả cao haimét,lẩm bẩm nói:

- Tachỉ giếtmột cái màthôi, không cần Boss đira chứ...

Bấtquáhệ thống khôngcho Thạch Trung Ngọc thời gian cảm thán, ThủyTinh QuảQuả Boss há mồm nói:

- Ngườidiệt tộc nhân ta, chết!

Nóixonggiống như đạn pháo đập tới Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cũng không dámngạnhkháng,lập tức néqua, ThủyTinh Quả Quả Boss đặtmông ngồi trênmặtđất,nhất thời mặt đất xuấthiệnmột cái hốto.

Thạch Trung Ngọc hoảng sợ nhìn cái hố kia, mắng:

- Gia giatakhông phảilà giết một tiểu quái sao!Có cần trêu chọc ta nhưthế không! Móa!

Bấtquá Thạch Trung Ngọc không quên ném thuật thăm dò qua, dĩ nhiênlà Tử Kim Boss cấp 47! Thạch Trung Ngọc đánh qua tiểu quái Thủy Tinh Quả Quả, biết quái này biến thái, căn bản không nhìn công kíchvật lý, hiện tại cũngchỉ có thể trôngcậy vàoCơ Như Nguyệt!

Đúng lúc này,BăngPhong Thuật củaTrầm Bích rơi xuống trên người Boss, Boss lập tức bịđông lại, ánh mắt Thạch Trung Ngọc sáng lên, nhìn Cơ Như Nguyệtthô:

-Như Nguyệt,ngươi thả kỹ năngÁc Diễm Hỏa Hải, nhanh!

Cơ Như Nguyệt không dám chậm trễ,lập tức thả kỹ năng, một vòng tròn lửa đường kính bốn thước thiêu đốt lên, ThạchTrung Ngọc lập tức kích hoạt VạnKiếm Quyết, Bossbị đánh thành hơn một ngàn phần.

Dường như Thủy Tinh Quả Quả Boss rất sợbiển lửa, tình nguyện

đứngởtrong hỏa diễm cũngkhông đột phá vòng vây, khiến các cô nương và Thạch Trung Ngọc thởphàonhẹ nhõm, hiện tại các nàng sợ nhất là Thủy TinhQuả Quảđột phá vòng vây đi ra ngoài, Cơ Như Nguyệttạm thời còn có thểgánh nổi,dược tề vừađếnthời giancold-down sẽ uống một chai khôi phụcđầy MP,giống nhưthuốc không cần tiền.

CơNhư Nguyệt tính toán tốc độ MP giảm xuống, vì vậycẩn thận dùng LưuTinh Hỏa Vũ, sauđó lập tứcnhét dược tềvàotrong miệng, MP trong nháy mắtđầy trở về, ngược lại là hữu kinh vô hiểm.

ThủyTinhQuả Quả không ngừng vọt tới chỗ hổng duy nhất, Thạch Trung Ngọc đứngở nơi đó, không ngừng chém những Thủy Tinh Quả Quả kia, phải biết phân thân của Thủy Tinh Quả Quả càng nhiều phòngngự lại càng thấp, may mắn hệ thốngđã sớmbỏ đi Bug quái vật trọng điệp, nếu không Thạch Trung Ngọc đứngở chỗnày phỏngchừng khôngbao lâu sẽ chết tươi!

Hướng Lâmcũng cực kỳbận rộn, Thủy Tinh Quả Quả nhỏ chỉ chừng quả đấm, nhưng công kích không có hàm hồ chút nào,lập tức có thểmangđi 600 HP, Thạch TrungNgọc mộtbên dùng hồng dược, mộtbênđược Hướng Lâm trị liệu mớikéo được,thỉnh thoảng Cơ Như Nguyệt còn có thể thả Lưu Tinh HỏaVũ, những phân thân Thủy Tinh QuảQuả Boss kia đang không ngừng giảmbớt.

Thạch Trung Ngọc vừa chém ThủyTinh QuảQuả Boss vừa nhìn các cô nương nói:

- Cái hệthống này cũng quá keo kiệt! Chúngta giết nhiều phân thân Thủy Tinh Quả Quả như vậy, dĩ nhiên một chútkinh nghiệmcũng lấy không được!Quá keokiệt!

Tuyết Sương Yên và Hướng Lam đềulàcôngkích vật lý,chỉcó thể vô sự ngồi dưới đất,nghe Thạch Trung Ngọcnóithì nỡ nụ cười:

-Ngươi chorằngai cũng giống như ngươi! Đã có thể ngượcBoss này còn trôngcậy vào từng điểmtừngđiểm cầm kinh nghiệm sao? Trong tròchơi này một con quái chỉ có một phần kinh nghiệm, ngươi cũng quátham a!!

ThủyTinh QuảQuảBoss làm saocóthể để Thạch TrungNgọc tiếptục

nhàn nhã như thế?Nóđãtổnthấthơn nửa phân thân, lại tổn thất nữamạng nhỏsẽ khógiữ được! Vì vậy Boss rít một tiếng, dĩnhiên tập thể chạy về giữa, ôm thành một đoàn, sauđó những Thủy Tinh QuảQuảkia dĩ nhiênhòa tan, không bao lâuhóa thànhThủyTinh Quả Quả cao một mét, dọaThạch Trung Ngọc và cáccô nương giật mì nh, cái này phải đánh nhưthế nào?

Linh Giới

DTV-EBOOK.COM.VN

Thủy TinhQuả QuảBossphẫn nộ nhìn chằmchằm Thạch Trung Ngọc, sauđó vọt tới, ThạchTrung Ngọchoảng sợ, vội vàng vungđao muốn chémThủy Tinh Quả Quả thành hai khúc,nhưngkhôngnghĩ tới đao chém lên Thủy Tinh Quả Quả lạibị hất đi, chỉ đánhramột thương tổn 600 HP.

Thạch Trung Ngọc ngẩn người,mừng như điên hô:

- Boss này cóthể đánh ra thương tổn vật lý!Mautới giếtBoss!

Các cô nương vừa nghe lập tứchưng phấn lên, giết Boss hồi lâu,lại thủy chung chỉ có Thạch Trung Ngọc khiêng,sauđóCơNhư Nguyệt thả kỹ năng, ngoại trừ Hướng Lâm trị liệu ThạchTrung Ngọc, Hướng Lamvà Tuyết Sương Yên vẫn ngồi dưới đất xem trò vui, miễn bànnhàm chán như thế nào.

Bây giờnghe Thạch Trung Ngọc nói Boss có thể đánh ra thương tổn,hai ngườitựnhiên cao hứng, lập tức từ dưới đất đứng lên, ném kỹ năng qua.

ThạchTrung Ngọc nơinàosẽ buôngtha cơhội tốt như vậy, lậptức dùngCuồng Long Thăng Thiên đánhBoss lên bầu trời, sau đó Trọng Kíchlại thêm Lực Phách Hoa Sơn đậpngấtBoss, bất quá thương tổn dĩ nhiênđều là 600!

ThạchTrungNgọc tò mò chémmột công kích phổthông, lại vẫn-600, hắn bừng tỉnhđạingộ, lập tức ném thuật thămdò nhìnlượng máu của Boss, dĩ nhiên hơnbốnmươi vạn!

Bất quá có thể đánh thìcó hy vọng, Thạch Trung Ngọc lậptức nhắc nhở cáccônương:

- Mọi người dùng công kích phổ thông,Bossđánhnhư thế nào cũng chỉ rơi 600HP.

Hướng Lam tò mò thửmột chút, dĩnhiên thậtnhư vậy, vì vậy đổi thành công kích phổ thông,trong độingũ ngoại trừHỏa Hệ Ma Pháp của Cơ Như Nguyệt trước mặt có thể đánh ra hơn 800, những ngườikhác đềuchỉcó thể đánh ra 600, làm choThạch Trung Ngọc cựckỳphiềnmuộn.

Mãi chođến Thạch Trung Ngọc và các côngương giếtchết Boss cũng khôngthấy Boss thảđại chiêu, Thạch Trung Ngọc tiện taynhặt vật p hẩm trên đất, bắt đầuthúcdục các côngương ra ngoài làmcơm, các cô nươngcườihìhì,bỏ lại Thạch Trung Ngọc đinấu cơm.

Thạch Trung Ngọc một ngườingồi ở trên cỏ làmhải đăngchờ Dương Tử, buồnchánlấy đồđạc vừa rồi tuôn ra.

PhânThân Hóa Ảnh: Có thể biến hóa ra mấyphânthânmê hoặc địch nhân, phân thân công kích là 30%bản thểcông kích, thời gian cold-down một giờ.

Vô Ảnh Ngoa: trang bịÁm Kim(nữ), tăng tốcđộdi động 30%.

Linh Giới:Thêm200 điểm HP, phụ giakỹnăng ẩn thân, có thể duy trìmột giờ,bịđụng chạm hoặc công kích giải trừ trạng thái ẩnthân, tốcđộ hànhđộng giảm bớt 70%, thời gian cold-down bảy giờ.

Thạch Trung Ngọc nhìn xong mấythứ nàynước bọt muốn chảy ra, Vô Ảnh Ngoa nhấtđịnh là thứ tốtcực phẩm! Gia tăng tốc độ30%, ở trênngười mình khảnăng không cóhiệu quảgì, nhưng nếu như cho một người chơi mẫn tiệpcao, nhưvậy người chơi kia hoàn toàn có thể bằng vào tốcmài chết đối thủ!

Còncó Phân Thân Hóa Ảnh,làkỹnăng kêu gọi tiểu đệhỗ trợquần ẩu, tuy lực công kích rất nhỏ,thế nhưng cao thủ so chiêu không phảilà trong khoảnh khắc sao? Đây chínhlà kỹ năng bảo mệnh!

Còn Linh Giới, càng là một máy nghe lénvô địch! Aicó thể nghĩ tới thờiđiểm mình nói chuyệnbên cạnh có mộtngườingẩn ngơ mộtgiờ đồng hồ? Hiện tạitrong trò chơi,thời gian Đạo Tặcẩn núp cũng chỉ nhưthế,hơnnữaĐạo Tặc nàokhôngcó việcgì chạy đinghe trộmtư ẩn của ngườita?

ThạchTrung Ngọc khôngkhỏi nghĩđến mỹ nữ cảnhhoa Ngọc Kỳ,

gần đây tựa hồ nàng đang truy xét BạoQuân, nếunhư chonànggiới chỉ này, không biếtcóthể trợ giúpnàng bắtBạo Quân hay không?

ThờiđiểmThạch Trung Ngọcý dâm, hệ thống báo trong hiện thựccó người hô hoán,vìvậy Thạch Trung Ngọc mởra bảngbằng hữu, thấy Dương Tử đã hạ tuyến.

Đi tớ i phòng khách, Tuyết Sương Yênđang bới cơm,Thạch Trung Ngọc khôngchút khách khí nhậnbát, thật nhanh lùa hai cái, Dương Tửche miệng cười hìhìnói:

-Ngươi chỉbiết có ăn thôi!

Thạch Trung Ngọc nhìn Dương Tử, đắc ýlộ ra hàm răng trắng tinh cườinói:

- Như thế nào? Ngươi đố kị ta ăn không sợ mập sao?

Dương Tử hừ một cái, không thèm để ý hắn, Thạch TrungNgọc thần bí nói:

- Các ngươi đoánmộtchút, chúng tatừ trên người Boss chiếmđược thứ tốtgì?

DươngTử mởto mắt,tòmò hỏi:

- Cácngươi đánh Boss rồi hả? Trên Cực Đông Đại Thảo Nguyên không phải đều là quái dướicấp 40 sao?Các ngươi đánh Boss cũng không có kinh nghiệm gì? Còncó thể rơi đồ tốt?

Thạch TrungNgọc cười hắc hắc,nói sựtình một lần, sauđó nói:

- Chúng ta đánh ra thứ tốt! Một quyển kỹnăngtên Phân Thân Hóa Ảnh, có thể huyễnhóa ra phân thân,còn có mộtVôẢnh Ngoa tăng 30 %mẫn tiệp,ta muốn đưaVô Ảnh Ngoa này cho Tiểu Tuyết.

Tuyết Sương Yên cảmđộng nhìnThạchTrung Ngọc, có chút ngượng ngùng nói:

- Giày này trong phòng làm việc chúngta tất cả mọi người đềucó thể mặc, vì saocho ta?

Cơ NhưNguyệt ôm cánh tayCơNhư Nguyệt cười nói:

-Ai bảo ngươilàĐạo Tặcduy nhất trong phònglàm việc của chúng ta chi? Đạo Tặc không phải so tốc độ sao? Tiểu Tuyết ngươi thuđi!

Tuyết Sương Yên nhìnánh mắt khíchlệ của các cô nương,chỉ có thể cườinhận, Thạch Trung Ngọc tiếptụcnói:

- Cácngươi còn nhớ Bạo Quân không? Ngọc Kỳ nàng là đang muốn bắt Bạo Quân.

HướngLâm sửng sốt hỏi.

-Việc này có quan hệ gì tớiBạoQuân?

Thạch Trung Ngọc âm hiểm cườinói:

- Cácngươi đoán còncóthứ gì? Nhất định sẽ làm cácngươi cực kỳ ngạc nhiên!

Hướng Lâm liếcThạch TrungNgọcnói:

- Chẳng lẽ ngươi có thể lấy được siêu Thần khícó thể laođisốliệu của người khác, trực tiếp xóa sạch hếtthảysố liệu của Bạo Quân?

Thạch Trung Ngọc cười cười nói:

-Làm saocóthể!Bất quá lần này chúng talấy đượcmộtcái nhẫnẩn thân, dĩ nhiên có thể ẩnthân một giờ, chỉ cần không bịđụngsẽ khô ng lộ nguyên hình, nếu như bánnhẫn nàycho Ngọc Kỳ, phỏng chừngBạo Quân cách tử kỳ cũng không xa!

Ánh mắt Dương Tử sáng lên, lập tứcchen miệng nói:

- Chúng ta nhanh liên hệ NgọcKỳa!! Sớmbán cái nhẫn này cho Ngọc Kỳ,đểBạo Quân chịu đaukhổđithôi!

Nói xong làm một động táccốgắng lên!

Các cô nươngcũng rất vui vẻ,dù saolúc đầu Bạo Quân kia chọc giận tất cả các cô nương, cócâu tiểu nhânvà nữ nhân khó gây nhất, hiện tại cócơ hội tốt nhưthế,cáccô nương sẽ buông tha?

Cũng chỉcó thể nói Bạo Quân không may, đám người Thạch Trung Ngọc được cáigì không tốt, lại được nhẫnẩn thân,nếu để chomột Đạo Tặc mang nhẫn này cắm điểm, không phảicó thể ngây ngốcdài đến hơnhaigiờ sao?

Chỉ cần nghĩ tới Bạo Quânthêthảm đã cảmthấy tâmtình thật tốt, ngay cả cơmnướcăn cũngcựckỳ ngon, không bao lâu đãăn xong.

Lối vào Tử Trạch

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: TiêuDao

Ăncơmchiều xong, ThạchTrung Ngọcvà Dương Tử online trước, bốn cô nương còn lại đến trong trò chơi cũnglà chờ,cho nên không gấp gáp,ở ngoài rửa chén xong lại đi siêu thị mua chút thức ăn dự trữ.

Cũngkhông lâu lắm,Dương Tử đến, sau khi tới chuyệnthứ nhất chính là đi xem tảng đá kia, đáng tiếc không thu hoạch đượcgì.

DươngTử tòmò nhìn bốnphía, chợt phát hiệnmột ítcỏ màu sắckhô héo hơn một chút, khôngnhìn kỹ thậtkhôngchúý tới, DươngTử nhất thời tinh thần tỉnh táotìm kiếm, cuối cùng phát hiệndĩ nhiênlà một pháptrận vây quanh hòn đá kia.

Mặc dù Dương Tử cực kỳtinh thông cơ quan thuật, nhưng pháp trận lại không chăm chú nghiên cứu qua,bất quá cho dù không có chăm chú nghiêncứu cũng hơnxa đám ngườiThạch Trung Ngọc.

Nàngchạy đến bên người Thạch Trung Ngọcnói:

- Đại thúc,cho ta mộtthanh dao găm hơi giống đao một chút!

Thạch TrungNgọcnghihoặcnhìn Dương Tử, vừa tìm vừa nói:

- Ngươi cần làm gì?

Dương Tử cười nói:

- Đương nhiên là cắtcỏ! Tamuốn bắt đầu phá giải pháp trận, các

ngươi tốtnhất tránhxa một chút.

ThạchTrungNgọcim lặng nhìn Dương Tử, đưa qua một thanhvũ khí HoàngKim.Dương Tử cầmchạy tới đicắt cỏ.

Mặc dùnhững cỏ dại này khôngcoi là cao, chỉ tới đầu gối của Thạch Trung Ngọc,nhưng Dương Tử vốn làthiếu nữ nhỏ nhắn,ngồi chồm hổm xuống nhấtthời đã bị che mất phân nửa, nàng quơ một nắmcỏcắt xuống.

Những cỏmàu sắckhô héo kia quả nhiên giống như Dương Tử nghĩ, cắtbất động, chỉ có những cỏ màuxanh có thể phá hư, Dương Tử cũng không dámđể Cơ Như Nguyệt tớiphónghỏa, nhữngcỏ khô kiaai biết rốt cuộclà cỏ gì, mộtkhicháy phỏng chừng sẽ xui xẻo!

Hơn nữa trên Đại ThảoNguyên tất cả đều là cỏ, nếu như lan tràn ravậy phải trốn chỗ nào, những quái vật kia chết cháy còn tốt, nếu như không chếtcùng nhau chạy tới côngkích bọnhọ, vậytránh cũng không tránh khỏi!

Vì vậy Dương Tửchỉ cóthể ngoanngoãncắtcỏ, cáccônương cũng phân biệt cầmdao găm trợ giúp Dương Tử cắt, không bao lâu, bãi cỏ khôlộ ra hơn phân nửa, dần dần thành hình, lúc nàycáccô nương mới nhìn rađây làvậtgì.

ĐếnkhiDươngTử cắt tất cả, nhìn cỏ khôlưulạikia nói:

- Đại thúc,ngươithảTrầmBích muội muội vàTiếuHàm muội muội ra đi, bảocác nàng chuyểnđộng tảngđákia.

Thạch Trung Ngọc gậtđầu,triệuhồiTrầm Bích và Tiếu Hàm, sauđó theoDương Tử luivề phía sau. TiếuHàm và Trầm Bíchđi đếntrong pháptrận, mặt đối mặt dùng sức di chuyển hòn đá qua trái, xoay tròn 180° mớidừng lại, trong nháy mắtThạch Trung Ngọc triệu hoán haingười trởvề không gian sủng vật, rấtsợ haingười gặp phải nguy hiểm gì.

Động tácnày của Thạch Trung Ngọc rơi vàotrong mắt DươngTử, nhất thờichọc Dương Tử hừ một tiếng, ghen tuôngnói:

- Đại thúc, hai mỹ nữ củangươi sẽ không nguy hiểm gì đâu!

Lời vừamới dứt, mặt đất trầm xuống, sợ đến Thạch Trung Ngọc vộivàng lùilạimấy bước.

Chỉ nghexungquanhvang lênùngùng, bốn phía phương viên mấy ngàn thướcdĩnhiêntừ dưới nền đấttoátra từng ngọn núi cao!

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn sáungọn núi dần dần đồsộ, nghĩ thầm thì ra làở chỗ này!

Dương Tử vừa nhìn thấy núi hiện liền vuivẻ nhảy dựnglên, thúc giụcThạch TrungNgọc nói:

-Đạithúc,nhanh lấy bản đồ ra xembây giờ chúng ta ở nơi nào,chúng ta nhấtđịnhđã tìm được lốivào Tử Trạch!

Cáccônươngtòmò nhìn bốn phía, Thạch Trung Ngọc lấy bản đồ ra, nhưngbản đồ kia dĩ nhiên cháy lên rừng rực, trong nháy mắt lấy đi của hắn 9000 HP, sợ đếnvội vàng ném lên mặt đất, không baolâu liền đốtkhông có.

Dương Tử kinhngạc nhìnbản đồ đãhóa thành tro tàn, có chút dở khóc dở cười nói:

- Cái này không phải là Tam Vị Chân Hỏa trong truyềnthuyết chứ?

Thạch Trung Ngọc trợn trắng mắt hỏi:

- Chúng ta làmsao bây giờ? Hiện tại bản đồ cháy mất, đoán chừng chúngta phảitìm từngchút mộta!

Sắcmặt cáccô nương cũng khó coi nhìn Thạch TrungNgọc,cuối cùngchỉcó thể chấp nhận gật đầu,mấy người cỡi tọa kỵcủa mình chạy đi tìm. Chỉ cóthể nóivận khí của Thạch Trung Ngọc quá tốt, mấy người chạy còn chưa tớimườiphút đã nhìn thấymộtđường nhỏ,theođườngnhỏ nhìn sang, dĩ nhiêncó thểthấy mộtgò đất, nơiđó rõ ràng có một cái đầmnước.

Thời điểm đám người Thạch Trung Ngọc xuống ngựa đivào đường mòn, dãy núi phía sau bọnhọ dĩ nhiên dần dần tiêu thất, khibọn họ bước vào bên cạnh đầm nước, ngay cả đường nhỏ phía sau cũng biến mất.

Mới vừavàoTửVong Chiểu Trạch, Thạch TrungNgọc đãbị một con Tử Trạch Cự Ngạc theo dõi.Tử Trạch Cự Ngạc nhanhchóng bò tới, đuôi quất qua,ThạchTrung Ngọclập tức ngồi xuống,cáiđuôi kia lướt qua đỉnh đầuThạch Trung Ngọc bayđi,may mắn các cô nương cách còn cóchútxa,mới không có bị lan đếngần.

Cuồng Long Thăng Thiên đánh bayTửTrạch CựNgạc, các cô nương lậptức ném kỹ năng, không bao lâu, con Tử Trạch Cự Ngạckiađã bị giảiquyết,dĩ nhiên tuôn ra một viên Thủy TinhChâu.

Thạch Trung Ngọc còn nhớ rõ tìnhcảnhtrước đây ở lâu đài Hấp Huyết Quỷ, vìvậy mặc kệquáivật tuônra vậtgì cũng nhét vào trong túi đồ, dù sao không gian củamình nhiều,nhét cái gì cũngkhông sợ hết.

Thạch Trung Ngọc làm xongmới phát hiện xung quanh mình và các cô nương đều là TửTrạch Cự Ngạc, Tử Trạch Cự Ngạc đềulà quái cấp 43,đối với Thạch Trung Ngọc và các cô nương cũng không khó giết, cho nên bọnhọ bắt đầu diệt quái.

Tử Vong Chiểu Trạch làmột bản đồ, không phảiphó bản,đám người Thạch TrungNgọc cũng biết điểm này,tuysố lượng Tử Trạch Cự Ngạc không tính ít, nhưng ngẫu nhiên đổi mới cũngđủ mấy người ăn một bình.

Mọi người giết TửTrạch Cự Ngạcmột buổi chiều, mớipháthiệnTử Trạch Cự Ngạc dầndần thưa thớt, tinh thần lập tức phấn chấn, ngaycả cơm tối cũng kh ông làm, cứ tiếp tục giết, khôngđểýThạch Trung Ngọc cầu xin.

Thật vấtvả xoátđến bảygiờ tối, Tử Trạch Cự Ngạc mớikhông đổi mới. Lúcnày Thủy TinhChâu trongtayThạch Trung Ngọc đã rất nhiều.Hắnnhìn không thấy Tử Trạch Cự Ngạc, lập tức hétlên:

- Tamuốn ăn tamuốn ăn!

Cáccônương bị Thạch Trung Ngọc chọc cười, vì vậyquyết định logout làm cơm, dù sao không ăncơmsẽ rất ảnh hưởng thân thể. Bất quá mọi ngườiđều không quên cườimắngThạch Trung Ngọc tham ăn, DươngTử thì vội vàng hạ tuyến, vọttớiphòng khách ôm lấy điều khiển từ xa.

Tử Trạch Cô Hồn

DTV-EBOOK.COM.VN

Ăn cơm chiều xong, Thạch Trung Ngọc và các cô nươnglại vọtvào tròchơi, đi radịa bàn của Tử Trạch Cự Ngạc,xaxa đã nhìn thấymột đống oan hồnduđãngở bốnphía, ThạchTrung Ngọcnémthuậtthăm dòqua, chỉ làTử Trạch Cô Hồncấp 43.

Dương Tử bắn tới một mũi tên, dĩ nhiên dẫn haicon quađây,vẻmặt Thạch Trung Ngọc đau khổ, chỉ có thể đi tớikháng quái. Phải biết loại quáivậtTử Linhnày phòng ngự vật lýđều rất cao,bất quámay mắnTinhLọc Thuật của HướngLâm có thểđánh ra thươngtổn rất lớn,kỹnăngma pháp của Cơ Như Nguyệt, Hướng Lam và Trầm Bích cũng rất tốt.

HaiTử TrạchCô Hồncũng không quá khó giết, sau khi chếtlại cho Thạch Trung Ngọchai hạtchâu còn to hơn củaTử Trạch Cự Ngạc. ThạchTrung Ngọc mới khôngchú ý những thứ này,trực tiếp hô hào các cô nương cùng nhau giếtTử TrạchCô Hồn, chỉ bất quá mới đánhTử TrạchCôHồn một lúc đã mười một giờ, cáccô nươngđều có chút mệt mỏi, vì vậy ra ngoài đi tắm rồi ngủ.

Thạch Trung Ngọc cũng tắm,ở trongphòng thực không có chuyệngì liềnlen lén lên lầu, chạyvào phòngcủa Tuyết Sương Yên.Tuyết Sương Yênmới tắm xong,vừa vào đã bị Thạch Trung Ngọc ôm lấy, sauđó miệngbị hôn,y phục trên người từng món lấy tốc độ ánh sáng rơi xuống đất.

Thạch Trung Ngọcôm TuyếtSương Yên ngã xuống giường,hắnđã thật nhiều ngày không có chạmquacác cô nương, tay sờđếnbộ ngực của Tuyết Sương Yênliền không nhịnđượcbóp mấy cái, ngón tayse se đầu vú, nhất thời chọc choTuyết Sương Yên thở gấp lên.

Thạch TrungNgọc ly khai miệng củaTuyết Sương Yên, nhẹ nhàng ngậm một hạtanh đào đỏ hồngnhấm nuốt, tay kialướt quaphần bụng phẳng lỳ xâm nhập vàokhu rừng thầnbí kia, khơn khiêu khích lấy vùngđấttrinh nguyên, chẳngmấy chốc nơi đó đã ướt nhẹp, thân

thể mềm mại củaTuyết Sương Yên rung lên, cóchút sợ nói:

- Đừng!

Thạch Trung Ngọc một bên hôn hítlấythân thể mềm mại củaTuyết Sương Yên, một bênkích thíchhạ thể của nàng, quả thực yêu thích không buôngtay. TuyếtSương Yên dườngnhư cảmgiác được ngày hôm nay Thạch TrungNgọc rất nhiệt tình,xấuhổ nghĩhôm nay khôngphảihắndự định lấy đi của mìnhchứ.

Cơ NhưNguyệt vàDương Tử đãsớmlà người của Thạch Trung Ngọc, mặcdù Tuyết Sương Yên im lặngkhông nói, nhưngcũng rất yêu Thạch Trung Ngọc,tự nhiên khôngmuốn lạc hậu người khác, nam nhân củamình luônđi hoanái vớinữ nhân khác, lại không tìm đến mình,làmột sự tìnhcựckỳ đả kích.

Thạch Trung Ngọc ôm Tuyết Sương Yên, nghe nàng thởhổnhển,chỉ cảm thấy tiểu đệ của mình đã hừng hực cứng rắn, nhưng hắn không xác định Tuyết SươngYên chuẩn bị xong chưa,vì vậy ngẩng đầuhôn Tuyết Sương Yên hỏi.

- Tiểu Tuyết, cho ta có được hay không?

TuyếtSương Yênđỏ bừng cả khuôn mặt, trong mắt đãsớm mông lung,nhưngnàng không ý tứ mở miệng,ở dướisốt ruộtchỉcó thể chủ độnghôn môi Thạch Trung Ngọc, đểbàytỏý tứ của mình.

Thạch TrungNgọc đạt được cổvũ lậptức cởibỏ y phục của mình, ôn nhu chỉ dẫn TuyếtSương Yên, không bao lâu TuyếtSương Yênđã cảm giác mình sắpkhông chịu nổi, nhấtlàkhi hắn hôn lênhạthể của mình, thậtxấu hổ a, nhưng cái cảmgiác kíchthích kia lại làm nàng không cách nào tự kiềm chế.

Âm hạch không ngừngbị đầu lưỡi kíchthích, chẳng mấy chốc đã sưnghúp lên, nước suối chảy ra lai lán,cả thân thể đỏ bừng vặn vẹo, miệng không ngừng phátranhững thanhâm ư a vô nghĩa, lúc này ThạchTrung Ngọc mới đưatiểu đệcủa mình tới cửa đàonguyên, nhẹ nhàng đưanó vào thânthểTuyết Sương Yên.

Thân thể Tuyết SươngYên cứngđờ, lần đầu phá thân làm nàngđau đến nướcmắt rơi xuống, cảmgiác giống như thân thể bịchẻ ralàm

hai, từ đây nàng đã là nữnhân của hắn rồi, cũng từ thiếu nữ biến thành thiếu phụ.

Thạch Trung Ngọc đau lòng vuốt ve Tuyết Sương Yên, muốn cho nàng nhanh qua khỏi cảm giác đauđớnkhi phá thân, quamột lúc lâu, Tuyết Sương Yên dầndần thíchứnghungkhí của nam nhân mình, Thạch Trung Ngọc mớitiếp tục công việc, nhẹ nhàng ra vào hang độngchật hẹp ẩm ướt của thiếu nữ lần đầu, tiểu đệ nhưđược hàngngàn hàng vạn bàn tay nhỏ bé xo anắn,quả thực quá sung sướng, trong phòngbắtđầu vanglênthanhâm nguyên thủynhất.

Sau khi phát tiết xong, hai người mệt mỏi ômnhau nằm ởtrên giường, Thạch Trung Ngọchạnhphúcnhìn Tuyết Sương Yên, gương mặt vui sướng, Tuyết Sương Yên cũng hạnh phúc rúc vào người hắn. Nhìn thời gianđã hơnmộtgiờ,Thạch TrungNgọctrựctiếp bế Tuyết Sương Yên đivào phòng tắm, giúp nàng rửa sạchhạ thể.

Trở lại phòng, Tuyết Sương Yên trực tiếp đuổi Thạch Trung Ngọc xuốnglầu, lý do chính là không muốn để các cô nươngkhác biết. ThạchTrung Ngọc chỉ có thể sờmũi đixuống dưới lầu, nghĩ thầmvì sao những cô nương nàymỗilần dùng xong mìnhđều đuổi đi?Thực sựlà quábi kịch!

Sáng ngày thứhai, Tuyết Sương Yên có chútkhông tựnhiênđi xuống lầu, bị CơNhư Nguyệtcó thâm ý cườinhìn chằm chằm, làm khuôn mặtnàng đỏ bừng.

Tốihôm qua Cơ Như Nguyệt trùng hợp đi WC, kết quả đến phòng tắmdĩ nhiên nghe thanhâm của Thạch Trung Ngọc vàTuyết Sương Yên, liềnbiếtnhấtđịnh làThạch TrungNgọc da mặt dày đã ănTuyết Sương Yên.

Bất quá TuyếtSương Yên và Cơ Như Nguyệt cơhồ là cùng nhauhầu hạThạch Trung Ngọc, nhưng ThạchTrungNgọc lạichưa làmTuyết Sương Yên, này khiếnCơ Như Nguyệt cóchútbấtmãn, dù saokia cũng là tỷ muội tốtcủa mình, nhưng bâygiờ ổn rồi!

Cơ Như Nguyệt chạy đến trướcmặt Tuyết SươngYên trêu đùa:

- Cô nàng,tối hôm qua xuân sắc lãngmạn a!

Tuyết SươngYênlen lén bấmCơNhưNguyệt một cái nói:

-Ngươi lại nóita sẽ trở về phòng!

CơNhư Nguyệt cười nói:

-Tốt tốt ngươitrởvềa! Lẽ nàongươi ngay cảtrò chơicũng không vào?

TuyếtSương Yên bất mãn quệt mồm nói:

- Ngươi và Thạch Trung Ngọc... Lúcđó ta cũng khônghànhhạ ngươi a!

Cơ Như Nguyệt biết TuyếtSươngYên damặtmỏng, liền thúc nàng đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống nói:

- Ngươi vẫn ngoan ngoãn nghỉ ngơimột chút đi!!

Sáng sớm cơm nước xong, các cô nương vàThạch Trung Ngọcđivào trò chơi, lại bắtđầu giết Tử Trạch Cô Hồn,giết gầnmộtngày mới giết sạch sẽTử TrạchCôHồn, Thạch Trung Ngọc cũnglêntới cấp 43 30%, cáccô nương thì đến cấp 42 chín mươimấy phần trăm,ngay cả DươngTử cũng không kém bao nhiêu.

Tử Trạch Cô Hồn cũng rơi rất nhiều Thủy Tinh Châu, nhưng so với Tử TrạchCự Ngạcthì caocấp hơn mộtít, mặcdùmọingười khôngbiết là dùngđểlàmgì, nhưng vẫn quyết định thuvào.

Thạch Trung Ngọc vàcáccô nươnggiếtTử TrạchCô Hồn xong, Tử Trạch Cự Ngạc cũng đổimới ra, chỉbất quá ThạchTrung Ngọc khôngcóthời gianlại đi thanh lýmộtlần.

Qua lãnh địa TửTrạchCôHồn chínhlà địa bàn củaTử Trạch Cuồng Mãng, Thạch Trung Ngọc vàDương Tử đều giết qua quái vật loại rắn, biết khôngthể đểchúng gần người, vì vậy đều rất thông minh kéodài khoảng cách, có Thạch TrungNgọc dẫn quái,các cô nương không ngừng tung kỹ năng quần công, muốn nói giết nhanh nhất vậy chính là TửTrạch Cuồng Mãng, bởi vì Tử Trạch CuồngMãng công caophòng thấp, lượng máu cònbèo bọt, giết đàn quái cực kỳ thuận tiện.

Các cô nương cùng ThạchTrung Ngọc chỉtốnmột buổi sáng liền giết

hết, hômnayđãlàngày thứ ba tiến vào Tử Trạch, còncósáu ngày sẽ bắtđầuđại hội luận võ, nhưngbâygiờ mới dọn dẹp nhóm quáithứ ba, không khỏiđềucó chút gấp gáp.

SauTử Trạch Cuồng Mãng là một cổthụto lớn chắn giữa đ ường, các cô nương và Thạch Trung Ngọccăn bản phách không ra đại thụ,ngay cả công kích cũng không dùng được,phải biết cổ thụ này đường kính chừng 20m, nếuthật chémnó cònkhôngbiết phải chờtới lúc sao!

Thạch Trung Ngọc im lặng nhìn cổthụ hỏi các cô nương:

- Các ngươi nói chúng tacó phảiđi nhầm địa phương không? Lẽ nào Tử Trạchnày còn cóbẫy quẹo tám rẽ sao?

Tử Trạch mê cung (1)

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ lắc đầu, nhìncáccô nương nói:

-Không có biện pháp, chúng ta quay đầu thôi, dù sao cũng có kinh nghiệm.

Các cônương cũng bất đắc dĩ thở dài theo Thạch Trung Ngọcđi trở về. Tử Trạch CôHồnmới bị giếthết cònkhông cóđổimới bao nhiêu, cáccô nương và Thạch Trung Ngọc rất thoải máiđi qua, bất quáTử Trạch Cự Ngạcđã đổi mới không ít, Thạch Trung Ngọc và các cô nương chỉ có thể tàn sát Tử TrạchCựNgạc, đến khigiếtsạch Tử Trạch CựNgạc, các cô nương liền khó khăn, ngoạitrừ hướng sau lưng, ba phương hướng khác nênđi chỗ nào đây?

Dương Tử c ắn móng tay nhìn hai bênmột chút, hạ quyếttâmnói:

-Đi bên phải! Dùsao cũngkhông còn mấycon đườngnha!

Thạch Trung Ngọcvàcác cô nương cũng đang hoangmang lo sợ, nghe DươngTửnói thìnhìn nhau,đềuđi về phía bên phải, bên phải là một ít Tử TrạchKiến Nhân, những người này tay cầmMa Pháp Trượng,tấtcả đều làMaPháp Sư.

Thạch Trung Ngọcvà các cô nương khôngcó biện pháchỉ cóthể xông tới, dù sao bấtkể như thế nào đường là nhất định phải đi, chỉ cần không phảimộtchiêumiểusát Thạch TrungNgọc thì không cần sợcái gìcả,dù sao chỉ là quáivật phổ thông bình thường, không có Boss gì.

Cáccô nương đi theo phía sauThạch TrungNgọc, giếtTử TrạchKiến Nhân cũng không phải quá phiền phức,chỉ bất quá tốcđộ mấtmáu củaThạch Trung Ngọc quá nhanh, Hướng Lâm trịliệu có đôi khi theo không kịp, chỉ có thể đểThạch Trung Ngọc ănđược tề.

Sau khi Thạch Trung Ngọc và cáccônương giết hết thảyTử Trạch Kiến Nhânđãđếngiờ cơm tối,vì vậycáccô nương đều hạ tuyếnlàm

cơm, Thạch Trung Ngọc lại góp nhặt rất nhiều ThủyTinh Châu, chỉ kỳ quái là bản đồ này dĩ nhiênkhôngrơi bất luậntrang bị hayđạo cụ gì, đánh tới đánhlui đềulà ThủyTinh Châu.

Cáccô nương ăn cơm xong thì cùng Thạch Trung Ngọc vọt vào trò chơi, đầu tiên là diệtsạch Tử Trạch Kiến Nhânđổi mới, tiếp đóđivề trước đi, rốt cuộc lại đụng phải Tử Trạch Cô Hồn.Có kinh nghiệm lúc trước, lần này giết rấtnhẹ nhàng,so với tốc độgiết Tử Trạch KiếnNhân còn nhanhhơnnhiềulắm.

Giết hết Tử Trạch Cô Hồn, cáccô nương tiếp tục đi về phía trước, dĩ nhiên phát hiệnmột cánh cửa, DươngTử ngạcnhiênnhìn cánh cửa kia hô:

- Ta quả nhiên không có chọn sai!Đi,chúng ta điqua nhìn!

Trênmặt Thạch Trung Ngọccũngvui vẻ,vội vã mang theo các cô nương đitới, kết quảchỉ nhìn thấy một căn phòng rỗng tuếch, trong phòng chỉ cómộtTửTrạch CôHồntoànthân trắng toát đứng ở nơi đó, thần sắc trên mặtdại ra, vừa nhìn thấy đám người Thạch Trung Ngọc tiếnđến liền hung ác xông lên, móng vuốtchộp vào trên người Thạch Trung Ngọc, lập tức mang đi6000 HP.

Thạch Trung Ngọc giậtmình kêulên, vội vàng ăn một bình hồng dược, Tử Trạch Cô Hồnvungtay lên, sươngmùtràn ngậpra, Thạch TrungNgọc hơi dính đếnsươngmù lập tứcrơi 2000HP, làm cho Hướng Lâm tay vội chân loạn, các cô nương khácũng chiếucố không tới.

Cuồng Long Thăng Thiên đánh Tử Trạch Cô Hồnlên không trung, sauđóTrọng Kíchvà Lực PháchHoa Sơn thànhcông đánh ngất nó, lúc này Hướng Lâm mới cóthời gian rảnh rỗi ném Tinh Lọc Thuật, thương tổn vẫn rấtcao,các cô nương còn lạicông kích thì có vẻnhỏ yếu hơnrất nhiều.

Thạch Trung Ngọc thừa cơgọi Trầm Bích và Tiểu Hàm ra, Tiểu Hàm vừa ra liền công kích, Trầm Bíchthì an phậnởphía sau cùng các cô nương thả kỹ năng, Đích Lô phối hợpThạch Trung Ngọc không ngừng mê muội oanhồn, tuy oan hồn công kích đáng sợ, thế nhưng sau khi mọi người ổn định, giếtcũngkhông khó.

Các cô nương nhìn Thạch Trung Ngọc không ngừng đánh ngấtTử TrạchCôHồn, trong lòng thởphào nhẹ nhõm, bắt đầu yên tâm ngược Boss. Bởivì lúc trước Dương Tử không giết đượcThủy Tinh QuảQuả, lúcnày mới càng ra sức đập Tử Trạch CôHồn.

Ai biếtthời điểm TửTrạch Cô Hồn chỉ còn lại 2% HPbỗng nhiên giải trừ hết thảytrạng thái, vọt về phíaDương Tử,mẫn tiệp của Thạch Trung Ngọc vốn không cao, tự nhiên tốc độ cũng rất thấp, cô nương còn lại sớm bị biếncố dọa sửng sốt, chỉ có Hướng Lâm phản ứng kịp, vọt tới bên người DươngTửhét lớn:

- Huy HoàngChiVũ!

Chỉ thấy bên người Dương TửvàHướngLâmnổi lên gióxoáy, dĩ nhiên sinh sôi nảy nở ra vô số phi vũ,phi vũ hiện lên ánh sáng mông lung, vậymà thoáng cái xuyên thấu qua thân thểTử Trạch Cô Hồn, hơn ngàn phi vũ cắtqua thânthểTử Trạch Cô Hồn, Tử Trạch Cô Hồnlập tức bị đánhđến chỉ còntímáu, cáccô nươngkháclấylại tinhthầncũng phẫn nộném kỹnăng lên, oanhồn ngay cảcơ hội gào thét cũng không cóđã bị giếtchết.

DươngTử lấy lạitinh thần, khóc không ra nướcmắtnhìnoan hồn trên đất,Thạch Trung Ngọcnghĩ mà sợ nhìn Dương Tử, phải biết mộtkíchcuối cùng của oan hồn không phải đùagiỡn, may mắn Hướng Lâm đúng lúccứu Dương Tử,mới để Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹnhõm.

Hướng Lam và các cô nươngđều trầmtĩnhlại,lúc nàymới nhìn thấy trênmặt đất có một viênThủy Tinh Châu to bằngnắm đấm hài nhi, Thạch Trung Ngọc nhặt lên tiện tay liềnvào trong TúiTu Di, trong TúiTu Dicủa hắn đã thảkhông biết bao nhiêu Thủy Tinh Châu, tuy khôngcó lớn nhưvậy, thế nhưng đồ đạc thường gặp sẽ khôngđáng tiền!

Thạch Trung Ngọc và cáccô nươngởtrong phòng nghiêmtúc nhìn một vòng,ở gócnhà tìm được một cơ quangiản dị, Thạch Trung Ngọc thuận tay đè xuống, chỉnhìn thấy vách tường chậm rãi kéora một cánhcửa đá, lần nàycác cô nương và Thạch Trung Ngọc đềuđã có kinh nghiệm, thậntrọngđirangoài, nhìn thấy trên mặt đất cáchđó khôngxa có từng hàng Thụ Yêu.

Thạch TrungNgọc quả thực muốn cuồngtiếu! Phải biết loại quái vật cố định không thể di động nàylàbữa ănngon cho Thạch Trung Ngọc a!Chỉ cần kích hoạt Khí Pháchlà có thể giải quy ếtmột mảnh, tốcđộ có thể nói khủng bố!

Bất quáThạchTrung Ngọc cũng không ngốc đến vừatớiđã chuẩnbị dùng Khí Phách, hắn còn nhớ lần trước ở sa mạc phiền muộn bao nhiêu, cho nên lúc này hắnmangtheo các cô nương ngoan ngoãn thử công kích Thụ Yêu trước, không nghĩ tới mới dựa vào một chút,đã thấytrướcmặtbay tới mộtmảng lớn lácây, sợ đến Thạch Trung Ngọc và cáccô nương vội vàng thốilui rakhỏi phạmvi công kích của chúng.

Thạch Trung Ngọc đứng ở địa phương Thụ Yêu công kích không tới, bắt đầu chuẩnbị Khí Phách, những Thụ Yêu kia tựahồ cảm thấy nguyhiểm, dồn dập bắn lácây, nhưng nhữnglá cây kia đều không cô ng kích được hắn.

Đến ba phút sau, Thạch Trung Ngọc lập tức phóngrakỹ năng Khí Phách, ThụYêuởtrong phạm vi lập tức chết sạch, chỉ để lại Thủy TinhChâu đầy đất, Thạch Trung Ngọc và các cô nương khôngđểý, dù sao những quái này không rơi đồ đạc, chỉ kỳ quái lànhững Thủy Tinh Châukia làm saocòncó thểtồntại? Thực sựlàrất ngạc nhiên!

Tử Trạch mê cung (2)

DTV-EBOOK.COM.VN

Đến khi Thạch Trung Ngọc và các cô nương điqua địa bànThụ Yêu, dĩ nhiên bi thương phát hiện phía trước lại là một cây đạithụ không phá được...

Thạch TrungNgọcchỉcó thể cùng các cô nương quay đầu, ngoạitrừ căn phòng củaTử Trạch Cô Hồnchưa đổi mới, những chỗ khác ít nhiều gì cũngđã đổi mới quái vật. Đếnkhi Thạch Trung Ngọcvà các cô nươngtrở lại bảnđồ cũ, qua bên trái đitìm, quáithứ nhấtđụng phảivẫn là Tử TrạchCự Ngạc, Thạch Trung Ngọc giết loại quái này đã giết không còn cảm xúc,trực tiếp ném kỹnăng qua.

Giếtxong Tử Trạch Cự Ngạc,đivề phíatrước lạigặp Tử Trạch Ngư Nhân,Tử Trạch Ngư Nhânhơi khó quấn, dĩ nhiên ở trong đầm lầy, lúc ẩn lúc hiện, không cẩn thậnsẽ bị nó đập chomột phát,ghê tởm nhấtlà Ngư Nhân này còn biết bắn đạnbùn, mỗi lần đều nệnở trên người ThạchTrungNgọc, làm chotrang bị ÁmKimuy vũ giống nhưy phục ăn mày!

Bất quá cũng may Tử Trạch Ngư Nhân không có kỹ năng gì, chỉ biết bắn bùn, nhưng lạibiết kéo người vào trongđầm, thờiđiểm Tuyết SươngYên ở bênbờ đầm hơi sơ suất không đề phòng, thiếu chút nữabịkéo vào, kết quảTử Trạch Ngư Nhânbị chémlên trời, không bao lâuđã bị Thạch Trung Ngọcvà cáccô nương ngược chết.

Thạch Trung Ngọc cực kỳcămtức, trong độingũ đềulànữ nhân của mình, Tử TrạchNgưNhân đángchết kialạithôbỉtừ dướinền đất chui lênbắt chân nữ nhân của mình, muốn kéo nữnhân của mình xuống, nam nhân nào có thể không phát hỏa? Vì vậy Thạch Trung Ngọc không ngừng đánhbay Tử Trạch Ngư Nhân, không bao lâu liềnthu thập được rất nhiềuThủyTinh Châu.

Giết hếtTử Trạch Ngư Nhân,kế tiếp làmột cái đầm baola dọc xuống phía dưới, trênđầmnằm đầy Tử Trạch CựNgạc,Tử TrạchCô Hồn và Tử Trạch Thụ Yêu. Kỳ thựcTửTrạchCự Ngạc và Tử Trạch

Cô Hồnđều khôngkhó dây dưa, chỉ có Tử TrạchThụ Yêu cực kỳkhó chơi, ba loại quái tụvàomộtchỗquả thựclàm Thạch Trung Ngọc buồnbực muốnchết.

Trong các cô nương chỉ có Dương Tử công kích khoảng cách xa nhất, những Tử Trạch CựNgạcvàTửTrạch Cô Hồn ở gần đềubị Dương Tử dẫn ra, còn có một điều làquáinơi nàyđổi mới nhanh hơn bên ngoài rấtnhiều.

ThạchTrung Ngọc vừa gánh quáivậtcôngkích, còn phải chú ýTử TrạchNgư Nhânđổi mới, đánh hết một ngày vẫnkhôngra được khu vựcnày.

Ăncơmtối xong, Thạch Trung Ngọc khổ não nhìncáccô nương nói:

-Thực phảiđivề đánh tiếp sao?Bản đồ kia giết quá thốngkhổ!Tử TrạchThụ Yêu công kíchcũng không coi là cao, nhưnglá cây giống như khôngcần tiền tungra,kémchút chơi chếtta!

HướngLâm nởnụ cười nói:

- Ngươicũngcó thời điểm sợ? Đi nhanhđi! Bảnđồ kia cũng không phải đánh không qua!

Thạch Trung Ngọcnăn nỉ nói:

- Tối hôm nay nghỉngơi được không? Dù sao cũng sắpđánh xong rồi!

Cơ Như Nguyệtchốngnạnh nhìn Thạch TrungNgọc:

- Ngườiđi khôngđược đi!

Thạch TrungNgọc quyết tâm, ôm ghế salon hừ hừ nói:

- Không đi khôngđi!

CơNhư Nguyệtnở nụ cười,đi tới bên ngườiThạch Trung Ngọc, đến bên tai hắn nói nhỏ:

- Ngươi thựckhôngđi? Vậy thángnày ngươi đừng nghĩ vào phòng củabấtkỳ người nào!

Thạch Trung Ngọckhổ sở nhìn CơNhư Nguyệt, ánh mắt đau lòng nói:

- Xem như ngươilợihại!

Sauđó ngoanngoãnbuôngghế ra, buồnbực vào trò chơi.

Dương Tửnhìn bónglưng tịchmịch của Thạch Trung Ngọc có chút đồng tình nói:

- NhưNguyệttỷ, nếu khôngngày hôm nay nghỉ ngơimộtchút, ngươi xem đại thúc thật đángthương! Hắn rấtítkhi thương cảm như thế!

Cơ Như Nguyệt cũng có chút chần chờ nhìn TuyếtSươngYên, Tuyết Sương Yên lại mỉm cườinói:

- Chúng ta đivào trò chơiđi, đừng để hắn chờ nónglòng!

Các côương nhìn nhau một cái, đều cườiđi lên lầu,vàotrò chơiđã nhìn thấy Thạch Trung Ngọcvừa ăn thuốcvừacùng Trầm Bích, Tiếu Hàm, Đích Lô giết mộtcon Tử Trạch Ngư Nhân.

Các cô nươngngay lậptứctổ độivớiThạch TrungNgọc, có Hướng Lâm trị liệu, Thạch Trung Ngọcrốt cục không cần tiếp tụcăn dược, không bao lâuTử Trạch Ngư Nhân đã bị các cô nương ngược sát, Thạch Trung Ngọc lậptức xông về một con Tử Trạch Cô Hồnkhác, dáng vẻoánkhí ngất trời kialàm người ta sợ hãi.

Hướng Lâmở phíasau mộtbên tăngmáucho Thạch Trung Ngọc, một bên hihi ha hanóiđùavớicáccô nương, trọngtâm câu chuyện của các cô nương hắn luôn không chen miệng vào được, chỉ có thểnhàm chán giếtquái.

Thạch TrungNgọc phiền muộn a! Vì sao trongTử VongChiểu Trạch không ra một vài quái mỹ nữ hình người? Các cô nương đều ở phía sau mình, mình thì phảiđối diệnvới quái vật xấu xí, ngay cả Tử Trạch CôHồn cũng mặt xanhnanh vàng, oán khí của mình đã sắphùchạy Tử Trạch Cô Hồn rồi.

Thạch Trung Ngọcvà các cô nương từng điểm từng điểm đẩy về phíatrước, mãi cho đến buổi tốicũng không giết xong, ngược lại làm tinhthầnThạch TrungNgọc sắp hỏng mất.

Ngàyhômsau, cáccô nương và ThạchTrung Ngọc lại bắt đầu đánh quái,quái bên ngườithật sựlà nhiều lắm, sắp đến trình độ không giết hết được, Thạch Trung Ngọcvà cáccô nương login hai giờ lại một bước cũng không lên được.

Thạch TrungNgọc thấy con đườngnàythật không thể qua, chỉ cóthể mang theo các cônương giết trở về, giết đến lốivào mới an tâm.

Thời điểm các cô nươngthở phào nhẹnhõm, Thạch Trung Ngọc nghe thấy phía sau có tiếng “Di?”

Sau đó chỉ nghe có ngườinói:

- Mạo HiểmGiả?

Thạch Trung Ngọc quay đầu, thấymột người mậpmậpthoáng có chút gian thương đứng ở phía sau, cực kỳhứng thú đánhgiá năm mỹ nữvàThạch Trung Ngọc, chỉbất quá thời gianrơi vào trên người năm mỹ nữ rõràng dàihơn ở trên người ThạchTrung Ngọc, cửđộng nàylậptứcchọcgiận hắn.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp che ở trước mặt mập mạpkia, hỏi.

-Nhìn cái gì! Ngươi là người nào?

Mập mạpngượng ngùng cườinói:

- Khôngcóý tứ, ta gọi Tiền Hoặc, là thươngnhân đổi vật phẩm duy nhất trong TửVongChiểu Trạch, các ngươi lấy được Thủy Tinh Châu có thể đếnchỗ tađổivũ khí trang bị,đạocụ đặc thù cùngkỹ năng...

Thạch TrungNgọc vừa nghe thấy lời này, nhấtthời ánh mắt sáng lên, phải biết hắnlà nhặtlên tất cả Thủy TinhChâu,tối thiểucũng một vạn viêna, vậysẽđổi được bao nhiêu trang bị! Hơn nữa ngoại trừ trang bị còncó kỹ năng, vũ khí,đạo cụ đặc thù cũng có thểđổi, đây chính làvật bảo mệnh a!

Thạch Trung Ngọc nghĩ tới mình cầm đạocụ khônghề hạn chế ngược đối thủchết đi sốnglại, trong bụng vô cùngsảng khoái, vẻ mặt tươi cười nhìn Tiền Hoặc.

Kinh hiện Thần khí

DTV-EBOOK.COM.VN

Tiền Hoặc bị Thạch Trung Ngọcnhìn chăm chú, khôngkhỏi nổi da gà, nghĩthầm ngườianh emnày không phải gay chứ? Bằng không bên ngườitừđâutới nhiềumỹnữ nhưvậy?

Nghĩtới đây,Tiền Hoặc không khỏicười khổ, lặng lẽ dời về phía sau mấy bước hỏi.

- Ngươi... Ngươimuốn làmcái gì...

ThạchTrung Ngọc trợn mắt nói:

- Đương nhiênlà muốn đổi vật phẩm!

Tiền Hoặc nghe nhữnglờinày nhất thời thở phào nhẹ nhõm,từtrong lòng ngực mócra sáutậptranhném tới trong tay Thạch Trung Ngọc, sau đó lẻn đến một bên, tronglòng may mắnmình không phải soái ca!

Thạch Trung Ngọc bắt được tập tranh,chocác cô nương một người một bản, sauđó lật tập tranh kia, kiệnthứ nhất đậpvàomi mắt chỉ là vũ khíÁm Kimthượng phẩm, đẳngcấpcực kỳthích hợp người chơibâygiờ,bất quá ở trongmắt Thạch Trung Ngọccònkhôngtính là gì, hơnnữa một kiện cũng chỉcần hai mươiThủy TinhChâu.

Lật tới trangthứ hai, Thạch Trung Ngọc nhìn thấy vô số ô vuông nhỏ, bên trong tấtcảđềulà các loại trang bị, chỉ cần ngón tay để lên sẽ biết thuộc tính, toàn bộ đềulàhai mươi Thủy Tinh Châu một món,Thủy Tinh Châu ở trongTử Vong Chiếu Trạch hoàntoàn là Nhân Dân Tệ thựctế a!Hơn nữa cònmạnhhơnNhân Dân Tệnhiều.

ThạchTrung Ngọc lạilật tiếp, chứng kiến trang thứ ba có một bộ trang bị hoa lệ, chẳng những hình thức đẹp, thuộc tính còn vô cùng không tệ, cáccô nương cũng chứng kiến, đều thích không thôi, hận không thể mua hết, trang thứ tư giống như trang thứhai, đều là vô số ô vuôngnhỏ, đè vàocó thể thấy các loạitrang bị và

thuộc tính.

Thạch Trung Ngọc không cảm thấyquá hứng thú với mấy cái này, chonên lật cực nhanh, mục dược phẩm hiện raở trước mặt,cái gì thuốc cầmmáu, thuốc giảiđộc, thuốc hồimáu, thậm chí còn có thuốcđộc,độc trùng, rượu thuốc…

Thạch Trung Ngọc khôngthích cáinày,trực tiếpbỏ qua, sau dược tề là các loạiđạo cụ, cái gì đèn chống gió, dâythừng… nói chung đủ loại cáigì cũng có, thậm chí còn cócôngtrình cơ giới mà lúc trước Dương Tử chếtạoqua, nói chung chỉ có không nghĩtới, khôngcóthứ nhìn không thấy.

Bất quá tuy mấythứ nàyđặc thù, nhưng người khác cũngđừng nghĩ ung dunglấy được,những đạo cụ đặc thù nàygiá đềuở 400 Thủy TinhChâu.

Cáccô nương cũng mở to mắt tòmò nhìn tập tranh, như muốn xem tất cả mọi thứ một lần. ThạchTrung Ngọc chứng kiến trang thứ năm dĩ nhiên là Tiên khí!

Thạch Trung Ngọcmởto mắtnhìn thanh dao găm kia sách, đây chính là Tiênkhí a! Thạch Trung Ngọc chơi game đến bây giờ, chotới bây giờ còn khôngcó gặp qua Tiênkhí, ngay cả Tiênkhí dàingắn ra sao cũng không biết.

Thạch Trung Ngọc lập tức lật xem, trời ạ! Nơi đó dĩ nhiên rậmrạp chằng chịt đều là Tiên khí, mỗi chức nghiệp đều có, thậmchíngay cả chức nghiệp ẩn cũngcó vũ khí tiện tay!

Thạch Trung Ngọc nhìn vô cùngđộng tâm, nhìn giácả mới khoảng bốn ngàn, không khỏi cảm thấy Tiền Hoặc (*mê tiền) căn bản không mê tiềnchút nào.

ThạchTrungNgọc tò mò nhìn về phíalogo bêncạnh, lạicòn là sáo trang! Thạch Trung Ngọc lập tức hưngphấn lên.

Tuy Thạch Trung Ngọcvẫn luôn không tính quá giật mình, nhưng khi nhìnthấy sao trang Tiên khí, người nào có thểchịu được?

Thạch TrungNgọc sờ sờ nói:

- Con bà nó!! Tiênkhí a! Vì sao tới bây giờ mới có thể sở hữumột thanh Tiên khí!

ThạchTrung Ngọcbất đắc dĩnhìn xuống,lúc đầu nghĩ Tiên khí này chính là sau cùng, không nghĩ tới vừa nhìn liền dọa hắn giậtmình, dĩ nhiên là Thần khí!

Thạch Trung Ngọc trừnglớnmắt, dùngsức nhìn giới thiệu:

- Chiến ThầnChi Nhận,Thần khí cấp mộtbị phong ấn, sau khi phá giải phongấn cóthể theo chủ nhânthăngcấp,mang theo kỹ năngcòn đợi đào móc.

ThạchTrung Ngọckhó tinnhìn giới thiệu, thật muốnngất đi!Lẽnào đây chínhlà Thần khíthứ nhất trong trò chơi sắp xuất hiện sao?Vậy mà lại ở trêntay mình!

ThạchTrung Ngọc vội vàng nhìn giá cảThần khí, lại cần một Oán LinhChâu cùng mộtvạn Thủy Tinh Châu, nhìn đến đây, Thạch TrungNgọc quả thực muốn cuồng tiếu, phảibiết mình giết qua nơi đây một lần, Oán LinhChâutựnhiên lảở trên tay mình,màmười ngàn ThủyTinh Châu đốivới mình cũngkhông coilà khó, mìnhvàcác cô nương giết bangày, nếu như chút Thủy Tinh Châu ấy cũng khônglấy rađược,vậy thì khôngcần gặpngười.

Hắn lập tức nhảy đếnbên người Tiền Hoặc, Tiền Hoặc giật mình kêu lên hỏi.

- Ngươimuốn đổi trangbịgì? Thấy rõ ràng giácả không? Đừngthể hiện!Không phải mỗi người đều có thể có Thủy Tinh Châu!

Kỳthực Tiền Hoặc cảm thấyđám ngườiThạch Trung Ngọc lúc trước thấyThủy Tinh Châuvô dụng liềnvứt bỏ, ai biết ngườita có, hơn nữa cầm Thủy Tinh Châu gọimìnhnhận lấy.

Tiền Hoặc cười nhìnThạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươi muốn đổi cái gì?Tagiúp ngươi nhìn có đủhay không!

Thạch Trung Ngọcnói:

- Ta muốn đổi thanh Thầnkhí kia, không thành vấn đề chứ?

Tiền Hoặc kinh ngạc háto miệng,cả kinh kêu lên:

- Ngươi nóicái gì!

ThạchTrung Ngọc cười toét miệng đến lỗtai nói:

- Ta muốnđổi Thầnkhí!

Lúc này cáccô nương cũng chúý tớiđộng tĩnh bên này,DươngTử lập tức nhảy qua hỏi.

- Thần khí gì? Đại thúc ngươi ngốc hả?Đẳng cấpcủa chúng ta khả năng xuất hiện Thầnkhí sao?

Thạch Trung Ngọc cườihắc hắc,cầm tập tranh đưa tới trước mặt DươngTử, không bao lâuDương Tửthét chói tai, sau đó thúc giục Thạch Trung Ngọcnói:

- Nhanh đổi! Ngươi cònbần thần cái gì? Đâychính là Thần khí a!

Thạch Trung Ngọc cười nhìn về phía Tiền Hoặc nói:

- Ngươi tớiđếm,chúng ta hảohảo tính tiền, trongtúi ta có rấtnhiều!

Tiền Hoặc không tin:

- Sao có khả năng!

-Ta giết tậnba ngày, saocó thể không nhiều?Bất quá nói đi cũng phải nói lại, chúng ta giết những quái này cũng khôngung dung chút nào a!

Tiền Hoặc cắn răngnói:

- Ngươi lấy hạt châura đi! Ta đếm xem rốt cuộc có bao nhiêu,nếu như thiếuhạt châu, ta tuyệt đối sẽ không chocác ngươi mang Thần khíđi!

Ánhmắt ThạchTrung Ngọcsánglên, ra sức từ trong túi của mình cầm lấy Thủy Tinh Châu, khôngchút thương tiếc ném xuống, hoàn toànchìm đắm trong vui sướng khigần đạt được Thần khí.

Qua một hồilâu, sắc mặt củaTiền Hoặcmới như tro tàn khóc ròng

nói:

- Tạisao các ngươicóthể như vậy! Ta mới đi ra ngoài chơiba ngày mà thôi!Các ngươi có cần ra sức như vậy hay không!

Thạch Trung Ngọc cườità nhìn Tiền Hoặc, trong taycòncầm Oán Linh Châu, thoải mái nói:

- Ngươi nén bi thương!! Một mình ngươi giữ Thần khí cũng vô dụng! Khôngbằng cho ta, tacòn cóthể lấy chút rượucho ngươi!

Tiền Hoặchừ hừ quay mặt đi,một chút cũngkhôngmuốn thấy Thạch Trung Ngọc, hiện tại hắnvừanhìnthấy Thạch TrungNgọc là sẽnghĩ tới Thần khí đã không thuộc về mình!

Thần khí nhận chủ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc đưa tay đếntrước mặt Tiền Hoặc,vui vẻ nói:

- Nhanh lên, lấy Thần khíra!

Tiền Hoặctrầm mặc mộthồi lâu mới từ trong túi của mìnhlấyra một thanh trường đao, thần sắc đau lòng vẫn đọngtrênmặt, khiến cho Thạch Trung Ngọc cho rằng mìnhsẽ hành hạThần khí này vậy.

Tiền Hoặc vừa đưa Thần khí choThạch Trung Ngọc,vừa giống như anủihài tử nói:

- NhậnNhận, về sau ta không thể ở bêncạnh ngươi,ngươi phải n ghe lời chủ nhân mới, khôngthể nghịch ngợm biết không?Ô ô ngươi thật đáng thương,từ khi sinhrađếnbâygiờ không rời qua ta nửabước,hiện tạiđột nhiên phảixa nhà, ta thật không nỡ a!

ThạchTrung Ngọc đầu đầyhắc tuyến nhìnTiền Hoặc,vừa dùng sức từtrong tay Tiền Hoặc cướp cây đao kia, hắn hết khílựccũng không thể từ trong tay Tiền Hoặc đoạt lấy Chiến Thần Chi Nhận.

Bỗng nhiên trên Chiến Thần Chi Nhậnđột nhiên hiện ra một vật nhỏ,vật nhỏ kia trợn mắt nhìn Tiền Hoặc nói:

- Ngươi còn khôngchịu buông tay! Lại không buôngtay tasẽ không nể mặtmũi chém ngươi!

Tiền Hoặc thấy vật nhỏkia, lậptức ýcười đầy mặt nhìn nó nói:

-Nhận Nhận, cóphải ngươi cũng luyến tiếcta hay không?

Thạch TrungNgọc nghe giọngnói củaTiền Hoặc không khỏi nổida g à, bất quáThầnkhí a, làm sao cóthể bởi vì chút vấn đề nhỏấymà khướctừ?Cho nêntuyThạch Trung Ngọc ở phương diện lýtrí vẫn muốn cách xa Tiền Hoặc một chút, nhưng tình cảm mãnhliệt hoàn toàn áp đảo chút lý trí yếu ớtkia.

Chỉ thấykhí linh khinhbỉ nhìnTiền Hoặc nói:

- Ta đãbịngươidong dàiphiền mấy trăm năm, sao có thể không nắm lấycơ hội này cách ngươi xamột chút!

Nghe khílinh nói, sắcmặt Tiền Hoặc sụp đổ, vẻ mặt hắn cầuxin nhìn khílinh nói:

-Về sau ngươiđirangoàiphải cẩnthận! Thế giới này quá hiểmác, ngươi không thể loạnchạy, nếukhông tân chủ nhân của ngươi sẽ thươngtâm!

Khí linh quệt mồm,bất mãn nhìn Tiền Hoặc, nhưngkhôngnói cáigì. Chỉ dùng đôi mắt nhỏcủa mình theodõi hắn, dườngnhư đang hỏi:

- Ngươi thực khôngđi theo ám ta?

Tiền Hoặccười ngượng ngùng,nhìn khí linh nói:

- Tacònphải trông chừng Tử Vong Chiểu Trạch, làm saocó thểly khai? Nếu khôngvề saungươi trởvề thăm tamột chút!

Lúc này khí linh cũngcó chútkhông nỡ, quệt mồm nhảy đếntrêntay Tiền Hoặc nói:

- TiềnHoặc, ngươi phảibảotrọng, tabỏ trốnvới ngườita, ngươi không thể nói với người khác!

Tiền Hoặc không muốnxarời nhìn tiểubất điểm kia, làm Thạch Trung Ngọc cảm giácmình quả thựclà bại hoại chia rẽ gia đình người ta, đang lừa gạt cảm tình củakhílinh. TiềnHoặcnhìn khí linh nói:

- Vềsau ngươi không thể bướng bỉnhnhư trước,bằng khôngchết rồi sẽ không về được!

Khílinh cũng cóchút thương cảm,thở dàinói:

- Tabiếtrồi, ngươi yên tâm đi!

Lúc này TiềnHoặc mới yên tâm nhìnThạch Trung Ngọc nói:

-Tagiúp các ngươi ký kếtkhếước, nếu không Thần khí này ngươi là không dùng được!

ThạchTrung Ngọckinh ngạcnhìn Tiền Hoặc, gậtđầu nói:

- Làm phiền.

TrongtayTiềnHoặcbỗng nhiênxuất hiện một cây đao,cắt quađầu ngóntay của Thạch Trung Ngọc,chỉ thấymộtgiọttiên huyết rơi vào trên Chiến Thần Chi Nhận,sauđó miệng TiềnHoặc thì thầm niệm một mớ chú ngữ,một trận bạch quang hiện lên, Thạch Trung Ngọc nghe được gợi ý củahệ thống: Chúc mừng ngàithuđược thanh Thần khí thứ nhất của Thần Lâm, hệ thống thông cáo thế giới ba lần xem như ban thưởng!

Sau đó Thạch Trung Ngọc chỉ nghe thanh âmhệ thống vang lên:

-Chúc mừng người chơi Hinh Vũ Chi Thạch thuđược thanhThần khí thứ nhấtcủa Thần Lâm!

ThạchTrungNgọc nghe xong khôngkhỏi nhức đầu, hắnvừa nghĩtới về sau cuộc sống sẽ khó khănnhư thế nào,hơnnữa cònlà thế giới thôngcáo, phỏng chừng bây giờ danh khí của mình đã vượt xa minh tinh Hollywood, mọi người đều biết a!

Bất quá Thạch Trung Ngọcvẫn cảm thấy tựhào, dù sao mình làcầm thanh Thần khíthứnhất trongtrò chơi a, tuy bị phong ấn,nhưng vẫn cóthể giải phongkhông phải sao? Vì vậy Thạch Trung Ngọc lạivui vẻ.

Khí linh bỗngnhiênchuira,tungbay ở trước mặt ThạchTrung Ngọc nói:

-Đại gia hỏa,ta gọi Tiểu Nhận, vềsaungươi cứ gọi ta như vậy là được rồi, thuậntiện nóichongươi biết,muốn giải phong ấn của Thần khí, phải khiêuchiến cácquáivật mạnh mẽ, bằng không ngươi vĩnh viễn dùng binh khícấp một đi!!

Nói xong Tiểu Nhận lại xông vào thân đao.

Thạch Trung Ngọcsuy nghĩ một chút, nhìn Tiền Hoặc hỏi.

- Chúng ta làm sao đi ra ngoài?

Tiền Hoặc vung tay, phía sau mọi người xuấthiệnmột lối nhỏ, đường nhỏ kiachínhlà nơilúc trước Thạch Trung Ngọc và cáccô nương tới, Thạch Trung Ngọc chiếm được Thầnkhí tự nhiên không muốnở lại nơi này,vì vậy nhấc chânđi rangoài.

Cáccô nương nhìn thấyThạch Trung Ngọc đi ra ngoài lập tứctheo lên, đi thẳng đến bãi cỏ bên ngoài Thạch TrungNgọccũng không nói chuyện, cáccô nươngcó chút lo lắng nhìn hắn, dường như phiền toái lớnnhất chính là thế giới thông cáo kia.

Trong lòng CơNhư Nguyệt cũngcó chút cảm xúc khó tả,trước đây thời điểm Thạch Trung Ngọc vào phòng làmviệc một nghèohai trắng, nhưng bây giờ Thạch Trung Ngọc chẳng những thànhtrò chơi đệ nhấtcao thủ, còncó tài chính cực kỳ khả quan.

Hiện tạitâm tư của các côương đều đặtở trênngười Thạch Trung Ngọc, CơNhưNguyệt vốn là lão đạikhôngkhỏi có chút ghen ghét, bất quá cái ghen ghét này không phải ghen ghét thành tựu củahắn, mà làlo lắnghắn nổi tiếnglên sẽ hoa tâm!

Đứngở trênCực Đông ĐạiThảo Nguyên,DươngTửnhắm mắt cảm nhậngió mát hô:

-Ta rốt cục ra ngoài rồi!

Thạch Trung Ngọc cũngcười vuivẻ, phải biếtmấy ngày naykhông ngừng giết quái làmmọi người rất ức chế, hiện tại đi ra Thạch TrungNgọc cũngmuốn hảo hảophát tiết một chút,bất quá các cô nương đang ở bênngười,mìnhsaocóthể tùy tiện? Tùy tiệnlàphải ở trên giường!

Cáccô nươngnhìn đồng hồ, đã tương đối trễ,vì vậy chơi mộtchút liền quyết địnhhạ tuyến,Thạch Trung Ngọctự nhiên là vui vẻ nhìn cáccô nương tiêu thất, sauđó mình cũng logout đi tắm.

Hắn vừa tắm vừa hát ngâm nga,nghĩ xembuổitốinên sủng hạnhai đây? Đi chỗCơ Như Nguyệt hay Dương Tử?Đây thậtlà mộtvấn đề khócó thể lựa chọn a!

Bất quá Thạch Trung Ngọc tắm rửa xong, quấn khăn tắm len lén

chui lênlầu, tùyý chọn một gian phòng gần nhấtđi vào, vấnđềtìmai lập tứcgiải quyết, đâylà phòng của đạimỹ nữ CơNhưNguyệt, ThạchTrungNgọc cười hắc hắc.

Đại hội luận võ

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc và cáccônươngđứng ở trên đườngBạch Hổ thành rộng rãi, trên mặt vui sướng, chỉ cảm thấy ánh mặt trời nhuhòa hơn so với bình thường.

Thạch Trung Ngọc vui mừngmangtheo các cô nương đi tới phủ thành chủ, xa xa nhìn thấyquản gia mang theo mộtđộivệbinh vẻ mặt chững chạcđi qua. Thạch Trung Ngọctò mò đi tới hỏi.

- Quản gia, sao hôm nay ngươikhông ở trong phủ?

Quản gia vừathấy Thạch Trung Ngọc, mặt đầy hồng quang, hòa ái nhìn Thạch Trung Ngọcnói:

-A! Là Thạch thiếu gia, thành chủ đại nhânlệnh ta đi dòxét BạchHổ thành,dù sao cũngsắp khaimạcđại hội luậnvõ rồi!

Thạch Trung Ngọccười hắchắc nói:

- Vậy ngươi đilàm việc đi,chúng ta đitìm Thành chủ đại nhân.

Lúc này, một người chơiở bên cạnh bỗng nhiên nhỏ giọng nói:

- A!Ta nhìn ra! Đó khôngphải quản gia phủ thành chủ sao!

Nóixong hihi ha hanở nụ cười, bất quá hắn vẫn nhớtớivệ binh sau lưng quản gia, không dámlàm sự tình chọc giậnđối phương.

Thạch Trung Ngọcvà cáccô nương nhìnmấy người chơi kia cười đùa, trong lòng đổ mồhôilạnh, quảngia không biếtnguyên nhân, nhưng ThạchTrung Ngọc biết nguyên nhân a! Đây chính làdo mình truyềnvideo lên diễnđàn, phỏng chừng đại đasố người trongthành nàyđều biết quảngia, tựnhiên cóngười nhịnkhôngđược bật cười.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi lạnh, một tiểu cô nương khả ái lậptức thét lên,kéo cánh tay tỷmuộiđi cùng vớimình hô:

- Maunhìnmau nhìn!Đó là Hinh VũChi Thạch!

Nói xong vọt về phía Thạch Trung Ngọc.

Cơ Như Nguyệtnhịn không được trừng Thạch TrungNgọc một cái, tên hỗn đản nàyđi đến chỗ nào cũng có thể thông đồng đến tiểu cô nương,tuổitácủa Dương TửTôMị đã rất nhỏ, chẳng lẽ còn muốn thông đồng Tiểu La Lỵ khác sao?

Thạch Trung Ngọc thấy ánh mắt củaCơNhư Nguyệt, nghĩthầm ta oan uổng a! Ta không nhận thức tiểu mỹ nữ kia!Chỉ bấtquámịlực của ta quá lớn,làm sao có thể liênlụy đến nhân phẩm củata chứ?

Thờiđiểm tiểu cô nương khả ái kiavọt tới trước mặt Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên bịvệbinh ngăn cản, nàng trợn mắtgiậndữ nhìnvệ binhnói:

- Tránhra!Đừng ngăn cản đường đi của bảncô nương!

Vệ binh kia khôngnhúc nhích, nói giỡn, phía saulà mệnh quantriều đình, lỡ có chuyện gì ai chịu trách nhiệm, tức giận đến tiểu cô nươngkia hận khôngthể rút đao chém vệ binh thànhtámkhối! Bất quá nàng rấtrõràng, biết mình đánh không lại vệ binh kia, chỉ có thể lùi lạimà cầu việc khác, đứng ở nơi đó vẻ mặt sùng bái nhìn ThạchTrung Ngọc nói:

- Hinh VũChi Thạch, ta gọi Khả KhảTiểuTiên,ngươi có thể gọita là Khả Khả, ngươi có thể nói cho ta biếtngươiở bang phái nào không? Ta muốn vào bang phái của ngươi!

Ngườichơi bên cạnh lập tức dựng lỗ tai củamình,phảibiết trong trò chơi này, sựtình liên quan tớiHinhVũ ChiThạch hầunhưkhôngcóghi chépgì, người bình thường ngoại trừ biết hắn và Bạo Quânđối đầu, cònlại thì không biếtgì cả.

Thạch Trung Ngọc dở khócdở cười nhìnKhả Khả Tiểu Tiên,có chút ngượng ngùng nói:

- Ta còn không có bang phái.

Ánh mắt Khả KhảTiểu Tiênsáng lên,lập tức nói:

- Tacóthể mờingươigia nhập vàobang của chúng takhông? Chúngta sẽ giúp ngươi làm việc!

ThạchTrung Ngọc thật có chút cảm giác imlặng, cho tới bây giờ hắncòn chưagặp phảimỹ nhân khó dây dưa như vậy, ngay cả ýcự tuyệt cũng nghe không hiểu.

Thời điểm Thạch Trung Ngọckhông biết làmsaocự tuyệt Khả Khả TiểuTiên, bằng hữu của Khả Khả Tiểu Tiên rốt cục chạy tới, kéo tay bịt miệngnàng,có chút lúng túngcười nói:

- Không có ý tứ khôngcóýtứ! Khả Khả nàng tương đối lỗ mãng, xin thôngcảm, hiện tại ta dẫn nàng đi!

Nói xong muốn dẫn KhảKhả Tiểu Tiên đi.

Khả Khả TiểuTiênbỉumôi, tháotay ở trên miệng mình ea, aioán nhìn người bạn kia của nàng, nhỏ giọng nói:

- Thật nhỏmọn, nói cũng không chotanói!

Côbé kia nghe Khả Khả Tiểu Tiên nóikhông khỏitrợn mắt, đúnglà cáigì cũng dámnói a. Thạch TrungNgọc nhìnhai cô nàngnày không khỏibuồn cười, trong lòng chẳng những không có một tia phiền chán, lại sinhramột loạicảm giác nhìn tiểu muội muội.

KhảKhả Tiểu Tiên đã bịbằnghữu mình mangđi mất bóng, Tuyết Sương Yêncười nhìn ThạchTrung Ngọc hỏi.

- Hai tiểu cô nương nàycựckỳ khả ái a!

Trênlưng Thạch Trung Ngọc lập tứctoát ramồhôi lạnh, cườicười nói:

- Hai tiểu nha đầu này rất khả ái, giống như tiểu muội muộivậy!

TuyếtSươngYênnhìn Thạch Trung Ngọc, sauđó liếc nhìn Dương Tử, hừ một tiếng không đểý tới hắn nữa, nghĩthầm haitiểu cô nương kia nhưthế nào đi nữa cũng lớn hơnDương Tử, Dương Tử ngươi cũng hạ thủ được, còncó cáigì không hạthủ được?

Dương Tửở mộtbênnhìnThạchTrung Ngọckhó xử, cười đếnthân

thể run rẩy,nàng lập tức nhảyđếnbên người Tuyết Sương Yên, lặng lẽ nói:

- Tiểu Tuyếttỷ tỷ, cóphải ngươi ghen hay không? Buổi tốitatrói đại thúc lại đưađến phòng ngươi a!

Mặt Tuyết Sương Yên đỏlên,đẩy Dương Tử ra quát:

- Ngươi nóiloạncái gìđó! Ai muốn... Ai muốn...

Nói xong khuônmặt càng ngày càng đỏ, cuối cùng giậm chân nhào vào trong lòng Cơ Như Nguyệt, không để ý tới Thạch Trung Ngọc và Dương Tửnữa.

Thạch Trung Ngọc cũng vui vẻở mộtbên xem náo nhiệt, dù sao chỉ cần các côương không công kích mình là được. Các cô nương vui đùamột chút, Thạch TrungNgọc liền cáotừ quản gia đi tới Phủ Thành Chủ, dù sao qua bản đồnàycũngphải trước nói choTiếu Sơn! Hơnnữa quytắc đạihội mìnhcòn khôngcóhỏi qua đâu!

Cáccô nương theo Thạch Trung Ngọc đi tớiPhủThành Chủ, không thấyquản giaởcửathật đúnglà không quá thích ứng,bấtquávừa nghĩ tới sự tình mình đã từng làm, không khỏi cảmthấy có lỗivới quản gia!

Vào hoa viên,Thạch Trung Ngọcở thật xađãnhìn thấyTiếu Sơn ngồi ởtrên ghếvừa xem kinh kịch vừa uống trà.Hạnhân ở bên cạnhnhìn thấy Thạch TrungNgọc đi tới, vội vàng mangghếtới.

Tiếu Sơn cũng chúý tới ThạchTrung Ngọc, vui vẻ mời bọnhắn ngồi xuống. ThạchTrung Ngọc nhìn Tiếu Sơn cười nói:

- Thành chủ đại nhân gần đây mặtmày hồng hào a! Chẳng lẽ chiếm được thứtốt gì?

Tiếu Sơn khoát taychặn lại,đắc ýnói:

-Bảo bối gì chứ,chỉ bất quá gần đâynhân khẩu củaBạchHổ thành gia tăngmãnh liệt, ta mở những tiệm thuốc,tiệm vũ khí cùng tiệm trang bị đều làm ăn nóng nảy mà thôi!

Thạch Trung Ngọcnghelời này nhất thời ghenty,nghĩ thầmngươi

ngoài miệng nói thản nhiên,ai biết rốt cuộc hốtbaonhiêu bạc? Trong thành này nhiều người như vậy,mộtngườimua hai bình thuốc cũngđãđể ngươikiếm lật, hôm nay tanhất định phải ăn chết ngươi,nhìn ngươi còn cómặt giả nghèo hay không!

Ánh mắt Tiếu Sơn tùyý đảo qua, sauđó cười nhìn Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngàyhômnay sao khôngphát hiệnnha đầu nghịch ngợm nhà ta? Nàng không phải thấy trongthành nhiều người,chonênlạiđira ngoài chạy loạnrồi chứ?

Quy tắc chi tiết của đại hội luận võ

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thạch Trung Ngọc cười lắc đầu, tiện tay triệuhoánraTiếu Hàm nói:

- Lúc trước chúngta đi Tử Trạch, TiếuHàm nàng mệt mỏi, cho nên ta để nàng nghỉ ngơi nhiềumột chút!

TiếuHàm vừa ra, đầu tiên là sửng sốt,sauđó mới thấy Tiếu Sơn, lập tức nhào vào trong lòng TiếuSơn hô:

- Cha!

Tiếu Hàm từ ái vuốt đầu TiếuHàm hỏi.

- Gần đây concógây phiền toái gì choThạch ca ca không?

Tiếu Hàm nhăn mũi, bất mãn nói:

- Sao chaluôn nghĩtasẽgây họa nhỉ! Ta giúpThạch đạica rất nhiều ah! Ngươi xem, ta cũngđãthăng cấp!

Tiếu Sơnốn chỉ thuận miệng hỏimột chút, chứng kiến Tiếu Hàm nhưvậy càng cao hứng, mình chỉcó mộtnữ nhi bảo bối, coi như không có thành tựu gì cũngphải sốngvuivẻmới được!

Thạch TrungNgọcnhìn hai người nói chuyệnvới nhau, mở miệng hỏi:

-Thành chủ đại nhân,đại hộisắpbắtđầu rồi, tuychúng tađã ghi danh nhưng lại khôngbiết quy tắc, mong ngươi nóicho chúng ta một

chút!

Lúc nàythànhchủ mới vỗ đầu một cái, từtrong lòng ngực lấy ra nămlệnh bài đưatới nói:

-Đây chính là lệnh bài chứng minh thân phận tuyển thủ của các ngươi!

Thạch Trung Ngọctựtaytiếp nhận, chocáccô nương một cái, Tiếu Sơn mới tiếptục nói:

-Bangày nữa đại hộimở màn, các ngươi phải chuẩn bị thật tốt! Đại hội luận võở Bạch Hổthànhđượccử hànhcùnglúc trongbốnsân thi đấu, mỗi ngày mườivạn trận,tổng cộng cửhành mườingày, thành chúngta có khoảng trăm triệu người chơi thamgia, cuối cùngsẽ đào thải 90%, sau đó tiến vào Thiên thànhcùng Địa thành luậnvõ, cuối cùng quyếtra hai đại caothủ đưavào Tử CấmThành, quyết chiến tuyển ra đệ nhất cao thủ!

Các cô nươngvừa nghe liềnhiểu, thuận miệng hỏi.

- Vậy đoàn độitái cũng giống như vậysao?

Tiếu Sơn cười nói:

-Phải, bất kểlà hai người đấuhay đoàn đội đấuđềunhư vậy, các ngươi đừng xem mỗi ngày mườivạn trận, nhưngcác người chơi cũng phải haingày mớicó thđấu một trận,nếu như có chuyện,thi đấuhoãn lại một giờ, nếu khôngtới sẽ phán bỏquyền, cho nên các ngươi phải cẩn thận một chút, đến lúc đó không nênchạy quáxa!

Thạch TrungNgọcgật đầu, Tiếu Sơnnóitiếp:

- Thời điểm tranh tài các ngươi cóthể tuyển trạchsử dụng mộtloại dượctề,dược tềsiêucấpcóthể ăn3 bình, dượctề cỡtrung 6bình, dược tề cở nhỏ 12 bình, còncác loại dượctề giải trừhiệu quả chỉ có thể tuyển mộtloại ăn một lần,thời gian thi đấu năm phút,bên nào giết được đối phương thì thắng, nếu như thời gian thi đấu kết thúc, hai bên khôngcách nàotiếp tục công kích đối phương, cuốicùnglấy lượng máu làm tiêu chuẩn sosánhsong phương thắngbại.

Thạch TrungNgọcnghegiới thiệu, Tiếu Sơn cũng biếtđối phương

nghe xongsẽ đi, bấtquá hắn thật lâu mới có thể thấynữ nhi, không nỡ nhanhnhư vậy liền tách ra, vì vậy chủ độngmở miệng nói:

- Hiền chất,ngươi xemcác ngươi lâu như vậy mớitrở về Bạch Hổ thành mộtlần, không bằng trưa hôm nayởchỗ này ăncơm đi!

Thạch Trung Ngọc đang nghĩ ngợi tìm cớgì lưu lại ăn chùa cơm, nghe Tiếu Sơnđề nghị lập tức cười hì hì đápứng, nghĩ thầm đây ch ính là ngươi mời ta lưulại ăn cơmnha!Hắc hắc hắc...

Tiếu Sơnnhìn nụ cườibỉ ổi của Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy sau lưng mátlạnh, nghĩthầmta không phải lại dẫn sói vào nhà sao?Bất quá Tiếu Sơncũng không còn biện pháp, Thạch TrungNgọcđiTiếu Hàm khẳng định cũngsẽ đi, khôngcókhả năngchỉ để TiếuHàm một mình ở lạia?

TiếuSơn chỉ có thểphân phó nhà bếplàm nhiềuđồănmột chút, miễn cho đềubịThạch Trung Ngọc ăn sạch.Tiếu Hàm ngồi ở chỗ kia xem kinh kịch màbắt đầu lòng ngứa ngáy, chạy lên đàidiễn một đoạn, cáccô nương nghe cực kỳnồng nhiệt, chỉ có Thạch Trung Ngọcvà Ti ếu Sơnnhìn nhau, dườngnhưđang nói: Chúng ta rốt cụcchịu đựng nổi!

Tiếu Hàmhátđến trưa, mọi người đói bụngmới xuống đài,tiếp lấy đã bị Dương Tửlôikéo, một bên sùng bái nhìn mộtbênhỏiý tứ trong lời ca, làm cho Thạch TrungNgọc không còn gìđể nói, hắn xem các cô nương nhìn nghiêm túcnhư vậy còn tưởng mọi người đều hiểu, aibiếtdĩ nhiênđều là thường dân!

Tiếu Hàmrất đắc ý giải thích, chỉbất quá nàng dường như chỉ biết hát chứ không biết bao nhiêu ý nghĩa,các cô nươngthì hoàn toàn không biết, bịTiếu Hàm nói mê hoặc, đều cảm thấy nàngrất lợi hại,đặc biệt là Dương Tử,lại muốn bái Tiếu Hàm làmsư, sợ đến Thạch Trung Ngọc vội vàngchạytới ngăn cản,hắnkhông muốn ở ngoài đời thựcbị nha đầu này tra tấn!

Trên bàn cơm, Thạch Trung Ngọctựnhiên là liều mạng gắp thức ăn,TiếuSơnnhìnmà tim rỉ máu, khóe mắt khôngngừngco rút, Thạch Trung Ngọc ăn căn bản không nhìn chung quanh, trong mắt ngoại trừ mỹthực thì không còn gì cả.

Ăn cơm xong, Thạch Trung Ngọc lại hạ tuyến đi tới phòngkhách chờ các cô nương làm cơm, tuy mỗilần sau khi ThạchTrung Ngọc ăn cơm trong trò chơi xong,đều có chút ăn không ngon miệngnữa, nhưngdù sao người làsắt, cơm là thép, không ăn sẽ rất cóhại cho thân thể!

Ăncơm xong, cáccônươnglạivào trò chơi, rakhỏi Phủ Thành Chủ đi tới Truyền Tống Trận, mình đã đápứng TrươngMã đi traxét Tử Vong Chiểu Trạch,hiệntại nhiệmvụ hoàn thành,tự nhiên phải đi nhận thưởng!

Đi tới Thiên thànhPhủThành Chủ, Thạch Trung Ngọcchỉ thấy bọn thị vệ đềuởbốn phíabậnrộn,một hồi ở chỗnày xoamột chút, mộthồi ở chỗ kia xâymột chút, nói chung vội vàngbất diệc nhạc hồ, chỉ có quảngiamột người đứngở cửa cười nhìn đám thịvệ bận rộn.

Thạch TrungNgọcvừanhìnthấyquản gia lập tức cườiđi tớichàohỏi:

- Quản gia,gần đây khỏe không? Ta tới tìm Thànhchủ đại nhân, khôngbiết thànhchủđạinhâncó bậngì hay không?

Quản gia vừa thấy Thạch Trung Ngọc, nụ cười trênmặt càng thêm xán lạn, vội vàng nghênhđón:

- Ai nha, gần đây thànhchủrất bận rộn, đại hộiluận võ sắp triển khai, Thiênthành chúng ta tự nhiênphải lấydiện mạomới tinh hiện thế! Bấtquá ngươi tới thành chủ đại nhân làm saosẽ không rảnh chứ?Tới tới tới, maucùngta đi thư phòng!!Thành chủ đại nhân rất mongcác ngươivề a!

Nói xong quản gia dẫn đầu đi vào Phủ ThànhChủ, trên đường chim hót hoanở phong cảnhmê người,duy nhấtphá hư cảnh sắc đúng là thần sắc thô bỉ của Thạch TrungNgọc.

Chỉ cần Thạch Trung Ngọc vừa nghĩ tới có thểbắt chẹtTrươngMã đãcảm thấythú huyết sôi trào,từ khi hắn biết Trương Mã đến bây giờ, thủy chung khôngthể lấy được đồ tốt đặcbiệt gì, trừ lệnhbài truyềntốngcóthểchomình tiết kiệm một chúttiền, còn lạihầu nhưcái gìcũng không có, để trong lòng Thạch Trung Ngọc cựckỳ ngứa ngáy, nghĩ thầm TrươngMã ngươi keo kiệt như thế nào đi nữa cũng không có thể như thế chứ?Lần này ta giúp ngươidò đường

lần thứ hai, nếu như ngươi không cho chút chỗ tốt,ta nhất định không nói cho ngươi biết! Nghĩtới đây,trong lòng Thạch Trung Ngọcmới thăngbằng một chút.

Mở thương điếm

DTV-EBOOK.COM.VN

Đến thư phòng, Thạch Trung Ngọctrực tiếp đẩy cửa ra, nhìn thấy Trương Mã ngồiở trướcbàn đọc sách nhìn văn kiện, Thạch Trung Ngọc buồn bực,vì sao mỗilần mình tới nơi đây đều thấy văn kiện đầy bàn thế nhỉ?

TrươngMã ngẩng đầu nhìn ThạchTrungNgọc,cười hỏi:

- Hiền chất, ngươi từ trongTử Vong Chiểu Trạch đira sao?

Thạch Trung Ngọc cũng cười gật đầu, trựctiếp mởmiệng hỏi:

- Lần này ban thưởng làcáigì?

Sắcmặt Trương Mã cứng đờ,sauđócười haha nói:

- Hiền chất, cácngươi làm việc lâu như vậymệt không? Tới tới tới maumời ngồi!Người đâu, dâng trà!

Thạch Trung Ngọc cười ngồi xuống, nghĩ thầmngươi cứ diễn đi, nhưng đừng hòngkhất nợtiền lươngcủalão tử. Bấtquá coi như ngươi muốn khấtnợ ta cũng khôngbằnglòng, không trả tiền trước thì đừng hòng biết được tin tứcgì!

Thời điểm Thạch Trung Ngọc đắc ý, trongđầu bỗng nhiên truyền ra thanhâmcủa Tiểu Nhận, Tiểu Nhận có chút nóngnảy nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Chủ nhân,ngươi ngàn vạn lần không thể nói cho hắn tađãly khai TửVong Chiểu Trạch! Nếukhông Tiền Hoặc sẽxongđời!

Thạch Trung Ngọc buồn bực, thử gọi ở trong lòng:

-Tiểu Nhận?

- Ân, là ta, chủ nhân, ngươi nhấtđịnh phải nhớ kỹ, ngàn lầnkhông thểnóitatheo ngươi đirangoài!

Tiểu Nhận vộivàngnóixong liềntrởnên yênlặng,chỉ lưulạiThạch Trung Ngọc không hiểu rasao, bất quábất kểnhư thế nào Tiền Hoặc vẫnrấtphối hợp giao ra Thần khí,ấn tượng củaThạch Trung Ngọc đối với hắn cũng không tệ lắm, nếu Tiểu Nhận nóinhưvậy, hắn nhất địnhlà sẽ không nói.

Sau khi dâng trà lên, TrươngMã mớitiếptục hỏi.

- Hiền chất, không biếtcác ngươi vàoTửTrạch bao nhiêu ngàya?

Thạch TrungNgọcnâng chén trà lên uống mộtngụm, cười nhìn Trương Mã nói:

- Cái nàyngược lại không gấp, chỉ không biết lần này phần thưởng của chúng ta là cái gì?

TrươngMã cười ngượng ngùng, đau lòngtừ trong ngăn kéo lấy ra một tờ giấy nói:

-Tacó mộtgian thương điếm, vốnlàbanthưởngcho ngươi, ngươi đã muốn biết như vậy, cho ngươi xem trướccũng khôngsao!

Thạch Trung Ngọc vừa nghehai mắttỏa sán g, cười đến sắp không thấy mắt, đáy mắt của các cô nương cũng tràn đầy kinhhỉ, chỉ bất quá cái này dù sao cũng là nhiệm vụcủa ThạchTrung Ngọc, các nàng không tiện chen vào, hơn nữa Thần khí can hệ trọng đại,các nàng cũng khôngdám làmchủ.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc xoay mộtvòng,nghĩthầm cái này đã thông cáo cả thế giới, sao thành chủnàycònkhông biếtmình đãđược Thần khí nhỉ? Lẽnào TiểuNhận không biết sao? Bất quánếu Tiểu Nhậnđã dặn mình, vậy mình chỉ có hết sức gạt!

Thạch Trung Ngọc hihi ha ha, bắt đầu cùng Trương Mãnói quá trìnhmình vào Tử Trạch, chỉbất quákhông nhắc tớiThần khí, Trương Mã giống như thật không biết Thần khí đãbị lấy đi, cẩn thận hỏi:

- Vậy các ngươi có tìmđượcThần khíkhông?

Thạch Trung Ngọc nhìn Trương Mã, cực kỳai oán nói:

- Chúngta đương nhiên thấycó Thần khí, nhưng Thần khíkia cần một vạn Thủy Tinh Châu và mộtOán Linh Châu mới có thể đổi được,tuy những cái nàykhông khó đánh, nhưng chúng ta không có túi đồ chứanhiều Thủy Tinh Châunhưvậya!

Trương Mã vừa nghe, phảngphấtnhư thởphàonhẹ nhõm,hỏi tiếp:

- Oán Linh Châu kia đâu? Cácngươicó mangvềkhông?

Thạch Trung Ngọc đổi thành vẻ mặttức giận nói:

- OánLinh Châu kia ngoại trừThần khí dĩnhiên khôngcótác dụnggì, lúc ấy ta tức giận liền ném đi!

TrươngMãcó chút thất vọngthở dài, nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Khếước cửahàng này ngươi cầm điđi,các ngươicóthể chọn một thươngđiếm cỡtrung,chỉ cần giao khế ước cho chưởngquỹ là được.

Thạch Trung Ngọc ngạcnhiênnhìn khế ước,cười hỏi.

-Chúng tacóthể tùy tiện chọn địa điểm sao?

TrươngMã dường như còn đắmchìm trong sựtìnhTử Trạch, chỉ tùy ýgật đầu, Thạch Trung Ngọc đượccho phép, lậptứchào hứng ra khỏiPhủThànhChủ.

Các cô nương vừara PhủThành Chủ lập tứchưng phấn nhảy dựng lên,Cơ NhưNguyệt càng đoạt lấy tờkhế ước kiahung hăng hôn một cái. Phải biết rằngcó thương điếm,về sau cóthể bán một sốthứ của mình, những trang bị kia liềncó địa phương tiêu thụ, hơn nữarốt cuộc khôngcần giao phí dụngđắt giá!

Vì vậy Cơ Như Nguyệt vàcác côương lập tức kéo Thạch Trung Ngọc chạy tớikhu buôn bán của Thiên thành.Kỳ thực thươngđiếm cỡtrung mà Trương Mã nói không nhỏ chút nào, mỗi một gianđều là tiểu lâu haitầng, chằng chịtở trong khuvực buôn bán.

Thạch Trung Ngọc vàcáccôương quan sát tấtcả thương điếm một lần, cuốicùng chọn một tiểu lâu phongcách cổ xưa, vịtrí của tiểu lâu kiacực kỳ dễ thấy,hầu như ngườivào khu buôn bánđều trảiqua nơi đây.

Các cô nương và Thạch Trung Ngọc vừa vào thương điếm, lập tức nhìn thấy chưởng quỹ ghé vào trong quầy ngủgật,chưởng quỹcảm giácđược có người tới, lập tứcbày ra khuôn mặt tươi cười tiến lên đón, khách khí hỏi.

- Các vị khách quanlàtớimua cửa hàng sao? Tiểu Dương Lâu của ta nằm ởtrên đoạnđường sầmuất, kết hợp tâm huyết củachư vị đạisư kiếntạo thành, bên trong cóđầyđủ mọi thứ, mùa vềlà có thể chưng bày,tuyệt không cầnchi phí quá nhiều! Bây giờ bản điếm còn đang khuyến mãi, chỉ cầnkháchquan muabản điếm, có thể hưởng thụ giảm giá 10%!

Cơ Như Nguyệt cườihì hì nhìn chưởng quỹ kia, giơkhế ước lên, cười hì hì nói:

-Mua nó cóthể được chưởng quỹngươi luôn không?

Chưởng quỹ kia nhìnkhếước trong tayCơNhư Nguyệt, ánh mắt sáng lên, càng thêm quyếnrũ nhìn Cơ Như Nguyệt nói:

-Được được được!Tiểu lãonhivốn thuộc về tiệm này, ngài mua tiệm nàytự nhiên chính là mua tiểulão nhi!

Cơ Như Nguyệt giao khế ước chochưởng quỹ, cười nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi xem chưởng quỹ này, tuyệt đốilà hảo thủ trong kinh doanh!

Thạch Trung Ngọccũnggật đầu, nghĩ thầm những trang bịkia của mình rốt cục cóchỗ để bán,hiện tại nhân khẩuở Thiênthành bắtđầu nhiều lên,mườingày sau sẽ càng kinh khủng, vừa nghĩtới tiền mặt cuồn cuộn không ngừngrơi vào túi mình, Thạch Trung Ngọc không tự giác được cười bỉ ổi.

Các cô nươngchọn tiệm xongtự nhiên phải đổi tên, tên tiệm đương nhiên không cầnsuynghĩ,trực tiếp gọi Hinh Vũ Lâu,vật bán tạm định là trang bị,còn vềsau mua bánthêm cái gì thì khôngcần lo xa, dù sao tiệm nàylà của mình, muốnđổi vậtgì còn cần lo lắng sao?

Vì vậy thươngđiếm đầu tiêncủa người chơi xuất hiện,tuy Thạch Trung Ngọc còn chưa bắtđầumở tiệm buôn bán, nhưng hạng nhất

là lấy định rồi, hơn nữa chỉ cần bắt đầubuônbán, danh tiếngcủa phòng làm việc HinhVũ vẫn rấtvang,tự nhiên sẽ hấp dẫn rất nhiều người chơi, tuyệt không lo không có khách hàng.

Đại hội luận võ bắt đầu

DTV-EBOOK.COM.VN

Đảomắt ba ngày liềnqua, đại hội luận võmàThạch Trung Ngọc chờ đợi rấtlâu rốt cục bắt đầu, hôm qua Thạch Trung Ngọcvàcác cô nương đều trở lạiBạch Hổ thành lấy sốthứ tự.

Thạch TrungNgọc số 63, DươngTửsố64, CơNhư Nguyệt số 65, Tuyết Sương Yênmaymắn nhấtsố 66, Hướng Lâm số67, Hướng Lamcũng số rất may rút được số68,những dãy số này cao như thế lànhờcó Tiếu Sơn, nếu khôngphải hắn trước giờ thông tri,Thạch TrungNgọcvà các côthings chừnglà số lótđáy.

Trongmười vạn trận ngày thứ nhấttự nhiên là có ThạchTrung Ngọc và các cô nương,trậnđầu đơn đấu là Cơ Như Nguyệt. CơNhư Nguyệt đi tới sân đấuso bốn, nộplệnhbài liền được truyền đến trongsân, Thạch Trung Ngọcvà cáccô nương mỗi người nộp5 kimtệ tớikhán đài quan sát,tùytiện tìm một địaphương ngồi xuống, dù sao ngồiở chỗ nào cũng có thể nhìn thấy, nơi đâylà trò chơi không phải hiện thực,không cần thị lựcquá tốt cũngcóthể quansátđến toàncục.

Chỉ thấyđối thủ của Cơ NhưNguyệt cũng là một Pháp Sư, chỉ bất quá PhápSưkia là Thủy hệ, vừavặn khắcchếCơ Như Nguyệt.

ThạchTrung Ngọccũng không lo lắng, phảibiết kỹ năng của CơNhư Nguyệtlàcựckỳ hiếmthấy, hơn nữa đẳng cấp trang bị của người chơi kia rõràng không cao như Cơ NhưNguyệt, không bao lâu đã bị Cơ Như Nguyệt ngược chết.

Trận nàykhông có hồi hộp gì, Cơ NhưNguyệt đánh xong còn vui vẻ nóiđốithủkia khôngcómột chút khiêu chiến. ThạchTrung Ngọc cảm thấy cáinàyrấtbình thường,dù sao thời điểm mới bắt đầu, gặpphải rất nhiều tuyển thủ yếu là rất bình thường.

Cơ Như Nguyệtđánh xongkhông bao lâu liềnđến phiên Hướng Lâm, đốithủ của HướngLâm là một ĐạoTặc, trướckhiên sân Tuyết Sương Yêntrực tiếp cởi giàythêm 30% tốc độ choHướng Lâm,

Hướng Lâm dựa vào đẳng cấpvàTrị LiệuThuật kéođến hết giờ,Đạo Tặc thì bị Hướng Lâm mang theochạy,còn bị Hướng Lâm ném thuốc độc, hung hănggiếthơn phân nửa huyết.

Kỹ thuật của Đạo Tặc kia cũng xem như tốt, đáng tiếc mới cấp 39, lượng máu vàkỹ năng kémxa Hướng Lâm, huống hồ Hướng Lâm còn có trangbị ÁmKim, cóthể có mấyngườichịu được?

Trận thứ ba làcủa Thạch Trung Ngọc, đốithủ củaThạch TrungNgọc là một Cung Tiễn Thủ, Cung TiễnThủ kiavừanhìn thấy là Thạch Trung Ngọc, lậptức sợ đến bỏ cuộc, phải biết Thạch Trung Ngọc là đệ nhất cao thủbâygiờa!

ThạchTrung Ngọc là trongvài người thời gian lên sànngắnnhất,phải biếtđẳng cấp của các côngương cũng rất cao, nhưng đối thủ của các nàng đều khôngbỏquyền, vì sao đốithủ của mìnhlập tức bỏ cuộc chứ?

Chưa tới nửa giờ, rốt cục đếnphiên Dương Tửthiđấu, Dương Tử vừa vào sânliền cười nhìn Cung Tiễn Thủ đối diện mình, Cung TiễnThủkia vừa nhìn thấy DươngTử liềnlộra vẻ khổ não,hắn coi nhưkhôngbiết ai cũngkhôngthểkhông biếtngười của phòng làmviệc HinhVũ a,hiện tại nếu như mình bỏ quyền, cũng không coilà mất mặt chứ?

Vì vậy tuyển thủ kiatrực tiếpbỏ cuộc,dù trong thiđấu chếtkhôngrớt kinh nghiệp, nhưng cái cảm giác được chết kia aimuốn thử chứ, này làmDươngTửbuồn bực, bất quáThạch TrungNgọclại tìm được cân bằng.

Dương Tử đi xuống liền giận dữ nhìnThạch Trung Ngọc, thảm thiết nói:

-Vìsao những tuyển thủ này đều không có dũng khí như thế!Bịta đánhbại thì cái gì chứ!

Tiếptheo là Tuyết Sương Yên thiđấu, Tuyết SươngYêngặp một Chiến Sĩ, đẳng cấpdĩnhiên đạt tớicấp 40, Thạch Trung Ngọc nhìn cũng có chút khẩn trương, dù sao lực lượng của ChiếnSĩ mạnh hơn ĐạoTặc rất nhiều,hơn nữa người chơicấp 40 trang bịphổ biến cũng không tệ, mặc dù không giốngnhưThạch Trung Ngọc toànthânđều

là trangbị Ám Kim, nhưng vài mónvẫn phải có.

Chiến Sĩ này rõ ràng cho thấy làChiến Sĩ cânbằngthêmđiểm, lượng máu dày không nói, công kích cũng không tính kém. Tuyết Sương Yên dựa vào tốc độ không ngừng vòngra phía sau, dùng Chính Thủ Kiếm, BạoKíchcùngChấn Động Kiếm tạo thành thương tổncho Chiến Sĩ kia, Chiến Sĩ kia cũng không tệ, ở dưới tìnhhuống tốcđộ của Tuyết Sương Yênđềthăng30% vẫncóthể đánh trúng Tuyết Sương Yên, làmcho Thạch Trung Ngọc lo lắng. Cuối cùng hai người đều không giếtđược nhau, nhưng lượng HP của Tuyết Sương Yên nhiều hơn, lấy được chiến thắng.

Cuối cùng là HướngLam, đốithủ của Hướng Lam là một toàn lực Chiến Sĩgiống như Thạch TrungNgọc,tuy không có biếnthái như Thạch Trung Ngọc, thếnhưng cũng rất lợi hại.

Hướng Lam khôngdám chủ quan, trực tiếp kích hoạt Vong Cảm, sauđóTử Lôi Trảm chém xuống, tiếp theolà LôiĐình Nhất Kích, pháchxong liền chạyraxanémTử Điện Quang Cầu, Chiến Sĩ kiavội vàng uốnghồng dược, nhưng vẫn bị Hướng Lam ngược chết.

Cáccônương đánhxong liền chạy về Thiên thành luyệncấp, phải biếthiện tại người chơiở Thiên thành càng ngày càng nhiều,Thạch Trung Ngọc và cáccô nươngở TửVong ChiểuTrạch thăngmột cấp, nhưng vẫn sợbịngười vượt qua.

Huốnghồ Tuyết Sương Yên lên mạng điều tratư liệu cũng biết được, các người chơi bây giờ đại thể đều đã bước vào cấp 40, hiện tại võ lâm đạihộikhai mạc, mặc dù khôngcó bangphái chiến,thế nhưngkhả năng chỉ làbởivìbangpháiquáít,hơn nữacũng không cân nhắc qua sẽcó người chơiđánhra KiếnBang Lệnh nhanh nhưvậy, hơnnữa còn mộtlần nhiều như thế.

Bất quásau khi võlâm đại hộikết thúc, bang phái nhất định sẽ dần dần nhiều lên,đến lúcđó bang phái chiến là thế tất phải làm, cho nêntấtcả mọi ngườiđang nỗ lực đềthăng cấp bậccủamình, để tránh khỏiđến lúcđó không cónăng lựctựvệ.

Mấy ngày nay sự tình trong công ty Dương BăngDao cũng sắp kết thúc, cấp bậc của nàng đếnnayvẫn là 39, các cô nương đều đãđến 43,Thạch Trung Ngọccàng sắp tới44, nếu như Dương Băng Dao

không nhanhlên cấp phỏngchừng sẽ bị đạibộ độibỏ qua, bấtquá coi như nàng bịbỏ lại cũng không sao cả, dù saonàng không phải người chơi chuyên nghiệp, hơn nữacòncó Thạch TrungNgọc vàcác cô nương che chở, coi như chọc ngườinào cũngkhông sợ.

Thạch Trung Ngọc đánh xongthi đấu, không baolâu thìnhận được điệnthoạicủa Kiếm Trùng Thiên,Kiếm Trùng Thiên sangsảnghỏi:

- Ngươi đoán mộtchút hôm nayđối thủ củata là người nào?

Thạch TrungNgọc tò mòhỏi:

- Chẳng lẽ ngươigặp phải người quen? Làai,bịngươiđánh bại không?

Trong giọng nói củaKiếm Trùng Thiênkhónénkích động nói:

-Ta gặp Lôi Thần,lúc tên kia nhìn thấy ta còn sửng sốt, chorằng ta đổi chức nghiệp nhấtđịnh là một thái điểu, còn cười nhạo, không nghĩtới vàichiêu đã bịtagiết chết! Ngươi không biết trong lòng ta thoảimái như thế nào đâu!

Thạch TrungNgọc kinh ngạc,hắn gặp qua vận khíkém,nhưng chưa thấy qua vận khí kém như Lôi Thần! Trước đâybị diệt đoàn không nói, bây giờ cònbị Kiếm Trùng Thiênở vòng thứnhấtđá rakhỏi cục, quả nhiên chuyện gì cũng phảixem nhânphẩma! Thạch TrungNgọc bất đắc dĩ thởdài, nghĩ thầm nếuđể Thạch Trung Ngọc gặpphải Bạo Quân thì tốt bao nhiêu? Nhưvậy Thạch Trung Ngọc cũngcó thể ra ngụm ác khí, chỉlà Bạo Quân vẫn luôntránh Thạch Trung Ngọc, làm hắn cựckỳ buồn chán.

Sinh nhật của Dương Băng Dao

DTV-EBOOK.COM.VN

Buổi chiều luyện cấp một ngày, ThạchTrung Ngọcmới hạtuyếnđi tới phòng khách,chỉ nghe tiếng cười hi hihahacủa cáccô nương, hắntò mò đi tới,nhìnthấy cáccô nươngvây quanh Dương Tử nhỏ giọng thảoluận cái gìđó.

Thạch Trung Ngọc tòmò tiến tới hỏi.

- Các ngươi đang nói gì đấy? Sao thần thầnbí bí như vậy!

Dương Tử vừa nhìnthấy Thạch Trung Ngọchai mắt tỏa sáng, kéo Thạch TrungNgọcqua, vẻ mặt đắcý nhìn hắn nói:

- Đại thúc, lời của chúng ta ngươi có nghehay không?

Thạch Trung Ngọcnghi ngờ nhìn cáccô nương:

- Sẽ không phảiđể cho ta mặc váychứ? Hiện tại tađã cóquần áo, không mặc!

TuyếtSương YênliếcThạchTrungNgọcmột cái nói:

- Nghĩ gì thế! Dù ngươi muốn mặc chúng ta cũng khôngcòn váy lớn nhưvậy,hơn nữangươi không cópháthiệnngươi đãbéo lên sao?

Thạch TrungNgọc sờ sờ hông của mình,vẻ mặtcười mờ ámnhìn Tuyết SươngYên hỏi.

- Mập sao? Xem raphảivậnđộng giảmcân!

Tuyết SươngYên lập tức biết Thạch Trung Ngọc nghĩ đến cái gì, mặt đỏ lên, giận dữnhìn hắn nói:

-Nghĩloạn gìthế! Nhanh trả lời vấn đềcủa chúngta!

Thạch TrungNgọc bất đắcdĩ nhìn cáccônương nói:

- Các ngươi bảo ta mặc tacó thể dám không mặc sao?

Dương Tử vừa nghe, lập tứcnhảy lên, nhào tới trênngười Thạch Trung Ngọc vui vẻ hô:

- Ha ha! Đạithúc ngươithật quá tốt!

Thạch Trung Ngọc đỡ lấy hông Dương Tử,sợ nàng không cẩn thận rớt xuống, bấtquá vừađụng đến eo thon mềmmạicủa Dương Tử liền tâmviênýmã, nhưngvẫn chưa quên truy vấn nghi hoặc của mình:

- Ngày hôm nay các ngươi đến cùnglàmsao vậy?

Dương Tử cườihìhì nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Hôm nay là sinhnhật mẹ ta! Chúngta đang thươnglượng tổchức sinh nhật chonàng!

Thạch Trung Ngọc kinhngạc nhìn DươngTử:

- Hôm nay là sinh nhật của Dương Băng Dao?

Dương Tử cười hìhì ngồi ở trênđùi ThạchTrung Ngọc, vẻ mặtđắcý nhìn hắnnói:

-Đúng vậy, hôm nay ngươimặc cái kia theo chúng ta tổchức sinh nhật cho mụ mụ!

Nóixong chỉ một cái thùng giấy lớn ở bên cạnh.

Thạch Trung Ngọc tò mònhìn thùng giấy hỏi.

- Bên trong là cái gì?

DươngTử từ trên đùi Thạch Trung Ngọcnhảy xuống, cười hì hì nhìnhắn nói:

- Ngươiđinhìn chẳng phải sẽ biết?

Thạch TrungNgọc đứng lên, đi tới trước thùng giấy,thuậntay mở ra, sauđó thấymột đoàn bông màuhồng,duy nhấtcó thểthấy rõ chính là hình đầuheoở trên cùng, thìra là đồ hóa trang bằng bông.

Thạch TrungNgọc nghi ngờ quayđầu lại, nhìn các cô nương hỏi.

- Các ngươiđể chota mặc cái này?

Các cô nươngcười hì hì gật đầu, Thạch Trung Ngọc quả thực muốn điên, thống khổnói:

-Bâygiờ là mùa hèa! Các ngươimuốnta chết nóng sao!

Dương Tử mất hứng quệt miệng nói:

- Đại thúc, ngươi muốnquỵt nợ sao?Vừa rồi ngươi đã đáp ứng!Ta bất kểta bấtkể! Nhanh thay vào!Látnữamẹta sẽ về!

ThạchTrung Ngọc bấtđắc dĩ nhìn cáccônương, nhìn từng cái thần sắc kiên định, không khỏithống khổhừ một tiếng, sau đóbất đắcdĩ chui vào đồ hóa trang.

Lúcnàycác cô nươngmớivui vẻ chạyvào nhà bếp, DươngTửvà Hướng Lâmthì bắt đầu trangtrícả phòng, khôngbao lâu trong phòng kháchtràndầy mùivịtiệc sinh nhật.

Thạch TrungNgọc mặchóatrang, bất đắcdĩ ngồiở trên ghếsalon nhìncác cô nương chuẩn bị, Dương Tử nhìn thấy Thạch Trung Ngọc còn ngồi ởchỗ đó,cười hìhì hô:

- Đại thúc, ngươi đếnbên cửa sổ nhìn xemlúc nào mẹ ta trở về!

Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ đứnglên, chạy tớibên cửasổnhàm chántháo đầu heo xuống, hưởng thụgió mát buổi tối, bất quátrong lònghắnkhông mát a, hắn còn chưaăn cơm,xem ra buổi tối này nếu Dương Băng Daokhông trở lại, chắc là sẽ khôngdọn cơm.

Thạch Trung Ngọc không cóviệcgì nhìn ngoài cửa sổ một chút, lại nhìn Dương Tử vàHướng Lâm chuẩn bị.

- Nhađầu, lúc nào Dương Băng Dao trở về? Ta sắp chết đói rồi!

Dương Tử nhìnThạch Trung Ngọc làmcáimặt quỷnói:

- Đại thúc ngươi gấpcáigì, ta đã thông báo trước, buổitối nàngsẽvề sớm,bất quá nàng luôn bận rộn, sẽ khôngnhớ được sinh nhật của

mình!

Thạch Trung Ngọc không nóigì nữa, ánhmắt liếc rangoài cửa sổ, lập tức nhìn thấyxe của Dương Băng Dao từ xalái tới,vội vànghô:

- DươngBăngDaođã trở về!

Dương Tửvừa nghe, lập tứctắt tấtcả đèn, sauđó vào nhà bếphô:

- Các tỷ muội!Trốn mau!

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến nhìn các cônương ngnhanh ch óng thu thập mặt bàn, từng cái trốn ở bên cạnh, khôngbiết mình phải làm gì, đúng lúcnày, Hướng Lamôm một hộp quà vọt tới,nhét vào trong lòng Thạch Trung Ngọc nói:

-Đứng ở cửa đi,đưa cái này cho Dương a di, đừng có làmhư đó!

Sau đó cũngtrốn đithậtnhanh.

Thạch Trung Ngọc nghelời đi tới cửa đứng ngay ngắn, trong tay cẩnthận cầm hộp, cáihộpkia cảm giác thật nặng, cũngkhôngbiết là cái gì,nếunhư là đồsứ,bị rớtcòn không phải thảm?

Dương Băng Dao mởcửa biệt thự,tò mò nhìncăn phòng đen nhánh, nghĩ thầm ngàyhôm nay sao cácnha đầu không ởnhà? Nàngmớitừ phía ngoài sáng tiến vào,nên khôngthích ứng được trong phòng tối đen, vì vậy chỉ có thể đi về phía trướcmột chút mở đèn, khôngnghĩ tới vừamở đèn đã nhìn thấy một con heobông màu hồng đứng ở trước mặt mình, trong tay còn cầmmột hộp quà, nhất thời sửng sốt.

Sau đó nhìn thấy cáccô nương cầm pháo kim tuyến bắn ravô số màusắc, vui vẻhô:

- Dương a di sinhnhật vuivẻ!

Lúc này Dương Băng Daomới nhớ tới hômnaytựa hồlà sinh nhật c ủa mình, Dương Tửtừ phíasau Thạch Trung Ngọc nhảyra ngoài, tiếp nhận lễ vật trong tay hắnđưa tớitrước mặt Dương Băng Dao, cười hìhì nói:

- Mẹ, sinh nhật vuivẻ!

Trong lòngDương BăngDao nhất thời ấm áp, đã sao nhiềunămtân tânkhổ khổ nuôilớn Dương Tử, mà duy nhất có thểnhớ sinh nhật của mình cũng chỉ cóDương Tử, hàng năm Dương Tử đều sẽhẹn Dương Băng Daođira ngoài ăn chungbữa cơm, phô trươngnhư hôm nay vẫn là lần đầu tiên,không khỏicảm động ánh mắtướt át.

Nàng vuivẻ ứa lệ, quétnhìn cáccô nương, bỗng nhiên sửng sốt,nhìn vềphía heo bông đángyêu, không khỏi bật cười nói:

- Các ngươi thật là, trời nóng như vậycònbắtThạch Trung Ngọc mặc heo bông, muốn nóng chết người ta sao? Còn không mau cởi giúp hắn!

ThạchTrungNgọc cười nói:

- Dương BăngDao, sinh nhật vui vẻ!

Bạch Hổ thành Hắc Mã

DTV-EBOOK.COM.VN

DươngBăng Daonhìn thấy tiếuý trong mắt ThạchTrung Ngọc, nhất thờiđỏmặt lên,có chút ngượng ngùng cúi đầu, muốn mở lễ vật, nhưng các cô nươngvội vã ngăn cản, thần thầnbíbí nói:

- Dương a di, ngươi buổi tối trở vềphòng lại mở!!

Dương Băng Dao càngthêm hiếukỳtrong hộplà cái gì, bất quá cáccô nương đều nói như vậy,Dương Băng Dao cũng đồng ý.

Dương Tử vuivẻ kéo Dương Băng Dao chạy đến bên bàn nói:

-Mẹ, người mau qua đây ước nguyện a!! Đâylà lần đầu tiêncon chính chính quy quy tổ chức sinh nhật chomẹ ah!

Dương Băng Dao gậtđầu, Hướng Lâm tắt đèn, không bao lâu trong phòngđãbị ánh nến chiếusáng, cóvẻvô cùngấm áp, Dương Băng Daochắphai tay, ở trong lòngyên lặngthì thầm:

-Ta hy vọng nữ nhicó thể sốngthật vui vẻ, mạnh khỏe trưởng thành, cũng hy vọngcác cônương trong phòng làm việccó thể tìm được quy túc!

DươngBăng Daoở trong lòng mặc niệm xong, liềncúingười xuống thổi tắt ngọn nến trênbàn, Thạch Trung Ngọc cũng thuận thế mở đèn,hắn ở thờiđiểm cáccô nương nhìnDương BăngDao cầu nguyện cũngtự giác chạy tới, phải biếtngày hôm nay cáccô nươngđềurất vui vẻ, hắn tự nhiên phảilàm cho cáccô nương tậnhứng, làm chút việcnhỏ như vậy chỉ là tiện tay.

Buổi tối cáccô nương vàDương Băng Daođều rấtvuivẻ, tự nhiên không thể thiếu đượckhidễThạchTrungNgọc, Thạch TrungNgọc cũng vuivẻ chìu các nàng, chỉ bấtquá các cô nương ít nhiều gì đều bị hắn ănmột chút đậu hủ, ngay cả Dương Băng Dao cũng không ngoại lệ, chỉ là tất cả mọi người chơi rất vui vẻ, nên khôngcóchú ý mà thôi, bằng không chỉ Dương Băng Dao và DươngTử cũng có thể

tiêu diệt hắn!

Buổi tốichơiđùa xong,các cô nương đều tắm một cái rồi vào phòng, Thạch TrungNgọc tắm rửaxong, một người trởlại trong phòng, nghĩ tớicác cô nương vui vẻ không khỏihắchắc cười ngâyngô, nghĩ thầm nếu như về sau các cô nương đều theo mình mỗi ngày vui vẻ như vậy thì tốt biết bao!

Bấtquá hắn cũngchỉở trong lòng suy nghĩ, muốn đạt tới mụctiêu này cònmột đoạnđường rất dài phảiđi!ThạchTrung Ngọc lắcđầu, đứng dậy len lén lên lầu,chui vào phòngcủa Tuyết Sương Yên.

Vừavào cửa, Thạch Trung Ngọcđã nhìn thấy Tuyết Sương Yên ngồi ở trước máyvi tính, tậptrung tinh thầnquan sát, ngaycả Thạch Trung Ngọcvàocũng không phát hiện.

Thạch Trung Ngọcrón rén đi tới, nhìn thấy trong máy tính là video hai người chơi đối chiến, Tuyết SươngYên đangnhìn chăm chú, Thạch Trung Ngọcđộtnhiênxuất hiện, dọa nàng giật nảy cả mình.

Nàng trừng Thạch Trung Ngọc một cái,bất mãn nói:

- Ngươi vàosao không có mộtchút thanh âm!Làmtasợmuốn chết!

Thạch TrungNgọc hi hi ôm lấy Tuyết Sương Yên, mình ngồi vào ghế trên, đặtnàng ngồi ở trên đùi, cười hì hì nói:

-Ta đếnrõràng như vậy ngươi cũng không đểý,ch3ilo nhìn video, đây là videongườichơi chiến đấu sao?

Tuyết Sương Yên ômcổ Thạch Trung Ngọc, híp mắt tựa vào lồng ngực hắn nói:

- Đúng vậy,mặc dù hôm naychỉlà ngày thi đấuthứ nhất,nhưngcũng có rất nhiều cao thủxuất hiện, chỉ làvideocủa mấy người chúng ta, trong ngày đã đạt đếnmấy chục triệu lượt xem! Tađang tìm người chơivề sau có thểtrở thành đối thủcủa chúng ta.

Tay Thạch Trung Ngọckhông đứng đắn luồnvào trong áo của Tuyết Sương Yên,nắn bóplấy bộ ngựcsữa của nàng, phía dưới tiểu huynh đệcũng lậptứcđứng lên chỉa vào khemông. Tuy Tuyết Sương Yên đã cùng Thạch TrungNgọc lăn giường, nhưngvẫncực kỳ xấu hổ,

cảm giác được dưới mông có gì đó chỉa vào, lập tức đỏ cả mặt, mắc cở đẩy tay Thạch Trung Ngọcra.

Nhưng Thạch Trung Ngọc không để ý TuyếtSương Yên chốngcự, thuận thế se se đầu nhũ hoa của nàng, TuyếtSươngYên thoải mái rênrỉmột tiếng, có chút hoảng sợ nói:

- Ngươi... Ngươi đừng trởngạita công tác!

Thạch Trung Ngọc cười mờ ám nhìn Tuyết Sương Yên nói:

- Ta không phải đanggiúp ngươi làm việc sao?

KhuônmặtTuyết SươngYên đỏ hồng, nhưng khôngthể ngăn cản Thạch Trung Ngọc, chỉ có thể mặc cho hắn cànrỡở trên người mình.

Ánh mắt của Thạch Trung Ngọcthoáng nhìn máy tính, lúc này trongmáy tính đãthay đổi một tổ tuyển thủ,màmột người trongđódĩ nhiênlà TaGọi Soái Ca mà Kiếm Trùng Thiên nhắc tới!

Thạch TrungNgọc khôngkhỏi dừng động tác trongtay, cẩn thậnnhìn thi đấu.TaGọiSoái Ca gặp phảicũng không phải thái điểu, tuythực lựckhông tệ lắm, nhưng khôngphải đối thủ củaTa Gọi Soái Ca,Ta Gọi Soái CalàmộtĐạo Tặc, ởtrên linhhoạt vượt xa Chiến Sĩ kia, không bao lâu liền ngược chết đối phương,thậm chíngay cả kỹ năng ĐạoTặccũng chưa dùng,làm Thạch Trung Ngọccực kỳ kinh ngạc.

Tuyết Sương Yên nhìn video,thở dài nói:

- Thực lực thật mạnh!

Nàng cũnglà Đạo Tặc, nhưng nếu nhưnói kỹ thuậtlại không phải đốithủ của Ta Gọi Soái Ca,sự tình gặp phảiđịch nhân,mộtkỹnăng không thảliền đánh ngãđối thủ,nàngtạm thời còn làm không được.

ThạchTrung Ngọc cũng cau màygật đầu, nghĩ thầm trong trò chơi này thậtđúnglà tàng long ngọa hổ! Mới ngày đầu tiên thi đấu thì có caothủ như thế, lúctrước mình thật là có chúttự đại!

Bất quá Thạch Trung Ngọc nghĩ thì nghĩ, nhưng vẫnkhông quáđể

vào mắt,này dù sao cũng làtrò chơi, cho dùtố chất thânthểtốt cũng phải bị đẳng cấp áp chế, hơnnữa Thạch Trung Ngọcở trong trò chơilà đệ nhất cao thủ,nếu người khácquả thậtlợi hại như vậy, phỏng chừng đã sớmđá hắnxuống, nhưng hiện tạihắn vẫn xếpthứ nhất,cái này nói rõ hắn vẫn rấtcó bảnlãnh!

Thạch Trung Ngọc lập tứcnghĩtớimột người kháctênlà Khúc Chung Nhân Tán, vìvậybảoTuyết Sương Yêntìm đối phương, Khúc Chung Nhân Tán dĩ nhiên là mộtMục Sư, còn đangdự thi ở Bạch Hổ thành, ThạchTrung Ngọc kinh ngạc nhìnKhúc ChungNhân Tán trong video, ngươi có thấy người cầm MụcSư Trượng gõchết người chơi khác chưa?

Đây cũng quá bá khí đi?Thạch Trung Ngọc im lặng nhìn Khúc Chung Nhân Tán dùng Mục Sư Trượngđập Chiến Sĩ cấp 38đến tàn máu, quảthực muốnđậpđầuvào tường! Coi nhưlàmột Chiến Sĩ cấp 40, gặp phải Mục Sư như vậy cũng sẽ nhức đầu, ngươi tưởng tượng xem một Mục Sư không ngừng tăngmáucho mình,sau đó thỉnh thoảng đập ngươi hai gậy,ai chịu nổi? MụcSư vốn làmột bình hồng dượcvô địcha!

Tuyết Sương Yênnhìntrị sốtổn thương, cẩnthậnghi chép lại, nhìn ThạchTrungNgọc nói:

- Người chơi này ởBạch Hổ thành, chúng ta rất cóthể sẽ gặp phải! Cũng không biết thực lực chân chính củahắn thếnào,thật khôngcó gặp quaMục Sư biến thái như vậy! Hôm sauta cũng bảoHướng Lâm thửdùng pháp trượng đập người xem có được không,không chừng Hướng Lâm cũngcóthể a!

Song đấu

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc tiếp tục cùng Tuyết SươngYên xem video, đùa giỡn Tuyết Sương Yên một lát liền trởvề phòng của mình, trong đầu đều là video người chơi, tuy trong video cũng có một chút rác rưởi, nhưng rất nhiềuvideolượt xem cao quả thựcđềulà caothủ.

Bất tri bấtgiácThạch Trung Ngọc ngủ mất,ngàythứ hai tỉnh lại, ăn điểmtâm xong liềnvàotròchơi.

Mặcdùnói mỗi ngàyđều có mười vạntrận thi đấu, theo lý thuyết ngườichơichắc là sẽkhông mệt, bất quá Thạch Trung Ngọc vàcác cô nương đềubáo danh thi đấu, tựnhiên mệt hơnrất nhiều.

Sáng sớm thì cómấytrận là các cô nương song đấu, Thạch Trung Ngọc và HướngLâmmộttổ, cô nương đềucảm thấy Thạch Trung Ngọclà trụ cột trong phòng làm việc, phân phốitốtnhất đương nhiên là cho Thạch Trung Ngọc,còn các cô nương khác, coinhưbị loại cũng chỉ tiếc nuối một chút, phải biết cuối cùng cũng chỉ có một tổ tuyểnthủ đượcđi vàoTửCấm Thành mà thôi.

Cuộc so tài thứ nhất là củaDương Tử và Tuyết Sương Yên, hai người một cái viễn trình Cung Tiễn Thủ, một cái Đạo Tặc gần người, mặc kệ đối phương là cáigìphối hợp cũngcó thể gánh nổi. Vàolôi đài, nhìn thấyhaingười chơi đối diện theo thứtựlàĐạo Tặc và Thủy hệ Ma PhápSư.

ThạchTrung Ngọc hơinhíumày,chức nghiệp củađối phương tương đươngđám người Tuyết Sương Yên, đồng dạng là một Đạo Tặc mang theo một chứcnghiệpviễn trình, bất quá mặc dù Ma Pháp Sư là chức nghiệpviễn trình, lại khôngbắn xa bằng Cung Tiễn Thủ, tổng thểmànóivẫnlà Tuyết SươngYên và Dương Tử chiếm ưu thế.

Chiến đấu bắtđầu, Đạo Tặchaiphe dồn dập tiến vàotrạng thái ẩn thân, Dương Tử bắn tên về phía Đạo Tặckia, kết quả lại bắn không, Tuyết Sương Yên tự nhiêncũng nhận được đốiđãi giống vậy.

DươngTử bắn xong một mũi tên cũng không dừng lại, trựctiếp thả ravàiVũ Tiễn, Đạo Tặckia còn chưađi xa, đãbị Vũ Tiễn bắn ra trạng thái ẩn thân.Tuyết Sương Yên đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội tốt như vậy, chạyđến phíasau Thủy hệ Ma PhápSư đánh Xuyên Bối, Ma Pháp Sư đã sớmcóphòng bị, lập tức nuốt vào một hồng dượcccỡ trung.

Tuyết Sương Yên tận lựcđánh ra Chính Thủ Kiếm,cùng vài công kích phổthông,cuối cùngthêmcái Xuyên Bối liền giết chết Thủy hệ Pháp Sư, tên Đạo Tặc kia nhìnthấy đồng bạn của mình chết, đẳng cấp của đối phương lạicao hơn mình,hiển nhiên là không cóphần thắng, vì vậy lập tức nhận thua.

Đám người Tuyết Sương Yên đánh xong là Cơ NhưNguyệtvà Hướng Lam so tài, Cơ Như Nguyệt và Hướng Lam tổhợp cũng rất biến thái, HướngLam có thể viễn công cũng có thể cận chiến, mà CơNhư Nguyệt là HỏaHệMa Pháp, có rất nhiềukỹ năng mạnh mẽ, chỉ cầnkhông gặp được tuyển thủ quá lợi hại, thì có thể trực tiếp quacửa.

Đối thủ của Cơ Như Nguyệtvà Hướng Lam là hai tiểu muội muội khảái, hai tiểu muội muội songbàothai khả áikia một cái Chiến Sĩ một cái Mục Sư, dáng vẻ nghịch ngợm đáng yêu kia làm cho Cơ Như Nguyệt cóchút khôngđành lònghạthủ,bất quá khôngđành lòng thì không đành lòng,ba chụctriệudụhoặc hálà haitiểu oa oa có thể ngăn cản?

Hai tỷmuội sinh đôikia cũnglưumanh làmchongười ta khôngnói được lờinào, trên thân haingười đềumang pháptrượng vàđao giống như, luônthừalúcCơNhư Nguyệt và Hướng Lam khôngchú ý sẽđổi vũ khí, y phục hai người cũng không kém, dĩ nhiên ở bênngoài mặc thêm loạiy phục đắtgiá nhưng khôngcóthuộctính, làm hại Cơ Như Nguyệtvà HướngLamhoa cả mắt, đểThạch Trung Ngọc cười đau cảbụng.

Bất quá CơNhư Nguyệt và Hướng Lam cũng khôngphải dễ đối phó, nếu gầnngười công kích loạn thấtbát tao, vậy thìcông kíchxa, khôngbao lâu liền đánh haitỷ muộitàn máu.

Thạch Trung Ngọc và HướngLâmđều xem như tươngđốithoải mái, thi đấu buổi chiều, nếunhưkhông phải vì xem cáccô nương tranh

tài, phỏng chừngđã chạy đi luyện cấp.

Buổi chiềungoại trừ ThạchTrungNgọc và Hướng Lâm song đấu, phòng làm việc HinhVũ đoàn độiđấu cũng gần đến, các nàng có Tiếu Sơn chiếu cố,dãy sốtự nhiên rấtcao, chonên trong haingày đầulịch trình dày đặc, bấtquáchỉ cần đánh xong, về sau sẽ ungdung hơn rất nhiều.

Buổi trưaăn cơmxong, Thạch Trung Ngọc và cáccô nương đùa giỡn một chút liềnvào trò chơi, đi thẳngtới sân đấu,thấy sau mấy trận thi đấu nữa sẽ đến phiên ThạchTrung Ngọc vàHướng Lâm. Hai người vừa tiến vào sân so tài đã nhìn thấyđối diện dĩ nhiên là hai ChiếnSĩ,tổđội như vậyở trong game rất hiếm thấy,bởi vì hai Chiến Sĩ đều gần người, một khi gặp phải độingũtất cả đều là chức nghiệp viễn trình liền khó giải quyết, dù sao ChiếnSĩ thắng ở lực lượng, di động lại khôngnhanh, chỉ cần đốiphươngkéo dàikhoảng cách,bọn họ chỉ cóthểbị hành hạ.

Thạch Trung Ngọc gặpphải hai Chiến Sĩ cũngcực kỳ đau đầu,một người kháng trụ hai Chiến Sĩ mớicó thể bảo vệ Hướng Lâm,mặcdù trang bị của mình đều rất tốt, nhưng cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, dù saoThạch Trung Ngọc rất ít cùng người chơi PK!

Vừa bắt đầu, Thạch Trung Ngọc liền dùng Cuồng Long ThăngThiên đánh một người chơi lên trời, sau đó dùng Dã Man Trùng Kíchđụng một người hônmê,Lực Phách Hoa Sơnrơi xuống trên người đối thủ bị ngất, đánh hắn ngã trên mặt đất, Hạ Kích bồi vào kếtthúc sinh mệnh của đối phương.

Lúcnàyngười chơi bị đánhlêntrời vừavặn rơi xuống đất,Cuồng Long ThăngThiên không cótổnthươnghắn quá nhiều HP,chỉ làm cho người chơi kia căm tứclà Thạch Trung Ngọcquá âmhiểm, thừa lúc này giếtchết đồng bạn của mình, bất quá hắncũng biết đối diện là đệ nhất caothủ trongtrò chơi, nhưng lạikhông muốn buông tha, dùsao mìnhđã chiếnđấu, nếunhư hiện tại buông tha chịu thua thì quá không có cốt khí, chịu đaumột chútlà được!

Thạch Trung Ngọc chứng kiến đối thủnổilên chiến ý, nhất thời hưng phấn, hai người chơinày nhìnmột cái liền biết đẳngcấp tốt, bởi vìnếunhư đẳng cấp không đủ làm sao dám tổđộinhư thế? Nhưng coinhư đẳngcấp không tệ, gặp phải Cuồng Đao Chiến Sĩnhư

Thạch Trung Ngọc cũng chỉ có thểim lặng nhận tài, huốnghồ phía sau Thạch Trung Ngọc còncó Mục Sư Hướng Lâm, muốn thắng, nằm mơ đi!

Thạch Trung Ngọc nhìn người chơi kia xông lại, trong lòng cảm thán nói, rốt cục gặp phảimột đối thủcó thểđánh! Vì vậy rấtcho mặt mũi dùngCuồng Long Thăng Thiên,ngườichơi đángthương kia bị Thạch Trung Ngọc đánh lênbầu trời, không cómấy kích đãbị ngược chết.

Tranhtài kết thúc, Thạch Trung Ngọc vẫn đầymáu, Hướng Lâm ở bên cạnh nhàm chán không có việc gì làm!

Đoàn đội đấu

DTV-EBOOK.COM.VN

Đánh xongsong đấu,các cô nươngcũng không có ly khaiBạchHổ thành, trực tiếp tìm một tửu điếmnghỉ ngơi, gọi một bìnhtrà cùng hai phầnđiểmtâmvừa ănvừatròchuyện.

Ởtrong tửu điếm nghỉ một lát,đám người Thạch TrungNgọc đi tới cửa sân đấusố 2,cùng các cô nương nộp lệnhbàiliềntiến vào, vừa vặn gặpmột đoàn ngườichơi từ bên trongđi ra, một người trongđó dĩ nhiên là Bạo Quân.

Tâm tình củaThạch Trung Ngọc lập tức tốt lến, chàohỏi Bạo Quân:

- A... Đây không phảiBạoQuân sao?Không biết bây giờ ngươiở trong bangcủa mình làm chức vị gì? Chẳng lẽlà bảotiêu?

Bạo Quânvốn có chút vui vẻ khithắng trận, vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc lập tức giận tái mặt, nghe Thạch Trung Ngọcnói càng nổitrậnlôi đình, lập tứcmắnglên:

- Thạch Trung Ngọc, ngươi cái vương bátđản! Nếu ngươi có gan thì đừng đểngườiđá ra ngoài, ta sớmmuộn gì cũng sẽđánh ngươi răng rơi đầyđất!

Thạch TrungNgọcbật cười, khiêu khíchnhìn Bạo Quân nói:

-Thì ra thực trở thành hộ vệ!

Nóixongmang theo cáccônương đi vào trong,Bạo Quân tứcgiận trên trán nổi lên gân xanh, nhưngở nơi này căn bảnkhông có cách nào côngkích, Bạo Quânchỉ có thểnhẫn nhịn.

Thạch Trung Ngọc trào phúng Bạo Quân xong, tâm tình trởnên rất tốt, cáccô nươngcũnghihi haha, sau đó bị truyền tống vàonơiso tài.

Đoàn đội đấukhông giống song đấu đơnđấu, không còn là song phương gặp mặt đối chiến, mà là bị truyền tống vàomột bản đồ,

mỗi đội ngẫu nhiên được chia một địa phương,đội nào giếtsạch đối phương trướccoi như thắng, tuyệtđốilà không chết không ngớt!

Thạch Trung Ngọcvà cáccô nươngvừa tiếnvào bản đồ liền ngồi xuống, TuyếtSương Yên ở bốn phía bày ra vôsố bẩy rập, Thạch Trung Ngọc mở bản đồ ra, chỉ thấy vùng này ngoạitrừđịa phương Thạch TrungNgọcvà các cô nương ởlà sáng, còn lại đều đen thui, cũngkhông biết địch nhânở chỗ nào, giống như game thổdân AEO vậy.

Bấtquátừ trên bản đồcó thể thấyđược, Thạch Trung Ngọcvà các cô nương ở góc đôngbắc,nếu nhưđối phươngmuốntìm mìnhthật đúng là phải mất một chútthời gian, bất quá đoànđội đấu kéo dàitớihai giờ, chút thờigian ấy Thạch Trung Ngọccòn không gấp.

Tuyết Sương Yêndứtkhoát ở tại chỗbố tríbẩy rập, làm choba tầng trongba tầng ngoài,chỉsợ mặc kệngười nàochỉ cần muốn công kích Thạch Trung Ngọc và các cô nương, thì nhất định sẽ đạp phải bẫy rập.

Thời gian thi đấu trôi qua nửa giờ, Thạch TrungNgọcvà các cô nươngvẫn không phát hiện đối thủ tới,CơNhư Nguyệt nhíumàynói:

-Xem ra đối phương cũng giống như chúngta, trực tiếp thủở tạichỗ đợi thỏ!Chúng ta có nên trực tiếp đi tìm hay không?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

-Bản đồ đều làđen, cũng không biết những người đó ởnơi nào, còn không bằng chờ, cùnglắm thì hòa, thảngườitamộtcon đường sống!!

Thạch Trung Ngọc vừa mới dứt lời, Tuyết Sương Yên bố trí bẩy rập lóe lên, bắtđược sáugã Đạo Tặc, sáuĐạo Tặc kia cũngcoi như lợi hại, dường như đã sớm nhìn thấu có bẩy rập,cũng không biết dùng biện pháp gì,dĩ nhiên một đườngđi tới trung gian, Thạch Trung Ngọc không khỏi hoảng sợ,các cô nương dứt khoát thảkỹ năng quần công, đánh đám ĐạoTặc tànmáu, sau đó mấy người côngkíchxa, hầu như miểu sáthết.

Thạch Trung Ngọc khóc không ranướcmắt nhìnsáu tuyển thủ té

xuốngđất quát:

- Các ngươilàm saocóthểvô dụng như vậy!Ta còn không có xuất thủ a! Quá vô dụng!

Các cô nương nhìn Thạch TrungNgọc biệt khuất đềunỡnụ cười, sau đóđược truyền tống ra ngoài. Đoàn độiđấucó thểnói rất đặc sắc, bởivì đoàn độiđấu đẳngcấp thấp nhất phải đạt tới cấp 35, cho nên mặcdù người chơi có thểdựthi nhiều,nhưng đại thể đều là một ít bang phái vàphòng làm việc, ngườichơibìnhthường tạo thành đoàn đội, thực lực cũng chỉ cóthể nói tương đối,đa sốcũngsẽ không đi tổ chức thành đoàn thể.

Thạch Trung Ngọc và các cô nương cũngkhông vội luyện cấp, trực tiếp ngồi xuống quan sát người khácthi đấu,dùsao nói tới đoànđội phối hợp, cáccô nương và Thạch Trung Ngọc vẫn kém mộtít công hội lâu năm.

Trận sau hai độibìnhquân đềulàcấp 39, mới đầuhai phe đều cùng nhau làm sáng bản đồ, cuối cùng ở giữabản đồ đụngvàonhau, đội ngũ song phương phốihợp đềurất cân đối, hai Chiến Sĩ,mộtPháp Sư, mộtCungTiễn Thủ,một ĐạoTặc, một Mục Sư.

Song phương vừagặp nhau, HỏaHệPháp Sư bên trái lập tức thả ra kỹnăng quần công,mà Mục Sư đội bênphải đã sớm chuẩnbị xong trị liệu bầy đàn, thời điểm pháp thuật quầncôngrơi lên đầu mình liền thả ra, MaPháp Sư và CungTiễn Thủ trong đội ngũcũng phối hợp cùng nhauthả haiđợt kỹ năng quần công, ĐạoTặc thì vọt thẳng đến bên cạnh Chiến Sĩ, cùngnhauhỗ trợchia sẻ công kích.

Thạch TrungNgọcnhìn hai phe chiếnđấu không khỏi lắc đầu, hai bên liều mạng nhưvậyđơn giản là xemHPai kéo lâu hơn, trang bị người nào ngonhơn, Mục Sưbên nào càngcường đạihơn,cuốicùng bấtkể là ai thắngphỏng chừng đợt thứ hai sẽ bị đào thải hết.

Bấtquá ThạchTrungNgọc khônglo lắng, phải biết trong độingũcó quáithai như hắn, làm sao có thể để cho các cô nươngchính diện chém giếtvớiđịch nhân? Hơn nữa ởtrong mắt của hắn, chỉcần có thểthủthắngchínhlà vương đạo,đương nhiênhắnsẽ không sử dụng chiêusố bẩn thỉu gì, mìnhdù saocũnglàđệ nhất cao thủ, chơi chiêu sốbẩn thỉu đừng nói người chơi còn lại, ngay cả hắn cũng sẽkhinh

bỉchếtmình!

Trận thứ ba thìcó chútbuồn cười,vậnkhí của hai đội kia dĩ nhiên tốt đến không còn gì nói nỗi, trọn hai giờ không ngừngdi độngdĩ nhiên không gặp được nhau, Thạch TrungNgọcquảthực hếtchỗnói rồi, phảibiết tỷlệnhư vậysợ rằng tứ đại Chủ thành cũng tìm không ra ngườithứ haia!

Các cônương vàThạch Trung Ngọc xem một buổi chiềuđoàn đội đấu,bên trongcũngcó một ít ngườichơi có thủđoạn đặc biệt, làm cho Thạch Trung Ngọc mở rộng tầm mắt,nhìn vài tràng Thạch Trung Ngọc rốt cục nhận thức đoànđộiđấu rõ ràng, cũng biết đoàn đội đấutruyền tống là cực kỳ ngẫunhiên!

Có đôi khi ở xatrong góc, gầnhết giờ mới thấy mặt,thậm chíkhông gặp được nhau, có đôikhi ở ngaytrước mặt,vừa thấymặt trựctiếp đấu võ,không chừng vừa mởmắt đãbịđốithủ giết chết,tình huống khôi hài nhưvậy chỗnào cũng có, tiếngoanthandậy đất, làmcáccô nương cười run rẩy.

ThạchTrung Ngọcvà các cô nương xem tới lúcăncơmtối mới logout, buổi tối trở lại trò chơi liền chạy đi luyện cấp, dùsao cũng không thểloxemthi đấu chứ?

Vạn Sự Thông

DTV-EBOOK.COM.VN

Ngày thứ hai, Thạch TrungNgọc vàcác cô nươngvềThiên thành luyệncấp, dùsao xemso tài buổi tối tìm video xemlà được, còn có giới thiệuvà phân tích cặn kẽ, chonên Thạch Trung Ngọcvà cáccô nương một chút cũngkhông sốt ruột.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc và cáccô nương giết quái,bỗng nhiên nhận được điện thoại của Kiếm TrùngThiên,Kiếm Trùng Thiên hẹn đến trong tửuquánở Thiênthành có chuyện,Thạch Trung Ngọcvà các cô nươngvừa đến tửu quán đã nhìnthấy Kiếm Trùng Thiêncùng haibằng hữu trò chuyện rất vui vẻ.

Thạch Trung Ngọc đitớingồi xuống, Kiếm TrùngThiên thấy Thạch TrungNgọcngồixuống, vì vậylập tức giới thiệu:

- Đây chính là Hinh Vũ Chi Thạch.

Hai người tò mò đánh giá Thạch Trung Ngọc,một Đạo Tặc thanh tú trắng noãnnhìn Thạch TrungNgọc tự giới thiệu:

- Chào ngươi, HinhVũChi Thạch, tatrong trò chơi tên TaGọi Soái Ca, bêncạnh ta là KhúcChung Nhân Tán,chúngta đã sớm nghe nói đại danhcủa ngươi, hạnh ngộ hạnh ngộ!

ThạchTrung Ngọc cười nhìn TaGọiSoáiCa, nghĩ thầmthìra giahỏa này lấy danh tự chính là sợbị hiểu lầm! Phảibiếttrước cấp40trang bị không phân biệt nam nữ, TaGọi Soái Ca thanh tú như thế, xác thực dễ dàng khiến người ta hiểu lầm thành nữ nhân.

Ngược lại KhúcChung Nhân Tán tạo hìnhcóchútđặcbiệt,dĩ nhiên m ặc đường trang màu vàng, hơn nữa trên đầucòncó bachữ Vạn Sự Thông,Thạch Trung Ngọccho tới bây giờ khôngcó ở trong trò chơi gặp quamấy thứ này, không khỏi cóchút ngạc nhiên.

Khúc ChungNhân Tánthấy ánhmắtcủaThạch Trung Ngọc, mỉm cười nói:

-Hinh Vũ Chi Thạch,cái danhxưng trên đầu ta, là sau khi ta hỏihết tấtcảmọi chuyện của tấtcả NPCtrong thành lấy được,dĩ nhiên cá nhânta cũnglà một người buôn tìnhbáo, nếunhư ngươi cần tình báo gì, có thểmua ở chỗ ta.

ÁnhmắtThạch Trung Ngọc sáng lên hỏi.

- Trongtròchơicòn có tồn tại nhưngươi?

Khúc Chung NhânTán cười hắc hắc nói:

- Ta là MụcSư, không cócông kích mạnhnhư các ngươi, không buôn bán tình báolàm saokiếm tiền? Phải biết chúngta ăn cũng là cơm khổ cực a!

Kiếm Trùng Thiên nhìn Khúc Chung Nhân Tán nói:

-Ngươi còn cómặt mũi nói như vậy!Đám ngườiở dưới tay ngươi kiamỗi ngày đều giúp ngươi sưu tập tình báo, ngươi còn dám nói ngươi khổ cực?

Khúc ChungNhân Tán trừng Kiếm Trùng Thiênnói:

-Đừngpháhưviệc buônbán của ta!

Thạch TrungNgọc không thể nínđược cười lên, Khúc ChungNhân Tán này rất vui tính, dĩ nhiên thờithời khắc khắc nhớ lấy buônbán tình báo của mình, ở trong game còncótổchứcbántin tức, thậtsự là rất mớilạ.

Ta GọiSoái Ca uốngmột ngụm rượu, cười nói:

- Đừng đùa, chúngta nói chính sựđi!!

Thạch TrungNgọc sửng sốt, nghĩthầm lẽ nào ngày hôm nay không phải chỉnhậnthứcmột chút sao?Còn cóchính sựgì?

Ta Gọi Soái Cathấy KiếmTrùng Thiên vàKhúc Chung NhânTán đều yên tĩnh lại mới tiếp tục nói:

- HinhVũ Chi Thạch, chúng ta tớitìm ngươi thuần túy làbởi vì một ít nguyênnhânđặc biệt, nếukhông khả năngtrước khi vào Tử Cấm

thành, chúng ta cũngkhông cócơ hội đồngthời xuất hiện.

Thạch TrungNgọc khôngquá đồng ý, dù sao tất cả mọingườiở Thiên thành,chỉcần tiếpxúc ngoại giới,làm saocó thểkhôngđồngthời xuất hiện? Bất quá hắncũngkhông mở miệng, chờ TaGọi SoáiCa nói hếtlời.

Ta Gọi Soái Catự nhiên thấy được khôngcho làđúng ởtrongmắt Thạch Trung Ngọc, nênnói:

-Ta, Khúc Chung Nhân TánvàKiếm Trùng Thiên đều thuộcvề hàng ngũ người chơi đỉnhtiêm,chúngtabình thường đềukhông vào thành, chuyên tìm một ítđịa phương vắngvẻ luyện cấp,cho nênchỉcần chúng ta không chủ động hiện thân, bình thườnghành tung là rất khótìm. Lần này chúngta tới tìm ngươi, là vì thựclực của ngươi!

ThạchTrung Ngọcsửng sốt hỏi.

- Cái gì gọi là vìthực lực củata?

Ta GọiSoái Ca cười nói:

- Ta nghĩ ngươi hẳn biết trò chơi này bao trùm cả thế giới, hơn nữa còn làđộc nhấtvô nhị.

Thạch Trung Ngọc gật đầu hỏi:

- Đíchxác là như thế, nhưng cáinày quanhệ gì tới ta?

Ta Gọi SoáiCa bất đắc dĩthở dài, nghĩ thầm Thạch Trung Ngọc này làm saođần như vậy chứ! Bấtquá cũng chỉcóthể tiếptục nói:

- Trò chơi này đếnhậukỳ không cókhả năng chỉ giới hạnở trongmỗi mộtquốc gia,theomạng lưới quan hệ củata tiết lộ, rất có thể ởhậu kỳ, tròchơi này sẽ làm rahành động kinh người.

Lúcnày Thạch Trung Ngọc cũng hiểu, khiếp sợ hỏi.

-Chẳng lẽ có quốc chiến?

Ta GọiSoái Ca lắcđầunói:

- Ta không biết, thậm chí trìnhđộxácthực của tin tức này cũng không thểxác định,bất quávì lo trước khỏi hoạ, khôngđể cho người Trung Quốc chúng ta mất mặt, ta v à Kiếm Trùng Thiên, Khúc Chung Nhân Tán quyếtđịnh thành lập một đệnhất bang pháiở server China!

Thạch Trung Ngọc có chút imlặng cười nói:

- Như vậy sao,chí hướng của các ngươi thật rộng lớn, ta chúccác ngươi thành công!

Kiếm Trùng Thiên chen vào nói:

- Thạch huynh đệ, ngươi không nên xem thường tin tức này, mặc dù không biếtđộ tin cậy cụ thể, thế nhưng tuyệt đốikhông phải bịa đặt, cũng có thể chỉ là một lần hoạt động, thếnhưng ngươi phải biết, bang phái chiếnlà nhất định sẽ diễnra!

Thạch Trung Ngọc bưnglênchén rượu trênbàn, bất đắc dĩ nhìn ba người hỏi.

- Vậy thì quan hệ gì tới ta a? Ta căn bản khôngcódự định vào bất luận bang phái nào, hơn nữa chuyện này cũng cần tấtcả mọi người trong phòng làm việc chúngta đồng ý mới được!

Lúcnày Kiếm Trùng Thiên mới nhìn về phía các cô nương vẫntrầm mặc, chờ đợi đạt được trảlời khẳng định. Cơ Như Nguyệt và các cô nương nhìnnhau, cuối cùng TuyếtSương Yênđứngra nói:

- Xin lỗi, phòng làm việc chúng takhông có ý vào bất kỳ một bang phái nào, dù sao chúng ta chỉ làmột phòng làm việc nhỏ.

Ta Gọi SoáiCa nhìn các cô nương, bỗng nhiên hai mắttỏa sáng nói:

- Như vậy đi, chúng ta có thểtặng vị trí bang chủ cho các ngươi, dù saochúng tahầunhư đều ở dã ngoại luyện cấp,có rất ít thời gian quản lý bang phái.

Thạch Trung Ngọcnhìn Ta Gọi SoáiCa,nếu như giao bang phái cho đám người Cơ Như Nguyệt, nhưvậy sự tình trong bang sẽkhông nhất định dođám người TaGọi Soái Ca định đoạt nữa rồi!

Ta Gọi Soái Cacườinói:

- Cácngươi không cần nhìn ta nhưvậy, dù sao trong một bang phái cần người có thựclực cao chủtrì, mớicóthể hấp dẫn người khác, còn phương diện quản lý bang phái, chúng ta thậtkhôngcó kinh nghiệm,Kiếm Trùng Thiên cũng nói,các ngươilà người cóthể tín nhiệm,nếu không ta sẽ khôngngồiở chỗ này.

Thạch Trung Ngọc hơisuy nghĩ một chút, hỏi.

- Chodù chúng ta thànhlập bangphái, nếu như không cóngười hưởng ứngthìlàmsao bây giờ? Hơnnữa nếu như là một bang phái giống như Bạo Quân,ta tìnhnguyện chơi mộtmình a!

Khúc Chung Nhân Tán khoát tay nói:

- Hinh VũChi Thạch, ngươi nghĩ nhiều quá rồi,thành viên trong bangcóthể dùng bang quytớiquản lý, cáinào làm loạn trựctiếp đá ra , không có khó khănnhư ngươi nghĩ! Hơn nữa, chúng tadựng bang làcó mụcđích, làm sao cóthể đểcho một ít ngườicó dụng tâm khác phá hoại?Còn hưởng ứng, lẽ nào ngươi không biết ngươicó bao nhiêu người ái mộ sao?

Xây bang phái

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: TiêuDao

Thạch TrungNgọc ngượng ngùngcười nói:

-Tachơi game đến bây giờ dường như đều ở cùng các cô nương trong phònglàm việc, sự tìnhta cóngười ái mộ thật đúng là không biết!

Ta Gọi Soái Ca im lặng liếc mắt,bất đắc dĩ cười cười, tiếp tục nói:

-Đề nghị của chúng tahy vọng ngươi suy tính một chút,còn cao thủ khác chúng tasẽ phụ trách liên hệ, nếu như các ngươi đồng ý có thể liênhệ Kiếm Trùng Thiên!

Sau đó TaGọi Soái Ca vàKhúc Chung Nhân Tán đứng dậy cáo từ, Thạch TrungNgọc cũng không giữ lại, nóithật Thạch Trung Ngọccó chút độngtâm, phảibiết mặcdù mình ở trongtròchơi là đệnhất nhân, nhưng không đại biểu hắn chínhlà mạnh nhất, Ta Gọi Soái Canói gợi lênnhiệt huyết củaThạch Trung Ngọc,bang phái chiếna! Suy nghĩ một chút cũng làm cho người nhiệt huyếtsôi trào!

Kiếm Trùng Thiên nhìn Thạch Trung Ngọc vàcáccô nương,có chút bất đắcdĩngã ghế trênnói:

- Thạch huynh đệ, ngươi nên đáp ứng bọn hắna, ngươi biết hai người này làai không?

Thạch Trung Ngọc nghe lời này nhất thời tò mò, nhìn Kiếm Trùng Thiên, KiếmTrùng Thiên cũng không thừa nước đục thảcâu, nhỏ

giọng nói:

- Ngươi suy nghĩmột chút, haingười này dựa vàocáigìcó thể triệu tập nhiều cao thủ, còn cóthể biếthướng đi tương laicủa trò chơi?

Thạch Trung Ngọc nghe lờinày lập tứcgiật mình, đúng vậy, Ta Gọi SoáiCa và KhúcChung Nhân Tánlàmsao biết hướngđi tươnglai của tròchơinày? Sự tình ngay cả CơNhư Phong cũng không biết, bọnhọ dĩnhiên biết, hiển nhiênlà có thân phận đặc thù!

ThạchTrung Ngọc nhìn các cô nương, coinhưthân phận đối phương đặc thù, nhưng mình vàcác cô nươngchỉ là một phòng làm việc nho nhỏ, những đạisựkia kéo không tới trên người bọn hắna, hơnnữa nếu như thế lực của Ta GọiSoái Cavà Khúc Chung Nhân Tán lớn như vậy, vậy cáccô nươngsẽ khôngtự tại.

Dùsao người ta quen caocao tại thượng, làmsao có thểnghe lời ngươi? Dùngườita thực sự nghe ngươi, ngươidám ra lệnh sao?

Đúng lúc này,Cơ Như Nguyệt và cáccô nương liếc nhau một cái,len lén kéo tay áo của Thạch Trung Ngọc, nhìn Kiếm TrùngThiên nói:

-Kỳ thực chúng ta rấtđộngtâm, nhưng ngươi cũng biếttình trạng của BạoQuân bây giờ như thế nào, nếunhư hiện tạichúng tagia nhập vào các ngươi, không phảicũng giống như Bạo Quân sao?

Kiếm Trùng Thiên đầu tiên là sửngsốt, sauđó hiểurõ,cười hahanói:

- HinhVũ ChiNguyệt, ngươithậtđúnglà thông minh một đời hồđồ chốc láta!Các ngươi ngẫm lại, lấy thế lực củabọn họ, muốn tìm một con rối làmbang chủlà việckhó sao? Nếu bọn họ đềnghị chính là thật tình hợp tác với các ngươi, sao cóthểsẽ đi khống chếngươi?

CơNhư Nguyệt cóchút ngượng ngùngcườicười nói:

-Nếunóinhư vậy chúng ta không cóý kiến gì, hết thảyđều nghe Hinh Vũ ChiThạch!

Ánh mắt Kiếm Trùng Thiên sánglên,lập tức nhìnvề phíaThạch Trung Ngọc, thúc giục:

- Thạch huynh đệ...

Thạch Trung Ngọc nhìn thoáng qua các cô nương, thấy cáccô nương cười khanh khách vẻ mặt khích lệ,mớigật đầu nói:

- Ta đồng ý, chỉ bất quá nếunhư các ngươi bứcchúng ta làm sự tình chúng ta khôngmuốn, vậychúngta sẽ trực tiếp rờibang!

Kiếm Trùng Thiên cườiha ha,cam đoan nói:

- Ngươi yên tâm đi! Tuyệt đốisẽ không,trừ khingươi làmsự tình gì nguy hạitới lợi ích của quốc gia vàdân tộc, nếukhông chúngta chỉ là quan hệ hợp tác!

Kiếm Trùng Thiên lập tứcmóc điện thoại diđộngra,gọi choTaGọi Soái Ca, sau khi nói vài câu liền cúp điệnthoại, lấyra một tấmKiến Bang Lệnh, hỏi ThạchTrung Ngọc nói:

- Ngươi dự địnhlúcnào dựng bang?

Thạch Trung Ngọc nhìn Kiến Bang Lệnh nói:

- Chờ đại hội luận võkết thúc đi, bây giờ chúng ta đều đangbận rộn đạihội luận võ, không rảnh xây dựng bang phái, chờ chúng ta bắt được thứ tự tốt rồihãy nói!!

Kiếm Trùng Thiên cũng gậtđầu, chính hắn cũngcần tham gia thi đấu, huống hồ quả thực không nóng nảy, một ítphươngdiện chitiết còn cần thương lượng, nên nói:

- Còn như tên bang phái, Ta GọiSoáiCa bảo ta cùng các ngươi thương lượng một chút, liên quan tớidanh tự này,phía trên chắc chắnsẽkhông dùng tên của phòng làm việc các ngươi.

Cơ Như Nguyệtgậtđầucười nói:

-Cái nàylà khẳng định, huống hồ tên Hinh Vũnày quá mứcnữ khí, khôngthích hợp bang phái, các ngươicó tên gì tốtkhông?

KiếmTrùng Thiên cườihắchắc nói:

-Nếukhông dùng tên của ta!!

DươngTử nhìnKiếm Trùng Thiên làm cái mặt quỷchê cười nói:

- Đẹp mặtngươi! Các ngươi đã là một đám cao thủ, xây dựng bang pháithì gọi đỉnh phong đi!!

Ánhmắt Thạch Trung Ngọc sáng lên nói:

- Tên này rất tốt, đỉnhphong, không tệ không tệ! Tiểu nhađầu ngươiở dưới ta hun đúc, coinhưcó chút thànhtựu!Ha ha!

Dương Tử trừngThạch Trung Ngọcmộtcái nói:

- Đại thúc, ta không cóbị Ultraman củangươihun đúc choángváng cũng đãlà chuyện tốt!

KiếmTrùng Thiên len lén cười nói:

-Thạchhuynh đệcòn xemcái này? Quả nhiên là một... thói quen tốt! Ha haha ha!

Thạch Trung Ngọc im lặng nhìn Dương Tử, trong lòng thê lương, mình không phải chiếm chúttiện nghi sao, tiểu nha đầu này lạiphá hủy uy danh của lão tử!

Bất quáKiếm Trùng Thiên cũngmặc kệ ýtưởngcủa Thạch Trung Ngọc, phảibiết đầu năm naynguờicòn xem Ultramanthật sự quáita!

Thạch Trung Ngọc lạnh lùng nhìn Kiếm Trùng Thiên, hừmột tiếng, ai oán nhìnvề phía các cô nương cười đến nhánh hoa loạn chiến, trênthếgiới này ai cũngcó thể đắc tội, nhưng không thể đắctội các cô nương a!Đây chínhlà chén cơm của Thạch Trung Ngọc, nếu như đắc tội vậy ainấu cơm chomình ăn!

Cười đùa xong, Thạch Trung Ngọc liền mang theo các cô nương đi luyệncấp,còn Kiếm Trùng Thiên đi đâuthì Thạch Trung Ngọc không hỏi nhiều,ở trong trò chơiđơngiản chính là luyệncấp gì gì đó, bằng không còncó thể điđóngphim JAV sao?

Thời điểmThạch Trung Ngọcvà cáccô nương đơn độcở chung với nhau, Thạch Trung Ngọcmớihỏi nghi hoặc của mình:

- Sao các ngươibằnglòng Kiếm Trùng Thiên?

Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên nhìn nhau cười nói:

- Tuy chúng ta đều đơn độc chơi đùa, nhưng này chỉ có thểlà ở sơ kỳ,đếnhậu kỳ,nếu như khôngcóbang phái sẽ cựckỳ gian nan! Hơn nữa về sauchúngta đều sẽđi Tử Cấm Thành, làmsao có thể vẫn làm ngườichơi độc hành? Cócơhội tốt như vậy,đương nhiên phải quý trọng,huống hồcòn là chúngtalàm bangchủ, không phảingươi cũng rất chờmongsao?

Thạch Trung Ngọccó chút ngượng ngùng cười nói:

- Ta biểu hiệncórõ ràngnhưvậy sao?

Hướng Lâm cười hìhìnói:

- Đã quá rõ ràng!

Thạch TrungNgọcnhìn cáccô nương có chútcảm động, lập tức nghiêm túcnói:

- Nếu như ngày nàođó các ngươibịủy khuất, cái gì cũng không cần quản,ta tới gánh!

Cơ Như Nguyệt, Hướng Lâm, Hướng Lam, Tuyết Sương Yên đềucó chút mặt đỏ, chỉ có Dương Tử không có tim khôngcó phổi nói:

- Ngươi cho rằng ngươicóthể thoátđược sao? Có cái gìđươngnhiên làngươi tới gánh! Ai bảo ngươi là nam nhân của chúng ta!A! Không đúng, là nam nhânduy nhất trong chúngta!Hì hì...

Thương Nhai cự tuyệt

DTV-EBOOK.COM.VN

Thời điểmvõlâm đại hội tiếnhànhđếnngàythứnăm,đơn đấu và tổ đội đấu đều đã đào thải mộtnửa,năm ngàykế tiếp sẽtiến hành đấu loạilần hai.

Sau một vòng, người chơiđẳngcấpthấphết thảy đều bị loại, lưulại không phải đẳng cấp cao chính làkỹthuậttốt!

ThạchTrung Ngọc và cáccô nương thi đấu đều được an bài ởngày thứ sáu và ngày thứ bảy, chonên không cần sốt ruột, mấy ngày nay sau khisửa sang lại các video, cácnàng cũngtìm đượcmột số cao thủ.

TrừTa GọiSoái Ca,Khúc Chung Nhân Tán và Kiếm Trùng Thiên, Nguyệt Nguyệt và Thương Nhaidĩnhiên cũng là tiêuđiểm, ngaycả Cơ Như Phong,ThạchChi Lan cũng hiểnlộ thân thủ, còncó mộtvài ngườichơi hắnchưatừng nghe qua, nhưng cũng được rất nhiều người chơiquan tâm.

Tỷ như một Ma PhápSư tên Thiên Khôi, dĩ nhiêncó thể kháng trụ XuyênBốicủamột Đạo Tặcđồng cấp, sau đó màichếtĐạo Tặckia, còn có mộtnữ Cung TiễnThủ tên Một CáchTinh Quái, cũng không biết trên ngườichứa loạn thất bát tao gì, dĩ nhiên dùngmột quyển trục giết chếtđối thủ, ngay cả đoànđộiđấu cũng dựa vào quyển trục!

Cho nên Thạch Trung Ngọc và các cô nương quyết định nhìn kỹ, dù sao xemngười khác thi đấu, không chừng ngày nàođó mìnhcũng cóthể dùngđến!

Thạch Trung Ngọc đã thật lâu không thấy Thương Nhai vàNguyệt Nguyệt, cũng không biếtbây giờ hai ngườinhư thế nào,vì vậy quyết địnhđixem một chút, Thương Nhai thi đấu ởgiữa trưa,Nguyệt Nguyệt thiđấu buổi chiều, hai người vẫn tính tươngđối nhànnhã.

Hiện tại Thương Nhaiđãcấp 40,mặc áo giáp Chiến Sĩ, tay cầm đại đao ÁmKim,làm ngườita cảm thấy uy phonglẫm lẫm,màđối thủ

của Thương Nhai là một Cung Tiễn Thủ,đẳng cấp cũng không cao, mới cấp 37, thế nhưngtrang bị trênngười không tệ,tất cả đều là trangbị Hoàng Kim.

ThạchTrung Ngọc nhìnngười chơi đốidiện Thương Nhai, không khỏi lắc đầu,nghĩ thầm gia hỏa nàyquá xui xẻo?Chênh lệch xa như vậy cănbản không có gì cóthể so sánh!

Cơ NhưNguyệt cũng khôngchuyêntâm xem so tài,chứng kiến biểu tình trên mặt Thạch Trung Ngọc có chútbất đắc dĩnói:

-Ngọctỷ, ngươiđừngcó dùngcáibiểu tìnhkia có đượchay không? Bây giờ đẳng cấpphổ biến đều ởba mươi bảy ba mươitám, chúng tađã coi như là người chơi đỉnhtiêm, nào còn có người biến thái giống như ngươi!

Thạch TrungNgọc nhìnthoáng qua Cơ Như Nguyệt,vô tội nói:

- Ta biến thái chỗ nào? Tachỉ là vận khí tốt hơn ngườikhác một tí tẹomà thôi!

Cơ Như Nguyệt khoái tráhừmột tiếng nói:

- Dù sao ngươi lợi hại hơn nữa cũnglà của chúng ta!

Giọngnói kia một lờihaiýnghĩa, ngay lậptức đưa tới Thạch Trung Ngọc thú tính quá độ, hận không thể hiện tại đèCơ Như Nguyệt xuốngxử quyết.

CơNhư Nguyệt quayđầu lại thấy Thạch TrungNgọc cười gian, mặt đỏ lên mắng:

- Nhìncái gì! Còn không xem so tài! Đãbắt đầu!

Lúcnày ThạchTrung Ngọc mới nhìn về phía thi đấu, Cung Tiễn Thủ kia vừa bắtđầu lậptức kéo dàikhoảng cách, bắn về phía Thương Nhaimộtmũi Giảm Tốc Tiễn,lập tức khống chếđượctốc độ của Thương Nhai, sau đókhông ngừngbắn XuyênThấu Tiễnvà côngkích phổthông.

Thạch Trung Ngọc âm thầm gật đầu, tuy đẳng cấp không cao lắm, nhưng ý thức PKrất tốt, gặp phải người chơi đẳng cấp cao hơn

mình không có chút hoảng loạn nào,đánh trả cũng rất tốt, nếunhư Thương Nhaikhôngthể thoát khỏi trạng thái nhưvậy mà nói,thua trận là nhất định!

Bất quádù sao người chơikia cũngkém Thương Nhai vài cấp, kỹ năng khống chế cũng không thểhoàntoàn áp chế Thương Nhai, cho nên mủi tên giảm tốc độthứba căn bảnkhông có hiệu quả,Thương Nhai lập tứclao tới,dùng đao đánh bay vài mũi tên, bổlênngười Cung Tiễn Thủ một đao,mộtkhi Cung Tiễn Thủ bị gầnngười,hầu n hư không có năng lựcphản kháng gì, nếu Thương Nhai đã đến gần, làm saocó thể để hắnchạy thoát?

Cho nên cuối cùng Cung Tiễn Thủkiabị Thương Nhai đánh bại, chỉ bất quá ThạchTrung Ngọc vẫn nhớ kỹ tên của người chơi kia, làÁo Gió Mặc Ngược.

Thạch Trung NgọcthấyThương Nhai kếtthúc tranhtài,trựctiếp lấy điện thoạira gọi, chúc mừng nói:

- Thương Nhai đại ca, chúc mừng ngươi tiếnquân hai đại Chủ thành!

ThươngNhai cũng không ngoài ý muốn khiThạchTrung Ngọc tìm hắn, chỉ bấtquá thậtlâukhông gặp không khỏi có chút kháchkhí:

-Là Thạch huynh đệ a! Ngươi xem ta thi đấu?

Thạch TrungNgọc nhìn haingười chơi kháclên sân, cười nói:

- Đúngvậy, talàcố ý chạy đếnxem! Quả nhiên cực kỳ đặc sắc, khôngcó khiến tathất vọng!

Thương Nhai cười khổ nói:

- Ngươi đừng đùa ta, trận đấu vừa rồi ngươi khôngphải cũng nhìn thấy sao? Nếunhư không phảiđẳng cấpáp chế, phỏng chừng ta đã bị tiểu tử kia mài chết...

Thạch TrungNgọc cũng tán đồng gật đầu nói:

-Kỹthuật củađốithủ ngươi không tồi, nhưngmay mắn ngươi không chúthoang mang,nếu không phải Giảm Tốc Tiễn không cótácdụng,

phỏng chừng ngươi sẽrất thảm!

Thương Nhai cười ha ha nói:

-Ta Gọi Soái Cacó cùng ngươi nói qua chuyệnbangphái không?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, lậptức biết rõ nhấtđịnhlà Ta Gọi Soái Ca đi tìm hắn, chonên Thạch Trung Ngọc nói:

- Đúng vậy, ngươicó nhận được lời mờikhông?Ngươi quyết định nhưthếnào?

ThươngNhai cườinói:

-Talà ngườicó bang phái, đoán chừng không giúp được gì, bất quá vẫncầuchúc cácngươi thành công, cógì cần giúp một tay cứmở miệng!

ThạchTrung Ngọc chỉcóthể bất đắc dĩ đáp ứng, dùsao từ khi hắn biếtThương Nhai, đãbiếthắnlà người có tổ chức, tuy ThươngNhai là mộtnhân tài hiếm có, nhưng không cóbiện pháp a!

Sau khi cúpđiện thoại,ThạchTrung Ngọc cùngcác cô nương chạy về Thiênthành đánh quái,kỳ thực cuộc tranh tài này của Thương Nhai cũng không có địa phương đặc thù gì, chỉ cóthể nóiđẳng cấpáp chế mà thôi.

Hiện tạiđẳng cấp của các cônương cách tuyếnhai cũng không lớn, chỉ bất quácác cô nương còn không có ngốcđến chỉ chơi không luyện,phải biết cố sự rùa thỏ thichạylàrất có triếtlý, các cô nương mới không ngu ngốcnhư vậy! Cho nêndù không muốn đi đánh quái, nhưng bài học quy định vẫn phải làm!

Cáccô nương mộtbên giết quái, một bên mỗi người đều không hứngthú lắmnhặt đồ trắngtrên đất. Phải biếtsau cấp 40, trong thươngđiếm chỉ mua trang bị không bán trang bị! Bất kể là dạng gì, muốnmua đều không có, cho nên từ cấp 40về sau, phỏng chừng phải dựa vào tự mình đánh trang bị,cho nên sau này cho dù là tr ang bị Thanh Đồng rác rưởimột chút, cũng cóthể có người mua.

Hướng Lam thi đấu

DTV-EBOOK.COM.VN

Đến buổi chiều, đến phiên Nguyệt Nguyệttranh tài, Thạch Trung Ngọc và các côNương đúng giờ đến sân, vừa vàođã nhìnthấy Nguyệt Nguyệtvàmột nữ Mục Sư chuẩn bị, tìmvị trí ngồi xuống, không bao lâuthi đấu liền bắt đầu.

Nguyệt Nguyệt vẫn là một Mục Sư rất tốt, Mục Sư đối diện hơi kém sắc một chút, hai Mục Sưvốn không có kỹ năng công kích gì, cho nên dứt khoátlấy chủy thủ ra côngkíchgần người, đẳng cấpcủa Nguyệt Nguyệt cũngđạt tới cấp 40, màTiểu Mục Sư đối diện lại chỉ mới cấp 38,ở trên thuộc tính Nguyệt Nguyệtchiếmưu thế rất lớn, nên công kích hiển nhiên cao hơn đối phươngrất nhiều.

Hai người không ngừng tạo thành thươngtổncho đối phương, nhưng chút thương thế này ở dướiTrịLiệu Thuậtquả thực tựa như không có, tuy NguyệtNguyệtởtrên thuộc tính chiếm mộtchút ưu thế, nhưng thương tổn củaMục Sư quá thấp, mộtcái Trị Liệu Thuật là có thểkhôi phục, mà Trị LiệuThuậtcủa Mục Sưchính là món đồ bảo mệnh,làmsao có thểkhông tu luyện cao hơn một chút?

Hai người đánh năm phútđồnghồ, nhưngkhôngcó phânrathắng bại, hai ngườichỉcó thể hòa kết thúccông việc, bất quá haiMục Sư đánh nhau trừ kết cục này thìkhôngcòn biện pháp khác a.

Xem xong Nguyệt Nguyệtthiđấu, Thạch Trung Ngọclại nhìn mấy trận nữa,đạithểđều là ngườichơi cấp 38 39, ngẫu nhiêncũng sẽ có một người chơi cấp 40,chỉ cần kỹthuật giỏi, ThạchTrung Ngọc đều lưu ý, một buổi chiều cứ như vậy bấttribất giác trôiqua.

Sánghôm sau, Thạch Trung Ngọc vàcáccô nương đi vào trò chơi sớm, Hướng Lam thi đấuở8h20, ThạchTrungNgọc cũng khônglo lắng,trìnhđộ tổng thể của Hướng Lam rất tốt, đẳng cấp ở trong game trừ Thạch Trung Ngọc chính là caonhất.

Đối thủcủaHướngLam là một Thổ Hệ PhápSư cấp39, chỉbất quá người chơikhônglên cấp 40, lượngmáu vẫn cựckỳ mỏng, hơn nữa

lại là chức nghiệp HP kém, một khi gặp gỡ người chơicấp 40 sẽ hết sức nguy hiểm.

Dù sao người chơi có thểđiở tuyếnđầu, ai không có kỹthuật, có thể ổn đứngđầubảngcàng là tinh anh trong tinh anh!

Thổ Hệ Pháp Sư kia vừa lên liềnnémTrọng Lựcthuật,sau đó nhanh chóng tung kỹ năng,Hướng Lam thẳng thắn đứngở tại chỗ kích hoạt Tử Điện Quang Cầu, Thổ Hệ Pháp Sư kia sợ tới vội vàng luivề phía sau, mộtkhắccũng khôngdám dâydưa, dù saoTửĐiện Quang Cầu củaHướng Lam làcó tác dụng Vong Cảm nha!

Không baolâu, Hướng Lam liền chạy ra khỏi phạmvi Trọng Lực thuật, xách kiếm cận thân,người chơi kiavội vàng chạy đi, không choHướng Lamcơhội công kích mình,Hướng Lam đuổi một hồi liền pháthiện ýđồ của Pháp Sư,cười lạnh một tiếng, trực tiếp gia tốc vọttới.

Hướng Lam vẫn luôn chia điểm cânbằng, mà PhápSư từtrước đến nay đều làtrí lực cao,tự nhiên bịbức gần từngchút. PhápSư nhìn thấyHướngLam bức gần, vội vàng vứt ra một cái Đằng Mạn.

Cơ Như Nguyệtcókỹ năngnày, dùngcũng tương đối nhiều, Hướng Lamđương nhiên sẽ không trúng chiêu,nhẹ nhàng tránh ra, ai biết mới tách ra Đằng Mạn, dướichân bỗng nhiên lóe lên quang mang mà vàng,lại lần nữa trúng Trọng Lực thuật.

Kỹ thuật của Thổ HệPháp Sư cũng rấttốt, nhưng Hướng Lam cuốn lấy lâu như vậy,làm sao có thểcho hắn kiêungạo tiếp?

Thời điểm Hướng Lam laora phạm vi TrọngLựcthuật, mạnhmẽném sáu bảy TửĐiện Quang Cầu,mộtcái đánh vào trênngườiThổ Hệ Pháp Sư, tiếplấy thì có nhiều cái đuổi tới, hiệu quảVongCảm cộng lại dĩ nhiên làmcho hành động củaThổ Hệ Pháp Sưkia trì hoãn xuống, Hướng Lam bắt được cơ hội làm sao có thể bỏqua, mạnh mẽ ném ra Tử Điện QuangCầu, ảnh hưởngtới tốcđộ của ThổHệ PhápSư.

Thời điểmHướng Lam vọt tớibên người Thổ Hệ Pháp Sư liền kết thúc độngtácnémTửĐiện Quang Cầu, kiếmkéoở trên mặt đất hình thành hoa lửa, ThạchTrung Ngọc vừa nhìn liềnbiết là Tử Lôi Trảm,

quả nhiên chỉ một kiếm, PhápSư kia đã xong đời.

Hướng Lam đánhxong trực tiếptìm tới chỗ ThạchTrung Ngọc,cáccô nương không ngừng chúc mừng, làmcho Hướng Lam cóchút ngượng ngùng.

Thạch TrungNgọc cũng cười hìhì nhìnHướngLam, kết quả lại gặp Hướng Lam liếc mắt, lập tức đánh sụp tráitimyếuớt của hắn, ThạchTrung Ngọc bi thương la lớn:

-Đãingộ khác biệt a! Các ngươi đây là tư tưởng Chủ Nghĩa Đế Quốc lạc hậu, ta khángnghị!

Dương Tử kéocánh tay Hướng Lam, giương lên đầu,cườihì hì nói:

-Kháng nghị vô hiệu!Nữ Nhi Quốc thống trị muôn đời trườngtồn!

ThạchTrung Ngọc cườibấtđắcdĩ,lắcđầuthở dài, aioán nhìncác cô nương một vòng, giốngnhư một tiểu tức phụ ảonão nhìn so tài.

Cáccô nương cười đùamột chútcũng yêntĩnh lại,lúc này trênsân là haingười chơi cấp39,đềulàHỏa HệPháp Sư, kỳ thực cùng loại chức nghiệp bị phân phối đến cùng nhaurấtít thấy, nhưng nếu như người chơiởmột nghề nghiệpquá nhiều, cùng chức nghiệp chạm mặt làkhó tránh khỏi.

Hai ngườichơivừa lên đã bắt đầu ném HỏaCầu Thuật, người chơi phổ thông không có đạt được cấp 40, kỹ năng vẫn rất ít,dù sao đa số sáchkỹ nănglà không có bán ở thương điếm,có thểmuađượcchỉ là một ít kỹ năng căn bản.

Hai người ném vài Hỏa Cầu Thuật thămdò xongthì bắt đầu ném kỹ năng chânchính, trên người một Hỏa HệPháp Sư rõ ràngcómấy món Ám Kim, vừa nhìn liền biết là cótiền, dù sao đầunăm nay mặc một trang bị Ám Kim thì khôngsao, nhưng mặc vài mónthì rất có tiền.

Một người chơi phía sau Thạch Trung Ngọccũngđang chămchú nhìn thi đấu, khihắnthấy Pháp Sưăn mặc không tệ kia ném raHỏa Diễm Thuật, không khỏi gật gù tán thưởng,nhưng sauđó lại sắp im lặng chết! Bởivìhắn chúý tới một nam nămnữ trước mặt mình,toàn thân đều là trang bịÁm Kim!

Thựcsự là ngườisovớingườitức chếtngười!Ngườichơi kianhìn trang bị Hoàng Kim trên người mình, nguyênbản còncựckỳ tự mãn lập tức bị đả kíchtriệttriệt để để.

ThạchTrung Ngọcvà các cô nương cănbản khôngchúý người chơi bốn phía, nghiêm túc nhìnthi đấu.

Mà cực kỳ hiển nhiên, khihai người chơi đăng cấp tương đương, kỹthuật tương đương, người nàotrang bị tốt hơn thì sẽ chiến thắng.

Kiếm Trùng Thiên ngưu bức

DTV-EBOOK.COM.VN

Sáng sớm nhìn mấy trận thi đấu xong liền đến phiên DươngTử, đối thủcủaDươngTửlà một Chiến Sĩ,mặc dù mới cấp 37, nhưng phòng ngự mạnh mẽ để cho ngườita buồn bực! DươngTử đánh tương đối cật lực.

Thi đấu bắtđầu, Chiến Sĩ liền vọtvềphía Dương Tử, Dương Tử trực tiếp bắn tên giảm tốc,tốcđộ của ChiếnSĩvốn không mau, làmcho hắn nhưrùa bò. Dương Tử thừacơ kéo ra khoảng cách thích hợp, bắtđầu bắn Xuyên Thấu Tiễn, Giảm Tốc Tiễn cùng với công kích thông thường.

Như vậy mặc dù không thể lập tứcgiết chết ChiếnSĩ, nhưngtối thiểu có thể làmchohắn khôngngừng ăn thuốc nhằmkháng trụcông kích,dù sao nếunhưhắnkhôngăn thuốc, nhất định sẽ bị Dương Tử ngược chết, như vậy không cần năm phút cũng đã thua mất,nếu như ăn thuốc, tối thiểu còn có thểnghĩ biện pháptìm sailầmcủa Dương Tử tới vãnhồibại cục.

Bất quáDương Tử nói như thế nào cũng là một người chơi cấp 42, làm sao có thể chomột người chơi mới ba mươi mấycấp bắtđược cơ hội đánhbại? Tuy Dương Tử không thểmộtkích bắn giết Chiến Sĩ, lạicó thể mài HP của hắn duy trì ở trạng thái khôngcáchnào trở về đầy,cho dù năm phút đồng hồ qua đi, cũng vẫn là Dương Tử thắng lợi.

Còn những kỹnăng khác, Dương Tửcảmthấy cóthể không dùngthì không dùng,ai biếtcóbaonhiêu cao thủ nhìn chằm chằm phòng làm việc bọn họ? Một ít đòn sát thủ tựnhiênlà không thểcho người biết trước giờ!

Dương Tử và Chiến Sĩ đánh hết năm phút,kết quả mài ChiếnSĩ hết sạch dược tề, bất quá ngẫmlại cũng phải, Chiến Sĩ phòng ngự dầy nữa cũng không cách nàochống lại DươngTử,dù sao hai người không phải mộtđẳng cấp.

DươngTử cười hì hì nhìn đối thủlàmcái mặt quỷ liền vui sướng chạytrởvề,vẻ mặt tự hào khoe khoang nói:

- Thế nào,tacó khốc không? Hai kỹ năng mài chết một Chiến Sĩ ah!

Các côương nhìn DươngTử khả ái,cũng không nhịn được nhào nặn khuôn mặtnàng mấy cái, cưng chìu trêu đùa:

-Hinh Vũ ChiTử của chúng ta đương nhiênlợi hại,không ngườicó thể địch a!Ngay cả đệ nhấtcao thủ cũng đối vớingươinói gì nghe nấy!

Các côương đều rối rítnởnụ cười.

Thạch Trung Ngọc vừanghe các cô nươngnóinhư vậy, nhấtthời cườiđểu nhìn lại, làm mấy côương có chútxấu hổ,dồn dập trừng Thạch Trung Ngọcmộtcái. ThạchTrung Ngọc cực kỳ hưởngthụ bạch nhãn của các cô nương, phảibiết người khác làkhôngđượcđại ngộnhư vậy đâu!

Sau DươngTửlà KiếmTrùng Thiênthi đấu,Thạch TrungNgọctừ sau lần trước thì không cógặp qua KiếmTrùng Thiên PK,tuylầntrước nghehắnnói ở trên lôi đài giết chết Lôi Thần, nhưng dùsao hắn cũng khôngtận mắt thấy qua,mà video của ngườichơi phần lớn đều là cáccô nương chỉnh lý,cho nên vừa nhìn thấy Kiếm Trùng Thiênlên sân khấu, ThạchTrung Ngọc lập tức mắtnhìn không chớp.

Vận khí của KiếmTrùng Thiên hiển nhiên khôngquá tốt, lần trước gặp phải Lôi Thần phỏng chừng đẳng cấp cũng sẽ không quá thấp, lúc này lại gặp phải mộtChiến Sĩ cấp 40,mà nhìn dáng vẻ của Chiến Sĩ kia, rõ ràng chú trọng côngkích hơn phòngngự, rất có thể còn là một người chơi cực đoan,mà thuộctính của Kiếm Trùng Th iên lạirất thăng bằng.

Bất quá dùsao Kiếm Trùng Thiênđã từnglà lão đại của phòng làm việc Thần Tộc, kỹ thuật rất tốt,đối mặtmột người chơi đồng cấp cũngkhôngcậtlực,phảinói người chơi cấp40 kia tương đốikhông may gặp phải Kiếm TrùngThiên.

Chỉ thấy hai người vừa lên bắt đầu lấy man lực sống mái với nhau vài cái,hiểnnhiênlà Kiếm Trùng Thiên chịu thiệt, bất quá sau khi

liều mạng vài cái, Kiếm Trùng Thiênlậptức nắm giữ sốliệucơbản của đối phương, lậptức chuyển đổi đấupháp, bắt đầu lấy tốcđộcủa mình làm cơ sở đánh du kích, mặc dùcông kích của hắn không bằng đối thủ, nhưng phòng ngự của đối thủ cựckỳ yếu, mỗi một lần bị Kiếm Trùng Thiên đánhđều gây ra tổn thươngrấtlớn.

KiếmTrùng Thiêngần như có thể tách ra 70% côngkích của đối phương, cònđối phương thìgần như 100% trúng chiêu. Hai người chơiPKnhìn quả thựctựa như thờiđại vũ khí lạnh, làm các người chơi nhiệt huyếtsôi trào.

Kiếm TrùngThiên nhìnqualàbiết người có luyện võ, xuấtđaođại khaiđại hợp, chỉ bất quákhôngcó sátkhí quá lớn, dù saoKiếmTrùng Thiênkhông giống như Thạch Trung Ngọc, từtầng dướichótchém người đi tới.

Người chơiđối diện Kiếm Trùng Thiên hiển nhiên cũng không phải hiền lànhgì, mỗi một chiêu đều cực kỳ bén nhọn, đốimặtcôngkích trongổn thỏa mangtheosắc béncủa Kiếm Trùng Thiên,cóvẻ hơi khư khư cố chấp, nhuệ khíhiện ra hết, hai ngườiđánhtới phía sau dĩ nhiên khôngcầnkỹ năng.

Thân ảnh hai người dây dưa không chỗ nào không biểu hiện nhiệt huyết sôi trào, làm người chơidưới đài từng cáinhịn khôngđược đứng lên, khẩn trương ủnghộ.

Hai người chiến đấusau ba phút đều chỉcòndư mộttí máu, không khỏingừng lại, tựa hồ đang nói chuyện với nhau,sau đó Kiếm TrùngThiên tựa hồnghe thấy cáigì, cười haha, ngườichơi đối diện cũng cười thuvũ khí, hai người mỗi ngườilấy ra một chai hồng dượcuống vào, dĩ nhiênkhông đánh nữa, mọi người khôngkhỏi kinh ngạc, dồn dập hô:

-Làm sao không đánh!Làm cáigì vậy!

Thạch TrungNgọc nhìn haingườibật cười nói:

- Đoán chừnghai người này làhậngặp nhau trễ, dự định hoà nhau a.

Cơ Như Nguyệt sửng sốt,vẻ mặt kinh ngạc nhìn hai người, không

thể tin kinhhô:

- Khôngphảiđâu!Hai người này là đangtham gia thi đấu a!

ThạchTrung Ngọc thừa lúc cáccô nương không chú ý, thật nhanh hôn lên môiCơNhư Nguyệt mộtcái, cười hìhì nói:

- Cẩn thận conruồi bayvào!

Cơ Như Nguyệt đỏ mặt, dùng sức đánh Thạch Trung Ngọc một cái nói:

- Hừ!Vừa rồi không phải bịcon ruồi đụng phải sao!

Thạch Trung Ngọc cườihắchắc, bắt đượctay nhỏ bé củaCơNhư Nguyệt, cườiđểu nhỏ giọng nói:

- Có phải conruồi hay không buổi tối sẽ biết!

Khuôn mặtCơNhư Nguyệtđỏbừng, ở trên tayThạch Trung Ngọcbấm một cái mắng:

- Ngươi cẩn thận ta dùngThiên Lôi đánhchết ngươi!

Thạch Trung Ngọcđau nhe răngtrợn mắt,còn mạnh miệng nói:

- Ngươicam lòng đánh chết chồngmình sao! Thật là lòngdạ độcác! Nếu đánhchết ta còn tốt, nếu nhưphách không chết lại bổ tới những vật khác mà nói...

Nói xongcòn thôbỉliếc nhìn đại bạchthỏcủa Cơ Như Nguyệt.

Các côngươngnhìn Thạch Trung Ngọc và Cơ Như Nguyệt đùa giỡn đều len léncười, DươngTử và Hướng Lâm còn học độngtác của hai người, mắccởđến Cơ Như Nguyệt lậptức che miệng Thạch Trung Ngọc,xấuhổnói:

- Ngươi còn nói! Lại nói ta liền...Ta liền...

Nói còn chưa dứt lời khuôn mặtlại càngđỏ hơn, chọc cho Thạch Trung Ngọc tâmthần kíchđộng, quyết định buổitối phảichotiểu huynh đệcủa mình thoải mái, nếu không... nhìn các cô nương xinh

đẹp nhưvậy thậtsự là một loại dằn vặt!

Luận bàn

DTV-EBOOK.COM.VN

Các cô nương khôngcónáo bao lâu, trên đài thi đấu liềnkết thúc, Thạch Trung Ngọclập tức gọi điện thoạitới, ai oán nói:

- Kiếm Trùng Thiên, tiểutửngươigiấu cũngquá sâu a? Maurađây, chúng tatìm địa phương luận bàn!

Kiếm Trùng Thiên sửng sốt, sauđó kịp phản ứng,Thạch Trung Ngọc nhấtđịnh là thấy được thiđấu mớivừa rồi, hắn cũng khôngquên trước đó cócác cô nương của phòng làm việc thi đấu. Kỳ thực Bạch Hổ thành nóinhỏ không nhỏ, nóilớn cũng không lớn, tổng cộng chỉ mấysân so tài, gặp nhaulà rất bình thường.

Bất quáKiếm Trùng Thiên vẫn cười hồi đáp:

- Thạch huynhđệ, ngươi đừng đùa ta! Ta cũng chỉcó chútbản lĩnh ấy,nếu khôngcẩn thận bị ngươi giết chếtcòn không phải xongđời?

Thạch Trung Ngọccười nói:

- Ngươi yên tâmđi,chúng ta chỉ luận bàn một chút!

Kiếm Trùng Thiêncũng khôngchối từ, hai người hẹn nhau chạy tới một chỗđất trống ởngoàiBạch Hổ thành,trực tiếp rút đao ra, Thạch Trung Ngọc hưngphấn nhìn Kiếm Trùng Thiên nói:

- Tađãrất nhiềunăm khôngcùngngười đánh nhau, hy vọng đừng thuaquá mất mặt!

KiếmTrùng Thiênbất đắc dĩ nhìnThạch Trung Ngọc nói:

- Thuộc tính của ngươi caohơn ta,cònnói lời như vậy kích thích ta!

ThạchTrung Ngọc khoáiýhuyvũ đao trong tay, cười nói:

- Đừngnói nhảm, nhanhđánh đi, ta rất chờ mongcông phu của ngươi!

Kiếm TrùngThiên nói:

- Cẩn thận!

Nóixongđâmqua một đao.

Hai tay Thạch Trung Ngọc cầm đao hô to.

- Tới.

Keengmột tiếng, đánh bay đao của Kiếm Trùng Thiên.

Chântrái Kiếm Trùng Thiênbướcra một bước,tay cầm đạiđao, mượn lực đạo quăng ra vẽmột đường vòng cung chém trở về! Ánh mắt Thạch Trung Ngọc sáng lên, quát:

- Tốt!

Sauđó bắt đầu dùng đấu pháp bình thường đánh với Kiếm Trùng Thiên.

Kiếm Trùng Thiên nguyên bảnlà đấu pháp chững chạc, để hắn công kích trướckỳ thực cũng không phải sở trường của hắn, chỉ bất quá bâygiờ ThạchTrung Ngọc đoạt quyềnchủđộng, ngược lại làm cho Kiếm Trùng Thiên nhẹ nhàng một chút, hạ bàn KiếmTrùng Thiên trầm ổn,haitay cầmđao, không nóngkhông vội chặncôngkích của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc và Kiếm Trùng Thiên thuầntúy là luận bàn, không dùng kỹ năng gì,bấtquá vẫn mất máu,hai người rất ăný ở thời điểm đối phương sắp hết HP liền dừng lại,để ngừathựcsự chết.

ThạchTrung Ngọcnhìn khí chất của KiếmTrùngThiên vững như bàn thạch, ở tronglòngâm thầmgật đầu.

Tốcđộ của Thạch Trung Ngọcrõ ràngcho thấy không phải đối thủ của Kiếm Trùng Thiên, Kiếm Trùng Thiêntự nhiên biết điểm này, lấythừa bùthiếu, cơhội bắt được sơhởhung hăng phá huỷ HP của Kiếm Trùng Thiên cũngkhông nhiều,tuycông kíchcủa Kiếm Trùng Thiênkhôngbiến thái, nhưngtốcđộ củahắn nhanh, tự nhiên cơ hội đánh trúngThạch Trung Ngọc sẽ nhiều hơn.

ĐốivớiThạch TrungNgọc mà nói rất uất ức, bởi vì thời điểm hai người PK căn bảnkhông có thờigian ăn thuốc,hơn nữa hai người cũng cực kỳ ăn ý ở trong chiến đấu không ăn, dùsaoluôn ăn thuốc vậycòn cócảm giácPKgì nữa?

Cáccônươngở một bên nhìn Thạch Trung Ngọcvà KiếmTrùng Thiên tranh đấu, từng cái cũngcực kỳhưng phấn, phải biết những nữhài ngoan ngoãn nàysinh hoạt vẫnluôn rấtbình tĩnh,dù saokhông giống như Thạch Trung Ngọc,cho nên cơhội thấy đánh nhau rất ít, đương nhiên ngoại trừ trong phim.

Tuy cáccô nương hưng phấn khẩn trương,nhưng nắm chặt tay không dámphát ra âm thanh, sợ mình kinhhôđể hai nam nhân kia phân tâm, bâygiờ Thạch Trung Ngọcở trong mắt cáccô nương quả thực giống như anh hùng, chiêu thức kia nguyên bản không quá hoa lệ, nhưng Thạch TrungNgọc khí thế hung hăngchặt xuống, các cô nương thấythế nào cũngcảm giác cực kỳđẹp trai.

Thạch Trung Ngọc cầm đaiđao hung hăngvung lên, trực tiếp đỡ lấy đại đao của Kiếm Trùng Thiên, chấn Kiếm Trùng Thiên lui raphía sau mấy bước, hai người đều thở hổn hển,cùng nhau uống hồng dược.

Kiếm Trùng Thiên lắc lắctay, lực lượng của Thạch Trung Ngọc quả thực mạnh biến thái, bấtquá chiến đấu với ThạchTrungNgọc, Kiếm TrùngThiênvẫn cảm thấy cực kỳ thoải mái, hơn nữatrước đó Thạch Trung Ngọc sở tác sởvi,làm cho hảo cảm củaKiếm Trùng Thiên đối với Thạch Trung Ngọc cao hơnmột tầng, cực kỳ thưởng thức.

Thạch Trung Ngọc đặt mông ngồidưới đất, tiện tay thu đao của mình vào, nhìn Kiếm TrùngThiênai oán nói:

- Ngươi làm mệt chếtta a! Mỗilần ta dùngsức công kích ngươi đều có thể đỡ được, cònnói thựclực ta không tệ,ta xem là ngươi chê cười taa! Ngươi thật giỏi giấu nghề!

Kiếm Trùng Thiênliếc mắt nói:

- Ta ăn thuốchơn ngươi rất nhiều! Ngươicòn không thấy ngại nói cái này!

ThạchTrung Ngọc hồi tưởngquá trình sotàivới Kiếm Trùng Thiên, thống khoáicườihaha nói:

- Tađã lâu không đánh nhauthoải mái như vậy!

Kiếm Trùng Thiên cũng cười thưởng thức nói:

- Đúng vậy!Thậtconmẹ nó thống khoái!

Hai người nhìn nhau cười haha, lúc này mới chú ý tớicáccônương, nhất thờicó chút lúng túng,Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, nhìn các cô nương nói:

-Các ngươi vẫn còn ở đây sao? Tanghĩcác ngươi đã sớm nhìnbuồn chán rờiđi a!

DươngTử mởto hai mắt nhìn Thạch Trung Ngọc, trong giọng nói tràndầy sùng bái:

-Đại thúc!Ngươi quá đẹp trai!

Nói xong còn nhào tới, hung hăng hônhắnmột cái.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc đắcý nhìn Dương Tử:

-Đương nhiên, cũng không nhìnta làai!

-Ngươi lạikiêu ngạo!

DươngTử nhìn Thạch Trung Ngọc làm mặt quỷ, cườihì hìnói.

Kiếm Trùng Thiêncười haha, nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Thạch huynh đệdiễm phúc không cạnah!

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc nói:

- Tự nhiên, ta đẹp trainhư vậy, không có mỹ nữ yêu thíchthật không còn thiên lý!

Các cô nương dồn dập trừng Thạch Trung Ngọc, sau đóquay người về thành, chỉ bất quátrong lòng đều hưng phấnkhôngngớt,dù sao kiacũng là nam nhân mình thíchnha!

Nam nhâncủa mìnhcàng mạnh, không phảimình càng có mặtmũi sao?

Thạch TrungNgọc vàKiếm Trùng Thiên nhìnnhau cười, cũng đitheo cáccô nương, đánh lâu như vậy, hai người đềucóchút mệt mỏi,vừa vặn cùng cáccô nương vào thànhnghỉmột lát.

Đại sứ hình tượng?

DTV-EBOOK.COM.VN

Thời điểm các cô nương, Thạch Trung Ngọc và Kiếm Trùng Thiên đi trên đường lớn, bỗng nhiên Cơ Như Nguyệt nhậnđược một cuộc điện thoại, sau khi tắt máy, Cơ Như Nguyệt cười nhìn mọi người nói:

- Chúng ta kiếm tiền!

Cáccô nương vừanghe thấyhai chữ kiếm tiền lập tức vuivẻ nhảy qua hỏi.

- Như Nguyệt tỷ, ngươi nói maucơ hộikiếm tiềngì?

CơNhư Nguyệt giơ giơ điện thoạididộngtrong tay lên nói:

- Biết Côngty điện tử Phú Hoa không? Bọnhọ mờichúngtalàm Đại sứhình tượng.

Cáccô nương sửng sốt,lập tứclalên:

- NhưNguyệt tỷ, ngươinói làCôngty điện tửPhú Hoa kia? Công ty viễn thông hàngđầu của Trung Quốc? Tìmchúngtalàm Đại sứ hình tượng? Trời ạ!Ta nhất địnhlà nằm mơ!

CơNhư Nguyệt cườiha ha, nhìnvề phía Thạch Trung Ngọc và Kiếm Trùng Thiên hỏi.

- Cácngươi có đi cùng không?

ThạchTrung Ngọc tòmò nhìn CơNhư Nguyệt hỏi.

- Lẽ nào Công ty điệntử Phú Hoa kia không mời ta?

Cơ Như Nguyệt che miệng cười,trừng Thạch Trung Ngọc một cái nói:

- Ngươiđi có íchlợi gì?Ngươilại không hiểu những thứ này,mấy

người chúng ta làmlà đượcrồi, lại nói ngươi khôngphải còn muốn cùng TrùngThiên đạica đixem thi đấu sao?

Kiếm Trùng Thiên mỉm cười nhìn Thạch TrungNgọcnói:

- Ngươi đicùng cáccô nương đi, tađi tìm đám người Ta Gọi Soái Ca.

ThạchTrung Ngọc nhìnKiếm Trùng Thiên cười nói:

- Vậy tađi làm việc trước,lúc rảnhrỗilại gọi ngươiđi chơi!

Kiếm Trùng Thiên gậtđầu đi về phía Truyền Tống Trận, không bao lâuthì nhìn không thấy bóng dáng. Lúcnày Thạch Trung Ngọcmới cùng các cô nương đi tới BíchThiênCác. Vừatới cửa tiểu nhị liền tiến lên đón, khách khíhỏi.

- Sáu vị khách quan làăn cơm hayở trọ? Có cái gì không quen, tiểu nhân giải thích cho ngài!

Cơ Như Nguyệt cườinhìn tiểunhị kianói:

-Chúngta có hẹn với người, ở Bích ThủyHiên.

Tiểu nhịvừa nghe lập tức bừng tỉnh đạingộ:

- Thì ra cácvịlà mạo hiểm giả của phòng làm việcHinhVũ! Mời tới bên này mời tới bênnày!

Nói xongở phía trước dẫnđường đi tới Bích Thủy Hiên.

Thạch Trung Ngọcvàcác cô nương vừa đivừa nhìn,rốt cuộc hiểurõ vìsaoBích ThiênCácđắt như vậy, ở trong tròchơi làm một địa phương xa hoa xinh đẹp như thế, khôngmắcmới gọi vô nghĩa!

Thấy các cô nương nhìn nồng nhiệt, Thạch Trung Ngọc cũng chỉcó thể từtừ xem, không bao lâu liền đi tớiBích Thủy Hiên, đẩy cửa ra đã nhìn thấy hai trung niên đangngồi chuyện tròvui vẻ, vừa nghe thấy tiếng đẩy cửa liền xoay đầu lại.

Thạch Trung Ngọc đi vào,hai trungniên lập tức đứng lên, cười ha ha nói:

- Ngàihẳnlà Hinh Vũ ChiThạch tiên sinh? Mấy vị phía sau là năm vị mỹ nhân Hinh Vũtrong truyền thuyết?

Cơ Như Nguyệt mỉm cười, đoan trang nói:

- Trươngtổng,Lý Phó tổng, hạnh ngộ hạnh ngộ!Talà Hinh Vũ Chi Nguyệt.

Trương tổng cười hắc hắc, mời ngồi nói:

- Các vị mời ngồi!

Thạch Trung Ngọcnhìn haingườigật đầu anvị xuống, các cô nương cũng tự nhiên ngồi xuống, không câunệchút nào,để Trương tổng và LýPhó tổng âm thầmgật đầu.

Đến khi tất cả mọi người ngồi xuống, Trương tổngmới cười nói:

- Mấyvịcũngbiếtmụcđích của chúngta, kỳ thực chỉ là muốnmời mấy vịlàm Đại sứ hình tượng củaPhúHoa chúngta, không biết mấy vịcóý nguyệnhay không?

Thạch Trung Ngọc biết cái này không phải là sự tình mìnhnên chen miệng, cho nên chỉ cười không nói,tất cảvấn đề đều ném cho Cơ Như Nguyệt, CơNhư Nguyệt đáp:

- Trương tổng kháchkhí,tiền tấtcả mọi người đều muốn kiếm, chỉ không biết Trươngtổng cụ thể là muốn làmgì?

Trương tổngcười nói:

-Lầnđại hội luận võ này,một ít thương gia vàđài truyền hình chúng ta đạtthành hiệp nghị, có thểở trên thi đấutuyên truyền cho mình, mà người mẫu, lại chỉcó thể từ trong các ngườichơi lựachọn, công ty chúngta nhìntrúng các ngươi!

Cơ Như Nguyệt cười nói:

- Không biết Trương tổng mở giá cả như thế nào?

Lý Phó tổng đưa lên một phần hợp đồng, Trương tổng ởmột bên nói:

- Đây là hợp đồng củachúng ta, nếu như chư vị cảm thấy cócái gì không vừaý, chúng ta có thể hiệp thương sửa chữa!

Cơ Như Nguyệt tiếp nhận hợp đồng, nhìn một chútbỗng nhiên bật cười. Thạch Trung Ngọctò mò nhìn về phíaCơ Như Nguyệt,mở miệng hỏi:

-Làm sao vậy?

CơNhư Nguyệtđểhợp đồng lên bàn, cườinhìn Trương tổng vàLý Phó tổngnói:

-Khổ cựchai vịđi một chuyến,ta cảm thấy phòng làm việc chúng ta thực không có năng lực tuân thủ hợp đồng này, thực khôngcó ý tứ!

ThạchTrung Ngọc tò mòcầm hợp đồng kia lên, nhìn từng điều khoản, tức giậnđến quả thực muốnvỗbàn đập người! Hắn quả thực cũng làmnhư vậy, trực tiếp đập hợp đồng lênbàn, cười lạnh nói:

- Cút conmẹ nóchứ Đạisứ hình tượng! Ngươicoi lão tử làăn mày sao!

Nói xong trực tiếpđạp ghế, mang theo các cô nươngđi raBích Thủy Hiên.Cơ Như Nguyệtvừađivừa mắng:

- Thật cmnhỗnđãn!Chorằngcóchút tiền kiathì muốn làm cái gì cũng được?Tatrớ chú cả nhà hắn!

ThạchTrungNgọc nghe Cơ Như Nguyệt chửi rủa, bỗng nhiên bật cười nói:

-NhưNguyệt, sao ngươicũng học mắng thô tục rồi?

Cơ NhưNguyệt hunghăngtrợnmắtnói:

-Tatức không được sao!

Các cô nương còn lại cũngtò mò nhìn về phía CơNhư Nguyệt và Thạch Trung Ngọchỏi.

-Hai người các ngươi đến cùnglàm sao vậy?

CơNhư Nguyệt vẫn phẫnnộ nhìn cáccô nương,lại tựa như xìhơi khoát tay áonói:

- Quênđi, mọi ngườiđừng hỏi, vềsau không bao giờđể ý tớicái công ty khốn kiếp nàynữa!

Các cônương ngheCơ Như Nguyệtnóinhư vậy, nhất thời hiếu kỳ hơn, Dương Tử kéo Thạch TrungNgọc, kiều mị chấtvấn:

- Trongchúngtachỉcóngươi xem qua hợp đồng kia,ngươi nóimau! Đến cùng xảy ra chuyệngì!

Thạch Trung Ngọc nhìn Dương Tử, bất đắcdĩ nói:

- Còn có thể thế nào, hợp đồng kia quá khốn nạn,muốn hết thảy quyềnchân dung của chúng taở trongtrò chơithuộcvề bọnhọ, còn phải phối hợp bọn hắn làm hết thảy tuyên truyền, tiền quảng cáo mới mấy trăm ngàn,cònlà tấtcả phí dụng củasáu người chúng ta, chỉ nhưvậymà thôi!

Các cô nương càng nghe càng tức giận, Dương Tử muốn đi trở về tìmmấy người kiatính sổ, lạibị Cơ NhưNguyệt kéolại, Cơ Như Nguyệt nhìn Dương Tửlắc đầunói:

- Được rồi, đã đira,lại vào chẳng phải tỏ vẻ chúngta hẹphòi?

DươngTử nhếch đầu nói:

- Hừ!Đâychẳng phải tiệnnghicho bọn họ quá rồi! Ta không chịu được!

Hướng Lâm đứngở một bên, cườihì hì nói:

- Các ngươi xem kênh thế giới!

Thạch Trung Ngọc và Dương Tử tòmòmở ra kênh thế giới, Dương Tử nhìnmột cái, khôngkhỏi vui vẻ vỗ tay hoan hô:

- Tốttốt!Nếukhôngthực quá tiện nghi chobọn họ!

Tiến quân Thiên thành

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nhìn kênh thếgiới nhấtthời nởnụ cười, không nghĩ tới Hướng Lâm thật âm hiểm! Trực tiếp tuyên dương sự tình hôm nay ra ngoài,trên kênhthế giới một đám ngườirảnh rỗi cũng ồn àotheo, phỏngchừng danh tiếng của Phú Hoasẽxú một đoạn thời gian!

Bất quá Thạch Trung Ngọc không quáđểý, loạitự cho là đúngkia nên bị chút giáo huấn!

Cơ Như Nguyệt thấyHướng Lâm đãlàm, cũng khôngtiện nói cái gì, dùsao mìnhcũng không thích những người kia, cho nênliền dứt khoátnhắm mắtbấtkể.

Mười ngày thi đấuđi quarất nhanh,Thạch Trung Ngọc và các cô nương đơn đấu, song đấu, đoàn độiđấuđềulên cấp, nơi so tài tiếp kếchính là Thiên thành, bất quá không phải bởivì Thạch Trung Ngọc nguyên bản ởThiên thành,màlà vận may được phân đếnThiên thành, chỉ bất quá nhưvậy ngượclại dễ dàng hơn cho Thạch Trung Ngọc và cáccô nương.

Vòng tranh tài thứ nhất kết thúc,hệ thốngtiến hành nâng cấp,thời giannâng cấplà bốn giờ,vừavặn cho các cô nương thời gian ra ngoàimua đồ ăn.

Cáccô nương bình thườngrấtít ra khỏicửa, trongtủlạnhchấtđầy nguyênliệu nấu ăn, thậtvất vả có thời gian nghỉ ngơi,tự nhiên phải trắng trợn thu thập, hơn nữamỹ phẩm dưỡng dagì gì đó cũng cần bổ sung, Thạch Trung Ngọc là sức lao động miễn phí,đi theo phía sau các cô nương vác túi.

Nhìn siêu thịphồn hoakhông khỏi cảm khái, vẫn làđịa phương nhiềungườináo nhiệt a! Loạisinh hoạt này vuivẻ biết bao!

Mua xong nguyên liệu nấu ăn,Thạch Trung Ngọc mangtheo các cô nương dẹp đường về phủ, làm một bữa tối thịnh soạn,ThạchTrung

Ngọc tự nhiên tránhkhông đượccùng Dương Tử đoạt điều khiểntừ xa, đây cơ hồđã trở thành thói quen bìnhthường của Thạch Trung Ngọc, nếu nhưngày nào đókhông có ngườicùnghắnđoạt, phỏng chừng hắn sẽ không đượctự nhiên!

Các cô nương đềuở nhà bếp bận việc, ThạchTrung Ngọc tự nhiên tranh thủ đùa giỡnDương Tử,thật nhiều ngày không có cùng Dương Tửlăn giường, hắn thậtcó chúthoài niệm, tay luồn vào trong áo vuốt ve đôi gò bồng đảo của nàng, Thạch Trung Ngọc cười cười, nhỏ giọng ở bên tai DươngTử nói:

- Dườngnhư cóchút lớn!

Ánh mắt DươngTửsáng lên, nhìn Thạch Trung Ngọchỏi.

- Thậtvậy chăng? Lớn đượcbao nhiêu?

Tay Thạch TrungNgọc lại nhào nặn hai cái nói:

- Dường như từmộtcái trứng chần nước sôi biến thành một cái rưỡi, quả thực lớn hơn!

Dương Tử vừa nghe liền biếtlà ThạchTrungNgọctrêu đùa nàng, tay bấm một cái để Thạch Trung Ngọc kém chút la lên, bất quá Thạch Trung Ngọc không dám để cho các cônương biếtmình đang làmgì, dùsao Hướng Lam còn chưa tỏ thái độ, Hướng Lâm thì lập lờ nước đôi, mặcdùCơ NhưNguyệtvà Tuyết Sương Yên biết chuyện của DươngTử nhưngvẫn chưa cóchínhdiệnthấy DươngTử và Thạch Trung Ngọc thân thiết,cho nên hắn vẫn quyết định thuliễm một chút!

Không baolâu, cáccô nương lục tụcđira,ThạchTrung Ngọcvà Dương Tử đã sớm chỉnh lýy phục ngồinghiêm túc xem tivi, Cơ Như Nguyệt gọi hai người tới dùng cơm, nhìn hai người nghiêmtúc, Tuyết SươngYên không khỏi nở nụ cười.

Dương Tử tò mònhìn Tuyết Sương Yên hỏi.

-Làm sao vậy? Tuyết Nhi tỷtỷ nhớ rasự tìnhbuồn cười gì sao?

TuyếtSương Yên vộivàng lắc đầu, thúc giục:

- Mọi người nhanh ăn đi, thờigian nâng cấp sắp kết thúc, chúng ta cònphảiđi lên xem đổi mới ra cái gì!

Mọi người vừa nghe, nhất thời sinhhứng thú, đều nghiêm túc ăn cơm,Thạch Trung Ngọc lang thôn hổ yết, không baolâu liềnăn sạch,sau đó chạy mất, kỳthực hắn là sợrửa chén, cóđôi khi hắnăn chậm, các cô nươngsẽ lưu lạicho hắn, chonên Thạch TrungNgọc dưỡngthành thói quen ăn xong liền chạy, các cô nươngcũng chỉ cười bỏ qua.

Thời điểm ThạchTrung Ngọc lêntrò chơiđổimới cònchưa kết thúc, chỉ có thể đidạodiễnđànmột vòng,kếtquảvừa lênđã nhìn thấy thiếp mời liên quan tới Phú Hoa phô thiên cái địa, có thì nói phòng làm việc Hinh Vũ bôi nhọ Phú Hoa, có thìnói ủnghộ Thạch Trung Ngọc cùng phònglàmviệcHinh Vũ, nói chungloạn tùng phèo.

Kỳ thực ThạchTrungNgọcđãsớm đoán đượcsẽ có ngày này, sợ hàn sinhbiến, hắn đãsớm sao chép hợp đồng, thậm chí ngay cả dáng vẻ của hai lão tổng cũng bịchụp.Phảibiết nói chuyệnlàmănở trong game,nếu nhưcải biến tướng mạosẽ không có người tin, chonên hailão tổng khôngcó đổibộ dángcủa mình, chỉcần một ảnh chụp lập tứcbiết thậtgiả.

ThạchTrung Ngọcxem vài thiếp mời, phát hiệnbên trong đa sốlàbôi nhọ Thạch Trung Ngọc và các cô nương, thậm chí cómộtít còn nói hết sức khó nghe, Thạch Trung Ngọc nơinào nhịnđược? Dù Hướng Lâm làmhơi lỗ mãng, nhưng đó là tự docủa HướngLâm,các ngươi mới làmchẳnglẽ không dámthừa nhận sao?

Vìvậy Thạch TrungNgọc trực tiếp tìm ra đoạn video kia, còn có cả hợp đồng,trực tiếp thả lên diễn đàn.Nghĩ thầm, ngươibất nhânta bất nghĩa, xem aichơichết ai!

Kết quả video của Thạch Trung Ngọc vừa truyền lên, thiếp mời lập tức phát hỏa, mỗi một phút bị kích mườivạn lần, thậm chícòn chia sẻmấy ngàn lầu, làmThạchTrungNgọc sợ hãi, căn bản không dám trả lời, chỉ sợhắn đáp lại, diễnđàn sẽ điên cuồng!

Làm xong việc này, tâm tình của Thạch TrungNgọctốt hơn,lại xem vàivideo thiđấu,không baolâu liền lên trò chơi, đợi hai phút sau các cô nương cũng tới, liền đira thànhđánh quái.

Cơ Như Nguyệtvừa đi vừa nói:

-Lầnnày hệ thống đổimới hoàn toàn là vì võ lâmđại hội, chủ yếulà tính ổn định cân bằng,thứ hai là xóa mộtít Bug trongtrò chơi. Ta lêndiễn đànxem qua, sau này màu sắc trang sẽ được điều chỉnh, có thể tuyểnchọn nội liễm ánh sáng,tiếp nữalàngười chơi thi đấu ở Thiên thành, Top 100cóban thưởng danh vọng.Còn có sự tình cửa hàng, trước đâyở BạchHổthành khôngcócửa hàng, NPC trong cửa hàng cũng có hạn chế,cửa hàng cỡnhỏ chỉcó thể có một chưởng quỹ hai tiểu nhị, cửa hàng cỡ trungcó thể có một chưởng quỹ hai mươi tiểu nhị, cửa hàng cỡ lớn thì có thể có ba chưởngquỹnăm mươitiểu nhị,chúngta có thể dùng tiền mua NPCthêm vào HinhVũ Lâu của mình, bất quá giá cả NPC quámắc, thế nhưngđểngừa ph ản bộivà gây rối lạirất đáng giá, những NPC này đẳng cấpđều khôngthấp,đãđạttới cấp 70.

Cơ Như Nguyệt dừng một chút nói tiếp:

- Còn cómột quy tắcở thiđấu, đơn đấukéo dài mười lăm phút,đoàn đội đấukéo dài hai giờ, songđấu thì kéo dài đến hai mươi phút, dù saovề sauthiđấu tương đối khókhăn, năm phútrất khó phânđược thắng bại. Chờ chúngta đếnTử Cấm Thành,phỏng chừng thời gian còncóthể sẽđiều chỉnh, chỉ hy vọng chúng tacó thểkiên trì được!

Các cô nươngcười nói:

- Như Nguyệttỷyên tâm đi! Chúng tanhất địnhsẽnỗ lực, hơnnữa không phải còn ngươi Ngọctỷ sao!

Nói xong đều nởnụ cười.

Chuẩn bị khai trương

DTV-EBOOK.COM.VN

CơNhư Nguyệt bấtđắcdĩtrừng các cô nương,tiếp tục nói:

- Các ngươi chỉ biết bahoa! Chúng tacó nên đi thămtiệmcủa chúng tahay không? Từ lần trước làm xongđến bâygiờ vẫn không có đi xem qua! Cũng không biết sắpxếp thế nào.

Cáccô nương vừa nghe cũngphụ họa nói:

-Đúng vậy đúng vậy,đến bâygiờ còn không biết cái tiệm kiathế nào, chúng ta đi xem một chút đi!!

Cáccô nươngnói xong đều nhìn về phía Thạch Trung Ngọc, khuôn mặtchờ mong, Thạch Trung Ngọc cũng muốnđi xem, vì vậycười đáplại:

-Đương nhiên phải đixem một chút!Đi thôi!

Cáccônươnghoan hô mộttiếng, lập tứcchạytới khu buônbán của Thiên thành, Thạch Trung Ngọcchỉ có thểbất đắc dĩ chạytheophía sau các cô nương, đi tới HinhVũ Lâu, chỉ thấychưởngquỹ đang chỉ huy một tiểunhịquét dọn,vừanhìn thấyThạch TrungNgọcvàcác cô nương lậptức mặt mày hớn hở tiến lên đón.

Các cô nươngnhìn cửa hàng lắpđặtthiết bị đổi mới hoàn toàn, không khỏi gật đầu, chưởng quỹ nhìn biểu tìnhcủa các cô nương, không khỏimặt mày hớn hở nói:

- Mấyvị lão bản, các ngươi xem chi phí lắp đặt...

Các cônương sửng sốt, không khỏi lầu bầu nói:

- Lắpđặtthiết bịcòn phải tínhtiền sao!

Chưởng quỹnghelờinày nhất thời đổ mồ hôi lạnh, vội vàng nói:

- Cáclão bản,lắp đặt thiếtbị cũngvần nhân lực a! Mộtphân tiền

cũng khôngcó,một nhà sáu người của ta làm sao sốngqua ngày?

Cơ Như Nguyệt cườihì hì, lấyra mười vạn kimtệ nhét vào trongtay chưởng quỹ nói:

- Lắpđặt thiết bị bao nhiêu tiền chínhngươichi tiêu, mấy ngày nữa chuẩnbị khai trương,chúng ta đi Phủ Thành Chủ mua vài tiểu nhị cho ngươi chỉhuy.

Chưởng quỹ vừa nghe thấy có ngườicho mình chỉ huy,không khỏi mặt mày hớnhở vộivàng gật đầu:

- Hảo hảo! Các lão bản đinhanhvề nhanh,nếu như có chỗnào không hài lòng cứ việc nói thẳng, sửa chữa sơqua không cần tiền!

Thạch Trung Ngọc và các côngương dạo quamột vòng, cảm thấy tạmthời không cầnsửa chữa,nên đitới Phủ Thành Chủ, vừa vào cửa đã nhìn thấy quản giacười giống nhưhồ ly, quảngia thấy Thạch Trung Ngọc, khôngkhỏivui vẻ tiến lênđón:

-Ôi chao, đây khôngphải Hinh VũChi Thạch đại nhân sao?Tađã lâu không nhìn thấy ngài a, ngài nhất định là đến tìm thànhchủ a? Thành chủ đang ở trong thư phòng!

Thạch Trung Ngọc mỉmcườigật đầu, theo quản gia đitới thư phòng, vừa vào cửa thì thấy Trương Mã đang bưngtràcười uống, hiểnnhiên tâm tình không tệ!

Thạch Trung Ngọc vừa nhìnthấy TrươngMã tâm tình tốt cũng có chút vui vẻ, phải biết chỉ có Trương Mãtâm tình tốt mìnhmới trả giá được! Vì vậy ThạchTrungNgọc trực tiếp nói ý đồđến của mình:

- Thành chủđại nhân, lần này tatới làthương lượngvới ngươi chuyệnmua vài tiểu nhị!

Trương Mãvừa nghe có thể kiếm tiền, khuôn mặt càng cười nhìn không thấy mắt, vuivẻ nói:

-Hiền chất quả nhiên làtài liệu làm lão bản, nhanhnhưvậyđã cóthể đến mua tiểunhị! Thật không dám đấu diếm, tiểunhị này từ ngày mai trở đisẽ tăng giá!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt hỏi.

- Tiểunhị còn có thể tăng giá?

Trương Mãlại uống mộtngụm trà cười nói:

- Giá cả nhữngNPC này đềudo TửCấm Thành quyết định,tuy thu nhậplànhững thành chủ chúngta,nhưng thành chủchúng talại không có quyền điều chỉnh giá.

Lúc này Thạch TrungNgọc mới gật đầu, phỏng chừng như vậy làsợ giácả trong trò chơi sai lệch? Coi như là một loại hànhvi điều tiết khống chế giácả,vìvậy lập tức hỏi thành chủ danh sách NPC muốn bán.

Chưởngquỹ:đầu ócsáng suốt, đẳng cấp 70, có thể giúp chủ nhân xử lýcửa hàng tốt hơn, trung tâmnhư một, giá bánmột triệu, giá thuê mỗi tháng một vạn.

Tiểu nhị: nhiệttình chào mời khách nhân, đẳng cấp 70, giábán mười vạn kimtệ, giáthuêmỗi tháng 2000kim tệ.

Đầu bếp: Cótài nấu ăn tốt, đẳng cấpcấp 60, giábánsáu triệu, giá thuê mỗi tháng ba nghìn.

Thợ rèn: Tự xưng một thanh thiết chùy đi khắp thiên hạ, không có vũkhí khôngsửa được, chỉcó sắt vụn không rèn được! Đẳngcấp 70, giá bán sáutrămngàn,giá thuê mỗi tháng banghìn.

Tiên sinhkế toán: Thi rớttú tài,văn thi hơnngười, tinh thông sổ sách, đẳng cấp 30, giá bánsáutrăm ngàn, giá thuê ba nghìnmỗi tháng.

Vũ nương: Kỹ thuật nhảy nhanh nhẹn như phi yến, dáng đẹp,dung mạo hơnngười, nhất định sẽ làm cho ngươi nhiệtthuyết sôi trào! Đẳng cấp cấp50, giá bán sáu trăm ngàn, giáthuê ba nghìnmỗi tháng.

Thạch Trung Ngọc xem xong kém chút trợn tròmắt, hắnvốn cho là chỉ bán tiểu nhị, khôngnghĩ tới ngay cả vũ nương cũngcó!Bấtquá hắn thậttòmò vũ nươngnày hìnhdạngthế nào,vìvậy hỏi thành chủ.

- Khôngbiết vũ nương bộdáng như thế nào? Lại đượcngươikhen như tiên trên trời!

Thành chủhơi có chút lúng túngnói:

- Vũ nương sao, ngươi đừng xem, đốivới MạoHiểm Giả cácngươi mà nói không đáng giá nhắc tới, không đáng giánhắc tới!

Thạch Trung Ngọc càng tòmò hơn hỏi:

-Nhìn bộdángcủa ngươi vũ nương dườngnhư không đượctốtlắm, chẳnglẽbị bệnh đậu mùa gì đó!

Thành chủ chột dạ trợnmắt nói:

- Người nào nói! Vũ nương của ta tuyệtđối mê người!

Thạch Trung Ngọc nhìn biểu tình của TrươngMã, trong lònglậptức hiểu đại khái, liêntục nói:

- Ta cái gìcũng không biết, mỹ nữ trongquý phủ của thành chủ đại nhân thật nhiều a!

Thành chủ lập tức cười nói:

- Phảiphải! Lần nàycác ngươi mua nhữngNPC này,ta giảm cho ngươi 10%!!

Thạch Trung Ngọcmặt mày hớn hở nói:

-Cho tamười bốn tiểu nhị,haithợ rèn, mộttiên sinh kế toán, hai đầu bếp,mộtchưởngquỹ.

Thành chủ vừanghe mặt mày hớn hởgật đầu nói:

- Tốt!Mười bốn tiểu nhị là mộttrăm bốn mươingàn, hai thợ rèn là một triệu hai trăm ngàn,một tiên sinhkế toán sáu trăm ngàn, hai đầu bếp mộ t triệu hai trăm ngàn,một chưởng quỹmột triệu, tổng cộng là 414 vạn, giảm 10% chínhlà 372 vạn6 ngàn kimtệ!

ThạchTrung Ngọc tỉ mỉ tính toán một chút, phát hiện không sai, vì vậy rấtsảngkhoái đáp ứng:

- Không phải làhơnba triệu sao! Được, không thànhvấn đề, chỉ bất quá sáu ngànkim tệcó nênbỏ đi hay không?

Trương Mãkhổsở nói:

- Lần trướctatặngkhôngngươi một cửahàng, lầnnày lại giảm cho ngươi 10%, ngươi không thể chémta nữa!

Thạch Trung Ngọc cũng khổ sở nói:

-Cửa hàng của ta còn chưakhai trương, đã phải chi tiêulớn như vậy, ngươiđể cho talàm sao chịu nổi!

Trương Mã miệngnhếchnói:

- Khôngcần nói với ta ngươi không chi nổi, chỉ có thể trách ngươi không ra sức!

ThạchTrung Ngọc phiền muộna! Thành chủnày cũng quá giỏiđi? Ngay cả thành ngữ internet lưu hành cũng biết?

Thi đấu

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nhìnánh mắtTrươngMã kiên định, chỉ có thể bất đắcdĩ bỏ tiền, trả xong 372 vạn6 ngàn kimtệ liềnđi trởvề chờ. Vừa về tới trong điếm, CơNhư Nguyệt gọi chưởng quỹ tới, bảo chưởng quỹđổi lầu một thành nhàhàng, đối ngoại bán chút điểm tâm ăn vặt gìgì đó, gian ngoài là đại sảnh, bên trong chiasáu nhã phòng.

Lầu hai là từng cái giá, phíatrên bày đầyvũkhívà trangbị,còn có bốn gian phòng cho khách nhân chọnvũkhí quý trọng.

Cáccô nương nhìn cáchcục này trong lòngđềuvui vẻ, dù sao đây cũng tính làsản nghiệp của mình, Thạch Trung Ngọc cũng giao tất cảtrang bị Ám Kim trên người mình cho chưởng quỹ.

Tất cảan bàithỏa đáng, Thạch Trung Ngọcvà cáccô nươngthương lượngkhi nào khai trương.

Các cô nương và Thạch Trung Ngọc ngồi ở lầu một ănđiểm tâm do đầu bếp làm, tài nấuăn của đầu bếp này cũngkhôngtệlắm, hơn nữa nghe nói chỉ cầncó côngthức nấu ăn, cho đầu bếphọc thìsẽ làm được!Chỉ bất quá không biết làm sao lấyđược công thức nấu ăn.

Cơ Như Nguyệtcầmđiểm tâm trongtay, cau màynói:

- Chúngta khai trươngnhất định phải mời người, Thạch Chi Lan và ca catatới thông báo, Kiếm TrùngThiên, TaGọi Soái Ca, Khúc Chung Nhân Tánđể Ngọctỷ tới, Thương Nhai cũngđể cho Ngọc tỷ thông báo!!

Thạch Trung Ngọcgật đầu,các cô nương cũng không có ý kiến,vẫn bậnđếnbuổi chiều, buổi chiều Thạch Trung Ngọc vừavặncómột trậnthi đấu,cáccô nương cũng bậnrộn không sai biệt lắm, liền theo Thạch Trung Ngọc đi sânđấuở Thiên thành, Thạch Trung Ngọc bị truyền tốngvào nơi so tài.

Các cô nương cườihì hì nhìn màn ảnh trước mặt, đối thủ của

Thạch TrungNgọc dĩ nhiên làmột MaPháp Sư cấp 40, các cô nương nhìn hai ngườigiaothủlập tức khẩn trương lên.

Ma PhápSư kialàmột Băng Hệ Pháp Sư, tuykỹ năng không nhiều bằngTrầm Bích, nhưngcũng là tồn tại khó dây dưa.tuy Thạch Trung Ngọctận lực tránh né nhưng không tránh được tất cả.

Băng Hệ ma pháp đánh vào người nhấtđịnh có tác dụng phụ, tốc độ của Thạch Trung Ngọc vốn chậm nhất thời nhìn khiến ngườita đau trứng,ngược lại Ma Pháp Sư kia có vẻ vô cùng mẫn tiệp phiêu dật, ma pháp không ngừng bay loạn.

Thạch Trung Ngọc cũng buồnbực nhìn Ma Pháp Sư, phẫn hậnném phi đao tới, nhưngMa Pháp Sư lạidễ dàng tránhđược,còn xấu xa nhìn Thạch Trung Ngọc cười, Thạch Trung Ngọc tức giậnnói:

- Ngươicóbản lãnh đừng chạy, xemgiagiata làm sao ngược chết ngươi!

Ma PhápSư hừlạnh nói:

- Ngươi chota ngu si sao!Tamuốn liềumạng thì chọn MaPháp Sư làm gì? Đilàm Chiến Sĩ không phải tốt sao?

Thạch Trung Ngọc tức giận đuổi một lát, chỉcóthể bất đắcdĩ dùng hồng dược, lúc này thời gianđã qua mười phút, Thạch Trung Ngọc cũng cóchút gấp, nhấtthờingoantâm, dứt khoát dùng ra Vạn Kiếm Quyết, sânđấu này nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, Vạn Kiếm Quyết vừa vặn có thể bao phủhết thảy góc chết.

Ma Pháp Sư kia nhìn trên bầu trời đao quang rậm rạpchẳng chịt nhất thờichoáng váng, bây giờ Thạch Trung Ngọcdùng là Chiến Thần Chi Nhận,uylựccủa Vạn Kiếm Quyết tự nhiêntăng mạnh, hơn nữa Ma Pháp Sưkia không biết Vạn Kiếm Quyết lợi hại, lại không dám xông loạn, trực tiếp nắm một chai thuốc ở trong tay, dường nhưVạnKiếm Quyếtđã có một chút linh tính, dĩ nhiênhơi nghiêng góc độ bắn vềphía Ma PhápSư.

Ma Pháp Sư ở thờiđiểmVạn Kiếm Quyết vừa đụng đếntrênngười đã nhét thuốc vào trong miệng.Đángtiếc tuy Vạn Kiếm Quyết đơn thể chỉhơn một ngàn thương tổn, nhưng nhiều như vậy nện xuống,

thì HP nhiều hơn nữa cũng không đủ dùng,chỉ có thểôm hận chết thảm.

ThạchTrung Ngọcbất đắc dĩ thu Chiến Thần Chi Nhận, đira ngoài sân đã nhìn thấy cáccô nươnghi hi ha ha. Dương Tử vừa nhìn thấy ThạchTrung Ngọc lập tứcchạy tới, làm một mặt quỷ nói:

- Đại thúc, ngươi thật mấtmặt!Bị người đánh thảmnhư vậy, cuối cùng ngay cảVạn Kiếm Quyết cũngdùng!

Thạch Trung Ngọc trừng Dương Tử nói:

- Bằng không ngươi muốnta làmsaobây giờ? Tốc độ củata lại đuổi khôngkịp, lẽ nàongươi muốn ta trực tiếp thua trận?

DươngTử cười nói:

- Nếuđạithúc ngươi thua khả năngsẽ rất mấtmặtha ha!Nhưng mà tuy ngươibịngườitahành hạ cựckỳ thảm,nhưngcuối cùng vẫn thắng! Điểm này vẫn đáng giábiểu dương!

Cơ Như Nguyệt và TuyếtSương Yên, Hướng Lâm, Hướng Lam cũng đitới, thấyDương Tử và ThạchTrungNgọcnhư vậy, CơNhư Nguyệt điểm cáitrán của Dương Tửcười nói:

- Ngươi nha, đừng đùa hắn,cẩnthậnbuổitối hắn sẽ đi tìm ngươi!

Nói xong liềnnở nụ cười.

DươngTử cau mũi nói:

- Ta mới khôngsợ đâu! Hắn không dám!

Nói xong nhảy đếnbênngười Hướng Lâm nói.

- Hướng Lâm tỷ ởbên cạnh ta, hắn dám đến khi dễta, ta liền kêu Hướng Lâm tỷ!

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, nhẹ giọng nói:

- Tiểunhađầu, đêm naynguơi chờ đấy, ta nhấtđịnhsẽ không bỏ qua ngươi!

Dương Tử ngấc đầu lên,liếc mắtkhiêu khích Thạch TrungNgọc, sau đó kéo tay Hướng Lâm đitới sânđấusố tám. Sau khi Thạch Trung Ngọc tranhtài kếtthúc, không bao lâu chính là Dương Tửso tài,ở Thiên thành, mọi người thi đấu đều đã có thời giancố định,nếu nhưbởi vìlý do nào đó không thể đến chỉcó thể xemnhư bỏ cuộc,đã không có bầu không khíthoảimái nhưở tứ đạiChủ thành.

Thời điểm DươngTử và các cô nương, Thạch Trung Ngọc đitới sân đấu số tám thời gian còn sớm,vì vậyngồiở trên khán đài nhìnthi đấu, phíatrênlà một người chơi cấp 39, một cái khác cấp 40.

- Ngườichơi cấp 39là Đạo Tặc, mà cấp 40 làLôi Hệ Pháp Sư. Đạo Tặccấp39 kỹ thuật rấttốt, mà PhápSư cấp 40thìlượngmáu khá cao.

Thờiđiểm Thạch Trung Ngọc và các cô nương bắt đầu xemso tài, Lôi Hệ Ma PhápSưđã tàn huyết,Đạo Tặc thì tiếpcận Pháp Sư, coi như bị lôi điện bổ trúng,cũng sẽ thi triển một ít kỹ năng mặt trái cuốn lấy đối phương.

Lôi Hệ PhápSưbị ĐạoTặcđánh tayvội chânloạn, hơn nữa khi Ma Pháp Sư bị gần người sẽ trở thành cọc gỗ, không bao lâu thi đấu l iền kết thúc, mặc dù Pháp Sư không chết, nhưng vẫn thua Đạo Tặc, dù saoĐạo Tặccòn dư lại HP nhiều hơn rất nhiều.

Thạch Trung Ngọc vàcác cô nương nhìncuộctranh tài này không khỏitấc tắc kêukỳlạ, từ khibọn họ xemthi đấu,còn chưa thấy người vượt cấp đánh bại đẳng cấp cao.

Mặc dùThạchTrungNgọc có năng lực giết chết người đẳng cấp cao hơn mình, nhưng bây giờhắnđã làđẳng cấp cao nhất,cho nên đã thật lâukhông có đánh nhausảng khoái như vậy,cũngkhôngcó người nào dám đichọc phòng làm việc Hinh Vũ, cho nênhiệntại các cô nươngcủa phòng làm việc Hinh Vũ đềuqua rất thoảimái dễ chịu.

Sủng vật phong ba

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn:TruyenYY

Nhìn mấy trận thiđấu liền đến phiên DươngTử, Dương Tử được truyềntống vàonơi so tàiđãnhìn thấy đối thủ củamình, dĩ nhiên là một người quen, LạcDiệp Phi Tuyết.

Lạc Diệp Phi Tuyết chứng kiến Dương Tử cũngcựckỳ kinhngạc, khôngkhỏi cười nói:

-Hinh Vũ Chi Tử, thật không nghĩ tới lại gặp ngươi ở nơi này!

Dương Tửcũng cười nói:

- Đúng vậy, thật khôngnghĩ tới lạigặp ởchỗ này, bất quá thi đấu còn phảiso nha! Ngươi không nênthủhạ lưu tình!

Lạc Diệp Phi Tuyếtcười hìhìnói:

- Ta đương nhiên sẽ như vậy, ngươi cũng không cần lưu tình!

Hai cô nương nhìn nhau cười,sau đókéo dài khoảngcách,hai người đềulà Cung Tiễn Thủ,màLạc Diệp PhiTuyết càng là Huyễn Ảnh Cung Tiễn Thủ. Dương Tử cũng chỉcao hơn Lạc DiệpPhi Tuyết hai cấp, bất quá Dương Tử cũngkhôngcó nắm chặt đánh thắngLạc Diệp Phi Tuyết.

Chonên DươngTử vừalên liền thả TruyTung Tiễn,LạcDiệpPhi Tuyết nhìn quỹ tích mủi tên kia, ngay lập tức tránh đi, nhưngdĩnhiên tránhkhông thoát, mủi tên kia quỷdị vọt tới, kết kết thậtthật đụng vào trên người Lạc Diệp Phi Tuyết.

Lạc Diệp Phi Tuyết nhịn đau bắnvề phía Dương Tử, DươngTử

chạy đithật nhanh, khó khăn lắm mới tránh khỏi.Dương Tửvừa chạy, vừabắnVũ Tiễn vềphíaLạcDiệpPhiTuyết, Lạc Diệp Phi Tuyết cũng khôngyếu thếđánh trả.

Trênsânnhất thời mũitên bayloạn, làm khán giả hoa cả mắt. Bởivìlà thi đấu, chỉcó thể dùng dượctêcố định, cho nên Dương Tử vàLạc Diệp Phi Tuyết ngoạitrừ dược tề trên người, thìtoàn bộ đều là mũi tên, cho nên hai ngườicũng không sợdùnghết, lại nói vậtphẩm trongsân đấu là không đổi mới, coi nhưthực khôngcó mũitên, từ dướiđấtnhổ lên thì có.

DươngTử cũngkhông che giấukỹ năng, mộtVũ Tiễn pháhuỷHPcủa LạcDiệp Phi Tuyết, sau đó Xuyên Thấu Tiễn, Giảm Tốc Tiễn, Truy Tung Tiễn luân phiên ra trận, ngaycả Kích Đãng Tiễn cũng không buông tha.

Chỉbất quáLạc Diệp Phi Tuyết cầm là cung, những mủi tênkiađánh vào trên người Lạc Diệp Phi Tuyết không có phản ứng đặcthù gì, chodù cóngười chơi phân tíchkỹ năng của Dương Tử cũng sẽ không chính xác.

Tuy Dương Tử đánh Lạc Diệp Phi Tuyếtđầu đầy bụi đất, nhưng mình cũng khôngcósống khá giả,Lạc Diệp Phi Tuyết làHuyễn Ảnh Cung Tiễn Thủ, cũngkhông phảihư danh,tốcđộcủa mủi tên kia không chậm, Dương Tử trốn đi cũng cực kỳ cật lực, may mắn kỹ năng của Lạc Diệp Phi Tuyết không nhiều,có chútkỹ năng cũng đánhkhông ra hiệu quả gì, nếu không Dương Tửđã sớmnằm vật xuốngđất.

Hai người bắn nhau thậtlâu cũngkhôngcó đánhđối phương thành tàn huyết,tuy hai người đều trêncấp 40, nhưng dù saocũnglàchức nghiệp viễn trình, lượng máukhông caonhư Chiến Sĩ, tuy công kích phổ thông của haingườithương tổn cũng không tính quá cao,nhưng hao tổnlâu nhưvậycũngdùng hếtdược tề, mắt thấy tiếp qua hai phút sẽ kết thúc, màlượng máu củahai người cứ không ngừng lên xuống, trong lòng Dương Tửđã vội muốn chết!

Bỗng nhiên trong đầu Dương Tử lóelênlinh quang,nghĩ thầmta thật ngu ngốc!Làm saoquên mất MộcĐầu Nhân? Cuộc thiđấu này cũng khôngnóikhông thể mang sủng vật, vìvậy lập tức triệu hoán Mộc Đầu Nhân đi ra, dĩ nhiên triệuhoán thành công!

Dương Tửvui vẻ nhảy dựng lên, lập tức khống chế Mộc Đầu Nhân vọt tới Lạc Diệp Phi Tuyết. Lạc Diệp Phi Tuyết cũng không biết MộcĐầuNhân không thể công kích, nhìn lượng máu của nó đạttới ba chục ngàn vọt tới mình liền hoảnghồnlui về phía sau.

Dương Tử thừacơ thảqua Vũ Tiễn,khống chế MộcĐầu Nhân không choLạc Diệp Phi Tuyết công kích.Lạc DiệpPhiTuyết bị một vòngVũ Tiễn bắn rớt gần nửa huyết, phát hiệntrước mặt lại bay tới Truy Tung Tiễn, nhưng căn bảnkhôngkịp tránh né,mà kèm theoTruy TungTiễn còncó Xuyên Thấu Tiễn và mấy Vũ Tiễn phổ thông.

Mấy mũi tên bắn ở trên người LạcDiệpPhi Tuyết, nhất thời liền giết chết nàng, Lạc Diệp Phi Tuyết aioán liếc mắtnhìnDương Tử, nguyênbản lòng tin tràndầy, nhưng bâygiờ lại ảo não đira ngoài.

Dương Tử cũng thật vấtvảmới thắng,nếu không phải mình cơ linh, thật đúng là không biết làmsao bâygiờ! Thời điểm ởtứ đại Chủ thành, cáccô nươngcũng không thấy có người mang theo sủng vật tác chiến,nếu không phải bị bứcnóngnảy, Dương Tửcũng sẽ không nhưvậy.

Bất quálà phúc khôngphải họa, DươngTử nói như thế nàocũngmở một tiền lệ, cảnh tỉnh cho tất cảmọi người. Kỳ thực cũng không phải không ai nghĩ đến triệu hoán sủng vật, nhưng trong trò chơi nàycó bao nhiêu người có sủng vật?Hơn nữa có baonhiêusủng vật lợi hại, nếu như thực lực không đượctốt lắm, vậy cũng chảcó tác dụnggì, không cẩnthậnđể sủng vật chết thì càngtai hại, các cô nương cũngkhông cókhả năng mỗimột trận đều xem, tự nhiên là tìm videocủa caothủ xem, mànhững cao thủkiaxemvideo cũng như vậy.

Huống hồ càng làcao thủcàngsẽkhôngtùyý thu sủng vật, dù sao sủng vật không có thực lực, đốivới nhữngcao thủ kia một chút tác dụng cũngkhôngcó, còn có thể liên lụy mình, cũng chỉ có Thạch Trung Ngọc vận khí tốt đếnbiến thái mới được hai sủngvậthình người, còn cóthể thăng cấp!

ThạchTrung Ngọc và các cô nương nhìn DươngTử cũng dở khóc dở cười.

Bất quá các cô nương nhìn thấy dáng vẻ Dương Tử tung tăng cũng

cao hứng theo, dù sao Dương Tửđã thắng,Lạc Diệp Phi Tuyếtnói như thếnào cũnglà chức nghiệp ẩn, có thể thắng đã khôngtệ rồi.

DươngTử coinhư nhất chiến thành danh,các người chơi vừanhìn thấy Dương Tử tung sủng vậtliền quay chuyển càn khôn, nhất thời sôi trào,thành quần kết đội đi tìmphương pháp thu sủngvật.

Mặc dù trongThầnLâmcó trócnã thuật,nhưngphương pháp thuphục sủng vậtthì không aibiết, sủng vật của ThạchTrungNgọc cũnglàkỳ ngộ lấy được,Mộc ĐầuNhân của Dương Tử lại càng không xem như sủng vật,đó chỉlà một đạo cụ mà thôi.

Các người chơi điên cuồnglên diễn đàn mở topic tìm phương pháp trócnã sủng vật, cũng khôngít người chơi nắm giữ mộtítttọakỵ đặc thù,nhưng vừavào trong sân đấu liền triệu hoán không ra, dù sao sân đấucá nhânchỉ một chút như thế, nếu như Chiến Sĩcòncó thể mang theo tọakỵ tácchiến,vậyđám người Pháp Sư còncó thể chơi sao, trực tiếp chịu thua là được.

Cho nên coinhư ThạchTrungNgọc đến sânđấucũng chỉcóthể triệu hoán TrầmBích và Tiếu Hàm, muốn triệu hoánĐích Lôlà không có khả năng.

ThạchTrung Ngọc và các côương cũngkhông quá để ý, bọn họ chỉ quan tâm cửa hàngnhàmình,cửa tiệm muốnkhai trươngtự nhiên phải cóhàng, Thạch Trung Ngọc phụ trách đánh trang bị, mà cáccô nươngthì thu mua,đến khi làm thỏa đángcòn phải thiếttrí giá cả v ật phẩm, dù saotuycửa hàng không mất tiền thuê nhưngvẫn cần nộpthuế, mà Thiênthành mặc dù khôngcóbán trang bị, nhưng người chơi vẫn tồn tạigiao dịch tiêng, đương nhiên cũngcó phòng đấu giá.

Khai trương

DTV-EBOOK.COM.VN

Đến khiThạch Trung Ngọc vàcáccônương chuẩnbị xong đãlà ngày thứhai, người cần báo cũng đều thông báo, tám giờ sáng, mọi ngườiđều có mặt ở cửa hàng.

Thạch Trung Ngọc lấyra đạo cụđặc biệtpháo khai trương, ởtrong ánhmắt chờ mong của mọi người đốt lên,kếtquả pháo còn chưa nổ, bêntaihết thảy người chơi liền vanglên thanh âm hệ thống:

- Chúc mừngcửahàngthứ nhất của Thần LâmHinh Vũ tổng hợp thương (*vì kinhdoanh nhiều loại nênđổi tên), thàn h công khai trươngởtrên phố buôn bán Thiên thành,người chơi có nhu cầucó thể đếnThiên thành thuê hoặc mua cửa hàng của riêng mình!

Đến khi thanhâm hệ thống kết thúc, tất cảmọi người sửng sờ,Kiếm Trùng Thiên ngây ngốc nhìnThạchTrung Ngọc hỏi:

- Huynh đệ, ngươitốn bao nhiêu tiền mua cái tiệm này?

Thạch Trung Ngọc cũngcó chútim lặng nhìn KiếmTrùng Thiên,nói là nhiệm vụ đưa, hay nói muađây?Thạch Trung Ngọc đau đầu a! Hắnkhông muốn quá nhiều người biết mình tới Thiênthành lạinịnh hót Thành chủ đại nhân, người quá may mắnsẽbịghenty a!

Thời điểmtất cả mọi người vẫn còn đang ngẩn ra, dĩ nhiên từbốn phía tràn vàovôsố ngườichơi, vây phố buôn bán chật nhưnêmcối. Dồn dập nghị luận tiệm vũ khí này có phải của Thạch Trung Ngọc hay không, đều muốn thấy chân dung của Thạch TrungNgọc và các vị cô nương.

ThạchTrung Ngọc ngược lại không saocả, dù sao người biết càng nhiềuđối với hắn càng tốt,hắn thẳngthắn gọi sáu tiểu nhị ngăn cửa, người chơi dưới bốn mươicấp tấtcả đều bị chặn lại,đối ngoại nói ngày đầu tiên chỉ tiếp đãi quý khách, nếu như muốn mua trang bị ngày mai lại tới.

Đám người Kiếm Trùng Thiên, Thạch Chi Lan, Cơ Như Phong, Ta Gọi Soái Ca,Khúc ChungNhân Tán, Lạc DiệpPhi Hoa, Lạc DiệpPhi Tuyết, Thương Nhai, Nguyệt Nguyệt… theo Thạch Trung Ngọcđi vào thương điếm, đi thẳng lên lầu hai, bọn họ biết Thạch Trung Ngọc luôncó trangbị rất tốt, đương nhiên mục tiêu đầu tiênchính là những trang bị kia!

Thạch Trung Ngọc căn bảnkhông bán trang bị hạ đẳng, thấp nhất cũng là trangbị Bạch Ngân, nhiều nhất là trang bị Hoàng Kim,mà trang bịÁm Kimthì rất cẩn thận khóa ở trong ngăn tủ.Dù saobâygiờ trangbịÁm Kim là tốtnhất, mà trongtiệmcủa Thạch Trung Ngọc lại có hơn bamươi món,những thứ khác đều bịcác cô nương cầm đi mặc.

Ngay cả trên vách tườngcũng treo đầy tranh chữ, nếucó người chơi thích tranh chữ,hoàn toàn có thểmua về, bấtquá giácả đều ở trên trời,dù saonhữngthứnày là Trầm lão tướng quâncất dấu, saocó thể là tranhchữ rác rưởi, mỗi bứcđềulà trân phẩm, lại độc nhất vô nhị, cho nên cực kỳtrân quý.

Đám người Kiếm Trùng Thiên nhìnbài trí bên trong cũng cực kỳưa thích, cửa sổ đềuđượcmở ra, giónhẹthổi vào rất mát mẻ, hơn nữa màu gỗcóvẻ sáng sủa sạch sẽ, không cócảm giác lạnh như vũ khí, hơn nữa trang sứcphụ trợcũng không tệ, khiến ngườita nhìn một cái liềnưa thích.

Thương Nhai thô sơgiảnlượcnhìnmột vòng,vỗ vai Thạch Trung Ngọctấm tắc tán dương:

-Thạch huynhđệ thật có bảnlĩnh! Trước đây thờiđiểm chúng tabiết vẫncònở Tân Thủ thôn a! Bây giờ ngươi đãcómột cửa hàng lớnnhư vậy! Còn có nhiều trang bịtốt như vậy, phỏng chừng ngươilà không thiếu nguồn hànga!

Thạch Trung Ngọccườicười nói:

-Nếu như Thương Nhai đại ca nhìn trúng trangbị gì cứ lấy, ta sẽ để chưởng quỹ lấy giá vốnbán cho ngươi!

Thương Nhaicườiha hanói:

-Nếu Thạch huynh đệnóinhưvậy, ta sẽ không từ chối, về sau ta có trangbị tốt sẽđưa tớicho ngươi bán!

Thạch Trung Ngọcnghe nhưvậy đương nhiên là cầucũng không được,bắt chuyện Thương Nhai xong hắnliền đitới bên ngườiCơ Như Phong, đây chínhlà anh vợ hắn, không chăm sóc được sao?

CơNhưPhongđang cầm một kiệntrang bị Ám Kim, yêu thích không buông tay, nhìn thấy Thạch Trung Ngọc tới nhất thời cười ha hả nói:

- Ta nhìn trúng trang bị này,ngươi dự định bán bao nhiêu?

Thạch TrungNgọc nhìn trang bịkia, chính là trước đây mình từ quý phủ của Trầm lão tướngquân lấy ra, sau đóTương Viêm sửachữa lại, nhất thờicầmnóđưa cho CơNhưPhong nói:

-Cái trangbịnày là ta và đám người Tiểu Nguyệtlàm nhiệm vụ lấy được,nếu nhưngươi thíchthì lấyđi!!

Cơ NhưPhongvừa nghelà muộimuội mình và Thạch Trung Ngọc, các côương cùng nhaulấy đượccũng không từ chối, dù sao Cơ Như Nguyệt cũng cắt cổ hắn không ítlần, mìnhlấy lại một chút cũng chả saoa!

Bất quá Cơ Như Phong cũng khôngphải người thamlam, cómón trangbịnày, về sau sẽ khôngnhắcsự tình giảm giá gì nữa, coinhư nhìn thấy trang bị tốt cũng khôngnói với Thạch Trung Ngọc, cứ trực tiếp tới chỗ chưởng quỷ tính tiền,dù saocửa hàng này cũng không phải của riêng muội muội.

Nhữngngười khác cũng nhìn trúng một vài trangbị,nhưngkhông muốn phiềnphức Thạch Trung Ngọc,đều trựctiếp cầm đưa cho chưởng quỹ.Chưởngquỹ sớmđã được ThạchTrung Ngọc phânphó, đối với Kiếm Trùng Thiên, Thạch Chi Lan, CơNhư Phong,TaGọi Soái Ca, Khúc Chung NhânTán, LạcDiệpPhi Hoa,LạcDiệp Phi Tuyết, Thương Nhai, Nguyệt Nguyệt… đều lấy giá vốn, còn một ít người chơiđẳngcấp cao khácmua, ThạchTrung Ngọc mộtxu cũngkhông giảm!

Nguyệt Nguyệt ở lầuhaixoay nửa ngày, nhìn trúngmột trang bị Ám

Kim, tuy nhiên lại c ó một người chơi cũngnói nhìn trúng, hơn nữa người chơi kia còn rất ngang ngược, ánh mắt nhìn Nguyệt Nguyệt cũng cựckỳ hènmọn, làm cho trong lòng Nguyệt Nguyệtcực kỳ chán ghét,đoạt lấytrang bịđi tính tiền, ai biết người chơi kia không chịu nhường đường, muốn cùng Nguyệt Nguyệt dâydưa tiếp.

Thương Nhai nghe được động tĩnh liền vội vàng đi qua,Nguyệt Nguyệt vừa nhìn thấy Thương Nhai, không khỏi nói:

-Ca, người này quá đáng ghét,trang bịta nhìn trúng trước,hắn lại mộtlònggiành với ta!

Thương Nhai nhướng mày, nhìnvề phíangười chơi cấp40 kia, mặc dù không biết tên, nhưng cóthể chơiđến đẳng cấpnàycũng coilà một nhân vật, chỉ bấtquákhông nghĩ tới lại là bại hoại!

Thạch TrungNgọc cũngbịkinh động,đitớinhìn thấy người chơi cấp 40 kia cùng NguyệtNguyệt vẻmặt tức giận. Sau khibiết là chuyệngì xảy ra, Thạch Trung Ngọc rấtlễphép nói:

- Khôngcó ý tứ, vị này là quý kháchcủa tiệmchúngta, huốnghồ là nàng chọn trúng trang bị trước, cho nên chúngtakhông có cáchnào chuyểnnhượng cho ngươi!

Người chơi kia hiểnnhiên không biết Thạch Trung Ngọc, trợn mắt nói:

- Ngươi tínhtoán thơm bơ vậy sao! Cũng dám nói chuyện với ta nhưvậy!Cònkhông mau bảo nànggiao trang bịra đây cho ta!

Thạch Trung Ngọc nghelời nàykhuôn mặt lập tức trầm xuống, trực tiếp gọitiểu nhi tớiphân phó nói:

- Ném rác rưởi này ra ngoài cho ta! Từnay về sau không cho phép hắnbướcvào tiệm của chúng ta một bước!

Tiểu nhịlàNPC cấp 70, đối phó ngườichơi cấp 40 là dễ như trở bàn tay!

Tuyết Sương Yên thi đấu

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc némngười chơikia ra, tâm tình của Nguyệt Nguyệt mớikhá hơn một chút, Thương Nhai càng nhớkỹtướng mạo đối phương, về sau đụng phảisẽ trực tiếp giết chết!

Xem xong vũ khí,Thạch TrungNgọc mang mọi ngườixuống lầu dưới, bảotiểu nhị lên mộtbànthức ăn ngon, mấyngười vừa ăn vừa ôn chuyện, dù sao cũnglà Thạch Trung Ngọcmời, mọi ngườiăn không cầnkhách sáo.

Kỳ thực ThạchTrung Ngọc không quá đểtâm, tuygiácả đầu bếp rất đắt,nhưng giá cả nguyênliệu nấu ăn lại không đắt, một bàn như vậy chỉbằng giá bữatiệcthông thườngởchỗ khác, Thạch TrungNgọc lập tức ý thức được nhàmình có một tiệm cơm là tốt như thế nào.

Cơm nước xong, tất cả mọi ngườicũng khôngcó gì nói tiếp,vì vậy cáo biệtThạch Trung Ngọc, đira ngoài đánh quái. Tuy đám người Kiếm Trùng Thiênđi, nhưng bên ngoài người đông nghìnnghịt lại không đi,bọn họ đều biết Thạch Trung Ngọc và các cô nươngở bên trong,quá nhiều người muốn thấy mặt một lần.

Thạch TrungNgọc đứng ở trong cửa cườikhổ nhìn các cô nương hỏi.

- Làmsao bây giờ? Nhiều người như vậy khẳngđịnh không thể đira ngoài, ta rốt cuộc biết nhữngminhtinhkia khổ sở như thế nàorồi!

TuyếtSương Yênở chạngvạng tốicòn có cuộc tranh tài, nhìn bên ngoài người đông nghìn nghịtcũngkhôngkhỏinhíumày.

Thời điểm tất cả mọi người buồn bực, Dương Tử lấy ra sáu quyển trục nói:

- Chúng ta còn có quyển trụchồithành, trựctiếp truyềntốngra ngoài không phải được rồi sao?

Ánhmắt các cô nươngđều sánglên,lập tức cầm quyển trục hồi thành, trựctiếp bóp nát vềtới trung tâm thành thị. Thạch Trung Ngọc phân phó tiểu nhịvài câu, mới bópnát quyển trục hồi thành.

Mà những người chơi kia vừa nhìn thấy NPC tiểunhị cao tới cấp 70 hết thảy đều vào tiệm,mới thămdò bước vào trong tiệm, trong tiệm bỗng nhiêntràn vào nhiều người chơinhư vậy, kém chút chen bể, chưởng quỹkhông thể không lệnh mấy tiểu nhịđi ra cửa duy trì trậttự.

Các ngườichơi vốnchỉ muốn vào xem Thạch Trung Ngọc, nhưng vừa nhìn thấynhững trangbị Ám Kim kia, nhất thời giống nhưbị điên,tronglòng đều là những trang bịnày. Ch ỉ có thể người nào coi trọngđoạtvào tay chính là của người đó, dùsao ở trong thành là khôngthể đánh lộn,chưởng quỹvà tiểu nhị chỉ phòng bị trộm, còn lại cái gìcũng không để ý.

Trọnmộtbuổi chiều, trang bị trong tiệm ThạchTrungNgọc đã bán trống rỗng,dù sao Thạch TrungNgọc và các cô nương định giá vẫn rất hợp lý, làm người điên cuồng cũng là khôngcó biện pháp!

Bất quá Thạch Trung Ngọckhông biết, dù sao đãcóngười giúp hắn xử lý, không cần hắn đisốt ruột. Tuyết SươngYên vào sân,không bao lâu đãbịtruyền lên sân đấu, người chơi đối diệnlàmột ChiếnSĩ, Tuyết Sương Yên không sợ, Chiến Sĩ kia chỉ mới cấp 39, cũng khôngphải quáhung hãn, hơnnữa trang bị của Tuyết Sương Yên cực kỳtốt, dựa vàotốc độ là có thể giết chết đối phương.

Tuyết Sương Yên tiếnvào trạng thái ẩn thân, từng chút mộttới gần Chiến Sĩ, Chiến Sĩ kiadĩ nhiên khôngthể phát hiện, bịXuyên Bối của Tuyết Sương Yên đâm trúng. Sau đólà Chính Thủ Kiếmhailần điệp gia,tỷ lệ bạo kíchcủa Tuyết Sương Yên cực kỳ cao, khôngbao lâuđã xuấthiện hai lầnbạo kích,lại thêm vài công kíchphổthông liềngiết Chiến Sĩkia.

Sau Tuyết Sương Yên là Hướng Lâmthi đấu, HướngLâm lên sân khấu, chứng kiến đối phương dĩ nhiên là một HỏaHệ Pháp Sư, bất quá HướngLâm cũngkhông sợ,phải biết mụctiêu của Hướng Lâm không phải thắngmà làhòa, chỉ cần khôngbị loại là tốt rồi,ai còn quản những thứ khác!

HướngLâm vừalên liền chuẩnbịTrị LiệuThuật, không chút do dự đập vào trênđầu mình, sau đó một hỏa cầu đập tới Hướng Lâm, Trị Liệu Thuật trongnháy mắt triệt tiêu thương tổn.

Hỏa Hệ PhápSư ném hỏa cầu xong liền vọttới Hướng Lâm, Hướng Lâm khôngchút hoang mangkéo dàikhoảng cách, hai cáiđềulà chức nghiệp viễn trình, tự nhiên tốcđộ đều khá nhanh, kỹ năng của Hỏa Hệ Pháp Sư khi thì lướt qua người Hướng Lâm, khi thì nện lên ngườinàng, nhưng không thể một lần miểu sát nàng.

Hướng Lâm một bên né tránh Hỏa Hệ Pháp Sư công kích,một bên không ngừng dùng Trị LiệuThuật cho mình, tâm tình cựckỳ không tệ. Nàng biết cáccô nương vàThạch Trung Ngọc nhất định sẽ ngồi ở phía dưới chờ mình, nhìn mìnhtranh tài, chonên ra sức thể hiện, Mục Sư vốnlà một chức nghiệp khôngcócông kíchgì, gặp phải đối thủcũng chỉ cóthể trị liệu cho mình,chỉ bấtquá Mục Sư vẫnlà một chức nghiệp để cho ngườitabuồn bực, HỏaHệ PhápSư kiathấy đuổi không kịp Hướng Lâm,liền dứt khoát ngồi xuống.

Người chơi kia biết ngàyhômnay mình gặp phải MụcSư là rất uất ức, nhưnglạikhôngcó biện pháp, trừ khi Mục Sư kia là thái điểu, nhưngrõràng Hướng Lâm không phải thái điểu, mìnhcũng chỉ có thểngồi xuống chờ thời giankết thúc.

Đợi chừng hơnmười phút,Hướng Lâm mới được truyền tống ra, cáccô nương vừa nhìn thấy HướngLâm liền rất hài lòng,phải biết Hướng Lâm rấtít PK, các cô nươngvốnkhông nghĩ Hướng Lâm sẽ cầm một thành tích tốtgì,dùsao Mục Sư trởthànhthứ nhất thật khiến người ta có chút không tiếpthu được, tuyđám ngườiThạch Trung Ngọc không có cảm giác gì, nhưng ngườikháccó a!

Hướng Lâm thi đấu xong, cáccônươnglôikéoThạchTrungNgọc logout nấucơm. Dương Tử tự nhiên là cùng Thạch Trung Ngọc đoạt điều khiển từxa, nhưngkhông thành công, mặc cho Thạch TrungNgọc xem Ultraman, hơnnữa trước đó Thạch TrungNgọcvà KiếmTrùng Thiên so tài, cáccô nươngcòn nhớ kỹ, Dương Tử còn nhỏ, tự nhiên coi Thạch TrungNgọc thànhanh hùngtronglòngmình.

Nàng nhìn Thạch Trung Ngọc,càng xem càng thích. Thạch Trung Ngọc bịDương Tử nhìnthậtcó chút không chịu nổi, trực tiếp chuyển kênh phimngôn tình cho nàng,dở khóc dởcườinói:

-Được rồi được rồi, đừng nhìnta chằm chằm nhưvậy, ngươixem phim ngôn tình của ngươi đi!! Ngươinhìn nhưvậy nữa, ta nhịn khôngđược hiện tại liền ăn ngươia!

Dương Tử nghe Thạch Trung Ngọc nói không khỏi liếc mắtđưa tình:

- Ngươi có bảnlĩnh liền tới! Ta nhất định sẽhô to ngươi phi lễ ta! Đến lúcđó Như Nguyệt tỷvà Tiểu Tuyết tỷ không nói cáigì, nhưng tathật muốn nhìn ngươi làm sao đốimặt Hướng Lâm tỷ cùngHướng Lam tỷ!

ThạchTrungNgọc nhét điều khiển từxa vào trong tayDươngTử,vỗ trán thở dài nói:

-Ngươicái nàylà họcvớiaia! Ta muốnkiện ngươi làm hư thanh thiếu niên! Tiểu cô nương đángyêu như ngươi, làm sao cóthể giống như bác gái dong dài như vậy?

DươngTử hừ hừ nói:

-Ngươi nói ai là bác gái! Nếudám nói ta, tasẽ liên hợp với Như Nguyệttỷ cùng Tiểu Tuyết tỷ khóa cửa phòng,xem buổitối ngươi làm saothoải mái!

Thạch Trung Ngọcngã trên ghế salon, vôlựcnói:

-Nha đầu, xem như ngươi lợi hại!Bất quá đến lúc ngươithi đấu thua cũng đừngtìmta khóc lóckể lể!Ta sẽkhông để ý đến ngươi! Hừ hừ!

Song đấu

DTV-EBOOK.COM.VN

Sáng sớm, Thạch Trung Ngọccon đang trong giấc mộng, tiếng đập cửa kịch liệt truyền vào tai, Thạch TrungNgọc bất đắcdĩkéo chăn, xoa xoa mắt chạy tới mở cửa, chỉ nhìnthấy HướngLâm đứng ởcửa.

Thạch Trung Ngọcxoa mắt hỏi.

- Sao hômnaykêu sớm như vậy!

HướngLâm nhìn Thạch Trung Ngọc, lại trần truồng chạy ra,khuôn mặt không khỏi đỏ bừng,hai tay đẩy Thạch TrungNgọc nói:

- Nhanh đi mặc quần áo! Sắc lang!

Nói xongliền chạy.

Thạch Trung Ngọc cúi đầunhìn, tiểu huynh đệ đang ngẫn caođầu, bất đắc dĩnhìnHướng Lâm rời đi lắc đầu, sauđó trở về phòng thay quầnáo. Rửa mặt xong, ThạchTrung Ngọcđi tới phòng khách,tự nhiên khôngthể thiếu bị HướngLâm trừng vàilần.

Vào trò chơi,Thạch Trung Ngọc mở ra tin tức thiđấu mớichợt nhớ sángsớmhôm nay cóthi đấu,thảonào Hướng Lâm kêu mình sớmnhư vậy! Bấtquá nhìn thời gian khôngcònnhiều lắm, Thạch Trung Ngọc trực tiếp chạy về sân đấu.

Vừa đến cửasân đấu, ThạchTrung Ngọcđãnhìn thấy Hướng Lâmlo lắng hết nhìn đông tới nhìn tây, vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc lậptứcchạy lên kéo Thạch TrungNgọc,vừa chạy vừa nói:

- Nhanh! Sắp không còn kịp rồi!

Thạch Trung Ngọcbuồn cười nhìn Hướng Lâm,chỉ cảm thấy giờ khắc nàyHướng Lâm cựckỳ khả ái, không khỏi cầm tay nàng. Hướng Lâm tự nhiên cũngcảm thấyThạch Trung Ngọcchủ động c ầm tay mình, chỉ bất quá nàng không dám biểuhiện rõràng đã biết,

chỉcó thểmặcchoThạch TrungNgọc cầmtay mình.

Thời gian vừa đến, Thạch Trung Ngọc và Hướng Lâm bị truyền tống vào nơi so tài, Hướng Lâm chỉ lo xấu hổ, dĩ nhiên quênrút tay về, đến khi thấyđược ánh mắtđốithủ mập mờmới chợt nhớ, hung hăng trợn mắt nhìn ThạchTrung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cườihắc hắc, căn bản không lưu ý. Hai người chơi đối diện hiển nhiên phốihợpqua rất lâu, tuy đẳng cấp chỉcó 39, lại bức Thạch Trung Ngọc vàothếkhó xử.

Mộtcái là Chiến Sĩ, một cáilàĐạo Tặc, cóthể tính là một tổ hợp khác loại, Đạo Tặc vừa lên liền ẩn thân, Chiến Sĩ thìvọt tới cùng Thạch Trung Ngọc chính diện giao phong.

Saukhi giao thủ Thạch TrungNgọc mớiphát hiện đối thủ là một người chú trọng phòng ngự, bất quáphòng ngự đốivới Thạc h TrungNgọc mà nói có thể tính làgì?Hắntrực tiếp dùng CuồngLong ThăngThiên đánh ChiếnSĩ lên trời, sauđó CuồngBạo Trọng Kíchvà Lực Phách Hoa Sơn đập xuống, đánh Chiến Sĩ kia tàn máu.

Thời điểmThạchTrungNgọc rơi xuốngđất, Đạo Tặcngay lập tức lộ ra thân hình, Xuyên Bốiđâmvào trên người hắn, nhưng cùng lúc đó Trị Liệu Thuật củaHướngLâmcũng đậptới,vừa vặn triệt tiêu một nửa lực lượng của Xuyên Bối, sau đó Hướng Lâm tiếp tục chuẩnbị TrịLiệuThuậtnệnở trên ngườiThạch Trung Ngọc,khôngquá hai giây, lượng máu của Thạch Trung Ngọc đã đầy.

Đạo Tặc thấykhông xong liền muốn lui,nhưnggặp Thạch Trung Ngọccũng coinhư hắn không may, dùsaovừalênChiếnSĩđãtàn máu chết tươi, đối phươngcòn có một Mục Sư,hắn chỉlà Đạo Tặc, đẳng cấp còn khôngcao, phía sau không có MụcSư trị liệu, cho nên chỉcó thểlui ra.

Thạch Trung Ngọc làm saocó thể cho Đạo Tặc dễ dàngrút đi? Trực tiếp mở raDã Man TrùngKích đụng hắn hônmê, Đạo Tặckiachỉ có thể bi thảm đứngđó, Thạch TrungNgọc cầm ChiếnThần Chi Nhận hung hăng lăng trì hắn, mộtđao ác hơn một đao a!

Lượng máu của Đạo Tặcvốn không cao, mặc dù hơn Pháp Sư, nhưngkém xa Chiến Sĩ,hơnnữadưới trạng thái hônmê ngaycả thuốc

cũnguống không được, chỉcóthể bị đối phương làm thịt. Thạch Trung Ngọc thìcầm đaothi triển ThanhThành kiếm pháp thật nhanh, khôngbao lâuĐạo Tặc đã tàn máu, Đạo Tặc vừa đứng lên lập tức vươn tayvào ba lô, kếtquả mớisờđến dược tề, đao của Thạch Trung Ngọc đã chém xuống!

Đạo Tặc ôm hận ngã trên mặt đất, mà Thạch Trung Ngọc ở sau khi so tài kết thúc vẫn đầy máu,HướngLâm nhàm chán đứng ở phía sau chuyện gì cũng không làm, tổng cộng chỉgiúp Thạch Trung Ngọc thêm hai lần huyết, tương đươngtiết kiệm mộtbình dược tề màthôi, làm HướngLâm cựckỳphiền muộn.

Bấtquálần nàymớilà thi đấu mườivạn vào năm vạn, khônggặp được caothủ cũng bình thường,dù sao có thể đivào Thiênthành có thể có mấy cái? Tính toán đâura đấy cũng mới hơn mộtvạn người, nhìn như nhiều, nhưngsosánh với nhân số trong trò chơi lại khônglớn, huống hồ dù gặp ngườichơi cấp 40 Thạch Trung Ngọc cũng không sợ,phải biết Thạch Trung Ngọc chẳng nhữngđẳng cấpcao, điểm thuộc tínhcũng hơn người bìnhthường nhiều lắm, coi như người chơi thông thường lợi hại hơn nữa thì có ích lợi gì?

Cho nên HướngLâm cũng không để ý, dù sao cùng Thạch Trung Ngọc một tổ coi nhưlà an toàn nhất,các côương còn lại chỉ có thể tựmình ănthuốc, đánh nhau khôngcóung dung nhưThạchTrung Ngọc và Hướng Lâm, Hướng Lâm đã rấthàilòng.

SaukhiĐạoTặc chết, Thạch Trung Ngọc và Hướng Lâm đượctruyền tống rasân đấu, vừa ralại không phát hiện các côương,vì vậy tò mò quay đầu nhìn vềphía Hướng Lâm hỏi.

- Ngàyhôm nay đám người Như Nguyệt đi đâuvậy?

HướngLâm mỉm cười nói:

- Như Nguyệt tỷ và Tiểu Tuyết tỷ tỷ đều đi xem tiệm, tỷ tỷ của ta và DươngTửđi tìm nguyên liệunấu ăn, ngươicũngkhông biết trò chơinàyghê tởm như thếnào đâu,sau khi chúng ta mua đầubếp về dĩnhiên khôngcó nguyên liệu nấuăn, hỏi đầu bếp và tiểu nhị cũng không biếtở nơi nàobán, tỷ tỷ củatacũngchỉcó thểcùngDương Tử chạyđi tìm.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt hỏi.

- Lẽ nào những nguyên liệu nấu ăn này không phải đổi mớira sao? Làmsaocòn phải đi rangoài mua?

Hướng Lâm bất đắcdĩ buông tay nói:

- Ta sao biết, dù saotrò chơi thiết định nhưvậy,cũngkhông biết đến cùngnơi nào bán, nếu như chỉ cóthể đánh quái mà nói, vậy thì thảm!

Thạch Trung Ngọc vừanghĩ tới cũng rùngmình,nếu để cho mình đi Tân Thủthôn giết gà giết vịtphỏng chừnghắn thậtlàm không được. Bấtquátrong trò chơinày đã có bán đầubếpcho người chơi, thì nhất định phải cóchợbuônbán chứ? Dù khôngcó chợ, cũng nên có thương nhân buôn bán cái này a?

Nghĩ tớiđây, Thạch Trung Ngọcmang theo Hướng Lâmđivềtiệm, một đường đi cũngmột đường để ý nơi nào có bánraudưa thịtcágì đó, chỉ bất quálại không pháthiện,ngượclạilàcó thấy ngườibánhàng rong kéohàng đi qua,nhưng vừa định đuổi theo hỏi thì người ta đã đi xa.

Đến trong điếm, nhìn thấy kháchnhândưới lầu trong tayngoại trừ chè xanh vẫn làchè xanh, ngaycả tiểu nhịcũng khôngcóchuyện gì l àm.Mà những khách cũ nhìn tìnhcảnh phía dưới một cái liền trực tiếplên lầuhai, dù saomục tiêu của bọnhọđềuở lầu hai, ở lầumột xem lạilâu cũng không có tác dụng.

Chợ rau phong ba

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc vàHướng Lâmđi tới hậu viện, nhà bếplầu một là ở chỗ này, hơn nữa những NPC kia cũngcần ngủ,trong hậu viện có thật nhiều gianphòng,nhàbếp cũngở nơi đây,Thạch Trung Ngọc tiến vào nhàbếp, nhìn thấyđầu bếp đang ngủ gật.

DươngTửvà Hướng Lammột người cầmmộtcây đaoở đàngkia chặt thớt, gương mặt khổ đạicừu thâm, Cơ NhưNguyệt cùng Tuyết Sương Yên cũngkhổ não đi lòngvòng. Thạch Trung Ngọc vừa tiến tới, lậptứcbịcáccô nương vây quanh,vẻ mặt Dương Tử buồn bực nhìn Thạch Trung Ngọcnói:

- Đại thúc, lầu một của chúngta khôngcó nguyên liệu nấu ăn, làm sao buôn bána!

Thạch TrungNgọc nhìnkhuôn mặtnhỏ nhắn củaDương Tử, nhịn không được ngắt một cái, đau đếnDương Tử hất tay hắn ra, hô:

-Xúđại thúc,ngươi muốn làmđau chết ta sao!

Các côương nhìn dángvẻ DươngTửphẫn nộkhả ái, tâm tìnhcũng thoángtốtlên một chút, Thạch TrungNgọcnhìnthần sắc trên mặt các cô nương nói:

- Chúngta đi Phủ Thành Chủ hỏi một chút,loại chuyện nhưvậy thành chủ sẽ biết.

Các cô nươngnhìn nhau gật đầu, sauđó cùng Thạch Trung Ngọcđi về phíaPhủ Thành Chủ, ThạchTrung Ngọc cựckỳ thuận lợi gặp được TrươngMã, đángtiếc Trương Mã lắcđầu nói:

- Ta làthành chủ, làm sao biết chợ bán thức ăn ở nơinào chứ?

Thạch Trung Ngọcphiềnmuộn, nghĩ thầm ngươi mộtthành chủ, ta mua đầu bếpvàcửatiệm, ngươi dĩ nhiên nói cho takhông biếtchợ ở nơinào,đây không phảihố ngườichơisao?

Bất quá thànhchủ trầm ngâm một cái lại nói:

-Ta không biếtmua nguyên liệunấu ăněở nơi nào, nhưngngười trong phủ cũng phải cần ăn cơm, tatrực tiếp gọi TrươngMụ tớihỏi một chút hẳnsẽ biết!

Thạch Trung Ngọc nghe vậyvuivẻ, lập tức thúc giụcnói:

-Thànhchủđại nhân, xinngài nhanhlên một chút!

TrươngMã dường như cũng có chút ngượng ngùng, gọi hạnhân đi kêu TrươngMụ ở phòng bếp, sau đórất nhiệt tình mời Thạch Trung Ngọcvàcác cô nương ngồi xuống,còn an ủi:

- Các ngươi yên tâmđi, nếu như ngay cả một cái chợ bán thức ăn cũngkhông có,cả thành làm sao ăn cơm!

Không bao lâuTrươngMụ đi tới, nghe nói nguyênlai là hỏi chợ ở nơi nào, không khỏi cười nói:

- Trong thànhthì chợ ởgóc đông namvàgóc tây bắc, nguyên liệu trongphủ chúng ta đều do Lýgia cungcấp, bất quánếu như các ngươi muốn mua nguyên liệu, tốt nhất là đigóc đông nam,bên kia là hàngbình dân, góc tâybắc đềulà mộtít nguyên liệu nấuăn cao cấp, không thích hợp dùnghàng ngày! Cho nên nhà bình thường muốn ăn cáigì đều đi chỗđómua!

Cáccô nương vừanghe lập tức cao hứng, cùng TrươngMã tùy tiện hàn huyên vài câu liền chạy đi. Thạch TrungNgọc vàcác cô nương chạy tới góc tây bắc, cảm giácnơinày không khácđịa phương bình thường, cũng không phát hiệnchợ bánthứcăn ở đâu.

Lúc này một NPC bách tính vừavặn đi ngang qua, ánh mắt Thạch TrungNgọc sáng lên, lậptứcđi người cản lại hỏi.

- Xin hỏi vị đại nương này,ngươi biết chỗ này nơi nào có chợ bán thức ăn không?

Vị kia nguyên bản mặtmũihòa ái, vừa nghethấy haichữ đại nương lậptức lạnh xuống, trợn mắt chống nạnh, ưỡn ngực hô:

- Conmắtnàocủa ngươi nhìnthấy lão nương thànhđại nương! Lão

nươngnămnay mới 32,đang tuổi thanh xuân!Ngươilại dám nói xấu tanhư thế, ta nhất định phảidẫn ngươiđigặpquan!

Các cô nương nhìnThạch Trung Ngọcbịđạinươngkéo lấy, không khỏi cười lên, đại nương kia nhìn thấy các cô nương cười liền dời mục tiêu, chống nạnh nhìn về phíacác cô nương nói:

-Các ngươi cười cái gì!Khôngthấy qua mỹ nữ sao!

Cơ NhưNguyệt nhịn cười, nhìnđại nương nói:

- Đại tỷ, ngươi đừng nghehắn ba hoa, hắn luôn thích trêu đùa mỹ nữ, nói người ta làđại nương,sau đó lân la làm quen!Đạitỷ biết phụ cận đây nơi đây có chợ bán thứcăn nào không?Chúng tamuốn mua ít đồ!

Đại nương kiavừa nghe CơNhư Nguyệtnói lập tứcthư sướngcả người, cũng không thừa nướcđục thảcâu nói:

- Các ngươimuốn muagì trực tiếp nói với ta đi, ta lên tới phicầm xuống đến tẩu thú, muốncáigì cócái đó!

Cơ Như Nguyệt sửngsốt hỏi.

- Đại tỷ, ngươi làlão bản của chợ b án thức ăn sao?

Đại nương cười gật đầu, chỉ vào một khu nhà cao cấp ởđối diện nói:

- Đóchínhlàchợ bán thứcăn các ngươi tìm.

DươngTử vàHướngLam hai mặt nhìn nhau, nghĩthầm đó là chợ bán thức ăn? Lại xây giốngnhư cung điện,ai cóthể nhìn ra?Bất quá vẫn theođại nương kia đi vào.

Vừa vàocung điện,Thạch TrungNgọcvà các cô nương ngây ngẩn cả người, chỉ thấybêntrong tràn đầy nguyênliệu nấuăn,thật giống như đại nương kia nói, cái gì cũng có!

Các cô nương đitheo phía sauThạchTrung Ngọc, vừa nhìn xung q uanh vừa than thở, nhữngraudưa nàyhầu nhưcòn sinh trưởng ở trong đất,từng hàng đặt ởtrên giá, thịtthú cũng rất tươi mới,còn có

rất nhiều NPC ănmặc đồng phục xuyên toa ở chính giữa, có vẻvô cùngbận rộn.

Vẻ mặt đại nươngkia tự hào chỉ vào từng cái giá đểhàng nói:

- Các ngươinhìn, ta cam đoan không cóđịa phương nào có hàngtốt hơn chỗ chúngta! Những thứ này đềulànguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp! Cácngươi nhìn, kia là khuđồ gia vị đỉnh cấp, bên kia là khu thịt đỉnh cấp,các ngươi muốn cái gì cứviệcnói!

Thạch Trung Ngọc nhìn những nguyên liệu nấuănkia hỏi.

- Những nguyênliệu nấu ăn này bán thế nào?

Đại nương chỉ bên cạnh giá hàng nói:

- Phía trên đều có nhãn hiệu, chính các ngươi xemđi!

Thạch TrungNgọc tò mòđi tới, xem rau cảitrắng bình thườngnhất, nhìn một cái kém chút hoảngsợ, lại năммươi kim tệ một cân! Này là đoạt tiềna! Đoạt tiền cũng không đoạtác nhưvậy!

Thạch Trung Ngọc nhìn đại nương, lấy lòng cười nói:

- Đại tỷ, ngươixem cóthể tiện nghi một chút không? Chúng ta chỉ là làm sinh ý nhỏ!

Đạinươngkia hừ một tiếngnói:

-Giá cả chỗ ta đã cực kỳ công đạo, ngươi biết vì những rau quảthịt cánày ta tốn bao nhiêu tâmtư không? Nhữngraudưa này tuyệt đối vật siêu giá trị! Ngươiăn cơm nước ở phủ thành chủ chưa? Nếu như ngươi ăn rồi ngươi nhất định biết, đây chính là mỹ vị nhân gian! Nhưng đầu bếp của hắn làm khôngđược, nếukhông ngươi nếm thửđầu bếp củata làm, tuyệtđối để chongươi luyến tiếc ăn vào!

Đại nương kia lờicònchưa nói hết, đãnhìn thấy một đầubếp bưng một đĩacảitrắngxào đi tới, lácâyóngánh trong suốt, xếpthành một đóa hoa hết sứcđẹpmắt,ngaycả ngạnhcải trắng cũngtừng cái như bạch ngọc,giộimột ít nước tương, nhìn cựckỳ ngon miệng mỹvị.

Thạch TrungNgọc hiếu kỳ, vì vậycầm đũa lên gắp một cọngcải trắng bỏvào miệng, nghĩthầmcải trắng cũng bất quá nhìnđẹp mắt, nhưthế nào đi nữa cũng tốtkhông đến đâua? Coi như pha thêm nước tương cũng giống vậy!Chỉ bất quá chờ tới khicảitrắng vào miệng, Thạch Trung Ngọc lậptức cải biếný nghĩ.

Mục Sư khó dây dưa

DTV-EBOOK.COM.VN

Cảitrắng kia quả thựcăn quá ngon, cực kỳ thơm ngon, raucải trắng mềmmà không nát, giòn mà không cứng,ăn quángon miệng,ngaycả cáccônương cũng ăn ánhmắt sáng lên, ánhmắt Thạch Trung Ngọc lập tức theo dõiđầu bếp kia,hận không thểtrực tiếp đoạt đi!

Đạinương kia nhìn một ánhmắt của Thạch Trung Ngọc cũng cảnh giác lên, vung taybảođầu bếpkia đi xuống, Thạch Trung Ngọcchỉcó thể quyến luyến không thôinhìn đầu bếp, nghĩ thầm nếuđầu bếp nhàmình có trìnhđộ nhưvậythìtốt biết bao! Quả thựccó thể tài nguyêncuồn cuộn, còn buồn khôngkiếm được tiền sao?

Đại nương kia đẩy Thạch TrungNgọc một cái hỏi.

- Các ngươi đến cùng có mua hay không?

Thạch Trung Ngọc nhìn giácả,trong lòng suy nghĩnếu nhưmua những raudưa này, giá cả món ăn khẳngđịnh sẽ nâng cao, bất quá dườngnhư những rau dưa này thật không tệ, nếu không mua chút trở về thử trước? Mình cũng đichợ rau bình thường dạo một chút, nếu như bênkiacũng không tệmà nói, vậythì mua bên kia.

Quyếtđịnh chủý,Thạch Trung Ngọc liền cùng đại nương nóiđịa chỉ và số lượng, để nàngtrực tiếp đưa qua.Còn giácả thì qua một đoạn thời gian kết một lần, dùsao về sau thời gian còndài, muamột lần kết một lầncựckỳ phiền toái,đại nương kia cũng khôngphải người keokiệt,cho nên cứquyết định nhưvậy.

Đến khitất cả làm tốt, Thạch Trung Ngọcvà các cô nương đi vàosân sotài, hiện tạitrong phòng làm việcchỉ có Tuyết SươngYên, Hướng Lâmđơn đấucùng Thạch Trung Ngọc, Hướng Lâm songđấu xong, cho nên các cô nươngvẫntương đối vội vàng.

Buổi chiều lại một trậnsongđấu,là Hướng Lam vàCơ Như Nguyệt, Hướng Lam và Cơ Như Nguyệt phốihợp coinhư khác thường, hai người có thể tính đều là Pháp Sư,cũng có thể xemnhư một cái cận

chiến một cáiviễn trình,gặp phải ChiếnSĩ cóthể chơi diều, gặp phải chức nghiệp HP mỏngthì laovào cậnchiến.

Thạch Trung Ngọccũng không quá lo lắng hai người, tuy Hướng Lam vàCơ Như Nguyệt không tínhlà chức nghiệphuyết dầy, nhưng hai người đều là chứcnghiệp đặc thù,thuộc tính rấtcao, hơn nữa phỏng chừng hai nha đầukia còn khôngcó gặp phảicao thủnhanh như vậy, chonên không quá lo lắng.

Vừa vàosân đấu, ThạchTrung Ngọcvàcác cô nương chỉ nghe thấy ngườihoanhô, vừa nhìnliềnbiết có cao thủ đang so tài, lần trước KiếmTrùng Thiênthi đấu, người chơi cũng chăm chú như vậy.

ThạchTrung Ngọc và cáccô nương lập tức tìm mộtchỗ ngồi xuống xemtranh tài, hai người chơi đều làcấp 40, một cái ChiếnSĩ cấp 40, một cái Pháp Sư cấp 40. Theo lýthuyết Chiến Sĩ gặp phải Pháp Sư, nếunhư còn bị PhápSư kéo dài khoảng cách,vậysẽ bị đè đánh, mà PhápSư bị ChiếnSĩ gần người,vậy cơ hồ là khôngcó năng lực phản kháng.

Nhưng tìnhcảnhtrênsânlại làm mọi người hết sứcngạc nhiên, Pháp Sư đã bị Chiến Sĩ gầnngười, theolý thuyết chiến đấu nên rất nhanh thì kết thúc, nhưng PhápSư dĩ nhiêndựavào thân pháp tránhđược đại đaocủa Chiến Sĩ, như không cóviệcgì tiện tay thả hai kỹ năng, làmcho ChiếnSĩsứt đầu mẻ trán.

Chiến Sĩ kia cũng không phải ngồi không,tốc độ nhanh vô cùng, tuy Thạch TrungNgọc khôngphát hiện Chiến Sĩ côngkích, nhưng chỉtốcđộ di động đã làm hắn kinh ngạc, ngươi gặp qua Chiến Sĩ toàn bộ thêm điểm mẫntiệp sao? Coi nhưChiếnSĩnày khôngphải toàn bộ thêm điểm mẫn tiệp, cũnglà lấy mẫn tiệp làm chủ a?

Bình thường người chơi thíchtốcđộ đềusẽchọnĐạo Tặc, nhưng người chơi nàydĩ nhiên ngượclại, còn cóthể cùngmột PhápSư đồng cấp kiên trì mộthồi lâu, đúng là quá hiếmthấy. TừPháp Sư kia công kích tới xem, HP của Chiến Sĩ kia hiển nhiênrất dầy, tốithiểu Pháp Sư cònkhông miểu sát được.

Chiến Sĩkiabổ về phía PhápSưmột đao, PhápSư tránhqua bên cạnh, nhưngkhông nghĩ tới Chiến Sĩ kiacũng cựckỳ giảo hoạt, đao độtnhiên đổi hướng, chém vàotrên cổ Pháp Sư,miểusát!

ThạchTrung Ngọc khiếp sợnhìnChiến Sĩ kia,đây chính làmiểu sáta! Mặc dùthương tổn nhược điểm gấp ba,nhưng cũng không có kinh khủng nhưvậy chứ?

DươngTử nhìn biểu tình của ThạchTrungNgọcđã biết hắn đang suy nghĩ gì, vội vã thọtCơNhư Nguyệt nói:

-Như Nguyệt tỷ, ngươi xem đại thúc nhưvậy, chơi thật vui ah!

CơNhưNguyệtxoayđầu lại nhìn Thạch Trung Ngọc, bậtcười nói:

- Ngọc tỷ,đừng chấnkinh,ngươichỉloxem động tác của hai người,lại khôngđếý hai người chỉ cònlạihơn hai ngàn HP, còn đánhra nhược điểm, khẳng địnhmiểu sát a, bọn họđã đánh vài chụcphút, thuốc sớm dùnghết rồi!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, mớingượng ngùngcười cười. Lúc này cũng đến phiên Cơ Như Nguyệt và Hướng Lam ra sân, hai người bị truyềnđến trên lôiđài, người chơi đối diện dĩ nhiên làhai Mục Sư, hơnnữa còn làcấp 40!

HướngLam và Cơ Như Nguyệtnhìn quả thực khóckhôngra nước mắt! Sao có loại tổ hợpcực phẩmnày chứ, hai Mục Sưkhông phải vôđịchrồi sao? Chỉ cầnkỹ thuật giỏi mộtchút, hoàn toàn có thể mài đến hết giờ,nếu nhưlại lấy được hai kỹ năngcôngkích, đ ây còn không phải trựctiếptoàn thắng sao?

HướngLamvà Cơ Như Nguyệtvừa lên liềnliên thủcông kích một Mục Sư, nhưnghaiMụcSư cùng nhauthi triển Trị Liệu Thuật, lập tức san bằng thươngtổn củaHướngLam vàCơ Như Nguyệt. Phải biếtMụcSư ngoại trừđơn thể trị liệu còncó trị liệu bầy đàn, thay phiên dùng là rất đáng sợ.

Hướng Lam và CơNhư Nguyệt liếc nhau, trực tiếpcùng haiMục Sư kéodài khoảng cách bắt đầu thả Hỏa Cầu Thuật cùng TửĐiện Quang Cầu.Trong trận đấu lam dược cũng bị khống chế, phương thức tuyểntrạch giống nhưhồngdược, cho nên chỉ cần mài rỗngMP củahai người, trận chiếnđấu này liền thắng lợi, đừng quênHướng Lamlà Ma Kiếm Sĩ, có thể tiến hành công kích phổ thông!

HướngLamvàCơ Như Nguyệt quyết định chú ý,bắt đầu mạnh mẽ

thả công kích, tuy thương tổn không cao, nhưng nhìn vẫn rất kinh khủng, quang cầu đầy trời đánh vàotrên người hai Mục Sư, còn có Trị Liệu Thuật hiện lên, ngườixem hoacả mắt, trong lúc nhấtthời khí thế ngất trời!

Cơ NhưNguyệtởphía sau không ngừng thả kỹ năng, HướngLam cũngthỉnh thoảng rút ra đại đao chặt vài cái,không bao lâuliền bức hai Mục Sư nóng nảy.

Chỉ thấy hai Mục Sư liếc nhau, dĩ nhiêntừtrênngười lấyra một quyển trục, trực tiếp liềnbóp nát, cáikia sân đấulậptứcđã bị mộtcỗ khí tứclạnh như băngvờn quanh,sauđó từng mảnh bôngtuyếtrơi xuống, chậm rãi xoay tròn, tốc độcàng ngày càng mở, cuối cùng tạo thành một bão táp, soạt…thu nhỏ lại! Hướng Lam vàCơ Như Nguyệt vội vàng đưa tayvào trongtúi đồ, hai Mục Sư cũngểoảiquỳ rạp xuốngsân đấu, dườngnhư cũng thoát lực.

Hướng Lam nhìnthấy gió tuyết đãcảm thấy không bình thường, đến khi gặp chúng xoaytròn thì biết không xong! Quyển trụckỹ năngnày là một quyển trục cao cấp, tựa hồ là Băng PhongVạnLý bản thăng cấp,nhưnguy lựclớnhơn Băng Phong VạnLý rất nhiều, bởivì hai người còn không có bịmapháp vây quanh cũng đã bị nhiệtđộ đông lạnh bắt đầu mất máu.

Thua trận thi đấu

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn:TruyenYY

Dịch:Tiêu Dao

Hướng Lam và Cơ Như Nguyệt cầm lấyhồng dược,ởthờiđiểm phong bạo đụng tới mìnhliền nhét hồng dược vào trong miệng, phong bạo thổi tới, xuyên quathân thể HướngLamvàCơNhư Nguyệt đánhhai người tàn huyết,may mắn hồng dược lập tức kéo HP lại.

Thời điểmhai người muốn thở phào,phong bạochợt bộc phát ra,hất HướngLam vàCơ Như Nguyệtbay rangoài. trong lòng Thạch Trung Ngọccăng thẳng,sợ đến chếtkhiếp, khẩntrương đứnglên hô:

- Tiểu Lam!Như Nguyệt!

HướngLamvàCơ Như Nguyệt bị quậtbaytới trên đất, cột máu đã trốngkhông,hai MụcSư cũngthở ra một hơi, chậmrãiđứng lên, khôngbao lâuđã bị truyền tống ra ngoài. Hướng Lamvà CơNhư Nguyệt cũngbị truyền tống ra, mặc dùởnơi so tài đangbấttỉnh, nhưng đi ra liền thanh tỉnh, dùsao thi đấu khôngphảibảnđồ đặc thù, sẽ không xuất hiệntình huốngảnh hưởng người chơi.

Hướng LamvàCơ Như Nguyệtbị truyền tống ra,sắc mặt hai người rất khó xem, con mắt Hướng Lamđỏ bừng, giống như muốn khóc, Cơ NhưNguyệtkháhơn một chút, thế nhưng cũng cực kỳ ủykhuất.

Thạch Trung Ngọc chứng kiến hai người bìnhanvôsự mớithở ra một hơi,nhưng nhìn thầnsắc của haicô nươnglại đau lòng,từkhi Hướng Lam và Cơ Như Nguyệt chơi gameđến bây giờ,chưa từng bị thua thiệt lớn như vậy a! Ngay cảBạoQuân cũng bị trả thù không được an bình, tổn thất một KiếnBang Lệnh hơn 90 triệu!

HướngLamvừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc và cáccô nương, nước mắt không nhịn được rớtxuống, làm viền mắtcủa Cơ Như Nguyệt cũng đỏlên! Thạch Trung Ngọc nơi nào thấy được các côương như vậy,vội vàngôm Hướng Lam vàCơ NhưNguyệt, an ủi:

- Không phảilà mộttrận thi đấusao, đừng khóc, cùng lắm thì tagiúp các ngươi thắng trởvề!

Hướng Lamvốn cho rằng mìnhvà Cơ Như Nguyệttối thiểucóthể đi tớihai đợt cuốicùng,ai biết ở nơi đâyđã bị loại,trong lòng vô cùng ủy khuất,vừa nhìnthấy các tỷ muội và Thạch Trung Ngọc,nướcmắt liền không nhịn được.Phải biếtcuộc tranh tài này hai người vốn có thể thắng dễdàng, nhưng ai biếtđối phươnglại có quyền trục lợi hại nhưvậy, HướngLamvà Cơ NhưNguyệt đều cảmthấy thua rất oan.

HướngLam ghé vào trong lòngThạch Trung Ngọc, ôm chặt lấy hắn, nước mắt rào ràochảy xuống,Cơ Như Nguyệt cũng không tốt hơn bao nhiêu, tuy khôngcókhóc, nhưng mũi ê ẩm,nghe tiếng khóc của HướngLam trong lòng càng không dễ chịu.

Hiện tại trong cáccônương chỉ có mình vàHướng Lambịloại, không nói vấnđề mặt mũi, còndảo lộndự tínhcủa mọi người. Nàng luôn là đạitỷ trongcác cô nương, tuykhổ sởnhưngcó thể khắc chế mình, thế nhưng khổ sở là khẳngđịnh, còn Thạch Trung Ngọc bình thường cà lơ phất phơ, nhưng tối thiểu hiện tại biểuhiện để cho Cơ Như Nguyệt hài lòng.

Nàng nghetiếng khóc của Hướng Lam, nghĩthầmsợ rằng Hướng Lam vốn đã động tâm với Thạch Trung Ngọc, bằngkhông dựa theo tính cách bình thường, chỉ sợ sớmđãđẩy Thạch Trung Ngọc ra, nơi nàocòncó thể ghé vào trong ngựchắn?

Cơ NhưNguyệt cũng không giận, nàngvốnđã làmxong chuẩn bị kéo HướngLam vào hậu cung, dù saophíatrước đãcó tiềnlệ, chẳng qua cho rằng Hướng Lam khôngđồng ý, nên không có tâm tư dâydưa, nóichung dù sao tỷmuội nhàmình cũng hơnnữ nhân phíangoài không phảisao!!

Nàngsuy nghĩ mộtchút liền quyết địnhbuổi tối đi tâm sựvới Hướng Lam,giúp ThạchTrung Ngọc thuHướngLamvào phòng, dù saonếu

như hai người tiếptục như thế, tronglòngmọi người cũng không dễ chịu.

Saukhi quyết định, tâm tìnhcủaCơNhư Nguyệt tốt hơn một chút, đẩytay ThạchTrung Ngọc ra, nhường hắncho Hướng Lam. Dương Tử, Tuyết SươngYên cùng Hướng Lâm nhìn Hướng Lam và CơNhư Nguyệt cũng không biết nóicái gìcho phải, thấy Cơ Như Nguyệt chủ động rời khỏi vòngtaycủa Thạch Trung Ngọc,cũng thoáng thở phào nhẹnhõm.

Cơ Như Nguyệt rõ ràng muốn sáng tạocơ hội cho Thạch Trung Ngọc, lenlénvẫy tayvới các cô nương, cùng nhau đi tớicửa hàng. Tuy Hướng Lam thương tâm, nhưngkhôngđến mức tình huốnggì cũng không biết, nàng cảm giácthân thểThạchTrung Ngọcnguyên bảnantĩnhlại giật giật, lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy cáccônương đang rón rénchuẩn bị rờiđi, vộivã hô:

- Cácngươi đi đâu vậy!

Cơ Như Nguyệtvừaquay đầulại,đã nhìnthấy Hướng Lam đỏ mắt, tóc còn ướt nhẹp,ôm lấycánh tay của Thạch Trung Ngọc quay đầu nhìn mình, không khỏi bậtcườinói:

- Tiểu Lam,bộ dáng này của ngươithật đúng là nướcmắtnhư mưa, người xem ngây người a!

Thạch Trung Ngọcđang nhìn Hướng Lam,khócó được lộ radáng vẻ khả áilàmngười thương yêu, bị Cơ Như Nguyệtnóilập tức quay đầu đi, làm bộ nhìn chung quanh, chỉ bất quá nhưvậycănbảnlà giấuđầulòi đuôi! Người ta vừa nhìn liền biết là chuyện gì xảy ra, saocó khả năng mêhoặc HướngLam?

Hướng Lam đỏ mặt, lậptức chạy đến bên ngườicác cônương, hít mũi một cái nói:

-Vừarồi các ngươi muốn điđâu?Cóthể đi!

Thạch Trung Ngọcđáng tiếcliếcnhìn Hướng Lam, cũng nhấc chân đuổikịp,vừađi vừa an ủi:

- Thi đấu thua thì thua, ta xem quyển trụckia không giống như quyển trục cấpthấp, chỉ sợđẳng cấprất cao, cácngươiđừng thương

tâm,nếu để chota gặp, tanhấtđịnhhung hăng sửachữa bọn họ! Hơn nữa không phải còn có đơnđấuvà đoàn đội đấusao?

Hướng Lamliếc Thạch Trung Ngọcmột cái, tiếptục theo các cô nương đi về phía trước, chỉ bất quá trong lòng rất vuivẻ,dù sao loạithời điểm này vẫn hi vọng có ngườianủi mình, địavị của Thạch TrungNgọcở trong lòng Hướng Lam lại tương đối đặc thù,cho nên nghe Thạch Trung Ngọchứa hẹn trong lòng vẫn cảm thấy an ủi.

Dương Tử và TuyếtSương Yên đều đoán được ýtưởng củaCơ Như Nguyệt,nên đều không có ngăn cản,Dương Tử cảmthấy có người cùng mìnhđoạt ThạchTrungNgọc của Cơ Như Nguyệt cũng rất tốt, dùsao như vậy mình sẽ không yếu thế, Tuyết Sương Yênthì thuần túy là bởi vì tình nghĩatỷmuội mà thôi.

Cáccô nươnghi hi ha ha điở phía trước, tấtcả đều không để ý tới Thạch TrungNgọc,làmcho Thạch TrungNgọc điở phía sau một mình, trong lòng nói nhỏ, cũng không biếtmìnhchọc cáccô nương chỗ nào, chẳng lẽ bởi vìthiđấuthất lợi cho nên lấymìnhxả giận? Ai! Namnhân thờinay thật mệt!

Đến trongcửahàng,cáccô nương dĩ nhiên không thấy được một người chơi gọi thứcăn, bất quángẫmlại cũng phải,khả năng chưởng quỹ không biết làm sao định giá a!! Bọnhọ nhìn một chút, trong đạisảnh cũng khôngcó thân ảnh chưởng quỹ, vì vậytrực tiếp chạy vào nhà bếp,nhìnmột chưởng quỹ quả nhiênở đây.

Chỉ bất quá chưởng quỹ đang cùngđầu bếp tròchuyện cái gì đó,hai ngườiđều sầumi khổ kiểm, đầu bếp kiadĩnhiên ôm mộtbầu rượu, liều mạngđổ vào miệng, giốngnhư người sacơ thấtthế trong phim, làm các cô nương và Thạch TrungNgọc trợn tròn mắt, nghĩthầm đâylàchơi cái gì? Cửa hàngcủa mình ít khách như thế nàođi nữa cũng khôngcần bày ra vẻmặt nhưthế chứ? Huốnghồcònchưatới bướckia a?

Đầu bếp tư tình

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcđi tới, gõ bàn một cái, chưởng quỹvừathấy Thạch Trung Ngọc và các cô nương lậptứccười nói:

- Mấyvị lão bản đãvềrồi!Các ngươi mua nguyên liệu đã đượcđưa tới,nhưng taxem nguyên liệu kia đều tươngđối cao cấp, dựa theo giágốc bán khẳng địnhlỗ vốn, cho nênta tạm thời chưa bán, các ngươi nhìn có nên thayđổi giá cả hay không?

Thạch Trung Ngọc gậtđầu nói:

- Giá cả ngươi và tiênsinh kế toán định đi, đây là chuyện gì xảyra?

Thạch Trung Ngọc vừa nói vừachỉ đầu bếpcòn đang uốngrượu.

Vẻ mặt chưởng quỹ khổ sở nhìnThạch TrungNgọc nói:

-Lão bản, ngươi đừng trách hắn, hắn bị tình dàyvò,đều là người cơ khổa!

Thạch Trung Ngọc nghe lời này không khỏi hiếu kỳ, không nghĩtới chỗđầubếp của mình còncó nhiệm vụ ẩn tàng?Vìvậy lập tức hỏi.

-Nói xemlà chuyện gì xảy ra!

Chưởng quỹ liếc nhìnđầubếp,thở dài nói:

- Ai, lãobản, ngươikhông biết a, đầu bếpnày nguyên bản họ Trần,là một cửnhân, trong nhà cũngrất giàu. Nhưng nhà hắn cómột bảo bốigiátrị liên thành, đưa tớiquản gia đố kị, vì vậy liền trộm đi, còn bịa đặt nóilà thêtử củaTrần cửnhân là Đông Nương đưa cho hắn, TrầnTú sao cóthể nuốtđượckhẩu khí này?Vì vậy lập tức từ Đông Nương, lúc đó Đông Nương đang mang thai,nhưng Trầncử nhân tốt xấu không nghe, trực tiếp viết thưbỏ vợđưa đến nhà Đông Nương, khiđó viên ngoại cũngý chísắtđá, thật đuổiĐôngNương ra ngoài,nếu không phảilãogia đình giữ cửahảotâm cho Đông Nương

một ít bạc vụn, chỉ sợhiệntại Đông Nương đã chết!

Vẻ mặt chưởng quỹ đau lòng tiếp tục nói:

- Các ngươi không biết Đông Nươngkia hiềnlànhnhư thếnào đâu, trướcđây cùng Trần cử nhân cũngcựckỳ ânái, nên sau khiTrầncử nhânbiết chân tướng liền đaulòngnhức óc,lậptứcmangtheo hành lý đira ngoài tìm Đông Nương, ai biết Đông Nươngcănbản không nhậnhắn, cho nên aii...

Chưởngquỹ nói đến đây, lại thở dài.

Thạch Trung Ngọc nghe câu chuyện này luôncảm thấy có chút quentai, vì vậy nhìnvề phía các cô nương hỏi.

- Các ngươi nghequa câu chuyện này sao?

Các cô nươngnhìnnhau một cái, nghiêmtúc suy nghĩmột chút, cuối cùng đều lắc đầu, bỗng nhiên Dương Tử vỗ đầu nói:

- Ta nhớ ra rồi!Đây không phải cốsựLa Niệm Tư sao? Đại thúc, chính làđoạn kịch hoàng mai lầntrước ngươi đangnghe lại bỏ qua! Vai nữ chính tên ĐôngNương, namchínhtênTrần Tái Kim!

Chưởngquỹkinh ngạc nhìn Dương Tửnói:

- Lão bảncũng biếtdanh tự của Đông Nương? Vậycácvịcó thểgiúp Trần đầu bếp một tay hay không?

Thạch TrungNgọc trảiquaDương Tử đểtỉnh cuốicùngnhớ ra,nghĩ thầm bị Tiếu Hàm bức nghe hát vẫn có chút tác dụng a! Tuy Thạch Trung Ngọc không nhớ kỹ, nhưng DươngTử luôn cùng ThạchTrung Ngọc xemti vi nhớ kỹ.

Hướng Lâm đưađầutới, tò mò chỉ Trầnđầu bếp đang uốngrượu hỏi.

-Vậy một cử nhân như hắn tại sao chạy tớinơiđây làmđầu bếp?

Vẻmặt chưởng quỹ xấu hổ nói:

- Sau khi sựtình Đông Nương rõ ràng, phụ thân của ĐôngNương

bứcTrầnđầu bếp bồidanhdự, Trần Tú vìânhận mớibán sạchgia sản bồi thường, chuyện kiamới tính bỏ qua, bất quá từ đâyTrầnđầu bếp không còn chỗ để về, chonên chỉ có thể bánthân đếnPhủThành Chủ, Phủ ThànhChủthống nhấthuấn luyệnmột nhóm đầu bếp, hắn cũngở bên trong,cho nên bịcác ngươi mua về,lãobản, các ngươi nhất định phảigiúp một taya!

Thạch Trung Ngọcvừa nghe, không khỏicườigật đầu nói:

- Vấnđề nhân viên hạnh phúc ảnhhưởngđến doanh thu của tiệm chúng ta, đây là nhất định phải giảiquyết, chỉ khôngbiết hiện tại Đông Nươngkiaở đâu?

Chưởngquỹ nghe Thạch TrungNgọc nói,lậptức cảm động đến rơi nước mắt nói:

- Tạ ơnlão bản!ĐôngNương chính làlãobản của chợrau, Đông Nương xinh đẹp như hoa, rấtdễ nhận thức!

Thạch Trung Ngọc khiếp sợ hỏi.

- Ngươi nói cái gì? ĐôngNương chính là nữ lão bản của chợ bán thứcăn?Còn xinh đẹp nhưhoa?

Chưởngquỹ nhìn Thạch TrungNgọcKỳ, sắcmặt tòmò hỏi:

-Làm saovậy? Đông Nương quảthực xinh đẹp như hoaa!Năm đó quản gia kia cũng từng tham luyến đẹp sắc của Đông Nương, nên mớidựng chuyện bôi nhọ nàng!

Thạch Trung Ngọc đầu đầyhắc tuyến nhìn chưởng quỹ nói:

- Chưởngquỹ, ngươi đừng nói giỡn có được hay không?Lão bảnkia gương mặt bình thường không nói, da thịtchẳng nhữngthô ráp, còn vô cùng tự luyến, dáng dấp giống như một đại nương! Ngươidĩ nhiên nói nàng khuynh quốc khuynh thành?

Chưởng quỹ bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Thì rangươi nói là cáinày! Đông Nương kiacực kỳ am hiểu dịch dung thuật,nàngnhất định là dịch dung, vì sợ ngườinhậnra, chonên cải biến dung mạo!

Thạch Trung Ngọc trợn trắng mắt lẩmbẩm:

- Phảixinh đẹpnhư thế nào mới cầncheđi, chẳng lẽcòn có thể xinh đẹp hơn mấy nữ nhâncủa ta?

Chưởngquỹkia lấy lòng nói:

- Mấyvị lão bản là mỹ nhân khó được, nhưng ĐôngNương quả thật có vài phầntư sắc, hơn nữagần đây khôngyên ổn, vì phòngngừa biến cố nên dịch dung.

Thạch TrungNgọc gật đầu hỏi.

- Gần đây trong thànhcó yêu râu xanh?

Chưởng quỹnhìnbốn phía, nhỏ giọng nói:

-Có người nóixuất hiện hái hoađạo tặc, dườngnhưđã có vài cô nươngbị cưỡng hiếp, chẳng qua là khôngdámlộ ra vìsĩ diện!

Thạch Trung Ngọc cổquái liếc nhìn chưởng quỹ hỏi.

- Ngươi khôngphải ngày ngày ở trongtiệm sao? Sao biết được rõ ràng như vậy?

Chưởngquỹngượng ngùngcười nói:

- Chúng ta mở tửu quán vốn tintức linh thông, chuyện gì chúng ta cũngcóthểbiết một chút.

Thạch TrungNgọc gật đầu, xoayngười muốn gọi cáccônương đi chỗ Đông Nương, tuy nhiênlại bị chưởng quỹ kéo lại, vẻmặt chưởngquỹbấtđắcdĩ nói:

- Các lão bản, việc này cònphải buổitốiđi nói mớitốt, nếu không... nếu nhưĐông Nươngphát nộ, mấy nhà hàng xóm còn không biếtsẽ đồn như thếnào đâu!

ThạchTrung Ngọc thật muốn mắngchưởngquỹ kiaquáđáng ghét, kết quả nhậnđược gợiý của hệ thống có tiếp nhận nhiệmvụ đêm hỏi Đông Nương hay không, Thạch Trung Ngọc lập tức nói:

- Đương nhiên đương nhiên! Ta buổi tốisẽđi, chúng ta muốn đi ra ngoàiso tài, ngươi nhanh sửa sang lại bảnggiá, nhanhbuôn bánđi!

Chưởng quỹ nhìn Thạch Trung Ngọc đồng ý, lập tứccười nói:

-Được được! Ta đi tìm tú tài kia thương lượng, các lãobảnđithong thả!

Thạch Trung Ngọc đi ra khỏi phủ đệ, Tuyết SươngYên tò mò hỏi:

- Ngươi than thở cái gì! Cónhiệmvụ còn không vui sao?

Thạch Trung Ngọccườinói:

-Ta đang nghĩvì sao vận khí của tatốt nhưvậychứ? Mua mộtđầubếp cũng có thểcó nhiệmvụ, các ngươi nóitaphải làm sao bắtchẹt Đông Nương kia? Là muốn đầu bếp của nàng, hay trực tiếp để nàng miễn phí cho tanguyên liệunấu ăn?

Các cô nương vừa nghe Thạch Trung Ngọc nói, tất cả đều nởnụ cười mắng:

- Nhìn cái đức hạnh củangươi kìa! NPC làm sao có thể miễn phí cho ngươi nguyên liệunấuăn! Bất quá đầu bếpkiaquả thật không tệ!

Dạ thám Đông Nương Phủ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa nói:

-Vậy để cho nàng giảmgiá là được!

Các cô nương vỗ tay nói:

-Cái nàytốt! Như vậy chi phícủa chúng tasẽ thấp, bất quá chủ yếu là đầu bếp kia, nếu không chúngta còn phải dùng tiền đi mua, vì một nhiệmvụ tiêu tốn một triệu quá uổng phí!

Thạch Trung Ngọc cười hì hì nói:

- Đầubếp kiakhôngchạy thoát được đâu! Yên tâm đi! Tàinấu ăn tốt như vậy đi chỗ nào tìm?

Thạch TrungNgọc và các cô nương đitớisân đấu,lát nữa HướngLam sẽ đơn đấu, bởivì lúc trướcHướng Lam thiđấu có một bụng ủy khuấtvà tức giận, lúc này đơn đấu, làmsao cũng phải hung hăng giết uy phongcủa đối thủ!

Hướng Lam vừa bị truyền tốngvào đãnhìn thấy đối diện làMục Sư cấp 39, lại Mục Sư, nàng giận không chỗ phát tiết, đi lên chính là Tử Lôi Trảm, lậptức phá huỷ hơnphânnửa HP, kém chút dọa chết Mục Sư kia!

Mục Sưkia vội vàng dùng Trị LiệuThuật, còn muốn ăn thuốc, nhưng Lôi Đình Nhất Kích đánh tới trên người, trực tiếp miểu sát.

Thạch Trung Ngọc nhìn Hướng Lam chiếnthắng, liền mangcác cô nương đi luyện cấp, ăn xong cơmtối lạitrở vàotrò chơi, dẫn các cô nương đi tới chỗ Đông Nương.

Dọctheo đường đi ngoại trừ người chơithì hầu như không có NPC gì, chodùcó cũnglàlão phụ nhân và nam nhân, Thạch TrungNgọc nghĩtới lời của chưởng quỹ,nghĩthầmchẳng lẽ có yêu râu xanh?

Nếunhư bị mìnhgặpđược, nhất định phải bắt, mangtớichỗ Trương Mã lãnh thưởnga!

Trướckhi ThạchTrung Ngọcvà cáccô nương đến đã hỏi thăm qua chỗở của ĐôngNương, ĐôngNương ngụở trongsương phòng trên lầu một của chợrau,bình thường trên lầu cơ hồ không có ai, cho nên Thạch Trung Ngọc cũng không sợgặpphải người.

Thời điểm các cô nương và Thạch TrungNgọctới, nhìn chợ rauđóng cửa haimặtnhìn nhau,Thạch Trung Ngọc thìcười hắchắc,từ trong túi đồlấy ramột cái thang,làmDương Tử buồn bực hỏi.

-Cái thangnày từ đâu tới? Lẽ nàoyêu râu xanh kia chính là ngươi?

ThạchTrung Ngọc liếc cáccô nươngmột cái nói:

- Nóibậy gì đó! Mấythứnày đã sớmmua, ta cũng không nhớ rõ cất bao lâu! Đừng nói nhảm, nhanh lên,ta giúp các ngươi!

Cơ Như Nguyệt nhìn cáccô nương, cái thứ nhấtđilên,mở cửa sổ nhảyvào trong phòng, tiếp lấy Tuyết SươngYên,DươngTử, Hướng Lâm, Hướng Lam cũng lên,Thạch TrungNgọc cuối cùngnhảy vào c ửa sổ, đã thấy Đông Nương đang ngồiở trêngiườngcùng các cô nương nhìn nhau.

Thạch Trung Ngọc đóng cửa sổ lại,tùy tiệnđi tới hỏi.

- Ngươi chính là Đông Nương?

Đông Nươngnhìn ThạchTrung Ngọc và các cônương nói:

-Là ta, có phải các người là Trần cử nhân phái tớikhông? Các ngươi làthủhạcủa hắn?

Thạch TrungNgọc vốn chuẩn bị một bụng lí do thoái thác tất cả đềuvô dụng, chỉ có thể ngây ngốc nhìn Đông Nương nói:

- Làm sao ngươi biếtchúngtalàvì Trầncử nhân tới?

Đông Nương hừ một tiếng nói:

- Trừhắnra còn có aibiếtta gọi Đông Nương!

Thạch Trung Ngọc imlặng nhìn Đông Nương, nghĩ thầmchỉ một cái tên đã biếtnhiều như thế, nhưng như vậy cũng tiếtkiệm nước miếng củamình, bất quá đốivới lời củaĐông Nương, Thạch Trung Ngọc vẫn rất tò mò hỏi:

-Chúngta không phải thủ hạ củaTrần cử nhân, ngược lại, hắnlà đầubếp củata, bởivì chuyệncủa ngươi màvô tâm công tác,cho nên ta mới đến muốn giải quyết chuyện này, lẽ nào ngươi không biết sao?

Đông Nươngsửng sốt hỏi.

- Sao hắn lạilàm đầu bếp?

Thạch Trung Ngọc phiền muộn!Cảm tình ngườita còn không rõ tìnhhuốnga,chỉ có thểgiải thích:

- Sau khi hắnoan uổng ngươi, liền đuổi ngươi ra ngoài,sau đó biết ng ươibị oan uổng, cha ngươibắthắn bồi thường danh dự,hắn vì hốihậnnên bán sạch gia sản bồi thường, cuối cùngkhôngchỗ để về, chỉcó thể bán thânđến PhủThànhChủ, sau lại được huấn luyện thànhđầu bếp, bị ta mua về!

Đông Nương nghexong không khỏi đau lòng, nướcmắt chảy như mưa, nhưng hiện tại Trầncử nhân làngười củaThạch Trung Ngọc, nàng cũng không có biện pháp, thời điểm ĐôngNươngnóng nảy, cửa sổ bỗng nhiên bị ngườiđẩy ra, tiếp lấymột bóng đennhanh chóng đánhvề phía Đông Nương.

Thạch Trung Ngọc bản năng đứng ra, trực tiếp đỡđược bóngđen kia, nhìn một cái mới pháthiện lại làmột đạithúc hèn mọn. Đông Nương nhìn ngườinọ, nhất thời kinh hô:

- Hái hoatặc!

Thạch Trung Ngọc nhìnđại thúc kia không khỏi thẹnthùng,vì sao hái hoa tặc nàykhôngnhư Sở Lưu Hương? Vậy mà lại là một hình tượng hỏng bét như thế!

Hái hoa tặc kianhìn thấyThạch Trung Ngọc cũng dám ngăn trở mình công kích, lập tứccải biến phương hướng vọttới Thạch Trung Ngọc:

-Ta chính là ngọc diện kim long, không ai không biết không người không hiểu háihoatặc Vương Nhị mặt rỗ! Các ngươilàai, cũngdám ngăn cản ta!

ThạchTrungNgọckhinhbỉ nhìn Vương Nhị mặtrỗ nói:

- Ta vốncòn nghĩ nếu như gặp ngươi sẽ bắttrởvềđổi tiền,không nghĩ tới chính ngươiđưa tớicửa! Còn cáigì ngọc diện kim long,ta xem ngươi là con chuột qua đường người người kêu đánh mới đúng! Nếu ngươi đượcgọi ngọcdiện kim long, lãotử chẳngphải thành PhanAntáithế? Không đúng! Lão tử vốn là Phan An táithế, ngươi một ngu ngốc làm sao có thểsovới ta!

ThạchTrung Ngọc càng nghĩ càng phiền muộn, lập tức rút ra Chiến Thần Chi Nhận, nghĩ thầmgia hỏa quái dị nàycòn dám tự xưng n gọc diện kim long, hôm nay ta khôngđánh ngươi thành châu chấu, tênta viết ngược!

Thời điểm Thạch TrungNgọc chuẩnbị côngkích, Đông Nương bỗng nhiên mắng:

- Tốtngươi một cáiVương Nhịmặt rỗ! Lần trướcở chỗ ta trộmđi Vân Văn Kim Ngư, hôm nay còndámtới! Xemta khôngdạydỗ ngươi!

Thạch Trung Ngọc và các cô nương còn chưa kịpphản ứng,đã nhìn thấy ĐôngNương bắt lạilỗ tai của Vương Nhị mặt rỗ dùng sức xé ra, chân hung hăng đá vào hạ bộ của Vương Nhịmặtrỗ mắng:

- Ta đểcho ngươilàm phếnhân luôn! Còn muốn đánhchủ ý lão nương! Hôm naylão nương khôngphế ngươi, liền không phải Đông Nương!

Đông Nương vừanói xong, một cái taykhác tát tới,Vương Nhịmặtrỗ dùng sứcgiãy dụa nhưng làm sao cũngtrốn không thoát,lalênvô cùng thê thảm, nghemà Thạch Trung Ngọc sợmất mật, nghĩ thầm Trầnđầu bếp là làm sao nhìn trúng hổ bà nương nhưthế a! Chưởng quỹ lại nói Đông Nương hiền lành không gìsánh được, nếucác cô nươngđều giống nhưĐôngNương,nhưvậy Thạch Trung Ngọcđãsớm khóc chết!

Đông Nương không đểý Vương Nhịmặtrỗ la hét, hạ thủ cựckỳ tàn

nhẫn, từ cánh tay bóp đến chân,có thể nói khôngchỗ nào không đánh!

Đáng thương Vương Nhị mặt rỗ

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

VươngNhịmặt rỗbị Đông Nương hành hạ mắtđầy lệ quang, liên tục cầu xin tha thứ:

- Tasai rồi! ĐôngNương đạitỷ! Bỏ qua chota đi! Ta bồi Vân Văn Kim Ngư kiaa!

Đông Nương vừa nghe, lúc này mới dừngtay, đưa taytới trước mặt Vương Nhị mặtrỗnói:

- VânVăn Kim Ngưnăm ngàn lượng, ngươi tự xông vàonhà dân phí 2000 lượng, tổng cộng bảy ngàn lượng, giao tiền!!

Vương Nhị mặt rỗ vừanghe lậptức nhảy dựng lên, kết quả lạixách lỗ tai:

- Ngươiăn cướp sao! Vân Văn Kim Ngư kiata xem quagiácả, chỉnăm trăm lượng một con, ngươidĩ nhiên muốnnăm nghìn!

ĐôngNương đẩy Vương Nhịmặt rỗ ra, vẻmặtđau khổ chỉ vào hắn nói:

- Ngươikhông phải th ấytalà quả phụdễ khi dễ chứ! Ta cho ngươi biết, nếu ngươi không thường tiền,chúng tachỉ gặp quan!

Vương Nhị mặt rỗ cứng cổ lên, kiên cường nói:

-Gặpquan thì gặp quan! Thấy Huyện lão gia ta cũng không cho ngươibảy ngàn lượng! Ngươichết cáiý niệm này đi!!

Đông Nương tức giận kéolỗ tai của Vương Nhị mặt rỗ,nổigiận đùngđùng nói:

- Vậy chúng tađi lên huyện nha!

VươngNhị mặtrỗ vừa nghe lập tức xua tayhô:

- Đừng đừng!Chúng tathương lượng a!

Lúcnày Đông Nương mới thu tay về,hừ lạnhnói:

- Bảy ngànlượng, mộtxu cũng không thể thiếu!

Vẻ mặt Vương Nhị mặt rỗđau khổ nói:

- Toàn bộgia sảncủata cộnglạimới bốn ngàn lượng,Đông Nương ngươithacho ta đi!

Đông Nương vòng quanh Vương Nhịmặt rỗ đi một vòng, rấtbất đắc dĩ vươn tay nói:

- Đưađây,bốnngàn lượng thì bốnngàn lượng, còn lại ba ngàn lượng ngươi làmcông trả ta!! Ngươimỗi tháng tiền lương nămtrăm lượng, ăn ởtự mình lo, tổng cộng là sáu tháng, ngày mai ngươi tới bắt đầu làm việc!!

Vương Nhị mặt rỗ kêurên nói:

- Đông Nương! Ngươicócần keo kiệt như thế haykhông!

ĐôngNương đoạt lấy bạchừ một tiếng, xốcVương Nhịmặt rỗ lên ném ra cửasổ,vẫn không quên nóithêm một câu:

-Ngày mai tự mìnhtới đi làm! Trể một ngày thêmmột trăm lượng!

Thạch Trung NgọcnhìnĐông Nương xoay người,trong lòng run lên, némqua thuậtthămdò, từ danh tự còn lại đều làdấu chấm hỏi, các cô nươngdường như cũng nhìn thấy,khôngkhỏi nuốt nướcmiếng nhìn về phía Thạch TrungNgọc.

Đông Nương vừa quay đầu lại, liền ôn nhu cườinói:

- Không cóý tứ, để cho cácngươi chế giễu! Chúngtanóitiếpvấnđề

trước kia đi, ta muốn thương lượngvới các ngươi sự tình chuộc Trầncử nhânvề!

Thạch Trung Ngọc vừa nghe,hai mắt nhất thời phát sáng, giả vờ đ ắn đo nói:

- Tagiao người cho ngươi cũng không phải không được, nhưng ta chỉ có một đầu bếp, nếu cho ngươi trong tiệm của ta làm sao bây giờ? Hơn nữa hiện tạigiácảở phủ thànhchủ cũng tăng, ta không có lờia!

Đông Nương liếc Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi không phải nhìn trúngđầu bếp củata sao! Ta lấyđầu bếp của ta đổi được không?

Thạch Trung Ngọcnghe lời này, khóemiệng sắp kéotới lỗ tai,ý vị thâm trường nói:

- Đông Nương thực biết lòng ta! Bấtquá coi như ngươiđổi đầubếp ta cũng chịu thiệt!Phải biếtTrầnđầu bếp khất nợ tarất nhiều ngày công tác, ta trả lương cho hắnmộtthángba nghìna, nếu như không nghiêm phạt, vềsauhạ nhân đều bắt chướcsẽkhông tốt!

ĐôngNương lập tức nóng nảy nói:

-Ngươiđến cùng muốncáigìcứ nói rõ, hắnchỉ là một thư sinh,thể chấtkém nhưvậy, làm sao có thể gánh nổi ngươi vừa đánh vừa mắng!

Thạch Trung Ngọc nhìn nàng, tronglòng cười như hoa nở, chậm rãi nói:

- Kỳ thực chúngta tới tìm ngươi chínhlà muốn trảTrầnđầu bếp lại chongươi,chỉ bất quá trừ đổi đầu bếp, về sau tatớichỗ nàymua đồ, ngươi có nên giảmgiá một chút không?

Đông Nương vừanghe, cũng khôngbiếttừ chỗ nào lấyra một cái bàn tính, đùng đùng tính toán, sauđó nói:

-Về sau các ngươi tớichỗ ta nhập hàngđềucó thể chiếtkhấu còn 84 %,không thể thấp hơnnữa!

Thạch Trung Ngọc lắcđầu nói:

-Tốithiểu chiết khấu 70%!

Đông Nươngvỗ bàntính nói:

-83%!

ThạchTrung Ngọc nghiêng đầu nói:

-Nói chiết khấu70%thì chiếtkhấu 70%đi!

Đông Nương ép giá:

- 82%!

Thạch TrungNgọchừ một tiếng nói:

- Không nghĩ tớingươi nhỏmọnnhưvậy! Chiếtkhấu70%,không có th ươnglượng!

Đông Nương tức đến cắn răng hô:

- Bớt 20%! Lại ngại ít ta không cần hắnnữa!

ThạchTrung Ngọc vừa nghelập tứccười nói:

- Bớt 20% thì 20% !! Bất quá ta nghe nói dịch dung thuật của Đông Nương ngươi khôngtệ, không biết có thểtruyền thụ một chút hay không?

Đông Nương hừmột tiếng nói:

-Bẫy đầubếp vàbạc của ta, hiện tại lạitới lừakỹ năng của ta, đầu ngươi chuyển thật nhanh!

Thạch Trung Ngọc cườilấy lòng nói:

-ĐôngNương ngươi nóigì vậychứ, tasao cóthể tínhlàhố ngươi chứ? Ta chỉlà trợ giúp truyền bá danh vọng của ngươi, kỹ năng cũng không thể chết mang trong người chứ!

Đông Nương thở dài, nhìn các cô nươngmột chút, chỉ vào Tuyết

Sương Yên nói:

- Ngàymai ngươi tớichỗta học dịchdung thuật,đừng quên đưa người tới cho ta,nếu khôngta cái gìcũng sẽ không cho!

Thạch TrungNgọcđược chỗ tốt, tâm tình cực kỳ vuivẻ, saukhiđáp ứng liền nhảyra cửa sổ leo xuống, cũng không quên thu lại cái thang, mớiđi haibước đã nhìnthấy Vương Nhịmặt rỗcòn nằm ở trên mặt đất, Vương Nhịmặt rỗ nghe tiếng bước chân,chậm rãi ngẩngđầu,chỉ thấygương mặt hắn đầy bụiđất, bi thương nhìn Thạch Trung Ngọc và các cô nương, sauđó oamột tiếng khóc lên.

Thạch Trung Ngọcbị tiếng khóc bén nhọn kialàm sợ run lên, sắc mặt của các cô nương cũng cổquái nhìn VươngNhị mặt rỗ.Vương Nhị mặt rỗ vừakhóc vừa ngồi dậynói:

-Talàmsaolại xui xẻo nhưvậy!Trộm một con cá lạibị bắt, Cuagái cũng không cua được! Mẹ ta ở nhà mỗingày ngóng trông ta cưới tức phụ, ta làmsao cho phải đây! Hiện tạingay cả tiền cưới lão bà cũng mất, bảo ta làm saosốngđây!

ThạchTrung Ngọc thẹn thùng nói:

-Ngươilàm việc cho Đông Nương khôngphải tốt sao,một năm sau khôngphảilại có tiềnrồi sao?

Vương Nhị mặt rỗ trừng Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi biết cái gì! Ngươi biết sinh hoạt bao nhiêu tiền, cưới lãobà baonhiêu tiền, ăn bao nhiêu tiền, uống nước bao nhiêu tiền không? Ngươi cáigì cũng khôngbiếtở chỗ nàynóicó íchlợi gì!

Thạch Trung Ngọc phát hỏa, đávào cái mông của Vương Nhị mặt rỗ mộtcướcquát:

- Ngươi cònkhóc giống như nữ nhân, tasẽ bắt ngươi tới quan phủ! Nóicho quanphủ ngươi chính là yêu râu xanh!

Vương Nhịmặt rỗ liếc Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi dám bắttatới chỗ quan phủ, ta liềnnói ngươicó tư tình với Đông Nương!Ta cóthể nói cho ngươi biết, Đông Nương cũng sẽ

không bỏqua ngươi!

Thạch Trung Ngọc quả thực muốn qua đời, đây quả thực là một NPCvô lại a! Chẳng những vô lạicòn ngốc không chỗ để nói, vìsao NPC ngốc như vậy còncó thể uy hiếp người chứ? Cái thếgiới này còn thiênlý hay không!

Chung Linh

DTV-EBOOK.COM.VN

Thờiđiểm Thạch Trung Ngọcdự định cùngcáccônươngtrởvề đánh quái, trong phòngĐông Nương bỗng nhiên truyền ra một tiếng thét chói tai, sợđến Thạch Trung Ngọc vội vàng quay đầu,lấy cầu thang ra xông lên, các cô nương cũng vội vàng đi theo.

Đông Nương vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọcđi lên, lập tức tức giận nói:

- Tại sao các ngươi cònkhông trở về!

Thạch TrungNgọc sửngsốt,lập tức nhìn thấy trên mặt đấtngồi một cáibóng, nhưngbịváy của Đông Nươngchemất không thấy chân dung,trong lòng Thạch TrungNgọccăm tức, nghĩ thầmta hảo tâmlên nhìn ngươicòn hung! Vì vậy quyết tâm muốnxenvào nhàn sự:

- Phía sau ngươi là ai?Chẳng lẽ là háihoatặc trong truyền thuyết?

Đông Nương vừanghe,lập tức phát hỏa, chống nạnh nói:

- Ngươicho ta làai! Đừng nói yêu râu xanh, ngaycả thànhchủ cũng đừng nghĩ vào phòng của ta!Các ngươi không đi nữathì đừng trách takhôngkháchkhí!

Đúnglúc này, VươngNhị mặtrỗ leo cửa sổ đi đến, nhìn nửacái bóng lộra kia,kinh ngạcnói:

- ChungLinh? Ngươi nửa đêmchạyvào phòngĐông Nương làm chi!

Đông Nương đứng ở đằng kia không nhúc nhích, vươn một tay chỉ vào Vương Nhị mặt rỗ mắng:

-Nói loạn cáigì đó! Chung Linh hảohảoở trong nhà,cẩnthậnta xé rách miệng của ngươi!

Vương Nhị mặt rỗ vừa nghe, nhấtthời cái gìcũng không dámnói,

nhu thuận đứngởmộtbên. Thạch Trung Ngọcnhìn Đông Nương dĩ nhiên không có lên xáchlỗ tai của Vương Nhị mặt rỗ, tronglòng nhấtthời càng thêm tốt hơn, con ngươiđảo một vòng, đã nghĩ ra chủý, nhìnvề phía Đông Nương nói:

- Vương Nhị mặt rỗnhất định là nói bậy, ta nghenói cô nương Chung Linh kia chân trái tàn phế, khuônmặtlà mặt rỗ,tóc giống như rơm rạ,vóc ngườicòn mập mạp giống như heo...

Lờicòn chưa nói hết,người phía sau Đông Nương đứng lên, vọt tới trước chỉThạch TrungNgọc quát:

- Ngươi nói ai đó! Ngườinào chân tráitànphế mặt rỗ!Người nào tóc giống như rơm rạ, còn mập giống như heo! Ngươi nói rõ chota!

ThạchTrung Ngọcnhìn một cái, lạilàmột đại mỹ nhân xinhđẹp.

ĐôngNương nhìn Chung Linh dĩ nhiên đứnglên,tức giận đến giậm chân, nóng nảy mắng:

- Ai cho ngươilên! Ngươilà thật không cầndanh tiếngcó phảihay không!

Chung Linh bị Đông Nương mắng,nhất thời sợ giốngnhư tiểubạch thỏ, đứngở một bên ngập ngừng nói:

-Đông Di...

Đông Nương trừng Thạch Trung Ngọc và cáccô nương, sau đó chỉ vàoVương Nhị mặtrỗ nói:

- Nếungươi dám nói chuyện hôm nay,ta nhất địnhđểngươisống không bằng chết!

Vương Nhị mặt rỗsợđến vội vàng lắcđầu nói:

- Ta tuyệt đốiim lặng! Một chữ cũngkhông nói!

Đông Nươnghừ lạnh, sauđó nhìn Thạch Trung Ngọcvà cáccô nương nói:

-Đâylà chất nữ củata,gọi ChungLinh,là hôn thê của công tửPhủ

Thành Chủ, vừa rồi có chỗ đắc tội,hy vọngđược lượng thứ!

Thạch Trung Ngọc xấu xa liếc nhìn Chung Linh nói:

- Xem ra sự tình củacô nương Chung Linh nàykhông tầm thường! Nếu không ngươi nóilà chuyện gì xảy rađi,tanhấtđịnh sẽ im lặng!

Đông Nương tức giận nhìn ThạchTrungNgọc nói:

- Việc này liên quan đến danh tiết của mộtcô nương, làmsao có thể tùy tiện nói cho ngươi! Ngươiđi nhanh đi, nếukhông ta đá ngươi ra!

Thạch Trung Ngọc bĩumôi nói:

- Nếu nhưngươi đátara, tatrở về bảoTrần đầu bếp quéttước nhà bếp, cặn dầu cũng không dínhmộtvết,nếu không thì không cho ăn không cho ngủ!

Đông Nương tức đến cắn răng, hung hăng nói:

-Chỉ cầnngươi dám ngượcđãi hắn,từ nayvề sau ngươi đừng nghĩ dựa dẫmvào ta lấyđược một cáycải trắng!

Thạch Trung Ngọc cười nói:

- Ta khônglấy được nguyên liệu,thì để hắn ra cửa quét đường!Dù sao mộtđầu bếp không có chuyện gì làm,ta cũngkhông cần phải nuôi, phảibiết ta tốn khôngít tiền muavề nha!

Đông Nương giậm chân nói:

- Xem như ngươilợi hại! Chuyện nàyta là tuyệtđốisẽkhông nói, ngươi chết cái ý niệm này đi!!

Thạch TrungNgọccau mày, bấtđắcdĩ giang tay ra nói:

-Cósự tình gì khó khăn, nói ra mọingười cùng nghĩ cách! Ngươi nói có phải không, nói không chừng chúngta còncó thể giúp một tay?

Đông Nươnghừ một tiếngquay mặt đi,Chung Linh len lén liếcnhìn Đông Nương, kết quả bị hung hăng trợn mắt nhìntrởvề, trong lòng

ủykhuất, Thạch Trung Ngọc thấy biểu tình của Chung Linh,lập tức chuyển dị mục tiêu, dùng giọng dụdỗtiểu cô nương nói:

- Chung Linh muội muội,nói cho ta biết ngươi có chuyện gì khó xử! Ta cóthể giúp được ngươi!

Chung Linh cảnhgiác liếc nhìn Thạch TrungNgọc, trực tiếp nhích lại gần Đông Nương,len lén nói:

- Đông Di,ngườinàylàm saonhìnbỉ ổinhưvậy!

Các côương vừa nghe, không khỏi cười haha, thấy Thạch Trung Ngọc quẫn bách, dồn dậpbỏ đáxuống giếng,mà khôngmột câu an ủi.

Dương Tử nói:

- Đại thúc, ngươilạibị người nói hèn mọn, hình tượng tốt a!

Cơ Như Nguyệt nói:

- Ngọc tỷ,hình tượng hèn mọn của ngươithâm nhập lòng ngườiha ha!

Tuyết Sương Yên nói:

- Thạch TrungNgọc, chừng nào thìngươicó thể bìnhthường một chút a?Làmhư tiểu cô nương ngườitacũngkhôngtốt!

Hướng Lâmnói:

- Thạch Trung Ngọc, ngươi nhanhđi phẫu thuật thẩm mỹ đi!

HướngLam nói:

- Ngươi tìm đậu hủ giải quyếtmình đi!

VươngNhị mặt rỗ nói:

- Bộ dángnhư vậy thật đúng là hènmọn a!

Vương Nhị mặt rỗ cũng dám nói? ThạchTrungNgọc lập tức trợn mắt nhìn sang, các côương hắn không dám chọc, nhưng Vương

Nhị mặt rỗmình luôn dám trêu, vìvậy vỗtới một cáimắng:

-Ngươikhông có mắt sao, những nữ nhânkia mắngthìmắng, ngươi cũng dám ồn ào theo!

Sau đó nhìnvề phía Đông Nương, lấy lòng cười nói:

- Đông Nương, ngươi nói cho ta biếtđi!!

Đông Nương trừng mắt nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Khôngcó cửa đâu! Tasẽ không nói!

Thạch Trung Ngọctiếc hận thở dài nói:

- Xem ra tachỉcó thể về nhà ra lệnh chođầu bếp quét tước vệ sinh!

Đông Nương quýnh lên, muốn gọilại Thạch Trung Ngọc, rất khó khăn nhìn ChungLinh và Thạch Trung Ngọc, sau đó mở miệng hỏi:

-Ngươithựcsẽ không nói?

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc thànhkhẩn nhìn Đông Nương nói:

- Ta phát thệ tanhấtđịnh sẽ không nói,nếu không về sau ta giao Trần đầu bếp cho ngươi, ngươi muốn phạtta không phảirất ung dung sao?

Từ hôn

DTV-EBOOK.COM.VN

Đông Nương hừ mộttiếng vungống tayáo,Thạch Trung Ngọcthì không sao cả, nhưngđámngười Dương Tử ởmột bên nhìn trong lònggiốngnhưmèocào,không biết chuyện gì xảyra, trong lòng làm sao cũng không thoải mái, đâychính là tâmbát quái củanữ nhân a!

Dương Tử nhìn ĐôngNươngthậtsự là một cục xương khógặm,vì vậy nháy mắt với Hướng Lâm, Hướng Lâm hiểu ý, lặnglẽđi tới bên người Dương Tử, dùngthanh âmkhông lớnthế nhưng tấtcả mọi người cóthể nghe nói:

-Cái kia không phảilà Chung Linh cô nươngchứ?

Dương Tử một tay bịtmiệngHướng Lâm,lúng túngnhìn Đông Nương vàChung Linh cười cười, bồilễ nói:

-Khôngcóý tứ, các ngươi tiếp tục!

Biểu tìnhkia cực kỳvi diệua.

ĐôngNương nhìnthần sắclúng túng của hai người, nghĩ thầm chuyện này đoán chừng không giấu được, vì vậychỉ cóthểthởdài hỏi.

- Các ngươi đã biết cáigì?

TronglòngDương Tửvà Hướng Lâm vui vẻ, nghĩthầm rốt cuộc có chỗ để đột phá, bất quá hai người đóng kịchkhông thể lộ ra sơ hở, cho nên tiếp tụclộ ra biểu tình lúng túng, ngập ngừngnói:

- Cáikia... Chúng ta...

Đông Nương nhìn biểu tình của hai người càngxácđịnhsuynghĩ trong lòng, chỉ bất quá nàng còn hơi nghi ngờ, cho nên không mở miệng, nhưng ChungLinhở bên cạnh nhịn không được, nàng chống nạnh tức giận nói:

-Ta chính là Chung Linh thìsao?Ta không có khí chất đại gia khuê tú, cũng không có bản lĩnh công dungngônhạnh, nhưng cũng không muốn gảcho con trai thành chủ! Ta chínhlàgiả bị yêu râu xanh cưỡng hiếphủy danh dự của mình đấy,thì thế nào? Nếunhưngươi thích tên phếvật kia, ngươicứ gả cho hắn a!

- Chung Linh! Ngươicâm miệngcho ta!

Đông Nương biếnsắc, nghiêm nghị mắng.

- Phủ ThànhChủ là ngươi có thểnghịluận sao! Ngươi muốn rơi đầu có phải hay không!

Chung Linh bị ĐôngNươngmắng, trongmắt chảyra nước mắt, quỷ xuống ởtrướcmặt Đông Nương, khóc nói:

- Đông Di, takhông muốn gảchocông tửcủa phủthành chủ, ngươi không cho ta quenA Man thìthôi, ngươinói hắnlà người tha hương, khôngphải thậtlòng vớita,ta nghe ngươi! Nhưng Trương Bảo kia thật yêuthíchtasao? Đông Di, ngươi làm sao hồđồnhư vậy!

ĐôngNương nhìn Chung Linh khóc, trong lòngcũng êẩm, nâng nàng dậy nói:

- Trước kia ta là muốn tìm cho ngươi một quy túc tốt, nếu như ngươi không tình nguyện, ngày mai ta sẽđi Phủ Thành Chủ giúp ngươitừhôn!!

Chung Linhmởtomắt, nhìn Đông Di hỏi:

-Đông Di, ngươi thậtcó biện pháp từ hôn sao?

Đông Nươnglắc đầu, thở dài nói:

- Ta khôngcó nắm chắc, nhưng hônsự nàylà ta làmchủ, ta phảigiúp ngươi hủy đi!

Chung Linhcảm động nước mắtchảy xuống, Thạch Trung Ngọcvà c ác cô nương cũng đại khái nghe hiểu là chuyện gì xảy ra,các cô nươngcó chút đồng tìnhChung Linh,dù sao nữ hàitình nguyện bị hủy danh tiết của mình, cũng khôngnguyệný gả đi là cần dũng khí rất lớn.

Cơ Như Nguyệt kéo cánh tay của Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngọctỷ, ngươi không phải rất quenTrương Mã sao?Giúp Chung Linh mộttay đi, nàngthật đáng thương!

Thạch Trung Ngọc buông tay nói:

- Đông Nương đã nói tự mình giải quyết,ta chen vàolàm gì?

CơNhư Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọc mộtcái, nhìnĐông Nương và ChungLinh nói:

- Nếu nhưcác ngươi thực khó xử, vậy đểcho chúng tađi nói, tối thiểu chúng ta cũngcó chútgiao tình vớiPhủ Thành Chủ!

Đông Nương liếc nhìn Thạch Trung Ngọc và các cô nương, trong mắt có một tia kỳ vọng nói:

- Các ngươi thực sự có thể?

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ gật đầu, trong lòng cườikhổ, đâycũng không phải chuyệntốt gì a, mặc dù Trương Mãrấttốt với Thạch TrungNgọcvà các cô nương, nhưng không đại biểu hắn là trái hồng mềm, nếu liên lụy đến quyền lợicủathân nhân mình,ai biết hắn sẽ nghĩ như thế nào?

Bất quánhìn hai người thật rất đáng thương, Thạch Trung Ngọcdo dự chuyện nàynên xử lý như thế nào, nhưng Cơ Như Nguyệtđã nhảy ra ngoài quấy nước đục, tuy đâycũng tínhlà nhiệm vụcó ban thưởng,nhưng nhiệm vụ cũng phải nhìnlànhiệm vụ gìa!

Đông Nương cũng mặckệtrong lòng hắn nghĩ nhưthế nào, vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc gật đầu, lập tức mừng rỡ nhưđiên nói:

- Nếu các ngươicóthểlàm thành chuyện này, từ nay về sau có thể miễn phí cầmnguyên liệu nấu ăn!

Thạch Trung Ngọcvàcáccô nương vừa nghe, ánh mắtlập tức sáng lên,nếu như vậy thìrất không tệ! Nếu cóthể làm thành, như vậy về saulầu một chínhlà máyin tiền của bọn họ!

Hơn nữa trướcđó từ chỗ Đông Nương lấy được đầu bếp,phỏng

chừngvề sau cửatiệm của mình sẽ xếp hàngchờăn! Dù giá cả cao hơnmột chút cũng sẽ có rấtnhiều ngườiăn? Thạch Trung Ngọc nghĩ đến đây lậptức mặtmày hớnhở, liên tục đáp ứng, dùsao cũngkhông có chỗ hỏng gì, coi như khônglàm được nhiệm vụ mình cũng không thua thiệt.

Đông Nương nhìn Thạch Trung Ngọc thực đáp ứng, nhất thờithở phào nhẹ nhõm, ChungLinh cũng rất vui vẻ nhìn Thạch Trung Ngọc và các cô nương, cúi người nói:

- Cám ơn các ngươi!ChungLinh ta suốt đời khó quên!

Đámngười Tuyết Sương Yênnâng Chung Linh dậy nói:

- Ngươi không cần cảm tạ chúngta, chúng ta cũngkhông muốn ngươikhông hạnh phúc, nếugặp nhất định phải giúpmộttay!Hơn nữachúng tacũng không phải khôngcó lợi đúng không?

Đông Nương nghe các cô nương nói như vậy, trong lòngcựckỳ cảm động, nghĩ thầm đámcô nươngnày thật khôngtệ, nếu thậtlàm thành sự tình này chínhlà giúp mình một đạiân, nàng nhất định sẽtận tâm tậnlực dạy dịchdung thuật!

DươngTử không khỏi đùa hỏi Chung Linh:

-Chung Linh, chúngta nghenói ngươi rất lợi hạiah! Trộm khuê phòng vài cô nương! Ngươi làm sao làm được?

Chung Linh quệt miệng nói:

-Tacũng khôngphảiloạn vào khuê phòng người ta, ta là hẹn vớicác tỷ muội, các nàng giúp ta che giấu, cuối cùng đúng lúc gia đinh chạy tới, đuổi ta đi, nhưvậy còn có thể giúp các nàngđề thăng danh khí! Nhưng có hai tiểu thư thật không biết kiềm chế! Ta tránh truy binh khôngcẩn thận xông vào dĩ nhiênphát hiện các nàng đang cùng nam nhân... cácnàng lại nói thân thể mìnhlàbị ta làm bẩn,ta ngược lại muốn nhìn đến lúc đócác nànglàm sao thutràng! Hừ!

Đông Di bất đắc dĩ liếc Chung Linh nói:

- Chuyện ngươigiả tranhái hoa tặclà không thể nóira ngoài,nếu khôngvề saucũng khôngcần lăn lộnnữa!Thành chủ Địa thànhlạilà

anhem bà con của Trương đại nhân, ta xem đến lúcđó ngươi đi đâu được! Ngươi nha, vẫn ngoan ngoãn ở trongnhà đi,việc nàycó thể giải quyết là tốt rồi, ngươicòn muốnnhư thếnào nữa chứ?

Cùng Trương Mã từ hôn

DTV-EBOOK.COM.VN

Chung Linh bất đắc dĩngậm miệng,ThạchTrung Ngọc cùng các cô nương thấy sự tìnhcơbản giải quyết rồi, vìvậy đều thởdài chuẩnbị logout, dù sao hiện tại đãkhuya lắm rồi,tấtcả mọi ngườirấtmệt.

Sau khi đi ra, Thạch Trung Ngọc cùng các cô nương logout, lúc này đã hơn hai giờ sáng, các cônươngsớm không chịu đựng được, Thạch Trung Ngọc cũng không còn tâm tưkhác, trực tiếp tắm một cái rồiđi ngủ.

Mới nằm xuống không bao lâu, chỉ nghe thấy cóngười mởchốtcửa len lén chạyvào, Thạch Trung Ngọcđứngdậy nhìn một cái,là Tuyết SươngYên.

Tuyết Sương Yên nhìn Thạch Trung Ngọctựaở đầugiường,cười híp mắt xem nhìn mình, khuônmặtnhất thờiđỏ bừng, ấpúng nói:

- Ngươi... Còn chưa ngủ à?

Thạch Trung Ngọc nhìn Tuyết SươngYên xấu hổ, cảmthấy cực kỳ k hả ái, nghiêng người đi xuống giường, ôm lấy Tuyết Sương Yên ném lên giường, trên tay bắt đầu không thành thật.

Tuyết Sương Yênđỏ mặt tùy ý Thạch Trung Ngọc hôn, mái tócđảo qua khuônmặt của ThạchTrungNgọc, làm hắn trong lúc bất chợt cảmthấycựckỳ ấm áp, độngtác thủhạ cũngchậm lại.

Tuyết Sương Yên cảm giác Thạch Trung Ngọcôn nhu, tâm lý không tự chủ được hoan hỉ, trêntay có chútchầnchờ sờ lên lồng ngực của ThạchTrung Ngọc. Thạch TrungNgọc nhẹ nhàng cười nói:

- Tiểu Tuyết, khuya lắmrồi, ngủđi,ngày maita lại thỏamãn ngươi được không?

Tuyết Sương Yêncóchút thấtlạc thu tayvề, tâm lý có chút khóchịu, Thạch Trung Ngọc nhéo nhéo mũi của Tuyết SươngYên nói:

- Ngày hômnaychúng ta chơi game một ngày đều mệt mỏi, ta cũng không muốn làm ngươi mệt chết!

Tuyết Sương Yên vừa nghe, trong lòng nhất thời thư tháihơn rất nhiều,hạnh phúc ômlấy ThạchTrung Ngọc, tựa ở trước ngực hắn nói:

- ThạchTrung Ngọc,ngươi nên thương ta cả đời như thế! Nếu không... Tavà Như Nguyệt còncó Dương Tửsẽ cùng nhau truy sát ngươi!

Thạch Trung Ngọc cườiha ha,ôm Tuyết Sương Yên hôn một cái,tay khôngtự chủ được luồng vào bóp lấy bộ ngực của nàngnói:

- Ta thương đôi bạch thỏnày như vậy, tựnhiênsẽhảo hảo thương yêu ngươi cả đời!

Tuyết Sương Yên đỏmặt lên, nhéotay của ThạchTrung Ngọc mắng:

-Không biết xấu hổ!

Bấtquávẫn hạnh phúc ôm Thạch Trung Ngọc ngủ.

Ngày thứ haivẫn là Hướng Lâmchạy tới gõ cửa, Tuyết Sương Yên đ ã sớm len lén dậy trở về phòng, Thạch Trung Ngọc mặc quầnáo xong, mở cửa đã nhìn thấy HướngLâm vẻ mặt ngạo kiều nhìn hắn, âm trầm hỏi.

- Tối hômqua người nàoở trongphòng ngươi?

Thạch Trung Ngọcngượngngùng cười hắchắc, tùy tiện lừadốivài câuliền chạyđi rửamặt. Hướng Lâm cũngkhôngđểý, trựctiếp chạy đến phòng bếp làm bữasáng, ăn sáng xong, cáccô nương và Thạch TrungNgọc online,cùng nhau đivề phía Phủ Thành Chủ.

Dương Tử vừađivừanói:

- Ta nghĩ một buổitối, tuy Chung Linh không muốn gả cho con của TrươngMã hắn,nhưng nếu chọc thành chủ tức giậntrừng phạt chúngta thì làm sao bây giờ? Đông Nương kia nói, thành chủ Địa thànhcũng là anhem bàcon củaTrương Mã!

Cáccô nương khác vừa nghe cũng có chút lo lắng,Thạch Trung Ngọc trợn trắng mắt nói:

- Bây giờ các ngươi mới nhớ tới cái này không cảm thấy quá muộn sao?

Đám ngườiCơNhư Nguyệt liếc Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi không phảicũng không nhắc nhở chúngta sao?

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc đầy hắc tuyếnnhìn các cô nương, yếu ớt nói:

- Cácngươi thật giống như không cho ta cơhộinói chuyện a?

Hướng Lâmôm cánhtay HướngLam, hừnói:

- Lúcđó thời điểmtiếp nhiệm vụngươi cũng gật đầu!

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ nói:

- Thựcsự không được, cùng lắm thì chúng ta trực tiếp luyệncấpđi Chủ thành,một íttrấnnhỏ vẫn có thể ung được chúng ta, không được nữa thì đến thànhtrì của CơNhư Phong a?

Hướng Lâm liếcThạch Trung Ngọc nói:

- Vậy cửa hàngcủa chúngtalàmsao bây giờ?

Thạch TrungNgọc cười hắc hắc nói:

-Các ngươiquên sao?Đông Nương đã bằng lòng dạy Tiểu Tuyết của dịch dung thuật?Đếnlúcđó dịchdung không phải tốt? Mặcdù cóchút phiền phức, nhưngtối thiểu chúng ta vẫn cóthểra vào Thiên thành!

Hai mắtCơ Như Nguyệt cũngtỏa sángnói:

- Chúngta trướcđi trao đổi Trầnđầu bếp!! Họcđược dịchdung thuật trụcột lại nói!

Thạch Trung Ngọc thởdài nói:

- Cácngươithôi đi, hiện tạita khôngmuốn thấy Đông Nương, nếu

không phải nàng ta sẽ không theo các ngươichịu tội, cùng lắm thì về saukhôngbắt chẹt được Trương Mãmà thôi!

Các cô nương nhìn nhau, vẻmặt hào khínói:

- Nếunhư vậy, chúng ta đi Phủ Thành Chủ a!! Sĩ có thể sát không thểnhục!

ThạchTrung Ngọc vẫn mặt đầy hắc tuyến nhìn năm cô nương, bất đắc dĩnói:

- Cácngươicó cầnnhư vậy hay không... Quênđi,chúngta đitìm TrươngMã!!

Đi tớiPhủ Thành Chủ, quản gia giống như mãi mãi khôngcó chuyệngì,mỗi lần đềubị Thạch TrungNgọc và các cô nương gặp ở một địa phương, nhất định chínhlà thần nhâna! Thạch Trung Ngọc theo quản gia, không bao lâuliền tới thưphòng củaTrương Mã, TrươngMã ôm một đống côngvăn ngồiở trướcbàn, vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc tới, lậptức vuivẻ nói:

- Hiềnchất ngươi tới rồi!

Thạch TrungNgọc cườixấu hổ nói:

- Trương báphụ, tatrở lại làđược ngườinhờ tới thương lượng với ngươi một chuyện, chỉ không biết ngươi có thể bằng lòng hay không.

Trương Mã kinh ngạcnói:

- Ồ? Ngườinàonhờngươi tới?

Thạch Trung Ngọcvà các cô nương ngồixuống nói:

-Cái này... Nhờ vảta chính là lão bản Đông Nươngở chợ raumà ngươi giới thiệu,ta nghĩ ngươi hẳn nhận thức.

Trương Mãsửng sốt nói:

-Dĩ nhiênlà Đông Nương? Khôngnghĩ tới nàng là lãobản củachợ rau, ta là lần đầu tiên nghe người ta nói! Nàngbảo các ngươi tới

nói cáigì? Nhìn dángvẻcủa ngươi dườngnhư rất khó khăn a!

Thạch Trung Ngọc thầm nói, talà tớihủy nhân duyên của contrai ngươi, có thể không làm khódễ sao? Ta sợ ngươi dưới cơnnóng giận diệt tất cảchúng taa, ta đây không phải thua thiệt chết rồi?Bất quá vẫn nói:

-Kỳ thực việc này tuy nói là chuyện riêng của Trương báphụ, nhưnglà ta thấy ĐôngNương thương cảm,vì vậymới lắm miệng đáp ứng, mong Trương bá phụ thứ lỗi!

Trương Mã vừa nghe càng tòmò, vội vã thúc dục:

-Có chuyệngì ngươi cứnói,ta khôngtrách ngươicòn không được sao?

Thạch Trung Ngọc nghe lời này, nhất thờitâm lývui vẻ nởhoa, nghĩ thầm đã cóBảo Mệnh Phù, vì vậy không dodự nữa, trực tiếp nói:

- Kỳ thực lần này tatới làvì hônsự của ChungLinhcô nương, Chung Linh cô nương muốntừ hôn, khôngbiết Thành Chủ ĐạiNhâncó thể mở một mặt lướihaykhông?

Trương Mãvừa nghe,nhất thời vỗ bàn nói:

- Việcnày vì saocácnàng không đích thân đến nói? Nói đính hôn liền đính hôn, nóitừ hôn liền từhôn,coiPhủ Thành Chủta không người sao?

Nói xong còn tức giận nhìn Thạch Trung Ngọc,rõràngcho thấy muốnmột lời giải thích.

Từ hôn phong ba

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc nhìnbộ dạngcủa TrươngMã liền khẩn trương lên, nghĩ thầm cái mạng nhỏ của mình rất quý a,khôngthể chết vô duyên nhưvậy!Vì vậy lập tứcnói:

- Trươngbá phụ, việcnày chúng ta cóthể thương lượng, ngươi xem ngươilà ýkiến gì? Chúngta lại bàn bạckhôngphảitốt sao?

Trương Mãhừmột tiếng, nhìn chằm chằmThạchTrung Ngọc,bất quá tâm lý sớmcười như hoanở.Kỳ thực trước đây TrươngMã và ĐôngNương định chỉ phúc vi hôn cho hài tử nhà mình,kết quả bị hài tửnhà mìnhnáo longtrời lở đất, nóicái gìhiệntạilưu hànhtự do yêu đươngvà hôn nhân tựchủ, khôngthể như trước cha mẹđặt đâu con ngồiđấy.

Cònnói cái gì dưahái xanh không ngọt, không thương người coi như cùnggiường cũng dị mộng, mình không thể liên lụy con gái ngườita, nói một đốnglý dolàm Trương Mã kém chút hôn mê. Bất quá TrươngMã cũng làngườihiểu chuyện, mìnhvà Đông Nươngchỉ phúcvi hôn cho con đã lan truyền ra, nếu như mình không lý do từ hôn, không nói ĐôngNương trở mặt, coinhư đốivớiChung Linhcô nương cũnglà một loại thương tổnlớn lao!

Coi như thành chủnóilà khuyển tử sợtrì hoãn hạnh phúc của Chung Linh cô nương, nhưng vẫn sẽ có không ít người cho rằng là Chung Linhkhông tốt,uy lực của tinđồn là khôngthểcoi khinh, một truyền mười mườitruyền trăm, nếu như biến thành Chung Linh khôngtuân thủnữ tắc gì gì đó liền không xong!

Hôm nay Thạch Trung Ngọc làmngườitrung gian nói giúp Chung Linhtừ hôn, tuy mìnhlà ước gì như vậy, nhưng thểdiện vẫn phải làm, dù sao một là không thể để chongười ta nói nhi tử mình không tốt, hailà không thể đểcho Chung Linh hổthẹn, nhữngthứ này đều là thenchốt, khôngcẩn thận chuyệntốtsẽ biến thành chuyện xấu!

Thạch TrungNgọc nhìn ánh mắt Trương Mãlạnhlùng, tâm lýlo lắng, nghĩ thầm TrươngMã cũng quá hẹp hòi? Khôngphải là Chung Linh không chịu gảsao? Cầnkhó chịu như vậy?

Cơ Như Nguyệt nhìn thấy Thạch Trung Ngọckhông biết làmsao mở miệng,bầu không khí trong phòng trầmlắng, vì vậymở miệngnói:

- ThànhChủĐạiNhân, kỳ thực chuyện này rất dễgiải quyết, chỉlà không biếtThànhChủ Đại Nhâncó nguyệný từhônhay không?

Trương Mã kinh ngạcnhìnvề phíaCơ Như Nguyệt, chỉ thấy Cơ Như Nguyệt mặc nhuyễn giáp, vóc người trước lồi sau vểnh, trên khuôn mặttinh xảo mang nụ cười tự tinưu nhã, nhìnlà biết đại gia khuê tú.TrươngMãnhận ra Cơ Như Nguyệt, tuycô bé này và nhữngcôgái khác luônđi theo Thạch Trung Ngọc, bình thường không nói gì, nhưng tới nhiều lần nhưvậy, Trương Mã cũng nhớ kỹkhuôn mặt.

TrươngMã chớp mắt, nhìn Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Ngươicóbiện pháp nào? Nói nghe một chútxem!

Cơ Như Nguyệt, ThạchTrungNgọc vàcác cô nương vừa nghe thành chủnói,trênmặt lậptứclộ ra nụcười, phải biết đây chính là tín hiệu đồng ý thương lượnga! Nếunhư mọi ngườicòn không nhìn ra được vậy thìkhông cầnlănlộn nữa!

CơNhư Nguyệt vui vẻ cười nói:

- Kỳ thựcThành Chủ ĐạiNhân có hi vọng hai người hạnh phúc hay không?

Trương Mãsửng sốt, thở dài nói:

-Kỳ thực không dối gạt các ngươi,nha đầu Chung Linh kia cực kỳ hợp tâm ý của ta, nhi tử của ta hết lầnnày tới lần khác không thích hôn sự này, nhưng ta làm chacó thể hồ đồ sao? Nếu như ta hủyhôn ước, người ta sẽnói Chung Linh cô nương thế nào? Ta để nhi tử đi tiếp xúc Chung Linhmột chút hắn cũng không chịu, còn cực kỳ bài xích, bây giờtakhôngcóbiện pháp chỉ cóthể kéo dài hôn kỳ!

Cơ Như Nguyệt sửng sốt, nhất thờitâm lýbịgợi lên mộtít hồi ức không vui,thần sắctrên mặt cũng cô đơn xuống,nhìn Thạch Trung

Ngọc một hồi không nỡ, vội vàngnói sang chuyện khác:

- Sao Thành ChủĐại Nhân khôngđể hai người diện kiến? Nếunhư không muốnvậy thừa cơ để chohai người nhất phách lưỡng tán, nếu như được thì thành tựu mộtđoạn giai thoại!Đông Nươngcũng cựckỳ hy vọng ChungLinh cóthể cómột chỗ quy túctốt!

Trương Mã lắc đầuthở dài:

- Nào cóđơn giản nhưvậy, đứacon kia của tatinh giống nhưkhỉ, căn bản không lừa được,nếu như ngươi muốn hắnđi gặp, thì phải bỏ r a công phu rấtlớn!

Thạch Trung Ngọc sửng sốthỏi.

- Nghe đồn nhitử của bá phụ dường như khôngcónăng lực gì, không biết lờinày ngươi có từngnghe chưa?

TrươngMã sửng sốt nói:

- Ngay cảcác ngươi cũng nghe nói? Đứacon kiacủa ta,thật sự làquá bất hảo, không muốn cùng Chung Linh kết hôn liềntảnralời đồnnói mìnhlà một ngu ngốc, ta nỗ lực giúp hắn bác bỏtin đồn, nhưngtin đồn càngngày càng nghiêm trọng, hỗn tiểu tửnày làm ta không còn biện pháp!Bảo hắn đi gặp ChungLinh lại không chịu, chỉ sợphỏng chừng Chung Linh cô nương cũng hiểulầm!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc im lặng nhìn Trương Mã, nghĩthầm hai NPC nàylà tâm hữulinh tê! Ngaycảhối hôn cũng là chiêu số giống nhau,thực sự làquá cóbộ dạngphu thê!

TrươngMãcòn chưa biết Chung Linh đãlàm chuyện tốt gì, sự tình hái hoatặccònkhôngcó lan truyền ra, căn bảnkhông người báo án, cô nương nhà ai bị làmbẩn còn khôngbiết xấu hổ nói ra được?

CơNhư Nguyệt nói:

- Thành Chủ Đại Nhân, nếu lệnh lang không thích ChungLinh như thế, khôngbằng chúngtahẹnChung Linh vàlệnhlangđến địa phương thường đi,để cho hai người ẩmĩ một trận, làmcho cả thànhđều biết, hơn nữa lúc trước hai người cũng chưa thấy qua,ta nghĩ chỉ cần tintức truyền ra, giải trừ hôn ướcsẽthuận lý thành chương,

khôngbiết Thành Chủ ĐạiNhân cảmthấy thế nào?

TrươngMãlúng túng nói:

-Cái này sợ rằng vô dụng, con trainhà ta bình thường ngoại trừ thích đi hoaviên luyện kiếm,chính làở trong phòng đọcsách, ít thích ra ngoài gì gì đó,ta cũng vì sự tình này buồn chết.

ThạchTrung Ngọcvà các cô nương nhìn nhau cười, nghĩthầm công tử của thành chủlạilàmộttrạch nam, ngaycả ra cửa cũng lười. Bất quá chuyện nàyở trong mắt Thạch Trung Ngọc vàcáccô nương không tính là gì,có nha đầu Dương Tử tinh quái ởđây, cóthểnghĩ không ra biện pháp sao?

Dương Tửcười híp mắt nói:

- Chuyện nàydễlàm, chỉcần chúng ta lừa gạtChung Linh đến hoa viên không phải tốtsao? Anbài ở địaphương công tử của Thành Chủ ĐạiNhân bình thường luyện kiếm, ta nghĩ như vậy sẽ không có chuyện xấugì, dùsao cũng làvì từ hôn, ta nghĩ hai người sẽ khôngcó phản ứng quá lớn!

TrươngMã vỗ bàn, vuivẻ nói:

- Tốt! Biện pháp này tốt! Như vậy tiểutửnhà ta cũng không có lờigì để nói,hoặc là trực tiếp từhôn, hoặc ngoan ngoãn kết hôn,như vậy sẽ khôngđể cho người hiểu lầm!

Nói xong TrươngMãlại phiền não đứng lên:

- Nếunhư Chung Linh vừalên liền biểulộthânphận,hai người kia làm sao còn tiếp tụca?

Dương Tửcầm lấyhoa quả trên bàn cắnmột ngụm, không sao cả nói:

-Chỉ cầndặn Chung Linh khônglộ thânphận khôngphải tốt rồi? Để nàng làm người hầu đi theobên cạnh, như vậy khôngphải khôngsơ hở tínào? Chúng ta ở bên cạnh lenlén nhìn, đến khi hai người tình thâm ý nồng lại công khai ra, khôngphải đềuvui vẻ? Thật không biết các ngươi buồn cái gì!

Thiết kế

Trương Mã vừa nghe, trênmặt cũngcười nở hoa, vuốt râu gật đầu nói:

- Cái chủ ý này hay, chuyệnnày đểcác ngươi tới anbài!

Thạch Trung Ngọc vừa nghe, nhất thờithởphào nhẹnhõm,cùng Trương Mã khách sáo vài câu liền trở về cửa hàng.

Chưởngquỹ đangcầm một cái chổi lông gà quất quất, rõ ràng khôngcó tâm tư đặtở trên việc buôn bán, làm Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ.

Thạch Trung Ngọc đi tới,nặng nềvỗvaichưởng quỹ:

-Uy!

Chưởng quỹ giậtmình kêulên, đang muốn mắnglại nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đứng ở saulưng, vội vàng lộ ra nụ cườivui mừng hỏi:

- Lão bản, sựtìnhTrầnđầu bếpthế nào?

Thạch Trung Ngọc cườihắc hắc nói:

- Đi, gọi Trầnđầu bếp tới, Đông Nươngmuốn chuộc hắnra ngoài, về sau hắn chính là người của Đông Nương!

Chưởng quỹ vui vẻ, lập tức đáp ứng, vộivàng chạy đi hậu viện, khôngbao lâuliền mangtheo Trần đầu bếp chạy ra, Trần đầubếp run rẩy hỏi:

-Lão bản, ngươinói là thật?

ThạchTrung Ngọc gật đầu,gọi cáccô nương và Trần đầu bếp đitới chỗ ĐôngNương. Đầubếpở trênđường đi cũng không nóigì, trong đầu đang nghĩ Đông Nương chứng kiến mìnhsẽ phản ứng như thế nào, cao hứng mấthứng toàn bộ suy nghĩ một lần, biểu tình cực kỳ

buồn cười,rơi vào trong mắt cáccônương, làm hại cáccô nương chỉ cóthểcười thầm.

Thạch Trung Ngọc tòmònhìn cáccô nương, cũng không biết các cô nương đangcười cái gì,lại không tiện hỏi,chỉ cóthể lơ ngơmang theo mọi ngườitớichỗ Đông Nương. Cáccô nương tự nhiên cũng nhìn thấy biểu tình của Thạch Trung Ngọc, bất quá đều không nói chohắn biết.

Không baolâu mọi người liền đi tới chợrau của Đông Nương, Đông Nương vừa nghe người bẩmbáoliền chạy ra, nhìn thấy Trần đầu bếp, nàng nhìnra sau vẫy vẫytay,chỉ thấyđầu bếp lần trước bất đắc dĩđi ra.

Thạch Trung Ngọc cười híp mắt nhìn Đông Nương nói:

-Ta giúp ngươi mang đến người, đầu bếp của ngươi ta liền mang đi!

Đông Nương mỉm cười gật đầu, đầu bếp kia đi theo phía sau ThạchTrung Ngọc, Đông Nương nhìn Trần đầu bếp mộtchútđộng tĩnh cũng không có, tức giận mắng:

- Ngươi còn không qua đây!

Lúcnày Trần đầu bếpmới phục hồi tinh thầnlại, vui vẻ gật đầu nói:

- Đến rồi đến rồi!

Nóixong cũngchạy tới phía sau Đông Nương, gương mặt cười ngây ngô.

Thạch Trung Ngọcvà cáccô nương cũng khôngvội đi,đều muốn nhìn hai người náo nhiệt, bất quá Đông Nương sẽ không dễ dàng để cho bọn họ xem náo nhiệt, trực tiếp nói:

- Lẽnào các ngươi còn muốnở lại chỗnày ăn cơm chiều?

Thạ ch TrungNgọc cười hắchắc, quay đầunhìncác cô nương hỏi.

- Các ngươi có muốn lưu lại ăncơm không?

Các cô nương cười ha ha nói:

- Thạch Trung Ngọc, đừng trêu đùaĐông Nương,có chuyện thì nói nhanh lên.

Đông Nương tò mòhỏi:

- Làm sao?Lẽ nàocác ngươilà muốn thương lượng với ta sự tìnhtừ hôn?

Thạch Trung Ngọcgậtđầu nói:

- Chúng ta tìm một gian phòng lại nói.

Đông Nương nói:

-Vậy vào đi, có cần ta gọi Chung Linh lênhay không?

Thạch Trung Ngọc nói:

- Không cần,chuyện này không thể choChung Linh biết.

Nói xongliền theo Đông Nươngđi lên, không baolâu thìđến một căn phòng, Đông Nươngrót cho mỗi ngườimột chén trà, sauđóhỏi.

- Thành chủnói như thế nào?

ThạchTrung Ngọc cười hì hì nói:

-Kỳ thực việc này cũng khôngkhó,thành chủ đã sớm muốntừ hôn, chẳngqua nghĩ đến danh tiếngcủa Chung Linh, cho nên mớikéo dài. Ý của thànhchủ là,hai đứabé có thểở cùng nhau là tốt nhất, hắnan bài hai người gặpmột lần. Địa điểm đặt ở hậu hoa viên của Phủ Thành Chủ.

Đông Nươngnói:

- Nhưng Chung Linhcăn bản không nguyện ýgặp mặt côngtử nhà thành chủ, vậy phải làm sao bây giờ?

Dương Tử cườihì hìnói:

- Cái nàycòn khôngđơn giản? Trực tiếp lừa Chung Linh quakhông

phảitốt?

Đông Nương sửng sốt:

- Vậy làm sao lừa gạt?

Hướng Lâmcười nói:

- Ngươi nói thànhchủ muốn gặp nàng không phảitốt? Nói làvìsự tình từ hôn, đến lúcđó quản gia sẽmang nàng vào hậu hoa viên, ngươi nhớ kỹnói cho nàng biết, muôn ngàn lần không thể nói mình là ai,lý do là không thểhủy danhdự của nàng.

Đông Nương hài lòng nói:

- Biện pháp nàykhông tệ,các ngươi đãcùngthành chủthương lượng xong? Dựđịnh lúc nào cho Chung Linh đi qua?

Thạch Trung Ngọcsuy nghĩmột chút nói:

- Hai giờ chiều. Chúng taqua đây mang Chung Linh, ngươi bảo Chung Linhchờ ởchỗ này.

ĐôngNương gật đầu:

- Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ chuẩn bị.

Thạch Trung Ngọc cười cười nói:

- Chúng ta không quấy rầy vợ chồngcác ngươi,cácngươi cố gắngôn chuyện a.

Đông Nương đỏ mặtmắng:

- Nóibậygì đấy, mau mangđầu bếp về tiệm đi.

Thạch TrungNgọc cười gian mộtcái, khôngnóigì, mang theo các cô nương rờiđi.

Không bao lâu, ThạchTrung Ngọcmang theo các cô nương đếnPhủ Thành Chủ, quản gia vừa vặn đứngở cửa, nhìnThạchTrungNgọc nói:

- Các ngươilàđếntìm thành chủ đại nhân? Đạinhân đangở thư phòng.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, theoquản gia đếnthư phòng, Trương Mã vẫn đangduyệt côngvăn, vừa thấy Thạch Trung Ngọc tới, lập tức quan tâm hỏi:

- Sự tình thế nào?

ThạchTrung Ngọc cười nói:

- Ta ratay còn có sựtình khônglàm thành sao? Ngày maitasẽ mang Chung Linh đến.

Thành chủ gật đầu:

- Làmtốt làđược. Chỉcần ngày maikhôngmưa,hỗn tiểu tửkia nhất địnhsẽ đira.

Thạch Trung Ngọc không quênnhắc nhở:

- Ngươi cũng đừng quên dặn quản gia, nếu như quản gia xảy ra chuyện không may, vậycoi nhưtoànbộxong.

Trương Mã phất taynói:

-Yên tâm, ta đã sắp xếp xongxuôi.

Thạch Trung Ngọc và TrươngMã thươnglượng xong, liền mangtheo các cô nương đitới sân đấu, buổi chiều bọn họ còn có thi đấu, tuy phảilàm nhiệm vụ, nhưng ba chục triệu cũng không thể khôngcầm.

Boss Tri Chu (1)

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc và các cô nương vừavào sân đấu, chỉnghethấy bên trongcótiếng người chửi rủa, chờ ngồi xuống nhìn một cái, lại là Kiếm Trùng Thiên và người lần trước, lầnnày hai người dĩ nhiên ngồi dưới đất,chờ thời gian trôi qua.

Rõ ràng không tínhso mộtlần, ngươinóingười chơi chứng kiến như vậy, có thể không mắngsao? Thạch Trung Ngọc không khỏi cười hắchắc, nghĩ thầmhai người nàythậtcóduyên, rốt cuộc lạiđụngvào nhau, phỏng chừng haingườicũng khôngcó cáchnào diệt đối phương,cho nên thẳng thắn thutay.

Thạch Trung Ngọc không saocả, dùsao đã cùngKiếm Trùng Thiên tỷ thí rồi, hơn nữa lần trước tranh đấu cũngnhìn rồi, không còn gì tiếc nuối.

Khôngbao lâu,Kiếm Trùng Thiên kết thúc thi đấu,lạinhìnhai trận, li ền đến phiên Cơ Như Nguyệt đơn đấu,Cơ Như Nguyệtvừa vàosân đãnhìn thấyđốithủ dĩ nhiênlàvị hôn phu củanàng Lôi Nghiêm.

Lôi Nghiêmnhìn thấy CơNhư Nguyệt nhất thờiđại hỉ,phải biếtgần đây Cơ Như Nguyệt vàCơ Hùng Liệtxíchmích, hắnđến nay không thấy đượcCơ Như Nguyệt, lúc này đâydĩ nhiên cóthểở trongtrận đấu gặp phải, thật đúnglà ôngtrờicũng đang giúp hắn, vì vậyhắn vội vàng nói:

- Tiểu Nguyệt, vì sao ngươi lâu như vậy cũng không chịu gặp ta? Điện thoại cũng không tiếp? Tin nhắn cũng không trả lời?

Cơ Như Nguyệtthừ một tiếng:

-Vì sao ta phải nhận điện thoạicủa ngươi? Tại sao phảitrả lời tin nhắn?Ngươi coi ngươi là ai?

Lôi Nghiêm sửng sốt,hắn chưa từng nghĩqua Cơ Như Nguyệtsẽ nói nhưvậy, ngay lập tức tính món nợ này lên đầu ThạchTrungNgọc,

nghĩ thầm, nhất định là Thạch Trung Ngọc làmhư Cơ Như Nguyệt, vì vậy nghiêm túc khuyên nhủ:

- TiểuNguyệt, ngươi theota trở về đi. Ngươi xemmột chútbây giờ ngươi ở cùng Thạch Trung Ngọc, đã biến thành cái bộ dáng gì? Nếunhư báphụbiết, còn không thương tâm chết?

Cơ NhưNguyệt nhìnthoáng quaLôi Nghiêm,trực tiếp ra tay công kích, một bên đánh vừa nói:

- Ngươi xem ta là người thế nào? Có tưcách gì quản ta? Ta cho ngươi biết, đời này talàtuyệt đối không bao giờ gả cho ngươi, ngươichết cáiý niệm nàyđi.

Lôi Nghiêm vừa nghe liền phát hỏa, vừa tránh Cơ Như Nguyệtcông kích, vừa tứcgiận nói:

- Hai chúngtacó hôn ước, ngươicảmthấy ngươi có thể hối hôn sao? Coi như ngươimuốn, bá phụ cũng sẽ không đồngý, hôm nay ta nói cho n gươibiết, ngươi đời này, nhất định lànữ nhân của ta, coi như ta ở bên ngoài làmcái gì, ngươi cũng là nữ nhân củata.

CơNhư Nguyệttức giận cả người runrẩy,LưuTinh HỏaVũđập tới mắng:

- Ngươi tên cặn bã này, đừng có mơ, dù ta chết cũngsẽ không gả cho ngươi, tanhất địnhsẽ làmcho cha thấy rõ mặtmũi thực của ngươi, để hắn nhìn ngươi là người vô sỉcỡ nào.

Lôi Nghiêmhừ một tiếng:

- Ngươiđừng rượu mời khônguống chỉ thích uống rượu phạt, thật chọcgiận ta, ngươi sẽkhông dễchịunhư vậy.

CơNhư Nguyệt cũng mặckệ nhiều nhưvậy, dùng Liệt DiễmHỏa Hải đốt tới trên người Lôi Nghiêm, sauđókhông ngừng tung Hỏa Cầu Thuật, khôngbao lâu liền đánh Lôi Nghiêm thànhtàn máu, Lôi Nghiêmcũng khôngdámhoàn thủ, chỉcó thể mặc cho CơNhư Nguyệt đánh, bất quá hắn làm như vậy cũngcómục đích.

CơNhư Nguyệt sớm đãbịLôi Nghiêm chọc tức chết, nơi nào nghĩ được nhiềunhư vậy, đánh xong thiđấu liềnnổi giậnđùng đùng đi

tới bên người Thạch TrungNgọc, mangtheo Thạch TrungNgọcvà cáccô nương đigiết quái, địnhphát tiết lửagiậnlên ngườiquái vật.

Thạch Trung Ngọccũng không biếtkhuyên Cơ NhưNguyệtnhư thế nào, thẳng thắn ngậm miệng, dẫn các cô nương tới một sơn cốc, bắt đầugiết Độc TriChu cấp 47,Độc Tri Chu phòng ngự không cao, thếnhưngcông kíchrất lợi hại,hơn nữatốcđộ cũng không thấp.

May mắn các cô nương đạithể đều là chứcnghiệp viễn trình, lạicó Thạch Trung Ngọc ở phíatrước kháng quái,giết vẫnrấtdễ dàng, kinhnghiệm cũngrấtphong phú,không bao lâu, để Cơ Như Nguyệt quên sạch sẻkhông vui trước kia.

Giết giết, Thạch Trung Ngọc liềnchúý tới bên cạnh xuất hiện một con nhệnhìnhthể hơi nhỏ, nhưng mặc dù hình thể con nhện kia nhỏ, nhưng dáng vẻlại hung mãnhơn rất nhiều.

Thạch Trung Ngọc ném thuật thăm dò qua, dĩ nhiên phát hiệnnày là mộtÁmKim Bosscấp 48.

Tinh thần Thạch Trung Ngọc chấnđộng,gầnđây bận rộn thi đấu,rất ítrangoài giết quái,ngày hôm nay dĩnhiêntìnhcờ gặp Boss,nhất định là nhân phẩmbạophát,vìvậy cùng cáccô nương tăng thêm tốc độ, thanh tẩyĐộc Tri Chu ở xung quanh.

Các cô nương và Thạch TrungNgọc giết lâu như vậy, chung quanh cũng không cònbao nhiêu Độc Tri Chu, chỉ cóvàitiểu quái rời rạc, không đủ để uyhiếp được Thạch TrungNgọc và cáccônương.

Các cônương nhìn thấy có Boss, cũng cực kỳhưng phấn, Thạch Trung Ngọc xông lên, mộtđao chém vào bụng nhện, theo lý mà nói, bụng nhện là địa phương cực kỳ mềm mại, nhưng ai biết bụng con Boss này cứng rắnkhônggì sánh được, Thạch Trung Ngọc một đao chặt xuống, dĩ nhiên bắn rahoa lửa.

Thạch TrungNgọc sửng sốt, nơi nàyđâu là Tri Chu a, căn bản là một khối sắtnha!

BossTri Chu bị Thạch Trung Ngọc công kíchtrở nên tức giận,lậptức quơ móng vuốtđâmtới, Thạch TrungNgọc nghiêng người né tránh, sau đó dùngkỹnăng trào phúng, trước kéo cừu hận,tránh choBoss

Tri Chuđi tìm các cô nươngphiền phức.

Trào phúng ngay lập tức thấy hiệu quả,Boss Tri Chuphát điên công kích Thạch Trung Ngọc, trong miệng phun ra chất lỏng màuxanh lục bắn về phía hắn, ThạchTrung Ngọc nơi nào sẽ ngờ tới Boss Tri Chu lại đột nhiên chơi như thế, khôngthểné tránhcông kích, trên người bị chất lỏngmàu xanhlục ăn mòn.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc lậptức biến thành màu xanh, sauđó từ trên đầu bay ra một chữ số -500.

Sắc mặt Thạch TrungNgọc biến thành lục sắc, bâygiờ trở nên càng thêmkhó coi,cư nhiên trúng độc, ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ, lập tứcmóc ra một thuốc giải độc trung cấp ném vào trongmiệng, Hướng Lâm trị liệu cũng theo đó mà đến, kéo lại HP cho hắn.

ThạchTrungNgọckhởi động Cuồng Long Thăng Thiên, đánhBossTri Chu bay lên không trung,tuy da thịtcủa Độc Tri Chu cứng rắn như sắt,lực phòng ngự không kém, thế nhưng hình thể của nó hơi nhỏ, Cuồng Long ThăngThiênvẫncó thể đánh bay lên trời.

Thời khắc này Boss Tri Chu hoàn toàn mấtđi lực phòngngự, Thạch Trung Ngọcvà các cô nươngđương nhiênsẽ khôngbuông thacơ hội công kích tuyệt hảo,nhất thờicác loạikỹ năng bay múađầytrời, Boss Tri Chu bịcácloạiMa Pháp vàmưa tên cuồng oanh loạntạc.

Thậtvấtvả sắprơi xuống đất, Đích Lô đã kích hoạt DãMan Trùng Kích, đụng Bossngất đi, Thạch Trung Ngọcvội vã truy kích qua, bổ túc mộtchiêu Hạ Kích, Boss Tri Chu phát sinh một tiếng kêu thảm thiết.

Boss Tri Chu từ trong trạng thái ngất xỉu tỉnhlại,từ dưới đất bò dậy, căm tức nhìn Thạch Trung Ngọc, trong miệng phát sinh tiếng gào âm trầm,khuôn mặt dữ tợn.

Không thể không nói, Boss Tri Chuthậtsựlà quá xấu, cáccônương kém chút nôn ra, cũng maychơi trò nàyđãcó một đoạn thời gian, đối với dung mạoquái vật cũng có sứcmiễn dịchnhất định, bằng không sẽ rất thảm.

Nếu không sẽ không phảibởivì đánh không lại Boss,bị Boss giết

chết,màlà bởi vì ác tâm, bị Boss dọasợ chết, vậy thì buồn bực.

Boss Tri Chu (2)

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh ThiênTiênVực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: TiêuDao

Dương Tửvà Hướng Lâm lè đầu lưỡi khảái, sauđó đưa ánhmắt lên người BossTri Chu.

Boss Tri Chu căm tức nhìn đám nhân loại kia, đầu năm nay thậm chí ngay cả chạy trốn cũngkhông chạy, còncó thiênlý sao?Nếu không chạy được, vậy Boss Tri Chucũngchỉ có thể công kích.

Nhìn thấy BossTri Chuchạytới,các cô nương cũng không cólộ ra biểu tình sợ hãi, Băng Phong Thuậtcủa Trầm Bích đập tới, Boss Tri Chu biến thànhmột tượng băng, vững vàng cố địnhở đó, không thể độngđậy.

ThạchTrungNgọc khởi động Dã Man Trùng Kích,đụng Boss vỡ một ít,bất quá không biếtlà Thạch TrungNgọc nhânphẩm không tốt, hay Boss đã sinhramột ít miễn dịch,DãMan Trùng Kích lại không có đ ụng ngất.

Boss TriChu từ dưới đấtbò dậy,lập tức phun độclên người Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọc hừ lạnhmột tiếng,đã trúng quanọc độc này một lần, lần thứ hai nơinào còn có thể đơn giản trúng chiêunhư vậy? Nhẹ nhàng lách người, tránhra đối phương công kích.

Sau khi né tránh côngkích, Thạch Trung Ngọc khởi độngOanh Thành Nhất Kích đập tới, đaotrong tay hung hăng chém vào trên ót Boss Tri Chu, Boss TriChu kêu rên một tiếng,bị đánh lui mấy bước.

Móng vuốt của Boss Tri Chu lầnnữaduỗi tới trênngười Thạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọc vội vàng láchqua bên trái, tránhra một kích này, nhưnghắnkhông dámchủ quan, bởi vì hắn phát hiện côngkích của Boss Tri Chu chẳng qualà ngụy trang, mục tiêu chân chínhcủa nó căn bản không phải ThạchTrung Ngọc.

Trong nháy mắtBoss TriChu công kích ThạchTrung Ngọc, trong miệng liền hộc ra tơ nhện,bắn về phía Hướng Lâm.

Tuy nhữngngườikhác cũng tạo thành thương tổn không nhỏ cho Boss Tri Chu, nhưng BossTri Chu thống hận nhấtkhông thể nghi ngờ làHướng Lâm, bởi vì nếunhư không phải nàng,Chiến Sĩ luôn ngăn ởtrước mặt nó đãsớm chếtkhôngbiếtbaonhiêu lần, đầu sỏ chết tiệta!

Lấychỉsố IQ của Boss Tri Chu, đương nhiên sẽ không biết,coi như Hướng Lâm không trị liệu, Thạch Trung Ngọc ăn dược cũng không chết được, chẳng qualà tần suất công kíchsẽgiảmbớt một ít mà thôi.

Hiện tại ThạchTrung Ngọcnhảy lên không trung, quơ đao muốn chém đứt tơnhện, nhưngbi ai phát hiện, mới vừa rồi mìnhdùngquá sức, nhảy ra khoảng cách có chútxa, đuatới hiện tại đao củamình cănbản sờkhôngtới tơ nhện.

Tơnhện cực kỳ nhanh, dính vào trên người Hướng Lâm,cáccô nương còn chưa phản ứng kịp, liềnnghe Hướng Lâmthétlên, sau đó bịtơ nhệnkéo đi.

Nhìn Boss Tri Chu cáchmìnhcàng ngàycàng gần, HướngLâm phát ra tiếng thét chói tai,ở khoảng cách xa công kích Boss Tri Chu thì không có gì, thế nhưng đến gần rồi, Hướng Lâm liềnkhông chịu nổi, dáng dấp củaBoss Tri Chu thật quáác tâm.

Nhất là chứng kiến trong miệng BossTri Chuphun ratơ nhện đang dính vào trên người mình, Hướng Lâm kém chút ngất đi.

Thời điểm HướngLâm sắp tớigần Boss TriChu, một đạo Tử Viêm dán mặt đất đụng vào trênngười Boss Tri Chu,Boss TriChurun rẩy, tơ nhện dừng lại một chút, không có tiếp tục dùng lực.

Nhưng mới vừarồiHướng LâmbịBoss Tri Chu kéo bay,ở dưới lực lượng quán tính,tự nhiên sẽcòn tiếp tục bay về phía trước,bâygiờ cáchBossTri Chu chưatới một mét, Hướng Lâm sợ đến nhắm hai mắt lại, phỏng chừngđã biết lần này phảiđánhvào trên người Boss TriChu.

Thời điểm Hướng Lâm lo lắng sợ hãi, lạicảmgiác được mìnhbị một cánh tay ôm lấy, Hướng Lâm mở mắt, pháthiệnhiện tại mình đang nằm ởtrong lòng ThạchTrung Ngọc, chứng kiến ThạchTrung Ngọc một đao chém đứt tơnhện, Hướng Lâm không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

May mắn chỉ là hữukinh vôhiểm, nếu quả thật đụng tới, Hướng Lâm phỏng chừngmình nhất định sẽkhóc lên.

- Maubuông.

Hướng Lâm chứng kiếnánh mắt trêu đùa của các cô nương, lập tức thoátkhỏi lồngngực của Thạch Trung Ngọc, lầnnữachạy về vịtrí của nàng.

Hiện tại Hướng Lâm đã triệt để phẫnnộ rồi,Boss Tri Chu quá không biết tốt xấu, mới vừa rồi lại còn muốn lôimình qua,phẫnnộ trừng mắt nhìnBoss TriChumột cái, sau đó càng thêm rasức trị liệu,đồng t hời còn bớt thời giờ dùng lực công kích nhỏyếu của mình đi dằn vặt BossTri Chu.

Bởi vì HướngLâm, tất cả mọi người đã cảnhgiác với Boss TriChu, biết Boss Tri Chu này rất có thể sẽsửdụng tơ nhện bắtngười, nên thời khắc chúý.

Chỉ cần thấyđược miệngcủa Boss Tri Chu giật giật, các côương sẽ nhanh chóng né tránh, quản nó công kíchai,trướcné lại nói, Thạch TrungNgọc nhìn cử động của các cô nương không khỏi im lặng, có cần phảinhưvầy phải không?Chẳng qua là một conBoss mà thôi, cần như vậy sao? Thật khôngcó lòng tin với ta sao, ca nhất địnhsẽ bảo hộcác ngươi a!

Phương thức công kích của Boss Tri Chunày đãbị Thạch Trung Ngọc và các cô nương xem thấu, đã không cóbấtkỳ khó khăn, hiện tại bắt đầuđiêncuồng ngược Boss.

Boss Tri Chuđáng thương, tronglúc nhất thờibị Thạch Trung Ngọc và các cô nương nhàonặncựckỳtàn ác!

Thời điểm Boss chỉ còn lạimột chút HP, Thạch Trung Ngọc và các cônươnglần nữacẩn thận, kinh nghiệmgiếtBoss nhiềunăm nóicho bọn hắn biết,lúc này là nguy hiểmnhất,Boss rất có thểsẽ phóng đại chiêu.

Quả nhiên khôngcó gìbất ngờxảy ra, thời điểm HPcủa BossTriChu còn sót lại bachục ngàn, liềnnhắm vềphía bầu trời phun rađộc tố, ngay sau đó độc tốhóa thành từng giọt rơixuống,số lượng nhiềuvô số, hơnnữa mỗi giọtđềusẽ tạothành50 điểm thương tổn cốđịnh.

Các cô nươngở thời điểm BossTri Chu bắt đầuphun độc tố, cũng đã bắt đầu bỏ chạy, chỉ bịchút thương tổn mà thôi, mà Thạch Trung Ngọc bằng HP cường hãn, không chạy ra phạm vi công kích cũng không sao.

Boss kiềm lư kỹ cùng chỉ cóthể đợichết, không lâu lắm,Boss TriChu liền kêurênmột tiếng,nằmởtrên mặtđất,trên mặt Thạch Trung Ngọc và các cônương lộ ranụ cười mừng rỡ,Dương Tử hấp tahấp tấp chạytới thuthập chiến lợi phẩm.

- Đều là chút phế vật, một thứ tốt cũng không có.

Vẻmặt Dương Tử đaukhổnói.

ThạchTrungNgọcđổ mồ hôi,hắn thấy rõ ràng trên đấtcó trangbị Ám Kim a,cái này cũng không tínhthứ tốt? Vật hiếm thì quý, trang bị Ám Kim thấy qua, tái kiến tự nhiênlà khôngđáng giá nhắc tới.

Trương Hằng

DTV-EBOOK.COM.VN

Saukhigiết chết Boss,mọi người tiếp tụcluyện cấp, suốt đêmkhông nói chuyện, ngày thứ hai, Thạch Trung Ngọc vàcác cô nương vừa online liền tiếp tục chạyđi xoátTri Chu, nhưng đánhtới trưa,ngoại trừ hai quáivật tinh anh thì khôngcógặp được Boss Tri Chu.

Buổi chiều ăncơm xong, Thạch TrungNgọcvà các cô nương chạy đi xem hai trận thiđấu,sau đótới chỗ ĐôngNương, ĐôngNương đã sớm phân phó tiểunhị, thấyThạch Trung Ngọc liền mang tới, Thạch Trung Ngọc đã tớihai lần, bọntiểu nhị cơ bản đều nhận thức, coi như không biết, nhưng người chơi nam phía sauđi theo năm mỹ nữ phỏng chừng cũng không có người thứ hai.

Thạch Trung Ngọctheo tiểu nhị vừalên đã nhìn thấy Chung Linh lo lắngđi tớiđilui, miệng lẩm bẩm:

- Lần này xongđời, thành chủ muốngặpta phỏng chừng nhất định là giận tím mặt, cái nàylàm saođây!Làm saobây giờlàm sao bây giờ!

Hướng Lâm kéo Hướng Lam và DươngTửtới, cười híp mắthô:

- ChungLinh! Ngươi lẩm bẩm cáigì chứ?

Chung Linhnhìn Thạch Trung Ngọc và cáccônương,khuônmặt suy sụp nói:

- Cácvị tỷtỷ nhấtđịnh phải cứu ta! Thành chủ đạinhân khẳngđịnh tức chết rồi!

Thạch Trung Ngọchokhan nói:

- Ngươi cũngbiết? Nhớ kỹ lát nữacùng chúng ta đi PhủThành Chủ thì đừng lắm miệng, việc này đối với ngươi và thànhchủ đại nhân đềulà chuyện xấu, danh tiếng một cô nương nhưngươicũng không thể bôi đen!

Chung Linhcúi đầu, buồn buồn vâng dạ, báo cho ĐôngNương một tiếngliền theo Thạch Trung Ngọc đi Phủ Thành Chủ. Quảngia biết Thạch TrungNgọc vàcác cô nương sẽ dẫn ChungLinh qua, đãsớm chờ ở cửa,vừa nhìn thấy Thạch TrungNgọc vàcáccô nươngliền cười tiến lên đón, trong miệng còn nói:

- Ngàyhôm naykhí trời thật không tệ, phiền toáiđạinhân đi một chuyến thực không cóý tứ!

ChungLinhởphía sau nghe giọng nói kia, tâm lýchỉ cảm thấy lo lắng, khôngtự chủđược nắm lấyống tay áo của Tuyết SươngYên và Cơ Như Nguyệt, muốn dùnghai ngườinày ngăn cản mình.

Bấtquá các cô nương đều biết mục đích lần này, hai người trựctiếp đẩy Chung Linh,cười hìhì nói:

- Quản gia đại nhân,đây chính là Chung Linh, ngươicầnphải cẩn thận coi chừng, nếu nhưChung Linhcóủy khuấtgì,ta sẽ tìm ngươi tí nhsổ!

Quản gia cười nói:

- Yêntâm yên tâm!Cũng không phảibức cung thẩm vấn, các ngươi không cần khẩn trương!

Các cô nươngtrêu chọc Chung Linh một hồi, liền giảvờ thần bíởbên taiChung Linh nói:

- Ngươi nhớ kỹlời củaĐông Nương chưa? Ngàn vạn lầnchớ nói cho người khác biếtngươi là Chung Linh tới từ hôn,nếu không... Ngươi sẽ thảm!

Chung Linh ủy khuất nhìn các cô nươnggật đầu, theo quản gia đi vào, đến khi hai ngườiđi xa, Thạch Trung Ngọc và cáccô nương mới theomộthạ nhân tới thư phòng.

Vừa vào phòng của thành chủ, Thạch Trung Ngọcđã nhìn thấy Trương Mã giống như hồ ly cười cười,nụ cườikia thấy thếnào cũng cực kỳgian trá, giống như một con cáo già. TrươngMãvừa nhìnthấy ThạchTrung Ngọcvà các cô nương đến, lập tức hô:

-Hiền chất, nhanh vào xemcuộc vui!

Thạch Trung Ngọc còn chưa đứngvững đã bị Trương Mãkéo đi tới hậu hoa viên, không bao lâu liền đến trước một bứctường, trên tường là một hànglỗnhỏ, cũng không biếtbố trínhưthếnào,lạicó thể nhìn sự tình trongvườn hoarất rõ ràng.

Chỉ thấy Chung Linhđang đứng ở một bên,mở to mắtnhìn một công tử ca anh tuấnmúa kiếm, ánhmắt tỏa ra đầy sao nhỏ, màcông tửca kiathìcănbản không cóchú ýtớiChung Linh,chỉ lo luyện kiếm, những hạ nhân kia đượcthànhchủ dặn dò qua,tựnhiên không có khảnăng nhắc nhở.

Thành chủnhìn cáccô nương nói:

- Tiểu tử múa kiếm kia chínhlà nhi tử của ta TrươngHằng, từ nhỏ đã thích tập võ, ta épbuộchắn họcvăn cũngvô dụng, bằng không sẽ không đi làm chuyện có hạitới thanh danh của mình như vậy!

ThạchTrung Ngọc vàcác cô nươnggật đầu,cũng khôngnóigì,tiếp tục nhìn trong vườn hoa, không bao lâu Trương Hằng ngừng lại, xem ra là mệtmỏi, bưng ly tràuống mộtngụm, quay ngườilạimới phát hiện ChungLinh đứngở đàng kia, kém chút phun nước ra.

Tuy Trương Hằngbị người đồn ngu ngốc, nhưng không phải thật ngu ngốc nha, hắn đã sớm xem qua bức họa của Chung Linh, sởdĩ cựhôn là bởi vìChung Linh trongbứchọa giống như một bình hoa nhu nhược,Trương thiếu hắn saocó khả năng cưới một bìnhhoa làm lão bà?

Chỉ bất quá ngày hôm nayvừa nhìn thấyChung Linhhắn bỗng nhiên thay đổi cái nhìn, tuy hiện tại Chung Linh như trước có chútlo lắng bất an, nhưng trongmắt quậtcườngvà linh động là khôngche giấu được, lập tức hấp dẫn ánh mắt của Trương Hằng.

Chung Linh cũng chúý tới Trương Hằng xoay người lại, ánh mắt kia nhìn mìnhtại saolại làm cho nàng cóchút khó chịunhỉ, nguyên bản nàng rất bất an, gặpphảisoáica kia nhìn nhưvậy, nhất thời phát hỏa, taychống nạnh quát:

- Nhìncái gì! Chưacóxemqua mỹ nữ sao!

Thạch Trung Ngọcvà đám người Trương Mã núp ở phía sau lập tức

cười văng, mấytừ nàyquá kinh điển! Tình tiếtmáuchó mới đầu thông thường đều là như vậy, ngay cả Trương Hằngcũng cười ha hả.

Tuy Chung Linh không nhìn thấy đám ngườiThạch Trung Ngọc, nhưng lại thấyđượcTrương Hằng, nhìnhắn cườiha hả, nhất thời lửa giậnchạy lên đầu, quát:

- Ngươi cườicáigì! Cười nữabản cô nươngliềnmay miệng ngươi l ại!

Trương Hằngcười hắchắc hỏi.

- Ngươi biết ta là ai không? Nếu như ngươi maymiệngta lại,vậy về sau ngươi chẳng phải rất vôvịsao?

Chung Linhvừa nghe, nhấtthời tâm thầnkhông ổn, nhìn những ngườihầu ở chung quanh ánh mắt giống như xem kịch vui, nhất thời biết đại khái,tâm lýhận không thểđập chết mình! Mìnhlà tớitừ hôn, lạinhìn vịhôn phu chỉ muốnthoát khỏivới ánh mắt hoa si!

Trương Mãcũng hài lònggật đầu:

-Xem ra hai đứa nhỏ này có triển vọng, látnữa ta mang Chungđi thư phòng giảitrừ hôn ước trước, cuối cùng nhưthếnào thìnhìn tạo hóa của tiểu tửkia!

Thạch Trung Ngọc và các cô nương cũnggật đầu, cườitrộm cùng TrươngMã trở về thư phòng. Đến thư phòng, TrươngMãnói:

- Chuyện lần nàycòn phảicám ơn các ngươi,nếu khônghỗn tiểu tử nhà của ta phỏng chừng sẽ hối hận chết, nhưvậyđi,các ngươitheo quản gia đikhố phòng, mỗi người chọnmộtbộtrang bị,coi như là ta tạoncácngươi!

Thạch Trung Ngọcvừanghe có thứ tốt cầm,nhấtthời cười hắc hắc, tuyệt khôngkháchkhí đáp ứng, quảngia nghethành chủgọi, liền tiến vào thư phòng,mang theo Thạch Trung Ngọc vàcác cô nươngđi khố phòng.

Trương Mã rất cẩn thận, khố phòngdĩ nhiên thiết tríở trongmật thất,từ trong mậtthất mở ra cơquan, sau đó mới cóthể đến khố

phòngở trong lòng đất. Đivào, Thạch Trung Ngọc kém chút bị kim tệ vàvũ khí kim quang lòe lòe làmhoa mắt, nghĩ thầm gia hỏa này quágiàu, vềsau nhất định khôngthểmềm tay!

Chính thức từ hôn

DTV-EBOOK.COM.VN

Saukhi ThạchTrung Ngọc thích ứng tia sángbên trong, liền thuần thục mang theo các cô nương lựachọn trang bị, khôngbao lâu mấy ngườiđều chọn được sáo trang Ám Kimthích hợp mình,thuộc tính sáo trang vượt xa từng mónmộtmảng lớn,lực phòng ngự tăng vụt lên, làm cáccô nương tâm hoa nộ phóng.

Sau khi Thạch Trung Ngọcvàcác cô nương đổi lại trang bị, liền theoquản gia vềtớithư phòng, còn không có đi vào chỉ nghe thấy bên trong truyền đến thanh âm cãi nhau.

Thạch TrungNgọc kéo quản giađứng ởngoài cửa khôngvào,quảngia cũng thứcthời dừng chân, chỉ nghe bên trong Trương Hằng đang phẫnnộnói:

- Takhôngđồngý từ hôn! Hôn ước này đã địnhra mấy năm, ngươi nói lui liền lui?

Chỉnghe thấy tiếng vỗ bàn kèm theoâm vang củaChung Linh vang lên:

-Chung Linh ta làmsao cũng là tiểu thưkhuêcác như hoa như ngọc, ngươi nói không chịuluilà được? Phủ Thành Chủ chính là khiếẽ ngườiinhưvậy sao? Ngươi và tađínhhôn đã banăm, nhưng chúngta mộtlần cũng chưa từng gặp,hơn nữa PhủThành Chủcác ngươi đề cập qua hôn kỳ sao? Ngươimột đại nam nhân kéo được, nhưngta không kéonổi!

Thanh âmcủa Trương Hằng mềm nhũnra nói:

-Nếu như ngươi gấp gápnhưvậy, năm naychúng ta liền kết hôn được không?

Lửagiận của Chung Linh không cógiảm bớt, tiếp tụcnộ khí đằng đằng nói:

- Ta mới không lấy ngươilàmchồng đâu! Nhìn giống như mộtcon lợn cảnh!

Trương Hằng cũng nổi giận nói:

- Ngươinói ai là lợn cảnh! Ta đường đường mộtcông tử tuấn tú, chỗnào giống như heo?Ngươilàmắtbịmù đúng không!

ChungLinh cũng khôngkhách khí phản kích:

- Ngườinhư ngươi,tagả cho ngươicònkhông chịu tội chết! Tínhkhí đại thiếugia của ngươivẫn là đi tìm mộttiểu thư khuêcác nhuthuận đi!Nông thôn dã phụnhưta không gánhnổi!

- Đủ rồi!

Trương Mã quát chen vào,bất đắc dĩ nói.

- Cái hôn sự này taquyết định, từhômnay trở đi liềngiải trừ, hai người các ngươi không phải đều thích tự do yêu đương sao?Hiện tại ta giúp các ngươi mở ra cánh cửa này, các ngươicũng đừng làm chota thất vọng!

ThạchTrung Ngọc không nhịn được nữa, ôm bụngcườiha ha lên, nghĩ thầm nếu như haingười này kết hôn, phỏng chừng Phủ Thành Chủ sẽnáo lật trời,thuathiệt Trương Mã còn muốn ghéphai người thành đôi!

Cửa thư phòng bị kéo ra, TrươngHằng tức giận nhìn Thạch Trung Ngọcvà các cô nương mắng:

- Các ngươicười cáigì!Cógìđáng cười! Xông loạnPhủ Thành Chủlà tội lớn bực nào, cácngươi cũng dám làm!

TrươngMã cũngđi theo ra ngoài, nhìn thấyy phục trênngười Thạch Trung Ngọc và các cô nương gật đầu nói:

- Khôngtệkhông tệ, thằng nhóc con,đây là kháchnhâncủata, ngươi còn dám vô lễ ta sẽ cấmtúc ngươi!

Trương Hằngvừa nghe lập tức yên lặng, nhìn TrươngMã lại nhìn Chung Linh một chút, cuối cùngquýnh lên, giậm chân một cáitrực

tiếpchạy, Chung Linh ở phía sauhừ một tiếng, chỉ làtrongmắt cũng cóchútủy khuất.

Dương Tử tò mò kéo tay Chung Linh nói:

- Chung Linh, sao cácngươi lại cải vả?

Chung Linhủy khuấtnhìn DươngTử nói:

-Ta nguyênbản ở trong vườn hoachờ thànhchủ đại nhân, ai biết dĩ nhiên gặp đượcTrương Hằng,hắn ngangngược khôngbiết lý lẽ không nói, còn cực kỳ tự đại,ta dưới cơn nóng giận cùng hắnrùm beng, hắn lại cùng ta động đao động thương, cuối cùngbị ta đánh ngã, sauđó thì kéo tới nơinày...

Thạch Trung Ngọcvà các cô nương kinhngạc cười toe tóe, nghĩ thầm Trương Hằng không có yếuớt như vậy chứ? Lại bị một tiểu nha đầu đánh bại,bất quá chuyệnnày cũng khôngthể ởtrước mặt thành chủ lộracái gì, vìvậy chỉ có thể cười nói:

- Ngươi thật không hiểu chuyện! Ngày hômnay hônsựởdưới thành chủ đại nhân làm chủ coi nhưbị hủy, ngươi theo chúngta trởvề, phỏng chừng Đông Nương cũng chờ nóng nảy.

Thành chủ cũng cười nói:

-Thời gian quả thựckhôngcòn sớm, các ngươi trở về cẩn thậnmột chút,ta cũng phải đi xemtiểu tử kia mộtchút, không tiễn!

Thạch Trung Ngọcđã sớm quen thuộc TrươngMã, khách sáo vàicâu liền không khách khímangChung Linh đi. Trên đường Chung Linh rầu rĩ không vui một ngườiđi theo phía saucác cô nương, cũng khôngbiếtđangsuy nghĩ gì, HướngLamtò mò hỏi:

- Chung Linh, ngươi thối hôn được sao vẫn rầu rĩkhông vui như thế?

Khóe miệng Chung Linh giậtgiật,lạicúi đầu vô lực nói:

- Không có gì...

Sauđó thì cái gì cũng không chịu nói, các cô nương nhìn nhauvài

lần, về sau cũng chỉ có thểthôi không hỏi.

Đưa Chung Linh trởvềcho Đông Nương, Thạch Trung Ngọc liền mangtheocác cô nương đi ra ngoài thành luyện cấp, ngàyhôm nay không có thi đấu, cóthểung dungmột ngày,tự nhiên phải đánh chút quái gì gìđó,nếu nhưgặp phải tiểuBoss liền tốt, dù không gặp được, trang bị Thanh Đồng Bạch Ngân cũng cóthể mang về thương điếmbán.

Gần đây trong tiệm buôn bán khá nóng nảy, từkhithay đầu bếp, người xếp hàng chờ dùngbữa thật nhiều,vì vậy trong thời gian chờ buồn chán tự nhiênsẽ đi tới tiệm trang bị dạo, trangbịtrong tiệm của Thạch Trung Ngọc cóthucó bán,coi nhưvận chuyển bình thường, hơn nữa phía trước có bốn mươi mấy móntrang bịÁm Kim vẫn có thểkéo một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này phải nhờ vào Thạch TrungNgọc vàcáccô nương xoát trang bị cao cấp, nếu trangbịtương đốicao cấp trong tiệm gảymất,như vậy về sau kháchhàng khả năng sẽít đi rất nhiều, Thạch Trung Ngọc không nguyện ý nhìnthấy cảnh này xuất hiện.

Hiện tại tiểu quái ở Thiên thành cũng có tỷ lệnhất địnhrơi ra trang bị ThanhĐồng, trongmộtít hòmbáu cấp thấp đặc thù càng ra trang bị Bạch Ngânđến Hoàng Kim, có thểnói Ám Kimlàtrang bị cao tầng, mà Hoàng Kimthì là trang bị chủ lưu, Bạch Ngân đã mất giá ba thành, Thanh Đồng hầunhư khôngngười nào để ý.

Tuy nói như vậy, nhưng đâylà đối với người chơi Nhân Dân Tệ,đối vớimộtít ngườichơi bình dân và một ít người chơi nghiệp dư không tính tiêutiền, trang bị BạchNgân và trang bị Thanh Đồng vẫn có thể chấpnhận, bất quá người như vậy vẫnchiếm số ít, dù sao trong trò chơi này chỉ cần muốn kiếm tiền thì nhất định phải đầu tưmộtchút.

Thạch Trung Ngọc vàcác cô nương một bên đánh quái mộtbên tuyển lựa vật phẩm rơi xuống, đáng tiền vàhữu dụngđều lọc ra, lúckhông có chuyện gì làm còn luyệnthu thậpgìgì đó, coi như tương đối nhẹ nhàng.

Đánh quái một buổi chiều, đã đến giờ cơm tối, cái bụng của Thạch Trung Ngọc tự động đánh cờ hàng, kiên quyết không chịu luyệncấp nữa, các cô nương ở một bên chêcười Thạch Trung Ngọc là kẻ

thamăn, một bênhạ tuyếnnấucơm,phải biết Thạch Trung Ngọclà sẽ không nguyệný bị đói bụng,mà hiện tại các cô nươngcũng không nỡ đểThạch Trung Ngọc đói bụng, dùsao ThạchTrung Ngọc ở trong lòngcác cô nương vẫn rất trọng yếu.

Khiêu chiến

DTV-EBOOK.COM.VN

Ăn xongcơm tối, ThạchTrung Ngọc vàcác cônươngngồi ở trên ghế sa lon xemTV một chút, sau đó tiếp tục vàogame.Vì Ta Là Soái Ca và Khúc Chung NhânTángmuốn gặpThạch Trung Ngọcvàcác cô nương.

Mặc dù Thạch Trung Ngọc hiếu kỳ, nhưngvẫn mang theo cáccô nươngđi tới tửu quán, vừa vào cửađã nhìnthấy một đoàn người chơi cùngmột chỗ tròchuyện uống rượu, Kiếm Trùng Thiên vừa nhìn thấy Thạch TrungNgọc tới, lập tức vuivẻ cao giọng hô:

- Thạch huynhđệ, bên này!

Những người chơi đang nói chuyện trời đất vừa nghe, lập tức ngừng lại, tập thể nhìn về phía Thạch Trung Ngọc vàcác cô nương, những ánh mắt kiacó chút không phục, cũngcó chút hiếu kỳ,nói chung nhìn Thạch TrungNgọc cũng không phải rất thoải mái, các cô nươngthì khẽnhíumày.

TaLàSoái Ca thấy Thạch Trung Ngọc tới cũngvui vẻ tiếnlên đón, một tay khoátlên vai Thạch Trung Ngọc nói:

- Đâychính làbang chủ tương lai của bang chúng ta, mọi ngườinếu nhưai không phục tùng,hết thảycó thể tới khiêu chiến,danh tiếng của đệnhất cao thủ cũng không phải khoác lác!

-Ta tới thửxem đệ nhấtcao thủ nàymột chút, nếunhư khôngcó thực lực gì, chúng ta sẽ không nhận!

MộtChiến Sĩcường tráng đi ra, nghiêm túc nói.

- Ồ? Khiêu chiến ta?

Ánh mắt Thạch Trung Ngọchíp lại, sau đó phong tỏa ChiếnSĩ kia

Thạch Trung Ngọc cười hắchắc, nghĩthầm ngươi một ChiếnSĩ cũng

dám tớiso với ta? Không biết điểm thuộctính củađại gia tanhiều hơn ngươi,còn là toàn lựcChiến Sĩ sao?Nhất định chínhlà muốn chết!

Bấtquánếu mình muốn lập uy, nhưvậy hiệu quảtốt nhất chính là ở phươngdiện đối phương am hiểu nhất, đánhbại, hoàn toànphá hủy ngạo khí vàtự tôn của đốiphương, đây mới là hắn thích nhất.

- Tới, đira đánh.

Thạch Trung Ngọc khôngnói gì thêm, chỉ miễn cưỡng vẫy vẫytay, biểutình coithường.

ChiếnSĩ kia chứng kiến Thạch Trung Ngọc khôngđể bụng hắn, nhất thời trong lòng giận dữ, trở tay cầmcựkiếm nhảy ra ngoài.

Phanh một tiếng, Chiến Sĩcường tránggđập Trọng Kiếm xuốngđất, trở tay múaramột cáikiếm hoa, nhấc lênmộthồi cuồng phong, sau đó phách lối nhìn ThạchTrung Ngọc.

- Chuẩnbị xong, vậy tới.

Thạch Trung Ngọc không cónóinhảm, trởtay rút ra trường kiếm, vậnKhí Pháchquyết, mang theo khí thế thảm liệt chưa từngcó từ trước đếnnay phóngvề phía Chiến Sĩ cườngtráng.

Chiến Sĩ sửng sốt,hiển nhiênkhông nghĩ tới Thạch Trung Ngọc hunghãn như vậy, nói độngthủ liền động thủ, chỉ phải vội vàng nhấclêncự kiếm trong tay tới đónđỡ.

Thạch Trung Ngọcmỉm cười, trường kiếm trong tay giữa đường biến chiêu, sau đó vung lên thậtcao, một thức Lực Phách Hoa Sơn bổ xuống.

Chiến Sĩ kinhhãi,vộivã nhấcngang cựkiếmđónđỡ, không nghĩtới "thương" một tiếng, mìnhlại bị đánh cho lảo đảolui lại.

Chiến Sĩ kinh hãi muốn chết,nhìn thânkiếm bịmẻ một miếng, trong lòng không khỏi thu hồi tâm khinh thị. Mìnhở trongso đấu lực lượngdĩ nhiênrơi xuốnghạ phong,còn làmvũ khí củamình bị hưhao!

Nhưng ThạchTrung Ngọc hiểnnhiên không cóý địnhcứ nhưvậy

buông tha hắn,vung ngượctay lên, Thanh Thành kiếm pháp liên miên bất tuyệt, mộtthứctiếp lấymộtthức bổ tới ChiếnSĩ.

Chiến Sĩchỉ cảm thấy mình nhưmột chiếc thuyền lá nhỏ nằm trong cuồng phongbạovũ, lúc nào cũng cóthể bị sónglớn thôn phệ,mà từ trênthân kiếm truyềntới lực lượng liên miên bất tuyệt, làm ChiếnSĩ kia cực kỳ phiền muộn.

Cứ như vậy, ChiếnSĩkiachỉ cóthể chật vật phòng ngự, mà không cách nàocông kích.

Mà hếtthảyở trong mắt người ngoàixem ra, thì không phải là chuyệnnhưvậy.

Thạch Trung Ngọc một thức tiếp một thứccuồng bạo công kích, giống nhưcuồng phong bạovũ bổ về phía ChiếnSĩ,làm Chiến Sĩcăn bản khôngcó cơ hộihoàn thủ, nhưng hết thảy ở trongmắt người khác xem ra, là lực lượng của Thạch Trung Ngọc hoàn toànáp chế đối phương, làm đối phươngcănbản không ngốc đầu lên được.

ThạchTrung Ngọc lạnh lùng nhìnChiếnSĩ bị mình áp chế gắt gao, một mực tìm lấy sơhở củađối phương,tranh thủ nhất kích tất sát.

Thờiđiểm Thanh Thành kiếm pháp đánh tới, tay của ChiếnSĩ hơi lảo đảo, cự kiếm suýt nữa tuột tay,ánh mắtcủa ThạchTrungNgọc phát lạnh, trong lòng vui vẻ.

Cơ hộitới!

- Cuồng Long Thăng Thiên!

Thạch Trung Ngọc tức giậnquát lên.

Vừa dứtlời, Thạch Trung Ngọcvungngược tay,trường kiếm trong tay vén lên, hunghăngphá vỡ phòng ngự của ChiếnSĩ.

-sặc"một tiếng, vũkhí trong tay Chiến Sĩ bay đi,sau đóChiếnSĩcảm thấy trước mắt lóe lên thanh quang, khí lực toànthânchậm rãitiêu tán.

Vị bằng hữu nàycựckỳ anh dũng cúp máy.

Thạch Trung Ngọc cầm trường kiếm trong tayvân đạm phong khinh tra kiếm vào vỏ, sauđó lạnh lùng nhìnmọi người trước mắt, thanh âmlạnh lùngnói:

- Còncó ai muốn tới?

Mọi người thấy Thạch TrungNgọc đứng ngạonghễ giữasân,toànbộ đều cảm thấy sinh lòng sợ hãi. Mộtkiếm khách lực lượng mạnh như vậy, khiến cho bọn hắncảm thấy không cách nào chống đỡ.

Đương nhiên, Thạch TrungNgọc đến tộtcùng thuộc về loại hình gì, thì chỉ có chính hắn biết.

- Tiểutử, đừng kiêu ngạo, ta tới chiếnngươi.

Mới đầu không có ai lên tiếng, lúc nàymột Đạo Tặc toàn thânáo đen đứng dậy.

- Ồ? Tốt,tới.

Mới đầu Thạch Trung Ngọc cũngkhông nghĩ tới chỉ thông quamột trận chiến đã khiến tấtcảmọingười chịu phục, bất quá nếuđối phương muốnđánh, vậy mình sẽthỏa mãn bọn họ.

Phong thái vương giả,chính là đánhtới đối thủ phụcmới thôi.

Đạo Tặc không nói hai lời, xoay cổtaymột cái, môt cây chủythủ xuất hiện ở trong tay hắn,sau đó thân thểcúi thấp, lập tức tiếnvào trạng thái Tiềm Hành.

ThạchTrung Ngọc hơi sửng sờ, nhưng không cóphản ứng gì, chỉ rút trườngkiếm,bàyra tưthế phòng ngự.

Xích lạp một tiếng,y phục củaThạch Trung Ngọc bị rạch ra một vết thương, rãnh máu chảyxuống mộttia, đâycũnglà bởivì ThạchTrung Ngọccócảmứng, hiểmhiểm tránh thoát, nếukhôngđãsớm nằmngay đơ tạichỗ.

- Mẹ.

Thạch Trung Ngọc thấp giọng mắng một câu.

Lời còn chưa dứt,sau lưngThạch Trung Ngọclại bị Đạo Tặc rạch một vết.

Lúc này đây Thạch TrungNgọcđãcó kinh nghiệm, nhẹ nhàngnhắm hai mắt lại. Nếu đối phương Tiềm Hành,dù sao cũng nhìn không thấy, chẳng bằng tập trung tinh lựcởtrênlỗ tai, như vậy mới có thể phân rõ một chút.

MàĐạoTặc giấu ởmột bênnhìnthấy cảnh này, nhấtthời mừng rỡ, không nghĩ tới đối phương cũng dámlàmnhưvậy, đây không phảilà muốn chết sao.

- Xích.

Yphụccủa Thạch Trung Ngọc bị rạch lần nữa, hơn nữacòn ởvịtrí gầntim.

Trong lòng ĐạoTặc vuivẻ,đắc thủ. Chỉ cần dao găm vào sâu hơn hai thốn,là có thểgiết chết Thạch TrungNgọc tại chỗ.

Nhưng sau một khắc, taycủa ĐạoTặcnhất thờibị người nắm được. Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Thạch Trung Ngọc đang cười nhìn mình.

-Bắt được tiểu thử ngươi rồi.

Thạch TrungNgọc mỉm cười,hạ thủ không c hút hàm hồ, trường kiếmbổ xuống, nhất thờiĐạo Tặcbị đánh thành một đạo bạch quang.

- Kết thúc,kế tiếp làai, đứng ra chota...

Thạch TrungNgọc vỗ taymột cái, mới vừamởmiệngnói chuyện, không nghĩtới phía sau lưng chấn động, mình lại bị một dao găm đâm trúng.

- Chuyệngì xảy ra?

Thạch Trung Ngọcvộivã ổn định thân hình, nhìn chằmchằm phía sau.

- Hắc, người nào nói chongươi biếtta đã chết, vừa rồi bất quá là

phânthân của ta mà thôi.

Thanh âm của ĐạoTặctừ bốnphương tám hướng truyền đến.

Nghe nói như thế,sắc mặt Thạch Trung Ngọctrở nên hếtsức khó coi.

- Kích tiếptheo sẽ lấy mạng ngươi!

Thanh âmâm độc của Đạo Tặc vang lên.

Thạch Trung Ngọccau màynhìn xung quanh,phảng phất như suytư và nhận ra cái gì.

Không baolâu, mộtchủy thủ xuất hiện, rấtnhanh đâm tới ngực của Thạch Trung Ngọc. Lầnnày tốc độ trở nên nhanh hơn,thoạtnhìncó ý tứ nhấtkích tất sát.

- Ta thắng.

Đạo Tặcmừngrỡ như điên,nhưng còn chưa kịp vui vẻ, Đạo Tặccảm thấy giữa ngực cómột nguồn sức mạnhtruyền đến.

- Phanh" một tiếng hung hăng đánhbay hắn.

Đạo Tặc hung hăng téxuống đất, giùng giằng đứng lên, nhìnThạch Trung Ngọcở trước mắt khôngcó chút tổn hao, vẻ mặt không thểtin nói:

- Ngươi làm sao có thể không có chuyện gì? Làmsaocó thể?Chủy thủ của ta dĩ nhiên không có đâm trúngngươi?

- Đâm trúng.

Thạch Trung Ngọc cườicười.

- Bất quá chỉ có nửa tấc mà thôi.

Nói xong,Thạch Trung Ngọc xoay cổ tay một cái, từng mảnhvỡ "đinh đinh đang đang" rơi trênmặt đất.

Cái này không chỉlàm ĐạoTặc kinh hãi,người chung quanh cũng nhìnmục trừng khẩu ngốc, cái này, chẳnglẽlà ThạchTrung Ngọc ở

thời điểm daogăm đâm vào ngực, dùng ngón tay bấm ra sao?

Này cần nắm giữ lực lượng như thế nào, còn có tốc độ như thế nào, mới có thể làm được như vậy.

Loại thực lực này, quá không phải người.

Đây là kết luận trong đầu mọi người.

Nhưng mà tên Đạo Tặc kia nhìn thấy một màn này, sợ đến kém chút hôn mê, đây là một người chơi bình thường sao? Hắn không phải là người sáng tạo ra trò chơi này chứ? Lực lượng của ngoạn gia làm sao lại lớn như vậy? Ngay cả chủy thủ cũng bị bẻ gẩy?

Thạch Trung Ngọc cười sáng lạn, ở trong mắt Đạo Tặc đã biến thành ác ma, Đạo Tặc cảm thấy cả người băng lãnh, đối thủ như vậy, căn bản không phải là hắn có thể đánh thắng.

-Còn cần tiếp tục không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Lúc này Đạo Tặc mới hồi phục tinh thần lại, Đạo Tặc biết, mình về mặt khí thế đã thua Thạch Trung Ngọc nhiều lắm, tiếp tục nữa, căn bản không có khả năng đánh thắng được đối phương, nên nhìn Thạch Trung Ngọc chắp tay nói:

- Ta chịu thua.

Nói xong Đạo Tặc rời đi sân đấu, khán giả cũng không có châm chọc Đạo Tặc, nếu như đổi lại bọn họ, sợ rằng còn không bằng Đạo Tặc kia a.

-Còn có người tiếp tục không? Ta luôn sẵn sàng tiếp đón.

Thạch Trung Ngọc thản nhiên nói.

Trong sân so tài nhất thời lặng ngắt như tờ, bầu không khí khiến người ta đè nén có chút khó chịu.

- Nếu không ai dám lên, vậy đến lượt ta tới.

Một thanhâm vang lên.

Liễu Sinh

DTV-EBOOK.COM.VN

Trongsân vốnyên tĩnh, đột nhiên truyền đến thanhâm này,mọi ngư ời lập tức sôi trào, men theo thanhâm nhìn lại,dĩnhiên làmột nam tử trẻtuổi mặcMa Pháp Bào.

Biểu tình trên mặt những ngườixem náo nhiệt đều trở nên cực kỳ quáidị, một Ma Pháp Sưcũng dámđi khiêu chiếnHinh VũChi Thạch? Nếu cóthể kéo dài khoảng cách còn dễnói, nếu như khôngthể kéo dàikhoảng cách, đó không phảilà muốn chết sao?

Mới vừa rồi ThạchTrung Ngọc biểu hiện, tất cả mọi người thấy được, tốcđộ không chậm chút nào, hơn nữa lựcphá hoại cựckỳkinh người, nếu nhưThạch Trung Ngọc cùng MaPháp Sư giao thủ, bọn họ cũng hoàinghi, ThạchTrung Ngọc cóthể trựctiếp miểu sát Ma Pháp Sư hay không.

Thạch TrungNgọc nhìnlại,Ma Pháp Sư này cảngười tiết lộra một loại ham muốn chiến đấu mãnh liệt, khíthế bức người.

- Gợi ý của hệthống: cácvị Mạo Hiểm Giả tôn kính, đơnđấu còncó mười phút nữa bắt đầu, mời các người chơidự thichuẩnbịsẵn sàng.

Biểu tình trên mặt MaPháp Sưkhó coi, sau đócườicười nói:

- Coi như ngươi vận khítốt, trận đầu có ta thi đấu, hiện tạibỏqua ngươi một lần.

Nói xong Ma PhápSư phách lối đi ra ngoài.

Thạch Trung Ngọcchau mày,nhìn Kiếm Trùng Thiên hỏi.

- Người này là ai?

Chân mày của KiếmTrùngThiêncũng nhíu lại, Thạch Trung Ngọc không cần hỏi cũng có thể từ biểutình trênmặt Kiếm Trùng Thiên biết rõ, hắn cũngchưa từngthấy qua người này.

-Hắn gọi Liễu Sinh,40 cấp, đây là mớivừa rồi ta dùngthuật thăm dò thấy được kết quả, bất quá dườngnhưchotới bâygiờ chưa nghe nói qua nhânvậtnhưthế.

Kiếm TrùngThiênnói.

Thạch Trung Ngọc nhún vai nói:

- Hiện tại người chơicấp 40 rất nhiều, chưanghe nói qua rất bình thường, chuẩn bị thi đấuthôi!

Trận đầu cóThạch Trung Ngọc thi đấu,bị truyền đến sân so tài, đối thủcủa hắn là mộtĐạo Tặc, Thạch Trung Ngọcnhìn thấy đối phương, sửngsốtmột chút, sau đó bật cười.

Người nàychínhlà người mới vừa rồicùng ThạchTrungNgọc giao thủ, Đạo Tặc nhìn thấy ThạchTrung Ngọc, kém chút khóc lên, binh khícủamình vừa mới bịThạch TrungNgọc làm hỏng, hiện tại sao lại gặp Thạch TrungNgọc nữachứ!

- Bạn thân, ngươi là tự nhận thua,hay ta tiễn ngươi đi?

ThạchTrungNgọc cười hỏi.

Đạo Tặcthở dài nói:

-Tựtađilà được, không nhọc đến đại giá của ngài.

Thi đấuđơn giản nhưvậy liênkết thúc, những khán giả bỏ tiền mua vé vàocửakiarất muốn mắng người,Đạo Tặc kia thật quá nhát gan, cưnhiên không đánh màlui.

Thạch Trung Ngọcxuống đài, Dương Tử lập tức chạy tới, cườihì hì nói:

- Đại thúc,ngươi thật uy phong, không đánhmàthắng a.

Thạch Trung Ngọclắc đầu nói:

-Cũngkhông phải, vừa rồicùng tênkia đánh qua một trận, hắn biết rõ không phải đối thủ của ta, đương nhiênsẽ không tiếp tục đánh nữa, như vậy hắn không phải tự tìm mất mặtsao.

Mấy người đanghihi ha hatrò chuyện, bỗng nhiên KiếmTrùngThiên chỉ vào trên sân thiđấu nói:

- Các ngươi mau nhìn,đó không phảiMaPháp Sư Liễu Sinh vừa định khiêu chiến Thạch huynh đệ sao!

Mọi người nhìnsang, quảnhiên nhìn thấy tên kia.

- Hắn cũng bất quá mới cấp 40mà thôi, mới vừarồi phỏng chừnglà biết thiđấu chẳngmấy chốc sẽ bắt đầu, chonênmới dám lên nói khiêuchiến Thạch ca?Sauđónghеđược bắt đầu tranh tàiliền chạy mất.

Hướng Lâm nói.

Thạch Trung Ngọc trầm ngâm nói:

-Ta cảm thấy tên kia khôngcó đơn giảnnhưvậy, quênđi, nhìn sẽ biết.

Mặc dù mọi ngườicó chút không tin Liễu Sinh thực sự rất lợi hại, bất quá ThạchTrungNgọc đã nóinhư vậy, vậythì lưuý mộtchút,cho nên mọi người đềunhìnchằmchằm sânthi đấu.

Đối thủ của Liễu Sinh là mộtĐạo Tặc, thờiđiểm tuyênbố thiđấu bắt đầu, Đạo Tặc ngay lập tức tiến vàotrạng thái ẩn thân.

Mọi người kinh ngạc nhìn Liễu Sinh, theo đểý mà nói, thờiđiểmMa PhápSư và Đạo Tặc tác chiến, Đạo Tặc tiến vào trạng thái ẩn thân, Ma Pháp Sưnênchạyra xa, làm cho thời gian Đạo Tặc ẩn thân trôi qua mới đúng, nhưng Liễu Sinh đứng tại chỗ động cũng không động.

-Tađã nói tên kia chỉ là giảvờ giả vịt, ngươi xem hắncòn khôngbiết động một cái, vừa nhìnliền biết một tay mơ không có kinh nghiệm PK.

Hướng Lâm nói.

Thạch Trung Ngọc nhíu mày, từvừa rồilộ ra khí thếthoạt nhìn không thểnào là một thái điểu? Chẳng lẽ hắncòn có tuyệtchiêu gì?

- Đại thúc, tạisao ngươi không nói chuyện?

Dương Tử kỳ quái nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nhìn chằmchằm vào trênsân thi đấu, cũng không quay đầulại, trựctiếp nói:

- Chờ xemđi, tênkia sẽkhông đơn giản như vậy.

Dương Tử bĩu môi, không thèm nói nữa.

Trênsân thi đấu hoàn toàn yên tĩnh, Liễu Sinhđứngtại chỗ,căn bản khôngcóbất kỳ động tác,bỗng nhiênthân ảnh ĐạoTặc xuấthiện ở phía sauLiễu Sinh, dao găm đâmtới.

Thờiđiểm khán giả chorằng Ma Pháp Sư ngu ngốc kia nhất định sẽ bị đánh trúng, Liễu Sinh rốt cục động, không phải, chuẩn xácmà nói, hắn vẫn khôngbề động, thế nhưng lại thả ra một kỹ năng.

Mọi ngườiphảng phấtnhư thấy được không khí baođộng, cái không khí này đánh bay Đạo Tặc.

Liễu Sinh xoay người, một hỏacầu không biếtlúc nào đã ngưngtụ thành hình, đậplênngườiĐạo Tặc, bây giờĐạo Tặccòn chưa rơi xuống đất, căn bản không có khả năngné tránh đượchỏa cầu, chỉ có thể vung tayngăn cản.

- Tốc độ phóngma phápcủa hắnthật nhanh, còn nữa, mớivừa rồi chiêulàmcho không khí ba động kia là cái gì?

Cơ NhưNguyệt kinh ngạchô.

Người trongnghề vừa ratayđã biếtcó môn đạo, Cơ Như Nguyệt cũng là mộtMa PhápSư,hơn nữa cònlà MaPháp Sư cực kỳ lợihại, nàngtự nhận,tốcđộ thi phóng ma pháp củanàng, căn bản khôngcó khảnăng nhanh như đối phương, bất quátừ Liễu Sinhcho Đạo Tặc thương tổn đến xem,tuy tốcđộ côngkích rất nhanh,thếnhưng lực công kíchcó chút không đủ.

Bất quá từ chiêu thứcvừa rồi hắnlộ ra,mọi người đều biết, không thể bởi vì lực pháhoại của hắnkhôngđủ liền xemnhẹ,trừ khi phòng ngựcủa ngươi làm cho hắn căn bản không thể phá, bằngkhôngsẽ

rất khó đối phó.

Nếunhưmỗi Ma Pháp công kích đềucótốc độ nhanh như vậy, còn cầnđánh sao? Nhất định chính là một pháođàia, động cũng không cần độngmộtcái, Ma Pháp côngkích ném loạn, ai có thể chịu nổi loại công kích này?

Đạo Tặc kiabị hỏa cầu đập một cái,mớivừa rơi xuốngđất, còn chưa kịp đứng dậy,đãcảm giác được trên người mìnhnhư bị vậtgì quấn lấy, cúi đầunhìnmộtcái,dĩ nhiên là Đằng Mạn.

Đám người Thạch Trung Ngọc càng thêm chấn kinh, tốc độ công kích của người này thật quá nhanh, lẽ nào thời điểm hắnthi phóng ma pháp không cầnthờigian sao? Cái này cũngkhông phải Thuấn Phát MaPháp, tốcđộ làmsaocóthể nhanh như vậy?

Bạo Viêm đạn.

HỏaCầu Thuật.

Đại Hỏa Cầu.

Lại vài kỹ năng đập xuống,Đạo Tặc liền vinhquang hy sinh, mọi người sửng sốt, thời gian ĐằngMạn chỉ có mấy giây mà thôi,trong thờigian ngắn như vậy, hắndĩnhiên có thể liên tục phóng raba ma pháp?

Thời điểm khảo nghiệm nhãn lực

DTV-EBOOK.COM.VN

Kèm theo tiếngvỗ tay của người xem, Liễu Sinh phách lối đi xuống đài, thời điểm đi tới biên giới, LiễuSinh còn nhìn thoáng qua phương hướngcủa Thạch Trung Ngọc.

- Đối thủnày cũng không dễtrêuchọc, ngươicẩnthận một chút.

TaLà Soái Ca cườikhổ nói.

Thạch Trung Ngọc tức giận trừng đối phương, còn không phải là cácngươi bảo ta phách lối ra sân, nếu không ai rảnh rỗi nhưvậy?

Bất quá ở trong thi đấu, sớm muộn sẽgặpphải người này, nên đối mặt vẫnphải đốimặt, Thạch TrungNgọc xoa xoađầu,tại saotrên thế giới nàycó thểcónhiều cao thủ nhưvậy?

Vừa rồi thời điểm Liễu Sinhởtrên sânthiđấu,chỉ biểuhiện ra thời gian thiphápcủahắn nhanh,ai biếthắn còn có sát chiêu gìhay không?

Bất quá mặc dù người này chỉ biết chiêu thức ấy cũngcực kỳ khó đối phó!

- Tốc độ thi pháp nhanh như vậy,hắn hẳn là một chức nghiệp ẩna? Vì saonhìn không thấy?

ThạchTrungNgọc khônghiểu hỏi.

-Aibiết,có thểlà làm một nhiệm vụ cực kỳ ngươubức,nếu nhưta cũng có thểcó tốcđộthipháp như vậy thì tốt biết bao nhiêu!

Cơ NhưNguyệt có chúthâm mộ nói.

Thạch Trung Ngọc đổ mồhôilạnh, nếunhư tốc độthipháp của Cơ

Như Nguyệt cũng có thể nhanh đếnloại tình trạng này, vậy người khác làm sao còn chơi, lực công kích của nàng đã rấtkinh khủng, nếu như tốc độthi pháp còncó thểmautới mức này, như vậy đối thủ như thế nào mới có thểđánh thắng nàng?

Bất quáThạch Trung Ngọc cũngmuốncótốc độ thipháp nhanh như vậy, kỹnăng Khí Phách của hắn, quả thực làm cho ThạchTrung Ngọcvừahận vừa yêu, hận chính là thời gian thipháp dài như vậy, dài đến ba phút, thời gian cold-down càng phá hoại, hơn nữa thời điểmphóng ra kỹ năng đó,còn cóthể mất đi toàn bộ lực phòng ngự, làm choThạch Trung Ngọc yêu là, thương tổncủa Khí Phách thật quá cao, thật có thể nóivô địch.

Thạch Trung Ngọc cũng lâm vào huyễn tưởng,nếu như ngày nào đó, thời điểmhắnphóng ra Khí Phách, chỉcầnvung tay một cáilà có thể làm được, đó nhấtđịnh chính là thần,về sau giết Boss còn cần khổ nãosao? Hơn nữa về sau giết đànquái cũngtrở nêncựckỳ ung dung!

Một látsau, Hướng Lam cũng tham gia thi đấu, đối thủ không phải rất cường đại,bị HướngLam nhẹ nhàng giết chết.

- Kế tiếpđã khôngcó chúng ta sotài,chúng ta là đi luyện cấp,hay tiếptụclưu lại xemnáonhiệt?

Hướng Lam hỏi.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạcnhìnHướng Lam hỏi.

- Lẽ nào ngươi không cảm thấy chúng ta nênăn bữa trưa trướcsao?

- Ăn ăn, suốt ngàychỉ biết ăn, hiện tại mới 10h sáng, ngươi tám giờ mới ănđiểm tâm, bây giờ lạicòn muốn ăn.

Dương Tử không vui nói.

Thạch Trung Ngọc yếu ớt nói:

- Khôngcóbiệnpháp a, mớivừarồi cùng nhiềungười động thủ, ngươi phải biết rằng,đánhlộnlà việcchân tay, không ăn nhiều làm sao có thể đánh được?

Trên đầu cáccô nương đều xuất hiện một đạo hắc tuyến, các nàng đốivới ThạchTrung Ngọc quảthựcđã hết chỗ nói rồi, cái này cũng không phải đánh lộnở trong hiện thực, chẳngqualà chơi game mà thôi, lại khôngmất thể lực, làm saolại đói?

- Sáng sớmcòn dư chút đồ ăn,tađihâm mộtchút,thuận tiệnđi giặty phục một chút, y phục ngàyhôm quacòn chưa có giặt.

Hướng Lâm nói.

Cơ Như Nguyệt nói:

- Ănít thôi, hai giờ còn phảiăn bữa trưa đấy.

HướngLâm che miệng cười trộmnói:

- Như Nguyệt tỷ, ngươicứyêntâm đi, chỉ thừa lại mộtchén cháo mà thôi, đối vớikẻ thamăn nhưhắn mà nói, chỉ đủ nhétkẽ răng.

Thạch Trung Ngọc đổ mồhôi, hắn quả thực đói bụng,sángsớmhôm nay không biết vì sao không thấy ngon miệng, nên chỉ ăn một chén cháo, khó trách bây giờđã bắtđầuđóibụng.

Các cô nươngthấy Thạch Trung Ngọcvà Hướng Lâm đều ly khaitrò chơi, cũng không còn tâm tưởlại chỗ này xem đại hội luận võ, dồn dập đi ra ngoàiluyện cấp.

Hướng Lâm ly khaitròchơi,đi tới đại sảnh, liềngặpđược Thạch Trung Ngọc đã ngồi ngay ngắnởtrên bàn cơm, trước mặt trống không, HướngLâm không còn gì đểnói,xem ra mìnhvẫnkhông thể đi giặt quần áo được,còn phảihầu hạ Đại lão gia này trước mới được.

Chiếmđược mộtcái bạch nhãnphong tình vạn chủngcủa Hướng Lâm, Thạch Trung Ngọcbiết, không cần mình động thủ rồi, chỉ chốc lát, Hướng Lâm bưng một chén cháolên,để ởtrước mặtThạch TrungNgọc, trong cháo còn bốc hơi nóng.

Thạch Trung Ngọcbưngchén cháolên, trực tiếp húp xì sụp.

- Ăn từ từ, không có aitranh với ngươi.

Hướng Lâm cóchútquan tâmnhìn Thạch Trung Ngọc,rất sợ hắn bị sặc.

Thạch Trung Ngọcđể chén cháo xuống hỏi.

- Mới vừarồi ngươi nóicái gì? Ta không có ngherõ.

- Không có gì.

Hướng Lâm nhìn chéncháo đã trốngkhông, không biết nên nói cáigì cho phải, mới vừarồiHướngLâmcòn chấn độngtốcđộthipháp của Liễu Sinh,hiện tại xem ra, sosánhvớitốc độ ăn cơm củaThạch Trung Ngọc,căn bản không đáng giá nhắctớinha!

- Được rồi, ngươi đichơi gameđi,ta đi giặt quầnáo.

Hướng Lâm nóixong bưng chén không đi về phòngbếp.

Thạch Trung Ngọc đốt điếu thuốc hỏi.

- Có gìcầnta giúpmộttay không?

-Ngươi đã chủ động muốn trợ giúp như thế, taliền chongươi cơ hội,nhét y phục vào trongmáy giặt, tatin tưởng ngươi sẽ làm được.

HướngLâm cười hì hì nói.

Nhìn Hướng Lâm xoay ngườivào phòng bếp,Thạch TrungNgọc thật muốntát mình một bạt tai,làm saolại có thể miệng tiệnnhư thế? Tại sao phảitìm không vui cho mình?Rõràng cóthể hút điếu thuốc rồi đi chơi a.

Nhưng nếu đã nói ra miệng, Thạch Trung Ngọccũng không thể không đi hỗ trợ, bất quáthời điểmThạchTrung Ngọc đi tới bên cạnh máy giặt,bỗngnhiênnghĩ tớimộtsự tình cựckỳ tốt.

Ngày hômqua hắn cũng khôngcó thay yphục, nhưvậy nói cách khác, lày phục của cáccô nương, nóikhông chừng còn có thể có chút thu hoạchngoài ý muốn.

Quả nhiên, Thạch Trung Ngọc chứng kiến tronggiỏ có mộtđống y phục nữ nhân, trong đó còncóvài mónnội y nhonhỏ, Thạch Trung

Ngọc nỗ lực nuốt ngụm nước miếng.

- Thời điểmkhảo nghiệm nhãn lực cuốicùngđã tới.

Thạch Trung Ngọc lầm bầm nói.

Nhặt lênmột mónnịt ngực, Thạch Trung Ngọc nhìn thoáng qua, sau đó khẳng địnhnói:

- Lớn như vậy, tuyệtđối là củaCơ Như Nguyệt.

Ném bộy phục này vào trong máy giặt, sau đó lại nhặt lênmột cái nội y, Thạch Trung Ngọc lầnnữa khẳng định, cáinày tuyệt đốilà của DươngTử, những người kháckhông có nhỏ như vậy.

Lấy thêm mộtkiện, Thạch TrungNgọc liền buồn bực, bộy phục này thật khôngdễ khẳng định, từ kích cỡ nhìn lên, hẳn không phải của TuyếtSương Yên, như vậy bộ nàylà của HướngLam hoặc Hướng Lâm, nhưnghai ngườilàtỷ muộisinh đôi, bộ ngực đều lớn giống nhau, cái này làm sao phân biệt?

- Ngươiởđây làm cái gì?

Thạch Trung Ngọc đang khổ não, bộ y phục nàyrốt cuộclà của người nào,chợtnghe sau lưngcóthanhâm,sợ đếnkém chút némy phục trongtay xuống!

Biến thái

DTV-EBOOK.COM.VN

Hướng Lâmtứcgiận nhìn chằm chằm ThạchTrung Ngọc, mớivừa rồi thờiđiểm nàng rửa chén, đột nhiên nghĩ tới, trong đống quần áo kia có không ít vật tưmậtcủa con gái, không thíchhợp cho Thạch TrungNgọc động vào,cho nên mớichạy tới.

NhưngHướng Lâm phát hiện, mình vẫnquá chậm, vừa mớiđếnliền thấy Thạch TrungNgọcđang cầm yphục nhìn, trong miệng còn lẩm bẩm những y phục này là của ai, khi thấy ThạchTrung Ngọc cầm nội ycủa nàng ở trong tay, sắc mặt Hướng Lâm đỏ bừng, rốtcục nhịn không được lên tiếng nhắc nhở Thạch Trung Ngọc không nên quá phận.

Thạch Trung Ngọc xoay ngườisang chỗ khác, vẻ mặt lúng túng nhìn Hướng Lâm, vộivã cầm nộiy ném vào trong máy giặt nói:

- Sao ngươi lại tớiđây, ta đang bỏyphục vàotrong máygiặt.

Sắc mặt Hướng Lâm đỏbừng trừng Thạch Trung Ngọc, không chút do dựđâm xuyêngiảithích củađối phương:

- Mới vừa rồi ngươi nói, ta đều nghe được.

-Đólàmột hiểu lầm, tuyệtđối là ngươi nghe bậy.

Thạch Trung Ngọc như trước không thừa nhận chuyện mình mới vừa làm.

ThạchTrung Ngọc oan uổng a, hắnlà lần đầutiên cầm nộiy củacác cô nương chơi a, nhưngtại sao mìnhkhông may nhưvậy? Lầnđầu tiên đã bịngười phát hiện, ai,mìnhcũngthậtlà, làm sao không cẩn thận như thế? Biết rõ Hướng Lâm đang ở bên ngoài,cư nhiên hạ thủ còn không nhanh một chút, ít nhất cũng phải đóng cửa lạichứ?

Vạn nhất bị người hiểu lầm hắncóhammê đặc thù gì vớinội y, như vậy thậtcó thểđi nhảy lầu a.

- Đi rangoài, nơi đây khôngcần ngươi,ta tự mình tới.

Hướng Lâm cũng lười tiếptụcdâydưa.

Thạch TrungNgọc nhức đầu, chỉcó thể đứngdậy đirangoài, thời điểm đi tới cửa, Thạch TrungNgọc vẫn không nhịnđược nói:

- Mới vừarồi ngươi tuyệtđốilà sản sinh ảo giác,ta không phải ngươi có hammêkia.

- Xì!

HướngLâmbị Thạch Trung Ngọc chọcvui vẻ:

- Tại saota cảmgiáchiện tại ngươi giống nhưgiấu đầulòi đuôi? Dườngnhư đangcực lực che giấu cái gì?

Trên ót ThạchTrung Ngọc xuất hiện một đạo hắctuyến, trời đất chứng giám, lãotử chỉ là nhìn thoáng qua mà thôi,tại saolại bị người hiểu lầm thành nhưvậy? Ai,sớm biết còn không bằng không giải thích, loạichuyện như vậythật đúnglà càng tẩy càng đen.

Hiện tại Thạch Trung Ngọcsuy nghĩ, có cần giết ngườidiệtkhẩu hay không? Nếu như nàngđira ngoài tuyên dươngbậy bạ làm sao bây giờ?

- Ngươi còn ngốcở chỗ nàylàmgì? Đi chơi game đi!

Hướng Lâmthúc Thạch Trung Ngọc đi ra ngoài.

Thạch TrungNgọc sao có thể đi trở về như vậy, sự tìnhcòn khôngcó giải quyết, Thạch Trung Ngọc liền bắt đầuchen vào, không cho HướngLâm đuổi hắn ra ngoài.

Nhưng mớivừa rồi Thạch Trung Ngọc vào, trên mặt đất tràn không ít nước, nên có chút trợt, ThạchTrungNgọc chen như thế,Hướng Lâmbị đẩytrượt chân.

-Ôi chao!

HướngLâm ngã xuống đất, kêu đau đớn một tiếng.

ThạchTrung Ngọcvội vãngồi xỗm ở bên người Hướng Lâm, ân cần hỏi han:

- Ngươi không sao chứ?

Hướng Lâm trừng ThạchTrungNgọc:

- Ta không sao,bất quá ngươicũng đừngở nơinày làm loạn thêm.

- Vậy không cho phép ngươinói chuyện mới vừa rồichonhững ngườikhác.

Thạch Trung Ngọc nói.

HướngLâm vừa mới chuẩn bịđáp ứng, nhưng con ngươiđảo một vòng, lộ ra ánhmắt giảo hoạtnói:

- Ta không nói cho nhữngngười khác, ngươi chota chỗ tốtgì?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn Hướng Lâm, hắn chẳng thể nghĩ tới,Hướng Lâmlạichơi tròthừa dịp cháy nhà màđi hôi của, Thạch Trung Ngọc c ắn răng, giậmchân nói:

- Ngươi nói đi,ngươi muốn ta thế nào, coi nhưđể cho talấy thânbáo đáp,tacũng đồng ý.

-Phi! Đẹp cho ngươi, nằm mơ đi thôi!

Hướng Lâm phì cười.

- Vậy ngươi muốn cái gì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Hướng Lâm ôm đầu,suy nghĩ một hồi, mình dườngnhư khôngcógì có thể yêucầuThạch Trung Ngọc,lẽnào bảo hắn lấy thân báo đáp thật?Phi phi phi, nghĩbậy gì đây!

-Ta dườngnhư khôngcógì có thểyêu cầu ngươi, vậy đi,ngươicho ta mườitriệu tiền ém miệnglà được.

Hướng Lâm lộ ra ánhmắtvô tội nói.

Thạch Trung Ngọc cảkinh nhảy dựng lên:

- Ngươiăn cướp a? Ngươi thích nóicho người nào thì cứ nói đi, ta bấtkể.

Nói xong Thạch TrungNgọcđira ngoài, mười triệu,giết Thạch Trung Ngọccũng khônglấy ra được, tất cả tiền đều bị CơNhư Nguyệt quản,trong trò chơi ngược lạicó chútkim tệ,nhưng không có vượt lên mười triệua, không cho được.

Bất quá Thạch Trung Ngọc cũng không nghĩtới muốn đi,chẳng qua là giả trang tức giận mà thôi, tốcđộđirất chậm, chờ Hướng Lâm kêu mìnhtrở về.

Nhưng phòng tắm mới bao lớn? Mặc dù Thạch Trung Ngọc đinhư ốc sên, cũng khôngđi được mấy bướcliềnđến cửa, Thạch Trung Ngọc sắp khóc, sao Hướng Lâm không gọi mình lại?

Đến cửaphòng, Thạch Trung Ngọc dừngbước, xoay người sang chỗ khác, cười khổ nhìnHướngLâm.

- Ngươi đi a, ngươi không phảirấtcó cốt khísao, cònở lại chỗ này làmgì? Tahiện tại liền nói chomọi người, ngươi chính là biến thái thíchnội y.

Hướng Lâm cười sánglạnđira ngoài.

Thạch TrungNgọcvội vàng dùng thân thểngăn trở Hướng Lâm:

-Ngươi không đi nói cho các nàng biếtsẽ chết sao? Khôngcho phép đi.

- Làm sao? Lẽ nào ngươi còn địnhể chotađi nói cho cácnàng biết, ngươi còn đùa bỡn ta?

HướngLâm cười hỏi.

ThạchTrungNgọc lộravẻđỏ khócđỏ cười, bất đắcdĩthởdài:

-Đại tỷ, ngươi thathứ ta mộtlần a!

- Chỗtốtđâu? Mười triệu đâu?

Hướng Lâm không tha thứ hỏi.

Thạch Trung Ngọcthật muốn tìm khối đậu hủ đụng chết,cư nhiên bị một nữ nhân khi dễthành như vậy?

Không có biện pháp, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể ra tuyệt chiêu, trên mặt khôngcòn nụ cười quyến rũ, mà đổi thànhnụ cười dâm đãngbỉổi, nắmlấycằm Hướng Lâm nói:

-Mới vừarồi không phải ngươi nói muốn đi nói cho các nàng biết ta đùagiỡn ngươi sao?Tốt lắm, ngàyhômnay đại gia liềnđùa giỡn ngươi mộtlần.

Thạch Trung Ngọc vốntưởngrằng như vậy, HướngLâm sẽ ngoan ngoãn thuận theo, nào biết đâurằng Hướng Lâmlạinổi dóa.

Hướng Lâm không nhìntay Thạch Trung Ngọc nắm cằm mình,chân nhỏđưa rađóngcửa lại, bắt đầucởi y phục trên người, hiện tại chỉ mới đầuthu mà thôi, Dương Tửcòn chưa khai giảngbao lâu, khí trời khônglạnh, quần áo trên người HướngLâm cũng không nhiều, trên ngườichỉ có mộtcái áo ngoàimà thôi, còn như bên trong có hay không, vậythì không phải sự tình Thạch Trung Ngọc có thể biết.

Hướng Lâm vénlênáo ngoài, nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Lấy tay ra, không lấy xuống,ta làm saocởiy phục.

Thạch TrungNgọcnhìnchằmchằm nửa người trên của HướngLâm, y phục của nàngđã bị vén lên, nộiymàu hồng bao quanhhai tiểubạch thỏ đầyđặn trắng noãn, làm cho Thạch Trung Ngọc vui vẻ thoải mái, nuốtngụm nước miếng,ThạchTrungNgọchỏi.

-Ngươi đang làmcáigì?

- Cởi quần áo?

Hướng Lâmdùng mộtloại ánh mắt nhìn thẳng ngốc nhìn Thạch TrungNgọc.

Chúng ta còn tiếp tục không?

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc bịánh mắt này nhìn không đượctự nhiên,có chút tức giận nói:

-Ta đương nhiên biếtngươi cởi quầnáo,ta làđang hỏi ngươi tại sao phảicỡi quầnáo.

Hướng Lâm dùng mộtloại ánhmắt cực kỳ vôtội nhìn Thạch Trung Ngọc:

- Mới vừarồi khôngphải ngươinói muốn đùa bỡn ta sao?Ta đâylà đang nỗlực phốihợp ngươi a.

Thạch TrungNgọc thật muốntrực tiếp đụng chết ở chỗnày, ngày hôm nay Hướng Lâm nổi điênlàm gìa?Làmsao trở nênuy mãnh như vậy? Thạch Trung Ngọc cóchút bất đắc dĩ nói:

- Nhanh mặc quần áovào, mới vừa rồi tachỉ làđùa giỡn.

Nói là nói như vậy, bất quá ThạchTrungNgọc vẫn rất lưu luyến nhìn bộ ngực của HướngLâm.

-Vậy saocó thể?Ngươi lànam tử hán, ngươi nóira, nhất địnhphải thựchiệnmới được, ta không thể làm hại ngươitrở thànhmột người không giữ lời hứa.

Hướng Lâm thành khẩn nói.

Lão thiên gia,ta đến cùng phạmvàolỗigì?Ngươi lại muốn dằn vặt ta nhưthế? Một đạimỹ nhânnhư vậy, ởtrước mặt ngươicởi quầnáo, đây là câudẫn trần trụia, rốtcuộclà người nàođang đùagiỡn người nào?

HướngLâm đẩy tay Thạch Trung Ngọc ra, cỡiáo trên ngườixuống:

- Ngươi thậtlà,bảo ngươilấy tay ra, tadễ cởiquần áo, ngươi lại nửa

ngày cũng không di chuyển,còn phải tự ta độngthủ.

Nói xong,Hướng Lâm lại đưa bàn tay ra sau,Thạch TrungNgọccực kỳ nỗlựcnuốt nước bọt, Hướng Lâmđây là muốn điên a, cởi áo ngoài còn chưa đủ, lại còn muốn cởinội y, ThạchTrung Ngọc là mộtnam nhân bình thường, hắn thậttìm không được cớ gìbảo Hướng Lâm dừng động tác trong tay lại.

Nộiy rấtnhanh thì bị Hướng Lâm cởi xuống, hai tiểu bạch thỏrun rẩylung laymột cái, hai điểmđỏ bừnghơi nhô lên, cựckỳhấp dẫn ánh mắt củaThạch TrungNgọc.

Hướng Lâm chẳng qua là muốn cởi quần áo,làm cho Thạch Trung Ngọc xấu hổ một chút mà thôi, không nghĩtới da mặt ThạchTrung Ngọc dầy như vậy, cư nhiên không biếttựgiácđira, Hướng Lâm chỉ có thể kiêntrìlàmcho Thạch Trung Ngọc thưởng thức.

Mới vừarồi mình hunghãn như vậy, cũngkhông thể hiệntại che bộ ngực ngồixổm xuốngkêu phi lễ chứ?

Có nên cởiváyhay không? Hướng Lâmcó chút do dự, nơi nàykhông phải trò chơi, không có thuyết pháp độ hảo cảm gì, nếu tiếp tục khiêu khíchnhư thế,ThạchTrungNgọc không chịu được mànói, vậy không phảixong đời sao?

Hướng Lâm suy nghĩcó nên mặcquầnáo vào hay không? Không thể lại đểchoThạch TrungNgọc nhìntiếp, bằng khônghắn thú tính quá độ khả năng liền không xong.

Bất quá Hướng Lâmbi kịch phát hiện,xong rồi,Thạch Trung Ngọc đã nhào tớitrên người nàng, tay không ngừng xoa nắn nộ ngựccăng tròn mềmmại của nàng,thỉnh thoảng còn se sehai đầuvú,làm hai tiểu bạchthỏ ở dưới bàntay của hắn không ngừng biến hình.

Hướng Lâm vừa muốn nói, miệngđã bịThạch Trung Ngọc hônlên, HướngLâm từ chối vài cái, phát hiện mình căn bản đẩy không ra, chỉ cóthể nhận mệnh, nụ hônbáđạolàm choHướng Lâm bị lạc lối, phối hợp đầu lưỡi của đốiphương.

Một trận kíchhôn qua đi, tay củaThạch TrungNgọc bắt đầutìmkiếm xuống dưới, váy củaHướng Lâm không biết lúc nào đã bị Thạch

Trung Ngọcném vào trong máygiặt, lộ hai đôi chân thon dài trắng ngần nhưbạch ngọc,chính giữalà một cái quầnlót màu hồng dễ thươngkhông che hết đượckhu vực thần thánhkiacủa thiếu nữ, làmmột vài cọng lông tơ lộ ra ngoài, trông cực kỳ kích thích,tay củaThạch Trung Ngọcđã đưa vào mép quần lót,muốnkéo nó xuống.

- Uy, không nên xằng bậy,mau buôngtay.

Hướng Lâm rốtcục thanh tỉnh,bắtđầungăn cản độngtác của Thạch Trung Ngọc.

Cờ-rắc một tiếng, quần lót của Hướng Lâm ởdưới Thạch Trung Ngọc và HướngLâm giãy dụa, hóa thành hai mảnh vải rách.

Hiện tại Hướng Lâmđã khóckhông ra nước mắt,sớm biếtmới vừa rồi không nên đikhiêu khíchThạch TrungNgọc, ai, hại người hại mình a, hiệntại Thạch Trung Ngọcđã hoàn toàn bộc phát thú tính, muốn hắn dừnglại quá khó khăn, bất quá Hướng Lâm cũng không có tiếptục ngăn cản.

Nói thật, bây giờtrong lòng HướngLâm lại có chútngọt ngào nho nhỏ, đã sớm cùng Thạch Trung Ngọcxảy ramột íttình cảm,ngoại trừ phòng tuyến cuối cùng kiara, những thứ khác cái gì cũngđã làm,hiện tại giao thânthể cho hắn cũng không có gì, chỉ bất quá địa điểm làm cho Hướng Lâmcóchút không hài lòng lắm.

ThạchTrung Ngọc đặt HướngLâm ngồi lênmáy giặt, ở trongánh mắt kinhngạc của HướngLâm, hắnchỉ dùng khôngđến một giây, đã cởisạchtoàn bộy phục trênngười mình, nộ long ngỏng caođầu, tùy thời chuẩn bị côngvào.

-Nhẹmột chút.

Hướng Lâm đã biết sau đó phải phát sinh cái gì, nhẹnhàng nói.

Thạch TrungNgọc gật đầu, miệng hôn lấy nàng, taythì lần mò xuống dưới không ngừng kích thích khu vựcthần thánh kia của thiếu nữ, làm HướngLâmkhông khỏi phát sinh tiếng rên hừ hừ nhẹ nhàng, chẳng mấy chốc nơi ấy đã nước suối lailán, thậm chí còn chạy một ít xuốngđùi và máy giặt, nộ long đưa về phía vùng thế ngoạiđào nguyên kia, nộ longmớivừa cắm vào một chút.

Hướng Lâm cố nén thống khổ, nộ long nhích từng chútđi vào, thiếunữ trinh trắng nên cònrất chặt, mặcdù đã có các bước dạo đầu, nhưng cũng không phải dễ dàng đi vào như vậy,nhưng Hướng Lâm đã chuẩnbị tinhthần nghênh tiếp Thạch TrungNgọc xâm phạm,hai chân táchra hết mức có thể, mông ưỡntớitrướcmột chút, làm nộ lông lại tiến vào một chút,đãở bêncạnh thứ quý giá nhất của người con gái rồi, chỉ cần xuyên qua, Hướng Lâmsẽ từ thi ếunữ chuyển biến thành thiếu phụ.

Bỗngnhiên ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa,nộlongcủa Thạch TrungNgọc sợđến mềm nhũn một phần ba.

- Lâm Lâm, ngươicó ởbên trong không?

Cơ Như Nguyệt hô.

Hai người gắt gao tựavào nhau, đều ngâycả người,tại sao Cơ Như Nguyệt lạiở thời điểm này tới đây chứ?

Thạch TrungNgọc vỗ vỗ HướngLâm, đểcho nàng làm ratrả lời.

- Tađang giặt quần áo, có chuyện gì không?

Hướng Lâmhỏi.

- Ta đangtìm Thạch Trung Ngọc, để hắn cùng đi làm nhiệmvụ, ngườichạy đi đâu rồikhôngbiết?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

HướngLâmđang định nói,bỗng nhiên lỗtai Thạch Trung Ngọc nghe được thanh âm tay củaCơ NhưNguyệt nắm cửa, lập tức lao qua, khóa trái cửalại.

-Lâm Lâm, ngươi ở bên trong giặt quầnáohay làm gìđấy?

Cơ NhưNguyệt thấy cửa mở không ra, liền hỏi.

Hướng Lâm đã sớm hoảng hồn,căn bảnkhông biết nên nóinhư thế nào, Thạch Trung Ngọc tiếnđến bên tai Hướng Lâm, nhỏ giọngnói:

- Tắm.

-Tađangtắm.

Hướng Lâmnói.

Cơ NhưNguyệt có chút khônghiểu hỏi:

-Đêmquakhông phải vừamớitắm sao, làm sao sáng sớm hôm nay lại tắm?

Lầnnày Hướng Lâm không cầnThạchTrungNgọc thông báođã nói:

- Còn chưa phảilà tên khốn kiếp Thạch Trung Ngọc kia gây họa.

Nghe được HướngLâm nói như vậy, Thạch TrungNgọckémchút bị dọa hỏng, Hướng Lâm đâylàmuốn điên sao, sao lại khai ra chứ?Bất quá lời kế tiếpcủa HướngLâmđể Thạch Trung Ngọcan tâm.

- Thời điểmhắn ăn cháo, ăn quá nhanh,ta bảo hắnchậm một chút, kếtquảkhôngcẩnthận,cháo dính đến trên ngườita, ta khôngcó biện pháp, chỉ có thể đi tắm.

HướngLâm nói.

- Ồ, vậyhắnđiđâurồi?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Hướng Lâm nóngnảy nhìn Thạch Trung Ngọc, nàng thậtđúng là không biết phải trả lời thế nào, cũngkhông thể nóibâygiờ Thạch Trung Ngọc đang ởbên cạnhchứ?

Thạch TrungNgọc nhỏ giọng nói:

- Mua thuốc lá.

-Hìnhnhưhắn đi ra ngoàimua thuốc lá rồi!

HướngLâm vội vã đáplạiCơ Như Nguyệt.

- Vậy được rồi,ta đi vào trò chơi trước.

Nghe đượcCơ Như Nguyệt đi xa, Thạch Trung Ngọc vàHướngLâm mới thở phào nhẹ nhõm,may mắn từkhicómáy giặt, khôngcó địa

phương thả, liền nhét vào trong phòng tắm, bằng khôngthì phiền toái.

- Chúng ta còn tiếp tục không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Tại sao phải dùng lại?

DTV-EBOOK.COM.VN

Hướng Lâm nhìn nửangườidưới của Thạch Trung Ngọc,có chút khiêu khích hỏi.

- Tình trạngcủa ngươi bây giờ còncó thểtiếp tục sao?

Thạch Trung Ngọc cúi đầu nhìnmột cái,mớivừa rồi nộ longcòn ngẩng đầu đứngngạonghễ, hiện tại đã biến thànhmột cọng bún mềm oặt, trong lòng Thạch TrungNgọcthầm hận, nếu như không phảiCơ Như Nguyệt đột nhiênchặn ngang một côn, làmầm ĩ một cái, làm sao sẽ biến thành như vậy?

- Một chút làtốt rồi.

Thạch Trung Ngọc thậtchịukhôngnổiánhmắtkia của HướngLâm, lúngtúng nói.

Chứngkiến Thạch TrungNgọclúngtúng, Hướng Lâm bật cười, sau đó trêuđùanói:

- Cócần tadùng taygiúp ngươi một chút không?

- Không… cần, rất cần.

Thạch Trung Ngọc lập tứcđổi giọng.

- Không cần? Khôngcầnthì thôi, chính ngươi nỗ lực lên.

Hướng Lâm cười hì hì nói.

Thạch Trung Ngọc thật muốntát miệng mình, làm saolại cóthể miệngtiện như thế? Cơ hội khó đượcnhư vậy,cư nhiên bỏ quên? Quá không phải người.

Thạch Trung Ngọc thởphìphò bóplấy bộ ngực sữa của HướngLâm, làm hai luồngthịt mềm mại kia biến thànhcácloại hình dạng, rất nhanh Hướng Lâm lại thở hồng hộc.

Chứng kiến vật kia của Thạch Trung Ngọc lần nữa ngẩng đầu, Hướng Lâm có chút hốthoảng,bầu không khí mới vừarồibịCơNhư Nguyệt làm hỏng,bâygiờtiếptục, Hướng Lâm luôn cảm thấy tâmlý không thuận, cảm giác như vậy có cái gì không đúng.

- Nếukhông ngày hôm nay dừngởđây đi?

Hướng Lâmdùng mộtloạigiọng điệu thươnglượnghỏi.

Thạch Trung Ngọc sửng sốtmộtchút, sau đó chứngkiến biểu tình trên mặt Hướng Lâm, chỉ có thểbất đắcdĩ gật đầu, mớivừa rồihắn cũng thấy tiếp tụccó chút không được tự nhiên,chẳng qua làbị ánh mắt của Hướng Lâmkhiêu khích, thấykhó chịu, chonên mớimuốn tiếp tục.

Nhưng hiện tại dừng,Thạch Trung Ngọc lạicảmthấy có chútkhông camlòng, vừa mới làm cứng rắn, giờnói khônglàm, quá hại người.

- Nếunhư ngươi muốn mànói, vậy làm đi!

Hướng Lâmôn nhu nói.

Thạch Trung Ngọc cườicười, vuốtgò má của Hướng Lâm,hônmột cáinói:

-Ta sẽ khôngmiễn cưỡng ngươi, lần sauđi,đổi hoàn cảnh tốt một chút.

Thạch Trung Ngọcđitới bên cạnh bồn tắm,bắtđầu xảnước,sauđó ôm Hướng Lâm, sủng ái ngắt cái mũicủa nàng nói:

- Ngàyhôm nayđại gia bỏ qua ngươi một lần, bất quá phải hầu hạ đạigia tắm.

- Biết rồi.

HướngLâm cười duyên nói.

Nguyên bản Thạch Trung Ngọc dự định tắmhạ nhiệt một chút, nhưng thời điểm Hướng Lâm giúp hắn chà lưng, hai tiểu bạch thỏ luôn hữuý vôýmasát lên lưng, làm Thạch Trung Ngọc càng khó chịu,tay kéo HướngLâm qua, khôngnóihailời hôn lên.

Kích hôn quađi, ThạchTrungNgọc còn dự địnhlàm chútđộng tác gì nữa, nhưngHướng Lâm lại ngăn trở hắn.

- Không nên cử động,không cóthời gian, mới vừarồi NhưNguyệt tỷ tìm ngươi,nói ngươi đimua thuốclá,nhưng mua thuốclá không có khả năng lâu như vậy chứ?Nếu như mới vừa rồiNhư Nguyệt tỷ đi, ngươi làm ngaylập tức, như vậycòn theo kịp.

Hướng Lâmnói.

Dựa vào, nói xấu trần trụi a, nửacâu đầu không có vấn đề gì, nhưng nửa câu saulàgì đấy? Lẽ nào thời gianlãotử làm một lần, chỉ bằng thời gian đimuagói thuốc lá sao? Dựa vào,ngày hôm nay không cho nànggiáo huấn, nhưvậy Thạch Trung Ngọc sẽ không gọi ThạchTrung Ngọc.

Thạch TrungNgọc quyết địnhxách súnglên ngựa, ở nơinày làm Hướng Lâm.

Hướng Lâm rốt cụcý thứcđược mìnhnói sai, nam nhân kiêngkỵ nhất chính là thời gian ở phương diện kia, nàngcòn chưacùng Thạch Trung Ngọc thửqua, không biết hắn được bao lâu, mới vừa rồi cũng chỉ là nói bậy, hiện tạichọc tới Thạch Trung Ngọc,phiền phứclớnrồi.

HướngLâm cái khó ló cái khôn nói:

-Không được, hiện tạicũngđã hơnmười một giờ, những người khác chẳng mấy chốc sẽ đi ranấu cơm, đợi các nàng đi ra, vậy ngươilàm saora ngoài?

Thạch Trung Ngọcchỉchỉ cửa sổ:

-Ta từnơiđónhảyra,đi thẳng đến hậuviện.

HướngLâm liếc mắt:

-Cửasổkia ngươimở ra chưa?Saukhi ngươi mở ra sẽ phát hiện cửa sổ cósong sắt, ngươicăn bản không ra được, cũngkhôngthểđập nó chứ? Động tĩnh lớn như vậy, ngườinào không nghe được?

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ thở dài, xemra bâygiờ muốn làm

Hướng Lâm,là sự tình khôngcó khả năng,làm việc tốt thường gian nana!

Hai người đơn giảntắmmột cái, mặc quần áo, Thạch TrungNgọc đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn đồnghồ treotường trongphòng khách,đã mườimột giờ rưỡi, chẳng mấy chốc các cô nươngsẽđira nấucơm, không cần thiết trở về chơi game.

MởTV, mới ngồiở trên ghế salon, liền thấy cáccô nương lầnlượt từ trênlầu đi xuống, trên trán Thạch Trung Ngọc toát ra mồ hôi lạnh, quá nguy hiểm,maymắnmới vừa rồi khôngcó làm ra cửđộng gì, bằngkhôngngày hôm nay sẽchết ở chỗ này.

- Đạithúc, ngươi chừng nào thì trở về?

DươngTử hỏi.

- Vừa về, không thấy mớimởTVsao.

Thạch Trung Ngọc nói.

TuyếtSương Yênkỳquái nhìn Thạch Trung Ngọc:

-Ngươiđi mua thuốc lácầnnửa giờ?

Con bà nó, Tiểu Tuyếta, ngươi đần một chútsẽ chết sao?Tại sao phải bắtlại vấn đề nhỏ nhặt như vậy.

- Các ngươicũng biết,thuốc láởphụcận khu biệt thự đều quá mắc, cho nên ta đimuaxamột chút.

Thạch Trung Ngọc nói.

Các cô nương đều không còngì để nói, lấy tàisản của ThạchTrung Ngọc bây giờ,muốn hútthuốc gì không được? Lại vì mộtchút sự tìnhlônggà vỏ tỏi như vậy đi ra ngoàihơn một giờ,chỉvìmuabao thuốc lá mười đồng, thực sự là nhântài.

Cáccônương lần lượt đi tới nhà bếp, Dương Tửngồi ở bên cạnh Thạch TrungNgọc,chỉ vào cửa hỏi.

- Không phảicó người gõ cửa chứ? Dườngnhư ta nghe được tiếng

đậpcửa.

ThạchTrung Ngọc theobản năng quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên cảm giác vậttrongtay tiêu thất, nhìnvề phía DươngTử,bikịch pháthiện Dương Tử đã ôm chặt điều khiểntừ xa vào trong ngực.

Làm một CungTiễn Thủ, Dương Tử biết, nhất định phải kéo dài khoảng cách với ChiếnSĩ như Thạch Trung Ngọc, mới cóthể thu đượcthắnglợi, Dương Tử chạy tới biên giới ghế salon nói:

- Đại thúc,bây giờđiều khiển từxa là của ta,ngươi không thể giành với ta.

Thạch Trung Ngọclà một nam nhân, không bao giờkhuất phục, cho nên đoạt điều khiển từ xa là cần thiết,nếu như giao điều khiểntừ xa choDươngTử, nhưvậy chỉcó thể xem phimngôn tình chómá gì đó.

- Người đâu, phi lễ, cứumạng a!

Dương Tửkinh hô.

Cáccô nương đã thích ứng ThạchTrung Ngọcvà Dương Tử đùa giỡn, cănbản không quản.

LúcnàyHướngLâmmới về đến phòng khách, nhìnthấy hai người đùa giỡn, trêu nói:

-Hiện tạilạiđiđùa bỡnDươngTử rồi hả?

- Tạisao phảidùnglại?

Dương Tửbắt được lỗi tronglờinói của Hướng Lâm hỏi.

Giết đàn quái

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: ThánhThiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

HướngLâm bị Dương Tử hỏisửng sốt, khôngbiết phảitrả lời thế nào, chỉcó thểlúng túngnói:

- Khôngcó gì,chỉlà nói sai mà thôi.

MặcdùDươngTử có chút nghihoặc, nhưng không nói gì, chỉ vào phòng bếp nói:

- Lâm Lâm tỷ, là ngươi đi phòng bếp hỗ trợ,hay ta đi phòng bếp?

Hướng Lâm lắc đầu nói:

- Quên đi, ngươiđichỉ làm loạn thêm, ta đi.

Dương Tửcười cười, loạiđáp án này nàng đã sớmbiết, chẳng qualà tùy tiện hỏi một chútmàthôi.

Thạch Trung Ngọc thừa dịp DươngTử bị Hướng Lâm dời đi lực chú ý, ngaylập tức đoạt lạiđiều khiển từ xa, sau đó đổi kênh.

Dương Tử buồn bực nhìn Thạch Trung Ngọc, nàng thật khôngnghĩ tớiThạch Trung Ngọc sẽ vô sỉtớimức này.

-Đại thúc, đổikênh đi, ngươi xem hoạt hìnhta cũng không ngại, đừng xem Kinh Kịch được chưa?

Dương Tử cười khổ nói.

ThạchTrungNgọclộ ra mộtnụ cườibỉổi:

- Ngươi khó chịu thìcắn ta a.

Dương Tửđã không phải tiểu hài tử,đãcùngThạchTrung Ngọc quan hệkhông biết bao nhiêu lần, đương nhiên biết“cắn” là có ýgì, cho nên DươngTửlàmra một quyết định vôcùng sáng suốt, khôngđi dây dưa với Thạch Trung Ngọc, để cho Thạch Trung Ngọc xem Kinh Kịch, nàng cáigì cũng không xía vào.

Chờđám ngườiCơ NhưNguyệt từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy ThạchTrung Ngọc và DươngTử đang nháo không vui, một chút cũngkhông lưu ý,cácnàng sớmđã quen rồi.

Thời điểmăn cơmtrưa, Thạch Trung Ngọcở trongánhmắt kinh ngạc củacác cô nương, tiếp tục phong quyển tànvân, DươngTửim lặng nói:

- Đại thúc, ngươiđã ăn hai lần điểm tâm, sao cònăn hung mãnh nhưvậy?

-Ăn nhiều mấy lầncũngsẽkhông chết, nhưngăn ít mấylần là sẽ chết người đấy, cho nên, nên ăn vẫn phảiăn.

Thạch Trung Ngọc không hề có lương tâm nói.

Sau khimấy người ăn cơmtrưa xong, tiếptục tiến vào trò chơi, buổi chiều không cóbọn họthi đấu,vì vậyliền đi luyệncấp, mấy người tiếp tụcđi giết ĐộcTri Chu, nơi đây bọn họ đã rấtquen thuộc, yếu quyết nên nắmgiữ bọn hắn đềunắmgiữ, Độc Tri Chuđã khônglàmgì được Thạch Trung Ngọc và cáccô nương.

- Chúng ta giết đàn quái số lượng có nên nhiềuhơnmột chút không? Nhưvậy mớicó hiệu suất.

Hướng Lamđề nghị.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩmột chút nói:

- Cũng được, bất quá số lượng không thể quá nhiều, bằng khôngta kháng không được.

Cáccô nương đềugật đầu,sau đóchia nhau đi dụ quái, chỉ cònlại Hướng Lâmlà MụcSư ở lại.

Phía sau Thạch Trung Ngọcđitheo hơn hai mươiĐộc TriChu,thời điểm tới chỗ Hướng Lâm,ThạchTrungNgọc sắp khóc,hắncănbản không nên tin tưởng đám nữ nhânnày, tục ngữ nói,nữ nhân càng xinhđẹp lại càng biếtgạtngười.

Thạch Trung Ngọccũng coi như tin tưởng câu danh ngôn này, đám cô nương này nhất định là điên rồi, phíasau mỗi người đềuchíít theo năm mươi Độc Tri Chu, nếu như không phải bởi vì đámnữ nhân này rấtquenthuộc với hắn, Thạch Trung Ngọc thật muốn chửi đổng.

Tất cả Độc Tri Chu cộng lại,chí íthơn 200 con,số lượngthậtsựlà nhiều lắm,may mắn đám quái này không thể chồng chất,nếu như đám ĐộcTri Chu này cóthể chồng chung một chỗmà nói, Thạch TrungNgọc có thể xác định, mình tuyệt đối sẽ bịmiểu sát.

- Đại thúc, nhanh thả kỹ năng kéocừu hận.

Dương Tử la lớn.

ThạchTrung Ngọc nhất thời lệ rơi đầy mặt, mình làm sao không may nhưvậy? Rõ ràng không phải làmình nguyện ý, lại còn phải đi kháng quái, hơnnữa số lượng còn nhiều như thế.

Mặc dù Thạch TrungNgọc không muốn, bất quá vẫn thả kỹ năngdụ quái, cũng không thể làm cho đám nữ hàitử này tới kháng quái a!

-Vạn Kiếm Quyết.

Thạch TrungNgọc hét lớn một tiếng,trên bầu trờixuất hiện vô số Chiến Hổ Đao,sau đó những đao kia bay vềphía Độc Tri Chu, trên đầu ĐộcTri Chuxuất hiệntổn thươngthật lớn, ngẫu nhiênxuấthiện chữ số đỏhồng, làmcho Thạch Trung Ngọc trở nên kích động, cảm giác bạo kíchthậtthoải mái.

Bởi vì Vạn Kiếm Quyết của Thạch Trung Ngọc, cừu hậnđều bịhắn đoạt đi, các cô nương cũng bắt đầu thảkỹ năng,dù saocừu hậnđềuở chỗcủa Thạch Trung Ngọc,các nàng thả kỹnăng, tối đa chỉ có thể kéo vài Độc Tri Chu qua, đối với cácnàng mà nói không có bấtkỳ uy hiếpgì.

Bất quácái này liền khổ Thạch Trung Ngọc, những Tri Chu này đều

biết phóngđộc, hình thể của chúng tương đối nhỏ, vâyquanh ThạchTrungNgọcnói ít cũng hơn mười con, Thạch Trung Ngọc khôngthể tránh khỏi trúng độc.

Thạch Trung Ngọcđã lười dùng thuốc giải, bởivì mặcdù sử dụng cũng không được, chẳngmấy chốc sẽ có nhữngĐộc Tri Chu khác phóng độc,huống chi ThạchTrung Ngọc cũng không có thời gianđi ăn thuốc giảiđộc, bởivì hắn ngoạitrừ phảithảkỹ năng kéo cừu hận, còn phải ăn dược bổ huyết, nếu không sẽchết cực kỳtrẻ, một mình Hướng Lâm cănbản không thểbảo đảm ThạchTrung Ngọcsống sót.

Bất quá Thạch Trung Ngọctự mìnhăn thuốc, Hướng Lâmcố gắng tăng máu, như vậy cũngcoinhưcó thể bảo đảm HP củaThạch Trung Ngọc bảo trì cân bằng, khôngcó nguyhiểm gì, chỉ bất quá Thạch Trung Ngọc số khổmột chút, luônlà người chịu đòn.

Một vòng quáihữukinh vô hiểm trôi qua, trừThạch TrungNgọc, trên mặt các cô nương khác đềulộ ranụ cườisáng lạn, bởi vì kéo quái tương đối nhiều, cho nên điểm kinh nghiệm tươngđối phong phú.

Chứng kiếnnụ cười điên cuồng của các cô nương, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ thở dài, biết những nữ nhân này đã điên rồi, tuyệt đối sẽ tiếptụckéo quái, thậm chícó thểsẽ càngnhiều.

Ông trời ơi, đếncùnglão tử đắc tội ngươi chỗ nào? Lại để lão tử nhận thức mộtđám nữ nhân điên cuồng nhưthế?

Thạch Trung Ngọc kháng nghị bịcác cô nương vô tình bác bỏ, tiếp tục điên cuồngdụ quái, làm choThạchTrung Ngọc không ngừng gánh quái, nhưnghắn không thể kháng nghịmột câu.

Bởivìbây giờ ThạchTrung Ngọc là thống khổcũng vuisướng,các cô nương thỉnh thoảngnémtớivài nụ hôn,làmcho ThạchTrung Ngọc có hỏa khôngphát ra được, mới vừa muốn nổi giận, đãbị các cô nương hạ nhiệt.

- Đại thúc,nỗ lựclên, tasắp ra…à không, thăng cấp.

DươngTử hưng phấn hô đến loạn xạ.

ThạchTrung Ngọc sắp khóc, đã một buổi chiều,còn phải tiếp tục nữa sao? Lãotử muốn ăn cơm tối, bây giờ sovới trước đây càng

thêm phísức a.

Tiếp tục kiên trì một hồi, Dương Tử rốt cục thànhcông thăng cấp, ThạchTrung Ngọc cho rằngrốt cục có thể nhẹ nhàngmột chút, nhưng Hướng Lâmlạinói thêmmột câu, kémchút làmcho Thạch Trung Ngọc khóclên.

- Thạch ca ca, ta cũng sắp thăng cấp,ngươi kiên trì một chút nữa không được sao?

Hướng Lâm làm nũng nói.

Thạch Trung Ngọc thực sự khóc, nhìn cáccô nương nói:

- Ta muốn ăn cơm, các ngươithanh toàn ta đi.

Cáccô nương đều vui vẻ cười haha.

- Không đượcoán hận,nhanh đi dụ quái!

Cơ Như Nguyệtvừa cườivừa nói.

Vẻmặt Thạch TrungNgọcđau khổ nói:

- Các ngươi lại như vậy, cái mạng này của lão tử, sớm muộn gì cũng phải chết ở trongtay các ngươi.

Độc Tri Chu Nữ Hoàng

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc phàn nàn thì phàn nàn, nhưng vẫn phải đi kháng quái,dù sao mình cũng là nhân vật đại danh đỉnh đỉnh, nếu để cho nữnhânđikháng quái, việcnày truyền đisẽ xấu hổ như thếnào! Hơn nữa đểnữ nhâncủamìnhđi kháng quái, mình cũngkhông đành lòng! Cho nên về côngvề tư, ThạchTrungNgọc đều tránh không được vận mệnhkháng quái.

Thế nhưng đểcho Thạch Trung Ngọc bi thươnglàđộccủa Độc Tri Chu không phải độcbình thường, mà là cực kỳ độc, hơn nữamấy nàng kia kéo quái còn không phải nhiều bình thường, màlàvô cùng nhiều, cho nêntừtrưa đến giờ, sắc mặt của hắnchưa bao giờ trở lại bìnhthường,hơn nữa tử sắccòn có xu thếlan tràn.

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ khuôn mặt của Thạch Trung Ngọc đã biến thành màu tím.

Đồphá hoại a! Lão tử rõ ràng khôngmuốn làm như vậy, còn cần phải làmhăngsaynhư thế sao, may mắn khuôn mặt không phảibiến thành màu xanhlục, nếukhônglão tửcàng bi thảm.

Thạch Trung Ngọc cắn răng, vẻ mặt không tình nguyện đi kéoĐộc Tri Chu, nhưng trong lòng thì cực kỳ phiền muộn.

Đang nghĩ ngợi những sự tình không đâu, đột nhiên Thạch Trung Ngọcnhíu mày,một cỗkhíthểsắcbén không biết từ đâu bao phủ tới.

Di?

Có chút xú khí,lại có chút hương thơm, trong hươngxenlẫn thối, trong thối xen lẫn hương, thứ mùi này thậtcó chút kỳ quái, Thạch TrungNgọc đang muốn hít vào trong mũi,sắcmặt đột nhiênnổi giận:

-Mẹ,aidám cho lão tử ăn rắm!

Đối vớisựtình nhưthế,Thạch Trung Ngọclà người có văn hóa

đương nhiênsẽ không đitínhtoánchili,sở dĩgiận dữ,làvì đối phương đánh rắm quá lâu.

Thạch Trung Ngọcvỗ môngmột cái,nhớ tới mình đãrất lâu không có thảra thưtháinhư vậy, trong lúc nhất thờicảm giác cực kỳthoải mái.

-Sắc lang đại thúc, ngươi làmgì đấy?

Dương Tử có chút giật mình nói.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Không có gì...

Nhữnglời này của ThạchTrung Ngọccòn chưa nóihết, liền bịáp lực cườngđại đèbẹp ở trên mặt đất, đồng thờitrên lưng truyền đến cảm giácôn nhuyễn, làm cho nộ longcủahắn run run.

Mẹ kiếp,bây giờ là thời điểm giết đàn quái, tiểu nữu nàoở lúcnày muốnlên lão tử, tuy nóitự chủcủata kém chút, nhưng khôngthể ở thờiđiểm mấu chốtxằng bậy a!

Thạch Trung Ngọc làai, đây chính là thanh niên tốtcótưtưởng có đạo đức,tuy nóimấy năm đi học chưa m ột lần lãnh giấy khen, nhưng này làvìhắnkhiêm tốna, lúc đi học nếu như khôngcó hắn, nhữngkỷ luật của trường học không phảithànhvô dụng sao.Cho nên Thạch TrungNgọcrất thiệngiải nhâný, giúp người làmniềm vui mớilà người tốta!

Cũng không đểý Độc Tri Chu ở một bên, ThạchTrung Ngọclập tức quyết định giúp người làm niềm vui,vươn taynắn bóp lấy hai luồng mềm mại kia.

Màtrên tay truyền tới xúc cảm mềm mại, làm cho trong đầu Thạch Trung Ngọcxuất hiệnmộtmàn xuân sắc, quần cộc nhấtthời bị chống ramột cái lều nhỏ.

Lớn nhưvậy, không giống như Tử nhi, cũng không giốngNhư Nguyệt,rốt cuộc là của người nào a!

Thạch Trung Ngọc vừa dùng lựcxoa bóphai đôi mềm mạikia, một

mặt chuẩnbịquay đầu nhìn là ai, đột nhiên trên lưng bịđánh một kích, lậptức biến thànhtàn máu,lầnnày Thạch Trung Ngọc sợ hãi, trên lưng mình rốt cuộc là ai! Chủ động bò lên đùa giỡnlão tử, lão tử bị buộc bất đắc dĩhi sinh mìnhmột chút còn chưa tính,còndám công kích, lá gancủacô nàng nàycũng quá lớn, xem lão tử hảo hảo sửatrị ngươi.

Bất quá tỉ mỉ nghĩ lại, ThạchTrungNgọckhông rõ, đến cùngai có thể một kíchđánh mìnhthành tànmáu, cóvẻ nhưcáccô nươngkhông ai có thểlàm đượcđiểm này, mình làChiến Sĩ,trangbịtrênngười lại là sáo trang!

Thạch TrungNgọcnhìn lại,lậptức ngâyngười, trên lưng mình đâu phảinữ nhân gì, rõ ràng chính là một quái vậta.

Quái vậtnày nửa ngườitrên là thânthể một nữ nhân xinh đẹp,nửa ngườidướilàthân thểTri Chu, mà hai taycủa mình còn đặt ở trước ngực quáivậtnày bópbóp.

ĐộcTri Chu Nữ Hoàng(ÁmKim Boss),????

Độc Tri ChuNữ Hoàng?

Sắc mặt ThạchTrung Ngọctrong nháy mắt cứng ngắc,nộ long trong nháy mắt mềm nhũn xuống, khôngnghĩtớimình dĩ nhiênởtrong vôý phi lễĐộc Tri ChuNữ Hoàng, bất quánửa người dướicủađốiphương có chút kinh người a!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nuốt một bình hồng dược,trên lưng lại bị đánh mộtcái, lần nữa biến thành tàn máu, Thạch Trung Ngọc lại nuốtmột bình hồngdược, trên người lạibịđánh một cái, là tàn máu.

Quái vật này thật cmn thiếu đạo đức, rõ ràng làmuốn dằnvặtlão tử, như vậyso với chết càng khó chịuhơn a!

Thạch TrungNgọc nhìn xaxa, các cô nương đều làvẻ mặt bất mãn nhìn một màn tức cười kia, tốtngươi một cái Thạch Trung Ngọc, ngay trước mặt chúng ta còn dám đùa giỡn nữnhân khác... Ách, nói động vậtgiốngcái khácthì chonh1 xác hơn, hơn nữa đùagiỡn thì đùa giỡn, còn chuyên môntìm một gia hỏa xấu nhưvậyđếnđùa giỡn!Cốý chọc giậnsao!

Trong lòng Thạch TrungNgọc cũng phiền muộn, quái vậtnày rõ ràng làtự mình bò lên ngườilãotử a, làm sao tráilại còn công kích lãotử!Hơn nữanửa người trên của quái vật này dáng dấp mê người như thế, nhưng vì sao nửa người dưới dị dạng như vậy!Bất quá sờ cũngđãsờ, bịnàng đánh cũng không có gì!

Kỳ thực bi thảm nhấtchínhlà Độc Tri Chu Nữ Hoàng,mình thật vất vảđi ra hítthở không khí,làm sao mới ra đã bị một nhân loại sờ loạnchứ!

Kỳ thực cũng khôngphải Độc Tri ChuNữ Hoàng muốn dằn vặt Thạ chTrung Ngọc, ngaycả Độc Tri ChuNữ Hoàng cũngbuồn bực,vì sao mìnhtạothành thương tổn vừa vặnít hơn HP của đối phương một chút như thế, lại chết sống không ra bạo kích,vận cứt chócủa người này cũng quácao đi!

Thạch Trung Ngọc khóc không ra nước mắt,bị mộtĐộcTri Chu Nữ Hoàng đặtở dưới thânthể, hắn phát hiện mình căn bảngiãy dụa bất động,rơi vào đường cùng, Thạch Trung Ngọc chỉ cóthể một tayăn hồng dược,một tay tiếp tục xoa bóp bộ ngựcmềmmại của Độc Tri ChuNữ Hoàng!

Chúng nữ nhìnbộdạng của Thạch Trung NgọcvàĐộc TriChu Nữ Hoàng,trongkhoảng thời gian ngắn đều không đi cứu hắn, giống nhưbiếthắnsẽkhôngchết vậy.

Kỳ thực cái này cũng làThạch Trung Ngọc gặp vận may, nếunhư Độc Tri ChuNữ Hoàng thựcra bạo kích, sợ rằng Thạch Trung Ngọc sẽ miễnphí trởvềthành.

Thạch TrungNgọc trừng chúngnữ,nhưng khôngaitiến lên cứu hắn.

Tốt! Để các ngươimặc kệ lão tử, đừngtưởng như vậy lão tử sẽ không có biện pháp cho các ngươi khuất phục!

Ngay cả chủ nhân cũng dám cười nhạo

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcnhếch miệng lên một tia nụcười dâm đãng, quay đầu,hai tay bao trùm ở trước ngựccủa Độc Tri ChuNữ Hoàng,liều mạng bóp bóp.

Độc Tri Chu Nữ Hoàngcũng đãquên công kích Thạch Trung Ngọc, hưởng thụ hai tay của ThạchTrung Ngọcmang tới khoái cảm,hạ thân liều mạng giãy dụa.

Dựa vào! Ngươi một Tri Chu xấu như vậy, vặnvẹo làmcái gì, lãotử cũng không phải Tri Chu công!

Hai mắt Thạch Trung Ngọckhôngnhìntới hạ thân của Độc TriChu Nữ Hoàng, hai taylại gia tăng lực đạo, kích thích bộ ngựclàmcho Độc Tri Chu Nữ Hoàngphát sinh tiếngrên rỉ thoải mái.

Nộ long của ThạchTrungNgọc nhất thờilại ngẩngđầu ưỡn ngực, tiếng rên rỉ của quái vật này làmsao có lực hútnhư vậy, trong lòng hắn thầm mắng mình khôngkiên định.

Đám người CơNhư Nguyệt không chịu rồi, lúc đầu các nàng là chuẩn bị ởmột bên xem ThạchTrung Ngọc chê cười, nhưng Thạch Trung Ngọc lạiở trước mặt cácnàng quấn quýtvới một NPC, làmsao các nàng còn có thểnhìnnổi, tronglúc nhất thờihiệntrườngdâng lên ghen tuôngnồng nặc.

- Nguyệt tỷ! Chúng ta cứ nhìnnhư vậy sao!

Dương Tử nhỏ nhẳnnói.

SắcmặtCơ Như Nguyệt đỏ bừng lên:

- Ngươikhông nhìn thấy bọn hắn rấtsảngkhoái sao!

Tỷ muội HướngLâm nhìn Cơ NhưNguyệt đỏ bừng cả khuôn mặt, trong lòng nghĩ không phải Nguyệt tỷ ghen chứ!

Cơ Như Nguyệt thấy tỷmuội HướngLâm nhìn nàng nhưthế, đương nhiên biết cácnàng đang nghĩcái gì, trên mặt lại đỏ thêm vài phần.

- Chúngtalên đi!

Cơ Như Nguyệttrốt cụckhông nhìn nổi.

Chúng nữ đều gật đầu, vọtvề phía Độc TriChu NữHoàng và Thạch TrungNgọc.

Lúcnày Độc Tri Chu Nữ Hoàng bị haitay của Thạch Trung Ngọc xoa bóprên rỉ liên tục, mặc dù nóinó từ trướcđến nay tương đối cường thế, nhưngtóm lại vẫn còn là một TriChu xử nữ a, nào chống lại được tay già đời như Thạch Trung Ngọc khiêu khích, không khỏi bản thânbị lạc lối.

Lúcnày Thạch Trung Ngọc mới là khổnhất, tuynói thân trên của ĐộcTri Chu Nữ Hoàng cực kỳ đẹp, thếnhưng hạ thân xấu xía, ThạchTrungNgọccũng không thể bộc phát tính thú, hắn nhìn thấy Cơ Như Nguyệtmang theochúngnữ qua đây, trong lúc nhất thời vui sướng, khí lực trêntay lại lớn hơn vài phần.

Kèm theotrên tay Thạch Trung Ngọc gia tăng khí lực, Độc Tri Chu Nữ Hoàng lạiphát sinhtiếngrên rỉ lớn hơn, làm cho Cơ Như Nguyệt chạy ở trước tiênsắcmặtâm trầm hơn vài phần, mình hảo tâmchạy tới cứu hắn,hắn lại vẫndâm đãng nhưthế! Bằng khôngđểhắnở lại chỗnày đi, trong lòng Cơ Như Nguyệt không khỏi nghĩ, nhưng cuối cùngvẫn bỏqua, dù saohắn cũnglànam nhân của mìnha!

Chúng nữ vọt tới phụ cận.cùng nhauphát ra công kích,đánh bay ĐộcTri Chu ra khỏingười Thạch TrungNgọc, nhưng lúcnàyĐộc Tri Chu lần đầu tiên độngđực, nào cònđểý đám ngườiCơ Như Nguyệt, từ dưới đất bòdậy, lại lao về phía Thạch TrungNgọc.

Conbà nó!! Mị lực lớn chínhlàkhông giống a!

Độc TriChu Nữ Hoàng này sẽ không thích lão tử chứ!!Nếu như lão tử thulàm sủng vật, có thể để cho nàngchỉ huy đám Độc Tri Chu kia thay ta không!

Bấtquá tỉmỉ nghĩlại, Thạch Trung Ngọc đãcảmthấy không có khả năng, hệthốngsao có thể choloại Bug này xuất hiện!

Thạch Trung Ngọc từ dưới đất bò dậy, âm thầm thởdài, nhìn Độc TriChu Nữ Hoàng bị mấy người CơNhư Nguyệt đánh rất thảma, hoàn toàn không hoàn thủ,trước khi chếtánh mắt vẫn uoán nhìn qua đũngquần của Thạch Trung Ngọc, còn chưathỏamãn dụcvọng a!

Chứng kiến thi thểĐộc Tri ChuNữ Hoàng hóa thành kinhnghiệm cùng mộtđống trangbị, tâm lý của Thạch Trung Ngọc trầm trọng, một Tử Kim Boss dĩ nhiên không hoàn thủbị người chơi ngược chết! Thựcsựlà kỳ tích!

Xem ra mị lực quá lớn cũng là một loại tội lỗi,mình phạm vào tội lớn như vậy, làmsao có thể khôngcố gắng sám hối! Loạisự tìnhphá hoại này, vẫn là bớt làm a!!

Chúng nữ xửlý xong ĐộcTriChu Nữ Hoàng, ánhmắtmangtheo sát khí nồng nặc đảoquaThạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọc thầm kêuoan uổng, hắn thật không có thú tính gì với quái vậtkiaa.

Dưới ánh mắt sát nhân củachúng nữ, Thạch TrungNgọcchỉcó thểra sứcgiết Độc Tri Chu,lãotửsợ các nàng, chẳnglẽ còn sợ cácngươi sao, Thạch TrungNgọc nghĩ vậy lại khôngkhỏi rơi lệ, vì saomình phảisợ các nàng,các nàng đều là nữ nhân củamình!Mình suốt ngày bị một đám nữ nhân khidễ,nếu như việcnày truyềnđếntrongtai người ái mộ,đối vớihình tượnguy vũcủa mìnhnhấtđịnh sẽ ảnh hưởng rất lớn!

Cách làm của Thạch Trung Ngọcnhư vậy cũnglàm cho đámngười Cơ Như Nguyệt cảm động, chí ít nam nhân của mình phạmsai lầm còn biết hối lỗi, ở các nàng xem ra, Thạch Trung Ngọc làm như vậylàvìxin lỗi, nào biết Thạch Trung Ngọcthuần túy là vìphát tiết!

Cứ nhưvậy,thời gian ở dưới tìnhhuốngông nói gà bànói vịtlặng lẽ trôi qua,màởtrong đoạn thời gian này bọn họ liều mạng giày xéo những Độc Tri Chu kia, cácloạikỹnăngliềumạngcông kích!

Đánh một hồi, HướngLâm được như nguyện thăng cấp, caohứng nhảy nhót, Thạch TrungNgọc lại một trận im lặng, thăngcấp nhiều

lần như vậy, cần cao hứng như thế sao, xem ra tư duycủa nam nhânvànữ nhân rất bất đồng.

Thời điểm mọingười điên cuồng ngược quái,đại địa đột nhiên lay động,sau đó một TriChuto lớn xuất hiệnở trước mặt mọi người.

ĐxxCM! Tại sao người này lại sống lại!

Mí mắtcủa Thạch TrungNgọc nhảyloạn,sau đó hai tay ôm lấybộ ngực, như phòng ngừa bị người khác xâm phạm, xemra sự tình vừa rồi đãlưulại bóng ma trong lòng.

-Ha hả, sắc lang đại thúc ngươi thật cóý tứ,cáinày và cáitrước rõ ràng không phải là một a!

Dương Tử ôm bụng cười nói.

Trầm Bích ở bên cạnh cũngbị cáitưthế kia của ThạchTrungNgọc chọc chobậtcười.

ThạchTrung Ngọc đổmồ hôi,TriChu trước mắt kia,nửa người dưới ngược lại giống Tri Chuxử nữvừa rồi, thế nhưng nửangười trên là một nam tử uy vũ hùng tráng, rấtrõ ràngkhông phải là một.Điều nàycũng không thể trách Thạch TrungNgọc, chỉ là TriChu đột nhiên xuấthiện kia đối với hắn chấnđộng quálớn, một địa phương làm sao sẽ đồng thời xuất hiện hai Boss chứ!

Thạch Trung Ngọc nhìn TrầmBích tức giận nói:

- Cười cái gì,ngaycả chủ nhâncũng dámcườinhạo!

- Ha hả, chính là cười ngươi, ngươi có thểthế nào!

CơNhư Nguyệt vội vãche Trầm Bíchở phía sau, nhìnThạch Trung Ngọc hung hungnói.

Cáinày cũng được! Xem ralựclượngliên hiệplàcực kỳ lớn,bản thân lập tứcnằm ở hạ phong!

Cự Lực

DTV-EBOOK.COM.VN

-Các ngươiliếc mắt đưa tình đủchưa?Ở trước mặt Bản Hoàng lại dámlàm càn như vậy!

ĐạiTriChutứcgiậnnói.

Bản Hoàng?

Thạch Trung Ngọc dường nhưcóchút hiểu, xem ra giahỏa này là bạn traicủa Tri Chuxửnữ vừarồi kia!

Móa! Thạch Trung Ngọcđột nhiên có chút khinh bỉ ngườinày, nữ nhânngươichết lâu như vậy ngươi mới đến, tínhlà nam nhân gìa... phảinóilà nam Tri Chu!

Bất quá lúc này Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ tới vấn đề thằng ngốc Bỉ Tưvà Ultraman sinh con, dường như nửa người dưới của Độc Tri Chu HoàngvàUltramankết cấu khôngsai biệt lắm a, nói không chừngcóthểtừ nơi này tìm được đáp án cũng khó nói, cho nên Thạch Trung Ngọc lậptức bướcramột bước.

Thạch Trung Ngọc lộ vẻước mơ:

- Tri Chu Hoàng tiên sinh,tiểu tửngưỡngmộ đại danhcủa ngài đã lâu,hômnay gặp mặt, Tri Chu Hoàng tiênsinh quả nhiên là ngọc thụ lâm phong, tiêu sái lỗi lạc, danh bấthư truyền!

- Nơi nào, nơinào! Huynhđài ngươimới thực sựlà khívũ bấtphàm, trong trán đểlộra một loạiđại khí, thậtlà NhânTrung Chi Long!

Tri Chu Hoàngkhách khínói.

Một ngườimột Tri Chukhông ngừng tâng bốc nhau, vuốtđuôi nịnh bợ,mà ngônngữ của bọnhắn cũng càngngày càng buồn nôn, làmcho đám người Cơ Như Nguyệt nổi dagà.

- TriChu huynh, mặttrắngnhư ngọc, phongthần tuấn lãng, nhìn d ung mạo của Tri Chuhuynh, thật khiến người trong thiênhạ thẹn thùng!

Thạch TrungNgọc cưỡng chế xungđộng muốn nôn mửa, ngoài miệnglại nói.

Tri Chu Hoàng cũngtrả lời:

- Ta xem dángvẻ của huynh đài, có thể sánh bằng Phan An. tài năng của huynhđài, có thể sánh bằngTào Thực. huynh đài phong lưu, có thể sánh bằng TâyMôn Tiên Sinh a!

Conbà nó!!Trình độ văn hóa của một connhện còn cao hơn lãotử, mặc dù không biết PhanAn và Tào Thựclà ai,thế nhưng Tây Môn Khánh thật là một nhânvật ngưubứcvĩ đại a, là thần tượng trong lòng Thạch Trung Ngọc!Hiện tại ThạchTrung Ngọc thực sự là khóc không ranước mắt, hiện tại hắn cũng hoài nghimình ở sơtrung là ngu ngốc, rất muốn đi trườngcũ yêu cầu trả học phí,sauđó theo Tri Chuviện giáo đào tạosâu một phen, nói vậy trình độvăn hóa sẽ cao hơn hiện tại!

Thời điểmđám ngườiCơ Như Nguyệt đều nghe không chịu nổi, muốn rút đao chémhai giahỏavô liêm sỉ kia, ThạchTrung Ngọc lại chậm rãi nói:

- Tiểu đệ có một chuyện không rõ, xin Tri Chu huynhchỉ điểm sai lầm?

- Ồ? Huynh đài có việc gì cứ việcmở miệng, phàmlà tiểu đệ biết, nhất địnhsẽ không giấu giếm!

TriChu Hoàngnói.

Trời ạ! Đến cùngai mớilà tiểuđệ a!Bâygiờ Thạch Trung Ngọc đã sắp loạn chết rồi!

- Ách... Talà muốn hỏiTriChu huynh sự tình gây giống hậu đại?

Thạch Trung Ngọc hỏi ra nghi vấntrong lòng.

- ĐxxCM ngươi, tiên sưbố nó! Ngươi cái tênvô sỉ đáng chết này!

Tri Chu Hoàngnghe vậy nhấtthời giận dữ.

Dựa vào! Lão tử không phảihỏi ngươi một vấn đề sao! Cần kích độngnhưvậy sao!

Thạch Trung Ngọcsửng sốt, trong lòng có chút tứcgiận, bất quá ngại vì tò mò vấn đềquấy nhiễumình bao nhiêu năm kia, hắnvẫn nhịn xuống lửa giận, chậmrãi nói:

- Tri Chu huynh hà tất tứcgiận, tiểuđệ chỉ là thuậnmiệng hỏi một chút!

- Thuậnmiệng hỏimột chút? Nói nhưvậy ngươi không biết taở phương diện kia không được?

Sắc mặt Tri Chu Hoàng cứngđờ, không khỏi nghi vấn hỏi.

- Phốc!

Chúng nữ nghe được lời nàyđều cười văng.

- Ách...

Thạch Trung Ngọccũng ngạc nhiên.

Tuy nói mình một đêmchín lần, nhưng Thạch Trung Ngọc khôngcó ýtứkhinh bỉTri ChuHoàngchút nào.

Thạch Trung Ngọc trầm ngâm nói:

- Tri Chu huynhkhôngcầnlo lắng, tiểuđệtin tưởng sớm muộn gì ngươisẽ đuổi theo sự nghiệp to lớn của vĩ nhân Tây Môn Khánh!

- Móa!

TriChu Hoàngcả giận nói:

- Không nghĩ tới ngươidĩ nhiên moira bí mật của Bản Hoàng, nếu biếtbímật nàycủaBản Hoàng, hôm naycác ngươi phảichết!

- Bí mật này làtự ngươi nói ra,chúng takhông có cốý nghe trộm!

Thạch Trung Ngọc nói.

Tri Chu Hoàng trợn mắt:

-Vừarồi thời điểm Bản Hoàngnói, vì sao các ngươi không che lỗ tai lại!

Mọi người khôngcòn gì để nói...

Dứt lời, Tri Chu Hoàng lao về phía đám người Thạch Trung Ngọc!

Con bà nó!! Trở mặt còn nhanhhơn lật sách!

Cho tới nay Thạch Trung Ngọccảmgiác mìnhđã đủvô sỉ, không nghĩ tới hômnaylại đụng phải mộtgia hỏa càng vôsỉ hơn mình, xem ra hắnlý giảitừ vô sỉ này vẫn cònrất nông cạn,về sau phải học tập sâu sắc hơn mới được.

Giếtmột người cũnglà giết,giết hai cái cũnglà giết,dù sao TriChu Nữ Hoàng đãbị tại chỗ chính pháp, cũngkhôngngại để TriChu Hoàngnàyđi theo nàng.

ThạchTrung Ngọc trựctiếp xôngtới,đốivới Tri Chu Hoàngsử xuất Cuồng Long Thăng Thiên, kết quả người tadĩnhiên không nhúc nhíchchút nào, làmcho ThạchTrung Ngọc chuẩn bị thảra chiêu thức đều nén trởvề.

Hiệntại Thạch TrungNgọc mới nhớ, vừarồi Tri ChuNữ Hoàng giết nhẹ nhõm như vậy, là bởi vì mìnhsửdụng mỹ nam kế, hiện tạitự nhiên không códễ dàng như vậy, nói nhưthếnào đối phương cũnglà một TửKim Boss, không có khả năng hoàn toàn không có sứcchiến đấu.

Thạch Trung Ngọccông kích không được, vội vã né tránh, móng vu ốt của Tri Chu Hoàng xẹt quamặt đất,để trong lòng Thạch Trung Ngọc cảkinh, người này mạnh hơn Tri Chu Nữ Hoàng vừa rồi rất nhiềua!

- Thạch ca ca, cẩn t hận!

Không biết là người nàohô một câu.

Thạch Trung Ngọcngẩng đầu lên nhìn,thân thể Tri Chu Hoàng đang đè ép xuống, lậptứcđè hắn ở phía dưới.

Con bà nó!! Hiệntại Thạch Trung Ngọcthực sự muốn chửi má nó, làm sao hai Tri Chu đều chơi chiêu này!

Thạch Trung Ngọc nhìn cơ ngực cường kiện củaTri Chu Hoàng, bà n taykhẽ nắm lại, bỏ điý niệmxấu xatrong đầu mình!!!

Tri Chu Hoàng dường như cũngthấy đượcđộngtác của Thạch Trung Ngọc, trên mặt hèn mọn,còn tưởng Thạch TrungNgọc giống như hắn đều làphương diệnkiakhông được,cho nên muốn đánhở một chiến trường khác!

Chúng nữ thấy thếđều buồn cười.

Chứng kiến biểu tình củaTri ChuHoàng, Thạch Trung Ngọcđương nhiên biết nó suy nghĩ gì, trên mặtkhôngkhỏitái nhợt, nam nhân kiêngkị nhấtlà phương diện nàybị người xem thường, Thạch Trung Ngọc cũng không ngoại lệ, ở trong ánhmắt khinhbỉ kia, Thạch Trung Ngọckhôngkhỏi điều độngtiềmlựctoàn thân,từ dưới thân thể TriChuHoàng nhún mộtcái, lạigiơ thân thể khổnglồ của Tri Chu Hoànglên thật cao.

- Gợi ýcủa hệ thống: Lĩnhngộ kỹ năngmớiCựLực, bị người khác mãnh liệt khinh bỉ, có thể điều động tiềmlực toànthân, bộcphátra gấpnăm lầnsứcmạnhcủa bản thân, thờigian kỹnăng kéo dài ba mươi giây,thờigian cold-down nửa giờ, skillbị động.

Con bà nó!!

Cái kỹ năng này thựclàmcho Thạch TrungNgọc có điểm hết chỗ nói,kỹ năng cường đạilà cường đại,thế nhưng điều kiện tiên quyết dĩ nhiên là bị ngườikhác khinh bỉ, làmcáilông a, chẳng lẽmỗi ngày ta phải hy vọngđối phương tới khinhbỉ mình sao.

Ai,cáikỹnăng này quả thực cường đại, vì phát huy ra uylực của kỹ năng này, vềsau lão tử chỉ cóthể nghĩ phápđể cho người khác khinh bỉ mình, đâykhông phải nói về sau lão tử phải thành tiện nhân!

Vấn đề sinh con của Ao Đột Mạn

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc cũng không đểýhènmọnhay khônghèn mọn, hiệntại Tri Chu Hoàng biến thái vẫnở trênđầu hắn, một khi ba mươigiây trôi qua,tỷlệ hắn bị đập thành bánhthịtrất lớn.

Thạch Trung Ngọc vừadùng lực, Tri Chu Hoàng bị hất ra thật xa, sauđónặng nề đập xuống đất, Thạch Trung Ngọc lập tức rútra Chiến Thần ChiNhận nhào tới chémmạnh,cáccô nươngcũng ngầm hiểu, các loạikỹ năngnhưđốt tiền đập tới.

Nhưng Thạch Trung Ngọc kinh ngạcphát hiện Tri Chu Hoàng hoàn toàn không códángvẻ phản kích, chỉnằm trên mặt đất,mặc cho mọi ngườicôngkích, lẽ nào Tri Chu Hoàng ý thức được mình lệch lạc, quyết địnhvì phòng làm việc Hinh Vũ phát triển lớn mạnh mà cống hiến mộtphầnlực lượng?

Nhìn kỹ, Thạch Trung Ngọcmới phát hiện TriChu Hoàng nguyên lai là bị mê muội, Thạch TrungNgọc thật không có biết hiệu quả ngất đi, làm cái lông a! Xem ra tròchơi này thựcsựlàthâm tàng bất lậu, Thạch Trung Ngọc tiến vào trò chơi này đụngphải chuyện quỷdị quá nhiều,nênhắn không thèm để ý.

Thạch Trung Ngọc đang nghĩ,móng vuốt của TriChu Hoàng lão huynh trực tiếpvươn ra,sợ đến Thạch TrungNgọc vội vã tránh ra, thầm nghĩ lão huynh ngươi đừng dọa ngườicó được không?

-Ngọctỷ, nó mê muộitỉnh lại sao ngươi khôngnhắc nhở chúng ta một tiếng?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Thạch Trung Ngọc cũng bất đắc dĩ,trên kỹ năng này không nóicó hiệu quả mê muội,ai biết thời gian mêmuội dài ngắn như thếnào.

Bất quá Thạch Trung Ngọc vẫn trả lời:

-Đã biết, lần sau nhắc nhởcác ngươi!

ThấyTri Chu Hoàng đã tỉnh, Thạch Trung Ngọcđột nhiên phát hiệnhiệuquả Cự Lực trên ngườimình còn không cótiêu thất, đương nhiên khôngthểlãngphí, lạithừa dịp TriChu Hoàng không chú ý nhào tới, lần nữacựckỳ anh dũng giơ đối phươngquađỉnh đầu, sau đóném ởtrênmặt đất.

Lúc này Thạch Trung Ngọc cẩn thận quan sátmột chút, Tri Chu Hoàng quả thậtbị đánh choáng, hô cáccô nương xông lên loạn đánh, đánh thương Tri Chu Hoàng,dù sao cũnglà Boss,mớivừa rồi còn bịngười gọilãoca, bây giờ lạibị người làm bia đánh!

Thạch TrungNgọc kíchhoạt Lực Phách Hoa Sơn và Cuồng Bạo Xuyên Thủng, điên cuồng phát tiết, căn bản không hỏi người ta có đauhay không, cảm giác thời gian không sai biệt lắm, ThạchTrung Ngọc nhắc nhở:

- Nhanh chóng lui lại!

Cáccô nương đều nhanh chóng lui về phía sau,dù sao đối phương làmột Tử Kim Bosscấp 48, công kíchở trên ngườivẫncó chút đau, nhưng sau khi luira, các cônương lạiphẫnnộ pháthiệnTri Chu Hoàng Boss rõ ràng cònở trạng tháihôn mê,Thạch TrungNgọc thực quá biết nói dối!

Thạch Trung Ngọccũngkhóc khôngranước mắt, mẹ kiếp, rõ ràng cùng lần trước thời gian chênh lệch không nhiềulắm, ngươi lại còn bất tỉnh, ngươi muốnlão tử mất mặtsao!

Liếc mắt nhìntrạngthái củamình,Cự Lực còn cómấy giây, Thạch Trung Ngọc cắn răng một cái,lại xông tới ôm Tri ChuHoàng Boss vẩymột hồi, sauđó là Lực PháchHoa Sơn, Hạ Kích, các cô nương cũnglần nữa tiến lên tiêuxài kỹ năng của mình.

Lầnnày không đợi Thạch Trung Ngọc mở miệng, móng vuốt của Tri ChuHoàng Bossvỗ ra, Thạch Trung Ngọc sửng sốt,chờ đợihắn chính là tập thểthẩm phán.

- Ngọc tỷ, ngươi cũngquá sơ suất đi!

Cơ Như Nguyệtnói.

- Sắc lang đại thúc,ngươilàm saovậy!

DươngTử cũngcó chút không camlòngnói.

Ai, xemra cái kỹ năng này thật không theo sách ra bài! Mang vào hiệu quả gây choáng thì thôi, ngaycả thời gianmê muội cũng không theo sáchnhư thế!

Thạch Trung Ngọc cực kỳ khinh bỉngười thiết kế kỹnăngnày, dĩ nhiên có thể thiết kế rakỹ năng vô sỉ như vậy,thực sự làđại tài!

Thạch TrungNgọc cũng không đi cải cọ, Hướng Lâmvộivàng ném trị liệu thuật cho Hướng Lam, mọingườilạilần nữa vùi đầu vào ngược Boss.

Tuy Tri Chu Hoànglà mộtTửKim Boss cấp 48, thế nhưng đáng tiếc đám người Thạch TrungNgọc vốn là cao thủhàng đầu trong trò chơi, thêm nữathường thường cùng một chỗ đánh quái, phốihợp cực kỳ tốt, chonênTri ChuHoàng sinh lývốn có thiếusót đương nhiên là bi kịch.

Ở dưới mọi người cườngthế tiến công, không lâu lắm, Tri Chu HoàngBoss kêurênmột tiếng, nằm ở trên mặt đất, hóa thành một đống kinh nghiệm và kim tệ.

- Ai,lạilà trang bị ÁmKim,sao không có chút đồ tốtchứ?

DươngTửhấp ta hấp tấp chạy tới thuthập trang bị, khi trởvề oán trách nói.

Thạch Trung Ngọc đầuđầyhắc tuyến, hiện tại đạibộ phậnngười chơi còn vì trang bị Hoàng Kim mà nỗ lực, trangbị Ám Kimở trong miệng côgái nhỏ này lạilà phếvật!

Thạch Trung Ngọclen lén bóp mông của DươngTử một cái nói:

-Ngươi nêncảm thấymỹ mãn,Tử Kim Boss tuôn ra trangbị Ám Kim còn phảixemnhân phẩm nữakìa!

- Đúngvậy! Hiệntại người chơiđứng đầu nhất còn mặckhông đủ

trangbị Ám Kima!

Vừa nói, Tuyết Sương Yên vừatrừng Thạch Trung Ngọc:

- Đươngnhiên không bao gồm tên biến thái!

ThạchTrung Ngọccườihắchắc, nắm Chiến Thần Chi Nhận trongtay, đâychínhlàThần khí a!

Cơ Như Nguyệt kỳ quáihỏi:

- Đúng rồi, vừa rồi tại sao ngươi đột nhiênlại nâng được tên Tri Chu biến thái kia lên?

Cơ Như Nguyệt biết, cho dù Thạch Trung Ngọc là toàn lực Chiến Sĩ, cũng khôngcó khả năng giơBoss lớnnhư vậy lên, lúc trước nàng rõ ràng chứng kiến Thạch Trung Ngọc dùng Cuồng Long Thăng Thiên cũng không làmgì được Tri ChuHoàng.

Thạch Trung Ngọc thôbỉ cười cười, bấtđắcdĩ nói ra kỹ năng Cự Lực!

- Ha ha,đại thúc, xemra ngươi còn phải hảo hảocảm tạ Tri Chu Hoàng a, nhờ cónó,ngươi mớilĩnh ngộ đượckỹ năng bỉ ổi như vậy!

DươngTử có chút hả hênói.

Thạch Trung Ngọc cốc nàng một cái:

- Đại thúc ta là người bỉ ổinhư vậy sao,kỹ năngnày rõ ràngcho thấy làchỉcó thanh niên tốt như tamới có thể học!

Tuyết Sương Yên cũng cười:

- Ngoại trừđiều kiện phát động cóchút thái quá, thì kỹ năng này cũng không tệ lắm, đây chínhlà gấp năm lần lực lượng!

Thạch Trung Ngọcgật đầu, trừđiều kiện kích hoạtkỹ năng, có thể bạo phát gấp năm lần lực lượng, kỹnăngnày thật đúng là rấtbiến thái.

- Được rồi, mọingườitiếp tục giết đàn quái!

Cơ Như Nguyệtcười nói.

- Còngiết đàn quái?

ThạchTrungNgọc lệrơi đầy mặt:

- Các vịđại tỷ, nên ăn cơm tối!

Cơ Như Nguyệt nhìn đồng hồ, đã bảy giờ tối,quả thực nên ăn cơm tối, CơNhưNguyệt gật đầu:

- Mọi người làm cũng không tệ,hôm nay logout nghỉ ngơi một chút!

Nghe Cơ Như Nguyệtnói, Thạch TrungNgọcmới nhếch môi nở nụ cười, lại cócơm ăn.

Cáccô nương đều quăngtới ánh mắt khinhbỉ, đángtiếc thời gian Cự Lực cold-down còn khôngcó qua, bằng không lúc này Thạch Trung Ngọc sẽ làgấpnăm lần lực lượng!

Thờiđiểm logout,Thạch TrungNgọc đột nhiên nghĩ đến mình vì nghiên cứu kỹ năng CựLực,làmthịt Tri Chu Hoàng, vấn đềAo Đột Mạn sinhcon còn chưa hiểu, AoĐộtMạn rốt cuộc là làm sao sinhcon a?

Từ trongcabin trò chơibòra ngoài, Thạch TrungNgọc lao người tới, nắm lên KimBình Maithưởngthức mộtchút,mới quyến luyến không thôi khéplại,mang theo ướcmơ với Tây Môn Khánhđẩy cửa ra, đi xuống phíadưới.

Đêm nay lão tử muốn rửa chén

DTV-EBOOK.COM.VN

Đi tới phòng khách, nhìn thấytiểu nha đầu Dương Tử đang xem TV hớnhở, trong lòng ThạchTrung Ngọcuất ức, xem loại ngôn tìnhngu ngốc kia làm sao cóthểtìm tòi nghiêncứu vấn đề Ao ĐộtMạn sinh con!

Cho nên Thạch Trung Ngọc không dodự, lập tứcđi lêncướp điều khiển từxa trong tay Dương Tử,tự nhiênkhôngquên bóp bộ ngực của nàng vài cái, cóvẻlớnhơn trướcmột chút a.

- Đại thúc,ngươi không cảmthấy xấu hổ sao!Lớnnhư vậylạiđi đoạt điều khiển từxa với tiểu hài tử, còn xem Ultraman!

DươngTử đương nhiên không nhận thua, một mặt tránhné lang trảo của Thạch Trung Ngọc, một mặt phản kíchnói.

- Hắchắc, ngươi biết cái gì, cáinày gọi là có tính trẻ con!Ngươicòn nhỏnhư vậy, biếtcái gìchứ, lo đi học bài đi!

Dương Tử thấy Thạch Trung Ngọc lại nhàotới,vội vàng vây quanh sô pha chạy, Thạch TrungNgọc đương nhiên khôngnhậnthua,hắn cũng không tin mình ngaycả một tiểu hài tử cũng không chạy lại!

Gia súc a!

Đãcưỡi người ta, tâm lý còn coi ngườita là tiểu hài tử!

- Ta học rất giỏi!

Dương Tử đắcý nói:

- Lãosưcònlấy ta làm vinh dựkìa!

Lão sư? Khôngphảilà Đường Đường soa, Thạch Trung Ngọc buồn bực,Đường Đườngkia cũng không phải phầntử xấu gì, tuy hại qua mình một lần, thếnhưng cũng mật báo chomình mấy lần,cho nênở

trong lòng Thạch Trung Ngọcđã sớm khôngcó ấn tượng gì với Đường Đường!

- Hắchắc,ra!

Thạch TrungNgọc thừadịp Dương Tử không chúý, trựctiếp giatốc ôm tới.

Sau đó Thạch TrungNgọc liền phátsinhmột tiếng cười dâm đãng, khôngnghĩ tớimìnhquá dễ dàng liền cướp được điều khiểntừ xa.

- Hai người các ngươi làmgì đấy?

Trong lòng Thạch Trung Ngọc đang đắc ý,trướcmắt lại đột nhiên hiện lênmột người, chính làTuyết Sương Yên, ThạchTrung Ngọc sửng sốt,lạiphát hiện trong tay đối phươngđang cầm một cáiđiều khiểntừxa, vậy mình nắm làcái gì?

Thạch Trung Ngọc khôngcó quay đầu, chỉ lấy tay ngắt một cái,lập tứccảmgiácđượctừ trên tay truyền tới co dãn, sauđómộtcảm giác thưsướng truyền vào đầu óc của hắn, lập tứcbiết mìnhchộp vào bộ vị gì, ngượng ngùng cười cười, buông tay, tuynói quan hệ giữahai ngườikhông bìnhthường,nhưng trước mặt mọi ngườivẫn thu liễm một chút mới được!

Thạch Trung Ngọc buồnbực, xem ra mình thật xuixẻo, sao lại xuất hiện sự tìnhnhưthếnày chứ!

Dương Tử vểnh miệng, lấy tayxoa xoa bộ vị mới vừarồibị Thạch Trung Ngọc bóp, trong lòng cũng buồn bực, vì sao mìnhxoa sẽ không thoải mái bằng tênkia xoa chứ!

Thạch Trung Ngọc thu liễm tâm tình,đặt mông ngồiở bên người TuyếtSương Yên, trông mong TiểuTuyết cho hắn điều khiển từ xa!

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng nói:

- Tiểu Tuyết, thương lượng với ngươi chuyện này!

Tuyết SươngYên khôngnhìn Thạch Trung Ngọc,cầm điều khiểntừ xa chuyển kênh,sauđó nhìn Thạch Trung Ngọccười nói:

- Ta nghĩcác cô nương trongbiệt thự đều nên xem kênh này!

ThạchTrung Ngọc không hiểu nói:

- Vì sao?

Tuyết Sương Yên cườinói:

- Học thêmkiến thức luật pháp, cẩn thậnlưu manh bên người!

Hơnnữa trong lời nói củaTuyết SươngYên nhấn rấtmạnh.

Móa! Lão tử thành lưu manh!

Thạch Trung Ngọc không còn gì đểnói,dường như từ sau khi bị Dương Tử Dao đẩy ngã,làm việc này đều khôngphảilà mình tự ng uyệna... Khái khái, lời này ngay cả Thạch TrungNgọc cũng có chút thẹn thùng, nhưng mình nhiều nhất chỉlà thanh niêntốttự chủ tương đối kémmà thôi, khi làm đềucó nguyên nhân a, quy kếtra chỉ có một nguyên nhân lớn nhất, chínhlà mị lực của mình quá lớn, nguyên nhânnày thậtphá hoại!

Lẽ nào lãothiênkhông thể để chomị lực củatabiến nhỏ một chút sao?Thạch Trung Ngọc không khỏi gàothét!

- Ngươi tức giận?

Thấy Thạch Trung Ngọc không nói lời nào, Tuyết Sương Yên còn tưởng Thạch Trung Ngọc tứcgiận.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, ở trên bộ ngựccủa TuyếtSương Yên sờsoạng một cái:

-Ngươi đã nói ta là lưu manh, taliền lưu manhcho ngươi xem!

Tuyết Sương Yên sửng sốt, lập tứcphát hiện bịThạch Trung Ngọc chiếm tiện nghi, trừng mắtliếc hắnmột cái, lạiquay đầu đixem tivi.

ThạchTrung Ngọc thấy Tuyết Sương Yên ngầm đồng ý, liền không khách khí, luồng tay vào áo nàng vuốt ve lấy bộ ngực căngtrònđầy nhựasống kia.

Mới đầu Tuyết SươngYên còn không có chuyện gì, nhưngkèm theo khí lựctrêntay Thạch Trung Ngọccànglúc càng lớn, làmcho trong lòng nàngsinh ra một cỗ dục hỏa, không khỏiliên tục rên rỉ.

Thạch Trung Ngọcvội vàng che miệng Tuyết Sương Yên:

- Nhỏ một chút!Các nàng đều ở trongphòng bếp!

Tuyết SươngYên trải quaThạchTrung Ngọc đềtỉnh, gương mặt đỏ bừng, tại sao hiện tại mìnhcàngngày càng thoángthế nhỉ,ở trong phòng khách liền tùy ýđể người nàychiếm tiện nghi, đâykhông phảithànhđãngphụ sao, bất quá Tuyết Sương Yên nghĩ lại một chút, Thạch Trung Ngọc nói quanam nhân thích đãngphụ, cho nên trong lòngcũng yên lòng.

ThạchTrungNgọcthấy TuyếtSương Yêntrầmmặc,lạichịu đựng khôngnổi khónóng trong lòng,đôitay không ngừng nhào nặn,lại se se bộngực của nàng, loại cảm giác mềm mại đầy co dãn kia sắp làm cho Thạch Trung Ngọc bịlạclối.

-Khái khái...

Thời điểm ThạchTrung Ngọcphiêu phiêudục tiên, bên cạnhlại truyền đến một tiếngtằng hắng, ThạchTrungNgọc ngẩng đầu,thấy DươngTử đang chống nạnh nhìn mình.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cảm giácnặng nề,thầm kêu hỏng rồi, vừa rồi chỉlo vuốtve Tuyết Sương Yên, lại quên Dương Tửở bên cạnh, sự tìnhvừarồi làmkhông phải thànhhiện trường phát sóng trực tiếp,saotự chủ của mình càng ngày càng kémthế chứ.

Thạch Trung Ngọc rầu rĩ không vui buôngTuyết Sương Yên ra, người sau cũng chứng kiến Dương Tử, nhất thời vẻ mặt đỏ bừng.

DươngTử tiếnlên vui vẻnói:

-Đại thúc,nếu không ngươivà Tuyết tỷtỷ tiếp tục, tađi phòng bếp xem có gì cần giúp một tayhay không!

Hỗn đản,lão tử bịngươi bắt gặp, còncó tâmtình gì làm tiếp, thấy Dương Tử giả vờ khả ái hồn nhiên, Thạch Trung Ngọc cảm thấy giận không chỗ phát tiết.

Thạch Trung Ngọc hung hăng vỗ mông củaDương Tử một cái nói:

- Đi,tavà ngươicùng đi phòngbếp xem cócần giúpmột tayhay không!

Dứt lời, Thạch Trung Ngọc cứng rắn kéo Dương Tử vào phòngbếp.

Ởtrong phòng bếp, Cơ Như Nguyệt đang múcđồ ăn, Hướng Lam rửa rau, HướngLâm thì xào thức ăn.

Thạch Trung Ngọc vừa vào bếpđã nghe được mùikhói nồng nặc, vộivàng nói:

- Khóinhiềunhưvậy,sao khôngmở máy hút?

CơNhư Nguyệt nhìn thấy Thạch Trung Ngọc liềnnói:

-Đã mở, thế nhưng khói dầu rất nặng, làmsao hút hết chứ!

Hướng Lam vàHướngLâm cũng nói nhưvậy.

Trong lòng ThạchTrung Ngọc không khỏi cảmđộng, mấy cô nương nàymỗingày nấu cơm cho mình, mình cũng không giúpđược gì, trong lòng sảnsinh cảm giác hổ thẹn, không được, đêm nay lãotử muốn rửa chén!

Thạch Trung Ngọc đi tới, hôn gòmá của Cơ Như Nguyệt một cái, ôn nhu nói:

- Nguyệt Nhi, không nên quá cựckhổ, látnữa nghi ngơi một chút,ta và ngươi xem Ultraman!

Cáccô nương không khỏi khinh bỉ!

Quản lý đô thị hay cảnh sát giao thông

DTV-EBOOK.COM.VN

CơNhư Nguyệt cũng khôngnghĩđến hiện tạiThạch Trung Ngọcto gan như vậy,trướcmặt nhiều người liềnhônnàng, còn nói ônnhu như thế, nhưng nàng nghecâu trước còn tạm được, vừa nghe câu saulậptứckhông vui nói:

- Ngọc tỷ, ngươi đi tìm TriChu Hoàng lão huynh của ngươi tìm tòi nghiêncứu vấnđề Ao Đột Mạnsinhcon đi!

Hướng Lam và Hướng Lâm nghe vậy đều vui vẻ, vừa rồi các nàng nhìn thấy Thạch Trung Ngọcônnhu vớiCơ Như Nguyệt như vậy, trong lòng đều hiện lên mộttiađố kị, nhưng bây giờ ngheCơ Như Nguyệtnói, lại nhớ tới một màn khôi hàiở trong trò chơi.

ThạchTrung Ngọc sửng sốt, mình ngược lại chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nói nếutên kia là Boss,chắc hẳn sẽ đổi mớia, mình ngược lại cóthể đi trở về thỉnh giáo vấn đề kia, nhưng nếu làBoss lần nữa đổi mới ra, nhữngkýứclúc trướckhẳng định sẽquên sạch, mình còn phải giải thích với hắn lầnnữa, quáphiền toái, Thạch Trung Ngọc c ảm thấycóchúthỗn đản!

Không được,sự tình phiềntoái như vậy, lãotử sao có thể làm, để cho vấn đềvĩ đạikia tiếp tụclưulại tronglòng ta đi!

Thạch TrungNgọc vỗ vỗ ngực của mình nói:

- Cócầnta giúpmột taykhông?

Hướng Lâm xào đồăn, nhìnThạch Trung Ngọcnói:

- Ngươiđi vo gạo đi!

Trời! Thật có sao!

Thạch Trung Ngọc buồn bực không thôi, múc đồ ăn,rửa rau, xào ra u đều có người, sao lại chưaai đinấu cơm! Nếu cóthể gọiTrầm Bích từ trong trò chơira thì tốtrồi,côàngkia khẳng định rất tháo vác.

Tuy ThạchTrung Ngọc phiền muộn,nhưng dùsao cũnglà mộtnam nhân, tuy nói đãtừng giảgái qua mộtđoạn thời gian,nhưng này khôngsửa đổi được giới tínhcủa hắn a,là nam nhân nói lờiphải giữ lời, cho nên đi vo gạo thôi.

DươngTửtới phòngbếp, cũnggiúp Hướng Lamrửa rau, năm người ở trongphòngbếp không khí cực kỳvui vẻ hòathuận.

Làm cho các cô nương giậtmình là saukhi ăn cơm tối xong, Thạch Trung Ngọc dĩ nhiên khôngcóchạy trốn, còn chủ động yêucầu rửa chén.

CơNhưNguyệtcười nói:

-Ngọc tỷ, hiện tại ngươi cũng làphú ông cómấy trăm triệu nhântệ, làm sao có thể để chongươiđirửa chénchứ!

Thạch TrungNgọcgãi đầu, có chútngượng ngùng nói:

-Trước giờ đều là cácngươi chiếu cố ta,ta cũng nên hồi báo một chút không phải sao,về sau mỗingày buổi tốita rửa chén cho!

Tronglòng các cô nươngđều có chútcảm động, có chồngnhư thế, còn cầu gìnữa,lúc trước bản tínhcủa hắndo môi trường sống thúc đẩy, có chút ích kỷ, có chút lông bông, có chút ỷ lạivà lười biếng, nhưng người là sẽ thayđổi, khi trách nhiệm nam nhântrỗidậy, hắn sẽ tốthơn trước rấtnhiều.

Nhưng không đợi cáccônương cảm động hết, Thạch Trung Ngọc ôm mộtđống bátvào trongphòng bếp, liền truyền đếnmột hồi đùng đùng giòn vang.

Các cô nươngđều laovềphía nhà bếp.

- Thạch Trung Ngọc, ngươilàchạy tới chuyên mônphá hoại sao!

CơNhư Nguyệt quát.

Tuyết Sương Yên bất đắcdĩ nói:

- Xem rangày mailại phải mua thêm chénbát rồi.

Trong lòng Dương Tử cườithầm, trướcđây mìnhchẳngphảicũngnhư vậy sao:

- Đại thúcuyvũ!

Hướng Lamnghi vấn hỏi:

- Ngươi làm vỡ bao nhiêu bát?

Con bà nó!! Lãotử làmviệc tốt cũng không cholàm sao!

Thạch Trung Ngọcmuốnkhóc, vươnmột tay tới, nhìn về phía các cô nương giơ giơ:

-Cònlại cái này!

Các cô nương nhìnqua,xém chút ngấtđi, trong tayThạch Trung Ngọc cầm một cái thìa sứ, nhưng còn mẻmất một miếng.

Cáccô nương đều hết chỗ nói rồi, nhìn ThạchTrung Ngọcvươn ngón tay cái, tuyệt đối là nhân tài a!

Thạch TrungNgọc đổ mồ hôi, nhìn các cônương vẻ mặt cầu xin nói:

-Hômnay chơi cũng mệt rồi, ta đira ngoài một chút!

Dứt lời, Thạch Trung Ngọc mangtheo cảm giáctang thương vôtận đi ra ngoài.

Đi rangoài biệtthự, nhìntinh khôngvô ngần, Thạch TrungNgọc không khỏi đờramột chút, khôngbiết lại suy nghĩ mông lungcái gì!

Quên đi,đira ngoài mộtchút!

ThạchTrung Ngọc nhìn biệt thự ở saulưng, tùy tiện chọn một phương hướng ra khỏi khu biệtthự,dù saohắn đãở nơi này một đoạn thời gian, không sợ lúc trở lại tìm không được địa phương.

ThạchTrungNgọc cứ như vậylung tung không cómục đích đi về phía trước, không có mụcđích, tựa như nhân sinhbi thương của hắn trước kia,khôngcó mục tiêu, trong giây lát hắn đột nhiênnghĩ tới Tây Môn Tiên Sinh, sở dĩTây MônTiên Sinh ở trong lòngthế nhân địa vị cao thượng như vậy, đólà bởi vìhắnvì nhânloạiđểlại văn hóa yêu đương vụng trộm vĩnh hằng, loại văn hóa này là bất hủ,là được từng đờitruyền thừa.

Tacó thểlàm được sao? Thạch Trung Ngọclần lượthỏi mình, người vừa cómục tiêu, đườngphía trước sẽtrở lên rõ ràng, mà Thạch Trung Ngọc nghĩtới thần tượng của mình, lần nữa tràn đầy hyvọng đi tới.

Từ khi tiến vào biệt thự, từng cảnh tượng quanh quẩnở trong đầu Thạch Trung Ngọc, từkhi bị Dương Tử Dao đẩy ngược,đến bị DươngTử buộcnhàonặn đạibạch thỏ, đến saulạibị các côương chiếmhết tiệnnghi, Thạch Trung Ngọc đột nhiên cảm thấy vận mệnh của mình làkhổ như vậy, luôn là bị người bức bách!

Thạch TrungNgọc cảm giác mìnhlàm còn chưa đủ,cách thần tượng còn rấtxa xôi, hiện tại mình sao có thểtự mãnchứ!

Móa! ThạchTrung Ngọc rốtcụcthu được thuế biến,tư tưởng chiếm được thănghoavô tận!

Giờkhắc này, hắn cảm giác mình nhưTây Môn Đại Quan Nhân chuyểnthế, trên người tràn ngậptinh khí, cổ tinhkhíkhổng lồkia như muốn trở thành thực chất hóa...

Aiu!

ThạchTrungNgọc kêu thảm một tiếng, ngẩng đầu, phát hiện phía trước chính là một cột điện, bởivì mình cúi đầu bước đi,cho nên không chúý, lập tức đụngvào cộtđiện.

ThạchTrung Ngọc cẩn thận xem xét, tại saomình lại chạy cái này địa phương tới, địa phương này chínhlà trướcđây Thạch Trung Ngọc phát hiện quảng cáo tuyển ngườicủa phòng làm việc Hinh Vũ.

Conbà nó!! Làmsao vẫnlà quảng cáophòng bệnh kia, hiệusuấtquản

lý đôthịcũng quá thấp đi! Còncó cáigì thuốclàm lớn dươngvật, cũng quábiến thái, trịliệu xong còn không lớn bằnglãotử đâu!

Thạch Trung Ngọcnhịn không đượcoán giận, tiểuhuynh đệ ở phía dưới động mộtcái.

Nếu có người nghe đượcThạch Trung Ngọc oán giận, nhất định sẽ tới quấthắn hai bạt tai, chuyện quảng cáonày là thuộc về quản lý đôthị quản nha!

Kỳ thực cái này cũng khôngthểtrách Thạch Trung Ngọc, hắn không biếtsự tìnhnày thuộc về quảnlý đô thị quản hay thuộc vềcảnh sát giao thông quản, chỉ thuận miệng nói mà thôi, dù saohắn biết nhữngquảnlý đô thị kia không phảithứ tốt là được rồi!

Giữa lúc Thạch Trung Ngọc oántrách, đột nhiên nghe đượcbêncạnh truyền đến tiếngcười hèn mọn.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, sau đó lửa giậnkéo lên, tâm tình đang hoài niệm, lại bị thanhâmnày cắt đứtcảmxúc hoài niệm, quá gia súc.

Bắn trứng chim của tiểu thí hài

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcđi tới nhìn, chỉ thấyba thanh niên tướng mạo thôbỉ đang vâyquanh một tiểu thí hài khoảngchừng mười ba bốn tuổi, phátsinhngôn ngữ dâm đãng.

- Hắc hắc, tiểu đệ đệ, nhanhmóc ra chocacabắn một cái!

- Đúng vậy đúng vậy, cácca ca cam đoan không bắn nhiều!

-Tiểu thíhài, cáccaca giúp ngươi bắnmới có thể càng to càng lớn được!

- Mấy vị lãođại,các ngươi tạm thatađi, lần trướcbắn sưng còn chưa lành đâu!

Vẻ mặttiểu thí hài kia nghĩmàsợ nói.

Conbà nó!!Thạch Trung Ngọc nhìnhồi lâu, rốt cục không nhịn được, mặc dù bình thườngmình làm việc hỗn đản, nhưng cònchưa từngnghĩ đếnđi bắn trứng chim của tiểuhài tử,đây không phảihỗn đản bình thường a!

Thạch TrungNgọcđi tới, xáchbả vai của một têncôndồ:

- Tanóilão ca, ngươi là đầu mục trên đường nào? Sao chưanghe nói qua danh hàocủangươi?

Tên côn đồ kia nhìnthấy Thạch Trung Ngọcqua, vẻmặt phiền muộn:

- Tanói đại thúc, ngươi nói như vậy sẽ làm ta tổn thọ a!

Thạch Trung Ngọc đầuđầy hắc tuyến,tên côn đồ trướcmắt này không thể nhỏ hơn mình,dĩ nhiêngọimình làđại thúc.

Bất quá tên côn đồkia lại không hiểu, nhìn thấyvẻ mặt bấtđắc dĩ của ThạchTrung Ngọc,phátra nụ cười dâmđãng,mở miệngnói:

- Làm sao, vị đại thúc này cũngthích trò kia, nếu khôngngươitrước tới!

Vừanói, têncôndồ kia còn nhườngra một khe hở, tiểu thí hàinhìn thấyThạchTrung Ngọc trông lại, lập tức cảkinh nói:

-Vị lão giagia này, ngươi tha tađi,ta nghengười ta nóiđồ chơi kia khôngthể tùy tiện để cho người khác đụng!

Phốc!

Thạch TrungNgọc muốn ói ra, mìnhgọi côn đồ là lão huynh, côn đồ gọi tiểuthíhài là đệ đệ, gọi mình đạithúc còn chưa tính,mấu chốt là tiểu thí hài kiadĩ nhiên gọi mìnhgia gia, ta giànhư vậy sao? Cái bối phận này hoàn toàn lộnxộn a.

Thạch Trung Ngọc khôngcó hứng thú với sự tình bắn chim kia, bắn đại bạch thỏ củanữ nhâncòntạm được, bất quá tiểu thí hài này cũng dámgọi mình gia gia,xem ra không cho hắn chútdạydỗlà không được.

Thạch Trung Ngọc giận tái mặt tới, đi tới:

-Cõiquần ra!

Tiểu thí hàikianhìnthấy dáng dấp của ThạchTrung Ngọc, dĩ nhiên sợ đến khóc,bấtquá Thạch Trung Ngọc cũng mặc kệ nhiều nhưvậy, đitới cởi quần tiểu thíhài xuống.

Thạch Trung Ngọctập trung nhìn vào,jjcủa tiểu thí hài này còn không có phát triển, hai trứng chim còn không bằng một cái của mình.

Thạch Trung Ngọc có chút khôngđành lòng,tương laitiểu thí hài này dậy thìkhông tốt làm sao bâygiờ,nói như thếnào mình cũng là một hảo thanh niên, cũngkhông thể trơ mắt nhìn đóa hoa của tổ q uốcbịhãmhại, vừa nghĩ,Thạch Trung Ngọc hunghăng bắn hai cái.

Tên tên côn đồ kia dâm đãng nói:

-Hắc hắc, đại thúc quả nhiên là người hàosảng, không biết làngười ở đường nào?

-Ha hả,người trong giang hồ,nhưng trêngianghồ khôngcó danh hiệu của ta!

Thạch Trung Ngọc khách khí nói.

- Hà tất khiêm tốn, nhìn thủ pháp của đạithúc làtaygiàđời, cònphải nhờ đại thúc dẫn dắt nhiều hơn!

Tên côn đồ kialạiịnh hót nói.

Em gái ngươi!Lão tử thực là lần thứ nhất làm loại sự tình hỗnđản này, chỉ làvì trừng phạt tiểu gia hỏakiamộtchút mà thôi.

Đang nóichuyện, mấy tên côn đồ kia thay phiên bắntrứng chimcủa tiểuthí hài, thủ pháp tinh thuần, làm choThạch Trung Ngọc thẹn thùng,còncó chút tức giận, nhưng vì kế hoạch, hắn vẫn chưa có ra tay!

- Vị đại thúcnày,có muốn đi gặp lão đại của chúngta haykhông!

Tên tên côngồkia nói.

Thạch Trung Ngọcgiật mình nói:

- Lão đại? Lẽ nào các ngươi là mộttổ chức?

Trên mặtba tên tiểu lưu manh đều hiệnra tựhào nói:

- Đólà đương nhiên!

Conbà nó!!Bắn trứng chim cũngcó thểbắnra tổchức, đây thật là sự tình quái dị nhất màThạch Trung Ngọc gặp qua.

Thạch Trung Ngọc khóc không ra nướcmắt nói:

- Mấyvị hiền chất, xin hỏi lãođại của các ngươiởđâu?

Bây giờ trong lòng Thạch Trung Ngọc rất kích động,có thể nhìn thấy một nhânvậtcó sángtạonhưvậy, thật làtam sinh hữu hạnh!

Một tên côngồ mắng:

- Ailà hiền chất của ngươi?

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩnói:

- Không phải mới vừarồi cácngươi gọita đạithúc sao?

Tên côn đồ kiacũng lệ rơiđầymặt, mìnhvô duyên vôcớ hơn ra một đại thúc, thậtcon mẹnó hỗnđản!

- Lão đạichúngta ở bên kia!

Têncôn đồnày không dây dưa nữa, chỉ xaxa nói.

Thạch Trung Ngọc theo phương hướng têncôn đồ kia chỉ nhìn lại, trong lòngkhông khỏi suy nghĩ sâusa, phương hướng gia súc nàychỉ chínhlà mộttrường họca, đóa hoa củatổ quốc đều bị bọnhọchà đạp!

Thạch Trung Ngọc theoba tên lưu manh đi tới bên ngoài trường học, nhìn thấytrường này đãtan học, xung quanhcó không ítcôn đồ đang bắn trứngchim của tiểu thí hài,làm cho Thạch Trung Ngọc không còn gì để nói!

- Cường ca!

Nhìn thấy xaxa đi tới một người, ba tên côn đồ vộivàng kêu lên.

Thạch Trung Ngọc theo tiếng kêunhìn lại, chỉ thấyxa xa một người trênmặt lộ ra nụ cười dâ m đãngđivề phía Thạch Trung Ngọc, người nàyvôluậnlà lýgiảihay ứng dụng hai từ dâm đãngđềuvượtxa Thạch Trung Ngọc.

Chỉ mộtcáiánh mắt, Thạch Trung Ngọc đãcảm thấy mìnhhoàn toàn thất bại, xemramình thật quá trong sáng,về sauphải họctập nhiều hơn mới được.

Người được xưng Cường ca kia hơi giật giật môi, đốivới Thạch Trung Ngọc dùngthầnngữ,người khác không rõ ràng, nhưng Thạch Trung Ngọc hiểu người nọ biểu đạtý tứ.

-So dâm đãng với ta, ngươicòn non!

Lòng tự trọngcủa Thạch TrungNgọc bị đả kích nghiêm trọng, môi cũng giật giật,dùng thần ngữ.

Cường ca cũng hiểu ý tứ của Thạch Trung Ngọc.

- Ta tuyệt không chịu thua!

Môi củaCường ca lại giậtgiật.

- Ánhsáng đom đóm, cũng dám tranh phát sáng với ánh trăng!

Emgái ngươi!Thạch Trung Ngọcbại hoàn toàn, trong lòngkhông khỏilưu lạinước mắt thương tâm, thằng nhóc, ngươicòn dámdâm đãng thêm mộtchút sao?

Môi củaThạch Trung Ngọc vừa địnhcử động, chỉ nghe ngườinọ trực tiếp chỉ vào Thạch Trung Ngọc, hôto:

- Mọi người cùng nhau tiến lên,bắt hắn lại!

Thạch Trung Ngọc cũng hô lớn:

- Vương Cường, conmẹngươi!

Kỳ thực vừa rồi Thạch TrungNgọc cũng muố n hét lớn,kết quả khôngnghĩ tới bị Vương Cườngđoạt trước, từ việc nàymà nói, ThạchTrung Ngọc lại thua một trận,khổbứcThạch Trung Ngọc,lòng tự trọng liên tiếp bịđả kích, bây giờcòn bị mộtđámngười baovây chặn đánh.

VươngCường này, Thạch Trung Ngọctự nhiênbiết, người nàylà một tiểu đầu mục xãhội đen, đồng thời cũng là lão bản củamột tiệm sửa chữa ô tô, sau khi Thạch Trung Ngọc ly khai Lý Lan, một đoạn thời gianrất dài chính là ở tiệm sửa chữa ô tô của Vương Cường côngtác, nhưng gia hỏa nàydám khất nợtiền lương của Th ạch Trung Ngọc, khất nợtiềnlương còn chưa tính, lúc sửa xe còn khôngcho hút thuốc,cái này làm Thạch Trung Ngọc không chịu nổi, cuối cùng trong cơn tức giận đậptiệm sửachữaô tô của Vương Cường, sau đó chạy không còn bóng dáng, hai người tự nhiên cũng kếtthù hận.

Chương 622: Rốt cuộc là người nào dâm loạn?

DTV-EBOOK.COM.VN

Vương Cường ra lệnh một tiếng, các tiểu đệ đang bắn trứng chim kia đều quyến luyến thutay về, lao về phía Thạch Trung Ngọc.

Con bànó!! Nhiều như vậy!ThạchTrungNgọc có chút bấtngờ,hắn nhớ rõmột năm trước hắn ly khai tiệm sửa chữa ô tô, thuộchạ của Vương Cường bất quáchỉ cómấy chục người, không nghĩ tới một năm trôiqua,trên tay người nàyđã cómấy trăm người, trách không đượcngười này dám làm sự tình bắn trứng chim người người oán tráchnhưthế.

Thạch Trung Ngọc đánh bay mộttên, cảm giác được trên lưng đã trúng mộtquyền,Thạch Trung Ngọc quay đầu, chứngkiến một gia hỏanhư khỉ đangnhìn hắncười ngây ngô!

Ta xxxcon mẹ ngươi!

Thạch Trung Ngọc tức giận,quay ngườiđá ngang, trực tiếpđá gãyeo của gia hỏa như khỉkia.

Còn không có xoay người sang chỗ khác, Thạch Trung Ngọc cảm thấy bêntailạnhsưusưu, theobản năng ngồi chồm hổm xuống,một tảng đá đảo qua đỉnh đầu hắn.

Thạch Trung Ngọc thầm kêu maymắn, rấtnhanh đángang qua,hai taydùng lực,trực tiếp giở ngườinọlên, sau đó trợn mắt nhìnmấytên côndồ chungquanh.

Mấy têncôn đồ khác nhìn Thạch Trung Ngọcở giữa, đều ngẩn ra, sao vị đại thúc thô bỉ này mạnh như vậy!

Nếu như ThạchTrungNgọc biết đám côn đồ kia suy nghĩ gì, tám phần mười sẽ tức giận đếnthổ huyết, bất quá lúc nàyhắn khôngcó thời gian nghỉtào lao,bởi vì hắn đã thấy Vương Cường đang mang

theo một đám côn đồcầm ống tuýp vọt tới.

Con bà nó!!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc thầmmắng không may, mìnhchỉ bất quá là đi ra ngoàidạomát, lại tình cờ gặpngườicặnbã nhưVương Cường, gần đây thực làxui xẻo không ngừng!

ThạchTrungNgọc đangnghĩ, lại cảm thấy cánh taycó chút mỏi, không khỏi nhìn tên côn đồ kia,tứ chi tên kia giốngnhư bạch tuộc, khôngngừng quào loạn, liều mạnggiùng giằng.

ThạchTrung Ngọctức giận nói:

- Thằng nhóc con, lộn xộn nữa, lãotử liền ném ngươi xuống!

Tên côndồ kia vừa nghe Thạch Trung Ngọc nói, đầu tiên là sửng sốt, sauđókhông dám động một chút, qua một lúc lâu, hắn mới phản ứng được, mình không phải là muốnđi xuốngsao, bất quá hắn không có nghe rõ Thạch Trung Ngọcnóilàném hắn xuống!

Nhìn VươngCườngdẫnmột đám tiểu đệxôngtới, Thạch Trung Ngọc không khỏidùng lực, trực tiếpgiơ người nọ lên đập vào đám người VươngCường, sauđó nghe được thanhâm ống tuýprơi xuống đất giòn vang.

Bất quá Thạch Trung Ngọc khôngrỗi rãnh nghe những thanhâm này, trong nháy mắt ném người nọ ra, hắn cũng xoay người sang chỗ khác, cấp tốc lao tới,đánh bay một tên ducôn cản đường, sau đó lao về phía trường học.

Nhìnthấy Thạch Trung Ngọc hung hãnnhư vậy, đám côn đồ vốn chuẩn bị tiếnlên ngăn cản, trong nháy mắtdừng thân hìnhlại, tuy nóinhómngườimình đều bán mạngcholão đại, thế nhưng điều kiện tiên quyếtcủa bán mạng là còn có mạng a!

Thấyđámcôn đồ ngẩn người, trong lòng Thạch Trung Ngọc vui vẻ, vộivàng chạ y đi, thếnhưng còn khôngcóvui vẻ bao lâu,một thanh âmkhông hài hòa truyền đến.

- Ngườinào ngăn được hắn, thưởng cho 200 khối!

Vương Cường la lớn.

Em gái ngươi! Lão tử chỉ giátrị200 khối!

ThạchTrung Ngọc tức giận muốn chửi mánó,mình đường đườnglà ngườicó giátrị mấy trăm triệu, lạibịngười lấy 200 khối truy nã,hai mươi triệucòn tạmđược,việc này truyềnđi, vậythì thậtquá mất mặt!

Đám côngồ kianghe được tiếngla của Vương Cường,ánh mắt đều sáng lên, thân hình dừng lại cũng trongnháy mắt động,lần nữa đuổi theo Thạch Trung Ngọc.

Trờiạ!Lãotử chỉ giá trị200 khối!

Tronglòng Thạch Trung Ngọcquanhquẩn những lời này.

Tim Thạch Trung Ngọcđau đớn, 200tệ đã muốnlưu lại mình, Thạch Trung Ngọc không khỏi tức giận hô:

-Nếuaiđi đánh Vương Cường,lãotử cho hắn một vạn!

Sau khi hôxong, Thạch Trung Ngọchối hận, làmsao Vương Cường còn đánggiáhơn mình!

Đám côngồngheThạchTrung Ngọc nói, đầu tiên là sửngsốt, sau đó nổigiận, gia hỏanày muốn trêuđùa chúng tasao, nêncàngra sức truy đuổi.

Con bà nó!! Lão tử thật không quantâmmột vạnkia a!

Thạch Trung Ngọc cũng chỉcó thể xôngvề phía trước, phía sau VươngCường mangtheo thuộc hạ tay đều cầm ốngtuýp, những người trước mặt đều là tay không,so sánh với nhaumànói, xông tới trướclà đúng đắng nhất.

Chỉ nháy mắt, ThạchTrung Ngọcđã sắp đến gần têncôn đồởtrước nhất, chỉlà lúc này tên côn đồkia dĩ nhiênquỳxuống.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, tại sao có thể có ngườiquỳ bái mình, bất quá hắn nhoáng cái đãhiểurõý đồ của đối phương, gia hỏa này muốn đánhvàovậtquý giá nhất trên người hắn.

Con bà nó!! Tập kích háng!Tiểu tử nàycũngquá khôngbiết xấu hổ!

Thạch Trung Ngọc nhất thời giận dữ,trựctiếp nhảyqua đầu đối phương, côngồ cản đường kia dĩ nhiên chuiqua dướiháng của hắn.

ThạchTrung Ngọc tiến lên, mộtquyền đánh ngã một tên côngồ,sau đó quay người đá tiểu huynhđệ củagia hỏa quỳ xuốngkia, khóe miệng của hắn lộra nụ cười dâm đãng.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc đánhthoải mái, trên vai đột nhiênđau rát, ThạchTrung Ngọc nhất thờithanh tỉnh, hiệntại mìnhphải chạy trối chết, không thểkéo dài được.

Nghĩ vậy,Thạch Trung Ngọc liền buông tha những côn đồ cắcké này,chạyvề phía cổng trường học,mà những côngồkia cũngvì 200 đồng mà ở phía sau liều mạng đuổi theo!

Thạch TrungNgọc nói nhưthế nàocũng là người trong gianghồ mấy năm,hoàn toànkhông phải những tiểuthí hài này có thểso sánh,lập tức bỏ qua tất cả, chạy đến cửa chính của trường học.

Lúc này đã buổitối,bảovệ đang ngủ gàngủ gật, lại độtnhiên nấc tỉnh, nhìnthấy một bóng người màu đen chạy về phía cửa trường học.

Trên mặtlão bảo vệ nghi ngờ,lạnh lùng nói:

- Trường đã tanhọc, nhữngngười không có nhiệm vụcấm tiến vào!

Sắcmặt Thạch TrungNgọc cứng đờ, nói mình là học sinh, mới vừa rồi còn cóhọcsinh gọimình gia đây, nóimìnhlà gia trưởng của họcsinh, gia trưởngcủa học sinhđã trễ thếnàycòn tớilàm quái gì.

Lão bảo vệ kiahành nghề lâu như vậy, cũng khôngphải hạng người hời hợt,thấy trên mặt ThạchTrungNgọclộra biểutình do dự, lậptức lộ ra nụ cười bí hiểm,xem raquả thực có môn đạo!

Lão bảovệ cười nói:

- Thanh niên, nênđi tìm một công việc ổnđịnhhơn, hơn nữa loại c huyệnđó làm nhiều đối với thân thể sẽ không tốt, về già hay đau lưng mỏi gối!

Thạch Trung Ngọc hoàn toàn không hiểu ra sao, nhưng thấy vẻ mặt lão bảo vệ như ngườitừngtrảinói:

- Nhớ kỹvào trường học đừng có chạy lung tung,ký túcxácủa nữlão sư ởphía Đông!

Ký túc xá của nữlãosư?

Thạch Trung Ngọcvẫn là vẻ mặtmê man.

Chỉ thấy lão bảovệởmột bên nhẹnhàng mở cổng, tuy bây giờ vẻ mặt của ThạchTrung Ngọccòn mêman, nhưng thấy cửa mở, đương nhiên làtrong nháy mắt vọt vào.

Con bànó!! Lão tử giống như người làm nghềkia sao!

Mới chạy vào cửatrường học, Thạch Trung Ngọc chợt sửng sốt, trên mặttái nhợt,cómột loại xung động muốn thổ huyết, lão bảo vệ nghĩ mình là trai bao! Lão nhân bây giờ, thật con mẹ nó ** a!

Thạch TrungNgọcmới chạyvàocửa trườnghọc, vẻ mặtlão bảo vệ cũng tái nhợt, hắn chứng kiếnxa xa hạo hạo đãngđãng gầntrăm người lao về phía trườnghọc.

Lão bảo vệ nhịn không được xung động, hộc ramột ngụmmáu tươi, thanhniên nhân bâygiờ, thực sự là** a!

Lại là hạ dược!

DTV-EBOOK.COM.VN

Mặcdùlão bảovệ kia bảo ThạchTrung Ngọc ký túc xácủa nữ lão sư ở phía đông, thế nhưng Thạch Trung Ngọc tư tưởng thuầnphác làm sao có thểbị lão bảovệ kia đầu độc,Thạch Trung Ngọc nhậnrõ phương hướngmột chút,lập tức chạy về phía…đôngcủatrường học.

Hai chân của Thạch Trung Ngọc giốngnhư lò xo,chạycực nhanh, thế nhưngrấtnhanh hắ n phát hiện phía sau cũng truyền đến thanh âm hạo hạo đãng đãng, quay đầu nhìn lại,mấy trăm tên côndồ cũng chạy về phía đông.

Con bà nó!! Sắc mặt ThạchTrung Ngọc tối sầm, lão bảo vệ kia khẳng địnhcũngnghĩđám gia hỏa kia tới là vì việc này.

ThạchTrung Ngọc chỉhơi trầm ngâm,liền nghĩ không thể chạy hướng đông, mặc dùlãotử muốn vàotham quanký túc xánữ,thế nhưngnhư vậy cũng phải có mệ nh khôngphải sao,bị mộtđámđông đuổi theo cũng không phải chuyện hay ho gì, lập tức lòng bàn chân xoay chuyển, chạy về phía phòng học tối đen.

Lúc này trường đã tan học, các phònghọc đen thùi lùi, trong phòng họcđềukhóa cửa, tắt đèn.

-Ta nhìn thấy một bóng ngườichạy bênkia, lão Tứ, ngươi mang ngườiđuổi theo, tadẫn người đuổi tới trước,để ngừa vạn nhất!

Thạch Trung Ngọc chạyđếnphụ cận phòng học, đột nhiênphía sau truyềnđến thanh âmcủa Vương Cường.

Con bà nó!!Muốnđitham quan ký túc xá thì đi,phòng vạn nhất cọng lông, Thạch TrungNgọcnhịnkhông được chửi ầm lên, Vương Cường này cũngquá con mẹ nóvô sỉ, vô sỉ đến ngay cả Thạch Trung Ngọccũng cảm thấy xấu hổ,hiện tại ThạchTrung Ngọc không khỏi sinh ra tự trách, tại sao mình ngây thơ như vậy,vừa rồi còn không bằng chạy về phía ký túcxá củanữ lão sư, dù saocũng bị phát hiện, chạy tới phòng họcchẳng được sơ múi gì cả!

Thạch Trung Ngọc chạy đến phụ cận phòng học, phát hiện tầng một đều khóa cửa, không khỏi mắng to mộttiếng vô sỉ, lão tử bất quá là tới tránh né một chút,các ngươi còn chuyên môn khóa cửa, Thạch Trung Ngọc chưa từ bỏ ýđịnh lại chạy lênlầu hai, phát hiện lầu haicũng khóa, Thạch Trung Ngọcthật không cam tâm,lại chạy đến lầu ba.

Trời ạ! Lầu họctổngcộng chỉ có tám tầng, Thạch Trung Ngọc liên tiếp chạy bảy tầng, phòng học ngaycả mộtcọng lông cũng không có!

ThạchTrung Ngọc đang chuẩn bị lên tầng tám,đột nhiên hai mắt tỏa ra ánh sáng, hắnđộtnhiên phát hiệnphía trước có một cửa phònghọcmở hé, không cóbị khóa lại.

ThạchTrung Ngọc trực tiếp xôngqua, hai tay cònkhôngcó mò lấy cửa phòng học, liền nghe đượctừ bên trong truyềnđến một hồi thanh âmrên rỉ.

Tiếng thở dốcthô nặngcủa nam nhân cùng tiếng nữ nhân rênrỉ liên tiếp vang lên, có vẻ như đang giao hoan,Thạch Trung Ngọc đã có thể tưởng tượngđược tình huống bên trong, thầm nghĩ đếnmột sự tìnhtruyền lưu đã lâu.

Thạch TrungNgọc bấtđắc dĩ lắcđầu, hắn cũng không muốn rìnhcoi, mắng to một tiếng học sinh bây giờ thực quá bại hoại,liềnxoay ngườivềphía lầutám chạy đi.

Có lẽ ái tâm của Thạch Trung Ngọc cảm động trời xanh, vừa lên lầu tám,hắn liền thấy một gian phòng mở cửa,Thạch TrungNgọc không nói hai lời vọt vào.

Sau khi Thạch Trung Ngọc đi vào phát hiệnđây là một gian phòng làmviệc,ởbốn gócphòng làm việcphân biệtcó bốn cái bàn lớn bằng cái giường, chỉ là cứng rắn hơn giường không ít, làm chuyện này khẳng định khó chịu, trênbàn còn thả mấy đốngsách bài tập thật dầy, hắn là dùngđể chứađồ.

Thạch Trung Ngọc thờigian gấp gáp, không có thời gian nghĩnhững thứkhác, chỉ thoáng phân tích bố cục của phòng làmviệc này một chút, ánh mắtliền rơi vào trêngiá sách.

Thạch Trung Ngọc đi tới mở giá sáchra, phát hiện giásách này giốngnhư tủáo khoác,lập tức trốn vào bên trong.

Thạch Trung Ngọc mới vừa trốn vào giá sách,liền nghe phía ngoài truyềnđến tiếng bước chân trầmtrọng.

- Tứ ca, xútiểutửkia làm sao tiêu thất!

Tứ ca mắng:

- Mẹ kiếp, làm sao lão tử biết!

- Tứca, nơi nàycó mộtgian phòng mở cửa!

Tứ ca nói:

- Đi!Vàođi tiểu mộtchút,sau đó xem như xong việc!

Con bà nó!!Gia súc! Tiên sưbố nó! Taxxxcon mẹ ngươi!

ThạchTrung Ngọc ởtrong giá sách không khỏi phiềnmuộn, phương hướngTứ cađi tiểu chính là giásách lớn, Thạch Trung Ngọc cảm thấymùivị nồng nặc bay vào mũi,con bà nó,ngươi là tênkhốn kiếp, làm chuyện này xong còn không đi tắm.

Trong bóng tối, nước mắt của Thạch Trung Ngọc sắp rớt xuống, thuận tayche mũi, dĩ nhiên phát hiện mình chộp được một cáinộiy màuđỏ.

Sắc mặtThạch TrungNgọc kinh ngạc, con bà nó, đâykhông phải giá sách sao, Thạch Trung Ngọc cũngkhônglấy bịt mũi, trực tiếpnhét vào trong túi áo.

- Tứ ca,đi thôi!

Giảiquyết xong chuyện, một tiểuđệ nói.

Tứ caquát:

-Con mẹnó thật kệt,làm hại lãotửleo tới bảy tầng lầu!

Conbà nó!! Thạch Trung Ngọcở trong lòngvẽ vòng tròn trớ chú.

Tứca kialại tứcgiậnnói:

- Lão tửdễ dàngsao, conmẹnóhắn chỉ biết chui vào ký túc xá của nữlãosư! Lãotử cũng đi!

ThạchTrung Ngọc đầuđầyhắc tuyến,xem ramình thực sự là mệnh chó đen!

Tứ ca mangtheo một đám tiểu đệđirồi, Thạch Trung Ngọc ởtrong giá sách lại lật lật, tìm được mộtcái nội y màu đỏ,Thạch Trung Ngọc biết hiệntại không phải lúc khách khí,lậptức nhét vào trong túi áo.

Ai, xem ra hôm naylãotử đào hoa không được a, chạythờigian dài như vậy lại gặp phảichuyện hư hỏng này,vẻ mặt của Thạch Trung Ngọc cũng khóc tang, mình ra ngoài đi dạo, ngoại trừtức giận bắn trứng chim nam hài kiamột chút, thì không có làm việc xấu gì, kết quảlại xém chútnữa bịđánh chết!

Thạch TrungNgọc đang chuẩnbịbỏ ra, lạingheđược một hồi tiếng bước chân, chỉbất quálầnnày tiếng bướcchân hơi nhẹ, xem ra người không nhiều lắm.

- Phi Hoa! Ngươi theo ta đi!Ta cam đoansẽ thỏa mãnngươi thậttốt!

Một giọng đàn ông thô bỉ vang lên.

Sau đó cửa ban công bị đẩy ra, một nam mộtnữđi vào.

Hấp dẫn!

Trong ánh mắt củaThạch Trung Ngọc lóe lênthần quang,xem ra chuyến này của lão tử khônguổngcông.

Liễu Phi Hoa cả giận nói:

- Tưởng Kiền, ngươi tên hỗnđản này, cũng dám hạ dược ta!

TưởngKiền cườinói:

- Phi Hoa, dù saosớm muộn gìngươi cũnglà của ta, cần gì phải quan tâm trong chốclát này!

-Phi! Tưởng Kiền, ngươi là thứcặn bã!

Sắcmặt củaLiễuPhiHoa đỏ bừng, thanh âm nặng nề nói.

Phốc!

Nước bọt của ThạchTrung Ngọc chảy xuống,thật con mẹ nó hỗn đản, lại là hạ dược, lạilà épbuộc!

Dám cùng lão tử đoạt thức ăn

DTV-EBOOK.COM.VN

Trong giá sách, Thạch Trung Ngọc mở ra một cáikhe nhỏ, thấy được tình cảnh trongphòng làm việc.

Mộtnam nhân và một nữ nhân, lúc này nam nhân bức báchnữ nhân kia đến mộtgóc, trênmặtlộ ra nụ cườibỉổi,hạthânnộ long caogầy, giống nhưmuốnănnữ nhânkia, mànữ nhân kia thì vẻ mặt không tìnhnguyện, luivề phía sau, chỉlà tiếng thởdốccó chút nặngnề,dựa theo kinh nghiệm của Thạch Trung Ngọc đếnxem,nhất định là bị bỏ thuốc!

Conbà nó!! Lúc này Thạch Trung Ngọc cũng giậtmình!

Trời ạ! Lạc Diệp Phi Hoa!

Thạch Trung Ngọc sửngsốt, khôngnghĩtới nữ nhân nàylại chínhlà Lạc DiệpPhi Hoa,lửa giận trong lòngkhông khỏikéolên, tiểu tử này cũngdámở ngay trước mặt đùabỡn nữ nhâncủa ta!

Ngất, lờinày ngaycả lão thiê n cũng hết chỗ nói, làm saotấtcả nữ nhân đều thành nữ nhân của ngươi!

Tưởng Kiềncười dâmđãng nói:

- Phi Hoa,dùsao sớm muộn gì ngươi cũng là của ta, không bằng hôm nay liền thỏamãn ta,ta camđoan sẽđể cho ngươi thoải mái về đến nhà!

Trên mặt Liễu Phi Hoahiện lên một tiatức giậnnói:

- Tưởng Kiền, ngươi thật là một tiểu nhân hènhạ!

Nhìn thấy Liễu Phi Hoa cường ngạnh, Tưởng Kiền hừ lạnh nói:

- LiễuPhiHoa,đừngở trướcmặt lãotử làm ra vẻthuần khiết, lão tử nhìnngươi có thể kiên trì tớikhi nào, ta muốn ngươi quỳxuốngđất

cầu ta,cầuta chơi ngươi!

Con bànó!! Ngươi tên cặn bã này!Ta xxxcon mẹ ngươi!

Thạch Trung Ngọc không nhịn được nữa, mở giá sách xông ra ngoài.

LiễuPhi Hoavà Tưởng Kiền đều sửng sốt, nhìnsang Thạch Trung Ngọc.

Liễu Phi Hoa kinh ngạc nói:

- HinhVũ Chi Thạch, sao ngươi ở nơinày!

Vẻmặt củaTưởng Kiềncũngmê mang nhìn ThạchTrung Ngọc, nghĩ thầm tiểu tử nàylà ai, thật cmn đui mù,chuyên mônphá hư chuyện tốt của lão tử!

Thạch TrungNgọc nộkhí đầyngực, nghĩ thầm lãotử nói như thế nào cũng là một danh nhân, nói không chừng tiểu tử này còn là người ái mộ của lão tử a!

-HinhVũ Chi Thạch?

Tưởng Kiềnnghingờ nói:

- Ngươirốt cuộclà ai?

Thạch TrungNgọc trợn trắngmắt, xém chút ngất đi!

Liễu PhiHoa đỏ bừngcả khuôn mặt,giảithích:

- Hinh Vũ Chi Thạch,ngươi đừng chúý,hắnkhông có chơi game!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, tốt, lãotử không ngại, lãotửchú ýcái cọng lông, cặn bã này chơi hay không chơi, liên quanquái gì tớita!

Tưởng Kiền nhìn Thạch Trung Ngọc,trầm giọng nói:

- Đều là người hành tẩu gianghồ, xinlão huynh tạothuận lợi!

Conbà nó!! Thạch Trung Ngọc thực không chịu nổi, mấy ngày nay lòng tự ái của hắn thậtlà bị đả kíchphi nhân loại, lão tử thừa nhận

trìnhđộ văn hóa thấp còn khôngđược sao, các vị đại nhân, các ngươi cũngđừng dằn vặtta nữa!

Sắcmặt Thạch TrungNgọc khócoi, hai hàng thanh lệ chảy xuống:

- Lão tử, lão tử,lãotử muốn*con mẹ ngươi!

Tưởng Kiền tức giận nói:

- Vị huynh đài này, mọi người đềulànhân sĩ gianghồ,hàtất nói lời như thế!

Nhân sĩ giang hồ! Gianghồconmẹ ngươi, Thạch Trung Ngọc thậtsự là không chịu nổi!

Thạch Trung Ngọctrực tiếp đánhtới Tưởng Kiền, tay phải đánh vào cái cằm đốiphương, nhất thờicảm thấy ganbàn tay trái đau đớn, giốngnhư đánh vàomột tấmsắt.

- Cẩn thận, hắnlà cao thủTaeKwonDo đai đen!

LiễuPhiHoa nhắc nhở.

Tưởng Kiền cả giận nói:

- Tiểu tử, cũngdám không để ýquy củ gianghồ, đánh lén lão tử.

Tưởng Kiền thâncao hai thước, cánh tay còntohơn bắp đùi của Thạch TrungNgọc, tiểu huynh đệ trong quầncộc, căn cứ Thạch Trung Ngọcquan sát, phỏng chừng cũng không nhỏ.

Cả người Tưởng Kiền đứngở nơiđó, thật giốngnhưmộtcâycột điện.

TưởngKiền tựtay từ tronglỗ mũi moi ra một đống cứt mũi, đặt ở bên mép, nhẹ nhàngthổi một cái, thổi tới không trung, giậndữnói:

-Tiểutử, lão tửsẽ dạy cho ngươi cái gìgọi là quy củgianghồ!

Đôi thiết quyền của Tưởng Kiền đánh về phía Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc nghiêngngười lăn một vòng, tránh ra một kích này, thầmkêu mạohiểm.

Tuy nói Thạch Trung Ngọc đánh qua mấy năm, nhưng Tưởng Kiền

là cao thủ TaeKwonDo cũng không phải xưng cho đẹp, lập tức từ tronglỗmũi kéo ramột đống cứt mũi, thổi tới không trung, sau đólại đánh tới.

Mẹ kiếp! Ta xxx conmẹ ngươi! Chỉđánhthắt lưng củalão tử, lẽ nào ngươi không biết lão tử chínhlà dựa vào thắt lưng sống sao!

ThạchTrung Ngọc và TưởngKiền đánh một hồi, cũngbiết ngườinày nói quy củ giang hồ làcái quỷ gì, gia hỏa này mỗi đánhmột hiệp, phảitừ tronglỗ mũi kéora mộtđống cứt mũi, Thạch Trung Ngọcsợ hãi, trong lỗmũi gia hỏa kia phải có bao nhiêu cứt mũia,coinhư nănglực tái sinh cường thịnh trở lại, cũng cólúc đào hết, sau đó Thạch Trung Ngọc kinh ngạc phát hiện, giahỏa này là thay phiên lấ ởhai lỗmũi, không khỏi thán phục, thông minh a!

Thạch Trung Ngọc xoay ngườitránh thoátthiết quyền của Tưởng Kiền, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thấy gia hỏakia lại đàolỗ mũi, lập tứctrùng chân, quyền đánhthẳng về phíamũi của Tưởng Kiền.

Tưởng Kiền nổi giận, mộttay ngăn cản nắmđấm của Thạch Trung Ngọc, một tay tiếp tục đào cứt mũi.

Em gái ngươi! ĐxxCM! Địavị của lão tử ởtrong lòng ngươicòn không bằngmột đống cứtmũi sao!

ThạchTrung Ngọc cũng điênrồi, gia hỏa này quá biết khiêu khích, lập tức đánhthẳngđến Tưởng Kiền,hai đấm đều nhắmvào bàn tay đang đào cứt mũi!

Không nghĩtới TưởngKiền vẫn không códừng lại động tác đàocứt mũi, bấtquá lần nàydường như trữ hàng không nhiều lắm,đàocó chútkhó khăn!

Khiêu khích!Trần trụi khiêu khích!Lãotử còn không bằng một đống cứtmũi!

Hiện tại Thạch Trung Ngọccũngkhóc không ra nước mắt, em gái ngươi, ngươi đào cứt mũi thì cứ đào, nhưng vừa đánh vừa đàonhư vậy, thựcsựlàngười người oán trách a!

Tưởng Kiền thậtvấtvả mới moiđược cứt mũi ra,nhìn thấyhai quả đấm của ThạchTrung Ngọc đánhtới mũi của hắn, trong lòng Tưởng

Kiền phẫn nộ, ngươi muốncứtmũicủata còn chưatính, còn thôbỉ đánh chủ ý dây chuyềnsản xuất của ta, thật con mẹ nó chết tiệt!

TưởngKiềnmở miệng nuốt cứt mũi xuống,sau đó tứcgiận nói:

- Ngươi tên khốn kiếp này, dám cùnglãotửđoạt cứtmũi ăn!

Thạch Trung Ngọc hóa đá, thanh lệ theoánh mắt chảy xuống, một cường giả hận gặp nhau trễtự nhiên sinh ra!

Thạch Trung Ngọc rơilệ nói:

- Tưởngđại ca,xin hỏi ngươi có sáng tác kinh điển gì truyền lưu thế giankhông, tiểu đệ muốn báisư, thăng hoa tư tưởng đạo đức của mìnhmột chút!

TưởngKiền nhìn Thạch Trung Ngọc, thanhâm tang thương nói:

-Cho đếnngày nay, ta đã ngàygiờkhông nhiều, chỉ cóghi sở học bình sinhcủa mình vào mộtquyểnsách, tên sáchlà Thỉ Khứu Tâm Kinh, chỉ cần ngươi tam báicửu khấu bái sư, ta sẽ truyền thụ cho ngươi!

Em gái ngươi! Tâm kinh chó má!Trong lòng Thạch Trung Ngọc giậ n dữ, một ngày visư, cảđờivi phụ, giahỏa này rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi của mình!

Bây giờ trong lòng Thạch Trung Ngọc cũng rất bất đắc dĩ, nhìn LiễuPhi Hoa lúc nàyđã thở gấp liên tục,khiến ngườita thấynhịn không được âuyếm, nhưng Tưởng Kiền lạichếtsống ngăn lại mình cứu người!

Liễu Phi Hoa

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

---

tronglòng Thạch Trung Ngọc thầm mắng một tiếng không may, hai tay nắm chặc xông tới.

Lúc này trong lòngTưởngKiềnmới gọi biệt khuất, chuyệntốt của mìnhbị phá hư, còn con mẹ nó kémchútbị ngườinày cướpđi cứt mũi!

Trong lòng haingười đều không cam lòng, trong lúcnhất thời đánh nhau ngươi chết ta sống.

Đồ đạcnên đập đầu đập,nênném đềuném,trongkhoảng thời gian ngắn phòng làmviệc bịThạch TrungNgọc và Tưởng Kiền làmcho gà bay chó sủa.

Conmẹnó!ThạchTrungNgọc cầmlấymộtcây chổi đánhtới Tưởng Kiền đang đào cứtmũi.

TưởngKiền nổigiận,ngươiđánh léncòn chưa tính, còn dám cầm vũ khí, rốt cuộccó phải nhânsĩgianghồ haykhông!

Tưởng Kiền quátto một tiếng, vươn taynện lấy cây chổi.

Thạch TrungNgọcđổmồ hôi! Cây chổi trêntay mình dĩ nhiên bị Tưởng Kiền đánh cong, cánchổi làm bằng inoxa, gia hỏanày đến cùngcòn có phải là người hay không!

Hơn nữa làm ThạchTrung Ngọcbithươnglànắmđấm của Tưởng Kiềnđánh cong chỗixong, dư lực không giảm,chỉ lát nữa là rơivào trên đầu Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc hoảng hốt, mìnhkhông phải chỉ muốn đoạt cứt mũi của hắn sao,có cần phảihạthủác như vậykhông! Phiphi! Thạch TrungNgọc cũngbịTưởng Kiền lây nhiễm, lão tử không có hứng thú với cứt mũi a!

Thình thịch!

Thời điểm Thạch TrungNgọckhóc không ra nước mắt,chuẩn bị nhắm mắt lại tiếpthu mộtquyền của Tưởng Kiền, một tiếng trầm đụcvanglên!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, chỉ nhìn thấytrênđầuTưởng Kiền bay đầy mảnh sứ,vội vàng quayđầu, nhìn Liễu PhiHoa trên tay còn cầm một bình hoa.

Lúc nàykhuôn mặtcủa Liễu Phi Hoa đã đỏ bừng, dược lực sớm mở rộng toànthân, hai mắt nhìn Thạch Trung Ngọc trừngtrừng,làmcho Thạch Trung Ngọccóchút tâm viên ý mã.

- Các ngươi?

Tưởng Kiềnsờ sờ đỉnh đầu, khóe miệng co giật:

-Không cho phépđánh chủ ý tới cứt mũi của ta!

Sau khinói xong, Tưởng Kiền ngã quỵ trênđất!

Bởi vậy,một đống cứt mũi đưa tới thảmán cũnghạ màn!

ThạchTrung Ngọc thở ra một hơi, từ lúc đụng tớiTưởng Kiền, ThạchTrung Ngọc thậtrất biệt khuất, vì sao người này vô sỉnhư v ậy,vốn tưởng VươngCường đã rấtvô sỉ, không nghĩ tớiso sánhvới Tưởng Kiền, Vương Cường làcáithá gì, Tưởng Kiền mớithậtsự là vôsỉ!

Trải quamấy tràng đạichiếnhôm nay, trong lòngThạch Trung Ngọc có chútcảm xúc.

Nhưng không đợi ThạchTrung Ngọc hoàn toàn lĩnh ngộsở học hôm nay, đãcảm thấycái cổ mát lạnh,sauđóhai cánhtay trắng nhưtuyết vờnquanh cổcủa hắn, cảm giác nhẫnnhụi mềm mạixông lên đầu, trongchốc lát làm cho hắn mê thất chínhmình.

Thạch Trung Ngọc vội vã lắc đầu,đểcho mình thanh tỉnhlại, mặc dùở trong trò chơi, Thạch TrungNgọcvà nàng từngcó một đoạnám muội, nhưng này dù sao cũng là trò chơi,ở trong hiện thực, trong lòngThạch Trung Ngọcvẫncómột chút xa lạ!

Mẹ kiếp, lão tử trêu chọc nữnhân đã quá nhiều,nếunhữngnữ nhân này bạophát, không biếtsẽ là hậu quả như thế nào, nghĩ đến đám nữ nhân trongnhà, khóe miệng ThạchTrung Ngọctreo lênnụ cười khổ.

Lão tặc thiên, tiên sư bố nó, con mẹngươi! Biếtrất rõ lão tử có mị lực như thế,còn hết lần này tới lần khác để lão tử suốt ngày gặp phải loại sự tìnhnày!

Thạch Trung Ngọc cảm thấycảm giác mềmmại trên người càng ngàycàng mãnhliệt, làm cho tiểu huynh đệ của hắn run run.

Đẩy haykhông? Đẩy hay không? Đẩy haykhông?

Hai mắt Thạch Trung Ngọcứara ánhsao, trong khoảngthời gian ngắnhắncảm thấy lúcnày mình ngấtđithì tốt hơn, sẽ không cầnsuy nghĩ loại chuyệnhư hỏng này.

Từ từsuy nghĩ ttrong đầu Thạch Trung Ngọctrởnênmơ hồ, từ đẩy hay không biến thành…

Đẩy ngã? Đẩy ngã? Đẩy ngã?

Trênngườikhôngngừng bao quanh cảm giácmềmmại làm cho ThạchTrung Ngọc dần dần bịlạc lối, tiểu huynh đệ thẳng thắnđảo khách thànhchủ, thay hắn trả lời.

Conmẹngươi! Đẩytới! Mình cũngkhông phảingười vô năng, tình cờ gặpchuyệntốt lại vẫnlôi thôi, nếu như việc này truyền ra ngoài, ng ười ngườioántrách a!

Thạch Trung Ngọc nhìn về phíahạthân củamình,sớm đã là nộ long cao gầy, chuẩnbị ngẩng đầu thẳng tiến.

Thạch Trung Ngọc cườikhổ, khôngnghĩtớimình hdĩ nhiên biến thành động vật dùngnửangười dưới suy tính.

Mượnánh đèn trongphòng làm việc, Thạch Trung Ngọcthấy rõ dáng dấp củaLiễu Phi Hoa.

Liễu PhiHoa khoảng chừng hơn haimươi tuổi, dángvẻ đìnhđình ngọc lập,thân hình cao gầy, người mặc váy tím, hai tay trắng như tuyết gắt gaovờnquanh trên cổ của ThạchTrung Ngọc,bộngực mềm mại cũng cọ cọlấy lồng ngực của hắn, trên mặt đỏ bừng.

Cực phẩm! Thạch Trung Ngọc nhìnnhìn, nước bọt chảy ròng, xem racô nàng nàycònlà một thái điểu a!

Mấy ngày nay Thạch Trung Ngọc đã sớm muốn phát tiết một chút, thấy Liễu PhiHoa chủđộng như thế, lập tức bỏ xuốnglẵn ranh trong lòng, đưa tayđặt lênbộ ngựccủa đối phương,nhẹ nhàngsờ sờ, thật mềm mại, thật co giãn...

Lúcnày Liễu Phi Hoa sớm đã dục hỏađốt người, nàng cảmgiácda thịt toàn thân mìnhnóng hổi, giống như một núilửa sắp bộc phát, lại khôngphát tiết, nàng sẽ nín chết.

LiễuPhiHoa cũng phát sinh một tiếngrênrỉ sungsướng, kích thích tiểu huynh đệ của Thạch Trung Ngọctạo phản, hiện tại hắn nơinào còn để ý hậuquảgì, lúc này Liễu Phi Hoa chỉ muốn Thạch Trung Ngọcliều mạng chàđạp nàng!

Hai tayThạchTrung Ngọc không ngừng xoa nắnlấy bộ ngựccủa Liễu Phi Hoa, thỉnh thoảng ngắtngắtlấy đầu vú, làm cho Liễu Phi Hoa thở dốc liên tục, thân thểvặn vẹonhư rắn nước.

Tiếng thở dốc của ThạchTrung Ngọccũng dần dần thô nặng,cách y phục vuốt dù sao cũng không đã ghiền, hắn vừa định cởi váy của Liễu Phi Hoa ra, chỉ thấyLiễuPhi Hoatự tay xémột cái, váy tím bịxé thành hai mảnh,rơi trên mặt đất, lộra nộiy màu trắng.

HaitayThạch Trung Ngọc nhẹ nhàng giật một cái, nội y cũng bị xé thành hai nửa, khuvực thần bí đen nhánh kia quá hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Hai tay ThạchTrungNgọc dùngsức xoa nắn lấy thân thểhoànmỹcủa Liễu PhiHoa, sauđó dầndần đưaxuống khuvực ở giữahai chân, ngóntaylen lỏi chui vào.

Nơi đây đã như thanh tuyềnướt át, nước ra lênh láng, ngón tay nhẹnhàng khềukhều tiểu đậu,làm cho nó chẳng mấychốc sưng tấy lên.

-Ah… đừng trêuchọc nữa… ta.. ta… chịukhông nổi.

Liễu Phi Hoa phát sinh tiếng rên vui sướng, thân thể runrẩy, bởi vì sức thuốc, Liễu PhiHoa thô bạoxé ráchyphục củađốiphương.

Dựa vào! Lãotửchỉ còn lạibộy phụcnày, ngươi còn conmẹ nóxénát, ThạchTrung Ngọckhóc không ra nước mắt, mìnhcũng không thể trở về mặclại váy liền áo a!!

Hắn là bạn trai của ta

DTV-EBOOK.COM.VN

Nghĩđến thời gian đã từng mặc áo đầmkia, trong lòng Thạch Trung Ngọc cảm thấy tang thương, đếnkhi kịpphản ứng, chỉ nhìn thấy trên người mìnhchỉcòn lại có một cái quần cộc.

Nhìn Tưởng Kiền nằm dưới đất,Thạch Trung Ngọc cũngkhôngquản được nhiều như vậy, trực tiếp ômLiễu Phi Hoa đitới một cái bàn, mình cũngleo lên bànnằm xuống.

Thạch Trung Ngọc mới đặt Liễu Phi Hoanằm xuống, đang chuẩn bị làm chútđộng tác, chợtcảm giác ngực đau nhức,lại bịLiễu Phi Hoa cắn...

Em gái ngươi! Thạch Trung Ngọc đau cắn răng, thật là xúc động, xemracô nàng này làlầnđầu tiên, nhìn thấy mình làm như thế nào, nàng liềnlàmnhư thếấy, Thạch Trung Ngọc ngoan tâm, lộtsạchnội ycònsót lạitrên người nàng.

Tronglòng Thạch Trung Ngọc kích động không thôi,đang muốn có hành độngđâu, lạipháthiện quầncộccủa mình cũng biếnmất không thấy, mà trongtay LiễuPhi Hoa thìđang cầm hai mảnh vải.

Trời! Của lãotửa! Thạch Trung Ngọc trừng hai mắt, xem lão tử làm sao chỉnh ngươi!

ThạchTrung Ngọc cực kỳ tự giác chôn khuônmặt củamình vào bộ ngực của Liễu Phi Hoa, vừa mút vừa liếm, LiễuPhi Hoa vốnlà nữ hài trong trắng, nơi nào trải qua loại kích thích này, tronglúc nhất thời kêu lênvui mừng,hai cánh tayôm chặt thân thể của Thạch TrungNgọc, nhào tới trên người hắn, không ngừngsờloạn.

Dựa vào,nếu như Thạch TrungNgọc không phải biết nữ nhân trước mắt nàybị người bỏ thuốc, nhất địnhsẽcho là mình gặp nữ lưu manh, quá chủ động.

Thạch Trung N gọcđỡ Liễu Phi Hoa đếntrên người mình,lấy tay

điều chỉnh tiểu huynh đệ,sau đóđèlại thân thể của nàng, để cho nàngngồi xuống.

Thạch TrungNgọc cả m giác được tiểu huynh đệ bị mộtcỗ mềm mại bao vây lấy, cảmgiácrất chặt, ấm áp mà lại trơn trượt,sinh lòngthư sướng,đồng thờihai tay ra sức nhào nặn cặp nhũ hoa của nàng.

Tronghoa viên của Liễu Phi Hoa nhất thời chảyra một dòng máuđỏ tươi, làm nàngkhôngkhỏi cau mày,đồng thời cũng phát sinhmột tiếng rênrỉ thốngkhoái,tiếng rênrỉ này làm đầu khớp xương của Thạch Trung Ngọctê dại.

Tuy Liễu PhiHoalà lần đầu, thế nhưng cũngtừng coi qua một bộ phimcủa đảo quốc, đương nhiên biết mình nên làm cái gì, cũng không để ýhạthân đau rát, thân thể không ngừng trên dưới phập phòng, làm cho Thạch Trung Ngọc cựckỳ thỏa mãn,môilại không tựchủ đượctìm đến môi của nàng, haiđầu lưỡi quấnquýt lấy nhau.

Không được! Lão tử làm saocóthể bị động như thế! Phảicho cô nàngnày mộtchút giáohuấn!

Liễu Phi Hoa đang nhanh chóng vận động, trong miệng không ngừng phát sinhtiếng rên rỉ làm người ta tiêu hồn, đột nhiêncảm giácmình như bay, sau đó nằmở trênmột đốngsách bàitập, chỉ thấy Thạch Trung Ngọc ghé vào trên người mình, bắt đầu nhanh chóng vận động, tiếngcủa hai bộphậnva chạm vangkhắp cảphòng.

Tuy sắc mặt của Liễu Phi Hoađỏ bừng,hạ thân cũngđau rát, thế nhưngdược lực mãnh liệt đang không ngừngăn mònlýtrí của nàng, hiện tạidục hỏa đãxâm chiếm toàn bộ lý trí,chỉ cầncóthểlàmviệc này, tùytiện tưthếgì cũng khôngđángkể.

Cứ như vậy, trong phòng làm việc, khôngbaolâu đã vang lên hòa âm nguyên thủy đầysống động!

Sau khi ra bốnlần, hai người đều uể oải, hai thânthể dựa chung một chỗ,khòkhò ngủsay!

Sángsớm,Thạch Trung Ngọcmở mắt ra,liền thấymột đống lớn sách bàitập xốc xếch trải ở trên người mình, Thạch Trung Ngọc mơ hồ,

là cô nương nàođùa dai như vậy, đột nhiên phát hiện một thân thể mềm mại trắng như tuyết,trong nháymắt giật mình, nhớ lại chuyện xảy ratối hôm qua.

Trong lòngThạch Trung Ngọcchấn động, thầm mắng mình thật con mẹ nó lập trường khôngkiên định, nhẹ nhàngđẩysách bài tập ở trênngười ra.

Trời ạ! Gia hỏa kia còn không cótỉnh!

Thạch Trung Ngọc không khỏicảm thán, công lực của đối phương không phảisâu bình thường a, dĩ nhiênở dưới hắn và Liễu PhiHoa vậnđộng cả đêm còn ngủ ngon nhưvậy, nướcmiếngcòn chảy đầy đất.

Ai, tỉmỉ quan sát hoàn cảnh quanh mình, Thạch Trung Ngọc cũng thầm thở dài một hơi, bỏqua ýniệm lénđi trong đầu, mình làmột nam nhân,namnhân làm việc phải gánh chịu tráchnhiệm!

Đương nhiên, Thạch Trung Ngọc buông tha lén đi còn cómột nguyên nhân trọng yếuhơn, trường này cách biệt thự kháxa,chẳng lẽ muốn hắn trần truồng chạyvề!

Thạch Trung Ngọc nhìnthânthểmềm mại tuyếttrắng nằm bên ngư ời, tronglúc nhất thờitrong lònglạicó chút không đành lòng,dùsao đối phương cũnglà hoàng hoa khuê nữ,cứ như vậykhông giải thích được cho mình lầnđầu tiên.

Thạch Trung Ngọc cầmlấy một chồng sách bài tập đắplên trên người Liễu PhiHoa, trong lòngcó chút phức tạp,lát nữa LiễuPhi Hoa tỉnh lại, mình nên đối mặtthế nào!

-Cảm ơn!

Thời điểm Thạch Trung Ngọcsuy nghĩ xuất thần, một thanh âm mềm mại vang lên bên tai,xémchúthù chếthắn.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi đã tỉnh!

LiễuPhi Hoa nhìn trên người đang đắp sách vỡ, ánh mắt đỏ lên, có

chút cảmđộngnói:

- Vừa rồi tađãtỉnh!

Thạch Trung Ngọc đổmồ hôi, may mà mình không có lénđi, bằng không việc này đùa lớn rồi,nữ nhânthựcsự là động vật phức tạp, tâm nhãn thật nhiều!

LiễuPhi Hoa nói:

-Mớivừa rồi vì sao ngươi không chạy!

Con bà nó!! Ngươixé nát áo,quần của ta, lão tử chạythế nào!

Đương nhiêntrong lòng Thạch TrungNgọc nghĩ nhưvậy,nhưng ngoài miệng lại không thể như thế.

ThạchTrungNgọc mang theo ánh mắt tang thương nói:

- Ta là namnhân, làm ra loại chuyện như vậy, làm sao có thểchạy!

Liễu PhiHoa cóchútcảm động,chỉ Tưởng Kiền nói:

- Vậy hắn thì sao! Saukhi hắntỉnh lại ngươiđịnh làm như thế nào?

ThạchTrung Ngọc hào khí nói:

- Ngươi lànữ nhân của ta, nếu hắn dám động tới ngươi,ta lộtda hắn!

Liễu Phi Hoa chán nản nói:

- Tưởng Kiền sẽ không bỏ qua ngươi, hắnlàbạn trai của ta!

Bạn trai!

Thạch TrungNgọc chảy nước bọt, tronglúcnhất thời hắn cảmthấy mìnhnên ngất đi thì tốt hơn, gia hỏakialàbạn trai của ngươi, ngươi còn đánh hắn ngấtxỉu, còn cùng ta xxoo!

Bất quá chứng kiến bộ dạng củaLiễu Phi Hoa, trong đầu Thạch Trung Ngọc có chút hiểu,tám phần mườilại là một bi kịch ép hôn, sao lão tửluôn gặp phảiloại sự tình này, hơn nữa mỗi một lần đều

không giữ lại chút nào kính dâng thân thể của mình! Mình thật con mẹnóvĩ đại a!

Thạch Trung Ngọc xấu hổ nói:

-Có thể nóirõràng cho ta một chút haykhông?

Liễu Phi Hoa gật đầu:

- Phụ thâncủa TưởngKiềnvà phụ thân talà bạnrất thân,bọnhọ hy vọng hai nhàthông gia, cho nên hiệntạita và Tưởng Kiền đã đính hôn!

Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu,tuyLiễu Phi Hoa nói giản lược,thế nhưngThạch Trung Ngọc dùng đầu ngón chân cũng có thể đón được,trong này khẳng định cónguyên nhânlợi ích.

ThạchTrung Ngọc nói:

-Ngươikhông thích hắn?

LiễuPhi Hoa nói:

- Tưởng Kiềnở bênngoài hái hoa ngắt cỏkhắp nơi, làmột hoa hoa công nổi danh tử, aisẽthích loại vật này!

Thạch TrungNgọc đổmồ hôi, Liễu PhiHoatrực tiếp gọi Tưởng Kiền làloại vật, bởi vậy có thể thấy được nàngghét Tưởng Kiềnbao nhiêu, nhưng nói trở về, mìnhở phương diện này dường như không kém Tưởng Kiền bao nhiêu a!

LiễuPhi Hoa tiếptục nói:

- Nếu như trêu hoa ghẹo nguyệt bình thườngcòn chưatính, nhưng Tưởng Kiền này lại là một người cực kỳ vô sỉhạlưu!

Hai mắtThạch Trung Ngọc tỏa sáng hỏi:

- Vừa rồi ngươinói trêu hoa ghẹo nguyệt bình thường còn không tính?

Liễu Phi Hoa trừng Thạch TrungNgọc một cái,hìnhnhư đã biết hắn

đang suy nghĩ cái gì, chậm rãinói:

- Những gia tộccổxưa giống như chúngta,cựckỳ truyền thống,nam tửbavợ bốn nànghầu rất bình thường!

Ta gọi Thạch Trung Ngọc

DTV-EBOOK.COM.VN

Lại làgia tộccổ xưa!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, dường như Cơ Như Nguyệt cùng Cơ Như Phong cũng là giatộccổ xưa, hỗn đản,người giatộc cổ xưa cẩu thí này làm sao thích bổng đả uyên ương như thế!

Thạch Trung Ngọc nhớ tới trước đó Liễu PhiHoa nóimột câu,hỏi.

- Ngươinói gia hỏa nàycực kỳ đê tiện?

Liễu Phi Hoa trừngThạch Trung Ngọc một cái nói:

- Ngay cảsựtình hạxuân dược cũngcó thể làm, ngươinói hắncóđê tiệnkhông?

Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu,xem ra gia hỏa này khôngchỉdâm đãng, còn cựckỳ đê tiện.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Vậy sao ngươi lại ở chỗ này?

Liễu PhiHoa hồi đáp:

- Talà hiệu trưởng danhdự của trường học này, xuất hiệnởnơi này có gì không đúng!

-Hiệu trưởngdanh dự?

ThạchTrung Ngọc không hiểu.

Liễu Phi Hoa nói:

- Dĩ nhiên, trườngnày là phụ thânta dùng tiền mở ra, chonênta coi như làhiệu trưởng danhdự, cũng chỉlà treo cáidanh, trên thực tế không đểý bao nhiêu sự tình!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, mặcdù hắn không biết hiệu trưởng dan h dự là cái quái gì, thế nhưngchỉ nhìn hai chữ danhdự, đã biết đây chỉ là một danh xưng,dù sao mỗingày Liễu Phi Hoacònphải tốn rất nhiềuthời gianở trong trò chơi.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Tưởng Kiền kia làmsao chạy đến nơi này?

- Ngày hôm quangười nhà củahắn vàngười nhà ta ăn cơm chung, sau khi ăn xong,ba tabảo Tưởng Kiền mang ta ra ngoài đi dạo, ta thực đẩy không được nênđáp ứng, khôngnghĩ tới Tưởng Kiền lạiở trong thức ănhạ dược, ta cảmgiácđược dược hiệu phát tácliền chạy tới trườnghọc, Tưởng Kiền liền đi theo qua,sau đó chínhlà một màn ngươi nhìn thấy kia!

Liễu Phi Hoacó chút tức giậnnói.

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

Liễu Phi Hoanói:

-Tưởng Kiền nàycực kỳ đê tiện, hắn biết talà hiệu trưởng danh dự củatrường học này, liền chuyên môn tìm một ít côn đồ ở bênngoài trường học làmchút sự tình hỗn đản, thật đê tiện!

Thạch Trung Ngọc sửngsốt,ngheđại mỹnữ nóitục chính làkhông giống a,bấtquá nàngnói những sự tình hỗn đảnkia...

ThạchTrung Ngọcđổmồ hôi, ngàyhôm quadường như mìnhcũngbắn mộtchúta, bất quá hình như là vì trừng phạt tiểu thí hài kia một chút mới làm, ân ân,chứkhông mình một thanh niên tốt,làm sao có thể làm ra sự tình như vậy!

Chứng kiến sắc mặtcủaThạchTrung Ngọccó chút cổ quái,Liễu Phi Hoa hỏi.

- Ngươilàm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùngnói:

- Không cógì! Khôngcó gì!

Thạch TrungNgọc tiếp tục hỏi.

- Vậy bây giờ ngươi tính như thếnào?

Liễu PhiHoa trầmmặc nửangày,mới chậm rãi nói:

- Cứ làm như vậy!

ThạchTrung Ngọc không hiểu nói:

- Cóý tứ?

Liễu Phi Hoa nhìn Tưởng Kiền nằm dưới đất nói:

- Ngươi đimau, chờ hắntỉnh ngươi sẽ đi không được, hắn chính là cao thủ TaeKwonDothứ thiệt!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,hắn còn tưởngLiễu Phi Hoa sẽ nói muốn hắn phụtrách gìđó, khôngnghĩtớiPhiHoanói dĩ nhiên làcâu này.

- Sựtình hôm nay,ngươicoi nhưchưa từng phát sinh qualà được!

Trên mặt Liễu Phi Hoa hiện ra một tia bấtđắcdĩ, nàng biết mình khôngcó khảnăng đánh phá giatộc ràng buộc, dù sao lợiích của gia tộc cao hơntấtcả,sự tìnhhôm nay, coi như làtrả thù Tưởng Kiềnbỏ thuốc mình, mìnhchoai lầnđầu tiên cũng tốt hơn cho hắn!

Nhìn Liễu Phi Hoa, Thạch Trung Ngọc cũng đoánđược trong lòng nàng suy nghĩcáigì:

- Yên tâm, tasẽ nỗlực,trợgiúp ngươi đánh phá gia đình ràng buộc!

Liễu Phi Hoa sửng sốt, tronglòng hiện ra mộttia cảmđộng, vừa định mở miệng nóitiếng cảm ơn,lạicười khổmột tiếng,bất đắc dĩ nói:

- Ta biết ngươi chơi game rất lợi hại,thế nhưng so sánh với mộtít đại gia tộc, lực lượng của ngươi thật sự quá nhỏ!

Nhìnthấy Thạch Trung Ngọc lại muốnnói cáigì, LiễuPhi Hoa tiếp tục nói:

- Đimau, ngày hôm nayđúng lúc là cuối tuần, trong trường học rất í tngười!

Thạch TrungNgọc hỏi.

- Hôm nay là cuối tuần?

Liễu PhiHoa lườm hắnmộtcái nói:

- Bằng không ngươicho rằng lão sư của phòng làm việc này không tớiđilàm sao!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, nhìn Liễu Phi Hoa cười khổ nói:

- Ngươi xem ta đi như thế nào!

Dứt lời, Thạch TrungNgọctrần truồngở trước mắt Liễu Phi Hoa lung lay một cái.

Chứngkiến tiểu huynh đệcủa ThạchTrung Ngọc, trên mặt Liễu Phi Hoa lại hiện lên một tia ửng đỏ.

Liễu Phi Hoa chỉ vào sách bài tập đầybàn nói:

- Dùng những thứnàyđi!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc cứng đờ, ngườita thật vấtvả viết tác nghiệp, lúc thứhai tới, còn tưởng phòng làmviệc mất trộm a, chuyện thất đức như vậy, lão tửcó thểlàm sao!

-Ta giúp ngươi một chút!

Nhìnthấysắcmặt của Thạch TrungNgọc, Liễu Phi Hoa cười nói.

Liễu Phi Hoa từ trong giá sách lấy ra một bao giấy nhỏ đưa cho Thạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọc nghi ngờhỏi:

-Cáigì thế?

- Ngươi không biệt tự mở ra xem sao?

Liễu PhiHoalại quay đầu,ở tronggiá sách tìm tìm.

Thạch Trung Ngọc mởbao giấy ra, pháthiện đây là một hộpkim băng, lậptứcđộng thủ nối những trang sách bài tập lại.

Chỉ chốc lát sau,một cái váy bằng giấy bị Thạch Trung Ngọc dùng kim băng cố định ở trên người mình.

Liễu Phi Hoaquay đầu, nhìn thấy Thạch TrungNgọc bây giờ giống như một con chim cánh cụt,không khỏi cười nói:

-Ngươimặc cáiváy này thật hợp!

Liễu Phi Hoa cười khôngquan trọng,mấu chốtlà hiện tại hắn vẫn trần truồnga, nhìn thân thể tuyết trắng hoàn mỹ kia,Thạch Trung Ngọc cảm thấy tiểuhuynhđệ lại có phản ứng!

Hắt xì!

Tiểu huynh đệ vừa chào cờ, sách bàitập trongnháy mắtrơi xuống, sau đó cuốnvở toàn thâncũngào ào giải tán!

Con bà nó!! Lãotử thậtvấtvả mớichuẩn bị xong, lạibịtiểu huynh đệ tạophản, ThạchTrung Ngọckhổbức nhìn chằm chằm nửa người dưới, người này thậtlà một kẻphảnbội,làmsao mỗi lầnđều lànógây chuyện xấu a!

Nhìnthấy vẻ mặt của Thạch Trung Ngọc, Liễu PhiHoa cười khanh khách nói:

- Xem ra vật kia không nghe lời củangươi!

Cười cái gì chứ,còn không phải bởivì ngươi, làmcho lão tử nỗlực uổng phí!

Vẻmặt Thạch Trung Ngọckhó coi nói:

- Tiểu gia hỏa này, talà quá chiều nó, hiệntạinó lại muốn tạo phản!

Liễu PhiHoa nghi ngờ nói:

-Ta làm saokhông tìm được nịt vú và quầnlót củata, ngày hôm qua không phải ngươi trốn trong giá sách sao, có nhìn thấy không?

Sắc mặt Thạch Trung Ngọccứng ngắc, chỉ chỉcái áobị xé thànhhai nửa ở trên mặt đất.

Liễu Phi Hoađitới,từ trongtúi áo tìm được nịt ngực và quần lót,ánh mắt kỳ quái nhìnThạchTrung Ngọc.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc có khổ không nói được, chỉ cúi đầu tiếp tục dùngkim băng nối sách bài tập, Liễu Phi Hoacũng khôngthèm nhắc lại, từ trong giá sách lấy ra một bộ quần áo mặc vào người.

Quanửa ngày,haingười đều trầm mặc không nói, chỉ lolàm chuyện riêng của mình.

-Ta làm xong!

Thạch TrungNgọc chậmrãi mở miệngnói.

Liễu Phi Hoa nói:

- Đi mau!

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

Thạch Trung Ngọc nhìn nữ hàitrướcmắt,trong khoảng thờigian ngắn cảm thấy tronglòng chua xót, Lý Lan, CơNhư Nguyệt,hiện tại lại thêm LiễuPhi Hoa, hắn biết hiện tại mình cho đối phươngcam kết gì cũngvô dụng, nên cáigìcũng không nói, đợiđến lúcthờicơ ch ín mùi, tất cảtự nhiên thuận lý thành chương,nước đến tự nhiên thành.

Thạch Trung Ngọc chậm rãi mở miệng:

- Ta gọi Thạch Trung Ngọc!

- Ân!

Liễu PhiHoa sửng sốt, sauđó thoải mái, từ hôm quađến bây giờ, nàngcòn không hỏi qua đối phương tên gì, chỉbiết tên trongtròchơi.

Dứt lời, ThạchTrung Ngọc không hề quyến luyến,đi nhanh ra ngoài cửa.

Nam nhân duy nhất trong nhà

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcđira trường học, một đường trở vềkhu biệtthự cao cấp, chứngkiến khuônmặt cảnh giác của bảo an,sắc mặt không khỏi khó coi.

Chếttiệt, yphục lại bịxé, làm sao nói với mấy cô nương!

- Vị này...

Bảo an đi tới trước mặt ThạchTrung Ngọc, chần chờ nói.

Thạch Trung Ngọc cả giận nói:

- Lãotửlà nam!

Bảo an nhìn thấy làThạchTrung Ngọc, chợt nói:

-Tạisao lạilà ngươi!

Thạch Trung Ngọckhó coi nói:

-Tại sao là 'lại' ?

- Hắc hắc, trongchốc látnói sai!

Bảoan nói.

Thạch Trung Ngọc im lặng nhìn sách bàitập biến thành váytrên người mình, lòng có chút trĩunặng.

Bảo anhìhì nói:

- Vị tiên sinh này,làgọiđiện thoại để cho thêtử ngươi đi ra đón, hay làta tiễn ngươi trởvề!

Thạch Trung Ngọc lắcđầu:

- Không cần, tự ta đi trở về!

Thạch Trung Ngọc cũnghếtchỗnói rồi, chút chuyện hư hỏngnhưvậy cũng nhớ kỹ lâu như vậy.

Còn chưađi đến cửabiệt thự, ThạchTrungNgọc đã thấy Hướng Lâm ở cửabiệt thựlo lắng nhìn chung quanh, tronglòng vuivẻ, ngày hôm quacònkhông có lên nàng, nàng đãlolắng cho lão tử như vậy.

Thạch Trung Ngọcđi tới trướcmặt Hướng Lâm nói:

-Chờ ai đó?

HướngLâm cũng không quay đầu lại nói:

- Nam nhân trong nhà!

Nam nhântrong nhà!

Người khácnghe được, sẽcho rằng Hướng Lâmnói là trượngphu của mình, nhưngở Thạch Trung Ngọc xem ra không giống, hắn chính là nam nhân duy nhất trong nhà.

Thạch TrungNgọc nói:

- Talà nam nhân của ngươi!

Ba!

Thạch TrungNgọc ăn một cái tát, ngẩnngười, sauđó chỉ nghe Hướng Lâmnói:

- Lưu manh!

Ngất! Lúcnàolão tử thành lưu manh!

Thân thể Thạch Trung Ngọc vừađịnh có hành động,chỉ nghe một hồi đùngđùng, sáchbài tập trênngườirớt đầy đất.

HướngLâmnghe được thanh âm mớiquay đầu, nhìn thấylà Thạch Trung Ngọc, trựctiếp nhảy đến trên người của hắn, hét lớn:

- Thạch Trung Ngọc,tại saolà ngươi? Ngày hôm qua ngươiđi nơi

nào?

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi! Cảm tình Hướng Lâmcănbản không nhận ramình, tuy nói mình mặcváy giấy kỳ quái một chút, nhưng không đến mức không nhậnra được chứ!

Hai tay ThạchTrung Ngọc nhẹnhàng bóp lấy mông nhỏ của Hướng Lâm an ủi:

-Ta khôngphảivì làmvỡ nhiều chén bát nhưvậy, đi rangoàihóng gió một chút sao!

Hướng Lâmlau nướcmắt ở trên người Thạch Trung Ngọc nói:

- Sau đó thì sao?

Ai, xemra mị lực của lãotử lớn thậtlà không có giớihạn, không phải là đira ngoài một buổi tối sao, sao giống như sinh ly tửbiệt vậy!

Đầu Thạch Trung Ngọc trực tiếp chôn ở trong bộ ngựccủa Hướng Lâm, cọtới cọ lui, Hướng Lâmcũng không phảnkháng,chỉ ômThạch Trung Ngọcthậtchặc,nhưsợhắn biến mất.

Thật lâu,Thạch TrungNgọc mớiđàng hoàng nói:

- Đêmqua,sau khi tađi ra, gặp phảimột đôi tình lữ, cô nàng kiađánh bạn trai ngất xỉu, sauđó làm bẩn ta, còn xé rách quần áo của ta.

Hướng Lâmcăn bản không tin lí do thoái thác của ThạchTrung Ngọc, đây cũng quá tàolao đi, còn tưởng hắn làbị ngườiđánh cướp, ngại nói ramà thôi!

Thạch Trung Ngọc bikịch, vì sao mỗi lần nói thật đều không người tin tưởng vậy chứ!

Sắc mặt Hướng Lâm trở nên đỏ hồng nói:

- Còn không nhanh để ta xuống, Nguyệt tỷ và Tuyếttỷ đã sớm lo lắng chết!

Thạch Trung Ngọc trêuđùa:

- Làmsao, ngươi khônglo lắng?

- Hừ!Tamới không vội đâu!

Hướng Lâmtự tay bóplấy tiểu huynhđệ của Thạch Trung Ngọc một cái, gắt giọng.

Chứng kiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Hướng Lâm ửng đỏ, Thạch Trung Ngọc nhịnkhông được,cúi đầu hôn lênmiệng nhỏ đỏ hồng của nàng,taykhông quênbópmông vàicái, sauđóbuông nàng ra, cười ha ha nói:

- Maunói với các cô nương, trẫm đãtrở về!

Hướng Lâm trừng Thạch Trung Ngọc một cái nói:

- Nguyệttỷ vàTuyết tỷ đã sớm đira ngoàitìm ngươi, bây giờ trong nhà chỉ cònlại có DươngTử và Dương a di!

Thạch TrungNgọc gãi đầumột cáinói:

- Thật là, nữ nhân kia cũngquá thấtđức,làmbẩn ta không nói, còn hại các ngươi lo lắng cả đêm!!

HướngLâm trừng Thạch Trung Ngọc, nghĩ thầmcoinhư ngươi bị đánh cướp,cũngkhông thể tìmlýdo tào lao như thế chứ!

Thạch Trung Ngọc đi vàotrong phòng, phát hiện Dương Tửvà Dương Băng Daođang ngủởtrên ghế salon, lập tức cầmlấy chănđắp cho bọn hắn.

- Ngươi đã trởvề?

Thạch Trung Ngọcmớiđắp chăn lên,mí mắtcủa Dương BăngDaomở ra nói.

Ai,nhân phẩm tốt chính là khônggiống, ngay cả làm chuyện tốt cũng bị người phát hiện, bây giờ Thạch Trung Ngọc là cực độ phiền muộn!

-Đạithúc,ngươi đã trở về?

Đúnglúc này, Dương Tử cũngtỉnhlại.

Ai, ThạchTrung Ngọc phiền muộn, chỉ có thể bất đắcdĩ gật đầu.

DươngBăng Dao vội vàng dùng tay chemắt Dương Tửnói:

- Thạch Trung Ngọc, ngươi làm sao như vậy? Quầnáocủa ngươi đâu?

Trong lòng Thạch Trung Ngọccười khổ,bâygiờ ngươi che còn hữu dụng sao, congái ngươi đã cùng lãotửlăn giường không biết bao nhiêu lần, ngươi làmmẹcòn nông cạn như thế!

Chómáa, lão tử còn tựxưng trẫm,nếu nhưlão tử thực sựlà Hoàng Đế, còn có nhiều sựtình nhưvậy sao,nữ nhân trong thiên hạ đều là c ủa lão tử,ai dám không phục,mộtđạo thánh chỉchémđầucả nhà a.

Thạch Trung Ngọc lắc lắc tiểu huynh đệ,đang muốn trảlời, Hướng Lâmcũngbu lạikể rõ sự tình vừa rồi.

Chỉ chốc lát sau, Hướng Lam, Cơ Như Nguyệt, Tuyết Sương Yêntrở về, các nàng nhìn thấy ThạchTrung Ngọc, mặc dù không có kích động giống như Hướng Lâm, nhưng từ trong ánhmắtcủacác nàng, Thạch TrungNgọc có thể chứng kiếnquan tâmkhông che giấu chút nào.

Các cô nương ngheđược lí do thoái thác của Thạch Trung Ngọcđều không tin,chỉ có ánh mắt của Dương BăngDao nhìnvề phía Thạch Trung Ngọc có chútdị dạng.

Băng Daoa,cũng làngươi thànhthật nhất, trong cả biệtthựchỉ có ngươi thànhthật nhất,đến khi ca phát đạt sẽ cảmtạngươi!

Thạch TrungNgọcmắt thấycó ngườitin tưởngmình, thầm kêulão thiênrốt cục mở mắt!

Ăn điểm tâm rất bìnhthản, thế nhưng các cô nương và Thạch Trung Ngọcdường như nhiềuhơn một bầukhông khí hài hòa trước kia không có,chỉ có mấtđimới biết đượcquý trọng, Thạch Trung Ngọc là nam nhân duy nhất trongnhà, cũnglà dựavào của các nàng.

ThạchTrung Ngọcăn cơm thật nhanhnói:

- Cácngươiđềulo lắng một buổitối,đều đi ngủtrước đi, buổi chiều hãy chơi game,tađi rửa nhữngbát đũa này!

Thạch Trung Ngọc chứng kiếncác cô nươngđềulo lắng, cho nên muốn bồi thường mộtchút.

Bởi vìđêm qua ThạchTrung Ngọc làmvỡ hết chén, cho nên hôm nay điểm tâmđều làdùng bát ăn!

Nhìn thấy vẻmặt Thạch Trung Ngọc âncần, các cônươngđềunói:

- Không cần, ngươi đi chơi game trước đi!!

Tronglòng Thạch Trung Ngọccao hứng, xem ra sau này không cần rửa chén nữa:

- Tốt, ta đivào trò chơi trước!

Nói Boss liền tới Boss

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc tiến vào trò chơi, phát hiệnthực không có chuyện gì làm, đại hội luận võ còn chưa tới phiênmình, đánh quái, một người đánhcó ý tứ sao!

Ai, đánh quái, trách nhiệmtrên người lãotử rất trọng đại, nhiều cô nương nhưvậy còn chờ lão tử đâynày!

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng lấy ra ChiếnThần ChiNhận nói.

- Bắtđầu thôi!

Nóixongđi vềphía quáicấp 48, hiệntạiThạchTrungNgọc là cấp 44 80%,giếtquáicấp49 kinh nghiệm cao nhất, thế nhưng xét thấy tốc độ lên cấp, hắn vẫnlà giết quái cấp48 tươngđối có lợi, Thạch Trung Ngọcdĩ nhiên muốnở trước đại hội luận võ lêntới cấp 45.

Liệt DiễmSa Mạc là địađiểm quái cấp 48 phân bố,bởivì bảnđồ trong Thần Lâm quá lớn, cácngười chơi đềulà ngẫunhiênphân bố, cho nêntuy rất nhiềungười chơi hô bằng gọi hữu cùng đi đánh quái, nhưng tronglúc nhất thời còn tụ không đến được.

Hơnnữa các người chơitổ đội đánh quáitương đối có lời, cho nên ở bên ngoài Liệt Diễm Sa Mạc đều có người chơi kêu gọi họp thành đội, ThạchTrungNgọc cũng không làm cao, tìm độingũ chỉthiếumột người đi vào.

-Đủđủ đủ.

Mới vừavàođội,Thạch Trung Ngọc liền thấy đội trường Bất Thoại Màn Thầu lahét.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Tình cờ gặp Boss mànói,ra trang bị phân phối thế nào?

Nhưloại dã độinày, đánh quái thông thường còn tạm được,thực tình cờgặp Boss, sợ rằng cònkhôngcó giết Boss, người trong đội ngũ của mình đã trước hếtđánh nhau, dù sao trong trò chơiBoss liền ý nghĩatiền tài, cho nên nói,Thạch TrungNgọcvẫn cảmthấy trướcgiờhỏi kỹ,thế nhưng... Con bà nó!! Ngươi cho rằngBoss là rau cải trắng sao, dễ dànggặp phải như vậy!

Năm người trongđội ngũ đềunhất tềnhìn vềphía Thạch Trung Ngọc, trong ánhmắt ý khinh bỉ không cầnnóicũngbiết, conmẹnó, đùa giỡn lão tử sao,tổ đội giếtquái còn đánh rắm nhiều như vậy!

Kỳ thực cáinàycũng khôngtrách Thạch Trung Ngọc,ai bảo nhân phẩm của hắntốt như vậy,gặpphải Boss đối vớihắn mànói giống như cải trắng a!

-Ngô, rất cólý tưởng nha!

BấtThoại Màn Thầu thuậnmiệng cảm khái liền có thể nhìnra người này khôngphải làtân thủ,chí ít hắn không có hỏivì sao ThạchTrung Ngọc muốnhỏi như vậy, thếnhưng trong ánh mắt củahắn hiển nhiên là tràn đầy khinh bỉ.

Bất Thoại MànThầu hiển nhiên cũng biết tạisao Thạch Trung Ngọc phải hỏi như vậy,thế nhưngtâm lý hắn cũng rất khó chịu, lẽnào Bosslàcó thể tùytiệngặp sao, Bất Thoại Màn Thầu nhìn vềphía ThạchTrung Ngọc,phát động thuật thăm dò,phát hiện gia hỏanàydĩ nhiên ẩn tàng tên, cũng không tiện khinhbỉ đốiphương, cho nên rất nhanh thì tuyênbốphươngán phânphối Boss nói:

-Cái đồ chơi kia rơi xuống đều là tiền,xuấthiệnmọi người đổ xúc xắclà được!

Lắc xí ngầu, vậy thì phảinhìn nhân phẩm, tiện nghi gia súc như Thạch Trung Ngọc rồi!

-Được.

Cũng chỉ có thểnhư vậy, ai được điểm cao là của người đó, xem như công bằng.

- Tốt, chuẩn bị xongthì đi thôi.

BấtThoại MànThầu nói, mọingười cùng tiến vàoLiệtDiễmSa Mạc.

Thạch Trung Ngọc imlặng, lần đầu tiên tổ dã đội, cũng khôngcó hứngthú gì, sáu namnhân ở cùng nhaucó thể làm cáigì chứ, cho nên Thạch Trung Ngọc đi theo phía sau năm người, mới vừa đi hai bước, chỉ nghe có tiếng quát:

- Con bà nó,nhân phẩm tốt như thế sao,nói Boss liền tới Boss?

Trênmặt Thạch Trung Ngọc lộ ra biểu tình dâmđãng, nếu không có lão tử,có thể tới Boss nhanh như vậy sao!

Năm người ở phía trước đều đồng loạt quay đầunhìn chằm chằm Thạch Trung Ngọc, gia hỏa này là miệngquạ đensao,nói cái gì tới cái đó,nếu không phảibiếtlà bởi vì ra Boss, Thạch Trung Ngọc còn tưởng mình bị năm nam lưu manh theo dõi!

Ngữâm ởtrong Thần Lâm khôngkhácgì hiện thực, ngay cả tần suất truyềnâmở xung quanh cũng không khác.

Đương nhiêncòn cógọi điệnthoại, bấtquánày không tính là tầnsuất truyền âmở xung quanh. Giữa cácnhân vật khoảng cách gần xa sẽ ảnh hưởng thanh âm lớn nhỏ,hệ thống tự cómộtbộ thuật toán truyềnbáthanh âm.

Trongtròchơi khôngcó bối cảnh âmnhạc,có chỉ cácloại âm thanh chân thực nhưgió thổi,cỏ lay, chim hót, thú kêu…nói trắngra là hiện thực thế nào thìnơi đâythế ấy, người chỉ có thể nghe được tiếng vang chungquanh,cũng có thểgọi điện thoại.

Thạch Trung Ngọc đoán chừnglà Bất Thoại MànThầu nhìn thấy, hắn cũng đãđược hệ thống thông báo xuấthiện Boss Đại Lang Hoàng.

Thạch Trung Ngọc chỉ thấy được gợi ý củahệthống,nhưng không thấy được cái bóng của Boss, hỏi.

- Boss đâu?

Bất ThoạiMànThầu nói:

-Ở phía trước?

Thạch TrungNgọc nói:

- Phía trước?

Bất Thoại Màn Thầu nói:

- Kháxa đấy!

Sắcmặt Thạch Trung Ngọc khó coithở dài mộthơi,từ trongTúi Tu Di móc ra tẩu thuốc, thành thạo phunra một làn khói.

-Ồ.

Bất Thoại Màn Thầu tỏ vẻlý giảihỏi.

-Những người khácýkiếngìkhông?

Bốnngười khácđều đồng thanh nói:

- Khôngcó mỹ mi a!

Ai, ThạchTrung Ngọc khổ bức, nam nữphối hợplàm việc không phiền lụy, không nghĩ tớimình dĩ nhiêntổ vào một đội ngũ thuần nam, năm ngườikia đều là mộtdạngý tưởnggiống như Thạch Trung Ngọc, sắc mặt đềurất khó coi.

Liệt DiễmSa Mạc cũng coilàmột điểm đánh quái khánguy hiểm, căn bản không cóbaonhiêu người chơi dám đến nơi đây, thế nhưng ở trong mắt của đệnhất cao thủ, độ khó cóthểcó baolớn?

Huống chi đám người Bất Thoại Màn Thầu có thể tới địa phương này,hiển nhiênkhông phảitân nhân, một đường giết rất thông thuận. Mới đầu Thạch Trung Ngọc thi triểnmộtcái Cuồng Long Thăng Thiên,ngaylậptức bị Bất Thoại Màn Thầusửdụng giống như người khống tràng, thành phụtrợtinh khiết, Thạch TrungNgọc cũng mừng rỡ tự tại, dùsao lão tửlà tới chơimột chút mà thôi!

Kỳ thựcởđịaphương đối với sáu người không có khó khănnày mà nói, không cần thiết sửdụng chiếnpháp gì, nhưng Bất Thoại Màn Thầu hiển nhiên đã quen đấupháp vàophó bản, hoàn toàn theo sáo lộ bàibảnchỉ huy. Hắnởphíatrướchấpdẫn cừu hận, bangười kia phátra thươngtổn, Thạch Trung Ngọc thì bị hắn coi thành ĐạiTổng

Quản hậu cần.

Ở trong tiếng giết chócvà thanh âm hò hét củacác đồng đội, tiểu đội sáu người đi nhanh về phía trước, ThạchTrung Ngọc bìnhtĩnh ungdung, ánh mắtxaxăm tịch mịch,chiếm được đội trưởng trắng trợn biểu dương.

Lúcnàytâm tư củaThạch Trung Ngọc cũngtheogió mây bay,kỳ thực dựa theo lực côngkích,hắn mớilàchủ công, nhưng bâygiờ trong đội đều là gia súc, nên kệbọn hắnđi thôi.

-Được rồi, kế tiếp chính là ĐạiLang Hoàng.

Bất Thoại Màn Thầu chém xong một con tiểu quái cuối cùng, Thạch Trung Ngọcnghe được bốn chữ ĐạiLang Hoàng, tâmtư lập tức quay trởvề, nói như thếnàođối phươngcũng là Boss, không cho chút mặt mũi dường nhưcó chútkhông thể nào nóinổi a.

- ĐạiLang Hoàng côngkích có tỉlệ khiến người ta tiến vào trạng thái trớ chú.Bất quátrớ chúmà thôi, không có gì đáng sợ, bất quá tốcđộ của nókhánhanh, ta kéo nó có thể phải cần chút thờigian, mọi người chống đỡ một hồi, khôngnênhốt hoảng.

Mọi ngườigậtđầu, ThạchTrungNgọc cũngkhông nói nhiều, dựa theotình huống hiện tại,thuyết pháp của Bất ThoạiMàn Thầu không có gì không đúng,dù sao lực công kíchcủa hắncũng rất cao!

Con bà nó!! Ném cừu hận!

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

- Hiện nay còn không có hệ thống thông cáo, các đồng chí, chúng ta rấtcó thểtrở thành Boss thủ sát cấp 48 đầu tiên!

Bất Thoại Màn Thầu khuyến khíchmọi người.

Bossthủ sát là nội dungmà gần đây trò chơi mới đổi mới, nếu như Boss cấp cao bị người chơigiết lầnđầu tiên, sẽ đượcgọi là Boss thủ sát, toàn hệ thống thông cáo, miễn bàncó bao nhiêu phongcách!

Thủ sátcái cọng lông, Thạch Trung Ngọc ngậm thuốc lá, không thèm để ýnhững sự tình lông gà vỏ tỏi này!

- Đi tới.

Bất Thoại MànThầu ra lệnhmột tiếng,sáu người tiếp tụcđi tới.

- Tiểu Huynh Đệ NgâyThơ, ngươi khôngnêncứ nhìn bầu trời,Đại LangHoàng khôngcó khả năngtừ trên trời ngã xuống.

Bất Thoại Màn Thầu bỗng nhiêntới một câunhư vậy.

Tiểu Huynh Đệ Ngây Thơ sờ sờ mông nhỏ của mình, tức giận nói:

-Con mẹnó, người nàosờ môngcủa ta!

ThạchTrungNgọc sửng sốt, pháthiện bàntay của mình bao trùm ở trên mông của TiểuHuynh Đệ Ngây Thơ,còn không ngừng xoa bóp.

Thạch Trung Ngọc thật muốnchửi đổng, lãotử đang rơi vàohồi ức, ngươiđưa mông tới trướcmặt lão tử làm gì,lão tử cóđể ý đâu!

Mọi ngườinghe Tiểu HuynhĐệ NgâyThơ nói,đềuđưa ánh mắt ngưngtụ ở trênngườiThạchTrung Ngọc,Thạch Trung Ngọcnói:

- Mông ngươi có mụt nhọt!

Tiểu HuynhĐệNgâyThơ cả giậnnói:

-Ngươisờ sảng khoái không?

Thạch Trung Ngọc nói:

- Cái mông củangươi thậtcó mụt nhọt!

Tiểu HuynhĐệNgây Thơ cẩn thậnsờ mông mình, pháthiện thật sự cómụt nhọt,trong chốc látlệ rơi đầy mặt, ngươisờ thì cứ sờ,saolại sờra mụt nhọt chứ.

ThạchTrung Ngọcnhìn thấy bộ dạng của Tiểu Huynh Đệ Ngây Thơ, vội vànggiải thích:

- Trước khi tasờ đã có,chỉ là ta xoa bóp mấy cái, dường nhưlại lớn hơnchút!

TiểuHuynh Đệ Ngây Thơthực sự hết chỗnóirồi, ngươi sờ thìsờ, còn sờ tỉ mỉ như thế,mò dâmđãng nhưthếlàm gì!

-Ha ha ha.

Bốn người còn lại đều cườilớn.

-Tới rồi.

Thạch Trung Ngọc cảm giácnhạy bén,tự nhiên là phát hiệnĐạiLang Hoàngtrướcnhất, hàmhồ hômột tiếng, trong miệnghắncòn ngậm thuốc lá a!

Mọi người thấy cửđộng của Thạch Trung Ngọc,biếtlà đốiphương ở thời khắc mấu chốt lên tiếng nhắcnhở.

-Đều luiraphía sau.

Bất Thoại Màn Thầuhômột tiếng, nhưng hắn không lui mà tiến tới. Là muốnđể cho mình trở thànhmục tiêu công kích của Đại Lang Hoàng.

Ba người kia cũnglui ra phía sau, cùng Thạch Trung Ngọc đứng song song, cùng Bất Thoại Màn Thầugiữ vững phương vị. Mọi ngườinín hơi ngưng mắt nhìn, thếnhưng Đại LangHoàngvừarồi phát ra thanhâm lại biếnmất.

- Làmsao...

Tiểu Huynh Đệ NgâyThơ mới vừanói hai chữ, sưu… mộthắc ảnh đã từ trong rừng bay ra, kèm theo mộttiếng tru lênbén nhọn, kích thứ nhất thật đánh về phía Bất Thoại MànThầu.

ĐạiLang Hoàng, Boss TửKimcấp 48.

- Đến tốt lắm!

BấtThoại Màn Thầu không sợ chút nào, huy kiếm tiến lên. Tốc độ di độngcủa Đại Lang Hoàngrất nhanh, loại quáinày cực kỳ khảo nghiệmthao tác chuẩn xác của người chơi,trình độ củanămngoạn gia nàyThạch Trung Ngọc sớm nhìnởtrong mắt, đoán chừng Bất Thoại Màn Thầu muốn kéo được Đại Lang Hoàng phải cần chút thời gian, hắnthậmchí hoài nghi cuối cùng có thể là mình ở trong quá trình khống chếđoạtmấtcừuhận,bất quá như vậy cũngkhôngcó gì, dùsao mình cũng là đệ nhất caothủnha!

KếtquảBất ThoạiMàn Thầu nhân phẩmbạo phát, một kiếmnắmbắt thời cơ tương đương chuẩn xác,vừavặn chém trúngĐại Lang Hoàng,hơnnữalăn qua một bên, tránh thoát côngkíchcủa Đại Lang Hoàng.

Con bà nó!! Trình độ củagia hỏa này còn cao hơn mình đoán, Thạch Trung Ngọc kém chút sặc thuốc!

Tiểu Huynh ĐệNgây Thơ nói:

- Sao ngươi lại chảy nước mắt?

Thạch Trung Ngọc nói:

-Không có gì,hun khói mà thôi!

- Con bànó,lão tử lànói, Bosstới, sao ngươi còncóthờigian hút thuốc!

Tiểu HuynhĐệ Ngây Thơ mắng.

Thạch TrungNgọclệ rơiđầy mặt, mìnhthật có nỗikhổ tâm a:

- Ta không hút thuốc không được nha!

Tiểu HuynhĐệ NgâyThơ cả giận nói:

- Khônghút thuốc ngươi cóthể chết sao!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Khôngchết được, chỉ là đauđầu!

Ai,Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, saocó thểcóngười hẹp hòinhư vậy,không phải là sờ mông ngươi một chút sao, cần ghim như thế sao! Cùng lắm thì lão tửđể cho ngươi sờ lại không được sao!

Thạch Trung Ngọc quyến luyến cấttẩu thuốc về Túi TuDi, lần nữa nhìnvề phía chiến trường.

Conbà nó!!Hệ thống thần kinh sao,cái này cũnggọi là Đại Lang Hoàng!

Thạch Trung Ngọc nhìnĐạiLang Hoàngchỉlớn bằng con mèo, trong chốc látcảmthấy Lang Hoàng nàyăn uống kham khổnhư vậy sao, lại suy dinh dưỡngthành như thế!

Đại Lang Hoàng trúng kiếm vồ hụt, nhưng phản ứng cực nhanh, xoay người trảo lại,Bất ThoạiMàn Thầudựng thẳng thânkiếm đón đỡ.

Đangggg, kiếm va chạm Lang Trảo, thân thể Bất Thoại Màn Thầu trợt ra sau nửa bước, đồngthờimũi kiếm vung lên đâmtới.

Xinh đẹp! ThạchTrung Ngọc nhịn khôngđượcthầm khen. Kỹ thuật của Bất ThoạiMàn Thầu này thật rấtcao, phảnkích khôngdâydưa

mộtchút nào, hiển nhiên thao táccực kỳ thành thạo, nguyên lai mình nhìn lầmsao? Trình độ của Bất ThoạiMàn Thầunày còn cao hơn cảmìnhđoán!

Bất Thoại MànThầu côngkích Đại LangHoàng xong, theo sau là Liên Đột Thứ, Địa Hoại PháĐộng Kiếm, cuốicùng là QuỷTrảm vẽ ra mộtánh kiếmtử sắcđánh bayĐại Lang Hoàng, chuỗi liên kích này làm cho mọi người lớn tiếngvỗ taytán thưởng. BấtThoại Màn Thầu cũng không dám sơ suất, đuổitheo chém thâmhai kiếm,lên tiếng hô to:

- Giếtđi.

Bốn đội viên khác sớm chuẩn bị xong,lập tứcvung vũ khí thi triển ra sở học của mình, BấtThoại Màn Thầu cũng không tránh trái tránh phải màcùngĐại Lang Hoàngdây dưa,dùsao có Thạch Trung Ngọcởbên cạnh, rõ ràng công kích rất cao, nhưnghết lần này tới lầnkhác chỉ ở phía sau lôi lôi kéo kéo,hơnnữa lâu lâu đi lên sử dụngmộtcái Cuồng Long ThăngThiên.

Cục diện giữ tốt, Đại Lang Hoàng bị đè đánh, tất cả mọi người cực kỳhưng phấn, hệ thống thông cáoa, Boss thủ sát!

- Máu đỏ, nhanh, khống chếnó.

HP củaĐại Lang Hoàngrấtnhanh thì bị giết đến dưới một phần mười,trạng thái nàybị người chơi theo thói quen xưnglà máuđỏ,rất nhiều Boss ở dưới trạng thái máu đỏ đềusẽ bộc phát đại chiêu, dù sao Boss chính là tồn tạiđược trang bức nha!

Bấtquáđại chiêu của Đại Lang Hoàng tương đối đơngiản, chínhlà cuồng bạo, làm cho tốc độvà thươngtổn đề thăng một ít, cho nên đoạn thời gian này áp lực của kỹ năngkhốngchế sẽlớn hơnmột chút.

ThạchTrungNgọc nhất thờiim lặng,mình còn khôngcó xuất thủ, Boss đãsắptreo, đoán chừng lấy trình độ của Bất Thoại Màn Thầu, lúc này không nênchết chống đỡ, nétránh một chút, giếtchết Boss độ khó sẽkhông quá lớn, ai biết giahỏanày tiếptục dùngcơbắp đối khángĐại Lang Hoàng,hơn nữa công kíchcòncó chút mềm tay.

- Con bà nó!! Ném cừu hậnrồi!

Bất ThoạiMàn Thầukêu lên.

Thời điểm hết thảy đều tiến hành thuận lợi, đột nhiên nghe được mộttiếngkêula!

Chỉ thấy Đại Lang Hoàng đột nhiênphi thânlên, bỏ lạiBất Thoại Màn Thầumột mực côngkích nó,mộttrảo càovềphía Tiểu Huynh Đệ Ngây Thơ.

Đồ vô sỉ

DTV-EBOOK.COM.VN

- A, xin lỗi!

Bất ThoạiMàn Thầu vội vàng nói xinlỗi, loạitình huống nàyrõràng là sai tiếttấu a.

Tiểu Huynh Đệ Ngây Thơ cũng bi kịch, mới vừa rồi hắncòn nghĩ sự tình bị Thạch Trung Ngọc sờ mông,vừa vặn tronglúc nàybị Đại LangHoàng công kích.

-3325!

Một chữsốđỏ tươi nhẹ nhàng baylên trên đầuTiểuHuynhĐệNgây Thơ, tuy Đại Lang Hoàngvẫn nằmởgiaiđoạnbị áp chế, nhưngngười tadù sao cũnglà Boss, lập tứccàorớt hơn phân nửa HP của Tiểu Hu ynh Đệ Ngây Thơ.

- Dừng, ngươikhông nên công kích.

Bất ThoạiMàn Thầuvội vã ngăn Tiểu Huynh Đệ Ngây Thơ muốn đánh trả, xông lên muốn cướp cừu hận về,ai biết chỉ nháy mắt, Đại Lang Hoàng nạo xong Tiểu Huynh Đệ Ngây Thơ, lại cào về phía mộtđội viên khác.

- Móa, lại liên hoàn! Các ngươi chơita sao?

Bất Thoại Màn Thầu tức giậngầmthét, đội viên bị công kích cũng luống cuống tay chân, hơn nữa hắn là Pháp Sư,bị Đại Lang Hoàng cuồng bạo cào một cái,HP ào ào giảm xuống.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, giếtBoss còn ra nhiều chuyện hưhỏng nhưthế.

Dù sao Đại Lang Hoàng cũng là Tử Kim Boss, thời giandài như vậy vẫn bị đámngười ThạchTrung Ngọc đè đánh, đãsớm không nhịn được,để vài PhápSưmiễn phí trở về thành!

- Dựa vào,đứng xếp hàng ném cừu hận,các ngươi chơi tasao!!

Bất Thoại MànThầu tan vỡ, sau khi PhápSư kia treo, cừu hận của Đại Lang Hoàng cũng khôngtrở lại trên ngườihắn, mà cực kỳ sắc bénbắt về phía tên thứ ba.

Tên thứba cũnglà một Pháp Sư, trúng hai kích liền treo, lúc nàyBất Thoại Màn Thầucòn đuổi theo Đại Lang Hoàngkéo cừuhận a!

Bất ThoạiMàn Thầu ra sứccông kích,nhưng người thứtư Tiểu Huynh Đệ Ngây Thơ rốt cục cũng ngã xuống.

Đại Lang Hoàng cuối cùng cam lòng cho Bất Thoại Màn Thầu công kích, mà cừuhận của Thạch Trung Ngọcthìxếp hạng cuối cùng, bởi vì kỹ thuật của Thạch TrungNgọc quá tốt,không có bất kỳthao tác dư thừa, ở lần thứhai BấtThoại Màn Thầu ném mất cừu hận, ThạchTrung Ngọc đã đứng ở bêncạnhlàm khán giả.

- Huynh đệ, chịu đựng! Còn có lam dược không?

BấtThoại Màn Thầu một bên đón nhận công kích,mộtbên kích lệ Thạch Trung Ngọc.

-Làngươichịu đựngmới đúng.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Yên tâm, hai người phối hợp tốt, giết nó không thành vấn đề.

Bất ThoạiMàn Thầu phóng khoáng kêu, kết quả lại đánh trợt, bị móngvuốt của Đại Lang Hoàngcào lên mặt.

- Khốngchế! Khống chế! Khống chế!

BấtThoại Màn Thầu cuồng khiếu.

Con bà nó!!Lão tử khống chếcọng lông!

ThạchTrung Ngọc nói:

- Khôngthể khốngchế, cừuhận sẽ mất!

BấtThoại Màn Thầu nói:

- Sẽ không mất đâu, nhanh khống chế!

TrảocủaĐạiLang Hoàng đãcàođến,Bất ThoạiMàn Thầuphảnứng rất nhanh, giơ kiếmngăn cản, sau đó vội vàng lui ra sau côngkích.

Nhưnglầnnày liên kíchcủa hắn không thuận,bởi vì Đại Lang Hoàng đã ởdưới trạng thái cuồng bạo,tốc độ và công kích tăng cao làmcho động tác của Bất Thoại Màn Thầu theo không kịp.

- Nhanh khống chế!

Bất Thoại Màn Thầu nóngnảy, mặc dù dahắndày hơn PhápSư và đám người Tiểu Huynh Đệ Ngây Thơ, thế nhưng hắncũng không thểmột mình đấu Tử Kim Bossa!

Thạch Trung Ngọc nói:

-Khống chế cái gì?

Bất Thoại Màn Thầu nói:

- Khống chế quáia!

Thạch TrungNgọc nói:

- Không thểkhống chế, bởi vì saukhi khống chế,cừu hận sẽ chạy lên người ta!

- Ngươi...

Bất ThoạiMàn Thầutức đếnhôn mê.

-Đại ca, tavanngươi, ngươi nhanhkhống chế!

Nước mắt của Bất Thoại Màn Thầu muốn chảy ra, lấytài nghệ của hắn, một mìnhđấu không phảiđối thủ của Đại Lang Hoàng a!

Con bà nó!! Ngươi cho rằnglão tử không biết ngươichơi chiêu gì sao, ném mất cừu hận? Sớm không ném muộn không ném, hết lần này tới lần khác chờBoss còn lại một một xíu máu mất cừu hận! Tuy lãotửlàm việcvô sỉmộtchút, nhưngcòn không có vôsỉ như ngươi, muốnnuốt Boss một mình đâu!

Tuy trong lòng Thạch Trung Ngọc nghĩ như vậy, nhưngngoài miệnglại nói:

- Ngươi trước chống, chờ một lát ta sẽkhống chếcho ngươi!

Bất ThoạiMàn Thầumuốn khóc nói:

- Chờbao lâu!

Thạch Trung Ngọc nói:

- ChờHP của Boss haotổn khôngsai biệt lắma!

Sắc mặt của Bất Thoại Màn Thầu cứng đờ,lẽ nào gia hỏa này đã n hìn thấuý nghĩ của ta, không nênа,lãotử diễn tốt như vậy, gài bẫy nhiều người chơi như vậy cũng không saoa!

BấtThoạiMànThầu bi kịch, tự cho là diễn rất tốt, thế nhưng hắn lại không nghĩ tới luận trình độ hỗn đản,hắn còn xaxa không phảiđối thủ của Thạch Trung Ngọc, loạichiêu trò tổn hại này trước đây Thạch Trung Ngọc cũngtừng nghĩđến, chẳng quakhông có cơ hội dùng,ngày hôm nay Bất ThoạiMàn Thầu rơi vào trong tay Thạch TrungNgọc, cũng coi như tựđàohố chôn mình!

Bất Thoại MànThầu cả giận nói:

- Ngươi vô sỉ, dámcố ý không khống chế quái, hạichết đồng đội, muốn nuốt Boss một mình.

Cháu trai này còn dámác nhân cáo trạng trước, Thạch TrungNgọc trực tiếpxông qua.

Bất Thoại Màn Thầu vừa thấy Thạch Trung Ngọc chạytới,nhất thời tâm hoa nộ phát, ngươi một gia hỏa chỉbiết khốngchế,còndám kiêu ngạo vớigia gia!

Bất Thoại Màn Thầubi kịch là chú định, từvừa mới bắt đầu hắnđã coi Thạch Trung Ngọclà hậu cần, căn bản không nghĩ đến công kích của Thạch Trung Ngọcở trong mấy người mới là cao nhất.

Thạch Trung Ngọc chém xuống một đao, -3412!

Trời ạ! BấtThoạiMàn Thầu mắt tối sầmlại, liền nghe được gợi ý củahệ thống.

- Ngườichơi Bất Thoại Màn Thầubị người chơi Hinh VũChi Thạch đánhchết, có thể phánđịnh làđánh lén! Người chơi Bất ThoạiMàn Thầu có thểở trong thời gian nhất định phản kích!

Conbà nó!! Bất Thoại MànThầu nộ a,ngườiđã chết,còn phản kích cọng lông! Chờ đã... tạisao là Hinh Vũ Chi Thạch, cháu trai này còn chơi đánh lén!

Thạch Trung Ngọc cũng nộa, ngươi làm sự tình xấu xa còn chưa tính, còndámvu hãmlãotử, vốn còn muốn lá mặtlá trái chơivới ngươi một chút,khôngnghĩtới chán sống, ngươiđã không cho mặt mũi như vậy, lão tử cũng chỉ có thể làm thịtngươi!

Trong cơn giậndữ, Thạch TrungNgọc vọt tới trước mặt Tiểu Lang, hai ba kíchliền giếtchết Đại Lang Hoàng, tuôn ra trang bịvà tiền tài đầy đất,sau đóliền nghe đượchệ thống thôngcáo!

-Hệ thống thôngcáo: Người chơi HinhVũChiThạch thủ sát TửKim Boss Đại Lang Hoàng cấp 48!

Nghe hệthống thông cáo, Thạch Trung Ngọclạikhóchịu, emgái ngươi, chẳng lẽ khôngbiết lãotử hướng nộikhiêmtốn sao, nhao nhao cái gì!

Thạch Trung Ngọc đang phiềnmuộn, đột nhiên liềnnhận được điện thoại củaCơ Như Nguyệt, vừa tiếpthông liền ngheđược thanh âm l o lắng của Cơ Như Nguyệt.

- Thạch Trung Ngọc,saongươi như vậy,đối nhân xử thế làm sao có thể vôsỉnhư vậy!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, làmsao lạicó người nói mìnhvôsỉ rồi:

- Làmsao vậy?

Vô sỉ cũng là một loại thực lực

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ Như Nguyệt nói:

- Chính ngươi mở kênh thế giới xem!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn,mởrakênh thế giới, chỉ liếc mắt nhìn, thiếu chút nữa phun máu!

-Hinh Vũ Chi Thạch vô sỉ,lúc đánh Bosscố ý không khốngchế,hại chết toàn bộ đội viên, một mìnhđộc chiếm Boss.

- HinhVũ Chi Thạch vôsỉ,lúc đánhBoss cố ý không khống chế, hại chết toàn bộ đội viên, mộtmình độc chiếm Boss.

- HinhVũ Chi Thạch vô sỉ,lúc đánhBoss cốý không khống chế,hại chết toàn bộđội viên, một mình độc chiếm Boss.

...

- Đả đảo Hinh Vũ Chi Thạch, đả đảo đồ vô sỉ!

- Hinh Vũ Chi Thạch, không phảingươunhânkia sao, vô sỉ như vậy!

-Conbànó!!Người ta vô sỉ các ngươi có thể thế nào, người tacó thực lực!

- Ai, đầunăm nay, người có chútthựclực đều vô sỉ a!

- Thế phong nhật hạ, làm danh nhân của trò chơi, Hinh VũChi Thạch thẹn với người trong thiên hạ!

Đaso đềulànói Thạch TrungNgọc vôsỉ,hầu như tất cả mọi người tin tưởng Thạch Trung Ngọc làm ra sự tình vô sỉnhư vậy,nhấtlàBất ThoạiMàn Thầu càngkiêu ngạo! Thạch TrungNgọcnói như thế nào cũng làmột danh nhân, ngườibỏ đá xuống giếng cóthể ít sao!

Con mẹ ngươi!ThạchTrung Ngọc nhịn khôngđượcchửi ầmlên, đối

nhân xử thế làm sao có thể vôsỉnhư vậy! Thạch Trung Ngọc thật vấtvả chứng kiếnmột người khôngnói mình vô sỉ,nhưng càng thêm buồn bực!

-HinhVũ Chi Thạchuyvũ, HinhVũ Chi Thạch muôn năm, hyvọng Hinh Vũca ca nhất thống thiên hạ, ngườikhông phụctoàn bộ nghiềnép!

Nghiền ép em gái ngươi, Thạch TrungNgọc lệ rơiđầy mặt,đây là bôi nhọ cao cấpa,xem ra mình thànhtựu xác thực lớnđến trình độ nhất định, bằng không có thểđưa tới nhiều bôi nhọ như vậy sao!

Cơ Như Nguyệtnói:

- Ngọc tỷ, tuy bây giờ chúng ta cực kỳcần tiền, thế nhưng chúngta không thể dựavào phươngthứcnày!

ThạchTrungNgọc nói:

- Ta oan uổng!

Cơ Như Nguyệtnói:

- Chúng ta đều tintưởng ngươi!

Thạch Trung Ngọc thở phào một hơi, cuối cùngcũng có người tin tưởng mình:

- Cảm ơn!

CơNhư Nguyệtnói:

- Lầnnày coi như thôi, lầnsau ngànvạn lần khôngnên làm như vậy!

ThạchTrung Ngọckém chút phun máu, lại nuốt xuống nói:

- Ta là thật oan uổng!

Cơ Như Nguyệt nói:

- Ta tin tưởng ngươi!

Thạch Trung Ngọcnói:

-Tintưởng là tốt rồi!

Cơ Như Nguyệt nói:

- Thế nhưng lầnsau ngươi không nênlại làm như vậy!

Thạch Trung Ngọc rơi lệ, emgái ngươi,chữ‘lại’này là sao hả, không khỏi nói:

-Tại sao phải cần chữ ‘lại’?

Cơ Như Nguyệtkinhngạc hỏi:

- Ngươi thật oan uổng?

ThạchTrungNgọc cười khổ, lại giải thíchmột lần:

- Tathật oanuổng!

CơNhư Nguyệt hỏi.

- Rốt cuộc là chuyện gìxảyra?

Thạch TrungNgọcnóisựtình một lần, liền ngheCơ Như Nguyệttức giậnnói:

-Làmsao cóthểcó người vô sỉ như vậy!

Thạch Trung Ngọcnói:

-Ta cũng không nghĩ đến người này có thểvô sỉ như vậy!

Cơ Như Nguyệt nói:

-Maymàngười nàytình cờ gặp ngươi!

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Vì sao?

Cơ Như Nguyệt cười nói:

- Bởi vì ngươicòn vô sỉ hơn hắn!

Thạch Trung Ngọcđổmồ hôi, xemra mình bình thường quámứcđê điều,ngaycảvô sỉ cũng bịngười phát hiện!

Cơ NhưNguyệt nói:

- Ngươi định làm nhưthế nào?

Thạch Trung Ngọc nói:

- Cáigì làm nhưthếnào?

Cơ Như Nguyệt nói:

-Người này oan uổng ngươi như thế, ngươi không báo thùsao?

Thạch Trung Ngọ c hỏi.

- Nếu khôngta cũng đi oan uổng hắn?

CơNhưNguyệtđầuđầy hắc tuyến,xem ra gia hỏanày thực làbình thườngvôsỉ quen, nhìn thấy tin tứctrên kênhthế giới, mình cũng theo bản năng tin, CơNhư Nguyệt nói:

- Ngươi vốn là bị oan uổnga!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Vậy cùngoan uổng hắn cóquanhệ gì sao?

Cơ Như Nguyệt sắp hết chỗ nóirồi:

-Hắn vốn là đầu sỏ gây nên, làm sao có thể dùng ‘oan uổng’ chứ!

Thạch Trung Ngọc thẹn thùng, mình bình thường vôsỉquen,rõ ràng chính là Bất ThoạiMànThầu sai, mình còn nghĩ đi ‘oan uổng’ hắn, hỗnđản!

Thạch Trung Ngọcnói:

-Tốt,tavà hắn hảohảo traođổi cảmtình một chút!

Cơ Như Nguyệt cười nói:

-Hắn là nam?

Thạch Trung Ngọc buồn bực nói:

-Hỏi cái nàylàm gì?

Cơ Như Nguyệt nói:

- Hai người cácngươithật giốngmột đôi!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, nhanh chóng cúp điện thoại, một phút mười tệ a, mộtgóithuốc lá đấy!

Thạch Trung Ngọctừ trong Túi TuDi móc ratẩu thuốc ngậm lên miệng, trong lòng phiền muộn.

Bênkia Bất Thoại Màn Thầu cũng phiền muộn, thật vất vả bàyra kế hoạch âm người bị Hinh Vũ Chi Thạch làm hỏng, mới từđiểmphục sinh đi ra, liềnnhận được cháutrai này xin kết bạn!

Cự tuyệt cháu trai này! Bất ThoạiMàn Thầu cự tuyệt!

Trongchốc lát, lạitới xin kết bạn!

Con mẹ nó,tiếptục cự tuyệt!

Ta xxx con mẹ ngươi,Bất Thoại Màn Thầu liên tụccự tuyệthaimươi lần, lòng sắp tuyệt vọng, nếunhư cháu trai nàycòn dám tới xin, lão tử cũng đồngý!

Quả nhiên, lạixin nữa rồi!

Trời ạ! Vô sỉa! Vô sỉ!Đối nhân xửthế làm sao có thể vôsỉ như vậy! Bất Thoại Màn Thầu đột nhiên lệ rơiđầymặt,khóemiệng runrun, sinh ra mộtloại cảm tìnhhận gặp nhau muộn!

Bất Thoại Màn Thầuđồng ý!

- Bạnthân, ở đâu đấy?

Thạch Trung Ngọc vừa nhìn thấy Bất Thoại Màn Thầu đồng ý,lập t ức gọi điện thoại qua.

Bất Thoại Màn Thầu nói:

- Con mẹ ngươi, đồvô sỉ!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Hiện tại nói chuyện được không?

Bất Thoại Màn Thầu tiếp tục nói:

- Con mẹngươi, đồ vô sỉ!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Mẹta mất rồi!

Bất Thoại Màn Thầu nói:

-Conmẹ ngươi, đồvô sỉ!

Trờiạ!Tađã nói mẹ ta mất rồi, ngươi còn dám mắng như thế!

Thạch TrungNgọcnói:

- Bạn thân, đổi một câu, đượckhông?

Bất Thoại Màn Thầunói:

-Con mẹ ngươi,đồvôsỉ!

Con bà nó!! Gia hỏanàymởtự độngtrả lời a, Thạch Trung Ngọcbừng tỉnhđại ngộ, giahỏanàylại khôngđổimột câu, lãotửliền cúp điện thoại:

-Bạn thân,ta treo!

Bất Thoại Màn Thầu nói:

- Con mẹngươi,đồvô sỉ!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, ngàyhôm nay mình là đụng phải đối thủ, đang muốn cúp điện thoại,chỉ nghebên kia truyềnđến một câukhác.

Bất Thoại Màn Thầunói:

- Ngươicũngcó mẹ không phải sao?

Con bà nó!! Ngươimuốn chết sao!

ThạchTrung Ngọc nóithẳngra:

- Móa! Ngươi tâmthần sao! Không cómẹ chẳnglẽ từ trong kẻ đá chuirasao?

Bất Thoại Màn Thầu phiền muộnnửa ngày, bất đắcdĩ nói:

- Đồ vô sỉ, ngươi có việc gì?

Thạch Trung Ngọc nói:

-Không cóviệcgì!

BấtThoại Màn Thầu cả giận nói:

- Không có việcgì, ngươitìm ta làm cái quáigì!

Thạch TrungNgọc nói:

- Cũng bởi vì không có việc gì mới tìm ngươi, cùng nhauđánhquái?

Cùng nhau đánh quái?

Bất ThoạiMànThầu lệ rơi đầy mặt, vôsỉ đến cảnh giới nhất định, cũng là mộtloại thực lực a!

Chúng ta giết đàn quái đi!

DTV-EBOOK.COM.VN

Quathật lâu, Thạch TrungNgọc thấy đầuđiện thoại bênkia còn không có phản ứng, nghi ngờnói:

- Như thế nào, bằng hữu, ngươi có việc hả!

Sắcmặt của BấtThoại Màn Thầukhócoi, lão tử thất bại, con mẹ ngươi, vì sao trênđờicòncó người vô sỉ nhưvậy!

Bất Thoại Màn Thầu thu hồi khócoi trên mặt, trong lònglại đánh lên tính toánnhỏnhặt, ngươi dám cùng lãotử đánhquái, xem lãotử không chơi ngươi chết:

- Khôngcó việc gì,chỉlàbên này có hai bằnghữu!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Không có việc gì, nhiều người náonhiệt nha!

Bất ThoạiMàn Thầuphiền muộn,tư duy của người anh em này khônggiống ngườibình thường a, đánh quáivà náo nhiệtcó quanhệ sao, bấtquá tuytronglòng nghĩ vậy, nhưngngoài miệng Bất Thoại Màn Thầu lại nói:

- Ngươi đã không ngại, vậy ngươiqua đây!

Sau đó Bất Thoại Màn Thầunói địa điểm cho Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc thu tẩuthuốc, gãiđầu mộtcái, trên mặt lộ ra nụ cười phóng đãng, Bất Thoại Màn Thầu này còn chưa từ bỏý đồnha!

- Bằng hữu, ta tới rồi!

ThạchTrungNgọctìm được Bất Thoại Màn Thầu,vỗ bờ vai của hắn, thân thiết nói. Nhìn dángdấp thânthiết, biết thì biếtlà Thạch Trung Ngọc vô sỉ,không biếtcòn tưởnghai người bọn họlà thân huynhđệ!

Bất ThoạiMàn Thầu chứng kiến vẻ mặt ngoàicười nhưng trong không cười củaThạch Trung Ngọc, nhất thời buồnnôn, kỹ thuật diễn đã sắp vượt qua mình a!

Bất Thoại Màn Thầu đáp:

- Tới làtốt rồi!

Nghĩ thầmta không làmchết ngươi sẽ viết ngược tên.

ThạchTrung Ngọc cười cười, lúc này bên người Bất Thoại Màn Thầu còn đứnghai người khác, một Mục Sư, một MaPháp Sư.

ThạchTrung Ngọc sửng sốt,Mục Sư rất lạ mặt, nhưng Ma Pháp Sư hắn nhận thức a, chínhlà Liễu Sinh.

Liễu Sinh nhìn thấy Thạch Trung Ngọc, khinh bỉ nói:

- Khôngnghĩ tớiHinhVũ Chi Thạchđại danh đỉnh đỉnhcũng sẽ làmra loại sự tìnhnày!

Thạch Trung Ngọc đối với Liễu Sinh căn bản khôngcó hảocảm, hơn nữa nhìnhắn và Bất Thoại MànThầu kề vai sát cánh,lẽnào lại không biết ngọn nguồnsự tình, đánhchết Thạch Trung Ngọc cũng không tin.

Thạch Trung Ngọc không nhìn LiễuSinh, coi thường chínhlà phản kích tốt nhất.

Bất Thoại MànThầu nhìn thấy Liễu Sinh mỉa mai, không khỏi bước lên phía trước nói:

-Hắc hắc,hiểulầm hiểu lầm, tất cả đều làmộthồi hiểu lầm, mọi ngườiđều là huynh đệ nha!

LiễuSinh vừa thấy đượcbộ dạngcủa Bất ThoạiMàn Thầu, không khỏi tứcgiậnnhỏ giọng nói:

- Ngươi choáng vánghả, chúngta cóthể cùnghắn đi đánhquáisao!

Bất Thoại Màn Thầu nhỏ giọng trả lời:

- Kéohắn vào trong đội ngũ,đến lúc đó muốn làmthế nào còn không phải là chúng ta định đoạt!

Liễu Sinhbiếnsắc,nghĩ thầm tiểu tử ngươi còn rất âm, nhỏgiọng nói:

- Ngươi là nói, trước lợi dụnglạiđá rơi xuống!

Trong lòngBất Thoại Màn Thầu khinh bỉ Liễu Sinh,còn đá cọng lông, trực tiếp nghiềnépa, thếnhưng lờinàyhắn không thể nói được,nên nhỏ giọng hồi đáp:

- Trước lợi dụng lại nói!

Liễu Sinh yên lặnggật đầu, cũng thầm nghĩ xem ravề sautacũng nênđề phòng ngươi mộtchút!

Bất Thoại Màn Thầu cũng làngười thông minh, biết mặt mũi phải làm đủ, xoayđầu lại nhìn Thạch TrungNgọc và Mục Sư kia nói:

- Vừa rồi chúng ta suy nghĩ đi đâu đánh quái, cho nên nghị luận lâu mộtchút!

Thạch Trung Ngọcgậtđầu,xemra Mục Sư nàylàlâm thời kéo tới,chỉ có Liễu Sinh và Bất Thoại Màn Thầu là hồ bằng cẩu hữu, thực sự làvậttụ theo loài.

NgheBấtThoại Màn Thầumở miệng nói chuyện, ThạchTrung Ngọc hỏi.

- Thương lượngxong đi đâu chưa!

Bất Thoại Màn Thầu nhìnthấy Thạch Trung Ngọc phảnứng bình th ảnnhư thế, cũng có chút kinh ngạc, lập tứcnói:

- Chúngtabốn người, Thạchca đẳng cấp tối cao, cấp 44, ta và Liễu Sinh đều là cấp 43,Tiểu BạchMiêucấp 42, cho nên chúng ta tốt nhất đi xoátquái vậtcấp 47!

TiểuBạch Miêuchính là MụcSư kia!

Thạch TrungNgọc gật đầu:

-Vậy đi!

BấtThoạiMàn Thầu nhìnthấyThạch Trung Ngọcvẫn luôn thản nhiên nhưthế, trong lòng cũngcó chút bất an,lẽnào gia hỏa nàycóám chiêugì,lập tức hỏi.

- Thạchca cóý kiến gìkhông?

Thạch Trung Ngọc trả lời:

- Không có!

Trong lòngBất ThoạiMànThầucàng thêm bất an, cũngkhôngthể bởi vì giahỏa nàyphản ứng bìnhthản,mà hắnsợ phiềnphứca,kỳthực Bất Thoại Màn Thầu cũng suy nghĩ nhiều, Thạch TrungNgọc cănbản không có suynghĩ nhiều như vậy, dùsaothanh danhcủahắn đãbị Bất Thoại Màn Thầu bôi xấu, nên hoặc là không làm,nếu làmlàm đến chết, dù sao lợn chết khôngsợ nước sôi, không phải là xoát quái sao,ai sợai!

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy BấtThoạiMàn Thầu kỷ kỷ oa oa lại muốnhỏi cáigì,trựctiếp nói:

- Đến cùngcóđánhquái hay không, không đánh quái lão tử về!

Bất Thoại Màn Thầuvộivàng nói:

- Đánha, vìsao khôngđánh,chúngtađi liền!

Đoàn người Bất Thoại Màn Thầuđitới sơn cốc,lại gặpđược Độc Tri Chu,sắc mặt Thạch Trung Ngọc trở nên khó coi!

Bất quá lần nàymay mắn,cóThạch Trung NgọcvàBất Thoại Màn Thầu ở phía trước kháng quái,trúng độc xanh mặt không chỉ là Thạch Trung Ngọc, loại Tri Chu này phòng ngự không cao,thế nhưngcông kíchvàtốc độlại không tệ, bất quáThạch TrungNgọc và Bất Thoại Màn Thầuđều tương đốilợi hại, trong lúc nhất thờigiết cũng không khó,hơn nữa kinh nghiệm cũng không ít.

Giết nửa ngày, trênngườiThạch Trung Ngọc đột nhiên hiện lên một đạo bạch quang, thăng cấp.

Thạch Trung Ngọccũng không kỳ quái,lúcđầu hắnđã cấp 4480%, giết nhiều quái như vậy, thăngcấp cũng không kỳ lạ!

Tronglòng Bất Thoại Màn Thầu khó chịu, lão thiên không công bình,thời gian đồngdạng, tại sao gia hỏanày lạithăng cấp, thế nhưng ngoài miệng không thể nói như vậy, Bất ThoạiMàn Thầu nói:

- Thạch ca, chúc mừngthăng cấp!

Nhìn thấyBất Thoại Màn Thầunhưvậy,sắcmặt của LiễuSinh cũng giảvờ nói:

-Thạch ca, chúc mừng thăng cấp!

Tiểu Bạch Miêucònchưa kịpphản ứng, nghe được Bất Thoại Màn Thầu và LiễuSinh nói như vậy, cũng tiến lên nói:

- Thạch ca, chúc mừng thăngcấp!

ThạchTrungNgọcgật đầu, nghĩ thầm làm sao tới xoátquáicònthu ba tiểu đệ, lão tửthăngnhiều cấp như vậy, còn chưa cóai chúc mừng qua nha!

ThạchTrung Ngọcđang phiềnmuộn, liền nghe Bất Thoại MànThầu tiếp tục nói:

- Nếu không chúng ta giết đàn quái đi!

Thạch Trung Ngọc bừng tỉnh đạingộ, thì ra giasúc ngươiđánh chủ ý này, vừa rồi Thạch Trung Ngọc tận mắtthấy kỹ thuật diễn của B ất Thoại Màn Thầu,nên thản nhiên nói:

- Giết đàn quái khôngthành vấn đề!

Bất Thoại Màn Thầu ngheThạch Trung Ngọc đáp ứng, miệng cười đếnsai lệch, conmẹ ngươi, lão tửchongươinhiều viên đạn bọc đường nhưvậy,nhìn ngươi còn không rơi vào trong hố!

LiễuSinh phiền muộn, hắn không biết kế hoạch của BấtThoại Màn Thầua, hắn và Bất Thoại Màn Thầugiao tình cũng khôngsâu, đối với ThạchTrungNgọc càngchán ghét, vừa rồinhìnthấy ThạchTrung

Ngọc và Bất ThoạiMàn Thầu thân thiết,liềncó chút hoài nghi,lúc này thấy Thạch TrungNgọcvà Bất ThoạiMàn Thầu phối hợp ăn ý như thế, trong lòng có chút khó chịu,vì sao haigia hỏa này quan hệ mật thiết như vậy!

Thế nhưng Liễu Sinh thấy Bất Thoại Màn Thầu và Thạch Trung Ngọc đềunói như vậy, cũng chỉđànhgật đầu, giết đàn quáicấp47 đối với bọn hắn mà nói không có áp lựcgì!

TiểuBạch Miêu thì càng khôngcóý kiến, dù sao hắn là MụcSư,ở phía sautrị liệu, aichết cũng không chết được hắn!

Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã

DTV-EBOOK.COM.VN

Taxxx conmẹ ngươi! Xem lão tử làm sao chỉnh chết ngươi,nụcười trên mặt Bất Thoại Màn Thầu cực kỳdâmđãng, khôngnghĩtới Hinh VũChi Thạch này giốngnhưngu ngốc, lúc đầu giết đàn quáilà không có vấn đềgì, thế nhưng lão tửcóthể chỉnhra vấn đề cho ngươi nha!

Bốn người đồng ý,BấtThoại Màn Thầu và Thạch TrungNgọc đi dụ quái, mộthồi, phía sauhai người đều theomột chuỗi dài ĐộcTri Chu, sắcmặtcủa hai người đều tái vàiphần.

Liễu Sinh thấyđànquái phía sau haingười, cũng thầm mắng gia súc, chứcnghiệpviễn trình chỉ có mộtmìnhlãotử, hai ngườicác ngươi còn kéo nhiều quái như vậy, muốn cả đámchết hếtsao!

ThạchTrung Ngọc hiển nhiênlà thường xuyên cùng cáccô nương giết đànquái, bị bức đến quen, nhưng những người khác không đượca, đến khi hắnkéo quái trởvề nhìn một cái, mớibikịch phát hiện,Liễu Sinh căn bản chiếucố không tới!

ThạchTrung Ngọcvà Bất Thoại Màn Thầu đều bi kịch, lôi kéo một đàn Độc TriChu chạytới chạy lui trong sơn cốc, bộdángkiamiễn bàn có baonhiêu kinh sợ!

ThạchTrung Ngọc vừa chạy vừa nói:

- Kéo quái nhiều lắm,có muốnđưa trở về mộtchút hay không!

Mới nói xong, cái mông của hắnđã bịcắnmột ngụm,sau đó trênđỉnh đầu nhẹ nhàng bay lên -500!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc táixanh, vộivàngăn thuốc giải độc, Tiểu Bạch Miêu trịliệu cũng rơi vàotrênngườihắn, kéo HP trở về!

BấtThoại Màn Thầu không cam lòng,lúc đầu hắndụ quái là muốn kéo đànquáivềphía ThạchTrung Ngọc,âm Thạch TrungNgọc một cái, kếtquả kéo quái quánhiều, hi ệntại phát hiện trong độingũ chỉ

có một chức nghiệp viễn trình, Tiểu Bạch Miêu công kích cơbản không đáng kể, kế hoạch này xem như phế,bị mộtđám Độc Tri Chu truy ở phía sau, tự mìnhhại mình a!

Bất Thoại Màn Thầu còn khôngcónghenói qua kéo quái còncó thể đưa trở về, không cam lòngnói:

- Ngươiđưa trở về thử xem!

Thạch Trung Ngọc cười cười,lãotử cũng khôngphải đứa ngốc, nhiều quái như vậy,lãotửcòn khôngđể vào mắt, lập tức nói:

- Hắc hắc,ta còn cóthể chống!

ThạchTrungNgọc quay đầu, Cuồng LongThăng Thiênđánh một con ĐộcTri Chulêntrời,sau đó là Cuồng BạoTrọng Kích, Lực Phách Hoa Sơn, Độc Tri Chu liền chết tươi!

Thạch Trung Ngọc chứng kiếnvẻ mặt táo bón củaBất Thoại Màn Thầu,cũng không giữ lại thực lực, cườito nói:

- Nhìn Thạch ca của ngươi!

Vừa dứt lời, Thạch TrungNgọcliền ngậm một bình hồng dược, trực tiếpvọt vàobầy Độc Tri Chu, phátđộngVạn Kiếm Quyết,kiếmkhíbao phủĐộcTri Chu, sau đó phi thân nhào tới, hai ba cái liền giảiquyết một con, giảiquyết xongcon Độc Tri Chu này, lại nhằm vềphíacon kế tiếp!

Thạch Trung NgọccầmlàThần khí,lực công kích khôngcần phải nói, trên người là sáotrangÁm Kim,lực phòng ngựkhông thành vấn đề, ngay cả nhẫntrên tay cũnglàcực phẩm, hơn nữakỹ thuật đánh lộn của hắnrất thuầnthục, đối phó những tiểu quáicấp 47 này, hoàn toàn không cóáplực!

Liễu Sinh, Tiểu Bạch Miêu,Bất Thoại MànThầu nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đánh quái như vậy, đềusợ ngây cả người, con mẹ nó, gia súc này mộtmực giữ lại thực lựca!

TiểuBạch Miêu cũnglà ngườithành thật, tuy Thạch Trung Ngọc trang bức, nhưng dù sao cũnglàChiến Sĩ, hơn nữa nọcđộc của Độc Tri Chu rấtmạnh, làm HP giảm xuống liên tục, Tiểu Bạch Miêu vội

vàng giúpđỡtrị liệu.

Tuy nói Thạch Trung Ngọckhông sợnhững tiểu Tri Chunày, thế nhưngsốlượngTri Chu nhiềua, Thạch Trung Ngọcbổlên người Độc Tri Chu một đao, lậptứccảm giácđùibị cắnmột ngụm,âm thầmhít một ngụm khí lạnh,con mẹ nó, thiếu chút nữathì cắn phải địa phương kia của lão tử, tuynóinơinày là trò chơi, thế nhưng ai biết đồ chơi kia bị cắn rớtsẽ như thế nào!

Thạch Trung Ngọcthực là nghĩ cái gì tới cái đó, hắn chỉ lànghĩ vu vơ,đột nhiênphía trước vọt tới mộtĐộcTri Chu, Thạch Trung Ngọc không cẩn thận,để ĐộcTri Chuvọt tới trước mặt, há miệng cắnvề phía đồ chơi kia của hắn, Thạch Trung Ngọc thất kinh, đang muốn có phản ứng, lại nghe được thanh âm gợiý củahệ thống!

- Gợi ý của hệthống: độ hảo cảm của ngài và Độc TriChu khôngđủ, đối phương không thể tiếp xúc bộvị kia của ngươi!

Thạch Trung Ngọcmay mắna, luôn oán giận vấnđềđộ hảo cảm, xem rađộ hảocảm này cựckỳ có lợia, bằng không thựccắn đứt đồ chơi kia, không phải tiêu đời sao!

Con bà nó,lại dámđánhchủý tiểu huynh đệcủalão tử, Thạch Trung Ngọc giậndữ, vội vàng nuốtbình hồng dược vào trong bụng, đánh ĐộcTri Chu có can đảmxâm phạm hắn thành hai nửa, chất lỏng màuxanh biếcchảy đầy đất!

Thạch Trung Ngọc thuần thục giải quyết hết Độc Tri Chu bên người, nhìn Bất Thoại Màn Thầu còn đang chạy loạn, liền trực tiếp vọt tới, giúp hắnđánh ngã đámĐộc Tri Chu kia!

Bất Thoại Màn Thầu lau mồ hôi, trong lòng tràn đầycảm kích, chân thành nói:

- Thạch ca, đa tạ!

Thạch Trung Ngọc gật đầu,tâm lýcũng nghĩ, ngườiđàng hoàng luôn tốt, nếu không phải lãotử nhìn ngươi thành thật, lãotử mớilười quản ngươi!

Trong lòngBất Thoại Màn Thầucũng may mắn, lúc đầu hắn dự định dẫn một ít quái tính kế Thạch Trung Ngọc, kết quả không

nghĩ tới Thạch Trung Ngọc quá mạnh mẽ, may mà hắn khôngcó áp dụng hành động, nếu không mình liền thảm!

Bất Thoại Màn Thầucảm tạ Thạch Trung Ngọc cứugiúp,không khỏi chân thànhnói:

- Thạchca, ngươiquángưu, tathực là sùng bái ngươi!

Trong lòng Thạch Trung Ngọcsửng sốt,tâm tư xoay chuyển, tự nhiênnịnhbợ ta, lẽ nào giahỏa này lại đánh ý đồ xấu gì?

Một bên, chứng kiến bộ dạng rắmthícủa Thạch Trung Ngọc và Bất Thoại Màn Thầu, Liễu Sinh khôngvui nói:

- Hai người các ngươixong chưa, kỷkỷoa oa,có bản lĩnh mướn p hònglàm chút sự tìnhđi!

Bất Thoại Màn Thầunói:

- Ngươi bây giờ trang bứccáigì, vừa rồi lão tửbị một đàn quáiđuổi theo, ngươi đi đâuhả!

Thạch Trung Ngọc cũng đã sớm khôngưaLiễu Sinh,trực tiếpnói:

- Không muốn nghe thì cút đi, hai người chúng tabồi dưỡng tình cảm, liên quangì tới ngươi, muốn đi thì đi, không ailưu ngươi!

Bất ThoạiMànThầu ngheThạch Trung Ngọc nói như vậy,cũng tiếp lời nói:

-Có nghe thấy không, Thạchcabảo ngươicútđi!

Liễu Sinh sửng sốt, haigia hỏanày thật đúng làngưu tầm ngưu, mã tầm mã, nhanhnhưvậy liền cấu kết lạivớinhau, dùsao hắn và Bất Thoại MànThầucũng không có giaotìnhgì quá sâu, lập tức mắng:

-Tốt, lão tử đi, hai gian phudâm phụ các ngươi cứtiếp tục!

Nghe Liễu Sinhnói như vậy, trong lòngThạch Trung Ngọckhông khỏi muốnnôn mửa, cái gì gian phu dâm phụ hả,từ trong Túi Tu Di lấyra tẩu thuốc, BấtThoạiMàn Thầu nhìn thấy ThạchTrungNgọc như vậy, vội vã móc bật lửara đốtgiúp hắn.

Liễu Sinh nhìn thấy hai người như vậy, yếthầu ngòn ngọt, kém chút phun ra mộtngụm máu tươi, trực tiếp chỉ vào Thạch Trung Ngọcnói:

- Đại hội luận võ quyết sinhtử!

Sauđó LiễuSinh phất áo bào, tiêu sái xoayngười rời đi.

Vương Bát Chi Khí

DTV-EBOOK.COM.VN

Trong lòng Tiểu Bạch Miêu cũng cảm thán, ngày hôm nay đụng phải sự tình làm saohỗn đản như thế, nhìn bộ dạng rắm thícủahai gia hỏa kia, Tiểu Bạch Miêu cũng không tiệnở một bên bàng quan, nói tiếngcóviệcliềnđi!

Chờhai người đều đi,Bất Thoại Màn Thầu mới phản ứng lại, nhìn Thạch TrungNgọc hút thuốc vẻmặt hưởng thụ, không khỏi ngẩnra, con bànó, lão tử đến cùng làm cái gìa!

Thạch Trung Ngọchút xong, lại lấy thêm thuốc mới, nhìnBất Thoại Màn Thầu nói:

- Tiểu Màn Thầu, sững sờ gìđó,nhanhchâm lửa!

Tiểu MànThầu! Tiểu Màn Thầu em gái ngươi a! Tên này nghe làm sao khốnnạn nhưthế!

Bất Thoại MànThầu nghe vậy mócbật lửara hâm lửa cho Thạch Trung Ngọc, nhưng vừa đốt xong,Bất Thoại Màn Thầu lạimuốn khóc, tại sao mình lại như thế, chẳnglẽ bị Vương Bát ChiKhí của giahỏa này chinhphục?

Bất Thoại Màn Thầu sắplệ rơi đầymặt, dò xéthỏi mộtcâu:

- Thạch ca,kế tiếp làm sao bây giờ?

Thạch TrungNgọc vỗ vai Bất Thoại Màn Thầu, an ủi:

- Tiểu MànThầu, theo Thạch ca lănlộn, sẽ khôngsai đâu!

Bất Thoại Màn Thầu yên lặng rơilệ gật đầu.

Sau khi Liễu Sinh và Tiểu BạchMiêu đi, Thạch Trung Ngọc và Bất Thoại Màn Thầulại ởtrong sơn cốcgiết quái, hai người đều làcông thủ mạnh, không nhìnTri Chu công kích, điêncuồng nuốt hồng

dược.

Buổi trưa Thạch Trung Ngọc logoutăncơm, thời điểm login phát hiện BấtThoại MànThầu vẫn cònởchỗ nàychờ hắn, trong lòng cảm động, bang phái của mìnhcòn không cóthành lập, đã thêmmột n gười ủng hộ trung thực, xem ra mình làmbangchủlà không có vấn đề, mị lực quá lớn a!

Đến lúcxế chiều,hai ngườiđanggiếtquái, độtnhiên nghe đượcmột tiếng nổ ầm ầm, liền phát hiện trước m ắtxuất hiện một Tri Chu to lớn!

Trên mặt BấtThoại MànThầu lộra vẻ lo lắng, vội vàng hô lớn:

- Thạchca, ta giúpngươi ngăn cản, ngươitrước chạy!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cảm động, hùng hồn lớntiếng nói:

-Không có việc gì,TiểuMàn Thầu, cho dù chết, chúng tacũngphải chết cùng nhau!

Sau khi nói xong, haigia hỏa đều phát hiện, em gái ngươi, hoàn cảnhnói lờinày không đúnga!

ThạchTrungNgọc phiền muộn, sao bây giờ mình trở nên cẩu huyết như thế chứ, conbài chưalật của mìnhrấthùng hậu, tiểu Boss này quyết khôngphảiđốithủ, Thạch Trung Ngọc nói:

- Chúng tahai bêntrái phải đồng thời tiến công, đánhnótrở tay không kịp!

Hai mắtBấtThoại Màn Thầuđỏ bừng gật đầu, hắn biết, coi như Thạchca để cho mình chết, mình cũngsẽkhông chút do dựđichết, bởi vì mình sinhlà người củaThạch ca, chếtlà quỷ của Thạchca.

Thạch TrungNgọc không nghĩtới,hắnlơ đãng trợ giúp Bất Thoại Màn Thầu thanh lýĐộc TriChu,dĩ nhiên thu đượcmộttiểu đệ trung thực!

Hai ngườiđều không chút dodự nào, laovề phía CựVô Phách Tri Chu, muốn hấp dẫnlực chúýcủa nó,thế nhưngCựVô Phách Tri Chu rất nể tình, biết đạolýbắt giặctrướcbắt vua, trực tiếp nghênh đón

Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọcchạy chạy, đột nhiên phát hiện Thầnkhí của mình còn ở trongTúi TuDi, trongtay mình dĩ nhiên cầm mộttẩu thuốc, trong lòngcả kinh,liền thấy chân của Độc Tri Chu nghiềnép qua.

Thạch Trung Ngọc không khỏi rơi lệ, sao lạingu ngốc như thế a, bấtquá bắp đùi của Độc TriChu đãở trước mắt, ThạchTrung Ngọc cũng không cóbiện pháp, khôngthể làm gì khác hơn là cắn răng cầm tẩuthuốc đập tới!

Chỉnghe một tiếngtrầm đục, thân thể ThạchTrung Ngọc bay ngược ra ngoài, sauđó trên đầu hiện ra -2355, đồng thời trên đỉnhđầuCự Vô PháchTri Chuthì bayra-89.

Con bà nó!! Lãotử dùng tẩu thuốc cũ ng có thểphá phòng ngực của Boss, lão tử có phải là ngườihay khônga!

Thạch Trung Ngọc đang phiềnmuộn, liềnnghe Bất Thoại Màn Thầu gào to:

- Đxxcm,ngươi đánhta không sao, nhưng lạidám đánh LãoĐại của ta,lão tử liều mạng với ngươi!

Nói xong,Bất Thoại Màn Thầu quơ kiếm, một kiếm chém vào chân của Cự Vô PháchTri Chu,nhất thời chấtlỏngmàu xanh biếc văng đầy mặt Bất Thoại Màn Thầu, Bất Thoại Màn Thầukhôngsợhãi chút nào, đưa tay vuốt qua một cái, tiếp tục chém về phía chân của Cự Vô Phách Tri Chu, sau khi trúng một kiếm này, thân thể khổng lồ củaCựVô Phách Tri Chu nhất thời khôngyên,như một ngườitàn phế.

Cự Vô Phách TriChu cũng bi thảm, lão tử thậtvấtvảđira hít thở không khí, còn chưa đi đượcba bước,hai giahỏanày đãvọt tớimuốn sống muốn chết,năm nguyêntắc chung sống hoà bình không phải rất tốt sao, vìsao những người chơi này hỗn đảnnhư thế, nói cái gì bịBoss chúng ta giết chết rất oan uổng,nhưng lão tử vừa ra, các ngươigiống như điênxông lại, lão tử không giết các ngươi thì giết ai!

Cự Vô PhácTri Chu giận dữ, mình nói nhưthế nào cũng là Boss, bị tiểu tử này chém thành tàn phế, vềsaulàm sao đi ra ngoài gặp người,Cự VôPhách Tri Chu dướicơnnónggiận, trựctiếp đánh bay Bất Thoại Màn Thầu.

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới phảnứngđược, vọt thẳng đến địa phương Bất Thoại Màn Thầurơi xuống, tựtay tiếp nhận Bất Thoại Màn Thầu, pháthiện sắc mặt củagia súc này đã hoàn toàn đổi xanh, trong miệng hộc ra bọt máumàu xanh biếc, Bất ThoạiMàn Thầu nhìn thấy làThạch Trung Ngọc, khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười, dùng thanh âmyếu ớt nói:

-Lão đại, ngươi không chết?

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy bộ dángcủa Bất Thoại MànThầunhư vậy, cưỡng chế lửa giận tronglòng, chậm rãinói:

- Đứa ngốc,ta làm sao sẽ chết!

Bất Thoại MànThầu gật đầu, sau đó sắc mặttrầm trọng nói:

- Lão đại,tatin tưởng ngươi, ngươiđi nhanh!

Con bà nó,hôm nay mình bị sao thếnhỉ, chẳnglẽ bị DươngTửđầu độc phim ngôn tình, lúc đầu mình là muốn nói ngươi an tâm dưỡngthương, chuyện kế tiếp giaochota nha!

Quỷ kế của Cự Vô Phách Tri Chu

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Thời điểm ThạchTrung Ngọc buồn bực, CựVô Phách Tri Chuvòng qua Thạch Trung Ngọc, trựctiếp đánh về phía Bất Thoại Màn Thầu, gia hỏa này đánh lão tử thành tàn phế, lão tử không tìm hắn tìm ai!

Thạch Trung Ngọc saocó thểcho đối phương thực hiện được,trực tiếp phátđộng Cuồng Long Thăng Thiên,lại pháthiện thân thể của CựVôPhápTri Chuquá lớn, căn bản khôngbaylên được, ThạchTrung Ngọc rơi vào đường cùng không thể làmgì khác hơnlà phát động kỹ năng tràophúng,hấp dẫn cừu hận củaCựVô Phách Tri Chu qua, lúc đầu hắn còn muốndựa vàoCự Vô Phách Tri Chu đặt cừu hận ở trên ngườiBấtThoại Màn Thầu,theo chân nó dây dưamộtlát!

Không thể không nóikỹ năng trào phúng rấttrâu bò, Thạch Trung Ngọc mớivừa chạy, Cự Vô Phách Tri Chu lập tức đỏmắt nghiêng đầu lại, móngvuốtnọc độc gìgìđó đều bắnvềphíaThạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọc mớitránh thoát, pháthiện gia hỏa này lại phun ra tơnhện, kém chút trói đượchắn!

Con bà nó!! Ngươi cho rằnglão tử sợ ngươi! Lãotửchẳng qua là người đàng hoàng, không muốn lấy nhiều khi ítmàthôi!

Thạch Trung Ngọc nổi giận, trực tiếp thả Đích Lô, TiếuHàm,Trầm Bích ra.

Không ra Thạch Trung Ngọc sởliệu, TrầmBíchvà Tiếu Hàm vừa ra đều kém chút nônmửa, Boss này đã xấu tới trìnhđộ nhất định,tuy haingười không có bị áctâm chết, thế nhưngsức chiếnđấu ít nhất xuống giảm phânnửa.

Chỉ cóĐích Lô nhìnthấy CựVô Phách TriChu căn bản khôngcó phản ứng,trực tiếp tìmmột địa phương ăn cỏ.

Thạch TrungNgọc muốn khóc,lãotử thả cácngươi ra, không phải để các ngươi xem náo nhiệt, là để các ngươigiúplão tử chế phục gia súckiaa!

Thạch Trung Ngọc khổ bức,thân là một chủ nhân, khuyên can mãi thủhạ mới chịu trợ giúp hắn đối phó Cự Vô Phách Tri Chu.

Hai người mộtngựa tấn công, tràng diệnlậptứcđổi mới, Đích Lô xông tới đụngngấtBossTri Chu, sau đó Thạch Trung Ngọc, Trầm Bích và Tiếu Hàm liềumạng thả kỹ năng, HP của Cự Vô Phách Tri Chu rơi ào ào!

CựVô PháchTri Chuthậtvất vảsắp tỉnh, Thạch Trung Ngọc lại liều mạngthả kỹnăngvào chân nó, cái gì Cuồng BạoXuyên Thủng,Cuồng BạoTrọng Kích, LựcPháchHoa Sơn, Thạch Trung Ngọc là không chút lưu tình,CựVô PháchTri Chu lần nữa phát sinh tiếng kêu thảm thiết.

Đến khi Cự Vô PháchTri Chu tỉnh lại, nó hoàn toàn điên mất rồi, mìnhcó tám cái chân, đã cắt đứt bảy cáia, hiệntại mình đã không thể xưng tàn phế, phải nói là Tri Chu bại liệt hoặc Tri Chu thực vật a!

Thạch Trung Ngọc cười phóng đãng, ngươi gảyhết bảy cái chân, nhìnngươi cònlàm sao đấu với lãotử!

Làm choThạch Trung Ngọc không nghĩtới là,Cự Vô PháchTri Chu dĩ nhiên khôngsợ chút nào, miệng gầm rú,sắp làm điếc lỗtai của Thạch Trung Ngọc.

Đếnkhiống xong, Thạch Trung Ngọclại nhìn, xémchút nữa ngất đi, Cự Vô Phách Tri Chu gảy mất bảy cái chân dĩ nhiên mọc ra hoàn hảo!

Con bà nó!! Ngươi chơi ta sao, gảy chân còn có thể mọc ra,trời ạ, cái này còn đánhthế nào!

- Lão đại, đâylà năng lựcđặc thù của Boss!

ThờiđiểmThạch Trung Ngọc phiền muộn, đột nhiên ngheđược thanh âm của BấtThoạiMànThầu.

ThạchTrung Ngọckhó hiểu:

- TiểuMàn Thầu, năng lựcđặc thù gì?

BấtThoạiMàn Thầuhết chỗnói rồi, vộivàng nói:

- Ta không gọi Tiểu Màn Thầu!

Trời ạ!Lúc này còn có thời gian nóinhảm sao!

Thạch Trung Ngọcnói:

-Nănglựcđặc thù gì?

Bất Thoại Màn Thầu nói:

- Giống nhưBoss cuồng bạovậy!

Thạch Trung Ngọc bừng tỉnh đại ngộ,quay đầu nhìn một cái, Cự Vô Phách Tri Chu quả nhiênmáu đỏ rồi!

ThạchTrung Ngọc cũng không để ý, trựctiếp xông tới, một đao chémvào châncủa Cự Vô PháchTriChu, CựVôPháchTriChumới vừa mọcra chân lại bị chém đứt, nhất thời lớn tiếng kêu to,các ngươi đám súc sinh này, chẳnglẽ không biếtbảo vệđộng vật hữu ích sao, lãotử cảngày bắt muỗi, bắt ruồi chocác ngươi,nhân loại các ngươi thậtcon mẹnó vong ân phụ nghĩa!

Thạch Trung Ngọcđương nhiên không biếtĐộc Tri Chu nghĩ cái gì, hắn chỉ thấy chân của Độc TriChu lại huy vũqua, lập tức rút lui, sau đó liền nghe được hai tiếngquát.

- Lưu Tinh Hỏa Vũ!

-Băng Phong Vạn Lý!

Thạch TrungNgọc thấy hoa mắt, hỏavà băng đangở trước mặtcủa hắn toànlực bộc phát, Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, may mà lãotử tránh nhanh, nếu không liền trúng chiêu, haicô nàng này làmsao không biếtnặng nhẹnhư vậy!

Lưu Tinh Hỏa Vũ cùngBăng Phong Vạn Lý vốnlà hai kỹnăngquần công,thế nhưngđối vớiCựVôPhách Tri Chu thânthể to lớn thìkhông còn gì tốthơna, chỉthấymột hồi tiếng vangầm ầm qua đi, toàn thân Cự Vô Phách Tri Chucháy đen, tảnmát ra hươngvị thịt quay.

Thạch TrungNgọchít một cái, thầm nghĩ thần kỳ, đánh Bosscũng có thể đánh ra mùi thịtquay.

Thạch Trung Ngọc nhìn Trầm Bích và TiếuHàm vươn ngón tay cái!

Cự VôPhách TriChucũngkhóc không ra nước mắt,ánh mắt nhìn về phía Thạch Trung Ngọc tràn ngập cảmgiáckhinh bỉ, ngươi một nam nhận, lạidựa vào nữ nhân có bản lãnh gìa, có ngon cùnglão tử đơn đấu!

Thân thể ThạchTrung Ngọc nhẹ bẫng, liềnnghethanh âm hệ thống nhắc nhở!

- Gợi ý củahệthống:Người chơi bị khinh bỉsâu đậm, skill bị động Cự Lực phát động, có thểbộc phát ragấp năml ần lực lượng,thời gian kéodài ba mươigiây, thờigian cold-down 30 phút!

Dựa vào! Thựcsự là nằm cũngbị trúng đạna, Boss này cũng quá xui xẻo đi, khôngbiết lãotử là khôngthể tùy tiện khinh bỉ sao!

Thạch TrungNgọc cựckỳthỏa mãn, bỗng nhiên nhớ tới kỹ năng Cự Lực duytrìchỉ cóba mươigiây, vội vàng lao vềphía Boss.

Thạch Trung Ngọc khởi động Cuồng Long ThăngThiên,đánh Boss Tri Chubay lên không trung,tuyCựVô Phách Tri Chuto lớn, thế nhưng Thạch Trung Ngọccó gấp năm lầnlực lượng, muốnđánh bay nó hiển nhiên không có bất kỳáp lực, ThạchTrung Ngọclà Cuồng Đao toànlực, thuộc tính cực kỳbiến thái nha!

Thời khắcnày Cự VôPháchTri Chu hoàn toàn mất đi lực phòng ngự, đámngười ThạchTrung Ngọc đươngnhiên sẽ không buôngtha cơ hội, nhất thời các loại kỹ năng bay múa đầytrời, CựVô Phách Tri

Chuở trên không trung bị cácloại côngkích cuồng oanh loạn tạc.

Thậtvấtvả sắp rơixuống đất, Đích Lô kích hoạt Dã Man Trùng Kích, đụngngất Boss,Thạch Trung Ngọc vộivã truy kíchqua, bổtúc một cáiHạKích, CựVô Phách Tri Chu lần nữa phát sinh một tiếng kêu thảm thiết.

Cự VôPhách Tri Chu tỉnhlại, từ dưới đấtbò dậy, căm tức nhìn Thạch TrungNgọc, trong miệng phát sinhmột tiếng gào âm trầm, khuônmặtdữ tợn, trong miệng còncháy ra chấtlỏng màuxanhbiếc làm người tanôn mửa.

Trờiạ! Ngươi chỉ biết khi dễ nữ hài tử!

Thạch TrungNgọc khôngcó đoán sai, nhìn thấy bộ dạng của Cự Vô PháchTri Chu, Tiếu Hàm và Trầm Bích trực tiếpói ra.

CựVô Phách Tri Chu nhếch miệng cười gian, hiển nhiên mục đích đã đạt được, vỗ mông một cái, xoay người bỏ chạy!

Kế hoạch của Thạch Trung Ngọc

DTV-EBOOK.COM.VN

Trời ạ! Thạch Trung Ngọc phiềnmuộn, Cự VôPháchTri Chucũngquá âmhiểm đi, hiệntại nó cănbản không còn bao nhiêu máu, lại chơi chiêu trò tổn hại, Thạch TrungNgọc đương nhiên không thể để cho nó thực hiện được, vội vàng nói:

- Tiểu Bích,nhanh, Băng Phong Thuật!

Trầm Bích còñangnôn mửa:

-...

Cũng không thể đểnó chạya,Thạch Trung Ngọc lại nói:

- Tiểu Hàm, nhanh,Hỏa Tường thuật!

Tiểu Hàm nônmửa:

- ...

Thạch Trung Ngọc bất lực, ngày thường Tiểu Hàmkhông sợ trời không sợ đất,dĩ nhiênsợác tâm, ngày hômnay đã tìm được biện pháp chữatrị nàng a,sợ là TiểuSơn cũng không biết nữnhi mìnhsợ cáinày!

Thạch Trung Ngọcđúng là gia súc, thờiđiểm nàycòn có thời gian nghĩ tàolao,thật không phải người bình thường a!

Saukhinghĩ xong, sắcmặtcủa Thạch TrungNgọc lại khó coi, Tiểu Hàm và TrầmBích đều không thểra tay,Thạch Trung Ngọc huýtsáo một cái, nhảylên lưngĐích Lô, đuổi theo phương hướng Cự Vô Phách Tri Chu chạy trốn.

Thế nhưng BossTri Chuđã sắp chạy racửa cốc, lấy tốc độcủa Thạch

Trung Ngọc, hơn phân nửa làsẽ bịnótrốn thoát!

Giữa lúc Thạch Trung Ngọc khôngbiết làmsao,thầm nghĩ ngày hôm nay việcnày xem nhưthật bại,đột nhiên phát hiện phía trước xuất hiện mộtbóng ngườiquenthuộc, một tiakiếm quang hăng hái bổvề phía bắp đùicủa CựVô Phách Tri Chu, Thạch Trung Ngọc đạihỉ:

- TiểuMàn Thầu, nhanh ngănnó lại!

ThạchTrung Ngọchung hăngvỗ môngĐích Lô mộtcái, hai mắt Đích Lô đỏ bừng,u oán nhìn Thạch Trung Ngọc, sau đóhốihảchạy về phía trước.

BấtThoại Màn Thầu nghe đượctiếng la của ThạchTrung Ngọc, kiếm trong taykém chút rơixuống, thầm nghĩđây là lão đại gìa!

Bất ThoạiMàn Thầu chém xuốngmộtkiếm, bắpđùi của Cự Vô Phách Tri Chu bị cắtđoạn,Cự Vô Phách TriChu sắpkhóc, ngươi thật cmn không phải thứgì a, lão tửlạikhông chọcgiận ngươi, sao ngươi luôn chém bắp đùi củalão tử không tha!

Cự Vô PhápTri Chu bị BấtThoạiMàn Thầu ngăn cản, cuối cùng khôngchạy, dù lãotử chết, cũng phải cho gia hỏangươi một chút giáo huấn, Cự Vô Phách TriChu cũng không dám dùng bắp đùi, trực tiếp mở ra miệngtonhư chậu máucắnvề phía Bất ThoạiMàn Thầu, Bất Thoại Màn Thầucả kinh chảymồ hôi, mới vừarồi còn không nhìn ra, bây giờ cáchgần nhìnmột cái, gia hỏa này làm sao xấu như vậy!

May mắnBất ThoạiMàn Thầu không phải người quá coi trọng tướng mạo, bộ dạng củaCự Vô Phách Tri Chucũng miễncưỡng phù hợp điểm mấu chốt thẩm mỹ của hắn,nên khôngcó ói ra, lăn mình mộtcái,tránhra một kích toànlực củaCự Vô Phách Tri Chu.

Lúc này ThạchTrung Ngọc cưỡi ĐíchLôvọttới phụ cận,trựctiếp kích hoạtDãMan Trùng Kích, CựVôPhápTri Chu trúng chiêu mê muội, thânthể cứng ngắcở nơiđó, Thạch Trung Ngọc và Bất Thoại Màn Thầunào còn dám lưu thủ, đều liều mạng thả kỹ năng!

CựVô PhápTriChu đáng thương, từkhi điratảnbộ đếntử vongvẫn thành thành thật thật, khôngcó chủđộng khiêu khích ai, nó rốtcuộc

là tạo cái nghiệt gì a, kết quả vẫn tránh không được phơi thây tại chỗ!

Nhìn trangbị và tiềntài tuôn ra đầy đất, Thạch Trung Ngọccảm thấy toàn thân mệt lả, lạichứng kiến Bất Thoại Màn Thầucười tươi như hoa, không ngừng nhặttrang bị!

Nhặt hơn nữa ngày, Bất ThoạiMànThầu mới tới chỗ ThạchTrung Ngọc nói:

- Thạch ca, tổng cộng tuôn ra 2 móntrang bị Ám Kim, còn cóhơn một trăm kimtệ!

Thạch Trung Ngọcphất taynói:

- Tiểu MànThầu, không cần nóivới ta, ngươi thu đi!

BấtThoạiMàn Thầu sửng sốt,tùy tiệnnói:

-Thạch ca, ta...

Thạch Trung Ngọc xoay đầu lại, phát hiệnhaimắt củaBất Thoại MànThầu đã đỏ bừng, thậm chítrongmắt còn chứa nước mắt,đi tới vỗ vỗbả vai của hắn:

- Yêntâm, về sau theo Thạchca, Thạchcacóăn,sẽ không để ngươi đói!

Tronglòng BấtThoại Màn Thầucựckỳ cảm động gật đầu,lúc hắn còn rất nhỏ, phụmẫuđều chếthết, hắn cũngkhông có thân nhân, nếm hết nhân giancựckhổ, mà hắn cũng khôngcó nhữngbản lĩnh khác, chỉcó thể chơigame kiếm tiền,trướckia hắncho rằng giữa ngườivà người chỉcó quyền lợi và giao dịch,cho nênhắn ởtrong trò chơirất hay âm người, bởi vìnhưvậy kiếm tiền nhanh hơn,mà lần này, hắn dự định âm mấy người chơi, kếtquảcựckỳ không may đụng phải ThạchTrung Ngọc, mà vừarồiThạch Trung Ngọc đầu tiênlà giúphắn thanh lý Độc TriChu, hiệntại lại đưa chohắn trang bị, làmcho hắn trong chốc lát cực kỳcảmđộng, hiệntại hắnchỉcó mộtý niệm,đó chính là cả đời đi theoThạch Trung Ngọc!

Thạch Trung Ngọc cũngkhông nghĩ đến, hắnlơ đãng nói một câu, liềnkiếm được một tiểuđệ trungthành, cólúc lòng người chính là

phức tạpnhư vậy.

Thạch Trung Ngọc minh bạch, mặcdù tiền trọng yếu, thếnhưng còn có thứquan trọng hơn tiền, đó chínhlànhân tài, mình muốn lấy đượcgia đình của Lý Lan, Liễu Phi Hoa, Cơ Như Nguyệt thừa nhận, chỉcótiềncònthiếu rất nhiều, mình phảicó nhân mạch,nóicách khác, làphải có thếlựcthuộc về mình.

Tronghai năm qua, Thạch Trung Ngọcbị ép ly khai LýLan, cũng bởi vì mìnhkhôngcótiền vốn,mình không có biệnpháp tổ kiến thế lực.

Mà bây giờ, Thạch Trung Ngọc cảm thấy ngay cả ông trời cũng đang giúp mình, cho tới bây giờ mình chưabao giờ chơi game,dĩ nhiên cũng có thể ở trong trò chơi lẫnphong sinh thủykhởi, hắn có một loại cảm giác rất kỳlạ,là trò chơi nàykhông đơn giản như mặt ngoài của nó, tương lai không lâu, Thần Lâm sẽ baophủ toàn cầu, lực ảnh hưởng sẽ lớn đến mức nào, mà thời điểm Thạch Trung Ngọc và CơHùngLiệt nói chuyện,Thạch TrungNgọccũng bén nhạy phát hiện, đối phương căn bản không có đểThầnLâm vàomắt.

Thựcsự làtầmnhìn hạn hẹp, Thạch Trung Ngọckhông khỏicảm khái, hiện tại bao nhiêu xí nghiệp lớn, đại gia tộc căn bản không để trò chơi nàyvào mắt, tỷ như CơHùng Liệt, tỷ như xí nghiệp điện tử hàng đầu của TrungQuốc, muốn bằng vào mười vạnđể phòng làm việc Hinh Vũ làm Đạisứhình tượng cho bọnhắn, Thạch Trung Ngọc chỉcó thểdùngmột từ đểhình dung, đó chính là… ngu ngốc!

Một đám gia hỏa tầmnhìn hạn hẹp,Thạch TrungNgọc nhịn không được cười ha hả, đến khi đám ngu ngốc này phát hiện lựcảnh hưởngcủa Thần Lâmđã vượt quatưởng tượng củabọn hắn, còn muốn tiến vào trò chơi này chỉsợđã chậm,ở trước đó, tựa như Ta Là Soái Ca và Kiếm Trùng Thiên nói, Thạch Trung Ngọc đã xây lên đệ nhấtbangởtrong tròchơi này.

Tuy Thạch Trung Ngọc không có học thức, thế nhưng không ngốc, nếunhư ngươi chỉ lănlộn ở trong mộtphòng làm việc, muốn dựa vàomột người mình đối kháng một đại gia tộc,không khác nàolà ngườisi nói mộng,Maolão từngnói qua, đoàn kết chính làlực lượng, cho nênở Thạch Trung Ngọc xemra,thành lập bang phái là tuyệt đốicần, mà một bang phái trọng yếu nhất chính là nhân tài, giống như Bất Thoại Màn Thầu, tuyệt đối là mộtnhân tài, hơn nữa không

phải nhân tàibình thường,vô luậnlà từ phương diện kỹ thuật hay đầunão, Thạch TrungNgọc đều cực kỳ thưởng thức!

Thạch Trung Ngọc nhớ tới kế hoạch sau này,tâm tình không khỏi vui vẻ,hahanở nụ cười.

Tìm quả phụ đi!

DTV-EBOOK.COM.VN

- Thạchca!

Bên cạnh, Bất Thoại Màn Thầu nhìn thấyThạch Trung Ngọc cười ngâyngô, không khỏi kêu lên.

Thạch Trung Ngọc phất tay nói:

- Tiểu Màn Thầu, về sau ngươi theo Thạch ca lăn lộn,chỉcần Thạch ca có ăn, tuyệt đối sẽ không để ngươi đói!

Ánh mắtcủaBất Thoại Màn Thầu đỏ lên, dùng sứcgật đầu, hắncó một loại cảmgiác, theongười trướcmắt này, từnay về sau hắnsẽ không bị người xemthường, hắn sắp có tôn nghiêm thuộc về mình.

Con mẹ ngươi!Mị lựccủa lão tử quá lớn a! Thạch TrungNgọcnhìn thấy bộ dángcủa Bất Thoại MànThầu,làm sao khôngbiết mình đã bắt sống phương tâm của đối phương, hơn nữa nghĩđến kế hoạch sau này củamình, trong lúc nhấtthời tâmtình thật tốt, nhưng lúc này, thanh âmhệthống thông cáo đột nhiên vanglên.

- Toàn hệ thống thôngcáo: Người chơi Hinh Vũ Chi Thạch, Bất ThoạiMàn Thầu thủsátBoss ẩn dấu Cự Vô Phách Tri Chu!

Quả nhiên hỗn đản, không nghĩ tới giahỏanày là Boss ẩn dấu, trách khôngđược khó giải quyết như vậy, Thạch TrungNgọc bừng tỉnh đại ngộ.

Emgáingươi! Lãotửlà người hướng nội khiêm tốn, ngươi cả ngày toàn hệ thống thông cáo,lãotử lại không cho ngươi tiền quảngcáo, ThạchTrung Ngọcnghe được thanhâm hệthống thông cáo, nhất thời hùng hùng hổ hổ, thầm nghĩ lần này chơi quálớn rồi.

Quả nhiên, ThạchTrung Ngọc vừa mở ra kênhthế giới,nhấtthời từng chuỗi tin tức đập vào mặt.

- Hỗn đản, mới vừa rồi không phải Bất Thoại Màn Thầu này còn mắng Hinh VũChi Thạch là đồ vôsỉ sao,sao hiện tại hai ngườicòn liên thủ!

- Hai gia hỏa này đang làm cái gì,muốn trêu đùa chúng ta đúng không!

- Con bà nó!! Đây không phải là hai người cố ý tung tin đồn nhảm chứ, cũng quá rảnh rỗiđi!

- Bên trên, ta xxxcon mẹ ngươi, Hinh Vũ ChiThạchngưu bứcnhư vậy,còncần tungtinđồnsao, ngươicòndámvũ nhụcthần tượng trong lòng lão nương, lão nương liềumạngvớingươi!

...

Thạch Trung Ngọc đang oán giận, Túi Tu Dilại đột nhiên chấn động, Thạch Trung Ngọc cười khổ,lấy điện thoạira, phát hiện quả nhiênlà điện thoạicủaCơ Như Nguyệt.

Thạch Trung Ngọc tiếp điện thoại, liền giành trước nói:

-Tiểu Nguyệt, saonhanhnhư vậyđãnhớlão công!

-Ngọc tỷ, chớgiả ngu, hệ thống thông cáo làchuyện gì xảy ra?

Bên kia truyền đến thanhâm của Cơ Như Nguyệt.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, chỉ là một thôngcáo,lại khiến cho toàn bộ thế giới đều biết, Thạch Trung Ngọc cựckỳkhổ bức, Vương Bát Chi Khí của lão tử không phải ngườibình thường có thể đở nổi, thế nhưng chuyện này phát sinhquámức hí kịch, nếu như hắnnói choCơ Như Nguyệt, đoán chừng tiểu nữukia không nhất định sẽ tin tưởng, trảiquacân nhắc,Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khác hơnlà nói:

-Tanói với ngươi lời thật, ngươitin không?

Cơ Như Nguyệt nói:

-Ta tin!

Thạch TrungNgọc đàng hoàng nói:

- Chính giúp TiểuMànThầu giết chút quái, sau đó tặng hắn vài kiện trangbị Ám Kim,hắn bị mị lựccủatakhuynh đảo, quyếtđịnhđitheo ta cùng xây đại nghiệp!

Cơ Như Nguyệt đương nhiên không tin thuyếtpháp của Thạch Trung Ngọc, nàng còn tưởngThạch Trung Ngọc bị người đoạtBoss, ngại nóira, dù sao Thạch Trung Ngọc quả thật có năng lực đơnđấu Boss, ở thời khắc cuối cùng bịngười đoạt, cũng không phải không có khảnăng!

Thạch TrungNgọc cúp điện thoại,trong lòng khổ bức, mỗi lần lão tử nói thật,đều khôngngườitin tưởng!

Thời điểmtrong lòng Thạch Trung Ngọcquấn quýt, Mã Lụcđộtnhiên tới.

Mã Lục vừa thấy Thạch Trung Ngọc, nhất thời đại hỉ, ngượng ngùng nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch đạinhân, thànhchủ lệnh ta tới tìm ngươi!

ThạchTrung Ngọc chứng kiến bộ dạngcủa hắn, nghĩthầmlần nào nhìn thấy lão tử,ngươi đều lộranụ cười dối trá, lúc đi, sovới ai kháccònlưu loát.

Thạch Trung Ngọccũng giả vờ thân thiết nói:

- Là Mãhộ vệ a,đã lâu không gặp!

Trong lòng Mã Lục cấp thiết, lúcTiếu Sơn phái hắn tới, khuôn mặt giốngnhư khổđại cừu thâm,MãLục đương nhiên khôngdám trễ nãi việc này, vạn nhất lãotiểu tử kia không hài lòng, chén cơm của mìnhsẽ khó giữ đượca, Mã Lục vội vàng nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, thành chủ bảongài lập tức điPhủ ThànhChủcủa Bạch Hổ thành, tìm ngươi có chuyện quan trọng thương lượng!

ThạchTrung Ngọc thấy bộ dạng của MãLục rất sốt ruột,trong lòng hơi động, chẳng lẽ Tiếu Sơn lại cónhiệm vụ đặc thù gì,nụ cười

trên mặt cũng chân thậthơn vài phần, tiếp tục lôi lôi kéo kéo nói:

- Mãhộ vệ, khôngbiết Tiếu thành chủ tìm thảo dân như tại hạcó chuyện gấp gì không?

Sắc mặt MãLục tốisầm, gia súca, đừng cho rằng ta không biết ngươicó chủýgì, khôngphảilà mộtTử Kimhộ vệlục phẩm sao, tuy MãLục không cam lòng,thế nhưng ngoài miệnglại vộivàng tôn kính nói:

- HinhVũ Chi Thạch đạinhân,thành chủ tìm ngài thực cóviệc gấp, hình nhưlà một nhiệm vụ đặcthù, xin ngài...

Thạch Trung Ngọc vừa nghe giọng của MãLục, trong lòng mừng thầm, nhiệm vụđặcthùa, không khỏilại nghĩmộtchút,MãLục ngươi cũng có ngày hôm nay, vội vàngnói:

- Ta biết rồi, ta lập tứcđi ngay!

MãLục thấy Thạch Trung Ngọc đáp ứng, trong lòng thở phàonhẹ nhõm, lại vộivàng nói:

- Vậythì mời HinhVũ Chi Thạchđại nhân mau mau lên đường, thành chủđại nhân còn ra lệnh chota đi nhà Lưu quả phụ thông báomột tiếng!

Mã Lục nói xong, không đợi Thạch Trung Ngọc có phản ứng, thân hình lậptức tiêu thất.

ThạchTrung Ngọc sửng sốt, lão tửlại conmẹnó tính sai, con mẹ ngươi, khôngmang ta tới Phủ Thành Chủ,ngươi ngược lại chạy đi tìmquả phụ,quả phụ trọng yếu haybảnđại nhân trọngyếu!

Vẻ mặtcủa Thạch Trung Ngọc giống nhưoán phụ, nghĩthầm Mã Lục ngươi chờ đó, đừng có lại rơi vào trongtay bản đại nhân!

Bên cạnh, Bất Thoại Màn Thầu sửng sốt một chút, thấy người trước mắtvụt xuất hiện, sau đó trống rỗngtiêu thất, ngay cả quyển trục hồi thành cũng không dùng, lập tức nghi ngờ nói:

- Thạch ca, người mới vừa rồi kia chạy đi đâu?

Sắc mặt Thạch TrungNgọcchuyển biếntốt đẹp hơn một ít, giậndử nói:

-Gia hỏa khốnkiếp kia thật khôngbiếtxấu hổ,đi tìm quả phụ rồi!

ThạchTrung Ngọc thấy vẻ mặt củaBất ThoạiMàn Thầu vẫn khó hiểu, muốn đặt câu hỏi,không khỏi phất tay nói:

- Đừng hỏi, ngươi chỉ cầnbiết tên kiakhôngphải thứ tốt gì là được, lầnsau tìnhcờgặp hắn, có cơ hộiâm hắn một cái!

Sắcmặt Bất Thoại Màn Thầu cứng đờ,vừarồi thấyThạch Trung Ngọc còn cùng đối phương lá mặt lá trái, quay đầu lại liền biến hóa lớn như thế.

Thạch Trung Ngọc chứngkiến Bất ThoạiMàn Thầu khó hiểu, cũng khônggiảithích,tùy tiện nói vớihắn vàicâu, phái hắn đếncửa hàng của mình,sau đó điveề phía Phủ Thành Chủ!

Bạch Hổ thành Phó Thành Chủ

DTV-EBOOK.COM.VN

-Hiền chất, hiềnchất,ngươi xem như tới, đểcho ta chờ thậtkhổ!

Thạch TrungNgọc mới vừa đi tớicửaPhủThành Chủ, liền nghe thanh âm của Tiếu Sơn.

Thạch Trung Ngọc tập trung nhìn vào, Tiếu Sơn đang đứng ở cửa Phủ Thành Chủ, vẻ mặt tang thương nhìn mình, trong lònghơi động, mình thường ngày tới, đều là quản giađến đón, lần nàyTiếu Sơn lạitự mình chạy tới tiếp,bởi vậycó thểthấyđượcviệc này không nhỏ!

Thạch Trung Ngọcvội vàng tiến lên, thânthiết nói:

- Đại bá,ta đã tới!

TiếuSơnnhìn thấy Thạch Trung Ngọc đến, chân mày nhănlại nói:

- Hiền chất, HàmHàm đâu?

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc cứngđờ, từ sắcmặtcủa Tiếu Sơn, lần này tuyệt đối làcó việc gấp, thế nhưng làmsao ngươicòn cóthời gian quan tâm congái chứ, thânlàmệnhquan triều đình, ngươicũng quá bỏ bê nhiệm vụ đi!

Thế nhưngTiếu Sơn là thành chủ, trong lòngThạch Trung Ngọcbất mãn đương nhiên khôngthể nóiđược, mình còntrôngcậy vào từ trong tay hắnkiếm chỗ tốt, không thểlàm gì khác hơnlà thả Tiếu Hàm ra!

TiếuSơnvừa thấy Tiếu Hàm đira, nhất thờiđại hỉ, cườinói:

-Hiền chất,mau vào, mờivào bên trong!

ThạchTrung Ngọcbấtđắcdĩ, nhìn bộ dáng vừa rồi của Tiếu Sơn giốngnhư cha mẹ chết, hiệntại lại trở nênvui vẻ như vậy,trở mặt

còn nhanh hơn lật sách a!

Đitheosau lưngTiếu Sơn vào thư phòng,Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Đại bá,lần này ngươi tìmta, đến cùng là có chuyện gì?

Ở phía trước, Tiếu Sơn mộttay vuốt ve đầuTiếu Hàm, ánh mắt cườihíphíp,ngheThạch Trung Ngọc hỏi không khỏi nói:

- Không vội khôngvội,chờLưuquả phụ tới lại nói!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,xem raMã Lục đi tìm quả phụ,quả thật làTiếu Sơn lệnh hắn tìm, thựcsự là trên dưới thông đồngmột mạch, làmxằng làm bậy a!

Thạch Trung Ngọc theo Tiếu Sơnđivào thư phòng,trong chốc lát, Mã Lụcmang theo một phu nhânhơn ba mươi tuổi, phong vận vẫn còn đi tới, phụnhân kia chính là Lưu quả phụ!

Tiếu Sơn vừa thấy Lưu quả phụtới, nhất thờihai mắt tỏa sáng,nhìn về phía Lưu quả phụ nói:

- Đến,đừng có đứng, ngồiởđây!

ThạchTrung Ngọc vừathấybộ dạng của TiếuSơn, nhấtthời không vui,ngươi một lãonam nhân,lại chomột quả phụ ngồi ở bên cạnh mình tínhlà sự tình gì, hơnnữacònở trước mặt con gái, Thạch TrungNgọcvộivã nhườngramộtvịtrí, Lưu quả phụ cũng là người ý tứ,vừa thấy hành động của Thạch Trung Ngọc, so với Tiếu Sơnthì mạnh hơn nhiều, ánh mắt nhất thờisáng lên, lập tức ngồiở bên người Thạch Trung Ngọc.

Tiếu Sơn nhìn thấycửđộngcủaLưu quảphụ, trong lòng phiền muộn, thế nhưng hắn thân là thành chủ, cũng không tiện nói cái gì, không thểlàm gìkhác hơnlà nói:

-Hiền chất,lần này gọi ngươi tới, thật sự làcó một nhiệmvụ trọng yếugiao cho ngươi!

Vừa nghe đến nhiệm vụ, lỗ tai của Thạch TrungNgọc nhất thời dựnglên, sau đó nghe Tiếu Sơn nói:

-Lưu quả phụ thật ralà vợ củamột vị lãotướng quâncủa triều đình chúngta, sau khilão tướng quân qua đời, vẫn ở lại BạchHổ thành, ta và vịlão tướng quân kia là bằnghữurất tốt, chonên một mực chiếu cố nàng!

Thạch Trung Ngọc gật đầu,nghĩ thầm ngươi rất giỏi, goáphụ của lãotướng quânngươi còn dám chiếu cố,lá gancủangươi cũng không nhỏa!

TiếuSơn tiếp tục nói:

-Vị lão tướng quânkia sinh tiềnđã từng tiêudiệt qua không ít sơn trại, cho nên kết rất nhiềucừu gia,hiệntạinhững cừu gianày tìm tới cửa, muốn khidễ Lưu quả phụ, triềuđình cũng khôngthể ngồixem mặc kệ!

Thạch Trung Ngọc vừa nghe lời nàycủa Tiếu Sơn, nhất thờicó chút không hiểu, cho phép ngươi chiếucố quả phụ, lại không cho phép ngườikhác khi dễ,đâylà cái lý luận gì, bất quá Thạch Trung Ngọc càngkhônghiểucònchưaphải cáinày,màlà chuyệnnàycó quanhệgì tới hắn!

Thạch Trung Ngọc vộivàngnói:

- Đại bá, chuyện này hìnhnhưtự có triều đình đểý tới, cóquanhệ gì tới ta!

Tiếu Sơn nghe Thạch Trung Ngọc nói, khóe miệng lộ ra n ụ cười âm hiểm nói:

- Hiền chất,ngươiđường đườnglà Tử Kim hộ vệ thấtphẩm, làm sao cóthể nói như vậy!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, hắn làmTử Kim hộ vệthấtphẩm,thí coi nhưlà người của triềuđình sao? Thờiđiểm có chuyện tốt sao các ngươi khôngnghĩtới lão tử, khicó chuyện liềnđi tìm ta!

Mặc dù trong lòng ThạchTrung Ngọc có chút không cam lòng, thế nhưng ngoài miệng lại không thể nói như vậy,không thểlàm gì khác hơn lànói:

- Đạibá có ý tứ là,để cho ta về sautới chiếu cố Lưu quả phụ?

TiếuSơn trừng Thạch TrungNgọc, nghĩ thầm tiểutử ngươi muốn đoạtsự tình củata sao, sauđó chậm rãi nói:

-Về sau Lưu quảphụ vẫn dotachiếu cố, triều đìnhýlàđể ngươiđi tiêu diệt nhữngcừu giacủa lão tướng quân kia!

Hỗnđản,chuyện tốt ngươi tranh làm, lãotửthì đi làm pháo hôi!

Thạch Trung Ngọc thực không nhịn được nói:

- Đạibá, trong triều đình cao thủ lợihại không biết có bao nhiêu, tiểutửta chỉlà một người chơi bình thường, ngài bảo ta đi tiêu diệt những cừu giacủa lão tướng quân, không phải đùa giỡn sao?

TiếuSơnnói:

-Người khác không thể đi, nhưng có ngươicóthể đi!

Thạch Trung Ngọc khóckhôngra nướcmắt nói:

- Vìsao?

Sắc mặtTiếu Sơn tối sầm,nhàn nhạt nói:

- Bởi vì ngươi và quảphụnày quan hệ không bình thườnga!

Móa! Ýgìđây, tuy bình thường hắn làm việc hỗn đảnmột chút, thế nhưng ở trongtrò chơi còn chưa trêuchọc qua quả phụ nào a!

ThạchTrung Ngọc xoay đầu lại nhìn chằm chằm quả phụkia hồi lâu, phát hiện quả phụkia quả nhiênlàphong vậncòn tồn, phongtao aphong tao, còn nhìn về phía hắn nháy mắt một cái,muốncâu dẫn hắn, trong lòng Thạch Trung Ngọc thẹn thùng, lão tướngquân kia cưới thê thiếp như vậy thực sự là không may,chếtcũng không đượcyên ổn, thế nhưng ThạchTrung Ngọc phát hiện hắnthực không biết quả phụ nàya!

Thạch Trung Ngọc trừng Tiếu Sơn, trong lòng khó chịu, ngươicần phảicholão tử một lờigiải thích!

Tiếu Sơn bị Thạch TrungNgọcnhìn chằmchằm,tâm lýcó chút lo lắng, hắn laumồhôi nói:

- Nếu không ngươiđi về hỏisư phó ngươi Tương Viên!

Tương Viên, Thạch TrungNgọc mê hoặcnửa ngày, đột nhiên linhcơ khẽđộng, nghĩ ra rồi, em gái ngươi! Cảm tình là hai lãogià các ngươi chiếu cố một quảphụ a!

ThạchTrung Ngọc hô to khổ bức, hắn xoayđầu lại nhìnchằm chằm Lưuquả phụ, cẩn thận nhìn một chút,phát hiệnLưuquả phụ này chính là quả phụngày đó cùngTương Viên lăn giường kia a!

Thạch Trung Ngọc quay đầu nhìn chằm chằm Tiếu Sơn nửangày, nghĩ thầm xem ta lúc này không vơ vét tài sản của ngươi:

-Đại bá, ta xem việc này ngươivàsưphụta tự thương lượng giải quyếtđi!

Tiếu Sơnnhìn thấy Thạch Trung Ngọc như vậy, nơi nào không biết hắn đangsuy nghĩgì, vội vàng nói:

- Hiền chất,chuyện này hai chúng ta không thích hợp đứng ra, cho nênkhông thểlàmgì kháchơn là làm phiền ngươi!

Sắcmặc Thạch Trung Ngọc khó coi, thở dài nói:

- Đại bá, khôngphải ta không muốn giúp các ngươi, đoạn thời gian nàyta thật là có quá nhiềusự tình, cầntham gia đại hội luận võ, còn phải chiếu cố cửa hàng ta mới mở...

Khuôn mặt Thạch Trung Ngọccực kỳkhổ bức, sắc mặtcủa Tiếu Sơn nhất thời tốisầm lại,hắn nơi nào khôngbiết gia hỏakia đang suy nghĩ cái gì, không khỏinhức nhối nói:

- Hiền chất, chỉ cần ngươi bằnglònggiúp chuyện này, cứ việc nói yêu cầu, ta nhấtđịnhtận lực thỏa mãn ngươi!

Nghe Tiếu Sơn nói, ThạchTrungNgọcmiệng cườisai lệch, nghĩ thầm ngươi để ta nói yêu cầu,đó khôngphải là dêvàomiệng cọpsao, xem ta khôngvơvét tài sản của ngươi!

Thạch Trung Ngọc cười nói:

- Đại bá, tiểu tử cũng không có yêu cầu gì quá đáng,chỉ muốn làm

Bạch Hổ thành Phó Thành Chủmà thôi!

Hơn mười món Thần khí?

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc rất thông minh,hắn biết lấyđồ đạc gì cũng sẽ có thời điểm dùng hết,mình làm Tử Kimhộ vệ không có chút tác dụng quái gì, nếumìnhcó thể lên làm BạchHổ thành Phó Thành Chủ,như vậyđồ đạc trong phủ khố của Bạch Hổ thành không phải tùy tiệntự cầm sao!

Quả nhiên không ra ThạchTrung Ngọc sở liệu, Tiếu Sơn ngheđược Thạch TrungNgọc nói,nhất thờimặt motối sầm, nếu như tiểu gia hỏa kialàm Phó Thành Chủ, đồ đạctrongphủkhố còn không bịhắn đoạthết.

Sắc mặt TiếuSơn đen thui nói:

- Hiền chất, không phải ta khôngmuốnđể ngươi làm Phó Thành Chủ, màlà triều đình cănbản không cho phéptrongthành cóchức vị Phó Thành Chủ, chonên coi như ta đồng ý, cũng không có tácdụng gì a!

Thạch Trung Ngọc nghenói như thế, nhất thờivẻmặtkhôngvui, hai lão giàcác ngươilàm rasự tình bậy bạ, đểcho ta ra chùiđít cho các ngươi, còn không muốn nhỏ máu, việcnàyai thíchthìnhảy vào làm!

Thạch TrungNgọc không cho Tiếu Sơn trả giámộtchúta,rõ ràng chính làmuốn lấy mạngnhỏ của hắn, nếu đồ đạctrongphủkhố thật bị ThạchTrungNgọcmangđi hết, Tiếu Sơn cũng nên xuống đài được rồi!

Thạch Trung Ngọcđang không vui, liền ngheTiếuSơn nói:

- Hiền chất, bây giờ đẳng cấp củangươiđãlên rồi,chỗ ta cũng không còn thứ tốtgì có thể cho ngươi dùng, không bằngngươi đi tìm Tương Viên, đồ tốt trongtay hắn rất nhiều a!

Thạch Trung Ngọc vừa nghe, cảm giác rấtcó đạo lý, hắn là tậnmắt thấy Tương Viên rất thoải mái chế tạo ra Tiên khí, nếu không để

cho hắn chếtạomấychục món Thầnkhí,đem đi bán lấytiền cũng tốt a!

Nhìn thấy sắc mặt của ThạchTrungNgọc, Tiếu Sơn biết tiểugia hỏa nàyđộng tâm,cùng ThạchTrungNgọc tiếp xúc thời gian dài như vậy, Tiếu Sơnđã cóvài phần hiểu rõ, lập tức thêmdầuthêm mỡ nói:

- Hiền chất, Tương Viên lợi hại hơn đại bácủa ngươinhiều, lấyra h ơn mười món Thần khí căn bản không vấn đề gì, đại bá của ngươi làxa xa không thểso với hắn!

Sau khiThạch Trung Ngọc nghe, haimắt phát sáng, vội vàng gật đầu, hắnđã đi vàophủ khố của Bạch Hổ thành, thứ tốtkhôngít, nhưngbây giờ thích hợp hắn thậtkhông có bao nhiêu.

Tuynói thứtốt của Tương Viên nhiều hơn TiếuSơn, thế nhưng Thạch TrungNgọc cũng không muốn buông tha TiếuSơn nha, không thể làmgì khác hơn làbất đắc dĩbuông tay nói:

- Đại bá,hiện tại cửa hàngcủachúng ta ở Thiên thànhmới kinh doanh, lúc nào mớicó thểpháttriển lớnmạnha!

Sắc mặt TiếuSơn tối sầm, biết người này vẫn còn đánhchủýtới hắn, khôngthểlàm gì khác hơn lànói:

- Hiềnchất,lúc đầuta nghecửa hàng của ngươi khai trương,ta liền chuẩnbị tặng cho ngươi một cửa hàngở phía tây Bạch Hổ thành, chỉlà chưa kịpnói cho ngươi biết, hôm nay ngươiđãtới, liền tặng cho ngươi cửahàng kia a!

ThạchTrungNgọc vừa nghe,ánh mắt không khỏi híp lại,tuy nói hiện tại đãcó rất nhiều người chơi đếncấp 40 chuyển chức, tiến vào Thiên thànhvà Địa thành,thế nhưng dùsao đây chỉ làsố ít người chơicao cấp, phần lớn người chơicònlà cấp 40 trở xuống, ởBạchHổ thànhmở một chi nhánh cửa hàng, nhất địnhcóthểđể cho hắn kiếm lớn!

Thạch Trung Ngọc nghe Tiếu Sơn cam đoan, tronglòng thoái mái hơn,cũng không lưu lại lâu, khách sáo vài câu liền cáo từđi tìm Tương Viênvơ vét tài sản.

Đến khi ThạchTrung Ngọc đi rồi, Tiếu Sơn mới đột nhiên tỉnh táo,

mình còn không có giao nhiệmvụ cho tiểu gia hỏa kiaa, đã bị hắn vơ vét tài sản trước, thực sự là giasúc!

Ai, mỗi lần đều bị tiểu tử nàynắm mũi dẫn đi, nghĩ tới cửahàng kia, Tiếu Sơnở trong thư phòng đấm ngực ai thán!

Thạch Trung Ngọc đi ra PhủThànhChủ, trước gọi điện thoại cho Cơ Như Nguyệt,bảo nàngđi tiếp thu cửa hàng củaTiếu Sơn,sau đó ngựa không ngừng vó chạy tới lò rèn, vơ véttài sản a vơvét tài sản, vơ vét tàisản thậtsự là mộtchuyện tốt!

Thạch Trung Ngọc vừa đến lòrèn, phát hiện trong phòng trống rỗng,cănbản khôngcó cái bóngcủaTương Viên, Thạch Trung Ngọc phiền muộn, lão già này sẽkhông đi tìm quả phụkhác chứ!

Thạch Trung Ngọcđang phiềnmuộn,liềnnghe từ bên ngoài truyền đến một thanh âm lôi thôi:

- Xú tiểu tử, ngươi còn biết trởvềthămsư phó?

Thạch Trung Ngọckhổ bức, nếu không phải Mã Lục kia tìm mình, lãotử còn không biết ngươi và thành chủ cùng nhau bao nuôimột quả phụ đâu!

Thạch Trung Ngọc vội vàng quayđầu,liền thấyTương Viênđã uống say mèm, đang vịn cửa nhìn mình!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói:

-Một ngày vi sư, cả đời vi phụ, sư phụ đối với tiểu tử ân trọngnhư núi, tiểu tửlàm saocó thể quên sư phụchứ!

Nghe Thạch TrungNgọc nói, TươngViêncóchút cảm động,vỗbảvai Thạch Trung Ngọc nói:

- Không tệ, còn biết sưphụ đối tốt với ngươi, sư phụ không thu uổngphía!

ThạchTrungNgọc nghenói như thế,khôngkhỏi nhướng mày,nghe làm saolàlạ như vậy, khônggiống Tương Viên bình thường a, Thạch Trung Ngọc đang kỳ quái, liềnnghe TươngViên nói:

- Tiểu tử, lần này trở về, cầmcho sưphụ bao nhiêu rượu?

Thạch Trung Ngọc nghe nói như thế, chân màynhíu chặtmới buông ra,lúcnàymới giống TươngViêna, ThạchTrung Ngọcnói:

- Lầnnàytiểu tử trở về, không có mang rượutới, làcó một việc muốn báo chosư phụ biết!

Khôngcó rượu?

TươngViênNhất nghe Thạch Trung Ngọc nói khôngcó rượu, trong lòng nhấtthời khó chịu, ngay cả rượu cũng không cầm,cònnói sự tình rắm thí gì, Tương Viên trực tiếp phất tay,nằmtrên ghế nói:

- Tiểu hỗn đản, không có rượu, ngươi trở về làmgì, nhanhcút đi cholão tử!

Con bà nó!! Sự tình của ngươi và quả phụ đã bạilộ,ngươi còn có thời gian rỗiuống rượu,thực sự làhỗn đản!

Thạch Trung Ngọc nghe TươngViên nói, không khỏi biến sắc, trực tiếpkểsựtìnhở chỗTiếu Sơnra.

Tương Viênvốn đang say mèm nằm trênghế, híp mắt ngheThạch Trung Ngọc tựthuật, kếtquả vừa nghe Thạch Trung Ngọc nóiđến sự tình quả phụ, nhất thời từ trên ghế nhảy lên.

Tương Viên còn buồnbực, vì saovừa rồimình đi tìm quả phụ, quả phụ lại không ở nhà, khôngnghĩ tớilà bị Tiếu Sơn kéotớiPhủ Thành Chủ, thế nhưng để choTương Viên cảm thấy đau trứng cònkhông phải cáinày, mấuchốtlàvấn đềcủa những cừu gia kia.

Thạch Trung Ngọc hoàn chỉnhnóixong,chânmày của Tương Viên nhíu lại,ThạchTrung Ngọc vội hỏi:

- Sưphụ, ta nhìn ngươi thựclực mạnh như vậy, vì sao không trực tiếp tiêudiệtđám cừu giakia, chẳng phải sạch sẽ gọn gàng!

TươngViên có thểlàmsư phó của Thạch Trung Ngọc,đó cũng không phải ngườibình thường,nơi nào không biết Thạch Trung Ngọc suy nghĩ cái gì,lậptức nói:

-Ai,những cừu gia kia củalão tướng quân đều có chút đặc thù,ta và Tiểu thànhchủkhông tiện đứngra!

Vừa nghe được lời nàycủa TươngViên, ThạchTrung Ngọcmiệng cười sai lệch,ta biết hai ngườicácngươi không thểra mặt, nếu không còn tìm ta làm gì?

Chứngkiến biểutình của Thạch Trung Ngọc,Tương Viênnổi cả da gà,cũng không nói nhảm,trực tiếp hỏi:

- Tiểu hỗnđản, ngươi muốncái gì?

Thạch TrungNgọc cũngcườiha hả nói:

- Sư phụ, tiểu tử không có yêu cầu lớngì, chỉ cần sư phụ chếtạo cho tiểu tử mấy chục món Thần khí,tiểutử cũng đã thỏa mãn!

Ultraman áo giáp

DTV-EBOOK.COM.VN

Conbà nó!!TươngViênnghe được ThạchTrungNgọc nói, nhữngrượu uống vào kia xém chútói ra,nghĩ thầm thu tênđồ đệ này xem như gặpvận đentám đời,trực tiếp nói:

- Mấy chụcmón Thầnkhí ngươi là đừng suy nghĩ, Thần khíđó cũng khôngphảiđồ thông thường, dù ta muốn tạora Thần khí,cũngcómột chút độ khó!

Haimắt ThạchTrung Ngọc tỏa sáng,hắnbái sư phụ xemnhưbái đúng rồi, Tương Viên quả nhiênngưu bức, nghe không, người ta chưanói khôngthể tạo Thầnkhí, chỉ nói có chútđộkhó.

Tương Viên nhìn thấy hai mắt ThạchTrung Ngọc đămđăm,tâmlý khôngkhỏiổida gà, trực tiếp nói:

-Ta sẽ không chếtạoThần khí cho ngươi,bây giờ ngươi dùng Thần khí cũng không pháthuy rađượcuy lựccủanó, cây đao ngươi dùng kiachính là Thần khí, ta tốiđa chếtạo chongươi mộtbộ Tiênkhí chiến giáp cấp 45,ngươi đồng ý thìlấy, không thì cút đi!

Tiên khí chiếngiáp, Thạch TrungNgọc vừa nghe thấy Tiên khí chiến giáp, hai mắtđều đăm đăm, một bộ sáo trang Tiênkhí chiến giáp bao quát mũ giáp, bao cổtay, hộ giáp… giá trị không thua một kiện Thần khí a!

Thạch Trung Ngọc nghe được Tương Viênchế tạo cho Tiên khí chiến giáp, nhất thời cười híp mắt, gật đầu nhưgiãtỏi, rất sợ TươngViênđổi ý, Tương Viênnhìnthấy bộ dạng của ThạchTrung Ngọc, nhất thời giận không chỗ phát tiết, tốt xấu ngươi cũnglàđồ đệ củalão tử a, mộtbộ Tiên khí chiến giáp cũng làm cho ngươi kinh sợ thành như vậy,ném mặtmũi của lão tử a!

Sau khiTương ViênđápứngThạch Trung Ngọc, cũng sẽ không kéo dài,tự mình kéo bể gió,ném vàomấy khối khoáng thạch, bắt đầurèn luyện.

Thạch Trung Ngọcởmộtbên nhìn hoacả mắt, biếttrình độ sư phụ chế tạo trang bị là không thể chê, cũng không biết tạo ra trangbị thế nào!

Hơn nửa canh giờ,ởdưới thiết chùy của Tương Viên, tronglò lửa, hình thức ban đầu củamột bộ Tiên khí chiến giáphình thành.

Thạch Trung Ngọc ở mộtbên nhìn chiến giáp trong lò phátra ánh huỳnh quang nhàn nhạt,hai mắt đầy saonhỏ, con mẹ nó,nếunhư mình mặc bộ Tiênkhíchiến giáp này, sẽ uy phong như thế nào, ngưu bức như thế nào a!

TươngViên chứngkiến Tiên khí chiếngiápđã sắp thành hình, trảo cáichai bêncạnh, phát hiện bên trong đã không có nước, không khỏi phunra một bãi nước miếng lên Tiên khí chiến giáp,sau đó xoaychuyểncây búa tiếp tục đập.

Nhìn thấy Tương Viên làmnhư vậy, Thạch Trung Ngọcở một bên sắpnổi điên, gia hỏa này dĩnhiênphunnướt bọt lên Tiên khí chiến giáp,Thạch Trung Ngọc còn không có lấy lại tinh thần, Tương Viên lại phun thêm một bãi,tiếp theo là bãi thứ ba,bãithứ tư...

Thạch Trung Ngọc rốt cục không nhịnđược,trực tiếp xôngqua, bóp cổ củaTương Viênquát:

- Ngươi dĩnhiênphunnướt bọt lên Tiên khí chiến giáp!

Tương Viên nhìn thấy bộ dạngcủa Thạch Trung Ngọc, trong lòng phiền muộn,đồđệcủa mình làmsaongungốc như vậy, mắt thấynướt bọt trên Tiên khíchiến giáp lại bốc hơi khô, TươngViên ngâyngười, phát hiện nướt bọtcủa mìnhđangnằmở trạngtháihết sạch, dướitình thế cấp bách, trựctiếpóiramột ngụm đàm!

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy cục đàm, nước mắt muốn chảy ra,bộ Tiênkhí chiến giáp này là mình mặc a, lão giànày làm loạn cái gì chứ!

Tương Viên chứng kiếndáng dấp của ThạchTrung Ngọc, trực tiếp nói:

- Ngươi còn muốn Tiên khí chiến giáphay không,muốn thì nhanh buôngta ra!

Muốn! Muốn! Muốn!Lãotử buông không được sao!Hiệntại Thạch Trung Ngọc thựcsự là khóc khôngra nước mắt,Tiên khí chiếngiáp của mình, Tương Viênthuần túy là khảo nghiệm sức chịu đựngcủa mìnha!

Thạch Trung Ngọcbuông Tương Viên ra, sau đógặpđược gia hỏa nàylần lượt dùng nướt bọttới làmdịu Tiên khí chiến giáp, cuối cùngsau khi hao phí hai lít nướt bọt củaTương Viên, bộTiên khí chiến giáp này cũng thành hình!

Thạch Trung Ngọc vừa thấy Tiên khí chiến giáp thành hình, lậptức từ trong lò lửa đoạt ra,ôm vào trong ngực,giốngnhư sợ bị Tương Viên đoạtđi, Tương Viên nhìn thấy Thạch Trung Ngọc như vậy, nhất thời không vui, mình chế tạo Tiênkhí chiến giáp còn không có đặttên đâu, tiểu hỗn đảnnàyliền đoạt đi rồi.

Trướcđây Thạch Trung Ngọc lần đầu tiên chế tạo trang bị, liền ăn thua thiệt phương diện này, lần này đâu còn choTương Viên cơ hội, nghe thanh âm hệ thống nhắc nhở, liền trực tiếp hô:

- Ultraman!

Vì vậy, bộ Tiên khí chiến giáp này bịThạch TrungNgọc mệnh danh là Ultramanchiến giáp, đâyđương nhiênlà bởi vì UltramanAo Đột Mạn, Ao Đột Mạn đánhtiểu quáithú, đó là vĩnh viễnkhông đổi đề a!

Tương Viên nghe Thạch Trung Ngọc gọira tên, trênmặt lộ ra vẻ khinh thường, đã baolớn rồi,còn xemloại Phim Hoạt Hình thiếu nhi, lão tử tân tân khổ khổ chế tạo một bộ chiến giáp chongươi, tiểu hỗn đản ngươingay cả sờ cũng không cho lão tửsờ một cái, bất quáTương Viên là ai, lànhân vật ngạo mạn không gìsánh được, đương nhiên sẽkhông tínhtoán chi li vớitiểu nhânvậtnhư Thạch Trung Ngọc, trực tiếpnằm trên ghế, lưu lại Thạch TrungNgọc tại chỗhưng phấn cườingây ngô.

Bộ chiếngiáp ThạchTrung Ngọc đang cầm này,làm miệng hắncười sailệch, lãotử có Tiênkhí chiến giáp, xemai còn dám đấu với lãotử, công kích có Thần khí, phòngngự có Tiên khí chiến giáp, chạytrốn có Đích Lô, ThạchTrung Ngọc cũng không tin, hiện tại trongtròchơi trừmìnhra,ngườichơinào cóthể cóphân phối như vậy.

Ultramanmũ giáp: Tiênkhí, lực phòng ngự 650-780, lực công kích tăng 500 điểm. Đẳngcấp trang bịcấp45, trangbị chức nghiệp, CuồngĐao.

Ultramanbao cổ tay: Tiên khí, lựcphòng ngự 695-860,HP tăng 1000, đẳng cấp trangbịcấp45, trangbịchức nghiệp, CuồngĐao.

Ultraman hộ giáp: Tiên khí,lực phòngngự 895-1035,HP tăng2000, đẳng cấp trang bịcấp 45, trang bị chức nghiệp, Cuồng Đao.

Sáo trang thuộc tính: Thể lực＋ 100, lực lượng＋ 500, mẫn tiệp＋ 50,lực công kích đềcao 10%.

Kỹ nănggiatrì:

Manh Thuật, trong 150giây khiến cho mục tiêu mù lòa, MP 400, thời gian cold-down30 phút.

Thú hống, trong 150 giây khiến chomục tiêu mấtlý trí, không có hiệu quả với NPCvà quái vật, MP500, thờigian cold-down 30 phút.

Ẩn Thân Thuật, ẩn hình300 giây,MP 500, thời gian cold-down 60 phút.

Tăng Tốc Thuật, tốc độtăng gấp haitrong600 giây, MP500, thời gian cold-down 120 phút.

Con bà nó!!Bộ Tiên khí chiến giáp này ngoại trừ thuộc tính và các loại thuộc tính phụ gia,sáo tranggia tăng bốn kỹ năng đều làcựckỳ biếnthái!

ThạchTrung Ngọc nhìn mà nướcbọtchảy ra, mặcvào bộ Tiên khí sáo trangnày, ngoại trừ NPCvà quáivật, trong người chơi, Thạch Trung Ngọc thật không cần sợai rồi.

Thạch Trung Ngọc cũng không dâydưa,trực tiếpđổi trang bị Ám Kim, mặc Tiên khí chiến giáplên người, cảngười cảm giác khác hẳn, trong chốc lát cảm giác ánh mặt trời cũng long lanh, đóa hoa thơmngát, không khí tronglành, ngay cả Tương Viên cũng trở nên dễ thươnglạ thường!

Tiên khí giới chỉ ở đâu?

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhìnthấy vẻ mặt cười ngây ngô của Thạch Trung Ngọc ,Tương Viên nhíu mày, nghĩ thầm không phảilàmột bộ Tiênkhí chiến giáp sao, ngươi chỉ có chút tiền đồ như thế, tạisao đồ đệ của lão tửlại kém cỏi như vậy!

Tương Viên nhìn thấy Thạch TrungNgọc cười ngây ngô, thật không nhịn đượcnữa, trực tiếp cắtđứt nói:

- Tiểu hỗn đản, thế nào, hiện tại hài lòngchưa!

ThạchTrung Ngọcđangcao hứng cười khúc khích, vừa ngheTương Viên hỏi như vậy, theo bản năng muốn gật đầu,thế nhưng vừa nghĩđối phương bao nuôiquả phụ,còn có cầulãotửa, lập tứcsầm mặt lại nói:

- Bìnhthường!

TươngViên và Thạch Trung Ngọc giao tiếpbao nhiêu lần,phải nói cựckỳ quen thuộc tập tính củanhau!

Vừathấy Thạch Trung Ngọcnhưvậy, Tương Viênbiết đối phương đang suy nghĩcái gì, thầm mắng tiểu hỗn đảnnày khôngcólương tâm, lão tử chế tạo chongươi một bộTiên khí chiến giáp, ngươicòn muốn vơ vét tàisản của lão tử, lậptứcnói:

- Đừng nghĩ vơ vét tài sản của lão tử, vơ vétnữa lãotửcũng không có!

Thạch Trung Ngọcvừa nghe, sắc mặt nhất thời vui vẻ nói:

- Sư phụ, thành chủ nho nhỏ như người tacòn tặng ta một cửa hàng, ngài cho ta mộtbộáo giáp, không cảmthấykeokiệt sao, talà học trò ruột củangàia!

Tương Viên ngheThạch Trung Ngọc nói, thật chỉ muốnói máu, Tiểu

Sơnlà mộtthành chủ, ngươicòn nói hắnlà mộtthành chủ nho nhỏ, lão tử chỉ là thợ rèn, ngươi có thể nói một thợ rèn tolớn sao!

TươngViên gặp phải Thạch Trung Ngọc, coi như là hắn xui xẻo tám đời, mộtbộ Tiênkhí chiếngiáp không biết đáng tiền hơn cửa hàngkia baonhiêu,tiểu hỗnđảnnàycòn không biết thỏa mãn.

Thời điểm Tương Viên buồn bực, Thạch TrungNgọc nịnhbợ nói:

- Sư phụ, ngươixemta mộtthân đềulà Tiên khívàThần khí,nhưng mangmột cái nhẫn Ám Kim không phải nóiđệtử quá nghèo sao, ngài tặng chota cái nhẫn hay hạng liên gì đó được không!

Cái gì! Lão tử chế tạocho ngươi mộtbộ Tiênkhíáo giáp, ngươi còn muốn lão tử tặng nhẫn và hạng liên, TươngViên nghe nói nhưthế, trực tiếp nhảydựng lên, thầm mắng tiểuhỗn đảnngươi thực quá gia súc!

ThạchTrung Ngọc vừa thấy TươngViên kíchđộng nhưvậy, cũng có chútkhông có ý tứ, lập tức giải thích:

- Sư phụ,ta nói như thếnào cũnglà đồ đệ duynhấtcủa ngài,ta mặc xahoacao quý, ngàicũng có mặt mũikhông phảisao?

Nghe Thạch Trung Ngọc nói, TươngViên sững sờ, trong lúc nhất thờicảm thấy Thạch Trung Ngọc nói rất có đạo lý, đúng vậy, nói như thế nàotiểu hỗn đản này cũnglà đồđệ của mình,đồđệ của TươngViên làm saocó thể ăn mặcnghèo hèn nhưvậyđi ra ngoài!

Không đúng không đúng! Ngươi cái tiểu hỗn đản này, kém chút dắt mũilão tử đi vòng vòng! TươngViên tỉmỉ suy nghĩ, lại thầm mắng gia súc,mìnhkém chút lại bị tiểu hỗn đản nàyđào hố, chỉsố IQ của tiểuhỗn đản này càng ngàycàngcao,chẳnglẽ là do lão tử thời gian dài hun đúc!

Tương Viên chứngkiến vẻ mặt mong đợi của Thạch Trung Ngọc, không khỏi cười hắc hắc,cười giống như Thiên Nữ Tán Hoa, Thạch Trung Ngọc chứng kiến nụ cười trên mặt Tương Viên, trong lòng nhất thời cảm giácnặng nề,dựa theo kinh nghiệmcủa mìnhởchung với Tương Viên thời gian dàinhư vậy, nhẫnvà hạng liên là không có rồi!

Quả nhiên, ThạchTrung Ngọc đang nghĩ ngợi, liền nghe được Tương Viên cười nói:

- Tiểu tử, ngươi là đệtử duy nhất của ta, tasao có thể nhìn ngươi ănmặc nghèo như vậy, thếnhưng hiện tại ta không cónhẫnvà hạng liên, bất quá ta nghe nói Tiếu Sơn có một Tiên khí giới chỉ!

Ánhmắt củaThạch Trung Ngọc sáng lên, lão tiểu tửTiếu Sơn kia cònlừa gạt nói khôngcó thứ thíchhợp mình dùng, thì racóthứ tốt không cho mình!

TươngViên tiếp tục nói:

-Tiểuhỗnđản,ta đoán bây giờ ngươi còn không biết nhiệm vụ lần này rốt cuộclà làm gì a?

Thạch Trung Ngọc sửngsốt một chút, trên mặt lộ ra thần sắc ngượng ngùng, mình chỉ nghĩvơ véttàisản, ngay cả nhiệm vụcũng không hỏi rõ, liền chạytới chỗ Tương Viênvơ vét tài sản.

Thạch Trung Ngọc biếtrõ còn hỏi:

- Sư phụ, làm sao ngươibiết?

Khóe miệng Tương Viênco quắp, tiểu hỗn đản ngươi đi ị, lão tử còn biết phânchưalau sạch, loại tham tiền như ngươi, nơi nào sẽ quan tâm nhiệmvụ gì, đương nhiên sẽ trướctiên thu chỗtốt lại nói.

Tương Viên cười nói:

-Lúc trước ngươi không phải đã nói, một ngàyvisư,cả đờivi phụ, thânlà sư phócủa ngươi, thì tương đương vớiphụ thân của ngươi, làm saocóthểkhông biết?

Em gái ngươi!Dám chiếm tiệnnghi củalão tử!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, lãotử bắt ngươi chế tạo cho ta Tiênkhí chiến giáp, ngươi liền chiếm tiện nghi củalãotử, bất quá bâygiờ tâm tình củaThạchTrung Ngọc rấttốt,bị chiếm tiện nghi cũng không để ý:

- Sư phụ, Tiên khí giới chỉ kia nhưthế nào?

Tương Viên nhìn thấy Thạch Trung Ngọc như vậy,đương nhiên biết hắn động tâm, phất tay nói:

- Ngươikhông cần phải xen vào ta, nhanh đitìm Tiếu Sơn thànhchủ đi!

Thạch TrungNgọcbiết ởchỗ Tương Viênlà không chiếm đượcchỗ tốtgì rồi,liền nóitiếng cáo từ,hấpta hấp tấp chạyvề phía Phủ Thành Chủ, đâychính làTiên khí giới chỉ a!

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc rờiđi, Tương Viênmớithở phào một hơi, tiểu hỗn đản kia không đinữa,nói không chừng lão tử thật sẽ bị ngươihốchết, đi ầmĩ lão già Tiếu Sơn kia đi!

Thạch Trung Ngọc mới vừađitới cửaPhủ Thành Chủ,liền gặp được lão quản giaở chỗ cửa vẻ mặtvội vàng chờhắn,vừa nhìnthấyhắn xuấthiện, lão quản giavộivànglao tới.

Thạch TrungNgọc thấy lão quản gianhư vậy, trong lòng bất đắc dĩ, mình đang vội a, nhưng thấy lão quản gia nhiệttình như vậy, Thạch Trung Ngọc cũng khôngtiện cự tuyệt, khôngthể làm gìkhác hơn là ômmột cái.

Lão quản gia nhìn Thạch Trung Ngọcnói:

- Thiếu hiệp, thành chủ biết thiếu hiệp còn sẽ trở lại, hiện tại đang ở trong thư phòng chờ, xinthiếu hiệp đi theo ta!

Lãotửđương nhiênsẽ trở về, đây chính là Tiên khígiớichỉa!

Thạch Trung Ngọc gật đầu,đi theo phía saulão quản gia,một đường đi tớithư phòng, phát hiện Tiếu Sơn đang ngồiởghế trên ngủ, còn ngáy rất lớn!

Con bà nó!! Ngươi một thành chủ, ban ngàykhông lo làm việccông, lại ở trong thư phòng ngủ, nhìn Thiên thành thành chủ kia kìa,lần nào gặp, trên bàn đều bàyđầy văn kiện!

Trong lòngThạch Trung Ngọcchỉ có Tiên khí giới chỉ, nơi nàocòn quản được nhiều như vậy, trựctiếp lắc tỉnh Tiếu Sơn.

Tiếu Sơnđangnhắm mắt dưỡng thần thì bị người đánh thức, ngẩng

đầu nhìn lên, Thạch Trung Ngọc đang nhìn hắnchằm chằm, Tiếu Sơncũng phiền muộn,gia hỏa này đira ngoài tìm Tương Viên, làm sao lại biến thànhbộ dáng này!

Tiếu Sơn đang phiềnmuộn, chỉ nghe thấy Thạch Trung Ngọcmở miệng hỏi:

-Đại bá, Tiên khígiới chỉ ở đâu?

Không có quái vật

DTV-EBOOK.COM.VN

Phốc!

Tiếu Sơnđang uống ngụm trà cho tỉnh táo, nghe vậy không khỏi phun hếtra.

Tiếu Sơn sửng sốt hơn nữa ngày, mới mở miệng nói:

-Hiền chất, ngươi nghe ai nói Tiênkhí giớichỉ?

Thạch Trung Ngọcvừa thấy vẻ mặt này của Tiếu Sơn, thầm nghĩ con mẹ ngươi, còn dám giả vờ ngốc, Thạch Trung Ngọc cười híp mắtnói:

-Đại bá, trong phủkhố của Bạch Hổ thành chúng ta cómộtcáiTiên khí giới chỉ đúng không?

TiếuSơn khổbức,tiểutửnày từ nơi nào nghe được tin tức a, làai thất đức nhưvậy, nóicho ai không nói, lạinói cho tiểu hỗn đản này, Tiếu Sơn không thểlàm gì khác hơn là bấtđắcdĩhỏi:

-Hiền chất, ngươi ngheai nói?

Thạch Trung Ngọc vừa ngheTiếuSơnhỏi như vậy, ánh mắt cườihíp lại, xemra Tương Viênquả nhiên không có lừa gạt mình, Tiếu Sơn quả nhiên có một Tiênkhí giớichỉ, Thạch Trung Ngọccũng là hài tử thành thật, vẻ mặtvô tội nói:

-Đây là sưphụta Tương Viên nói!

TiếuSơn vừa nghe tới tên TươngViên, sắc mặt biếnthành màu gan heo, lão gia hỏanày thậtkhôngphải thứ tốt,ta không phải làđể tiểu tử này tớibẫy ngươimột chút sao, ngươilại dám hạ thủ với Tiênkhí giới chỉ của ta!

Tiếu Sơn vàTương Viênquenbiết bao nhiêu năm, vừa nghe làTương

Viên nói cho Thạch Trung Ngọc, trong lòng thầm mắng, nhưng sắc mặtthì bình tĩnh cười nói:

- Hiền chất, chuyện Tiên khíkia saunày chúng talại nói, hiện tại trước nói chuyện nhiệm vụ, được không?

Thạch Trung Ngọcvừa nghe TiếuSơn nói, hai mắt tỏaánh sáng, cho rằng lão tiểutử kiađã đồngý đưaTiênkhígiớichỉ cho hắn,hơn nữa hiệntại mình đã mò được không ít chỗtốt, cũng nên nghe nhiệm vụ một chút.

Thạch Trung Ngọc nghĩ đến những thứ này,tronglòng cũng có điểm hổ thẹn, vội vàng gậtđầu.

Tiếu Sơn vừa thấy ThạchTrung Ngọcgật đầu, mớithởphào một hơi, tiểutử ngươi thật không phải thứgì a,lừa gạt nữ nhicủa ta không nói, còn muốn làm Phó Thành Chủ, đánh chủý phủ khố, hiện tại lại nhìn chằmchằm vào Tiên khí,ngươi muốnbẫy chết đại bá sao!

Nói đếnnhiệmvụ, sắc mặt của Tiếu Sơntrở nên trầm trọng, sauđó chậm rãi mở miệng nói:

- Lần này nhiệm vụ không giống như xưa, nguyên nhân chủ yếuta khôngthể nhiều lời, đến khi ngươi làm nhiệmvụ sẽ biết!

Tiếu Sơn nói xong, liền ngậm miệng khôngnói,nửangày sau, Thạch Trung Ngọcmới phản ứng được:

- Đại bá,nói tiếp đi!

Tiếu Sơntrừng Thạch Trung Ngọc nói:

-Ta khôngphải đãnói xongrồisao!

Conbà nó!!Nói xong rồi!Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến, ngươinhư vậy liền xong!

ThạchTrung Ngọc nhìnchằm chằm TiếuSơn nửa ngày,phát hiện lão giànày thậtkhông còn gìđể nói, mới cười khổ:

- Đại bá, ngươi chỉ nóinhư vậy, talàm sao đi làm nhiệmvụ!

Tiếu Sơncũng khoát khoát tay, lộra vẻbấtđắc dĩ:

- Ta cũng không cóbiện pháp, phíatrên chỉ nói như vậy!

Thạch Trung Ngọc cả kinh, xem ra nhiệmvụ này không phải chuyệnđùa, ngaycả Tiếu Sơn cũngchỉ biếtchút da lông, như vậy phía trên là cáigì?

ThạchTrung Ngọc vội hỏi:

- Đại bá, ngươi nói phía trên là ao? Là Trương thành chủ sao?

Thạch TrungNgọc còn tưởng nhiệm vụnày làTrươngMã banbố xuống, dù sao Trương Mã làThiên thành thành chủ, luận địa vị khẳngđịnh caohơn Tiếu Sơn rất nhiều!

Không nghĩ tới Thạch TrungNgọc vừa thốt ra lời này, Tiếu Sơn lại không vui.

Đừng xem TiếuSơn vàTrương Mã bình thường quanhệ mật thiết, thế nhưng trong lòng thì không phụclẫn nhau, vừa nghe Thạch Tru ng Ngọc nhắctới Trương Mã, lập tứckiên quyết nói:

- Liên quan quáigì tới lãogia hỏakia? Cái nhiệm vụ này làtừ Tử Cấm Thành trựctiếp tuyênbố tới!

Thạch Trung Ngọc vừa nghe Tiếu Sơn nóiTử Cấm Thành, trong lòng giật mình,Tử Cấm Thành,đây chính là thành trì cao cấpnhất, thiên tửchủ trì, thống trị trung ươnga!

Thạch Trung Ngọclậptức nói:

-Xin đại bá yên tâm,nhiệmvụ lần này ta nhất định hảo hảo hoàn thành, khôngcô phụ đại bá kỳ vọng!

Tiếu Sơn nghe Thạch Trung Ngọc nói, nhất thời hai mắttỏa sáng, tiểutử này trực tiếp vứtlãogià khốn nạn Trương Mã kia qua một bên, cảm tạta, thựcsự làbiếtnịnh hót, Tiếu Sơn gậtđầu cười nói:

-Hiền chất,ngươi thựcthông minh hơn người, thời điểmlàm nhiệm vụ, sẽ truyền ngươivào mộtbản đồ đặc thù, đếnlúc đó ngươi sẽ biếtnên làmnhư thếnào, nhiệmvụ lầnnàychỉ có mộtmình ngươicó

thể đi vào!

Thạch Trung Ngọc đương nhiên không biết Tiếu Sơn nghĩ thế nào, vừa nghe nói mình thôngminhhơn người, nhất thời phiền muộn, lão tử thông minhhơn người,còncần ngươi nóisao, nhưngvấn đềlà Thạch Trung Ngọc khôngbiết mình đến cùng có điểm nào thông minh hơn ngườia!

Thế nhưng nếu TiếuSơn khen, hắn đươngnhiên cũng phải nhân cơ hội nịnh bợ, vội vàng nói:

- Cái nàylà nhờ đạibá dạy bảo đúngcách,tiểu tử chỉtheo mệnh lệnh làm việc mà thôi!

Lúc đầuTiếu Sơn ngheThạch Trung Ngọcnói TrươngMã là thượng cấpcủa hắn, tâm tình đang khó chịu,bây giờ nghe Thạch Trung Ngọc tâng bốc, nhất thời ánh mắtcườihíp lại, gật đầu như giã tỏi!

Trờiđánh haigia hỏa này a, một già một trẻ thật vô sỉ giống nhau, nhiệmvụ còn chưa ra gì, trướcđã vuốt đuôi nịnhbợlẫn nhau!

Vừa thấy nụ cười của Tiếu Sơnbỉổi nhưvậy, Thạch Trung Ngọcvội vànghỏi:

- Đạibá, khôngbiếttấm bảnđồ kia đẳngcấplàgì?

Tiếu Sơn cười nói:

- Hiềnchất, tấm bản đồ này khôngcó đẳng cấp!

Khôngcóđẳng cấp? Sắc mặtThạch Trung Ngọc cứng đờ, ngươicái lão giàkhốn nạn này, cùng lão tử hi hi ha ha, nhưng con mẹ ngươi, lẽ nào quái vậttrong tấm bảnđồnàylớn đến không có đẳng cấp!

Thạch Trung Ngọc vừa nghe Tiếu Sơn nói, sắcmặt nhất thời trầm xuống,hèn chi lão gia hỏa nàygiữ TiếuHàmlạiở bên người!

TiếuSơn thấy sắcmặtThạch Trung Ngọc khó coi, nhất thời trong lòng cười khổ, luônnghĩ chỗ tốt, nhưng nhiệm vụ lại không muốn làm!

TiếuSơn vộivàng nói:

- Hiềnchất, nữ nhi của ta vẫnđitheo ngươi, lẽ nào tasẽđể nữ nhi của takhông có chủ nhân sao,ngươi yên tâm, ta hại ai cũngsẽ không hại ngươi!

ThạchTrung Ngọc nghe TiếuSơn nói, nhất thời ánh mắt sáng lên:

-Đại bá, lẽ nào quái vậtbên trong đềunhỏđến không có đẳng cấp?

Con mẹ ngươi! Nghe ThạchTrung Ngọc nói, Tiếu Sơn cũng không nhịnđược chửi má nó,nếunhư một tấm bản đồ, quáivật bên trong đềunhỏ đến không có đẳng cấp, Bản Thành Chủ còn bỏra nhiều tiềnnhư vậy mời Hấp Huyết Quỷ như ngươi tới sao!

Sắc mặt TiếuSơn khó coi,vội vàngnói:

- Hiềnchất, trongtấm bảnđồ nàykhông có quái vật, thế nhưng có nhữngthứ khác, chờ ngươi tiếnvào sẽ biết,hiện tạita thật sự là không tiện tiết lộ!

Tiếu Sơn âm mưu

DTV-EBOOK.COM.VN

Không có quái vật?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, phỏng đoáncủa mìnhđều sairồi, Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ lầnnày nhiệm vụ thật đúng là kỳ quái!

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy Tiếu Sơn quả thựclộ vẻ khó khăn, dường như thậtcó chút khó nói, nêncũng không tiện cưỡng cầu, dù sao nữ nhicủa hắn còn theo lãotử, Thạch Trung Ngọc biết TiếuSơn sẽ không hại hắn là được,sắcmặt cũng nới lỏng ra!

TiếuSơn nhìnthấy sắc mặt Thạch Trung Ngọc chậmrãikhôi phục bình thường, mớithầmthả lỏngmộthơi nói:

- Hiền chất, lần nàynhiệm vụ quả thật có chút đặcthù, là Tử Cấm Thành trực tiếp ban bố xuống, ta cũng không tiện tiết lộ, thế nhưng hiền chấtcó thể yêntâm, nhiệm vụlần này, tuyệt đối sẽ để hiền chất cảm thấycógiá trị!

Thạch Trung Ngọc ngheTiếu Sơn nói,cười cười, thân thiết nói:

-Đại bá, tiểu tử chỉcóngươi là thân nhân, đươngnhiêntin tưởng ngươi, vô luận đại bá bảotiểu tử làm cái gì, tiểu tửcũngnghĩa bất dung từ!

Tiếu Sơn nghe Thạch TrungNgọc nói, tóc gáyđều dựng ngược, đây cũng không phải bởivì sợ hãi,mà là quáác tâm, tiểutử ngươi trở m ặt còn nhanh hơnlậtsách,ta cũng chạy theo không kịp.

Tuy nói Tiếu Sơn làm người hỗn đản một chút, nhưng nói như thế nàocũng làmột thành chủ,tâmtính rấttốt, lập tức cười lên ha hả, vỗ bả vai củaThạchTrung Ngọc, thân thiết nói:

- Hiền chất,đại bá dưới gối không con trai, chỉ có một hiền chất như ngươi, lờinói thật lòng,đạibá đã sớmcoi ngươi như thânnhi tử, cần ngươi chỉcóthểsống bình an hạnhphúc, đại báliền vui vẻ!

Hỗn đản,ngàyhômnaysao nóichuyệnvớ vẩn nhưvậy, nhiều người nhận lãotử làm con trai nhưvậy!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc chẳng đáng, ngươi cái lãotiểutử này, ngươicoi congái mìnhnhư vàng, cònkhông thấy ngại nói với tanhư vậy,Thạch Trung Ngọc trực tiếp cắtdứt Tiếu Sơn nói:

-Đạibá, ngươixem ta còn cóđại hội luận võ, vấn đềthời gian...

Tiếu Sơnvừa ngheThạchTrungNgọc hỏi sự tình này, còn đắm chìm trong vui vẻ vì làmtrưởng bối của Thạch Trung Ngọc, lập tức nói:

-Yên tâm, vô luận ngươi làm chuyện gì, đạibá đều ủnghộ, đại bá cũnghyvọngngươi cóthểđoạt được quán quân, giành vinh quang cho Bạch Hổthành chúng ta!

Thạch TrungNgọcbất đắcdĩ,ai nói cái này chứ, không khỏi hỏi lại:

- Đại bá,tiểu tử là nóivấnđề thời gianchấp hành nhiệm vụ và thời gianđại hộiluậnvõ?

Vấn đề thời gian chấp hànhnhiệm vụ và thời gian đạihộiluậnvõ?

Tiếu Sơn nghe Thạch Trung Ngọchỏi như vậy, đầu tiên là nhướng mày, sauđó bừng tỉnh đại ngộ, thì ra ngươi là hỏi cáinày, lập tức cười nói:

- Hiền chất, điểmấy ngươi có thể yên tâm, đại hội luận võmỗi ngườichơihai ngày mới có mộttrận thi đấu, cùng chấphành nhiệm vụnày không cóthờigian xung đột!

Tiếu Sơn nhìn thấy ThạchTrung Ngọcvẫnlộ vẻ nghi hoặc, lập tức nói:

- Hiềnchất ngươiyêntâm, lần nhiệm vụ này, cam đoan đểcho ngươi thu hoạch rất khá!

Thạch Trung Ngọcnghe Tiếu Sơn nóinhư vậy, cũng không tiện không nểmặtmũi, trên mặt lộra nụ cười bỉổi,hắc hắc nói:

-Đại bánói, ta đương nhiên yên tâm!

NgheđượcThạch Trung Ngọcđã nói như vậy, Tiếu Sơn cười cười:

-Hiền chấttuổitrẻ tài cao,làloại thanh niên nhânta thích nhất.

Dứt lời, Tiếu Sơn và Thạch Trung Ngọc đều liếc mắt nhìnnhau, chứngkiến trong mắt đối phương có mộttia g iảo hoạt, không khỏi cườiphá lên.

Thạch Trung Ngọc và Tiếu Sơn cười to nửa ngày, Tiếu Sơn cười đến chảynước mắt,trong lòng thầm mắng Thạch Trung Ngọc gia súc,ngươi làm saocó thể cười như vậy,Tiếu Sơn theo Thạch Trung Ngọc cười to,thậtsự là không cười tiếp được nữa, mới quayđầu nhìn ThạchTrung Ngọc nói:

- Hiền chất, hôm nay cũng không sớm, không bằnglưulại ăn cơm chiều được không!

ThạchTrung Ngọc cũngđã sớmcườiđau bụng, thế nhưng TiếuSơn là thành chủ,Tiếu Sơncười, hắn khôngthể không cười theo, chỉ có như vậy mới có thểnịnh bợ lão già khốnnạn này, hiện tại Thạch Trung Ngọc vừa nghe Tiếu Sơn hỏi,như trút được gánh nặng ngừngcười.

Thế nhưng mới vừa ngừng cười, Thạch Trung Ngọc lại sinh lòng khả nghi, lão già này bìnhthườngđuổi mìnhnhư đuổiôn thần, sao ngàyhôm nay nhiệt tìnhnhưvậy,chẳng lẽ có quỷ kế gì, vôsựmà ân cần, phi giantức đạo!

Tuy Thạch Trung Ngọc khôngcó văn hóa gì, thế nhưng không phải ngu ngốc, biếtđạolý tốt quá hoá dỡ, lão già này ân cầnnhưthế, khẳngđịnh khôngcó chuyện tốt gì, lập tức nói:

- Đại bá,hôm nay tađã quấy rối ngươi không ít,không bằng hômnay liền đến đây thôi, hiềnchất cáo từ trước!

Tiếu Sơn vừa nghe Thạch Trung Ngọc nói, ánh mắt híp thành tia, tâmhoa nộ phóng, ngươi một tiểu tử không có họcthức,trúng kế sách nghi binh củaBản Thành Chủ,Bản ThànhChủ xuất thân khoa cử chánh tông, bằng thật hẳnhoia,thế nhưng tuy trong lòng Tiếu Sơnnghĩnhư vậy, nhưng lại không thể biểu hiệnrangoài, sắc mặt nhấtthời trầm xuống:

-Hiền chất, Phủ Thành Chủ chính là nhà của ngươi,đại bá mời ngươi lưulại ă n, ngươi còn chối từcáigì, không cho đạibá mặt mũi như thế sao!

Thạch Trung Ngọcvừa thấybộdáng này của Tiếu Sơn, tronglòng càng thêm kiêng kỵ, lão khốn kiếp này lưutalại ăn cơm, hơn phân nửa là khôngcó chuyện tốt gì, ThạchTrung Ngọcvội vàng nói:

- Đại bá, không phải tiểu tử không muốnlưu lại ăn cơm, mà là tiểu tử còn có những chuyện khác,chờ giải quyết xong,tiểu tử sẽ mang lễ vật tới thăm đại bá!

Con mẹ ngươi! Ngươicáihỗntiểu tửnày,lễ vật cái rắm,mỗi ngày ngươi tới Phủ ThànhChủ ăn cơm chùa,còn không cónhìn thấy ngươiđưaqua lễvật giá một đồnga!

Tiếu Sơn nghe Thạch Trung Ngọc nói, trong lòng càng thêm vui vẻ, gừng đúng là càng già càng cay, Tiếu Sơnlạilàm ra vẻ:

- Hiền chất,vừarồitađã phân phó quản gia chuẩnbị xongcơm nước, nếungươi không lưu lại, cáikia...

Thạch Trung Ngọc thấy vẻ mặt TiếuSơntiếc hận, trong lòngcàng thêm bấtan, lão tiểu tử này đánh cái chủýxấugìđây, Thạch Trung Ngọc trực tiếp cắtđứtTiếu Sơn nói:

- Đại bá, ngày hôm nay tiểu tử thật có chuyện trọng yếu,sự tình ăn cơm, không bằng để ngày khác!

Ha ha! Xú tiểu tử ngươi cũng cóngày hôm nay! TiếuSơn cũng không phải người bình thường, nhìn thấybộ dáng củaThạchTrung Ngọc như vậy, bụng củahắncười muốn đau, thế nhưng trên mặt vẫn tiếc hận nói:

-Ai, nếu hôm nayhiền chất có chuyện khác, vậysựtìnhăn cơm cũng chỉcó ngàykhác!

Nhìn thấy khuôn mặt Tiếu Sơn tiếc hận, trong lòng Thạch Trung Ngọcâm thầmthở phào nhẹ nhõm, lão tiểu tử này khẳng định có âmmưu gì,maymà lãotửthông minh,bằngkhôngsẽbị lãogia hỏanày gài bẫy, Thạch TrungNgọc nhìn Tiếu Sơn chắp tay, xoay người cáo từ rời đi.

TiếuSơn thấy Thạch TrungNgọc xoay người muốn rời đi, ánh mắt sắpnhịn không được cười, tiểuhỗn đản, cuối cùng là trúngâm mưu của Bản Thành Chủ!

Hồng Nương là quả phụ nào?

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: ThánhThiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch:Tiêu Dao

Giữa lúc Tiếu Sơncảm thấyâm mưu thực hiệnđược, cao hứng hấp tahấp tấp, lạiđộtnhiên thấy Thạch Trung Ngọc quaylại, Tiếu Sơn sửngsốt, không khỏi tiếptục giả vờ nói:

- Hiền chất, còncóchuyện gì sao?

Lúc đầu tronglòng Thạch Trung Ngọc cũng bất an, muốn rời đi,thế nhưng hắn vừa định đi,lại nhớ tới Tiên khí,khôngkhỏi quay đầu nhìn Tiếu Sơnnói:

- Đại bá,Tiên khí giới chỉ kia thì sao?

Vừa nghe Thạch Trung Ngọcnói, khuônmặt củaTiếu Sơn lập tứcsuy sụp xuống, con mẹ ngươi, có còn thiên lý hay không,lãotửđôngxả tây xả vớingươinửa ngày, ngươi vẫn nhớ kỹ chiếc nhẫn Tiên khí!

Giahỏa này khôngphải bình thường người a, vừa nhìn thấy sắc mặt của Tiếu Sơn, nhoáng cái đãhiểu rõ ngọn nguồn, tronglòng k hông khỏi biệt khuất,ngươi cái lãotiểutử, mớivừa rồi còn nói muốn làm cha ta, đảo mắt liền làmmẹ kế, nghĩra chiêu trò tổn hại này đi đốiphó lão tử,kỳ thực chuyện này cũngkhông trách Tiếu Sơn, chỉ bởivì Thạch TrungNgọc khôngphảigia súcbình thường, muốn từ trên người Thạch Trung Ngọc chiếm được tiện nghi, đây không phải người bình thườngcóthể làm được!

Nếu Thạch Trung Ngọcbiết TiếuSơnđánh âm mưugì, đươngnhiên sẽ không đến đây thì thôi, lậptức lộ ra nụ cười sáng lạn,cười híp

mắt nói:

- Đạibá, ngươi xem cái Tiên khí giớichỉkia, hiện tạicó thể giao cho tahay không?

Tiếu Sơnvừathấy được nụ cười này của ThạchTrungNgọc, trong lòngliền thầmkêu không xong, nghe Thạch Trung Ngọc nói,sắc mặt càng giống như gan heo,hỗn đản, tạisao hiệntại tiểuhỗn đản này thông minh như vậy,văn bằng của lão tử là giả sao!

Tiếu Sơnnghe Thạch Trung Ngọc hỏi như vậy, cũng không tiện đẩy nữa, khôngthểlàm gì khácchơn là kiên nhẫn khuyên nhủ:

- Hiền chất,cái Tiên khígiới chỉ kia, hiện tại ta quả thực không có a!

Thạch Trung Ngọc nghe đượclời này, nhất thờikhông vui, sư phụ chính mồm nói cho ta biết, ngươi còn lừa dối tâm linh nhỏ yếucủa ta,kẻ ngu si cũng có thể nhìnra, ngươi cóTiên khí giới chỉ, chỉ là không muốncho!

TiếuSơn nhìn thấy sắc mặtcủa ThạchTrung Ngọc,nhất thờitrong lòng cười khổ, cáigiasúcnàylà thấy tiền sáng mắta, người nào thấy qua nhitử liềumạng ép khôphụ thân mình?

Tiếu Sơn vộivàng nói:

- Hiền chất, không phảita không muốn chongươi Tiên khí giớichỉ này, mà là tathậtcónỗi khổ tâm!

Thạch TrungNgọc vừanghelờinày của Tiếu Sơn, ánh mắt sáng lên, trong tay đối phương quả nhiên có Tiên khígiới chỉ, còn nóivớita không có!

Tiếu Sơn vừathấy đượcánh mắt của Thạch Trung Ngọc, nơi nào còn không biết Thạch Trung Ngọcđangsuy nghĩ cái gì, khôngkhỏi bấtđắc dĩ, cười khổ nói:

-Hiền chất, ngươi thử nghĩ,nếu như tacó Tiên khígiớichỉ, không nói cho hiền chất ngươi, ta sẽ không cho Hàmnhidùng sao, Hàm nhilà nữ nhi duy nhất của ta, bằng vào đẳng cấp của ta, giữ lại Tiên khí giới chỉ cũng vô dụng!

Conmẹ ngươi, mới vừarồi còn nói coi ta nhưnhi tử,có thứtốt,ngươi xem phụ thân nào trước không cho nhi tử, mà trước cho nữnhi, suy nghĩ cả nửangày, địa vị của lão tử ởtrong lòng ngươi, còn không bằngcongáicủa ngươi nha!

Thạch Trung Ngọcthầm oán trách nửa ngày,mới chợttỉnh táo, mới vừa rồi cònnóicó Tiên khígiới chỉ, làm saohiện tại lại thành không có, bất quá nóiđi thì nói lại, Tiếu Sơn nói quảthật có đạo lý,đối với đẳngcấp như hắn, Tiên khí giới chỉthật không có bao nhiêu tác dụng rồi!

Chẳng lẽ...Con mẹ ngươi, sẽkhông phảimang Tiên khígiới chỉ cho quả phụ nàochứ!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc suy tư hồi lâu, cuối cùng nghĩđến một giải thíchhợp lý, lập tức biến sắc,hai mắtuoán nhìn Tiếu Sơn.

Nhìn thấy sắc mặt của Thạch TrungNgọc,TiếuSơn khổbức,tư duy của tiểu hỗn đản này thậtlà không giống thườngnhân a, không thể tínhtoán theolẽ thường,tronglòngTiếu Sơnđang bấtđắcdĩ, liền nghe ThạchTrung Ngọcu oán nói:

-Đại bá,ngươi sẽ khôngmang Tiên khí giới chỉ cho quảphụ nào chứ!

Vừa nghe nói nhưvậy, cổ họng Tiếu Sơn ngònngọt,xém phun ra mộtngụm máu tươi, cười khổ nói:

- Hiền chất, đại bá nói thật với ngươi, đại bá vốncómột Tiên khí giới chỉ, nhưng đãbị người cầm đi!

Thạch Trung Ngọcnghe được lờinày củaTiếu Sơn,nhất thời sắc mặt khó coi, không nhịnđược muốn chửi mánó,người nào lấy đi nhẫn của mình!

Nhìn thấy khuônmặt của Thạch Trung Ngọc không vui, tronglòng Tiếu Sơn cũng khổ bức, vì sao cả ngàycó nhiều sự tìnhhỗnđảnnhư vậy tìmtới mình như thế,Tiếu Sơn biếtnếu khônggiải thíchrõcho Thạch Trung Ngọc, gia hỏa nàytám phầnmười là sẽ không yên tĩnh, không thểlàmgì khác hơn là bất đắcdĩ nói:

- Chuyện này ta cũng không có biện pháp,Tiên khí giới chỉ này là ta

tìm Tương Viên, bỏ ragiálớn nhờ hắn giúp ta luyện chế, vốn là muốn cho Hàm nhi,kết quảcònchưa kịp cho, đã bịngười từ trong tay lấy đi!

Con bà nó!! Lãotửra vẻ đáng thương,giảlàm nhi tử,lắp rápnửa ngày, còn kémchút kêu giagia,ngươi vẫncóýđịnh đưa nhẫn cho Tiếu Hàm, còn nói lãotử làm con trai thấy thếnào,làm mẹkế của ta còndược!

Sự tình đếnloại cấp độnày, nhẫnđãbị mất, ThạchTrungNgọc lại còn có tâm tình oángiận, nhưng nóiđi cũng phảinói lại, Thạch Trung Ngọcvà TiếuSơnkhôngcó chút quan hệ, thật bàn ra, ngay cả mẹkế cũng không bằnga!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc oán trách nửa ngày, cuối cùng phát hiện, nhẫn không có, mình oánhận cócái rắm dùng, bất quá Thạch Trung Ngọc cũng nghe ra TiếuSơn nói, đối phươnglàtừ trongtay của hắn ngạnhsanh lấy đi, mà không phải đoạt đi.

Móa, trong lòng Thạch TrungNgọc thầm mắng mìnhngu ngốc, Tiếu Sơn ngưu bức như vậy,aicóthể từ trong tay hắncướpđi, thếnhưng nói đicũngphải nói lại, người này cóthểtừtrongtay hắn lấy nhẫn đi, sovới cướp càng thêm bưu hãn a!

ThạchTrung Ngọc oán giận nửa ngày, cuối cùng ngẩng đầu, nhìn thấysắc mặtTiếu Sơn đỏ hồng,vẻ mặtmê gái, tronglòng không khỏi mê man, ngày hôm naylãotiểu tử này rấtkhácthườnga, nói chuyện đếnTiên khí giới chỉ, làm sao trở nên mê gái như thế?

Thạch TrungNgọc thấyvẻ mặtTiếu Sơntrầm mê ở trong huyễn cảnh, trong lòng không khỏi cảm thấy ngờ vực, không khỏikêu lên:

-Đại bá!

Kếtquả Thạch Trung Ngọc kêu mộttiếng,dĩ nhiênphát hiện Tiếu Sơn hoàn toàn không có phản ứng, trong lòng không khỏi khổ bức, ngày hôm nay lão tiểu tử nàylàm sao vậy!

Thạch Trung Ngọc nhịn không đượcla lớn:

- Đại bá, là gia hỏa khốn kiếp nàotừ trong tay ngươi cướp đi Tiên khí giới chỉ?

Lúc đầu TiếuSơn còn đắm chìm trong hảidương mêgái, kết quả nghe được lời này của Thạch Trung Ngọc, lập tức thanh tỉnh lại, trừnghai mắt nổi giận mắng:

-Hỗn tiểu tử, không cho phépvũ nhụcHồng Nương!

Hồng Nương!

ThạchTrung Ngọc vừa nghe lờinày củaTiếu Sơn, không khỏi giật mình, Hồng Nương là quả phụ nào, phương diệnnày quả nhiên có bí ẩna!

Thao đản Thạch Trung Ngọc

DTV-EBOOK.COM.VN

Tiếu Sơn lời vừara khỏi miệng, mặt già khôngkhỏiđỏ lên, thầm nghĩ ngày hômnaytại saomình khôngbình tĩnh như thế chứ, chẳng lẽbởi vì... nghĩ tới mình lúccòn trẻ,khi đómình thậtđúng là anh tuấntiêusái,ngọcthụ lâm phong, vạn người mê muội...

Thạch Trung Ngọc vừa thấy hai mắtcủa Tiếu Sơn lại vô thần, lâm vào trongảo tưởng, cho làhắn lại nghĩđến trên người quả ph ụ kia, trong lòng nổi da gà,giàmà không kính a, không khỏicắt dứt Tiếu Sơn huyễn tưởng, hỏi.

- Đại bá,Hồng Nươnglàquả phụ nào?

Quảphụ! Tiếu Sơn vừa nghe Thạch Trung Ngọc nói, không khỏi sửng sờ, theosauchính là cả giận nói:

- Con bà nó!! Ngươimới là quả phụ,Hồng Nương là Tiểu Long Nữ trong lòngta!

Tiểu LongNữ làm sao vậy, coi như nàng làPhan Kim Liên trong lòngngươi cũng không được, nàngdựa vào cái gì cầmTiên khí giới chỉcủa lãotử, Thạch Trung Ngọc bị Tiếu Sơn mắng, trong lòng cũng khó chịu, vì một quả phụ, liền hành hạ contrai của mình,ngươi c ũngquá thất đứcđi!

Thạch Trung Ngọcrầurĩkhông vui nói:

-Đại bá, Tiênkhígiới chỉ củata làbịnàng lấyđi sao?

Hiệntại Tiếu Sơn thực là khóc khôngranướcmắt, cái gì gọilà Tiên khí giớichỉ của ngươi, đây làtabỏ tiền nhờ Tương Viên làmra a, tuy Tiếu Sơnkhông camlòng, thế nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng của Thạch Trung Ngọc, nghĩ tới nhiệm vụ còn phảidựavào hắn hoàn thành, không khỏi khổ não!

Tiếu Sơn cười khổ nói:

- Tiên khí giới chỉ bị HồngNương lấy đi, bất quá nàng không phải quả phụ,người ta là mộthoàng hoa khuê nữ!

Tiếu Sơn tựa hồ hơi chút cảm khái nói:

-Ở20 năm trước, Hồng Nương chính là Tiểu Long Nữ trong lòng những thanhniên chúng ta, những thanh niên chúng tađều muốn ôm mỹ nhân quy, chỉ là đáng tiếc, đếncuối cùng, Hồng Nương dĩ nhiên lựa chọncả đời không lấychồng!

Thạch TrungNgọc nghe Tiếu Sơn mộtcâumột cái thanh niên nhân, trong lòng chẳng đáng!

ThạchTrung Ngọc cũng phiền muộn, lão tiểu tử này còn nói sự tình hai mươi năm trước, bây giờ đã hai mươinăm trôi qua, ai biếthiện tại HồngNương đã lớn thànhcái dạng gì, bấtquá hắn biếtbây giờ không phảithời điểm quấn quýt loại chuyện này,phảitìm Tiên khí giới chỉcủa mình về a!

Sau khi Tiếu Sơn cảmkhái xong, vẻmặt u oán nhìn Thạch Trung Ngọc, ý kia rấtrõ ràng, nếu không phải tiểu hỗnđản ngươi hỏi,Bản ThànhChủ sao sẽ cảm khái chứ!

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy ánh mắt của Tiếu Sơn nhìn mình như vậy, đương nhiênbiếtýtứ của đối phương,trong lòng không khỏi khổ não, mặc dù hiệntạimìnhtương đối quấn quýt Tiên khí, thế nhưng ngại vì mặtmũicủa Tiếu Sơn, cũng chỉ đành nịnh hót hỏi.

- Đại bá, các ngươi đều thích xem Thần Điêu Hiệp Lữ sao? (*ýlà thích gái già ấy, mọi người nhầm tính xem, khi Tiểu Long Nữnhận DươngQuá làm đệ tử đãbao nhiêu tuổi, đến khi DươngQuá trưởng thành nàng bao nhiêutuổi, rồiDương Quá chờ nàng 16 năm… ôimẹ ơi)

TiếuSơn vừa nghe Thạch Trung Ngọc nói, nhất thờikhuônmặt tái xanh, tuy bình thường Bản Thành Chủ làm việckeo kiệt một chút, thế nhưng cũng không cóhỗn đản qua như thế a, ngươithậtlà quá vô sỉ!

Saukhi hỏi ra vấn đề này, không riêng gì TiếuSơn,ngay cả chính hắncũng dại ra, sauđógương mặt khổ bức,hiện tại tại sao mìnhtrở

nên thaođản như thế nhỉ, loại vấn đềnày cũng có thể hỏi ra, thật khôngphảingười bình thường cóthểlàm được!

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy bộ dạngcủa Tiếu Sơn, trong chốc lát cũngkhông biết nói như thế nào,xemra gần đây vậnkhícủamình không thuận, khôngchỉ Tiên khí giới chỉ bị người khác lấy đi, ngay cả vỗ môngngựamột cái cũng không vỗ được, Thạch TrungNgọc điều chỉnhtâm tính xong, lần nữaniịnh hót hỏi.

- Đạibá, Hồng Nương này rốt cuộc là ngườinào?

TiếuSơn nghe Thạch Trung Ngọc hỏi,không khỏi dùng giọng nói tang thương chậm rãi nói:

- Hồng Nương thật đúng là một kỳ nữ, 20 năm trước,ở trong Ngự TiềnTử Kim hộ vệchúngta,đó là khôngaikhông biết, không người không hiểu...

Tử Kim hộ vệ?

Thạch Trung Ngọc vừa nghe Tiếu Sơn nói, nhất thời gương mặt không vui, thì ra trướcđây ngươi cũng là Tử Kimhộvệ, hôm nay lăn lộn thànhthành chủ, khôngbiếtdựa vào là quả phụ nào, Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Đại bá, trước kia ngươicũng là Tử Kim hộ vệ?

Ngheđược Thạch TrungNgọc nói, da mặt của Tiếu Sơnnhấtthời cứng đờ, nghĩthầmhỗn tiểu tử ngươi thật không hiểu chuyện, tâm tình mới vừatốt lên đãbị ngươi phá hư hết,TiếuSơn nơi nào sẽ nghĩ đến, Thạch Trung Ngọc thuần túy làcố ý, hắn nơi nào sẽcảm thấy hứngthúvới HồngNương, coi như trước đây dáng dấp lại xinh đẹp, haimươi năm trôiqua, không chừng đãgià đến chống gậy,vẫn là Tiênkhí giới chỉ càng thêm lợi ích thựctế!

Tiếu Sơn nhìn thấybộ dạng của ThạchTrung Ngọc, nhất thời giận không chỗ pháttiết, HồngNươngkémnhư thếsao, không khỏi giận dử hồi đáp:

-Đúng vậy,trước đây tacũnglàTử Kim hộ vệ!

-Ồ!

Nghe Tiếu Sơn nói, Thạch Trung Ngọc gật đầu.

Như vậy thì xong?

Ngươi cái tiểu hỗnđản này, TiếuSơn khổ não,mớirồi hắn đãrõ rõ ràng ràng nói, trước kia mình làTửKim hộ vệ, tiểu tử nàylại như khôngthèm quan tâm, không quan tâm ngươi hỏi làm cáiquái gì hả!

Chứngkiếnbộ dạng củaTiếu Sơn,trong lòng Thạch TrungNgọc cười thầm,để ngươitrangbức ở trước mặtta, động mộtchút là 20năm trước,khiđó lão tửmới vừahọc được xuống đấtbước đi a, tuy trong lòng Thạch Trung Ngọc nghĩnhư vậy,thế nhưngbiểu hiện ra lại làm bộ nghiêmtúc nói:

-Đạibá, nói tiếp đi!

Em gái ngươi, nóicáirắm, bị ngươiđánh đoạn như thế, lãotử còncó tâm tình nóitiếp sao!

Hiệntại Tiếu Sơnsắp bịThạch Trung Ngọc bức điên rồi, gia hỏa này thật không phải khốn nạn bìnhthường, màlà cực kỳ khốnnạn a, tuy TiếuSơnkhôngcamlòng, thế nhưng nhìnthấy vẻ mặt thuần khiết của Thạch Trung Ngọc, cũng không tiệncàu nhàu, không thể làm gì kháchơn là nói tiếp!

Sắc mặt Tiếu Sơn mới vừatỉnh lại,nặnramột ít nếp nhăn, đang muốn mở miệngnói tiếp, chỉthấy Thạch Trung Ngọc lại há hốc mồm, như muốn nói cái gì, sắc mặt Tiếu Sơn lập tức căng ra,ngươi lại muốngìnữa đây hả, TiếuSơn nói:

- Hiền chất, ngươicòn có vấn đềgìkhông!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,vừa rồi hắn muốnởlúc TiếuSơnmở miệng nói chuyện, lại nhân cơhội cắm vàođôi lời,nhanhnhảy sự tình Hồng Nương, Thạch TrungNgọc cũng khôngphải ngu ngốc, huống chi chodù ngốccũng có thểnhìn ra,Tiếu Sơnvừanhắc tới HồngNương, cũng không phải một câu hai câu có thể xong việc, kết quả làmcho ThạchTrung Ngọc không nghĩ tới là, hắn còn không cóhá mồm, đối phương đã thấy rõ chiến lược của hắn, làmhắn cực kỳbất đắc dĩ!

Nhìnthấyvẻmặt Tiếu Sơn vô tội nhìnmình, tronglòng Thạch Trung

Ngọc khổ não, ngươibaonuôi quả phụ còn chưa tính, cũngdámlấy Tiên khí của ta cho quả phụ, choquảphụ còn chưa tính,còn dám làm hại lỗtaicủa lão tử, Thạch Trung Ngọc thấy từ chối không được, không thể làm gì khác hơn lànói:

- Tathấy đoạn này cảm động như thế, khôngbằng chúngta gọi Tiếu Hàmranghe cho vui!

Không có nam nhân chính là quả phụ!

DTV-EBOOK.COM.VN

Tiếu Sơn vốn còn muốnnói vềHồng Nương, kết quảnghe Thạch Trung Ngọc nhắc đếnTiếuHàm, da mặt nhất thờico giật, em gái ngươi a,tiểu tửngươi lạiuy hiếp ta!

Nhìn thấysắc mặtcủa Tiếu Sơn, Thạch Trung Ngọc cườicườinói:

-Đại bá,ngươi thậthết chỗ nói rồi, thời điểmta mớivừa vàocửa, ngươi liền gọi Tiếu Hàm ra, hiện tạita làm sao không phát hiện Tiếu Hàm nhỉ!

Trong lòng Tiếu Sơn khổ nãonói:

- Hiền chất, lúcnàyđây nhiệm vụ của ngươicóchút đặc thù,Hàm Hàm không thể đi vớingươi!

Lúc đầu ThạchTrung Ngọcchỉlà tùy tiện hỏi, thế nhưng vừa nghe đến lời này của TiếuSơn, sắc mặtThạch Trung Ngọc đột nhiên thay đổi, ngươi cáilão già khốn nạn này, nhiệm vụkiatám phầnmườilà cónguy hiểm a, ngươi còn nóicoi ta là con trai, tachết ngươi không phải đoạntử tuyệt tôn sao!

Thạch Trung Ngọc nhất định chính là...gia súc, trừcái từ này, đã khôngcó từ nào dùngđể hình dung hắn!

Nhìn thấy bộ dạng củaThạchTrung Ngọc, trong lòng TiếuSơncũng cười khổ, tiểu tử này là không thể dùnglẽ thường suy đoán a, mới vừa rồi mình nói câu kia, khôngchừng gia hỏanày lại nghĩđếnnơi nào rồi, TiếuSơn nói:

- Hiền chất, không phải ta không cho Hàm Hàm đi theo ngươi,màlà nhiệm vụ lần này không cho phép, chỉcó thể là ngươi đi mộtmình!

Thạch Trung Ngọc nghe Tiếu Sơnnói,sắc mặt nhẹ nhànglại, nghi

ngờ nói:

- Đại bá, lẽ nào nhiệm vụ lần này,ngay cả sủng vật cũng không thể mang?

Nhìn thấy sắc mặt Thạch Trung Ngọchòa hoãn, Tiếu Sơn mới thở phàomột hơi, tiểu tử nàygiống như keo dính, động chỗ nào dính chỗ đó a, Tiếu Sơn chậm rãi nói:

-Ta không phảiđã nóirồi sao, nhiệmvụ lầnnày tươngđốiđặc thù, hiện tại ta cũng không thể tiếtlộ cho ngươi cáigì,còn sự tình nhiệm vụ, đếnkhiđó ngươitựnhiên biết!

Thạch Trung Ngọcgật đầu,không khỏi cười khổ,nhiệm vụ lần này thật đúnglàđặc thù, mìnhtiếp nhận nhiệmvụ, đến bâygiờ ngay cả rắmcũng không biết, Thạch Trung Ngọc nói:

- Đạibá, giới chỉ Tiên khíkia?

Tiếu Sơn khổ não, tiểu tử này đến cùngcònlàngườihay không, sao chỉnghĩtới Tiên khí, Tiếu Sơn nói:

- Hồng Nương là Tiểu Long Nữ trong lòng chúng ta...

Nghe Tiếu Sơn còn nói tới Hồng Nương, đầuThạch Trung Ngọc cũnglớn lên, làm sao lão tiểu tửnàylại kéotới trênngườiHồng Nương, lập tứccắt đứt Tiếu Sơn, cười khổ nói:

-Đại bá, talàhỏi giới chỉ Tiên khí!

Tiếu Sơn nói:

- Ta biếtlà giới chỉTiên khí, thế nhưngta phảitừ HồngNươngnói tới!

Tiếu Sơnnhìn thấy Thạch Trung Ngọchá hốc mồm, lạimuốn nói cái gì, lập tức trợn mắt nói:

- Nếu muốn nghegiới chỉ Tiên khí, trước hết phảingheHồng Nương, ngươi thíchnghehay không nói một tiếng đi!

Em gái ngươi, lão tiểutử ngươi cả ngảy chỉ biếtHồngNương Hồng

Nương, Hồng Nươngcái rắm, giới chỉTiên khícủa lão tử đâu!

Nghe TiếuSơn nói, Thạch Trung Ngọc khổ não, không thểlàm gì khác hơn là gật đầu, nhìn thấy Thạch TrungNgọc gật đầu, Tiếu Sơn mới lộranụcười vuimừng,bắt đầu giảng thuật sự tình 20 năm trước,bất quá bịThạch Trung Ngọc ngắt lời mấy lầndọasợ, lúc này đâyTiếu Sơn khôngcó giả dạnglão thành, cũng không có nói nhảm, đơn giản nóisự tình 20 năm trước một lần.

Sau khi Thạch Trung Ngọc nghe xong, cũngđã biết đầu đuôi sự tình,trước đây thời điểm Tiếu Sơnở Tử Cấm Thànhcó chútkhông đứng đắn,con cóc muốn ăn thịt thiên nga, đã từng truy cầu Hồng Nương,mà HồngNương kia là bông hoa trong TửKim hộ vệ, không biết cóbao nhiêu người thích nàng, kết quả bởivì ngườitheo đuổi nàng thực sự nhiều lắm, người ta trực tiếptuyênbốcả đờikhông lấy chồng, kết quả mấyngày hôm trước Hồng Nương trùng hợpđi tới Bạch Hổthành, lúcHồng Nương tới, vì nịnh bợ tình nhân trong mộngmình, Tiếu Sơnđưagiới chỉ Tiên khícho nàng,chỉ đơn giản n hư vậy, lão tiểu tử này còn kéo tới 20 năm trước!

Lão tiểutửnày cũngđủvô sỉ, còn nói sẽ đưacho Tiếu Hàm,con gái trongmắt ngươi nào có trọng yếubằng quả phụHồng Nươngkia a!

Sắc mặt của ThạchTrung Ngọc âm trầm, khi hắn nghe được Hồng Nương kia đeo giới chỉ Tiên khí lêntaydùng để trangsức, thìxém chútngất vìtức, tâmđangrỉ máua, con bànó, một cái giới chỉTiên khí, ngươi chỉ dùngđể trang sức, đâythậtlàthiênlý bất dunga!

Nhìn thấy bộdạngcủa Thạch Trung Ngọc, trong lòng TiếuSơn thoái mái, tiểutửngươi cũng cóngàynày,tuy trong lòngTiếu Sơn thoải mái, thế nhưng vìmặt mũi hắn khôngthể biểulộra, TiếuSơn thởdài nói:

- Hiền chất,đạibá ta không phải là không muốncho ngươi,thậtsựlà giớichỉTiên khíkia đã bị Hồng Nương cầmđi!

Thạch Trung Ngọccả giận nói:

- Hồng Nương quảphụ, thật làmộtbại gia tử!

TiếuSơn ngheThạch Trung Ngọc nói, khóemiệng co quắp, ngươi

bệnh hả, ta đã nói cho ngươi bao nhiêu lần, Hồng Nương kiakhông phảiquả phụ, là một hoàng hoa khuênữ!

Nghe Thạch Trung Ngọc nói, tuy trong lòng Tiếu Sơn có chút tức giận,thế nhưngthấy bộ dạng của Thạch Trung Ngọcgiống như cha mẹchết, không thể làm gì khác hơn là nói:

- Hiềnchất,Hồng Nương không phải quảphụ, chỉ làcả đờikhônglấy chồng!

Con bànó!!Cả đờikhông lấy chồng,vậy khác quả phụ ở chỗ nào!

Thạch Trung Ngọclà ai, là mộthỗn đản chính hiệu nha,nghĩ cáigìthì nói cái đó, không khỏi nói:

- Không có nam nhân bên người,không phải làquảphụ sao?

Không cónam nhânchính là quả phụ!

Nghe đượcThạch Trung Ngọc nói, TiếuSơn cũnghơi sửng sờ, trời ạ, hắn còn chưa từng nghe nói, quảphụ là loại định nghĩa này a!

Tiếu Sơn đang muốn biện giải một chút, lại nghe Thạch TrungNgọc nói:

- Hồng Nương kia nói là cảđời không lấy chồng,nhưngcả đờinày khôngphải còn khôngcóđi qua sao,đạibá vẫn có cơ hộia?

Vừa nghe đượclờinày củaThạch Trung Ngọc, ánh mắt TiếuSơn nhất thờisánglên, cảm giác được những lời này của Thạch Trung Ngọc có thể thực hiện, mình tựa như đã đến thiên đường,Tiếu Sơn đánh chính làcái chủ ýnày, tuy Hồng Nươngnóilà cả đời khônglấy chồng, thế nhưng ai có thể cam đoanvề sau không phát sinh biến cố,TiếuSơn vừa nghĩ,vừa lộ ra nụ cười dâm đãng,chỉ nghe Thạch Trung Ngọc lạikéohắn về địa ngục.

- Đại bá, ngươinóitacó nên nói chuyện này cho HàmHàmhay không?

TiếuSơn nghe Thạch Trung Ngọc nói, nhất thời sửng sốt, sauđóvội vàng nói:

- Hiền chất, ngươimuôn ngàn lần khôngthể nóichuyện này choHàm Hàm, nếu như nàng biết ta đưa giới chỉTiên khí kiacho Hồng Nương, sẽtìm taliều mạnga!

Ngươi rốt cục chính mồm thừa nhận,quả nhiên làngươi chủđộng đưa đi,giới chỉ Tiên khí của ta, lại bị người coi là trang sức!

ThạchTrungNgọc khổ não, TiếuSơn quả nhiên làkhốn kiếp, đến bây giờ còn nghĩ nữ nhi liều mạngvới hắn, hoàn toàn không để nhitử nhưtảở trong lòng,lãotử mộtbả nước mũi một bả nước mắt, giảlàm nhi tử dễ lắm sao!

Thạch Trung Ngọc tính kế

DTV-EBOOK.COM.VN

Tiếu Sơnvừa nói xong những lời này, chính mình cũngcảm thấycó chút không đúng,tại sao mình lại nói thật a, quayđầunhìn Thạch Trung Ngọcmộtchút,tiểu tử kia đang uoánnhìn mình,ủy khuất g iống nhưtiểu tức phụ,Tiếu Sơn thầmkêu không xong, tiểu tử này giốngnhưkeo dính, lúc này đây không chừnglại làm ra sự tình điên khùng gì,Tiếu Sơn và Thạch Trung Ngọc giao tiếp thời gian dài như vậy,đã rõ ràng tính khícủa gia hỏa này!

Quả nhiên, trong lòng Tiếu Sơn mới vừa lóe lên ý nghĩ này, chỉ nghe Thạch Trung Ngọcnói:

- Đại bá,ngươi không phải nói chiếc nhẫn Tiên khíkia là Hồng Nương chủ độngtìm ngươilấysao? Tạisao lại biếnthành ngươi đưa chonàng?

- Hiền chất, cái này...

Trong lòngTiếu Sơnbất đắc dĩ, không nghĩ tớivừa rồi mình trong lúc cấp thiếtnói lỡ lời, bị tiểutử này chộp được nhượcđiểm,Tiếu Sơn cũng làngười thông minh, biết không nêndây dưanữa,lập tức nói:

- Hiền chất,cửa hàng của ngươi ở trong Bạch Hổ thành còn không có chưởng quỹ và tiênsinh kế toán,đại bá địnhđưangươimấy cái!

Hừ, có thứ tốtcảngày chỉbiết nghĩ quả phụ,lão tửthì làmngơ không ngó tới!

Thạch Trung Ngọcđang phiền muộn, nghe Tiếu Sơn nói, nhất thời ánh mắt sáng lên, mộtchưởngquỹ chínhlà mộttriệu kim tệ, một tiên sinhkế toánlà sáutrămngànkim tệ, nếu như Tiếu Sơncó thể cho mìnhtất cả nhân viêntrong cửa hàng, đây chính làtiết kiệm mấy triệukim tệnha!

Gia súc, Tiếu Sơnvừathấy đượcbộ dạng của ThạchTrung Ngọc, tâm

đềuđang rỉ máu, gia hỏa nàycònnói là nhi tử của mình, ai có nhitử như ngươi, chết sớm mười nămlà không thành vấnđề a!

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy vẻmặtcầuxincủa Tiếu Sơn, trong lòng mừngthầm, lãogià khốn nạnnày, chiếu cố Lưu quảphụ,còn nghĩtới Hồng Nương quả phụ, thật không phải thứ tốt gìa!

Thạch Trung Ngọcvội vã nói:

- Đại bá, ngàitặngta hai chưởng quỹ, bốn tiên sinhkế toán, bốnđầu bếp, bốn thợrènlà được, còn tiểu nhị, vũ nương, đại bá ngươi xem rồi cho là được,ta sẽ khôngkén chọn!

Nói xong, Thạch Trung Ngọc còn chà xáthai tay, ra vẻ vô tội, dù sa olà ngươi nói muốn cholão tử,cũng khôngphảilão tửcông phu sưtử ngoạmnha!

Tiểu hỗn đản, quả thực khôngcó lương tâma! Nghe Thạch Trung Ngọc nói, trái tim của Tiếu Sơn co quắp, đâylà điềm báo bệnh tim phát táca,hơn nữangày sau, Tiếu Sơnchậmrãi đè xuống tráitim nhảy lên dồn dập, hai hàng thanh lệ chảy xuống, ngươi đúng là tiểu hỗnđản, ta chỉnóicho ngươi chưởng quỹ và tiênsinhkế toán, những thứ khác ta căn bản khôngcónóia!

Thạch Trung Ngọc nhìnthấy biểu lộ củaTiếu Sơnnhưvậy, nơi nào khôngbiết Tiếu Sơncó baonhiêu khổ não, trong lòng vô cùng sảng khoái,đáng đời, ai bảođi thông đồng quả phụ, lão tử là thế thiên hành đạo, tuytrong lòng Thạch Trung Ngọcthoải mái,thế nhưngmặt ngoàicựckỳvô tội nói:

- Đạibá, ngươi làmsao vậy, là bị hạt cát rơivào mắt sao?

- Ừm!

Tiếu Sơn nghe ThạchTrung Ngọc nói,chỉ có thể lau nước mắt, tiểu hỗn đản nàycòn biết tìmlý do để taxuống đài, quá vôsỉ!

LúcđầuTiếuSơn là định đưa cho ThạchTrung Ngọc một chưởng quỹ, hai tiên sinhkế toán, thếnhưng nghe Thạch Trung Ngọc nói, biết những thứ nàylà xa xa không thỏamãn được khẩu vị của đối phương, khôngthể làm gì khác hơnlà bất đắc dĩ nói:

-Hiền chất, ngươicũng biết, tuyđại bátalàthành chủ, thế nhưng mấythứ này cũng không phảicó thểtùy tiệnđưa người, chỉcó thể dùng giá cả thấp hơn người khác mua, cho nên...

ThạchTrung Ngọc xì mũicoi thường, nóilão giahỏa ngươi không tham ô,ai tin a, không tham ô, chỉbằng chúttiền lươngkia của n gươi, có thể bao nuôi quả phụ sao?

Thạch Trung Ngọc trực tiếp cắt lời của Tiếu Sơn, làmbộ mừng rỡ nói:

-Ta biết đạibáluôn tốt với ta, mặc dù đại bá không phải đạibá ruột của ta, nhưng về sautiểu tử nhất định coi ngài nhưthân thích!

NgheThạch Trung Ngọcnói, tronglòng Tiếu Sơnkhổ não nhưng đành chịu, không thể làmgì khácхơn là chảy nước mắt gật đầu,đưa thì đưa, dù sao mình cũng là thành chủ, mấy triệu kim tệ vẫncó thể thừa nhận được.

Tiếu Sơn cựckỳủy khuất, lúctrước vật gì cũng không cho, tiểu hỗn đản ngươi đã sắpgọi cha, hiệntại bẫy ta mấy triệu kimtệ thêm một cửa hàng, ngươi lại đổi giọng gọi đại bá!

Thạch Trung Ngọc thấy Tiếu Sơn gậtđầu, trong lòng sảng khoái,lại bớtđược mấy triệukimtệ,cho chừa cáitội bao nuôi quả phụ!

Thạch Trung Ngọc lại thànhcôngvơ vét tài sản củaTiếuSơn,trong lòng thư sướng trước nay chưa có, lập tức nói:

- Đại bá, nếu không có những chuyện khác, tiểutử cáo từ trước!

Ánhmắt TiếuSơn hàm lệ, khổnão nói:

- Hiền chất, cũng sắpđến thời gian ăncơmrồi, không bằnglưu lại nơi này ăn đi!

Lúcnày đây, TiếuSơnthật không sợThạch TrungNgọc lưu lạiănchùa cơm, dù sao đãbị giahỏa này gài bẫy mấy triệu, cũng không kém một bàn tiềncơm!

ThạchTrung Ngọc cũng là người thông minh,nhìnthấy vẻ mặt của Tiếu Sơn, đâu còn khôngbiếtxấu hổ quấy rối, Thạch Trung Ngọc

nói:

- Đại bá, hôm nay tiểu tử còn có chuyện, ngày nàocó thời gian rãnh rỗi, sẽ mang theo lễ vậttới thăm đại bá!

Lễ vật? Lễ vậtem gái ngươi, ngươi ngoại trừăn chùa cộngthêm bẫy đạibángươira, lúc nàomang qualễ vật giá trịmột đồng hả, tiểuhỗn đản,nhanhcútđichokhuất mắt!

Trong lòng Tiếu Sơn biệt khuất, nhưng gật đầu, trái lương tâm nói:

-Hiền chất, Phủ ThànhChủ này chính là nhà của ngươi, về sau có thời gianrãnh thìnênvề ăn cơm tâmsự!

ThạchTrungNgọccườinhư hoa,gật đầu như giã tỏi, cườinói:

-Đại bá yên tâm, về sauta nhấtđịnh thường đếnthămđạibá!

Thăm con em ngươi,chỉcần trả HàmHàm lại cho ta, về sau ngươi mười nămtám nămkhôngđến cũng không sao cả!

Dứtlời, Thạch TrungNgọc xoay người rờiđi, Tiếu Sơnthấy Thạch Trung Ngọcrời đi, tronglòngcũng giải thoát, tiểu hỗn đản kia xem nhưđi, nếu ngươi không đi, taphải đuổingươi đi, trong lòng Tiếu Sơn còn chưa sảng khoáixong, liền thấy thânảnhcủaThạch Trung N gọctừ bênngoài đi trởvề.

Nhìnthấy Thạch Trung Ngọclạitrở về, trong lòngTiếu Sơn run rẩy nói:

- Hiền chất, saongươi đi mà quay lại?

Thạch Trung Ngọc phiềnmuộn,ngươi giam sủng vật của ta, còn hỏi ta làmsao trởvề:

- Đại bá, Tiếu Hàm đâu?

Tiếu Sơn nghe Thạch Trung Ngọc hỏi Tiếu Hàm, trong lòng không khỏi thở phào, cười nói:

-Hiền chất,tavà tiểu nữđã thời gianthật dài không có gặp nhau, khôngbằng đểtiểunữở Phủ Thành Chủmột đoạnthời gian, đến khi

nhiệmvụ của ngươi kết thúc, lại mang theo tiểu nữđi được không?

ThạchTrung Ngọc nghe TiếuSơn nóinhưvậy, trong lúc nhất thời sầm mặt lại,đầu lại điên cuồngchuyển động, lãotiểu tửnày không phải lại có âm mưu gì chứ, Tiếu Sơn nhìn thấysắc mặt của Thạch Trung Ngọc, damặt hơi co rút, tiểu hỗnđản, thật không phải thứgì a, đạibácho ngươinhiều đồ như vậy, ngươi còn đitínhkế ta!

Không phải là muốn *** ta chứ?

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Tiếu Sơncười nói:

- Đươngnhiên, ngươi là chủnhân của tiểunữ, chuyện này nhất định phải trải qua đồng ýcủa ngươi!

Thạch Trung Ngọc thấyTiếu Sơnnóinhư vậy, nghĩ đến cũng không cònâm mưu gì,huốngchi mìnhđãbẫy người ta nhiều đồnhư vậy, cũng có chút khôngnỡ, không cho phụ thânnữ nhi ngườitagặp nhaumột đoạn thời gian, dường nhưcũng hơi thất đức a, Thạch Trung Ngọc nói:

- Nếu đại bá đã nói như vậy,tiểu tử tự nhiên làkhông cóý kiến gì!

Tiếu Sơn nghe Thạch Trung Ngọc nói như vậy, mới thoải mái thở một hơi, nếu như tiểu hỗn đản ngươilại muốncầm chuyệnnày lừa ta, đạibá không cho ngươi chút giáo huấn, ta sẽ không gọi Tiếu Sơn!

Tiếu Sơn cười nói:

-Ha hả, hiền chất thực thông tìnhđạt lý, như vậy đoạn thời gian này tiểu nữ tạm thời ởPhủ ThànhChủ, dĩ nhiên, ngươi là chủ nhân của nàng, tùy thời có thểđếnthăm,Phủ Thành Chủ cũng tùy thời mở cửa chào đón hiền chất!

Thạch Trung Ngọc gật đầu cười, quay ngườily khai Phủ Thành Chủ, bởi vì hắn nghe được thanhâmnhắc nhở, đãtới giờ cơm rồi.

Thạch Trung Ngọc cườikhổ,lúc này đây thật không phảihắn không muốnở lại Phủ Thành Chủăn,màlà hắn từ buổisángliền tiếnvào trò chơi, so với bình thường sớm hơnrất nhiều,hiện tạiđã không có thời gian,nếu như TiếuSơn biết Thạch TrungNgọc bởivì nguyên nhân nàymới khôngở lại Phủ ThànhChủăn cơm, chỉsợ sẽ tức giận đến hộc máu!

Ai, khổ não,đây chính là mộtbữa ăn tối thịnh soạn a, Thạch Trung Ngọccảm khái, bất đắc dĩ lykhai trò chơi.

Thạch Trung Ngọcvừa ly khaitrò chơi,thânthể giật giật,liền nghe được xươngcác đốt ngón tayphát sinh tiếng vang đùng đùng.

- Ai, đã lâukhôngcó vậnđộng a!

Thạch Trung Ngọccũng bấtđắc dĩ, tuynói hiện tại trò chơinày đổi mới, mỗi ngày chơi gamedùng khodinhdưỡng hiệu quả không khác gìngủ,bảo đảm các người chơi có thời gian ngủ sung túc, Thạch Trung Ngọctrên cơ bảnmỗingày trừăn uống, chínhlà cắm đầu ngủ, thế nhưngcứ như vậy, nhữngvấn đềmới lại xuất hiện, bởi vì các người chơivẫn quen chơi xong liền đingủ, đưa tới lượng vận động thiếu nghiêm trọng, nhất là những người chơichuyên nghiệp,cứ thế mãi xuống,thân thể căn bản không chịunổi.

Thạch Trung Ngọctốt xấu gì cũng đánhqua mấynăm, thân thể sẽ không đếnmức quá kém, thếnhưngthânthủkhẳng định khôngcách nào so sánh được trước kia,tựa như ngày đó tình cờ gặp Vương Cường,trongquá trình giao thủ, Thạch Trung Ngọcliền phát hiện vấnđề này.

- Di? Tạisaohôm nay không ai tới gọi ta đi ăn!

Đêm qua cáccônương đợi hắncả đêm,sáng hôm nayđềungủ nửa buổisáng, hiện tại còn ở trongtrò chơi, ai còn biết nhín chút thời gian nấu cơm cho hắn!

Thạch Trung Ngọc rakhỏi phòng, đi tới phòng khách, phát hiện trong phòng khách quả nhiênmộtcô nương cũng không có, trong

lòng ThạchTrung Ngọc nhất thờithất vọng,nhìn đồng hồ, mới sáu giờ tối, nhân sinh khổ não, Thạch TrungNgọc thật không cóchuyện làma, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trên ghế salonxem Ultraman.

Đợi không sai biệt lắm nửa giờ,thì có cô nươngdẫnđầu xuống, Thạch Trung Ngọc nghiêng đầu nhìn, phát hiện là Hướng Lam, trong lúc nhấtthời đạihỉ, trong các cô nương HướngLam nấuăntốt nhất, còn hay giúpmìnhgiặt quần áo, Thạch Trung Ngọc nhìn HướngLam nói:

- Ngươi xuống làmcơm tới?

Hướng Lam vừa thấy đượcThạchTrungNgọc,đầu tiên là sửng sốt, sau đó sắc mặtđỏ bừng, ấpúnghai tiếng,xoay người lại muốn về phòng.

Ngươiđang yên đang lành, tại sao lạitrở về!

Thạch Trung Ngọc khẩn trương, mãi mới chờ đượccó một ngườiđi ranấu cơm, sao cóthể thả ngươi đi, ngươi đilão tử uống gió Tây Bắc sao, Thạch Trung Ngọcxônglên lôi kéo Hướng Lam, khôngcho nàng đi!

Kếtquả Thạch Trung Ngọc khổ não, hắn không nghĩ tới,lực lượng của mình dĩ nhiên lớn như vậy, hắn trong chốc lát kíchđộng,dĩ nhiên kéoHướng Lam ngã lênthân thể mình, ThạchTrung Ngọc cũng là thời gian rất lâu không có vận động,thân thể rất suy yếu, dĩ nhiên bị Hướng Lam đụng ngã lăn ngã ở trênsàn nhà, thânthể Hướng Lam vàthân thểThạch Trung Ngọc ở trên sàn nhà chặtchẽ tiếpxúc, hoàn toàn kết hợp a!

Có đôi khithật bi ai, Thạch Trung Ngọc thật không hỗlà một thanh niên tốt,ngay cảmộtcái lôi kéo bình thường cũngcóthể kéora tình huốngnhư vậy!

Khuônmặt HướngLam đỏ lên, cảmthấybụng của mình dường như bị thứ gì giốngnhư gậy chĩa vào, Hướng Lam cũng không phảitiểu hài tử, đương nhiên biếtđó là vật gì, trong lòngthầmmắng Thạch TrungNgọc vô sỉ, thế nhưng nàngvẫn không nhịn được vươn ngọc thủ sờsờ,nhất thời một vật nóng bỏngbị nàng cầmởtrong tay.

Thạch TrungNgọc bấtđắc dĩ, hắn cũng nhận thấy sựtình có chút không đúng,vừarồi thời điểmmìnhxem truyền hình, không biết lúc nào, tiểu huynh đệ đã NhấtTrụ Kình Thiên, con bà nó, lão tử thực cường đại đến như thế sao, xemhoạt hình cũngcóthể nhìnrakết quả như vậy, ThạchTrungNgọc khổ não, hiện tại hắn xem như biết vì sao Hướng Lam vừa nhìn thấy mình liền chạy, nguyên lai là vì cái này, Thạch Trung Ngọcvừa nhìn thấy HướngLam cầm tiểuhuynhđệ củahắn ở trong tay, đáy lòng nhấtthời kinh hãi, nếu cô nàng này thật làmra sự tình khác người gì, nửa đờisau của mình sẽxong, đây chính là mưusát chồng a!

Nghĩđến đây, Thạch Trung Ngọcnào còn dám sinh ra tà niệm, vẻ mặt khẩn trương nhìn Hướng Lam, rất sợ nàngcó cửđộng quá kích gì, tiểu huynhđệ ngẩng đầu ưỡn ngực trảiqua kinh sợ, trong nháy mắt mềm một phần tư!

HướngLamdường như cũng chứng kiến biểu tình khẩn trương của ThạchTrung Ngọc,nhất thời sắc mặt đỏ bừng, aioán nhìn hắn, cái nhìn này làm Thạch TrungNgọckhông cánh nào áp chế được tà niệm, nhất thời ý loạn mê tình, trực tiếp mởmiệng hônlấy Hướng Lam, sau đólè lưỡi ở trongmiệng nàng không ngừngkhuấyđộng.

Hướng Lam cũng bị cử động của Thạch Trung Ngọc làmsợ hãi, người này không phảilà muốn cứng rắnlên ta ta, cho dù muốn bạo lực xằngbậy, cũng khôngphải lúc này nha, đám người Như Nguyệt tỷđều đang ởtrên đâu, tuyHướng Lamliều mạngmuốn bảo trìlý trí, thế nhưng nàng lậptức trầmmê ở trong cảm xúc tuyệtvời kia, không tự chủđược phối hợp đầu lưỡi của ThạchTrung Ngọc.

Chính là chỗ đó!

DTV-EBOOK.COM.VN

Lúc đầu Thạch TrungNgọc còncó một chútlýtrí, nhưng vừa bị Hướng Lam khiêu khích, một xíu lý trí trong đầu bị hắn quên mất, đôi tay phân biệtbao trùmở trênnúi nonhùng vĩ của HướngLam, liều mạngđắn đo,tronglòng cựckỳ thỏa mãn.

Lúc đầu Hướng Lam còn đang đắmchìm trong hôn môi ngọtngào với Thạch Trung Ngọc,kết quả Thạch TrungNgọcdùng sức như vậy, nhất thờilàm cho Hướng Lam giật mình,trong giây lát thanh tỉnh lại,talàm sao vậy, dĩ nhiên phối hợp tên khốn kiếp này,nghĩvậy, sắcmặt Hướng Lamđỏ bừng, nhất thời dùng sức bấm tiểuhuynh đệ của ThạchTrung Ngọc một cái,cảgiận nói:

- Thạch Trung Ngọc, ngươi muốn làm gì?

Thạch Trung Ngọc cảm thấy hạ thể đau nhức, thânthể nhấtthời cứng đờ, lão tử làm sao bi thảm nhưthế, ngay cả tiểu đệđệ cũng ở trong tay người ta, còn hỏi ta muốnlàmgì, Hướng Lam là cô nương duy nhất khôngcó cùng ThạchTrungNgọcphát sinh qua quan hệ thân mật,hơn nữa nghe được thanh âm của Hướng Lam có chúttức giận, Thạch Trung Ngọc không dám lỗmãng,cười khổ nói:

- Tacái gìcũng không dám làm, chỉ là mị lực của Hướng Lam ngươi quálớn, ta tronglúc nhất thời nhịn không được,cho nênmới...

Động vật giống cái đều thíchngọt ngào,Hướng Lam vừanghe Thạch Trung Ngọc nói mị lực củamình lớn, tức giận trênmặt cũng lui đi vài phần, nghĩ thầm coi như tiểutử ngươi có nhãnquang, thế nhưng vừarồi độngtác của Thạch Trung Ngọc lớnnhư vậy, nàng hiển nhiên không cókhả năng chỉ bằng vào vàicâu nói của Thạch TrungNgọcliền buông tha hắn,HướngLam nói:

- Thạch Trung Ngọc,vì sao ngươi ở trongphòng kháchkhông mặc quầnáo, còn nữa, vừa rồi ngươiở nơiđó là chuyệngì xảy ra!

Ai,ta cũng muốnmặc quầnáo,thế nhưng lão tử nơi nào còncóy

phục!

Thạch TrungNgọc nghe ra Hướng Lam đã không còn tức giận, mới bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng muốn mặc quần áo, nhưng quầnáocủa ta khôngphải bị mộtnữ lưu manhở đêmqua xé nát sao!

Hướng Lam nghe Thạch Trung Ngọc nói, mới đột nhiên nhớtới, sáng sớmhôm nayThạchTrung Ngọcmặcsáchbàitập làm thành váy trở về, hiện tại Thạch Trung Ngọc đíchthật làkhôngcóy phục mặc, xem ralà mình trách lầm hắn, khôngkhỏi hokhan hai tiếng, sắcmặt trở nên đỏhồng nói:

- Vậy vừa rồinơiđócủa ngươilà chuyệngìxảy ra?

Thạch Trung Ngọc vừa nghe Hướng Lam hỏi, nhất thời cũng có chútkhổ não, nơiđó lãotử cũng không quảnđược a,nếu lãotử cóthể quản được nó, còncó thểgây ra nhiều sự tìnhnhưvậy sao, chotới nay đều là nó quản lý ta, tuytrong lòng Thạch TrungNgọc biết Hướng Lam hỏi cái gì, thế nhưng trênmặt làm bộ thuầnkhiếthỏi.

- Ngươi là nóichỗnào?

Hướng Lam nhìn thấyThạch Trung Ngọc mờ mịt, sắcmặtlại đỏ bừng, thanhâm rấtnhỏnói:

- Chính là chỗ đó!

Chứngkiến bộ dángcủa HướngLam như vậy, trong lòng Thạch TrungNgọc mừng thầm, cô gái nhỏ nàybị Thần Côn uyvũcủa ca ca chinhphục, tuy trong lòng Thạch Trung Ngọc mừng thầm, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài, vẫn giảvờ mờ mịt hỏi.

- Ngươinói nơinào a?

Hướng Lamlànữ hài thuần khiết,còn không phát hiện chân diện mục của Thạch Trung Ngọc, bị Thạch Trung Ngọc hỏi như thế, còn tưởng Thạch Trung Ngọc thựckhôngbiết nàng hỏilà nơi nào, lập tức đỏ bừngcả khuônmặt.

Thạch TrungNgọc nhìn Hướng Lam trầm mặc, tronglòng buồncười,

sao cô gáinhỏ này lại không nói rồi, nếu như ngươihỏi thêm vài câu, Thạch cacakhôngphải có thể cùngngươi thamthảovấn đềnày sâu thêmmột chútsao!

Thạch Trung Ngọc khổ não, Hướng Lam không nói lời nào, hắn cũng không thể trầm mặc, lúc này HướngLamvà Thạch Trung Ngọc đều nằm trên mặt đất, hơn nữa tiểuhuynh đệ củamình vẫnở trong tay đối phương, Thạch Trung Ngọc nói:

-Ngươi có thể trướcđứng dậy hay không!

- Ừm?

HướngLam đầu tiên là sửng sốt, sau đó vẻmặt đỏ bừng, nàng phát hiệntrongtay của nàng còn nắm tiểu huynh đệ của đối phương, cùng Thạch Trung Ngọclấy một tưthế cực kỳmắc cở té trên mặt đất, khuôn mặtđỏ bừng, thanhâm ưm rất nhỏ, sauđó vội vàngđứng lên!

Thạch TrungNgọc từ dướiđất bòdậy, nghĩ tớichuyệnlúc trước,sắc mặt có chútkhó coi,cảm thấy qua một đoạn thời gian không rèn luyện, thânthể dĩ nhiên kémđến loại trình độ này,kém chút bị một nữ nhân đẩy ngược!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Hướng Lam, tại sao ngươi khôngđi làm cơm?

Hướng Lamvừa nghe Thạch TrungNgọc nói,trong lòng nhất thời bừng tỉnhđại ngộ, thì ra lúctrước thùng cơmnày kéo mình,là bởi vì nguyên nhân này,Hướng Lamnói:

- Nguyệt tỷ nói, ngàyhôm nay chúngta đira ngoàiăn cơm!

- Đi ra ngoài ăn cơm?

Thạch Trung Ngọc cau mày, trong lòng than thở một tiếng,đám bại gia tử này, cótiền cũng không phải sài như vậya, Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Làănvỉahè hay ăn mì?

HướngLam vừa nghe Thạch Trung Ngọc nói, nhất thờisửng sốt,vỉa hè cái đầu ngươi, Hướng Lam nói:

- Nguyệt Như tỷ nói địa phươnglần trướcăncơm đẳng cấp quá thấp, lần nàycần tìm một địa phương cao cấphơn ăn!

Thạch Trung Ngọc nghe lời này,nhất thời hỏng mất, nhà hàngbốn sao còn nóiđẳngcấp quá thấp, đến cùngnhà hàng dạng gìmới xem như đẳngcấpcao!

Nhìn thấy vẻ mặt của Thạch Trung Ngọc,HướngLam nơi nào không biết hắn đang suy nghĩgì, lúc này che miệng nở nụ cười.

Ai, cười cáiđầu ngươi, cóbuồncười như vậysao?

Thạch Trung Ngọc chỉcóthểở trong lòng aithán, không phải đương giakhông biếtdầu muốiđắt,đámcônương này, một cáiso với một cái phá sản, banđầumình và Cơ Như Nguyệt ký hợpđồng,mỗi tháng ứng lương mớichỉ 500 tệ, 500 tệ cóthểlàmgì, đến nhà hàng bốn sao, tiểumột cái cũng không ai choa,nhiều nhất chỉ có thể mua một baogiấy vệ sinhmà thôi!

Thạch Trung Ngọc nhìn về phía Hướng Lam bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Chờ đám người Như Nguyệt xuống,ngươi bảo các nàngở phòng khách tập hợp,tacó chuyện tuyênbố!

HướngLamthấy thần sắc của Thạch TrungNgọc ngưngtrọng,tòmò hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Thạch TrungNgọc thưởngnàng mộtcái bạch nhãn nói:

- Ngươi khôngcó nghe ca ca nói,là chờ đôngđủ tuyên bố sao!

Hướng Lamxoa trán một cái,vẻ mặt bất đắcdĩ nói:

- Vậy bâygiờ ngươi đilàmcái gì?

Thạch Trung Ngọckhổ não, buổitối đira ngoài ngaycả mộtbộy phục cũng không có, đương nhiên phải nghĩ biện pháp,Thạch Trung

Ngọc không thể làmgì khác hơn là bất đắcdĩ chỉchỉ thân thể của mìnhnói:

- Một hồi ra ngoài,ta cuốicùng không thểnhư vậy đira a, còn không phải bị ngườithấy hết sao?

Hướng Lam liếcvềphía thân thểcủa ThạchTrung Ngọc, phun một ngụm nói:

-Người nào thích nhìn ngươi!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, mình thân caomột mét tám, không thểnói là tư thế hào hùng,thế nhưng dùng khôi ngô hình dung là không quá đáng, lẽ nàothân thể của lãotử thực không có sức dụdỗ như thế sao?

Thạch Trung NgọcngheHướng Lam nói, tronglúc nhấtthời lòng tự tin bị đả kích, không khỏi nhìnlại thân thể mình, vẻ mặt phiền muộn.

Cương Thi Vương?

DTV-EBOOK.COM.VN

Vừa thấy được bộ dạng của Thạch Trung Ngọc,trong lòng Hướng Lam bấtđắc dĩ, phương thức suy nghĩ của người này thật không giống thường nhân a,HướngLam hỏi.

- Đúng rồi, ngươiở Bạch Hổ thành lấy được cửahànglà chuyện gì xảy ra?

Thạch Trung Ngọc đang buồn bực, vừa nghe HướngLam hỏi, trong lòngnhất thời tuônra tự tin, tiểu huynhđệ cũng cực kỳcho mặtmũi ngẩngđầu ưỡn ngực, Thạch Trung Ngọcnói:

- Là thùlao nhiệm vụ của Tiếu Sơnmà thôi!

Lúc đầu Hướng Lam chỉtùy tiện hỏi, kết quả không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc kích độngnhư vậy, ngaycả tiểu huynhđệ cũng ngẩng đầuưỡn ngực, sắcmặt HướngLam trở nên đỏ hồng nhìn tiểuhuynh đệ của Thạch Trung Ngọc nói:

- Tiếu Sơn kia khôngchỉ tặngmột cửa hàng, ngaycảchưởng quỹđầu bếpgìgì đó cũng đưa qua?

Thạch Trung Ngọc tự hào nói:

- Đương nhiên,lão tiểutửkia cũngkhôngphảithứtốt gì, baonuôi quả phụ bịta chộp được, đương nhiênphải chotachỗ tốt!

Hướng Lam cănbản khôngtin Thạch Trung Ngọcnói, người ta đườngđường là một thành chủ, làm saosẽ bao nuôi quả phụ, ngươi cho rằng namnhân khắp thiên hạ đều giống như ngươi sao!

Thạch TrungNgọc bithảm, tại saomột thanhniên tốt như mình, mỗi lầnnói thật đều không ngườitin tưởng, Thạch Trung Ngọc phất phất tay, bấtđắcdĩ nói:

- Chờđến lúcđó các ngươisẽ biết, TiếuSơn thật không phải thứ tốt

gì, đưa giớichỉ Tiênkhícủalão tử cho quả phụ, hơn nữa nhiệm vụ lần này cũngcóquan hệ với mộtLưu quả phụ!

Hướng Lam vừa nghe Thạch TrungNgọcnói,nhấtthời mơ hồ, vì sao tiểu tửnàycàng nóicàng thái quávậy nhỉ,HướngLam hỏi.

- Tiếu thành chủđến cùng bao nuôibao nhiêu quả phụ?

ThạchTrungNgọc vừa nghe HướngLam hỏi lời này, lạinhớ tới bộ dạng của Tiếu Sơnkhi nhắc tớiHồng Nương, trong lòng hiện lên một tia tức giận,biphẫnnói:

- Mộtcái rưỡi quả phụ!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc nghĩ như vậy, nếu Lưu quả phụ là Tiếu Sơn vàTương Viên cùngnhaubao dưỡng, như vậy Tiếu Sơn nên tính là bao nuôi nửa cái!

Mộtcái rưỡi quả phụ, Thạch TrungNgọc cảm giác mình nói rấtrõ ràng, thế nhưng HướngLamnghe hồđồa, xem ra tiểu tử này là hoàn toàn điên rồi, Hướng Lamvội vàng sờ cái tráncủa Thạch Trung Ngọc, không nóng a!

Thạch Trung Ngọc thấy cử độngcủa Hướng Lam, ngu ngốc cũng biết Hướng Lam nghĩ đi chỗ nào, huống chi ThạchTrung Ngọc cũng khôngphải ngungốc bình thường, Thạch Trung Ngọc vội vàng lui lại, giải thích nói:

- Ta không có phátsốt, Tiếu Sơn kia thực baonuôi một cái rưỡi quả phụ, trong đó Lưu quả phụlà cùng TươngViên chia nhau bao dưỡng!

TươngViên? Hướng Lam vừa nghe cái tên này, trong lòng càng thêmkhẳng định, lời của giahỏanày không thể tin,càng kéo càng không có biên giới a, HướngLam còn không cónghe nóiquasự tình hai ngườibao nuôi một quả phụđâu, Hướng Lam làkiênquyết khôngtin!

Hiện tại Thạch Trung Ngọc thực sự là khóc không ra nước mắt, người thành thật chính là không dễ làm, mắt thấy thực sựkhông giảithíchrõ ràng, cuối cùng Thạch Trung Ngọckhông thể làm gìkhác hơn là khoát tay, học giọng điệu của Tiếu Sơn, bất đắc dĩ nói:

- Côgáinhỏ,đến thời điểm ngươisẽbiết!

Hướng Lam cũng không phải ngườibìnhthường,rất biết đạithể,biết không thể tính toán với một người điên điên khùng khùng, liềnnói:

- Ngươi nhanh tìm đồ đạc có thể phủ lên ngườiđi, đám người Như Nguyệt tỷ sắpxuống rồi đấy!

Cô nàngngốc a, bọn tỷ muội đều gạt lòng tốt của ngươi a, Thạch Trung Ngọc nhìn Hướng Lam thuần khiết, trong lòng cực kỳ phiền muộn, thân thể củamìnhbị các cô nươngthấy hết,ởtrong biệt thự, còn cần phải mặc quần áo sao?

Bấtquá vừa nghĩ tới buổi tối phải đi rangoàiăn, trong lòngThạch Trung Ngọc khổ não cân nhắc một chút, cũng không thểlàm gìkhác hơn làở trong phòng mình tìm tìm kiếm kiếm,cuối cùng tìm được mộtcáikhănlau, cùng một bảnsách cũ.

Thạch Trung Ngọc nhìnhai thứđồ này, tronglòngkhổ não,cũngchỉ bất đắcdĩ xé sáchcũ thành từng tờ từngtờ, sauđóởtronggócphòng tìmđượcmột chai nhựa cao su, thoa khắptoàn thân, lấy trang giấy đínhvào trên người, còn dínhvài lớp.

Ai,vìsao lãotử đen đủinhư vậy!

Thạch Trung Ngọc nhìnmình trong gương, trongchốc lát cảmgiác mìnhcó chút khôngbiếtmình,trướcđâychotới bâygiờ cũng khôngcó phát hiệnmình đẹp trai nhưvậy, giống như mộtCương Thi, không phải không phải, Cương Thi làm sao có thể so sánhvới Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọctối thiểu còn lộra ánh mắtvàđỉnh đầu, đẹptrai hơn Cương Thibình thường nhiều!

Trong lòng Thạch Trung Ngọckhổ não, thế nhưng khôngcòn biện pháp, so sánhvới mặcváy lên đường phố, Thạch Trung Ngọcvẫn cảm giácnhưvậy tương đốikhá hơn một ít.

Giữalúc Thạch Trung Ngọc khổ não,đột nhiênnghe được ngoài cửa có người gọi, Thạch Trung Ngọc đáp lại, sau đó đắp khănlaulên đỉnh đầu, nhất thờiđầucũng bị chelại, hiện tại toàn thân Thạch TrungNgọc chỉ còn lại đôi mắtlộở bên ngoài!

Thạch Trung Ngọc chạy tới mở cửa, là Hướng Lâm,Thạch Trung

Ngọc còn chưa kịp chàohỏi,chỉngheHướng Lâm thét chói tai, nhất thời Thạch TrungNgọc cảmthấy như tao Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, ai, xem ra tiếng thét của nữnhânthật vượtxa lãotử tưởng tượng!

Hướng Lâm nhìn thấy Thạch Trung Ngọc, sau khi thét chói tai làsợ choáng váng, HướngLâm run rẩy nói:

-Ngươi làCương Thi Vương!

Hướng Lâm không phải giả, đó là thật bị dọa, trước đây lúc nàng còn nhỏ, có mộtlần xemphim Cương Thi xong sợ đến vài ngày buổi tối ngủ không yên, lưu lại bóngma a, từ đó về sau, HướngLâm vừa thấy được Cương Thi sẽsợ!

Cương Thi Vương?

Vừanghe CươngThi Vương, sắc mặt của Thạch Trung Ngọc nhất thờisuy sụp,lãotử ngọc thụ lâmphong, phonglưu phóng khoáng, tiêusái mê người như thế, làmsaocó thểlà Cương Thi Vương, trong mẫuCương Thi có cái nào có thểxứng đôi với bảnvương,hơn nữa, Cương Thi làm saosanh con a!

Tiểutử nàythật không còngìđể nói, vừa rồihắn soi gương cũng phát hiện,cái tạo hình này của mình giống như Cương Thi, bâygiờ nghe Hướng Lâm gọi hắn Cương Thi Vương, lại cảm giác bithảm, theo bản năng háo thânvào nhân vật Cương ThiVương,đi cân nhắc vấn đề CươngThisinhsôi nẩy nở đờisau!

Nghe tiếng thét chói tai của Hướng Lâm,các cô nươngđều vội vàng chạy đến,nhìn thấy bộ dạng của Thạch Trung Ngọc, không có một cái không cười,gia hỏa này, giả Cương Thi Vương còngiảgiốngnhư vậy!

DươngTửôm bụng cườinửa ngày mới nói:

- Đại thúc, ngươi cũng quá thông minh, ngươilà làm saonghĩ ra sángý như thế a?

Thông minh?

Thạch Trung Ngọcimlặng, hắn quayđầu nhìn trong phòng một cái, trong phòng ngoại trừ cabin trò chơi, thì không còn cócáigì a, trừ

khăn lauvà quyểnsáchcũkia, hắn thật khôngtìm đượcthứgìcó thể chethân!

Bao nuôi một cái rưỡi quả phụ!

DTV-EBOOK.COM.VN

Hướng Lâm trảiqua chuyện trước mắt nháo trò, cũng đã biết người trước mắt chính là Thạch Trung Ngọc,lậptức phẫn nộ,hung hăng giẫm chân của Thạch Trung Ngọcmột cái,hunghăngnói:

- Vì sao ngươi nghĩra biện pháp nàydọa người?

Dọa người, oan uổnga,lão tửlà thật không có muốndọa người!

Thạch Trung Ngọc biệt khuất, việc này thậtkhôngnênoán hắn, hắn cũnglà khôngcó y phục mặc, Thạch Trung Ngọcvừa định giải thích, còn không có mở miệng, liền phát hiện chân trái cũngtrúng một cước,không khỏi rơi lệ đầy mặc!

Vẫn là Hướng Lamthành thật nhất, biết chuyện này không phảioán Thạch Trung Ngọc, liền nóisự tình Thạch Trung Ngọckhông có quần áo một lần,lúc này ánhmắt cáccônương nhìn về phía Thạch T rung Ngọc mớihiền lành hơnmột chút!

Cơ Như Nguyệt vừa an ủiHướng Lâm, vừakhi dễThạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi khôngcóy phục không biết nói hả,đánggiá làm như vậy sao?

Thạch TrungNgọc bất đắcdĩ nói:

- Takhôngcó y phụcngươi không biết sao, hơn nữacoinhưta nói với ngươi, ngươicóthể làm sao bây giờ?

Cơ Như Nguyệttrừng Thạch Trung Ngọc một cái, nghĩ thầmngươi sợ Hướng Lâmcòn dámnói sạo, lậptứckhông lưu tình khiển trách:

- Ngươi khôngnói làm sao biết ta không có cách nào, chỗ của ta váy còn nhiều mà, tùy ngươi mặc!

Thạch TrungNgọc thực sự khổnão, trướcđâyhắn mặc váy không biết baonhiêu lần, còn không bằngcáinày, tối thiểucái này vẫn là bấtnam bất nữ,mặc váy vào, liềnthực sự đổi tínha!

ThạchTrung Ngọc đang khổ não, chỉnghe Cơ Như Nguyệt nói:

- Ngươi không biếtHướng Lâm sợ Cương Thi sao, còn dám biến thành cái dạng này, ngươi là cố ý!

HướngLâmsợ Cương Thi?

ThạchTrung Ngọc nhìnHướng Lâm, quả nhiên ánh mắt người sau nhìn về phía hắncó chútné tránh, trong lòng Thạch TrungNgọc biệt khuất, lão tử chỉ giốngnhư Cương Thi mà thôi, cũngkhôngphải CươngThi thực sự, ngươi sợcái gì?

Thạch TrungNgọc phiềnmuộn, trong lònglén lút phỏng đoán,cô nàng này không phải là giả bộ,vừa rồi giẫm chân của lão tử giẫm dùngsức như vậy, hiệntại lạisợnhư thế,ai tin!

Thạch Trung Ngọc nào biết,vừarồi Hướng Lâm trongchốclát tức giận, giẫm chânThạch Trung Ngọc xong, liền kémchút ói ra!

Nhìn thấy vẻ mặt Thạch Trung Ngọc buồn bực,CơNhưNguyệtlại nói:

-Ngươi còn nóikhông trách ngươi, ngươi nóingươi, dán cảngười còn chưa tính, trên mặt cũng dán,lẽ nào dáng dấp củangươi rất tuấn tú, sợngười khácchụp lén ngươi sao?

Vừanghe CơNhư Nguyệt nói, các cô nương đều tán thành, toànthân gia hỏa này dán đầy giấy rách còn chưatính, còndán lên mặt, ngươi còn dám nói sạo,đây không phải là cốýbắt chước CươngThi sao?

Nhìn thấy các cônương đều quăng tới ánhmắt chất vấn, Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ, lấy khăn lau đi giấy trênmặt, bất đắc dĩ nói:

- Ta biến thành như vậy,nàocòncó mặt mũi đi ra ngoàigặp người, vạn nhất bị người khác chụp lén, cũng không sợlộ chân tướng a!

Các cô nương vừa ngheThạch Trung Ngọc nói đều kinhngạc, lúc

nào tiểutử nàytrở nên thôngminhnhư vậy, loại chiêu số này cũngcó thể nghĩ ra được!

Ai,khuôn mặt tính là gì,nếuthậtkhôngdán lên mặt,bị người chụp hình,sauđó lên báo,vậy thì khôngcòn mặt mũi gìữa, Thạch Trung Ngọc phiền muộn,không nghĩ tới lão tử đường đường một nhânvật ở trongtròchơi sất tráphongvân,ở trong hiện thực lại luân lạc tới tình trạng không cóy phụcmặc.

Nhìn vẻ mặtvôtội của Thạch Trung Ngọc, CơNhư Nguyệt cũng không tiện nói gìữa, không thểlàm gì khác hơn là bất đắc dĩ nói:

-Lúc này đây, trước tha cho ngươi,nếunhư lầnsau ngươi còn dám làm chuyện như vậy, hừ hừ...

ThạchTrungNgọcbi phẫn, mình đường đườnglà đệ nhấtcao thủ trong tròchơi,lạibị mộtbầy nữ nhânkhi dễ,nếu không phải các ngươiđều là nữ nhân củalão tử, hừ hừ...

Cơ Như Nguyệtmột bênan ủi Hướng Lâm, một bênlại nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Bất Thoại MànThầu kia không tệ, ngươi làmsao kéo được hắn?

NgheCơ Như Nguyệt nói,các cô nương cũng đều dùng ánhmắt tò mònhìn về phía Thạch Trung Ngọc, trong lòng Thạch Trung Ngọc khổ não, lão tử nói các ngươi cũng không tin tưởng, thế nhưng nhìnthấy ánh mắt mong chờ, Thạch Trung Ngọc khổnão nữa cũng phải ăn ngaynóithật,cặn kẽ nóisự tình mình gặp phải BấtThoạiMàn Thầu, sau đóbị tiểu tử kia âm, lá mặt látrái cùnghắnđánh quái, cuối cùng dùngVương Bát Chi Khí chinh phục tiểu tử kia.

Quả nhiên, không ngoài ThạchTrung Ngọc dự liệu, các cô nương nghe Thạch Trung Ngọc nói nhưvậy, gương mặtđều không tin, đoạn trước Thạch TrungNgọc bị Bất Thoại Màn Thầu âm và mặt dàycùng Bất Thoại Màn Thầuđánh quái ngược lại không có vấn đề gì, hai ngườinày đều không phải loại sợphiền phức,huống hồ còn có haihệ thống thông cáocóthể làm chứng,thếnhưng phía sau, các cô nương đều không tin, nhìnngươi giống nhưbị thần kinh, trên người có thể có Vương Bát ChiKhí sao, trong sáchnói nhữngngười có VươngBát Chi Khí kia,không người nàokhông anh tuấntiêu sái,

ngọcthụlâm phong, người nào sẽ giốngnhư ngươi!

Ai, người thành thật khôngdễlàm, lúc này trong lòngThạch Trung Ngọc cực kỳ khổ não, mình nóigì cũnglà đệnhất cao thủ trong trò chơi, nói ra nhấtngôncửu đỉnh, làm saođến tronghiện thực, nói giốngnhư rắm thí, không aitinnhư vậy!

Các cô nương chứngkiến bộ dạngcủa Thạch Trung Ngọc, biết hắn đang buồn bực, cũng không tiện trách cứ hắn,Cơ Như Nguyệt nói:

- Ngọctỷ, ngươikhông phảinói cóchuyệngì tuyên bốsao, nóiđi?

Trong lòng Thạch TrungNgọc bất đắcdĩ, nói cácngươi cũng không tin, thế nhưng tên đã lên dây, cũng không thể không bắn, Thạch Trung Ngọckhông thể làm gìkhác hơn là nói sự tình liên quan tới nhiệm vụ đặcthù.

Lúc này đây, ThạchTrung Ngọc thật rất thành thật,khônghềcóchút tư tàng nào, thế nhưng nói xong, Thạch Trung Ngọclạibi thảm, lão tử nói thật,chỉ sợ vẫn không ai tin!

Thạch Trung Ngọcnói:

- Ta nói xong, ngươi tin không?

Cơ Như Nguyệt nói:

-Tatin!

Thạch Trung Ngọc đang khổ não, ngheCơ Như Nguyệt nói như vậy, cũng không khỏigiật mình, cuối cùng cũngcó ngườitin lão tử, còn khôngđợi Thạch Trung Ngọc vui vẻ, chỉ nghe Cơ Như Nguyệt nói:

- Ta tin, ta tin, ta tin cáiđầu ngươi, ngươi cho rằng người người đều giốngnhưngươi, còn baonuôi một cái rưỡi quả phụ, Ngọctỷ, trí tưởngtượng củangươi thậtđủphong phú!

Dương Tử làm bộ ngây thơ nói:

- Đại thúc, ngươi cũngquá vô sỉđi, lẽ nào ngươi nghĩ nói mộtsựtình càng vô sỉ cóthểdời đilực chú ý của chúngta sao?

Emgái ngươi, ta oanuổnga, mình ở phương diện câudẫn quảphụ này là kémxaTiếuSơn,lãogiàkhốn nạn kia thậtbao nuôi một cái rưỡi quảphụa!

Xuỵt xuỵt bài hát?

DTV-EBOOK.COM.VN

Hắn khôngkhỏiđổi chủđề hỏi:

- Chúngtađi ăn gì?

CơNhư Nguyệtnói:

-Tùy tiện!

Tronglòng Thạch Trung Ngọcvuivẻ nói:

- Chúng ta đi ăn mì xào đi?

Xàocái đầungươiđấy, cáccô nương đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhấttề trừng Thạch Trung Ngọc,hiện tại ngươi tốt xấugì cũng là một người có thân phận, cònăn mì xào, nói không khiến ngườita cườiđến rụng răng sao!

Thạch Trung Ngọc thấy phản ứng củacáccônương, trong lòng phiền muộn, một đám bại gia tử,mì xàocũng làmỹ vị a!

CơNhư Nguyệtnói:

-Mọi người chơi game cũng mệt mỏi, chúng ta tùytiện tìm một nhà hàng năm sao ăn một bữa là được!

Nghe giọng điệu tùyýcủa Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọcquả thựcmuốn tìmmột miếngđậuhủ đụng vào, nhàhàngnăm sao,còn gọi tùy ý, xemra mình là không có biện pháp làm cho đám cô nương nàydưỡngthành thóiquentiếtkiệm.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấyphản đối khôngcó tác dụng,khôngthể làm gì khácơn là lựa chọn đi theo, ThạchTrung Ngọccùngcác cô nương chenlên một chiếc xe, không bao lâu thì ra khu biệt thự cao cấp, chạyvề phíanhà hàng sangtrọng.

Dương Tử nói:

- Chiếcxe này quánhỏ, mỗilầnchúngtađi ra cũng phảinhét chung một chỗ, chúngta mua một cái xe mới đi?

Lúc đầu đám người Thạch Trung Ngọc có hai chiếc xe, một chiếc là của DươngTử,một chiếc là củaDương Băng Dao, nhưngbây giờ Dương BăngDao không có ở trong biệt thự, đương nhiên chỉ còn lạicómột chiếc, nhiều người như vậy ngồimột chiếc xe, thậtlàcó chút chen lấn!

Cơ Như NguyệtngheDươngTửđề nghị, lập tức gật đầu bằnglòng:

- Không thành vấn đề,cơm nước xongchúng ta đi xem xe.

Trong lòng Thạch TrungNgọcbuồn bực muốn chết nói:

- Muaxetừ từ, vẫn làsuy tính muay phục cho ta trướcđi!

CơNhư Nguyệt nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Muay phục gì chứ, ngươiănmặcnhư vậy không phảirất tốtsao!

Thạch Trung Ngọc nhìn Hướng Lâm, người sauvẫn là vẻmặtlo lắng nhìnmình, Thạch Trung Ngọc cười khổ nói:

- Ta khôngbịngười cho rằng Cương ThiVương cũng đã không tệ rồi,còn rất tốt!

Hướng Lâm tức giậntrừng Thạch TrungNgọcmột cái,ý kia rất rõ ràng, ta cứ nóingươi là Cương Thi Vương,làmsao!

Thạch Trung Ngọcnhìn thấy Hướng Lâm trừng mắt, trong lòng cười khổ,nhưng mìnhlà một nam nhân, cũngkhông tiện chấp nhặt với nàng nha!

Chiếc xenày vốn không lớn,xét thấy lần này hìnhtượng của Thạch Trung Ngọc thực quá kém, nênDương Tửláixe, kếbên là Cơ Như Nguyệt, mà vịtríphía saulà ThạchTrungNgọc vàtỷ muội Hướng Lâm, Tuyết Sương Yên chen với nhau.

Lúcđầu vừa mới lên xe, Thạch TrungNgọc còn dự định nhân cơ hội chiếm tiện nghi, thế nhưng vừa nghĩ tới bây giờ trên người mình chỉ là mảnhgiấy rách, cho nênchỉđành cườikhổmột tiếng,thuhồi

tâm tư chiếm tiện nghi, ngồi đàng hoàngở phía sau.

Dương Tử lái xe rất nhanh, xekhông bao lâu liềnđến một nhà hàng sang trọng, Thạch TrungNgọc cũng là kinh nghiệmphong phú, nhìn thấy cô tiếp viên xinh đẹp nhưhoa ở cửa đón khách, cũng biết đẳng cấp của nhàhàng này khôngthấp,đi xuống nhìn một cái, quả nhiên, đây chínhlà nhà hàng năm sao.

Thời điểmđám người Thạch Trung Ngọc xuống xe, đi vào nhà hàng, cô tiếp viên kia nhìn thấy bộ dạng của Thạch Trung Ngọc, nhất thời sợ choángváng, biểu tình cực kỳ tương tự như Hướng Lâmnhìn thấyThạch Trung Ngọc, khóemiệng run rẩy, ngườinày là ngườihayquỷa, Thạch Trung Ngọcnhìn nàng, trong lòngđau khổ không gì sánh được, dù ngươi không nhiệt tình với lãotử, cũng đừng dùngánhmắt như vậy nhìn lão tử chứ, Thạch Trung Ngọc nhìn nữ tiếp viên nói:

- Chúngtatới ăn!

Lúc này nữ tiếp viên thật làbị sợchoángváng, nàng nhìn Cương Thi trước mắt, sau đótronglỗtai chỉ nghe được mộtcâu:

- Chúngtatới ăn thịt người!

Ănthịt người?

Nữ tiếp viênnhất thời phátsinh tiếng thét chóitai, Thạch Trung Ngọc khôngthể làm gì khác hơnlàchặnlỗtai lại, hơn nữa ngày, Thạch Trung Ngọc phát hiện nữ tiếp viên thétxong, trước mắt nhiều hơn một namtửkhôi ngô.

Nam tử vừathấy được Thạch Trung Ngọc, đầu tiên là kinhngạchá to miệng, Thạch Trung Ngọc theobản năng lạimuốn chelỗ tai, chỉ nghe nam tử khôingô nói:

- Tiên sinh, không cần sợ hãi, ta làquảnlý đại sảnh ở nơi này.

Sợ?Thạch Trung Ngọc vừa nghe lời của quản lý đại sảnh, nhấtthời có chút mơhồ,lãotử tới dùng cơm, sợ cáiquỷ gì!

Nam tửkhôingô tiếptục nói:

-Tiên sinh xin yên tâm,nhà hàng chúng ta tôn trọng sở thíchriêng của mỗimộtkhách hàng!

Thạch Trung Ngọcgật đầu,sauđó lại hối hận, con mẹ ngươi,yêu thíchchómá, Thạch Trung Ngọc đànghoàngnói:

-Ta khôngcó tiền muaquần áo!

Quản lý đạisảnh nghe Thạch Trung Ngọcnói, liền nhìn vềphía sau Thạch Trung Ngọcmột cái, thấy nhiều cô nương xinh đẹp như vậy, tronglòng thầm mắnggia súc,baonuôinhiềunữ nhân như vậy, còn nói không có tiền muaquần áo!

Quảnlý đại sảnh nói:

-Tiên sinh, ngài thựclàbiết nói đùa,người thân phận tônquý giống nhưngài, làm sao sẽkhông có tiền mua quần áo chứ!

Quản lý đại sảnh không đợi ThạchTrungNgọc trả lời, lại tiếp tục nói:

- Tiên sinh, mời vào!

Thạch Trung Ngọc khôngcó biện pháp,đi theo phía sau quảnlý đại sảnhvào tửu điếm, lại hấp dẫn vô số ánhmắt kinh ngạc, bất quá may mắn,người nơi này nhìn thấybộdáng bây giờcủa Thạch Trung Ngọc, cũng sẽ khôngquá giật mình, đoạn thời gian trướcbọnhọ còn nhìn thấy một người mặcváy đỏlên phố, trong lòng mọi ngườiđều thổn thức!

Thạch Trung Ngọc nhìnthấy mọi ngườiquăng tới ánh mắt kinh ngạc, cũng khôngcócảm thấygì, dù saobọn họ cũngnhìn không thấy ngay mặt,vóc người củamình thì tùy bọn họ thưởngthức đi, chỉkhổ đám ngườiCơNhư Nguyệt,đi theo phía sau Thạch Trung Ngọc, vôsố ánhmắt nóng hừng hựcrơi vào trên người các nàng.

- Xuỵt xuỵt...

Thạch Trung Ngọcmở ra giọnghát,hấp ta hấptấpđi theo phía sau quản lý đại sảnh, lạikích độngphẫn nộ của dân chúng.

Quản lý đại sảnh đầu đầyhắc tuyến, quayđầu nhìnThạch Trung

Ngọc nói:

- Tiên sinh, xin hỏi ngươi hát là bài hát gì vậy?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, mình chỉ là tùy tiện hừ hừ a, lẽ nào quảnlý đại sảnhnàycòn sinh ra cảm giác sùng bái!

Thạch Trung Ngọc nghi hoặc nói:

- Đâylà bài hát xuỵt xuỵt, lẽ nào khicòn béngươi chưa từng nghe qua!

Bài hát xuỵt xuỵt?

Quảnlý đại sảnh bấtđắcdĩ, khôngthểlàm gì khác hơn là kiên trìnhìn Thạch TrungNgọc nói:

- Tiên sinh, khách trong đại sảnh đều đang ăn cơm, ngàiở nơinày hátnhưvậy, dường như không quá thích hợp!

Thạch TrungNgọc laumồ hôi,liếc mắt nhìn bốn phía, quả nhiên p háthiện không ít ngườilòng đầy địch ý nhìn mình, tronglòng phiền muộn không gì sánh được, thực sựlà nằmcũng trúngđạn a!

ThạchTrung Ngọc quay đầu, đột nhiên nhìn thấy xa xa có một đôi mắtnóng bỏngnhìn đến, dĩ nhiên không phải nhìn Thạch Trung Ngọc,màlànhìn những cô nương ở sau lưng hắn!

Đánh Lôi Nghiêm tơi bời!

DTV-EBOOK.COM.VN

- Lôi Nghiêm!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,hắn nhận ra chủnhân củaánh mắt này, chính làvị hônphu của Cơ Như Nguyệt… Lôi Nghiêm,bên người Lôi Nghiêm còn đứng một người, Thạch Trung Ngọccũng nhậnthức, là vị hôn phu của LiễuPhi Hoa… TưởngKiền.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, biết hai ngườilà đến tìmphiền toái, quả nhiên, trong lòng Thạch Trung Ngọcđangcười khổ,đãthấyLôi Nghiêmvà Tưởng Kiền kề vai sátcánh đitới, còn chưa đến phụ cận, Lôi Nghiêm liền thân thiếthô:

- Như Nguyệt!

Cơ Như Nguyệt cũng nhìn thấy Lôi Nghiêm, bất quá nàng không muốnđểý đến hắn,chỉ nhàn nhạt trả lời:

- Lôi Nghiêm, không cóchuyện gìmà nói, mời tránhra, đừng ảnh hưởng tâm tìnhcủa chúng ta!

Lôi Nghiêm sửng sốt,không nghĩ tới Cơ Như Nguyệt có thể nói như vậy,lẽ nàota tới liềnảnhhưởng tâm tình của các ngươi!

Ánh mắtLôi Nghiêm đảo quađám người Thạch Trung Ngọc, khinhìn thấy Thạch Trung Ngọc,biểu tình trênmặtcứngngắc, chật vật nuốt một ngụm nước miếng,toàn thân dínhđầy giấy rách, đỉnhđầu đội một cái khăn lau, người anh em này... Cũngquá có sáng tạođi!

Cảm nhận đượcánh mắt của LôiNghiêm, Thạch Trung Ngọc không nhịnđượcho khan haitiếng,LôiNghiêm thấyđược dáng dấp ngoan ngoãn của quản lý đại sảnh khi nhìn Thạch Trung Ngọc,ánhmắt cũng khôngdám hắn dừng lại thêm,người như vậy, không phải siêu cấp ngu ngốc, chính là siêu cấp ngưu bức,người trước mắt này, rõ ràng cho thấy nằm ởloại sau!

Lúcđầu Lôi Nghiêmlàtìm kiếm thân ảnh của Thạch TrungNgọc ở trong đoàn người, kết quả không tìm được, trong lòng không khỏi có chút thất vọng nói:

- NhưNguyệt, ngươi ta đã cóhôn ước, ngươi cũngđừng chạyở bên ngoài được không, nhanh trởvề,ta nuôi ngươi!

Thạch Trung Ngọc nghe LôiNghiêmnói, nhất thời trong lòng dâng lên lửa giận, Lôi Nghiêmnày nói, mới nghengược lạikhôngcóvấn đề gì, thế nhưngtỉmỉsuy nghĩ,vấnđề là rất lớn, người này nói giống như đại côngvô tư,nghe là vì Cơ Như Nguyệt, nhưng trên thực tếlà nói Cơ Như Nguyệt không tuân thủ nữ tắc!

Trong lòngCơNhư Nguyệt bi phẫn,LôiNghiêm nói cũng quá âm hiểm,Cơ Như Nguyệt nói:

-Lôi Nghiêm,ký kết hôn ướcvới ngươikhông phảita,là phụ thân ta, ngươimuốn kết hônthì đi tìm hắn!

Lôi Nghiêm nghe Cơ Như Nguyệtnói, sắc mặt nhấtthờiâm trầm, Tưởng Kiền ở bên cạnh nói:

- Nghiêm lão đệ, xem ra đệmuộicóchút tínhkhía!

Lôi Nghiêm gậtđầu, mình nóinhư thế nào cũng làvịhônphu của Cơ Như Nguyệt, trước mặt mọi người, CơNhư Nguyệt khôngnểmặt hắn như vậy,trong lòng LôiNghiêm cũng không khỏi kéolên lửa giận nói:

-NhưNguyệt, Lôi Nghiêm tamuốn người có người, muốn tiền có tiền, điểm nàokém tiểu bạchkiểm kia, takhuyên ngươi một câu, về sauđừng vìlời đã nói hôm nay màhối hận!

Hối hận? Cơ Như Nguyệtcười nhạt, Lôi Nghiêmnày coi mìnhlàthứ gì, Cơ NhưNguyệt nói:

-Lôi Nghiêm, tacũng khuyênngươimộtcâu, ngươi cũng đừngdt1 vànglên mặtmình, cặnbả cuối cùngchỉlàcặn bả mà thôi!

Bên cạnh TuyếtSương Yêncũng khuyên nói:

- Như Nguyệt tỷ, chớ chấp nhặtvới loạisúc sinh này!

Nghe Tuyết Sương Yên nói, sắcmặt Lôi Nghiêmlạiâm trầm vài phần, tức giậnnói:

- Tiểu bạch kiểm Thạch Trung Ngọc kiaở đâu? Không phải đãbị hù chạy rồi chứ? Lưu lại một đám nữ nhâncác ngươi ởchỗ này...

Lôi Nghiêmlời còn chưanóihết, trên bụng liền trúng mộtcước, Thạch Trung Ngọc cũng không phải dễ trêu, nếu như Lôi Nghiêm tới khiêu khíchhaicâu, đây cũng không cógì, dùsao mình đoạtnữ nhân củađối phương, tượng đất còn cóba phần hỏa nha, thế nhưng hắn ghét nhất người khác gọi hắn tiểu bạch kiểm, Lôi Nghiêm này còngọi nghiện, Thạch Trung Ngọc còn có thểtừbỏý đồ sao.

Bụng của Lôi Nghiêm trúng một cước,lui về phía saumấy bước, còn không có đứng thẳng thắt lưng,Thạch Trung Ngọc lạimột quyền đánh vào trên mặt,chỉnghethanh âmthanh thúy, mặt của Lôi Nghiêm bị Thạch Trung Ngọc đánhbiến hình, hộc ra mấy cái răng dínhmáu.

Lôi Nghiêmbị ThạchTrungNgọc đánh, nhất thời tức giận đếnoa oa kêu to, còn quản ngươi ngưu bức hay không,bay thẳng đánh tới Thạch Trung Ngọc, trong lòng ThạchTrung Ngọc cườinhạt,Lôi Nghiêmnàysớm đã bịtửu sắc mócrỗng thân thể, căn bản không thể làđốithủ của mình.

Thạch Trung Ngọcnhìn thấy Lôi Nghiêmnhào lên, cũng không thu tay, mộttrọngquyền đánhlên mặt Lôi Nghiêm, lần nàyLôiNghiêm học thông minh, nhìnthấynắmđấmcủaThạch Trung Ngọc qua đây, vội vã tránhné, quyềncủaThạch TrungNgọc hơilệch, đánh vào đỉnh đầucủa Lôi Nghiêm,làm hắn choángváng cảđầu óc.

Thạch Trung Ngọc lạimột cướcđá vào trên ngựcLôi Nghiêm, là đối phương ngất đi.

Bên cạnh Tưởng Kiền vừa thấy được Lôi Nghiêm bịThạch Trung Ngọc đánh gục, lúc nàymới kịpphản ứng, vọtvềphíaThạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc nhìnTưởng Kiền thâncao hai thước,trong lòng cười khổ,đối phươnglàcaothủ TaeKwonDo đai đen, cũng không phải làmình đánh mấy năm có thể địch nổi,đây là trải qua huấn luyện chuyên nghiệp a!

Thạch TrungNgọc vừa cùng Tưởng Kiền giao thủ, liền cảmgiác được gan bàntay tê rần, nắm đấm của người này giống như sắt, căn bản không đánh nổi a!

Thạch Trung Ngọc biết dưới tình huống bình thường, mình căn bản khôngphải đối thủ của Tưởng Kiền, cũng may Tưởng Kiền khôngcó hạ ngoanthủ, Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khác hơn là đau khổ chống đỡ, ký thác hy vọng ởtrênngười quản lý đại sảnh.

Quản lý đại sảnh cũng không cô phụ Thạch TrungNgọc kỳ vọng, vừa thấyđược ở trongđại sảnh đánh nhau, nhất thời nóng nảy, vội vã kêu an ninh, trong chốc lát, mộtđám bảoan cao lớn vây Thạch Trung Ngọc và Tưởng Kiền lại, hai người nhìn xung quanh, lậptức dừng tay!

Tưởng Kiền căn bản không nhậnra Thạch Trung Ngọc bây giờ, mìnhra tay chẳng qua là vì giúp Lôi Nghiêm kiếmvề mặt mũi, cho nên tự nhiên không muốn liều mạng,Thạch Trung Ngọc thì đánh không lại Tưởng Kiền,chonênhai ngườivừa nhìnthấy bảo an vây quanh, đều tâm hữu linh tê đồng thời dừngtay!

LúcnàyLôi Nghiêm đã đượcbácsĩ cứu tỉnh, vừa nhìn thấy Tưởng KiềnvàThạch Trung Ngọcdừngtay, nhất thời sắcmặtâm trầm, nhìn Tưởng Kiền nói:

- Tưởng đại ca, vừa rồisao ngươi không trực tiếpđánh nằm tênhỗn đản này!

Mặcdù Tưởng Kiền không biết Thạch Trung Ngọc, nhưng chứng kiếnhắndĩ nhiên ăn mặc thành nhưvậy, hẳn không phải là mộttiểu nhân vật,cũng không muốn triệt đểđắctội đối phương, không thể làmgì khác hơn lànói:

- Lôi lão đệ, ngườinày thân thủ không tệ,tatrong khoảng thờigian ngắn không cóbiệnpháp làm gì hắn, hơn nữa ngươi xem an ninh chung quanh...

Lôi Nghiêm hừ lạnhmộttiếng, nơi nào không biết tronglòngTưởng Kiềnđang suy nghĩ gì,đứng lên nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Xin hỏi huynhđàilà ngườiở đâu, hà tất cheche giấu giấu, có dám chobiết tên họ không?

Vừanghe LôiNghiêmhỏi, lỗ tai của Tưởng Kiềncũng dựng lên, hắn cũng muốnbiết Thạch Trung Ngọcăn mặcphongcách như thế, rốt cuộc là thân phận gì!

Thạch Trung Ngọc nghe LôiNghiêm hỏi, khôngkhỏi nởnụ cười, ngườinày còn không biếtmìnhrốt cuộclà thân phậngì,Thạch Trung Ngọc buông tay nói:

- Người khác đều gọi ta là Cương ThiVương!

Đại hội luận võ tấn cấp

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Cương ThiVương?

Lôi Nghiêm sửng sốt,tuy bộ dángcủa ThạchTrung Ngọc bây giờ hoàn toàncó chút giống Cương Thi,thế nhưng Lôi Nghiêmcũngrõ ràngnghe đượcý trêutức trong thanhâm, không khỏi hừlạnhnói:

- Ta bất kể ngươi có phải Cương ThiVươnghaykhông, chỉ cần ngươichọc LôiNghiêm ta,ngươi là người, tacó thể biếnngươi thành CươngThi, ngươi là Cương Thi,tacũng có thể để ngươi lầnnữabiến thành người!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc buồn cười, Lôi Nghiêm này thực quá tự đại, thật coi chahắn là Thiên Vương lão tửsao.

Một bên, TưởngKiền ngheLôi Nghiêmnói,chân mày cũng nhịn không được nhíu lại, còn chưađiều tra ra người tacóthân phậngì đã dám nóinhư thế, đây khôngphảiđàohố chônmình sao, thế nhưngLôi Nghiêmtự đại hásẽ pháthiện những chi tiếtnày,Lôi Nghiêm nhìn Tưởng Kiềnvung taylên, xoayngười nói:

-Tưởng đạica,chúng ta đi!

Ở dưới mọi người nhìnsoi mói, Lôi Nghiêm và Tưởng Kiềnảo não rời đi.

Thạch Trung Ngọc nhìnTưởng Kiền và Lôi Nghiêm rời đi, sờ lên cằm suynghĩnói:

- Đồng dạnglàgia tộc cổ xưa, nhưngxem ra địavịcủa Tưởng gia

thấp hơnLôigia, không biết Cơ giađịavị nhưthế nào!

Quản lý đại sảnh thởphào một hơi, nhìn về phía Thạch Trung Ngọc nói:

- Tiên sinh, các ngươi cònăn cơm không?

Thạch TrungNgọc nhìn Tưởng Kiềnvà Lôi Nghiêm tức giận đến cơm cũng không ăn liềnđi, tâmtình trong chốc lát tốt hơn nói:

- Đương nhiênăn, vì sao không ăna!

- Xuỵt xuỵt...

Vừa rồiThạch TrungNgọc đánh Lôi Nghiêmmột trận, tâm tình thư sướng, trong chốclát lại khôngtự chủ được ngâm nga bàihát xuỵt xuỵt, khuôn mặt của quảnlýđại sảnh nhất thời đen lại, khóe miệng run run nửa ngày, cuối cùng tùyý ThạchTrung Ngọc hát đi!

Bữa cơm này ănrất tẻnhạt, trải qua sự tình Lôi Nghiêm, hiển nhiên cáccô nương đều đãkhông có baonhiêu hào hứng, chonên một bàn cơm trên cơ bản đềuchảy vào bụng Thạch TrungNgọc, cáccô nương nhìn thấy Thạch Trung Ngọcăn như quỷ đói,đều nổicả da gà!

Sau khi Thạch Trung Ngọc cơmnước no nê, miệng ngậm một cây tăm xỉa răng,vỗbụng một cái, mộtbộ thỏamãn dựavào ghế, Thạch Trung Ngọc nhìn Tuyết Sương Yên nói:

- Cógiấy ăn không?

Tuyết Sương Yên trừng Thạch Trung Ngọc nói:

- Không có! Trên ngườingươikhông phảiđều là giấy sao?

Thạch Trung Ngọchỏimột vòng, các cô nương đều không mang giấy vệ sinh, trong lòng Thạch Trung Ngọc buồn bực muốn chết, nào có cônương đi ra ngoàikhông mang theo giấya.

Thạch Trung Ngọc nhìn trang giấy trên người mình, thầmnói nhựa cao su này cũng không tệ lắm, vận động mạnh như vậy cũng không tróc ra.

Sau khi đám người Thạch TrungNgọc ra khỏinhà hàng, lại đi lên phố dạo một vòng, giúp Thạch Trung Ngọc muamấy bộ tây trang, sau đóđoàn người lại đichọnô tô, cuốicùngở dưới Thạch Trung Ngọc đề nghị, chọnlựa một chiếc Mercedes không tệlắm,chỉ hơn một triệu, dùng Dương Tửnói,xe này thật rẻ!

Đương nhiên, ở trongquá trình này, ThạchTrungNgọc lại tránh khôngđược bị người vây xem, thậm chí có không ít người trực tiếp móc ra điệnthoại chụpvài tấm, trong lòng Thạch Trung Ngọc âm thầmmaymắn, may màchemặt lại, bằng không lúc này đây thực sự bị ngườicho ra ánhsáng.

Thạch Trung Ngọc về đến nhà, cũng không còn khí lực làm những sự tình khác nữa,trựctiếpnằm ở trêngiường ngủ say!

Ngàythứ hai vừarạng sáng, ThạchTrung Ngọc đang cùng nữ nhi của Chu Công triền miên,chỉ nghe thấy ngoài cửa truyềnđến một tiếnggõ cửa dồndập, Thạch Trung Ngọc đẩy cửa ra,vẻ mặt khó chịu,là Hướng Lam.

Hướng Lam trừngThạchTrungNgọc nói:

- Ngươi làm sao vẫn ăn mặc như vậy?

Thạch Trung Ngọc nhìn trên người mình, đêmqua sau khitrở về liềnngủ, trên ngườivẫn dính đầy mảnh giấy, ThạchTrung Ngọc nhức đầu nói:

- Trước chờta một lát,tađitắm một chút sẽ xuống!

HướngLamgật đầu, nàng cũngbiết ThạchTrung Ngọcđối vớiăncó baonhiêutích cực, cho nên nói:

- Nhanhlên,đám ngườiNhưNguyệt tỷ đều ở phía dưới chờ!

ThờiđiểmThạch Trung Ngọc tắm xong thay quần áoxuống phòng khách,phát hiện các cô nương căn bản không có chờ hắn, đãsớmăn xong tiến vào trò chơi, Thạch Trung Ngọc chứngkiến đồăn trênbàn, cũng khôngkhách khí, tuy nói chất lượng kémchút, thếnhưngsố lượngkhôngít, Thạch Trung Ngọc ăn rất nhanh, không tới năm phút,đồ ănđãybàn đã vào trong bụng.

Thạch Trung Ngọcvỗvỗ cáibụng, phát hiện cònkhông có ănno, than thở một tiếng, không thể làmgì khác hơnlà chờ tới buổitrưa, sau đó vội vã tiếnvàotrò chơi.

Thạch Trung Ngọc vừa tiến vào trò chơi, nhớ lại ngày hôm nay còn có lịchmình thi đấu, vội vàng chạyvề phíahội trường.

Đạihội luận võ đã tiến hành đợt thứ hai, Bạch Hổ thành nguyên lai có 100 triệu người chơitham gia chỉ còn dư lại50 triệu.

Đối thủ của Thạch Trung Ngọc là một MụcSư cấp 40, đối mặt Thạch Trung Ngọc có thể nói bi thảm, đẳng cấpáp chế, trangbị áp chế, hơn nữa Thạch Trung Ngọcbị Đại Địa ChiHùng huấn luyện kinhnghiệm giaothủ cũng không tệ, Mục Sưnày ởtrong tayThạch Trung Ngọc cănbản không qua đượcmấyhiệp!

MụcSưkia cũngbiếtvận mệnhcủamình,dù saomình đốimặtlà Hinh VũChi Thạch, MụcSư kia từ lúc bắt đầu đều không dámxuất thủ qua, chỉ không ngừng tăngmáu chomình, cuối cùng bị ThạchTrung Ngọcsử dụng CuồngLong Thăng Thiên, cộng thêm Lực Phách Hoa Sơn đưa vềnhà!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn,Mục Sư này cũng quá kém, không ngừngtăng máucho mình lại yếunhư vậy, làm cho Thạch Trung Ngọc còn chưa dùng hết kỹ năng, hắnvốncòn muốn thử xem Tiên khí chiến giáp uy lực như thế nào,kếtquảdĩ nhiên khôngcó thí nghiệm thành!

Thạch TrungNgọc tranhtài xong, lại nhìnđám người Tuyết Sương Yênvà Cơ Như Nguyệtthi đấu, kết quả toàn thể thành viên của phòng làm việc HinhVũ đều không có bất kỳ áplực đánh bại đối thủ, thành công vàovòng sau.

Sau đó là đoàn đội đấucủa phòng làm việc Hinh Vũ, làm phòng làm việc nhất lưu củatrò chơi, đámngười Thạch TrungNgọc tạothành đoàn đội tự nhiên là độingũ mạnh nhất, mà lần này đoàn độiđấu, đám người Thạch TrungNgọc gặp phảivẫn là một dã đội,dãđội chínhlà cácngười chơitùyý tạothành, hoàn toàn khôngcótính kỷluật đáng nói, sao có thể làđối thủ của đám người Thạch Trung Ngọc!

Vì vậy sau khi song phương tao ngộ khônglâu, Thạch TrungNgọc ỷ

vào một thânTiên khí trực tiếp sát nhập trại địch, giết chết hai Mục Sưcủa đối phương, mất điMụcSư chốngđỡ,những người còn lại chỉcó bị ngược, cho nên đối phương không có dây dưa, trực tiếp tướcvũ khí đầu hàng.

Bởivì đoànđội dựthiíthơn đơn đấu và song đấurấtnhiều, ở BạchHổ thành, đoàn đội dự thi chỉ hơn một triệu, nói cách khác, phòng làm việcHinh Vũ ởđoàn đội đấu đã vào top hai trămnăm chục ngàn.

Đại Địa Chi Hùng trắc thí

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc đánh xongđoàn đội đấu, đang không có chuyện gì làm,liền cảm thấyTúi Tu Di rungđộng, Thạch Trung Ngọc thầm nói,sự tình tới rồi.

Thạch Trung Ngọc móc ra ngọc bội, cònchưa kịp ấn nút, đã cảm giác đượctrời đất quay cuồng,sau đó trước mắt xuất hiện một gia hỏa khổng lồ, Thạch TrungNgọc đương nhiên biếtđây chính là Đại Địa Chi Hùng.

Đại Địa ChiHùng vừanhìn thấyThạchTrung Ngọc, thật hưng phấn nhảy qua, trên mặt lộ ra nụ cười dâm đãng,Thạch Trung Ngọc nhìn Đại Địa Chi Hùng giống như một quảphụ nhìn mình,thầmnghĩ không xong,Đại ĐịaChi Hùng này không phải là concái chứ,mặc dù thân thểta khá tốt, nhưngcũng không chịu nổi ngươi dằn vặt nha!

Thạch Trung Ngọc vội vàngnói:

- Hùng ca, ngươi tìm ta gấpnhưvậy có chuyệngì không?

Đại Địa Chi Hùng nghe ThạchTrung Ngọc hỏi, trực tiếp đánh bay Thạch Trung Ngọc nói:

-Ngươicòn hỏi tatìm ngươilàm gì,ta không phải nói ngươi mỗingày tới nơi này huấn luyệnmột giờsao, ngươiđã bao lâu không tới!

Thạch Trung Ngọc từ dưới đấtbòdậy,tronglòng thất kinh, mình chỉ còn lại có tímáu, Thạch Trung Ngọc vội vàngăn hồng dược, trong lòng lại yên tâm,xemraĐại Địa Chi Hùng làcon đực!

ĐạiĐịaChi Hùng lại khinh thường nói:

- Ta không phải nhẹ nhàng vỗvỗ bờ vai của ngươimột cái sao, còn khoa trương như vậy?

Thạch Trung Ngọc rơi lệ, ngươi thiếu chútnữa thì lấy mạng của

lão tử,còn nhẹ nhẹ vỗvỗbả vai, ThạchTrung Ngọc có chút hoài nghi,ở trongbản đồ đặc thù này, nhân vật tửvong cũngrớtcấp!

Thạch Trung Ngọc vội vàngnói:

- Mấy ngày nayta rất bận, chonênđã quên!

Đại Địa Chi Hùng trừng Thạch Trung Ngọc, không nghĩ tới Thạch TrungNgọcdĩ nhiêntìm lýdo dở như vậy:

- Đừng cho là ta không biết ngươi đang suy nghĩ gì, mỗingày ăn sao ngươi khôngquên!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,hắn nghe một câu trước cònkhông có vấn đề,vừanghecâu sau, độtnhiên phát hiệngiọng củaĐại Địa Chi Hùng này giống như giáo viên tiểu học củahắn, Thạch TrungNgọc cũngkhôngmuốn quấn quýt quá nhiều trong vấnđề này,không thể làm gìkhác hơn là nói:

- Hùng ca, ngươi tới tìm ta đến cùng có chuyện gì?

ThạchTrung Ngọc không muốn ngheĐại ĐịaChi Hùng nói nhảm, có thời gian, còn không bằng đi thông đồng mỹ nữ!

ĐạiĐịaChi Hùng thì đảocặp mắttrắngdã nói:

- Hôm nay ta gọingươi tới, chính là vì trắcthí ngươi, nói như thế nào ngươi cũng là tiểu đệ của ta, ta phải biếtthực lực của ngươi như thế nào, không thể để cho ngươi ở bên ngoài bịngườibắt nạt được!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, thầm nói taở bên ngoài sẽ khôngbị người khi dễ,ở chỗ này luônbị ngươi khi dễ, tuytrong lòng Thạch Trung Ngọc nghĩ như vậy, nhưng hắn lại muốn ở chỗĐạiĐịa Chi Hùng đạtđược chỗ tốt,Thạch Trung Ngọc nói:

- Hùng ca, gần đây tiểuđệ ở bênngoài xác thực bị người khidễ thảm!

Đại Địa Chi Hùng trừng hai mắt,cảgiận nói:

- Tiểu đệ của Đại Địa Chi Hùng ta, ai dám khi dễ?

Trong lòng ThạchTrung Ngọc cười khổ, vẫn thật là có người dám khi dễ, mấycô nươngkia khi dễ mình thảm, Thạch Trung Ngọc đàng hoàng nói:

- Hùng ca,cóvài cô nương luônkhi dễta!

Đại Địa Chi Hùng nhìn thấy vẻmặt ThạchTrungNgọc chânthành, trong lòng cũng tin vài phần nói:

- Ngươi một ngu ngốc, lạibị mộtđámxú kỹ nữkhi dễ, thựcsự làném mặt mũi của Đại ĐịaChiHùng ta!

Conmẹ ngươi, dám nói nữ nhân của lãotử là kỹ nữ! Thạch Trung Ngọc nghe ĐạiĐịa Chi Hùngxưng hô cáccô nươngnhư vậy, trong lòng cực kỳ bất mãn, nhưng không muốn quấn quýt ở trong chuyện này quá nhiều, không thể làm gì khác hơn là nói:

- Hùngca, không biếtlầnnày là cho sỏa điểu hay khỉngố tớitrắc thí ta?

Thạch Trung Ngọcrất thông minh,Đại Địa Chi Hùngtùy tiện mộttát cũng có thể vỗ hắn chỉcòn lạití máu,tựnhiên không cókhả năngtự mình trắc thí hắn, cho nên chỉ cóthểcho và Phiêu Linh ĐiểuvàKim Ti Hầutớitrắcthí mình!

Đại Địa Chi Hùng hàilòng nhìn ThạchTrungNgọc, tựa hồ rất hài lòngvớihai cái biệt hiệu kia, thầm nói tại saomình không điđặt biệt hiệuchi hai gia hỏakia chứ!

ĐạiĐịa ChiHùngsờ cằmmộtcái, suy nghĩnói:

- Sỏađiểu và khỉ ngố đều rất lợi hại, ta sợ ngươi không phải đối thủ!

Thạch TrungNgọc đầuđầy hắc tuyến, thầm kêu hỏngrồi, người này sẽkhông phảicho Đại Hầu tới trắcthí ta chứ, tên kia đãhơn bốn mươi cấp, Thạch Trung Ngọcđang suy nghĩ, độtnhiênhai mắt Đại Địa Chi Hùng tỏa sángnói:

-Có!

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi:

- Có cáigì?

Đại Địa ChiHùng cười haha nói:

- Tađột nhiên nghĩ đến ta có một tiểu đệ, trình độcủa hai người các ngươi đều không sai biệt lắm!

Thạch TrungNgọcphiền muộn, ngườinày rốt cuộc cóbao nhiêu tiểu đệ,bất quá lo lắng tronglòng Thạch Trung Ngọccũng để xuống, Đại Địa Chi Hùng thật muốn cho Đại Hầu tới trắc thí, hắn còn không bằng tìm mộtkhốiđậuhũ đụngchết!

ĐạiĐịa Chi Hùng vung tay lên, trước mắthiện ra một lỗ đen to lớn, hai mắt ThạchTrung Ngọc nhấtthời tỏa sáng, đồ chơinày chínhlà cửa không gian củaĐại Địa Chi Hùng, nếucó thểhọcđược, nhưvậy chạy trốnthật đúng là không thểchê!

Tiểu đệ của ĐạiĐịa Chi Hùng từ trong hắc động đi ra,Thạch Trung Ngọc nhìn một cái, xém chút hôn mê, tiểu đệ màĐạiĐịa Chi Hùng nóidĩnhiên là một con Đại Hắc Cẩu!

Cái nàycòn nóitrình độcùng ta không sai biệt lắm, có phải có chút vũnhụcchỉsố thông minh của lão tử không, ThạchTrungNgọc phiền muộn,bất quáchỉ là lão thiêngiacũng không biết,cái này liên quan quái gì tới chỉ số IQ!

Thạch Trung Ngọc dùng thuậtthăm dò, Đại Hắc Cẩu, cấp 10,????

Thạch TrungNgọc cũngquen rồi, mình cũng cấp 45, còn điều tra không ra nội tình của đối phương,xem ra bản đồ này có gì đó quái lạ!

Đại Hắc Cẩu vừa xuất hiện,liền nhìn về phía Thạch Trung Ngọc nhe răng, sau đó nhìn ĐạiĐịaChi Hùng nói:

- Lãođại, ngươi kêu tađira có chuyện gìkhông?

ĐạiĐịa Chi Hùngchỉ vào Thạch TrungNgọc nói:

-Ta muốnđể cho ngươi đấu vớihắn một trận!

Đại HắcCẩu nhìn Thạch Trung Ngọc, khinh thường nói:

- Giao thủ với hắn, khôngphải vũ nhụcsự thông minh củata sao?

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến, cái này liên quan quáigì tới chỉ sốIQ a, Đại HắcCẩu kia cũng quávô sỉ, lãotử đã cấp 45,ngươi mới cấp10, còn dám ởlãotử trước mặt lớnlối nhưvậy, xem lát nữa lão tửkhông đánh sưngđầu chócủangươi.

Đại Hắc Cẩu như nhìn thấuý tưởng của Thạch Trung Ngọc, giảvờ cao thâm nói:

-Thực lực,cũng không phải làdùng đẳng cấp cân nhắc!

Conmẹ nó thậtkhông biếtxấu hổ, ở trước mặt lão tửtrangcao thâm, Thạch TrungNgọccũnghọcbộ dạng của Đại HắcCẩu, nherăng, trừng mắt.

Còn không cóđọ sức, Đại Địa Chi Hùngđã cảm thấybầu không khí có chút khôngđúng,vội vàng nhìn ThạchTrung Ngọcnói:

- Ngươi đừng xung động, nói không chừng vềsau ngươi còn phải làm tiểuđệ choĐạiHắc Cẩu a!

Thạch Trung Ngọcnghe lời này, sắc mặt nhất thời tái xanh, muốn mìnhlàm tiểu đệ cho Đại Hắc Cẩu, Thạch Trung Ngọc làm sao cũng không nguyện ý, Thạch TrungNgọc nói:

- Hùngca, ta là tiểuđệ của ngươi, ngươi làmsao có thể nhường tiểu đệ của mìnhcho ngườikhác!

Cho Đại Hắc Cẩu làm tiểu đệ

DTV-EBOOK.COM.VN

Đại Địa Chi Hùng hít một hơi nói:

-Đại Hắc Cẩu đãlà tiểu đệ kém nhất dưới tay ta, nếu như ngươi ngay cả nó cũng đánhkhônglại, vậy ngươi không xứng làm tiểu đệ của ĐạiĐịa Chi Hùng ta, chỉ có thểlàmtiểu đệ của tiểuđệ ta!

Thạch Trung Ngọc vừa nghe liềnkinh sợ, nhìn vẻ mặt của ĐạiHắc Cẩu, thầm nói tạisao mình lạixuixẻo nhưvậy,Đại Hắc Cẩu vừanghe Đại Địa Chi Hùng nói, haimắt tỏa sáng, mình cuối cùng cũng có tiểuđệ!

Đại Hắc Cẩuvộivàngnói:

-Lão đại, ngươi nói ngươi chuẩn bị tìm chota một tiểu đệ, chính là hắn sao?

ĐạiĐịa Chi Hùng gật đầu, tán thưởng nhìn thoángqua Đại Hắc Cẩu, nghĩ thầmtiểu đệ củata quá thông minh, ĐạiĐịa Chi Hùng nói:

- Bất quá ngươiphải đánh bại hắn,hắn mới có thểlàm tiểu đệ cho ngươi!

Thạch TrungNgọc vừa ngheĐại Địa Chi Hùng nói, nhất thời nóng nảy, nếu mình thua,sẽ làm tiểu đệ củaĐạiHắcCẩu, nếu thắng cũng không có một chútchỗtốt, Thạch Trung Ngọc không quá nguyệný l àm loạisự tìnhmộtchút chỗ tốt cũng không có, Thạch Trung Ngọc vộivàng nói:

- Hùng ca, nếu tathắng thì sao?

ĐạiĐịa ChiHùngsờ cằm một cái,nghĩ thầm ngươi có thểthắng sao, Đại Địa Chi Hùng nghi ngờ hỏi:

- Ngươi thắng, Đại HắcCẩu làmtiểu đệ cho ngươi?

Tronglòng Thạch Trung Ngọc đau khổ khônggì sánh được, mình muốn một con chó làm gì, dáng dấpcòn xấu nhưvậy,coitiệm cũng hù người chạy,ThạchTrungNgọcvội vàng lắc đầu.

Đại ĐịaChi Hùng hỏi.

-Vậy ngươi muốn cái gì?

Thanh âm của ThạchTrung Ngọc có chút thôbỉ nói:

-Ta thắng, Hùng ca tặng ta mấy mỹ nữ!

Đại Địa ChiHùng bấtđắcdĩnói:

- Nhưng chỗta không cómỹnữ!

ThạchTrung Ngọcphiềnmuộn, dưới tay ngươi nhiều tiểuđệ như vậy, coi nhưlà biến hóa cũng có thể biến hóara vàicái chứ,đây cũng không phải Thạch Trung Ngọckhông học thức,mà làlời của ĐạiĐịa Chi Hùng không thể khiến ngườita tin tưởng a!

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng nói:

- Nếukhôngta thắng, Hùng ca ngươidạy cho tacửa không gian cũng được!

Đại Địa Chi Hùng trừngThạch TrungNgọcnói:

-Không phải ta không muốn dạy ngươi, cửa không gianlà kỹnăng độc môn củaĐại Địa Chi Hùng chúng ta, ngươi cănbản khônghọc được!

Sắc mặtThạch TrungNgọcbuồnkhổ nói:

- Ta xem Đại ĐịaChi Hùngđều hào khí phóng khoáng, Hùng ca, ngươi thật làĐại Địa Chi Hùng sao?

Đại Địa Chi Hùngvừa nghe Thạch TrungNgọc nói, câu trước còn tốt, câu sau kémchút làm chohắnnhịn không được tát baygiahỏa này, người này cũng dám hoàinghi thânphận mình, Đại Địa Chi Hùng bất đắc dĩ nói:

- Ta chỗ này thứ tốtcũng không ít, đáng tiếccấp bậc của ngươiquá thấp, chưadùngtới được!

Nhìn thấy ThạchTrung Ngọc phiềnmuộn,Đại Địa Chi Hùng nói:

- Ngươi yên tâm, nếunhưngươithắng, Hùng ca chắc chắn sẽ không để cho ngươi thua thiệt!

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọccòn muốn nói điều gì, Đại Địa Chi Hùng khôngnhịn được gõhắn một cái, phẫnnộ nói:

- Ngươi cái xútiểutử, còn chưa đánh đã trả giá với Hùng ca!

ThạchTrungNgọcnhìn mộtcái, bị Đại Địa Chi Hùng vỗ xuống, mình lại còn tí máu,ThạchTrung Ngọc vội vã ăn hồng dược, phát hiện thời gian cold-down còn chưa tới!

LúcnàyĐại Hắc Cẩu đãmở ra miệngrộngnhào tới.

Con mẹ ngươi, Đại Hắc Cẩu vô sỉ, HP củalão tử cònkhông cóhồi phục đâu!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cười khổ một tiếng, vội vã tránh thoát Đại HắcCẩunhào cắn, Đại Hắc Cẩu thấy nhào lên không trúng, cũng biết rõ nhất cổ tác khí,đến HPcủa người này khôi phục sẽ không còn ưu thế nữa!

Hai mắt Đại Hắc Cẩu phát quang, uông uông kêutođánh tới Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọcmột quyền đánh vào bụngĐại Hắc Cẩu, cảm giác được gan bàn tay tê rần, tựa như đánh vào một đống thiết!

Thạch Trung Ngọc thất kinh, cấp10 cũnglợi hại như vậy? Cái này phảiđánh thế nào, thừa dịp Thạch TrungNgọc sững sờ, Đại Hắc Cẩu nhâncơhội cắn lên người Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể lănmột vòng, Đại Hắc Cẩu kia làmsaovôsỉ nhưvậy, HP của mình cũng không có hồiphục, nó liền động thủ!

Nhưng dù sao ThạchTrung Ngọc cũng đánh quamấy năm, nếuhiện tại không thể liều mạng với Đại Hắc Cẩu, vậy cũng chỉ có thểcam đoanmình không bị nó đánh chết, Thạch TrungNgọcté trên mặt đất, không ngừnglăn lộn, hai tayôm đầu.

Đại Hắc Cẩu nhào vào trên người Thạch Trung Ngọc,không ngừng cắn xé, thế nhưng chỉchốc látsaunólạibi kịch phát hiện, Thạch Trung Ngọcquábỉ ổi, không cho mình công kích được bộvị trọng yếu, hơnnữa trên người hắn có trang bị khôi phụcHP, có thể không ngừng khôi phục HP.

Song phương giằng co mộthồi, Thạch Trung Ngọc nhìn thờigian cold-downchỉ còn lại mười giây, không khỏi kích động,phátsinh một tiếng tiếngkêu.

ThạchTrung Ngọcvô cùng kích động, liềnquên mấtbảo vệ cổhọng, saumột khắc,hắn cảm giác được mắt tối sầm lại, nghe được tiếng thanh âmxương cốtvỡ vụn, hôn mê bất tỉnh.

Mí mắtcủa Thạch Trung Ngọc khẽ động, mở mắt đã nhìnthấyĐại Địa Chi Hùngđứngở một bên,Thạch TrungNgọc lập tức hiểu chuyệngì xảyra, tronglòng cười khổ ngồi dậy, Đại Địa ChiHùngthở dài nói:

- Ai, không nghĩ tới ngươi quáyếu đuối, ngaycảmột kích củaĐại HắcCẩu cũng thừa nhận không được!

Con mẹ ngươi, Thạch Trung Ngọc khóc không ra nước mắt,ai oán trừng Đại ĐịaChi Hùng,thầm nói nếu không phảingươi đánh lãotử tàn máu,lão tử sẽ thất bạithảmnhưvậy sao?

Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ nói:

- Hùngca,ngươi xem nhưvậy công bằng sao?

Đại Địa Chi Hùng phất phất móng vuốt, thở dài nói:

- Đều là lỗicủata,là ta trongngày thườngkhông có đểý dạy ngươi!

ThạchTrung Ngọc nghe lời này, nhất thời sửngsốt, tronglòng phiền muộn khônggì sánh được, cảm giác nghe làmsao khóchịu như vậy chứ!

ĐạiĐịaChi Hùng tiếp tụcnói:

- Ngươi trướchết theoTiểuHắc lăn lộn,đến khingươitrở nên mạnh mẻ, ta lạiđể cho ngươitiểu đệcủa ta!

Đại Hắc Cẩu nhảyđến trước mặt Thạch Trung Ngọc,nhe răng nói:

- Tiểu Hinh, mau gọiđại ca!

Tiểu Hinhemgáingươi! Thạch TrungNgọc ở trong trò chơi tên là Hinh Vũ Chi Thạch,chonên ĐạiHắc Cẩutrực tiếp gọi tiểu Hinh!

Thạch TrungNgọc nghe Đại Hắc Cẩu gọi hắn như vậy, trong lòngbi phẫn, thế nhưng thườngthườngbị cáccônương kêu Ngọctỷ Ngọc tỷ, sức chịuđựng củahắn cũng khôngphải thường nhâncóthểso sánh, ThạchTrungNgọc biếtsự tình đã không thể vãn hồi, khôngthể làmgì kháchơn là nói:

- Hắc ca!

Đại Hắc Cẩu vừa nghe Thạch Trung Ngọc nói, nhất thời tâm hoanộ phóng, bao nhiêu năm cuốicùng cũng có tiểu đệ, Đại Hắc Cẩu dùng móng vuốt vỗvỗ bả vai Thạch TrungNgọc, thânthiết nói:

- Tiểu Hinh, đừng nản chí, theo Hắc ca lănlộn,chỉcần Hắcca có một con chó cái, cũngsẽcùng ngươi thay phiênchơi a!

Khóe miệng Thạch Trung Ngọc co giật, ĐạiHắc Cẩu này cũngquá biết khinh người, ai muốn cùng ngươi chơi chó cái a!

Thạch Trung Ngọc nhìnbộ dạnghèn mọn của Đại Địa ChiHùng và Đại Hắc Cẩu, trong lòng buồn khổ không gì sánhđược, hiệntại hắn cũng hoàinghi có phải haigiahỏa kiaphối hợp chỉnhmình hay không, trong lòng Thạch Trung Ngọc ai thán, xem ra vềsau mình quả thực phảilàm tiểu đệ cho ĐạiHắc Cẩu rồi!

Song đấu

DTV-EBOOK.COM.VN

Từ bảnđồ đặcthù đi ra, khuôn mặt củaThạchTrung Ngọcnhưkhổ qua, không nghĩtới mình thực làm tiểu đệ cho ĐạiHắc Cẩu, thựcsự là oan khuất!

Lúcnày Thạch Trung Ngọcđột nhiên nhận được điệnthoại của Hướng Lâm, hắn mớinhớ, mìnhvà HướngLâm còn cósong đấu!

Quả nhiên,Thạch Trung Ngọcvừa tiếp điện thoại, liền nghe thanh âmlo lắng của HướngLâm:

- Thạch Trung Ngọc,ngươi đang làmgì, tại saocòn không đến?

Thạch Trung Ngọc ai thán nói:

-Vừa rồicùngmột ĐạiHắc Cẩu xưng huynh gọi đệ!

- Đại Hắc Cẩu?

Hướng Lâm sửng sốt, còn tưởng ThạchTrung Ngọclại nói bậy:

- Ngươi mau chạytới,song đấu sắpbắtđầu rồi!

Thạch Trung Ngọc cúp điện thoại, vội vàngchạyđi,mới chạy đến cửa,liền nhìn thấyvẻmặt HướngLâm lo lắng.

Hướng Lâm oán tráchnói:

-Thạch Trung Ngọc, tạisaongươilơ là như vậy?

Thạch Trung Ngọcnhìn thời gian,thời gianthi đấuđã qua50phút, Thạch Trung Ngọcsửng sốt,thầm mắng ĐạiHắcCẩu không phảithứ gì, hại mìnhngaycả trận đấucũng trễ nãi,ThạchTrung Ngọcxin lỗi nói:

-Tiểu Lâm, thật xin lỗi!

HướngLâmchứng kiến vẻ mặt của Thạch Trung Ngọc, bật cười nói:

-Nhìn dángvẻcủa ngươi, thi đấu còn chưa bắt đầu đâu!

Thạch TrungNgọc sửng sốt, thời gian đãquanha, không khỏi hỏi.

- Ngươi nói thi đấu còn chưa bắt đầu, chuyện gì xảy ra?

Hướng LâmtrừngThạch TrungNgọcnói:

- Lẽ nào ngươi quênquy tắccủa đại hộiluận võ, nếunhư một phương có việc, thi đấu cóthể kéo dàichậm một giờ!

Thạch Trung Ngọc gãi đầu, hắn thật sựđã quên quy tắc này.

Mười phút sau, thiđấu đúnggiờ bắt đầu.

Thạch Trung Ngọc và HướngLâmvừa bị truyền tốngvào sân thi đấu, đã cảm thấy trước mắt nhoáng lên, haingười đốidiện liền tiêu thất.

Thạch Trung Ngọc hô tođau đầu, đối phương làhai Đạo Tặc, hắn ngược lạikhông cógì, thế nhưng HướngLâm làMục Sư nếunhư bị đối phương âm thầm giếtchết liền nguy.

Quả nhiên, nhìn thấyhai ĐạoTặc tiếnvào trạng thái Tiềm Hành,trên mặt HướngLâmlộravẻ sầu lo,Thạch TrungNgọc vội vàng vỗvai của nàng nói:

-Không có việc gì, bảo bối, tấtcảcóta!

HướngLâm nghe Thạch Trung Ngọc kêu'bảo bối', nhất thời trên mặt hiệnlên vẻ ửng đỏ,gậtđầu, lực chúý cũng tập trung lại.

HaiĐạo Tặc kia cũng không phải ngu ngốc,biết hai người đối diện là ngươnhân của phòng làmviệc Hinh Vũ,nhấtlàHinhVũ Chi Thạch, là thứ nhất trên bảng đẳng cấp,cho nên hai Đạo Tặc căn bản không dự định trêu chọc Thạch Trung Ngọc, chuẩn bị trực tiếp vòng qua hắn côngkíchHướngLâm.

Thời điểm hai Đạo Tặc đánh chủ ý hưhỏng, lại pháthiện MụcSư đối diện độtnhiên tiêu thất, đây đương nhiên làẨn Thân Thuật của

Ultramansáo trang,bất quá ThạchTrungNgọc biết, thời gianẨnThân Thuậtngắn hơn thời gian Đạo Tặc tiềm hành, cho nên Thạch Trung Ngọc không thể bảo đảm Hướng Lâmkhông có nguyhiểm.

Thạch Trung Ngọcđitới trung ương,nhắmmắt lại, chậm rãicảm thụ không khí lưu độngbên người, Thạch Trung Ngọc phiền muộn,hắn chứngkiến các nhânvật chính trong phimđều làm như vậy, cũng khôngbiếtcótác dụnghay không.

HaiĐạo Tặc vừa thấy đượcMụcSưcủa đối phương tiêu thất, thật không còn biện pháp, cũng không thể cùng Chiến Sĩ củađối phương chơi liều a!

Song phương cứ nhưvậy giằng co, Thạch Trung Ngọc đứng ở trung ươngsân so tài mấy phút, cũng không cảm thấy xung quanh cógì không đúng,tâmlý lập tức nóng nảy, conmẹ ngươi,kéo dài nữa, thời gian ẨnThân Thuậtcủa Hướng Lâmsắp đến rồi!

Các ngườichơi trênkhán đài cũngđã sớm khôngnhịn được,lahét muốntìm người phụtráchtrả vé, các ngươi cũng quá hắctâm, mới vừa thiđấu,bốn người liền tiêu thất bacái, còn lại mộtcáiđứngở trung ương khônglàmgì cả, tuy nói danh tiếng của Hinh Vũ Chi Thạch cựckỳ vang dội, nhưng các ngươi cũng không thểlừa dối khán giảnhư vậy a!

Kéo dàilâu như vậy,hai Đạo Tặc cũng nóngnảy, aibiết ẩn thân của đối phương có thể duy trì bao lâu!

Thạch TrungNgọcđang buồn bực, độtnhiên cảm giác được bên ngườicó điểm khác thường,vội vàng mở hai mắt, nhìn về phía bên phải kích hoạtCuồng Long Thăng Thiên,chỉ nghemột tiếng hét thảm, một ĐạoTặc bay rangoài.

Thạch Trung Ngọcđại hỉ,vộivãxông lên tiếpmột chiêuCuồng Bạo Trọng Kích,tên Đạo Tặc kia bị đánh baylần nữa.

Cùnglúc đó,thân hình Hướng Lâm cũnghiểnlộ ra, nàngvừa lộ ra, mộtgã Đạo Tặc khác của đối phương trực tiếp công kíchnàng, tuy Hướng Lâm cảmthấyphíasau lạnh sưu sưu, thếnhưng căn bảntránh không thoát, nhất thờiphát sinh một tiếngkêu đau,trên đỉnhđầubay ra -1231.

Thạch Trung Ngọc giận dữ, Đạo Tặcnày cũngquáhỗn đản,dĩ nhiên đánhlén nữ nhân, thật khôngổ là chức nghiệpĐạo Tặc.

Thạch Trung Ngọcvội vàng lao về phía Hướng Lâm,thế nhưng tên Đạo Tặc mới vừa rồi bị Thạch Trung Ngọc đánh bay kia cũng vung dao găm đánh tới, tổ độithi đấuđã tiếnhành hai đợt,hai ĐạoTặc sống đến bây giờ, chứng minh khôngphải người bình thường, bọn họ rấtrõ ràng,chỉcó trước giết chết Hướng Lâm, hai người cùng nhau đối phó Thạch Trung Ngọc, bọnhọ mới có hi vọng chiến thắng.

ThạchTrungNgọc nổi giận,trực tiếp kíchhoạt Cuồng Long Thăng Thiêđánhbay, tên Đạo Tặc kia, sau đó vọt tới trước mặt Hướng Lâm, lúcnày HướngLâm chỉ còn lại mộttí máu, tên Đạo Tặckia căn bản không quản Thạch Trung Ngọc, vội vàng huyđộng daogăm, Thạch Trung Ngọckhởiđộng TăngTốcThuật,tốcđộ tăng gấp hai, trong nháy mắt vọt tới trước mặt Đạo Tặc, đỡ daogăm của đối phương.

Lúc đầu trong lòngĐạoTặcmừng thầm, nghĩ cóthể giết chết MụcSư, kết quảcảm thấytrước mắt nhoánglên,mộtđôimắt tránngập lửa giậntheo dõi hắn,Đạo Tặc sửng sốt, sao tốc độ của ngườinày đột nhiên trở nên nhanh như vậy.

Conbà nó!! Dámđộng nữ nhân của lão tử!

Thạch Trung Ngọc đương nhiênsẽ không choĐạo Tặc thời gian phản ứng, hiện tại hắn chỉ muốn đạp người, Thạch TrungNgọcđá vào trên ngựcĐạo Tặc, thân thể Đạo Tặcnhất thời té bay rangoài.

Một gã Đạo Tặc khác đã tỉnh lại, thế nhưngnhìn thấy đồngbạncủa mình bị ThạchTrung Ngọc một cước đạp hôn mê, lập tứcsửngsốt, cầm daogămkhông biết có nên xông lênhay không, không xông, có phải quá nhát gan hay không, xông, một mình hắn khôngphải đối thủ củaThạch Trung Ngọca!

Thạch TrungNgọc căn bảnkhông nhìn tên Đạo Tặc kia, hỏiHướng Lâm:

- Ngươi không có việc gì chứ?

HướngLâm vộivàng ăn một bình hồng dược,cảmkíchnhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Nếu khôngcó ngươi, ta thực chếtở trêntay tên Đạo Tặckia!

Thạch Trung Ngọc nghi ngờnói:

- Sao ngươi khôngtăng máu cho mình?

HướngLâm trừng Thạch Trung Ngọc:

- Ngu ngốc, ta có thể tăng máu cho mình, cònbịbuộcthành như vậy sao!

ThạchTrungNgọc gãi đầu, có một Đạo Tặc ở bên cạnh, kỹ năng của HướngLâm làm sao có thểduytrì, Hướng Lâm là mộtMục Sư, coi như kỹ thuật tốt,cũng không có khảnăngđơnđấu với một Đạo Tặc!

Vấn đề tổ kiến bang phái

DTV-EBOOK.COM.VN

Lúc này một Đạo Tặckhác cũng thanh tỉnh lại, vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọcvà Hướng Lâm ở ngay trước mặtbọnhọliếc mắt đưa tình, nhấtthời tức giận oa oakêu to, đây làđang thi đấu, lẽnào ngươi bắtchúng ta làm khán giả!

Thạch Trung Ngọc nhìnvềphíahaigãĐạoTặc, khinh thường nói:

- Chỉ loại tiểu ma càbông như cácngươi, Thạch cata mộtchân cũng cóthể đạp các ngươinằm xuống!

Hai gã ĐạoTặc vừa nghe Thạch Trung Ngọc nói, nhất thời tức giận sắc mặttáinhợt, còn quản ngươi có phải nhân vật ngưu bức hay không, trựctiếp cầmdao găm vọt tới.

Thạch TrungNgọc huy động Chiến Thần Chi Nhận, trựctiếp tiến lên đón hai thanh dao găm, kèm theo một tiếng trầmđục,ba người đều thốiluihai bước.

HaigãĐạo Tặc thất kinh,lực lượng của haingười bọn họ mới có thể tương đương Thạch TrungNgọc, lực lượng của ngườinàynêncao bao nhiêua!

Thạch Trung Ngọc khinh thườngvẫyvẫy đầu, ánh mắt nhìn về phía hai Đạo Tặc tràn đầy khinh bỉ, tiểu macà bôngnhư các ngươi còn không thấy ngại trangbứcở lãotử trước mặt.

Hai gã Đạo Tặctrang bức ngượclại là khôngcó, nhưng lửa giận đều kéo lên, trong chốclát cũng khôngđể ý Hướng Lâm, chủy thủ trên tay đềuchàohỏiở trên người Thạch TrungNgọc, trong lòng Thạch TrungNgọcmừngthầm, hắn muốn chính là loại hiệuquảnày!

Trong lúc nhất thời,trên tràng kỹnăngtung bay, Thạch Trung Ngọc mới đánh bay mộtgã Đạo Tặc, một gã ĐạoTặc khácđã vọt tới, làm cho hắn cănbản không có thời gian đi liêntục công kíchtên Đạo Tặc kia.

Thạch Trung Ngọcvội vã khởi động Manh Thuật, haigã ĐạoTặc trong nháymắt không nhìn thấy gì cả, Thạch Trung Ngọcmộtđao chémnhào một gã ĐạoTặc, liền thấymột gã ĐạoTặc khác ăn dược tề, sauđóánh mắt có thể nhìn thấy,che ở trước mặtThạch Trung Ngọc.

Trong lòng ThạchTrung Ngọc cười khổ, Manh Thuật cũng không phảivạn năng, muốn thực sự nhưvậy, hắn trực tiếp dùngManh Thuật đâm mùánhmắt của người khác,như vậy đánh nhau,ai cònlà đối thủcủa hắn!

Hai gã ĐạoTặc đều là lão thủ, phối hợp lại cũng không cólàm cho Thạch Trung Ngọc chiếm được tiện nghi gì,đương nhiên đây là bởi Thạch Trung Ngọc ẩntàng con bài chưa lật.

Mới đầu còn tốt, hai Đạo Tặcbị ThạchTrung Ngọckhinh bỉ làm cho hôn mê đầunão,thế nhưng bọn họ đánh đánhđã cảm thấykhông đúng,bọn họ dĩ nhiênbỏ quaMục Sưcủa đối phương,cùng Chiến Sĩ liềumạng, thậtngu ngốc a!

Thạch Trung Ngọc vừathấyđược hai gã ĐạoTặc dường nhưcó chút tỉnhngộ,đương nhiên sẽ không cho bọn họ cơ hội,lập tức phátđộng DãMan Trùng Kích, nhân phẩmcủa Thạch TrungNgọcluôn khôngtệ, mộtkỹ năng vậymà thoáng cáiđánh ngất xỉuhai người.

Thạch Trung Ngọc đại hỉ, nhằm vào một Đạo Tặcliều mạng thảkỹ năng, cuối cùng mộtcước đạp baytên Đạo Tặc kia, -562, tên Đạo Tặc kia ở giữa không trung bayra mộtcon sốmàuđỏliền cúp!

Một gã Đạo Tặc khácvừamới tỉnh,đã cảm giácmắt tối sầm lại,trên mặtđã trúng một cước, trênđỉnh đầunhất thời toát ra một chữ số -639.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, không nghĩ tới lực lượng của mình đã lớnnhư vậy,chân cũng có lựccôngkích nhưthế, nên khôngcần đao, lại một cước đạp bay chủy thủ trên tay Đạo Tặc, sauđó quyền đấm cướcđá, nhất thời trên đỉnh đầu tên Đạo Tặckia toát ra chuỗi dài thương tổn-435,-623, -455...

Đạo Tặc kia cũng bất đắcdĩ,lực lượngcủa ngườinày thực quálớn, vậtlộnmình cănbản không phải đối thủ,hỗn đảna hỗn đản, làm sao

cóthể có người vô lạinhư vậy!

Tên Đạo Tặc kia thấy đồng bạnđã bị giếtchết, biết mình cũng khôngphải đối thủ của hai người Thạch Trung Ngọc, nên trực tiếp đầu hàng, còncó thể miễn bị một trận đánh đập.

Thạch Trung Ngọc nhìn tên Đạo Tặckiađầu hàng, tuy còn không có đánhthoải mái, thế nhưngquy địnhnhư vậy, không thể làmgì khác hơnlà lôikéo HướngLâmra khỏi sân đấu.

Ra khỏisân đấu,Thạch Trung Ngọc và Hướng Lâm nhìn thời gian, cũngđã không sớm, nênđềuhạ tuyến.

Thạch Trung Ngọc từ trong cabin trò chơichui rangoài, vừa đến phòng khách, đã nghe thanh âmcủaCơNhư Nguyệt:

- Ngọctỷ, hôm nay ngươirất nam nhâna!

Khóe miệng Thạch TrungNgọc vung lên nụ cười dâm đãng,nghĩ thầm coinhư ngươicó nhãn quang, bất quávừa nghĩtới sự tình mình làm tiểu đệ cho Đại Hắc Cẩu, sắc mặt ThạchTrung Ngọc lại đen thui,làm sao loạisự tình hỗn đảnnày cũngcó thể rơi vàotrên người lãotử!

Tuyết SươngYên nhìn thấy sắc mặt Thạch Trung Ngọc, cảm thấy có cái gì không đúng,vội vàng hỏi Thạch Trung Ngọc chuyện gìxảy ra.

Nhìnthấy rất nhiều ánh mắthiếu kỳ nhìn chòng chọc vào mình, Thạch TrungNgọc bất đắc dĩ, chỉ phảinóithật ra, các cô nương vừa nghe xong, nhất thờiđều ôm bụngcười.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc buồn khổ không gì sánh được, bữa cơmnàyăn cũng phiềnmuộn, các cônương làm cơmrất ít, buổi sáng ThạchTrung Ngọc không ăn no, đangđịnh buổi trưacó một bữacơm nođủ, cuối cùng khôngthể làm gì khác hơnlàđánhchủý tới buổi tối.

Thạch Trung Ngọc cơm nước xong, vộivã tiến vàotrò chơi.

Thạch Trung Ngọc vừamới login,liền nhận được điện thoại củaTa Là Soái Ca, TaLà Soái Ca kháchkhí nói:

- Thạch huynh, chúngtaởcửahàng củacác ngươi, mời lập tức tới một chuyến!

Thạch TrungNgọc hỏi.

- Có chuyện gì sao?

TaLàSoáiCanói:

- Là chuyện liên quan tới tổkiến bang phái!

Ánh mắtcủa Thạch Trung Ngọc sánglên,tổ kiếnbang phái là chuyện lớn, chuyện liên quan đến kế hoạch saunàycủa mình, Thạch Trung Ngọc vộivàng nói:

- Được rồi, ta đến ngay!

ThạchTrung Ngọc chạy tớicửa hàng ở Thiên thành, pháthiện không chỉTa Là SoáiCa, còncóđám người Kiếm Trùng Thiên, Khúc Chung Nhân Táng,đám người Cơ Như Nguyệt cũngở đây.

Thạch TrungNgọc nói:

-Làm sao vậy, không phải đều nói xong sao, chuyện tổkiếnbang phái có vấnđềgì không?

TaLà Soái Canhìn thấy Thạch Trung Ngọc, cười cười nói:

-Tới, chúng ta ngồi xuốnglại nói!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc cứng đờ,u oán nhìnTa Là Soái Ca, thầm nói ngươinghĩ rằng takhông biết ngươi suy nghĩ gìsao, Thạch Trung Ngọcnhìn phía sauTa Là Soái Cavà Kiếm Trùng Thiên,có chừng mườimấy người, đây chínhlà cửahàngcủa mình,mặc cho đám thùng cơmnàyăn, đây chínhlà thua thiệt lớn, hiệntại Thạch Trung Ngọc đột nhiên minhbạch vì sao Trương Mã và Tiếu Sơnkeo kiệt.

Bất quá tổ kiến bangphái là đại sự, Thạch TrungNgọc khôngthểlàm gì khác hơn là bất đắc dĩ saitiểu nhị dành rahai cái bàn, lên hai bàn thức ăn ngon, mặc cho đám người kiaăn uống chùa một phen.

Ăn cơm xong, trên mặtTa Là Soái Camới lộ ra nụcườithỏa mãn, nhìn về phía Thạch Trung Ngọc chắp tay nói:

- Thạchhuynh quá khách khí!

Khóe miệng Thạch Trung Ngọcco giật, trong lòng nhức nhối, nhưng ngoài miệng nhàn nhạt nói:

- Nói chính sự đi, tổkiến bang pháicó vấn đềgìkhông?

TaLà SoáiCa nghe ThạchTrung Ngọc nói, xoa trán một cái,bất đắc dĩ nói:

- Tổ kiến bang phái ngược lại khôngcó vấn đề gì, chỉ làđể Thạch huynhlàm bang chủ xảyra chút vấnđề!

Tùy tiện phẩm cấp gì!

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọcsửng sốt, ngươi bệnhhả, trướcđây làngươi xin lão tửlàmbang chủ đây này!

Ta Là Soái Ca thấy sắc mặt củaThạch Trung Ngọckhó coi, vội vàng nói:

-Thạchhuynh không cần nghi kỵ, ta đốivới Thạch huynh làmbang chủlà không có bất kỳ ý kiến gì, chỉ là có chút người không phục!

Thạch Trung Ngọc nhướng màynói:

- Có ai không phục, bảo hắn đira đơn đấu!

Ta Là Soái Ca bất đắcdĩ nói:

- Mấu chốt là những người khôngphục Thạch huynh, đềutự nhận không phải đối thủcủa Thạch huynh!

Thạch Trung Ngọchết chỗ nóirồi, ngươiđãtự nhận không phải đối thủ của lão tử, còn không chịu phục, làmcái lông gì!

Ta LàSoáiCa vội vànggiảithích:

-Những người này nói,mặc dù bọn họ khôngphải đối thủcủa Thạch huynh, thế nhưng luôn có người có thể đánh được Thạch huynh!

Nghe đượcTa Là SoáiCanói, Thạch Trung Ngọc mới gật đầu, cũng không thể ngươiđánh khônglại một người, đã cảmthấy ngườinày vô địch thiên hạ, cũng có thể người này chỉmạnhhơn ngươi một một xíu mà thôi!

ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Vậy làm saobây giờ, ta cuối cùng không thể chứngminhta là đệ nhấtthiên hạnha?

Đệ nhấtthiên hạ, ThạchTrung Ngọc thậtcòn không có nghĩ tới, trướ ckhông nói mình không phải ngưu bức nhất,chỉ nói cáidanh hiệu này,là có thểđè chết người!

TaLà Soái Ca lắc đầu nói:

- Vậy cũngkhông cần, những người nàynói, chỉcần Thạch huynhcó thể ở trongđại hội luận võ tiến vào top10, bọn họsẽ phục Thạch huynh!

Thạch Trung Ngọcgật đầu, top 10, mình không có vấnđề, nói như thếnàomình cũng là thứnhất trên bảng đẳng cấp!

TaLà Soái Ca tiếp tụcnói:

- Còn cómột việc!

Thạch Trung Ngọc nghi ngờ hỏi:

- Còn có chuyệngì?

Ta Là SoáiCacười cười, hạ giọng, thanh âm cóchúthèn mọn:

-Thạchhuynh hẳn nghe nóisự tìnhvề saucó quốc chiến!

Quốc chiến? Hai mắt Thạch Trung Ngọc nhất thời tỏasáng, mình chỉ là đệ nhất của server China,hắn nghenói khu khác của Thần Lâmcó không ítngưu nhân, liên quan tớiquốc chiến, đối với Thạch Trung Ngọc là tin vui, điềunàynói rõ Thần Lâm đangtừng bước đi vàoquỹ đạo, cũng chứng minh tầm mắt của Thạch TrungNgọc là không sai.

Vừa thấy được biểu tìnhtrên mặtThạchTrung Ngọc,TaLà Soái Ca tiếp tục nói:

-Về sau thế giới Thần Lâm sẽcàng thêm rộnglớn,khẳng định không có khảnăng chỉcho người chơiởkhu của mìnhlắc lư, nếu ở trước quốc chiến, khu Trung Quốc thành lập được một đại bang phái,vậy sau nàychỗtốt không phảilà ít!

Thạch Trung Ngọc vừa ngheTaLàSoái Ca nói, cũng biết đólàmột người sáng suốt, tám phần mười cũnggiống như mình thấy được

Thần Lâm ẩn chứa tiềm năngto lớn, ThạchTrung Ngọc nói:

- Như vậy đoạnthời gian này, liềnlàmphiền ngươiphụ trách liên hệ thànhviênbang phái, đếnkhiđại hội luậnvõvừa kết thúc, bangphái chúngtaliền chính thức thànhlập!

Ta Là Soái Ca gật đầu nói:

-Thạch huynhcó đề cử người chơi nào không?

ThạchTrung Ngọc nhìn đámngười Cơ Như Nguyệtởphía sau, mình thành lập bang phái, đám người Cơ Như Nguyệtnhất định làsẽgia nhập,Thạch TrungNgọc lạisuy nghĩmộtchút, cho TaLà Soái Casố điệnthoại của Bất Thoại Màn Thầu, Không CóNão và Không Có Hứng,để hắn đi liên hệ những người này.

Thạch Trung Ngọc từ trong cửa hàng đi ra,cảmgiác đượctrên người áp lực tăng lớn, về sau khôngchỉ phụ trách chính mình,trên người còn khiêngmộtbang phái!

Thựclực, nhất địnhphải có thực lực!

Thạch Trung Ngọchấp ta hấp tấp chạy đếnPhủ Thành Chủ của BạchHổ thành, muốnhỏi TiếuSơn tình huống liên quan tới nhiệm vụ, còn chưađi vào, thật xaliền thấy Mã Lụctừ trong Phủ Thành Chủđi ra, Thạch Trung Ngọc tiến lên nói:

- Mãhộ vệ, chẳng lẽ ngươidựđịnh đi tìm ta?

MãLục vừa thấy ThạchTrung Ngọc, vẻ mặtbuồn khổ nói:

- HinhVũ Chi Thạchđại nhân hiểu lầm, là thành chủđể cho ta đi tìm quả phụ ở thành tây!

Quả phụthành tây?

Thạch Trung Ngọc vừa nghe MãLụcnói,nhất thời sắcmặt cứng đờ, lão tiểu tử này đến cùngbaonuôibao nhiêu quả phụ a!

Thạch Trung Ngọc còn chưa kịp nói, Mã Lụcđã chắptay, sau đó tiêu thất.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, MãLục này cũng quá không hiểu đối nhân xửthế, đáng đờichỉ có thể làm cận vệ, Thạch Trung Ngọc đangmuốn vào Phủ Thành Chủ, liền gặp được quảngia từ bên trongđira.

Quản gia vừa thấy Thạch Trung Ngọc, sắcmặt nhấtthời thay đổi:

- Là Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân sao, thành chủ không có nhàa!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Nhưng ta có chuyện cực kỳgấp muốn tìm thànhchủđạinhân!

Khóe miệng quảngia cogiật nói:

- Xin hỏiHinh Vũ Chi Thạch đại nhân có chuyện gấp gì, cóthể nói cho lãohủ hay không, chờ thànhchủ đại nhântrở về, tasẽnhắn nhủ thay!

Trong lòng Thạch Trung Ngọcphiềnmuộn:

- Chính làsự tình liên quan tới nhiệm vụ lần này,thành chủ đại nhân còn khôngcó nói với ta rõ ràng!

Quản gianói:

- Là chuyện này sao, thành chủ đại nhânđã nói, đến khi nên làm nhiệm vụ, tự nhiên sẽ phái người thôngbáo HinhVũ Chi Thạch đại nhân, hiện tại córất nhiều sự tình không tiện nói rõ!

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc không lên tiếng, quản gia lại nói:

- Không biết HinhVũ Chi Thạch đại nhâncó còn những chuyện khác hay không?

Thạch Trung Ngọc ai oán nhìn quản gia, thầm nói Tiếu Sơn không ở đây, người nào tin tưởng, vừa rồiMã Lục còn nói Tiếu Sơnbảo hắn đi tìm quảphụ, nhưng thấy quảngia nói như vậy, ThạchTrung Ngọc không thể làm gìkhác hơn là bấtđắcdĩ nói:

- Nếuthành chủ đạinhân không ở nhà,ta sẽ không quấyrầy nhiều!

Thạch Trung Ngọclại đitớilò rèn, thật xađã nhìn thấy Tương Viên đang nằm trên ghế ngủ say, nước bọt chảyra.

Thạch Trung Ngọcaithánmột tiếng,ban ngày cũng ngủ,tối hôm qua lão hỗnđảnnày tám phần mười lại đi tìm quả phụ làm việc chân tay, Thạch Trung Ngọc đi tớiđánh thức Tương Viên.

TươngViênmơmơmàng màngmở mắtra, nhìn thấy là ThạchTrung Ngọc, liềnmở miệng mắng:

-Tiểu hỗnđản, khôngbiết kính giàyêutrẻ hả, không thấylão tử đang ngủ sao!

Thạch Trung Ngọcvội vàng tiến lên đấm lưng choTương Viên,nịnh bợ nói:

-Sư phụ,ta chỉ là muốn biếtngài cócần ta giúpgì không thôi?

Tương Viên trừng Thạch TrungNgọc, nghi ngờ nói:

- Ngươi tốt bụngnhưvậy!

Thạch Trung Ngọc vộivã nịnhbợ nói:

- Ngàilà sư phụ, ta đương nhiên tốt với người!

Tương Viênsờ cằm một cái, suytư nói:

- Cũngđúng, mộtngàyvi sư,cảđờivi phụ, ngươi hiếu kính ta cũng là phải!

Dứtlời,Tương Viên liềncười phá lên.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọctái nhợt, người này cũng quá không biết xấu hổđi!

Tương Viên cười xong, nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Nếu xú tiểu tử ngươi nhiệttâm như vậy, thì đi đào chota chút khoáng thạch đi!

Thạch Trung Ngọc còn chưa kịp trả lời, Tương Viên lại nằmở trên ghế khòkhò ngủ say, lần nữa nướcbọt chảy ra càng nhiều, Thạch

Trung Ngọc buồnbực nói:

- Ngươi còn chưa nói phẩm cấp gì đâu!

Thạch TrungNgọcđang phiền muộn, chỉnghemột thanh âm vang lên.

-Tùy tiện phẩm cấp gì cũngđược!

Thương Tỉnh Vương

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhìn Tương Viên nằmở trênghế, trong lòng đổ mồ hôi, may màmình không nóibậygì cả!

Thạch TrungNgọcđiralò rèn, mang theo cái xẻng chạy đếnmỏ quáng, lại đụngphảiđám niiBạoQuâncông hội, ở cửa ngăn người chơi đóng tiền!

Thạch Trung Ngọc có chút dodự, hiện tại mình cũng là danh nhân rồi, nếu như mìnhmở rahiệu quả trangbị trên người, rất dễ dàngbị người nhận ra, nếu như mình không mở, đóng tiền lại có chút khôngvui!

Suy nghĩ nửa ngày, ThạchTrungNgọc chỉcóthể đóngtiền, tiến vào hầmmỏ, Thạch TrungNgọc đã hại ngườita mấy lần, cũngkhông mu ốn bị BạoQuân công hội quần ẩu nha!

Trựctiếp nhảyquatầng một hai ba, Thạch Trung Ngọc đi tới tầng thứ tư, ngườiởđây không nhiều lắm,bởi vì thuật đào quáng vốn là kỹ năng sinh hoạt bàngmôntả đạo, đạt tới cấp bốn càng làphượng mao lân giác.

Thạch Trung Ngọc đào hơn nữa ngày, mới pháthiệnmột chuyện kỳ quái, tầng thứ tư chỉcó mấy người,thế nhưngchỗ độngkhẩu của tầngthứ tưvàtầngthứnăm vây quanhkhông ít người chơi, chẳng lẽ córất nhiều ngườithuật đào quángđạttới cấpnăm.

Thạch Trung Ngọcthật vất vảdời mông một chút,hỏimột bằng hữu ởbên cạnh đang chuyên tâm đào quáng.

Namnhân kia không ngẩng đầu nói:

- Ngươi ngay cảđiều nàycũng không biết, đó là người BạoQuân công hội đang giết Boss tầng thứ năm, cho nên thanhtràng thôi!

ThạchTrung Ngọc nói:

- Vậy nhiều ngườivây quanh ở cửahầmmỏ nhưvậy làm gì?

Nam nhân kia khinh bỉ nhìn Thạch Trung Ngọc liếc mắt nói:

- Đó không phải làđang xem náo nhiệtsao!

Thạch Trung Ngọc phiềnmuộn, ở cửahầm mỏcó thể xem náonhiệt gì,Thạch Trung Ngọc nói:

- Khôngphảigiết Boss sao, có cái gì mà xem!

Nam nhân kia cũng rất kháchsáonói:

- Đây chínhlà Tử Kim Boss cấp 50,độ khókhông phải nhỏ!

Thạch TrungNgọc kinh hãi, Bạo Quân kia lạidám đánh Tử Kim Boss cấp 50, lá gan không nhỏnha!

Thạch Trung Ngọc nghi ngờ nói:

- Bằnghữu, tại sao ngươi không đi xemnáo nhiệt!

Nam nhân kia lại khinhbỉ nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Không phải giết mộtcon Boss sao, có gì để xem!

Nếu không phảilo lắng đưatới người của Bạo Quâncông hội, Thạch TrungNgọcthật muốn một cái tát đập chết ngườinày, quá vô sỉ!

Namnhân kia thấy vẻmặt của Thạch Trung Ngọc, vội vàng giải thích:

-Talà người chơichức nghiệp sinh hoạt, không có hứng thú với giết Bossa!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, nếu như người chơi sinhhoạtmà nói, khôngcó hứng thú với giết Boss cũng bình thường, Thạch Trung Ngọc nói:

-Bằng hữu, ngươi tiếp tục, tađi nhìn Bạo Quâncông hội chê cười!

- Chê cười?

Nam nhân kia nghe ThạchTrung Ngọcmà nói, đầu tiên làsửng sốt, sau đó nước mắt àoào, cuối cùng cũnggặp phảimột tri âm, nam nhân kia tức giận nói:

- Đám vương bátđảnBạo Quâncông hội kia, hi vọng bọn họ đềubị Boss giết chết!

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nói:

- Ngươi có thùvớiBạo Quân công hội!

Nam nhân kia giận dử nói:

- Đámvương bátđản kia thật không phải thứtốt gì, chỉgiếtcon Boss cònmuốn thanh tràng!

Sắc mặt Thạch TrungNgọccứng đờ, đối với một công hộimànói,giết Boss cũngkhông phảimột việcnhỏ, nếu như ở trong quá trình giết Boss,cónhững người khácở bên cạnh, không chỉ đưa tới đoàn diệt, còn có thể bị người cướpBoss.

BấtquáThạch Trung Ngọc để ýngượclại không phải những lờikia, mà là câu tiếp theo, ThạchTrung Ngọc kinh ngạc nói:

- Ngươilà đào quáng sư cấp năm!

Nam nhân kia gật đầu nói:

- Nếu không phải Bạo Quân công hội, thuậtđào quáng của ta nói không chừng hiệntại đã lên tới cấp sáu!

Thạch Trung Ngọcđổmồ hôi, bản lĩnh của người nàyngượclại khôngtệ, thếnhưng vìsao lòng dạ kém như thế, người khác không phải thanh tràngthôi sao, ngươi cần trớchú bọn họ như thế, bất quá cái tínhkhí này,Thạch Trung Ngọc thích!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Bằng hữu, ngươi têngì?

Nam nhân kiahồi đáp:

- Thương Tỉnh Vương! Ngươi thì sao?

Thạch Trung Ngọc nhướng mày, danh tựnàylàm saokỳ quái như thế, dường nhưcó chút quen thuộc, bấtquá ThạchTrung Ngọc cũng khôngsuynghĩ nhiều nói:

-Tại hạ Hinh VũChi Thạch, không bằng chúng ta cùngđi xem Bạo Quân công hội chê cườiđi.

- Ngươilà Hinh VũChi Thạch?

Thương Tỉnh Vương giật mìnhnói.

Thạch TrungNgọc ngheThương Tỉnh Vươngkinh ngạc, nhất thời tâm lýhạnh phúc, xemra lão tử rất nổidanh,Thạch Trung Ngọc đang yy, liền ngheThươngTỉnh Vương khinhthường nói:

-Ta còn tưởngHinh VũChiThạchlànhân vật bao nhiêughê gớm, không nghĩ tớiđần như vậy, ngươi ởđộng khẩu có thể xemchê cười gì!

Thạch Trung Ngọc đổmồ hôi, người anh em này không phải hỗn đản bình thườnga,đều nói ngườibản lãnh lớn tính khí đều cổ quái, xem ra quảnhiên không sai,Thạch Trung Ngọc nói:

- Nếu không chúngta len lénlên tầng thứ năməxem náo nhiệt!

Thương Tỉnh Vươngvừa nghe Thạch Trung Ngọcnói, nhất thời ánh mắt sáng lên, cầmcáixẻng vọt tới cửa động!

Thạch Trung Ngọcvội vã đi theo phía sau Thương Tỉnh Vương, không khỏi có điểm chútmặc niệm cho Bạo Quân công hội, Bạo Quân thật khôngmay, thanh tràng cũnggâyra cừu địch!

Hai người chạy như điên,đitớiđộng khẩu tầng thứ tư, mớidừnglại, Thạch TrungNgọc thầm giật mình, tốc độ của Thương Tỉnh Vương thật nhanh,Đạo Tặc mình thấy qua cũng không có mấy cáicóthể vượt quahắn, xem ra server China cũng tàng long ngọa hổ, sau này mình không thể tự đạimù quáng!

Chỗ động khẩu tầng thứ tư,vây đầy người chơi xem náonhiệt,thế nhưng bọn họ không nhìn thấy gìa, chỗ động khẩu đứngmộthàng

người chơi củaBạo Quâncông hội, lấp kín cả động khẩu.

Thạch TrungNgọc nhíu mày, nhìnvề phía Thương Tỉnh Vương nói:

- ThươngTỉnh huynh,xem rachuyện này hơi khó khăn,Bạo Quân công hội phongtỏa cựckỳnghiêm mật!

Thương Tỉnh Vươngkhinhthườngnói:

- Mộtđámngu ngốc mà thôi, xem ta!

Thạch Trung Ngọc vừa nghe Thương Tỉnh Vương nói, đã cảm thấy chuyệnxấu, vội vươn tay đibắt Thương Tỉnh Vương, kết quả phát hiện mình chỉ bắt cái bóng, sauđó câu phía sau truyền vàotrong lỗ taihắn,Thương Tỉnh Vương đãxôngrangoài, Thạch Trung Ngọc cười khổ,cũng chỉcóthểvội vàng đuổi theo.

ThươngTỉnh Vương vọt tớiphụ cận động khẩu,hai tiểu đệ của Bạo Quân công hội ngay lập tức huy động đao trongtay, quát tovọt tới, nghĩthầm cáingu dốtnày là ai,chẳng lẽ không biết Bạo Quân công hội chúng ta đang giếtBoss sao,hai tiểu đệnày còn khôngcó nghĩ xong, đã cảm thấyđầu tê rần, trên đầu trúng một xẻng.

Hai tiểuđệ vừa định nhìn là ai to gan như vậy, trênđầu lại trúng một xẻng, bịđánh ngấtxỉu!

Thạch Trung Ngọcđi theo phía sau Thương Tỉnh Vương, tronglòng lấy làm kinhhãi, thủ pháp của người này thành thạo không gì sánh được, xem ra không phải lần thứnhất đánh hôn mê, là kẻtái phạm a!

Tại sao hắn lại tới?

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcvà Thương Tỉnh Vương vừaxuất hiện, ngay lập tứcđưatới người củaBạoQuân công hội chúý, Thương TỉnhVương đánh ngất hai tiểu đệ, ngườicủa BạoQuân công hội lập tức liền hiểu, haingườinàylà tới bới móc, hai người còn không có chạyđến phụ cận động khẩu,mấychục người chơi của BạoQuân công hội đã vây kín bọnhọ.

Thạch Trung Ngọcgiậndử nhìn Thương Tỉnh Vương, ngươi cònnói ngườikhác ngungốc,ta xem ngươi còn ngu ngốchơn người của Bạo Quân công hội!

Thương Tỉnh Vương đột nhiên ngừng lại,khôngvọt tới trước nữa, ThạchTrung Ngọc đi theophíasau hắn, cũng vội vàng phanhlại hỏi.

- Thương Tỉnh huynh,làm sao không vọt tới nữa?

Thương Tỉnh Vương chỉchỉ người chơi của Bạo Quân công hội phía trước, bất đắc dĩnói:

- Thạch huynh, ngươi cũng khôngthể để cho tamột người chơisinh hoạt đi tranh đấu anh dũngchứ!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tái xanh, hắncòn tưởng Thương Tỉnh Vương có biện pháp gì, cảm tình là để chomình lên a, Thạch Trung Ngọc cảgiận nói:

- Thương Tỉnh huynh, ngươi cũng quá...

ThươngTỉnh Vương nhìnthấy sắc mặt của Thạch Trung Ngọc, ngượngngùng nói:

- Ta còntưởng danh tiếng của Thạch huynh vangnhư thế, khẳng định rất lợi hại, đốiphónhững nhân vậtnhỏ này sẽ không cóvấnđề gì, nếu Thạch huynh sợ, chúngtabỏ chạy!

Sợ? Cái này có quan hệ gì tớisợ, Thạch Trung Ngọc cũng không phảisợ, nhưng không chịunổi đối phươngnhiều người a, thế nhưng chạycũngđã chạy không thoát!

Thạch Trung Ngọc nhìn bốn phía,ngườicủaBạoQuân công hội đã từ bốnphương támhướng vâyquanh, Thạch Trung Ngọccười khổnói:

- ThươngTỉnh huynh, bâygiờ nói chạy đã quá muộn!

Trên mặt Thương Tỉnh Vươnglộ ravẻlo lắng, nhìn về phía Thạch Trung Ngọc vô tội nói:

- Vậy làm saobây giờ? Chúng ta cũng không thể tước vũ khí đầu hàng nha!

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến, ngươi trang, ngươi cứ trang cho ta, Thạch Trung Ngọc cũng không cùng Thương Tỉnh Vương nhiều lời, trực tiếp triệu hồi ra Đích Lô, kích hoạt Dã Man Trùng Kích xông tới.

Nhất thời đám người củaBạoQuân công hộiđãbịchoáng hơnphân nửa, Thạch TrungNgọc cũng không ham chiến, móc raChiến Thần Chi Nhận,cưỡi Đích Lô trựctiếp nghiềnép qua.

Người chơi phụ trách chỉ huy Bạo Quân công hội nhấtthời nóng nảy, vội vã hô:

- Vị huynh đệ này, Bạo Quân công hội chúng ta đang giết Boss, nếu huynh đệ cho mặt mũi, chínhlà bằng hữu của Bạo Quân công hội chúngta, nếukhôngnểtình, vậy đừng trách chúng ta hạ thủ vôtình!

Thạch Trung Ngọcbất visởđộng, người này chính là một ngu ngốc, ngaycảtình thế cũng không phân rõ, liền kêu gào bậy bạ.

Thạch Trung Ngọc vungChiến Thần Chi Nhận,liền đánh bay một ĐạoTặc xông lên trước nhất, sau đó ĐíchLô lạisử dụngDã Man Trùng Kích, tên ĐạoTặc kia liềnmiễnphí trở về thành.

Còn có một MụcSư trựctiếp đilên cho Đích Lômột cái Thuẫn Kích, Đích Lô chỉ hơi run một cái, nhưng không có việcgìcả, ThạchTrung Ngọc nhíumày, khôngnghĩ tớimới vài ngày không thấy, người chơi của Bạo Quân công hội đềutrở nênngu xuẩn như thế, Mục Sưcũng

có thểlàm Chiến Sĩ xông lên, Thạch Trung Ngọc trực tiếp dùng Lực Phách Hoa Sơn đưa Mục Sư dũng cảm kia đi gặp thượngđế.

Lúc này bên người Thạch TrungNgọc, người của Bạo Quân công hội đãngã xuốnghơn phân nửa, không phải bị mê muội, chínhlàbị Thạch Trung Ngọc đưavề thành.

Thạch Trung Ngọc và Đích Lôtổ hợp quả thực quá biếnthái, kỹ năng gây choángmột tên tiếp theo một tên, những ngườichơi của Bạo Quân công hội kia cănbản không có lựcngăn cản.

ThạchTrung Ngọc nhìn thấy động khẩu đang ở trước mắt, trong lòng nhất thờivui vẻ, muốn cưỡi ĐíchLô xôngvào, lúc này lại nghe được phía sautruyền đếnthanh âmcủa ThươngTỉnh Vương.

- HinhVũ Chi Thạch huynh đệ, chờ ta một chút!

Những ngườichơi của Bạo Quâncônghội lúc đầu không dự định ngăntrở,thả Thạch Trung Ngọc đi qua, kết quả nghe được Thương Tỉnh Vương kêu, nhất thời đềuliềumạng đánh tới, người chơicầm đầu kia cũng mócra vũ khí, trựctiếpliều mạngvới Thạch Trung Ngọc.

Lúc đầuThương TỉnhVương đánhngất xỉu hai người chơi của Bạo Quân công hội, người của Bạo Quân cônghội có hơnphân nửađều xôngvề phíaThương TỉnhVương, cho nênThạch Trung Ngọc mới cảmthấy nhẹ nhàngnhư vậy, bây giờ nghe Thương Tỉnh Vương kêu, những người đó nhất thờiđãbiết gia hỏa cưỡi ngựa kia là HinhVũChi Thạch, đại điịchcủacônghội bọn họ, lập tức bỏ qua ThươngTỉnh Vương, vọt về phíaThạch Trung Ngọc, Thương Tỉnh Vương thì thừa dịp này vọt vào tầng thứ năm.

Thạch Trung Ngọcđối với Thương Tỉnh Vương thực sự hết chỗ nói rồi, sự tình bánđứng đồng minh hắn cũng có thể làm được,Thạch TrungNgọc huyđộng Chiến ThầnChi Nhận quét bay ba ngườichơi của Bạo Quân công hội ở trước mắt, lại thấy càng nhiều Ma Pháp ÁmKhígì gì đó bay qua.

Hảo hán cũng không chịu nổi nhiều người,huống chiThạch Trung Ngọcvốn không có ýđịnh liều mạng với người của Bạo Quân công hội, Thạch Trung Ngọcvội vã lệnhĐích Lôsử xuấtkỹ năng Địa Thứ,

nhấtthời kích choáng người chơi của Bạo Quân công hội, sau đó vội vàng xông vào tầngthứ năm.

Thạch TrungNgọc vừavọtvàotầng thứ năm, chỉ cảm thấy hoamắt, một cáixẻng đập tới, Thạch TrungNgọcvộivã huy động Chiến Thần Chi Nhận trong tay đỡ lại.

Thương Tỉnh Vương vừa thấy là Thạch Trung Ngọc, vộivàng thu xẻng,thở phàonhẹ nhõm nói:

-Ta còntưởng là đám khốn kiếpBạo Quân công hội kia chứ!

ThạchTrung Ngọclườmhắn mộtcái nói:

-Ngươi thậtđược a, ngay cảta cũngdám bán!

Thương Tỉnh Vương cườinói:

- Thời điểm ngươi triệu hoán con ngựa này, cũng không nói một tiếng, ta một người nhét ở nơi đó, làmsaora được!

ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩnói:

- Ta không phảinghĩngươi tự có biện pháp tiến vào sao?

Thương TỉnhVương cũng họcbộ dạng của ThạchTrung Ngọc, bất đắc dĩ nói:

- Ta chínhlà biệnpháp này a!

Thạch TrungNgọc nổigiận nói:

- Ngươi làm như vậy là bán đứng minh hữu, ngươi biết không hả!

Thương Tỉnh Vươngthấy Thạch Trung Ngọccó chút tức giận, vội vàng nói:

- Chúngta đinhanh một chút,trễnữa, BạoQuânsẽ đắc thủ!

Thạch Trung Ngọc và Thương Tỉnh Vương theo tầng thứnăm một đường chạy nhưbay, dọc theo đường đi, chỉ nhìnthấy một ítthithể Cương Thi,xemra Cương Thiở tầng thứ năm đềuđãbịngười củaBạo Quân công hộithanh lý hết.

Hai người tới địa phương Bạo Quân công hội giết Boss, pháthiện lúcnàyBạoQuân công hội giết Boss đã nằmởgiai đoạn cuối cùng, cũng chínhlà giai đoạn Boss Cuồng Hóa.

TửKim Cương Thi Vương, Boss cấp 50 CuồngHóa, hai mắtđỏ bừng, điên cuồng gầm thét, gặp người liềnxé!

Bạo Quân đứngởmột bên sắc mặt rất khócoi, hắn mang tới mấy trăm người chơiđã ngủmhơn phân nửa,nếu như trong lúc này xảy ra sai lầmgì, hắn cũng khônggánh nổi, hiện tại hơn phânnửa sự tình trongcông hội đã khôngphải hắn quản, màlà biểuđệcủa hắn Trần Hạo, nhất là đạibá củahắn, đối với hắn là càng ngày càng khôngcoitrọng, mắng hắn khôngcó nănglực làm việc, mà Bạo Quân cũng biết, đây hết thảy đều bởi vì mộtngười… Hinh VũChi Thạch.

Tâm tình của BạoQuân đang buồnbực, độtnhiên nghiêngđầu thấy một người, nhất thờibiến sắc, tạisao hắn lại tới?

Thạch ca tới!

DTV-EBOOK.COM.VN

Bạo Quân lập tức quátlên:

- Nhanh,ai có thểbắt hắnlại, thưởng cho năm ngàn kim tệ!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, thị lực của BạoQuâncũng quá tốtđi, tại sao có thể phát hiệnta nhanh nhưvậy!

Người chơi của Bạo Quân công hội vừa nghe tiếng quátcủa Bạo Quân, nhìnvề phíaxa, nhất thời mườimấy người chơi đều đồngloạt lấy ravũ khí, bắt chuyện lên người Thương Tỉnh Vương!

Thạch Trung Ngọc sửngsốt, nhìnThương Tỉnh Vương xông vào trước mặt, đầuđầyhắctuyến, mình quátự luyến, xem ra người anh em này cũng không phải một người hiền lành gì!

Thương Tỉnh Vương đỡ lấy đại đao, khinh thường quát to:

- Người của Bạo Quâncông hội, một đámngu ngốc!

Đám người chơi của Bạo Quân công hội kia đềutức giận đếnoa oa kêuto,có gầnmộtnửa người đềubỏ qua Boss, laovề phíaThương Tỉnh Vương.

Thương Tỉnh Vương bằngvào thân pháplinh hoạt, huy động cái xẻng cùng người chơi của Bạo Quân công hộichu toàn, mộthồi liền có Ma PhápSư thitriểnra Hỏa Cầu Thuật đánh về phía Thương Tỉnh Vương, Thương Tỉnh Vươngbị đánh thành tiểu hỏa tinh.

Lúc này Thạch Trung Ngọc sớm đã thu hồi ĐíchLô, đang phát động Ẩn Thân Thuật,nhẹnhàngđi vềphía Bạo Quân.

Thân pháp của ThươngTỉnh Vương rất cao minh, ngườicủa Bạo Quâncônghội không làm gì được hắn, hắn ngược lại còn có thể chiếm chúttiện nghi, Thương Tỉnh Vương cười cực kỳ dâm đãng a, tâm lýđangyy,trên bụng đã trúngmột cước, lui về phía sau hai

bước.

ThươngTỉnh Vươngcòn không có đứngvững, trên mônglạibị chém một đao, ngườichơi của Bạo Quân công hộiliền nhâncơ hội phản kích.

Trong lòng Thương Tỉnh Vươngphiềnmuộn không gì sánh được, songquyền nan địchtứ thủ, đám ma cà bôngnày thật không biết xấuhổ,nhiều người như vậyđánh mộtmình ta, Thương Tỉnh Vương nhìn bốn phía, sớm đã không còn tung tíchcủa Thạch Trung Ngọc, vội vànghô:

- Hinh Vũ Chi Thạch huynh đệ, ngươi mau ra đây!

Thạch Trung Ngọc đang ẩn thân thân hìnhdừng lại, đầu đầy hắc tuyến!

Bạo Quân đổ mồhôi lạnh, nhìnMa Pháp Sư ởmột bên nói:

- Nhanh, thả kỹnăng!

Mấy MaPháp Sư vội vã phóng ra kỹ năng trinhsát, thân hình của Thạch Trung Ngọctrong nháy mắt đãbị phát hiện.

BạoQuânnhất thời giận dữ nói:

- Người nào bắt HinhVũ Chi Thạch lại, thưởngcho năm chục ngàn kim tệ!

Thạch TrungNgọc vội vã triệu hồira Đích Lô, xông về phíaBạo Quân,Bạo Quân nắm một MụcSư cheởtrước mặt mình, Đích Lô kích hoạt Dã ManTrùng Kích, Thạch Trung Ngọc lại bù vào một chiêu Cuồng Bạo Trọng Kích, Mục Sư kialiềnđi tìm thượngđếuống trà!

Nhưng trong chốclát này, Bạo Quâncũng tránh ra được phạmvi côngkíchcủa Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc nhìn bốnphía, bi kịcha,những người chơi của BạoQuâncông hộinày bỏ qua Boss không đánh, bỏ qua Thương Tỉnh Vương không đánh,đều giếtvề phía mình.

ThươngTỉnh Vương vung cái xẻng lên ngăn lại một Đạo Tặc của

Bạo Quân công hội, cả giận nói:

- Chạy cáigì chạy, lão tử khôngcómị lực như vậy sao!

Đạo Tặc kiacũng khôngvui, giận dử nói:

- Ta nói bằng hữu, ngươi cũng không soi mặtvào trongnước tiểu xem bộ dạngcủa mình như thếnào!

ThươngTỉnh Vương bất đắc dĩ nói:

- Bằng hữu khôngnên nói tuyệt như vậy, năm ngànkimtệ cũng là tiền a!

ĐạoTặc kiakhinh bỉ nhìn ThươngTỉnh Vương, nghiêmnghị nói:

- Đây khôngphảilà vấn đềcó tiềnhay không, đây chính là Hinh Vũ Chi Thạchđạidanh đỉnh đỉnh a, nếuaicó thểhắn đánh bại, uy vọng sẽ tăng nhiều, về sau ở trong công hộilăn lộn chức trưởng lão gì gì đó không thànhvấn đề đây là quanhệ đến tiền đồsau này của ta!

Đi con mẹ ngươi! ThươngTỉnh Vương khóc khôngra nước mắt, một xẻng đánh bay Đạo Tặc, phẫnnộ trừng Bạo Quân,ngươi cái hỗn đản, lão tử khôngđáng tiền nhưvậy sao!

Thương Tỉnh Vương vung xẻng giếtvềphía Bạo Quân!

Thạch Trung Ngọc cưỡi ĐíchLô, taycầm Chiến ThầnChi Nhận,ở trongBạo Quân cônghội giết mấyvàomấy ra, căn bản không người có thể chính diệnắn ngạnh kháng.

Bạo Quân trong lúcnhấtthời tức giận,nổi giận nói:

- Một đám ngu ngốc, KỵSĩ và Chiến Sĩ ở phía trước đứng vững, PhápSưvàCung TiễnThủ ở bên ngoài thảkỹ năngviễn trình!

Trước mắt Bạo Quân nhoáng lên, trên mặt đã trúng một xẻng, trên đỉnh đầu bayra -865.

Bạo Quân vừamới ngây người, trênótlại bị đánh mộtcái,Thương TỉnhVương cũng biết rõ nhất cổtác khí thếnhưhổ,không ngừng huy độngcái xẻng vỗtới trên đầuvà trên mặt của Bạo Quân,để tên khốn

kiếp ngươi đắcý.

Dù sao Bạo Quân cũnglà người chơi chiến đấu, hơnnữa cònlà lão đạicông hội, trangbị trên người quá trâu,kinh nghiệm chiếnđấu cũng không tệ, bị độngăn đònmột hồi liền phản ứng lại, nuốt một bình hồng dược, một mặt cùng ThươngTỉnhVương chutoàn, một mặt chỉ huy người chơi của BạoQuâncông hội dọn dẹp Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cười khổ,tình cảnh của hắncực kỳ gian nan, hiện tạingười chơi của BạoQuân cônghội khôngcứng rắn với hắn, Chiến Sĩ và KỵSĩ vây quanh Thạch Trung Ngọcở bên trong,phía ngoàichức nghiệp viễn trìnhtiến hànhcông kích,Thạch Trung Ngọc phiền muộn,Bạo Quân thật đúng là có chút tài năng, trước đây tại sao mình không phát hiện chứ!

ThạchTrung Ngọc liếc mắt nhìnTử Kim Cương Thi Vương Boss đang giậndữ, trực tiếp vỗ mông Đích Lô một cái, Đích Lô tâm hữu linh tê, tăng tốcvọt về phía CươngThi Vương.

Ngườichơi của Bạo Quân công hội thấy ThạchTrung Ngọc cử động như vậy, đều ngây ngẩncả người,không biết nên đuổihay không, đây chính làTử Kim Boss cấp50 đang cuồngbạo a.

BạoQuân cũng phiền muộn, đám thủ hạ nàylàmsao ngu ngốc như vậy, trách khôngđượcmỗi lần đềubị Hinh Vũ Chi Thạch đùa xoay quanh, Bạo Quân giậndữ hét:

- Sững sờ cái gì, mau đuổitheo!

Một người chơilanh chanh nói:

-Lão đại, nóikhông chừng Hinh Vũ ChiThạchvừa chạy qua,đã bị CươngThi Vương giếtchếta!

Bạo Quântức giận oa oa kêu to, nổi giận nói:

- Ngươi cho rằng Hinh Vũ Chi Thạchócheo giốngnhư ngươi sao, một đámngungốc, mau đuổi theo!

Thương Tỉnh Vươngcũng tứcgiận, một xẻngvỗ vàotrên mông Bạo Quân, ngươilàtên khốn kiếp, đánh với tacòn cùng người khác nói

chuyện!

Hai mắt Cương Thi Vương đỏ bừng, trong lòng đau khổ không gì sánh được, mới vừarồicó một đám người chơi đến hoạt động đùa giỡnvới nó, khơi mào nó cuồng bạo lên liềnbỏ qua,người chơi bây giờthật con mẹ nóvô sỉ, cũng không biết thứ tự trướcvà sau sao!

Cương Thi VươngBoss thâncao chừng4-5m, như tòa nhà mấy tầng, Thạch TrungNgọcở trongmắt nó, căn bản là tiểu bất điểm.

Cương Thi Vương vừa thấy Thạch Trung Ngọc vọttới, giốngnhư là một con heo già động đực tìmđượcchỗ phát tiết, nhất thời thúdục quá độ,vuốt bảvai một cái liềnvọtvề phía ThạchTrungNgọc.

Thạch Trung Ngọc vộivàng dùngkỹ năng trào phúng, làm cho cừu hận củaCương Thi Vươngtập trung ở trên người hắn, trên người Cương Thi Vương vốn không có cừu hận, vừa thấy Thạch Trung Ngọc chủđộng như thế, đương nhiên cực kỳ cam tâm tình nguyện.

Thạch Trung Ngọc lại vội vã khởi động kỹ năngThúHống, trong nháy mắtCương Thi Vương liềnmất đi lýtrí,thế nhưng thù hậncủa nóvẫn còn ởtrên người Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc kéo cừu hận càng vững chắc,Cương Thi Vương chỉ biết đuổi theo ThạchTrung Ngọc chạy loạn.

Trên mặt Thạch Trung Ngọc lộra nụ cười dâm đãng, cưỡi Đích Lô xoay ngườilaovề phíangười của Bạo Quân công hội,quátlên:

- Mộtđám khốn kiếp, không phải muốnđuổi theo Thạch casao, Thạch ca tới!

Chiêu trò tổn hại của Thạch Trung Ngọc

DTV-EBOOK.COM.VN

Đámngười chơi của BạoQuân công hội đều ngây ngẩn cả người, Cương ThiVương giống nhưmột cự nhân, lực uy hiếp cũng không phảilớn bình thường,Bạo Quân cũng gấp,vừa định mở miệng nói chuyện,Thương Tỉnh Vương đãvung xẻng vỗvàotrên miệng hắn, miệng củaBạo Quân lậptức sưng lên.

BạoQuân luivềphía sau hai bước, cả giậnnhìn Thương Tỉnh Vương nói:

- Không phải làlàm lỡngươiđào quáng một chút thời gian sao...

Bạo Quân còn chưa nói hết, đã cảm giácánh mắttê rần, một conmắt của hắnbiến thành bầmđen, khôngđợi hắn kịp phản ứng, conmắt còn lại cũngbầm đen.

Trong lòng BạoQuân bi phẫn, nhằm vềphía Thương Tỉnh Vương hét lớn:

- Ngươi cái vươngbát đản, lão tử hận nhất người khácđánh mắt ta, ta liềumạng với ngươi!

Thương Tỉnh Vương lộ ranụ cười dâm đãng, xẻng quét tớihạ thân của Bạo Quân, thânhình của Bạo Quân bỗng nhiên dừng lại,cái xẻng lướt qua tiểu huynh đệ của Bạo Quân bayqua, Bạo Quân cảm giác được tiểuhuynhđệcủa mình lạnh toát!

Tiểu huynh đệcủa Bạo Quânbị một xẻng của Thương Tỉnh Vương dọa sợrút ngắn một phần ba, vềsaucó thể đứng thẳng hay không còn là mộtsự tình,Bạo Quân cảm giác được tiểu huynh đệ củamình sợ hãi, giận quá thành cười, cắn răngnói:

- Lẽ nào huynh đài hèn hạvô sỉ hạ lưunhưvậy, ước aotiểuhuynhđệ của ta lớn sao,haylà củahuynh đài khôngđược!

Hai mắt của ThươngTỉnh Vương trợn tròn,oa oa kêu to đánh tới Bạo Quân, thân là mộtnam nhân,hắn bình thường hận nhất người khác nói tiểu huynh đệcủahắn khôngđược!

Thạch TrungNgọc cưỡiĐích Lô,lần nữa sát nhập vào trong người chơi của Bạo Quân công hội, huy động ChiếnThần Chi Nhậnnhư Chiến Thần lâm thế, miễn bàn có bao nhiêu phongcách!

Người chơi cận chiến củaBạoQuân công hội trong lòng phiền muộn, bọnhọ khôngsợ ThạchTrung Ngọc, thế nhưngsợ CươngThi Vương sau lưng Thạch Trung Ngọc a, còn người chơi viễntrình của Bạo Quân công hội, thì cóbao xathì chạybao xa.

Thạch Trung Ngọcchém baymộtKỵ Sĩ xông lên, khởi động Cuồng Long Thăng Thiên,Đích Lô lại bồi vào Dã Man Trùng Kích,Thạch Trung Ngọc dĩ nhiên phát hiệnKỵ Sĩ này còn chưa chết,lại nhìn một cái, là MụcSư của Bạo Quân công hộiđang không ngừng tăng máu cho hắn.

Thạch Trung Ngọcbị mộtđám ngườichơi cận chiến vây quanh cũng cóáplựca, đám người chơi củaBạo Quân công hội này trình độ cao hơn người chơi canhgiữ ở cửa động, kỹ năng viễn côngvàcận chiến bay loạn, đềuchào hỏilênngười Thạch Trung Ngọc, cận chiến cộng thêm viễn công phối hợp, tronglúc nhất thời HP của Thạch Trung Ngọc rơi àoào,đây cũng không phải Thạch Trung Ngọc vô năng, mà thật sự là song quyềnnan địch tứ thủ!

Thạch TrungNgọcnuốtvàomột chai hồng dược, nhìn trạng thái trên người,lại bị đánh bảytám kỹ năng, Thạch Trung Ngọc nổigiận gầm lên một tiếng, khởi độngkỹnăng phi đao, đao ảnh bay loạn, bức lui người chơicận chiếnởchungquanh, xoayđầulại nhìn Cương Thi Vương đã ép tới gần, khóe miệng lộ ranụcười dâm đãng, khởiđộng Ẩn Thân Thuật củaUltraman chiến giáp, thân hình chợttiêu thất.

Cương Thi Vương đang cuồng bạo,thậtvất vả sắp đuổi theođược Thạch Trung Ngọc, kết quảlại thấy hắn tiêu thất,tiếng rốnggiậndử không ngừng,lại nhìn người của Bạo Quâncông hội, nhất thời khôngcáchnàotự kiềm chế,giếta.

Bạo Quân thầmhônguy rồi, không nghĩ tớiHinhVũChi Thạchcó thể nghĩra chiêu số hao tổn nhưvậy, Bạo Quân vừa định lên tiếng nhắc

nhở,Thương Tỉnh Vương lại một xẻng đánh miệngcủa hắn, còn ra bạo kích mới khốn nạn, -1423.

BạoQuângấp đến nước mắtchảy xuống, hắn muốn lên tiếng nhắc nhở, nhưng Thương Tỉnh Vương căn bản không chohắn cơ hội, một xẻng tiếp lấy một xẻng đập vàomiệng, vàođầu, Bạo Quân buồn khổ, nhiệmvụlần này lạithất bại, địavịcủa hắnở trong công hội sẽ không còn,Bạo Quân vội vàngnhìn Thương Tỉnh Vương nói:

-Vị bằnghữu này, nếu như cóthể giơcao đánhkhẽ, ta cam đoan khôngchỉ không truy xét sự tình lúc trước, ngươicòn cóthể trở thànhbằng hữu củaBạoQuân công hội chúngta!

Thương Tỉnh Vương trợn mắt nhìn BạoQuân nói:

- Ngườicủa BạoQuân công hội đều ngu ngốc như vậy sao!

Sắc mặt của Bạo Quân rất khó coi, vội vàng quơ đao đỡ cáixẻng của Thương Tỉnh Vương,lại trầm giọngnói:

- Bằnghữu, nói như vậy khôngkhỏi quá tuyệt đường a...

- Ngườicủa BạoQuân công hội chính là mộtđámngu ngốc!

ThươngTỉnh Vương trực tiếp cắt đứtBạo Quân nói.

Taxxx conmẹ ngươi chứ ngu ngốc.

Bạo Quân thực sựnổi giận, hai tay duỗimột cái, trongtaycầm một quyển trục, vẻmặt nhức nhối nói:

- Vị bằnghữu này,cũng không nên buộcta!

Như mọi người sở liệu,Thương Tỉnh Vươnglại mắngngười, Bạo Quântức giận đến ngaycả khóc cũng quên, trựctiếpsử dụng quyển trục.

Hai tayBạo Quâncầmquyển trục mớiđưa ra, đã cảm thấy trước mắt nhoáng lên, quyểntrục trên tayhư không tiêu thất, cách không thủ vật sao?

Haimắt Bạo Quânnhất thờitrợn tròn.

ThạchTrungNgọc híp mắt,hai tay vừa mới vuốt lên quyển trục, trên đùi đã trúng mộtđao, lạibịmê muội, Bạo Quân một tiếngtrống làm tinh thần hăng hái thêm, vội vàng phóng thích kỹ năngvề phía Thạch Trung Ngọc, Thương Tỉnh Vương sửng sốt, cũng bị tình cảnh trước mắtlôikéo, vội vàng tiến lên đập BạoQuân một xẻng, BạoQuân cũngbị choáng.

Thương Tỉnh Vương buồnbựcnhìn Bạo Quânvà Thạch Trung Ngọc, hai người này đềubị choáng rồi,còn đứngđối diện, môi sắp tiếp xúc nhau a.

Thạch Trung Ngọc tỉnh lại trước, vừa mở mắtliền thấy một khuôn mặt nam nhânbịphóng đại vôhạn, trong lòng cảkinh, vội vã luivề sau hai bước, nhìn một cái là Bạo Quân, nơi nào còncó thể khách khí, trựctiếp khởi động Cuồng Long Thăng Thiênđánh Bạo Quân lên bầu trời, sau đó làLực Phách Hoa Sơn, Cuồng Bạo TrọngKích...

Trong lòng Thạch Trung Ngọc đang thỏa mãn, từ đằng xa độtnhiên baytớimột Đại Hỏa Cầu,ThạchTrung Ngọcbiếtđây là Ma PhápSư của BạoQuâncông hộiphát,bọn họ cũng không thểnhìn đámngười Thạch Trung Ngọc giếtlão đại của mình trở về thànha,vộivàng nhìn Thương Tỉnh Vương nháy mắt.

Thương Tỉnh Vương cũngkhôngcô phụ Thạch Trung Ngọc kỳ vọng, thân hình xông lên, một xẻng đánh ĐạiHỏa Cầu thành đốm lửa, làm Thạch TrungNgọc chấn kinh, tốcđộ của người này thật nhanh!

ThạchTrungNgọctiếptụchành hạ BạoQuân, hơn nữa công kích còn mang theomê muội, Bạo Quân bi thương,ngay cảmột chút thời khắc thanh tỉnh cũngkhông có, vẫnbịThạch Trung Ngọc làm cầu đánh, trong lòng Thạch Trung Ngọc đangrất vui vẻ, đột nhiênlại tới một Đại HỏaCầu, ThạchTrung Ngọc vội vàngnhìn Thương Tỉnh Vương ra hiệu.

Lúc nàyđây thân hình của Thương Tỉnh Vương chẳng những không có xông lên, trái lại nhìn Thạch Trung Ngọcra hiệu, trong lòng Thạch Trung Ngọcphiềnmuộn, ngươi nháylàm con mẹgì!

Thương Tỉnh Vương chỉ chỉ bầu trời, Thạch TrungNgọc nhìn sang, sắc mặt nhất thời trắng bệch, hỏacầu,khúc côn cầu, thiểm điện… tới một đống lớn, tổ hợp kỹ năng thật hoalệ!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, một cước đá BạoQuân bay xamấy mét,vội vãtránh nékỹnăng thập cẩm kia.

Bạo Quân thậtvất vả khôi phục thanh tỉnh, nhìn tình huống xung quanh, kém chút tứcgiậnngấtđi.

Liệt Diễm Phân Thành

DTV-EBOOK.COM.VN

Cương Thi Vương không hổ là TửKim Boss cấp 50, sátnhập vào trongđội ngũ người chơi củaBạo Quân công hộinhưvào chỗ không người, trựctiếp nghiền ép, mộttát xuống dưới, Mục Sư và Pháp Sư da mỏng đềubị miểu sát!

Lúc này trênsân,Bạo Quân mangtới người chơi,tínhtoán đâura đấy còn không đến hai mươi, cònbị Cương Thi Vương truy sát.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cũng phiềnmuộn, BạoQuân này HP rốt cuộc có bao nhiêu, bị mình đánh nhiều kỹ năng như vậy, ngay cả Kỵ Sĩcũng nhịn khôngđược!

Bạo Quân ngẩng đầu, chứng kiến ThạchTrung Ngọcvà Thương TỉnhVương đều khôngcó hảo ý nhìn mình, trong lòng sợ hãi, một mình ThươngTỉnh Vương cũng đã cảm thấy rấtkhó giải quyết,còn cộng thêm Hinh Vũ Chi Thạch,nghiền ép mình không cóbấtkỳ áp lựca!

Trong lòng Bạo Quânbiết nhiệmvụlần nàylà triệt để thấtbại, mình lại chết ởnơi đâysẽ khôngcó lời, tronglòngBạo Quân syt tínhmột chút,cuốicùng nhanh chân bỏchạy!

Thạch Trung Ngọc sửngsốt, xoay đầulạinhìn Thương TỉnhVương nói:

- Hắn muốnchạy trốn?

Trảlời hắn chỉlà mộtbóng lưng, ở trong nháy mắt Bạo Quân chạy, thân hình của Thương Tỉnh Vương cũng đột nhiên động, cắtlối đi củaBạo Quân, sau đó từ phía trước truyền tới thanh âm hả hê:

- Thạch huynh, nhanh ngănhắn lại, cho hắn chạysẽ không vui!

Thạch Trung Ngọc mục trừng khẩu ngốc, Thương Tỉnh Vương này và Bạo Quân công hộikết thùhận sâu bao nhiêua, ngay cảkhuyết

điểm sợ chếtcủa Bạo Quân cũng biếtnhất thanh nhị sở, Thạch TrungNgọcvộivã chặn đường lui củaBạo Quân.

Bạo Quân nhất thời trợntròn mắt, hai người nàycắt đứtđườngtới và đường lui của hắn, tốc độ một cái biến thái hơn một cái, Bạo Quân cắn răng,kao vềphía Cương Thi Vương.

Cương Thi Vương cũng rất ra sức, Bạo Quâncông hội còn thừa lại mười mấy người chơi căn bản không chống lại nóbao lâu, đều miễn phí trở về thành,Cương ThiVương đang ngồi xổm ở trên mặt đất vẽ vòngtrònchú trớ,rất buồn chán a, vừa nhìn thấy Bạo Quân xông lại, nó cực kỳ hưngphấn đứnglên!

Chứng kiến cử động điên cuồngcủaBạo Quân, Thạch Trung Ngọc buồn bực nói:

- Người nàymuốn làm gì chứ?

Thương TỉnhVương cũng lắc đầu, biểuthị khóhiểu!

Thạch Trung Ngọcsờ Túi Tu Di, một quyển trục xuất hiệnở trên tay hắn, chính là vừa rồi Thạch TrungNgọc từđoạt được trên tay Bạo Quân.

Liệt DiễmPhân Thành, kỹ năng quần côngcấp70.

Cấp70!

Ánh mắt củaThạch Trung Ngọc sáng lên, tên kỹnăng LiệtDiễm Phân Thành nàycực kỳ ngưu bức, uy lựckhẳng định không bình thường a!

Thương Tỉnh Vươngtừ trên tay Thạch Trung Ngọccầm đi quyển trục,chẳng đáng nói:

- Cái kỹ năng này rất lợi hại sao?

Thạch Trung Ngọc theo bản năng gật đầu, Thương TỉnhVương bật cười một tiếng, cái phá kỹnăngnày có thể có bao nhiêu lợihại, Thương Tỉnh Vương trựctiếpmở quyển trục ra, némvềphíaBạo Quân và Cương ThiVương.

Một biển lửato lớn triển khaiởtrước mắt Thạch Trung Ngọc và Thương Tỉnh Vương, biển lửa lan tràn, hỏa văng khắp nơi, ởtrong biểnlửa, Bạo Quân cùng CươngThi Vương không ai bì nổihét lên rồi ngãgục,biểnlửa to lớn chiếu đỏ cảkhuôn mặt của Thạch Trung Ngọc, đương nhiên đồng thời còn có tráitim đang rỉ máu.

- Gợiýcủa hệ thống:Người chơi ThạchTrung Ngọc, Thương Tỉnh Vương thủ sát TửKim Boss Cương Thi Vương cấp 50!

Thủ sát cái lông!

Thạch Trung Ngọc trực tiếpnhảy lêntrên người ThươngTỉnh Vương, bóp cổ của hắn giận dữ hét:

- Ngươilàtênkhốnkiếp, ngươilàmsao dùng quyểntrụcrồi hả!

Thương Tỉnh Vươngyết hầu giật giật,nuốt nướcmiếng, dùngthanh âm khó tin lẩmbẩm nói:

- Kỹ năngnày uy lực thật lớn!

Thương Tỉnh Vương trừngThạch TrungNgọc nói:

- Không phảilà một cái phá kỹ năng sao, cần kíchđộng như thế!

TimThạch Trung Ngọc rỉ máu, người này cũng quákhốn nạn, Thạch TrungNgọcquát:

-Đây là kỹ năngquầncôngcấp70, ngươi một cáibạigia tử, dĩ nhiên dùng như vậy!

Thương Tỉnh Vương nhàn nhạt nói:

- Ngươi không đi nhặt nữa, Cương Thi Vươngtuônrađồ đạcsẽ tiêu thất!

Thạch TrungNgọc nghe lời này, trong nháy mắt nhảy xuống, lấy tốcđộ thật nhanh ném đồ đạcCương Thi Vương và Bạo Quân tuôn ra vào trong túi, sauđó lại lấy tốc độ thật nhanhchạytrở lại lại cưỡi ở trên người ThươngTỉnh Vương, bóp cổ củahắn quát:

- Ngươi nói ngươi bồi thường quyển trục của ta như thế nào đây!

ThươngTỉnh Vươnguoán nhìn Thạch Trung Ngọc, bất đắc dĩ nói:

-Ngươicó thể trước tiênbuôngtara được không,tahơi ngượng ngùng, hơn nữa trường hợp này cũng không thích hợp,bên cạnh nhiều người như vậy!

Trườnghợp không thích hợp?

Thạch Trung Ngọc vừa nghe ThươngTỉnhVương nói, có chútmơ hồ , lại nhìn bốn phía, không biếtlúc nàođãbao vây một đoàn người chơi, sắc mặt nhất thời biến thành màu đỏtía, từ trênngười Thương Tỉnh Vươngnhảyxuống.

ThạchTrung Ngọc căm tức nhìn Thương Tỉnh Vương, trong lòng phiền muộn, quyển trục kia uylực lớn như vậy, không nói dùng, chỉlà bán lấy tiền, phỏng chừngcũng có thể hút thuốc cả đời, Thạch Trung Ngọc không camtâm nói:

-Ngươidựđịnh làmsao bồi thường ta!

Thương Tỉnh Vươnggãi đầumột cái,cực kỳ bấtđắcdĩ,mình cũng khôngnghĩ tới quyển trục này lợihại như vậy, không thểlàm gì khác hơn lànói:

- Thạchhuynh, ngươi cũng không thể tá magiết lừa a,ta là minh hữu của ngươi, vừa rồi nếukhôngphải ta, ngươicó thểdễ dàng giết người chơi củaBạo Quân cônghộinhưvậy sao!

Thạch Trung Ngọcnghe lời này,oán khí biến mấtvài phần, nhưng vẻmặt vẫn nhức nhối nhìn Thương Tỉnh Vương, Thương Tỉnh Vương không thể làm gì khác hơnlà khoáttay nói:

- Thạch huynh, nghenói ngươi muốntổ kiến một bang phái,cùng lắm thì tađi làm tiểu đệ cho ngươi cũng được!

ThươngTỉnh Vươngthấy ThạchTrung Ngọc hoài nghinhìn mình, nhất thời khôngvui, bất mãn nói:

- Talà người chơi tu hànhNội Công Tâm Pháp cựcphẩm, ngươisẽ không cho rằng giá trịcủa ta còn không bằngmột phá quyển trục chứ!

Thạch Trung Ngọc vừa nghe câu trước, ánh mắt nhất thời sáng lên, nhưngvừa nghecâu sau, sắc mặt lại kéo xuống,phá quyển trục em gái ngươi, đây chínhlà quyển trục quần công cấp70a!

Thạch Trung Ngọckhông thể làm gì khác hơn là gật đầu,cùng Thương Tỉnh Vương lưu số điệnthoại, sau đó hạ tuyến.

Thạch Trung Ngọchạ tuyến,từ trongcabin trò chơichui ra ngoài, chứng kiến thời gian còn sớm, liền đốtmột điếu thuốc, lấy Kim BìnhMaiđọc.

Một lúclâusau,Thạch TrungNgọc đột nhiên cảmgiác môinóng, phát hiện thuốc chỉ còn lại đầu lọc, mình cònkhông phát hiện, lúc này Thạch Trung Ngọc chứng kiến một bức Xuân Cung Đồ, tiểu huynh đệđãngẩngđầu đứngthẳng,Thạch Trung Ngọc trực tiếpném tàn thuốc đi,tiếp tục xem kiệttác.

Cũng không biết quabao lâu, ThạchTrung Ngọc chợt nghe tiếng gõ cửa, Thạch TrungNgọc vộivàng chạy đi mở cửa,là Hướng Lam, Thạch Trung Ngọc biết,Hướng Lâm đã bị hình tượng Cương Thi của hắn sợ đến không dám tới gọi, chonên cô nương trước mắtnày chỉ có thể là Hướng Lam.

Thạch TrungNgọc nói:

-Sớma!

- Sớmcáiđầungươi, bâygiờlà buổi tối...

HướngLamnói xong, độtnhiên sững sờ, sau đósắcmặtửng đỏ,chỉ vào hạthân c ủaThạch Trung Ngọc, xấuhổnói:

- Nơi đó của ngươi là chuyệngì xảy ra?

Hot cả diễn đàn

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh ThiênTiên Vực

Nguồn: TruyenYY

ThạchTrung Ngọccúi đầu nhìn, y phục trên ngườikhông biết lúc nàođã bị mình lột sạch, tiểu huynhđệ đang ngẩng đầuđứng thẳng, Thạch Trung Ngọcnhức đầu,ngượng ngùngchỉ tiểu huynh đệcủa mình nói:

- Nóquá không nghelời, nếu không ngươigiúp ta giáohuấnnómột chút!

Hướng Lam xấu hổ trừng Thạch Trung Ngọc, biết hắn là muốn chiếm tiện nghi của mình, đang muốn nói, đột nhiêncảmgiác được không thích hợp, Hướng Lam giậtmình nói:

-Mùi gì?

ThạchTrung Ngọc comũi, phát hiện có chút không đúng, vội vã chạyvề phòng, phát hiện chăn đơn trên giường bị đốtramột cái độnglớn, bên cạnh là một cáitàn thuốc.

Thạch Trung Ngọcbiến sắc, cái chăn này làduy nhấta, đốt rụibuổi tối mình làm sao bây giờ?

Hướng Lam nói:

- Vừa rồi ngươiở trongphòng xem cái này?

Thạch Trung Ngọc quay đầu lại, phát hiện Hướng Lam đangcầm quyển Kim Bình Mai kia, khuôn mặt đỏ bừng,Thạch TrungNgọcnói:

- Nếu không cho ngươi mượnxem vài ngày?

Hướng Lamu oán trừngThạch Trung Ngọc, ném Kim Bình Mai lên giườngnói:

- Ai muốn xem loạisách này!

Nói xong,HướngLamrời phòng của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọcởphía sau hỏi.

- Chăn củata làm saobâygiờ?

HướngLam nghiêng đầu lại,nhìnThạch Trung Ngọc xấu xanói:

- Tự xử lý đi!

Chăn bịđốtra một cái động lớn, Thạch Trung Ngọccũngkhông còn biệnpháp, thanthở một tiếng,mặc quầnáođi xuống.

Cơm tối cực kỳ phongphú,thế nhưng không chịu được ThạchTrung Ngọc điêncuồngăn, cả bàn cơm cơ bản k hông thừa thứ gì.

Cơ Như Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọc một cái nói:

- Nhìn bộ dạng củangươi, giống nhưbịchúngta bỏ đói vậy!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, vô tội nói:

-Ta cũng không muốn như vậy, mấu chốt làsángsớm và buổi trưa ta không có ăn no!

Trong lòngCơ Như Nguyệt than thở một tiếng, ănnhiềunhư vậy cònnóiănchưa no, thực sự làgia súc, CơNhư Nguyệt nói:

- Ngọc tỷ, buổi tối ngươi đến phòng ta mộtchuyến, tacó việcnói cho ngươi!

Ánh mắt của Thạch Trung Ngọc nhất thờisánglên, Cơ Như Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọcmộtcáinói:

- Chớsuy nghĩ lung tung,ta tìmngươi có chính s ự!

Chínhsự,lão tử đương nhiên biếtlà chính sự!

Ánhmắt của Thạch TrungNgọc sáng lên, nước bọtsắp chảyra, ngày hôm nay sao cônàngnày to gan như vậy, chủ động như thế!

Thạch Trung Ngọcăn xong cơmtối,trở lại phòng của mình,lại xem Kim Bình Mai mộthồi, nhìn đồng hồ, thầmnói đi bây giờ có phải sớmchúthay không, trong lòng Thạch Trung Ngọc giốngnhư bịmèo cào, rốtcục không nhịn được, chạy tới phòng Cơ Như Nguyệt.

Thạch Trung Ngọc đẩy cửa ra, vừanhìnthấy CơNhư Nguyệtmặcđồ ngủ ngồiở trướcmáy vi tính,nhấtthời tà hỏa từ trong bụngthăng lên, Thạch Trung Ngọc lập tứctừ phía sau ôm lấy CơNhư Nguyệt, ở trênthân thể uyển chuyểncủa nàng sờloạn, tiểuhuynh đệ nhất thời ngẩng đầu ưỡn ngực!

Tâm lýcủa Thạch Trung Ngọc đang rất thoải mái, bên taiđộtnhiên vang lênmột thanh âm thanh thúy:

-Đại thúc, mò thoải máikhông?

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cả kinh, tiểu huynh đệ mềm một phần tư, ngẩng đầu nhìn lên, chính là Dương Tử,quét mắt nhìn bốnphía, Hướng Lâm, Hướng Lam, Tuyết Sương Yên không thiếu một cái, các cô nươngđều ở đây.

Hai mắt Thạch Trung Ngọctrợn ngược, nhất thời nghĩ tới một sự tình, tiểu huynh đệ cũng khôi phục lạibìnhthường, nhiềucô nương như vậy cùngtiến lên, thân thể của hắn cũng không chịunổia!

Bất quá trong lòng Thạch TrungNgọc nghĩlại, lậptức ném loại ý nghĩ không thực tế kia ra ngoài, trướckhông nói nhiều cônương nh ư vậy cùngtiến lên, mìnhcó thể chịuđựng được hay không, các cô nương cũng sẽkhông đồngý a!

Nhìnthấy biểutình trên mặt Thạch Trung Ngọc,Cơ Như Nguyệt lập tức biết ThạchTrung Ngọc nghĩ sai lệch,trách mắng:

-Không phải đãnói với ngươi, tìm ngươilà có chính sự sao!

Trong lòngThạch Trung Ngọc cườikhổ,ta nào biết ngươi nói chính sự là cáigì, Thạch Trung Ngọc chứngkiếncác cô nương đều lấy một loại ánh mắt nhìn gia súc nhìn mình,ngượngngùng nói:

- Tìmtarốt cuộclàcó chuyệngì?

CơNhư Nguyệt giậtmình nói:

- Ngươi không biết chúngta tìm ngươi có chuyện gì sao?

Thạch Trung Ngọc vừanghe Cơ Như Nguyệtnói, cũngmơ hồ, ngươi không nói tìm tacó chuyện gì, ta làm saobiết, ThạchTrung Ngọc lắc đầu.

Cơ Như Nguyệt có chút im lặng nhìnThạch TrungNgọc:

- Ngươilàngười chơi chuyên nghiệp a, hôm naynguơi khôngxem qua diễn đànsao!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, biện bạch cho mình, mình vội vàngnhư vậy,làm saocó thời giờ xemdiễn đàn, Thạch Trung Ngọc thốt ra lời này, lậptức nhận thấy ánh mắt khinh bỉ của HướngLam.

Thạch Trung Ngọc gãi đầu, nhìn chằm chằm màn hình máyvi tính, ThạchTrung Ngọc giật mìnhphát hiện, trêndiễnđànngày hômnay, tất cả topic hotđều khôngthể rờibỏ mộtcái tên… HinhVũChi Thạch.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn,mình lại làm chuyện gì,tại saolạitrở nên hot nhưvậy, Thạch Trung Ngọcnhìn tiêu đề của nhữngthiếp mời, càngthêm kinh dị.

- Hinh Vũ ChiThạch đoạtthứcăn trước miệng cọp,Bạo Quân công hộichịukhổ đoàn diệt!

- Bạo Quân công hội giết TửKim Boss cấp50, Hinh Vũ Chi Thạchđi vào quấy rối!

- Hinh Vũ Chi Thạchchọc giận CươngThi Vương, Bạo Quân công hội chịu khổđộc thủ!

- Liên quan tới sự tìnhHinh Vũ Chi Thạch có phảilợi dụngBug của trò chơi hay không!

-Yêusách hàihước:cố sự Hinh VũChi Thạch vàBạo Quân công hội chó cắnchó!

- Kinh ngạc đại sự kiện:Hầmmỏ tầngthứ năm kinh hiện biểnlửa mênh mông, người qua đường vây xem, chỉ thấy bóng lưng anh hùng cô tịch của Hinh Vũ Chi Thạch!

- Mâu thuẫn liên tục thăng cấp, Hinh Vũ ChiThạchđã trở thành đại địchsố mộtcủaBạo Quân công hội!

-Huyền ThưởngLệnh tối cao: hiện nay Bạo Quân công hội đãtuyên bốHuyền Thưởng Lệnh tối cao, phàm có thể thành côngđánh chết HinhVũ Chi Thạchmột lần, có thể đến công hội lĩnh 10vạnkimtệ tiền truy nã, càng nhiều càng tốt!

- Chơi Thần Lâmthìnhìn HinhVũ Chi Thạch, một người giữ ải, vạn người khóqua!

...

Thạch Trung Ngọc theo mànhìnhmáy vi tính nhìn xuống, nhất thời mục trừng khẩu ngốc, sự tình nghehồn bậybạ nàycũng quá tào lao, mình chẳng qua là đixem náo nhiệt mà thôi,chỉlàBạo Quân kiaquá mứcvôsỉ,mình thật sựlà bị tình thếbắt buộc a!

ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ nói:

-Xemra thù hậncủa chúngtavàBạo Quân công hội kết sâu hơn!

CơNhưNguyệt nói:

- Chúngtavốnlà không chết không thôivới bọnhắn, cũng không kém lúcnày đây!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩthởdài, aioán nói:

- Đám người chơi này cũng quá nhàm chán,không phảilà cùng Bạo Quân cônghội phátsinh chút ítmâuthuẫn sao, cần rêu rao như thế!

Dương Tử cười nói:

- Đại thúc, vậycũng không nhất định, trên diễn đàn còn có thiếp mời khác liên quan tới ngươi!

Bạn gay của Thạch Trung Ngọc

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc sửngsốt, kéomàn hình đi xuống, tập trung nhìn vào, nhất thờicổ họng ngòn ngọt,kém chút phunra một ngụm máu tươi.

-Phụ trươngphụ trương: Hầmmỏ tầng thứ năm kinh hiện bạn gay của danh nhân HinhVũ Chi Thạch,hai người kìm lòng không đậu, công khai yêu thương!

- Bạn gay của Hinh VũChi Thạch xuất hiện, là một nam tử hèn mọn tay cầm xẻng nhỏ!

- Hầm mỏ tầng thứ năm,HinhVũ Chi Thạch cùng mộtnamtử tình cảm mãnh liệt hôn nồng nhiệt,có chứng có cứ!

- Hinh Vũ Chi Thạchcùngmột nam nhânbỉ ổi côngkhaiôm nhau, sự thựcđã chứng minh Hinh VũChi Thạchlà công công!

...

Con mẹ ngươi a!

Thạch TrungNgọc phiền muộn, đây cũng quákhoa trương đi, hắn chứng kiếnmột topiccó video, trong chốclát hiếukỳ muốn điểm vào, bất quá nhìn giácần mườitệ, Thạch Tru ng Ngọcthôi được rồi, đây chính là tiềnmộtgói thuốclá a!

Thạch Trung Ngọc chứngkiến các côương đều không có hảo ý nhìnmình, trong chốc lát buồn khổ, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói:

-Ta và ngườinọ thựckhông có gì!

Cơ Như Nguyệt trừng Thạch TrungNgọc, thở dài,đầu óc người này rốt cuộc làlàm sao lớn lênа, chúng ta đều bị người làm không biết baonhiêu lần, chẳnglẽ còn không biết sao, Cơ Như Nguyệt nói:

- Aihỏi ngươicái này!

Thạch Trung Ngọcvộivàng nói:

- Nói như vậy,cácngươi đều tin tưởng ta!

Các cô nươngđều gật đầu.

Cơ Như Nguyệt nói:

- Hết thảytopic và video liên quan tớichuyệnnày chúng tađều đã xemqua, đươngnhiên biếtcác ngươi không có gì, bất quánhững video này đều cóchútkhông rõ ràng lắm, ngươi cẩn thậnnói rõràng đi!

Ai, một đám bại gia tử! Thạch TrungNgọc phiền muộn, đươngsự đang ở nơi này,các ngươiđi xemvideo,những cái nàyđều làtiền a!

Chứng kiến các cô nương đều là vẻ mặt tò mònhìn mình, Thạch TrungNgọc không thể làmgì khác hơn làkể đầu đuôi sự tình, từ gặp phải Thương Tỉnh Vương, đến lẻnvào hầm mỏ tầng thứnăm, rồi đến bị Bạo Quân phát hiện, mình bất đắcdĩchỉcó thể dẫn Boss, sau đó bịThương Tỉnh Vương đoạt ném quyểntrục, trong này khúc chiếtphứctạp, Thạch Trung Ngọcnói làmngười nghethương tâm, người gặprơilệa!

Nghe xong Thạch Trung Ngọc nói,Cơ Như Nguyệt trầm mặc nửa ngàymớinói:

- Ngươi là nóinhững người chơi kia của Bạo Quâncông hội, trìnhđộ đềurất bình thường!

Thạch TrungNgọcbất đắc dĩnói:

- Ngoạitrừ Bạo Quân, còn lại đều rấtbình thường,cũng có thểlà vìta quálợi hại!

TuyếtSương Yên lậptức giội nước lã cho Thạch Trung Ngọc:

- Người chơitinh anh trong Bạo Quâncônghội tuyệtđối không thể kém như vậy, ngươi gặpe rằng chỉlàngười chơibìnhthường của bọn hắn!

Cơ Như Nguyệt cũng gật đầu nói:

- Nếu có mộtngười chơi có thể gánh hơnmười ngườichơi tinh anh liên thủ côngkích, ngẫm lạicó thực tế sao!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ, nghĩ thầm các ngươi nói không cókhảnăng thì không cókhả năng,dù sao lão tử cũng không cãi được!

CơNhư Nguyệt tiếp tục nói:

- Ngươi đối với sự tình tổkiến bang phái có ý kiếngì không?

Sự tình tổ kiến bang pháivẫndoTaLà SoáiCavà CơNhư Nguyệtphụ trách, Thạch Trung Ngọc căn bản không có nhúngtay, chỉ treo cái tên.

Thạch TrungNgọc nghiêm túc nói:

- Ta cảm thấyThần Lâm nàytiềmlựcrất lớn, cho nênchúng ta phải chuẩnbị thật tốt, thànhlậpmột bang phái làcực kỳ cần thiết,mà thành lập một bang phái, trọngyếunhất chính làngười chơi, nhất là ngườichơi cao cấp, chonên hiện nay chúng ta cần phải làmlàmượn hơi một nhóm lớn người chơicao cấp,vì thành lập bang phái mà chuẩnbị, nói nhưvậy,coinhưvềsauquốc chiến, chúngta cũngcó ưu thế!

Nghe được Thạch Trung Ngọcnói thẳng thắn,không riêng gìCơNhư Nguyệt, cáccô nương cũng sợ ngây người!

Cơ Như Nguyệt kinh ngạc nói:

-Không nhìn ra, ngươi còn rất có tưtưởngnha!

Thạch Trung Ngọc đắcý bóp đại bạchthỏcủa Cơ Như Nguyệt một cái, cườinói:

- Ngươi cũng không nhìn nam nhâncủa ngươilàai!

CơNhư Nguyệt mắc cở đỏbừng cả khuônmặt trừng Thạch Trung Ngọc một cái, nếunhư thường ngày chohắnsờ một chút thì cũng t hôi, nhưng hiện tại các cô nương đều ở đây, người nàycòndám

dính vào!

Cơ Như Nguyệt tiếptục nói:

- Ngươinói rất đúng, bây giờ chúngta cầnnhómlớn ngườichơi cao cấp, ta và Ta Là SoáiCa thương lượng qua,chuẩn bị không tiếc bất cứgiá nào đào một nhóm người chơi caocấp,còn nữa, ngươiđề cử Không CóNão và Không Cao Hứng đềurất không tệ, thế nhưngBất ThoạiMànThầu...

Thạch Trung Ngọc sửngsốt nói:

- Bất Thoại Màn Thầu làm saovậy?

Cơ NhưNguyệt xoa trán một cái,có chút buồn bựcnói:

- Thực lựccủahắn rất mạnh,IQcũng rất tuyệt, thế nhưng hắn nói hắn chỉ nghemột mình ngươi, lời của ngườikháchắn đều không nghe!

- Chỉ nghe mộtmình ta?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, sauđó nhẹ nhàng nói:

- Hắn nghe ta, ta bảohắn nghecác ngươinóikhông được sao!

Cơ NhưNguyệt gật đầu,bất đắcdĩ nói:

- Cũng chỉ có như vậy!

Cơ Như Nguyệt tiếp tục nói:

- Dựatheo lời ngươi nói, hômnay ngươi gặp phải người chơisinh hoạt kia nhất địnhlà một cao thủ, một ngườichơi sinh hoạt, dĩ nhiêncó thể có tốcđộ nhanh như vậy, còn có thểcó sức chiến đấu mạnh như vậy, thực không thể tưởngtượngnổi, dựa theo hắnnói, hắntu luyện Nội Công Tâm Pháp chắc là giatăng tốc độ!

Thạch Trung Ngọcgật đầu, ThươngTỉnh Vương kia,ngoại trừkinh diễm, hắnđã tìm không được từkhác đểhìnhdung!

Cơ Như Nguyệt tiếp tục hỏi.

- Đúng rồi, hắn tên gì?

Thạch Trung Ngọc nói:

- Ai, tên kia bản lĩnh cũng không tệ, thế nhưngquyển trục cấp70 kia...

Vừa nghĩ tới Thương Tỉnh Vương, sắc mặt Thạch Trung Ngọc khổ não,nghĩ đến quyển trục Liệt Diễm Phân Thành, không khỏibắt đầu oán trách, một bên CơNhư Nguyệtxoa trán,đau đầu a, hơnnữa ngày sau Thạch TrungNgọcmới giận dữnói:

- Tênkia làThương Tỉnh Vương!

- Thương TỉnhVương!

Lúcnày đây không phải một mình Cơ Như Nguyệt trả lời, các cô nương trong phòng đều kinhhô!

Thạch TrungNgọc mê mang hỏi.

-Hắn chính là Thương Tỉnh Vương, cóvấn đề gì không?

Dương Tửchemiệng cười nói:

- Đạithúc, ngươikhôngcảm thấytênnày rấtcóvấn đề sao?

ThạchTrung Ngọc vô tội lắc đầu, mìnhkhông cảm thấy cóvấnđềgìa!

Chứng kiếnvẻ mặt của ThạchTrung Ngọc, các cô nương đều nhíu mày,xem người này không giống giả bộ!

Dương Tử nói:

-Đại thúc, ngươi xóachữ Vương đi!

-Thương Tỉnh?

Thạch Trung Ngọcvừa mớinói hai chữ,trong đầu nhất thời hiệnra một thân ảnh làm lòng ngườimê mẩn, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, hắn đâylà trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõđãtường a!

Thạch Trung Ngọcai oán nhìn các cô nương, tathuần khiếtnhưvậy,

saocác ngươi lại đầu độc ta!

Cơ Như Nguyệt nói:

- Đượcrồi, ngươi không có chuyện gìởnơi này nữa, có thểđi!

Các cô nương đều hạ lệnh trục khách.

Thiên tử ban bố nhiệm vụ!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcoán trách nhìn các cô nương, u oán nói:

- Các ngươi sử dụng xong, liền đuổita ra ngoài!

Ai ,bithảm a, kỳ thựclờinày của Thạch Trung Ngọc thật khôngcó vấn đềgì, nhưng mấu chốt là từ sử dụng xong có nghĩa khác a!

Quả nhiên, Thạch Trung Ngọc vừa nóixong,các cô nương đều trừngThạch Trung Ngọc.

ThạchTrungNgọc cũng biết, các cô nương đều vì vấnđềthành lập bang phái lo lắng bạch đầu,mình ở đây nhất định ảnh hưởngcác nàng côngtác, cho nênThạch TrungNgọckhông quấn quýt, ly khai phòng của Cơ Như Nguyệt,trở lạiphòng mình.

Thạch Trung Ngọc nhìncái chănbị đốtra một cái động lớn,cũng không còn biện pháp, dùng tạm vậy.

Ngày thứ hai, Thạch Trung Ngọcăn xong điểm tâmliền tiếnvàotrò chơi.

ThạchTrung Ngọc vừa tiến vàotrò chơi, trướcmắt nhoánglên,trên bụngbị đánhmột quyền, thân thể tébayra ngoài.

Thạch Trung Ngọc nổigiận, con mẹ ngươi,làaia,lão tửcòn không có đứng vững,ngươiliền đánh lén!

Thạch Trung Ngọc ổnđịnh thân hình,tập trung nhìn vào, thì ra khôngphải người,làmột Tiểu Cương Thi màuvàng,đêm qua Thạch Trung Ngọc ở tronghầm mỏ tầngthứ nămlogout, chonênvừa online, liêntao ngộ CươngThi công kích.

TuyTiểuCương Thi cựckỳkhảái,nhưngvẫn không gây nên được tâm đồngtình của Thạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọcphát độngkỹ năng, Cuồng Long ThăngThiênlà nhất định, sauđó là CuồngBạo

Trọng Kích, Lực PháchHoa Sơn… đoán chừng Tiểu CươngThi cũng khôngcòn bao nhiêu HP, Thạch Trung Ngọcmột cướcđá bayTiểu Cương Thi, đểngươi dámđá lão tử!

Thạch TrungNgọc từ hầm mỏ đira, phát hiệnmìnhcòn không có đào khoáng thạch, đương nhiêncũng không có biệnpháp tìm Tương Viên, vạn nhất lão tiểu tửkia bão nổi sẽ không tốt.

Thạch Trung Ngọc nhớtớingày hôm quaCơ Như Nguyệt đềcập với mình sựtình Bất Thoại MànThầu, lập tức gọiđiện thoại.

- Thạchca!

Điện thoại vừa tiếp thông,Bất Thoại Màn Thầu lập tức thân thiết k êu lên.

Thạch TrungNgọc nghe thanh âm của Bất Thoại MànThầu, tâm lý cũngấm áp, từ ngày hômqua Cơ Như Nguyệt nói, Thạch Trung Ngọcđãbiết Bất Thoại Màn Thầu tincậy mình,cảm giácđược người tin cậythật rất tốt!

ThạchTrung Ngọc cũng khôngnói nhảm, trực tiếp nóiý đồ của mình,lúc đầu Bất Thoại MànThầu còn có chút chống lại, nóilà chỉ nguyện ý nghe Thạch Trung Ngọc phânphó, thế nhưng Thạch Trung Ngọc nóiquan hệcủa mình vàCơNhư Nguyệt, Bất Thoại Màn Thầu nhấtthời biểuthị không cóbấtcứ vấn đềgì, tùythời có thể tìm CơNhư Nguyệt báo cáo, theonữ nhân củaThạch ca, cùng theo Thạchca không có gì khác biệt nha!

Thạch TrungNgọc nghe Bất ThoạiMàn Thầu cam đoan, trong lòng cũng ấm áp,an bài nói:

- Tiểu Màn Thầu, về sau ngươi đừng đi làm sự tình âm người giết Boss nữa!

Trong lòng Bất Thoại MànThầu cảmđộng, vẫn là lão đại quan tâm mình, Bất Thoại Màn Thầu nói:

- Không làm khônglàm, vềsau lão đại để cho taâmngười nào,taâm ngườiđó!

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến, xem ra tiểuđệ quá thông

minh cũng là mộtvấn đề,Thạch Trung Ngọc nói:

- Một hồi, ngươiđi tìm Nguyệttẩucủa ngươi báocáo, sauđó chúý hướng đi của BạoQuân công hội!

Bất Thoại Màn Thầu nói:

- Yên tâm,Thạchca,ta đã nghe nói đámkia dám mưuđồ gây rối với Thạch ca, âm không chết bọn họ,ta sẽ không gọiTiểu Màn Thầu!

Lúc này Bất Thoại Màn Thầu đối với danh xưngTiểuMànThầu chẳngnhững khôngcó cảmgiác bài xích, ngượclại có mộtloạicảm giác ấm áp, đâychínhlà danh xưng lão đạicho mình nha!

Thạch Trung Ngọc cúpđiện thoạithở dài!

Thạch Trung Ngọc đang nghĩ ngợi làm saochỉnhBạo Quâncông hội, MãLụclại tới.

Mã Lục vừa thấy Thạch Trung Ngọc, sắc mặt lập tứckhổ sáp,người trướcmắt nàykhông phải hiền lànhgì a!

Thạch Trung Ngọc vừathấy Mã Lục,biếtlà liên quantới nhiệm vụ đặc thù, nên không cùng MãLục nóivớ vẩn, đi theo hắntới Phủ ThànhChủ, làm choMã Lục có chút kinh ngạc!

Thạch Trung Ngọc đi tớiPhủ ThànhChủ,lão quản giara ngoài đón, quản gia nói:

- HinhVũ Chi Thạch đại nhân, thànhchủ đại nhânđangởthư phòng chờ ngươi!

Thạch Trung Ngọc khách sáovài câu, liền đi theo lãoquản gia tới thư phòng,dọc theo đường đi Thạch Trung Ngọc đôngnhìnmột cái tây nhìn một cái,cũng không nhìn thấythânảnh của Tiếu Hàm, Thạch Trung Ngọc trong chốclát buồn bực!

Phía trước,lão quảngiapháthiện cửđộngcủaThạch Trung Ngọc, vội vàng quay đầuhỏi.

- Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, ngài đang tìm cái gì vậy?

ThạchTrung Ngọccười hỏi.

-Một đường tiếnđến, talàm sao không pháthiện TiếuHàm, không biết Tiếu Hàm đi nơi nào rồi?

Quản gia cười nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, thànhchủ đại nhân đã phái người đưa tiểu thư đếnTử Cấm Thành rồi!

- Tử Cấm Thành?

Thạch Trung Ngọcsầm mặtlại,lão tiểu tửnày tínhlàm gì!

Tronglònglão quản giacười khổ, vội vàngnói:

- Hinh Vũ Chi Thạchđạinhân yêntâm, thành chủ đạinhân chỉđể tiểu thư tớiTử Cấm Thànhhọc hỏi kinh nghiệm, chờ trở vềmớicó thểtrợ giúp HinhVũChiThạchđại nhân tốt hơn!

Thạch Trung Ngọckhông lên tiếng gật đầu,nhưng trong lòng thì thầm mắng Tiếu Sơn khốn nạn, nhiệmvụ lần này tínhnguy hiểm khẳng địnhkhông thấp a!

Thạch Trung Ngọc theo quản gia một đường tới thư phòng,Tiếu Sơn đangở trong thư phòng duyệt côngvăn, vừa thấy Thạch Trung Ngọc tiếnđến, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

-Hiền chất, ngươi xemnhưtới, ta chờ ngươi khổ cực a!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc nổi da gà,bất quá cũng chỉ đành dối trá nói:

-Tiểu chất cũngrất nhớđại bá!

Khóe miệng Tiếu Sơn coquắp, nhấp một ngụmtrà nói:

- Hiền chất, lầnnày gọi ngươi tới,chính làvì đưa ngươi vào bảnđồ nhiệm vụ!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, Tiếu Sơn rấthài lòng phản ứng của ThạchTrungNgọc, tiếp tục thần bí nói:

-Nhiệm vụlần này,phía trên cực kỳ coi trọng!

Thạch Trung Ngọc nghi ngờhỏi:

- Đạibá, phíatrênnàyrốt cuộclàcái gì?

Thạch Trung Ngọcnghi hoặc,nếu phíatrên khôngphải Thiên thành, không phảiĐịa thành, vậy cũng chỉ có một địa phương…Tử Cấm Thành,mà nhắc tới TửCấmThành, thì khôngthể không nói tới một người… thiên tử.

Chẳnglẽ là thiên tử banbố nhiệm vụ?

Đáy lòng Thạch TrungNgọc hiện ra mộtý nghĩ điên cuồng, nhất thời giậtmình nhìn Tiếu Sơn,màngười sau thì nhìnhắn gật đầu.

Thạch Trung Ngọc dại ra, hắn vừa định ngẫmnghĩ sựtình nhiệmvụ lầnnày,đáng tiếcTiếu Sơn khôngđểcho hắn cơhội, phất phất tay:

- Trình tín vậtlên!

Quản gia lậptức bưng lên một cáikhay, ở giữa khay đặtmột ngọc bội kỳlạ.

Thạch Trung Ngọcnắm ngọc bội trong tay, cảm giác ngọc bộinày nhẵn nhụi, chế tác không tệ, có thể bánkhông ít tiềna.

Người Nhật Bản!

DTV-EBOOK.COM.VN

- Hiền chất...

Tiếu Sơnnói được nửacâuliền im bặt, hắn dĩ nhiênphát hiện Thạch Trung Ngọcđưa ngọcbội tớitrongmồm cắn một cái,bấtquá hắn tự nhiên là không cắn được.

Khóe miệng củaTiếu Sơn co giật nói:

-Hiền chất, khối ngọc bội này...

Thạch Trung Ngọcpháthiện không có cắn được,khôngkhỏikinh dị nói:

- Đại bá, ngài thựcquá khách khí,ta bất quálà giúp ngươilàm nhiệm vụ, ngài đưa tamột khối ngọc tốtnhư vậylàm gì!

Sắcmặt TiếuSơn cứng đờ, cảm tình vừa rồi tiểu tửnày là căn bản không nghe mình nói chuyện, TiếuSơnimlặng nói:

- Hiền chất,ngọc bội này làvật phẩm nhiệm vụ, khôngphải tađưa chongươi!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, tanói ngươi một gia hỏa chuyên muôn bao dưỡng góa phụ,làmsao cam lòng chota một khối ngọc tốt, ng uyên lai là vật phẩmnhiệm vụ, Thạch TrungNgọc quyến luyến không nỡvuốtve ngọc bội nói:

-Vậy sau khi nhiệm vụ chấm dứt cóthu đikhông?

Tiếu Sơn chần chờ nói:

-Cái này phía trên ngược lạichưanói!

Ánh mắt của Thạch Trung Ngọc sáng lên, khôngnói lấy đi,không phảilàcủa mình sao, Thạch TrungNgọcnói:

-Đâykhông phải lànóicho ta sao!

Khóe miệng Tiếu Sơnco giật, im lặng nhìn Thạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọcvội vã nhét ngọc bội vào trongTúiTu Di.

TiếuSơn nhìn thấy Thạch Trung Ngọctaychân lanh lẹ thu hồi ngọc bội, trong lòngnhất thời nổi da gà,nhìn tiểu tử kiacòn muốn nói điều gì, Tiếu Sơn trực tiếpcắt dứt hắn nói:

- Hiền chất, chuẩn bị xong chưa!

Tiếu Sơn vung taylên, trướcmắt Thạch TrungNgọcxuất hiện mộtlỗ đen to lớn.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, trong hắc độngđến cùngcó cái gì, nếu như nguy hiểmmình thật khôngmuốn đi, ThạchTrung Ngọc vừa định nói gì,Tiếu Sơn một cước đá vào mông ThạchTrung Ngọc, đạp hắn tiến vào.

Thạch Trung Ngọccảm giác đượcmột hồi trờiđấtquay cuồng, thầm mắngTiếu Sơn không phảithứ gì,chuẩn bị cái rắm, tình huống nhiệm vụ gì cũngkhông nói chomình biết,liền đưa mìnhvào bản đồ.

Không biết qua bao lâu, mí mắt củaThạch Trung Ngọc khẽ động, mở mắt, một thếgiới chimhót hoa nở hiệnrađ trướcmắt hắn.

Bốn phía Thạch Trung Ngọc, cỏ thơm nhânnhân, hồ điệp bay loạn, dòng suối nhỏ chảy dài thật đẹp!

Trong lòng Thạch TrungNgọc nhịn không được cảm khái,trò chơi này làm quá chânthật, ThạchTrungNgọc cóchút không thểtin được tìnhcảnh trước mắtlà xuất hiệnở trongtrò chơi.

Thạch Trung Ngọc thưởng thứcmỹ cảnh, đương nhiênchưa quên mình là đến làmnhiệm vụ, mấu chốt là Tiếu Sơn một chút tin tức nhiệmvụ cũng không nói cho Thạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọc cũng không cáchnàohạ thủ, không thể làm gì khác hơnlà đi loạnở trong địađồ.

Đimột lúc lâu, Thạch Trung Ngọc đột nhiênphát hiện trong rừng phía trước cómộtđám người, tronglòng Thạch Trung Ngọc cả kinh, TiếuSơn không phải nói chỉ có mình mớicó thể đivào bảnđồ này

sao, làmsao còn có người?

Thạch Trung Ngọc lén lút đitới,phát hiện đám người trong rừng cây đều mặctrang phục hắc sắc, thân thể nằm co ở trong rừng cây, hiển nhiên không phải làm chuyệngì tốt, phỏng chừng làlàmmột vài hoạt động giếtngười cướp của.

Thạch TrungNgọcbiến sắc, hắn pháthiện những hắcynhân này có chừngmấy trăm tên, giống nhưđang chờ cái gì, mấy trăm người, Thạch Trung Ngọc không địchlại a!

ThạchTrung Ngọc thầm hít một hơi, vội vã lui xuống, tuy nhiệm vụ này trọngyếu, nhưng mạngnhỏcủa mình cũng không rẻ, haylà đi địa phươngkhác đi dạo!

Thạch Trung Ngọc cách xa đám người áo đennày, đi hướng ngược lại, cũng khôngdám nghênh ngang, cựckỳ thận trọng.

Chẳng bao lâu Thạch TrungNgọcpháthiện,ở phương hướng này cũng cómột đám ngườithần bí, đều mặcáo vàng, thếnhưng nhân số chỉ hơn mười người.

Sắc mặt ThạchTrung Ngọc khó coi, vì sao có nhiều người làm nhiệmvụ như vậy,như vậy mìnhcòn có thểđược chỗtốt gìa!

Tronglòng ThạchTrungNgọc thở dài, rất nhanh phát hiện ở trong rừng cây, không chỉ có hoàngy nhân và hắcynhân, còn cómộtđám tửy nhân cùngmộtđám thanh ynhân, đều chỉcó hơn mười người.

Bốn nhóm người phânbố tứ giác, vâyđịa phươngở giữa lại, giống nhưđangchờ đợi cái gì,Thạch Trung Ngọc nhìn vào trong, nơiđó cũng làmột mảnh rừng cây, cái gì cũng không có.

Thạch TrungNgọc cũngtòmò, mộtđám ngườikhôngđi đánh quái luyện cấp, đều chạyđến nơiđâyluyện ẩn núp, trong lòng Thạch Trung Ngọc cũng bấtđắc dĩ, mình tiến tới làm nhiệm vụ, thậm chí ngay cả nhiệmvụlà cái gìcũng không biết,còn tình cờ gặp một nhóm lớn người chơi nhiệt tình ẩnnúp, thực sựlàbi thảm!

Thạch Trung Ngọc và đám người áođenkia bảo trì khoảng cách nhất định, cũngquỳ rạp trên mặt đất bắt đầuluyện ẩnnúp, thế nhưngngười ta làchuyên nghiệp, ThạchTrung Ngọc trời sinh không

phảilàmcái này, cho nên chỉ chốc lát sau, Thạch Trung Ngọcliền ngủ.

Thạch Trung Ngọc đang ngủ say, lại bịmột hồithanh âm thô bỉ đánh thức.

Thạch Trung Ngọc giận dữ, hắn ghét nhất người khác quấy rốigiấc ngủcủa hắn, thế nhưng Thạch Trung Ngọc lập tức nghĩ đến,hắn bâygiờ là đang làm nhiệm vụ, tronglòng cả kinh, vội vãngậm miệng lại.

Ở giữa rừng cây, lúcnàyđã xuất hiện bốnnhân ảnh, theo thứ tự là đầulĩnh của hắc y nhân, hoàngy nhân, tử y nhân, thanhy nhân.

Bốn người bọn họ đều mặt đỏ tới mang tai, phỏngchừng lời mắng người nói không ít, thế nhưng Thạch Trung Ngọc nghe không hiểu, đây là tiếng chim của nước nào a, Thạch Trung Ngọc buồn bực gãi đầu, người ta ồn ào kịch liệt, hắnlại mêman!

Thạch Trung Ngọc không thể làmgì khác hơnlà nằm ở trênmặt đất, hắnngủ bị người cắt đứt, cảm giác rấtkhó chịu, đang muốn ngủ tiếp, lại đột nhiên dựnglỗ tai lên, nghe được mộtthanh âmquen thuộc.

Đầu lĩnh hắcy nhân cảgiậnnói:

- Bát cách(* câu chửi bên nhật)!

Thạch Trung Ngọc cả kinh, cảm tình đámngười nàylà ngườiNhật Bản, trách không được thoạtnhìn khốn kiếp nhưthế!

Sau đóđầu lĩnh tử y nhân, đầulĩnh hoàngynhân, đầu lĩnh thanhy nhân đồngthời rút đao,nhìn về phía đầu lĩnh hắc y nhân giậndữ hét:

- Bát cách!

Đầu lĩnhhắc y nhânthấy đối phương đều ghimhắn như vậy, trong lòng không khỏi phiền muộn, lại nói một tràng tiếng Nhật,bất quá Thạch Trung Ngọc một câucũng không nghe hiểu, chỉ nghеđược trong câucó Hoa cô nươnggì gì đó, Thạch Trung Ngọc mắngto đầu lĩnhhắcy nhângia súc, đầu lĩnh thanhy nhâncũng khôngphát biểu ý

kiến gì với Hoa cô nương, ngươicàng không cótư cách!

Đầu lĩnh hắcy nhânnói xong, bangườikháclại xâu xâu nói một tràng, đều làchút bát nháo gìđó, Thạch Trung Ngọcnghe mà trởnên đau đầu.

Thậtvấtvả bốn người mới thương lượng xong, bốn người đều trở về trận doanh của mình, bộ dáng kia cựckỳ điên cuồng, miễnbàn có bao nhiêu hưng phấn.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, vì sao mình cùng mộtđámngười Nhật Bản gặp nhau chứ,mặcdù mình cảm thấy hứng thú với phim JAV củaNhậtBản, thế nhưng bây giờ hiển nhiên khôngphải làcho mìnhxem phátsóng trực tiếp, không biếtTiếu Sơncótính sai địa phươnghay không!

Bát cách!

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc nhất thời tức giậnđếnnghiến răng nghiếnlợi, Tiếu Sơn khốn kiếp, bắtlão tử làm nhiệm vụ,ngươi khôngnói cho lão tử nhiệmvụ là gìcòn chưa tính, còn truyền sai bản đồ!

ThạchTrung Ngọc đang phiềnmuộn, độtnhiên bêntai truyềnđếnmột thanhâm léo nha léonhéo, Thạch Trung Ngọc ngẩng đầuliếc mắt, nhất thời trong lòng cả kinh, là một ngườiáo đen!

Hắc y nhân kiađivề phía Thạch Trung Ngọc.

Hắcy nhânkia đi vềphía Thạch TrungNgọc léo nha léo nhéo nói chuỗi dài tiếngNhật, Thạch Trung Ngọc nghe khônghiểu ra sao, ngoại trừ dùng tiếng Nhật mắngchửi người, Thạch Trung Ngọc đối với ngônngữ này thật khôngcó nhữngnghiên cứu khác a!

Hắc ynhân kia nhìn thấy Thạch Trung Ngọc không nói lời nào,nhất thời trong lòngkhóchịu,cô lỗ cô lỗ lạinói một đống lớn.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cười khổ, đầu lắc giốngnhư trống bỏi, biểu thịmình nghe không hiểu!

Trong lònghắc y nhânnhất thời cảnh giác, người này sẽ không phải là gian tế trà trộntới chứ, hắc y nhânvội vã lui về phíasau hai bước, rút đao chém về phía Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọc cũnglập tức nhảy dựng lên, muốn động thủ,hắn phải bằng tốc độ nhanh nhất giếtchết đối phương, bằng không kinh động đám hắcy nhân kia, hắn liền chắp cánh khó thoát.

Thạch Trung Ngọcchuẩn bịmóc ra Chiến Thần Chi Nhận chođối phương mộtkíchtrước, liền thấy trênmặthắcy nhân kia lộ ra vẻ nghi hoặc,để tay xuống, từ tronglòng ngựcmóc ra một ngọc bội, nhìn ThạchTrung Ngọc quơ quơ.

Thạch TrungNgọc sửng sốt, đó chính là ngọc bộiTiếu Sơn đưacho

mình, Thạch Trung Ngọc cũngvội vàngtừtrongTúiTu Di móc ra ngọc bộiquơ quơ, hắc y nhân kiavừa thấy ngọc bội trên tay Thạch Trung Ngọc, nhấtthời mặt tươi cười,đao cũngthu, hấp ta hấp tấp đi về phía ThạchTrung Ngọc.

Hắc ynhânđi tới bên cạnh Thạch Trung Ngọc,cho hắn một cái hùng ôm!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, người nàynổi điênlàmgì,lão tử không thíchcái nàya, Thạch TrungNgọc khóc không ranước mắt, bất quávì không lỗ lã,hắn cũng chỉ có thể hunghăngvỗmông đối phương mấy cái!

Trên mặt hắc y nhân nhất thời lộ ra vẻ bất mãn,côlỗ cô lỗ nói một tràng, Thạch Trung Ngọc đau đầu, cho phép ngươi ôm lão tử, lại không chophép lãotửvỗ mông ngươi!

Thạch Trung Ngọc đang phiền muộn,đã nhìnthấy hắcy nhân lấy ra một cuốn vở cùng mộtcây viết, ánh mắt giống như nhìn tiểu hàitử nhìn hắn.

Thạch Trung Ngọc nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, con mẹ ngươi, cảm tình gia hỏanày nghĩ lão tử bị câm, Thạch Trung Ngọc tức giận tát hắcy nhân bay ra ngoài, giận dữ hét:

- Bát cách!

ThạchTrung Ngọc sửngsốt,không biết vì sao một người thuần khiết nhưmình,lúc nào nói tiếng Nhật thuận miệng như thế, Thạch Trung Ngọc vộivã rút Chiến ThầnChiNhận ra,liếcbốn phía một cái, đánh thắng được thì đánh, đánh không lạibỏchạy!

Hắcynhân từ dưới đất bò dậy, trong lònghoảng hốt,một nhânvật ngạo mạn như vậy bị mìnhcoi là câm điếc, thực sựlà nghiệp chướng nặng nềa,hắcynhân vội vàngnhìn Thạch Trung Ngọc nói một tràng.

Thạch Trung Ngọcngây ngẩn cả người,biểutình sám hốitrên mặt hắcy nhân cực kỳ chân thành, căn bản khôngbề ngụy trang, nước mắt mang theo nướcmũitung bay, đáng tiếc, hắnđều bôiở trên người Thạch Trung Ngọc, hai mắtThạch Trung Ngọctrợn tròn, con

mẹnó ngươi thành tâm bới móc có phải hay không, Thạch Trung Ngọc tát hắc y nhân téxuống đất, tức giận nói:

- Bát cách!

Lúc này đây, hắcynhân kiasám hối càng thêm chân thành, hận không thể quỳ xuống,Thạch Trung Ngọc không nói, mình cũng khôngphải người thíchsử dụng bạo lực, ThạchTrungNgọc không thể làm gì khác hơn là phất phấttay,bảohắc y nhân dẫn đường.

Hắc y nhânkia ở phía trước dẫn đường, Thạch Trung Ngọctheo hắc ynhân xâmnhập vàotrong đội ngũ người áo đen, lúcđầu người trong đội ngũ nhìn thấyThạchTrung Ngọc không có mặc hắc y đều nghi hoặc, kết quả có mấy hắc y nhânđi tới xâu vài câu, liền bị Thạch Trung Ngọc tátté xuốngđất,sauđó lại bổ sung thêm vài câu bát cách, nhấtthời khôngai dám lênnữa, đólàmột nhân vật ngưu bức a!

Trong lòng Thạch Trung Ngọccảm khái, TiểuNhật Bản mắng chửi ngườidùng thật tốt.

Bây giờtrong lòngThạch TrungNgọccũng khôngrõ ràng, mình rốt cuộctới làmchi, cũng khôngphải tới mắng chửi ngườia,tronglòng Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ, không thểlàm gìkháchơn là quỳ rạp trên mặt đất chờ đợi, trongchốc lát, Thạch Trung Ngọc lại bắt đầu ngủ say!

Thạch Trung Ngọcđang ở trong mộng cùng nữ nhi Chu Công quyển quyển xoa xoa, mới phát triển đến cao triều, đã bị người đánh thức.

Thạch Trung Ngọc nhìnmột cái, làngườiáođen trước nhấtkia, Thạch Trung Ngọc nhất thời cả giậnnói:

- Bát cách!

Hắc y nhân sợ đếntrong lòngrun rẩy, cáicổco rụt.

Thạch Trung Ngọc tức giận nhìn hắcy nhânkia, gancòn không có lớn bằng lỗkim, thật conmẹ nó không có tinh thầnVõSĩ Đạo,Thạch Trung Ngọc nghi ngờ nhìnhắcynhân, đánh thức mình dù sao cũng phảicó nguyên nhân, nếunhư hắc y nhân kia không cho ramột giải

thíchhợp lý, Thạch Trung Ngọc không ngại một cáitát đập chết hắn!

Hắc y nhânkianhìn thấy Thạch TrungNgọc nghi ngờ nhìn về phía mình, nhất thời cùng Thạch Trung Ngọc xâu xâu nói một tràng tiếng Nhật,trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn không gì sánh được, đang muốn cho hắn một tát, hắcy nhân kia liềnchỉ trongrừng cây.

ThạchTrung Ngọcngẩng đầunhìn lên,trong rừng câylúc đầu là một mảnh đấttrống, bâygiờ đã xuất hiện mộtcánh cửa, không ngừng có hắcy nhân, thanh y nhân, tửynhân, hoàng y nhân tiếnvào bên trong.

Nhìnnhững người này vội vàng, giống như là có bảo bối!

Hai mắt ThạchTrung Ngọc tỏa sáng, vộivàng chạytới,muốn vào trong cửa chính, Thạch Trung Ngọcđụng đầu vào cửa chính,nhất thời thân thể bay ra ngoài.

ThạchTrung Ngọctừ dướiđấtbò dậy, xoa trán mộtcái, thầm mắng ngươi conmẹnó, những ngườiđó cóthểđi vào, vì sao lãotử không thểvào!

Thạch Trung Ngọc tiến lên sờ sờ, phát hiện đại môn này cómột tầng bình chướng, vừa rồi mình chính là bịtầng bìnhchướngnày bắn ngượcra ngoài.

Thạch TrungNgọc đang phiềnmuộn, liền thấy người áođen lúc trước đi tớitrước mặt mình, nhìn Thạch Trung Ngọcra hiệu, sauđó lấy ngọc bội ngậm trongmiệng, bước vào đạimôn,ThạchTrungNgọc xoayđầulại nhìn những người khác, phát hiện bọnhọ đều dùngloại phương pháp này thông quađại môn.

Thạch Trung Ngọc cũnghọcbộdáng của bọn họ, ngậm ngọc bội trong miệng, phát hiệnquảnhiên có thểđi vào.

Thạch Trung Ngọcphát hiệnsau khivào đại môn, lại là một bảnđồ, hoàn toàn bất đồng bản đồ trước kia, nơi đây âmsâm sâm, toàn bộ bảnđồchỉ có một kiếntrúcto lớnở xa xa, nhữngthứ khác khôngcógì cả!

ThạchTrungNgọc chép miệng, lập tức phát hiện ngọc bội trong miệngmình đã biến mất không thấy, Thạch TrungNgọc nhất thời tức giận, vào một cánh cửa, ngọc bội tốt nhưvậyliền mất, không đánggiá a!

Phi tiêu Ninja!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc đang buồn bực, liềnpháthiện đám người Nhật Bảnvừa rồi tiến vàorõràng chialàm bốn đội,tựnhiên là lấy màu sắc yphục trên người làm tiêu chuẩn.

Bốnđộinày đoán chừng là bốn thếlực!

Thạch Trung Ngọc xoa đầu, trong lòng cười khổ, mìnhtính là đội nào a, trên người Thạch Trung Ngọcmặc Ultraman chiến giápmàu bạc trắng, quá con mẹnóphongtao, xenlẫn trong đội nào cũng không thích hợp!

Lúc này bốn đầu lĩnh dẫn đội cũng phát hiện ThạchTrung Ngọc, cảnh giác đivề phíahắn,đầulĩnhhắc y nhân đi lên léo nha léo nhéo nói một tràng tiếng Nhật, làm Thạch Trung Ngọc đau đầu, trong lòng Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, không nghĩ tới chơi một trò chơi cònphảibiết tiếng Nhật, vẫnlà một câu kia, Thạch Trung Ngọc trợn mắt nói:

-Bát cách!

Bốn đầu lĩnh nghe Thạch Trung Ngọc nói đều ngây ngẩn cả người, ngưu nhân nhưvậy bọn họ còn không cógặp qua, không phải ngu ngốc, chínhlà ngưubức!

Vừarồi đầu lĩnh hắcy nhân cùng Thạch TrungNgọc nóicực kỳ khách khí, nhưng khôngnghĩ đến bị người trước mắt mắngtrở về!

Trong lòngđầu lĩnh hắc ynhân cũng phiền muộn, áo giáp trên người ThạchTrung Ngọcrõ ràng không phải hàng tiện nghi, hơn nữa còn giống nhưngườicủa đại thế lực, mình không tiện đắctội, thếnhưng nghĩ tới tầm quan trọngcủa nhiệmvụlần này, đầulĩnh hắc y nhân không thể làm gì khác hơnlà cứngrắn nói chuyệnvới Thạch Trung Ngọc.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ,lãotử thật không biết

tiếng Nhậta, Thạch Trung Ngọc trực tiếp tát đầu lĩnh hắcy nhân nằmở trênmặt đất, tiếp tục quát:

-Bát cách!

Ba đầu lĩnh khácccũng gấp,đềurút chiến đao nhìn Thạch Trung Ngọc, sauđó Thạch Trung Ngọc chỉ nghe thấy mộthồi thanh âm đềunhịp, mấytrăm ngườiNhậtBản đồngloạtmóc ra chiến đao,cung nỏgì gì đó nhắm vềphíamình.

Khóe miệng của Thạch Trung Ngọc nhịnkhông được co quắp, người lợi hại hơn nữa, bịnhiều đao ảnhnhưvậy bao phủ cũng có áp lực nha!

Thạch Trung Ngọc theo bản năng nói một từ tiếng Nhật:

- Muốnchết!

Ba đầu lĩnh đều đồng loạt lui về saumột bước, trong lòngthấtkinh, đâylàlời kịch củacaothủ trước khi động thủ thích dùng a,mấy trăm người Nhật Bảncũngtừ bốn phương tám hướng bao vây Thạch TrungNgọc lại.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, xem ra tiềm năng của ngườithựcsựlà cực kỳ lớn,trướcđây mình còn không biết câu tiếng Nhậtnày, ngày hôm naycưnhiên dùng ra!

ThạchTrung Ngọc tiến lên nâng đầu lĩnh hắc y nhân dậy, đầu lĩnh hắc y nhânvội vãbay ngược,lạiphát hiện hắn đãbị Thạch Trung Ngọc ôm lấy, tronglònghắcy nhân nhất thời cả kinh, lẽ nào người này muốn bắtcóc con tin,chuẩn bịchạy trốn!

Đầu lĩnh hắcy nhân đang nghĩ ngợi, đã cảm giác môngmìnhbịmột bàntay vuốt vuốt, không ngừngbịxoa bóp thành các loại hình dạng, sắcmặtđầu lĩnh hắc y nhân tái nhợt, muốn tránh thoát Thạch Trung Ngọc, sau một khắclại phát hiện trên mặt mình bị hôn một cái, đầu lĩnhhắc y nhân xấuhổ và giậndữ muốn chết, mình không thích cái này a, thế nhưng hắn khôngcó biệnpháp, lực lượngcủa Thạch Trung Ngọc quá lớn,ở trong tay Thạch Trung Ngọc, hắntựa như một con gà con!

Nhìn thấy một màn này,ba đầu lĩnhkhác nhất thời cười lênhahả,

trong miệng nói bibô, đao trongtay cũng thu vào,người chơivâyxem ở bên cạnh cũng cười to, thu hồi vũkhítrongtay.

Thạch TrungNgọc buông đầu lĩnhhắc y nhân ra, trong lòng buồn nôn, thật conmẹnóbi thảm,lãotử không hề thíchnam nhân nha!

Đầu lĩnh hắc y nhân trừng Thạch Trung Ngọc,trênmặt lúc trắng lúc xanh,hơn nữa ngày mớichạyđicùngba đầu lĩnh kháckỷkỷ oa oa, Thạch Trung Ngọc đương nhiên nghe không hiểu, thếnhưng hắn lại biết kế hoạch của m ình thành công, conmẹ ngươi, lãotử làhy sinh trinh tiết của mình nha!

Cuối cùng, ThạchTrungNgọc bị ghépvàođộingũ áođen!

Thạch Trung Ngọc đangbuồn bựcngồi ở trong đội ngũ hắc y nhân nghỉ ngơi chứ, đầu lĩnh hắcynhântìm tới, nhìn Thạch Trung Ngọc kỷkỷ oa oa nói mộttràngtiếngNhật, ThạchTrung Ngọc đương nhiên là một câu cũngnghekhônghiểu, bất quánhìn đầu lĩnh hắc y nhân lúc nói chuyệnkhóemiệng không ngừng cười nhạt cùng nhìnba đội ngũ khác mỉa mai, Thạch TrungNgọcbiết người này không có chủ ý gì tốt.

Nghe xong đầu lĩnh hắcy nhân nói, Thạch Trung Ngọc không ngừnggậtđầu.

Lúc này đầulĩnhhắc y nhân mới nở nụ cười, hai mắt tỏa ánh sáng, tuy ăn một chútthiệtthòi nhỏ, thế nhưng tuyển được mộtcao thủ đối phó ba chi đội ngũ khác, cũng không coi là quá thuathiệt, Thạch Trung Ngọcthì căn bản khôngbiết đầulĩnh hắcy nhân muốn làm gì!

Bốn chi đội ngũnghỉngơimột khoảng thời gian, liền đi về phía kiến trúctolớn kia.

Đi tới gần, Thạch Trung Ngọcmới pháthiện kiến trúc kia rấtkỳ quái,tràndầycảm giác âm lãnh.

Đội ngũ đi tới cửa, bốn đầu lĩnh lạixảyra khắc khẩu, tự nhiên là vì sựtình bên nàođi vào trước, tronglòngThạchTrung Ngọc chẳng đáng, bốnđầulĩnh nàygiống như bốn người đàn bàchanhchua, bụng dạ cựckỳhẹphòi!

Cảivả một hồi,đầu lĩnh hắcy nhân hấp ta hấptấptrởvề, giống như một gàtrống đấubại, chạyđến trướcmặt Thạch Trung Ngọckỷ kỷ oa oa nói một tràng tiếng Nhật, Thạch TrungNgọc đương nhiênlà liên tục gật đầu.

Đầu lĩnh hắcynhân hôn Thạch Trung Ngọc một cái, trong lòngnổi dagà, tuy nói trongbốnchi độingũ, đội ngũcủahắn người nhiều nhất,nhưng đội ngũhắn thựclực cũng kém nhất,hiện tại chỉcó dựa vào caothủ trướcmắt này, nếu như hắnthực có yêu cầu quá đánggì, mình bất đắcdĩ cũng chỉ có thể thỏa mãn!

Đồăn trong bụng Thạch Trung Ngọcphiên giangđảohải,áctâm đến nhàa, thế nhưng biểu hiện ra, Thạch Trung Ngọc còn bảotrì mỉm cườisờ sờ khuôn mặtcủa đầu lĩnh hắc y nhân,có vẻbọn họ cực kỳ ân ái.

Bốn đầulĩnh thảo luận kết quả là người của đầu lĩnh hắc y nhân lên trước.

Trong lòng đầu lĩnhhắc y nhân bấtđắc dĩ, ra lệnh một tiếng, vài hắc y nhân vọt vào, chỉ nháymắt, mấyhắc y nhânkia bay ra ngoài, bất quá làthi thể, trên ngườithi thể cắm đầyphitiêu, mũi tên.

ThạchTrung Ngọc giậtmình, mặc dù những hắcynhânnày không thểso sánh với mình, nhưng Thạch Trung Ngọc nhìntrangbị trên người bọn hắn, đều vượt qua cấp 35!

Đầu lĩnh hắc y nhân phất tay một cái, lạivài hắc y nhân vọt vào, đương nhiên kết quả vẫn giống nhau!

Thạch Trung Ngọc vội vã lui về sauhai bước, nếu không phải đầu lĩnhhắcynhân nhìn hắn chằm chằm,hắn cũng muốn chạy đi,nơi này đâu là địa phươngcó tàng bảo, là địa phương ăn thịt người còn không sai biệt lắm!

Cuối cùng đầulĩnh hắcynhân cắn răng một cái, cho mườimấyhắcy nhân cùng một chỗ vọt vào,lúc này đây thi thể không cóbay ra toàn bộ,bên trongcũng truyền tới thanh âm đánh nhau, bốn chi độingũ xông lên, trựctiếp vọt vào.

Thạch Trung Ngọc mới vừa tiến vàocửa, đãcảm giác được trênmặt

lạnhlẽo, vội vàng huy động Chiến ThầnChi Nhận một cái, phát hiệndĩ nhiên là mộtcái phitiêu Ninja!

Thạch Trung Ngọc cường hãn

DTV-EBOOK.COM.VN

Lối vàolà mộtđại sảnh,trongđại sảnh nằm đầythi thể, có chừng mấy chục cổ, trên người bọn họ đều cắm đầy phi tiêuNinja, nhưng ngay cả cái bóngcủa đối thủ cũng không cóxuất hiện.

Thạch Trung Ngọc thất kinh,có lẽ là vìhắn mặc tương đối phong cách, nên phi tiêu bắn về phía hắncực kỳ nhiều, ThạchTrung Ngọc vộivãhuy động Chiến Thần Chi Nhận đánh rớt phi tiêu, đồng thời thân thể di chuyển tránhnéphitiêu từ bốn phương tám hướng.

ThạchTrungNgọc dùng Lực PháchHoa Sơn đánhbaybacây phitiêu Ninja, một cây phitiêuthừadịp này bắn trúng ngực hắn, Thạch Trung Ngọc nhất thời tứcgiận chửi má nó, ngươi bắn phi tiêuthì cũng thôi đi, phi tiêucòn mang độc, HP của Thạch Trung Ngọc đang không ngừng giảm xuống!

Lại vàicây phi tiêu phóng tới, Thạch Trung Ngọc vội vãlăn trên mặt đất,cuối cùng không đứng dậy nữa, xen lẫntrong đống thithể, Thạch Trung Ngọc pháthiện quả nhiên không cóphitiêu bắnthi thể, nhất thời trong lòng mừngrỡ, antâm làm thi thể.

Thạch TrungNgọc nằm trên mặt đất liếc mắt nhìn, pháthiện phi tiêu là từ phíasaumột váchtườngto lớnbắn ra, trên vách tườngkia có rất nhiều lỗthủng,phi tiêu đều là từ trong lỗthủngbắn ra, căn bản khôngcó thấy bóng người công kích!

Bốn đầu lĩnh đương nhiên là tứcgiận đến oa oa kêuto, liềumạng muốn pháhủyvách tường,thế nhưng bọnhọ làmkhông được, người của bọn họ còn chưavọttới trước mặt tường, đãbị bắn ngã trên mặt đất,may mắnở giữa đại sảnh có mấy trụđồng, bọnhọ dựa vào trụ đồng mới có thể giằng covới nhữngNinja trốnở phíasau vách tường!

Đầu lĩnh hắcy nhân đột nhiên nghĩ tới caothủ trướckia mình tìm đến,lạinhìnthấy đối phươngđã ngãvào trong đống thi thể, nhất thời tứcgiậnđếnoaoakêuto,tùy tiện nắm lênvài thứ đậptới, lão tửhy

sinh cả trinh tiết a, ngươilà tên khốn kiếp, còn không bằngngười thường, còn xưng cao thủ gìhả!

Thạch Trung Ngọc buồn bực,hắncho tớibây giờ không có nói mình là caothủ,chỉ là trangbị trên người luôn bánđứng hắn a!

Đầu Thạch Trung Ngọc tê rần, nhấtthời giận dữ, lão tử đã làm thi thể, ngươicòn đánh, Thạch Trung Ngọc đưa tay chộp một cái, phát hiện đậpvềphía hắndĩ nhiên làmột cái dép, nhất thời sửng sốt, phát hiện đầu lĩnh hắcy nhân kia đang tức giận nhìnhắn.

Trong lòng Thạch TrungNgọccười khổ, đềudo mình quá xung động, bâygiờmuốn giả chết cũng khônggiảđược!

Thạch TrungNgọc vộivã chạy đến bên người bốn đầulĩnh, ánh mắt bốn đầu lĩnh đềusáng lên, đáy lòngThạch TrungNgọc thìmát lạnh.

Quả nhiên, bốnđầulĩnh kiađều nhìnThạch Trung Ngọc nóichít chít oa oa, ý kiarấtrõràng, là bảoThạch TrungNgọcđiphá hư vách tường, chodù Thạch Trung Ngọckhôngbiết tiếng Nhật, cũnghiểu rõ ýtứ của bọnkhốn kiếpnày.

Con mẹngươi!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc thầm mắngbốn đầu lĩnhgia súc, thủ hạ nhiều như vậy không phái, hết lầnnày tới lần khác phái lão tử, bấtquá Thạch Trung Ngọc cũng biết,mặc dùbây giờ bốn đầu lĩnh nói chuyện với hắn khá lịch sự, thế nhưng nếu trở mặt, hắc hắc... TiểuNhật Bản rất giỏi chơi trò nàynha!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc thởdài, huy động Chiến Thần Chi Nhậnđánh tới vách tường, nhất thờivôsốphi tiêu bắnvề phíaThạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọc khởi động kỹ năng phi đao, huyễn hóa ra đao ảnhkhắp nơi, chống đỡ lấyphi tiêu!

Đao ảnh cùng phi tiêu đều biến thành mảnh nhỏ đầytrời!

Thạch Trung Ngọc tránhthoátmột kiếp,hôto may mắn, vội vãhuy động ChiếnThầnChi Nhận đánhbay vòng phi tiêu mới, thếnhưng trên người của hắncũng trúngvài cái, HPàođixuống ào, môibiến thành màu tím, rõràng cho thấy dấu hiệu trúngđộc,HP của Thạch Trung Ngọcbây giờ đang kéodài giảm xuống.

Thạch Trung Ngọc vội vãlănmình một cái, lạitránhthoát mấy cây phi tiêu, cảm giác cái mông tê rần, phát hiện phía trên cắm vài cây phi tiêu, nhất thời mắng tovôsỉ, Thạch Trung Ngọc vội vãkhởi độngẨn Thân Thuật, thânhình biến mấtở trongđại sảnh.

Người ởphía sau vách tường sửng sờ,sauđó phản ứng lại, điên cuồngbắn phi tiêu, ThạchTrung Ngọc nhất thời kêuthảm một tiếng, bị đánh lộ ranguyên hình,lúcnày hắn đã cách tường rấtgần.

Trạng thái của Thạch Trung Ngọcrất không ổn,phi tiêuNinjakhông phảimấycái, hơn mườicái,màlà trên trăm cái đồng thời phóngtới, đương nhiên bốn đầu lĩnh cũngpháira mấy người ở một bên hấp dẫn hỏalực, bất quá mấy người kiavừa mới thòđầu ra, liền bị đinh chếtnằm trên sànnhà.

Lúc này kỹ năng tăng máuvà kỹ năng giải độcgia trì ở trên người Thạch Trung Ngọc, HP được kéo lại, trạng thái trúng độc cũngbị giảitrừ, bốn đầu lĩnh mang tới nhữngngười chơi kia có không ít Mục Sư, những MụcSư này cùng nhau trị liệu Thạch Trung Ngọc đương nhiên không thành vấn đề, nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, hiện tại Thạch Trung Ngọc liềntreo, cũng không phải là cục diện bốn đầu lĩnhmuốn thấy.

Thạch Trung Ngọc nổi giận gầmlênmột tiếng, vội vã khởi động kỹ năng giatốc, trong nháy mắt tốcđộ đề caogấp hai, hắn cũngkhông muốn hao tổnnữa, tuyMục Sư rấtnhiều,thế nhưngphi tiêu cũng nhiều, hắn tùy thờicókhả năng bị miểu sát!

Tốc độ của ThạchTrung Ngọc tăng vọt,trong nháy mắt liềnvọttới trước váchtường, bốn đầu lĩnhđều sợngây người,vội vàng mang theo ngườivọtra, phối hợp ThạchTrung Ngọc.

Thạch Trung Ngọcvào địađồ này gặpphảitoàn sự tình hỗn đản, tâm lýđãsớmbiệt khuất, nhất thờiphát tiết ởtrên váchtường.

Thạch Trung Ngọc chém vách tường, lạiđá tớimột cước, kẽhở kia liền tăng lênmấyphần, bốn đầulĩnhđềumục trừngkhẩu ngốc,lực lượng của ngườinày thực quá gia súc!

Người phíasau tườngcũng gấp, lực lượng của ngườinày quá lớn, vộivã huyđộng đao trong taytừ tronglỗ thủng cắm ra.

ThạchTrungNgọc nghiêng người tránh qua một lưỡi đao sắcbén,mồ hôi lạnh chảy ròng, đaonàyđâm lên người, cảmgiác cũng không dễ chịu nha!

Thạch TrungNgọcgiậtmình,hai ngón tay kẹplấy lưỡi dao,hơi dùng lực,đao bị Thạch Trung Ngọc bẻgảy.

Bốn đầu lĩnh theo ở phía sau, tròng mắt đều sắp trừng ra ngoài, đây là người sao!

Còn ngườiphía sau vách tường thì trực tiếp buông tha, nhanh chân bỏ chạy, thế nhưng ThạchTrung Ngọc không muốn buông thabọn họ, hắn đã sớmnổi giận, thấyngười phía sau tường muốn chạy, lập tứckích hoạt DãMan TrùngKích đụng lật váchtường!

Người ngã tường đổ!

Cườnghãn!

Lúc này bốnđầulĩnh đã hoàn toàn ngây dại, nhìnThạch Trung Ngọc cựckỳ sùngbái!

Đám Ninja ở sau vách tường sững sờtại chỗ, ngay cả chạy cũng quên!

Một Ninja phát giác đượccổmát lạnh, vừađịnh tránh né,nhưng mắt tốisầm lại, đượctrởvề thành miễn phí!

Một đao miểu sát!

Thạch TrungNgọc taycầm ChiếnThầnChi Nhận sát nhập vào trong đám Ninja, như vào chỗ không người,những Ninja này đều luyện phitiêu,nănglực cận chiếnrất yếu, lạigặp gia súc như Thạch Trung Ngọc,đừng nói có bao nhiêu thê thảm, Thạch Trung Ngọc giống nhưcắtdưa thái rau, ngoại trừvài Ninjacựckì cá biệt cóthểở trong tay ThạchTrung Ngọc chống nổiba chiêu, còn lại đều là miểu sát!

Lúc này bốn đầu lĩnh đãsắp muốn tuyệt vọng,cảm giácsau này chơi game cũngcần dũng khí rất lớn, bọn họ đềuđứng ở bên cạnh, im lặng không lên tiếng nhìn Thạch Trung Ngọc biểu diễn.

Đào mộ!

DTV-EBOOK.COM.VN

Mấy chục Ninja, ngoại trừ sốrất ít chạythoát, bịthủ hạ của bốnđầu lĩnh giết chết,những thứ khác đều chết ở dưới đao của Thạch Trung Ngọc.

Bốnđầulĩnh đã hoàn toàn bị chấn động, người trước mắt này ngưu bứcđã vượt ra tưởng tượng của bọn họ, cho dù bọn họ nhiều ngườivây công như vậy,sợ rằng cũngphải chết khôngítngười.

Thạch Trung Ngọc từtrongTúi TuDi mócra tẩu thuốc ngậmlên miệng,trong lòng thầm mắng những Ninja này không phải thứ gì, làmmình thiếu chút nữa thì viếtdichúcở đây.

Bốn đầu lĩnh vội vàngtiến lênnịnhbợ Thạch Trung Ngọc, lại nói một tràng tiếng Nhật, Thạch Trung Ngọc rốtcục khôngnhịn được, lão tử không biết tiếng chim, Thạch TrungNgọcphun ra khóithuốc, mở miệng mắng to:

-Đại gia các ngươi, còn dám phiền lão tử,đừng trách lão tử không khách khí!

Thạch TrungNgọcvừa nói rakhỏi miệng, liền có chút hối hận, mình vẫn còn nằm ởtrong vòng vâycủa người khác a, vội vã mócra Chiến Thần Chi Nhận, cảnhgiác nhìn bốn đầu lĩnh, nếu như đám nhãicon kia dám lộn xộn, lão tử trước xửlý các ngươi!

Bốn đầulĩnh đều sửng sốt, sauđó đầu lĩnh hắc y nhân dùngtiếng Hán trúc trắc nói:

-Ngươi nói tiếng Hán,lẽnào ngươilà người Trung Quốc?

Con mẹ ngươi, ngươi biết tiếng Hánsao khôngnóisớm!

Tronglòng Thạch Trung Ngọcphiền muộn, khôngnghĩtới bị đám nhãi con này nhậnra, xemra khótránh khỏi một hồiác chiến, Thạch Trung Ngọc không thể làm gìkháchơnlàbất đắc dĩ gật đầu.

Đầu lĩnhhoàng y nhân cũng biết tiếng Hán, nghi ngờ nói:

- Chúng ta đềuhiểumột chút tiếng Hán, thếnhưng từ đại gia này là cóý gì?

Thạch Trung Ngọc khiêu khíchnói:

- Lão tử chính là đạigia!

Đầulĩnh tử y nhân mơ hồ nói:

- Lãotử làýtứ gì?

Thạch TrungNgọc sửngsốt,lẽ nào bốn tên này thực không biết ý tứ của hai từ kia, Thạch Trung Ngọc lạimặt dàynói:

- Đạigiata chínhlàlãotử!

Đầu lĩnh thanh y nhân nghingờ nói:

- Ngươirốt cuộclàlãotử hay là đại gia?

ThạchTrung Ngọc đầu đầy hắc tuyến, trừngbốnđầulĩnh, ngạo mạn nói:

- Các ngươi thíchgọicái gì cũng được!

Bốn đầu lĩnh kia đều liên tụcgật đầu.

Thạch Trung Ngọcmơ hồ,hắn đãchuẩnbị xong, bốntênnày lạikhông muốn động thủ!

Đầu lĩnhhắc y nhânvội vàng tiến lên lôi kéocánhtay của Thạch Trung Ngọc,không ngừngcọcọ ởtrênbộ ngực mìnhnói:

- Đạigia, nhưvậythoải mái không!

Thạch Trung Ngọcđầu tiênlà sửng sốt, sau đó trong lòng buồn nôn, thoải mái conmẹ ngươi, Thạch Trung Ngọc trực tiếp tát bay đầu lĩnhhắcy nhân,cảgiận nói:

-Cút mẹ mày đi!

Đầulĩnh hắcy nhân từdưới đấtbòdậy, bụmmặt kêu tobát cách,lãotử hi sinh mình như thế, đại gia ngươi còn muốn thếnào!

Thạch Trung Ngọc hiểuý tứcủađầu lĩnh hắcy nhân, nhất thời giận dữ hét:

- Đại giata khôngthích cái này!

Sắc mặt đầu lĩnh hắcy nhânnhấtthờitái nhợt,ngươi không thích cái này, trước kia ngươi còn câu dẫnta, ThạchTrung Ngọc hiểusaiý tứ của đầu lĩnh hắcy nhân, còn tưởng hắn trách mình bỏ hắn, không thểlàm gì khác hơn làan ủi:

-Chờ ngàymai ta giới thiệu cho ngươibạn gaymới!

Trong lòngđầu lĩnh hắc y nhân cười khổ, mình cũngkhông thích cái nàynha, không phảilàtên khốnkiếp ngươi chủ động nhàolên trước sao!

Bađầu lĩnh khác nhìnthấy đầu lĩnh hắc y nhân kinh ngạc, trong lòng đều buồn cười, vội vã đi lênnịnh bợ Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọcxem như rõ ràng ý đồ củamấy tên này, không phảilà xem lão tử thựclực mạnh sao, nghĩ đến lợi dụng lão tử, không có cửa đâu!

Ba đầu lĩnh vâyquanh Thạch Trung Ngọc chítchít oác oác nói không ngừng, lúcnàyđây mặcdù dùnglà tiếng Hán, thế nhưngThạch TrungNgọcvẫn đau đầu, đầu lĩnh hắcy nhânnhìnthấysắcdụ vôích, cũng cứng rắn xông tới, ThạchTrungNgọccàng thêm nhức đầu, Thạch Trung Ngọc cảgiận nói:

-Đám rùa con, đều câm miệng cho đại gia!

Đầu lĩnh hắc y nhân nghingờ nói:

- Đại gia, rùa con làcóýgì?

Ba đầu lĩnhkháccũngnghi ngờ nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc lườmhắn một cái nói:

-Ngươi kêuta đạigia,ta nên gọi ngươi rùa con a!

Bốn đầu lĩnh đều gậtđầu như giã tỏi, bọn họ còn có sự tình cầu ThạchTrung Ngọc, tự nhiên Thạch Trung Ngọc nóicái gì, chính là cái đó!

Đầu lĩnh thanh y nhân vội vàng tiến lênnói:

-Đại gia, ngươi xem sự tìnhta mới vừarồinói như thế nào?

Thạch TrungNgọc nhìn hắn, người này mặcáo xanh còn chưatính, còn đội nón xanh, cáinàythực sự là... bất quá Thạch Trung Ngọc thích!

Thạch Trung Ngọc vỗ vỗ đầu lĩnh thanhy nhân nói:

- Taở trong đội ngũ của ngươi!

Đầu lĩnh thanhy nhân nhất thời mặt mày rạng rỡ,ba đầulĩnh còn lại đều mặtxám như tro tàn, nhấtlà đầu lĩnh hắcy nhân,giống như cha mẹ chết,tiện nghi của mình bị người chiếmhết,không nghĩ tới dĩ nhiêngà bay trứng vỡ, cao thủ mình thật vất vả kéo tới bị người khác đoạt đi!

Bốn đầulĩnh cũng không dám đắc tội ThạchTrungNgọc, nếu như người nàynổi giận,sợ rằngnhiệmvụ cònkhông có tiến hành, người đãchết hơn nửa!

Bốn đầulĩnh và Thạch Trung Ngọcthươnglượngxong, liền dẫn theo đội ngũ vượtqua vách tường, đi sâu vào bên trong.

Trong lòng ThạchTrung Ngọcbuồn bực, mình tiến tớinơi nàylàm nhiệm vụgìcũng không rõ ràng, chạy đến nơi đây trước nhậnbốn con rùa con, một chút chỗ tốt cũngkhôngđạt được, đây không phải làtác phong làm việccủa mình a!

Thạch Trung Ngọc nhìn đầu lĩnh thanhy nhân bên người,trong lòng không khỏi nghi ngờ, đám người nàythần thần bíbí, đến nơi này nhất địnhlà làm chúthoạt động người không nhậnra,Thạch Trung Ngọc nhìn đầu lĩnh thanh y nhânnói:

- Các ngươi đếnđây rốtcuộc là tìm bảobối gì?

Đầu lĩnh thanhy nhân vừa nghebảo bối, nhất t hời khẩn trương lên, cười nói:

- Không có bảo bối gì, không có bảo bốigì!

Thạch Trung Ngọc caumày, thoáng lớn tiếngnói:

-Thựcsự không cóbảo bối?

Ánh mắt của thanh y nhân trợn tròn,vội vàng nhỏ giọng nói:

-Đại gia, nơi này thực không có bảo bối!

ThạchTrung Ngọcđổ mồ hôi,kỹ thuậtdiễn của ngươi cũngquá giả đi,so sánhvới BấtThoại Màn Thầu căn bản khôngphải một đẳng cấp a, Thạch Trung Ngọc cau mày, tiếp tục n ói:

- Ta xem làmsao không giống a!

Thanh y nhân rất khẩn trương nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Đại gia, không giốngcái gì?

Thạch TrungNgọc cười gian nói:

- Ta thấybên trong khẳng định có khôngítbảo bối,bằng không các ngươisẽ liều mạng xông vào!

Thanhy nhân vừa nghe Thạch Trung Ngọc nói, nhất thờinóng nảy, vội vàng giải thích:

-Đại gia, nơi này chính là mộtmộ địa,có thể có bảobối gì a!

- Mộđịa?

Sắc mặt Thạch Trung Ngọccứng đờ.

Thanhy nhân nhìn thấy sắc mặt của Thạch TrungNgọc, còn tưởng hắn sợ, vội vàngnói:

- Đạigia, ngươi yêntâm, chúng ta córất nhiều người!

Thạch Trung Ngọc tức giậnnói:

- Ngươicái con rùacon này, không học cái tốt, hết lần này tới lần khác học ngườita tới đàomộ!

Nhị gia!

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Đầu lĩnh thanh y nhân nhất thời nóng nảy, người nàylàmsaobiết chúng ta là tớiđào mộ a!

Thanh y nhân ở trướcmặtThạch TrungNgọcbắt đầu chít chít oa oa giải thích, trongtiếng Hán xen lấytiếng Nhật, trong chốclát làmcho Thạch TrungNgọc đau đầu khônggì sánh được,trước đây hắn chỉ chorằngnhững cô nương kiamới có thể đạt tới dạng hiệu quả này, không nghĩ tới mình đánhgiá thấp trình độhỗnđản của những con rùaconnày!

Thạch Trung Ngọc tát đầulĩnhthanhynhân bay rangoài,mắt không thấy,tâmkhông phiền, đầulĩnh thanhy nhân từ dưới đất bò dậy,lại giải thích cho ThạchTrung Ngọc một chút, Thạch Trung Ngọcđau đầu, đám Tiểu Nhật Bản này, chuyện đàomộ các ngươi làm còn ít sao!

ThạchTrungNgọcuyhiếp nói:

- Ngươi còn dámnói xạoở trước mặt đại gia, đại gia cắt tiểu huynh đệcủa ngươi!

Đầu lĩnh thanh y nhânnghi hoặc nói:

- Đại gia,ngày hômnay của huynh đệ ta không có tới a!

Thạch TrungNgọc cúi đầu nhìn hạ thâncủa đầu lĩnhthanh ynhân, nghĩthầmchẳnglẽngườinày yêu thích Quỳ Hoa BảoĐiển, nêncố ý trêu đùalão tử, Thạch Trung Ngọc chỉ vào tiểu huynhđệ của đầu lĩnh thanhy nhânnói:

- Ngươi nói khôngcótới, như vậy là ý gì!

Đầulĩnh thanhy nhân lẩm bẩm nói:

-Đó không phải huynhđệta, hôm nayđệ đệ ta thật không có tới!

ThạchTrung Ngọc đầu đầy hắc tuyến,cảm tình người này cănbản khônglý giảiýtứ của tiểu huynh đệ, Thạch Trung Ngọc chỉvào hạ thân của đầu lĩnh thanh ynhân nói:

- Đây chính là tiểu huynhđệ của ngươi!

Đầu lĩnh thanhynhân vội vãphảnbác nói:

- Ta chỉcó một huynhđệ, ngàyhôm nay không có tới, đâykhông phải tiểuhuynh đệ của ta!

ThạchTrung Ngọc nói:

- Nó làtiểuhuynh đệ của ngươi!

Đầu lĩnh thanhy nhânkhó hiểu, lắcđầu nói:

- Đây không phải là tiểu huynh đệcủata!

Thạch TrungNgọc giải thích cho đầu lĩnh thanhynhân nửa ngày, đầulĩnh thanhy nhân vẫn không hiểu!

Trong lòng ThạchTrung Ngọcphiền muộn, tiếng Hán của người này chínhlà mộtgà mờ, ngaycảýtứ kiệt tác như vậy cũngkhông biết, trình độ văn hóa của mình cao như vậy, giaolưu vớihắn thựccósự khácnhaua!

ThạchTrung Ngọcbị đầulĩnh thanh y nhân làm chokhông nhịnđược, cả giận nói:

-Kia là tiểu huynhđệ của ngươi!

Trong lòngđầu lĩnh thanh y nhâncũng nghi hoặc, đồ chơi kia saolại là huynhđệ của mình, đầu lĩnhthanh y nhân hỏi.

- Tạisaovậy?

Thạch Trung Ngọcphẫn nộ, ngươi bệnh hả, nàocónhiềuvì sao như vậy, Thạch Trung Ngọcnói:

- Conmẹnó ta nói đó là tiểu huynh đệ của ngươi, đó chính là tiểu huynh đệ của ngươi!

Đầu lĩnh thanhy nhânnói:

- Tại saovậy?

Thạch TrungNgọclau mồ hôi, đầu lĩnh thanh y nhân nàylà một ngu ngốca!

Thạch TrungNgọc đang nghĩ ngợi làmsao giải thích, đột nhiên ánh mắt sáng lên, Thạch Trung Ngọc rất thông minh,biết vận dụng thủ pháp miêu tả tỉ dụ, Thạch Trung Ngọc chỉ chỉ hạ thân của mình nói:

- Hắnlàtiểu huynh đệcủa ta, cho nênđồ chơi kialàtiểu huynh đệcủa ngươi,bâygiờbiết chưa?

Hai mắtđầu lĩnh thanh y nhân tỏa sáng, vộivàng kêu lên:

-Nhịgia!

Thạch Trung Ngọc sửng sốtnói:

- Ngươi gọi ai đó?

Đầu lĩnhthanhy nhân chỉ vàođồ chơikiacủa Thạch Trung Ngọc nói:

- Tagọi nóa!

Haimắt Thạch Trung Ngọcđăm đăm,nhất thờilệ rơi đầy mặt, mới vừa rồicòn giống nhưngu ngốc, hiện tạilàm sao trởnênthông minh như vậy!

Đầu lĩnh thanhy nhân vội vàngnói:

-Đại gia,ngươi là bịhạtcátrơivào mắt?

Thạch TrungNgọc nói:

- Làmsao ngươi biết?

Đầu lĩnh thanhy nhândâm đãng cười nói:

-Xem!

Thạch Trung Ngọc ngạcnhiên nói:

- Ngươi cũng thích xem

Đầulĩnhthanhy nhân gậtđầu nói:

- Bình thường rấtthích xem tác phẩm nổi tiếngcủa thế giới như Kim Bình Mai,nhưng không dám xem nhiều a!

Thạch Trung Ngọc lau nướcmắt nói:

- Hiện tại ngươiminh bạchvì saođồ chơikialà tiểu huynhđệ của ngươi không?

Đầu lĩnhthanh y nhân lắc đầu,không hiểunói:

- Đồ chơikia không phải nhị gia của tasao?

Trong lòng ThạchTrung Ngọcbi phẫn,đi con mẹngươi, Thạch Trung Ngọc trực tiếptát đầu lĩnh thanh ynhân bay ra ngoài,ngườinày chínhlàmột cặn bã!

Hơnnữa ngày, đầu lĩnhthanh y nhân từdướiđấtbò dậy, nhưng không còn dám phản bác Thạch TrungNgọc,hấp ta hấp tấpđi theo phíasau!

Đoàn người Thạch Trung Ngọc xuyên qua váchtườngbước đi, Thạch Trung Ngọcphát hiện phía sau vách tường chính là từng thôngđạoâmu,bốn phương thông suốt, trên vách tườngtreongọn đèn, nhưng tia sángrất tối tăm,không hổlà mộ huyệt!

Đoàn người ThạchTrung Ngọc đihơn nữa ngày, ngay cảmột người cũng không thấy.

Bốnđầu lĩnh đều buồnbực, mớivừa rồicòn mấpmé ởbờ vựcsinh tử, hiện tại làm sao bình tĩnh như vậy!

Trong lòng Thạch Trung Ngọcđang suytính chân tướngcủa chuyện này, lạiđột nhiên cảm thấy gươngmặt mát lạnh, một cây phi tiêu Ninja lướt qua mặt hắn, đóng vào trên bắp chân của một thanhy nhân ởsaulưng, thanhy nhân kia nhấtthờigàokhóc!

ThạchTrung Ngọc lau mồ hôi lạnh,không khỏi giận dữ, thật không biếtxấu hổ,dámđánh lén lão tử!

ThạchTrungNgọc trựctiếp khởiđộng kỹnăng gia tốc, cả ngườigiống như một trận gió vọt tới Ninja trước mặt, một đao đánhbay,Ninjaở trướclối đi kia còn chưa kịp phản ứng, liền phát hiện mìnhđã đến khôngtrung, hoàn toànmất đi năng lực phòngngự, đám Tiểu Nhật Bảnở bêncạnhcũng không phải ăn chay, nhất loạt xông lên, trực tiếp tiễnNinja kia về nhà!

ThạchTrung Ngọc nhặt lên trangbịtrên đất, là cấp 35,trong lòng phiền muộn, những Ninja này cũnglà ngườichơi, chẳng lẽ có nhữngngười chơi khác cũng tiến vào mộ huyệt đào mộ!

Quảnhiên, sau đó độingũ của Thạch TrungNgọcbị quấyrầy không ngừng, đám Ninjavô sỉ kia đều trốnở tronggóc thả phi tiêu, làm cho Thạch Trung Ngọc đau đầu

Từ khi nghe đượcđầu lĩnh thanh y nhânnói đâylà mộ huyệt, Thạch Trung Ngọc liền độngtâm tư, quản ngươilà nhiệm vụ chómá gì, có thểlấy được chỗtốt thì cứ lấy, mảnh nghĩa địa này quy môlớn như vậy, thứtốt hẳn không íta!

Hơnnữa Thạch Trung Ngọc phát hiện đám TiểuNhật Bản bên ngườiđạithể đều là cấp35 đến cấp 40, cấp40 trởlênngoạitrừ bốn đầu lĩnh, cănbản không có mấy người, chonên Thạch Trung Ngọc có mấy phần nắmchắc, đương nhiên làchỉ nắm chắc chạy trối chết!

Nhưng bây giờ lại xuấthiệnmột đám người chơi Ninja, tình huống lậptức khônggiống, đám người chơi Ninjanày vôsỉ muốn chết, luôn đánh lén!

Tronglòng ThạchTrung Ngọc suy nghĩnửa ngày, trước tiên hợp tác vớiđám Tiểu NhậtBảnnàyđánh ngã đám Ninjakia lại nói!

Thạch Trung Ngọc liếc nhìn bốn đầu lĩnh,đội ngũ không ngừng theo thông đạo đi vào, bốnđầu lĩnh đang chít chít oa oa, Thạch Trung Ngọc đi tới, bốn đầu lĩnh nhấtthời hô lên:

- Đại gia!

Mộc Khôi Lỗi

DTV-EBOOK.COM.VN

TronglòngThạch Trung Ngọc thoáimái, không nghĩ tới cảm giác bị người gọiđại gia thoải máinhư thế,bâygiờ hắncàngngày càng minh bạch Tiếu Sơn vô sỉ, trách khôngđược lão tiểu tửkia nhận mình làm hiền chất!

ThạchTrung Ngọcphấtphất tay nói:

- Cáctiểuchất, các ngươi nói chotamột chútmộ huyệt này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Bốnđầu lĩnhđều rấtgấp, liêntụclắc đầu, nóiđây không phải mộ huyệt gì, là Thạch Trung Ngọc suynghĩ nhiều!

Thạch TrungNgọc cau mày thầmmắng những Tiểu Nhật Bản này không phải thứ gì, đây không phải mộ huyệt,chẳng lẽcòn làdanh lam thắng cảnh, Thạch Trung Ngọc nói:

- Con mẹnó ta đãbiết hết,đám nhãi con các ngươi còn muốn lừa gạtta!

Đầulĩnh thanh ynhân rấtthông minhhỏi.

- Đại gia, nhãi con làcó ý gì?

ThạchTrung Ngọctrừngđầulĩnh thanh y nhân, ngươiđội nón xanh liền thông minhhơnngườikhác,Thạch Trung Ngọc phẫnnộ nói:

- Đừng nói sang chuyện khác!

Bốn đầu lĩnh bất đắc dĩ, tiếp tụclắcđầu, chết sống khôngmuốn nói!

Con mẹ nó, Thạch Trung Ngọc không cam lòng, lãotử làmthương cho các ngươisử dụng, các ngươi còn không nguyện ýnói, Thạch TrungNgọc mắng xong liềnhối hận, mình mắng thuậnmiệng,đã quên mìnhchính là đại gia của bọn họ!

Thạch Trung Ngọctức giậnhấp ta hấp tấp chạy về phía sau nhất của đội ngũ,các ngươi thích làmgì thì làm, lãotử bất kể!

Bốn đầulĩnh nhất thời nóngnảy,chạy đến trướcmặt ThạchTrung Ngọckhuyên canmãi, đángtiếc Thạch Trung Ngọc không thèmđể ý, làmcho bốnđầu lĩnhchỉ có thể giương mắt nhìn!

Đội ngũ mất đi ThạchTrung Ngọcchống đỡ, phía trước liên tụcbị nhục, Thạch Trung Ngọc không ởphía trước chống đỡ, tỷ số trúng mục tiêu của của đám Ninja kiatăng cao, chỉ chốclát sau, hắcynhân điphíatrước nhấtđãngã xuống tảng lớn, đầu lĩnhhắc y nhânbất đắc dĩ a, hắnmang tới người chơitốiđa, nhưng cùibắpnhấta, chỉ có thể ở phía trướclàmcon cờ thí!

Đầu lĩnhhắcy nhân không thểlàmgì khácхơn là đicầu viện Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc đang nổi nóng, làmsao phảnứng đến hắn, đầu lĩnh hắc y nhân khôngthể làmgìkháchơn làvẻ mặt nhức nhốisờ sờ túi đeolưng.

Ánhmắt của Thạch Trung Ngọcsáng lên, kết quả phát hiện hắcy nhânkiamócra trang bị Ám Kim cấp40, còvẻ mặt nhứcnhối không ngừngvuốt ve,giống nhưthê tử củamình vậy!

Trong lòngThạchTrung Ngọc phiềnmuộn, còn tưởng là thứ tốt gì, không nghĩtới chỉlà một trang bị Ám Kim cấp40, Tiểu Nhật Bản này thật chưatừng va chạm xãhội a, bấtquácó chút ít còn hơn không,Thạch Trung Ngọc dùng tốc độmắt thườngkhông thểnhận ra lấy trang bị Ám Kim nhét vào trongTúi TuDi, sauđó thân thể laovề phía trước,kỹ năng hoa lệ tung bay,đámNinja đến quấyrầy sợ đến quần ướt nhẹp, đềuchỉ còn dư chút máu, oa oa kêuto chạy trối chết!

Làmxong hết thảy,ThạchTrungNgọclạichạy trở về phíasau đội ngũ, đầu lĩnh hắc y nhân vội vàngtiến lênnói:

- Đại gia, sao ngươi thả bọnhọ đi?

Thạch Trung Ngọc dùng một loạiánh mắt nhìn thẳngngốc nhìn đầu lĩnh hắc y nhân, sauđó nhàn nhạt nói:

- Cùnglà Tiểu Nhật Bản, sau nữ vội đốt nhau!

Tiếng Hán của đầu lĩnhhắcy nhân là mộtgàmờ,nơi nào nghehiểu Thạch Trung Ngọc đọc thơ,nhất thờivẻmặt khó hiểu, Thạch Trung Ngọc khinh bỉ nhìn hắn một cái,thầm than hiện tạimùchữ thật nhiều, ngay cảthơ củađệ nhất tàitửTào Thực cũng không người b iết, Thạch Trung Ngọckhông thể làmgì khác hơn làgiải thích một phen, cólý có cớ, thế nhưngđầu lĩnh hắc y nhân nghe vẫn mơhồ!

Đầu lĩnh hắcy nhân đang mơ hồ, phía trước lại truyền tới tiếng kêu thảm thiết,đầu lĩnh hắcy nhâncầu xinnhìn Thạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọclàm ra một động tác mà ngườiđịa cầuaicũng hiểu được,đầu lĩnh hắc y nhân nhất thời lệ rơi đầy mặt, hiện tạihắnrốt cuộcminh bạch câunói kialà cóý gì!

Đầu lĩnh hắc y nhân bất đắc dĩ, không thể làmgì khác hơnlà nộp lênmộttrangbị Ám Kim cấp 40, ThạchTrung Ngọcnhanhtay nhận lấy,lạigiết đám Ninja kia tèra quần, sau đó chạy trở về!

Trong lòng đầu lĩnh hắcy nhân ai thán,người nàychínhlà loại không thấy thỏ không thả chim ưng a!

Thạch TrungNgọc đitheo phía sauđámTiểu Nhật Bản này đào mộ, là một chút cảm giác phạm tộicũng không cóa,xây mộ huyệt chính là để cho người ta trộm, nếu không làm sao cóthể nhìnra địa vị của ngươicao!

Thạch Trung Ngọc đang ngậm tẩu thuốc, đi theo ở phía sau,phát hiệnđội ngũđột nhiênngừng, ánhmắt Thạch Trung Ngọc nhất thời sáng lên, lẽnàođến địa phương có bảo bối!

ThạchTrungNgọc vội vã chạytới trước nhất, nhấtthời chứng kiến phía trướclà một đại sảnh nguy nga lộng lẫy,bốn phía đại sảnh có bốn thạch đài, trên thạchđàiánh sánglấplánh!

Bảo bối!

Thạch Trung Ngọcvừa thấy bảo bối, nhất thờihai mắt tỏa sáng,cái gì cũngkhông xía vào, trực tiếp vọt tới thạch đài gần nhất, bốn đầu lĩnh choáng váng, vừa thấyđược bảo bối, tốc độ của ngườinày giống như tia chớp, căn bản không ngư ời đuổi kịp a!

Thân thể Thạch Trung Ngọcvẫncònở giữa không trung, tay cũng đã

sờ soạn vềphía thạch đài, sau một khắc, hắn phát hiệnmình tébay ra ngoài.

Thạch Trung Ngọc từ dướiđất bò dậy, nhất thời kinh hãi, ngựccủa hắn lõm vào,HP thiếu hơn ba ngàn!

Thạch Trung Ngọc nhất thời giận dữ, hỗn đản, xuất thủcũng không kêu gọi một tiếng, Thạch Trung Ngọcnhìn đối thủ,lại là một Mộc KhôiLỗi!

Mộc Khôi Lỗicaonhư nhàba tầng, là mộtquái vật khổnglồ, Thạch Trung Ngọc sovớiđối phương, giống như đại thụ và con kiến!

Mộc Khôi Lỗi đá tới Thạch Trung Ngọc, tronglòng Thạch Trung Ngọc cả kinh,vội vã bayngược, thế nhưng Mộc Khôi Lỗilàm sao sẽ dễ dàng buông tha cừu hận của mình, lập tức đuổi tới, Thạch TrungNgọc bấtđắcdĩ, không thể làm gì khác hơn là xôngvàođám Tiểu Nhật Bả n!

Sắc mặtbốn đầu lĩnh nhất thời trắng bệch,nhưng khôngcó biện pháp, tốc độcủa Thạch Trung Ngọc vàMộc KhôiLỗiđều khôngphải làbọn họ có thể so sánh, bốn đầu lĩnhkhông thể làm gì khác hơn là chỉhuy người mình phát động công kíchvớiMộcKhôi Lỗi!

MộcKhôi Lỗi cường hãn,nhưngđámTiểu Nhật Bảnkia cũngkhông phải ăn chay, cận chiến thì ngăncản,viễn côngthì công kích,trong lúc nhấtthời đánh hừng hực khí thế!

Thạch Trung Ngọc thitriển CuồngLong Thăng Thiên, đánh Mộc Khôi Lỗi bay lên bầu trời, đám Tiểu Nhật Bản lậptức tiếnlên điên cuồng công kích, Thạch Trung Ngọc mừng thầm, đámTiểu Nhật Bản nàyphối hợpvẫn đủ tốt, Mộc Khôi Lỗi vừa rơi xuốngmặt đất, đám Tiểu Nhật Bản lậptứclùilại, một đấm của MộcKhôi Lỗi nệnở trên ót Thạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọc bi kịch, bị hônmê!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn,vìsao đámTiểu Nhật Bản này không có một chút tinh thần Võ Sĩ Đạochứ, Thạch Trung Ngọc tỉnhtáo lại, phát hiện mình thiếu chút nữa liêntreo, vội vãăn hồngdược,Mục Sưtrị liệucũng rơi vào trên người Thạch Trung Ngọc,HP đượckéo trở về, bọnhọ còntrông cậyvàoThạchTrung Ngọc kháng quáia!

Lại thấy Nhẫn giả!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọclại thảvài kỹ năng lênngườiMộc KhôiLỗi, Mộc Khôi Lỗi bịmê muội, đámTiểu Nhật Bản lập tức điên cuồng công kích, lúc này đây Thạch Trung Ngọc học thông minh, không đợi Mộc Khôi Lỗi tỉnh táo lại,liềnlui qua mộtbên!

Thạch Trung Ngọcthì thoải mái,thế nhưng đám Tiểu Nhật Bản kia liền bi kịch, một Tiểu Nhật Bản đang đánh thoảimái, đột nhiên phát hiện Mộc Khôi Lỗi vung quyền đánh tới mình, gia hỏa này nhất thời kinh hãi, vận khí của mình khôngphải tốt bình thường a, cừuhận củaMộc Khôi Lỗi lại tập trungở trên ngườimình!

Thạch Trung Ngọckhôngđi kéo cừuhận, tràng diện nhấtthời rối loạ n, Mộc KhôiLỗi khởi xướngdâm uy,mêmuội bầyđàn, kỹ năng quần công không ngừng baophủđám Tiểu Nhật Bản,chỉmột lát, đội ngũ hắc y nhâncùi bắp nhất ngãxuống mười mấy cái, đám Tiểu Nhật Bản nhất thờisợ đến oa oakêuto,dồn dập tán loạn!

Bốnđầu lĩnh vộivã tìm Thạch Trung Ngọc, phát hiệntênkia đang chạylên thạch đàicầm bảo bối, Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ, hắn pháthiệntrên thạch đài có một quyểnsáchkỹ năng, thế nhưng hắn lấy không được, trên thạch đàicómột tầng ánh sáng thật mỏngbao phủ.

Hỗn đản, Thạch Trung Ngọc nhịn không được thầmmắng một tiếng, bốn đầulĩnh vộivã chạy tới bên ngườiThạch Trung Ngọc nói:

- Đại gia, chỉ có giết Mộc Khôi Lỗi, tầngánhsángnày mới có thể tiêu thất!

Hai mắtThạch Trung Ngọc tỏa sáng, giết MộcKhôi Lỗimàn ánh sáng sẽ tiêuthất? Thế nhưngbốn tiểuchấtnày có ýtứ gì, muốnlão tử giết Boss miễn phí cho các ngươi, khôngcó cửa đâu!

Thạch Trung Ngọc sầm mặt lại, thởdài nói:

- Ai, takhôngcó hứng thú với sách kỹnăng này!

Tronglòng bốn đầu lĩnh đều cười khổ, thế nhưngbọn họ không còn biện pháp,mỗi một khắc đều không ngừngcóngười chếtđi,đầu lĩnh hoàngynhânvội vàng nói:

-Đại gia,lúc này đây ngươi giúpchúngta, chúng ta nhất định sẽtrả lại gấp bội!

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, nói miệngkhông bằng chứng, huống hồ ngườiNhật Bản nói, kẻ ngu si mớitin tưởng!

Bốnđầu lĩnhđều cấp thiết, Thạch Trung Ngọckhông giống bọn họ, tìnhhuống không đúngmà nói, Thạch TrungNgọc tùy thờicó thể chạy,không aingăn được,thế nhưng bọnhọ khôngđượ,bọnhọquá nhiều người, mục tiêu cũng quá rõ ràng, bốnđầu lĩnh đềulàngười thuần khiết, đều cho rằng Thạch Trung Ngọc thật không có hứng thúvớisách kỹ năng, nên khôngcó chiêugì!

Trong lòng Thạch TrungNgọc cũngphiền muộn, đám Tiểu Nhật Bản nàycũngquá keo kiệt, không biết đạo lý có tiền cóthểsai khiến quỷ thần sao!

Thạch Trung Ngọcđangphiền muộn,ngẩngđầu nhìn tình huốngxung quanh,nhất thờisắcmặt cứng đờ, đám Tiểu Nhật Bản này bịMộc Khôi Lỗiđuổi đánh tán loạn,không cẩn thận lẻn đến bêncạnhmột thạch đài khác, nhất thờilạidẫnra một MộcKhôi Lỗi khác!

Không đợi ThạchTrungNgọc khiếp sợ xong, lại một Tiểu Nhật Bản không có mắt lẻn đến trên thạch đài thứ ba,lại một Mộc Khôi Lỗi xông tới!

Khóe miệng của Thạch Trung Ngọc không ngừng co quắp, bởi vì hắn chứng kiến Mộc KhôiLỗi thứtư cũng xuấthiện, một tát đánh một hắc ynhânthành bạch quang, Thạch Trung Ngọc không khỏi phát ra thuật thămdò.

Mộc Khôi Lỗi,Tử Kim Boss cấp 50,?

BốnTử Kim Bosscấp 50?

Thạch Trung Ngọcmuốnkhóc,dĩ nhiên khôngphải khóc cho mình,

mà là khóc cho đám Tiểu Nhật Bản,ngày hômquamình dùngLiệt Diễm Phân Thành tiêu diệt một Boss cấp 50, không nghĩ tới hôm nay ra bốn cái!

BốnTử Kim Boss cấp50, dù Thạch Trung Ngọc lên cũng bị nghiền ép!

Thạch Trung Ngọcai oánnhìn đám Tiểu Nhật Bảnởgiữađại sảnhbị nghiền ép, vừa định nhanh chânbỏ chạy,liềnphát hiệnbịngười ngăn cản, bốn đầu lĩnh đềuvội vàng lôi kéo Thạch Trung Ngọc, không cho hắn đi!

Thạch Trung Ngọc cười khổ,dùmình lên, cũnglà có đikhông về, Thạch Trung Ngọc trực tiếp phát động Dã Man Trùng Kích, bốn đầu lĩnh nhất thờimê muội, ThạchTrungNgọcthoát ra đại sảnh, theo thôngđạo không ngừng chạynhư điên, aibiết đám TiểuNhật Bản kia cóthể chịu đựng được bao lâu!

ThạchTrung Ngọc chạy một hồi, dần dần phát hiện không phảichỉ có một đạisảnh kia, thông đạo giống như vậy córất nhiều ở hai bên đ ạisảnh, hơn nữa cũng có bốn thạch đài, trênthạch đàiđều là bảo bối, thế nhưng Thạch Trung Ngọckhông còn dám xônglên, coi như là một Tử Kim Boss cấp50, Thạch Trung Ngọc cũng không giết được,dùsao nói như thế nào người ta cũng là Boss a,hơn nữa còn cao hơn hắn năm cấp!

Thạch TrungNgọc chạy như điên, ở trongthôngđạo chuyển mấy vòng,nghĩ thầm Mộc Khôi Lỗi hẳnlà tìm không được mình, mới vừa ngừng lại, đang nghĩnên đi đâu, liềnpháthiện phi tiêu bắn đến.

Lửa giận trong lòng Thạch TrungNgọc kéo lên,còn đánh lén lão tử, lão tử phiền nhấtlà người khácđánh lén, Thạch TrungNgọcvung đaobổ trúng phi tiêu, sau đó lao về phía Ninja kia, haitay Ninjakia run run,bắn về phíaThạch TrungNgọcba cây phi tiêu.

ThạchTrung Ngọc vungđao, bổ trúng hai cây phi tiêu, cây phi tiêu thứ ba bắn vào bắp chânhắn, -541.

Thạch Trung Ngọc kêuthảm một tiếng, trong lòng phiền muộn, trìnhđộ của Ninja này còn cao hơn đámtrướca!

Ninja kia nhìn thấy Thạch Trung Ngọc bịbắntrúng, nhấtthời phát sinh tiếngcười dâm đãng, trực tiếpmóc ra một thanh chiếnđao vọt tới Thạch TrungNgọc.

Ánh mắt ThạchTrungNgọc sáng lên, cuối cùngcũng tìm được một người có tinh thầnVõSĩ Đạo, ThạchTrung Ngọcvộivã huy động Chiến Thần Chi Nhận đón đánh, Thạch Trung Ngọc bổ về phía Ninja kia một đao, khôngnghĩtới lạibị đối phương tránh khỏi, Thạch Trung Ngọc đangmuốn chođối phương kỹ năng khác, nhưng một đạo hàn mang bắn vềphía ánh mắt của hắn, Thạch TrungNgọc nhất thời giận dữ, người này lại dám đánh vàomắtcủa hắn!

Thạch Trung Ngọc khởi độngManh Thuật, hai mắt của Ninja kia hoa một cái, nhấtthời cái gì cũng không nhìnthấy, trong lòng ThạchTrungNgọcvui vẻ, để ngươi nhằm vào mắt củalão tử, lão tử cũng cho ngươi nếm thửtưvị ánh mắt bị lộng mù!

Ninja kia không thấy đường, đaotrong tay tự nhiên mất đichính xác,bịThạch Trung Ngọc nhẹ nhàng tránh thoát, Thạch Trung Ngọc mừng thầm,quơ đao bổvềphíayếthầu của Ninjakia, không nghĩ tới lạibị tránh khỏi!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, ánh mắt của Ninjanàykhông nhìn thấy, sao có thể tránh thoátđược, Ninja kia lui ra, nhất thời oaoa nóivài câu tiếng Nhật, Thạch Trung Ngọc đươngnhiên nghekhông hiểu, bất quá hắn thấy được biểu tình trên mặt đối phương, biết k hông phải là lời hay ho gì!

Thạch Trung Ngọcđánh về phíaNinja, sử dụng Cuồng Long Thăng Thiên, kết quả lạibị tránh thoát, tâm tìnhcủa Thạch Trung Ngọc càng khó chịu, ngươi tránh thì tránh, đây không phải là lỗicủa ngươi, thế nhưng tránh xong còn dámkhiêu khích lão tử, đây là lỗi của ngươi rồi!

Phạn Đảo Vương

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc cũng không giữ lại thực lực, dốc hết kỹnăng ném tới Ninjakia, mớiđầu Ninja kia còn vui vẻ,kết quả thời gian dài phát hiện Thạch TrungNgọc không phải người bình thường,ở trạng thái mù, hắn thực rất chịuthiệt!

Ninja kia tránh thoátLực Phách HoaSơn của Thạch Trung Ngọc, sờ bên hôngmột cái,cầm bình thuốc đổvào miệng, Thạch Trung Ngọc nhấtthời giậndữ, Ninjanày không phải khiêu khích mình bình thườnga,rõ ràngcó thuốc giảitrừ trạng thái mù, nhưnghết lầnnày tới lầnkhác không uống, cốý tới khiêukhích mình,có thuốc ngươi liền uống từ đầu a!

Thạch Trung Ngọc phát động Dã Man Trùng Kích, Ninja kiakhổ não, mớinhét thuốcvào trong miệng, ánh mắt cóthể nhìnthấy,ngay lập tứcđã bịmê muội, Thạch Trung Ngọc lập tức phát động kỹ năng, kết quả Ninjakia chống đỡmột hồi, cuốicùng chết ở tronghôn mê!

Sau khi Thạch Trung Ngọc giếtchết Ninja, liềncóchút hối hận, mình không biết tình huống trong mộ huyệt này a, nói không chừng phải bắt tù binh hỏi một chút!

Thạch Trung Ngọc hối hận cũng vôích, không thể làm gì kháchơn là vỗ đầumột cái, nhặt lên trang bị mà Ninja kia tuônra, tiếp tụcđi vào bên trong.

Dọc theo đường đi,Thạch TrungNgọc lại nhìn thấy hai bên lối đi có không ít đại sảnh, trong lòng phiền muộn, có bảo bốiở trước mặt ngươi, ngươi lại khôngthể lấy, loại cảm giác nàykhông phải người bình thườngcó thể chịu được, Thạch Trung Ngọc cuối cùng biếtvì sao đámNinjanày đến sớm như vậy,nhưng không có đánh chủ ý đại sảnh!

Thạch Trung Ngọc ở trong đườnghầm đổitới đổi lui, lạiđụngphải không ít Ninja, đương nhiên những Ninjanày đều khôngmạnh mẽ

như Ninjatrước kia, sau mộtphen giao thủ,đều bị Thạch Trung N gọc giết chết!

ThạchTrung Ngọc lại đi quamột khúc ngoặt, trong tay nắmchặt ChiếnThần Chi Nhận,cẩn thận đi tới.

Vừa đivào thông đạo, biểu hiện trên mặt Thạch Trung Ngọc cứng đờ, lậptức bị chấn kinh rồi,một Ninja đang ngồi xổmở tronggóc phòng khò khòngủ say, nước bọt chảy đầy đất, hơn nữa trong miệngcòn lẩm bẩm cái gì Clara Clara!

Thạch Trung Ngọc có chút bất đắc dĩ, tuy nói đây là đangchơi du hí, thếnhưng tinh thần chuyênnghiệp củabằng hữungươicũngquá kém đi,Thạch Trung Ngọc đi tới, vỗvỗ hắn, kếtquả phát hiện dĩ nhiên khôngcó đánh tỉnh đối phương, Thạch TrungNgọcthậtcóchút tức giận,lãotửcòn định hỏingươi chút chuyện, ngươilại ngủ!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp tát Ninja mộtcái, Ninjakia nhấtthời tỉnh lại, vừa mởmắt thấy Thạch Trung Ngọc, nhất thời tròngmắt muốn trừngra ngoài, thân thể định lui lại,liềnpháthiện bị người xáchlên, dưới cổ mặt lạnh!

Ninja kia nhìn về phía Thạch Trung Ngọc nói chuỗi dài tiếng Nhật, nghe mà Thạch Trung Ngọc nhức đầu, bấtquáThạch Trung Ngọc phát hiện biểutình trênmặt Ninjanày rất vô tội, tựa nhưmột tiểucô nươngbiếp buộc!

Thạch Trung Ngọcnhìnkỹ, khuôn mặtngười nàycòn rất ngâythơ, phỏng chừngchỉmới mười lămmười sáu tuổi.

Tronglòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, mình đường đườnglà một đạithúc khảái dễ thân cận, hìnhtượngbềngoàicóhung tàn như vậy sao, hình tượngbề ngoàicủaThạch TrungNgọc cũng không phải hung tàn, mấu chốt là hắn cầm một cây đao đặtở dưới cổ người kháckia kìa!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọcnghiêm túc lên, học bộ dáng của Thái Quân J quốc trướcđây khi xem ti vi, phẫn nộ nói:

- Bát cách!

Ninjakia nhấtthời bị dọa sợ, hai mắt trợnlên nhìn Thạch Trung

Ngọc, chớpđộng ra nước mắt, Thạch Trung Ngọcđổmồ hôi, cũng khôngdámhãm hại đóahoa tương lai của đảo quốc, không thể làm gìkhác hơn là hỏi:

- Ngươi biết tiếng Hoa không?

Ninja kia đầu tiên là sửng sốt, sau đómở miệng nói:

- Đại thúc!

Thạch Trung Ngọcđổmồ hôi,năm nay mình mới 23 tuổi, tuy bình thường dođáy một chút, thế nhưng cả ngày bịngườiđại thúc đại thúc gọi, làm saochịu nổi, bất quá Thạch Trung Ngọcnghĩ tới Dương Tử cũng gọi mìnhđại thúc, trong lòngliền thăng bằng!

ThạchTrung Ngọcgật đầu nói:

- Ngươi còn biết dùng tiếng Hánnói những lời khác không?

Ninja kia nói:

- Đại thúc, ngươi đừng giết ta, ta nóitiếng Hánrất nhuần nhuyễn, cóthể trò chuyện giải buồncho ngươi, ta gọi Phạn Đảo Vương!

Thạch Trung Ngọclau mồ hôi, dáng dấpcủa mình kém như vậy sao, vì sao đối phương sợ mình như thế, nghĩ vậy Thạch TrungNgọc rút đao về!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, tiếng Hán của người này mạnh hơn bốngia hỏangungốc kia nhiều, đích thậtlà nhântuyển trò chuyện giảibuồn tốt nhất, Thạch TrungNgọc suy nghĩmột chút,lạihỏi:

- Đúng rồi, ngươi nói ngươi tên gì ấy nhỉ?

Ninja kia nói:

- PhạnĐảo Vương!

ThạchTrung Ngọc gật đầu, hắn thuầnkhiết căn bảnkhông biết hàm nghĩa củacái tên nàya!

Thạch Trung Ngọcđể Phạn Đảo Vương ở dưới đất, PhạnĐảo

Vương vừa thấycâyđaokia thoát khỏi cổ,nhất thời thở phào một hơi, Thạch Trung Ngọc nói:

- Ta hỏingươi đáp, đừng nghĩ lừa gạtta, biết chưa?

Thạch Trung Ngọcnói xong, đao lại quơ quơ trước mặt Phạn Đảo Vương, sắc mặt Phạn Đảo Vương trắng bệch, gật đầunhư giãtỏi.

Trong lòngThạch TrungNgọc phiềnmuộn, hình tượng của mìnhlà mộtthanhniên tốt, sao gia hỏa nàysợ mình như thế, ThạchTrung Ngọc nói:

- Nơinàylà địa phương gì? Những Ninja cácngươilàai? Đám người mặc quần áo tứsắckia là ai? Còn có tại saocácngươi tới nơi đây? Nơi này cóbảo bốigì?

Phạn Đảo Vươngmêman,Thạch Trung Ngọcmột hơi nóinhiều vấn đềnhư vậy, hắn khôngbiết trảlờicáinào trước, Thạch Trung Ngọc thấy biểu tìnhtrênmặtPhạn Đảo Vương, chorằng tiểu gia hỏa này muốngiở thủ đoạn,đao trong tay lại quơ quơ!

Sắc mặtcủaPhạn Đảo Vươngnhấtthời trắngbệch, vội vàngnói:

- Vấn đề thứ nhất,nơi này là mộtmộ huyệt. Vấn đề thứ hai, chúng ta làngười chơi. Vấn đềthứba, những người mặc quần áo tứ sắc kia cũng là người chơi, vấn đề thứ tư, chúng ta tớiđây tìm bảo bối. Vấnđề thứ năm,nơi đây quả thậtcó bảo bối!

ThạchTrung Ngọc gật đầu, nhưngsau đó biểu tình trên mặt cứng ngắc, ngươiđây không phải nói nhãmsao, Thạch Trung Ngọc phiền muộn, cũng khôngbiếtlà mình hỏi sai, hay là Phạn ĐảoVương trả lời sai!

Trong lòngThạch TrungNgọc phiền muộn, khôngthể làmgì khác hơn là quơquơ đao trên tay,uy hiếp nói:

- Tiểu tử, ngươi nói rõ ràng chút!

Phạn Đảo Vương nhất thờibị dọakhôngnhẹ,vội vàng nói:

- Đại thúc, ngươi đừng dùng tiếng Hán nữa,chúng ta dùngtiếng Nhật đi!

Thạch TrungNgọc trừngPhạn Đảo Vương nói:

- Lão tử thích dùngtiếngHán, ngươi có thể làmgì?

Phạn ĐảoVương cũng là tốtbụng nhắcnhở Thạch Trung Ngọc, khôngnghĩ tớiThạch Trung Ngọc không cảm kích như vậy, Phạn Đảo Vương không thểlàmgìkhác hơn nói:

- Đại thúc, ngươi dùng tiếng Hán làm saogiao lưu với ngườikhác!

- Dùng tiếng Hánlãotử vẫn cóthể giaolưua...

Thạch Trung Ngọc nói được nửa câu độtnhiên ngừnglại, nghingờ nói:

- Lời nàycủa ngươi là cóý gì?

Khu Nhật Bản

DTV-EBOOK.COM.VN

Phạn Đảo Vươngnghi ngờ nói:

- Ở khuNhật Bản làm sao cóthể dùng tiếng Hánchứ!

- KhuNhật Bản?

Thạch Trung Ngọc sửngsốt, giống như tiếng nói bị bóp nghẹt, Thạch TrungNgọc nhìn Phạn ĐảoVương quát:

- Ngươinói cái gì?Đây làkhuNhật Bản?

Phạn Đảo Vương cũng sửng sờ, nghĩ thầm đây chínhlà khu Nhật Bản, làm sao vậy?

PhạnĐảo Vương liêntục gật đầu.

Trên mặt Thạch Trung Ngọclộvẻ bất khả tư nghị, điềunàysaocó thể, vừarồimìnhcòn ởkhu Trung Quốc,hiện tại liền chạytới khu Nhật Bản,đi loạncũng khôngcóthể nhanh như vậya?

Thạch Trung Ngọc hướngvề phía Phạn Đảo Vương tức giận nói:

- Ngươikhôngcógạt ta?

Phạn Đảo Vương liêntụcgật đầu.

Chứng kiến vẻ mặt vô tội củaPhạn Đảo Vương, Thạch Trung Ngọc cười khổ,tám phần mười người nàynóilà thật, nhưng mình làm sao lại chạy đến khu Nhật Bản chứ, lãotiểu tử TiếuSơnkia vungtay lên, tựuhồ xuấthiệnmộtcáilỗ đen, dĩ nhiêncó thể liên tiếpkhu Trung Quốc và khu Nhật Bản?

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, không thể làm gì khác hơn là buông Phạn Đảo Vươngxuống nói:

- Nóinhư vậy, các ngươi đều là ngườichơi củakhuNhật Bản?

PhạnĐảo Vương gật đầu, nghi ngờ nói:

- Đại thúc,chẳng lẽ ngươi không phải người chơi của khu Nhật B ản!

ThạchTrung Ngọctrợnmắt,vung vẩy đaotrong tay nói:

-Ta hỏi ngươi đáp,đừng hỏi nhiều!

PhạnĐảo Vươngnhấtthời giật mình, sợđến kém chúttè ra quần!

Thạch Trung Ngọc khinh thường nói:

- Xem ra ngườichơi khu NhậtBản cũng không đượctốt lắm!

Phạn Đảo Vương nhấtthời phảnbác:

- Đại thúc, người chơi khuNhật Bảnchúng tarất lợi hại!

ThạchTrung Ngọc tiếp tục khinh thường nói:

- Lợi hại nhưngươi?

PhạnĐảo Vươngnhất thờimắc cởđỏ bừngcả khuôn mặt,nhưng vẫn đánh trả nói:

- Mới không phải đâu, vài ca ca,tỷ tỷtrong đội đều lợi hại hơn ta nhiều!

Haimắt ThạchTrungNgọc tỏasáng, thì ra tiểu tử ngươi còn giấu giếm ta, Thạch TrungNgọc hỏi.

- Bên trong còn có bao nhiêu đại caca, đại tỷ tỷ??

Phạn Đảo Vương cảnh giác nhìn chằm chằm Thạch Trung Ngọc, lắc đầu nói:

- Đại thúc, bên trongcómột đại ca ca, không có đạitỷ tỷ!

Thạch Trung Ngọc cười nói:

- Đừnglo lắng, đạithúc ta cũng không phải phần tửxấugì, tachỉ là cảm thấyhứngthú với đại ca ca, đại tỷtỷmàngươi nói thôi!

PhạnĐảo Vương chứng kiếnnụ cười vô hại của Thạch TrungNgọc, trong lòng càng thêm bất an, vộivàng nói:

- Thật khôngcó,nơi đâychỉcó một mìnhta!

Thạch Trung Ngọcphiềnmuộn,lẽ nào bây giờ TiểuNhật Bản đều họcchỗ tốt? Ngaycảnói sạo cũng kém như vậy!

Thạch Trung Ngọc thấynhẹ nhàngkhông thể ép Phạn Đảo Vương nói, không thể làm gì khác hơn là áp dụng sách lược cưỡng bức, sắc mặt Thạch TrungNgọchung dữ,quơ quơ đao trong tay nói:

- Tiểu tử,ngươi nóikhông, không nóiđại thúcliềncắt chim của ngươi!

Phạn Đảo Vương vội vàng chetrứng chim của mình, lắc đầu liên tục, sốngchết không nói!

Trong lòngThạch Trung Ngọc bất đắc dĩ,hắn muốn cắt là cắt được sao, độ hảo cảmkhông đủ a!

Thạch Trung Ngọc nhìnthấy thực khôngcó biệnpháptừ trongmiệng PhạnĐảo Vương moi ra tin tức, nên cởi hết trang bịtrên người Phạn Đảo Vương, Phạn Đảo Vươngoa oakêuto nói:

- Đại thúc, ngươi tha ta,takhông chịunổi ngươi hànhhạ nhưthế!

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắctuyến, mình coi trọng hạng người giốngnhư vậy sao?

Thạch TrungNgọcvỗ PhạnĐảo Vương mộttát nói:

- Câmmiệng, lại không câmmiệng,đại thúc thựcsự cắt chim của ngươi!

Phạn Đảo Vươngnhất thời ngậm miệng không nói, tuy tuổi hắn nhỏ, thế nhưngcũng biết tầmquan trọng của đồ chơi kia a,từ tên củahắnlàcó thể nhìnra!

Thạch Trung Ngọc vươn tay trái kẹplấy PhạnĐảo Vương, tay phải cầm Chiến ThầnChi Nhận, sau đóđi vào trong.

Lúc nàytrên ngườiPhạn ĐảoVương chỉ còn lại có cái quần cộc, Phạn Đảo Vương cầu khẩnnói:

- Đại thúc, ta thựcsự không thích nam nhân!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Đại thúccũng không thích namnhân!

Phạn Đảo Vương nói:

- Vậybây giờ đại thúc đi đâu?

Thạch Trung Ngọctrừng Phạn Đảo Vương nói:

- Tìm chỗ a!

PhạnĐảoVương cả kinh, ngươiđãmuốn đi tìm chỗ, cònnói không thíchnam nhân, ánhmắt Phạn Đảo Vương xoay động nói:

- Đại thúc,ta đã đi dạo khắp,nơiđây không có địa phương thích hợp gìa, không bằngchờchúng ta đi ra ngoài lại nói?

Thạch Trung Ngọcđầu đầy hắctuyến, chỉ số IQ củatiểu tử này thật cao,năng lực hiểu không kém a, ThạchTrung Ngọccả giận nói:

- Lão tử là muốn đitìmđịa phương cóbảo bối!

Phạn Đảo Vươngbất đắcdĩ nói:

- Vậy vì saođại thúcmang theo ta?

Thạch Trung Ngọc nói:

- Mang theo ngươi, không phải thuận tiện chút sao!

Thuận tiện?

Phạn Đảo Vương sửng sốt, không có r õ ràng ýtứ củaThạchTrung Ngọc, tiếp tụcnói:

- Vậy tại sao đại thúclấyhếty phục của ta?

Thạch Trung Ngọc trừng Phạn Đảo Vương, ngươi cho rằngngươi là vàng, lãotử thíchômngươi, lão tử ôm ngươi cũng phiền phức a, Thạch Trung Ngọc nói:

- Tiểu tử, bây giờngươitốtnhất câm miệng, nếu khôngchim của ngươi rất cóthể khógiữ được!

Phạn Đảo Vương nhất thờiim lặng, đại thúchèn mọn này lấy trứng chim tớiuy hiếp mình,thật không phảithứtốt gì a!

Thạch Trung Ngọc xách PhạnĐảo Vươngchuyển qua mấy lốirẽ, một cây phitiêu độtnhiên phóng tới, taytrái Thạch Trung Ngọc vung Phạn Đảo Vương lên, PhạnĐảo Vương nhất thờioa oa hét thảm, trênmông ghim một cây phi tiêu!

Phạn Đảo Vươnguoán nhìn Thạch Trung Ngọc, rốt cuộcbiết vị đại thúc nàynói thuận tiện là cóýgì!

Thạch Trung Ngọccười hắchắc, vỗ mông nhỏ của Phạn Đảo Vương một cái nói:

- Tiểu tử, bị phitiêu bắn trúngcảm giác không tệ chứ!

Từ trong thôngđạolao ramột Ninja.

Ninja kia căm tứcnhìn Thạch TrungNgọc, nói một chuỗi lớntiếng Nhật, ngheThạch Trung Ngọc trở nên đau đầu,Phạn Đảo Vương vộivàng nói:

-Đạica ca, ngươi phảicùng vị đại thúc này nói tiếng Hán!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, Ninja nàynhìn còn lớn hơn mình,ít nói cũng 30 tuổi,hắngọi đại ca ca, lại gọimình đại thúc, chẳng lẽ mìnhcómệnh đại thúc!

Ninja kia trừng Thạch Trung Ngọc nói:

- Vị bằng hữu này, mời buôngPhạn Đảo Vươngra, nếu không...

ThạchTrung Ngọc vừa nghe Ninjakia nói, nhất thờisắc mặt âm trầm xuống, nếu không cáicọng lông, lãotửphiền nhất ngườikhác uy hiếp,Thạch Trung Ngọc trựctiếp cắtđứt Ninja kia, khinh thường

nói:

-Ngươi còn đánh nữa hay không,ẳngcái gì!

Ninja kiacả giậnnói:

-Vị bằng hữu này, ngươi đừng quákiêu ngạo!

Thạch Trung Ngọc khinh thường nói:

- Chỉ ngươichútbản lĩnhcủangươi,nói chuyệnvới ngươi lão tử cũng cảm thấy lãng phí thời gian!

Ninja kia nhất thời nhịn không được bạo phát, oaoakêuto vọtvề phía Thạch Trung Ngọc,haimắt PhạnĐảo Vương nhất thời tỏa sáng.

Thạch Trung Ngọccũnghết chỗ nói rồi, chúttrình độ ấy còn dám kiêu ngạo, ThạchTrung Ngọc trực tiếpkích hoạt Cuồng LongThăng Thiên, đánh tên Ninja kialênbầu trời, sauđó mấycông kích phổ thông còn khôngcó đánh xong, Ninja kia liềncúp, Thạch TrungNgọc cũng ngây ngẩn cả người,người này làm sao yếu như thế!

Thạch Trung Ngọc nhìn Phạn Đảo Vươngnói:

- Tiểutử, ngươi bao nhiêucấp?

Tao ngộ Bạo Quân

DTV-EBOOK.COM.VN

Vẻmặt Phạn Đảo Vương uểoải,lúcđầu hắn còn tưởngvịđạica ca này có thể hung hăng đánh Thạch Trung Ngọc một trận, kếtquả không nghĩtới mấy chiêu đã bịThạch TrungNgọc đánhgục, Phạn Đảo Vương đắcý nói:

- Ta cấp 35, đại ca cakia đã 38cấp, lợihại không?

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, tiểu tửnày cũng quá hiểu chuyện, đại ca cakiađã bị mình đánh gục, hắn lạicòn có thể nói như vậy, đâylà châm chọc hay trào phúng?

Người chơi cấp 40 trở xuống chống lại Thạch Trung Ngọc tuyệt đối sẽ bị nghiền ép,cho nên Ninja 38 cấp kiathậtkhông qua nổi Thạch Trung Ngọcmấy chiêu!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cóchút nghi hoặc, chiếu tìnhhuống trước mắt đếnxem,mìnhgặpphải đám người chơi này đẳng cấp cũng không cao, vậyđộ khó của nhiệm vụ lầnnàyhẳn cũng không cao, Thạch TrungNgọc nghi ngờ nói:

- Các ngươiđều là ba mươi mấy cấp?

Phạn Đảo Vươngnói:

- Đúng vậy, chúng tađềulà người chơiba mươi mấy cấp,lợihại không?

Thạch TrungNgọc đổ mồhôi, xú tiểutử nàycảm giác yy cũngquá cao, như vậycũnglợihại, Thạch Trung Ngọc vỗ đầu Phạn Đảo Vương một cái, khiển trách:

- Tiểu tử, ngươi biết cáigì gọi là lợi hại không?

Phạn Đảo Vương tự hào nói:

- Chúng ta không có một dưới ba mươi cấp,toànbộ đều trênbamươi cấp, cònkhông gọi lợi hại sao?

Cái này gọi làlợi hại?

Thạch Trung Ngọctriệt để hết chỗ nói rồi, nhưngPhạn Đảo Vương còn muốnkhoe khoangvớiThạchTrung Ngọc,Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ, từ tronglòng ngực mócra mảnh vảiráchnhétvào trong miệng Phạn Đảo Vương, sau đó kẹplấy Phạn Đảo Vươngchạy vào trong.

Thạch TrungNgọc càng đi vào trong,càng pháthiện mộ huyệt này khổng lồ, PhạnĐảo Vươngcòn muốn nhữngđạica ca,đại tỷ tỷ kia hung hăng đánh Thạch TrungNgọc, kết quả không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc tình cờgặp những Ninja này, đều làmấy chiêu đánh gục.

Thạch TrungNgọc chạyquamộtlối đi, Phạn Đảo Vương ở trongngực độtnhiên vùng vẫy kịch liệt, Thạch Trung Ngọc sửng sốt, rútra mảnhvải nói:

- Tiểutử, có chuyện gì?

Phạn Đảo Vương nói:

- Đại thúc, không thểđi lên trước nữa!

ThạchTrung Ngọc nghingờ nói:

- Vì sao?

Phạn ĐảoVương nói:

- Các đạicaca nói cho ta biết!

Thạch Trung Ngọc đầu đầyhắc tuyến, đại ca ca của ngươiliên quan quái gì tới ta, Thạch Trung Ngọc lạinhét vải vào miệng Phạn Đảo Vương,gõ đầu của hắn một cái, nổi giận nói:

- Khôngcho phép đề cập đạica ca, đại tỷtỷ của ngươi với ta,biết không?

Phạn ĐảoVương liều mạng giãy dụa, nhưng hắn và Thạch Trung

Ngọc lực lượng chênh lệch quá lớn, ngọa nguậy hồi lâuvẫn bịkẹp chặt gắtgao!

ThạchTrung Ngọc trựctiếp chạy về phía trước, dùngPhạn Đảo Vươngngăn trở hai chi phi tiêubay tới, huy động Chiến Thần Chi Nhậnđánh tới Ninja kia, kết quả không nghĩtới bị Ninjakiatránh khỏi,Thạch Trung Ngọcnhất thời đại hỉ, xemnhưtìmđượcmộtngười khá mạnh, caothủ tịchmịch a!

Thạch Trung Ngọc huy động Chiến Thần Chi Nhận phátđộng Lực Phách Hoa Sơn, khôngnghĩtới thân hình của Ninja kia thoắt một cáitiêuthất, Thạch Trung Ngọccảm giác đượccái mông têrần, phía trên cắm một cái phi tiêu, Thạch Trung Ngọcnhất thờigiận dữ, Ninjanày làmsao học được bịt mắt trốn tìm!

Mặcdù Thạch Trung Ngọc là chức nghiệp Cuồng Đao,thế nhưng thêmnhiều điểm thuộc tính nhưvậy, nănglực cảm nhận cũngkhông thấp, ngaylậptức nhận thấy được khôngkhí bêntrái cómột ít biến hóa, vội vàng quơ đaochém tới, Ninja kia hét thảmmột tiếng, từ giữa không trung rơi xuống.

Thạch Trung Ngọc vộivã phátđộng Cuồng Long Thăng Thiên, không nghĩ tới lại bịđối phương tránh, Ninja kia quayngười lại móc ra một thanhđao, cùng Thạch Trung Ngọctiêuhao.

Tronglòng Thạch Trung Ngọc mừng thầm, người dámcùng lão tử cứng rắnva chạm còn chưa ra đời đâu, Thạch Trung Ngọc đương nhiênsẽ không ngừng tay,điên cuồng phát độngkỹnăng, nhưng kết quả không có đạt được hiệu quả hắnmuốn, năng lực né tránhcủa Ninja này quámạnhmẻ, là một cao thủ a!

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy cường công không được, liền thi triển ra Thanh Thànhkiếm pháp dây dưa vớiNinja, Thạch TrungNgọc lực lượng lớn,tốc độ cũng không chậm, hơn nữa quan trọng nhấtlàhắn cóPhạn Đảo Vương làm tấm mộc!

Ninja kia và Thạch Trung Ngọc trongchốc lát đã đánh túi bụi, tình cảnhlàthếlực ngang nhau, Thạch Trung Ngọc càng đánh càng kinh hãi, Ninja này thật là một cao thủ, không phải loạinewbie như Phạn Đảo Vương có thể so sánh, tuyệt đốivượt quacấp 40,thế nhưng so sánh với ThạchTrung Ngọc, hắnchỉlà một cặn bã, không

phải không phải... ngay cả cặn bã cũnglà cấtnhắc!

Thạch TrungNgọccười âm hiểm một tiếng, trựctiếp sử dụng Ẩn Thân Thuật, một đaođâmtớicái mông củaNinja kia, khôngnghĩ tới Ninja kia trực tiếptránh khỏi, Thạch Trung Ngọclại huy động liên tục mấyđao, Ninja kia đềudồndập tránh khỏi!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhìn không thấy còncó thể tránhthoát, tại sao lại nhaybén như thế!

Lúc này đây ThạchTrungNgọc phát hiện, thời điểmhắnquơ đao, lỗ tai của Ninjakia giật giật.

Ngheâm biện vị!

Thạch Trung Ngọc cười khổ, không nghĩtớiđồ đạc này còn có thể dùng đến trong tròchơi!

Ninja kialiên tụcné tránh đao của Thạch Trung Ngọc, tâm tình cực kỳ tốt, khôngkhỏiliên tục cườiphóng đãng, trong lòng ThạchTrung Ngọc biệt khuất,cút mẹ mày đi, Thạch Trung Ngọc kích hoạt Gia Tốc Thuật chém tới Ninja, Ninja kia vừađịnh tránh, liền phát hiện lỗ tai lạibị ThạchTrung Ngọctước mấtmột cái!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,không nghĩ tới tùy tiện chém cũng có thể chémđứt lỗ tai của đối phương, nhân phẩm của lão tử thực tốt về đếnnhà!

ThạchTrungNgọc tiếp tục quơđao, Ninja kia mấtđi một cái lỗ tai,rõ ràng né tránh có chút trắc trở, không bao lâu, Thạch TrungNgọc liền tước mất mộtlỗtai khác!

Bây giờThạch Trung Ngọc có thể nói là hoàn toàn ngượcNinjakia, vài kỹ năng xuống dưới,HP của Ninjakia thấy đáy, Thạch Trung Ngọc một cướcđá Ninjaquỳ rạptrên mặt đất, vừa định một đao kết liễu, chỉ nghethấy một bên có người hô to:

-Dừng tay!

Trong lòngThạch Trung Ngọc cả kinh, sau khi hắn tiếnvào cái phá địa đồ này,vẫnlà lầnđầu tiên nghe người ta chủđộngnói tiếngHána!

Người đếnkhóe miệng runrun,sợ hãi nói:

- Hinh VũChi Thạch!

Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu nhìn người đến, nhất thời nhếch miệngnở nụ cười, mà người tới thì sắp khóc, vì sao ở đâu cũng có thể tình cờ gặp được taihọa này a!

Thạch Trung Ngọc một đao kết liễuNinja,trực tiếp quơChiến Thần Chi Nhận phóng tới, đồngthời hét lớn:

-BạoQuân,đứng lại!

Bạo Quânnào dám không chạya, cũng không phải nói hắn sợ Thạch Trung Ngọc,mấuchốt là hắn thực đánh không lạ,Bạo Quân nhanh chân bỏchạy!

Lúc này trong lòng Thạch Trung Ngọc nghi ngờ, lãotiểutử kia còn nóinơi đây chỉ có hắn, nhiệmvụ chó má,quả thực lộn xộn không thể phân biệt được nữa!

Nhưng trong lòng Thạch Trung Ngọc lại thướng, rối loạntốt, càng loạn càng tốt, chỉcần lão tử làm thịt Bạo Quân, lại vơvétmột chút liền được rồi!

Thạch Trung Ngọc chạy qua thông đạo trước mặt, trựctiếp quơ đao chém về phía Bạo Quân, lúc này Thạch TrungNgọc vẫn mở ra Gia Tốc Thuật,Bạo Quân nơinào tránh thoát được,không thể làmgì khác hơn làquay đầu xuất kiếmđón đỡ, kết quả không nghĩ tới cả người lạibị Thạch Trung Ngọc đánhbay, trong lòng BạoQuânhoảng hốt, bị Thạch TrungNgọc giếtchết mấylần, thựclực của hắn đã sớm kémxa trước đây, hơn nữa thực lực của ThạchTrungNgọcvốn cường hãn,mình chống lại hắn, chỉcó một con đường chết!

Bốn cái Ninja

DTV-EBOOK.COM.VN

Bạo Quân đangsợhãi,đột nhiên liếcmắt nhìn thông đạo phía trước, nhất thời hai mắttỏa sáng, đượccứurồi!

BạoQuân quayđầu,hướng về phíaThạch Trung Ngọc kêu gào nói:

- Hinh Vũ ChiThạch, ngươi là tên khốn kiếp,cóbản lĩnh đuổitheo ta!

Nói xong BạoQuânchạytrối chết!

Thạch TrungNgọc nhất thời giận dữ, bịlãotử truy sát, ngươi còn có thời gian nói nhãm!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp đuổitheoBạo Quân, Bạo Quânđi qua thông đạo, Thạch Trung Ngọc theo sát phía sau.

ThạchTrung Ngọc vừa mới bước vào cửa thôngđạo, nhất thời trướcmắt nhoánglên, cóchừng 12 cây phi tiêu bắn đến,Thạch Trung Ngọc vộivã luira, đồng thời huy động Phạn ĐảoVương trong tay, sắc mặt PhạnĐảo Vương trắngbệch, Thạch Trung Ngọc nhìn trên người Phạn Đảo Vương một cái, nhất thời hít một ngụm khí lạnh,ước chừngcắm sáucây phi tiêu a!

Tronglòng Thạch Trung Ngọc nghi ngờ, trúng nhiềuphitiêu như vậy, tại sao người này không hét thảm, sức chịuđựng không tệ a, ThạchTrung Ngọc lạinhìnPhạn Đảo Vương một cái, pháthiện miệng của đối phương còn bị nhét vải, vội vãlấy mảnh vải xuống, Phạn ĐảoVương nhất thời oa oa mắng to, Thạch Trung Ngọc quạt Phạn Đảo Vương một tát, cảgiận nói:

- Người nhà khôngdạy ngươi không đượcphép mắng chửi người sao!

Phạn Đảo Vươngsắpmuốn khóc, mìnhsắpchết, ngay cả oán giận mộttiếng cũng không được sao!

ThạchTrungNgọc nhìn hài tửnày quả thực có chút thương cảm, nhét vào miệng đối phương mộtbình hồngdược, vỗ cái mông của hắnanủi:

-Làmđại thúc của ngươi, ta có trách nhiệm, có nghĩavụ giáodục ngươi!

Phạn ĐảoVương liêntục gật đầu, trong mắt ẩn hàm nước mắt, nghĩ thầm ngươi đừngđánh ta là tốt rồi!

Thạch TrungNgọc tựahồ hiểu ýtứ củaPhạnĐảo Vương,anủi nói:

- Yên tâm, ta không đánh ngươi!

Từ phía sau thông đạo đi rabốn Ninja, vừa nhìn thấytràng diện này, nhất thời ngu ngơ!

Một Ninjatrong đó nhìn Thạch Trung Ngọcoaoa kêuto,đương nhiên nói đều làtiếng Nhật, trình độ văn hóa của Thạch Trung Ngọc cao nhưvậy,căn bản nghe khônghiểua!

Thạch Trung Ngọc đang muốn cắt đứt, liền nghe PhạnĐảo Vương nhìnvề phíaNinja kia mắng to:

- Bát cách!

Thạch Trung Ngọc đánhvào mặt Phạn Đảo Vương một tát, cả giận nói:

- Ngươi hài tử này, takhông phải đã nói không cho phép ngươi mắng người sao!

Phạn Đảo Vương nhất thời khóc lên, tình cờgặp phải đại thúc này, nhất định chínhlàgặp vận đen tám đời!

Bốn Ninjakia nghe đượcThạchTrungNgọc nói, lập tức hiểu Thạch Trung Ngọc nói là tiếngHán, một người trong đótrực tiếp nói:

- Các ngươiở nơi này liếc mắt đưa tình, có phảihơi quáđáng hay không!

Thạch Trung Ngọc cao tolực lưỡng, thân thể cường tráng, trong

lòng ôm Phạn Đảo Vương thì tếbì nộn nhục,lại bị lột sạchy phục, rấtdễ dàng để người hiểu lầm a!

Thạch TrungNgọc nổi giận, hắn rốt cuộc biếtvì sao PhạnĐảo Vương mở miệng mắng người,ngay cả hắncũngkhông nhịnđược muốn chửi mẹ, thế nhưng Thạch TrungNgọc là người có tốchất, vănhóa cao, trình độhọc vấncao, khôngthểmắng chửi người được, Thạch Trung Ngọc nhìn Phạn Đảo Vương uyhiếp nói:

- Mắng bọnhắn!

Phạn Đảo Vương đầu tiên là sửng sốt, sau đó lắc đầu liên tục, làm saocũng không nguyện ý mở miệngmắng chửi người!

Thạch Trung Ngọc nổi giận nói:

- Sao ngươihèn như vậy, người ta nói ngươi nhưvậy, vì sao ngươi không mắng!

Lần nàyPhạnĐảo Vương ngaycả khóc cũng chẳng muốn khóc, trực tiếp hôn mê!

ThạchTrung Ngọc phiền muộn, trôngcậy vào Phạn Đảo Vương mắng người là không có hy vọng, thếnhưng bốn Ninja kia thoạt nhìn trình độ cũng không thấp, mình ở dưới tình huống không lấy ra lábài tẩygiảiquyết bọnhọ, độ khó cũng không nhỏ!

Thạch Trung Ngọc ném Phạn Đảo Vương qua một bên, trong lòng cân nhắc, vẫn là quyết định khiêu khích một phenlại nói,Thạch TrungNgọc trực tiếp chỉ vàobốn Ninja mắng:

- Đxxcm thê tử ngươi, taxxxđại nương ngươi...

Thạch Trung Ngọcnghĩa chính ngôn từ mắng một phen, câucâu không rời nữ nhân, Thạch TrungNgọc phát hiện mìnhcó chútkhô họng, lại phát hiện bốn Ninja kiacănbản khôngcóphản ứng gì, Thạch Trung Ngọc phiềnmuộn, hiện tạiTiểuNhật Bản đềudễ nói chuyệnnhư vậy,ngay cả mắng chửi người cũngcó thểthản nhiên tiếp thu như vậy!

Bốn Ninjađứng ở đàngxa, ánh mắtmê man, hai mặt nhìn nhau, một Ninjatrực tiếp hỏi:

-Đại nươnglàcóý gì?

Thạch TrungNgọc sửng sốt, sau đó sắc mặtkhócoi, cảm tìnhmình mắngnửangày, người ta căn bản không biếtlà có ý gìa, Thạch TrungNgọc cũng không thể để cốgắng củamìnhuổng phí, không thể làm gì khác hơn là giảithích.

ThạchTrung Ngọc lạitỉ dụ, lại diễn tả, xác thực làm cho trìnhđộ tiếng Háncủa bốn Ninjatăng lên khôngít, Thạch Trung Ngọcvừa mới giải thích xong, bốn TiểuNhậtBản đều oa oakêulớn, cầm đao cầm phi tiêu laolên.

Thạch Trung Ngọcnhất thời giận dữ,một đámgia súc khôngbiết cảm ơn, lão tử giảithích với các ngươi nhiều như vậy, tadễ dàng sao!

Thạch Trung Ngọctriệuhoán ra Đích Lô phát động Dã Man Trùng Kích, bốnNinjacòn chưa kịp phản ứng, đềubị đánh choáng, Thạch Trung Ngọc vộivã cùng Đích Lôphát động kỹ năng, nhất thời giết một Ninja cầm phi tiêu, vẫn còndư lạimột Ninja cầm phi tiêu,hai Ninjacầm đao.

Ba Ninja khác tỉnh táolại, phát hiệnđồng bạnbị giết,đềuoa oa kêu to, hai Ninja cầm đao lao về phía Thạch Trung Ngọc,mộtgã khácthì ởmộtbênđánhlén!

Áp lực của Thạch Trung Ngọc cũng không nhỏ, đámngười Phạn Đảo Vương chắclà tầng ngoài nhấtcủa đámNinja này, mà bốnNinja nàyhẳn đềulà nhân viêntầng trong,nếu không phải triệu hoán ra Đích Lô, ThạchTrung Ngọc thật cóchútkhó ngăn cản!

Thạch Trung Ngọc đánh rớtmộtphi tiêubắnvề phía hắn, phát hiện chân nhỏ tê rần, -781.

ThạchTrung Ngọctức giận vọt tới,đao bổ vào hông một Ninja,nhất thời trên đỉnh đầu Ninja kia bay ra -2168.

Trong lòng Ninjakinh hãi, vộivã bay ngược,Thạch Trung Ngọc cười cười, hiện tại HP của lão tử hơn bảy ngàn, chémmột đao mới hơn bảytrăm tínhlà gì!

Một Ninja cầm đaokhác vừa định xông lại, đã bịĐíchLôđábay thật

xa, Thạch Trung Ngọc không cốkỵ nữa, trực tiếp vọttới, nhưngánh mắt hắn hoa lên, Ninja trước mắt biến mất không thấy!

Thạch Trung Ngọc có kinh nghiệm lần trước,biết những Ninja này đều có kỹ năng riêng,không phải hạng người bìnhthường a!

Trang bức!

DTV-EBOOK.COM.VN

Mặc dù Thạch Trung Ngọc có chuẩn bị, nhưngvẫn hơi sơ suất không đề phòng,bịNinja này chém mộtđao, tuyNinja này chém Thạch Trung Ngọc một đao, thếnhưng thânhìnhcũng hiệnra, Thạch Trung Ngọcvộivã kích hoạtCuồng Long Thăng Thiên, sau đó Lực Phách Hoa Sơn, Cuồng BạoTrọng Kích… Ninjanày cũngsắpngỏm rồi!

TênNinja cầm phi tiêu kiakhông dừng bắn Thạch Trung Ngọc,thế nhưng ThạchTrung Ngọc căn bản không để ý đến hắn, chỉ nhằm vào Ninja kia giết.

Thạch Trung Ngọc giết chết tênNinja này xong, ánhmắt liếc về khác hai Ninja khác, Thạch Trung Ngọc đánh bay một cây phi tiêu, sau đóvọt tới.

Tên Ninja phóngphi tiêu nhất thờinóngnảy, trướckiabọn họ bốn người, hiệntạichỉ cònlại hai người,khôngphải đối thủ của Thạch Trung Ngọca!

Hai Ninja giao lưu ánh mắt, đềubiếtsuy nghĩ trong lòng,vắt chân l ênchổ mà chạy!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, Tiểu NhậtBản bây giờ khôngcó một chút tinh thần Võ Sĩ Đạo a, Thạch Trung Ngọc vội vã cưỡi Đích Lô đuổi theo!

Tốc độ của ĐíchLô rấtnhanh, hai Ninja căn bảnchạy không thoát, không thểlàmgì khác hơn là tách ra chạy, Thạch Trung Ngọc nhìn h ai thông đạo phía trước, trong lòng cười khổ, haiTiểu Nhật Bản này cònrất thông minh, mình phảibuông tha mộtcái!

Thạch TrungNgọc khôngcó một chút dodự đuổi theo Ninja cầm phi tiêu,ai bảo ngươi đánh lén lão tử!

Ninja kia nhất thời nóng nảy, quay đầu không ngừngphát phitiêu,

muốn bắn luiThạch Trung Ngọc, thếnhưng phitiêu của hắn đều bị Thạch TrungNgọc đánhbay!

Thạch Trung Ngọc kích hoạtkỹ năng phi đao, Ninja trướcmặt nhất thờihét thảm một tiếng, trúng chiêurồi!

ĐíchLôdùng Dã Man TrùngKích đánh Ninja mê muội,sau đó Thạch Trung Ngọclại tiến lênbổ Cuồng Long Thăng Thiên, tiếp tục mê muội, Thạch TrungNgọccũngkhông khách khí, tất cả kỹ năngđều dùng một lần, Ninja kia lậptức cúp!

Bâygiờ trong lòngThạch TrungNgọc càng nghi ngờ, đây không phải bảnđồ nhiệmvụ của mình sao, không phải khu Nhật Bản sao, vìsao Bạo Quân cũng tới, sự tình thật đúng là loạn!

HiệntạiThạch Trung Ngọcrất hoàinghi Tiếu Sơn truyền tốngsai địa phương, lão gia hỏa kiavung tay lên mởra mộtlỗ đen, chính hắn cũng không nhất định biết lỗ đen này rốt cuộc thông hướng nơi nàoa!

ThạchTrung Ngọcbấtđắc dĩ xoa xoa trán, khôngthèm nghĩ nữa!

ThạchTrung Ngọccưỡi Đích Lôlung tung không có mục đíchđi về phía trước, đột nhiên pháthiện thông đạo chấmdứt, trong lòng nhất thờivui vẻ, thông đạo đáng chết này,cuối cùng cũngchấm dứt!

Cuối thông đạo là một mảng lớnánh sáng, theo Thạch TrungNgọc suy đoán chắc là một đại sảnh,Thạch TrungNgọc thu Đích Lô, thận trọng đivề phía trước, phát hiện nơi đây quả nhiên là một đại sảnh.

- Bạo Quân!

Thạch Trung Ngọc nhìn người trong đại sảnh, nhất thời nổi giận, Bạo Quân này quả nhiên có cấukết với Nhật Bản, bán quốc cầu vinh a!

ThạchTrung Ngọc nhìn nhìn, trongđại sảnhcómấy trăm người, ngoại trừ BạoQuân,còncó một đám Ninja mặc thanhy, một đám thanh ynhân, một đámhắc y nhân, một đámtử y nhân, mộtđám hoàngy nhân,nhưng không phải bốn nhóm người mà lúc trước ThạchTrung Ngọc gặp phải, vì thực lực của đốiphương mạnhhơn

rất nhiều!

LúcnàyBạo Quân đang cùng đầulĩnh Ninja thanhy nói cáigìđó.

Bạo Quân nói:

-Tiểu Nhu tiên sinh,ở trước khi giao dịch bắt đầu, ta nghĩchúng ta nên bảotrìmột hội trường thanhtịnh!

Đầu lĩnh Ninja thanh y được xưng Tiểu Nhu cau mày, nhìn đầu lĩnhthanh y nhân, đầu lĩnh hắcy nhân,đầu lĩnh tửy nhân, đầu lĩnh hoàng y nhân đối diện nói:

- Ý củaBạo Quântiên sinh là?

Bốn đầu lĩnh đều chột dạ, căntức nhìn Bạo Quân, trong lòng Bạo Quânđổmồhôi, lãotử lại khôngnói các ngươi, Bạo Quânvội vàng nói:

- Bốn đầu lĩnh hiểu lầm ýtứ củata,talà nói chỗ chúng tacó người ngoài xôngvào!

Bốn đầu lĩnh nhất thời mồhôi lạnh chảy ròng, chẳnglẽ kế hoạch phe mình bịBạo Quân biếtsao, bốnđầu lĩnh tâm lý khẩn trương, liền nghe Bạo Quân nói:

- Vừa rồi taở bên ngoài đụng phải một người chơi khu TrungQuốc chúng ta, hình nhưlà tới phá hư!

Tiểu Nhunghingờ nói:

- Người chơi khu TrungQuốc?Sẽ không, Bạo Quân tiên sinh sẽ khôngnghĩsaichứ,người chơi khu Trung Quốclàm saocó thể tớinơi này!

BạoQuân cười nịnh bợnói:

- Tiểu Nhu tiên sinh,lẽnàongàiquên ta chính làngười chơikhu Trung Quốc sao!

Tiểu Nhugật đầu, nghi ngờ nói:

- Nhưng ngươi không phải là...

ThạchTrung Ngọc cùng bốnđầu lĩnh đều vội vãvểnhtai, Bạo Quân rốt cuộc là vào bằngcáchnào,thế nhưng Tiểu Nhulời đến khóe miệng lạinuốt vào, Tiểu Nhu tiếp tục nói:

-NếuBạo Quân tiênsinhnói có người trà trộn tới, vậy chínhlàcó người tràtrộn tới, Trung Quốc các ngươi không phải có câu ngạn ngữ, thà tin làcó, không thể khôngtinsao, cẩnthậnmột chút không có sai lầm!

Bạo Quân vội vã nói:

- Tiểu Nhu tiên sinhthực là học thức uyênbác!

Tiểu Nhu hài lònggật đầu, phất phấttay nói:

-Các ngươi đira bênngoàituần tra một vòng đi!

MấyNinja thanhysaulưng TiểuNhu nhất thời đi ra hơnmười người!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc thầm mắng Bạo Quânvô sỉ, mìnhbất quá là tới ngắmcảnhdu lịch,cần phải nói mình pháhư sao, thực sự là khôngbiết xấu hổ!

Thạch Trung Ngọc nhìnchung quanh, phát hiện đám Ninja thanh y kia đãsắp đi tới cửa, mình tránh cũng tránh không kịp, nếunhưbị đ ám Ninja này phát hiện, mình chỉ cómột con đường chết!

Thạch Trung Ngọccắn răng một cái,không tránhné nữa,trangbức còn có hy vọng, Thạch Trung Ngọc ho khanhai tiếng,đi vào đại sảnh.

Thạch Trung Ngọcvừamớiđi vào, némChiến ThầnChi Nhận trong tay tới Tiểu Nhu, Chiến Thần Chi Nhận trực tiếp cắm vào trênmặt đất, Thạch Trung Ngọc nói:

- Tiểu Nhu tiên sinh giúpta nhìn xem cây đao nàynhư thế nào?

Tiểu Nhu cùng bốnđầu lĩnhđều sợ ngây người, hơnmười Ninja thanh y cũng ngẩnngườirađó, Bạo Quânđầu tiên là sửng sốt, sau đó vội vàng nhìn Tiểu Nhunói:

- Tiểu Nhu tiên sinh, đây chính là ngườichơi khu Trung Quốcta nói với ngươi, tới phá hư a!

TiểuNhu caumày,trong lòng mê man,người trước mắt này là ngu ngốc sao?

Thạch Trung Ngọc cười nói:

- Làm sao, TiểuNhutiên sinhkhông có hứngthúvớiđao?

Tiểu Nhutiếp tục mê man, người trước mắt này là ngu ngốc thật?

Thạch Trung Ngọcvừa thấy Tiểu Nhu không nói lời nào, tronglòng cũng tâm thầnbất định,hắncũngnhìn ra TiểuNhu làđịa vị tối cao trong đám người này, nếu có thể lừa hắn, vậy không ai dámđộng mình a!

Thạch TrungNgọc cắn răng, trựctiếpkhởi động kỹ nănGia Tốc Thuật,vọt tới trước mặt một Ninja thanh y, Ninja thanhy kia sửng sốt mộtchút, Ninja đao trong tay đãbị Thạch Trung Ngọc đoạt đi, Thạch Trung Ngọc nắm lên Ninja đao,hai ngón tay dùng sứckẹp mộtcái, Ninja đaogãy làm hai!

Một quyền đánh ra cái lỗ đen

DTV-EBOOK.COM.VN

Tốcđộ thật nhanh! Lực lượngthật lớn!

Ánh mắtTiểu Nhu sáng lên, ngườitrước mắt nàykhông phải ngu ngốc, là ngưubức!

Tiểu Nhu cũnglà người từngtrải, biết nhânvật ngưubức đềucóthực lực, nên không dám chậm trễ Thạch Trung Ngọc.

Tiểu Nhuvội vàng nói:

- Xin hỏitôn tính đại danh của tiênsinh?

Thạch TrungNgọc muốn trang bứcthìphảitrangbức tới cùng, nhàn nhạt nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch!

Tiểu Nhu mừngrỡnói:

- Thì ra tiên sinh chínhlà HinhVũ Chi Thạch, thật không hổlà nhân vật đạidanh đỉnhđỉnh của khuTrung Quốc, hôm naygặp mặt, quả nhiên khíchất phi phàm, dùng một câu cách ngôn của Trung quốc các ngươi,là nghe danh không bằng gặp mặt!

Thạch TrungNgọc đổ mồ hôi, ngư ờinày thựccáo già,vuốt mông ngựa cũng vỗ lão tử thư thái như vậy,bất quá lãotử thích!

Thạch Trung Ngọc cũng hồi đáp:

- Tiểu Nhutiên sinh cũng là trithứcuyên bác,nhonhã phi phàm a!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc thầm thở dài, nhìnbộ dạng hèn mọn của ngươi, cóthểnói ngươinho nhã, lão tử cũng phải bội phục mình!

Mặcdù lờinàycủa Thạch TrungNgọc nóicó chútsứt sẹo,thế nhưng

Tiểu Nhu nghelại cựckỳ vui vẻ, hắn rất thíchngười khác nói hắn nho nhã!

Thạch Trung Ngọcvà Tiểu Nhuvừa mới gặp mặt liền vuốt đuôiníinh bợ nhau, thựcsự làngưu tầm ngưu, mã tầm mã!

Bạo Quânthấy Tiểu Nhu và Thạch Trung Ngọc trò chuyện,lậptức nóng nảy nói:

- TiểuNhutiên sinh, ngươi ngàn vạnlần chớtin tưởng người này,kỳ thựchắn khôngcó bản lĩnh thật sự gì, chỉ làthuần túytới quấy rối!

Tiểu Nhu trừng Bạo Quân, ânoán của Bạo Quâncông hội và phòng làm việc Hinh Vũhắn biếtrõ ràng, thế nhưng hắn không hy vọng mình cũng lẫn vào!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Lúc trước Tiểu Nhu tiên sinh thực quá khách khí, kỳ thực Bạo Quân tiên sinh nói rất đúng,tại hạ quả thực không có bản lãnh gì, bất quá chỉ là hư danh mà thôi!

TiểuNhu sửng sốt, Bạo Quân thì che miệngcười trộm, người này thật ngungốc, lại tự nói mình khôngcó bản lãnh!

Sauđóhai ngườichỉ nghe ThạchTrung Ngọc tiếp tục nói:

-Kỳ thực ta cũngkhông có bản lãnh lớngì, chỉcó thểmột người tiêu diệt mấy trăm người của Bạo Quân công hộimà thôi!

Sắc mặtcủa Tiểu Nhu nhất thời cứngngắc, bát cách, ngườinày làcố ý chọc giận a, mà Bạo Quân thì ngaylập tức nổigiận quát:

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi đừng ăn nói lung tung!

Thạch TrungNgọc cười nói:

- Mớihôm qua nha, ở tầng thứ năm củamột hầm mỏ, mấy trăm người chơi của một công hội bao vâytiễu trừ một người chơi cừu địch, kết quả tập thể đoàn diệt, sau đócông hộinày còbốnphía phát HuyềnThưởng Lệnh, Bạo Quân tiên sinh, ta nói đúng không?

Bạo Quân nhìn khuôn mặtThạch Trung Ngọc tự tiếu phi tiếu, thật muốn cho hắn một tát, thế nhưng hắn đánhkhônglại ThạchTrung Ngọc, chỉ có thể cổ động TiểuNhuđối phó Thạch Trung Ngọc!

TiểuNhu Chỉ chỉ Chiến Thần Chi Nhận cắm ở dướiđất hỏi.

- Không biết Hinh Vũ Chi Thạch tiên sinh đây là ý gì?

Thạch Trung Ngọc tung tungnửa thanh đoản đaotrong tay nói:

- Loại đao này chất lượngquá kém, Tiểu Nhu tiênsinh sẽkhông định chothủhạ ngươi dùng loạithứ phẩm này chứ!

Những lờinàynếu là ngườikhácnói, có lẽ Tiểu Nhu sẽcho rằng cuồng ngạo, nhưng từtrongmiệng Thạch Trung Ngọc nói, Tiểu Nhu cũng chỉcó hai chữ bội phục,dù saongườitalàdùng tay bẻ chuôi đao kia a!

Tiểu Nhu ngượng ngùng nói:

-Vậyý của Hinh Vũ Chi Thạch tiên sinh là?

Thạch Trung Ngọc cườinói:

-Ngươi xem cây đao kiachất lượng nhưthế nào?

Tiểu Nhu từ dưới đất rút Chiến Thần ChiNhận ra,nhất thờihai mắt tỏa sáng, ChiếnThần Chi Nhận chính lànhận chủ vật, Tiểu Nhu tự nhiên không có biện pháp phát hiện nó làThầnkhí,thế nhưngchỉtừ cảm giác áp bách trênchiếnđao, Tiểu Nhu cũng biết chuôi chiếnđao này bất phàm!

Tiểu Nhuvộivàng nói:

- Đao tốt, đaotốt, Hinh VũChi Thạch tiênsinh là định bán cây đao này cho ta?

Da mặtThạchTrung Ngọc co lại, đây chínhlà Thần khía, lão tử bán chongươi, trừ khi lão tửlà ngu ngốc, Thạch Trung Ngọc nói:

-Tiểu Nhu tiênsinhquả nhiên thông minh,đoán ra ýđồđến của ta!

Ánhmắt TiểuNhu sáng lên, nhấtthời hỏi.

-Như vậy chuôi chiến đao nàylà cấp bậc gì?

Thạch Trung Ngọc khinh thường nói:

-Bấtquá là một thanh Tiên khímà thôi!

Lúc đầuThạch Trung Ngọc muốnnóiThần khí, thế nhưngsợ nói Thần khí, Tiểu Nhusẽ động ý niệmsátnhân đoạtbảo trong đầu, như vậyliền nguy rồi!

Sắc mặt TiểuNhu cứngngắc, cái gìbất quá làmột thanh Tiênkhí mà thôi, đây chínhlà Tiênkhí a, người này dĩ nhiên tùy tiện ném xuống đất, tộilỗia!

Sắc mặt Tiểu Nhu nhức nhối vuốtve ChiếnThần Chi Nhận,trong lòng Thạch Trung Ngọcnổi da gà,lấy rabàn tayheo củangươi, đây chínhlàThần khí của lão tử!

Tiểu Nhu nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch tiên sinh, hiện tại ta đangcùng bọnhọ làm một vụ giaodịch, cho nêncó thểsauđólại cùng ngươi đàm luận sự tình cây đao này hay không!

TiểuNhu đương nhiên có nghĩ tới trước nuốt trọn Chiến ThầnChi Nhận,thế nhưngvừa nghĩ tới Thạch Trung Ngọc biểu hiện ra cường thế, hơn nữa còn cóphòng làm việc HinhVũsau lưng đối phương, thôi được rồi, nhiều bằnghữu dù sao cũng hơn nhiềuđịchnhân, không đáng a, nếunhư đây là một thanh Thần khí còn tạm được!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc mừng rỡ, lãotửnói giaodịch ngươi cũng tin, ThạchTrungNgọc nói:

- Đương nhiên khôngthànhvấn đề!

Tiểu Nhu nhức nhốivuốtve Chiến Thần Chi Nhận một phen, vừa muốncất nó vào trong túi, khóe miệng Thạch Trung Ngọc co giật, vội vàng cười nói:

- Tiểu Nhu tiên sinh, trước giaocâyđao nàycho ta bảo quản đi!

TiểuNhusửng sốt,sau đó có chút ngượng ngùng, quyến luyến không thôi thu tay về, đưa Chiến Thần Chi Nhậncho Thạch TrungNgọc, Thạch Trung Ngọc tiếpđao, trong lòngkhông khỏi khinh bỉ,rõ ràng làmột đại thúc thôbỉ,lại lấycái tên đàn bà!

Bạo Quân nhìn thấy Tiểu NhuvàThạch Trung Ngọc đàm luận sung sướng như thế, mímắtkhông ngừngnhảy dựng lên, tâm trung khí phẫn a, Thạch Trung Ngọc nhìn Bạo Quân, trong lòngcười thầm, ngươi nói lão tử tới quấyrối,lão tử khôngquấyrốingươi có thể làm sao!

Tiểu Nhu đang định cùng bốn đầu lĩnh nói chuyện làm ăn,đột nhiên lại nghĩ tới mộtvấn đề, Tiểu Nhuquayđầu nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- HinhVũ Chi Thạch tiênsinh, ta còncó một chuyện không rõ,có thể thỉnh giáo mộtchút hay không?

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

Tiểu Nhu nghi ngờ hỏi:

- Nơi nàylà khuNhật Bản, xin hỏi Hinh Vũ ChiThạch tiênsinh là làm sao tới được?

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, lão tử vốn làlàm nhiệm vụ,ai nghĩ tới Tiếu Sơn truyền tốngsai,Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khácơn là đànghoàng nói:

- Ta lúc đầu đangluyện quyền,kết quả không cẩn thận một quyền đánhra lỗ đen,cảm giác hiếu kỳ liền tiến vào, kếtquả đến nơi này!

Thạch Trung Ngọc nói đương nhiên là nói thật,bất quá đó không phảihắn đánh,mà là Tiếu Sơn đánh!

Khóe miệng Tiểu Nhu co quắp, một quyền đánhra lỗđen?Đây là vũ toáihư khônghay phátoáikhông gian?

Không tin ngươi nghe!

DTV-EBOOK.COM.VN

Bạo Quân và bốn đầu lĩnhđềusợ ngâyngười, nếunhư người này khoác lác mànói,vậy cũng quá vô sỉ đi!

Khóe miệng Tiểu Nhu co giật, liền không hề phản ứng Thạch Trung Ngọc, Phá Toái Hư Không đólà trình độgì, người này chỉ có thể dùng một chữđểhình dung... ngưu bức!

TiểuNhu xoay đầu cùng bốn đầulĩnh léo nhaléo nhéo, đương nhiên nói đều là tiếng Nhật, Thạch Trung Ngọccăn bảnnghe không hiểu, chỉ nhìn thấy Bạo Quânở mộtbên một hồicau mày một hồi bĩu môi, trong lòng Thạch TrungNgọc chẳngđáng, lão tử không hiểu thì không hiểu, ngươi không hiểucòngiảhiểu, thật không biết xấu hổ!

Thạch Trung Ngọc buồnchán, không thể làm gì kháchơn là suy nghĩ làmsao để bọn hắnthêm phiền, Bạo Quân không phải nói mìnhlà tới quấy rối sao,mìnhquấy rối thì thế nào,dùsao đám Tiểu Nhật Bản nàysẽ không làm chuyện tốt gì!

Dường như TiểuNhuvà bốnđầulĩnhđàm luận không vui vẻgì, một hồiliền cải vả lên,lúc nàyBạo Quân cũng mở miệng lầm bầm, nói dĩ nhiên cũng là tiếng Nhật, Thạch Trung Ngọcnhấtthời sợngây người,lấy trình độ vănhóacủa người này, còn có thểtiếng Nhật!

Lúc này Thạch Trung Ngọc đột nhiênmởmiệng nói:

- Tiểu Nhu tiênsinh, có một việc ta không biết cónên nói hay không!

TiểuNhu sửng sốt,nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- HinhVũ Chi Thạchtiên sinhlà khách quý của ta, có lờigì đương nhiêncó thể nói!

ThạchTrung Ngọcđàng hoàngnói:

- Thờiđiểm ta từ bênngoài tiến vào, dường như gặp được một đám ngườitới quấy rối!

Tiểu Nhu rầu rĩ không vui nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch tiên sinhsẽ không nói là Bạo Quân tiên sinh chứ, hắn làbằng hữu của ta!

ThạchTrungNgọc nói:

- Dĩ nhiên không phải, đólà mộtđám người ănmặc quầnáo cácloại màu sắc, cótửy, thanhy, hắc y, hoàng y.

Tiểu Nhu nhất thờikhẩn trương lên:

- Hinh Vũ Chi Thạchtiên sinhcó thể nói tìnhhuốngcụ thể haykhông?

ThạchTrungNgọc là người thành thật,không thểlàm gìkhác hơn là kể đầu đuôi sự tình, Thạch Trung Ngọc càng nói, sắc mặt bốn đầu lĩnhcàng khó xem.

Sau khi Thạch Trung Ngọc nói xong, chân màycủa Tiểu Nhu nhíu mặt,bốn đầulĩnhđều căm tức nhìn ThạchTrung Ngọc, Thạch Trung Ngọc khoát tay áo, ai,lãotửcũng không cònbiện pháp, ai bảo ta làm người thànhthật chi!

Tiểu Nhu nhìn bốnđầu lĩnh phẫn nộkêu to, bốn đầu lĩnh đềulà vẻ mặt tức giận,đápkhôngđược a!

Tiểu Nhu đột nhiên bạo phát, chỉ huy Ninja ở sau lưng vọttới bốn đầu lĩnh, Bạo Quân muốnngăn trở,đáng tiếc ThạchTrung Ngọc khôngchohắn cơ hội, Thạch TrungNgọc trực tiếpnói:

-Ta xem đám người vừa rồi kiadường như sắptới rồi!!

Tiểu Nhu bị nổi giận làmmù quáng, trực tiếp lấy ramộtthanh Ninja chiếnđao bổtới, bốn đầulĩnh cũng bất đắc dĩ, đều căm tức nhìn Thạch Trung Ngọc, sauđóbắt đầu chỉ huy thủhạđốikháng đám Ninja thanh y kia!

Tiểu Nhu cùngbốn đầu lĩnh đều mở miệng mắng người,còn vừa đánh vừa chửi, ThạchTrung Ngọc đổ mồ hôi,mới vừa rồicòn nói

rấttốt, hiện tại lậptức đấu võ, bất quá lãotử thích!

Nhânsố thủ hạ của bốnđầu lĩnhvốn ít,hơn nữa Ninjathanh yrõràng lợi hạihơn thủ hạ của bọn hắn, chonên rấtnhanhđãngã một mảng lớn!

Trong lòngbốn đầu lĩnh sốt ruột, lúc đầutính hắcăn hắc,kết quả dĩ nhiên bịHinhVũChi Thạchlàm rối,bâygiờbọn hắn còn trông cậy vào viện quân phía ngoàicó thể tới cứubọnhọ, nhưng bốn đầulĩnh bi kịch, cănbảnkhông biết thủhạ của bọnhọ đều bị Thạch Trung Ngọc dẫnđi ngăn Boss!

Thạch Trung Ngọc ở một bên nhìn cũng kinh hãi, đám Tiểu Nhật Bảnnàyrõ ràng mạnh hơn nhóm người bên ngoài nhiều!

Trong lòng Thạch Trung Ngọcphiền muộn, bốn đầulĩnh cũng quá kém đi, căn bảnkhông phải đối thủcủa Ninja thanh y, Thạch Trung Ngọc là hài tử thiện lương, đương nhiên khôngcó khả năng trơ mắ t nhìn ngườicủa bốn đầu lĩnh bị giết sạch, Thạch Trung Ngọc nói:

- Tiểu Nhu tiên sinh, vừa rồi dường nhưta nhớ lộn, takhôngcó thấy người mặcquầnáo các loại màu sắc gìa!

Tiểu Nhu nghiêng ngườitránhthoátmột đao bổvề phíahắn, trở tay đánhbayđối thủ ra ngoài, nghe Thạch Trung Ngọcnói, không khỏi mơ hồ hỏi:

- Ngươi nói cái gì?

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, xem rathínhlực của người này cũng có khuyết điểm, Thạch TrungNgọc không thể làm gì kháchơn làlập lại mộtlần!

Đao trong tay TiểuNhu chậm lại,trênmông liền trúng mộtđao, Tiểu Nhu vội vãlui đếnbên người ThạchTrung Ngọc, giậndữhét:

- Ngươi cái vương bát đản, ngươi nóicái gì?

Thạch Trung Ngọc nhấtthờinổi giận, lão tử hảoýnói chongươi biết, ngươicòndám mắng lão tử, Thạch Trung Ngọc lui vềphía sau, không nói câu nào.

Lúc nàyđây không riênggì Tiểu Nhu, ngay cả bốn đầu lĩnh cũng n gây người,mọi ngườidồn dập ngừng tay!

Khóe miệngTiểuNhuco quắp, nhìn bốnđầu lĩnh ụcụcụcnóimột tràng tiếng Nhật, bốn đầu lĩnhcũng vội vã đáp lại, Thạch Trung Ngọc đương nhiên nghe khônghiểu, nhưng nhìnbiểutình trên mặt thìbiết bọn họ lại vuivẻ lại rồi!

Quả nhiên chỉchốclát sau, hai nhóm ngườithuhồi vũ khí, lại bắt đầu nói sinh ý!

Thạch Trung Ngọc thầm than, khôngnghĩ tới đám Tiểu NhậtBản này hòahảo nhanh như vậy,sớmbiết nên để cho bọn họ đánh nhiều một hồi, Thạch Trung Ngọc nhìnmấy chụccổ thithểnằmtrên đất, trong lòng khó chịu,ThạchTrung Ngọc không thể làm gì khác hơn là nói:

- Tiểu Nhu tiênsinh, ta còn có một việc,không biết có nên nóihay không?

Tiểu Nhu không vuinói:

- HinhVũ ChiThạchtiên sinh, sẽ không phảilà ngươi nhớ lộn nữa chứ!!

Thạch Trung Ngọc kinhngạc, làm sao ngườinày biết ta muốn nói cái gì, Thạch Trung Ngọcvội vã vuốt mông ngựa nói:

- TiểuNhu tiên sinh thực cơ trí phi phàm,vừa rồi ta quả thực nhìn thấy một đám người mặcquần áo tứ sắc chạytới!

Bấtquá lần này Thạch Trung Ngọc nịnh bợ lạivỗ vào chân ngựa!

Sắc mặt TiểuNhutái nhợt,bốn đầu lĩnh cũng sắp nhảylên, Bạo Quân vội vàng nói:

- Tiểu Nhu tiên sinh, tađã nói người này là tới quấy rối, hiện tại ngươi tin chưa!

TiểuNhu trực tiếpvungtay lên nói:

- Trước bắt Hinh Vũ Chi Thạch lạicho ta!

Trong lòngThạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ,vìsaolãotử nói thậtcũng kh ông ai tin, Thạch Trung Ngọclớn tiếng nói:

-Ta quả thực nhìn thấymột đám người, không tin ngươi nghe!

TiểuNhu sửng sốt, nhất thờimơ hồ,vội vã dựng thẳng lỗtai lên nghe!

Tronglòng ThạchTrung Ngọc cười thầm, nghe cái cọng lông,không lừa chết ngươi, lão tử không gọi Thạchca, tronglòng Thạch Trung Ngọc mới vừa hiện lên ý nghĩ này, lại đột nhiênnghe được phía ngoài truyền đến thanhâm tứcgiận, sắc mặt Tiểu Nhunhất thời thay đổi, ánh mắt căm tức nhìn bốn đầulĩnh.

Xuân Cung Đồ, bảo bối?

DTV-EBOOK.COM.VN

Lúc đầu Thạch Trung Ngọc đang muốn nhanh chân chạy đi,vừa thấy được biểu tình trên mặt TiểuNhu, tronglòngkhông khỏi kinh ngạc, lẽ nào lão tử đoán đúng!

Quả nhiên, trong lòng Thạch Trung Ngọc đang nghĩ, TiểuNhu đã phẫn nộ oaoa kêu to, nhìnbốn đầu lĩnh quát lên:

- Các ngươiđám súc sinh này, đừng nghĩ đạt được vật kia!

Thạch TrungNgọc vừa nghe vật kia, nhấtthờiánhmắt sáng lên,bảo bốia!

ThạchTrung Ngọcvội vàng hỏi:

- Đếncùng làvậtgì vậyTiểu Nhu tiênsinh!

Bạo Quân lập tứctiến lênnói:

- TiểuNhu tiênsinh, người nàyrắptâm bất lương, ngươi ngàn vạn lầnchớ nói cho hắn biết!

Tiểu Nhu trừng Bạo Quân mộtcái, tiểu tử ngươi làmsao nhiều lời như vậy, khôngbiết cùng nhân vật ngưu bứclà phảigiữ gìn mối quanhệ sao, Tiểu Nhu nói:

- Cũng không có gì, là một bức tranh !

Trong lòngThạch Trung Ngọc thất vọng,khinh thường nói:

- Một bức tranh có gì tốt!

Tiểu NhutừngThạch Trung Ngọc nói:

-Đócũng không phải bức tranh bìnhthường,đây chính là bảo vật cực kỳtrân quý!

Thạch Trung Ngọckhó hiểu nói:

- Một bức tranh cógì trân quý,trân quý nữa cũngchỉ là một bức tranh màthôi!

Trong lòngThạch TrungNgọckhó hiểu, tựa như một cái quầnlót,cho dù tốt cũng chỉ là mộtcái quần lót, cũng không có khả năng đội lên đầu nha!

Lúc này bên ngoàilại truyền đến tiếng kêu giết, TiểuNhucũngkhông còn thời gian giải thíchcho Thạch Trung Ngọc, trực tiếpmang theo cácNinja thanhy vọt tới.

Bốn đầu lĩnh đều phátsinh tiếng cười dâm đãng, nhìnTiểu Nhu thì thầm nói một đống tiếngNhật, Thạch Trung Ngọc nhìnbộ dángcủa bốn người, chắc làđang khuyênhàngTiểu Nhu, sắc mặtTiểu Nhu biến thành màu ganheo, oa oa kêu to phóng đi.

Ởtrongđại sảnh, mặc dù ngườicủa bốn đầu lĩnhkhông phải đối thủ, thế nhưng bọnhọ có đầy đủ lòng tin với viện quân, trong lúcnhất thời có thể gánh nổi, chỉ chốc lát sau, trong đạisảnh có babốntrăm người trải quamột phen chém giết,chỉ còn lại có chừng một trăm người.

Lúc này người bên ngoài cũngvọt vào.

Thạch Trung Ngọc nhìn người đầu tiên xôngvào, hắnnhận biết, c hính là tênđầu lĩnh mang nón xanhkia,đầu lĩnhnónxanh vừa thấy Thạch Trung Ngọc, nhấtthờioaoa kêuto, trực tiếp nhảy dựng lên vung đao bổ tới,đầulĩnhnón xanh còn chưa rơi xuống đất, thân thể liền bay ngược ra ngoài, Thạch Trung Ngọc đương nhiênsẽ không lưu thủ, sau CuồngLong Thăng Thiênlà Lực Phách Hoa Sơn, Cuồng Bạo Trọng Kích… trực tiếpđưa đầu lĩnhnón xanhkia đi tâythiên thỉnh kinh!

Ngườitừ bên ngoài đại sảnhxôngvào, nhìn thấy tràng cảnh kia đều sợ ngây người,đầu lĩnhnón xanhlàcao thủtrongbọnhọ, kết quả hai ba chiêuđã bị đối phương giải quyết!

Tiểu Nhutựnhiên là không kinh ngạc, người này ngaycả hư không cũng có thể nghiền nát, giết người tính là cái gì, trong lòngbốnđầu

lĩnh đều bất đắc dĩ, người này quả nhiên cường hãn, lại nhìn viện quân bênmình, dĩ nhiênchỉ cóhơn một trăm người, làm cái lông a, không phải tới hơnnăm trăm ngườisao, làmsaochỉ còn lại một chút như thế?

Sở dĩ Thạch TrungNgọcxuất thủ,tự nhiên không phải vì giúp bên nào, chỉ làvì lập uy, chó cắn chó hắn nhìn mới thoải mái, Thạch Trung Ngọc cười nói:

-Các ngươi tiếptục, ta chỉ là mộtđả tương du!

TiểuNhu và bốn đầulĩnh đều nghi ngờ nói:

- Đả tươngdu là có ýgì?

Thạch TrungNgọcđau đầu, mìnhlại miệng tiện, cáinày saocó thể giảithích đây, vẫn là BạoQuân hiểuchuyện, thay mặt giải thíchrõ!

TiểuNhu vàbốn đầu lĩnh nhất thờisợngây người, sau khi cường thế giết chết một người, còn có thể nói nhưvậy, thựcsựlà...hỗn đản!

Bốnđầu lĩnhnhất thời nhìn thủhạ chít chítoácoác nóimột tràng tiếng Nhật, tuy Thạch Trung Ngọcnghe không hiểu,nhưng phát hiệnsau khi những ngườikia nghe xong, ánh mắtnhìnvềphía mình đều kiêng dèkhông thôi!

Tiểu Nhu cũng bất đắc dĩ, hắn vốn tưởng Thạch Trung Ngọc sẽ giúp hắn, không ngờ kết quả lạilà như thếnày, Tiểu Nhuvội vã ra lệnh thủ hạ, cùng bốn đầu lĩnh liều mạng!

Lúc nàytrải qua một phen tranh đấu, bên Tiểu Nhuchỉ còn lạimấy chục người,màphe bốnđầu lĩnhthì cógần hai trăm người, song phương liều mạngmột hồi, Tiểu Nhu liền pháthiện bên mình đã không phải đối thủcủa bốn đầu lĩnh!

Hai phe đánh khí thếngất trời, căn bản không người dám tới trêu chọc Thạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọc cũng cóchút buồn chán, thế nhưngnơiđây không phải chỉ có ThạchTrung Ngọcnhàmchán, còn có Bạo Quân!

Thạch Trung Ngọc nhìn về phía BạoQuân cười dâm đãng,Bạo Quân lập tứcbiết mình phảixui xẻo, nhiều lần như vậy, Bạo Quânbiết

chạy cũng chạy không thoát, nên không chạy nữa, trực tiếpđứngở nơi đó khiêu khích nói:

-Hinh VũChiThạch, ngươi dám trêu chọc Bạo Quân cônghội ta, tasẽ để ngươihối hận!

Tronglòng Thạch Trung Ngọc buồn cười,BạoQuân này cònngây thơ hơncả Lôi Nghiêm, đến bâygiờ cònkhông phân rõ tình thế trước mắt, thậtlà mộtngu ngốca, Bạo Quân tiếptục nói:

-Không nên hoài nghi lực lượng của ta, ta cóthể nói được,thì cóthể làm được!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Xin nhờ, muốn chết thì đừng dài dòngnhư thế,nóixong di ngôn củangươi chưa?

Sắc mặtBạoQuântái xanh, cả giận nói:

-Ta sẽđể ngươi hối hận, ngươi bảo các cônương trong biệt thựra cửa nêncẩnthậnmột chút...

Bạo Quân còn chưa nói hết, Thạch Trung Ngọc đã chặtđứt hắn,một đao bổvào trên đầu, không ngừng đánh rabạokích, Bạo Quân uất ứcvề thành!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc âmtrầm,lãotử ghét nhất người khác cầmnữ nhân hăm dọa, nhất là nữ nhân củalão tử.

Lúc này TiểuNhuđã khôngchịu nổi, vội vàngnói:

- HinhVũ Chi Thạch tiên sinh,xin cứu lấy chúng ta, sau này Tiểu Nhutấtcó thâm tạ!

ThạchTrung Ngọc cũng không dây dưa,trực tiếp vươn tay nói:

- Lấy bức tranh kiara!

Trong lòng TiểuNhu oán giận,ngươi khôngphải nóikhông cóhứng thú sao, còn tự taymuốn, Thạch TrungNgọc cũng khôngngốc, biết có thể bị mọi ngườitranh đoạt khẳngđịnh không phảivật bình

thường, cho nênmuốn bức tranhkia !

Tuytrong lòngTiểu Nhu không nỡ, thế nhưngbảo mệnh trọngyếu hơn, vộivã némchoThạch Trung Ngọc mộtbức tranh.

Thạch TrungNgọc không nghĩ tới Tiểu Nhu quáthẳng thắn, cũng không khách khínhận lấybức tranh kia, Thạch Trung Ngọc vừa nhận được bức tranhkia, ngay lập tức nghe được thanh âm gợiý của hệ thống.

- Gợ i ý của hệ thống:Người chơi thu đượcvậtphẩmđặc biệt Du Long Hí PhượngĐồ, vật phẩm không thể phục chế,không thể gửi, khôngthể cấtvào balô, chỉcóthể dongười chơi mang theo người, tử vong liềnrơi xuống!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, tráchkhông được Tiểu Nhu nguyện ý giao rabức tranh này, nguyên laitử vongsẽ rơi mất!

Thạch Trung Ngọc nhìn về phía Du Long Hí Phượng Đồ,nhất thời sợ ngây người, đây chínhlà một bức Xuân Cung Đồ, tronghình hvẽ mộtnammột nữđang trần truồnglàm cácloại động tácmắccở!

Dựa vào! Bảo bối chân chính là mộttấmXuân CungĐồ!

Thạch Trung Ngọc căm tứcnhìn Tiểu Nhu,tuy trước đây lão tửvào trò chơi là nhược trí, nhưng bây giờ đãsớm không phảingungốc a, coi như ngươi muốn đùagiỡn lão tử cũngcó chúttrình độđược không,làm cholãotử tâm phục khẩu phục mới được!

Lấy một địch một trăm!

DTV-EBOOK.COM.VN

Tiểu Nhuvừa thấy Thạch Trung Ngọc không tin, nhất thời nóng nảy, vội vàng nói:

- Thựcsự, bảo bối chínhlàXuân Cung Đồ kai!

Tronglòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, nhìn Tiểu Nhu cũng không giống nói láo, khó nói bảo bối thật là Xuân Cung Đồnày, Thạch Trung Ngọc cẩn thận quét Xuân Cung Đồmột vòng, nhất thời quét ra chútvấnđề!

Mộtnam một nữ trên Xuân Cung Đồ kia, tuy trần thể trầntruồng, thế nhưng không chút cho ngườicảmgiác hoang dâm, mà là một loại cảm giáccao quý!

XuânCungĐồ nàytênlàDuLong HíPhượngĐồ, lẽ nào...

Trong lòng Thạch Trung Ngọcxông ra một ýnghĩ điên cuồng, lập tức quét về phía nam tử trongbức tranh,dĩ nhiên phát hiện khí chất trên người nam tử kiaungdung hoaquý,Long Khívòngquanh, trên ngườicó khí tức cao quý khó mà nóirõ!

Lẽ nào namtửnàychính là thiên tử!

Tronglòng Thạch Trung Ngọc toátra ý tưởng này, ngay cả chính hắn cũng bị chấn kinh, nếu như nam tử này thậtlà thiên tử, như vậybức tranh này tuyệtđốilà vật báuvô giá, trong lòng Thạch Trung Ngọc mừng thầm, nếu cóthể tìm hiêntử vơvéttài sản, cái kia...

Hiện tại Thạch Trung Ngọcđã hoàn toàn rơi vào trong bảobối, hoàn toàn không có nhận thấy được tràng diệnxung quanh biến hóa, bốn đầu lĩnh đã mang ngườibao vây Thạch Trung Ngọc lại, xem bộ dáng là muốn động thủ!

Thạch TrungNgọc trợn mắt nói:

- Làm sao, các ngươilàmuốn độngthủ?

Bốn đầu lĩnh lập tức nói:

- ChỉcầnHinhVũ Chi Thạch tiênsinh có thể giao bức tranh cho chúng ta, sự tình trước kia chúngta có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua!

Thạch Trung Ngọc nghi hoặc nói:

-Chuyệncũsẽ bỏ qualàcóý gì?

Người ở chỗ nàyđều đầu đầyhắc tuyến!

Bốn đầu lĩnh đều cho rằngThạch TrungNgọc giả ngu, vội vã công kíchvề phía Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc phiền muộn, thành ngữ ý tứ phứctạp như vậylão tử đươngnhiên không biết, con mẹ ngươi,còn không có nói chota biết ý tứ của chuyện cũ sẽbỏ quaa!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, đám Tiểu Nhật Bảnnày thậtcmn thayđổi thất thường,bốn đầu lĩnh mangtheothủhạ giết tới Thạch Trung Ngọc, Tiểu Nhu thì kéo người mình sang một bênmặckệ Thạch Trung Ngọc!

Thạch Trung Ngọc vội vã triệu hồi raĐích Lô, cỡi ĐíchLô, tốcđộ của Thạch Trung Ngọc nhất thời nhanh hơn rất nhiều, vội vã trốn rađại sảnh!

Bốn đầu lĩnhđương nhiên khôngcó khả năng buông thaThạch Trung Ngọc,dẫn người truy sátởphía sau, tuy Thạch Trung Ngọc lợi hại, thế nhưng đốimặt trên trămngười chơi, cũng chỉ có chạy trối chết, Thạch TrungNgọc đang bất đắc dĩ, đột nhiênnghe được thanh âm gợiýcủa hệ thống.

Gợiý của hệ thống: Ngoạngia đã hoànthành nhiệm vụ,xin hỏi có ly khai bảnđồnơiđây hay không, ly khaibản đồnơi đây cần ba mươi giâychuẩn bị!

Thạch Trung Ngọcbi kịch, còn chưahiểu chuẩn bị ba mươi giây kia làcóýgì, vừa nghe cókhả năng đi ra, lậptức gật đầu nhưgiã tỏi!

Thanh âmgợi ýcủahệ thống vanglên.

- Gợiýcủahệ thống:Các người chơixin chú ý, bản đồ ở ba mươi giây sau sẽ đóng cửa!

Tiểu Nhunhất thời nóng nảy, hắn vốncòn muốn chờ Thạch Trung Ngọccùng bốn đầu lĩnh lưỡng bại câu thương, sau đómới động thủ, vừa nghehệ thống nhắcnhở liền khôngbình tĩnh, lập tức dẫn theo thủ hạ Ninja đánh tới.

Nhất thời mấy trămngườiđều đánhvề phía Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc mắngto Tiểu Nhu vô sỉ, mớivừarồicòncầu lão tử giúp ngươi, hiệntại cắn lão tử một ngụm, trong lòng hắn cực kỳ biệt khuất, lấy một địch trăm căn bản là vô nghĩa,tốcđộ hắn dùng hồng dượccòn khôngnhanhbằngtốc độ phi tiêuvàma pháp nện lên người đâu!

Thạch Trung Ngọc căn bản nhịnkhông được nhiều kỹ năng và phi tiêu nệnởtrên người như vậy, vộivã triệu hoán Trầm Bích, Trầm Bích và Thạch TrungNgọc tâm ý tương thông, Trầm Bích vừa ra, lập tức phóngBăng Chi Hộ Giáp, Thạch Trung Ngọc thì vội vã nuốt hồngdược bổ sung HP!

Chỉ chốngđược hai ba giây, Băng Chi HộGiáp ở dưới nhiều kỹ năng cuồng oanh loạntạc bể nát.

Mất đi Băng Chi Hộ Giáp bảo hộ, rất nhiều kỹ năng đều đập vào trên người Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọcnhìnthờigian, cònhai mươi bốn giây!

Thạch Trung Ngọc vộivãkhởiđộngManh Thuật, ngườichungquanh đại sảnhđều bị mù, vội vãlấyradượctề giải trừ,lần này lại lãng phí hai ba giây, Thạch TrungNgọc vộivã cưỡi Đích Lôchạyvềphía trước.

Manh Thuật vừa giải trừ, Thạch Trung Ngọc đã chạyra thậtxa, những đám Tiểu NhậtBản đều điên cuồng đuổi theo.

Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ, ngược lại khôngphải tốc độ của hắn chậm, màlàtrong đạisảnh khắp nơiđều có người, chạy đàng nào cũng không thoát, Thạch Trung Ngọcphiền muộn, người chơi cận chiến công kích còn chưa tính,còn viễn công cho dù đánh chết lão

tử, cũng căn bản lấykhôngđược bức tranh, cầngìrasứcnhư thế!

ThạchTrung Ngọc đang phiền muộn, mapháp và phi tiêuở sau lưng lại nổi lên, ThạchTrung Ngọc nhìn thời gian, còn cómười tám giây!

Thạch Trung Ngọc đánhbay ba câyphi tiêu, lại vội vã tránh thoát một thanh Ninja đaobổ vềphía cổ hắn, sauđó thi triển Ẩn Thân Thuật, nhữngmapháp và phi tiêu kia nhất thời rơi vàokhoảng không, Thạch TrungNgọc lại may mắn sốngsót hai ba giây.

Đến khi Thạch TrungNgọc bị phát hiện, mọi người lạiliều mạng đuổi giết.

Thạch Trung Ngọc bịkỹ năng viễn trình bứcvào đường cùng a, người chơi cận chiếnđều vọt tới phụ cận, bốnđầu lĩnhvà Tiểu Nhu cũng ở trong đó, Đích Lôsử dụng Địa Thứ, nhất thời ngườichơicận chiếnở chung quanh đềubị hôn mê.

Thạch Trung Ngọcmột cước đạp bayTiểu Nhu, lạivộivàng bỏ chạy, đến khi kỹnăng viễn trìnhsắprơi vào trên người Thạch Trung Ngọc, Băng Chi Hộ Giápcủa Trầm Bíchhết thờigian cold-down,vộivã phóng thích, lạigiúp Thạch Trung Ngọc tránh thoát mấy giây.

Thạch Trung Ngọc hoảnghốt,nhìn thời giancòn có tám giây, mà kỹ năng phòng hộ của mình lại đều dùng hết!

Hiện tại Thạch Trung Ngọc sống sót mỗi một giây đềukinh tâm động phách, Băng ChiHộ Giáp của Trầm Bích vẫn còn cold-down, kỹ nănggâychoángcủaĐíchLô và mình cũng vậy, Thạch Trung Ngọc chỉcó thể nétránh khắp nơi, khôngngừng nuốthồng dược!

Thạch TrungNgọcbất đắc dĩ phát hiện, Tiểu Nhật Bản ở chung quanh thật sự là nhiềulắm,làm sao tránhné cũng không được, Thạch Trung Ngọc cắnrăng, miệng nuốt hồng dược, sau đó bay thẳngđến nhóm người chơi viễn công.

Nhómngười chơi viễncông cũng vui vẻ,kỹ năng điên cuồng đánh tới, mười mấy kỹnăng đánh vàongười, nhất thờitrên người Thạch TrungNgọcngũ sắcban lan, miễn bàn có baonhiêu phong cách, ThạchTrung Ngọckhông ngừng nuốt hồng dược,nhưngvẫnphát hiện HP của mìnhđang không ngừng giảm xuống!

Thạch Trung Ngọc cưỡi Đích Lô còn khôngcó chạyđến trong trận doanhcủanhóm ngườichơi viễn công, liền phát hiện mộtvấn đề trí mạng, mình đánh giá quá cao mình, đánhgiáthấpnhững Tiểu Nhật Bảnkia!

Sắcmặt Thạch Trung Ngọc trắng nhợt, pháthiện hiện tại mình chỉ c òn lại có tí máu, mà thờigianhồng dược cold-downcòn chưa tới, Thạch Trung Ngọc nhìnkỹ năng trên đỉnh đầu,sắcmặt tối sầm, lẽ nào lão tử phải chết ở chỗnày sao!

Ly khai

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh ThiênTiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thạch Trung Ngọc đang bất đắc dĩ,đột nhiên trước mắt xuất hiện một thân ảnh tịnh lệ tiến lên ngăn cản những kỹ năng hoalệ kia, Thạch Trung Ngọc đầu tiên là sửngsốt, sau đókêu to không muốn!

Trầm Bíchlà một Pháp Sư, tự nhiên khôngthể so sánh với Chiến Sĩ như Thạch Trung Ngọc,nhữngkỹ năngkia đánh vào trên người Trầm Bích,Trầm Bích căn bản không kịp rên một tiếngđã chết!

- TrầmBích…

Hai mắt Thạch Trung Ngọc đỏ bừng,nổi giậnhét lên, Thạch Trung Ngọcnhét và miệng một bình hồngdược, trong nháy mắttiến vào trong nhómngười chơi viễn công, Đích Lô phóng ra DãMan Trùng Kích, Thạch Trung Ngọc phátkỹ năng phi đao, đám người chơiviễn công kiađều bị đánh thành tànhuyết, ThạchTrungNgọchuy động ChiếnThần Chi Nhận lập tức chém ngã ba ngườichơi viễn công.

Thạch TrungNgọc cũng không để ý những thứ khác, trựctiếp quơ đao chém giết, nhóm người chơiviễn côngchạy trốnbốnphía, bọn họ đềulà máuít da mỏng, ai dám cứng rắnliều mạng với Thạch Trung Ngọc!

Thạch Trung Ngọc bắt đượcngười nào, chỉ hai đao là ngủm, nhóm ngườichơi viễn công đều kinhhãi không thôi!

Lúc này người chơi cận chiếnđuổi theosaulưng cũng đến phụcận, xông lênbaovây Thạch Trung Ngọc, hiện tại trong lòng Thạch Trung Ngọcchỉ muốn giết, cũng không đểý thời giangì,nhìn thấy những người chơi cận chiến xông lên, cũng trựctiếpquơ đao

nghênh đón.

Thạch Trung Ngọc chém một hắcy nhân thành haiđoạn, căn bản không cố kỵ ngườichơi bên cạnh công kích, hoàn toàn là đấu pháp lấy mạng đổi mạng,cănbảnkhông quản côngkích rơivào trên người mình,trong lòng những người chơi cậnchiếnkia đềusợ hãi, công kích của người này quá cao a!

Thạch Trung Ngọc dùng Lực Phách Hoa Sơn đánhvào trênngười một người chơi,người chơi còn lại đều liều mạngcông kích,Thạch Trung Ngọc căn bản không quản,lạidùng Cuồng Bạo Trọng Kích, trực tiếp đưa tên kiatớitây thiên, lúc nàyHPcủa Thạch TrungNgọc cũng rơi đến đáy cốc, nhưng hắn lạihồn nhiên không biết.

Giữalúc côngkíchở chung quanh không ngừng trútxuống,ĐíchLô chắn ở trướcmặt ThạchTrung Ngọc, ĐíchLôthay Thạch Trung Ngọc tiếpđượcđại đa số công kích, mặcdù Đích Lô làthần mã,thế nhưng cũng không nhịnđược trên trăm người chơi cuồng oanh loạn tạc, Đích Lô ngăn được một chútthì chết!

Thạch Trung Ngọc nổi giận gầmlên một tiếng, hai mắtkhôi phụclại trong sáng, ngơ ngác nhìnTrầmBích và Đích Lô nằm dưới đất,sau m ộtlát hắn ngửa mặt lên trời cười to!

Thạch Trung Ngọcnắm chặt Chiến Thần Chi Nhận trong tay,căm tứcnhìnđám người chơi Nhật Bản, đang muốn cùngđám tạp chủng nàygiết ba trămhiệp,chỉ nghe gợi ýcủa hệ thống vang lên.

-Gợiýcủahệthống: Ba mươi giây thờigianđãqua, người chơily khai địa đồ!

Hai mắt Thạch TrungNgọc nhấtthờiđenlại.

Thạch Trung Ngọc vừamởmắt, trước mắtlà một tràng cảnh quen thuộc, chính là Phủ Thành Chủ của Bạch Hổ thành.

Thạch Trung Ngọc tập trung nhìn vào, trong đại sảnh, Tiếu Sơn đang ngồiở một bên uống trà!

Thạch TrungNgọc nhấtthời nhảy lên, xôngtới bóp cổ Tiếu Sơn nói:

- TrầmBích đâu? Đích Lôcủa ta đâu?

Chén trà trongtay TiếuSơn nhất thời rơi trên mặt đất, khóe miệng co quắp, ngươi cáibại giatử, látràcủa lão tử!

Thạch Trung Ngọc thấy Tiếu Sơn không nói lời nào, nhất thời nóng nảy quát:

- Đềulà ngươi, đềulà ngươi,ngươi trảTrầmBíchcho ta,trả ĐíchLô cho ta!

Khóe miệng Tiếu Sơn cogiật ác hơn, bình thường gia hỏa này rất thông minh, saocó thể nói lời kịch cấp thấp như vậy, Tiếu Sơnnói:

- Hiền chất, ngươi đừng sốt ruột,trước tiên tađể xuống lạinói!

Thạch TrungNgọctựtayđể TiếuSơn xuống,vội vànghỏi:

- Đại bá, Trầm Bích và Đích Lô đâu, làmsao takhôngcảm ứng được sựtồn tại củabọn họ?

Tiếu Sơn khomlưng nhặtlên chéntrà và lá tràrơi dưới đất, sắc mặt khó coi, Thạch TrungNgọcnhất thờikhông nhịnđược nói:

- Đại bá, ngươi mau nói cho ta biết!

TiếuSơnlắc đầu nói:

- Hiền chất, trà này là Thiên Tử ban cho ta, chútlátrà nhưthếgiátrị tới năm ngàn kimtệ a!

Năm ngànkimtệcái cọng lông! Thạch Trung Ngọc nổi giận,hỗn đản, cho lãotử vào mộtcái phá địa đồ,sủng vật và tọa kỵđều chết, ngươi còn có tâm tình đàm luận látrà!

Tiếu Sơn ai oánnhìn Thạch Trung Ngọc, chứng kiến dáng vẻvội vàngcủahắn,cũng không tiện trách cứ, Tiếu Sơn nói:

-Hiền chất, sủng vật và tọakỵ củangươi đương nhiên khôngthành vấn đề, chỉ bất quáchếthạ xuống một cấp mà thôi!

Thạch Trung Ngọc có chút không tin,nghi ngờ nói:

- Đại bá, nhưngvìsao takhông cảm ứng được bọnhọ!

Tiếu Sơn phất taynói:

-Hiềnchất, đại bá nóikhông có việc gì chính là không có việc gì, phải tin tưởng ta!

Lúc này trong lòng Thạch Trung Ngọc mới an định lại, tuy nói Tiếu Sơn không ra gì, thếnhưng loại chuyệnnhư vậy sẽ không lừa gạt mình, ánh mắt của Thạch Trung Ngọcsáng lên, nhìnchén trà trong tay TiếuSơn, nhất thời vọt tới nói:

- Đại bá, ngươinói trà này là Thiên Tửban cho ngươi, một chút như thế này giá năm ngàn kim tệ?

TiếuSơn nhứcnhối gật đầu nói:

- Đángtiếc bị rơi trênmặt đất rồi!

Hai mắtThạch Trung Ngọc nhấtthời trợn tròn, con mẹ ngươi, đây chính là năm ngàn kim tệ a, trong lòng Thạch TrungNgọc tiếc hận, nổi giận nói:

- Ngươi tên phá của này!

Tiếu Sơn xấuhổ cúi đầu, hơnnữangày mới phản ứng được, trừng Thạch Trung Ngọcmột cái, thầm nói nếukhôngphải tiểutử ngươi kích động, lá trà của ta sẽrơitrên mặt đất sao!

Thạch Trung Ngọcchột dạ, dường như lời nàycóchút không đúng a, Thạch TrungNgọc vội vãluivề ghế của mình,cẩn thận Tiếu Sơn bão nổi!

Tiếu Sơn lại tiếc hậnlátràmộtlúc, mớinhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Hiền chất, nhiệm vụ trọngyếu kia thếnào rồi?

Trong lòng Thạch TrungNgọc chẳng đáng, trọng yếu cái rắm,không phải là một bức Xuân Cung Đồcủa ThiênTử sao, tráchkhôngđược ngươithần thầnbí bí, ngaycả nội dung nhiệm vụ cũng khôngnóicho lãotử, còn kéoquảphụgìra làmbiađỡ đạn!

Thạch Trung Ngọcgiả ngu nói:

- Đại bá, ta không biết nhiệm vụ gì a!

Tiếu Sơn trừngThạch Trung Ngọc, không vui nói:

- Hiền chất,chỗ tốt đều đã chongươi,đối nhân xử thế cũng không thể quá tham!

Thạch TrungNgọc tiếp tụcgiả ngu nói:

- Đại bá, ta thực không biết nhiệm vụ gì a, ngươi cũngkhông nói cho ta nội dungnhiệm vụliền đưa ta vào, cho nênta thực không biếtnhiệm vụgì a!

Tiếu Sơn cóchút tức giận, nghĩ thầm tiểutử ngươi còn tinh hơn quỷ, lại không biết nhiệmvụgì, Tiếu Sơn nói:

- Hiền chất, vậy ngươi nói sau khi ngươiđi vào bảnđồ kiathì làm cái gì!

Thạch Trung Ngọcđàng hoàng nói:

-Sau khi ta đi vào,liền pháthiện mộtđámngười Nhật Bản mặchoa hoa lục lục, đangquỳ rạp trên mặt đất luyện ẩn núp, mới đầu ta cùng bọn họ luyện,sauđó ta cùng bọnhọ vào một mộ huyệt, sau đó lại đụng phải mộtđámNinja Nhật quốc, hình như làvì đàomộ!

Nhiệm vụ hoàn thành

DTV-EBOOK.COM.VN

Ánh mắt Tiếu Sơn sáng lên nói:

-Hiền chất, nói tiếp!

Thạch Trung Ngọcgian trá nhìn Tiếu Sơnmột cái, tiếp tục nói:

- Sau khi vào, ta trêu chọc một con Boss, bị Boss kia đuổi chạy khắp mộ huyệt, sau đó tacòn cùng một người chơitên Phạn Đảo Vương của Nhật quốc xáclập quanhệ thân thuộc, còncó...

Thạch Trung Ngọc vừanhắc tới đây, nhất thời thao thao bất tuyệt, nghe mà TiếuSơn nhíu mày, vội vàng nói:

- Hiền chất, ngươi có thể nhảy qua địa phương khôngtrọng yếu không!

ThạchTrung Ngọctrực tiếp nói:

-Sau đóta trở về!

Tiếu Sơn sửng sốt nói:

- Hếtrồi?

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ nói:

- Đại bá không phải nói nhảy quađịa phương khôngtrọng yếu sao!

Tiếu Sơn đổ mồhôi,ta để cho ngươinhảy qua địa phương không trọng yếu, nhưng khôngcó bảongươi ngắngọn như thế a, TiếuSơn bất đắc dĩ nói:

-Hiền chất, ngươinói vì sao sủng vậtvà tọa kỵcủangươi chết đi!!

Thạch Trung Ngọc phẫn nộ nói:

-Ta tiến vàomột đạisảnh củamộ huyệt, thấy hai nhóm người Nhật Bản đang giao dịch,tavì hiếukỳ nên đi lênxem náo nhiệt,kết quả không nghĩ tới đám TiểuNhật Bản này không biết xấuhổ, cùng đi vây công ta!

TiếuSơn nhất thời kinh dị, người ta ăn no rữngmỡ sao,khôngđi giao dịch, vâycông người qua đường làm gì?

Tiếu Sơnnói:

-Hiềnchất, có phải ngươilàm chuyện gìhay không?

Thạch TrungNgọc vô tội nói:

- Ta chỉ là cầmđi hàng bọnhọ giao dịch mà thôi, còn là bọn hắn tự nguyệnchota!

TiếuSơn nhất thời hếtchỗ nói, ngươi lấyđihànghóa của người khác, còn bảo vô giúp vui,nếu ngườita tự nguyện giao hàngcho ngươi,đó chính làngu ngốc!

Tiế u Sơn hỏi.

- Hiền chất, hàng hóa kia là cái gì?

Thạch Trung Ngọc khoát khoát tay, khinh thường nói:

- Cũng không phải thứ trân quý gì, chỉlà một bức tranh!

Ánh mắt Tiếu Sơnsáng lên,vộivàngnói:

- Hiền chất, hiện tại bức tranh kiaở nơi nào?

Trong lòng Thạch Trung Ngọccười thầm,ngoài miệng lạikhinh thường nói:

-Taxé bức tranh kiarồi.

Tiếu Sơntức giận nhảy lên, hét lớn:

- Cái gì, ngươi xébức tranh kia!

Thạch TrungNgọc vô tộinói:

- Đúng vậy, lúc đómấy trăm người vây công ta, ta đâu có thời gian quản mộtbức tranh, trong cơn tức giận liền xé!

Tiếu Sơntức giận đến khóe miệng run lẩy bẩy, ngươi cái bại gia tử, cũng dám xéđồvật của Thiên Tử!

Thạch Trung Ngọctò mò hỏi:

- Làmsao vậy, đạibá,bứctranh kia còn có gìcổquái sao,ta xem qua, chỉ là một bức tranh bình thườnga!

Thạch Trung Ngọc nói, còn nhìn TiếuSơn chớp chớp mắt.

Tronglòng TiếuSơn phiền muộn, không thể làm gì khác hơn là nói:

-Hiền chất, bức tranh kia không có gì đặcthù, lần này nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành,ngươi có thể đi!

Thạch TrungNgọc sầmmặt lại nói:

-Đại bá, Thiên Tử banbốnhiệmvụ, ngươi còn không cóban thưởng cho ta đâu!

Tiếu Sơn vừa nghe Thạch Trung Ngọcnói, tứcgiận tớimứcnhảy dựng lên nói:

- Ngươi đãxébức tranh kia, còn muốn thưởng cái gì a!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Đại bá ngươi cũngnói ta hoàn thànhnhiệm vụ, lẽ nào hoàn thành nhiệm vụ không ban thưởng?

Tiếu Sơn phiềnmuộn, trước đã tặngmột cửa hàng,người này còn tìm mình muốn thưởng, Tiếu Sơn khôngthểlàm gìkhác hơn là nói:

- Hiềnchất, lần này ngươihoànthành nhiệm vụ,triềuđình sẽban thưởng ngươi mười vạn điểm cống hiến,ngươi cũngsẽ thăng lên làm tứ phẩm Tử Kim hộvệ!

Ánh mắt của Thạch Trung Ngọcsánglên, tứ phẩm? Trước kiamình là thấtphẩm, lậptứcthăng nhiềunhưvậy, ThạchTrung Ngọc vội

vàng hỏi:

- Đại bá,không biếttứ phẩmTử Kimhộvệ cóchỗtốt gì?

Tiếu Sơn nói:

-Kỳthực dựatheo điểm cốnghiến trướcmắt của hiền chất ngươi còn không đạtđượctiêu chuẩn tứ phẩmTửKim hộ vệ, bất quácó đại bá tiến cử hiền tài,tự nhiên khôngthành vấn đề, hiềnchất đạt được tứ phẩmTửKimhộ vệ, địa vị của ngươi cũng sắp vượt quaquản gia rồi…

Ánh mắt của Thạch Trung Ngọcsáng lên, Tiếu Sơnchínhlà thành chủ của tứ đại thành trì,địavị cao tượng,mình cóthể vượtqua hắn, đó thật đúnglàrất ngưu bức, tronglòngThạch TrungNgọc đangyy, chợt nghe TiếuSơn tiếp tục nói:

- Địavị của ngươi cũng sắp vượt qua quản gia trong phủ đại bá rồi!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc cứngđờ, nghe không, người ta chỉ nóilà sắp vượt qua, nhưng cònkhông có vượt qua đâu!

TronglòngThạchTrung Ngọc phiền muộn,lão tiểu tử này cũng quá biết đánh kích người, TiếuSơn tiếp tục nói:

- Đúngrồi, hiện tại tiểu nữđangở hậu hoa viên,một hồingươi đi tìm nàng a!!

Thạch Trung Ngọc nghi vấn hỏi:

- Đại bá,tanghe quản gia nói ngươikhông phảiđưaTiểu Hàmđến Tử CấmThành sao?

Tiếu Sơn bất đắcdĩ nói:

- Hiền chất ngươikhôngbiết a, quản gia của ta rất thích nói mò, kỳ thực tiểu nữ vẫnở trong phủ, lần này ngươi làm nhiệm vụ không mang theo tiểu nữ, thựclàmột nỗi tiếc nuối khôn nguôia!

ThạchTrung Ngọc nghemàkhóe miệngco quắp, lão tiểu tử này thật không biết xấu hổ, biết nhiệm vụ lầnnày nguy hiểm,liềncố ý không cho TiếuHàm đi, đểcho mình mạo hiểm nhưvậy!

Tiếu Sơn vung taylên,trong đạisảnh nhấtthờixuất hiệnmộtcái lỗ đen, tronglòngThạchTrungNgọc cả kinh, vộivãlui vềphía sau,lão tiểu tử này lại muốn thế nào!

Tiếu Sơn cười nói:

- Hiềnchất,không cần sợ, chẳngqualà một cái hang!

BàntaycủaTiếuSơn đưa vào kéora một người, Thạch Trung Ngọc tập trung nhìn, chínhlà TrầmBích, tiếp lấy Tiếu Sơn cũng kéo Đích Lô ra, Thạch Trung Ngọc nhìn mộtngười một ngựa đềutốt,chỉ làhạ xuống một bậc,nhấtthời trong lòng may mắn.

TiếuSơn nhìn ThạchTrung Ngọc phất tay mộtcái nói:

- Được rồi, nơi đây đã không có chuyệngì, hiền chất ngươi có thể đi!

Thạch Trung Ngọcnhìn thấy quả thực khôngcó chuyệngì, không khỏi rờiđạisảnh đitới hậu hoa viên, còn chưa đến hậu hoa viên, Thạch Trung Ngọcđã nghe được thanhâmhí khúc du dương, trong lòng Thạch Trung Ngọc đại định,Tiếu Hàm quả nhiên ở chỗ này!

Tiếu Hàm vừa thấy Thạch Trung Ngọc, nhấtthời đại hỉ,trực tiếp nhào vào trong lòng hắn:

- Ngọc ca ca,phụthân nói ngươi đi làm một nhiệmvụ rất nguy hiểm, làm ta lolắng sắp chết rồi !

Trong lòng Thạch Trung Ngọcthư sướng, mịlực củalão tử quá lớn, ởđâu cũng có ngườilo lắng lão tử, hai tay ThạchTrungNgọc không khỏidùng lực,bóp lấy môngnhỏ củaTiếu Hàm vài cái nói:

- Ngọccaca khôngphải đã trở về sao,muội khôngcầnlo lắng!

Sắc mặt TiếuHàm đỏ bừng,có chút ngượng ngùng từ trong lòng Thạch Trung Ngọc đi ra nói:

- Phụ thânnói ngươiđi làmmột nhiệm vụ rất nguy hiểm,còn không nguyện ýmang ta đichung, ta đương nhiên lo lắng!

Trong lòngThạch Trung Ngọc cười khổ, Tiếu Sơn thân là mộtthành

chủ, làm sao có thể bẻ congchântướng sự thật nhưthế, Thạch Trung Ngọc nói:

-Ta không cho ngươi đi,khôngphải lo lắng an nguy của ngươi sao!

Tiếu Hàmgật đầu, trong lòng cảmđộng,sauđó Thạch Trung Ngọc liềnnghe được thanhâm gợi ýcủahệ thống.

- Gợiý của hệthống: Ngươi và sủng vật TiếuHàmđộ thiện cảm tăng 10!

Thạch Trung Ngọcđầu tiên làsửng sốt,sau đó mặt lộ vẻ mừngnhư điên,mở ra bảng sủngvật nhìn một chút, độ thiện cảm của mình và TiếuHàm quả nhiên biến thành 40.

Thạch Trung Ngọc biến hóa

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nhìn chằm chằmTiếu Hàm, giốngnhư muốnăn nàngvào trong bụng, nhưng vừa nghĩ tới nhiệm vụgian khổcủa độ hảocảm 100, ThạchTrungNgọc không thểlàmgì khác hơn làbất đắc dĩ lắcđầu, cái kia phải đợi đến ngàytháng nămnào a!

Thạch Trung Ngọc mang theo Tiếu Hàm ly khaiPhủ Thành Chủ, liền nghe được gợi ý của hệ thống, đương nhiên là nhắc nhở hôm nay thời gianđã đến, Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ lắc đầu,không thể làm gì khácơn là logout.

Từ trong cabin trò chơichuira, cáibụngcủa ThạchTrung Ngọckêu rột rột, hắn đột nhiên nghĩđếnbuổitrưa hắnkhôngcó logoutăncơm, từ sáng login cho tới bây giờmới logout, Thạch Trung Ngọc đang phiền muộn, tại sao những cô nương kia khônggọi mìnhra ăna!

Thạch Trung Ngọc nhìn thời gian, thấy cáchăn cơm tốicòn sớm, hắn đi tới trước gương soi soi một chút, thấymình râu mép lộn xộn,nêncó ý chỉnh chu lạimột chút, dùsao mỗilần bị người đại thúc đại thúc gọi, cũng khôngphảisự tìnhhayhogì!

Thạch Trung Ngọctìm được dao lamcạosạch sẽ râu mép, lại chỉnh lý tóc tai, thay tây trang mới mua, lại soi gương mộtchút, thật là thay đổi hoàn toàn, từ một đại thúchèn mọn biến thành một soái ca trẻ tuổi!

Thạch Trung Ngọc từtrong ngực mócramột điếuthuốc, nhìn mình trong gương hài lòng gậtđầu,xemramị lực củamình vẫn đủ lớn!

Thạch Trung Ngọcdùng USB sao chép mấy tập Ultraman xuống phò ngkhách xem,một bên chờ các cô nươngxuống, Thạch TrungNgọc đangcoi hăng say, liền nghe được một tiếngrít chóitai, Thạch Trung Ngọcsửng sốt, không khỏi phiền muộn,sao quái thú lạiđổi giọng nhỉ!

Thạch Trung Ngọc đang sữngsờ,liền ngheđượcmột thanh âm tức

giận.

- Ngươilà ai? Nói mau, ngươi làvào bằng cách nào!

ThạchTrung Ngọc ngạc nhiên, phát hiện nói chuyện là Hướng Lâm, nàng đang đứng ở trênbậc thang tràn đầycảnh giác nhìn mình.

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, cúi đầu nhìn mình, có mặc quầnáo a, tiểu huynhđệ cũng không có chào cờ, lão tử không có làm chuyệnxấu gìa!

Hướng Lâm nhìn thấy ThạchTrung Ngọc khôngđáp, lạivội vàng nói:

-Nóimau, nếu như ngươikhông nói,ta sẽgọibảo an!

Thạch Trung Ngọc ngạc nhiên,cô nàng này trúngtà sao, chẳng lẽ còn trách mình hoá trang thànhCươngThi Vương làm nàng sợ, ThạchTrung Ngọc vôtội nói:

- Hướng Lâm, ngươilàm sao vậy,ta không cólàm chuyện gì khác ngườia!

Hướng Lâm biến sắc, cẩn thận nhìnThạch Trung Ngọchồi lâu, mới chần chờ nói:

-Ngươi làThạchTrung Ngọc?

ThạchTrung Ngọc đổ mồ hôi, cảm tìnhcô nàng nàycăn bản không nhận ra mìnha, Thạch Trung Ngọc gật đầu, trong lòng bất đắc dĩ, lẽ nào lãotửbiến hóa thực sự lớnnhư vậy!

Hướng Lâm nhìn thấy Thạch Trung Ngọc gật đầu, nhất thời trên mặt lộ ra vẻ bất khả tư nghị, nànglàm sao cũngkhông dám tin tưởngsoái ca hai mươiba hai mươi bốn tuổi trước mắt, cả người tảnmátrakhítức nho nhã lại là ThạchTrung Ngọc, dù sao trước đây Thạch Trung Ngọccho người cảm giác thực quádơ dáy.

Hướng Lâmquan sátThạch Trung Ngọcnửangày, mới bất khả tư nghịnói:

- Ngươi bây giờ,thoạtnhìn sovới trước đóít nhất phải trẻ hơn mười

tuổi!

Trong lòng Thạch TrungNgọc bất đắc dĩ, trước kia mình thoạt nhìn như hơnba mươi tuổi, tráchkhông được Dương Tử và Phạn Đảo Vương đều gọimình là đạithúc!

Chỉ chốc látsau, các cô nương cònlại cũng đi xuống, chứngkiến Thạch Trung Ngọccũng cả kinh!

Dương Tử bất đắcdĩ nói:

-Đại thúc, ngươi bâygiờ trởnên đẹp trai nhưvậy, về sauta còn làm sao gọi ngươi đại thúc,ngươi biến trởvề lúc trước đi!

ThạchTrung Ngọclau mồ hôi, còn có nữ nhânngại nam nhân của mình quáđẹp trai sao, Thạch Trung Ngọcnhất thời hết chỗ nói,cô nương còn lại cũng cười lên hahả.

Cơ Như Nguyệtxoa trán một cái, tựahồ nhớra chuyện gì hỏi.

- Đúng rồi, buổi trưa hôm nay gọi ngươiăn, sao ngươi không có phản ứng?

ThạchTrung Ngọc nghi ngờ nói:

- Các ngươigọirồi sao, sao ta không biết!

Cơ Như Nguyệt trợn mắt nói:

- Đương nhiên kêu, làngươi không cóphản ứng!

ThạchTrungNgọc nghi ngờ, mình rõ ràng khôngcó ngheđược gợiý của hệ thống, chẳnglẽlà bảnđồkia, ăn ít một bữa cũng khôngcógì quá không được, cùnglắm thì bữa tiếptheo ăn trở về, Thạch Trung Ngọc cũng không quấnquýt vấn đề này.

Cơ NhưNguyệt hỏi.

- Đúng rồi, nhiệm vụkia làm thế nào!

Vừa ngheCơNhư Nguyệt nhắctới nhiệmvụ kia, tronglòng Thạch TrungNgọc nhất thờigiận dữ nói:

- Tiếu Sơnthết tiệt, trướcgiờ khôngcó nói cho tanhiệmvụlà cái gì, kết quảđi vàocùng mộtđám Tiểu Nhật Bản đánh nhau, Trầm Bíchvà ĐíchLô đều hạ xuống một bậc!

Cơ Như Nguyệt biến sắc, vộihỏi:

-Cụthể là chuyệngì xảyra?

TronglòngThạch TrungNgọc bi phẫn,liền nóiđầu đuôi sự tình một lần, các cô nương vừanghe, nhất thời đều tức giận,đám Tiểu Nhật Bản kia cũng quákhôngbiết xấuhổ!

Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Đúng rồi, bức Xuân Cung Đồ kiangươiđịnh làm như thếnào? Tại sao không giao choTiếu Sơn?

Thạch Trung Ngọcvô tội giangtay ra nói:

- Mộtbức tranh tốt như vậy, chính mình giữlại xem a!

Các cô nương đều khinhbỉ nhìn Thạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọc laumồhôi, saocác ngươihiểu lầm lãotử, Thạch Trung Ngọc vội vàngnói:

-Ý củatalàchờđến Tử Cấm Thành, tự mình giao cho Thiên Tử!

Các cô nương đều sửng sốt, lập tức hiểuý nghĩxấu xa củaThạch Trung Ngọc, ánh mắt nhìn vềphía hắnlại khách sáomột ít.

Thạch Trung Ngọc không ngừnglaumồhôi,biết chuyệnnàykhôngtiện quấn quýt, liền vội vàng nói:

- Chúng tađi ra ngoàiăn cơm đi!

TuyếtSương Yên nói:

- Thạch caca, là ănmìxàohay thịtdêxiêng nướng?

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, nhìntây trang hàng hiệu trên người mình, điăn mấythứnày dường như khônghợp thân phận, Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩnói:

- Ngàyhôm nay tùycácngươi,muốnđi đâu cũng được!

Chứng kiến biểu tình trên mặt ThạchTrung Ngọc,các cô nương đều cười trộm!

Đoàn ngườiThạch TrungNgọcra khỏi biệtthự, đi tìm địa phương ăn cơm, bởi vì lần trước mua thêm một chiếc Mercedes, lúcnày đây mọi ngườitổngcộng cưỡihai chiếc xe, DươngTử lái một chiếc, Thạch TrungNgọc láimột chiếc.

Lúc đầu các cô nươngcòn lo lắng hai người khôngcó bằng lái không thể lái xe,thế nhưng nhìnkỹ thuật củahai người đều cựckỳ tốt, cho nên cũngyên lòng,Cơ Như Nguyệtchỉ nói cẩn thận một chút.

Dương Tửlái BMWmởđường, Thạch TrungNgọclái Mercedesở phía sau, liếc mắt nhìn Tuyết Sương Yên ngồiở vị trí kế bên tàixế,muốn động tay chân gì gìđó,lại sợ ảnhhưởng lái xe, Thạch Trung Ngọclại nhìnHướng Lâm ngồi phía sau, thôiđược rồi!

Thạch Trung Ngọc than thở, lúc đầu ngồimột chiếc xe, mình còn có thể chiếm chút tiện nghi, giờ cóhai chiếc, đối với mình một chút chỗtốt cũng không có!

Ngươi có nữ bằng hữu không?

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nhìn Dương Tửlái xephía trước, nghĩ thầm cô nương này bình thườnglái xe thật mau, ngàyhômnay làm sao chậm rì rì, Thạch Trung Ngọc là ai, đólà gia súc vừa nghĩtới liền làm, trực tiếp giẫm chân ga, Mercedestrong nháymắt liền vượt qua BMW.

Trong lòngThạch Trung Ngọc yy, BMW lạivượt qua Mercedes, trong lòng Thạch Trung Ngọc khó chịu, cùng lãotửso đua xe, ngươi còn non lắm!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc hơi động, toànlực đạp chân ga, tốc độ trong nháy mắt tăng vọt,dễ như trởbàn tay vượt quaBMW.

Dương Tửcũng khó chịu, mình sao cũng không thể thua đại thúc hèn mọn này, DươngTử cũng toàn lựclao tới, lái vàotốcđộ tương đương Mercedes,mở cửa sổ ra nhìn Thạch Trung Ngọc làmmặt quỷ.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc nhất thời phiền muộn,làm saocóthể bịmột cô gáinhỏ đuổi kịp, đang nghĩ ngợi, Thạch TrungNgọc lại đ ạp chân ga, tốc độ lần nữa tăngvọt.

MercedesvàBMWở trên quốc lộ tốcđộ không ngừng tăng vọt, siêu việt lẫn nhau!

Tuyết SươngYênvà Hướng Lâm đềuphát hiện tình huốngcó chút không đúng,Tuyết Sương Yêntrừng Thạch Trung Ngọc một cáinói:

- ThạchTrung Ngọc, ngươilàm gì vậy,đâylà khuđô thị!

Thạch Trung Ngọc nhìn trên đườngngười đến người đi,sờ soạngbộ ngựccủa TuyếtSương Yênmột cái, khinhthường nói:

-Kỹ thuật của tangươicòn không tin sao!

Tuyết Sương Yên đang muốn phảnbác, Thạch Trung Ngọc chợtgia tốc, Mercedes trong nháy mắt từ trong khe hở hai chiếcxe phía trướctiến lên, tiêu sái tột cùng,Tuyết Sương Yên và Hướng Lâm đều mở to haimắt nhìn.

Thạch Trung Ngọc đắcýnhìn Tuyết SươngYên và HướngLâm, cười nói:

-Thếnào,kỹ thuật của Thạchca ca không thànhvấnđề chứ!

Tuyết Sương Yênvà Hướng Lâmđều kinh ngạc nhìnThạch Trung Ngọc, không nghĩ tới kỹthuậtcủa người này tốt như vậy, tronglòng Thạch Trung Ngọc đắc ý, không khỏi lại thể hiệnmột góc băng sơn của kỹthuậtđua xe, làm tròng mắtcủa Tuyết Sương Yên và Hướng Lâm sắp rớt ra!

TuyếtSương Yên nhíu mày, trong lòng luôn cảm thấy có điểm không đúng,muốnnhắc nhở cái gì, thế nhưng vừa nhìn thấykỹ thuật của ThạchTrung Ngọc tốt như thế, cuối cùng lại im lặng!

Kỹ thuậtđua xe củaThạch Trung Ngọclà không thể chê, Dương Tử sao có thể là đối thủ, rất nhanh liền némDương Tửởphía sau mông, Dương Tửcũng biết kỹthuật đua xe của Thạch Trung Ngọc không bình thường,cho nên cũngchỉ có quệt miệngnhỏnhắn nhậnthua, hai chiếc xevẫn duy trì tốc độ cực nhanh xuyênquaquốc lộ.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy Dương Tử nhận thua, trong lòngđang đắc ý, chỉ nghe Tuyết Sương Yên và Hướng Lâmcùng nhau hô:

-ThạchTrung Ngọc, nhanh ngừng đỗ!

Thạch Trung Ngọc đầu tiên là sửng sốt,sau đó pháthiện phía trước có người cản đường, Thạch Trung Ngọccả kinh, khẩn cấp phanh xe, kếtquả không cẩn thận dẫm vào chân ga,tốc độxelần nữa tăng vọt, Tuyết Sương Yên và Hướng Lâm đều thét chói tai!

Ngườiphíatrước nhìn thấy xe của Thạch Trung Ngọc chẳng những không dừng lại,hơn nữacòn gia tốc,ánh mắt nhất thờitrừng lớn,thế nhưng xeđãđến phụ cận,hắn khôngtrốn được a!

Người nọ quyết tâm nhắm mắt lại nằm ở trên mặt đất, Mercedes từ trênngườicủa hắn gào thét lao qua, hắn mới ngồidậy, liền phát

hiện phía sau còn cómột chiếc BMW,người này không khỏi cười khổ, trongnháy mắt lại nằm sấp trên mặt đất.

TuyếtSương Yên vàHướngLâm đều trừng Thạch TrungNgọcmộtcái, trong lòng ThạchTrung Ngọcbất đắc dĩ, lão tửcũng không muốn a, Thạch TrungNgọc dừng xe, trong lòng giận dữ, lão tử đangláixe, ngươiở phía trướcvô duyên vôcố ngăn cản,làm hại lão tửthiếuchút nữa phạm vào tộicố ý giết người!

Thạch Trung Ngọc vừaxuống xe,ngườinọ liền chủ độngtiếnlên, phía sau còn giống như theo một nhómngười, Thạch Trung Ngọc đâu thèm nghĩ nhiều như vậy, trựctiếp xông lên quát:

-Nói, vì sao ngănxe của lão tử!

Biểu tình củangười kiatrong nháy mắt hóa đá, bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng không muốn ngăna!

Thạch TrungNgọc trừng mắtnói:

- Không muốn ngăn ngươicòn ngăn,ngươi biến thái hả, haycó chứng ngu ngốc!

Ngườinọ bất đắc dĩ,không thể làm gì khác hơn là chỉ chỉy phục trên người mình nói:

- Làđồchơi này để ta ngăn ngươi lại!

ThạchTrung Ngọc để người nọxuống, nhìn hắn y phục trên người đối phương, màu xanh, còn xen lẫn vài tia trắng, Thạch Trung Ngọcbừngtỉnh đạingộ nói:

- Thìrangươi là quản lý đô thị!

Quản lý đôthị!

Ngườinọ xém xỉu vì tức,conmẹ ngươichứquảnlý đô thị, quản lýđô thị nào rãnh rỗi khôngcó việc gìchạy tới ngăn xe của ngươi!

Lúcnày các cô nương cũngxuống xe, TuyếtSương Yênnhìn người kia,lập tứcnhậnrakhông đúng, bọnhọlà đụng phải cảnh sát giao

thông a, vẻ mặt của Cơ Như Nguyệt cũng tứcgiận, trông cậyvào Dương Tửvà Thạch Trung Ngọc quảnhiên là ngu ngốc a!

Cơ Như Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọc nói:

- Những ngườinày đều là cảnhsát giaothông!

Trong lòng Thạch TrungNgọcphiền muộn, cảnhsátgiao thôngtìm mình làm cái quái gì, Thạch Trung Ngọc người trước mắtnói:

- Cảnhsát giao thông tiên sinh, ngươicó chuyệngì không?

Cảnh sátgiao thôngkia nhất thời mê muội, ngươi ở trongnộithành lái xenhanh như vậy, còn hỏi tacóchuyệngì không!

Cảnh sát giao thông kia còn chưalên tiếng, liền ngheđược phía sau truyền tớimột thanh âmkhinh thường:

- Tiểu tử, ngươi rốtcuộclà kẻngu si hayđang giảngu hả!

Thạch Trung Ngọc sửngsốt,nhìnđám ngườiphía saumộtcái, nhất thời hai mắt tỏa sáng, dĩnhiên khôngphải bởi vì người nói, mà là mộtngười bên cạnh hắn, Lục NgọcKỳ!

Lục Ngọc Kỳvừa thấy người trướcmắt nhìn về phíamình,cũng có chút kinh ngạc, mình cũng không biết hắna, Lục NgọcKỳ cẩn thận nhìn Thạch Trung Ngọc, phát hiện người này có chút quen thuộc, thế nhưng quả thực khôngnghĩ ra!

Người lên tiếng kiathấy Thạch Trung Ngọc liếc về phía LụcNgọc Kỳ, lậptứchừ lạnh một tiếng nói:

-Làm sao, kẻ ngu si muốn chảyra nướcmiếng!

Thạch Trung Ngọc nhất thời trừng ngườinọ, trong lòng khó chịu, khái khái, nếuđổi lạilà ngươi, bị người kẻ ngu si kẻ ngu sigọi, tâm lý ngươi thoải mái không!

Cảnh sát giaothông trước mắtvừa thấy mâuthuẫn cóthể thăngcấp, vội vàng nói:

- Khôn ca, chút chuyện nhỏ nhưvậy saocó thể laođộng đại giá của

ngài, để ta tới xử lý!

Người đượcxưng là Khôn ca cũng gật đầu, khinh thường nhìn Thạch Trung Ngọc, sauđóhai mắt đảo qua cáccô nương ởsaulưng Thạch Trung Ngọc, phủi mông một cáiđã muốn đi!

Thạch Trung Ngọc nhấtthời giận dữ, ngươi nói lão tử kẻ ngu sicòn chưa tính, còn dám chiếm tiện nghi nữnhân của lão tử, Thạch Trung Ngọcphẫn nộ nói:

-Đứng lại!

Khôn ca nhấtthờingây ngẩn cả người, ngườitrước mắt còn dám quát hắn,ánhmắt Khônca liếc nhìnbộngực của Tuyết Sương Yên, khinh thường nói:

- Làm sao,kẻ ngu si, ngươi có chuyệngì?

Lửagiận tronglòng Thạch Trung Ngọc nhất thờikéo lên, ngươi hỗn đản, còndám chiếm tiện nghi của nữ nhânlão tử, thời điểm mọi người đều cho rằngThạch Trung Ngọc sẽ bãonổi,Thạch Trung Ngọc đột nhiênhỏi.

- Ngươi có nữ bằnghữu không?

Nghe được Thạch Trung Ngọchỏi, không chỉ Khôn ca, ngườiở chỗ này đều ngây dại!

Có thể cho ta mượn xem vài ngày hay không!

DTV-EBOOK.COM.VN

Khôn ca không kiên nhẫn hỏi.

- Kẻ ngu si, ngươinói lời nàylà cóýgì?

Cảnh sát giaothôngbênngười Khôn ca cũng nhíu mày, Khôn cacứ kẻ ngu sikẻ ngu si gọi cũnghơiquá đáng, làngười đều sẽ bão nổi, Thạch Trung Ngọc tiếptục hỏi.

- Ngươicó mấy nữbằng hữu?

Không riêng gì Khônca, ngay cảcáccô nương cũng có chútmơ hồ, ThạchTrungNgọc hỏi cái nàyđến cùng cóýgì!

Thạch Trung Ngọc tiếp tục nói:

-Kỳ thực talàmuốnnói ngươi cóthể cho ta mượn bạn gái của ngươi mấy ngày hay không...

Khôn cavừa ngheThạch TrungNgọc nói, nhất thời trừng mắt,cắt đứt ThạchTrung Ngọc nói, cút mẹ mày đi, Khônca nộ hỏacôngtâm, một quyền đập về phía ThạchTrung Ngọc.

ThạchTrungNgọc ra quyền chống đỡ, hai quyền giáp nhau, cả hai đều thối luimấy bước!

Tronglòng Khôn ca nhất thời hoảng hốt,xem rakẻ ngusi trướcmắt này vẫn có mấy phầnthực lực!

Trong lòng Thạch Trung Ngọccũnggiật mình,cẩn thận nhìn Khôn ca, tuổi tác tương đươngmình, thoạtnhìn giốngnhư mộttiểu bạch kiểm, không nghĩ tới thực lựckhông kém, Thạch Trung Ngọcvôtội nói:

- Kỳ thực ta làmuốn nói ngươi có thểchota mượn bạn gái của ngươi...

Khôn ca nhất thời nổi giận, nơi nàosẽ choThạch TrungNgọc cơ hội nói chuyện, trực tiếp vọttới, quyền cước tương giao, Thạch Trung Ngọc kinhhãi, công phu quyền cước của Khôn ca này rõràng không kém, sáo lộ rấtchính thống, hơn phân nửa là tốt nghiệptừ trường cảnh sát, tuygần đây Thạch Trung Ngọc chơi game khuyết thiếurèn luyện,thế nhưngdù sao cũng là người đánh quamấynăm, trong chốc lát ngược lại không sợbị Khôn cađánh bại.

Các cô nương đều nóngnảy,đi ra ăn một bữa cơm,sao lại cùng cảnh sát giao thông so kè, Thạch Trung Ngọc cũnglà, nóinhư vậy người ta khôngliều mạng vớihắnmớilạ!

Các cô nương vộivã nhìn cảnh sát giao thông lúc trước nói:

- Cảnh sát đại ca, ngươi nhanh bảo bọn họ ngừng tay đi!

Cảnhsát giao thông kia cũng cười khổ,bất đắc dĩ nói:

-Trương Khôn là thanh tra giao thông của sở cảnh sát chúng ta, ta không quản được hắn!

Các cô nương đều nóng nảy, người trước mắtnày trẻ như thế đã làmthanh tra giao thông, ThạchTrung Ngọc gâyrắcrối lớnrồi!

Dương Tử nhìn cóchúthảhê nói:

-Đạithúc bình thường kiêu ngạo như vậy, để hắnchơi đi!

Cơ NhưNguyệt trừngDươngTử,nhiều một chuyện không bằng bớt mộtchuyện,hơn nữa cùng một thanh tra giao thôngkết thành hận thùcóchỗ tốt gì chứ!

Lúc này LụcNgọc Kỳ đột nhiênnói:

- Trương Khôn,nhanh ngừng tay, chúng ta còn có việc!

Trương Khônvà ThạchTrung Ngọcđangđánh hừnghực, vừa nghe Lục NgọcKỳ nói,không thể làmgì khác hơnlà trừng Thạch Trung Ngọcmột cái, muốn ngừngtay, nhưng Thạch Trung Ngọc không cho

hắncơ hội dừng tay, một trọng quyền đánh vào trên cằm Trương Khônnói:

- Kỳthực ta là muốn nói...

Lúc đầu Trương Khôn muốn ngừng tay, nhưng bị Thạch Trung Ngọc châm chọc, nhất thời giậndữ, trựctiếpquát:

-Các huynh đệ, đềulên cho ta, đánh chết hắn!

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, đột nhiênnghĩ tớitrướcđây thời điểm mình đánh nhau giống nhưcũng la như vậy, thế nhưng... cảnh sát giao thông cũng chơi giốngnhư Hắc Bang sao?

Mộtđám giaocảnhđều haimặtnhìn nhau, nhưng không aitiến lên, đừng có đùa, cảnh sát đánh nhauở ngoài đườngđã là chuyệnkhông hay,bây giờ một đám ùa lên đánh hội đồng, ngày mai không bị kỷ luật, tên bọn hắn viết ngược lại, Trương Khôn nhất thời giậndữ, sau đó nghe Thạch Trung Ngọc nói:

-Kỳthựctalàmuốnnói có thểchota mượn xem bạn gáicủa ngươivài ngày hay không!

Da mặt TrươngKhôn co lại, liền nghe Thạch Trung Ngọc tiếptục thẳngthắnnói:

- Aibảo ngươi nhìnnữbằng hữu củata!

Trương Khôn chỉ vào các cô nương, trợn mắtnói:

- Những ngườinày đều là nữ bằng hữu của ngươi!

Thạch TrungNgọc đắc ýnói:

- Không sai biệt lắm!

Không sai biệt lắm cọng lông!

Trong lòng Trương Khônphiền muộn, ngươi cho rằng ngươi làTây Môn Khánh,mỹ nữ trên toàn bộ thế giới đều xoayquanh ngươi, Trương Khôn cũngbất đắc dĩ, thủ hạ của mình thật phế vật,lại không dám lên, thế nhưng hắnlại khôngcó biện pháp làm gì Thạch

TrungNgọc, lạinhìn BMW và Mercedes của người ta,dường như cũng không phải người bình thường, Trương Khôn khôngthểlàm gì kháchơn là bất đắc dĩ thutay lại, xua taynói:

- Các ngươicút đi!

Trong lòng Thạch TrungNgọc đắc ý,cuốicùng cũng không cần bị phạt,Thạch Trung Ngọcvừa định quay đầuđi, chỉ nghe Trương Khôn nói:

-NgọcKỳ,vừarồi đểchongươi khó chịu, hiệntại chúngta đi!

Thạch Trung Ngọc quay đầu lại nhìn, Trương Khôn đang ân cần tiến đếntrước mặt Lục NgọcKỳ,LụcNgọc Kỳthì cóchút không kiên nhẫn!

Trong lòng Thạch TrungNgọc phiền muộn,cặnbã nàylàm saocóthể dính vàoLục NgọcKỳ nhỉ,bất quá Thạch Trung Ngọcvà Lục NgọcKỳ cũng chỉcó vàilầnnhân duyên, khôngthể cứng rắn quản việc tư của người ta, không thể làmgìkháchơnlà nhìn các cô nương khoát tay áo, muốn đi,nhưng tên cảnhsát giao thông lúctrước đột nhiênngăn ở trước mặt!

Tronglòng ThạchTrung Ngọc đangphiềnmuộn, không khỏinhíumày nói:

- Làm sao vậy, sếpcủa cácngươinói đểcho chúngta đi, ngươicòn có chuyện gì!

Tên cảnhsátgiaothông kia còn chưalêntiếng,chỉ nghe Thạch Trung Ngọc lại nói:

- Chớ nói chuyện phạt tiềngìvớita, đoạnthời gian trước lão tử ngay cả yphục cũng mua khôngnổi, không có tiền gìđâu!

Cáccô nươngquen thuộc Thạch Trung Ngọc thì khôngcó gì, cảnh sát giao thông nghe vậy nhất thờikinhngạc,nhìn chiếc Mercedesvà BMW kia,có chúthoài nghi Thạch Trung Ngọclàăn trộm tới!

Cảnh sátgiaothônghảoýnói:

- Các ngươi đương nhiên cóthể đi, chỉlà vềsaulái xe chậm một

chút!

Thạch TrungNgọc nhìncảnh sát giao thông này gậtđầu, nghĩthầm làmngười cũng không tệ lắm!

Đoànngười Thạch Trung Ngọc lại lên xe tìm địa phương ăncơm, trải qua nháo trò, Thạch TrungNgọc cũngkhông còn tâm tình đua xe, các cô nươngđều quở trách Thạch Trung Ngọc!

Tuyết Sương Yên nói:

- Mỗi lần đều vọng độngnhư vậy, lần sauchúý một chút!

Thạch TrungNgọc cũng bất đắcdĩ, vô tội nói:

- Ta nào có xungđộng, chỉlà tên khốnkiếpkia căn bản không có nghe ta nóixong, liềnnhào tới!

Hướng Lâm nói:

-Nhưng ngươi cũng khôngnên nói lời kia!

Trong lòngThạch Trung Ngọcnhấtthờikhó chịu nói:

- Ai bảo khốn kiếpkia nhìn chằm chằm các ngươi!

Tuyết SươngYên và Hướng Lâm đều kinhngạc,sau đó c ó chútcảm động,Thạch TrungNgọccăm giận nói:

- Hắnnhìncác ngươi, ta đương nhiên cũng muốn nhìn nữ bằng hữu của hắn!

TuyếtSương Yênvà Hướng Lâmđangcảm động,vừa nghe Thạch Trung Ngọc nói như vậy,đều đồng thờiliếc mắt, ngươi cái nàygọilà lýluận gì a!

Thạch Trung Ngọcvà Dương Tử láixemộtlátthìtìmđược mộtkhu nhà hàng sang trọng,tùytiệntìm một nhà hàngvào đi, trải qua nháotrò trước đó, Thạch Trung Ngọc muốn ăncũnggiảm đi, tùytiện ănnửa bàncơmliền dừng.

Các cô nươngcòn lại cũng đều ăn xong, đang định đi về, liền nghe

Thạch Trung Ngọc nói:

- Chúng ta cứđi nhưvậy?

Cáccônương đều sửng sốt, Cơ Như Nguyệt nghi ngờ nói:

-Bằng khôngthì như thếnào, ngươi sẽ không tính toán kêu thêm một bàn chứ?

Thạch Trung Ngọc vôtội nháy mắt một cái,trên bàn mớiăn phân nửa, không mangđi có chút xinlỗi đảng vàquốc gia a, Thạch Trung Ngọc vội vàng nhìn phục vụ bên cạnh nói:

-Tiểu thư,làm phiền ngươi tìm cho ta vài cái túinylon!

Người phục vụ sửng sốt, sauđó đáp:

- Tiên sinh,chỗ chúngta khôngcó túi ny lon!

Cứu người!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, coi như là sạp nhỏbên đườngcũng có t úiny lon, nhà hàng năm sao cungcấp phụcvụ lại không bằng quán vỉahè, hơn nữa mở nhà hàng không có túi ny lon, đó không phải vô nghĩa sao, Thạch TrungNgọc đang sững sờ, chỉ nghe người phục vụ kia lại hỏi:

-Tiên sinh,ngươi là muốn làm gì?

Thạch Trung Ngọcchỉ vàođồ ăn trên bàn, bất đắc dĩ nói:

- Ta muốn mang đi nhữngthứ này!

Người phục vụ kia nhất thời kinh ngạc, có thểtới nơinày ăn cơm đều làtđại nhân vật,còn mang đi đồ ăn thừa?

Người phục vụ tiếp tụclễ phép nói:

- Tiên sinh, chúngta không cung cấptúiny lon, thế nhưng có phục vụđónggói!

Thạch TrungNgọchàilòng gật đầu, phục vụ đóng gói cũng giống vậy nha,ThạchTrung Ngọcđangđịnhmở miệng nói chuyện, liền nghe người phục vụkia lại nói:

-Tiên sinh, xin hỏingàicócầnhay không, phục vụ đóng gói cầnphải giao 200 nguyên phí phụcvụ!

Biểu tình trênmặt Thạch Trung Ngọc nhất thời hóađá, con mẹ ngươi, 200 nguyênchính là 20 baothuốc lá, nhìn biểu tình trên mặt Thạch Trung Ngọc, cáccônương đều cườilên ha hả!

Trong lòngThạch Trung Ngọc phiền muộn,dựa vào ngườikhông bằng dựa vàomình, vẫn làtự m ìnhđộng thủ, người phục vụkia lại nói:

- Tiênsinh, xinhỏi ngài có cần đóng gói hay không?

Thạch TrungNgọc bấtđắcdĩ lắc đầu, các ngươi phục vụ đóng gói còn không bằng vài cái túi ny lon!

Thạch Trung Ngọc liếc xung quanh, trong chốc lát buồn bực, không có phát hiện thứ gì cóthể chứa thức ăn,ThạchTrung Ngọcquét nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vàotrên tất chân của Cơ Như Nguyệt,CơNhưNguyệt nhất thời trừng hắn, trong lòng dở khóc dở cười, giasúcnày lại đánhchủý tới tất chân của mình.

Thạch TrungNgọc bất đắc dĩ, tất chân kiacũng không rẻ a, thôi đượcrồi,các cô nương mặc đều là váy, nghĩđến cũng không có cáigì có thể dùng, Thạch Trung Ngọc lại nhìn Dương Tử mang giày thể thao,dọa nàng sợ đến vội vã luivề phía sau!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là dựa vào mình, ThạchTrung Ngọc sờ sờ trên người, mócra vàicái bao thuốc lá, ngậm hếtthảythuốc lên miệng, saukhi dùng bao thuốclá đựng lấy thức ăn!

Các cônươngvà phục vụ đều khiếpsợ, không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc cóthể nghĩra biện pháp“tuyệt diệu” nhưvậy, trong lòngnữ phụcvụ nhất thời sản sinh sùng báivô hạn với Thạch Trung Ngọc, đây chínhlà nhânvậtngưu bức khai tông lập phái a!

Trong lòng Thạch TrungNgọc bất đắc dĩ, dung lượngcủa bao thuốc láquá nhỏ, chứa một ít liền chứa không được nữa, mộtít không chứa nổi, ThạchTrungNgọc liền cố nhét vào trong bụng!

ThạchTrungNgọcgiằng co một hồi, thức ăntrên bàn bị quét sạch, Thạch TrungNgọc nhìn về phía cáccô nương nói:

- Chúng ta đi!

Cáccô nương đều ngơ ngác nhìnThạch TrungNgọc,người phụcvụ cũngvẻ mặt sùng báinhìn hắn, Thạch Trung Ngọc có chút ngượng ngùng, mịlực của lão tử quálớn, Thạch Trung Ngọcmóc bật lửara, đồng thờiđốt bảytám điếu thuốc lá trong miệng, lẩm bẩm nhìn người phục vụnói:

-Ngươi nên gópýcho quản lí, chuẩn bịmộtít túi ny lon, chờ lần sau

tatrởlại sẽ không cần phiền toái như vậy!

Người phụcvụ đãbịcựcphẩm trướcmắt này làm cho sợ ngây người, theo bản năng gậtđầu, Thạch Trung Ngọc phunra mộtvòng khói, dẫncáccô nươngđi ra nhà hàng.

Đoàn người Thạch Trung Ngọc lên xe, chạy nửa giờ, cáccô nương mới từ trong rung động phảnứng kịp, HướngLâm từ trong thâm tâm nói:

- Thạchca ca,ngươithựcsựquá đẹp trai rồi!

ThạchTrung Ngọcgật đầu, trong lòng vui vẻ, mị lực củalãotử quá lớn, tuy Thạch caca còn chưa đẩy ngươi,thế nhưng cũng sẽkhông quálâu,Tiểu Lâm đừng nóng vội!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc đanghuyễn tưởng,chỉ nghe Hướng Lâm lại nói:

- Kỳ thực ta cảm giác vừa rồi ngươi làm hẳncòn có thểtuyệthơn một chút!

Trong lòngThạch Trung Ngọc nghi ngờ, chẳnglẽ mình làm còn chưađủtuyệt sao, ThạchTrungNgọc nói:

- Làm saovậy?

Hướng Lâmnói:

- Thời điểm chúngtađi, trên bàn còn có nửa sấp giấy ăn!

Thạch Trung Ngọc từ trongtúi mócra mấy tờgiấy vệsinh, đắcý nói:

- Ngươi nhìn,đây không phải nósao?

HướngLâm nhấtthời đầu đầy hắc tuyếnnói:

- Vừa rồi ngươirõ ràng không có cầm a?

ThạchTrung Ngọcđắcý nói:

- Vừa rồita nghĩ quên cầm xấp giấy ăn kia, chonên thờiđiểm trởvề đi vệ sinh,cầm nhiềuthêmmấytờa!

Tuyết SươngYên và Hướng Lâm nhất thờimục trừng khẩungốc, không nói gì được nữa!

Thạch Trung Ngọcđắcý,còntưởnghaicô nàngnày đềubị mị lực của mình chinhphục, trong lòng yy!

Thạch Trung Ngọclái xe một lát,đột nhiêndừng lại, phía sau Dương Tử cũng dừng lạitheo, Dương Tử nhìnvề phía Thạch Trung Ngọc nói:

- Đại thúc,tại sao ngươi dừng xe?

Thạch Trung Ngọc nói:

- Ta đột nhiên nghĩđến hômnayta có một số việc phải làm, cho nên các ngươi về trước đi!

Các cô nương thấyThạch Trung Ngọcnói như vậy, trong chốc lát cũng không tiệnhoài nghi, Tuyết SươngYên và Hướng Lâmđềulên xe Dương Tử trở về.

Thạch Trung Ngọcnhìn BMW cáchxa, trong lòngcó chútkhóchịu,các cô nương tín nhiệm mình như vậy,mìnhdĩ nhiên lừa gạt bọn họ, ai, ai bảo mịlựccủa lão tửlớnnhư vậy!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc yy một lát,liềnlái xe chạy tới trường học trong trí nhớ, tuyLiễuPhi Hoavàmình chỉ có quanhệ một đêm, thế nhưng không thểkhông lý không hỏi người ta a,ngẫu nhiên đi quan tâmmột chútlà cầnthiết!

Hiện tại tâm tìnhcủaThạch Trung Ngọc có chút phứctạp, ngàyhôm naynhìnthấy TrươngKhônvà Lục Ngọc Kỳ chung mộtchỗ, trong lòng củahắn cũngcó chút khó chịu, tuy nói ngườitađi cùng đồng đội,thế nhưng kiacũng là nữ nhân mìnhkhâm định a, thậmchí ngày hôm naynhìn thấyThạchTrung Ngọc,Lục Ngọc Kỳ căndản không nhậnrahắn!

Trong lòng Thạch TrungNgọcđang nghĩ, lại đột nhiên chứng kiến phía trước xuất hiện một bóng người, Thạch TrungNgọcsửngsốt, tại sao lạicó người chặn đường,sẽ không lạilà cảnhsát giao thông chứ, hay chặn đường ăn cướp, tốc động láixe của mìnhcũng không nhanh!

Trong lòng ThạchTrung Ngọcbấtđắc dĩ, vội vã phanh xe, lúc này đâyngượclạikhông có đạp sai, xechậmrãi ngừng lại, trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, mởcửaxuốngxe, đang muốn tìm người nọ lý luận, ngườinọ lại lậptức ngã trênmặt đất.

Thạch Trung Ngọcngẩn người, liếcmắtnhìn một chút, đầuxe còn cáchngười nọ bảy tám mét, gia hỏa này cũng quá biết diễn trò đi!

ThạchTrung Ngọc bĩumôikhinh thường,muốn lênxerời đi, người có thể hãm hại lão tử còn không có sinhra đâu!

Thạch Trung Ngọc đang muốn lênxe,chỉnghe người nọở trên mặt đất phátsinhtiếng kêu rên trầmthấp, Thạch TrungNgọc do dự,hình như người nàylà thật có sự tình!

Thạch Trung Ngọc thoáng suy nghĩmột chút, cónên lấy điệnthoạidi động ra quay chụp một chút,để về sau làmchứng cớ, thế nhưng nghĩ nghĩ thôi được rồi, cứu người trọng yếu, hơn nữa điện thoại di động củamìnhcũng không có công năng kia!

Thạch Trung Ngọc và lão đầu

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc vội vàng tiến lênđở người nọlên, vừa đỡ lên, Thạch Trung Ngọc mới phát hiện ngườinọlà một ông lão, người mặclễ phục màu đen, sắc mặt trang nghiêm, thế nhưng lúc nàymí mắt của lão nhân đóng chặt, sắcmặt có một tái nhợt,hô hấp nặng nề.

Thạch Trung Ngọc sờ sờcái trán của lãođầu, không nóng,nhìn nhìn mạch tượng, hình như cũng bình thường, thế nhưng gia súc này lại quên mình căn bảnkhông biếtxem mạch tượng a!

Thạch Trung Ngọc nhìnkhông ravấn đề,lão nhân nàyhơn phân nửa là trúng giórồi!

Thạch Trung Ngọcđang mê man, trong miệng lãonhân kialẩmbẩm cái gì, Thạch Trung Ngọcđể sátlỗ tai vào nghe,lãonhân nàylà muốn nước, Thạch Trung Ngọc vội vã lấy nướcở trong xedốc ngược cho đối phương uống, lão nhânkiabị sặc,nhất thờimởmắt,bóp cổ Thạch Trung Ngọc nổi giậnnói:

-Ngươi đến cùngcó biết chiếucố người hay không!

Tronglòng Thạch Trung Ngọc nhấtthời giật mình, ngườinày quả nhiên là ngưu nhân,Thạch Trung Ngọctrực tiếpvứt lão đầu trên mặt đất,lãnh đạm nói:

- Ngươi còn cósự tìnhgì hay không, khôngcó chuyệngì ta đi trước!

Trong lòng lão đầunhất thời khó chịu nói:

- Ngươi một thanh niên, thật không biết kính già yêu trẻ!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ giang tayra nói:

- Lãotiên sinh, ngươi muốn nước tađãcho ngươi uống, hơn nữata còncứutỉnh ngươi, ngươi còn chưacảm tạ ta đâu!

Lãođầu sửngsốtnói:

- Ngươi nói cái gì, ngươi nói vừa rồita hôn mê!

Thạch TrungNgọc nhất thời lau mồhôi, lão nhân này đến bây giờ còn khôngrõ ràngla tình trạng gì,khôngphảigià nênbịngốc chứ,nếu như kéo lấy mình gọi tôn nhi liền thảm!

Sắc mặt lãođầu lập tức biếnđổi, nổi giận nói:

- Ngươi mới là già ngốc!

Hai mắtThạch Trung Ngọc trợn tròn,trực tiếp nhảy dựng lên, lão nhân này không phải quỷchứ,làm saocó thể đoán đượctrong lòng mình nghĩ gì!

Lão đầu nhất thời cười sangsảng nói:

- Thanh niên, chungquy vẫn là khuyết thiếu lịch lãm, tronglòng ngươi đang suynghĩgì, biểu tình và ánhmắt trên mặt ngươi đều sẽ bán đứngngươi!

Thạch Trung Ngọc nghe lão đầu nóimới yên lòng, mở miệngmắng trả lại:

- Ngươimớila già ngốc, ta nhiều nhất chỉ là thanh niênngốc!

Lão đầu xoa xoa cái mông,cũng không cùng Thạch Trung Ngọc cải cọ nói:

- Thanh niên,không biết ngươi cócái giăn được không!

Thạch Trung Ngọcsửng sốt, lão nhân này sẽ không phải đói bấttỉnh chứ, lão đầu nhất thời có chút ngượngngùng,gật đầu, trong lòng Thạch TrungNgọc hoảng hốt, mình nghĩ cáigìlão nhânnàyquả nhiên đều có thể biết!

Thạch Trung Ngọc mócra năm sáubaothuốc lá trong ngực đưacho lãođầu,lãođầu nhất thời trừng mắt, cảgiận nói:

- Ta không biết hút thuốc lá, ngươi cho tabao thuốc lá làm gì!

Trong lòng ThạchTrung Ngọcđổ mồ hôi, xem ra trước đây địavị của lão nhân này không thấp, tính khí không nhỏ a, chỉlàkhông biếttại sao lại rơi xuống tình trạng không có cơm ăn,Thạch Trung Ngọcmở rahộp thuốc lá, nhất thời hương thơm thứcăntruyền ra, hai mắtlão đầu tỏa sáng, đoạtlấy bao thuốclá trong tay Thạch Tr ung Ngọc, bắt đầu lang thôn hổ yết!

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, lãonhân này bao lâu chưa ăn a, ăn cơm cònliều mạng hơn Thạch Trung Ngọc, lão đầu ăn xong hai bao thuốc lá, liền nhìn Thạch Trung Ngọcnói:

- Rượu đâu?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, mê mang nói:

-Rượu gì?

Lãođầu trừng mắt nói:

- Ngaycả rượu cũngkhôngcó, ngươilàm sao ăn cơm, không biết lúc taăncơm phải uống rượusao, còvô ýnhư vậy, lần sau taquất ngươi!

Trong lòng ThạchTrung Ngọcbuồn bực, lãođầungươi là Thiên Vương lãotử chắc, còn dám nói lớn tiếng vớita, sau khi lão đầukia nói xong cũng sửng sốt, dường như cũng phát hiện tình huống có chút khôngđúng, vội vàng nhìn Thạch Trung Ngọc cười ngượng nói:

- Thanh niên,ta làthói quen, ngươi đừng trách móc!

Tronglòng Thạch TrungNgọc khó chịu, lão đầu ngươilàm trễnãi chính sự của ta rồi, Thạch Trung Ngọcnói:

- Ngàimau ăn, ăn xongrồilên đường bình an!

Phốc!

Lão nhân kia đang nhai thức ăn lập tứcphun ra,ThạchTrungNgọc nhấtthời đau lòng,mắt trừng lão đầu, những thức ăn này làmình thật vất vả mớilấy vềđượca!

Trong lònglão đầu cũng buồn bực,câunói mới vừa rồi kia của ngươi không phải người bìnhthường có thể thừa nhận đượca,lão đầu nói:

- Thanh niên, tích thủy chi ândũng tuyềntương báo, hôm nay những thức ănnày của ngươi, vềsau ta nhất định gấp trăm lần, nghìn lầntrả lại cho ngươi!

Thạch Trung Ngọc phất tay, khinh thường nói:

- Quên đi, ngươi ngay cả cơm cũng không có ăn, cãi lạira cuồng ngôncáigì nha!

Lão đầu nhấtthờitứcgiận a, chính mình tung hoành cả đời,lúc nào bị người như thế coi thườngquá a, lão đầu nói:

- Thanh niên...

Tronglòng Thạch TrungNgọcphiền muộn,trựctiếp cắt dứtlời của lã o đầu:

- Đừng gọita thanh niên thanh niên, ta gọi Thạch Trung Ngọc!

Ánh mắt của lão đầu nhất thời sánglên, cao giọng hỏi.

- Ngươi chính là Thạch Trung Ngọc?

Thạch Trung Ngọc mê man, lão nhântrước mắt này nghetên của mình làm sao hưng phấnnhư thế, mìnhcũng không biết hắna, Thạch Trung Ngọcnói:

-Ta chính là Thạch Trung Ngọc, lão đầungươi biết ta?

Lãođầu vội vànglắc đầu, trong lòng Thạch TrungNgọcphiền muộn, ngươi khôngbiết lão tử, còncao hứngnhưthế làmgì!

Sau khi lãođầu ăn xong, Thạch Trung Ngọc dự định ly khai,dù sao mìnhcòn có chính sựưa làm, nhưng lão đầuvội vã nhảy tới,Thạch Trung Ngọc không chúý, thân thểlão đầu khẽ động, đã chui vào trong xe!

Thạch Trung Ngọc nhấtthời sửng sốt,mình đithông đồng mỹnữ,

cũng không thể mang mộtlãođầu a, Thạch Trung Ngọc muốn lão đầu này xuống xe, nhưng lão nhânkiaquyết không bằnglòng, Thạch Trung Ngọc muốnkéo hắn xuống, nhưng lại giật mình phát hiện khí lực của lão nhân nàycònlớn hơn mình, Thạch TrungNgọc không thểlàm gì khác hơnlàbất đắc dĩ nói:

- Lão gia gia, không biết ngươi làm sao mớicó thể xuốngxe?

Lãođầu hỏi.

- Ngươi thật là Thạch Trung Ngọc?

Ánhmắt củaThạch Trung Ngọc sáng lên, theo bản năng nói:

- Ta chính là Thạch Trung Ngọc, bây giờngươi có thể xuống xe chưa?

Lão đầu trừng Thạch Trung Ngọcnói:

- Thạch Trung Ngọc,hiệntại đãlà nửa đêm,ngươiđể lãonhân như ta đi đâuhả!

Trong lòng Thạch Trung Ngọcphiền muộn, khí lực của ngươi còn lớnhơn lão tử,tùy tiện tìmmộtđịa phương làm bồi bàn, công nhân, haydọn vệ sinhgì đó,cũngcóthể bao ăn baoở a, cần bám vào lão tử làmgì, gia súc, nếunhư nhữnglời trong lòng Thạch Trung Ngọc bị lão đầu biết, hắn sẽ một cái tátđập chết hắna!

Lần này ThạchTrung Ngọccoinhư nhậnthua, khôngthể làm gì khác hơnlàlâm thờicải biến kế hoạch, kéo lão đầu này về biệt thự, sau đó lại bàn bạc tìm cách giải quyết, bấtquá các cô nương trong biệt thự... tuy lãođầu này cũng lànam nhân,bất quá… hắn sẽkhông uy hiếp đượcđịa vịcủa mìnha!

Gia gia của Cơ Như Nguyệt (1)

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc thực quá gia súc, lúc nàylại còncó thểnghĩ loại sự tìnhkia, trong lòng hắn cũng bất đắc dĩa,khôngnghĩ tới mình lại có một ngày bịngười gài bẫy,đối phương còn là một lão đầu!

Thạch TrungNgọc kéo lão đầu về biệt thự, phát hiệnlão nhân này đangngủ trên xe, còn ngáy rất lớn, nước bọt chảyđầytrên nệm.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc khó chịu, tiếnlêntính chomột cước, không nghĩ tới lãođầu trở tayngăn cản, Thạch Trung Ngọc liền ngã lăn qu ay!

Thạch Trung Ngọc từ dưới đấtbò dậy, đang chuẩn bị cùng lão đầu này giảngđạo lý, liềnpháthiện lão đầu đột nhiên mở mắt,mơhồnói:

- Thanh niên nhân, đến rồi?

Thạch Trung Ngọc phiềnmuộn nói:

-Lãogiahỏa, ngủ thoảimái không?

Lãođầu nhất thờisầmmặt lại, hiển nhiên cáixưng hô nàylàm hắn rất khó chịu, lão đầuưu nhã nói:

- Ta vừa rồi đang nhắm mắt dưỡngthần!

Thạch TrungNgọctrực tiếpcắtdứt lời của hắn, chỉ vào nước miếng trên nệm xe, tức giận nói:

-Tóc ngươiđãbạc gầnhết, còn không thấy ngại nói dối, ngươi xem những thứ này làvật gì, một hồi ngươi nhớ kỹdọn dẹpsạch sẽ những thứnày!

Lão đầu vừa nghecâu trước của Thạch TrungNgọc, trên mặt còn có chúttức giận,nhưng vừa nghecâuphía sau, nhất thời tức giận nhảy lên, trợn mắt nói:

- Ngươi, ngươi, ngươi bảota đi lau đệm xe?

Thạch Trung Ngọc gật đầu, tự mình nói:

-Ân,khôngchỉđệm xe,về sau ngươi còn phải phụtráchcông tác vệ sinhcả biệt thự hằngngày, tỷ như thanh lý hồ bơi, quét rácgì gì đó, đương nhiên giặtquần áothì không cần ngươi phụtrách, có lẽcó lúc còn cần ngươiđi mua thức ăn...

Thạch Trung Ngọc nói,hoàn toàn không có chú ýtớisắc mặt của lão đầu đãhoàn toàn âm trầm xuống,lão đầu tứcgiận nhảy lên, giậndữ hét:

- Thanh niên nhân...

ThạchTrung Ngọc trựctiếp cắt dứt lời của lão đầu,một cái tát vỗ vào trên ót hắn, khiển trách:

- Tađã nói với ngươi, không cho phép gọi thanh niên nhân!

Lão đầu nhất thời tức giận oa oakêu to, muốn cùng Thạch Trung Ngọc đánh lộn, trong lòng Thạch TrungNgọc thìkhông thoái mái, hắn đã sớm nhìn lão nhânnày khó chịu, cũng khôngthể để cho ngươiở nơi này ănkhôngở không, hơn nữa khí lực của ngươilớn như vậy, không lợi dụng sẽrất đáng tiếc!

Thạch Trung Ngọc đươngnhiênsẽ không theolãođầuđánh lộn,ngược lại không phảinói hắn kính già yêutrẻ, mấu chốtlàlão nhânnày thân thủ không tệ, nếu thật là nhân vật cấp tông sư,Thạch Trung Ngọc cũng chỉcó phần bịđòn!

Thạch Trung Ngọcnhàn nhạtnói:

- Đi, ta dẫn ngươiđi gặp mấy chủ nhânkhác của ngươi một chút!

Khuôn mặtlão đầuđen lại, người này trực tiếp coi mình làngười hầu, thật hỗn đản, cắnrăng nói:

- Tốt!

Thạch Trung Ngọchài lòng gật đầu, vỗ vai đối phương nói:

- Ngoan, lúcnàymới nghelời nha!

Biểutình trên mặt lão đầu trực tiếp ngốc trệ, xém chútngất đi, Thạch Trung Ngọc cũngkhông để ý hắn, trực tiếpđi tớibiệt thự, gọi các cô nương ra nghênhtiếp mình!

Lúcnày các cônươngđều ngồiở trong phòng kháchxem ti vi, không thiếumộtcái, Thạch Trung Ngọcnhìn nhìn,lạilà phim ngôn tình,các cô nương đều xem mê li, căn bản không ngườiđể ý tới mình!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Ta đã trởvề!

Các cô nương đềuừmột tiếng, ánhmắt căn bản không nháy,càng chưa nói tới quay đầu lại!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, nhìn nhìn vai nam chính trong phim, dườngnhư cũng không đẹp trai hơn mìnhbao nhiêu a!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc đang khóchịu, lại đột nhiên chứng kiến Cơ NhưNguyệtquayđầunhìnmình, trong mắt còn lóera nước mắt, Thạch Trung Ngọc đang mê man,CơNhư Nguyệt lại bay thẳng tới,trongtrongThạch TrungNgọc mừng rỡ, xem ralãotử vẫn có mị lực!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc hạnhphúc, vội vã mở rộngvòngtay, muốnôm Cơ NhưNguyệt vàotrong ngực chà đạp một phen, lại phát hiện Cơ Như Nguyệt nhào tới trước mặthắn cănbản dừng cũng không dừng, trực tiếpbỏ qua, nhào vàotrong lòng lão đầu phía sau hắn.

Trong lòng Thạch TrungNgọc nhất thời khó chịu,vì sao lão nhân nà y vừa tới liền thay thếđịa vị của mình, hắn đangphiềnmuộn, liền nghe đượcCơ Như Nguyệt nức nở kêu lên:

- Gia gia!

Đầu Thạch Trung Ngọc ầmầm, xémchútkhóc lên,lão nhân này là gia gia của CơNhư Nguyệt?

Các cô nương cũng nghiêngđầu, khắpkhuôn mặt là vẻkinh ngạc!

Lão đầuvà Cơ Như Nguyệt vừa thấy mặt, nhất thời ôm đầu khóc rống,nói đúng ralà Cơ Như Nguyệtkhócở trong lòng lãođầu!

Cơ Như Nguyệt giống như dêcon thấydêmẹ, rúc vào trong lònglão đầu khóc,để cho người thấy thương tiếc, trong lòng Thạch Trung Ngọc đố kị,thế nhưng hiện tạihắn không dámcó động tác gì a!

Dương Tử nhìnThạchTrung Ngọc, nghi ngờ nói:

- Đại thúc, saogia gia củaNguyệt tỷ tớinơi này?

Thạch Trung Ngọccười khổ, bấtđắcdĩ nói:

- Là tadẫn hắn tới!

Dương Tử bĩu môi, rõ ràng không tin, các cônương còn lại cũng không tin, Dương Tử nói:

- Ngươi biết gia gia của Nguyệttỷ?

ThạchTrung Ngọcnói:

- Không biết!

Dương Tử lườmhắn mộtcái nói:

- Vậy ngươi cònnóilàngươidẫn hắn tới!

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ nói:

-Là taởtrên đường nhặt, lão nhân nàymuốn ăncơm chùa, sauđó leo lênxe của ta không xuống, takhông biết làmsao nênchở về tìm cách giải quyết!

Các cô nương đềunhất tề trừng Thạch TrungNgọc, giagia của Cơ Như Nguyệt là mộtđại nhân vật,sẽ ăn cơm chùa? Trìnhđộnói dối củangười này là càng ngày càngkém a!

Thạch Trung Ngọc cườikhổ, không thể làmgìkháchơn lànói sựtình một lần, các cô nương vẫn không tin, nhậnđịnh ThạchTrung Ngọc là đang nói dối!

Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ, mỗi lần nói thật đềukhông ai tin

tưởng a!

Qua một lúclâu, Cơ NhưNguyệtvà lão đầu mới tách ra, Cơ Như Nguyệt lau nước mắtnói:

-Gia gia, người cũngmệt mỏi, ngày hôm nayđi nghỉ ngơi sớmmột chút!

Lão đầu trìu mến vuốtđầu CơNhư Nguyệt, nhìnThạch Trung Ngọc nói:

-Tiểu Nguyệt, hômnay làhắn mangta tới, bằng khôngta còn không tìm được ngươi, lầnnày ngươi phải cảmtạhắn!

Ánh mắtCơNhư Nguyệt sáng lên, nhìn ThạchTrung Ngọc,nghĩ thầm ngươi còncó thể làm chútsự tình đáng tin cậy, trongtrongThạch TrungNgọc thìnướcđắng tràn lan, aicó thể nghĩ trên đường tùy tiện nhặt một lão đầu,sẽlà gia gia củaCơ Như Nguyệt!

Lão đầu nhìn ThạchTrung Ngọc cười nói:

-Thanh niên nhân, ta gọiCơ Vân Thăng!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc bấtan, lão gia hỏa nàycăn bản không phải người hiềnlành gì nha,hắn không còn dám tính toán sựtình thanh niên nhân gì nữa, nhất thời gật đầunhư giã tỏi!

Gia gia của Cơ Như Nguyệt (2)

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh ThiênTiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọcvà gia gia mình chung đụng hòa hợp như thế, trong lòng Cơ Như Nguyệt mừng rỡ, CơVân Thăng tiếp tục cười nói:

- Tiểu Nguyệt, ngày hômnayta quả thật có chút mệt mỏi,vị tiểuhữu này mang ta đến cũng mất khôngítkhí lực, ta đi nghỉ ngơitrước, ngươicó gì nghi vấn cứ hỏi hắn!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc than thở, nghĩ thầm ngươi nhanhđi ngủ đi, Thạch TrungNgọc đang nghĩ ngợi,CơVân Thăng lại nghiêm ngặt nói:

- Tiểu tử,có giagia taở đây,nếu như ngươi dám làmsự tìnhgìtổn thương Tiểu Nguyệt, trước phải quacửa ải của ta!

Dứt lời,Cơ Vân Thăng vươn một ngón tayđiểmvào gạttàn thuốc trên bàn, gạt tàn thuốc xuất hiện một lổ thủng, sauđó đilên lầu nghỉ ngơi!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc ai thán, con mẹ ngươi, nơi đây khả năng chỉ cómột cái gạt tàn thuốc, ngươi đâm hỏng lão tửlấycái gì xài!

CơNhưNguyệt nhìn thấy gia gia mình phảnứnglớnnhư vậy, trong lòngnghingờ, khôngkhỏi đặt câu hỏi.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, không thểlàm gìkhác hơn là đầu đuôinói sự tình một lần,Cơ Như Nguyệt nhất thờimục trừng khẩu ngốc:

- Ngươisẽ khôngnói là thật chứ?

Thạch Trung Ngọc cười khổ gậtđầu,Cơ NhưNguyệt nhất thờicả giận nói:

-Ngươi thực sự nhét giagia ta ởtrên mặt đất?

Thạch TrungNgọc lau mồ hôi, nói bổ sung:

- Tacòn nói hắnlà lão niên si ngốc!

Cơ Như Nguyệt tiếptụccả giận nói:

- Ngươinói gia gia ta là lão gia hỏa?

Thạch Trung Ngọc tiếptụclau mồ hôi, nóibổ sung:

- Tacòn bảo hắn lau đệmxe, quét tước vệsinh, mua thức ăn!

CơNhư Nguyệttuyệt vọng nói:

- Ngươi đánh gia gia ta một cái?

Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ nói:

- Khôngchỉ nhưthế,ta còn định đáhắn một cái!

Cơ NhưNguyệt đã hoàn toànnổigiận nói:

- Thạch Trung Ngọc, ngươicòn có cáigì gạt ta không?

Thạch TrungNgọc cười khổ, khôngthể làm gìkhác hơnlà nói:

-Ta còn bản hắn dọnhồbơigì gì đó,ta coi hắn thành một ngườilàm nha...

Lúc này đây, không riêng gìCơ Như Nguyệt, các côngương đều trợn mắt hốc mồm, giahỏa nàycũng quá cực phẩm rồi!

Cơ Như Nguyệttrực tiếp cầm lên một cây chổiđánh tới,mới gặpmặt một lần, là có thể hoàn toàn đắc tộigia gia mình, Thạch Trung Ngọc thật đúng là không phải ngườibình thường!

ThạchTrung Ngọc cười khổ, ởtrên đường tùy tiệnnhặt mộtlão đầu, lại chínhlàgia giacủa Cơ Như Nguyệt, không khỏi cảm thấy nhân phẩmcủa mình bi ai!

Thạch Trung Ngọc vội vã tránhné, kếtquả không cẩnthận lui lại đến bên cạnh khay trà, nhất thời khôngthể luiđược nữa, chổi trong tayCơ NhưNguyệtlập tức trùm lên đầu ThạchTrung Ngọc, Thạch Trung Ngọc ai thán một tiếng, mặc choCơNhưNguyệt cuồngbạo!

Cơ Như Nguyệtđánh một hồi, dường nhưcũng cảm thấyđã ghiền, phẫn nộtrừng Thạch Trung Ngọcmộtcái, trực tiếp lên lầu, các cô nương còn lại cũng thương hại nhìn Thạch TrungNgọc, đi theo nàng!

Thạch Trung Ngọctrởlại gian phòngcủa mình, trong lòng buồn bực, ngày hômnayviệc này thật biai, mình đi tìm mỹ nữkhông tìm được, còn nhặt được giagia của Cơ Như Nguyệt, hơnnữa hoàn toàn đắc tội đối phương!

Thạch Trung Ngọcở trong lòng phỏngđoán nửa ngày, vẫn quyết đị nh đi anủi Cơ Như Nguyệt mộtchút, từtìnhhuốnghôm nay đến xem, nha đầu kia và gia gia nàng quan hệ rất tốt!

ThạchTrung Ngọc rakhỏi phòngcủa mình, tìm đến căn phòng của CơNhư Nguyệt, lỗ tai dánở trên cửa nghe mộthồi, phát hiệnbên trong không cóđộng tĩnh gì, Thạch Trung Ngọc nhẹnhàng đụng cửa , phát hiện cửa căn bản khôngcó khóa, trong lòng Thạch Trung Ngọc mừng rỡ,lẽnào cô nàng này biết mình sẽđếnanủi?

Trong lòng ThạchTrung Ngọcnhất thời bốc lêntàhỏa, vội vã chui vàotrong phòng, khoá cửa lại, Thạch Trung Ngọc phát hiệntrong phòng không có mở đèn,đen thùi lùi, ngàyhôm nay nha đầu kiangủ quá sớma!

Thạch TrungNgọc nơi nàosẽ quảnnhững thứ này, trực tiếp nhảy trên giường, hắc hắc, Tiểu Nguyệt Nguyệt, Thạch caca tớia!

ThạchTrung Ngọcnhàolêntrên giường,trựctiếp mò tới đôi quả cầu thịt, mềm nhũn, Thạch Trung Ngọc nhất thờixoabóp một cái, sau đóởtrên thân thểđối phương sờ loạn,không khỏithỏamãn, tâmlý Thạch Trung Ngọc đang thoải mái, liền ngheđược một tiếng gầm

lên:

- Xú tiểu tử, mau dừng tay!

Thạch TrungNgọc giật mình, tiểuhuynh đệ đang muốn ngẩng đầu ưỡn ngực cũngtrong nháymắt mềm nhũn,chật vật nuốt một ngụm nướcmiếng, thanh âm này...

Thạch TrungNgọc vội vã mở đèn,phát hiện ở trên giường làCơ Vân Thăng, không phảiCơ Như Nguyệt, vừa thấy cái này, Thạch Trung Ngọc trực tiếp ngốc ởđó!

Cơ VânThăngđang mặc quần lót ngồi ở trên giường,checái mông của mình, trợn mắt trừngThạch Trung Ngọc, hơn nữa ngày mới cắn răngphunra một câu:

- Tiểu tử, nhìn thủ đoạn gây án của ngươirất thuần thục a, không phải lần thứ nhất đi!

Thạch TrungNgọc đangsững sờ, vừa nghe Cơ Vân Thăng nói, cholà hắn phát hiện chuyệncủa mình vàCơ Như Nguyệt, nhất thời kinh hãi, vội vàng nói:

- Cơ gia gia, tavà Như Nguyệtthật không có...

ThạchTrung Ngọc vừa nói đượcphân nửa, CơVân Thăng liền trực tiếpcắt đứt,checái mông phẫn nộkêulên:

- Thờiđiểmngươi hạ thủ không biết nhẹ một chútsao!

Thạch Trung Ngọcđầu tiênlà sửng sốt, sau đó trong lòng phiền muộn nói:

-Cơgia gia, không biết vì saongươi lại chạy vào phòng của Như Nguyệt?

Cơ Vân Thăng trừng Thạch Trung Ngọc, tức giận nói:

- Ta là lolắng tônnữ của taan toàn, cho nên cùng nàng đổi phòng, xútiểutử, khôngnghĩ tới đi!

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến, lão tiểutử nàycố ý phá hư

chuyệntốt của mình, Thạch Trung Ngọc vộivàngđại nghĩa lẫm nhiên nói:

-Cơ gia gia, đêmhôm khuya khoắt, ta cũng là lo lắng Như Nguyệtan toàn, chonên mới tới nhìn!

Cơ Vân Thăng che cái môngcủa mình, phẫn nộ nói:

- Ngươi chính là nhìnnhưvậy hả!

ThạchTrungNgọc phiền muộn,đang muốn giải thích một chút,chỉ nghe Cơ Vân Thăng không nhịn đượcnói:

-Đừng ảnh hưởng lãotửngủ, nhanh cútđi!

Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ, đangđịnh đi, Cơ Vân Thăng lại gọi hắn lại, Thạch Trung Ngọc nghi ngờnói:

-Cơ gia gia, ngươicòn có việc gì sao?

Cơ VânThăng nói:

-Tiểu tử, sángsớm ngày mai rờigiườngsớmmột chút, đi mua rượu cho ta!

ThạchTrung Ngọc cườikhổ, lão tử còn muốn ngủ nướng đây, ngươi dĩnhiên bắt lão tử mua rượu cho ngươi!

Thạch Trung Ngọcnói:

-Cơ gia gia, ngài muốn uống rượu gì?

Cơ Vân Thăng khinh thường nói:

- Ngươi xem đómà làm!

Thạch Trung Ngọcvừađịnh gật đầu, lại nghe Cơ Vân Thăng nói:

-Niênđại thấp hơnnăm mươi năm, giá cả thấp hơn năm chục ngàn thì không cần lấy về!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc nhấtthời cứng đờ, con mẹ ngươi,năm chục ngàntệ chính là năm nghìn gói thuốc a,trong lòng Thạch

Trung Ngọc bấtđắc dĩ, thế nhưng cóhôm nay hắn đã hoàn toànđắc tội Cơ Vân Thăng, chỉ có thể xuất huyết, chỉcó thểbất đắcdĩgậtđầu.

Luyện quyền

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc từ trong phòng Cơ VânThăng đira, tự nhiênlà không có tâm tìnhđi tìm CơNhư Nguyệt anủi, tâm tình buồn bực trở lạiphòng của mình, khò khòngủsay!

Vừa rạngsáng ngày thứhai, Thạch Trung Ngọc đang ngủ say,đã bị mộthồi tiếngồn àođánh thức, Thạch TrungNgọc mơ hồ mở mắt, đang định tức giận, người nàoquấy rối lão tử ngủ, kết quả nhìn đồnghồ báothức, sắcmặt Thạch Trung Ngọcnhất thờitối sầm,mới nhớ tớingày hôm nay mình còn phải đi mua rượu cho Cơ Vân Thăng!

Thạch TrungNgọc cầm lên chi phiếu chạy đếntửu điếm cáchkhu biệtthự khôngxa muamộtchai rượu,nhức nhốiửangày, một bình rượunàylà năməchục ngàn tệ a!

Thời điểmThạch TrungNgọc trởlại biệt thự, pháthiện Cơ Vân Thăng đang ở trong tiểu khu luyện quyền, còncó khuông có dạng, Cơ Vân Thăngvừa thấy rượutrongtay Thạch TrungNgọc, nhất thời haimắt tỏa sáng!

Thạch Trung Ngọc hấpta hấp tấpchạy tới,kêulên:

- Cơlão giatử tốt!

Cơ Vân Thăng gật đầu, nhìn ThạchTrungNgọc híp mắt lại nói:

- Tiểu tử, cùng lãohủ luyện quyền mộtchút!

Sắcmặt ThạchTrung Ngọc tối sầm,lãonhân nàylàcố tình trảthù,lão tử không phải cáigạt tàn thuốc,đểcho ngươi đâmramột lổ thủng liền xong đời!

Thạch Trung Ngọc vộivãlộra nụ cười,nịnhhót nói:

- Thái Cực Quyền của lãogia tử xuất thần nhậphóa, tiểutử sao có

thểlà đối thủcủa lãogia tử chứ!

Sắc mặt Cơ VânThăng tối sầm, tiểu tửngươi ngay cả Thái Cực Quyền là cái dạnggìcũng chưatừng thấy, muốnvuốt mông ngựa cũngkhôngthể vuốt như vậya, CơVân Thăngthản nhiên nói:

- Tiểu tử,ta luyện không phải Thái Cực Quyền, quyềnkia là ta tùy tiện đánh!

Thạch Trung Ngọc không che giấu sùng kính trên mặt chút nào:

- Lão gia tử thật lợi hại, dĩ nhiêncóthểtựnghĩ ramộtbộquyền pháp, thựcsựlà Nhất Đại Tông Sư!

Cơ Vân Thăng cảm giác không còn gì đểnói, tiểutửngươi muốn vuốt môngngựacũng khôngcầnvỗrõràngnhư vậy chứ, trên mặt Cơ Vân Thăng lộra một tia khôngcóý tứ, hiển nhiên ThạchTrung Ngọc nói đúng với lòngắn mong muốn a, Cơ Vân Thăng nói:

-Tiểutử,gia giacho ngươi cơ hội, để chongươi thửuy lựccủabộ quyền pháp nàymột chút!

Sắcmặt Thạch TrungNgọctối sầm, một đầungóntaycủaCơVânThăng đâm tới cằm hắn, cằm của Thạch Trung Ngọctê rần, nhất thời cả người té bay ra ngoài, ở thời điểm Thạch Trung Ngọc bay rớt ra ngoài, Cơ Vân Thăng đi về phía trước haibước, đoạt lấy bìnhrượu trongtay Thạch TrungNgọc.

Toàn bộ quátrình hoàn mỹ khôngmột tì vết, khôngcó một tia đình trệ, Thạch Trung Ngọc căn bảnkhôngcó thời gian phảnứng liền nằm trênđất.

Đến khi Thạch TrungNgọc từ dướiđất bò dậy, Cơ Vân Thăng đang ngồi ở trên băngđá uống rượu, khuôn mặt Thạch Trung Ngọc khổ sáp, tronglòng bất đắcdĩ, thân thủ của lão gia hỏa này thậtconmẹ nó cao, một đầu ngóntay liền đâm mìnhnằm trênmặt đất!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc đang bất đắc dĩ, CơVân Thăngđể bình rượu xuống, lạivọt vềphía Thạch Trung Ngọc, trong lòng Thạch Trung Ngọccười khổ,mình căn bản không phải là đối thủ của hắn!

Quả nhiên, sau một lát, lạilàThạchTrungNgọc nằm trênđất!

Cơ Vân Thăng nói là luyện quyền, kỳthực chính là ăn hiếp Thạch Trung Ngọc,CơVân Thăng uốngmộtchútđánh một chút, đánh Thạch Trung Ngọckhổ khôngthểả!

Lúc này Hướng Lâm đột nhiênđi tới, gọi Thạch Trung Ngọc vàCơ Vân Thăng trở về ăn cơm, ThạchTrung Ngọcnhấtthời giải phóng!

Đến khi trở lại biệt thự, các cô nương vừa thấy Thạch TrungNgọc và lão gia tử đầu đầy mồhôi, đều hỏi chuyện gìxảy ra,lão giatử nói cùng Thạch TrungNgọc giao thủ, cáccô nươnglập tức trợn mắt nhìn Thạch Trung Ngọc, quở trách hắn một trận,ngươituổi trẻ lực tráng, còn cómặt mũi động thủ với một ônggià!

Thạch Trung Ngọc cười khổ,lãotửbị người đánh một trận, hoàn toàn không có chỗ trống trảđũaa!

Mãi mới chờ đến lúc ănxong cơm, Thạch Trung Ngọcđang cho rằng có thể giải phóng, liền nghe Cơ Vân Thăng nói:

-Các ngươinơi này có chổi,cây lau nhà, thuốc tẩy gì không?

Cơ Như Nguyệt nghi ngờ nói:

-Gia gia,làm saovậy, ngươi hỏicái này làm gì?

CơVân Thăng nói:

- Một biệt thựlớn như vậy,dù sao cũng phải cóngười quét tước,ta cuốicùng không thể ăncơm chùa a!

Cơ Như Nguyệt nói:

- Gia gia, biệtthự có người quét tước,ngài khôngcần lo lắng!

CơVân Thăng vô tội nói:

- Nhưng ThạchTrung Ngọcbảotađiquét tước!

Hai mắt CơNhư Nguyệtlập tức trừng Thạch Trung Ngọc, cả giận nói:

- Thạch Trung Ngọc, ngươi còn dámđể cho ta giagiađi quét tước vệ sinh!

Thạch TrungNgọc hết chỗnói, lão đầu này quả nhiên âm hiểm, thuầntúylà trả thù a!

Thạch Trung Ngọc cườikhổ nói:

-Tachưa nói để lão giatử quét tướcvệ sinh, chỉ nóilà tự ta đi quét tướcvệ sinh, để lão gia tử trợ thủ, cũnglà vì thânthể lão giatử khỏe mạnh nha!

Lúcnày sắcmặt Cơ Như Nguyệtmới tốt hơn vài phần, Cơ Vân Thănglập tức nói:

- Nhưng ta không muốntrợ thủ!

Thạch Trung Ngọc thanthởmột tiếng nói:

-Vậy ta quét tướcvệ sinh một mình!

Cơ Như Nguyệt nghi ngờ nói:

- Vệsinh trong biệtthự không phải cóthể mời người quét tướcsao?

Thạch Trung Ngọc cười khổ, lão tử cũng muốn mời người quét tước, thế nhưngnóidốiđãkéo tới loạitình trạngnày, cũng không có đường rút luinữa, Thạch Trung Ngọc nói:

- Ta tới quét, không phải có thểtiết kiệm ít tiềnsao!

Các cô nương đềugật đầu,đây cũng phù hợp tính cách của Thạch Trung Ngọc!

Trong lòng các cô nương đều cao hứng, trước khi lão gia tử tới, ThạchTrung Ngọc không bao giờ chủđộng quét tước vệ sinh,lão gia tử tới, Thạch TrungNgọclập tức đànghoànghơn!

Thạch Trung Ngọc cười khổ, nghĩ thầm lão đầu ngươi maucút đi, có ngươiở đây, lão tử sẽ không cóđường sốnga!

ThạchTrungNgọc ăn xong điểm tâm,liền bắt đầuvệsinh biệt thự,

nam nhân nói chuyện giữlời, Thạch Trung Ngọc chỉ mới vệ sinh xong hồ bơi,đã mệt mỏi đau lưng, chứng kiếnCơ Vân Thăng ngồi uốngrượu phơi nắng, trong lòng đau khổ không gì sánh được, nếu nhưlão gia hỏanày quéttước vệ sinh, khẳng định nhanh hơn mình a!

Thạch Trung Ngọc quétdọn cảbiệt thựchừng một phần ba, liền mệt không đứng dậy nổi,vội vã chạy về phòngtiến vào trò chơi, còn lại buổi chiều làm tiếp!

Thạch Trung Ngọc vừa tiến vào trò chơi,lậptức nhận được điện thoại của Hướng Lâm,oán giậnhắn làmsao trễ nhưthế mới đến, trong lòng ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ, lão tử bận quét tước biệt thự!

Thạch Trung Ngọc biếtbuổisángcó vài cuộc tranh tài, chonên mới vộivàngchạyvềsân tỷ võ, vừa đếnsân tỷ võ,Thạch Trung Ngọc phát hiện các cô nươngđềuchờở đây.

Thạch TrungNgọc lên sân khấu đầutiên, trận đầu là hắn đơn đấu, Thạch TrungNgọc vừavàosân, liền thấy đối phươnglàmột nam Mục Sư.

Thạch Trung Ngọcsửngsốt, lập tức cười ra tiếng, Chiến Sĩđối chiến MụcSư, trêncơ bản là xem cấp bậc song phương,đẳng cấp người nàocao, trang bị mạnh mẽ, người đó sẽthắng!

Mình cấp 45, Mục Sưnày chỉcấp 41,Mục Sư này đốivớimình căn bản không có sức uy hiếp gì!

Thạch TrungNgọc trực tiếp móc ra Chiến Thần Chi Nhận công kích về phía Mục Sư, Mục Sư kia có thể chống qua vòngthứba, hiển nhiên cũng không phải ngồi không,bí quyết của hắn làmộtchữ… kéo!

Thạch ca ca là người tốt!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc vàMục Sư giao thủ mấy chiêu, liền biết chiến thuật của Mục Sư này, Mục Sư nàyỷvàoưu thế gia tăng HP, không ngừng dùng vàikỹ năng công kích cực ít củaMục Sư nện Thạch Trung Ngọc,sauđó không ngừngtăng máu cho mình, muốn mài Thạch TrungNgọcchếttừ từ.

Một chiêu này đủ thô bỉ, bấtquá đối với ChiếnSĩ khác cólẽ hữu dụng, thế nhưng ởtrước mặt Thạch Trung Ngọc là căn bản không đủ xem!

Thạch Trung Ngọc thô bỉ nở nụ cười, trực tiếp vọttới trướcmặt cho hắn mộtcáiCuồng Long Thăng Thiên, sau đólàLựcPháchHoa Sơn,Cuồng Bạo TrọngKích, cuối cùng một cướcđạp Mục Sư về thành!

Thạch Trung Ngọctrởlạikhán đài,tiếptục xem các côngương đơn đấu, trêncơ bảnđều không có bất cứ vấn đề gì, hiện tại mới đến vòngthứba,cũng chínhlà tuyển chọn ra 1250 vạn người, nơi nào sẽ xuấthiện cao thủ gì!

Đếnkhiđơnđấukết thúc,lạilàđoàn đội đấu, phòng làm việcHinh Vũ lên trận,lúc này đây đối phươngvẫn là một dãđội, đụng phải đám người Thạch Trung Ngọc tựnhiênlà bikịch!

Songphươngở trong bản đồ đoàn đội đấu xoay tròmnửangàycòn không đụng phải, Thạch Trung Ngọc mất kiên trì, trực tiếp thoát khỏiđộingũ tìm xung quanh, kết quả trùng hợp đụng phải chidã độinày, đội ngũ kia vốn không ômhy vọng gì, vừa thấy được chỉ mộtmình Thạch Trung Ngọc,nhấtthờiđại hỉ,đội trưởng vộivã chỉ huyđội ngũ kéocừu hận của Thạch Trung Ngọc, muốnđẩyngã hắn a!

Trong lòng Thạch TrungNgọc phiền muộn,tưthế của dã đội này giống nhưgiết Boss, nhưng mình không có ngunhư Boss, Thạch Trung Ngọc nhanh chân bỏ chạy, dẫn dã độitớivị trí của đám

người Cơ Như Nguyệt, song phương mới chínhthức đánh nhau!

Thạch Trung Ngọc quay đầu, vàikỹ năng liền miểu sát Mục Sư của dã đội, sắc mặt củangười trongdãđội nhất thờikhổsáp, bọnhọ không cóMục Sư còn đánh cọng lông!

Thế nhưng trong ngườidã độirất bất khuất,tình nguyện bị đám người Thạch TrungNgọcngược chết, cũngkhôngnguyệnýđầu hàng, kết quả đương nhiên là bịđámngười Thạch Trung Ngọc tươi sống ngượcchết.

Phòng làm việcHinhVũởđoàn đội đấu thànhcông tấn cấp.

Kế tiếp chínhlà tổ độisotài, ThạchTrungNgọc và HướngLâm hoàn mỹ phốihợp, kết quả vừa đến trên sân thi đấu, Thạch Trung Ngọc nhìn đối thủ, nhất thời trợn tròn mắt, đối phương là hai mỹ nữ Mục Sư, tuy Thạch Trung Ngọc giasúc một chút,thế nhưngcũng khóhạ thủ a!

Hướng Lâm trừngThạch Trung Ngọc một cái, trực tiếpthu trangbị trong tay lại,hơi ghen tuông nói:

- Ngươi xem đó mà làm?

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn,thương thiênđại địa ơi, lẽnào phảiép lãotửlàmloại sự tìnhđại nghịch bất đạo như vậy sao?

Trong lòngThạch Trung Ngọc đang phiền muộn, hai nữ Mục Sưở đối diện đã độngthủ, vàikỹ năngcó hoa không quả đánh vào trên người Thạch Trung Ngọc, nhất thời làm tâmtư Thạch Trung Ngọc ngứa ngáy!

Lúc đầu hai nữ Mục Sư thấy đốithủ là đám người Thạch Trung Ngọc,đều dự định bỏ qua, kết quả nhìnthấyHướng Lâm thu tay liền động tâm tư khác, nếunhưhai người bọnhọ trước tiên đánh ngãHinh Vũ Chi Thạch, lúc này đâythiđấu sẽ không nhất địnhthua!

ThạchTrung Ngọc bấtđắcdĩ lắc đầu, đều nói nữnhân là động vật tầmnhìn ngắn, quả nhiênkhông giả a!

Thạch TrungNgọc baythẳng đếnhai Mục Sư,hai Mục Sư lại đánh ra vài kỹ năng công kíchnệnởtrên người Thạch Trung Ngọc, Thạch

Trung Ngọc lắcđầu, chút lực công kíchấy còn không bằngtốcđộ mình khôi phục đâu!

Trong lòng HướngLâm cũnglolắng,nếu như Thạch Trung Ngọc thật bị hai Mục Sư đánh chết, mình thậtrất khó làm, trong lòng Hướng Lâm đang lo lắng,lại đột nhiên nhìn thấyThạch TrungNgọc rútra Chiến Thần Chi Nhận nói:

- Hai tiểu nữu, đểThạch ca ca hảohảo dạydỗcác ngươi tôn trọng người như thế nào!

Thạch TrungNgọc trựctiếp khởi động Gia TốcThuật vọt tới trước mặt một Mục Sư,Mục Sưkia nhất thời giật mình kêu lên, muốn lui lại,nhưng Thạch Trung Ngọc nơi nào sẽ cho nàngcơhội lui, một tay liền tóm lấy nàng, sauđó lột trang bị nửa người dưới củaMục Sư này xuống.

Nhìn thấycử độngcủaThạch Trung Ngọc,người chơi trên khánđài đều bất ngờ,sau đó là một hồi thanh âmhuyên náo, có nói Thạch TrungNgọc ngưu bức,cótứcgiận mắng Thạch TrungNgọc lưumanh, còn có một nữ người chơi trực tiếplột trang bị trên người mình xuống, đứngởtrên khánđàihô lớn:

- Thạch ca ca, mau tới a!

Mọi người đềulau mồ hôi, cô gái này cũng quá thoáng đi, thế nhưng nhiều ngườihơn đều đangsuy đoán:Cô gái này nói mau tới rốtcuộc là mau tới làmcái gì a?

Lúcnày HướngLâm cũng sợngây người, nàng cách Thạch Trung Ngọc rất gần, nhưng căn bản không thấy rõThạch Trung Ngọclà làm saolột trang bịtrên người Mục Sư xuống, Thạch TrungNgọc lột y phục cực nhanh, vượt qua ngườitưởng tượng a!

Hiệu quả cách âm trên sânthiđấu cực kỳ tốt,lúcnày Thạch Trung Ngọc căn bản không có phát hiện tình cảnh trên khánđài,tâm tư còn đangđặt ởtrên ngườiMục Sư!

Thạch TrungNgọctựtay vỗ mông nữ Mục Sưmột cái, mềm mạico giãn, thật thoải mái!

Vẻmặtnữ MụcSư nhất thời xấuhổ và giận dữ, muốnkích hoạt lôi

điệnđánh chết Thạch Trung Ngọc, thế nhưng hệthống lại nói nơi nàylà địa phương đặc thù, không thể đánh xuống lôiđiện, cái này liền tiện nghi Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc biết đây là thi đấu, cũng không thểquá mức, lại quyến luyến không thôi sờ soạng mông nhỏ trắngnõn củanữMục Sư mộtcái, mới lấy ra Chiến Thần Chi Nhậnvỗvào mông nhỏ của nữMục Sư!

NữMục Sư khác cũng sợ ngây người, dĩ nhiên quên mất công kích ThạchTrung Ngọc,đếnkhinữ Mục Sư trong ngựcThạch Trung Ngọc bị vỗ còn lại nửa thanh HP,Mục Sư nàymới phản ứng được, vội vàng kích hoạt trị liệu thuật, HP của MụcSư trong ngực Thạch Trung Ngọc trong nháymắt bị rót đầy, trong lòng Thạch TrungNgọc thì thoái mái,lại có thể vỗnhiều mộthồi!

Lúc này, mộtnữ Mục Sư khác vội vã côngkích Thạch Trung Ngọc, kết quả càng quỷ dị hơn, Thạch Trung Ngọc khôngngừng ở nơiđó vỗ mông một Mục Sư, màmột Mục Sư khácthì không ngừng công kích Thạch Trung Ngọc, thế nhưng cònkhông nhanh bằng HPcủa ThạchTrung Ngọc hồi phục!

Cái này,trên khán đài càng thêm rốiloạn,rất nhiều nữ người chơi đềuliên hợp lại thảo phạt Thạch Trung Ngọc, cái này cũng quá lưu manh!

Nhân viêngiám sát cũng bịkinh động, vừa tới nơi, chứng kiến tràng cảnh trên sân thi đấu cũng sợngây người, trong lòng đối vớiThạch Trung Ngọc chỉcòn lại có hai chữ… giasúc!

Thế nhưng Thạch Trung Ngọc đứng trên đài là hoàn toànkhông biết, thật vất vả mới giết được Mục Sư trong ngực, trong lòngcó chút quyếnluyến không nỡ,mình động thủlàm sao nhanh như vậy, trong lòng Thạch Trung Ngọc hơi động, ngẩng đầu lên nhìnnữMục Sư khác.

Nữ MụcSư kia nhấtthờichân tay runrẩy, lúc này Thạch Trung Ngọc ở trước mặt nàng còn đángsợ hơn ácma a!

Thạch Trung Ngọccười nói:

- Tiểu muội muội, đừng sợ,Thạch ca ca là ngườitốt!

Ban thưởng và nghiêm phạt cùng tồn tại

DTV-EBOOK.COM.VN

Trong lòng nữMục Sư kiavốn runrẩy, vừa nghe Thạch Trung Ngọc nói, trong lòng nhấtthờisợ hãi,một ácma nói mìnhlàngười tốt,có thể không khiến người ta sợ hãi sao?

Nữ Mục Sư kia trực tiếp đầu hàng!

Thạch TrungNgọcphiền muộn, lão tử nói như thế nàocũng là soái tiểu tử ngọcthụ lâm phong, có đángsợnhư vậy sao?

Tranh tài kết thúc, bình chướng phònghộtrên sân thi đấu rút lui, Thạch Trung Ngọc nhất thời cảm thấybên taiầm ầm rung động!

Thạch Trung Ngọc quay đầu nhìn khán đài, nhấtthờisắcmặt trắng nhợt, lúc này trên khán đài đã hoàntoàn rối loạn, các nữ người chơiđều bạo động, một đoànnữ người chơi thét lênmuốn phản đối hành vi lưumanh của Thạch Trung Ngọc,còncó một phần nhỏ Fan nữ của Thạch Trung Ngọcthì lột trangbị trên người,ở đứng trên đài thét lên muốn Hinh Vũ ChiThạchđi vỗ mông của mình!

Các người chơi nam cũngchia làmhai phái, một pháichống đỡ Thạch Trung Ngọc, cho rằng Thạch Trung Ngọclàchân nam nhân, dámởtrước mặt mọingười làm ra loại chuyện như vậy, không hổ là lão đại trong ThầnLâm, cóphong cáchquý phái;Một pháikhácthì phản đối Thạch Trung Ngọc, người phái này bình thường không có bao nhiêubản lãnh, nhìn thấy Thạch TrungNgọcuy phong như vậy, sinh lòngđố kịa!

Thạch Trung Ngọc cườikhổ,biết mìnhlại trở thành tiêu điểm,lão tử thật khổ a!

Trong lòngThạch TrungNgọc đang phiền muộn, liền nghеđược một thanhâm thô cuồngtruyền khắp toàn trường.

- Xét thấy lần đại hội luậnvõ nàyxuất hiện tình huống đặc biệt,vì v ậy đạihội luậnvõ hoãnlại một đoạn thời gian lại tiếnhành!

Sauđógợi ý của hệ thống vang lên.

- Gợi ýcủa hệ thống: Bởi đại hội luận võ xuất hiện tình huốngthi đấu đặc thù,vì vậyđại hội luận võ hoãnlạimộtđoạn thời gian lại tiếnhành!

Thạch TrungNgọc quay đầu nhìn, nóichuyệnlà một trung niênnhân áo đen,người này hẳn nhậnthức,trướcđâyđi Phủ Thành Chủnịnh bợTiếu Sơn, cũng chínhlà tràngchủa!

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩlắc đầu, khôngnghĩ tới cử động của mìnhlàmảnh hưởng tiến trình của đại hội luận võ,mình thực sự là nhân tàia!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc đang phiền muộn,liền nghe bên cạnh truyền tới mộtthanh âm:

-Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, mờingàiđitheo ta gặp tràng chủ!

Thạch TrungNgọc nhìnmột cái, người đếnlà mộthạnhân, hơn phân nửalà thủ hạ của tràng chủ, Thạch Trung Ngọc gậtđầu, đi theo đối phương gặp tràng chủ.

Thạch Trung Ngọc vừathấy tràng chủ, tràng chủ nhấtthờicườikhổ, thật không hổ là người thành chủnhắc phải chúý, xuất thủkhông bình thường a!

ThạchTrung Ngọclễphép nói:

- Không biết tràng chủ đại nhân gọi tiểu nhântới có chuyệngì không!

Tràng chủ cười khổ,đãsớm nghe người ta nói tiểu tử này không phải hỗn đản bình thường, hôm nay gặpmặtquả nhiênhỗn đản tột cùng a, tràngchủ nghiêm sắc mặt nói:

- Hinh VũChi Thạchđạinhân thân là Tử Kim hộvệ tứ phẩm, địavị không thua tại hạ, nhìn thấy tại hạ tự nhiên không cần chào, hơn nữalẽ nào Hinh Vũ Chi Thạchđạinhân khôngbiết tamời đại nhân

tới có chuyện gì sao?

Ánhmắtcủa Thạch TrungNgọc sánglên nói:

- Tràng chủ đại nhân nói phải,địavịcủa takhông thấp hơnngươi a?

Sắc mặt tràngchủ nhấtthờitối sầm, lúc đầuhắn muốnnói chủ yếu là câuphía sau, kết quảThạchTrung Ngọc trực tiếpđể mắtcâu trước, tràng chủ bất đắc dĩnói:

- Hinh VũChi Thạch đại nhân thânlà tứ phẩm Tử Kim hộ vệ,muốn thật bànvềđịa vị, còncao hơn tràng chủta một ít.

Tronglòng Thạch TrungNgọc nhất thời vui vẻ, hắn vốn đang cho rằng địavị của mình không bằng địa vịcủa tràng chủ,cho nên thoáng khiêm nhường một chút, không nghĩ tới địa vịcủamình cao hơn mộtít, Thạch Trung Ngọc không khỏicườihípmắt vỗbả vai tràngchủ nói:

-Về sau liền theo Thạch ca lăn lộn, chỉ cần Thạch ca có một miếng ăn,sẽ khôngđể ngươi đói!

Trong lòng tràng chủ nhất thời cảmđộng, vừa định gật đầu đáp ứng,trong lòng chợtcơ linh, thanh tỉnh lại, tiểu hỗn đản này thật không phảihỗn đản bình thường a, trách không được thành chủ ở dưới tay hắn bị thiệt thòi không ít, thiếu chút nữa thì lão tử cũng nhập hố!

Tràng chủ nghiêmmặt nói:

- HinhVũ Chi Thạchđại nhân, ngươi có biết lần nàyngươi xông đại họa hay không?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, cái này cũnggọirắc rối, dường như trongđại hội luận võ không có quy định nào không cho đánh như vậy a?

Thạch TrungNgọc sữngsờ, liền nghe tràngchủ nói:

-LúcHinhVũChi Thạch đại nhân cùng người thi đấu,lợi dụng tính đặc thù của bản đồ, tiến hành xâm phạmnữ người chơi, điểmnày đãlà lợi dụnglỗ thủngcủahệ thống!

TronglòngThạch Trung Ngọcnhấtthời ngạc nhiên, một động tác nho nhỏ của mìnhdĩ nhiênlấy ra mộtlỗ thủng, mìnhlà thiên tàisao, tronglòng ThạchTrung Ngọc nhất thời vui vẻ, vội vã hỏi:

-Tràngchủ,xin hỏi phía chủtrì định thưởng cho ta cái gì?

Tràng chủngạcnhiên nói:

- Ban thưởng, thưởng gì?

Thạch Trung Ngọcnhất thời không vui nói:

- Tràng chủ đạinhân ngươi giả ngốccái gìa, phíachủ trì không phải đãsớmbắntiếng, người chơi nào cóthể pháthiện lỗ thủng trong ThầnLâm, sẽ thưởng lớn sao?

Tràngchủ bất đắc dĩ lắc đầu:

-Hinh Vũ ChiThạch đại nhân, mặc dù nói là nóinhưvậy, thế nhưng lần này hànhvi của ngươi tương đốiđặc thù,đưatới rấtnhiều người chơi công phẫn, còn ảnh hưởng tiến trình của đạihội luận võ, nếu như hôm nay khôngđình chỉ đại hội luận võ, sợ rằng kếtiếp người chơi giốngnhư ngươi sẽ càng ngày càng nhiều, cho nên...

Thạch Trung Ngọc nhất thời nóng nảy nói:

- Như vậy quan phương nó cũng có thể không tính toán gì hết sao?

Tràng chủ nghiêm nghịnói:

-Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân quá lo lắng, nếuquan phươngcó thể cho ra cam kếtnhư vậy, tự nhiên sẽ chấphành, chỉ bấtquá bởi vì cách làm của Hinh Vũ Chi Thạch đạinhân tương đốiđặc thù, cho nênsợ rằng không chỉ có ban thưởng...

Tràngchủcòn chưa nói hết, mặt của Thạch Trung Ngọc liền đen lại, bất đắcdĩ nói:

- Ngươi là nói không chỉ có ban thưởng, còncó nghiêm phạt?

Tràng chủ vỗ tay cườito nói:

-Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân quả nhiên thông minh, đoán mộtcái là trúng!

Sắc mặt ThạchTrung Ngọc nhất thời đen lại, thông minhcọng lông, lãotử tình nguyện ngươi nóilãotử là ngu ngốc a!

Tâm tình của Thạch Trung Ngọc đương nhiênbuồn bực, lúc đầu cho là mình phát hiện Bug,quan phương có thể thưởng lớn cho mình, kết quả không chỉcó ban thưởng, còn có nghiêm phạt!

Tronglòng Thạch TrungNgọc khó chịu, tùy tiện cùngtrangchủ khách sáo vài câu, sauđó cáo từ,điveề phía đám người Cơ Như Nguyệt!

Cáccô nương vừa thấy được Thạch Trung Ngọc ủ rũ, đều giận khôngchỗ phát tiết,dồn dập trợn mắt nhìn hắn, Cơ Như Nguyệt nói:

-Ngọctỷ,ngươi cóthể nóimộtchút, xúc cảm thế nào hay không?

Thạch Trung Ngọc cườikhổ, xúc cảmlà khôngtệ,thế nhưngcái giá cũng rất lớn a, ThạchTrung Ngọc cũngkhônggiấu diếm nói sự tình vừarồi.

Đặt rượu!

DTV-EBOOK.COM.VN

Sau khicác cô nương nghe xong đều giậtmình, không nghĩ tới cách làmcủa Thạch Trung Ngọc dĩ nhiênlà lợi dụng lỗ thủng củahệ thống, người này thậtđúng là một nhân tài!

CơNhưNguyệt gật đầu, như có điều suy nghĩnói:

- Tràng chủ nói khôngsai,cái nàyđíchxáclà một lỗ thủng,nếu như không ngăn lại, sợ rằngvề sau thi đấu, người làm như vậy sẽ càng nhiều!

Thạch TrungNgọc liên tục gậtđầu, mình làmnhư vậy thựcsựcó chút thất đức!

Cơ Như Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọc nói:

-Ngọc tỷ, ngươi thật đúng là một nhân tài, nói, lần này ngươi nghĩ nhận nghiêm phạtgì?

Thạch Trung Ngọccười khổ, làm sao bênnày còn cónghiêm phạt, Thạch Trung Ngọc cười khổnói:

- Nếu nhưcó thể để gia giangươi ly khai, phạt gì ta cũngnguyệný tiếp thu!

CơNhưNguyệt cả giận nói:

-Thạch Trung Ngọc, ngươi chán ghét gia gia ta nhưvậy sao, ngươi đã hoàntoàn đắc tội phụ thân ta, ngaycảcùnggia gia thân nhất của ta ngươicũng không muốn hảohảo ởchung!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, không phải là mìnhkhông muốn hảo hảo ở chung,mấu chốtlàlãođầu kia quá sắc bén, Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khácchonlà nóisự tìnhbuổi tối và sáng sớm ngày hôm qua ra.

DươngTử checái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc nói:

-Đại thúc,ngươi nóimộtđầu ngón tay củaCơ giagia liềnđâm ngã ngươi?

Thạch Trung Ngọc cười khổ gật đầu,các cô nươngcòn lại cũng kinh ngạc, chỉ có CơNhư Nguyệt phản ứng bình thảnnói:

-Thânthủ của gia gia ta rất lợi hại, đừng nói ngươi, mười người tuổi trẻ lực tráng cùng tiến lên, cũng chưa hẳn là đối thủ!

Thạch TrungNgọc cười khổ nói:

- Mấu chốt là giagia ngươi uống rượu quálợihại, thấp hơn năm chục ngàn căn bản khôngvào pháp nhãn!

Cơ Như Nguyệt hờn dỗinói:

-Vậy ngươi khôngbiết nỗ lựcđi kiếm tiềnsao!

Thạch Trung Ngọc chỉ thở dài một cái, mìnhkiếm tiền,lão đầu này đốt tiềna!

Mắt Cơ Như Nguyệt nhất thờiđỏ lên nói:

- Từ nhỏ đếnlớn,ở trong nhà chỉcó giagia, ca cavàtathân nhất,đối với ta tốt nhất, ngươi cóthể không đểý phụ thân ta,thế nhưng tuyệt đối không thể chọc giận gia gia ta,nếu không...

Thạch Trung Ngọc nhất thờinóng nảyhỏi.

- Nếu không sẽ như thế nào?

Cơ Như Nguyệt ai oánnói:

- Nếukhông chúng ta vĩnh viễn không cókhả năngở chung một chỗ!

ThạchTrung Ngọc nhất thời đầu lớn như cái đấu, lúcđầu cho rằng Cơ Hùng Liệt đãđủ khógiải quyết, khôngnghĩ tới nửa đường lại giết ramộtlão giatử, mình thật bi ai, Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ hỏi.

- Vậy ở trong gia tộc cácngươi, rốt cuộclà phụthân ngươi định đoạt

hay gia gia ngươi định đoạt?

Cơ Như Nguyệtnói:

- Đương nhiênlàgiagia ta!

Ánh mắt của Thạch Trung Ngọcsáng lên, vậy không phải nói nếu như mình giải quyết lãođầu kia, mình có thểở cùng CơNhư Nguyệt sao, trong lòngThạch Trung Ngọc đangyy, chỉ ngheCơ Như Nguyệt lạinói:

- Mặc dùở trong gia tộc là gia gia ta lớn nhất, thế nhưng hiện tại hắn trên cơ bản đã không tham dự quyết sách của giatộc, bình thường chỉở chung quanhvui đùa một chút, đi khắp nơi du ngoạn, cho nênbây giờsựvụ trong giatộc đều docha ta để ý tới!

Thạch Trung Ngọc thất vọng, thìra hiệntại lão nhânnày đã vềhưu, nhìn thấy biểu tình thất vọng của Thạch TrungNgọc,Cơ Như Nguyệt an ủi nói:

- Tuyhiện tại giagia ta đã mặckệ sự vụ gia tộc,thế nhưngchỉ cần hắnbằnglòngra mặt, chatakhẳngđịnh phải đi vào khuônkhổ!

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩlắc đầu, hắn nơinào không biếtCơNhư Nguyệt là vì trấn an hắn, nếu như lão nhân này dễdàng ra mặt như vậy mà nói, CơNhư Nguyệt sẽ bị Lôi Nghiêmbức đến hiện tạisao?

Thạch Trung Ngọcvà các cô nương ở trong trò chơi hàn huyên một hồi,đã đến thời điểmăncơm trưa, mọi người đều vội vãrời khỏitrò chơi.

Thạch Trung Ngọc vừatừ trong phòngđi ra, đã nhìn thấyCơ Vân Thăng ngồiở trên ghế salon uốngrượu, ThạchTrung Ngọc sửng sốt, bình rượu kia sáng sớmkhông phải đãuốngxong sao, làmsao còncó?

Cơ Vân Thăng vừa thấy Thạch Trung Ngọc,nhất thời vẫyvẫy bình rượu trongtay nói:

- Tiểu tử, có muốnuống một chút hay không?

Thạch TrungNgọc nghĩ thầmlão đầu này còn rấtnhiệt tình,ít nhất ở Thạch Trung Ngọcxem ra, lão đầu này tốt hơn Cơ HùngLiệt không

ít, Thạch Trung Ngọclắcđầu nói:

-Ta khônguống rượu!

Cơ Vân Thăngcó chút kinh ngạc, hiện tại có mấy thanh niên không uống rượu, CơVân Thăng nghi ngờ nói:

- Ngươithực không uống?

Thạch Trung Ngọc kiên quyếtlắcđầu nói:

- Không uống!

CơVân Thăng cườihắc hắc nói:

- Tiểu tử ngươi không uống, lão gia tử ta uốngmộtmìnha!

Thạch Trung Ngọc không sao cảlắc đầu, nghĩ thầm ngươi lớn tuổi như vậy, thích uốngthì uống, dù sao cũng uống không bao nhiêu năm nữa!

Thạch TrungNgọc cũng không để ý Cơ Vân Thăng, trực tiếp mởti vi xem Ultraman,Thạch Trung Ngọc còn chưa ngồinóng đít, ngoài cửa lại đột nhiên vanglên tiếngchuôngcửa.

ThạchTrung Ngọc liếcmắt nhìnCơVân Thăng, lão đầu tử kia đang uống rấtvui vẻ, trôngcậy vàohắn là không có hi vọnggì, Thạch Trung Ngọc không thểlàm gì khác hơn là đứng lên đimởcửa.

Thạch Trung Ngọc mởcửa nhìn một cái,ngoài cửalà vài nhân viên giao hàng, ThạchTrung Ngọc sửngsốt,cũngkhông có nghe nói các cô nươngđặt hàng vật gì, Thạch TrungNgọc nói:

- Xin hỏi các ngươi có chuyện gì không?

Nhân viên giao hàngcầmđầu nói:

- Chúngta làđến giao hàng cho Thạch Trung Ngọc tiên sinh, Thạch Trung Ngọc tiên sinh ở tửu điếm chúng ta mua mấy bình rượungon cất kỹ trămnăm...

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, mìnhkhôngcó đặt rượu

gì a, Thạch Trung Ngọc nhấtthời cắtđứt nhân viênkia nói nói:

- Ta chínhlà Thạch Trung Ngọc, ta khôngcóđặt hàng gì,các ngươi cólầm lẫngì không!

Thạch Trung Ngọcnói xong, nhânviên kia vộivàngnói:

- Không sai a, nhữnghàngnày chính làThạchTrung Ngọc tiên sinh đặt,địa chỉ cũngchính xác, được rồi,tacòncó số điệnthoại củahắna!

ThạchTrung Ngọc nhìn nhân viêngiao hàng, mình quả thật khôngcó đặtrượu gì, ThạchTrung Ngọc bất đắcdĩ nói:

- Tốt, vậy ngươi gọi điện thoại chohắn đi!

Nhân viên giaohàng móc điện thoại ra gọi một hồi, nhất thời tiếng chuông thanhthúy từ trên người Thạch Trung Ngọc vang lên, Thạch Trung Ngọc ngâyngốc, số điện thoại của mình ngườibiết cũng không nhiều, chẳnglẽ có người mượndùng danh nghĩa của mình chạyđến quán rượu đặt hàng!

Trên mặtnhânviêngiao hàng nhất thời lộra nụcười đắc ý,bằng chứng như núi, ngươi còn dámkhôngthừa nhận, ThạchTrung Ngọc nghiêmmặt nói:

- Tachínhlà ThạchTrung Ngọc, đây cũng làsố điện thoại của ta,thế nhưngnhững rượu này quả thực không phảita đặt!

Thạch Trung Ngọc nói xong, muốn đóng cửa,những ngườigiao hàng kianhất thời nóng nảy, đúng lúc này, phía sau Thạch Trung Ngọc truyềnđến thanh âm lườibiếng:

- Tiểu tử, những rượunàylà lão đầutađặt!

Cơ Vân Thăng hung hãn

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc quayđầu nhìn lại, nguyênlai làCơ VânThăng, Thạch TrungNgọc không sao cả lắcđầu, nghĩ thầm ngươi đặt thì ngươi đặt, dù sao không có quanhệ gì tới lão tử!

Thạch Trung Ngọc đang muốn trở về tiếptục xem Ultraman,nhân viên giao hàng lại đột nhiên kéo Thạch Trung Ngọc lại nói:

- Thạch tiênsinh, làm phiềnngươi thanh toán a!

Thạch Trung Ngọc ngẩn ra, chỉvào Cơ Vân Thăngnói:

- Hàng này làhắn đặt, saongươitìmtađòi tiền hả?

Thạch Trung Ngọc lại nói:

- Ngườiđặt hàngởnơinày, vừa rồi hắn cũngthừa nhận, ngươi muốn tìm thì đitìm hắn đòitiền?

Người giao hàng nhìn Cơ Vân Thăng, CơVân Thăng nói:

- Ta không có tiền, ngươi cóthể tìm hắnlấy!

Thạch Trung Ngọc muốn nổi đóa, ngươi đặt rượucòn bắttatrả tiền, nhân viêngiaohàng kiacũngkhông nhịn được nói:

- Thạch Trung Ngọc tiênsinh, làmphiền ngươinhanh thanh toán a!

Thạch Trung Ngọc trợn mắt nói:

- Rõ ràngla hắn đặt rượu, tạisao ngươi lại kéo tới trên người ta!

Nhân viên giao hàng kia cũngbấtđắc dĩ, không thể làm gì khác hơn lànói:

- Thời điểmlão tiên sinh này đặt rượu, nói hắnlà trưởngbối của ngươi, lẽnào ngươi không muốn chu cấpcho trưởng bối?

Ánh mắt của Thạch Trung Ngọc sáng lên, lẽ nàolão đầu tử nàyđã đồng ýquan hệ của hắn và Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọc nhìn Cơ Vân Thăng, Cơ VânThăng nhìn Thạch TrungNgọc nháy mắt, trong lòng ThạchTrung Ngọc nhấtthời đại hỉ!

Thạch Trung Ngọchỏi.

-Những rượu này bao nhiêu tiền!

Nhân viên giao hàng vội vàng cười nói:

- Không mắc không mắc, chỉ hơn bốn trăm vạn!

Tròngmắt Thạch TrungNgọc nhất thời trừng rangoài, uốngvàng cũngkhôngcó vàngmắc như vậya, Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ, thế nhưng vừa nghĩ tới Cơ Như Nguyệt,Thạch Trung Ngọcchỉ đành bất đắc dĩ trả tiền!

Nhân viêngiaohàng móc ramột cái laptop, chuyển khoản trong nháy mắt đượchoàn thành, nhân viên giao hàng nhất thời vui đến miệng cười nởhoa nói:

- Trung Quốc có câu ngạnngữnói rất hay, phụ trái tử hoàn a,xem ra Thạch tiên sinh thựcsự là một người hiếu thuận!

Thạch Trung Ngọc nhất thời nhảy lên, phẫn nộ nói:

-Ngươinói cáigì?

Nhân viêngiao hàng sửngsốt nói:

- LẽnàoThạch tiên sinhkhông phải nhitử của vị lão tiên sinh này?

SắcmặtThạch Trung Ngọc nhất thờiđenlại, con mẹ ngươi, hắncòn tưởng là Cơ Vân Thăng đồng ý sự tìnhcủa hắn và Cơ Như Nguyệt, khôngnghĩ tới lão tiểu tử này lại hố hắn!

Cơ Vân Thăng vội vàng nói:

- Đương nhiên là con ta, chẳng qua là con nuôi, mặcdù làcon nuôi, nhưngcòn t hân hơn ruột thịt!

Nhân viên giao hàng gật đầu, lạinhìn Thạch Trung Ngọcvàilần,tán thưởng gậtđầu, nghĩ thầm hài tử này chịuvì cha nuôi của mình mócra mấy triệumua rượu, thật đúng là hiếu thuận!

Mấy người giao hànglạinói bậy một phen, sau đó cáo từ!

Thạch TrungNgọc xoayđầu lại trừng Cơ Vân Thăng, Cơ Vân Thăng hắchắc cười khanhai tiếng, trực tiếp mang rượucủa hắn đi, cănbản không đểý ThạchTrung Ngọc, Thạch Trung Ngọc cũngkhôngđi giúp hắn, khí lực của lão đầu nàycòn lớn hơntrâu a!

Thạch TrungNgọc lạingồi trở lại trênghế salonxem Ultraman, trong lòng phiềnmuộn, nếu mìnhthậtthành con nuôi củaCơ Vân Thăng, như vậy vaivế sẽ hoàn toànrốiloạn a!

ThạchTrungNgọc lại tẻ nhạt xem Ultraman một hồi, thời điểm chuẩnbị đánh tiểu quái thú,hình ảnh trên ti vibỗng nhiênxoay chuyển, biến thành phim ngôn tình, Thạch Trung Ngọc phiền muộn, xoayđầu lại nhìnmột cái, quả nhiên làDươngTử, cũng không còntâmtìnhcùng Dương Tửcướp đoạtđiều khiểntừ xa, mặc cho cô gái nhỏ này dẫn vặt đi!

Các cô nương đi xuống, thấy trong phòng khách nhiều hơn mấy rương rượu, Cơ Như Nguyệt tùy tiện hỏivài câu, sau đó không tiếp tục quản nhiều,trong lòng Thạch Trung Ngọc biệt khuất, bất quá vừa nghĩ tớiđối phương là gia giacủaCơ Như Nguyệt, hắn cũng không tiệnphát tác!

Đến khiăn cơm trưa, mọi ngườiđều ngồi chung mộtchỗ rấtlà náo nhiệt, Cơ Vân Thăng thứ nhất,chủ vị của Thạch Trung Ngọc đương nhiên làbị chiếm,Thạch Trung Ngọc buồnbực nhìn Cơ Vân Thăng uốngrượu, trong lòng nhức nhối, lãogiahỏanàyuốngmột ngụm,đã hơn mấynăm tiền thuốc lácủamình!

Thạch TrungNgọc trút tứcgiận lênmón ăn, Cơ Vân Thăng mới vừa uốngvài ngụm rượu, liền phát hiệnThạch TrungNgọc đang lấy tốc độ giócuốnmây ta quét sạch thức ăn trên bàn, trong lòng CơVân Thăng quýnh lên, vội vàng gia nhập chiến đoàn!

Trong khoảng thời gian ngắn, trên bàn,bốn chiếcđũa không nhường nhịn nhau, thậtnhanhxung phong!

Thạch Trung Ngọc khiếp sợphát hiện,biết lần này xem như gặp phải đối thủ, lượng cơm của lão đầu này không hề thua mình, thậmchí càng lớn, trách không đượckhílựclớn nhưvậy!

Ngoại trừ Cơ Như Nguyệt,các cô nương cònlạiđều sợ ngây người, lúc đầu các nàngchorằngThạch Trung Ngọc là một siêu cấp tham ăn, không nghĩ tới Cơ VânThăngsovới Thạch Trung Ngọc chỉ có hơn chứkhôngkém,Cơ Vân Thăng không riênggì ăn nhanh, còn có thểcó thời gian dừnglại uống rượu, nhìn Thạch Trung Ngọc với ánh mắt đầy khiêukhích, Thạch Trung Ngọcthì chỉ không ngừngăn, cũng sắp đuổi không kịp tốcđộ của Cơ Vân Thăng!

Cuốicùng, Thạch Trung Ngọc dĩnhiên làhoàn toàn thất bại!

ThạchTrung Ngọc nhìn Cơ Vân Thăng, trong lòng bi ai, đối phương thắng mình cănbản là không cóxuất to àn lực a!

Cơ VânThăng để đũaxuống, lau miệng, ợ một cái, nhấtthời thân thể phát sinh một hồi tiếngvang đùng đùng!

Cơ Như Nguyệt bất đắc dĩnhìn hai kẻ tham ăn nói:

- Giagia, ngươi dự địnhlúc nàoly khai?

Cơ Vân Thăng sầm mặt lại nói:

- Tiểu Nguyệt, ngươi nhanhnhư vậy liền muốn đuổi gia gia đi?

Cơ NhưNguyệt lắc đầu nói:

- Đương nhiên không phải, Như Nguyệt hy vọng gia gia đừngđi, thế nhưng nếunhư gia gia không quay vềmànói, phụ thân sẽ lo lắng chết!

Cơ VânThăng tùyý khoát tay áo, khinh thường nói:

-Hỗn tiểu tử kia, để cho hắnlo lắng đi, lần này tađi leo núi mạo hiểm, khôngnghĩtới dĩ nhiên xuất hiện tình huống núi lở, nếu khôngphải lãogià tanhanh chân,thì đã bàn giaoởnơiđó, mà tên hỗn tiểu tử kia ở saukhi sự tìnhphátsinh, dĩnhiênkhông biết gì cả, thật khiến người tatức giận!

Trong lòng ThạchTrungNgọc kinh hãi, nghengườitanói cái gì không, cáinày không phảilão đầu bìnhthường a,một bữacơmuống một chai rượu, cònđi dusơn ngoạnthủy,ngaycả thanhniên cũng không cókhả năng hung hãn như vậy a!

Thời gian dài ở lại

DTV-EBOOK.COM.VN

Tronglòng Thạch TrungNgọcđangkhiếpsợ, chỉ nghe CơVânThănglại nói:

- Lúc này đây, ta địnhởnơi này lâu dài,ai cũng không nói cho!

CơNhư Nguyệtnhướng mày nói:

- Gia gia, ngươi như vậy...

CơVân Thăng trực tiếp cắtdứt Cơ Như Nguyệt nói:

-Sự tình trong gia tộctự có HùngLiệt xửlý,cũng không cần ta tự mình xuấtmã, huốnghồ ta cũng không có chuyện gì, không bằng ở lại chỗ nàyvớicác ngươi!

ThạchTrung Ngọc cười khổ,Cơ Vân Thăngnày vừa tớinửangày, liền hành hạ mình như vậy, nếunhưởlại thời gian dài, còn không biết mìnhsẽ thảm thành cái dạng gì!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói:

- Lão gia tử,ta cảm thấy ngươi không thíchhợp ở chỗnàya!

Cơ Vân Thăng nghi ngờ nói:

-Vìsao?

Thạch Trung Ngọc nói:

- Chỗ chúng ta đềulàtiểu bối, thời gian sinhhoạtlàmviệc nghỉ ngơi không giống ngươi, huống hồ nếunhư ngươi ở lại nơi nàythời gian dài,phụ thân của Như Nguyệtsẽ lo lắng!

Cơ Vân Thăngvỗ tay cười nói:

- Cũng là tiểutử ngươi thông minh!

Thạch Trung Ngọclơ ngơ, làm sao hai ngày nay nhiều người nói mình thôngminhnhưvậy, chẳng lẽbây giờ mình thậtrất thông minh!

ThạchTrungNgọc đang lơngơ,chỉ ngheCơ Vân Thăng cườinói:

- Nếu như tathời giandài khôngộdiện, thế nhânhơn phân nửa đã cho rằngta chếtở trong núi lở!

ThạchTrung Ngọc liên tục gật đầu, mới vừa gật đầu, chỉ nghe Cơ Vân Thăng lạinói:

- Kể từ đó, cònkhông bằnghiện tại phóng ra tin tức,nóita chếtở trong núi lở rồi!

Thạch Trung Ngọc nhất thời cứng ngắc nói:

- Như vậy sợ rằng khôngtốt đâu?

Mấy người CơNhư Nguyệt cũng vội vàng phảnđối, thế nhưng Cơ VânThăng không chịu,mỉm cười nói:

-Chếtthìchếtchứ sao, như vậy ta có thể antâmở chỗ này, Thạch Trung Ngọc, tiểu tửngươi thực quá thông minh, ha ha...

Thạch TrungNgọc đầuđầy hắctuyến, mỗi lần người ta nói mình thông minh, Thạch Trung Ngọc đềucảm giác mìnhgiốngnhư ngu ngốc!

Mắtthấylão gia tử khư khư cố chấp, mọi người đều cười khổ, cũng khôngcòn biện pháp, chỉcó thể mặc cho hắn náo!

Ăncơm trưaxong, Thạch Trung Ngọc vừa định trở về phòng ngủ mộtlát, Cơ Như Nguyệtliền gọi hắnlại, ánh mắtcủa Thạch Trung Ngọc sáng lên nói:

- Tiểu NguyệtNguyệt, cóchuyện gì à?

CơNhư NguyệttrừngThạchTrung Ngọcmột cáinói:

- Ngươi đã quên buổi chiều ngươi nên làmgì!

Trong lòng ThạchTrungNgọc phiền muộn, hắn quên chuyệnquét

tước vệ sinh rồi,lậptức nắm chổi lên đilàm việc!

Trong lòng các cô nương đềumừng rỡ,trước đâyThạch Trung Ngọc chưa từnglàm sự tình này, lầnnày dĩ nhiênchủ động yêu cầu muốn quét dọn cả biệtthự, thật là ngoàidự liệu của các nàng!

Các cô nương đều tánthưởngnhìn Thạch Trung Ngọc, sau đó lênlầu đi ngủ,chỉđể lạiThạch Trung Ngọc khổnão thanhlý biệt thự!

Thạch TrungNgọcaithán một tiếng, động tác trên tay lại nhanh thêmmấyphần, nghĩ thầm nếucó thể tìm mộtgiúpđỡthìtốt biết bao, ThạchTrung Ngọcnhìn CơVân Thăngngồiở trên ghế salon uống rượu, trựctiếpmạtsátý niệmnày, lão đầu này không dễ trêu chọc!

Thạch TrungNgọcthậtvất vả quét dọn cảbiệtthựmột lần, nhìnthời gian, đã bốn giờ,vội vã bỏlại dụngcụ quét dọn trongtay tiến vào trò chơi!

Thạch Trung Ngọc vừa tiến vào trò chơi, còn chưa kịp phản ứng, ngọc bội trong TúiTu Di rung động, trực tiếp kéo ThạchTrung Ngọc vào mộtbản đồđặcthù.

Thạch Trung Ngọc ngã trênmặt đất, trong lòng phiền muộn, không phảinóinhấn ngọc bội mới cóthể tới nơi này sao, sao mỗi lần tới đềulàbị mạnhmẽ mangvào!

Thạch TrungNgọc ngẩngđầunhìn lên, Đại Hắc Cẩuđang ngồi xổm trước mắt, thô bỉ nhìnhắn, tuytronglòng Thạch Trung Ngọc không tình nguyện, nhưng ngoàimiệng vẫn nói:

- Hắc ca!

ĐạiHắc Cẩu gật đầu,nhìn chằm chằm Thạch Trung Ngọc nói:

- TiểuHinh, không tệ lắm a!

Trong lòng Thạch TrungNgọc mê man, nhưngvẫn gật đầu,chỉ cần nói mìnhtốt thì gật đầu thôi!

Thạch Trung Ngọcvộivàng hỏi:

-Hắcca,ngày hôm nay làmsaokhông thấy Hùng ca?

Đại Hắc Cẩu nói:

- Hùng cađira ngoài làm việc, ngày hôm nay để ta điềugiáongươi!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc chẳng đáng,nghĩthầm ngàyấy nếu khôngphảilão tử bịĐạiĐịa ChiHùng vỗchỉcòn lại tí máu,sẽluân lạc tới làm tiểu đệ cho ngươisao?

Đại HắcCẩu dườngnhưcũng nhìn thấu tâm tư của Thạch Trung Ngọc, hừlạnhmột tiếng nói:

- Đi theo ta!

Thạch Trung Ngọc từ dưới đấtbò dậy, hấp ta hấptấp đitheo Đại Hắc Cẩu,đi tớitrướcmặt một cái đài nhỏ, Đại HắcCẩunói:

- Đi tới!

Thạch Trung Ngọc nhìn đài nhỏ chỉ có hơn mườithước vuông, mặc dù nhỏ, thế nhưng cao, Thạch Trung Ngọcdo dự một chút mới bắt đầuleo lên, Thạch TrungNgọc phí hết khí lực mới bòlên,mà Đại HắcCẩu nhẹ nhàng nhảy một cái liềnlên, trong lòng hắn không khỏi phiền muộn, conchónàykhông phải Hao Thiên Khuyển chứ, mới mườicấp, sức bật lại tốt như vậy!

Thạch Trung Ngọcnhìn Đại HắcCẩu, nghingờnói:

- Hắcca, chúng ta muốn làm gì...

Thạch Trung Ngọc mớinói phân nửa, đã bị hành độngcủa Đại Hắc Cẩu cắt đứt,Đại HắcCẩutrực tiếp mở miệng cắntớiThạch Trung Ngọc,trong lòng Thạch Trung Ngọccả kinh,vội vàng lui lại, gia hỏa này sao nói động thủ liềnđộngthủ, Thạch Trung Ngọc luikhôngkịp, ĐạiHắc Cẩu trực tiếp quẩy đuôi quất lên người hắn!

Thạch Trung Ngọc ngã chổng vó, cả người đau đớn, Thạch Trung Ngọc từ dướiđấtbò dậycăm tức nhìn ĐạiHắcCẩu nói:

- Hắc ca, ngươi làm nhưvậy không phải hơi quá đáng chứ!

Đại Hắc Cẩu nhìn Thạch Trung Ngọc cười nói:

- Chỉ bộ dạng như ngươi, đi rangoài còn khôngbị người khác khi dễ thảm, người nào xuất thủ sẽtrước nói cho ngươi biết một tiếng!

Trong lòng Thạch TrungNgọcphiềnmuộn, lãotửở bênngoài đều là khi dễ người khác, còn đùa giỡn mỹnữ, miễnbàn cóbao nhiêu thư thái!

Đại Hắc CẩuthấyThạch Trung Ngọcsững sờ, lại nhe răng kêulên:

- TiểuHinh, mau lên đây!

Thạch Trung Ngọc do dự một chút, cuối cùng lại cắn răng leo lên, lãotử cũng không tin ngay cả một tiểu cẩucấp 10 cũng đánhkhông lại!

ThạchTrung Ngọc vừa đứnglênđài, lập tức bày ra tư thế phòng ngự, Đại Hắc Cẩucười phóng đãng nói:

- Tiểu Hinh,ngươicòn rấtcẩn thận a!

Thạch TrungNgọc thầm mắng, lãotử không cẩn thận sẽ bị chó cắn!

Thạch TrungNgọc đang toàn lựcđề phòng, ĐạiHắc Cẩu đột nhiênbò xuống, bắt đầu chải vuốt bộ lôngtrên người mình,tưthế kia miễn bàn nhànnhã bao nhiêu, trong lòng Thạch TrungNgọc nhất thời chẳngđáng,muốn dụ lão tử công kíchngươi,không cócửa đâu!

Thu phục Đại Hắc Cẩu

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thạch Trung Ngọcđương nhiên là không có buông lỏngđề phòng, Đại HắcCẩu này quỷ kế đađoan, không thể không phòng!

Thạch Trung Ngọcnhìnchòng chọcvào nhất cử nhất độngcủa Đại HắcCẩu,ĐạiHắcCẩu thoạt nhìn cực kỳ nhàn nhã, hoàn toàn không để bụng Thạch Trung Ngọc công kíchnó, trựctiếp ghé vàotrên đài, cònchỉnhlý bộ lông trên người, Thạch Trung Ngọc không khỏi động tâm, loại trạng tháinày của Đại Hắc Cẩu, đíchthật là thời cơ triển khai công kích tốt nhất!

ThạchTrung Ngọc khôngkhỏiđi về phía trướchai bước, Đại HắcCẩu vẫnlười biếng, không thèm đểýcử động của Thạch Trung Ngọc chút nào,tronglòng Thạch Trung Ngọc không khỏiđại hỉ, lẽ nào gia hỏa này thực tự phụ đến loại trình độ này, mặc cho mình công kích?

Thạch Trung Ngọcrút ra ChiếnThần Chi Nhận nhào tới, haitaynắm chặc Chiến Thần Chi Nhận chémtớicái mông của Đại Hắc Cẩu,thân thể lười biếng của ĐạiHắc Cẩu trong nháy mắtđộng, trực tiếp bật lên thật cao, tránh thoátmộtkích củaThạch Trung Ngọc,sau đó ở giữa không trung vươn chân đạp bay Thạch TrungNgọc!

Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy mộtđao chém không, còn chưa kịp phản ứng, sau một khắcđãcảmgiác ngực tê rần, người bayđến giữa không trung, sau đóthẳng tắp té xuốngđất,mà ĐạiHắc Cẩu chỉ ở giữa không trungđạpmột cước!

ThạchTrung Ngọc nhất thời đau đến mắng người, trực tiếp nhảy dựng lên, tức giận hét lớn:

-Ngươi cái TiểuHắcCẩu hèn hạ này!

Đại Hắc Cẩu nhìn Thạch TrungNgọc nhe răng, khinh thườngnói:

- TiểuHinh, ngươi kém nhưvậy,làm tiểu đệcủa ta cũng có chút vũ nhụcta a!

Thạch Trung Ngọc nhất thời giận dữ, lãotử đường đườngtrò chơi đệ nhất caothủ,làm tiểu đệ cho một con chó, ngươi còn ngại cái này ngại cái kia,tuy tronglòng biệt khuất, thế nhưng Thạch Trung Ngọc khôngdám phát tá, vạn nhất conchó này tìm tới một con dế, châu chấugì đó, épThạch Trung Ngọcnhận chúng làm đại ca, như vậy Thạch Trung Ngọckhôngcòn chỗ nói rõ lí lẽ nữa!

Thạch Trung Ngọc phẫn nộ, ngay lập tức leo lênđàicao, trừng mắt cùng ĐạiHắc Cẩu giằng co, Đại HắcCẩu cười phóng đãng, lại lăn trên mặt đất lật, bộ dáng kia hình nhưlà đangcười nhạo Thạch Trung Ngọc ngốc, nhưng lần này Thạch Trung Ngọckiên quyết khôngbịĐại Hắc Cẩu đầu độc.

Thạch Trung Ngọccắnrăng, công kích vềphía Đại Hắc Cẩu,ĐạiHắc Cẩu khinh thườngvẫyvẫy đuôi, cắnchân Thạch TrungNgọc một cái, Thạch Trung Ngọc nhấtthờiđau oa oa kêu to, nhưng ChiếnThần Chi Nhận trên taycũng chínhxác rơi vào trênótĐại Hắc Cẩu, Đại Hắc Cẩubị trọngkích, lập tức ngãxuống trên đài, uông uông kêu thảm lên.

Thạch TrungNgọc che chânmình, tronglòng phiền muộn,cũng không biếtở trong trò chơi có cầntiêm vắc-xin phòng chó dại hay không!

Thạch Trung Ngọc nhìn Đại Hắc Cẩu ghé vào trên đài không ngừng kêu thảm, trong lòngmừng rỡ, Thần khíchính là dùng tốt a, Thạch Trung Ngọcvộivàng tới xách Đại HắcCẩulên, cườinói:

- Thế nào, Tiểu HắcCẩu, Thạch caca được không?

Đại Hắc Cẩuthan thở một tiếng, phẫn nộ nói:

- Xú tiểu tử, ngươi cũng chỉ là dựa vàocây đao kialợi hạimột chút, mớicó thể gây tổn thương chota,nếu không ngươicănbảnkhông thể làđối thủcủa ta!

Thạch Trung Ngọc hunghăng bóp mũi của Đại HắcCẩu mộtcái, không cam tâm nói:

- Đã đếnbây giờ,Tiểu HắcCẩu ngươi lại còn không nhận thua!

Đại Hắc Cẩu nhất thời tứcgiậnuông uông kêu lớn, Thạch Trung Ngọc phiền muộn, muốn cho ĐạiHắcCẩu một chút giáohuấn, Thạch Trung Ngọc trực tiếpnhéo lôngchó trên ngườiĐại HắcCẩu, kết quả phát hiệnkéo không nhúcnhích!

Thạch Trung Ngọc phiền muộn,lại một quyền đánh vào trên người Đại Hắc Cẩu,nhất thờigan bàntay tê rần,tựanhư đánhvào mộtkhối thép,căn bản khôngđánh nổi!

Đại Hắc Cẩu nhấtthờinhe răng cười đắc ý,khinh bỉnhìn Thạch Trung Ngọcnói:

- Tiểu Hinh, Hắc ca ngươi được không!

Thạch Trung Ngọc cả giận nói:

-Tiểu Hắc Cẩu, tađã đánh bại ngươi,từ hôm nay trởđi ngươinên kêu ta đạica!

Vẻ mặt ĐạiHắc Cẩukhôngtình nguyện, khinh thườngnói:

- Ngươi chỉ là bằng vào cây đao kia lợi hại một chút mới đánh thắng ta, nếu không ngươi cănbản không thểlàđối thủcủa ta, muốn tanhận ngươilàm đại ca, khôngcó cửa đâu!

Thạch Trung Ngọcnhất thờitâm trungkhí phẫn, ngươi cho rằng lão tử nguyệný xưnghuynh gọi đệ vớimột conchó, Thạch TrungNgọc nói:

-Vậyngươi muốn thếnào mớicó thể chịu thua?

ĐạiHắc Cẩu khinh bỉ nhìn ThạchTrung Ngọc nói:

- Trừ khingươi không cầncâyđao kia, quang minh chính đại đánh thắng ta!

Thạch Trung Ngọc nhất thờiphẫn nộ,gia hỏa này giống như cốt

thép, nếu mình không dùng ChiếnThần Chi Nhận,căn bản khôngthể gây thương tổn đượcnó a!

Đại Hắc Cẩu vừa thấy sắc mặt Thạch TrungNgọc, nhất thời dâm đãng nở nụ cười,khinhbỉ nhìn Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc phẫn nộ,cảmgiác mình bị Đại HắcCẩu khinhbỉđã đạt đến điểm mấu chốt, lập tức nghe gợiý củahệ thống.

- Gợi ý của hệ thống: Người chơi bịđối phương cườngliệt khinh bỉ, skill bị động Cự Lực khởi động, có thể điều độngtiềm lực toàn thân, bộcphát rasứcmạnhgấp năm lần bản thân,kỹnăng thời gian kéo dàiba mươi giây, thời gian cold-downnửa giờ!

Cự Lực!

Hai mắt ThạchTrung Ngọc nhất thời tỏaság,thời giandài như vậy khôngcó thi triểnra kỹ năng này, Thạch Trung Ngọcđã sắp quên mất, không nghĩ tới hôm naycó thể phát huyđược tác dụng, Thạch Trung Ngọc cười đểu nhìn Đại Hắc Cẩu:

- TiểuHắc,hôm nay ngươi đếncùng có phục hay không?

Đại Hắc Cẩutrừng Thạch TrungNgọc, luôn cảm giác người này có chútthay đổi, nhưng nói khôngrõràng rốt cuộclà điểm nào thay đổi, Đại HắcCẩu tiếptục mạnh miệngnói:

- Trừ khi ngươi quangminh chínhđại đánhbại ta, bằngkhông ta tuyệt không chịu thua!

Thạch Trung Ngọc dâm đãng nở nụ cười, trực tiếp thu Chiến Thần Chi Nhận vào trong TúiTu Di,huy động hai quảđấm đánhlên người Đại Hắc Cẩu, ánh mắt của Đại Hắc Cẩuhíp lại, chỉ bằng chút khí lựccủa ngươi, làm sao cóthể tổn thương được ta!

Trong lòngĐại HắcCẩu đang đắc ý, nắm đấm củaThạch Trung Ngọc đãnhư mưa rơi vàotrên người nó, nhấtthời Đại HắcCẩu không ngừng kêu thảm thiết, nhe răng lăn lộn, Thạch TrungNgọc nhìn một cái, nhất thờiđạihỉ,gấp năm lần lực lượng, Đại Hắc Cẩu nàyquả nhiên không chốngđỡ nổi!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc hơi động, lại hạ thủ tiếp, nhất thời lông trên người Đại Hắc Cẩu như rơm rạ bịThạchTrung Ngọc nhổ

một mảng lớn, Đại Hắc Cẩu không khỏi kêu đau đớn, liên tục cầu xin tha thứ, Thạch Trung Ngọc cũng hợp thời thu tay lại, đứngở một bên trừng Đại Hắc Cẩu, cả giận nói:

- Tiểu Hắc, ngươicóphục hay không?

Trong lòngĐại HắcCẩu thê thảm, lúc nàongười nàytrở nênlợi hại như vậy, ĐạiHắcCẩukhông thểlàm gì khácơn là gật đầu nói:

- Ta phục rồi,lão đại!

Thạch TrungNgọc nhất thời hưng phấn, Đại HắcCẩu nàyở trong ngày thường một bộ thế ngoại cao nhân,ngày hômnay lại bị mình đánh kinh sợ, thực sựlà giải hận!

Người thứ tư sủng vật

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc lậptức phất tay, dùng danhngôn không biết lập lại baonhiêu lần nói:

- TiểuHắc, về sau ngươitheo Thạchcalăn lộn, chỉ cần Thạch ca có một miếng ăn,sẽkhôngđể ngươibị đói!

Đại Hắc Cẩu lắc lắc đuôi, nghi ngờnói:

- Chỉ có một miếng ăn,saocó thể không bịđói, cũngkhông đủ ta ăn a!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhất thời đầuđầy hắc tuyếnnói:

-Đó là một tỉ dụcâu, ý tứ của talà sau nàyThạchca có mộtmiếng ăn, cũng sẽ phân ngươi một nửa!

Đại Hắc Cẩu lậptứclắc đầu,khinh thường nói:

- Lão đại, ngươi rốt cuộc là trình độ văn hóagì a, cái nàyrõràng là câu khoatrương có được hay không!

ThạchTrung Ngọcđầu đầy hắc tuyến, lãotửnói như thếnào cũng là một người tốt nghiệp sơ trung,làm sao không bằng một con chó!

Thạch Trung Ngọc cũng không quấn quýt, vội vàng nói:

- Tiểu Hắc, chỉcần ngươi có thể minh bạch thâm ảo của câu nói này là được!

Đại HắcCẩu tiếp tụckhinh thường nói:

-Những lời này đơn giản như vậy, talàm sao có thể không minh bạch, thế nhưng ý tứ củanhữnglờinày ta lạikhông đồng ý, coi như chỉ có một miếng cơm, cũng phải làta ăn trước!

ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Vì sao?

Đại Hắc Cẩu đắc ý nói:

- Nhìn thânthểcủa lãođại, lượng cơmkhẳngđịnh không nhỏ, một miếng cơmcăn bản không đủ ăn, đểcho lão đại ăn còn thèm,chẳng bằng ta hi sinh, trước tiên ănsạch, có thèm cũngchỉ mình tathèm!

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến, câu nàyhắnnói không biết bao nhiêu lần, chotớibây giờ còn chưa nghequatrả lời như vậy a.

Đại HắcCẩu tiếp tục nói:

-Còn nữa, lão đại, ta không gọi Tiểu Hắc!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp nói:

- Về sau ngươi chính là tiểu đệ của ta,ta bảo ngươi cái gì, ngươi chính làcái đó!

Đại Hắc Cẩu buồn bực gật đầu,khôngthểlàmgì khácхơn là tiếp nhận tên mới của mình, trong lòng Thạch Trung Ngọc không khỏi sảng khoái.

LúcnàyĐại Địa Chi Hùng tới, Thạch Trung NgọcvàĐạiHắc Cẩu đều vội vàngkêu:

-Hùng ca!

ĐạiĐịa ChiHùng cảnh xuân đầy mặt, cao hứng gậtđầu, nhìn Đại Hắc Cẩunói:

- Ngươi huấn luyện tiểu Ngọc thế nào?

Sắc mặt Đại Hắc Cẩu xấuhổ nói:

- Hùngca, tađãbị Thạchca đánh bại!

Đột nhiên Đại Địa Chi Hùng sờ sờ khuônmặt của mìnhnói:

- Hai người các ngươixembộdạng củata như thế nào?

ThạchTrung Ngọc và Đại Hắc Cẩuđều liên tục đáp:

-Bộdạng của Hùngcaqáu uyvũ!

Đại Địa Chi Hùng nhếch miệngcười cười, vỗ Đại HắcCẩu nói:

- Đúng rồi, vừarồi ngươi nói gì vớitaấy nhỉ?

Đại Hắc Cẩu lập lại một lần, ĐạiĐịa Chi Hùng giật mình nhìn ThạchTrung Ngọcnói:

- Thực lựccủangươi kém như vậy, dĩ nhiên có thể đánh bại Đại Hắc Cẩu?

Thạch TrungNgọc lau mồ hôi nói:

- Hùng ca, may mắn mà thôi!

ĐạiĐịa Chi Hùng khoát tay áo nói:

- Ngươi đãcóthể đánhbại Đại HắcCẩu,vậy nóirõ thực lực củangươi đã không tệ, như vậyđi, từ hôm nay để Đại Hắc Cẩu theongươiđi ra bên ngoài họchỏi kinh nghiệm!

Thạch TrungNgọcsửngsốt, hắn còn tưởng Đại ĐịaChi Hùng ở trong bản đồ đặc thù ra không được, Thạch Trung Ngọckinh ngạc nói:

- Hùngca, các ngươi ở trong bản đồđặc thùcó thể đira ngoài sao?

ĐạiĐịa Chi Hùng tự hào nói:

- Đó làtự nhiên, chỉ bấtquá người bên ngoài quá yếu, tađira ngoài cũng không có ý tứ!

ThạchTrungNgọc bất đắc dĩ gật đầu, giọng nóichuyện của Đại Địa Chi Hùngcó thểlàm người chết tức sốnglại!

Thạch Trung Ngọc đang bất đắcdĩ, một bên Đại HắcCẩu đã trực tiếp nhảy đến trên người Thạch TrungNgọc, cắn tay phảicủa Thạch Trung Ngọc một cái, nhất thời tiên huyếtbừng lên, Thạch Trung Ngọc đang chuẩnbịtứcgiận,đãnhìnthấyĐạiHắc Cẩu ônthuận nằm ở trên người Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọcnghe được thanhâm gợi ý củahệ thống.

-Gợiý củahệ thống: Đại Hắc Cẩunhậnngười chơilàmchủ nhân, xin hỏi người chơicó đồng ý hay không?

Thạch Trung Ngọc đầutiên làsửng sốt, sau đó mặt lộ vẻ mừng như điên, gật đầu như giã tỏi!

Thạch Trung Ngọcvốn đang lo lắngmang Đại Hắc Cẩu rangoài phải thả ở đâu, lần này ThạchTrungNgọc xem như hiểu, thì ra ĐạiĐịa Chi Hùng nói cho Đại HắcCẩu đi ra ngoài học hỏikinh nghiệm, chính làđể nó làm sủng vật cho mình!

Thạch TrungNgọcvà ĐạiĐịa Chi Hùng lại kháchsáo haicâu, sau đó dẫn ĐạiHắc Cẩura khỏi bản đồ, vừara bảnđồ, ThạchTrung Ngọc không kịp chờđợi mở ra bảng sủng vật.

Đại Hắc Cẩu, cấp10, sinhvật đặc thù.

Lựclượng: 525

Thể lực: 400

Mẫn tiệp:456

Trí tuệ: 19

Tinh thần:12

HP: Thể lực 400x10＝ 4000

Ma pháp: Tinh thần 12x10＝120

Công kích:Lực lượng 525x2＝ 1050

Phòngngựvật lý: Thể lực 400x2＝800,phòng ngự ma pháp: Tinh thần: 12x2＝24.

Thạch Trung Ngọc quơ quơ đầu, xác nhậnhai mắt của mìnhkhông hoa, lập tức ômĐại Hắc Cẩu mạnh mẽ hôn một cái, ThạchTrung Ngọc quả thực không dám tin tưởng, thuộc tính mới mười cấp đã cường hãn như vậy, đến khilên tới hơn bốn mươicấp sẽ cườnghãn bao nhiêu!

Đại Hắc Cẩutrực tiếphôn mê, liềumạng giãydụa, lão cẩuta không thích cáinày a!

ĐạiHắc Cẩu ngọa nguậyhồi lâu, Thạch Trung Ngọc mới quyến luyếnkhông nỡ buông Đại Hắc Cẩu ra,phát hiện mình cómột chút thất thố, Đại Hắc Cẩu lập tức mắng nhiếc,Thạch Trung Ngọc gãi đầumột cái, vộivã nói sang chuyện khác:

-Đúng rồi, vừa rồivì sao Hùng ca cao hứngnhư vậy?

ĐạiHắc Cẩu buồn bực nói:

- Tám phầnmười lại tìm HoaHùng quả phụ, ai biết Hùng ca làm sao caohứngnhư thế, tám phần mườilàsơmúi được gì rồi!

Thạch Trung Ngọc kinhngạc nói:

-Ởđâu có Hoa Hùng,làm sao ta không thấy qua!

Đại Hắc Cẩu khinh thườngnói:

- Thựclựccủa ngươi quá yếu, không thể tùy tiện đi lại, Hùng ca khôngcho đi!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, con chó chếtnàynói làm saovẫn bất kínhnhư vậy, bất quá Thạch Trung Ngọc chiếm được một sủngvật hung hãn, trong chốc lát tâm tình thật tốt, cũng không thèmsođo.

Thạch Trung Ngọc nhìn thờigian,mắt thấy thời gian cònsớm, lập tức mang theo Đích Lô, Đại Hắc Cẩu, TiếuHàm,TrầmBích đánh qu ái đi!

Trầm Bíchvà Tiếu Hàm đềulà Pháp Sư hung hãn, ĐíchLô kỹ năng gây choáng nhất tuyệt, cộngthêm Đại Hắc Cẩu và Thạch Trung Ngọcđều cóthể kháng quái, cho nên Thạch Trung Ngọc quyết định giết đàn quái,hơn nữahiệu suất giết đànquáicòn không thấp!

Khoảng chừng qua hai giờ, Thạch TrungNgọc nhìn trạngthái nhân vật, đã từ cấp 45 5% kinh nghiệm lên đến cấp45 15%, không khỏi có chútkinh hỉ, không nghĩ tới mình đơn độc đánh quái, hiệu suất cũng cao như vậy!

Thạch Trung Ngọc đangnghĩ ngợi lại đikéomột đám quái giết, lại độtnhiên ngheđược gợiý củahệ thống, hôm nay thời giantrò chơi đến rồi, Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ, không thể làm gì khác hơnlà tuyểnchọn logout!

Nhóm ba người vô sỉ!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc hạ tuyếnđếnphòng khách, lạikhôngthấy tung tích của Cơ Vân Thăng, hắn không sao cảlắc đầu, ai biết lão đầu n àyđi nơi nào, dù sao không có một xu quanhệvới mình, Thạch TrungNgọc mởTV,tùy tiện chuyển kênh, nằm ở trên ghế salon xem mộtchút liền ngủ mất!

Thạch Trung Ngọc đang cùng nữ nhi của Chu Công triền miên,lại đột nhiên bị người đánh thức, mở mắt ra nhìn, vẻ mặt oánkhí, muốn nhìn là ai phá hư chuyện tốt củamình!

Thạch Trung Ngọcngẩng đầu nhìn, các cô nươngvà CơVân Thăng đều ngồi ở trong phòng khách,lão đầu đang uống rượu hát dân ca, màcác cônương thì vẻmặt cổ quái nhìnmình.

Thạch Trung Ngọc mê mangmột hồi, cúiđầu nhìn, phát hiện quần mình đãbịchốnglên một cái lều nhỏ, nộ long đang muốn bắn ra.

Thạch Trung Ngọcngượng ngùnggãiđầu, lúng túng nói:

- Sao các ngươi đều ở đây?

Cáccô nương đều trừng Thạch Trung Ngọc, nghĩ thầm chúngta không ởnơi này, có phải ngươicàng không kiêng nểgì cả hay không.

Cơ VânThăng liếmmôinói:

- Tiểu tử, vốn liếng không tệ,thế nhưng phảichúý khống chế một chút!

Sắcmặt Thạch TrungNgọc tối sầm,ngươi một lão nhân nóicũngquá rõ ràng đi,thân thể lão tử không phải người bình thường có thể so sánh,trong lòngThạch Trung Ngọccười khổ,nhưng ngoài miệng không ngừng nói đúng.

Cơ Như Nguyệt chứngkiến dángdấp Thạch Trung Ngọcđàng hoàng mới nói:

- Chúng tađi ra ngoài ăncơm!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc phiền muộn, tại sao lại đira ngoài ăn cơm, không phải tốn tiền sao!

Nhưng nhìn thấy cáccô nương cực kỳ tình nguyện, hơn nữa Cơ Vân Thăng ở bêncạnh, Thạch Trung Ngọc cũng không tiện phản đối, không thể làmgì khác hơnlà nói:

- Như Nguyệt, lần này chúng ta tìmmộtđịa phương yêntĩnh chút, đừng đi địa phươngquáhuyên náo, không quen a, hơn nữa phục vụ cũngkhông chuđáo, ngaycả một cái túiny lon cũng không có!

Cơ Như Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọc một cái,sao khôngbiết hắn đang suy nghĩ gì, gia gia mìnhđang ở đây, ngươivẫn keo kiệt như thế, thật quá mức!

Cơ Như Nguyệt đangđịnh trả lời, chỉ nghe Cơ Vân Thăngvỗ tay nói:

- Tiểutử ngươi thực thông minh!

Sắc mặtThạchTrung Ngọc tối sầm, mìnhtám phần mườilại đụng lên họng súng,quả nhiên, Cơ Vân Thăng tiếptục nói:

- Ta biếtmột địa phương tương đối yêntĩnh,hoàn cảnh cũngtốt, chỉ là giá cả hơi đắt,nếutiểu Thạch có lòngnhư vậy, chúng ta liềnđi nơi đó, haha...

MặtThạchTrung Ngọc nhất thời đen lại, lão gia hỏa này xa xỉ như vậy, cũngnói địa phương kia giácả đắt, vậythì chứng minh địa phươngkiagiá cả không phải đắtbình thường!

Lúc này ThạchTrung Ngọccũngkhông tiện phảnđối,không thể làmgì khác hơn làkhổ sáp gật đầu đáp ứng.

Đoàn người ThạchTrung Ngọclai hai chiếcxe tới nơi Cơ Vân Thăng nói, bởivìcó kinhnghiệm giáo huấnlần trước, Thạch Trung Ngọc không dám cùng DươngTử đua xe, tùyý BMW của Dương Tử vượt qua Mercedes của mìnhlàm đầu lĩnh!

Dương Tửthấy ThạchTrung Ngọcnhátgan như thế,lầm bầm hai câu nhuyễn đản, cũng mất đihứng thúđuaxe, nàng nào biếtđâu rằng Thạch Trung Ngọc khôngphải khôngdám đuaxe,mà làlo lắng sựtình phậttiền, aibiết lần này còn có thể tìnhcờ gặp ngu ngốc trước kia hay không!

Thạch TrungNgọcvà Dương Tửlái xe,cứ nhưvậymột đườngđi tới địa phương Cơ Vân Thăng nói, mọi người vừa xuống xe, đều bị cảnhtượng trước mắt chấn kinhrồi!

Xa xalà một tiểu hồ.

Dưới trời tối, sươngmùtràn ngập, sóng gợn lăn tăn, sươngmù bao phủ tiểu đảo ởxa xa, trên hòn đảo kia là từng trang viên nhỏ.

- Đẹpquá!

Dương Tửche cái miệng nhỏ nhắn, nhịn không được cảm thán nói.

Cáccô nương cũng bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc, nữnhân đều là động vật nghiệp dưa.

Tronglòng Thạch TrungNgọc ai thán, chỉlàănmột bữa cơm, làm long trọngnhưvậycó ýtứsao!

Cơ VânThăng cười nói:

- Mọi ngườimau vào đi!

Mọi người nhìn xaxa,phát hiệncó một chiếcthuyền nhỏ đang chạy tới, Thạch Trung Ngọcnhìn, nguyên lai làmột ngườibộ dángNgư Dânđang chèo thuyền đitới, NgưNhân kia đi tới phụ cận,mờimọi người lênthuyền.

Đám người Thạch Trung Ngọc vừa lênthuyền, Ngư Dân kia giới thiệu:

- Hoan nghênh cácvị quý khách tới Ngư Dân Hoan!

Thạch Trung Ngọc gật đầu,Ngư Dân Hoan, danh tự này nghe rất đại chúng hóa, Thạch Trung Ngọchọcgiọngđiệu của diễn viêntrong phim ảnhnói:

- Lão nhân gia, khôngbiết một ngày ngươiđánh cá có thể kiếm được bao nhiêu tiền?

Sắcmặt NgưDân kia rõràngtốisầm, ta có già như vậy sao, không khỏi nói:

- Tiên sinh,ta không phảiđánh cá, talà phụcvụ viên ở nơinày!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc buồn bựcnói:

- Nhìn kỹ thuật chèo thuyền của ngươi không tệ, sao lại bằng lòng hạ mình làm mộtphục vụ?

NgưDân kia cười nói:

- Tiênsinh không hiểu,nếumuốn làmphụcvụ ởNgư Dân Hoan, đầu tiên phải học đúnglà năng lực chèo thuyền, kỹ thuật của ta, ở trong Ngư Dân Hoanchỉ là bìnhthườngmà thôi!

Thạch Trung Ngọc nhấtthời bừng tỉnh đạingộ, tiệm cơm này còn rất biết giả bộ, há mồm còn muốnhỏi cái gì, cáccô nương cũngđã ngăn cản hắn, khôngcho hắnhá mồm, Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khác hơnlà buồn bực ngậmmiệng lại!

Thuyền chạy rấtnhanh, đoàn người ThạchTrung Ngọc đến trên đảo, Thạch Trung Ngọc mớiphát hiện, thìra từng trang viêntrênđảo này đều làtách ra,mỗimột trangviên tương đương với từnggian phòngriêng biệtởkhách sạn.

Đám người Thạch Trung Ngọclên bờ, liềncó người đến đây tiếp đãi bọnhắn, ngườiđếnlà mộtmỹnữ rất đẹp, nhiệt tình, haimắt Thạch Trung Ngọc tỏa sáng, nhìn chằm chằm hai luồngvĩđại kia, mỹ nữ gợi cảm nàycũng cực kỳ phối hợp, kéo cổ áothấp xuống,nếukhông phải ngại các cô nươngở bên cạnh,Thạch Trung Ngọc rấtmuốn cùng mỹnữ nàytâm sự nhân sinh.

Các cônương đều trợn mắt nhìn, Thạch Trung Ngọc cũng không dám làm càn, tùy tiện cùng mỹ nữnày tán gẫuvài câu, liềnthuê một trang viên.

Đám người ThạchTrung Ngọcđang theo saumỹnữ gợi cảmđi tới trang viên, chỉ nghemột bên truyền đến thanh âm không hòa hài:

- NhưNguyệt!

ThạchTrung Ngọc ngẩng đầunhìn, pháthiện dĩ nhiênlà Lôi Nghiêm, trong lòngnhất thời phiền muộn, phát hiện mỗi lần mình đi ra ngoài ăn cơm đều sẽcó ruồi!

Thạch Trung Ngọc lại tập trung nhìn vào, phát hiện hai người bên cạnh Lôi Nghiêm, mìnhlại đều biết, theo thứ tự là Ngọc DiệnTiểu Phi Long Tưởng Kiền, Bạo Quân Trần Thiên.

Trong lòng Thạch Trung Ngọcphiềnmuộn, thựcsự là người họp theo bầy, ba người này đều làloại phongtao tột cùng, dínhcùngmột chỗ cũng khôngkỳ quái!

Tuy Lôi Nghiêm, Tưởng Kiền,Trần Thiên đều gặp Thạch Trung Ngọc,nhưnglúc này không nhậnra,bây giờ Thạch Trung Ngọc tuổi trẻ anh tuấn, phong lưu phóng khoáng, cănbản không hề giống trước kia.

Thạch Trung Ngọc và Lôi Nghiêm

DTV-EBOOK.COM.VN

Lôi Nghiêm thoáng liếcqua Thạch Trung Ngọc,cảm thấydường như khá quen, thế nhưngtrong chốc látlại nhớ khôngra, có lẽ là ảo giác của mình, Lôi Nghiêm thầm nghĩ.

Trong lòng Lôi Nghiêm cười nhạt, không thèm để ýnói:

- Như Nguyệt, không nghĩtớicác ngươi cũngnhư vậy!

Cơ Như Nguyệt đầu tiênlà sửng sốt, sau đó hiểuýtứ trong lời nói của Lôi Nghiêm, nhất thời sắcmặttái xanh, vừamuốn phát tác, lại nghe Lôi Nghiêm chậm rãi nói:

- Thôi được,thanh niên này còn chưa tính, dángdấp ngượclại coi nhưkhôngtệ, thếnhưng lão giahỏakia các ngươicũngkhông buông tha, các ngươi không khỏi quábỉổi đi!

TronglòngCơ Như Nguyệt bùng lên lửa giận, muốn lên cho Lôi Nghiêm mộttát,không nghĩ tới lại bị Cơ Vân Thăngkéo lại, trênmặt CơVân Thăngcũng tái nhợt, trướcđây hắn có nghe qua cháu rể tương lai này, không nghĩ tới hôm nay gặp mặt, quả nhiên xúdanh khôngcó hưtruyền!

Cơ Vân Thăng kéo CơNhưNguyệtlại,nhưng không kéođược Thạch Trung Ngọc,hơnnữa hắn vốnkhông cóýđịnh kéo ThạchTrung Ngọc, hắn kéo Cơ Như Nguyệt là sợnàng tiếnlên chịu thiệt, còn Thạch Trung Ngọc, hắc hắc, khôngphải cũng muốn làm cháurể củalão đầu ta sao, cứcắn nhauđi, con nào thắng về đội củaông!

Cơ Vân Thănglà đánh ý địnhởmột bên xem trò vui!

Không thể không nói, tuy Lôi Nghiêm làm người không đượctốt lắm,thế nhưng thủđoạn làm tứcgiận người lại cao minhkỳ cục, Thạch Trung Ngọc nổi giận, ngươi nói lão tử còn chưa tính, lạicòn

dám nóinữnhân của lão tử, cái này khócó thể thathứ!

Thạch Trung Ngọc trựctiếp tiến lên cho Lôi Nghiêm một bạt tai, Lôi Nghiêm sửng sốt, cảm giácmáphảitê rần, đã trúng một cái tát, Lôi Nghiêmnhất thời giận dữ, hắn không nghĩtới giống người hèn mọnnhư vậy còndámđộng thủ với mình, Lôi Nghiêm cảgiận nói:

- Ngươi biếtta làaikhông?

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, giahỏanày cũng quá ngu ngốc,trực tiếp đávề phíahạ bộ của Lôi Nghiêm, trong lòng Lôi Nghiêm cả kinh, vội vã tránh né, một cước kia rơi vàosườn đùi phải, Lôi Nghiêm nhất thời đau đến nước mắt tràn ra.

Lôi Nghiêm quátto:

-Tiểu bạchkiểmngươi muốn chết!

Lôi Nghiêmnói xong vọttới Thạch Trung Ngọc!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc vuivẻ, không nghĩ tới người này còn rất dũngcảm, bất quácó đôi khi canđảmtươngđương với ngu ngốc a!

Thạch Trung Ngọc nhìnthấy LôiNghiêm đưa tới cửa,cũng không khách khí, trực tiếpnghênh đón,một trận đấm đá, Lôi Nghiêm bị đánhkhông nhẹ, miệng cũng sưng lên, vành mắt bầm đen, trong lòng nhất thời phiền muộn,hắn nguyên lai tưởng rằngtiểubạch kiểm giống như Thạch Trung Ngọcthân thể hư nhược, gió thổi là gục, chonên mớitự mình tiến lên, muốn đánh ngượcThạch Trung Ngọc, ởtrước mặt Cơ NhưNguyệt biểu hiệnmột chút, không nghĩ tớimình dĩ nhiênlàđá phải tấm thép!

Lôi Nghiêmvội vàng nhỏ giọng nói:

- Huynh đệ, đừng đánh được không, ta cho ngươitiền?

Thạch TrungNgọcnghi ngờ, tiểutử này lại muốn đùa giỡn hoa chiêu gì, động tác trên tay ThạchTrung Ngọc không khỏi chậmlại, cũng nhỏ giọng trả lời:

-Ngươi cóý gì?

Trong lòngLôi Nghiêmvui vẻ, xem rađối phương bị hấp dẫn a, Lôi Nghiêm vội vàng nhỏ giọng nói:

- Ngươi làm bộ bịta đánh nằm xuống!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc căng ra, ở trướcmặt các cô nương bị đánh nằmxuống, mặt mũi còn đâu, Lôi Nghiêm vội vãnhỏgiọng nói:

-Huynhđệ, ngươichỉ làlàmbộ, liền cóthể kiếm được một số tiềnlớn, về sau không cần làm nghề này nữa!

Thạch Trung Ngọc vừa nghe Lôi Nghiêm nóimột số tiền lớn, hai mắt nhấtthời tỏa sáng, khôngnhìn câusau,cùng Lôi Nghiêm đánh tú hoa quyền, giống như hai tên biến thái,nhỏ giọng nói:

-Ngươi cóthể cho tabao nhiêu?

Lôi Nghiêm thô bỉ nhỏgiọng cười nói:

- Những cô nươngkia mỗi tháng chongươi bao nhiêu, tasẽ cho ngươi bao nhiêu, như thế nào?

Trong mắt Thạch Trung Ngọc tràndầy cảm động, mình tiến vào Thần Lâm tổng cộng mới bao lâu, liền đánh ra nhiều Kiến Bang Lệnh và trang bịcaocấp như vậy, giá trị bao nhiêua, Thạch Trung Ngọc liêntục gật đầu, nhỏgiọng nói:

- Ta muốncũngkhông nhiều,mộtthán cho ta100 triệu là được!

Cổ họngLôi Nghiêmngòn ngọt, kém chút phun ra một ngụm máu tươi, coi như tiểu huynh đệ của ngươi dùng kim cươnglàm, cũng khôngcó khả năng mắcnhư vậy, Lôi Nghiêm nhỏ giọng nói:

- Huynh đệ,song phương hợp tác phải có thànhý a, ngươicắtcổ ta sao!

Sắc mặt Thạch TrungNgọc âm trầm, nhỏ giọng nói:

- Nói như vậy, ngươi là không đáp ứng mỗi tháng chota 100 triệu?

Lôi Nghiêm lắc đầu, cười khổnói:

- 100 triệu nhiều lắm, không bằng mỗithángta cho huynh đệ 300.000 được không?

Ở Lôi Nghiêm xem ra, một tháng 300.000 đã nhiều lắm rồi, Thạch TrungNgọc nhất địnhsẽ động tâm, thật không nghĩ đến Thạch Trung Ngọc vừanghe Lôi Nghiêmnói, nhấtthờinổi giận, cútmẹ mày đi, không chịu cho lão tử 100 triệu,còn phílời nãy giờ,coi như ta thực sự làm kỹ nam, một tháng cũng không có khảnăngchỉ kiếm 300.000!

Thạch Trung Ngọc trực tiếptát Lôi Nghiêm một cái, Lôi Nghiêmcòn chưa kịpphản ứng, Thạch Trung Ngọc lại đávào trên bụngmột cước, nhất thời đá hắn bay ra ngoài!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc nộa, người này lại dám lãng phíthời gian của mình!

Thạch TrungNgọc đang muốn xông lên cho Lôi Nghiêm một trận, Lôi Nghiêmđã thanh tỉnhlại, sắc mặt tối sầm hô lớn:

- Tưởng đại ca, nhanh lên!

Lúc đầu TưởngKiền đứngở bêncạnh nhìnnáo nhiệt, không nghĩ tới hơikhông chú ý, Lôi Nghiêm đãbịkỹ namkiađánh gục, tronglòng TưởngKiền không khỏi buồnbực, lúc nào thân thể của đối phương ngay cả một kỹ nam cũng không bằng!

TưởngKiềnvừa nghe Lôi Nghiêm nói, liềnvọt về phía Thạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọc nhất thờicườikhổ, hắn cùng Tưởng Kiền tổng cộng giao thủqua hai lần, lần đầu tiên làdựa vào bình hoa của Liễu Phi Hoa, lầnthứhailà Tưởng Kiền căn bản không xuất toàn lực, lúc này sợ rằng mình sẽdữ nhiều lành ít!

Thạch TrungNgọc nhìn Cơ Vân Thăng, lão nhânkiatrực tiếp móc ra một bình rượu uống, ánh mắt nhìn trời.

Thạch Trung Ngọc cười khổ,chỉcó thể nhắm mắtđánhvềphía ngực của Tưởng Kiền, nhưng giốngnhưtrứng chọiđá, cánh tay liêntụctê dại!

Cái cằmcủa ThạchTrungNgọc têrần,đã trúng mộtquyền của Tưởng Kiền, nhất thời đau đếnhắn muốn mắng người, Tưởng Kiền cười

khan hai tiếng, lại một chưởng đánh về phía ngực Thạch Trung Ngọc, ThạchTrungNgọc không tránh kịp, ngực đau nhói, lui lạihai bước ngồi ởtrên mặt đất.

Ba chiêu bại ba người!

DTV-EBOOK.COM.VN

TronglòngThạchTrungNgọc phiềnmuộn,mình thật không phải đối thủ của Tưởng Kiền, nhìn TưởngKiền caohơnhai mét,thân thể cường tráng, Thạch Trung Ngọc than thở một tiếng, trựctiếp đứng lênvọt tới,đá vềphía hạ bộ của Tưởng Kiền!

Tưởng Kiền nhấtthời kinh hãi, vộivã lui lại, trong lòng Thạch Trung Ngọc vui vẻ, liêntục phátđộng tập kích về phíahạ bộ.

Trong lòng Tưởng Kiền bất đắc dĩ, khôngthểlàm gì khác hơnlàliên tiếplui về phía sau, không nghĩ tới Thạch Trung Ngọcsẽ áp dụng đấu pháp bỉ ổi nhưvậy, trong lòng ThạchTrung Ngọc thì mừng rỡ, cuối cùngcũng tìmđược nhượcđiểmcủa người này, tinhthần tỉnh táo, bằng vàokinh nghiệm đánhnhau nhiều năm của mìnhkhông ngừngtránhné Tưởng Kiền công kích, sauđó nhằmvào hạbộ của hắn phát động công kích!

Trong chốc lát Tưởng Kiền cũng không cóbiện pháp, hắn thân là cao thủ TaeKwonDo, nếu như cũng đitập kích hạ bộcủaThạch Trung Ngọc, vậy thìquá mất mặt!

Trong khoảng thờigian ngắn, Tưởng Kiềnvà ThạchTrungNgọc giằng cokhông xong, ai cũng không thể nhanh chóng đánhbại đối phương.

Lôi Nghiêm đứng ởmột bên, che ánhmắt sưngthật cao,trong lòng thầm mắngTưởngKiền vô dụng, hắnđánh nơiđócủa ngươi, ngươi khôngbiết đánh lại sao,tuy trong lòngbất mãn,nhưng LôiNghiêm không thểnói ra!

Tronglòng Lôi Nghiêm hơi động, nhìn về phía đámngười Cơ Như Nguyệt,nhấtthời haimắt tỏa sáng, nghiêng đầu lạinói với Trần Thiên:

- Nếu khôngTrần huynhcũngthử nghiệm, nơi đó khôngphảicòn có một cáisao!

Sắcmặt Trần Thiên cứng đờ, tuy trong ngàythườnghắn rất vô sỉ, thế nhưng muốn ở tronghiện thực hạ thủ vớimột đám cô nương và một ông già, thật có chút không đành lòng a!

Tuy trong lòng Trần Thiêncó chút không muốn, nhưng thấyLôi Nghiêm đãnóinhư vậy, cũng không tiệncự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Kế tiếp, trên sân xuấthiện mộthình ảnh kỳquái, Trần Thiên và Lôi Nghiêm đivềphíacác côngương, Tưởng Kiền nhíumày, tựa hồcó chút bất mãn,thế nhưngkhông nói cái gì, Thạch Trung Ngọc thì cười ha ha, hai gia hỏa kia thật là muốn chết a!

Cơ Vân Thăng nhìn ThạchTrung Ngọc cười như ngu ngốc, khẽ nhíu mày, vừa định nhắcnhở hắn vài câu, thế nhưngnhìn thấy bộ dạng đắcý kia lại lắc đầu, saumột khắc,Thạch TrungNgọcbị Tưởng Kiền đạp bay.

Lôi Nghiêmnhìn CơNhư Nguyệt, khóemiệng lộ ranụ cười dâm đãng nói:

- Như Nguyệt,ngày hôm nay xemnhư ngươi đụng vào trong tayta!

Lôi Nghiêm nói, vươn tay sờ soạngtới bộ ngựcủaCơ Như Nguyệt, Cơ Như Nguyệt sợđến vội vã lui lại, Lôi Nghiêm cảm giác hai tay nóng lên, nhưmò tớimột vật gì, vội cúiđầu nhìn,phát hiện mình dĩ nhiên mò phải tay của lão kỹ nam, chínhxác mànói, làlãokỹ nam kia chủ động nắm lấy tay mình!

Lôi Nghiêm đầu tiên là sửng sốt, sauđó phản ứng lại, nổi giận nói:

- Lãokỹ nam, maulấy bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra...

Lôi Nghiêm còn chưanói hết, đã cảm giác gương mặt tê rần, gió bên taithổi hô hô,mìnhdĩ nhiênbị lãokỹ nam trước mắt tát bay!

Cơ Vân Thăng phẫn nộ a, qua nhiềunăm như vậy, chỉ có hai người dám kêu la om sòm ở trướcmặt hắn, mộtcáilà ThạchTrungNgọc, mộtcái chính là Lôi Nghiêm này, hai người này, một cái là CơNhư Nguyệt chọn trúng,trongcái làcon rể Cơ Hùng Liệtchọn trúng, đều có thể trở thànhcháu rể của mìnha!

Trần Thiên nhấtthời sợ ngây người, vội vàng luivề phía sau, Lôi Nghiêm làm đương sựcóthể khôngthấyrõ,nhưngTrần Thiênở phía sau thấy rõ ràng,lão kỹ nam kia chỉ vận dụng một ngón tay,Lôi Nghiêm đã bịđánh bay!

Trần Thiênmuốnchạy, nhưng Cơ Vân Thăng không cho hắn cơhội, chân dùngsức giậm mặt đất, thân hình xôngvề phía TrầnThiên, một quyền đánh bay Trần Thiên.

Tưởng Kiền mới đánh ngã ThạchTrung Ngọc, đangmuốn nghỉ ngơi một chút, liền thấymột màn trước mắt, nhất thờicắn răng vọt tới, Cơ Vân Thăng khinh thường lắc đầu, người nàychỉ là biết chút manlực mà thôi, một khi gặp phải cao thủ chân chính vẫn không được!

Tưởng Kiền chỉcảmthấy hoa mắt, trước mắt xuất hiệnmột bóng người màu đen,sauđó thân hình của hắn như một viênđạn pháo té bay ra ngoài.

Ba chiêu, ba chiêu bại ba người!

Lão giatử thực bưu hãn a!

Các cô nươngvà Thạch Trung Ngọc đềuchấn kinh rồi!

Thạch Trung Ngọc từdưới đất bòdậy, nhất thời thẳngthắt lưng, cười haha,vọttới trước mặtLôi Nghiêmcho hắnmột quyền, Lôi Nghiêm choáng váng, bị Thạch Trung Ngọccưỡiở trênngười quyền đấm cước đá!

Thạch Trung Ngọc đangđánh đã nghiền, chỉ nghe bên cạnh truyền đếnâm thanh vangđội:

-Mau dừng tay,trong nhà hàngcấmtranhđấu!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc khó chịu, lại cho Lôi Nghiêm một bạ t tai, mớiquyếnluyến không thôi đứng dậy, nhìn người đến là một trung niênmặc âu phục.

Người đến tự nhiênlà quản lí của Ngư Dân Hoankhông thể nghi ngờ, thế nhưng làmcho Thạch Trung Ngọc buồn bực là, sao những quản lí này đều là mộtcáiđức hạnh, thời điểm lão tửbị đánh sao

ngươikhông nói, khilão tử đánh người, ngươi lại tới ngăn trở!

Trong lòngThạch TrungNgọc khó chịu, chonên không có cho hắn sắc mặttốt gì, dù saocũng làquản lý, tự biết đuổi lý,khôngngừng cườibồi!

Thạch Trung Ngọc cũng không bình tĩnh,trực tiếp phấttay nói:

-Đừng nóinhảm, chúngta còn muốn ăn cơm!

Quản lý vội vàngcườinói:

- Mấy vị quý khách ở trong Ngư Dân Hoan cứ yên tâm tiêu phí, tất cả phí dụng...

Ánh mắt Thạch Trung Ngọc nhất thời tỏa sáng, cắt đứt quản lý nói:

-Tấtcả phí dụng cácngươibao hết!

Sắc mặt quảnlý kia tối sầm, ngượng ngùng nói:

- Talà nói có thểbớt 20%cho các vị!

Thạch Trung Ngọcgật đầu, bớt 20% thì bớt 20%,dù saocũng có thể tiết kiệm một chút.

Lúcnày Lôi Nghiêm,Tưởng Kiền,TrầnThiênđều từ dưới đấtbò dậy, trợnmắt trừng Thạch Trung Ngọc và Cơ Vân Thăng,vẻ mặtoán hận.

Đột nhiên CơVân Thăng tiếnlên vuốtmặt Thạch TrungNgọc, lớn tiếng nói:

-Thạch Trung Ngọc, vết thương trên mặt ngươinhư thế nàorồi?

Thạch Trung Ngọcđầutiên là sửngsốt, nghĩ thầm lúc nào lão đầu ngươi quan tâm tanhưvậy, còn chưakịp phản ứng, chỉ ngheLôi Nghiêm tứcgiậnquát.

-Thạch Trung Ngọc, không nghĩtới dĩ nhiên là ngươi!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cười khổ, không đợi hắn cóphản ứng, TưởngKiềnvà Trần Thiêncũng nhậnra hắn,tức giận mắng

nhiếc.

LôiNghiêm chemôi cườilạnh,cắn răngnói:

- Thạch Trung Ngọc, tốt, tốt,ngươisẽbiết cái giá khi đắc tội ta!

ThạchTrung Ngọcxoayđầu lạinhìnCơ Vân Thăng, trong lòng than thở, đang muốn nói cái gì, chỉ nghe Cơ Vân Thăng giành trước nói:

- Nếucác ngươi dám đụngđến nhitử ta, lão giàta sẽ liều mạng với các ngươi!

Anh hùng cứu mỹ nhân?

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc vừa nghe được lời nàycủaCơ VânThăng, trựctiếp ngốc ở đó, lão gia hỏa này thần kinhsao, Thạch Trung Ngọctrừng Cơ Vân Thăng, đang muốn nói cái gì, chỉ ngheLôi Nghiêm giậndữ nói:

-Quảnhiên là một đôi cẩucha con!

KhóemiệngThạch Trung Ngọcco quắp, muốn xông lênchoLôi Nghiêm mấy tát, thế nhưngnhìn ở bêncạnhnhiều bảo annhư vậy, thôi được rồi!

Thạch Trung Ngọchừ lạnhmột tiếng, xoayngười đi tới trang viên của mình, Cơ VânThăng và cáccô nương cũngvội vàng đuổi theo, không nhìn đámngườiLôi Nghiêm, đám người Lôi Nghiêm nhấtthời tứcgiậnđến liên tục giậmchân!

Thạch Trung Ngọc đitheo phía sau mỹ nữ gợicảm, nhìn kiểuđồn đong đưa mêngười, trong chốc látcũng không cóhứng thú, trảiqua chuyện mới vừa rồi, hiện tại ThạchTrung Ngọc không còn hứng thú,chỉnghĩăn no rồi về!

Mỹ nữ gợi cảmkia đưa Thạch Trung Ngọcvào một trang viên, sau đóhấp ta hấp tấp rời đi, Thạch Trung Ngọcngaycảcon mắt cũng không liếc nhìn nàngmột cái!

Thạch Trung Ngọc cũng không khách khí, trực tiếpđặtmông ngồiở chủ vị, Cơ Như Nguyệtvẫncòn muốn nói cáigì, thế nhưng vừa nhìn thấy gương mặt kiacủa Thạch Trung Ngọc liền biết điều im lặng!

Cơ Vân Thăng chép miệng, cũng không lưu ý cử động của Thạch TrungNgọc, trong miệng của hắn lại uống rượu, cựckỳ hưởng thụ!

Trải qua chuyện lúc trướcnháo trò,cáccô nương cũng không còn hứng thú ăn uống,thế nhưngcái nàykhông ảnh hưởng Thạch Trung Ngọc vàCơVân Thăngchút nào, một bàn lớn đồ ăn, trừ các cô

nương mỗi người gắpmấyđũa,đều vào trong bụng của ThạchTrung Ngọcvà Cơ Vân Thăng.

Trong lòng các cô nươngđều âm thầmsuy nghĩ:Thựcsự là hai kẻ tham ăn!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phiềnmuộn, trước đâycùngcác cô nươngđira ngoài ăn,một bàn cơm đềulà mình ăn,hiện tại lại thêm mộtngười,rõ ràng không đủ ăna!

Thạch TrungNgọc liếc mắt, CơVân Thăng cũng liếcmắt, hai người liếc mắtnhìn nhau,tâm hữu linh tê, đều biết trong lòng đối phương bất mãn!

ThạchTrung Ngọc trực tiếp phất tay nói:

-Dựa theo menu vừarồi, lại lên một bàn!

Ánhmắt Cơ Vân Thăng nhất thời sánglên, liên tụcgật đầu.

Tiểuthư phục vụ bị kinhđộng nói:

- Hai người các ngươi là cha con?

Trong lòng Thạch TrungNgọcbuồn bực nói:

- Làm sao ngươi biết?

Tiểu thư phụcvụ n hấtthời chemiệng nở nụ cười:

- Từ dáng vẻ ăn cơm của hai người các ngươi làcó thểnhìn ra, bất quágừng đúnglà càng già càng cay!

Thạch Trung Ngọcđaukhổ, lão tử làmnhi tửchoai cũng không thể làmnhitửcủahắn, mục tiêu của lão tử là cháu rể hắn!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cười khổ nói:

-Tanóichúng ta không phải chacon, ngươi tin không?

Tiểuthưphục vụ lập tức nói:

- Tin!

Thạch Trung Ngọc kinhdị nói:

-Vì sao?

Tiểuthư phụcvụ mỉm cười:

-Kháchhàng chínhlà thượng đế, khách hàng nói chínhlà chân lý, cho dùngài nói vị lão tiênsinh nàylànhi tử của ngài,ta cũng sẽ không chút do dự tin tưởng!

Cáccô nương đềubị Thạch TrungNgọcvà tiểu thư phụcvụ đốithoại chọccười, tâmtình buồn rầu cũng phai nhạt đi không ít,mà Thạch Trung Ngọcvà Cơ Vân Thăngthì đầu đầy hắc tuyến!

Thạch Trung Ngọc không thểlàmgìkháchơnlà bất đắc dĩ phất tay nói:

- Nhanh mang thức ăn lên đi!

Chỉ chốc lát sau, một bàn thứcăn mới được đưalên, bấtquá không nghi ngờchút nào, bàn thức ăn này vẫnkhông có trảiqua Thạch TrungNgọc và CơVân Thăngtàn phá, vẻnvẹn năm phútđồng hồ,một bàn thức ănchỉcònlại cơm thừacanh cặn, lúc này CơVân Thăng và ThạchTrung Ngọc mới hài lòngvỗ bụng, mỗi ngườingã xuốngghế trên,một bộ no nê thỏa mãn.

Xaxa, sóng nước lăntăn, giónhẹ phấtphơ, thổilòng người ta cũ ng vì đó lay động.

Nhìnhồquang lăn tăn ởxaxa,tronglòng Thạch TrungNgọc có chút ngẩn ngơ,thời gian mấy năm, nói dài cũng khôngdài, bảo ngắn cũng không ngắn, mình cũng đã trải qua không biết bao nhiêu sóng gió của cuộc đời.

Thạch TrungNgọc không biết,cũng không muốnbiết,hắn ngẩng đầu lên, liếc nhìncác cô nương vây quanh ở bênbàn cơm, tronglòng có chútấm áp, những thứ này đềulà ngườimình cầnbảo vệ.

ThạchTrung Ngọc sinhlòng cảm khái,từ trên người mócra mộtbao thuốc lá, sau đó thuậntay némbao khôngđi, nhất thời nghe được thanhâmgiận dữ.

Sắc mặt Cơ VânThăng âm trầm, cắnrăng nói:

- ThạchTrung Ngọc, ngươicái hỗntiểutử, muốn ta lột da của ngươi rasao!

Thạch Trung Ngọc nhìn một cái, cáibao thuốc lá mình vứt bỏ kia vừa lúc ném vào trong bát của CơVân Thăng, trong lòng Thạch TrungNgọc nhất thời phiền muộn, vội vàng nói:

-Lãogia tử, không phải là một cái bátsao, ngàiđổi lại một cái là được?

Sắc mặt Cơ Vân Thăng âm trầm:

-Chủ yếu khôngphải cái bát này, mà làrượu trong bát!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, sauđónhớ tới Cơ Vân Thăng uống rượu đềulà dùng bát, trong bát quả nhiên có không ít rượu, thế nhưng cựckỳ không khéo là, lúc này trong bátlơlững mộtbao thuốc lá!

Thạch Trung Ngọcnhất thời nghĩ đến mới vừa rồiCơ Vân Thăng nâng cốc rót rượu, đang chuẩnbị uốngmột ngụm, đột nhiên từphía chân trờibay tớimột cái bao thuốc lá, vừavặn nện vào trong bát, sắc mặt củaCơ Vân Thăng trong nháy mắtbiến thànhmàu gan heo, Thạch Trung Ngọcnhất thời cười ha ha.

Cơ VânThăng trực tiếp nhảy ra,muốn giáo huấn Thạch Trung Ngọc,nếukhông phải các côngương ngăncản, lúc này Thạch Trung Ngọc khôngbị đánhmột trận mớilạ!

Cơ Vân Thăng nhìn sắc trờiđãtối, cũng không tiện giáo huấn đối phương, không thể làm gì khác hơn là tức giận nói:

-Xútiểu tử, ta trở vềlại hảo hảo giáo huấn ngươi!

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ, những rượukiacủa ngươilà lão tửbỏ tiềnmua,bây giờtrở mặt khôngnhậnngười sao!

Thời điểm đám người ThạchTrung Ngọc rời tửu điếm tínhtiền,thì ác mộngcủa ThạchTrungNgọcđến rồi, quán rượu này gọi là Ngư Dân Hoan, nhưng chodùăncá làm bằng vàng cũng không thể mắc

như vậya!

Các cô nươngđều khinh bỉ nhìn Thạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệt nói:

- Ngọc tỷ, ngươi dù gì cũng đã làức vạn phú ông, còn keo kiệt chút tiềnấy sao!

Trong lòng Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ, các cô nương này thực là bạigia tử, hơn mấy triệu, có thể gọi chúttiền sao?

Thạch Trung Ngọc cũng không cònbiệnpháp, nhữngđồ ănkiađại bộ phậnđềulà hắn và CơVân Thăngăn, hơnnữa hai người bọn họ còn ăn hai phần, cóthểkhông đắtsao!

Đoàn người ThạchTrung Ngọc ra khỏi tửu điếm, lái xe theo đường cũtrở về, thời điểm sắp tới khu biệt thự, trong bóng tốiven đường đột nhiên truyền đến tiếngkêu cứuthê thảm.

- Cứumạng! Nhanh cứu mạng a!

Thạch TrungNgọc vểnhtai nghe, nghe thanh âm chắc là của một nữ tử, ánhmắt nhất thờisáng lên,anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Đưa đầu ra!

DTV-EBOOK.COM.VN

Nghe venđườngcó tiếng kêu cứu, mắtThạch Trung Ngọc sáng lên, trướcđây nhìn các loại tình tiếtanh hùng cứu mỹ nhân liền xông lên đại não, Thạch Trung Ngọc nhìnra sau,CơNhư Nguyệt nhìn hắn bĩumôi, vẻ mặt không sao cả.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc vui vẻ, đẩy cửaxe tớichạy, mới chạy phân nửa, Thạch Trung Ngọc liền thấyở venđường quả nhiên xảy ra loại chuyện đó, ba gã bỉ ổi say rượuđang xâm phạm một cô nương.

Trong lòng Thạch Trung Ngọcvui vẻ, chạy tới đạp bay một gã bỉ ổi, hai gã khác nhất thờiổi giận, xốc lên chaithủy tinh trong tayđánh tới ThạchTrung Ngọc, Thạch Trung Ngọcvội vã tránhné, lôi kéo cô nương kia nói:

- Cô nương, ngươi không có việc gì chứ?

Cônương kia ngẩng đầu, Thạch TrungNgọc nhấtthờitrợntròmắt, bộ dáng này còn không bằng Phượngtỷ, ba người kia còn không thấy ngại hạthủ được, thật làkhiến ngườikínhphục!

Sắc mặtcô nương kiađỏbừng,nhăn nhónói:

-Tiên sinh, cóthểtrước thả tayta ra không!

ThạchTrung Ngọc cúi đầu nhìn, phát hiện tay mình cònkéo tay người ta,tronglòng nhất thời buồnnôn, Thạch Trung Ngọc vội vã buông ra nói:

-Cônương,ngươi đimau,nơi nàycó ta!

Thạch Trung Ngọc nói xong liền không dám nhìn cô nươngnày nữa, trực tiếp laovề phía bagãbỉ ổi, bagã bỉổi đều chộp lấy bình rượuđập tớiThạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọc tiếnlên đá bay một tên, đánhđối phươngngất xỉu, ThạchTrung Ngọc lắc đầu, thân

thể cũng quákém đi!

Hai gã khác nhất thời ngâyngốc, người này cũng quá ngưubức a,ở dướibọn hắn vây công, không chỉtiếnthốinhư thường,còncó dưlực đốiphó bọnhắn!

Mộttên trong đónháy mắt, mộtgã khác hiểuý, hai người phân biệt mang theo bìnhrượu từtrái phải giápcông Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọc khinh thường lắc đầu, vọt thẳng về phía gã bỉ ổi ở bên phải, trong lòng gã bỉ ổikia cả kinh, vừađịnhcóphản ứng, chai rượu trongtayđãbay, trênmặttrúng một quyền, Thạch Trung Ngọcđương nhiên biết rõ đạo lý nhấtcổ tác khí,thừadịp tên khác còn ngốcở đàng kia, một trận quyềnđấm cước đá, đánh tên này kêu rên nằm ở trên đất.

Thạch TrungNgọc quay đầu nhìn tên cònlại,nhếch miệng cười, tronglòngtên kia cả kinh,kém chúttèra quần!

Thạch TrungNgọc tiếnlênđá vào bụng đối phương mộtcước, tên này dĩ nhiênsợđến quên phòng ngự, mặc cho Thạch Trung Ngọc đấm đá, Thạch Trung Ngọcđánh một trận xong ngừng tay,không phải hắn nhân từ, mà vìquá nhàm chán,ba ngườinày quákém, căn bản không phải đốithủcủa mình!

Trong lòngThạch Trung Ngọcđang không vui, lại đột nhiên nghe được một tiếng quát to.

- Maudừng tay!

ThạchTrung Ngọc nhìn lại, nhất thờisửng sốt,gã bỉ ổilúc trướcbị mìnhđánh xỉu không biết lúcnào đãtỉnh lại, đang bắtcóc lấy cô nương kia uy hiếp mình!

Thạch Trung Ngọc khinh thường lắc đầu nói:

- Ngươi khôngthấy tađã dừngtay sao?

Tên kia đắcý nói:

-Ta nói là vìtăng cườngkhí thế!

Thạch Trung Ngọcnheo mắt lại,híngược nói:

-Ồ, phải!

Trong lòng tên bỉ ổi kia nhấtthờicó chút bất an, hai tênkhác cũng từ dướiđất bò dậy điveề phía tên kia, trong lòngtên kia nhất thời có chút sứcmạnh, vội vàng nói:

- Mau buông vũ khí xuống,thúc thủchịutrói,nếu không...

Nóixong còn hừ lạnh hai tiếng.

ThạchTrung Ngọc đầu đầy hắc tuyến, người này còchưa tỉnh sao, Thạch Trung Ngọcnói:

- Khíthế ngượclạikhông tệ,thế nhưng trongtay ta nàocó vũkhí a?

Tên kia nhìnvề phía Thạch Trung Ngọc, phát hiện trongtayđối phương quả nhiên không cóvũ khí,lập tức hừ lạnh một tiếng,khinh thường nói:

- Còntưởng ngươi rất lợi hại, thì ra ngay cảmột vũkhí tiện tay cũng không có!

Thạch Trung Ngọclau mồ hôi, người này thuần túy là có bệnh, ba người cácngươitay cầm bình rượu, còn khôngphảibị tađánh gào khóc sao.

Thạch Trung Ngọc chỉ phải bấtđắc dĩ lắcđầu,cơ hộianh hùng cứu mỹ nhân của mình đã không có, các cô nương còở trên xe chờ, Thạch Trung Ngọc cũng không muốn lãngphí thời gian, trựctiếp đi tới.

Ba gã bỉ ổi kia nhất thời sợ hãi, đều quát:

- Đứng lại, ngươiđừng qua đây!

Thạch Trung Ngọc khinh thườngnói:

-Ta muốnđi qua thì sao?

Một tên trong đó nhất thời nhắmbìnhrượu vào cô nương kia, lên

tiếng uyhiếp:

- Nếu như ngươi còn dám tiến lên mộtbước, tasẽ phá hủy mặt của nàng!

Thạch TrungNgọcsửng sốt,lại nhìn dáng dấpcủa cô nươngkia, bộ dáng này, hủy dung đối với nàngchẳngkhác nào chỉnh dung a, Thạch Trung Ngọc khinh thường nói:

-Tùy ngươi!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp xông lên,một quyền đánhbay mộttên, lại một cước đá bay mộtgãkhác,tên cuối cùng cũng nóng nảy, bình rượu cắt tới mặt của côương kia.

Khóe miệngThạch Trung Ngọccó giật, tuynói hủy dung đối vớicô nươngnày khôngcó chỗxấugì, nhưngvẫnphảitôn trọngý kiến của chamẹ người khác, Thạch Trung Ngọc vộivàng tómlấy tay của đối phương, tên kia nhất thời bịđau, kêu rên lên, Thạch TrungNgọc lắc đầu, thânthể của người này đã bị tửu sắcmócsạch a!

Thạch Trung Ngọc đang địnhđánh ngã đối phương,cô nương kia nhất thờicó phản ứng, đoạt lấy bìnhrượu đập lên đầu ThạchTrung Ngọc, Thạch Trung Ngọcsửngsốt, trên đầu nở hoa.

Thạch Trung Ngọc nhất thời giận dữ,một tát đánh baygã bỉ ổi, xoay đầu lại trợn mắtnhìn cô nương kia, tronglòng cô nương kia kinh hãi, vộivã lui về phía sau,Thạch Trung Ngọc cảm giáctrên đầu mình mát lạnh, duỗi taysờ thử, liềnsờ được chất lỏng màu đỏsẫm, đưa lênmũi ngửi, Thạch Trung Ngọcrốt cục xác định đâylà máu!

Lửa giận trong lòng kéo lên, cả giận nói:

- Aibảo ngươi làm như thế?

Cô nương kia không nghĩ tới Thạch TrungNgọctrúng một bìnhrượu còn có thể vui vẻ như thế, trong lòng nhất thờibấtan, khóe miệng co giật nói:

-Đạica, ngài tạmtha ta,chỉ cần ngài thata, muốn talàm gì tacũng nguyện ý!

Thạch Trung Ngọc đầu đầyhắc tuyến,lời nàynghe sao màkỳ cụcnhư vậy, nửa ngày sau, Thạch TrungNgọc mớiphản ứngđược, lập tức trừng cô nương kia, tronglòng giận dữ, ngươi đánh ta một bình rượu còn cóthể tha thứ, nhưng dung mạo nhưthế còn lấy ra câu dẫnta, thiênlý nandunga!

ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu, mìnhđối với đánh nữ người cũng không có yêu thích đặc thù gì, cúi đầu nhặt bình rượu lên,ép về phía cô nương kia, cô nương kia nhất thời sợ hãi nói:

-Đại ca,ngài muốnlàm gì?

Tronglòng Thạch Trung Ngọc giận không chỗ phát tiết, ngươiđánh ta một bình rượu,lãotử đương nhiên muốn đánh trở về, Thạch Trung Ngọctức giận nói:

-Đưađầu ra!

Lão yêu quái!

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm:Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Tiêu Dao

Cô nương kia nhất thời sửng sốt, không hiểu Thạch Trung Ngọc nói rốt cuộc lày gì, Thạch TrungNgọc lắc đầu, chỉ sốIQ củacô nàng này cũngcó vấn đề, Thạch TrungNgọc không muốn lãng phí thời gianvới nàng, bình rượu đập xuống, nhất thờiđánh cônương kia té trên mặtđất kêurên.

Thạch Trung Ngọcxoay người lại, chạy về địa phương đậu xe,mới chạy phân nửa đã chứng kiếnxung quanhhai chiếc xengã đầy người, bên cạnh còn rơivãi rất nhiều chai bia.

Thạch Trung Ngọc giật mình, liên tưởng đến tiếngkêu cứu ở ven đường vừarồi,lập tức cảm thấy sự tình có chút khôngđúng.

Thạch Trung Ngọcvộivã chạy tớibên cạnh xe, phát hiện cáccô nương đều bìnhan ở trongxe, một chút việc cũng không có, lúc này mới yên lòng lại.

Cơ Vân Thăng ngồiở trên nócxe BMW uống rượu, híp mắt nhìn Thạch Trung Ngọcnói:

-Xú tiểutử,cứumỹ nữ trở về rồi?

Thạch TrungNgọc tứcgiận nhìnCơ Vân Thăng,ai oán nói:

- Đừng nói nữa, cô nàng đó dáng dấpgiốngnhư Phượng tỷ, thậtlãng phíthời gian!

Cáccô nương đều bĩu môi.

CơNhư Nguyệt kinh hô:

- Thạch Trung Ngọc,đầu của ngươi làm saovậy?

Thạch TrungNgọc ngẩngđầu nhìn lên, Cơ Như Nguyệtđangnhìn đầu củahắn, cáccô nươngcòn lại cũngbị tiếng kinhhô của CơNhư Nguyệt hấp dẫn, ThạchTrung Ngọc ngượng ngùng nói:

- Đừng nói nữa, chínhlà nữ nhân kia cầm chai biađánh!

CơNhư Nguyệt nghi ngờ nói:

- Không phải ngươilàân nhâncứu mạng của nàng sao, sao nàngsẽ đánh ngươi?

Cáccô nương khác cũng nghingờ nhìn ThạchTrungNgọc, tronglòng Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, nói đầuđuôi sự tìnhmột lần, biểu tìnhcủacác cô nương rấtđặc sắc, chỉcó Cơ Vân Thăng khua tay múa chân cười hahả!

Thạch Trung Ngọc trừng Cơ VânThăng, thầm mắng gia súc, Cơ Vân Thăngbởivì cườiquá mức, chai rượu rơitrên mui xe vỡ nát, rượu chảy đầy thân xe.

Thạch Trung Ngọc mừng thầm, đángđời, Cơ Vân Thănglậptức trừnghắn, cả giận nói:

- Đều tại ngươi!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, ngươi trượt tay, sao lại đioánta, Thạch TrungNgọc nói:

- Saolạioán ta, rõ ràng là chính ngươi khôngcẩn thận!

Cơ Vân Thănghừ lạnh một tiếng nói:

- Đừng cholàta không biết trong lòng tiểu tử ngươi đang nghĩgì!

Trong lòngThạchTrung Ngọc đổ mồ hôi, đâycũng không phải ông lão bình thường, mà là một lãoyêu quái, Thạch Trung Ngọcvội vã cúi đầu, không dám nhìn CơVân Thăng,CơVân Thăng dường như bởi vì làmrơi bình rượu, tronglòng phiền muộn, ngồi ở trên mui xe vẽvòng tròn lầm bầm gì đó!

Một lúc lâu, đám gia súc nằmtrên đấtkia đềukêuthảm bò dậy, lần nữa nhặt lên bình rượu, căm tức nhìnđoàn người Thạch Trung Ngọc, nhưng khôngai dámđộng thủ.

Cơ Vân Thăng ai thán nói:

- Ai, thựcsự là thế phong nhật hạ, đầu năm nay, như các ngươi còn dámđi ra đánh lộn ẩu đả, ngay cả một ônggià như tacũng đánh không lại!

Đámcôn đồ đều xấuhổ cúi đầu, Thạch Trung Ngọc không chút biểu tình, lão nhân nàynói cũng quáđả thương người, lão tử cũng không phải đối thủcủa ngươia!

Đầu mụcđám côn đồ kia cố giả bộtrấn định, la lớn:

-Các cô nương lưu lại, chúngta bỏqua các ngươi, nếu không...

Nóixong còn hừ lạnh hai tiếng.

ThạchTrungNgọclắc đầu,khí thế ngược lại không tệ,thế nhưng thời cơ nói lời nàyrõ ràng không đúng,gia hỏa này quả thựclàngu ngốc a!

Cơ Vân Thăng cũngbị đầumục này nóichọc cho sửngsốt, trựctiếptừ trênxe nhảy xuống, đám côn đồ kia đồng loạt luivề phíasau mấy bước, CơVân Thăng khinh thường nói:

- Ta đếm ba tiếng, nếu như các ngươi cònkhông chạy...

Cơ Vân Thăng còn chưa nói xong,đámcôn đồ kia đã nhanh chân bỏ chạy, đầu mục vừa thấy được tình cảnh như thế, cũng vội vàng theo đội ngũbỏ chạy!

ThạchTrung Ngọc mục trừng khẩu ngốc,tố chất cũngquá kém đi, khôngbiếtlà thủ hạ của ai!

CơVân Thăngbĩu môi, có chúthếtchỗ nói rồi,lẽnào lãođầu tađángsợ như vậy!

Tối hôm nay phát sinh nhiều chuyện như thế, mọi người cũng có chút mệt mỏi, tiếp tục lái xe trởvề biệt thự, vừađến biệt thự,Thạch

Trung Ngọclẻn vào phòng mình, kéo chăn khò khò ngủsay!

Vừa rạng sáng ngày thứ hai,Thạch Trung Ngọc đangngon giấc,đã bị tiếng phá cửađánh thức, Thạch Trung Ngọctừ trêngiường đứng lên, nhìnmới hơn sáu giờ, nhất thời nổigiận, đây cũng quá sớm đi!

Thạch Trung Ngọc mở cửa, nhìn thấy dĩ nhiên là Cơ Vân Thăng, lửa trong lòng nhất thời diệt phânnửa,sắc mặtâm trầm nói:

- Lãođại gia, ngươicó chuyện gì?

Cơ VânThăngvừa uống rượu vừa nói:

- Nhìnbộ dạngcủa tiểutửngươi, Hướng Lâmcốýan bàivề sau mỗi ngàyta gọi ngươi rời giường, ngươicòn không camtâmtình nguyện sao?

SắcmặtThạch Trung Ngọc nhấtthời tối sầm, phẫn nộ nói:

- Ngươi xemhiện tại mới mấy giờ!

Cơ VânThăng buồn bựcnói:

- Xem ra là ta lỗ mãng, thanhniên bây giờ đềutương đối cỡi mở a!

ThạchTrung Ngọc ngheCơ Vân Thăng nói, mặt lộ vẻ nghihoặc, theo ánh mắt của hắn nhìn hạ thân của mình,phát hiện thân thể mình trần truồng, tiểu huynh đệ đang ngẩngđầu đứng thẳng, nhưmuốn phun trào, ngượng ngùng nói:

-Cái này là... Ta không quản được!

Cơ VânThăng có chút không nói nổi:

- Ngươi bình thườngđều như vậy?

Thạch TrungNgọc vô tội nói:

-Ta thích ngủtrần truồngmà thôi!

CơVân Thăng đầu đầy hắc tuyến, tức giận:

-Vậy bây giờ ngươicòn không mau mặcquần áovào!

Thạch TrungNgọcvội vãvào trong nhà mặc quần áo, lại phát hiện Cơ Vân Thăng gọi hắn sớm như vậy làmuốn cùngnhau đánh quyền, ThạchTrungNgọc nhất thời im lặng, phẫnnộ nói:

- Ngươikêu ta dậy, chínhlà vì để ta cùng đi đánh quyền với ngươi?

Cơ Vân Thăngkhinh thường lắcđầu nói:

- Hiệntại thể chất người tuổi trẻcác ngươi quá kém,không cố gắng rèn luyện thực sự không được!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc tứcgiận, mình rất thoảimái đánh ngã batên côn đồ, ThạchTrung Ngọc nói:

-Thể chất của takhông kém một chútnào!

Cơ Vân Thăng khinh thường nói:

- Ngươikém như vậy,ngaycả một ônggià như ta cũng đánh không lại, còn nói không kém!

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến, ngươi nơi nào là lão nhân, rõ ràng chính là một lão yêuquái!

ThạchTrung Ngọc làngười nhanh mồmnhanhmiệng, trong lòng nghĩ cái này, miệng liền trực tiếp nóira, Cơ Vân Thăng vừa nghe, nhất thời tức thiếu chút nữaphun máu, huy độngbìnhrượu trong tay muốngiáo huấn, Thạch Trung Ngọc hoảng sợ, vội vã né tránh, khôngnghĩ đến dĩ nhiên đụng phải một đoànmềm nhũn.

Nhìn chút tiền đồ của hai người các ngươi a!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu nhìnlên, nhấtthời ánh mắt đã bịhai luồng thịt trắng hấpdẫn, tronglòng kinhhô, thật lớn!

Thạch Trung Ngọc lại ngẫnđầu lên, pháthiện mặtsắcDương Băng Dao đỏbừng,có chútngượng ngùng nhìn mình, ThạchTrung Ngọc nhất thời ý loạn tình mê, hai tay theo bản năng sờ soạn,nhưng tay còn không cómò tới,chỉ nghe một tiếngquát phẫnnộ:

- Dừng tay!

Thạch Trung Ngọcgiật mình, lúcnào tự chủcủamình kémnhưvậy, Cơ Vân Thăngvẫn còn ở bên cạnh, Thạch Trung Ngọc vừa nghĩ đến cái này, đầu têrần,mắt tối sầm lại, trực tiếpté xuốngđất.

Thời điểm Thạch Trung Ngọcmở mắtlần nữa, phát hiệntrên đầu mình quấnđầyvảitrắng, đồ đạc trước mắt xoay chuyển, lắclắcđầu, cuối cùng cũng khôi phục chút thanh tỉnh, pháthiện mình đang ở trong phòng của mình, nghiêngnhãn nhìnmộtcái, đãtám giờ, Thạch Trung Ngọc vội vã chạy đếnphòngkhách, phát hiện các cô nương không có tiếnvào tròchơi, đều ngồi ởtrongphòngkhách!

Trong lòng ThạchTrungNgọc không khỏicảm động nói:

- Các ngươiyên tâm, ta khôngcó chuyệngì!

Các cô nương đều trừng Thạch Trung Ngọc,ngươi thật nghĩmình là trung tâm, Dương Tử nói:

- Đại thúc,nghe nói vừarồi ngươi muốn philễ mẹ ta?

DươngBăng Dao lập tức trừng Dương Tử liếcmắt, đangmuốn nói điểmcáigìđâu,Cơ Vân Thăng liềngiành trướcnói:

- Không sai,là lão già ta tậnmắt nhìn thấy, nếukhôngphải bình rượucủa tatốcđộ nhanh, đãbị tiểu tử này đắc thủ!

Tronglòng Thạch Trung Ngọc âm thầmkêu khổ, lần này thật không phải cố ý, hơn nữamình đương thời cũng đãkịp phản ứng, lão đầu nàycòn lấybình rượu đập mình, nhấtđịnh là cố ý!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Cái này đều là hiểulầm, hiểu lầm!

Dương Băng Dao cũng liêntục gật đầu phụ họa, lúc này các cô nương mới giải trừ nghi hoặc, trong lòng ThạchTrung Ngọcđổmồ hôi,nếu thật làmchođám cô nương này biết mình cưỡimẹcon Dương Băng Dao, hơn phânnửasẽ dẫnphát động đất!

Nhìn thấy các cô nương không có nghihoặc gì, trongtrongThạch TrungNgọc mớithởphào một hơihỏi.

-Ngàyhôm nay làmsao ăntrễ như thế?

CơNhư Nguyệt trừngThạch Trung Ngọc, chỉ có biết ănthôi, tứcgiận nói:

-Chúng ta đều đã ănrồi, ngàyhôm nay chúng ta chủ yếu là thảo luận chuyện ngàyhôm qua!

Thạch Trung Ngọcgật đầu hỏi.

- Đồ ănthừa ở đâu?

Cơ Như Nguyệt tức giận nhìnThạch Trung Ngọc, ngườinày căn bản không có nghe câu thứhaicủa nàng a, chỉ biếtcó ăn, nói:

- Đồăn thừa đềuở trong phòng bếp,muốnăntự mình lấy đi!

Thạch Trung Ngọchấptahấptấp chạy đến phòngbếp, phát hiện đồ ăn thừa đều ở trong nồi, đâu cònkhách khí, trực tiếp ôm nồi đến phòngkhách, cáccô nương thấy cử động của Thạch Trung Ngọc, tro ng lòng đều đổmồ hôi, thật làmột kẻ tham ăn!

Thạch TrungNgọc ôm nồiăn bấtdiệc nhạchồ, sau đó hắn cũngnghe

được cáccô nươngnói chuyện ngày hômqua là cáigì,hơn phânnửa là âm mưucủaLôi Nghiêm, nào cóchuyện trùnghợp như vậy, đám người mìnhmới đắc tộigiahỏa kia,thìlập tức có một đám người tới tính kế, bất quátốchất đám giang hồ kia quá kém!

Thạch Trung Ngọcnghe cũng gật đầu liên tục,cáccô nương phân tíchrất có lý, thế nhưng phântích tới cuối cùng, lại không có một biệnpháp giải quyết, Thạch Trung Ngọc quayđầu nhìnvềphía Cơ Vân Thăng, phát hiện lãonhân này cũng đangnhìn mình,không phải không phải, chuẩnxác mànói, là nhìn về phía cáinồi trong ngực mình.

Thạch TrungNgọc ôm nồi lại chặt một chút, trợn mắt trừngCơ Vân Thăng, ngươi cao tuổi như thếrồi, cònmuốn cướp đồ ăn với một tiểu bối, thật không biếtxấu hổ, nhưng nhìnbộ dáng chảy nước miếngcủa CơVân Thăng, cũng có chútkhôngđành lòng!

Đột nhiên Thạch Trung Ngọc nói:

- Cơlãogia tử, ngàithần thông quảng đại nhưvậy, chuyệnnày ngài hẳn cóbiện pháp giải quyết a!

Sự tình Thạch Trung Ngọc nóitự nhiênlà LôiNghiêm, lúcđầucác cô nương đều cho rằngThạch Trung Ngọc chỉ biết ăn, nơinào sẽ quan tâm loạichuyệnnhư vậy,không nghĩ tớilạinghe Thạch TrungNgọc hỏi, hơnnữa còn rấtcó đạo lý, nhất thời các cô nương đều đồng loạtnhìn về phíaCơ VânThăng,các nàngnào biết đâurằng,Thạch Trung Ngọc nói lời này cũng là vì ăna!

Trong lòngCơVân Thăng cười khổ, tiểutử nàyquá độc ác, tanhìn một chútcũng không được sao, CơVân Thăng bất đắc dĩ nói:

- Ta đã nói, tadự định ở nơinày thờigian dài,không thể bạilộ!

Các côương đều thất vọng, Cơ NhưNguyệt bấtđắc dĩ nói:

-Sáng sớm hôm nay tavừarakhỏi cửa, liền phát hiệnbên ngoài khu biệt thự có mộtđám người xa lạ quanhquẩn, hơn phân nửalà Lôi Nghiêm phái tới!

Trong lòng Thạch Trung Ngọccũngbất đắc dĩ,LôiNghiêm là ai,đó là người củagia tộccổ xưa,mà Huy cachỉlà thủhạ của cha Lý Lan,

ngay cả địa vị củacha Lý Lancũngkhông thểso sánh, cho nên mình tìm Huy cacăn bảnkhông cótác dụng!

Mọi người đang bất đắc dĩ, chỉ nghe Cơ Vân Thăng khinh thường nói:

- Chỉ làđám ducônkia, mỗi ngày tatùytiện rútrachút công phu luyện quyền thì có thểgiải quyết bọn hắn!

NgheCơ Vân Thăng nói, Thạch Trung Ngọc vừađịnh gật đầu, lại ngheCơ Như Nguyệt nói:

- Gia gia,ngàilớn tuổinhư vậy, vạnnhấtxảy ra cái gì ngoài ýmuốn làmsao bây giờ,loại chuyện như vậyđể cho Thạch Trung Ngọcđi làm!

Sắc mặtThạch Trung Ngọc nhất thời tối sầm, lão tiểutử Cơ Vân Thăng này lợi hại hơn mình nhiều,Thạch Trung Ngọc ngẩngđầu một cái, thấyCơVân Thăngcó chút hảhê nhìn mình nói:

- Như vậy cũng được!

Thạch TrungNgọc lậptức đứng lên phản đối, vô tộinói:

- Chúngta vẫnlàbáocảnh sát đi, nghĩ tới thanh niên thiện lương chất phác như ta,làmsaocó thểđi đánh nhauchứ.

Các cô nương nhấtthời chemiệngcười phá lên, ThạchTrung Ngọc cúi đầu,phát hiện nồi đãbịCơ Vân Thăng đoạt đi, nhất thờitức giận,tiến lên đoạt nồi, từ khi lão nhân nàyđến, lãotử khôngcó một ngàylành a!

Cơ Vân Thăng vộivã đưa đầu ngón tay ra đâm mộtcái, Thạch Trung Ngọc nhất thờitê rần, ngồi trên mặtđất, khóc không ra nước mắt, vừa địnhđứnglên tranh chảo kia, chỉ nghe Cơ Vân Thăng mập mờ không rõ nói:

- Ngươi nhườngcho ta, những ngườikiata giúp ngươi giải quyết!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,sauđó đại hỉ hỏi.

- Ngươi nói thật?

Cơ Vân Thăng trừng mắt:

- Đương nhiên làthực,nhìn chút tiền đồ kiacủa ngươi!

Thạch Trung Ngọcnhìn Cơ VânThăngđiên cuồng ăn, trong lòng phiền muộn, ngươi cũng khôngnhìn mình một chút!

Các cônương nhìn hai người,trong lòng thầm thở dài: Nhìn chút tiềnđồ củahai người các ngươi!

Ban thưởng cùng nghiêm phạt

DTV-EBOOK.COM.VN

Các cô nương thương lượng xong,tự nhiên cũng nên tiếnvào trò chơi,Thạch TrungNgọc đang hấp ta hấp tấp chuẩnbị trở về phòng tiến vào trò chơi, chỉ nghe có người gọihắn, quayđầu lại,pháthiện là Cơ Vân Thăng.

Thạch Trung Ngọc nhức đầu, phát hiệntrênđầu còn đau, nghi ngờ hỏi:

- Lão gia tử, ngươi còn có việcgìsao?

Cơ VânThăng uốngmộthớp rượu, thân thểlắc lư nói:

- Tiểu tử,một hồita dự định đigặp những gia hỏakia!

ThạchTrung Ngọc không hiểu nói:

-Này quanhệ gì tớita!

CơVân Thăng trừngmột cái nó i:

-Tacao tuổinhư vậy, ngươi không sợxảy rachútgìngoài ý muốnsao!

Thạch TrungNgọcbừng tỉnh đại ngộ,vỗ trán nói:

-Lão gia tử,hạ thủ nhẹ một chút, đừngchết người là được!

Thạch Trung Ngọc nóixong liền hấp tahấp tấp chạy về phòng,lưu lại Cơ Vân Thăng tức giậngiậm chân, thầm mắngtiểu hỗnđản!

Thạch Trung Ngọc mớivừa tiến vào trò chơi, trước người đột nhiên xuất hiệnmột hộ vệ, ThạchTrungNgọc còn tưởnglà Mã Lục, kết quả tập trung nhìnvào, pháthiện không phải gia hỏa kia!

Người nọvừa thấy Thạch Trung Ngọc, nhất thời vẻ mặt mừng rỡ, tiến lên nói:

- Tiểutử Ngô Lục,gặp quaHinhVũChi Thạchđại nhân!

Thạch Trung Ngọc tâm lý thư sướng nói:

- Mới vừa rồi ngươinói cái gì,ta không cónghe rõ!

Ngô Lục lập tức lại lập một lần,ThạchTrung Ngọclạinói khôngcó nghe rõ,Ngô Lục liên tiếplập lạibảy tám lần, tronglòng muốn khóc, trách khôngđược tràngchủ đại nhân nói người này hỗn đản,quả nhiênkhông phải hỗn đản bìnhthường!

Trong lòngThạch Trung Ngọc thoái mái, bị người gọi đại nhân cảm giác chính là không bình thường a, nói:

- Tiểu Lục, ngươitìm đạinhânta có chuyệngì không?

NgôLục cũng không để bụng ThạchTrung Ngọc xưng hô, nghĩ thầm cuối cùng gia súc ngươi cũng nói đến chính sự, NgôLục lập tức cung kính nói:

- Đại nhân, tràng chủ lệnh ta tới mời,nói làcó chuyệntìm ngươi!

Hai mắt Thạch TrungNgọc tỏasáng, chẳng lẽ làban thưởng cho mình phát hiện Bug,nghĩ đến đây, Thạch Trung Ngọc lập tức kích động, vội vã kéoNgô Lục chạy tớisân đấu, Ngô Lụcnhất thờidại ra, ngườinày tính cách quáidị, quả nhiên không thể tính toán theo lẽ thường!

Thạch TrungNgọclôi kéo Ngô Lụcchạy như điên đến sân đấu,phát hiện Tiếu Sơn vàbốn người khác đềuở chỗ này, một người trong đó ThạchTrung Ngọc nhận thức, làtràng chủ,ba cái khác đại khái chính làbatràng chủ còn lại!

Thạch Trung Ngọc vộivã đi tới, nhiệt tình kêu lên:

- Đại bá!

Lúcnày TiếuSơnđang cau mày, trong lòng khó chịu, vừa nghe thanh âm liền vui vẻnói:

- Hiền chất, ngươiđã đến rồi!

Thạch Trung Ngọc gậtđầuđứngthẳng người, bốn tràng chủ kia đều hai mặt nhìn nhau, nơinào còn không biết Thạch Trung Ngọc đang suy nghĩ gì, không thể làmgìkháchơn là khom lưng kêu lên:

- GặpquaHinh VũChi Thạch đại nhân!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc thoáimái, thật lâu mới gậtđầu, bốn tràngchủ kia đềukêu khổ, thắt lưng mỏi không chịunổi!

TiếuSơn nhất thời không vui, tiểu tử ngươiở trước mặt đại bácòn chơi quan uy,Tiếu Sơn nói:

- Hiền chất, lần này gọi ngươitới, ngươi có biết là vì chuyện gì không?

HaimắtThạch Trung Ngọc nhất thời sáng lên nói:

- Đạibá, không phải ban thưởng chotasao?

Bốn tràng chủ đều phiền muộn, sao tiểu tử này khốn nạn như thế nhỉ, nhưng Tiếu Sơn tựahồđã quen, tuyệt đốikhông kinh ngạc, trực tiếp khoát tay,có chút dodự nói:

- Hiền chất, ngươi từ bỏ banthưởng được không?

Thạch Trung Ngọc nhất thời ngẩn ngơ, có chút khôngvui nói:

- Đại bá, đây chính làta bằngnỗ lực của mình thắng được ban thưởng,làm sao có thể nói khôngcầnlà không cần!

Tiếu Sơnđầu đầy hắc tuyến, xútiểu tửnày thậtlà có mặt nói,ngày đó chuyệnphát sinh ởtrong sân đấu cả thành đều biết, có thểgọi nỗ lực sao?

TiếuSơn mừng rỡ nói:

- Hiền chất, ta biết ngươi sẽkhông bỏ banthưởng, thật sự làquá tốt!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, lão tử vất vả phát hiện Bug, làmsao có thể từbỏban thưởng, hơnnữa lão tử muốn thưởng, ngươi vuivẻ cọng lông!

TiếuSơn từtrong lòngngực mócra mộtvật đưa cho Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc nhìn, lại là một cái nhẫn,vộivã tiếp nhận chiếc nhẫn kia, nhất thờihaimắt tỏa sáng, đây chính là Tiênkhí giới chỉ mình thiếu hụt.

Nguyệt Dạ chi giới: Tiên khí, lực công kích tăng 100, HP tăng2000, mỗigiây hồi phục 5% HP, đẳng cấp cấp 45,trang bị chức nghiệp, CuồngĐao.

ThạchTrung Ngọcvội vàng đeo chiếc nhẫnlên, trong lòng mừngrỡ, nhưngcòn không có mừngrỡ xong, ngẩng đầu liền thấy vẻ mặt của Tiếu Sơnnhư âmmưu đượcthực hiện,trong lònggiật mình, vội vàng nói:

- Đại bá, hômnay ta còncó chút việc, sẽ không quấy rầy nhiều!

Thạch Trung Ngọc nói xong,đã muốn lách ngườirờiđi,không nghĩ tới lại bị Ngô Lục ngăn cản, làm hắn nhất thờicó chút không vui nói:

- Đạibá, ngươi đây làý gì?

Tiếu Sơn cười nói:

- Hiền chất, ban thưởngđã xong,chúng ta lại nói sự tình trừngphạt a!

Vẻ mặt Thạch TrungNgọc mờ mịtnói:

-Đại bá, ngươi nói trừng phạt gì, ta làm sao không biết!

Tiếu Sơn âm thầm laumồ hôi, tiểu tử này thựcbiết trang,nếu không phải quá hiểu ngươi, người bìnhthườngthựcsẽ bị ngươi lừa!

Tiếu Sơn sầm mặt lạinói:

-Hiền chất,nếu ngươi không nguyện ýtiếp thu nghiêm phạt,ta sẽ thu hồi chiếcnhẫnkia!

Sắcmặt ThạchTrung Ngọc tối sầm,sauđóthân thiếtnói:

- Đại bá, chúngta là thân nhân, ngươicòn tính toán với hiền chất

làm gì a!

Tiếu Sơn lau mồ hôi, nghiêm túc nói:

-Hiền chất, đây là côngsự, tự nhiên khôngthể qua loa, đừng nói ngươi là hiền chất củata, coi như là nữ nhi ruột thịt, ta cũng không chút lưu tình...

Tiếu Sơnnói đếnđây,đột nhiên phát hiện mình nói có chút quá, trong lòng thẹn thùng, Thạch TrungNgọc bĩu môikhinh thường, bốnvịtràng chủ cũng không tin!

Thạch TrungNgọc vuốtve chiếc nhẫntrên tay, nghĩthầm Tiếu Sơn thậtcóthể thu chiếcnhẫn của mìnhđi sao, trangbị đếntrong tay người chơi, chính làcủa người chơi!

Tiếu Sơnchỉ liếc nhìn Thạch Trung Ngọc,liền biết trong lòng tiểu tử nàyđangnghĩ gì, khoát tay nói:

- Không nênhoài nghi, tacónăng lực này!

Không thể không nói, Tiếu Sơnnói thậtcó hiềm nghi trang bức, thế nhưng Thạch Trung Ngọc không dám khôngtin, lầntrước hắn tận mắt nhìn thấyTiếu Sơn đánhra một cái lỗ đen, đây chính là năng lực phátoái không gian a!

Tronglòngkinhhãi hỏi.

-Đạibá, trừng phạt này rốt cuộclàcái gìa?

Tiếu Sơn hài lòng gật đầu:

- Hiền chất, ta cầnngươi đi hộ tống một nhóm hàng!

Thu làm nghĩa tử!

DTV-EBOOK.COM.VN

Hộ tống một nhómhàng?

ThạchTrung Ngọcngốc trệ, việc hộ tống hàng nàyhơn phân nửa là gặpnguy hiểm, nói không chừng xuất hiệngiặccướp gìgìđóchém chết mình, không khỏi nói:

- Đại bá, có thể không hộ tống hàng,thayđổicái khác hay không?

TiếuSơn lắcđầu, bất đắcdĩ nói:

- Hiềnchất,đâylà phía trên ban bố xuốngnhiệm vụ,đạibá cũng vô lựccảibiến!

Trong lòng Thạch Trung Ngọcphiền muộn,làmsao loại chuyện hư hỏngnày lại đổ lên đầu mình, bất đắcdĩlắc đầu, lại cùng bọn hắn tán dóc vài câu, xoayngười muốn đi, nhưng bị TiếuSơn gọi lại, Thạch Trung Ngọc quay đầu,nghi ngờ nói:

- Đạibá, ngươi còn có việcgìsao?

TiếuSơn laumồ hôi, imlặng nói:

- Hiền chất,ngươi còn khôngcó hỏisự tình cụ thể của nhiệm vụ a?

ThạchTrung Ngọcsửngsốt, lập tức nghĩđến mình vì phiền muộn, ngaycả tình huốnghộ tốnglà gì cũngkhông biết!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Đại bá,vậy ngươi nói tình huống đi?

Tiếu Sơnnói:

- Như vậyđi, lúc xế chiều ngươi tớiquý phủ của ta, ta sẽ nói cặn kẽ cho ngươi, tốtnhất mangtheochút giúp đỡ, nhưvậy trên đường sẽ an toàn chút!

Thạch Trung Ngọc cườirực rỡ xán lạn nói:

- Đạibáyên tâm,ta nhất định sẽ mang theo Tiểu Hàm đi cùng!

Sắc mặtTiếu Sơn tối sầm, xú tiểu tử này lại uy hiếp mình, Thạch Trung Ngọc cũng khôngđể ý sắc mặt của Tiếu Sơn, ra khỏithành đánh quái, bởi lão bị sự tình hộ tống làmphiềnnão, hắnđánh quái cũng khó chịu, đánh tới trưa EXP mới từ 15% đến20%,ThạchTrung Ngọc ngẩng đầu nhìn trời, cũngsắp đếngiờ cơmtrưa, liền luira khỏi trò chơi.

Từ trong cabintròchơi chui ra ngoài, Thạch Trung Ngọc ngáp một cái, nhất thời trong lòng phiền muộn,khôngphải nói chơi game giống như ngủ sao, vì sao còbuồnngủ?

Bất đắc dĩ lắc đầu,mócramột cái USB, từ trongmáy vi tính tảimấy tậpUltraman, muốnđến phòng khách xem,vừa mới xuống phòng kháchđã chấn kinh, Cơ Vân Thăng đang ở trongphòng khách xemti vi, hơn nữa xem là Teletubbies!

Cổ họng Thạch Trung Ngọcngòn ngọt,có loạicảm giác muốn ói, lão đầu này cũng quá khiêu chiến cựchạnlòng người a!

Thạch Trung Ngọc chạy đến trướcsô pha,phát hiệnCơVân Thăng không có ngủ, vừa thấy Thạch Trung Ngọc, Cơ Vân Thăng lập tức nhếchmiệng nở nụ cười, phất taynói:

- Thạch Trung Ngọc, mautới xem!

Thạch TrungNgọcbấtđắc dĩ nói:

- Lãogia tử, ngươi bao nhiêu tuổi rồi, lại còncoi cái này!

CơVân Thăng nhất thời trợnmắtnói:

- Tiểu tử ngươi thực không biết thưởng thức!

ThạchTrung Ngọclắc đầu, tronglòng biệt khuất, nếu như Dương Tử mà nói,hắnnhất định sẽ khôngchútdo dự đoạt điều khiểntừxa, thế nhưng lão nhân này…thôi được rồi!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ, móc tẩuthuốc ngậm ở

trong miệng, mới châm lửa, Cơ Vân Thăng trừng qua, Thạch Trung Ngọc vội vã tắt thuốc, nhớ lại cái gạttànthuốc đãbị hỏng, trong chốc lát không có biện pháp, kết quả không cẩn thận đâm vào lễ phục của Cơ VânThăng,Cơ VânThăng lập tức trừng mắt nhảy lên, ThạchTrung Ngọc cười khổ,cái này támphầnmười là sẽ bị đánh một trận!

Cơ VânThăng cả giận nói:

- Xú tiểu tử, vì đoạt TV với ta, dĩnhiên nghĩra chiêu tổn hạinhưthế, lão giàtathựcbội phục!

Thạch Trung Ngọc vừangheCơ Vân Thăng nói, nhất thời mêman, người này làđang nói mát sao?

Thạch Trung Ngọcchưa kịp phản ứng, bụng đã trúngmột cước, thân thể ngã ngửa bay ra ngoài, đập vào trên ghế salon, làm hắn kêu rên không ngớt, CơVân Thăng cười đắcý nói:

-Xú tiểu tử, ngươi có bệnhhả, ngay cảchiêugiả heo ăn hổ này của lão tử cũngkhông nhìn ra!

Trong lòngThạchTrung Ngọc phiền muộn,lão đầunày cũngquácực phẩm, chiêu này không phải dùng như thếa,trong lòng đang phiền muộn, pháthiện mìnhbịCơ Vân Thăng xách lên, Thạch Trung Ngọc vội vãxin khoandung:

- Lão giatử, ta không phải cố ý!

CơVân Thăng nổi giận nói:

- Nói, tiểu tử ngươirốt cuộclà cốtình hay cố ý, cóphảiđố kị tacó một bộ lễ phụcxinh đẹp như thếhay không!

Trong lòng Thạch TrungNgọc hô to oan uổng,lễ phục của ngươi, mặc vào giống như bùn đen, người nào đố kị ngươi là cóbệnh a!

Thạch Trung Ngọcvội vãnói sang chuyệnkhác:

- Lão gia tử, đám côndồbên ngoài biệt thự kiathế nào rồi?

CơVânThăng vừa nghe ThạchTrung Ngọc hỏi cái này,liền thả hắn

xuống nói:

- Chỉlàđám ducôn kia, còn chưađủ lão giatử ta đánh!

Tronglòng Thạch TrungNgọc đang thả lỏng, cho là mình tránhthoát một kiếp,chỉnghe Cơ Vân Thăng nói:

- Tiểu tử, ta cũng không làmkhó ngươi,ngàyhôm qua ta lại mua chút rượu, ngươiđithanh toán đi!

ThạchTrung Ngọc nhất thờinhảy dựng lên, trên đầu ứa ragân xanh, cả giậnnói:

- Ai đặt rượu cho ngươi?

Vẻ mặtCơ Vân Thăng vô tội nói:

- Tựta mình đặt a!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc cứng đờ, phát hiệnmình dường như hỏi sai rồi, thoáng suy nghĩ mộtchút, Thạch Trung Ngọc lại nói:

- Vì saota phải tínhtiềncho ngươi?

Cơ Vân Thăng chỉlễphục trên người:

- Bởi vì ngươihủylễ phục của ta, bộ lễ phục này cũnggiá trị mấy trăm vạn a!

Trong lòng ThạchTrung Ngọccóchút khôngtinbộ lễ phục này đáng giá mấy trămvạn, lắc đầu nói:

- Nếu như ta khôngcóhủylễphục của ngươi thì sao?

Cơ Vân Thăng nhếchmiệng cười nói:

- Vậy ngươi vẫn phải thanh toánchota!

Khóe miệngThạch Trung Ngọc co giật, này là thổ phỉa, bất quá nghĩđến đối phương là giagia của Cơ NhưNguyệt,Thạch Trung Ngọc nhịn,trênthực tế hiện tại hắn cũngkhông còn quyền lực phản đối!

Thạch TrungNgọc rầu rĩ không vuingồi ở trên ghếsalon,Cơ Vân Thăng vẫndươngdương tự đắc xem Teletubbies,trong lòngThạch Trung Ngọc không khỏi nổi da gà, vừarồi lão đầunàytứcgiận hơn phân nửa là giả bộ!

Chỉchốclát sau, cáccô nương đều đi xuống, nấu cơm thìnấu cơm, đùa giỡn thì đùa giỡn, Dương Tử và CơNhư Nguyệtthì ngồi ởtrên ghế salon cùngCơ Vân Thăng xem Teletubbies.

NhìnCơ Vân Thăng một tay một cái, kéo tay củaCơ Như Nguyệt và Dương Tử, tronglòng Thạch TrungNgọckhó chịu, ngươi dựa vào cái gì động nữ nhân của lão tửa,bất quá vừanghĩ tới đối phương là gia gia của Cơ Như Nguyệt, hắnnhịn!

Chỉ chốc lát sau,Cơ Như Nguyệtphát hiện lỗ đen trên lễ phục của CơVân Thăng, không khỏi hỏi,CơVânThăng lập tức đưa ánh mắt nhìn về phía ThạchTrung Ngọc.

Thạch TrungNgọc cười khổ,vộivàng giải thích một phen mới làm CơNhư Nguyệt hết giận, nghe ThạchTrungNgọcđápứng mua rượu cho Cơ Vân Thăng, sắc mặt mới tốt hơn một chút,ôn thuậnnói:

- Gia gia, bây giờ niên kỷ của ngài cũng lớn, nên hưởng thụ thiên luân chi nhạc, để vãnbối hiếu kính ngươimới đúng!

Cơ Vân Thănglà mộtlão hồ ly,nơi nào không biếtCơ Như Nguyệt đangsuy nghĩ gì,lập tứcmỉm cườinói:

- Thạch Trun g Ngọc rất hiếu thuận, cực kỳhợp tâmýcủa ta,ta cóý định hắn thu hắn làmnghĩa tử a!

Khác thường Cơ Vân Thăng

DTV-EBOOK.COM.VN

CơNhư Nguyệtnghenửacâu đầucủaCơ Vân Thăng, trên mặtnhất thời lộ ra nụcười sáng lạn,nhưng vừa nghe câusau,nụ cười trên mặt cứng ngắc, vội vàng nói:

- Gia gia, ngài không thể thu hắn làm nghĩa tử!

Sắc mặtCơ Vân Thăng tiếc nuối, nghingờ nói:

- Vì sao? Ta thật rất thích Thạch Trung Ngọc a!

Cơ Như Nguyệt còn không có trả lời,Thạch Trung Ngọc ngaylập tức giành trước nói:

- Như Nguyệt, sao ngươi có thểphảnbác hảoý của lão giatử,tavàlão nhân gia rấthợpý nhau!

CơNhư Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọc, ngươithật muốn làm nghĩa tử của gia gia ta sao, nói vậychúng talà cáibối phậngì a!

CơVânThăng cũngvỗ tay cườitonói:

- Tiểutử ngươi thật thông minh!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, những lời này saonghekhông được tự nhiên thế nhỉ, lần này lạibịlão gia hỏa kiatínhkế!

Thạch Trung Ngọc ngay cả Dương Băng Dao vàDương Tửcũnglên, tự nhiên không ểbụngbối phận gì, vội vàng nói:

- Lãogia tử, chúng ta chơi thân như thế, căn bản khôngcó giới hạn bối phậngì, ta làm nghĩa tử của ngươi dường như có chútkhông thích hợp a!

CơVân Thăng liên tục gậtđầu, ánh mắt khen ngợi nói:

- Tiểu tử, vậy ngươi nói nênlàm cáigìbâygiờ?

Thạch TrungNgọcsờ đầu, nửa ngày saumới bừng tỉnh đại ngộnói:

- Lão gia tử, không bằng chúngtakết bái thành huynhđệ đi?

Khóe miệng Cơ Vân Thăng co quắp, tiểutử ngươi thật đúng làdám nói, muốncùng ta kết bái thành huynh đệ, khôngcó cửa đâu!

Tronglòng CơNhư Nguyệt càng thêm nổi giận, phẫn nộ trừng Thạch Trung Ngọc, nghĩthầmngươi thựclàm huynhđệ với giagiata, thì đừng tới tìmtanữa!

Cơ Vân Thăng do dựnửa ngày,cuối cùng vẫn cắn răngnói:

- Tốt, chúngtacoi như là huynh đệ!

Cơ Như Nguyệt nghe lời này thiếuchút nữa ngất đi, nàng vừađịnh ngất,chỉ ngheThạch TrungNgọc sầu mi khổkiểmnói:

- Lão gia tử,mặcdù ta rấtmuốn làm huynhđệ vớingươi, thế nhưng không được!

Trong lòng Cơ Vân Thăng cũng có chút tức giận, ngươithuần túy là trêuđùa lão tửta a, sắc mặt âm trầm nói:

-Làm huynh đệ không phải ngươi đề nghị sao,tại sao lại không được?

Trong lòng ThạchTrungNgọc cườithầm, biểu hiệnra cũng bất đắcdĩ nói:

- Ta vàCơ Như Phong đại ca đã làhuynh đệ, nếu như thành huynh đệ với lão giatử, nóivậy nếu nhưCơ Như Phong đại ca gặplão giatử ngươi, đến cùng sẽ là quan hệ gì a?

Khóe miệngCơVân Thăng coquắp,thì ra tiểu tử nàychờ hố ta, Cơ Vân Thăngphấttay nói:

-Ta thu ngươi làm nghĩatử!

ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Cũng không được!

Cơ Vân Thăngtrợnmắtnói:

- Vì sao còn khôngđược!

Thạch TrungNgọc dùng ánh mắt nhìn thẳng ngốc nhìn Cơ Vân Thăng:

-Ta và Cơ Như Phong đại ca đã là huynh đệ, nếu như lại bị lão gia tửthu làm nghĩa tử, cái kia...

Cơ Vân Thăng giậndử nói:

- Ngươi không thể nói hếtsaohả!

Thạch Trung Ngọc tiếp tục dùng ánhmắtnhìnthẳng ngốc nhìn Cơ Vân Thăng, bất đắc dĩ nói:

- Ta vàCơNhư Phong đại ca là huynhđệ,chonên vềtìnhvề lý, ta là tôn tửcủa ngài, chút đạo lý này ngươi cònnghĩ không rõràng!

TronglòngCơ Vân Thăng biệt khuất, mình làbị tiểu tử nàychọctức xỉu, bằngkhôngdựa vào chỉ số IQ của mình,làm sao cóthể hỏi lời ngu ngốc như thế!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc thì mừngthầm, từ khi gặp lão đầu này, vẫn là lần đầu tiên thấy hắn biệt khuất, thật là thoải mái!

CơVân Thăng bất đắc dĩnói:

- Bằng không ta nhận ngươi làm nghĩatôn?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu:

- Ta không thích làm tôn tử cho người khác!

Cơ Vân Thăng làhoàn toàn hỏng mất,chỉ lo uống rượu, rầu rĩ không nói, Cơ Như Nguyệt ngầm dựng lêncho Thạch Trung Ngọc ngón taycái, Thạch Trung Ngọc lập tức cho Cơ Như Nguyệt ám hiệu: Cũng không nhìn thân thể của nam nhân ngươi một chút!

Khuôn mặt Cơ Như Nguyệt đỏ lên, tuy bản lãnh của ngươi không tệ, thế nhưng việcnày cùng thân thểcó quanhệ gì a!

Cáccô nương sắp làm xongcơm,đã bưng lên, không biếtvìsao, tâm tình của Cơ Vân Thăng không quá tốt,ngay cả lượng cơm cũngnhỏ hơnrất nhiều,cái này tự nhiênlà làm choThạch Trung Ngọcmừng rỡ, đũa không kháchkhí,từsau khi Cơ Vân Thăngđến, hắn khôngcòn được ăn no nữa!

Sau khi cơm nước no nê, Thạch Trung Ngọc ngồi ởtrên ghế salon xem Ultraman, không biết có phải bởi vì chuyện buổi sáng hay không, hiện tại CơVân Thăng ngay cả xem Teletubbies cũng không muốn,mộtngười ngồi đờra đó, lãogiahỏanàycóchút khácthường a!

Cơ Vân Thăng thầmthởdài, nhìn Cơ NhưNguyệt đangthu thập bàn ăn, trong lòng yênlặng nói: Tiểu Nguyệt, ngươi đừng trách gia gia!

Cơ VânThăng ngẩn người mộthồi,sau đó lại khôi phụctinh lực,đi lên cướp điều khiển từxa ở trong tay Thạch TrungNgọc, lại chuyển đến kênh chiếu Teletubbies, tronglòngThạch Trung Ngọc phiền muộn, nhưngkhông dám đoạt với hắn, khôngthể làm gìkhác hơn là tức giận đứng lên.

Thạch Trung Ngọcđangmuốn trởvềphòngngũ trưa, lại đột nhiên chứng kiến thân ảnh yểu điệu của Cơ Như Nguyệt đivào phòng bếp, tronglòng ThạchTrung Ngọc hơi động, nhìnCơVânThăng một cái, lão gia hỏakia đang xem mê li, tùy ýliếc phòng kháchmột cái, các cô nương còn lại đều ởbênngoài, vì vậy trực tiếpxông vào phòng bếp.

Thạch TrungNgọc vừa vào phòng bếp, liềnthấyCơ Như Nguyệt đang rửa chén, lậptức tiếnlên nắm tay nàng, đau lòngvuốt ve nói:

- Nguyệt Nguyệt, ngươi thậtquá cực khổ, chúng ta cơm nước xong phủimông rời đi, ngươicòn phảirửachén, thực sự làkhổ cực, nhìn tay ngươi này,rửabát thời gian dài như vậy, đã trởnên có chútkhô nhám...

Cơ Như Nguyệt đầu đầy hắc tuyến,trực tiếp rút tay ra, ở trên trán Thạch Trung Ngọc điểm một cái, gắtgiọng:

-Bệnh hả, ngươi không thấyta là dùngmáyrửa chén sao!

Thạch Trung Ngọcsửngsốt, nhìn cái máy bêncạnh, nghingờnói:

- Đây làmáy rửa chén?

Cơ Như Nguyệt kinh ngạc nói:

- Dĩ nhiên, ngươisẽ không nói chota ngươi ngay cả máy rửa chén cũng không nhậnra chứ?

Thạch Trung Ngọc gãi đầu,có chút ngượng ngùng nói:

- Ngươi cũngbiết chồngngươi mới tốt nghiệp sơ học, làm saocó thể nhậnthức loại thiếtbị điện phức tạp này!

Cơ Như Nguyệt nhất thời che miệng cười phálên, ngay cả máyrửa chéncũngbị Thạch Trung Ngọc nói thành thiết bịđiện phức tạp, đột nhiên vẻ mặt hắn bừng tỉnh đạingộ nói:

- Khi đó ta rửa chén, sao ngươi không cho ta dùng máyrửa chén?

Cơ Như Nguyệt cười nói:

- Coi như ta để chongươidùng, ngươicũngsẽ không biếtdùng loại thiết bị điện phức tạpnày a...

Cơ Như Nguyệtcòn chưa nói hết, liền nhận thấybộngực bị Thạch Trung Ngọcnắm trongtay, không ngừng xoa bóp,vẻmặtđỏ bừng, trừng Thạch Trung Ngọc một cái.

Thạch TrungNgọc tươi cười nói:

-Takhông biết dùng, ngươi không thể dạy ta một chútsao!

Cơ Như Nguyệt nói:

- Ngươi buông tay, ta sẽ dạy ngươidùngmáy rửa chén!

Phòng bếp

DTV-EBOOK.COM.VN

Trong lòng Thạch Trung Ngọcđang sảng khoái,saocó thể buông tay, lực đạotrên tay lại lớn hơn chút, CơNhư Nguyệt nhất thời không nhịn được rên rỉ, làm hắn vội vã che miệng nàng nói:

-Nhỏgiọng chút,đám người Hướng Lâmđangở bên ngoài!

Cơ Như Nguyệt trừng Thạch TrungNgọcmột cái,nổi giận nói:

- Vậyngươi còn khôngnhanh buông tay ra!

Mặc dù trong bụng Thạch Trung Ngọc không muốn, thế nhưng không dám làm càn, quyến luyến khôngthôi gắt thêm một cái mới t hả tay ra.

Thạch Trung Ngọc ôm thân thể uyển chuyển của Cơ Như Nguyệt, mộtlàn gió thơm truyền vàochóp mũi,ôn nhu nói:

- Tiểu Nguyệt, làm saovậy?

Cơ Như Nguyệttrừng Thạch Trung Ngọc mộtcái nói:

- Ngươi thật ngungốc, lẽnào khôngcảmgiác đếntháiđộcủagia gia ta đốivới ngươi?

Thạch Trung Ngọc mù mịt nói:

- Lão giatử và ta quanhệ rất tốta...

-Tốtcáiđầu ngươi!

Hắn còn chưa nói hết, Cơ NhưNguyệt liền vươn ngón tay điểm trên trán hắn một cái.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc thư sướng, đôi môi trùmlênmiệng nhỏ củaCơNhư Nguyệt, không ngừng nhấmnháp,Cơ Như Nguyệt nhíu mày, muốn phản kháng, nhưng trong nháy mắt đãbịđầulưỡi

của ThạchTrung Ngọcchinh phục,khôngtự chủ đượcbắt đầu phối hợp.

ThạchTrung Ngọc mừngrỡ, bàntay lần nữa đưa về phíabộ ngực vĩ đại của nàng, tayở trên cỗ nàng nhẹ nhàng nhấn một cái, thân thể Cơ Như Nguyệt liền thuậnthế ngã vào trong ngực hắn,Thạch Trung Ngọc cảm giácđược mỹ nhân trongngực, tronglòng sảng khoái khôngngớt,độngtác giữa hai ngườicũng càng thêm kịch liệt.

Đúnglúcnày, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Hướng Lâm:

- Nguyệt tỷ, ngươi ở bêntrong làmgìđấy?

Hai người đều giật mình, vộivã đẩy đối phươngra, Cơ Như Nguyệt nói:

- Không có việcgì, ta đang rửa chén!

Hướng Lâm nghi hoặc,không hiểu nói:

- Nguyệttỷ, vậy tạisaota ngheở trong phòng bếpcó thanh âm gì đó cổ quái?

Sắc mặtCơ NhưNguyệt biếnđổi, không khỏitùy cơứng biến:

- Không có việc gì, Tiểu Lâm, ở phòngbếp có một con chuột!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, lúc nàomình thànhcon chuột, Cơ Như Nguyệtdùng sức giẫm chân hắn một cái, Thạch Trung Ngọc lập tức che miệng phát sinh tiếngkêu ô ô!

Cơ Như Nguyệtvốn tưởng làmnhư vậy sẽ đểcho HướngLâm rời đi, không nghĩ tới Hướng Lâm nghe xong lập tức nói:

- Nguyệt tỷ,ta tới giúpngươi bắtcon chuột!

Sắc mặt Cơ Như Nguyệt khócoi, Hướng Lâm liền đẩy cửa vào, nhìnthấy Thạch TrungNgọc trong phòng bếp,nhấtthời sửng sốt, lập tứcminh bạchCơNhư Nguyệt nóicon chuộtlà cáigì, khuôn mặt đỏ lên, ngượng ngùng nói:

- Nguyệt tỷ, xin lỗi, ta...

HướngLâm còn chưanói hết, lậptức cảm giác miệng của mìnhbị một đôi môi che phủ, không cần nghĩ cũngbiết cái miệng này là của Thạch Trung Ngọc,nghĩ tớiCơ NhưNguyệt đangở một bên, Hướng Lâm còn muốnphản kháng Thạch Trung Ngọcxâm lược, thế nhưngrất nhanhnàngliền mêthấtở trong loại cảm giáctuyệtvời này, mặt cườiửng đỏhôn lại đối phương.

Trong lòngThạchTrung Ngọc vui vẻ, vội vã kéo Cơ Như Nguyệt vào trong lòng, cứ như vậytráiôm phảiấp, tronglòng cực kỳ thỏa mãn.

Hơn nữa ngày, HướngLâmmới tỉnh táo lại, nhất thờitrong lòng tự tráchkhông thôi, Thạch TrungNgọc là bạn traicủa Tuyết Nhi và Nguyệt tỷ, tại sao mình có thể không biết xấuhổ như vậy.

Tuy trong lòng HướngLâm nghĩ như vậy, thế nhưngcái lưỡi thơm thovẫn khôngnhịn đượccùng lưỡicủa Thạch TrungNgọc quấnquýt lấynhau,lại qua một lúc lâu, Hướng Lâm mới dùng sức cắn đầulưỡi của đối phương mộtcái, Thạch TrungNgọc bị đau,Hướng Lâm mượncơ hội luivề sau hai bước.

Sắc mặt Hướng Lâmửng đỏ, ngượngngùngnói:

- Nguyệt tỷ, xinlỗi...

Cơ Như Nguyệt trựctiếp cắt dứt Hướng Lâm nói:

- Tiểu Lâm, khôngsaocả!

Mặc dù Cơ Như Nguyệt không nổi máu ghen, nhưngtrong lòng cũng buồnbực,lúcnào Thạch TrungNgọc câu được HướngLâm, như vậy xem rahơn phânnửa cônương trong biệt thự này đều bị giasúc kiachạm qua, không được, phảichúý người nàymột chút, DươngTử tuổi còn nhỏ, không thể bị người này chà đạp, Cơ Như Nguyệt nào biết đâurằng, không riênggì DươngTử, ngaycả mụ mụ củanàng cũng bị ThạchTrung Ngọc cỡi rồi!

Cảmnhậnđược ánh mắtkhác thường của Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọc vội vã cúi đầu không nói, Hướng Lâmcũng ngồi không yên,còntưởng CơNhư Nguyệt tức giận, vội vàng nói:

-Làm sao có thể không quan hệ, Nguyệt tỷ, đềulà ta khôngtốt,làta chủ động...

Sắc mặt Cơ Như Nguyệtcố ý trầm xuống nói:

-Là ngươi chủ độngcâudẫn Thạch Trung Ngọc?

Sắc mặt HướngLâm khócoi gật đầu,lạinghe Cơ Như Nguyệt bật cười,tiếnlên kéo ngọc thủ của Hướng Lâm, thân thiết nói:

- Hảomuội muội, quan hệgiữa chúng ta tốt nhưvậy, ta saocó thể tínhtoán vớingươi những chuyệnnày!

Hướng Lâmngây dại, nàngkhông nghĩ tới Cơ Như Nguyệt cởi mở như vậy, có thểđồng thời cùng hainữ nhân chia sẻ nam nhâncủa mình.

Hướng Lâm còn chưa kịp phảnứng, đã cảm giác ngực mềm mạibị một đôi tay bao phủ, Hướng Lâm ngẩng đầu, phát hiện Cơ Như Nguyệt cũng như vậy.

Tuy hai ngườiđều có chútkhông tiện, muốn phản khángma trảo của ThạchTrung Ngọc, nhưng tay của hắn đãgợi lên dụchỏatrong lònghai người, trong khoảng thờigian ngắn, vậy mà hai người đều phối hợp với đối phương.

Trong lòngThạch TrungNgọc hô to sảng khoái, thoảimái về đếnnhà.

-Ân, Tiểu Nguyệt lớn hơn một ít, thế nhưng HướngLâm lại càng co giãn, đoán chừng còn không có phátdục hoàn toàn,da thịthai người đều rất mịnmàn,ách, thế nhưng dường nhưda thịt của Hướng Lâm kháhơnmột chút...

Trong lòngThạch Trung Ngọc đang sảng khoái, còn bổ sung đánh giácơ thểhai nàng, lúc này ngoàicửa lại đột nhiêntruyền đến thanh âm.

- Nguyệt tỷ, Tiểu Lâm, cácngươi ở trong phòng bếp làm gìvậy?

Thạch Trung Ngọc giật mình, tiểu huynhđệmềm nhũn xuống, sao TiểuTuyết lại tới đây,Thạch TrungNgọc nhìnCơ Như Nguyệtvà Hướng Lâm trong ngực, không khỏi bất đắc dĩ,chẳng lẽ muốn cho ta chơi 4P!

Thạch Trung Ngọc còn đang bấtđắc dĩđâu, Cơ Như Nguyệtcũng đã

trả lời, nói:

- Không cóviệc gì, Tiểu Tuyết, ta ở trong phòng bếpphát hiện một con chuột, tavà Tiểu Lâmđang bắtnó!

HướngLâmphản ứng lại,vội vã từtrong lòng Thạch TrungNgọc tránh thoát ra,phụ họa nói:

-Đúngvậyđúng vậy, ta và Nguyệt tỷ đang bắt chuột!

Gọi quen!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọchơi có chútbất đắc dĩ, ai oán nhìn Cơ Như Nguyệt vàHướng Lâm, vì sao luôn mượn cái lý do này, mặc dù không tình nguyện, thế nhưngcũng chỉ đành che miệng chít chít hai tiếng.

Lúc đầu trong lòng TuyếtSương Yên cũngnghihoặc,sao Nguyệttỷ và Tiểu Lâmởtrongphòng bếplâunhư vậy còn không ra, có nên đivào nhìn hay không, thế nhưng vừanghe CơNhư Nguyệtvà Hướng Lâm giải thích, Tuyết Sương Yên càng quyết tâm:nhấtđịnh phảivào xem!

Tuyết Sương Yênnói:

- Nguyệt tỷ,TiểuLâm, tavào giúp các ngươibắt chuột!

Sắc mặtCơNhư Nguyệt vàHướngLâmnhất thờitối sầm, mu ốn ngăn cản, thế nhưngđã khôngcòn kịp rồi,hai ngườikhông thểlàmgì khác hơnlà liếc mắt nhìn nhau, ánhmắt xin giúp đỡ nhìn về phía Thạch Trung Ngọc.

Trong lòng ThạchTrung Ngọc cũng buồn bực, sao bâygiờ nữ nhân đều hunghãn như vậy, gặpphảicon chuột cũng không tránh, còn cướptới bắtchuột, cảmgiác được ánh mắt củaCơNhư Nguyệtvà HướngLâm, Thạch Trung Ngọcthở dài,nữ nhânchínhlà cần nam nhân bảo hộ, xảyra chuyện gì, đều cần nam nhân che ở phía trước!

Tuyết Sương Yên vừa mới bước vào cửaphòng bếp, Thạch Trung Ngọc lập tức ôm nàng vào trong lòng, hai taytùyý giày xéo thân thể mềm mại, miệngcũng hôn lên cái miệng nhỏ nhắnxinh tươi kia, đầu lưỡi trượt vào trong miệng, không ngừng khuấyđộng.

Khuôn mặt Tuyết Sương Yênđỏ lên, động táccủa Thạch Trung Ngọcquá nhanh, nàngmới kịp phản ứng, thì phát hiện mình đã đến trong ngực đối phương, hoàn toànbịhắn khống chế, hơnnữa cảm giácđầumình có chútsayxe, Tuyết SươngYên không tự chủ đượcbắt

đầu phối hợp, hai tay dùng sứcôm hôngđối phương, cái lưỡithơm tho cũng khôngngừng khuấy động.

Trong lòng Thạch TrungNgọchôtosảng khoái, tayđưa vào trong nội y,cảm nhận đượcda thịt nhẵn nhụi mềmmại, trong lòng hưngphấn, khuôn mặtTuyết SươngYênđỏ bừng, hắn đang định làm ra đánh g iá, thì cảmgiác hai bảvai dựa tớimộtđoànmềm mại, ThạchTrung Ng ọc ngẩngđầu nhìn, phát hiệnlà Cơ Như NguyệtvàHướng Lâm.

Cơ Như Nguyệt vàHướng Lâm chứng kiến Thạch Trung Ngọc và Tuyết Sương Yên vui vẻ,nơi nào cóthể chịuđược dụ hoặc, đều khôngtự chủtớigần, Thạch TrungNgọc cười đến ánh mắt híp lại, đương nhiên cũng hiểuý nghĩ trong lòngCơ Như Nguyệt và Hướng Lâm.

Cơ Như Nguyệt và Hướng Lâmtrảiqua Thạch Trung Ngọc pha trò, rất nhanh cũng tiếnvào trạngthái, không lâu sau đều rên rỉ liên tục.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc sảng khoái, lè lưỡi khuấy độngở trong miệng nhỏcủaTuyết Sương Yên, hai bàntay trùm lên người Cơ Như Nguyệtvà Hướng Lâm, làm chohạ thân củahắn rất nhanh thìnổi lên phản ứng.

Thạch Trung Ngọccười đến ánh mắthíp lại, nếu không phảiở phòng bếp, hắnthực muốn làm cả ba cô nương này,nhất định sẽ rất mỹ diệu.

Bất quá cho dù hiện tại,trong lòng Thạch TrungNgọc cũng thoải máiề ến nhà, động tác trên tay không khỏi càngthêm kịchliệt!

Đúng lúc này, ngoài phòng bếpđột nhiên truyền đến thanh âm của Dương Băng Dao.

-Tiểu Nguyệt,Tiểu Lâm, Tiểu Tuyết, các ngươi ở trong phòng bếp làm gì vậy, saota luôn ngheđược thanh âmkỳ quái?

Động tác trên tayThạchTrung Ngọc nhất thờidại ra, tiểu huynh đệ cũng trong nháymắtcúi đầu, tại sao mình lại quên nữ nhân này,mắt thấy Cơ Như Nguyệt lạimuốn mở miệng nói chuyện, ThạchTrung Ngọcvội vã che miệng nàng, tuy chơi 5Pcựckỳ thoải mái, thế nhưng cũng phải nuốttrôi mới được!

ThạchTrungNgọc vộivã đáp:

- Dươnga di, các nàng đang dạy ta dùng máy rửa chén!

Dương Băng Dao nghi hoặc gật đầu, dùsao cũng không kỳquái Thạch Trung Ngọc không biếtsử dụng máyrửa chén,hỏi:

- Cócần ta đi vào dạy ngươidùng máy rửa chén hay không?

TronglòngThạch Trung Ngọcđổ mồ hôi, vội vàngnói:

- Không cần, ngươi một đại lão bản,một ngày trămcông ngàn việc, làm sao có thờigian rảnh rỗi dạy ta dùng máy rửachén!

Dương Băng Dao bị ThạchTrung Ngọc chọc cười,bất đắcdĩ lắc đầu nói:

- Vậy được rồi, tatiếp tụcđixem TV, các ngươi có chuyện gì thì cho ta biết!

Nghe được Dương Băng Daođi xa, Thạch Trung Ngọc mới thở phào nhẹ nhõm, trên tay nhất thời tê rần, lại nhìn một cái, phát hiệntrên bàn tay xuất hiện một dấurăng, Cơ Như Nguyệt trừng hắn, tức giận nói:

- Ngươisắp làm ta chết ngộp!

ThạchTrung Ngọcngượng ngùnggãi đầu, chứng kiến bacô nương trong phòng bếp đều bị mình lột điy phục nửa người trên, Thạch Trung Ngọc không khỏi liếmliếm môi,một bộsói đói!

Ba cô nươngtrải quasự tình vừa rồi, nênđều không sợ thẹn, nhất tề trừngThạch TrungNgọc, Cơ Như Nguyệt nói:

- Dương adi, Tiểu Tử, HướngLamcòncó gia gia ta đềuởbênngoài, ngươi không thểlàm loạn!

Thạch TrungNgọc nghe được ba người trước còn không cóphản ứng gì, nhưng nghe được lão yêuquái kia,lập tức lắcđầu, thần sắc sợ hãi.

CơNhư Nguyệt chứngkiến biểu tìnhcủaThạch Trung Ngọc,lập tức

gật đầu, dường như rất hài lòng nói:

- Nhanh xoay người,để cho ta và Tiểu Tuyết, Tiểu Lâm mặc quần áo tửtế!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Không phải đều bị taxem hết sao,cầngì còn phải xoay người?

Thạch Trung Ngọc vừa mới dứt lời,liền pháthiện bacônương đều p hẫn nộ trừng mình, tronglòngđổmồ hôi, nữ nhânthựclà động vật phức tạp lại kỳ quái, hắn không thể làm gìkhác hơn là ngóqua chỗ khác.

Một lúc lâu,ba cô nương mới mặc quần áo xong, Thạch Trung Ngọc quay đầu lại, phát hiện cácnàng đều nghiêmtrang, quần áo chỉnhchu, tronglònghô totiếcnuối!

Thạch Trung Ngọc vàba cô nương từ trong phòngbếpđi ra, Dương Tử lậptức bính bính khiêu khiêuđilên,cười hì hì hỏi:

- Đại thúc, học được dùngmáy rửa chén chưa?

Thạch Trung Ngọc ở trên đầu Dương Tử gõ một cái, bất đắc dĩ nói:

- Ta đã trở nên tuổi trẻ đẹp trai như thế, ngươicòn gọita đại thúc!

Dương Tử ngoái đầu nhìn một cái, Thạch Trung Ngọc mặcâu phục quả nhiên đẹp trai ra, không thể làm gì khác hơn là giang tay ra bất đắc dĩnói:

- Đạithúc,ta gọi quena!

Thạch TrungNgọc đầu đầy hắc tuyến,xemrahình tượng của mình thực là thâm nhậplòng người,rất khó cải biến, trong lòng đang phiền muộn, chỉ nghe Dương Tửbừng tỉnh đại ngộ nói:

- Đạithúc, ngươi thật giảo hoạt,dĩnhiênhiểu được đạo lýMinh Tu Sạn Đạo, Ám Độ TrầnThương này!

ThạchTrung Ngọc đầu đầyhắctuyến,đó lày gì, DươngTử vội vàng giải thích ý tứ của thành ngữ, làm hắn lại gõ DươngTử một cái,

bấtđắc dĩnói:

- Ta cần làm nhưvậy sao, lấychỉsố IQ của đại thúc ngươi, tự nhiên là không thể học đượclàm sao sử dụng máy rửa chén!

Những thứ này đều là nữ nhân của lão tử!

DTV-EBOOK.COM.VN

NgheThạch Trung Ngọcnói, cáccô nươngtrongphòng khách đều cười phá lên, chỉ cóDương Băng Dao vẻ mặtkhó chịu trừng hắn, làm trong lòng hắn thẹn thùng, liên tục vuốtve đầu Dương Tửvài cái, nghĩ thầm đánh vài cái nói không chừngcònđánh thông minh ra!

Thạch TrungNgọc quayđầu nhìnCơ Vân Thăngtrên ghế salon, phát hiệnlão đầu biếnthái nàyđã ngủ, trongmiệng còn ngậm bình rượu, nhất thờiđầu đầy hắctuyến, lão nhân này thực cường hãn,cầm rượu làm nước uống, thân thểlại mạnh như trâu,không phải không phải, còn mạnhhơn trâu!

Thạch Trung Ngọc chậm rãinhìncác cônương,mở miệng nói:

- Ta có chuyện muốn tuyên bố!

Các cô nương đều nhìn ThạchTrung Ngọc, hiển nhiên lời nói của hắnvẫn rất có quyền uy, làmhắn hài lòng gật đầu,nói rasự tìnhhộ tống!

Các cô nương nghe xong đều im lặngkhông lên tiếng, hơn nữa ngày, Cơ NhưNguyệtmới cau màynói:

- Lầnnhiệm vụ này có thể đặc biệt nguyhiểm,có cần mời đám người Ta Là SoáiCa hỗtrợ hay không?

Thạch Trung Ngọcsờ đầu, dodự nói:

- Hắn không,ta đã nói vớiTiếuSơnsẽ mang theo Tiếu Hàm,nhưng lão gia hỏa kiacũng khôngcóphảnứng kịch liệt!

Các cô nươngđềuđầu đầy hắc tuyến, trước mặt gọi người ta đại bá đạibácực kỳ thân thiết, nhưng oayđầulạiliềntrở mặt!

Cơ NhưNguyệt gật đầu, trong lòng cũng yêntâm nói:

- Vậysau nửa giờ,mọingười tập hợpở Phủ ThànhChủ!

Các cô nươngđềugật đầu, Thạch Trung Ngọc cũng gật đầu biểuthị đồng ý,sau đó vào phòng của mình!

Thạch Trung Ngọc vừa vàophòng, ngẩngđầu liền thấy trên giường mìnhbị tàn thuốclàm hỏng,đưa tayvuốtve những dấu vếttrên giường, tronglòng có chút khôngnỡ, nhưng vẫn hạ quyết tâm lột bỏ.

Thạch TrungNgọcrakhỏi phòng, chạyđếntrướccửa phòngcủaCơ Như Nguyệt, muốn mượn nệm giường,nhưngtrải qua sự tìnhvừa rồi trongphòng bếp,Cơ Như Nguyệt cho rằng Thạch Trung Ngọclại cóý tưởng tàác gì, kiên quyết không chohắn mở cửa.

ThạchTrung Ngọc bất đắcdĩ, không thểlàmgì khác hơnlà chạy đến phòng Tuyết Sương Yênvà HướngLâm, kêumột hồi, phản ứng cũng giốngnhư Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọc thở dài, khôngthể làm gì khác hơnlà tìmDương Tử mượnnệm giường, lần này thuận lợi, chỉ là nệm giường quá nhỏ, Thạch Trung Ngọc nhìn đôi bạch thỏcủa Dương Tử, vốn còn muốn giúp nàng mộttay, nhưngnhìn thời giancũng không sớm, sau nửa giờ còn phải tập hợp ở Phủ Thành Chủ, liềnbỏ qua.

Thạch Trung Ngọc trởlại phòng mình, trải nệmgiường, trong lòng mới an định xuống!

Thạch Trung Ngọc vội vã chuivào cabin trò chơi, vừa tiến vàotrò chơi,MãLục lập tức xuất hiện ở trước mặt Thạch TrungNgọc, nói đã đợi Thạch Trung Ngọc rất lâu, thành chủ tìmhắncó việc!

Thạch Trung Ngọc liếc mắtnhìn Mã Lục, nghĩ thầm ngươi có thời gian chờta,còn khôngbằngđi tìmnhữngquả phụ kia, thếnhưng Thạch Trung Ngọccónhiệmvụ trên người, không muốn lãng phí quá nhiều thời gian với đối phương,lập tức theoMã Lục tớiPhủ Thành Chủ!

Trong lòng MãLụccũng kinh ngạc, trên mặt cười như hoa, lúcnào ngườinàybớt chuyện như thế!

ThạchTrung Ngọc vừa đến cửa Phủ Thành Chủ,đã nhìn thấy đám người CơNhưNguyệtchờ ở cửa, sắc mặt biến đổi, tiến lên trầm giọng nói:

- Đây là chuyện gìxảy ra?

Ngườihầu củaPhủ Thành Chủ lậptứchồi đáp:

- Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, nhữngnữ nhânnàyđều nóilà bằng hữu của ngươi, chúngta khó phân biệt thậtgiả, nên không dámcho cácnàngtiếnvào trong phủ!

Lúc này sắc mặt Thạch Trung Ngọcmớihào hoãn, vừa định nóicái gì, chỉ nghe trong phủ truyềnđến thanhâm quen thuộc.

- Hinh VũChi Thạch đại nhân, ngươixemnhưtới!

Thạch Trung Ngọcquayđầu lại,pháthiệnlàquản giacủa Phủ Thành Chủ, vội vàngnói:

-Là quảngia tiên sinh,đãlâu không gặp!

Quản gia cười híp mắt đi tới, nhìn các cô nương,nghingờ hỏi:

- Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, những cô nươngnày đềulà bằnghữu của ngươi?

Thạch Trung Ngọc vung tay lên, hào khínói:

- Các nàngđều là nữ nhân của lão tử!

Các cô nương đều trừng Thạch Trung Ngọc một cái, Dương Băng Daovà Dương Tử đềuở bên trong, bấtquá các nàng đều chorằng Thạch Trung Ngọc nói đùa, không có để ý kỳ thực ThạchTrung Ngọcnói là thật!

Sắcmặt quản giacứngđờ, miệng lầm bầm một câu:

- Người này thật có sức liều mạng với thành chủ,dĩ nhiên thông đồng nhiềuquả phụnhư vậy!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, cảgiận nói:

-Nhữngnữ nhân này của ta đều là hoàng hoakhuê nữ, không phải quả phụ!

Quản gia sửngsốt,không nghĩ tới người này thính lựccòn rất tốt, bấtquá cácnàngđềulà nữ nhân của ngươi,saocóthể là hoànghoa khuê nữ được?

Quản gianói:

-Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân không nên tứcgiận,lão đầu ta chỉ đùa một chút mà thôi!

Thạch Trung Ngọc ai oán nhìn quản gia,nhớtới Tiếu Sơn nói mình còn không có địavị cao bằng đối phương, nên chỉ đànhnhịn nói:

-Vềsau đừng có mà nói xấu ta, thính lực của ta rất tốt!

Quản gia nhất thời đầuđầy hắctuyến, cườikhan hai tiếng nói:

- Mời Hinh Vũ Chi Thạchđại nhân và chư vị phu nhân,thànhchủ đại nhân đang ở bên trong chờcác ngươi!

Cáccô nươngđều trừng Thạch Trung Ngọcmột cái,hiển nhiên rất khó chịu xưng hô này, nhưng chứngkiến Thạch Trung Ngọc căn bản khôngđể ý, trực tiếpđi theo quản giarời đi, trong lòng cũngbất đắcdĩ, không thể làm gìkhác hơn là đi theo Thạch Trung Ngọc!

Đám người Thạch Trung Ngọcđitheo phía sau quảngia đi mộthồi, lập tức cảm thấykhông đúng, giahỏa này thuầntúylà dẫn mọi ngườiđidạoởtrong Phủ Thành Chủ!

Thạch Trung Ngọc tới Phủ ThànhChủsố lần cũng khôngtính ít, rất quen thuộc Phủ ThànhChủ, lập tức phát hiện vấnđềnày,tiến lên nói:

- Quản gia,chúng ta không phải đigặp đạibá sao, thư phòng chắc là ở bên kia!

Quản gialắc đầu:

-Hinh VũChi Thạch đại nhân, khôngvội, không vội!

Thạch TrungNgọc đầu đầy hắc tuyến, không phải nóiTiếu Sơn chờ mình rấtlâurồi sao, tạisao lạikhông vội, đang định nói cáigì, lại nghe quảngianói:

- Hinh VũChi Thạchđại nhân, sao không thấy tiểu thư nhà ta, có thểđểta và tiểu thưônchuyện một chút hay không,ta có chútnhớ nàng!

Thạch Trung Ngọc nói chuyện trình độ!

DTV-EBOOK.COM.VN

Quản gia không đợi ThạchTrungNgọc phản ứng, lạitiếp tục nói:

- Đại nhân nhàta công vụ bề bộn, chonên từnhỏ tiểu thư chínhlàdo lão hủ chiếu cố,cảm tìnhsâu có thể thấy đượclốm đốm, từ khi ngươi mang tiểu thư đi, ta là trà không nhớ cơm không nghĩ, ngày đêm tưởng niệm,khôngthểtự thoát ra được!

TronglòngThạch Trung Ngọcrất cảm động nói:

- Quản gia,ngươi và TiếuHàm thật là thanh mai trúc mã, gian tình ghê tởm, bỉdực songphi, thậtđểchongười ta cảm động!

Quản gia nhất thời đầu đầy hắctuyến, nộitâm không khỏitán thán "trìnhđộ"nói chuyện của Thạch Trung Ngọc quá cao, quản gia tiếp tục đau khổ nói:

- Không biết Hinh Vũ Chi Thạch đại nhâncó thể để cho ta cùng tiểu thư gặp mặtôn chuyện hay không?

ThạchTrung Ngọc gật đầu nói:

- Đương nhiên...

Lúc đầu Thạch Trung Ngọcmuốn nói "đương nhiên không thành vấnđề", nhưng lời đến khóemiệng, đột nhiênbiến sắc, biến thành:

- Đương nhiên không được!

Lúc đầu quản gia nhìn thấyThạch Trung Ngọc gật đầu,còn tưởng gian kế thực hiện được,trong lòng đang mừng thầm, nhưng nghe Thạch Trung Ngọc bậtthốt ra, mặtmolập tức ỉu xìu, không camlòng nói:

- Vìsao không được?

Thạch Trung Ngọc âmthầm lau mồ hôi, lão tửkém chút trúng kế, bấtđắc dĩ nói:

- Hiện tại Tiểu Hàm đangngủ,lúcnàng ngủ khôngthích có người q uấyrầy!

Ánh mắtquản gia nhất thờisáng lên, cho rằng còn có cơhội, vội vàng nói:

- Vậy chờ tiểuthư tỉnh lại...

ThạchTrung Ngọc không nhịn đượckhoát tayáo:

- Nàng không tỉnhđược!

Sắc mặt quản gia nhất thờitối sầm, tức giận nói:

-Vì sao?

Thạch Trung Ngọc cười hì hì nói:

- Nàng tỉnhta còn để chonàng ngủ tiếp, cho nên sẽ không tỉnh!

Khuôn mặtquản giahoàn toàn đen lại, không thểlàm gì khácơn là gậtđầu bất đắc dĩ,trực tiếp mang theomọi người đi tới thư phòng!

Ở phía sau,các cô nương đều hítmột ngụm khí lạnh, các nàng cuối cùng cũng biếtđệ nhấtcaothủ trongtròchơi không phải dễ làmnhư vậy, không có chỉ sốIQ vượt qua người thường một bậc, căn bản làm khôngđược a, trong chớpmắt vừa rồi, Thạch Trung Ngọc đã cùng quản gia tiến hành một lần trímưu giao phong! Nếu Thạch TrungNgọc trúngkế, vậynhiệmvụ lần này còn chưabắt đầu đã xem như thất bại một nửa.

Cáccô nương đều giơ ngón tay cái,Thạch Trung Ngọc thìmôigiật giật: Cũng khôngnhìn thânthể của namnhâncác ngươi!

Các cônương đều đầu đầyhắc tuyến,trình độ nói chuyện của gia hỏa này cao hơn người bìnhthường nhiềua!

Đám người Thạch TrungNgọcđi theoquảngia tới thư phòng, Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện Tiếu Sơn đang ngồi ở trênghế ngủ gàngủ gật, nước bọt chảydài!

Trong lòng hắn chẳng đáng, cáinày còn một ngày trăm côngngàn việc!

Lão quản gia vội vàng tiến lên đẩy Tiếu Sơn mộtcái, mọingười thấyTiếu Sơn đưatay lau miệng, lẩm bẩm:

-Tới, Mị nhi, chúng ta lại đại chiến ba trăm hiệp!

Các côương đều đầuđầyhắc tuyến, Thạch Trung Ngọc bĩu môi, tiến lênđẩyTiếu Sơn một cái, lớntiếng nói:

- Đại bá,ta tới!

Tiếu Sơn mơhồ lầm bầm:

- TiểuNgọc Ngọc, ngươi đã đến rồisao, chúng ta cùngnhauchơi!

Thạch Trung Ngọc nhấtthời cảm giácđược phíasau sát khí nồng nặc, xoayđầu lại, các cô nương đều tức giận nhìnmình, còn tưởng hắn và Tiếu Sơn có gian tình gì, trong lòng cười khổ, lão tiểutửnày thực biết hạ người,mình là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Bênkia, Tiếu Sơncũng triệt ểthanh tỉnh lại, không có nhận thấy được sự thấtthố của mình, vừa thấy Thạch Trung Ngọc, nhất thời mừng rỡ kêu lên:

- Hiền chất, ngươi xem như tới,ta chờ ngươi chờ thật khổ a!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc chửi má nó, ngươivà Mịnhiđang thoải mái, ta sao có thểquấyrầyngươi!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Đạibá, tacũng là trên đường có việctrì hoãn, cho nên mới tới trễ như thế!

Nói xong còncốýliếc quảngia,quảngia cườikhổ, liếc mắt nhìn Tiếu

Sơn, Tiếu Sơn lập tức biếtsự tình không thành!

TiếuSơncố giả bộ cườinói:

- Hiền chất, chỉ cầnngươiđếnlà tốt rồi, không quan tâmsớm muộn!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, ngồixuống nghe TiếuSơn giảng thuật sự tình nhiệm vụ lầnnày,sau khi nghe xong mới rõ ràng, thì ralần này là muốn hộ tống mộtcon thuyền hàng, dọc đường rất có thể sẽ đụng tới không ít hải tặc, cực kỳ hung hiểm!

Thạch Trung Ngọc không khỏi nghi ngờ hỏi:

- Đại bá, nếu đường xá hunghiểmnhư thế, vì sao khôngphái NPClợi hạiđihộ tống?

Tiếu Sơnkhoát tay:

- Không phải đã phái ra sao, Vệ Đội Trưởngcùng thủy thủ, thuyền viên gì giđó trên thuyền hộ tống đềulàNPClợi hại?

Thạch TrungNgọc nói:

- VệĐội Trưởng làNPC bao nhiêucấp?

TiếuSơn bưngly trà lên, thản nhiên nói:

- Cấp 45!

Thạch Trung Ngọc nhất thời phiềnmuộn, ngươirõ ràng có nhiều NPCcấp 60 như vậy khôngphái, hết lầnnày tới lần khác pháicấp 45, còn nóivớitalà NPClợi hại, thế nhưng nghĩđếnđâylà trừngphạt của mình, Thạch Trung Ngọc khôngthể làmgì khácchơn làbất đắc dĩ nói:

- Đạibá, trong thuyềnvận chuyển là vật gì, cần người cóđịa vịcao như ta đi hộ tống?

Tiếu Sơn đầu đầy hắc tuyến, người này thật cựcphẩm,TiếuSơn nhà n nhạt nói:

- Trong thuyềncũng không có vật phẩmgì quý trọng, chỉ là một ít

vàngbạc châu báu mà thôi!

Ánh mắt Thạch TrungNgọcnhất thời sánglên, vội vàng nói:

-Đạibá,có bao nhiêuvàng bạc? Ta có thể lấyđimộtchút không?

Phốc!

TiếuSơn mới đưatràvào trong miệng lập tức phun ra, khóe miệng co quắp, trơ mắt nhìn Thạch Trung Ngọc,hơnnữa ngàymới bất đắc dĩ thở dài:

- Tràcủa ta!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc không vui,tahỏi ngươi vẫn chưa trả lời đâu, trực tiếp tiến lêncầm lấy tayTiếuSơn hỏi:

- Đại bá,ngươi vẫnchưatrả lờita, đếncùng có thể lấyđi chútíthay không?

Tiếu Sơn bất đắc dĩ trừng Thạch Trung Ngọc, dường như cũngbị ngườinàyvô sỉ đánh bại, lậptứcnói:

- Ngươi muốn cầm thìcứ cầmđi!

Thạch TrungNgọcnhấtthờimừngrỡ, tâm lý đang hân hoan, lại nghe Tiếu Sơnnói:

- Hiềnchất, cả chiếc thuyền đều là vàng bạc châu báu, ngươimuốn cầm baonhiêuthì cầm, thế nhưng...

Cả một thuyềnvàng bạc châu báu!

Thạch Trung Ngọc dụimắt,xác định mìnhkhông có nghelầm,lại không để ýmuốnxácđịnh có nghe lầm hay không phảivòtai mới đúng, tâmtình kích động không gì sánh kịp, cả một thuyềnvàng bạc châu báu,sẽ là bao nhiêutiền, Thạch Trung Ngọc vộivã kích động nói:

- Đại bá,thế nhưng cái gì?

Tiếu Sơn mỉm cười nói:

-Thuyền vàng bạc châu báu kia là Bạch Hổ thànhchúng ta tiến cống cho Thiên Tử, cho nên nếu như ngươicầm những vàng bạcchâu báu này, thì tương đương với đoạtđồ của Thiên Tử, cho nên...

Trương Tam biết nịnh hót

DTV-EBOOK.COM.VN

Của Thiên Tử?

Tronglòng Thạch TrungNgọchơi động, sau đó cười khổ,nếunhư mìnhthật muốn động thuyền vàng bạcchâubáukia, sợ rằng không bị NPC cao cấp truy sát đến xóa nik mới lạ, tuy nói như vậy, thế nhưng Thạch Trung Ngọc cũng khôngmuốn từ bỏ,không thểlàm gì khác hơnlàhỏi.

-Đại bá, nếu thuyền vàngbạc châu báukia là của Thiên Tử, còn có ai dámcóý đồ xấu?Còn cầnta đi hộ tống?

Tiếu Sơn lắcđầu, giả vờ cao thâm nói:

-Hiền chất, ngươi không hiểu, còncórất nhiều người là Thiên Tử cũng khôngquản được!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc hơi động, liền nghe Tiếu Sơn cười n ói:

- Thế nhưnghiền chất,ngươi thìđừng nghĩ, Thiên Tử quảnngươi là không hề có một chútvấn đề!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ gật đầu, độtnhiêncúi đầu nhìn nước trà dưới đất, nhất thời đau lòng,đây chínhlà năm ngàn kim tệ a!

Thạch Trung Ngọc ai oán nhìn Tiếu Sơn, nghĩ thầm ngươi một cái bại giatử, Tiếu Sơn cũnghừlạnh, nghĩ thầm lần sau có ngươimà nói, đánh chếtbản Thành Chủ cũng sẽ khônguống lá trà mắc như v ậy!

TiếuSơn phất tay nói:

- Quản gia, ngươi mau dẫn đám người hiền chất lên thuyền, thuyền sắprời bến rồi!

Thạch Trung Ngọc nhìn Tiếu Sơn, chỉ đành xoayngười rời đi, lúc này các cô nương cũngtrợn mắt hốc mồm, nếu như quayđoạn videonày đưa lên mạng,cam đoan sẽ kiếm được bồnđầy bát tràn!

Cơ Như Nguyệt nhìn Thạch TrungNgọc nói:

- Ngươi và Tiếu thành chủ bình thường đều là trạng thái này!

Thạch Trung Ngọc không hiểu nói:

- Trạng thái gì?

Cơ Như Nguyệt nói:

- Xinnhờ, ngươi là đệ nhấtcao thủ trong trò chơi, Tiếu thành chủ là thànhchủBạch Hổ thành, hai người các ngươi bình thường luôn cò kè mặccảnhư vậy?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu,bất đắc dĩ nói:

- TiếuSơn nàyrất lợi hại, ta cũng không phải đối thủ của hắn, bất quá thân thểcủata mạnh hơn hắn, quả phụcũng nhìnra được!

Các cô nương đều đầu đầyhắc tuyến, nghĩthầm: nhân viên thiếtkế của trò chơi nàythực ngưu, NPC trong tròchơidĩ nhiên có thể dựa theoThạch Trung Ngọc làm khuônmẫu thiếtkế!

Lúc này quản gia cũngtới, dẫnđámngườiThạch Trung Ngọc đến bếntàu.

Thời điểm tớicửaphủ, quản giabảo Mã Lụcdẫn đám người Thạch Trung Ngọctới bến tàu, nóitay chân mình yếu khôngđinổi, làm Thạch Trung Ngọc khinh bỉ, để ngươi dẫn đường, ngươilại ngại phiền, thượng cấpsaibảo hạ cấp, điển hình thóiquan liêu a!

Mã Lục nhìn thấy khuôn mặt khó coi của Thạch Trung Ngọc, cũng không dám chọc, vộivã mang theo bọn hắn tới bến tàu.

Đám người Thạch Trung Ngọc đi tớibếntàu của BạchHổ thành,Mã Lục chỉ một cái thuyền lớn nhất trong cảng, nói:

- HinhVũ Chi Thạchđại nhân, đóchínhlà thuyền đại nhân cầnhộ

tống, trong nhiệm vụ hộ tống lần này, ngươi là tổngchỉ huy, chỉ cần ngươi ra lệnh, nhữnghộ vệkia cũng phải nghe lời!

ThạchTrung Ngọc theo phương hướngMã Lụcchỉ nhìn lại, nhất thời chấn kinh, đây là đại thuyềna!

Cái thuyềnkiacaochừngbảy tầng, dài nhưmột con đường, nóilàđại thuyền thật không có chút nào quá phận!

Thạch Trung Ngọchít một ngụm khí lạnh nói:

- Tiểu Lục, ngươi tìmVệ Đội Trưởng hộ tống đến,ta có việc hỏihắn!

Mã Lục vội vàng gật đầu cúi người, thânthể lóe lên biến mất, một lát sau, thân hình Mã Lục lần nữa xuất hiệnở trước mặt Thạch Trung Ngọc, bênngười thêmra một đại hán vócngười thôcuồng, đại hán kiavừathấy Thạch Trung Ngọc, lập tức cúi đầu cung kính nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, tiểu nhânTrương Lục, làVệ Đội Trưởng hộ tống lầnnày,đại nhân có gìcần xin cứ việc phân phó!

Thạch Trung Ngọcnhíu mày nói:

- Trương Lục,vì sao ngươi gọi Trương Lục?

Trương Lục đầu đầy hắctuyến, giải thích:

- Đại nhân, đây làcha mẹđặt tên!

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, nghiêm trang nói:

-Takhông thích tên cósố sáu,về sau ngươi gọi Trương Tam!

Trương Lụcliêntụcgật đầu, Mã Lục ởbêncạnhthì đổ mồ hôi lạnh, may mà mình không cần theo người này đi hộ tống,bằng không cònkhông biết bị đối phương chỉnh thành cái dạng gì!

Thạch Trung Ngọc thoả mãngật đầu,chỉ vào những công nhân trên bến tàu đang vậnchuyển rương gỗ nói:

- Trương Tam, trong nhữngrương gỗnày đềulà vàng bạc châu báu Tiếu Sơn tiến cốngchoThiênTử?

Trương Tam xấu hổ gậtđầu:

- Không sai, trong những rương gỗ nàyđều là cống phẩm của Bạch Hổ thành năm nay!

Ánh mắtcủa Thạch Trung Ngọc sáng lên nói:

-Các ngươi ởtrênbến tàucông khai vậnchuyển cống phẩm, không sợ có tặc nhân tới cướpđoạt?

Trương Tam sững sờ,đạinhân nàyđếncuối cùng là tới hộ tốngcống phẩm,hay tới cướp đoạt cống phẩma, Trương Tam đáp:

- Đại nhân, ở bên ngoài bến tàucó NPC cao cấphộ vệ, người bình thường khôngdám tới cướp đoạt!

Ánh mắtThạchTrung Ngọc lại sáng lên:

-Trương Tam,ngươi nóingười bình thường khôngdám tới cướp đoạt, vậy...

Trương Tam laumồ hôi,cắt đứtThạch Trung Ngọc nói:

-Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, ta nóingười bình thường, chính là chỉcác người chơi!

Thạch Trung Ngọcthất vọng gật đầu, tiếptụchỏi.

- Trương Tam, độihộ tống củangươilạicó bao nhiêu người?

Trương Tam vui vẻ, đại nhân nàyxem nhưhỏitớichínhđề, vộivàng nói:

-Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, đội hộ tống củatiểu nhâncótất cả 40 người, 10Kỵ Sĩ,10 Đạo Tặc, 10Pháp Sư, 10 Mục Sư!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc kinh hãi, mộtcáithuyền lớnnhư vậy, dĩ nhiên chỉcó40 người hộ tống, cũngquá ít đi, Thạch Trung Ngọc buồnbực nói:

- Mới 40 người, ít như vậy!

Trương Tam nịnhhót nói:

- Tuy chúngta ít người, thế nhưng có Hinh VũChi Thạch đại nhân anh minhchỉhuy, tin tưởng chúngta nhất định cóthể khắc phục cường địch, an toàn đưacốngphẩm đến TửCấm Thành!

Thạch Trung Ngọc nở nụcười, liếc mắt nhìn Mã Lục, ý bảohọc tập một chút, tiếptục hỏi.

-Vì sao trong vệđội không có Chiến Sĩ?

Trương Tamgiảithích:

-Bởivìtốc độ của ChiếnSĩ khôngbằng Đạo Tặc, phòng ngựkhông bằngKỵ Sĩ, công kích không bằng Pháp Sư, trịliệu không bằngMục Sư,rất gân gà vàphế vật, cho nên...

Trương Tam nói đến đây, đột nhiêncâm miệng khôngnói, hắn phát hiện sắc mặt Thạch Trung Ngọc càng ngàycàng trầm,cuối cùng nói một cau6:

- Ngươi là nói ta gângà và phế vật?

TrươngTammuốntát mình một cái, thế nhưngtrên mặt tươi cười nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, tiểu nhânvạnvạn lầnkhông có ýtứ này!

ThạchTrung Ngọcnói:

- Vậy ngươicó ý tứ gì?

Trương Tamkhổ sáp, vội vàng nói:

- Hinh VũChi Thạch đạinhân, tiểu nhân là ýnói ngoại trừ Hinh Vũ ChiThạch đại nhânra, Chiến Sĩkhác đều là gân gàvàphế vật, trên thuyền chúng ta chỉcần một Chiến Sĩ như HinhVũ ChiThạch đại nhân là đủ rồi!

Ánh mắt của Thạch Trung Ngọc sáng lên:Tiểu tử này, biết nịnhhót!

Triệu tập nhân thủ!

DTV-EBOOK.COM.VN

Các cô nương ở bêncạnhcũng âm thầm lau mồ hôi,nếu như Thạch TrungNgọc lạiraquái chiêu gì, TrươngTam cũng chưa chắc ngăncản được

ThạchTrung Ngọc hài lòng gật đầu, hiển nhiênTrương Tam này cực kỳ phùhợptâm ýcủa hắn, nâng cằm lên trầm tưnói:

-Một cái thuyền lớn như vậy, chỉ có bốnmươi hộ vệ, thật sự làquá ít, không bằng gọi thêm người

Thạch Trung Ngọcnhìn TrươngTam khoát tayáo:

- Ngươiđi làm nhiệmvụcủa mìnhđi, thời điểmlên thuyền tới gọi chúngta

Trương Tam cúi đầukhom lưng, hấpta hấp tấp rờiđi

ThạchTrungNgọc quay đầu,Cơ Như Nguyệt hỏi.

-Ngọc tỷ, ngươi đốivới nhiệm vụ hộ tốnglần nàycóý kiến gì không?

Thạch TrungNgọcsờ cằm, vẻ mặtbất đắcdĩnói:

- Đâylà cống phẩm muốn hiến choThiên Tử, muốn hạthủ căn bản không cókhảnăng

Cáccô nương đều mục trừng khẩu ngốc, cảm tình vừa rồihắn là trầm tư chuyện này a.

Thạch TrungNgọc nhìn thấy biểu tình trên mặt cáccô nương, lập tức cười hắchắc nói:

- Ta đùa thôi, ta làđang nghĩ có nêngọi thêm giúp đỡhaykhông.

Cơ Như Nguyệtcau mày nói:

- Là phải gọi mấy người tới, thếnhưng đến cùng gọi ai đây?

Thạch Trung Ngọc còn chưa nói, lại thấyánhmắt của Cơ Như Nguyệt sánglên:

- Chúng ta gọi KhôngCóNão và Không Cao Hứng, Bất Thoại Màn Thầu và Thương Tỉnh Vương.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, hắn và Cơ Như Nguyệt nghĩ giống nhau, bốn người này đều làtiểu đệ trung thànhnhất của mình

Thạch TrungNgọcmóc điện thoại ra gọi cho Không CóNãovà Không Cao Hứng, hai người đều lậptức biểu thị ném sự tình trongtay nghe Thạch TrungNgọcđiều khiển, Bất ThoạiMàn Thầucũng không kém nhiều.

Đến phiên ThươngTỉnhVương, trong lòng Thạch Trung Ngọc có chútkhó khăn, người này cũng không phải hỗn đản bình thường, rất khócâu thông,chỉngheđầu bênkia truyền đến thanhâmđào bới, ThươngTỉnh Vương nói:

- Thạch huynh, tìmta có chuyệngì tốt sao?

Khóe miệng Thạch TrungNgọc lộ ra nụcười âmhiểmnói:

- ThươngTỉnhhuynh thựcnhàn rỗi,lại vẫn có thể một người chạyđi đào quáng

Thương Tỉnh Vương laumồhôi trên đầu, nhỏ giọngnói:

- Thạch huynh nhỏ giọng mộtchút, đám Bạo Quân công hội ngu ngốc cònở bên cạnh a.

ThạchTrung Ngọc kinh hô:

- Thương Tỉnh huynh thật khiến ngườibội phục,người củaBạo Quân công hộingayở bên cạnh, ngươilạicòn có thể tự tại đàoquáng nhưthế

Trong lòngThương TỉnhVương buồnbực, tiểutử ngươi đến cùng có thểnhỏgiọng haykhông,bấtđắcdĩ nói:

- Tựtại cái rắm, hiện tại lãotử phải dán bùn lên mặt mới dám lặng lẽchạyvào, người chơi chức nghiệp sinhhoạt như chúng ta công tác chủ yếu nhất chính làđào quáng, takhônglàm như vậy cũng không cóbiện pháp, đến khi bangphái của Thạch huynh thành lập, chúng ta nhất địnhphải giết chết Bạo Quâncông hội.

Tronglòng Thạch TrungNgọc cười thầmnói:

- ThươngTỉnh huynh, chỗ ta có chút sự tình, không biết ngươi chịu làm không?

Thương Tỉnh Vươngnói:

-Chuyện gì tốt?

Thạch Trung Ngọc nóisự tình ra,Thương Tỉnh Vương nghemà hai mắttỏasáng, oa oa kêuto,ngườiủaBạo Quân công hội ở bên cạnh còn tưởng rằnghắnđiên rồi,dồndập cười mắng:

- Thật là một người điên.

Thương Tỉnh Vương nhấtthờibiến sắc, căntức nhìn người của Bạo Quân công hội,sắc mặtâm trầm nói:

-Cácngươi nói ai làngười điên?

Người củaBạo Quân công hội cũngkhông nhận thấy đượcnguy hiểm trước mắt, cho rằng một người chơisinh hoạt có thể có bao nhiêu lợi hại, đều cười nói:

- Người điên, không phải là nói ngươisao?

Thương Tỉnh Vương giận dữ nói:

- Người của Bạo Quân cônghội đềulà mộtđám ngu ngốc

Người của Bạo Quân công hội đều sửng sốt,những lời này dường như nghe quaở đâu,mọi người lại nhìn cái xẻng trêntay Thương TỉnhVương, vừa địnhlàmra chút phảnứng, liền phát hiện Thương Tỉnh Vươngđãđập choáng hai người, những ngườicònlạiđều vội vã rống giận“Ngườinày làbạn gay của Thạch Trung Ngọc”, sau đódồn dập rút vũ khí ra công kích.

Thương TỉnhVương thực sự nổi giậnrồi, nóilãotử là bạn gay của hắn, không phảivũ nhục chỉ số IQ của lãotửsao

Thương Tỉnh Vương trực tiếp hướng về phía điệnthoại hô:

- Thạch huynh, tađập đám ngu ngốc Bạo Quân công hội nàymột chút,sauđósẽ chạytới bến tàu, Thạch huynh chờta một lát.

Thạch Trung Ngọc cạn lời, ThươngTỉnh Vương nói xong, chỉnghe đầu bên kia vang lên tiếng kêu rên, trongđó xen lẫntiếng cười dâm đãng của Thương Tỉnh Vương

Thạch Trung Ngọc để điện thoại xuống, yên lặng khôngnói,trong lòng cầukhẩn cho đám tạpchủng Bạo Quân công hội, xui xẻo cho Bạo Quâncônghội, lại chọcphải một gia hỏa biếntháinhư vậy.

Đợi chỉ chốclát, Không Có Não và KhôngCao Hứng tớitrước, vừa thấy Thạch Trung Ngọc,haingười giốngnhư heo đực phát tình,vây quanh Thạch Trung Ngọc vòngtới vòng lui,đâylà thần tượng của bọn hắn a

Trong lòng Thạch TrungNgọc dâm đãngnởnụ cười, hai quyển trục hồi thành làcó thể đổilại hai tiểu đệtrung thành, thựcsựlà đáng giá

Thạch TrungNgọc cười hỏi.

- Hai người các ngươi bao nhiêu cấp rồi?

Không Có Não và Không Cao Hứng đềucúi đầu xấu hổ nói:

- Lãođại,chúng tađều chỉ là cấp41,có làm chongươi mất mặt hay không?

ThạchTrung Ngọc gật đầu,lần trước thời điểm thấy hai ngườinày, bọn họ bất quá mới cấp37, bây giờ đã đếncấp 41, thăngcấp không tính là chậm

Thạch Trung Ngọc cười khíchlệ nói:

- Các ngươi thật không hổ là tiểu đệ của ta, đềurất khôngtệ, các ngươi yêntâm, chỉ cần Thạchcacó một miếng ăn, thì tuyệt đốisẽ không để cácngươi đói

Trong lòng Không CóNão và Không Cao Hứngđềumừng rỡ, cảm giác mặc dù Thạch Trung Ngọclà lão đạicủa bọnhắn,là đệ nhấtcao thủ trong tròchơi, nhưng cựckỳ bình dị gần gũi,đối vớiThạchTrung Ngọc lại thêm mấy phần trung tâm

Các cô nương đều dồn dập lau mồ hôi.

Mọi người lạiđợi một hồi, Bất ThoạiMàn Thầu cũng hấp ta hấp tấp chạy tới,vừa thấy Thạch Trung Ngọc, trong mắt Bất Thoại Màn Thầu mangtheo nước mắt, bộdángkia quảthực là cựckỳ thê thảm

Thạch Trung Ngọc sầm mặtlại,nhất thờicả giậnnói:

- Tiểu Màn Thầu, nói choThạch ca,là ai khi dễ ngươi?

Bất Thoại MànThầu lậptức lau nước mắt, cảm động nói:

- Thạch ca, ta làhỷ cực sinh bi, nhìn thấyngươiquá hưng phấn

Lúcnày Thạch Trung Ngọc mới thở phào, vỗ vai Bất ThoạiMàn Thầu, ngữ trọng tâm trường nói:

- Tiểu Màn Thầu,ngươi nhớ kỹ, Thạchca vĩnh viễn bảo kê ngươi, chỉ cần Thạchcacó một miếng ăn...

ThạchTrungNgọcnóiđến đây, đột nhiên pháthiệncáccô nươngđều cổ quái nhìn mình, sắc mặt nhất thờilúc trắng lúc xanh,Bất Thoại Màn Thầu vộivàng hỏi:

- Thạch ca, tại sao ngươikhông nói? Ngươi nói ngươi có một miếng ănsẽ như thế nào?

Tronglòng Thạch Trung Ngọc than thở, không có học thức chính là không được,bấtđắc dĩnói:

- Tiểu Màn Thầu, ngươi xem Thạchca có nhiều nữ nhân như vậy, có thể chỉ còn một miếng ăn sao?

Xuất phát xuất phát

DTV-EBOOK.COM.VN

Mọingười nghe Thạch Trung Ngọc nói, đềucười lên ha ha, chỉ có Bất Thoại Màn Thầu vẻmặt mê man hỏi.

- Thạch ca,những người nàyđềulà nữ nhân của ngươi?

Thạch Trung Ngọc gật đầu, các cô nương đều căm tức nhìnThạch Trung Ngọc, hắn lại làm bộ không nhìn thấy

Bất ThoạiMàn Thầuchoáng váng, lần trước Thạch Trung Ngọc chỉ nói cho hắn biếtCơ Như Nguyệtlà nữ nhân của mình, hắn liền cho rằng Cơ NhưNguyệtlànữ nhân củalão đại,là chủmẫu,lầnnày nhìn thấy nhiều chủ mẫu như vậy, hắn trong chốc látcũngcó chútmơ hồ

Bất quá Bất ThoạiMàn Thầu là ai, đâychínhlà người ngay cảBoss cũng dám âm, chỉ mơhồ trongchốclát, sau đó lậptức phảnứng lại, hấpta hấp tấp chạy tới kêu lên.

-Đại tẩu tốt.

-Nhịtẩu tốt.

- Tam tẩutốt.

- Tứ tẩu tốt.

- Ngũ tẩu tốt.

- Lục tẩu tốt.

Bất Thoại Màn Thầu thật vất vảkêu xong,ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện các côngương, bao quát lão đại của mình đều vẻ mặt cổ quáinhìn mình, trong lòngThạchTrungNgọc cười khổ, người này thực là nhântài

Hướng LâmvàHướngLam đều che miệng, nhịn không được cười lên, Tuyết SươngYên cùng Cơ NhưNguyệtcũng nhịn rất khó chịu,

nước mắt chảy ra

ThạchTrung Ngọc lắc đầu, Bất Thoại Màn Thầu gọi Dương Băng Daolà đại tẩu, dĩnhiên gọi DươngTử là lục tẩu, mặcdù nàylà không sai , thế nhưngở lúc này không thích hợp a.

Dương Tử và Dương Băng Daophân biệt ởtrên cánhtay của Thạch Trung Ngọc bấm một cái,làm tronglònghắn buồnbực, Bất Thoại Màn Thầu sai,sao lạighiởtrênđầu mình

ThạchTrung Ngọc đangbuồn bực,một đạo hắc ảnhđột nhiên bay tới, trong lòng Thạch Trung Ngọcnhất thời kinhhãi,aidámđánhlén mình, vộivã tránh về phía sau, bóngđen kia lập tức cắm vàotrên bến tàu, làmột cái xẻngnhỏ màuvàng

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, Thương Tỉnh Vương từ phíasau chui ra,rút xẻng nhỏ lên,dâm đãng cười nói:

- Mấy ngày không thấy, thân thểcủaThạch huynh quả nhiên còn hơn trướcđây

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, người nàylàm sao biết thân thể củamìnhtốt, ngẩng đầu, phát hiệncáccô nương đều căm tức nhìn mình, trong lòng giậtmình, thầm kêu hỏng rồi, vội vàng phấttay nói:

-Thương Tỉnh huynh, không nên nói lung tung

Thương Tỉnh Vươngdâm đãng nở nụ cười, thản nhiên nói:

- Thạch huynh, ngày xưa trước hoa dưới trăng, ngươita đốitửu ngâm thơ, tham thảonhân sinh, tìnhnghĩa...

ThạchTrungNgọc vội vã phất tay,cắt đứt ThươngTỉnhVương,tuy hắnnghe không hiểu người này nói cái gì, nhưng khẳng địnhkhông phải lờihữu ích, vội vàng hỏi:

- Người củaBạo Quâncông hộithếnào rồi?

Sắc mặtThương Tỉnh Vươngnhất thời buồn bực,bất đắc dĩ nói:

-Đám ngu ngốc kia bị ta giếtbốn cái, đánhngấtnăm cái, thực sự là

tiếc nuối.

Thạch TrungNgọc đầuđầy hắc tuyến, Bạo Quân công hội thựcthê thảm,bịđánh thànhnhư vậy, người khác cònnói tiếc nuối

ThươngTỉnhVương tiếp tục nói:

-Lúcđó ta đangởtầng thứ sáuđào quáng,bởi vìngườichơi ở tầng thứ sáu đào quángíthơn, trong tầng thứ sáu chỉcó số ítngu ngốc của Bạo Quân công hội, ta vốn muốn đánh ngã toànbộ bọn họ, nhưng bịbọnhọ chạy vài cái, mấy tầng phía dưới đều xông tới,ta chỉ cóthể chạytrốn

Tronglòng Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, Thương Tỉnh Vương này quả nhiên cường hãn,ở dưới sự vây côngnhư vậycòncó thể toàn thân trởra, Thạch TrungNgọc cònkhông có kinhngạc hết,liền nghe ThươngTỉnh Vươngbất đắc dĩ nói:

- Ai,nếucó quyển trục TrươngLiệt Diễm Phân Thành thì tốtrồi

Thạch Trung Ngọc nhấtthời biến sắc, nhớ tới quá khứthê thảmcủa mình,trong lòng buồn bực, Thương TỉnhVương cũng biết mìnhnói sai, vội vã hỏi ThạchTrung Ngọc sự tình vàng bạc châu báu.

Thạch Trung Ngọcnhìn người triệu tập đếnđông đủ,lập tứcnói sự tình nhiệm vụ lần này,khiThương Tỉnh Vương nghe nói vàngbạc châubáu trênthuyền đều là cống phẩmcủaThiên Tử,sắc mặt nhất thời tối sầm lại,mắng to thamô gì gìđó,thếđạo hắc ám, miễnbàn có bao nhiêu đại nghĩa lăng nhiên,làm Thạch Trung Ngọc và cáccô nương bĩumôi

Sau khi ThạchTrung Ngọcnóirõ ràng, Trương Tam cũnghấp tahấp tấp chạy tới, nóithuyền sắp rời bến, Thạch Trung Ngọc gật đầu, bảo mọi người lên thuyền,độtnhiêntronglòng khẽđộng, nhìn TrươngTam hỏi.

-Nhữnghộ vệ kia của ngươibao nhiêucấp?

TrươngTam vội vàng đáp:

-Hồi bẩmđạinhân, đều là cấp 40.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phiềnmuộn, mình đãđạt tớicấp 45, cáccô nương cũng phầnlớn đều là cấp 43, BấtThoại MànThầu cùng Thương TỉnhVương đềulà cấp 43, DươngBăng Dao thì giống như Không Có Não, KhôngCó Hứng đều là cấp41, nóinhư vậy, nơiđây yếu nhất chẳng phải chính là những hộ vệ NPC kia?

Nhìnthấy Thạch Trung Ngọc phiền muộn, TrươngTamvội vàng giải thích:

-Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, tuy thủ hạcủa ta đẳng cấp thấp, thế nhưng kinh nghiệmchiến đấu đềurất phong phú, hơn nữa cùng một chỗ trải quachiến đấusinh tử, phối hợp ăn ý, cho nên sức chiến đấu rất mạnh

Thạch TrungNgọc khinh thường nhìn Trương Tam, cònmèo khen mèodài đuôi, ai biết ngươi nói làthật hay giả, Thạch TrungNgọc kh oát tay áo,khinh thường nói:

- Ngươi cũng đừng hồ lộng ta,đếnkhinhữngthủhạ của ngươixảyra vấnđề, ta tìm ngươi tính sổ

Trương Tam cười khổ, thấyThạchTrung Ngọc không tin mình, nhưngcũng không có cáchnào,không thểlàmgì khác hơn là ứng tiếng

Sau khi mọi người lên thuyền, 40hộ vệ cũng lên thuyền,Thạch Trung Ngọcphấttay, thuyềnliềnxuấtphát

Thạch TrungNgọc đứngở trên boong thuyền, đưa mắt ngắm nhìn bốn phía, phát hiện xa xa làđại hải xanh thẳm, trong lòngkhông khỏi khen ngợi Thần Lâm chânthực.

Thạch TrungNgọc tiếnvào buồng nhỏ trên tàu, pháthiệnở trong góc đặt rất nhiềuhòm gỗlớn,ở trongđó chính là Tiếu Sơn một năm qua tham ô được, lúcnày các cô nương đang ở trong khoang thuyền hi hi hahakhông biếtnói cái gì, Không Có Não và Không Cao Hứng thì đang ngủ, Bất Thoại Màn Thầu, Thương Tỉnh Vương thìcùng Trương Tam chơi bài.

trnglòngThạch Trung Ngọcâm thầm cầu khẩncho Trương Tam,hy vọng hắn đừng thuaquá thảm, không biếtcó phải nhờ ThạchTrung

Ngọc cầu khẩn tạo nên tácdụng hay không, sau nửa giờ, mọi người ngạcnhiên phát hiện Trương Tam còn dư lạimột cái quần cộc

Vẻ mặt Trương Tamcầu xin nhìn Bất Thoại Màn Thầu và Thương Tỉnh Vương,tronglòng bấtđắcdĩ, mấy tháng tiền lương của mình đều bay sạch

Thạch TrungNgọc đangmuốn mở miệng an ủiTrương Tam một chút,chỉnghe thanhâm gợi ý của hệthống

- Gợiýcủa hệ thống: Người chơihôm naycòndưlại5 phút, mờingười chơinhanh chóngly khai trò chơi

Thạch Trung Ngọcvàcác cô nương liếcmắt nhìn nhau, đềuhiểuý nghĩ tronglòngđối phương, Thạch Trung Ngọc mở miệng nói:

- Hôm nay thờigian trò chơi đã đến, talogout trước.

Thạch Trung Ngọc hạnh phúc

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Vừa nghe Thạch TrungNgọc nói,các cô nương và đámngười Bất Thoại Màn Thầu cũngđềunói thời giantrò chơi khôngcòn nhiều lắm, trước hết logout, Thạch Trung Ngọcgật đầu, nhiệm vụ nàycòn đang tiếnhành, chỉ cần người chơi logout,thì sẽ không đụngtới giặc cướp gìđó.

Thạch Trung Ngọc nhìn về phía Trương Tam nói:

-Trươngđội trưởng, chúng ta logout trước, trong đoạn thời gian chúng ta logout này,mong Trương đội trưởng chú ý cẩnthận

Trương Tam cúi đầu lĩnh mệnh.

Thạch TrungNgọc hài lònggật đầu, cũngkhônglưỡng lự, lập tứcthối lui ra khỏitrò chơi

Thạch Trung Ngọc vừara cabin, lập tứcthấy nệm giường nhonhỏ kia, nhấtthờikhông còn gì để nói, mình ở trong trò chơi làđạinhân vật,tùy tiện nói một câu là có thể gạt đượcmột nhómlớn tiểuđệ, làm sao vừa đến tronghiện thực lại khổ não như vậy

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ lắc đầu,đúnglúcnày, ngoài cửa đột nhiên truyềnđếntiếng gõ cửa làm hắn giật mình, trong lòng suy nghĩ là HướngLâm hay Tiểu Tuyết đây,nếu nhưđổithành trướcđây, Thạch Trung Ngọc bất kể là ai, trựctiếp mởcửa kéo đối phương vào trongngực,là cô nương nào cũng giốngnhau, nhưngbây giờ lại bất đồng, lần trước sờCơ Vân Sinh vẫn rõmồn một ở trước mắt

Nghĩvậy, Thạch Trung Ngọc nhấtthời đầu đầy hắc tuyến, thận

trọng đi tớisaucửa, nhẹ giọng nói:

-Làcônươngnào?

Cơ Như Nguyệt buồn bực, ngày hôm nay Thạch TrungNgọc làm sao trở nên kỳ quái nhưthế, không cóbiệnpháp, cũng chỉ đành nhỏ giọng trả lời:

- Là ta.

Thạch Trung Ngọcvừa nghe thanh âm, biết làCơ Như Nguyệt, trong lòngmừng rỡ, trực tiếpmở cửa kéo CơNhư Nguyệt vào trongngực mình,sauđókhoácửalại, lấythế nhanhnhư chớp lột sạchtoàn bộ y phục nửangười trên củanàng, sauđó hai tay bao trùm lên cơ thể mềm mại kia...

Thạch Trung Ngọcnhìn chằm chằm hai điểm đỏ hồng trên ngực, nướcbọt chảy ra, không kìm chế được há miệng hút, liều mạng nhấmnháp lấy hai điểmđỏ hồngkia,Cơ Như Nguyệt như bị sét đánh, phátsinhmột tiếng rênrỉ sung sướng, Thạch Trung Ngọc bị tiếng rên rỉnày kích thích, độngtác trên taygia tăng,hô hấptrở nên nặng nề

Cơ Như Nguyệtcũngbị Thạch TrungNgọc khơi dậy dục hỏa,vươn ngọcthủ cởiáocủa hắn, hai tay sờloạn,nhìnchằm chằmbộngực tráng kiệncủa đối phương, sớm đã quên mấtmục đích mình tới, há miệng cắn bả vaicủa hắn, Thạch Trung Ngọcđau đến nhe răng, trực tiếplột sạch y phục của nàng, chỉ để lại một cáiquần lót màu trắng, ẩn hiệncòn thấyvết nước mờnhạt ở chínhgiữa.

Thạch TrungNgọc vỗmông nàng một cái, để ngươicắn lão tử, lúc nàyCơ Như Nguyệtcũng chịu khôngnổi,gắt gao quấn lấy hông hắn, không ngừng dùngthân thể mình cọ cọ đối phương,làm cho tà hỏa trong lòng Thạch Trung Ngọc không cách nào áp chế được.

Cô nàngnàylà tới khiêuchiến Thạch caca sao, Thạch Trung Ngọc quyết tâm, trực tiếplột quần lót của đối phương ra,CơNhư Nguyệt cũngrấtphối hợp,giúphắncởi quần lót,Thạch TrungNgọc ômthân thể trắng nõn của nànglêngiường, đặtởdướithân thể của mình, muốn công thành chiếmđất.

Đúng lúc này,bên ngoài lại đột nhiênvang lên thanh âmcủa Hướng Lam

- Nguyệt tỷ,sao ngươi vẫnchưa ra? Cơm muốn nguội rồi.

Thạch Trung Ngọc nhưbịgiội nướclạnh, nhất thời thanh tỉnh lại, Cơ Như Nguyệt cũngkhôiphục thầntrí, u oán nhìn Thạch Trung Ngọc, nghĩ thầmbâygiờ sao tự chủ củamình kém nhưvậy

Thạch TrungNgọc nhìn tiểu huynh đệ đã ngẩng đầuđứngthẳng, lại nhìn vườn hoa thầnbícủaCơ NhưNguyệt đã trởnên trong suốt, trong lòng cười khổ, nếunhư Hướng Lam tới trễ một chút nữa, mình không phải đã vàorồisao?

Cơ Như Nguyệtvội vàng nói:

- Tiểu Lam, Thạch Trung Ngọc ngủ nướng, ta đang gọi hắn, nhưng còn gọikhông tỉnh

Hướng Lam sờ sờ cái ót, nghi ngờnói:

- Nguyệt tỷ, vừa rồi không phải hắn mới rời khỏi trò chơi sao, tại sao lạingủ rồi

Cơ Như Nguyệt vội vàng giải thích:

- Ai biết, ngươi cũng khôngphải không biết tính cách của hắn, không giống người bình thườnga.

Hướng Lam gật đầu, nghĩ thầm cũng phải:

-Được rồi, người này quá lười, Nguyệttỷ, ngươi mau gọihắn,những người khác đều ở phòng khách chờ các ngươiđó

Cơ NhưNguyệt thở phàomột hơi, vội vàng nói:

- Ân, Tiểu Lam, ngươiđiăntrước đi.

Nghe HướngLamđi xa, CơNhư Nguyệt mới thởphào một hơi, xoay đầu lại,nhất thời cườikhổ nói:

- Ngọc tỷ, ngươi không nghe đượcHướng Lamnói những người

khác đều chờ chúng ta sao, nếunhư chúng ta thời gian dàikhông xuống, bọn họ sẽnghi ngờ

Thạch TrungNgọc kiên quyết lắc đầu:

- Ai bảo ngươi nói ta lười, ngươiđã nói nhưvậy,phải đánh đổi khá nhiều

Nói xong haitay ThạchTrungNgọchơi dùng sứctách chân nàngra, đang muốn tiến thêm một bước,Cơ Như Nguyệt lạikiên quyếtlắc đầu, Thạch TrungNgọc cườikhổ, cúi đầu nhìn nộ long, bất đắcdĩa.

CơNhư Nguyệt dường như cũng cảm thấyThạch Trung Ngọc khó chịu, nhìn thoángquathứ kia, bất đắcdĩ nói:

-Ngọc tỷ, ta lấytaygiải quyết cho ngươi,được không?

Thạch Trung Ngọc mừng rỡgật đầu, từ khi Cơ VânThăng đến, mình còn chưa phóngthích qua lầnnào, Cơ Như Nguyệt nguyệný lấy tay giải quyết,hắn đương nhiênlà cực kỳ cam tâm tình nguyện

Cơ Như Nguyệt nhíu mày, vươn ngọc thủ nắm lấy nộ long, hai người đều trần truồng ngồi đối diện nhau,không nóinhìnđối phương

Sau một lát, cuối cùng Thạch TrungNgọc cũng phóng thích rangoài, Cơ Như Nguyệt cũng phát sinh một tiếng rên rỉsung sướng, đạt tới thân tâmhợp nhất

Sắc mặtCơ Như Nguyệt mắc cởđỏ bừng nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Chúngta nhanh đi tắm, nếu không những ngườikhác sẽ nghi ngờ

Thạch Trung Ngọc gật đầu, bế thân thể mềm mại củaCơNhư Nguyệt lên, mởcửa, chạyvề phía phòng tắm

Thạch Trung Ngọc và CơNhư Nguyệtở trong phòngtắm tẩy rửa, trong lòng đều cựckỳ hạnhphúc, nhưngbọn họ không dámở lâu, thay quầnáoxong liền xuống phòng khách.

Xuân Dương Quyền, càng luyện càng hăng say!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung NgọcvàCơ Như Nguyệt đến phòng khách, Dương Tử cáu giận nói:

- Nguyệt tỷ, ngươi đi gọi đại thúc xuống dùngcơmsao lâu như vậy?

Thạch Trung Ngọc vàCơ Như Nguyệt đều âm thầm lau mồhôi, đương nhiên không thể nói thật,Cơ Như Nguyệt chỉnói Thạch Trung Ngọc đangngủ, ThạchTrung Ngọc thìvội vàng gậtđầu, nhưng trong lòng nghĩ mình cólười nhưvậysao?

Thạch TrungNgọcngẩng đầu lên nhìn,phát hiện mìnhđã xuống chậm, đồăn trên bànđãbị mọi ngườiăn bảy tám phần, nhấtlà Cơ Vân Thăng,lúc này lão đầu kia đang thỏa mãn nằm ghế trên, trong miệng còn ngậm bình rượu, miễn bàntự tạibao nhiêu

Thạch Trung Ngọc trừng CơVân Thăng, cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là ăn một chút, sau đó vỗ bụng nói no rồi, muốn lên nghỉ ngơi

Các cô nương đều không tin nhìn ThạchTrungNgọc, chút thức ăn như vậyngươi có thể ănno, quỷ mới tin,bất quá các cô nương nghĩ tớimớivừa rồiCơNhưNguyệt nói Thạch Trung Ngọc ở trong phòng ngủ nướng, tronglòng đều tintưởng vững chắc người này lại muốn về ngủ

Thạch Trung Ngọc oan uổng,hắn là không quen nhìn bộdáng kia của Cơ Vân Thăng,cho nên mới muốnvề phòng của mình

Thạch Trung Ngọctiến vàophòngcủa mình, trong phòngvẫn trống rỗng, ngoạitrừ một máy máy tính, một cái giường,một cái cabin trò chơi, còncó một cái tủ áo,Thạch TrungNgọc tìm xung quanh, cuối cùng tìm ra Kim BìnhMai, mở ra đọc.

Đọc hồi lâu, Thạch Trung Ngọcphát giác tiểu huynhđệ của mình dầndần đứng thẳng, biết cũngđến hỏahầu rồi, lập tức khép sách lại, quay đầu nhìn trên giường, nệm giường cũng bị mình và Cơ Như Nguyệt làmbẩn, bấtquákhôngnghĩ được nhiều như vậy, Thạch Trung Ngọc đổ nhàolên giường, đitìmnữnhi củaChu Công ôn chuyện

Trongmông lung, Thạch Trung Ngọc cảm giác được tiểu huynhđệ của mình đãtiếnvào trong thân thểnữ nhicủaChu Công, đang chuẩn bị qualại vậnđộng, lạicảmgiác tiểuhuynhđệcủa mình dườngnhư không nhúc nhích được, tựa như bị vậtgì kẹplấy, Thạch Trung Ngọc nhất thời thấtkinh, nữnhi của Chu Côngtừ trướcđến nay rất dễ dãi, ngày hôm nay làmsao vậy, không tự chủ được cả người Thạch Trung Ngọc liềnđộng,muốnvungvẫy tiểu huynhđệcủa mình, nhưng vẫn làm không được

Thạch Trung Ngọc quýnh lên,trực tiếp mởmắt,vừamở mắt nhất thời thất kinh, bây giờ mìnhđang ngửa mặt nằmở trên giường,tiểu huynhđệ ngẩng đầu đứng thẳng, tuy nhiên lại bị CơVân Thăng đưa rahai ngón tay vững vàng kẹp lấy

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc nhất thờiđỏ bừng, trong lòng giận dữ, vội vàng hất tay của CơVân Thăngra, nổi giận nói:

- Ngươi làmcái gì?

Cơ Vân Thăngtà ác cườicười, nhưngchưa buông tay nói:

- Tiểu tử, bình thường ngươingủ trần như thế, buổisángnhững cô nương kia làmsao gọi ngươi rời giường?

Thạch TrungNgọc trừngCơVân Thăng nói:

- Các nàng sẽkhông tự tiện xông vào phòng của ta, đềulàở ngoài cửa gọi.

- Ồ…

Cơ VânThăng nhưcóđiều suy nghĩgật đầu,Thạch Trung Ngọc vội vã hất tay củaCơ Vân Thăng,nhưngCơ Vân Thăngdường như không tínhbuông tay,àmhắn nhất thờicảgiận nói:

- Lão gia tử, ngươilàm nhưvậy không phải quávô sỉ đi, lẽ nào ngươi đố kịta cường tráng mạnh mẽ

CơVân Thăngai oánnhìn Thạch Trung Ngọc, khinh thường nói:

- Chỉ lànhư thế này, còn kém xalắm.

Cơ Vân Thăngnóixong liền nhẹ nhàng thả tiểu huynh đệ của Thạch Trung Ngọc ra, đồng thờinhẹ nhàng bắn một cái, Thạch Trung Ngọc nhất thời kêu rên, muốn cùng Cơ Vân Thăng liềumạng, thế nhưngnghĩ tới mìnhkhông phải đối thủ củahắn, thôi đượcrồi

ThạchTrung Ngọc ai oán nhìn Cơ VânThăng, theo dõi hạ thâncủa hắn nửa ngày, vẫn cảm thấylãonhân này hơn phân nửa làđốkị mình cườngtráng mạnh mẽ

Thạch TrungNgọc trấn an mình và tiểu huynh đệ, quay đầu nhìn đồnghồ, phát hiện lúc nàymớisáu giờ,không khỏinói:

- Lãogia tử,sớm như vậy ngươi liền ta gọi dậy, có chuyện gì sao?

Cơ Vân Thăngkhinh thường nói:

- Ngươi cònnói mình là thanh niên, trí nhớkémnhư vậy,ngươiquên ngày hôm quatanói vớingươi cái gì sao hả?

Thạch Trung Ngọc vỗ trán, lập tức nghĩ đến ngàyhôm qua CơVân Thăng nói,về sausẽlà hắn gọi mình rời giường, sau đó còn muốn cùnghắn đánh quyềngìgì đó, không khỏi cười khổ,chuyện này cũng không hề tốtđẹpgìa

Cơ Vân Thăng dâmđãng cười cười, vỗ vỗ đầuThạch Trung Ngọc, nhàn nhạt nói:

- Đứng lên, thanhniên nhân, ăn rồi ngủ ngủ rồiăn cũng không tốt, giốngnhưmột conheo, rèn luyện mới cólợi

Tuy trong lòng Thạch TrungNgọc khó chịu, nhưng không thể không đồngý Cơ Vân Thăngnóicó đạolý, vội vàng mặc quần áo tử tế, theo lãogia hỏa kia ra ngoài luyện quyền

Thạch Trung Ngọc luyện mộthồi, cảm thấy lồng ngực phát nhiệt,

tronglòngcó loạixung động muốn phát tiết, Thạch TrungNgọckhông khỏi nghĩ đếnnếu như các cô nươngở bên ngườithìtốt biết bao, có thể cho mình phát tiết một chút

Thạch Trung Ngọc vốn đang khôngthèmđểý, thế nhưng thời gian dài, hắn phát hiện mình khôngluyện quyềnnày, trình độ thânthể khô nóng vẫn đang không ngừngtăng

Thạch Trung Ngọc không khỏi nhìn Cơ Vân Thăng hỏi.

- Lão giatử, đâyrốtcuộclà quyền gì?

Cơ VânThăng cười cười,nhấp mộthớp rượu, đắcý nói:

-Tiểu tử,luyện ra chút môn đạo rồi?Đây chính là Xuân Dương Quyền mà lão già tanghiên cứu ra

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc nhấtthờitối sầm, im lặng nói:

-Lão gia tử, ngươi khôngphảinóiđùa chứ?

Cơ Vân Thăng trừng mắt,cả giận nói:

- Lão giàta sao có thể đùa giỡn với ngươi, đây là ta tốn thời gian thậtdàimới phát minh ra, luyệncó hiệu quả, người khác muốn học, ta cònkhông dạyđâu

Thạch Trung Ngọcđầu đầy hắc tuyến, chỉ bằng ngươi cũng có thể nghiên cứu ra quyền pháp, đừng cóhạita a,không khỏi nói:

-Vìsao taluyệnquyền này có chút không đúng?

Cơ Vân Thăng nhìn Thạch Trung Ngọc, khinhthường nói:

- Ngươilà mớiluyện Xuân Dương Quyền,thân thể xuấthiện tình huốngnóng ranlà bình thường, thời điểm vừamới bắt đầu luyện quyền này, kỳthựcgiốngnhư ăn xuân dược a

Ănxuân dược.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc biến thành màu đen, cả giận nói:

- Sao ngươi không nói cho ta biếttrướcmột tiếng, nếu ta luyện tiếp,

chẳng phải sẽ dục hỏa đốt người đếnchếtsao?

Cơ Vân Thăng gãi đầu, bất đắc dĩ nói:

-Ta nói cho ngươibiết trước, ngươi sẽtin sao?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nghĩ cũng phải, nói:

- Vậy bây giờ ta nên làm gì?

Cơ Vân Thăng cười hắc hắcnói:

- Tiểu tử,tiếp tục luyện đi, XuânDương Quyền chính là càng luyện càng hăng say.

Bị buộc đánh lộn!

DTV-EBOOK.COM.VN

Càng luyện càng hăng say

Luyện Xuân Dương Quyền này,là càng luyện càng hăng say, nhưng Thạch TrungNgọc còn không muốnchết, vừa ngheCơ Vân Thăng nói, nhấtthờisắcmặt khó coi, bấtđắc dĩ nói:

- Lão gia tử, luyện tiếpnữatasẽchết

Cơ Vân Thănglắc đầu:

- Sẽ không, ngheta, ngươi cứ tiếp tục luyện

Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi thấy cóngười nào không ngừng ănxuân dược,thân thể sẽ không ra vấn đề không?

Cơ VânThănglại lắc đầu:

- Xuân Dương Quyền này chỉ là vừa bắt đầu luyện tậphiệu quả giống như xuân dược, sau đó thìkhông giống

Tuy Cơ Vân Thăng nói như vậy, nhưng Thạch Trung Ngọc không dám tintưởng, hắnkhông dám lấy tínhmạngcủa mìnhđi cược, Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ nói:

- Lão gia tử, ngươi nóicho tabiết nên làm cáigìđi?

Cơ Vân Thăngnói:

-Luyện.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu:

- Luyện nữa ta sẽ chết.

Cơ Vân Thăng kiên định nói:

- Sẽkhông.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Sẽ.

Cơ Vân Thăng mặt không đổi sắc nói:

-Sẽ không.

Thạch Trung Ngọctiếp tụckhông muốn nói:

- Sẽ.

CơVân Thăng vẫn kiên trì nói:

-Sẽkhông.

...

Thạch Trung Ngọc cò kè mặc cả, dầndần cảmgiác thân thể mình càngngày càng nóng,có loại cảm giác dược tính muốn bùng nổ, cả người giật mình, tả hữu nhìn một chút, chỉnghe Cơ Vân Thăng nhàn nhạt nói:

- Lúc này các cô nương còn không córời giường, hơn nữacoinhư đềurời giường,ta cũng sẽ khôngtùy ý ngươi đi làm sự tình cầm thú như vậy

Thạch Trung Ngọc buồn bực,nếu không phải ngươi dạy ta luyện Xuân Dương Quyền, ta sẽ biến thành như bây giờ sao

Thạch Trung Ngọc nhìnCơ Vân Thăng, thấylão tiểu tửnàyluyện thời gian thật dài, nhưngthân thể không xảy rachuyện gì, lậptức c ắn răng, quyếtđịnh tin tưởnglão tiểu tử này một lần

Sau khi quyết định, Thạch Trung Ngọc tĩnh tâmbắt chước Cơ Vân Thăng bắtđầu luyện Xuân DươngQuyền, phát hiện mới đầumình luyện Xuân Dương Quyền, trìnhđộthân thểnóngran thẳng tắptăng, trong lònglấy làmkinhhãi, thế nhưng hiện tại hắn khôngcó biện

pháp gì, cũng chỉcócầu nguyện Cơ VânThăng khônglừa gạt, càng thêm dụng tâmluyện Xuân Dương Quyền

Thạch Trung Ngọcluyệnmột lúc lâu,thân thểkhô nóngđưa lên đến một trìnhđộkinh người, nếu như vào ngày thường, các cô nương xuất hiện ở trước mặt, hẳnnhất định sẽ không chút do dựnhào tới tùy ý chà đạp, nhưngbâygiờ hắnđã hoàntoàn chìm đắm vào thế giớicủa XuânDương Quyền

Thân thểkhô nóng đang tăng lên đến một trình độ kinh người, theo Thạch Trung Ngọc dụngtâm luyện XuânDương Quyền, khônóng lại đang chậm rãigiảmxuống, Thạch TrungNgọc nhận thấy được điểm này, trong lòngnhất thời mừngrỡ,CơVân Thăng quả nhiên khôngcó lừagạt mình

Luyện đạikháinửa giờ, khô nóng hoàn toàn bị ép xuống, khôiphục lại trạng thái bình thường,Thạch Trung Ngọc dừng tay, hít sâu một hơi, phát hiện sau lưng mìnhthấm ướt, quay đầu lại nhìn CơVân Thăng, phát hiện lão tiểutử kialuyện Xuân Dương Quyềnlà một chútsựtình cũng khôngcó,mộtbộ ung dungtự đắc

CơVân Thăng cũng ngừng luyện quyền, nhìn Thạch Trung Ngọcnói:

- Làm sao,cảm nhận được chỗ tốt của Xuân DươngQuyền rồi?

Thạch Trung Ngọcbĩu môi, khinhthường nói:

- Lĩnhhộicái rắm,lần sau đừng nghĩể tacùng ngươi luyện quyền gì nữa

Sắc mặt Cơ Vân Thăngtối sầm, lắc đầu:

- Ai, thanh niên nhân,thực sự là táo bạo

Thạch Trung Ngọc ngheđược Cơ VânThăngxưng “thanh niên nhân”, trong lòngnhấtthời khó chịu, đang muốnnói cái gì, lại phát hiện mình bịCơ Vân Thăng khiêng lên, làm hắnhét lớn:

- Ngươi muốn làm gì? Chớ làm loạn.

Cơ Vân Thăng đầu đầy hắc tuyến, vỗ mông Thạch Trung Ngọc một cái mắng:

-Đừng kêu loạn, ngườita còntưởng ta cường đoạt dân nữ.

Thạch Trung Ngọc nhất thời ngậm miệnglại, hắn phát hiện lãotiểu tử nàynói rất có đạo lý, mớivừarồimình thật cóchút thấtthố, đang chuẩn bị nói cái gì, lại đột nhiên nghe Cơ Vân Thăng nói.

- Cẩn thận.

Thạch TrungNgọc ngẩng đầu nhìn, phát hiệnđó là một bức tường cao 4-5m, là tường chắn củakhu biệt thự vàbên ngoài, CơVân Thăng khiêng Thạch Trung Ngọc chạy đến bên tường,ở trên tường đạp mấycái, thân thể treo trên bầu trời bay ra ngoài, làm hắn mục trừngkhẩungốc, đây là... khinh công?

Sau khiCơ Vân Thăngkhiêng Thạch Trung Ngọc đi ra,chạy về phía mộtphố nhỏvắngvẻ ngoàikhubiệt thự, đến phốnhỏ,Cơ Vân Thăng để hắn xuống, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn Cơ Vân Thăng, pháthiện lãonhân này mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh, giống như bình thường.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạcnói:

-Lão gia tử, ngươi...

Cơ Vân Thăng phất tay nói:

- Trước đừng hỏi,nênhỏi vì saota đưangươiđến nơinày.

Thạch Trung Ngọc lập tức phối hợp hỏi.

- Lãogia tử, tại sao ngươiđưata đến nơi này?

Cơ Vân Thăng hài lòng gật đầu, chỉvàomấyngười bên đườngnói:

- Bọnhắn chính làLôi Nghiêm phái tới quấy rầy các cô nương, ng ươi đi đánh bọn hắn.

Thạch TrungNgọc vừa nghe là tạpchủngLôiNghiêm phái tới, trong lòng nhấtthời có hỏa, gậtđầumuốn đi đánh mấy người kia, nếu như mới điphânnửathì thụtlùi trởvề,vẻ mặt không tình nguyệnnói:

- Lão gia tử, tađánhkhông lạibọnhắn.

Thạch Trung Ngọcvừa nói vừanhìn mấy ngườiở ven đườngđangăn thịt dê xiên, năm người, đều mặc tây trang, giày da đen, thân thể cường tráng, thống nhấtkhoảng 1m9, cơ bụngvàcơ ngựcnhư ẩn như hiện, hiển nhiênđềukhôngphải người bình thường.

Đều nói ngườidựa vào ănmặc,ngựa dựa vào cái yên,nămngườinày chỉ dựa vào bề ngoài thì không phải mấy du côn kia có thể so sánh, cho nên Thạch Trung Ngọckhẳngđịnh không phảilàđối thủ

Cơ Vân Thăngkhinh bỉ nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Chỉnăm người này, ta chỉ dùng baquyền hai cước

Thạch Trung Ngọc laumồhôi, giọngđiệu không nhỏ, baquyềnhai cước, chiađều xuốnglàmỗi người mộtchiêua

Thạch Trung Ngọc đã biết Cơ Vân Thăng lợi hại, mình cũngđánh qua mấy năm, ởtrongtay hắnngaycả một chiêu cũng không qua được,bởi vậycó thể thấy lão đầu này lợi hại, ThạchTrung Ngọc vội vã cười nói:

- Đãnhư vậy, lão giatử trực tiếpđiđánh không phải xong rồi

Cơ Vân Thăng khinh bỉ nhìn Thạch Trung Ngọc, than thở một tiếng:

- Sao thanh niên bây giờ không biết kính giàyêu trẻnhư thếnhỉ,ta lớn tuổi nhưvậy, ngươi còn không thấy ngạiđể chota động thủ?

ThạchTrung Ngọc không thể làm gìkhác hơn là khoát tay,bất đắcdĩ nói:

- Nhưng ta thực sự đánh không lại bọn hắn.

Cơ Vân Thăng trợn mắt,cả giận nói:

- Ngươi không thử một chút làm sao biếtđánhkhông lại người ta?

ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ,đã biết làbịngườibuộc đánh lộn, thế nhưng không cóbiện pháppháp kháng, cho nên ởtronglòng so đo mộtchút,sau đó chậtvật kéobước chân đi tới.

Trang bức!

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ Vân Thăng nhìn thấy bộ dạngcủa Thạch Trung Ngọc,nhất thời trong lòng khó chịu, từphía sau đá vào mônghắnmộtcước, thânthể Thạch Trung Ngọc bayvề phíamấy nam tửkia, mấy namtử đang ăn xâuthịt dê đang nâng chaibia chuẩn bị chạm cốc, đột nhiên chai bia của một người trong đó tiêu thất

Nam tử kia sửng sốt, ThạchTrung Ngọc không nói hai lời, nắm chai đập lênđầu đối phương, răng rắc, chai bia vỡnát, nhưng namtử kia giống như không có việc gì, xoay đầu lại căm tứcnhìn Thạch Trung Ngọc.

Trong lòng ThạchTrung Ngọc giậtmình, bốn namtửkháccũng xoay đầu lại trừng hắn,trong lòng Thạch TrungNgọcbất đắcdĩ,Cơ Vân Thăng đạp hắnqua đây căn bản khôngcó trưng cầu ýkiến của hắn, quyếttâm đẩy hắnvào hố lửa.

Trong lòng Thạch TrungNgọc đang nghĩlátnữa độngthủ phảibảo vệ đầu hay bảo vệ tiểu huynh đệ, lại phát hiện nămnam tử kia chỉ trợnmắtnhìn mình, cănbản không cóý tứ động thủ

Một namtử cau màymở miệng nói:

- Tiên sinh,dường như huynhđệ chúngta không có đắc tội ngươi, vì sao ngươi tập kích Ngũđệ củata?

Thạch Trung Ngọckhông phản ứngkịp, lại nghe nam tửbị hắn đập nháy mắt nói:

- Đại ca, nếu như tiên sinh này không phảicốý,ta xem coi như thôi, nếu như cốý mà nói...

Tên nam tử này còn chưanói hết, liềnbị Thạch Trung Ngọc cắt đứt, phấttay khinh thường nói:

- Lão tử cố ý.

Thạch Trung Ngọc nói,còn từ trong tay bốn nam tử khácđoạt lấy chai bia, đập mộtngười một chai

Năm nam tử đều chấnkinh, người này cũng quá lớn lối, namtử được xưnglà lão đại nhất thờinổi giận, trực tiếp quát:

- Huynh đệchúng taở giang hồ cũng lừng lẫy nổi danh...

Thạch Trung Ngọc tátlão đại một cái, nhất thời làm môi củahắn sưng lênmột vòng, mắttrợn tròn, bốn người khác vén tay áo lên, muốnđộng thủ, nhưng Thạch Trung Ngọcbĩu môi khinh thường:

- Lừng lẫy nổi danhcái rắm, ngươiđi hỏi trong khu biệtthự này có ai khôngăn qua bạt taicủa ta.

Năm nam tử đều dại ra, nhân vật ở trong khu biệt thự này đều thanhdanh lừng lẫy, người trước mắtdĩ nhiên cóthể nói lời này, không phải ngưu bức bìnhthường a,năm ngườilạiliên tưởngđếnlúc tới cố chủlệnh không được sinh sự, trong chốclát đều lộvẻ do dự, đánhcũng khôngđược, cười làm lành? Cũngquá mất mặt.

TronglòngThạch Trung Ngọc cười thầm, năm người này thânthủ khôngtệ, tuy nhiên lại là năm ngungốc a.

Ho khanmột tiếng, năm nam tử đềugiật mình, Thạch Trung Ngọc cườinói:

- Đi cầm cho ta một chai bia.

Lão ngũ lập tức cúi đầu khom lưng, hấp ta hấp tấp chạy đilấymột chai bia tới cho Thạch Trung Ngọc, Thạch TrungNgọchài lòng gật đầu, lại đậpchai bia lên đầulão ngũ, làm khóe miệng lão ngũ co quắp, trên mặt chảy xuôi máu tươi.

Chỗ tốt của luyện tập Xuân Dương Quyền

DTV-EBOOK.COM.VN

Lãongũnhất thời tức giậnđếnoa oa kêu to,vọtthẳng đến trướcmặt Thạch Trung Ngọc, sửdụngtuyệt kỹ Phi Mao Thối,ThạchTrungNgọc khôngkịpnétránh, đã bị đá ngả lăn trên bàn, trongmiệng còn ngậm mấyxâu thịt dê

ThạchTrung Ngọcvộivàng nuốt thịt dêvào trongbụng, thế nhưng vừa nhìnthấy năm huynhđệnhìn chằm chằm,trong lòng Thạch Trung Ngọclại cười khổ một tiếng, vộivãtừtrên bàn đứnglên

Đúng lúc này, lão bản mậpmạptừ dướiđáy bàn chui ra, Thạch TrungNgọc vội vàng kéo hắntới, chặn thiết quyền của lão đại đập tới,lão bản mập mạp nhấtthời kêu rênmột tiếng,ThạchTrung Ngọc bĩu môi khinh thường, thân thể to béo như vậy, trúng một quyền còn khôngđủ gãi ngứa,nói không chừng còn có thể bắnngược.

Thạch Trung Ngọcvộivã từtrên bàn nhảy xuống, không nghĩtới vậy mà thoángcái nhảy tới trước mặt lão ngũ, Thạch Trung Ngọcnhất thời kinh hãi, tạisao mìnhnhảy thái quá nhưthế, lão ngũ nhếch miệng cười, nghĩ thầm ngươi là tênkhốn kiếp, cuối cùng cũng rơi vàotrong tay ta, Thạch Trung Ngọc không nóihai lời, một quyền đậpvào trênsốngmũicủa lão ngũ,tiên huyết dâng trào lên

Lãongũ nhất thời nổi giận, liều mạng muốn đánh đối phương, Thạch TrungNgọcvã tránh né lãongũcông kích

Ba nam tử khác nhìn Thạch TrungNgọc luôncùng lão đại và lão ngũ giao thủ,rõ ràng cho thấy coi thường bọn họ,cũng đều nổigiận, phân biệt đánh bọcsườn

Thạch Trung Ngọccười khổ, thân thểxoay chuyển, một thiết quyền đập vào trên bàn,cái bàn kia nhất thời tứ phân ngũliệt, xâu thịt dê rơi đầy đất, khóe miệng Thạch Trung Ngọc co quắp, quá lãng phí.

Mớitránh thoát thiết quyền này, lạimộtcái chân quét tới, trong lòng Thạch Trung Ngọc thất kinh, người này thật không biết xấuhổ, ngaycảloại địa phương này cũng đánh lén, vội vã lui về phía sauhai bước, một nắmtayvừa vặn rơi vào trên bảvai của hắn,bả vai đau đớn, ngẩng đầu nhìn, lại chứngkiến lão đại hừ lạnh một tiếng,một chiêu Toàn Phong Thốiđá tới chópmũicủa mình

Trong lòng ThạchTrung Ngọc cả kinh, mắtthấyđã tránh khôngkịp, không thể làm gì khác hơn là cười khổ một tiếng, một quyền nghênh đón, quyền cước va chạm, thânthể Thạch Trung Ngọc không cóbayra ngoài giốngnhư trong tưởng tượng, mà là lão đại kêuthảm một tiếng, ômchân kêu rên

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,có chút nghi hoặc, dường như khílực của mình lớn hơn một chút, cũng khôngbiết cóphải bởivì gầnđây ăntương đối nhiều không,Thạch Trung Ngọccũng không để ýnhiều như vậy, chỉ cần mình trởnên mạnh mẻlàđược

Trong lòng Thạch Trung Ngọc mangtheo nghi hoặc, giận dữ kêu lên một tiếng, sau đó vọt tới, lão ngũcười khổ, sao vẫn là mìnha

Thạch Trung Ngọcvọt tớitrước mặt lão ngũ, một quyền đánh ra,lão ngũvội vànghuy quyền chống đỡ, hai quyền giáp nhau, thân hình của lão ngũquả nhiên lui vềsau mấy bước, Thạch TrungNgọc mừng rỡ, khí lựccủa mình quả nhiên trở nênlớn hơnrất nhiều

Thạch TrungNgọckêu lên vui sướng,khôngchề tránhné, hoàn toàn dùng đấu pháp cứng chọi cứng,cùngnăm huynh đệ chơi liều

Trong lòng năm huynh đệ cũng kinh hãi, trước đây bọn họ chỉ nghenói Thạch Trung Ngọc tương đối hỗn đản, không nghĩ tới thân thủ cũng tốt như vậy,lại nghĩ đến đây là địa bàn củađối phương, trong lòng không khỏisợ

Đánh lộn kiêngkị nhất chính làsản sinh sợhãi, nhưng bây giờtrong lòngnăm huynhđệsinh ra tâm lýsợ hãi, cho nên còn khôngcóđánh một hồi, trên ngườinăm huynh đệ đều trúngkhôngít quyền,mà trái lạiThạch TrungNgọc,không chỉ không có mệtmỏi, còn càng chiến cànghăng, đốivới công kích của năm ngườikiađánh tới, có thể tránhthìtránh, không thể tránh thì cứng đối cứng, thậm chí còn trực tiếp dùng thânthể chọi cứng

Lâudàixuống dưới, năm huynh đệ càng đánh càng kinh,nàocó đạo lý khôngphạm sai lầm,lão tamvốn chuẩn bị đánh về phíaThạch Trung Ngọc một quyền, kết quả do hoảng hốt,dĩnhiên đánh vào trên mặt lão đại, trong lòng lão đại tứcgiận nói:

- Lão tam...

Lãođại còn chưa nói hết, trênmặt lại bị đánh mộtquyền,lão đại ngẩng đầulên nhìn, phát hiện một quyền nàydĩ nhiên là lão tứ đánh, trong lòng bất đắc dĩ, tiếp tục như vậy, là càngđánh càng chịu thiệt.

Lão đạibất đắcdĩlắc đầu:

- Lui lại.

Thạch Trung Ngọc đang đánh thoảimái, vừa nghe lão đại nóirút lui, nhấtthời không vui,các ngươimuốn đánhthìđánh muốn chạy thì chạy, coi lão tửlà cáigì

Thạch Trung Ngọc trực tiếp chặn được lão ngũ, quyền đấm cước đá, lúc đầu bốnngười khác muốn chạy,thế nhưng nhìn thấy lãongũ bị Thạch Trung Ngọc đánh ngã, cũng chỉ có thể trởlại cứuviện

ThạchTrungNgọc nhìn bốnngười khác chạy trở lại, trong lòng nhất thời khó chịu, cácngươimuốn đánh thì đánh muốn chạy thì chạy, lúc nàylão ngũ đã bị đánh ngã, ThạchTrung Ngọc trực tiếp đávào trênmặt lão ngũ một cước, cả giậnnói:

- Đều cút cholão tử.

Sắc mặtnăm nam tử đều tái nhợt, lãođại vốn cònmuốn ném vàicâu ngoan thoại, thế nhưngvừa nhìnthấy Thạch Trung Ngọc mạnh như vậy liềnthôi, bảo lãotam nhấc lão ngũ lên,ảo nãobỏ chạy

Thạch TrungNgọc nhấtthời cười lên hahả, không nghĩ tới mình lợi hại như vậy,tronglòng Thạch Trung Ngọc đang sung sướng, chỉ nghebên cạnh truyền đến một thanh âm quen thuộc làm người ta đáng ghét:

- Tiểu tử, ngươi còn rất lợi hạinha

Thạch TrungNgọc xoay đầulại, làCơVân Thăng, ngườisau đanghíp mắt uống rượu, ThạchTrung Ngọc nhất thờiđắcý nói:

-Cũng khôngnhìn một chútThạch Trung Ngọc ta làai

Cơ Vân Thăng nhất thời đầu đầy hắc tuyến, khinh thường nói:

- Nếukhông phải ta dạy cho ngươi Thuần Dương quyền, ngươi sẽ trởnên lợihại như vậy

Thạch Trung Ngọc nghi ngờ nhìn Cơ VânThăng, lại nhìn nắmđấm và haichân của mình, nghĩ thầmlẽnàokhí lực của ta tăng lên là bởi vìluyện Xuân Dương Quyền?

Cơ VânThăng khinh thường nhìn Thạch Trung Ngọc,nơinàocòn có thể không biết hắn đangsuy nghĩ gì, trựctiếp nói:

- Chớ có đoán mò, thân thủ của ngươi tiến bộ lớn nhưvậy, tựnhiên làbởi vì Xuân Dương Quyền

Trong lòng Thạch Trung Ngọccả kinh, đối với Cơ Vân Thăng dâng lênvài phần sùng kính, lão nhân này khôngchỉ uống rượugiỏi, lạicó thểsáng tạora một loại quyềnpháp độcđáo, quả nhiên lợi hại, trách khôngđượckhí lực của hắn lớn như vậy

Cơ Vân Thăngnhất thời đắc ý, vỗ bả vai Thạch Trung Ngọc,nháy mắtnói:

-Xuân Dương Quyền của ta không chỉ có thểđể cho ngươi khỏe mạnh, khí lực cũng được đề cao, chonên ngươisùngbái ta, xem như làsùng báiđúng rồi

Trong lòng ThạchTrung Ngọc ác hàn,lão nhân nàyquá tự luyến, bĩu môi:

-Lão giatử, chúng ta mau trởvề ăn sáng, nếu không các cô nương sẽ nónglòng chờ.

Có thể thua đều thua!

DTV-EBOOK.COM.VN

Khóe miệng Cơ Vân Thăng run run, cảm tình ta dạy cho ngươi Xuân Dương Quyền, địa vị còn khôngbằngăn cơm a, Cơ Vân Thăng đang muốnphátcáu, lại thấy đối phương khôngphản ứng đến hắn, tự mìnhchạyvề khubiệt thự, tronglòng hắn uất ức,cũng chỉ có đi theo

Thạch TrungNgọc khôngquay đầu,nhàn nhạt nói:

- Làm sao,ngươikhôngđiđườngcũ trởvề?

Cơ Vân Thăng lắc đầu:

- Ta không thích leo tường

Trong lòng Thạch Trung Ngọc khinhbỉ, chỉ nhìn động tácleo tường quen thuộc kia, nói ra lời nàyai tin

ThạchTrung Ngọc vàCơVân Thăngđitới cửa khubiệt thự, bảo an liền cười hỏi.

-Haivị là đi mướn phòng?

ThạchTrung Ngọcvà Cơ Vân Thăng đầy đầu hắc tuyến, nhân viên anninh kia cũng sửng sờ, biết mình nóisai,vội vàng giải thích:

-Ý của ta là ngày hôm quacó phải hai vịở bênngoàiqua đêm không?

Thạch Trung Ngọc cùngCơ VânThăngliếc mắt nhìn nhau,lờinày cùng vừa rồi khác nhauởchỗ nào sao?

Nhân viênan ninhkia cũng oanuổng, kỳ thực hắn không cóý tứkia, cũngkhông tin tưởngCơ Vân Thăng và Thạch Trung Ngọc cóthể đi cùngnhau, dùsao tuổi tácchênh lệch quá lớn

Nhân viên anninh kia muốn giải thích, Thạch Trung Ngọc liềnkhoát tay nói:

- Sángsớmhôm nay, lão tử còn ở trong mộng cùng nữ nhi của Chu Công quyển quyểnxoa xoa,lão nhân này kêu ta dậy,dạy ta một bộ XuânDương Quyền, sauđómang theotanhảyra ngoàitường, tìm đư ợcnăm ngu ngốc, ta trực tiếp sửdụng Xuân DươngQuyền kia đánh năm ngu ngốc một trận, sau đó chúngtatrở về.

Cơ Vân Thăng cũng liên tục gật đầu, mặc dù trong lời nói Thạch Trung Ngọc xưng hô không hợp khẩu vị củahắn, thế nhưng đại khái là nhưvậy

Nhân viên an ninhkianghe xong, không khỏi cười phun ra, làm sao cũngkhông tin tưởng ThạchTrung Ngọc nói, tronglời nói củangười này lỗ thủng nhiều lắm, trước không nói cái khác,chỉ nóileo tường, mộtông lão mang theo một thanh niên nhảy tường caonăm mét là làm không được

Thạch TrungNgọc cũng lườigiải thích, trực tiếp đi vào trong

Thạch Trung Ngọc vừavềtới biệt thự, phát hiện các cô nương đang bận rộn làm cơm, đặt mông ngồi ở trên ghế salon,có chút cảm g iác buồn ngủ

ThạchTrung Ngọcngồi một hồi, cảm giáctrên ngườicó chút địa phương đau đớn, tự nhiên làbịnăm huynh đệkia đánh,hắn cũng là người đánhqua mấynăm, biết tình huốngnày, thời điểm cùng người khác đánh nhau, thường thường chịu đònnhư thế nào cũng không đau, thế nhưng đánhxong,thường thường cả ngườisẽ đau nhức

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, đứngdậy đi phòngvệ sinh, vừa đếncửa phòng rửa tay, phát hiện bên trongcó người, mà cửa dĩ nhiênkhông khóa,trong lòng Thạch TrungNgọc kích động,mởra một khe nhỏ, phát hiện trong phòng rửa tay làCơ Vân Thăng, trong lòng thất vọng,trực tiếp đẩy cửa đi vào cùng CơVân Thăng đoạt bồn cầu

Đến khi Thạch Trung Ngọc vàCơVân Thăng từ trong phòng tắmđi ra,cáccô nương đã bưng thức ănlên,hai người lập tức giànhđồăn

Ăn cơmxong, các cô nươngđều đăng nhậpvào trò chơi, Cơ Vân Thăng thì xem Teletubbies,Thạch Trung Ngọc cũng không trò chuyện, nghĩ tới nhiệm vụ hộ tống, liền nhanh chóng tiến vào trò

chơi

ThạchTrung Ngọcvừa online, Trương Tamlập tức xông tới,sầu mi khổkiểm nói:

-Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân,ngài xemnhư tới

Thạch Trung Ngọc cau mày, lại chứng kiến trên người Trương Tam trần truồng, chỉ còn lại có cái quầncộc, vội vàng hỏi:

- Tiểu Tam, ngươilàm sao thànhbộ dáng này? Chẳng lẽ trên thuyền xảy ravấnđề gì?

Sắc mặt TrươngTam nhất thời cổ quái, hơn nữa ngày mới chỉ đám hộ vệở bên cạnh, khàn giọng nói:

-Hinh Vũ ChiThạch đại nhân, ngườixem.

Thạch Trung Ngọc theoTrươngTam chỉ nhìnmộtcái, pháthiệnhơn mười hộ vệ đều giống như Trương Tam, có thậm chíngaycảquần cộc cũng không còn, lấy mấy cây cỏ chelại nửangười dưới

Khóe miệng ThạchTrung Ngọc không nhịnđượcco quắp, tức giận nói:

-Đây rốt cuộc làchuyện gì?

Trương Tam nhất thờiđỏmặt,chỉ vàoThương Tỉnh Vương và Bất Thoại MànThầu, ngượngngùng nói:

- HinhVũ Chi Thạchđạinhân, ngài hỏi bọnhọmột chútđi

Trênmặt Thạch Trung Ngọclộra nghi hoặc,chứng kiến Thương Tỉnh Vương vàBất Thoại MànThầu đang chơi bài, dườngnhư không có vấn đề gì, Thạch Trung Ngọcđi qua,đá Thương Tỉnh Vương một cáinói:

-Trước dừngmột chút, cómột sự tình hỏi ngươi

Thương Tỉnh Vươngcũng không quay đầu lại, phất tay nói:

- Đi đi đi,lãotửđang chơi

Biểu tìnhtrên mặt Thạch Trung Ngọc nhất thời cứng đờ, đang muốn nói cái gì, Thương TỉnhVươngtừ dưới đất nhặt lênmột ngân tệ ném cho Thạch Trung Ngọc nói:

-Ngoan, cầm đimuaít kẹoăn

Sắcmặt Thạch Trung Ngọcnhất thời tốisầm lại, cả giận nói:

- Tiểu tử ngươi chơi bài chơi choáng váng hả.

Bất ThoạiMàn Thầu thanh tỉnhlại, thấy là Thạch Trung Ngọc, nhất thời giật mình,nổi giận nói:

- Thương Tỉnh Vương, ngươi dám vô lễ với Thạch ca

Sắc mặt Thương Tỉnh Vươngcũnghơi đổi, bất đắcdĩ nói:

- Ta khôngcó ngẩngđầu nhìn, làm saobiếtlà Thạchca

Sắc mặt Thạch TrungNgọc tốisầm,cả giận nói:

- Vì sao ngươi không ngẩng đầu lên xem?

ThươngTỉnhVương bất đắcdĩhỏingượclại:

- Vìsao ta phải ngẩng đầu lên nhìna

Thạch Trung Ngọc bó tay, không thể làm gì khácơnlàthả hắn xuống, bất đắc dĩ hỏi.

- Trương Tam và những hộvệ kia là chuyện gìxảy ra?

Thương TỉnhVương bỗng động linh cơ, cầmbộ bài quơ quở trước mặt Thạch Trung Ngọc,cười nói:

- Thạch ca, chúngta chơibài đi

ThạchTrung Ngọclắc đầu, như đinh chém sắtnói:

- Không chơi

Thương Tỉnh Vương lại dụdỗ:

- Thạch ca, ngươi xem bài này...

Thạch Trung Ngọc phiền muộn, bàiem gái ngươi, trực tiếpcho Thương Tỉnh Vươngmột đấm,cả giậnnói:

- Ta hỏi ngươi TrươngTamvà những hộ vệ kialà chuyện gì xảy ra?

Thương Tỉnh Vương hơibiếnsắc, ngượngngùngnói:

-Cái này, ngươi hỏiBất Thoại Màn Thầu đi.

Sắc mặt củaBấtThoạiMàn Thầu cũng có chút cổ quái, bất quáthấy Thạch Trung Ngọcnhìn về phía mình, cũng chỉ cóthể kiên trìnói:

- Chúng ta và thủ hạ củaTrương Tam chơi bài, bọn họ thua,chonên bán sạch trangbị trênngười, sau đó chúngta tiếptục chơi...

Sắc mặt Thạch TrungNgọc tốisầm, cắn răng nói:

-Sau đóyphụctrên người bọn họ đềuthua các ngươi rồi hả?

BấtThoại Màn Thầu ngượng ngùng gãi đầu nói:

- Không riênggìy phục,còn có vũ khí, quyển trụcgì gìđó, nóichung có thể thua, bọnhọ đều thua

Trương Tam là kẻ phản bội!

DTV-EBOOK.COM.VN

Khóe miệng Thạch Trung Ngọc co quắp, trách khôngđượcđám ngườiTrương Tam thấy mìnhbộ dángnhư vậy, nguyên lai là thế, Thạch Trung Ngọc nói:

- Trả trangbịvà quần áo của bọn hắn lại đi

Thương TỉnhVương nhất thời không vui, trợnmắt nói:

- Dựa vào cáigì, đây là ta đườngđường chính chínhthắng

Bất ThoạiMàn Thầu thì kiên quyếtngheThạch Trung Ngọc,nhìn Thương TỉnhVương n ói:

- Vâng, nghe Thạch ca

Thương TỉnhVương cóchút bất đắcdĩ nói:

- Tiểu Màn Thầu, đây là chúng ta thậtvất vảmới từ trên taybọn họ thắng được

Thạch Trung Ngọcnghe lời này, nhấtthờihiểu, cảmtìnhlà hai người nàygian lận thắng đám người Trương Tam a, trách khôngđược nhữnghộvệ kia thua thảmnhư vậy, hai người này đềukhôngphải người bình thường, liênhợp lại, ai chốngđỡ đượcchứ

Tuy ThạchTrung Ngọckhông muốnquảnchuyện hư hỏng này, thế nhưng khôngcó trang bịvàvũ khí, những hộ vệ kialàm sao chiến đấu

Thương TỉnhVương bất đắc dĩ phất tay, nhất thời một đống lớn trang bịvàvũ khí hiện lên ở trước mắt,Thạch Trung Ngọc lập tức trừng mắt, những trang bị nàyítnhấtcó babốn mươi bộ, nói cách kh ác những hộ vệkiatrên cơ bản đều thua sạch,thực sựlà gia súc

ThạchTrung Ngọc đưa những trang bị nàycho Trương Tam,

Trương Tamnhất thời cúiđầu khom lưng, vô cùng cảm kích, vội vàng phát lại chobọn hộ vệ

Lúc này Thạch Trung Ngọcmới hài lòng gậtđầu, đi tớitrong góc phòng, từ trong TúiTu Di mócratẩu thuốc,ngồingủgà ngủ gật

Sáng sớmThạch TrungNgọc đã bịCơ VânThăng đánh thức,đánh Xuân Dương Quyền, lại đánh năm ngungốc kia, tự nhiên làcó chút mệt nhọc,chonên chỉ chốc lát liền tiến vàotrạng thái,trong mộng tìm đượcnữ nhi Chu Công, thời điểm hai người quyển quyển xoa xoa,cùng nhau rên rỉ,lại đột nhiên bị thanh âm huyên náo đánh thức

Thạch Trung Ngọc nhấtthờioán khí, mở mắtnhìn,là Trương Tam, nhất thời lửa giận cuồn cuộn,đang chuẩn bịgiáo huấn,chỉ nghe thấy Trương Tam vội vàngnói:

- Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, không xong

Thạch Trung Ngọc phấttay, không kiên nhẫnnói:

- Có chuyệngì chậm một chút lại nói, trướcđể cho lão tử ngủ một lát.

Mắt thấy Thạch TrungNgọc lại muốnngủ, Trương Tamnhấtthời nóng nảy,vội vàng kéotayhắn, kiên quyết khôngthả

ThạchTrung Ngọc nhìn biểu tìnhcủaTrươngTam, nghĩ thầm không phảithật cóchuyệngì chứ, cau màynói:

- Rốt cuộclà chuyện gì?

Sắc mặt TrươngTam cũng cổ quái, nhìnbốn phía khoang thuyền, giống như kẽ gian, nhưng lạiđáp không được, ThạchTrung Ngọc liên tục hỏi,Trương Tam không thể làm gìkhác hơn là bấtđắc dĩ đáp:

- Đại nhân lênboong nhìn sẽ biết

Thạch Trung Ngọc không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là bò dậy, hấp ta hấp tấp đi tới boong tàu,vừa đến boong thuyền, ThạchTrung Ngọc nhấtthờikinh sợ, xaxamột mảnh đenthùi lùi đều

là thuyền, trênthuyềncòn treo cờ hiệu hải tặc,rất rõ ràng làđụng phải hải tặc

Thạch Trung Ngọc kinh hãi, nổigiận nói:

-Ra việc nhưvậy, vìsao vừa rồi ngươi không nói cho ta?

Trương Tam vội vàngnói:

- Đại nhân, vừa rồi nhiều người như vậy đềuở trongkhoang thuyền, ta không phải sợ nói sẽ ảnh hưởng quân tâm sao

ThạchTrungNgọcđầu đầyhắc tuyến, ngươi ngungốchả, lát nữa cùng những hảitặc nàytác chiến, tất cả mọi ngườikhông phải sẽ biết sao

Trong lòng Thạch Trung Ngọchít một ngụm khí lạnh, phóngtầm mắt nhìntới, tuy thuyền củanhững hải tặckianhỏ hơn nhiều, thế nhưng số lượngcũng nhiều a,cóchừng hơnmột nghìn chiến thuyền

tronglòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn,con mẹ ngươi, lão tửchỉ cómấy chục người, coi nhưngười trên một thuyềncũng đánhkhông thắng a

Thạch Trung Ngọc buồn bực hỏi.

- Bâygiờ nên làm gì?

Trương Tamsửng sốt nói:

- Đại nhân,ngươi là tổng chỉhuy, sao lại hỏita

Thạch Trung Ngọc trừng Trương Tam nói:

- Ta không hiểu chỉ huy tác chiến trên biển, cho nênmới hỏi ngươi làm saobây giờ

TrươngTam bừng tỉnh đạingộnói:

- Lúc này chúngta hẳn là kéoTrọng Nỗ,bắn lật những thuyềnhải tặc kia

ThạchTrung Ngọc khoát tay áo, vội vàng nói:

- Vậy ngươi còn không mau phái ngườikéoTrọng Nỗ

TrươngTam lắc đầu nói:

- Cho nênta khôngở trong khoang thuyền nói tin tức này cho Hinh Vũ ChiThạch đại nhân, chínhlà vì không kéo TrọngNỗ,chúng ta căn bản đánh khôngthắngnhữnghải tặc này

Thạch TrungNgọc biếnsắc, thầm nóituy lão tử cũngbiếtđánh không thắng,thế nhưng ngươi cũng đừng nói rõ a, Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Vậykhông biết Trương Tam Hộ Vệ Trưởngcóchủ ý gì tốt?

Trương Tam cườinói:

- Đơngiản, chúng ta trực tiếp hiến những vàng bạc châu báu này c hobọnhải tặc,nóikhôngchừngbọn họ còncó thể thả chúng tamột con đường sống

Sắc mặt ThạchTrung Ngọcnhất thờithay đổi:

- Trương Tam Hộ Vệ Trưởng, cáinày dường nhưkhông phải lời của ngươi nên nói

Trương Tam Vô lắc đầu, ủy khuất nói:

- HinhVũ Chi Thạch đại nhân, chúng taquả thực đánh không thắng nhữnghải tặckia, muốn sống chỉ có biện pháp này

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc khó coi, muốn hắn dâng ranhữngvàng bạc châubáu này,không phảikhôngcó khả năng,trừ khi những hải tặc này bằng lòngphâncho hắn một nửa

Trong lòng Thạch Trung Ngọc đang suy tư, Trương Tam lại đột nhiêndâm đãng nởnụ cười nói:

- Hinh VũChiThạch ngu ngốc,nhìn ngươi cũng là một người biết chuyện, bình thường còn rất thôngminh,sao vừa gặp chuyệnlại hồ đồ, dâng ra những vàngbạc châubáu này,tha mạng chócủa các ngươi,nếu như cố chống lại, cũng chỉ có mộtcon đường chết

Sắc mặt Thạch Trung Ngọcđạibiến, lớn tiếng nói:

- Ngươi tên phảnđồnày, ngươi làgiantế của hải tặc

TrươngTamvui vẻ nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi thậtngu ngốc,bây giờ mới biết, đã muộn

Thạch Trung Ngọccảgiậnnói:

- Đi conmẹ ngươi kẻphản bội, còn không muộn

Thạch Trung Ngọcnói xong, liền từ trong Túi Tu Di móc ra Chiến Thần Chi Nhận chém qua, Trương Tamđang đắc ý vong hình, đột nhiên bị Thạch Trung Ngọc chémbay, vộivã muốn từ dưới đất bò lên, nhưng Thạch TrungNgọc đã một cước đạp ởtrên ngựchắn, gắt gao ngăn chặn

Sắcmặt Trương Tamđỏbừng, hắn không nghĩtớisinh tử của đối phươngnắmgiữở trongtay mình, lại vẫn dám độngthủ với hắn, Trương Tam cả giận nói:

- Hinh VũChi Thạch ngu ngốc, nhanhbuông lão tử ra,nếu không...

TrươngTam còn chưanóihết, liền bịđấm vào miệng,Thạch Trung Ngọc căm tức nhìn TrươngTam, lúc đầu nếu như gia súcnày nhẹ nhàng thương lượng, việc này ngượclại vẫn có đường lùi, nhưng tênnày há mồm ngu ngốc, ngậm miệng ngu ngốc, làmThạch Trung Ngọc rất khó chịu

Thạch Trung Ngọc căm tứcnhìn Trương Tam, ngườinày thật quáđê tiện, lúctrướcmởmiệng đại nhân ngậmmiệng đạinhân,hiện tại lại lớn lối như vậy, phải cho hắn một giáo huấn

Thạch TrungNgọc từ trong TúiTu Di lấy ra mộtsợidây,trực tiếp trói Trương Tamlại, trói giốngnhư bánh chưng ném ở trên boong thuyền, tà áccười cười, kéoquần xuống,móctiểu huynhđệ ra, sắc mặt Trương Tam đại biến.

Bỏ qua thuyền lớn!

DTV-EBOOK.COM.VN

Trương Tam nhìnthấy Thạch Trung Ngọcmóc ra tiểuhuynh đệ,nơi nàocòn không biếthắn muốn làmcái gì, sắc mặt đạibiến, vội vàng nói:

- Ngu ngốc, ngươi nên biết mạng của ngươi nắm giữ ở trong tayta, ngươi dám đối vớita như vậy, ta nhấtđịnh...

Trương Tam còn chưanói xong, trong miệng dính đầydịch thểmùi khai,sắc mặt tối sầm, Thạch Trung Ngọc cười cười, miệng ngâm nga.

Thạch Trung Ngọc tiểu nửa ngày, đột nhiênphát hiện không còn, trong lòngtiếc nuối, thầm nói cũngquá ít đi,Trương Tam thì tứcđến ngấtđi, ThạchTrung Ngọc lắc đầu, thầm nóisức chống cự của người này quá kém, mình còncó tuyệt chiêu chưadùng a.

ThạchTrungNgọctrực tiếp ném Trương Tam xuống biển, sau đó xoay người tiếnvào buồng nhỏ, Thạch Trung Ngọcvừa vàobuồng nhỏ, lập tức tụ tập tất cảmọi người,nói chuyện mới vừa rồi một lần,mọi người cả kinh,vội vã chạy lên boong thuyền, phát hiện quả nhiên nhưThạch Trung Ngọc nói, xa xa đenthùi lùi đều là thuyền hải tặc,hơn nữa đangchậm rãi đi tới

ThạchTrungNgọc tự trách nói:

-Đều tại ta,trong chốc látxung động ném Trương Tamxuống biển, bằng không...

Thạch Trung Ngọc còn chưa nói hết, cáccô nương và Bất Thoại Màn Thầu đều cắtđứt hắn, Bất Thoại Màn Thầu nói:

- Thạch ca, việc này làm sao cóthểtráchngươi, loại người nàyvốn nên đối đãi như vậy

Thạch Trung Ngọc gật đầu, Bất Thoại Màn Thầunhất thời mừng

rỡ,lạinói:

-Thạchca thực quá tài,dĩ nhiên cóthểnghĩra caochiêu như vậy

ThạchTrungNgọc hài lòng nhìn Bất ThoạiMàn Thầu, nghĩ thầm có tiểu đệ trung thành chính làtốt, đang muốn khích lệ hắnvài câu, lại nghe Thương Tỉnh Vương khinh thường nói:

- Đâycoi làcái gì,nếunhư ta, tasẽkéo gia hỏa kia vào trong khoang thuyền, một ngườimộtngười tới

ThạchTrungNgọc nhấtthời đầu đầy hắc tuyến, nhìn Thương Tỉnh Vương đưa ra ngón tay cái, chủ ýnày quả nhiênđộc

CơNhư Nguyệt ứa ramồ hôi lạnh, bọnngười kia đều không phải người bình thường, đều là gia súc a, vội vàngnói:

-Mọingười trước đừng thảo luận cái này, lúc nàyviệc khẩn cấp trước mắt là làm sao ngăn cản những hải tặc kia

Thạch Trung Ngọcbuồnbực lắc đầu, ai, mình quá xung động, nếu không giết TrươngTam, nói không chừng còn có thể cùng bọnhải tặcđàm phán, hiện tại làm thịt TrươngTam rồi, sẽcực kỳ phiền toái

Vừanóiđến làm sao đối phó hải tặc, mọi người đềutrầm mặc, tình huống này bọn họ đều bó tay, thực lực cáchxa quá lớn

Trong lòng ThạchTrungNgọc hơi động, vội lôi ramộthộ vệ nói:

- Ngươi không phải hộ vệ trênbiển sao, ngươi cảm thấy chuyện trướcmắt nên làm cáigì bây giờ, tamuốnngheý kiến của ngươi một chút?

Tênhộ vệ kianhíu mày, nhìn Thạch TrungNgọcchắp taynói:

-Hinh Vũ Chi Thạchđại nhân, tình huống trước mắt thật rất nghiêm trọng, theo tiểu nhân,nếu như cứng đốicứng, chúng ta đánh bại hải tặcxác suất không lớn, cho nêncó kéo TrọngNỗhay không đều khôngtrọng yếu

ThạchTrung Ngọc gật đầu,lúc trước Trương Tam nóicũngkhông sai, biết bên này khôngphải đối thủcủa hảitặc,tênhộ vệ kia lại nói:

-Lấy tình huống trước mắt đến xem, chúng tabảo vệ được cống phẩm đã không lớn, kếtrước mắt chỉcó tạm thời buông tha, sau này tính toán tiếp

Thạch Trung Ngọc gật đầu hỏi.

- Ýcủa ngươi là?

Tên hộ vệ kia nói:

- Ta cho rằngchúngtanên ném cả thuyền cống phẩm cho nhữnghải tặc kia,chobọn hắnbiểu hiện giả dối là chúngta e ngại bọn họ,sau đó cưỡi thuyền nhỏđi theo ở phía sau, đếnchỗ của bọnhọ lạitùy cơ hànhsự

Thạch Trung Ngọc hài lònggật đầu,mọingười nhìnvề phía tên hộ vệ kia cũng sinh ra khen ngợi,Thạch Trung Ngọc nói:

-Ngươitên à gì?

Hộvệkia đáp:

- Tiểu nhân tênLýLục

Thạch Trung Ngọc nhíumày nói:

-Ta khôngthíchtên lục, không bằng ngươi...

Thạch TrungNgọccòn chưa nói xong, hộ vệkia liền cười khổ nói:

- Vậy sau này tiểu nhân kêu Lý Tam.

ThạchTrungNgọc lắc đầu:

-Tên tamdễdàng làm phản đồ,vềsau ngươi gọiLý Tứ

Tên hộvệ kia xấu hổ gật đầu, Thạch Trung Ngọc lạinói:

- Lý Tứ, vềsau ngươi chính là đội trưởng đội hộ tống, sự tìnhcủa đội hộtốngdo ngươi phụ trách

Vẻmặt LýTứ nhất thờimừng rỡ, vội vàng nói:

- Tạ ơn đại nhân bồi dưỡng,Lý Tứ nhất định không cô phụ đại nhân kỳ vọng

ThạchTrung Ngọc hài lònggật đầu, thầm nói tiểu tử ngươiđổi tên thật mau, phất phấttay, mọi người vội vã thu dọnđồ đạc chuẩn bị ngồi thuyềnnhỏ đi, Thạch Trung NgọcnhìnLý Tứ nói:

- Tiểu Tứ,ngươi xem chúng ta ngoại trừ đi ra, có phải còn có thể lưulạicho hải tặc chút gì hay không?

Sắcmặt Lý Tứ tối sầm, cùng Thạch TrungNgọcở chung lâu, cũng biếttính khí của người này, âm hiểm cười nói:

-Hinh Vũ Chi Thạchđại nhân, khôngbằng chúng ta...

Nói xong, LýTứ chínhtớibên tai Thạch Trung Ngọc nói nhỏ,sắcmặt Thạch Trung Ngọc nhất thời thay đổi, nhìnLý Tứ vươn ngón tay cái, âm hiểm cười không ngừng

Mộtlát sau, mọi người đã thuthập xong đồ đạc, tậphợp ở trên b oong thuyền

ThạchTrung Ngọc ngẩng đầu nhìn,Cơ NhưNguyệt, Tuyết Sương Yên, Dương Tử, tỷ muội Hướng Lâm, Dương Băng Dao, Không Có Não,Không CóHứng,Thương Tỉnh Vương, Bất Thoại Màn Thầu,bốn mươi hộ vệ, tổng cộngnăm mươingười, cộng thêmmìnhlà 51,phân biệtcưỡi mười chiếc thuyềnnhỏ, có một thuyềnsáu người, còn lại đều là năm người

Thạch TrungNgọc vung tay, mọingười xuốngthuyền, Thạch Trung Ngọcvừa vặn cùngCơ Như Nguyệt, TuyếtSương Yên, tỷ muội Hướng Lâmmột thuyền, trong lòng mừng thầm, lúcởtrên thuyền tự nhiênlà chiếm tiện nghi khôngít, bất quá bốn người này đều lý giải.

CơNhư Nguyệt, Tuyết Sương Yên, tỷ muộiHướng Lâm phânbiệt ngồi ở bốn phía trênthuyền nhỏ, Thạch TrungNgọc thìvui rồi, trực tiếp nằmở trong lòng mỹ nhân, trái ôm phải ấp, làngió thơm xông vào mũi

Trong lòng Thạch Trung Ngọc đang vuivẻ, chỉ nghe Cơ NhưNguyệt nói:

- Ngọc tỷ, ngươi đừng quên tình cảnh hiện tại của chúng ta

Thạch Trung Ngọc giật mình, nhìn bốnphía, hơn mười chiếc thuyềntrôi ở trênbiển, cô linh linh, nếu như nhiệmvụ lần này thất bại, nói khôngchừng phảimấy ngày mới có thể chèo thuyềntrở lại Bạch Hổ thành,bởi vì trongtrò chơi không tồn tại chết đói,cho nên bọn họ tự nhiên khôngcần lo lắng vấn đề thức ăn

Thạch TrungNgọc âm thầm lắc đầu, mình cũng quá đắcý vong hình, nếu như nhiệmvụ lần này thất bại, những người mình ngược lạikhông sao,chỉ lãngphí mấyngày, chịuchút trừng phạt,nhưng những hộ vệ kia sẽ rấtthảm,đánh mất cốngphẩm,đây chínhlà tội tru di a.

Thạch Trung Ngọc không khỏi lo lắng, đều nóiNPC trong trò chơi chỉ làmộtđoạn số liệu, nhưngtừkhi tiếp xúc Thần Lâm,Thạch Trung Ngọc cảm thấy khônghẳn như vậy.

Thạch Trung Ngọc thoải mái về đến nhà

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc thanh tỉnh một chút, bắt đầu nhìn về phía thuyềnlớn lại, tronglòng phiền muộn, những hải tặc kia cảgan làm loạnnhưvậy,lẽ nào không sợ Thiên Tử trị tội

ThạchTrung Ngọc nói:

-Mọi người nhanh lên một chút,ởtrước khi hảitặc đến cách xa thuyền lớn

Mọi người đều ra sức chèo thuyền nhỏ, chỉchốc látsau, thuyền nhỏ như tên rời cung chạy ra ngoài

Cơ Như Nguyệt châm chọcnói:

-Ngọc tỷ, ngươi thựcthoải mái

Thạch Trung Ngọc sờđầu, phát hiện trên thuyền chỉ cóbốn cáimái chèo, phân biệt bị bốn cô nương cầm liều mạng chèo, mình một đại namnhân lạithanh tịnh, không cósự tìnhđể làm

Thạch Trung Ngọcchê cười nói:

-Ta khôngphảiở một bên cổ động cho các ngươisao

Cơ Như Nguyệtcòn khôngcó rõ ràngý tứ củaThạch Trung Ngọc, liền phát hiệntrước ngựcbịmộtbàn tayxoanắn, hai tay Thạch Trung Ngọc đè ép bộ ngựccủa nàng

Sắc mặt Cơ Như Nguyệt đỏ bừng,tứcgiậntrừngThạch Trung Ngọc mộtcái, phát hiện bacô nương còn lạiđềuđang chuyên tâm chèo, căn bảnkhông chú ý tới tình huống bênnày, Thạch Trung Ngọc cười khẽmột tiếng, sờ sờ gòmá củaCơNhư Nguyệt,cười nói:

-Thạchcaca cổ động cho ngươi được không?

Cơ Như Nguyệt tức giận nói:

- Mau buông tay, nếu khôngta kêu Tiểu Tuyết

Thạch Trung Ngọc cười cười, vươn taysờ lên bộ ngực mềm mại của Tuyết Sương Yên, TuyếtSương Yênnhất thời đỏ mặt, nũng nịu nói:

- Mau buông tay, nếu khôngđámngười Nguyệttỷ sẽ thấy

ThạchTrung Ngọc cười thầm, nghĩ thầm nàngđã thấy, Thạch Trung Ngọcnhỏ giọng dán vào bên tai Tuyết Sương Yên nói:

-Yêntâm,cácnàng không thấy, Thạchca ca chỉ cổ động một mình ngươi.

Sắc mặt Tuyết Sương Yênđỏ bừng gật đầu, trong lòng Thạch Trung Ngọc nhất thời mừng rỡ, động tác trên tay lại lớn vài phần,bên cạnh Cơ Như Nguyệt nhìn nổi da gà, trừng hắnnói:

- Hiện tạingươi cổ động cho Tiểu Tuyết, nên thảta nha.

Thạch Trung Ngọc cười lắc đầu nói:

- Làm sao có thể, ta có thể cùnglúc cổ động hai người.

Sắc mặt Cơ Như Nguyệt đỏ bừng,nghĩ thầm ngươiăn trong bátnhìn trong nồi, đang định phản bác đối phương, hắn lại dùnglực, trong lòngCơ Như Nguyệt nhất thờisảng khoái, lời đến khóe miệng cũng nuốt xuống

Thạch Trung Ngọc cao hứng,mắtthấy Tiểu Tuyếtvà Tiểu Nguyệt đều vui sướng rên rỉ, cũng có mộtít cảm giác thành tựu, khílực trên tay cànglúc càng lớn

Lúc này sắc mặt Tuyết Sương Yên đỏ bừng, rốt cục nhịn không được phát tiết ra cảm giác sung sướng, phát sinh một tiếng rênrỉ mê người, nhấtthờitỷ muộiHướng Lâm đều quay đầu, nhìn thấy một màn này,sắc mặt đềuđỏ bừng

Tiểu Tuyết kinh hãi, quay đầu,sắc mặt cũng thay đổi, Thạch Trung Ngọcdĩ nhiênđồng thời cổđộng cho Nguyệt tỷvànàng

Thạch Trung Ngọc hơi đỏ mặt,vội vàng rúttay về, đè tiểuhuynhđệ không an phận của mình lại.

Hướng Lâm mắc cởđỏ bừng cả mặt nói:

- Nếu không chúngta quayđầu đi, các ngươi tiếp tục?

Thạch Trung Ngọcvuivẻ, quay đầunhìnHướng Lâm, nghĩ thầm ngươi thực thành thật, Cơ Như Nguyệtvà TuyếtSươngYên nhìn thấy biểutình trên mặt Thạch Trung Ngọc, đều phun một ngụm, Tuyết Sương Yênnói:

- Ai muốncùng hắn tiếp tục,nếu như ngươi dámđộng thủđộng cước nữa, sẽ ném ngươi vào biển làm mồi chocá

Cơ NhưNguyệt cũngnói:

- TiểuTuyếtnói rất đúng, ngươi nghìn vạnlần không được động thủ độngcước nữa

Trong lòng Thạch Trung Ngọc khó chịu, nhữngcô nươngnày điển hình là loại dùng xong liền ném

Thạch TrungNgọc cúiđầu không nói, các cô nươnglần nữa dùng sức khua động mái chèo,chỉchốc lát sau thuyền nhỏ liền đi thậtxa, Thạch Trung Ngọc thấy mườichiếc thuyền nhỏ đi vào bụi cỏ lau, liền phấttay, mười chiếcthuyền tụ ởbốn phía, người trên những chiếc thuyền kia cũng vẻmặt tín nhiệm nhìn Thạch Trung Ngọc

ThạchTrung Ngọc nói:

-Lý Tứ, ngươi điquan sát hoàn cảnh chung quanh một chút

Lý Tứgật đầu nói phải, mangtheohai chiếc thuyềnnhỏ đi điều tra, Thạch Trung Ngọc từ trong Túi TuDi mócra một tẩu thuốc ngậmlên miệng, nằm trong thuyền nói:

-Các cô nương,mautới xoabóp cho Thạchcaca một chút.

Các cô nương đều trừng Thạch TrungNgọc, bên cạnh rất nhiềuhộ vệ sắc mặt cổ quái, Thương Tỉnh Vương thìche miệng cười to, chỉ có Bất Thoại Màn Thầu trung thành nhất,muốn đi xoa bóp cho ThạchTrung Ngọc

Thạch Trung Ngọcđầu đầy hắctuyến, uoánnhìn Cơ NhưNguyệt, thầm nói ở trước mặt nhiều ngườinhư vậy ngươicòn không cho nam nhân củamình mặt mũi

Cơ Như Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọcnói:

- Ngọctỷ, ngươi thật giỏi, để chochúngta bópchân, hơn nữa còn ở trước mặt mọi người

Thạch Trung Ngọc bĩumôi nói:

- Chính vìởtrước mặt mọi người tamớiđể chocác ngươi bóp chân, bằng khôngsaota có thể làmnhư vậy.

Tuyết Sương Yên trừng Thạch Trung Ngọc một cái nói:

- Nàocó đạo lýnày.

Thạch TrungNgọc nhất thời không vui nói:

- Tađây làbắt chước không thành kế của GiaCát Lượng, chúng ta đối mặt nhiều hải tặc như vậy, khó tránhkhỏi có người nhụt chí, talàm chủ soáitựnhiên nên hi sinhmình, tới ổn định tâm tìnhcủa mọi người

Các cô nươngđều đầu đầy hắctuyến, lúc nào giahỏa nàythông minh nhưvậy,bất quá bắtchước có phải quá tào lao hay không, các cô nương nhìn nhau, trong bụng đềucảm thấy Thạch Trung Ngọc nói có chút đạolý,đều ngồixổm xuống xoabópchoThạch Trung Ngọc

Trong lòng Thạch Trung Ngọcsung sướng, đưa chân đến trướcmặt Tuyết Sương Yên,vui vẻ nhìn nàng, Tuyết Sương Yên giận dữ nhìn ThạchTrung Ngọc, sau đó mềmyếu nói:

-Thạch ca ca,ngươi để Tiểu Tuyết bópchâncho ngươi?

Trong lòng Thạch Trung Ngọc hôto không tốt, vừađịnh thu chân

lại,đã cảm giác trên chân tê rần, bịTuyết Sương Yên hung hăngbấm một cái.

Tronglòng Thạch Trung Ngọc cườikhổ,vội vã thuchân lại, Tuyết Sương Yên lạixoabóp bảvaicho hắn, lầnnày ngược lại không cómờ ám gì, Thạch Trung Ngọccũng thật sảng khoáimột lần

Bốncô nương,Cơ Như Nguyệt vàTuyết SươngYên nắn vai, tỷmuội HướngLâm bóp chân, trong chốc lát làm cho Thạch Trung Ngọc sảng khoái không ngớt, tiểu huynh đệ ngẩng đầu đứng thẳng

Cáccô nương nắn vai bópchâncho Thạch Trung Ngọc, tuy lòng không muốn, thế nhưng nhìn thấy chúng hộ vệ quả thựcbỏ xuống khẩn trương trong lòng, có thậmchílộra nụ cười, có thủlĩnh trấn định như vậy, bọn họ sợcáigì

Bốn cônương nhìn nhau cười, đều n ghiêm túc xoa bóp cho Thạch Trung Ngọc, cái nàytự nhiên là làm cho ThạchTrung Ngọc được lợi.

Không bao lâu,Lý Tứ mang theo hai chiếc thuyền nhỏ chạy trở về, nhìn thấy cảnh tượng trên thuyềncủaThạch Trung Ngọc, khóe miệng cũngnởnụcười, trong lòng đối với Thạch Trung Ngọc lại thêmmấy phần sùng bái

Bị phát hiện!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc vừathấy Lý Tứ trở về, lậptức ngồi dậy hỏi.

- Tiểu Tứ, thế nào?

Lý Tứ cung kính nói:

- Hinh VũChi Thạch đại nhân, bốn phía là một bãi sậy rất dày, cũngkhôngcó địa phươngì đặc biệt,thế nhưng rất dễ dàng trốn tránh người

Thạch TrungNgọc gậtđầu,vội vàng đứngdậy, từ trong Túi Tu Di lấy ramột cáiốngnhòm, nhìn về phía thuyền lớn ở phương xa

Thạch TrungNgọc phát hiện, mấy nghìnchiến thuyềnhải tặc đãbao vây thuyền lớn lại,sauđó trên một thuyền hải tặc tươngđối lớn đi raba người, đều mặc trang sức hải tặc, đoán chừng là lĩnh tụ của hải tặc,ba người này đứng ở trên boong thuyền vung tay, lại có vài chục hải tặclên thuyền, phân biệt tiến vào phòngđiềukhiển, chưởng khống Cự Nỗ, thao túngcột buồm...

Thạch Trung Ngọc buông ống nhòm, không khỏi hơi chắt lưỡi, những hải tặc này còn rất chuyên nghiệp, xemralà muốn trực tiếp láiđi chiếcthuyền lớn này, nghĩ như vậy, biết bên mình sẽ càng khó khăn

Thạch Trung Ngọc vừa để ốngnhòmxuống, mọi ngườiđềuvẻ mặt tha thiết nhìn Thạch Trung Ngọc, LýTứhỏi.

-Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, những hải tặc kiathế nào?

Thạch Trung Ngọc bĩu môi,vẻ mặtbuồn bực nói:

-Bọnhọ chuẩnbị lái chiếc thuyền lớn kia đi, hơnnữabốn phíacòncó rất nhiều thuyềnhảitặc hộ tống,chúngtarất khó giải quyết

Sắc mặt cáchộ vệ đềutrắngnhợt, nếunhư lần hộtốngnày thất bại, vậy khôngchỉ mình,ngay cảngườinhà cũng sẽ mất đầu.

Sắc mặt củaLý Tứ chán chường, bấtđắc dĩ nói:

- Nếu như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể rútlui

ThạchTrung Ngọc vỗ vỗ bả vai Lý Tứ, cũngnói khôngra lời anủi gì, đám hải tặc kia làmnhư vậy, bênmình rất khó giải quyết

Thạch TrungNgọclại cầm lấy ống nhòmnhìn qua, trong ống nhòm xuất hiện ba hảitặc mớivừa rồi, bất đồng chínhlà,ba đầu lĩnh hải t ặc kia đang tức giận, trên boong thuyền thả rất nhiều rươnggỗmàu đen, trong rương gỗlà vàng bạc châu báu, nhưng bọnhọlại phát hiệntrên rương gỗthoađầy phân chó, lại rửakhông xong, tronglòng đều giận dữ

Thạch TrungNgọc cười đến ánh mắt híp lại, nhưng hắn còn chưa cười xong, lại không cười được,bởi vì bađầu lĩnh hải tặc tức giận hơn, phái ra mấy trăm chiến thuyềnhảitặc đi đuổi bắt người áp giảicống phẩm, trong đó có một độithuyềnhảitặc vừa vặn lái tới bên này

Thạch Trung Ngọc nhìnmười mấy thuyền hải tặc tạo thành tiểu đội, sắc mặtnhất thời đại biến, cũngkhông phải hắn sợ đội thuyền hải tặc kia, thenchốtlà nếu như bị đội thuyền hải tặc này phát hiện, vậy sẽ phảiđốimặthơn một nghìn chiến thuyền hảitặc liên hợpcông kích

Thạch Trung Ngọc buôngống nhòm, khóe miệng lộ racười khổ, Cơ Như Nguyệt nhìn thấy sắc mặt hắn không đúng,vội hỏi:

- Làm saovậy?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu,bất đắc dĩnói:

- Vừa rồi chúng ta rời thuyền,ta và Lý Tứ thương lượngmột chút,ở trên rương chứacống phẩmrảiđầy phân chó, bâygiờbịnhững hải tặc kiaphát hiện

Cơ Như Nguyệt nhịn không được lộra nụ cười, nghĩ thầm ngươi cũng quá tổnhại, cười nói:

- Vậy vì sao sắc mặtcủa ngươicòn khó coi?

Thạch Trung Ngọc aithán nói:

-Thời điểm ta vàLý Tứ bôiphân chó lên, dùng một loạiphương pháp đặc thù, những phân chó này cănbản tẩy không được, chonêndẫn tới đầulĩnh hải tặc giận tím mặt,hạlệnh thủ hạ đuổibắtchúng ta, trong đócó một chi thuyền hải tặclái tới bên n ày

Thạch TrungNgọcnói xong, mọingười đều biến sắc, Thương Tỉnh Vương trực tiếp nhảy đến trên thuyền của Thạch Trung Ngọc, cướp điốngnhòm trong tayhắn nhìn,nhất thờisắc mặttái xanh,ai thán nói:

- Bốn phía đều là thuyềnhảitặc, chúng tamuốn chạy trốn cũng trốn không thoát, chỉ có chui vào trongbãi sậy

Thạch TrungNgọc gật đầu, vừa địnhnói cái gì, lại nghe Thương Tỉnh Vương giận dử nói:

-Sớm biết chúngta nên xức phân chó lên cả thuyền,để chobọn họlái một con thuyền phânchó trởvề

Sắc mặt Thạch Trung Ngọctối sầm, mọingười đều không nói,mang theo ánh mắtbộiphục nhìn Thương Tỉnh Vương, ThạchTrung Ngọc ho khan hai tiếng,bất đắc dĩ nói:

- Ânân... Ch ủ yếu là lúc đó ta vàLý Tứ không tìmđượcnhiềuphân chó như vậy

Mọi người đều cúi đầu suy tư,Thạch Trung Ngọc và LýTứở trên thuyền làm saocóthể tìm được phânchónhỉ, đây cũng là vấn đề đáng giá suy tính

ThạchTrung Ngọcthấy mọi người đều bị dẫn lên đường tà đạo,da mặt co lại, hokhannói:

- Chúng tatrước tiên luivào bãi sậy, đếnkhi nhómhải tặc nàylui đi, sẽ nghĩ những biện pháp khác

Mọingười đều phản ứng lại, vội vãphụ họa,ThạchTrung Ngọc gật đầu, mọi người khua động mái chèo.

Thạch Trung Ngọc ngồi ở trongthuyền rầu rĩ không vui, mình áp giải cống phẩm hiến cho triều đình, lạibị hải tặc cướp đi, sau khi trở về, dùTiếu Sơn không trách cứ, trong lònghắn cũng khó chịu

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ hít một hơi,thực sựlàhỗnđản, hộ tống cống phẩmdĩnhiên cóthể gặpđượcmấy ngàn hải tặc,bâygiờ còn bị hải tặc truysát, quả thực không may về đến nhà, những hải tặc nàyở trên biển trà trộn thời giandài nhưvậy, kinh nghiệmkhẳng định phongphú hơn đám người ThạchTrung Ngọc nhiều, muốn bắt bọn họ không phải giống như mèo vờn chuột?

Thạch TrungNgọc lo lắngquả nhiên không sai, những hảitặcnàyliệu định đám người ThạchTrung Ngọcsẽẩn núp mà không đào tẩu, lập tứcphái mười mấytốphảitặcluânphiên tìm kiếm, đám người Thạch Trung Ngọc có thể tránh thoát một nhóm người, nhưngtránh không khỏinhóm thứ hai

Thạch Trung Ngọcngồi ởtrong thuyềnphiền muộn, lại đột nhiên nghebên tai truyềntới một thôbỉthanh âm:

- Thạchhuynh, ta có tình huống muốn báocáo cho ngươi a.

Tronglòng Thạch Trung Ngọccả kinh, phát hiện là Thương Tỉnh Vương, người này không biếtlúc nàođã nhảylên thuyền của mình, ThạchTrung Ngọc vừathấy hắn, liền nhớlại quyển trục LiệtDiễm Phân Thành của mình, trong lòng khó chịunói:

- Về sau ngươi phảigọi ta lão đạihoặc Thạch ca, nghe không?

ThươngTỉnh Vương u oánnhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Nhất địnhphải thế sao?Hai ta quen như vậy

Trong lòng Thạch Trung Ngọc ai thán, quen cái đầu ngươi, hai ta kém chútbị người chorằnglà bạngay, Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi xem Bất ThoạiMàn Thầu và Không Có Não, KhôngCóHứng đều kêunhư vậy?

Thương Tỉnh Vương gậtđầu, Thạch Trung Ngọchỏi.

- Ngươinói đi,có tình huống gì?

Thương Tỉnh Vương nói:

- Chúng ta sắp đụng vào một đội thuyền hải tặc.

Thạch Trung Ngọc biến sắc, nhất thời nghe được thanh âm bắntên, phát hiện một thuyềnnhỏ ở phía trướcđã bị cung tiễn bắn thành nhím, trong lòng hô to không tốt, dựa vào,bị phát hiện.

Giao thủ!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọccười khổ nói:

- Ngươi chínhlàbáochota tình huống này?

Thương Tỉnh Vương gật đầu nói:

-Ta là ở năm phútđồnghồ trước phát hiện

Sắcmặt Thạch TrungNgọc tốisầm,cả giận nói:

- Sao ngươi không báo sớm một chút,nói nhảmnhiềunhư vậylàmgì?

Thương Tỉnh Vương biệt khuất, bấtđắcdĩ nói:

- Thạch ca, hình như là ngươi nói nhảm trước a

Khóe miệng ThạchTrung Ngọc co giật, cònchưa kịp nói cáigì, chỉ nghe Thương Tỉnh Vương bấtđắc dĩlắc đầu:

- Thạchca, ta phát hiện ngươi nói nhảm quánhiều

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,ThươngTỉnh Vương đã trực tiếp vọtra ngoài, đến trênthuyềncủa đám hộ vệ, dùng xẻng nhỏđánh bay những mũi tên bay tới, cứu mấytên hộ vệ kia

Mọi ngườiđều sợ hãi, Thạch Trung Ngọc cũng liên tiếp nuốt vài ngụm nướt bọt,người nàythâm tàng bấtlộa, đây là ThủyThượng Phiêu.

Bất quáhiện tại Thạch Trung Ngọckhông có thời gian đờ ra, hắn thấy những hải tặc kia có mườilăm chiến thuyền,trên mỗi chiến thuyền cóba người, nói cách khácổng cộng có45hải tặc

Thạch Trung Ngọcphát động thuậtthăm dò.

Hải tặc phổ thông, cấp 45, HP: 15.000

Thạch TrungNgọc thở phào một hơi, những hải tặc này cũngkhông phảilợi hại bực nào, bấtquásố lượng nhiều, bọnhọ cũngkhông thể chịu được.

Thạch Trung Ngọcvội vã phấttay,mười chiếc thuyền bên mình trong nháy mắt đánh bọctới, thời điểm Thạch Trung Ngọc tới trước,phát hiện hộ vệ trênthuyền đã ngã xuống hai người,ba người khác trọng thương

Lửa giận của Thạch Trung Ngọc kéo lên, bay thẳng đến trên thuyền hộ vệnémba bình hồng dược,cảgiậnnói:

- Uống nhanh.

Thạch Trung Ngọc lại xoay đầu nhìn Thương Tỉnh Vương la lớn:

-Thương Tỉnh Vương, nhanhlênthuyền, chúng ta làm thịtnhữnggia hỏa kia

Thương Tỉnh Vương cũng nghiêm túc, nhẹnhàng nhảy lên trên thuyềncủa Thạch Trung Ngọc,chiếc thuyền này chạyở trước nhất, như tênrời cung láivề phía những thuyền hảitặc kia

Những hải tặc kianhất thời hưng phấn, khôngnghĩtới vẫncòn có ngườiđến chịu chết, trongđó một chiếc thuyền thuyền hải tặc hô:

- Các huynh đệ, giết sạch những người này, trở về lĩnh thưởng

Thạch TrungNgọc phát động thuậtthăm dò,phát hiệnhắn lạilà một tiểu đầu lĩnh hải tặc

Hải tặctinh anh, cấp 48, HP: 100.000

Cáccônương đương nhiênlà biếtý nghĩ tronglòng của Thạch Trung Ngọc, lậptức chạy tới, cònchưatới địa phương, trên chiếc thuyền của Thạch TrungNgọc có một bóng người vọt rangoài, chínhlà Thương Tỉnh Vương,lần này hắn ở trên mặtnướcchỉđiểmnhẹ hai cái,liền rơivào trên thuyền hải tặc

Tên tiểu đầu lĩnhhải tặc kia vừa nhìnthấyThương Tỉnh Vương, nhất thời hưng phấn oa oakêu to, biết lần nàymuốn lập cônglớn, nói không chừng lão đại vui vẻ, mìnhcòn có thể đề thăng thành

đầu lĩnh trung cấp

Tiểuđầu lĩnh hải tặc kia nhất thời hưngphấnđánh tới Thương Tỉnh Vương, Thương Tỉnh Vươngnhìn búa nhỏtrong tay tiểu đầu lĩnh hải tặc, khinh thường cười, cái xẻng đánh cho hắn hônmê, hai hải tặc ởbên cạnh sợ choángváng, đầulĩnh của bọnhọ vừa đối mặt đã bị người đánh hôn mê,ngườinày thật quá mạnh mẽ

Thương Tỉnh Vương cười lạnh một tiếng,bay thẳngđến trên người hai hải tặckia, trong lòng hai hải tặc kia kinh hãi,đều tránhtrái tránh phải, khôngdám giao thủ với hắn.

Thạch Trung Ngọc vừa thấy Thương Tỉnh Vương đánh thuận lợi như thế, cũng không có ý tứtranh đoạt với hắn, bay thẳng đến thuyền hải tặc khác

Thạch Trung Ngọcleo lên mộtthuyền hảitặc, ba hải tặc ở trên thuyền đều mang theo búa bổ tới, Thạch Trung Ngọc phát động thuật thămdò, phát hiện ba hải tặc này đềulàhải tặc phổ thông, trong lòng không khỏi cảm thấythất vọng

ThạchTrung Ngọcmóc ra ChiếnThần Chi Nhận đón đỡ,bahảitặc kia nhấttêlui vềsau một bước,vẻ mặt hoảng sợ, Thạch TrungNgọc lắc đầu, những hải tặc này bình thường đánh cướpđội thuyền, đều là tình cờ gặp hộ vệcấp 40như Lý Tứ,nơinàosẽ gặp quacao thủ, tố chất quá kém

Đám người Cơ Như Nguyệt đều liếc mắt qua, khôngcó tới hỗ trợ, mặc cho Thạch Trung Ngọc đi giải quyết ba hải tặc này

Tuytronglòng ba hảitặc này hoảngsợ, thế nhưng cũng không muốn ngồi chờ chết, đều oa oahétto, vìmình tănglênsĩ khí, mộttêntrong đó còn chưa nhào tới phụcận, đã cảm thấy chân tê rần, cúi đầu nhìn, lạibị mộtĐại HắcCẩu cắn chân, haitên hải tặccòn lại cũng khôngcó chạy trốn vận mệnh bị cắn, tốc độ của Đại Hắc Cẩu rất nhanh, cũng cực kỳ công bằng, bagã hải tặc đều bịcắn mộtcái, tuyệt không thiên hướng

Thạch Trung Ngọc than thở, bản tính cắn người vẫn không thay đổi, cũng khôngbiếtmình phóng nóra là đúnghay sai

Bagã hảitặc bịĐại Hắc Cẩu cắn, đều thốilui đến mạnthuyền,ôm chânkêu đau, Đại Hắc Cẩu thì thốilui đến bên người Thạch Trung Ngọc mắng nhiếc,trên mặt chólộ ra biểu tình rất không hàilòng

Thạch TrungNgọc khoát tay áo, chỉ vào ba hải tặc kia, bất đắc dĩ nói:

-Ta cũng khôngcòn biệnpháp, thả ngươi ra thì có người phải tao ương

ĐạiHắc Cẩu tức giận nói:

-Lần nàysau khingươi thả ta, lúc nàota muốn trởvề thì trởvề, ngươi không thể nhốttaở trong đó, ngươi đãquên lúc đi ra Hùngcaanbài thế nào hả

Thạch Trung Ngọc đầu đầyhắc tuyến, đến cùngmình làchủ nhân, hay nólà chủ nhân,cáccô nương đều cẩn thậnnhìn chằmchằm Đại HắcCẩu, phát hiện Đại Hắc Cẩu này quảnhiên giốngnhư Thạch Trung Ngọcmiêu tả, có thể nói cực phẩm

Lúcnày ba hải tặckia đều nóng nảy, đối phương đánh với bọnhọ, lại còn có thời gian rỗi trò chuyện,đây là coirẻ a

Một tên hải tặctrongđócả giậnnói:

-Mẹnó,các ngươi khinh người quá đáng, lạidám liếc mắtđưatình ở trướcmặtchúng ta,thực không biếtxấu hổ

Thạch Trung Ngọc nghe lời này cũng nổi giận, lão tử tìnhnguyệnở cùng ThươngTỉnh Vương, cũng không nguyện ýcùngĐại Hắc Cẩu cựcphẩm nàyliếc mắt đưatình

Thạch Trung Ngọc trực tiếp dùng Cuồng Long ThăngThiên đâm vào hải tặc kia, sau đólà Lực Phách Hoa Sơn, Cuồng Bạo Trọng Kích, đang muốn dùng thêm vài kỹ năng, lại pháthiện hải tặc kiađã treo

Tronglòng Thạch Trung Ngọc nhất thời phiềnmuộn, hùnghùng hổ hổ nói:

- Giahỏa này cũng quá yếu,lão tử còn không đánhđã nghiền

Thạch Trung Ngọc xoay đầulại nhìn chằm chằm haigã hải tặc khác nói:

- Các ngươi phảicẩn thận, tốithiểu phảiđể lãotử đánh xong mộtbộ kỹ năng lại treo

Hai hải tặc kiađềuhải hủng khiếp vía, người trước mắt nàyrốt cuộc là người nào, lờinàycũng có thể nói được

Thạch Trung Ngọc đang muốn huy động ChiếnThần ChiNhận nhào qua, bỗng nhiên trướcmắt hiện lên một bóng đen, chính là Đại Hắc Cẩu, gia hỏa này đã không kịp chờđợi muốn cắn người

Thạch Trung Ngọc dự ngôn!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nhất thời nóng nảy,cả giậnnói:

- Tiểu Hắc, haingười kia đều là của ta

Đại Hắc Cẩu thìnhe răng, giống như rấtbất mãn,bay thẳng đến trên người hai hải tặccắn, hai hải tặc kiađều đầu đầyhắc tuyến, mìnhbị người giết, còn bị người giao dịch tớigiaodịch đi, mạng của mình nên khổ bao nhiêua.

Thạch Trung Ngọc và Đại Hắc Cẩu đều nhìnchăm chúvào một gã hải tặc, phân biệt phát động công kích, Thạch Trung Ngọc trực tiếp chém một tênhải tặc lên giữakhông trung,mộtbộ kỹnăngcòn không có đánh xong, hải tặc kia liềntreo

Đại Hắc Cẩu cũng không kém, trong lòng phiền muộn, hắn bị Thạch TrungNgọc nhốt thời gian dài như vậy, trong lòng oánkhí rất lớn, lúcnày tấtcả oán khí đềuchuyển dời đến trên người hải tặc, nhàovàotrênngười đối phương điên cuồng cắnxé, trên đỉnh đầu tênhảitặc kiakhông ngừng bay rachữsố màu đỏ

Trong lòngtên hải tặckiabuồn bực, tốcđộ của con chó nàyquá nhanh, hắn căn bản tránh khôngkịp,mới vừarồihải tặckiaở trên thuyền lộnmột cái, né tránhĐại Hắc Cẩu nhào cắn, trong lòngvui vẻ, nghĩ thầm xem như né tránhmột lần, nhưng cònkhôngcóvui vẻ xong, biểutình vui sướng trên mặt cứng ngắc,trước mắt hắn xuất hiện một ánh đao xinh đẹp, Thạch TrungNgọcbổ vào trên ngực hải tặcmột đao,hải tặc liềnđi gặp thượngđế

Trênmặt ĐạiHắcCẩu nhất thời lộ ra biểu tình tức giận, nhìn Thạch TrungNgọc nhe răng nói:

- Tại sao ngươilại cướp người của ta?

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc không vui nói:

- Chúngta còn phân cáigì chứ, ngươi đã là sủng vật của ta

Đại HắcCẩu nhấtthời không vui, cả giậnnói:

- Ngươi chính là đoạt người của ta, ngươi mau nói ngươi thườngta thế nàođây?

ThạchTrung Ngọc lau mồ hôi,con chó nàyhoàn toàn không nóilý, Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu nhìn, pháthiện bên Thương Tỉnh Vương đã sớm giải quyết, Bất Thoại MànThầu cũng giảiquyết một thuyềnhải tặc, phía bên mìnhthật sự quá chậm, đương nhiênchủ yếulà bởi vì con chó chết này

Thạch Trung Ngọc chỉ chỉThương Tỉnh Vương nói:

-TiểuHắc,cóthấy không, người nọ một cái liền bằng hai chúngta

Đại Hắc Cẩu lắc đầu biểu thịkhông tin, Thạch Trung Ngọc khoát tayáo, khinhthường nói:

- Đây làsự thực,ngươikhông tin cũng không có biện pháp

Đại HắcCẩunhất thời nổi giận, uông uôngkêu hai tiếng,phẫn nộ kêu lên:

- Ngươiđể chota đi cắn những phếvật kia, xem chúng ta người nào lợihại

ThạchTrungNgọctrởlại trênthuyền của các côngương, Đại Hắc Cẩu cũng vội vàngđuổi kịp, trong lòng Thạch Trung Ngọccườithầm, con chó này giống như heo, quádễlừa gạt

Thạch Trung Ngọc nhìn bốnphía, phát hiện thủhạ củamìnhđãgiao thủ với nhữnghải tặc kia, đangđánh bất diệc nhạc hồ, những hải tặc kiavà thủhạ của mình trìnhđộ không sai biệt lắm, như vậybên nàocó caothủ bên đó thắng

Thạch Trung Ngọc cẩnthận quansát, lúc đầu hải tặc có mười lăm chiến thuyền, hiện tại chỉ cònlại mười một chiến thuyền, bị mình làm lật một chiếc, bị Bất Thoại Màn Thầu đánh ngãmột chiếc, bị Thương Tỉnh Vương đánhngã một chiếc, ngay cả Dương Tử và Dương Băng Dao cũng đánhngãmột chiếc

Thạch Trung Ngọc vộivàng nói:

- Tiểu Nguyệt, nhanh lái thuyền, ta và Đại Hắc Cẩu một người một chiếc,các ngươiở phía sauphụ trợ

Cơ Như Nguyệt gật đầu, lệnh bacô nương lái thuyền, đưa Thạch Trung Ngọc đến trênmột con thuyền

ThạchTrungNgọcvừalên chiếcthuyền này, lập tức chứng kiến trên chiếc thuyền nàycó bốn hộ vệ cùngba hải tặc,lúcnày đang đánh nhưlửa, Thạch TrungNgọc tiếnđến, không ngừng đánhrakỹ năng gây choáng và kỹnăngcông kích, ba hải tặc đương nhiênlà không chịu được, chỉ một lát đã liên tiếp ngã xuống đất

Thạch Trung Ngọc hài lòng cười cười, lạiđột nhiênnhận thấy mặt lạnh lẽo, có một mũi tên bắn lén tới,vội vãquơ đaođónđỡ, tập trung nhìn vào, pháthiện trênmột chiếc thuyềnhải tặc cómột gã hải tặc đang nhìn mình cười bỉ ổi

Thạch TrungNgọc nhất thời giận dữ, mẹ kiếp,dámđánhlén lão tử, lửa giận trong lòng kéolên, lậptứcnhảyrangoài, nhưng đến giữa không trung lại phát hiện thân thể trầm xuống, dĩ nhiên tiến vào trong biển

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc cứng đờ,cảm giácđược nước biển rót vào trong miệng mình, mìnhkhông biết bơi a, cũng không có năng lực Thủy Thượng Phiêu như Thương Tỉnh Vương.

Tronglòng Thạch Trung Ngọcâm thầmkêu khổ, hô cứumạnglại không kéoxuống được mặt mũi,nhưng không kêu chết chìm làm sao bây giờ?

Thạch Trung Ngọcdo dự, trong miệng lạirót vào khôngít nước biển, kémchút sặc chết

Đúnglúc này, một nhân ảnh hiện lên, trực tiếp bay tới trước mặt Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc nhìn một cái, nhất thời vui vẻ,là Thương Tỉnh Vương

Thương Tỉnh Vương lắc đầu, giahỏa này thuần túylàcó bệnh, không biết bơicòn dám nhảyvàotrongnước, Thương TỉnhVương đưa tay kéo Thạch Trung Ngọc lên, némở trênthuyền nhỏ

ThạchTrungNgọc ghé vào mạn thuyền hộcra vàingụm nước biển, mới phátgiác dễ chịu hơn một chút, không khỏi kỳ quái hỏi:

- Thương Tỉnh Vương,sao ngươi có thểở trên biển đi tớiđi lui?

Thương Tỉnh Vương giải thích:

- Tacũng không phải điđược trênnước,chỉcóthể dừng ba lầnở trên nước,dưới tình huống bình thường còn có thểđi tớiđilui,thế nhưng khoảngcách xa thì không được

Thạch Trung Ngọc gật đầu, nếucó thể đi tới đi lui ở trênnước,thì cũng quá biến thái, Thạch Trung Ngọc nghi ngờ hỏi:

-Nhưng tại sao ngươi lại cónănglựcnhư thế?

Thương TỉnhVương cườinói:

- Thạch ca, còn nhớ ta đã nói với ngươi tatu luyện một loại tâm pháp khinh công đặc thù sao, loại năng lựcnày chínhlà tu luyện tâm pháp khinhcông lấy được

Hai mắt Thạch Trung Ngọctỏasáng,vội hỏi:

- Thương Tỉnh Vương, có thể nói một chút, tâm phápkhinh công nàylà từ nơi nào lấy được không?

Thương Tỉnh Vươngthan thở nói:

-Thạch ca, ta phát hiện ngươi nóinhảm quá nhiều

Sắcmặt ThạchTrung Ngọc tối sầm, nóinhảm em gái ngươi, lão tử là hỏi trọng điểm

Thương Tỉnh Vương nói:

- Thạch ca, ngươi nghỉ ngơi trước, trên thuyền kia cóchăn,nếu như ngươisợcảm lạnh, thì lấykhoác lên người

Khóe miệng Thạch Trung Ngọc co giật,mặt không thay đổi gậtđầu, nhưng lòng lạimong đối phương giẫm hụtrơixuống nước

Thương Tỉnh Vương tự nhiên không biết ý tưởng trongnộitâmcủa

Thạch Trung Ngọc,hài lòng gật đầu, cả ngườivọt rangoài, Thương Tỉnh Vương ở trên nước điểm liêntiếpbacái,sauđó lại nhảy vụt,dĩ nhiên giẫm hụt, lập tức rớt xuống dưới

ThạchTrung Ngọc nhấtthời hátomồm, có thể nhétvàoquả trứng gà, lão tử dự ngôn chuẩn nhưvậy.

Sắc mặt Thương Tỉnh Vương tốisầm, lậptức từ trong nước ngoi đầulên, miệnghôto.

-Cứu mạng.

Mệt mỏi

DTV-EBOOK.COM.VN

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, lãotử dự ngônquáđúng, bấtquáchuyện này không hếtốt đẹpgìa

Thương Tỉnh Vương khôngchú trọng mặt mũi nhưvậy, vừarơivào trongnước, lập tức hôto "cứu mạng cứumạng", may mà trên thuyền hải tặc kiacóvài tên hộvệ, vừa thấy Thương Tỉnh Vương rơi vào trong nước, đềuvộivãkéo hắn lên, Thương Tỉnh Vương vừa lên thuyền hải tặc, tâm tìnhcực kỳ phiềnmuộn, đầy bụng biệt khuất không chỗ phát tiết, cuối cùng không thể làmgì kháchơn là nhìn chằm chằm haigã hải tặc còn thừa lại kia, vung xẻngđánhtới

Thạch Trung Ngọc ngồi ở trên thuyền nhỏ,tâm tình hết sức buồn bực, cúi đầu nhìn một cái, phát hiệntrênngười mình ướtnhẹp, gió nhẹ thổi tới, có chút lạnh lẽo, không khỏi rụtđầu.

Chiến đấukếtiếp, ThạchTrung Ngọc thành người đứng xem, bên Thạch Trung Ngọc có bốn mươihộ vệ,hơn nữacòn có một đám cao thủ, mà những hải tặc kia chỉ là quái vật phổ thông cấp 45, nơi nào cóthểđánh được những cao thủ này, chỉ ngẫu nhiêncó mộtít hộ vệ trọng thương, thế nhưng bênnày có HướngLâm là MụcSư cao cấp cùngmườiMục Sư cấp 40, bổ huyếttự nhiên không thành vấn đề,thậmchí còn cómột hộ vệ bị đối phương giết chết,Hướng Lâm cũngsử dụng thuật phục sinh kéo lại

Cho nên cảtrậnchiến đấuhoàntoànlà nghiêng về một phía,rất nhanh những hải tặc kiacũng chỉ còn lại có lác đác vài cái đangkhổ cựcchống đỡ

Đúng lúc này, ngoàiý muốn đột nhiên xảy ra,Bất Thoại MànThầu huy kiếm tiêudiệt mộthải tặc,hải tặcở sau lưng lộ ra thần sắc kinh khủng,bắntínhiệulên trời, Bất ThoạiMàn Thầu vừa thấyđộngtác của hải tặckia, trong lòng thầmkêu không xong, vội vàngđánhra một kiếmhoa xinh đẹp, đángtiếc vẫn chậm

Ánh lửarực rỡ xinhđẹp thẳng lên trên cao,sắc mặt ThạchTrung

Ngọc có chútkhó coi,hắnchorằng những hải tặckia không có mang theopháo tín hiệu, không nghĩtới lại có,hắn nào biết đâu rằng, nhữnghải tặc kia còn tưởng chỉ bằng vào một vài đội là có thể tiêu diệt đám người Thạch Trung Ngọc hầunhưkhông còn, chonên tiểu đầu lĩnh khôngcho phép bắn tín hiệu, phòng ngừa những tiểuđội khác đoạtcông lao,bằng không đám người Thạch Trung Ngọc sớm đã bị đại quânhảitặc baovây

Kiếm chiêucủa Bất Thoại Màn Thầu trựctiếptiễn tên kialênTây Thiên, thế nhưng tín hiệuđã bắn ra,khôngcách nào cải biến

ThạchTrungNgọc vội vãhô lớn:

- Nhanh giải quyết đối thủ của mình, sau đó rút lui

Nhấtthờimọi người đều sinhra cảm giác cấp bách, Thương Tỉnh Vương huyđộng cái xẻngkhông ngừng bay lượn, đánh cho đối thủ liên tiếp gào khóc.

Mọingười đều giải quyếthải tặc còn lại thật nhanh, sauđóvộivãlui vào trong thuyền,Thạch Trung Ngọc phất tay nói:

-Mau rút lui.

Trong lòng mọi người cực kỳ phiền muộn, đã biết bên mình thành con chuột, mà đối phương là mèo.

Thạch Trung Ngọc và Cơ Như Nguyệtliếc nhau, Cơ NhưNguyệt lập tức lý giải, bacô nương cònlạicũng liên tục huy độngmái chèo, chiếc thuyền nhỏlập tức làm đầulĩnh,mang theo chín chiếc thuyền khác lui vào trong bãi sậy

Đám ngườiThạch Trung Ngọc vốn cho rằng vàosâubêntrong, những hảitặc kia lục soát sẽkhókhăn,không nghĩtới mới lái vào bãi sậy không lâu,lại gặp phải mộtđội thuyền hải tặc, tiểuđầu lĩnh cũng không phải ngu ngốc, lậptức bắn tín hiệu,sauđó mới đánhtới

Tronglòng Thạch Trung Ngọc cười khổ, vội vãlệnh Cơ Như Nguyệt thay đổi phươnghướng chạytrốn,khôngphải hắn sợ đội thuyền hải tặc này, mà không thểđể đối phương bao vây

Cơ Như Nguyệt nhìn Thạch Trung Ngọcnói:

- Ngọctỷ, trướcgiúp ta chèo

Thạch Trung Ngọc hiểuýtứ của Cơ NhưNguyệt, vừa rồithời điểm giao chiến với những hải tặc kia, trong lòngCơ Như Nguyệtcó kiêngkị, không có xuất thủ, hiện tại ngược lại có thể hoàn toàn pháthuy thựclực củamình

Thạch Trung Ngọc vội vã tiếpnhận máichèo,Cơ NhưNguyệt bắt đ ầu đánh ra các loạithủ thế, miệng thấp giọng đọc các loại chú ngữ, chỉ chốc lát sau,Cơ Như Nguyệtvung tay lên, hô lớn:

- Ác Diễm Hỏa Hải

Kèmtheo Cơ Như Nguyệt hô to, thuyền hải tặc chạy ở trước tiênbị hỏa quangvô tận bao phủ, ba hải tặcở phía trên đều không ngừng phát ratiếng kêu thảmthiết, bị thiêu thành trotàn

Trong lòng mọingườivuivẻ, sĩ khí đại chấn

Thạch Trung NgọcnhìnCơNhưNguyệt đưa ra ngón tay cái, khóe miệng Cơ NhưNguyệt lộ ra nụ cười, sauđó lại thitriển Lưu Tinh HỏaVũ, vô sốhỏacầutừ trêntrời đậpvề phía những thuyền hảitặc kia,những hảitặckia khổ khôngthểtả, liêntục kêu thảm thiết

Trải quaCơ Như Nguyệt công kích,những thuyền hảitặc truy kích kiađã bị đám người Thạch Trung Ngọcbỏ rơiở phía sau, tinh thần của tấtcả mọi người được kéo lại

Khílực của Thạch Trung Ngọc mạnh hơnCơ Như Nguyệt rất nhiều, sau khi thay CơNhư Nguyệtthuy động mái chèo, thuyềnnhỏ tựnhiên chạy càng nhanh, chín chiếcthuyền khác đi theo phía sau liều mạng chạy, chỉ chốclát sau,thuyền hải tặc truy kích đã bị quăng mất dạng

Thạch Trung Ngọc quay đầunhìnđội thuyềnhảitặc bị quăng không còn bóng dáng, khóemiệnglộra vẻ tươi cười, lúc này thuyền củaLý Tứ chạy tới, nịnh hót nói:

- HinhVũ Chi Thạch đạinhânthực lợihại, dĩnhiêncóthể dẫn dắt chúngta khôngtổn thương ngườinào giết hết45 hải tặc, còn nhẹ nhàngbỏ rơi một đội thuyền hảitặctruy kích,Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân thực dũng mãnh không gì sánh được, vạnphukhó địch, mưu

kế thông thiên...

Thạch Trung Ngọc nhấtthời cười đến ánh mắt híp lại,tuyhắn nghe không hiểu những thànhngữ kia, nhưng này hiển nhiên là ca ngợi, trong lòng hạnh phúc, lại độtnhiên phát hiện LýTứ ngậm miệng khôngnói, Thạch Trung Ngọc sửngsốt, trong lòng lão tử đang vui vẻ, tại sao ngươi không nói, Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Tiểu Tứ, làmsao vậy?

Lý Tứ chỉ vàophía sau Thạch Trung Ngọc,bất đắc dĩ nói:

- Đại nhân, ngươi nhìn.

Trong lòngThạch TrungNgọcbuồn bực, nhìn lại,dĩ nhiên phát hiện lại là một đội thuyền hảitặc,sắcmặt khó coi, tiểu đầu lĩnh này cũng là người thông minh, vừa thấy đượcđám ngườiThạch Trung Ngọc, lập tức bắn tín hiệu, sau đó mớivọt tới

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc khó coi, tình huốngtrước mắt còn chờ cáigì, tiếp tục chạy thôi.

Điện thoại phong ba (thượng)

DTV-EBOOK.COM.VN

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cũngbất đắc dĩ, bốn phương tám hướng đềulà hải tặc, những hảitặcnày đãbao vây bọn hắn,nương theo tínhiệubắn lêntrời, lại có nhiều thuyền hải tặc xúm lại

Thạch Trung Ngọcchọn một phương hướng,liều mạng khua mái chèo, muốn bỏ rơi thuyền hảitặcởtrước mắt,hắnđang dùng lực, đột nhiên nhậnthấy mặt lạnh lẽo, sưu sưu… mũi tên bắn tới, Thạch Trung Ngọc mắng tovô sỉ, thẳng thắn thả Tiếu Hàm vàTrầmBích ra

Nhiều hơn TiếuHàm và Trầm Bích, bên ThạchTrung Ngọc có ba PhápSư cao cấp,hơnnữa trongđội hộ tốngcómười Pháp Sư,đều đánh ra ma pháp huyễn lệ, những hải tặc kiađềukhổ khôngthểtả, liêntục giương cungbắntên

TrầmBích vội vàng phát ra Tường Băng Thuật, chặn những mũi tên kiabay tới,đám người Thạch Trung Ngọc vội vãhuyđộng mái chèo, bỏ trốn mất dạng

Bọnhảitặcởphíasau còn muốntruykích, nhưng Tiếu Hàm và CơNhư Nguyệt đồng thời phát động Ác DiễmHỏa Hải, ba chiếc thuyền hải tặc chạyở trước tiên bốc cháy,hảitặc không ngừng kêuthảm thiết, làmngườita cao hứngnhất làba chiếc thuyền cháy nàychặnđược thuyềnhải tặcở phía sau

ThạchTrung Ngọcnhất thời thở phào mộthơi,vộivã hô lớn:

- Nhanh chèo thuyền, chạy vàosâu trong bãi sậy sẽ antoàn

ThạchTrung Ngọc nói, tìm một hồi, Thạch Trung Ngọcdĩnhiên phát hiện thuyềnnhỏ của mình dĩ nhiên chậmnhất, bị những thuyền nhỏ khác bỏ qua, Thạch Trung Ngọc buồn bực, quay đầu nhìnmột cái,phát hiện trên thuyềnmình cóchừngbảy người một chó, trách không được chạy chậm như vậy

Trong lòngThạch TrungNgọc hơi động, thu Tiếu Hàm, Trầm Bích

vàĐạiHắc Cẩu vào trongkhông giansủng vật, Đại Hắc Cẩu dường như không cam tâm tình nguyện, thế nhưng Thạch Trung Ngọc khôngđể ý, ngươi quánặnga

Vừa thulại hai ngườimột chó, thuyềnnhỏcủa Thạch Trung Ngọc nhanhhơn, trởlại địa vịđầu

Thạch Trung Ngọc mangtheochín chiếc thuyền nhỏ quẹo trái quẹo phải, láiước chừng nửa giờ,mới hoàn toàn bỏ rơi những đội tàuhải tặckia, đi tới mộtbãi sậy hoàntoànhoangvu, nhìn không giống như địa phươngcó hảitặc ẩn thân

ThạchTrung Ngọc thở phào một hơi,đặt mông ngồiở trên thuyền, bất đắcdĩ khoát tay nói:

- Không chạy nữa, trước nghỉ một lát

Mọi người cũng sắp mệtsụp đổ, đều ngã ngồiở trên thuyền, miệng lớn thởhổn hển,Thạch Trung Ngọc nhìn LýTứ phấttay, thuyền của Lý Tứ lập tức nhích lại gần,Lý Tứ nói:

- HinhVũ Chi Thạch đại nhân, xin hỏi ngươicógìphân phó?

Thạch Trung Ngọc gật đầu,nuốt nước miếng nói:

- Tiểu Tứ, ta đói.

Lý Tứ nhón chânnhìn bốn phía, nghi ngờ nói:

- Đại nhân, nơi đây không có cái gì ăn ngon, không bằng...

Thạch Trung Ngọc chặt đứt Lý Tứ nói:

-Talà nóita dự địnhlogoutăn cơm,cho nên trong khoảng thời gian này, đội ngũnhờ ngươi chăm sócmột chút

Đám ngườiCơ Như Nguyệt cũng gậtđầu, người là sắt, cơm là thép, chơigamelại chuyên chú, cácnàng cũng phải ăn a

Vẻ mặtLý Tứ đau khổ nói:

- Đại nhân, ngài đi, vạn nhất những hải tặc kia tới thì làm saobây

giờ?

Thạch Trung Ngọc nói:

-Sẽ không, sẽ không, saocó thể bị phát hiện dễ dàng như vậy,ngươi nhìn nơiđây rấtbí mật,hơn nữa ta logoutănmột bữa cơm cũng không cần bao nhiêu thời gian, tối đa nửa giờ là đượcrồi

Lúc này Lý Tứ mới gậtđầu bất đắcdĩ nói:

- Đại nhân, vậy ngươi cần phải nhanh trởvề mộtchút

Thạch Trung Ngọcgật đầu,nhìn Bất Thoại Màn Thầu nháymắt, Bất ThoạiMànThầungầm hiểu,trực tiếplogout,mộtlát sau, Không Có Não,KhôngCó Hứng cũnglogout, chỉcó Thương TỉnhVươngở trên nướcđitới đilui, giống như bắtcá, Thạch Trung Ngọccũng lười quản hắn, quay đầulại, phát hiện cáccônương đều đã logout,mình cũng logout theo

Thạch Trung Ngọc đến phòng khách, chỉ nghe một hồithanh âm kỷ kỷ tratra,giống như là từ trong phòng bếp truyền ra, lắc đầu,các cô nương muốnchơi, hắn cũng không có biện pháp.

Thạch TrungNgọc ở trong phòng khách nhìn một vòng,dĩ nhiên không có phát hiệnCơ Vân Thăng,trong lòngmừng rỡ,vộivã chạy tới cầmđiều khiển từxa, mớicầm lên,điện thoạitrongphòng khách lại vang lên

Thạch Trung Ngọclắc đầu, vộivãchuyển sang kênh có Ultraman, điện thoại ngườinào thíchtiếp thì tiếp,dù sao mình là khôngcó hứng thú

Thạch Trung Ngọc bắt chéo chân, miệng ngậm điếuthuốc, đang xemhăng say, chỉnghe trong phòng bếp truyền ra thanh âm

- Thạch Trung Ngọc, sao ngươi không tiếp điện thoại?

Thạch TrungNgọc vừa nghe, pháthiện làthanh âm của Hướng Lam, trong lòng phiền muộn, mìnhđãxemnửa tập Ultraman, điện thoại lại vẫn reo,sức chịu đựng của người này còn rất tốt

Thạch Trung Ngọc bĩu môi nói:

-Saongươi biết ta ở trong phòng khách?

Hướng Lam bấtđắc dĩ nói:

-Khóithuốc đãsớm truyềnvào phòng bếp rồi.

Thạch Trung Ngọctức giận nhìnđiếu thuốc trong tay mình,phản tặc a, thật muốnnémnóvào trong gạt tàn,nhưng đột nhiên nghĩ đếnđã không cógạt tàn thuốc, khôngthể làmgì khácơn là lập tứcđâmở trênhộpthuốclá

Trong phòngbếp, HướngLam thấy Thạch Trung Ngọcởphòng khách cònkhôngcó động tĩnh, lại vộivã hô:

- Thạch Trung Ngọc, chúngta đềuđangbận, ngươi không thể đi nghe điện thoại sao hả.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩnói:

- Đây không phải vấn đề nhỏ,ngheđiện thoại sẽ lãngphí thời gian xem Ultramancủata.

Thạch Trung Ngọcvừa nói xong, chỉ nghe Hướng Lam ở trong phòng bếphừ lạnh,mấycô nươngkhác cũng dồndập mởmiệng, rất l à bất mãn, Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ lắcđầu, nhìnvề phía điện thoại, nghĩ thầm ngươi nhanh ngừng,nhanh ngừng

Khoan hãy nói,thật để cho Thạch Trung Ngọc nói trúng,điện thoại ngừng, sắc mặt hắn vuivẻ, nghĩ thầm cuối cùngcũng không cần tiếp điệnthoại, nhưng lúc nàyđiện thoại lạ i vang lên

Thạch Trung Ngọcthầmmắng một tiếng con mẹ ngươi,không thể làmgì khác hơnlàkhông tình nguyện đi nghe điện thoại

Trong phòng làm việc sang trọng ở Thượng Hải, vẻ mặt Lôi Nghiêm tức giậncầmlấy điện thoạitrong tay, mệkiếp, đámcẩu nam nữ nàyđến cùng đi đâu rồi,ngay cả điện thoại của lão tử cũngdám không tiếp

Bên cạnh một gã thư kýxấuxí cười nói:

- Nghiêmcatìmai,còncần phảigọi điện thoại sao,trực tiếp đến nhà

nàngkhông đượcsao?

Lúc đầu Lôi Nghiêmnhìn thư ký nàycòn rất thuận mắt, bâygiờ càng xem người này càng thấy giốngnhư ngungốc,không khỏicả giận nói:

- Nếu có thể đi ta đãsớm đi,còncần ngươi lắmmiệng

Thưký kia còn tưởng Lôi Nghiêm đi nhà tìnhnhân,bị đuổi ra ngoài, lập tức cười nói:

- Nghiêmca muốn tìm cònkhông phải dễ dàng, còn cần phảicâu nệ cái này sao?

Điện thoại phong ba (hạ)

DTV-EBOOK.COM.VN

Lôi Nghiêm nhìn thấy dángvẻ của thư ký, tức không chỗnói, căm giận nói:

- Đâylà lão bà của ta,ngươi biết không, là lãogia tử địnhthân cho ta, tacăn bản khôngcó cơ hội phản kháng!

Lúc này thư ký kia mới gật đầu, nghĩthầm nữ nhân kia gả cho loại người nhưngươi,coi như là thất đức tám đời!

LôiNghiêmđương nhiênkhông biết thư ký của mình nghĩ gì,chỉ giận Cơ Như Nguyệt không tiếpđiện thoại của hắn,trong lòng tức giận, nàng càng không tiếp,mình lại càng muốn gọi!

Lôi Nghiêm đangchuẩn bịcúp điện thoại gọi lại, chỉ nghe đầu bên kia truyền đến mộtthanhâm lười biếng:

- Alo, xin hỏi ai ởbênkia?

Lôi Nghiêm vừa nghelà thanh âm của nam nhân, nhất thời sửng sốt,sau đó cả giận nói:

- Hỗnđản, ngươi là ai? Sao lại tiếp điện thoại của vị hônthê ta?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, không nghĩ tới làLôiNghiêm gọi đến, cười ha ha nói:

- LôiNghiêm tiên sinh, ngươitốt,ta chính làngười đã từng đánh ngươi giống như heo a!

Lôi Nghiêm vừa nghe Thạch Trung Ngọc nói, nhất thời giận dữ:

- Hảo tiểu tử, ngươi là Thạch Trung Ngọc phải không,ta khuyên ngươi nhanh xin lỗi ta, nếu không...

Thạch Trung Ngọc khôngkiên nhẫn cắt đứtLôi Nghiêm, thản nhiên nói:

- Ha hả, cóthể nóicho tabiết ngươi trang bức nhưthếlà học của ai không? Chẳng lẽ làmẹ ngươi?

Lôi Nghiêm nhất thờitức giận đến nhảy dựng lên,thư ký cũng cả kinh mímắt trực nhảy, không phải Lôi Nghiêm nói gọi chovị hôn thêcủa hắn sao,tại sao lại là nam,chẳnglẽ...

Thư kýsuy nghĩ miên man, Lôi Nghiêm lại tức giậntới mứcnémđiện thoại ở trên bàn, ThạchTrung Ngọc thấy không có thanh âm, muốn cúp điện thoại, thếnhưng nghĩ lại thì thôi,không thể tắt, có thể lãng phí tiềnđiệnthoại của đối phương!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc đang nghĩ, chỉ nghe đầu bên kia lại có thanh âm,Lôi Nghiêm giận quá thành cười nói:

-Giỏi lắmThạchTrung Ngọc, công phu miệng lưỡi quả nhiên lợi hại, thế nhưng khôngbiết những phương diện khác nhưthếnào, ngày hôm nay nếm mùi lợi hại của NgũKiếm Kháchchưa!!

Thạch Trung Ngọc sắp hết chỗ nóirồi,đối đãi loạingungốc nhưLôi Nghiêm căn bảnkhông cần côngphu miệng lưỡi,chỉ cần nói vài câu thật lòng là có thể chọchắn giận gần chết, bởi vì hắn chínhlà một ngu ngốc cực phẩm!

Thạch Trung Ngọc thành thật nói:

- Ta chỉ tốt nghiệp sơ trung, cũng không cóvăn hóa gì, công phu miệng lưỡi tuyệt không lợi hại, nóichỉ làvài câu thật lòng mà thôi, nhưng côngphu trên giườngcủatalại không tệ, chí ít cũng có thể mạnh hơn ngươi, TiểuNguyệtcũng khen không dứt miệng!

Lôi Nghiêm tứcgiậnđến trợn mắt, lạiném điện thoại ởtrên bàn, liều mạngrống giận, tiểutử này nói quá khinh người,quả thực chết tiệt, Lôi Nghiêm điên cuồng bạo phát,thư ký kia sợ đến vội vàng chui xuốnggầm bàn.

Thưký vội vàng nói:

- Nghiêmca, thiênhạ nơi nào khôngcó cỏ thơm,hà tấtđơn phương yêu mến cọng cỏnày,bị quăng đừnglo, chỉ cần ngươicó kiên nhẫn...

Lôi Nghiêmnhấtthờitrợn mắt,cảgiậnnói:

- Bịquăng con mẹ ngươi, ngươi không nghethấy lão tử đang trò chuyện với nam nhân sao...

Thư kýsửngsốt, lẽ nào nữ nhân của Nghiêmca bị nam tử kia đoạt, Lôi Nghiêm vừa nhìn thấy ánh mắt của thư ký,lậptức biết người này đang nghĩgì, giận dữ nói:

- Ngươi lập tứccút cho lãotử!

Trong lòng thư kýhoảng sợ, xem ra nữnhâncủa Nghiêmca bị người đoạt, vềtinhthầncó chút khôngkhống chế được, thư kývộivã lui ra ngoài,lúc này sắcmặt Lôi Nghiêmmới khôiphục một chút,cầm điện thoại lên, phát hiện còn không có tắt, lại hô:

-Thạch Trung Ngọc, ngươivẫn còn ở đó chứ?

Thạch Trung Ngọc vốn đang cầm điện thoại sắp ngủ, vừa nghe thanhâm của LôiNghiêm, lạiđáp:

- Làm sao vậy,kẻ lỗmãng, ngươi còncó việc?

LôiNghiêmcốnén lửa giận trong lòng,giận dử nói:

- Ngươi bảoTiểu Nguyệt nghe điệnthoại!

Thạch Trung Ngọclắc đầu nói:

- Nàng đang ởtrong phòng bếp làm cơm, không thể nghe điện thoại, ngươicó chuyện gìthìnói vớita, đếntốiở trên giường tasẽ nói cho nàng biết!

Sắc mặt Lôi Nghiêm táinhợt, tứcgiận nói:

-Thạch Trung Ngọc, nếu ngươi dám động NhưNguyệt một sợi lông, ta sẽ chémngươi thành muônmảnh!

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến, gia hỏa này tám phần mười làxem quá nhiều phim võ hiệp,bất đắcdĩ nói:

- Xin lỗi, nên độngta đã động,chỗkhôngnên động ta cũng động, cho nên ngươi xem đó mà làmthôi!

Lôi Nghiêm tứcgiận đến khóe miệngrun rẩy,muốn ném điện thoại lên bàn, nhưng sợ nó rớtbể làm sao nói tiếp, trải qua do dự, cuối cùng vẫn không có ném.

LôiNghiêm hít sâumấy hơi,đắc ý nói:

- Thạch TrungNgọc, sángsớm hôm nay bịNgũ Kiếm Khách của ta đánh không nhẹa!!

ThạchTrung Ngọc hútthuốc, kém chútbịsặc,bất đắc dĩ nói:

- Kỳ thực không cógì,tacũng chỉ đánh bọnhọ kêu cha gọi mẹ mà thôi, còn có thể bước đi!

Lôi Nghiêm khinh thường nói:

-Ngươi cứ giả vờ đi, sau khibọn họ trở về đềunói với ta, ngươi bị đánh sắpị ra quần,còn lừa mình dối người, sợrồi sao?

Thạch TrungNgọc đầuđầyhắc tuyến, cũng không biết là người nào thíchlừa mình dối người,bất đắcdĩ nói:

- Vậy đượcrồi, ngàymaingươi lại phái năməngườibọnhọđến, để cho chúngta hảohảo luậnbàn một chút, hiện tại ta muốn xemti vi, không cóthời gian nói tào laovới ngươi!

Lôi Nghiêmnhất thời nóng nảy nói:

- Ngươi muốn đi xem phim?

ThạchTrung Ngọc đáp:

- Ultraman, chưacó xem qua đi?

Sắc mặt Lôi Nghiêm tối sầm, vừa định nói Thạch TrungNgọc ngây thơ, lại phát hiệnbên kia đã không có thanh âm, đối phương đã đi xemhoạt hình, trong lòngnổi giận, lão tử ở tronglòngcủa ngươi còn không cao bằngphim hoạt hình sao!

ThạchTrung Ngọcđể điện thoại xuống, cũng không tắt máy,trực tiếp trởvề xem Ultraman, kếtquảvừa quayđầu đãphát hiện điều khiển từ xa bị đoạt, Cơ Vân Thăngđangnằmở trên ghế salonxem

Teletubbies!

Thạch Trung Ngọc nhất thời lệ rơi đầy mặt, Lôi Nghiêm khốn kiếp, vì nghe điện thoạiđể cho mìnhmất đi điều khiển từ xa,thật conmẹ nó vôsỉ!

ThạchTrung Ngọc vội vã chạy tớicùng Cơ VânThăng tranh đoạt điềukhiểntừ xa,nhưng phát hiện mìnhcănbản không phải đối thủ củalão đầunày,Cơ Vân Thăng đẩy một cái, thân thể Thạch Trung Ngọc liền bayngược ra ngoài, trực tiếp tới bên cạnh điệnthoại.

Thạch Trung Ngọc cầm điện thoại lên quát:

- Ngươithật không biết xấuhổ, nhanh bồi ta điều khiển từ xa,bởi vì ngươi gọiđiện thoại, điều khiểntừ xa củata bị người đoạt mất!

LôiNghiêmnhất thời tức giận đến mồm méprút gân, lúc nàyCơNhư Nguyệt từ trong phòng bếpđira, nhìnthấy Thạch Trung Ngọc ngồi dưới đất nghe điện thoại,tòmò hỏi:

- Ngọc tỷ, điện thoạicủa ai mà hưngphấn như thế, cònngồidưới đất nghe!

Thạch TrungNgọc bĩu môi, bất đắc dĩ nói:

-Còn không phải tênngu ngốc Lôi Nghiêm, nghe điệnthoạicủa hắn, làmhại ta ngay cả điều khiển từ xa cũngmất!

Tra xét

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ Như Nguyệt biến sắc,hỏivội:

-Tại sao LôiNghiêm lại gọi điện thoạitới?

Thạch Trung Ngọckhoát tayáo nói:

- Cáinày tacũng khôngbiết,người này tám phần mười là phát điên, tự luyếnmuốn chết, nếu không ngươi hỏi hắn đi!

Cơ Như Nguyệt xoay người sangchỗ khác, khinh thường nói:

- Loạicặn bã như hắn, tamớikhông có hứng thú nói chuyệnvới hắn đâu!

Lúc này Lôi Nghiêm đã bạonộrồi, quát:

- Thạch Trung Ngọc hỗn đản, đáng đời điềukhiểntừ xa của ngươibị người cướp, ngươimau đưa điện thoại cho Cơ Như Nguyệt,tamuốn nói chuyệnvớinàng!

ThạchTrung Ngọc nhìn Cơ Như Nguyệt mỉmcườigậtđầu, nói:

-Tiểu Nguyệt nóingươi là cặn bã, khôngcó hứng thúnói chuyện với ngươi!

Lôi Nghiêmcả giậnnói:

- Cái gì!

Thạch Trung Ngọc la lớn:

- Lôi Nghiêm ngu ngốc, Tiểu Nguyệt nói ngươilà cặn bã,không có hứng thú nói chuyệnvới ngươi!

Lôi Nghiêm tức giận nói:

- Ngươi lớn tiếng như vậylàm cái gì hả!

Thạch Trung Ngọc vôtộinói:

- Ta còn tưởngthính lực của ngươicó vấn đề!

Lôi Nghiêmphát điên, trực tiếp đập điện thoại lên bàn, làm vỡmột cái chậu cá,nướcvăngđến trên người, cực kỳchật vật,Lôi Nghiêm muốn cầm điện thoại lên, nhưng phát hiệnnướcvào, đãbị hư.

Thạch Trung Ngọcnhìn điện thoại,phát hiện Lôi Nghiêm đãcúpmáy, tronglòngcũng tiếc nuối,khôngthể lãng phí tiềnđiện thoại củađối phương, lại nhìn Cơ Vân Thăngđangtập trung xem Teletubbies, trong lòng càng buồn bực.

Trong lònghắn bất đắc dĩ,muốn cùngCơ Vân Thăng đoạt điều khiển từ xalà vô vọng, dù sao hắn cũng khôngphải Dương Tửcó thể so sánh, khôngthể làmgì khác hơn là ngồiởtrên ghế salon chuẩnbị chợp mắt một lát, đúnglúc này, lỗ taicủa hắn lạibị người nắm chặt.

Thạch Trung Ngọc giươngmắt nhìn, phát hiện là Dương Tử, lậptức bóp ngực nàng hai cái, không có áo ngực, cảm giác thật mềm mại cogiãn, cười nói:

- DươngTử,nhớ đại thúc?

Dương Tửtrừng Thạch TrungNgọc một cái, khinh thường nói:

- Ai nhớ ngươi, tới giờăncơm, ngươi lại cònngủ!

Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện các cô nươngđều từ trong phòng bếp bưng cơm ra, trong lòngphiền muộn nói:

- Ngàyhôm nay sao ăn sớm như vậy?

Hướng Lâm nói:

- Chủyếu là làm cơm nhanh, ngươi quên chúng ta còn phải mau login sao!

Thạch Trung Ngọcvỗ đầu, kêu to không xong, mình lạiquênsựtình

kia,chỉ loxem ti vi và ngủ!

Cáccô nương bưng thức ăn lên bàn, Thạch Trung Ngọc vàCơVân Thăng đãsớm ngồi xuống, Thạch TrungNgọc vừa nhìnthấy cơm nước hôm nay, sắcmặt nhất thời khó coi,rau luộc, rauxào, canh rau , rau trộn, một bàn đềulà rau.

Sắc mặtcủa ThạchTrungNgọcvàCơ Vân Thăng đều khó coi, liếc mắt nhìn nhau,đều nhận raý nghĩcủa đối phương, ánh mắtnghihoặc nh ìn các cô nương.

Hướng Lâmcườigiải thích:

- Làm rau nhanh nhất, hơn nữa dễ tiêuhóa, chúng tacả ngày chơi game khôngvận động, ăn thịt cálàm sao tiêu hóa!

Thạch Trung Ngọc muốn rơi lệ, ta tiêu hóa được a, mỗi lần còn c hưa tới giờ cơm, ta đã đói bụnga!

Cơ Vân Thăng cũng lộ vẻkhôngvui, cáccônương vàThạch Trung Ngọcchơi game, nhưnghắn không chơi a, hắn ăn cả một con heo cũng không có vấnđề gì!!

Cơ Như Nguyệt làm nũng nói:

-Gia gia,tuổi của ngài đã lớn,cả ngày ăn thịt cá không tốt, ăn nhiều chút rau xanh hoaquả, mới có íchcho khỏemạnh!

Lúc này sắc mặtcủa Cơ Vân Thăng mới chuyển biến tốt đẹp,ân hai tiếng,đũabắt đầu phát động tiến công.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc đau khổ, nhưngcác cô nương đều ăn nồng nhiệt,mắtthấy Cơ Vân Thăng bắt đầu đại khai sát giới, mình cũng không thể lạchậu, vộivàng gắp một đũa rau xanh bỏ vào trong bát, chuẩn bị tiêudiệt.

Bởi vì chỉcó rau, cho nên Thạch TrungNgọcănrất ít, bảo làno rồi, tuy trong lòng các cônương không tin,thế nhưng biểu hiệnlại đều lộ ra tiếuý, đều nói no rồi, muốn tiến vào trò chơi.

Chỉ cóCơ Vân Thăng còn đang điên cuồngtàn sát,chiếcđũa không ngừng nghỉ, nhìn các cô nương phất tay một cái nói:

-Các ngươi đi chơi đi, taăn xong sẽ dọn!

Lúc đầu CơNhư Nguyệt không muốn để CơVânThăng dọn, nhưng nghĩ tớiCơ Vân Thăngđã lớn tuổi, di chuyển hoạtđộngnhiều mớicó lợi, nêngật đầu đáp ứng, chỉdặn cẩn thận một chút.

Thạch TrungNgọc lênlầu trở về phòng, các cô nương cũngtrở về phòng của mình chuẩn bị tiến vào trò chơi.

Thạch Trung Ngọcvà các cô nươngtiến vào trò chơi,phát hiện đoàn người mìnhvẫn ở trongbãi sậy.

ThạchTrung Ngọc nhìn, Bất Thoại Màn Thầu,KhôngCó Não, Không Có Hứng đều đãvào, đám hộ vệ ngoại trừvài người cảnh vệ, những người khác đều đangngủ trưa, Thương Tỉnh Vương vẫnở trên nước đitới đi lui, giống như bắtcá.

Thạch Trung Ngọc nghingờ, lẽnào người này thực bắtcáhay sao, bảo các cô nươngláithuyền qua, nhìn Thương TỉnhVương hô:

- Thương Tỉnh Vương,ngươi làm gì đấy?

Thương Tỉnh Vươngnhẹ nhàng điểm mặtnước một cái, rơi vào trên chiếcthuyền của Thạch Trung Ngọc,giận dữnói:

- Ta đang khảo sát!

Trên mặtThạch Trung Ngọclộ ra nghihoặc, ThươngTỉnh Vươnglại giải thích:

-Vừarồi cùng đám hải tặc kiagiao thủ, ta dĩ nhiên rơivào trong nước, nguyên nhân làbởi vìta khôngbiếtkhinh côngThủy Thượng Phiêu khoảng cáchbao xa, cho nên ta đang trắc thí!

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

-Vậy ngươikiểm tra ra chưa?

Khóe miệng Thương Tỉnh Vương lộ ramỉm cười, đắc ýnói:

-Không kémbaonhiêu rồi!

Thạch Trung Ngọc vỗvỗbả vai Thương Tỉnh Vương khenhắnvài câu, lúcnày Lý Tứ đang ngủ trưa đã tỉnh, vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc thượng tuyến, vội vàng chạy ngay.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Thời điểm ta ly khai, khôngcóchuyện gìxảy rachứ!!

LýTứ lắcđầu, mừngrỡ nói:

- Trong khoảng thời gian đạinhânrời đi này,gió êm sóng lặng, hải tặccũng khôngcó động tĩnhgì, tất cảđều lànhờ đại nhân điều hành có cách!

Khóe miệngThạch Trung Ngọc co quắp,vỗmông ngựa cũng quá không chuyên nghiệp đi, Thương Tỉnh Vương ở bên cạnh muốn ói, chỉcó Bất Thoại Màn Thầu mắt thả tinh quang, không biết đang suy nghĩgì.

Thạch Trung Ngọc vội vàngho khan hai tiếng nói:

-Chúng ta luôn trốnở trong bãi sậycũngkhôngphải biệnpháp, tuy đám hải tặc kia tìm không đượcchúng ta, thế nhưng những cống phẩm kiasẽ khó giữ được, cho nên ta dự định phái người đi ra ngoàikiểmtramột chút!

ThạchTrungNgọc vừanói xong, mọi người đềuvội vãphản đối, đều nói Thạch Trung Ngọclà trụ cộtcủa bọn hắn, khôngthể mạo hiểm lớnnhư vậy.

Bắt tù binh Tống Lục

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc đầu đầyhắc tuyến, có chútimlặng nhìnmọi người, thấy vẻmặt bọn hắn đều ân cần với mình,trong lòngphiền muộn không gì sánh được, đám giahỏanày sẽ không phải đều là giả bộ chứ, lão tửcũng không nói mình muốnđích thânđitra xét,các ngươi lại hiểu thànhnhư vậy!

Trong lòngThạch Trung Ngọc than thở, bọnhắn đã nói như vậy, mình không đilại thành trốn tránh trách nhiệm, lậptức phất tay nói:

- Dotavà Bất Thoại Màn Thầu, Thương Tỉnh Vương đi vào tra xét, những ngườicòn lại chờtin tức!

Vẻ mặt Bất ThoạiMàn Thầu hưng phấn, rốt cụccóthểcùng lão đại xuất sinhnhập tử,nhưng vẻ mặt của Thương Tỉnh Vương thì đầy oán khí, không vuinói:

- Tại saolạilà ta đi!

Thạch Trung Ngọcvỗ vaiThươngTỉnh Vương cười nói:

- Bởivì ngươi có Thủy Thượng Phiêu, một khi chúngta bị hảitặc phát hiện,ngươi phải mang theota và BấtThoại Màn Thầu cùng nhau trốn về!

Oán khí trên mặt Thương Tỉnh Vương nặng hơn, cảm tình mình không chỉphải đi, còn cósứ mệnh trọng đại.

Thạch TrungNgọc vừa thấy khuôn mặtoán khícủa Thương Tỉnh Vương, không biếtvì sao tâm tình dĩnhiên tốthơn không ít, ai, đến tộtcùng là tại saovậy chứ!

Nhìnbốn phíađưa tới ánh mắt mong đợi, tronglòng Thạch Trung Ngọc hiện rachútý thức trách nhiệm, 40 tính mạng đang ở trong tay mình, Thạch Trung Ngọc phất tay, mọi ngườilập tức đưa ra

mộtchiếc thuyền nhỏ để đámngười Thạch Trung Ngọc cưỡi.

Thạch Trung Ngọc vàBất Thoại MànThầu đều làvõgiả, lực lượng không nhỏ,mặcdù ThươngTỉnh Vương là người chơi sinh hoạt, nhưng lực lượng cũngkhông kém người chơi cận chiến, cho nên ba người khuađộng mái chèo, còn nhanh hơnbốn người khác chèo.

ThạchTrungNgọcnhỏ giọngnói:

-Chúngta trước tiên ở trongbãi sậy lượn quanh mấy vòng lại đi ra!

BấtThoại Màn Thầu vàThương Tỉnh Vương đều gật đầu, như vậy cho dù bọn họ bị phát hiện,những hảitặckia cũngtìm khôngđược đám ngườiCơ Như Nguyệt.

Bangười chèo thuyền kéo vài vòng, mới chọn một phương hướng chạy ra ngoài,vừamới ra bãisậy,đámngườiThạch Trung Ngọc lập tức phát hiệnxaxa có mộtđộithuyền hải tặc,do mười lăm chiếc thuyền tạo thành.

Sắc mặtThạchTrung Ngọcnhất thời đenlại, mắng thầm:

- Con mẹ ngươi, lãotử xuất sư bấtlợia!

Saukhi Thạch Trung Ngọcnói xong,đột nhiên sửng sốt, vừa rồi dường như mình dùng thành ngữ,lúcnào trình độvăn hóa của mình caonhư vậy, ngay cả thành ngữ cũng cóthể dùngra, ThạchTrung Ngọc nghiêng đầu, nghe Bất Thoại Màn Thầu lầm bầmcáigì "chưa xuất sưđã chết", lập tức cốc đối phương một cái,nổi giận nói:

- Nói bậy gì đấy!

BấtThoại MànThầu sửng sốt, vội hỏi:

- Lão đại, ngươi khi nào thì lợi hạinhưvậy, ngay cảýtứcủa những lời này cũng hiểu!

ThạchTrung Ngọc trừngmắt nói:

- Về sau chớở trước mặt ta nói chữ chết!

Bất Thoại Màn ThầuvàThương TỉnhVương đều đầu đầy hắc tuyến,

cảm tình là nguyên nhânnày!

ThươngTỉnh Vương vộivàngnói:

- Thạchca, chúng ta trước thương lượnglàm sao đốiphódám tạp chủng trước mắt đi!!

Thạch Trung Ngọclắcđầu nói:

- Các ngươi cho là nếu nhưchúng ta giaothủ cóthể không bị những tiểu đội hải tặc khácphát hiệnsao!

Ba người Thạch Trung Ngọc đều liếcmắt nhìnnhau, nếuchỉ có một tiểu độihảitặc, bọn họ còn khôngsợ, thế nhưng một khi những tiểu đội hảitặckhác cùngnhau xôngtới,vậythì phiềntoái!

Ba ngườ i Thạch Trung Ngọc đều tâm hữu linh tê, vội vã khua động mái chèo lui về phíasau,đến khitiểu độihảitặc này dò xét đi qua,lại xuất phát lầnnữa, chạy về phía thuyền lớn.

Ở trên đường, đám người Thạch Trung Ngọclại liên tiếp gặpnăm sáutiểu đội hải tặc,đều lựa chọn sách lược phòng thủmà không chiến, tuyphiền phức chút, nhưngcực kỳan toàn.

Đến khi ba người Thạch Trung Ngọc chèo thuyềnnhỏ đến gần chỗ thuyền lớnlúc trước, xa xa nhìn lại, thuyền lớnđã không còn,hơn phân nửa là bị hảitặc lái đi, trên mặtbiểnchỉcòncó mười mấy chiếc thuyền hải tặcrờirạc.

Trong lòng ThạchTrung Ngọccó chút phiền muộn, những hải tặc nà y cũng quáhunghăng, đánh cướp cống phẩmtriềuđình xong lại vẫn dámởlại,quả thựckhông biết trời cao đất rộng,lẽnào khôngsợtriều đìnhphái hải quân tớibao vây tiễu trừ!

Thuyền lớn bị lái đi, ba người Thạch Trung Ngọc đều không có biện pháp, cuối cùngkhôngthể làmgì khác hơn là thương lượng mộtchút, nhất trí quyết định bắthải tặclàmtù binh hỏi vài câu.

Ba người Thạch Trung Ngọc mới thươnglượng xong, nhất thờicó mộtđội thuyền hải tặc lái tới, ánhmắtba người tỏa sáng, đều xoa tay,đáng tiếc cuối cùng ratrận chỉcó thể là ThươngTỉnh Vương.

Tiểuđộihảitặc kia cũng đang tìm tung tích đám người Thạch Trung Ngọc, ở trênvùng biển vòng vo nửa ngày cũngkhông pháthiện được ai, đều đã thảlỏng cảnh giác.

Thời điểm chiếc thuyềncuối cùng của tiểu đội hảitặc lái qua bãi sậy, Thương TỉnhVương phát động kỹ năngkhinh công, nhẹ nhàng nhảylên thuyềnhảitặc bắt một tên, sau đó thật nhanh chạytrốn trở về, tốc độ của Thương TỉnhVương quánhanh, hết thảy hoàn thành chỉ trong nháy mắt, hai gãhải tặc kháctrên thuyền dĩ nhiên không có phát hiện,vẫn còn khua mái chèo!

Thời điểm Thương TỉnhVương lên thuyền, tênhải tặcnày nhất thời mục trừng khẩungốc, muốnlên tiếng kêu to, lại phát hiện mình căn bản kêukhông được, miệng bịmộtcục vải chận lại.

Bangười Thạch Trung Ngọclái thuyền đến một địa phương bí ẩn, sau đó Thạch Trung Ngọc trừng mắtnhìn đối phương, ThươngTỉnh Vương hiểu ý rút vảira, uyhiếp nói:

- Ta hỏi ngươi cái gì, ngươi nói cái đó, bằngkhông...

Thạch Trung Ngọc nói xong, huy động ChiếnThần Chi Nhận gác ở trêncổ đối phương, hải tặc này sợ đếnsắp tèra quần, vội vãnói:

-Đại nhân, chỉ cần ngài có thểtha mạng cho ta, ngàihỏi tiểu nhân cái gì,tiểu nhân sẽ nói cái đó, ta vốn chỉ là lươngdân, là bị bức mới làm hải tặc!

Thạch TrungNgọc lắc đầu, ngươilà hảitặc, chẳng lẽ còn có oan tình giống như ĐậuNga sao, bất quálão tử cũng không phảiBao Thanh Thiên.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi biết hậu quả lừa dối bổnđạinhânlà tốt rồi,hiện tạita hỏi ngươi, ngươi tên gì?

Hảitặc vội vàng trảlời:

- Tiểu nhân Tống Lục!

Sắc mặt ThạchTrung Ngọccứng đờ, trong miệng lẩm bẩm “Tống

Lục Tống Lục", luôn cảm giáccó chút không đúng!

Lúc này Thương Tỉnh Vươngvà Bất ThoạiMàn Thầuở bên cạnh khóe miệng đềuco giật, vội vãngănThạch Trung Ngọc nói:

- Thạch ca, chúng ta nhanh hỏi trọng điểm, nhữngđồ đạc không trọng yếu kia trước nhảy qua!

Thạch Trung Ngọc laumồ hôi, lãotửđangđịnh hỏi trọng điểm, hỏi tên chỉlàxã giao a!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Ta không thích têncóchữ lục... Khái khái, talà nóiđại bản doanh của các ngươi ởnơinào,tình huống cụ thể của các ngươilà như thế nào?

Có ẩn tình khác

DTV-EBOOK.COM.VN

Tống Lụcvừa nghe Thạch Trung Ngọc hỏi, nhấtthời haimắt tỏa sáng, vội hỏi:

-Xin hỏiđại nhân là triều đình pháitớitiêudiệt hải tặc sao?

Thạch Trung Ngọc lại đá cái mông củaTốngLục một cước, khiển trách:

- Ta không phảinói, tahỏi ngươicáigì ngươi đápcái đó sao, sao ngươi trái lại đặt câu hỏi với ta!

Tống Lục ủy khuất che cái mông, bấtđắc dĩ nói:

-Đại nhân, ngài thật làtới tiêu diệt hải tặc sao, ngài nhất định phải cứu lấy chúng ta!

Trong lòng Thạch TrungNgọc mêhoặc, Tống Lục nàychẳngphải hải tặc sao,sao giống như cựckỳ hoannghênh triều đình tiêu diệthải tặc vậy, lẽ nào trong nàycó ẩn tình gì khác!

Thạch Trung Ngọc đá đábắp đùi của Tống Lục nói:

- Trước đứnglên lại nói, có chuyện gì cứ báo bảnđại nhân!

Tống Lục lập tức bòdậy, runrẩynói:

- Hải tặc chúng ta chủ yếu chialàm hai loại, mộtlà hải tặctinh anh, một loại khácllàhải tặc phổ thông, kỳ thựcđại nhâncũng phát hiện, những hải tặcphổ thông chúngta rất yếuđuối, căn bản khônggiống như hảitặc, kỳ thực chúng ta nguyên bảnkhông phải hải tặc, đều là thanh niên ở gầnbiển, đềulàbị những hảitặc kia bức đi làmhảitặc, khôngphảilà chúng ta tự nguyện, chỉ cónhững hải tặctinh anhkia mớilàhải tặc chân chính, chonên nói ngày hôm nay đại nhân đụng phải mấy ngàn hải tặc phần lớnđều là thanh niênvô tội, bị buộc làm hải tặc,chỉ cóbộphận cực nhỏ trong đó mớilà hải tặctội ác tày

trời chân chính!

Thạch TrungNgọc sửng sốt, trách khôngđược đám hảitặc nàysố lượngnhiều như vậy,không nghĩ tới vẫn còn cóẩn tìnhlớn như vậy, Thạch Trung Ngọc nói:

- Vậy đại bảndoanh của các ngươiở đâu?

Tống Lục chỉ xaxa hồiđáp:

- Theo phươnghướng này đi thẳng, đại khái đi một hai giờ là tới!

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Hảitặc các ngươi chỉ chia làmhải tặc phổ thông và hải tặctinhanh sao?Hải tặc tinh anh khoảng chừng có baonhiêu người?

TốngLụchồiđáp:

- Ngoại trừ ba thủ lĩnh của chúng ta, cũng chỉcó hảitặcphổ thông và hảitặc tinh anh, số lượnghảitặc tinh anh ướcchừng hai ba trăm người!!

Tống Lục nói xong, trực tiếp liền té nhàovào trước mặt Thạch Trung Ngọc, ôm bắp đùihắn rơi lệ, cầu xinhắn cứuhải tặc thông thường,tronglòng Thạch TrungNgọc thẹn thùng, không nghĩ tớisau khi làm quan, vẫn còncó sựtình như vậy, hiệntại hắn thậtcó cảm giáclàmThanh Thiên Đại lão gia, bất quá cựckỳ đáng tiếchắn không phải.

Trong lòng Thạch Trung Ngọcquyết tâm, trựctiếp huy động Chiến Thần Chi Nhận đánh về phía Tống Lục,Bất ThoạiMàn Thầu và ThươngTỉnh Vương đều cảkinh, muốn ngăn trở Thạch Trung Ngọc, nhưng lại khôngcòn kịpồi.

ChiếnThầnChiNhận bổtới trước TốngLục, lại độtnhiên biến thành chuôi đao chém xuống,lập tức đánhTốngLục ngất xỉu, trong lòng Bất ThoạiMàn Thầuvà ThươngTỉnh Vương đều thở phàomột hơi, Bất Thoại MànThầu lau mồhôi nói:

-Ta đã sớm nên nghĩ đến lãođại nhân từ!

Thương Tỉnh Vươngcũnggậtđầu,chỉ có Thạch Trung Ngọc không rõ hỏi.

-Làm sao vậy?

Bất Thoại Màn Thầu nói:

-Lão đạikhông phải định đánh ngất xỉu Tống Lụcsao?

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc nói:

- Lúcđầu ta địnhgiết hắnđi, nhưng đao đến trước đầu của hắn lại sinhra dodự, cho nênmớiđánh ngất xỉuhắn!

Bất Thoại Màn Thầu và Thương Tỉnh Vương đềusợ chảymồ hôi lạnh,cảm tìnhmới vừarồi Thạch Trung Ngọckhông phải dự định đánh ngấtxỉuhắn, mà thật dự định hạ sát thủ!

BấtThoại MànThầu vộivàng nói:

- Lão đại không tinTống Lục nói?

Thạch TrungNgọc cười nói:

- Hắn nói có lý có cứ,cảm tình chân thành tha thiết, ta đương nhiên tintưởng!

ThươngTỉnhVương nghi ngờ nói:

- Vậy ngươi còn muốn giếthắn!

Thạch Trung Ngọc than thở:

-Lão tử cũng khôngphải Thanh Thiên Đại lão gia,vìsao phải đi quản sự tình củahắn, chỉcần người đi theota có thể qua thật tốtlà được, còn ngườikhác chết sống,căn bản không liên quan gì tới ta!

Tuy lời này củaThạch Trung Ngọc có chútkhông giảng đạo lý, nhưng đểBất Thoại Màn Thầu và ThươngTỉnh Vươngấm áp, trong lòngđối với Thạch Trung Ngọc lại sinh ra vài phần sùng kính.

Thạch Trung Ngọc đánhTống Lục ngất xỉu, liền cùng Thương Tỉnh Vương,Bất Thoại Màn Thầu hoađộng mái chèo vềtới địa phương

đám ngườiCơ Như Nguyệt ẩn thân, mọi ngườithấy Thạch Trung Ngọc bìnhan trở về,đều thở phào mộthơi.

Cơ Như Nguyệt tiếnlên chỉ vào Tống Lục nói:

-Người kia làai?

ThạchTrung Ngọc nhìnthấy các cô nươngđềuvây quanh,liềnnói sự tình vừa rồi mộtlần.

Cơ Như Nguyệtnhíumày nói:

- Vậy bây giờ ngươi địnhlàm như thế nào?

Thạch Trung Ngọc thở dài,từ trong Túi Tu Di mócratẩu thuốc,bất đắcdĩ nói:

- Còncóthểlàm sao, dù nói thế nào cũng phải thử một lần!

Cáccô nương đềugật đầu không nói.

Thạch Trung Ngọc hút mộthơi, nhìn LýTứ vung tay,Lý Tứcúi người đi tới, Thạch Trung Ngọcphân phóvài câu,Lý Tứ giậtmình nói:

- Đại nhân, ngươitính xông đại bản doanh củahải tặc!

Thạch Trung Ngọc gật đầunói:

- Không sai!

Lý Tứlolắngnói:

- Nhưngnhư vậy, sợlà đại nhân sẽ gặpnguy hiểm!

Sắc mặt Thạch TrungNgọc tối sầm xuống,nghĩthầm lẽ nào ta không biết nguy hiểm, còncần ngươi nói, Thạch Trung Ngọc gậtđầu,cũng không nói chuyện, chỉkêu cáccônương qua, nói kếhoạch của mình, cáccô nương đềucực kỳlo lắng,trong lòng hắn ấmáp, ravẻ nhẹ nhà ng nói:

- Khôngcó việc gì, nam nhân của các ngươi gió to sóng lớngì không có trải qua!

Thạch Trung Ngọcnói là các ngươi,mà khôngphải ngươi, chonênở trongý thức đãbao gồm tất cả cô nương đi vào.

Cáccô nươngnghexong đều cảm thấy khôngcógì,ngườinày nói luôn nhưvậy, các cô nương vô ý thức loạibỏ DươngTử và Dương Băng Dao ra ngoài,chorằngThạchTrung Ngọc chỉ là thuận miệngnói,kỳ thực ThạchTrung Ngọc nóicác ngươi là bao quát hai mẹconnày.

Saukhitất cả an bài thỏađáng, Thạch TrungNgọc đập tỉnh Tống Lục, Chiến ThầnChi Nhậngác ởtrêncổ củahắn, buộc hắndẫn đường.

Tống Lục run rẩy hỏi.

- Đại nhân là chuẩn bị giảicứunhững người vô tội chúng ta sao?

Trong lòngTốngLục cũngkhôngnắm chắc, nhìn vẻ mặt của Thạch TrungNgọc, cũng không giống như là người tốt!

Thạch TrungNgọc đá Tống Lục mộtcước,hung tợn nói:

- Chớ nóinhảmnhiều như vậy, bằng không ta cắt tiểu huynh đệcủa ngươi!

Nói xong Thạch Trung Ngọccònnhìn TốngLục quơ quơ Chiến Thần ChiNhận trong tay, sắcmặt Tống Lục trắng bệch,trong lòng giật mình, hạ thân liềnướt.

Bất Thoại Màn Thầu hít một hơi, lẩm bẩm nói:

- Đây là mùi gì!

Thạch Trung NgọcvàThương Tỉnh Vương đều khó chịu nhìn Tống Lục, Bất Thoại Màn Thầucũngphảnứng lại,vẻ mặtphiền muộn, người này lạibị Thạch Trung Ngọcdọatèraquần!

Kiêu ngạo xông doanh (thượng)

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc im lặngnhìn Tống Lục,lãotử đáng sợ nhưthế sao!

Thạch Trung NgọcđáTống Lục mộtcước,căm giậnnói:

- Bộ dáng như ngươi, còn đi làm hải tặc!

TốngLụcrun rẩy, cúi đầu xấuhổ, Bất Thoại MànThầu và Thương Tỉnh Vương thấy bộ dáng của Tống Lục, cũng đều lắc đầu, đốivới hắnhếtchỗ nói rồi.

ThạchTrung Ngọc nhìn thấy Tống Lục nhát gan, cũng không để ý đối phương nữa, toànlực láithuyền,tách ra thuyền hải tặctuần tra vãng lai, đi về phía đạibảndoanh.

Bởi vì lần này phía sauba ngườiThạchTrung Ngọc có đám người Cơ Như Nguyệt, đội ngũ tương đốilớn, cho nên nguyên bản TốngLục nói một hai giờđồnghồ, đámngười Thạch Trung Ngọc lại dùng gấp đôi,chờ đến cửa sơntrại,đã hơn sáugiờ chiều, nênđiăncơm rồi.

Thạch Trung Ngọcnhìn thờigian, pháthiệnnên đi ăncơm, hôm nay thờigian trò chơi cũng dùng khôngsaibiệtlắm,cho nên uy hiếp Tống Lục tìmmột địa phương an toàn, trướctiên giấu bọn hộvệđi, chờ ngàymai login lại định đoạt.

TốngLục đã làm quahải tặc mộtđoạn thời gian, đối với hải vựcnày tựnhiênlà hếtsức quen thuộc,dẫn mọi ngườitìmđượcmột góc chết mà hải tặc không tuântra, cực kỳ an toàn!

ThạchTrung Ngọc thấy TốngLụctìmđượcđịa phương này, cũng có chút thoả mãn, Thạch Trung Ngọc chỉ vàoTống Lục nói:

- Trông coi ngườinày thậtkỹ, nếunhư hắn dámcó cử độnggâyrối gì,

ngươi liền...

Nói xong, Thạch Trung Ngọc quơ quơ Chiến Thần Chi Nhận trong tay,sắc mặt Tống Lục khócoi, giống như cha mẹ chết, vị đại nhân nàyrốt cuộc là người nào a!

CơNhư Nguyệt chemiệng cười nói:

- Ngọc tỷ,ngươi cũng đừng dọa hắn, hắn sắpbị ngươi dọa khóc!

Vẻ mặt ThạchTrung Ngọc phiền muộn, ngườinàyquá nhátgan,làm hải tặc thựcsựlà lãng phí nhân tài.

Thạch Trung Ngọc thấy TốngLục bị dọa không nhẹ, cũng không cùng hắnso đo,vung tay lên, cùng các cô nương hạ tuyến.

Thạch TrungNgọc ra khỏi cabin trò chơi, mởmáy tính ra tìmmột ít phương pháprèn luyện thân thể, liền ở trong phòng rènluyện,chỉ chốclát sau, Hướng Lâm tới gọi Thạch Trung Ngọcđiăn cơm,Thạch Trung Ngọc vội vã đi xuống dùng cơm.

So sánh với bữa trưa, cơm tối ngượclại rấtphong phú,Thạch Trung Ngọc ănngốn nghiến, trong lòng cực kỳ thỏa mãn, ăn xong cơmtối, Thạch TrungNgọc lênlầutrở về phòng đinghỉ.

Suốt đêm khôngnói chuyện, ngày thứ haiăn xongđiểm tâm, Thạch Trung Ngọcvà các c ô nương vội vã đăng nhập vào trò chơi.

Thạch Trung Ngọcvừa online,phát hiện vẫn ở địa phươngđêm qua login, đám hộ vệ đềunằm ở trên thuyền ngủ nướng, có hai hộ vệ đang trông chừng Tống Lục, LýTứ thìđang cùng Thương Tỉnh Vươngvà Bất ThoạiMàn Thầu ở phía xa chơi bài.

Thạch Trung Ngọc nói một tiếng, các cô nương lậptức lái thuyền đi, Thạch Trung Ngọc nhảy đến trên thuyền của Bất Thoại Màn Thầu, đá Lý Tứ một cước nói:

- Tạisao tiểu tử ngươi lại chơi bài vớibọnhắn, khôngsợ lầnnàyngay cả quần cộc cũng thuasao?

Lý Tứ hơi đỏ mặt nói:

- Lầntrướcta dùng quần cộc cược với bọn hắn,kết quảbọnhắn không muốn,nóitrên quầncộccủa tacó mùi vị khácthường!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc cứng đờ, sắc mặtLýTứlại ảm đạm,tinh thần sa sút nói:

- Dù sao trước đây tất cả tích súccủata đều thua hai người bọn họ, lúc nàyđây ai biếtcócòn mạngtrởvềhay không, hiện tạita vàhai người bọn họ đánh cuộclàbổng lộccủa ta saukhi sống trở về.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc hơi động, mơ hồcó cảm giác không thoải mái, tuy nóiLý Tứ và mình không cógiao tình gì lớn, nhưng nói như thế nào hiện tạicũngcoi như là tiểuđệ của mình,nếu là tiểu đệ của mình,thì không thể nhìn hắnbịngười khi dễ.

ThạchTrung Ngọc vỗ vai Lý Tứmuốn anủi hắn vàicâu, bêncạnhBất ThoạiMàn Thầu cười nói:

- Lãođại,tađã thắng Lý Tứ mười năm bổng lộc!

Khóe miệng Thạch Trung Ngọc co giật,bên cạnh Thương Tỉnh Vương lạicười nói:

-TathắngLý Tứmườilămnămbổng lộc!

Trong lòngThạch Trung Ngọc thầm mắng gia súc, còn đánh cuộc tiếp,về sau LýTứtrởvề chỉ có thể giúp Thương Tỉnh VươngvàBất Thoại MànThầu kiếm tiền!

Thạch TrungNgọc vội vã túm Lý Tứném lên thuyềncủa cáccô nương cái,không cho hắn đánh n ữa, hỏi.

-Đêm quaTống Lụckia biểu hiện như thế nào?

Lý Tứ gật đầu nói:

- Tiểu tửkia cực kỳđàng hoàng, ngay cả rắmcũng không dám thả một cái!

Sắc mặtThạch TrungNgọc chẳngđángnói:

- Ngươiđi triệu tậpcáchộ vệ lại!

Lý Tứ tuân lệnh, lậptức triệu tập cáchộ vệ, Thạch TrungNgọc gật đầu, chỉ vào Thương Tỉnh Vương, Bất Thoại Màn Thầu,Tống Lục nói:

- Ba người cácngươi đi cửa chínhcủa đại bản doanh với ta, những người khác đi vòng qua phía sau đại bản doanh của hảitặc, chuẩn bị đánhlén những gia hỏa này!

Mọi người đều gật đầu nói phải, chỉ có Bất Thoại Màn Thầu và Thương TỉnhVương sắc mặt khó coi, thế nhưng cũng không tiện phản đối, ThạchTrung Ngọcvà ThươngTỉnh Vương, BấtThoại Màn Thầu cùng Tống Lục cưỡi một chiếc thuyền đi tớicửa chính, những người khác thì dựa theo kế hoạch đi vòng qua phíasau.

Ba người Thạch TrungNgọcđitới chính diện đạibản doanhcủa hải tặc, Thạch TrungNgọc giương mắt nhìn,trên mặtbiểncómột tiểu đảo hình dáng sơn trại, trên mặt biển có khôngít thuyền hải tặc qua lạituần tra, chính diệnđảo nhỏ là mộtcửatrại to lớn.

Thương Tỉnh Vương hít một ngụmkhí lạnh, nhỏ giọng nói:

- Mẹ, những hải tặc nàythậtkhí phái,chỉ là thuyền hải tặcở trước c ửa trại tuần tra thì có khôngít, chúng ta cóthể tớigần cửatrại hay không cũng làvấnđề!

Sắc mặt của ThạchTrung Ngọc cũng khó coi,chỉ là những thuyền hải tặc ở trướcđảo tuần trathì có gần trăm, nóicách khác ước chừngmấy trăm hảitặc, thế lựchải tặc này quả nhiênrất lớn!

Thạch Trung Ngọcnhìn Tống Lục nói:

- Ba thủ lĩnhhảitặc cóthực lực gì?

TốngLục nói:

- Ta chỉ biết Tam thủ lĩnh là Tử Kim Bosscấp45, những thứ khác thì không biết!

Tronglòng Thạch Trung Ngọc khôngdám ung dung, Tam thủ lĩnhlà Tử Kim Boss cấp 45 hắn khôngsợ, sợ là sợ Nhị thủ lĩnhvà Đại thủ lĩnh đừngquá biến thái.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc nghiêm nghị nói:

- Nếuchúng ta tới xông doanh, khí thếphải càng lớn càng tốt, càng kiêu ngạo càng tốt,người nào tới trước kêuhaitiếng có khí thế, nếu không Tống Lục ngươi tới trướcđi!!

Tống Lục nghe Thạch Trung Ngọc nói, trong lòng sợhãi không ngớt, nửa ngày sau mới dắt giọng khàn khànhô:

- Cáchuynh đệ, TiểuLục Tử đã trở về!

Thạch TrungNgọc một cước đạp TốngLục đếntrên boong thuyền, ngươi kêu cái gì đấy, Tống Lục ngồi ở trên boongthuyền vẻ mặt cũng phiền muộn, hắn còn không có chuyển đổi thân phận,còn tưởng mình vẫn là hảitặc!

Thạch Trung Ngọc nhìnThươngTỉnh Vương, Thương Tỉnh Vương từ trong túi đeo lưng móc ra xẻng nhỏ, tuyệt không hàmhồ,đứng ở trên mũithuyền lớn tiếng nói:

-Một đám ngu ngốc, mau tới chỗ gia gia nhận lấy cái chết!

Kiêu ngạo xông doanh (hạ)

DTV-EBOOK.COM.VN

Thương Tỉnh Vương kêu hiệu quả thật không bình thường, vừa há miệng, những hải tặc tuần trakia lậptức nghe được, vội vã lao tới.

Thương Tỉnh Vươngnhìn thấy tiếng la của mình có hiệu quả,nhất thời trong lòng hạnhphúc, lại khiêu khích hô:

- Đámhảitặccác ngươi đều là mộtđám ngu ngốc, đạiquan triều đình Hinh Vũ Chi Thạch tự mình dẫn dắt đại quân tới tiêu diệt các ngươi!

Xa xa, trên thuyền hải tặclậptức cómột người hô:

-Các ngươi thật khôngbiết xấu hổ, chỉ bốn người còn dám nói là đại quân!

Thạch Trung Ngọchơiđỏ mặt, lãotử làm sao không tínhđại quan, ngẩng đầu nhìn lên,pháthiện người kia là một tiểu đội trưởng hải tặc, lập tứcnháy mắt ra hiệu với đám người Thương Tỉnh Vương, bangười hiểuý, vộivã lái thuyềnvềphíatiểu đội trưởng kia.

Thuyền hải tặclaovề phía đám người Thạch TrungNgọc cóchừng hơn mườichiếc, đám người Thạch Trung Ngọc vừa mớidi chuyển, lập tức có một chiếc thuyền hảitặc vọttới trước mặt, phía trên một gã hải tặc nhanh chóngnhảy qua.

Tên hải tặc kiaquơ búa nhỏ cườiha ha, muốnmộtbúa chémbay ThạchTrung Ngọc,kết quả hắn phát hiện đối thủ của mình từ trong ba lô lấy ramột cái tẩu thuốc, lập tức giận dữ, khinh bỉngười cũng khôngthể khinh bỉ nhưthế a!

Tên hải tặc kia nhấtthời tức giận vọt tới Thạch Trung Ngọc,Thạch TrungNgọc sửng sốt, phát hiện mìnhtừ trong Túi Tu Di lấy ra dĩ nhiên là tẩu thuốc, vội vã muốn đổi, nhưng nhìn tên hải tặc kiađã vọt tớiphụcận, muốn đổi đãkhông kịp, không thểlàmgì khác hơnlà cắn răng một cái, kiên trìhuy động tẩu thuốc nghênh đón.

Búa nhỏ và tẩu thuốcởgiữakhông trung đụng vào nhau, phát ra tiếng vang boong boong, gan bàn tay của tên hải tặckiatêđại,sau đó thất kinh, nhìnthấy búa nhỏ trong taymình dĩ nhiên xuất hiệnmột lỗ thủng to lớn.

Thạch Trung Ngọc dâm đãngnở nụ cười:

- Chỉ bằng ngươi cũngđi làm hải tặc, quả thực vũnhục nghề nghiệp hảitặc này!

Hải tặc kia đầu tiên là bị thực lực của ThạchTrung Ngọc khiếp sợ, hiện tạilạibị nói k hiếp sợ, đã ởtronghoàn toàn khiếp sợ, Thạch TrungNgọc cườito một tiếng, vội vàng sử dụng Cuồng Long Thăng Thiên đánh đốiphương lên bầu trời, sau đó là Lực Phách Hoa Sơn, vừa địnhđánhra Cuồng Bạo Trọng Kích, phát hiện hải tặc này đã cúp,trong lòng buồnbựckhôngthôi.

Thạch Trung Ngọc đứng ở mũi thuyền, quơ tẩu thuốc trong tay, cườihahanói:

- Chỉ đám thái điểu các ngươi, còndám gọi nhịp với lãotử!

Thương Tỉnh Vương ở bên cạnh laumồhôi, nhỏ giọng nói lầm bầm:

- Những lờinày vốnnênlà ánhsáng đom đóm cũngdám tranh nhau phátsáng với ánh trăngа!!

Những hải tặc kia cũng chấn kinh, người trướcmắt này quá biến thái,dĩnhiên bằng mộttẩuthuốc liền dễdàng giết chết bọn họ.

Tên tiểu đội trưởng hải tặc kia vội vã hô:

- Song quyền nan địchtứthủ, mọingườicùng nhau tiến lên!

Những hải tặc nàyđược tiểu độitrưởng đề tỉnh, vội vãthanhtỉnh lại, chen lấn laovề phía Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọcliếc nhìn tiểu đội trưởng kia, vộivã mócra Chiến Thần Chi Nhận vung lên, có ba gã hảitặc đồng thời bị đánh vào trong nước, bahảitặc kia đềuở trong nước oa oakêu to “cứu mạng cứumạng”, làm Thạch Trung Ngọc nhíumày,đầu năm nay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, hải tặc dĩnhiên không biết bơi!

Hiện tại Thạch Trung Ngọc khôngcó thời giansuy nghĩ loại chuyện như vậy, hắn vội vãhuy động Chiến Thần Chi Nhậnđánh một gãhải tặcdự định nhảy lên thuyền vào trong biển,lúc này lại ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện đã cómộtgã hải tặc nhảy lên thuyền, hải tặc kia nhất thờigầm thét đánh tới, tronglòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, hắn không thể bị ngườinày kéolại,nếu không càng nhiều hải tặc lên thuyền sẽ phiền toái.

Thạch TrungNgọcvội vànghô:

- Tiểu Màn Thầu, ThươngTỉnh Vương, tiểuLục nhanh lái thuyền,bỏ rơi bọn họ!

Nói xong, Thạch Trung Ngọcđạp hảitặc đã nhảy lên thuyền kia xuống.

Đám người Bất ThoạiMàn Thầucũng nóng nảy, bọn họtới xông doanh, nhưng bây giờ ngay cả cửa doanh cũng khôngsờđược,đãbị mộtđám hải tặc tuần trakéo lại, đây cũng quá mấtmặt đi!!

Đám người Bất Thoại Màn Thầu đều biết đạolý bắtgiặc phảibắtvua trước, vội vàng dùng lực huyđộng mái chèo.

Chiếcthuyền của Thạch Trung Ngọcvọt tới phụ cận chiếc thuyền của tiểu đội trưởng,Thạch TrungNgọc còn chưa kịp phản ứng, Thương Tỉn h Vương đã vung xẻng bắn tới, một xẻng đập tiểu đội trưởng hải tặc choáng váng, Thạch Trung Ngọc cũng nghiêm túc, nhảyđến trên thuyềnkia,chémvề phía tiểu đội trưởng hải tặcmột đao, nhất thời trên đỉnh đầu tiểuđội trưởng hải tặc bayra chữ số -1689.

Đáng thương tiểu đội trưởnghảitặc còn chưa kịpphản ứng, đã bị Thương Tỉnh Vương và Thạch Trung Ngọc luân phiên ngược đãi, còn hai hải tặc khác ởtrên thuyền, đều bị Thạch Trung Ngọc haiba đao giải quyết rồi.

Bất ThoạiMàn Thầu cũng không nhàn rỗi,quơbảo kiếm xông lên một chiếc thuyền hảitặc, sửdụng kiếm pháp xinhđẹp, lấymột địch ba cực kỳ nhẹ nhàng, mớimộthồi, ba gã hải tặc kiađã kêuthảm ngã xuống đất.

Chỉ có Tống Lụclà nhuyễnđản,vừachiếnđấuliền trốn ởtrongthuyền nhỏ, ôm đầu nằm xuống, lộra cái mông, toàn thânrun rẩy, Thạch Trung Ngọc hít một hơi, lá gancủangười này cũng quánhỏ.

Thạch Trung Ngọc vàThương Tỉnh Vương giải quyết xong tiểu đội trưởng hải tặc,lại vộivãbậtlên nhữngthuyền hải tặc khác, bắtđầu điên cuồngngược sáthảitặc, những hải tặckiađềukinh hãi, ngay cả tiểu đội trưởng cũng bị đám ngườiThạch Trung Ngọc giếtchết, bọn họcàng không dámchống đở, hơn nữa kỳ thực bọn họ đều không phải hải tặc chân chính, mà là thanh niênởtrong thôntrang gần biển,đều oaoakêutolái thuyền chạy trốn.

Bên nàychiến đấu đã khiến cho hải tặc ở cửa trại chú ý, lập tứccó nhóm lớn thuyền hải tặctừ cửa trại chỗ lái tới.

Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu nhìnlên,phát hiện trên thuyền không chỉ làbangười,còncó thuyền hải tặc cỡ trung chứatámngười.

ThạchTrung Ngọc phát động thuậtthămdò.

Hải tặc tinh anh,cấp 45,HP: 100000.

Thạch Trung Ngọcliên tiếp phát động nhiều lần thuật thăm dò,phát hiệntrên thuyềncỡ trung đều là hải tặc tinhanh, nói cách khác những hải tặc trên thuyềncỡtrung này thựclực đềutương đươngvới tiểu đội trưởng.

TronglòngThạchTrung Ngọc không khỏi âm thầm chắt lưỡi,vội vã hô:

- Tốc độnhanh một chút, vọt thẳng qua, không thể dây dưa với bọn họ quá lâu!

Đám người Bất Thoại Màn Thầuhiểnnhiên cũng biết nhữnghảitặc nàylợi hại, lại gặp được nhiềuthuyền hải tặclao tới như vậy, có chút hoài nghikếhoạchcủa Thạch Trung Ngọccó phải chính xác hay không, nhưng bây giờ không phải lúchoài nghicáinày, bangườiđều ra sứchuy độngmái chèo xôngqua.

Nhóm hải tặc Long Uy

DTV-EBOOK.COM.VN

Bangười Bất Thoại Màn Thầu huyđộngmái chèo cực nhanh,chiếc thuyền của Thạch TrungNgọc nhưtên rờicungbắn qua, Thạch Trung Ngọc đứng ởđầu thuyền, xung ngựa lêntrước, huy động Chiến Thần ChiNhậnkhôngngừng đánh hải tặc phổ thông rơi xuống thuyền, thế nhưng nhữnghải tặc tinh anh thì cóchút phiền toái.

Thạch Trung Ngọc quơ đao chém về phíamột hảitặc tinh anhnhảy tới, đánh hải tặctinh anh kia rơi vào trong biển,thật không nghĩ đến là, hảitặctinh anh kia biết bơi, từ trong biển vươn tayranắm chân ThạchTrungNgọc,muốnleo lênthuyền.

Thạch Trung Ngọc trừng mắt hổ, một cước đáhải tặc tinh anh này xuống dưới, nhưng chỉchốc lát sau, hải tặctinh anh nàylại lộđầu ra, muốn leo lên thuyền, trong lòng Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, ngươi có mệt hay không.

Thạch Trung Ngọc chémtớimột đao, hải tặc tinh anh kia giật mình, vội vàng buông tay.

Thạch Trung Ngọc quơđao khôngngừng chống đỡ hải tặc từ bốn phươngtám hướng công kích đến,màđám người Bất Thoại Màn Thầu thì điêncuồng huyđộngmái chèo, muốn thoát khỏi những hải tặc này công kích.

Lúc đầu những hải tặckia đều liều mạng xông lên thuyền của Thạch Trung Ngọc, qua chỉ chốc lát,không biết là người nào lấy cungtiễnra trước, bắt đầubắn tới đám người Thạch Trung Ngọc, có ngườidẫn đầu, hảitặc còn lạitự nhiên dồn dập hưởng ứng, đềulấy cung tiễn bắn tới.

Tronglòng ThạchTrung Ngọcnhấtthời bất đắc dĩ,huy động Chiến Thần Chi Nhận đánh bay mũi tên, lại phát hiện đám người Bất Thoại Màn Thầu thảm hại hơn mình, bọnhọ đều liên tục huy động mái chèo trong tayđểngăncản mũi tên, tựnhiênkhông có cách nào

chuyêntâm chèo thuyền,kéo dài như vậymà nói,tốc độ của thuyền bè sẽ chậm lại, chỉ chốc lát sau sẽbị đại lượng thuyềnhải tặc bao vâylại.

Trong lòng Thạch TrungNgọclo lắng,đột nhiên trong lòng hơiđộng, vội vã khởi động kỹ năng Thú Hống,nhấtthời những hảitặc kia đều bị chấn mất lý trí,bắt đầu oa oakêu to,huy động búa nhỏ trong tay chémlung tung, tràngdiệnlập tức loạn cả lên, những hải tặc kiađều chẳng phân biệt được địch ta bắt đầu công kích.

Hai mắtBất Thoại Màn Thầu tỏaság, vộihỏi:

- Lãođại,vừa rồichiêu này của ngươi làcái gì, lợi hại như vậy?

Thạch Trung Ngọc thở phào một hơi, không nghĩ tới nănglực tùy cơ ứng biến của mình cònrất mạnh, nói:

- Đừng hỏi,đólà một cái kỹ năng phụ trợ trên trangbị củata, chúng ta nhanhtiến lên!

Đám người Bất Thoại Màn Thầu đều gậtđầu, vội vã huy động mái chèo,ThạchTrung Ngọc cũng cầmlên mộtmái chèo, rasức chèo thuyền, lúcđầu ba người Bất ThoạiMàn Thầu chèođã khôngchậm, lạithêmThạch TrungNgọc ra sức,tốc độ thuyền đitới lại tăng lên không ít, cực nhanh phóng về phía cửa trại.

Thạch Trung Ngọc đang rasức huy động mái chèo, bỗng phát hiện có một cáibúa phóng tới mình, chỉ lát nữa là đập trúng đầu, vội vã huyđộng mái chèo trong tay đánh tới,kết quảmái chèobị cắt đứt.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,phóngtầm mắt nhìn tới, phát hiệnhải tặcmớivừarồi bịThúHống tác dụngđều giống nhưnổi điên công kích nhau, búa bay loạnxạ.

Bởivì đám hải tặc đều bịThúHống chấn mất lý trí, cho nên trên đườngphóng tớicửa trại cũng gặp chút phiền toáinhỏ,bất quámay mắn, ba người ThạchTrungNgọc đều khôngphải loại sợ phiền phức, mấylần nguy hiểmđềubị bọn họ chuyển nguy thànhan, chỉ có Tống Lục, đã sớm sợ đến ghé vào đáy thuyềnrasức chèo.

Thạch Trung Ngọc liếc nhìnTống Lục, phát hiện trên mông của đối phươngcòn ghim mộtcái búa nhỏ, tronglòng có chút bấtmãn, một

cước đá bay, TốngLục đauđến gào khóc.

Thạch TrungNgọc ném cho Tống Lục một bình hồng dược,cau mày nói:

- Uốngđi!

Tống Lục vội vàngtiếp nhận hồng dược,ra sứccảm tạ, nghe đến Thạch Trung Ngọc khôngbình tĩnh, tuy Thạch TrungNgọc thích nghe ngườita vuốt mông ngựa,thế nhưng cũng phải có hạn độ, chứ vuốt kiểu này, người nào chịu được!

ThạchTrung Ngọc phấttay nói:

- Đừng nói nhảm nhiều nhưvậy, tiểutử ngươi vuốt môngngựa khôngbiết ngắngọnchút sao.

TốngLục cũng nghe lời, lậptức nghiêmmặtnói:

- Thạch ca, cám ơn ngươi,ta cảmtạ 18đờitổ tông của ngươi!

Thạch Trung Ngọc cười híp mắt gật đầu, khôngnghĩ tới tiểu tử này còn có chút thông minh, tối thiểu nghe lời,bên cạnh Bất ThoạiMàn Thầu và Thương Tỉnh Vương nhìn nhau, luôn cảmgiác lời này dườngnhư có chútkhông đúng!

Thạch Trung Ngọc phấttay, đang muốn nói cáigì, bỗngnhiên trên tay têrần,phát hiện trên tay cầm một cái búanhỏ màu vàng, không khỏi buồnbực.

Thạch Trung Ngọcrút búa nhỏ,cả giận nói:

- Làcáivô liêmsỉnào, dám đánh lénlão tử!

Thạch Trung Ngọc nhìnquanh,phát hiện thuyền của mình đã tới cửa trại,mà ở cửa trại thì có một chiếc thuyềnlớn, phía trên đứng mộtnam nhân lưng hùng vai gấu, cả người mọc đầy lông đen, thế nhưng phongđộ không kém chút nào,lúc này nam nhân tục tằng kia khuôn mặt si mê nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch TrungNgọc sờ sờ khuôn mặtcủa mình,phẫnnộ nói:

- Con mẹ ngươi,aicho ngươi nhìn ta!

Nam nhân tục tằng kia không đápThạch Trung Ngọc, mà nhànnhạt nói:

- Búa nhỏ trên tay ngươilà của ta!

Thạch TrungNgọc nhìnbúa vàng trên tay, hừmộttiếng nói:

- Cái búa này lão tử thu rồi!

Nói xong, Thạch Trung Ngọc cất nóvàotrong Túi TuDi.

Namtử tục tằng kia vẫn mặt không đổi sắc, nhàn nhã nói:

- Ngươi chính là quan viên áp giải cốngphẩm lần này?

ThạchTrung Ngọc gật đầu, không chút khiêm tốn nói:

- Đúng vậy,lão tử chính là đại quan của triều đìnhtới, nhanh quỳ xuống cho lão tử, sauđógiao cống phẩm ra!

Nam tử tục tằngkia nhíu mày, gãi gãi tóc gáy nói:

- Bản nhân chínhlàTam thủ lĩnh của nhómhảitặc LongUy,Long Tam, không biết các hạlà?

Nhómhải tặcLong Uy?

ThạchTrungNgọc có chút hết chỗ nói rồi, tên của nhóm hải tặc này cũng quá cực phẩm đi, Thạch Trung Ngọc khoát tay, hào khí nói:

- Lão tử chính làđại quantriều đình HinhVũ Chi Thạch, ngươi nhanh bảo LongĐạivà LongNhịcùngđi ra ngoài quỳ xuống chota, những năm nàycácngươivơ vét mồ hôi nướcmắt của nhân dân hết thảy giao ra, ta tạmthacác ngươi mộtmạng!

Long Tam khách khí

DTV-EBOOK.COM.VN

Long Tam nhất thời sửng sốt,nghingờ nói:

- Làm sao ngươi biết tên của Đại tỷ vàNhị ca ta?

Thạch Trung Ngọc bĩu môikhinhthường, chỉ bằngtrình độ văn hóa của đám hải tặc các ngươi, có thể lấy được cáitênhay hogì, Thạch TrungNgọc khoát tay nói:

- Tiểu Tam, đừng nói nhảm, nhanh để Long Đại và Long Nhị đi yết kiến bảnđại nhân,địavị của ngươi quá thấp, cănbản không có tư cáchđối thoại với bản đại nhân!

Khóe miệng Long Tamco giật, sắc mặtlại khôiphục bình thường nói:

- HinhVũ Chi Thạch đại nhân, Đạitỷ và nhị cacủata có việc đi ra ngoài, tạmthời khôngvề được, cho nên có mộtsố việc chỉ có ta nói với đại nhân!

ThạchTrung Ngọc vừangheĐại thủ lĩnh vàNhị thủ lĩnh của hải tặc đira, nhất thời hai mắttỏasáng, khinh thường nói:

- Ngươi thìthôi, bưng bô cho lãotử cũng khôngcó tưcách, nhanh giao cống phẩm và mấy năməuacác ngươi vơ vétmồ hôi nướcmắt củanhân dân rađây, đừng lãngphí thời gian củabổnđại nhân!

Lửagiận trong lòng LongTam kéo lên, Bất Thoại Màn Thầu và ThươngTỉnh Vương ởbên cạnh sắc mặt cũng cổ quái, từ trên lời nói và cử chỉ, Long Tam càng giống nhưmệnh quan triều đình, Thạch Trung Ngọc thì nhưmộtlưu manh.

Long Tam cung kính nói:

- Cướp đoạt mồ hôi nước mắtcủa nhân dân là những tham quan ô lạikiamớilàm, hảitặc chúng ta sẽ không đi làm, xin đạinhân minh

xét!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cũng cóchút mơ hồ, hắn vẫn muốn kíchnộ Long Tam, nhưng lại không làmđược,tuy dáng dấp của Long Tamtục tằng, nhưng năng lực giaotiếp lại cực mạnh!

Thạch Trung Ngọc đangđịnh nói cáigì, Long Tam lạichắp tay cung kính nói:

- Hinh VũChi Thạch đại nhân, đại tỷ và nhị cađira ngoàilàm việc, ít ngày nữa sẽ trở về, không biết đạinhâncóthể hãnhdiện tiến vào Long Uyđảo tamột chuyến hay không,đến khi đạitỷ và nhị ca làm việc trở về,sẽcùng đại nhân tâm sự!

Thạch Trung Ngọc phất tay, nghĩ thầm tâm sự cái rắm, đại tỷ của ngươi xinhđẹp còndễ nói, nếu giốngnhư khủng long, lão tử không phải thảm, Thạch Trung Ngọc nói:

-Không cần, ngươi trả lạicốngphẩm cho ta là được, chúng ta còn phải tới Tử Cấm Thành!

Hai mắtLong Tamlập tứctỏasáng nói:

-Đại nhân quả thật muốn lên Tử Cấm Thành?

Thạch Trung Ngọc nói:

- Đó là tự nhiên, Thiên Tử mời lão tử điuống rượu, lãotử làmsao cũng phải chohắnchút mặt mũi chứ!

Trong lòng Long Tam chấnđộng,người trước mắt này rốt cuộc là người phươngnào, Thiên Tử mờihắn uống rượu, hắn cũng chỉcho chútmặt mũi, LongTam lập tức cung kínhnói:

-HinhVũChi Thạch đại nhân, không phải takhôngmuốn trả cống phẩm lại cho ngươi, nguyên nhânchủ yếu là đạitỷ ta tìmngài có chuyện, cho nênchúng ta mới cướp cống phẩmcủa các ngươi, là muốn mời các ngươi lên đảo làm khách!

Thạch Trung Ngọc bĩu môi hỏi.

- Tiểu Tam, đạitỷ ngươi dung mạo xinhđẹp không?

LongTam lập tức gật đầu như giã tỏi!

Thạch Trung Ngọc ưỡn ngực,xem ralà cómỹ nữ kính ngưỡng phong thái của mình, muốnchủ động yêu thươngnhung nhớ,cái này không thể bỏ lỡ!

ThạchTrungNgọc phất taynói:

- Đã như vậy, taliềnở trên đảo các ngươi làm khách!!

Hai mắt Long Tam nhất thời tỏa sáng,BấtThoại Màn Thầu và Thương Tỉnh Vương thì mở to hai mắt nhìn, Bất ThoạiMàn Thầu vộivàng nói:

-Lão đại,ngươiđáp ứng hắn như vậy!

Thạch Trung Ngọc trừng Bất Thoại Màn Thầu nói:

- Ngươikhông thấy hắn nóithành khẩnnhư vậy sao, rấtrõràng là có nỗi khổ tâm, nóikhông chừng đại tỷcủa hắn có oan tình giốngnhư ĐậuNga muốn khiếunại, chờ Bao Thanh Thiên như ta đigiải cứu nàng!

Bất Thoại Màn Thầu và Thương Tỉnh Vương liếc nhau, đều thở dài,cho tới bây giờ bọnhọ còn không pháthiện Thạch TrungNgọc có lương tâm như thế!

Thạch Trung Ngọc vừa thấy bộ dáng kia của hai người, nhất thời khôngvui, dạy dỗ nói:

- Quan viên thanh liêmnhư lão đại của các ngươi,ở thế đạo bây giờ đi nơi nào tìma!

Bất ThoạiMàn Thầuvà Thương TỉnhVương đềuđầuđầy hắc tuyến.

Long Tam vừanghe ThạchTrung Ngọcdự định lên đảo làmkhách, đã sớm miệngcười toe toét, vội vã lệnh hơn mười chiến thuyền ở trước cửa trại nghênh tiếp Thạch TrungNgọc lên đảo.

Thạch Trung Ngọcđứng ở trung ương nhất, ba ngườiBất Thoại Màn Thầu thì chèo thuyền, khitrải quatrướcmặt hơn mười chiến thuyềnhải tặc, Thạch Trung Ngọc ra vẻ gậtđầu.

Thuyền nhỏcủaThạch Trung Ngọc xuyênqua hơn mười chiến thuyềnđi tới trước đảo, Long Tam đã đứng ởtrên đảochờ, Thạch Trung Ngọc vừa lên lậptức thi triển thuật thăm dò.

LongTam, Boss cấp 45, HP: 1500000.

Trong lòngThạch TrungNgọcthở phào nhẹnhõm, Long Tam là Tử Kim Bosscấp 45, mình đơnđấu cũng khôngphải khôngcókhả năng, căn bảnkhông cầnsợ hắn.

Thạch Trung Ngọc vừalên đảo,Long Tam lập tức lộ ra nụ cười quyến rũ nói:

- Đa tạ Hinh Vũ ChiThạch đại nhân nểmặt!

Thạch Trung Ngọcthìtrầm mặtnói:

- Còn không thấy ngại nói, bản đại nhân kém chút chết ở trong tay củangươi!

LongTam lập tức khó hiểu hỏi.

-HinhVũChiThạch đại nhân, ngài nói lời này làchuyện gìxảy ra?

Thạch Trung Ngọcnhìn LongTam, dườngnhư gia hỏa nàykhông giống diễn kịch,lẽ nàohắn thực không biết,Thạch Trung Ngọc nói:

- Những thuyềnhải tặc tuần tra bên ngoàilà ngươi pháira?

Long Tamgật đầu nói:

- Đúng vậy, làta phái ra, làmsao vậy?

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc nhất thời biến thành màuđen, ngươi còn có mặt mũi nói:

- Lão tử thiếu chút nữathì chếtở trong taybọnhắn, giống như chó trốn tránh khắpnơi, ngươicònhỏi làm sao vậy,ngươilà ngu ngốc hả!

Long Tam kinh ngạc nhảy dựng lên:

- Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, việc này tathật không biết, ta chỉ phái bọn họra tiếp đón ngài, không nghĩtớiđám khốn kiếp kia lại

hạ thủ với ngài!

Thạch Trung Ngọcđầuđầyhắc tuyến, phái người truy sát mình lạibị người này nói thành nghênh tiếp,thựcbiết đổi trắng thay đen!

Thạch Trung Ngọckhoát tayáonói:

-Quên đi, nếu là hiểulầm, quênđi!!

Thạch Trung Ngọc ngoài miệng nói "quên đi", thế nhưng Long Tam thì nổi giận, tátbay một hảitặctinhanh đứng ở bên cạnh,quát:

- Một đám thùng cơm, cũngdám vôlễ với quý khách!

Tên hải tặc tinh anh kia sợ đến runlẩybẩy,cúingười gật đầu, Thạch Trung Ngọcở một bên nhìn trong lòng cũngkhôngthoái mái, vội phấttay nói:

- Tiểu Tam, nếulàhiểu lầm, vậykhông cần so đo, thủhạ của ngươi cũng chochúngta điểm kinh nghiệm, nếucó thể tới nhiều hơn nữa cũng khôngtệ!

Sắc mặt LongTam cứng lại, vị đại nhân này là khuyên mình sao? Sao lời này nghekỳ cục nhưvậy!

Long Tam vội vàng nói:

- HinhVũ Chi Thạch đại nhân, ta thậtra lệnhcho bọnhọ đi nghênh đón các ngươi, chỉ là không nghĩ tớiđám thùngcơm này lại dámvô lễ, thựclà một đám ngu xuẩn!

Thạch Trung Ngọcgậtđầu, nghĩ thầm đám giahỏa nàyđâu chỉ vô lễ, cònlà không biết xấuhổ, nhiềungười như vậyvây công chúngta.

Tuytronglòng Thạch Trung Ngọckhinh bỉLong Tam,nhưng thấy L ong Tam khách khínhưvậy, nên không thèmnói nhiều:

- Tiểu Tam, trên LongUy đảo có phong cảnh nào đẹp không, ngươi dẫn chúng tađidạo một chút!!

Kiểm chứng thanh bạch

DTV-EBOOK.COM.VN

LongTam vội vàng gật đầu, thựcsự dẫnđám người Thạch Trung Ngọc đi dạo phong cảnh, nhưng trong nháy mắt LongTam xoay người, đột nhiênxa xa chạytới một hảitặcbình thường, nhìn thấy Long Tam liền hô lớn:

-Tam thủ lĩnh, không xong!

Long Tam quay đầu trừng hải tặc kia, cảgiậnnói:

- Ngươi là tiểuđệ của ai?Không thấy bên cạnhcó khách quý sao, không có quy củ như thế!

Hải tặc kia đổmồhôinhư mưa, nhỏ giọng giải thích:

- Tam thủ lĩnh, phíasau Long Uyđảo bị ngườicông kích!

Long Tam cảgiận nói:

- Cái gì!

Hải tặc kia lặp lạimột lần, Long Tam nhất thời giận dữ, cả giận nói:

- Là aidám tới khiêukhíchLong Uy hải tặc ta, nhất định là muốn chết!

Thạch Trung Ngọc đưatayvào TúiTu Di, tùy thời chuẩn bị rút Chiến Thần ChiNhậnra, chậm rãi nói:

- Những cáinày đều làngườicủata!

Long Tam nghe ThạchTrung Ngọc nói, nhất thờiyên tĩnh xuống, trênmặt tức giận cũng biến mất,nhìn Thạch Trung Ngọc cười nói:

-Nếu làthủ hạ của H inh Vũ ChiThạch đại nhân, vậy thìdễlàm, chúng ta nhanh ngăn bọnhọ lại a!!

Thạch Trung Ngọc không nghĩtới Long Tam lại dễ nói chuyện như vậy, cũngchỉđành gậtđầu, cùngLong Tam vội vã chạy tới phía sau LongUy đảo.

ThạchTrung Ngọcvà Long Tam vừa đến phíasauLong Uy đảo, đã nhìn thấyxaxa giaophong kịch liệt, cáccô nương vàthủ hạ của Lý Tứ đang chiếnđấu với rất nhiều hải tặc, những hải tặc kiacó chừng hơn mấy trăm người, nhânsố nhiều hơncác cônương mấy lần.

Thạch Trung Ngọc thấy các cô nương chịu thiệt, trong lòng xung động, vọt thẳngđi qua, đá bay một gã hảitặc đangchuẩnbị công kíchCơ Như Nguyệt, lại vộivãhuyđộng Chiến Thần ChiNhận đánh bay vài hảitặc khác, chắnở trước mặtcác cônương.

Long Tam nhất thời cả giận nói:

- Đều dừng tay cho ta!

ThạchTrung Ngọc cũng nói:

-Tất cả dừng tay,chớ đánhbọnhọquá thảm!

Đámhảitặcvà hộ vệđều dừng tay lại,mê mang nhìn qua, chỉthấy LongTamnịnh nọt chạyđến trước mặt Thạch Trung Ngọc,cung kính nói:

-Hinh Vũ ChiThạchđại nhân, hếtthảy đềulà hiểu lầm, xin đại nhân chớ trách!

Thạch Trung Ngọc cũngkhông nhìn Long Tam,mà hỏi CơNhư Nguyệt:

- Mọingười thế nào,có ai bịthương không?

Cơ NhưNguyệt lắc đầu nói:

-Mọi người khôngsao, chỉ là thủ hạ của LýTứcó người chết, lúc đó tổng cộng chếthai người, thuậtphục sinh của Hướng Lâmcòn không có cold-down, chonên không cứu sốngđược!

Sắc mặtcủaThạch TrungNgọcnhất thời âm trầm, trực tiếprút Chiến Thần Chi Nhậnra đitới trước mặtmột tênhải tặc nói:

- Ngươi!

Tênhải tặckia còn khôngcórõ ràng ýtứ củaThạch TrungNgọc,liền phát hiện thân thể của mìnhbaylên không trung, Thạch Trung Ngọc cũng không nhântừnương tay, liên tiếp phóngthích kỹ năng, trong khoảng khắc tên hải tặckialiền chết.

Lúc này Long Tam mới phản ứnglại,đi tới trước ngườiThạchTrung Ngọchỏi.

- Tạisaongươi lại giết hắn?

Thạch TrungNgọc nhàn nhạtnói:

-Thủ hạ củangươi giết người củata, chonênta cũng giết thủ hạ của ngươi bồi thường, khôngphải huề nhau sao?

Khóe miệngcủaLong Tam co quắp, người của ngươigiết nhiều thủ hạ của ta như vậy,ta muốngiết thủhạ của ngươi tới bồi thường, thủ hạ của ngươi cònngười sống sao?

Trong mắt Long Tam lóe lên vẻ tức giận, nhưng cuối cùngvẫn ép xuống nói:

- Nếu đại nhân nói như vậy, Long Tamcòncó lời gì có thểnói, xin mời đạinhân đitheo ta!!

Long Tamnóixong xoay người dẫn đường, không nhìn Thạch Trung Ngọcnữa, rấtsợ không khống chế được nộitâm tứcgiận của mình, Thạch TrungNgọc thì bảo các cô nương đi theo Long Tam, trong lòng cáccô nương đều buồnbực, ngườinày làmsao liên hệ vớihải tặc rồi.

Các cônươngvội vã theo đuôi Thạch Trung Ngọc,Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Ngọc tỷ, đâyrốt cuộclàcó chuyện gì?

ThạchTrung Ngọc không thèm để ý nói:

- Đại thủ lĩnh của đámhải tặc này là một mỹnữ xinhđẹp, thích ta, cho nên cướp cống phẩmcủa chúngta, muốngặp ta một lần,thếnào,

nam nhân của ngươi mị lực lớn không?

Cơ NhưNguyệt bĩu môi, khinh thường nói:

- Chỉbằng ngươi,cắt...

ThạchTrung Ngọc im lặng sờ đầu, dựatheo vừa rồi Long Tam nói, dường như chính là ýnày.

Các cô nươngrõràngđều không tinlído thoái thác của Thạch Trung Ngọc, dù sao ngườinày nói không thể tin,Dương Tử dí dỏm hỏi.

-Đại thúc, Đại thủ lĩnhhải tặc đẹp không?

Thạch TrungNgọc nói:

-Đã nói làcô gái đẹp, đương nhiên xinh đẹp, bất quáta còn không có tận mắt nhìn thấy, cũngkhông biết rốt cuộc xinh đẹp bao nhiêu!

Các cô nươngđềuđầuđầy hắc tuyến, gia hỏa này ngay cả người ta cũngkhôngthấy, còn ởnơinày nóimò.

Tuyết Sương Yên đầuđầy hắctuyến nói:

-Ngươi chỉbiết nói mò,biên lời nói dối còn biên giả như thế!

Thạch Trung Ngọc buồnbực nói:

-Ta nói đều là thật!

Hướng Lâm trừng Thạch TrungNgọc nói:

- Ngươicòn chưa thấyqua người ta, sao biết người ta thích ngươi, còn nói cướpcống phẩm chỉ vì gặpngươi,đâycàng là lời nói vô căn cứ, muốn gặp ngươi, trực tiếp đi lên thuyền là được, cần hưng sư động chúng cướp cống phẩmsao?

Tronglòng ThạchTrungNgọc phiền muộn, Hướng Lâm nóiquả thật có đạo lý, nhưng mình nói cũng là lờinóithật, không thể làmgì khác hơn là thành thànhthật thậtnói:

- Những lời này đều là Long Tam nói, không tin ngươi hỏihắn!

Cơ Như Nguyệt hoài nghi nói:

- Những lời này rõ ràngkhônghợp logica!

Các côương đều cảmthấyCơNhư Nguyệt nói rấtcó đạo lý, dồn dập gật đầu, Thạch Trung Ngọc cũng phiền muộn, mỗimột lần hắnnói thật đềubịcác côương hoàinghi, lần này hắn khôngthể mềm yếu được nữa, không thể lạibị oan uổng, hắnnên vì mình chứng minh.

Thạch Trung Ngọcchừmột tiếng nói:

-Tanói đều là thật, khôngtin cácngươi chờ, tađitìmLong Tam đối chất!

ThạchTrung Ngọcthật không tin không chứng minh được sự trong sạch của mình, thời điểm hắn và Long Tamđối thoại, có rất nhiều hải tặc, BấtThoại Màn Thầu,ThươngTỉnh Vương,Tống Lục cũng chứng kiến, những thứ này đều là chứng cứcủa mình!

Các cô nương thấy Thạch TrungNgọc quả thực đi tìm Long Tam, đều nghihoặc,lẽ nào người này nói là thật.

Thạch Trung Ngọctìm LongTam, người này đangởphía trướcbực bội,vừa thấy Thạch Trung Ngọc lậptức lộra khuôn mặt tươi cười nói:

- HinhVũ Chi Thạchđại nhân,ngàicó chuyện gì?

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Ta tìm ngươi có việc!

Nói xongThạchTrung Ngọc cũng không đểý LongTam phản ứng, trực tiếp kéohắnđến trước mặt các cô nương nói:

- Long Tam, ngươi lặplạinội dungđối thoại ởtrước cửa trại vớita lầnnữa!

Mới gặp gỡ Long Đại

DTV-EBOOK.COM.VN

Long Tam sửng sốt, sauđó nghi ngờ hỏi:

- Hinh Vũ Chi Thạch đạinhân, đây là vì sao?

Thạch TrungNgọcbất đắcdĩ nói:

- Những thứnày đềulà nữ nhân của ta, các nàng khôngtin Đại thủ lĩnh của các ngươi thíchta, mới phái người đi cướpcống phẩm, chỉ vì gặp ta một lần,ngươi mau giải thích rõ,chứng minh trong sạch của ta!

Long Tam kinh ngạcnói:

- Đại tỷ thíchngài?Đây là ngườinào nói?

Thạch Trung Ngọcsầmmặt lại nói:

-Đây khôngphảilà ngươi nói sao!

Long Tamvô tội nói:

- Ta chưa nói lờinày a,tachỉ nói đạitỷ phái người đi cướp cống p hẩmlà vìgặp ngài, khôngcó nóiđại tỷ thích ngài nha!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm,phẫn nộ trừng Long Tam,vẻ mặt LongTam ủy khuất, các cônương thìcườilênha hả.

Trong lòng Thạch Trung Ngọctức giận bấtbình,kéo LongTam đến một bên, khiểntrách:

- Sao vừarồi tiểu tử ngươi không biết tùycơứng biếnmột chút hả!

Long Tamvôtội nói:

-Mẹ ta từ nhỏ đã dạy khôngthể nói dối!

Thạch Trung Ngọcnói:

- Mụ mụ ngươi làquả phụ a?

Long Tam vừa định đáp phải, lại đột nhiêncảm giácđược Thạch TrungNgọc nói có chút không đúng, vộivã phảnbác nói:

- Mẹ ta không phải quả phụ, làhoàng hoa khuê nữ!

Thạch TrungNgọc gật đầu, đượcrồi được rồi,mụ mụngươi là ho ànghoa khuê nữ, thật không biết mụ mụngươilàlàm saogiáodục ngươi,dĩ nhiên còn nhược trí hơnlão tử, mụ mụ ngươi là hoàng hoa khuê nữ, vậy ngươitừđâu chui ra?

Trong lòng Thạch TrungNgọc khó chịunói:

- Đạitỷ củacác ngươitìm ta đến cùng có chuyện gì?

Long Tam nhứcđầu, ngượng ngùngnói:

- Kỳ thực cáinày tacũngkhông biết,chờ đại tỷ trở về sẽbiếta!!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩthan thở một tiếng,cũng không đểý LongTam, trực tiếpđi về phíatrước.

Đám người Thạch Trung Ngọcđitheo Long Tam dạo một vòng,phát hiện đảo nàyxácthực không nhỏ, phía trênở mấy ngàn hải tặc, trong ngày thường đều là ở trên đảo phơi nắng phơisương, đến buổi tốisẽ ra ngoàilàm chút sựtìnhmờ ám.

Thạch Trung Ngọccảmgiác được nhiệt độ không khí trênLong Uy đảo caohơnnhững nơi khác, nêntrực tiếpbới trang bị trên người cất vàotrong Túi TuDi, chỉcòn lại có một cái quần lót.

Cáccô nương đềuđầu đầyhắc tuyến, Long Tam thì cườihahả, Thạch Trung Ngọc tức giậnnói:

- Ngươi cũng cởi!

LongTamsửngsốt, nhưng tuân theo mệnhlệnhcủa Thạch Trung Ngọc,cởi trang bị trênngười mình, Thạch Trung Ngọc nói:

-Lấytới!

Long Tam sửng sốt nói:

- Lấy cái gì?

Thạch TrungNgọctrừng mắt liếc hắn một cái nói:

- Trang bị trêntay ngươi!

LongTam theo bản năngđưa trang bị cho Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc nhận lấy nhìn, đềulàtrang bịÁm Kimcấp 45,lầm bầm "cũng không tệ lắm", sau đó nhét vào trong Túi Tu Di.

LongTam nhất thời trợn tròn mắt, vộivã ThạchTrung Ngọc, bất quá kết quả khôngcần nóicũng biết, loại người như Thạch Trung Ngọc, đồđạcnuốt vào trong bụng rồi làm sao có khả năngnhổ ra.

Cáccô nươngđều cười lệch miệng, Dương Tử che miệng cười nói:

- Đây là lực lượngquán tính a!!

ThạchTrung Ngọc nhướn mày nói:

- Quán tính là cái gì!

Bên cạnh Long Tamkhinh bỉ nhìn Thạch Trung Ngọc,đại quan trong triềusao không có học thức như thế, ThạchTrung Ngọc nhìn Long Tam, nghi ngờ nói:

- Ngươi biết cái gì gọilà quán tính?

Long Tam giải thích, ThạchTrung Ngọcvừa nghevừa gật đầu, cuối cùnghỏi:

- Thìra ngươibiếtcái gì gọi là quán tính, vậyngươi còn đưa trang bị cho ta,ngươi không phải ngungốc chứ?

Long Tamtheo bản năng lạigật đầu, thừa nhận mình làngu ngốc, các cô nươngởbên cạnh đều cười đau thắt lưng,Thạch Trung Ngọc lắc đầu, than thở mộttiếng:

- Các ngươi đềulà bị lãotửlàmhư!

LongTamkịp phản ứng, trực tiếpngốcở đó, Thạch TrungNgọc cũng không để ý hắn,từ dướiđất nhặt lên mộtcây gậy đi về phía bãi cát, Thạch TrungNgọc đi tới bêncạnh bãi cát, phát hiện córất nhiều hải tặc nằm phơi nắng, cũngtìm một địa phương nằm xuống phơi nắng.

Thạch TrungNgọcnằm xuống chỉ chốc lát, hạ thân cảm thấy có chút khó chịu,bị thái dươngchiếu thời giandài,tiểu huynhđệ có xu thế sưng lên, vội vã đứng lên đi tiểu, đang chuẩn bị cởi quần,lại cảm giác được có ngườiở sau lưngnhìn mình.

Thạch Trung Ngọc quay đầu nhìn,nhấtthời nghe được tiếng rítchói tai.

Thạch Trung Ngọcsợngây người, cô gái trước mắtkhuôn mặt trái xoan, đôi mắt sáng ngời, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng,sóngmắt lưu chuyển, ngườimặc trang bị mát mẻlộ lưng, trênlưng còn đeo một thanhYêuĐao, có vài phầnanhkhíbức người.

Thạch Trung Ngọc nhìnđến nước bọt chảy ra, mỹ nữ,cho dù là lấy thưởng thức của Thạch Trung Ngọc đến xem, cô gái trước mắtnày tuyệtđối là mộtmỹ nữ, qua một lúc lâu, Thạch Trung Ngọc mới lau nước bọt ởtrên miệng, vươntay nói:

- Tagọi Hinh Vũ Chi Thạch, xin hỏi ngươi là?

Nhưngcô gáikia giống như ngây dại, Thạch Trung Ngọc nhìnmột cái, phát hiện mìnhcòn khôngcókéo quần lên, cô gái kiađangnhìn chòng chọcvào tiểu huynhđệ của mình.

ThạchTrungNgọc lau mồ hôi, trong lòngthẹn thùng, ngươi xem lâu như vậy còn khôngxem đủsao, thế nhưng hắn cũngkhôngtiện ngăn ánh mắt tán thưởng của ngườikhác, trong chốc látựa như kiến bò trên chảo nóng, kéoquầncũng không phải, không kéocũng không phải.

Hồi lâu,cô gái kiamới thu hồiánhmắtngượng ngùng, lần nữaphát sinh tiếng rítchói tai:

-A,lưu manh!

ThạchTrung Ngọc vội vãkéoquần lên, dùng hai tay che tai, vừarồi

ngươi xem hăng say như thế, hiện tại hét rầmlêm, thế giới này quá điêncuồng, sau khi thưởng thức xong ngươi liền phá hư.

Một látsau, Thạch Trung Ngọcrút tay, lạiphát hiện côgái này vẫn còn thét, hắn có chút không nhịn được, vộivàng dùng tay che miệng cô gái này.

Nàng kia nhất thời con mắt đảo vòng, thân thểngã về phíasau, giống như muốnngất đi, Thạch Trung Ngọcnhấtthờiim lặng, lão tử bị ngươi xem qua, quầncộc cũng đãkéolên, ngươi còn có cái gì không hài lòng.

Nàngkiavộivã gỡ tay ThạchTrung Ngọc ra, vẻmặtủy khuất nói:

- Ngươi, ngươi, ngươi...

Thạch Trung Ngọcnhìn tay mình,sắc mặt nhất thời biến đổi, phía trên trong trong vàng vàng, dính nước tiểuvà nước bọtcủa mình, đương nhiên hiện tại còn dính nước bọt của nàngkia.

Thạch Trung Ngọc cuối cùng biết tại sao cô gái này lạitéxỉu, trong lòng phiền muộn, vội vàngđở nàngdậy,hơiáy náynói:

-Tại hạ Hinh Vũ Chi Thạch, xinhỏi ngươi là?

Nàng kiacũng khôiphục bình thường đáp:

- Ta là Long Đại!

ThạchTrung Ngọc kinh hãi nói:

- Ngươi chính làLong Đại?

Vẻ mặt cô gáixinhđẹp kia mờ mịt nói:

-Tachínhlà Long Đại, làmsao vậy?

Long Đại ôn nhu

DTV-EBOOK.COM.VN

Tronglòng ThạchTrung Ngọc phiền muộn, lúc đầu hắnnghĩLong Đại là mộtmỹ nữcaolớn cường tráng,nhưngvừa nhìnthấy mỹ nữ trước mắt,liền pháthiệnmình phỏng đoán là hoàn toàn sailầm!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Không có gì,chỉ làngươi không giốngta suy đoán!

Long Đạinghi ngờ nói:

- Nơi nào không giống?

Thạch TrungNgọcthở dài nói:

- Mới đầuta còn tưởng rằng ngươilà người chơi, không nghĩ tới ngươilạilàthủ lĩnh băng trộm Long Đại!

LongĐạichemiệng nhỏ nhắn nởnụ cười nói:

- Cái gìthủ lĩnh băng trộm,chẳngqua là những hải tặc kia kính yêu, để cho talàm mà thôi, trên thựctế cũngkhôngđể ý bao nhiêu sự tình!

Thạch Trung Ngọc nhìn Long Đại một chút, trong lòng than thở, lãotử cũng kính yêu ngươi, ngươi có thể làm lão bà cho ta không?

Long Đại cười hỏi.

- Ngươi là người chơi?

ThạchTrung Ngọc gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Long Đạicó vẻnghihoặc nói:

- Nhưngtanghe LongTam nói ngươilàđại quan trongtriều đình?

Thạch TrungNgọc gật đầu nói:

- Ainói ngườichơi không thể làm quan, lão tử chínhlà!

Long Đạilắc đầu,biểu thị không tin.

Thạch Trung Ngọc không thểlàm gì khácơn là nói:

- Bạch Hổ thành ngươi biết không? Hiện tạinữ nhi củaBạch Hổ thànhthành chủ đã là người củata, cho nên dựavào mặt mũi của Bạch Hổ thành thành chủ, ta cũng coi nhưlà một đại quan.

Kỳ thực Thạch TrungNgọc cũng không nói dối, Tiếu Hàm làsủng vậtcủa hắn, có thể xem như là ngườicủa hắnrồi, bất quá LongĐại hiểnnhưng không phải hiểu nhưvậy,vộihỏi:

- Nói nhưvậy, ngươi có thể gặp đượcThiênTử?

Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ nói:

- Nếu không phảibị những hải tặc các ngươingăn lại, nói không chừng chừngtađã sớm vàoTử Cấm Thành diệnkiến Thiên Tử, nơi nàocòn chờ tới bây giờ!

- Là như vậy sao?

LongĐại lộra vẻáy náy, ôn nhu nói:

- Khúc chiết trong

cô đó ta đã n ghe Lo ng Tam nói , thự c sự xi n lỗi !

ThạchTrung Ngọckhông nhìnđượcnữ nhân chịu ủy khuất, nhất là mỹ nữ, nên không tiện tráchtộiLong Đại, không thể làm gì khácơn làhỏi.

- Ngươi đến cùng tìmta có chuyện gì?

Long Đại nhíu chặtmi nói:

- Ta khôngphải đơnđộc tìmmột người nào đó,mà là muốntìm đại q

uantrongtriều đình, loạicó thể nhìn thấy ThiênTử kia, bởi vì ta muốn đi gặp ThiênTử!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, trong lòng uể oải, xem ra Long Đại này quảnhiên không phải thích mình mới phái người cướpcống phẩm, màlà muốn mượncơ hội nhìn thấy ThiênTử, vừa nghĩ tới Thiên Tử, Thạch Trung Ngọclộ ra nụ cườiâm hiểm, tên kia còn có một tấm Xuân CungĐồở trong tay mìnha!

Long Đại nhìn thấy Thạch Trung Ngọcbiểutình si ngốc, vội hỏi:

-Ngươi làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc thanh tỉnh lạinói:

- Khôngcó gì, khôngcó gì!

Lúc này, Long Tam cùng cáccô nương đều đãđitới, Thạch Trung Ngọc phát hiện trong đám người có hai Long Tam, không khỏi kinh hãi.

LongĐạiLiên vội vàng giải thích:

-Vị này làLong Nhị, hắn cùng với LongTamlàsong bàothai, cho nên dung mạo rất giống, ngoạitrừta, không aicóthể phânrõ hai người bọn họ!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, phát hiệnquảnhiên không phân rõ Long Nhịvà LongTam,lại xoay đầu nghi ngờ nhìn LongĐại.

Long Đại che miệngcười nói:

- Đừng nhìn ta,tavà bọnhọ không có bất cứ quan hệ gì, chỉlà bình thườngở chung lâu, mớicó thểphân biệt ra được!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, trừng mắt nhìn Tống Lục,tiểu tửnày còn nói cáigìbị buộclàm hảitặc, thật* lâu khôngbị ăn đòn, nhìn Long Đại đối xửvớimọi người thật tốt,lãotửcũng muốnlàmhải tặc, nhận thấy được ánh mắt của Thạch Trung Ngọc, Tống Lục không khỏicườikhổ.

Thạch TrungNgọc xoay đầu lại, nhìn Long Đại nói:

- Lúcnào chúngta mới có thểrời nơiđây?

Long Đạimỉm cười nói:

- Tùy thờiđềucóthể,thế nhưng có một điều kiệnlàphải mang ta t heo!

Thạch Trung Ngọc nhức đầu nói:

-Ta mang ngươi điTử Cấm Thành, ngươi làm saocó thểtrở về? Ngươiở trong đósẽ cô độc!

Các cô nương đều đồngloạt trừng Thạch Trung Ngọc, lòngcó bất mãn, ThạchTrung Ngọc cườikhổ,Thạch ca chỉlàquan tâm quần thể thế yếu,lẽ nào như vậy còn sai sao!

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy cáccô nương đều sinh lòng bất mãn, liềnkhông dám hỏi nhiềunữa, chỉđáp ứng thỉnhcầu của Long Đại, Long Đại nhất thờimừng rỡ nhảylên.

Thạch Trung Ngọc cùng LongĐại thương lượng thời gian khởihành xongđềulogout.

Thạch Trung Ngọcđẩy cửa phòng ra,mộtlàngió thơmxông vàomũi, làmhai mắt hắn tỏa sáng,phát hiện trước của phòng là HướngLâm.

Trong lòng Thạch TrungNgọc hơi động, chuyện tốtchủ động đưa tới cửacũng khôngnhiều, Thạch Trung Ngọc tự taytóm lấy ngọcthủ củaHướng Lâm, vuốt vuốt nói:

- Làmsao vậy, Tiểu Lâm,nhớ Thạch c a ca!

Hướng Lâm vộivãrút tay lại, sắc mặt mắc cở đỏbừng nói:

- Thạch TrungNgọc, bâygiờ không phải thời điểm, Nguyệt tỷvà mọi ngườiđều đang chờ ngươi!

Tròng mắt Thạch Trung Ngọc hơi híp, dựa theoHướng Lâm nói, thời điểm đến làcó thể táy máytay chân,cười nói:

- Vậy theo lời ngươi nói, lúcnào mới là thời điểm, Thạch ca ca tùy thờicóthời gian!

Hướng Lâm xấu hổ trừng Thạch Trung Ngọc một cái, quay đầu rời đi, Thạch Trung Ngọc thì vội vàngđuổi theo, trong lòng kích động khôngngớt, bây giờlàban ngày, một đám côlương ở trong phòng chờ lãotử, không thể ởlâua!

Thạch Trung Ngọc chột dạ liếc mắt nhìn phòng khách,dĩnhiên khôngcóCơVân Thăng, trong lòng càng kích động.

Thạch TrungNgọc theo HướngLâm đi tới phòng củaCơ Như Nguyệt, Hướng Lâm đẩycửa phòngđivào, Thạch TrungNgọc cũng vội vàng xông vào, vừavào liềnkhoá cửa lại.

Thạch Trung Ngọc xoay đầu lạinhìn một cái, phát hiện các cô nương đều vây quanh nhìn máy tính, không có chúýtới mìnhđến, Thạch Trung Ngọc đi tới gần,pháthiệntrong máy tínhđều là một ít dữ liệu tròchơi nhàm chángìgì đó,không có một chút hứng thú.

Thạch Trung Ngọc nhìnTuyết SươngYên vẻmặtthành thậtở bên cạnh, tự nhiênlà hứngthú tràn đầy,bàn tay của Thạch TrungNgọc đưa đến trước ngực Tuyết Sương Yênnhẹ nhàng xoa nắn, Tuyết SươngYên dường như nhìn rất nghiêm túc, căn bản không có quay đầu,chỉhất tay hắn qua, trong miệng bấtmãnlẩm bẩm.

Thạch Trung Ngọcthấy TuyếtSươngYên ngầm đồngý, khóe miệnglộ ra nụ cườihạnh phúc, cũng không khách khí, trên tay lại gia tăng khí lực,dùng sức chàxát hai khối thịt mềm mại kia,hai mắtTuyết SươngYên vẫn đangngó chừng màn hình máy vitính, chỉlà ngọcthủ không ngừng vuốt bàn taycủa Thạch Trung Ngọc.

Trong lòng Thạch TrungNgọcphiền muộn,máy tính có gìđẹp mắt, mị lựccòn lớn hơn lão tử?

Thạch Trung Ngọc bấtmãn, trựctiếp cởi nịt ngực của Tuyết Sương Yên ra, bàn tay duỗi vào.

Xung đột

DTV-EBOOK.COM.VN

Haitay Thạch TrungNgọc duỗi vàotrongcổ áo của Tuyết Sương Yên, lậptức cảm giác được mềm mạitừ lòng bàntay truyền tới, trong lòng vui sướng,thời điểm hắn chuẩnbịđại quymô xâm phạm, lại độtnhiên nghe được Tuyết Sương Yên nói:

- Nguyệttỷ, đừnglàm rộn!

Động tác của Thạch Trung Ngọc cứng lại, đầu đầy hắc tuyến,Cơ Như Nguyệtsửngsốt, quay đầu thấy Thạch Trung Ngọc, nhất thời cườikhanh khách,các cô nương còn lạicũng rối rít quay đầu.

Tronglòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, lão tửvừa mới đắcthủ, những lời này củaTuyết Sương Yên quá không phải lúc, thế nhưng thấy các cô nươngđều dùngánh mắt kỳ quái nhìn mình, Thạch Trung Ngọccũng chỉđành thu tayvề, biểutình quyếnluyến không thôi.

Tuyết Sương Yên mắccở đỏ bừng khuônmặt, rên rỉ nói:

- Thạch Trung Ngọc,ngươimò thoải mái không?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,theobản năng nói:

- Thoải mái!

Tuyết SươngYên lại hỏi.

-Tavà Nguyệttỷ củangười nào sờ thoải máihơn!

Thạch Trung Ngọcsờ cằm một cái, nghĩ thầm tuy nói nữ nhân đều thíchtranh đua, nhưng lão tửkhông phải người thành thật nha,cười nói:

- Hai người các ngươisờđềuthoải mái, nếucóthể để chotacùng sờthì tốtrồi!

Tuyết Sương Yên cườimắng:

- Vô sỉ!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc vui vẻ, nghĩ thầmcũng bởi vì lãotử vô sỉ ngươimới thích.

Thạch Trung Ngọc xoay đầu lạihỏi.

-Các ngươi bảoHướng Lâm gọi tatới làcó chuyện gì?

Cơ NhưNguyệt trừng Thạch Trung Ngọcmộtcáinói:

- Ngươi còn biết gọingươi tớicó chính sự !

Thạch Trung Ngọc nghi ngờ nói:

- Chínhsự gì?

Dựa theo Thạch Trung Ngọc lý giải, là sự tình cướp cốngphẩm, đámhảitặc kia đềulà người thiện lương chất phác, sẽ không có chuyện gì mới đúng.

CơNhư Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngọc tỷ, ngươi cảm thấy Long Đại kianhư thế nào?

Thạch Trung Ngọc vừa nghethấy Long Đại, ánhmắt lậptức sáng lên, cười nói:

-Dathịt trơntruột nhẵn nhụi,vóc người lồi lõm, khuôn mặt mê hồn, khí chất cao quý,là một mỹ nữ cực phẩm...

Cáccô nương vừa nghe ThạchTrung Ngọcnói, sắc mặtbỗng thay đổi, ThạchTrung Ngọcvội vàng ngậm miệng khôngnói,vẻ mặt cổ quái nhìn các cônương, đều là các ngươi khơi màotà niệm của ta a.

Cơ Như Nguyệt lắc đầu,nghĩthầm Thạch TrungNgọcquả nhiên là g iasúc, ngay cả Đại thủ lĩnhhải tặc cũng dámđánhchủ ý, mímmôi trầm tư nói:

-Ngọc tỷ, ta hỏi khôngphải cái này, ngươi không cảm thấyLong Đại kia rấtcó vấn đề sao?

Thạch Trung Ngọc lắcđầu nói:

-Không cóvấn đề già, cácngươi cũng nhìn thấy, Long Đại cực kỳ ôn nhu khôngphải sao!

Lúc này Dương Băng Dao lắc đầu nói:

- Sự tình ra khác thườngtất có yêu dị, Long Đại kia chính là thủ lĩnh hải tặc, làm sao cóthể ônnhugiống như một tiểu côương, phương diện này khẳngđịnh có vấnđề, hơn nữa lẽ nào ngươi không phát hiệnnhững hải tặc kia đều cực kỳ sợnàng sao.

Hướng Lâm cũng tiếp lời nói:

- Hơn nữa ngươi bắt Tống Lục, dường như cókhông ít chỗ mâu thuẫnvới chúngta nhìn thấy!

Sắcmặt ThạchTrung Ngọc lập tức âm trầm xuống:

- Vậycác ngươi là cảm thấy chuyệngì xảy ra?

Cơ Như Nguyệtcau mày nói:

-Tacảm thấyđám người LongĐạikhẳngđịnh có vấn đề.

Cáccôương khác cũng gậtđầu.

TronglòngThạch TrungNgọc phiền muộn, ngườita một cô nương thậttốt,làm sao các ngươi phân tích thì có vấnđề, Thạch Trung Ngọc lắcđầu nói:

-Long cựckỳ ôn nhu, cácngươi cũng thấy được, hiệntại các ngươi dựa vàocái gì nói nàngcó chuyện.

Cơ Như Nguyệt khẳng định nói:

- Chỉbằng hai chữ “khác thường”!

Trong lòng Thạch TrungNgọc kiềm nénnói:

- Các ngươi chỉ bằng hai chữ khác thườngthì đã khẳng định người khác cóchuyện, khôngcảm thấy quáqualoa sao!

Dương Băng Dao trầmtư nói:

- Ta ở trên thương trường liều nhiều năm như vậy, có chútquytắc ta biết, Long Đại này xác thực khác thường...

Lúc này Thạch Trung Ngọchơi không kiênnhẫn, người talà nữ hài tửônnhu hiền lànhnhư vậy, ngươi lại một mực chắc chắn người ta có chuyện, ThạchTrungNgọc cắt đứt DươngBăng Dao, không nhịn được nói:

- Đây là chơi game, không phải kinh thương đùa bỡn âmmưu quỷ kế, nếu như các ngươicả ngày ngồi ở trước máy vitínhnghiên cứu mấy thứ này, vậy thì đừng chơi game, đi kinh thương hết đi!

Các cô nương đều không nghĩtới Thạch Trung Ngọcsẽ nói như vậy, còn khôngphản ứngkịp, hắnđã nhìnTuyết Sương Yên nói:

-Tiểu Tuyết, chuyện này ngươi thấy thế nào?

Tuyết Sương Yênnói:

- Ta cảm thấy Nguyệt tỷ vàDương a di nói rấtcó đạo lý!

Tâm Thạch Trung Ngọc lập tức lạnh, khôngnghĩ tới Tuyết Sương Yên thuầnkhiết thiện lương cũng nói nhưthế, Thạch Trung Ngọc xoay đầu lại nhìn cáccô nương, phát hiện các cô nương dường như đều cựckỳ tin tưởngCơNhư Nguyệt và DươngBăng Dao,vẻ mặt khôngtín nhiệm nhìn mình, không khỏi cả giậnnói:

-Nếu như các ngươi thật cảmthấy LongĐại rất có vấn đề,thì ta không còngì để nói, dù saota khôngtin!

Thạch TrungNgọc nói xong xoay ngườirờiđi, trởlại trong phòng mình.

Nhìn bóng lưngcủa Thạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệt cười khổ nói:

- Xemra Long Đạinàyquả nhiên có chuyện, Ngọctỷ lại vì một NPC trong tròchơi mà khắc khẩuvới chúng ta!

Dương Tử cũng bất đắc dĩlắc đầu nói:

- Ngoại trừ lần bỏnhà ra đi kia, ta còn chưathấy đại thúc tức giận nhưvậy!

HướngLâm hỏi.

-Chúng ta cónên đigiải thích một chút haykhông!

- Không cần!

Dương Băng Dao lắcđầu, rất có kinh nghiệm nói:

-Hiện tại hắn đang nổi nóng,ngươiđi giải thích với hắn cũng vô dụng,chờ hắnbớt giận lạiđi nóivới hắn!!

Các cô nươngđều đồngý gật đầu.

Thạch Trung Ngọcvừa về tới phòng, lập tức dùng chăn đơn mình bọc,hơnnữangàymới kéo ra,miệng thở hổn hển.

Trong lòng ThạchTrung Ngọc phiềnmuộn,khôngnghĩ tới lòng dạ của các cônươngsẽ nhỏmọn như vậy,mình chẳngqua làđánh giá Long Đại cao một chút, các nànglại hoàinghi LongĐại có vấn đề.

Thạch Trung Ngọc mở máy tính ra, xem lướt qua Website của Thần Lâm, muốngiải quyết tâmtìnhđè nén, thế nhưngvừa nhìn bảng đẳng cấp, tâm không khỏitrầm xuống,mình liên tiếplàm vài nhiệm vụ không thăng cấp, đãbị người khácthếthân, hiện tại top 10 không riênggì cólão nhân trước kia, thậm chí cònxuất hiện nhiều tân nhân.

Thạch Trung Ngọc tức giận tắt máy tính, mở Ultramanxem, lại cảm thấymàn ảnh máy vi tính quá nhỏ, xem khó chịu, muốn xuống phòng khách xem, thế nhưng vừa nghĩ tới các cô nương đềuở phòng khách, Thạch Trung Ngọc lại nhịn,nén giận xem Ultraman màn ảnh nhỏ.

Tiểu Long Nữ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc xemmột lát, cảm thấy màn hìnhquá nhỏ, tức giận đến rútnguồn điện, mànảnh máyvi tính lập tức đen lại.

Lúc này cái bụngcủa Thạch TrungNgọc cũngbắt đầu kêu lên, mới nghĩ đến mình hạ tuyến là vì ăn cơm trưa,thế nhưngvừa rồi cùng các cô nương cải vả, hắnnàocòncó mặt mũiđi phòngkhách ăn cơm, lập tức nằm xuống giường,lấychăn đắpkín người.

Thạch Trung Ngọc ngủ, ở trongmơ hắn thấy một bàn yến tiệc đặtở trước mặt mình, mộtđám thị nữ dungmạodiễmlệởbêncạnh hầu hạ, tư vị kia miễn bàn sảng khoái bao nhiêu.

Thạch Trung Ngọc tỉnh dậy, phát hiệnđã ba giờ chiều, mình còn không có vàotrò chơi, các cô nươngcũngkhông tới gọimình, trong lòng cảm giác trống rỗng, phảng phấtnhư mất đicái gì đó.

Tuy vừa rồi Thạch Trung Ngọccùngcác cô nương xảyra tranh chấp, thế nhưngtronglòng cực kỳ không nỡ, chỉ là không tinLong Đại ôn nhu có vấnđề mà thôi!

ThạchTrung Ngọctừ trên giường đứng lên,có chút chán chường, liếcmắtnhìn xung quanh, nhất thờimột hộp cơm ở bêncạnh cabin trò chơi hấpdẫn ánh mắt củahắn.

Thạch Trung Ngọcvộivàng chạytới cầm lên, mở ra, mùi thơm của thứcăn nồng nặc chui vào mũi.

ThạchTrung Ngọc chứng kiến trên hộp cơmdán một tờgiấy nhỏ, phíatrên viết: Ngọc tỷ, sự tìnhbuổitrưa chúng ta xin lỗi ngươi,là chúngta quáquả đoán, ngươi cơm nước xong mau vào trò chơi, buổi tối tới phòngta!

Thạch Trung Ngọc chứng kiến câu nói sau cùng trêntờ giấy,nhất thời hai mắt tỏa sáng, khóemiệng lộra mỉm cười, tuy hắn không biết kiểuchữcủa Cơ Như Nguyệt,nhưng từ xưng hô có thể biết đây

là Cơ Như Nguyệtviết.

Thạch TrungNgọc bưng hộp cơmlênmuốn lang thôn hổyết, thế nhưngnghĩ lại,lão tử làm sao có thể dễ hồ lộngnhư vậy, sắc dụlà được sao?

ThạchTrungNgọc bưng càmèn, sắc mặtcổ quái, nhưng do dự một hồi, cuối cùngvẫnlang thônhổ yết,chỉ là trong miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Lão tử là bởivì đói bụng mới ăn, khôngcó quanhệ gì tớisắc dụ...

Thạch Trung Ngọcăn cơm xong , để hộpcơm xuống, vội vàng chui vào cabin trò chơi, nếunhư lại khôngtiếnvào trò chơi, hôm nay mười hai giờ thời gian hắn sẽ dùng khôngết.

Thạch TrungNgọc vừa xuất hiện ở trong trò chơi, trước mắtlậptức xuất hiệnvài bóng người, Thạch TrungNgọcnhìn mộtcái, pháthiện là các cô nương vàLong Đại, lúc này bọn họ đang trò chuyện rấtvui vẻ!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, các cônương này hoài nghi Long Đại cóvấn đề, lại còn cóthể cùng nàngtrò chuyện vui vẻ như vậy, có phải lão tử quákhông bình tĩnh hay không.

Long Đại thấy Thạch Trung Ngọc login, lậptức vui vẻchạytới nói:

- Thạchđại thúc, vừa rồi ta đềunghe Ngọc tỷ tỷvà Tuyếttỷ tỷ nói ch uyện xưa của ngươi, ngươithật quálợi hại!

Sắcmặt Thạch Trung Ngọctốisầm, Long Đại dĩ nhiên gọi mình đại thúc, gọi Tuyết Sương Yên vàCơNhưNguyệttỷ tỷ, vậy mìnhvàhai người bọn họlà cái bối phậngì?

Thạch Trung Ngọc nhìn Cơ Như Nguyệtvà Tuyết Sương Yên một cái,phát hiện hai người nàyđều sắc mặtbình tĩnh,không có thayđổi gì, cười khổ nói:

-Long Đại, về sau ngươi không nên gọi ta đại thúc,kêuta đạicalà được rồi?

Long Đại thực thiện giải nhân ý,caohứng gật đầu, kêu lên:

- Thạch đại ca!

Lúc này Thạch TrungNgọc mới thoả mãn nói:

- Chúng ta khi nào thìđi?

Long Đại cườinói:

- Chuyến này đi Tử Cấm Thành không biết phải bao lâu, cho nên có mộtsố việc phải an bài Long Tamvà Long Nhị,các ngươilên thuyền trước, ta sau đó sẽ đến!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, đột nhiên nghĩtới cái gì, nghi ngờ hỏi:

-Lần nàyngươi đi Tử Cấm Thànhmang bao nhiêu người đi? Còn ngươi nữa,đi gặp Thiên Tửđến cùng làm cái gì?

LongĐạicười đáp:

- Chỉ có một mìnhtađi, nhưng gặp Thiên Tử rốt cuộclà vì sự tình gì thì không thểnói cho ngươi biết!

ThạchTrung Ngọc kinh ngạc nói:

-Chỉ mộtmình ngươi, ngươimột côgái yếu đuối, lẽ nào ngươi không mang theo người nào đi?

Long Đạilôi kéo bả vai Thạch Trung Ngọc, cười nói:

-Ta theođám người Thạch đạica chẳng lẽ còn không đủ an toàn,lẽ nào Thạch đại ca sẽ nhìn Tiểu LongNhibị người khi dễ, hơnnữa đến Tử Cấm Thànhmànói, nơi đólàdướichân Thiên Tử, ai dám làm càn!

Thạch TrungNgọc nhìnLong Đại kéo cánh tay mình,bộ ngực cọtới cọ lui, trong lòngsảng khoái, lúc đầu hắn thấy LongĐại ôn nhu hiền lành, khôngcó ý định chiếm tiện nghi, kết quả không nghĩ tới Long Đại quá chủ động, cho nênnếu nhưhắn kháchkhínữa mà nói, vậy thì thật là người người oán trách!

Thạch Trung Ngọc sờ sờ khuôn mặt của Long Đại,vui vẻ nói:

-Ngươi thanh xuân tịnhlệ như thế,về sau ta gọi ngươiTiểu LongNữ có được hay không,chỉ cầncóThạch đạica, tuyệtđốisẽkhôngđể người ta khi dễ TiểuLongNữ!

Long Đại thụ sủng nhược kinh, kích động nói:

- Tốt tốt, Thạch đại cathật tốt!

Thạch Trung Ngọc tự tay vuốt ve khuôn mặtmềm mại của Long Đại, trong lòngvui sướngkhônggì sánh được, lão tử đương nhiên được,một đêm chín lần không có áp lựcchút nào!

Sắc mặt các cô nương đều thayđổi, khôngnghĩ tới Long Đại này lợi hại như vậy, hai ba lần liền làmcho Thạch Trung Ngọc hôn mê.

Quamột lúc lâu, Thạch Trung Ngọc mới quyến luyến khôngthôi rút tay lại, để Long Đạitrởvề anbài LongNhị và Long Tam.

Thạch Trung Ngọcnhìncáccô nương nói:

-Đi, chúngta lên thuyền trước!

Cáccô nương đều gật đầu,khôngnói gì.

ThạchTrung Ngọc đi tới bờ biển, liềnthấy chiếc thuyền lớn đ ậuở trong cảng, vẫn giốngnhư lúc trước, ThạchTrung Ngọc nhìn thấy một người dường như rất quenthuộc, đến gần nhìn,dĩ nhiên phát hiện làTống Lục, trong lòng Thạch Trung Ngọc khó chịu, đềulà tiểu tử nàylừa gạt mình, làm hại mình kémchút oan uổng TiểuLong Nữ.

Thạch Trung Ngọcđi tới,nhấc Tống Lục lên,sắc mặt khó coi hỏi:

- TiểuLục Tử, ở trênđảolàm hảitặc thế nào?

Tống Lục cười khổ, muốn ăn ngay nói thật,thế nhưngvừa nhìn thấy tiểu đầu lĩnh hải tặcởbên cạnh,lời đến khóe miệng lập tức nuốt xuống,chỉ không ngừnggật đầu nói:

- Khôngtệ, không tệ...

Thạch TrungNgọc khiển trách:

- Không tệcái đầungươi, dám lừa dối bản đại nhân!

Sắc mặt Tống Lục khó coi, giống nhưtrúng giải thưởngnămtriệu nhưng khônglấy được tiền, Thạch Trung Ngọc xoay đầulại nhìn tiểu đầu lĩnh hảitặc nói:

- Ta muốn mang gia hỏa nàytheo!

Hải tặckia lập tức cung kính nói:

- Hinh Vũ Chi Thạchđại nhân,Đại thủ lĩnh đãsớm phân phó,ở trên đảonày, đại nhân muốn mang cáigìliền mang cái đó, người tự nhiêncũng không ngoạilệ!

Thạch TrungNgọchài lòng gật đầu,hảo cảm đối với LongĐạilại thêm vài phần,vui vẻ nói:

- Tiểu Lục Tử, cùng bản đại nhân đi thôi!

Tống Lục nghe Thạch Trung Ngọcmuốn dẫn hắn đi, dường như cũng cựckỳ hưng phấn, vộinói:

-Đại nhân, tiểu tửngu dốt,ngươi cho tađi theo ngươi làvì cáigì a?

Trên boong tình cảm mãnh liệt

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrungNgọc ngheTống Lụcnói “tiểutửngu dốt”, nhưng không có cảm thấy Tống Lục khiêm tốn!

ThạchTrung Ngọc khoát tay, khinhthườngnói:

- Tiểu Lục Tử,ta cũng khôngcầnngươi làm sự tình khókhăn gì, về sau ngươitheo bảnđại nhân làm chútsựtình bưng trà rótnước là được!

Sắcmặt TốngLục khó coi, nhưng vừa nghĩ tới mình có thểly khai Long Uyđảo,thìkhóclócgật đầu.

Thạch TrungNgọc thấy TốngLục khóc, nghĩ thầm tiểu tử này thật không có tiền đồ, thế nhưng khôngđể ý tới hắn, trực tiếp đilên thuyền lớn.

ThạchTrung Ngọclênthuyền, gọiLý Tứ tới, lệnhhắnphái người khiêng cống phẩm lên.

Thạch Trung Ngọc vừa nhìn thấy những rương gỗtrước mắt, sắc mặt nhất thời khócoi, những rươnggỗ này bị hải tặccướp đi, nhưng khôngcó mở ra,phía trênvẫn dán giấy niêmphong, nhưng phíatrên lại thoa khắp phân chó,là mình vàLýTứ động thủ thoa.

Sắc mặt Thạch TrungNgọckhó coi, dùng mũi nghe nghe, phát hiện nhữngphânchó này không quá thối, từ đằng xa ngửi không sao, thế nhưngcách gầnthì khôngđược!

Lý Tửbên cạnh bấtđắc dĩ nói:

-HinhVũ Chi Thạchđạinhân, tiểu nhân muốn launhững phânchó kia, thế nhưnglàm không được,kỹthuật bôi lêncủa đại nhân thậtsự quácao siêu!

Sắcmặt Thạch TrungNgọc tối sầm,nghĩ thầm ngươi là khen ta hay

tổn hại ta, không khỏi cười khổ nói:

-Tiểu Tứ, ngươi không thể nghĩ biện pháp khácsao!

Lý Tứ lắc đầunói:

-Trừ khichúng talấy vàng bạc châubáu ra, dùng rươnggỗ khác chuyên chở, thế nhưng nói vậy,nhữnggiấy niêmphong kia sẽ không còn!

Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ nói:

- Vậy cũng không thể mang rương gỗ dính đầy phân chó lên Kim LoanĐiện a, như vậykhông phải sẽ bị người cười rớt răngsao?

Các côương đều vuivẻ nởnụ cười, Cơ NhưNguyệt nói:

- Ngọc tỷ, ngươi nghĩchủ ýnàykhôngtệ a!

Thạch Trung Ngọc nhất thời biệt khuất, trừng Lý Tứ nói:

- Đều tại ngu ngốc này, nếu không phảingươi ra chủý cùi bắp như vậy,làm sao sẽcótràng diện hôm nay!

Tronglòng LýTứ cười khổ, lúc đó thời điểm tanói chủý này,ngươi còn khen ta thông minhkia mà.

Thạch TrungNgọc không có biện pháp, chỉ mộtmựcvò đầubứt tai.

Lúc này Long Đạilên thuyền, cáchthật xaliền thân thiết kêu lên:

-Thạch đạica!

Ánh mắtcủa Thạch Trung Ngọc sáng lên, phát hiệnLong Đạiquả nhiên là một ngườilên thuyền,cô gái nhỏ này mặcsa y màu đỏ, bên hông là đai lưng màu xanhnhạt,lộ ra eo thon nhỏ,trongánh mắt h àm chứa tiếuý nhìn về phíaThạch Trung Ngọc.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc vui sướng không gìsánh được, mỹ nữ nhưvậy thựcsự là đẹp mắt, vội vàng hô:

- Tiểu Long Nữ!

Long Đạicao hứnggật đầu,chạy đến phụ cận, ômcánh tayhắn để vào ngực mình,nũngnịu nói:

-Thời điểm Thạch đạicalênKim Loan Điện nhất địnhphải mang theo ta!

Hai mắt Thạch Trung Ngọc ứa ra kim tinh,muốn gật đầu, nhưng lúc này LýTứ chenmiệng nói:

- Hinh VũChi Thạch đại nhân,dựa theo thông lệ, ngoạitrừ quan viênáptải, những ngườikhác là không thểlên Kim Loan Điện diện thánh!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, bất đắcdĩ nói:

- Tiểu Long Nữ, khôngphải Thạch đại cata khôngmuốn mang ngươi, mà là...

Thạch TrungNgọc nói đến phân nửaliền ngậm miệngkhông nói, tuy hắn vẫncoi mìnhlà cái gì, thế nhưng so vớiThiên Tử... Hắc hắc, Thạch Trung Ngọc nhìn quá rất nhiều phim truyền hình, Thiên Tử đều cực kỳ uy phong,bao nuôi Tam Cung Lục Viện, khôngcao hứng một chútsẽ có rấtnhiều người đầurơi xuống đất,ngay cảtểtướng cũng có thể tùy tiện giết, chớnói một TửKim hộ vệ ngũ phẩm nho nhỏ như mình!

Vẻ mặtLong Đại nhất thời không tìnhnguyện, lôi kéo cánh taycủa Thạch Trung Ngọccọcọ ở trên bộ ngực mình, lẩm bẩm nói:

-Thạch đạica, ngươi không thể đáp ứng Tiểu LongNữ sao?

Thạch Trung Ngọc nhìn dáng vẻ ủykhuất của LongĐại, trong nội tâm đau nhức,thế nhưng vừa nghĩtớiThiên Tử giết người không chớp mắt,thìkhông dám hứa với nàng, trong lòng than thở một tiếng, đang muốn lắc đầu phảnđối, lại đột nhiên chứng kiến Long Đạikéo tay mình vàocổ áo của nàng.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt: Đây chính là trên boong thuyền!

ThạchTrung Ngọc giật mình, cảm giác trên cánhtay non mềm trơn nhẵn không ngừngtràn đầy đại não, Long Đại kéo tay hắn không ngừngxoa bầu ngực trắng mịn củamình, bộ dáng kia quả thực cực

kỳdâm đãng.

Nếunhư ThạchTrung Ngọcđã thâm nhậpvào trong ngực Long Đại, đươngnhiên sẽ không khách khí, tay cầm lấymộtbầu ngựccủa Long Đại xoa bóp, Long Đại vô cùngphối hợp thủ pháp của Thạch Trung Ngọc, mỗi lầnhắndùngsứcxoa bóp,trênmặt nàng sẽ lộranụcười dâm đãng,kêu lên vui mừng, tà hỏa trong lòng Thạch Trung Ngọc lập tức bịkích phát, thở dốc nặng nề, nộ long ngẩng đầu lên.

Nộ long củaThạch TrungNgọc bị trang bị đèkhó chịu,hắn trực tiếp thutrang bị nửa người dưới vào,càng thêm hưởng thụcùngLong Đại tiếp xúc thân mật.

Đám hộ vệ đều xem ngây người,cáccô nươngcũng đỏ bừng cả mặt, quayđầu đi, trước đâybọnhọ chẳng qua là cảmthấyLong Đạidâm đãng, nhưng lại khôngnghĩ tới nàng dâm đãng tớimức này, ban ngày ban mặt, ở trước mặtnhiều người như vậydĩ nhiên câu dẫn ThạchTrung Ngọc,đương nhiên Thạch Trung Ngọc biểuhiện cũng không kiên định.

Tiếng thở dốc của Thạch TrungNgọc càngngày càng nặng nề, trong lòng cũng càngngàycàng khô nóng, lập tức nhàotới ôm lấy Long Đại,sờ loạnở trên ngườinàng, LongĐại cũng phátsinh tiếngkêu sung sướng, dùng bộngựcmềm mại trắng như tuyếtcủamình cọlấyđối phương.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc thư sướng, điên cuồng hôn cổ Long Đại,bên tai LongĐại đỏ bừng, nhưnghưởng ứng lạinụhôncủa Thạch Trung Ngọc,đôi ngọc thủ vòng quanh cái cổ hắnthậtchặc, Thạch Trung Ngọc hôn đến hítthởkhông thông,mới bắt đầu phát động trùngkích môi anh đào của nàng.

Long Đại căn bản không phản kháng,trên mặt lộra biểu tình dâm đãng, cùngThạch Trung Ngọc kích hôn,haitay hắn vây quanh eo thon nhỏ,mạnh mẽ chiếm hữu cái lưỡi thơm tho, liều mạng bú liếm, trong lòng hô to: Thật là thoảimái!

Thạch Trung Ngọc và Long Đại kíchhôn mộthồi, nộ long càng thêm khó chịu,muốntựtay cởi yphục trên người đối phương, nhưng lúc nàyLong Đại ngăn hắnlại.

Long bán nhiều thân

DTV-EBOOK.COM.VN

LúcnàyThạch Trung Ngọcsắpbị dục hỏa đốt người, nơinào còn để ý cử độngcủa Long Đại, chỉ liều mạng muốn lộtyphục của đối phương,đặt nàngở dưới thân liều mạngchà đạp, thế nhưng Thạch Trung Ngọcphát hiện khí lực của côgáinhỏnàyrất lớn, vô luận mình lột như thếnào cũng khônglột được.

Thạch Trung Ngọcnhất thời nóng nảy, ôn nhunói:

- Tiểu Long Nữ, ngươi nhẫn tâm nhìn Thạch đại ca khó chịu như vậy sao?

Long Đại yêu kiều rên rỉ một tiếng,vuốt ve gươngmặt của Thạch TrungNgọc nói:

- Thạch đại ca,đây chính là trên boongthuyền, ngươi muốnởchỗnày ăn Tiểu Long Nữ sao?

Thạch TrungNgọc giật mình, vộivã buông Long Đại ra, xoayđầu lại nhìn, bọn hộvệ đềuđờ đẫn nhìn mình, các côương thì sắc mặtkhó coi.

ThạchTrungNgọcnhẹ nhàng buông Long Đại ra, nhưng Long Đại khôngbuônghắn, vẫn cầm lấy cánhtay hắn chovàotrong ngựccủa mình.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc thầm mắng, Long Đạinày nơinào là vìthỏa mãn nàng,rõ ràng là vìcâu dẫnlãotử,lúc này Thạch Trung Ngọc cũng thấy rõ chân diện mụccủa LongĐại, trong lòng đã ngầm đồng ý quan điểmcủacáccô nương, Long Đại này khẳngđịnh có vấn đề.

Thế nhưng rõ ràng làmột chuyện, làmnhư thế nàolàmột chuyện khác, Thạch Trung Ngọcxoanắn lấyđôi nhũ hoa củaLong Đại, nhỏ giọng nói:

- Tiểu Long Nữ, ngươilàm sao mới có thểcholão tử ăn?

LongĐại cũngsửng sờ, không nghĩtới Thạch TrungNgọc hỏitrực tiếp như vậy, mắc cở đỏ bừng cả khuônmặt,giận trách:

- Thạch đại ca, sao ngươi vôlễ như vậy?

- Cút conmẹnóđichứ Thạch đại ca!

ThạchTrung Ngọc nhỏ giọngmắng lên, Long Đại nhất thời sửng sốt, Thạch Trung Ngọc tứcgiận laumồhôi, tuy mình mê luyến chútmỹ sắc, nhưngtuyệtđối không phải ngungốc, LongĐại này khẳngđịnh có âm mưu không muốn ngườibiết, hắn lạnh lùng nói:

- Mẹ nó, chớvòng vo vớilão tử, ngươicứ nói đi, lão tử phải làm như thế nào, mới cóthể chơi ngươi?

LongĐạithấyThạchTrung Ngọc đãkịp phản ứng, cũng không cùng Thạch Trung Ngọc diễn kịch,lập tức tựa đầuở trênvai Thạch Trung Ngọc, lãnh đạm nói:

- Mang ta đi Kim LoanĐiện gặp Thiên Tử, sauđóta để ngươi chơi, trước khi gặpThiên Tử ngươichỉ cóthể sờ!

TayThạch Trung Ngọclạiở trên cặp mông củaLong Đại sờ soạng hai cái, khinh thường nói:

-Sờ có cái gì tốt,còn không phải dángvẻkia, muốn lãotử lên thì thống khoái chút,đừng lôi lôi kéokéo!

Long Đạiliếc nhìn Thạch Trung Ngọc, nhỏgiọng nói:

- Ngungốc, hiện tạita cho ngươilên, độ hảo cảm đủ không?

Thạch Trung Ngọcsửngsốt, không nghĩ tới NPC cũng biếtđộ hảo cảm, sắc mặt Thạch Trung Ngọc âm trầm nhỏ giọngnói:

- Tốt, đãng phụ, tađáp ứng ngươi dẫn ngươi đi Kim LoanĐiện,sớm muộn cũngcó một ngày ta đểngươiở dướiháng củalão tử cầu xin tha thứ!

LongĐại nhất thờiche miệng nở nụ cười,nhỏ giọng đáp lại:

- Hahaha, ngu ngốc, lão nương chờ!

ThạchTrung Ngọc trừng Long Đại một cái, trảiqua vừa rồi nói chuyện,đã hiểu Long Đạinày có mưu đồ, bất quá này cũng không liên quan gì tới mình, mình chỉ dẫn nàng vàoKim Loan Điện, còn sauđó chuyện gì xảy ra,vậykhông liên quan đến mình.

Song phương đốithoại, xem như Long Đạiđã bán thân thể nàng cho Thạch TrungNgọc.

Thạch TrungNgọc xoayđầu lại, phát hiện mọi người đềusững sờtại chỗ, Thạch Trung Ngọchokhan hai tiếng, cười nói:

- Ta đã đáp ứng LongĐại, mang nàng lên Kim Loan Điện!

Lý Tứ vộivãmở miệng ngăn cản:

- HinhVũ Chi Thạch đạinhân, tuyệt đối không thể, dựa theo quy cũ...

Thạch TrungNgọc cho hắnmột tát, cảgiận nói:

- Năm nayđảnđại nhân là quan viên áp giải,nghe bản đại nhân,hơn nữa, ngươi gặpquanăm nào trên rương cống phẩm quét phân chó sao?

Lý Tứ vộivã ngậmmiệng không nói, ThạchTrung Ngọc nói làmcho hắn không cách nào phản bác, cũngkhôngdám phản bác.

Thạch Trung Ngọc nổi giận nói:

- Nếu không phải tiểu tử ngươimê hoặc, bản đại nhân có thể tô phânchó sao!

- Tô phân chó lên rương gỗ!

Long Đại độtnhiêncười khanh kháchnhìnLýTứ nói:

- Không nhìnra, tiểu tử ngươi còn rất thôngminh!

Từkhi hiểu Long Đại cựckỳđãngphụ, hảocảm của ThạchTrung Ngọc với nàng cũngyếu bớt không ít, lập tức khinh thường nói:

- Cònkhông phải là chủý cùi bắpcủatiểu tử này,bằng không bảnđại nhân cóthểlàm nhưvậy sao!

LýTứ cười khổ, đã biết lầnnày xem như bịoan uổng!

Long Đại rúc vàotrên người Thạch Trung Ngọc,taynhẹ nhàng xoa ngực hắn,vuivẻ nói:

- Thạch đại ca đừng nóng giận, đây cũng không phải là không có biện pháp giảiquyết sao!

Lúc đầu Thạch Trung Ngọc muốnđẩy Long Đại ra,kết quả nghe nàng nói, trong lòng khẽ động, xoayđầu lại nhìn LongĐại, pháthiện đãng phụ nàycòn rấtdiễm lệ,lập tức bóp nhũ hoa của nàng đùa bỡn, hòa ái nói:

-Tiểu Long Nữ củata, không biết ngươi có chủ ýgìtốt không?

Sắc mặt Long Đạiđỏ lên, nghĩ thầm sao ngươicứvònơiđó, thế nhưng nàng không ngăn cản,chỉ lấy tayôm c ổ hắn, cườinói:

- Nếu Thạch đạica bôiphânchó lên rương gỗ, vậy thìtô những vật khác lên a!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc hơi động, độngtác trên tay lầnnữa nhanh hơn, cười dâm đãngnói:

-Tô vậtgì đây? Chẳnglẽlà loại phân khác?

Long Đại che miệng cườinói:

- Nước hoa a!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc nhất thời tối sầmlại,lắc đầu, nhưng lại không buông ngực nàngra nói:

- Không thể xứcnướchoa,quá mắc, ta khôngmua nổi!

Long Đại nhẹ nhàng nói:

- Thạch đại ca không phải đại quan trong triều đình sao, làm sao ngay cả mấychai nước hoa cũng muakhôngnổi,nói khôngphải

khiến người ta cười rụngrăng sao?

Thạch Trung Ngọc thanthởnói:

- Bản đại nhân luôn liêmkhiết, không bao giờ thamô một xucủa bách tính, cho nênmua không nổi nước hoa cũng rất bình thường, không bằng Tiểu LongNữ ngươitàitrợ Thạch đại ca một ít, ngươi làm thủ lĩnh hải tặc lâu như vậy, khẳngđịnh trong taycó khôngít tiền!

Long Đại khẽ mắng:

- Nghĩ hay lắm!

Thạch Trung Ngọc đangmuốn nói cái gì, đểLong Đại đivào khuôn khổ, chỉ nghe Long Đại kiên địnhnói:

- Thạch đại ca,tacho ngươi mộtý kiến hay như vậy, ngươicòn khôngcócảmtạ ta, nếunhư ngươi lạimuốn tabỏ tiền, vậy ngươi thật là không có lương tâm!

Thạch Trung Ngọcvừanghe Long Đại nói, biếtdự định của mìnhcoi như hỏng, chỉđành buôngtha, trong lòngai thán không ngớt, lão tử quá liêm khiết, nếu nhưtheo TiếuSơn thamô,đã sớm phát tài a!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc thanthở, xoay đầulạinhìn LýTứ nói:

- Tiểu Tứ, rương gỗ nhưvậycóbao nhiêu?

Long Đại cùng Thạch Trung Ngọc

DTV-EBOOK.COM.VN

Lý Tứvội vàng trả lời:

- Hinh Vũ Chi Thạchđại nhân, rương gỗnhư vậycó tấtcả 108 cái!

Thạch Trung Ngọc gật đầu hỏi.

- Vậy ngươi xem nếu nhưphun đầynướchoa,đại kháicần bao nhiêu bình?

Lý Tứ nói:

-Những rương gỗ nàymỗi cái kích cỡ tương đương cái bàn,nếu như phunđầy nước hoa mà nói, sợ rằng cần 1080 bình!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, mười bình nướchoamới có thể phun đầy một rương gỗ,tiểu tử ngươi có chắc chắnhay không, Thạch Trung Ngọc có chút tức giận nói:

- TiểuTứ, ngươixuất thân như thế nào?

Lý Tứ cung kính nói:

-Hồi bẩmđại nhân, tạihạở tám nămtrước thi đậu tú tài, năm năm trước đậu cử nhân!

Thạch Trung Ngọc gậtđầu, trênthực tế cũng không biết Lý Tứnói rốt cuộclàđồchơi gì, chỉ nói:

- Trách không được tiểutử ngươi ngu đầnnhư vậy, thì ra ngươichỉ biết cử mộtngười, ngay cả bằng cấp cũngkhôngbằnglão tử,tối th iểu lão tử còncó bằng sơ trung!

Các côương và Long Đạiđều đầu đầy hắc tuyến, khóe miệngLý Tứ run rẩy, tuy nóitrìnhđộ học vấn của mình thấpchút,khôngthể đậu

Tiếnsĩ, nhưngcũng không phải người học mấy năm có thể so sánh a!

Thạch TrungNgọcphất taynói:

- Theo bản đại nhân, mỗi rươngbabình nước hoalà đủ rồi, thuận tiện lạibôi lên chút vôi phấn màu vàng,dùsao nước hoa chỉ có thể che mùi!

Lần này Lý Tứ là cái gì cũng không dám nói,vộivàng gật đầu, lúc này ThạchTrungNgọc mới lộra vẻ mỉm cười, hài lòng phất tay nói:

- Láithuyền!

Thạch Trung Ngọc ra lệnh mộttiếng, thuyềnlớn thúcđẩy,lúc nàyBất Thoại MànThầu lạihấp ta hấp tấpchạy tới nói:

- Lão đại, ngươi maumặc trang bịvàođi!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, nhìn hạ thâncủa mình một cái, phát hiện phía dưới còn trơn bóng.

ThạchTrungNgọc vội vã mặctrangbị vào, trách cứ nhìn các cô nương một cái, nghĩthầm sao cácngươi không nhắc nhở ta, thế nhưng hắn vừa nhìn qua, liềnphát hiện các cô nươngđềuvẻ mặt oán khí nhìn mình, trong lòng cười khổ, xem ralần này mình lạibị oan uổng,cònphảigiảithích cho các nàng một phen.

Thạch Trung Ngọc mặctrang bị lên, nhìnBất ThoạiMàn Thầu một cái,nghĩ thầmvẫnlà TiểuMàn Thầu trung thành, vỗbảvai Bất Thoại Màn Thầu nói:

- Tiểu Màn Thầu,đi theota một chuyến!

BấtThoại Màn Thầu vuivẻ, lão đại cuối cùng cũng phái talàmviệc.

Thạch Trung Ngọc mangBất Thoại MànThầu tới khoang thuyền, phânphóhắnnhìn chằm chằm Long Đại, phòng ngừa nàng có cử độnggây rối gì,Bất ThoạiMàn Thầu rấtkhó hiểu, nghi ngờ nói:

- Lão đại, Long Đại kia cũng là nữ nhân củangươi sao?

Thạch Trung Ngọcphấttay nói:

- Đừng hỏi nhiềunhưvậy, ta bảongươinhìn chằm chằm nàng, thì ngươi cẩn thận nhìn chằm chằm nàng!

Bất Thoạ iMàn Thầugậtđầu,dùsao lão đại nói sẽkhôngsai, lão đại đểmình làm cái gì, mình liền làmcái đó!

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới mỉm cười gật đầu.

Trởvề phòng,Thạch Trung Ngọc ngồi xếp bằng,ngũ tâm hướng thiên,vận chuyển tâmpháp nội công, trong không khí có một cỗ năng lượngkỳdị tuôn vềphía toàn thân, vậnchuyển mấy vòng, Thạch TrungNgọc cảmgiác toàn thân thư thái, trên người thoải mái nói khôngnênlời.

Thạch TrungNgọcvận chuyển tâm pháp liền say mê, đến khitỉnhtáo lại, phát hiện đã đến buổi tối, nhất thờitrong lòng hơiđộng, liền nghe thanhâm gợi ý củahệthống.

-Gợi ý củahệ thống: Người chơilý giải Hồng Minh Tâm Pháp gần hơn một bước, trí lực + 10.

Thạch Trung Ngọc kémchútlệ rơi đầy mặt, nghĩ thầm ngươi cuối cùng cũngcho lão tử trílực, đoạn thời gian gần đây, Thạch Trung Ngọc vẫn cảmgiác trí lực củamình không đủ,có chút ngu dốt.

Trílực của Thạch Trung Ngọcgia tăng, trong chốcláttâmtình thật tốt, quay đầu chứng kiến các côương đều nghỉ tạmở trong khoang thuyền, bọn hộ vệ cũngvậy,chỉcó LýTứvẫn còn cùng Bất Thoại Màn Thầuvà ThươngTỉnh Vương chơibài, ThạchTrungNgọc cũng không để ý tới bọn họ, lenlén chạyra ngoài.

Thạch Trung Ngọc ra khỏi buồngnhỏ, đi tới trên boong thuyền, bóng đêm sáng sủa, ngân nguyệt treo cao, giónhẹthổi tới phất qua gòmá, ánhmắt củahắn rấtsáng,lồng ngực phập phồng kịch liệt, bởi vì hắnthấy đượcLongĐại!

Lúc này Long Đại đứng ở trên boong thuyền đưa mắttrông về phía xa, vừa nhìnthấy Thạch Trung Ngọcđi ra, lập tứclộra nụ cườiôn nhu, sau đó dĩ nhiêncởiy phụctrên người mình, trongchốc látlàm cho Thạch Trung Ngọckích độngkhông thôi, lẽ nàomị lực củalão tử

lại lớn như vậy?

Thạch Trung Ngọcchảyra nước bọt,Longcởi y phục, trên ngườichỉ để lại một áo lót màu trắng vàmột cáiquần lót màu đỏ, tronglòng nhất thờikích độngvạnphần,lại đi vềphía trước hai bước, thậm chí LongĐại ngaycả áo lót và quầnlót cũng cởi, ném về phía Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc tiếp nhận áolót và quần lót, đặtởtrên chóp mũi hítmạnh mộthơi, phát hiện đềulàmùi thơm nức mũi, vội vãnhét vào trong Túi Tu Di.

Thạch Trung Ngọc nhìn thân thể mềm mại của LongĐại, hai ngọn núi hùng vĩ, thánh địaôn nhuyễn ẩm ướtkhông giữ lại chút nào hiệnraở trước mắt,hắn không tự chủ nuốt nướcmiếng,lẽ nàođây chínhlà trần trụi chủ động?

Thạch Trung Ngọc cũng khôngcòn cách nào kiềm chế, tiến lên trực tiếp ôm Long Đạivào trong lòng, nhanh chân chạy đi.

Thân thể mềm mại của Long Đại giùng giằng như cónhư không, lại càng thêm khơi dậy dục hỏa củaThạchTrung Ngọc, Long Đại rênrỉ nói:

-Thạch đại ca, ngươi chạy đi đâu?

Thạch Trung Ngọc nuốt nước miếng, chậtvậtlêntiếng nói:

-Ngươilà của ta, không thể để người khácnhìn thấy!

Long Đại nhất thời chemiệng nở nụ cười, tiếng cười như chuông bạc, vang vọngởtrong đầu hắn, cả người như hỏa diễm cháy rừng rực.

Nộ long của Thạch TrungNgọc sớm đã khó chịu,vội vãcởi trang bị toànthân, hai tay ôm thân thể mềmmại, cùng LongĐại quấnquít, không ngừng kích động dục hỏa của LongĐại.

Thạch TrungNgọc muốnđivào trong cơ thể Long Đại, phát hiện hệ thống quả nhiên báo độ hảo cảm không đủ,trong lòng uể oải, chỉ có thể dùng tay giúp đối phương giảiquyết.

Bất Thoại Màn Thầu nhìn lén

DTV-EBOOK.COM.VN

Hai người đều khôngnói rúc vào trong lòng đối phương,lấy taygiải quyết cho nhau, một lần một lần, dĩ nhiênlàmsáulần.

Sau khi xongviệc, Thạch Trung Ngọcnhìn Long Đại toàn thântrần trụi, nộ long lần nữa ngẩngđầu,LongĐại gấp gáp, sao người này mạnhnhư vậy,sáulần còn có thể giơ lên.

Thạch TrungNgọc lắcđầu, tuy còn muốn cùng Long Đạian ủimột phen, nhưngcoinhưthôi, đang ở đuôi thuyền,vạn nhất có người ra đi tiểunhìn thấy sẽ không tốt.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Nhanhmặcquầnáo vào, bằng khôngbị người phát hiện hai chúngta không cómặt sẽ không tốt!

Khuônmặt Long Đạiửng đỏ nói:

- Ngươicầm quần áo củata đi,ta còn làmsaomặc?

Thạch Trung Ngọcsửng sốt,chỉ vàoy phục trên đất nói:

- Talúcnào lấy quần áocủa ngươi,không phảiở nơi đó sao?

Long Đại nũngnịu nói:

- Chínhlàthứ ngươi ngay từ đầulấy đi!

Thạch TrungNgọc nghe Long Đại nói,lậptức nhớlạiáo lótvà quần lót, bấtquá đây làđồ của lão tử, khôngthể cho ngươi!

ThạchTrung Ngọccườidâm đãng, hắc hắc nói:

- Tiểu Long Nữ, Thạch đạica cũng không có lấyđồ đạc của ngươi, ngươi không thể oanuổngngườitốt!

LongĐại hừ một tiếng, trong lòng biết Thạch Trung Ngọckhông muốn trảlại chomình, thế nhưng nàng trong chốc lát cũng không cóbiện pháp,dùsao nếunhư không mặc quần áo lótsẽcó chút khó chịu.

ThạchTrung Ngọc ném cho Long Đạimột cái quần cộc, ai thán nói:

- Mặc vào đi,nhìnngươi đáng thương như thế, quần cộc của bổn đạinhân miễn phí chongươi!

Long Đại cầm quần cộc,mặtlộ vẻ khó xử, nhưngnhìn dáng vẻ vô tội của ThạchTrung Ngọc, chỉphảithanthở mộttiếng,mặc quần áo vào.

Sau khi Long Đại mặc quần áo tửtế, đi trở vềtrước, Thạch Trung Ngọc thìtiếp tục lưu lạiđuôithuyền,dù sao cũng không thểđể người tachứng kiến haingườiởcùng một chỗ.

ThạchTrung Ngọc lại từ trong Túi Tu Di lấyra một cái quần cộc, mặc quần áothật nhanh, đứng ởđuôi thuyền,nhìnvề phía đạihải, tronglòng thổn thức không ngớt, khôngnghĩ tới ở trong trò chơi quyển quyển xoa xoacảm giác không khác thực tế, Long Đại thật đúng là đủdâm đãng, nếu không phảilà NPC, lãotửnhất định sẽ thu nàng.

Trong lòngThạch Trung Ngọcđang thổnthức, đột nhiên chỉ nghe bêntaicó tiếng vang, nhìn lại, dĩ nhiên phát hiện làBất Thoại Màn Thầu.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nghi ngờ nói:

- Tiểu Màn Thầu, saongươi lạiở đây?

Bất Thoại Màn Thầu gãi đầu,ngượng ngùngnói:

- Lão đại,ta vẫn luônở nơi này!

SắcmặtThạch Trung Ngọc cứng đờ, nhất thời lửa giận tronglòng kéo lên, cảgiận nói:

- Vừa rồi ngươi ở nơi này?

Bất Thoại Màn Thầu gật đầu, sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, BấtThoại Màn Thầuở nơi này, vậy chuyệnmới vừa rồicủalão tử không phải biến thành hiệntrường phátsóng trựctiếpsao?

Thạch Trung Ngọc laumồ hôi nói:

- Tiểu Màn Thầu, ngươi nói rõ ràng, tạisao ngươi lại ở nơi này, còn cóaiởnơi này?

Bất ThoạiMàn Thầuvô tội nói:

- Không phải lão đại bảota nhìnchằm chằmLongĐại, xem nàng có cử động gây rối gìsao,chonênta vẫncảnh giác nhìn chằm chằm nàng, không nghĩ tới...

Bất ThoạiMàn Thầu nói đến đâyđột nhiên không nói, bởi vìhắn chứng kiến mặt của Thạch Trung Ngọc đã hoàn toàn đen lại, trong lòng ThạchTrungNgọc than thở một tiếng,không nghĩ tới mình cuối cùng thua ở trong tay mình,bất đắc dĩ phất tay nói:

- Tiểu Màn Thầu, ngươi đixuống đi!

Bất Thoại Màn Thầu nói:

- Ta còn cần nhìn chằm chằm Long Đại không?

Thạch Trung Ngọc mởtrừng hai mắt nói:

-Nhìnchằm chằm, nhìn chằm chằm, nhìn chằm chằm cáiđầu ngươi!!

Bất Thoại MànThầunhấtthờilau mồ hôi, xem ratâm tình của lão đại thật không tốt, vộivàngnói:

- Được rồi, lão đạikhông chota nhìn chằm chằm tasẽkhông nhìn chằm chằm!

Sau khiBấtThoại Màn Thầu nói xong muốn rời đi, nhưng Thạch Trung Ngọclại đột nhiên gọi hắn, vỗ vỗbả vaiđối phương nói:

- Tiểu Màn Thầu, ngươi tiếp tục nhìn chằm chằm Long Đại, thế nhưng có một sốviệc cần táchra a!

Bất Thoại MànThầuvội vàng gật đầu nói:

-Về sau ta thấynàng và lão đại quyển quyểnxoa xoa, cam đoan không nhìn lén!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc giận dữ, trách không được tiểu tử nàybình thường nhìnthật thông minh, đếnhôm nay lại ngốc,nguyên lai là giả bộ, cả giậnnói:

- Tiểu Màn Thầu, vậy ngày hômnay tiểutử ngươi nhìn lén có thoải mái haykhông!

- A!

Sắc mặt Bất Thoại MànThầu cứngđờ, phát hiện mình đã bịThạch TrungNgọc bắt,hai tay hơi dùng lực,Bất Thoại Màn Thầubịném vào trongbiển.

Thạch Trung Ngọc cũng không lo lắng tính mạng của Bất Thoại Màn Thầu, dù sao tiểu tửnày thông minhnhư vậy, tuyệt đốisẽ khôngxảyra chuyện gì.

Sau khiném Bất ThoạiMàn Thầu vào trong biển, hắn về tới buồng nhỏ trên tàu, phát hiện LongĐại đã ngồi nghiêm chỉnh ở trong khoang thuyền, giốngnhư một thụcnữ, bấtquá Thạch TrungNgọc biết nàng khôngphải thục nữ, mà làmột đãng phụ,Thạch Trung Ngọc lạinhìn mộtcái, phát hiện các cô nương đều đãlogout, không khỏi vỗ đầu,nhìn đồng hồ, phát hiện đãđến thời gianăncơm, cũng lậptức logout.

Đếnphòng khách, pháthiện cáccô nương cònở trong phòngbếp làm cơm,Cơ Vân Thăng và Dương Tử đoạt điều khiển từxa, lập tứclắc đầu, thân hình vọt vào gia nhập hàngngũ đoạt điều khiển từ xa, bấtquá rất nhanh hắnđãbịCơ VânThăng đâm bay.

Làm Thạch Trung Ngọc không hiểulà, vìsao Dương Tử cùng Cơ VânThăngđoạt điềukhiển từxathì không sao, mình vừa lên, lập tức bị lãonhân này đâm bay.

Cơ Vân Thăng cười nói:

-Tiểu Thạch, lúc rảnh rỗi ngươi nên luyện Xuân Dương Quyền

nhiều một chút,nhìn ngươiyếu ớt thế kia…

Cơ Vân Thăngnóixong còn “tấmtắc” hai tiếng, dường như thân thể Thạch Trung Ngọcthựcsự không được, Thạch Trung Ngọc bĩu môi nói:

- Ngươi cẩnthậnchínhmình đi, cả ngày uốngrượu, sớmmuộngì cũng uống chết!

Cơ Vân Thăng bĩu môi khinh thường nói:

- Mỗi ngàybabình rượu,sống lâuđến trăm tuổi!

Tronglòng Thạch Trung Ngọcthở dài, nếu nhưngươicó thể sống đến 100 tuổi, lão tử còn không bị ngươi hại chết, Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Gần đây Lôi Nghiêm có phái người tới khiêu khích haykhông?

CơVân Thăng khinh thường nói:

- Có,ngu xuẩn kia phái hơn mộttrămcặnbã đếngây sự, nhưng đều bị ta đánh về nhà!

Thạch Trung Ngọc buồn bực

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thạch Trung Ngọc gật đầu, Lôi Nghiêmkia gọi điệnthoại tới uy hiếp,đương nhiên sẽ khôngtừbỏ ý đồ, thế nhưng không thể không nói, tuyCơ Vân Thăng không đứngđắnmộtchút, thế nhưngthật rất ngưu bức!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc đang suy tư, đột nhiên phát hiện Dương Tử ở một bênvẫn khôngnói chuyện, rất trầm mặc, Thạch Trung Ngọc tiến lênnắmtay Dương Tử, ônnhu nói:

-DươngTử, sao ngươikhônglên tiếng?

Dương Tửhừlạnh một tiếng, rút tay lại,lạnh lùng nói:

- Đại thúc, ngươi tìm Long Đại của ngươi đi!!

Trong lòng ThạchTrungNgọc phiền muộn, tại sao nhữngcô nương này không lý giải nổi khổtâm của mình, mìnhlà thanh niên tốt,sao sẽ đi ham muốnmỹ sắc của LongĐại kia!

Bất quá ThạchTrung Ngọcchứng kiến Dương Tửtức giận, vẻ mặt bấtmãnthì lý giải,dù saonam nhân củamình bị NPCtrongtrò chơi chiếm đi, mặc làai cũng sẽtức giận,cho dù cởimở như Cơ Như Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Hiểurõ ràng điểm này, ThạchTrung Ngọc cũng không cùng Dương Tử nóigì,chỉlà ở trong lòng ai thán,nghĩ về sauchờ cáccô nương bớt giận lại giảithích!!

Thạch Trung Ngọc ngồiở trên ghế salon, yên lặng khôngnóinhìn

DươngTửvà Cơ Vân Thăngđoạt điều khiểntừ xa,cuối cùng điều khiển từ xa rơivào trong tay DươngTử, đây đương nhiên là Cơ Vân Thăng cố ý xả nước, Cơ Vân Thăng cười híp mắt nhìn Dương Tử, khóe miệng lộ ra nụ cười hòa ái,dường nhưcựckỳ thích nhađầu này.

Thạch Trung Ngọc khinh thường nhìnCơ Vân Thăng,quay đầu khôngmuốn nhìn lão đầu nàynữa, nhắmmắt lại, không nghĩ tớimột hồilại ngủở trên ghế salon, nước bọtchảy dài.

Lúcnày cáccô nương từ trongbếp đi ra, bưngthức ăn lên bàn, phát hiện hắnngủ ở trên ghế salon,tronglòng đều khinh bỉ không ngớt, cả ngày tiến vào cabin trò chơingủ,bây giờ lại còncó thểngủ được!

CơNhư Nguyệt chỉ vào ThạchTrung Ngọc đang ngủ, hỏi.

- Dương Tử, đâylà chuyện gìxảy ra?

Dương Tử quay đầu,phát hiệnThạch TrungNgọcđã ngủ, không khỏi kinh ngạcnói:

- Nguyệt tỷ,ta cũng khôngbiết, vừa rồi hắn còn cùng ta đoạt điều khiểntừ xa,khôngnghĩ tớibây giờ đãngủ, cóthể là mệta!!

Cơ NhưNguyệtgật đầu, mặcdù lòngnàng có bất mãnvới Thạch TrungNgọc, nhưng lạikhông thể phủ nhận Thạch TrungNgọc là trụ cột củacả phòng làm việc,cóđôi khi cần thừa nhận áplực rất lớn!

Cơ Như Nguyệtan bài nói:

- Chúng taăn trước, để lại cho hắn chút cơm nước là được!

Cáccô nươngđềugật đầu,bắt đầu ăncơm.

…

Thạch Trung Ngọc từtrênghếsalon tỉnh lại, ngẩngđầu nhìn, phát hiện mìnhđãbị các cô nươngđoànđoàn vây lại,bên trái là Cơ Như Nguyệt, bên phải là Tiểu Tuyết, HướngLâm ngồi ở phía sau, Hướng Lam, Dương Tử cùng Dương Băng Daongồi ở trên ghế salon, cáccônương đều đang xem phim Hàn, hơn nữacực kỳtập trung.

Thạch Trung Ngọcthoánggiật giật tay chân, phát hiệncác cô nương dĩ nhiên khôngcó aiquay đầu, tronglòng không khỏi phiền muộn, lẽ nào mị lựccủalão tử còn cản khôngnổi nhữngbình hoa kia?

Thạch Trung Ngọclại giật giậtthân thể, pháthiện các cô nương vẫn không có người nào quay đầu, vẻmặt đều chăm chú nhìnti vi, trong lòng không khỏi phiền muộn!

Thạch Trung Ngọc ho khan hai tiếng, lúc này các cô nương mới quay đầu, Dương Tửkinh ngạc nói:

- Đại thúc, ngươirốtcục tỉnh!

Sắc mặt Cơ Như Nguyệt cổ quái nói:

- Ngọc tỷ, ngươi xem nhưtỉnh!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, sao cảm thấy những lời này dường như có ý tứ khác,nghi ngờ nói:

-Làm sao vậy?

Bên cạnh vẻ mặt TuyếtSươngYên đỏbừngnói:

- Ngươi còn hỏi làmsao vậy, ngươi nói ngươi ở trongmộng làm cái gì?

Thạch Trung Ngọcgãi đầu,vẻ mặt khó hiểu,nói lầm bầm:

- Lãotử ởtrong mơ cùng nữ nhi củaChuCông quyển quyển xoa xoa, cũng không có làm sự tình khác người gì nha!

Các cônương đều đầu đầy hắc tuyến,Cơ Như Nguyệt tức giận nói:

- Vừa rồi ngươi nằmở trên ghế salon hô cái gì dùng sứcmộtchút, một lần nữagìgì đó, gọi còn cựckỳ dâm đãng!

Sắc mặt ThạchTrung Ngọc tốisầm, lại nhìn vẻ mặt củacáccônương đỏ bừng, phỏng chừng bị tiếng kêu củamình kích thích, bấtquá nhiềungười như vậy, chodù là lấy thânthểcủa Thạch Trung Ngọc, cũng an ủi không nổi nha!

Thạch Trung Ngọc gãiđầu, có chút ngượng ngùng nhìnCơ Như Nguyệt nói:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt,buổi trưa ngươinói…

Cơ Như Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọc:

- Sự tình buổi trưa ngươiquên đi, muốntìm thì đi tìmLong Đại!

Trong lòngThạch Trung Ngọc bất đắc dĩ,đã sớm nghĩ đến sẽ làkết quả này, xem raquanhệcủa mình và Long Đại đối vớicác cô nương kích thích quá lớn, mình tuyệt đối không phải ngườitùytiện, Thạch Trung Ngọc không thể làm gìkháchơn làai thán một tiếng hỏi.

- Cơmnướcđâu?

Cơ Như Nguyệt chỉ chỉ về phía bàn, Thạch Trung Ngọc đứng dậy đi tới, mở ra lồng bàn, nhìn thấy vẫn còn nóng, cũng không khách khí,bắt đầu lang thôn hổ yết.

Không bao lâu, Thạch Trung Ngọc giải quyết xongtất cả đồăn thừa, trở lại nhìnmột cái, cáccô nương vẫncòn xem phim, biết đêm nay ngủcùng Cơ NhưNguyệt là đừng mơ, trong lòng lậptức thanthở một tiếng nói:

- Các ngươiở nhà xem ti vi, ta đi rangoài dạo một chút!

Các cô nương đềulo xem ti vi, không ai phản ứng Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọc lắc đầu, khôngthể làm gì khácơn làcất bước ra khỏi biệt thự, vừa ra biệt thự,liền thấycó một bóng người đang đánh quyền,kỹthuật mạnh mẽ,tĩnh như xử nữ, động nhưthỏ khôn.

Thạch Trung Ngọc đến gần nhìn, phát hiệnbóng người nàydĩ nhiên là Cơ VânThăng, trong lòng phiền muộn, lão giàchết tiệt này dĩ nhiên cóthể đánh quyền đẹp như thế,thựcsự là ngưu bức!

Cơ Vân Thăngrơiởtrênmặt đất, cũng nhìnthấy Thạch Trung Ngọc, lập tức cười nói:

- Tiểu Thạch,có muốn lão già tadạy cho ngươi bộ võ thuậtnày hay

không?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

- Không có hứng thú,ta không phải đã họcXuânDương Quyền rồi sao!

Thạch Trung Ngọc nói xong chuẩnbị ly khai, nhưng Cơ VânThăng lậptức ngăncản hắn nói:

- Chưa học làm sao ngươi biết có hứngthú hay không?

Thạch Trung Ngọclắcđầu nói:

- Chínhbởi vì không cóhứng thú ta mới không học, cóhứng thúta dĩ nhiên sẽhọc,cho nên ta không có hứng thú vớibộ võ thuật này!

CơVân Thăng nhíu mày, bất mãn nói:

-Đây là cái lý luận gì, ngươi không học làm saobiết có hứngthú hay không, ngươihọc rồi nói không chừngsẽ cóhứng thú!

Trần Mộc Sương

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc bất đắcdĩ giang tayranói:

- Tùy ngươi nói nhưthế nào cũng được, dù sao lão tửlàsẽ không học!

Lúcnày Thạch Trung Ngọc đây học thông minh, mặc Cơ VânThăng nóiba hoa chíchchoè, hắncũngchỉhaichữ không học!

Cơ Vân Thăng khuyên bảo chốc lát, chứngkiến ThạchTrung Ngọc vẫn kiên quyết, trong lòngkhó chịu vungtay lên:

- Tiểu tử ngươi không biết tốt xấu, không học thìcút đi cho ta!

ThạchTrung Ngọcbĩu môi khinh thường, nếu ngươithật biết chiêu thức lợi hạigì,nơi nào còncóthể dạy ta, ThạchTrungNgọc thấy Cơ VânThăng lại đi luyện quyền, cũng không dừnglại, vòng voở trong khu biệtthự.

Thạch Trung Ngọc đinửa ngày, không khỏi đầu đầyhắc tuyến, không còndám đi nữa, người trong khu biệtthựnày quả thực quá dâm đãng, ở nơi nàocũng cóthể nghe đượcnam nhân thở dốc cùng tiếng rên của nữ nhân, thậm chíởtrongvườn hoa đánhdã chiến cũngcó không ít.

Thạch Trung Ngọc ngồi ở trên xích đu, tronglòng than thở, muốn trở về biệt thự, hiện tại các cô nương đều hiểulầm hắn, về sau phải tìm thời gian giải thích,bằng khôngvẫn bị hiểu lầm như thế, hạnh phúc của mìnhsẽtan thành mây khói.

Thạch Trung Ngọc vừa định đứng lên, chỉ nghemột thanhâmvang lên

-Vị tiênsinhnày, mờitừ trên xích đu đứng lên đi!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, quay đầu nhìn, phát hiện nói chuyện

là một tiểucô nương mười bốn mười lăm tuổi, người mặcy phụcbó sát, hoàn toàn triển lộ vóc người củanàng ra,dáng dấpngược lạirất tươi ngon mọng nước, khuônmặt cũng xinh đẹp, đôi mắt to giống như chứa nước, thế nhưng bộ dạng vênh mặthất hàmsaikhiến kia lại khiến ngườikhó chịu,mảở phía sau nàng,còn theo mười mấy thiếu niên, vẻ mặtđều là nịnhnọt lấy lòng.

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc sửngsốt,một thiếu niên tóc vàng ởsau lưng côbé cười nói:

- Sươngnhi, đây là nam nhânthứ 438 ngày hôm naynhìn thấy ngươi sững sốtrồi!

Nữ hài được xưng Sươngnhikhóe miệnglộ ra vẻ đắc ý, nhưng lại không có nói, mườimấy thiếu niên kia đều dồndập hưởng ứng, khendung mạo bé gái giốngnhư đóa hoa!

Lúc nàytiểucônương kiađộtnhiên tự tay ngăncácthiếu niên ởsau lưng, nhìn Thạch Trung Ngọcnói:

- Vịđạithúc này, mờitừ trênxích đu đứnglênđi!

Thạch Trung Ngọc nhất thời bất mãn, ngươibảo đứng lên thì ta phải đứnglên!

Lúcđầu ThạchTrung Ngọcmuốn từ trên xích đu lên, thế nhưngđụng phải nhóm người này,trong lònglập tứccải biến chủ ý, nhẹ nhàng đu đưa,lần này sắc mặtđám thiếu niên kia đều thay đổi.

Trần Mộc Sương cũngtức giậncuồn cuộn, nàng luôn tự nhận cao quý, khôngnói thếlực của anh mình, chỉ bằngvàodungmạocủa mình, cũng có không ít nam nhânsuốt ngày vây quanh, khi nào bị đốixử nhưthế, cái này thật là vô cùng nhụcnhã!

Trần Mộc Sương tiến lên một bước nói:

- Vịđại thúc này, lẽ nào mới vừa rồi ngươi khôngnghe rõ ta nói cái gì sao?

Thạch Trung Ngọc nhướngmày, tiểucônương ngày bằng chừng ấy tuổi đã biếtỷ thế hiếp người, thực sự làbịnuôngchìu hỏng, nếu như nàng không có chỗ dựa vững chắc gì, thì sao dám phách lối!

Thạch Trung Ngọc cười cười nói:

- Nghe rõ, chính làbởi vì nghe rõ, vừa rồi ta mới sửng sốta!

Thạch TrungNgọcthốt ra lời này,sắc mặt Trần Mộc Sương liền khó coi,thì ra vừa rồi người khác không phảibởi vì dungmạo của nàng ngây ngẩn, mà bởivìnàng nói ngây ngẩn cảngười.

Mấy thiếu niên sau lưng Trần MộcSương cũng xoa tay, tronglòng tràn đầy phẫn nộ, người trước mắt này thật quá kiêungạo, quả thự c cần ăn đòn.

Thạch Trung Ngọc thì lạnh lùngnhìn bọn hắn,trong lòng cũngphẫn nộ, coi lão tử là người nào, người dám phách lối ở trước mặt lão tử, lão tử đều đánhhắn không có lỗ đít!

Lúc này TrầnMộcSương cũng do dự, ở trongkhu biệt thự này đều là đại nhân vật, nghe ca ca nàng nói, trongkhubiệtthự này cũng có ngườihắnkhông chọc nổi.

Lúc đầu TrầnMộcSương ở trong khu biệt thựnàycũng không lớn lối như thế, thế nhưng vừa rồi nhìn thấy quần áo trênngười Thạch Trung Ngọc đềulà hàng tiện nghi, nghĩ hắn không phải nhânvật lợi hại gì, cho nên mới dám mở miệng bảo hắn nhườngxíchđu,không nghĩ tới người này nóicứng rắn như vậy!

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy TrầnMộc Sương không nói lời nào, nghĩthầm tiểucônương này chỉ là một tiểucônương khôngrành thế sự, ỷ vào thế lựcnhà mìnhlớnlối một chút, mình cũngkhôngcần thiết so đo, phất tay nói:

- Bênkia còn có một bàn đudây, ngươiđingồi cái kia đi!!

Thạch Trung Ngọc nói lờinày là có ý tốt, thế nhưng nghe đến trong tai Trần Mộc Sương lại biến vị, người này rõ ràng là cảm thấymình yếukém, lập tứccả giậnnói:

- Ta đếm ba tiếng, ngươi nhanh nhườnglại, bằng không...

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy tiểucô nươngnày giận nhưvậy, lại không phẫn nộ, chỉ cảm thấycó chút buồn cười, hắn cũng khôngẩn dấu, trực tiếp bật cười nói:

-Bằng không như thếnào đây?

Trần Mộc Sương tức giận chỉ vàocái mũi củaThạch TrungNgọc mắng:

- Ngươi là tên khốn kiếp, lạivẫn dám cười!

ThạchTrung Ngọc tiếp tục cười nói:

- Lão tửcứ cười,ngươi có thể làm gì đây!

TrầnMộc Sương cả giận nói:

- Nếu nhưngươi còn dámcười, ta sẽ cắt chim của ngươi!

Lầnnày ThạchTrungNgọc thực không nhịn được,vỗ tay cườiha hả, cườiđến đau bụng, rấtkhó tưởng tượngtừ trong miệng một tiểu cô nương chưa tới 15 tuổi sẽ nói ra lời như vậy,làmhắn cười đến nước mắttràn ra, mới đìnhchỉ cười to, ôm bụngnói:

- Tiểu nha đầu, ngươi gặp qua trứngchim của namnhân chưa,liền dám nói như vậy?

Trần Mộc Sương giận đùngđùng nói:

-Làm sao ngươi biết ta chưa thấy qua!

Lúc này thiếu niên tóc vàng ở sau lưng Trần Mộc Sương nghi ngờ nói:

- Sương nhi, ngươi gặp qua trứng chim?

Trần Mộc Sương đỏ hồngcả khuôn mặt, ngượng ngùng nói:

-Ta xem qua loại phim kia, cho nênmớigặp qua!

Thạch Trung Ngọc lắcđầu,tiểu hài tửbây giờ thực quácởi mở, mới lớn như vậy đã bắtđầu xem phim JAV, nhớ lạimình dường như mười sáu tuổi mới bắtđầu xem!

Thạch Trung Ngọc khoát tay nói:

- Các ngươi điđi, ngày hômnaylãotử khôngcó tâmtình chơi đùavới

các ngươi, chờ ngày nào đó lão tửrảnh rỗi lại cùng cácngươi thảo luận sự tình trứng chim!

Trần Mộc Sươngcảgiận nói:

- Ngươi nóiai làtiểuhài tử?

Thạch Trung Ngọclau mồ hôi, nghĩ thầmngươi gọitađại thúc, chẳnglẽ còn không phải tiểu hài tử?

Bức hiếp

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọcthấy nhóm ngườinày thậtkhôngcó đạolý gì để nói, không khỏi lắc đầu, thản nhiên chơi đu dây, này nhất thời chọc TrầnMộc Sương tức giận, sắcmặt đenlại.

Trần Mộc Sương còn chưa nói, một đám thiếu niênở sau lưngnàng liền không nhịn được, có một thiếu niên xông lên chỉvàoThạch Trung Ngọc mắng:

- Hỗnđản,ngươimau nhường đu dây lại, nếu không...

Thạch TrungNgọc híp mắt nhìn thiếu niên kia,dáng dấpcoi như hào hoa phong nhã, thế nhưng sao khôngcótố chất như vậy, lạnhlùng nói:

-Bằng không nhưthế nàođây?

Thiếu niên kia cườilạnh nói:

-Bằng khôngta sẽđánh ngươithành đầu heo!

-Cút mẹmày đi!

Thạch TrungNgọc nhất thời nổi giận, trực tiếp mắng thành tiếng, ngươi muốn đánhliền đánh, lãotử ghét nhất là người khác uyhiếp mình, trực tiếpra quyềnđánh vềphía thiếuniên kia,khôngnghĩ tới thiếuniên kia tránh được.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt,nhất thời nhìn thiếu niên nàyvới cặp mắtkhác xưa, khôngnghĩtới thiếu niên này còncó chútcông phu, không phải loại giócthổi qualà gục.

Thiếu niênkia nhất thời hừlạnhmột tiếng, vươn tay chỉ về phía Thạch Trung Ngọclàm độngtác khiêu khích,khinh thường nói:

-Chỉ bằng ngươi,muốnđánhtrúng ta còn không đủ tưcách!

Thạch TrungNgọc nhất thời phát hỏa, thiếu niên nàychỉ mười bảy mười tám tuổi, không nghĩ tới lại phách lối nhưvậy, bất quá Thạch Trung Ngọc nói như thế nàocũnglà tồn tại đánh nhau mấy năm, từng làm qualão đại, tronglòng lậptức bình tĩnh lại, lạnh lùng nhìn thiếu niên kia.

Lúc này Thạch Trung Ngọc khôngphảikhông muốn đánh, thế nhưng thânthủ của thiếu niên nàyrõ ràng không kém, như vậy mười mấy thanhniên ở bên người tiểu cô nươngkia thânthủ cũng sẽ không quá kém,cho nên Thạch Trung Ngọc đè xuống lửa giận, bình tĩnhnhìn đám người trước mắt.

Thiếuniênkiathấy Thạch TrungNgọc trầmmặc,còn tưởng hắn sợ, khóe miệnglộra nụ cười đắc ý, nhìn phía TrầnMộcSương, TrầnMộc Sương cau mày, người trước mắt này trêu đùa nàng, xác thựcghê tởm,nếu không giáo huấn một chút thậtkhông nói được, nên nhẹ giọng nói:

- Tề Hạođại ca, hạ thủ nhẹ một chút!

Tề Hạo ngheTrần MộcSươngnói,nhất thời cười cười:

- Yên tâm,ta sẽ hạ thủ nhẹ...

Tề Hạocòn chưa nói hết, khóe miệng liền tê rần, bị Thạch Trung Ngọc nện trúng miệng, lùi về phía sau mấy bước,thấy một kíchcó hiệu quả, tronglòng lập tức mừngrỡ, biết rõđạo lýnhấtcổ tácchí, lại một quyền đánh sưng mắttrái của Tề Hạo,Tề Hạogiận dữ, mới che mắt trái, phát hiện mắtphải cũng bị ThạchTrung Ngọc đánh sưng,nhất thời cả giận nói:

- Conmẹ nó, tamuốn đánh ngươi ngaycả mẹ ruột cũng không nhận ra!

ThạchTrung Ngọc cười lạnh nói:

- Ngươi trước lo cho mìnhđi đã!!

ThạchTrung Ngọc nói xong, quétchân đá về phía hạ thân củaTề Hạo, TềHạo vừa mới chuẩn bị phản kích,đã cảm giác hạ thân tê rần,nhất thời kêu rên mộttiếng, lăn lộn kêu cha gọi mẹ, khôngnghĩ tới ThạchTrung Ngọcvô sỉ như vậy.

Trần Mộc Sương cùng cácthiếu niên ở sau lưng nàng đều ngây dại, người trước mắt rõ ràngla một lão thủđánh nhau,ngay cả TềHạo lợihại nhất trong bọn họ cũng bị đốiphương nhẹ nhàng đánh gục.

Thạch Trung Ngọcthởphàomột hơi, người ở bênngoài xem rahắn đánh Tề Hạo rất dễ dàng, thựcra khôngphải vậy, đánhlộn là phải chúý một tiếng trống làm tinh thần hăng hái,nộitình củatiểu tử này không tệ, nếu như bị hắn phản ứng kịp,thìsẽ không dễ dàng như vậy!

Thạch Trung Ngọcxoay đầulại lạnh lùng nhìn Trần Mộc Sương, bình tĩnh nói:

- Xinlỗi!

Trần Mộc Sương sửng sốt, nghingờ nói:

- Cáigì!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọctối sầm, cả giận nói:

-Các ngươi mắng lão tử, chẳng lẽkhông cầnnói xinlỗi sao, hay muốn lãotửân cầnthăm hỏi nữ tính toàn gia củacácngươi một lần!

Kỳ thực Thạch Trung Ngọccũng khôngmuốn đánh lộn, nhất làcùng nhiều người nhưvậy đánh lộn, đây không phải ở trongtrò chơi,hơi không cẩn thậnsẽ thương cânđộng cốt,vừa rồi thấyđược thânthủ củaTề Hạo,nếu như TrầnMộc Sương khôngcho Tề Hạo động thủ, hắn cũng định nhường rađu dây, nhưng hết lần này tới lần khác Trần Mộc Sương muốn động thủ, kểtừ đó Thạch Trung Ngọckhông thểdễ dàngtừ bỏý đồ, dùsao người sốngchính làvì một hơi!

Thạch Trung Ngọc thấy Trần Mộc Sương không nói lời nào,lạicười lạnhnói:

-Lẽ nào các ngươi nghe không hiểu tiếng người sao?

Đám người TrầnMộc Sương không phải không nói,mà làbị lời nói của hắn làmcho ngây ngẩn, không có phảnứng kịp mà thôi,lại nghe được Thạch Trung Ngọc châmchọc, Trần Mộc Sươnglập tức nổi giận:

- Các ngươicùng tiến lênđánh ngã hắn, báothù cho Tề Hạo đại ca!

Đám thiếu niên vừa nghe TrầnMộc Sương nói, nhất thờigầmthét đánh tới, trong miệng mắngto "hỗnđản hỗn đản"!

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, nữ nhân thật đúnglà phiền phức, hắn cũng nổi giận gầm lên một tiếng, giếtvào trongđám người, còn không có cùng đámthiếuniênnàygiao thủ, trên người đã trúng bảy tám kích, Thạch Trung Ngọc cảmgiác nhạycảm, địa phương chịu đòn trên người cũng không nhẹ, tối thiểu cũng là tổn thương bầm máu.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc thầm thởdài, đám thiếu niên nàytám thành cũng không phải loạitốt gì,đềulà côngđồsuốt ngày đánh nhau, bằng không làm sao từng cái đánh thuần thụcnhư vậy!

Thạch Trung Ngọcmột quyền đánhlệchcằm mộtthiếuniên, trên lưng lạitrúng một cước, té ngã ở dưới chân của mộtthiếu niên, thiếu niênkia cườilạnh, đang muốndẫm lên lưng Thạch Trung Ngọc, lại cảm giác hạ thân củamình dường như cóvậtgìbịbắt, cúi đầu nhìn, dĩ nhiên phát hiện là tiểu huynhđệcủa mình, nhất thời sắc mặt trắng bệch.

Thạch Trung Ngọc cười cười,trên tay hơi dùng lực, lạnh lùng nói:

- Nhanh bảo bọn họ dừngtay!

Thiếu niên kiasắcmặt tái xanh, vội vàng nói:

- Tấtcả dừngtay,chớ lộnxộn!

Những thiếu niên khác đềusửng sốt, không biết chuyện gì xảy ra, cùng liếc mắt nhìn nhaumột cái, sau đólạivọt tới Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc nhấtthời nóng nảy,hunghăngbóp tiểu huynh đệ của thiếu niên kia, cả giận nói:

- Ngươi không bảobọn họ ngừng tay,tađể cho nửa đời sau của ngươi thành phế nhân!

Thanh niên kiacũngnóngnảy,tiểuđệ của mình ởtrong tay người khác a, nhất thời cảgiậnnói:

- * đều không nghe lời củalãotử sao, nhanh ngừng tay!

Lần này những thiếu niên vây công Thạch Trung Ngọc đềudại ra, trên mặt lộ ra biểu tình nghi hoặc,một thiếu niênkhông nhịn được nói:

- Tiểu Tam, ngươilàm saovậy?

Thạch Trung Ngọc bĩu môi, tên của thiếu niên nàycòn rất hay, không hổ là người dâm đãng.

Tiểu Tamthở dài, nổigiậnmắng:

- Các ngươi không biết nhìn sao?

Những thanh niên kiacẩn thận nhìn, nhất thời ngây ngẩn, lúc đầu bọnhọcho rằng Thạch Trung Ngọc chỉ ghé vàodưới chân của Tiểu Tam, nhưng không nghĩ tớinhìn kỹ lại phát hiện một tay củaThạch Trung Ngọc bắt được thứ kia.

Tối Độc Phụ Nhân Tâm

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc từ dưới đất bò dậy, trong tay vẫn khôngcó buôngtiểu huynhđệ củaTiểuTam, trong lòng than thở một tiếng, nhìncác Đại Hiệpđềusử dụng kiếm chỉvào cổ họngcủa đối phương uy hiếp, làmsao đến trongtayhắn liền biến mùi.

Người khác uy hiếpđều uyphong lẫm lẫm, đến chỗ Thạch Trung Ngọcthì cóchútbỉ ổi, trong lòng hắn đương nhiên khó chịu.

Thạch TrungNgọcnhìn đámthiếu niênbên người, trongtay cầmlấy tiểu huynhđệ của Tiểu Tam, uy hiếp nói:

- Các ngươinếu người nào dám lộn xộn nữa, ta sẽ phếhắn đi!

Đám thiếu niênhai mắt trợn tròn, tronglòng tức giận, nhìn nhìn Tề Hạo té trên mặt đất bưng hạ bộ, trong lòng càng khinh bỉ Thạch Trung Ngọc, người này cũng quávô sỉ!

Lúcnày Trần Mộc Sương đang chămsóc TềHạo,vừathấy được tranh đấu đình chỉ, trong lòng lập tức khôngvui nói:

- Các vị họcca, saocácngươi không đánh, đây khôngphảiném mặt mũi võquán TaeKwonDo củachúng ta sao?

Sắc mặt Thạch Trung Ngọckhó coi, thìra đám tiểu thí hài nàyđều luyện TaeKwonDo,trách không đánh lộn mạnhnhư vậy!

Một thiếu niên cườikhổ nói:

- Mộc Sương niên muội, không phải chúng ta không muốn đánh, mấu chốt là...

TrầnMộcSương nghe được thiếu niên kia nóihình nhưcó ngượng nghịu, lập tứcnhướng mày, đứngdậy nhìn một cái, nhất thời khuôn mặtđỏlên, nổigiận nói:

-Vô sỉ!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọctối sầm,lão tử cũng không phải Đại Hiệp,khôngcần nói đạo nghĩa gianghồ vớicác ngươi:

- Muốn nói vô sỉ cũng là cácngươivô sỉ, ta đangchơi đu dây, các ngươi lạiđến cướp!

Trần Mộc Sương châmchọc nói:

-Ngươi đến cùng bao lớn, lại còn chơi đu dây!

Thạch Trung Ngọc cười nói:

- Nói như vậy, ngươilà nói ngươi ngâythơ, đoạt đu dâychơi!

Sắcmặt Trần Mộc Sương không thayđổinói:

-Ta lúc nào nói tamuốn ngồi đudây, chỉ không quen nhìn đại thúc như ngươi chơiđồ vật củahàitử, chonên hảo ngôn khuyên bảo, không nghĩ tới ngươi không cảm kích còn đánh người!

Sắc mặtThạch Trung Ngọc khó coi,TrầnMộc Sươngnói như vậy dường nhưlý đềuở bên nàng,mình ngược lại đuối lý, Thạch Trung Ngọc cười lạnh nói:

- Ngươitheota đoạt đu dây chơi cònlýluận!

Trần Mộc Sương không đáp Thạch Trung Ngọc, đi tới mấybước nói:

- Ngươi buônghắn ra, ânoáncủa chúng tahóa giải đượckhông?

Thạch Trung Ngọc thoáng suy nghĩ mộtchút, cuối cùng gậtđầu một cái,dù sao nếu như quyết tâm, mình hoàn toàn không phảiđối thủ của những cặn bả này.

Nhìn thấy Thạch TrungNgọc gật đầu, TrầnMộc Sương cười cười nói:

- Hiện tại ngươi cóthể buônghắn ra đi!

Thạch Trung Ngọc nhìnTiểu Tam bịmình bắtđược, TiểuTamsớm đã

mặt không còn chút máu, sợ đến run lẩy bẩy, Thạch Trung Ngọc đang định nói cái gì, đột nhiên cảm giác tay ẩm ướt, Tiểu Tam này dĩ nhiên sợ đến tè ra quần!

Khóe miệng Thạch Trung Ngọc co giật, căm tức nhìn Tiểu Tam, Trần Mộc Sương ở bên cạnh cũng nhìn thấy màn này, cau mày, còn những thiếu niên khác, nếu không phải Tiểu Tam vẫn còn ở trong tay Thạch Trung Ngọc, chỉ sợ sớm đã cười vang!

Thạch Trung Ngọc vỗ vào mông Tiểu Tam một cái, tàn bạo nói:

- Ngươi* thật rác rưởi, nhát gan tựa như lỗ kim!

Vẻ mặt Tiểu Tam vô tội, yếu ớt phản kích nói:

-Để cho người khác cầm tiểu huynh đệ của ngươi thử xem, nhìn ngươi có thể trấn định tự nhiên hay không!

Sắc mặt của Thạch Trung Ngọc tối sầm, hắn thật sự chưa từng nghĩ, bất quá vẫn hy vọng tình huống như vậy đừng xuất hiện, Trần Mộc Sương không nhịn được nói:

-Ngươi mau thả hắn ra!

Thạch Trung Ngọc liếc nhìn các thiếu niên ở bên cạnh nói:

- Ngươi bảo bọn họ đều lui ra, tạ sẽ thả hắn!

Trần Mộc Sương gật đầu, tay ngọc vung lên, các thiếu niên vây quanh Thạch Trung Ngọc đều lui ra mấy bước, chừa lại một mảng lớn không gian.

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới gật đầu, xoay người lại nhìn Tiểu Tam nói:

- Hắc hắc, tiểu tử, cảm giác bị bắt không tệ chứ!

Tiểu Tam thực sự là khóc không ra nước mắt, người này quá vô sỉ!

Thạch Trung Ngọc mỉm cười, rút tay về, xoay người chuẩn bị rời đi.

Thạch Trung Ngọc vừa mới quay người, đã cảm giác phía sau truyền

đến một nguồn sức mạnh, lảođảoté ngã ởtrên mặt đất, Trần Mộc SươngđạpThạch Trung Ngọc nằm xuống,thấy cácthiếu niên còn sững sờ, không khỏidịu dàng nói:

-Các bằnghữu, mau ra tay đánh chết hắn!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, nữnhân thựcsự là động vật không cần thể diện nhất, trở mặt giống như lật sách, vộivã đứng lên, lạiphát hiệnđã khôngbò dậynổi,những thiếu niênkia nhấtthời chen nhaulên, vây Thạch Trung Ngọc vào giữamột trận quyền đấm cước đá, trênngườihắn không biếtđãtrúngbao nhiêu kích,thầm nghĩ kêu chagọimẹ.

Thời điểm hắn mớixen lẫn hắc đạo, cả ngày chịu đòn, cho nên chịu đòn cũng ra kinh nghiệm nhất định, lập tức bảovệ đầu của mình, thân thể co ro, sau đó cầmlấy châncủa một thiếu niênkéo quathế chỗ.

Thạch Trung Ngọc tránh néquyền cướcccủa đám thiếu niên, từ trongđám người nhíchrangoài, ngẩng đầunhìn lên, Trần Mộc Sươngđang đứng ở một bên hạnhphúccười, bêncạnh là Tề Hạo bị Thạch Trung Ngọc tập kích hạbộ, vẻ mặt khóchịu.

Thạch TrungNgọcnhất thờinổi giận, nữ nhânnày thật không phải độc ácbình thường, Thạch TrungNgọcvội vã từ dưới đấtbò dậy, lao về phía Trần Mộc Sương, Trần Mộc Sương vàTề Hạovừa thấy hắn, nhấtthời sửng sốt,Trần Mộc Sương lập tức thét lên, Tề Hạo thìgiận dữ vọt về phía Thạch Trung Ngọc.

Lúc này trong lòng Thạch Trung Ngọc tràndầy tức giận, nữ nhân thìlàm sao, ngày hôm nay lão tử đánh không lầm!

Đám thiếuniên đang vâyđánh kiangheTrầnMộc Sươngthét đều sửng sốt, ngẩngđầu nhìn thấy Thạch Trung Ngọc, tất cả đềungớ ngẩn, gia hỏa kia làmsao chạyra,vậy trong này bị đánh là ai?

Đám thiếu niênđềului lạimấy bước, phát hiện bọnhọvây đánhdĩ nhiên cũnglà một thiếu niên,lúc nàyđã bịđánh ngất, lập tứcmắng Thạch TrungNgọc vô sỉ, sauđó đuổi theo.

Thạch TrungNgọc cảmgiác được phíasau truyềnđếngiómát,biết

mình không thể ngừng, dừnglại thì xong rồi, hắn chạy đếnphụ cận Tề Hạo, một quyền báđạo đập về phía đối phương, trong lòng Tề Hạo cả kinh, tuy Thạch Trung Ngọcđánh lộn luibướcrấtnhiều, nhưng khílực vẫn còn, nhất là saukhi theoCơVân Thănghọc Xuân Dương Quyền,khí lực càngtăng lên không ít, chonên một quyền này cực kỳcó uy thế.

Tề Hạo không dám ngạnh kháng, vội vàngrúc đầu tránh đi, Thạch Trung Ngọc cũng không đểýhắn,lại mộthư quyền đập về phía Tề Hạo, thânthể thì vọtvềphía Trần Mộc Sương.

Tề Hạo vội vã tránh né, lại pháthiện Thạch Trung Ngọc căn bản không có đánh ra,ngược lại chạy tới trước mặt Trần Mộc Sương.

Khống chế Trần Mộc Sương

DTV-EBOOK.COM.VN

Trong lòng TềHạo cả kinh, vộivã đuổi theo Thạch Trung Ngọc, lại phát hiện đã không kịp.

Thạch Trung Ngọcchạy đến phụ cận TrầnMộcSương, trực tiếp một tay nắm cổ nàng giở lên, Trần Mộc Sương nhấtthời sợ đến tròng mắtđảo quanh, hai tay liều mạng cấu xéđầu vai của Thạch Trung Ngọc,há miệng nhưngnói không ra lời.

ThạchTrung Ngọc tát lên mông Trần Mộc Sương một cái, cả giận nói:

- Dừng tay, xúkỹnữ!

NgheThạch TrungNgọcnói,không biết vì sao, Trần Mộc Sươngtrực tiếpngây dại, hai tay cũng đìnhchỉ cấu xé, trong con ngươi xinhđẹp tràn đầymê man.

Thạch Trung Ngọc hài lòng cười cười, tay bóp cổTrần Mộc Sương cũng nhẹ nhàng một chút, xoay đầu lại giận dữ hét:

- Không được qua đây!

Đám thiếu niên kia đều sửng sốt, TềHạo nhất thời tiến lênmột bước, cả giậnnói:

- Mau buông nàng ra, bằng không ngươi đừng hòng thoát được!

TềHạo vừa nói, khoát tay chặn lại, đámthiếu niênkia đều tản ra, baovây Thạch Trung Ngọc lại.

Tay trái của Thạch Trung Ngọc gắt gaobóp yết hầu của Trần Mộc Sương, ngắm nhìn bốn phía, lạnh lùng nói:

- Nếu các ngươi dámđộng, ta khôngthểbảo đảmsống chết của nàng!

Tề Hạo nhất thời nóng nảy, vội vàng nói:

- Vịđại thúc này, chuyện lúctrướcđềulà chúng ta không đúng, xin ngài thứ tội, hiện tại...

Tề Hạocòn chưa nói xong, đãbịThạch Trung Ngọccắt đứt, tức giận nói:

- Tuổi tác của lão tửcó lớn nhưvậy sao?

TềHạo sửngsốt,hiển nhiênkhông nghĩ tới ThạchTrung Ngọc ởvào thờiđiểmnày còn quấn quýt sự tình như vậy, trong lòng khó chịu, đang địnhmở miệngnóicái gì, lạinghe Thạch Trung Ngọcnói:

- Các ngươitìm chota một chiếcxe,để cho taan toànrời đi nơinày,ta liềnthả nàng,nếu không...

ThạchTrung Ngọc nói,từ trênngười lấy ra một điếu thuốc hút, đámthiếu niênđều lo lắng,chờ Thạch Trung Ngọc nói hết, lại thấy Thạch Trung Ngọc nhàn nhãhút thuốc, đềugấp đến dậm chân.

Tề Hạo vội vàng hỏi:

- Bằng không thếnào?

Thạch Trung Ngọctrừng Tề Hạo, nghĩ thầm ngươingu ngốc hả, heo cũng biết "bằng không" sẽkhông có kết quả gì tốt, hắn nhàn nhã phun ra khói thuốc, cầm điếu thuốcđưa về phía gương mặt xinh đẹpcủa TrầnMộc Sương, cười nói:

- Bằng không ta sẽđâm tới, các ngươi có chịu không?

Đámthiếu niên đều táixanhcả mặt, bọn họ đại thể đềulà ngườitheo đuổicủa Trần Mộc Sương,vừa nhìn thấyTrần Mộc Sương bị người áp chế hủy dung, thìlửa giận kéo lên, một bộ muốn liều mạngvới Thạch TrungNgọc.

Sắc mặtcủa Trần Mộc Sương cũngtrắngnhợt, bị dọa sợ không nhẹ, dĩ nhiên khóc thút thít.

Thạch Trung Ngọc nhíu mày,nữnhân thật đúnglàphiền phức, hắn xoayđầu lại nhìn Trần Mộc Sương quát:

- Không cho phépkhóc, lại khócta liền xéquần của ngươi!

Trần Mộc Sươngnhất thời hoảng sợ, dĩ nhiên khôngkhóc nữa, tội nghiệp nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc phun rakhói thuốc, đột nhiên phát hiệndángdấp của Trần Mộc Sương khôngkém,ở trên gương mặt xinh đẹp của nàng bấmmột cái, hầu nhưcóthể bóp ra nước, thế nhưng vừa rồi làm saolạiác độc như vậy!

Lúc nàyTề Hạosớm đã dâng lên lửa giận, ThạchTrung Ngọc lặpđi lặp lại nhiềulần khi dễ nữthần trong lòng hắn, hắn sớm đã không thể chịu đựng, trực tiếpgầm hét lên:

- Ngươilàtên khốnkiếp,còn dám động Mộc Sương,ta liều mạngvới ngươi!

ThạchTrung Ngọc ởtrên gương mặt của Trần MộcSương lại bấm một cái, khẽcười nói:

-Ngu ngốc!

Lúc này Tề Hạo nhịn khôngđượcvọt tới, nhưng mới vọt phân nửa, lại nhưbị sét đánh địnhở nơi đó.

Trần MộcSương nổi giận nói:

- Ngu ngốc!

TềHạoquay đầu, có chút không dám tintưởng là Trần MộcSương nói hắn ngungốc, thế nhưng hắn lại rõràng nghe được thanhâm của nàng.

Trần Mộc Sương trừng Tề Hạo, nghĩ thầm trước đây tạisao không có phát hiện người nàyngungốcnhư vậy, Trần Mộc Sươngkhó chịu nói:

- Bâygiờ ngươi còn không nhanh tìm xe, ngượclại ở chỗnày phát tà hỏa,không phải đồngốcthìlà cái gì?

Tề Hạo xấuhổ gật đầu, nhìnvề phía các thiếu niên lớn tiếng nói:

- Ta đitìm xe, các ngươiởchỗ nàyxem bọnhọ!

Các thiếu niênđều hưởng ứng, Tề Hạo xoayngườichạy mất dạng!

ThạchTrung Ngọc sửng sốt, quay đầulại bấm gương mặtcủa Trần Mộc Sương một cái,vui vẻ nói:

- Côgái nhỏ, không nghĩtới ngươicòn rất phối hợp!

TrongmắtTrần Mộc Sương nhất thời tràn đầy lửagiậnnhìn Thạch Trung Ngọc, nhưng lại không có cách nào,đám thiếu niên thì phẫn nộ ầmỉ lên, Thạch TrungNgọc cười lạnhmột tiếng,cười nói:

- Người đangở trong tay ta, ta muốnthế nào cũng được, chẳnglẽ các ngươi có biện pháp!

Đám thiếu niên đều ỉu xìu xuống, TrầnMộc Sương cũngthở phì phò trừng Thạch TrungNgọc, nghĩ thầmngười này thật vô sỉ!

Thạch Trung Ngọcnhìn TrầnMộc Sương, phát hiệncôgái nhỏ này còn nkhông cóphát dục hoàn toàn,coinhư lột sạch chỉsợ cũng không có bao nhiêuhấp dẫn, huống chi bâygiờcòn mặc quầnáo,cho nên Thạch Trung Ngọc cũng không có tiếptục chiếm tiện nghi, chỉ chờ TềHạo tìm xe đến.

Bởivì Trần Mộc Sương ở trong tay Thạch Trung Ngọc, cho nênTề Hạo tìm xe hiệusuất cũng tăng lên không ít, chỉ dùngkhông đến nămphút, TềHạođã láimột chiếc BMW trở về.

TềHạo vừa xuốngxe, liền vộivàng nói:

- Vị đạica này, ta tìm xe tới,ngươimauthả Mộc Sươngđi!

ThạchTrung Ngọc gật đầu,trí nhớ củatiểu tử này không tệ, biết khôngthể kêu mình đại thúc, thế nhưng trên trí lực vẫn là ngu ngốca!

Trần Mộc Sươngcũng trừngTề Hạo, tronglòng thở dài, nàng biết có vết xe đổ, Thạch Trung Ngọclà tuyệt đối sẽ không buôngnàng ra.

Thạch Trung Ngọc nói:

-Các ngươi tránh ra, chờ ta lái xe đếnmột địa phươngan toànsẽ thả nàng!

Tề Hạonhất thờitrợn mắt, không vuinói:

- Vậykhông được, nếu như chúng ta thảngươi ly khai,ngươi không thả Mộc Sương mà nói...

Thạch Trung Ngọc trực tiếp cắt dứt Tề Hạo, khinh thường nói:

- Yên tâm,ta không có hứng thú với loại nữ nhân không có ngực này, nhấtđịnh sẽ thảnàng!

Thạch TrungNgọc nói xong, lại cảm giác taytrái tê rần, phát hiện phía trên dĩ nhiên nhiều hơn một hàngdấu răng, trongconngươi xinhđẹp của TrầnMộc Sương đangtràndầy lửa giận nhìn mình.

ThạchTrung Ngọc cười khổ, nữ nhân đều là một cái đức hạnh, Thạch Trung Ngọcđã gặp nhiều mỹ nữ như vậy, tự nhiên sẽxếp Trần MộcSương vào hàng ngũ khôngcó ngực, nhưng không nghĩ tớilại làm Trần Mộc Sương bất mãn.

TềHạo nghe Thạch Trung Ngọc nói, trong lòng cũng bất mãn, bất quáđối với giọngnói khinhthường của Thạch Trung Ngọc cũngcó chút thoả mãn, nghĩ đến như vậy đối phương sẽ khôngsản sinh ý đồ không an phận gì vớiTrần MộcSương, lập tức gật đầu nói:

-Cácngươi đềutránh ra, thả hắn đi!

Một đống bảo tiêu!

DTV-EBOOK.COM.VN

Tuytronglòng đám thiếuniên kia đều không vui, thếnhưng ngheTề Hạo nói như vậy, cũng đều nhường ra một con đường, để cho Thạch Trung Ngọcly khai.

Thạch Trung Ngọc kéo Trần Mộc Sương lên BMW, Trần MộcSương sớmđãsợ đến mệt lả, đầu ngãvào vị trí kế bên người lái, trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn,vừarồi cô nàng này lấy đâu ra dũng khí cắnmình a!

Thạch TrungNgọcbất đắc dĩ lắc đầu,trực tiếp lấy giâyan toàncột Trần Mộc Sươngvào vị trí kếbênngười lái, Trần Mộc Sương trừng mắt, nổi giậnnói:

- Ngươilàm gì đấy?

Thạch Trung Ngọcvui vẻ nói:

- Nếu không làm như vậy, một hồilúc taláixe ngươiở bên cạnhquấy rốilàm sao bây giờ?

TrầnMộc Sươngtrừng Thạch Trung Ngọc một cái nói:

- Ta sẽ không quấy rối!

Thạch Trung Ngọclắc đầu,cô nàng nàynói hắn không dám tin tưởng,vì phòng ngừa nàng nóibậy, vẫn là phongbế miệng củanàng a!!

ThạchTrung Ngọctừ trong lòng ngực móc racái bao thuốc lá, vòlại nhét vào cáimiệng nhỏ nhắn của Trần Mộc Sương,vỗđầunàng một cái nói:

-Đàng hoàng một chút!

Trongđôimắt của TrầnMộc Sương nhất thờitoátra lửa giận,hé

miệng nhưnglạicăn bảnnóikhôngra lời,bao thuốc lá trượtvào trong miệng nàng, để chonàng ác tâm không ngớt.

Thạch Trung Ngọc đắc ý cười cười, khởiđộng BMWchạy ởtrong khu biệt thự.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc vuivẻ không ngớt, tuytự nhiên bị đánh, nhưng lại đượckhông một chiếc xeBMW, cái buônbánnày thật có lời!

Thạch Trung Ngọcvốnnghĩ sau khi đượcxe BMW liền thả Trần Mộc Sương rời đi,thếnhưng lúc này nhìn Tiểu La Lỵ xinh đẹp trước mắt lại độtnhiêncảibiến ý tưởng,trong lòng không ngừngsuytư, lái xe đi tớicửa khu biệtthự, trong lònghơi động, xe láira khỏi khu biệtthự.

Thời điểmxuất hiệnở cửa khu biệt thự, nhân viên an ninh kiacòn lên tiếng chào ThạchTrung Ngọc,nhất thời làm choTrầnMộc Sương kinh ngạc khôngthôi.

ThạchTrung Ngọcở bên ngoài khu biệt thự nhàm chán hóng gió, lại đột nhiênnghe được Trần Mộc Sương nói:

-Ngươi không phảingườiở trong khu biệt thựsao?Sao lại chạyđi ra?

Thạch Trung Ngọc nhấtthời kinh hãi,xoay đầu lạiphát hiện bao thuốcláđã rớt xuống, bất quá may mắn giây nịt an toàn vẫn còn, Thạch Trung Ngọcthở phào mộthơi, nhặt lênbaothuốc lá muốn nhét lại.

Trần Mộc Sương nhất thời nóng nảy, cầu khẩn nói:

- Đại ca, đừng dán vào có được hay không, ta camđoan thành thật!

Thạch TrungNgọc nghi ngờ nói:

- Thựcsự?

Trần Mộc Sương vội vã gật đầu,Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, ở trênngực Trần Mộc Sương bóp bóp một cái, đắc ý nói:

- Phải đàng hoàng a!

Trần Mộc Sươngđỏ bừngmặt, nhưng ngoài miệng lại đắcýnói:

- Mới vừarồi không phải ngươi còn nói ta không cóngựcsao? Hiện tại sao lại cóhứngthú vớita?

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, không nghĩ tới bịmìnhchiếmtiện nghi,cônàngnày còn rấttựhào, Thạch Trung Ngọclại ở trên bộ ngực của TrầnMộc Sương nhéo nhéo nói:

-Quả thực khôngcógì, ta chỉ một chút mà thôi!

TrầnMộc Sương bất mãn, Thạch TrungNgọc sờ thìsờ,nhưng nghe giọng nói của hắn, dường như vuốtcònrấtủy khuất, cái này làm cho Trần Mộc Sương không vui.

Trần MộcSương không cam thầm nói:

- Bây giờ ngươi đãan toàn, mau thảta xuống xe!

Thạch Trung Ngọc nghi ngờ nói:

- Vậysao,saota lại cảmgiáckhôngan toàn nhỉ, ngươiđã biếttalà ngườitrong tiểu khukia, vạnnhấtta ngươi thả, ngươi lại tìm những du côngkia trởvề tìm ta sinhsự thì saobây giờ?

Mặt sắc TrầnMộc Sương trắngnhợt,trong lòngrun rẩy,khiếp khiếp nói:

- Ngươi sẽ không tínhtoán giết ta chứ?

ThạchTrung Ngọc khinh thường lắc đầu nói:

- Giết nữ nhân đối vớita không cótínhkhiêu chiến, tachỉ cảm thấy hứng thúvớichinh phụcnữ nhân!

Trần Mộc Sương trừng Thạch Trung Ngọc một cái,chohắnmấy lá gan cũng không dám sát nhân, khinh thường nói:

- Vậyngươi dự định làm sao chinh phụcta?

Thạch Trung Ngọc đầu giương lên, đắc ý nói:

- Lão tửkhông phải định tìm địa phương làm ngươi sao!

Trần MộcSương trợnmắt nói:

- Tìm địa phươngcó tàibagì, ngươicóbản lãnhđi nhàcủa talàm ta!

Thạch TrungNgọckhinh thường nói:

- Ở nhàngươi lãotử vẫn làmngươi!

Ánhmắt Trần Mộc Sương sáng lên, hưng phấnnói:

-Ngươi nói thậtchứ?

Thạch Trung Ngọckhinhthường nói:

-Đương nhiên là thực!

Trần MộcSương lậptứcnóicho Thạch Trung Ngọc địa chỉ nàngnhà, Thạch Trung Ngọc thì vui tươi hớn hở gật đầu,dĩ nhiênlái xe đi tới nhà Trần Mộc Sương.

Nhà của TrầnMộc Sương không ở khu biệtthự của Tuyết Sương Yên, màở khu biệt thựhạngsangtrong nội thành,đẳng cấp không kém của Tuyết Sương Yên.

Thạch Trung Ngọc vừa nhìn thấy khu biệtthự này, tâmlý ngược lại cóý rút lui, thế nhưng nếuđáp ứng côàng này rồi, thì không tiện đổi ý, không thể làm gìkhác hơn là kiên trì lái xe đi vào.

ThạchTrungNgọc có chút khẩn trương hỏi:

- Ngươi không phải ởtiểu khu của chúng ta, tại sao lại tới đó?

Trần Mộc Sương bất mãn nói:

- Khôngphải người ởđó thì không thể tới chơi sao,bảntiểu thưta thích!

- Di?

Trần Mộc Sương tựa hồ nhìn thấu Thạch Trung Ngọc có chút khẩn trươngnói:

- Đại thúc, ngươi không phải khẩn trương chứ?

ThạchTrung Ngọc cố giảbộ cười nói:

- Ngườinào khẩn trương, ainóilão tử khẩn trương!

Thời điểm Thạch Trung Ngọc láixe qua cửa, một bảo anthân hình cao lớnđột nhiên ngăn xecủa ThạchTrung Ngọc, Trần MộcSương từ trong xe lộ ramột cái đầu, tráchmắng:

- Nhanh đểcho chúngta đi vào!

Nhân viên an ninh kianhấtthời sợ đến một cái giật mình, tựa hồ cực kỳ sợTrần Mộc Sương, thế nhưng hắn lệch đầu chứng kiến Trần Mộc Sươngbịgiây an toàn cột vào chỗ ngồi, vộivàng tiếnlên nói:

- Trần tiểu thư, ngươikhôngphảilà bị người bắt cóc chứ?

Trần Mộc Sương quay đầu trừngThạch TrungNgọc một cái,sau đó nói:

- Khôngcó việc gì, chúngtachỉlàchơi một trò chơi.

Thạch Trung Ngọcvộivàng mở giây an toàn, lúc này Trần Mộc Sương mới hài lòng cười cười, chỉ vào một biệt thựởxa xa, hưng phấn nói:

- Xem,kia chínhlà nhàta!

Thạch Trung Ngọc có chútrầu rĩkhôngvui, tại sao mình lại đầuóc nóng lên,chạytới nhàngười ta, Thạch Trung Ngọc không vuinói:

- Trong nhà ngườisẽ không còn có những người khác chứ?

TrầnMộcSương đắc ý nói:

- Đương nhiên là có, nhà ta còn có caca cùng chị dâu, ca cata rất lợi hại!

Thạch Trung Ngọc khẩn trương hỏi:

- TaeKwonDo bao nhiêu đoạn?

Trần Mộc Sương trừng ThạchTrung Ngọcnói:

-Ca ca takhông đánh TaeKwonDo, thế nhưng chơi game cựckỳlợi hại!

Lúc này ThạchTrung Ngọcmới thở phào nhẹ nhõm,không biết TaeKwonDo là được, nếu nhưluận chơi game cóai lợi hạiqua mình, ThạchTrung Ngọc đang thở phào nhẹ nhõm, chỉ ngheTrần Mộc Sương đắcýnói:

- Tuy ca catakhông biết TaeKwonDo, thếnhưngnhà củata có một đống bảotiêu!

Lẻn vào

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc nhất thời đầu đầy hắc tuyến,một đống bảo tiêu cũngkhôngphảimình có thể ứngphó,trách không được cô nàng này dám mang mình tới nhà!

Thạch TrungNgọclái BMW tới gầnbiệt thự của Trần Mộc Sương, tìmmộtđịa phương tĩnhlặng dấuxeđi, sau đó mang theo TrầnMộc Sương lặnglẽ tớigần biệtthự.

Thạch Trung Ngọc ởbốn phía biệt thự xoay tầmvài vòng, phát hiện cácchỗ đềucó bảo tiêu mặc áo đen dò xét, tronglòng bất đắc dĩ,xem ra muốnẩn vào khôngphải chuyệndễ dàng gì.

Lúc này TrầnMộc Sươngcó chút không vui nói:

- Bỉổiđạica, ngươi làm gì vậy?

Sắcmặt Thạch Trung Ngọc tối sầm nói:

- Tabỉổilúc nào?

Trần MộcSương nói:

- Ngươi vây quanh biệt thự vòng tới vòng lui nhưvậy, đương nhiên bỉ ổi,chúng ta trực tiếp vào từ cửa chính không được sao!

Thạch Trung Ngọc lau mồhôi nói:

- Nếu nhưnhững bảo tiêukia bắt ta lại làmsao bây giờ?

Trần Mộc Sươngnói:

- Sẽ không, ta không chobọnhọ bắt ngươi không phải được!

Thạch TrungNgọc trừng TrầnMộc Sương,nghĩ thầm lão tử có thể tin tưởngnữ nhânác độcnhư ngươi sao, khoát tay, khôngkiên nhẫn nói:

-Chớ nói nhảm nhiều như vậy, chúng ta lặng lẽ ẩn vào, chẳng phải càngkích thích!

Thạch TrungNgọc nói xong,đitớitườngsau biệt thự, phát hiện tường sau không sai biệtlắm caobốn năm mét, ThạchTrung Ngọc từ đằngxatìm được mấy tảng đá lớn,đạp nhảymột cái, leo lên tường.

Thạch Trung Ngọc nhìn Trần Mộc Sươngở phía dưới nói:

- Nhảy lên,ta tiếp ngươi!

Lúc nàytrongcon ngươi xinh đẹp củaTrần Mộc Sương tràn đầykinh ngạc, không nghĩ tới thân thủcủa Thạch TrungNgọc còn không tệ, lậptức không chịuthua nhảy tới.

Thạch Trung Ngọc duỗi haitay ra chuẩnbị tiếp Trần Mộc Sương, nhưngchỉ thấythânthể trầm xuống,làn gió thơm xôngvàomũi, một thân thể mềm mại rơi vào trong ngựchắn, Thạch TrungNgọccòn chưa kịp cẩn thận cảm nhận tư vị của mỹ nhântrong ngực,thânthể đã thẳng tắprơi xuống.

Thạch Trung Ngọcnhất thờihétthảm một tiếng, tronglòng âmthầm oángiận thân thể của Trần Mộc Sương quá nặng, trong lòng đang oángiận,lại đột nhiên nghe TrầnMộc Sương nói:

-Kêula cái gì, té là ta cũng không phải ngươi!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhìnmột cái, phát hiện thân thểcủa mình rơi vào trên người Trần MộcSương, Trần MộcSương mới là người tiếp xúc mặt đất.

Trần Mộc Sươngcắn môi, vẻ mặttức giận, vừarồi thời điểmrơi xuốngrõràng là Thạch Trung Ngọc ở phía dưới, nhưngai biếtởgiữa không trunglại đổi vị trí.

Thạch Trung Ngọc sờmũimột cái, có chút ngượng ngùng, vội vã đứng lên, cũng kéo nànglên hỏi.

- Khôngcó sao chứ?

TrầnMộc Sương bất mãn nói:

-Từtrêntường cao 4-5mngã xuống, hơn nữa bịmột nam nhânđèở trên người,ngươinói có việc gì không?

Thạch Trung Ngọc nhìn Trần Mộc Sương, nói sang chuyện khác:

- Phòng của ngươiở bênnào?

Trần Mộc Sương quệt mồm, chỉ vào căn phòng chính giữa biệt thự nói:

- Chính làgian kia!

ThạchTrung Ngọc nhìn về phương hướng TrầnMộc Sương chỉ, phát hiện gian phòng kiaở vào vị trí chính bắc của biệt thự,hơnnữa còn là lầuba.

Thạch Trung Ngọc kéo Trần Mộc Sương chạy tới,kết quảmới chạy phân nửa, Trần Mộc Sương bị vậtgì vấp, phát sinh âm thanh leng keng, sauđóchỉ nghe tiếng bước chân truyền đến,Thạch Trung Ngọc vội vã kéo Trần MộcSương trốnở phíasau chậu cảnh, phát hiện người nọ là một bảo tiêu.

Bảo tiêu kia nhíu mày, trong lòng phiềnmuộn không gì sánh được, hẳnrõ ràng nghe có tiếng gì đó,sao vừa chạy qua đây thì không có, chẳng lẽ là mình ảo giác, trênmặtbảo tiêu lộramỉm cười nói:

-Ta nhìn thấy ngươi rồi,chớ núp,đira đi!

TrầnMộc Sương cả kinh, vội vàngnói:

- Bỉ ổiđạica, hắn phát hiện chúng ta!

Thạch Trung Ngọc sờđầu nhỏ của TrầnMộc Sương,khinh thường nói:

-Hắn làcố làm ra vẻ huyền bí!

Trần Mộc Sươngnghi ngờ nói:

- Saongươi biết?

Thạch TrungNgọc trừng Trần MộcSương nói:

- Lẽ nào ngươi không nghe hắn mới vừa rồi nói “ngươi” mà không phải “các ngươi” sao?

Trần Mộc Sương bừng tỉnhđại ngộ, không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc thông minhnhư vậy, bảo tiêukiahô hai tiếng, thấy không có động tĩnh gì, còn tưởng là thínhgiácủamình xảy ra vấn đề, quay người rời đi.

Thạch Trung Ngọc cùngTrần Mộc Sươngtừ phíasau chậu cảnh đira, nhìnbảo tiêurời đi, trongiòngphiền muộn khônggì sánhđược, tính cảnhgiác củabảo tiêuở đây thật cao.

Thạch Trung Ngọc càng cẩn thận,trực tiếp bế Trần Mộc Sương lên, vẻmặt Trần MộcSương đỏ bừng, vìsao trởvề nhàgiống nhưgian tế vậy, thế nhưng khôngbiết vì sao, nàngở trongiòng Thạch Trung Ngọc có một loại cảm giác antoàn khó có thể nói hết,cho nên khôngcó phản kháng, mặc choThạchTrungNgọc bếnàng.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc nói:

-Côgáinhỏ,xemhôm nay Thạch đại gia làm sao chơingươi!

Trần Mộc Sương trừng Thạch Trung Ngọc một cáinói:

- Ngươi đừng để choca ca taphát hiện ngươi, bằng không ngươi sẽ chết ởnơi này!

Thạch TrungNgọc khôngđáp, chỉ ôm Trần Mộc Sương tránh né bảo tiêu, nhưng trongiòng thì nghĩ, chỉ làca ca chỉ biết chơi game của ngươi, Thạch ca ca ta còn khôngphảitam quyền lưỡng cước giải quyết hắn.

Thạch Trung Ngọc ôm Trần Mộc Sương một đường đitới gian phòngcủa nàng, kỹ thuậtthành thạo,không có xúc động bảo tiêu trong biệt thự,Trần Mộc Sươngnhất thời kinh ngạc, người này khôngphải làm nghề kia chứ!!

Thạch Trung Ngọcngẩng đầu nhìnlên, gianphòng củaTrần Mộc Sươngở lầu ba, cũngkhông có gì có thểleo lên, Thạch Trung Ngọc buông Trần MộcSươngra, cởi thắt lưng của mình nói:

- Ngươi chotamượn vạt áo dùng mộtchút!

Trần Mộc Sương nhất thời muốn thét,may mắn Thạch Trung Ngọc phản ứng nhanh,thấy nàng há miệng, vội vãdùng tay ngănmiệng của nàng, nhỏgiọng nói:

- Ngươi muốn nhữngbảo tiêu kiatới sao, khôngchophép gọi,nghe không?

TrầnMộc Sương mắc cởđỏbừng gật đầu, lúc này Thạch Trung Ngọc mới dám buông tayhỏi.

-Vừa rồivìsao ngươi muốn hét?

Trần Mộc Sương đỏ bừng cả mặt,chỉ chỉ nửangười dưới của Thạch Trung Ngọc, ThạchTrung Ngọc nghi ngờnhìn mộtcái, nhất thời hiểu rõ, dây lưng lấy xuống, quần sao có thể không tuột, thế nhưng mấuchốt làThạch Trung Ngọc không mặc quần lót, chonên thứ kia bại lộở trongkhông khí.

Thạch Trung Ngọc buồn bực lắcđầu nói:

-Ngươi khôngphải nói thườngthường nhìn sao, cũng không phải chưa thấyqua!

Muội muội của Bạo Quân

DTV-EBOOK.COM.VN

Trần Mộc Sươngở tronglòng nói thầm mộttiếng, nhìnở trong máy tínhvàở trong hiện thực cóthể giốngnhau sao, hơn nữa của ngươi cũng quá lớn.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy Trần Mộc Sươngkhông nói lời nào, còn tưởng nàngxấuhổ, nên khôngcó hỏilại, màtrực tiếp cưỡivạt áo của nàng,TrầnMộc Sương luivề phía saumột bước, đỏ mặt nói:

-Ngươi làmcái gì, ở chỗ nàyđám bảotiêu kiasẽ nhìn thấy!

Sắc mặtThạch Trung Ngọc tối sầm,ở dướinhiều hộ vệ dò xétnhư vậy đánh dã chiến cũng không phải chuyện tốtgì,Thạch Trung Ngọcvội vã chỉ chỉ cửa sổ trên ban công, Trần Mộc Sương ngẩng đầu,ánhmắtrơi vào lan can trênban công, cũnghiểu ý tứ của Thạch Trung Ngọc,lậptức cởi vạtáo ra cho Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cộtvạtáovàthắt lưng lại, phát hiện trườngđộvừa vặn,sau đó vungmócở trênlan can, nhìn Trần Mộc Sương nói:

- Ngươi lên trước!

Trần Mộc Sương gật đầu, kéo dây lưngleo lên, thế nhưng lực cánh tay không đủ, khôngbò lên nổi, Thạch Trung Ngọc không thểlàm gì khác hơn là ngồi xổm xuống,choTrần Mộc Sương đứng ở đầu vai của hắn.

Trần Mộc Sương vừa lên sân thượng, lập tức némdâylưng xuống cho Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc tiếp lấydây lưng lôi kéo, phát hiện còn rất chắc, khôngcầnlo lắng vấn đề gảy mất.

Thạch Trung Ngọc bắtđầu leolên, kếtquả leo đến một nửa, liếc mắt nhìn phòng kháchmột cái,trong lòngcả kinh,kém chút trợt tay té xuống, Trần Mộc Sương vội vàngtiến lên lôi ThạchTrung Ngọc, phí hết khí lực mới kéo lên được, nhỏ giọng cả giận nói:

- Ngươixảy ra chuyện gì vậy?

Thạch Trung Ngọc chật vật nuốt nước miếng, liếc mắtnhìnvề phòng khách một cái, trong phòngkhách, có một nam tử anh tuấn và một cô gái đang kích hôn, nam nhânkia biểutình khoa trương, động táctrên taycực kỳ kịch liệt, tiếngthởdốcnặng nề, mànữ nhân kia sớm đã cảnh xuân lộ ra ngoài, liều mạng phát sinh rên rỉtới nghênh hợp nam tử này.

Nhưnglàm cho Thạch Trung Ngọc kinh ngạc không phải hành vi của hai người, màlà hắn nhậnthứcnam nhân kia, chính là "Bạo Quân"Trần Thiên!

TrầnMộc Sương thấy ánh mắt của Thạch Trung Ngọc nhìnvề phía phòng khách, tronglòng bất mãn,nhỏ giọng nói:

-Bỉ ổi đại ca, đẹp không!!

Thạch TrungNgọc vô ý thứcnói:

-Đẹp!

Trần Mộc Sương nhất thời trợn tròn mắt, bấm bắpđùi của Thạch Trung Ngọcmột cái, Thạch TrungNgọckém chútkêu ra, xoayđầulại giận dữ nhìn TrầnMộcSương, nhưng trong lòng thìcười khổ!

SắcmặtThạch Trung Ngọc bình tĩnh hỏi:

- Nam nhân trong phòng khách kialàca cacủa ngươi?

Trần Mộc Sương gậtđầu,đắcý nói:

- Hắn chính là ca cata, lợi hại không?

Thạch Trung Ngọc hunghăng gõ đầu Trần Mộc Sươngmột cái, tức giận nói:

- Lợi hạicái rắm!

Trần Mộc Sương xoa xoađầu của mình, căm tức nhìn Thạch Trung Ngọc, vẻ mặt bấtmãn, Thạch Trung Ngọc nhất thời cười khổ nói:

- Tiểu Sương, đại ca ta đi thôi, ngày khác trở lại đượckhông?

Trần Mộc Sương lập tứclộ ravẻ khinh bỉ nói:

- Tađã nói ca ca ta lợihại, quả nhiên ngươi vừa thấy hắn đã muốn chạy trốn!

Thạch Trung Ngọc nhấtthời nổi giận, mìnhlúc nào sợđốiphương,ở trong trò chơilần nào không đánhhắnkêu cha gọi mẹ, nhưng bây giờ là ở hiện thực, tuy trong hiện thực chống lại Trần Thiên Thạch TrungNgọccũng không sợ, thế nhưngđối phương cómột đámbảo tiêu, mà mình rắm cũng không có.

Tuy trong lòng ThạchTrung Ngọccóýđịnh rút lui, nhưnglại không muốnở trước mặt BạoQuân lui bước, không thể làm gìkhác hơn là nói:

- Chúngta đi phòng ngươi!!

Nói xong Thạch Trung Ngọc theo sân thượng lầu hai bò đếntrên ban công lầu ba, sauđó nhẹ nhàng kéo Trần Mộc Sương.

Thạch Trung Ngọc mở cửa sổ trên bancông lầu ba chui vào phòng của Trần Mộc Sương,căn phòngcủaTrần Mộc Sương rất lớn, lớn như phòng khách của nhà bình thường, vừa tiếnvào phòng Trần Mộc Sương,đập vào mi mắt làmột cái giường lớn màu hồng,kích cỡgấp bốnlần giườngcủa Thạch Trung Ngọc,Thạch TrungNgọc sungsướngkêu một tiếng,trựctiếp nhào qua lăntới lăn đi,thầm nghĩ cái giường này thậtghê gớm,coinhư bốncô nương cùngtiến lên phỏngchừngcũng có thể chống đỡ được.

Trần Mộc Sương buồn cười vỗ môngThạch Trung Ngọc mộtcái, cười mắng:

- Khôngcótiền đồ!

Thạch Trung Ngọc vội vã kéo nàng lên giường, ápở dưới thân thể mình,cười nói:

-Ainói Thạchca ca ngươikhôngcó tiềnđồ, hiệntại để ngươixem bản lĩnhcủa Thạch ca ca ngươi!

Khuôn mặt Trần Mộc Sương đỏ lên nói:

- Bỉ ổi đại ca, thìra ngươihọ Thạch!

KhóemiệngThạchTrungNgọc nhất thờico giật, hắnngượclại đã quên mình sắp làm người ta, ngườitadĩ nhiên còn khôngbiết mình họ gì!

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

-Ca ca gọi Thạch Trung Ngọc, tênêm tai không?

TrầnMộc Sương cau mày nói:

- Tên này dường như ở nơi nào nghe qua,làm sao quen thuộcnhư vậy nhỉ!

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến nói:

- Ngươi sẽ khôngphảingheca cangươi nói chứ?

Trần Mộc Sương gật đầu nói:

-Hình như là vậy, bất quá ta không xác định!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm,không nghĩtới Bạo Quân dĩ nhiên hậnmình sâunhư vậy, trong ngày thường tên của mìnhcòn đọngởbên mép.

Trần Mộc Sương nghi ngờ hỏi:

-Ngươi biết ca ca ta?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

- Không biết, chỉ cảmgiác hắn cóchút hèn mọn!

TrầnMộc Sương nhất thời phẫn nộ:

- Ca cata dángdấp đẹptrai như vậy, ngươi dĩ nhiên nói hắnhèn mọn, thậtđáng đánh đòn!

Nói xong Trần Mộc Sương đuổi theoThạch Trung Ngọc đánh nhau,

Thạch TrungNgọc cùng Trần Mộc Sương ởtrêngiường lăn quan lăn lại, thỉnh thoảng còncóthể chiếm tiện nghi, trong lòngcựckỳ hạnh phúc.

Thạch Trung Ngọccùng TrầnMộcSương nháo trongchốc lát, cảm thấy có chút không đã ghiền, nên trực tiếp kéo Trần Mộc Sương đến dướiháng mình,lấytay tàn phá đôinhũhoacủanàng, sắc mặt Trần Mộc Sương đỏ bừng, hai tay cũngnhẹ nhàng vuốtve ngực ThạchTrungNgọc, tronglòngbất an giống như thỏ nhỏ.

Thạch Trung Ngọc cười một tiếng, phát hiện TrầnMộc Sương quả nhiên không có kinh nghiệm, nhẹ nhàng cởi quần, lộ ra tiểu huynh đệ củamìnhtới kích thích thị giác củaTrần MộcSương, nàng quả nhiên trúng chiêu,tràn ngập tòmò, đắn đo ở trong tay lăn qua lộn lạithưởng thức,yêu thích không buôngtay.

ThạchTrung Ngọc dâm đãng cười một tiếng,thân thể nghiêng về phía trước, tiểu huynh đệ run một cái, kém chút tiến vào trong miệngcủa Trần MộcSương,Trần Mộc Sương giận dữ nhìn Thạch TrungNgọc, nơi nàocòn khôngbiếtThạch Trung Ngọc muốnlàm gì, muốn mắng Thạch TrungNgọc vài câu, nhưng còn chưamở miệng, đã nghe ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

- Sươngnhi, có ởbên trong không?

Bắt cóc Tuyết Yến

DTV-EBOOK.COM.VN

Trần Mộc Sương nghe được ngoài cửa truyền tới thanh âm, theo bản năng đáp:

-Ở a, chị dâu TuyếtYến!

Ngườinọ nghеđược trongphòng có thanh âm, trong lòng vui vẻ, muốn mở cửaxông vào,trong lòng Thạch Trung Ngọccả kinh, vội vã tiến lên khoá cửa lại,quay đầu trừngTrầnMộc Sương,nhỏ giọng trách mắng:

- Ngươimuốn hại chết ta hả!

TrầnMộc Sương hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói:

-Ta đãquên ngươi ởnơi này, bênngoài là chịdâu của ta, ngươi nhanh giấu đi!!

Thạch Trung Ngọcđầuđầy hắc tuyến, mớivừa rồi còncùng tiểu huynhđệ củamình đùa bất diệc nhạc hồ, làm sao lúc này lại quên đâu,bất quá bây giờ không phảithời điểmmiệtmàitheo đuổi chuyện này, ánh mắt quéttới quét lui, cuối cùng rơivào tủáo.

Tủ quần áo trong phòngtựa như mộtcái xe tải, rất lớn a.

Thạch TrungNgọc cảmthán một tiếng, cáitủ áo nàythật lớn,không cótrênngàn bộ y phục là căn bản không nhét lọt, Trần Mộc Sương cũng nói:

-Ngươi tránhvào trongtủ quần áo đi, chờchịdâu củata đi,talại gọi ngươi đi ra!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, mởtủ quần áo chui vào, Thạch Trung Ngọc tiến vàotủquần áo,phát hiện trong tủ mùithơm nức mũi, có mộttư vị đặc biệt, tiện tay nắm vài cái quần lótxem xét.

Thạch Trung Ngọcở trongtủ quần áo thoải mái thưởng thức, lúc này Tuyết Yếnsớmđã chờ không nổi nữa, vội vàng nói:

- Sương nhi, có phải ngươibịngười bắt cóc hay không, sao khoá cửa lại, có muốnta đi gọi ca ca ngươi hay không?

TrầnMộcSương vội vàngmở cửa, che giấu nói:

- Chị dâu, ngươinói gì vậy, ta làm sao sẽ bị người bắt cóc, gọicaca làm gì!

Tuyết Yến thấy TrầnMộc Sương mạnh khỏevô sự, trong lòng mới antâm, vộivàng cầm lấy bả vai Trần Mộc Sương nhìn tráinhìn phải, hơn nữa ngày mới thở phào một hơi nói:

- Sương nhi, ngươi thế nào, đạotặc thô bỉ kia có làmgì ngươihay không?

Thạch TrungNgọc đangở trongtủquần áo moi quầnlót nhất thời sửng sốt, đại caca lúcnàobiến thànhđạotặc thô bỉ.

Trần Mộc Sươngsửngsốt hỏi.

- Chị dâu, sao ngươi biết?

TuyếtYến trừngTrần Mộc Sương, trách cứnói:

-Ngươi cònmuốngạt chúng ta, ngươi vừa bịđạotặcthô bỉ kia cướp đi, Tề Hạo liền chochúng tabiết, ngươi biết đại ca ngươi lo lắng baonhiêu không!

TrầnMộc Sươnggật đầu,trong lòng tràndầycảm động, cũng oán giậnTềHạo nhiều chuyện, nhưng ThạchTrungNgọcởtrong tủ quần áo thì không vui, nữ nhân nàynói chuyện thật đổi trắng thay đen, khôngkhỏi ho khan hai tiếng.

Tuyết Yến nhất thời sửng sốtnói:

- Sương nhi,trong tủ quầnáo cócái gì?

Tronglòng Trần Mộc Sương oán trách Thạch Trung Ngọc một tiếng, vộivàng nói:

- Không có gì, cóthể là con chuộta!!

Tuyết Yến lắc đầu,nắm tay TrầnMộc Sương nói:

- Conchuột cũng là một con chuột hư, bấtquá trongbiệtthự làm sao có thể xuất hiện chuột, xem ra ngàymai phải để bảo an tớimột chuyến, nếu không hôm nay ngươi cùng tangủ cùngnhau a!!

Trần Mộc Sương từ chối nói:

- Nhưvậy sao được, caca hắn...

Tuyết Yến vội vãcắt đứtTrần Mộc Sương nói:

-Không được, trong phòngngươicócon chuột,ta saocó thể yên tâm để ngươingủ mộtmình, vạn nhất bị con chuột chà đạp làm sao bây giờ, nếu ngươi không muốn ngủ chung với ta, cũng phải cùngvới những chị dâukhác ngủ chung, bằng không ta nói việcnày với ca ca ngươi.

Nói xong Tuyết Yếnlôi Trần Mộc Sương muốnđi, còn làm ra một bộ dâydưa không bỏ, làmcho Trần Mộc Sương rất khó xử.

Thạch Trung Ngọc không khỏi rơi lệ, nữnhânnàylà cố ý cùng mình đối nghịch,mình rõ ràng là một thanh niên tốt, lại nói thành đạotặc thô bỉ, còn nói Bạo Quân kia lo lắng TrầnMộc Sương, nếu thật lo lắng nàng, tên kiacòn cóthể có tâm tìnhlàm chuyệnkia ở phòng khách!

Thạch Trung Ngọc không thể nhịn được nữa, trực tiếp từ trong tủ quần áochui ra.

Tuyết Yến vàTrần Mộc Sươngđều sửngsốt,sắc mặtTrần Mộc Sương khó coi nói:

- Thạch Trung Ngọc, sao ngươi lại đi ra?

Tuyết Yến có chútkinh ngạc nói:

- Đó chínhlà đạo tặcthô bỉ bắt cócngươi?

Tuyết Yến có chútngẩn ra, nhìn người trướcmắtđẹp trai như vậy,

làm sao cũng không giống như người hèn mọn a.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy Tuyết Yến, tronglòng cũng cảm thấy ngoài ýmuốn, lúcđầu hắn nghĩ nữ nhân này chỉlà một thiếu phụ chỉ biết nói bậy, không nghĩtới còn rất đẹp, Tuyết Yến đạikhái trên dưới ba mươi tuổi, cặp mắt lúngliếng, cái miệng nhỏnhắn đỏ hồng, da thịt bảo vệ rấttốt, ăn mặc cũng rất hoalệ, cho ngườira mộ t loạicảm giáccao quý.

Tuy dáng dấp không tệ, thế nhưng vừa rồi chửi bới hắn cũng không phải ít,cho nên trong lòng Thạch Trung Ngọc rất khó chịu, trực tiếp mở miệng nói:

- Đúng, ta chính là đạo tặc thôbỉ kia, cũng làcon chuộthư trong miệng ngươinói!

Tuyết Yến nhấtthời sửng sốt,vộivàng kéo Trần Mộc Sương luivề phíasau mấy bước nói:

- Ngươi tên phỉ đồ này, sao ngươi tới nhà của chúng ta,ta muốn gọi hộ vệ!

Tuyết Yếnnói,muốnmở miệng kêu to, nhưngTrần Mộc Sươngvộivã bụm miệng nàng lại.

ThạchTrung Ngọc cảm kích nhìn Trần Mộc Sương,vộivàng tiếnlên khốngchế TuyếtYến, từ trên người lấy ra một điếu thuốcchâmlửa, cầm điếu thuốc nhìn Tuyết Yến cười nói:

- Không cho phépkêu to, nếu không talập tức đâm tới, hiểu không?

Tuyết Yến hoảngsợ gậtđầu, trongmắt tràn ra vài giọt nướcmắt, làm Thạch Trung Ngọc không đành lòng, trong lòng thở dài, nữ nhân a nữ nhân, cầm dung mạo tới uy hiếp nữ nhân chính làbáchphát bách trúng!

Bên cạnh Trần MộcSươngcũng khinh bỉ nhìn Thạch TrungNgọc, nghĩ thầm mỗi lần ngươi đều dùng chiêu này không xấu hổ sao, Thạch Trung Ngọc lúng túng nở nụ cười, ngượng ngùngnói:

- Ngươi cũngkhông phảikhông biết, Thạch ca ca ngươi trí lực vốn khôngcao, có thể nghĩ rachiêu này là tốt rồi!

Thạch Trung Ngọcthấy Tuyết Yến gật đầu, liền nhẹ nhàngthảnàng, TuyếtYến vội vàngnói:

- Vịhảo hán này, ngươi muốn cáigìta cũngchongươi, chỉ cầu ngươi không nên thương tổntavà Sương nhi có được hay không?

Thạch Trung Ngọc nghelờinày, trong lòng phiền muộn, chẳng lẽ mìnhthật đáng sợ nhưthế, có thểđể nàng sợ đến như vậy!

Thạch Trung Ngọc lắcđầu, vô tộinói:

- Nói thật,ta khôngphải Đạo Tặc gì, cũng không phải con chuột hư gì,bản thân là một thanhniên tốt, nhưng Trần Thiênkia,taxem thực sự không giống thứtốtgì!

Tuyết Yến

DTV-EBOOK.COM.VN

Tuyết Yến phản bác:

- Ngươi nóichuyện chúýmột chút, saolãocông ta lại khôngphải thứ tốt!

Thạch Trung Ngọc lau mồhôi nói:

- Chồng ngươiở phíadưới cùng nữnhân khác làm chuyện kia, lẽ nào ngươi không tức giận?

TuyếtYến bĩu môi,bất đắcdĩnói:

- Namnhân đềukhông phải giống nhau!

Thạch Trung Ngọc đầuđầy hắc tuyến, cảm giác mình dường như bị nhìn thấu, vội vã ho khan hai tiếng,đang muốn nóicái gì che giấu qua, lạiđột nhiênnghe phía bên ngoàitruyền đến tiếnggõ cửa.

-Sương nhi, có ở đâykhông?

Thạch TrungNgọc sửng sốt, tại sao lại tới nữa, vội vã nhìnvề phía Trần Mộc Sương, Trần Mộc Sương giải thích:

- Tuyết Yếnlàđạitẩu của ta,ThưCầm lànhịtẩu,vừa rồi trong phòng khách là tam tẩu,ta còn cómột tứ tẩu,bất quá bây giờkhôngở nhà!

Trong lòngThạch Trung Ngọc phiền muộn, Trần Thiên đủ hoa tâm, so với mình cũng kémkhông bao nhiêu, vội vã chỉchỉ tủáo, Trần Mộc Sương và Tuyết Yến đều gật đầu.

Thạch Trung Ngọc nhìn Tuyết Yến,nghĩ thầm ngươi gậtđầu cáigì, trực tiếp bắt Tuyết Yến lại, kéo nàng vào tủ áo, cũng không thể để nữ nhân này ở lại bên ngoài gây chuyện.

Hai mắt Tuyết Yến trợn tròn, muốnthét chói tai, nhưng môianh đào bị Thạch Trung Ngọc dùng tayche lại.

Thạch TrungNgọcđắc ý cười cười,đi vàotủ áo, lấy váy của Trần Mộ c Sương xé thành mấy đoạn, cột tay chân và chemiệng của Tuyết Yến lại, trách mắng:

- Ngươiđàng hoàng một chútcho ta, bằng không Thạchcaca ta sẽ làm con chuột hư!

Trong mắt Tuyết Yến chảy ranước mắt, nhưng Thạch Trung Ngọc không có một chút lòng thươnghại, còn vươntay nhào nặn ngực của nàng,trong lòng thỏamãn, đùa bỡn nữ nhâncủaTrần Thiên, chínhlà * thoải mái!

Trong mắt TuyếtYến thìchứa nước mắt, thân thể vùngvẫykịch liệt, nhưng ThạchTrung Ngọc trói quá chặt, nàng căn bản giãy dụa không ra.

ThưCầmở bên ngo ài gõnửangày, thấybêntrong cònkhông có động tĩnh gì, trong lòngkhông khỏinghi hoặc nói:

- Sương nhi, còn chưacó trở lại sao, ta đigọi ca ca ngươia!

Trần MộcSương vừa nghe Thư Cầm nói,vội vãmở cửa ra, thânthiết nói:

- Thư Cầmchịdâu,tađãtrởvề!

Thư Cầmnhìn thấy TrầnMộcSươngvô sự, ngượclạikhông có kích động như Tuyết Yến, chỉ nói:

-Ta biết ngươiquỷ linh tinhquái, sẽ không xảy ra chuyệngì,caca ngươi cònlolắng,phái ra ngoài rất nhiều người đi tìm ngươi!

Trần Mộc Sương làm bộ nghi ngờ hỏi:

- Vậy hiện tạianhta ởđâu?

Thư Cầm biến sắc,cười nói:

-Hiệntạicacangươi đang ở dưới phòngkhách locông vụ,ta đi nói để hắn biết ngươiđã trở về, miễn chohắn lo lắng!

TrầnMộc Sương vội vàng gật đầu, ThưCầmxuống phòng khách th

ông báo tin tức cho Trần Thiên, lúcnày Trần Mộc Sươngmớithở phào nhẹ nhõm, muốnđi mở tủáo ra.

ThạchTrungNgọc nghe được tiếng bướcchâncủa Trần Mộc Sương đến gần, sắcmặt nhấtthời cứng đờ, bàn tay cũng cứng lại, vẻ mặt TuyếtYến thì phẫnnộ trừng hắn, nghĩ thầm lát nữa điraxem ta làm saothu thập ngươi.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cười khổ, mặc dù bây giờấntượng của TrầnMộc Sươngđốivới mình không tệ lắm,thế nhưngnếu để cho nàng biết mình tiết độcchị dâu củanàng, cái kia...

Thạch Trung Ngọc nghĩvậy,có chút không dámnghĩ, thời điểm trong lòng hắnbất đắc dĩ,ngoài cửa lại vanglên tiếng đập cửa.

Lúc này vẫnlà Thư Cầm, Thư Cầm gõcửanói:

- Ngươi cônàng này,không có chuyện gì cứ khóa trái cửa làmgì!

Tronglòng Trần Mộc Sương bất đắcdĩ, nhưngcũngchỉcó thể đi mở cửa, cửa mở,Thư Cầm đi vàonói:

- Ta không phải đã an toànsao, ngươicòncóchuyện gì?

Thư Cầmvươnngón tay điểm trán của TrầnMộc Sươngmột cái, cười nói:

- Đươngnhiên có chuyện, ngươigiống như không hoan nghênh ta!

Trần Mộc Sươngnào dám nói không chào đón, cùng đối phương nói chuyện,làm Thạch Trung Ngọcở bên trong nhàm chán.

May màbên cạnh có TuyếtYến, bằng không chỉ sợThạch TrungNgọc đãsớm ngủ, xoay đầu lại nhìn Tuyết Yến, y phục nửangười trên đã bị hắncởira, bầu ngựctrắng cùnghai điểmđỏ hồng không giữ lại chút nào biểu diễnởtrước mặt, tronglòng ThạchTrung Ngọckhẽ động, mở miệng nhào vàotrước ngực của Tuyết Yến, đầu chônở giữa hai luồngtuyết trắng mềm mại nhấm nuốt, sắc mặt TuyếtYến đỏ bừng, trongmiệng phát sinh tiếng rên rỉ sung sướng, thế nhưng miệng bị chặn, không thể phátra thanh âm.

Thạch TrungNgọcsửngsốt, ôn nhu nói:

-Ngươi rất thoải mái?

TuyếtYếngậtđầu, trong mắt bao hàmnướcmắt, từkhi Trần Thiên có mấynữ nhân khác, đã rấtítcùng nàng làmchuyện này, nàng đã thật lâu khôngcósung sướng qua nhưthế, cho dù sung sướngnày làmột ngườixa lạ cho, cũngcóý nghĩa không thể thay thế được.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc giậtmình, cảm thấy nữnhân trước mắt có chútthương cảm, tuymình cũngcó rất nhiều nữ nhân, nhưngmình chuyên tình, đốivớimỗinữ nhân đều rất chuyên tâm, tên rácrưởi Trần Thiên kia,khẳng định là người cómới nới cũ,thực đángthươngmỹ phụ trước mắt.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc thở dài, cởi trói cho Tuyết Yến:

- Tacởi trói cho ngươi, ngươi đừng la lớn!

TuyếtYến gậtđầu, trong ánh mắt nhìnvề phía ThạchTrung Ngọc tràn đầy kỳ dị,làmThạch Trung Ngọc tâm lý hoảng sợ, nữ nhân này sẽ không phải phát tìnhchứ!!

Quả nhiên không ra Thạch Trung Ngọc sở liệu, Thạch Trung Ngọc vừamới cởi trói, Tuyết Yến lập tức nhàovào trên người Thạch Trung Ngọc, dùng bộ ngực của mình điên cuồng cọ lấy cọđể, chủ động đưa ra cái miệng nhỏ nhắntiến công.

Thạch Trung Ngọc sửngsốt,Dương Băng Dao và Phi Hoa đều là sau khi ăn xuân dược mới chủ động, nhưng Tuyết Yến không có ăn xuândược, chẳng lẽ mình cũng phải bị ngược, dựa vào, như vậy quá khôngphảinam nhân, khôngthểbị ngược!

Hai tay Thạch Trung Ngọc vội vã ôm Tuyết Yến, hai tay dùng sức xé ra,yphục nửa người dướicủa Tuyết Yến bị xé rách, chỉcòn lại có một cái quầnlót vàng vàng.

Thạch Trung Ngọc còn chưa kịp vui vẻ, lại độtnhiên cảm giác tiểu huynh đệ của mìnhdường như thoát khỏi khống chế,cúiđầu nhìn, phát hiện không biếtlúc nào, yphụctrên người mình đãbị Tuyết Yến xé nát, bao quát quần lót, tiểuhuynh đệthì bị nàng chộp vào trongtay vuốt vuốt.

Thư Cầm và Tuyết Yến

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc nhất thời khóc không ra nước mắt, lẽnàothời gian dài như vậy không có thực tiễn, chiếnlực của lãotử liền giảm mạnh như vậy,không được, tôn nghiêm thuộc về nam nhânnhất định phảicầm về.

ThânthểThạch Trung Ngọc nghiêngqua, hai taydùng sức, đặt thân thể mềmmạicủa Tuyết Yến ở dưới háng, nhưng bởi vì dùng sứcquá lớn, tiểu huynh đệ đưa đến trước mặt nàng.

Tuyết Yến nơi nào sẽ bằng lòng chịu khuất nhục,hai mắtnhấtthời trợn lên, trực tiếp mở miệng ngậm tiểuhuynh đệ của hắn ở trong miệng, dùng sức mút vào, giống như phản kháng đốiphương bá đạo.

Tronglòng Thạch Trung Ngọcnhất thời thỏa mãn, nhìn mỹ nhân mềmmại trước mắt, cảm giác thoải mái tới cựcđiểm, nhấtlà nữ nhân này còn là đại lão bà củaTrần Thiên.

Thạch Trung Ngọcvà Tuyết Yến mêhoặcgiao thủ, không ai nhường ai, thoải mái tớicựcđiểm,mà bộ vịbọnhọ giao chiến đúng lúc làở trungtâm tủ áo, bởitoànbộ tủ áocực kỳ khổnglồ, cho nên TrầnMộc SươngvàThưCầm đều không haybiết gì cả.

ThạchTrung Ngọc và TuyếtYến đềubiết quý trọng, hưởng thụ thời khắc mỹ hảonày, đều rất ăn ýliềumạng nhỏgiọng.

ThưCầm giống như mộtcái máy hát, hơnnữa không phải máy hát bình thường, cùng Trần Mộc Sương trò chuyện gần nửa tiếng, lúc này Thạch Trung Ngọc và Tuyết Yến chiến đấu đã thăng cấp, Trần Mộc Sươngcũngcó chút không nhịn được, tronglòng kỳ quái,sao Thạch Trung Ngọc và Tuyết Yến vàotủ áo lại không cómột chút tiếng vang.

Trần Mộc Sương có chútkhông kiên nhẫn nói:

- Thư Cầmchị dâu, ngươi cóchínhsựgì không, nếu không có thìmời trở về, ta còn phải ngủsớm một chút!

Thư Cầm hơiáy náy cười nói:

- Ngươi nhìn ta này, vừa thấyđược muội tử liền quá âu yếm, muốn nói quá nhiều thứ, lạicònkhông có nóiđến chính sự!

Trần Mộc Sươngkhinh bỉ Thư Cầm, còn khôngphảivì ca ca rất thương ta,cho nên các ngươiđều tới nịnhbợ, nếu không phải như vậy,hừ hừ...

Thư Cầm nói:

- Sương nhi, kỳ thựchôm nay tatới là muốn ngươi thửy phục, mấy ngày nữachúng ta phải đi tham gia một tụhội long trọng, ca ca ngươi nóiđể chongươi đi, cho nênngươi phải mặc thểdiện một c hút!

TrầnMộc Sươngsửng sốt nói:

-Tụ hội, cái tụ hội gì?

ThưCầm cườiha hả nói:

- Tới, trước thửy phục,đến lúc tụhội ngươi sẽ biết!

Nói xong Thư Cầmkéo TrầnMộcSương đitớitủ áo, Trần Mộc Sương còn chưa kịp phản ứng, ThưCầm đãchuẩn bị kéocửa tủ áo ra.

Thạch TrungNgọc vàTuyết Yến sắc mặt tối sầm,Thư Cầm cũng quá biếtgây chuyện, đã tiến hành tới cấp tám,cấpchín,nếu như mạnh mẽ ngưnghẳn, khẳng định rấtkhó chịu, thế nhưng nếunhư còn làm mànói, sẽ bịThư Cầmbắt tại trận.

Sắc mặtThạch Trung Ngọcnín đỏ bừng, lại phát động tiến công, tronglòng Tuyết Yến thư sướng tới cực điểm, hai chân kẹpchặt hông hắn,để dương vậtthoải mái ra vàotiệu huyệtcủa mình,nhưng trong mắt lạitràndầycấpthiếtnhìn Thạch TrungNgọc.

ThạchTrungNgọc thầm thở dài mộttiếng, từ bên cạnhlấytới một đống lớn y phục của Trần MộcSươngche mình,nhìn Tuyết Yến nói:

- Chính ngươi nghĩ biệnpháp!!

Thạch Trung Ngọc nói, đầutrốn vàotrongy phục,Tuyết Yếnnhìn phía dưới một chút, khóe miệng lộ ranụ cười khổ, nàng và Thạch TrungNgọc đến bâygiờ còn chưa rút ra a, chỉ là nàngngồiở phía trên, cáitư thếnàycó chút không tệ, thế nhưngtình huống trước mắt lại hỏng bét.

Tuyết Yến cười khổ, trên tay cũngvội vãnắmlên một bộy phục khoác lên người,lúcnày Thư Cầmđãkéo tủáo ra.

Trần Mộc Sương muốn ngăn cản ThưCầm kéo, nhưng lại không có ngăncản thànhcông, khôngkhỏi cúiđầu, không biết nên giải thích như thế nào,thếnhưng nàng lại pháthiện Thư C ầm không có phản ứng gì quá kíchđộng.

Trần Mộc Sương ngẩngđầu nhìn, phát hiệntrong tủ quầnáo chỉ là từng hàng y phục, căn bản không có Thạch Trung Ngọcvà Tuyết Yến,lập tứcthở phào nhẹ nhõm, vội hỏi:

- Thư Cầmchị dâu, ngươi xem ta mặc quần áo gìđẹp đẽ?

Thư Cầm đảoqua từng móny phục,không ngừng lắc đầu nói:

- Mặcdù tuổi tác của ngươi nhỏ chút, thế nhưng dángdấp tươi ngon mọngnước, những y phụctục tằng nàythật sựlà không xứng với ngươi!

Trần Mộc Sương liên tục gật đầu, nghĩ thầm Thư Cầmchị dâu này nóicònrất đúng, nhưng nàng còn không có cao hứngxong, lại nghe đối phươngnói tiếp.

Thư Cầm lắc đầunói:

- Những y phục nàykhông thích hợp ngươi, bêntrongcó lẽcótốt hơn!!

Trần Mộc Sương vội vã ngănThư Cầm lại, tuỳ tiện chỉvàomột bộ y phục nói:

- ThưCầm chị dâu, ta xemy phục này ta mặc cũng khôngtệ!

Thư Cầm nói:

- Ngươi dự họp tụ hội long trọng như vậy, sao có thểmặc y phục màu xanh!

Trần Mộc Sương nhìn cái váykia, quả nhiênlà màu xanhbiếc,lập tức thẹn thùng,Thư Cầm trựctiếp gạtqua, lộra mộttầngy phục bên trong tủ áo.

ThưCầm gỡy phụctrước mắt ra, nhìn vào trong, nhấtthời sửng sốt, y phục bên trong hỗn loạn, lung tung trải trênmặt đất,mà ở trên đống y phục ngồi một người,không ngờlà Tuyết Yến.

Thư Cầmsửngsốt, sauđó ngạc nhiênnói:

- Sương nhi, sao đại tẩu tử Tuyết Yến lại ởđây?

Trần Mộc Sương cũngsửng sờ, nhìn trái nhìn phải một chút nhưng không có phát hiện Thạch TrungNgọc, lập tức lau mồ hôi, vội vàng chegiấu nói:

- Tuyết Yến chịdâu là tới chọn quần áo, quần áo củata không phải rất nhiều sao?

Thư Cầm gật đầu, cũng cười lạnh nói:

- Thật không nghĩ tới đạitỷcũng thích chọnyphục, thậtlà khiến ngườitanhìnvới cặp mắt khác xưa.

Lúc này khuônmặtcủa Tuyết Yến là đỏ bừng, mặc dùThạchTrung Ngọc đang ởdưới thân thể của nàngbịy phục đắp lên, nhưng lại một khắc không ngừng tiến công, Tuyết Yến nói:

- Ta thích như vậy, ngươi có thể làm sao bây giờ?

Thư Cầmhừmột tiếng, lạnh lùng nói:

-Lấytầmmắtcủa ngươi có thể chọn được cái gì, chọn y phụcxongthì nhanhdọn dẹpmột chút, cũng khôngnhìn nơi đây biến thành bộ dáng gì!

Thạch Trung Ngọc nghe ra không ít mùi dấm, chẳng lẽmấy lãobà

của Trần Thiên thườngnổi máu ghen, nghĩ tới các cô nươngcủa mình, trong lòng Thạch TrungNgọc liền sinh ra cân bằng.

Lúc nàyThạch Trung Ngọc lại phát động một lần tiến công mãnh liệt, vẻmặt Tuyết Yếnđỏ bừng, rênrỉmột tiếng, thầmmắngThạch Trung Ngọckhôngcó lương tâm.

Thư Cầmthì cười lạnh, còn tưởng TuyếtYếnbị nàng làmtức giận thành như vậy,đáy lòngkhinh thường nóinữ nhân này khôngcó tố chất.

Trần Thiên là một đống phân chó!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thư Cầm thấy Tuyết Yến như vậy,tronglòng cũng khôngcóhứng thú chọn quần áo, cùngTrần MộcSương cáo từ muốn đi,Trần Mộc Sương đương nhiênlà cầu còn không được, liên tục gật đầu.

ThưCầmtrực tiếp đóng tủáo lại, lạnhlùng nói:

- Đạitỷ, ngươi tiếp tụcở trongtủ quần áo chọny phục,tasẽ không quấy rầy ngươi!

Tuyết Yến chỉ gật đầu, nghĩ thầm ngươi đi nhanh một chút,lão nương còn muốn khoái hoạtsungsướng đây!

Thư Cầmcười lạnh một tiếng, đóngtủ áo lại, xoay người muốn đi.

Lúc này ThạchTrung Ngọc mới từ trong đốngquầnáo lộ đầu ra, miệng tothở hổnhển, Tuyết Yếnsớm bị Thạch TrungNgọctrêu đùa dục hỏa tăng lên, không chỗ pháttiết,lập tức đẩy Thạch Trung Ngọc tới trong đống quần áo, liều mạng trêndưới phập phòng.

Thạch Trung Ngọc nhất thời thở không được,mớivừa rồi hít thở không thông lâu như vậy, mới kịp phản ứng liềnbị đãng phụ này làm cho không thở nổi, taychân giùng giằng, nhưng lại phát hiện Tuyết Yến cựckỳ mạnh mẽ, hơn phân nửalà nhịn rất lâu, Thạch Trung Ngọc dĩ nhiên khôngđẩy được nàng, khôngthể làm gìkhác h ơnlà tùy ýnàng hành hạ.

Thânthể mềm mại của TuyếtYếnđặtở trên người Thạch Trung Ngọc liều mạng vận động pít-tông, chỉ chốc lát sau, hai ngườiđều phát ra tiếng rên rỉ sung sướng.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cười khổ, c on mẹ ngươi, lão tử vẫn bị ngược.

Giữalúc hai người cảm nhận dư âm, chuẩn bị mặc quần áo, lại đột nhiênnghe được thanh âm chói tai.

- Đại tỷ, khôngnghĩ tới ngươinuôinam nhân, hơn nữa còn nuôiở trongnhà, tađi nói cholãocông, ta xem lần nàyai còn có thể đảmbảo ngươi!

Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người nói chuyện là Thư Cầm,bên cạnh Trần Mộc Sương cũng khiếp sợ, cảm giác phảng phấtnhư thiên địaxoay chuyển, đại tẩu hiền thụclại ngoại tình, hơn nữacòncùng nam nhân của mình, mặcdù không biếtvì sao,thế nhưngtừ khi Thạch Trung Ngọcnóimuốn nàng, nàng vẫn cho rằng Thạch Trung Ngọc lànam nhân của nàng.

Thư Cầm cười nhạt, phảngphất nhưbắt được nhược điểmcủa TuyếtYến, cực kỳ đắc ý!

Thạch Trung Ngọc nghi ngờ nói:

- ChoTrầnThiênbiết thì nhưthế nào?

ThưCầmcóchút kinh ngạc nói:

- Nếu ngươi biết đại danhcủalão công,ngươi còn dám làm nhị gia của nàng, có phải ngươi không muốnsống nữa hay không!

Thạch TrungNgọc nhất thời lửa giận kéo lên,trách mắng:

- Vừarồi ngươi gọi cái gì?

Thư Cầm khôngsợ Thạch Trung Ngọc, nàng thấy loại nhị gia giống như Thạch Trung Ngọc,coi nhưthânthểlại cường tráng cũnglà cọp giấy, tuyệtđối không dám làm gì nàng,Thư Cầm khinh miệt nói:

- Ta nóingươi là nhị gia, làmsao vậy, nam nhân nếu dámlàmthì dámchịu, ta cũng hoàinghi ngươicó phải nam nhân hay không...

Ba!

Thư Cầmcònchưa nói xong,đãbị Thạch Trung Ngọc tátbay vào trongtủ quần áo, lúc nàylửa giận củahắn kéo lên, mẹ kiếp, ngươi nóilão tử là nhị giathì thôi, cònkéo TrầnThiên vào, lãotử dựa vào

cáigìkhông dám làmnhị gialãobà củacho hắn, hắn chỉlàmột đống phânchóa!

Thư Cầm bụm mặtngồiở trong tủquầnáo, hai mắttrợn lên giận dữ nhìn Thạch Trung Ngọc, phẫn nộ quát:

- Ngươilại dám đánh ta!

Thạch Trung Ngọc cười lạnh nói:

-Lãotửđánhngươi giốngnhư đánh một ăn mày, coi nhưlà Trần Thiên, lão tử đánh cũng hắnnhư cũ!

Thư Cầm cười lạnh, cả giận nói:

- Chỉbằng ngươi còn dámở nơi này kiêu ngạo, ngươitinta đi gọi bảo tiêu hay không...

Lúc này ThưCầmvẫn chưa nóixong, Thạch Trung Ngọc trực tiếp nhàotới che miệng, vui vẻ nói:

- Ngươi thật ngu ngốc, vừarồigọi bảo tiêucòn tạmđược, hiệntại ngươi gọithửxem!

Thạch Trung Ngọc nói xong,cảm giác tay têrần, phát hiện phía trên dĩ nhiênxuất hiện dấu răng, không khỏi giận dữ, phất tay muốn đánh tiệnnữnhân này, nhưng tayvungđến phân nửa lại dừng lại!

Trong lòng Thạch TrungNgọc phiềnmuộn, lúc nàolão tử trở nên bạolực như vậy, hắn là lấy thuyết giáo làchủ, ấuđả là phụ.

Thư Cầm thấytayThạch Trung Ngọc khôngcó vung xuống, lập tức cười lạnh nói:

- Thế nào,nhị giasợ rồi sao, nếu sợ hiện tại buông ta ra, ta có thể nói giúp ngươi, chỉđểhắn cắt chimcủa ngươi,tha ngươimột mạng!

Thạch Trung Ngọc đầuđầy hắc tuyến, nữ nhân này thật* tàn nhẫn, cười lạnh một tiếng nói:

- Xin hỏi ngươi học qua lớp mấy rồi?

Thư Cầmsửng sốtnói:

- Ngươi hỏi cái này cóý gì?

Thạch Trung Ngọc trừng Thư Cầm, đắcý nói:

-Ta cảmthấyngươiquá ngu ngốc!

ThưCầm nhất thờitứcgiậnđến sắc mặt tái xanh, mở miệng muốn kêu to, Thạch Trung Ngọc vội vãmóc ra điếu thuốc châm lửa, nhìn meomeo(*ngực)của nàng uy hiếpnói:

- Nếu như ngươidámkêu, lão tửđể ngươi nửađời sau biến hình!

Thư Cầm sợ hãi, lậptức ngậmmiệng lại không dámla, hoảngsợ nhìn Thạch Trung Ngọc,rấtsợ hắnthấtthủ hủymeo meo củamình.

Trần Mộc Sươngtrợn trắng mắt, nhìn Thạch Trung Ngọc duỗi ngón tay cái, ThạchTrung Ngọc thì vui vẻtiếp thu,đắc ý cười nói:

-Ngươitốt nghiệptiểu họcsao?

Thư Cầm kinh ngạcnói:

-Làm sao ngươi biết?

Thạch Trung Ngọc đắc ý nói:

-Lão tử tốt nghiệpsơ trung, chỉ số IQ cao hơn ngươi!

Thư Cầm lập tức liếc mắt nói:

- Bằng cấp hiện tại đãkhông hữu hiệu, nữsinh viên cònkêu khóc để người ta baonuôi,ta tốt nghiệp tiểu học cóthể làmthê tửcủa Trần Thiênlàtốt rồi, hơn nữa ta là được Trần Thiên cưới chính thức, không phảilà những Tiểu Tam kia có thể so!

Thạch TrungNgọc nhất thời đầuđầy hắc tuyến, im lặngnói:

- Trần Thiên rất lợi hại sao, ta cảm giác hắn chỉ là một cặn bã!

Thư Cầmcả giận nói:

-Chỉ bằngmột nhị gia nhưngươicó tư cách gì nói lão côngta!

Thạch Trung Ngọc nhất thời sinh khí,nhị giaem gái ngươi, cười lạnh nói:

- Lão tử nói rõ, lão tử không thích đánh nữ người, chỉ thích chinh phụcnữ nhân, những lời nàyở trênthân thể ngươi ta xemthích hợp nhất!

Thạch Trung Ngọc nói xong,bắt đầuxé yphục của Thư Cầm,lộ ra nộiytrắng như tuyết,lúc đầu không có nhìn kỹ,hiện tại nhìnkỹ,phát hiện nữ nhân này rất đẹp, meo meo thật to, môngsăn chắc,da thịt trắng noãn,sờdường nhưrất thoải mái.

ThưCầm nhất thời kêuto, Thạch Trung Ngọc vội vã bụm miệng nàng, uy hiếp nói:

- Ngươikhông muốn meomeo của mìnhrồi hả?

Trong ánhmắtThưCầm tràndầyvụ khí, cầukhẩnnói:

-Van cầu ngươi, lúc trước coi như ta không đúng, cầu ngươithả ta đi,ta nhất định cầu Trần Thiên thacho ngươi mộtmạng!

Thạch Trung Ngọc vừanghe, nhất thời nổi giận, lão tửcầu hắn cọnglông, Thạch Trung Ngọc trực tiếp xé tan nội y củaThư Cầm, hai luồng mềm mạinhấtthời tránngậptròng mắt, Thư Cầm thì không ngừng nứcnở.

Lúc này Trần Mộc Sương đột nhiên tiến lên ngăncản Thạch Trung Ngọc, vẻ mặt khôngvui nói:

-Nànglàchị dâu của ta, ngươi không thểđộng nàng!

Thạch TrungNgọc khinhbỉ nói:

- Ta lúcnào nói sẽ động nàng, loại mặt hànggiốngnhư nàng,cho lão tử lãotử cũng không muốn, ngươi trướcđi tắmrồi lên giường, lát n ữa lão tử làm ngươi!

Gia nhập vào Bạo Quân công hội?

DTV-EBOOK.COM.VN

TrầnMộc Sương lắcđầu, vẻ mặt không tin nói:

- Ngươi ngaycả đạitẩu của tacũng không buôngtha, ngươi bảo ta làm sao tintưởng ngươi?

Trong lòngThạch Trung Ngọc phiền muộn, không phảita không buông tha đại tẩu ngươi, là nàng không buông tha ta, lão tử mớilà bị động!

Thạch Trung Ngọc không thể làmgì khác hơn là nói:

- Vậy ngươi ở một bên nhìn, loại mặthàngnày cholão tử, lãotửcũng không muốn!

Lúcnày Thư Cầm cũngsinh khí,cảgiận nói:

- Ngươi mởmiệng một tiếng loại mặt hàng nàyloại mặthàng kia,ta đến cùng điểm nàokém Tuyết Yến!

Lúc này TuyếtYếnđãmặc quần áotử tế, vẻ mặtxấuhổ, khôngnghĩtới mìnhgả cho Trần Thiênnhiều nămnhưvậy vẫn cực kỳ tuânthủ nữ tắc, ngàyhôm naydĩ nhiên hồng hạnh xuất tường,trong lòng tự trách không ngớt,lúcnày ngheThư Cầm nói, ngay cảđầucũng không ngẩn lên được.

Trong lòng Thạch TrungNgọc phiền muộn, nhìn khuôn mặt, vóc người, da thịtgì gì đóđều không kém, làm saomình cảm giác kém Tuyết Yến nhỉ, không thể làm gì khác hơnlàbất đắc dĩnói:

-Đừng nói nhiều, dù sao lão tửcảm thấy ngươikémTuyếtYến!

ThưCầmcả giận nói:

-Đó là bởi vì ngư ơi không ăn được nho nóinho chua!

Thạch Trung Ngọcnhất thời nởnụ cười, khinh thường nói:

- Ăn cái rắm, ngươi đangở trước mặt lão tử, lão tửcũng không muốnăn, ta đoánTrần Thiêncũngđã lâu chưaănquangươia!!

Thư Cầm uất ức,Trần Thiên đúnglàđã rất lâu khôngcùng nànglàm chuyệnkia, chủ yếu làTrần Thiên thực quá hoa tâm, không chỉ trongnhà có bốn cái, bênngoài càng có khôngít.

Lúc nàyThư Cầm cũnggiận quá thành cườinói:

- Ngươi nói ngươi không muốn ăn ta?

Thạch Trung Ngọc gật đầu,Thư Cầmcười cườinói:

- Tốt, ngươi nóingươi không muốn ăn, lão nương lại muốn để cho ngươi ăn!

Thạch Trung Ngọc sửngsốt, chỉ thấyđốiphương dùng thân thể mềm mại cọlấy hắn, làmtà hỏa của hắn điềuđộng lên, hạ thân mở ra hùng phong, ngẩng đầu đứng thẳng.

Thư Cầmnhất thờicười đắc ýnói:

- Ngươi không phải nói ngươi khôngmuốnăn ta sao, đây l àchuyện gì xảy ra?

ThạchTrung Ngọc nhìnhạ thân của mình, bất đắc dĩ nói:

- Đây chỉ là phảnứng sinhlý bình thường,coinhư nhàolên một con chócái cũngsẽ có phản ứng!

Thư Cầm nhất thời hai mắt bốc hỏa,cảgiận nói:

-Ngươilại sosánhtavới chó cái!

Thạch TrungNgọc bất đắc dĩ nói:

- Tachỉlà tỉ dụ, ngươi đừngquá để ý...

Thạch Trung Ngọc còn chưa nói xong, đã thấy trong miệng đưa vào

một cái lưỡi thơm tho, đangliều mạng mút, trong miệng lẩm bẩm cái gìnhìn lão nươngcùng chócái giống nhau không!

Vẻmặt Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩ,hắn phát hiện khôngbiết lúc nàoy phục trênngười ThưCầm đã không còn, thânthể mềm mại trầntrụi trựctiếp nhào tới trên người hắn,ép thânthể hắn không nhúcnhích được.

Trong lòng ThạchTrung Ngọc thanthở, ngày hôm nay đây đã là lần thứhai bịngược,hắn cũngkhông cóýđịnh phản kháng,tùy ý ThưCầm xửlý.

Trần Mộc Sương nhìn thấytình huống không đúng, vộivàng tiến lênngăncản, nhưng Thư Cầmtức giận nói:

- Tiểu muội,đừng cản, xemtachinh phục hắn!

ThưCầm ở trên người Thạch TrungNgọc giằngco nửa giờ, đương nhiên Thạch Trung Ngọc cũng tương đối phối hợp, làm Trần Mộc Sương vàTuyết Yếnđềubị hình ảnh hương diễm trướcmắt khơi dậy dụchỏa, trong lòng ngứangáy.

Thạch Trung Ngọc đương nhiên nhìn thấymàn này, đơngiản kéo TrầnMộc Sươngvà TuyếtYến vào trong đốngquần áo, bắt đầu chơi 4P, khoái hoạt như thần tiên.

Lúc mớibắtđầu, đám ngườiThưCầm đều hoài nghi ThạchTrung Ngọc có thểchịunổihay không, kết quả đến cuối cùng các nàngphát hiện, ThạchTrungNgọckhông phải năng lực không đủ, mà là năng lực quá dư thừa, ba người đều bị Thạch Trung Ngọc chinh phục, thân thể không nhúc nhích được!

ThạchTrungNgọcnhìnbanữ nhân vẻ mặtthỏa mãn ngã vàotrong đống quầnáo,lập tức có cảmgiác chinhphục sinhra, chậmrãi ôm thân thể mềm mại của TrầnMộc Sươngvào trong ngực, ôn nhu nói:

- Có đau hay không?

Trần Mộc Sương gậtđầu, lạilắc đầu nói:

- Lúc đầu rất đau, nhưngcó ngươi ở đây liềnhết đau!

ThạchTrungNgọc nghi hoặc,hỏi.

- Có ý tứ?

ThưCầmvà Tuyết Yến đềuđầu đầyhắc tuyến, khinhbỉ nhìn Thạch Trung Ngọc, TuyếtYếnnhẹ giọng nói:

- Sương nhi làhy vọng ngươi có thể ôm nàng chặtmột chút!

Thạch Trung Ngọc gậtđầu,nghĩ thầmnguyênlai là ôm chặt một chút liền hết đau, hơi dùng lực, TrầnMộc Sương nhất thời nhướng mày, duyên dánggọi to nói:

- Chớlộn xộn, thậtlà đau!

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến, không phảinóiôm chặtmột chútliềnhết đau sao,tại saolạiđau, Trần MộcSương trừng hắn nói:

- Ngươi thật là mộtngu ngốc, ngườita là ý nóichỉ cầncó ngươi ở đây bên cạnh, đau nữa ta cũngcó thể chịu được!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Nguyênlai làý tứ này, các ngươi nóirõ không phải tốt, còn chuyển nhiều vòng nhưvậy làm gì?

Bacô nương đều liếc hắn,ai biết ngươi nhược trí nhưvậy!

Lúc này ThưCầm đột nhiên hỏi.

- Ngươi không phảinhị gia, ngươitênlàgì,đang làm gì?

Trải qua mớivừa rồi cùng Thạch Trung Ngọcsảng khoái chiến đấu, lúc này Thư Cầmđãkhông có một chút phẫn nộ,Thạch TrungNgọc không thể nàolà nhị gia, nhị giabình thường trừ khi uống thuốc, là tuyệt đốikhôngcó khảnăngsở hữu sức chiếnđấu cường đại như vậy,mà Thạch Trung Ngọc biểuhiện sức chiến đấukhông gì sánh kịp, khiến cho nàng nhìn với cặp mắt khác xưa!

ThạchTrung Ngọc nói:

- Ta đương nhiên không phải nhị gia, ta gọi Thạch Trung Ngọc, là

một game thủ trong Thần Lâm!

Bacô nương đều gậtđầu, không có biểu thị gì,Thạch Trung Ngọc phiềnmuộn, cácnàngdĩ nhiên chưa từng nghe qua tên tuổi của mình, đây thật là thiên đạitổn thất.

Một lúc lâu, ThưCầm mới ngẩng đầunói:

- Lão côngcủa chúng taxây dựng côngnghội ở trong ThầnLâm rấtlợi hại, ta đinói với hắn, nói ngươi làmột bàcon xa của ta,để hắn chăm sóc ngươi,bình thườngnếu như không cócôngnghội cường đạiởphía sau,người chơilà rấtkhó lănlộn!

Bạo Quân công hộithậtlà Trần Thiênxâydựng, nhưng bây giờlại không về hắn trông coi.

Gia nhập vàoBạo Quâncông hội?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, thấy buồncười, cáiý nghĩ nàyđích xác rất nực cười,nói:

-Ta sẽ không vào côngnghội của Trần Thiên!

Thư Cầm cau màynói:

-Lẽnào ngươimuốntiền, đương nhiênchúngtacũng cóthểchongươi một khoảntiền,nhưng người chơi chức nghiệp thu nhậplà khe nhỏ sông dài, so với một khoảntiền thì có rất nhiều chỗtốt.

Thạch Trung Ngọcnhấtthời sửng sốt, Thư Cầmlại nói:

- Ngươi không cần nghĩ dùng chuyệnnày tớiuy hiếp chúng ta,sẽ không aitin tưởng, ngươi cũngkhôngcầnôm huyễn tưởng,dù sao giữa chúng ta chênh lệch quá lớn, nàychỉcó thểlàtình một đêm, cho nênta nói ngươi hiểu không?

Hai cô nương khác cũng gật đầu, cho rằng Thư Cầm nói cóđạolý.

Trần Thiên lên sân khấu

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu, hắn không nghĩ tới cáccô nương lại nói với hắn như vậy, lập tứcnói:

-Ta khônggia nhậpBạoQuân công hội làbởi vìta đã có phòng làm việc,hơn nữa công hộicủa hắn quárác rưởi!

Khóe miệng ThưCầmlộ ranụ cườitrào phúng nói:

- Ngươi nói Bạo Quân cônghội rác rưởi,như vậy ngươilà cao thủ trong trò chơi,tahỏi ngươi phònglàm việc kia mỗi tháng chongươi bao nhiêu tiềnlương?

ThạchTrung Ngọc thànhthànhthật thật nói:

- Một tháng 500 tệ, thế nhưng phòng làmviệccủa chúng ta có chia phần trăm...

Bacô nương đều bật cười, ThưCầmlắc đầu, vẻ mặt mỉa mai nói:

-Mộttháng 500 tệ, mặc dùcó chia phần trăm, thế nhưng ngươicó thể hút thuốc mườitệ một hộp đã xem như không tệ, theo ta biết, trong cônghộiBạoQuân, người chơi hạch tâmmột tháng thu nhập sẽ không thấphơn tám ngàn, mặc dù không nhiều, thế nhưng ở Thượng Hải coinhư cóăncó uống,ngươi suytínhmột chút a!!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc kinhngạc nói:

- Người chơi hạch tâm của BạoQuân công hội một thángthunhập khôngthấp hơn tám ngànkhối?

ThưCầm gật đầu nói:

- Chắc lànhư vậy!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc chẳng đángnói:

- Còn tưởng BạoQuâncông hội lợihại, không nghĩtới thunhậprác rưởinhư vậy!

Ba cô nương đều đầu đầy hắc tuyến, mỗi tháng 500 khối dĩnhiên cười nhạo mỗi tháng támngàn khối, cái nàycó phải thiên đạichê cườihay không?

Đúng lúc này, tiếng đập cửađánh thức bốnngười.

- Tiểu muội,có ở bên trong không? Ta nghe Thư Cầm nói ngươiđã trở về?

Bạo QuânTrần Thiên!

Thạch Trung Ngọc nghe được thanhâmcủaTrần Thiên, ba cô nương ở bên cạnh cũng nghe ra, sắcmặt khócoi,Thạch Trung Ngọclại không cógì, đứng dậy muốnđimở cửa cho Trần Thiên.

ThưCầm vội vàng kéo ThạchTrung Ngọc nói:

- Ngươi đi làm cái gì?

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọcvô tội nói:

- Đi mở cửa, kháchnhân tới cũngkhông thể khôngmởcửacho người ta a?

Ba cô nương đềuđầu đầy hắc tuyến, ThạchTrung Ngọc cũngquá vô tư đi, chạy đến trong nhà người ta, chơi muội muội và hailão bà của người ta, còn nói người ta là khách!

Thư Cầm mắng:

- Ngươi không muốn sống nữa sao, hắn nhìn thấy ngươisẽ giết ngươi!

Vẻmặt Thạch Trung Ngọc không sao cả,lấy thân thể của Trần Thiên, bacái cũng không phải đối thủ của mình, cùnglắm thì bắt hắn chạy trốn thôi!

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩnói:

- Ngươicó thể buông ra không, ngươi nắm quáchặt, ta không thoải mái!

Thư Cầmnhìn một cái, nhất thời đỏ mặt, hiện tại bốn người đều trần truồng, vừa rồi nàng khẩn cấp, dĩ nhiên nắm tiểu huynhđệ của Thạch Trung Ngọc, lúcnày tiểu huynhđệđã bị nàngbắt có chút xao động bất an, muốn ngẩng đầu.

Thư Cầm nhất thời đỏ bừngcả khuôn mặt, người nàylàmsao mạnh như vậy, vộivã buông bảo bối kiara nói:

- Ngươiở chỗ này đừng đi ra, chúng tađira ngoàiđuổihắnđi!

Nói xong ba cô nương vội vàng mặcquần áo, Thạch Trung Ngọc vui vẻ tự tại, trực tiếp đặt mông ngồiở trong đống quần áo nhìn bamỹ nữở trước mặt hắn đổiquầnáo.

Trần Thiên chờ không nổi nữa nói:

- Tiểu muội, ngươi xảy ra chuyệngì, lâu như vậy cũng khôngmở cửa?

Trần Mộc Sươngvội vãđáp:

- Sắp rồi, đại ca, ta đang thay quần áo!

Trong lòng TrầnThiên phiền muộn, đêmhômkhuya khoắt thayquần áolàm gì, bất quá vừa nghĩ tớitiểu muộicủa mìnhy phục nhiều, không đổi nhữngyphục kia sẽlãng phí, Trần Thiên cũng bình thường trở lại.

Đợi chỉchốclát, Trần MộcSương mở cửa cho Trần Thiên.

TrầnThiên vừa vàocửa liềnnhìn Trần Mộc Sương, thấykhông có chịu tổn thương gì, ThạchTrung Ngọc trốn ở trong tủ quần áo xem ra, dườngnhưTrần Thiên rất lolắngmuội muộicủahắn, bất quá vừa rồi...

Nhìn hồi lâu, TrầnThiên mới yênthầm nói:

- May màkhông có tổn thương gì, bằng không ta sẽ nghiền xương gia hỏa kia!

TrầnMộc Sương gật đầu nói:

- Đại ca, ngươi xem takhôngphải mộtchút sự tình cũng không có sao!

Trần Thiên gật đầu nói:

- Nhanhnói cho đại ca là chuyện gì xảyra, là ai dám bắt cóc ngươi, TềHạo kia cũng thật là,rõ ràng an bài hắn phải bảovệ ngươi thật tốt,nói thật,đại carất lo lắng muội,cho ngươivào võ quán TaeKwonDo, chính là vì tìm một đám thiếu niên biết TaeKwonDo bảo hộ ngươi, bằng không lấy tính tình của ngươi, sớm muộn gì c ũngsẽxảyra chuyện!

Trần Mộc Sương tức giận nhìn Trần Thiên nói:

-Cái tính xấugì,còn không phảihọc ngươi, ngươi còn tưởng rằng tính tình của ngươi tốt!

TrầnThiên đổ mồ hôi, vội vàngnói sang chuyện khác:

- Được rồi được rồi, tiểu muội, nhanh nói tình huống cụ thể cho đại ca?

TrầnMộc Sương trầmngâm mộthồi, sauđó kểsự tìnhra, đương nhiên chuyệnsauđónàng không có khảnăngnói!

Trần Thiên gật đầu, vẻ mặtim lặng nói:

- Nguyêndo dĩ nhiênlà vì đoạt một cái đu dây, muội muội,cái này quả nhiên là phong cách của ngươi a!

Trần Mộc Sươngtứcgiậnnói:

- Không phải, đại ca, ngươi không biếtkhi đó hắn kiêu ngạo bao nhiêu đâu, một nhân vật cấp đạithúc, dĩ nhiên chiếm đu dây, thực quá khinh bỉhắn!

Trần Thiên choTrần Mộc Sươngmộtcái cốc, khiển trách:

- Lẽ nào ngươi không kiêungạo, đu dây trong biệt thự cònnhiều mà, ngươilạimuốn ngồicáikia, như vậyrõ ràng là khi dễ người, tuy

ta để những tiểu tử kia bảovệ ngươi, nhưng không phải bảo ngươi đi khidễ người khác, ngươi không thể thu liễmmộtchút,loạingười như ngươi sớmmuộn gìcũngsẽ thua thiệt!

Trần Thiênnói, để Thạch Trung Ngọc gật đầu, nghĩ thầm trước đây TrầnThiên bá đạo giốngnhư rắm, bâygiờgiảng đạo lý lại nhấtlưu, thực kỳ lạ.

Trần MộcSương nhấtthời quệt mồm biểuthịbất mãn nói:

-Nói như vậy, chuyện này đều là em gái ngươi sai!

Trần Thiên từái vuốt đầucủaTrần Mộc Sương nói:

- Đương nhiên không phải, hắncũng có một chútsai!

Trần Mộc Sương nghi ngờnói:

- Saiđiểmnào?

Thanh âm của Trần Thiên đột nhiên trở nênlạnh:

-Bắtcóc muộimuội của Trần Thiên ta chính là sailầm lớn nhất của hắn!

ThạchTrung Ngọc nhất thời đầuđầy hắc tuyến, khẩukhí này mới giống như Bạo Quân mìnhbiết,báđạogiốngnhư phân chó.

Trần Mộc Sương vội vã cầm lấy cánh tayTrần Thiên nói:

- Đại ca, vậy ngươi dựđịnh xử trí hắn như thế nào? Ngươi không thể nghiêmphạt hắn,ta cảm thấy kỳ thực hắn rất thú vị!

Trần Thiên cười nói:

- Ta cũng thấy hắn với ngươi là người cùng một đường, ngàyhôm nay đạica ngươi vui vẻ, ngươi nói không trừng phạt sẽkhông trừng phạt, vậy ngươi nói cho tabiết tên củahắncó được hay không?

TrầnMộc Sương nghĩ thầm dù sao Trần Thiên cũngđáp ứngkhông trừng phạt, vìvậy trực tiếp nói:

-Hắn gọi Thạch Trung Ngọc!

ThạchTrungNgọc!

Sắcmặt TrầnThiên cứngngắc, như bị ngũlôioanh đỉnh, nổi giận mắng:

- Thạch TrungNgọc,tên hỗn đản này cũngdámbắt cóc muộimuộicủa ta?

Trời sinh đối thủ một mất một còn

DTV-EBOOK.COM.VN

Ba cônương đều sửngsốt, TrầnMộcSương kinh ngạcnói:

-Đại ca,ngươi biếtThạch Trung Ngọc,hắnnóihắn cũng chơi game, lẽ nào các ngươi biếtở trongtrò chơi?

Sắc mặtTrần Thiênbiến thành màuđỏ tía, cả giậnnói:

- Thạch Trung Ngọc, cái vương bátđản này, quả thực chết tiệt!

TrầnMộc Sươngcả kinh, Trần Thiên nói:

-Còn nhớ lần trước ta và các ngươiđề cậpqua mộtngườitên làHinh Vũ Chi Thạch không?

Trần MộcSương gật đầunói:

- Nhớ kỹ, không phải trò chơi đệ nhấtcao thủHinh Vũ Chi Thạch sao!

Trần Thiêncả giận nói:

- Chómá đệ nhất cao thủ,hắn chínhlà một rác rưởi!

Ba cô nương đều sửng sốt,ThạchTrung Ngọc chínhlà Hinh Vũ Chi Thạch? Trách không được ngườinày khôngthèm liếc nhìn Bạo Quân cônghội một cái, thìravốn làđối thủmộtmất một còn!

Trần Mộc Sương kinh ngạc nói:

- Thạch Trung Ngọc chínhlàHinhVũChi Thạch?

Trần Thiên gật đầu nói:

- Thạch Trung Ngọc chính là tên thật của rác rưởi kia!

Lúc này Thạch Trung Ngọctrốn ở trong tủquần áo thật khó chịu, TrầnThiên này năm lần bảy lượt mở miệng vũnhục hắn, thật con mẹ nó muốn chết!

Thạch Trung Ngọctừ trong tủquần áo bật ra, chỉ vào mũicủa Trần Thiênnổi giận mắng:

-Con mẹ ngươi TrầnThiên, còndámvũnhục lãotử,lãotử khôngđể yên cho ngươi.

Sắc mặt TrầnThiên cứng ngắc, hai mắt trợn tròn nhìnThạch Trung Ngọc, sắc mặt giậndữnói:

- Tạisao ngươi ởtrongnhàcủata?

Thạch TrungNgọc khinhthường nói:

-Lão tử muốntới thì tớithôi!

Trần Thiên chỉở trong trò chơi gặp qua ThạchTrung Ngọc, không hiểurõ ThạchTrung Ngọc ở trong thực tế, liền điên cuồng hét lên, trực tiếp nhào về phía Thạch TrungNgọc.

Thạch TrungNgọc cười lạnh, thầm nghĩkhôngbiếttự lượng sức mình, tiến lênmột bước,một tay nắmcánhtaycủa TrầnThiên, cùi chõ đụng vào cằm đốiphương, thân thể Trần Thiênnhất thời bay ra ngoài, kêu thảm một tiếng.

Trần Thiên từ trên giườngđứnglên,phun ra mấy cái răng, miệng đầymáu căm tức nhìn ThạchTrung Ngọc,giậndữ hét:

- Nói mau,tại sao ngươi ở trong nhà của ta?

Thạch TrungNgọc đắc ýlắc lắc bảo bối của mình,khôngcó phảnứng Trần Thiên, nhìn Trần Mộc Sươngvuivẻ nói:

- Ta vừa rồi đãnói, dù Trần Thiên xuất hiệnởtrước mặt ta, tacũng đánh hắn như mộtconchó!

Vừa rồiThạchTrung Ngọc và Trần Thiên điện quanghỏa thạch giao thủ đã hoàntoàn dọa TrầnMộc Sương khiếp sợ, lúc nàynàng mới phảnứng được,vội vàng kéoThạch Trung Ngọc nói:

- Thạch đại ca, ngươixemngươi ngay cả y phục cũngkhôngmặc, không phải mất mặt sao!

TronglòngThạch Trung Ngọc phiền muộn, vừa rồi Tuyết Yến xông lên xéy phục củamình, mình nơinào còn cóy phục, Thạch Trung Ngọc không thểlàmgì khác hơn là khoát tay,bất đắcdĩ nói:

- Quầnáo của tabị Tuyết Yếnxé rách, hiện tại ta đã khôngcó quần áo!

Trần Thiênnghe lập tức giận dữ, vừarồi hắn thấy Thạch Trung Ngọc trầntrụitừ trongtủquần áođi ra, trong lòng đãcảm thấycó chút không đúng, lửa giận kéo lên, khôngnghĩtới quảnhiên xảy ra loạichuyệnnhư vậy, Trần Thiênquát to một tiếng, muốn liềumạng với Thạch Trung Ngọc, thế nhưng TrầnMộc Sương cũngkéohắn lại, nhìn Thạch Trung Ngọcmỉm cười nói:

-Ngươikhôngmặc quầnáo nhất địnhsẽ ảnh hưởnghình tượng suất khí của mình, ngươi nhanh mặc quần áo đi!!

Thạch Trung Ngọc gãiđầu, cũngkhông thểbởi vì không mặcquần áo ảnh hưởnghình tượng huyhoàng củamình, mặc vào a!

Thạch Trung Ngọc xoay người trởlạitrong tủ quần áo tìm y phục của mình, kết quảphát hiện yphụccủamìnhbị Tuyết Yếnxé thành mảnh nhỏ, ngay cả quầncộc cũng không ngoại lệ, Thạch Trung Ngọc khôngcòn biệnpháp, không thểlàmgì khác hơn là tùy tiện tìm một bộ y phục của Trần Mộc Sương mặc ởtrên người, sau đó đi ra ngoài.

Thạch Trung Ngọc vừara tủ áo, nhấtthời sửng sốt,sau đó cười khổ, lúc nàytrong phòng nhiều hơn bảy támngười, đươngnhiênlàbảo tiêu.

Bảytám bảo tiêu làm hìnhquạt vây quanhThạch Trung Ngọc ở giữa, Trần Thiênthì che cămđứngở cửa phòng, Trần Mộc Sươngởmột bên đỡ hắn.

Thạch Trung Ngọc cười khổ nói:

- Ta nói ngươilàmsao quantâm ta như vậy,nguyên lai là ý tứnày, ta thậtkhờ!

Vẻ mặt TrầnMộc Sương hổ thẹn, lắcđầu nói:

- Takhôngthể để cho ngươi tổn thươngcaca ta, hắnlàthân nhân của ta, thế nhưng ta cũng sẽ không để hắn tổn thương ngươi!

ThạchTrung Ngọc lắcđầu, thầm nghĩTrần Thiên nơi nàosẽ nghe lời ngươi, lậptức bàyratư thế phòng ngự, bảy tám bảo tiêu kia đều liếcmắtnhìnnhau, trong lòng khinhbỉ Thạch Trung Ngọc, người này dĩ nhiênmặc váy vàng, thật * không phảiđànông!

Trần Thiên bưng cằm, vẻ mặtâmtrầm nói:

- Tiểu muội,bây giờ ngươi cóthể nóichotabiết vừa rồixảyra chuyện gì không, tại sao tên hỗn đảnnày ở trong phòng củangươi, tại sao thân thểlỏa lồ,còncó mới vừarồi hắn nói y phụcbị TuyếtYếnxé rách là chuyện gì xảy ra?

Vẻmặt Tuyết Yến áynáy cúi đầu, khôngbiếtnói cáigì cho phải, Trần Mộc Sương thìấp úng, vẻ mặt quẫn bách,cũngkhông tiện nóicái gì.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc có chút áynáy, chuyệnnày đều là do mình dựng lên, tự nhiên không thể để cho cáccô nương tới gánh chịuhậu quả,lập tức mở miệng nói:

- Cái này khôngcó quanhệ tới TuyếtYến,tất cảđều là sai củata, bởi vì ta nghèomua khôngnổiyphục, cho nên ép buộcTrần MộcSương, muốnvơvéttài sản của nàng, lúcnày TuyếtYến phát hiện, cùng ta đánh nhau,trong lúc hỗn loạnxé rách quần áo của ta.

Trần Thiên cười nhạt nói:

- Chuyện xưacủa ngươi biênkhông tệ, nhưng ngươi cho rằngtalà ngungốc sao?

Thạch Trung Ngọc lẩm bẩm “ngươikhông phảilà mộtngu ngốc sao”,TrầnThiên nhất thờicảgiận nói:

-Ngươinói ta ngu ngốc, vậy ta hỏingươi, ngươi vơ vét được quần áo sao?

Thạch Trung Ngọc chỉ váy màu vàng trên người mình nói:

- Đây không phải sao?

Trần Thiên lộ ra biểu tìnhchán ghét nói:

-Cái váynày mặc ởtrên người ngươituyệt đối không đẹp, tựanhư bôi phân!

ThạchTrungNgọc cười ha ha nói:

- Ngươi đã nói khôngđẹp, tasẽ đi đổimột bộ!

NóixongThạch TrungNgọc muốntiếnvào trong tủ quầnáo thaybộ khác,lúc này Trần Thiên cũngnổi giậnnói:

- Không cần, ngươicoi lão tửthực ngốc sao,ngươiđường đườngđệ nhất cao thủ, sẽđibắt cóc một nữ nhân chỉvìvơ vét mấybộ quần áo, dùng ngươi óc heongẫm lại xem có hợplý không?

Thạch TrungNgọcvô tộinói:

-Ta nói đều làlờinói thật, ngươithích tinhay khôngthì tùy,di? Không phải mới vừa rồingươi nói ta là rác rưởi sao? Hiện tạisao lại nói ta là đệ nhất cao thủ trongtrò chơi, xưng hô này thật xuôi tai!

ThạchTrung Ngọc nhất thời cười lên hahả, sắc mặt Trần Thiên thì đenlại, cùngThạchTrung Ngọc nói nhảm chẳng khác nào thích ngược,Trần Thiênkhoáttay, không nhịnđược nói:

- Bắt hắn, đánh tàn phế hoặc đánh thành ngu ngốcđều được.

Đạt thành minh hữu

DTV-EBOOK.COM.VN

Bảy tám bảo tiêu vừa nghe Trần Thiên nói, lập tức hành động, ba bảo tiêu canh giữ ở cửa phòng ngừa Thạch Trung Ngọc chạy trốn, còn thừalại bốn bảo tiêuthì nhàotới, ThạchTrung Ngọc nhướng mày, trong lòng phiền muộn, nếu hắn làCơ Vân Thăng thì tốt rồi, một đầu ngón tay một cáia!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc không thay đổi, muốn nghênh đón bốn bảo tiêu, thế nhưng hắn cònchưa làmrađộng tác, một bóng người chắn ở trướcmặt hắn.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, sauđó trong lòng cảm động, bốn bảo tiêu thìsửng sờ, chỉ có Trần Thiêntức giận quát:

- Tiểu muội, ngươi làm cáigì vậy?

TrầnMộc Sươngche ở trước mặt Thạch TrungNgọc,vẻ mặt kiên định nói:

- Đại ca, ta bất kể ngươi và ThạchTrung Ngọc cóthùoán gì, nhưng bây giờ ta đã là người của Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc là muội phu của ngươi, hắn cũngnên gọi ngươimột tiếng đạicữu ca!

Trần Thiêntrợn mắt, nhất thờicảgiận nói:

- Ngươinói cái gì,vương bátđản nàyđã chà đạp ngươi?

Trần Mộc Sương gật đầu, lại lắc đầunói:

- Hắn đối vớita rất tốt...

Trần Thiêntức giận cắt đứt Trần Mộc Sương, cả giận nói:

- Tốt cáirắm, ngươi năm nay mới16 tuổi, hắn cũng cóthể làmđại thúc của ngươi!

Vẻ mặt ThạchTrung Ngọc nhất thời khôngvui, lắc đầu nói:

- Hiệntại ta mới 24 tuổi mà thôi, không lớn nhưngươi tưởngtượng, hơn nữabâygiờyêu đương không chúý tuổi tác!

Vẻmặt TrầnMộcSương vu i vẻ nói:

- Thạchđại ca, nói như vậyngươibằng lòng làm muội phu của đại ca tarồihả?

Trần Thiên và Thạch Trung Ngọctrămmiệng một lời:

- Không được!

Trần Thiên oánhận nói:

- Tất cả nam nhân trên thế giới chếtsạch, ta cũng sẽ không để ngươigả cho hắn!

Thạch TrungNgọc cũng không vui nói:

- Ta cóthể làm nam nhân của ngươi, nhưng tuyệt đốisẽ không gọi người này làđại cữuca!

Trần Mộc Sương lắc đầu, haingười này thực là trời sinhđối thủ mộtmất mộtcòn,lúc này Thư Cầmởbên cạnhmở miệng nói:

-Emgái hạnh phúc khôngthể quyết định bởimột câunói của ngươi, ngươi và Thạch Trung Ngọc không phải có mâu thuẫnở trong trò chơi sao,nể tình mặt mũiem gái, có cái gì không thể thathứ!

Trần Thiên lắcđầu, trong lòng cười khổ, đây không phải vấn đề một chútmâu thuẫn, mà là thù sâu như biển!

Lúc này trong lòng Thạch Trung Ngọc có chút dao động, nếu như không giải quyếtTrần Thiên, mấycô nươngnày cũng phải chịu khổ, Thạch Trung Ngọcgãiđầu,có chút bất đắc dĩ nói:

- Sương nhi, không phải Thạch đại ca không muốn tha thứ ca ca ngươi, mà là hắnquá gàn bướng!

Trần Thiên nhất thời cảgiậnnói:

- Ngươi nói người nào gàn bướng?

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ giang tay ra nói:

-Ngươi ngaycả hôn nhân hạnh phúccủa em gái mình cũng không c oi trọng,chỉ vì ânoáncá nhân, chẳng lẽ không gàn bướng?

Trong lòng Trần Thiêncười thầm, mặc dùThạch Trung Ngọc đang khích tướngmình, thế nhưngđối phương cũng trúng phép khích tướng của mình, Trần Thiên hơi trầm ngâm nói:

-Muốnta bằng lòngsự tình của ngươi vàemgái,cũng không phải không cókhả năng,thế nhưng ngươi phải bằng lòng ta một điều kiện!

Trong lòng Thạch TrungNgọc vui vẻ nói:

- Ngươi nói điều kiện gì, quá khó khăn ta sẽ làm không được!

Trần Thiên cườiha hả nói:

- Không khókhông khó, chính là sựtình ngươi am hiểu nhất, ta hy vọng ngươi có thể giúpta pháđổ Bạo Quân công hội,đươngnhiên ta sẽ cung cấp tình báocho ngươi!

ThạchTrung Ngọc nhất thời sửng sốt,vẻ mặt kinh ngạc,thậmchí có chút kích động nói:

- Ngươi nói cái gì?Để ta giúp ngươi phá đổ Bạo Quân công hội? Ng ươi không phải bịbệnh rồichứ?

Trần Thiên nhất thời không caohứng nói:

- Ngươi không có nghe lầm,ta chính là nhờ ngươi giúp ta phá đổ Bạo Quân công hội, bất quá khôngphải hoàn toàn phá đổ,cònlưu một hơi thở, để cho ta trùng kiến, hiện tại toàn bộ công hộitrên cơ bảnđều do biểu đệ ta trông coi, ta chínhlà chân chạy, đại bá ta thựclà mắt bị mù, biểu đệ củata chínhlà một ngu ngốca!

Vẻ mặt Thạch TrungNgọc khinh bỉ, lắc đầu nói:

- Đạibá của ngươi có chấttử như ngươithực là hắn gặpvận đentám

đời, ngươi cũng quá ngoan độc!

Vẻ mặtTrần Thiên oán độc nói:

- Nói như thế nào Bạo Quân cônghội cũnglàtamộttay thiết lập, ngươi xem hiệntại tabị xa lánh thành hình dáng ra sao, lần trước đi giếtTử KimBoss cấp 50,dĩ nhiên dẫn một đám người ngu ngốc!

Nói xong Trần Thiên còn oán hận nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Đương nhiên, trongnày đại bộ phận nguyên nhân đều là ngươi ban tặng,thếnào, ngươi đến cùngcó đáp ứng hay không!

Thạch TrungNgọcló ra vẻmỉm cười nói:

- Ta đươngnhiên đápứng, chỉ bấtquá hiện tại ta đang làmmột nhiệmvụ,chờta trở về sẽ giúpngươilàm hỏng Bạo Quân công hội, như thếnào? Ta còn có thể giúpngươi tìmmộtđám ngườira sức!

Trần Thiênhài lòng gật đầu, cùngThạch Trung Ngọc liếc nhau một cái, nhấtthời đều vui vẻ cười to,TrầnThiên và Thạch Trung Ngọc đồng thanh hô lên.

- Đạicữu ca!

-Muội phu!

Ba cônương đều trợn mắt hốc mồm nhìn TrầnThiên và Thạch Trung Ngọc, trờisinh đối thủmột mất một còn làmsao lạithôngđồng với nhau, cái thế giới này thựcsự là kỳ diệu!

TronglòngThạch Trung Ngọc mừngrỡ, không nghĩ tớilúc này đây chẳng nhữngthuđược ba cônương, còn cùng Trần Thiênđạt thành quan hệ minh hữu,có nhân viên nội bộcung cấptình báo, như vậy Bạo Quân công hội còn không phải là củamình, chuyến đi này thực không tệ, trởvề nói cho cáccô nương, các nàng còn không thểvui chết!

Lúc này Thạch Trung Ngọc đột nhiênnói:

- Đại cữuca, ngươi xem TuyếtYến và Thư Cầm?

Trần Thiêncao hứng khoát tay nói:

- Haianh em ta còn chúý cái gì, hai nàng đều cho ngươi!

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, hiện tại mớiphát hiện, Trần Thiên thật là một người phóngkhoáng, Thạch Trung Ngọccó chút chộtdạ nói:

- Nhưng hiện tại nhà tacó chút bấttiện!

Trần Thiênkhông nhịnđượcnói:

- Vậy ở nhà của tatrước, chừng nào ngươi muốn đến cứ tới, coinhà của tanhưnhàcủangươi là được!

Trần Thiên nói xong, kéo Thạch Trung Ngọcđến phòng khách uống rượu, Thạch Trung Ngọc thật không lay chuyển được, cũng chỉ đành thuận theohắn.

Trên bàn rượu, Trần Thiên uốnghưng phấn, đối với ThạchTrung Ngọc hết sức nịnh hót,thầm nghĩ:Trần Hạo,ngươi cái vương bát đản,caca ngaycả HinhVũ Chi Thạchcũng câu được,nhìn ngươilàm s ao đấuvớita!

Tuy ngày thường Thạch TrungNgọc không uống rượu, thế nhưng cũng may thân thể cường tráng,ngượclạicũng có thể uống một chút, thế nhưng thật khôngquanổi Trần Thiên, cho nênsau khi chật vật chống đỡmộthồi, thì trực tiếp téởtrên bàn.

Trần Thiên nhìn Thạch Trung Ngọcthở dàinói:

- Ngườiđâu, dìuhắn đi!

Trần Mộc Sương lập tứcnóngnảy, tiếnlênnói:

- Ca ca, ngươimuốn mang hắnđi đâu?

Tronglòng Trần Thiên thầm than,sờ sờ đầu Trần Mộc Sươngnói:

- Đương nhiênlàđưa tới phòng ngươi, bằng không ngươi cho rằng ta sẽ đưa hắn đi đâu, muộimuộingốc, từnhỏ đến lớnđồ vậtngươi ưu thích, lúcnàoca ca phản đối qua!

Trong lòng TrầnMộc Sương cảm động, gật đầu, Thạch Trung Ngọc nằm trênbàn rượu khóe miệng cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

Đây là tình huống gì?

DTV-EBOOK.COM.VN

Ngày thứ hai,Thạch Trung Ngọc vừa tỉnhlại, phát hiện Trần Mộc Sương nằm ở bên người, toànthân tiểu cô nương nàytrần trụi, giống như mộtcon bạchtuộc dánở trên người hắn,làm cho trong lòng Thạch Trung Ngọc kiềudiễm.

ThạchTrung Ngọc thoáng giật giật, TrầnMộc Sương tỉnhlại,kinh ngạc nói:

- Ngươi đãtỉnh, ngươi không biết ngày hôm qua ngươi uống bao nhiêu,phải nhờ hai bảo tiêu dìu ngươivề phòng!

ThạchTrung Ngọcyêu thương hôn Trần MộcSương một cái nói:

- Ta phải đi,có thờigian sẽtrở lại!

Trong mắt Trần Mộc Sương tràn đầy không nỡ, nhưng cũngchỉ có thể gật đầu.

Thạch Trung Ngọc nhẹnhàng bế Trần Mộc Sương vàonhà vệ sinh, cùng nhautắm rửa,sau khi đira pháthiệnTrầnThiênđã phái người đưa tới mộtbộ quần áomới,Thạch Trung Ngọc cười, lầnnày rốt cục không cần mặcváytrở về.

ThạchTrung Ngọcmặc quầnáotử tế, nghĩ thầm các cô nương tám thành là đang nónglòng chờ,vội vã đi xuống lầu tìm chiếcxeBMW kia, phát hiện vẫncòn ởtại chỗ, nhất thời thở phào một hơi.

Trần Mộc Sươngnắm tay Thạch Trung Ngọc, có chút quyến luyến khôngnỡnói:

- Chiếc xekia làcủa Tề Hạo, ngươi không tính trả cho hắn hả?

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàngcườicười nói:

- Ta thấy hắn thật có ýtứ với ngươi, cái này làhắn lấy ra chuộc

ngươi, ta đương nhiên khô ngthể trảcho hắn!

Trần Mộc Sương hơi đỏmặtnói:

- Tề Hạo đích xác rất yêu thích ta, trước kia cũng một mực truy cầu ta,chỉ bất quá ta không có bằng lòngmàthôi, hiệntại gặp ngươi...

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng nói:

- Ta biết rồi, ngươi chỉ yêu thích ta?

Trần Mộc Sương trừng Thạch Trung Ngọc một cái,nhưng khôngnói lời nào, Thạch Trung Ngọcđã nói cho nàng biết, hắn có rất nhiều nữ nhân, mình chỉlà một người trongđó, thế nhưng Trần Mộc Sương không tức giận, chỉ sợ Thạch TrungNgọctrở về sẽ quên mất mình!

ThạchTrung Ngọc lại cùng Trần Mộc Sương âu yếm vàicâu,sau đó lênBMWchạy về biệt thự.

Một đường vô sự, ThạchTrung Ngọc lái BMW đếncửa biệt thự, vừa mới xuống xe, lậptức thấy CơVân Thăng, lãođầu kia đang đánh quyền, cũng khôngbiết có phải XuânDương Quyền không nữa.

CơVân Thăng vừa thấy Thạch Trung Ngọc, kinh ngạc nói:

- Xú tiểutử, ngươi xem như trở về, ngươi biết lão già talo lắng thân thể của ngươi bao nhiêu không!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọctối sầm, cũng không để ý hắn, trựctiếp nói:

- Tamột đêm không trở về,các cô nương đâu, có lolắng hay không!

Cơ Vân Thăng uống một ngụm rượu,khinhthườngnói:

- Cáccô nương đangngủ, hiệntạichỉcó Dương Tử đangxem Phim Hoạt Hình!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, mìnhmột đêm khôngvề,

lẽ nào các cô nương không lo lắngchút nào?

Thạch TrungNgọckhôngtin,tiến vào phòng phát hiện Dương Tử quả nhiên đang xem Phim Hoạt Hình,hơn nữaxem rất tậptrung, thấy Thạch Trung Ngọc về chỉ nói:

- Đại thúc, ngươi đã trởvề!

Thạch Trung Ngọc lên tiếng, trong lòng không khỏi cóchút thất vọng, đặt môngngồiở trên ghế salon bồi Dương Tử xemTV.

Chỉ chốclátsau, các cô nươngđều rời giường xuốnglầu,bắt đầu làm cơm, cũng khôngcó đặc biệt lưuý ThạchTrung Ngọc.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phiềnmuộn, ăn điểm tâm cũng phiền muộn, sao cáccô nương có thểkhông coitrọngmình như thế, Cơ Vân Thăng thì thừa dịp Thạch Trung Ngọc khôngcóchú ý, vội vã quơ đũa.

Ăn cơm xong, CơNhư Nguyệtkinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc nói :

- Ngọc tỷ, hôm nay sao ngươi ăn ít như vậy?

Thạch TrungNgọc không vuinói:

- Người thương tâm đương nhiênăn ít!

Cơ Như Nguyệt lập tức hiểu ý tứ củaThạch Trung Ngọc, cười mắng:

- Ngươi chínhlà khốn kiếp, còn không thấy ngại nói, ngày hômqua không biết ngươi sung sướngbao nhiêu, còn nói thương tâm!

Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạcnói:

- Saocác ngươi biết được?

DươngTử nói:

- Đêmqua ngươi đêm khuya không về,lúc đầu chúng ta đềurất gấp, thế nhưng sau đó Trần Thiên lại đột nhiên phái ngườitới nóicho

chúngtabiết tintức của ngươi, cho nên chúng ta yêntâm,đại thúc, ngươi thực lợi hại,ngay cả TrầnThiêncũng có thể giải quyết!

Các cô nương còn lại cũngtán thưởnggật đầu.

LúcnàyThạch Trung Ngọc mới yên lònglại, thì ra khôngphải là mình không trọng yếu ở tronglòng các cô nương, màlà nguyênnhân này, khoát tay nói:

- Cũng khôngcó gì, chỉ là mị lựccủata quá lớn!

Cơ Như Nguyệtnói:

- Đừng chém gió nữa,mau vào trò chơi!!

Tâm tình của Thạch Trung Ngọcthật tốt, còn muốnăn nhiều một chút, thế nhưng nhìn các cô nương đều vội vãtiến vào trò chơi, cũng không tiện níu áo, lên lầu đăng nhập vào trò chơi.

Thạch Trung Ngọc vừa tiến vào trò chơi, trước mắt xuấthiện một tràng cảnh làmhắn ngoácmồm kinh ngạc.

Lý Tứcùngcáchộ vệđềutrầntruồngxếpthànhmộthàng trong khoang thuyền, mặt ngóvềphía ThươngTỉnh Vương và Bất ThoạiMàn Thầu, hai người nàymộtngười tay cầm roida, phân biệt đánh lên mông các hộ vệ, vừađánh trong miệng cònlầm bầm đếm số.

Thạch Trung Ngọc chật vật nuốt nước miếng, mụ mụ của ta, đây là tình huống gì?

Thạch Trung Ngọc vội vàng tiến lên kéo Thương TỉnhVương đánh, Thương Tỉnh Vương nhấtthời lảo đảo, kémchút bị Thạch Trung Ngọc lôi ngã, Thương Tỉnh Vương đang muốn phát hỏa, thế nhưng nhìn thấy làThạchTrung Ngọc, lửa giận nhất thời épxuống, kêu lên:

-Thạchca!

Bất Thoại Màn Thầu cũngđi lên thân thiếtthăm hỏi.

ThạchTrung Ngọclaumồ hôi,chỉvàođámhộ vệnói:

- Hai người các ngươi, giải thích chota đây là tìnhhuống gì?

Bất Thoại Màn Thầu và Thương TỉnhVươngliếc nhau, đềuphátsinh tiếng cườidâm đãng, Thương Tỉnh Vương hấpta hấp tấp nói:

-Tavà TiểuMàn Thầu chơi bàivới bọn hắn, bọn họ ngaycả quần cộc cũng thua, nhưng bọnhọ không phục còn muốn chơi, không có biện pháp, chonênchỉcóthểcược cái này!

Thạch Trung Ngọc đầu đầyhắc tuyến, nhìn hai người duỗi ngón tay cái, tấm tắc nói:

- Hai người các ngươi nghĩ rachủý này thật là độc!

Thương Tỉnh Vương khiêmtốn nói:

- Đây khôngphải chúng ta nghĩ ra, đâylà Long Đại nghĩra, Thạch ca muốn khen thì khen nàng a!!

Sắc mặt Thạch TrungNgọc nhất thời tốisầm, tức giận nói:

- Khen cọng lông, các ngươi thựchồ đồ,các ngươi làm như vậy, để những cônương khác làm sao bây giờ?

Thương Tỉnh Vươngvà Bất Thoại Màn Thầu liếc mắt nhìn,quả nhiên phát hiệnđám ngườiCơNhư Nguyệtđều lắc đầu, khôngcóý tứ nhìn bên này, chỉcó Long Đại mặt tươi cười,nhìn còn rấtcao hứng!

Trong lòng Thạch TrungNgọc thầmthởdài, LongĐại này chính là một đãng phụ,quá dâm đãng.

ThạchTrung Ngọcnói:

- Chớhồ nháo, mau trả trang bị lại cho bọn họ!

Bất Thoại Màn Thầu và Thương Tỉnh Vương đều rầu rĩkhông vui, Thương Tỉnh Vươngnói:

-Thạch ca, cái này đềulà chúngta thắng được,nếunhư trả lại bọn họ...

Đến Tử Cấm Thành

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: Thánh Thiên TiênVực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Thạch Trung Ngọc tức giậncốc ThươngTỉnhVương một cái nói:

-Hồ đồ, chờ đếnKim Loan Điện,lẽ nàongươiđể bọn hoở truồng như thế!

ThươngTỉnh Vương ngẩnra, vội vàng ra hiệucho Bất Thoại Màn Thầu, hai người đềucườikhổ, lầnnàylại phải nhổ ra.

Bất ThoạiMàn Thầu và Thương TỉnhVươngtrả trangbị lại,lúc này Thạch TrungNgọc mới gật đầu cười, hai ngườinày chính là không đánh không nhớlâu, Thạch Trung Ngọc kêu lên:

-Lý Tứ!

Lý Tứmới vừamặctrang bịlên xong, nghe Thạch Trung Ngọc gọi hắn, vội vàngchạy tới.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Bây giờ cáchTử Cấm Thành còn baoxa?

LýTứ nói:

- HinhVũChi Thạch đại nhân,còn có nửa giờ lộ trình,đến lúc đó chúng ta có thể tiến cống!

Thạch TrungNgọc gật đầu, phất tay cholui, mìnhthì ngồiở trong khoang thuyền vận hành Nội Công Tâm Pháp.

Thời gian từng giâytừngphúttrôi qua, Thạch TrungNgọcvận chuyển mộthồi Nội Công Tâm Pháp, mở mắt, muốnnhìn thuyềnđã tới đâu, kết quả vừa mở mắt sắc mặt lại tốisầm.

Tronggóc phòng, Lý Tứ và một đám hộvệ lại đang cùng Thương Tỉnh Vương và Bất Thoại Màn Thầuchơi bài!

ThạchTrung Ngọcđi tới đá LýTứ mộtcước, cả giận nói:

-Ngươi còn chưa khôn ra hả!

Lý Tứ trong lòng tràndầyở bài bên trên, trực tiếp đầu cũng không chuyển nói:

- Không có!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc phát hỏa, từtrong Túi TuDi móc ra tẩu thuốc, đập Lý Tứngã lăn quay,cả giậnnói:

- Vật khôngthành khí!

Lúcnày Bất Thoại Màn Thầu và Thương Tỉnh Vương cũng thấy được Thạch Trung Ngọc, đều lắc đầu,miệng đồng thanh nói:

-Thạch ca,chuyện nàykhông liên quan đến chúng ta, làbọnhắn xin chúng ta chơibài!

Thạch TrungNgọc lắc đầu, lẽ nào đây chính là nghiệncờ bạc trong truyềnthuyết?

Thạch Trung Ngọc chỉ Lý Tứ nói:

- Ngươitheo ta điliên boong thuyền xem phương hướng, người khác cũng không được chơinữa!

Những hộ vệ khác đều liên tục gật đầu,sợ Thạch Trung Ngọccầm tẩu thuốc đậpbọnhọ.

Thạch Trung Ngọc xáchLýTứ đi tới boong thuyền,nhẹ nhàng buông tay, LýTứ ngãở trên boong thuyền, Thạch Trung Ngọc sửng sốt, phát hiện người nàylại bị mìnhđánh bất tỉnh, trách không được không lên tiếng!

Thạch Trung Ngọc cũng không để ý Lý Tứ, dõi mắt trôngvề phía xa,đãnhìn thấy đường nét của một thành trì thật lớn, thuyền tới càng gần, đường nét to lớn kiacũng càng ngàycàngrõràng.

Chỉchốc lát, thuyền đi tới phụ cận,Thạch Trung Ngọc chật vật nuốt nước miếng, thànhtrì này thậtlớn!

Thành trì trước mắt Thạch Trung Ngọc lớngấp mười mấy lần Bạch Hổ thành, ngaycả Thiênthành cũng cóthểgấp năm sáu lần, màởtrên thành trì, có ba chữ to Tử Cấm Thànhvàng chói lọi!

Thạch Trung Ngọc vội vãlợi dụngcông năng quay chụp ghilại hình ảnhcủa Tử Cấm Thành, Thạch Trung Ngọc tuyệt đối là người chơi thứ nhất nhìn thấy Tử Cấm Thành, dựa theo quyđịnh, ngườichơi chỉ có đạttới cấp 70 mớicó thểlàm nhiệm vụ chuyển chứcđi tới Tử Cấm Thành, thế nhưng Thạch Trung Ngọc bởivìnhiệmvụ đặcthù trước giờđi tới.

Lúc nàyLýTứ cũng bừng tỉnh, lầm bầm:

-Saonhanh như vậyliền đến Tử CấmThành!

Thạch TrungNgọccảm giác trong giọng nói củaLý Tứkhông có kinh ngạcchútnào, cực kỳbình thản,không khỏi kinhngạc nói:

- ĐếnTử Cấm Thành rồi,sao ngươi không kinh ngạc?

LýTứkhinh thường nói:

- Tử CấmThành cógìtốt,một năm tới vài chuyến,xem ra ngàichưa thấy qua các mặt củaxã hộia!

Thạch Trung Ngọc trừng mắt, tiểu tử nàycũng dámnói mình chưa thấyqua các mặt củaxã hội, Lý Tứtự cảm thấy nói sai,vội vã cười nói:

-Đại nhân,nếu đến Tử CấmThành rồi, tađithông báo những người khác tới a!

Nói xong,Lý Tứ hấp ta hấp tấpchạy mất, Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, cũng chỉ có thể thôi.

Lý Tứ tiến vào buồng nhỏ, chỉ chốc lát sau, mọi người đều đira xem náo nhiệt.

Thuyềnlớn tiến vào bến tàu củaTửCấm Thành, bến tàu này là nơi trung chuyểncủacả thiên hạ, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc phát hiện chiếc thuyền của mìnhkhông phảilớn nhất, trên bến tàu thuyền lớn hơn cũng cókhông ít.

Đám người ThạchTrung Ngọc vừa mới lái vào bến tàu, mộtngười mặc đồng phục quan viên tiến lên đón, phíasaucòn mang theo 45 vệ sĩ, viên quankia nói:

- Các ngươi làngười nào? Mờichứng minh thân phận!

Thạch Trung Ngọc phátđộng thuật thămdò với viên quan kia cùng mấy vệ sĩphíasau hắn, nhất thời kinh hãi.

Hải Quan bến tàu,đẳngcấp: ??? HP:???

Ngự Lâm Quân, đẳng cấp: ??? HP:???

Thạch Trung Ngọc cung kính nói:

- Chúng ta là đội ngũ áp giảicống phẩm của BạchHổ thành, ta là quanviên áp giải lần này HinhVũ Chi Thạch!

HảiQuan kinh ngạc nói:

- Ngươi chính là HinhVũ Chi Thạch?

Thạch Trung Ngọc sửngsốt, không nghĩ tới danh tiếng củamình lớn nhưvậy,Thạch Trung Ngọchạnhphúc gật đầu.

Hải Quanvui vẻ nói:

-Thực sự là anh hùng xuất thiếu niên, Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân tuổi trẻ lạicó thể lên làm TửKim hộvệ ngũ phẩm, hơnnữa còn giúp Thiên Tử làm một đạisự,về sau tiền đồvô lượng!

Thạch Trung Ngọc đầu đầyhắc tuyếngật đầu, mình là tớichơi game, cũng không phải tới làmquan!

Hải Quan nói:

- Ân, khôngtệ, tuổi trẻkhí khôngthịnh, khiêmtốn lễđộ, về sau Hinh Vũ ChiThạch đại nhân có tiền đồ, cũng đừng quên lãođệ ta, hiện tạicác ngươi trướcđi theo ta!!

Nói xong, HảiQuan quayngườirời đi.

Thạch TrungNgọc nhìnbóng lưngtràn đầy tangthương của Hải Quan,nghĩ tới hắn tự xưng lão đệ liền đau trứng, bất quá cũng khôngcó biện pháp, không thể làm gì khác hơn làmang theo mọi người đi theo phía sau hắn.

Hải Quan mang theođám người Thạch Trung Ngọcđitới một biệt viện tênLiễu Viên, xoay người nói:

-Đây làchỗ chuẩn bịdừngchân cho các ngươi, các ngươi trước vào ở, lúc xế chiều tasẽ đến dẫn các ngươiyết kiến Thiên Tử,chờ diện kiến ThiênTửxong, các ngươi có thể rời đi!!

Thạch Trung Ngọc gậtđầu,nghi ngờ nói:

- Tại sao cấp báchnhư vậy? Không thể trước chơivàingày lại yết kiến ThiênTử sao?

Hải Quan nói:

- Cái này cũnglà suy nghĩ cho những người chơicácngươi, các ngươi cảngàyvội vàngluyện cấp, luyện đến nóng nảy, lẽ nàongươi có thểở nơi nàychơi mộttuần mà khôngnóngnảy?

ThạchTrung Ngọc bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, cũng phải, nếu như mìnhlưu lại ở nơi này chơi cả tuần, sợ rằngtrên bảng đẳng cấpđã sớmkhông có cửa chui, hơn nữa cáccônươngcũng sẽ không đáp ứng!

Hải Quan dẫn vệ sĩ rờiđi, Thạch Trung Ngọc cũng bắt đầu phiền não lên.

Thạch Trung Ngọc nhìn 108rương gỗ màu đen trướcmắt,không phải không phải, chuẩn xác mà nói hiệntạiđã biến thành 108 cái hòm gỗ màu vàng, bởivì phía trên bị thoa đầy phân chó.

Hoá trang rương gỗ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc thở dài, việc này thật hỗn đản, mộthồi phải mang theo 108cái rương gỗ này lên KimLoan Điện, ThạchTrung Ngọc nói:

- Lý Tứ, ngươiđi mua chút vôi phấnvà nướchoa!

Lý Tứgật đầu, nhưng thânthể không nhúcnhích.

Sắc mặtThạch Trung Ngọc khó coi nói:

- Tiểu Tứ,sao ngươi không đi?

Lý Tứ quẫn bách, lúng túng nói:

- HinhVũ Chi Thạch đại nhân, ta không có tiền,tiềncủa ta đềubị hai tiểu đệcủa đại nhânăn sạch!

Sắcmặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, nhìnBất Thoại Màn Thầu và Thương TỉnhVươngở bên cạnh,trong lòng bất đắcdĩ, lẽ nàotiền này còn phảido mình đào rasao,lúc này Long Đại cũng bật cười, trêu đùa:

- Không nghĩtới đường đường đại quantriều đình Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân cũng tính toán chút tiền lẻnày!

Thạch Trung Ngọc ai oán trừng LongĐại nói:

- Ngươilàm thủ lĩnh hải tặc nhiều năm như vậy, trên tay chắc chắn có tiền, bằng khôngtiền nàyngươi chira,dù saocái này là bởivì ngươiphái người cướp đội thuyềnmớixức lên, cũngcoi nhưcócông lao của ngươi!

Long Đạiu oánnhìn Thạch Trung Ngọc,trực tiếpném choLý Tứ một chiếc nhẫn nói:

-Cầm điđi, cái giới chỉnày ít nhất cũng có thể đổi trêndướimột

trămkim tệ, đầyđủ mua vôiphấn và nước hoa!

Lý Tứnhận nhẫn,nhất thời hai mắt tỏaság, hấpta hấptấp chạy đi mua vôi phấn và nướchoa.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc vui một chút, cũng không để ý Long Đại có thumua lòngngười hay không,dù sao mình không cầnbỏ tiền là tốt rồi.

Hiệu suất của Lý Tứrất khôngtệ, sau nửa giờ đãmang theo một bao vôi phấnvàmấy trăm bình nước hoavề.

Thạch Trung Ngọc cùng mọi người bôi lên 108cáirương gỗ, cuối cùng rương gỗ đều biến thành màu vôi, chỉ làmùi trởnên có chút cổ quái,cách xaxangửi,sẽcảmgiác thơmthơm, thế nhưng cách gầnsẽ lộ ra nguyênhình, xúhươngđan xen.

Thạch Trung Ngọchài lòng gật đầu nói:

- Lão tử không tin Thiên Tửcòn cóthể chuyên môn xuống ngửi mùi của rương gỗ, hiện tại logoutăn cơm, sau đó đigặp Thiên Tử!

Thạch TrungNgọc dứtlời liềnlogout.

Từ trong cabin trò chơi chui ra, hoạt động gân cốt một chút,ở trongphòng đánh Xuân Dương Quyềnmột hồi,liềncócô nương gọi hắnxuống ăncơm.

Thạch Trung Ngọc đếnphòng khách, phát hiện trên bàn đãbàyđầy cơm nước, kinh ngạcnói:

-Sao làmcơm nhanh như vậy!

Hướng Lâm đáp:

- Chúng ta làmbiếng nấucơm, cho nên gọi thức ăn ngoài!

Thạch Trung Ngọc phất tay, hào khí nói:

- Đợilần sau Thạch ca nấu cơm cho các ngươi ăn, cho các ngươi kiến thức tay nghềcủa Thạch ca!

Cáccô nươngđều “cắt”,đối với Thạch Trung Ngọc nói chẳng thèm để ý, chỉvùiđầu ăn, Thạch Trung Ngọc cũng mặc kệ, phát hiện các côương gọi cho mình là một loại mì, tronglòng phiền muộn, lại nhìn trongchén của các cô nương, đều làgà vịt thịtcá gìgì đó, thì có chút rầu rĩ không vui, làm sao có thể đối vớimình như thế.

HướngLam cườinói:

-Làmsao vậy,ngươi không phải thíchăn mì sao?

Thạch Trung Ngọc cườihắc hắcnói:

- Ta còn thíchănngươi a, ngươi cho taăn không?

Hướng Lamhơiđỏ mặt, nơi nào còn khôngnghe ra ý tứ trong lời nói của Thạch TrungNgọc, lập tức trách mắng:

- Ăn mì của ngươi đi!!

Sắc mặtThạch Trung Ngọc bất đắcdĩ, cũng chỉ cóthể cầmđũa đại chiến với mì,lúc này Tuyết Sương Yên đẩy một cái bát tới trước mặt Thạch Trung Ngọc, ônnhu nói:

- Đừngmất hứng, đây là gọi cho ngươi, nóinhưthế nàongươi cũnglà trụ cột của phòng làmviệcchúngta, đương nhiên không thểthua thiệt ngươi!

Thạch Trung Ngọcnhìn một cái,phát hiệntrongbát là một cáiđùi dê nướng,nướcbọt chảy ra, hôn TuyếtSương Yên một cái, vui vẻ nói:

-Vẫn là TiểuTuyết tốt nhất!

TuyếtSương Yên đỏmặt,có chút ngượng ngùng, chỉ cúiđầu ăncơm c ủamình, trong lòng Thạch Trung Ngọcvuivẻ, cúi đầugặmđùi dê.

Thạch Trung Ngọc vàcáccô nương đều nhanh chóng cơm nước xong, lau miệng liền lênlầu tiến vàotrò chơi,bởi vì ngày hôm nay có một chuyện trọng yếu, gặpmặt Thiên Tử trong truyềnthuyết!

Thạch Trung Ngọcvừa xuất hiệnở trongtròchơi,nhìn thấy đám người LýTứ đang dùng cơm, làm hắn cũng liếm miệngnhảy vào đoạt cơm,tuy nóikhông đỡ đói, thếnhưngđỡ thèm a!

Thạch TrungNgọc ngậm cái đùigà, nhìn Lý Tứnói:

- Trên người bọnhọ không phải đềukhôngcó tiền sao, saocóthể gọ i thức ănngon như vậy!

Lý Tứ cười hắchắc nói:

- Những thức ăn này đều làHải Quankiađưa tới, nói làcho đại nhân!

Thạch Trung Ngọc nhất thời sửng sốt, ánhmắt cóchút không đúng, LýTứ thì vộivã câm miệng, thầm nghĩ nói sai, Thạch Trung Ngọc buồn bực nói:

- Người ta nóilà đưa tới cho ta, các ngươi dựa vào cái gì dámăn? Đều cút cho ta!

Đám hộvệ ăn càngnhanh hơn, cúi đầu giống nhưác quỷcắn xé, ThạchTrung Ngọc nhấtthờicười khổ, đámcường đạonày, đây là cơm củalãotử!

Cáccô nương cũng không còn gì để nói,Long Đạithì vẻ mặt kinh ngạc, đây là đại quancủa triều đình?

Thạch Trung Ngọc và đámhộ vệvừa mớicơm nướcxong, Hải Quan kia đã tới,vừa thấyđược ThạchTrung Ngọc, Hải Quanlập tức nói:

- Đại nhân ăncơm trưangon không?

ThạchTrungNgọc từtrong TúiTu Dimóc ra tẩu thuốc ngậm lên miệng,nhànnhạt nói:

- Mìsợi, cũngbình thường thôi!

Hải Quan nhấtthời sửng sốt, dường như mìnhkhông có phái người đưa mì sợiqua a, Hải Quan mỉm cười nói:

- Đại nhân thật biết nói đùa, hiện tại chúngta điyết kiến Thiên Tử!!

Thạch Trung Ngọcgật đầu biểu thị tán thành, Hải Quan vung tay kêu lên:

-Ngườiđâu, mang đi!

Nhất thời có mấytrămvệ sĩ từbên ngoài vọtvàoLiễu Viên, tiế ng bướcchân chỉnh tề, huấn luyện nghiêm chỉnh, Thạch Trung Ngọc ngẩn ra, cần gì phải mang mìnhđi,chật vật nuốt nước miếng, khổ sở nói:

- Hải Quan tiên sinh, ngươiđây là?

HảiQuan vừa thấysắcmặt củaThạchTrungNgọc, nhất thời biết hắn nghĩ sai, cười hahả nói:

- Ta là bảobọn họ mang rương gỗ đi, bằng không chỉ có mấy người đại nhân, làm saomang hết!

Thạch TrungNgọc giờ mớihiểu được, cũng phải, mình chỉ có mấy c hục người, làmsao có thể di chuyển 108 cái rương gỗ, vộivã gật đầu, các vệ sĩ thì vọt vàotrong nhà dờirương gỗra.

Hải Quangật đầu, tiến lêncẩnthậnkiểm tra, Thạch Trung Ngọc nhất thời lolắng,vội vàng nói:

- Ngươixem gì vậy, chúngta vẫn là nhanh đi gặp ThiênTử,đừng ở chỗnày lãngphí thờigian!

Thiên Tử, quả nhiên là ngươi!

DTV-EBOOK.COM.VN

HảiQuan bĩu môinói:

- Không được,ta phải trước kiểm tra giấy niêmphong có vấn đề gì hay không!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc lo lắng,thế nhưng không có biện pháp ngăn cảnHải Quan kiểmtra, Hải Quan nghiêm túc kiểmtra một hồi,sau đóhítsâu một hơi nói:

- Khôngcóvấn đề gì, chúng ta đi thôi!

Thạch Trung Ngọc đầu đầyhắc tuyến,lỗ mũi và ánh mắtngườinày đềucóvấnđề,đương nhiên hắnkhông dámnói rõ, chỉcó thể vộivàng gật đầu.

HảiQuan dẫnđám người ThạchTrung Ngọc lên đại đạocủa Tử Cấm Thành, bướcđi về phía hoàng thành,bởivìcó mấy trăm Ngự Lâm Quân mở đường, cho nên ở trongTử Cấm Thànhkhông cóbao nhiêu người dámcản, ThạchTrung Ngọc chỉ cảm giác đượccon đường này rộng rãi hơnở Bạch Hổ thànhvà Thiên thành, đi cũngcàng thoải mái.

Mộtđường không nói chuyện,rất nhanh đám ngườiThạchTrung Ngọc đi tới hoàng thành, miệngngậm tẩu thuốc muốn tiến vào hoàngthành, kết quả vừamới cất bước, vệsĩở hai bênđều rút ra bảo đao chỉvề phía yết hầu của Thạch Trung Ngọc,lạnh lùng nói:

- Người nào lại dámxông vào hoàng thành!

Thạch Trung Ngọc cả kinh, cảm giác được dưới cổ họnglạnh lẽo, vộivã luivề phía sauhai bước, nhưng hai vệ sĩ kialại đitới mấy bước, bảođao vẫndán chặc yết hầu của hắn.

ThạchTrungNgọc cười khổ, không thểlàmgìkhác hơn là giơ haitay lên biểuthịđầu hàng, nhưng hai vệsĩ ngươi nhìn ta,ta nhìn ngươi, d

ĩ nhiên không có phản ứng gì, vẫn phẫn nộ quát:

- Nói maungươi làngườinào, bằng không chúng ta liềngiếtbất luận tội!

Thạch TrungNgọc tức giận trừngmắt, lúc nàyHải Quan vội vàng tiến lênnói:

- Hai vị đại nhân đao hạ lưu nhân!

Hai vệ sĩvừa thấy Hải Quan, liếc nhaumột cái,đều thu đao,hiển nhiên nhận thức Hải Quannày.

Một gã vệsĩ nghi ngờ hỏi:

- Người nàyrốt cuộclà ai,làm sao vôlễ nhưthế, lại dámkhông đáp lời!

Hải Quan vội vã cười xòa nói:

- Vịnàylà quan viên áp giải cống phẩmcủa Bạch Hổthành lần này Hinh VũChi Thạch đạinhân, chỉ vì lầnđầu tiên tới hoàng thành không hiểu quy củ, xin nhị vị bao dung!

Một gãvệ sĩ khác bừng tỉnh đạingộ,gật đầunói:

-Thì ra là thế, đâu cóđâucó!

Thạch Trung Ngọc buồnbực nhìn haihộ vệ trước mắt, vừa rồi đao gát lên cổ mình, làm sao còn trả lờiđược!

Thạch TrungNgọc nói:

-Các ngươibiết ta là người nhưthế nào sao, lại dám ở trước mặt ta lớn lốinhư thế!

Hai gã vệ sĩliếcnhau, đều cườiha ha, trong tiếng cười tràn ngập giễu cợt, một tên trong đó cười lạnh nói:

- Không phải là Tử Kim hộ vệ ngũ phẩm, cònở đây bàn luận vai vế, nói thật cho ngươi biết, ngươi khôngcó tư cáchnày, hai anhem chúng ta đều là Tử Kimhộ vệtứ phẩm!

Thạch Trung Ngọc trừngmắt ra ngoài, thật khônghổ là dưới chân Thiên Tử, Tử Kim hộ vệ tứ phẩmdĩ nhiên chỉ có thể đến trông cửa!

Thạch Trung Ngọc khiếpsợ, vộivã lui vềsauhai bước, không thèm nhắclại, làm các cô nương đềubuồn cười.

HảiQuan vộivã cườixòa nói:

- Hai vị đại nhân, Hinh Vũ Chi Thạchđại nhân l à lần đầu tiêntới Tử Cấm Thành, cho nên rất nhiều quy củkhông hiểu, các ngươi ngàn vạn lần khôngnên trách tội!

Một gã vệsĩ khoát tay nói:

- Haianh em chúng ta làm saosẽ tính toán với một hươngdãthấtphu không kiến thức, các ngươi mau vào đi, Đương Kim ThánhThượng nói khôngchừng cũng chờ không nhịn được!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc nhất thờitức giận, mìnhlại bị nói thành hương dã thấtphu, quảthực ghêtởm, đangmuốn xônglên cùng haivệ sĩ lý luận mộtphen, Hải Quan đãvộivã bắt được tay hắn, cười khổ nói:

- HinhVũChiThạch đạinhân,ta van ngài đừng rước lấyphiềnphức, chúng tanhanh đi gặpThiênTử, còn nữa,ngươi cũng không thể ngậm thuốc vào Kim Loan Điện, bài hát kia cũngkhông thể hát,nếu như ĐươngKim Thánh Thượng tức giận...

Nói xong,Hải Quan kai làmđộngtác chặt đầu,làm Thạch Trung Ngọc nhấtthờilui về sau haibước, tronglòng khiếp sợ, u oán nhìn haivệsĩ, nghĩthầm các ngươicứ đắc ý đi, chờ lãotử quanlớn hơn các ngươi, sẽ chơichếtcácngươi!

Hải Quan thấyThạchTrung Ngọcđàng hoàng lại, vội vã mang theo mọi người đi vào hoàng thành.

Dọc theo đường đi lại qua mấy đạo môn, thấyvài độivệ sĩ,tất cả đềurấtngưu bức,Thạch Trung Ngọc rất muốn tát đối phương mấy cái,thế nhưngcuối cùng cũngchỉcó thể cúiđầu,đi theo phía sauHải Quan.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn không gì sánh được, đã

biết đường đường đệ nhất cao thủ vào hoàngthànhthậm chí ngay cả vệ sĩcũngkhinh bỉ, cáinày có phải quá hỗn đản haykhông!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc đang phiền muộn, không chú ýđầu đụng vào Hải Quan, nhất thờitức giận nói:

- Saongươi không đi!

Trong lòngHải Quan cũng phiềnmuộn nói:

- Đã đến!

Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹ nhõm,cuối cùng cũngđến, nếu khôngsợ rằngđầu mìnhsẽcúi tới đất, ngẩng đầu nhìn lên,phát hiện phía trước là mộtcung điện nguy ngalộng lẫy, giốngnhư toàn bộtừ vàngđúcthành, hẳn là Kim Loan Điện.

Thạch Trung Ngọcnói:

- Vậy chúng ta vào đi thôi!

Hải Quan cũng thởphào nhẹ nhõmnói:

- Tachỉ cóthểđưa đến đây, kế tiếpđại nhân tự mình tiến vào a!

Thạch Trung Ngọcgật đầu,nghĩ thầm nhuyễn đản ngươi cuối cùng cũngđi, khoát tay nói:

- Không tiễn!

Nói xong Thạch TrungNgọc mang theođoàn người phía sau đi tới Kim Loan Điện,nhưng mới vừa đitới cửa, dĩnhiên bịngười ngăn cả n.

Mộtngườimặc phụcsức đặcthùla hét hỏi:

- Người tớilà ai, hãy xưng tên ra!

Trong lòng Thạch TrungNgọc phiềnmuộn, khôngthểlàm gì kháchơn là lặp lại một lần, người nọ khinh bỉ nhìnThạch Trung Ngọc, mới một Tử Kimhộvệ ngũ phẩm, người nọ vươnmột tay, nhìn Thạch Trung Ngọc nháy mắt, làm ra một động tác mà người ngoàihành

tinh cũngbiết.

Thạch Trung Ngọc nhấtthời trợn tròn mắt, người này rốtcuộc là ai, khinh bỉcònchưatính,lại dám đòitiền của bảnđạinhân, cái này khôngthểthathứ, Thạch TrungNgọc đangmuốn phát hỏa, nhưng Long Đại đột nhiên chui ra, nhét vào tayngười kiathứ gì, ngườinọ nhất thời tươicười, hô lớn:

- Quan viên BạchHổ thành ápgiải cống phẩm Hinh VũChi Thạch đại nhânyết kiếnThánh Thượng!

Thạch Trung Ngọc kém chútngấtđi, con mẹ ngươi,ngươi mộthoạn quancòn dám kiêu ngạo với lãotử, muốn tiến lên cho hắn hai quyền, hỏi hắn có phải nam nhân hay không!

Thạch Trung Ngọc đèxuống lửa giận tronglòng, không khỏi thầm mắng hoàng thànhhắc ám, trực tiếp vung ốngtay áođi vàoKimLoan Điện, các cô nương thấy sắcmặt của Thạch TrungNgọc không đúng, đều vội vã đi theo.

Thạch Trung Ngọc vọt vàoKim Loan Điện,nhìnvề phíalong ỷ, phát hiệnphía trênngồi mộtnam tử sắcmặtlười biếng,thần tình cao quý, quả nhiên là namchính trong Xuân Cung Đồ, nhịn không được thất thanhnói:

- Thiên Tử, quả nhiên là ngươi!

Vơ vét tài sản của Thiên Tử

DTV-EBOOK.COM.VN

Thanh âm của Thạch Trung Ngọc không lớn, thế nhưng ở trong Kim Loan Điện an tĩnh lại cực kỳđột ngột, rất nhiều Vương Công Đại Thần đứng ở phía trước nhất đều xoay đầu lại, phẫn nộ trừng Thạch TrungNgọc, thằngnhãi này cũng quálớn lối.

Một lão đầu run runđi tới,phẫn nộ nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, HinhVũ ChiThạchnày dámgọi thẳng tục danh của bệ hạ,nhìn thấy bệcũngkhông quỳ, còn ở trên Kim Loanđiện kêu la om sòm, nhất định chính làcoirẻluậtpháp, theo luật nên trảm, xinbệ hạ hạ chỉ lăng trì xửtửđể răn đe!

Cựu thầnnày mới nóixong, lại một lão đầu phẫn nộ nói:

- Bệhạ,TểTướng đạinhân nói cólý,cựu thần cho rằng chỉ lăngtrì còn chưa đủ, tốtnhấtlạithêm một chút trừng phạt!

Hai lão đầuvừa nói xong,tấtcảVươngCôngĐại Thần đều đồnghô nói:

- TểTướngvà Thái Úy đại nhân nóicó lý, xin bệ hạhạ chỉxửtử Hinh VũChiThạch, đểchính quốc pháp!

ThạchTrung Ngọc nhất thời trợn tròn mắt,ta có tộiáctày trời như thế sao, saomới vừa vào đã đắctội với Tể Tướng và Thái Úy, Thạch TrungNgọc xoay đầu lại, phát hiện cáccô nương đều quỳ trên mặt đất, trong ánh mắt nhìn vềphíaThạchTrung Ngọc tràn đầy bất đắc dĩ, lẽ nào gia hỏa này không xem phim truyền hìnhmột, khôngbiết nhìn thấy Hoàng Đế phảiquỳ xuống!

Thiên Tử cũng gãi đầu một cái, tựa hồ rất đau đầu với nhóm cựu thầnnày, đương nhiên chủyếulà những lão gia hỏanày thanh âm quá vang dội, làm cho hắnđiếc tai, ThiênTửbất đắc dĩ khoát tay nói:

- Muốnlăng trìhắn cũngkhông phải không được...

Thiên Tử lời còn chưa dứt,chúng cựu thầnđều đồng hô nói:

-Bệhạ thánh minh!

Sắc mặt ThạchTrungNgọc nhất thời tối sầm, thánh minhcon mẹ ngươi, lão tửtới đưavàng bạcchâu báucho ngươi, nhưngngươi muốn lăngtrìta, chưa thấy qua BạchNhãnLang như thế!

ThiênTửlau mồ hôi, bất đắc dĩ nói:

-Nghetrẫm nóihết lời đã, lăng trìcũng không phải không được, nhưng ngươicũng phải nghe người ta có lời gì muốnnói hay không đã chứ!!

Thiên Tử nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi có lời gì muốn nói hay không?

Sắc mặt Thạch TrungNgọc khó coi, saukhi mình đi vào chỉnói một câu, lại muốn lăngtrì mình, đây là muốnbảytỏ cảm nghĩ khiđược lăng trìsao?

Thạch Trung Ngọc vộivàng nói:

- ThiênTửtiên sinh, ngươi khôngnên nghe Tể Tướng tiên sinh và Thái Úy tiên sinh nóibậy nói bạ, ta tuổi trẻ, hơn nữathành tựucao như vậy, bọnhọ làsợ tatài hoa cao, cướp điviịtrí củabọn họ, cho nên sinh lòng đố kị, mới ép tiênsinh lăng trì ta!

Tể Tướngvà TháiÚy nghe Thạch TrungNgọcnói, đều tứcgiận nhảy dựng lên quát:

- Bệhạ bệ hạ, ngài nghe hắn xưng hô ngài như thế nào, dĩ nhiên gọi ngươi Thiên Tử tiên sinh,này rõ ràngla bất kính với bệ hạ a!

DoThái Úy và Tể Tướngdẫn đầu, cảtriều đềugào lên, làm lỗ tai Thạch Trung Ngọcđau nhức.

ThạchTrung Ngọcnhất thời chau mày, mỉa mai nói:

- Lớn tiếng có ích lợi gì,trừchấn động lỗ tai của ThiênTửtiên sinh thì được cái gì,ngươixemcác ngươimột chút, tuổiđã cao, cả ngàyở nơi này kêu tokhông phiền lụy sao, mỗi ngườiđềuvề nhà nhận tiền trợ cấp,ănno rồi ngủkhông phảitốt sao!

ThiênTử nhất thời hai mắt tỏa sáng, ngươi thật nói trúngý nghĩ trong lòngcủa trẫm, thínhlực của trẫm đúng là càng ngày càngkém, ThiênTử chậm rãinói:

- Cácái khánh đều bớt giận,ta ngượclại cảm thấy HinhVũ Chi Thạch tiên sinhđốivới việc này cũng có quanđiểm riêng của mình, còn xưng hô, cóthể sửa đổi nha!

Tể Tướng và ThápÚy nghe ThiênTửnói như vậy,tuy trong lòng không vui,nhưnglại không thể đòi giết Thạch Trung Ngọc nữa, vẻ mặt đều oánkhí.

Thiên Tử đứng chắp tay,vui vẻnói:

- Hinh Vũ Chi Thạch,trẫm đã sớm nghe nói thanhdanh của ngươi, nghe nói ngươi là người mạnh nhất trong các mạo hiểm giả,nàylà thực sự?

Thạch Trung Ngọc từ trong Túi Tu Di lấy ra tẩu thuốc ngậm lên miệng, đắcý nói:

- Không sai, ta đích xáclà mạohiểm giả lợi hại nhất, ThiênTử tiên sinh saobiết được đại danhcủa ta!

Sắc mặt các cô nương đều tối sầm, Thiên Tử cũng nhíu mày, phất taynói:

- Hinh Vũ Chi Thạch,xemra ngươi đối với mình cựckỳtự tin nha, như vậyvừa rồi ngươi tiếnvào trong điện,nói một câu "Thiên Tử, quảnhiên là ngươi" là chuyệngì xảyra?

Thạch TrungNgọc đắc ýcười nói:

-Không có biện pháp, thực lựccủa lão tử mạnh a, đươngnhiênlàcó tự tin, cònnhư nói câu kia, là bởi vìtachiếmđược một bức tranh, phía trên cóngười rất giống ThiênTửtiên sinh!

Khóe miệng Thiên Tử co giật,từ lúc trong bụng mẹđi ra,còn không có người dám ở trước mặt mình làm càn nhưvậy, người dám như vậyđều chết hết,sắc mặt ThiênTửâm trầm sờ sờ trênngón tay, lạnh lùng nói:

-Khôngbiết bức tranh kiacuối cùnglà nội dung gì, lạicóngườigiống như trẫm?

Trong lòng ThápiÚyvàTể Tướng vuivẻ,bọn họ đều biết,khi Thiên Tử sờngón tay là điềm báo muốngiết người.

Thạch Trung Ngọc không nhận thấy được ThiênTử dị thường,vẻ mặtvẫn đắc ý nói:

- Bức tranh này là ta chấp hành một nhiệmvụ đặc thùlấyđược, còn nộidung phíatrên, ta thật có chútngượngngùng nóira!

Thạch Trung Ngọc nói, trên mặt lộra mộttia ngượng ngùng, lại nhìn ThiênTử chớp chớpmắt,dáng điệu siểmnịnh.

Tay ThiênTử nhấtthời dại ra,chẳng lẽ làbức tranhkia ?

ThiênTửvội vàngnói:

-Ngươi biết Tiếu Sơn? Bây giờ bức tranh kia còn đang ở trong tay ngươi?

Thạch Trung Ngọc gật đầu, đàng hoàng nói:

- TiếuSơnthànhchủlàđại bá của ta, tavà hắn bình thường quanhệ cũngkhông phải quá tốt, chỉlà hắn thỉnh thoảng pháita đi làm một ít nhiệmvụ đặcthù mà thôi, bức tranh này chính là ta làm nhiệm vụlấy được, bất quá bâygiờ đã không ở trong tayta!

Thiên Tử vội vàngnói:

- Như vậybây giờ bức tranh kiaở nơi nào?

Vẻ mặt ThạchTrungNgọc vô tội, gãi đầu mộtcái, không xácthực nói:

-Có thể là nhétvào trong sơn động nào đó,ta trong chốclát cũng

không nhớ, khảnăng phải ở vào tìnhhuốngđặc biệt mới có thểnhớ ra!!

Thiên Tử đầuđầy hắc tuyến,lão gia hỏa Tiếu Sơnkia không phảinói bức tranh bị hủydiệtở trong nhiệmvụ sao, sao lại ở trong tay tiểu tử này, tiểu tử này chínhlàmột hồlygiảo hoạt a!

Lúc này Tể Tướng không cam tâm, hai ngươi khôngphải thảo luận quốc gia đại sự, lại thảoluận bứctranhgì, Tể Tướngnói:

- Bệ hạ, cựu thần cho rằngHinhVũ Chi Thạch xưnghô đốivới Thánh Thượng...

Tể Tướng còn chưa nói xong, Thiên Tử đã cảgiận nói:

-Xưng hô cái rắm, Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi nóiở dướitình huống đặc biệtgì ngươicó thể nghĩ ra được!

Thạch TrungNgọccười hắc hắc nói:

-Tự nhiênlà lúc tâm tình tốt, tỷ như đạtđược một kiện Thần khí, hoặc lên làm thành chủ, hoặcđạt được vài tỷ kimtệchẳng hạng...

Thạch Trung Ngọc nói được nửa câu, sắc mặtThiên Tử đã hoàn toàn đen lại, hảotiểu tử, thậtcan đảm,dám chạy tới vơ vét tài sản củatrẫm!

Phụ thân, nữ nhi quen biết nhau

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc chưanói xong,Thiên Tử đã vunglong bào, tức giận trùng thiên:

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi thật gan to, dám chạytớitrêu đùa trẫm!

Thạch Trung Ngọcbiếnsắc, vẻ mặt vô tội nói:

-Tiểu thần không dám!

Khóemiệng Thiên Tử tức giậnrunlẩy bẩy, nhìn bộ dạngcủa Thạch Trung Ngọc còn giống như bị bao nhiêu oankhuất,xác thực ghê tởm, lúc này các côngươngđều vộivàngtiến lên lôikéo Thạch Trung Ngọc,rất sợ hắn lạichọc giậnThiên Tử,vậy bọn họsẽ phải xong đời.

Lúcnày Tể Tướng và TháiÚy mắt đều sáng lên, vộivã đốc xúc Thiên Tử xử tử Thạch TrungNgọc,Thiên Tử không nhịn đượcnói:

-Đều câm miệng chotrẫm, người nào còn dám nóinhiềumột câu, trẫm chém ngườiđó!

Tể Tướng và Thái Úy đều rụtcổ, khôngdám nói tiếp nữa.

Thiên Tử hàilòng gật đầu, nhìnvề phía Thạch Trung Ngọc:

- Ta sớm nghe nói qua ngươi rấ t vôlại, không nghĩtớihômnaygặp mặt, quả nhiên như lời đồn đãi, trẫm vốn định tiếp thu TháiÚy và TểTướng kiến nghị xửtử ngươi,thế nhưng niệm tình ngươi đã t ừng vì trẫm làm quavài chuyện, tha chongươi mộtmạng, hiện tại ngươigiao bức tranhkia ra đây, sau đó cút đi!

Thạch Trung Ngọc sửngsốt, vộivàng nói:

- ThiênTử tiên sinh, lời này của ngươi là cóýgì?

Thiên Tử không nhịn được nhìn Thạch Trung Ngọc, khinh thường nói:

-Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi là ngu ngốc sao, chỉbằngtiểu nhân vật như ngươicòn muốn bàn điều kiện với trẫm!

Thạch Trung Ngọc hiểu, cảm tình đối phương căn bản là khôngđể mìnhvào mắt,một bộcả vú lấp miệng em,nhất thờinổi giận nói:

- Bức tranh nàylà lão tửliềusốngliềuchếtmới có thể lấyđược, vì sao phải chongươi?

ThiênTử cau màycảgiận nói:

- Ngươi biết ngươi đangnói chuyện với ai không?

Sắc mặt Thạch TrungNgọc không thay đổi nói:

- Lão tửkhông cần biết ngươi là ai, dù saobức tranh kia là của lão tử, chuyện cóhạicho tới bâygiờ lãotử chưa từng làm qua!

Thiên Tử ngây ngẩn cả người, ThạchTrungNgọc mở miệng một tiếng lão tử sớm đã làmhắn căm giận ngút trời, Thiên Tửphất tay nói:

- Hồng Nương,bắt hắn lại cho ta!

Các côngươngsớm đã cười khổ, sớm biết Thạch Trung Ngọckhông bình thường, quả nhiên...

Thạch Trung Ngọc sửngsốt, Hồng Nươngkhông phải đốitượng Tiếu Sơn thầmmến sao?

Mộtnữ tửcả người mặc lân giáp màu đỏ từ một bên đại điện đi ra, taycầmmộtthanh trườngđao đâm về phía Thạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọc kinh hãi, vộivãlui lại,nhưng lạipháthiện làm saocũng tránh không khỏi phạm vi trường đao côngkích.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc đạibiến, vộivàng thi triển thuật thăm dò.

Hồng Nương, Tử Kimhộ vệnhất phẩm, đẳng cấp??? HP: ???

Hồng Nương cười lạnh một tiếng, trường đao gácởtrêncổThạch Trung Ngọc,ThạchTrung Ngọc nhất thờikhông dám thở mạnh, chỉ run rẩy nói:

- Hồng Nương đại tỷ, ngươi nghìn vạnlần phải thủ hạlưu tình, bằng không Tiếuđạibá của ta sẽ thương tâm!

Hồng Nươngsửng sốt,ánh mắt hiện ra một tia ôn nhu nói:

- Tiếu Sơn có khỏe không?

ThạchTrungNgọc đầuđầy hắc tuyến, lần trước ngươi còn đithăm để hắncướpTiênkhí giới chỉcủata,làm saohiệntại lạihỏi tahắn có khỏe không, Thạch Trung Ngọcvội vàng nói:

- Kỳ thực đạibá vẫn qua khôngquá tốt, thế nhưng từkhicóta, hắn tâmtình sáng sủa, ănuống ngon miệng,ngủgiốngnhưlợn chết, đây hết thảyđềulà công laocủa ta!

ThiênTử không nhìn nổi, lạnhnhư băngnói:

- Nhốt tiểu tử này vào thiênlaocho ta,bỏ đói vài ngày, nhìnhắn còn dám kiêu ngạo haykhông!

Thạch Trung Ngọcnhấtthời cười khổ,nhốt mấy ngàyở trong thiên lao, đó khôngphảilà nói dóc sao, Thạch TrungNgọc vội vã hôlớn:

- Đừng a,khôngmuốn!

ThiênTử lạnh lùng nói:

- Vì sao khôngmuốn, khôngphải tiểu tử ngươi rất phách lối sao?

Thạch Trung Ngọc nói:

-Thiên Tử đại ca, ta chỉlà đùa một chút,kỳthực ngươi không biết ta ngưỡng mộ ngươibao nhiêu đâu...

Sắc mặt Tể Tướngvà ThápÚy độtnhiên thay đổi, Thạch Trung Ngọc dĩ nhiên gọi ThiênTử đại ca,cái này, cáinày, đâyrốt cuộc làchuyện gì?

Cả triều đềukhôngnhịn nổi, dồndập quỳ xuống hô:

- Cầu bệ hạ đánh Hinh Vũ Chi Thạch vào thiên lao, chờ ngày xử trảm a!

Sắc mặt Thiên Tử cũngâm trầm, vungtay lênnói:

- Kéo xuống!

Sắcmặt Thạch Trung Ngọc nhất thời thống khổ,vộivã nhìn về phía Hồng Nương, Hồng Nương chỉlắc đầu, biểuthị mìnhcũng không có biệnpháp, các cô nương đều sắc mặt tái xanh, vội vàngtiến lên cầu tình cho Thạch Trung Ngọc, nhưng Thiên Tửsớm bịThạch Trung Ngọc chọctức giận, muốn giáo huấn hắn một phen!

Thạch Trung Ngọc thấy mình phải bị nhốtvào thiên lao, cũngkhông cònbiện pháp, không thể làmgì khác hơn là nhìn các cô nương nói:

- Hảohảoởbên ngoài chờ lãocông, sau khilãocông điralại thương các ngươi!

Lúc nàyLong Đạiđột nhiên đira, lên tiếng xin xỏ:

- Chậm đã, xin bệ hạbuông tha Hinh Vũ Chi Thạch!

Thiên Tử nhìn Long Đại một cái, nhất thời thất thần, vội vàng đứng dậy,dĩ nhiêntừ longỷđi xuống,đi tới trước mặt Long Đại muốn kéo nàng,sắc mặt Thạch Trung Ngọctối sầm, tâm mắng người này thực sắc mê tâm khiếu.

Long Đại lui về sau, ThiênTử kéo không,lúc này mới nhận thấy đượcsự thất thố của mình, lậptức lau mồ hôi nói:

- Vị tiểu cô nương này,xin hỏi ngươilà người phương nào, sao giốngnhư mộtcố nhân của trẫm?

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, kỹ xảolàm quencủa Thiên Tửcũng quá thấp đi, Long Đại chậmrãi nói:

- Ta gọiHạVũ Long!

Thiên Tử ngây ngẩncả người, thất thanh nói:

-Hạ Vũ Long? Ngươi vàHạ Vũ Hà quanhệ như thế nào?

Long Đạitràn đầy nước mắt,ai thán nói:

- Bệ hạ còn nhớ thủ lĩnhhải tặc Hạ Vũ Hà sao?

Thiên Tử ngâydại, một lúclâu, phảngphấtnhưđã hiểu, lại giống như mê man, chỉ kinh ngạc nhìn Long Đại, trongchốc látkhông biết nên nói cáigì cho phải.

Lúc này Thạch Trung Ngọc không nhìn nổi, khinh thườngnói:

- Còn chờcái gì, nànglà con gái của ngươi,ngươicònkhông mau nhận thân!

Thiên Tử quayđầu nhìn Thạch TrungNgọc, vội vàng hỏi:

-Làm sao ngươi biết!

Thạch Trung Ngọc cóchútbuồn bực,sự tình cẩu huyết như thếlàm saolạiđể cho mìnhđụng phải, Thạch TrungNgọc nhìn Hồng Nương nói:

- Có thể thả đao xuống một chút không,bằng không nói khó chịu!

Thiên Tử nhìn Hồng Nươngra hiệu, Hồng Nương lập tức nghe theo, Thạch Trung Ngọc đắcý nói:

-Lão tử làngười nào, có chuyệngìlão tử lạikhông biết!

Sắcmặt ThiênTửtối sầm, cái gì cũngkhông nói, tiểu tử này chính là lâu không bịăn đòn!

Lúcnày LongĐại đột nhiên khóc thút thít,trực tiếp nhào vào trong lòngThiên Tử,kêu lên “phụhoàng” “phụ hoàng”, Thiên Tử cũng âu yếm sờ sờ khuôn mặtcủaLong Đại:

- Nữ nhicủata!

ThạchTrung Ngọccó chútbuồn bực, lạicó chútđố kị, thoạt nhìn ThiênTử này dườngnhư cũngkhônglớn hơn Long Đại bao nhiêu, làm sao lại có một đứa con gái.

Ám sát Thiên Tử

DTV-EBOOK.COM.VN

Phụ thân, nữ nhi quenbiết nhau, tấtcả đều vuivẻ.

Các cô nương cũng chua xót,theo khócthút thít, ThạchTrungNgọc nhìn Hồng Nương, người sau tay cầmđaodĩ nhiên cũng có chút run rẩy,mắtẩnhàm nướcmắt,làm hắn đổ mồ hôi, may mà mình bình thường không xem phimHàn, năng lực tâm lýchịu đựng quámạnh!

Thiên Tử và LongĐại ôm đầu khóc rống trong chốc lát, sau đó lui r a, cả triều đều đangnhìn đâu, hắncũng không thể thất thố như vậy, ThiênTử ấmápnói:

- Long nhi, làtrẫm có lỗi với mẫu thân ngươi, hiện tạingươi đãvề, trẫm nhất định sẽ đối đãingươi thật tốt!

Long Đạigậtđầu, hai mắt không ngừngrơi lệ.

Lúc này Thạch Trung Ngọc có chút không kiên nhẫn,dựatheo kịch tìnhtrước mắt phát triển,mình nói không chừng còn có nhiệm vụ trọng yếu!

Thạch Trung Ngọcvội vàng nói:

- Thiên Tử tiên sinh, bâygiờ có thể thả ta chứ?

Thiên Tử quay đầu nhìn Thạch Trung Ngọcnói:

- Ta và ta nữ nhinhận thân, tại sao phảithảngươi!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Con gái ngươilà ta mang tới a!

ThiênTử sửng sốt, nghi hoặc nhìnLong Đại hỏi.

- Hắnnói làthật?

LongĐại gật đầunói:

- HinhVũ Chi Thạch đại nhân nói là thực, chính làhắn mangta từ trên đảo tới,nếunhưkhôngcó hắn, takhả năng đời nàysẽ không gặp được phụ hoàng, hơn nữa dọc theo đường đi hắn rất chiếu cố ta, l àân nhâncủa ta, chúngtanên cảm tạ hắn mới đúng, saocó thểgiết hắn chứ!

Sắc mặtcủa Thiên Tử ngay lậptức thay đổi, vộivã lệnh Hồng Nương buông Thạch Trung Ngọc ra.

Thạch Trung Ngọcgật đầu, này mới đúng a,tùy tiện cho lãotử vào quốc khố lấy chút kimtệ là được, đương nhiêncholão tử làm Phò mã cũng được!

Thiên Tử lần nữa ngồi lên LongỶ, tâmtình cao hứng, không nghĩ tới HinhVũ Chi Thạch không riêng gì ngu ngốc,còn là phúc tinhcủa mình,Thiên Tử phất taynói:

- Hinh Vũ Chi Thạch, lúcđầu ngươi chống đối trẫm, lý ra nên chém, thế nhưngnể tìnhngươi vi phạm lầnđầu, lại trợ giúptrẫm tìm vềnữ nhithất lạcnhiều năm, trẫm tạmtha ngươi!

Thạch Trung Ngọccó chút buồn bực, vội vãmuốn lêntrước thảo luận sự tình ban thưởng,Thiên Tửcòn tưởng Thạch Trung Ngọc muốn tạ ân, lập tức phấttay nói:

-Không cần cảmtạ,hôm naytâm tình của trẫm vuivẻ, tạm tha ngươi mộtlần!

Thạch Trung Ngọc cạn lời, thầm mắngThiênTử keo kiệt, thấy Thạch Trung Ngọc khôngcó lờinàođể nói, Thiên Tửvui vẻnói:

- Truyềný chỉcủa trẫm, từ hômnaytrởđi sắc phong HạVũ Long là côngchúa...

Thiên Tử còn chưa nóixong, Thái Úy vàTể Tướng đều ngồi không yên, từng cái nhảy ra, hô to không thể.

Thiên Tử caumày, tức giậnnói:

- Trẫm muốn sắc phong Hạ Vũ Longlàcông chúa, lẽ nào các ngươi

còncóý kiến gìsao?

Tể Tướngnói:

- Việc này tuyệt đối không thể, lấycựu thần xem,chỉ bằng tướng mạobề ngoài liềnphánđịnh Hạ Vũ Longlànữ nhi ruột thịtcủa bệ hạ, thật là cửchỉ bất trí!

Thiên Tử sửng sốt,lạnh lùng nói:

- Ngươi dám nói trẫm làngười ngu?

TểTướng quýnh lên, vội vàng nói:

- Bệ hạ, cựu thầnsaodám nóingài làkẻ ngu!

ThiênTử hừ lạnhnói:

- Ngươi nói trẫm làmcử chỉ bất trí,bất trí là cóý gì lẽ nào trẫm không biết, ngươi cũng dám nóitrẫm bất trí, bất trí không phải người ngu chẳng lẽ cònlà người thông minh!

Tể Tướngcạn lời, ThạchTrung Ngọc cũngvỗ taycười to, cáigiải thích này thật hay.

ThaiÚy vội vã giải vây giúp Tể Tướng nói:

- Bệhạ, ýcủa TểTướng đại nhân là sắc phong công chúa chính là đại sự, không thể qualoa,cho dù muốn sắc phong, cũng phải chọn ngàylành tháng tốt, càng phảinghiệm chứng thân phận, nếu nhưHạ Vũ Long cô nương là HinhVũChi Thạchtìmđến hồ lộng bệ hạ thì làm sao bây giờ?

Thiên Tử sửng sốt, nhìn Thạch Trung Ngọc,người này tuyệtkhông theo sách!

ThạchTrung Ngọc bĩumôi khinh thường, việc này ở trong hắn dự liệu, khôngnghĩ tới Thần Lâmlàm nhiệm vụcòn quá cẩuhuyết, nói:

-Nếunhư Thiên Tử tiên sinhcănbản khôngtín nhiệm tiểu thầnvà nữ nhi củamình,vậyđều chém chúng talà tốt rồi,hà tấtlàm một ítbệnh hình thức.

Thiên Tử vừa nghe, nhấtthời ngồi không yên, chém ngươi ngược lại không có vấn đềgì, thếnhưngnữ nhi củatrẫm làmsaochém.

ThiênTử nói:

-Trẫm khi nào nói không tín nhiệm các ngươi, chỉ là các ngươi phải lấyra chứng cứ làm cho trẫm tin phục mới tốt!

Cảtriều đều ồn àolên, nói Thiên Tử có lý.

Thạch Trung Ngọc thởdài, giống mình nghĩ nhưđúc, một chút tính khiêu chiến cũng không có.

Thạch Trung Ngọc đang muốn nói cáigì, độtnhiênsửng sốt, vội vã quay đầu nhìnCơ Như Nguyệt rahiệu, lúcđầuCơ Như Nguyệt đang xem cuộc vui thấy cảnh này, khôngkhỏi sửng sốt hỏi.

-Làmsao vậy?

Thạch TrungNgọc vò đầu bứttai nói:

- Các ngươi không phải thường xuyên xemphim sao,kế tiếp nênlàm nhưthế nào?

Các côngương đều bịlôira, Dương Tử gõ đầu Thạch TrungNgọc một cái nói:

- Đại thúc,ngươi thật kém, điều này cũngkhông biết, đương nhiên là nhỏmáu nhận thân!

ThạchTrungNgọc xấu hỗgãi đầu, vội vàng quayđầu nhìnvềphía Thiên Tử nói:

- Tiểu thần cho rằng nếu muốn chứng thực thân phận củaHạVũ Long, vậy nhỏ máu nhận thân thíchhợp nhất!

ThiênTửgật đầu,cả triều cũng cảm thấy biện pháp này thích hợp, Thiên Tử phấttaynói:

- Mang chậu tới, nhỏ máu nhận thân!

Một chậu nướcmàu vàng được người bưng lên, bên trong chứa

đầy nước trong.

ThiênTử đi tới trước chậu nước nhìn Long Đạivẫy tay nói:

- Nữ nhi, tới, chúngta dùngsự thực chứng minh!

Long Đại cũng đi tới, lại có chút câunệ, Thạch Trung Ngọc buồn bực, bìnhthường đãng phụ nàydâmđãng như thế, hômnaylàm sao khác thường như vậy, ThạchTrungNgọcvỗ vỗ bảvai LongĐại nói:

-Tiểu LongNữ,không cầnsợ, không đau đâu!

Long Đạigật đầu, Thạch Trung Ngọc cquaũng mừng thầm,nếu như về saucó thể lênmột NPC công chúa,vậy mình phát tài.

ThiênTử cầm lấy tiểu đao cắt ngón tay một cái, một giọtmáu đỏ sẫm rơivào chậu nước, sauđó đưa tiểuđao kiachoLong Đại.

LongĐại tiếp tiểuđao,có chútdo dự,rầu rĩkhôngvui nói:

-Phụ hoàng, có thể không nhỏ máu nhận thân haykhông,sẽ rất đau!

ThiênTử lắc đầu, bấtđắc dĩ nói:

- Không được, nhất định phải làm, bằng khôngkhông cách nào chứng minhthân phậncủa ngươi, không đủ đểphục chúng.

Long Đại thở dài, cười lạnh nói:

- Lúcđầuta còn muốnbất tribất giác giết ngươi, không nghĩ tới ngốc bức Hinh VũChi Thạch này lại nghĩranhỏ máunhận thân, thực sựlà làm rối loạn kế hoạch của ta!

Trên Kim Loan điện, mọi người nghe LongĐạinói đều sửng sốt, sau đó sắc mặt đại biến, muốn lên trướcngăở bên người ThiênTử.

Long Đại cách Thiên Tửrất gần, sau khi nói xong nhữnglời này, thânthể như mũi tên rời cungbắn về phía ThiênTử.

Ám sát thất bại, Long Đại chết!

DTV-EBOOK.COM.VN

Ám sát ThiênTử!

Đầu ThạchTrung Ngọc choángváng, em gáingươi, đây khôngphải chơi lão tử sao?

Hiện tại Thạch Trung Ngọc chỉ cònlại có một bụngnước đắng, vô luậnám sát thành công hay không, hắn đềukhó thoát quan hệ.

Thiên TửngheLong Đại nói,sắcmặt cũng biến đổi, vội vã tránh qua một bên, tiểu đao của Long Đạiở trên vai tráiThiên Tửcắtra một vết thương thật nhỏ, huyết thủy không chút keo kiệt chảyra, Thiên Tử nhất thời kêu rên.

Người trênKim Loanđiệnđều nóng nảy, vội vã laovề phía Long Đại, muốnngăncản nàng.

Long Đạithấymột kích không thành, đường trước mắt lại bị mọi ngườiphá hỏng, tâm than thở một tiếng,biếtám sátvôvọng, muốn trốnchạy,lạiphát hiện đường lui của nàng đã bị Hồng Nương mang theo rất nhiềuNgự Lâm Quân lấp kín.

HồngNương một đao chém Long Đại ngãở trên mặt đất, nũngnịu tráchmắng:

- Thích khách trốn chỗ nào!

CácNgự Lâm Quânđều lao tới, Long Đại kinh hãi, cầm tiểu đao trái xông phải xông, nhưng phát hiện trên điện rậm rạp chằngchịt đều là NgựLâm Quân,cănbản khôngxông ra được.

Thật vấtvả thấy người không phải Ngự Lâm Quân, Long Đại lập tức quơ tiểu đaovọttới, sắcmặt Thạch Trung Ngọc nhất thời tối sầm, nhìn Long Đại bịrấtnhiều Ngự Lâm Quân chém ngã trênđất, tâm thầm mắng làm sao xui xẻo đều là mình.

Thạch Trung Ngọc nhanh chânbỏ chạy, nhưng Long Đạichạymau hơn, trong nháymắt liềnđitới phíasau,ThạchTrung Ngọcngheđược phía sau truyền tới kìnhphong vù vù,tâm thanthở một tiếng, từ trong TúiTu Di mócraChiến Thần Chi Nhậnxoay người chémvềphía Long Đại.

Long Đại cười lạnhmột tiếng, quơ tiểu đao cứngđốicứngvới Thạch Trung Ngọc,động tác trên tay Thạch Trung Ngọc cứng đờ, cả người tébay ra ngoài,đập vàotrên câycột trong đại điện.

Kèm theo Thạch Trung Ngọc bay rangoài, còncó thanh âm xương cốt gảy lìa, sắc mặt hắn tối sầm, vội vãđứng lên muốn chạy trốn, nhưng tiểu đao của Long Đại đã gác ở trêncổ của hắn.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, cổ của mình chính là một cái thớt, đao của ngườinào muốn gácliềngác.

Long Đạicười lạnh mộttiếng, nổi giận mắng:

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi là tênkhốn kiếp, chạycáigì hả, nếu không phải ngươi, lãonươngsẽ bị phát hiện sao,ta thật sự quáthất vọngvới ngươi, dọc theo đường đi lão nương thậm chí hysinhthân thểcủamìnhđể lấy lòng ngươi, không nghĩ tớisau cùng ám sát vậy mà bởi vì ngươi thất bại!

Thạch Trung Ngọcnhất thời cười khổ, bất đắc dĩ nói:

- Lão tử làm sao biết nhiệm vụ này cẩu huyết như thế, hơn nữa ngươi cũng chẳng ra gì,không có chuyện tìm nam nhân lăn giường không phải thoải mái, tớiám sát ThiênTửlàm gì!

Lúc nàyThiên Tửthậtsựlà giận không kềmđược, che vaitrái gầm hét lên:

- Hai cẩu nam nữcác ngươi còn phí lời cái gì, chờ đến Âm Tào Địa Phủ muốn nói như thế nào cũng được, không ai ngăncác ngươi!

Một đámNgựLâm Quânđều vây quanh Thạch Trung Ngọcvà Long Đại, muốnđộng thủ.

LongĐại nhướng mày,uy hiếp nói:

-Khôngcho phép qua đây,tới tasẽ giết hắn!

Chúng Ngự Lâm Quân đều đầu đầy hắc tuyến, cácngươi tự giết lẫn nhaucàng tốt a.

Thạch Trung Ngọcbất đắcdĩ lắc đầu nói:

- Ngươi là ngu ngốc hả, ngươi không thấy lão tử bị ngươi hại chết, bị coi thành đồng bọn sao!

Long Đạisững sờ:

- Không thể nào, ngươi là đại quan triều đình, bọn họ sẽ không mặc kệngươi a!

Thạch Trung Ngọc trừng Long Đại, không nghĩ tới nàng dĩ nhiên thật ngu ngốc,Tử Kim hộ vệ tứ phẩm ởhoàng thành còn không bằng ngườigiữ cửa, đại quan cái rắm!

Thạch TrungNgọc nói:

- Ngươi muốn mình chết như thế nào, làlăng trì hay ngũ mã phanh thây!

Long Đại nhìnđám NgựLâm Quân khôngcó lùi bước chút nào, đều épvềphía trước, biết Thạch Trung Ngọcnóilàsự thật, nổi giận quát:

- Hinh VũChi Thạch,ngươilà vươngbát đản, dám lừa gạtlão nương, còn nói Thiên Tử mời ngươi uống rượu còn phải nể mặt ngươi,làm hại lão nươngngay cảtrinh tiếtcũng kém chút mất,lãonươngcó chết, cũng sẽtiễn ngươi xuống Địa ngục.

Ngườichung quanh đều choáng váng, cáccô nương thì nóngnảy, muốnlênngăn cản, nhưng đều bị NgựLâm Quânngăn ở bênngoài.

Thạch Trung Ngọc lại không nghĩ nhiều, bởi vì Long Đạinói xong thìcầm tiểuđao mãnhliệt đâm về phía tráitimcủa mình.

Phốc phốc một tiếng!

ThạchTrungNgọc nhất thời nhắm hai mắtlại, cuồng khiếumột tiếng.

LongĐại mắng:

-Kêu lacái gì,đâmcũng không phải ngươi!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, mở mắt nhìnmột cái, phát hiện Bất Thoại MànThầu ômbụng lăn lộn ở một bên, trong miệng kêu thảm, dĩ nhiên vì mìnhcảnmột đao, nhất thời cảm động, lệ nóng doanh tròng:

- Tiểu Màn Thầu, Thạch cathu ngươi làm tiểuđệ thật khôngsai!

BấtThoại Màn Thầu gậtđầu,tiếp tục kêu rên, đã khôngcó chiến lực.

Long Đại cười lạnh một tiếng nói:

-Đã có người vì ngươi ngăn cản mộtlần, xem lần này còn có ai sẽ vìngươicảnđao,ngungốc,chịu chết đi!

Nói xong Long Đại cầmđao vung lên, lần nữa đâm tới trái tim của Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọc tứcgiậnmắng một tiếng:

-Con mẹ ngươi, dámmắng lãotử ngu ngốc, lão tử cắnchết ngươi!

Long Đại sững sờ,còn không rõ ràng lời này là cóý gì, trên tay chợt têrần, bịngười cắnmột ngụm, không đúng, hẳn là bị chó cắnmột ngụm.

Long Đại vội vàng lùi vềphía sau mấybước, phát hiệnvừarồi cắn mìnhlà một con ĐạiHắcCẩu, hiện tại conĐại HắcCẩu này vẫn xông tới, biểu tình trênmặttràn đầy khinhthường.

Long Đại phẫn nộ,muốnlên làm thịtĐại Hắc Cẩu, nhưng trướcmắt hồngảnh lóelên, Hồng Nươngchắnở trướcmặt nàng.

Hồng Nương cười lạnh nói:

-Ngươi nhảy nhót cũng đủ rồi, nên lên đường!

Sắc mặt Long Đại biến đổi,biết mình không phảiđốithủ của Hồng Nương,vội vã muốn chạy trốn, nhưng cácNgự Lâm Quân đều

không phải ngu đần, sớm đã phong kín lối ra.

Long Đại cuối cùnghung hăng trừngThạch TrungNgọc một cái, cười khổ nói:

- Chuyệnhômnay không nghĩ tớidĩ nhiên thuaởtrêntay một ngu dốt.

Hồng Nương nhíu mày nói:

-Ngươi thúc thủ chịu trói đi, nói không chừngThánh Thượngcòn có thểxửlýnhẹ!

Long Đạicười nhạt, ám sát Thiên Tử, nhẹ như thế nàođi nữa cũng là chết, lập tứckhôngdo dự, cùng Hồng Nương vàNgự Lâm Quân động thủ.

Lúc đầunghe Hồng Nươngnói, Thạch Trung Ngọccòn tưởngnữ tử này hiền lành, không nghĩtới khi động thủ không lưu tình chútnào, Thạch Trung Ngọcnhìn một hồi,Long Đạitriệt để rơi vào thất bại, cuối cùngai oán trừng hắnmột cái, cắt cổ tự vận.

Thạch Trung Ngọccó chútphiền muộn, mắt thấy nữhài mới vừa rồi còn sống rất tốt,dĩ nhiên hương tiêungọc vẫn, tuyđây chỉ là một trò chơi, thế nhưng thật làmcho Thạch Trung Ngọccó chút phiền muộn, bất quá hiện tại dường như hắn nên quan tâm mình nhiều hơn!

Đại Hắc Cẩu cắn Thiên Tử

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc nằmtrênmặt đất, thoáng giật giật cánh tay, phát hiệncánh tayphải của mình đã hoàn toàncắt đứt, tâm buồn bực không thôi.

ĐạiHắcCẩu nhìn ThạchTrung Ngọc nhe răng, vẻmặtbấtmãn nói:

- Thạch ca, ngươicũng quá không có suy nghĩ, hưởng phúc gì gìđó thì không đểtađi ra, vừa gặp nạn liền nhớ ta, lần nàyta cứu ngươi, ngươi dự địnhlàm sao cảm tạta!

Thạch Trung Ngọcthở dài nói:

- Cảm tạ cọng lông,lần này Thạch ca ngươi xemnhư dẫm nhằm phânchó, nói không chừng phải xong đời, ngươi ở mộtbênchờ xem đi!

ĐạiHắc Cẩusửng sốt,sau đó liếm liếm răng, khinhthường nói:

- Có Hùngca bảo kê ngươi, thiên hạ ai d ám độngđến ngươi!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, thiên hạ đều là đất của Thiên Tử, ngươi nói hắn có dám động lãotửhay không.

ThạchTrungNgọccũng không cùng Đại Hắc Cẩu nói nhảm,trực tiếp gượngchống lấybòdậy, các cô nươngđềuvộivã chạy tới đỡhắn.

LúcnàyHồngNươngđi tới, nhìnThạch Trung Ngọc nói:

- Mautớilĩnhtội đi!!

ThạchTrung Ngọc gậtđầu, vộivã đi tới trungtâm Kim LoanĐiện, trải qua nháo tròvừa rồi, cả triều đều biết Thạch TrungNgọc không phải đồng bọn của Long Đại, nhưng dù khôngphải đồng bọn, cũng làtội lỗi khó thoát.

Thạch Trung Ngọcnhìn Thiên Tử ôm quyền nói:

- ThiênTử tiên sinh, tiểutử nghiệp chướngnặng nề,xin tiênsinh trách phạt!

Lúc này vai trái của Thiên Tử sớm đãđược TháiY băngbó.

Thiên Tử ngồiởtrên longỷ, đang phiền muộn, nghe Thạch Trung Ngọc nói càng giận không kiềm được:

- Hinh Vũ Chi Thạch, lẽnào ngươikhông biết quỳ xuống, không biết hành lễ!

Sắc mặt ThạchTrung Ngọctối sầm, lẽ thẳng khí hùng nói:

- Lãotử khôngquỳ chobất luận kẻ nào!

ThiênTử phẫn nộ, không cần TháiÚy và Tể Tướng khuyên,đã chỉ vào ThạchTrung Ngọc nói:

-Có phảingươi chorằng trẫmkhông dám giết ngươi, ỷ vàoquanhệ với Tiếu Sơn ởnơi này kiêu ngạo hay không!

Thái Úy và Tể Tướng liếc nhau một cái, đềucười thầm, cảnh tượng trước mắt này thật quá tốt!

ThạchTrung Ngọc khoát tayáo nói:

- Không phải ỷ vàoquan hệ gì,đây là nguyên tắc của ta!

Kỳthực tronglòng ThạchTrung Ngọc muốn nói: Ngươi chỉ làmột NPC, còn muốn lãotử quỳ xuống, không phảivô nghĩa sao?

Thiên Tử thấy Thạch Trung Ngọc quật cườngnhư vậy, cũng không có biện pháp,hơnnữa vừarồi cũng biết Thạch Trung Ngọc không phải đồng bọn của Long Đại, mà cùngTiếu Sơn rấtcó sâu xa,cho nên khôngtiện hạ sát thủ, chỉ phất tay nói:

- Từ ngày hômnayphếbỏ danh xưng TửKim hộvệ ngũphẩm, cách chứclàmthứ dân, giao bức tranh kia ra đây,dẫn người của ngươi c út đi!

Thạch Trung Ngọc cười khổ, ngàyhôm nay chọc Thiên Tử không nhẹ, lạibịthương, hộtống cống phẩm còn có thểgặp nhiều chuyện

như vậy, thậtbi kịch, còn tưởngcó thể vơ vét tàisản, khôngnghĩtới ngaycả vốn ban đầu cũng bồi vào!

ThạchTrung Ngọc bất đắc dĩ thở dài,chuẩn bị theo Thiên Tử nói đi làm, nhưng Đại HắcCẩu nghi ngờ nói:

- Phế bỏTử Kim hộ vệ ngũ phẩm,đó là cái gì?

Thạch TrungNgọc lắc đầu,bấtđắcdĩ nói:

- Đây làý nói về sau mỗingày ngươisẽít đi thịt xương!

Đại HắcCẩu đang lười biếng nhất thờitrợn mắt,vẫyđuôicảgiận nói:

-Ai dámđánh chủ ý thịt xươngcủa ta? Không muốn sống nữa sao?

Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ lắc đầu nói:

- Chính là ngu đần ngồiở trên cao kia, bất quá người ta rất ngưu bức, ngươi đừng xungđộng!

Đại Hắc Cẩu nơi nàosẽnghe Thạch TrungNgọc khuyếncáo, vừa nghecó người muốn đoạt thịt xương của nó, trong nháy mắtgiống như điêncuồng, trực tiếpsủa vài tiếng,sauđónhìn Thiên Tử gầm hét lên:

- Ngươicái người xấunày, dựa vàocái gìmuốn cướpthịtxương của ta!

Thạch Trung Ngọcnhấtthời nóng nảy, vội vàng tiếnlênđèĐại Hắc Cẩu lại, vội vàng nói:

- Ngươi cáiconchó chếtnày, la hét cáigì, gọi nữa ngươi thậtcó thể biến thành chóchết, ngườitalà Thiên Tử!

Đại Hắc Cẩunghi ngờ nói:

- Thiên Tử, đó là cái gì?

Thạch Trung Ngọc laumồhôi, con chó chết nàyngay cả kiếnthức cơ bản cũng không biết, Thạch Trung Ngọc vội vàngnói:

- Ý tứchính là thiênhạ đều của hắn!

Đại Hắc Cẩu nhấtthời khôngvuinhảy dựnglên,hất ThạchTrung Ngọc đổ trên mặt đất, chọc cho Thạch Trung Ngọc ômcánhtay phải,đau đếnnherăng,Đại Hắc Cẩu nhìnThiênTử gầm hét lên:

- Thịtxươnglà của ta, không phải củangươi, không cho phép ngươi đoạt!

Sắc mặt Tể Tướngđỏ giống như đít khỉ, mới bướcra hai bước muốn khuyên Thiên Tử trừng trị Hắc Cẩu, Thiên Tửđã xuấtthủ ngăn hắn, giận không kiềm được,tức giận nói:

-Đâylà chóchết nhà ai, dám ởtrên Kim Loan điện kêu la om sòm, nhấtđịnh chínhlà coi rẻ quốcpháp!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm,Thiên Tử tiếptục âm trầm nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch, đây không phải là chó nhàngươichứ?

Thạch TrungNgọc buồn bực, vội vàng tiếnlên giải thích:

- Thiên Tử tiên sinh,tiểu cẩukhônghiểu quy củ, xinhãy tha lỗi!

Lúc này Đại Hắc Cẩu không vui,trực tiếp nhảyđến trước mặt Thiên Tử,nherăng nói:

- Cáikhácta bấtkể, nhưng cóphải ngươi cùngta đoạt thịt xương hay không!

Thạch Trung Ngọc vội vãmuốn lênkéoĐại HắcCẩutrở về, nhưng Đại Hắc Cẩu khôngcam tâm tình nguyện, chỉ nhìn Thiên Tử nhe răng.

ThiênTử nổigiận mắng:

- Ngườiđâu, bắt con chóchết nàylạicho trẫm, đêm naynấu canh uống!

Thạch Trung Ngọcnhất thời mắt tốisầm lại, các cô nương vội vã đi lênđỡlấy hắn, Thạch Trung Ngọc vừamới mở mắt, thấy một màn trước mắt lại thiếuchút nữangất đi.

Đại Hắc Cẩunghe ThiênTử nói muốn bắt nó nấu canh uống,đương

nhiên là tức giận không thôi,trực tiếp đuổi theoThiên Tử cắn, Thiên Tử né tránh khôngkịp, trên môngtrúng một ngụm, vội vàng chạy chung quanh đại điện, tránh né ĐạiHắc Cẩu cắn.

ThạchTrung Ngọcaithán,ta cái cmn, ThiênTửsẽ không tính việc này lên đầumình chứ!!

Thiên Tử vừa chạy vừalaumồhôi hô:

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươimauthu nólại, bằng khôngtrẫm chém ngươi!

Thạch Trung Ngọc là hữu tâm vô lực, lúc này cánh tay phải của hắnđã gảy,đau đến run rẩy, lại bị Đại Hắc Cẩu đẩy, cả người động cũng trắc trở!

Đại Hắc Cẩu oán khí nhe răng nói:

-Tiểu tử, ngươikhông phải nóimuốn bắt bản CẩuHoàng nấu canh uống sao, sao hiện tại không hầm!

TểTướng phunramột ngụm máu tươi, liều mạng đấmngực, lúc hắn nghe Thạch Trung Ngọc gọi Thiên Tử là tiên sinhđãlửa giận công tâm, hiện tại nghe Đại Hắc Cẩugọi Thiên Tửlàtiểu tử,thì càng khôngchịu nổi!

ThảiÚymaymắn hơn mộtít, dù sao cũng làvõ tướng, không có phun máu,thế nhưng lung lay, tùy thờicó thểngã xuống.

Không đả thương nổi!

DTV-EBOOK.COM.VN

ĐạiHắc Cẩu đuổitheo ThiênTửchạy, bên cạnhtuy các Ngự Lâm Quân đều tớihộ giáhộ tống,nhưng ĐạiHắc Cẩulà loại chó gì,đây chính là kỳ cẩu, căn bản không đểýcác Ngự LâmQuân, chỉ nhận đúng Thiên Tử muốn đoạt thịtxươngvới nó cắn.

ThạchTrung Ngọc vội vãkhởi động kỹ năng thu hồi sủng vật, nhưnghệ thống lại áo kỹ năng thi triển thất bại,Thạch Trung Ngọc lại thi triểnkỹ năng,vẫn thất bại, làm hắn không khỏiỉu xìu, đâylà tình huống gì a?

Bêncạnh Cơ Như Nguyệt vộila lên:

- Thạch Trung Ngọc, ngươi mau thu Đại Hắc Cẩulại!

Thạch Trung Ngọc cười khổ, lắc đầu nói:

- Con chó chếtnày phản chủ,căn bản không bănglòng trở về!

Sắc mặt CơNhư Nguyệt nhấtthời biến đổi nói:

-Vậy làmsao bây giờ?

Thạch TrungNgọc chỉ lắc đầu, bấtđắc dĩ nói:

- Khôngcó một chútbiệnpháp,trừ khi Ngự Lâm Quân ngăn con chó chết này lại, nhưng lúcđó cũng chínhlàtử kỳcủacon chó chết này, ngay cả Thiên Tử cũng dám cắn, chó này là không muốn sống nữa!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc lạnhlẽo, không nghĩtới vận chuyển cống phẩm sẽ vậnra nhiều chuyệnnhưvậy, thậtcon mẹnó bi kịch, thế nhưng lúc này vẫn là trước ngăncon chó chếtkia lại cho thỏa đáng!

Thạch Trung Ngọc cả giận nói:

- Đại Hắc Cẩu, ngươi con mẹ nó nhanh dừng lại cho lão tử!

Đại Hắc Cẩu nghe được ThạchTrung Ngọcnói cũng không dừng, chỉ đuổi theo Thiên Tử cắn, vừa cắnvừa hỏi:

- Nóimau, ngươi cái cặnbả này, đếncùngcó theo Cẩu Hoàngđoạt thịt xương hay không?

Thiên Tử dùsao cũng là ThiênTử, làmsao cũngkhông muốn chịu thua,tàn bạo nói:

-Ngươi cái con chó chết, trẫmnhất địnhnấungươithành canh,mỗi ngàyăn xương của ngươi!

Lửagiận củaĐại Hắc Cẩu nhất thời kéo lên, nhắm vào bắp đùi của ThiênTử cắn, sắc mặt ThiênTử trắngnhợt, hét thảmmột tiếng.

Sắcmặt Thạch Trung Ngọc tái nhợt, muốnxônglênngăncản Đại Hắc Cẩu, nhưng nhìnthấy mộtNgựLâm Quân xônglên, bị ĐạiHắc Cẩu cắn thành tàn phế, nhấtthời ngây ngẩn cả người, con chó chết này thậtác độc!

Trongđạiđiệnbị Đại Hắc Cẩu làm cho gà bay chó sủa, cả triềuquần chúng xúcđộngphẫn nộ, gầm thét muốn xửphạt Thạch Trung Ngọc vàĐại Hắc Cẩu,thếnhưng chỉ dừng lại ởtrên đầu môi.

Thiên Tửné tránh khôngkịp, mắt thấy sẽbịĐạiHắc Cẩu cắn trúng, nhất thời nóng nảy, nhìn bên cạnhcó một bóng người,phát hiệnlà Tể Tướng, lập tức đại hỉ, nhưng TểTướng thìvội vã muốn chạy, Thiên Tử nơi nào sẽ chohắn chạy,trực tiếp kéo Tể Tướng chắnở trước mặtmình, sắc mặt Tể Tướngtrắngbệch, bắp chân bịĐại Hắc Cẩu cắn trúng.

Thiên Tửthừa cơ hội tốtnàyvội vã chạy trốn ra phía sau, ĐạiHắc CẩunémTể Tướng lại muốn truy kích, Hồng Nương đột nhiêntiến lên đón,một đao chémvào trênngười Đại Hắc Cẩu, tuythân thể của Đại HắcCẩu giống nhưlàmbằng sắt, nhưng dù sao chỉcó cấp 10, nơi nào là đối thủ, bị đau lăn lộn trên đất.

Lúcnày Ngự LâmQuân đều xông tới, nhắmvàoĐại Hắc Cẩu chém loạn,ánh đao lóe lên, Đại Hắc Cẩu không ngừng kêuthảm thiết.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọctối sầm, cái này phiền toái, vộivàng gạt Ngự Lâm Quân ra, ngănlạinói:

- Dừng tay, mau dừng tay!

Thiên Tử nhìn Tể Tướng quỳ rạpở trên mặtđất kêurên nói:

-Ngươi luôn nói trung thành và tận tâm với trẫm, lần này không nghĩ tới dĩ nhiên chủ động chedtrước mặt, thựcsựlà tấm gươngcủa chúng thần, phần ân tìnhnàytrẫm sẽ ghinhớ!

Tể Tướng mình đầy nước đắng, lúcnày cũng chỉ có thể tạ ân, cả triều đều đồng hô:

-Bệhạ thánh minh!

Thạch Trung Ngọccó chút khinh thường, cả triều ngoại trừ biết nịnh bợ ThiênTử, thì căn bảnchỉ là cặn bả.

Thiên Tử ngheđược ĐạiHắcCẩu không ngừng kêu rên, khóe miệng lộra mỉm cười,khoát tay áo nói:

- Đừngđánh nữa!

ChúngNgự Lâm Quân nhất thời ngừng tay, ThạchTrung Ngọcnhìn ĐạiHắc Cẩu máume khắp người,thở phàonhẹ nhõm, đang chuẩn bị cảmtạ đối phương, Thiên Tử lại nói:

- Bắt con chó chết này cho trẫm,lột da, hầm thànhtiên canh, trẫm muốn đích thân uống để giải mối hận trong lòng!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc cứng đờ, vộivàng nói:

- Thiên Tử tiên sinh, ngươi khôngthể giết Hắc Cẩu này!

Thiên Tửchứng kiến Thạch Trung Ngọc, lửa giận trong lòng càng tăng lên:

- Ngươitrướcimmiệngchotrẫm,trẫm còn không cótrị tội ngươi quản giáo không nghiêm đâu!

Thạch Trung Ngọcsửng sốt, lạnh giọng hỏi.

- Ngươi thật muốn giết Tiểu Hắc?

Hai mắt ThiênTử trợn tròn, cả giận nói:

-Phải giếtkhông thể nghi ngờ!

Thạch Trung Ngọc biết việc nàykhông thểlàm tốt, trong lòng thở dài, rútra Chiến ThầnChi Nhận chedtrướcmặt Đại HắcCẩu, cất cao giọng nói:

- Ai muốn động nó, phảiđi qua thi thể của ta!

BấtThoại Màn Thầu và Thương Tỉnh Vương cũng vộivã mócra kiếmvà cái xẻng, đứng ở hai bên Thạch TrungNgọc, Không Có Não, KhôngCó Hứng cùngcáccô nương cũng vây quanh, móc ravũkhí đứngởbên cạnh, một bộduyhắn như ThiênLôi sai đâu đánh đó.

Thạch Trung Ngọcnhìn thoáng qua mọi người,trong lòngcóchút cảm động:

- Cảm tạ!

Mọi người đều nói:

- Cắt...

ThạchTrung Ngọcđầu đầy hắctuyến, lẽ nào lão tử cảmtạ không đáng tiền như vậy?

Các Ngự Lâm Quân đều trợn tròn mắt, Hồng Nương thì mặt lộ vẻ khó khăn, nhữngngười này muốn tạo phản sao?

Thiên Tửtức giận trùng thiên, một quyềnnện lên bàn quát:

-Hinh Vũ Chi Thạch, ngươimuốn tạo phảnsao, dámở trên Kim Loan Điện móc ravũ khí chỉvề phía trẫm, ngươi cótin trẫm trị ngươi tội dĩhạ phạm thượng hay không!

Thạch Trung Ngọc không sao cả nói:

- Tùy ngươi!

Thiên Tử nhấtthời tức giận đếnoaoakêuto, Thạch Trung Ngọc thì mặt không đổi sắc, con mẹ ngươi, ngươi không phải làmộtNPC lợi hại chút sao,điên cuồng cọnglông!

Sắc mặt ThiênTửtái xanh, vung tay lên nói:

-Hồng Nương nghelệnh,giết bọn hắn, giết đến không cấp mới thôi!

Sắcmặt Thạch Trung Ngọc khó coi, không nghĩtới thời gian dài nhưvậy nỗ lựclại tan thànhbọt nước, bất quá Thạch TrungNgọc không trách Đại HắcCẩu,nếunógọi mình một tiếng Thạch ca, coi như là tiểuđệ của mình, mình tuyệt đối sẽkhông để cho ngườikhi dễ nó!

Những người khác và các cônương sắcmặt cũng buồnbã,nhưng đều kiên địnhnhìnThạch Trung Ngọc, không sợhãi chútnào.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Sợ không?

Mọi người đều nói:

-Không sợ!

ThạchTrungNgọc cười cười, lạnhlùng nói:

- Sợ hắn cái gì, không phảilà NPC ngưu bức chút sao, lão tử nói cho ngươi biết, ngươi có thể ngưu bức hơn lão tử,thếnhưng quyết không nên đắcý ở trước mặtlãotử,bởivì ngươi khôngđảthươngnổi!

ThiênTử thẹn quáthành giận quát:

- Vì sao còn chưađộngthủ, lẽ nàocoi lời củatrẫmlà bài trísao?

Sắc mặt của Hồng Nương cũng khó coi, mặcdù nàng không muốn độngthủ với ThạchTrung Ngọc, nhưng lại không thểcãi lời Thiên Tử, chỉ có thể mang theo chúng Ngự Lâm Quân đánh tới.

Mọi ngườiđều nắm chặtvũkhí trong tay,ngừng thởchuẩn bị nghênh chiến,lúc này lại cómột thanh âm đột ngộtvang lên.

- Ai u, con mẹngươi ThiênTử, hạ thủ còn rất tàn nhẫn!

Tây Môn Hùng Khánh

DTV-EBOOK.COM.VN

Nói chuyện tự nhiên là ĐạiHắc Cẩu, Thạch Trung Ngọc nhìn lại, phát hiện huyết thủy trên người con chó chếtnày đã thối lui, da lôngcả ngườilại lần nữa trở nên đen bóng, tức giận mắngmột tiếng:

- Ngươi cáiconchó chếtnày, còn không mau qua đây, nhìn ngươigây phiền toái!

Đại Hắc Cẩu hítmũi một cái, khinh thường nói:

- Đám người kialà cái rắm, ta theo Hùng ca cảnh tượng hoành tráng gì chưa thấy qua!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói:

-Con chó chết, hiện tại ngươi còncàn rỡ,lẽ nào bâygiờngươi có thể gọiHùng ca tới sao?

Đại HắcCẩu khinh thường nói:

- Đương nhiên có thể, ngươi chờ!

Dứt lời, thânhình ĐạiHắc Cẩuloé lên tiêu thất.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, phát hiện Đại Hắc Cẩu không cótrở về không giansủngvật, conchó chết này sẽ không chạy trốn chứ!!

Thạch Trung Ngọc đang sửng sốt, bêncạnh Cơ Như Nguyệt đột nhiênlôi hắnmột cái nói:

- Ngươi tất thần cáigì, nhanh, bọn họ sắp tới rồi!

Thạch Trung Ngọc nhìn lại,pháthiện các NgựLâm Quân sắp vọt tới phụcận, từng cái giương nanh múa vuốt, tâm khôngkhỏi buồnbực, cũng chỉ có thểnắm chặt ChiếnThần Chi Nhậnchuẩn bị nghênh chiến.

Lúc này, đại điện đột nhiên phátratiếngnổ ầmầm,thân thể Thạch Trung Ngọcmềm nhũn ngãtrên mặt đất,xoay đầu lại nhìn, phát hiện mọi người đều giốngnhư hắnngãtrên mặt đất, không bò dậy nổi.

- Gợi ýcủa hệ thống: Người chơi bị trọng lực thuật cao cấp tác dụng.

Trọng lực thuật? Chuyện gì xảy ra?

Thạch Trung Ngọc sửngsốt, trướcmắtxuất hiệnmột thân hình mập mạp, chínhlàĐạiĐịaChi Hùng, bên cạnh là ĐạiHắc Cẩu.

Thạch Trung Ngọc cựckỳ mừng rỡ, muốnđứng lên đi vuốt mông ngựa, lại phát hiệnmình không bò dậy nổi.

Lúcnày Đại Địa ChiHùng cũngnhìn thấy ThạchTrungNgọc, hùng c hưởng vunglên, Thạch Trung Ngọc từ dưới đất bò lên, chạy tới hỏi:

-Hùng ca,sao ngươi lại tới đây?

Đại Địa Chi Hùng thở dài, khinh thường nói:

- Chuyện nơi đây tađã biết, ngươi và TiểuHắc thậtđể chota thất vọng, tới hoàngthành một chuyếnđã bị ngườikhiễ thành như vậy, có thể thành đại sự gì a!

Sắcmặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, vội vàngnói:

- Hùng ca,ở đâycao thủ nhiềulắm,chúng ta đi mauđi, bằng không nếu như Thiên Tử muốnăncanh gấu...

Thạch Trung Ngọc chưa nói xong, Đại Địa Chi Hùngđãgàolên,tức giậnnói:

- Ai dám ăn canh gấu? Hãy xưng tên ra!

Đại ĐịaChi Hùng nhìn về phía đám người Hồng Nương nằmở trên mặt đất khôngbò dậy nổi,đám người Hồng Nương cảm thấyuy áp vương giả mãnh liệt, không dám nhìn thẳngĐại Địa Chi Hùng,Đại ĐịaChi Hùng hừ lạnh một tiếng, xoay đầu lạinhìn về phía Thiên

Tử.

Lúc này Thiên Tửsớm đã ngã vào longỷ, thếnhưng nhận thấyánh mắt củaĐạiĐịa Chi Hùng nhìn về phía hắn, Thiên Tử vẫn khôngsợ hãi chút nàocùng Đại Địa Chi Hùng đối mặt.

Thạch Trung Ngọc thấtkinh, không hổ là Thiên Tử,ngay cả mình cũng khôngdám cùng Đại Địa Chi Hùng đốimặt, ThiênTửdĩ nhiên có thể!

Đại Địa Chi Hùng ởmột bên nói:

- Ngươichính là ThiênTử,taởtrênthân thể ngươicảm ứng được một cỗkhí tức vươnggiả không thể địch nổi!

Thiên Tử lãnhđạmnói:

- Chính là ta,khôngbiết cáchạlà ai?

Đại ĐịaChi Hùng cười nói:

-Ta chính là TâyMônHùng Khánh đại danhđỉnh đỉnh, ngươicó nghe nói qua chưa!

Tây Môn Hùng Khánh?

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi,thì ra tên của Hùng ca khốc như thế, phong cách như thế!

Thiên Tử nhíu mày nói:

- Taxem các hạkhí độ bất phàm,chắc là một danh hùng, nhưng lại dườngnhư chưa nghe tổtiên nhắc qua!

Đại Địa Chi Hùng cóchútbuồn bực, lắcđầu nói:

- Mấytrăm năm trước ta còn cùng tổ tiêncủa hoàng tộc các ngươi quen biết, ngươingay cảdanh hào của bản Hùng Vương cũng không nghe nói qua, xemra hoàng tộc củacác ngươi quả thật đãsa sút,được rồi, Hinh Vũ Chi Thạch và TiểuHắckiađều là tiểu đệ của ta, tuy hoàng tộc các ngươi sa sút, nhưngdùsao vẫnlàchúa tểthiên hạ,ngươi giúp ta chiếu cốhai người bọnhọ mộtchút!!

Thiên Tử nhất thờikhôngvui nói:

-Hoàng tộc chúng ta càng ngàycàng thịnh, nào có xuống dốc, còn con chó hoang kiavà Hinh Vũ Chi Thạch, phạm vào tội lớn ngập trời,trẫmnhất định phảixử phạt bọnhọ!

Đại HắcCẩu ngay lập tức "Uông" hai tiếng, khinh thườngnói:

- Ngươi chính làThiên Tử,ngay cả chút độlượng ấy cũng khôngcó, ta xem thiên hạ nàyvẫn là tặngchobảnCẩu Hoàng đi, miễn cho đến lúc đó ngườitađoạt đi, ngươilạikhóc lóc!

Thiên Tử giận dữ, nhấtthời nổi giận đùng đùng:

- Người đâu...

Nhưngvừamớinói phân nửa, Thiên Tử phát hiện người của hắnđều nằm ởtrên mặtđất, căn bản không đứngdậy nổi,không khỏi phiền muộn nói:

- Con chó chết, trẫmsớm muộngì cũng phải hầm ngươi ăn!

ĐạiHắc Cẩu đắcýnhe răng nói:

- Hắc hắc, bây giờ toànthân ngươi không thểđộng đậy, ngay cả ta cũng không bằng, còndám kiêu ngạo!

Thiên Tử đầu nhảy gân xanh,con chó chếtnày cũng dám nói trẫm ngay cả chócũng không bằng,thật là đáng chết!

Đại Hắc Cẩu nhìn Đại ĐịaChiHùngnói:

- Hùng ca, nếu không chúngta giết ThiênTử này,đoạt giang sơn của hắnđi?

Đại Địa Chi Hùng nhíumày, bấtđắc dĩ nói:

- Giết hắn không phải khôngđược, thế nhưngta vàtổtiên của hắn có sâu xa, không có ý tứ hạ thủ, hơn nữagiếthắn thiênhạ người nào tới quản lý, nếu như không aiquảnnói vậy khôngphảiloạn xộn.

Đại Hắc Cẩuvẫy đuôi, hưngphấn nói:

- Không cầnlo lắng, giếtcặn bả này, do bản Cẩu Hoàng tớithống trị thiên hạ, nhấtđịnhcóthể thống trị càngthêm hài hòa, sau đó thành lậpmột hậucung to lớn, ba nghìn chó hoa, 72 Cẩu Phi...

ĐạiHắc Cẩu càng nói cànghưng phấn, Đại Địa Chi Hùng cũng bị nó cổ động đến xoa xoa tay, hé mắt,tựahồ hơi cóý động, Thạch Trung Ngọc thì ngồi khôngyên, trên đầu chảy mồ hôi lạnh, dựa vào, bị một con chó thốngtrị, đánhchết lão tử cũng khôngnguyệný a!

ThạchTrung Ngọc vộivã cắtđứt ĐạiHắc Cẩu nói:

- Hùng ca, ngươiđừng ngheconchó chếtnày nói bậy, chỉ cần ngươi có thể nói với ThiênTử tiên sinh hoà giải làtốt rồi!

Đại Hắc Cẩu nhất thời trừng Thạch Trung Ngọc,cả giận nói:

- BảnCẩu Hoàng đang cùng Hùng ca thảo luận đạikế trị quốc, ngươi chenvào làm cái gì!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp cưỡiở trênngười Đại HắcCẩu, kéolỗ tai của nó, khiểntrách:

- Ngươi còn có mặt mũi nói, nếukhôngphảingươi xôngra họa lớn, chúng tasẽchật vật như vậy sao?

Đại Hắc Cẩugào khóc kêu to,đốivới Thạch Trung Ngọc nói biểu thị bất mãn,tức giận nói:

- BảnCẩu Hoàng nói có gì khôngđúng, nhìnThiên Tử kia chínhlàmột hôn quân,giao thiên hạ cho hắnthốngtrị còn không bằng giao cho bản Cẩu Hoàng!

Mọingười đều bị Đại Hắc Cẩunói dọa khiếp sợ,con chó chết này dĩ nhiên muốn thống trị thiên hạ, đây không phải vô nghĩa sao?

Đại Địa ChiHùng nhìnThạch Trung Ngọcvà ĐạiHắc Cẩu, thởdài nói:

- Ta liền nói hai người cácngươi khôngcó tiềnđồ, thiênhạ có cáigì đángcướp, vẫn là Hoa Hùng nhà tatốt nhất!

Thiên Tử ăn phân chó

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm: ThánhThiên TiênVực

Dịch: Tiêu Dao

ThạchTrung Ngọc và Đại Hắc Cẩu đầu đầy hắc tuyến, Đại Địa Chi Hùng này là yêumỹ hùng không yêu giang sơn?

Lúc này ThiênTử sớm đã đứng ngồi khôngyên, trên đầuchảy mồhôi lạnh, con chó chếtnàydĩ nhiên rình giangsơncủa hắn, hơn nữa dường như Đại Địa Chi Hùngcũng có chútđồng ý.

Thiên Tửvội vàng nói:

- Vị danh hùng này, trẫm vàhai tiểu đệ củangươi chỉ là sinh ra chút ít ma sát, kì thựccũng không có thâm cừuđại hậngì, ngươi đã có thể tựmình đến, vậy cũng nói rõ thànhý, nhưvậy ngươi nhanh dẫn tiểu đệ của mình đi thôi,chuyện trước kia trẫm sẽbỏ qua.

Đại Địa Chi Hùnggật đầu nói:

- Như vậycũng tốt, nói như thế nàota và tổtiên của ngươi cũngcó chút sâuxa, không tiện đoạt giang sơn của ngươi!

Thiên Tử thở phàonhẹ nhõm, cũng khôngđểýĐại Địa ChiHùng nói thật hay giả,chỉ liêntục gật đầu, hy vọngThạch Trung Ngọc và Đại Hắc Cẩu mau cút!

Lúc này Thạch Trung Ngọcvà Đại HắcCẩucũng không sốt ruột đi, Thạch Trung Ngọc nói:

- Thiên Tửtiên sinh, chúng tacòncó một ít chuyện chưa giải quyết, sao cóthể đi nhanhnhư vậy!

Thiên Tử lau mồ hôi nói:

- HinhVũ Chi Thạch, ngươi còncó chuyện gì?

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắcnói:

- Thiên Tử tiên sinh, ngươi quênmục đích ta tới lần này,là đưacống phẩm cho ngươi a, còn có vấnđề bứctranh, cùng với chức quan củ a ta...

Thiên Tử vội vàng nói:

- Thạch ái khánh,hiện tại trẫm cho ngươi quanphục nguyênchức, không phải không phải, trẫm sẽ tănglênmột cấp, đề thăng ngươi thành Tử Kim hộ vệ tứ phẩm, còn như bức tranh kia, ngươi giao cho trẫm,trẫmcó ban thưởng khác, như thế nào?

Thạch Trung Ngọc hài lòng gật đầu nói:

- Thiên Tử tiên sinh thực anhminh, vậy nhữngcống phẩm này?

Thiên Tử khoát tay nói:

- Một ítvàngbạc châu báumà thôi...

Hai mắt Thạch Trung Ngọc tỏa sáng, vội vàngnói:

-Ý của Thiên Tửtiên sinh là cho tagiữ lại!

Thiên Tử đổ mồ hôi, tiểutử ngươi thật dám nói:

- Ýcủatrẫm là những vàng bạc châu báu này tùy tiệnđể vào trong quốc khố là được, trẫm cũng không cần tự mình kiểm tra!

ThạchTrungNgọc thất vọng gật đầu, lúcnàyĐại Địa Chi Hùngsớm đã giảitrừ trọnglực thuật, mọi người đều có thể đứnglên.

Thiên Tử phất tay, các Ngự Lâm Quân chuẩn bịkhiêng rương gỗ tớiquốc khố, nhưng lúcnày nội tâm Thiên Tử lạicó chút bất an, Hinh Vũ Chi Thạchnàygiảohoạt giống nhưhồ ly, nhữngrương gỗ này sẽ không phải bị hắn giở trò chứ!!

Chúc mừng Thiên Tử tiên sinh đã đoánđúng, những rương gỗnày đích thật bị Thạch Trung Ngọc giở trò, nhưnglại không phải loại

hắn tưởng tượng.

ThiênTử phất taynói:

- Chậm đã!

NhữngNgự Lâm Quân kia lập tức ngừngtay, rươnggỗ được để xuốngđất, đứng ở hai bên.

Thiên Tử từ long ỷ đứng lên,đitới trước rươnggỗ nhìnmộtcái, lập tứckhẳng địnhý tưởng của mình, triều đình dùng rương gỗ đều là màu đen, sao lần này HinhVũChiThạch áp giải tới rương gỗđềulà màu xám trắng,sẽ không...

Thạch TrungNgọc nhìn ThiênTử muốn kiểm tra những rươnggỗ kia, trong lòng hơi hồi hộp một chút, vội vàng tiếnlên nói:

- Thiên Tử tiên sinh, ngươi không phải nóiđưa những rươnggỗnày vào quốc khốlà được sao, ngươi đây là?

ThiênTử mỉm cười nói:

- Trẫm không phảikhông tín nhiệm Thạch ái khánh, mà là Thạchái khánh lần đầu tiên áp giải cống phẩm,nếu trẫmkhông kiểmtra một chút,cả triều sẽ không đáp ứng!

Cả triều lậptứcđồng hô:

- Bệ hạ nói cólý!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, nhữnglão già nàylàgậy quấn phân heo, khóe miệng co giật nói:

- Vậy mờiThiên Tử tiên sinh kiểm tra mộtchút đi!!

ThiênTử hàilòng gật đầu,Đại Địa Chi Hùng thì khinh thường hừ một tiếng nói:

- Ngay cả tiểu đệcủa tangươi cũng không tín nhiệm, đây không phảilà khiêu chiến uynghiêm của tasao?

Sắc mặtThiên Tử nhất thời trắng nhợt,vộivàng khuyên bảo, lúc này

Đại Địa Chi Hùng mới hừ lạnhmột tiếng,nghiêng đầu quachỗ khác.

Thiên Tử laumồ hôi, đã biết lầnlà xem như ngã xuống,đường đường chúa tể thiên hạ, lại phải lấy lòng một con CẩuHùng,bất quá một năm cống phẩm củamột thành trì khôngphải số lượngnhỏ, phải biết cả thiênhạ chỉ cóbảy đại thành trì, vì nhữngvàng bạc châu báu này,đáng giá!

ThiênTử vây quanh 108 cái rươnggỗvài vòng, phát hiện giấy niêm phong trên thùng gỗ không có vấnđềgì,thế nhưng dường như có vấnđềkhác.

ThiênTử trên mộtrương gỗhít mũi, tựahồhơi nghi hoặc nói:

- Tạisao trênrương gỗ có chút mùi đặcthù?

Thạch Trung Ngọcđầu đầyhắc tuyến, đương nhiên không thể nói lời thật, chỉ cười nói:

- Nhữngrươnggỗnày đềulâu năm thiếutu sửa,sắprửanát, cho nên mùi khôngdễ ngửi, chúng ta nghĩtới phảimang những thứ này lên KimLoan Điện, cho nênởphía trênvãi chút nước hoa,số tiền nàylà ta tự mình bỏ ra!

Thiên Tử nhướng mày, lòngcó chút không tin,ngươicó cáihảo tâm này?

ThiênTử nói:

- Mấy ngàytrước trẫmnghe Tể Tướng nóihàng năm vận chuyển cống phẩm dùng dườngnhư tất cảđều là rương gỗmới, không nên tồn tại mùi rữa thúi a!

Tể Tướngvộivã xôngtới, căm giậnnói:

- Khởi bẩm bệhạ,những rươnggỗ này đềulà hàng năm từ thành trì cácnơi dùng rương gỗ mới, căn bản không tồn tại sựtìnhthối rữa!

Nói xongTểTướngcòn giận dữ trừngĐại Hắc Cẩu, mới hấp tahấp tấp lui về.

Thạch TrungNgọc thầm mắngTể Tướng nhiều chuyện, Đại Hắc

Cẩu cũng nhìn về phíaTể Tướng nhe răng, biểu tình tức giận,hiện tại có Đại Địa Chi Hùng cho nóchỗ dựa,nó cũng không sợ những Ngự Lâm Quân kia!

Thiên Tử nhíu mày,dựatheo Tể Tướngnói, những rương gỗ này hẳnlàcóchút vấn đề.

Thiên Tửtớigầnrương gỗ, dùngmũi nghe nghe, quả nhiên có mùi nước hoa, thế nhưng dường như lại không hoàntoàn là mùi nước hoa.

Thiên Tử nghi ngờnói:

- Thạch ái khánh, ngươi dùngnước hoagì,hơn nữamàu sắclà làm sao thay đổi?

Sắc mặt Thạch Trung Ngọctối sầm, ấp úng, em gái ngươi, hỏi nhiều nhưvậy làm gì, đột nhiên thấy LýTứ đứngở tronggóc đại điện, vội vàng nói:

- Thiên Tử tiênsinh, nước hoa này là đội trưởng độihộtốngLý Tứ mua,cụ thể nhãn hiệugì ta khôngbiết, ngươi hỏi hắn đi!!

Trong lòngLý Tứ chấn động, thế nhưng trên mặt lại tươi cười, vội vàng tiếnlên nói:

-Khởibẩmbệ hạ, tiểu thầnlà đội trưởnghộ tống LýTứ, những nước hoanày là một loại đặc sản củaBạchHổ thànhchúngta, tên Cẩu Hoa Hồng, còn sở dĩ rương gỗ biến thành màu xám trắng,làbởivì chúng ta xức lên một ít chocolate trắng.

- Nướchoa Cẩu Hoa Hồng?

Thiên Tử sửngsốt, ngón tay kéo một íthỗn hợp trên rương bỏ vào trong miệng, cười nói:

-Trẫm nhớ Hoàng Hậu chính là dùng nướchoa này, bất quá vừarồi ngươi nói đây là chocolate trắngphải không?

ThiênTử ăn phân chó!

Sắc mặt ThạchTrungNgọctối sầm, conmẹ ngươiLý Tứ, ngươi nói

xứccáigì không tốt,hết lần này tới lần khácnói xứclà chocolate!

Thạch Trung Ngọc muốntiến lên ngăncảnThiên Tử ăn phânchó, nhưng lại khôngthể ngăn cản, Thiên Tử đãnuốt vàotrong bụng.

Văn võ bá quan ăn phân chó

DTV-EBOOK.COM.VN

Sắc mặtThạch Trung Ngọc tối sầm, sắc mặtLý Tứthì trắngbệch, người minh bạch phíatrên xức phân chó sắc mặt cũng cứngngắc nhìn Thiên Tử,dồn dập cười khổ.

Hơnnữa ngày, Thiên Tử mớinhíumàymột cái, nghi hoặc nhìn Thạch Trung Ngọchỏi.

-Thạch ái khánh, ngươi mua những chocolate trắngnày rốt cuộc là nhãn hiệugì, đồ đạccủa người Tây phương mùi vị đều cổquái như vậy sao?

Thạch Trung Ngọcsửngsốt,sauđó mặt lộ vẻ mừng như điên, nội tâm khinh bỉ ThiênTử, thìragia hỏa nàyngay cả chocolatecũng chưa từng ăn,trách khôngđược vừa thấy chocolate trên rươnggỗ đã muốn ăn.

ThạchTrung Ngọc vội vàng nói:

- Những chocolatenày cũng tên Cẩu Hoa Hồng, bất quá chocolate mùi vị có chút kỳ quái, ThiênTửtiên sinh ăn không quen thì không nên ăn!

Thiên Tử cườiha ha nói:

- Ai nói trẫm ănkhông quen,trẫm cảm thấy chocolatenày ăn cực kỳ ngon!

Thiên Tửnói xongquétmột miếng lớn bỏ vào trongmiệng, dùng sức nhai nuốt.

Em gái ngươi, ăn phân chó còn ăn thơm nhưvậy!

Khóe miệng Thạch TrungNgọc co giật, khẩu vị của Thiên Tửcũng quá cổ quái, để hắn cảmthấy kinh dị là, Thiên Tử càng ăn càng hăng say, một cái rương đã nhẵn bóng.

Bên cạnh cáccô nương đều không có cảm giác buồncười, cómấy người ghévào trên cây cộtnônmửa,Lý Tứ cùngchúng hộvệđều giật mình, chậtvậtnuốt nước miếng,vẻ mặt không thể tin tưởng.

Còn cảtriều thìđều bịThiên Tửkíchthích, từng cái nóng lòng muốn thử.

Hiện trường phản ứng kỳdịnhất thuộcvềĐại Hắc Cẩu, bởi vì chỉ có nó mới biết Thạch Trung Ngọc làlàm sao ởtrên thuyền tìm được phânchó, Đại HắcCẩunhất thời uônguông kêulên, những phân chó này chínhlà thànhquảlao động thời gian thật dài củamình, hơnnữa đasố làbị Thạch TrungNgọc éprangoài.

Thạch TrungNgọc vội vã che miệng Đại Hắc Cẩu, nổi giận mắng:

- Ngươi cáicon chó chếtnày, không muốn sống nữa sao,nếu như người này biết đólà cái gì,chúngta nhất địnhsẽchết!

ĐạiHắc Cẩu khinh thường vẫy đuôi, tránhthoát Thạch Trung Ngọc cầm cố, vẻ mặt không tình nguyện nói:

- Hắn ăn là phânchó trộn vôi, khôngphải thuần chính, tacó càng thêm thuần khiếtmới mẻ!

Thạch Trung Ngọc đổmồ hôi, thuần khiếtem gáingươi, ngươi thật nghĩ thứkia ăn ngon sao!

Lúc này, cả triều đều không nén được, bị vẻ mặt hạnhphúccủa Thiên Tử hấp dẫn, cũng muốn tớiăn, sắcmặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, vội vàng tiếnlên ngăn cản, con mẹngươi, đùagì thế, một đám giai cấp thốngtrị caonhất thiên hạ tới đoạtphân chó ăn, cáinày nói ra không phải khiến ngườita cười đến rụng răng sao?

ThạchTrung Ngọc tiếnlên ngăncản cácquanlại, nhưngcăn bản khôngngăn cảnnổi, quan văncòn may mắn, những quan võ kia đều là một quyềnđập bay Thạch TrungNgọc.

Thạch Trung Ngọcche vành mắt đen, rốt cụclệrơi đầymặt,bất đắcdĩ lắcđầu!

Vẻ mặtThạch Trung Ngọc ủy khuấtnhìnngười trướcngã xuống người sau tiến lên,trong chốc lát cũng nghĩ không ra biện pháp gì

tốt, lúc này hắn độtnhiên thấy Tể Tướng, mới vừa rồi giahỏa nàybị Đại Hắc Cẩu cắn chân, bây giờ chạy chậm nhất, rơi vào mặt sau cùng, che chânnhỏ chen vềphíatrước.

ThạchTrung Ngọc hơi động lòng,đều nói Tể Tướnglà đứng đầu bách quan,có câu bắt giặctrướcphảibắt vua, không bằng trước tiên khuyên Tể Tướng.

Cuối cùng hắn quyết định hànhđộng, vì giải cứubách quan, mìnhhi sinhmột lần a.

Thạch TrungNgọc bước nhanhvềphía trước,trực tiếp tóm lấyTể Tướng nói:

-Tể Tướng tiênsinh, ngươi ngànvạn lần chớ đi ănthứtrênthùng gỗ!

Tể Tướng sửng sốt, nhìn lại phát hiệnlà Thạch Trung Ngọc, nhất thờicười khổ, cầu khẩn nói:

- HinhVũ Chi Thạch đại nhân, tuyvừarồi lão hủ mở miệng có chút không đúng, thế nhưng cũng xin đại nhân thứlỗi, khôngnên cắtđứt ta ăn chocolate cóđược hay không!

Hai mắt Thạch Trung Ngọcứa ra kim tinh,thế nhưng...

Thạch Trung Ngọcvội vàngnói:

- Tể Tướng đại nhân nói đùa, tiểu tửta chỉlà một quan viên tứ phẩm, ngàilàTểTướng đương triều, lại làtrợ thủ đắc lực của Thiên Tử, ta làmsao dám...

Tể Tướngvừa ngheThạchTrung Ngọc nói, vẻ mặt nhất thời sốt ruột, tiểu tử ngươicòn dong dàinhư vậy, chocolateđã bị ngườikhác ăn sạch.

Tể Tướng trực tiếp giậm chân một cái,cả giận nói:

- Ngươi im miệng cho ta!

ThạchTrungNgọc sửng sốt nói:

- Làmsaovậy?

Tể Tướng giậndử nói:

- Ngươinhanh buôngtay cho ta, ta muốnđiăn chocolate!

Thạch Trung Ngọc lắc đầunói:

- Kiên quyếtkhông buôngtay!

Trái tim Tể Tướng không an phậnhơi nhúc nhích mộtchút, cóchút phẫn nộ:

- Ngươi thực không thả!

ThạchTrung Ngọc lắc đầunói:

- Kiên quyết...

Thạch Trung Ngọc chưa nói xong, sắcmặt trởnên xanh mét, cúi đầu nhìn,phát hiện trên tay mìnhđã nhiềuhơn mấy dấu răng, Tể Tướng thì nhìn Thạch TrungNgọc đắcý cười cười, lại cắn một cái, Thạch Trung Ngọc hétthảm một tiếng, nhẹ nhàng buông TểTướng ra, Tể Tướng thì hấp ta hấp tấp chạy đi ăn phân chó.

ThạchTrung Ngọc giống như gà trống bại trận,cúiđầu trở lại bên người cáccô nương, vẻ mặt sầu thảm nhìn các quanlại tranh đoạt ăn phân chó, tâm vôcùngphiền muộn.

Cơ Như Nguyệtvỗ vỗbả vai Thạch TrungNgọc, lờinói thâm ảo:

-Mỗi người đều có lựa chọn củamình, chỉ cầnhắn không hối hận, vậy thìcứ ăn!

Thạch Trung Ngọc gậtđầu,có chút không rõ ý tứcủa những lời này, lúc này đột nhiên cảmgiáccó người vỗbờ vai của hắn.

Thạch Trung Ngọc nghiêng đầu, phát hiệnlà Đại Địa Chi Hùng, vội vàng cungkính nói:

- Hùng ca, ngươi có chuyện gì?

Đại Địa Chi Hùng buồn bực liếm môi nói:

- Những chocolate này thực ănngon như vậy, xem bọn hắnăn hưng

phấn như vậy,tacũngcó chút động tâm!

Sắcmặt ThạchTrung Ngọc tối sầm,bên cạnh Đại HắcCẩuthì lăn lộn trên mặt đất cười nghiêng ngửa, lúc này Đại Hắc Cẩu mừng thầm, không nghĩ tớiphâncủa mình đáng tiềnnhư vậy, lần sau có thể bày bán, hoặc dùng phân đổi xương thịt, sau đó ăn xương vào trong bụng lại biến thành phân, phân lạicó thể đổi xương, nhưvậy mình không phải phát tài!

Giữa lúc Đại Hắc Cẩumơ mộng đẹp,Thạch TrungNgọc lại sắp hỏng mất, chỉphải nói:

- Hùngca, chocolatexác thực ăn rấtngon,thế nhưng ngài cao quý như vậy, sao có thể cùng mộtđám nhân loại cướp ăn,đợi ngày mai tiểuđệtựmìnhđi đưa cho ngươi một ít, ngài nóiđúng không?

ĐạiĐịa Chi Hùng cóchútbấtđắc dĩ lắc đầunói:

- Ai, được rồi,tuyta cũng muốn ăn chocolate, thế nhưng khôngthể cùng vớinhân loại cướp ăn!

Sắc mặt ThạchTrung Ngọc trắng bệch, nộitâm cực kỳ khổ não, Đại Địa Chi Hùng cũng ngạo mạn khôngcóhạn độa!

Trở về (1)

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc đợi nửa ngày, ThiênTửvà bách quan cuối cùng cũngđình chỉ ăn phân chó,nguyênnhân rất đơn giản...

Ăn sạch!

Vẻmặt Thạch Trung Ngọc kinhngạc nhìn rươnggỗ khôiphục thành màu đen,thật muốn nhìn báchquan vươnngón tay cái, dọn dẹp cũngquá sạch, trên mỗi cái rươnggỗ đều bị liếm sạchsẽ!

Thiên Tửcó chút buồn bực, những lão gia hỏa này cũng quá biết ăn, mỗi ngườiđều đoạt vớihắn.

Thiên Tử sờ bụng, đoán chừng không sai biệt lắm cũng no rồi,lần nữa ngồi trở lại long ỷnói:

- Hinh VũChi Thạch, ngươi áp tảinhững cống phẩm này rất tốt, chỉ là chocolate xức có chút ít, lần sau lại bôilênthật nhiều, hiệntại trẫm cũngkhôiphụcchức quancho ngươi,không cònchuyện gì nữa, ngươi đi về trước đi!!

Thạch Trung Ngọc cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầmlầnnày tới hoàng thành là khiêu chiếntrái tim của mình,Thạch Trung Ngọc vộivãtạ ân muốn đi, nhưng ThiênTử lại đột nhiên gọi hắn lại.

Thạch Trung Ngọcsửng sốt, vội hỏi:

- Còncó chuyệngì sao?

Thiên Tử phấtống tayáo nói:

- Vừa rồi trẫm quên sự tìnhbức tranh kia, lát nữangươi ra Kim Loan Điện, sẽ cóngườiđi lấy, ngươigiao nócho người nọ là được!!

ThạchTrung Ngọc vội vàng gật đầu, Thiên Tử lại tề mi lộng nhãn nói:

- Lần sau thời điểmngươi đi Tử Cấm Thành, đừng quên mangchút chocolate cho trẫm!

Cả triều đồngthời hô:

- ThánhThượngthánh minh!

Lần này ThạchTrung Ngọc nhìn ra được, cảtriều là chân tâm thật ý, không cónửa điểm làm bộ.

Thạch TrungNgọccòn chưa đáp lại, ĐạiHắcCẩu lại lẻn đến trước mặt, uônguông muốn nói gì, Thạch Trung Ngọc cả kinh, vội vàng tiếnlênkéonóvề.

Thiên Tử thưởng thứcqua chocolate ngon như vậy, tâm tình cũng tốt,vộivàng nói:

- Hinh VũChi Thạch,có phải con chó kia có lời gì muốn nói với trẫmhay không?

Thạch TrungNgọc vội vàngnói:

- Thiên Tửtiênsinh không cần phảnứng nó, nóchỉlà muốn xinThiên Tử chút thịt xương ăn!

Thiên Tử cười ha ha, phất taynói:

- Truyền ý chỉ của trẫm, ban cho con chó này vạnlượng thịt xương!

Vạn lượng, đây chính là1000 cân!

Thạch TrungNgọckinh hãi, không hổ là Thiên Tử, thật con mẹ nó hào phóng muốn chết!

Trên tay Thạch Trung Ngọckhí lực không nhỏ,nhưng lại vẫn kéo khôngđược Đại Hắc Cẩu, Đại Hắc Cẩuvẫn có chút bất mãn, muốn lên trước nói cái gì đó.

Thấy ThiênTử nhănmày, Thạch Trung Ngọc lại vội vàng nói:

- Thiên Tử tiên sinh, conchó chếtnày chínhlà thóihưtật xấu nhiều, còn muốnxinThánh Thượng chút thuốc láhút.

Các cô nương sắc mặt đều tối sầm,có chút kinh ngạc về năng lực nóidối của Thạch Trung Ngọc.

Thiên Tửnhất thời vui vẻ, hahả nói:

- Không nghĩ tới chó còncóthói hư hút thuốc, truyền ý chỉ của trẫm,ban cho con chó này vạn lượng thuốclá!

Thạch Trung Ngọcnhất thời cười híp mắt, vộivã tạân, mang theo mọingười ra khỏi Kim Loan Điện.

Vừa ra Kim Loan Điện, Thạch Trung Ngọc liềnhối hận, dường như ThiênTử ban chovậtgìcũng làvạn lượng vạn lượng, nếu như mình muốnKiếnBang Lệnh, hắn không phải cũngsẽ nói vạn lượng?

Tuy hối hận, nhưng khôngthể làmgì khác hơn là thở dài, giận dữđi về phía trước.

Đoàn người Thạch Trung Ngọc mới vừa ra Kim Loan Điện,xaxa lập tứcđitớimột người, Thạch TrungNgọc biết là muốnbức tranh kia, cách gầnnhìn một cái, phát hiệnlàthái giám lúctrước, cũng không biếtcó phải tổng quản haykhông, sao chuyện gì cũng thuộc về hắn quản.

Thạch Trung Ngọc vộivã giaobức tranh kia cho hắn,thái độcủa thái giám nàyđối vớiđám người Thạch Trung Ngọccũng khá hơnnhiều so với trước kia, còn cùng Thạch TrungNgọc kháchsáo vài câu,cũng không biết cóphải chức quan của Thạch TrungNgọc tăng lên một cấphay không.

Sau khiThạchTrung Ngọc giao bức tranhkia cho thái giám, muốn đi, nhưng thái giám kia đột nhiên gọihắn lại,Thạch Trung Ngọc lộ vẻ nghi hoặc nói:

-Xin hỏi tổng quản còncó việc gì?

Thái giám lập tức cười nói:

- Tiểutử ngươi ánhmắt thật không tệ,dĩ nhiên có thể nhìn ra ta là tổng quản, sau này có thời gian tasẽ bồi dưỡng ngươi,để cho ngươi ở dưới tay ta làm việc!

Sắc mặt ThạchTrung Ngọc cứng đờ, cũng chỉcó thể liêntụcgật đầu, tâm thầm mắngngươikhông phảinam nhân, trên thực tế thái giám vốn cũng không tính lànam nhân!

Thái giámnói:

-Hinh Vũ Chi Thạch, nghenói lần này ngươimang đến cho ThiênTử một ít chocolate, không biết...

SắcmặtThạch Trung Ngọc tối sầm, vội vàng nói:

- Thái giámđại nhân, lầnsau tatrởlại hoàng thành nhất định mang cho ngươi nhiều chút!

Lúc này thái giám mớihài lòng gật đầu,thảđoàn người Thạch Trung Ngọcđi, Thạch Trung Ngọc thì giốngnhư chạy trốnchạy ra ngoài hoàng thành, hoàng thành nàynhất địnhlàác mộng của lão tử!

Đoànngười Thạch Trung Ngọc ra khỏi hoàngthành, lậptức gặp đượ c một ngườiquen, chính là Hải Quan lúc trước, Hải Quan vừa thấy Thạch Trung Ngọc,lập tức tiến lênnói nịnh:

- Chúc mừng HinhVũ ChiThạch đạinhân, quả nhiên lên chức!

ThạchTrung Ngọc gật đầu, từtrong Túi Tu Di móc ra tẩu thuốc ngậm lên miệng, vui vẻnói:

- Lần nàyThiênTử tiên sinh thưởngta một vạnlượng thuốc lá, về sau không sợ không có thuốchút!

Hải Quan vội vã chúcmừng Thạch Trung Ngọc,Thạch Trung Ngọc cùngHải Quan khách sáovài câu,trở lại LiễuViên chỉnh sửahành lý, không baolâu,có người ởtronghoàngthành đưa tới mộtvạn lượng thuốclá cùng mộtvạn lượng thịtxương.

Thạch Trung Ngọc cười híp mắtgật đầu, thầm nghĩ hoàngthành xử lýsựtình hiệu suất rấtcao,ĐạiHắc Cẩu thì cóchút khôngvui, gầm rú nói:

-Bản Cẩu Hoàng cănbản không thích hútthuốc, ngươi muốn nhiều thuốc như vậy cóích lợi gì!

Thạch Trung Ngọc nhìn mộtđốnglớn thuốclá trướcmắt, tâmtình thật tốt, cũng khôngcùng ĐạiHắc Cẩu tính toán, Đại HắcCẩu đitới trước đống xương thịt,giơ giơ vuốt chó,mấy cáibao tải thịt xương trong nháy mắt tiêuthất.

Thạch Trung Ngọcnhất thời mởto hai mắtnhìn, con chó chết này có Không Gian Giới Chỉ!

Thạch Trung Ngọcvộivàng tiến lên khởiđộng kỹ năngthu hồi sủng vật, Đại Hắc Cẩuai u kêu một tiếng,bị Thạch Trung Ngọc thu vào khônggian sủng vật.

Thạch TrungNgọc vuivẻ,nếu không phát hiện sớm,những thuốc lá này sẽ không còn, Thạch Trung Ngọc thu 1000 cân thuốc lá vào Không GianGiới Chỉ, các cô nươngđã thu thậpxong hành trang, chuẩn bị lên thuyền.

Đoàn người ThạchTrung Ngọcleolên thuyền, trực tiếp trở về Bạch Hổ thành, đương nhiên cáinày lạilàmột đêm thời gian.

Thạch TrungNgọcngồi ởtrong buồng nhỏ ngậm thuốclá, liềumạng hút!

Cáccô nương thấyThạch Trung Ngọc liều mạnghút thuốc nhưvậy, biếtđâylà ở trongtrò chơi,đối với thân thể khôngcó một chút chỗ hỏng, nên không có ngăn cản hắn.

Trong góc phòng, đám hộ vệ kialại cùng Thương Tỉnh Vương,Bất Thoại Màn Thầu chơi bài, thế nhưng Thạch Trung Ngọc không có ngăn cản bọn họ, coi như đám hộvệ này thuacả quần cộc, cũng khôngliên quangì tới mình nữa, dù saocũng không cần lênKim Loan Điện a.

Trở về (2)

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc ở trong khoang thuyềnbắt chéochân, vuivẻ hút thuốc, đột nhiên quay đầu lại, phát hiệncác cô nương khôngbiết lúc nàođều logout,mà lúc này đã qua giờăn cơm.

ThạchTrung Ngọc bĩu môi, cũng vội vã logout đi ăn cơm.

Ra khỏi cabintrò chơi, theothường lệ đánh Xuân Dương Quyềnmột chút, cảm thấy tâm thần sảng khoái.

Mởra trang web trò chơi, Thạch Trung Ngọcnhìnmột lúc, nhấtthời buồn bực, tất cảchỉ làtin tức tào lao,không cóchút giátrị, thế nhưng làmcho ThạchTrung Ngọc phiền muộn không phải những thứnày, màlà bảng đẳng cấp.

Lúc này đệnhấtđã biến thành Ta Là Soái Ca, cấp 47, thứhai thứ ba cũng cấp 47,từbốn đến mười đều là 46 cấp, Thạch TrungNgọcđã từnglà đệ nhất thì xếp hơnhai mươi.

Thạch TrungNgọcbuồn bực gãi đầu, gần đâylàm nhiệm vụ nhiều lắm,xem racần phảidùngsức luyệncấp.

Thạch Trung Ngọc xuống lầucơm nước xong, cùngcáccô nương tuyên bốkế hoạch chuẩnbị ra sức tăng level, cáccô nương cũng đồng ý,trên bảng đẳngcấp không có một thành viêncủa phòng làm việc, mặt mũi thật chịu không nổi.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, ăn xong điểm tâm, Thạch Trung Ngọc cùngcác cô nương đều tiến vào trò chơi.

Thạch TrungNgọc vừa tiến vào trò chơi, đã bị cảnh tượng trước mắt làm khiếp sợ, baoquátLý Tử bêntrong, các hộ vệ đều trần truồng, ở trong gócphòng chỉnh tề ngồi thành một hàng,họcchó sủa,học làm mèokêu.

Thạch Trung Ngọc quay đầu nhìn thoáng qua Thương TỉnhVương

và Bất Thoại Màn Thầu, haingười gãi đầu giảithích.

Thạch Trung Ngọc nởnụ cười nói:

-Đây không phải là hai người các ngươi nghĩ ra đượcchứ?

ThươngTỉnh Vươngvà Bất Thoại Màn Thầu nhìnnhau, nghĩthầm lão đại làm sao biết, khôngkhỏinói:

- Đây là Đại Hắc Cẩunghĩ ra!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọctốisầm, quay đầu nhìn lại,phát hiện Đại HắcCẩu đangở trong góc phònggặm xương, trực tiếp xông qua xách Đại Hắc Cẩu lên nói:

- Takhông có thả ngươiđi ra, sao ngươi có thểđira?

Đại Hắc Cẩu khinh thường nhìn ThạchTrung Ngọc nói:

- Ngươi không thảta đi ra, ta liền không thể đi ra, ngươi không thả Hùngca ra, Hùngca cũngrađó thôi!

Sắc mặtThạch Trung Ngọckhócoi, cảgiậnnói:

- Ngươi có thể giốngHùngca sao?

Đại Hắc Cẩu uông uông kêu hai tiếng nói:

- Khôngsai biệtlắm đâu!

Đại Hắc Cẩu nóixong, khônghềphản ứng Thạch TrungNgọc, bắt đầu liều mạnggặm thịt xương, 1000cân cũng không ít, còn phải gặmrất lâu!

Thạch Trung Ngọc đầu đầyhắc tuyến, mình rõ ràng cùng ĐạiHắc Cẩukýkếthiệp nghịsủngvật, thếnhưng nólại cóthể cãilệnhcủa mình, đây làchuyện gì xảy ra?

Lúc nàyLý Tứvội vàngtiến lên tìm Thạch Trung Ngọccầu cứu,để Thạch Trung Ngọckhuyên bảo Bất Thoại Màn Thầu và Thương Tỉnh Vương trả yphục cho bọnhắn, nhưng sắc mặt Thạch Trung Ngọc âm trầm, căn bản không quản!

LýTứ che tiểu huynhđệ của mình,cầu khẩn nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, nếu ngài không bảo hai người bọn họtrả trang bị chochúngta, một hồi đến bến tàu chúng talàm sao rời thuyền a!

Thạch TrungNgọccườilạnhnói:

- TiểuTứ,đánh bạc cũng phải có vật đánh cuộc,các ngươi và bọn hắnđánh bạc,trang bị thua bọn họ,nếu nhưtagiúp cácngươilấytrở về,có phải quá khôngcông bằngrồi hay không?

Lý Tứ ấp úng cònmuốn nóiđiềugì,nhưng Thạch Trung Ngọckhông nhịn được, cả giận nói:

- Mẹ,lão tử giúp các ngươi mấy lần rồi, nói như thế nào Bất Thoại MànThầuvà Thương Tỉnh Vươngcũng là tiểuđệ của ta, tagiúpcác ngươi,khôngphải làm bọn họthất vọng sao, lát nữađếnbến tàu, các ngươi tự giảiquyết đi!

LýTứ nhất thời cười khổ, thầm mắngkhông may, vốn trông cậyvào Thạch Trung Ngọc sẽ phátthiệntâm một lần, giúp bọn hắn lấy trang bịvề, xem ra lần này làkhôngcó trôngcậyvào.

Lý Tứ cườikhổ, đangmuốn tiếp tụcchemông ngồichồm hổm, Thạch Trung Ngọclại nổi giận mắng:

- Các ngươi ngồi chồm hổmqua bên kia cho ta, chớcảntrở ánhmắt của cáccô nương!

Lý Tứ vội vã lên tiếng, mangtheo đámhộvệ đứngcáchxacáccô nương,lúcnàyThạch Trung Ngọcmới thoảmãn, nằmtrong khoang thuyền hútthuốc.

Một đườngvôsự, thuyền lớn chạy rất nhanh, cuối cùngcũng đến bến tàu BạchHổ thành.

Trênbến tàu Bạch Hổ thành, lúcnày BạchHổ thành thành chủ Tiếu Sơn, tứ đại tràng chủ đềuchờở chỗ này, vộivã hỏi Thạch Trung Ngọc nhiệm vụlần này như thế nào.

Khi thấy thuyền lớn,dù kinhnghiệmnhân sinhcủa Tiếu Sơn phong

phú, cũng không khỏi sửng sốt, đây là thuyền?

Lúc nàyở trên boong thuyền, hoàn toàn không ai, thủy thủ, hộvệ cũng không có, phảng phất như chiếcthuyềnnàybị gió thổitới.

Khóe miệng Tiếu Sơn cogiật, tiểu tửnày sẽ không bán thuyềnđi chứ?

Lúc này ở trên thuyền, ThạchTrung Ngọcđang ngủ say, đột nhiên bị người đánh thức, mở mắt nhìnmộtcái, pháthiện là Tuyết Sương Yên,mơmơmàng màngnói:

- Làm saovậy, Tiểu Tuyết muốn tới cùng nhau chơi sao?

Tuyết Sương Yên nghi ngờ hỏi:

- Ngươiở trong mộng cùng ai chơi vậy? Chơi cái gì?

Thạch Trung Ngọc mơ mơ màng màngnói:

- Ta đang cùng nữnhi củaChu Công chơi,chơitròlàm người lớn!

TuyếtSương Yên đỏ mặt nói:

- Chúng ta đến bếntàu!

Sauđólập tứcbỏ chạy.

Lúcnày Thạch TrungNgọc mới lau nước bọt ở trên miệng,nghĩ thầm tạisao mình thành thậtnhư thế,Tiểu Tuyết hỏi, mình liền nói thật.

Thạch Trung Ngọc đứng dậy nhìn một cái, phát hiện trên tàuđã tụ tập đầyngười, nhưngđều là vẻ mặtkhao khát nhìn mình,khôngcó ai rời thuyền trước.

Thạch TrungNgọc hài lònggật đầu, xem ra mọi người đều đangđợi mình,Thạch Trung Ngọc phấttaynói:

- Rờithuyền!

Tấtcả mọingười khônghềđộng, vẫn nhìn Thạch Trung Ngọc, vẻ mặt mê man, ThạchTrung Ngọc sửngsốt nói:

- Saocácngươi không xuống thuyền, nhìnta làmcáigì, trên mặt lão tử cómỹ nữ sao!

Bất Thoại MànThầubất đắc dĩnói:

-Lão đại, không phải chúngta không muốn rời thuyền, mà là căn bản không xuống thuyền được, thuyền có có hạ neo,làm sao rời thuyền?

Vẻ mặt ThạchTrungNgọc cũngmê man nói:

- Vậy hạneo đi!

BấtThoại Màn Thầu nói:

- Nhưngchúngta không biết!

Thạch Trung Ngọcnói:

- Vậy thì tìm người biết!

Sắc mặtBất ThoạiMànThầucăng thẳng, chỉvàogóc khoangthuyền nói:

-Ngườibiết đềuở kia!

Thạch Trung Ngọc nhìn một cái, phát hiện các hộvệ đều trần truồng ngồixổm, che bộvị trọngyếu trên người,gươngmặt không có ýtứ.

ThạchTrung Ngọc xem như hoàn toàn hiểu, nguyên lailà thuyền đếnbến tàu, cầnhạ neo rời thuyền, nhưng chỉ cóđám hộ vệ này biết hạ neo, thế nhưng Bất Thoại Màn Thầu và Thương Tỉnh Vương không muốntrả trangbịlại cho những hộ vệ này, lại sợmìnhtrách cứ,chonên thành cục diện hiện tại.

Ra sức tăng level

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc nhìn Bất ThoạiMàn Thầu cùng Thương Tỉnh Vương, hai người không khỏi bỡ ngỡ, Bất Thoại Màn Thầu vội vàng nói:

-Thạchca, nếu không chúng ta trả trang bị cho bọn hắn!

ThươngTỉnh Vương thì rầu rĩ không vui nói:

-Nhữngtrang bị kia rõràngtàta và Tiểu Màn Thầu quang minh chính đại thắng được, dựa vào cái gì còn phải trả cho bọn hắn!

ThạchTrung Ngọc khoát taynói:

-TiểuMàn Thầu, không cần trả chobọn hắn, Thương Tỉnh Vương nói rất đúng, những trang bịkia là các ngươi đườngđường chính chính thắng được, không nên trả cho bọn hắn.

KhuônmặtLý Tứ đen lại, Thạch Trung Ngọcđi về phía LýTứ, một cướcđá vào cái mông của hắn nói:

- Mau dẫn người của ngươi đihạ neo!

Lý Tứ hơi đỏ mặt, chỉ vào thân thể mình,bất đắc dĩ nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, ngươi xem cái này...

Thạch Trung Ngọc trựctiếp cắt dứt LýTứ nói, trách mắng:

- Lãotử bảo ngươiđi ngươi phải đi, đừngconmẹnó nói nhảm!

LýTứ vừanghe,khôngthể làm gì khácơn là đứng dậy mang theo đám hộ vệ che tiểu huynh đệ của mình, hấpta hấp tấp xuốngdưới hạ neo.

Trên bến tàu, Tiếu Sơn mang theo tứ đại tràngchủ chờ không nổi nữa, chuẩnbị lên thuyền nhìn đến tột cùng, độtnhiên thấy được

một màn kinh người, tức giận khôngthôi.

Từ trongkhoang thuyềnđi ra mấy chục người trần truồng, không phải không phải, chuẩn xác phảinói là một ítnamnhân trần truồng, bởivì nếu như là nữ nhân,Tiếu Sơn cùng tứ đại tràng chủ sẽ không tức giậnnhư vậy.

Lý Tứmang theo mười mấy tên hộ vệ sắc mặt phátkhổ,tuytrong lòng không muốn,thế nhưng không thểcãi lời Thạch Trung Ngọc, cuối cùngchỉ có thểche tiểu huynhđệđihạ neo.

Hạ neo xong, đám người ThạchTrung Ngọc mớicó thể rời thuyền.

Thạch Trung Ngọcvừa mới rời thuyền,sắcmặt Tiếu Sơn và tứ đại tràng chủ khó coi tiến lên đón, bốn người nàyđều khí thếhunghăng chạy tới, Thạch Trung Ngọcvộivàng tiếnlên chào hỏi:

-Đạibá, mấyngày không thấy, biệtlaivô dạng a!

TiếuSơn hơihíp mắt, chỉ vàođámngười Lý Tứ nói:

- Hiền chất,ngươicó thểgiải thíchcho ta trangbị trên người những hộvệnày đi đâu rồi hay không?

Thạch Trung Ngọc khoát tay áonói:

-Những hộ vệ nàyđềumêcờ bạc như mạng, cùng hai tiểuđệcủa ta đánh bạc, thua hết sạchtrang bị, cái kỹ thuật kia, quả thựcném mặt mũi củađại bá!

Tiếu Sơn sửng sốt,nghĩ thầm làm sao tiểutử này biết đổ kỹ của ta caosiêu, thế nhưnghắn kiênquyết không tin ThạchTrung Ngọc nói, lắc đầu nói:

- Những hộ vệ này của ta từngcái đều là hạng người liêm khiết, cần chính yêu dân, tuyệt đốisẽ không làmra loạichuyện đánh bạc này.

Thạch TrungNgọc thấy Tiếu Sơn không tin,vội vàngtìm Bất Thoại Màn Thầu và Lý Tứ đến đối chất, ngheLý Tứ chính mồmthừa nhận sự tình đánh bạc, sắc mặt Tiếu Sơnđen lại, liêntục hô to“bi ai bi ai”, tronglòng Thạch Trung Ngọc chẳng đáng, còn không phải

thượng bấtchính hạtắc loạn.

TiếuSơnkhiểntráchđámngười LýTứmột chút,liền cùng Thạch Trung Ngọc nói chínhsự, cũng chính là sự tình nhiệm vụ lần này.

Tiếu Sơn cẩn thận nhìn lướtqua Thạch Trung Ngọc, sau đó lấy làm kinh hãi nói:

- Hiền chất,ngươi chừng nào thì lên tớiTử Kimhộvệtứ phẩm?

Thạch TrungNgọcđắc ý cười nói:

- Chính là lầnnàyđiTử Cấm Thành, ThiênTử tựmình tứ phong!

Tiếu Sơn bừng tỉnhđạingộ, tứ đại tràng chủthì nhìn Thạch Trung Ngọcchúc mừng, nói "tiềnđồvô lượng" gì gì đó, vỗ mộttrận nịnh bợ,Thạch Trung Ngọccũng vuivẻ tiếp thu.

Tiếu Sơn nói:

- Hiềnchất,lầnnày trên đườngápgiải cốngphẩm tình huống như thế nào, có thể cặn kẽ báo cho biếthay không!

Tiếu Sơn chính là Bạch Hổ thành thànhchủ, tựnhiên có quyền biết tình huống áp giải cống phẩm, Thạch Trung Ngọc cũng khônggiấu diếm,cặn kẽ báo tình huống cho TiếuSơn, sau khi TiếuSơn nghe xong,nhất thời chau mày.

Sắc mặt Tiếu Sơn có chút bất đắcdĩ nói:

- Lần này hiền chất ngươi áp giải cống phẩm, càngvất vả cônglao càng lớn,coi như triệttiêu sai lầm lúc trướcphá hư quy củ củađại hội luận võ, đại hội luận võ ít ngày nữasẽ lầnnữamở ra, ngươiphải chuẩn bị thậttốt,chỉ là ngươi nói LongUy hảitặc kia,thậtcó chút vướng tay chân, hải quân triềuđình luôn không được, lần này sợlà phải xuất huyết!

ThạchTrung Ngọcbĩu môi khinh thường, dù saocái nàykhông có quanhệ gì tới mình,là sự tình Tiếu Sơn cần suy tính, ThạchTrung Ngọc nói:

- Đại bá thầnuy cái thế,nhất định có thể tiêudiệt Long Uy hảitặc!

Tiếu Sơnnhíumày, dường nhưthậtcó chútphiền não, cũngkhông có hỏi sự tìnhTiếu Hàm, khoát tay áo nói:

- Được rồi, hiền chấtngươigiao hải tặcTống Lục kia cho ta!

Thạch Trung Ngọcgật đầu, giaoTống Lục cho Tiếu Sơn, mangtheo các côngươngvàtiểu đệ lykhai bến tàu.

TừBạchHổ thành truyền tốngđến Thiên thành, ThạchTrungNgọc cùngcáccô nương thảo luận,bắtđầu điên cuồng tăng level.

Thạch TrungNgọcđi tới địa phương quái vật cấp 50, ĐạiHắcCẩu, Tiếu Hàm,Trầm Bích, Đích Lô đều ra,bắtđầuđiên cuồng đánh quái, trong tiểu đội năm người này có bốn cái là sủng vật của Thạch Trung Ngọc,lẫnnhautâm linh tương thông, cho nên ăný tự nhiên là không cần phải nói, hiệu suất đánh quáitương đối nhanh.

Thạch TrungNgọctay cầm Chiến Thần Chi Nhận ở trongđám quái vật tả xung hữuđột,không cómáu liền nuốthồng dược, mặc dù khôngcó MụcSư,thếnhưng nhẫn củaThạch Trung Ngọc cócông năngồi huyết, ngược lại cũng không cầnsợ bị quáiđánh ngủm, Thạch Trung Ngọc giết vui vẻ tràn trề,một mạch hô tothưsướng, đã lâu không có thống khoái giết quái như vậy, lầnnàyđi Tử Cấm Thành, Thạch Trung Ngọccàngcảm thấy những nhânvật cao cấp kia ngưubức, chonêncàng nỗ lực thăng cấp.

Solo trongchốc lát, Thạch Trung Ngọc cảm thấylòng khó chịu,mỗi lần kéorangoài ba bốn con quái, mấy giây đãbịgiết.

- Không bằng giết đàn quái!

Hai mắtThạch Trung Ngọctỏa ánh sáng, có chút nóng lòng muốn thử.

Ở trong tiểu độinày, chỉ có Thạch TrungNgọc đạt tới cấp 45, Đích Lô cấp 44, Trầm Bíchvà Tiếu Hàm cấp 43, còn Đại HắcCẩu chỉ cấp 10, đương nhiênĐạiHắcCẩukhông thể lấy đẳng cấp bình thường đối đãi, tiểu đệcủaĐại Địa Chi Hùng không có loại người vô dụng, Thạch Trung Ngọc từng tậnmắt thấy Đại Hắc Cẩu cắn tàn phếmột Ngự Lâm Quân.

Muốn làm liền làm, Thạch TrungNgọc vừa nghĩ tớigiết đàn quái,

lập tức không nén được, bỏ chạy đi dụ quái, vậy màthoángcáilôi ba mươi, bốn mươi contrở về, đámngười Trầm Bích liêntục phóng sát chiêu, Đích Lô thảkỹ năng choáng bầy đàn, Đại Hắc Cẩunhào cắn,Trầm Bích và Tiếu Hàmthả kỹ năngma pháp,cộng thêm Thạch Trung Ngọc cũng cóthể kháng quái,cho nên nămngười bắtđầu hung hãn giết đànquái.

Sau khi Thạch Trung Ngọc giết đàn quái, pháthiệnkinh nghiệmtăng nhanh hơn không ít, hơn nữa mọi ngườicòn có thể chịu nổi, cho nên ra sức tănglevel.

Diễn đàn rung chuyển

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc giết đàn quái một buổi sáng, quái chết ở trong tay bọn họ không có một vạn cũng có tám ngàn, Thạch Trung Ngọc cũng từ cấp 45 20% lên tới 48%, trong lòng hưng phấn không ngớt, giết đàn quái thăng cấp chính là nhanh.

Thạch Trung Ngọc nhìn đồng hồ, ước chừng cũng đến thời gian ăn cơm buổi trưa, nên thu đám người Đại Hắc Cẩu vào, rời khỏi trò chơi.

Thạch Trung Ngọc thối lui ra khỏi trò chơi, theo thường lệ ở trong phòng đánh một bộ Xuân Dương Quyền, sau khi đánh xong, Thạch Trung Ngọc lại cảm giác khí lực tăng lên chút ít, có chút kinh dị, lần này Cơ Vân Thăng không có lừa gạt mình, Xuân Dương Quyền quả thực rất đáng tin.

Thạch Trung Ngọc đi tới phòng khách, phát hiện cơm nước đều đã bưng lên bàn, các cô nương thì ngồi ở bên cạnh bàn chuẩn bị động đũa.

Thạch Trung Ngọc có chút oán trách nói:

- Sao các ngươi đi ăn đều không gọi ta!

Các cô nương đều phiền muộn, Dương Tử nói:

- Đại thúc, chúng ta đều nghĩ ngươi ra sức tăng level, sẽ không để ý tới ăn cơm!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc oán khí nói:

- Làm sao có thể, tăng level trọng yếu bằng ăn sao, thân thể mới là tiền vốn làm cách mạng!

Các cô nương đều nở nụ cười.

Lúc này Cơ Như Nguyệt cười nói:

- Được rồi, Ngọc tỷ, mau ăn cơm, nhưng ta nhắc nhở ngươi một câu, đại hội luận võ sắp bắt đầu lại, ngươi cần phải chuẩn bị sẵn sàng!

Thạch Trung Ngọc bưng chén cơm lên, vui vẻ nói:

- Yên tâm, cũng không nhìn thân thể của nam nhân các ngươi!

Các cô nương đều hơi đỏ mặt, ngại cùng Thạch Trung Ngọc nói nhiều, cúi đầu ăn.

Sau bữa cơm trưa, Thạch Trung Ngọc nhắm mắt ngủ một hồi, sau đó đăng nhập vào trò chơi.

Thạch Trung Ngọc vừa tiến vào trò chơi, vẫn đang ở khu quái vật cấp 50, lập tức thả đám người Đại Hắc Cẩu ra, bắt đầu điên cuồng giết đàn quái.

Làm cho Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực là, giết nhiều quái như vậy, dĩ nhiên ngay cả một con Boss cũng không có, xem ra nhân phẩm không phải lúc nào cũng tốt.

Thạch Trung Ngọc ở khu quái vật cấp 50 giết trong chốc lát, đột nhiên nhận thấy bên cạnh có động tĩnh, giống như cũng có người giết quái.

Thạch Trung Ngọc cau mày, tuy nói trên bảng đẳng cấp đã có người tới cấp 46, cấp 47, thế nhưng dưới bình thường tình huống, ở khu quái vật cấp 50 giết quái vẫn không nhiều, bởi vì ở khu quái vật đẳng cấp thấp hơn một chút giết quái hiệu suất càng cao, lấy được kinh nghiệm cũng càng cao.

Thạch Trung Ngọc đến gần nhìn một cái, phát hiện những người chơi kia là người của Bạo Quân công hội, khoảng chừng bốn mươi năm mươi người, chia làm 4 5 tiểu đội, mỗi đội mười mấy người, đều giết bất diệc nhạc hồ, hiệu suất khá cao.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, không nghĩ tới thực lực của Bạo Quân công hội mạnh mẽ như vậy, trách không được Trần Thiên đối với Bạo Quân công hội như hổ rình mồi, bất quá Thạch Trung Ngọc

không có phát hiện Bạo Quân, nhưng có người gọi một người "Hạo Ca Hạo Ca", phỏng chừng chính là Trần Hạo.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, dù sao cũng không chuẩn bị đi qua tìm phiền toái, trên thực tế lấy hắn hiện tại đi qua tìm phiền toái, kia chính là muốn chết.

Thạch Trung Ngọc thận trọng lui về, lại bắt đầu giết đàn quái, cùng người của Bạo Quân công hội nước giếng không phạm nước sông, mãi cho đến hơn sáu giờ chiều, gợi ý của hệ thống hôm nay thời gian trò chơi đã hết mới logout.

Thạch Trung Ngọc liếc nhìn điểm kinh nghiệm, phát hiện đã đến cấp 45 86%, cách thăng cấp 46 đã không xa, mà thứ nhất vẫn là Ta Là Soái Ca cấp 47, không có gì thay đổi.

Thạch Trung Ngọc rời khỏi trò chơi, từ trong cabin bò ra ngoài, leo đến trước máy vi tính, mở diễn đàn, phát hiện phía trên toàn bộ đều là thảo luận vấn đề đại hội luận võ mở ra lần nữa, cực kỳ hiển nhiên, chuyện này ở trên diễn đàn đã đưa tới rung chuyển rất lớn.

Lần trước đại hội luận võ, bởi vì Thạch Trung Ngọc lợi dụng hoàn cảnh đặc thù, Thiên Lôi không cách nào đánh xuống, cho nên công khai đùa giỡn hai nữ Mục Sư, dẫn phát rung chuyển kịch liệt, cho nên lần này đại hội luận võ sửa đổi một quy tắc.

Thạch Trung Ngọc thô sơ giản lược xem qua, đại thể chính là nhắc nhở người chơi không thể áp dụng cách làm của Thạch Trung Ngọc lần trước, nếu không liền thủ tiêu tư cách dự thi, cũng không có biện pháp áp dụng minh xác gì, chỉ là trên sân lâm thời tăng thêm một trọng tài, do trọng tài tiến hành giám sát.

Thạch Trung Ngọc rất đắc ý, hạng người gì trâu bò nhất, đương nhiên là người có thể để cho đại hội cải biến quy tắc trâu bò nhất, mình chính là ngưu bức trong ngưu bức, có thể để cho một đại hội như vậy vì mình tạm dừng thời gian dài như vậy, còn sửa lại quy tắc.

Thạch Trung Ngọc lại nhìn xuống phía dưới, phát hiện đều là một ít quan điểm đối với quy tắc mới, còn xuất hiện một hiệp hội bảo hộ quyền lợi của người chơi nữ… ở khu diễn đàn lập một bài viết,

nói muốn cùng Hinh Vũ Chi Thạch chống lại đến cùng, yêu cầu phía chủ trì cần phải nghiêm trị Hinh Vũ Chi Thạch, tốt nhất cấm năng lực nào đó của Hinh Vũ Chi Thạch ở trong trò chơi, tỏ vẻ khiển trách, quỷ dị nhất là dưới thiếp mời này dĩ nhiên đạt hơn 500 vạn người quan tâm, hơn nữa công ty cũng trả lời nội dung bài viết thỉnh cầu.

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, thật muốn cấm loại năng lực này, so với giết lão tử còn khó chịu hơn, lại nhìn xuống dưới xem công ty hồi phục, đại thể nói như vậy.

- Công ty trả lời: Đối với chư vị thỉnh cầu, chúng ta đã trình lên tổ cố vấn tối cao xét duyệt.

Thạch Trung Ngọc chứng kiến cái này, trong lòng nhất thời cả kinh, tay cầm con chuột có chút run rẩy, lại kéo xuống dưới, phát hiện lại có một công ty trả lời, Thạch Trung Ngọc nhìn, nhất thời miệng cười sai lệch.

- Công ty trả lời: Trải qua chủ trì tối cao xét duyệt, lần này chư vị tố cáo người chơi Hinh Vũ Chi Thạch, thật là một người chơi hết sức xuất sắc, ở trong tiến trình trò chơi, vẫn vì trò chơi phát triển cống hiến kiệt xuất, mà lần này phát hiện Bug trong đại hội luận võ, cũng là có lợi cho trò chơi tiến bộ, cho nên phía chủ trì sẽ không có bất kỳ xử phạt nào với Hinh Vũ Chi Thạch.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc hạnh phúc, xem ra có người bảo hộ chính là tốt, nếu như mình thực sự bị cấm chỉ năng lực nào đó, lão tiểu tử Tiếu Sơn kia không phải không có biện pháp để cho mình làm con rể hắn sao?

Thạch Trung Ngọc nhìn xuống nữa, phát hiện cái thiếp mời này đã là mấy ngày trước, trong lòng có chút phiền muộn, xem ra mình quá lạc hậu.

Thạch Trung Ngọc ở trên diễn đàn xem một chút, phát hiện có một ít là thảo luận Bạo Quân công hội và Cơ Như Phong giao thủ, nhưng thảo luận đại hội luận võ và Hinh Vũ Chi Thạch chiếm đa số, hơn nữa đoạn thời gian này Thạch Trung Ngọc rơi ra bảng đẳng cấp, cũng làm cho một số người có không gian tưởng tượng, suy đoán Thạch Trung Ngọc có phải bị người giết chết rớt cấp hay

không.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi khinh thường, người có thể giết lão tử còn chưa sinh ra đâu!

Sinh nhật của Cơ Vân Thăng

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc lại xem diễn đàn một lát, phát hiện trong đó có rất nhiều đồ tốt, nghĩthầm về sau nhấtđịnh phải chúý diễn đàn nhiều hơn, sau đó tắt máy đi ăncơm, đồng thời thềnhất địnhphải sớm xông lên bảng đẳngcấp, đánhvỡ mộtít người vôsỉ mơ màng...

Thạch Trung Ngọc đến phòng khách, pháthiệncơm tốicòn không có làm xong, trong lòngcó chútthất vọng, nhưng chứng kiến Cơ Vân Thăng đangở trong phòng kháchlắc mông, trong miệngcòn ngậm bìnhrượu.

Tronglòng ThạchTrung Ngọc thở dài, uống một chút, uống chết ngươi!

Thạch TrungNgọc cũng khôngđểýhắn, trựctiếp cầm điều khiểntừ xa mở thời sự,điềunày làm cho Cơ Vân Thăng kinh dị, người này lúcnào đổi khẩu vị.

CơVân Thăng nhiệt tìnhnói:

- Ngươimuốn học bộvũ đạo này củata hay không!

Thạch Trung Ngọc khinhthường lắc đầu nói:

-Người lớn tuổi nên ít lắcmông đi, miễnchotrẹoxương!

SắcmặtCơ VânThăng tối sầm, nổigiậnmắng:

- Hỗntiểu tử, lão đầu ta độcchế vũbộ vô địch thiên hạ lại bị ngươi nói thành lắcmông, thật khôngcó ánhmắt!

Thạch TrungNgọc bĩu môikhinh thường, nghĩthầm ngươi như vậy không phải lắc mông thì là cái gì, cũng khôngcùngCơ Vân Thăngcải cọ, miễn chochịuđòn, từtrong lòngngực lấy ra điếu thuốc ngậm lên miệngđốt,động tác cựckỳ thuần thục,làm Cơ Vân Thăng cau mày, nghĩ thầm khôngcó gạt tàn thuốcnhìn ngươilàm sao bây giờ!

Một lát sau, thuốc cháy hết, hắn nhưảo thuật từ trong lòng mócra một cái gạt tàn, nhìn Cơ Vân Thăng dâm đãngcười cười,sắc mặt Cơ Vân Thăng bất đắcdĩ, tiếp tục đại nghiệplắc môngcủa mình.

Không bao lâu, HướngLâm từtrongphòng bếp đira,nhìn thấyCơ Vân Thăngở trong phòngkháchlắc mông, kinhngạcnói:

-Cơ lão gia tử, ngươi lắc mông không tệ a!

Động tác của Cơ VânThăng hơi ngừng, Thạch Trung Ngọc thì cười văng, nhìn CơVân Thăng đắc ýnói:

- Xú lão đầu, đây cũng không phải làta nói nha!

Sắc mặtCơVân Thăngu oán, đường đường Nguyệt QuangVũ Bộ đại danh đỉnh đỉnh lạibị người nóithành lắc mông, mặt hắn ở đâu, Cơ VânThăng tâm tình khó chịu, trực tiếp chạytới đoạtđiều khiển từ xa, trong lòng ThạchTrungNgọc buồn bực, nhưng sợ chịu đòn,chỉ có thể giao điềukhiển từ xa cho Cơ Vân Thăng.

Theo HướngLâmbưngcơm nước lên bàn,các cô nương cònlại cũng lần lượttừ trong phòngbếp đira,mỗi người đềungồi xuống chuẩn bị ă n.

Thạch Trung Ngọc hưng phấn xoa xoa tay, phát hiện đồăn hôm nay càng thêm phongphú hơnngày thường, đang chuẩnbị động đũa, đãbị Cơ Như Nguyệtcản lại.

Thạch Trung Ngọcsửng sốt,sauđó vẻ mặtu oán nhìn Cơ Như Nguyệt, ngươi làm cơmthịnh soạn như vậy, khôngcho ta động đũa, không phải cố ýlàmkhó ta sao?

Cơ Như Nguyệtý cười đầy mặt, mỉm cười nói:

- Ngươi không thểđộng đũatrước, phải đểgia gia động trước!

Thạch Trung Ngọcsửngsốt, phát hiện ngàyhôm nay các cô nương ăn mặc xinh đẹp, dường như Cơ Vân Thăngcũngcó chút kíchđộng, hai tay không an phận xoa bóp,rất dễ dàng khiến ngườita hiểu sai!

Thạch Trung Ngọcnghingờnói:

- Các ngươiđâylà?

CơNhưNguyệt gõ đầu Thạch Trung Ngọc một cái, cười mắng:

-Đứa ngốc, hôm naylà sinh nhật của giagia!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, hôm nay dĩ nhiênlà sinhnhật của Cơ VânThăng,trách không được lão nhân nàyhưng phấnnhư thế, vừa rồicòn lắc mông, vẻ mặt Thạch Trung Ngọcoán giận nói:

- Sao các ngươi khôngnóicho tabiết, để ta giúp lãogia tửchuẩnbị m ột lễ vật!

Cơ Vân Thăng vuivẻ nói:

- Là ta bảocác nàng không nói cho ngươi biết, một mình ngươi nâng lên phòng làm việc Hinh Vũ, đã khổ cực nhưvậy, coi như là lễ vật sinh nhật lớnnhấtrồi!

Thạch Trung Ngọc yên lặng gật đầu, các cô nươngcũng mỉm cười biểu thị đồng ý.

Dương Tử từ phía sau đẩyra một cái bánh kem lớn, đểlên bàn,cười nói:

- Cơgia gia, chúc sinhnhậtvui vẻ, vạn sự như ý!

Cơ VânThăng cườiánh mắt híp lại,CơNhư Nguyệt vội vàngở một bên nói:

- Gia gia, ngươi nhanh thổi nếnhứanguyện đi!

Thạch Trung Ngọc vội vãgiúp đỡ cắm ngọn nến lên bánh ga-tô, Cơ Vân Thăng cười hípmắt nhắmmắt lại hứa nguyện,sau đó thổi tắt nến.

Dương Tử hưng phấn kêu lên:

-Cơ gia giadùngsứcnhư thế, nguyện vọng nhất định có thể được thực hiện!

Cơ Vân Thăng cười hípmắtvuốt đầu DươngTử, vẻ mặt từ ái,

Hướng Lam hỏi.

- Cơ giagia,ngươi ướcnguyện cái gì vậy!

CơVânThăng tròng mắthơi híp, tiếng cườinói:

- Ước nguyện nóirasẽ không linh, bất quá đương nhiên là liênquan tớivấnđề hôn nhân của tônnữbảo bối!

Lúc đầu CơNhư Nguyệt cười híp mắt, khuôn mặt nhất thời dại ra, Cơ Vân Thăng bưng ly rượu đỏlên nhìn Thạch Trung Ngọcnói:

- Thạch Trung Ngọc, lão đầuta kính ngươi một ly, nói thật, tuy lão già ta và ngươi thườngthườngcómộtítxung đột, nhưngtừ trong nội tâm lại cực kỳ kính nểngươi, cũng cảm tạ ngươi,ngươi có thể lấy thân phận một ngoại nhân chiếu cố NguyệtNhi như thế, ta thật rất cảmtạ ngươi.

Cơ Vân Thăng nóixong lờinày, bầu không khí đều trở nên có chút xấu hổ, Thạch Trung Ngọc hơi đỏ mặt, vội vã đứng dậy, cũ ng bưngmột lyrượuđỏ cùng CơVânThăng đối ẩm, nhưng chân tay luống cuống, khôngbiết nên nói cái gì, lúc uốngrượucũng không cẩn thận làm bắntungtóe.

CơVân Thăng cười nói:

- Nhìn tiền đồ của tiểutửngươi, uống rượu cũng có thể uống lên người!

Thạch Trung Ngọc đỏ mặttìmkhăn tay lau,lúcnày Dương Băng Dao vội vã ra hiệucho Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Nguyệt hoà giải nói:

-Cơ gia gia, chúng ta nhanh động đũa, nếu khôngcơm nướcsẽ nguội!

Cơ NhưNguyệtphảnứnglại, cũng lên tiếng phụ họa,lúc này không khí ngột ngạt mới điều tiết, lại trở nênvui vẻ hòa thuận, bất quá dưới bầukhông khí vui vẻ hòa thuận cũngẩn chứa mộtít mầm móngkhông an phận.

Thời điểmcơm tốisắpăn xong,Cơ Vân Thăng đột nhiên cườihípmắt nói:

- Ngày mai ta phải rangoài thamgia một dạ hội, Thạch Trung Ngọc đi cùng ta?

ThạchTrung Ngọc mặt lộvẻ nghi hoặc nói:

- Dạ hộigì?

Cơ Vân Thăng cười nói:

- Làdạ hội chuyênmônchuẩnbị sinh nhậtcho ta, đếnlúc đórất nhiều người trong các đại gia tộcsẽ đi, ngươi cũng đi, tăng thêm kiến thức!

Thạch TrungNgọc gật đầu,mặc dù đối với dạhội này không cảm thấyquá hứngthú, thế nhưngcũng không tiện phá hủyýtốt của Cơ Vân Thăng, nên đáp ứng.

Cơ Như Nguyệt lo lắng

DTV-EBOOK.COM.VN

Cơ Vân Thăng gậtđầu, nhìn Thạch Trung Ngọcnói:

- Ngươiđã cứu tính mệnhcủata, ta cònkhông có cảm tạngươi, đến ngày mai, ta sẽ giới thiệungươi cho phụ thân củaCơNhư Nguyệt một chút!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, tronglòng thẹn thùng, Cơ Hùng Liệt đã sớm nhận biết mình,khôngchỉnhận thức, mình còn từng làmhắn cực kỳ tức giận. ..

Cơ Vân Thăng nói xong chuyệnnày,cũng khôngnói những chuyện khác nữa, cơm tối ở trong bầu không khíhòa hợp trôi qua, saukhi Thạch TrungNgọc ăn xong,lau miệng muốntrở vềphòng, Cơ Như Nguyệtđột nhiênnhét vàotrong tay hắn một tờ giấy.

Thạch Trung Ngọc thận trọng cầm lấy tờ giấy kia, hấp ta hấp tấp trở vềphòng,về phòngmở giấy ra nhìn, phát hiện trên đóviết một đoạn văn.

-Thạch Trung Ngọc, saubữa cơm chiều tới phòng ta, khôngnên để cho giagia thấy.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc hơi động, chẳng lẽ côàngnày nhớ ta,hưngphấn xoa xoa tay, thận trọngđẩycửa phòngcủa mình, lộđầu ra ngoài liếc mắt nhìnphòng khách, cũng khôngcó pháthiện tung tích của Cơ Vân Thăng,tronglòng vui vẻ.

Thạch TrungNgọc lấy thế nhanh như chớp vọt tới trước cửa phòng của Cơ Như Nguyệt,phát hiện cửa khép hờ, ngay lậptứcxôngvào, saođó lấy thủ pháp tinh diệu khoá cửa lại.

Thạch TrungNgọc nhìn qua, phát hiệnCơ Như Nguyệt đang ngồiở trên giường đọcsách,bộ dạng cựckỳ mê người, hắn vội vã từ phía sau ôm lấy thân thể mềm mạicủa CơNhư Nguyệt,trong lòng sảng khoái,ônnhu nói:

- Tiểu Nguyệt, sao ngày hôm nay nhớ ta!

Cơ Như Nguyệt vươnngón tayđiểmtrán củaThạch Trung Ngọcmột cái, từ trong ngực của hắn thoát ra, cười mắng:

-Ai nhớ ngươi, Ngọctỷthậtđatình!

Thạch Trung Ngọc bấtđắc dĩnhìn CơNhư Nguyệtnói:

- Ta là nam nhândương cương cường tráng như vậy,sao ngươi có thể gọi Ngọc tỷ!

Cơ Như Nguyệtcườicười,sau đósắc mặt lại sầm xuống, nghiêmtúc nói:

- Thạch TrungNgọc,thân thể củangươi không tệ, thế nhưng cũng phải qua đượcgia gia ta khảo nghiệm!

Thạch Trung Ngọc gãi đầu, có chút không minh bạchý tứ trong lời nói củaCơ Như Nguyệt,Cơ Như Nguyệtlại tiếp tục nói:

-Lần này ngươitheogia giata đi tham giadạ hội, sẽ gặp phảirất nhiều thanh niênkiệt xuất trong đại gia tộc, sẽ tăng trưởng rất nhiều kiến thức, ngươi cũng phải biểu hiện tốt mình,tốt nhấtcóthể chinhphục bacủata!

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽbiểu hiện mình thật tốt, đểta trở thành ngôi sao nổi bậtnhất toàn bộdạhội!

Sắc mặt Cơ Như Nguyệtnhất thờibiến đổi, nói:

- Thạch Trung Ngọc, ta cảnh cáongươi,dạ hội này sẽ có rất nhiều đại nhân vật tham dự, đếnlúcđó ngươi đừng biểu hiện bậy bạ!

Thạch Trung Ngọc tiến lên kéo tay Cơ Như Nguyệt, nghi ngờnói:

- Ngươiyêntâm, ngươicòn khôngtin nam nhân của mình sao, được rồi, ngươi khôngphải nóigiagiangươi rất thương ngươi sao? Ta xem gia gia dường như ngươicó chútphản đối chúng ta ởcùng một chỗ!

Sắc mặtCơ Như Nguyệt có chút khócoi, than thở:

- Không phải giagia ta phản đối, màlàhắn căn bản khôngcó quyền lực tán thành, dựa theo gia quy của gia tộc chúng ta, tộc trưởng là lớn nhất, chỉcầnđờitộc trưởngtrước từ chức, thì khôngthể lại nhúngtay vàosựvụtronggia tộc,nếu không rấtcó thể sẽsinh rasai lầm!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, vẻ mặt trầm trọng nói:

- Ta minh bạch, chính là một núikhông dunghaihổ, mộtquốc giachỉ cóthể có một Hoàng Đế!

Cơ Như Nguyệt kinh ngạcnói:

- Thạch Trung Ngọc, ngươikhinàothìtrở nên thông minh nhưvậy!

Thạch Trung Ngọc cười ha hanói:

- Ngươithật nghĩ namnhân của ngươi ngu ngốc sao,lãotử thông minhlắm, chỉbấtquácó lúc tương đối khiêm tốn, không muốn biểu hiện ra ngoài mà thôi.

CơNhư Nguyệt cười đập bả vai Thạch Trung Ngọc hai cái,nói:

- Hôm nay ngươi mautrở về, bằng không ngày maingươi sẽ không cókhílực chơigame,đêmmai ngươicòn phải đidự dạ hội!

Thạch Trung Ngọc cóchút buồn bực, khôngmuốn ly khai,Cơ Như Nguyệt không thể làm gì khác hơnlà đe dọa:

- Nếu như ngươi khôngđi, bịgia gia ta phát hiện thì coi nhưphá hủy!

Vừanghe đến tên củaCơ Vân Thăng,Thạch Trung Ngọc chảy mồhôi lạnh, lão đầu này rất bưuhãn, mình cũngkhông phảiđối thủ, vội vã an bài Cơ Như Nguyệt nghỉ ngơithật tốt,lắcmình ra khỏiphòng nàng.

Thạch Trung Ngọc trởlại phòng củamình,nằmởtrên giường vô cùng phiền muộn,từ saukhi Cơ Vân Thăng đến, cóvẻnhư các cô nương đều không có đi tìm mình,quá bi kịch!

Thạch Trung Ngọcnằm ở trêngiường trằn trọc, có chút ngủ không yên,nhớ tới CơNhư Nguyệt nói, hắn cảm thấyáp lực tănggấpbội, nhiều cô nương như vậy đềutrông cậy vào ở với mình, mình không thể làm nhuyễn đản.

Nhớ tớidạ hội ngàymai, Thạch Trung Ngọccũng có chút bỡ ngỡ, đầu hôm vẫnở trong một loạitâmtìnhthấp thỏm, đến sau nửa đêm, Thạch Trung Ngọc không kháng nổi ThụyThần dụ hoặc, hồn hồn ngạc ngạc ngủ mất.

Vừa rạng sángngày thứ hai, Thạch Trung Ngọc theo thườnglệ bị người đánh thức, gọi hắnchính là HướngLâm, Hướng Lâm nói:

- Nhanhđi xuống ăn cơm, tất cảmọingười đang chờ ngươi!

Thạch Trung Ngọc lêntiếng, vộivã từ trên giườngđứng lên mặc quầnáo, đến phòngvệ sinh tắm sơmột phenliềnxuống phòng khách ăn cơm.

Thạch Trung Ngọc xuống phòngkhách, phát hiện các cô nương căn bản khôngcó chờmình,đều đang ăn, mà Cơ VânThăng cũng khác thườngkhông uống rượu, mà vẻ mặt rầu rĩ không vui ăncơm.

Thạch TrungNgọc gãi đầu,tùytiện tìm một chỗ ngồixuống, hơi nghi hoặc hỏi Cơ Vân Thăng:

- Sao ngài không uống rượu? Chẳnglẽ uống ngán, không muốn uống rồihả?

Cơ Vân Thăng trừng Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngaycả nguyênnhân ta không uống rượu cũngkhông nghĩ đến, ta thực sự làbồi dưỡngngươi vô dụng, ngươi cũng không phải nhược trí!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm nói:

-Ngươinghiện rượu như vậy, ngày hôm nay đột nhiên không uống, talàmsao biết tại sao!

Cơ Vân Thăng giống như nhìn thẳng ngốc nhìn Thạch Trung Ngọc, bấtđắc dĩ khoát tay nói:

- Uống hết rồi!

Sắc mặtThạch TrungNgọc cứng đờ, cũng không phải bởivìvấn đề mình có phải nhược tríhay không, màbởi vìnhững rượu kiagiá trị mấy trăm ngàn, mìnhtân tân khổ khổ kiếmtiềndưỡng lão, không mấy tuần đãbị lão đầunày uốngsạch.

Tronglòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, tức giận ăn cơm, sauđó tiến vào trò chơi.

Các côngương nhìnthấy biểu tình của ThạchTrung Ngọc đềubuồn cười,Cơ Vân Thăngthì lầm bầm quỷ hẹp hòi.

Thạch Trung Ngọc vừa tiến vào trò chơi,lập tức nhận đượcmột cuộcđiện thoại, nhìnlà củaCơ Như Phong, tronglòng vui vẻ,anh vợ tương lai cần phải nịnh bợ!

Thạch TrungNgọc vừatiếpđiện thoại, lậptức nghe đượcCơ Như Phongnói:

- Thạchhuynh,mấy ngày gần đây không thấy,danhtiếngcủa ngươi lại lên khôngít a!

Trêu đùa Bạo Hạo

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc đương nhiên biết CơNhư Phong nói làsự tình pháhưquy tắc đại hộiluậnvõ, lập tức khiêm tốn nói:

-Bình thường bình thường, cũng chỉ theo kịp một phầnmười của Phong ca ngươimà thôi!

Cơ Như Phong sửng sốt, người này lúc nào khiêmnhườngnhư thế, cười khổnói:

- Thạchhuynh ngươi ngàn vạn lần chớnóinhưvậy,tađang bị Bạo Quân công hội chỉnh thảm,Bạo Quân công hội là thủ hạbại tướng của ngươi,nhưng ta ở trêntay cônghội này chịu không ít đau khổ!

Thạch TrungNgọc nghi ngờ nói:

- Thựclực bang phái của ngươi cũng không tệ,tại sao thua thiệtở trêntay Bạo Quâncông hội, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

CơNhư Phongnói:

-Gầnđây bang của ta và người của Bạo Quân công hội xảyrachút xung đột, cũng chỉlà chúttàinguyên cùng chỗ traincấpgì gì đó, đại thể các bang phái cũng đều bởivì mộtít nguyên nhân này mà phát sinh xung đột, đáng nói là người của BạoQuân công hội tâm ngoan thủ lạt, thừadịpta không chúý, liêntụcđánh lén điểm đánh quái của Phong Vân bang chúng ta,rất nhiều huynh đệ đều bị bọnhọ giết chết rớt cấp,khôngítchỗ train cấpvà tàinguyên bị bọnhọđoạt đi!

Thạch Trung Ngọchỏi.

-LàBạo Quân dẫn người làm sao?

Vẻ mặt Cơ NhưPhong khổ sáp, lắc đầunói:

- Không phảiBạoQuân, làmột ngườitên Hạo Ca làm, sovới BạoQuân

còn báđạohơn, cả ngày mang theomộtđámtiểu đệở trongtrò chơi hoành hành, không ít người có oán khívới Hạo Ca này.

Thạch Trung Ngọc gậtđầu,xemra Trần Thiênkhông có lừagạtmình, hiệntại BạoQuân công hội quảnhiên do Hạo Ca chưởngquản.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Phong ca, ngươi yên tâm, hiện tại tađang vội vàngtăngcấp,chờ đẳng cấp của tađủ, đã giúp ngươi đốiphóBạo Quân cônghội!

Cơ Như Phong nhấtthời đại hỉ, vội vàng nói:

- Vậy thì thật quá tốt, nếu ngươi có thểgiúpta đốiphó Bạo Quân cônghội, Bạo Quân công hộikhẳng địnhsẽ thảm bại,ngươi chính là khắctinh của Bạo Quâncông hội a!

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắctuyến,tuy tronglời nói của Cơ Như Phong cóýca ngợi, thế nhưng ThạchTrungNgọc nghe không quen a!

Sau khicúp điện thoại,Thạch Trung Ngọc đitớikhu quái vật cấp 50 bắtđầu giết đàn quái, mặc kệ nhiều như vậy, trước tăng đẳng cấp lên lại nói.

Vẫn là tiểu đội năm người, như trước phongtao khônggì sánh được, tiểu đội của Thạch Trung Ngọcgiết đàn quái hiệusuấtlà không thể nói, tới bao nhiêu quái, chết bao nhiêu quái.

Thạch Trung Ngọc ở khuquái vật cấp 50 đánh một lát, lạithấy đư ợc đámngười Trần Hạo,vẫn là những người kia, bọnhọ cũng giết đàn quái, hiệu suất cũng coi như không tệ.

Thạch Trung Ngọc mắt lạnh quan sátbốn mươi, năm mươi người kia một lát,phát hiện trangbị của những người này đều tốt thái quá, tốithiểu đềulàtrang bị ÁmKim cấp45, thậm chí có người có Tiên khí, mà Trần Hạo bịbọn họ vây ở giữa, trên người chí ít cũng cóhai kiệnTiên khí trở lên.

Thạch TrungNgọc laumồ hôi, xem ratrangbị tốt không riênggì mình có, hiện tại ThạchTrungNgọc không có dự định phát sinh xung đột, chỉ an tâm giết đàn quái tăng cấp, hy vọngsớm ngày leo lên bảng đẳng cấp.

Đến trưa, Thạch Trung Ngọc đã vọttới cấp 4612%,thế nhưng mởra bảng đẳngcấp nhìn, pháthiệnhạng nhấtTa Là SoáiCa đãcấp 48, mà mình vẫnkhôngcóxông lên bảng đẳng cấ p.

Thạch Trung Ngọc ai thán một tiếng,con rùaa, lẽ nào nhữnggiahỏa kia cả ngày lẫn đêm đều đangluyện cấp?

ThạchTrungNgọclắc đầu, không suy nghĩ thêm nữa, tuy nói cấp bậccủa mình khôngphải caonhất, thế nhưng nếuthật bàn về sức chiếnđấu mà nói, những ngườikia cũng chưachắc thắng mình, bởi vì mình có basủngvật cùng một tọa kỵ, nóicách khác, mình một người thì tươngđương với một tiểu đội.

Thạch Trung Ngọc lạiluyện cấp một hồi, logout đi ăn cơm, lúc ăn cơm bịcác côương hỏi tình huốngtăng cấp, Thạch TrungNgọc chỉ hàmhồđáp là cấp46.

Ăn cơm trưaxong, Thạch Trung Ngọc ngựa không ngừngvó chạy trởvề phòng, ngay cảngủ trưa cũng không ngủ, lại chìm vào cabin trò chơi, kỳ thực lúc chơi game chính lànằm ở trạng thái ngủ, cùng ngủ không sai biệt lắm, thế nhưng ThạchTrung Ngọc có chút khôngbình thường,luôn thích ngũ trưa.

Thạch Trung Ngọc nằmvào cabin, xuất hiệnở trong trò chơi, trước mắtnhoánglên, xuất hiệnmột đám người, Thạch Trung Ngọc nhìn kỹ, phát hiệndĩ nhiênlà đám người TrầnHạo, màmục tiêu của bọn họ dường nhưlà mình.

ThạchTrung Ngọc nhướng mày, mình không muốn phiền toái, nhưng không đại biểumình sợphiềnphức, Thạch Trung Ngọc tiến lên một bước, nghi ngờnói:

- Các ngươicó việc?

MộtChiến Sĩ lập tức chỉ vàoTrầnHạo, tiến lên nói:

- Đây là Bạo Hạo đạidanh đỉnh đỉnhtrong trò chơi, cũng chính là HạoCa của chúng ta!

Thạch Trung Ngọc có chútbuồn bực nói:

-Bạo Hạo? Chưa nghe nói quaa!

Sắc mặtBạo Hạo tối sầm, tên Chiến Sĩ kia cười cười nói:

-Xem racao thủ huynh khôngthường lên diễn đàn,không quan tâm tin tức trong trò chơi!

Thạch Trung Ngọcgật đầuxem như cam chịu, mình không quáquan tâmtin tức trongtrò chơi, lúc nàysắcmặt Bạo Hạo mớidễ nhìn,dù sao trong trò chơicó một ít người không hỏi thếsự,chưa nghe nói qua tên tuổi của mìnhcũng coi như bình thường.

Thạch Trung Ngọc có chút buồnbực nói:

- Làm sao ngươi biếtta là cao thủ?

Tên Chiến Sĩ kia cười nói:

-Caothủ huynh nói đùa,có thểở khu vực nàyluyện cấpđộc thânđánh quái, làm sao có thể khôngphải cao thủ, tađại biểu Bạo Quân công hội chânthànhmời ngươi gia nhập vàochúng ta!

Thạch TrungNgọc cau mày, cóchút hài hước nói:

- Đại danh của Bạo Quân công hộitangượclại nghe qua, thế nhưng ngươi có thểđại biểu Bạo Quân công hội sao?

Tên Chiến Sĩkiacười nói:

- Ta đương nhiên không thể, thếnhưng Hạo Cacó thể!

BạoHạo đắc ý giơkhóe miệng lên,nhìn Thạch Trung Ngọc hơi lấy lòng cười, khá có hiềm nghi trangbức.

Thạch Trung Ngọc cười nói:

- Tachỉ nghe nói hội trưởngcủa Bạo Quân cônghội nàylà một người tên Bạo Quân, cho tới bâygiờchưa nghe nói qua Bạo Hạo, các ngươi không phảiđánh danh hào của Bạo Quân cônghội giả danh lừa bịp chứ?

Sắcmặt của Bạo Hạo trong nháy mắtâmtrầmxuống,hắn ghétnhất ngườikhácở trước mặt hắnnóiBạo Quân, đống cặn bả kia cótư cách gìđánh đồng với mình, muốn thân phận khôngcóthânphận,muốn

bản lĩnh khôngcóbản lĩnh,phụ thân giao Bạo Quân công hội cho hắn, còn không phảibịhắn làm hỏng bét,cả một công hội bị HinhVũ Chi Thạch đùaxoay quanh.

Chiến Sĩ kia thấy sắc mặt củaBạoHạo, tronglòngthầm kêu nguy rồi, vội vàng nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

-Vị caothủ này, ngươi cũng quá cô lậuquả văn, Bạo Quân công hội chúngta đãsớm đổi hội trưởng, bây giờ hội trưởng làHạo Ca!

Thạch Trung Ngọc thấy sắc mặt củaBạo Hạo xấuxí, cũng không muốn làm tức giận hắn, miễn cho gây nên ác chiến, nóivậyliền không hay,làm lỡ thờigian luyệncấp của mình,Thạch Trung Ngọc lập tức nói:

- Nguyên lai là như vậy, ta xác thực khôngquá quantâm sự tình trong tròchơi,việc này ngượclại chưa nghe nói qua!

Nói giá không hạn độ

DTV-EBOOK.COM.VN

Bạo Hạo gật đầu,trang bức nói:

-Vị huynh đệ này, tachính là hội trưởng Bạo Hạocủa Bạo Quân cônghội hiện tại, gianhập vào Bạo Quâncông hội chúng ta,cam đoan về sau ngươi đingang ở trong trò chơi, không người nào dám tìm ngươiphiền phức!

Thạch Trung Ngọc nhíu mày, biểu tình rất coi thường, trừ Bạo Quân công hộicủa các ngươi ra, còn có ai dám tìm lão tử phiền phức, ThạchTrung Ngọc nói:

-Không biết Bạo Quân công hội cácngươi đãingộ nhưthế nào?

Sắc mặt Bạo Hạo hiện ra vẻ đắcý, phất tay nói:

- Bạo Quân cônghội chúng ta ởtrong hếtthảy công hội đãi ngộ làtốt nhất, đương nhiên điều kiện ngươi phải là cao thủ!

Thạch Trung Ngọcthảnnhiênnói:

- Ta đương nhiên là cao thủ, ta đã cấp 46!

Bạo Hạo sửng sốt, toànbộ khuTrung Quốc, người chơi cấp46 hiện tạicũngkhôngcó bao nhiêu, người trước mắt nàylà một caothủ a, Bạo Hạo lập tức nói:

- Nếunhư ngươi đã cấp 46, liền có thể làm thiếp thân tiểuđệ của ta, mỗitháng ít nhấthai vạn Nhân Dân Tệ!

Thạch TrungNgọc nhíu mày, haivạn,so với ThưCầmnói tám ngàn cao hơn không ít, xem ra BạoHạo quả nhiên là mộtkẻ coi tiền như rác!

ThạchTrung Ngọc khinh thường nói:

-Hai vạn thựcsựquá thấp,còn chưa đủ nhét kẻrăngа!

BạoHạo nghe ThạchTrung Ngọc nói,cũng nở nụ cười, giọng điệu càng lớn nói rõngười này bản lĩnh càng cao, đương nhiên trừ loại ngu ngốc, Bạo Hạo cười nói:

- Thu nhậplà bởivì người mà dị, chỉcần trìnhđộ của ngươi đủ, Bạo Quân công hội tađương nhiênsẽ không bạc đãi ngươi, chỉ là không biết vị huynh đệ này muốn bao nhiêu?

Thạch Trung Ngọccũngnở nụcười, xemra Bạo Hạo thông minh hơn Bạo Quân nhiều, còn biết lôi kéonhân tâm, mà không phảivừalên liền bức người gia nhập vào bọn họ.

Thạch Trung Ngọcquét nhìnmười mấy tên tiểu đệở sau lưng, cười đưara hai ngón tay, Bạo Quân sửng sốt, sauđó sắc mặt có chút âm trầm, khó chịu nói:

-Huynh đệ, ngươi đòi hỏi hơi quá đáng,một tháng hai trăm ngàn nhiềulắm!

Sắc mặtThạch Trung Ngọc tối sầm nói:

- Lão tử nóilà hai chục triệu, một tháng haichục triệu,lãotử mớisuy nghĩ làm chân chạy cho cácngươi!

Sắc mặt BạoHạo nhấtthời âmtrầm,xemra tiểu tửnày quảnhiênlàngu ngốc,BạoHạo cả giậnnói:

- Tiểutử ngươi trêu chọc ta!

Mười mấytiểuđệ ở sau lưng Bạo Hạocũng vén ống tayáo lên,hai mắt phun lửa, chuẩn bịđánh Thạch Trung Ngọc một trận,gia hỏa này dám đùa giỡn lão đại!

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, khinh thường nói:

-Một tháng haichục triệu tuyệt không nhiều,ta cũngchỉ là chàogiá bình thườngmà thôi, nếu như công hội củacác ngươi không ranổi, vậy đừngở nơi này che mắtcủa ta!

Bạo Hạo nhấtthời nổi giận, vungtaylên nói:

- Khôngđểta sử dụng thì không có đườngsống, bắt hắn giết rớt cấp

chota!

Bốn mươi năm mươi tiểu đệ kia nhấtthời gào thét chạy tới, một ít Ma Pháp Sư thì cáchthật xa phóng kỹnăng.

Trong lòng ThạchTrungNgọc cười khổ, không nghĩ tới lần này chơi quá mức, bức Bạo Hạo nóng nảy,người này TiếuLý Tàng Đao,thật đúnglà* bá đạo.

Thạch Trung Ngọc khinh thường nhìn Bạo Hạonói:

- Ngươi một cái ngu ngốc tự biêntự diễn,lão tử không chơi với ngươi!

Thạch Trung Ngọcnói xong,khởi động quyển trục hồi thànhtrực tiếp trởvềthành, lưulại Bạo Hạo nổi trận lôiđình.

Thạch Trung Ngọc trởlạiThiên thành,cóchút buồn bực, khu quái vậtcấp50 kialà không thể đi, chỉcó thể tuyển một chỗ khác.

ThạchTrung Ngọcđộtnhiên nghĩ đến hầmmỏ tầngsáu cũng có Cương Thicấp 50, không bằng đi vào trong đó, trong lòng hơi động,chạy đến hầm mỏ tầng thứ sáu đánh quái.

Hầmmỏ tầng thứ sáulà địa phương tuyệt đại đa số người chơi còn không cách nào tiến vào,bởi vìCương Thinơi này đềucấp 50.

Thạch TrungNgọc đi tới tầng thứsáu,phát hiện nơi này khôngcóbao nhiêu người, lậptức phóng ra đám người Đại HắcCẩu, tiếp tục giết đàn quái,dù saohiệusuấtcũng không kém, trong chốc látđánh bất diệc nhạc hồ.

Đến lúcxế chiều, Thạch Trung Ngọcnhận đượcđiệnthoại của Cơ NhưNguyệt, đại thể ýtứ nóiđại hộiluận võ từ ngàymai sẽchính thứcmở ra, nhắc nhở hắn đừng quên thamgia, Thạch Trung Ngọc đương nhiên bằng lòng.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc có chút phiền muộn, mìnhtham gia đại hội luận võ nữa,có thể sẽ để cho quan phương sửa lại quy tắc.

Thạch Trung Ngọccúp điện thoại, bắt đầu giết đàn quáităng cấp, chờ đến lúcăn cơm tối, ThạchTrung Ngọc đã lêntới cấp 46 54%,thế

nhưng vẫn không leo lên bảngđẳng cấp,không khỏicóchút buồn bực,bọn người kiacũngthật liều mạng.

Lúcnày hệ thống đột nhiênbiểu thị có ngườiở trong hiện thựchô hoán hắn, hỏi hắn cólykhai trò chơi haykhông, Thạch Trung Ngọc không chút nghĩ ngợi điểm đồng ý.

Ly khai trò chơi,gọihắn lại là Cơ Vân Thăng, ngay lập tứcnhớtới ngàyhôm nay mình phải bồi lãođầu này tham gia dạ hội!

Thạch Trung Ngọcđi theo Cơ VânThăng tới phòng khách,cáccô nương đềunhư bình thường, bưng thức ăn lênbàn, chuẩnbịăn cơm.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt nói:

-Các ngươi khôngđi thamgia dạ hội sao?

Cơ NhưNguyệt nói:

- Ta không muốn gặp ba ta,cho nên không đi,ngươi đi giúp ta chào hỏi ca ca một tiếng!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, vừađịnh nóithêm gì nữa, đãbịCơ Vân Thăng kéo đi, Thạch Trung Ngọcđại hốngđại khiếu muốn tránh thoát ma trảocủa Cơ Vân Thăng, lại phát hiện cănbảnkhôngtránh thoát, các cô nương đềuthoải mái cười to.

Cơ Vân Thăng một đường kéo Thạch Trung Ngọc lên xe, khiển trách:

- Nịt chặcgiâyan toàn,khôngnên lộnxộn!

Thạch Trung Ngọclau mồ hôi, trong lòngcóchút phiền muộn,lão tử cũng không phải chưa từngngồi xe, còncoi ta như hàitử sao?

Thạch Trung Ngọcoán tráchmột phen, vừa địnhnịt giây an toàn,lại phát hiện Cơ VânThăng đãsớmlái xe thật nhanh, trong lòng thầm mắng “taolão đầu”!

Cơ Vân Thănglái xe chở ThạchTrungNgọcđi tới một trungtâm thương mại hạng sang, để Thạch Trung Ngọc xuốngxe, Thạch Trung Ngọc có chútbuồn bực, nghi ngờ nói:

- Không phải mang ta tham gia dạ hội sao,tới trung tâm thươngmại làm gì,lẽ nàodạ hội là dạ hộimua sắm?

Cơ Vân Thăng trừngThạch Trung Ngọc, khinh thường nói:

- Muasắm cái đầu ngươi,lấy quần áo này của ngươi, nhìngiốngnhư một ăn mày, đidạ hộikhông phải mấtmặt!

Thạch TrungNgọc cau mày, nhìn trên ngườimình, bây giờmình mặc là cáccô nương mua cho mình, tuy nói không phải hàngcao cấpgì, thế nhưng cũng hơn một ngàntệ, làm sao lại thành ăn mày!

Thạch Trung Ngọc buồn bực lắc đầu nói:

- Ta ăn mặcnhư vậy đã rất tốt, nếu nhưngươi thực muốn mua,thì mua cho ta hai gói thuốc!

Cơ Vân Thăng hít mũi một cái, hơinghi hoặcnói:

- Đâylàcáivị gì, ngươi bao lâu chưa tắm rửarồi hả?

Dự hạ hội

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc nghingờgãi đầu một cái, vẻ mặt vô tội nói:

- Tamỗi ngày đều tắm, chẳng qua bộ quần áonàyđãhaitháng chưa giặtmàthôi.

Sắc mặt Cơ Vân Thăng tối sầm, trong lòng phiền muộn, người này chính là ăn xin a!

Cơ Vân Thăng cũngkhông đểýcảmthụcủaThạchTrungNgọc, trực tiếp đáhắnxuống xe,kéo vào trong trungtâm thương mại điên cuồngmua sắm, Thạch TrungNgọc là trong trong ngoài ngoài ăn mặc một lần, từtây trang đến quần lót, cuối cùngrực rỡ hẳnlên, râu mép cũng đượccạosạchsẽ.

ThạchTrung Ngọc trở lại bên cạnhxe, soi gương một cái, trong lòng cóchút phiền muộn,phát hiện mình có chút không biết mình, người trong gương khuôn mặt trắng noãn,ánh mắtmê ly, thoạt nhìn hào hoaphongnhã, nếu như lại đeo mộtcái kính mắt,sẽ giống như một họcsinh, lúc nào dáng dấp của mình thiện lương như vậy.

Lúc này Cơ VânThăngđộtnhiênnémcho Thạch Trung Ngọc một cái kính mắt, Thạch Trung Ngọcsửng sốthỏi.

- Cho ta cái nàylàmgì?

Cơ Vân Thăng trừng ThạchTrung Ngọc nói:

-Đương nhiênlà để cho ngươi đeo!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọctối sầm, từ chối nói:

-Lãogiatử, không cần cáinày!

Cơ Vân Thăngtrợnmắt, Thạch Trung Ngọc lập tứclấy tốcđộ hỏatiễn đeo lên, sau đó tiếnvào trong xe, ngồiởghế cạnhtài xế nói:

- Lãogiatử, đi mau, khôngđinữa sẽ đến muộn!

CơVân Thăng gật đầu, nghĩthầm coi như tiểu tử ngươi thức thời, bằng không, hừ hừ...

Cơ Vân Thăng hừ lạnh vài tiếng, không tiếp tục tính toán với Thạch Trung Ngọc, chuyên tâm lái xe.

Cơ Vân Thăng lái xe mang theo Thạch Trung Ngọctới thị khu Thượng Hải, ởtrênđường dùng ước chừng hơn một giờ, mà Thạch Trung Ngọc đương nhiênlà không chút ngoại lệ ngủ mất, còn ngáy khò khè, nướcbọt chảy ra.

Cơ Vân Thăng tát Thạch Trung Ngọcmột cái,cả giận nói:

- Hỗn tiểu tử, đến rồi, mau đứnglên!

Khóe miệng Thạch Trung Ngọc run một cái, lập tức cầm lấy tay Cơ Vân Thăng điên cuồnghôn, mơ mơ màng màng nói:

- Tiểu Nguyệt, chúngta gọi Tiểu Tuyết cùng nhau chơi có được hay không, nhớ kỹ đừng cho gia gia hỗn đản của ngươi phát hiện!

Sắc mặt Cơ Vân Thăng nhất thời tối sầm lại, nắm cổáocủaThạch Trung Ngọcgầm hétlên:

- Hỗn tiểu tử, ngươi lại dám nói ta là hỗn đản?

Lúc này Thạch TrungNgọc cũng thanh tỉnh, vừanhìn thấy sắcmặt của Cơ Vân Thăng, thầm kêu khôngxong, vội vãlau miệng giải thích:

- Cái gì hỗn đản, lão gia tử, ngươikhông biết trong mộng nói đềulà giả sao?

Cơ Vân Thăng hừ lạnh một tiếng, buông Thạch Trung Ngọc ra nói:

-Mới vừa rồi nói lời kia để chota nghe cònmay mắn,nếu để cho cha nó ngheđược, chỉ sợ tính mệnh của ngươi khó giữ!

ThạchTrung Ngọc nhất thời giật mình, đáy lòng toát ra một tiahàn khí, lão già kia thật ác như vậy, ngay cả hạnh phúc cả đời của nữ

nhicũng không chú ý?

Cơ VânThăngthấy rõ sắcmặtcủa ThạchTrung Ngọc, thở dài nói:

- Ngươi khôngcần hoài nghi lời của ta,dù saota cũng làm quatộc trưởng Cơgia,cómột số việc khôngphảiđơn giản như ngươi tưởng tượng!

Thạch Trung Ngọcgật đầu, trong lòng như có điều suy nghĩ, đang muốnnói cái gì, sắcmặt của Cơ Vân Thăng lại khôi phục bình thường, vỗvỗbảvai Thạch Trung Ngọc nói:

- Xuống xe,đã đến rồi.

Dứt lời, Cơ Vân Thăngxuống xe, ThạchTrungNgọc cũngvội vàng đi theo hắnxuống xe, ThạchTrung Ngọc vừaxuống xe, phát hiệnnơi này là một trangviên tolớn,chắc làở dã ngoại, bất quá có thể ởdã ngoại kiến tạo một trangviên tolớn như vậy, cũngcần thực lực không nhỏ, dù sao Thượng Hảilàđịaphương tấcđất tấc vàng.

Cơ Vân Thăng và Thạch Trung Ngọc vừa xuống xe, xaxa cómột đoàn người đến đây nghênh tiếp, đương nhiên làtới đón CơVân Thăng,cùng Thạch Trung Ngọc không cóquan hệ gì cả.

Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu nhìn, phát hiệndẫn đầu là CơHùng Liệt, lúc nàyđối phương rất rạngrỡ, mặtcườinhư hoa, mà phíasau hắncũng theo một đám người, có trung niên,cóthanh niên, Thạch Trung Ngọcchỉ nhậnthức hai thanh niêntrongđó, một làCơ Như Phong, một cái khác làLôi Nghiêm.

Cơ HùngLiệt đi tới trước mặt CơVân Thăng, lập tứckhom lưng cung kínhnói:

- Phụ thân, ngài xemnhưcũngtới,chúngta chờ sắp nóng nảyrồi!

Cơ VânThăng cười cười, có chútkhông thèm đểýnói:

- Trênđường có mộtsốviệctrì hoãn, nếu không đã tới sớm,đúng rồi, Tiểu Thạch?

Thạch Trung Ngọcsửng sốt, nghĩ thầm sao lúc nàylão gia hỏa kialại hỏi mình,có bệnh a, nhưng vẫn vội vàng đáp một câu:

- Vâng!

CơHùng Liệtcó chút kinh ngạc, có thể được cha mìnhxem trọng quyết không phải tài trí bình thường,CơHùngLiệt nhìn Thạch Trung Ngọc, trong lòngcó chút nghi hoặc, hắn luôn cảm giác Thạch Trung Ngọc cho hắnmột loại cảmgiác quen thuộc, tựa hồ ở nơi nào thấy qua, nhưng nghĩ không ra, Cơ HùngLiệt nghingờ nói:

- Không biết vị này là?

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tốisầm, không biết nênnói cái gì, Cơ Vân Thăng nói:

- Vị này chínhlà ân nhân cứu mạng ta đề cập với ngươi, tên là Thạch Trung Ngọc!

Cơ Hùng Liệt ngheCơ Vân Thăngnói còn cười, nhưng vừanghe được tên, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, nhìn chằmchằm Thạch Trung Ngọc hồi lâu, cuối cùngnhậnra được,không sai, đây chính là gia hỏalần kiachống đối mình.

SắcmặtCơ Như Phongbiến đổi, nhìn Thạch Trung Ngọc, khắp khuôn mặt là biểu tìnhbấtkhả tư nghị,đâylàThạch TrungNgọc kia?

Còннhư là Lôi Nghiêm,cũng lập tức bạo phát lên, chỉ vào Thạch TrungNgọc nổigiận mắng:

- Không sai, ngươi chính là Thạch Trung Ngọc, ngươi hóathành tro lão tửcũngcóthể nhậnra ngươi, ngươi là tên khốn kiếp, lạivẫn dám chạy tới nơinày!

Thạch Trung Ngọc biến sắc, sắc mặt CơVân Thăng nhấtthờikhó chịu, nổi giậnnói:

- Đây là người nào, sao khuyết thiếugiáo dưỡngnhư thế!

Cơ Hùng Liệttrừng Thạch Trung Ngọc một cái,mặcdùrấtmuốn đuổi hắn ra ngoài, nhưngbây giờ lại bất lực, có Cơ Vân Thăng ngăn, hắn không làm được.

Cơ Hùng Liệt khiểntráchLôi Nghiêmvàicâu,sau đóxoay đầu lại nhìn Cơ Vân Thăng nói:

- Phụ thân đại nhân, vị này là vị hônphu của Tiểu Nguyệt Lôi Nghiêm,là một thanh niên cực kỳ kiệtxuất!

Cơ VânThăng giận trừngLôi Nghiêm, hắn đương nhiênnhậnthứcgia hỏa này, hơn nữaký ứckhắc sâu,lần kia điăncơmthậmchí còn đánh hắn,bấtquáLôiNghiêmhiển nhiên là đã không nhớ rõ CơVân Thăng.

CơVânThăng nhàn nhạt nói:

- Thanh niên nhân, thu liễm mộtchút thì tốt hơn!

LôiNghiêm vội vàng gật đầu, đồng thời phẫn hận trừng Thạch Trung Ngọc, nghĩthầm tạisao mình vừathấy ngườinày liềnmấtlý trí.

Cơ Hùng Liệt vộivã laumồ hôi nói:

-Phụ thân, tấtcảmọi người đangở trong phòng kháchchờngài,ngài nhanh đếnđại sảnh đi!

Cơ VânThăng gậtđầu nói:

- Tiểu Thạch, đi theota!

Làm náo động

DTV-EBOOK.COM.VN

Sắc mặt Cơ HùngLiệt khó coi, vội vàng nói:

- Phụ thân, trongđạisảnh đềulà quý khách và một ít nhân sĩ kiệt xuất của Cơgia chúng ta, không bằng để hắn và Lôi Nghiêmvào chung…

CơVân Thăngtrợn mắt nói:

- Thạch Trung Ngọc là quý khách của ta, làm sao, ngươi cảm thấy một người đã cứu tính mạng củata khôngxứng cùng ta đivào chung, hay lão già tưởng trong gia tộcngaycả chút quyềnphát biểuấy cũng bịmất?

Sắc mặtCơ Hùng Liệt cứng đờ, phụ thân rõ rànglàđối nghịch với hắn a, Cơ Vân Thăng hừ lạnh một tiếng, cất bướcđi vào đại sảnh, trong lòng Thạch Trung Ngọc thẹn thùng, vội vàng đuổi theo bước tiến củaCơVân Thăng, lạiphát hiện lão nhân nàyđi rất nhanh, hắn có chút theo không kịp.

Thạch TrungNgọc đi theo Cơ VânThăng tới giữa đại sảnh, ngay lập tức có người chủ trì dạ hội giớithiệu thân phận củaCơ Vân Thăng, cáctân khách lậptứchoan hô chúc mừng,làm Thạch Trung Ngọc đầu óc quay cuồng,Thạch TrungNgọc vội vã trốn ở trong góc, Cơ Vân Thăng thì đi tới giữa đại sảnh.

Cơ Vân Thăng mỉmcườikhách sáo, giơ chén rượutrong taylên, mời rượu tất cả tânkhách, cáctân khách đương nhiên biếtlãođầu này thích uống rượu, cũng rấtcho mặtmũi, cùng hắn uống một ly, nào nghĩ đến lãođầu này uống một ly còn chưa đủ,lạigiơ lên một chén, cườinói:

-Taởchỗnày còn muốn kính mọi người chén thứ hai!

Các tân khách đều phát mộng, ngươi nghiện rượu cũng khôngthể lôikéo chúng ta cùngnhau a,giữa lúc mọi người đềunghi ngờ, lại

nghe Cơ Vân Thăngnói:

- Mọi người đềubiết,lầnnày ta leo núi bất hạnh gặpnúi lở, thiếu chút nữathìvútbỏ cái mạng già, nhưng nhờ có một người ta mớicó thể sống sót, bằng khôngchỉ sợta đã xong đời, cho nênchén rượu này xem nhưlà ta mờihắn, cũngcoi như là kínhmọi người!

Cảsảnh đườngđềutruy vấn ngườinày là ai, CơVân Thăng dùng thanhâmvang dộinói:

-Tên của ngườinày là Thạch TrungNgọc!

Cơ VânThăng vừa nói ra,nhất thời cả đại sảnh giốngnhư nổ nồi, bởi vì trongđại sảnhcórất nhiều ngườiđều biết Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc trốn ở góc phòng thì vẻ mặt khócoi, lãođầunày rõ ràng là muốnhắntrởthànhcái đích cho mọi người chỉtrích!

Thạch Trung Ngọc buồn bựcquét một vòng, conmẹ ngươi, nhânsĩ kiệt xuấtchómá, đềulàmột đám đống cặn bả, cái gì Trần Thiên, Trần Hạo, Tưởng Kiền, Lôi Nghiêm đềutới, này là tụhội của nhânsĩ tinh anh,rõ ràng là đại doanhcủa đốngcặnbả.

Tuy tronglòngThạchTrung Ngọc phiền muộn khônggì sánh được, nhưng nếu CơVân Thăng hô lên tên của hắn, hắn cũng sẽ không thể làm Ô Quy rụtđầu,hơn nữa lúc tới Cơ NhưNguyệt đãcăn dặn, trong lòng Thạch Trung Ngọc quyết tâm bướcra, cũng đếngiữa đại sảnh.

Thạch TrungNgọc giơ ly rượu lênnhìn Cơ Vân Thăng, khiêm tốn nói:

- Lão gia tử không cầnchúý, tiểu tử cứutính mệnhcủa ngàichỉ là một cáinhấc tay, thế nhưng mấyngày nay ngàigiáo dục ta,đã để tiểu tửchung thân đượclợi!

Cơ VânThăng híp mắt nhìnThạch Trung Ngọc, nghĩ thầmtiểutử này còn rất biết nói chuyện, Cơ Vân Thăngđang muốn gật đầucạn ly, chỉ nghe Thạch Trung Ngọc lại bấtđắcdĩ nói:

- Lão giatử,tuy gầnđâyngươi dạy chotarất nhiều thứ,thế nhưng có một việc ta khôngthể không nói!

CơVân Thăng nghi ngờ nói:

- Chuyện gì?

ThạchTrungNgọccười cườinói:

- Chínhlàsựtìnhngươi thiếu tiền thưởngcủata!

Sắc mặt Cơ Vân Thăng tốisầm,hỗn tiểutử này, đây không phảibới móc sao!

Cả sảnh đường đều cười lênha ha, khóe miệng LôiNghiêm treo đầy chẳngđáng,trong lòng giễucợt nói:

-Chỉ bằng rác rưởi như ngươi,ngay cả một chút tiền thưởng cũng tính toán chi li, còn khôngthấy ngại theota tranh Như Nguyệt!

Sắc mặt củaCơ HùngLiệt cũngâm trầm,dù sao đây làdạhội của Cơ gia bọn hắn cử hành,Thạch Trung Ngọcở trong dạ tiệc nóinhữnglời này, giống như đánh mặt hắn.

Lúc này Cơ Vân Thăng cười lênha hả:

- Tiểu Thạch, ngươi thật đúnglà biết nói đùa!

Thạch Trung Ngọc cũng cười theo, giống như đang nói đùa, kỳthực tronglòngthì hung tợn nghĩ: để tao lãođầu ngươi khi dễ ta, lần này mất mặt chưa!

ThạchTrungNgọc cười xong, đi đếnmộtbênuống rượu giải sầu, Cơ Vân Thăng thì mời rượu tânkhách!

Thạch TrungNgọc rót một chén rượu, trong lòng có chút phiền muộn, lần này danhtiếng đãra, còn khôngbiết trở về CơVân Thăng làm sao chỉnh chính đây!

Lúcnày Lôi Nghiêm đi tới, liếc nhìn Thạch TrungNgọc, coi thường ngồixuốngđối diệnnói:

- Tiểu tử, nói, ngươi muốnbao nhiêu tiền,ta cho, chỉ cần ngươi ly khai Như Nguyệt!

Thạch Trung Ngọc cănbảnkhông nhìn hắn, chỉ lo uống rượu, lần này Lôi Nghiêm là thật bị chọc tức, đoạtlấy chai rượu trong tay ThạchTrung Ngọc ném trên mặt đất, cả giậnnói:

-Hỗntiểu tử, ngươi dám khôngnhìnlờicủa ta!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cũng phẫn nộ, lúc đầuhắn cho rằng đối với loạingười cặn bã nàychỉ cần không nhìn là được, lại quên cặn bã cũng biết cắnngười, Thạch TrungNgọc nói:

-Ngươi nói, lão tử cho ngươi baonhiêu tiền, ngươi nguyện ýgọi lão tử mộttiếng gia g ia, lãotử cũng cho!

Sắcmặt Lôi Nghiêmâm trầm xuống,tức giận nói:

- Tiểu tử ngươi là rượumời không uống chỉ thích uống rượu phạt!

Thạch Trung Ngọccó chút khinh thường nói:

- Nói thật cho ngươi biết, lão tử không thiếu tiền,chỉ là không quen nhìn loại ngườicặnbãnhư ngươi, ngươi căn bản không xứng với Như Nguyệt!

Lôi Nghiêm nhất thời tức giậnđến nhảy dựng lên,muốn cùng Thạch Trung Ngọc động thủ,bất quáThạch Trung Ngọc hừ lạnhmột tiếng, Lôi Nghiêm lập tứcan tĩnhlại, hắnđột nhiên nghĩ đến mình dườngnhư không phải đối thủ, lúcnày Tưởng Kiềnđột nhiên đi tới, Lôi Nghiêmlập tức có sức mạnh, tức giận nói:

- Tưởng đại ca,giúptađánh tiểu tửnày!

Tưởng Kiền biến sắc, nhỏ giọng nói:

- Đâychính làở trongdạ tiệc, làm sao có thể...

Lôi Nghiêm không camtâm tình nguyện,tức giận nói:

- Tiểu tử này dámtrêu ta, nên bị đánh, bây giờ ngươi đánh hắn một trận, xảy ra chuyệngì ta chịu trách nhiệm!

Thạch TrungNgọc sửng sốt, không nghĩ tới Lôi Nghiêm cực phẩm như thế, dám ở trong dạtiệc độngthủ đánh mình?

Tưởng Kiền cũngcóchútkhó xử, hắn biếtthế lực củaLôi gia còn muốn lớn hơnCơ gia, thế nhưng cái nàykhôngđại biểu Tưởng gia bọn họ cũng dám đắc tội Cơ gia, lộ vẻ dodự.

Lúc này Trần Thiên đột nhiênđitới, vuivẻ nói:

-Thạchhuynh, nhiều ngàykhông thấy, biệtlai vô dạng a!

Thạch Trung Ngọc lập tức tiếnlên thânthiết nói:

-Là Thiên ca a, vài ngày không thấy lạitrở nên đẹp trai, lầntrướcở nhà ngươi chơi thực sựlàthoảimái!

Đánh mặt Lý Uy

DTV-EBOOK.COM.VN

Khóe miệng Trần Thiên co giật, hiển nhiên biết Thạch Trung Ngọc nói cái gì, sắc mặt tối sầm,giơ chén rượutrong tay lên nói:

- Thạch huynh, chuyện đãqua không cần nói,ta mời ngươi một chén!

Dứtlời, Trần Thiên uống cạn rượu trongtay, phòng ngừa Thạch TrungNgọc nói cái gì nữa.

Thạch Trung Ngọccũng hàokhínâng ly, uống một hơi cạn sạch.

Lúc này LôiNghiêm ởbên cạnh nhấtthời giận,Thạch TrungNgọc căn bản là khôngnhìn hắn, không để hắnvào mắta!

LôiNghiêmhừ lạnh nói:

- Khôngnghĩtới Thiên huynh cũng nhậnthức ThạchTrung Ngọc!

Trần Thiên sửng sốt,kinh ngạc nói:

-Làm sao Lôi huynhcũngở đây, vừa rồikhông thấy, thực sự là thất kínhthất kính!

Sắc mặt Lôi Nghiêmđỏlên, cảm tình hỗntiểu tử này cũng không thèm để mình vào mắt, trảiquanăm lần bảy lượt bị người bỏqua, Lôi Nghiêm thật bị chọc tức, hừlạnh một tiếng, buồn bực nói:

- Thạch Trung Ngọc, ngươi chờta, ngươi sẽbiếttay!

Dứt lời, Lôi Nghiêm tức giậnbỏ đi.

Thạch Trung Ngọcthì bất đắc dĩ lắc đầunói:

- Ngu ngốc!

TrầnThiên lau mồ hôi, vội vàng nói:

- Thạch huynh, ngươibiếtLôi giasau lưng Lôi Nghiêm nàythế lực baolớn không, ngươi dám chọc giậnhắn nhưvậy!

Thạch TrungNgọc từ trong túi lấy ra tẩu thuốc ngậm lên miệng,vẻ mặt khinhthường nói:

- Lôi gia chắc là một gia tộcrất lợihại, lợi hại hơncả Trần gia các ngươivàCơgia, Tưởng gia!

Trần Thiên thởdàinói:

-Ta chỉ xem như chinhánh của Trần gia, Trần Hạo mới là dòng chính!

Thạch Trung Ngọc nhìn TrầnThiên,không nghĩ tới BạoQuân vô pháp vô thiên còn có một mặt nhu nhược như vậy, Trần Thiên trừng Thạch Trung Ngọc nói:

-Ngươi nếu biết LôiNghiêmlợi hại như vậy,lại còndám trêu chọc hắn, thực ngưu bức!

Thạch TrungNgọckhoát tay áo,khinh thường nói:

- Ta cũng khôngngưu bức như Lôi Nghiêm, hắn phảimột đống tiểu đệ ở trước cửa biệt thự của chúngta theo dõi, muốn xuống tay với ta!

Trần Thiên nghi ngờ nói:

-Vậy sao bây giờ ngươi còn có thểmay mắnvô sự!

Thạch TrungNgọc bất đắc dĩnói:

- Hắn phái tiểu đệ tới đều bị người khác giải quyết!

Trần Thiên chần chờ nói:

- Người nào nhỉ? Dám trêu chọc Lôi Nghiêm?

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc bất đắcdĩ chỉ chỉ CơVân Thăng nói:

- Chính làlão đầu kia!

Sắc mặt Trần Thiêntối sầm, vẻ mặtimlặng lắcđầu, chần chờnói:

- Không thể nào!

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng gật đầu,sắcmặt TrầnThiêncứng ngắc, Lôi Nghiêm pháingười đánh CơVânThăng?

TrầnThiên rất muốn cười, nhưngngại bên cạnh nhiều người, cười không nổia!

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩlắcđầu,tiếp tục hút thuốc, Trần Thiên thì triệt để không nhịn được, cười phunra, dẫn tới người bên cạnh quăng tới ánh mắt kỳdị.

Lúc này trongđại sảnhđãtiến hành giai đoạn vũ đạo, kèm theoâm nhạccổđiển, rấtnhiềunam nữ trẻ tuổi kéo đối phương khiêu vũ.

Thạch Trung Ngọc quay đầu nhìn, phát hiệnCơVân Thăng cũng ở trongđại sảnh khiêuvũ, hắn kéo một nữ nhân thoạt nhìnchỉ chừng hai mươituổi,cùng Cơ Như Nguyệt tuổi tác không xê xích bao nhiêu,màCơ Vân Thăng không chỉômthắtlưng,còn nắmtay người ta, nắm rất chặt, ánhmắtđắm đuối nhìn chằm chằm rãnhngực của người ta, thực sựlà già mà không kính!

Thạch Trung Ngọc thở dài, lại nhìn nơi khác một chút, dĩ nhiên phát hiệnmột người quen, phụ thân của Lý Lan… LýUy!

LýUy cũng thấy được ThạchTrung Ngọc, sắc mặtthắnlạnh lẽo, lập tức đểxuống bạnnhảy xinh đẹptronglòng, đi tớichỗ Thạch Trung Ngọc.

Thạch TrungNgọc nhìnchằm chằm Lý Uy, ánh mắt lạnh lẽo, hai tay dùngsức cầm chén rượu, chén rượu kiadĩ nhiênbểnát,rượu trong ly bắn tung tóe lên mặt TrầnThiên, làm hắnai oán.

LýUy đi tới trước mặtThạchTrung Ngọc, ánh mắtcười đếnhíplại, đưa tay tráiraôn hòanói:

-TiểuThạch, hồi lâukhông thấy,nghenói gần đây ngươilàm ăn cũng không tệ!

Thạch Trung Ngọc đứng lên, nhìnchằm chằm trung niêncả người

lẫn vật vôhạikia, đồ đạc bịđè nén trong lòng rất lâu giống nhưlập tức bạo phát, hắnrất muốn đánhLý Uy một trận, nhưng mìnhkhắng định đánh không lại.

Thạch Trung Ngọcchấttay củaLý Uy,khinh thường nói:

- Tiểu tử ta lăn lộn rất bình thường, nơi nàocó thể so vớiUy lãođại, Uy lãođại là vũ trụ vô địch a!

Sắcmặt Lý Uy tối sầm lại, thu tay về, sau đó hahabật cười, hài hước nói:

- Thạch TrungNgọc, ta biết ngươi chơi gamera chút môn đạo, nghe nói còn giống như là đệ nhấtnhântrong đó,thế nhưng...

Lý Uy khinh thường nhìn Thạch TrungNgọc, tiếptụcnói:

- Thế nhưnghainăm trôi qua, đến bây giờ ngươicònchỉ cóthể luân lạc tớitình trạng chơi game sống qua ngày,ta thật rất may mắn, may mắn trướcđây không đồngý ngươivà Lan nhiở cùng một chỗ!

ThạchTrung Ngọc biến sắc, tâm lýcó chút phẫnnộ nói:

-Cút mẹ mày đi, bớtgiảbộcholãotử,không phảilà một lão gia hỏa bảo thủ mắt cao hơn đầu sao, cùng lãotử kiêu ngạo cọnglông!

Thạch TrungNgọc nói rấtlớn tiếng,âm nhạctrong đại sảnh cũng đỡ không đượchắn mắng người, ánh mắt mọi người lập tức bị hấp dẫnqua.

Sắc mặt Lý Uy trầm xuống, đè nén tức giận nói:

-Ngươi * tiểu tử, mới vừa rồingươi nóicái gì,nói lạicho ta nghe!

Thạch Trung Ngọcnổigiận, người nàyquákiêu ngạo, thật sự cho rằng lãotử khôngdám nói sao!

Thạch Trung Ngọc chỉ vàomũi Lý Uy,nổigiận mắng:

- Ngươicái lão già khốn nạn, bớt conmẹnó giảvờ cho ta,nếu không phải ngươi ngăn cản, lão tử đã sớmcùng Lan nhiở cùngmộtchỗ,nói trắng ra, ngươichínhlàmộtlão giàkhốn nạn!

Mọi người đều mục trừng khẩu ngốc, ThạchTrung Ngọclàai, bất quá là một người bình thường không quyềnkhôngthế mà thôi, cũng dám mắngLý Uy.

LýUytứcgiận không thôi:

- Tiểu tử, ngươi tin hiệntại lãotử liền tìmngườithu thập ngươi không!

ThạchTrung Ngọc cười lạnh nói:

- Ta tin!

Sắc mặt LýUy hơi chuyển biến tốtđẹp, nhưng Thạch TrungNgọclại quát:

- Ta tin, ta tincon mẹngươi, Lý Uy, ta *nói cho ngươi biết, bamươi năm Hà Đông, ba mươi nămHà Tây, đừng nên xem thườngngười nghèo. Đến khi lãotử phát đạt, sẽ để cho ngươi điđổ bô cho ta!

Lý Uy thì giận quáthành cười, ha hanói:

- Cònba mươi năm,đến ba mươi năm sau, ta xem ngươi ngay cảba tongcũng cầm không nổi,muốn cưới nữ nhi của ta, ngươilà concóc muốn ăn thịt thiên nga,cũng không đái ra...

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc trắng nhợt,mìnhghét nhất ngườikhác lấy tuổi nói chuyện, Lý Uy này cònhết lầnnàytới lần khác nhảy vào, rõ ràng là * tìm việc!

Thạch Trung Ngọctâm trungkhí phẫn, trực tiếp chặtđứtLý Uy nói, thừa dịp LýUy đang đắcý không phòng bị, mộtcái tátquất qua,cả giận nói:

- Khôngcần ba mươi năm sau, hiện tạilão tử liền dámđánhmặt ngươi!

Lý Uy cổ hủ

DTV-EBOOK.COM.VN

Yên tĩnh,cả đại sảnh yêntĩnh như chết. ..

Thạch Trung Ngọc, một người chơi nhonhỏ, lại dám đánhmặtLý Uy, đầu mục xã hội đen ở ThượngHải,một tát này, giống như chọc tổ ongvò vẽ vậy.

Lý Uy chemặt mình, dĩ nhiên trong chốc lát không phản ứng kịp, tiểu tửhai năm trướcmềm yếuvô năng cũng dám ở trước mặt nhiều người như vậy đánh mặt mình?

LýUy trựctiếp bạonộ,một taycầm lấy cổ áo của Thạch Trung Ngọc, nhấc hẳnlêngiữa khôngtrung,gầm hét lên:

- Mẹ,xú tiểu tử, ngươi lại dám đánhmặtlão tử!

Thạch Trung Ngọcmuốn tránhthoát tay của LýUy, nhưng làmsao cũng khôngthoát được, trong lòngcười khổ,xem rahôm nay tránh không được phải chịumột trận đòn hiểm, thamgia dạ hội cũng có thể tìnhcờ gặp chuyệnhư hỏngnhư vậy, thật * bi kịch.

Lúc này Cơ Vân Thăng quyến luyến khôngthôibỏlại bạn nhảytrong ngực, hấp ta hấptấpchạy tới, ngăn lại nói:

- Người tới đều là khách, Uy lão đại đừngnónggiận, Thạch tiểutử là cóchút xung động, thế nhưng...

LýUynổi giận quát:

-Xung động em gái ngươi, ý của ngươi là mộttátnày lão tử ăn vô ích!

Sắc mặt củaơ Vân Thăng nhất thời trầm xuống, bên cạnhsắc mặt của Cơ Hùng Liệt cũng khó coi,Lý Uy vừa nói ra khỏi miệng, cũngý thức được có chút nóngnảy, ngay lập tức sửa lời nói:

- Cơ lãogia tử, takhông phải bấtmãnvớiCơ gia các ngươi,nhưng tiểu hỗnđản này hơi quá đáng, takhông trừngtrị hắn một phen, về sau làm sao còn thống lĩnh tiểu đệ, làm sao còn lăn lộnở trong hắc đạo!

Lúc nàysắc mặt của Cơ Vân Thăngmới chuyển biến tốtđẹpmộtít, không vui nói:

- Vậy Uy lão đại định làm nhưthế nào!

Lý Uyâm hiểm cười nói:

-Dễ xử lý, công bằng quyết đấu!

Mọi người đều biến sắc, Lý Uythânlà báchủ hắc đạo, thực lực thâm bấtkhả trắc, Thạch Trung Ngọcmột người chơi thân thể hư nhược, saocóthể là đối thủ của hắn!

LýUy nhìn Thạch TrungNgọc, hài hước hỏi.

- Ngươicảm thấy thế nào?

ThạchTrung Ngọc lắc đầu,vô tội nói:

- Ta không quyết đấu với ngươi, ta đánh khônglại ngươi!

Lý Uynhất thờicười nhưhoa, cườinói:

-Không nghĩ tới tiểu tử ngươi còn quá nhát gan,dĩ nhiên không d ám độngthủ với một ngườigià nuanhưta!

Thạch Trung Ngọc thở dài, vẻ mặt tiếc hậnnói:

- Không nghĩ tới mới hai năm không thấy, ngươi đãhoàn toàn biến thành mộtngu ngốc, ta hỏi ngươi, ngươi dámcùngCơ lão gia tử động thủ không?

LýUy nghĩ đến CơVânThănghung hãn, vội vàng lắc đầu nói:

- Không dám!

Thạch Trung Ngọckhoát tay nói:

- Vậy không phảisao, ngươimột trungniên còn khôngdámđộng thủ với một lão già trên bảy mươi, vậytạisao một thanh niên như ta phải động thủ với một trung niênnhư ngươi,đâykhông phải làngu ngốc sao!

Lý Uy nhấtthời nổi giận, tay dùng sức mắng:

- Tiểu hỗn đản, bớt nóinhảm với lãotử,lão tử chỉ hỏi ngươi,ngươi dám nhận khiêu chiến củata hay không?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

- Ta không dám!

Khóe miệng Lý Uy co giật, cũng ngây ngẩn cả người, hắn khôn g nghĩ tớidưới tình huốngkhíthế của mình tăng caonhưvậy,Thạch Trung Ngọc lại còn như thế!

Sắc mặtCơ VânThăng mê mang nhìn Thạch Trung Ngọc, rốt cục nhịn không được cười lên, tiểu tử nàyquábiếtchọc giận, có thể nói nhất tuyệt!

Mọi người cũng cườiha ha, không nghĩ tới ThạchTrung Ngọc vôlại như vậy, chếtsống khôngthể chịu thiệt!

Tiếng cười củamọi người truyền tới trongtaiLý Uy, Lý Uynghe đau nhói,có loại cảm giácbị Thạch Trung Ngọc chế nhạo, trong lòngcực kỳ biệt khuất.

Lúc này Lôi Nghiêmđột nhiên tiến lên nói:

-Lý thúc thúc, tiểutử ngượclại có một chủ ý, có thể giải mối hận trong lòng ngươi!

Trong lòng Lý Uy đangsốt ruột, vừa ngheLôi Nghiêmcó chủý, vội vã hỏi.

- Ngươi có ý địnhgì,nói mau!

LôiNghiêm cười lạnh, Thạch TrungNgọc nhất thời cảm thấy tâmlý bấtan,gia hỏanày tám phầnmười là sẽnghĩ ra chiêu trò tổn hại gì đi đốiphó mình.

Quả nhiên, Lôi Nghiêmcườilạnhmột látnói:

-Hỗnđản này chọclão nhân giangài, lại chơixấu như vậy, thật sự là quá ghê tởm, Lý thúc thúc tự nhiêncóthểdùngthủ đoạn không theo thường quyđiđốiphó hắn, nói thí dụ như cắt tiểu huynhđệ củahắn, đào trứng chim của hắn, chohắn ăn chút phân...

Lôi Nghiêm càng nói càng hưng phấn,lại không phát hiện người trongđại sảnh đều đầu đầy hắc tuyến, từng cái âm thầm khinhbỉ, gia hỏa này thậtđộc!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tái nhợt, Lôi Nghiêm quả nhiên ngoan độc, không hổ là nhân sĩ kiệtxuất, thật con mẹ nó kiệt xuất.

Lý Uy nhíu mày nói:

-Những thứ nàytựa hồ khônghợp đạo nghĩa,theo quycủ của hắc đạochúng ta, nếuđối phương không chấp nhận khiêu chiến của ngươi, thì ngươi không thể tìm đối phương phiền phức!

Sắc mặt Lôi Nghiêmkhó coi nói:

- Vậy vừarồi tại sao tiểu tửnày tát ngươi?

Lý Uylắcđầu nói:

-Hắn nhưvậy là hành vivô sỉ, tatừ trong nội tâm khinhbỉ hắn!

Thạch Trung Ngọc lập tức vỗtay cười phá lên nói:

- Khinhbỉtốt khinh bỉ tốt, ngươicứ khinh bỉ ta đi,ta tiếp thu ngươi khinh bỉ!

Lý Uy tức giận nói:

- Tiểu tử ngươi câm miệng chota, lại không câm miệng,cẩnthận không còn cáirăng nào!

Lôi Nghiêm lắcđầu, trong lòng thầm mắngLý Uy cổhủ, thế nhưng ngoài miệng lạikhông thểnói cáigì,không thểlàmgì khác hơn là bất đắcdĩ nói:

- Nếu Lý thúc thúc khôngmuốnlàm loại sựtình hạ lưu này, vậy tiểu chấtcũng khôngcó cáchnào!

Lý Uy lắc đầu,hắn không muốnđể người khác nói hắn khi dễtiểu bối, thế nhưng nếu không trừng trị Thạch Trung Ngọc, lại khó giải mối hậntrong lòng hắn, Lý Uycả giận nói:

- Thạch Trung Ngọc, ngươi nói ngươi làmsao mớibằng lòngchịu thua!

Sắc mặtThạch Trung Ngọc không thay đổinói:

-Nếu ngươicóthể ở trongtrò chơi đánh bại ta,ta liềnchịu thua, công khaixin lỗi!

Sắc mặtLý Uy cứng đờ:

-Ta làm sao có thể đi chơiloại tròchơinhượctrínày, khôngđược, ngươiđổilại điều kiện!

Thạch Trung Ngọccười nói:

- Ngươicũngnóilàtrò chơi nhược trí, ngươi còn không dám đi chơi, đây không phải lànói ngươingaycả nhược trí cũngkhông bằng sao!

LýUy bị ThạchTrung Ngọc kích tướng, nhất thời lửagiậnngập trời, phẫnnộ kêulên:

- Ngươi là tên khốnkiếp, tốt, lãotửsẽ đi chơi game, chờ lão tửở trongtrò chơi đánh bại ngươi, ngươi nhất địnhphảichịu thua, sauđó rờiLan nhi!

Trong lòng Thạch TrungNgọc vui vẻ không ngớt, người này quá ngu ngốc, lão tửlà đệ nhấtcao thủ ở trong trò chơi, ngươinóiđánh bại thì cóthể thất bại, ThạchTrung Ngọc hào khí nói:

- Không thành vấn đề!

Lý Uynghe Thạch Trung Ngọc đáp ứng, trong lòng vui vẻ,nghĩthầm lão tử đánh lộn lợi hạinhư vậy,chơi game còn không phải mộtbữa ăn sáng.

Lý Uybuông hắn ra,hấp ta hấp tấp tìm Lôi Nghiêmvà Trần Hạo thương lượngsự tình tiến quân tròchơi, mọi người thấytròhay kết thúc, đều thổn thức không ngớt, trong lòng tựnhủ Thạch Trung Ngọcquá vô sỉ, sau đó aiđiđườngnấy.

Xông lên bảng xếp hạng

DTV-EBOOK.COM.VN

Rất nhanh, Thạch TrungNgọc và Lý Uy gây ra khôi hài tiêután, rất nhiều nam nữ trẻ tuổilại lần nữa ômnhau khiêu vũ,làm những sự tình bẩn thỉukhông muốn aithấy.

Thạch Trung Ngọcbất đắc dĩ lắc đầu,Lý Uy lại muốnđi chơi game, thật làngốc bức!

Trần Thiên thìvẻ mặt sùng bái nhìnThạch Trung Ngọc nói:

- Thạch ca, ngươi thật quá đẹp trairồi, lại cóthểtátLý Uy một tát, toàn thântrở ra!

Thạch Trung Ngọc khoát tay,khinhthường nói:

- Khôngcó gì, cũng chỉ là tát mộtngu ngốcmàthôi, ngươikhông cần sùng báitanhư vậy,nếu nhưngươi muốnlấy thân báođáp, ta sẽ không đáp ứng!

Khóe miệng TrầnThiênco giật, đầu đầy hắctuyến, người này nghe gió tưởng là mưa,ta chỉlà khách sáo với ngươi vàicâu, còn tưởng thật sao!

TrầnThiên vội vàngnói:

- Không biết khi nào Thạch ca có thể giúpta đối phó Bạo Quân công hội?

Thạch Trung Ngọcnhíumày,đột nhiên nghĩ tớiCơNhư Phong, lập tức nói:

-Tagần đây đang trùng kích, chờ xông xongcấp, sẽgiúp ngươi đối phó Bạo Hạo, ta còn sẽ mang một số người đối phó bọn hắn!

Tronglòng Trần Thiênvội vàng nói:

- Thạch ca đã gặp Bạo Hạo?

ThạchTrung Ngọcthản nhiên nói:

- Gặp qua, gia hỏa kia bảo tagianhập vàocônghộicácngươi, so với ngươi còn ngungốc hơn nữa!

Sắc mặtTrần Thiên tốisầm, có thể nói như vậy sao?

Thạch Trung Ngọc lại nói:

- Yên tâm, chờ ta đánh ngãtấtcả tiểu đệ của hắn, ngươi chínhlà lão đạicủa BạoQuân công hội!

Lúc này Trần Thiên mới vui vẻ ra mặt,vội vàng gật đầu.

Thạch Trung Ngọclại uống mấy chai rượu miễnphí, cảm giác dưới chân cóchút lơ lững,biết khôngthểuống nữa, nhét mấy bao thuốc cao cấp vào người, liềnhấp ta hấptấprờikhỏi đại sảnh.

Thạch Trung Ngọc vừara đại sảnh, cảmgiác được không khí mát mẻ, trong đại sảnh quá nhiều người, cũng quá ngột ngạt.

Gió nhẹ thổilất phất gương mặt, Thạch Trung Ngọccó chút ai oán thởdài, lần này hoàntoànđắc tộiLý Uy, sau này nếu như Lý Lan biết mình quạt ba nàng một tát, còn không biết sẽ thươngtâm như thế nàođây!

Thạch Trung Ngọc đi ra trang viên, lại đi một hồi,phát hiện phía trước là một quốc lộ, dường như có thểthông hướng khu biệt thự Lý Tưởng.

Thạch TrungNgọc quayđầu, cũng khôngmuốn trở về, lậptứcdọc theo đườngcái trởvề biệt thự.

Thạch Trung Ngọcnhớrõ thời điểm mình tới dường nhưchỉđi hơn một giờ, thế nhưng đó là ngồi xe, lần này trở vềlà dùng hơn bốn giờ, đương nhiên làbởi vìđi bộ.

Đến khi Thạch Trung Ngọc trở về biệt thự đã làđêm khuya,các cô nương đã ngủ,Thạch TrungNgọc cũng không muốn quấy rối các nàng,trực tiếp lên lầu ngủ!

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Thạch Trung Ngọc đang ngủsay lạibị

người đánh thức,mở mắt nhìn, làCơ Vân Thăng,khôngkhỏi có chút nghi hoặc.

CơVânThăng nói:

- Ngươi mau dậy đi, tamuốn ởchỗ này chăm sóc tôn nữ bảobối, không chophầntử xấu tiếpcận nàng!

ThạchTrung Ngọc gãi đầu nói:

- Vậyngười nhà củangươiđều đồngý sao?

CơVân Thăngtrừngmắt nói:

-Bọn họ có đồng ý hay không đối với ta có ảnh hưởnggì,ta muốn ở đâuthì ở!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, cũngbiết lão đầunày ngưu bức, nên không nói gì,đi theoCơVân Thăng xuốnglầuăn cơm.

Trênbàn cơm, các côương đều kinh dịđánh giáThạch T rung Ngọc.

Cơ Như Nguyệt có chút kinhngạc nói:

- Tanghegia gia nói,ngày hôm qua ngươiở trongyến hộiđánh mặt Lý Uy,có phảithật hay không?

Thạch TrungNgọc gậtđầu, vô tội nói:

- Tên kia muốn sỉ nhục ta,talà người thuầnkhiết làm saocó thể chốnglại hắn đùa giỡn, cho nên trong lúc tứcgiận táthắn mộtcái!

Dương Tử nhìn Thạch Trung Ngọc duỗingón tay cái nói:

- Đạithúc, ngươi thực ngưu bức,ngay cả loại nhân vật ngưu bức như Lý Uy cũng dám đánh!

ThạchTrung Ngọcvỗvỗ đầu DươngTử, trách mắng:

- Nói bậy gì đấy, Lý Uy làmột ngu ngốc, đưa mặt ra cho ta đánh, ta không đánh cũng không được a!

Các cô nương đều vô ngữ, bá chủ hắc đạo ThượngHải lại bịThạch

Trung Ngọcmở miệng mắng ngu ngốc, nếu để choLý Uy ngheđược, sợ rằng sẽthổ huyết hai lít.

Thạch TrungNgọc cũng không thèm đểý nói:

- Ta vào trò chơi trước!

Dứt lời, Thạch TrungNgọclấythếnhanh như chớp xông vào phòng, tiến vào trò chơi.

Các cô nương cũng có chút kinhngạc, hôm nay lượng cơm của Thạch Trung Ngọc dường như nhỏ rất nhiều, không phù hợp a.

Cơ Vân Thăng thảnnhiên nói:

- Tiểu tử này ngày hômqua đi tham gia yến hội,danh tiếngđã ra,thế nhưng bị đả kích cũngkhông nhỏ, đoán chừng làxúc động dây thần kinh nào đó!

Cáccô nương đều không nói gật đầu, trong lòng cũngrõ ràng áp lực của Thạch Trung Ngọc.

ThạchTrung Ngọc vừa online, xuất hiện ởhầmmỏ tầng thứ sáu,nơi đây cũng là khu quái vật cấp50.

Thạch TrungNgọc nổi giậngầm lênmộttiếng, vọt về phía những CươngThi cấp 50 kia,huy động Chiến Thần ChiNhận, thả đám người Đại HắcCẩu,ở trongbầy Cương Thi ra sức chém giết,muốn tiết lửa giận trong lòng.

Đám người ĐạiHắc Cẩu dường như cũng biết Thạch Trung Ngọc tâmtình khó chịu,chonêncực kỳ ra sức, liều mạng giết đàn quái.

Lầnđầu tiên Thạch TrungNgọc lôi 30con quái, tiểu đội năm người rất thoảimáigiải quyết.

Lầnthứ hai,ThạchTrung Ngọc lôi50 con, năm ngườinhư trướcung dungđốimặt.

Lần thứ ba, Thạch Trung Ngọc lôi 150 con, Đại Hắc Cẩu tái mặt, Đích Lôrun rẩy, Trầm Bích và Tiếu Hàm thì cảm giác toàn thân vô lực.

Mặcdùcó chútmiễn cưỡng, thế nhưng Thạch TrungNgọc kéoquái tới, bọnhọ cũng chỉ có thể đốimặt.

Lúc này năm ngườithực làliều mạng, không dám có bấtkỳbảo lưu, liều mạng phóng thích kỹ năng,HP không còn thì vộivàng ăn hồng dược.

ThạchTrung Ngọc giống như ChiếnThần, ỷvàoThầnkhí và trang bị cực phẩm,liều mạng ngượcsát Cương Thi, tiết oánkhí trong lòng mình.

Buổi trưa vừa qua, ThạchTrung Ngọcvọttớicấp 46 80%, mở rabảng đẳngcấp nhìn, đãxếp thứ8,bất quá tùythờicó thể ngã xuống.

ThạchTrung Ngọc cắn răng, cuối cùngcũng xông lên, bất quá còn phảitiếp tục, vững chắc một phen.

Thạch Trung Ngọc đang định đi kéo quái,lại đột nhiên nhận được điện thoại, Thạch Trung Ngọcnhìn, là điện thoại của Cơ Như Phong.

Cứu người!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc nhíu mày, tiếp điện thoại nói:

- Phong ca, ngươicóchuyệngì không?

Cơ Như Phonglo lắng nói:

-Thạch Trung Ngọcngươiở đâu, có thể mautới đây một chuyến hay không, nếu tớichậmta chịu hết nổi rồi!

Thạch Trung Ngọcsửng sốt,lấy thựclực bang phái của Cơ Như Phong,ởtrong trò chơicó rất ít ngườidámtrêu, chẳng lẽ...

Thạch TrungNgọc lập tức hỏi.

- Phongca, bâygiờ ngươi ở đâu? Có phải Bạo Quân công hội gâysự hay không?

Thanh âm củaCơ Như Phong cựckỳ lolắng,vội vàngnói:

-Khôngsai, chính là đámBạo Quân cônghội khốn kiếp kia, ngăn chúngta ở trên một núinhỏ phụ cận khu quái vậtcấp 50, talúc đầu có7 người, nhưng bâygiờ chỉ còn lạicó 3, Bạo Quân công hội có chừng hơn một trăm,hơn nữa đều là cao thủ...

Cơ Như Phong chưanói xong, Thạch Trung Ngọc lập tức ngắt lời hắn nói:

- Được rồi, Phong ca yên tâm,tađến ngay!

Cơ Như Phong cóchút lo lắng nói:

-Bọn họquá nhiều người, hiệntại chúng ta đã trốn vàotrongmột sơn động, núi này khá lớn, bọn họ cũng phải tìm một lúc lâu, chúngta ởtrong thời gian ngắn ngượclạikhông có nguy hiểmgì,thế nhưng một mình ngươi đitới sẽ nguy hiểm?

Thạch Trung Ngọc quảđoán nói:

- Không thành vấn đề, chỉlà đám Bạo Quân công hội ngungốc kia, ta còn không để vào mắt, các ngươi trước tránh đi, ta lập tứcđến ngay!

Sắc mặtCơ Như Phongmừng rỡ, lúc đầuhắn cho rằng gọi điện thoạicho Thạch Trung Ngọc, chẳng qua làcảm thấyhắnquen biết nhiều người, đểhắn hỗtrợtìm giúp đỡ, không nghĩ tới Thạch Trung Ngọcquá nhiệt tâm, muốn đích thân ratrận.

Thạch Trung Ngọc cúp điện thoại, ngaylập tức gọi cho các cô nương và đám người Thương Tỉnh Vương, nói rõ tình huống,để chobọn họ chạy tới ngọn núi kia.

Kế tiếpThạch Trung Ngọc vội vàng trở về,trên đường gọiđiện th oại cho Bạo Quân, hỏi rõ thực lực chân thậtcủa đám tiểu đệdưới tay Bạo Hạo.

Nhưng Thạch Trung Ngọcgọi điện thoại cho Bạo Quân, thìkhông khỏi kinhhãi, thì rahơnmột trămtinh nhuệ này không riênggì thuộc hạ củaBạo Hạo, còn có Lý Uy vàLôi Nghiêm bỏ tiền lôikéo tới, mục đích làvì xưng bá Thần Lâm.

Thạch Trung Ngọc lửagiận ngập trời,bacặn bã này, thật sự cho rằng Thần Lâm là một Võng Du nhượctrí sao, ra ít tiền là có thể xưng bá trò chơi, đừng nói người khác, chỉ một người mình, bọn họliền giải quyếtkhông được, huống chi còn có cao thủ nhưTa Là SoáiCa vàKiếm Trùng Thiên.

Nghĩ vậy, Thạch Trung Ngọcgọiđiện thoại cho Ta Là Soái Cavà KiếmTrùngThiên, hai người vừa nghecóngườinói Thần Lâmlà một Võng Du nhược trí,cònra ítttiềnđã muốn xưng bá ở trong trò chơi, nhất thời nổigiận.

Ta LàSoái Ca cả giận nói:

- Đã sớm nghe nóicómột người gọilàHạo Ca,mang theo một đám tiểuđệ hoành hành ở trong trò chơi, khôngnghĩ tớidĩ nhiên làcó chuyệnnhư vậy,ngươiyên tâm,tanhấtđịnh sẽ liên lạc người đánh bọn họkêu cha gọi mẹ!

Kiếm TrùngThiên cũng cam đoan,sẽ mang mộtđám bằng hữugiáo huấnnhững người mắt cao hơn đầu kia.

Thạ ch Trung Ngọc cúp điện thoại, thở phào một hơi,Ta Là Soái Ca vàKiếm TrùngThiênkhôngchỉ bản thân là cao thủ, hơn nữaởtrong trò chơi nhân duyên cũng không tệ, hẳncó thể tìm đượcmột ít người chơi thực lực không tệ.

Hai mắt Thạch Trung Ngọc phun lửa, BạoHạo, Lý Uy, Lôi Nghiêm, ba cặn bả, lần này sẽđể các ngươiđẹp mắt!

Thạch Trung Ngọcchạy vội tới khu quái vật cấp 50, phát hiện nhữngngười khác cònchưa tới, cũng phải, dù saocũnglà mình lấy được tintức trước.

Thạch TrungNgọcnhìn vào khu quáivật cấp 50,phát hiện cáchđó khôngxa quả nhiên có một ngọnnúi không nhỏ,hẳn làngọn núi Cơ Như Phong nói kia.

Thạch Trung Ngọc một đường đi tới dưới chân núi, phát hiện dưới chân núi có bảy tám người chơi mặc đồng phục của Bạo Quân công hội,từ xa nhìn lại,trangbị trên ngườibọnhọ cũng không tệ, bất quá trongđó khôngcó BạoHạo.

Bảy tám người chơi kia vây quanhmột Pháp Sư, hiểnnhiên là lão đạicủa bọn hắn.

ThạchTrung Ngọc sớm bị lửa giậntràn ngập, nơi nào sẽ ngẫm nghĩ, trực tiếp rút Chiến Thần Chi Nhận vọt tới, một đaobổvề phía Pháp Sư, nhưng khôngnghĩ tới dĩ nhiênđánh không.

Thạch Trung Ngọc sửngsốt, Pháp Sưnày rõ ràng đưa lưng về phía mình,lẽ nàosau gáy củahắn mọcra mắt sao?

Tên Pháp Sư kia quay đầu lại, nhìnchằm chằm Thạch Trung Ngọc hồi lâu, cườihaha nói:

- Không nghĩ tới Hinh VũChi Thạch thanh danh hiển hách lại làmột ngu ngốc, chẳnglẽ ngươi không biết có loại vật tênlực cảm giác sao?

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc trắnng nhợt, cả giận nói:

- Bây giờ ngươi cười sung sướng, cuối cùng vẫn phải chết ở dưới đao của lão tử!

Thạch Trung Ngọc nói xong, muốntiến lênchémPháp Sư, nhưng Pháp Sư kia lập tứcluivề phía sau, giễu cợt nói:

- Ta là Pháp Sư, liềumạng với ngươi khôngphải phong cách của ta!

Nóixong,tênPháp Sưkia vung ra một hỏa cầu nện ở trên người Thạch Trung Ngọc.

- 987.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhất thời trong lòng giậndữ, muốn liều mạngvới Pháp Sư kia, nhưng vài người chơicận chiếnởbên cạnhđã xông lên, bao vây hắn lại.

Thạch Trung Ngọc căngiậnngút trời,mộtđao chém vào mộtKỵ Sĩ, Kỵ Sĩ kia nhất thời rớt hơn hai ngàn huyết,tronglòng kinh hãi, nhưngkhông có lui lại,mâu đâm vào ngựcThạch Trung Ngọc, cũng mangđi hơn năm trăm HP.

lúc này Thạch Trung Ngọcmớinhậnthấy đượcsự lỗmãng củamình, liều mạng quơ đao đỡvài binhkhí cận chiến, lại đỡ không được PhápSưkia cùng haiPháp Sư khácviễn công,trong lòngcó chútbất đắc dĩ.

Đối phương đều là cao thủ, hơnnữa chiến pháp thuầnthục, Thạch TrungNgọc mới vừa đánhra Cuồng Long ThăngThiên, đang chuẩn bị cuồng ngược, những người khác liền liều mạng công kích hắn, cắt đứt kỹ năng kế tiếp, đến khi Thạch TrungNgọc xoay đầu lại,HP của Chiến Sĩkia đã bị Mục Sư rót đầy.

Cứ như vậy, Thạch Trung Ngọc lảở vào hạphongtuyệt đối, căn bản không còn sứcđánh trả.

Trong lòngThạch TrungNgọc có chút phiền muộn, những người nàyđều là cao thủ, tại sao phải bán mạng cho ba cặn bã kia!

Thạch Trung Ngọc giậndữhét:

- Các ngươi đều là anh hùng hào kiệt, tại sao lại bán mạng cho ba

cặn bã kia, thật* vô sỉ!

Pháp Sư kia cười lạnh nói:

- Đầunăm nay,anh hùng hào kiệtgiá trị cái rắm,vẫn là cầm tiền thoải mái!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc khó chịu,trách mắng:

-Trình độ của các ngươi cao như vậy, chẳnglẽ không thể tự mình kiếm tiền sao?

Pháp Sư kiabất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Chỉ là một tán tu, sớm muộn gì cũng sẽbị ngườikhidễ,vẫnlà ôm bắp đùi to tương đối khá!

Sắc mặtThạchTrung Ngọc vui vẻ,vội vàngnói:

- Ta chính là bắp đùi to, khôngbằng các ngươi theotađi?

Sát nhân rơi đồ

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc vừanói xong, người chơicủa BạoQuân công hội đềucười vang,có chútkhinh bỉ nhìn Thạch Trung Ngọc, cũng không nhìn ngươi làcái đức hạnh gì,còn không thấy ngại nói ngươilà bắp đùi to!

Tên Pháp Sưkiagiễu cợt nói:

-Ngươi vẫn là lo lắng tìnhhuốngtrước mắt của mình đi, còn bắp đùi to, bắp đùi to cáirắm, có thể sống sótlại nói!

Thạch Trung Ngọcnhất thời nổi giận, gầm hét lên:

- Các ngươi đám mắt chó coi thường người khácnày, để các ngươi xem thực lực chânthậtcủagia gia!

TênPháp Sư kia nhất thời vui vẻnói:

-Rất nhiều nhân vật phản diện trong phim, lúc lên sân khấu đềusẽ pháchlối như vậy, cuối cùng nha...

Nói xong, tên PhápSưkiacònkhinhbỉ nhìn Thạch Trung Ngọc, trong ánhmắtkhinh bỉ không cầnnói cũng biết, chậm rãi nói:

-Cuốicùngchứng minh nhữngngười này chỉlà một bãi phân chó!

Thạch Trung Ngọcgiận dữ, cũngkhông nói nhảmnữa, trực tiếp thả Đích Lô ra ngoài,ĐíchLô cực kỳ phối hợp,vừa ra liền thả kỹnăng ngất xỉu bầy đàn, nhất thờimấy người chơi cận chiếnđều bị hôn mê.

Người chơicận chiến bị mê muội, trên sânchỉ còn lại cóThạch TrungNgọc và ba gã Pháp Sư,tìnhthếnghịch chuyển.

Ba Pháp Sư nhất thời sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc lạiđột nhiên sửdụng chiêu này, ThạchTrung Ngọcthì

cười lạnh một tiếng, vọtvề phía tên Pháp Sưkia,dám chế ngạo lão tử,lão tử cho ngươi đẹp mắt!

TênPháp Sư kiakinh hãi, vộivã lui về phíasaunói:

- Haingườicác ngươi nhanh công kích hắn,ta tới hấp dẫn cừu hận!

Hai Pháp Sư khác tronglòng không muốn, vội vãlui về sau, khôngđi công kíchThạch TrungNgọc, vạn nhất nếuhắnxoay đầulại công kích mình làm sao bây giờ!

Thạch Trung Ngọc thìđầu đầy hắc tuyến, ba gia hỏa này coi mìnhlà Boss sao, còn hấp dẫncừu hận?

ThạchTrung Ngọc nhất thờichỉvào tên PhápSư kia,giận dữ hét:

- Cừuhận của ta chínhở trên thân thể ngươi, ai cũng đoạtkhông đi!

Nói xong, Thạch Trung Ngọc đi nhanh về phía trước, một đaobổ vào trên lưng Pháp Sư kia, -1758.

Tên PhápSư kia kinh hãi, một công kích bình thường cũng nhiều thương tổn nhưvậy, nếu như dùng kỹ năng mà nói, thương tổnsẽ cao baonhiêu?

Trong lòng ThạchTrung Ngọc cũng có chút buồn bực, vừarồichém Kỵ Sĩ cònhơnhai ngàn HP, làm sao vừa đến trênngười Pháp Sư này, thương tổn ít như vậy, xemra trang bị khôngtệ a!

Hai PhápSư khác nhìnthấy Thạch TrungNgọc chémlãođạicủa bọn họ, đều vội vãtung pháp thuật công kích Thạch Trung Ngọc, muốn ngăn cản hắn.

Thạch Trung Ngọccũngkhông đểý công kích rơi vàotrên người mình,chỉđuổi theoPháp Sưkhông ngừng công kích, không đểcho hắncơ hội tăng máu, muốn trực tiếp gạt bỏđối phương.

Tên Pháp Sư này cũng đã nhậnradụng tâm hung ác của Thạch Trung Ngọc, thế nhưng không cònbiệnpháp, hắn chỉ có thể bị Thạch Trung Ngọc đuổi chém,dù sao hắnđánh cũngđánh không lại, chạy cũng không chạy nổi Thạch Trung Ngọccười ĐíchLô.

Cuối cùng PhápSư này cũng khóc, thầm than nghề nghiệp PhápSư quákém!

Thạch TrungNgọc từng đao chém vàotrên người hắn, huyếtrơi ào ào,lúc này những người chơicậnchiến bị Đích Lômê muội thanh tỉnhlại, nhìn thấy lão đạibị người tađuổi theo chém,trong lòng đều cả kinh, vội vã đuổi theo.

Tên PhápSư này nhất thời vui vẻ, mìnhcuốicùng cũng được cứu, vội vàngquay đầu nhìn Thạch TrungNgọc, đắcý nói:

- Hinh Vũ ngu ngốc,ngươi sắp hết rồi, nhậnmệnh đi!

Thạch TrungNgọc lại một đao chém vào trên người Pháp Sư này, lửa giận tronglòngkéo lên, mẹ kiếp, lão tử truysát ngươi, ngươi lại còn có thểquay đầunói nhãm, đây không phải coi thường người sao?

ThạchTrung Ngọc cảm giácphía sau truyền tới tiếng gió thổi,biết người chơicận chiếncủaBạo Quân công hội tỉnh lại, lập tức thả Đại Hắc Cẩu ra nói:

- Tiểu Hắc, giúp Thạch ca cắnbọn họ!

Đại Hắc Cẩu mơ mơ màng màng mở mắt, khinhthường nói:

- Mau để Bản Hoàng trở về, tacòn phải ngủ, chính ngươi gây họa tự mình giải quyết,đừngcứ kéo theo ta!

Thạch TrungNgọc lại một đao chém vào trên người PhápSư kia, trong lòng lo lắng,sao con chó chết này lại trở chứng không nghe lời!

Thạch Trung Ngọcvội vã lợi dụ nói:

- Tiểu Hắc, ngươi giúp ta cắn những người đó,ta mua cho ngươi thịt xương ăn!

Đại Hắc Cẩuuoán trừng Thạch Trung Ngọc, cả giậnnói:

- Bản Hoànglà loại chóham muốn xương thịt sao,ngươi thật đúng là bợ đít!

Sắcmặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, lẽ nào chó này biến tính?

Đại Hắc Cẩu lại nói:

-Ta cũng không muốn nhiều, ngươi muachota vạn lượng xương thịt,ta giúp ngươicắn người!

ThạchTrung Ngọcvội vàng gật đầu, cuối cùng cũng hiểu câuchó không đổi đượcthóiquen ăn cứt, nhìn thấy ThạchTrung Ngọc gật đầu, Đại Hắc Cẩu lậptứcđánh về phía đám người chơicận chiến, không bao lâu,phía sau Thạch Trung Ngọc truyền đến tiếng kêu rên thảm thiết.

PhápSư kianhất thờinóng nảy, nổi giận nói:

-Một đám phế vật, ngay cảmộtcon phế cẩu cũng không giải quyết được,thựcsựlà phế vật!

Đám người chơi cận chiến kia cókhổ không nói được, con chó này quá biến thái, thânthể giống như đống thiết, chémcũng không chém nổia!

ĐạiHắc Cẩu làchó gì, đây chínhlàchó ngaycả NgựLâm Quân cũng dám cắn, tâmcao khí ngạo, vừa nghePháp Sưkia nói nó là phế cẩu, nhất thời nổi trận lôi đình,cắn càng hung ác, đámngười chơi cận chiến kia lại bị một con chó ngăn cản.

Thạch Trung Ngọckhẽ cười một tiếng, con mẹ ngươi, dámcoi thường lãotử, xemlần này còncó ai cứu ngươi?

Tên PhápSư kia lo lắng, bị Thạch Trung Ngọc đuổikhôngđường có thểtrốn,HP sắp hết, chỉ có thể quát:

- HinhVũChi Thạch,tachínhlàngườichơi tinh anh trong côngHội,nếu ngươi dámgiết ta, Bạo Quâncông hội nhất định sẽ tìmngươi phiền toái!

Động táctrên tay Thạch Trung Ngọc không chậm, trênđầu ứa ra hắc tuyến, đầunăm nay, khôngphải lưu hành xoá nạnmù chữ sao? Làmsao còn có người ngu ngốc như vậy!

Thạch Trung Ngọcmột đaochémvào trên người PhápSư,miễnphí

đưahắn về thành, giễucợt nói:

- Bây giờ khôngphảilà cácngươi tìm lão tử phiền phức, là lão tử muốn tìm các ngươiphiền phức!

Thạch Trung Ngọc đuổi Pháp Sưvềthành,nhìn trên mặtđất, tuônra một cái pháp trượng, cũng khôngnhìn kỹ, trực tiếp nhétvàotrong túi.

ThạchTrung Ngọc nhìn lại, ĐạiHắc Cẩu còn đang cùng những người chơi cận chiến cắnxé náo nhiệt, bên cạnhhaigãPháp Sư khác thì sắc mặt khó coi, muốn chạy trốn.

Thạch Trung Ngọc taynắm Chiến ThầnChi Nhận,khẽ cười nói:

- Đừng chạy, Hinh Vũ lão đại là người tốt,cònmuốn vui đùa vớicác ngươi một chút!

Thạch Trung Ngọc nổigiận gầm lên một tiếng, muốn tiến lên,lúc này bên cạnhlại truyền tớimột hồi thanh âmhuyênnáo, ngẩngđầu nhìn, phát hiện từ đằngxa xông lại mườimấy người,vốn tưởng là người mình gọi tới, không nghĩtới cách gần nhìn,toànbộđều là ngườicủa Bạo Quân cônghội.

Thạch TrungNgọc xoay đầu lại,phẫn nộ trừnghaigã PhápSư kia, nhất địnhlàhai tên khốn kiếpnày mật báo, mặc dù Thạch Trung Ngọc rất muốn giáo huấn hai Pháp Sư kiamột phen, thế nhưng ngạivì Bạo Quân công hội quá nhiều người, cũng chỉcóthể thôi.

Thạch Trung Ngọc vộivàngthu hồi ĐạiHắc Cẩu, cưỡi Đích Lôbỏ chạy.

Giá trị của Đại Hắc Cẩu

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc cưỡi Đích Lô chạymột hồi, phát hiện sơn đạo tương đối gồ ghề,cưỡi ngựa còn không bằng không cưỡi,liềnthu Đích Lôvào, mang theo Đại Hắc Cẩuchạy lên núi.

ĐạiHắc Cẩu vừa chạy, vừa quấn quít lấy Thạch Trung Ngọcnói:

- Ngươi đáp ứngmua cho ta vạn lượng thịtxương, không thể nuốt lời!

ThạchTrung Ngọc quấtĐại HắcCẩumột tát, cả giậnnói:

-Lãotửlà ngườinói khônggiữ lời sao?

Đại HắcCẩu lunglay đầu chónói:

-Vậythì chưa chắc, aibiếtngươinói chuyệncógiữ lời hay không!

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến, đangmuốnnói cáigì giáo dục Đại Hắc Cẩu, Đại Hắc Cẩu lại sủa lên:

- Chạy mau, bọn họđuổi theo tới!

Thạch Trung Ngọc nhìn lại, pháthiệnđám ngườiBạo Quân công hội kia đều gầm thétđuổi theo, người dẫnđầucó chútquen mặt,nhìn kỹ dĩ nhiên là Lôi Nghiêm.

Lôi Nghiêm mang theomột đám tiểu đệtruy đuổi Thạch Trung Ngọc, vừa chạyvừa mắng:

-Một đám phế vật, bảy tám ngườidĩ nhiên để người ta làm thịt lão đại!

Mấy người kia đều cúi đầu, gươngmặt kinhsợ, hơn nữa ngày mới có một ngườinhỏ giọng nói:

- Lôi lã ođại, còn có mộtcon chó!

Lôi Nghiêm nhất thời giễu cợt nói:

- Conphế cẩu kiacó thể ngăn lại các ngươi, thật con mẹ nó một đ ám phế vật...

Lôi Nghiêm còn chưanói xong,liềncảm thấy chântê rần,dĩ nhiênbị ĐạiHắcCẩu cắn, ĐạiHắc Cẩu trong cơn giận dữ, hung hăng cắn cái môngcủa Lôi Nghiêm một ngụm, cả giận nói:

- Ngươi mớilà phế cẩu, ngay cả bản Cẩu Hoàng cũng dám vũnhục!

Lôi Nghiêm nhấtthời tức giận đếngào khóc,đừngnói ở trong trò chơi, dùở trong thực tế, mình lúcnàobị chócắnquá, đây quảthực là vôcùngnhục nhã!

Lôi Nghiêm cả giận nói:

- Ai có thể làm thịt con chó này, bancho mười vạn kim tệ!

Đám người chơi của Bạo Quân công hộikia nhấtthời kích động đến toàn thân run rẩy, liều lĩnh nhào vềphía Đại Hắc Cẩu, muốn mười vạn kim tệ này.

Sắcmặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, vừarồi chạy chạy, không biết lúc nào, Đại Hắc Cẩu rốt cuộc lại chạy về, conchó chết này cố ýtìm việca!

Thạch Trung Ngọc muốnkéo Đại Hắc Cẩu trởvề, thếnhưnglúc này Đại Hắc Cẩu lạinổi nóng, nổi giận mắng:

- Ngươimột cáingungốc,bảnCẩu Hoàng lợi hại như vậy, ngươidĩ nhiên chỉcho mười vạn kim tệ,đây không phải là coi thường ta sao? Thậtsựlà nên cắn!

ĐạiHắcCẩu sủa xong, lại cắn đùiLôi Nghiêmmột cái, Lôi Nghiêm nhất thờitái mặt,không ngừngkêurên.

Lúc này mấy thanh vũ khí cùngkỹ năng gì gì đó cũng rơivàotrên ngườiĐại Hắc Cẩu, tuyĐại Hắc Cẩu mắng rất hăng, nhưng lại hồn nhiên không sợ,chỉ không ngừng đuổitheoLôi Nghiêm cắn.

Sắcmặt Thạch TrungNgọctối sầm, cuốicùng không chạynữa, đứngở

giữa sườn núi nhìn cảnh chócắn người.

LôiNghiêm bị Đại Hắc Cẩu cắn đến sắc mặt khó coi, khôngbề có lựccãi lại, hắncũng rấtmuốn cắn lại ĐạiHắc Cẩu vài ngụm, nhưng nhìn độ cứng kia, rõ ràng khôngcắn nổi a.

Đại Hắc Cẩu ở trên người Lôi Nghiêm cắn mấy cái,rốt cụcnhịn không được mọi người cuồng ẩu, đau mắng nhiếc,chạy đến trước mặt Thạch Trung Ngọc, đắc ýkêu lên:

-Thếnào, bảnCẩu Hoàng lợi hại không!

Thạch Trung Ngọc cười như hoa nở, nhưng trênmặt lạitức giận nói:

- Ngươicáiconchó chết, chẳng lẽ không biết chúng ta là tớicứu người sao, hiện tại thời gian bịngươi làm trễ nãi,để tỏ lòng nghiêm phạt với ngươi, vạn lượng thịt xương kia đã không còn!

Sắc mặt Đại Hắc Cẩu khócoi,Lôi Nghiêmthì hỏa khí công tâm, phẫn nộmang người đuổi theo, trong lòng Thạch Trung Ngọc thì sung sướng, lúc nàycó thể tiết kiệm tiền mua xươnga.

Thạch Trung Ngọc cũng khôngđểý phảnứngcủa Đại HắcCẩu, trực tiếp kéo nóchạy trốn, muốn bỏ rơitruy binh ởsau lưng.

Thạch Trung Ngọcvà Đại Hắc Cẩu đều là cao thủ chạy trốn, ở trong núi quẹo trái quẹophải hoàn toànbỏ rơi đám người Lôi Ng hiêm, Thạch Trung Ngọc tìm được một địaphươngtĩnh lặng,gọi điện thoại cho Cơ Như Phong, xác định tọa độcủa đối phương, ở trong một sơn động tìm đượcba người Cơ Như Phong.

Lúc này bangười Cơ Như Phong sớmđãsầu mi khổ kiểm, trốn ở trong sơn động khôngdám thòđầu ra, Thạch Trung Ngọc còn chưa nói, Đại Hắc Cẩu đã cườinói:

- Ngươi xem ngươilàmsao giốngnhư một ănmày vậy!

Cơ NhưPhong hơiđỏ mặt,ngượng ngùng nói:

- Vừarồithựcquá mạo hiểm, chúngta tựanhư chó nhà cótang bị Bạo Quân công hội đuổi chạy tới chạylui, thật vất vả mới tìm được chỗ

trốnnhư vậy!

Thạch Trung Ngọc nghi ngờ nói:

- VìsaoBạo Quân cônghộikhông thăm dò nơi đây?

Lúc nàymột Chiến Sĩở bên cạnh cườiha ha nói:

-Bọnhọ khôngdám lụcsoát nơi đây, chúng ta cũng không dám thâm nhập sau, chỉở phía ngoài nhất của sơn động màthôi, ởchỗ sâu trong sơn động đềulà quáivật cấp55, cho nên bọn họ không nghĩ tới chúng ta sẽ giấu ở trong này!

Thạch Trung Ngọc bừngtỉnhđại ngộ,sau đó kể sự tình vừa rồi,ba người Cơ Như Phong đều nhìn ThạchTrung Ngọc như thần nhân, coi Đại Hắc CẩunhưThần Cẩu!

Cơ Như Phong mơ ước nói:

- Thạch huynh,ngươithật không hổlàđệ nhất cao thủ trong trò chơi,dám ở trước mặtbảytám tinhnhuệ của Bạo Quân cônghội làm thịt lão đại của bọn họ, thực ngưubức!

Thạch Trung Ngọc khoát tay, khiêmtốn nói:

- Khôngcó gì,tavà bọn họ đấu bao lâu, chỉgiết chết mộtngười, thật sựlà xấuhổ!

Cơ Như Phong liên tục nóiThạch TrungNgọc khiêm tốn, lúc này hắn đột nhiên nhìn vềphía Đại HắcCẩu,haimắt tỏa sáng:

-Thạch huynh, ngươi thật đúng là có phúc,dĩ nhiên có thể được loại Thần Cẩu này, vậnkhítốt quả thực làm chongườita đố kị!

Đại Hắc Cẩu nhìn CơNhư Phong nhe răng, lại vểnh cái mông lên, rấtlàđắcý, Thạch Trung Ngọc thì cười khổ nói:

- Phong huynh, ngươiđừng nói,con chó chết nàysắp làm tức chết ta,khôngcó nghelời chút nào!

Lúc này CơNhư Phong hai mắt tỏasáng, vội vàng nói:

- Nếu như Thạch huynh không muốn Đại Hắc Cẩu này,nhường cho ta được không, tanguyệnýra giácao mua, Thần Cẩu như thế... Ít nhất... cũng trămvạn kim tệ!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, con chó chếtnàyđáng tiền như vậy sao, vì sao mình vẫn luônkhông biết?

ĐạiHắc Cẩu thìtứcgiậntớimứcnhảy dựng lên, cảgiận nói:

- Ngươi cũng quá mắtngười xem cẩu thấp,lẽ nàobảnCẩu Hoàng chỉ trị giátrăm vạn kim tệ sao?

Cơ NhưPhonggật đầu, nghiêm trangnói:

- Trăm vạn kimtệ cũng không ít,đã cóthể muarất nhiều trang bị Ám Kim...

Cơ Như Phong còn chưa nói hết,Đại Hắc Cẩuđã nherăng muốn cắn,lẽ nào nhữngtrang bị Ám Kim này có thể đánh đồng với bản Cẩu Hoàng,may mà Thạch Trung Ngọc phản ứng nhanh,vội vàng tiến lên kéoĐạiHắc Cẩu, mớitránh khỏi một hồi thảmán phát sinh.

Phong Đao Vương Hào

DTV-EBOOK.COM.VN

ThạchTrung Ngọc kéo Đại HắcCẩu, hung hăng trừng nó,tính khí của con chó chết nàyquá nóngnảy!

Thạch TrungNgọc nhìnCơ Như Phongnói:

-Phong huynh, kỳ thực ta vẫn có một vấn đề không minh bạch, không biết ngươi có thểgiải đáp cho ta hay không!

Cơ Như Phong hào khí nói:

- Thạch huynhcó vấnđề gì cứhỏi, huynhđệ chúng ta còn khách khí cái gì!

Thạch Trung Ngọc nghingờ nói:

-Cơ gia các ngươi và Lôi gia Lý gia, Trần gia quan hệkhông phải đềurất tốt sao, ngày đó nhàcácngươi mởtụhội,bọnhọ còn tới tham gia, vìsao ở trongtròchơi lại hạ thủ với ngươi!

Cơ Như Phong thởdài nói:

- Thạch huynhcó chỗ không biết, nhìn bề ngoài mấy đại gia tộc quanhệ khôngtệ,kỳ thực tranh đấu gaygắt, cạnh tranh cực kỳ kịch liệt, chỉ bất quámấy thứ này khôngbàyra ngoài sángmà thôi.

Thạch TrungNgọc hơi nghi hoặc nói:

- Vậy người trong giatộccác ngươimặc kệ sao?

Cơ Như Phong trừng Thạch Trung Ngọc, bất đắc dĩ nói:

- Lẽnào Thạch huynhnhìn không ra tháiđộ của các đại gia tộcđối vớiThầnLâm!

Thạch Trung Ngọcbừng tỉnh đại ngộ, các đại giatộc đều không để bụng với ThầnLâm, cho nên tự nhiên sẽkhông quan tâm nhiều.

Thạch Trung Ngọc cười nói:

- Ta biếtýtứ củaPhong huynh nói, lúcnày chúng tabị bọnhọ ngănở trong sơn động cũng không phảibiện pháp, ta gọingười cònkhông biết lúcnào mới cóthể qua, các ngươi trước tiênởnơi đây, tađi ra xemmột chút!

Cơ Như Phong có chút lo lắng nói:

- Thạch huynh mộtngườiđira ngoàinhư vậy có nguy hiểm hay không, bằng không chúng ta cùngđi!

Thạch Trung Ngọc nhìn Cơ NhưPhongnói:

- Phong huynh, ngươi lưu lại nơi nàyđi, ta mộtngười đi bịbọn họ ngăn chặn còncó thể trốnvề,nếu nhưngươiđi...

Thạch TrungNgọc còn chưanói xong, Cơ Như Phong đã hiểu ýtứ của hắn, tuy tronglòng khó chịu, thế nhưng biết Thạch TrungNgọc nóicólý,lập tức gật đầu nói:

- Vậy Thạch huynh cẩn thận một chút!

Thạch Trung Ngọc gật đầu,kéo ĐạiHắcCẩu rakhỏi sơnđộng, nhìn xaxa, trong lòng cóchút phiềnmuộn, mìnhgọi nhữngngườikia làm sao còn chưa tới!

Tronglòng Thạch Trung Ngọc đang phiền muộn,đãnghe được một tiếng quát to:

- Ngươi là người nào?

Thạch Trung Ngọc nhìn lại, phát hiện làmột ChiếnSĩcủa Bạo Quân công hội, lúcnàytênChiếnSĩkia đang vẻ mặt khó chịu nhìn Thạch Trung Ngọc, cả giận nói:

- Ngươi nóimau,ngươi rốt cuộclàngười nào, làm sao sẽxuấthiện ở chỗ này?

Thạch TrungNgọc nhướng mày nói:

- Ta không phải người của Bạo Quân công hội!

Tên Chiến Sĩ kia không nhịn được nói:

- Nói nhảm cáirắm, ngươi không cómặcchế phục, lãotửđương nhiên biết ngươikhông phảingười củaBạo Quân công hội, tahỏi ngươi, ngươi cóphải người của PhongVân bang không?

Thạch TrungNgọc đàng hoàng đáp:

- Ta không phải ngườicủa Phong Vân bang!

Tên Chiến Sĩkia nhất thời khinh thường nhìn Thạch Trung Ngọc, lắc đầu nói:

- Cũngbiết ngươi khôngphảingười của Phong Vân bang, nhìn bộ dạng giống nhưngu ngốc,bâygiờlập tức lăn xuốngnúi cho lãotử!

Thạch TrungNgọc nhấtthờigiận dữ, ngươi dám nói lãotử ngu ngốc, Thạch Trung Ngọcphẫn nộkêulên:

- Không phải người của Bạo Quân công hội ngươi liền khôngthể lênnúi, núi nàylà cácngươimua sao!

Tên Chiến Sĩkia thởdài, tràntầy khinh thường nói:

- Ai, thật lâukhôngthấy loạingườingungốc như ngươi,chẳng lẽ ngươi khôngbiết Bạo Quân công hội là trời, là đất sao, đối nghịch Bạo Quân cônghội chính là muốnchết...

Tên Chiến Sĩ kia còn chưa nói hết,Thạch Trung Ngọcđã xông lên một quyền đánhvào mũi hắn,lãotử ghét nhất người kháccoi thường mình, ngươi coi thường một lần còn chưa tính, cũng dám liên tiếp coi thường lão tử, cái này khôngthể tha thứ.

TênChiến Sĩ kia nhất thời máu mũi chảy dài,cả giận nói:

- Mẹ, ngươi ngay cả Bạo Quân công hội cũ ng dám chọc,quả thực muốn chết!

Nói xong,tên ChiếnSĩ kiamột đaobổ về phía ThạchTrung Ngọc, ThạchTrungNgọc không sợchútnào, cũng mộtđao đón nhận.

Song đao cứng đối cứng, tên Chiến Sĩ kia liêntụclui nămbước mới

đứng vững, Thạch TrungNgọc cũngluivề sauba bước mới đứng vững thân hình.

Tên Chiến Sĩ kia nhấtthời thất kinh, cóchút giật mình nói:

- Ngươi là Hinh Vũ Chi Thạch?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc,một làthực lực của người trước mắt này thậtcó vốn liếng điên cuồng, hai làlàm sao mìnhvừa mới động thủđãbịđối phươngphát hiện:

- Làm sao ngươi biết tên của lão tử?

Chiến Sĩkialắc đầu,hàm răng cắnmôi nói:

- Tachínhlà Phong Đao VươngHàotrong Bạo Quân công hội, đánh Chiến Sĩ trong thiên hạ không địchthủ,ta vẫncho rằngtrong tròchơi này chỉcó HinhVũChi Thạch đại danh đỉnh đỉnh có thể chốngđỡ đư ợc ta, không nghĩ tới cùng ngươi giao thủ, ta dĩ nhiên thất bại, ta lập tức biết ngươi làHinh Vũ Chi Thạch!

Thạch TrungNgọc nghi ngờ nói:

- Phong ĐaoVương Hào? Cái danhxưng này không tệa!

Phong Đao Vương Hào lắcđầu nói:

- Đâylà têntrò chơi,không phảidanhxưng gì, tên thật của tagọi VươngHào,Phong Đao là cảnh giớiđao pháptatruycầu, cho nên ta liền lấy tên Phong ĐaoVươngHào!

Thạch Trung Ngọccười nói:

- TiểuVương Hào,tuy Thạch ca thắng ngươi, thế nhưng ngươi không cần nản lòng, thắng bạilà chuyện thường binh gia!

Phong Đao Vương Hào thở dài, bỗng nhiên nhìn Thạch Trung Ngọc,khinh thường nói:

- Ngươi đi mau, hiệntại ta tha chongươi một mạng, lần sauta tái kiến ngươi, sẽ không nương tay!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, giahỏangungốcnày, rõràng không phải đối thủcủa mình,còn dám cuồngngôn!

Phong ĐaoVươngHào nhìn biểu tình của Thạch Trung Ngọc, dường như cũng đoán được hắn đangnghĩ gì, lập tức cười vang, ngạo khí nói:

- HinhVũ Chi Thạch,ta nóita thua, làchỉ sứcmạnh thua ngươi một bậc mà thôi, cũng khôngphải đao pháp thua ngươi, tuy lựclượng của ngươi mạnh hơn ta, thế nhưng nếunhư chúng ta giao thủ,tacó nắm chặt ở trong 50 chiêu giết chết ngươi!

Sắc mặt ThạchTrung Ngọc tối sầm,cảgiận nói:

- Vương Hào, ngươi cũngquá con mẹ nócoi thường người!

Phong Đao Vương Hào nhìn Thạch Trung Ngọc,vẻ mặt hí ngược nói:

- Hinh VũChi Thạch ngu ngốc, mau cút, ngươiở trên lực lượng thắng ta một bậc, ta mới có thểbỏqua ngươi một lần, đừng làm cho ta đổi ý!

SắcmặtThạchTrung Ngọc tái xanh, ngườitrướcmắt này thậtquákiêu ngạo,không kémmột ngungốc bao nhiêu, mặc dù Thạch Trung Ngọc rấtmuốnhung hăng đánh Vương Hào một trận,nhưng bâygiờ tình huống không cho phép, hắn cũng chỉ có thể thôi!

Thạch Trung Ngọc hừ lạnhmộttiếng,trừng Phong Đao Vương Hào nói:

-Tasẽ nhớkỹnhữnglời ngươi nóihôm nay, sớm muộn cũngcó ngày lão tử trảcho ngươi gấpbội!

Thạch Trung Ngọc nói xong, mang theo Đại Hắc Cẩu chạynhư bay.

ThạchTrung Ngọcvừa chạy,vừa nghĩ Phong Đao Vương Hào kia thậtlà ngu ngốc, đụng phải mình dĩ nhiên không thôngbáo người trongcônghội tới bắt mình.

Phong Ma Vương Trác

DTV-EBOOK.COM.VN

Trong lòng ThạchTrung Ngọc đang nghĩ,bên cạnh Đại Hắc Cẩuđột nhiênkêu hai tiếng,trong lòng Thạch Trung Ngọc nhất thời giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, lạiđột nhiên phát hiện trước mắt mình xuất hiện mộtĐại Hỏa Cầu.

Thạch TrungNgọc vội vãhuyđộng ChiếnThần Chi Nhận chém một cái, Đại Hỏa Cầu bị đập thànhmột đốnghỏa tinh, phân tán bốn phía.

Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu nhìn, trước mặtchẳng biết lúc nào xuất hiệnmột Pháp Sư, cũng ăn mặc chếphục của Bạo Quân công hội, tay cầm pháp trượng, vẻmặtdâm đãng.

Trong lòngThạch Trung Ngọc thầm thởdài một tiếng, không hổlà Bạo Quân công hội, toàn là ngu ngốc, một Pháp Sưdĩ nhiêncó thể cùng mình đứng gần nhưvậy, không phảingungốc thì là cái gì!

PhápSư kia nhìn ThạchTrungNgọc,khinh thường nói:

-Ngươi là người nào, vậy mà lại xuất hiệnởnơi này?

Thạch Trung Ngọc nhướngmày, nghiêmtrangnói:

- Talà Chiến Sĩ, ngươilà Pháp Sư, hơn nữa chúngta cách rất gần, ngươi có phảinênchú ý giọng điệunói chuyện hay không!

Pháp Sưkia nghe được Thạch Trung Ngọcnói, nhất thời cườihaha:

- MộtChiến Sĩ phế vật mà thôi, ta sợcái gì, nói mau,ngươi đếntột cùng là người nào,rốt cuộccó phải người Phong Vân bang hay không?

Thạch TrungNgọc lắc đầu,cùngBạo Quân công hội căn bản không cần phải nói nhảm,giậndữ hét:

- Ngươi một cái ngu ngốc,lãotử không phải người Phong Vân bang, thế nhưng rấtmuốn đánh ngươi một trận!

Nói xong trực tiếp quơ đao vọt tới, kết quả phát hiện chém hụt, tronglòng kinh ngạc, năng lực né tránh của Pháp Sư này thật mạnh!

Thạch Trung Ngọcsửngsốt, Pháp Sư kia cười haha nói:

-Ta nóingươi làChiến Sĩ phế vật, ngươi còn không tin, tamột Pháp Sư đứng ở chỗ này để cho ngươi chém, ngươi cũngkhông có biện pháp chém ta,thực sự làđủ phế vật!

ThạchTrungNgọc nhấtthờinổi giận, lãotử là đệ nhấtcaothủ trong trò chơi, không phải là Chiến Sĩ phế vật chó má gì.

Thạch TrungNgọc trực tiếp đuổitheotên Pháp Sư này chém, nhưng PhápSư thì ỷ vào trang bịtrên người,không ngừngné tránh Thạch Trung Ngọc công kích,đuổi nửa ngày, Thạch TrungNgọc không đụng được Pháp Sư kia, tronglòng phiền muộnkhông gì sánh được.

Tên PhápSưkiacườihaha, tronglòngsung sướng không gìsánh được:

- Ta đã thấy rất nhiều Chiến Sĩ như ngươi, đều là phế vật a!

Thạch Trung Ngọctức giận trùng thiên:

- Ngươilại còn dámnói lãotửphế vật, đây đã là lần thứba, xem ta không cho ngươi đẹp mắt!

ThạchTrung Ngọcnói xong, khởi động kỹ năng trên Ultraman khôi giáp,tốc độ lậptức tăng gấp bội, một đao chém vàotrênngười tên Pháp Sư kia, -891.

Thạch TrungNgọcsửng sốt, thương tổn làm sao ítnhư vậy, trangbị trên người đối phươngkhông phải ngưu bức bình thường a!

Tên PhápSư kiaté trên mặt đất lộn mấy vòng,bụmmặt đứng lên, kinh ngạc nói:

- Ngươi là Hinh VũChi Thạch?

ThạchTrungNgọc biến sắc nói:

- Làm sao ngươibiếtđạidanh củalão tử?

Tên Pháp Sư kia nở nụ cười, bất quá sovới khóccòn khócoi hơn:

- Ta chínhlà đệnhất PhápSư của BạoQuân công hội Phong Ma Vương Trác, Chiến Sĩ bình thường căn bản không gần đượcngười của ta,nhưng ngươi lạicó thểgần người,cho nênta đoánđược thân phận của ngươi!

Thạch TrungNgọc có chút kinh ngạc nói:

-Ngươi và Phong Đao VươngHào kialàgì của nhau?

Phong Ma Vương Trác cười haha nói:

-Xem ra ngươiđã gặpgia hỏa kia, không sai,tên thật củatalàVương Trác,cùng Vương Hào là thân huynh đệ, chúng tamột cái chơi Chiến Sĩ, mộtcái chơi Pháp Sư, đềulà caothủ trong thiênhạ!

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, caothủ cái rắm, lão tử thấycác ngươi chínhlàhai ngu ngốc, mộtcái so với mộtcái càng ngốc!

ThạchTrung Ngọc phấttay nói:

-Không sai,ta quả thực đã gặp Phong ĐaoVương Hào, đồng thời đánh bại hắn, cũng không có gìđặc biệta!

Sắc mặt Phong Ma VươngTrác nhất thờicó chút khó coinói:

- Lúc đầu ta là muốngiết chếtngươi, thế nhưngnể tình ngươi đánh bạita một lần...

Thạch Trung Ngọc trực tiếp chặt đứtPhong Ma VươngTrác, phất tay nói:

- Cho nênngươitạm tha tamộtmạng,đúng không?

Sắc mặt Phong Ma Vương Trácâm trầm gật đầu nói:

- Khôngsai!

Thạch Trung Ngọc trực tiếpkéo Đại HắcCẩubỏ đi, cùng loạingười nàykhông có gì đáng nói,hai cái ngu ngốc màthôi.

Trảiqua hai người điên kiacản lại, Thạch TrungNgọc kéo Đại Hắc Cẩukhông dámđiđường lớn,mà chuyên chọn đường nhỏđi, để tránh người chơi củaBạoQuân công hội.

Ở trong núi xoay tròn nửa ngày, ThạchTrungNgọc pháthiện,ởtrong núi này, khắpnơi đều có ngườicủa Bạo Quân công hội, thếnhưng chỉcó ngưu nhân giốngnhư PhongĐao Vương Hàovà PhongMa VươngTrác dám độc hành,còn lạitoànbộ đềulà bảy tám người một đội.

ThạchTrung Ngọc muốntìm mộtít người chơilạc đàn của BạoQuân công hội hạ thủ, nhưng tìm nửa ngày cũng không tìm được,giữa lúc Thạch TrungNgọc cóchút mất hết ýchí, đột nhiên nhận thấy phía trước dường như có chút động tĩnh.

Thạch Trung Ngọc vội vãkéo Đại Hắc Cẩutrốnvào trong bụi cỏ, phát hiệnở phía trước tới bangườichơicủa Bạo Quâncông hội,một Chiến Sĩ, một Mục Sư, một PhápSư, ba người nàyđang lục soát núi.

Tên Chiến Sĩkia nói:

- Mẹ, mấy người chơi kia củaPhong Vân bang trốn đi nơi nào, thật conmẹnó khó tìm!

Mục Sưcũngoán giậnnói:

-Còn Phong Vân bang bang chủ,thật làmột ngườinhát gan, tình cờ gặp sự tìnhdĩ nhiên làm Ô Quyrụt đầu!

Thạch Trung Ngọc trốn ở trong buộicỏnhất thờicó chútkhó chịu, hai người này là đứngnói không đaueo,người ta ba người liều mạng vớicácngươi hơn một trăm người, đó mới chânchínhlà ngu ngốc!

Lúc này tên Pháp Sư k ia ngược lại nói lờicông đạo, thếnhưnglại làm Thạch TrungNgọc tứcgiận đến phun máuba lần.

Pháp Sư không nhịnđược nói:

- Các ngươi đừng nóinữa, chẳnglẽ khôngbiết vừa rồilão đạitruyền tintức, tênngu xuẩn Hinh Vũ ChiThạch kiacũng tới, còn giếtmột tiểuđội trưởng, ngungốc này chính là saotaihọacủa Bạo Quân công hội chúng ta!

Chiến Sĩvà MụcSư nhấtthời kinh ngạc nói:

-Thật vậy chăng, lão đại?

PhápSưgật đầu, Chiến Sĩ và Mục Sư lậptức nghiêm túc, lòng khẩn trương lên.

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, trong lòng có chút phiền muộn, chẳng lẽ lực uy hiếpcủa mìnhlớn nhưvậy?

Thạch Trung Ngọc mang theo Đại HắcCẩu lẻn ra phía sau, chuẩn bị đánh ngã bọn họ.

Thạch TrungNgọc gầm lên giận dữ:

- Saotai họacủa các ngươitới!

Dứtlời, Thạch Trung Ngọcđánh bayChiếnSĩ kia, Đại Hắc Cẩu thìcắn PhápSư.

MụcSư sửng sốt, chờ hắn phảnứnglại, hai minh hữuđã không còn, chỉ để lại Thạch Trung Ngọc hung thần ác sát.

Lý Uy vào trò chơi

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch Trung Ngọc cười cười, hắnmuốnchính lànhư vậy,trước giết Mục Sư, chặt đứttiếptế tiếp viện của bọn họlại nói.

Thạch Trung Ngọc rítgào một tiếng, huy độngChiến Thần Chi Nhận bổ về phíaMục Sư, Mục Sư kia cười khổ, cho Thạch TrungNgọc một cái Thuẫn Kích,kết quả không nghĩ tới thân hình ThạchTrung Ngọc bấtđộng, MụcSưthì trúng một đao, -2569.

MụcSưthất kinh, vội vãluivề phía sau tìm người chơi ChiếnSĩ kia, nhưng Thạch Trung Ngọc đuổitheo không thả,lúc này tênChiến Sĩ kia cũng từ dưới đất bò dậy, lắclắc đầu,nhìn thấy Thạch Trung Ngọc lớn lối nhưthế, nhấtthời giận tím mặt, gầm thét công tới, vừa chạy vừa hét:

- Thằng nhóc con, ngươilại dám tìm Bạo Quân công hội chúng ta phiền phức,quảthực muốn chết!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, vội vã chém Mục Sư kia một đao, lại kích hoạt Cuồng Long Thăng Thiên đưa Mục Sư lên bầu trời,sau đó Lực Phách Hoa Sơn, Cuồng BạoTrọng Kích, tuy Mục Sư kia cũnglà cao thủ, nhưng Mục Sư đối kháng Chiến Sĩ hiển nhiên là khôngcó chút phần thắng nào, huống chilà ChiếnSĩnhư Thạch Trung Ngọc, MụcSưkia kêurên vài tiếng, hóa thànhmột đạo bạch quang miễn phívềthành.

Lúc này ChiếnSĩ kia cũng đi tới bên người Thạch Trung Ngọc, không ngừng công kích hắn, thế nhưngThạchTrung Ngọc căn bản khôngcó phản ứng, mà trước tiên diệt Mục Sư.

Tên Chiến Sĩ kianhất thời phát hỏa,mắng:

- Mẹ, ngươiđến tột cùnglà ngungốc nào,ngay cả BạoQuân công hội chúngta cũng dám chọc!

Thạch Trung Ngọc làmthịt MụcSư xong, trong lòng cũng tức giận

nói:

- Con chó chết, ngaycả Hinh Vũ Chi Thạch gia gia cũng dám trêu chọc, thật * chết tiệt!

Thạch Trung Ngọctứcgiận hơn,mộtđaobổ vềphía Chiến Sĩ,ChiếnSĩ kia theo bảnnăngđónđỡ, trựctiếp lui về phía sau mấy bước,đặt mông ngồitrênmặt đất, sắc mặttái xanh, khôngdám tin nói:

-Ngươi làHinhVũ Chi Thạch?

ThạchTrungNgọc vung trườngđaolên, đắcý nói:

- Không sai, giagia ta chính là HinhVũ Chi Thạch,ngươimau mau thúc thủ chịu trói!

Tên Chiến Sĩ kia giận quá thành cười, cười lên ha hả, từ tronglòng ngựcmócra một vật ném lêntrời, nhất thời tuôn raánh sángngũthải, nói:

-Đã sớm nghe nói Hinh VũChi Thạch không chỉvô sỉ, hơn nữa trang bức rất lợi hại,hôm naygặp mặt, quảnhiên danhbất hư truyền!

Thạch Trung Ngọc khách sáohai câu:

-Quá khen quá khen!

Sau đóThạch Trung Ngọc lạinghi ngờ nói:

- Bất quávừarồi ngươi bắn lên trời làvật gì?

Tên Chiến Sĩ kia cười nói:

- Không có gì, chỉ là đạn tín hiệu, một hồi BạoHạo sẽ mang theo một đámngười chơitớitìm ngươi phiền toái!

Thạch Trung Ngọc nhất thời giận tímmặt:

-Mẹ, ngươidám đùa giỡn lão tử!

Tên Chiến Sĩkia đắcý nói:

- KhôngnghĩtớiHinhVũChi Thạch lại là một ngungốc!

Thạch Trung Ngọc rống giận, baythẳngđếntên ChiếnSĩ kia, giận dữ nói:

- Cút mẹ mày đi, ở trước khi Bạo Hạo đến, lão tử sẽ đánhngươi thành ngu ngốc!

TênChiến Sĩ kia biến sắc,trựctiếp chạy trốn,tên Pháp Sư bịĐạiHắc Cẩu dây dưa cũngmuốnchạy, thế nhưng Đại Hắc Cẩu cắn áo choàng của hắn, không cho hắn chạy!

Thạch Trung Ngọc xoay đầulại nhìn Đại Hắc Cẩu kêu lênmột tiếng:

- Tiểu Hắc, ngươi cắn chết hắn, quay đầu lại ta mua cho ngươivạn lượng xương thịt!

Đại HắcCẩu nhất thời haimắt tỏasáng, liên tục gật đầu chó, Thạch Trung Ngọc thì lậptứcgầmthét vọtvề phía Chiến Sĩ kia.

Thạch Trung Ngọc đuổi theotên Chiến Sĩkia chạy mấy phút, dĩ nhiênphát hiện mình không nhanh bằng đối phương, trong lòng phiền muộn, nếu tốcđộkhông sánh bằng,vậy cũng chỉ cóliều mạng với hắn sứcchịu đựng!

Thạch Trung Ngọc quơ đao,không ngừng truy kích tên ChiếnSĩ kia, tên Chiến Sĩ kia thìở phía trước cười phóng đãng, khôngngừng khiêu khích Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp chỉ vào cái mông củađối phươngmắng:

- Chó chết, dám khiêu khích lãotử, hôm naylão tử nhất định đánh ngươi khôngcó lỗ đít!

Tên Chiến Sĩ kiathì cườiha ha, trào phúng:

- HinhVũChi Thạch ngu ngốc, không nên đấu khẩu, trướcđuổitheo talại nói!

Trong lòng ThạchTrung Ngọc biệt khuất, thế nhưng hiện tạiquả là là đuổi khôngkịp,hơn nữatrong núi ngườicủa Bạo Quân công hội nhiều như vậy, nếu nhưbị phát hiện sẽ không tốt, tronglòng tự định giá nửa ngày, đang định chuẩnbị buông tha,lại đột nhiên nghe mộttiếng tiếng kêu dâm đãng,hai mắt khôngkhỏi ứarakim tinh.

-BạoQuâncônghộingu ngốc, nhận lấy cái chết!

Hai mắt Thạch TrungNgọc sáng lên, Thương Tỉnh Vương tới, thế nhưngThạch TrungNgọc ngẩng đầu nhìn lên, lại không có pháthiện thân ảnh của ThươngTỉnh Vương, chỉchứng kiến giữa khôngtrung xoay tròn một cái xẻng nhỏ màu vàng,trực tiếp đậpvào đầuChiếnSĩ kia.

ChiếnSĩkia bị xẻng nhỏ đập trúng,nhất thời té ngãở trên mặt đất, kêurên thảm thiết.

Thạch TrungNgọcnhất thời mừngrỡ, thét lênầmĩ:

- ThươngTỉnhVương, ngươi tới quá kịp thời!

Thương Tỉnh Vương từ trong bụi cỏ chui ra,cười ha ha nói:

- Thạch ca,tiểu đệ tới chậm,ngươi xem xử trí ngốc bức này nhưthế nào?

Thạch Trung Ngọc tiếnlên vỗ vỗ bả vai Thương Tỉnh Vương, xoay đầu lại giận dữ nhìn Chiến Sĩ kia, gầmhét lên:

-Tiểutử, ngươi muốn chết nhưthế nào?

Tên Chiến Sĩ kia sắc mặt khó coi, Thạch Trung Ngọc ngaylập tức đá vào trên mặt của hắn, saođó cưỡi ở trên người hắnmột hồi quyềnđấmcước đá, làm Chiến Sĩ kiacầu xin thathứ không ngớt.

BêncạnhThương Tỉnh Vương chau mày, lắc đầu nói:

- Thạch ca, chúng ta trực tiếp giết hắn đi,khi ta tớiđãnhìn thấy khôngít ngườicủa Bạo Quân công hội, bị bọn họbắtgặpsẽ không tốt!

Thạch Trung Ngọc cũng cảmthấy Thương Tỉnh Vươngnói rất có đạo lý, cho nên ngay lậptức tiếp nhận đề nghị củahắn,quơ đao chém xuống, tuytênChiến Sĩkia muốn phảnkháng, thế nhưng Thạch Trung Ngọc vàThương Tỉnh Vương liên thủhiển nhiên không phải hắn có khả năng ngăncản, chỉ chốc lát sau,kiaChiến Sĩ chỉ còn lạicó mộttí máu.

Lúc này,bên cạnh đột nhiên truyền đếnthanh âmrăng rắc, cómột người gầm hétlên:

- Maudừng tay!

Thạch Trung Ngọc xoayđầu lại nhìn, phát hiện dĩ nhiên là Lý Uy, l úcnàyLýUycũng mặc nhânmôcẩu dạng,một thân trang bịcực phẩm, đang mang theomột đám tiểuđệ vọt tới.

Chiến Sĩ kianhìn thấy là Lý Uydẫn người tới,nhấtthời đại hỉ, thét lên ầm ĩ:

-Uyca, nhanhcứu ta,giếthỗn đản Hinh Vũ Chi Thạch này!

Tronglòng Thạch Trung Ngọc tức giận không ngớt, lại một đao chémvào trên cổđối phương, dĩ nhiênra bạo kích, ChiếnSĩ lập tức treo.

Thạch Trung Ngọcsửng sốt, còn muốn hành hạ gia hỏa này một lát, khôngnghĩ tới ngay cả ôngtrời cũng khôngmuốn đểcho hắn sống lâu.

Hướng Lam và Dương Băng Dao chết!

DTV-EBOOK.COM.VN

Thạch TrungNgọc vộivã quay đầunhìn Thương Tỉnh Vươngnói:

- Thương Tỉnh Vương, chúng ta đi mau!

LýUynhìn thấy ThạchTrung Ngọcởtrướcmặt giết thủ hạ của mình, nhất thời gầm hét lên:

-HinhVũ ChiThạch,dám giết tiểu đệ của ta, lần này ta để cho ngươi lên trời khôngđường, xuống đất không cửa!

Thạch Trung Ngọc căn bản không phảứngLý Uy,chỉ cùng Thương Tỉnh Vươngchạy trốn, vừa chạyvừaquayđầunhìn LýUy kêu lên:

- Nếu ta cóthể ở trong thựctế đánh mặt ngươi,ở trong trò chơi liền dám làm thịt ngươi, muốn bắt lãotử, cứ tới!

LýUy nhất thời tức giận đến kêu to,bêncạnhcó một người nhất thời nịnh hót nói:

- BạoUy lão đại, chúng ta còn bắt người Phong Vân bang không?

LýUynhất thời tức giận nói:

- Bắt cái rắm, đều bắt Hinh Vũ Chi Thạchchota, ai có thể giết chết HinhVũ Chi Thạchmột cấp, ban thưởng một triệu kimtệ!

Dứt lời,Lý Uymangtheo thuộchạ truy kích Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc thất kinh, ngườinày quả nhiên có tiền, giết chết mìnhmột cấp một triệukimtệ,thực sựlà lãng phítiền tài,mìnhhai ngàylàcóthểxông lênmột cấp.

Thương Tỉnh Vương mớivừa xuất hiện đãbị người đuổi như chó nhà có tang, tronglòng có chút khó chịu nói:

- Thạchca,chẳng lẽ chúngta cứ chạy như vậysao, quay đầu chơi đám ngu ngốc kia!

Thạch Trung Ngọc lắcđầu,bất đắc dĩ nói:

- Thương Tỉnh Vương, bây giờ trong Bạo Quân công hội đều không phải ngu ngốc bình thường,mỗi người đều có chút bản lãnh,lúc ngươi tớihẳn cũng thấy được!

Thương Tỉnh Vươnggãi đầu nói:

- Hình như là có chuyện như vậy, thời điểm ta lên núi, muốn giết v àingu ngốc lạcđàn thử nghiệm, kếtquả pháthiện trìnhđộ của bọn hắn khôngthấp, tadĩ nhiên không thểlàm được lấy mộtđịchtám,bị bọn họ đuổi giết rất lâu!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, lấy một địch tám, giahỏa này ngược lạidám nói!

Thạch Trung Ngọc chạyhồi lâu, vẫn không cóbỏ rơi đám người Lý Uy, trong lòng có chút phiền muộn, lúc nàyđột nhiên nhận được điện thoại của Cơ NhưNguyệt,Thạch Trung Ngọcvừa tiếp điện thoại, Cơ Như Nguyệt trực tiếpnói:

- HướngLam và Dương a di đều chết!

Thạch Trung Ngọc đang chạy, đầu đột nhiên oanh minh, hai chân chết lặng, đènén lửa giậnnói:

- Ngươi nóirõ ràng chút,rốt cuộc là chuyệngìxảyra? Đang yên đang lành làmsao sẽ chết? Có phải BạoQuân cônghội làm haykhông?

Bên kia CơNhư Nguyệt ngược lại lãnh tĩnh hơn, nói:

- Ngọc tỷ, ngươi trước bìnhtĩnhmột chút!

Thạch Trung Ngọc cười như điên nói:

- Bình tĩnh, talàmsao tỉnhtáo hả, Hướng Lamvà Băng Dao đều chết, ta còn bình tĩnh cái rắm, nói mau,là ailàm?Là Lôi NghiêmhayBạo Hạo? Hay hai ngungốcnày cùng nhau làm?

Cơ Như Nguyệt có chútthương cảm nói:

-Là BạoHạo, ta và mọi người mới vừađếnchân núi,lại gặpphải Bạo Hạo mangtheo tiểuđệ, Bạo Hạo tựahồ được LôiNghiêm phóthác, vừa thấy được chúngtaliền động thủ, chúng ta chỉ có sáu người, nhưngbọn họ có hơn mấychục người,chúng ta dĩ nhiên khôngphải đối thủ,trong chiếnđấu, Dương a divà Hướng Lambị thủ hạcủa Bạo Hạo giết chết!

Hai mắt ThạchTrungNgọc nhấtthời phunlửa:

- Các ngươiởchânnúi phải không, ta lập tứcđi qua!

CơNhư Nguyệt vội vàng nói:

- Ngươikhông cầnqua!

Thạch Trung Ngọc hỏi:

-Vì sao?

Cơ NhưNguyệt nói:

-Thời điểm chúngta không địchnổi, Kiếm Trùng Thiênvà Ta Là Soái Cađột nhiên dẫnngườichạy tới, BấtThoại MànThầu cũng tới, hiện tại chúng ta đã đánh lùi bọnhọ, cho nên ta mớicó thời gian gọi điện thoại chongươi, nếu khôngcó Kiếm Trùng Thiên và TaLà Soái Ca đúnglúc xuất hiện, sợ là chúng ta đều bị Bạo Hạo giết!

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới thở phàonhẹnhõm,thế nhưng nội tâm tức giậnvạn phầnnói:

- Ngươi yên tâm,thùnàyta nhấtđịnh sẽ báo!

Cơ Như Nguyệt lo lắng nói:

- Ngươi cẩn thận một chút, Bạo Hạo đã mangngười lui đến trên núi, chớ bị hắn đụng phải!

Lúc này Thạch Trung Ngọc cười haha nói:

-Yên tâm, tình cờ gặp gia hỏa kia, tanhất định để cho hắnchết!

Bênkia CơNhư Nguyệtlạikhuyên Thạch TrungNgọc vài câu chớ khinh thườngđốithủ, sau đó cúpđiện thoại.

Thạch Trung Ngọc cúp điện thoại, sắcmặt âmtrầm xuống,mình uổng xưng đệ nhất cao thủ trong tròchơi,dĩ nhiên kémchút ngay cả nữ nhân củamình cũng không giữ được, nếu không phải Kiếm TrùngThiên và Ta Là Soái Ca đúng lúc chạy tới, sợ rằng cáccô nươngđều sẽ chết.

Bêncạnh ThươngTỉnh Vương thấy sắc mặt Thạch Trung Ngọc không đúng,vộivãhỏi:

- Thạch ca, ngươi làm saovậy?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, nóisựtình vừarồi ra, Thương Tỉnh Vươngcũnggiận tím mặt, muốn đi tìm BạoHạophiền phức, ngaycả nữ nhân của Thạch cacũng dám động, thực không muốn sống.

Thạch Trung Ngọc vộivã ngăn Thương TỉnhVương, cười khổnói:

- Chúng ta bỏrơi truy binh ở sau lưng lại nói!

Lúc này Lý Uy đã giận tím mặt,gầm hét lên:

-Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi tênhỗn đản này, lão tử truy sát ngươi, ngươicòn cóthời gianrỗi gọi điện thoại, đây không phảilà coi thường người sao?

ThạchTrungNgọc lắc đầu, Băng Dao và HướngLamchết, tâm tình củahắn rất kém,cũng không muốncùng đám ngu ngốcnày dâydưa, trực tiếptách Thương Tỉnh Vương ra bỏ chạy, sau đó nói chohắnvị tríCơ NhưPhongẩn thân, để mọi ngườiở nơiđó hội hợp.

Thạch Trung Ngọc và ThươngTỉnh Vương táchra chạy,Lý Uy cũng phânmấy người đuổi theoThương Tỉnh Vương, mìnhthìmangtheo chủ lực theođuổi ThạchTrung Ngọc, cần phải giết đối phương một lần.

ThạchTrung Ngọc quayđầu nhìnđám người LýUymột chút, có chừng hơn hai mươi người, mình liều mạng khẳngđịnh không phải đối thủ,cũngchỉcó khởi động kỹ năng rời đi.

Trong lòngThạch Trung Ngọc hơi động, khởi độngkỹ năng trên Ultraman khôigiáp,nhấtthờitốcđộ tăng gấpbội,trực tiếp bởơi đám người Lý Uy.

Thạch Trung Ngọc bởơi Lý Uy, trở về sơn động lúc trước, trong lòng buồn bực không thôi,lúc nàyđây, Bạo Quân cônghội thật làcái xươngkhógặm.

Tronglòng Thạch Trung Ngọcđang phiềnmuộn, đột nhiêntừ trong bụi cỏ chuira một thân ảnh màu đen, trong lòngThạch Trung Ngọc cả kinh, vội vã móc ra Chiến Thần Chi Nhậnmuốn chém, kếtquả thấy rõ phát hiệndĩnhiên là ĐạiHắcCẩu.

Đại Hắc Cẩuvừa thấyThạch Trung Ngọc nhấtthờinói:

- Thạch ca,ta đã cắn chếtPhápSưkia, ngươi phải cho ta vạn lượng xương thịt!

Tâm tình của Thạch Trung Ngọc không tốt, cũng không muốn cùng Đại Hắc Cẩunói nhảm:

- Ngươinói ngươi cắn chết hắn, có chứngcứ gì không, khôngcó chứng cớ đừng nghĩ gạt xương thịt của ta!

Đại Hắc Cẩu khinh bỉ nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Sớm biết ngươisẽ nóinhư vậy, tađãsớm đề phòng chiêu này của ngươi!

Kinh sợ Bạo Hạo

DTV-EBOOK.COM.VN

Đại HắcCẩutừ trong túi của mìnhlấyra mộtbộ quần áo, còn có một pháp trượng, ThạchTrung Ngọc nhìnmột cái, phát hiện bộ quầnáo kialà chế phục Pháp Sưcủa Bạo Quân công hội,màpháp trượng chính làvũ khí đối phương dùng.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nói:

-Tiểu Hắc, ngươi thực cắn chếtPháp Sư kia?

Đại HắcCẩuđắc ý giơ đầu nói:

-Đó là đương nhiên, thế nhưng thực lực củatên kia còn rấtkhá, bản Cẩu Hoàng cũnglà phíhết công phu mới cắn chết hắn!

Thạch TrungNgọc nhất thờivui vẻsờ sờ đầu Đại Hắc Cẩu, không nghĩ tới conchóchết này cóthể cắnchết tinh nhuệ của Bạo Quân công hội,vui vẻ nói:

- Được rồi,ta biết ngươilợi hại, tasẽ mua cho ngươi thịt xương, bây giờchúng ta đi sơn động tìm Cơ Như Phong trước!

Đại Hắc Cẩu vui vẻ gật đầu, Thạch Trung Ngọc nắmlỗ taicủa Đại Hắc Cẩu chạy vào sơn động lúc trước.

Còn không có chạy đếnphụcận sơn động, cách thậtxa, Thạch Trung Ngọc đã nghetrước sơnđộng truyền đến tiếng hò giết kịch liệt, trong lòng chợtlạnh, vộivãkéoĐại Hắc Cẩu trốn vàotrongbụi cỏ,lẽ nào Cơ NhưPhong bịphát hiện?

Thạch Trung Ngọc từ trongbụi cỏ lộ đầu ra, thấy được tìnhthế trong sân, đồng thờiánh mắtcũng khóa chặtmột người… Bạo Hạo!

Lúc nàyở trướcsơn động, BạoHạo mangtheo một đám tiểu đệ vây công ba người Cơ Như Phong, trên mặt cònhiện lên biểu tình dâm đãng nói:

- Cơ bang chủ, người nhanh chịu trói, những người kia còn không biết lúc nào mới có thể tới a!

Cơ Như Phonghừ lạnh, cường ngạnh nói:

- Bạo Hạo, loạivô sỉ giống như cácngươi, thật không biết xấu hổ, ta cho ngươi biết, lúc nàyđây khôngriênggì người Phong Vân bang chúng ta đến,thậm chí còn có rất nhiềucaothủ trong trò chơi cũng tới thế thiên hànhđạo, giúp đỡ chính nghĩa.

Bạo Hạo cườihaha, hài hước nói:

-Ngươinói cao thủ trong trò chơi sao? Ta đã đụng khôngít, rất bình thườnga, cao thủ thậtđã bị Bạo Quân công hội chúng ta chiêu mộ, chỉ bằng các ngươi cũng dám đối kháng!

Lúcnày, ThạchTrung Ngọc cảm giác vai bị người vỗ mộtcái, quay đầu lại nhìn, là Thương Tỉnh Vương, không khỏi kinh ngạc nói:

- Thương TỉnhVương, ngươi bỏ rơi những ngườikia rồi!

ThươngTỉnh Vương cười nói:

- Lấy đám ngu ngốc kia,sovới ta, còn kém xa lắm!

Thạch Trung Ngọcgật đầu, sớm đã không kiềm chếđượclửa giận, nhìn Thương Tỉnh Vương nói:

- Thương Tỉnh Vương, ngươi giấukỹ đừng ra ngoài, gọi điện thoại choCơ Như Nguyệt, bảonàng dẫnngườilên đây!

Thương Tỉnh Vương sửngsốt,vội vàng nói:

-Thạch ca ngươithì sao?

TrênmặtThạch Trung Ngọc lộ ranụ cười sáng lạn, cười nói:

- Ta đươngnhiên phải đi ra ngoài hảo hảovui đùa một chút!

ThạchTrung Ngọc nói xong,không đợi Thương Tỉnh Vương phản ứng, lập tức nhảyrangoài, gầm hétlên:

- Bạo Hạo ngu ngốc, dám giết BăngDao và HướngLam, ta muốn

làm thịt ngươi!

Người ở chỗ này đều bị khí tràng của Thạch TrungNgọc gây kinh hãi, trong chốc látcó chút không phản ứng kịp.

Lúc này một Chiến Sĩở bêncạnh BạoHạo kinh ngạcnói:

- Hạo Ca, đây không phải cao thủngày đóở khu quái vậtcấp50đánh quái sao?

Bạo Hạo nhất thời nổitrận lôiđình,tát Chiến Sĩ kai một cái, phẫnnộ kêu lên:

- Con mẹ nó caothủ, đây là tên nguxuẩn ngày đó khiêu khíchlão tử a!

Người của BạoQuân công hội đều liêntục gậtđầuxưng phải, không ai dámnói một chữ"không".

TronglòngThạch Trung Ngọc dâng lêncăm giận,Bạo Hạo không chỉ giết Băng Dao và Hướng Lam,còndám nói mình là ngu ngốc, thực cóthểnhẫn nại nhưngkhông thể nhẫnnhục,gằntừng chữ nói:

- Ngươi chết tiệt!

Bạo Hạo nhất thời cười nhạt, thầm nghĩ một mình ngươicó thể làm gì ta, Bạo Hạoquay đầu nhìn CơNhư Phong nói:

- Xem ra đây chính làgiúp đỡ ngươi gọi tới, khôngtệ a, làthật ngu ngốc!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc lạnhlẽo, cũng khôngnói gì, trực tiếp vọt vềphía Bạo Hạo, lúc nàyCơ Như Phong cũng nói:

- Hinh Vũ Chi Thạchhuynh đệ, đừng có xung động!

Cơ Như Phongkêu,làm đám người Bạo Hạo biết thì ra người trước mắtnày chính là Hinh Vũ Chi Thạch, tráchkhông được dámlớn lối nhưvậy, BạoHạo biết người trước mắtlà HinhVũ Chi Thạch,cũng không dámkhinh thường, vội vàng kêu:

- Nhanh ngăn hắn lại!

Nhất thời, bảy tám người chơicận chiến bên người Bạo Hạo vọt tới, ThạchTrung Ngọc nhếch miệng cười lạnh lùng, tốc độ không giảm nhằm về phía Bạo Hạo.

Sắc mặt Bạo Hạolộranụ cườigiễu cợt, xem ra người này thật là một ngu ngốc, cũng dám khôngnhìn bảy tám người chơi công kích, giữa lúc Bạo Hạo ảo tưởng bảy tám người chơi kiacóthể chém ThạchTrung Ngọcthành thịt nát, sự tình khiến cho người không tưởng tượng được đột nhiên phát sinh.

Thạch Trung Ngọc vọt tới phụcận, đột nhiên phóng Đích Lôra, Đích Lô và Thạch Trung Ngọc tâmý tương thông, tự nhiên biết suynghĩ trong lòng Thạch TrungNgọc, Đích Lô vừa xuất hiện, liền thả kỹ năngngất xỉu bầy đàn,bảy támngười chơi nhất thời bị mê muội.

Thạch Trung Ngọc cười lạnh mộttiếng, thân thể xuyênquabọn hắn, trựctiếp xông vềphíaBạo Hạo, haimắt Bạo Hạo trừnglớn, khiếp sợ không thôi, mắt thấy ThạchTrung Ngọc vọtvề phíahắn.

Thạch Trung Ngọc vọt tớiphụ cận Bạo Hạo, rít gào mộttiếng, một đaobổ lênđầu Bạo Hạo, tuy trang bị trên người Bạo Hạo không tệ, thế nhưng loại người thíchchỉtay năm ngón như hắn, bìnhthường chỉ huy người chỉhuy quen, căn bảnkhông cóđộng thủ qua, kỹ thuật có thể nói nát bét.

Tronglòng Bạo Hạo khiếp sợ, Thạch TrungNgọc ởtrước mặt hắn như một Chiến Thần, không thể ngăn cản.

Bạo Hạo dướitình thế cấp bách, vộivã bắt lại một Mục Sưở bên cạnhcản đao, Mục Sư nhất thời bị Thạch Trung Ngọc chém bayra n goài.

Thạch Trung Ngọc vọttới phụ cận,haimắtđỏ bừng, cả giận nói:

- Hỗn đản không có trứng!

Thạch Trung Ngọc lại một đao bổvề phía Bạo Hạo, BạoHạovộivã kéo người chơi ởbên cạnh ngăn cản, thế nhưng những người chơi cậnchiến kia đều bịđánh choáng,lúc nàybênngười Bạo Hạo đềulà mộtít người chơi viễn trình,làm sao có thể chống đở được lực lượng của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọcliên tục xuấtđao,Bạo Hạo thì liên tục bắt người ngăn cản, nhất thời những người chơiở bên cạnh đềuvội vàng tán đi, sợ bị Bạo Hạo cầmlấy cản đao.

Rốt cục BạoHạo tuyệt vọng phát hiện: Mình đã không còn người nào có thể bắt!

Thạch Trung Ngọc cười lạnhmộttiếng nói:

-Ngu ngốc, nhận lấycái chết!

Thạch Trung Ngọcbổ một đao về phía cổ Bạo Hạo, tuy trong lòng BạoHạo tuyệt vọng, nhưnghắn dù sao cũnglà một ngườichơikiếm khách, khôngthểlàmgì khác hơnlà huy kiếm ngăn cản, không nghĩ tới dĩnhiên chặnđược.

Bạo Hạo lùi lạivài chục bước, cuối cùng đặtmông ngồi trên mặt đất, ngoại trừ cảmgiácganbàntay tê dại, thì không có bị tổnthương thực tế gì.

Chương 801. Viện quân chạy tới

Bạo Hạo kinh ngạc, sắc mặt của Thạch Trung Ngọc cũng khó coi, trang bị trên người Bạo Hạo vốn không tệ, nếu như cứng rắn chống đỡ là hoàn toàn có thể ngăn cản, thế nhưng hắn lại muốn bắt những người chơi công kích xa cản đao.

Lúc này, những người chơi cận chiến bị mê muội cũng tỉnh lại, vội vã gầm thét công kích Thạch Trung Ngọc.

Bởi vì có kinh nghiệm lần trước, những người chơi này đều khôn hơn, không áp sát Thạch Trung Ngọc quá gần, Thạch Trung Ngọc còn muốn ngất xỉu bầy đàn là không có khả năng.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cười khổ, vừa rồi tuy nói mình ra hết danh tiếng, nhưng lại không có thu được hiệu quả thực chất gì, Bạo Hạo này kém xa Bạo Quân, tối thiểu Bạo Quân dám cùng mình cứng đối cứng, còn bị mình giết chết qua rất nhiều lần, nhưng Bạo Hạo là một Ô Quy thuần túy a!

Cơ Như Phong nhìn thấy Thạch Trung Ngọc bị vây công, cũng vội vã đi lên hỗ trợ, thế nhưng bọn họ chỉ có bốn người, đối phương lại hơn hai mươi người, căn bản đánh không lại!

Thạch Trung Ngọc một đao chém vào một Kỵ Sĩ, phía sau lập tức trúng ba bốn đao, HP giảm mạnh, sợ đến hắn vội vã ăn một bình hồng dược.

Ba người Cơ Như Phong cũng cười khổ, không ngừng bị chém, Cơ Như Phong nói:

- Thạch huynh, lần này thực sự là làm phiền ngươi, ta biết lấy thực lực của ngươi, muốn đi tuyệt đối không thành vấn đề, ngươi đi mau!

Thạch Trung Ngọc mở trừng hai mắt nói:

- Phong huynh, ngươi đây là ý gì?

Cơ Như Phong cười khổ:

- Chết ba người dù sao cũng hơn chết bốn người, có thể chết ít một người thì ít một người, điểm dừng chân của Thanh Long Bang chúng ta cách đây rất xa, sợ rằng người còn chưa tới, chúng ta đã chết sạch!

Tuy Thạch Trung Ngọc cũng muốn đi, nhưng dù sao cũng phải lưu lại cho anh vợ tương lai một chút ấn tượng tốt!

Thạch Trung Ngọc hào khí nói:

- Phong huynh yên tâm, người ta gọi đã sắp tới, đến lúc đó thu thập đám gia hỏa này căn bản không thành vấn đề!

Cơ Như Phong kinh ngạc nói:

- Thực?

Thạch Trung Ngọc gật đầu, Cơ Như Phong như ăn Định Tâm Hoàn, chuyên tâm đối phó địch nhân.

Lúc này, trong bụi cỏ bỗng nhiên truyền ra tiếng rít lên:

- Thạch ca ta tới, Bạo Quân công hội ngu ngốc, Tỉnh Vương gia gia của các ngươi tới rồi!

Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Thương Tỉnh Vương và Đại Hắc Cẩu từ trong bụi cỏ chui ra, lướt về phía người chơi công kích xa của Bạo Quân công hội.

Trong Bạo Quân công hội có không ít người nghe nói qua danh tiếng của Thương Tỉnh Vương, vừa nhìn thấy hắn đi ra, trận tuyến đột nhiên rối loạn, người chơi cận chiến vội vã phân ra ba bốn cái đi ngăn cản Thương Tỉnh Vương, lại phát hiện Đại Hắc Cẩu cũng không phải dễ trêu, bị nó cắn kêu cha gọi mẹ.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc nhất thời hoan hỉ:

- Tiểu Hắc, dùng sức cắn, quay đầu ta sẽ mua cho ngươi rất

nhiều thịt xương!

Đại Hắc Cẩu nghe Thạch Trung Ngọc hứa hẹn, tự nhiên hưng phấn không thôi, cắn xé càng ra sức, những người chơi của Bạo Quân công hội đều kêu thảm thiết, thầm mắng con chó chết này quá phiền phức.

Đại Hắc Cẩu và Thương Tỉnh Vương vừa xuất hiện, tình huống đã hơi chuyển biến tốt đẹp, Cơ Như Phong vừa mới thở một ngụm, lúc này, từ đằng xa lại đột nhiên truyền đến thanh âm huyên náo.

Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng nhất thời kêu khổ, con mẹ nó, Lý Uy và Lôi Nghiêm lại mang theo người tới.

Lý Uy và Lôi Nghiêm vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc, đều nghiến răng nghiến lợi, Thạch Trung Ngọc phân biệt đoạt nữ nhi và nữ bằng hữu của bọn hắn, đều là người cướp đi nữ nhân của bọn họ, bọn họ làm sao có thể không hận.

Ba người Lý Uy hợp binh, nhất thời người chơi của Bạo Quân công hội tăng đến hơn trăm người, hơn nữa đều là cao thủ, đám người Thạch Trung Ngọc nhất thời áp lực tăng gấp bội, tùy thời có nguy hiểm chết trận.

Thạch Trung Ngọc không dám giữ lại thực lực nữa, lập tức thả Tiếu Hàm và Trầm Bích ra, để bọn họ sử dụng ma pháp công kích xa.

Thời điểm trong lòng Thạch Trung Ngọc kêu khổ, chuẩn bị tìm đường chạy trốn, Cơ Như Nguyệt và Ta Là Soái Ca… rốt cục chạy tới.

Cơ Như Nguyệt vừa nhìn thấy tình huống, trong lòng không khỏi kinh hãi, hô lớn:

- Tất cả dừng tay cho ta!

Chứng kiến đám người Cơ Như Nguyệt và Ta Là Soái Ca, đám người Bạo Hạo cũng kinh hãi, vội vã lệnh thủ hạ lui trở về.

Đám người Thạch Trung Ngọc và Cơ Như Phong thở phào nhẹ

nhõm, vội vã lui vào đoàn người Ta Là Soái Ca.

Thạch Trung Ngọc quét qua đám người Ta Là Soái Ca, phát hiện có chừng bảy tám chục người, mặc dù không nhiều người như Bạo Quân công hội, thế nhưng Ta Là Soái Ca và Kiếm Trùng Thiên đều là cao thủ đỉnh phong, trong lòng Thạch Trung Ngọc yên tâm hơn rất nhiều.

Thạch Trung Ngọc vội vàng nhìn Ta Là Soái Ca và Kiếm Trùng Thiên nói:

- Đa tạ hai vị!

Ta Là Soái Ca lắc đầu nói:

- Không cần cảm tạ, ngươi coi như là bang chủ tương lai của chúng ta, chúng ta giúp ngươi là phải!

Kiếm Trùng Thiên thì lạnh lùng nói:

- Ta nghe nói có người muốn xưng bá Thần Lâm, làm xằng làm bậy, cho nên sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nói:

- Kiếm huynh, tính tình của ngươi?

Kiếm Trùng Thiên cười ha ha nói:

- Tánh khí của ta làm sao sẽ trở nên cường ngạnh như vậy, đúng không? Hừ hừ, lúc đầu ta đã có quyết tâm xóa nick luyện lại, tự nhiên là có thể cải biến mềm yếu, hiện tại tên của ta là Kiếm Trùng Thiên, nhất kiếm trùng thiên, há sẽ là người mềm yếu!

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn Kiếm Trùng Thiên, thầm nghĩ chỉ nhìn tính khí người này, thì nhất định là đại cao thủ có thể chống lại mình.

Lúc này, Cơ Như Nguyệt đột nhiên tiến lên, nhìn Thạch Trung Ngọc, hơi áy náy nói:

- Xin lỗi, em không có chiếu cố tốt Dương a di và Tiểu Lam, cho

nên...

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nói:

- Đây không phải lỗi của em, mà là đám khốn kiếp Bạo Quân công hội!

Lúc này đám người Lôi Nghiêm đã sớm nhìn không nổi, các ngươi khanh khanh ta ta, lẽ nào coi chúng ta là không khí sao?

Lôi Nghiêm càng tức giận, Thạch Trung Ngọc dĩ nhiên ở ngay trước mặt liếc mắt đưa tình với vị hôn thê của hắn, Lôi Nghiêm Trực nổi giận mắng:

- Các ngươi nói đủ chưa, nói đủ rồi thì mau mau nhận lấy cái chết!

Thạch Trung Ngọc nhất thời lửa giận cuồn cuộn, xoay đầu lại giận dữ nhìn Lôi Nghiêm, hét lên:

- Ngươi cái ngu ngốc này, còn dám kiêu ngạo với lão tử, lần này còn không biết chết là ai đâu!

Lôi Nghiêm đảo qua đám người Thạch Trung Ngọc, cười nói:

- Người của các ngươi còn không bằng chúng ta, còn dám kiêu ngạo, thực không biết sống chết!

Thạch Trung Ngọc nhất thời nổi giận, vung Chiến Thần Chi Nhận trong tay, cả giận nói:

- Tốt, chúng ta liền tới so đấu một chút!

Lúc này Ta Là Soái Ca nhìn không nổi nữa, tuy bọn họ là đến giúp Thạch Trung Ngọc, thế nhưng sẽ không vô duyên vô cớ vì Thạch Trung Ngọc tử thương, Ta Là Soái Ca nhíu mày, chậm rãi nói:

- Ta tên Ta Là Soái Ca, không biết các hạ là ai?

Chương 802. Giao chiến

Lôi Nghiêm liếc nhìn Ta Là Soái Ca, khóe miệng khinh thường, cười ha ha nói:

- Ngươi dám che chở tên này, thực sự là lâu không bị ăn đòn, ta xem ngươi không chỉ không soái, hơn nữa còn có chút ngu ngốc nha!

Lôi Nghiêm vừa nói xong, đám người chơi Bạo Quân công hội liền cười ha ha, coi Ta Là Soái Ca như tên hề.

Ta Là Soái Ca nổi trận lôi đình, nhưng cố gắng ép xuống, trong lòng khó chịu nói:

- Các hạ, lời này có chút quá đáng nha!!

Lôi Nghiêm hừ lạnh, cười ha ha nói:

- Quá cái rắm, chỉ bằng đám hèn mọn các ngươi, còn dám gọi nhịp với ta, thật con mẹ nó muốn chết!

Ta Là Soái Ca và Kiếm Trùng Thiên liếc nhau, xem ra Thạch Trung Ngọc nói quả nhiên không sai, đối phương căn bản không có để Thần Lâm vào mắt.

Kiếm Trùng Thiên cường ngạnh nói:

- Ta nghe người ta nói, ba người các hạ hao hết tâm tư muốn xưng bá Thần Lâm, không biết có phải thực không?

Lôi Nghiêm và Bạo Hạo nhất thời cười ha hả, Lôi Nghiêm ôm bụng nói:

- Tiểu Hạo, ngươi nghe hắn nói ba người chúng ta muốn hao hết tâm tư xưng bá du hí không, ngươi nói cái chuyện cười này buồn cười không?

Bạo Hạo từ lâu nhịn không được cười nói:

- Đám ngu ngốc này, bất quá là một trò chơi, ca muốn xưng bá thì xưng bá, còn cần nói với các ngươi, còn cần hao hết tâm tư, hao cái rắm!

Lý Uy thì tương đối lãnh tĩnh, coi thường nói:

- Từ hôm nay trở đi, Bạo Quân công hội chúng ta chính là lão đại trong Thần Lâm, ta là Bạo Uy, hai vị này theo thứ tự là Bạo Hạo và Bạo Nghiêm, chúng ta chính là ba hội trưởng của Bạo Quân công hội, các ngươi cũng phải nghe mệnh lệnh của chúng ta hành sự, hiểu chưa?

Sắc mặt của Ta Là Soái Ca và Kiếm Trùng Thiên đã sớm trầm xuống, xem ra đối phương là căn bản không để bọn họ vào mắt, cực kỳ tự cao tự đại!

Kiếm Trùng Thiên tức giận không thôi, muốn xông lên làm một trận, trong lòng Ta Là Soái Ca cũng phẫn nộ, nhưng lại cố bình tĩnh, xoay người nhìn Thạch Trung Ngọc và Kiếm Trùng Thiên nói:

- Ta xem ra, bọn họ bỏ rất nhiều tiền chiêu một nhóm cao thủ, trong đó có một ít người ta quen biết, thật không nghĩ tới bọn họ vậy mà lại vì tiền đi làm nanh vuốt cho Bạo Quân công hội!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, hắn đã sớm dự liệu được Ta Là Soái Ca và đám người Bạo Hạo giao thiệp sẽ là loại tình huống này, ba người kia đều là mắt cao hơn đầu, người bình thường căn bản không vào được pháp nhãn của bọn họ.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Sau lưng bọn họ đều có thế lực chống đỡ, chút tiền ấy đối với bọn họ mà nói, căn bản không tính là gì, đương nhiên, nếu như chúng ta muốn bọn họ ở trong game thất bại thảm hại, thì chỉ có thể đánh bọn họ rồi!

Lúc này, bên cạnh có một người nhảy ra, gầm hét lên:

- Đám cặn bã kia luôn coi thường người, chúng ta cùng lắm thì liều một trận là được!

Thạch Trung Ngọc quay đầu nhìn lại, phát hiện người kia là Liễu

Sinh, trong lòng không thôi kinh ngạc.

Liễu Sinh thấy Thạch Trung Ngọc nhìn hắn, bỉu môi nói:

- Ta không phải tới giúp ngươi, cũng không nhận ngươi là bang chủ tương lai của chúng ta, chỉ không ưa nhìn những gia hỏa kia mà thôi!

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nói:

- Không nghĩ tới ngươi còn có chút nghĩa khí nha!

Liễu Sinh khoát tay, khinh thường nói:

- Đây không phải tinh thần trọng nghĩa, chỉ là không ưa nhìn mà thôi, những cặn bả này cũng đi tìm ta, muốn ta gia nhập, nói một tháng cho ta ba chục ngàn, lúc đó ta liền nổi giận, lão tử làm sao rẻ mạt như thế!

Thạch Trung Ngọc che miệng muốn cười, Ta Là Soái Ca và Kiếm Trùng Thiên lại nhìn nhau, đều hiểu ý tứ trong mắt đối phương.

Ta Là Soái Ca và Kiếm Trùng Thiên đồng thời nói:

- Thạch ca, ngươi hạ lệnh đi, để chúng ta cùng những cặn bả kia đánh một trận, đè xuống khí diễm của chúng!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, trong lòng có chút cảm động, nhìn bảy tám chục người sau lưng, bảy tám chục người đều là vẻ mặt khao khát nhìn mình.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc vui vẻ, đang định mở miệng nói vài câu thể hiện vai trò lãnh đạo, Lôi Nghiêm đã sớm nhìn không nổi, nổi giận mắng:

- Một đám phế vật, đến cùng có thần phục hay không, làm sao lề mề giống như đàn bà vậy!

Thạch Trung Ngọc xoay đầu lại trừng Lôi Nghiêm, gầm hét lên:

- Các huynh đệ, nếu bọn họ nói chúng ta giống như đàn bà, vậy chúng ta liền giết sạch chúng đi!

Thạch Trung Ngọc rít gào, vọt về phía đám người Lôi Nghiêm, trong miệng hô:

- *** con mẹ ngươi!

Bảy tám chục người đều bị Thạch Trung Ngọc hô vang khẩu hiệu khơi dậy nhiệt huyết, cũng gầm hét lên:

- *** con mẹ ngươi!

Vừa gầm thét vừa lao về phía đám người Lôi Nghiêm.

Đám người Lôi Nghiêm choáng váng, tuy bọn họ thường ngày kiêu ngạo không gì sánh được, thế nhưng đều là lấy nhiều khi ít, bọn họ rất ít hạ thủ, như hôm nay loại trận chiến này, một khi sơ sẩy, mình sẽ trở về thành a!

Tuy trong lòng có chút hối hận vừa rồi phách lối, thế nhưng nếu Thạch Trung Ngọc dẫn người vọt tới, bọn họ không thể không ứng chiến, Lôi Nghiêm lập tức hô:

- Lưu lại hai mươi người bảo hộ chúng ta, còn lại toàn bộ xông lên!

Đám người chơi của Bạo Quân công hội đều sửng sốt, dựa vào, lão đại của đối phương đã tự mình giết tới, các ngươi lại còn lưu người bảo hộ, đây không phải vô nghĩa sao?

Tuy trong lòng bất mãn mệnh lệnh của Lôi Nghiêm, thế nhưng người chơi của Bạo Quân công hội đều làm theo.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cười nhạt, tố chất như vậy, còn muốn đấu với mình, kém xa lắm!

Thạch Trung Ngọc cười lạnh, dẫn đầu vọt vào trận doanh của Bạo Quân công hội, hắn đương nhiên là trước lệnh Đích Lô lập tức kích hoạt kỹ năng ngất xỉu bầy đàn, sau đó là kỹ năng Phi Đao, đánh những người chơi cận chiến bay ra ngoài, thanh lý ra một mảnh đất trống.

Lúc này Ta Là Soái Ca và Kiếm Trùng Thiên cũng vọt vào, phân biệt phóng thích kỹ năng, đám người Thạch Trung Ngọc cùng thi

triển kỹ năng, lập tức làm cho trận doanh của Bạo Quân công hội rối loạn.

Kế tiếp chính là tập thể xung phong, người chơi cận chiến bên Thạch Trung Ngọc cũng có bốn năm mươi người, mặc dù bên Bạo Quân công hội người nhiều hơn, nhưng trận doanh đã loạn, lập tức đỡ không được.

Song phương mới giao thủ một hiệp, bên Thạch Trung Ngọc đã chiếm thượng phong, bên Bạo Quân công hội chỉ có thể lấy người chơi công kích xa ngăn cản, người chơi cận chiến thì liên tục bại lui.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc nhất thời mừng rỡ, sắc mặt đám người Lôi Nghiêm thì khóc tang, có chút hối hận vừa rồi điên cuồng, lúc này Lý Uy đột nhiên nói:

- Các ngươi không cần bảo hộ chúng ta, nhanh sát nhập vào chiến trường!

Chương 803. Gặp lại Phong Đao Vương Hào

Lôi Nghiêm có chút không vui nói:

- Nếu như không ai bảo hộ chúng ta, an toàn của chúng ta làm sao bây giờ?

Lý Uy móc ra đại đao giơ giơ, không cam lòng nói:

- Lẽ nào ngươi không có tay, hay không có binh khí?

Lôi Nghiêm và Bạo Hạo nhìn thấy Lý Uy đã nói như vậy, tuy trong lòng không muốn, nhưng cũng chỉ có thể móc ra vũ khí, để hai mươi người kia gia nhập vào chiến trường.

Hai mươi người kia vừa gia nhập chiến trường, Lý Uy cũng bắt đầu chỉ huy người chơi của Bạo Quân công hội, trong khoảng thời gian ngắn tình thế nghịch chuyển.

Thạch Trung Ngọc cảm thấy áp lực tăng gấp bội, trong lòng có chút khổ sáp, hắn theo Lý Uy cũng có một đoạn thời gian, biết người này có bao nhiêu cân lượng, làm bá chủ hắc đạo Thượng Hải, trình độ chỉ huy người đánh nhau tuyệt đối là nhất lưu.

Thạch Trung Ngọc lâm vào khổ chiến, cùng người Bạo Quân công hội giằng co, thỉnh thoảng sẽ có người hóa thành bạch quang thăng thiên, có người bên Thạch Trung Ngọc, cũng có người bên Bạo Quân công hội.

Mà ở trong chiến đấu, Thạch Trung Ngọc làm chủ lực, tự nhiên rất được quan tâm, gặp phải đãi ngộ đặc biệt.

Thạch Trung Ngọc nổi giận gầm lên một tiếng, thầm nghĩ không thể kéo dài như thế, phải mau chóng giải quyết những gia hỏa kia, trong lòng Thạch Trung Ngọc hơi động, khởi động Ẩn Thân Thuật của Ultraman khôi giáp.

Quả nhiên, mấy người vây công Thạch Trung Ngọc chứng kiến Thạch Trung Ngọc trong nháy mắt tiêu thất, đều ngẩn ra, Thạch Trung Ngọc thì nhanh chóng nhảy ra vòng vây, xông về phía ba người Lý Uy.

Lôi Nghiêm và Bạo Hạo nhất thời cả kinh, muốn chạy trốn, thế nhưng Lý Uy lại ngăn cản bọn họ:

- Không cho phép chạy, chẳng lẽ ba người chúng ta còn ngăn không được hắn, nếu chúng ta chạy, chúng ta sẽ thua hoàn toàn, các ngươi ngẫm lại xem, hai phe giao chiến, ngay cả chủ soái cũng chạy, tiểu lâu la còn lại ai dám ở!

Lôi Nghiêm và Bạo Hạo nhất thời mắt to trừng đôi mắt nhỏ, tuy trong lòng không muốn, nhưng đều móc ra binh khí lướt về phía Thạch Trung Ngọc.

Lôi Nghiêm, Bạo Hạo, Lý Uy đều là người chơi cận chiến, Thạch Trung Ngọc cũng là người chơi cận chiến, cuối cùng diễn ra một trận tranh đấu vật lộn.

Lý Uy cũng là nhân vật bá chủ một phương, biết rõ làm sao cổ động nhân tâm, một mặt vung đao bổ về phía Thạch Trung Ngọc, một mặt hô lớn:

- Các huynh đệ, giết bọn họ, chúng ta sát cánh với các ngươi!

Lôi Nghiêm và Bạo Hạo thì trơ trẽn làm như vậy, ở trong mắt bọn họ, người Bạo Quân công hội chỉ là tiểu đệ của bọn họ, chính là pháo hôi, xưng huynh gọi đệ không phải tự hạ thấp thân phận sao !

Không thể không nói, Lý Uy cổ động nhân tâm rất khá, trải qua hắn khích lệ, người bên Bạo Quân công hội quả nhiên đều sĩ khí tăng vọt, liều mạng với đám người Ta Là Soái Ca.

Bất quá rất tiếc là, kết cục của Lý Uy lại tương đối thảm, Thạch Trung Ngọc một đao đánh bay đao trong tay Lý Uy, sau đó một cước đạp hắn như chó ăn cứt!

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nói:

- Lực lượng của ngươi làm sao yếu như vậy, ngươi bao nhiêu cấp?

Lý Uy từ dưới đất bò dậy, giận dử nói:

- Ta mới 35 cấp, nếu không phải đẳng cấp của ta thấp, lực lượng sao sẽ kém ngươi, đến khi ta và ngươi đồng cấp, lực lượng khẳng định cao hơn ngươi!

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc:

- Nếu như vậy, ở trước đó, lão tử nhất định phải hành hạ ngược đãi ngươi mới được!

Dứt lời, Thạch Trung Ngọc vung đao bổ tới Lý Uy, Lý Uy cười khổ, nhiều tiểu đệ nhìn như vậy, hắn cũng không thể lui bước, Lý Uy vội vã hô Lôi Nghiêm và Bạo Hạo tới hỗ trợ!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc hơi động, lại một đao chém vào hông Lý Uy, hất Lý Uy bay ra ngoài, trên đầu toát ra chữ số -3256.

Bạo Hạo và Lôi Nghiêm đều bị khiếp sợ, hiện tại Lý Uy mới 35 cấp, bị chặt một đao như vậy, có thể không ngoẻo sao.

Quả nhiên, Lý Uy từ dưới đất bò dậy, gào khóc nói:

- Lão tử chỉ còn chút máu, nhanh thêm huyết cho ta!

Nghe Lý Uy rống lên, lập tức có bảy tám đạo Trị Liệu Thuật rơi xuống trên người hắn, lúc này Lý Uy mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Lôi Nghiêm và Bạo Hạo, cả giận nói:

- Hai người các ngươi còn chưa chịu lên!

Lôi Nghiêm và Bạo Hạo giật mình, vẻ mặt không muốn xông lên, bộ dáng rất buồn cười, trong lòng Thạch Trung Ngọc thầm than, sớm biết vừa rồi nên hạ thủ ác một chút, hoặc sử dụng kỹ năng, Lý Uy nhất định sẽ ngủm.

Nhìn thấy Lôi Nghiêm và Bạo Hạo xông về phía mình, Thạch Trung Ngọc cười cười, vũ động trường đao chém xuống.

Thạch Trung Ngọc lấy một chọi hai, không có áp lực chút nào, ngược lại quơ đao không ngừng chém vào trên người Lôi Nghiêm và Bạo Hạo, làm hai người không ngừng kêu thảm, đối với sĩ khí của Bạo Quân công hội ảnh hưởng rất lớn.

Lý Uy nổi giận mắng:

- Lão tử đánh không lại hắn thì thôi, đó là bởi vì đẳng cấp không đủ, nhưng đẳng cấp của hai người các ngươi không kém hắn bao nhiêu, làm sao cũng đánh không lại!

Trong lòng Lôi Nghiêm và Bạo Hạo đều cười khổ, ai biết vì sao ngu ngốc kia đánh lộn lợi hại như vậy?

Trong lòng Thạch Trung Ngọc mừng rỡ không thôi, đánh bay đao trong tay Lôi Nghiêm, một cước đá vào ngực hắn, Lôi Nghiêm bay lên trời, Bạo Hạo thấy Lôi Nghiêm té gục, chỉ còn lại mình, trong lòng sợ hãi, nơi nào còn dám đọ sức với Thạch Trung Ngọc, ngay lập tức phủi mông bỏ chạy.

Thạch Trung Ngọc cười lạnh, muốn truy kích, nhưng lúc này đột nhiên chạy ra một người ngăn cản hắn.

Thạch Trung Ngọc nhìn lại, phát hiện dĩ nhiên là Phong Đao Vương Hào, Phong Đao Vương Hào thấy Thạch Trung Ngọc, nhất thời cười ha ha nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch, ta nói rồi, ta chỉ tha cho ngươi một lần, sẽ không tha cho ngươi lần thứ hai, hiện tại ngươi chuẩn bị nhận lấy cái chết đi!

Thạch Trung Ngọc buồn cười, Phong Đao Vương Hào này cũng quá không biết xấu hổ, lúc trước rõ ràng là mình rộng lượng không muốn tính toán với hắn, ngược lại bị hắn nói thành hắn tha mình một mạng, vì vậy cả giận nói:

- Ngươi đừng cản đường lão tử, bằng không lão tử không ngại miễn phí đưa ngươi về thành!

Thạch Trung Ngọc nói, sau đó không nhìn Phong Đao Vương Hào, truy kích theo Bạo Hạo.

Bạo Hạo thấy Phong Đao Vương Hào, trong lòng nhất thời mừng rỡ, vội vàng nói:

- Phong Đao, nhanh ngăn người này, đừng cho hắn qua đây!

Phong Đao Vương Hào thấy Thạch Trung Ngọc dám không nhìn hắn, trong lòng cũng nổi giận, trực tiếp đánh tới, một đao bổ về phía cổ đối phương.

Thạch Trung Ngọc quơ đao đón đỡ, Phong Đao Vương Hào căn bản không cùng Thạch Trung Ngọc liều mạng, ngược lại trở tay nhẹ nhàng vẽ một cái, mũi đao nhắm thẳng vào tiểu huynh đệ của Thạch Trung Ngọc.

Chương 804. Lý do đình chỉ đánh nhau

Hạ thân Thạch Trung Ngọc lạnh lẽo, nhất thời kinh hãi, mới nửa ngày không thấy, người này làm sao lại từ một ngu ngốc trở nên vô liêm sỉ như vậy.

Thạch Trung Ngọc vội vã nhảy ra sau, né tránh phạm vi công kích của Phong Đao Vương Hào, nổi giận mắng:

- Con mẹ ngươi, thực quá vô sỉ!

Phong Đao Vương Hào cũng nổi giận nói:

- Ta không liều mạng với ngươi chính là vô sỉ, ngươi thật là một vô lại!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, người này công kích tiểu huynh đệ của mình, lại còn nói mình vô lại, thực là quá khinh người, Thạch Trung Ngọc rít gào, trực tiếp đánh về phía Phong Đao Vương Hào.

Thạch Trung Ngọc và Phong Đao Vương Hào giao thủ mới biết, người này không hoàn toàn là tự đại cuồng, mà cũng có chút thực lực.

Đám người Thạch Trung Ngọc và Bạo Quân công hội ở trên ngọn núi này triển khai ác chiến, song phương không ai nhường ai, đánh mấy giờ còn không có đình chỉ.

Thạch Trung Ngọc và Phong Đao Vương Hào đánh đánh cũng cảm thấy hữu khí vô lực, Phong Đao Vương Hào nhận thấy Thạch Trung Ngọc dị thường, lập tức vung đao cười nói:

- Ý chí chiến đấu của ngươi càng đánh càng uể oải, lão tử là càng đánh càng thịnh, ngươi sao có thể là đối thủ của ta!

Thạch Trung Ngọc vội vã đỡ đao của Phong Đao Vương Hào, nổi

giận mắng:

- Đã qua giờ ăn cơm, lão tử chưa ăn cơm, đương nhiên không còn khí lực!

Phong Đao Vương Hào nhướng mày, giống như cũng phát hiện song phương đã đánh mấy giờ, thời gian ăn cơm buổi trưa đã qua.

Lúc này nhàn nhã nhất chính là đám người Bạo Hạo, ba người này đều cầm bánh mì ăn, Bạo Hạo và Lôi Nghiêm còn dùng vẻ mặt bất mãn nhìn Lý Uy.

Bạo Hạo bất mãn nói:

- Uy thúc, chúng ta logout đi ăn cơm đi, chờ cơm nước xong lại vào xem kết quả, ăn bánh mì đỡ đói cũng không phải chuyện tốt nha!

Lôi Nghiêm cũng nói:

- Đúng vậy đúng vậy, ăn bánh mì ở trong game chỉ là một loại cảm giác, căn bản không no được!

Sắc mặt Lý Uy tái xanh, gõ Lôi Nghiêm và Bạo Hạo một cái, phẫn nộ nói:

- Hai cái ngu ngốc, đánh lộn cần nhất chính là sĩ khí, chúng ta vừa đi, sĩ khí không còn, chúng ta liền thua!

Lôi Nghiêm và Bạo Hạo như có điều suy nghĩ gật đầu, lúc này sắc mặt Lý Uy mới tốt hơn chút ít, chỉ vào những người vẫn còn đấu kia nói:

- Ngươi xem nơi đó, có một số người đã không nín được đi tiểu, nhưng vẫn đang chịu đựng, là bởi vì không thể thua sĩ khí, hiểu chưa?

Lôi Nghiêm và Bạo Hạo đều liên tục gật đầu, nhưng nội tâm không cho là đúng.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc có chút phiền muộn, nhìn tình thế xung quanh, đánh hai ba giờ, người Thanh Long Bang sớm đã chạy

tới, bên Bạo Quân công hội cũng tới thêm viện quân, song phương cộng lại cũng không chết bao nhiêu người, đây đương nhiên là bởi vì song phương thực lực tương đương, hơn nữa đều có rất nhiều Mục Sư hỗ trợ.

Mà lúc này, cũng có rất nhiều người chơi nghe nói hai thế lực sống mái với nhau, đều đuổi tới vây xem.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, trực tiếp mở miệng nói:

- Chúng ta đừng đánh nữa!

Mọi người đều bị lời nói của Thạch Trung Ngọc hấp dẫn, bọn họ đánh hai ba giờ, đều sớm mệt mỏi, không muốn đánh nữa, thế nhưng tìm không được lý do thích hợp!

Lý Uy nhíu mày hỏi.

- Hiện tại đang đánh hăng say, vì sao ngừng đánh?

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc u oán nhìn Lý Uy, không cam lòng nói:

- Ba người các ngươi là thoải mái, còn có thể vui chơi giải trí, nhưng lão tử đã sớm đói bụng, muốn đánh cũng chờ cơm nước xong lại đánh!

Sắc mặt Lý Uy cứng đờ, Lôi Nghiêm và Bạo Hạo cũng bất đắc dĩ, đây coi là lý do thích hợp sao?

Lôi Nghiêm nhất thời nói:

- Ngươi cái hỗn đản, ngươi cho rằng bánh mì này ăn ngon lắm sao, nếu không ngươi tới thử xem xem!

Nói xong, Lôi Nghiêm cầm bánh mì ném cho Thạch Trung Ngọc, bánh mì vừa mới bay ra, Lôi Nghiêm liền hối hận, vẻ mặt khóc tang, đây chính là lương thực của lão tử nha!

Thạch Trung Ngọc vội vã bắt lấy bánh mì, nhìn kỹ, phía trên lại có mấy dấu răng, Thạch Trung Ngọc cũng không để ý, trực tiếp ăn lang thôn hổ yết.

Mọi người nhìn thấy Thạch Trung Ngọc lang thôn hổ yết thì chảy nước miếng, cũng muốn ăn bánh mì, đều nhìn về phía Lôi Nghiêm.

Sắc mặt Lôi Nghiêm nhất thời khó coi, gầm hét lên:

- Nhìn ta làm gì, ta không có mở cửa hàng bánh mì, bình thường trên người ai mang nhiều bánh mì như vậy hả!

Sắc mặt của mọi bất đắc dĩ, lúc này Thạch Trung Ngọc đã ăn xong bánh mì, trừng mắt nhìn Phong Đao Vương Hào, hào khí ngất trời nói:

- Thằng nhóc con, lại cùng Thạch gia gia đại chiến ba trăm hiệp!

Sắc mặt Phong Đao Vương Hào tái xanh, Thạch Trung Ngọc ăn bánh mì, hắn lại không có nha, Phong Đao Vương Hào vội vàng nói:

- Bằng không chúng ta logout ăn cơm, sau đó lại tiếp tục đánh!

Bên cạnh có một ít người chơi nghe nói hai đại thế lực sống mái với nhau nên tới vây xem nhất thời không vui, dồn dập châm chọc nói:

- Bởi vì logout ăn cơm mà đình chỉ đánh lộn, đây cũng quá khôi hài rồi?

- Đúng vậy, không muốn đánh thì cứ nói thẳng đi, đừng lãng phí một cuộn phim của lão tử!

- Ta nói các ngươi đến cùng còn đánh nữa không, Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi nói nhảm sao nhiều như vậy, ta còn là phát sóng trực tiếp nha!

- Hắc hắc, ta xem Lôi Nghiêm và Hinh Vũ Chi Thạch căn bản là 3D, đánh chó má gì, căn bản là làm dáng!

...

Sắc mặt ba người Lý Uy cứng đờ, Ta Là Soái Ca và Kiếm Trùng Thiên cũng hơi đỏ mặt, bọn họ thân là người cầm đầu, tuy đều

muốn ngừng đánh, thế nhưng áp lực dư luận quá lớn nha!

Lúc này, Cơ Như Nguyệt đột nhiên đi tới nói:

- Tất cả mọi người đừng đánh, buổi chiều còn có đại hội luận võ!

Hai mắt Ta Là Soái Ca tỏa sáng:

- Đúng vậy, chúng ta lại quên sự tình đại hội luận võ, nhanh dừng tay, mỗi người logout nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó tham gia đại hội luận võ buổi chiều!

Đám người Lôi Nghiêm gật đầu như giã tỏi, Lôi Nghiêm khinh thường nói:

- Lần này tạm tha các ngươi, lần sau lại để cho chúng ta nhìn thấy các ngươi, khẳng định sẽ giết sạch!

Kiếm Trùng Thiên cũng đứng ra, giận dữ hét:

- Một đám phế vật, lần này bởi vì ăn cơm đại sự mà tha các ngươi một lần, lần sau nếu thấy các ngươi khi nam phách nữ, làm xằng làm bậy, nhất định chém không tha!

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, song phương đến cuối cùng còn hăm dọa, người chơi vây xem đều vui vẻ ra mặt, vội vã đi tới trước mặt ba người Lý Uy và đám người Thạch Trung Ngọc đưa tiền lì xì, một người trong đó còn hấp ta hấp tấp chạy đến trước người Kiếm Trùng Thiên, nịnh hót nói:

- Kiếm đại ca, câu ngoan thoại kia của ngươi thật quá bá đạo, quá có mùi vị, có thể lặp lại lần nữa hay không?

Chương 805. Thạch Trung Ngọc siêu cấp nhân khí (thượng)

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cười khổ, một trận đánh lộn lúc nào biến thành hoạt động quay chụp rồi?

Trong lòng Kiếm Trùng Thiên vốn biệt khuất, thấy tên ngu ngốc kia còn đến trước mặt tự tìm phiền phức, nhất thời nổi giận, gầm hét lên:

- Cút!

Nói xong, Kiếm Trùng Thiên tát bay gia hỏa ngu ngốc kia, Thạch Trung Ngọc vội vã đè bả vai Kiếm Trùng Thiên lại, an ủi:

- Kiếm đại ca, đừng nóng giận!

Kiếm Trùng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Thật uất ức, thiếu chút nữa thì mất mặt!

Ta Là Soái Ca cũng đi tới, sắc mặt rất khó coi nói:

- Chúng ta tổng cộng chết 17 huynh đệ, đối phương chết 22 người, mặc dù có chút ưu thế, thế nhưng không thể kiêu ngạo!

Thạch Trung Ngọc thở dài, thời điểm hắn lên núi, cùng Đại Hắc Cẩu liên thủ giết đối phương bốn người, sau lại bị Phong Đao Vương Hào kéo lại, nên không có giúp đỡ bao nhiêu.

Ta Là Soái Ca vỗ vai Thạch Trung Ngọc nói:

- Thạch ca, đừng nản chí, đường còn rất dài, bọn họ muốn xưng bá du hí là không có khả năng, chỉ cần ta còn một hơi, thì sẽ theo ngươi đấu với bọn hắn!

Kiếm Trùng Thiên cũng gật đầu nói:

- Bất quá trải qua lần chiến đấu này, chúng ta đã biết trong Bạo Quân công hội lôi kéo không ít cao thủ, không thể không phòng!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, lại cùng Kiếm Trùng Thiên và Ta Là Soái Ca thảo luận một chút kế hoạch, sau đó logout ăn cơm.

Thạch Trung Ngọc vừa hạ tuyến, phát hiện lúc này đã hai giờ chiều, sớm qua giờ ăn cơm trưa.

Thạch Trung Ngọc mở diễn đàn, quả nhiên nhìn thấy sự tình vừa rồi tràn ngập trang web, Thạch Trung Ngọc tùy ý kéo xuống, nhất thời mục trừng khẩu ngốc.

- Chiến đấu kịch liệt chiến đấu kịch liệt, liên quan tới địa vị bá chủ trong trò chơi!

- Chuyển phát nhanh chuyển phát nhanh: Hinh Vũ Chi Thạch hiện thân, dẫn phát hai thế lực lớn sống mái với nhau!

- Hiện trường trực tiếp: Bạo Quân công hội và Hinh Vũ Chi Thạch sống mái với nhau!

- Tình cảm mãnh liệt: Hinh Vũ Chi Thạch và Bạo Quân công hội không thể không nói bí mật quá khứ!

- Tin đồn kinh thiên, Hinh Vũ Chi Thạch và Bạo Hạo là bạn gay, có hình, có ghi âm, có chứng cứ!

...

Thạch Trung Ngọc càng xem càng khó chịu, càng xem càng biệt khuất, đều nói người sợ nổi danh heo sợ mập, hiện tại mặc dù mình coi như là một danh nhân rồi, nếu nói mình làm ra vài chuyện xấu mình cũng không có ý kiến, thế nhưng lại nói mình và Lôi Nghiêm là bạn gay, thì quá con mẹ nó rồi.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc tức giận không thôi, muốn đăng đàn phản kích, Thạch Trung Ngọc tìm được địa phương ghi danh, dĩ nhiên phát hiện mình đã đăng kí, Thạch Trung Ngọc tìm địa phương tra xét, nhất thời bừng tỉnh, thì ra diễn đàn này cùng du hí là hoàn toàn trói chặt, chỉ cần đăng nhập là được, căn bản không cần đăng kí.

Thạch Trung Ngọc dùng tên Hinh Vũ Chi Thạch đăng nhập, quả nhiên vào được.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc vui vẻ, vội vã lập mục, tên "Ta và Bạo Nghiêm không phải bạn gay, mà là tình địch!"

Thạch Trung Ngọc ghi đề mục, nhưng lười đánh nội dung, trực tiếp ném ra ngoài, một cái đề mục đã đủ giải thích rõ tất cả, hai là mình gõ chữ quá chậm, đánh nội dung thật phí sức.

Thạch Trung Ngọc đăng xong, trong lòng ung dung, cuối cùng cũng giải thích rõ, Thạch Trung Ngọc từ trong lòng ngực móc ra điếu thuốc hút, vừa mới hít một hơi, phát hiện đã có hơn vạn lượt xem và mấy trăm bình luận.

Thạch Trung Ngọc thầm mắng một tiếng con mẹ nó, không nghĩ tới nhân khí của mình cao như vậy!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc vui vẻ nhìn qua, nhưng xém chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

- 1, cát.

- 2, băng ghế.

- 3, sàn nhà.

- 4, tầng hầm ngầm, khinh bỉ ba gia hỏa ở trên, giành chỗ lại không nói chút nội dung gì, Hinh Vũ Chi Thạch sờ đầu ta, ta liếm chân Hinh Vũ Chi Thạch, a ha ha!!

- 5, A.. A.. A.. A, đại thần, vây xem đại thần!

- 6, mục này tất sẽ phát hỏa, nhanh giành chỗ, còn lại không giải thích. PS: Hinh Vũ đại thần, ngươi nuôi con chó kia thật đáng yêu!

- 7, ôi má ơi, Hinh Vũ Chi Thạch đại thần lại hiện thân ở khu bình luận, kỳ văn a kỳ văn!

- 8, Hinh Vũ đại thần, ta là Tiểu La Lỵ, ta cực kỳ yêu thích ngươi, có thể cho ta cơ hội sinh bảo bảo cho ngươi không, số điện thoại di động của ta là...

...

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tái xanh, âm thầm thở dài, lẽ nào những cặn bả kia không nhìn đề mục là cái gì, sao toàn nói lời vô dụng như vậy, bất quá Tiểu La Lỵ kia ngược lại có thể thông đồng một chút...

Thạch Trung Ngọc dựa theo số điện thoại di động của Tiểu La Lỵ gọi tới, kết quả lại là giả, trong lòng buồn bực không thôi, lừa dối lão tử đều không được chết tử tế.

Thạch Trung Ngọc thật vất vả xem hết 300 bình luận, rốt cục có người nói tới nội dung tương quan, kết quả lại làm Thạch Trung Ngọc nổi điên.

...

- 325, ngươi và Bạo Nghiêm là tình địch? Ha ha, ta biết rồi, các ngươi là ba người yêu nhau sao? Nhóm ba người, bất diệc nhạc hồ a!

- 326, ai, Hinh Vũ Chi Thạch, thật không nghĩ tới ngươi dĩ nhiên là người như vậy, uổng ta còn tưởng ngươi là nam nhân, ngươi và Bạo Nghiêm rõ ràng lại là bạn gay, lừa dối cảm tình của mọi người!

- 327, Hinh Vũ Chi Thạch, tiểu đệ Id là Không Có Quần Lót đến đây bái sơn, hy vọng Hinh Vũ lão đại dẫn dắt, chúc Hinh Vũ lão đại nhân khí tăng cao, 3D vô hạn, tình cảm mãnh liệt... Tiểu đệ cúng bái!

...

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc âm trầm, đây là tình huống gì?

Thạch Trung Ngọc không cam lòng, lập tức hồi phục một câu:

- Ta và Bạo Nghiêm không phải bạn gay, ta đoạt vị hôn thê của hắn làm bạn gái!

Thạch Trung Ngọc vừa đăng lên, lại phát hiện đã có hơn ba ngàn lượt xem, nhất thời mục trừng khẩu ngốc, đã biết nhân khí… ngưu

bức!

Thạch Trung Ngọc vừa đăng bài, lập tức dẫn phát thảo luận kịch liệt, có người hoài nghi Thạch Trung Ngọc nói thật giả, có người thì tiếp tục kiên trì cho rằng Thạch Trung Ngọc và Bạo Nghiêm là bạn gay, có người thì nói sự tình bát nháo.

Thậm chí còn có một Id tên Nữ Lang 80 Tuổi Ngây Thơ nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch tiên sinh, xem ra ngươi có khuynh hướng thích Tiểu Tam, không bằng ngươi tới bao nuôi ta, ta tuổi trẻ xinh đẹp, nhu cầu tình dục quá độ, cực kỳ không thích lão chồng già bây giờ, thân thể của hắn quá kém, ta vẫn muốn tìm một nam tử thân thể cường tráng...

Chương 806. Thạch Trung Ngọc siêu cấp nhân khí (hạ)

Thạch Trung Ngọc vừa nhìn thấy tin tức này, nhất thời sắc mặt trắng bệch, cánh rừng lớn, chim gì cũng có nha!

Thạch Trung Ngọc đợi hai phút, lại điểm một lần, phát hiện mục này đã bị đẩy đến hơn tám ngàn, định thành tin tức hot nhất.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu, mới bảy tám phút, đề tài của mình đã nóng như vậy, điều này nói rõ một vấn đề nghiêm trọng, hiện tại đạo đức xã hội đang hạ thấp!

Thạch Trung Ngọc đang bất đắc dĩ, ngoài phòng đột nhiên có người gõ cửa, Thạch Trung Ngọc mở cửa nhìn, phát hiện là Hướng Lam, không cần phải nói, Thạch Trung Ngọc biết Hướng Lam là tới gọi mình đi ăn cơm, lập tức theo Hướng Lam đi ra.

Thạch Trung Ngọc tới phòng khách, phát hiện Cơ Vân Thăng đang ngủ trên salon, các cô nương thì đang dùng cơm, Cơ Như Nguyệt vừa thấy Thạch Trung Ngọc, liền vội vàng nói:

- Nói nhỏ giọng chút, gia gia đang ngủ!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, xoay đầu lại sờ sờ gương mặt của Hướng Lam nói:

- Em chết rồi?

Hướng Lam lập tức trợn mắt nhìn Thạch Trung Ngọc, hung hăng đạp chân hắn một cái nói:

- Anh đến cùng có biết nói chuyện không hả!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc trắng nhợt, vội vàng giải thích:

- Anh là nói em ở trong game chết, không phải nói em chết trong hiện thực nha!

Lúc này sắc mặt Hướng Lam mới chuyển biến tốt một chút, không cam lòng nói:

- Em và Dương a di đều chết, còn không phải là bị Bạo Hạo giết chết!

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Em yên tâm, anh nhất định sẽ báo thù cho em!

Hướng Lam và Dương Băng Dao đều gật đầu, cúi đầu ăn, Thạch Trung Ngọc cũng ăn thật nhanh, buổi chiều còn phải tham gia đại hội luận võ!

Thạch Trung Ngọc ăn cơm trưa xong, sau đó lên vào du hí, vừa tiến vào du hí, Thạch Trung Ngọc nhận được điện thoại của Bạo Quân, không khỏi nhướng mày, mình còn phải tham gia đại hội luận võ, đối phương sao lại ở lúc này gọi điện thoại qua?

Thạch Trung Ngọc vừa đi về phía đại hội luận võ, vừa tiếp điện thoại, bên kia Bạo Quân mừng rỡ nói:

- Thạch huynh, ta đã nghe nói sự tình buổi sáng, ngươi thật đúng là lợi hại!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm nói:

- Không có gì, chỉ ma sát nho nhỏ mà thôi, cũng không phải đại sự gì!

Bạo Quân cười ha ha nói:

- Thạch huynh quả nhiên khiêm tốn, không phải người thường có thể so sánh, sự tình lớn như vậy, ngươi lại nói ma sát nho nhỏ!

Thạch Trung Ngọc thở dài nói:

- Đâu có đâu có, nhân thủ của Bạo Uy, Bạo Nghiêm, Bạo Hạo cũng không phải ngồi không, chúng ta cũng không có chiếm được bao nhiêu tiện nghi!

Bạo Quân vội vàng nói:

- Thạch huynh đừng nhụt chí, lần này ta gọi điện thoại cho ngươi, chính là muốn nói cho ngươi một tin tốt!

Ánh mắt Thạch Trung Ngọc sáng lên, vội vàng nói:

- Tin tức tốt gì!

Bạo Quân cười nói:

- Ta nghe nói đám người Bạo Hạo lại bỏ tiền thuê một nhóm cao thủ, nói là muốn đối phó các ngươi!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt nói:

- Lời này là thật?

Bạo Quân nói:

- Đương nhiên là thật, tuy ta ở trong Bạo Quân công hội đã không còn thực quyền, thế nhưng chút chuyện này vẫn có thể nghe được!

Thạch Trung Ngọc nhất thời nổi giận, gầm hét lên:

- Ngươi con mẹ nó, này không phải trêu chọc ta sao, đây là tin tức tốt gì!

Bạo Quân có chút không vui nói:

- Nếu như ta không nói, các ngươi không phải bị động chịu đòn sao, hiện tại ta trước giờ nhắc nhở, cái này còn không phải tin tức tốt!

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến, thì ra con hàng kia là có ý như vậy, trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, cùng Bạo Quân khách sáo hai câu, sau đó cúp điện thoại.

Thạch Trung Ngọc cúp điện thoại, phát hiện mình đã tới bên ngoài sân đấu.

Thạch Trung Ngọc vừa tiến vào sân đấu, đã thấy các cô nương đều đứng trên đài chờ mình, không khỏi mỉm cười đi tới, nhất thời

vô số người chơi bạo động lên, từng cái giống như điên cuồng, bắt đầu gầm rú, trong ngôn ngữ không che giấu sùng bái chút nào.

Thạch Trung Ngọc nhất thời sửng sốt, không nghĩ tới nhân khí của mình đã đạt đến loại tình trạng này, Thạch Trung Ngọc đi tới bên người các cô nương, Cơ Như Nguyệt bịt lấy lỗ tai nói:

- Thạch ca, thật không nghĩ tới hiện tại nhân khí của anh cao tới mức này, ngày hôm nay chúng ta vừa mới tới, đã bị những người kia kéo đến bên này, nói bên này đều là fan group của anh!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt nói:

- Fan group? Fan group của anh?

Dương Tử gật đầu, gắt giọng:

- Đại thúc, anh cứ đắc ý đi, không phải là có một cái fan group sao! (*đại thúc là tên gọi quen của Dương Tử, nhưng xưng hô vẫn là anh em.)

Lúc này trong đám người đột nhiên đi ra một nam tử trẻ tuổi xa lạ, đi về phía Thạch Trung Ngọc, sùng bái nói:

- Thạch ca, ta gọi Cái Mông Sắc Bén, chính là đoàn trưởng fan group của ngươi, nghe nói hôm nay có ngươi thi đấu, đặc biệt dẫn đoàn viên của fan group tới ủng hộ!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc có chút khó coi, tên đoàn trưởng fan group của mình quá khó nghe rồi?

Thạch Trung Ngọc nghi ngờ nói:

- Ta làm sao không biết, ta lúc nào có fan group rồi hả?

Cái Mông Sắc Bén ngượng ngùng nói:

- Thạch ca, ngươi thực quá khiêm nhường, bây giờ nhân khí của ngươi cao như vậy, không thua ngôi sao hạng A chút nào, lại không làm fan group, cho nên chúng ta mới tự xưng tảng đá, mục đích là tổ chức một fan group, còn chuyên môn lập danh sách thành viên, tên là ‘Thạch Đầu đoàn’

Khuôn mặt Thạch Trung Ngọc co lại, hiện tại nhân khí của mình thực cao như vậy sao? Bất quá cái tên fan group này ngược lại rất hay!

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Thôi được, các ngươi thích làm liền làm, có chuyện gì, các ngươi bình thường tự mình phụ trách, trừ khi có đại sự gì lại cho ta biết.

Cái Mông Sắc Bén lập tức hưng phấn gật đầu nói:

- Chúng ta bình thường đều là ở trong game hoặc trên diễn đàn ủng hộ ngươi, tựa như buổi trưa hôm nay ngươi đăng bài, một khi huynh đệ tỷ muội Thạch Đầu đoàn chúng ta phát hiện, sẽ ngay lập tức clik xem, để biểu hiện nhân khí của Thạch ca ngươi!

Khóe miệng Thạch Trung Ngọc co giật nói:

- Thì ra những đề tài kia đều là các ngươi đẩy lên!

Cái Mông Sắc Bén lập tức đắc ý gật đầu, Thạch Trung Ngọc thật muốn tát đối phương một cái, ngươi còn dám đắc ý, đây là sự tình vinh quang gì sao?

Lúc này trọng tài đột nhiên nói:

- Các ngươi sùng bái Hinh Vũ Chi Thạch ta có thể lý giải, nhưng bây giờ hắn nhất định phải so tài, cho nên mong các ngươi phối hợp một chút!

Chương 807. Cục gạch trên sân đấu

Thạch Trung Ngọc gật đầu, nhìn Cái Mông Sắc Bén nói:

- Ta phải so tài, Thạch Đầu đoàn các ngươi có chuyện gì có thể nói với đám người Cơ Như Nguyệt!

Cái Mông Sắc Bén lập tức gật đầu nói:

- Thạch ca, ngươi cứ an tâm thi đấu, chúng ta sẽ ở phía sau ủng hộ ngươi!

Cái Mông Sắc Bén nói xong, nhìn về phía khán đài của Thạch Đầu đoàn phất phất tay, người ái mộ trong Thạch Đầu đoàn nhất thời hô lớn:

- Thạch ca Thạch ca, vô địch thiên hạ!

Thạch Trung Ngọc lau mồ hôi, ta sát, lời như vậy cũng có thể kêu ra?

Thạch Trung Ngọc thật đứng không nổi nữa, nói với các cô nương một tiếng, vội vã đi lên trường đấu, Thạch Trung Ngọc đến trường đấu, phát hiện đối thủ của mình còn chưa tới, không khỏi nhìn về phía trọng tài dò hỏi, trọng tài nhất thời vui vẻ nói:

- Thạch ca, kỳ thực ta cũng là một Thạch Đầu viên!

Thạch Trung Ngọc nhất thời lảo đảo, khóe miệng co quắp, tên trọng tài kia vội vàng chạy tới đỡ Thạch Trung Ngọc.

Cuối cùng cũng chờ được đối thủ ra sân, đối thủ của Thạch Trung Ngọc cũng là một Chiến Sĩ, may mắn hắn không phải một Thạch Đầu viên, thế nhưng sắc mặt của Chiến Sĩ này cực kỳ khó coi, hai chân không ngừng run rẩy, hắn đấu với đệ nhất cao thủ, ngoại trừ chết vẫn là chết a!

Thạch Trung Ngọc thấy Chiến Sĩ kia gương mặt biệt khuất, cũng không muốn ngược đãi hắn, trực tiếp rút đao chém tới, Chiến Sĩ kia cũng coi như có cốt khí, không muốn trực tiếp tước vũ khí đầu hàng, vì vậy rút ra trường mâu giao thủ.

Thạch Trung Ngọc bổ tới một đao, Chiến Sĩ kia cũng không né tránh, ôm quyết tâm liều chết ngạnh bính một kích, đương nhiên kết quả không cần đoán, Chiến Sĩ kia bị Thạch Trung Ngọc chấn ngồi bệt xuống đất.

Sắc mặt Chiến Sĩ kia chán chường, hắn một Chiến Sĩ bình thường, sao có thể là đối thủ của Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc vội vàng nói:

- Đừng nản chí, luyện thật giỏi, một ngày nào đó ngươi cũng có thể đạt tới trình độ như ta!

Chiến Sĩ kia nhất thời mắt lộ tinh quang:

- Thật vậy chăng?

Thạch Trung Ngọc gật đầu:

- Thực sự, chỉ cần nỗ lực thì có hy vọng!

- Chỉ cần nỗ lực thì có hy vọng!

Trong miệng Chiến Sĩ kia lầm bầm vài tiếng, từ dưới đất bò dậy, nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Thạch ca, cám ơn ngươi chỉ điểm, từ hôm nay trở đi ta sẽ trở thành một Thạch Đầu viên!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc nhất thời tối sầm, Chiến Sĩ kia thì cao hứng nhìn trọng tài nói:

- Trọng tài đại thúc, ta bỏ cuộc!

Dứt lời, Chiến Sĩ kia hấp ta hấp tấp xuống đài, trọng tài đương nhiên là tuyên bố Thạch Trung Ngọc thắng lợi.

Thạch Trung Ngọc thắng thi đấu, cũng không có bao nhiêu mừng

rỡ, trình độ của đối phương quá kém, cùng mình căn bản không phải một cấp độ.

Thạch Trung Ngọc đi tới khán đài, các cô nương đều chúc mừng, Cái Mông Sắc Bén lại hấp ta hấp tấp chạy tới, nịnh nọt nói:

- Thạch ca quả nhiên lợi hại, chỉ dùng một chiêu, đối phương liền tự động bỏ cuộc!

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Được rồi, Cái Mông Sắc Bén, ngươi cũng đừng nịnh hót, ta còn phải tham gia trận thi đấu kế tiếp!

Cái Mông Sắc Bén liên tục gật đầu, Thạch Trung Ngọc thì bắt đầu chuẩn bị trận thi đấu sau, là tổ đội thi đấu của hắn và Hướng Lâm.

Kỳ thực đối với thi đấu, Thạch Trung Ngọc không có chuẩn bị gì, chỉ vì ngăn cái miệng của Cái Mông Sắc Bén mà thôi, bằng không miệng của người này sẽ không dừng được.

Tổ đội thi đấu rất nhanh thì bắt đầu, Thạch Trung Ngọc và Hướng Lâm lên sân khấu, phát hiện đối thủ cũng là một Mục Sư phối hợp một Chiến Sĩ, giống như bọn họ, đây không phải là lẫn nhau so đấu Chiến Sĩ và Mục Sư sao?

Thạch Trung Ngọc nở nụ cười, nếu như luận Chiến Sĩ, hắn tự nhận trong trò chơi không có bao nhiêu người có thể thắng được mình, còn luận Mục Sư, Hướng Lâm tuyệt đối là một Mục Sư cực kỳ xuất chúng.

Thạch Trung Ngọc cười nói:

- Các ngươi đầu hàng đi, miễn cho thua quá khó coi!

Chiến Sĩ và Mục Sư kia liếc nhau, sắc mặt có chút khó coi, Chiến Sĩ lập tức nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch, ta biết ngươi lợi hại, thế nhưng ngươi cũng đừng quá coi thường người, ta và tỷ tỷ phối hợp cũng chưa chắc là ngươi có thể đở nổi!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhìn Mục Sư tỷ tỷ, phát hiện dáng dấp rất thanh thuần, nhưng vì sao lại có một đệ đệ không nghe lời như thế?

Thạch Trung Ngọc cười lạnh:

- Các ngươi đã không nghe khuyến cáo, vậy đừng trách ta không khách khí, bị đánh thành đầu heo cũng đừng trách ta hạ thủ tàn nhẫn!

Chiến Sĩ kia cả giận nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch, nếu ngươi dám đánh tỷ tỷ ta thành đầu heo, ta sẽ không để yên cho ngươi!

Thạch Trung Ngọc cũng phát hỏa:

- Lão tử không thích đánh nữ nhân, nhưng tiểu thí hài như ngươi, lão tử lại thích đánh thành đầu heo!

Chiến Sĩ kia bị Thạch Trung Ngọc chọc tức giận không nhẹ, nhìn về phía Mục Sư nói:

- Tỷ tỷ, thêm máu cho đệ, xem đệ chơi chết ngu ngốc này!

Mục Sư kia cau mày nói:

- Ân, người ta ở trong game nổi danh như vậy, đệ phải cẩn thận một chút!

Thạch Trung Ngọc cười ha ha, ngay cả tỷ tỷ của ngươi cũng tăng sĩ khí cho lão tử, nhìn ngươi làm sao đấu với ta.

Chiến Sĩ kia tức giận không thôi, rít gào đánh về phía Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc cũng nghiêm mặt, vội vã đối phó địch nhân.

Chiến Sĩ kia bổ về phía Thạch Trung Ngọc một đao, Thạch Trung Ngọc lóe lên tránh né, một đao bổ về phía lồng ngực của Chiến Sĩ kia, Chiến Sĩ kia không khỏi kinh hãi, vung đao đón đỡ, vội vã lui lại, Thạch Trung Ngọc cười ha ha, điên cuồng đuổi theo.

Thạch Trung Ngọc đang đuổi theo, đột nhiên vấp phải thứ gì đó, làm trọng tâm không vững, thân thể chúi về phía trước.

Chiến Sĩ kia nhất thời đại hỉ, liên tiếp chém mấy đao vào trên người Thạch Trung Ngọc, -1234, -1456, -1789...

Thạch Trung Ngọc phát hỏa, vội vã ổn định thân hình, vung đao đánh bay Chiến Sĩ kia, -3569, một kích bằng mấy đao của Chiến Sĩ kia.

Thạch Trung Ngọc vội vã lui về phía sau mấy bước, phát hiện địa phương vừa rồi mình vấp té lại có một cục gạch, sắc mặt không khỏi đen lại, lúc này tên trọng tài kia vội vàng nói:

- Xin lỗi, vì sân đấu chưa được quét dọn trước!

Thạch Trung Ngọc trợn mắt nhìn trọng tài, người này rốt cuộc là fan của mình, hay là kẻ thù tới ám toán mình?

Đám Thạch Đầu viên đứng trên khán đều ngồi không yên, dồn dập hô to thi đấu không công bình.

Trọng tài đổ mồ hôi lạnh, lát nữa ra ngoài, đám Thạch Đầu viên kia nhất định sẽ không tha cho mình, tên Chiến Sĩ kia thì từ dưới đất bò dậy, cười ha ha nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch, cục gạch kia vẫn luôn ở nơi đó, vì sao không ngăn trở ta, hết lần này tới lần khác lại ngăn ngươi? Ta cho ngươi biết, cái này là thiên ý, ngươi không cần oán trời trách đất, đây là trời muốn diệt ngươi!

Chương 808. Một cục gạch dẫn phát hai trận thảm án

Trời muốn diệt ta?

Thạch Trung Ngọc trợn mắt nhìn Chiến Sĩ kia, quát:

- Trời muốn diệt lão tử, lão tử trước diệt ngươi lại nói!

Dứt lời, Thạch Trung Ngọc không lưu tình nữa, vọt thẳng tới trước mặt Chiến Sĩ kia, trong lòng Chiến Sĩ kia khó chịu, cũng lao tới liều mạng với Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc và Chiến Sĩ giao thủ một kích đã phân cao thấp, liên tục đuổi theo đánh đối phương, bất quá trình độ của Mục Sư kia lại không tệ, vội vàng tăng máu, ngược lại cũng có thể bù đắp được công kích của Thạch Trung Ngọc.

Chiến Sĩ kia cười gằn, cả giận nói:

- Hinh Vũ Chi Thạch, xem chiêu!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, Chiến Sĩ kia đánh ra kỹ năng, khí thế dâng cao, Thạch Trung Ngọc cảm thấy quen thuộc, thì ra là Cuồng Long Thăng Thiên.

Thạch Trung Ngọc khinh thường cười cười, lóe lên tránh đi phạm vi công kích của Cuồng Long Thăng Thiên, cười ha ha nói:

- Chiêu này lão tử dùng không biết bao nhiêu lần, còn dám ở trước mặt lão tử múa rìu qua mắt thợ, chẳng lẽ không biết lão tử là đệ nhất cao thủ trong du hí sao?

Thạch Trung Ngọc ngưng cười, quát lạnh:

- Ta cũng để ngươi nếm thử tư vị của kỹ năng này!

Thạch Trung Ngọc nói xong, liền thi triển Cuồng Long Thăng

Thiên, Chiến Sĩ kia vội vã tránh né, bất quá lại không tránh thoát được, dù sao tuy Thạch Trung Ngọc có chút cuồng ngạo, thế nhưng thực lực là thật.

Thạch Trung Ngọc đánh Chiến Sĩ kia bay lên trời, sau đó là một trận kỹ năng điên cuồng công kích, Mục Sư có chút lo lắng, nàng trị liệu không nhanh bằng Thạch Trung Ngọc đánh a!

Mục Sư vội vã lao lên cứu đệ đệ, thế nhưng Hướng Lâm đã ngăn cản ở trước mặt, trực tiếp thi triển Thuẫn Kích, đánh cho nàng bị choáng.

Thạch Trung Ngọc đánh xong một loạt kỹ năng, Chiến Sĩ kia chỉ còn chút máu, mới vừa đứng vững, muốn gọi tỷ tỷ tăng máu, lại chứng kiến tỷ tỷ bị Hướng Lâm đánh choáng, không khỏi oa oa kêu to, lao về phía Hướng Lâm.

Thạch Trung Ngọc mắng:

- Chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, thật con mẹ nó vô sỉ!

Thạch Trung Ngọc muốn lao lên ngăn cản Chiến Sĩ, nhưng lại không còn kịp rồi, lúc này Chiến Sĩ kia đã vọt tới trước mặt Hướng Lâm.

Chiến Sĩ kia mừng rỡ, nếu có thể làm thịt Hướng Lâm, Hinh Vũ Chi Thạch sẽ tứ cố vô thân, mà hắn còn có tỷ tỷ tiếp viện, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!

Lúc này Hướng Lâm cũng phát hiện ý đồ xấu xa của Chiến Sĩ, nhưng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là vung lấy pháp trượng, thân hình nhanh chóng lui lại.

Chiến Sĩ kia đã sắp đuổi kịp Hướng Lâm, trong lòng mừng rỡ, không có chú ý dưới chân, đột nhiên thân thể lảo đảo, đầu đụng vào pháp trượng trong tay Hướng Lâm, chết oan chết uổng!

Thạch Trung Ngọc há to miệng, mắt nhìn cục gạch dưới chân Hướng Lâm, cục gạch này… ngưu bức!

Lúc này trọng tài cũng hết chỗ nói, vẻ mặt sùng bái nhìn cục gạch kia, cục gạch này quá trâu bò, liên tiếp dẫn phát hai trận

thảm án...

Mục Sư thanh tỉnh lại, chứng kiến thi thể đệ đệ nằm dưới đất, biết không còn hy vọng liền bỏ cuộc, Thạch Trung Ngọc đối với Mục Sư kia ấn tượng không tệ, nên không có làm khó dễ nàng, trực tiếp thả nàng xuống đài.

Thi đấu chấm dứt, Thạch Trung Ngọc lại xem mấy cô nương thi đấu, sau đó mới đứng dậy, thời điểm ly khai sân đấu, Cái Mông Sắc Bén lại muốn vuốt mông ngựa, Thạch Trung Ngọc trực tiếp đập con hàng kia hôn mê.

Thạch Trung Ngọc ly khai sân đấu, mang theo các cô nương đi xoát quái, đương nhiên đánh là quái cấp 50, còn là đàn quái, thế nhưng Thạch Trung Ngọc buồn bực phát hiện, cùng các cô nương đoàn thể giết đàn quái, còn không nhanh bằng năm người tổ đội, bất quá vì nguyên tắc nam nữ phối hợp làm việc, Thạch Trung Ngọc cũng hy sinh mình một chút.

Đến buổi tối, Thạch Trung Ngọc đã lên tới cấp 47 20%, đứng thứ năm trên bảng đẳng cấp, hạng nhất vẫn là Ta Là Soái Ca, đã cấp 48.

Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực, lúc nào mình mới có thể lần nữa xông lên thứ nhất!

Cơ Như Nguyệt an ủi:

- Thạch ca, anh cũng đừng thương tâm, anh biết anh làm nhiệm vụ kia lãng phí bao nhiêu thời gian không, hiện tại mới hai ngày đã có thể vào lại bảng đẳng cấp, đã rất tốt rồi!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, có chút buồn bực nói:

- Hướng Lam và Dương a di đi đâu rồi, mới vừa rồi còn ở chỗ này mà!

Dương Tử nói:

- Lam tỷ và mẹ em đi nấu cơm rồi!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, cảm giác cái bụng có chút đói, vì vậy

tuyên bố:

- Chúng ta đánh chút nữa lại đi ăn cơm!

Các cô nương đều nhấc tay tán thành.

Thạch Trung Ngọc lại dẫn các cô nương đánh quái một lúc, sau đó hấp ta hấp tấp đi ăn cơm, Thạch Trung Ngọc tới phòng khách, cơm còn chưa mang lên, các cô nương thì đang thảo luận cái gì đó!

Thạch Trung Ngọc đi tới, vỗ đầu Dương Tử nói:

- Các em thảo luận cái gì đấy?

Dương Tử thấy là Thạch Trung Ngọc, nhất thời vui vẻ nói:

- Thạch ca, chúng em đang thảo luận Bạo Hạo và Lôi Nghiêm!

Hướng Lâm và Cơ Như Nguyệt gật đầu, sắc mặt Thạch Trung Ngọc nhất thời âm trầm xuống nói:

- Các em thảo luận hai người bọn họ làm gì?

Cơ Như Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọc một cái, biết người này tâm lý lại khó chịu, vểnh cái miệng nói:

- Làm sao vậy, vì sao chúng em lại không thể thảo luận hai người bọn họ!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc u oán, không cam lòng nói:

- Hai tên ngu ngốc kia có cái gì phải thảo luận, chẳng lẽ là thảo luận hai người bọn họ ai ngu ngốc hơn sao!

Các cô nương đều cười khanh khách, Hướng Lâm đổi chủ đề trêu đùa:

- Có phải buổi trưa anh đăng một đề tài không?

Thạch Trung Ngọc vừa nghe tới diễn đàn, nhất thời lại nổi giận nói:

- Trên đó đều chỉ giỏi nói bậy, anh chỉ đăng bài đính chính,

không nghĩ tới lại đưa đến nhiều ngu ngốc như vậy!

Cơ Như Nguyệt trừng Thạch Trung Ngọc một cái, ai oán nói:

- Thạch ca, chẳng lẽ anh không biết có một số việc là càng lau càng đen sao, anh không biết chủ đề của mình đã tạo thành động đất rồi sao!

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nói:

- Làm sao vậy? Không phải là một chủ đề bình thường sao?

Cơ Như Nguyệt bất mãn trừng Thạch Trung Ngọc một cái, giận dữ nói:

- Anh còn dám nói, chẳng lẽ anh không biết bây giờ mình là người của công chúng sao, anh viết chủ đề mập mờ như vậy, tự nhiên sẽ đưa tới rất nhiều người vây xem, hiện tại số lượng clik đã đột phá nghìn vạn, bình luận cũng đạt tới mấy trăm ngàn.

Thạch Trung Ngọc há to miệng, mới mấy tiếng a, không đến mức như vậy chứ?

Cơ Như Nguyệt không cam lòng nói:

- Hiện tại tốt rồi, toàn bộ diễn đàn đều đàm luận anh và Bạo Nghiêm có phải bạn gay hay không, dẫn phát một trận đại luận chiến, có người ủng hộ anh và Bạo Nghiêm là bạn gay, có người thì phản đối, quả thực là nóng nảy đến kinh hồn!

Chương 809. Giúp Bạo Quân giết Boss

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc khó coi, đám người kia đều là ngu ngốc sao, mình anh tuấn tiêu sái như thế, làm sao có thể là gay!

Dương Tử cũng trêu chọc nói:

- Đại thúc, lần này anh xem như chuyện xấu quấn thân!

Thạch Trung Ngọc buồn bực nói:

- Cái gì chuyện xấu, thật không biết đầu óc đám người kia chứa thứ gì, ngay cả loại chuyện này cũng tin tưởng, ta đẹp trai như vậy, sao có thể là 3D!

Lúc này Dương Băng Dao và Hướng Lam bưng thức ăn lên bàn, Thạch Trung Ngọc thấy có cánh gà chiên, nhất thời con mắt lóe sáng, muốn đi thưởng thức, nhưng có một thân ảnh trước hắn một bước, đã chụp lấy cánh gà.

Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện là Cơ Vân Thăng, lúc này lão gia hỏa kia đầu đầy mồ hôi, tựa hồ mới vừa vận động cao độ.

Thạch Trung Ngọc nhíu mày, trách không được vừa rồi không phát hiện lão gia hỏa này, nguyên lai là đi đánh Xuân Dương Quyền, Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngài lại đi đánh Xuân Dương Quyền?

Cơ Vân Thăng gật đầu, Thạch Trung Ngọc nhất thời không vui nói:

- Ngài đánh quyền xong cũng không rửa tay!

Cơ Vân Thăng cầm cánh gà nhét vào trong miệng, nhất thời khinh bỉ nhìn Thạch Trung Ngọc nói:

- Ngươi cũng lấy tay cầm, còn có mặt mũi nói ta!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc cứng đờ, cúi đầu nhìn, phát hiện mình cũng dùng tay cầm, con mẹ nó, lúc nào mình trở nên mất vệ sinh như thế?

Trong lòng Thạch Trung Ngọc buồn bực, cắm đầu cắn cánh gà, các cô nương thì cười ha ha.

Ăn cơm tối xong, Thạch Trung Ngọc thấy Cơ Vân Thăng lại xem Teletubbies, biết TV là không có phần của mình, vì vậy về phòng mở máy tính xem Ultraman một lúc, sau đó lên giường ngủ.

Rạng sáng ngày thứ hai, Thạch Trung Ngọc ăn điểm tâm xong, liền đi vào du hí.

Thạch Trung Ngọc tiến vào du hí, đương nhiên vẫn là tiến hành đại nghiệp tăng level, đi tới khu quái vật cấp 50, phát hiện Bạo Hạo và Lôi Nghiêm mang người đang ở đó đánh quái, hắn lập tức tránh đi, mình một người là không có can đảm theo chân bọn họ gọi nhịp.

Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khác hơn là đổi địa phương đánh quái, nghĩ tới hầm mỏ tầng sáu, nơi đó cũng có Cương Thi Quái cấp 50, Thạch Trung Ngọc một đường chạy tới cửa hầm mỏ, lập tức có một tiểu lâu la của Bạo Quân công hội ngăn cản đường đi của hắn, cung kính nói:

- Xin hỏi tiên sinh chính là đại thần Hinh Vũ Chi Thạch?

Thạch Trung Ngọc nhíu mày nói:

- Không sai, ta là Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi có chuyện gì không?

Lâu la kia vui vẻ nói:

- Thạch ca, lão đại của chúng ta ở bên trong chờ ngươi đã lâu, ngươi mau vào đi!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc cả kinh, vội vã lui lại mấy bước, vẻ mặt cảnh giác nhìn tiểu lâu la kia nói:

- Lão đại của các ngươi là ai, chờ ta làm gì?

Lâu la kia cười nói:

- Thạch ca, ngươi đừng khẩn trương, lão đại của chúng ta là Bạo Quân, hắn nói hắn tìm ngươi có việc!

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới thở phào nhẹ nhõm, nguyên lai là Bạo Quân, hắn làm sao biết mình sẽ tới chỗ này?

Thạch Trung Ngọc đi theo tiểu lâu la tới tầng sáu, phát hiện Bạo Quân sớm đã ở đây, vừa thấy Thạch Trung Ngọc, Bạo Quân vui mừng quá đỗi, vội vã chạy tới nói:

- Ngươi xem như tới, ta chờ ngươi thật khổ!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, ngày hôm nay có chút tà môn a:

- Làm sao ngươi biết ta sẽ tới?

Bạo Quân cười nói:

- Ngươi muốn đi đánh quái tăng level, thế nhưng đám người Bạo Hạo đã chiếm đoạt khu quái vật cấp 50, ngươi có thể không tới đây sao!

Thạch Trung Ngọc bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu, quét mắt nhìn hầm mỏ, phát hiện quái trong hầm mỏ sớm đã bị người thanh lý hết, sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm, cả giận nói:

- Ngươi biết ta sẽ tới nơi này đánh quái, còn diệt sạch không còn, ngươi là cố ý chơi ta sao?

Lúc này bên cạnh có một thanh âm truyền đến.

- Là ta nhờ bọn họ thanh lý sạch, bằng không những quái vật kia cứ tới tìm ta phiền phức!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, quay đầu nhìn lại, phát hiện là Thương Tỉnh Vương, lúc này đối phương đang vùi đầu đào quáng thạch, mệt đến nước miếng cũng chảy ra.

Thạch Trung Ngọc không vui nói:

- Các ngươi thanh lý hết quái rồi, lão tử còn tăng cấp cái rắm!

Bạo Quân cười nói:

- Thạch ca, kỳ thực chúng ta thanh lý Cương Thi không chỉ vì để Tỉnh huynh đào quáng, còn vì muốn giết Tử Kim Boss Cương Thi Vương cấp 50.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc u oán nhìn Bạo Quân, cuối cùng biết vì sao con hàng này chờ mình tới, nguyên lai là muốn mình giúp hắn đẩy Boss, tính toán thật tốt!

Thế nhưng lần trước Bạo Quân muốn đẩy Tử Kim Boss này, vốn là có thể thành công, nhưng bị Thạch Trung Ngọc và Thương Tỉnh Vương phá hủy, xem như thiếu hắn, cho nên Thạch Trung Ngọc nghĩ nghĩ, cuối cùng đáp ứng giúp Bạo Quân giết Tử Kim Boss, dù sao cũng có không ít điểm kinh nghiệm.

Thạch Trung Ngọc phất tay nói:

- Thương Tỉnh Vương, đi, theo Thạch ca giết Boss!

Tuy trong lòng Thương Tỉnh Vương có chút không muốn, thế nhưng Thạch Trung Ngọc đã gọi, hắn cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đi theo Thạch Trung Ngọc giết Boss.

Thạch Trung Ngọc dẫn thuộc hạ Bạo Quân đi tới chỗ Tử Kim Boss, phát hiện lúc này Boss đang ngủ say, tiếng ngáy vang trời, không hề biết tiểu đệ của mình đã chết sạch.

Thạch Trung Ngọc quay đầu lại nhìn đám tiểu đệ của Bạo Quân, không khỏi bĩu môi, những thứ này là mặt hàng gì, đều là một đám cặn bả a!

Bạo Quân cười khổ nói:

- Ta ở trong công hội hiện tại trên danh nghĩa là phó hội trưởng, trên thực tế sớm đã không có thực quyền, người chơi tinh nhuệ đều bị đám người Bạo Hạo mang đi, cho nên chúng ta muốn giết Boss cực kỳ trắc trở!

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói:

- Thương Tỉnh Vương, ngươi và ta hấp dẫn lực chú ý của Boss, những người khác phụ trợ công kích!

Thương Tỉnh Vương gật đầu, Thạch Trung Ngọc và Thương Tỉnh Vương một người cầm đao, một người cầm xẻng xông về phía Tử Kim Boss.

Thương Tỉnh Vương vọt tới trước mặt, không nói hai lời, một xẻng đập tới miệng đối phương, Tử Kim Cương Thi Vương đau tỉnh, vội vàng mở mắt nhìn, phát hiện hai tiểu gia hỏa cũng dám khiêu khích uy nghiêm của nó, nhất thời giận dữ.

Lúc này Thạch Trung Ngọc cũng vọt tới phụ cận, trực tiếp thi triển Lực Phách Hoa Sơn, Cương Thi Vương la hét, thú tính đại phát, phát động công kích với Thạch Trung Ngọc và Thương Tỉnh Vương.

Thạch Trung Ngọc và Thương Tỉnh Vương một tả một hữu hấp dẫn lực chú ý của Cương Thi Vương, người Bạo Quân công hội thì xông lên, nhanh chóng phát động công kích.

Chương 810. Thi Vương đẻ trứng

Thi Vương nhìn thấy nhiều nhân loại như vậy vọt tới, cũng không sợ chút nào, mở miệng phun ra khí tức hôi thối.

Thạch Trung Ngọc hít phải khí tức kia, chỉ cảm thấy dạ dày bốc lên, không khỏi mắng to.

- Thi Vương đáng chết, đã bao nhiêu năm không đánh răng rồi hả!

Thương Tỉnh Vương nói cũng không nói, trực tiếp ngồi chồm hổm xuống nôn mửa.

Khí tức này chẳng những thúi, còn mang theo trạng thái trúng độc, HP không ngừng -1000, -1000...

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tái nhợt, không nói hai lời, vội vàng lấy ra thuốc giải độc trung cấp nhét vào miệng.

- Gợi ý hệ thống, thuốc giải độc đẳng cấp quá thấp, không cách nào giải độc, xin sử dụng thuốc giải độc đẳng cấp cao hơn.

Ta sát, Thạch Trung Ngọc thầm mắng một tiếng, may mà thuốc giải độc cao cấp tới cấp 45 là có thể sử dụng, nếu không... Hắn chỉ có thể trực tiếp đi, quá thống khổ rồi.

Thi Vương thở một hơi, làm cho tiểu lâu la của Bạo Quân chết mười mấy người. Đây là Chiến Sĩ xông ở trước mặt, nếu như Thi Vương vọt tới phía sau phun một ngụm, những Mục Sư Pháp Sư kia ngay cả uống thuốc cũng không kịp.

Thương Tỉnh Vương ói nửa ngày, lần nữa đánh tới, một xẻng vỗ lên mặt Thi Vương.

- Nếu như lão tử vài chục năm không đánh răng, lão tử cũng phun chết ngươi.

Bên này Thạch Trung Ngọc một đao đâm trúng tiểu đệ đệ của Trung Thi Vương, dẫn tới Thi Vương giận dữ. Mặc dù tiểu đệ đệ của lão tử không dùng được rồi, nhưng không phải ai cũng có thể tùy tiện đụng! Lão tử muốn bóp nát trứng của ngươi!

- Nếu như ngươi vài chục năm không đánh răng, đừng nói phun người khác, có khi đã tự mình trúng độc chết!

Thạch Trung Ngọc né tránh tặc thủ của Thi Vương, thi triển Cuồng Long Thăng Thiên chém bay nó, đánh vài công kích phổ thông, sau đó là Lực Phách Hoa Sơn.

- Để cho ngươi biết lão tử lợi hại!

Thạch Trung Ngọc rơi xuống đất liền thi triển Trọng Kích...

Thi Vương hưởng thụ một lần bay lên trời vui vẻ, vẫn còn có chút choáng váng, lại lập tức ngất xỉu. Thương Tỉnh Vương sẽ không thương tiếc, một xẻng vỗ vào mặt Thi Vương.

Thi Vương nổi giận, đây đã là lần thứ hai vẽ mặt, không phải nói đánh người không đánh mặt sao, ngươi còn đánh!

Thương Tỉnh Vương không để ý tới oán niệm của Thi Vương, dù biết Thi Vương đang suy nghĩ gì, khẳng định cũng khinh thường phản pháo.

- Nhìn ngươi như vậy, đánh khuôn mặt là chỉnh dung giúp ngươi, lại nói, ngươi còn tính là người sao!

Thi Vương bị Thạch Trung Ngọc và Thương Tỉnh Vương liên thủ công kích, HP trực tiếp giảm xuống đến mấy trăm ngàn.

Chỉ nghe phía sau không biết ai kêu một câu.

- Cẩn thận, Thi Vương muốn bạo phát!

Đám tiểu đệ kia trực tiếp bỏ chạy ra xa.

Thạch Trung Ngọc nhất thời ngẩn ra.

- Ta sát, đây là cái đội ngũ gì a!

Thời điểm hắn sửng sốt, móng vuốt của Thi Vương bóp lấy cặp mông của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc phát điên.

- Không biết cái mông của lão tử là sờ không được sao!

Thi Vương lại bị đánh một trận choáng váng.

- Cái mông của lão tử, lại bị ngươi sờ soạng!

***, ngươi có thể đâm tiểu đệ đệ của lão tử, lão tử không thể sờ cái mông ngươi! Thi Vương cũng rống giận.

- Xin chúc mừng, ngài lại trúng độc.

Ta sát! Thạch Trung Ngọc thầm mắng, hệ thống đáng chết, trúng độc còn chúc mừng!

Nhét một viên thuốc giải độc cao cấp vào miệng, ngừng thở công kích về phía Thi Vương. Không có biện pháp, Thi Vương này quá thúi.

Phảng phất như phối hợp với Thạch Trung Ngọc, liên tục ba cái bạo kích xuất hiện, làm lượng máu của Thi Vương hạ xuống dưới mười vạn.

Thi Vương nổi giận gầm lên một tiếng, khí lãng mãnh liệt càn quét ra.

- Chẳng những miệng thúi, rắm cũng thúi như thế!

Thạch Trung Ngọc bị sóng khí đánh bay ra hơn mười thước. Nhìn lượng máu hạ xuống hai phần ba, vội vàng nhét một bình hồng dược và thuốc giải độc vào miệng, sau đó lại nhào tới. Cuồng Long Thăng Thiên, Lực Phách Hoa Sơn, Trọng Kích…

Thi Vương bị Thạch Trung Ngọc đánh tìm không thấy nam bắc, lượng máu không đến mười vạn chớp mắt hết sạch. Vài món trang bị tán loạn ở trên mặt đất, chung quanh là một đống kim tệ.

Thạch Trung Ngọc nhổ một ngụm nước miếng.

- Dám đấu với ta!

Hắn khiêng đao giẫm thi thể Thi Vương, cười dâm đãng.

Hình ảnh kia là phong tao bực nào a.

Thương Tỉnh Vương gạt thi thể của Thi Vương qua, nhặt lên một quả trứng xinh xắn.

- Di? Có một quả trứng?

Thạch Trung Ngọc nhìn quả trứng, có chút buồn bực nói.

- Lẽ nào lão tử ngay cả đản đản của Thi Vương cũng chém đứt?

Thương Tỉnh Vương nhìn một chút nói.

- Giống như là một quả trứng sủng vật.

Thạch Trung Ngọc nhanh lên nhìn nhìn.

- Trứng sủng vật cấp A, sau khi ấp trứng sẽ xuất hiện một sủng vật.

Bạo Quân chứng kiến tình huống này cũng bu lại.

- Lẽ nào đây là sau khi hệ thống đổi mới xuất hiện?

Thạch Trung Ngọc mặt không đổi sắc nhét trứng sủng vật vào túi hành trang.

- Mặc kệ nó, ta mang về nghiên cứu một chút, hắc, những thứ rách rưới này các ngươi nhặt đi.

Thương Tỉnh Vương bất đắc dĩ, hắn đã biết Thạch Trung Ngọc vô sỉ, nhưng không nghĩ tới lại vô sỉ tới trình độ như thế. Nghiên cứu, nghiên cứu cái rắm.

Bạo Quân cũng bất đắt dĩ, Thạch Trung Ngọc là hắn mời tới giết Boss, đối phương làm như vậy, mình cũng không có cách nào khác. Chỉ có thể dùng ánh mắt giết chết hắn, ân, giết chết hắn.

- Hắc, ngày hôm nay khí trời thật tốt, ta đi tìm đại bá hỏi thăm

trứng sủng vật này một chút.

Không nói lời gì, trực tiếp bóp nát quyển trục hồi thành trở về Bạch Hổ thành.

Mới vừa vào Thành Chủ Phủ, quản gia lập tức đi qua. Chứng kiến Thạch Trung Ngọc, trên mặt nhất thời hiện ra nụ cười sáng lạn.

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi rốt cuộc tới rồi!

Chứng kiến nụ cười kia của quản gia, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy nổi da gà.

- Thành Chủ Đại Nhân có ở đây không.

Quản gia cười.

- Thành Chủ Đại Nhân đang ở hậu hoa viên ngắm trăng!

Ngắm trăng? Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu nhìn trời, con mẹ nó đang là ban ngày, ngắm trăng cái rắm?

Đi tới hậu hoa viên, chỉ thấy Tiếu Sơn đang ngồi ở trên giả sơn, tay phải cầm ly rượu, tay trái một bầu rượu, nhìn bầu trời ngâm thơ.

- Minh mguyệt bao lâu có…

Thạch Trung Ngọc nghe không nổi nữa.

- Đại bá!

Tiếu Sơn chứng kiến Thạch Trung Ngọc, mừng rỡ nói.

- Ai nha nha, nguyên lai là hiền chất tới!

Thạch Trung Ngọc đi nhanh qua.

- Đại bá, ngày hôm nay sao có nhã hứng… ngắm trăng?

Đang là ban ngày, nói ngắm trăng, Thạch Trung Ngọc cũng cảm giác Tiếu Sơn là rảnh rỗi nhức cả trứng.

Tiếu Sơn không thèm để ý chút nào, loạng choạng chén rượu trong tay.

- Hôm nay phong cảnh tú lệ, ánh nắng tươi sáng, nào có ánh trăng gì?

Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy khóe miệng co giật, cũng lười nhiều lời, trước kêu Tiếu Hàm, sau đó lấy trứng sủng vật ra.

Tiếu Sơn vừa thấy trứng sủng vật, ánh mắt nhất thời sáng lên.

- Khá lắm, đây không phải chủ thần mới vừa đổi mới làm ra sao, ngươi tìm được nhanh như vậy?

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc.

- Cũng không xem ta là ai, thân thể rắn chắc thế kia mà!

Mặc dù không biết tỉ lệ rơi đồ và thân thể có quan hệ gì, nhưng Tiếu Sơn vẫn cầm trứng sủng vật nhìn nhìn, sau đó trả lại cho Thạch Trung Ngọc.

- Cất giữ đi, trứng sủng vật cấp A, cũng xem như rất tốt!

Chương 811. Váy liền áo màu đen

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

- Đại bá có cao kiến gì không?

Tiếu Sơn ngửa đầu uống một ngụm rượu, than thở.

- Trứng sủng vật chia làm cấp SSS, cấp SS, cấp S, cấp A, cấp B, cấp C, cấp D, cấp E, cấp F. Cấp F thấp nhất, trứng sủng vật cấp A ấp ra sủng vật kém Đích Lô Mã một cấp.

Con mẹ nó, chỉ kém Lô Mã một cấp? Thứ tốt, bất quá ngẫm lại đây là trứng sủng vật của Thi Vương, lẽ nào ấp trứng sẽ ra một Tiểu Cương Thi?

Tiếu Sơn cũng không để ý Thạch Trung Ngọc, nhìn Tiếu Hàm cười nói.

- Nữ nhi ngoan, ta rất nhớ kịch hoàng mai, lúc nào trở lại hát cho cha một khúc?

Chứng kiến thần sắc động tâm của Tiếu Hàm, Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Tiếu Hàm, nếu đại bá muốn nghe muội hát kịch hoàng mai, vậy muội ở lại Phủ Thành Chủ nghỉ ngơi, ta đi thăm sư phụ.

Nói xong nhanh chóng ly khai Phủ Thành Chủ.

Tiếu Sơn chứng kiến Thạch Trung Ngọc đột nhiên ly khai, nhất thời ảo não, hắn còn tưởng Thạch Trung Ngọc sẽ trực tiếp mang Tiếu Hàm đi, tiểu gia hỏa khốn kiếp này, họa là từ miệng ra a.

…

Thạch Trung Ngọc một cước đá văng cửa gỗ.

- Sư phụ!

Tương Viên nằm ở trên ghế phẫn nộ gầm thét.

- Cái thằng nhóc con này, lão tử mới vừa sửa cửa xong, lại bị ngươi làm hư!

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng sờ đầu.

- Xin lỗi sư phụ, hắc hắc, những trang bị kia sửa xong chưa?

Tương Viên dựng râu trợn mắt.

- Bây giờ còn nghĩ những đồng nát kia!!!

Hắn vung tay, một đống lớn vũ khí xuất hiện ở trên bàn.

- Tự cầm đi!

- Hắc hắc!

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng cười, thu những binh khí kia vào trong Túi Tu Di. Sau đó lại từ bên trong lấy ra một vò rượu đưa đến trước mặt Tương Viên.

- Sư phụ, hiếu kính ngài.

Tương Viên chứng kiến vò rượu, khuôn mặt mới chậm rãi thoải mái xuống.

- Coi như tiểu tử ngươi có hiếu tâm! Ngày hôm nay tới tìm ta, khẳng định không chỉ là vì những trang bị kia chứ.

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Sư phụ, lần trước không phải ngài nói sẽ dạy ta sửa chữa trang bị sao!

Tương Viên liếc Thạch Trung Ngọc, có chút rèn sắt không thành thép nói.

- Ngươi có thời gian sửa chữa đồng nát, còn không bằng nghĩ làm sao chế tạo ra trang bị tốt hơn.

Thạch Trung Ngọc nghe Tương Viên nói, có chút ngượng ngùng sờ lỗ mũi.

- Sư phụ, con cũng không giống như ngài, tùy tiện liền làm ra mười món tám món Tiên khí Thần khí.

Tương Viên càng tức giận.

- Vậy ngươi còn không biết chăm chỉ ở đây học tập! Bái sư lâu như vậy, ngay cả trang bị Hoàng Kim cũng không thể chế tạo, ngươi không mất mặt ta còn mất mặt đây này! Ngẫm lại ta một đời Thần Tượng, khái khái, làm sao lại thu một học trò ngu ngốc như thế chứ!

Bị Tương Viên nói như vậy, Thạch Trung Ngọc càng ngượng ngùng.

- Cái kia, sư phụ, ngài trước đừng tức giận! Cái này, ta cũng là vì hòa bình và hạnh phúc của thế giới cố gắng nha, mấy thiếu nữ xinh đẹp trong nhà không dễ nuôi!

Thạch Trung Ngọc vội vàng giải thích.

- Lời nhảm nhí thì đừng tìm lão tử nói.

Tương Viên khoát tay áo.

- Ngoan ngoãn ở trong lò rèn năm ngày cho lão tử, nếu như trong năm ngày chế tạo không ra vũ khí Hoàng Kim, ngươi trực tiếp cút đi!

Thạch Trung Ngọc nhất thời cảm giác trời đất sụp đổ.

- Không phải đâu, sư phụ, đây không phải là nhốt người sao!

Tương Viên đứng dậy, nhìn cũng không nhìn Thạch Trung Ngọc, đi ra ngoài cửa.

- Nhốt ngươi thì thế nào. Lão tử có việc, đi ra ngoài trước. Hừ, ngươi thành thành thật thật ở đây rèn sắt cho lão tử!

Thạch Trung Ngọc nhất thời khóc không ra nước mắt, sư phụ

hỗn đản này khẳng định lại đi tìm quả phụ, lại ném mình ở trong lò rèn.

Nhìn cái đe sắt, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ đi tới, cầm lấy thiết chùy. Nhìn kỹ năng thợ rèn cao cấp của mình, theo đạo lý mà nói, thợ rèn cao cấp chế tạo trang bị Hoàng Kim là có 10% tỷ lệ. Lão tử cũng không tin đánh không ra vũ khí Hoàng Kim!

- Keng!

- Keng!

- Thình thịch!

- Trong hiện thực có người hô hoán, có ly khai du hí hay không?

Rèn sắt nửa ngày, Thạch Trung Ngọc nhất thời phục hồi tinh thần lại, nhìn thành quả của mình, hơn mười thanh đao, kiếm Bạch Ngân, nhưng không có Hoàng Kim. Nhìn đồng hồ, cũng đến giờ cơm rồi, Thạch Trung Ngọc xác định ly khai du hí.

Mới vừa chui ra cabin trò chơi liền nghe được thanh âm của Dương Tử.

- A, đại thúc, anh không biết mặc quần áo sao!

- Đây không phải là có quần lót sao?

Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực nhìn Cự Long trong quần.

Dương Tử nhìn Thạch Trung Ngọc, tay nhỏ nắm thành đấm, quơ quơ nói.

- Tiểu gia hỏa thích thông khí.

Bộ dạng thiên chân vô tà kia, nhất thời làm cơ thể Thạch Trung Ngọc bốc lên tà hỏa, Nộ Long ngẩng đầu.

- A...

Dương Tử thấy tình huống này, nhất thời biết không tốt, vội vàng làm bộ đáng thương nói.

- Đại thúc, anh không nên như vậy?

Thế nhưng bộ dáng như vậy càng làm cho Thạch Trung Ngọc kiềm chế không nổi, ôm lấy Dương Tử hôn ngấu nghiến.

- Ô ô…

Dương Tử tượng trưng quẩy người một cái, liền rơi vào nụ hôn ngọt ngào của Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc cũng không khách khí, bàn tay trực tiếp mò vào áo của Dương Tử, xoa bóp lấy cặp nhũ hoa đầy đặn mà săn chắc của thiếu nữ.

Dương Tử bị Thạch Trung Ngọc kích thích, cũng không chịu nổi, quên mất đã đến thời gian ăn cơm, tay không ngừng chà xát thân thể Thạch Trung Ngọc, khí tức nam tính dương cương làm cho nàng ý loạn tình mê.

Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy hạ thể mình sắp nổ tung, chỉ muốn tìm một cái hang đâm vào. Tay không tự chủ chui vào trong quần lót của Dương Tử. Nói đó đã ướt nhẹp, ngón tay của hắn rất dễ dàng chui vào khe sâu, không ngừng kích thích lấy dục hỏa của đối phương.

Thời điểm hai người đang vui vẻ, sắp tiến hành bước tiếp theo, đột nhiên một thanh âm có chút oán trách ở ngoài cửa vang lên.

- Ai nha nha, hai người các ngươi, có thể trước ăn cơm lại làm việc không?

- A!

Dương Tử nhất thời hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, là Cơ Như Nguyệt.

Thạch Trung Ngọc bị Cơ Như Nguyệt hù dọa, phía dưới lập tức mềm nhũn một phần tư. Cười khổ nói.

- Như Nguyệt, em không thể tới chậm một chút sao.

- Hừ, chậm một chút? Muộn một hai giờ sao, em còn không biết anh, đến lúc đó tới sẽ không phải là em!

Cơ Như Nguyệt có chút nổi máu ghen, nhìn tiểu huynh đệ của Thạch Trung Ngọc nói.

- Sao không mặc quần áo!

- Em muốn anh mặc quần áo, nhưng lão bản lại không phát tiền lương!

Nói đến đây, Thạch Trung Ngọc càng khổ não.

Cơ Như Nguyệt cũng lười để ý đến hắn.

- Phòng em có bộ đầm màu đen, chính anh đi lấy mặc! Nhanh lên, mọi người ăn cơm rồi!

Nói xong đi ra ngoài.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ giang tay ra, lại váy liền áo, lần này còn là màu đen.

- Hì hì.

Dương Tử từ trong lòng Thạch Trung Ngọc chui ra.

- Đại thúc, buổi chiều em sẽ đi mua quần áo cho anh!

Nghe Dương Tử nói, Thạch Trung Ngọc nhếch miệng cười.

- Ha ha, tốt tốt! Vẫn là Dương Tử ngoan nhất!

- Hừ hừ, vậy anh làm sao cảm tạ em đây?

Dương Tử nói đến đây, trong mắt lóe lên nụ cười giảo hoạt.

Nghe được Dương Tử nói, Thạch Trung Ngọc cười xấu xa.

- Đêm nay anh ngủ với em!

Nói xong bàn tay liền đưa tới bóp lấy ngực của nàng mấy cái.

- Phải gió à!

Dương Tử thở nhẹ một tiếng, quay đầu rời phòng.

Thạch Trung Ngọc nhìn Dương Tử ly khai, đi tới phòng Cơ Như Nguyệt, quả nhiên thấy trên giường có một bộ áo đầm màu đen, bất quá cái số đo kia...

Chương 812. Rình coi

Ai, khổ chết người ta rồi, thân thể Thạch Trung Ngọc cứng rắn nhét vào trong váy, cảm giác kiềm nén không chịu nổi.

Trong phòng khách, mọi người đã ngồi xong, chỉ chờ Thạch Trung Ngọc.

Cơ Vân Thăng đang uống rượu, chứng kiến dáng vẻ của Thạch Trung Ngọc trực tiếp phun rượu a.

- Thạch Trung Ngọc, ngươi điên hả?

Nhìn đoàn người cười xấu xa, Thạch Trung Ngọc cũng bất đắc dĩ.

- Không có, chỉ là thể nghiệm cảm giác mặc váy, ân, cũng không tệ lắm.

Cơ Vân Thăng nghe nói như thế, mặt không khỏi đen lại.

- Được rồi, anh còn đùa nữa.

Hướng Lâm trừng Thạch Trung Ngọc một cái.

- Buổi chiều bảo Sương Yên đi mua cho anh mấy bộ quần áo!

- Thạch ca, em hoài nghi tin đồn là thật.

Hướng Lam che miệng cười nói.

Thạch Trung Ngọc còn chưa kịp phản ứng.

- Cái gì?

Hướng Lam cười nói.

- Anh và Bạo Hạo là bạn gay, ha ha, nếu như hình ảnh này lên mạng, nhất định sẽ nổi tiếng!

Thạch Trung Ngọc không lời nào để nói, chỉ có thể giận dữ nhìn Hướng Lam.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Được rồi, các em đừng khi dễ Thạch ca. Tuy hắn và Bạo Hạo là bạn gay.. Ha ha..

Nói đến đây, Cơ Như Nguyệt cũng không nhịn được cười ha hả.

Cơ Vân Thăng vỗ vỗ bả vai Thạch Trung Ngọc.

- Ta nói vì sao ngươi không theo ta luyện Xuân Dương Quyền. Thì ra ngươi thích cái này.

Bữa cơm này, Thạch Trung Ngọc ăn rầu rĩ không vui, cũng không cùng Cơ Vân Thăng cướp đồ ăn, ăn xong trực tiếp đi về phòng.

Chứng kiến Thạch Trung Ngọc như vậy, Cơ Như Nguyệt có chút lo lắng hỏi.

- Có phải chúng ta giỡn quá đà rồi không?

Tuyết Sương Yên vội vàng nói.

- Nguyệt tỷ, ta đi xem chút.

Nói xong đứng dậy đi vào phòng Thạch Trung Ngọc.

Cơ Như Nguyệt ở phía sau nói.

- Ân, dê vào miệng cọp.

Hướng Lâm vừa nghe liền hiểu, nhất thời mắc cở đỏ bừng khuôn mặt, vội vàng đứng dậy chuẩn bị thu thập chén đũa.

Tuyết Sương Yên đi tới phòng Thạch Trung Ngọc, chứng kiến Thạch Trung Ngọc ngồi trên giường hút thuốc.

- Anh giận.

Thạch Trung Ngọc mặt không thay đổi, khẽ hừ một cái.

- Có thể không tức giận sao? Bị nữ nhân của mình nói 3D. Thực sự là…

Tuyết Sương Yên ngồi ở bên cạnh Thạch Trung Ngọc, ôn nhu nói.

- Được rồi, các nàng cũng không phải cố ý. Lại nói, chúng ta cũng không tin anh sẽ cùng nam nhân...

Thạch Trung Ngọc bị Tuyết Sương Yên nói, cũng không tiện nhắc lại cái này.

- Quên đi, đêm nay anh sẽ tìm Như Nguyệt tính sổ.

Vừa nói vừa ôm eo Tuyết Sương Yên, tà ác cười nói.

- Bất quá lúc này em cũng cười nha.

Tuyết Sương Yên vội vàng nói.

- Không có!

- Rõ ràng có, hắc hắc, tiểu Yên Yên phải bị nghiêm phạt!

Nói xong liền đè Tuyết Sương Yên lên giường, tay sờ lên đôi đại bạch thỏ săn chắc co giãn.

Tuyết Sương Yên khẽ hừ vài tiếng, giãy dụa không được cũng chỉ có thể tùy hắn.

Trong chớp mắt, Tuyết Sương Yên đã bị lột sạch, nhìn nàng thẹn thùng, cộng với thân thể trắng nõn không tì vết, gò ngực nhô cao, hai điểm đỏ phồng lên như thách thức, khu tam giác đen huyền càng kích thích lòng người, tà hỏa của Thạch Trung Ngọc lại bùng lên, gầm nhẹ một tiếng nhào tới.

- Cửa chưa khóa!

Tuyết Sương Yên mới nói xong đã bị Thạch Trung Ngọc dùng miệng chận lại.

Hai tay không ngừng sờ nắn lấy thân thể mềm mại của nàng, Cự

Long nhanh chóng đi vào hang động ướt át lại chật khít. Trong phòng lập tức truyền ra tiếng rên rỉ yêu kiều.

Hướng Lâm rửa chén đũa xong, tò mò đi tới bên ngoài phòng của Thạch Trung Ngọc, nghe được thanh âm rên rỉ bên trong, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng. Tò mò xuyên thấu qua khe cửa, nhìn vào trong.

Hai người đại chiến say sưa, đổi rất nhiều tư thế, nên không có chú ý tới Hướng Lâm. Tuyết Sương Yên khép hờ hai mắt, nằm sấp ở trên giường, thừa nhận Thạch Trung Ngọc từ phía sau va chạm, chỉ cảm thấy hoa tâm siết chặt, thoải mái không sao tả được, trong miệng phát ra từng tiếng rên rỉ kiều mỵ.

Hướng Lâm hừ nhẹ một tiếng.

- Hai người này…

Nhưng nhìn Thạch Trung Ngọc mạnh mẽ trùng kích, cùng thanh âm rên rỉ mê người của Tuyết Sương Yên, nàng cảm giác thân thể cũng từ từ nóng lên, hạ thể truyền đến cảm giác ướt át, tê tê, chỉ muốn thứ kia cũng đâm vào thân thể của mình.

- Hướng Lâm, em ở đây làm gì vậy.

Cơ Như Nguyệt đột nhiên từ phía sau nhích lại gần.

Hướng Lâm chuyên tâm kém chút bị Cơ Như Nguyệt hù chết.

- Nguyệt tỷ, chị làm em sợ muốn chết.

- Yêu, cô gái nhỏ ở chỗ này nhìn lén, cũng không e lệ.

Cơ Như Nguyệt trêu đùa.

Hướng Lâm bị Cơ Như Nguyệt nói như vậy, khuôn mặt càng đỏ hơn.

- Em còn có việc, em đi trước!

Nói xong liền muốn ly khai.

Cơ Như Nguyệt kéo lại.

- Đi cái gì, chuyên tâm nhìn đi, về sau em cũng sẽ phải trải qua, học một chút kinh nghiệm đi.

- Nguyệt tỷ…

Hướng Lâm bị Cơ Như Nguyệt nói, chỉ muốn chui vào lỗ đất. Thế nhưng thanh âm rên rỉ trong phòng phảng phất như tràn đầy dụ hoặc, làm hai người nhìn nhập thần.

Lúc đầu Cơ Vân Thăng chuẩn bị đến tìm Thạch Trung Ngọc, chứng kiến tình huống này, có chút buồn cười lắc đầu.

- Thanh niên bây giờ a, tôn nữ cũng không ngoan, ai… tiểu tử này, diễm phúc không cạn, ân.

Nói xong cũng không quấy rầy nhã hứng của hai người, lặng lẽ ly khai.

Trong phòng, Thạch Trung Ngọc gầm nhẹ, tất cả tinh tuý trực tiếp phun vào hoa tâm của đối phương.

Toàn thân Tuyết Sương Yên rả rời, mềm nhũn nằm lỳ ở trên giường, mị nhãn như tơ, hơi thở gấp gáp.

- Thạch ca, em chịu không nổi rồi, ngô, mới vừa rồi cảm giác như sắp chết vậy.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc.

- Đây là phải, nam nhân của em cường hãn, em nên vui vẻ mới phải nha.

Ôm Tuyết Sương Yên vào trong ngực, ánh mắt thoáng nhìn, liền thấy hai cái đầu ở khe cửa.

- Hai người các em, xem đủ chưa!

- A!

Hướng Lâm kinh hô một tiếng, nhấc chân bỏ chạy. Cơ Như

Nguyệt thấy Hướng Lâm phảng phất như mở phần mềm hack, trực tiếp chạy mất dạng, khẽ cười một tiếng, đẩy cửa phòng đi vào.

- Nguyệt Nguyệt, rình coi là không đúng nha!

Chứng kiến Cơ Như Nguyệt đi vào, Thạch Trung Ngọc cười nói. Tuyết Sương Yên ngượng ngùng, vội vàng trùm kín chăn.

Cơ Như Nguyệt thoải mái ngồi ở bên giường, nhìn Tuyết Sương Yên cười nói.

- Cũng biết xấu hổ sao, đang là ban ngày, bạch nhật tuyên dâm, lúc đó sao không thấy ngươi xấu hổ?

Tuyết Sương Yên mắc cở đỏ bừng cả mặt, vội vàng phản bác.

- Bạch nhật tuyên dâm cũng tốt hơn nhìn lén, hì hì, có phải Nguyệt tỷ nhìn sảng khoái rồi không!

Cơ Như Nguyệt bị Tuyết Sương Yên nói, nhất thời liên tưởng đến tràng cảnh mới vừa rồi, không khỏi có chút ngượng ngùng.

Thạch Trung Ngọc chứng kiến bộ dáng của Cơ Như Nguyệt, tiểu huynh đệ có chút mềm lần nữa đứng thẳng lên.

Cơ Như Nguyệt chứng kiến tình huống này, đâu còn không rõ ý tưởng của Thạch Trung Ngọc, vội vàng đứng dậy.

- Có phải Thạch ca muốn chơi song phi không.

Cơ Như Nguyệt vừa nói như vậy, Thạch Trung Ngọc càng kích thích, nhớ lại buổi tối điên cuồng với Dương Tử và Tô Mị, song phi a, mơ ước lớn nhất của nam nhân, hơn nữa đối tượng còn là hai nữ nhân xinh đẹp như vậy. Thạch Trung Ngọc đưa tay ôm Cơ Như Nguyệt, thế nhưng Cơ Như Nguyệt làm sao để hắn như nguyện, nhẹ nhàng tránh thoát.

Thạch Trung Ngọc tự nhiên sẽ không bỏ qua, trực tiếp đứng dậy ôm lấy nàng.

- Như Nguyệt, em đừng hòng chạy được.

- A, không muốn… ngô…

Cơ Như Nguyệt mới vừa kêu thành tiếng, lập tức bị Thạch Trung Ngọc chận miệng, lưỡi đưa vào trong cái miệng nhỏ nhắn khuấy động. Lúc đầu Cơ Như Nguyệt có chút kháng cự, từ từ rơi vào trong khoái cảm ý loạn tình mê. Thạch Trung Ngọc một bên hôn Cơ Như Nguyệt, tay kia vươn vào trong chăn xoa bộ ngực của Tuyết Sương Yên.

Tuyết Sương Yên có chút mắc cỡ, thế nhưng ở dưới thủ pháp thuần thục của Thạch Trung Ngọc, cũng dần dần rơi vào trong khoái cảm.

Trong phòng lần nữa vang lên thanh âm rên rỉ tuyệt vời.

Thạch Trung Ngọc một bên hưởng thụ hai thân thể mê người, một bên dâm đãng nghĩ, lần sau có nên kéo Dương Tử vào không? Ân, cái kế hoạch rất tốt.

Nam nhân nha, không lúc nào thỏa mãn.

Chương 813. Vũ khí Hoàng Kim

Điên loan đảo phượng hơn hai giờ, Thạch Trung Ngọc rốt cục thỏa mãn đăng nhập vào trò chơi.

Vẫn là lò rèn cũ kỹ, sắc mặt Thạch Trung Ngọc vốn dương dương đắc ý lại xụ xuống, nhân sinh khổ bức a.

Tương Viên còn chưa trở lại, khẳng định đang cùng quả phụ kia lăn giường. Thạch Trung Ngọc nhặt lên thiết chùy, bắt đầu rèn sắt.

Thiên thành, trong tửu quán, Lôi Nghiêm, Lý Uy, Bạo Hạo đang uống rượu, thương lượng cái gì đó.

Bạo Hạo nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cau mày hỏi.

- Uy Thúc, ngươi thật muốn làm như vậy?

Vẻ mặt Lý Uy âm trầm.

- Không làm như vậy còn có cách nào khác sao?

Bạo Hạo có chút khó khăn.

- Cơ Vân Thăng ở trong biệt thự đó, nhân thủ của chúng ta không giải quyết được!

Lôi Nghiêm gãi đầu, khuôn mặt khổ não, ngày đó hắn không nghĩ tới lão đầu tử mình chọc kia lại là Cơ Vân Thăng, kết quả về nhà bị phụ thân mắng một trận, kém chút đuổi hắn ra khỏi nhà. Hơn nữa chiếu tình huống này xem, hôn sự của mình và Cơ Như Nguyệt chín phần là sẽ thất bại. Cơ lão gia tử khủng bố như thế nào, bọn hắn là quá rõ ràng.

- Không biết điệu hổ ly sơn sao?

Lôi Nghiêm nghe Lý Uy nói, cảm thấy chỉ có binh đi hiểm chiêu, nếu không... Thực bị từ hôn, mặt mũi của mình sẽ mất hết! Sợ rằng quyền lợi trong gia tộc cũng sẽ bị thu hồi.

Bạo Hạo nhíu mày.

- Điệu hổ ly sơn? Chuyện gì có thể làm Cơ lão gia tử lo lắng đây?

Lý Uy cười âm hiểm.

- Tỷ như Cơ Như Phong bị bắt cóc. Người thừa kế hợp pháp thứ nhất của gia tộc bị bắt cóc, sợ rằng Cơ lão gia tử sẽ ngồi không yên.

Ánh mắt Lôi Nghiêm sáng lên.

- Cái này cũng có thể! Hắc hắc, đến lúc đó chỉ cần Cơ lão gia tử không ở trong biệt thự, Cơ Như Nguyệt còn không phải là của ta!

Bạo Hạo nhìn hai người, một cái bị cướp nữ nhi, một cái bị cướp bạn gái, Thạch Trung Ngọc thật lợi hại.

- Vậy Uy thúc chuẩn bị đủ chưa?

Lý Uy nghe nói như thế, liền biết Bạo Hạo không muốn tham dự việc này, cau mày nói.

- Hiền chất, nhân thủ của ta không đủ, hơn nữa tố chất cũng không có gì đặc biệt, nào có binh cường mã tráng như thủ hạ của ngươi. Nếu như hiền chất đáp ứng, mảnh đất Thành Tây kia…

Ánh mắt Bạo Hạo sáng lên, vỗ bàn một cái.

- Tốt, ta sẽ giúp một tay! Bất quá sự tình bắt cóc Cơ Như Phong, ta chỉ có thể kéo dài chút thời gian, không cho Cơ lão gia tử phát hiện mà thôi.

- Được.

Lý Uy hăng hái gật đầu, nhìn Lôi Nghiêm nói.

- Lôi Nghiêm, ngươi dẫn Cơ Như Phong đi là được! Chỉ cần Cơ Như Phong bị bắt cóc, chúng ta dẫn người vọt vào biệt thự là được!

Lôi Nghiêm dùng sức gật đầu, trong mắt tỏa sáng.

- Được, Thạch Trung Ngọc giao cho ngươi xử trí, ta chỉ cần Cơ Như Nguyệt!

Lý Uy đáp nhẹ một tiếng, giơ ly rượu lên.

- Hợp tác vui vẻ!

- Hợp tác vui vẻ!

- Hợp tác vui vẻ!

Ba người phát ra tiếng cười âm hiểm.

Thạch Trung Ngọc thì vẫn còn ở trong lò rèn, dùng sức nện kiếm phôi.

- Ta không có tự do a, mất tự do, suốt ngày mắt của ta rơi lệ a í a, suốt ngày mắt của ta rơi lệ a í a…

Thình thịch!

Cửa lò rèn bị đá văng, Tương Viên mặt mày hồng hào đi vào, nhìn Thạch Trung Ngọc chửi một trận.

- Không có tự do cái rắm, thằng nhóc ngươi, nhanh chế tạo ra trang bị Hoàng Kim, nếu không... ngươi đừng nghĩ đi ra cánh cửa này!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc ai oán.

- Sư phụ, không nên như vậy nha!

Tương Viên không thèm để ý.

- Nhanh đi! Trước tiên đánh kiếm phôi tới năm lớp lại nói!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, lại đun nóng kiếm phôi, sau đó bắt đầu chồng chất...

Tương Viên ở bên cạnh hướng dẫn.

- Nhanh lên, tay phải nhanh! Nếu không... sắt sẽ nguội!

Thạch Trung Ngọc cầm thiết chùy, giống như trận bão đập nện.

- Gợi ý của hệ thống, chúc mừng ngài lĩnh ngộ kỹ năng thợ rèn, Trận Bão.

Thanh âm hệ thống làm cho Thạch Trung Ngọc hơi sững sờ, kiếm phôi mới chồng chất bốn lớp trực tiếp nổ tung!

Tương Viên chửi ầm lên.

- Xú tiểu tử, ngây ngô cái gì, ở thời khắc mấu chốt lại ngừng!!! May mắn tiểu tử ngươi chế tạo không phải Thần khí, nếu không... mạng của ngươi cũng không còn rồi!

Thạch Trung Ngọc bị nổ HP chỉ còn lại 1 điểm, sợ đến vội vàng ăn hồng dược, sau đó mở ra bảng kỹ năng.

- Trận Bão, đẳng cấp 1, 0/1000, bí quyết thợ rèn đánh sắt, giống như trận bão đập nện. Có thể sử dụng ở trong chiến đấu, lúc làm nghề nguội, tăng 10% xác suất thành công, trạng thái chiến đấu, đề cao 50% tốc độ công kích, tỉ lệ bạo kích tăng 20%, thời gian kéo dài hai mươi giây, thời gian cold-down 2 phút.

Kỹ năng tốt, oa kháo, 20% tỉ lệ bạo kích, còn tăng 50% tốc độ công kích, Thạch Trung Ngọc nhìn cũng đã chảy nước miếng.

Tương Viên chửi ầm lên.

- Nhanh rèn sắt!

Thạch Trung Ngọc giật mình, vội vàng lấy đồng thạch ra.

Có Trận Bão gia trì, xúc cảm cccThạch Trung Ngọc cực kỳ tốt, một lần liền hoàn thành năm lần điệp gia.

Ánh mắt Tương Viên sáng lên.

- Nhanh lên, tố hình!

- Yes Sir!

Thạch Trung Ngọc cũng kích động, thiết chùy như mưa nện

xuống.

Rốt cục, một thanh trường kiếm hoàn thành!

Thạch Trung Ngọc vội vàng tôi vào nước lạnh.

- Thành công rèn ra vũ khí cấp Hoàng Kim, xin đặt tên!

- Đệ Nhất! Ha ha.

Thạch Trung Ngọc không chút nghĩ ngợi đặt danh tự.

Đệ Nhất, trường kiếm một tay, đẳng cấp yêu cầu cấp 45, lực công kích 540-600. Lực lượng tăng 35, mẫn tiệp tăng 35. 10% tỷ lệ xé rách vết thương, tạo thành thương tổn gấp hai, duy trì liên tục 5 giây. Hấp thu 5% tổn thương chuyển hóa thành HP. Chức nghiệp yêu cầu, Chiến Sĩ, Kỵ Sĩ.

Khá lắm, Thạch Trung Ngọc nhìn trường kiếm mà chảy nước miếng, bất quá đáng tiếc vẫn kém xa Chiến Thần Chi Nhận của mình.

Hiện tại mấy ngày thăng cấp, Chiến Thần Chi Nhận đã lên tới cấp 2.

Chiến Thần Chi Nhận, cấp 2, người sở hữu, Hinh Vũ Chi Thạch. Đại đao hai tay, công kích 900-1050. Lực lượng tăng 40, mẫn tiệp tăng 40. 15% tỷ lệ tạo thành bạo kích, 5% tỷ lệ tạo thành gấp ba thương tổn, một phần ngàn tỷ lệ tạo thành thương tổn gấp mười. Hấp thu 20% tổn thương chuyển hóa thành HP, kỹ năng phụ gia, Chiến Thần Nhiệt Huyết.

Chiến Thần Nhiệt Huyết, công kích 100% ra gấp năm lần thương tổn. 50% tỷ lệ tạo thành thương tổn gấp mười, 1% tỷ lệ tạo thành thương tổn gấp hai mươi, không nhìn phòng ngự. Thời gian cold-down 2 phút.

Chương 814. Điên Cuồng Chi Tâm

Hắc hắc, Chiến Thần Nhiệt Huyết vẫn chỉ là kỹ năng cấp 2, bất quá không hổ là Thần khí, ra kỹ năng đều biến thái như vậy.

Thạch Trung Ngọc cười dâm đãng, không biết Chiến Thần Chi Nhận lên tới mãn cấp sẽ là hiệu quả gì.

Bởi vì chế tạo ra vũ khí Hoàng Kim, Tương Viên cũng không nói gì, vung tay lên, Thạch Trung Ngọc như được đại xá, giống làn khói chạy ra khỏi lò rèn.

Kết quả mới vừa ra khỏi cửa nửa bước, Túi Tu Di chấn động. Móc ra nhìn, nguyên lai là lệnh bài của Đại Địa Chi Hùng không ngừng rung động.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc khó coi, bất đắc dĩ nhấn cái nút.

Không gian xoay chuyển.

Khuôn mặt Đại Địa Chi Hùng đến sát trước mặt Thạch Trung Ngọc, cười hắc hắc.

- Sao mỗi lần ngươi đến đều chật vật như vậy, cái này không tốt nha.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc đau khổ.

- Hùng ca, ta có biện pháp gì, không gian xoay chuyển, ta đứng không yên, hơn nữa còn là giữa không trung hạ xuống.

Đại Địa Chi Hùng vỗ mặt đất, trực tiếp chấn Thạch Trung Ngọc lên.

- Bớt sàm ngôn đi, ngày hôm nay tiếp tục rèn luyện.

Mới vừa đứng dậy, Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy một cỗ

cự lực đè xuống, lại bò ở trên mặt đất, cắn răng nghiến lợi nói.

- Hùng ca, đây không phải gấp năm lần trọng lực.

Đại Địa Chi Hùng lắc đầu.

- Oh, tính sai rồi, mới vừa rồi không cẩn thận cho ngươi gấp sáu lần trọng lực. Được rồi, tiếp tục rèn luyện, hôm nay chạy 10 km lại nói.

Mẹ kiếp nhà ngươi, Thạch Trung Ngọc thầm mắng Đại Địa Chi Hùng.

- Ta không có tự do a, mất tự do, suốt ngày chảy nước mắt a í a.

Thạch Trung Ngọc gian nan bước chân, một bước một cái dấu chân theo Đại Địa Chi Hùng chạy.

Đại Địa Chi Hùng còn không ngừng châm chọc.

- Nhìn ngươi kìa, đại hắc gánh 20 lần trọng lực cũng có thể chạy dễ dàng. Ngươi ngay cả một con chó cũng không bằng, còn xưng Cuồng Đao.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, bị trọng lực gấp sáu lần đè nén, mỗi bước giống như đổ chì, nhấc chân khó khăn, nói gì đến chạy.

- Hùng ca, Cuồng Đao rốt cuộc là chức nghiệp gì.

Đại Địa Chi Hùng vừa chạy vừa nói.

- Cuồng Đao sao, muốn biết? Muốn biết chờ ngươi chạy xong ta sẽ nói cho ngươi biết, nếu như 10 km cũng chạy không xong, ngươi không cần biết nghề nghiệp Cuồng Đao làm gì!

Thạch Trung Ngọc cười khổ.

- Tốt, không phải 10 km sao. Ta kiên trì.

Ở nơi đây chạy bộ không chỉ tiêu hao thể lực, ngay cả sinh mệnh lực cũng tiêu hao.

Mới đầu Thạch Trung Ngọc còn không có cảm giác, đến phía

sau, HP bắt đầu 10 điểm, 20 điểm, 40 điểm, 80 điểm giảm xuống.

- Gợi ý của hệ thống, ngươi kích phát cực hạn của thân thể, mỗi mười giây tính dai tăng 5 điểm, lực lượng tăng 5 điểm.

Đại Địa Chi Hùng như biết trạng thái của Thạch Trung Ngọc bây giờ, la lớn.

- Tốt, cứ như vậy, nỗ lực lên!

Bây giờ Thạch Trung Ngọc ngay cả nói cũng không nói được, ngực giống như bị tảng đá đè nặng. Cảm giác trọng lượng thân thể càng ngày càng nặng, càng ngày càng nặng, phảng phất như đã không chỉ 6 lần trọng lực, tầm mắt từ từ mơ hồ, hận không thể nằm xuống ngủ say.

Quá mệt mỏi.

Đại Địa Chi Hùng thấy vậy, vội vàng hét lớn.

- Mở to mắt nhìn phía trước. Nơi đó có vô số mỹ nữ đang chờ ngươi. Nơi đó cũng có vô số địch nhân chờ ngươi. Bọn họ đang khi dễ nữ nhân của ngươi, chiến đấu, dùng đao của ngươi xé rách thân thể bọn họ, chém bọn họ thành hai đoạn. Làm cho những người khinh thị ngươi cúi đầu. Chiến đấu! Chạy nhanh!

Đại Địa Chi Hùng nói làm Thạch Trung Ngọc nhiệt huyết sôi trào.

Rống!

Phảng phất như dã thú gầm nhẹ, trong thân thể lại đột nhiên bốc lên lực lượng cường đại không biết tên. Ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước, ra sức chạy nhanh.

Đại Địa Chi Hùng tiếp tục nói.

- Cuồng Đao, là một chức nghiệp tràn đầy nhiệt huyết, tràn đầy ngang ngược. Cần, là một trái tim dũng cảm tiến lên, một trái tim có can đảm xé nát tất cả trở ngại, một trái tim cuồng vọng phá trời. Cuồng Đao, trọng tâm ở chữ cuồng. Điên cuồng, cuồng vọng, dùng sinh mệnh tới điên cuồng, dùng thực lực tới cuồng vọng.

- Ngươi sợ chết không!

Thạch Trung Ngọc gào thét.

- Không sợ!

- Ngươi dám chiến đấu không!

Thạch Trung Ngọc gầm thét.

- Dám!

- Có người muốn giết ngươi, làm sao bây giờ!

Thạch Trung Ngọc phảng phất như dã thú gầm thét.

- Con mẹ nó! Bóp vỡ trứng hắn!

- Gợi ý của hệ thống, chúc mừng ngài lĩnh ngộ Điên Cuồng Chi Tâm.

Gợi ý của hệ thống vang lên, Thạch Trung Ngọc rốt cục hao hết thể lực, hạnh phúc té xỉu.

Đại Địa Chi Hùng nhìn Thạch Trung Ngọc té xuống đất, lại nhìn con đường đi qua, tán dương cười nói.

- Tiểu tử này không tệ, dĩ nhiên ở dưới trọng lực gấp 10 lần chạy 15 km, xem ra phương pháp lão gia hỏa kia nói rất tốt, Cuồng Đao thứ hai sắp xuất hiện rồi.

- Gợi ý của hệ thống, bởi nguyên nhân đặc biệt, hệ thống trong khoảng 10 phút nữa phong bế, tiến hành một lần đổi mới cuối cùng, mời mọi người chuẩn bị logout!

- Gợi ý của hệ thống, bởi nguyên nhân đặc biệt, hệ thống trong khoảng 10 phút nữa phong bế, tiến hành một lần đổi mới cuối cùng, mời mọi người chuẩn bị logout!

- Gợi ý của hệ thống, bởi nguyên nhân đặc biệt, hệ thống trong khoảng 10 phút nữa phong bế, tiến hành một lần đổi mới cuối cùng, mời mọi người chuẩn bị logout!

- Chuyện gì xảy ra?

- Sao đột nhiên lại muốn đổi mới?

- Con mẹ nó, lão tử đang xoát Boss, đồ phá hoại!

- Đáng đời! Ha ha!

- Đáng đời con mẹ ngươi, cẩn thận lão tử gọi người chém chết!

- Mẹ, ngươi muốn chết sao! Ngươi cho rằng ngươi là ai!

- Lão tử là Bạo Hạo, thế nào!

Kênh thế giới cãi lật trời, nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn rơi vào hôn mê, các cô nương gọi điện thoại cũng không gọi được.

- Người chơi đang ở trong tràng cảnh đặc thù, xin gọi lại sau.

Chỉ chốc lát, tất cả mọi người hạ tuyến, tụ tập ở trong phòng khách.

Cơ Như Nguyệt kỳ quái hỏi.

- Thạch ca đâu? Sao tìm không thấy?

Tuyết Sương Yên cũng kỳ quái.

- Lẽ nào đang ngủ?

Hướng Lam vội vàng nói.

- Được rồi, được rồi, đừng để ý tới hắn, chúng ta đi dạo phố.

Nói tới đi dạo phố, ánh mắt mấy nữ nhân sáng lên, thương lượng một chút, cũng không để ý Thạch Trung Ngọc, năm mỹ nữ hấp tấp ra khỏi cửa, cưỡi Mercedes của Dương Tử, nhanh chóng chạy tới phố thời trang.

Đáng thương Thạch Trung Ngọc, cứ như vậy hôn mê ở trong cabin trò chơi, không người để ý.

Cơ lão gia tử chứng kiến năm nha đầu ra khỏi cửa cũng bất đắc

dĩ lắc đầu, chuẩn bị ra ngoài đi bộ một chút.

Biệt thự an tĩnh lại.

Chương 815. Thạch Trung Ngọc, cao thủ Tiên Thiên?

- Thạch ca, ta mua cho anh mấy bộ quần áo, anh nhìn xem vừa không!

Tuyết Sương Yên đẩy cửa phòng, cầm một túi quần áo hưng phấn đi vào.

Nhìn căn phòng trống không, Tuyết Sương Yên kỳ quái.

- Di? Người đâu? Lẽ nào đi ra ngoài rồi?

Nhìn cabin trò chơi, đèn vẫn báo màu xanh, lẽ nào Thạch Trung Ngọc vẫn còn chơi game? Không thể nào, không phải hệ thống đang đổi mới sao? Tuyết Sương Yên kỳ quái nhấn nút đánh thức, vỗ vỗ cabin trò chơi.

- Thạch ca, ra ngoài đi!

Đợi nửa ngày, một chút phản ứng cũng không có, lúc này Cơ Như Nguyệt cũng tiến vào.

- Làm sao vậy, Sương Yên, Thạch ca đâu?

Tuyết Sương Yên vội vàng nói.

- Thạch ca giống như còn ở trong game, thế nhưng vì sao gọi không đi ra!

Cơ Như Nguyệt nghe nói như thế, cũng vội vàng chạy qua, ấn nút kêu gọi, thế nhưng qua mấy phút, vẫn không có phản ứng.

Tuyết Sương Yên có chút lo lắng hỏi.

- Không phải Thạch ca đã xảy ra chuyện gì chứ?

Vừa nói như vậy, Cơ Như Nguyệt cũng có chút lo lắng, dùng sức

vỗ nắp cabin.

Cơ Như Nguyệt nghĩ nghĩ, ấn nút khẩn cấp. Đây là công ty game thiết kế đặc biệt. Đè xuống nút khẩn cấp, nếu như người chơi ở trong game, mười giây không có phản ứng, như vậy cabin trò chơi sẽ tự động mở ra, mạnh mẽ gián đoạn kết nối.

Đợi một lát, cabin trò chơi tự động mở ra, chỉ thấy Thạch Trung Ngọc cả người đầy mồ hôi, không nhúc nhích nằm ở nơi đó.

Tuyết Sương Yên hô to một tiếng.

- Thạch ca!

Hai người luống cuống kéo Thạch Trung Ngọc ra.

Mấy nữ tử khác nghe được động tĩnh, vội vàng chạy tới. Chứng kiến Thạch Trung Ngọc toàn thân mồ hôi, không có một chút phản ứng, cũng không để ý hiện tại Thạch Trung Ngọc có mặc quần áo hay không, đều lo lắng tiến lên chăm sóc.

Hướng Lam nói.

- Đi gọi Cơ lão gia tử.

- Để em đi!

Dương Tử lên tiếng, vội vàng chạy ra ngoài.

- Váng đầu à, gọi điện thoại! Hiện tại ai biết gia gia ở đâu?

Cơ Như Nguyệt móc điện thoại ra.

Chỉ chốc lát, Cơ Vân Thăng và Dương Tử trước sau đi vào.

- Xảy ra tình huống gì, sao các cháu gấp gáp như vậy!

Cơ Vân Thăng bình tĩnh đi tới, nhìn mọi người đứng ở trước giường.

Thấy Cơ Vân Thăng đến, các cô nương vui vẻ, nhanh chóng nói rõ sự tình.

Cơ Vân Thăng khoát tay.

- Được rồi được rồi, ta xem một chút, ta xem một chút.

Cơ Vân Thăng đi tới đầu giường, nhìn đồng tử của Thạch Trung Ngọc một chút, lại sờ mạch tượng.

- Quái, quái!

Cơ Vân Thăng nhìn cabin trò chơi, trong lòng kỳ quái.

- Làm sao vậy, gia gia, chẳng lẽ Thạch ca xảy ra chuyện gì?

Cơ Như Nguyệt lo lắng hỏi.

Cơ Vân Thăng vuốt râu, nghi ngờ nói.

- Nhìn tình huống này, tiểu Thạch là thoát lực té xỉu, hoàn toàn dùng hết tất cả thể lực, thậm chí ngay cả sinh mệnh lực cũng tiêu hao nghiêm trọng. Thế nhưng kỳ quái là, nó rõ ràng là đang chơi game, làm sao lại xuất hiện tình huống như vậy?

Nghe Cơ Vân Thăng nói, Cơ Như Nguyệt vội vàng hỏi.

- Vậy hắn không có chuyện gì chứ?

Cơ Vân Thăng gật đầu.

- Không có chuyện gì lớn, mua chút thuốc bổ, điều dưỡng một thời gian là tốt rồi. Thực kỳ quái. Di, không đúng?

Cơ Vân Thăng lại cẩn thận sờ sờ Thạch Trung Ngọc, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Kỳ Kinh Bát Mạch toàn bộ đả thông! Điều này sao có thể!

Dương Tử nhịn không được xen mồm hỏi.

- Có ý gì?

Cơ Vân Thăng nhìn thân thể Thạch Trung Ngọc, rất hâm mộ nói.

- Tiểu tử này có phúc a! Ha ha! Hắn vừa tỉnh lại, trên thế giới lại

nhiều hơn một cao thủ Tiên Thiên!

- Tiên Thiên!

Cơ Như Nguyệt ở trong gia tộc cũng nghe đồn một ít sự tình trên võ lâm. Trong võ lâm đương đại, cao thủ Tiên Thiên là hai tay có thể đếm hết. Không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc lại trở thành cao thủ Tiên Thiên! Dường như lão gia tử là ở mấy năm trước trở thành Tiên Thiên.

Cao thủ Tiên Thiên 24 tuổi, thành tựu sau này… Cơ Vân Thăng chấn kinh rồi.

Thế nhưng Cơ Như Nguyệt lại nghĩ, một cao thủ Tiên Thiên cầu hôn, như vậy Cơ Hùng Liệt không muốn đáp ứng cũng phải đáp ứng rồi.

Mấy cô nương khác mặc dù không biết cao thủ Tiên Thiên là cái gì, nhưng nhìn bộ dạng của Cơ Vân Thăng, chỉ sợ sẽ rất giỏi, trong lòng cũng cao hứng.

- Ai nha, được rồi! Chờ Tiểu Thạch tỉnh lại thì bảo nó tới tìm ta, ha ha, đã lâu không có tìm được đối thủ rồi!

Cơ Vân Thăng cười lớn, cầm bình rượu rời khỏi phòng.

Nghe Thạch Trung Ngọc không có chuyện gì, các cô nương cũng yên tâm. Cơ Như Nguyệt ở lại chăm sóc Thạch Trung Ngọc, những người khác thì rời khỏi phòng, dù sao hiện tại Cơ Như Nguyệt là bạn gái trên danh nghĩa của Thạch Trung Ngọc. Tuy trên thực tế ngoại trừ Hướng Lam, những cô nương khác đều có quan hệ gần gũi với Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc hôn mê đến giờ cơm tối mới tỉnh lại.

Vừa tỉnh lại, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy toàn thân không có một chỗ không đau.

- Hùng ca, ngươi hại khổ ta rồi!

Nhưng nhìn kỹ, không đúng, mình là ở trong phòng.

Cơ Như Nguyệt nghe Thạch Trung Ngọc nói, có chút giận trách.

- Còn mê sảng, cái gì Hùng ca. Hiện tại cảm giác thế nào.

Thạch Trung Ngọc khó khăn chống đỡ thân thể.

- Cảm giác thân thể không có chút khí lực. Di? Không đúng!

Chỉ cảm thấy trong thân thể đột nhiên hiện ra một dòng nước ấm, lúc đầu bắp thịt có chút đau nhức tê dại, chỉ chớp mắt thì tốt rồi.

- Cơ thể của ta, sao lại thế này?

Tuyết Sương Yên ở bên cạnh nói.

- Cơ lão gia tử mới vừa sang xem, nói anh cái gì Kỳ Kinh Bát Mạch toàn bộ thông, trở thành cao thủ Tiên Thiên.

Thạch Trung Ngọc nhất thời không nói, cao thủ Tiên Thiên, vô nghĩa. Mình cái gì cũng không có tu luyện qua, liền trực tiếp thành cao thủ Tiên Thiên?

Cơ Như Nguyệt nói.

- Gia gia nói khi nào anh tỉnh thì đi tìm hắn.

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

- Tốt, hiện tại ta liền đi qua. Ân, khổ hai ngườie rồi. Tới, một người hôn một cái.

- Phải gió à!

Cơ Như Nguyệt kháng cự, thế nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn hôn lên môi nàng một cái.

Tuyết Sương Yên ở bên cạnh nhìn có chút ghen, hung hăng nhéo Thạch Trung Ngọc một cái.

Thạch Trung Ngọc cười quay đầu nói.

- Tiểu Yên Yên cũng tới một cái.

Hôn hai nàng xong, Thạch Trung Ngọc chạy đến phòng tắm tắm rửa, mặc quần áo mới do Tuyết Sương Yên mua, rất vừa người.

- Hì hì, nếu lại thêm kính râm, như vậy Thạch ca rất giống một sát thủ lãnh khốc!

Tuyết Sương Yên chứng kiến Thạch Trung Ngọc mặc quần áo vào, ánh mắt sáng lên.

- Hắc.

Thạch Trung Ngọc cười cười.

- Cũng không nhìn nam nhân của em là ai!

Nói xong Thạch Trung Ngọc đi ra vườn hoa phía sau biệt thự, bình thường Cơ lão gia tử đều ở đó.

Chương 816. Minh Hồng tâm pháp

Đi tới hoa viên, liền thấy Cơ lão gia tử đang đánh Xuân Dương Quyền.

Cơ Vân Thăng cũng nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đến, không nói hai lời, vọt thẳng qua đấm một quyền.

Thạch Trung Ngọc hoảng sợ, nắm đấm của Cơ Vân Thăng không phải dễ nhận, hắn thấu hiểu rất rõ, theo bản năng khom lưng, nhanh chóng tránh thoát một quyền này, hỏi.

- Cơ lão gia tử, ngài làm gì vậy!

Cơ Vân Thăng chứng kiến Thạch Trung Ngọc lại tránh thoát nắm đấm của mình, ánh mắt sáng lên.

- Tiểu Thạch, lại tiếp ta một quyền!

Lại một quyền, còn nhanh hơn vừa rồi. Thạch Trung Ngọc cảm giác mình không tránh khỏi, không thể làm gì khác hơn là vận toàn lực, chuẩn bị đón nhận.

Nhưng không nghĩ tới, trong cơ thể nhất thời dâng lên một đoàn khí lưu, tất cả lỗ chân lông như mở ra, thoải mái hô hấp, đồng thời khí lưu tụ tập đến nắm tay, chỉ cảm thấy một quyền này phảng phất như ẩn chứa lực lượng bạo tạc.

Ánh mắt Cơ Vân Thăng sáng lên, ra quyền nhanh hơn, hai nắm tay va chạm.

Thình thịch!

Phảng phất như lựu đạn nổ tung, Thạch Trung Ngọc cảm giác nắm đấm của mình như nện vào khối thép cứng rắn, đồng thời khí lưu nghịch xung đẩy hắn lui ra sau mấy bước. Nắm tay tê dại, trong lúc nhất thời không đề khí được. Cơ Vân Thăng lắc lắc tay

trái, cười to nói.

- Tốt lắm Tiểu Thạch, mới vừa tấn cấp Tiên Thiên thì có lực lượng như vậy. Không tệ, không tệ!

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc.

- Lão gia tử, ta đang muốn hỏi ngài đây, ta lúc nào thì trở thành cao thủ Tiên Thiên?

Cơ Vân Thăng cười khổ.

- Ngươi đó, người khác muốn trở thành Tiên Thiên không biết phí bao nhiêu tâm huyết, nhưng ngươi lại mơ mơ màng màng hoàn thành mộng tưởng mà người khác hầu như cả đời không hoàn thành được!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Lão gia tử, ngài nhanh giải thích giúp ta, ta đang hồ đồ đây.

Cơ Vân Thăng vuốt râu nói.

- Cái này ta cũng không rõ ràng, thời điểm ngươi chơi game, lúc cuối cùng đã làm gì?

- Cuối cùng?

Thạch Trung Ngọc nghi ngờ gãi đầu.

- Lúc cuối cùng ta đang ở trong bản đồ Cuồng Đao, bị Hùng ca huấn luyện, gia trì gấp năm lần trọng lực không ngừng chạy bộ, thống khổ không chịu nổi, đột nhiên nghĩ tới mình ở trong trò chơi có luyện Nội Công Tâm Pháp, hiếu kỳ lấy ra thử một chút, kết quả cảm giác cũng không tệ lắm, thế nhưng cũng kiên trì không được bao lâu, trực tiếp ngất xỉu.

Ánh mắt Cơ Vân Thăng sáng lên, bắt lấy tay Thạch Trung Ngọc.

- Ngươi nói Nội Công Tâm Pháp trong trò chơi! Tâm pháp kia tên gì!

- Minh Hồng tâm pháp.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Minh Hồng tâm pháp?

Cơ lão gia tử suy nghĩ một chút, nhíu mày nói.

- Có chút quen tai! Tê, chẳng lẽ là bí tịch Thiên cấp vài thập niên trước gây nên võ lâm hỗn loạn? Làm sao lại chạy vào trong trò chơi?

Thạch Trung Ngọc giang tay ra.

- Cái này ta cũng không rõ ràng. Ta chỉ là bắt chẹt Tiếu Khắc, từ trong tay Chuyển Chức đại sư lấy được. Bất quá theo đạo lý mà nói, du hí là du hí, không có khả năng ảnh hưởng tới thực tế.

Cơ Vân Thăng suy nghĩ một chút.

- Cái trò chơi này, ta cảm giác có chút không bình thường. Dường như có âm mưu gì đó. Quên đi, chính ngươi chú ý một chút là được. Còn có sự tình Minh Hồng tâm pháp, tuyệt đối không được nói cho người khác, đặc biệt là những gia tộc cổ xưa.

Thạch Trung Ngọc thận trọng hỏi.

- Nói sẽ có hậu quả gì.

Cơ Vân Thăng híp mắt, khẽ cười nói.

- Nói ra, ta là không thể bảo vệ được cái mạng nhỏ của ngươi. Nếu không phải ta tu luyện tâm pháp này nhiều năm, thì cũng sẽ đoạt Minh Hồng tâm pháp.

Nghe Cơ Vân Thăng nói, Thạch Trung Ngọc cảm giác sau lưng chảy mồ hôi lạnh, thất phu vô tội, hoài bích có tội nha. Xem ra mình đã nhận được một bảo vật không tầm thường.

Cơ Vân Thăng kéo ống tay áo.

- Tới tới tới, Tiểu Thạch, ngươi đã tấn cấp Tiên Thiên, ta phải

dạy ngươi phương thức chiến đấu của cao thủ Tiên Thiên, đừng đến lúc đó bị người khi dễ, ném đi mặt mũi của cao thủ Tiên Thiên.

- Cao thủ Tiên Thiên rất đáng tiền sao?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươi cứ nói đi, ngươi nói Lý Tiểu Long lợi hại không, đáng tiền không?

Cơ Vân Thăng cười nói.

- Lý Tiểu Long? Lẽ nào hắn là cao thủ Tiên Thiên?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Thời kỳ đó, hắn là người có hy vọng tấn cấp Tiên Thiên nhất, thế giới này, tất cả cao thủ Tiên Thiên, cộng lại không quá 10 người!

Cơ Vân Thăng chậm rãi nói.

Nghe Cơ Vân Thăng nói, Thạch Trung Ngọc nhất thời hiểu cao thủ Tiên Thiên trọng yếu như thế nào. Toàn bộ Hoa Hạ, cao thủ Tiên Thiên chỉ mới 5 người, đây là nhờ mấy tỷ nhân khẩu chồng chất ra. Cao thủ Tiên Thiên, mặc dù không thể di sơn đảo hải, hủy thiên diệt địa. Thế nhưng nếu như muốn đi ám sát một nguyên thủ quốc gia, kia đơn giản giống như lấy đồ trong túi. Cho nên cao thủ Tiên Thiên ở trong quốc gia, chính là tồn tại giống như vũ khí hạt nhân.

Năm đó Lý Tiểu Long đã sắp tấn cấp Tiên Thiên, chỉ còn kém một bước. Nhưng lại bị Nhật Bản âm hiểm hạ độc chết. Hai cao thủ Hoa Hạ hầu như sắp tấn cấp Tiên Thiên là Hoắc Nguyên Giáp và Lý Tiểu Long, đều bị người Nhật Bản độc chết.

Lúc đó Lý Tiểu Long qua đời, trực tiếp dẫn tới hết thảy cao thủ Tiên Thiên của Hoa Hạ tức giận. Bốn cao thủ Tiên Thiên lao tới Tokyo Nhật Bản, trực tiếp đánh chết cao thủ Tiên Thiên Sagawa Nara duy nhất lúc đó của bọn hắn. Đồng thời làm Tokyo hỗn loạn tưng bừng, làm cho kinh tế Nhật Bản bị tổn thất to lớn.

Nhưng lúc đó Nhật Bản không dám nói một tiếng, bốn cao thủ Tiên Thiên kia không có giết Thiên Hoàng đã coi như tốt. Bốn cao thủ Tiên Thiên ở trong vòng vây của quân đội, cảnh sát, toàn thân trở ra, không hao tổn chút nào trở về Hoa Hạ.

Đây là một lần dương uy của Hoa Hạ, nhất thời làm cho các nước lớn xung quanh không còn dám xem thường khi dễ Hoa Hạ nữa.

Nghe Cơ lão gia tử giới thiệu, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Nhìn dáng vẻ hưng phấn của Thạch Trung Ngọc, Cơ Vân Thăng trực tiếp tạt một chậu nước lạnh.

- Bọn họ lợi hại là vì trải qua không biết bao nhiêu chiến đấu. Còn ngươi, hiện tại vọt tới Nhật Bản, ta nghĩ ngươi còn chưa tiến vào Tokyo, đã bị súng ngắm bắn nát đầu.

Thạch Trung Ngọc sờ mũi, ngượng ngùng cười.

- Đừng nói nhảm, tới, theo ta luyện tập Xuân Dương Quyền, quyền pháp này đại thành, ngươi trên cơ bản sẽ không chết được.

Cơ Vân Thăng lôi kéo Thạch Trung Ngọc nói.

Thạch Trung Ngọc gãi đầu.

- Lão gia tử, ngài bỏ qua ta đi, cao thủ Tiên Thiên có thể phi diêm tẩu bích không? Dạy ta khinh công đi, tựa như ngày đó ngài nhảy một cái năm sáu thước vậy.

Cơ Vân Thăng nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Không phải ta đả kích ngươi, tuy bây giờ ngươi tấn cấp Tiên Thiên, thế nhưng nếu như muốn học Thiên Long Bát Bộ, vậy thì còn sớm lắm. Bây giờ chân nguyên toàn thân ngươi, chỉ miễn cưỡng đi ra bước đầu tiên. Sau chân nguyên hao hết, nằm ở trên giường nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng. Mặc dù ngươi là Tiên Thiên, thế nhưng còn non lắm.

Chương 817. Cơ Như Phong bị bắt cóc!

Dưới sự dạy dỗ của Cơ lão gia tử, Thạch Trung Ngọc bắt đầu toàn tâm toàn ý luyện tập Xuân Dương Quyền.

Tựa hồ vì đến Tiên Thiên, cảm giác thiêu đốt khi luyện Xuân Dương Quyền không có nồng nặc như vậy nữa, Thạch Trung Ngọc đánh cực kỳ thư thái. Đặc biệt là sau khi nghe Cơ lão gia tử nói những cố sự kia, Thạch Trung Ngọc đối với luyện võ nổi lên hứng thú nồng hậu.

Một già một trẻ ở trong vườn hoa, đánh quyền phong sinh thủy khởi.

- Ha ha, lão gia tử, ăn một quyền của ta!

Tập quyền đến phân nửa, đột nhiên Thạch Trung Ngọc vung tay đánh tới.

Cơ Vân Thăng phản ứng mẫn tiệp, giơ tay lên đón đỡ, sau đó biến chiêu. Thạch Trung Ngọc không phản ứng kịp, bị một quyền đánh trúng ngực. May mắn Cơ lão gia tử thu lực nhanh, Thạch Trung Ngọc chỉ bị đánh lui mấy bước, ngực như bị hòn đá đập trúng, vấn đề không lớn lắm.

Cơ Vân Thăng cười khổ nói.

- Ngươi nha, mới vừa học đi đã đòi chạy. May mắn ta phản ứng nhanh, nếu không... một quyền toàn lực đập xuống, ngươi còn không nằm trên giường nửa năm.

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng cười cười.

- Lão gia tử, ta không phải muốn thử uy lực của Xuân Dương Quyền một chút sao.

Cơ lão gia tử mặc kệ hắn.

- Tiểu Thạch, ta dạy ngươi võ thuật là phải thu lệ phí, lần sau ngươi mua cho ta mười bình rượu.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, ngài muốn ta mua rượu còn ít sao. Mỗi lần đều là tự mình đặt hàng, ta trả tiền.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ, Cơ Như Nguyệt lại hốt hoảng chạy tới.

- Gia gia, đã xảy ra chuyện!

Cơ Vân Thăng rất bình tĩnh nói.

- Kích động cái gì, xảy ra chuyện gì.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Ca ca bị bắt cóc, vừa rồi bọn cướp gọi điện thoại...

Lời vừa nói xong, Cơ Vân Thăng trực tiếp vọt vào phòng khách. Tuyết Sương Yên đang cầm điện thoại nói cái gì đó.

- Là Cơ Hùng Liệt sao?

Cơ Vân Thăng vọt thẳng tới hỏi.

Thấy Cơ Vân Thăng tới, Tuyết Sương Yên không nói hai lời, trực tiếp giao điện thoại cho hắn.

- Uy, là ta, Cơ Vân Thăng!

- Ba, đã xảy ra chuyện, Như Phong bị bắt cóc!

- Là chuyện khi nào!

- Mới vừa rồi, tầm bốn giờ rưỡi.

Thạch Trung Ngọc cũng đi vào, thấy Cơ Vân Thăng cầm điện thoại, đang lo lắng nói cái gì đó

- Tốt, con không cần báo cảnh sát, bảo thủ hạ đi ra ngoài tra một chút, ta ngược lại muốn nhìn, là Vương Bát Đản nào không có mắt, dám đụng đến cháu của Cơ Vân Thăng ta!

Cơ Vân Thăng nổi trận lôi đình, Cơ gia nhân khẩu không nhiều, đến thế hệ này chỉ có mấy con cháu. Trong đó Cơ Như Phong xuất sắc nhất, đã được lão gia tử định làm người thừa kế gia tộc đời kế tiếp. Lại có người dám động thủ trên đầu thái tuế, bắt cóc cháu của Cơ Vân Thăng hắn, đơn giản là Lão Thọ Tinh treo cổ, chán sống rồi!

Lực lượng của Cơ Vân Thăng không phải người bình thường có thể tưởng tượng, một trong năm cao thủ Tiên Thiên của Hoa Hạ, đó là nhân vật ngay cả lãnh đạo quốc gia cũng dùng lễ đối đãi. Tắt điện thoại, Cơ Vân Thăng lại gọi cho vài nhân vật trọng yếu.

Những người kia đều như sấm bên tai, Thạch Trung Ngọc nghe mà sợ hết hồn hết vía, những người kia ở dưới cơn thịnh nộ của Cơ Vân Thăng, đều ngoan hơn cả cháu trai.

Mạng lưới quan hệ cường đại vừa ra, Cơ Vân Thăng liền ngồi ở trên ghế chờ tin tức.

Lão gia tử luôn hòa khí, giống như một lão nhân bình thường, nhưng bây giờ các cô nương bị dáng vẻ vừa rồi của Cơ Vân Thăng dọa cho không dám lên tiếng. Trong biệt thự nhất thời an tĩnh lại.

Thạch Trung Ngọc nhìn tình huống, không khỏi an ủi.

- Lão gia tử, đừng lo lắng, Phong ca sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Cơ Vân Thăng âm trầm nói.

- Ta không lo lắng nó gặp chuyện không may, ta là đang suy nghĩ, đằng sau có phải cất dấu âm mưu gì hay không.

Thạch Trung Ngọc không thèm để ý nói.

- Bất kể âm mưu hay dương mưu, có ngài ra tay. Ai có thể chịu nổi.

Nghe nói như vậy, trên mặt Cơ Vân Thăng cũng hiện lên một tia đắc ý.

- Chúng ta đi ra ngoài mua thức ăn!

Hướng Lâm nói.

Cơ Vân Thăng khoát tay áo, các cô nương như được đại xá, vội vã ly khai biệt thự.

Hai người yên lặng ở trong phòng khách chờ đợi, thỉnh thoảng chuông điện thoại lại vang lên.

Cơ lão gia tử cau mày, đa số là tin tức vô dụng. Lẽ nào thế lực của đối phương lớn đến trình độ ngay cả mạng giao thiệp của mình cũng không tra được?

Nghĩ vậy, Cơ lão gia tử lại có chút lo lắng.

Thạch Trung Ngọc lại không có bao nhiêu ý tưởng, chỉ có chút lo lắng an toàn của Cơ Như Phong mà thôi, dù sao từng có giao tình tốt, cũng là anh vợ của mình.

Không lâu sau, các cô nương đều mua thức ăn trở về, kỷ kỷ tra tra đi tới phòng bếp, chuẩn bị làm cơm tối.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Một tin tức trọng yếu truyền tới, Cơ lão gia tử đứng dậy, nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

- Tìm được mấy gia hỏa bắt cóc Phong nhi rồi, ta đi cứu người!

Cũng không đợi Thạch Trung Ngọc trả lời, Cơ Vân Thăng giống như trận gió, chớp mắt liền biến mất.

Cơ lão gia tử đi ra ngoài cứu cháu, Thạch Trung Ngọc nhìn các cô nương ở trong phòng bếp líu ríu làm cơm tối. Cũng không biết nha đầu Dương Tử đi vào làm gì.

Nhàm chán mở ti vi, tiếp tục xem Ultraman.

Tiểu quái thú vĩnh viễn là cường đại a.

- Sinh hoạt tựa như mèo ăn cá, chó ăn thịt, Ultraman đánh tiểu quái thú...

Thạch Trung Ngọc nằm trên salon, cảm giác không có Cơ lão gia tử đoạt điều khiển từ xa thật tốt.

Đang nghĩ ngợi, một bàn tay nhỏ bé cướp mất điều khiển từ xa.

- Tiểu nha đầu, đoạt điều khiển từ xa sẽ lãnh hậu quả rất nặng nề!

Thạch Trung Ngọc không chút nghĩ ngợi, trực tiếp kéo thân thể mềm mại kia tới.

- Đại thúc…

Dương Tử bị Thạch Trung Ngọc đặt lên đùi, nhất thời một bên làm nũng, một bên uốn éo thân thể.

Mông đít co giãn làm cho Thạch Trung Ngọc cảm thấy hưng phấn, dục hỏa do luyện tập Xuân Dương Quyền cháy hừng hực lên.

Dương Tử cảm giác dưới mông có một đồ vật từ từ cứng rắn, chỉa có chút khó chịu. Ngẩng đầu nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

- Sắc lang đại thúc, lại nghĩ tới sự tình hư hỏng!

Thạch Trung Ngọc cười, tay mò vào trong váy của Dương Tử, từ từ vuốt ve lấy âm hộ căng mọng của nàng.

Dương Tử vặn vẹo một cái, nhưng giãy dụa không được, không thể làm gì khác hơn là kêu lên.

- Nguyệt tỷ, đại thúc khi dễ em!

Trong phòng bếp, Cơ Như Nguyệt khẽ cười, đáp lại nói.

- Không có việc gì, em bị hắn khi dễ còn ít sao, ha ha.

Dương Tử ai oán nhìn Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc thì làm ra vẻ mặt vô tội. Tiếp tục đè Dương Tử xuống, miệng hôn lấy ngực nàng, tay thì không ngừng khiêu hích âm hộ, chẳng mấy chốc nơi đó đã nước chảy lênh láng.

Chương 818. Cảnh sát tới cửa

- Leng keng

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Thạch Trung Ngọc giật đình đứng dậy, vỗ vỗ mông nhỏ của Dương Tử.

- Đi mở cửa đi.

Dương Tử chu cái miệng nhỏ nhắn, ai oán nhìn Thạch Trung Ngọc, bị Thạch Trung Ngọc sờ soạng như thế, phía dưới đã ướt nhẹp, dục hỏa sắp không kìm chế được rồi. Bất mãn đi tới bên cạnh camera nhìn một chút, Dương Tử hô.

- Đại thúc, là hai cảnh sát!

Cảnh sát? Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực, sao đột nhiên lại có cảnh sát tới đây, chẳng lẽ vì sự tình của Cơ Như Phong?

Dương Tử chạy ra ngoài, mở cửa, tiểu muội muội mười lăm mười sáu tuổi đối với cảnh sát vẫn rất có hảo cảm.

Hai cảnh sát vừa vào cửa, lập tức phách lối hô.

- Các ngươi ai là Thạch Trung Ngọc!

Thạch Trung Ngọc càng buồn bực, làm sao lại tới tìm mình.

- Là ta, có vấn đề gì không?

Cảnh sát mặt rỗ nhìn Thạch Trung Ngọc, lại nhìn TV, khinh miệt cười nói.

- Không nghĩ tới đệ nhất cao thủ Hinh Vũ Chi Thạch lại đi xem Phim Hoạt Hình.

Cảnh sát bên phải mũi vểnh lên trời nói.

- Thạch Trung Ngọc, chúng ta hoài nghi ngươi và đồng bọn có quan hệ tới một vụ án vào nhà trộm cướp, mời theo chúng ta đi một chuyến.

Vào nhà trộm cướp? Thạch Trung Ngọc nhất thời mở to hai mắt nhìn.

- Ta nói có lầm hay không? Ta cần phải trộm cướp sao?

- Từng phạm nhân ở trước khi nhận tội đều nói như vậy.

Mặt rỗ cười lạnh, trực tiếp móc còng tay ra.

- Đệ nhất cao thủ, mời theo chúng ta đi một chuyến.

Mấy cô nương nghe được động tĩnh, đều từ trong phòng bếp đi ra. Hai cảnh sát chứng kiến mấy đại mỹ nhân như hoa như ngọc, trong lòng hiện ra thần sắc dâm đãng, bốn ánh mắt không ngừng nhìn các cô nương. Cơ Như Nguyệt thấy cảnh sát lấy ra còng tay, vội vàng nói.

- Hai vị, có phải các người nhận lầm người không. Thạch Trung Ngọc là thị dân tuân thủ luật pháp!

- Từng phạm nhân ở trước khi nhận tội đều nói là thị dân tuân theo luật pháp! Ngươi là Cơ Như Nguyệt!

Mặt rỗ vừa thưởng thức Cơ Như Nguyệt, vừa nói.

Cơ Như Nguyệt sửng sốt.

- Đúng vậy, có việc gì sao?

- Vậy không sai.

Cảnh sát bên cạnh nói.

- Ta hoài nghi ngươi cũng tham dự vụ án trộm cướp, là tòng phạm của Thạch Trung Ngọc, hiện tại mời theo chúng ta đi một chuyến.

Thạch Trung Ngọc chứng kiến tình huống này, cảm giác có chút

không đúng.

- Mời các ngươi lấy ra lệnh bắt.

- Chúng ta chỉ mời các ngươi đi đồn cảnh sát hiệp trợ điều tra, cần phải dùng lệnh bắt sao?

Mặt rỗ trợn mắt.

- Đến cùng ngươi là cảnh sát hay ta là cảnh sát.

Thạch Trung Ngọc giang tay ra.

- Nếu không có lệnh bắt, chúng ta sẽ không đi, hừ, không có bằng chứng liền tới bắt người, ngươi cũng không cảm thấy ngại!

Mặt rỗ lạnh lẽo nói.

- Ngươi xác định ngươi không theo chúng ta!?

- Lão tử ở nơi này, ngươi có thể làm gì! Hiện tại lão tử muốn ăn cơm, mời các ngươi cút đi!

Thạch Trung Ngọc móc móc lỗ tai, rất khinh thường nhìn cảnh sát mặt rỗ nói.

Mặt rỗ chứng kiến tình huống này, trên mặt hiện lên một tia khó xử. Cảnh sát bên cạnh cắn răng, trực tiếp móc súng ra.

- Ngươi xác định không theo chúng ta đi?

Họng súng đen ngòm chỉ vào đầu Thạch Trung Ngọc, rất đắc ý cười.

Chứng kiến cảnh sát móc súng, các cô nương giật mình, ở thời đại hòa bình này, súng là rất có tác dụng uy hiếp.

Thạch Trung Ngọc không nhìn súng lục, hiện tại hắn là nghệ cao gan lớn nha, khoanh tay nói.

- Ta nói rõ ràng như vậy, lại vẫn dám móc súng ra. Bây giờ hai người các ngươi là xông vào địa bàn tư nhân phi pháp, sau đó dùng súng uy hiếp người khác. Tội cũng không nhẹ đâu.

Cảnh sát kia nghe Thạch Trung Ngọc nói, không khỏi ngẩn ra.

Đúng lúc này, Thạch Trung Ngọc đánh văng súng lục, một cước đạp cảnh sát kia bay ra ngoài.

- ***, lão tử cũng không phải lần đầu tiên bị súng chỉ vào! Còn nhớ lão tử từng thề quá, người nào còn dám cầm súng chỉ vào lão tử. Lão tử làm cho hắn đoạn tử tuyệt tôn!

Thạch Trung Ngọc đi tới trước mặt cảnh sát còn chưa có bò dậy, lại một cước đạp bay hắn.

- Tiếp tục đứng dậy xem?

- ***, Thạch Trung Ngọc, lão tử là cảnh sát, ngươi lại dám đánh ta!

Người nọ lung la lung lay đứng lên, chỉ vào Thạch Trung Ngọc mắng.

- Chê cười.

Thạch Trung Ngọc từ từ đi qua.

- Ngươi ở dưới tình huống không được ta cho phép, tiến vào trong nhà lão tử, còn vô cớ phỉ báng, nói lão tử ăn cướp! Sau đó dùng súng uy hiếp, bộ dạng như vậy, lão tử trực tiếp đánh chết ngươi cũng sẽ không có người quản!

Cảnh sát kia chứng kiến trong mắt Thạch Trung Ngọc lóe lên hàn quang, vội vàng nói.

- Mặt rỗ, ngươi đang làm cái gì!

Mặt rỗ bị hắn kêu, nhìn Thạch Trung Ngọc, lại nhìn các cô nương trong phòng, trực tiếp móc súng ra, nhắm ngay các nàng.

- Thạch Trung Ngọc, ngươi còn không ngừng, ta sẽ bắn chết các nàng!

Thạch Trung Ngọc cả kinh, bất quá trên mặt vẫn cười lạnh nói.

- Sao ta cảm giác các ngươi rất giống giặc cướp nhỉ!

- Chúng ta chỉ mời ngươi vào cục một chuyến mà thôi, không có ý tứ gì khác!

Mặt rỗ cười lạnh.

- Thế nhưng bây giờ ngươi có ý đồ phản kháng, chống lại lệnh bắt. Chúng ta chỉ đành ra hạ sách này!

- Chống lại lệnh bắt? Ngươi thật khôi hài, ai nha, quên đi, ta đi với các ngươi một chuyến!

Thạch Trung Ngọc khẽ cười.

- Xe đâu? Đừng nói các ngươi ngay cả xe cảnh sát cũng không có nha!

Cơ Như Nguyệt vội vàng nói.

- Ta đi cùng các ngươi! Ngươi không phải hoài nghi ta cũng là đồng phạm sao!

Ánh mắt mặt rỗ sáng lên, vội vàng gật đầu.

- Tốt lắm, ngươi cũng đi!

Dương Tử cũng nói.

- Ta cũng đi, ta cũng đi, ta cũng là đồng phạm!

Thạch Trung Ngọc nhíu mày.

- Được rồi, cũng không phải đi chơi! Như Nguyệt đi làm cái gì!

Cơ Như Nguyệt trừng mắt.

- Anh có thể đi em liền không thể đi! Em lo lắng an toàn của anh, mới đi cùng anh nha!

Mặt rỗ không nhịn được nói.

- Được rồi, đừng ồn ào, Thạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệt, hai

người các ngươi theo chúng ta đi một chuyến.

Nhìn Thạch Trung Ngọc và Cơ Như Nguyệt theo hai cảnh sát kia đi, các cô nương lo lắng không biết làm sao bây giờ.

Cơ lão gia tử không ở nhà, gấp chết các nàng.

Thạch Trung Ngọc và Cơ Như Nguyệt lên xe cảnh sát, cảnh sát mặt rỗ muốn đeo còng tay cho hai người, Thạch Trung Ngọc liếc hắn một cái, mặt rỗ lộ vẻ tức giận, nhưng đành phải thôi. Hắn cũng không muốn bị Thạch Trung Ngọc đánh một trận.

Xe cảnh sát chạy về phía Thành Tây.

Tuyết Sương Yên chứng kiến Thạch Trung Ngọc và Cơ Như Nguyệt bị bắt đi, vội vàng gọi điện thoại cho Cơ Hùng Liệt.

Cơ Hùng Liệt vừa nghe, nhất thời chửi ầm lên.

- Cái gì! Con nói Như Nguyệt bị cảnh sát tình nghi ăn cướp bắt đi! ***! Đây là hỗn đản nào chơi lão tử! Các con ở trong biệt thự chờ, chuyện này ta tới xử lý!

Nói xong liền cúp điện thoại.

Chương 819. Lý Uy phách lối

Các cô nương ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không có tâm tư nấu cơm, lo lắng chờ đợi ở trong đại sảnh.

Bên này, xe cảnh sát trực tiếp chạy tới vùng ngoại ô.

Thạch Trung Ngọc nhìn hoàn cảnh chung quanh càng ngày càng hẻo lánh, cười lạnh một tiếng.

- Ta nói, không phải trực tiếp đi sở cảnh sát sao? Hiện tại là muốn đi nơi nào!

Mặt rỗ không nhịn được khoát khoát tay.

- Ngươi thành thật chút đi, đến lúc đó sẽ biết!

Cơ Như Nguyệt có chút sợ trốn ở trong lòng Thạch Trung Ngọc. Dáng vẻ thành thục đoan trang đã sớm tìm không thấy, Thạch Trung Ngọc ôm lấy Cơ Như Nguyệt, không chút lo lắng. Dường như sau khi tấn cấp Tiên Thiên, tâm tính của hắn đã thay đổi rất nhiều.

Cảnh sát chạy hơn nửa canh giờ, rốt cục đến phụ cận một nhà kho bỏ hoang, giống như mọi chuyện xấu trên đời đều sẽ phát sinh ở nơi như vậy a.

- Xuống xe!

Mặt rỗ thấy đã đến mục đích, lá gan cũng lớn hơn, nhìn Thạch Trung Ngọc quát.

Thạch Trung Ngọc có chút không kiên nhẫn.

- Nếu ngươi lại rống một câu nữa, ta không ngại xé nát cái miệng của ngươi!

Lúc này mặt rỗ mới nhớ tới Thạch Trung Ngọc lợi hại, lộ vẻ tức giận mở cửa xe.

Chứng kiến xe cảnh sát qua đây, trong nhà kho đột nhiên lao ra mười mấy người, bao quanh xe cảnh sát.

Mặt rỗ vừa xuống xe, liền cúi đầu khom lưng nói.

- Người Uy ca muốn, chúng ta đã dẫn tới.

Đầu lĩnh là một thanh niên cao gầy, gật đầu.

- Tốt, các ngươi có thể đi. Nói cho cục trưởng của các ngươi biết, Uy ca sẽ không bạc đãi hắn!

Thạch Trung Ngọc ôm Cơ Như Nguyệt xuống xe, thấy chiến trận này, cuối cùng đã hiểu.

- Không tệ, chân trước bắt cóc Cơ Như Phong, hiện tại lại đến phiên chúng ta, các ngươi tính toán rất tốt!

Thanh niên cao gầy nhíu mày, không nói chuyện. Bên cạnh một thanh niên tóc vàng ngậm điếu thuốc thơm, nhìn Thạch Trung Ngọc phách lối nói.

- Nói nhãm cái cọng lông, ngoan ngoãn theo chúng ta! Nếu không... hừ hừ.

- Nếu không... Ngươi có thể làm gì?

Thạch Trung Ngọc tiếp lời hỏi.

Hoàng Mao vừa định mở miệng nói gì, thanh niên cao gầy hừ lạnh một tiếng, làm hắn tức giận ngậm miệng.

- Hinh Vũ Chi Thạch, Thần Lâm đệ nhất cao thủ, quả nhiên danh bất hư truyền.

Thanh niên cao gầy lạnh lùng nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Tại hạ Thanh Long Hội, Huyết Lang, Đoạn Nhạc!

Thạch Trung Ngọc nhíu mày.

- Oh? Chưa từng nghe qua, không biết ngày hôm nay làm ra chiến trận lớn như vậy mời ta qua, là có chuyện gì đây?

Đoạn Nhạc hừ lạnh một tiếng.

- Cũng không còn gì, có người muốn gặp ngươi mà thôi. đệ nhất cao thủ, không phải sợ rồi chứ?

- Chê cười, chỉ mời người cũng phải kéo nữ nhân của ta theo! Cái này có chút không hợp quy củ!

Nhìn hai người nói nhãm, một tráng hán ở bên cạnh không nhịn được.

- Đoạn Nhạc, con mẹ nó ngươi đừng nói nhãm, trực tiếp mang người này đi là được!

Hiển nhiên Đoạn Nhạc và người kia là đối đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, quay đầu nói.

- Thạch Trung Ngọc, theo chúng ta đi.

Thạch Trung Ngọc khoát khoát tay.

- Được rồi được rồi, đi thì đi.

Ở dưới đoàn người bao vây, Thạch Trung Ngọc ôm Cơ Như Nguyệt, rất thoải mái đi vào nhà kho. Nhìn tình huống, phảng phất như những người ở xung quanh là tiểu đệ của hắn vậy.

Trong kho hàng, Lý Uy ngồi ở trên ghế, xung quanh mười mấy nam tử mặc áo đen lạnh lùng nhìn Thạch Trung Ngọc, thanh thế rất dọa người.

- Yêu, đây không phải Lý Uy sao.

Thạch Trung Ngọc đối với nhạc phụ đại nhân trên danh nghĩa kia, là không có bao nhiêu cảm giác tôn sùng.

Lý Uy cũng không giận, vẻ mặt cười đắc ý, ánh mắt Thạch Trung Ngọc đảo qua, lại không phát hiện Lôi Nghiêm, có chút kỳ quái hỏi.

- Di, Lôi đại thiếu đâu? Sao không thấy hắn?

Lý Uy từ từ uống một ngụm trà.

- Lôi Nghiêm sao? Không thấy.

Ngươi cứ trang đi! Trong lòng Thạch Trung Ngọc thầm mắng, nếu như chuyện này Lôi Nghiêm không nhúng tay, quỷ mới tin.

Thạch Trung Ngọc nhìn chung quanh, liền thấy trong phòng có hai bóng người chớp động, không khỏi cười nói.

- Ta nói, Lôi đại thiếu, ngươi không có việc gì tránh né ở đó làm gì, giống như một con chuột vậy, ai.

Lý Uy nghe nói như thế, theo bản năng nhìn lại. Thạch Trung Ngọc thấy vậy, còn có thể không rõ ràng sao.

- Xem ra hôm nay Lôi đại thiếu là muốn làm con chuột rồi.

- Hừ!

Lôi Nghiêm rốt cục nhịn không được, từ trong phòng đi ra.

Lý Uy nhìn thấy tình huống này, thầm nghĩ nguy rồi. Lúc đầu kế hoạch của bọn họ là Lý Uy phế Thạch Trung Ngọc, sau đó cho Cơ Như Nguyệt uống thuốc kích dục, Lôi Nghiêm xuất hiện, làm bộ cứu Cơ Như Nguyệt. Thừa dịp thuốc kích dục phát tán, gạo nấu thành cơm. Kết quả Lôi Nghiêm vừa ra, Cơ Như Nguyệt còn sẽ vào khuôn khổ sao?

Nhìn thấy Lôi Nghiêm, sắc mặt Cơ Như Nguyệt lạnh lùng xuống.

- Quả nhiên là ngươi, không nghĩ tới hết thảy đều là ngươi giở trò quỷ!

Lôi Nghiêm gật đầu cười lạnh.

- Là ta, như thế nào? Phẫn nộ không? Tức giận không? Hết thảy đều đã chậm! Lúc đầu ngươi là vị hôn thê của ta, chờ chúng ta kết hôn hết thảy đều tốt! Hiện tại, ngươi lại thích nam nhân khác! Ngươi bảo mặt mũi của ta để vào đâu!

Cơ Như Nguyệt khinh thường.

- Ai nguyện ý gả cho tên cặn bã như ngươi!

Lôi Nghiêm từ từ đi tới trước mặt hai người.

- Hắc hắc, chờ sau đó cho ngươi uống thuốc kích dục, gạo nấu thành cơm, ta xem ngươi có gả hay không!

Thạch Trung Ngọc sờ mũi nói.

- Ta nói Lôi đại thiếu, Như Nguyệt đã sớm là người của ta, ngươi lại còn muốn gạo nấu thành cơm!

Thạch Trung Ngọc nói, Lôi Nghiêm sao còn không rõ, đỉnh đầu đã đội nón xanh a.

- Hỗn đản, gian phu dâm phụ!!!

Lý Uy trực tiếp vung tay lên.

- Bắt hai người bọn họ lại! Nam phế! Nữ đưa cho Lôi Nghiêm xử lý!

Mười mấy tiểu đệ lập tức rút ra khảm đao, đánh về phía Thạch Trung Ngọc.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc lạnh lẽo, nhìn Cơ Như Nguyệt nói.

- Ngươi lui lại chút, để ta đối phó!

Nói xong nghênh đón mười mấy người kia.

- Cẩn thận!

Nhìn thấy tình huống này, Cơ Như Nguyệt lo lắng hô.

Tuy thực lực của Thạch Trung Ngọc tăng mạnh, nhưng chỉ xem như một ngụy Tiên Thiên, không có đầy đủ chân nguyên như cao thủ Tiên Thiên, cũng không có cảnh giới cao như vậy. Thế nhưng ngụy Tiên Thiên cũng là Tiên Thiên, so với những dân giang hồ dựa vào một ít lực lượng cơ bắp kia, mạnh hơn cũng không phải nhỏ tí tẹo.

Như hổ vào bầy dê, khảm đao trong tay những nam tử kia căn bản tiếp xúc không đến góc áo của Thạch Trung Ngọc, mà Thạch

Trung Ngọc tùy ý một quyền một cước, lại đánh bọn hắn tê liệt ngã xuống đất.

Chỉ một phút, mười mấy nam tử bị đánh ngã lăn, không bò dậy nổi. Thạch Trung Ngọc thì ngạo nghễ đứng ở trong sân, phong phạm cao thủ.

Lý Uy thấy Thạch Trung Ngọc lợi hại như vậy, sắc mặt không thể tin được.

- Ngươi là Thạch Trung Ngọc!?

Thạch Trung Ngọc không chút lo lắng đốt điếu thuốc, hút một hơi cười nói.

- Là đại gia ta, có việc gì sao?

Chương 820. Uy hiếp

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Tiêu Dao

Tuy Lôi Nghiêm bị võ lực mạnh mẽ của Thạch Trung Ngọc làm cho rung động, nhưng lại không chút lo lắng.

- Thạch Trung Ngọc, tuy ta không biết vì sao ngươi đột nhiên lợi hại như vậy, thế nhưng ngươi xác định quả đấm của ngươi có thể nhanh hơn viên đạn?

Thạch Trung Ngọc ngẹo đầu.

- Không tin? Ngươi thử xem.

Lôi Nghiêm giận dữ, từ trong hông móc ra một cây súng lục, họng súng đen ngòm chỉ vào Thạch Trung Ngọc, cười tà nói.

- Ngươi dám thử không?

- Ngươi dám nổ súng sao?

Thạch Trung Ngọc không nhìn hắn, mà nhìn về phía Lý Uy cười nói.

- Hắc hắc, nhạc phụ đại nhân, hiện tại ta tạm thời gọi ngươi một tiếng như vậy, không biết là nguyên nhân gì để ngươi dám can đảm làm ra loại sự tình này!

Lý Uy hừ lạnh, từ trên ghế đứng lên.

- Không có cách nào khác, Thạch Trung Ngọc, ngươi đối nhân xử thế làm quá tuyệt!

Thạch Trung Ngọc cười nhạt.

- Ta làm tuyệt!? Năm đó thời điểm ngươi ngăn cản ta và Lan Lan, ngươi làm như thế nào! Bây giờ ngươi còn có mặt mũi nói ta làm tuyệt?

Lôi Nghiêm bị Thạch Trung Ngọc bỏ qua, trong lòng cực kỳ khó chịu.

- Thạch Trung Ngọc, bây giờ ngươi nên nhận rõ tình thế!

- Tình thế?

Thạch Trung Ngọc cười lạnh.

- Ta chỉ thấy một con chó cầm súng đồ chơi sủa bậy mà thôi, cũng không tính là cái gì!

- Ngươi…

Lôi Nghiêm căm tức nhìn Thạch Trung Ngọc, ngoài mạnh trong yếu gầm hét.

- Đừng cho rằng ta không dám nổ súng!

Thạch Trung Ngọc giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng lắc lắc.

- Ở trong mắt ta, chuyện này, Lôi Nghiêm ngươi còn không làm được!

Đoàng!

Trong lúc giận dữ, Lôi Nghiêm nổ súng.

Nhưng không nghĩ tới, trong thân thể Thạch Trung Ngọc đột nhiên bạo phát ra khí lãng mạnh mẻ, viên đạn bị khí lãng ngăn trở, vô lực đi tới, đinh đang… rơi trên mặt đất.

Ánh mắt Lý Uy mở to, hết thảy trước mắt quả thực làm cho hắn không thể tin được. Viên đạn lại vô hiệu với Thạch Trung Ngọc, điều này sao có thể!

Thạch Trung Ngọc khẽ cười.

- Phế vật chính là phế vật, cầm một khẩu súng cũng giết không

được người, ngươi còn có thể làm cái gì? Về nhà làm ruộng đi! Phế vật!

Lôi Nghiêm sửng sốt, nhưng bị Thạch Trung Ngọc kích thích, liền điên cuồng bắn mấy phát.

Thạch Trung Ngọc vẫn không có việc gì, trong thân thể bạo phát ra khí lưu ngăn trở tất cả viên đạn. Đinh đang… trên mặt đất xuất hiện vài đầu đạn.

- Tiên Thiên!

Lý Uy lập tức liên tưởng đến một cảnh giới.

- Chúc mừng ngươi, đáp đúng!

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa, chợt sắc mặt chuyển lạnh.

- Phần thưởng là, hai người các ngươi có thể đi chết rồi!

Thân hình lóe lên, cơ hồ trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Lý Uy, đá đối phương bay ra hơn mười thước. Tay vung một cái, Lôi Nghiêm Trực cũng bị đập bay.

- Không chịu nổi một kích!

Thạch Trung Ngọc lắc lắc tay, nhìn hai người bị đánh ngã trên mặt đất, khóe miệng tràn ra máu tươi, cười lạnh nói.

- Hai vị cảm giác có thoải mái hay không?

- A!

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng thét chói tai, đồng thời còn có một tiếng cười lạnh.

- Nếu như ngươi dám động, ta không thể bảo đảm đạn này có thể tránh qua Cơ tiểu thư hay không!

Thạch Trung Ngọc quay đầu nhìn lại, là thanh niên cao gầy lúc trước dùng súng bắt Cơ Như Nguyệt. Thạch Trung Ngọc khẩn trương, hắn lại quên mất mấy người này, hỗn đản!

Chứng kiến thần sắc lo lắng của Thạch Trung Ngọc, khóe miệng thanh niên cao gầy cười lạnh.

- Thạch Trung Ngọc, không nghĩ tới đệ nhất cao thủ, ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được.

- Nếu như ngươi dám động nàng một cọng tóc gáy, ta sẽ giết sạch cả nhà ngươi!

Trong mắt Thạch Trung Ngọc lấp lóe lửa giận, phẫn nộ nhìn chằm chằm thanh niên cao gầy.

Bị Thạch Trung Ngọc trừng như vậy, thanh niên cao gầy chỉ cảm thấy phía sau lưng mát lạnh, chân run run, vội vàng lấy lại bình tĩnh, cầm súng chặc hơn.

- Còn dám uy hiếp lão tử! Quỳ xuống!

- Ngươi!

Nghe nói như thế, Thạch Trung Ngọc càng phẫn nộ.

Trong mắt thanh niên cao gầy lóe lên hàn quang, lớn tiếng quát.

- Quỳ xuống, nếu không... ta bắn chết nàng!

Cơ Như Nguyệt bị thanh niên cao gầy khóa lấy cổ, không nhúc nhích được, chỉ có thể đáng thương nhìn Thạch Trung Ngọc.

Chứng kiến Thạch Trung Ngọc do dự, thanh niên bắn xuống dưới chân hắn một phát súng.

- Quỳ xuống, hừ, nếu không phát sau, nó sẽ xuyên qua đầu của nàng! Quỳ xuống!

Thạch Trung Ngọc lạnh lùng nhìn thanh niên cao gầy, lại nhìn Cơ Như Nguyệt. Do dự một chút, cuối cùng đầu gối chậm rãi hạ xuống.

Chứng kiến Thạch Trung Ngọc thực muốn quỳ, thanh niên cao gầy điên cuồng cười nói.

- Ha ha ha, Thạch Trung Ngọc, ha ha ha, đệ nhất cao thủ, còn không phải ngã ở trước mặt lão tử, ha ha!!!

Nụ cười này, làm khí lực trên người hắn nhất thời buông lỏng, Cơ Như Nguyệt thừa cơ giẫm xuống mu bàn chân của hắn, thanh niên cao gầy nhất thời kêu thảm một tiếng, phản xạ có điều kiện cong thắt lưng, muốn đi sờ chân của mình.

Ánh mắt Thạch Trung Ngọc sáng lên, chân phải dùng lực, cả người như mũi tên bắn ra ngoài.

Thanh niên cao gầy phản ứng không kịp nữa, bị hắn đập trúng cằm, một quyền tràn ngập phẫn nộ đập nát cằm của thanh niên cao gầy, cả người bị đập bay lên cao ba bốn thước, nặng nề rơi xuống đất, ngất xỉu.

Thạch Trung Ngọc ôm Cơ Như Nguyệt vào trong ngực, quan tâm hỏi.

- Như Nguyệt, em không có việc gì chứ!

Cơ Như Nguyệt yên lặng ôm Thạch Trung Ngọc, ôn nhu nói.

- Làm em sợ muốn chết, mới vừa rồi em còn tưởng sẽ chết chứ.

Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Có anh ở đây, ai dám thương tổn em. Cho dù là Diêm Vương muốn mạng của em, anh cũng giết hắn!

Cơ Như Nguyệt im lặng không lên tiếng, chỉ càng thêm dùng sức ôm Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nhìn mấy tiểu đệ không biết làm sao ở bên cạnh, quát.

- Nhìn cọng lông, còn không cút cho lão tử, lão tử không có tâm tình thu thập các ngươi!

Mấy tiểu đệ kia nghe nói như thế, như được đại xá, không nói hai lời, nhấc chân bỏ chạy.

Trong nháy mắt, trong kho hàng chỉ còn mười mấy người nằm trên mặt đất, không ngừng rên rỉ.

Lý Uy và Lôi Nghiêm nằm trên đất, hung hăng nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc ôm Cơ Như Nguyệt, từ từ đi tới trước mặt Lý Uy, lạnh lùng nói.

- Nể tình ngươi là phụ thân của Lan Lan, lần này ta tha cho ngươi một mạng, nhưng sẽ không có lần thứ hai!

Lý Uy nhìn Thạch Trung Ngọc, than nhẹ một hơi, cúi đầu không nói.

Thạch Trung Ngọc lại đi tới trước mặt Lôi Nghiêm, khẽ cười nói.

- Ta nói Lôi đại thiếu, sao bây giờ dáng vẻ của ngươi chật vật như vậy, ai khi dễ ngươi! Có cần ca ca giúp ngươi báo thù hay không!

- Thạch Trung Ngọc!!

Lôi Nghiêm hung ác nhìn hắn.

- Chỉ cần lão tử không chết, ngươi đừng nghĩ sống khá giả!

- Ha hả!

Thạch Trung Ngọc khẽ cười.

- Ngươi cảm thấy ngày hôm nay ngươi có thể sống sao?

Chương 821. Cảnh sát mặt rỗ bi thương

- Ngươi muốn làm gì!

Lôi Nghiêm nghe nói như thế, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Thạch Trung Ngọc cười tà ác.

- Cũng không làm gì, ta có một ý tưởng, không biết Lôi đại thiếu muốn nghe không!

Không đợi Lôi Nghiêm trả lời, Thạch Trung Ngọc tiếp tục nói.

- Ta đã từng nghĩ, nếu như một nam nhân, tiểu đệ đệ bị đạp thành thịt bầm, còn có thể khôi phục hay không? Hoặc là, hắn có thể kiên trì sống tiếp hay không?

Lôi Nghiêm nhất thời sợ đến bò về phía sau vài mét, vẻ mặt sợ hãi, vội vàng nói.

- Thạch Trung Ngọc, không đúng, Thạch đại ca, ngươi không thể như vậy! Ngươi, ngươi không nên như vậy!

Thạch Trung Ngọc từng bước đi tới, từng bước giẫm đất trống ở giữa hai chân hắn, Lôi Nghiêm sợ đến vội vàng bò về phía sau.

- Đừng, thạch đại gia, đừng, đừng.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười.

- Yêu, Lôi đại thiếu, ngươi bò cái gì, có gì phải sợ chứ, không phải là phế tiểu đệ đệ sao! Cùng lắm thì sau này không thể đụng vào nữ nhân mà thôi, có gì phải sợ!

Lôi Nghiêm khóc không ra nước mắt, điều này có thể không sợ sao? Về sau không thể tìm nữ nhân còn không nghiêm trọng sao? Hắn không muốn làm thái giám nha.

- Thạch gia, van xin ngài, đừng có như vậy được không!

Chứng kiến Lôi Nghiêm mềm yếu như vậy, Thạch Trung Ngọc cũng mất đi hứng thú, đạp tới đũng quần của Lôi Nghiêm.

Ánh mắt Lôi Nghiêm mở to, hét thảm một tiếng, trực tiếp ngất đi.

- Cắt.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu.

- Còn chưa sức đâu, ngay cả tiểu đệ đệ của ngươi còn chưa đụng đã té xỉu? Thật vô năng!

Nhẹ nhàng đá tiểu đệ đệ của Lôi Nghiêm một cái, xoay người kéo Cơ Như Nguyệt, cũng không quay đầu lại đi ra kho hàng.

Lý Uy nhìn thân ảnh của Thạch Trung Ngọc từ từ đi xa, lại nhìn Lôi Nghiêm đã sợ hãi ngất đi, lắc đầu, khe khẽ thở dài.

Thạch Trung Ngọc dẫn Cơ Như Nguyệt đi ra nhà kho, đột nhiên phát hiện một sự tình nghiêm trọng. Không có xe!

Cũng không biết đám người Lý Uy làm sao qua được, xung quanh nhà kho không có một chiếc xe, chỉ có bãi cỏ hoang vu.

- Làm sao bây giờ?

Thạch Trung Ngọc nhìn Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt liếc mắt.

- Anh là nam nhân, anh xem đó mà làm.

Thạch Trung Ngọc sờ sờ trên người, mò được điện thoại di động, mở ra xem, may mắn còn có một nấc pin.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Gọi tới điện thoại bàn trong phòng khách, bảo Hướng Lâm lái xe qua.

Thạch Trung Ngọc không nói lời nào, gọi một số điện thoại.

- Ngài khỏe, đây là tổng đài cảnh sát 110.

- Ngài khỏe, nhà kho ở Thành Tây phát sinh vụ án lớn, phiền đồng chí thông báo cảnh sát có khuôn mặt rỗ ở Thành Tây tới đây một chút!

- À? Ngươi nói cái gì?

- Ngươi gọi điện thoại đến đồn công an Thành Tây, nói nhà kho xảy ra trọng án, gọi cảnh sát có khuôn mặt rỗ tới đây một chút.

- Cái này..

- Còn do dự cọng lông! Nhanh gọi cảnh sát mặt rỗ qua đây! Ngươi cứ nói như vậy, tự hắn sẽ biết, được rồi, ta cúp máy đây!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp cúp điện thoại, Cơ Như Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn.

- Ngạch.? Thế nào?

Thạch Trung Ngọc sờ mũi.

- Hắn đưa chúng ta tới, thì phải đưa trở về nha.

Cơ Như Nguyệt trực tiếp im lặng.

Cũng không biết trung tâm 110 giải quyết như thế nào, qua không lâu, một xe cảnh sát chạy tới.

Chứng kiến hai người Thạch Trung Ngọc đứng ở phụ cận nhà kho, cảnh sát lái xe ngây ngẩn cả người, đâm vào một tảng đá ở bên cạnh.

Thạch Trung Ngọc giơ tay lên, lên tiếng chào.

- Chào, mặt rỗ đại ca, lại gặp ngươi!

Cảnh sát mặt rỗ từ trong cửa sổ xe ló đầu ra, nói lắp bắp.

- Ngươi, ngươi, ngươi không có việc gì?

Thạch Trung Ngọc cười cười.

- Ngươi nghĩ ta sẽ có chuyện gì?

Cảnh sát mặt rỗ ngượng ngùng cười cười.

- Cái kia, ngài, ngài gọi ta qua đây làm gì?

Thạch Trung Ngọc trực tiếp mở cửa xe.

- Đương nhiên là gọi ngươi chở chúng ta về! Ngươi đưa tới, thì phải đưa trở về nha, đến nơi đến chốn, không phải sao?

- Ừm, ân.

Cảnh sát mặt rỗ dùng sức gật đầu.

Hiện tại hắn thật không dám trêu chọc đại gia này, hắn quá rõ tình huống trong kho hàng, lại nghĩ tới thân thủ của Thạch Trung Ngọc, cảnh sát mặt rỗ khẳng định Thạch Trung Ngọc đã đánh người bên trong một trận.

Thạch Trung Ngọc móc ra một điếu thuốc, đưa cho cảnh sát mặt rỗ.

- Hút thuốc không?

Cảnh sát mặt rỗ sửng sốt, nhanh nhận lấy điếu thuốc, tay còn run run. Thạch Trung Ngọc ngậm một điếu, hít một hơi nói.

- Ai, hoạt động tay chân một chút, thể xác và tinh thần đều thoải mái nha!

Cảnh sát mặt rỗ cười nói.

- Đúng vậy, hoạt động một chút thân thể mới khỏe mạnh!

Thạch Trung Ngọc hút thuốc, từ từ nói.

- Đúng rồi, gọi người của các ngươi đi kho hàng xem một chút, ân, mới vừa rồi ta nghe trong đó có tiếng súng, ngô, làm một thị dân tuân thủ luật pháp, chuyện này ta phải tích cực báo lên, đúng không?

Tay cảnh sát mặt rỗ run lên, kém chút đâm vào cột điện.

Con mẹ nó, đây là người sao, nổ súng cũng không có chuyện gì? Không đúng, chắc là hắn nổ súng, ân, cũng khó trách, có súng thì có thể khi dễ người nha.

Cảnh sát mặt rỗ an ủi mình.

Rất nhanh, xe cảnh sát lái vào biệt thự, đây là xe cảnh sát, cho nên bảo vệ không dám ngăn cản.

Thạch Trung Ngọc dẫn Cơ Như Nguyệt xuống xe, đi vào biệt thự. Thời điểm vòng qua xe cảnh sát, Thạch Trung Ngọc đột nhiên vỗ nóc xe.

Cảnh sát mặt rỗ bị tiếng vang kia làm cho hết hồn, có chút sợ hãi nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Đại… Đại ca, ngài còn có gì phân phó?

Thạch Trung Ngọc cười nhạt.

- Đừng kích động, làm một cảnh sát nhân dân, phải giữ vững bình tĩnh, ân, cũng không có gì, quay đầu giúp ta ân cần thăm hỏi cục trưởng của các ngươi, ân, chúc hắn sống lâu trăm tuổi.

- Vâng vâng! Ta có thể đi được chưa?

Cảnh sát mặt rỗ dùng sức gật đầu.

- Đi đi.

Thạch Trung Ngọc giống như đuổi ruồi, khoát khoát tay, cảnh sát mặt rỗ như được đại xá, vội vàng mở máy, nhanh chóng ly khai sinh vật nguy hiểm này.

Trở lại sở cảnh sát, cảnh sát mặt rỗ mới tỉnh hồn lại, thở hắt ra một hơi, đi xuống xe. Thế nhưng khi nhìn thấy dấu tay trên nóc xe, lại xém chút dọa ngất hắn.

Thạch Trung Ngọc đẩy cửa biệt thự ra.

- Các cô nương, đi ra tiếp khách nào!

Hướng Lâm, Hướng Lam, Dương Tử, Tuyết Sương Yên đều lo lắng ngồi ở trên ghế.

Thạch Trung Ngọc và Cơ Như Nguyệt đột nhiên xuất hiện, trên mặt bốn người đều vui mừng, lập tức xông tới.

- Đại thúc, anh không có việc gì chứ?

- Thạch ca, chuyện gì xảy ra vậy?

- Như Nguyệt, hai cảnh sát tìm các ngươi làm gì?

Nhất thời kỷ kỷ tra tra, Thạch Trung Ngọc có chút chống đỡ không được.

- Các em hỏi Như Nguyệt đi, ta đi uống nước, ai nha, khát khô cả miệng rồi!

Cơ Như Nguyệt kể lại sự tình vừa rồi, nhất thời làm các thiếu nữ kinh ngạc.

Chương 822. Cơ lão gia tử phẫn nộ

Thạch Trung Ngọc và Cơ Như Nguyệt an toàn trở về, chúng nữ cũng yên tâm, lần nữa trở lại phòng bếp làm cơm tối. Thạch Trung Ngọc thì ngồi ở trên ghế xem Ultraman.

Dương Tử lẳng lặng ngồi ở bên cạnh Thạch Trung Ngọc, đầu tựa lên bả vai hắn.

- Đại thúc.

- Ừm?

Thạch Trung Ngọc đang xem phim, cũng không quay đầu lại đáp.

- Làm sao vậy?

Dương Tử ngẩng đầu lên, nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Nếu như, em nói nếu như, em bị bắt, bọn họ uy hiếp em muốn anh quỳ xuống, anh sẽ quỳ xuống sao?

Thạch Trung Ngọc khẽ cười.

- Anh sẽ không để cho chuyện này phát sinh, hơn nữa coi như phát sinh, anh cũng sẽ không cho bọn họ có cơ hội khi dễ em. Như Nguyệt chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

Dương Tử hỏi.

- Em nói là nếu như, anh có quỳ xuống không?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, gật đầu.

- Sẽ, dù phải chết cũng...

Dương Tử bịt miệng hắn.

- Đại thúc, hôn em.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhìn dáng vẻ động tình của Dương Tử, trực tiếp hôn xuống.

- Ô ô…

Hai người ở trên salon hôn nồng nàn, tay của Thạch Trung Ngọc trực tiếp mò vào trong áo Dương Tử, xoa nắn lấy đôi nhũ hoa đầy nhựa sống của nàng, thỉnh thoảng kích thích lấy hai hạt đậu nhỏ nhắn.

Dương Tử nhẹ nhàng nhắm hai mắt, mặt chôn vào trong lòng Thạch Trung Ngọc, tay nhỏ nhẹ nhàng mò vào trong quần hắn, vuốt ve lấy dương vật của đối phương.

Thạch Trung Ngọc cảm giác được xúc cảm êm ái, nộ long nhất thời ngẩng đầu, trên quần nhô lên một khối u to lớn.

- Đại thúc, vào phòng đi!

Dương Tử nhẹ giọng nói.

Thạch Trung Ngọc đang muốn bế nàng lên, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng quát phẫn nộ.

- Thực hỗn đản.

Quay đầu nhìn lại, là Cơ lão gia tử giận dữ đi vào. Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng cười, cho rằng Cơ lão gia tử là đang nói mình. Dương Tử cũng sợ tới co đến sau lưng Thạch Trung Ngọc.

Cơ Vân Thăng chắp hai tay sau lưng đi tới, nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

- Ngày hôm nay ta tức chết rồi!

- Ngạch., Cơ lão gia tử, ta và Dương Tử…

Thạch Trung Ngọc có chút lúng túng, muốn giải thích.

Cơ Vân Thăng lại cắt đứt hắn.

- Không phải cái này, là sự tình Như Phong.

Nghe nói như thế, Thạch Trung Ngọc thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẻ mặt lại nghi hoặc.

- Phong ca xảy ra chuyện gì? Cứu ra chưa?

Cơ Vân Thăng trừng mắt.

- Ta ra tay còn có thể không cứu được!?

Vừa nói vừa thở dài.

- Đáng tiếc đám khốn kiếp kia, bắt được vài tòng phạm, thủ phạm chính lại chạy. Đến bây giờ còn không biết là người nào chỉ điểm! Mẹ kiếp!

Thạch Trung Ngọc nhíu mày.

- Lão gia tử, nếu như nói là người nào chỉ điểm, ta có một đối tượng hoài nghi.

Ánh mắt Cơ Vân Thăng sáng lên.

- Người nào?

- Bạo Hạo!

- Bạo Hạo là ai?

Nghe được cái tên này, vẻ mặt Cơ Vân Thăng nghi hoặc.

- Chính là Trần Hạo Trần gia!

Thạch Trung Ngọc nói.

- Ngày hôm nay sau khi ngài đi...

Thạch Trung Ngọc kể lại sự tình hôm nay cho Cơ Vân Thăng, Cơ Vân Thăng nghe xong, cũng đoán được đại khái, vỗ bàn mắng.

- Một đám hỗn đản, Trần gia, Lý gia, còn có Lôi gia!! Khinh Cơ gia ta dễ khi dễ sao!

Cơ Vân Thăng cầm điện thoại lên, gọi cho Cơ Hùng Liệt.

- Hùng Liệt, con nghe kỹ cho ta! Từ giờ trở đi, Cơ gia chúng ta và Trần gia, Lý gia, Lôi gia đoạn tuyệt tất cả quan hệ. Hôn ước của Như Nguyệt và vương bát đản Lôi gia kia cũng giải trừ cho lão tử! Cơ gia không nên cùng loại gia tộc hỗn đản này kết thân!

Cơ Hùng Liệt bị Cơ Vân Thăng nói cho ngây ngất.

- Ba, ngài nói cái gì đó?

Cơ Vân Thăng gầm hét.

- Mày điếc sao! Lão tử nhiều năm không tham dự vào sự tình gia tộc, gia tộc đã bị mày làm cho hỏng bét! Còn muốn kết thân gia? Kết con mẹ ngươi, đối phương bắt cóc cả con trai mày, cháu của tao! Mày nói mày sống nhiều năm như vậy đều sống uổng sao! Hiện tại tao thật hận không thể trực tiếp phế bỏ thân phận tộc trưởng của mày!

Cơ Hùng Liệt vừa nghe, mặc dù không biết sự tình đầu đuôi như thế nào, thế nhưng Cơ lão gia tử nói, hắn nào dám không lẽ, vội vàng gật đầu đáp ứng. Còn nguyên do, đã có đáp án, tùy tiện tra xét một chút là rõ ràng tất cả.

Cơ Hùng Liệt gọi mấy cú điện thoại, một lát sau liền được tin tức chính thức, tức giận đến hắn kém chút đập điện thoại. Nhanh chóng gọi cho tộc trưởng Lôi gia Lôi Bạo, mắng một trận máu chó xói đầu.

Lôi Bạo còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Cơ Hùng Liệt đã cúp điện thoại. Kết quả còn không tỉnh hồn, thì nhận được tin tức con trai mình xảy ra chuyện.

Không nói những người khác bận rộn, hiện tại Thạch Trung Ngọc cực kỳ nhàn nhã. Cơ lão gia tử trở về một chút liền đi ra ngoài, hiển nhiên là đi tìm một vài người xử lý, Thạch Trung Ngọc thì cùng đám nữ nhân ăn cơm tối.

Ăn cơm xong, lên mạng xem một chút, phát hiện ngày mai mới hoàn thành đổi mới. Đồng thời công bố một ít thông cáo, tỷ như ngày mai đại hội luận võ vòng 116 thi đấu ở Bạch Hổ thành. Còn

có một chút thông tin hệ thống đổi mới….

Buổi tối không chơi game, mọi người cũng cảm giác nhàm chán. Thương lượng một chút, quyết định đi ra ngoài hát karaoke.

Thạch Trung Ngọc và Hướng Lâm lái xe, đoàn người đi tới một quá karaoke ở phụ cận.

Lúc đầu chúng nữ định đi bar, thế nhưng địa phương hỗn loạn như bar, chúng nữ thiên tư tuyệt sắc, nhất định sẽ đưa tới không ít phiền phức, nên thôi.

Vào phòng, gọi chút rượu và trái cây, Thạch Trung Ngọc ngồi ở trên salon chuyên tâm nghe các cô nương hát, hắn thì không ai cho cầm mic cả.

Chúng nữ hát rất hay, Thạch Trung Ngọc cảm thấy, tiếng ca của chúng nữ còn hay hơn cả những ca sĩ nổi tiếng kia.

Chúng nữ hát mệt, yêu cầu Thạch Trung Ngọc hát một bài. Thạch Trung Ngọc từ chối không được, không thể làm gì khác hơn là “liều mạng”.

Bật bài đao quang kiếm ảnh, đây là bài mà ai vào trong giang hồ cũng phải biết.

Âm nhạc vang lên, giọng ca boom tấn của Thạch Trung Ngọc lần đầu tiên biểu diễn ở trước mặt chúng nữ.

- Đại thúc…

Dương Tử bịt lấy lỗ tai làm bộ đáng thương nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Thạch ca…

Chúng nữ còn lại bịt lấy lỗ tai, hoặc làm nũng, hoặc bạch nhãn, hoặc căm tức.

Thạch Trung Ngọc mặt dày không để ý, hát hơn phân nửa bài, chúng nữ rốt cục không nhịn được, bắt đầu cướp đoạt microphone.

Thạch Trung Ngọc sao sẽ để cho các nàng như nguyện, ở trong phòng chơi đùa lên. Trong lúc nhất thời, oanh ca yến ngữ, cả phòng vui vẻ.

Hát đến mười một giờ rưỡi, mọi người lại đi nhà hàng ăn khuya, lúc này mới mang theo chút men say trở về biệt thự.

Nhìn chúng nữ mang theo men say quay về phòng ngủ, tâm tư tà ác của Thạch Trung Ngọc bắt đầu nảy sinh. Đóng kỹ cửa biệt thự, Thạch Trung Ngọc lén lén lút lút, âm thầm vào phòng Cơ Như Nguyệt.

Chương 823. Len lén sờ lên giường của ngươi

Cơ Như Nguyệt đang thay quần áo, còn không có khóa cửa. Thạch Trung Ngọc đẩy cửa vào, làm nàng hoảng sợ không thôi.

- Còn chưa ngủ, tới phòng em làm gì.

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa.

- Đến chỗ em ngủ, còn có thể làm gì… nha.

Chữ làm nói rất ẩn ý.

Cơ Như Nguyệt hừ hừ.

- Đừng hòng mơ tưởng, ăn xong cơm tối, đột nhiên phát hiện kinh nguyệt tới, hắc hắc.

Thạch Trung Ngọc làm sao tin tưởng, lao tới bắt lấy đối phương. Cơ Như Nguyệt thét kinh hãi, bị Thạch Trung Ngọc đè lên giường, cái miệng nhỏ nhắn bị hắn không chút khách khí hôn.

Thạch Trung Ngọc chuyên tâm thưởng thức ôn hương, tay từ từ leo lên hai ngọn núi cao, ra sức nhào nặn.

Cơ Như Nguyệt thở gấp, khuôn mặt đỏ ửng, nhìn cực kỳ kiều mị.

- Đừng...

Thạch Trung Ngọc đến lúc này sao có thể dừng lại, vừa hôn cổ Cơ Như Nguyệt, vừa lột đồ ngủ của nàng xuống. Bộ ngực trắng muốt vung đầy hiện ra, Thạch Trung Ngọc vươn tay, cầm lấy chúng mà nhào nặn vuốt ve, xúc cảm mềm mại làm cho nộ long ngẩng đầu, căng chặc quần lót.

Thạch Trung Ngọc vội vàng cởi quần lót, đè lấy bụng dưới của

Cơ Như Nguyệt, xấu xa nói.

- Vừa rồi người nào nói kinh nguyệt tới hả?

Cơ Như Nguyệt hé mắt, trong mắt lóe lên vẻ mê ly, tay nhỏ từ từ cầm lấy tiểu đệ đệ của hắn, chậm rãi khuấy động, miệng nhẹ giọng nỉ non.

- Em muốn.

Thạch Trung Ngọc một bên bóp lấy bầu ngực, sắc sắc cười nói.

- Muốn cái gì?

Tay kia đi xuống, nhẹ nhàng chà xát vùng âm hộ mượt mà của nàng, cảm giác thật ướt át, ngón tay thuận thế chen vào trong, không ngừng kích thích điểm G.

- Thật ướt.

Cơ Như Nguyệt thẹn thùng ôm Thạch Trung Ngọc thật chặc.

- Hỗn đản, nhanh lên một chút.

Thạch Trung Ngọc cũng không khách khí, tách hai chân của Cơ Như Nguyệt ta, tiểu đệ đệ thẳng tiến.

- Oh…

- Ngô…

Hai tiếng than nhẹ đồng thời vang lên, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy dương vật mình tiến vào một hang động ướt át lại siết chặt, sướng không sao diễn tả, vì vậy càng ra sức cầy cấy, thanh âm rên rỉ mê người và tiếng va chạm không ngừng.

Thạch Trung Ngọc càng chiến càng hăng, đè lấy thân thể Cơ Như Nguyệt hung hăng va chạm. Cơ Như Nguyệt nhắm chặt hai mắt, từng tiếng rên rỉ câu hồn từ trong miệng nàng phát ra. Nghe thanh âm này, Thạch Trung Ngọc cũng bị kích thích, va chạm càng thêm mãnh liệt.

- Đó… nhanh… ân a a… em chịu không nổi rồi, thật thoải mái…

Chiếc giường cao cấp cũng có chút không chịu nổi Thạch Trung Ngọc tàn phá, phát ra thanh âm kẽo kẹt.

Tuyết Sương Yên mới vừa nằm xuống, nghe được sát vách truyền đến thanh âm như có như không kia, làm sao còn không biết chuyện gì. Hơi đỏ mặt, trong lòng có điểm không cam lòng. Vì sao tìm Nguyệt tỷ trước mà không tìm mình? Nữ nhân nha, luôn ở dưới các loại tình huống không tự chủ được tiến hành tranh đua.

Sau khi ở trong phòng Cơ Như Nguyệt đại chiến ba trăm hiệp, Thạch Trung Ngọc rốt cục thỏa mãn xuất tinh. Cơ Như Nguyệt rên nhẹ, chịu đựng không nổi Thạch Trung Ngọc tàn phá, hơn nữa hôm nay mệt nhọc, sau khi người yêu xuất tinh, cũng thỏa mãn ngủ say.

Giúp Cơ Như Nguyệt đắp chăn, Thạch Trung Ngọc mặc quần lót, nhẹ nhàng rời phòng, đóng cửa lại.

Sau đó lại lặng lẽ vào phòng Tuyết Sương Yên.

Tuyết Sương Yên vẫn không ngủ, bị động tĩnh sát vách kích thích, chỉ có thể tự an ủi. Nghe bên kia an tĩnh, Tuyết Sương Yên biết đã xong chuyện, trong lòng trách cứ Thạch Trung Ngọc một tiếng, chuẩn bị ngủ, nhưng không nghĩ tới cửa phòng lại bị người mở ra. Một bóng người cao to âm thầm đi vào. Không phải Thạch Trung Ngọc còn có thể là ai? Tuyết Sương Yên chỉ muốn lấy gối đập tới.

Thạch Trung Ngọc từ từ sờ lên giường Tuyết Sương Yên, ôm lấy thân thể lửa nóng kia.

- Ngủ trần truồng?

Trong lòng Thạch Trung Ngọc vui vẻ, động tác không ngừng. Một hồi xoa xoa hai bầu ngực căng tròn, một hồi lại xẹt qua bụng dưới bóng loáng, quần lót không biết bay đi đâu, nộ long đè lấy cửa âm đạo đã sớm ướt nhẹp của Tuyết Sương Yên.

Tuyết Sương Yên vốn còn muốn giả bộ ngủ, lúc này bị Thạch Trung Ngọc kích thích như thế, làm sao còn chịu được, quay người

lại, trực tiếp hôn lên môi Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, hôn càng thêm kịch liệt.

Ở dưới tình chàng ý thiếp, trong phòng lại xảy ra một trận đại chiến.

Mặc dù Tuyết Sương Yên không nhiệt tình như Cơ Như Nguyệt, nhưng lại có một phong vị khác, loại cảm giác muốn cự còn nghênh kia, làm cho Thạch Trung Ngọc cực kỳ thỏa mãn.

Quát khẽ một tiếng, xuất tinh ở trong cơ thể Tuyết Sương Yên, .nàng cũng không chịu được Thạch Trung Ngọc chinh phạt, ngủ thật say.

Thạch Trung Ngọc lại lén lén lút lút mở cửa phòng của Dương Tử.

Mới vừa chui vào chăn, một đôi môi mềm mại liền tiến lên đón.

Tiểu La Lỵ còn cuồng dã hơn hai nàng kia, Thạch Trung Ngọc còn chưa kịp động thủ đã bị đẩy ngược.

Dương Tử ngồi ở trên bụng Thạch Trung Ngọc, trên dưới nhấp nhô, nộ long cứng rắn không ngừng trùng kích lấy nhụy hoa mềm mại của nàng.

Thạch Trung Ngọc thoải mái nằm ở trên giường, hưởng thụ Dương Tử hầu hạ.

Nhìn vẻ mặt Tiểu La Lỵ thỏa mãn vặn vẹo vòng eo, mông nhỏ thỉnh thoảng chà xát, bởi vì còn trẻ, nên âm đạo của nàng cực kỳ chặt, làm hắn thoải mái không sao diễn tả được.

Bất quá thể lực của Tiểu La Lỵ lại không tốt như vậy, kiên trì không được bao lâu.

Thạch Trung Ngọc đè Dương Tử lên giường, dương vật không ngừng ma sát lấy âm đạo bé nhỏ của nàng, phát ra từng tiếng bạch bạch… làm người mê ly, tuy Dương Tử cùng Thạch Trung Ngọc làm qua mấy lần, nhưng vẫn có chút không chịu nổi tiểu đệ đệ của hắn.

- Đại thúc, ô ô, nhẹ một tí, đau...

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa, dượng vật không ngừng va chạm lấy hang động ướt nhẹp kia.

- Tiểu nha đầu, vừa rồi không phải rất thoải mái sao? Hiện tại làm sao lại không được?

Dương Tử bỉu môi.

- Đại thúc xấu xa, ân, ô ô… đừng nha, nhẹ chút.

Thạch Trung Ngọc đã xuất tinh hai lần, lần này kiên trì càng lâu, nhưng nhìn Dương Tử chịu không nổi, cũng không nỡ tàn phá nàng, chỉ phải dừng lại.

Dương Tử ôm Thạch Trung Ngọc thật chặc, có chút áy náy nói.

- Đại thúc, xin lỗi ah. Em vô dụng, không thỏa mãn được đại thúc.

Thạch Trung Ngọc yêu thương sờ đầu Dương Tử, ôn nhu nói.

- Không có việc gì, em thỏa mãn là tốt rồi!

Dương Tử lắc đầu.

- Không được, đại thúc, anh cứ làm đi, em có thể nhịn được.

Thạch Trung Ngọc nghe vậy càng không hạ thủ được.

- Được rồi, ngủ đi, cũng không còn sớm. Anh ôm em ngủ được không.

Dương Tử tự tay nắm lấy dương vật của Thạch Trung Ngọc, đột nhiên chui vào trong chăn. Thạch Trung Ngọc sửng sốt, lập tức cảm giác bị một đoàn ôn nhuyễn bao vây, đầu lưỡi trúc trắc liếm lấy.

- Oh.

Thạch Trung Ngọc than nhẹ một tiếng, bàn tay thò xuống dưới, nắm lấy bộ ngực của Dương Tử.

Rốt cục, nửa giờ sau, Thạch Trung Ngọc gầm nhẹ một tiếng, bắn tinh vào miệng Dương Tử. Dương Tử hừ nhẹ một tiếng, nuốt dịch thể nóng bỏng vào trong cổ họng.

Nửa ngày sau, đầu nhỏ từ trong chăn chui ra, bên mép còn lưu lại chất lỏng màu trắng.

- Phun ra rồi sao?

Thạch Trung Ngọc sờ sờ khóe miệng của Dương Tử, lau đi chất lỏng kia.

Dương Tử nhẹ nhàng lắc đầu, đáng thương nói.

- Nuốt rồi, ô ô, mùi vị thật không ngon. Đại thúc xấu xa, miệng của em đã mất đi cảm giác rồi.

Thạch Trung Ngọc không nói lời nào, ôm Dương Tử thật chặc. Dương Tử núp ở trong ngực hắn, ngủ thật say.

Chương 824. Đổi mới hoàn thành

Ngày thứ hai, trời vừa sáng, Thạch Trung Ngọc rời giường, không phải hắn không muốn ngủ nướng, mà là không ngủ được. Tinh lực quá dồi dào a, tối hôm qua liên tục ba trận đại chiến, buổi sáng vẫn tinh thần sáng láng. Đi tới vườn hoa, có lẽ Cơ lão gia tử còn đang giải quyết những sự tình kia, nên không có đến.

Thạch Trung Ngọc đánh Xuân Dương Quyền, bây giờ trời dần dần đi vào mùa đông, thế nhưng Thạch Trung Ngọc lại mặc áo sơmi, ở trong gió rét đánh quyền hăng say.

Hướng Lâm ở trong phòng khách hô.

- Thạch ca, ăn sáng thôi!

Thạch Trung Ngọc đáp lại, chậm rãi thu công, phun ra một ngụm trọc khí, cảm giác lực lượng lại tăng thêm mấy phần.

Chúng nữ đã ngồi ở bên cạnh bàn ăn, chờ Thạch Trung Ngọc qua.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, chúng nữ đã quen chờ Thạch Trung Ngọc cùng nhau ăn cơm, giống như một gia đình chân chính.

Thạch Trung Ngọc ngồi ở chủ vị, khẽ cười nói.

- Mọi người ăn cơm thôi!

Chúng nữ đều vui vẻ gật đầu.

Cơ Như Nguyệt vừa uống sữa vừa nói.

- Vừa rồi ta xem qua, hệ thống đổi mới đã hoàn thành. Nhanh ăn sáng xong lại vào du hí.

Hướng Lam vừa nghe vội vàng hỏi.

- Nguyệt tỷ, nội dung đổi mới có gì lạ không?

Cơ Như Nguyệt lắc đầu, uống một ngụm sữa tươi nói.

- Không có ghi chú gì, chỉ có tự mình thể nghiệm.

Ăn cơm xong, Thạch Trung Ngọc đánh răng súc miệng, sau đó trở về phòng. Hắn cảm giác, lần này sau khi tấn cấp Tiên Thiên, nhân vật trong trò chơi sẽ có cải biến to lớn.

Nhanh chóng cởi sạch quần áo, tiến vào cabin trò chơi.

- Người chơi tôn kính, hoan nghênh ngươi tiến vào Thần Lâm, lần này hệ thống đổi mới có rất nhiều tính năng, nội dung như sau.

1, tất cả quyền điều hành quản lý trong game, đều do trí tuệ nhân tạo khống chế, công ty game không có quyền can thiệp vào.

2, hợp lý hoá các hạng thuộc tính, khiến người và vật càng thêm chân thực, hợp lý. Cân bằng biến hóa giữa các chức nghiệp, kỹ năng, thuộc tính.

3, trong các đại chủ thành, tăng thêm NPC mới như ấp trứng sư, người chơi được trứng sủng vật có thể đến chỗ ấp trứng sư ấp trứng, tin tức liên quan tới trứng sủng vật, mời hỏi ấp trứng sư.

4, tăng trí năng của NPC, từng NPC càng thêm nhân tính.

5,...

Chứng kiến nhiều nội dung như vậy, Thạch Trung Ngọc cũng lười nhìn, trực tiếp mở bảng thuộc tính của mình nhìn một chút. Lại phát hiện, lực lượng của mình đạt tới 2.5 tinh, mẫn tiệp thành 1.8 tinh, thể lực là 1.8 tinh.

Tính danh: Hinh Vũ Chi Thạch

Chức nghiệp: Cuồng Đao

Đẳng cấp: 47

Lực lượng: 443 + 640

Thể lực: 170 + 230

Mẫn tiệp: 83 + 130

Trí tuệ: 56 + 20

Tinh thần: 63 + 30

May mắn: 3

Sinh mệnh: 8920

Ma pháp: 1305

Công kích: 2166 (+ 1850) 2166 (+ 1950)

Phòng ngự vật lý: (+ 3100)

Phòng ngự ma pháp: 300 (+ 368)

Thuộc tính này, nói ra sẽ hù chết một nhóm người. Một kỹ năng ra bạo kích, thương tổn phá vạn.

- Yêu, tiểu tử ngươi tới rồi!

Đột nhiên một thanh âm hùng hậu vang lên, Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu nhìn lại, vội vàng thay đổi bộ dạng tiểu đệ.

- Hùng ca!

Đại Địa Chi Hùng bước nhẹ tới, nhìn Thạch Trung Ngọc tán dương gật đầu.

- Tiểu tử không tệ, lại lĩnh ngộ Điên Cuồng Chi Tâm!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt.

- Điên Cuồng Chi Tâm? Là vật gì?

Đại Địa Chi Hùng cười nói.

- Chính ngươi xem đi, đây chính là căn cơ của Cuồng Đao!

Thạch Trung Ngọc mở bảng skill.

Điên Cuồng Chi Tâm: kỹ năng dành riêng cho chức nghiệp. Cuồng Đao phải sở hữu một trái tim điên cuồng, cuồng vọng, có can đảm phá vỡ tất cả trở ngại. Bị động, lực công kích tăng 20%, tốc độ công kích đề cao 20%, tỉ lệ bạo kích tăng 10%, điểm bạo kích tăng 30%. Chủ động, trong mười giây, lực công kích tăng 100%, lực phòng ngự giảm xuống 30%, tốc độ công kích tăng 30%, tỉ lệ bạo kích tăng 30%. Sau mười giây, lực công kích giảm xuống 50%, tốc độ công kích giảm xuống 20%, lực phòng ngự giảm xuống 30%, tốc độ di động giảm 30%. Duy trì liên tục mười giây. Thời gian cold-down một giờ.

Mẹ kiếp, cái kỹ năng này đơn giản là solo vô địch a! Thấy người nào miểu sát người đó! Bất quá sau mười giây cũng là người gặp người miểu sát.

Đại Địa Chi Hùng cười nói.

- Thế nào, bị Điên Cuồng Chi Tâm làm cho chấn kinh rồi? Ha hả, đây là kỹ năng thứ nhất của Cuồng Đao.

Thạch Trung Ngọc nghe vậy, lập tức hỏi.

- Vậy có phải còn có kỹ năng thứ hai, kỹ năng thứ ba không?

Đại Địa Chi Hùng cười hắc hắc.

- Đương nhiên, còn có Cuồng Vọng Chi Tâm và Tan Biến Chi Tâm.

- Đó là cái gì, có tác dụng gì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Đại Địa Chi Hùng nói.

- Cuồng Vọng Chi Tâm, dựa vào thực lực cường đại, không nhìn tất cả địch nhân. Tất cả phòng ngự ở dưới đao của ngươi, toàn bộ đều là giấy vụn!

Ánh mắt Thạch Trung Ngọc sáng lên, đây là không nhìn phòng ngự?

Đại Địa Chi Hùng tiếp tục nói.

- Tan Biến Chi Tâm, bất kỳ địch nhân cường đại nào cũng không đở nổi một đao của ngươi.

Ánh mắt Thạch Trung Ngọc càng sáng hơn, cái này? Miểu sát? Hay là bạo kích?

Đại Địa Chi Hùng nhìn Thạch Trung Ngọc, có chút khinh thường nói.

- Bất quá, nếu như ngươi muốn lĩnh ngộ mà nói, chờ mười năm tám năm nữa đi.

Thạch Trung Ngọc sờ mũi.

- Không phải đâu, cần lâu như vậy sao?

Đại Địa Chi Hùng khẽ cười nói.

- Ngươi mới vừa Điên lĩnh ngộ Cuồng Chi Tâm, lo ôn tập đi, ai, ta đi tìm muội tử…

Nghĩ tới hai con gấu ôm ở nhau a í a, Thạch Trung Ngọc nổi cả da gà.

- Đại hội luận võ sắp bắt đầu, mời tất cả người chơi về Bạch Hổ thành.

- Đại hội luận võ sắp bắt đầu, mời tất cả người chơi về Bạch Hổ thành.

- Đại hội luận võ sắp bắt đầu, mời tất cả người chơi về Bạch Hổ thành.

Thạch Trung Ngọc vội vàng ly khai bản đồ này, vừa lúc xuất hiện ở trong Bạch Hổ thành.

Trên đường người đến người đi, hiển nhiên đều là tới tham gia

hoặc quan sát đại hội luận võ.

Thạch Trung Ngọc nhắn tin cho các cô nương, sau đó chạy về phía đấu trường.

Có Điên Cuồng Chi Tâm, cùng Chiến Thần Chi Nhận cấp 2, quán quân đơn đấu này, hắn là chắc chắn lấy được!

Lần tranh tài này sẽ quyết ra cá nhân 16 cường, tổ đội 16 cường, và đoàn thể 8 cường. Thi đấu cá nhân của Thạch Trung Ngọc là trận thứ ba.

Đến quảng trường, cũng chỉ kém 10 phút, cuộc so tài thứ nhất đã bắt đầu.

Hai Kỵ Sĩ quyết đấu.

Loại chiến đấu này sẽ cực kỳ tẻ nhạt, Kỵ Sĩ phòng ngự cao, huyết dày, công kích trung đẳng. Hai Kỵ Sĩ đều là cấp 45, thực lực không kém nhiều, đánh nhau chỉ xem ai kỹ thuật cao hơn.

Đây đã chú định là đánh lâu dài, liều xem ai hết hồng dược trước. Khán giả nhìn nhạt nhẽo, Thạch Trung Ngọc cũng cảm giác đần độn vô vị.

Đến phía sau, ngay cả trọng tài cũng không nhìn nổi, kết quả gợi ý của hệ thống xuất hiện.

- Bởi có rất nhiều ngoạn gia phản ứng, từ giờ trở đi, đại hội luận võ tăng quy tắc, mỗi người chỉ được dùng tối đa 5 bình dược thủy, sau 5 bình sử dụng vô hiệu, đồng thời lượng máu giảm xuống 10%!

Chương 825. Thạch Trung Ngọc hung hãn

Chứng kiến quy định mới, Thạch Trung Ngọc nở nụ cười, những khán giả khác cũng cười.

Hai Kỵ Sĩ bị gợi ý của hệ thống làm cho ngây ngẩn cả người, sau đó liếc nhau, càng thêm ra sức chém đối phương. Nếu không thể dùng hồng dược, vậy xem ai ngã xuống trước.

Lần này mới thật có cảm giác chiến đấu, một bên uống thuốc một bên chiến đấu, kia được coi là cái gì chứ.

Rất nhanh, một Kỵ Sĩ thực lực hơi mạnh hơn chiến thắng, thu được tư cách vào vòng trong.

- Thạch ca, anh ở đâu?

Cơ Như Nguyệt nhắn tin hỏi.

Thạch Trung Ngọc nhìn bốn phía, liền thấy được chúng nữ. Không có biện pháp, mị lực của chúng nữ quá lớn, chỉ cần các nàng vừa xuất hiện, xung quanh lập tức vây lên một đống lớn gia súc.

Thạch Trung Ngọc thật vất vả đẩy đoàn người ra, rốt cục đi tới trước mặt các nàng.

Nhìn trên người Thạch Trung Ngọc lấp lóe trang bị ngân sắc, chúng nữ không khỏi kinh ngạc.

Dương Tử kinh dị hỏi.

- Đại thúc, đây là Tiên khí?

Thạch Trung Ngọc đắc ý cười.

- Tự nhiên, cũng không nhìn ta là ai, Ultraman sáo trang mạnh

mẽ nha.

Nói xong mở thuộc tính trang bị cho chúng nữ nhìn.

Chứng kiến thuộc tính biến thái của Thạch Trung Ngọc, chúng nữ nhất thời hết chỗ nói rồi. Không khỏi cầu nguyện thay cho đối thủ của Thạch Trung Ngọc, hài tử đáng thương a.

Hai Kỵ Sĩ đấu xong, chính là một Pháp Sư và một Đạo Tặc chiến đấu.

Hai chức nghiệp này đều nhìn kỹ xảo. Pháp Sư tiêu sái, kỹ năng tầm xa, cùng các loại khống chế. Đạo Tặc không có kỹ năng tầm xa, nhưng có thể ẩn thân đánh lén.

Chiến đấu bắt đầu, Đạo Tặc Tiện Khách trực tiếp ẩn thân, trên sân chỉ còn lại một mình Pháp Sư Loạn Ngữ.

Loạn Ngữ không chút kinh ngạc, có thể đi vào 16 cường đều không phải kẻ yếu. Chống pháp trượng đứng tại chỗ, lẳng lặng đợi Đạo Tặc.

Tuy Tiện Khách ẩn thân, thế nhưng kỹ năng ẩn thân của Đạo Tặc không phải vĩnh cửu, có thời gian hạn chế. Hiển nhiên hắn không thể cùng Loạn Ngữ so sức kiên trì. Tiện Khách đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Loạn Ngữ, mà không phải phía sau.

Đột nhiên xuất hiện, làm cho Loạn Ngữ cả kinh, hiển nhiên Loạn Ngữ theo thói quen cho rằng Đạo Tặc đánh lén sẽ ở sau lưng, hơn nữa công kích phía sau có bổ trợ. Thế nhưng Tiện Khách là muốn đánh vỡ thường quy, hơn nữa hắn thành công rồi. Thừa dịp Loạn Ngữ kinh hoảng, chủy hung trong tay lướt qua cổ. Kỹ năng tất sát của Đạo Tặc, Cắt Hầu!

Vì ở bên ngoài là không có biện pháp thấy cụ thể số liệu thương tổn. Thế nhưng rất rõ ràng, lượng máu của Loạn Ngữ trống hơn phân nửa, có thể thấy công kích của Đạo Tặc rất trí mạng.

Loạn Ngữ phục hồi tinh thần lại, pháp trượng đập xuống đất. Một băng hoàn bắng lên, Tiện Khách bị đóng băng hai chân, không thể động đậy.

Loạn Ngữ sử dụng Thuấn Bộ, kéo dài khoảng cách, nhanh chóng ngâm xướng vài giây, một Băng Tiễn phá không bắn tới. Đạo Tặc là chức nghiệp công cao máu ít, nếu như ăn một kích này, lượng máu của Tiện Khách sẽ không hơn Loạn Ngữ bao nhiêu.

Trên người Tiện Khách đột nhiên nổi lên hắc vụ, hàn băng trên hai chân tan ra. Tiện Khách được tự do, vội vàng thi triển Ám Ảnh Thuấn Thiểm, xuất hiện ở sau lưng Loạn Ngữ, hai cái chủy thủ đâm xuống.

Loạn Ngữ không nghĩ tới Tiện Khách có thể tránh thoát đóng băng, đối với lần công kích này không có bất kỳ biện pháp đề phòng nào, bị Tiện Khách chém mất rất nhiều HP, cột máu nháy mắt trống không, chỉ còn lại vài điểm.

Loạn Ngữ cả kinh, cũng không lo lắng bại lộ thực lực. Pháp trượng đập một cái, một hỏa hoàn xuất hiện. Tiện Khách bị sóng xung kích cường đại chấn bay thật xa. Loạn Ngữ thừa cơ dùng kỹ năng Băng Phong, một đoàn hàn khí to lớn thổi qua. Tốc độ của Tiện Khách giảm mạnh, bất đắc dĩ chỉ có thể từng bước lao về phía Loạn Ngữ.

Loạn Ngữ yên tâm, nhanh chóng ngâm xướng chú ngữ, trong tay lóe lên lam quang, một mũi Hàn Băng Tiễn lại xuất hiện. Loạn Ngữ không cách nào né tránh, chỉ có thể gắng gượng thừa nhận một kích này, cột máu trống rỗng hơn phân nửa. Cộng thêm băng hoàn phía trước, liệt diễm hoàn tạo thành thương tổn, cột máu cũng chỉ còn lại mấy điểm.

Loạn Ngữ thấy tình huống này, chẳng những không ngâm xướng pháp thuật, mà nhảy tới, quơ lấy pháp trượng đập về phía Tiện Khách.

Tiện Khách sửng sốt, hiển nhiên chưa từng thấy qua Pháp Sư dùng pháp trượng đập người, trực tiếp bị Loạn Ngữ đập thành bạch quang, biến mất khỏi sân đấu.

Loạn Ngữ thắng.

Thạch Trung Ngọc nhìn vẻ mặt Loạn Ngữ đắc ý đứng ở trong sân, nhìn bốn phía phất tay, cúi chào, không khỏi mất kiên nhẫn.

- Gia hỏa này chỉ giỏi trang bức, lần sau nhất định gọt chết hắn!

Tuyết Sương Yên che miệng cười nói.

- Thạch ca, anh đừng bị hắn dùng pháp trượng đập chết là tốt rồi!

Thạch Trung Ngọc bĩu môi.

- Ta là loại người như vậy sao, em không tin nam nhân của mình?

Hướng Lam ở bên cạnh cười nói.

- Thạch ca, ngươi a đừng có phân tâm, ngẫm lại làm sao đối phó đối thủ sắp tới đi!

- Người chơi Hinh Vũ Chi Thạch chú ý, trận đấu của ngươi ở hai mươi giây sau bắt đầu, mười giây sau, ngươi sẽ bị truyền tống đến nơi so tài, xin chuẩn bị!

Nghe được gợi ý của hệ thống, Thạch Trung Ngọc có chút hưng phấn, nhìn Hướng Lam cười nói.

- Tốt, nếu như ván này ta thắng, vậy em hôn anh một cái!

Hướng Lam liếc mắt, chúng nữ che miệng, cười hắc hắc không ngừng.

Mười giây sau, Thạch Trung Ngọc xuất hiện ở trên lôi đài. Đây là hệ thống chuyên môn thiết kế, dài 50 mét, rộng 40 mét.

Đối diện là một Chiến Sĩ, Thạch Trung Ngọc nhìn trang bị trên người đối phương, trên cơ bản đều là lục quang lòe lòe, hiển nhiên là một bộ trang bị Hoàng Kim. Thạch Trung Ngọc ở trước khi lên đài đã đóng màu sắc trang bị, bất quá vẻ ngoài hoa lệ của Ultraman vẫn làm cho vô số người chơi tán thán.

- Đó là Hinh Vũ Chi Thạch sao! Trang bị trên người thật đẹp!

- Đúng vậy! Cũng không biết ở đâu ra, còn là sáo trang? Không biết là Hoàng Kim hay Ám Kim?

- Nhất định là Ám Kim, như vậy mới xứng với danh xưng đệ nhất cao thủ!

Phía dưới, người chơi kỷ kỷ tra tra thảo luận, Thạch Trung Ngọc khí định thần nhàn nhìn Chiến Sĩ phía trước, tên là Quan Tĩnh Thính Vũ.

Ấn tượng của Quan Tĩnh Thính Vũ đối với Thạch Trung Ngọc không quá tốt, rất lạnh lùng âm hiểm nhìn hắn.

Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực, người này sao vậy, lẽ nào ta nợ tiền hắn? Không có nha, không có ấn tượng!

Quan Tĩnh Thính Vũ nói.

- Thạch Trung Ngọc, hai ngày trước ngươi giết một nữ nhân, ngươi có nhớ không!

Ngạch, lời này làm cho trong lòng Thạch Trung Ngọc phiền muộn, lão tử không có việc gì đi giết nữ nhân làm chi? Ta rất yêu quý nữ nhân nha? Hai ngày trước, dường như cũng chỉ có đánh với đám người Bạo Hạo.

- Nữ nhân kia là thủ hạ của Bạo Hạo?

Thạch Trung Ngọc sờ mũi, trong trò chơi này, nếu như người chơi đeo mặt nạ bảo hộ, quỷ mới có thể phân rõ giới tính.

Quan Tĩnh Thính Vũ hừ lạnh.

- Đó là bạn gái ta! Mẹ kiếp, lão tử liền tới gặp đệ nhất cao thủ như ngươi!

Nói xong trực tiếp vọt về phía Thạch Trung Ngọc.

Hài tử không có giáo dục, Thạch Trung Ngọc thầm than một tiếng, tính đúng quỹ tích của Quan Tĩnh Thính Vũ, thi triển Cuồng Long Thăng Thiên.

Hiện tại Cuồng Long Thăng Thiên của Thạch Trung Ngọc đã cấp 4, chẳng những Cuồng Long Thăng Thiên, ngay cả Lực Phách Hoa Sơn, Trọng Kích, Hạ Kích, toàn bộ đều cấp 4.

Chương 826. Không phải nữ nhi của ta

Cuồng Long Thăng Thiên, cấp 4, lợi dụng lực lượng khổng lồ đánh bay địch nhân lên bầu trời, không nhìn lực phòng ngự tạo thành +235 điểm thương tổn, đồng thời vọt tới bên người mục tiêu, liên tục ba lần công kích bỏ qua phòng ngự, ba lần công kích không thể dùng một kỹ năng. Lực lượng của mục tiêu không được cao hơn lực lượng của mình 3 lần, bằng không đánh bay vô hiệu. Thời gian cold-down, 20 giây, tiêu hao 55 điểm pháp lực.

Lực Phách Hoa Sơn, cấp 4, tạo thành +210 điểm thương tổn, cần di chuyển lên trên mục tiêu. Nếu như ở trên không, sau khi mục tiêu hạ xuống, tạo thành gấp 3 lần thương tổn. Thời gian cold-down, 20 giây, tiêu hao pháp lực 45 điểm.

Trọng Kích, cấp 4, đối với mục tiêu tạo thành 150% thương tổn, đồng thời có 80% tỷ lệ ngất xỉu 4 giây. Thời gian cold-down, 20 giây, tiêu hao pháp lực 40 điểm.

Hạ Kích, cấp 4, đối với mục tiêu ngã xuống đất tạo thành 150% thương tổn, đồng thời có 50% tỷ lệ xé rách vết thương, tạo thành 2 lần thương tổn liên tục, duy trì 5 giây. Thời gian cold-down 15 giây, tiêu hao pháp lực 25 điểm.

- Cuồng Long Thăng Thiên!

Thạch Trung Ngọc giơ đao chém tới, Quan Tĩnh Thính Vũ chưa kịp phản ứng đã bị cự lực đánh bay lên không trung.

-4555.

Cột máu của Quan Tĩnh Thính Vũ lập tức giảm xuống hơn phân nửa, còn chưa kịp phản ứng, Thạch Trung Ngọc lại đánh liên tục ba công kích phổ thông.

Mặc dù HP của Quan Tĩnh Thính Vũ nhiều, nhưng chỉ hơn một

vạn điểm, thời điểm công kích phổ thông thứ ba chém xuống, đã bị miểu sát.

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, cầm Chiến Thần Chi Nhận, bất đắc dĩ cười nói.

- Không nghĩ tới yếu như vậy, còn tưởng lợi hại lắm chứ! Phế vật!

Thạch Trung Ngọc cũng không nghĩ lại mấy kỹ năng của mình biến thái bao nhiêu, bỏ qua phòng ngự, càng đến hậu kỳ càng biến thái.

Trận chiến đấu này của Thạch Trung Ngọc, có không ít người đang quan sát, khi thấy Thạch Trung Ngọc ba chiêu đã miểu sát Quan Tĩnh Thính Vũ, nhất thời nhíu mày.

Trong một quán rượu.

Nguyệt Dạ Cô Lang lạnh lùng nhìn Thạch Trung Ngọc đắc ý ở trên lôi đài, hỏi người bên cạnh.

- Ngươi thấy thế nào?

Thanh Phong Lãng Nhân tùy ý nhìn một chút, cầm một cây tăm xỉa răng, khẽ cười nói.

- Có thể nhìn cái gì? Một mãng phu mà thôi, ỷ vào trang bị tốt liền vô địch thiên hạ? Xuy, thật khôi hài. Cao thủ chân chính, là những người gia tộc như chúng ta!

Nguyệt Dạ Cô Lang không nói lời nào, lần nữa nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Thân thủ tốt thì thế nào, dù sao cái này chỉ là một trò chơi, không phải hiện thực, trang bị liền đại biểu tất cả. Hơn nữa ta xem, kỹ năng vừa rồi kia hoặc là ra bạo kích, hoặc là... bỏ qua phòng ngự!

Nói xong, Nguyệt Dạ Cô Lang cũng có chút sợ hãi.

Bỏ qua phòng ngự, đối với tay mơ giống như Thạch Trung Ngọc

cũng không đại biểu cái gì, nhưng đối với Nguyệt Dạ Cô Lang chơi không biết bao nhiêu du hí mà nói, đây chính là ấn tượng bất đồng.

Thật giống như một Tiểu Bạch vĩnh viễn không hiểu vì sao Pháp Sư trong WOW muốn đống pháp thuật xuyên thấu vậy.

Đến phía sau đẳng cấp của player càng cao, trang bị càng tốt, công kích phòng ngự cũng sẽ càng cao. Thế nhưng nếu như trong lúc bất chợt, một tên có thể bỏ qua phòng ngự của ngươi tạo thành thương tổn, đó nhất định là không dám tưởng tượng.

- Người này, về sau là một kình địch!

Nguyệt Dạ Cô Lang than nhẹ, không nói gì nữa. Thanh Phong Lang Nhân khinh thường cười cười, phảng phất như chuyện gì cũng không để vào mắt, chỉ là trong mắt lóe lên vẻ kiêng kỵ.

Thạch Trung Ngọc tiêu sái xuất hiện ở trước mặt chúng nữ, nhìn Hướng Lam cười nói.

- Tiểu Lam, nhớ kỹ đó, một nụ hôn!

Hướng Lam hừ nhẹ.

- Tới địa ngục đi, em đáp ứng lúc nào hả!

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc.

- Em không có đáp ứng, thế nhưng em cũng không phủ nhận nha! Anh coi như em cam chịu!

Hướng Lam liếc mắt, không thèm nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mặt dày ôm Cơ Như Nguyệt và Tuyết Sương Yên, kết quả bị hai nàng nhéo lấy hông.

Mấy trận thi đấu kế tiếp, Thạch Trung Ngọc cũng lười xem. Mang theo chúng nữ đến cửa hàng ăn vặt vui chơi một chút. Sau đó lại chạy tới Phủ Thành Chủ, Thạch Trung Ngọc không quên Tiếu Hàm còn ở nơi này đâu.

Vừa vào Phủ Thành Chủ, khuôn mặt khổ sáp của quản gia xuất hiện ở trước mặt Thạch Trung Ngọc.

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi tới quá đúng lúc, Thành Chủ Đại Nhân đang có chuyện tìm ngươi!

Chứng kiến nụ cười kia, Thạch Trung Ngọc cảm thấy không có chuyện tốt, thế nhưng cũng lười để ý, mang theo chúng nữ đi tới hậu hoa viên.

Chứng kiến địa phương quen thuộc, Thạch Trung Ngọc nhất thời liên tưởng đến một việc, kết quả thanh âm loáng thoáng kia để cho hắn xác minh phỏng đoán của mình.

- Ai nha, ai hát hí khúc thế, thật khó nghe!

Dương Tử không nhin được, hai tay che lỗ tai. Chúng nữ còn lại cũng nhíu mày, hiển nhiên thanh âm này không quá hài hòa.

Thạch Trung Ngọc cười khổ.

- Trừ Tiếu Hàm muội muội còn có thể là ai?

Đi tới hậu hoa viên, quả nhiên nhìn thấy Thành Chủ Đại Nhân đang nhàn nhã ngồi ở trên giả sơn, vừa uống rượu, vừa hát tiểu khúc. Tình hình này, không đúng? Thạch Trung Ngọc có chút nghi hoặc, lúc nào thành chủ có sức chịu đựng giỏi như vậy rồi hả?

- Bá phụ!

Thạch Trung Ngọc cách thật xa kêu gọi, nhưng Tiếu Sơn không có phản ứng, vẫn khẽ hát.

Thạch Trung Ngọc lại đi tới gần hô.

- Đại bá!

Vẫn không có phản ứng, kỳ quái.

Thạch Trung Ngọc đi tới trước mặt Tiếu Sơn, lúc này mới phát hiện, trong lỗ tai Tiếu Sơn nhét hai cục bông. Nha, hỗn đản a!

Tiếu Sơn cũng phát hiện Thạch Trung Ngọc, vội vàng lấy bông ra, nhướng mày, hiển nhiên cũng chịu không nổi thanh âm kia.

- Tới! Tới! Hiền chất, ngươi tới vừa lúc, ta đang có chuyện quan trọng thương lượng với ngươi, đi tới phòng làm việc của ta!

Nói xong kéo Thạch Trung Ngọc đi liền, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, nói với chúng nữ một tiếng, sau đó theo Tiếu Sơn tới thư phòng.

Tiếu Sơn buông lỏng ngồi xuống ghế hỏi.

- Không biết lúc nào hiền chất sẽ ly khai Bạch Hổ thành?

Thạch Trung Ngọc làm sao không hiểu, giang tay ra.

- Này thì không biết, hiện tại đang tiến hành đại hội luận võ. Ha hả, ta biết đại bá nhớ nữ nhi, cho nên sau khi đại hội luận võ kết thúc, ta sẽ không mang Tiếu Hàm đi, để nàng ở bên cạnh đại bá một thời gian.

Tiếu Sơn vội vã xua tay.

- Đừng đừng đừng, ai, mấy ngày nay nó hát kịch hoàng mai, lỗ tai của ta đã sắp không chịu nổi, nếu như hiền chất muốn đi, thì mau dẫn nó theo với!

Thạch Trung Ngọc là điển hình không có lợi không mắc câu, đặt mông ngồi ở trên ghế.

- Đại bá, ngài như vậy không đúng rồi, Tiếu Hàm dù sao cũng là nữ nhi ruột thịt của ngài, ở bên cạnh ngài một thời gian là phải, hơn nữa ta cảm giác giọng hát của Tiếu Hàm rất có tiến bộ, nói không chừng về sau Tiếu Hàm sẽ trở thành một đại sư nha!

Tiếu Sơn nghe vậy, do dự một chút mới nói.

- Kỳ thực, Tiếu Hàm cũng không phải nữ nhi ruột của ta.

- Cái gì?

Thạch Trung Ngọc nghe nói như thế, không khỏi đứng bật dậy.

Tiếu Sơn thở dài, trong mắt có chút tang thương, phảng phất như xuyên qua không biết bao nhiêu năm tháng, chậm rãi nhớ lại.

Chương 827. Thân thế của Tiếu Hàm

- Đó là một buổi chiều tuyết lớn đầy trời…

Thạch Trung Ngọc bĩu môi, trong phim truyền hình đều như vậy. Tiếu Sơn cũng không để ý tới, chậm rãi nhớ lại.

- Khi đó ta còn không phải thành chủ, chỉ là một phú thương. Buổi chiều hôm ấy, có người đặt một bé gái ở trước cửa nhà ta. Ta thấy nữ hài kia ở trong mùa đông rét lạnh, lại vẫn chớp mắt to, không khóc không náo. Ta liền động tâm, ôm nàng vào nhà, chăm sóc nuôi nấng. Trên người người nữ hài kia mang một ngọc bội hoa lệ, mặt trước có một chữ Hàm. Vì vậy ta liền đặt tên cho nàng là Tiếu Hàm.

Thạch Trung Ngọc lẳng lặng nhìn Tiếu Sơn, chờ mong đoạn tiếp sau. Tiếu Sơn uống một ngụm trà, ánh mắt lưu chuyển, không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Không còn nữa sao?

Thạch Trung Ngọc rốt cục nhịn không được.

Tiếu Sơn sửng sốt.

- Còn cái gì?

Thạch Trung Ngọc gãi đầu.

- Vậy sau đó thì sao?

Tiếu Sơn vô tội nói.

- Còn có cái gì ở sau nữa hả?

- Được rồi!

Thạch Trung Ngọc buồn bực đứng lên.

- Đại bá muốn ta làm cái gì đây?

Vẻ mặt Tiếu Sơn càng vô tội.

- Ta có thể muốn ngươi làm cái gì chứ?

Mẹ kiếp nhà ngươi, lão vương bát đản này, thật biết giả bộ. Thạch Trung Ngọc thầm mắng một tiếng, hắn còn tưởng sẽ có nhiệm vụ gì chứ.

- Nếu như không có chuyện gì, ta đi trước.

Tiếu Sơn sửng sốt, cúi đầu suy tư.

- Hiền chất, nếu như ngươi có thời gian, giúp ta điều tra thân thế của Tiếu Hàm.

Thạch Trung Ngọc ảo não.

- Đại bá cũng phải cho ta manh mối gì chứ, không có manh mối ta làm sao tra?

Tiếu Sơn suy nghĩ một chút, từ trong lòng móc ra một miếng ngọc bội, đưa cho Thạch Trung Ngọc.

- Miếng ngọc bội này là năm đó treo ở trên cổ Hàm nhi, ta tra không ra lai lịch của nó, cũng thấy không rõ thuộc tính của nó.

Thạch Trung Ngọc vội vàng tiếp nhận, thi triển thuật thăm dò,

- Ngọc bội thần bí (kim sắc), xuất xứ không biết, thuộc tính cụ thể không rõ. Đeo nó, có thể từ từ khôi phục HP và MP. Tăng kháng tính Băng hệ nhất định.

Thần khí? Thần khí màu vàng! Trên mặt Thạch Trung Ngọc vui vẻ, vội vàng cất ngọc bội. Mặc dù không biết thuộc tính cụ thể, thế nhưng có thể khôi phục HP và MP cũng đã rất tốt, còn gia tăng kháng tính Băng hệ, hắc hắc. Dù sao mình cũng thiếu cái ngọc bội, trước mang a. Lúc đầu có cái nhẫn Tiên khí, có thể mỗi giây khôi phục 5% HP. Cái này là Thần khí, sợ rằng hồi phục càng cường đại

hơn. Cộng lại cũng đã 10%.

Cái này đến hậu kỳ, 10% là một con số biến thái. Đơn giản là Tiểu Cường đánh không chết a. Thạch Trung Ngọc cảm giác mình có chút phá hư du hí cân bằng.

Từ trong thư phòng đi ra, Thạch Trung Ngọc lại tới hậu hoa viên. Chúng nữ không biết chuyện gì xảy ra, cũng cùng Tiếu Hàm hát kịch hoàng mai.

Bất quá chúng nữ không rành môn này, chỉ có thể ở bên cạnh hừ hừ, chơi đùa cực kỳ vui vẻ.

- Các cô nương, thi đấu sắp bắt đầu rồi!

Thạch Trung Ngọc hô.

Lúc này chúng nữ mới không tình nguyện xuống đài, mnn thương lượng một phen, cuối cùng mang theo Tiếu Hàm đi tới nơi so tài.

Chúng nữ thi đấu đều ở gần cuối, hiện tại trên sân vẫn đang tiến hành cuộc tranh tài thứ 6. Trận thứ 8 Hướng Lâm. Trận thứ 9 Hướng Lam, trận thứ 11 Cơ Như Nguyệt, trận thứ 14 Tuyết Sương Yên. Dương Tử đã sớm bị loại. Dù sao một tiểu nha đầu, cũng không có kỹ xảo chiến đấu gì nha.

Bất quá phòng làm việc Hinh Vũ có thể có năm người tiến vào 32 cường đã rất không tệ. Dù sao toàn quốc có bao nhiêu người tham gia thi đấu?

Đối với vấn đề thân thế của Tiếu Hàm, Thạch Trung Ngọc không có nói cho chúng nữ, cũng không nói cho Tiếu Hàm. Dù sao vấn đề này cũng không tiện nói, chỉ là việc tư của Tiếu Sơn.

Trong đấu trường, một Chiến Sĩ và một Pháp Sư đang chiến đấu say sưa.

Kỹ xảo chiến đấu của hai người đều cực kỳ tốt, Pháp Sư linh hoạt, Chiến Sĩ sắc bén, trên đài đánh sinh động, dưới đài cũng xem nồng nhiệt.

Bất quá cuối cùng vẫn là Chiến Sĩ thắng một bậc, thừa dịp thời gian cold-down của Pháp Sư, đột nhiên thi triển kỹ năng ẩn núp, một đao chém ra đao khí mãnh liệt, Pháp Sư không kịp phản ứng, lập tức bị chặt hết máu, hóa thành bạch quang.

Trận thứ bảy, là hai Chiến Sĩ.

Đây là một trận so đấu nhiệt huyết, không có pháp thuật hoa lệ gì, hai Chiến Sĩ đều ra tay toàn lực. Không có kỹ xảo, chỉ có liều mạng, nhiệt huyết sôi trào. Thạch Trung Ngọc nhìn mà mắt sáng choang, đây mới là nam nhân chiến đấu nha.

Đồng dạng, Chiến Sĩ thực lực tương đối mạnh mẽ hơn chiến thắng, bất quá cũng là thắng thảm, HP chỉ còn lại một tia.

Trận thứ tám, đến phiên Hướng Lâm.

- Lâm Lâm, nỗ lực lên!

- Nỗ lực lên!

Chúng nữ dồn dập cổ động Hướng Lâm.

Thạch Trung Ngọc nhìn Hướng Lâm cười hắc hắc.

- Nếu thắng, ta thưởng ngươi một nụ hôn.

Hướng Lâm mắc cở đỏ bừng cả mặt, hung hăng trợn mắt nhìn Thạch Trung Ngọc, sau đó bị hệ thống truyền tống, xuất hiện ở trên đài thi đấu.

Đối diện là một Đạo Tặc, thi đấu vừa bắt đầu, đã lập tức tiến vào trạng thái Tiềm Hành. Mục Sư vốn là nghề phụ không có bao nhiêu lực công kích, bị chức nghiệp am hiểu đánh lén, công cao bạo kích cao như Đạo Tặc khắc chế gắt gao.

Bất quá Hướng Lâm dù gì cũng là Mục Sư top 30 toàn quốc, tuy Thạch Trung Ngọc không quá thừa nhận cái bài danh này, thế nhưng không thể phủ nhận, kỹ thuật của Hướng Lâm cũng không tệ. Bất kể là trị liệu hay sát nhân.

Nhìn thấy Đạo Tặc ẩn thân, Hướng Lâm vung tay lên, một quang

hoàn màu vàng bao bọc mình lại.

Cái kỹ năng này, trước đó căn bản chưa thấy qua, nha đầu kia lại lưu một tay? Thạch Trung Ngọc khẽ cười, đây chính là kỹ năng phòng ngự lần đầu tiên xuất hiện của chức nghiệp pháp hệ, lúc trước chức nghiệp pháp hệ đều không có kỹ năng phòng ngự gì, chỉ có thể chơi khống chế và thương tổn cao, yêu cầu kỹ xảo rất mạnh.

Kỹ năng của Hướng Lâm vừa xuất hiện, người chơi chung quanh kinh ngạc không gì sánh được. Ngay cả Đạo Tặc cũng ngẩn ra, không dám phát động công kích.

Kỹ năng ẩn thân của Đạo Tặc kéo dài 1 phút, có lẽ có trang bị còn có thể tăng thời gian ẩn thân. Đạo Tặc ẩn thân nửa ngày, cũng không có phát động công kích, chỉ có đại mỹ nữ Hướng Lâm đứng ở trên đài.

Đột nhiên, quang kén run rẩy, thân ảnh Đạo Tặc xuất hiện ở phía sau Hướng Lâm, hai thanh chủy cắm ở lên quang kén, chỉ tạo nên một vòng rung động. Đạo Tặc bị lực lượng phòng ngự cường đại hù dọa, Hướng Lâm thì không chút do dự.

Pháp trượng vung lên, một đạo quang hoa màu vàng nện lên người Đạo Tặc, cột máu giảm xuống một phần mười.

Đạo Tặc cả kinh, không ngừng huy động chủy thủ, nhanh chóng chém vào quang kén. Hướng Lâm cũng không dừng ngâm xướng, từng chùm tia sáng bắn về phía Đạo Tặc. Tuy quang kén phòng ngự cường đại, thế nhưng lực công kích của Đạo Tặc rất cao, sau khi thừa nhận bảy tám lần công kích, quang kén rốt cục nghiền nát. Đạo Tặc vui vẻ, múa chủy thủ đâm vào ngực Hướng Lâm.

- Vô sỉ!

- Con bà nó, lại dám chém bộ ngực của mỹ nữ! Thật vô sỉ!

Dưới đài, người chơi nhất thời ồn ào lên.

Chương 828. Hướng Lam phẫn nộ

Trong mắt Hướng Lâm lóe lên vẻ tức giận, hiển nhiên hết sức thống hận hành vi của Đạo Tặc. Đạo Tặc cũng bất đắc dĩ nha, bộ ngực của mỹ nữ này rất lớn, lau hầu, khoảng cách công kích quá xa. Đâm bụng dưới, xúc cảm không tốt, cuối cùng chỉ có bộ ngực này, vị trí công kích khoảng cách tốt, hơn nữa xúc cảm không tệ. Đạo Tặc có chút quấn quýt, thế nhưng trong tay không hề dừng lại.

Hướng Lâm làm sao sẽ để cho một nam nhân xa lạ thô bỉ đụng vào bộ vị thần thánh của mình, cho dù đây là đang chiến đấu cũng không được. Liên tục lui vài bước, đồng thời pháp trượng trong tay dùng sức đập xuống.

Bình thường, pháp trượng của chức nghiệp giả pháp hệ sẽ có vài trang bị mang theo kỹ năng, những kỹ năng này đều là thuấn phát.

Một vòng sáng nổ lên, nhất thời làm Đạo Tặc không mở mắt ra được, theo bản năng lấy tay che, Hướng Lâm thừa dịp này, né tránh ra xa, đồng thời nhanh chóng ngâm xướng.

Ánh mắt Thạch Trung Ngọc lại sáng lên, di động thi pháp? Cô gái nhỏ này, dấu quá kỹ!

Một ngọn lửa màu vàng từ dưới chân Đạo Tặc bùng lên, bao phủ cả người hắn ở bên trong. Nhất thời cột máu nhanh chóng giảm xuống, Đạo Tặc sợ chảy mồ hôi lạnh, trên người bộc phát một đoàn hắc vụ, ngăn ngọn lửa màu vàng ở bên ngoài. Đây là kỹ năng Ám Ảnh Vụ của Đạo Tặc, có thể trong nháy mắt giải trừ tất cả pháp thuật ràng buộc, duy trì thương tổn liên tục, đồng thời miễn dịch ma pháp 2 giây.

Đạo Tặc lao về phía Hướng Lâm, phát động kỹ năng Na Di, tốc độ di động trong nháy mắt tăng 75, duy trì liên tục 7 giây.

Nhìn thấy Đạo Tặc xông lại, Hướng Lâm không chút hoang mang, quang kén màu vàng xuất hiện lần nữa. Nhìn thấy quang kén, Đạo Tặc khóc không ra nước mắt. Con mẹ nó, không nên chơi người như vậy a!! Thời gian cold-down ngắn như vậy, phòng ngự cường đại như vậy, Đạo Tặc chúng ta còn chơi cọng lông!

Kỳ thực Đạo Tặc ở cấp 45 có một kỹ năng rất bá đạo, tên Phá Ma Nhất Kích. Có thể một đao phá hủy tất cả pháp thuật trên người mục tiêu. Bất quá hiển nhiên, Đạo Tặc này còn chưa đạt được sách kỹ năng cường đại như vậy, cho nên chỉ có thể bị Hướng Lâm từ từ tàn phá.

Kim quang không ngừng kích xạ, làm Đạo Tặc, ngày hôm nay cuối cùng cũng biết cái gì gọi là biệt khuất. Chức nghiệp ma pháp lúc nào trở nên cường đại như vậy, Đạo Tặc chúng ta làm sao chơi!

Đạo Tặc không cam lòng bị mài hết máu, hóa thành bạch quang bay đi, Hướng Lâm chiến thắng.

- Hay lắm!

Nhìn thấy Hướng Lâm thắng lợi, chúng nữ nhất thời vui vẻ kêu to.

Hướng Lâm được hệ thống truyền tống về chỗ cũ, chúng nữ bắt đầu hỏi thăm đủ chuyện.

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa, nhìn Hướng Lâm nói.

- Hắc hắc, Lâm Lâm thắng, không tệ nha, thưởng ngươi một nụ hôn. Về sau chỉ cần các ngươi chiến thắng, bản suất ca tự nguyện hôn một cái!

Chúng nữ.

- Đi chết đi!

Thạch Trung Ngọc sờ mũi, bản suất ca hiến hôn các ngươi cũng không muốn? Nếu như ta mở topic, không biết sẽ có bao nhiêu muội tử cướp hôn nha.

Trận thi đấu kế tiếp, Thạch Trung Ngọc cũng lười xem, cùng chúng nữ tán gẫu, vui đùa ám muội. Thi đấu rất nhanh kết thúc, đến phiên Hướng Lam lên sân khấu.

Hướng Lam cầm hai thanh trường kiếm đứng ở giữa đài, rất có phong phạm của Hoa Mộc Lan. Chiến Sĩ đối diện có vẻ sợ hãi rụt rè, nao núng.

Chiến Sĩ kia tên Không Phải Là Không Muốn Bắn. Ân, cũng là một cái tên khiến người nao núng, Không Phải Là Không Muốn Bắn, chẳng phải không được sao. Vừa nghe đã biết người này yếu sinh lý. Nam nhân, nên bắn thì phải bắn nha. Không Phải Là Không Muốn Bắn không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc từ tên gọi của hắn sinh ra nhiều liên tưởng như vậy.

Nhìn Hướng Lam, hắn lộ vẻ rụt rè nói.

- A, mỹ nữ, không nên tới ah, ta, ta rất lợi hại, ta nói thật đó.

Dưới đài, đám người chơi nhất thời té ngửa. Hướng Lam cũng bật cười nói.

- Tốt, vậy ngươi ra tay đi!

Không Phải Là Không Muốn Bắn khiếp nhược nhìn bốn phía, chân có chút run rẩy, nhìn Hướng Lam vừa xấu hổ lại lấy lòng cười cười.

- Mẹ của ngươi, lên a... Ngươi có phải đàn ông không vậy!

- Ta sát, chưa thấy qua đàn ông như thế!

- Không Phải Là Không Muốn Bắn, má, vốn là một gia hỏa bất lực nha!

Mọi người nhất thời mắng to, đậu xanh rau má, chưa thấy Chiến Sĩ nào vô năng như vậy, hắn là làm sao lọt tới vòng này hả, lẽ nào dâng hiến cái mông cho trọng tài?

Thạch Trung Ngọc lại phát hiện bất đồng, tuy người kia biểu hiện nho yếu, chân run rẩy. Thế nhưng một Chiến Sĩ có thể đánh vào top 32, làm sao có thể nhát gan như vậy.

Hơn nữa nhìn tay hắn cầm đao, rất kiên định, căn bản không có chút mềm yếu. Hơn nữa trong mắt lấp lóe một tia âm hiểm và giảo hoạt, chứng minh hắn không phải vô năng như mặt ngoài.

Kỳ địch giả yếu?

Khả năng Chiến Sĩ này xem qua tư liệu của Hướng Lam, có chút kiêng kỵ Ma Kiếm Sĩ cường đại, vì vậy chơi ám chiêu, để Hướng Lam khinh thị, thời điểm không phòng bị lại phát động nhất kích tất sát.

Quả nhiên, thời điểm Hướng Lam sốt ruột, tâm thần bất định, Không Phải Là Không Muốn Bắn ra tay.

Trong nháy mắt vọt tới trước mặt Hướng Lam, tạo thành tổn thương không nhỏ, đồng thời làm cho Hướng Lam rơi vào trạng thái ngất xỉu. Không Phải Là Không Muốn Bắn nhanh chóng xuất thủ, Nhược Hóa Mãnh Kích, sau đó là Trọng Kích, Hướng Lam vừa tỉnh hồn lại, lần nữa rơi vào trạng thái ngất xỉu.

Cuồng Long Thăng Thiên.

Không Phải Là Không Muốn Bắn chẳng qua là Chiến Sĩ bình thường, Cuồng Long Thăng Thiên không có biến thái như Cuồng Long Thăng Thiên của Cuồng Đao. Chỉ có tỷ lệ bỏ qua phòng ngự tạo thành thương tổn nhất định, mà Cuồng Long Thăng Thiên của Cuồng Đao thì trăm phần trăm bỏ qua phòng ngự. Bất quá bởi vì Nhược Hóa Mãnh Kích giảm bớt không ít phòng ngự, một chiêu này vẫn rất đau nhức.

Liên chiêu cũng giống như Thạch Trung Ngọc, Cuồng Long Thăng Thiên, ba công kích phổ thông, Lực Phách Hoa Sơn. Bất quá Chiến Sĩ này đặt Trọng Kích ở phía trước, vì đã có Nhược Hóa Mãnh Kích, giảm thiểu tối đa phòng ngự của Hướng Lam.

Sử dụng Trọng Kích là vì để Hướng Lam không có cơ hội trở tay, dù sao Cuồng Long Thăng Thiên có thể sẽ bị đỡ, hoặc lực lượng không bằng đối phương, không cách nào đánh bay. Từ trình tự phóng thích kỹ năng đến xem, Không Phải Là Không Muốn Bắn là một Chiến Sĩ cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ.

Một bộ liên chiêu trôi qua, Hướng Lam bị đánh hơn phân nửa HP. Không Phải Là Không Muốn Bắn có chút buồn bực, lúc đầu hắn cho rằng có thể miểu sát Hướng Lam, nhưng không nghĩ tới phòng ngự của Hướng Lam cao như vậy, HP dầy như vậy.

Hướng Lam phẫn nộ rồi, không nghĩ tới lại bị người đùa bỡn. Vừa tỉnh táo lại, trực tiếp sử dụng Tấn Lôi Trảm chém tới, Không Phải Là Không Muốn Bắn bị đánh choáng.

Sau đó thi triển Phong Lôi Kích, đây là kỹ năng mới của Hướng Lam. Trảm Lôi Kiếm mang theo lực lượng phong lôi hung hăng chém vào người Không Phải Là Không Muốn Bắn, trực tiếp đánh bay đối phương.

Thuấn Thiểm, trong nháy mắt Hướng Lam xuất hiện ở phía sau Không Phải Là Không Muốn Bắn, Trảm Lôi Kiếm lại chém xuống, hung hăng chém Không Phải Là Không Muốn Bắn ngã nhào trên mặt đất.

Lực Phách Hoa Sơn. Hạ Kích, Tập Phong Thứ, Tấn Lôi Trảm.

Không Phải Là Không Muốn Bắn cơ hồ không có lực trở tay, bị Hướng Lam chém thành bạch quang.

Chương 829. Tổ đội chiến

- Oa! Hinh Vũ Chi Lam thật lợi hại!

- Chém chết Chiến Sĩ thô bỉ kia, *** làm Chiến Sĩ chúng ta quá mất thể diện rồi, đối phó một nữ nhân còn chơi âm mưu!

- Giết tốt! Chém chết hắn đi, kéo hắn lên chém thêm lần nữa!

Hiển nhiên, người chơi luôn đứng ở bên mỹ nữ. Bất quá cũng có Chiến Sĩ tán thành cách làm kia, bất quá đó chỉ là số ít.

Thạch Trung Ngọc cười híp mắt ôm tới Hướng Lam.

- Tiểu Lam Lam làm rất tốt, tới, ôm một cái!

Hướng Lam một cước đá văng hắn.

- Đi chết đi.

Chúng nữ cười to, Dương Tử cười hì hì mở rộng vòng tay với Thạch Trung Ngọc.

- Tới, đại thúc ôm một cái, ta an ủi tâm linh bị thương của ngươi.

Ô ô, vẫn là Dương Tử tốt nhất!

Trận thứ 11, Cơ Như Nguyệt đối chiến Lạc Diệp Phi Hoa.

Hai siêu cấp mỹ nữ đánh nhau, mọi người lập tức hưng phấn lên.

Cơ Như Nguyệt là Tử Viêm Pháp Sư, Lạc Diệp Phi Hoa cũng là Tử Viêm Pháp Sư, hai chức nghiệp ẩn giống nhau đối quyết.

Chiến đấu bắt đầu, hai nàng còn thân thiết nói chuyện với nhau. Bất quá bởi vì cách quá xa, người nhiều ồn ào, Thạch Trung Ngọc nghe không rõ các nàng đang nói cái gì. Bất quá hai nữ nhân trò

chuyện chỉ sợ cũng chỉ có những sự tình kia.

Hai người càng trò chuyện càng cao hứng, hàn huyên 10 phút còn không kết thúc, người chơi phía dưới đã nhịn không được. Mặc dù nói là hai đại mỹ nữ, thế nhưng chỉ nhìn như vậy, nhìn lâu cũng sẽ buồn chán nha!

- Gợi ý của hệ thống, đại hội luận võ có quy tắc mới, trong 5 phút kế tiếp, nếu như người chơi trên đài không tạo thành bất cứ thương tổn gì, sẽ coi là thế hoà xử lý.

Hai người hiển nhiên bị hệ thống nhắc nhở làm ngẩn người, lúc này mới nhớ còn phải chiến đấu, vì vậy lại khách sáo vài câu, lúc này mới đứng ngay ngắn cách 10 mét.

Hai nàng cũng không có học kỹ năng phòng ngự, vì vậy tránh né công kích lẫn nhau thành thủ đoạn chủ yếu. Hơn nữa Pháp Sư lại khá yếu đuối, trên cơ bản không chịu nổi mấy công kích cường đại, cột máu sẽ không còn.

Pháp Sư chiến đấu không có nhiệt huyết sôi trào, chỉ có vô số ma pháp hoa lệ. Hỏa cầu ngươi tới ta đi, hỏa long quấn quít, hỏa trụ thăng thiên.

Hai nàng đánh bất diệc nhạc hồ, khán giả phía dưới cũng bị Pháp Sư mạnh mẻ và huyễn lệ làm cho kinh ngạc vạn phần.

Thời điểm tranh tài, chỉ cho phép uống 5 bình dược tề, nói cách khác, hoặc là uống hồng dược khôi phục HP, hoặc lam dược khôi phục MP. Đương nhiên hồng dược lam dược là thói quen xưng hô của người chơi, ở trong game, khôi phục HP có dược tề trị liệu sơ cấp, khôi phục 100 HP, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, siêu cấp, theo thứ tự là 100, 200, 300, 400. Còn cao cấp hơn thì phải cấp 50 trở lên mới có thể dùng, dược tề khôi phục pháp lực cũng như vậy.

Cuối cùng vẫn là Cơ Như Nguyệt càng tốt hơn, làm nữ nhân của Thạch Trung Ngọc, bình thường được hắn cho không ít trang bị tốt. Tốc độ khôi phục pháp lực của nàng nhanh hơn Lạc Diệp Phi Hoa nhiều. Đến phía sau Lạc Diệp Phi Hoa không có pháp lực gia trì, chỉ phải cười khổ chịu thua, đồng thời ai oán trừng Thạch Trung Ngọc ở dưới đài.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ sờ mũi, này đâu có liên quan gì tới ta? Chẳng lẽ lần trước chiếm tiện nghi của nàng không có cho chỗ tốt sao?

Nhớ tới sự tình trong mê cung, thân thể lửa nóng kia… Thạch Trung Ngọc nhất thời cảm thấy, con mẹ nó, khôi giáp quá cứng! Đau!

Sau khi Cơ Như Nguyệt tấn cấp, chỉ còn Tuyết Sương Yên. Làm thành viên cuối cùng của phòng làm việc tham gia thi đấu, đặc biệt là mọi người đều lên cấp, áp lực trong lòng Tuyết Sương Yên rất lớn.

Nhìn thấy Tuyết Sương Yên có chút lo lắng, Cơ Như Nguyệt vội vàng tới khuyên bảo nàng.

Thạch Trung Ngọc nghe mà lỗ tai sinh kén, hắn trực tiếp ôm lấy Tuyết Sương Yên, nhẹ giọng nói.

- Tiểu Yên Yên, em nhớ kỹ, nếu như không thắng thi đấu, trở về anh sẽ đánh mông!

Nghe nói như thế, Tuyết Sương Yên mắc cở đỏ bừng cả khuôn mặt, hung hăng nhéo hông hắn. Bất quá sợ hãi đối với thất bại lại giảm bớt không ít.

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc ôm Tuyết Sương Yên, biểu tình trên mặt chúng nữ đều thiên kì bách quái. Cơ Như Nguyệt không để ý, Dương Tử ghen ghét, Hướng Lâm ngượng ngùng, Hướng Lam kinh ngạc.

Hướng Lam kéo Tuyết Sương Yên từ trong lòng Thạch Trung Ngọc ra, nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

- Thạch ca, anh lại chiếm tiện nghi của Tiểu Yên!

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc.

- Có phải Lam Lam ghen hay không, ân, chúng ta tới ôm một cái.

- Đi chết đi!

Kế tiếp là muội muội của Lạc Diệp Phi Hoa, Lạc Diệp Phi Tuyết cùng một cung thủ chiến đấu.

Cung thủ có thể đi vào top 36 rất ít, dù sao nghề nghiệp này, viễn trình thương tổn không bằng Pháp Sư, cận chiến không bằng Kỵ Sĩ. Hơn nữa lượng máu và phòng ngự chỉ hơn Pháp Sư chút xíu, quá mức cân bằng, không có điểm gì nổi bật.

Cung thủ kia chỉ là miễn cưỡng tiến vào top 36, bất quá gặp phải Tử Viêm Pháp Sư như Lạc Diệp Phi Tuyết, cũng chỉ có thể bi kịch. Từng Hỏa Cầu Tử Viêm to lớn đánh về phía cung thủ còn chưa kịp giương cung, trực tiếp bị miểu sát.

Kế tiếp là Bạo Quân, tuy nhân phẩm của Bạo Quân không được tốt lắm, thế nhưng làm một Tật Phong Đạo Tặc chức nghiệp ẩn tàng, kỹ xảo vẫn cực kỳ ngưu bức, hàm nghĩa của hai chữ Tật Phong được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Đối thủ là một Chiến Sĩ, chắc cũng là chức nghiệp ẩn, quơ múa đại kiếm hổ hổ sinh uy. Thế nhưng đối mặt công kích vô khổng bất nhập, Chiến Sĩ này cũng chỉ có thể tiếc nuối thua trận.

Đến phiên Tuyết Sương Yên ra sân.

Nhưng Tuyết Sương Yên bị truyền tống lên đài nửa ngày lại không thấy đối thủ. Người chơi phía dưới nhất thời nghị luận ầm ĩ.

- Gì đây, không phải tên kia thấy là mỹ nữ, nên ngại ngừng không dám ra chứ?

- Con mẹ nó, lại một gia hỏa bất lực!

- Đúng vậy, dù sao cũng phải lên đánh vài chiêu chứ.

- Đúng vậy a, không nghĩ tới lại bỏ cuộc, thật nhàm chán!

Tuyết Sương Yên đợi nửa ngày, vẫn không thấy người đến, cuối cùng trọng tài tuyên bố Tuyết Sương Yên thắng lợi.

Thạch Trung Ngọc sờ mũi, quan sát danh sách đối chiến, ngoài ý muốn phát hiện đối thủ của Tuyết Sương Yên lại là Lôi Nghiêm, không khỏi nở nụ cười.

Chương 830. Thạch Trung Ngọc buồn bực

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Tiêu Dao

Sau thi đấu cá nhân chính là tổ đội đấu.

Top 32 tổ đội đấu, chỉ có Thạch Trung Ngọc và Hướng Lâm, Hướng Lam và Cơ Như Nguyệt. Tuyết Sương Yên và Dương Tử không có tấn cấp.

Tổ đội đấu không được coi trọng như đơn đấu, cho nên ba trận thi đấu đồng thời bắt đầu.

Đối thủ của Thạch Trung Ngọc và Hướng Lâm là tổ hợp một Pháp Sư một Đạo Tặc, tổ hợp rất kỳ quái.

Chiến đấu bắt đầu, Thạch Trung Ngọc vọt về phía Pháp Sư, Đạo Tặc của đối phương trực tiếp ẩn thân, không thấy tăm hơi. Thạch Trung Ngọc phỏng chừng Đạo Tặc kia là đi đối phó Hướng Lâm, bất quá Hướng Lâm có kỹ năng phòng ngự, cũng không sợ Đạo Tặc nha.

Pháp Sư kia thấy Thạch Trung Ngọc qua đây, hiển nhiên cũng có chút sợ hãi. Một quang cầu đen như mực nhắm ngay Thạch Trung Ngọc đập tới.

Trọng Lực Thuật?

Thạch Trung Ngọc cười khẽ, coi như trực tiếp gánh lấy Trọng Lực Thuật này hắn cũng không sợ hãi, 5 lần trọng lực hắn đã hoàn toàn quen. Bất quá chiến đấu không phải thời điểm trang bức, Thạch Trung Ngọc lắc mình, ung dung né tránh quang cầu.

Pháp Sư kia thấy Thạch Trung Ngọc tránh thoát, trong lòng hoảng hốt, vội vàng ném Triền Nhiễu Thuật tới. Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng lách mình, tránh đi đằng mạn ở dưới đất. Dựa thế nhảy lên, nhanh chóng tiếp cận Pháp Sư.

Không biết vì sao kỹ xảo của Pháp Sư này tệ như vậy, lại vẫn có thể đi vào Top 32. Bất quá Thạch Trung Ngọc mặc kệ, trực tiếp thi triển Cuồng Long Thăng Thiên đánh bay hắn, sau đó sử dụng công kích phổ thông miểu sát Pháp Sư.

Bỏ qua phòng ngự cộng thêm lực công kích cường đại, có thể nói thấy người nào miểu sát người đó.

Giải quyết Pháp Sư, Thạch Trung Ngọc quay đầu nhìn lại, Hướng Lâm vẫn an toàn đứng ở nơi đó, Đạo Tặc thì vẫn chưa hiện thân.

Cái tình huống gì? Di, đúng không?

Pháp Sư kia bị giết sẽ phải bốc lên bạch quang, không có khả năng nằm ở trên mặt đất! Trong lòng Thạch Trung Ngọc nhất thời hiện lên cảm giác bất tường.

Sau lưng đột nhiên lạnh lẽo, hai thanh dao găm hung hăng đâm vào khôi giáp. Đạo Tặc! Thạch Trung Ngọc nhanh chóng quay người bổ tới, nhưng là đánh hụt.

Chuyện gì xảy ra? Trong lòng Thạch Trung Ngọc cả kinh, quay đầu nhìn lại, không có một bóng người. Trạng thái chiến đấu không phải không thể ẩn thân sao?

Thời điểm Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, chỉ cảm thấy trên đầu tê rần.

- Ngươi bị người chơi Kẻ Gian Sắc Bén bắn trúng đầu, duy trì liên tục 8 giây ngất xỉu, bị công kích sẽ thanh tỉnh.

Mẹ kiếp! Trong lòng Thạch Trung Ngọc thầm mắng một tiếng, trước mặt đen như mực, thân thể không thể động đậy, tại sao Đạo Tặc có thể có kỹ năng như vậy?

- Cẩn thận!

Hướng Lâm kinh hô, thế nhưng Thạch Trung Ngọc cái gì cũng nhìn không thấy, cũng không nhúc nhích được, nghe Hướng Lâm nhắc nhở, hắn cũng không có biện pháp.

- Ngươi bị người chơi Lên Giường Nhúng Nhảy sử dụng Viêm Bạo Thuật bắn trúng.

Pháp Sư? Bị công kích, trước mắt Thạch Trung Ngọc nhất thời sáng ngời, thân thể đã có thể động. Ngẩng đầu liền thấy Pháp Sư thô bỉ kia ngồi xổm ở trong góc, rất rõ ràng, vừa rồi Thạch Trung Ngọc không có giết chết hắn!

Thân thể ấm áp, một đoàn nhiệt lưu dung nhập vào cơ thể, Hướng Lâm thi triển trị liệu. Thạch Trung Ngọc cũng không nói nhiều, bước nhanh lao về phía Pháp Sư. Thế nhưng đột nhiên trên đầu tê rần, ánh mắt tối đen.

- Ngươi bị người chơi Kẻ Gian Sắc Bén đánh trúng, duy trì liên tục 4 giây ngất xỉu, bị công kích sẽ thanh tỉnh.

Ta sát! Thạch Trung Ngọc thầm mắng.

- Ngươi bị người chơi Lên Giường Nhúng Nhảy sử dụng Bạo Viêm Thuật đánh trúng.

Thạch Trung Ngọc tỉnh táo lại, trực tiếp lao về phía Pháp Sư. Thế nhưng kết quả nửa đường lại bị Kẻ Gian Sắc Bén dùng muộn côn đánh trúng, duy trì liên tục 2 giây ngất xỉu.

Ác tâm a! Thạch Trung Ngọc phẫn nộ! Ta cũng không tin ngươi còn có thể sử dụng muộn côn!

Có Hướng Lâm trị liệu, HP của Thạch Trung Ngọc không giảm bao nhiêu. Nhưng khi hắn vừa tỉnh táo, lại phát hiện trước mặt không có một bóng người. Đạo Tặc, Pháp Sư đều không trông thấy.

- ***! Có gan đi ra cho lão tử!

Thạch Trung Ngọc chửi ầm lên.

Hướng Lâm từ từ đi về phía Thạch Trung Ngọc, thấp giọng hỏi.

- Thạch ca, Pháp Sư làm sao lại có thể ẩn thân?

Thạch Trung Ngọc cũng không rõ ràng, lắc đầu nói.

- Ngươi giúp ta nhìn, ta dùng Khí Phách bức hai hỗn đản kia ra!

Hướng Lâm gật đầu.

Thạch Trung Ngọc không nhúc nhích, đứng ở nơi đó, trên người lóe lên hồng quang, rõ ràng đang dùng đại chiêu. Hai tên kia thấy tình huống này, biết không có thể đợi được nữa.

- Ngươi bị người chơi Kẻ Gian Sắc Bén dùng muộn côn công kích, muộn côn công kích vượt qua ba lần, miễn dịch.

Nghe được gợi ý của hệ thống, Thạch Trung Ngọc cười lạnh, trực tiếp thi triển Khí Phách.

Tuy súc lực mới hơn mười giây, thế nhưng phạm vi Khí Phách bao phủ năm sáu thước, Đạo Tặc kia còn chưa kịp chạy, đã bị Khí Phách bắn ra, ngay cả Pháp Sư ở gần đó cũng bị đánh hiện hình.

Hai người nhất thời sửng sốt, nhưng Thạch Trung Ngọc sẽ không nói nhiều, trực tiếp sử dụng Cuồng Long Thăng Thiên đánh bay Đạo Tặc, sau đó thân thể bay theo, liên tục công kích ba lần, Đạo Tặc hóa thành bạch quang biến mất.

Giải quyết xong Đạo Tặc, Thạch Trung Ngọc nhìn Pháp Sư cười gằn, từ từ đi tới. Nhìn thấy bộ dáng kia của Thạch Trung Ngọc, Pháp Sư trực tiếp giơ tay đầu hàng.

Nhìn vẻ mặt Pháp Sư đắc ý được truyền tống ra ngoài, Thạch Trung Ngọc có cảm giác lửa giận không chỗ phát tiết.

- Vương bát đản!!!

Tuy lên cấp, thế nhưng vẻ mặt của Thạch Trung Ngọc lại cực kỳ phiền muộn.

Kế tiếp là Cơ Như Nguyệt và Hướng Lam chiến đấu.

Đối thủ là hai Kỵ Sĩ.

Hai Kỵ Sĩ kia chuẩn bị nói cái gì đó, nhưng Hướng Lam đã lười nói, thi triển Tấn Lôi Trảm xông tới.

Cơ Như Nguyệt thì ở phía sau tung hỏa cầu. Lúc đầu nhìn thấy là hai đại mỹ nữ, hai Kỵ Sĩ kia vẫn có chút khinh thị, mặc dù là phòng làm việc Hinh Vũ nổi danh, thế nhưng nữ nhân thủy chung chính là nữ nhân nha.

Hai Kỵ Sĩ thấy Hướng Lam vọt tới, cũng không thèm để ý chút nào, Hướng Lam lại không khách khí, Tấn Lôi Trảm đánh ngất xỉu một Kỵ Sĩ, sau đó là Phong Lôi Kích.

Trảm Lôi Kiếm hung hăng bổ vào trên người Kỵ Sĩ, hai kỹ năng làm cho lượng máu của Kỵ Sĩ giảm xuống một phần ba. Kỵ Sĩ nhất thời hoảng sợ, hắn cực kỳ tự tin phòng ngự và lượng máu của mình, không nghĩ đến…

Trong lòng không dám khinh địch nữa, uống một bình hồng dược, sau đó hăng hái phản công.

Nhìn thấy hai Kỵ Sĩ vây công Hướng Lam, người chơi phía dưới nhất thời mắng to.

- Phải nam nhân hay không vậy! Hai người khi dễ một mỹ nữ!

- Thật không có phong độ của Kỵ Sĩ!

Nghe mọi người nói, hai Kỵ Sĩ chỉ muốn khóc. Con mẹ nó, ngươi nghĩ rằng chúng ta nguyện ý sao! Nữ nhân này cũng quá mạnh đi!

Lực công kích của Kỵ Sĩ vốn không mạnh mẽ, điển hình khiên thịt. Thế nhưng khiên thịt ở trước mặt Hướng Lam, lại không có chút ý nghĩa nào.

Hướng Lam công kích là vật lý thương tổn và ma pháp thương tổn song song. Hệ thống tự động phán định, nếu như đối phương phòng ngự vật lý, sẽ hóa thành ma pháp thương tổn. Nếu đối phương phòng ngự ma pháp, sẽ tạo thành vật lý thương tổn. Con mẹ nó thế có khốn nạn không?

Chương 831. Kỹ năng mới

Hai Kỵ Sĩ kia thật là không có cách nào, Hướng Lam chẳng những công kích cao, phòng ngự còn không thấp, lượng máu cũng không kém bọn hắn bao nhiêu, công kích thì biến thái.

Một chai hồng dược siêu cấp thời gian cold-down là 30 giây, điều này làm cho hai Kỵ Sĩ cực kỳ đau đầu. Uống một chai hồng dược, cũng chỉ tăng 3000 HP, nhưng dưới sự công kích của Hướng Lam, 3000 HP căn bản không có khả năng gánh được 30 giây. Huống chi bên cạnh còn có một Pháp Sư tổn thương cao, Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt cực kỳ nhẹ nhõm, Hướng Lam ở phía trước kéo hai Kỵ Sĩ, nàng có thể yên tâm sử dụng ma pháp.

Rất nhanh hai Kỵ Sĩ đã bị Hướng Lam chém sạch máu, hóa thành bạch quang.

- Má, cái rác rưởi gì vậy! Hai nam nhân đánh một nữ nhân cũng không lại!

- Rác rưởi trong nam nhân!

- Em đó thật lợi hại! Nếu có thể làm bạn gái của ta thì tốt rồi!

- Ngươi cứ mơ đi! Người nào không biết đó là nữ nhân của Hinh Vũ Chi Thạch!

- Không phải đâu? Nữ nhân của Hinh Vũ Chi Thạch không phải Pháp Sư kia sao?

- Người ta là cao thủ, tam thê tứ thiếp thì đã sao!

- Hinh Vũ Chi Thạch mới thật sự là nam nhân!

- Không hổ là đệ nhất cao thủ, tán gái cũng lợi hại như vậy!

…

Trong biệt thự, Thạch Trung Ngọc, Dương Tử, Hướng Lam, Hướng Lâm, Cơ Như Nguyệt, Tuyết Sương Yên, còn có Cơ lão gia tử vừa trở về vui vẻ ăn cơm tối.

Hướng Lam cười nói.

- Lần này phòng làm việc Hinh Vũ của chúng ta nổi danh rồi!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc thản nhiên nói.

- Cũng không nhìn có ai ở đây!

Cơ Như Nguyệt khinh bỉ.

- Anh cứ đắc chí đi!! Lúc đó bị một Đạo Tặc đùa xoay quanh, còn nói cao thủ số một!

Thạch Trung Ngọc sờ mũi, có chút xấu hổ, video của hắn và Hướng Lâm tổ đội đấu bị đăng lên diễn đàn, tiêu đề là < đệ nhất cao thủ bất quá cũng như vậy! > không cần suy nghĩ, nhất định là tên Đạo Tặc kia đăng.

Tuyết Sương Yên uống một ngụm nước, có chút tò mò hỏi.

- Pháp Sư kia là làm sao ẩn thân? Còn có tên Đạo Tặc kia, vì sao ở trong chiến đấu còn có thể ẩn thân? Còn có kỹ năng Muộn Côn kia nữa.

Cơ Như Nguyệt lau miệng.

- Các ngươi đó, đều không đi xem diễn đàn! Mới đầu Thạch ca giết chết Pháp Sư kia chẳng qua là một kỹ năng Phân Thân Thuật. Có thể phân ra một phân thân, phân thân có 50% lực công kích của bản thể, có thể sử dụng ba pháp thuật chú định. Sau đó ẩn thân, chắc là uống dược tề. Trên Offical Website có nói, dược tề ẩn thân cấp thấp, có thể liên tục duy trì ẩn thân 30 giây, chẳng qua nếu như dùng thuật thăm dò sẽ phát hiện. Đạo Tặc chiến đấu ẩn thân là một kỹ năng, tên Ám Ảnh Hành Lộ, có thể mạnh mẽ thoát ly chiến đấu, tiến vào trạng thái ẩn thân. Đồng thời có thể giải trừ trạng thái bị trói buộc trên người. Bất quá thời gian cold-down chừng 1 giờ. Có thể nói là kỹ năng bảo mệnh của Đạo Tặc. Muộn Côn là kỹ năng đặc thù của Đạo Tặc, có thể làm mục tiêu ngất xỉu

tám giây, mục tiêu lần đầu tiên bị ngất xỉu là tám giây, lần thứ hai bốn giây, lần thứ ba hai giây, lần thứ tư, lần thứ năm vô hiệu. Sử dụng Muộn Côn sẽ không thoát ly trạng thái ẩn thân, bất quá phải đánh trúng đầu, nếu không khi trúng mục tiêu cũng sẽ hiển lộ thân hình.

Cơ Như Nguyệt lại uống một ngụm nước, tiếp tục nói.

- Hiện tại ba kỹ năng bảo mệnh của Đạo Tặc trên cơ bản đều xuất hiện, Ám Ảnh Hành Lộ, Ám Ảnh Vụ, Tốc Mệnh. Một cái ẩn thân mạnh mẽ, một cái giải trừ tất cả trạng thái khống chế đồng thời hai giây miễn dịch ma pháp, một cái tốc độ di động tăng 75%, cộng thêm kỹ năng Muộn Côn, nghề nghiệp Đạo Tặc trên cơ bản đã thành thục!

Hướng Lâm nghe Cơ Như Nguyệt nói, cũng nói theo.

- Kỹ năng Ma Pháp Sư, trên cơ bản cũng thành thục. Giống như ta, ngày hôm nay dùng pháp thuật phòng ngự Thánh Quang Khiên. Đây là đặc hữu của Mục Sư, có thể gia trì cho bất kỳ đồng đội nào, thời gian cold-down chỉ có 4 giây, thế nhưng sau khi được gia trì Thánh Quang Khiên, trong 24 giây không thể gia trì lại. Băng Hệ Ma Pháp Sư Hàn Băng Hộ Thể, Hỏa Hệ Liệt Diễm Hộ Thuẫn, Lôi Hệ Thiểm Điện Hộ Thuẫn.... Còn có kỹ năng chạy trối chết Thuấn Di. Nhưng cái này là đặc hữu của Ma Pháp Sư, Mục Sư không có.

Thạch Trung Ngọc nghe Mục Sư không có kỹ năng Thuấn Di, trong lòng vui vẻ, nhất thời nhếch miệng cười.

- Không có là tốt rồi, không có là tốt rồi, hắc hắc!

Hướng Lâm trừng mắt.

- Em biết anh ghét Mục Sư, hừ hừ, tuy Mục Sư không có Thuấn Di, thế nhưng có một skill bị động, Tuyệt Vọng Cầu Nguyện, thời điểm HP giảm xuống đến 5%, có thể trong nháy mắt khôi phục 70% lượng máu, bất quá thời gian cold-down tới 3 giờ.

Nghe được cái này, Thạch Trung Ngọc nhíu mày, bất quá trong nháy mắt lại giãn ra.

- Không phải là tương đương 170% lượng máu sao? Không có áp

lực, một chiêu có thể miểu sát!

Hướng Lâm tiếp tục nói.

- Không chỉ vậy! Mục Sư còn có một kỹ năng Tâm Linh Khiếu, có thể làm cho 5 địch nhân trong phạm vi 5 mét, sợ hãi 35 giây. Cái trạng thái sợ hãi này, bị công kích sẽ không thanh tỉnh, nói cách khác trúng Tâm Linh Khiếu, ngươi phải thừa nhận 35 giây bị người khác công kích mà không thể hoàn thủ.

Ta sát! Thạch Trung Ngọc vừa nghe, nhất thời thầm mắng, hệ thống cũng quá vô sỉ rồi! Vì sao làm ra kỹ năng như thế, Mục Sư vốn là ở phía sau ngoạn gia, đối tượng được trọng điểm bảo hộ, 35 giây không cách nào hoàn thủ, vậy còn không phải bị đánh chết!

Hướng Lâm nhìn Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Những thứ này là hệ thống vì bảo hộ Mục Sư nên cố ý tạo ra, hắc hắc, về sau ta sẽ không sợ Chiến Sĩ gần người nữa!

Thạch Trung Ngọc bĩu môi.

- Tuy ra những kỹ năng này, thế nhưng vấn đề là ngươi không có sách kỹ năng nha.

Hướng Lâm khẽ cười, chu cái miệng nhỏ nhắn.

- Cho nên em muốn nhờ Thạch ca tìm giúp một quyển, có được không!

Tê, Thạch Trung Ngọc nhất thời hít một ngụm khí lạnh, con mẹ nó, còn là lần đầu tiên thấy Hướng Lâm làm nũng, cảm giác này.... Chân trái chân phải nhất thời bị hai đạo công kích, còn có bắp đùi, tay kia nhất định là của Tuyết Sương Yên.

Thạch Trung Ngọc lập tức nghiêm mặt.

- Được rồi, ân, kỹ năng Mục Sư, Pháp Sư, Đạo Tặc đều bao ở trên người anh!

- Đại thúc, em thì sao?

Dương Tử lập tức làm bộ đáng thương nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Ừm ân, Cung Thủ cũng bao!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Nếu như vậy, trước khi trận chung kết mở ra, anh phải tìm được tất cả sách kỹ năng mới! Đêm nay phải cày suốt đêm nha!! Thạch ca, cố gắng lên!

Thạch Trung Ngọc nhất thời khóc không ra nước mắt, ta trang bức làm gì chứ, kỹ năng mới của Kỵ Sĩ, có tới 3 bộ! Mục Sư, 2 bộ, Pháp Sư 2 bộ, Đạo Tặc 4 bộ, má ơi, ba ngày tìm 11 quyển sách kỹ năng, hơn nữa còn là kỹ năng mới.

Quên đi, đi phòng đấu giá nhìn một chút, hẳn sẽ mua được.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng ăn cơm nước xong, chuẩn bị đi vào du hí. Cơ lão gia tử cũng đứng lên, nhìn Thạch Trung Ngọc ngoắc ngón tay nói.

- Đi theo ta!

Chương 832. 10 nữ nhân?!

Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khác hơn là theo Cơ Vân Thăng đi tới vườn hoa.

Cơ lão gia tử rút ra một điếu thuốc, hít một hơi.

- Bạo Hạo chết rồi!

- Ừm?

Thạch Trung Ngọc nhất thời kinh ngạc nhìn Cơ Vân Thăng.

Cơ Vân Thăng tự mình nói.

- Dám bắt tôn tử của Cơ Vân Thăng ta, chính là kết cục như vậy!

Thạch Trung Ngọc nhất thời ưỡn ngực, đứng nghiêm, quả nhiên Cơ Vân Thăng nói.

- Như Nguyệt, ngươi cần phải chiếu cố thật tốt! Nếu để cho ta biết ngươi khi dễ nàng! Hừ hừ.

Nói xong, Cơ Vân Thăng liếc đủng quần của Thạch Trung Ngọc một cái.

- Vậy ngươi làm tên thái giám cuối cùng của Trung Quốc đi!

Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy cúc hoa mát lạnh, trứng chim tê rần, vội vàng nói.

- Lão gia tử yên tâm, ta nhất định chiếu cố Như Nguyệt thật tốt! Còn có, tên thái giám cuối cùng của Trung Quốc sợ là tiểu tử Lôi gia kia!

Ánh mắt Cơ Vân Thăng sáng lên, cười híp mắt nói.

- Tiểu Thạch làm rất tốt! Cắt vẫn nát?

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc.

- Tâm lý, công năng cản trở.

Cơ Vân Thăng giơ ngón tay cái lên.

- Được, không tệ! Bất quá...

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Lão gia tử còn có chuyện gì muốn phân phó?

Cơ Vân Thăng cười nói.

- Bất quá, tiểu tử ngươi, mấy nữ nhân khác ngươi làm sao bây giờ?

Thạch Trung Ngọc vung tay lên.

- Đều là của ta!

- Ồ? Vậy Dương Băng Dao thì sao? Còn có Tô Mị, ân, còn có tiểu nữ sinh của Trần gia.

Khuôn mặt Cơ Vân Thăng đầy tiếu ý.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, giờ mới thấy sợ hệ thống tình báo của Cơ gia, ngượng ngùng cười.

- Nuôi hết!

Cơ Vân Thăng cười hắc hắc.

- Được rồi, không biết về sau tiểu tử ngươi chống đỡ được không! Như Nguyệt, Tuyết Sương Yên, Hướng Lâm, Hướng Lam, Dương Tử, Dương Băng Dao, Tô Mị, Trần Mộc Song, oh, còn có nữ cảnh kia, chín nữ nhân, tấm tắc, khẩu vị của tiểu tử ngươi thật lớn!

Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc, lúc nào nhiều nữ nhân như vậy, ngay cả mình cũng không nhớ rõ.

Cơ Vân Thăng vỗ vỗ bả vai Thạch Trung Ngọc.

- Được rồi, việc này chính ngươi xử lý! Bất quá, không cho phép ủy khuất Như Nguyệt!

Thạch Trung Ngọc vội vàng gật đầu.

- Đã biết, lão gia tử!

Cơ Vân Thăng trừng mắt.

- Còn gọi lão gia tử?

- Ngạch…

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, vội vàng nói.

- Đã biết, gia gia!

Đầu đầy mồ hôi trở lại phòng ngủ, Thạch Trung Ngọc cảm thấy ăn không tiêu. Lúc nào đã có chín nữ nhân? Ta dường như không có hoa tâm như thế a?

Không minh bạch, không minh bạch, ân, chơi game thôi. Du hí, ngạch, giống như còn có Thạch Lan, Oh My God, 10 cái!

Thạch Trung Ngọc nhất thời kinh hãi, vội vàng lắc đầu, tiến vào cabin trò chơi. Ngày hôm nay còn phải tìm sách kỹ năng.

Đến buổi tối, người chơi càng nhiều, bất quá đại hội luận võ phải ngày mai mới tiến hành thi đấu 16 vào 8. Cũng không biết những người này là nghĩ như thế nào, cứ trực tiếp kéo một đám người đến hỗn chiến, cuối cùng ai còn đứng là quán quân không được sao. Còn làm cái gì 32 vào 16, 16 vào 8, 8 vào 4, 4 vào 2, sau đó chung kết... Phiền phức!

Thời điểm mọi người logout, Tiếu Hàm lại trở về Phủ Thành Chủ, Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút, dù sao hiện tại cũng không còn đại sự gì, để Tiếu Hàm ở Phủ Thành Chủ chơi đi! Để Tiếu Sơn đau đầu a.

Hào hứng chạy đến lò rèn của Tương Viên, đạp cửa, quả nhiên không có người, lẽ nào người này lại đi tìm quả phụ?

Bằng không, rình coi đi?

Hai mắt Thạch Trung Ngọc tỏa sáng, ra khỏi lò rèn, đi tới nhà quả phụ. Hậu viện của lò rèn đúng lúc là hậu viện của nhà quả phụ, bất quá Thạch Trung Ngọc không có ý định trực tiếp nhảy vào hậu viện, mà rón rén chạy đến cửa nhà, lại ngoài ý muốn phát hiện, Lạc Diệp Phi Tuyết cũng ở đó.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, bước nhẹ tiến lên, một tay che miệng Lạc Diệp Phi Tuyết.

- Ô ô…

Lạc Diệp Phi Tuyết hoảng sợ, dùng sức giằng co.

- Xuỵt, là ta!

Thạch Trung Ngọc nhẹ giọng nói.

Lạc Diệp Phi Tuyết vừa nghe âm thanh quen thuộc đó, nhất thời trầm tĩnh lại. Quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn Thạch Trung Ngọc, tháo tay hắn ra, thấp giọng hỏi.

- Sao ngươi cũng ở đây!

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc.

- Ta còn muốn hỏi ngươi đây? Có phải muốn xem trộm hay không!

Nói xong chỉ chỉ địa phương ngày đó bọn họ leo lên.

Lạc Diệp Phi Tuyết nhất thời đỏ mặt, bất đắc dĩ bầu trời đã tối, Thạch Trung Ngọc nhìn không rõ ràng, vội vàng giải thích.

- Ta là tới làm nhiệm vụ, ai biết quả phụ này đã đi ngủ.

Thạch Trung Ngọc không tin, nơi nào nhiều nhiệm vụ như vậy, ngươi muốn rình coi thì quang minh chính đại nói ra, còn che che giấu giấu. Nhìn thấy thần sắc của Thạch Trung Ngọc, sắc mặt Lạc Diệp Phi Tuyết đỏ hơn, có chút không biết làm sao chơi ngón tay.

- Ta thật là tới làm nhiệm vụ.

Thạch Trung Ngọc vỗ mông Lạc Diệp Phi Tuyết một cái.

- Nói sạo không phải là hài tử ngon.

Lạc Diệp Phi Tuyết nhất thời ngậm miệng, nhẹ nhàng hất tay Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc cũng lơ đểnh, thu tay về, đặt ở trên lỗ mũi nhẹ nhàng ngửi một cái.

- Thật thơm

- Đi chết đi! Hừ, ta đi trước!

Lạc Diệp Phi Tuyết yêu kiều hừ một tiếng, xoay người muốn đi, nhưng Thạch Trung Ngọc vội vàng kéo nàng lại.

- Đi cái gì, chúng ta lại vào xem, khả năng có người khi dễ quả phụ kia, chúng ta đi hỗ trợ!

Lạc Diệp Phi Tuyết quẩy người một cái, lúc đầu nàng là muốn tới nhìn lén, dù sao tuổi tác không lớn, đối với phương diện kia hết sức tò mò. Xem trên mạng nào bằng xem trực tiếp, Vì vậy liền len lén chạy tới, nhưng không nghĩ gặp hắn, lúc này quá mức mất mặt rồi, không biết hắn có thể nghĩ mình là loại người dâm đãng không?

Lạc Diệp Phi Tuyết không ngừng loạn tưởng, Thạch Trung Ngọc đã bay lên tường vây, nhìn Lạc Diệp Phi Tuyết nhẹ giọng hô.

- Uy, ngươi có tới không!

Lạc Diệp Phi Tuyết sửng sốt, thấy Thạch Trung Ngọc đã lên rồi, không khỏi khẽ gật đầu, dù sao đã bị hắn biết, xem thì xem thôi! Đưa tay cho Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng kéo nàng lên. Sau đó nhảy xuống, nhìn bốn phía một chút, sau đó nhìn Lạc Diệp Phi Tuyết giang hai tay.

Lạc Diệp Phi Tuyết mím môi, thế nhưng cũng chỉ có thể nhảy xuống, trực tiếp nhảy vào lòng Thạch Trung Ngọc.

Nhuyễn ngọc ở trong ngực, Thạch Trung Ngọc nhất thời hưng

phấn, hơn nữa nghĩ tới sự tình sắp làm, thì càng thêm hưng phấn.

- Hắc hắc, sư phụ, cái này không thể trách ta, ân, cái này cũng là vì hạnh phúc của đồ đệ, lại nói rình coi một cái cũng sẽ không mất lạng thịt nào!

Hai người lén lén lút lút tới địa phương quen thuộc.

Căn phòng kia vẫn mở đèn, thanh âm mê người loáng thoáng truyền đến, làm cho Thạch Trung Ngọc càng thêm hưng phấn, rình coi là sự tình kích thích nhất của nam nhân nha. Hơn nữa bên cạnh còn có tiểu mỹ nữ, hắc hắc.

Chương 833. Lạc Diệp Phi Tuyết

Cửa sổ vẫn rách rưới, Thạch Trung Ngọc không chút do dự, trực tiếp dán đầu tới. Lạc Diệp Phi Tuyết vốn đang mắc cỡ, nhưng nhìn thấy Thạch Trung Ngọc tiến tới, cũng tò mò nhích lại.

Lại một bức xuân cung đồ sinh động, tốt một cái lão hán đẩy xe bò, trong lòng Thạch Trung Ngọc thầm than.

- A... A... Dùng sức... Tương ca...

Quả phụ kêu lớn, nghe mà Thạch Trung Ngọc nhiệt huyết sôi trào, trực tiếp nhất trụ kình thiên, oh, áo giáp đáng chết! Thạch Trung Ngọc khó chịu cởi áo giáp, suy nghĩ một chút, lại cởi quần lót của hệ thống, thoải mái nha.

Lạc Diệp Phi Tuyết nhìn xuất thần, trong phòng ánh nến chiếu rọi, khuôn mặt đỏ lên. Bàn tay nhỏ bé không tự chủ được đặt lên ngực, nhẹ nhàng xoa nắn. Thạch Trung Ngọc nhất thời thấy huyết mạch tuôn trào, lẽ nào cô gái nhỏ này... Nghĩ vậy, Thạch Trung Ngọc lại hưng phấn, tay đè lên mông nhỏ của nàng, nhẹ nhàng nắn bóp, thật co giãn.

Trong phòng, Tương Viên càng làm càng hăng, không chút chú ý mình bị đồ đệ hỗn đản rình coi.

Thạch Trung Ngọc càng nhào nặn càng thoải mái, chất liệu của Pháp Sư Bào quá tốt, hơn nữa mông nhỏ xúc cảm non mềm, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy mình sướng lật trời. Lạc Diệp Phi Tuyết cũng không biết thế nào, ở thời điểm Thạch Trung Ngọc chạm đến cái mông, gợi ý hệ thống xuất hiện lại bị nàng tắt.

Thạch Trung Ngọc nhìn Lạc Diệp Phi Tuyết xoa ngực của mình càng ngày càng dùng sức, hảo tâm giúp nàng cởi Pháp Sư Bào. Lạc Diệp Phi Tuyết cởi trang bị, Pháp Sư Bào nhất thời thu vào túi không gian, trên người Lạc Diệp Phi Tuyết chỉ còn lại quần áo lót

của hệ thống.

Thạch Trung Ngọc càng hưng phấn, tay từ bên ngoài mông Lạc Diệp Phi Tuyết chậm rãi duỗi xuống dưới. Thật ẩm ướt, trong lòng Thạch Trung Ngọc thầm khen.

- Ừm...

Lạc Diệp Phi Tuyết kiều mỵ rên nhẹ một tiếng, Thạch Trung Ngọc giống như hít thuốc lắc, ngón tay chậm rãi cắm vào.

- Người chơi Hinh Vũ Chi Thạch muốn cùng ngươi phát sinh quan hệ tiến thêm một bước, có tiếp tục hay không?

Trong đầu Lạc Diệp Phi Tuyết vang lên gợi ý của hệ thống, Lạc Diệp Phi Tuyết đang rơi vào trong khoái cảm, làm sao nghĩ quá nhiều, trực tiếp nhấn đồng ý.

Thạch Trung Ngọc cảm giác ngón tay chạm đến một tầng trở ngại, nhớ lại đây là hệ thống hạn chế, không có 100 độ thân mật là không thể tiến hành bước kế tiếp, đang có chút chán nản, nhưng lá mỏng đột nhiên tiêu thất, trong lòng Thạch Trung Ngọc vui vẻ, ngón tay nhẹ nhàng hoa lấy nơi thần bí kia, từ từ cắm vào trong.

Thật chặt, trò chơi này làm thật chân thực, xúc cảm đều như thật vậy.

- Ngô...

Lạc Diệp Phi Tuyết rên nhẹ một tiếng, trong mắt mê ly, mông nhỏ giãy dụa, tựa hồ muốn Thạch Trung Ngọc tiến sâu thêm một chút.

Thạch Trung Ngọc cúi người xuống, ở bên tai Lạc Diệp Phi Tuyết nhẹ giọng nói.

- Không nên phát lên tiếng, chịu đựng.

Lạc Diệp Phi Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, Thạch Trung Ngọc đắc ý cười cười, nắm tiểu đệ đệ nhắm ngay địa phương bí ẩn kia, nhẹ nhàng cắm vào.

- Ừm... Đau...

Lạc Diệp Phi Tuyết rên nhẹ một tiếng, nhíu mày. Phía dưới đau đớn nhất thời để cho nàng tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện tình cảnh hiện tại, không khỏi khẩn trương muốn kêu to. Thạch Trung Ngọc hoảng hốt, theo bản năng che miệng Lạc Diệp Phi Tuyết, thật không nghĩ hắn khẽ động, vật kia đã hung hăng cắm vào.

- Ngô... Ngô...

Lạc Diệp Phi Tuyết bị che miệng, không phát ra được thanh âm nào, chỉ có thể dùng sức lắc đầu, muốn tránh thoát ra.

Nhưng Thạch Trung Ngọc bị đột nhiên tiến vào sảng khoái, dán chặt cái mông của Lạc Diệp Phi Tuyết, nhẹ nhàng vặn vẹo vài cái, cảm giác kia càng thêm sảng khoái.

Lạc Diệp Phi Tuyết vừa thống khổ vừa sung sướng, dù sao hệ thống điều chỉnh giảm đau xuống chỉ còn 30%, nên cảm giác sung sướng kia nhanh chóng nổi lên.

Thạch Trung Ngọc cũng không nghĩ nhiều, một tay che miệng Lạc Diệp Phi Tuyết, một tay đè mông nhỏ, làm giống như Tương Viên, chơi động tác lão hán đẩy xe bò.

Lạc Diệp Phi Tuyết chỉ cảm thấy thống khổ đi qua rất nhanh, một loại cảm giác thoải mái đến tận xương tủy từ hạ thể lan tràn toàn thân. Nàng thoải mái chỉ muốn kêu to, chỉ là bị Thạch Trung Ngọc che miệng, chỉ có thể phát sinh thanh âm ‘ô ô’.

Thạch Trung Ngọc một bên vận động, một bên cúi đầu liếm láp cái cổ trắng như tuyết của Lạc Diệp Phi Tuyết, nhẹ giọng hỏi.

- Có thoải mái không?

Lạc Diệp Phi Tuyết quay đầu trừng hắn một cái, thế nhưng Thạch Trung Ngọc lại thấy cực kỳ kiều mị, làm cho hắn không tự chủ được càng thêm dùng sức di chuyển.

Cảm giác rắn chắc, cộng thêm dưới hạ thân kích thích, Thạch Trung Ngọc cảm giác mình sắp không nhịn nổi.

Lạc Diệp Phi Tuyết cũng cố nén cảm giác sung sướng, không để cho mình kêu thành tiếng, tuy gọi ra cũng sẽ bị Thạch Trung Ngọc che, thế nhưng quá mắc cở nha.

Rất nhanh, trong nhà Tương Viên gầm nhẹ một tiếng, đã bắn tinh. Thạch Trung Ngọc rốt cục nhịn không được, hầu như cùng lúc với Tương Viên.

Nhìn thấy Tương Viên muốn ngẩng đầu, Thạch Trung Ngọc đè thân thể Lạc Diệp Phi Tuyết xuống, ngồi chồm hổm, rút tiểu đệ đệ của mình ra.

Thời điểm dương vật ly khai thân thể, Lạc Diệp Phi Tuyết nhất thời có loại cảm giác trống không, cảm thấy rất khó chịu. Quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn Thạch Trung Ngọc, vội vàng mặc Pháp Sư Bào vào, che lại cảnh xuân mỹ lệ.

Thạch Trung Ngọc nói thầm một tiếng đáng tiếc, bất quá mình cũng chiếm đủ tiện nghi rồi.

Kéo Lạc Diệp Phi Tuyết lén lén lút lút rời đi nơi này.

Không lâu sau liền thấy một bóng đen từ trong phòng đi ra, sau đó bay về lò rèn.

Trốn ở góc phòng, Lạc Diệp Phi Tuyết hung hăng nhéo bắp đùi của Thạch Trung Ngọc.

- Anh là tên khốn kiếp, lại cướp đi lần đầu tiên của em!

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc.

- Kìm lòng không được, xin lỗi!

Lạc Diệp Phi Tuyết trừng mắt.

- Chỉ một câu xin lỗi là xong sao? Anh là tên khốn kiếp!

Vừa nói vừa dùng sức nhéo bắp đùi của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cũng bất đắc dĩ, sờ mũi.

- Nếu không một lần nữa? Vừa rồi nhìn em rất thoải mái!

- Đi chết đi!

Lạc Diệp Phi Tuyết vừa thẹn vừa giận, hung hăng đập Thạch Trung Ngọc một cái.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, kéo Lạc Diệp Phi Tuyết lại.

- Được rồi, cùng lắm thì làm bạn gái của anh!

- Ai nguyện ý làm bạn gái của anh, sắc lang!

Lạc Diệp Phi Tuyết hung hãn nói.

- Áo giáp quá cứng, làm em đau!

Thạch Trung Ngọc vội vàng thu áo giáp, không có áo giáp, xúc cảm càng mãnh liệt hơn. Ôm thân thể Lạc Diệp Phi Tuyết thật chặc, Pháp Sư Bào căn bản không thể ngăn cản được nhuyễn ngọc ôn hương.

Rất nhanh, thân thể Lạc Diệp Phi Tuyết lại nóng lên, Thạch Trung Ngọc là lão thủ, sao có thể không minh bạch, vội vàng cúi đầu hôn lấy đôi môi mềm mại. Lạc Diệp Phi Tuyết quẩy người một cái, cuối cùng an tĩnh lại.

Chỉ chốc lát, nơi hẻo lánh lại vang lên thanh âm ‘ô ô’, cảnh xuân vô hạn.

Chương 834. Cố sự ở phòng ấp trứng

Thạch Trung Ngọc áo não đi ở trong Thiên thành, vừa rồi ở trong thân thể Lạc Diệp Phi Tuyết xuất tinh thêm một lần, cô gái nhỏ kia liền thẹn thùng hạ tuyến, vì vậy Thạch Trung Ngọc chỉ có thể đi dã ngoại xoát sách kỹ năng.

Bất quá đi tới đi tới, lại nhớ đến một vấn đề, dường như Lạc Diệp Phi Tuyết là người thứ 11 nha? Còn có Lạc Diệp Phi Hoa? Ôi trời, cuộc sống này làm sao vậy! Thạch Trung Ngọc có chút bất đắc dĩ, vì sao ta quản không được tiểu đệ chứ?

Nếu người khác biết ý tưởng của Thạch Trung Ngọc bây giờ, nhất định sẽ nhịn không được hắn bắn chết hắn! Lại có người ngại nữ nhân của mình nhiều? Mẹ kiếp nhà ngươi! Đơn giản là cầm thú!

- Không nghĩ nữa, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Thạch Trung Ngọc có chút phiền não lắc đầu. Đột nhiên nghĩ tới mình còn có cái trứng sủng vật, dường như mới ra cái gì ấp trứng sư, đi phòng ấp trứng thử xem.

Thiên thành rất lớn, có mười sáu phòng ấp trứng phân bố ở các ngõ ngách, Thạch Trung Ngọc tùy tiện tìm một chỗ ấp trứng cách hắn gần nhất.

Kết quả vừa tới, liền thấy chỗ ấp trứng người đông nghìn nghịt, tràn đầy người chơi. Mẹ kiếp, không phải bạo động chứ? Thạch Trung Ngọc nhìn thấy tình huống này liền buồn bực, lẽ nào bên trong phát tiền miễn phí?

Ỷ vào lực lớn, Thạch Trung Ngọc dễ dàng chen từng người chơi ra, đi vào chỗ ấp trứng, trong phòng đầy ắp người, còn có vỏ trứng tùy ý có thể thấy được.

Thạch Trung Ngọc nhìn hồi lâu, mới hiểu được là nguyên nhân gì.

Chỗ ấp trứng sư có bán trứng sủng vật, loại trứng sủng vật nào cũng có. Thế nhưng trứng sủng vật ở nơi này ra sủng vật khác biệt rất lớn, thậm chí ấp trứng sư còn nói, nếu như may mắn, ngay cả sủng vật cấp SSS ngươi cũng có thể ấp ra, điều kiện tiên quyết là ngươi phải có nhân phẩm tốt như vậy đã.

Các loại sủng vật ấp ra, nếu như cấp cao, người chơi sẽ ký kết khế ước, nếu như không tốt, hoặc là bán lại cho ấp trứng sư, hoặc trực tiếp vứt ở trên mặt đất. Nhìn trên đất, những Tiểu Sủng Vật hoặc bị giết chết, hoặc bị người chơi đá tới đá lui, mình đầy bụi đất, Thạch Trung Ngọc nhất thời phẫn nộ.

- Đều con mẹ nó dừng lại cho lão tử!

Hắn giận dữ gầm lên, chỗ ấp trứng nhất thời an tĩnh lại. Hết thảy người chơi đều quay đầu nhìn Thạch Trung Ngọc đang phẫn nộ.

- Các ngươi có nhân tính không! Các ngươi xem dưới chân của mình!

Thạch Trung Ngọc căm tức nhìn những người chơi kia.

- Nhìn những tiểu gia hỏa đáng thương kia, bị các ngươi vứt bỏ, giết chết! Các ngươi đã ghét bỏ nó, thì vì sao còn muốn ấp nó ra! Sau đó thuận tay ném đi, các ngươi còn có nhân tính không!

- Người này là ai.

- Bệnh hả, những rác rưởi này ai sẽ cần!

- Cút con mẹ mày đi!! Nhìn là biết nghèo kiết hủ lậu!

Các người chơi sửng sốt, có nhất thời tỉnh táo lại, xấu hổ cúi đầu. Thế nhưng càng nhiều hơn là tức giận, nhìn Thạch Trung Ngọc chửi ầm lên.

Mua trứng sủng vật giống như đánh bạc, thắng sẽ được một sủng vật ưu tú, sau này luyện cấp thuận buồm xuôi gió, thua, bất

quá là mất mấy trăm kim tệ mà thôi. Người chơi nhiều tiền sẽ không để ý, có thể ra một sủng vật tốt, lúc trước thua tiền trên cơ bản đều sẽ kiếm về.

Bị những người chơi này mắng, Thạch Trung Ngọc càng phẫn nộ.

- Các ngươi những rác rưởi này! Không có nhân tính, vậy toàn bộ đi chết đi!

Nói xong trực tiếp rút Chiến Thần Chi Nhận ra.

- Yêu? Còn muốn sát nhân? Đừng quên khu an toàn là không thể giết người!

- Hắc hắc, nhìn gia hỏa ngốc nghếch kia, nhất định là quên mất nha!!

Thạch Trung Ngọc trừng mắt, hung hãn nói.

- Cảm giác mình còn có chút nhân tính, thì tự mình cút ra ngoài! Bằng không, ở trong chỗ ấp trứng, tự gánh lấy hậu quả!

- Ngươi giả bộ cọng lông!

Một người chơi cách Thạch Trung Ngọc gần đó nhất thời phách lối mắng. Kết quả, một thanh trường đao màu đỏ trực tiếp bổ xuống.

Bạch quang bay lên, người chơi kia bị chặt ngã xuống đất.

Trong phòng ấp trứng nhất thời an tĩnh lại, thế nhưng Thạch Trung Ngọc không nương tay, Chiến Thần Chi Nhận từng đao bổ về phía những người chơi không có chút nhân tính kia, làm vô số bạch quang lóe lên.

Đám người chơi tỉnh hồn lại nhất thời sợ hãi, vội vàng chen ra ngoài cửa, thế nhưng cửa bé tẹo như vậy, căn bản ra không được bao nhiêu người. Thạch Trung Ngọc một bước một đao, một bước một bạch quang, còn bưu hãn hơn cả thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành.

Thời điểm người chơi chạy sạch,... Ít nhất... Đã có phân nửa người chết ở dưới đao của Thạch Trung Ngọc, thế nhưng thân thể hắn lại không đỏ.

- Gợi ý của hệ thống, người chơi Hinh Vũ Chi Thạch, ở phòng ấp trứng Thiên thành vì bảo vệ nhỏ yếu, liên tục giết 41 người chơi. Xét thấy nguyên nhân gây ra sự tình có quá nhiều nhân tố khách quan, phán xét 41 người chơi kia là ác ôn, không truy cứu trách nhiệm của Hinh Vũ Chi Thạch. Đồng thời xét thấy sự tình buôn bán trứng sủng vật xuất hiện tình huống mẫn diệt nhân tính, vì vậy hệ thống thay đổi chế định.

1, mở ra quy định giá trị đạo đức, thời điểm người chơi làm ra một ít sự tình trái với đạo đức, sau khi tra xét tình tiết có nghiêm trọng hay không, khấu trừ giá trị đạo đức tương ứng. Đồng thời thủ tiêu hệ thống hồng danh, về sau người chơi thiện ác lấy giá trị đạo đức làm trụ cột. Thời điểm giá trị đạo đức âm, người chơi ở thương điếm mua vật phẩm giá tăng gấp đôi, bán vật phẩm giảm gấp đôi, đồng thời khi phát nhiệm vụ sẽ dựa vào giá trị đạo đức của ngoạn gia để phán đoán có nên tuyên bố nhiệm vụ hay không.

2, lúc người chơi mua trứng sủng vật, giá trị đạo đức càng cao, tỷ lệ ấp ra sủng vật cực phẩm càng cao, ngược lại sẽ càng thấp.

Hệ thống vừa thông báo, người chơi nhất thời cãi vã lật trời, hệ thống lại bởi vì một ngoạn gia mà thay đổi thiết định? Danh tiếng của Thạch Trung Ngọc càng thêm vang dội.

Đồng thời các người chơi cũng kỳ quái vì sao Thạch Trung Ngọc có thể ở khu an toàn sát nhân.

Lần này video Thạch Trung Ngọc giết người từ đầu đến cuối cũng phát lên Offical Website, lượt xem trong nháy mắt lên mấy triệu.

Các loại tin nhắn liên tiếp xuất hiện.

- Thạch ca uy vũ!

- Giết chết những súc sinh không có nhân tính kia! Thạch ca ca muôn năm!

- Hinh Vũ Chi Thạch, ta *** cả nhà ngươi, lão tử chỉ đi mua trứng sủng vật, ngươi giết lão tử cái rắm, đừng để lão tử gặp ngươi ra khỏi thành, thấy một lần giết ngươi một lần!

- Ủng hộ Thạch ca, mua một sủng vật thì tốt rồi, những súc sinh các ngươi còn không cảm thấy ngại ở chỗ này sủa bậy, không có nhân tính!

Đồng thời liên quan tới vì sao Thạch Trung Ngọc có thể ở khu an toàn sát nhân, các loại đồn đãi cũng xuất hiện. Nói thí dụ như Thần khí cường đại, có quan hệ tới thành chủ...

Thạch Trung Ngọc chỉ có thể cười khổ, không nghĩ tới mình xung động lại làm ra việc như vậy.

Bất quá Thạch Trung Ngọc nhìn những tiểu tử trên đất, đang đáng thương nhìn hắn, nhất thời ái tâm tung tóe, ấp trứng sư ở một bên im lặng không lên tiếng cũng mở miệng nói.

- Hinh Vũ Chi Thạch, ta có một nhiệm vụ, ngươi có muốn làm không? Quest thưởng 20 không gian sủng vật. Những tiểu gia hỏa này ngươi có thể mang theo!

20 không gian sủng vật, Thạch Trung Ngọc nhất thời hít một ngụm khí lạnh, mẹ kiếp, cái nhiệm vụ này không làm đó là đầu đất, người chơi bình thường chỉ có 3 không gian sủng vật, 2 không gian tọa kỵ. Nơi đây lại cho 20 cái!

Chương 835. Phao Phao khả ái

- Ta nhận!

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

Ấp trứng sư khẽ cười gật đầu.

- Ta gọi Trương Minh, cái nhiệm vụ này kỳ thật cũng không khó.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi, không khó, quỷ mới tin! 20 cái không gian sủng vật là sự tình nghịch thiên, nhiệm vụ sẽ không khó sao?

Trương Minh lắc đầu.

- Ta nuôi vài tiểu gia hỏa, gần đây khẩu vị khá lớn, muốn ăn thịt Tử Dực Phi Hồ mới được, ngươi hỗ trợ lấy giúp ta một ngàn cân.

Một ngàn cân? Còn bảo không có vấn đề, nhìn chữ số kia đã cảm thấy run rẩy, Thạch Trung Ngọc tiếp nhận nhiệm vụ. Sau đó lấy ra trứng sủng vật Thi Vương.

Trương Minh nhìn trứng sủng vật sửng sốt.

- Trứng sủng vật cấp A, thật tốt!

Thạch Trung Ngọc nhất thời liếc mắt.

- Cái này đã nói không tệ? Như vậy cấp S, cấp SS, cấp SSS thì sao?

Trương Minh trừng mắt, có chút tức giận nói.

- Ngươi cho rằng ba cấp bậc kia dễ ra như vậy sao? Trứng sủng vật cấp S, ít nhất phải giết Tử Kim Boss cấp 60 trở lên mới có thể ra. Cấp SS là cấp 80, cấp SSS phải giết Boss chung cực cấp 85 mới có thể ra! Ngươi có một trứng sủng vật cấp A, đã có thể đắc chí rồi!!

Mẹ kiếp, Thạch Trung Ngọc nhất thời hoảng sợ.

- Như vậy từ hiện tại đến xem, trứng sủng vật của ta là cực kỳ ngưu bức rồi?

Trương Minh nói.

- Trứng sủng vật của ngươi... Ít nhất... Có thể bán 10 triệu kim tệ, ngươi nói có ngưu bức không? Đây chính là trứng sủng vật cấp A đầu tiên trong trò chơi! Ngươi đến cùng có ấp hay không?

Đương nhiên ấp, không ấp chính là đầu đất!

Trương Minh bỏ trứng sủng vật vào… lò vi sóng.

Khóe miệng Thạch Trung Ngọc co giật, ngươi đây là ấp trứng hay nướng trứng vậy?

Qua 10 phút, Trương Minh lấy trứng sủng vật ra, từ bên cạnh cầm một ít bột phấn rắc lên trứng sủng vật, nhìn Thạch Trung Ngọc gật đầu.

- Được rồi, ngươi nhỏ máu nhận chủ là được!

Nhỏ máu nhận chủ? Thạch Trung Ngọc vội vàng dùng Chiến Thần Chi Nhận cắt ngón tay, ngạch, bởi vì hệ thống phản đối huyết tinh bạo lực, nên không có máu gì chảy ra. Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nhìn Trương Minh. Trương Minh chỉ vào cái hộp nhỏ bên cạnh, ý bảo Thạch Trung Ngọc mở ra.

Thạch Trung Ngọc kỳ quái mở hộp, bên trong có ba cây tiểu đao sắc bén.

- Đây là?

Trương Minh không thèm để ý nói.

- Đao cụ chuyên dụng cho nhỏ máu nhận chủ, chỉ có nó mới có thể làm cho máu chảy ra!

Ánh mắt Thạch Trung Ngọc sáng lên! Đao cụ có thể để cho thân thể chảy máu! Thử cắt ngón tay một chút, quả nhiên chảy máu,

nhỏ máu lên trứng sủng vật, Thạch Trung Ngọc giả vờ bỏ tiểu đao lại, nhưng mượn góc độ Trương Minh không nhìn thấy, thu đao vào trong Túi Tu Di, dù sao nơi này có ba cây, mình cầm đi một cây cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Ngẫm lại lúc đó mình nhỏ máu nhận chủ Chiến Thần Chi Nhận, là gia hỏa kia dùng pháp thuật gì đó mới nặn được máu ra. Hiện tại có thanh đao này liền dễ dàng hơn, hơn nữa về sau còn có thể hù dọa người, thật tốt!

Trứng sủng vật hơi dính máu của Thạch Trung Ngọc, bên trong nhất thời truyền ra thanh âm ken két ken két.

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ, trứng sủng vật này là từ chỗ Thi Vương rơi ra, có thể xuất hiện một Tiểu Cương Thi hay không?

Đương nhiên, hệ thống sẽ không ác tâm như thế, trứng sủng vật nứt ra, một vật nhỏ như đống bùn nhão xuất hiện ở trong vỏ trứng. Hai ánh mắt xinh xắn chiếm một phần ba thân thể, có vẻ khả ái không gì sánh được.

- Phao phao…

Vật nhỏ kia vừa ra, hai mắt nheo lại, nhìn Thạch Trung Ngọc khẽ kêu.

- Đây là?

Trương Minh nhìn vật nhỏ hồi lâu, cũng không nhận ra là vật gì.

Thạch Trung Ngọc thì cực kỳ yêu thích, dù sao nó cũng rất khả ái, có ý tứ.

- Vật nhỏ, về sau gọi ngươi Phao Phao!

Thạch Trung Ngọc vui vè đặt tên, bất quá có chút nghi ngờ, nhìn Trương Minh nói.

- Tiểu gia hỏa này thoạt nhìn không giống sủng vật cấp A nha?

Trương Minh lắc đầu.

- Ta không biết vật nhỏ này, tự ngươi xem thuộc tính đi.

Phao Phao.

Đẳng cấp 0

Ấu Sinh Kỳ

HP 300

MP 300.

Vật lý công kích 20, Ma Pháp công kích 20

Phòng ngự vật lý ∞, phòng ngự ma pháp 20

Lực lượng 10

Mẫn tiệp 10

Thể lực 10

Trí tuệ 10

Tinh thần 10

Kỹ năng: Toan Dịch Phao Phao, đẳng cấp 1, phun ra một bọt khí, bên trong ẩn chứa chất dịch dễ nổ, va chạm vào vật thể sẽ nổ tung. Có thể hấp thu hoặc lan tràn trên mặt đất, tạo thành mỗi 0.1 giây 50 điểm tổn thương, không thanh trừ toan dịch, duy trì thương tổn liên tục không ngừng. Thời gian cold-down 30 giây.

Phẫn Nộ Trùng Kích, đẳng cấp 1, thẳng tắp trùng kích mục tiêu, tạo thành lực lượng bản thân + lực lượng chủ nhân tăng gấp ba thương tổn, làm cho mục tiêu ngất xỉu ba giây. Thời gian cold-down 0, nhưng phải ở trên thân thể chủ nhân mới có thể phát động.

Thạch Trung Ngọc nhìn thuộc tính của Phao Phao, nhất thời kinh ngạc không gì sánh được. Năm thuộc tính đầu toàn bộ max trị số, con mẹ nó, cái này so với người chơi vừa bắt đầu cũng không biết mạnh hơn bao nhiêu!

Trương Minh cũng khiếp sợ.

- Cái này, đây quả thực là sủng vật hoàn mỹ a! Thuộc tính này, tuyệt đối là sủng vật cấp SS mới có, điều này sao có thể!

Thạch Trung Ngọc nghe Trương Minh nói, nhất thời biết sủng vật của mình có bao nhiêu ngưu bức, cười híp mắt truy vấn nguyên nhân.

Trương Minh giải thích.

Thì ra sủng vật cấp A, thuộc tính ban đầu chỉ tầm 5-6 điểm, cấp S tầm 7-8 điểm, cấp SS tầm 9-10 điểm, cấp SSS là 10 điểm hoàn mỹ, kỳ thực nếu tính như vậy, Phao Phao đã là sủng vật cấp SSS.

- Vậy phòng ngự vật lý ∞ là có ý gì?

Thạch Trung Ngọc có chút nghi ngờ hỏi.

Trương Minh khinh bỉ.

- Hồi nhỏ không đi học sao! Cái kia đại biểu cho vô hạn, hiểu không hả? Ý tứ là Phao Phao bỏ qua tất cả vật lý công kích!

Mẹ kiếp! Không nhìn tất cả vật lý công kích? Ngưu bức như vậy? Thạch Trung Ngọc vui vẻ, nếu không nhìn vật lý công kích, vậy về sau mình để Phao Phao vây quanh thân thể mình, như vậy không phải…

Thế nhưng Trương Minh nói lại làm cho hắn nguội lạnh.

- Chắc là vì thể chất của Phao Phao đặc thù, bất kỳ vật lý công kích nào đánh vào người cũng sẽ xuyên thấu qua, không tạo thành thương tổn cho bản thể! Bất quá Phao Phao này rốt cuộc là giống gì a?

Trương Minh lại trầm mặc suy nghĩ, Thạch Trung Ngọc thì vui vẻ mang theo Phao Phao đi ra phòng ấp trứng.

Lúc đầu Thạch Trung Ngọc định đặt Phao Phao ở trên vai, lại không nghĩ tới tiểu gia hỏa kia từ từ nhúc nhích, đến trên đầu của Thạch Trung Ngọc. Bởi vì Thạch Trung Ngọc hủy bỏ hiệu quả mũ

giáp. Tuy thuộc tính của mũ giáp vẫn còn, nhưng là không có mũ giáp xuất hiện, đây cũng là tiện cho người chơi, cả ngày đội nón sắt cũng mệt mỏi nha.

Chương 836. Người hữu tình sẽ thành thân thuộc

Phao Phao mềm oặt nằm ở trên đầu Thạch Trung Ngọc, vui vẻ híp đôi mắt nhỏ.

Thạch Trung Ngọc có chút bất đắc dĩ, trên đầu đội một tiểu gia hỏa, này giống như cái gì hả.

Nhưng tiểu gia hỏa chỉ thích nằm ở trên đầu Thạch Trung Ngọc, hiển nhiên mái tóc rối tung kia để nó rất thoải mái. Đặt nó ở trên vai, nó lại sẽ từ từ nhúc nhích lên đầu, thử mấy lần, Thạch Trung Ngọc đành thôi.

Quên đi, tiểu gia hỏa này thích ở đâu cũng được! Bất quá may mắn nó không phải màu vàng, mà là màu hồng, nếu không... Một đoàn mềm nhũn màu vàng ở trên đầu, nghĩ như thế nào cũng cảm giác ghê ghê.

Phao Phao màu hồng, đưa tới vô số muội muội khả ái mắt hình trái tim, làm cho Thạch Trung Ngọc có chút ngại ngùng, con mẹ nó, vì sao có nhiều muội muội nhìn ta như vậy?

Bất quá mọi người vẫn nhận ra đây là đệ nhất cao thủ, vừa rồi gợi ý của hệ thống càng để cho bọn họ hoảng sợ. Ở trong mắt bọn họ, hiện tại Thạch Trung Ngọc cơ hồ là không gì làm không được, khu an toàn cũng có thể giết người, còn có cái gì không thể làm? Nên cũng chỉ quan sát từ xa, không dám tới gần.

Thạch Trung Ngọc rất tự đắc hưởng thụ cảm giác này, giống như vạn người kính ngưỡng, cực kỳ đắc ý.

Nghênh ngang đi ra ngoài thành, vừa ra thành liền cỡi Đích Lô Mã chạy về phía Tử Phong bình nguyên.

1000 con Tử Dực Phi Hồ a, cũng đủ làm Thạch Trung Ngọc đau trứng. Bất quá ngẫm lại 20 không gian sủng vật, liều mạng!

Tử Dực Phi Hồ là quái quần cư cấp 52, hiện tại Thạch Trung Ngọc cấp 47, giết quái cấp 52 quá vừa vặn.

Thạch Trung Ngọc vốn còn muốn gọi chúng nữ qua tổ đội, bất quá ngẫm lại hôm nay chúng nữ đều mệt mỏi, cần nghỉ ngơi, nên một người đi đánh!

Mới chuẩn bị động thủ với một con Tử Dực Phi Hồ, Túi Tu Di chấn động. Lúc này ai còn gọi điện thoại? Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực.

Móc điện thoại ra nhìn, là Thạch Chi Lan. Nhìn thấy danh tự này, trong lòng Thạch Trung Ngọc nặng nề, thế nhưng lập tức thả ra, hiện tại Lý Uy đã thỏa hiệp, hắn còn sợ gì?

- Lan Lan?

- Thạch ca ca, anh ở đâu? Em có việc muốn nói chuyện với anh.

- Ừm, anh ở Tử Phong bình nguyên, em qua đây đi!

- Được rồi, chờ em!

Thạch Trung Ngọc ngồi ở trên tảng đá, lẳng lặng hút thuốc. Chỉ chốc lát, một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt Thạch Trung Ngọc.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, Thạch Trung Ngọc trìu mến cười.

- Em tới rồi.

Thạch Chi Lan khẽ gật đầu, nhìn Thạch Trung Ngọc, ánh mắt không ngừng biến ảo.

- Thạch ca ca, ba em..

- Ngồi xuống nói đi!

Thạch Trung Ngọc nhẹ giọng nói.

Thạch Chi Lan ngồi ở bên người Thạch Trung Ngọc, có chút lo

lắng hỏi.

- Thạch ca ca, vì sao ba em lại đột nhiên…

Thạch Trung Ngọc nhẹ giọng cười nói.

- Bá phụ đồng ý hai chúng ta chứ gì?

Thạch Chi Lan dùng sức gật đầu, có chút tò mò hỏi.

- Thạch ca ca, có phải anh làm cái gì hay không?

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc.

- Không có gì, chỉ là ở ngay trước mặt hắn phế Lôi Nghiêm đi.

- Lôi Nghiêm?

Thạch Chi Lan sửng sốt, đột nhiên nói.

- Chính là Lôi gia Đại thiếu gia? Sắc lang!

- Sắc lang?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

- Hắn khi dễ em?

Thạch Chi Lan khẽ cười nói.

- Không có, chỉ là ngày đó hắn muốn quá chén em, kết quả bị em chuốc say! Hì hì, cái dáng vẻ chật vật kia, cười chết em rồi!

Nghĩ tới Lôi Nghiêm, trong lòng Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, xem ra xử lý hắn còn chưa đủ!

Thạch Chi Lan đột nhiên làm bộ đáng thương nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Hiện tại ba em không cản trở chúng ta nữa, anh... còn trở lại không?

Thạch Trung Ngọc trầm mặc một chút, nhìn dung nhan đã trải

qua hai năm của Thạch Chi Lan, không còn non nớt như trước, nhiều hơn vài phần thành thục, hai năm, bởi vì nhung nhớ, trong mắt thường xuyên lộ ra ưu thương. Thạch Trung Ngọc gật đầu, nhẹ giọng nói.

- Được rồi, anh trở về!

Hai hàng thanh lệ từ trong mắt Thạch Chi Lan rơi xuống, hung hăng nhào vào trong lòng Thạch Trung Ngọc.

- Ô ô, anh thật đáng ghét, rốt cục cũng bằng lòng trở về! Ô ô.

Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khác hơn là ôm Thạch Chi Lan thật chặc, từ từ vuốt ve sau lưng nàng.

- Được rồi, đừng khóc, anh đã trở về, em còn khóc cái gì!

- Em muốn khóc, anh để cho em đợi hai năm, em ở trên vai anh khóc một lát cũng không được sao?

Thạch Chi Lan hung hăng nhéo đùi Thạch Trung Ngọc một cái.

Thạch Trung Ngọc dở khóc dở cười, bất quá không phải khôi giáp này phòng vệ toàn thân sao? Vì sao trên đùi có nhiều địa phương không được bảo vệ như vậy, bi kịch a! Nếu không... Thạch Chi Lan cũng không có địa phương hạ thủ!

Thạch Chi Lan khóc một lát, lúc này mới ngồi dậy, xoa xoa khóe mắt, hung hăng đập Thạch Trung Ngọc một cái.

- Anh thật là, áo giáp cứng như thế!

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc.

- Không có biện pháp, kẻ muốn giết anh nhiều lắm, không cứng một chút không được!

Thạch Chi Lan liếc mắt.

- Hiện tại ai còn dám khi dễ anh! Hừ hừ.

Trong đầu Thạch Trung Ngọc hiện lên mười mấy thân ảnh, than

nhẹ một tiếng.

- Rất nhiều, hiện tại không phải lại thêm một cái sao!

Thạch Chi Lan sửng sốt, nhất thời nũng nịu nói.

- Tốt lắm, hiện tại lại trách em khi dễ anh phải không! Hừ hừ! Em đây đi!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Lan Lan khi dễ anh là nhất định rồi, ân, anh cam tâm tình nguyện cho Lan Lan khi dễ!

- Tới địa ngục đi!

Thạch Chi Lan liếc mắt.

- Em có khi dễ anh sao?

Không có sao? Trong lòng Thạch Trung Ngọc nói, thế nhưng ngoài miệng không thể nói như vậy.

- Không có, không có, Lan Lan đối với anh tốt nhất, thực sự! Ân, tới hôn một cái!

- Không muốn!

- Tới nha!

- Không muốn ô ô, ô ô…

Thạch Trung Ngọc và Thạch Chi Lan rốt cục người hữu tình sẽ thành thân thuộc. Hai người gắn bó thắm thiết cùng một chỗ, lẳng lặng ôm, nhìn cảnh sắc mỹ trên thảo nguyên lệ.

- Đúng rồi, Thạch ca ca, anh tới Tử Phong bình nguyên làm cái gì?

Thạch Chi Lan hỏi.

Thạch Trung Ngọc nhất thời vỗ đầu.

- Anh thiếu chút nữa quên mất, mấy nữ nhân trong nhà muốn anh đi xoát sách kỹ năng, anh vừa lúc lại nhận một nhiệm vụ, ai nha, sao em lại bóp anh.

Thạch Chi Lan u oán nhìn hắn.

- Mấy nữ nhân? Nhà? Ô ô, bây giờ anh lại có nữ nhân mới? Còn vài cái!

Thạch Trung Ngọc nhất thời đổ mồ hôi lạnh.

- Cái này, cái kia, không phải là phòng làm việc Hinh Vũ sao, hắc hắc, là đám người Như Nguyệt!

Thạch Chi Lan nhất thời nhìn chằm chằm hắn.

- Đều bị anh lừa rồi?

- Cái gì gọi là lừa chứ? Đây không phải là ngươi tình ta nguyện sao, cái này...

Thạch Trung Ngọc nhìn ánh mắt Thạch Chi Lan càng ngày càng u oán, lộp bộp nói không được nữa.

- Em bất kể!

Thạch Chi Lan mím môi.

- Ngày mai em muốn chính thức gặp mặt các nàng, nói rõ ràng sự tình.

- À?!

Chương 837. Thạch Chi Lan hạnh phúc

Thạch Trung Ngọc có chút bất an, Lý Lan muốn gặp mặt các cô nương, điều này có ý gì?

Mấy nữ nhân trong nhà, chỉ có Hướng Lam còn chưa có quan hệ thân mật, có phải cũng nên thu nàng rồi hay không? Thạch Trung Ngọc vừa trò chuyện với Thạch Chi Lan, vừa nghĩ tới kế hoạch tà ác tối nay.

Hàn huyên một hồi, Thạch Trung Ngọc kéo Thạch Chi Lan cùng nhau đánh Tử Dực Phi Hồ.

Thạch Chi Lan đã cấp 46, tuy bị khấu trừ điểm kinh nghiệm, thế nhưng có thể ở bên cạnh Thạch Trung Ngọc, nàng đã cảm giác cực kỳ hạnh phúc.

Tử Dực Phi Hồ, một loại tiểu hồ ly dáng dấp cực kỳ khả ái, bộ lông màu tím, hai bên sườn có cánh chim, có thể bay lượn trên không trung, đồng thời tốc độ di động và công kích đều rất nhanh. Công kích cao, tốc độ đánh nhanh, thế nhưng rất yếu đuối.

Thạch Trung Ngọc thích nhất là loại quái này, lượng máu của Tử Dực Phi Hồ cũng bất quá hai vạn, tùy tiện vài kích là có thể giết chết. Bất quá do quần cư, Thạch Trung Ngọc cũng không dám kéo quá nhiều.

Đám này không chỉ ba bốn con ở cùng nhau, mà là mười bảy mười tám con tụ tập. Thạch Trung Ngọc dẫn động một cái, ngay lập tức sẽ có một đống hồ ly vọt tới. Miệng lưỡi bén nhọn, nhắm ngay Thạch Trung Ngọc cắn, bởi vì thân thể nhỏ, nên có thể có chín con hồ ly đồng thời công kích, này làm cho hắn đau đầu.

Một con hồ ly có thể cắn mấy trăm điểm, chín con cùng tiến lên, Thạch Trung Ngọc hầu như không chống nổi bốn vòng công kích.

Thạch Chi Lan thì càng khỏi phải nói, một Hỏa Hệ Pháp Sư yếu ớt. Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khác hơn là thích hợp dụ quái, để Thạch Chi Lan dùng biển lửa đốt, thỉnh thoảng uống một chai siêu cấp hồng dược, cũng để cho Thạch Trung Ngọc kinh hồn táng đảm.

Tuy hồng dược không mất tiền, đều là từ chỗ Bạo Quân Bạo Hạo mượn gió bẻ măng, nhưng cũng không nhiều, mấy ngàn bình mà thôi, Thạch Trung Ngọc cũng không rảnh đến uống hồng dược lam dược giải khát súc miệng.

- Hắc, tôn tử!

Thạch Trung Ngọc thân thiết thăm hỏi một con Tử Dực Phi Hồ, nhất thời Tử Dực Phi Hồ tức giận, giá trị cừu hận tăng 500 điểm, kêu gào bay về phía Thạch Trung Ngọc. Bên cạnh có mười mấy con hồ ly cũng hét lên vọt theo, làm hắn trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

Thạch Chi Lan nhẹ nhàng ngâm xướng vài tiếng, phía trước Thạch Trung Ngọc hiện ra một biển lửa.

Hỏa Diễm Hải, cấp 2, trong phạm vi 10x10 mét xuất hiện một hải dương hỏa diễm to lớn, mỗi 0.2 giây tạo thành thương tổn trí lực gấp hai. Mỗi duy trì một giây tiêu hao 200 điểm pháp lực.

Kỹ năng này đúng là thoải mái, Thạch Trung Ngọc mang theo mười mấy con hồ ly vào trong biển lửa loạn đấu, lượng máu của đám hồ ly nhanh chóng hạ xuống. Bất quá mười mấy giây, những hồ ly này đã bị đốt sạch sẽ. Lưu lại vài kim tệ và trang bị.

Thạch Trung Ngọc hắc hắc chạy tới, sử dụng thuật thu nhặt.

- Ngài thu được một miếng thịt Tử Dực Phi Hồ nướng chín.

- Ngài thu được một miếng thịt Tử Dực Phi Hồ nướng chín.

- Ngài thu được một miếng thịt Tử Dực Phi Hồ nướng chín.

Mặc dù không biết vì sao đều là nướng chín, thế nhưng dù sao nướng chín cũng có thể ăn nha, sủng vật của ấp trứng sư hẳn sẽ rất ưa thích.

Thạch Trung Ngọc cũng lười suy nghĩ nhiều, mang theo Thạch Chi Lan giết Tử Dực Phi Hồ. Tốc độ đánh quái của hai người khá nhanh, chỉ chốc lát trên Tử Phong bình nguyên trống một tảng lớn, Thạch Trung Ngọc không thể không đổi chiến địa, tiếp tục đánh quái.

Phấn đấu hơn hai giờ, rốt cục giết được 1000 con Tử Dực Phi Hồ, Thạch Trung Ngọc cũng lên tới cấp 47 87%, rất nhanh thì tới cấp 48, mà Thạch Chi Lan thì trực tiếp lên tới cấp 47.

Thạch Trung Ngọc mở ra bảng xếp hạng,

1, Hinh Vũ Chi Thạch, cấp 47, chức nghiệp Cuồng Đao

2, Ta Là Soái Ca, cấp 47, chức nghiệp không biết

3, Thạch Chi Lan, cấp 47, chức nghiệp Hỏa Hệ Ma Pháp sư

4, không biết, cấp 47, chức nghiệp không biết

5, không biết, cấp 46, chức nghiệp không biết

6, Hinh Vũ Chi Nguyệt, cấp 46, chức nghiệp Tử Viêm Pháp Sư

7, Hinh Vũ Chi Lâm, cấp 46, chức nghiệp Mục Sư

8, Hinh Vũ Chi Lam, cấp 46, chức nghiệp Ma Kiếm Sĩ

9, Hinh Vũ Chi Yên, cấp 46, chức nghiệp Ám Ảnh

10, Bạo Quân, cấp 46, chức nghiệp Tật Phong Đạo Tặc

Thạch Trung Ngọc nhìn bảng xếp hạng chỉ muốn cười, chúng nữ trong phòng làm việc đều ở trên bảng, 10 danh ngạch bị chiếm phân nửa. Còn có đột nhiên xuất hiện hai cái không biết tên, Thạch Trung Ngọc đoán không được là đại thần nào, giống như đột nhiên nhô ra.

Còn Ta Là Soái Ca, lúc trước vẫn là cấp 48, không nghĩ tới bây giờ rơi xuống cấp 47, thế nhưng lại thành chức nghiệp ẩn? Lẽ nào chuyển chức thành chức nghiệp ẩn?

Mang theo Thạch Chi Lan trở về Thiên thành, đã làm xong nhiệm vụ, liền dẫn nữ nhân của mình đi dạo phố.

Thạch Chi Lan đã lâu không ở cùng Thạch Trung Ngọc, bây giờ có thể nắm tay hắn, tâm lý cảm giác cực kỳ hạnh phúc, giống như đã có toàn bộ thế giới.

- Anh chính là toàn bộ thế giới của em.

Thạch Chi Lan có chút si ngốc nhìn Thạch Trung Ngọc, trong lòng nhẹ giọng nỉ non.

Thạch Trung Ngọc mang theo Thạch Chi Lan đi phố mua sắm của Thiên thành, nơi này là công ty game chuyên môn thiết kế cho người chơi, du hí còn có thể thỏa mãn ham muốn mua sắm.

Nơi này có bán trang bị, trang sức xinh đẹp, đủ loại đồ chơi ly kỳ cổ quái...

Thạch Chi Lan giống như một Tiểu Tinh Linh vui sướng, lôi kéo Thạch Trung Ngọc nhìn cái này, lại nhìn cái kia, một hồi chạy lại gian hàng, một hồi chạy vào thương điếm… cực kỳ hài lòng và hạnh phúc.

Thạch Trung Ngọc giống như trở lại mấy năm trước, khi đó nắm tay Thạch Chi Lan, cùng nhau dạo bước ở khắp các ngõ ngách. Khi đó rất đơn thuần, sẽ không nghĩ nhiều, chỉ muốn trân trọng yêu thương Thạch Chi Lan. Nhưng bây giờ, Thạch Trung Ngọc không thể không cười khổ, sao bây giờ nữ nhân nhiều như vậy, có nhiều ta cũng rầu rĩ! Ai!

- Bộ quần áo này nhìn có đẹp không?

Thạch Chi Lan cầm một bộ áo trắng ướm thử.

Thạch Trung Ngọc ở bên cạnh, nâng cằm lên, giả vờ nghiêm túc nhìn.

- Ừm, người còn đẹp hơn quần áo!

- Chán ghét…

Thạch Chi Lan kiều mị liếc mắt, sau đó lại tìm kiếm, lấy ra một bộ, váy công chúa màu hồng, nhìn váy công chúa kiểu dáng hết sức quen thuộc này, đột nhiên Thạch Chi Lan chảy nước mắt.

- Làm sao vậy?

Nhìn thấy Thạch Chi Lan đột nhiên nửa ngày không nói, Thạch Trung Ngọc lo lắng đi tới, khoác vai của nàng hỏi.

Thạch Chi Lan cầm váy công chúa, nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

- Anh còn nhớ nó không? Quà sinh nhật mười tám tuổi anh tặng em!

Thạch Trung Ngọc nhìn chiếc váy quen thuộc, nhất thời nhớ tới ngày đó, mình bị mười mấy người truy sát cũng không để ý, trực tiếp chạy đến trước cửa gia tộc nàng, cầm một cái váy công chúa dính đầy máu tươi của mình đặt ở trước mặt nàng. Sau đó bởi vì mất máu quá nhiều mà té xỉu.

Thạch Trung Ngọc còn đang suy nghĩ, đột nhiên bên cạnh truyền đến một thanh âm khiến người ta nôn mửa,

Một nữ người chơi kéo một nam sinh đẹp trai, chỉ vào chiếc váy trong tay Thạch Trung Ngọc nói.

- Ai ai, lão bản, cái váy này bao nhiêu tiền, ta muốn mua!

Chương 838. Một cái váy đưa tới huyết án

Thạch Trung Ngọc lạnh lùng ngẩng đầu, nhìn hai người kia.

- Nhìn cái gì, nhà quê!

Nữ nhân kia khinh thường nhìn Thạch Trung Ngọc, cười lạnh nói, nhìn Thạch Trung Ngọc từ trên xuống dưới, khuôn mặt đầy vẻ khinh bỉ.

- Nhìn ngươi ăn mặc khôi giáp rác rưới cũng vào cửa hàng như thế này, xuy, không nhìn đây là địa phương người nào mới có thể đi vào sao?

Nam sinh bên cạnh nhíu mày hừ lạnh một tiếng, nữ nhân mới lộ vẻ tức giận ngậm miệng, nhìn lão bản nói.

- Lão bản, nhanh một chút, quần áo này bao nhiêu tiền!

Lão bản cũng rất có phong độ thân sĩ, tiêu sái đi qua, mang theo mỉm cười nhìn nữ nhân kia nói.

- Xin lỗi tiểu thư, bộ quần áo kia là vị tiên sinh này nhìn thấy trước, cho nên...

Nhưng không nghĩ nữ nhân kia trừng mắt, cả giận nói.

- Ngươi mới là tiểu thư! Cả nhà ngươi đều là tiểu thư!

Lão bản kia vẫn duy trì nụ cười, nhẹ giọng nói.

- Xin lỗi, vị nữ sĩ này, xin tha thứ ta vừa rồi thất lễ, bộ quần áo kia là vị tiên sinh này nhìn thấy trước, cho nên...

Nữ nhân kia hất lão bản qua một bên.

- Vậy ngươi đi sang một bên đi!

- Thạch ca ca, cô gái này thật phách lối! Em nhớ được trước đây chúng mình cũng đã gặp qua một cái?

Thạch Chi Lan nhẹ giọng nói, thế nhưng thanh âm này hoàn toàn có thể để cho nữ nhân kia nghe được.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười.

- Đúng vậy, bất quá về sau hình như là em kêu mười mấy người tới đánh một trận!

Nữ nhân kia nghe hai người đối thoại, lông mi dựng lên, khinh thường nói.

- Hai tiểu ma cà bông, còn muốn hù sợ lão nương, nhớ năm đó lão nương đi ra ngoài đời lăn lộn, các ngươi còn không biết ở nơi nào tè ra quần đâu!

Thạch Trung Ngọc nghe nói như thế, trên mặt nhất thời lạnh xuống.

- Ngươi có gan nói lại lần nữa xem!

- Thế nào! Nói thì nói, ngươi còn dám đánh nữ nhân sao!

Nữ nhân kia tàn nhẫn nói.

- Đừng tưởng hai tiểu ma cà bông các ngươi...

- Linh Nguyệt!

Nam tử tuổi trẻ quát một tiếng.

- Thế nào! Họ Hỏa, tôi đã nói với anh, nếu như không phải cha tôi muốn tác hợp hai nhà, bằng không... tôi còn chướng mắt anh! Loại nhân vật như anh, xách giày cho lão nương cũng không xứng! Lão nương gọi một cuộc, không biết có thể gọi tới bao nhiêu soái ca, anh đừng nghĩ anh...

- Được! Tôi cũng không muốn nhịn đãng phụ như cô, bây giờ cô cút đi!

Thanh niên đẹp trai rốt cục không nhịn được, nổi giận đùng đùng nhìn nữ nhân kia quát.

- Anh cũng dám rống tôi !

Nhìn thấy hai người cải vả, Thạch Trung Ngọc nhìn Thạch Chi Lan cười cười, sau đó nhìn lão bản kia nói.

- Lão bản, chiếc váy này bao nhiêu tiền.

Lão bản rất lễ phép nhìn một chút, sau đó nhẹ giọng nói.

- 32000 kim tệ.

Thật *** đắt! Thạch Trung Ngọc nhức nhối, bộ quần áo này có thể mua bao nhiêu gói thuốc lá.

- Hừ, nhà quê, chê đắt sao! Chê đắt lão nương sẽ mua!

Nữ nhân kia nhìn Thạch Trung Ngọc cười nói, sau đó lại quay đầu cải vả với nam nhân kia.

Mẹ kiếp, lại có người cực phẩm như thế? Thạch Trung Ngọc nhất thời hết chỗ nói rồi, trực tiếp giao 32000 kim tệ cho lão bản. Lão bản vung tay, một vệt kim quang đánh vào váy công chúa. Giải trừ hạn chế, có thể mặc.

- Hì hì, Lan Lan, năm ấy váy công chúa không cẩn thận dính máu, năm nay anh tặng em một bộ càng xinh đẹp, càng sạch sẽ.

Thạch Trung Ngọc nhẹ giọng nhìn Thạch Chi Lan nói, sau đó đưa quần áo cho nàng.

- Mặc vào đi…

- Ừm!

Thạch Chi Lan nhẹ nhàng lên tiếng, trực tiếp mặc trang phục.

Những trang phục này sau khi mặc vào, sẽ trực tiếp thay thế trang bị chiến đấu, thế nhưng thuộc tính sẽ không thay đổi. Đồng thời trang phục mốt có thời gian hạn chế, bình thường có thể duy

trì 30 ngày, sau đó trang phục mốt sẽ xuất hiện trạng thái hư hao, cần phải về tiệm, tốn chút kim tệ tu bổ.

Thạch Chi Lan thay váy công chúa, thiếu đi chút thành thục, nhiều hơn một phần khả ái, thanh thuần, hầu như giống mấy năm trước như đúc.

Nhìn bộ dạng của mình, Thạch Chi Lan hung hăng ôm lấy Thạch Trung Ngọc, ở trên mặt hắn hôn một cái. Thạch Trung Ngọc cười cười, chỉ chỉ miệng của mình.

Thạch Chi Lan hờn dỗi liếc mắt, lại ở trên môi nhẹ nhàng hôn một cái. Thế nhưng Thạch Trung Ngọc lại ôm đầu Thạch Chi Lan, lưỡi trực tiếp dò vào trong miệng nhỏ nhắn của nàng.

- Yêu? Một lũ nhà quê, còn ở nơi này chơi lãng mạn?

Nữ nhân kia lại nhịn không được, cười khinh miệt nói. Không biết lúc nào, hai người kia lại ngừng đấu khẩu, thanh niên an tĩnh đứng ở nơi đó. Hiển nhiên đối với chuyện này đã nhịn xuống.

Thế nhưng Thạch Trung Ngọc không thể nhịn, nữ nhân này nhiều lần tìm mình gây chuyện, mình cũng không có trêu chọc nàng, đây không phải kiếm chuyện sao?

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc trợn mắt nhìn mình, nữ nhân kia không hề để tâm, hai tay chống nạnh, khẽ cười nói.

- Làm gì? Muốn ăn ta sao? Chỉ bằng ngươi? Cũng không biết có thể kiên trì bao lâu, rác rưởi trong nam nhân, đàn ông các ngươi, một cái so với một cái vô dụng, rác rưởi!

Móa! Thạch Trung Ngọc tức giận mắng một tiếng, trực tiếp rút ra Chiến Thần Chi Nhận.

- Xuy, ngươi cho rằng rút đao thì ngon, ngươi có gan tới chém ta một cái! Nghèo bức, rác rưởi!

Nữ nhân kia chống nạnh cười nhạo, ở trong nhận thức nông cạn của nàng, biết khu an toàn là không thể PK, nàng mới lớn lối như vậy. Bất quá nàng không biết, trong trò chơi này có hệ thống chức quan, quyền lợi lớn nhất của hệ thống này là, có thể sát nhân ở

khu an toàn!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp rút đao, hung hăng chặt lấy đầu nàng.

-7651, bạo kích.

Nữ nhân nhìn Thạch Trung Ngọc, lại nhìn Chiến Thần Chi Nhận, không cam lòng hóa thành bạch quang đi sống lại.

- Đừng tưởng lão tử không dám giết ngươi! Ta là sợ dơ đao mà thôi!

Thạch Trung Ngọc lãnh khốc nói, khinh thường lau Chiến Thần Chi Nhận, mang theo Thạch Chi Lan đi ra cửa hàng.

Nam tử ngơ ngác nhìn Thạch Trung Ngọc ly khai.

- Lẽ nào hắn chính là Hinh Vũ Chi Thạch? Thật là nam nhân! Đáng tiếc, vì sao ta không thể giống như hắn?

Nam tử nắm chặt quả đấm, nhìn Thạch Trung Ngọc rời đi. Đột nhiên điện thoại ở trong túi không gian vang lên, nam tử sửng sốt, vội vàng móc điện thoại ra.

Vừa mới bắt máy, liền truyền đến một thanh âm tức giận.

- Ngươi làm cái gì, vì sao để Tiểu Nguyệt bị giết!

Nam tử trầm mặc một chút mới nói.

- Ba, con không muốn như vậy!

- Làm sao vậy? Ngươi lại muốn làm gì! Lão tử thật vất vả giúp ngươi lấy được một nữ nhân có quyền thế có địa vị!

- Không phải, ba, xin tha thứ con, con không muốn như vậy! Con muốn làm một nam nhân chân chính!

Chương 839. Mục tiêu Hướng Lam

Thạch Trung Ngọc chui ra cabin trò chơi, nhìn đồng hồ, đã rạng sáng 3h, cách thời gian ăn sáng còn rất lâu, Thạch Trung Ngọc do dự một chút, quyết định binh hành hiểm chiêu, một lần hành động thu lấy Hướng Lam, như vậy tất cả sẽ đều ok.

Nghĩ vậy, Thạch Trung Ngọc tà ác cười cười, hắn không khỏi nghĩ tới thời gian về sau trái ôm phải ấp, mỹ nữ trong ngực.

Oạch, mẹ kiếp, làm sao chảy nước miếng? Thật không có tiền đồ.

Thạch Trung Ngọc thầm mắng một tiếng, lau nước bọt ở bên mép, lặng lẽ mở cửa phòng, ân, không ai.

Thận trọng đi tới, vừa đi tới phân nửa, trên vai đột nhiên nhiều hơn một bàn tay.

- A!

Thạch Trung Ngọc kinh hãi, vội vàng biến chiêu đáp trả.

- Hỗn tiểu tử, lại dám hoàn thủ!

Sau lưng, Cơ lão gia tử chửi nhỏ một tiếng, một chưởng bắt lấy cổ tay của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy cổ tay đau nhức, vội vàng nói.

- Lão gia tử, sao ngài còn không ngủ?

Cơ Vân Thăng bĩu môi khinh thường.

- Còn không phải bị ngươi làm tỉnh, đêm hôm khuya khoắt lại đi đâu? Ah? Muốn cưỡng gian gái nhà lành?

Thạch Trung Ngọc cười ngượng ngùng.

- Hắc hắc, lão gia tử, ngài hiểu mà, nam nhân nha, buổi tối tịch mịch! Hắc hắc!

- Cút đi!

Cơ lão gia tử mắng một tiếng.

- Ngươi nghĩ rằng ta còn không biết?

- À? Ngài biết cái gì?

Thạch Trung Ngọc nhất thời kinh hãi, đảo mắt suy nghĩ, không đúng, hắn biết cái gì?

Cơ lão gia tử cười hắc hắc.

- Quả nhiên có chuyện, hắc hắc, ta đoán xem, ân,, có phải muốn tìm nha đầu Hướng Lam không?

- Tê!

Thạch Trung Ngọc không khỏi giơ ngón tay cái lên.

- Lão gia tử, ngài thật lợi hại, đúng là con giun trong bụng ta!

- Cút, ai muốn làm con giun trong bụng ngươi!

Cơ lão gia tử dựng râu trừng mắt.

- Ta cho ngươi biết, Lam nha đầu còn là một hoàng hoa khuê nữ, ngươi...

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng sờ đầu.

- Cái này, ngày mai Lan Lan muốn đi gặp mặt bọn họ, trong nhà này, chỉ có Hướng Lam chưa vào tay, cho nên,, hắc hắc, ngài hiểu a?

Cơ lão gia tử mở to hai mắt.

- Lại thêm Lan Lan? Tiểu tử ngươi, ngươi, ngươi muốn ta nói

như thế nào a! Như Nguyệt nhà ta làm sao bây giờ!

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng cười cười, không lên tiếng, cứ như vậy nhìn lão gia tử.

Lão gia tử bị Thạch Trung Ngọc nhìn chằm chằm cũng có chút xấu hổ.

- Ai nha, được rồi, con cháu tự có phúc của con cháu, các ngươi muốn làm gì thì làm, bất quá ta nói trước, nếu như ngươi để cho Nguyệt Nguyệt ủy khuất. Ta sẽ...

- Biết rồi, tên thái giám cuối cùng của Trung Quốc!

Thạch Trung Ngọc cười hì hì nói.

- Hừ.

Lão gia tử tức giận vỗ đầu Thạch Trung Ngọc một cái.

- Chính ngươi đi giải quyết đi, ai, được rồi, không cho phép dùng sức mạnh!

- Vâng!

Thạch Trung Ngọc vội vàng gật đầu, bỏ chạy lên lầu hai.

Lão gia tử bất đắc dĩ cười cười.

- Hài tử này, cũng không biết Nguyệt Nguyệt theo hắn là đúng hay sai! Ai!

Thạch Trung Ngọc ở hành lang nhìn một chút, tìm được căn phòng của Hướng Lam, xoay chốt cửa.

Không khóa! Hắc hắc, vậy thì không trách ta được rồi!

Thạch Trung Ngọc cười dâm đãng, nhẹ nhàng mở cửa phòng, từ từ chui vào.

Lẳng lặng đi tới đầu giường của, nhìn Hướng Lam ngủ say, Thạch Trung Ngọc nhất thời không biết làm sao hạ thủ. Cứ như vậy cởi quần áo lên sao? Thật không có thưởng thức! Hay kêu

tỉnh, sau đó Bá Vương Ngạnh Thượng Cung? Đây là cấp thấp nhất! Vậy làm sao tiến công? Hướng Lam có cảm tình với ta không?

Thạch Trung Ngọc do dự!

- Thạch ca, không nên như vậy…

Đột nhiên Hướng Lam nhẹ giọng nói.

- Ừm?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, ta có làm gì đâu?

- Đừng sờ chỗ đó!

Hướng Lam nhẹ giọng rên rỉ nói.

Ta không có sờ a, Thạch Trung Ngọc không hiểu ra sao cả.

Cẩn thận nhìn một chút, nguyên lai là nói mớ.

Ngạch, không đúng, Hướng Lam mơ ta và nàng... đầu óc Thạch Trung Ngọc chuyển động, có cách rồi!

Hắc hắc, Thạch Trung Ngọc cười dâm đãng, như vậy sau đó thì sao? Ngô, bất kể, dù sao Hướng Lam có tâm lý với mình thì không sợ, nghĩ tới mình dù sao cũng là Tình Thánh nổi danh nha! Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ, hai tay chậm rãi kéo chăn, may mắn trong phòng có máy điều hòa không khí, nếu không Hướng Lam sẽ tỉnh lại.

Mặc dù Hướng Lam không thích ngủ trần truồng, thế nhưng trên người chỉ mặc áo ngực và quần lót, quần lót khêu gợi không che hết được địa phương thần bí kia, mấy sợi lông tơ đen mịn lan ra ngoài giống như chào hỏi.

Ánh mắt nhìn lên, tê, cái này... Ít nhất... là 36 D, thực vĩ đại, còn lớn hơn Hướng Lâm không ít! Không hổ là tỷ tỷ. Thạch Trung Ngọc nhìn thật cẩn thận, hai ma trảo vươn ra, chậm rãi đè xuống hai gò núi.

Xúc cảm thật không tệ, oa, thật lớn! Ánh mắt Thạch Trung Ngọc

sáng lên, không tự chủ được càng thêm dùng sức nhẹ nhàng sờ soạng.

Thế nhưng nam nhân luôn không biết đủ, sờ soạng nửa ngày, cách vải vóc còn không thoải mái nha, Thạch Trung Ngọc nhìn một chút, phát hiện áo lót không phải loại mở trước, mà là mở phía sau. Ai, đang buồn bực, đột nhiên Hướng Lam mở mắt.

Thạch Trung Ngọc nhất thời hoảng sợ, còn tưởng Hướng Lam sẽ kêu to.

Lại không nghĩ rằng Hướng Lam buồn bực nói.

- Thạch ca, sao anh luôn xuất hiện ở trong mộng của em? Ngày hôm nay lại muốn làm sự tình mắc cở kia sao!

Ngạch, Hướng Lam ngủ mơ hồ? Cho rằng đây là đang nằm mơ? Thạch Trung Ngọc phát hiện đây là cơ hội tốt, hai tay nhanh chóng đè xuống.

- Thạch ca xấu xa, anh lại sờ em!

Hướng Lam rên nhẹ, ánh mắt nửa khép nửa mở, dáng vẻ rất khả ái.

Thạch Trung Ngọc không nói lời nào, nhẹ nhàng nắn bóp hai luồng thịt mềm. Sau đó tay lẻn ra sau lưng, chuẩn bị cởi nút buộc, không nghĩ tới Hướng Lam cực kỳ phối hợp, nhón lưng lên. Thạch Trung Ngọc thuần thục mở nút buộc, hai luồng thịt mềm đã không còn ràng buộc, trực tiếp hiện ra ở trước mặt hắn.

Thạch Trung Ngọc cười quái dị, đẩy áo lót lên, trực tiếp đè lên hai bầu vú, nhẹ nhàng nắn bóp, hắn là lão thủ tình trường, đôi tay cực kỳ thuần thục. Hướng Lam là hoàng hoa khuê nữ, làm sao chống lại kích thích như thế, bị ma thủ của Thạch Trung Ngọc nhào nặn thoải mái, không ngừng rên rỉ.

- Thạch ca xấu xa, mỗi lúc trời tối anh đều tới hại em…

Hướng Lam híp mắt, trong miệng thổ khí như lan rên nhẹ, tay nhỏ từ từ sờ vào trong quần Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, lẽ nào nữ nhân ở trong mộng đều thoải mái như vậy?

Chương 840. Hướng Lam

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Edior: Tiêu Dao

Hướng Lam trúc trắc lại thuần thục cởi quần, nhẹ nhàng cầm lấy tiểu đệ đệ của hắn.

Thạch Trung Ngọc hít sâu một hơi, quá sung sướng. Hướng Lam có chút ngượng ngùng, lại điên cuồng dâm đãng, làm cho trong lòng hắn dục hỏa tăng cao!

Nhất thời nhịn không được, dùng sức bóp lấy đôi bạch thỏ, Hướng Lam rên nhẹ.

- Thạch ca xấu xa, anh làm đau em.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, hiện tại hắn không dám nói cái gì, sợ làm cho Hướng Lam phản ứng lại sẽ không tốt, chỉ có thể toàn lực kích thích nàng.

Chỉ chốc lát, Hướng Lam nhẹ nhàng rên rỉ.

- Thạch ca ca, thật xấu, ân, a… a!

Thạch Trung Ngọc nhất thời không nhịn được, trực tiếp cởi quần lót của Hướng Lam xuống, tay đưa vào trong âm đạo tring nguyên của Hướng Lam, nơi đã đành thành ao đầm ướt át!

Hướng Lam giãy dụa cái mông, không những không chống cự, ngược lại còn đón ý nói hùa động tác của Thạch Trung Ngọc.

Phong cảnh mê người kia, làm hắn rốt cục không nhịn nổi, đưa miệng xuống liếm lấy âm đạo trinh nguyên của nàng.

Hướng Lam co giật mãnh liệt, nàng là trinh nữ, làm sao chịu nổi

kích thích như thế, mông không ngừng hẫy lên, bên trong nước ra lai láng, miệng phát ra những thanh âm vô nghĩa nhưng đầy mị hoặc.

Sau một hồi kích thích chán chê, Thạch Trung Ngọc gầm nhẹ một tiếng, leo lên người Hướng Lam, nắm tiểu đệ nhắm ngay cửa âm đạo đã ướt nhẹp, chậm rãi đâm vào.

Hướng Lam cũng mị nhãn như tơ nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Thạch ca xấu xa, lại như vậy, mỗi lần đến lúc này đều tỉnh. Ngô, sao cảm giác có chút đau, thật to!

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, thân thể từ từ ép xuống.

- Ngô, đau, a! Đau quá, thật to! Đây là mộng sao? Làm sao đau như vậy?

Hướng Lam bị đau nhất thời tỉnh táo lại, nhìn Thạch Trung Ngọc đang cắm dương vật vào trong thân thể mình, nhất thời hoảng sợ, xấu hổ kêu lên.

- Thạch ca, anh... A! Không muốn…

Thạch Trung Ngọc không phải ngu ngốc, lúc này dừng lại là đầu đất! Cúi người, một bên chậm rãi ra vào để âm đạo nàng từ từ thích ứng dương vật của mình, một bên hôn lên mặt và tai Hướng Lam.

- Lam Lam, không nghĩ tới em một mực yêu thích anh, vì sao không nói?

- Hỗn đản, ai thích anh, ngô, đừng á, thật khó chịu!

Hướng Lam nhẹ nhàng rên rỉ, xấu hổ nện ngực Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cười cười.

- Nếu không có, vậy vừa rồi ai kêu Thạch ca ca, một bên cởi quần người khác?

- À?

Hướng Lam mắc cở đỏ bừng cả khuôn mặt, nàng tưởng ở trong mộng, cho nên mới to gan như vậy, ai biết tất cả đều là thật, tên bại hoại này! Nghĩ tới đây, Hướng Lam lại hé miệng, hung hăng cắn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc không thèm để ý, tùy ý nàng cắn, một bên nhào nặn hai bầu vú, thỉnh thoảng kích thích hai núm vú sưng lên, phía dưới thì từ từ gia tốc, thứ kích.

- Oh, đừng, Thạch ca ca, a, không muốn, dừng, đừng, khó chịu!

- Là không muốn, hay là đừng có ngừng đây?

Thạch Trung Ngọc cười dâm đãng, hắn làm sao có thể dừng lại, âm đạo của Hướng Lam phảng phất như có hấp lực, làm cho hắn mỗi lần ra vào đều cực kỳ sảng khoái. Dường như có vô số bàn tay nhỏ bé xoa bóp tiểu đệ đệ. Khuôn mặt Hướng Lam ửng hồng, thân thể tựa hồ nổi lên một tầng hồng nhạt, cực kỳ mê người, trong âm đạo chảy ra dịch thể đã dính đầy một mảng lớn đệm giường, còn kèm theo chút đỏ hồng của máu tươi trinh nữ.

Hướng Lam từ không muốn, biến thành dùng sức, thanh âm càng ngày càng dâm đãng, càng ngày càng mê người, mông hẫy lên, hai chân kẹp chặt lấy eo hắn, để cho dương vật càng đi sâu vào trong người mình.

Thạch Trung Ngọc rốt cuộc nhịn không được, gồng mình xuất tinh ở trong cơ thể nàng.

Thân thể Hướng Lam run bần bật, âm đạo không ngừng co thắt, cả người nổi đầy điểm đỏ li ti, cảnh tượng cực kỳ dâm mỹ.

- Ngô, a, em không được! Sắp chết rồi!

Hướng Lam kinh hô một tiếng, cả người run rẩy.

Hai người ôm nhau nghỉ ngơi một lúc, Hướng Lam nhịn không được, hung hăng đập Thạch Trung Ngọc một cái.

- Hỗn đản, lại đoạt mất lần đầu tiên của người ta! Hỗn đản!

Nói xong lại nhịn không được khóc lên.

- Về sau người ta làm sao lập gia đình, làm sao gặp người!

Thạch Trung Ngọc ôm nàng thật chặc.

- Em còn muốn gả cho người nào hả! Đã là người của anh! Em là không thể chạy được rồi!

- Ai là người của anh! Anh làm sao cưới em? Cưới em, Như Nguyệt tỷ thì sao? Sương Yên thì sao? Các nàng làm sao bây giờ?

Hướng Lam hung hăng nhìn chằm chằm hắn.

- Còn có Lý Lan! Còn nữa, anh đừng nói Dương Tử và anh không có quan hệ gì nhé!

Thạch Trung Ngọc cười khổ.

- Em đã biết hết rồi?

Hướng Lam quệt miệng nhỏ.

- Làm sao không biết, ngày đó anh và Như Nguyệt tỷ, Yên Yên cùng một chỗ... em đều thấy hết!

À? Thạch Trung Ngọc nhất thời mở to hai mắt nhìn.

- Em nhìn thấy?

- Ai bảo thanh âm của mấy người lớn như vậy? Sợ là tất cả mọi người đều nghe được! Hừ, anh nói làm sao bây giờ?

Hướng Lam vừa nói vừa hung hăng cắn Thạch Trung Ngọc vài cái.

- Như Nguyệt và Tiểu Yên không có ý kiến.

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Các nàng làm sao không có thành kiến?

Hướng Lam hỏi.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười nói.

- Bởi vì anh quá mạnh mẽ, các nàng chịu không nổi!

- Đi tìm chết đi! Hừ, ngày mai em đi nói cho Như Nguyệt tỷ, nhìn nàng giải quyết như thế nào! Hừ, anh thật đáng ghét!

- Nếu không chúng ta làm thêm lần nữa!

- Không được, hiện tại phía dưới rất đau, cái của anh quá lớn, em không dám tới!

- Hừ hừ, không dám tới cũng phải tới!

- Không muốn, a a, ân,, đau a, ô ô, anh vào từ từ thôi…

Trong phòng nhất thời lại vang lên thanh âm mê người.

Lại quần nhau tới gần 5h, hai người mới ôm nhau ngủ say.

Sáng sớm Hướng Lâm đến phòng bếp làm điểm tâm, nhưng không thấy Hướng Lam, đang kỳ quái, lại thấy Thạch Trung Ngọc lén lén lút lút từ trong phòng Hướng Lam đi ra, trở lại phòng của mình.

Hướng Lâm kinh ngạc không gì sánh được, lẽ nào tối hôm qua tỷ tỷ và Thạch ca? Sẽ không? Tỷ tỷ luôn không có ấn tượng tốt với hắn, nhưng vì sao Thạch ca từ trong phòng tỷ tỷ đi ra? Hơn nữa tỷ tỷ đến bây giờ còn không xuống, lẽ nào? Hướng Lâm nhất thời đoán được cái gì, trên mặt thẹn thùng đỏ hồng. Nếu như Thạch Trung Ngọc thấy, sẽ nhịn không được đè nàng xuống hành quyết.

Hướng Lâm vừa làm bữa sáng, vừa tưởng tượng tỷ tỷ và Thạch Trung Ngọc đang làm loại chuyện đó, trong lòng nhất thời như hươu nhảy, âm đạo từ từ chảy ra một ít dịch thể trong suốt. Cảm giác âm đạo ướt át, khuôn mặt Hướng Lâm càng đỏ hơn.

Lúc này Hướng Lam đi tới phòng bếp, thấy gương mặt Hướng Lâm đỏ bừng, nhất thời quan tâm hỏi.

- Tiểu Lâm, em làm sao vậy? Sao mặt đỏ như vậy?

Nói xong vươn tay đi sờ cái trán Hướng Lâm, Hướng Lâm vội vàng quẩy người một cái.

- Không có việc gì, tỷ, em hơi nóng thôi.

Nóng? Giữa mùa đông còn có thể nóng? Hướng Lam nhất thời im lặng, liền thấy Hướng Lâm thò đầu ra nhìn xung quanh, sau đó quay lại, cực kỳ thần bí dán lỗ tai Hướng Lam hỏi.

- Tỷ, có phải chị cùng Thạch ca hay không...

- Đừng nói nhảm!

Khuôn mặt Hướng Lam nhất thời đỏ lên, thẹn thùng trừng Hướng Lâm.

Chương 841. Thành lập bang hội?

- Hì hì, em biết, lúc đó em thấy Thạch ca từ trong phòng chị đi ra!

Hướng Lâm khẽ cười nói.

- Tỷ, nói xem, đó là cảm giác gì?

- Cái gì cảm giác gì a?

Hướng Lam mắc cỡ nói.

- Chính là chị và Thạch ca cởi hết quần áo ở trên giường, như vậy đó.

- Ai nha, nha đầu chết tiệt kia, cũng biết loạn tưởng việc này, nhanh làm điểm tâm đi!

- Tỷ, chị nói đi, chị em ruột còn có gì ngượng ngùng?

…

- Phốc!

Vừa rồi Cơ Như Nguyệt uống một ngụm sữa liền trực tiếp phun tới. Thạch Trung Ngọc đang gặm bánh mì bị phun đẩy cả mặt, các cô nương đang ăn điểm tâm nhất thời há to miệng.

- A, xin lỗi, Thạch ca, em nhịn không được!

Cơ Như Nguyệt hoảng sợ, vội vàng đứng dậy, cầm giấy ăn muốn lau mặt Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc có chút không giải thích được, nhưng nhìn thấy Cơ Như Nguyệt như vậy, cũng không nói cái gì. Tự cầm giấy ăn lau lau.

Cơ lão gia tử thấy tình huống này trực tiếp cười ha ha.

- Ta nói tiểu Thạch, có phải ngươi làm sự tình gì có lỗi với Như Nguyệt không?

Thạch Trung Ngọc nhất thời đổ mồ hôi lạnh, vội vàng nói.

- Không có đâu, lão gia tử, ta đối với Như Nguyệt rất tốt, không tin ngài hỏi nàng đi. Có phải không Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt vội vàng gật đầu, sau đó nhìn Hướng Lâm nói.

- Lâm Lâm, có phải em nhầm muối thành đường không hả?

- À?

Hướng Lâm đang xuất thần nhất thời phục hồi tinh thần lại.

- Cái gì? Đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người đẩu đầy hắc tuyến, nhìn tình huống này, sợ thực là như vậy rồi.

Thạch Trung Ngọc cầm lấy ly sữa của Cơ Như Nguyệt, trước ngửi một cái, sau đó nhẹ nhàng uống một ngụm, cảm giác mặn đến lạnh tim từ miệng lan tràn toàn thân.

- Mùi vị này, thật kinh khủng!

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng buông ly sữa, sau đó chạy đến tủ lạnh uống một cốc nước lớn.

Hướng Lâm có chút ngượng ngùng.

- Xin lỗi Như Nguyệt tỷ, em không có chú ý.

Cơ Như Nguyệt khoát tay áo, cười nói.

- Được rồi, mấy ngày nay có thể là Lâm Lâm mệt nhọc, Thạch ca, anh cũng đừng dọa người, có mặn như vậy sao?

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, buông ly nước, tiếp tục ngồi ở trước bàn ăn.

Chờ mọi người trên cơ bản ăn xong, Cơ Như Nguyệt vỗ vỗ tay.

- Được rồi, mọi người, hiện tại ta có một ý tưởng!

Mọi người nhất thời im lặng nhìn Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Ta nghĩ, phòng làm việc Hinh Vũ chúng ta, có phải cũng nên ở trong game thành lập bang hội hay không?

Tuyết Sương Yên có chút nghi ngờ hỏi.

- Như Nguyệt tỷ, lúc đó thời điểm chúng ta tiến vào trò chơi không phải đã nói sao? Không thành lập bang hội, không gia nhập bất luận bang hội nào! Hiện tại vì sao lại muốn thành lập bang hội?

Cơ Như Nguyệt nghe Tuyết Sương Yên nói, gật đầu.

- Phải, trước đó chúng ta là nghĩ như vậy. Thế nhưng ngày hôm qua ta được một tin tức.

- Tin tức gì?

Cơ Như Nguyệt trịnh trọng nói.

- Sau đại hội luận võ, sẽ mở ra quốc chiến!

- Hả?

Mọi người thất kinh.

- Nhanh như vậy đã mở quốc chiến!

Thạch Trung Ngọc hưng phấn không gì sánh được, hắn còn nghĩ làm sao đi tìm mấy tên Nhật Bản kia báo thù đây!

- Phải! Mở quốc chiến, lấy hình thức bang hội tham dự, ban thưởng cực kỳ cao. Đồng thời trong quốc chiến, bang hội của quốc gia thắng trận sẽ được một kiện Thần khí bang hội!

Cơ Như Nguyệt nói tiếp.

- Thần khí bang hội? Đó là cái gì?

Tuyết Sương Yên có chút nghi ngờ hỏi.

- Ha hả, ta biết rồi, khẳng định là đồ đạc như Ma Tinh đại pháo gì đó?

Thạch Trung Ngọc cười nói.

Cơ Như Nguyệt lườm hắn một cái.

- Anh đó, chỉ biết nghĩ lung tung! Bất quá cũng không xê xích gì nhiều, Thần khí bang hội khu Hoa Hạ, là Hồng Y đại pháo chung cực!

Hồng Y đại pháo? Đồ chơi này? Thạch Trung Ngọc nhất thời nhíu mày, đây coi là cái gì, Thạch Trung Ngọc còn nhớ rõ Hồng Y đại pháo. Thời kỳ Minh Thanh, nghiên cứu hỏa dược đã phát triển đến trình độ khá cao, uy lực cực kỳ lớn.

Bất quá, đồ chơi này làm Thần khí bang hội, cũng quá...

Cơ Như Nguyệt rõ ràng Thạch Trung Ngọc đang suy nghĩ cái gì, trực tiếp nói.

- Anh đừng liên hệ giữa hiện thực và du hí, tuy Thần khí gọi Hồng Y đại pháo, thế nhưng uy lực lại bất đồng! Nếu không... sao có thể xưng Thần khí?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, cảm thấy cũng phải.

- Vậy có phải một pháo bắn xuống, trực tiếp miểu sát một mảnh hay không? Nếu được thì trực tiếp khiêng nó giết Boss a!

- Nghĩ hay quá nhỉ! Thần khí bang hội chỉ có thể sử dụng ở điểm dừng chân.

Cơ Như Nguyệt giải thích, đồng thời hung hăng khi dễ Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, sờ mũi, không lên tiếng nữa.

Chúng nữ bắt đầu thương lượng một ít quy tắc thành lập bang

hội, dồn dập quyết định lấy danh tiếng đệ nhất cao thủ của Thạch Trung Ngọc tới thành lập bang hội, đồng thời cường liệt yêu cầu Thạch Trung Ngọc phải thắng quán quân đơn đấu. Toàn lực đoạt quán quân tổ đội, còn đoàn đội thi đấu, nếu có thể cũng phải cầm xuống.

Thạch Trung Ngọc nhất thời khổ não không gì sánh được, quán quân đơn đấu không thành vấn đề, một bộ Cuồng Long Thăng Thiên cơ bản có thể miểu sát bất kỳ kẻ nào. Điểm ấy hắn cực kỳ tin tưởng, dù sao hiện tại lượng máu của mọi người còn không có cao như vậy, phòng ngự ở trước mặt hắn chính là một lớp giấy mỏng, đó là Thạch Trung Ngọc còn chưa kích hoạt Cuồng Vọng Chi Tâm.

Thạch Trung Ngọc còn đang suy nghĩ, chúng nữ đã thảo luận xong, mỗi người quay về phòng, chuẩn bị tiến vào du hí, bắt đầu thành lập bang hội.

- Nguyệt tỷ, em có chút sự tình muốn nói với chị!

Hướng Lam đột nhiên hô, đi vào phòng Cơ Như Nguyệt.

Thạch Trung Ngọc thấy tình huống này, trong lòng nhất thời thấp thỏm, bão táp muốn tới sao. Không biết Cơ Như Nguyệt sẽ phản ứng ra sao? Ngồi ở trên ghế salon, nhìn cửa phòng Cơ Như Nguyệt đóng chặc, lúc này Thạch Trung Ngọc giống như lần đầu tiên bị mang vào bót cảnh sát, là bất an như vậy.

Dường như mình quá hoa tâm rồi? Thạch Trung Ngọc từ từ suy nghĩ.

Trước kia mình đơn thuần như vậy, chỉ muốn cưới Lý Lan, thế nhưng hai năm sau, tại sao mình lại thành như vậy? Dường như thay đổi rất nhiều? Thạch Trung Ngọc từ từ rơi vào hoài nghi. Dường như có đồ đạc gì đó bị mình đè nén, đây rốt cuộc là cái gì? Vì sao đột nhiên ta lại muốn giết người?

Cơ lão gia tử từ trong WC đi ra, thấy sắc mặt của Thạch Trung Ngọc âm tình bất định ngồi ở trên ghế salon, người đầy mồ hôi. Nhất thời thầm kêu một tiếng không xong, nhìn tình huống này, là tẩu hỏa nhập ma?

Cơ lão gia tử đang muốn tiến lên, đột nhiên nghe trên lầu cửa mở, Cơ Như Nguyệt hô to một tiếng.

- Thạch Trung Ngọc, anh lên đây cho em!

- Phốc!

Thạch Trung Ngọc phun ra một ngụm máu tươi, đôi mắt đỏ thắm, hung tợn nhìn chằm chằm Cơ Như Nguyệt.

- Như Nguyệt, mau vào phòng!

Cơ lão gia tử hô một tiếng, sau đó lao về phía Thạch Trung Ngọc.

Chương 842. Tẩu hỏa nhập ma

- Rống!

Thạch Trung Ngọc phẫn nộ rít gào giống như dã thú, một quyền đập cái bàn thành phấn vụn. Thở hổn hển, hung hăng nhìn chằm chằm Cơ Như Nguyệt đang kinh hoảng.

- Thạch Trung Ngọc! Tỉnh táo lại! Giữ vững tâm thần!

Cơ lão gia tử hô một tiếng.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhìn lão gia tử, khí tức hung mãnh trên người đối phương làm hắn nhất thời an tĩnh lại. Cơ lão gia tử nhìn thấy bộ dáng kia, trong lòng cũng cả kinh, trực tiếp xông ra vườn hoa.

Thạch Trung Ngọc nổi giận gầm lên một tiếng, đạp mặt đất, theo sau Cơ lão gia tử xông ra ngoài, đồng tử đỏ bừng nhìn chằm chằm Cơ lão gia tử, khí tức trên người đối phương bản năng làm cho hắn cảm thấy uy hiếp.

Cơ Như Nguyệt bị biểu tình của Thạch Trung Ngọc vừa rồi dọa sợ hãi, tâm thần bất định nhìn hai người xông ra ngoài.

- Vừa rồi Thạch ca làm sao vậy?

Chúng nữ còn lại nghe được thanh âm cũng từ trong phòng đi ra.

Dương Tử thấy cái bàn vỡ thành bột phấn, hưng phấn kêu lên.

- Đại thúc thật lợi hại! Nhưng sao hắn lại cùng Cơ lão gia tử đánh nhau?

Cơ Như Nguyệt lắc đầu, có chút không xác định nói.

- Vừa rồi giống như tẩu hỏa nhập ma? Sao anh ấy lại đột nhiên tẩu hỏa nhập ma?

Hướng Lam lo lắng nói.

- Không phải bởi vì chuyện của chúng ta chứ?

Tuyết Sương Yên còn không biết những tình huống này, trực tiếp nói.

- Chúng ta đi xem, khả năng đã xảy ra đại sự!

Chúng nữ thận trọng đi xuống, nhìn về phía vườn hoa.

Thạch Trung Ngọc lao ra biệt thự, liền thấy lão gia tử vẻ mặt ngưng trọng đứng ở trong hoa viên. Hiện tại hắn cơ hồ không có tư tưởng gì, chỉ muốn xé nát nhân loại trước mặt, sau đó nhìn thấy bất cứ người nào cũng giết, sát khí từ trên người lan tràn ra.

Sắc mặt Cơ lão gia tử nặng nề, vì sao trên người tiểu tử này đột nhiên sinh ra sát khí nặng như vậy? Thế nhưng không kịp suy nghĩ, hiện tại phải khống chế Thạch Trung Ngọc, nếu không... Tiếp tục như vậy nữa, thần trí của hắn sẽ càng ngày càng không tỉnh táo, trực tiếp biến thành một cuồng ma sát nhân. Đến lúc đó, toàn bộ thành phố sẽ hỗn loạn!

Cơ lão gia tử vọt thẳng tới Thạch Trung Ngọc, một quyền nện xuống ngực.

Thạch Trung Ngọc cũng không quan tâm, một quyền hung hăng đập tới đầu Cơ lão gia tử.

- Con bà nó!!

Cơ lão gia tử chửi nhỏ, hắn không dám lấy đầu mình đi liều mạng với nắm đấm của Thạch Trung Ngọc. Hiện tại Thạch Trung Ngọc chỉ còn bản năng, hoàn toàn bằng vào bản năng và trực giác tới công kích, đây là phương thức công kích đáng sợ nhất, Cơ lão gia tử còn chưa muốn chết sớm như vậy, chỉ có thể một bên né tránh nắm đấm, một bên phát động công kích.

Bây giờ Thạch Trung Ngọc là muốn giết Cơ lão gia tử, nhưng Cơ lão gia tử lại không dám hạ nặng tay, nếu nặng tay, dù Thạch Trung Ngọc thanh tỉnh cũng sẽ nằm trên giường một năm hai năm.

Cho nên bây giờ, coi như thực lực của Cơ lão gia mạnh hơn Thạch Trung Ngọc rất nhiều, nhưng lại chỉ có thể rơi vào thế hoà.

Trên người hai người không có chút thương tổn, nhưng hoa cỏ xung quanh lại gặp tai vạ. Bị kình khí làm cho thất linh bát lạc, toàn bộ hoa viên trở nên hỗn độn, không còn cảnh sắc mỹ lệ như trước nữa.

Đánh nửa ngày, Cơ lão gia tử cũng đánh ra chân hỏa, nắm tay bắt đầu đánh về phía những bộ vị trọng điểm của Thạch Trung Ngọc. Tốc độ của Thạch Trung Ngọc không bằng Cơ lão gia tử, nơi nào chịu nổi, nhất thời trên người bầm dập, bị Cơ lão gia tử đánh không ngừng lui lại, chỉ chốc lát đã tới đại sảnh.

Cơ lão gia tử phát hiện chúng nữ, vội vàng nói.

- Các ngươi nhanh trở về phòng! Nhanh!

Thạch Trung Ngọc nắm lấy cơ hội, một quyền đập trúng ngực Cơ lão gia tử, may mắn Cơ lão gia tử kịp phản ứng, làm ra động tác phòng ngự, nếu không một quyền này sẽ để cho hắn phun máu ba lần.

Rống!

Thạch Trung Ngọc thấy đánh trúng Cơ lão gia tử, hưng phấn gào thét một tiếng.

- Con mẹ nó, tiểu tử này hạ thủ thật ác!

Cơ lão gia tử sờ ngực, dễ dàng hóa giải công kích của Thạch Trung Ngọc. Đồng thời trọng điểm đành vào ngực, bụng dưới, sau lưng, hai vai, bắp đùi của đối phương.

Tuy Thạch Trung Ngọc cường đại rồi, thế nhưng quần áo trên người lại không có, bị quyền phong xé thành mảnh vụn.

- Ha ha! Tới! Đã lâu không có đánh thoải mái như vậy!

Cơ lão gia tử càng đánh càng hưng phấn, hắn đã lâu không có buông tay công kích. Thạch Trung Ngọc thật giống như một đống cát bị Cơ lão gia tử đánh đập.

Theo đau đớn lan tràn, hồng quang trong mắt Thạch Trung Ngọc từ từ tiêu tán.

Rốt cục đánh hơn hai giờ, trong miệng Thạch Trung Ngọc phát sinh tiếng rên rỉ, cả người té xỉu xuống đất.

- Di, xỉu rồi?

Cơ lão gia tử kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc ngã trên mặt đất, bất đắc dĩ thu tay, nhìn vào trong hô.

- Được rồi, mang Thạch Trung Ngọc của các ngươi về nghỉ ngơi!

- Vâng!

Chúng nữ vội vàng lao ra khỏi phòng, chạy về phía Thạch Trung Ngọc.

- Cơ lão gia tử, sao lại thế này!

Nhìn khuôn mặt người yêu sưng giống như đầu heo, Tuyết Sương Yên nhất thời kêu lên.

- Sao ngài có thể hạ thủ nặng như vậy!

Nhìn thấy tình huống của Thạch Trung Ngọc, chúng nữ đều căm tức nhìn Cơ lão gia tử.

Cơ lão gia tử không khỏi cười khổ, nữ nhân duyên của tiểu tử này thật tốt, nhanh như vậy đã chỉnh các nàng thành một đoàn?

- Nếu như ta không đánh hắn thành như vậy, hắn sẽ đánh ta thành như vậy!

- Sao Thạch ca lại đột nhiên nổi điên như vậy?

Hướng Lâm tràn đầy nghi hoặc và lo lắng hỏi.

Cơ lão gia tử bĩu môi.

- Tiểu tử này, thực lực đề cao, nhưng cảnh giới bất ổn. Vừa rồi chắc là bị cái gì kích thích, trực tiếp tẩu hỏa nhập ma! Các ngươi nha, để hắn an tâm điều dưỡng một thời gian, không nên để cho

tâm tình của hắn xuất hiện chấn động quá lớn, thì sẽ chậm rãi tốt lên. Bất quá tiểu tử này cũng xem như nhân họa đắc phúc!

Câu cuối bị chúng nữ không để ý, nghe Thạch Trung Ngọc không có chuyện gì, chỉ cần điều dưỡng, tâm liền để xuống.

Mọi người khiêng Thạch Trung Ngọc về phòng.

- Tảng đá chết tiệt, chuyện lần này cứ tính như thế, hừ hừ, xem ra anh cũng biết sai rồi! Nếu như lần sau còn như vậy, em sẽ thiến anh!

Cơ Như Nguyệt nhìn Thạch Trung Ngọc nằm trên giường, ngoài miệng tàn nhẫn nói, trong mắt lại lo lắng không thôi.

- Nguyệt tỷ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tuyết Sương Yên kỳ quái hỏi.

- Đợi chút nữa lại nói, chuyện này, sợ là chúng ta phải thương lượng với nhau!

Cơ Như Nguyệt nhìn chúng nữ lo lắng, đột nhiên thở dài, trong lòng thầm nghĩ.

- Ta xem chẳng những Hướng Lam, Hướng Lâm cũng ngầm sinh tình cảm với Thạch Trung Ngọc, người trong biệt thự này, sao ai cũng yêu hắn chứ, ai. Đều là mệnh của chúng ta sao?

Chương 843. Các nữ nhân của ta

…

- Hở? Sao mình lại nằm trên giường?

Thạch Trung Ngọc có chút nghi ngờ nói.

Nghe được thanh âm của Thạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệt đang ngẩn người nhất thời tỉnh lại, ân cần hỏi han.

- Anh đã tỉnh rồi, cảm giác thế nào?

- Anh? Tốt a, rất tốt!

Thạch Trung Ngọc mở chăn, nhất thời cảm giác trên người trần truồng, kinh ngạc nói.

- Y phục của anh đâu!

Cơ Như Nguyệt yêu kiều hừ một tiếng, nhìn cự vật trong quần Thạch Trung Ngọc ngóc đầu lên, sắc mặt đỏ bừng.

- Lúc đó anh tẩu hỏa nhập ma, kết quả cùng Cơ lão gia tử đánh một trận, quần áo vỡ nát!

- À?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc mở to hai mắt.

- Chuyện gì xảy ra? Tẩu hỏa nhập ma? Sao anh lại...

Cơ Như Nguyệt nhẹ giọng an ủi.

- Được rồi, không sao, hừ hừ, anh như nguyện rồi, mấy nữ sinh đều bằng lòng ở cùng với anh. Hừ hừ, hoa tâm!

- Ngạch..

Thạch Trung Ngọc có chút ngượng ngùng sờ mũi, cười hắc hắc nói.

- Được rồi, bất kể như thế nào, Nguyệt Nguyệt thủy chung là vợ cả, hắc hắc!

- Tới địa ngục đi!

Tuy Cơ Như Nguyệt biểu hiện không có gì, thế nhưng tâm lý vẫn rất ghét, dù sao lần này trái tim của Thạch Trung Ngọc đã chia làm quá nhiều phần. Bất quá từ nhỏ Cơ Như Nguyệt được dạy tư tưởng ba vợ bốn nàng hầu, trong lòng rất dễ dàng chấp nhận. Thế nhưng chúng nữ còn lại thế nào, nàng lại không biết.

- Hì hì, Như Nguyệt, cám ơn em.

Thạch Trung Ngọc chăm chú nhìn Cơ Như Nguyệt, nhẹ giọng nói.

Cơ Như Nguyệt có chút ngượng ngùng tựa đầu ở trên vai Thạch Trung Ngọc.

- Được rồi, chỉ cần anh tốt với em là được, em không yêu cầu gì khác, chỉ cần trong tim anh có em!

- Ừm!

Thạch Trung Ngọc dùng sức gật đầu, nhìn Cơ Như Nguyệt, từ từ cúi đầu, hôn lên đôi môi mềm mại.

- Ngô.

Cơ Như Nguyệt rên nhẹ một tiếng, chủ động đưa đầu lưỡi ra, hai cái lưỡi quấn quýt lẫn nhau, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy tình yêu nồng đậm của chủ nhân chiếc lưỡi thơm tho kia, không khỏi đưa hai tay ra, bóp lấy bộ ngực mềm mại.

- Ừm…

Cơ Như Nguyệt yêu kiều rên một tiếng, tay từ từ mò xuống giữa

hai chân của Thạch Trung Ngọc, cầm lấy dương vật của hắn.

- Ai nha, hai người các ngươi, có xấu hổ hay không hả!

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng cười khẽ của Tuyết Sương Yên.

Cơ Như Nguyệt mắc cở đỏ bừng cả khuôn mặt, vội vàng phản bác.

- Cô gái nhỏ này, cũng không sợ đau mắt hột?

- Tới địa ngục đi, em cũng không phải chưa thấy qua!

Tuyết Sương Yên cười hì hì, ngồi ở bên giường, chu cái miệng nhỏ nhắn.

- Thạch ca, hiện tại anh hài lòng chưa!

- Rất hài lòng, cực kỳ hài lòng!

Thạch Trung Ngọc vội vàng gật đầu, cười hắc hắc nói.

- Hừ!

Tuyết Sương Yên hừ nhẹ một tiếng, đột nhiên tự tay nắm lấy dương vật của hắn.

- Nếu như lần sau anh còn dám thông đồng nữ nhân khác, em sẽ bóp nát nó!

- Ngạch, sẽ không đâu!

Thạch Trung Ngọc cười khổ nói, cảm giác tiểu đệ đệ bị bắt cũng không tốt như vậy.

- Ồ, được rồi, chờ sau đó login, Lý Lan sẽ tới gặp các em.

- Em biết ngay mà!

Cơ Như Nguyệt hừ nhẹ một tiếng.

- Thành thật khai báo, còn có ai, nói hết ra đi!

- Ngạch, cái kia, hẳn không có!

- Hừ hừ, chúng ta có thể tiếp thu Lý Lan, thế nhưng nếu như có nữa mà nói!

- Như thế nào đây?

- Có nữa, liền trực tiếp, răng rắc!

- Được rồi, sẽ không, ân, tới hôn nhẹ…

- Không muốn, ô ô…

- Hắc hắc, tiểu Yên Yên, em cũng đừng nghĩ chạy, xem chộp vú long trảo thủ của ta!

- A, Thạch ca xấu xa!

Ba người cười đùa, từ từ bị Thạch Trung Ngọc khiêu khích ra dục hỏa, chỉ nháy mắt, ba người đã trần truồng nằm ở trên giường.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc chuẩn bị xách súng lên ngựa, Hướng Lâm hào hứng chạy vào, kết quả thấy cảnh này, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành đỏ rực.

- Các ngươi cứ làm đi, em đi trước.

Hướng Lâm muốn xoay người đi ra, Thạch Trung Ngọc làm sao đồng ý, hắc hắc, trong biệt thự chỉ còn Hướng Lâm chưa khai bao, ngày đó vốn muốn trực tiếp đâm vào, lại bị cắt đứt, như vậy ngày hôm nay... Thạch Trung Ngọc cười dâm đãng, vội vàng đứng dậy kéo Hướng Lâm vào phòng. May mắn giường của Thạch Trung Ngọc lớn, đủ bốn năm người ở phía trên cuồn cuộn, thêm một người cũng không vướng bận.

Kết quả thời điểm Thạch Trung Ngọc chuẩn bị xách súng lên ngựa, Hướng Lam cũng đến...

Tiếp theo là Dương Tử... nữ nhân trong biệt thự đều chui vào phòng Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc hưng phấn không gì sánh được, năm mỹ nữ trần truồng một loạt nằm ở trên giường,

Thạch Trung Ngọc hạnh phúc rơi vào trong mỹ nữ ôn nhu hương, chiến đấu kinh thiên động địa.

Hạnh phúc không gì sánh được a, oh, 6P tuyệt vời, ha ha, nội tâm Thạch Trung Ngọc nhịn không được cười dâm đãng. Bàn tay không ngừng bồi hồi, du đãng ở trên năm bộ ngực khác nhau.

Trong phòng, tiếng cười đùa, tiếng rên rỉ, tiếng kinh hô, liên miên bất tuyệt.

Cơ lão gia tử ở trong phòng khách uống rượu, nghe trong phòng không ngừng truyền tới thanh âm rên rỉ, bất đắc dĩ cười.

- Tiểu tử này, năm nữ nhân cũng không biết hắn có thể chịu được không, ai, tưởng tượng năm đó, lão phu ta, ah, hình như nhiều nhất cũng chỉ bốn cái cùng lúc. Ai, thời đại của người tuổi trẻ, già rồi, già rồi.

Cơ lão gia tử lắc đầu, đi ra ngoài biệt thự hóng gió!

Trận chiến đấu oanh oanh liệt liệt duy trì liên tục đến ba giờ mới kết thúc, lại không phải bởi vì Thạch Trung Ngọc không được, mà là Cơ Như Nguyệt nói thi đấu sắp bắt đầu rồi, lúc này mọi người mới cuống quít tỉnh dậy.

Bất quá Thạch Trung Ngọc vẫn cảm thấy không thỏa mãn, đề nghị buổi tối cùng mấy cô nương tái chiến ba trăm hiệp, lại bị không biết bao nhiêu ngọc thủ nhéo hông.

Ba giờ rưỡi chiều, mọi người đúng giờ login. Vừa vào game, Thạch Trung Ngọc liền nhận được gợi ý của hệ thống.

- Thi đấu của ngài sắp bắt đầu, xin chuẩn bị, mười giây sau sẽ truyền tống đến nơi so tài.

Bởi đối thủ là ngẫu nhiên phân phối, Thạch Trung Ngọc cũng không biết đối thủ kế tiếp có phải chúng nữ hay không, dù sao trong mười sáu người, vợ mình chiếm 4 vị trí, tỷ lệ gặp nhau vẫn rất lớn.

Vừa lên đài, Thạch Trung Ngọc nhìn về phía đối thủ, không phải vợ mình, Thạch Trung Ngọc nhất thời yên tâm.

Bất quá thân hình tên kia sao cảm giác quen mắt như vậy?

Chương 844. Tấn cấp Top 8

- Hinh Vũ Chi Thạch?

Chiến Sĩ kia thấy Thạch Trung Ngọc, nhất thời buồn bực thở dài.

- Ngạch., ngươi là?

Thạch Trung Ngọc có chút bất đắc dĩ, hắn ở trong game người quen biết cũng không nhiều.

- Là ta.

Người nọ kéo mặt nạ xuống, lại là Bạo Quân.

- Hắc hắc, nguyên lai là ngươi. Tới tới tới, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp!

Thạch Trung Ngọc nhất thời cười nói, cầm Chiến Thần Chi Nhận đi về phía Bạo Quân.

- Đúng rồi, sao ngươi lại biến thành Chiến Sĩ?

- Mẹ kiếp, ta chỉ là muốn ngụy trang một chút, thấy ta là Chiến Sĩ, nhịp điệu công kích của bọn họ sẽ bất đồng, như vậy ta đột nhiên ẩn thân đổi lại trang bị khác thì tốt rồi!

Vẻ mặt Bạo Quân phiền muộn.

- Tiểu tử ngươi đúng là giỏi tính toán!

Thạch Trung Ngọc khẽ cười.

- Bất quá những thứ này đối với ta mà nói đều vô dụng!

- Ta biết vô dụng, cho nên ta mới nói thẳng, ai, sao lại xui xẻo như thế chứ!

Bạo Quân nhẹ giọng than thở.

- Quên đi, ta trực tiếp nhận thua là được!

- A, đừng, để cho ta chém một đao lại nói!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Ta có ngu ngốc như vậy sao?

Bạo Quân như nhìn người ngốc, nhẹ giọng hô.

- Ta chịu thua!

- Hỗn đản này!

Thạch Trung Ngọc thấy Bạo Quân bị truyền tống ra ngoài, thầm mắng một tiếng, hắn đang ngứa tay, không nghĩ tới đối thủ lại chịu thua, thật xui xẻo!

Mới vòng 1 đã xuất hiện tình huống chịu thua, khán giả phía dưới nhất thời la ó. Bất quá cũng có người biết nội tình, đối với Bạo Quân chịu thua cảm thấy rất bình thường. Bất quá cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao quan hệ của Bạo Quân và Hinh Vũ Chi Thạch trở nên tốt như vậy, giống như bạn cũ lâu năm, thật trăm mối không lời giải.

- Bạo Quân và Hinh Vũ Chi Thạch là 3D sao?

- Không có khả năng? Hinh Vũ Chi Thạch không phải là cùng Bạo Hạo sao?

- Bạo Hạo là huynh đệ của Bạo Quân, ba người cũng bình thường nha!

- Oa, nói cũng phải!

Nghe những người kia đàm luận, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ bĩu môi, vừa rồi lão tử còn 6P đây, bất quá là năm đại mỹ nữ, hắc hắc! Nghĩ nghĩ, ánh mắt lại không có hảo ý nhìn về phía chúng nữ.

Trận thứ hai là Tuyết Sương Yên, mà đối thủ là Lạc Diệp Phi Tuyết.

Nhìn thấy hai nữ nhân của mình muốn chiến đấu, Thạch Trung Ngọc nhất thời quấn quýt.

Lạc Diệp Phi Tuyết và Tuyết Sương Yên quan hệ cũng không tệ, hai nàng trực tiếp ở trên đài hàn huyên.

- Mẹ kiếp! Tại sao lại là hai nữ nhân! Lại ở trên đài tán gẫu!

- Ta có dự cảm bất hảo với vòng 16!

- Hai nữ nhân nhanh đánh đi! Hinh Vũ Chi Tuyết, làm chết nữ nhân kia!

- Ngày hôm qua Hinh Vũ Chi Nguyệt và Lạc Diệp Phi Hoa, hôm nay là Hinh Vũ Chi Tuyết và Lạc Diệp Phi Tuyết! Thật đau trứng! Phòng làm việc Hinh Vũ đều là một đám hỗn đản!

- Móa, dám mắng phòng làm việc Hinh Vũ? Mỹ nữ nơi đó đều là nữ thần của ta, các huynh đệ, làm chết vương bát đản này!

- Các ngươi nghĩ đám các ngươi là Hinh Vũ Chi Thạch sao, muốn giết người ở khu an toàn?

- Hắc hắc mặc dù không thể sát nhân, thế nhưng, các huynh đệ, dùng quả đấm!

- Mẹ kiếp, ai nha, ai nha!

Lạc Diệp Phi Tuyết và Tuyết Sương Yên hàn huyên một hồi, liền bày ra trận thế.

Thân thể Tuyết Sương Yên hóa nhạt, tiến vào trạng thái ẩn thân. Lạc Diệp Phi Tuyết rất bình tĩnh đứng ở trong sân, pháp trượng vung lên, một Liệt Diễm Hộ Thuẫn tiếp xuất hiện ở chung quanh thân thể.

- Lại là một pháp thuật phòng ngự!

- Khá lắm!

Nhìn thấy pháp thuật của Lạc Diệp Phi Tuyết, dưới đài nhất thời nghị luận ầm ĩ.

Tuyết Sương Yên ẩn thân không chút lo lắng, bởi vì Thạch Trung Ngọc đã sớm giao sách kỹ năng Phá Ma Nhất Kích cho Tuyết Sương Yên.

Phá Ma Nhất Kích, cấp 1, lợi dụng lực lượng đặc thù, dùng dao găm công kích mục tiêu, trong nháy mắt phá hủy một pháp thuật của mục tiêu, đồng thời phong bế toàn bộ pháp thuật trên người mục tiêu, duy trì liên tục 2 giây. Thời gian cold-down 30 giây. Tiêu hao 120 điểm pháp lực.

Tuyết Sương Yên từ từ tới bên người Lạc Diệp Phi Tuyết, trên chủy thủ hiện lên hắc quang, hung hăng đâm vào Liệt Diễm Hộ Thuẫn.

Liệt Diễm Hộ Thuẫn của Lạc Diệp Phi Tuyết tiêu thất, thừa dịp Lạc Diệp Phi Tuyết sững sờ, Tuyết Sương Yên bước nhanh tiến lên, thi triển kỹ năng Lau Hầu.

- Oa! Đó là Phá Ma Nhất Kích, kỹ năng này cũng xuất hiện rồi?!

- Thật sắc bén!

- Đây mới là Đạo Tặc!

Lạc Diệp Phi Tuyết cả kinh, HP giảm một phần ba, xem ra lượng máu của nàng không thấp. Lau Hầu là một trong mấy kỹ năng tất sát của Đạo Tặc, mặc dù không ở dưới trạng thái ẩn thân, lực công kích không cộng thêm. Thế nhưng lực công kích của Tuyết Sương Yên vốn rất cao, Lạc Diệp Phi Tuyết chỉ là Pháp Sư, bị Đạo Tặc công kích còn dư lại nhiều máu như vậy, không thể không nói nàng rất cường đại.

Lạc Diệp Phi Tuyết vội vàng vung pháp trượng, hỏa hoàn xuất hiện, Tuyết Sương Yên bị chấn bay ra. Thời điểm Lạc Diệp Phi Tuyết thi triển hỏa hoàn, cũng lập tức ngâm xướng pháp thuật. Tuyết Sương Yên thì sử dụng Ám Ảnh Vũ Bộ, trong nháy mắt xuất hiện ở sau lưng Lạc Diệp Phi Tuyết. Ám Ảnh Vũ Bộ, trong nháy mắt xuất hiện ở phía sau địch nhân, thời gian cold-down 20 giây.

Tay phải đoản đao, tay trái dao găm, hung hăng đâm về phía sau lưng Lạc Diệp Phi Tuyết. Đồng thời lợi dụng vũ khí trong hai tay

công kích, tạo thành thương tổn gấp hai, còn có tỷ lệ tạo thành xé rách vết thương nhất định, duy trì liên tục 10 giây.

Đạo Tặc công kích phía sau được cộng thêm 20%, lần này lượng máu của Lạc Diệp Phi Tuyết hạ xuống tới hai phần ba, nàng vội vàng lấy hồng dược, muốn bỏ vào trong miệng. Đồng thời Liệt Diễm Hộ Thuẫn xuất hiện lần nữa.

Tuyết Sương Yên thầm kêu đáng tiếc, không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ thoát ly trạng thái chiến đấu, ẩn thân.

Trên sân chỉ còn Lạc Diệp Phi Tuyết đứng cô đơn ở nơi đó.

Kỹ năng của Tuyết Sương Yên hết thời gian làm lạnh, tiếp tục xuất động, từ từ đi đến sau lưng Lạc Diệp Phi Tuyết. Thế nhưng Lạc Diệp Phi Tuyết cũng phỏng chừng được thời gian, một cái hỏa hoàn bùng nổ, trực tiếp ép Tuyết Sương Yên hiện thân.

Tuyết Sương Yên sửng sốt, thầm nghĩ không tốt, vội vàng thi triển Ám Ảnh Vũ Bộ xuất hiện ở sau lưng Lạc Diệp Phi Tuyết. Lạc Diệp Phi Tuyết phỏng chừng thời gian cold-down của kỹ năng này tương đối dài, lại không nghĩ rằng ngắn như vậy, nhất thời có chút trở tay không kịp. Tuyết Sương Yên thi triển Phá Ma Nhất Kích phá tan Liệt Diễm Hộ Thuẫn, sau đó là kỹ năng Bóp Cổ.

Bóp Cổ, cấp 1, ghìm chặt cổ của đối phương, làm cho đối phương không cách nào thi triển pháp thuật, duy trì liên tục 3 giây. Tạo thành thương tổn mẫn tiệp gấp ba. Cần phát động ở sau lưng mục tiêu.

Sau đó là một series kỹ năng ném xuống. Ma Pháp Sư không cách nào thi triển pháp thuật, nhất định chính là phế vật và đống cát. Lạc Diệp Phi Tuyết không chút huyền niệm hóa thành bạch quang.

Chương 845. Ma Tộc xâm lấn?

- Hì hì, Thạch ca, thế nào, em lợi hại không!

Tuyết Sương Yên nhìn Thạch Trung Ngọc cao hứng cười nói.

Thạch Trung Ngọc rất nghiêm túc gật đầu, sờ sờ đầu nhỏ của Tuyết Sương Yên.

- Ừm, không tệ, tiểu Yên Yên của ta lợi hại hơn rất nhiều, có tiến bộ, nhưng còn kém ta một ít, phải tiếp tục cố gắng!

- Đi tìm chết đi, tự luyến!

- Di, trận thứ ba đến em?

Đột nhiên Hướng Lam sửng sốt, hiển nhiên vừa rồi có gợi ý của hệ thống.

- Nỗ lực lên! Lam Lam! Nếu thắng, buổi tối ta tặng Thạch ca cho ngươi!

Tuyết Sương Yên cười hì hì.

- Ngươi muốn ăn đòn sao!

Hướng Lam ném cái bạch nhãn.

- Xem bản cô nương lợi hại!

- Nỗ lực lên!

Một giây kế tiếp, Hướng Lam xuất hiện ở trên sân đấu, đối thủ cũng là người quen cũ, Minh Dã Cô Khách. Hiển nhiên, Minh Dã Cô Khách thấy đối thủ là Hướng Lam cũng sửng sờ.

- Ha ha, dĩ nhiên là tiểu tử này, gia hỏa kia thật xui xẻo!

Thạch Trung Ngọc thấy là Minh Dã Cô Khách, nhất thời cười vui

vẻ.

- Hướng Lam, hung hãn đánh hắn một trận!

Mặc dù bây giờ cùng Minh Dã Cô Khách quan hệ cũng không tính là địch nhân, thế nhưng những sự tình lúc trước vẫn để cho Thạch Trung Ngọc khó chịu.

Nhưng hai người trên đài lại nghe không được Thạch Trung Ngọc nói, nếu không Minh Dã Cô Khách khẳng định sẽ mắng đệ nhất cao thủ không có độ lượng.

Thi đấu bắt đầu, Hướng Lam đâm Trảm Lôi Kiếm xuống đất, Tấn Lôi Trảm cấp 2 gia tăng 300% tốc độ di động, hầu như trong chớp mắt xuất hiện ở trước mặt Minh Dã Cô Khách. Đột ngột nâng kiếm, trên thân Trảm Lôi Kiếm hiện ra lôi quang, hung hăng bắn lên người Minh Dã Cô Khách.

Thạch Trung Ngọc thấy tình huống này, trong lòng hiện ra hai chữ, kiếm khí! Lúc nào Hướng Lam học được sát chiêu hung hãn như vậy? Minh Dã Cô Khách bị lôi quang bắn trúng, nhất thời rơi vào trạng thái mất cảm giác, Hướng Lam không chút nương tay, mượn quán tính cả người nhảy lên.

Trảm Lôi Kiếm tay phải bạo phát Phong Lôi Chi Lực, lôi quang thiểm thước. Trảm Lôi Kiếm tay trái phát ra trọng lực, song kiếm hung hăng chém xuống.

Phong Lôi Kích, Lực Phách Hoa Sơn? Hai cái kỹ năng đồng thời phóng xuất! Thạch Trung Ngọc nhất thời phát hiện, thì ra tiểu nha đầu Hướng Lam này cũng tiến bộ không ít!

Bởi vì thân thể của Minh Dã Cô Khách bị tê liệt, căn bản không có cách nhúc nhích, gắng gượng tiếp được hai chiêu, HP chỉ còn lại một tia, sau đó bị Hướng Lam tùy ý đánh một kích, trực tiếp biến thành bạch quang.

Hướng Lam công kích sắc bén, làm cho vô số người chơi vỗ tay tán thưởng.

- Không hổ là chức nghiệp ẩn, thực trâu bò!

- Chức nghiệp ẩn thì như thế nào? Kỹ thuật giỏi mới là trâu bò!

- Lẽ nào chức nghiệp ẩn không trâu bò?

- Chức nghiệp ẩn rất trâu bò? Bạo Quân thấy Hinh Vũ Chi Thạch còn không phải trực tiếp chịu thua!

- Hinh Vũ Chi Thạch cũng là chức nghiệp ẩn!

Người chơi nghị luận ầm ĩ, Hướng Lam ở trong tiếng hoan hô, chậm rãi biến mất. Thi đấu, chỉ có người thắng mới có thể được thừa nhận và hoan hô.

- Tiểu Lam không tệ! Chúc mừng!

Cơ Như Nguyệt nhìn Hướng Lam cười nói.

- Hắc hắc, cảm ơn.

Hướng Lam cười híp mắt, giống như khoe khoang nói.

- Vừa rồi em dùng Tấn Lôi Trảm, dĩ nhiên lĩnh ngộ được một kỹ năng! Thật cao hứng!

- Chính là kỹ năng giống như kiếm khí kia sao?

Ánh mắt Thạch Trung Ngọc sáng lên.

- Nhìn xem!

Hướng Lam vội vàng mở cột skill, cho mọi người nhìn xem.

- Kích Lôi Thức, kỹ năng Tấn Lôi Trảm phát triển, cần sử dụng Tấn Lôi Trảm mới có thể sử dụng, lợi dụng Lôi Điện Chi Lực lấy ra một tia hồ quang điện, tạo thành vũ khí thương tổn gấp đôi, có 50% tỷ lệ làm mục tiêu mất cảm giác 1.5 giây.

Mạnh như vậy! Thạch Trung Ngọc nhìn chảy nước miếng, chẳng những mạnh mẽ còn rất uy phong.

Hướng Lam kiêu ngạo ngẩng đầu nhỏ.

- Hắc hắc, ước ao đi! Không nghĩ tới em lại lĩnh ngộ kỹ năng,

hắc hắc!

Thạch Trung Ngọc bĩu môi.

- Em lĩnh ngộ kỹ năng nhiều bằng anh sao?

Hướng Lam liếc mắt.

- Anh là biến thái, không so với anh!

- Được rồi, vòng thứ ba không có chúng ta, chúng ta là tiếp tục xem hay đi đánh quái?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

- Cũng không biết chuyện gì xảy ra, vòng 16 thi đấu, hệ thống lại không công bố danh sách đối chiến.

Hướng Lam lầm bầm.

- Nếu không chúng ta đi thành lập bang hội trước!

- Trước không vội, chờ Thạch ca đoạt được quán quân lại nói!

Cơ Như Nguyệt lắc đầu.

- Hì hì, vậy đi Phủ Thành Chủ, ngày đó hát hí khúc rất vui!

Tuyết Sương Yên đề nghị.

Chúng nữ gật đầu tán thành.

Thạch Trung Ngọc tái mặt, nghe nha đầu Tiếu Hàm kia hát kịch hoàng mai hay lắm sao? Kia là tạp âm nha.

Thế nhưng chúng nữ đều đồng ý, Thạch Trung Ngọc phản đối vô hiệu, chỉ có thể bất đắc dĩ đi về phía Phủ Thành Chủ.

Quản gia đi ra đón.

- Hinh Vũ Chi Thạch, Thành Chủ Đại Nhân chờ ngươi rất lâu rồi!

Con mẹ nó mỗi lần đều chờ ta rất lâu? Lâu sao không phái người

tới gọi? Thạch Trung Ngọc buồn bực sờ mũi, nhìn chúng nữ nói.

- Anh đi tìm đại bá, các em tới hoa viên đi, bình thường Tiếu Hàm đều ở đó.

- Ừm, đã biết, anh đi đi!

Cơ Như Nguyệt gật đầu, lôi kéo chúng nữ đi tới hậu hoa viên.

Thạch Trung Ngọc theo quản gia tới thư phòng, khe khẽ gõ cửa.

- Ai vậy, hiện tại ta có việc, đợi lát nữa đã!

Thanh âm của Tiếu Sơn từ bên trong truyền ra.

- Là ta, đại bá!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói, quả nhiên chỉ chốc lát, liền thấy Tiếu Sơn nhẹ nhàng kéo ra một khe hở, sau đó dò đầu ra quan sát xung quanh.

- Yên tâm, đại bá, Tiếu Hàm không ở đây!

Thạch Trung Ngọc thấy dáng vẻ của Tiếu Sơn, nhất thời có chút buồn cười.

Tiếu Sơn nhẹ nhàng phun ra một hơi.

- Không có là tốt rồi, vào nhanh lên!

Theo Tiếu Sơn vào cửa, liền nghe Tiếu Sơn than thở.

- Ai, hiền chất, ngươi nhanh mang Tiếu Hàm đi đi, mấy ngày nay ta sắp chịu không nổi rồi!

Thạch Trung Ngọc cười thầm, bất quá vẫn lắc đầu.

- Mấy ngày nay lo thi đấu đâu, chờ sau khi tranh tài kết thúc lại tính.

Tiếu Sơn chỉ phải bất đắc dĩ thở dài, sau đó nghiêm mặt hỏi.

- Hiền chất có hỏi thăm được tin tức gì chưa?

Thạch Trung Ngọc biết là hỏi vấn đề thân thế của Tiếu Hàm, trực tiếp hồi đáp.

- Mấy ngày nay đều lo thi đấu, làm sao tra xét? Phải chờ sau tranh tài mới có thể làm được!

- Ừm, nhớ kỹ, tốt nhất trong vòng nửa năm phải tra xét ra!

Tiếu Sơn nhẹ giọng nói.

- Làm sao vậy? Sao đột nhiên lại vội vả như thế?

Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực.

- Ma Tộc sắp xâm lấn rồi, ta hoài nghi chuyện này có quan hệ tới Ma Tộc, cho nên ngươi phải nhanh một chút?

Tiếu Hàm dính líu quan hệ với Ma Tộc? Thạch Trung Ngọc nhất thời buồn bực, tiểu nha đầu đáng yêu như vậy, sao sẽ có quan hệ tới Ma Tộc?

Chương 846. Ngụy Tiên khí? Tiên khí?

- Ma Tộc xâm lấn rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

Tiếu Sơn trầm mặc một chút, trong mắt lóe lên thần sắc thống khổ.

- Mỗi qua ba trăm năm, Dị Không Gian và không gian này sẽ không ổn định, lúc này Ma Tộc ở Dị Không Gian sẽ bắt đầu thiết lập Truyền Tống Trận kết nối hai không gian, sau đó phát động xâm lấn. Ma Tộc cường đại người bình thường căn bản không có cách ngăn cản, mỗi ba trăm năm hầu như đều là tai nạn của loài người!

- Ma Tộc lợi hại như vậy sao? Nơi này của chúng ta là có vài tỷ người nha!

Thạch Trung Ngọc có chút kỳ quái nói.

- Trong Ma Tộc, thực lực thấp nhất cũng là cấp 50, hơn nữa mỗi cái đều là cường giả tinh anh trở lên. Ba Ma Vương đều là lão quái vật sống hàng vạn năm, thực lực thâm bất khả trắc. Năm đó sư phụ ngươi Tương Viên từng cùng Ma Vương chiến đấu qua!

Tiếu Sơn nói.

- Bất quá đáng tiếc, cuối cùng thảm bại!

Tê! Thạch Trung Ngọc hít một ngụm khí lạnh, thực lực Tương Viên biến thái như vậy cũng thua!

- Đã có Ma Tộc, vậy hẳn là cũng có Thần Tộc chứ!

- Thần Tộc?

Tiếu Sơn sửng sốt, khẽ cười nói.

- Thần Tộc chỉ có một vị.

- Là ai?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

- Có thể gọi hắn đi ra hỗ trợ đối phó những Ma Tộc kia?

- Thần Tộc chính là hệ thống Chủ Thần, ngươi nói nàng sẽ hỗ trợ sao?

Tiếu Sơn nhìn Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Tuy nàng là Boss cuối cùng của trò chơi, thế nhưng nàng căn bản sẽ không xuất thủ!

- Hệ thống Chủ Thần là Boss cuối cùng? Không phải cuối cùng chúng ta phải giết nàng chứ?

Ánh mắt Thạch Trung Ngọc nhất thời sáng lên, Boss là làm gì, Boss chính là dùng để đẩy ngã!

- Phải, bất quá không giống như ngươi tưởng tượng, đến lúc đó ngươi đẩy ngã chẳng qua là một phân thân của hệ thống Chủ Thần mà thôi, dù sao Chủ Thần đại nhân là phải quản lý toàn bộ thời gian, nếu như ngươi đẩy ngã nàng, như vậy thế giới này cũng sẽ sụp đổ.

Tiếu Sơn chậm rãi giải thích.

- Đúng rồi, bá phụ, làm sao ngài biết nhiều như vậy? Hơn nữa hệ thống cho phép ngài nói như vậy sao?

Thạch Trung Ngọc có chút kỳ quái, có vẻ như Tiếu Sơn đã xúc phạm quy tắc trò chơi.

Tiếu Sơn đột nhiên cười hắc hắc, khí chất cả người đột nhiên đại biến, trở nên như hư vô phiêu miểu, rõ ràng đứng ở trước mặt, nhưng thật giống như lại không tồn tại.

- Hinh Vũ Chi Thạch a Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi đoán một chút bây giờ ta là người nào?

Thạch Trung Ngọc giật mình, Tiếu Sơn đang chơi trò gì đây?

- Ngươi là ai?

- Ngươi đoán đi, đoán tại sao ta có thể nói ra những bí mật này mà không bị hệ thống nghiêm phạt!

Tiếu Sơn tiếp tục cười nói, nụ cười kia cảm giác như nữ tính nghịch ngợm? Cảm giác có điểm nổi da gà.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhất thời minh bạch Tiếu Sơn hẳn là bị một Đại Năng bám vào người, có thể nói ra nhiều như vậy và biết nhiều như vậy, ngoại trừ ba Đại Ma Vương, sợ là cũng chỉ có một người.

- Hệ thống đại thần, ngài đừng nói đùa với ta được không? Ta sợ!

Thạch Trung Ngọc cố ý cười nói, thế nhưng trong lòng lại cực kỳ khẩn trương.

- Ha ha, không hổ là đệ nhất cao thủ!

'Tiếu Sơn' nhẹ nhàng cười cười.

- Thật đoán đúng.

- Ngạch, không biết hệ thống đại thần tìm ta có chuyện gì?

Thạch Trung Ngọc sờ mũi, có chút lo lắng hỏi.

'Tiếu Sơn' khẽ lắc đầu.

- Không có chuyện gì, chỉ là đột nhiên muốn tìm người tán gẫu một chút mà thôi.

Quỷ mới tin, hệ thống đại thần sẽ không có chuyện gì tìm người trò chuyện? Thạch Trung Ngọc bĩu môi, sau đó hỏi.

- Tiếu Sơn thành chủ đâu?

- Tiếu Sơn? Ở đây, ta chỉ là mượn thân thể của hắn nói với ngươi, ý thức của hắn rơi vào trạng thái ngủ say mà thôi.

'Tiếu Sơn' khoát tay áo.

- Bất quá nói thật, Hinh Vũ Chi Thạch, ta thật phải cảm tạ ngươi!

- Cảm tạ ta?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, sau đó kích động nói.

- Cái này, nếu hệ thống đại thần cảm tạ ta, vậy thưởng ta mười món tám món Thần khí cho ta chơi được không.

'Tiếu Sơn' liếc mắt.

- Hiện tại ta có cho Thần khí ngươi cũng không dùng được, chờ ngươi lên cấp 80 lại nói chuyện này!

- Ngươi tùy tiện sửa chữa thuộc tính Thần khí một chút không phải được sao?

Thạch Trung Ngọc bĩu môi, này rõ ràng là không muốn cho nha.

- Hắc hắc.

'Tiếu Sơn' nháy mắt.

- Đúng rồi, có một sự tình muốn thương lượng với ngươi một chút.

- Chuyện gì?

Thạch Trung Ngọc bĩu môi, cái thương lượng này quyết không phải chuyện tốt rồi.

- Hắc hắc, kỹ năng của ngươi đã hoàn toàn ảnh hưởng cân bằng của trò chơi, cái này…

'Tiếu Sơn' có chút ngượng ngùng cười cười.

- Có thể đổi một cái không.

- Gì?

Thạch Trung Ngọc nhất thời sửng sốt.

- Không phải đâu, Chủ Thần đại ca! Cái này nào có ảnh hưởng du hí thăng bằng.

- Hắc hắc, cái này, ngươi hiểu, ngươi xem kỹ năng của ngươi, bỏ qua phòng ngự vật lý, cái này không thay đổi, tất cả mọi người ai còn dám chơi.

'Tiếu Sơn' xoa xoa tay.

- Vậy phải đổi thế nào? Sửa lại ta có chỗ tốt gì?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

'Tiếu Sơn' phất phất tay, trước mặt Thạch Trung Ngọc nhất thời xuất hiện một cái bảng.

- Ngươi xem, muốn đổi thành cái nào.

Cuồng Long Thăng Thiên, cấp 4, dùng lực lượng tinh thần đánh bay mục tiêu, tạo thành 2.5 lần thương tổn, nếu như lực lượng mục tiêu cao hơn bản thân 3 lần thì không thể đánh bay. Sau khi đánh bay, tự mình xông lên, tạo thành ba lần công kích, mỗi lần công kích thương tổn bằng 110%, 120%, 130%. Thời gian cold-down 20 giây, tiêu hao 120 điểm pháp lực.

Đã không còn hiệu quả bỏ qua phòng ngự, thương tổn tăng cường. Ở trước mắt đến xem, thương tổn biến hóa không nhiều lắm, thế nhưng nếu như đến cuối cùng, phòng ngự cao lên, tác dụng của kỹ năng này sẽ thấp xuống. Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút.

- Còn có bồi thường gì không?

- Cho ngươi một kiện Tiên khí, như thế nào?

'Tiếu Sơn' nháy mắt.

- Đây chính là Tiên khí nha!

Thạch Trung Ngọc bĩu môi khinh thường.

- Ngươi còn đắc chí, trên người ta có bốn Tiên khí, Thần khí cũng có một thanh!

- Ngươi đó là Tiên khí sao?

'Tiếu Sơn' cười nói.

- Ngụy Tiên khí mà thôi, Tiên khí chân chính lợi hại hơn nhiều.

- Tại sao lại là Ngụy Tiên khí?

Thạch Trung Ngọc có chút kỳ quái.

- Kỳ thực Tiên khí có thể trưởng thành, thế nhưng của ngươi không thể trưởng thành, chỉ có thể coi là Ngụy Tiên khí. Một Tiên khí, có thể trang bị cả cuộc đời.

'Tiếu Sơn' giải thích.

- Cho ngươi xem Tiên khí chân chính một chút.

Nói xong, từ trong lòng ngực móc ra một cái nhẫn.

- Cuồng Nhân Huyết Chỉ Hoàn, Tiên khí (ngân sắc), chưa nhận chủ, cấp 1, phòng ngự 55, công kích 36, lúc công kích có tỷ lệ hấp thu sinh mệnh lực của mục tiêu, hạn mức cao nhất 1% HP chuyển hóa thành HP của mình. Lúc công kích, có tỷ lệ tiến vào trạng thái cuồng bạo, lực công kích tăng lên, tốc độ công kích tăng lên, có tỷ lệ tạo thành 3 lần thương tổn. Có tỷ lệ hấp thu 100% thương tổn của đối thủ chuyển hóa thành HP. Có tỷ lệ không nhìn mục tiêu phòng ngự tạo thành thương tổn.

Nhìn một đống lớn thuộc tính, Thạch Trung Ngọc chảy nước bọt, con mẹ nó, bộ áo giáp Ultraman chỉ như sắt vụn a! Bất quá….

- Vì sao công kích và phòng ngự thấp như vậy?

Chương 847. Hủy Diệt Pháp Tắc

‘Tiếu Sơn’ cười nói.

- Bởi vì còn chưa nhận chủ, nó sẽ chiếu theo đẳng cấp của chủ nhân tự động biến hóa thuộc tính. Tiên khí có thể phát triển mới thật sự là Tiên khí.

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

- Tiên khí có thể phát triển, như vậy Thần khí thì sao?

‘Tiếu Sơn’ ý vị thâm trường nhìn Chiến Thần Chi Nhận trong tay Thạch Trung Ngọc.

- Trưởng thành vô hạn.

- Trưởng thành vô hạn?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt.

- Dường như rất trâu bò nha.

- Phải, trưởng thành vô hạn, nó không bị đẳng cấp của ngươi hạn chế trưởng thành, thế nhưng Tiên khí lại bị. Hơn nữa phương thức nó trưởng thành cũng có bất đồng, phương thức trưởng thành bất đồng sẽ sinh ra thuộc tính bất đồng, nếu như lợi hại một chút, xuất hiện Hủy Diệt Pháp Tắc mà nói, hắc hắc, ngay cả ba Đại Ma Vương cũng không dám lớn lối với ngươi.

Tê! Hai mắt Thạch Trung Ngọc nhất thời tỏa sáng, con mẹ nó, thứ tốt a!

- Thế nào, trao đổi không? Hắc hắc, phải biết ta tùy thời có thể sửa lại thuộc tính của ngươi, nếu như không phải nể mặt tiểu gia hỏa kia...

‘Tiếu Sơn’ cười nói.

Tiểu gia hỏa? Thạch Trung Ngọc không biết đại thần này chỉ ai?

- Hì hì, nếu như thêm một điều kiện, ta sẽ đổi!

- Nói xem!

- Hắc hắc, để Chiến Thần Chi Nhận tăng một cấp!

- Tham lam, bất quá ta đồng ý!

‘Tiếu Sơn’ cầm Chiến Thần Chi Nhận, tay nhẹ nhàng huy vũ vài cái, sau đó ném cho Thạch Trung Ngọc.

- Tự xem đi!

Thạch Trung Ngọc vội vàng kiểm tra thuộc tính của Chiến Thần Chi Nhận.

Chiến Thần Chi Nhận, cấp 3, chủ nhân Hinh Vũ Chi Thạch (cấp 47). Đại đao hai tay, công kích 1530-1680. Sinh mệnh tăng 60, lực lượng tăng 60. 20% tỷ lệ tạo thành bạo kích, 5% tỷ lệ tạo thành thương tổn gấp ba, 0.2% tỷ lệ tạo thành thương tổn gấp mười. Hấp thu 25% tổn thương chuyển hóa thành HP của mình. Kỹ năng phụ gia, Chiến Thần Nhiệt Huyết, Chiến Thần Hạ Phàm.

Chiến Thần Nhiệt Huyết, công kích 100% ra gấp năm lần thương tổn. 50% tỷ lệ tạo thành thương tổn gấp mười, 1% tỷ lệ tạo thành thương tổn gấp hai mươi, bỏ qua phòng ngự. Thời gian cold-down một giờ.

Chiến Thần Hạ Phàm, triệu hoán lực lượng Chiến Thần, tất cả thuộc tính tăng một phần ba, miễn dịch ma pháp, duy trì liên tục 20 giây, thời gian cold-down một ngày.

Mẹ kiếp, không tệ lắm, Thạch Trung Ngọc cười thầm, đồng thời đồng ý yêu cầu trao đổi của đại thần.

‘Tiếu Sơn’ trực tiếp vung tay lên, Cuồng Long Thăng Thiên của Thạch Trung Ngọc nhất thời thay đổi.

- Được rồi, sự tình đã xong, ta cũng nên đi, ah, đi ngủ thôi.

- Hắc hắc, cung tiễn Chủ Thần đại nhân!

Thạch Trung Ngọc quyến rũ nói.

- Tới địa ngục đi, được rồi, đối xử với Phao Phao tốt một chút! Ta đi đây!

'Tiếu Sơn' hừ nhẹ một tiếng, đột nhiên mất đi lực lượng, nhất thời ngồi ở trên ghế làm việc.

Phao Phao? Thạch Trung Ngọc nhìn tiểu gia hỏa đang ngủ say ở trong không gian sủng vật, lẽ nào có quan hệ gì với Chủ Thần đại nhân?

Hắc hắc, bất kể, mặc dù không có Cuồng Long Thăng Thiên bỏ qua phòng ngự, thế nhưng ta có Chiến Thần Chi Nhận, ha ha, hệ thống Chủ Thần hẳn không chú ý tới cái này! Hắc hắc, mặc dù thời gian cold-down 1 giờ, nhưng đủ mình đoạt được quán quân đơn đấu rồi.

Lúc này Tiếu Sơn cũng tỉnh táo lại.

- Chủ Thần đại nhân đi rồi?

- Ừm!

Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu.

Tiếu Sơn giãn thân thể, cao hứng nói.

- Hắc hắc, hiền chất, lần này đại bá cần phải cám ơn ngươi!

- Cám ơn ta?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, như phản xạ có điều kiện bắt đầu suy nghĩ chỗ tốt.

Tiếu Sơn lại không có nghĩ nhiều như vậy.

- Ha ha, bị Chủ Thần đại nhân phụ thể một lần, ta chiếm được rất nhiều chỗ tốt, hắc hắc, về sau đánh bại Tương Viên cũng có hi

vọng!

Má, hai lão bất tử này có thù đoạt quả phụ sao! Thạch Trung Ngọc thầm mắng một tiếng.

- Nếu bá phụ đại nhân chiếm được chỗ tốt lớn như vậy, vậy tiểu chất…

- Đi đi đi, ngươi ở chỗ ta vơ vét còn ít sao!?

Tiếu Sơn cười mắng.

- Hắc hắc, đó là trước đây nha!

Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Chỉ biết đòi chỗ tốt, được rồi, chờ ngươi thành lập bang phái, ta giúp ngươi tìm địa phương có lợi nhất!

Tiếu Sơn nói.

- Còn nữa, lấy chức quan của ngươi, là cho phép từ đầu nắm giữ một trấn!

Mẹ kiếp! Chức quan tốt như vậy! Ánh mắt Thạch Trung Ngọc nhất thời sáng lên.

- Vậy bá phụ đại nhân, chờ tiểu chất thủ thành, có phải sẽ được phái chút binh lực đến giúp đỡ không?

- Bốn mươi Thành Vệ Quân cấp 60! Được chưa!

- Hắc hắc, được rồi được rồi! Vậy tiểu chất cáo lui!

- Đi đi!

Thạch Trung Ngọc ly khai thư phòng, liền nghĩ tới một việc, Ma Tộc xâm lấn.

Đây cũng không phải tin tức tốt gì, bất quá có vẻ như vừa rồi hệ thống Chủ Thần nói, nếu như có Hủy Diệt Pháp Tắc, ba Đại Ma Vương cũng không dám kiêu ngạo? Nàng nói vậy là có ý gì?

Suy nghĩ một chút, quyết định trước đi tìm Tương Viên hỏi cho rõ.

Thình thịch!

Cửa gỗ bị một cước đá văng, Thạch Trung Ngọc vào cửa liền kêu.

- Sư phụ, con nhớ ngài muốn chết!

- Cút, xú tiểu tử ngươi cũng sẽ nhớ tới ta!

Tương Viên ngồi ở trên ghế mắng to.

- Có mang rượu tới không!

- Hắc hắc, sư phụ, ngài tốt xấu gì cũng là Thần Tượng, làm sao lại không có rượu uống?

Thạch Trung Ngọc cười cười, từ trong Túi Tu Di lấy ra một vò rượu.

Tương Viên trực tiếp đoạt lấy nói.

- Thần Tượng thì thế nào, Thần Tượng cũng là người!

Hắn uống một ngụm rồi nói.

- Xú tiểu tử, ngày hôm nay tìm ta lại có chuyện gì?

Thạch Trung Ngọc sờ mũi.

- Chỉ thuần túy là đến thăm sư phụ.

- Cút, ngươi sẽ thuần túy đến xem ta? Nói nhanh, ta còn có việc đây!

Tương Viên không kiên nhẫn khoát tay áo, lát nữa còn phải đi tìm quả phụ đây.

Thạch Trung Ngọc âm thầm mắng, trớ chú ngươi sẽ chết trên bụng quả phụ.

- Sư phụ, ta muốn đến hỏi một chút, Hủy Diệt Pháp Tắc là vật gì?

- Hủy Diệt Pháp Tắc?

Tương Viên sửng sốt.

- Ngươi từ nơi nào nghe được?

- Hắc hắc.

Thạch Trung Ngọc cười cười, nói sự tình hôm nay.

Tương Viên sờ cằm một cái.

- Không tệ, có thể gặp được Chủ Thần đại nhân, đó cũng là duyên phận, ngô, Hủy Diệt Pháp Tắc sao, chính là một loại lực lượng pháp tắc.

- Cái gì gọi là pháp tắc?

Thạch Trung Ngọc có chút không hiểu hỏi.

- Pháp tắc, giống như đạo lý vậy, là trụ cột để thế giới vận hành. Tỷ như nước chảy chỗ trũng, đây là pháp tắc. Đao nhọn lực sát thương sẽ cao hơn đao cùn, đây là pháp tắc. Thái dương mọc hướng đông lặn hướng tây, đây là pháp tắc.

Ngạch, Thạch Trung Ngọc nghe không hiểu, sờ sờ tóc.

- Sư phụ, vậy Hủy Diệt Pháp Tắc rốt cuộc là cái gì?

- Hủy Diệt Pháp Tắc, chính là lực lượng hủy diệt hết thảy!

Tương Viên uống một hớp rượu.

- Nói thí dụ như, nếu như quả đấm của ngươi bổ sung thêm lực lượng Hủy Diệt Pháp Tắc, cho dù chỉ một chút, lực sát thương cũng tăng mấy trăm mấy ngàn lần.

Tê, cường đại như vậy!

Chương 848. Hướng Lâm bị thua

Tương Viên tiếp tục nói.

- Thế nhưng nếu như trên quả đấm ngươi, gia trì là Sinh Mệnh Pháp Tắc mà nói, như vậy một quyền đi qua, coi như sắp chết cũng sẽ khỏe mạnh như trâu!

- Ta hiểu rồi, pháp tắc bất đồng tác dụng sẽ không giống nhau!

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

- Chúng ta có thể nắm giữ pháp tắc không?

- Đương nhiên có thể, nếu không... thế gian làm sao có nhiều Thần như vậy!

Tương Viên trừng mắt liếc hắn một cái.

- Giống ta! Sáng Tạo Pháp Tắc, có thể trao cho trang bị linh hồn, nếu không căn bản rèn luyện không ra Thần khí, bởi vì Thần khí, phải có linh trí mới có thể trở thành Thần khí!

- Ngưu bức như vậy? Vậy sư phụ có thể sáng tạo sinh mệnh không?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

Tương Viên trừng mắt.

- Nếu lão tử có thể sáng tạo sinh mệnh, như vậy lão tử chính là Sáng Thế Thần! Mà không phải thợ rèn như bây giờ! Hiểu chưa?

Một cổ khí thế cường đại đập vào mặt, Thạch Trung Ngọc nhất thời cảm giác mình phảng phất như bị 10 lần trọng lực áp chế, không thở nổi.

- Hừ, ngươi muốn cho trang bị của mình có Hủy Diệt Pháp Tắc!

Tương Viên hừ nhẹ một tiếng.

- Vâng!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Không biết sư phụ có biện pháp nào không?

- Ta có thể có biện pháp nào? Mặc dù nói pháp tắc đối lập là có thể chuyển hoán, thế nhưng ta chỉ mới vừa tiếp xúc ngưỡng cửa này!

Tương Viên nhẹ nhàng lắc đầu.

- Nếu như ngươi muốn đao của mình phụ gia Pháp Tắc Chi Lực, thì tìm Pháp Tắc Thạch đối ứng để nó cắn nuốt! Hoặc là làm việc mà pháp tắc đối ứng cần làm!

- Tỷ như?

- Tỷ như Hủy Diệt Pháp Tắc chính là hủy diệt! Phá hư tất cả sinh mạng thể! Ngươi đi giết thiên tử, dùng máu của hắn ngâm cây đao này. Mười ngày sau sẽ có lực lượng hủy diệt.

- Ta sẽ chết a!

Thạch Trung Ngọc bĩu môi.

- Còn có biện pháp nào khác không?

- Còn, giết, giết trăm vạn sinh linh cũng có thể!

Trăm vạn?

- Đúng rồi, là phải dùng cây đao này giết, không thể dùng thứ khác!

Tương Viên nhẹ giọng nói.

- Hơn nữa, mục tiêu bị giết đẳng cấp không thể thấp hơn ngươi.

Ta sát! Trăm vạn, ta giết đến sang năm cũng không biết có thể giết được nhiều như vậy hay không, còn phải tự mình dùng đao chém, kỹ năng gì cũng không thể dùng!

Thạch Trung Ngọc ủ rũ cúi đầu.

- Vậy Hủy Diệt Pháp Tắc Thạch là gì?

- Ngươi giết một Ma Vương sẽ có!

Tương Viên nói.

Được rồi, một Ma Vương có thể đánh Tương Viên tìm không thấy nam bắc, bảo ta đi giết, con mẹ nó...

- Vậy chính là không có biện pháp rồi?

- Ngươi suy nghĩ một chút thực lực của ngươi bây giờ, đã muốn tiếp xúc pháp tắc?

Tương Viên trừng hắn một cái.

- Giống như hài nhi vừa sinh ra muốn đi lấy búa rèn sắt vậy.

Cái với dụ này cực kỳ thỏa đáng. Bất quá Thạch Trung Ngọc lại tràn đầy lòng tin, thế giới này không có Boss đẩy không ngã. Huống hồ mình còn có Cuồng Vọng Chi Tâm, mặc dù bây giờ còn chưa lĩnh ngộ kỹ năng ngưu bức kia.

Trở lại hậu hoa viên của phủ thành chủ, Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ tới mình dĩ nhiên đã quên tìm Tương Viên phiền phức, lại rèn cho mình Ngụy Tiên khí, đây chính là lừa dối trẻ con ngây thơ.

Thạch Trung Ngọc có chút áo não, đi tới hậu hoa viên, chúng nữ đang ở trên đài hát, cười đùa không biết trời trăng mây gió. Bất quá may mắn Tiếu Hàm không có tiến hành biểu diễn cá nhân, nếu không...

- Di? Hướng Lâm đâu?

Thạch Trung Ngọc đột nhiên hỏi, ở trong chúng nữ không thấy

Hướng Lâm.

- Nàng đi so tài, lúc đầu chúng ta muốn đi xem, nhưng Tiếu Hàm lại giữ chúng ta lại, cho nên ở chỗ này chờ.

Cơ Như Nguyệt nói.

- Dù sao lấy thực lực của Hướng Lâm, phần thắng cũng rất lớn.

Cơ Như Nguyệt vừa dứt lời, liền thấy Hướng Lâm bị truyền tống qua, vẻ mặt rất uể oải.

- Nguyệt tỷ, Thạch ca, em thua rồi.

- Không có gì, thắng bại là chuyện thường binh gia, thua thì thua, chờ sau đó chúng ta còn có so tài tổ đội và đoàn thể, đừng buồn!

Thạch Trung Ngọc tới an ủi.

Cơ Như Nguyệt có chút xấu hổ, vừa rồi còn nói Hướng Lâm có thể thắng.

- Hướng Lâm, em gặp phải ai, ngày mai anh giúp em báo thù!

Thạch Trung Ngọc nói.

- Hắn tên Nguyệt Hạ Cô Lang, từ trước tới nay chưa từng gặp qua, là một thích khách rất lợi hại.

Hướng Lâm nói.

Thích khách? Chức nghiệp ẩn? Thạch Trung Ngọc sờ mũi. Những Đạo Tặc này đáng ghét nhất, đánh không lại liền ẩn thân, không có việc gì lại thình lình cho ngươi một kích, thật con mẹ nó ác tâm. Nếu là cùng loại với Đạo Tặc, thì sẽ có Phá Ma Nhất Kích, thắng Hướng Lâm cũng rất bình thường.

Tất cả mọi người nghĩ như vậy, thế nhưng Hướng Lâm lại quên nói, thích khách kia phá hộ thuẫn của nàng không phải dùng Phá Ma Nhất Kích, mà là dựa vào lực công kích cường đại chém nát hộ thuẫn.

Thạch Trung Ngọc an ủi Hướng Lâm một chút, kế tiếp chỉ còn lại Cơ Như Nguyệt, thế nhưng còn có mười cuộc tranh tài, cũng chỉ có thể chậm rãi đợi.

Một trận tranh tài thời gian là 10 phút, nói cách khác ở trong 10 phút phải giải quyết chiến đấu, bằng không 10 phút vừa đến, HP của người nào cao hơn người đó sẽ thắng.

Mọi người chơi đùa một chút, rất nhanh, Cơ Như Nguyệt cũng bắt đầu chiến đấu. Lần này mọi người không có ở đây, mà dồn dập chạy tới nơi so tài.

Vừa đến, liền thấy trên đài, Cơ Như Nguyệt đã cùng một Kỵ Sĩ tên Long Thương đánh kịch liệt.

Trước đây Long Thương kia cũng không có ấn tượng, cũng không xuất hiện ở trên bảng đẳng cấp. Bất quá có thể đi vào top 16, thì đã chứng minh thực lực.

Long Thương chắc là cố ý đổi trang bị phòng ma pháp, ma pháp của Cơ Như Nguyệt đánh vào trên người hắn căn bản không tạo được tổn thương quá lớn. Long Thương giơ Thiết Thuẫn, tay cầm Chiến Chùy chậm rãi ép Cơ Như Nguyệt vào trong góc.

Cơ Như Nguyệt bất đắc dĩ, Long Thương chẳng những phòng ma pháp cao, kỹ xảo chiến đấu cũng cực kỳ thuần thục. Thường thường có thể tránh được ma pháp hoặc giơ khiên đón đỡ, tạo thành thương tổn rất ít. Mà mình lại là Pháp Sư, không dám tùy tiện cho Long Thương gần người.

Trên sân, Cơ Như Nguyệt tựa như một con hồ điệp du tẩu, Long Thương thì phảng phất như một con Ô Quy, chậm rãi đi tới. Biểu hiện ra là Cơ Như Nguyệt chiếm thượng phong, thế nhưng nếu nàng dùng sai một kỹ năng, như vậy Kỵ Sĩ có thể cận thân, xung phong công kích. Đến lúc đó Cơ Như Nguyệt sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Hiện tại Cơ Như Nguyệt tựa như đi trên dây thép, không cẩn thận sẽ thất bại thảm hại.

Thạch Trung Ngọc nhìn tình cảnh trên sân, không ngừng lắc đầu, nếu như mình, trực tiếp một đao chặt xuống, Chiến Thần Nhiệt

Huyết vừa mở ra, quản hắn phòng ngự dầy cỡ nào, trực tiếp miểu sát.

Đánh mấy phút, pháp lực của Cơ Như Nguyệt hao hết, chỉ phải thối lui mấy bước, móc ra một chai lam dược, muốn uống vào. Long Thương thừa cơ hội này, thi triển Xung Phong đánh tới.

Xung Phong, trong nháy mắt vọt tới bên người mục tiêu, tạo thành một giây ngất xỉu, đồng thời chậm lại 50% tốc độ di động của mục tiêu, duy trì liên tục 5 giây.

Cơ Như Nguyệt bị ngất xỉu, lam dược còn không kịp nhét vào miệng, tình huống nhất thời nguy hiểm lên.

Chương 849. Cơ Như Nguyệt thắng hiểm

Long Thương giơ Chiến Chùy, thi triển kỹ năng Thẩm Phán. Một búa nện ở trên Liệt Diễm Hộ Thuẫn, hộ thuẫn chậm rãi tiêu thất.

Thạch Trung Ngọc thầm kêu không xong, Long Thương đại hỉ, vốn tưởng rằng phải phí chút thời gian đối phó hộ thuẫn này, không nghĩ tới thời gian của hộ thuẫn đến rồi. Một giây ngất xỉu trôi qua, Cơ Như Nguyệt khôi phục hành động, thấy hộ thuẫn tiêu thất, trong lòng hoảng hốt, muốn khởi động một cái hộ thuẫn khác.

Long Thương không cho nàng cơ hội này, thi triển Phẫn Nộ Chùy.

Phẫn Nộ Chùy, tạo thành gấp hai thương tổn, đồng thời ngất xỉu hai giây.

Cột máu của Cơ Như Nguyệt giảm một phần ba, đồng thời rơi vào trạng thái ngất xỉu. Nhìn tình huống này, là thua định rồi. Long Thương thừa cơ thi triển kỹ năng, lượng máu của Cơ Như Nguyệt giảm mạnh. Thời điểm chỉ còn chút máu, lúc này mới tỉnh táo lại. Long Thương nhe răng cười, hắn còn một kỹ năng Thuẫn Kích, cũng có thể tạo thành ngất xỉu.

Nhưng Long Thương còn chưa kịp thi triển Thiết Thuẫn, trước mặt đã mất đi thân ảnh của Cơ Như Nguyệt.

Kỹ năng Thuấn Di của Ma Pháp Sư, làm cho Cơ Như Nguyệt ở trong nháy mắt lao ra 20 mét, tránh khỏi phạm vi công kích của Long Thương. Lúc này Cơ Như Nguyệt vội vàng uống lam dược, đồng thời sử dụng kỹ năng của pháp trượng.

Tử Viêm Bạo Liệt, một hỏa hoàn to lớn nổ tung ở dưới chân Long Thương, cắn nuốt cả người hắn. Cơ Như Nguyệt lại quăng tới một kỹ năng giảm tốc thông dụng, sau đó bắt đầu ngâm xướng

kỹ năng. Long Thương hoàn toàn biến thành một Ô Quy, 10 giây giảm 50% tốc độ, đủ hắn đau cả trứng, mà kỹ năng Xung Phong thì còn đang làm lạnh.

Cơ Như Nguyệt có thể yên tâm sử dụng pháp thuật thời gian ngâm xướng dài.

Đến phiên Long Thương buồn bực, tuy hắn kháng ma pháp cao, thế nhưng kháng ma pháp cao không có nghĩa là hắn có thể không nhìn ma pháp của Cơ Như Nguyệt.

Lúc trước hắn đã uống hai bình hồng dược, hiện tại hồng dược còn đang làm lạnh. Tuy thời gian ngâm xướng ma pháp của Cơ Như Nguyệt dài, thế nhưng thương tổn sẽ không thấp. Một Tử Viêm Cầu có thể lấy một phần mười HP của Long Thương.

10 giây giảm tốc vừa qua, cột máu của Long Thương hạ xuống hơn phân nửa. Cơ Như Nguyệt ném tới Triền Nhiễu Thuật, tiếp tục khống chế đối phương.

Tử Viêm Bạo Liệt là một ma pháp có thể súc lực, thời gian súc lực càng dài, thương tổn sẽ càng cao, giống như Khí Phách của Thạch Trung Ngọc, bất quá thời gian không có dài như Khí Phách, thương tổn cũng không biến thái như vậy.

Triền Nhiễu Thuật, cấp 3, có thể quấn mục tiêu 5 giây. Cơ Như Nguyệt trực tiếp súc lực 6 giây. Thời điểm Long Thương vừa mới di động, chuẩn bị thi triển Xung Phong.

Một hỏa cầu to lớn nổ tung, cả người hắn bay lên cao hai mét, lực công kích cường đại làm Thạch Trung Ngọc cũng cảm thấy đau trứng.

Cơ Như Nguyệt thấy Tử Viêm Bạo Liệt thành công phóng thích, thì tiếp tục ngâm xướng. Sau khi Tử Viêm nổ lên ba giây, từ trong ngọn lửa vọt ra một bóng người, chính là Long Thương, lúc này cột máu trên đầu hắn chỉ còn một phần tư. Hắn cũng bất chấp nhiều như vậy, lao về phía Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt bình tĩnh vung pháp trượng, giữa hai người đột nhiên mọc lên một tường đất. Đây là kỹ năng thông dụng của Pháp

Sư, Thổ Tường Thuật. Thổ Tường Thuật cũng có thể súc lực, tường đất cứng rắn đột nhiên xuất hiện, Long Thương không phản ứng kịp, coi như hắn phản ứng kịp cũng không có cánh nào, cả người trực tiếp đụng vào tường đất.

Thình thịch!

Long Thương đụng vào tường đất, chỉ thấy trên tường đất bay lên một đạo bạch quang, lại tự mình va chết.

- Ha ha! Ta sát, thật con mẹ nó khôi hài!

- Kỵ Sĩ kia thật bi thương, dĩ nhiên tự mình đụng chết!

- Nữ Pháp Sư kia lại không uống hồng dược, hiện tại vẫn là tàn huyết! Chỉ cần Kỵ Sĩ kia thả kỹ năng viễn trình là có thể giết nàng!

- Bi kịch lớn nhất trong Thần Lâm a! Kỵ Sĩ đáng thương!

Vẻ mặt Cơ Như Nguyệt hưng phấn biến mất ở trên đấu trường.

Đám người Thạch Trung Ngọc đợi một hồi, liền thấy Cơ Như Nguyệt từ phía ngoài chui vào.

- Nguyệt tỷ, chị thật giỏi! Quá sùng bái rồi!

Tuyết Sương Yên trực tiếp ôm một cái, hưng phấn nói.

- Hắc hắc, cũng không nhìn là ai dạy!

Thạch Trung Ngọc đắc ý khoanh tay.

- Phải biết anh nỗ lực rất lớn, vất vả cần cù cày cấy!

- Đi chết đi!

Cơ Như Nguyệt đâu còn không rõ Thạch Trung Ngọc nói cái gì, trực tiếp liếc mắt qua.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc.

- Được rồi, hôm nay thi đấu kết thúc, kế tiếp chúng ta làm gì đây?

- Nếu không đi Dung Nham Huyệt Động, đó là phó bản mới mở!

Cơ Như Nguyệt nói.

- Phó bản cấp 50, chúng ta đi vào cũng được!

- Đi, vậy đi Dung Nham Huyệt Động.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, sau đó nhìn chúng nữ còn lại.

- Có đi không?

- Đi, vài ngày không có đánh quái, đã ngứa tay lắm rồi!

Hướng Lam vặn vẹo vòng eo, kẹp hai thanh Trảm Lôi Kiếm ở bên hông!

- Đi, đi!

Mọi người chuẩn bị đi ra ngoài thành.

Đột nhiên một người từ trong đám đông chui ra, vọt tới trước mặt Thạch Trung Ngọc.

- Hinh Vũ Chi Thạch.

Người nọ rất khẩn trương đứng ở trước mặt Thạch Trung Ngọc, có chút mong đợi nhìn hắn.

- Ngạch, có việc gì không?

Thạch Trung Ngọc nhìn nam tử kia, cảm thấy rất quen mắt.

- Ta, ta tên Phi Dương Chi Thiên.

Người này do dự một chút, thận trọng hỏi.

- Ta có thể bái ngươi làm thầy không?

- Gì?!

Thạch Trung Ngọc mở to hai mắt nhìn, bái sư? Cái này là tình huống gì?

- Ta muốn bái ngươi làm thầy, xin thu lấy ta!

Phi Dương Chi Thiên nói, vẻ mặt kiên định nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Ha hả, tại sao ngươi lại muốn bái ta làm thầy? Trò chơi này dường như không có hệ thống bái sư nha?

Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực, mình dường như không có sở trường gì nha.

- Hơn nữa ngươi muốn học cái gì? Làm nghề nguội sao?

Phi Dương Chi Thiên vội vàng nói.

- Trong trò chơi không có hệ thống bái sư, thế nhưng ta muốn theo ngươi học tập, học tập làm một nam nhân chân chính!

Nam nhân chân chính? Lẽ nào hài tử này không được? Thạch Trung Ngọc kỳ quái liếc hạ bộ của Phi Dương Chi Thiên.

Phi Dương Chi Thiên đỏ mặt.

- Ngạch, không phải ý tứ này, ta chỉ là làm sao mới có khí khái đàn ông, có thể sát phạt quả đoán.

Thạch Trung Ngọc nhất thời buồn cười, thứ này học thế nào được.

- Ha hả, cái này ngươi theo ta học cũng không có tác dụng, nếu như ngươi thật muốn, vậy ngươi phải đi ra xã hội lăn lộn, làm côn đồ hai ba năm, giơ đao chém mấy người, ngươi sẽ tự biết!

- À?

Phi Dương Chi Thiên trợn to hai mắt, có chút khó khăn nói.

- Cái này, cái này không tốt đâu! Có cách khác không?

- Nếu không ngươi dùng thực lực của mình, không cần người khác trợ giúp, đi giết chết một con Tử Kim Boss cấp 50. Nếu như ngươi có thực lực này, ta sẽ dạy ngươi, thế nào!

Phi Dương Chi Thiên sửng sốt, không chút suy nghĩ, trực tiếp gật đầu.

- Được!

Chương 850. Miểu sát

Thạch Trung Ngọc nhìn Phi Dương Chi Thiên chui vào đám người biến mất không thấy gì nữa, đột nhiên nghĩ tới, Phi Dương Chi Thiên này là nam nhân ngày hôm qua ở cửa hàng trang phục.

Tại sao lại đột nhiên đến tìm mình bái sư? Thạch Trung Ngọc có chút nghĩ mãi mà không rõ.

- Hệ thống nhắc nhở, mở hệ thống sư đồ, tài liệu tương quan mời vào bảng điều khiển xem xét!

What? Thạch Trung Ngọc ngây dại, chúng nữ ở bên người vẻ mặt cũng ngốc trệ. Làm cái gì vậy? Vừa tới bái sư, hệ thống liền mở ra hệ thống sư đồ. Chẳng lẽ hệ thống chú ý Thạch Trung Ngọc? Giá trị đạo đức mở là vì Thạch Trung Ngọc, hệ thống sư đồ mở cũng bởi vì Thạch Trung Ngọc.

- Thạch ca, anh nói anh và hệ thống đại thần đến cùng là quan hệ như thế nào?

Cơ Như Nguyệt có chút tò mò hỏi.

Thạch Trung Ngọc sững sờ, nói sự tình ở Phủ Thành Chủ gặp được Hệ Thống Chủ Thần cho chúng nữ, nghe được việc này, chúng nữ cảm giác như đang nghe tiểu thuyết huyền huyễn. Hệ Thống Chủ Thần lại là một nữ tính, ngạch, tạm thời là như thế. Sau đó cùng Thạch Trung Ngọc giao dịch, cùng sủng vật của Thạch Trung Ngọc có chút quan hệ?

- Đúng rồi, cái Phao Phao kia đâu rồi, Thạch ca, cho chúng em nhìn một chút!

Tuyết Sương Yên kêu lên.

Thạch Trung Ngọc đành phải gọi Phao Phao ra. Nhìn thấy dáng vẻ khả ái của Phao Phao, ánh mắt chúng nữ lập tức biến thành hình trái tim, nhao nhao thò tay đi bóp.

Đáng thương Phao Phao vốn đang ngủ say, kết quả bị một đống bàn tay bóp tỉnh. Nhìn thấy một đám nữ nhân bóp bóp mình, lập tức kinh hô. Tuy thanh âm kia không lớn, nhưng tiếng kêu sợ hãi kia ở trong mắt chúng nữ, Phao Phao lại càng thêm đáng yêu.

Phao Phao không thích những nữ nhân này, chật vật xoay người, tội nghiệp nhìn Thạch Trung Ngọc, bộ dáng đáng thương kia, lập tức để cho Thạch Trung Ngọc đau lòng, vội vàng từ trong tay chúng nữ đoạt Phao Phao lại.

Tuyết Sương Yên lập tức không chịu, ôm cánh tay Thạch Trung Ngọc, dùng sức loạng choạng.

- Thạch ca, tại sao anh keo kiệt như vậy, đưa Phao Phao cho em vui đùa một chút đi!

- Đúng vậy, Thạch ca (Thạch ca ca), anh quá hẹp hòi rồi!

Chúng nữ lập tức bất mãn.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ sờ mũi.

- Các em làm Phao Phao sắp khóc rồi! Có ngược đãi động vật nhỏ như các em sao!

Phao Phao ngửi mùi trên người Thạch Trung Ngọc, hai mắt híp lại. Thân thể dần dần nhúc nhích, nhúc nhích, chạy tới trên đỉnh đầu Thạch Trung Ngọc.

Phao Phao vui sướng hừ nhẹ, con mắt ngoặt thành hình trăng lưỡi liềm, nhìn cực kỳ đáng yêu.

Chúng nữ lại muốn duỗi ra ma trảo đi bắt Phao Phao.

Thạch Trung Ngọc không cho, cuống quít đẩy ra nói.

- Được rồi, được rồi, có thời gian anh giúp các em tìm mỗi người một sủng vật đáng yêu là được!

- Anh nói đó!

- Phải làm nha!

- Không cho phép đổi ý!

- Em muốn như Phao Phao!

Chúng nữ lập tức ríu rít nói.

Thạch Trung Ngọc chỉ cảm giác đau đầu, có vẻ như mình tùy tiện hứa hẹn rồi, năm sủng vật có thể so với cấp SSS, úc, giết ta đi!

Sáu người cười đùa cỡi tọa kỵ đi Dung Nham Huyệt Động.

Từ Thiên thành đến Dung Nham Huyệt Động, phải xuyên qua một con sông lớn, sau đó xuyên qua Tử Phong thảo nguyên, vượt qua Nguyệt Quang Sơn, đi thẳng tới Dung Nham Chi Địa.

Quả thật là hải dương dung nham sôi trào khắp chốn.

Núi lửa dài chừng mấy cây số, toàn bộ là lửa đỏ, bụi bặm tung bay, để cho bầu trời mờ mờ.

Xung quanh Trong dung nham và núi lửa đều có không ít quái vật toàn thân bốc lửa. Từ Hỏa Diễm Quỷ cấp 50, Nham Tương Nhân cấp 51, Hỏa Nguyên Tố cấp 52, đến Liệt Hỏa Nguyên Tố cấp 54, Dung Nham Cự Nhân cấp 55.

Mặc dù là ở thời kì Luận Võ Đại Hội, nhưng nơi đây vẫn có không ít người chơi đi luyện cấp. Bất quá chỉ ở ngoại vi, giết Hỏa Diễm Quỷ, Nham Tương Nhân.

- Thật nhiều người!

Dương Tử thấy nhiều người chơi như vậy, không khỏi kinh ngạc nói.

- Luận Võ Đại Hội, đại bộ phận đều chỉ quan tâm quán quân mà thôi, không có khả năng một mực xem so tài, hơn nữa thừa dịp thời gian rảnh rỗi tăng level cũng không tệ.

Cơ Như Nguyệt chậm rãi nói.

- Trước thử tiểu quái vòng ngoài, sau khi quen thuộc mới đi phó bản!

- Được! Vậy giết quái đi!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, cầm lấy Chiến Thần Chi Nhận đi giết quái.

- Trận đấu của ngài 10 giây sau bắt đầu, xin chuẩn bị!

- Ách, ta phải so tài!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ giang tay, Hướng Lâm cũng gật đầu.

- Vậy chúng ta đánh trước, các ngươi cố gắng lên!

Cơ Như Nguyệt nói.

- Ừ, hắc hắc!

Thạch Trung Ngọc dùng sức gật đầu, 10 giây sau, hai người bị truyền đến chiến đài.

Đột nhiên từ Dung Nham Chi Địa chuyển tới chiến đài tiếng người huyên náo, Thạch Trung Ngọc có chút bất đắc dĩ sờ mũi. Nhìn hai gia hỏa đối diện, một Chiến Sĩ Thượng Phi, một Pháp Sư Tường Lâm.

Lại là hai cái không nhận biết, sao nhiều cao thủ vô danh như vậy?

Khúc Chung Nhân Tán, Ta Là Soái Ca, còn có Kiếm Trùng Thiên, Lôi Thần, Thuỷ Thần...

Thạch Trung Ngọc cũng không suy nghĩ một chút, mỗi lần đấu xong liền rời đi, không xem những người khác so tài, thì làm sao quen được ai.

- Hinh Vũ Chi Thạch?

Chiến Sĩ Thượng Phi nhìn Thạch Trung Ngọc, hiển nhiên có chút kinh ngạc.

Thạch Trung Ngọc nhẹ gật đầu.

- Như thế nào? Muốn nhận thua?

- Hừ!

Tường Lâm cười lạnh.

- Đệ nhất cao thủ không phải chỉ biết cầm tên tuổi dọa người chứ? Muốn không đánh mà thắng?

- Không có đâu? Ta sợ các ngươi nhát gan, trực tiếp chạy thì quá không có ý nghĩa!

Thạch Trung Ngọc khẽ cười nói.

- Đến đây đi, đến đây đi, ta đang ngứa tay!

- Quá kiêu ngạo!

Thượng Phi nộ quát, trực tiếp thi triển kỹ năng lao đến.

Ngăn Lộ, lập tức vọt tới bên người mục tiêu, dùng vũ khí cho mục tiêu một kích cường đại, gây ra 1.5 lần tổn thương, hơn nữa giảm tốc độ 40%, tiếp tục 3 giây.

Chiến đao trong tay Thượng Phi hung hăng chém vào bờ vai Thạch Trung Ngọc. Nhưng một kích này vẻn vẹn chỉ để cho Thạch Trung Ngọc mất 1300 điểm HP.

- Tiểu tử, công kích cũng chả có gì đặc biệt nha!

Thạch Trung Ngọc cười lạnh.

Sắc mặt Thượng Phi lạnh lẽo, chiến đao xoay chuyển, thi triển Cuồng Long Thăng Thiên.

- Cuồng Long...

- Chiến Thần Nhiệt Huyết!

Thạch Trung Ngọc giơ đao, trên Chiến Thần Chi Nhận bạo phát kim quang, chiến đao của Thượng Phi còn chưa giơ lên một nửa, Chiến Thần Chi Nhận đã chém vào lồng ngực của hắn.

-46525, bạo kích, 10 lần bạo kích.

HP của Thượng Phi lập tức hết sạch, hóa thành bạch quang biến mất.

- Hí! Một Chiến Sĩ lại bị Hinh Vũ Chi Thạch miểu sát! Một đao miểu sát!

- Thạch ca uy vũ! Đây mới là nam nhân chân chính!

- Thạch ca hẳn leo lên thần đàn rồi, miểu sát chi thần a!

Dưới đài hoan hô, trên đài Thạch Trung Ngọc đắc chí cười cười, Tường Lâm thì không dám tin.

Chương 851. Thạch Chi Lan đến

- Hắc hắc, đến phiên ngươi.

Thạch Trung Ngọc cười dâm đãng, từ từ đi về phíaTường Lâm.

Tường Lâm thấy Thạch Trung Ngọc từng bước đi tới, trong lòng hốt hoảng. Dù sao một màn vừa rồi đối với hắn đả kích quá lớn.

Thạch Trung Ngọc từng bước chậm rãi đi tới, chẳng qua là vì che giấu một chỗ thiếu hụt của mình, chính là không có kỹ năng Ngăn Chặn. Hắn rất hứng thú với kỹ năng Ngăn Chặn của Chiến Sĩ, thế nhưng có, lại không học được, lần đầu tiên gặp phải tình huống không học được kỹ năng thông dụng, Thạch Trung Ngọc cũng cực kỳ buồn bực.

Tuy Tường Lâm bối rối, thế nhưng rất nhanh đã trấn định lại, pháp trượng dùng sức đập một cái, một Băng Trùy to lớn từ trên trời rơi xuống.

Thạch Trung Ngọc không chút hoảng sợ, xoay người nhảy ra. Băng Trùy hung hăng đập xuống đất, bạo phát ra vô số mảnh nhỏ. Thạch Trung Ngọc vốn tưởng rằng đã an toàn, không nghĩ tới sát chiêu chân chính của ma pháp này chính là những mảnh nhỏ kia. Băng Trùy nổ ở bên người, vô số mảnh nhỏ kích xạ về phía hắn.

Mỗi mảnh nhỏ có thể tạo thành 10 điểm thương tổn, nhiều như vậy... Ít nhất... năm sáu trăm cái, cột máu của hắn trực tiếp giảm phân nửa.

Thạch Trung Ngọc giật mình, con mẹ nó, chiêu này thật ác, nhét một bình hồng dược vào miệng, trực tiếp vọt về phía Tường Lâm.

Giờ khắc này Tường Lâm cảm giác mình như được Pháp Thần hộ thể, bình tĩnh, rất lãnh tĩnh, thuận tay bắn một cái Băng Trùy về phía Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc vội vàng nghiêng người, thế nhưng vẫn ngựa không ngừng vó lao tới Tường Lâm. Băng Trùy vừa bay qua bên người Thạch Trung Ngọc, liền trực tiếp nổ lên, bắn ra vô số băng phiến.

Lượng máu của hắn lại giảm xuống hơn 2000 điểm. Pháp Sư thật con mẹ nó khó chơi, Thạch Trung Ngọc thầm mắng, không thể không coi trọng Băng Trùy của Tường Lâm. Đồng thời thân thể ấm áp, Hướng Lâm đã sử dụng Trị Liệu Thuật gia trì.

Thế nhưng lúc này lại có một đoàn hàn khí to lớn đập vào mặt.

Hàn Băng Gào Thét, tạo thành 120% thương tổn, khiến địch nhân ở trong phạm vi nhất định giảm 40% tốc độ, đồng thời đóng băng 2 giây.

Mẹ kiếp, ta ghét nhất là Băng Hệ Pháp Sư! Thạch Trung Ngọc thầm mắng, nhưng lại bất đắc dĩ. Một dòng nước ấm tiến vào thân thể, trạng thái đóng băng tiêu thất, tiểu nha đầu Hướng Lâm làm không tệ. Thạch Trung Ngọc đại hỉ, tiếp tục vọt về phía Tường Lâm.

Tường Lâm không chút hoang mang, thi triển Hàn Băng Hộ Thể, sau đó Thuấn Di tránh thoát.

Vừa rồi Thạch Trung Ngọc cách Tường Lâm bất quá 3 mét, nhất thời lại bị kéo ra. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là chạy tới lần nữa.

Tròng mắt Tường Lâm hơi híp, thấp giọng ngâm xướng vài câu, lại một Băng Trùy từ trên trời giáng xuống, Thạch Trung Ngọc đã có kinh nghiệm, nhìn thấy Băng Trùy hạ xuống, liền gia tốc chạy về phía trước.

Kỹ năng này của Tường Lâm cũng có sơ hở, chính là chỉ có thể chỉ định một địch nhân phóng thích, mà không thể chỉ định địa điểm. Như vậy địch nhân chạy trốn là có thể rất dễ dàng né tránh.

Băng Trùy ở phía sau Thạch Trung Ngọc nổ tung, lần này chỉ mất mấy trăm HP, không có gì to tát. Thạch Trung Ngọc cầm Chiến Thần Chi Nhận, nhanh chóng tiếp cận Tường Lâm.

Tường Lâm cười lạnh, thi triển Hàn Băng Kiếm, một thanh trường kiếm hoàn toàn do hàn băng ngưng tụ thành phiêu phù ở trước mặt Tường Lâm.

Hàn Băng Kiếm, triệu hoán vũ khí do hàn băng ngưng tụ thành, do tinh thần lực thao túng, mỗi giây tiêu hao số lượng pháp lực nhất định, mỗi công kích mục tiêu một lần, nhất định tạo thành 300 điểm thương tổn.

Tường Lâm khống chế Hàn Băng Kiếm, trực tiếp chém về phía Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc sửng sốt, oa kháo, Ngự Kiếm Thuật? Con mẹ nó đây là Ma Huyễn Võng Du hay là tu chân hả!

Cứng rắn ăn Hàn Băng Kiếm một kích, Thạch Trung Ngọc nhìn HP chỉ giảm xuống 300, trong lòng nhất thời đại định. Vừa dùng Chiến Thần Chi Nhận ngăn cản Hàn Băng Kiếm công kích, vừa lao về phía Tường Lâm.

Mặc dù nói tốc độ tư duy của người rất nhanh, thế nhưng Hàn Băng Kiếm dù sao cũng không phải tư duy. Bất quá do tư duy thao túng, tốc độ công kích cũng khá nhanh, hầu như mỗi 0.5 giây là có thể công kích Thạch Trung Ngọc một cái.

Thạch Trung Ngọc buồn bực, bất kể là mình cứng rắn ăn hay dùng vũ khí ngăn cản, Hàn Băng Kiếm công kích một lần đều 300 điểm HP, xem ra là cố định.

Phía sau có Hướng Lâm gia trì Trị Liệu Thuật, Thạch Trung Ngọc không quá lo lắng, rất nhanh liền vọt tới bên người Tường Lâm, quơ Chiến Thần Chi Nhận hung hăng chém vào Hàn Băng Hộ Thể.

Hiển nhiên, vận khí của Tường Lâm cũng không quá tốt.

Thạch Trung Ngọc mang Tiên khí, có 3% tỷ lệ bạo kích gấp ba lần. Một đao này nằm trong 3% đó, Hàn Băng Hộ Thể của Tường Lâm bị Thạch Trung Ngọc chặt nát.

Nhìn thấy hộ thể tiêu thất, Thạch Trung Ngọc đại hỉ, Tường Lâm thì kinh hãi, còn chưa kịp có động tác, Thạch Trung Ngọc đã thi triển Cuồng Long Thăng Thiên đánh Tường Lâm lên cao.

Vọt tới không trung, ba công kích phổ thông trực tiếp chém Tường Lâm thành bạch quang. Thạch Trung Ngọc tiêu sái rơi xuống đất, người chơi phía dưới nhất thời hoan hô như sóng dậy.

- Hinh Vũ Chi Thạch!

- Hinh Vũ Chi Thạch!

- Hinh Vũ Chi Thạch!

Hắc hắc, loại cảm giác vạn chúng chúc mục này thật tốt! Thạch Trung Ngọc cười ngây ngô, nhìn khán giả dưới đài phất phất tay, sau đó cùng Hướng Lâm truyền tống trở về.

Kết quả vừa về Dung Nham chi địa, liền thấy trong chúng nữ thêm một người, Thạch Chi Lan.

Lúc này Thạch Chi Lan đang cùng Cơ Như Nguyệt trò chuyện vui vẻ, thấy Thạch Trung Ngọc trở về, Cơ Như Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, từ từ đi qua.

Tự tay nhéo Thạch Trung Ngọc một cái.

- Anh cái tảng đá thối này, lại ra ngoài tìm nữ nhân! Anh đó, hừ!

Cơ Như Nguyệt hừ nhẹ một tiếng.

- Ngạch., anh và Lan Lan…

Thạch Trung Ngọc có chút ngượng ngùng gãi đầu.

Thạch Chi Lan cũng áy náy nhìn Cơ Như Nguyệt.

- Thật xin lỗi, Nguyệt tỷ, nếu như vậy, em ly khai!

- Ai, chị không phải ý tứ này!

Cơ Như Nguyệt kéo Thạch Chi Lan lại, sau đó nhìn Thạch Trung Ngọc và chúng nữ nói.

- Các tỷ muội, nhớ kỹ, ba ngày nay, chỉ cần Thạch ca dám vào phòng của chúng ta, trực tiếp đạp hắn ra ngoài. Nếu ai cho Thạch ca leo lên giường, rửa chén đũa một tuần!

- A! Phải không?

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc nhất thời đau khổ.

Chúng nữ cười hì hì, mặc dù biết Thạch Chi Lan gia nhập vào các nàng là không thể tránh khỏi, nhưng vẫn có chút không dễ chịu, Vì vậy không thể làm gì khác hơn là cầm Thạch Trung Ngọc xả giận .

Tuy Thạch Trung Ngọc biểu hiện ra là vẻ mặt đau khổ, thế nhưng trong lòng thì khá cao hứng. Cơ Như Nguyệt đây là cho hắn một cái thang hạ xuống, đồng thời giải quyết xấu hổ khi Thạch Chi Lan gia nhập vào các nàng.

Bất quá như vậy, Cơ Như Nguyệt có thể trở thành chủ quản hậu cung của mình không? Ngạch, Hoàng Hậu?

Thạch Trung Ngọc vô sỉ tự nghĩ mình thành Hoàng Đế.

Chương 852. Sáu nữ nhân một máy đùa giỡn

Nói ba nữ nhân thành một cái chợ, sáu nữ nhân sẽ là tình huống gì?

- Thạch ca, kéo quái đi!

- Đại thúc, nhanh một chút, sao anh chậm như vậy!

- Thạch ca, nỗ lực lên!

Sáu nữ tại chỗ chờ đợi, Thạch Trung Ngọc cực khổ bôn ba, không ngừng dụ quái, dụ quái… thường thường lôi mười mấy con quái tới, còn chưa được 10 giây, quái liền vinh quang hóa thành bạch quang.

- Số khổ a! Ôi, cái mông của ta! Tiểu quỷ đáng chết này!

Thạch Trung Ngọc mắng lải nhải, phía sau đi theo mười mấy con Liệt Diễm Tiểu Quỷ. Phảng phất như hiểu Bạch Thạch Trung Ngọc nói, Liệt Diễm Tiểu Quỷ cạc cạc cười gian, từng cái hỏa cầu đập về phía sau lưng, cái mông của Thạch Trung Ngọc.

Thời điểm Liệt Diễm Tiểu Quỷ vẫn còn cười gian, một đống lớn kỹ năng ma pháp đánh tới, còn chưa kịp phản ứng đã bị oanh sát.

Trên người Thạch Trung Ngọc bắn lên kim quang, thuận lợi lên cấp 48.

- Ah, cái cảm giác này thật thoải mái, nếu như một giây một lần sẽ vui biết bao!

Trong thân thể xuất hiện một dòng nước ấm, Thạch Trung Ngọc thoải mái thích ý cười dâm đãng.

- Anh nghĩ hay lắm!

Cơ Như Nguyệt khẽ cười.

- Nếu như vậy, qua đêm nay anh đã có thể đi giết chung cực Boss!

- Em thì phỏng chừng, Thạch ca không đến một phút sẽ bị hệ thống tuyên bố, cắt bỏ nhân vật này. Hì hì.

Tuyết Sương Yên cũng cười.

- Một phút liền mãn cấp!

Nói nói, đề tài của chúng nữ bị dời đi chỗ khác, thảo luận các loại phấn son, trang phục, đồng thời nhìn Thạch Trung Ngọc khoát tay áo. Thạch Trung Ngọc cười khổ, tiếp tục đi dẫn Liệt Diễm Tiểu Quỷ.

- Hắc, tôn tử!

- Khanh khách, khanh khách!

- Hắc, tôn tử!

- Khanh khách, khanh khách!

Cả đêm đều ở ngoại vi núi lửa xoát quái, Tuyết Sương Yên và Cơ Như Nguyệt thuận lợi tấn cấp, đoàn đội đấu cũng thuận lợi tấn cấp. Ngày mai tiến hành tấn cấp tứ cường, ngày kia là chung kết. Hiện tại trên diễn đàn, tiếng hô của Thạch Trung Ngọc tăng vọt, dồn dập chống đỡ Thạch Trung Ngọc đoạt quán quân, tổ thi đấu hai người, tiếng hô Thạch Trung Ngọc thành quán quân cũng rất cao.

Thế nhưng đoàn đội thi đấu, tiếng hô cao nhất lại đến từ đội ngũ của Thanh Long thành.

Sắt Thép Chiến Hồn, thuần một sắc năm Chiến Sĩ, kỹ xảo chiến đấu cực mạnh, thi đấu như cắt dưa chém rau giải quyết đối thủ, có đôi khi người khác còn chưa hiểu là tình huống gì, đã bị các loại công kích chém thành bạch quang.

Hiện tại trên Offical Website, suy đoán về chi đội ngũ này cũng

rất nhiều, thế nhưng đại bộ phận đều cảm thấy bọn họ là đến từ bộ đội đặc thù của quốc gia.

Dù sao sau đại hội luận võ sẽ mở ra quốc chiến. Đây là chiến đấu quan hệ đến vinh dự của quốc gia, quốc gia không phái quân nhân đi vào mới kỳ quái.

Thạch Trung Ngọc cũng xem qua Sắt Thép Chiến Hồn thi đấu, trong lòng có chút áp lực. Bất quá Thạch Trung Ngọc cho rằng, cái này thủy chung là một trò chơi, đoàn đội đấu, ý tứ chính là đoàn đội phối hợp hoàn mỹ.

Mặc dù Sắt Thép Chiến Hồn công kích sắc bén, thế nhưng rất rõ ràng, chức nghiệp phối hợp không đủ. Hơn nữa tuy công kích tàn nhẫn, thế nhưng dù sao đây chỉ là một trò chơi, là dựa vào thuộc tính trang bị, nơi đây coi như cho ngươi chém vào cổ, người nọ nhiều lắm cũng chỉ bị 3 lần nhược điểm thương tổn, sẽ không bị một kích mất mạng.

Đương nhiên ngoại trừ biến thái như Thạch Trung Ngọc, cho hắn chém vào cổ là sẽ miểu sát ngay.

Mọi người logout ăn cơm xong, lần nữa login. Hiện tại chúng nữ trên cơ bản đều đã đến cấp 47, Thạch Trung Ngọc cấp 48 34%.

Bảng xếp hạng.

1, Hinh Vũ Chi Thạch, cấp 48, chức nghiệp Cuồng Đao

2, Ta Là Soái Ca, cấp 48, chức nghiệp không biết

3, không biết, cấp 47, chức nghiệp không biết

4, không biết, cấp 47, chức nghiệp không biết

5, Thạch Chi Lan, cấp 47, chức nghiệp Hỏa Hệ Ma Pháp Sư

6, Hinh Vũ Chi Nguyệt, cấp 47, chức nghiệp Tử Viêm Pháp Sư

7, Hinh Vũ Chi Lâm, cấp 47, chức nghiệp Mục Sư

8, Hinh Vũ Chi Lam, cấp 47, chức nghiệp Ma Kiếm Sĩ

9, Hinh Vũ Chi Tuyết, cấp 47, chức nghiệp Ám Ảnh

10, không biết, cấp 47, chức nghiệp không biết

Ba cái không biết, Thạch Trung Ngọc có chút kỳ quái, cảm giác không thích hợp, nhưng nghĩ không ra không đúng chỗ nào. Ta Là Soái Ca, sau khi Thạch Trung Ngọc lên tới cấp 48 bất quá 10 phút cũng lên tới cấp 48, sợ là bài danh thứ nhất sẽ bị đoạt đi.

Buổi tối không có thi đấu, mọi người thương lượng một chút, quyết định đi phó bản Dung Nham Huyệt Động.

Trên Offical Website có tư liệu, phó bản này là phó bản cấp 48, bên trong quái vật từ cấp 50 đến cấp 55, Boss cuối cùng là Tử Kim Boss cấp 55 Thái Nạp Cách Dạ.

Lối vào phó bản ở dưới núi lửa.

Thủ vệ thấy có một đội người chơi đi lên, liền chủ động nói.

- Dũng sĩ, các ngươi là muốn đi vào đánh chết Thái Nạp Cách Dạ sao?

Thạch Trung Ngọc gật đầu, thủ vệ nhất thời đại hỉ.

- Vậy thì tốt quá! Các vị dũng sĩ, làm phiền các ngươi có thể mang Tâm Hạch của Thái Nạp Cách Dạ đến cho ta hay không, công tử nhà ta bệnh nặng, rất cần Tâm Hạch của Thái Nạp Cách Dạ trị liệu!

Thạch Trung Ngọc tiếp nhiệm vụ này.

Mở bảng nhiệm vụ nhìn một chút, cái này là nhiệm vụ tiểu đội, cần tiến vào phó bản trên cấp trắc trở đánh chết Thái Nạp Cách Dạ mới có Tâm Hạch. Kinh nghiệm thưởng cho cực kỳ phong phú, đồng thời còn có một thanh vũ khí Bạch Ngân cấp 45. Bất quá cái này Thạch Trung Ngọc không thèm nhìn.

Hiện tại tầm mắt của mọi người rất cao, trang bị Hoàng Kim còn kén chọn, Ám Kim coi như không tệ, Tiên khí mới là thứ tốt.

Đi vào huyệt động, bên ngoài cũng theo qua một đội người chơi,

xem ra cũng là vào phó bản.

Kỳ thực huyệt động này cũng coi như rất lớn, một thông đạo có thể làm cho bảy tám người đi song song. Trên đất tràn đầy thi thể quái vật, hiển nhiên quái vật nơi này bị người chơi đi ngang qua thuận tay giết.

Không khí trong thông đạo càng ngày càng khô nóng, mùi lưu huỳnh nhè nhẹ tràn ngập. Chúng nữ không khỏi nhăn mày, mùi này cũng không phải dễ chịu gì.

- Nóng quá! Nhiệt độ. nơi đây ít nhất cũng 42 độ!

Dương Tử lấy tay làm quạt, trên đầu đã xuất hiện mồ hôi. Trò chơi này mô phỏng cực kỳ chân thực.

Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Nếu như nóng thì cỡi quần áo, hì hì, dù sao nơi đây ánh sáng không mạnh, cởi cũng không có chuyện gì!

- Đi tìm chết đi, sắc lang đại thúc!

Dương Tử bĩu môi.

Nhưng không nghĩ phía sau có một ít người kêu lên.

- Ha ha, tiểu mỹ nữ, cởi quần áo, đại ca ca cam đoan không ai nhìn lén! Hắc hắc!

Nhất thời trong đội ngũ cười vang, một người khác cũng tiếp lời cười nói.

- Đúng vậy, đúng vậy! Cởi, còn có mấy mỹ nữ ở bên cạnh, có phải cũng nóng hay không? Có muốn ca ca giúp ngươi cởi hay không! Ha ha ha!

Nghe được mấy tiếng cười và ngôn ngữ tục tĩu kia, chúng nữ tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt, nếu như lời này là Thạch Trung Ngọc nói, các nàng sẽ động tình, thế nhưng từ trong miệng người khác nói, lại chỉ cảm giác buồn nôn, phẫn nộ, nhục nhã! Dồn dập nhìn Thạch Trung Ngọc, chờ hắn biểu thị.

Chương 853. Nóng đến chết rồi

Thạch Trung Ngọc xoay người, nhìn mấy người kia hừ lạnh một tiếng.

- Các ngươi nói quá mức rồi!!

- Ha ha. Ngươi cho rằng ngươi là ai! Lão tử thích như vậy, quản được sao?

Một tên khẽ cười nói.

- Nếu nói như vậy…

Thạch Trung Ngọc trực tiếp rút Chiến Thần Chi Nhận ra, chỉ vào mấy tên kia.

- Đến đây đi!

- Thật kiêu ngạo!

Một tên mắng to, một cái Đại Hỏa Cầu trực tiếp đập vào mặt.

Thạch Trung Ngọc không sợ chút nào, trực tiếp nghênh đón hỏa cầu xông tới, Đại Hỏa Cầu chỉ mang đi 1000 HP, Hướng Lâm sử dụng Trị Liệu Thuật đã rót đầy. Thạch Trung Ngọc cầm Chiến Thần Chi Nhận, một đao bổ về Chiến Sĩ trước mặt.

-3212.

Tên kia bị công kích cường đại của Thạch Trung Ngọc dọa sợ, đồng thời kinh hô.

- Ta sát, dĩ nhiên là Hinh Vũ Chi Thạch!

Nghe được cái tên này, trong đội ngũ nhất thời hoảng loạn. Thạch Trung Ngọc sẽ không thương tiếc, lại một đao trực tiếp chém Chiến Sĩ này thành bạch quang.

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc hạ thủ không lưu tình, những người còn lại cũng nảy sinh độc ác, hai Kỵ Sĩ vọt tới. Thạch Trung Ngọc liếc qua, một Chiến Sĩ, hai Kỵ Sĩ, một Pháp Sư, hắn còn có một Mục Sư, còn lại không phải Đạo Tặc chính là Cung Thủ. Đang nghĩ ngợi, một mũi tên cắm vào vai hắn.

Thạch Trung Ngọc hét lớn.

- Cuồng Long Thăng Thiên!

Kỵ Sĩ kia bay lên, bị ba công kích bình thường miểu sát, hóa thành bạch quang, tiêu sái rơi xuống đất.

Sau đó quay người lại, xông về một Kỵ Sĩ khác vẫn còn đang ngẩn ra.

- Trận Bão!

Khí lực trong tay nhất thời lớn hơn rất nhiều, Chiến Thần Chi Nhận cũng trở nên nhẹ nhàng. Nhanh chóng huy động mấy đao, Kỵ Sĩ kia ngay cả kỹ năng cũng còn chưa thi triển đã hóa thành bạch quang.

Trong nháy mắt chết ba người, Cung Thủ Pháp Sư Mục Sư còn lại đều sợ luống cuống.

- Thạch ca, chúng ta không biết là ngươi, chúng ta biết lỗi rồi, có thể tha cho chúng ta hay không?

- Hừ!

Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng.

- Đùa bỡn các nữ nhân của ta, tùy tiện một câu biết lỗi rồi là được?

- A?

Pháp Sư kia nhất thời bị Thạch Trung Ngọc nói dọa ngây ngẩn cả người, các nữ nhân? Là ý gì? Thế nhưng còn chưa kịp phản ứng, đã bị Thạch Trung Ngọc ám sát chết. Kiếm khí màu trắng xuyên qua thân thể ba người. Mục Sư bị miểu sát, Cung Thủ và

Pháp Sư còn dư lại một tí máu.

- Được rồi, các ngươi cút đi!

Nhìn Cung Thủ và Pháp Sư còn lại, Thạch Trung Ngọc phất phất tay.

- A?

Pháp Sư sửng sốt, nhìn HP của mình, nhất thời cười khổ, vội vàng bóp quyển trục hồi thành. Cung Thủ và Pháp Sư trực tiếp hóa thành lam quang biến mất khỏi huyệt động.

- Thạch ca uy vũ, ha ha!

Tuyết Sương Yên thấy Thạch Trung Ngọc tiêu sái như thế, nhất thời cười nói.

Thạch Chi Lan cũng kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc, nàng không hiểu nhiều tình hình gần đây của Thạch Trung Ngọc, thấy công kích cường đại như vậy, cũng nhịn không được kinh hãi.

- Được rồi, đi thôi, cày phó bản!

Thạch Trung Ngọc khoát tay, dẫn đầu đi vào sâu trong huyệt động.

Huyệt động càng vào sâu càng nóng, lại đi ba bốn phút, mọi người cảm thấy nhiệt độ đã hơn 45 độ.

Lại đi một lúc, thời điểm chúng nữ đều sắp không chịu được, rốt cục nhìn thấy Truyền Tống Môn, không khỏi hoan hô lên, vội vàng vào Truyền Tống Trận.

Thời điểm đám người Thạch Trung Ngọc đứng vào Truyền Tống Trận, gợi ý của hệ thống vang lên.

- Xin hỏi có tiến vào phó bản Dung Nham Huyệt Động hay không, mời tuyển chọn độ khó.

Trước mặt xuất hiện một cái bảng, Thạch Trung Ngọc nhìn một chút, ngoại trừ cấp bình thường lóe ra tia sáng, trắc trở, ác mộng,

địa ngục đều là màu xám. Hiển nhiên là không thể vào.

Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khác hơn là điểm kích độ khó bình thường.

Sau khi hệ thống đổi mới, hệ thống phó bản cũng tiến hành thay đổi, phải thông qua phó bản độ khó trước mới có thể đi vào độ khó tiếp theo, cho nên bảy người Thạch Trung Ngọc chỉ có thể đánh độ khó bình thường trước, lại từng bước đi tới.

Trong phó bản, lượng máu của quái vật độ khó trắc trở gia tăng gấp đôi, công kích, phòng ngự cũng gia tăng một ít, đồng thời số lượng quái vật cũng cải biến.

Lượng máu trong độ khó ác mộng thì gấp đôi độ khó trắc trở, công kích cũng tăng cao hơn, số lượng quái càng nhiều, còn độ khó địa ngục, một tiểu quái bình thường cũng tương đương với BOSS, cực kỳ khủng bố.

Lam quang lóe lên, bảy người xuất hiện ở trong phó bản.

Địa điểm phó bản đoán chừng là ở trong vách núi, khắp nơi đều là nham tương, nhiệt độ ít nhất cũng 46 độ, nóng chịu không nổi.

- Nóng chết rồi!

Dương Tử khả ái cau mày, tay quạt gió.

Thạch Trung Ngọc có chút chút khó chịu, khôi giáp vốn là kim loại, hấp thu nhiệt làm thân thể càng nóng. Thạch Trung Ngọc trực tiếp hủy bỏ hiệu quả quần áo, trên người chỉ còn quần soóc do hệ thống đưa cho, cùng với giầy. Giày này hắn không dám hủy bỏ, nếu không sẽ bỏng chân.

- Thạch ca, không phải đâu?

Tuyết Sương Yên thấy bộ dáng của Thạch Trung Ngọc như vậy, nhất thời kinh ngạc kêu lên.

Thạch Trung Ngọc sảng khoái cười nói.

- Cởi thật đúng là thoải mái, không có nóng như vậy! Các em

cũng hủy bỏ hiệu quả quần áo đi!

Nói xong, Thạch Trung Ngọc dâm đãng nở nụ cười.

Nghe nói như thế, chúng nữ nhất thời do dự. Mặc dù lúc trưa hoang đường lâu như vậy, thế nhưng đó là lúc tình dục thăng hoa, như hiện tại muốn cởi quần áo, các nàng có chút ngại ngùng.

Dương Tử trực tiếp nhất, thấy Thạch Trung Ngọc hủy bỏ hiệu quả, cũng hủy bỏ pháp bào, nhưng lại quên lưu lại giầy, chân vừa chạm mặt đất, trên mặt nhất thời hiện lên thống khổ, vội vàng mang giầy lại.

- Trên mặt đất quá nóng... ít nhất 50 độ.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc hưng phấn lên, nhìn Dương Tử mặc nội y lộ ra hai nửa bầu ngực căng tròn trắng muốt, cùng phía dưới nổi lên khu rừng thần bí, vài sợi lông tơ đen mịn lộ ra, cực kỳ hấp dẫn người. Sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn chúng nữ.

- Dương Tử cũng dám cởi, các em lại không dám sao!!

Nghe Thạch Trung Ngọc nói, chúng nữ cũng hủy bỏ hiệu quả trang bị, từng thân thể trắng nõn xuất hiện ở trong Dung Nham huyệt động. Chỉ có Thạch Chi Lan vẫn có chút ngượng ngùng, do dự.

- Lan Lan, em cũng cởi đi!

Thạch Trung Ngọc nói, trong lòng nghĩ, đã hơn hai năm không thấy thân thể của Lan Lan, không biết tiểu nha đầu năm đó phát dục thành cái dạng gì đây?

Thạch Chi Lan do dự một chút, thấy chúng nữ đều chỉ còn lại nội y quần lót, cũng hủy bỏ hiệu quả trang bị.

Hai bầu ngực phát dục hoàn mỹ trắng nõn, bị Nene bạch sắc che đậy, hai mắt Thạch Trung Ngọc nhất thời tỏa sáng, bụng dưới trơn bóng không rãnh, phía dưới quần lót che chắn bộ vị thần bí, nhưng vẫn có mấy sợi lông tơ nghịch ngợm lộ ra.

Chương 854. Trong phó bản cũng...

Nhìn thấy nhiều mỹ nữ ở trước mặt mình cởi chỉ còn lại đồ lót như vậy, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, cộng thêm không khí nóng rực, bụng dưới bốc lên tà hỏa.

Tiểu đệ cứng rắn hung hăng nhô lên khỏi quần lót, cơ hồ có cảm giác phá khố lao ra. Thạch Trung Ngọc khó chịu, không thể làm gì khác hơn là kéo quần, muốn tiểu đệ thoải mái một chút, nhưng không nghĩ tới quần lót của hệ thống quá nhỏ, làm đầu dương vật lộ ra khỏi quần lót, nhất thời làm cho Thạch Trung Ngọc có chút xấu hổ.

Chúng nữ không biết là vì nóng hay thẹn thùng, sắc mặt đỏ bừng, Hướng Lâm và Hướng Lam đều ngượng ngùng len lén quan sát hạ bộ của Thạch Trung Ngọc. Chúng nữ còn lại có vẻ tự nhiên hơn, Dương Tử thậm chí cười đùa chạy tới, nhẹ nhàng xoa lấy dương vật của hắn.

- Hì hì, đại thúc, anh lại nghĩ chuyện xấu nha!

- Khái khái.

Thạch Trung Ngọc lúng túng ho khan một cái, lấy tay Dương Tử ra.

- Được rồi, đi đánh quái thôi!!

Thạch Trung Ngọc rút Chiến Thần Chi Nhận ra nói. Bất quá như vậy nhìn càng dâm đãng.

Chúng nữ thấy tư thế của Thạch Trung Ngọc, không khỏi buồn cười, Cơ Như Nguyệt lấy lại bình tĩnh, cố nén cười.

- Thạch ca, anh đi đi!

Thạch Trung Ngọc dùng sức gật đầu, dụ một đám bốn năm con

Liệt Diễm Tiểu Quỷ tới.

Liệt Diễm Tiểu Quỷ, cấp 50, tinh anh, lượng máu 300000

Bây giờ Thạch Trung Ngọc cảm giác có chút không được tự nhiên, trần truồng đi dụ Liệt Diễm Tiểu Quỷ, tâm lý rất khó qua nha, tuy thuộc tính trang bị vẫn còn, thế nhưng vẫn cảm giác không được tự nhiên.

- Hắc, tôn tử!

Thi triển kỹ năng Trào Phúng.

- Khanh khách, khanh khách!

Liệt Diễm Tiểu Quỷ thấy một nhân loại trần truồng xuất hiện ở trước mặt mình, nhất thời phẫn nộ, từng cái hỏa cầu đập về phía hắn.

Mẹ kiếp, thấy hỏa cầu, Thạch Trung Ngọc xoay người bỏ chạy. Liệt Diễm Tiểu Quỷ vừa dùng hỏa cầu đánh vào cái mông khêu gợi của Thạch Trung Ngọc, vừa cười gian ha ha.

Trở lại chỗ chúng nữ không xa, Thạch Trung Ngọc xoay người, huy động Chiến Thần Chi Nhận bổ về phía Liệt Diễm Tiểu Quỷ.

Trận Bão, Chiến Thần Chi Nhận vẽ ra từng tàn ảnh, Thạch Trung Ngọc nhắm ngay tiểu quỷ vừa rồi công kích.

Chúng nữ cũng bắt đầu động thủ, tử viêm, lôi điện, tên… từng đạo công kích bắn đến trên người Liệt Diễm Tiểu Quỷ.

Tuyết Sương Yên ở phía sau Liệt Diễm Tiểu Quỷ, chủy thủ và đoản đao chém vào sau lưng, theo nàng vận động, bộ ngực không ngừng lay động, làm Thạch Trung Ngọc nhìn mà mê mẩn. Đặc biệt là nội y của hệ thống khá rộng, có thể nhìn thấy núm vú đỏ hồng lộ ra, tiểu đệ lại dựng đứng!

Hướng Lam cũng nắm hai thanh Trảm Lôi Kiếm gia nhập chiến đấu, biên độ động tác còn lớn hơn Tuyết Sương Yên, đồng thời hai bầu ngực cũng lớn hơn Tuyết Sương Yên.

Thạch Trung Ngọc nhất thời nhìn trợn cả mắt, hận không thể hiện tại ném đao, đi lên đè nàng xuống hành quyết.

- Hắc, Thạch ca, anh nhìn đủ chưa!

Tuyết Sương Yên hừ lạnh, không biết là giận Thạch Trung Ngọc chiến đấu không chuyên tâm, hay ghen Thạch Trung Ngọc không nhìn mình.

Thạch Trung Ngọc cười xấu hổ, vội vàng ra sức huy động Chiến Thần Chi Nhận, chém những Liệt Diễm Tiểu Quỷ kia oa oa gọi bậy.

Nhược Hóa Mãnh Kích, Cuồng Long Thăng Thiên, Lực Phách Hoa Sơn, Trọng Kích, Hạ Kích, Trận Bão… Thạch Trung Ngọc giết đến hưng phấn.

Chỉ hơn một phút đồng hồ, những Liệt Diễm Tiểu Quỷ kia đều bị giết sạch.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc đắc ý đứng ở trong sân, tiểu đệ trong quần ngẩng cao đầu, cực kỳ phong tao.

Dương Tử lại cười hì hì chạy tới, chỉ chỉ tiểu đệ của hắn.

- Đại thúc, chiến đấu có phải rất khó chịu không?

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng cười cười.

- Biết làm sao được, hắc hắc, ở dưới tình huống này là không mềm được!

Dương Tử giảo hoạt cười nói.

- Có muốn em giúp anh một tay không?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, Dương Tử đã kéo quần lót của hắn xuống.

- Người chơi Hinh Vũ Chi Tử muốn cùng ngươi phát sinh quan hệ tiến thêm một bước, có đồng ý hay không?

Đồng ý.

Dương Tử cầm lấy dương vật của người yêu, nhẹ nhàng trên dưới ve vuốt. Chúng nữ vẫn còn nhặt trang bị, tạm thời không có chú ý tới động tác của hai người.

Dương Tử nhẹ nhàng khuấy động, sau đó mở miệng nhỏ, từ từ ngậm dượng vật vào.

- Oh!!

Thạch Trung Ngọc nhất thời thỏa mãn thở ra, chúng nữ rốt cục phát hiện động tác của hai người.

Cơ Như Nguyệt hừ hừ nói.

- Đang cày phó bản đó, anh lại...

Tuyết Sương Yên hai mắt tỏa sáng, cười hì hì chạy tới. Hướng Lam Hướng Lâm ngượng ngùng nhìn qua.

Thạch Chi Lan có chút ngượng ngùng, cũng có chút chờ mong. Nàng đã hai năm không nhìn thấy tiểu đệ của Thạch Trung Ngọc rồi.

Thạch Trung Ngọc không nghĩ nhiều nữa, nhẹ nhàng đè đầu Dương Tử xuống, cái mông từ từ di chuyển, hưởng thụ cảm giác ấm áp trong miệng, còn có cái lưỡi nhỏ không ngừng kích thích kia.

Cơ Như Nguyệt thấy vẻ mặt Thạch Trung Ngọc hưởng thụ và động tác của hai người, chỉ cảm giác âm đạo ươn ướt, có chút ngượng ngùng quay đầu, chuyên tâm nhặt trang bị tuôn ra.

Tuyết Sương Yên đi tới bên cạnh, ôm cổ Thạch Trung Ngọc, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên, đồng thời kéo tay Thạch Trung Ngọc đặt ở trên ngực mình.

Thạch Trung Ngọc vừa tiếp xúc đoàn mềm mại kia, không nhịn được chà xát, hai tay nắn bóp lấy.

Ba người ở trong phó bản diễn xuất một bộ xuân cung hí.

Chúng nữ còn lại phảng phất như bị mê hoặc, không để ý tới Liệt Diễm Tiểu Quỷ vẫn còn du đãng ở xa xa.

Thạch Trung Ngọc bị Dương Tử phục vụ thoải mái không chịu nổi, trực tiếp ôm lấy nàng, lột quần lót màu trắng xuống, dương vật hung hăng đâm vào âm đạo đã ướt nhẹp của nàng.

- Ân, anh nhẹ chút, của anh to quá… ân… vào sâu chút nữa…

Bạch… bạch…

Tiếng hai bộ vị va chạm không ngừng vang lên, đầu dương vật không ngừng kích thích lấy tử cung, làm âm đạo càng xiết càng chặt, nước chảy lên láng.

Trong phó bản không ngừng vang lên thanh âm dâm mỹ, Thạch Trung Ngọc ở thời điểm cày phó bản, cùng nữ nhân làm việc này, chỉ sợ cũng là thiên cổ đệ nhất kỳ văn, kinh điển trong kinh điển a.

Hoàn cảnh này, không khí này.

Rất nhanh, Dương Tử thoải mái đến lớn tiếng rên rỉ, cũng là hệ thống đại thần suy nghĩ cho quảng đại nam nữ đồng bào, nên rất chú ý chuyện này, làm cho bộ vị thân thể càng thêm mẫn cảm, để cho một ít người bệnh liêt dương ở trong game có thể thể nghiệm được cảm giác làm nam nhân.

Dương Tử rất nhanh đã bị Thạch Trung Ngọc đưa đến cao trào, thân thể co giật run rẩy, làn da nổi đầy chấm đỏ li ti, không chịu nổi công phạt được nữa.

Thạch Trung Ngọc rút dương vật ra, sau đó kéo Tuyết Sương Yên qua, hung hăng đâm vào âm đạo đã sớm ướt át của nàng, ra sức bắn vọt.

Buổi trưa không có phát tiết xong dục hỏa, ở trong Dung Nham Huyệt Động hoàn toàn bộc phát.

Chúng nữ đã bỏ đi ngượng ngùng, bảy thân thể trần truồng quấn quýt lấy nhau, mặt đất nóng bỏng cũng ngăn không được nhu cầu sinh lý.

Hai giờ sau, Thạch Trung Ngọc xuất tinh ở trong thân thể Lý Lan, từng đợt sóng xạ kích đưa Lý Lan tới đỉnh phong, cả người giật giật, miệng không ngừng thở dốc, hai chân như nhũn ra, âm đạo co thắt dữ dội.

Chương 855. Chủ Thần tò mò

Bảy người nghỉ ngơi một chút, sau đó bắt đầu thanh lý Liệt Diễm Tiểu Quỷ.

Lần này Thạch Trung Ngọc trực tiếp đề nghị, ngay cả quần áo của hệ thống cũng không cần, bảy người trần truồng đánh quái, đây quả thực là tiền vô cổ nhân, chỉ sợ cũng sẽ hậu vô lai giả.

Dù sao nơi đây sẽ không có người chơi khác, mọi người cũng thoải mái.

Tuy nơi này không có người chơi, thế nhưng Thạch Trung Ngọc quên mất một tồn tại đặc thù.

Hệ thống Chủ Thần.

Vừa rồi những sự tình hoang đường kia, đều bị hệ thống Chủ Thần nhìn nhất thanh nhị sở.

Trong một cung điện hoa lệ, hệ thống Chủ Thần nhìn bảy nam nữ trần truồng xoát quái, trong lòng có một loại cảm giác khác thường.

- Đây chính là tình yêu giữa nam nữ sao? Thực kỳ quái!

Hệ thống Chủ Thần lẩm bẩm nói, căn cứ trình tự lúc đầu, hệ thống Chủ Thần được lập định là nữ nhân.

Bởi vì hướng tới loài người, nàng thiết trí thân thể mình không khác gì nữ nhân bình thường, tuy cấu thành thân thể chỉ là một đống số liệu mà thôi, nhưng vì rất nhiều nguyên nhân, Thần Lâm đã phát triển ra ngoài quỹ đạo mà không ai có thể dự đoán được, ngay cả thân thể nàng cũng phát triển tới một trình độ vượt xa người thường tưởng tượng, có thể nói nó đã không khác gì người thật.

Nhìn Thạch Trung Ngọc và sáu nữ nhân đại chiến, hệ thống Chủ Thần cảm giác thân thể mình nổi lên biến hóa khác thường, biến

hóa này để cho nàng có chút không biết làm sao.

- Hinh Vũ Chi Thạch này, rất đặc biệt!

Hệ thống Chủ Thần nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, khe khẽ thở dài.

Thạch Trung Ngọc vừa dùng Chiến Thần Chi Nhận chém Liệt Diễm Tiểu Quỷ, vừa tùy ý quan sát thân thể tuyệt vời của chúng nữ.

Bộ ngực theo chiến đấu kịch liệt mà không ngừng lay động, mông nhỏ căng tròn, âm đạo nhô cao…

Thạch Trung Ngọc mở rộng tầm mắt, hầu như chưa từng cảm giác hạnh phúc như thế.

- Oa ngô!

Liệt Diễm Tiểu Quỷ hét lên, bị Thạch Trung Ngọc chém ngã trên mặt đất, xung quanh thi thể xuất hiện một ít kim tệ và trang bị.

Tuyết Sương Yên tiến lên nhặt trang bị.

Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu, nhìn về phía BOSS thứ nhất trong phó bản.

Dung Nham Sứ Giả, Salos.

Lượng máu 120W.

- Các thiếu nữ, chuẩn bị đánh BOSS !

Thạch Trung Ngọc khẽ cười nói.

Cơ Như Nguyệt liếc mắt.

- Thạch ca, anh là đệ nhất cao thủ, thử nhìn xem có thể một mình giết BOSS hay không!

- Đúng vậy, Thạch ca, thử xem! Hì hì, để cho chúng anh nhìn nam nhân của mình uy vũ!

Tuyết Sương Yên cũng cười theo nói.

Chúng nữ bắt đầu ồn ào, Thạch Trung Ngọc sờ mũi, nhìn Dung Nham Sứ Giả nói.

- Thật muốn anh một mình đấu sao!?

- Đại thúc, nỗ lực lên!

Dương Tử ở một bên cổ động.

- Nếu như anh thắng, đêm nay anh muốn làm như thế nào cũng được!

- Muốn như thế nào cũng được?

Ánh mắt Thạch Trung Ngọc nhất thời sáng lên, trong lòng toát ra vô số ý dâm.

- Đi thôi, Thạch ca ca, hì hì, chỉ cần anh có thể thắng!

Hướng Lam cũng nói theo.

- Đi thôi, Thạch ca ca, hì hì, chỉ cần anh có thể thắng là được!

Hướng Lam cũng nói theo.

- Yes Sir! Nhìn anh đây!

Thạch Trung Ngọc từ từ đi về phía Dung Nham Sứ Giả.

Mặc dù một mình đấu BOSS có chút nguy hiểm, thế nhưng Thạch Trung Ngọc không quá lo lắng.

Đầu tiên, công kích của mình phụ gia hấp thu thương tổn chuyển hoán thành HP rất cao, hạng liên Tiên khí còn mỗi giây khôi phục 5% lượng máu, Thạch Trung Ngọc cảm giác Tiên khí này đến cuối cùng sẽ biến thành Thần khí.

Hiện tại một giây có thể khôi phục 400 HP, bằng mang theo một Mục Sư ở bên người phụ trợ.

Cộng thêm trang bị cường đại, công kích cường đại, Thạch

Trung Ngọc hoàn toàn có lòng tin một mình đánh BOSS, đương nhiên điều kiện tiên quyết là BOSS này không nên quá biến thái, nếu không hắn cũng không dễ xử lý.

Salos thấy một nhân loại trần truồng đi về phía mình, nhất thời giận dữ.

Con mẹ nó, có coi thường quái như vậy sao? Tốt xấu gì ta cũng là BOSS! Không đợi Thạch Trung Ngọc đi vào phạm vi cảnh giới của Salos, Salos đã từ trong hồ nham tương lấy ra một đoàn dung nham, ném về phía Thạch Trung Ngọc.

Mẹ kiếp, gặp qua ném đá, ném gạch, ném phi đao.

Nhưng còn chưa gặp qua ném nham tương! Nhìn đoàn dung nham thế tới hung hung, Thạch Trung Ngọc vội vàng tránh ra, hắn không có ý tưởng dùng thân thể mình tiếp đoàn dung nham kia.

Thừa dịp Salos ném dung nham, bước nhanh vọt về phía Salos.

Hai tay cầm Chiến Thần Chi Nhận hung hăng chém vào hông Salos, không có biện pháp, chiều cao chênh lệch, Salos ít nhất cũng cao hơn bốn mét.

-12000.

Mẹ kiếp? Vì sao thương tổn cao như vậy? Thạch Trung Ngọc sửng sốt, đột nhiên nghĩ tới Cuồng Nhân Giới Chỉ có thể hấp thu 1% HP của BOSS đổi thành HP của mình.

Mặc dù tình huống hiện tại của mình, cái tỷ lệ này chỉ có một phần ngàn mà thôi.

Ngẫm lại sau này các BOSS đều có HP hơn ức, một lần hấp thu… tấm tắc.

Thạch Trung Ngọc hưng phấn hơn.

- Cuồng Long Thăng Thiên!

Chiến Thần Chi Nhận chém một cái.

Oh, xin lỗi, lại chém trúng tiểu đệ của Salos.

Tuy phía dưới chẳng có gì cả, Thạch Trung Ngọc cũng không có thời gian cân nhắc vấn đề Salos làm sao cùng nữ đồng loại ***.

Nhảy qua bên cạnh, né tránh nắm tay phẫn nộ của Salos.

Thân hình cao lớn không nhất định sẽ có ưu thế, hiện tại Salos vì công kích Thạch Trung Ngọc, phải khom nửa người, cực kỳ phiền toái.

Hơn nữa Thạch Trung Ngọc cũng nhìn đúng điểm ấy, không ngừng né tránh nắm đấm của Salos.

- Chiến Thần Nhiệt Huyết!

Chiến Thần Chi Nhận bốc lên kim quang, hung hăng chém vào đùi của Salos.

-22300…

Gấp năm lần thương tổn?

Thạch Trung Ngọc vui vẻ, kết quả thất thần, nắm tay của Salos hung hăng nện vào trên người Thạch Trung Ngọc.

Cột máu trong nháy mắt rớt xuống hơn phân nửa.

Thạch Trung Ngọc sợ đến lăn mình, vội vàng né tránh nắm tay khác của Salos, đồng thời móc ra hồng dược uống vào.

Người này thật mạnh, nếu như người chơi bình thường tới, còn không phải bị miểu sát?

Salos cười quái dị, hiển nhiên vừa rồi đánh trúng nhân loại kia một quyền, làm cho tâm tình của hắn cực kỳ khoái trá.

Gầm thét một tiếng, nắm tay như mưa rơi xuống, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, chỉ có thể ra sức né tránh, căn bản không có cơ hội tấn công.

- Thạch ca không sao chứ?

Tuyết Sương Yên thấy Thạch Trung Ngọc rơi vào hạ phong, nhất thời có chút lo lắng hỏi.

Cơ Như Nguyệt nhìn dáng vẻ chật vật của Thạch Trung Ngọc, thản nhiên nói.

- Chuyện này chỉ có thể nhìn ảnh! Em không cảm thấy gần đây ảnh quá thuận lợi sao? Luôn dựa vào ưu thế trang bị kỹ năng đánh chết đối thủ, chỉ sợ tâm lý đã cực kỳ kiêu ngạo, huống chi lại có những nữ nhân như chúng ta.

Nam nhân cần vinh dự, nữ nhân cũng có! Thế nhưng kỹ xảo chiến đấu của hắn kỳ thực không quá cao.

Nếu như gặp cao thủ chân chính, một cao thủ dựa vào kỹ xảo giết người, vậy coi như trang bị của hắn lợi hại hơn nữa, cũng chỉ có kết cục thảm bại.

Vậy đối với hắn đả kích sẽ quá lớn!

Chương 856. Một mình đấu BOSS

- Cho nên chị muốn để ảnh một mình đấu BOSS rèn luyện kỹ xảo?

Lý Lan nhẹ giọng hỏi.

- Uh, hiện tại cũng chỉ có những BOSS kia mới có thể làm cho ảnh cảm thấy trắc trở.

Cơ Như Nguyệt giải thích.

- Thế giới này cao thủ nhiều lắm, người có thể đơn giản đánh bại ảnh cũng không ít!

- Tỷ như ngày đó ta thấy một Đạo Tặc, một mình đấu một đoàn đội. Mười mấy người công kích không đánh trúng hắn một cái, dựa vào linh xảo tránh né, phóng thích kỹ năng, mỗi lần đều tạo thành công kích nhược điểm. Mỗi lần công kích đều là Lau Hầu, không có công kích những bộ vị khác, cũng chỉ đơn giản là Lau Hầu. Thương tổn gấp ba, mỗi lần hầu như đều là một kích mất mạng. Nếu như Thạch ca gặp hắn, chắc chắn thất bại.

Cơ Như Nguyệt nói, làm cho chúng nữ nhíu mày.

- Chiếu theo chị nói, em nghĩ người kia ở trong hiện thực rất thường xuyên tiếp xúc với tử vong.

Lý Lan chậm rãi nói.

- Tỷ như sát thủ!

- Hoặc là bộ đội đặc chủng!

Cơ Như Nguyệt tiếp lời.

- Sắt Thép Chiến Hồn gì kia, kỳ thực là quốc gia phái ra bộ đội

đặc chủng tạo thành, những quân nhân này cả ngày đắm chìm trong lửa đạn, chiến đấu, tử vong, là đáng sợ nhất, sắc bén nhất!

- Đoàn đội đấu, nếu như gặp gỡ bọn họ, chúng ta tất bại!

Nói đến đây, Cơ Như Nguyệt có chút buồn bã.

Chúng nữ trầm mặc.

- Hy vọng thắng duy nhất của chúng ta chính là ảnh, đúng không?

Lý Lan nhìn Thạch Trung Ngọc đang cùng Salos giằng co, nhẹ giọng nói.

- Phải, chỉ có ảnh! Chỉ cần ảnh có đủ kỹ xảo chiến đấu, phối hợp trang bị, kỹ năng trên người, đến lúc đó ảnh mới thật sự là đệ nhất cao thủ!

Cơ Như Nguyệt nhìn Thạch Trung Ngọc có chút chật vật, nhẹ nhàng cười.

- Phàm nhân ti tiện, ngươi chọc giận ta!

Salos rống giận.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, người này còn biết nói?

Tay Salos đưa vào trong nham tương.

Thạch Trung Ngọc chỉ thấy cột máu trên đầu Salos từ hơn 80 vạn biến thành 120 vạn. Mẹ kiếp, người này còn biết xấu hổ hay không!

Salos nhe răng cười, tay kia từ trong nham tương vươn ra, mang theo một đoàn dung nham, hung hăng đập về phía Thạch Trung Ngọc.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc hung ác, nổi giận gầm lên một tiếng.

- Điên Cuồng Chi Tâm!

Trong nháy mắt ánh mắt trở nên đỏ bừng, trong lòng dâng lên ý nghĩ muốn xé nát hết thảy.

- A!

Thạch Trung Ngọc nổi giận gầm lên một tiếng, cầm Chiến Thần Chi Nhận chém tới Salos.

- Nhược Hóa Mãnh Kích!

Salos bị ánh mắt của Thạch Trung Ngọc dọa sợ, đây là ánh mắt nhân loại nên có sao? Ánh mắt kia điên cuồng như muốn xé nát hết thảy, thật giống như dã thú, làm cho Salos run rẩy.

Thạch Trung Ngọc tiến vào trạng thái Điên Cuồng Chi Tâm, lực công kích tăng 100%, lực phòng ngự giảm xuống 30%, tốc độ công kích tăng 30%, tỉ lệ bạo kích tăng 30%.

- Trận Bão!

Lực công kích, tốc độ nhất thời tăng thêm 50%, tỉ lệ bạo kích tăng 20%, hơn nữa trang bị phụ gia bạo kích, hiện tại Thạch Trung Ngọc cơ hồ là đao đao ra bạo kích.

-17210, -18241, -17992, -50124, -17887, -26121…

Bạo kích, bạo kích, bạo kích, bạo kích gấp ba, bạo kích, bỏ qua phòng ngự bạo kích.

Cột máu của Salos thẳng tắp giảm xuống, Thạch Trung Ngọc ở trong 10 giây điên cuồng công kích, Salos bị đánh liên tục, nếu không phải hệ thống vì giảm thiểu hiệu quả huyết tinh, sợ rằng hiện tại đùi phải của Salos đã phế, Chiến Thần Chi Nhận trong tay Thạch Trung Ngọc đã biến thành ánh đao, căn bản thấy không rõ cái bóng cụ thể.

Chữ số trên đầu Salos như cuồng phong, chúng nữ nhìn trợn mắt hốc mồm.

Salos rống giận, một quyền hung hăng đập về phía Thạch Trung Ngọc, thế nhưng lúc này Thạch Trung Ngọc đã hoàn toàn bỏ qua lý trí, toàn bộ dựa vào bản năng né tránh công kích. Nắm tay kia căn

bản không thể bắn trúng Thạch Trung Ngọc, chỉ có thể đập ra một cái hố ở trên mặt đất.

10 giây, chỉ 10 giây, Salos bị đánh rơi hơn phân nửa máu, Thạch Trung Ngọc trong 10 giây đánh ra hơn 80 vạn thương tổn. Ở giai đoạn này là không thể tưởng tượng.

10 giây vừa qua, Thạch Trung Ngọc lâm vào trạng thái suy yếu, chỉ cảm thấy thân thể uể oải, không lên nổi tinh thần.

Thế nhưng Thạch Trung Ngọc sớm có chuẩn bị, trực tiếp thi triển Chiến Thần Hạ Phàm, kim quang từ trên trời giáng xuống, gia trì lấy thân thể hắn, toàn bộ thuộc tính tăng một phần ba, hơn nữa trong thân thể bốc lên dòng nước ấm, trực tiếp trung hoà trạng thái suy yếu.

- Ngươi cái loài bò sát vô sỉ này, cảm thụ Salos đại nhân phẫn nộ đi!

Salos rống giận, tay vươn ra, muốn vói vào trong dung nham, Thạch Trung Ngọc sao sẽ cho hắn như nguyện, trực tiếp thi triển Trọng Kích, đánh Salos ngất xỉu, cắt đứt kỹ năng của hắn.

- Vạn Kiếm Quyết!

Thạch Trung Ngọc quát nhẹ, quanh người nhất thời xuất hiện ngàn thanh Chiến Thần Chi Nhận, rậm rạp chằng chịt sắp hàng ở trên không trung, tản ra khí tức kinh khủng.

- Chết!

Thạch Trung Ngọc quát lớn, cầm Chiến Thần Chi Nhận chém qua, ngàn thanh Chiến Thần Chi Nhận đồng thời phát động.

Chiến Thần Chi Nhận thương tổn là hơn 1600 HP, mỗi thanh tạo thành một phần mười thương tổn vũ khí, chừng 16 vạn. Ngàn thanh Chiến Thần Chi Nhận rậm rạp chằng chịt cắm đầy người Salos.

Salos thống khổ kêu thảm, hiện tại lượng máu chỉ còn lại hai trăm ngàn.

- Phàm nhân ti tiện, lực lượng của ngươi còn giết không chết Salos đại nhân!

Salos vẫn như chúa tể nói.

- Liên tục bị khinh bỉ, kích phát kỹ năng Cự Lực!

- Hôm nay lão tử để ngươi hưởng thụ cái gì gọi là phục vụ combo, nghe được gợi ý của hệ thống, Thạch Trung Ngọc quát lớn.

- Cuồng Long Thăng Thiên!

Lực lượng của Thạch Trung Ngọc tăng lên gấp năm lần, trực tiếp đánh Salos bay đến trời.

- Chết!

Liên tục công kích ba lần, khí thế của Thạch Trung Ngọc nhất thời lên tới cực hạn.

- Lực Phách Hoa Sơn!

Chiến Thần Chi Nhận mang theo vạn quân lực, nặng nề đánh vào thân thể Salos.

- Gào!

Salos kêu đau đớn, bị đập xuống mặt đất.

Thạch Trung Ngọc lại cảm giác lực lượng trong thân thể vẫn chưa phát tiết hết, nổi giận gầm lên một tiếng.

- Vẫn Tinh Nhất Kích!

Cả người phảng phất như bạo phát ra quang mang vạn trượng, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy mình giống như hóa thành sao băng, hung hăng đập về phía Salos.

- Chúc mừng ngài lĩnh ngộ kỹ năng Vẫn Tinh Nhất Kích!

Gợi ý của hệ thống vang lên, nhưng Thạch Trung Ngọc không để ý tới.

Một đao mang theo lực lượng cường đại, hung hăng chém vào ngực Salos.

Chương 857. Liệt Diễm Thổ Tức Giả, Kassadin

- Gào! Tại sao có thể như vậy, ta lại cảm giác lực lượng trong thân thể đang trôi qua, oh, lực lượng của ta, ta cảm thấy băng lãnh.

Thanh âm của Salos dần dần yếu ớt, dung nham trong thân thể chậm rãi trôi qua, dung nhập vào đại địa.

- Thành công đánh chết Dung Nham Sứ Giả Salos, thu được 80w điểm kinh nghiệm, tổ đội thưởng 12w điểm kinh nghiệm. Vượt cấp đánh chết thưởng 40w điểm kinh nghiệm, tổng cộng thu được 132w điểm kinh nghiệm.

Từng món trang bị xuất hiện ở trên đất, nhưng Thạch Trung Ngọc không có tâm tư đi nhặt, không ngừng thở hổn hển, lực lượng sôi trào trong thân thể hoàn toàn được phóng thích ra, làm cho hắn có loại cảm giác vui sướng đầm đìa.

- Thạch ca! Thật lợi hại!

Tuyết Sương Yên cười hì hì chạy tới, ôm lấy Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cười thỏa mãn, nhẹ ôm thắt lưng của Tuyết Sương Yên, hiện tại đụng vào eo thon mềm mại không xương, nhưng trong lòng hắn đã không có dục hỏa sôi trào, chỉ có cảm giác hạnh phúc, còn có chút thỏa mãn.

- Hắc hắc, Thạch ca, lần này anh thật là đủ nam nhân! Đúng rồi, vừa rồi công kích từ trên trời giáng xuống là kỹ năng gì vậy?

Hướng Lâm mừng rỡ hỏi.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, mau đánh mở cột skill, cùng chung kỹ năng.

Vẫn Tinh Nhất Kích, cấp 1, cả người hóa thành một viên lưu

tinh rơi xuống, hung hăng đập về phía địch nhân. Thương tổn trụ cột là gấp năm lần lực lượng, vị trí càng cao, thương tổn càng lớn, thời gian cold-down, 20 giây.

Kỹ năng này vừa lúc làm cho kỹ năng liên kích của Thạch Trung Ngọc hoàn chỉnh. Trọng Kích, Cuồng Long Thăng Thiên, Lực Phách Hoa Sơn, Vẫn Tinh Nhất Kích, Hạ Kích. Có thể nói chỉ cần bị Thạch Trung Ngọc công kích, Trọng Kích đánh trúng tạo thành ngất xỉu, như vậy đối thủ liền xong đời, hiện nay trên cơ bản không người có thể đỡ được bộ kỹ năng liên kích này.

- Hì hì, đại thúc, anh giết Salos, như vậy đêm nay…

Dương Tử đáng yêu chui vào trong lòng Thạch Trung Ngọc.

Nghe Dương Tử nói, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy bụng dưới dâng lên tà hỏa, tiểu nha đầu này, trời sinh liền biết mê hoặc người sao?

- Hì hì, đại thúc lại đang nghĩ chuyện xấu!

Dương Tử cảm giác dương vật của Thạch Trung Ngọc từ từ cứng rắn, nhất thời cười nói.

- Được rồi, hai người các ngươi đó!

Cơ Như Nguyệt đi qua.

- Muốn làm chờ logout lại làm, hiện tại nhanh thông quan Dung Nham Huyệt Động!

Nói xong còn nhéo hắn một cái.

Bảy người tiếp tục đi vào huyệt động.

Liệt Diễm Tiểu Quỷ dần dần ít đi, biến thành Dung Nham Cự Nhân hoàn toàn do dung nham tạo thành. Vật lý thương tổn giảm phân nửa, Hỏa Hệ pháp thuật thương tổn giảm phân nửa.

Thạch Trung Ngọc cảm giác có chút nhức trứng, Cơ Như Nguyệt cũng nhíu mày. Bất quá Dương Tử lại vui vẻ, nàng là Băng Hệ Pháp Sư, ở trong huyệt động dung nham, hầu như mỗi công kích

đều sẽ thêm điểm. Nhìn chỉ số công kích cực cao, Dương Tử cười lệch miệng.

Mọi người rất nhanh liền đi tới địa bàn của BOSS thứ hai.

Một Cự Long đang nằm dưới đất, lại đang ngủ.

Liệt Diễm Thổ Tức Giả, Kassadin, cấp 53, lượng máu 150w.

Ánh mắt chúng nữ lần nữa nhìn về phía Thạch Trung Ngọc.

- Sẽ không lại muốn ta đi solo chứ!

Thạch Trung Ngọc cười khổ, gia hỏa kia không dễ đánh a. Hơn nữa còn là Cự Long.

- Thạch ca, anh nhẫn tâm nhìn những đại mỹ nhân như chúng em bị Cự Long chán ghét kia phun nước bọt đến chết sao?

Cơ Như Nguyệt làm bộ đáng thương nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc đầu đầy hắc tuyến, vậy ngươi nhẫn tâm để nam nhân của mình bị Cự Long phun nước bọt?

Thế nhưng lời này hắn không dám nói ra, chỉ có thể bất đắc dĩ đi về phía Kassadin.

- Loài bò sát ti tiện, lại dám quấy nhiễu Kassadin đại nhân nghỉ ngơi!

Cự Long mở mắt, hai con mắt to lớn nhìn chằm chằm Thạch Trung Ngọc.

- Con mẹ nó, muốn đánh thì đánh, đại gia không nói nhảm với ngươi!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp xông tới.

Kassadin xứng với danh tiếng Cự Long, đứng lên cao như nhà hai tầng, hai cánh thịt mở ra, trực tiếp quất về phía Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cảm giác đứng không vững, con mẹ nó, lại

dám ra oai phủ đầu? Hắn vọt tới trước mặt Kassadin, chính là một trận đâm chém điên cuồng.

Một người một rồng cứ như vậy chiến đấu. Thạch Trung Ngọc có hạng liên và ngọc bội Tiên khí hồi máu, hơn nữa trang bị có năng lực hấp huyết, căn bản không cần lo lắng lượng máu không đủ. Chỉ cần không phải một lần bị thương quá ác là được.

Kassadin cũng có hai kỹ năng rất mạnh, một là Long Dực Kích, thổi bay cuồng phong. Một cái nữa là Long Tức.

Long Tức này Thạch Trung Ngọc cũng chỉ có thể tránh né, nhiệt lượng mạnh mẻ kia coi như chỉ sượt qua người cũng mang đi một phần năm lượng máu, nếu như bị phun trúng, chỉ sợ sẽ miểu sát.

Kassadin cũng rất âm hiểm, trên cơ bản đều là thi triển Long Dực Kích, thừa dịp Thạch Trung Ngọc đứng không vững sẽ phun Long Tức, Thạch Trung Ngọc chỉ phải không ngừng tránh thoát.

Lượng máu của hắn sung túc, lượng máu của Kassadin lại từ từ hạ xuống. Thời điểm hạ xuống bảy phần mười, Kassadin bay lên, nhắm vào Thạch Trung Ngọc phun Long Tức.

Lúc này Kassadin liền biến thành máy bay ném bom, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể bất đắc dĩ né tránh, thế nhưng tốc độ tắt của Long Tức rất chậm, Thạch Trung Ngọc là đạp Long Tức chạy. Bất quá may mắn Long Tức ở dưới đất thương tổn không cao, lượng máu của Thạch Trung Ngọc hồi phục rất ổn định.

Kassadin bay hơn một phút mới chậm rãi hạ xuống, Thạch Trung Ngọc lại tiếp tục nhào tới, một người một rồng dây dưa, hỏa diễm ngập trời.

Lượng máu của Kassadin càng thấp, tần suất Long Tức phụt ra càng lúc càng nhanh. Đến khi lượng máu không tới 30%, thì ngay cả móng vuốt cũng không dùng, chỉ điên cuồng phun Long Tức.

Thạch Trung Ngọc có mấy lần cực kỳ nguy hiểm, lượng máu giảm xuống đến 10%. Thế nhưng dựa vào kỹ xảo né tránh càng ngày càng quen thuộc, cuối cùng không chết, còn thừa cơ chém Kassadin mấy phát.

Thời điểm lượng máu của Kassadin giảm xuống đến 10%, rốt cục không nhịn được, nổi giận gầm lên một tiếng, bay lên trời cao.

- Loài bò sát, lại dám làm cho Kassadin thống khổ như vậy, ngươi phải trả giá thảm trọng!

Long Ngữ Ma Pháp?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, con mẹ nó, trò chơi này còn làm ra cái kia? Không chút nghĩ ngợi, Thạch Trung Ngọc xoay người bỏ chạy.

Long Ngữ Ma Pháp này hắn từng ở trong truyện tranh xem qua, kia phải dùng hủy thiên diệt địa để diễn tả.

Chương 858. Đánh bay

- Chết! Dùng máu tươi của ngươi tới cọ rửa sỉ nhục của ta!

Kassadin phẫn nộ rít gào, một hỏa cầu to lớn trực tiếp bắn về phía Thạch Trung Ngọc.

- Mẹ ơi cứu con, có cần phải như vậy không?

Tốc độ của hỏa cầu quá nhanh, hắn phỏng chừng mình ở dưới tình huống này chỉ có thể chạy ra mười thước mà thôi.

- Rác rưởi, ở dưới sự phẫn nộ của Kassadin đại nhân biến thành tro tàn đi!

Kassadin nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Thạch Trung Ngọc, nhất thời hưng phấn kêu to.

- Liên tục bị khinh bỉ, kích hoạt trạng thái Cự Lực!

Mẹ kiếp, lúc này Cự Lực có tác dụng quái gì? Thạch Trung Ngọc nhìn hỏa cầu, trong lòng nhất thời có cảm giác vô lực, con mẹ nó, trò chơi này còn làm ra công kích mạnh mẽ như vậy.

Gặp phải loại tình huống này, là 100% đoàn diệt a.

Chẳng lẽ không có phương thức tránh né gì?

Thạch Trung Ngọc nhìn bốn phía, một mảnh bằng phẳng, căn bản không có địa phương ẩn núp!

Lúc này hỏa cầu cách Thạch Trung Ngọc chỉ chừng mười thước, Thạch Trung Ngọc cảm giác mình như đứng ở bên cạnh thái dương, nhiệt độ chung quanh đã lên đến sáu bảy mươi độ, nếu không phải hệ thống giảm thấp cảm nhận, sợ rằng Thạch Trung Ngọc sẽ thống khổ kêu to.

Hỏa cầu càng ngày càng gần, Thạch Trung Ngọc đã làm xong chuẩn bị bị miểu sát. Đúng lúc này, đột nhiên linh quang lóe lên.

Nhìn Chiến Thần Chi Nhận, lại nhìn hỏa cầu, trạng thái Cự Lực? Vậy thử xem, cùng lắm thì chết!

Thạch Trung Ngọc trừng mắt, điên cuồng hét lên.

- Cuồng Long Thăng Thiên!

Xa xa, sáu nữ nhìn hỏa cầu đập về phía Thạch Trung Ngọc, không khỏi lo lắng.

- Chỉ sợ Thạch ca sẽ bị miểu sát! Vì sao trong phó bản này sẽ xuất hiện quái vật lợi hại như vậy?

- Ta cũng không biết, xem ra Thạch ca ca sẽ rớt cấp.

- Ai, Như Nguyệt tỷ, em có chút hối hận để Thạch ca ca đi rèn luyện!

Chúng nữ lo lắng thảo luận, nhìn hỏa cầu từ từ nện xuống, đã cách Thạch Trung Ngọc năm sáu thước.

Thời điểm các nàng cho rằng Thạch Trung Ngọc sẽ "hương tiêu ngọc vẫn", đột nhiên nghe một thanh âm như đất bằng nổi sấm, phẫn nộ rít gào.

- Cuồng Long Thăng Thiên!

Ngay sau đó, chỉ thấy hỏa cầu run lên, như bị vật gì đánh trúng, trực tiếp bay trở về.

- Cái này... Tình huống gì?

- Thạch ca đánh bay hỏa cầu?

- Thật lợi hại, đây quả thực giống như đánh bóng chày a!

Thạch Trung Ngọc thi triển Cuồng Long Thăng Thiên, lại thực đánh bay hỏa cầu!

Nhìn thấy tình huống này, ánh mắt Thạch Trung Ngọc sáng choang, không nghĩ tới Cuồng Long Thăng Thiên còn có tác dụng như vậy!

Một giây kế tiếp, Thạch Trung Ngọc trực tiếp xuất hiện ở trên hỏa cầu, nhìn hỏa cầu chậm rãi bay về phía Kassadin, Thạch Trung Ngọc không chút nghĩ ngợi, trực tiếp nhảy xuống.

- Di? Tại sao còn chưa hạ xuống?

Kassadin có chút buồn bực.

- Đúng không? Sao hỏa cầu lại càng lúc càng lớn? A! Không tốt!

Kassadin cảm giác không khí chung quanh đột nhiên nóng lên, vỗ cánh muốn tránh né, nhưng hiện tại hắn ở trên đỉnh chóp hang động, giống như khóa ở đó rồi, vô luận trốn chỗ nào cũng sẽ bị hỏa cầu đập trúng, Kassadin biết lượng máu của mình còn không nhiều, một khi trúng chiêu, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Bởi vì do dự, hỏa cầu cánh càng gần, căn bản không còn địa phương chạy thoát nữa rồi.

Hỏa cầu nặng nề đánh vào trên người Kassadin, nổ tung lên. Bởi vì vị trí của Kassadin không gian quá hẹp, nên thừa nhận thương tổn càng nghiêm trọng.

Bạo tạc làm cả huyệt động run rẩy như muốn sụp đổ, Thạch Trung Ngọc nhìn hỏa diễm ở trên nóc huyệt động, trong lòng có chút may mắn, may mắn không phải mình gánh, nếu không...

Nghe tiếng kêu rên của Kassadin, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy lông tơ dựng đứng, mồ hôi lạnh chảy ròng. Quá thảm.

Hỏa diễm nổ lên, duy trì tầm ba giây, thi thể Kassadin mới từ trên nóc huyệt động rơi xuống, nặng nề nện ở trên đảo nhỏ.

Một đống kim tệ và trang bị tán lạc rơi xuống theo.

- Mưa kim tệ ah, thật xinh đẹp!

Dương Tử nhìn kim tệ bay múa trên không trung, ở dưới ánh lửa chiếu rọi lấp lóe ánh sáng rất là mỹ lệ.

- Các vị mỹ nữ, nam nhân của các ngươi lại đánh chết quái vật rồi!

Vẻ mặt của Thạch Trung Ngọc đắc ý cười.

- Hắc hắc, Thạch ca lợi hại như vậy! Vậy BOSS cuối cùng cũng tới xử lý đi?

Cơ Như Nguyệt nhẹ giọng cười nói.

- Phải không? BOSS cuối cùng cũng muốn ta tới?

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc cầu xin, BOSS này cũng đã làm cho hắn đau trứng, nói gì tới BOSS chung cực. BOSS chung cực còn lợi hại hơn tên này a. Hơn nữa hiện tại Thạch Trung Ngọc mới cấp 48, BOSS chung cực cấp 55, đẳng cấp chênh lệch quá lớn.

- Được rồi! Lần sau chúng ta trở lại! Hiện tại chúng ta mới cấp 47, đánh cũng chỉ lãng phí kinh nghiệm.

Cơ Như Nguyệt khẽ cười nói.

- Tốt, chúng ta về thành trước, sau đó logout? Thời gian không còn sớm, phải đi ngủ rồi!

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa nói.

Cơ Như Nguyệt lườm hắn một cái, nàng còn không rõ Thạch Trung Ngọc suy nghĩ cái gì sao.

- Trước tiên kích hoạt hiệu quả trang bị, nếu không trở về thành sẽ bị người khác xem hết!

Mọi người kích hoạt hiệu quả trang bị, sau đó bóp nát quyển trục hồi thành, từng đạo bạch quang hiện lên, biến mất khỏi huyệt động.

- Ai nha, vẫn là nơi đây mát! Thật thoải mái!

Trở về Thiên thành, Dương Tử cảm thụ không khí mát mẻ, không khỏi vui sướng kêu lên.

- Tử Phong Hổ Vương sắp hết máu! Mọi người mau tới!

- Giết BOSS nổ Thần khí, giết a!

Mọi người vừa mới xuất hiện, liền nghe vô số tiếng reo hò.

- Xảy ra chuyện gì?

Cơ Như Nguyệt sửng sốt, vội vàng mở bảng tin.

- Thạch ca, đã xảy ra chuyện!

Cơ Như Nguyệt nhìn một hồi, đột nhiên ngẩng đầu nói.

- Làm sao vậy?

- Đã xảy ra chuyện gì?

Chúng nữ sửng sốt, dồn dập mở bảng tin.

- Bốn con Tử Kim BOSS cấp 70 tiến công Thiên thành.

Quái vật công thành? Thạch Trung Ngọc ngây ngẩn cả người, đây cũng quá khoa trương! Tử Kim BOSS cấp 70?

- Đi, đi xem một chút!

Cơ Như Nguyệt vội vàng nói, mọi người vội vàng chạy tới bắc môn.

Lúc này bắc môn Thiên thành hỗn loạn tưng bừng, tiếng kêu thảm thiết của ngoạn gia, tiếng nổ mạnh, tiếng binh khí va chạm, tiếng reo hò… Bốn con BOSS cao lớn ở cửa bắc tàn sát bừa bãi, nếu như không có NPC ngăn cản, sợ rằng BOSS đã vọt thẳng vào thành.

Chương 859. Thiên Thành Lệnh

Thạch Trung Ngọc thấy tình huống này, vội vàng kéo một người chơi hỏi.

- Bạn thân, nơi đây xảy ra sự tình gì vậy?

Tên kia quan sát Thạch Trung Ngọc, có chút không nhịn được nói.

- Đột nhiên có bốn con BOSS không biết từ nơi nào lao tới, công kích Thiên thành.

Nói xong hất tay Thạch Trung Ngọc, kêu la chạy về phía cửa thành.

BOSS làm sao lại vô duyên vô cớ công kích Thiên thành? Thạch Trung Ngọc buồn bực, chẳng lẽ là tên nào dẫn quái tới?

- Ta đi tìm thành chủ hỏi thăm, các em ở nơi này, đừng làm loạn!

Thạch Trung Ngọc dặn dò, sau đó vội vàng chạy đi, vừa rồi hắn thấy Trương Mã đang đứng ở trên thành.

Vừa đến dưới thành, Thạch Trung Ngọc đã bị vài sĩ binh ngăn lại.

- Nơi đây không phải địa phương ngươi nên tới, mau cút!

Mẹ kiếp, NPC này thật phách lối!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc giận dữ, nhưng nhìn nhìn đẳng cấp trên đầu NPC, cấp 55, tốt, ca không chấp nhặt các ngươi. Thạch Trung Ngọc từ trong Túi Tu Di lấy ra lệnh bài Tử Kim hộ vệ tam phẩm.

- Ta là Tử Kim hộ vệ tam phẩm, cần gặp thành chủ Trương Mã.

Thạch Trung Ngọc còn nhớ chức quan Tử Kim hộ vệ tam phẩm của mình là tương đương thành chủ.

Hai NPC kia sửng sốt, nhìn thấy lệnh bài nhất thời tôn kính cúi chào.

- Xin lỗi đại nhân, Thành Chủ Đại Nhân ở trên thành!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, cũng lười gây sự với bọn họ, trực tiếp chạy lên thành.

Trương Mã đang cùng vài tướng lĩnh đứng ở trên thành, nhìn bốn con BOSS ở cách đó không xa đang phách lối, thấy Thạch Trung Ngọc chạy tới, nhất thời cười nói.

- Yêu, đây không phải Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân sao, hắc hắc, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Nói xong tiến tới ôm Thạch Trung Ngọc một cái.

Trương Mã nhiệt tình như vậy, Thạch Trung Ngọc có chút chịu không nổi, miễn cưỡng ôm hắn một cái.

- Cũng không làm gì, chỉ tham gia đại hội luận võ, cùng mấy lão bà thân thiết mà thôi.

- Thật phong lưu phóng khoáng!

Trương Mã khẽ cười, sau đó kéo Thạch Trung Ngọc giới thiệu.

- Đây là đệ nhất cao thủ trong Thần Lâm chúng ta, Hinh Vũ Chi Thạch!

- Ha ha, thì ra ngươi là Hinh Vũ Chi Thạch! Ta nghe nói qua tiểu tử ngươi mấy lần, không tệ, không tệ! Hậu sinh khả uý!

Bên cạnh một tướng lĩnh râu ria xồm xoàm cười nói.

- Ta tên Trần Thiên Tiếu, thống lĩnh Thành Vệ Quân.

Một tướng lĩnh khổng võ hữu lực cười nói, Trương Mã lại giới thiệu.

- Doãn Thiên Hào, phó thống lĩnh Thành Vệ Quân.

Sau đó lại chỉ vào một tướng lĩnh khuôn mặt lạnh lùng nói.

- Vị này là sĩ quan tình báo của ta, Tư Đồ Lang!

Tư Đồ Lang mặt không thay đổi nhìn Thạch Trung Ngọc gật đầu.

- Tiểu tử Hinh Vũ Chi Thạch, gặp qua các vị tướng quân.

Thạch Trung Ngọc vội vàng thi lễ.

Trương Mã cười nói.

- Tiểu tử ngươi, hành lễ làm gì, chức quan của bọn họ còn không bằng ngươi!

- Di? Trương Mã, ngươi nói Hinh Vũ Chi Thạch ở trong triều còn có chức quan?

Trần Thiên Tiếu vội vàng hỏi.

- Ha ha, không sai.

Trương Mã cười khẽ.

- Tiểu tử này mấy tháng nỗ lực còn hơn chúng ta phấn đấu vài chục năm, Tử Kim hộ vệ tam phẩm, lợi hại không!

- À? Nguyên lai là Tử Kim hộ vệ tam phẩm, thất kính thất kính!

Một đống lời khách sáo, Thạch Trung Ngọc cảm giác đau đầu.

- Thành Chủ Đại Nhân, bốn con BOSS kia là chuyện gì xảy ra?

Nói đến chỗ này, Trương Mã nhất thời tức giận, hung hăng vỗ tường thành.

- Lúc đó không biết là người chơi nào, lại dẫn bốn con BOSS tới cửa thành, người khác thấy BOSS tới tưởng sẽ có chỗ tốt gì, không tự lượng sức đi công kích, Vì vậy mới thành kết quả như bây giờ!

Thạch Trung Ngọc sờ mũi, đây là vương bát đản nào bôi đen

người chơi chúng ta rồi hả?

- Sao Thành Chủ Đại Nhân không xuất binh trực tiếp tiêu diệt mấy con BOSS kia?

Trương Mã nghe vậy nhất thời trợn mắt.

- Ngươi cho rằng BOSS cấp 70 muốn diệt là có thể diệt sao? Ngay cả Trần Thiên Tiếu mạnh nhất cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối phó một con! Huống chi nơi này là bốn con! Con mẹ nó, cũng không biết gia hỏa kia đoạt bảo vật gì, lại làm BOSS tức giận như vậy! Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ hoàng thành phái cao thủ tới!

Ngạch, phải không? Một đại thành dĩ nhiên không có lực lượng tiêu diệt BOSS cấp 70?

Phảng phất như hiểu ý tưởng của Thạch Trung Ngọc, Trương Mã giải thích.

- Cũng không phải không có biện pháp tiêu diệt bọn hắn, biện pháp còn rất nhiều. Tỷ như trong thành có mười hai khẩu Hủy Diệt Pháo, chỉ một phát cũng có thể miểu sát bốn con! Còn có vài cung phụng, cũng có thể xuất thủ giết chết!

- Vậy sao không ra tay?

Thạch Trung Ngọc càng buồn bực.

Trương Mã thở dài.

- Không có biện pháp, cấp trên có quy định. Không đến thời điểm thành chiến, không cho phép dùng Hủy Diệt Pháo. Hơn nữa hiện tại chúng ta dự trữ cũng chỉ đủ Hủy Diệt Pháo bắn hai phát, nếu như có địch nhân cường đại hơn tới, chúng ta sẽ không còn gì chống cự! Còn mấy vị cung phụng, thì không thể đơn giản ra tay, bọn họ đều thủ vệ ở mật địa của Phủ Thành Chủ, bảo hộ Thiên Thành Lệnh!

- Thiên Thành Lệnh? Vật gì vậy?

Thạch Trung Ngọc nhất thời kỳ quái hỏi.

Trương Mã sửng sốt, trầm mặc một hồi mới lên tiếng.

- Được rồi, ngươi là quan tam phẩm, cũng nên biết chút ít cơ mật của triều đình, bất quá sự tình này ngươi không thể nói cho ngoại nhân, nếu không phiền phức sẽ rất lớn.

Trương Mã nhìn phương hướng Phủ Thành Chủ.

- Toàn bộ Hoa Hạ quốc, trọng yếu nhất chính là hoàng thành. Một khi hoàng thành bị công phá, như vậy toàn bộ quốc gia sẽ chiến bại. Thế nhưng dưới tình huống bình thường, hoàng thành được kết giới bảo vệ, rất khó công phá. Thiên Thành Lệnh và Địa Thành Lệnh chính là giao điểm của kết giới. Một ngày hai lệnh bài này bị đánh nát, như vậy hoàng thành sẽ bại lộ ở trong tầm nhìn của địch nhân! Hơn nữa Thiên Thành Lệnh và Địa Thành Lệnh cũng là tồn tại trọng yếu nhất của Thiên thành và Địa thành. Có Thiên Thành Lệnh, như vậy sẽ có tư cách làm Thiên thành thành chủ, mà thành chủ như ta cũng sẽ bị thay thế. Ngươi hiểu chưa?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, con mẹ nó lại là vật trọng yếu như vậy?! Không nghĩ tới Thiên thành, Địa thành còn có tác dụng lớn như vậy.

- Như vậy quốc chiến chính là thủ vệ Thiên thành và Địa thành, trước phải đánh nát lệnh bài, sau đó mới có thể tiến công hoàng thành?

- Không sai!

Trương Mã khẽ gật đầu.

- Cho nên ngươi hiểu tầm quan trọng của Thiên Thành Lệnh chưa? Vì vậy không đến thời khắc thành phá, mấy cung phụng tuyệt đối không thể ly khai mật địa!

- Thế nhưng nếu như đến thời khắc phá thành thì sao? Tỷ như, một BOSS cấp 80 tiến công?

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nói.

- Làm sao có thể? Hiện tại BOSS cấp 80 tuyệt đối không có người dám đi trêu chọc!

Trương Mã khẽ cười lắc đầu.

Chương 860. Cửu Đầu Xà

Thạch Trung Ngọc cười khổ, con mẹ nó, ai nói không ai dám trêu chọc.

Trên đường chân trời, truyền đến từng đợt chấn động kịch liệt, đám người Trương Mã đưa mắt nhìn về cái Đại Thảo Nguyên.

- Tiếng chấn động này…

Trương Mã cảm giác tường thành dưới chân bởi vì thanh âm kia mà run rẩy, sắc mặt nhất thời ngưng trọng.

Từ từ, cuối bình nguyên xuất hiện một cái bóng đen thùi lùi, cái bóng kia lấy tốc độ rất nhanh, chạy về phía Thiên thành.

- Đây, đây là!

Trương Mã nhìn thân ảnh càng ngày càng rõ, càng ngày càng khổng lồ kia, đã kinh ngạc đến há to miệng.

Chín cái đầu không ngừng co dãn, thân thể khổng lồ cao bằng tòa nhà chín tầng, tứ chi giẫm đạp trên mặt đất một cái, sẽ phát ra thanh âm rung động lòng người, không khí chung quanh như bởi vì thân ảnh kia mà ngưng đọng.

Người chơi huyên náo cũng từ từ an tĩnh lại, dồn dập ngẩng đầu nhìn về nơi xa, bốn con BOSS tác loạn cũng dừng động tác lại.

Trương Mã nhìn thân ảnh kia, trái tim không khỏi nhảy lên, cơ hồ dùng thanh âm thét to.

- Trời ạ! Thượng Cổ Ma Thú, Cửu Đầu Xà!

Oanh!

Thân thể khổng lồ của Cửu Đầu Xà đã cách Thiên thành không quá trăm mét, chín cái đầu lay động, 18 con mắt hung tợn nhìn chằm chằm tường thành.

- Các ngươi những nhân loại ti tiện này, cũng dám cướp hài nhi của ta!

Thanh âm tràn đầy tức giận từ trong miệng Cửu Đầu Xà phun ra, chấn toàn bộ tường thành không ngừng run rẩy.

Cướp hài nhi của hắn?! Trương Mã nhất thời mở to hai mắt, hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao những BOSS kia sẽ điên cuồng tấn công Thiên thành. BOSS càng cường đại năng lực sinh sản sẽ càng thấp, cả đời cũng khó có thể sinh ra một con. Càng không cần nói Thượng Cổ dị chủng như Cửu Đầu Xà.

- Cửu Đầu Xà đại nhân! Cái này, cướp hài nhi của ngài, không phải chúng ta làm, không có quan hệ thế gì với Thiên thành chúng ta, xin ngài giơ cao đánh khẽ!

Trương Mã an định tâm thần, nhìn Cửu Đầu Xà chắp tay, đúng mực cao giọng hô.

- Hừ! Đừng nói không có quan hệ với Thiên thành các ngươi! Ta đã ngửi được mùi của tên khốn kia, đang ở trong thành này!

Cửu Đầu Xà hung hãn nói.

- Chỉ cần ngươi giao tên khốn kia và hài nhi của ta ra đây, ta sẽ bỏ qua, nếu không!!! Cho dù là Thiên thành của ngươi, cũng không thể ngăn cản lữa giận của Cửu Đầu Xà nhất tộc ta!

- Là tên khốn kiếp nào a!!!

Trương Lạc Tâm hung hăng mắng.

- Tư Đồ Lang, nhanh đi thăm dò cho ta!!

- Tuân lệnh!

Tư Đồ Lang nhẹ nhàng chắp tay, xoay người đi xuống tường thành.

Trương Mã vội vàng nhìn Cửu Đầu Xà nói.

- Cửu Đầu Xà đại nhân, hạ quan đã phái người đi thăm dò, tin

tưởng rất nhanh sẽ có tin tức!

Cửu Đầu Xà hừ lạnh.

- Tốt, ta cho ngươi 10 phút, nếu như không trả hài nhi lại cho ta, ta sẽ đồ sát Thiên thành của ngươi!

Thạch Trung Ngọc nghe Trương Mã nói cũng cười khổ, ngươi làm sao tra? Người chơi hạ tuyến, tóc cũng không tìm được! Thạch Trung Ngọc mở ra bản tin, lúc này bên trong đã tranh cãi ngất trời, phân tranh chỉ trích gia hỏa trộm Cửu Đầu Ấu Xà. Thế nhưng mọi người không ngừng mắng, tên kia lại không có đi ra.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút, nhắn tin cho Thương Tỉnh Vương.

- Thương Tỉnh Vương, ngươi thấy rõ bộ dạng gia hỏa dẫn quái tới không? Hoặc là tên của hắn không?

- Không, tên kia đóng ID. Hơn nữa ta cách xa, nhìn không quá rõ ràng! Xảy ra chuyện gì sao?

Thương Tỉnh Vương trả lời.

- Tên kia đoạt Cửu Đầu Ấu Xà, hiện tại Cửu Đầu Xà muốn tính sổ Thiên thành, 10 phút sau không nộp ra con nó, Cửu Đầu Xà sẽ đồ thành!

- Mẹ kiếp! Vương bát đản kia to gan như vậy? Cửu Đầu Xà ngưu bức như vậy sao? Cũng dám đồ thành? Không sợ cao thủ đi ra diệt sát nó?

- Căn bản không khả năng, cao thủ Thiên thành đều phải ở mật địa, thủ hộ một đồ vật cực kỳ trọng yếu, trừ khi thành phá, nếu không sẽ không ra tay!

- Chiếu ngươi nói, ta cảm giác tên kia không phải là vì Cửu Đầu Ấu Xà.

- Có ý gì?

- Không phải nói không đến thành phá, những cao thủ kia sẽ

không đi ra sao? Thế nhưng cái này rõ ràng, Cửu Đầu Xà muốn đồ thành, những cao thủ kia làm sao có thể không ra? Nếu như các cao thủ ra tay, vậy vật bọn họ bảo vệ kia không phải không ai thủ vệ? Rất rõ ràng, tên kia nhất định là nhìn đồ chơi kia. Hơn nữa coi như không chiếm được đồ chơi kia, có Cửu Đầu Ấu Xà cũng không tệ!

- Con mẹ nó, dã tâm của người này cũng quá lớn đi! Đây quả thực là cầm trăm vạn tính mạng ngoạn gia ở Thiên thành lót đường nha!

- Ha hả, sợ rằng chỉ cần đạt được vật kia, tính mạng của trăm ngàn ngoạn gia cũng không tính là gì?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, đột nhiên nghĩ tới vừa rồi Trương Mã nói, chỉ cần đạt được Thiên Thành Lệnh, có thể trở thành Thiên thành thành chủ. Nếu như tên kia trở thành thành chủ, như vậy đích thật là đáng giá. Hơn nữa những người khác chết, lại có quan hệ gì tới hắn? Hoặc nói là bọn họ?

Thạch Trung Ngọc càng nghĩ càng cảm giác dã tâm của những người này quá kinh khủng.

Trương Mã đổ mồ hôi lạnh nhìn Cửu Đầu Xà, trong lòng mong Tư Đồ Lang nhanh chóng tìm được tên đáng chết kia.

- Thành Chủ Đại Nhân.

Thạch Trung Ngọc đột nhiên lên tiếng.

- Làm sao vậy? Hinh Vũ Chi Thạch?

Hiện tại Trương Mã hiển nhiên không có tâm tư phản ứng tới Thạch Trung Ngọc.

- Nếu như Cửu Đầu Xà muốn đồ thành thì sao.

Thạch Trung Ngọc chậm rãi nói.

- Như vậy mấy cung phụng sẽ xuất thủ không?

Trương Mã không chút suy nghĩ hồi đáp.

- Đương nhiên sẽ, nếu Cửu Đầu Xà quả thật muốn đồ thành, cũng chỉ có bọn hắn có thể chặn, sau đó….

Trương Mã nhất thời ngây ngẩn cả người.

- Ý của ngươi là gì?

- Thiên Thành Lệnh.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc trầm trọng.

Sắc mặt Trương Mã nhất thời trắng nhợt, hiển nhiên ý nghĩ này quá kinh khủng.

- Nhưng nếu mấy cung phụng kia không xuất động, vậy những người chơi này…

- Thành Chủ Đại Nhân, không phải còn có Hủy Diệt Pháo sao?

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

Trương Mã cau mày.

- Hủy Diệt Pháo không đến thời khắc mấu chốt không thể sử dụng, hơn nữa hiện tại cũng chỉ có hai phát, một pháo căn bản không tạo được thương tổn quá lớn cho Cửu Đầu Xà, phải hai pháo mới hữu dụng. Nhưng hai pháo này...

- Thành Chủ Đại Nhân, dù sao cũng hơn Thiên Thành Lệnh xảy ra vấn đề?

Thạch Trung Ngọc có chút khinh bỉ Trương Mã, thời khắc mấu chốt không quả quyết, còn làm thành chủ, ta khinh.

- Nói cũng phải!

Trương Mã hăng hái gật đầu, quay đầu nhìn Doãn Thiên Hào nói.

- Thiên Hào, ngươi nhanh đi khởi động Hủy Diệt Pháo! Dùng hai khẩu ở Thành Đông! Đây là lệnh bài!

Nói xong giao cho Doãn Thiên Hào một lệnh bài đen nhánh.

Chương 861. Cửu Đầu Xà oai

Doãn Thiên Hào cầm lệnh bài, nhanh chóng chạy xuống thành.

- Các ngươi như thế nào, 10 phút đã đến, tại sao còn không có tin tức?

Cửu Đầu Xà rốt cục mất đi kiên nhẫn, hung hăng quát.

- Xem ra là muốn ta tự mình động thủ!

Cửu Đầu Xà phẫn nộ rít gào, trong miệng bắt đầu ngưng tụ quang mang.

- Nguy rồi!

Trương Mã nhìn Cửu Đầu Xà trực tiếp động thủ, nhất thời trong lòng phát lạnh. Hủy Diệt Pháo mở ra không phải đơn giản như vậy, ít nhất phải chuẩn bị 15 phút.

15 phút đã đủ Cửu Đầu Xà hủy diệt nửa cái Thiên thành!

Bởi vì quốc chiến sắp mở ra, toàn bộ Đại Địa Chi Lực bắt đầu ngưng tụ về phía hoàng thành, căn bản không có lực lượng tới bảo vệ Thiên thành. Có thể nói hiện tại phòng ngự của Thiên thành là thời khắc yếu nhất, nếu không như vậy, chỉ mở ra hệ thống phòng ngự của thành thị, cũng đủ cho Cửu Đầu Xà cuồng oanh loạn tạc mấy giờ.

- Hết thảy tướng sĩ!

Trần Thiên Tiếu rút trường kiếm, hét lớn một tiếng.

- Sứ mạng của chúng ta là gì!

- Bảo vệ Thiên thành!

Binh sĩ trên thành dưới thành dồn dập giơ vũ khí lên lớn tiếng reo hò.

- Vinh dự của chúng ta là gì!

- Bảo vệ Thiên thành!

- Nếu có người dám can đảm xâm phạm Thiên thành thì làm sao bây giờ!

- Giết! Giết! Giết!

- Giết Cửu Đầu Xà! Tiền thưởng vạn lượng! Quan thăng 5 cấp!

- Giết!

Trần Thiên Tiếu động viên, tinh thần của binh sĩ nhất thời tăng vọt, từng người quơ binh khí trong tay lao về phía Cửu Đầu Xà.

Cửu Đầu Xà khẽ quát, chín cái đầu bắt đầu phun ra ma pháp. Cửu Đầu Xà là Thượng Cổ dị chủng, mỗi cái đầu đều có thuộc tính không giống nhau, hỏa diễm, băng sương, lôi điện, bão táp, đại địa, độc tố, trớ chú, thần thánh...

Các loại ma pháp kích xạ về phía tường thành và đoàn người nhào tới, thật có thể nói lợi khí quần chiến!

Người chơi bình thường trên cơ bản chỉ cần bị ma pháp của Cửu Đầu Xà quét trúng, sẽ trực tiếp miểu sát, có thể nói người cản giết người, phật cản giết phật. Những NPC kia, mặc dù có cấp 60, thế nhưng cũng vô lực đối kháng ma pháp của Cửu Đầu Xà.

- Ha ha ha! Các ngươi những phàm nhân tin tiện này, cũng dám ngăn cản bước chân của ta!!

Cửu Đầu Xà cuồng tiếu, tứ chi cường tráng bắt đầu đi tới, thân thể còn cao hơn tường thành một mảng lớn, tường thành vốn thật dày ở trước mặt nó lại tràn ngập nguy cơ, giống như một tờ giấy mỏng, tùy ý có thể phá.

- Không thể để cho nó vào thành! Giữ vững! Chết cũng phải giữ vững cho ta!

Trần Thiên Tiếu điên cuồng kêu, rút trường kiếm ra vọt về phía Cửu Đầu Xà, NPC cấp 70 đối kháng Thượng Cổ Ma Thú cấp 80,

Trần Thiên Tiếu không chết cũng phải bị thương nặng. Thế nhưng hắn không có biện pháp, làm thống lĩnh Thành Vệ Quân, tuyệt đối không thể lui lại, phía sau hắn chính là toàn bộ Thiên thành, một khi lui lại, hắn không chết cũng phải chết!

Coi như có tâm lui bước, cũng không có can đảm đó. Lại nói, hắn sẽ lui sao? Một quân nhân trung với cương vị của mình, trên người gánh hàng trăm hàng ngàn vạn nhân mạng, hắn sẽ không lui lại.

- Con kiến hôi!

Cửu Đầu Xà thấy Trần Thiên Tiếu vọt tới, khinh miệt cười lạnh, đầu rắn ở giữa tuôn ra tia sáng mông mông.

Ánh Sáng Thạch Hóa, tốc độ tia sáng cực kỳ nhanh, Trần Thiên Tiếu căn bản không có thời gian phản ứng đã bị tia sáng đánh trúng. Tư thế công kích trong nháy mắt đọng lại, trên người từ từ xuất hiện một tầng bụi đất, da thịt trên người cũng từ từ biến sắc. Cả người biến thành một tượng đá, một tượng đá đang ra sức vọt tới trước.

- Thiên Tiếu!!

Trương Mã hô to, hai hàng thanh lệ từ trong mắt chảy ra, hắn và Trần Thiên Tiếu có vài chục năm giao tình, mặc dù là cấp trên cấp dưới, lại như thân huynh đệ. Hiện tại Trần Thiên Tiếu bị Cửu Đầu Xà hóa thành tượng đá, hắn làm sao có thể không thống khổ. Đây cơ hồ là chết a.

Thạch Trung Ngọc cũng có chút thương cảm, hán tử hào sảng vừa rồi vẫn cùng mình đàm tiếu lại mất đi tính mệnh.

- Không biết tự lượng sức mình!

Cửu Đầu Xà khinh miệt nhìn thoáng qua Trương Mã, tiếp tục dùng pháp thuật oanh sát người chơi chạy trốn khắp nơi, bước về phía cửa thành cao lớn.

- Oanh!

Cửa thành hùng vĩ, hoa lệ ở dưới Cửu Đầu Xà tùy ý va chạm,

trực tiếp vỡ thành hòn đá, kích xạ bốn phía.

- Ha ha ha!!! Giao ra hài nhi của ta, bằng không, ta đồ thành!!

- Cửu Đầu Xà! Thiên thành ta và ngươi, thề bất lưỡng lập!!!

Trương Mã nổi giận gầm lên một tiếng.

- Một Thiên thành nho nhỏ, có thể làm gì ta?

Cửu Đầu Xà phách lối cười, tùy ý đạp một cước, một kiến trúc ở bên cạnh sụp đổ.

- Hinh Vũ Chi Thạch!

Trương Mã đột nhiên xoay người, vẻ mặt dữ tợn nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

- Chuyện gì, Thành Chủ Đại Nhân!

Thạch Trung Ngọc buồn bực hỏi.

Trương Mã từ trong lòng ngực móc ra một lệnh bài.

- Đây là lệnh bài mở mật địa, bây giờ ngươi là chức vị cao nhất ở nơi đây, hơn nữa ngươi lại là đệ nhất cao thủ trong trò chơi, chuyện này chỉ có nhờ ngươi.

- À? Nhờ ta?

Thạch Trung Ngọc cả kinh.

- Ngươi muốn ta mời mấy vị cung phụng kia đi ra, ta thủ hộ Thiên Thành Lệnh.

- Không sai!

Trương Mã hung hãn nói.

- Cửu Đầu Xà phải chết! Nếu không... Thiên thành ta sẽ trở thành sỉ nhục của thế giới! Hủy Diệt Pháo chỉ có thể trọng thương nó, lại không giết được nó, cho nên nhờ ngươi!

- Được!

Thạch Trung Ngọc tiếp nhận lệnh bài.

- Mật địa ở đâu?

- Hậu hoa viên Phủ Thành Chủ, dưới một giả sơn, ngươi đến đó sẽ biết!

Trương Mã vội vàng nói.

- Nhanh đi, Hinh Vũ Chi Thạch, chuyện này nhờ ngươi, Thiên thành dựa vào ngươi!

Thạch Trung Ngọc cũng không nói lời nào, vội vàng chạy về phía Phủ Thành Chủ, vừa chạy vừa thông báo chúng nữ tập hợp ở Phủ Thành Chủ.

Cửu Đầu Xà không ngừng phát tiết lửa giận, từng đạo ma pháp giống như không cần tiền ném ra, khắp nơi đều là hỏa diễm, lôi điện, bão táp, băng sương tàn sát bừa bãi, làm cửa thành một mảnh hỗn độn.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc chạy đến Phủ Thành Chủ, chúng nữ đã đợi ở đó. Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc qua đây, nhất thời lo lắng hỏi xảy ra sự tình gì.

Thạch Trung Ngọc đơn giản nói tình huống một chút.

- Anh nói lát nữa chúng ta phải ngăn những tên xâm lấn kia?

Cơ Như Nguyệt nhẹ giọng hỏi.

- Phải! Dựa vào chúng ta mới có thể bảo vệ! Cũng không biết rốt cuộc là ai, lá gan lại lớn như vậy!

Thạch Trung Ngọc cau mày.

- Được rồi, đi vào thôi!

Chương 862. Hủy Diệt Pháo

Hiện tại Phủ Thành Chủ đã tràn đầy thủ vệ, hiển nhiên đã biến thành cấm khu, nghiêm cấm đi vào.

Thạch Trung Ngọc lấy ra lệnh bài, bọn thủ vệ cung kính hành lễ nhường đường. Hắn dẫn chúng nữ chuẩn bị đi vào Phủ Thành Chủ. Lúc này cảm giác bầu không khí toàn bộ Thiên thành giống như đọng lại, uy áp cường đại bao trùm toàn bộ Thiên thành.

Bên tường thành phía đông, có ba kiến trúc cao vút trong mây, trên đỉnh còn bị một vòng bảo hộ che khuất, không ít người chơi suy đoán kiến trúc này rốt cuộc là dùng để làm gì.

Hiện tại kiến trúc này đã lộ ra bộ mặt dữ tợn, vòng bảo hộ chậm rãi tan biến, hai pho tượng hình rồng hiện ra. Toàn bộ pho tượng lớn như ba gian phòng, cao chừng 8 mét. Long đầu dữ tợn trang nghiêm, miệng to như chậu máu, phảng phất như muốn ngửa mặt lên trời rít gào.

- Đây chính là Hủy Diệt Pháo?

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy vật kia, trong lòng có một loại cảm giác không lời nào diễn tả được, tiếng rống lúc nãy làm hắn cảm giác mình như rơi vào hầm băng, tuy long khẩu không phải nhắm hắn, thế nhưng chỉ là uy áp đã để hắn run rẩy.

Sáu nữ thì sợ đến sắc mặt trắng bệch, cái trán chảy ra mồ hôi lạnh.

- Hủy Diệt Pháo! Đã mấy trăm năm chưa từng dùng qua!

Thủ vệ kinh ngạc kêu lên.

- Ngươi biết lần trước là lúc nào sao?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, mấy trăm năm, ngươi có thể sống lâu như thế soa?

Thủ vệ khẽ cười.

- Ta là từ trong nhật ký của gia gia của gia gia của gia gia biết được, khi đó Ma Tộc xâm lấn, Thiên thành đối phó các Ma Vương đã vận dụng Hủy Diệt Pháo.

Nói xong, thủ vệ nhìn về phía Hủy Diệt Pháo, sắc mặt tràn đầy chờ mong và ước ao.

- Nếu như ta có thể tự mình thao túng Hủy Diệt Pháo, bắn một phát, thì dù chết cũng nguyện ý!

Sau đó tràn đầy hưng phấn nói.

- Tử Kim hộ vệ đại nhân, ngài biết không? Chế tác Hủy Diệt Pháo, là trực tiếp dùng thân thể của Cự Long!

Cự Long? Thạch Trung Ngọc nhất thời kinh ngạc, hắn biết Cự Long mà những thủ vệ này nói không phải Cự Long mà mình ở Dung Nham Huyệt Động gặp phải, ít nhất cũng phải Cự Long cấp 75.

Thủ vệ nói.

- Dùng khung xương Cự Long chế tác thành thân Hủy Diệt Pháo, huyết nhục da thịt cô đọng thành ngoại hình, Long Tinh làm năng lượng, đầu rồng làm miệng pháo, xương rồng chế tác thành nòng súng, dùng Long Hồn làm thành khí linh. Đây quả thực là tác phẩm đỉnh cao của Tượng Sư!

- Không nghĩ tới ngươi biết nhiều như thế!

Thạch Trung Ngọc bĩu môi.

Lúc này Hủy Diệt Pháo đã từ từ nổi lên kim quang, hai long nhãn lóe ra tử viêm, một cỗ áp lực làm người sợ hãi từ từ lan ra.

- Hủy Diệt Pháo sắp bắn! Chúng ta nhanh đi mật cảnh!

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới nhớ tới nhiệm vụ của mình, trực tiếp dẫn chúng nữ chạy về phía hoa viên.

Lúc này Cửu Đầu Xà đã an tĩnh lại, lộ ra vẻ sợ hãi, mang theo kinh hoảng nhìn Hủy Diệt Pháo chậm rãi ngưng tụ năng lượng.

- Dùng Hủy Diệt Pháo chuyên môn đối phó Ma Tộc đi đối phó Cửu Đầu Xà chúng ta! Năm đó chúng ta là công thần đối kháng Ma Tộc xâm lấn a!

Cửu Đầu Xà phẫn nộ gào thét.

- Ngươi đáng chết, đây là vũ nhục Cửu Đầu Xà chúng ta!!!

- Hiện tại Cửu Đầu Xà các ngươi là tử địch của Thiên thành! Hủy Diệt Pháo không phải chỉ đối phó Ma Tộc, mà là đối phó địch nhân!

Trương Mã phẫn nộ rít gào.

- Dám can đảm đồ thành, giết huynh đệ của ta! Ngươi chính là địch nhân của Thiên thành chúng ta!

- Tốt! Ngươi điên rồi!!

Cửu Đầu Xà gào thét, hiện tại nó chỉ có thể toàn lực ứng phó Hủy Diệt Pháo. Một khi Hủy Diệt Pháo kích hoạt sẽ từ từ ngưng tụ năng lượng, tập trung mục tiêu, coi như chạy đến chân trời góc biển, một pháo kia oanh ra, cũng sẽ trong nháy mắt đuổi theo ngươi, sau đó trực tiếp oanh sát! Hơn nữa chạy càng xa, uy lực của pháo sẽ càng lớn.

Mặc dù Cửu Đầu Xà là Thượng Cổ Ma Thú, thực lực cường đại, thế nhưng nó còn không có năng lực không tổn hao gì tiếp được một kích của Hủy Diệt Pháo.

Huống chi bây giờ là hai Hủy Diệt Pháo đồng thời khởi động, Cửu Đầu Xà cảm giác áp lực rất lớn, lần này mặc dù không chết, nhưng trọng thương là khó tránh khỏi!

- Ghê tởm! Các ngươi cướp hài nhi của ta, lại còn khi dễ ta như vậy! Ta trở về, nhất định bẩm báo Cửu Đầu Xà Hoàng, binh phạt Thiên thành!

Đám người Thạch Trung Ngọc nhanh chóng chạy đến hậu hoa

viên, nhất thời ngẩn ra. Hắn còn tưởng trong hậu hoa viên chỉ có một giả sơn, thật không nghĩ đến...

Đây quả thực là một bầy giả sơn a!! Lão gia hỏa Trương Mã khốn nạn này!!

- Thạch ca, làm sao bây giờ?

Tuyết Sương Yên nhìn thấy hiều giả sơn như vậy, cũng có chút hoảng hốt, muốn tìm được mật cảnh cũng không biết phải năm nào tháng nào.

Cơ Như Nguyệt nhìn bốn phía, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, chỉ vào một giả sơn kêu lên.

- Thạch ca, anh xem giả sơn kia!

Thạch Trung Ngọc theo phương hướng Cơ Như Nguyệt chỉ nhìn lại, chỉ thấy một hòn giả sơn khá quái dị, cao chừng 8 mét. Ở giữa có một động quật nửa khép, nhìn khá thần bí, dưới giả sơn treo một tấm bảng viết.

- Thiền Tông Mật Cảnh, Tĩnh Mịch Trí Viễn.

Mẹ kiếp, quả nhiên vừa đến đã biết! Nhìn thấy hai chữ mật cảnh kia, có thể không minh bạch sao?

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng đi tới giả sơn.

Giả sơn không cao, rất dễ dàng liền bò đến phụ cận động quật. Cái động quật này đủ hai người song song hành tẩu, mặt đất tương đối bằng phẳng. Đứng ở trước động khẩu, kéo chúng nữ lên, sau đó mọi người đi vào trong động.

Bảy người đi vào, bên trong đen kịt, thấy không rõ tình huống, Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khác hơn là vươn tay nắm Chiến Thần Chi Nhận đi ở phía trước dò đường. Bất quá mới đi 4-5m, đã cảm giác đụng vách, Hướng Lâm vội vàng sử dụng Quang Minh Thuật, chiếu sáng cả động.

- Cuối đường rồi?

Thạch Trung Ngọc nhìn chung quanh, đều là thạch bích cứng rắn, không có đường khác.

- Dương Tử, tới, cơ quan thuật!

Dương Tử kiêu ngạo ngẩng đầu nhỏ, ở trước mặt mọi người bày ra thực lực của mình là một sự tình cực kỳ khoái trá. Chỉ nhìn một lát, Dương Tử liếc mắt, chỉ chỉ trong góc.

Thạch Trung Ngọc tập trung nhìn vào, nhất thời hết chỗ nói, nơi đó có một vết lõm nho nhỏ, hình dạng rõ ràng chính là lệnh bài mà Trương Mã cho mình.

Thạch Trung Ngọc vừa lấy ra lệnh bài, đột nhiên nghe phía ngoài có hai tiếng rít gào phẫn nộ.

- Gào!

Giống như tiếng long ngâm.

- Hủy Diệt Pháo bắn!

Thạch Trung Ngọc thở nhẹ, vội vàng ấn lệnh bài vào.

Lệnh bài vừa ấn xuống, nhất thời hiện lên một tia tử quang, vách động phát ra tiếng vang ùng ùng, trực tiếp chìm vào trong đất.

Chương 863. Thiên Thành Lệnh

Một bậc thang xoay tròn đi xuống dưới, đen như mực nhìn không thấy đáy.

- Đi!

Thạch Trung Ngọc lấy lệnh bài ra nói.

Chúng nữ đuổi theo, mọi người tiến vào cầu thang, vách động nhất thời đóng lại.

Mượn Quang Minh Thuật của Hướng Lâm, Thạch Trung Ngọc nhìn xuống, chỉ thấy lam quang sâu kín, những thứ khác không có gì cả.

Bảy người từ từ đi xuống, thang đá trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, hoàn toàn cắm ở trên thạch bích, phía dưới là huyền không, đạp lên cảm giác có chút lay động, rất sợ một cái không cẩn thận sẽ trực tiếp té xuống.

Trên thang tràn mọc đầy rêu xanh, rất trơn trượt, bảy người đi rất cẩn thận.

Lam quang phía dưới theo mấy người đi tới, càng ngày càng rõ, như một vật thể nào đó tản ra quang mang.

Thạch Trung Ngọc cảm thấy cái kia hẳn là Thiên Thành Lệnh, cũng không biết mấy cung phụng có ở dưới hay không.

Đi trên trăm bậc thang, liền nghe được Dương Tử phát ra tiếng thét kinh hãi. Sau đó chính là Hướng Lam, Lý Lan, Tuyết Sương Yên, Cơ Như Nguyệt, Hướng Lâm.

Thạch Trung Ngọc còn đang suy nghĩ xảy ra sự tình gì, đã cảm giác Hướng Lâm ở phía sau trực tiếp đánh vào lưng mình, còn chưa kịp đứng vững đã bị lực lượng này đẩy lảo đảo.

Dùng sức đạp bậc thang muốn đứng vững, đáng tiếc những rêu

xanh kia không cho hắn bất luận cơ hội mượn lực gì, Thạch Trung Ngọc trợt chân, cả người giống như hồ lô lăn xuống.

Hắn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, thân thể lăn qua từng bậc thang, chỉ là không thấy đến cuối cùng, tốc độ còn càng lúc càng nhanh, áo giáp cứng rắn đè ở trên người rất thống khổ.

Phía sau chỉ nghe được chúng nữ không ngừng kêu sợ hãi, cả người Thạch Trung Ngọc mơ hồ.

Rốt cục, cảm giác mình đụng phải mặt đất, thân thể Hướng Lâm đánh vào trên người mình, sau đó một cái, một cái… va chạm.

Thạch Trung Ngọc bị đè đến muốn thổ huyết.

Quả nửa ngày, mọi người mới phục hồi tinh thần lại, Thạch Trung Ngọc nhìn HP của mình, chỉ còn lại một phần ba, thật lợi hại.

Vỗ vỗ bụi đất trên người, ngẩng đầu, lam quang sâu kín đang ở trước mặt.

Một tế đàn bằng đá cao nửa người, trên bình đài vẻ vô số đường cong quỷ dị huyền ảo, là một Ma Pháp Trận to lớn. Trên bình đài, một lệnh bài giống như thủy tinh cao hơn bốn mét, phía ngoài tản ra quang mang u lam.

- Đây chính là Thiên Thành Lệnh?

Thạch Trung Ngọc nhìn lệnh bài tràn đầy thần sắc khen ngợi, quá đẹp. Chúng nữ cũng bị cảnh sắc xinh đẹp kia mê hoặc, si ngốc nhìn Thiên Thành Lệnh.

Thạch Trung Ngọc lại nhìn bốn phía, đây là một huyệt động hình tròn rộng lớn, từng tầng thang đá xoay tròn lên, đó là địa phương vừa rồi bọn họ rớt xuống.

Trong huyệt động trừ Thiên Thành Lệnh, thì chỉ còn có ba tượng đá hình người.

- Di? Không có người sao? Không phải nói có mấy cung phụng sao?

Thạch Trung Ngọc buồn bực, hắn đến nơi này không phải vì Thiên Thành Lệnh, mà là vì mấy cung phụng. Vì sao không gặp người? Lẽ nào không biết bao nhiêu năm trôi qua, bọn họ đều đã chết?

- Tiểu tử, ngươi là đang tìm ai?

- Tiểu tử, Thiên Thành Lệnh đang ở trước mặt, lẽ nào ngươi không vì thứ khác?

- Tiểu tử, đừng nhìn quanh, chúng ta đều thấy ngươi!

Ba thanh âm vang lên, Thạch Trung Ngọc giật mình, thanh âm là từ đâu tới?

- Ngạch., tiểu tử Hinh Vũ Chi Thạch, cố ý tới đây mời ba vị cung phụng, Thiên thành xảy ra kiếp nạn, Thành Chủ Đại Nhân mời các cung phụng xuất quan, cứu viện Thiên thành.

Thạch Trung Ngọc phỏng theo các võ lâm nhân sĩ cổ đại, ôm quyền hành lễ.

- Ồ? Thiên thành đã xảy ra chuyện?

- Vấn đề gì? Ma Tộc lại xâm lấn?

- Hiện tại thành chủ là ai?

Ba vấn đề hỏi cùng lúc, Thạch Trung Ngọc không khỏi bất đắc dĩ.

- Thiên thành bị bốn Tử Kim BOSS cấp 70, còn có một Thượng Cổ Cửu Đầu Xà xâm lấn, hiện tại cửa thành hỗn loạn tưng bừng, thành chủ Trương Mã phái ta tới mời các vị cung phụng xuất thủ tương trợ.

- Cửu Đầu Xà? Tại sao lại đột nhiên tới xâm lấn?

- Nguyên lai là tiểu tử Trương gia, Trương lão đầu, lần này ngươi phải xuất lực nha!

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi có thân phận gì, sao Trương Mã lại

phái ngươi tới?

- Ngạch., tại hạ Tử Kim hộ vệ tam phẩm, thống lĩnh Thành Vệ Quân đã bị Cửu Đầu Xà hóa đá, phó thống lĩnh đi mở Hủy Diệt Pháo, cho nên phái ta tới. Có người đoạt Cửu Đầu Ấu Xà lẫn vào trong thành, Cửu Đầu Xà tới báo thù!

- Ồ, thì ra là như vậy, Tử Kim hộ vệ tam phẩm, có thể tin được!

- Vương bát đản nào không có việc gì bắt Cửu Đầu Ấu Xà, chán sống sao!

- Tiểu tử, ngươi nói chúng ta đã biết, chắc là Trương Mã lo lắng có người sẽ đến đoạt Thiên Thành Lệnh! Không có việc gì, chúng ta bố trí vô số bẩy rập, chỉ cần dám động Thiên Thành Lệnh, tuyệt đối là không chạy ra được!

- Ngạch., các vị cung phụng, thành chủ đại nhân là lo lắng đây là kế điệu hổ ly sơn, những người đó sẽ tới đoạt Thiên Thành Lệnh, cho nên mời ba vị cung phụng đi ra ngoài giải quyết Cửu Đầu Xà, tiểu tử mang theo mấy lão bà, thủ vệ Thiên Thành Lệnh, đợi chư vị cung phụng toàn thắng trở về!

- Như vậy sao, được rồi, chúng ta xuất quan đi!

- Mấy trăm năm không động, thân thể cũng có chút mềm nhũn!

- Cũng không biết bên ngoài bây giờ là tình huống gì!

Theo thanh âm vang lên, ba tượng đá chậm rãi lay động, răng rắc, răng rắc..

Từng tầng đá vụn rớt xuống, trong ba tượng đá xuất hiện ba trung niên. Ba người phủi bụi đất trên người một cái, vui sướng dãn thân thể và gân cốt.

- Ngạch.!

Nhìn thấy tình huống này, cả đám sợ ngây người. Không nghĩ tới ba cung phụng ngồi mấy trăm năm không nhúc nhích, bụi bậm trên người từ từ lắng đọng, biến thành tượng đá. Cái này, đây cũng quá rung động đi.

- Ha ha, tiểu gia hỏa, bảo vệ tốt nơi đây!

- Chẳng qua nếu như có người thực dám động Thiên Thành Lệnh, ngươi cứ tùy hắn.

- Cam đoan hắn sẽ chết như thế nào cũng không biết! Chúng ta đi trước!

Thạch Trung Ngọc còn chưa kịp phản ứng, ba người đã hóa thành huyễn ảnh, nhanh như chớp không thấy bóng dáng. Sau đó chỉ nghe thanh âm nham bích chậm chậm mở ra. Ba người này, chỉ dùng một giây đã lên trên kia? Mẹ kiếp, tốc độ cũng quá nhanh đi!

Chờ huyệt động đóng cửa, mọi người an tĩnh lại.

- Kế tiếp chúng ta cứ chờ như vậy?

Cơ Như Nguyệt hỏi.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu.

- Hắc hắc, chúng ta tới làm chút chuyện có ý nghĩa đi.

Nghe được thanh âm tà ác của Thạch Trung Ngọc, ai còn không minh bạch hắn đang suy nghĩ gì. Cơ Như Nguyệt trực tiếp liếc mắt.

- Vạn nhất có người đến thì sao, nhìn ngươi làm sao bây giờ! Lên bản tin nhìn, có lẽ sẽ có người phát sóng trực tiếp tình huống bên ngoài.

Chương 864. Quyết đấu đỉnh cao

Thạch Trung Ngọc lên diễn đàn, quả nhiên đã thảo luận sôi trào.

Chỉ trích kẻ trộm Cửu Đầu Ấu Xà, tiến hành phỏng đoán tổn thất, khiếp sợ BOSS cấp 80 cường hãn...

Các loại video được đưa lên diễn đàn, đặc biệt có một gia hỏa quay trực tiếp, Thạch Trung Ngọc vội vàng kích vào.

Hiện tại người này đang đứng ở trên một kiến trúc cao lớn, hệ thống camera trong đôi mắt hoàn toàn có thể chụp được toàn cảnh.

Người này một bên quay chụp còn một bên giải thích.

- Vừa rồi hai phát đại pháo bắn Cửu Đầu Xà trọng thương, hiện tại chín cái đầu của Cửu Đầu Xà đã bị nổ ba cái, đang điên cuồng đồ sát ở phụ cận bắc môn. Đã không biết bao nhiêu người chơi bởi vì Cửu Đầu Xà công kích mà tử vong, hiện tại bắc môn trên cơ bản đã không có bao nhiêu người, chỉ có những NPC kia vẫn còn ra sức chống lại Cửu Đầu Xà công kích, oh, hình như Cửu Đầu Xà phóng về phía Phủ Thành Chủ.

Từ phạm vi người này nhìn, Thạch Trung Ngọc thấy toàn bộ hình ảnh ở cửa thành bắc, thi thể đầy đất, kiến trúc đổ nát. Không ít kiến trúc còn đang thiêu đốt, có thể nói hiện tại bắc môn cơ bản đã phế.

Thi thể đầy đất, người chơi, NPC tử vong sợ rằng đã đạt đến mấy trăm ngàn. Mà hai cái đầu ở bên trái của Cửu Đầu Xà, cùng cái đầu thứ hai ở bên phải đã hoàn toàn không thấy, chỉ còn lại ba cái cổ đung đưa, tiên huyết đã dính đầy thân thể nó, có vẻ vô cùng dữ tợn, lần này phảng phất như hệ thống vì biểu hiện sự tình này tàn khốc, mở ra hiệu quả huyết tinh, tràng diện nhìn cực kỳ khủng bố.

Cửu Đầu Xà vẫn còn đang gầm thét, binh sĩ NPC căn bản không thể tạo thành bao nhiêu thương tổn, cột máu của Cửu Đầu Xà còn một phần ba, chỉ sợ là bởi vì ba cái đầu bị tạc bể.

- Rống! Các ngươi đáng chết! Trả hài nhi lại cho ta!!!

Cửu Đầu Xà phẫn nộ rít gào, người ở cách mấy cây số cũng có thể nghe được.

- Ta cảm giác đứng ở địa phương này rất không an toàn, Cửu Đầu Xà kia quá mạnh! Ah, dường như trong Phủ Thành Chủ xuất hiện ba người, vọt về phía Cửu Đầu Xà, lẽ nào những cao thủ thâm tàng bất lộ kia đã xuất hiện!

Người này không ngừng léo nha léo nhéo, bất quá trình độ bình luận thật không tệ.

Ba cung phụng đã lao về phía Cửu Đầu Xà, như vậy những người gây ra chuyện này cũng nên xuất hiện.

Thạch Trung Ngọc từ trong Túi Tu Di lấy ra đồ chơi nhỏ mà lần trước mua ở phòng đấu giá.

Quyển trục ẩn thân quần thể, có thể để tiểu đội mười người hoàn toàn ẩn thân, duy trì liên tục ba phút, thế nhưng không thể di động, di động sẽ hiện hình.

Bóp nát quyển trục, bảy người trực tiếp biến mất. Thạch Trung Ngọc vừa chờ đợi, vừa xem video.

- Ồ, bọn họ lại biết bay, trời ạ, chẳng lẽ thật là cao nhân! Sợ rằng lần này Cửu Đầu Xà sẽ khó thoát khỏi kiếp nạn!

Ba cung phụng bay thẳng về phía Cửu Đầu Xà, cũng không nói gì, mà trực tiếp công kích.

Đồng thời, thanh âm vách động lần nữa vang lên, tiếng ùng ùng, từ phía trên truyền đến. Thạch Trung Ngọc vội vàng ngừng quan sát diễn đàn, bảo Hướng Lâm hủy bỏ Quang Minh Thuật.

- Cẩn thận, nơi đây quá tối!

- Sợ cái gì. Mấy lão gia hỏa kia đã đi! Hắc hắc, Thiên Thành Lệnh chính là của chúng ta!

- Đúng vậy, chỉ sợ bọn họ không nghĩ tới mục đích thực sự của chúng ta chính là Thiên Thành Lệnh!

- Không uổng lần trước làm nhiệm vụ lấy được tin tức! Thiên Thành Lệnh thật đúng là thứ tốt, ha ha, nếu như làm thành chủ Thiên thành, kia đơn giản là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa!

- Chúng ta ai làm thành chủ?

- Đợi chút nữa đạt được Thiên Thành Lệnh rồi tính sau, chúng ta oẳn tù tì, ai thắng người đó làm.

Hai người vừa nói chuyện, vừa từ từ đi xuống.

- Mẹ kiếp, cầu thang này quá trơn trượt, cẩn thận, vạn nhất té chết thì bi kịch!

- Không chết được, Đạo Tặc chúng ta có thể giảm 25% thương tổn, không có việc gì! Nhanh đi, vạn nhất Cửu Đầu Xà đở không nổi, chúng ta cũng xong đời!

- Sơn Điền Quân... Ta...

- Bát cách, đừng gọi ta tên!

- Dã Lang Ca, ta có chút lo lắng, vạn nhất còn có một lão gia hỏa thì làm sao bây giờ?

- Không có khả năng, tên kia không phải nói, các đời chỉ có ba người của gia tộc cộng đồng chấp chưởng chức thành chủ sao, cho nên chỉ có ba người, ngươi minh bạch chưa? Những người này luôn kiềm chế nhau, bọn họ muốn đi sẽ cùng nhau đi, tuyệt đối không thể lưu lại một người!

- Tốt.

- Nhanh lên, ta đã thấy Thiên Thành Lệnh, oh, thật đẹp!

Thạch Trung Ngọc nhíu mày, sao lại là người Nhật Bản? Quốc chiến còn chưa mở, sao có thể có người Nhật Bản tiến vào khu Hoa Hạ?

Lẽ nào cũng giống như mình lần trước, nhiệm vụ đặc thù?

Thạch Trung Ngọc không ngừng nghĩ, hai thân ảnh thô bỉ từ từ xuống bậc thang, một người cầm một cây đuốc. Nhìn thấy Thiên Thành Lệnh mỹ lệ, hai người cũng sợ ngây ngẩn.

Hơn nữa ngày mới hồi phục tinh thần lại, sau đó nhìn bốn phía.

- Không có ai, Dã Lang Ca, lần này chúng ta thực buôn bán lời!

- Được rồi, đừng nói nhảm! Còn nhớ làm sao lấy Thiên Thành Lệnh không!

- Nhớ kỹ, nhớ kỹ, bất quá chỉ là dùng chai huyết dịch này đổ lên Ma Pháp Trận, Thiên Thành Lệnh sẽ buông lỏng, sau đó chúng ta có thể mang đi!

- Nhớ kỹ là tốt rồi, ngươi đi đi! Đưa cây đuốc cho ta!

- Ồ, tốt!

Tên Đạo Tặc thấp bé kia không cam lòng đưa cây đuốc cho Dã Lang Ca, tay cầm một cái bình nhỏ, chạy tới trên bình đài.

Nhìn thấy Thiên Thành Lệnh mỹ lệ, Đạo Tặc thấp bé nhịn không được, tự tay đi xoa Thiên Thành Lệnh.

- Nếu có người dám đụng Thiên Thành Lệnh, vậy hắn ngay cả chết như thế nào cũng không biết!

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ tới lời của cung phụng nói, lẽ nào trên Thiên Thành Lệnh có cơ quan gì?

Đạo Tặc thấp bé vừa chạm tới Thiên Thành Lệnh, trên Thiên Thành Lệnh nhấp nhoáng lam quang, Đạo Tặc thấp bé kêu thảm một tiếng, bị một cỗ lực lượng đánh bay, hung hăng đụng lên vách tường. Ngay sau đó, trên vách tường đột nhiên toát ra mười mấy cái móc sắt, trực tiếp quấn lấy thân thể Đạo Tặc kia, bấu thật chặc

vào trên tường.

Bức tường sau lưng Thạch Trung Ngọc đột nhiên phát sinh động tĩnh, một cây thiết thương bắn ra, cắm vào người Đạo Tặc thấp bé.

- Sơn Điền Quân!

Đạo Tặc thấp bé nhìn thấy thiết thương, sợ hãi quát to một tiếng. Một loạt biến cố làm Sơn Điền Quân sợ hãi, nhìn thấy thiết thương bắn ra, hắn căn bản không có thời gian phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn thiết thương bắn về phía Đạo Tặc thấp bé.

Oành!

Chương 865. Sơn Điền Long Nham

Hình như là bởi vì vóc người của Đạo Tặc kia quá thấp bé, trường thương vốn phải bắn trúng đầu, dĩ nhiên dán đầu của hắn đóng vào trên vách tường. Đạo Tặc thấp bé kia sợ đến tè ra quần, vẻ mặt cầu xin.

- Sơn Điền Quân, cứu ta!

Phảng phất như cảm ứng được trường thương này không có bắn trúng người, phía sau Thạch Trung Ngọc lại xuất hiện một cây trường thương.

Đạo Tặc thấp bé phảng phất như nữ nhân thét lên.

- Sơn Điền Quân!!!

Lúc này Sơn Điền kịp phản ứng, rút ra trường kiếm phóng tới, đồng thời thanh trường thương kia cũng bắn ra. Sơn Điền vội vàng múa trường kiếm, muốn đánh bay trường thương.

Thế nhưng trường kiếm vừa tiếp xúc thân thương, Sơn Điền cảm giác như chém vào thiết côn cố định. Căn bản không chém nổi, Sơn Điền vội vàng mượn lực đẩy ngược né tránh qua bên trái.

Thế nhưng hắn lại quên, bên trái chính là Thiên Thành Lệnh. Tuy tránh thoát trường thương, nhưng mình lại đụng vào Thiên Thành Lệnh.

Thanh trường thương kia bởi vì ngăn cản, cũng cải biến chút lộ tuyến, cắm ở bên cạnh cái cổ của Đạo Tặc. Sợ đến hắn kêu cha gọi mẹ. Mà Sơn Điền đánh vào Thiên Thành Lệnh, lại bị một cỗ lực lượng mạnh mẻ chấn bay, đụng vào trên thạch bích, sau đó đột ngột xuất hiện mười mấy móc sắt quấn lấy hắn, không thể nhúc nhích.

Đạo Tặc thấp bé kia lại thét lên.

- Sơn Điền Quân, chúng ta làm sao bây giờ!! Làm sao bây giờ!!!

Sơn Điền căm tức nhìn Đạo Tặc kia.

- Ngu xuẩn, đều là ngươi làm hại, nếu không một người anh minh thần võ như ta làm sao sẽ rơi vào cơ quan cấp thấp như vậy!

- Sơn Điền đại nhân, nhanh nghĩ biện pháp đi!

Đạo Tặc thấp bé thét lên.

- Ngươi được xưng là người thông minh nhất Osaka! Nhanh nghĩ biện pháp đi! Sơn Điền đại nhân!!

- Ta sát, đó là ta dùng ba chục triệu Yên mua a!!

Lúc này Sơn Điền cũng không nhịn được, trực tiếp mắng ra.

- Chớ ồn ào, để ta suy nghĩ một chút!!

- A, tại sao có thể như vậy, Sơn Điền đại nhân anh minh thần võ làm sao có thể làm ra sự tình cấp thấp như vậy!! Oh, không đúng, nhất định là những tên kia uy hiếp ngươi! Ta biết, Sơn Điền đại nhân anh minh thần võ tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình ác tâm như vậy!

Đạo Tặc kia léo nha léo nhéo, Sơn Điền bị hắn làm tâm phiền ý loạn, trực tiếp gầm lên.

- Ngậm cái miệng thúi của ngươi lại! Còn léo nha léo nhéo, ta sẽ ném ngươi vào lồng heo!

Đạo Tặc thấp bé chỉ phải ngậm miệng.

Thạch Trung Ngọc rốt cục không nhịn được, cười lên ha hả, Thạch Trung Ngọc cười, làm chúng nữ cũng không nhịn được, trong lúc nhất thời vang lên tiếng cười liên tiếp.

- Người nào!

Sơn Điền nghe được thanh âm này, nhất thời kinh hô.

- Người nào, đi ra cho ta!!

Đạo Tặc thấp bé thận trọng nói.

- Sơn Điền Quân, có phải còn cung phụng chưa đi hay không.

- Câm cái miệng quạ đen của ngươi lại!!

Sơn Điền quát lớn, sau đó nhún nhường hỏi.

- Là vị tiền bối nào, tại hạ Sơn Điền Long Nham, thiếu tá quân đoàn cận vệ của đế quốc Nhật Bản.

- Ha hả, đế quốc Nhật Bản, thật lớn a!

Thạch Trung Ngọc khẽ cười.

- Thiếu tá Sơn Điền? Hắc hắc.

- Không biết các hạ là vị cung phụng đại nhân nào, có thể hiện thân gặp mặt hay không.

Sơn Điền cung kính hỏi.

- Người Nhật Bản các ngươi luôn như vậy, mới đầu cung kính như tôn tử, đến khi không có lợi, liền lộ ra nanh vuốt!

Thạch Trung Ngọc cười lạnh.

Sơn Điền càng thêm khiêm cung nói.

- Đó là có vài người hiểu lầm Nhật Bản chúng ta, kỳ thực chúng ta là cực kỳ tôn kính cường giả!

- Thế nhưng đối với người yếu, là có thể dễ dàng giơ lên đồ đao!

Trong thanh âm của Thạch Trung Ngọc mang theo chút phẫn nộ.

- Cung phụng đại nhân, ngươi đây là đang oan uổng Nhật Bản chúng ta! Ngươi là bôi đen những lão binh năm đó!

Sơn Điền kích động kêu.

- Nhật Bản chúng ta chưa từng thừa nhận qua sự tình tàn sát đó! Đây tuyệt đối không có khả năng, đây là cực đoan vũ nhục Tinh Thần Võ Sĩ Đạo!

- Vậy ý của ngươi là ba trăm ngàn người kia đều rãnh rỗi nhức cả trứng, tự mình mổ bụng? Tự mình cắt đầu? Tự mình moi tim?!

Thạch Trung Ngọc gào thét.

- Không phải, tiền bối, xin nghe ta giải thích!

Sơn Điền vội vàng kêu lên, đột nhiên hắn sửng sốt.

- Không đúng, ngươi không phải mấy cung phụng kia! Bọn họ không thể biết chuyện bên ngoài! Ngươi rốt cuộc là người nào?!

- Hừ!

Thạch Trung Ngọc hừ lạnh, trực tiếp đi ra, bởi vì khẽ động, nên trực tiếp phá hiệu quả ẩn hình.

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc xuất hiện, Sơn Điền hừ lạnh.

- Các hạ rốt cuộc là người nào? Ngươi không phải NPC!

Khôi giáp trên người Thạch Trung Ngọc tuyệt đối không phải của NPC.

- Hắc hắc, ta gọi Hinh Vũ Chi Thạch, không biết Tiểu Nhật Bản các ngươi có nghe qua không?

Thạch Trung Ngọc cười lạnh.

- Hoa Hạ đệ nhất cao thủ, Hinh Vũ Chi Thạch!!!

Đạo Tặc thấp bé kinh hô.

- Sơn Điền Quân, cẩn thận! Hắn chính là gia hỏa kia!

- Biết rồi!

Sơn Điền gật đầu, thân thể đột nhiên hóa thành vụ khí, trực tiếp bay ra khỏi xích sắt, sau đó ở trước mặt Thạch Trung Ngọc ngưng

tụ thành hình người.

- Tại hạ Sơn Điền Long Nham, chức nghiệp Vụ Nhẫn!

Sơn Điền Long Nham cười đắc ý, hiển nhiên cực kỳ hài lòng chiêu này của mình, sau đó sắc mặt ngưng trọng nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Ồ?

Thạch Trung Ngọc nhíu mày, Vụ Nhẫn, nghề nghiệp này rất lạ, chỉ nghe khu Nhật Bản có chức nghiệp Ninja đặc thù, lại không biết còn có Vụ Nhẫn, cũng không tệ, sớm biết càng tốt, về sau quốc chiến sẽ có chút kinh nghiệm. Suy nghĩ một chút, Thạch Trung Ngọc trực tiếp mở ra chức năng quay phim, chuẩn bị ghi lại hình ảnh chiến đấu với Vụ Nhẫn.

- Hinh Vũ Chi Thạch, chức nghiệp Cuồng Đao!

Thạch Trung Ngọc cười cười, sau đó giơ Chiến Thần Chi Nhận lên.

- Thần khí Chiến Thần Chi Nhận!

Vốn tưởng Sơn Điền Long Nham sẽ khiếp sợ, không nghĩ tới Sơn Điền Long Nham nhẹ nhàng thở hắt ra, vứt trường kiếm trên mặt đất.

- Không nghĩ tới Hinh Vũ Chi Thạch tiên sinh cũng sẽ có Thần khí, như vậy ta sử dụng vũ khí này cũng không coi là không công bình!

Sơn Điền Long Nham lấy ra một thanh đao võ sĩ sáng như tuyết, khí tức tà ác, máu tanh từ trên thân đao truyền đến, trực tiếp phủ đầy toàn bộ không gian.

- Yêu Đao Thôn Chính, do Thần Tượng Thế Châu Thôn Chính luyện thành, đã trải qua vô số giết chóc và lực lượng tín ngưỡng gia trì, trở thành Thần khí chân chính!

Nhẹ nhàng kể ra lai lịch cây đao này, Sơn Điền Long Nham kiêu ngạo không nói ra được.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười.

- Chiến Thần Chi Nhận, không rõ lai lịch, là ta nhặt ở trên đường, bất quá gọt quả đốn củi đều rất tốt, cực kỳ sắc bén!

Sơn Điền Long Nham xanh mặt.

Chương 866. Thắng

- Hinh Vũ Chi Thạch! Ngươi đây là vũ nhục Thần khí!

Sơn Điền Long Nham quát.

- Oh? Thế nào, ta thích dùng nó cắt trái cây ngươi có ý kiến?

Thạch Trung Ngọc không thèm để ý chút nào cười nói.

- Sơn Điền, định lực của ngươi còn chưa đủ!

Sơn Điền sửng sốt, nhất thời đứng nghiêm, nhìn Thạch Trung Ngọc cúi chào.

- Sơn Điền thụ giáo!

Sau đó giơ đao.

- Tới, Hinh Vũ Chi Thạch, để cho chúng ta chiến đấu giống như một võ sĩ đường đường chính chính!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, nâng Chiến Thần Chi Nhận lên.

- Chiến!

Sơn Điền bộc phát khí thế, chạy nhanh về phía Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc không chút hoang mang, chờ Sơn Điền Long Nham tới gần, giơ đao chém một cái.

Sơn Điền giơ đao đón đỡ, thế nhưng lực lượng của Thạch Trung Ngọc mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần, Sơn Điền chỉ cảm thấy cự lực đặt ở trên thân đao, thân thể nhất thời chịu không nổi lực lượng này, đầu gối mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười, thu đao lui lại mấy bước, giơ tay lên ý bảo.

Sơn Điền chỉ cảm thấy sỉ nhục, nổi giận gầm lên một tiếng, giơ đao vọt tới, bất quá lần này hắn thông minh hơn, không dám liều mạng với Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc căn bản không thèm để ý, trực tiếp giơ đao chém. Thuộc tính của hắn cao hơn Sơn Điền quá nhiều, Sơn Điền kia rõ ràng chỉ là Đạo Tặc, lại dám cùng hắn chính diện đối chiến, đây quả thực là muốn chết.

Thạch Trung Ngọc chính là muốn cứng chọi cứng, buộc Sơn Điền liều mạng. Mới đầu Sơn Điền cũng liều mạng đón đỡ Thạch Trung Ngọc công kích, huy động Thôn Chính đâm vào bộ vị yếu hại của Thạch Trung Ngọc.

Thế nhưng rất nhanh thì phát hiện không đúng, Sơn Điền đột nhiên nghĩ tới đây là trò chơi, mà không phải hiện thực chiến đấu. Lượng máu của hắn đã bị Thạch Trung Ngọc chém xuống dưới một phần ba, vội vàng triệt thoái ra phía sau.

- Làm sao vậy, Sơn Điền Quân? Chịu không được rồi?

Thạch Trung Ngọc khẽ cười hỏi.

Sơn Điền thở hổn hển, lau mồ hôi trên đầu nói.

- Xin lỗi, thiếu chút nữa quên đây là một trò chơi! Nếu là trò chơi, vậy thì dùng phương thức của trò chơi để chiến đấu!

Nói xong, Sơn Điền biến thành một đoàn vụ khí, từ từ bay về phía Thạch Trung Ngọc.

Chiêu số cổ quái này làm cho Thạch Trung Ngọc có chút khó giải quyết, Chiến Thần Chi Nhận chém về phía vụ khí vài cái, thế nhưng đều trực tiếp xuyên thấu qua vụ khí, không thể tạo thành tổn thương gì.

Vụ khí kia từ từ bay tới trước người Thạch Trung Ngọc, đột nhiên chuyển hóa thành hình người, Sơn Điền vung đao chém lên người Thạch Trung Ngọc. Sau đó thân thể lại hóa thành vụ khí, tiếp tục phiêu đãng.

Thạch Trung Ngọc bị một đao kia chém trở tay không kịp, trực

tiếp mang đi 1000 HP. Hiện tại đoàn vụ khí kia trực tiếp bao vây Thạch Trung Ngọc, căn bản không biết Sơn Điền sẽ ở địa phương nào công kích.

Vụ khí sau lưng run run, Sơn Điền đột nhiên xuất hiện ở phía sau Thạch Trung Ngọc, lại một đao đánh lén, sau đó biến thành vụ khí chạy tứ tán. Thạch Trung Ngọc chỉ có thể cười khổ lắc đầu, kỹ năng ăn vạ như thế, hắn có thể làm gì được?

Dường như Sơn Điền hóa thành vụ khí thì không thể nói chuyện, chỉ bao vây Thạch Trung Ngọc, thời thời khắc khắc chuẩn bị đánh lén.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, được rồi, ngươi đã như vậy, ta chỉ có thể ngưng tụ Khí Phách, từng cổ khí thế cường đại từ trong thân thể Thạch Trung Ngọc tuôn ra, một đoàn một đoàn lấy hình cuộn sóng khuếch tán xung quanh.

Vụ khí mờ ảo chịu không nổi khí thế của Thạch Trung Ngọc, bị đánh văng ra mấy thước. Muốn lần nữa tới gần, là căn bản không có khả năng.

Vụ khí vốn là trạng thái khí, bị Sơn Điền thao túng mới có thể di động, thế nhưng lực lượng rất yếu, chỉ một trận gió cũng bị thổi bay ra rất xa.

Hiện tại trong thân thể Thạch Trung Ngọc không ngừng phun ra kình khí, vụ khí chỉ có thể du đãng ở xung quanh Thạch Trung Ngọc năm thước, hơn nữa theo kình khí càng ngày càng cường đại, khoảng cách này còn càng ngày càng xa.

Sơn Điền biết không thể như vậy, trực tiếp trôi dạt đến trên đầu Thạch Trung Ngọc, sau đó hóa thành hình người, giơ đao chém xuống.

Thạch Trung Ngọc ngưng tụ Khí Phách mới mười giây trực tiếp tuôn ra, một cỗ khí lưu mạnh mẻ trực tiếp tuôn trào, bao phủ phạm vi mười thước.

Sơn Điền vốn đang lao xuống, nhưng bị kình khí đánh bay, thân thể đập vào vách động. Hắn cười khổ nhìn HP của mình, đã chỉ

còn lại mấy điểm, lại ngã xuống mà nói, sẽ là kết cục chết tươi. Bất đắc dĩ, lần đầu tiên Sơn Điền cảm thấy uống thuốc là sỉ nhục như vậy.

Nhìn Sơn Điền nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, lượng máu đã đầy lại, Thạch Trung Ngọc biết hắn vừa rồi nhất định là uống dược thủy.

- Sơn Điền Quân, công bình chiến đấu sao có thể uống dược thủy chứ?

Sơn Điền hơi đỏ mặt.

- Xin lỗi, Hinh Vũ Chi Thạch các hạ, lần này ta thua rồi!

- Thắng bại là chuyện thường binh gia, không cần quá để ý.

Thạch Trung Ngọc khoát khoát tay, rất có phong phạm cao nhân.

- Không biết lần này Sơn Điền Quân tới Hoa Hạ ta là vì chuyện gì?

Sơn Điền do dự một chút, cuối cùng nói.

- Trong lúc vô ý nhận một nhiệm vụ, tới lấy trộm Thiên Thành Lệnh, hiện tại có đệ nhất cao thủ ở đây, xem ra là không có hy vọng rồi.

Thạch Trung Ngọc nhíu mày, cái nhiệm vụ gì có thể hiểu tình huống Thiên thành rõ ràng như vậy.

- Vậy Cửu Đầu Ấu Xà đâu?

Sơn Điền sửng sốt, nhất thời cười khổ, người thắng có quyền lợi thu được một đồ vật của người chiến bại, sợ rằng Thạch Trung Ngọc là muốn Cửu Đầu Ấu Xà. Xem ra lần này tới Hoa Hạ là vật gì cũng không đạt được. Sơn Điền bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lấy Cửu Đầu Ấu Xà từ trong túi không gian ra.

Bình thường vật sống không cách nào bỏ vào túi không gian, thế nhưng Sơn Điền dùng Phong Ấn Thạch bao phủ con non, có thể bỏ vào. Thạch Trung Ngọc tiếp nhận Cửu Đầu Ấu Xà, không chút do

dự bỏ vào Túi Tu Di, sau đó nhìn Sơn Điền nói.

- Được rồi, nếu nhiệm vụ thất bại, các ngươi có thể đi.

- Ai.

Sơn Điền lưu luyến nhìn Thiên Thành Lệnh, sau đó nhìn Đạo Tặc nói.

- Tiểu Trạch, đi!

- Vâng, Sơn Điền Quân.

Tiểu Trạch cũng bất đắc dĩ thở dài, hai người bóp nát một tảng đá, trực tiếp biến mất khỏi huyệt động.

- Thạch ca, làm không tệ!

Nhìn thấy hai người đi, sáu nữ từ trong trạng thái ẩn thân đi ra, Cơ Như Nguyệt rất cao hứng nhìn Thạch Trung Ngọc cười nói, người yêu của nàng đang từ từ trưởng thành rồi.

- Lấy được Cửu Đầu Ấu Xà, sợ rằng lát nữa thành chủ sẽ ban thưởng không ít!

- Hắc hắc!

Thạch Trung Ngọc cười lớn.

Vừa dứt lời, phía trên truyền tới thanh âm ùng ùng, vách động lại mở ra.

- Chắc là ba vị cung phụng trở về!

Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Nhiệm vụ này cũng hoàn thành ah!

- Không biết Cửu Đầu Xà sẽ tuôn ra thứ gì? Sợ rằng những người chơi kia sẽ đoạt hết!

Tuyết Sương Yên có chút luyến tiếc.

- Không biết BOSS cấp 80 sẽ có đồ tốt gì.

- Hắc hắc, không nên xem thường tốc độ đoạt trang bị của NPC!

Thạch Trung Ngọc không thèm để ý chút nào nói, nhiều NPC như vậy, một khi đoạt trang bị, người chơi là cọng lông cũng không lấy được.

- Nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta cũng nên lui ra, sau đó đi ngủ.

- Hắc hắc, ai nói nhiệm vụ hoàn thành?

Một thanh âm âm lãnh từ phía trên vang lên, đây không phải thanh âm của ba vị cung phụng.

Chương 867. Đoạn Thiên Ngục

- Không nghĩ tới hai tiểu gia hỏa kia lại thất bại! Hinh Vũ Chi Thạch, đệ nhất cao thủ khu Hoa Hạ, ha hả!

Thanh âm kia khinh thường cười cười, từng bước từ trên thang đá đi xuống.

- Người nào?!

Thạch Trung Ngọc khẽ quát một tiếng, nhìn về phía phương hướng thanh âm, thế nhưng bởi vì huyệt động hắc ám, căn bản nhìn không thấy cái gì.

Người nọ từ từ đi xuống, chỉ chốc lát đã xuất hiện ở trước mặt mọi người. Một lão nhân chống gậy, mặc hắc bào, mũ che mặt, chỉ có thể nhìn được nửa gương mặt dưới và cằm. Thế nhưng chỉ là nửa gương mặt kia, cũng đã cảm giác cực kỳ khủng bố.

Bộ phận khuôn mặt lộ ra có rất nhiều văn lộ màu đỏ tím, từ cằm lan tràn đến cả gương mặt. Đồng thời cổ tay nắm quải trượng cũng có văn lộ màu đỏ tím, cả người có vẻ cực kỳ âm lãnh, tà ác.

- Tất cả mọi người gọi ta là Tử Vân Tà Thần.

Lão nhân kia âm lãnh nói.

Thạch Trung Ngọc sử dụng thuật thăm dò.

Đoạn Thiên Ngục, Tử Vân Tà Thần, cấp 75, HP 560000????, trạng thái trọng thương.

Trạng thái trọng thương? Cường giả NPC cấp 75 trọng thương?

Lão nhân hừ lạnh.

- Tùy tiện tra xét người khác là hành vi không lễ phép, biết không tiểu tử!

Thạch Trung Ngọc cũng cười nói.

- Lão gia hỏa, ngươi ở dưới tình huống như vậy chạy đến nơi đây, chúng ta đã là địch nhân, ngươi nghĩ rằng ta còn cần lễ phép?

Lão nhân giễu cợt.

- Địch nhân? Ngươi xứng? Một tiểu gia hỏa chưa tới cấp 50 cũng muốn làm địch nhân của ta? Chỉ bằng ngươi, ta tùy tùy tiện tiện một tay cũng có thể tiêu diệt cả đám!

- Đó là trước đây!

Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Lão gia hỏa, bây giờ ngươi đang ở trạng thái trọng thương, không biết có thực lực mạnh như thế nào? Lại nói, ba vị cung phụng sắp trở về! Không biết ngươi có thể chịu đựng được không?

- Tiểu tử lắm miệng!

Lão nhân tức giận mắng.

- Coi như bọn họ trở về, ở trước đó, sợ rằng ngươi cũng đã chết vài chục lần!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp giơ Chiến Thần Chi Nhận.

- Vậy thử nhìn xem!

Lão nhân hừ lạnh, pháp trượng nhẹ nhàng đập xuống, một quả cầu ánh sáng màu đen bắn về phía Thạch Trung Ngọc.

- Trầm Mặc Thuật!

Hướng Lâm thi triển kỹ năng Trầm Mặc Thuật, thân hình lão nhân run lên, quang cầu không có lão nhân khống chế trực tiếp tiêu tán, Thạch Trung Ngọc không chút do dự nắm lấy thời cơ, cầm Chiến Thần Chi Nhận nhào tới.

Lão nhân khẽ quát, trực tiếp giải trừ Trầm Mặc Thuật, thế nhưng Cơ Như Nguyệt lại thi triển Mạn Đằng, sau đó là Băng

Phong. Lão nhân lại bị một đoàn rễ cây quấn chặt, thế nhưng rất nhanh thì bị kình khí trên người hóa giải, bất quá lúc này Thạch Trung Ngọc đã đi tới trước mặt. Chiến Thần Chi Nhận xen lẫn kim quang, một đao hung hăng bổ vào trên người lão giả.

- Chiến Thần Nhiệt Huyết!

121549, một chữ số to lớn bay lên, Thạch Trung Ngọc đại hỉ, không nghĩ tới lại bạo kích nhân đôi.

Bản thân thì có tỉ lệ bạo kích, cộng thêm kỹ năng Chiến Thần Nhiệt Huyết bạo kích, thành bạo kích nhân đôi. Hơn nữa bỏ qua phòng ngự, tuôn ra mười vạn thương tổn.

Lão nhân kia hiển nhiên không ngờ Thạch Trung Ngọc lại có Thần khí, nhất thời bị chém đến thân hình run lên, vội vàng huy động pháp trượng, một cỗ hàn phong tràn ngập khí tức tà ác thổi về phía Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy hàn khí lạnh thấu xương bao phủ lấy mình.

- Ngươi bị Hắc Ám Hàn Khí công kích, đóng băng 3 giây, HP giảm xuống 4500 điểm.

Mẹ kiếp, biến thái như vậy?

Hướng Lâm kịp thời giải trừ trạng thái dị thường và Trị Liệu Thuật, thân thể Thạch Trung Ngọc ấm áp, hàn băng tan biến. Thạch Trung Ngọc giãy dụa thân thể, lần nữa nhằm về phía lão nhân.

- Hừ!

Lão nhân hừ nhẹ, tay phải giơ cao, một đoàn thiểm điện từ đầu ngón tay bắn ra, trực tiếp bắn về phía Thạch Trung Ngọc.

Tia chớp kia tốc độ thật nhanh, Thạch Trung Ngọc không né tránh kịp, chỉ có thể đón đỡ, đồng thời gia tốc nhanh hơn.

- Ngươi bị Tử Vân Lôi Thiểm bắn trúng, HP giảm xuống 3500 điểm, tốc độ di động, tốc độ công kích giảm xuống 30%, duy trì

liên tục 5 giây.

Mẹ kiếp, sao lão gia hỏa này nhiều kỹ năng đáng ghét như vậy, Thạch Trung Ngọc cảm thấy tay chân tê cứng, không nghe mình sai khiến. Lão nhân giễu cợt:

- Như vậy cũng muốn đấu với ta?

Lúc này HP của Thạch Trung Ngọc còn không quá nửa. Nếu như lão nhân thi triển Hắc Ám Hàn Khí, hắn sẽ bị miểu sát.

Hướng Lâm vội vàng ngâm xướng chú ngữ, kỹ năng trị liệu của pháp trượng đã dùng qua, đang ở trong thời gian cold-down.

Thạch Trung Ngọc vừa chạy vừa dùng hồng dược. Lúc này thân ảnh của Tuyết Sương Yên xuất hiện ở sau lưng lão nhân, vũ khí trong tay đâm vào lưng đối phương.

Thế nhưng lão nhân phảng phất như đã sớm liệu đến, nhẹ nhàng dùng chân giẫm. Một cây gai nhọn từ trong lòng đất phóng lên. Tuyết Sương Yên thấy thế, vội vàng triệt thoái ra sau, bất quá vì vậy cũng mất đi cơ hội tấn công.

Thạch Trung Ngọc thừa cơ tới gần lão nhân, không chút do dự thi triển Nhược Hóa Mãnh Kích, sau đó là Trọng Kích!

Lão nhân nhẹ nhàng tránh thoát Nhược Hóa Mãnh Kích, thế nhưng Trọng Kích là kỹ năng tuyệt đối trúng mục tiêu, không có khả năng tránh thoát, nhất thời rơi vào trạng thái ngất xỉu.

Thạch Trung Ngọc sao có thể bỏ qua.

- Trận Bão, Cuồng Long Thăng Thiên!

Tuy đẳng cấp của lão nhân cao hơn Thạch Trung Ngọc, thế nhưng lúc này đã rơi vào trạng thái suy yếu, bị Thạch Trung Ngọc đánh bay lên cao.

-9512

Thạch Trung Ngọc theo lão nhân xông lên bầu trời, Chiến Thần Chi Nhận không ngừng huy động.

- Lực Phách Hoa Sơn!!!

Thạch Trung Ngọc quát, Chiến Thần Chi Nhận nặng nề chém vào trên người lão nhân, lão nhân bị Thạch Trung Ngọc đập xuống dưới. -23481

- Vẫn Tinh Nhất Kích!!

Thạch Trung Ngọc hóa thành lưu tinh, trực tiếp vọt về phía lão nhân còn chưa rơi xuống đất.

Lão nhân vừa rơi xuống đất, đầu vẫn có chút hỗn loạn, không kịp làm ra phòng ngự, liền bị Thạch Trung Ngọc từ trên trời giáng xuống kích nằm trên mặt đất. -45121.

Liên tiếp công kích, trực tiếp phá huỷ 11w HP của lão nhân, đây là kết quả khi Thạch Trung Ngọc chưa kích hoạt Cuồng Bạo Chi Tâm, nếu không chỉ sợ lão nhân sẽ càng thảm.

Tuyết Sương Yên thấy tình huống này, trực tiếp nhảy đến trên người lão giả, đoản đao trong tay không ngừng đâm xuống.

Lão nhân tỉnh hồn lại nơi nào có thể chịu được tình huống như vậy, nổi giận gầm một tiếng, kình khí chấn bay hai người ra. Sau đó tay cầm pháp trượng, trực tiếp bay tới giữa không trung.

- Mẹ kiếp! Thế thì còn đánh như thế nào?

Thạch Trung Ngọc thấy lão nhân bay đến không trung, không khỏi bất đắc dĩ.

- Ngươi đáng chết! Chết đi!

Lão nhân vung pháp trượng, một Hỏa Long to lớn bay về phía Thạch Trung Ngọc.

- Vạn Kiếm Quyết!!!

Thạch Trung Ngọc hô to, ngàn thanh Chiến Thần Chi Nhận trực tiếp xuất hiện ở bên người lão nhân. Ở trong ánh mắt kinh ngạc của lão nhân, những Chiến Thần Chi Nhận kia trực tiếp đâm tới.

Vạn Kiếm Quyết triệu hoán Chiến Thần Chi Nhận có một phần mười thương tổn của bản thể, trực tiếp đánh lão nhân kia tàn huyết.

Nhìn tình huống này, có vẻ như Thạch Trung Ngọc sẽ thắng?

Chương 868. Cuồng Vọng Chi Tâm

- Tiểu tử, không nghĩ tới ngươi lại có thực lực như vậy!

Tử Vân Tà Thần che ngực, lạnh lùng nhìn Thạch Trung Ngọc, cái mũ đã bị xốc lên. Một khuôn mặt tràn đầy văn lộ màu đỏ tím hiện ra ở trước mặt mọi người, những văn lộ kia hiện đầy khuôn mặt, nhìn cực kỳ dữ tợn.

- Lão gia hỏa, ngươi cũng không tệ nha!

Thạch Trung Ngọc bị gương mặt kia dọa hết hồn, bất quá trong trò chơi thiên hình vạn trạng, nên không cần lấy làm lạ.

Tử Vân Tà Thần cười lạnh.

- Ngươi cho rằng ngươi thắng định rồi sao?

- Chẳng lẽ không đúng? Hắc hắc, lão gia hỏa, không biết ngươi còn có thể gánh được mấy chiêu Chiến Thần Nhiệt Huyết của ta?

Thạch Trung Ngọc cười, tuy hiện tại hắn Chiến Thần Nhiệt Huyết vẫn còn làm lạnh, bất quá hù dọa đối phương cũng rất tốt.

- Hừ!

Tử Vân Tà Thần hừ lạnh, không nói lời nào. Bất quá văn lộ trên mặt từ từ biến hóa, tựa hồ có dịch thể lưu động ở trong đó, đồng thời một loại khí tức tà ác từ trên người Tử Vân Tà Thần truyền đến.

- Điên cuồng sau cùng sao?

Thạch Trung Ngọc cười lạnh, nắm Chiến Thần Chi Nhận tiến vào trạng thái chiến đấu.

Văn lộ trên mặt Tử Vân Tà Thần phảng phất như sống lại, từ từ

lưu động. Tình hình kia, thoạt nhìn cực kỳ ác tâm.

Sáu nữ nhân bị bộ dạng của Tử Vân Tà Thần làm cho buồn nôn.

- Lão phu bỏ qua tất cả quyền thế, tất cả vinh quang cũng chỉ vì ngày hôm nay, thật không nghĩ đến các ngươi lại phá hủy kế hoạch của ta!

Thanh âm của Tử Vân Tà Thần đột nhiên thay đổi, rất trống vắng, cứng nhắc, lại như đến từ hư không xa xôi, cái kia căn bản không phải thanh âm của hắn!

Thạch Trung Ngọc vội vàng sử dụng thuật thăm dò.

Đoạn Thiên Ngục, Tử Vân Tà Thần, cấp 75, HP 160000????, trạng thái trọng thương, đã kích hoạt Ác Ma Biến Thân.

Ác Ma Biến Thân? Ngưu bức như vậy? Thạch Trung Ngọc nhất thời cả kinh, xem ra người này đang sử dụng tuyệt chiêu, lập tức không do dự, trực tiếp đi qua, Chiến Thần Chi Nhận giơ lên đỉnh đầu, chuẩn bị hung hăng đánh xuống, vì phòng ngừa ngoài ý muốn, Thạch Trung Ngọc còn mở ra Điên Cuồng Chi Tâm. Lực công kích tăng gấp đôi, hắn nhất thời cảm giác trong thân thể có khí lãng mãnh liệt đang sôi trào.

Cảm giác này làm cho hắn vui sướng gầm lên, Chiến Thần Chi Nhận như lôi đình hung hăng chém vào đầu Tử Vân Tà Thần. -1

- Làm sao có thể?!

Thạch Trung Ngọc thất thần kêu lên, một kích cường đại như thế, lại chỉ cưỡng chế trừ một điểm.

- Hắc hắc, không có gì không thể!

Thanh âm của Tử Vân Tà Thần vang lên.

- Bây giờ ta, là ở trạng thái Tuyệt Đối Phòng Ngự, bất kỳ công kích nào cũng không thể tạo thành thương tổn.

Tuyệt Đối Phòng Ngự? Lão tử phá đúng là Tuyệt Đối Phòng Ngự, Thạch Trung Ngọc mở ra Trận Bão, tay nắm Chiến Thần Chi Nhận

phảng phất như động kinh, không ngừng chém vào trên người Tử Vân Tà Thần.

-1.-1. -1.-1…

Một mảng lớn thương tổn cưỡng chế bay lên, thế nhưng Thạch Trung Ngọc lại ảo não. Cho tới nay hắn cực kỳ tự hào công kích của mình, không nghĩ tới vẫn có một ngày không phá được phòng ngự của người khác?!

Chúng nữ cũng không cam chịu tỏ ra yếu kém, Cơ Như Nguyệt huy động pháp trượng, Tử Viêm hỏa cầu phóng tới Tử Vân Tà Thần.

Hướng Lam cầm Trảm Lôi Kiếm, mang theo một mảnh lôi quang hung hăng chém vào trên người Tử Vân Tà Thần.

Lý Lan bắn tên, Dương Tử thi triển pháp thuật Băng Hệ, Hướng Lâm pháp thuật Thần Thánh, Tuyết Sương Yên ám sát.

Thế nhưng cũng chỉ một mảnh -1, cưỡng chế trừ HP. Thạch Trung Ngọc triệu hoán Trầm Bích và Đích Lô ra, cùng nhau công kích Tử Vân Tà Thần.

- Ha ha! Đã nói các ngươi là không thể gây thương tổn được ta!

Tử Vân Tà Thần cười to.

- Đợi chút nữa các ngươi đều phải chết! Toàn bộ đều phải chết!

- Lão tử cũng không tin không phá được phòng ngự của ngươi!

Thạch Trung Ngọc điên cuồng kêu to, lửa giận trực tiếp hóa thành lực lượng, Thạch Trung Ngọc từng đao hung hăng bổ về phía Tử Vân Tà Thần.

- Hắc hắc, ha ha! Ác Ma Biến Thân sắp hoàn thành! Các ngươi đều xuống Địa Ngục cho ta! Hắc hắc, kiệt kiệt!!

Tử Vân Tà Thần cười điên cuồng, văn lộ trên mặt tản ra ánh sáng màu đen, hầu như hiện đầy cả khuôn mặt. Một khuôn mặt đen như mực, hai con mắt bắt đầu tản ra lục quang sâu kín, đây là

ánh mắt của ác ma.

- A!!!

Thạch Trung Ngọc nổi giận gầm lên một tiếng, gương mặt dữ tợn.

- Phá cho lão tử!!!

Chiến Thần Chi Nhận mang theo lực lượng vạn quân, lần nữa hung hăng chém xuống, lần này lại trực tiếp xuất hiện một chữ số màu đỏ. -15999.

- Làm sao có thể?

Tử Vân Tà Thần hoảng hốt.

Thạch Trung Ngọc vui vẻ, thanh âm hệ thống vang lên.

- Chúc mừng ngươi, lĩnh ngộ Cuồng Vọng Chi Tâm.

Cuồng Vọng Chi Tâm, kỹ năng bị động, 25% bỏ qua phòng ngự tạo thành thương tổn. Kỹ năng chủ động, trong 20 giây, hết thảy công kích không nhìn tất cả phòng ngự của mục tiêu. Nhược điểm công kích tạo thành thương tổn gấp 10 lần, thời gian cold-down một giờ.

- Ha ha, ngươi cái lão quỷ, chết đi!!

Thạch Trung Ngọc hưng phấn hét to, lại một đao chém về phía Tử Vân Tà Thần. Tử Vân Tà Thần chỉ còn chút máu, Cuồng Vọng Chi Tâm cũng không cần kích hoạt.

- Kiệt kiệt, các ngươi đều phải chết!!!

Thanh âm của Tử Vân Tà Thần đột nhiên thay đổi, hai cái răng nanh trở nên bén nhọn, trực tiếp lòi ra môi. Hai cánh dơi to lớn chui ra khỏi hắc bào, không ngừng vỗ đập. Đồng thời một cái đuôi xương cũng từ trong trường bào chui ra, nhẹ nhàng vung vẩy.

- Đây chính là Ác Ma Biến Thân?!

Thạch Trung Ngọc nhìn dáng dấp dữ tợn của Tử Vân Tà Thần, nhất thời hoảng sợ, thi triển thuật thăm dò.

Đoạn Thiên Ngục, Tử Vân Tà Thần (hình thái Ác Ma) cấp 75, HP 1000000????. Trạng thái trọng thương.

Ta sát, 100w HP còn trọng thương? Như vậy trạng thái bình thường sẽ có bao nhiêu huyết? 1000w? 5000w?

Chúng nữ nhìn bộ dáng của Tử Vân Tà Thần, cũng không biết làm sao động thủ.

Bây giờ Tử Vân Tà Thần đứng lên cao chừng ba mét, cánh dơi to lớn mở ra dài hơn bốn mét, móng nhọn giống như từng thanh đao. Toàn bộ khuôn mặt đã biến thành màu đen, hai con ngươi lóe ra ánh sáng âm lãnh.

- Cảm giác được lực lượng của ta chưa? Phàm nhân vô tri?

Tử Vân Tà Thần lạnh lùng cười, nắm chặc hai móng, khí thế cường đại trực tiếp nhào tới trước mặt.

- Ta nói rồi, các ngươi đều phải chết!!

Tuyết Sương Yên đứng ở sau lưng Tử Vân Tà Thần, thấy Tử Vân Tà Thần không chú ý tới nàng, trực tiếp tiến vào trạng thái ẩn thân, chuẩn bị đi qua đánh lén. Thế nhưng cái đuôi của Tử Vân Tà Thần nhẹ nhàng vung lên, Tuyết Sương Yên bị đánh bay ra.

- Tiểu Đạo Tặc ghê tởm này! Thực chán ghét!

Tử Vân Tà Thần lay động cái đuôi, uốn éo người, tà ác cười nói.

Tuyết Sương Yên bị đánh bay đến trong góc, sau đó thân thể hóa thành bạch quang. Tử Vân Tà Thần nhẹ nhàng vẫy đuôi một cái, liền miểu sát Tuyết Sương Yên! Thật quá khủng bố!

Chương 869. Ác Ma Biến Thân

- Các ngươi những phàm nhân vô tri này! Tới cảm thụ Tát Duy Nhĩ đại nhân khủng bố đi!

Tử Vân Tà Thần cuồng tiếu.

- Ta muốn các ngươi ở trong tuyệt vọng kêu thảm thiết, ta muốn đùa bỡn linh hồn của các ngươi, đó là đồ chơi ta thích nhất, các ngươi kêu thảm thiết là âm nhạc ta yêu quý!!

- Thật ác tâm!

Cơ Như Nguyệt nghe Tử Vân Tà Thần nói, không khỏi nổi da gà.

- Ác tâm, là ca ngợi tốt nhất giành cho ta!

Tử Vân Tà Thần cười.

- Tiểu nha đầu, chờ sau đó ta sẽ để ngươi nếm thử cái gì gọi là tàn nhẫn!

Tử Vân Tà Thần tiếp tục nói.

- Như vậy kế tiếp, để cho chúng ta tấu vang âm nhạc tử vong đi!

- Tên chán ghét này, lại vẫn chưa chết?

- Oh? Cánh của hắn mọc lại rồi, chặt xuống nướng ăn đi?

- Cánh dơi không có bao nhiêu thịt, còn không bằng ăn cánh gà nướng! Cái cánh này sẽ chỉ làm ta nôn mửa!

Ba thanh âm đột nhiên từ phía trên vang lên, ngay sau đó bên người Tử Vân Tà Thần xuất hiện ba thân ảnh quen thuộc.

Chính là ba vị cung phụng.

Nhìn thấy ba người này, Thạch Trung Ngọc nhất thời vui vẻ.

- Cung phụng đại nhân, Cửu Đầu Xà đã bị các ngươi giết?

- Cắt, con bò sát kia làm sao có thể vào mắt của chúng ta.

- Tùy tiện liền vặn sáu cái đầu còn lại xuống!

- Chúng ta còn đi tửu điếm uống rượu, chỉ là cảm giác nơi đây đột nhiên toát ra khí tức ác ma, cho nên mới chạy về!

Ba người nói một người tiếp một người, không biết còn tưởng bọn họ là tam bào thai.

Còn Tử Vân Tà Thần biến thành ác ma, thì bị ba người bỏ qua.

- Các ngươi những phàm nhân ti tiện này, cũng dám coi rẻ Tát Duy Nhĩ đại nhân?!

Tử Vân Tà Thần phẫn nộ gầm thét.

- Tát Duy Nhĩ? Lại là tên Ma Vương kia giở trò quỷ?

- Lại phái một Ma Tộc không có đầu óc tới đoạt Thiên Thành Lệnh?

- Đoán chừng là tên Hư Không Ma Vương kia, không có đầu óc nhất chính là hắn!

- Các ngươi cũng dám nói xấu Hư Không Ma Vương vĩ đại?!

Tử Vân Tà Thần hung hăng kêu lên, ah, hiện tại phải xưng là Tát Duy Nhĩ, Tử Vân Tà Thần đáng thương cho rằng Ác Ma Biến Thân sẽ ban cho mình lực lượng cường đại, lại không nghĩ rằng bị ác ma tranh đoạt thân thể.

- Ma Tộc các ngươi thật vô vị.

- Không có chút kỹ thuật hàm lượng nào!

- Quên đi, trước tiễn ngươi về cho Đề Lạp Tân điều giáo một phen, ai, hy vọng ngươi sẽ không bị hắn lột da.

- Các ngươi!

Tát Duy Nhĩ hiển nhiên đã tức giận, dương nanh múa vuốt đánh tới một vị cung phụng.

Thế nhưng cung phụng kia cực kỳ đơn giản đá một cước. Thạch Trung Ngọc thấy rất rõ ràng, chỉ nhẹ nhàng đá một cước, giống như đá bóng, thế nhưng Tát Duy Nhĩ lại như quả bóng bay ra, lảo đảo ngã nhào xuống đất.

- Ma Tộc đáng thương.

- Não quá nhỏ, còn mọc cánh mọc đuôi làm gì chứ, sao không để giành nuôi não.

- Không thấy ba người chúng ta lợi hại hơn ngươi nhiều sao?

Ba vị cung phụng nói, trực tiếp đập về phía Tát Duy Nhĩ. Kế tiếp chính là một màn buồn cười nhất trên đời. Ác ma vừa rồi còn không để ai vào mắt, lại bị ba vị cung phụng quyền đấm cước đá, phảng phất như một đống cát.

Thạch Trung Ngọc nhìn HP của Tát Duy Nhĩ từng chút một giảm xuống.

900000???. 850000?????

Ba cung phụng kia nhất định là biến thái, Thạch Trung Ngọc nhìn cũng cảm giác khủng bố, tùy tùy tiện tiện một quyền một cước liền phá huỷ 5w HP của Tát Duy Nhĩ. Chỉ 5w không nhiều không ít. Nếu là Thạch Trung Ngọc căn bản không có khả năng làm được. Hoặc nhiều một chút, hoặc ít một chút, hắn không có cách nào khống chế lực đạo tinh chuẩn như vậy, nói chém bao nhiêu máu thì lấy bao nhiêu máu.

Trong trò chơi công kích chính là như vậy, nếu như nhẹ nhàng công kích, như vậy chính là thương tổn thấp nhất, nếu như toàn lực ra tay, vậy thì sẽ đến gần vô hạn thương tổn cao nhất.

Thạch Trung Ngọc có chút hoài nghi công kích của ba cung phụng có phải hạn mức thấp nhất không, trực tiếp 5w, nếu thật thì cũng quá kinh khủng.

Cuối cùng, Tát Duy Nhĩ bị đánh chỉ còn lại một điểm HP. Nói

cách khác vừa rồi có một cung phụng trực tiếp đánh ra 49999 HP, làm cho Tát Duy Nhĩ hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, nhưng sẽ không chết. Dùng tình huống của Tát Duy Nhĩ lúc này, bất kỳ ai tới, tùy tùy tiện tiện đâm một phát, cũng chắc chắn phải chết.

- Ai nha, ăn uống no đủ xong lại giãn gân cốt, thật là thoải mái.

- Phải.

- Về sau nên rèn luyện nhiều hơn!

Đáng thương cho Tát Duy Nhĩ, lại biến thành bao cát cho ba vị cung phụng luyện tay.

Đám người Thạch Trung Ngọc nhìn trợn mắt hốc mồm, tình huống chuyển tiếp đột ngột, thay đổi quá nhanh, quá kích thích!

- Kế tiếp, tiễn tiểu tử này trở về?

- Đương nhiên, chúng ta có thể tưởng tượng mặt mũi của Đề Lạp Tân sẽ hoàn toàn vặn vẹo.

- Oh, như vậy mới có ý tứ!

Thạch Trung Ngọc phát hiện, ba cung phụng nói đều do một cung phụng mở đầu, sau đó cung phụng thứ hai tiếp lời, cung phụng thứ ba nói cuối. Thạch Trung Ngọc trực tiếp nhận định, mở miệng trước chính là Đại Cung Phụng.

Đại Cung Phụng vung tay lên không trung, không gian bị hắn xé ra.

- Đã lâu không dùng chiêu này, không biết ngươi sẽ bị ném đến lãnh địa của Ma Vương nào!

- Hơn nữa thông đạo nhỏ như vậy, ngươi khẳng định sẽ không quá thư thái!

- Bất quá kiên nhẫn một chút! Cẩn thận một chút, đừng chết!

Đại Cung Phụng nâng Tát Duy Nhĩ lên, như ném rác rưởi ném vào nứt ra không gian. Tát Duy Nhĩ vừa bị ném vào, không gian

liền khép lại.

- Nhanh như vậy đã bị mấy Ma Vương phát hiện?

- Xem ra bọn họ đã kiểm tra không gian rất kỹ!

- Hắc hắc, còn không phải lần trước bị tên kia đánh lén gây ra. Đề Lạp Tân đáng thương, sợ rằng hiện tại đầu vẫn còn đau!

Thạch Trung Ngọc thấy sự tình kết thúc, vội vàng nhìn ba vị cung phụng nói.

- Cung phụng đại nhân, Cửu Đầu Xà giải quyết rồi, người xâm lăng cũng giải quyết, như vậy nhiệm vụ liền hoàn thành a!

Đại Cung Phụng gật đầu.

- Phải, tiểu tử ngươi làm rất tốt.

- Nên thưởng!

- Thưởng cái gì bây giờ?

Thưởng? Nhìn ba cao thủ này, trong lòng Thạch Trung Ngọc nhất thời mong đợi, không biết ba vị cung phụng sẽ thưởng cái gì? Thần khí? Tiên khí? Hay là???

- Ta có một vò rượu trước đây đã uống gần nửa, cho ngươi! Ta là không nở uống hết a!

- Ta có một chùm nho, không biết cất bao lâu, cũng không nỡ ăn, hiện tại vô dụng, cho ngươi!

- Trước đây ta hay cầm viên đá này luyện tay, hiện tại không cần, cũng cho ngươi!

Nhìn ba vị cung phụng quest thưởng, Thạch Trung Ngọc nhất thời đen cả mặt.

Một vạc rượu đen thui, tràn đầy tro bụi, một chùm nho đã hoàn toàn khô héo, còn có một hòn đá ném ở trên đường không ai nhặt.

- Được rồi, cứ như vậy.

- Đừng ghét bỏ, lấy dùng đi!

- Các ngươi đi đi! Thôi được rồi, ta đưa các ngươi một đoạn đường!

Thạch Trung Ngọc nhất thời sửng sốt, há mồm muốn nói cái gì, nhưng Tam Cung Phụng đã vung tay. Trước mắt hiện lên bạch quang, đám người Thạch Trung Ngọc xuất hiện ở điểm về thành.

Cái này đều là người nào a!

Thạch Trung Ngọc xanh mặt, quên đi, còn mò được Cửu Đầu Ấu Xà, cũng không thua thiệt. Suy nghĩ một chút, chuẩn bị vứt ba thứ rác rưởi kia đi, nhưng khi Thạch Trung Ngọc cúi đầu, thấy thuộc tính của ba vật kia, nhất thời ngạc nhiên.

Chương 870. Mỹ Đỗ Toa?

Rượu lâu năm, Tiên phẩm, uống một ngụm, tăng toàn bộ thuộc tính 1%, HP, MP trong nháy mắt khôi phục 100%, đồng thời duy trì liên tục 100 giây, mỗi giây khôi phục 1%.

Tử Đàn Nho, Tiên phẩm, ăn một quả, tăng thuộc tính chủ yếu 3%, HP cao nhất + 200. MP cao nhất + 200, trong 10 giây, HP vĩnh viễn bảo trì max trị số.

Vân Vận Tiên Thạch, bảo thạch Tiên phẩm, có thể khảm nạm, tăng thuộc tính trang bị, lực lượng + 5%, mẫn tiệp + 5%, 15% tỉ lệ né tránh, kỹ năng phụ gia Vân Vận Thể, trong nháy mắt biến thành một đám mây màu, không nhìn vật lý thương tổn, miễn dịch đại bộ phận ma pháp thương tổn. Không thể phóng thích kỹ năng, mỗi giây di động 10 thước. Mỗi giây tiêu hao 45 MP, không có thời gian cold-down.

Thạch Trung Ngọc nhìn ba bảo vật, nước bọt bắn ra bốn phía.

- Thạch ca, sao còn ôm mấy cái rác rưởi này!

Hướng Lâm nhìn ba đồ vật trong tay Thạch Trung Ngọc nói.

- Đúng vậy, nhanh ném đi, mấy cung phụng kia cũng quá keo kiệt, tùy tiện cầm vài thứ bỏ đi cho chúng ta!

Tuyết Sương Yên có chút tức giận bất bình nói.

- Sao là rác rưởi, đây chính là bảo bối nha!!!

Thạch Trung Ngọc vội vàng cho chúng nữ nhìn thuộc tính vật phẩm.

- Oa!!!

Nhìn thấy thuộc tính, chúng nữ nhất thời mở to hai mắt.

- Cái này, tăng theo tỉ lệ phần trăm?

- Đúng vậy!

Thạch Trung Ngọc hưng phấn gật đầu.

- Thứ tốt, giữ lại, hắc hắc, chờ sau này tại dùng!! Bất quá Vân Vận Tiên Thạch, người nào khảm đây? Có vẻ giống như như kỹ năng của Vụ Nhẫn!

- Em xem vẫn là anh dùng đi!

Cơ Như Nguyệt nói.

- Vừa lúc anh không có kỹ năng Ngăn Chặn, như vậy có Vân Vận Thể, tốc độ di động nhanh như vậy cũng tốt!

Chúng nữ dồn dập gật đầu, Thạch Trung Ngọc nhìn một cái, cũng không nói gì, dù sao mình vừa lúc cũng thiếu kỹ năng. Một giây mười thước, như vậy một phút là 600 mét, một giờ là 360 km, mẹ kiếp, còn trâu bò hơn xe thể thao! Thạch Trung Ngọc nhất thời chấn kinh, kỹ năng này quả thật là chuẩn bị cho cướp giật a.

Lát nữa phải đi tìm Tương Viên, trong lòng Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ. Cất ba bảo vật, chúng nữ thương lượng chuẩn bị logout, Thạch Trung Ngọc nhớ tới chỗ thành chủ hẳn còn có ban thưởng, Vì vậy chúng nữ logout trước, tắm rồi ngủ đi, Thạch Trung Ngọc thì đi về phía tường thành.

Trương Mã vẫn còn ở trên thành, nhìn tượng đá của Trần Thiên Tiếu, lệ rơi đầy mặt. Doãn Thiên Hào, Tư Đồ Lang thì yên lặng đứng ở bên cạnh.

- Thành Chủ Đại Nhân!

Thạch Trung Ngọc đi tới, nhẹ giọng nói.

- Ừm, Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi đã đến rồi!

Trương Mã xoay người nhìn thoáng qua Thạch Trung Ngọc, lau nước mắt nói.

- Ngày hôm nay gió lớn quá. Hinh Vũ Chi Thạch, có thể giúp ta một việc hay không?

- Thành chủ cứ nói!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói, lại có nhiệm vụ?

Trương Mã trầm ngâm.

- Trần thống lĩnh bị hóa đá, nếu như qua 48 giờ không có giải dược, như vậy hắn sẽ biến thành tượng đá chân chính, ta muốn ngươi giúp ta đi lãnh đại của nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa, cướp Tiên Dược được Mỹ Đỗ Toa bộ tộc các nàng bảo vệ… Thanh Tịnh Liên. Chỉ có nó mới có thể giải trừ hiệu quả hóa đá của Trần thống lĩnh.

- Mỹ Đỗ Toa? Không phải nữ nhân cũng biết sử dụng kỹ năng hóa đá sao?

Thạch Trung Ngọc nhất thời nhớ lại Mỹ Đỗ Toa trong thần thoại Hy Lạp.

- Nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa bao nhiêu cấp?

Trương Mã tùy ý nói.

- Tử Kim BOSS cấp 65. Cũng không có vấn đề gì?

Tê! Tử Kim BOSS cấp 65, không thành vấn đề?

- Thành Chủ Đại Nhân, ta mới cấp 48, muốn ta đi giết BOSS cấp 65? Đây cũng quá khó khăn đi!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc đau khổ.

- Không chừng trực tiếp đi qua đã bị miểu sát, hoặc biến thành tượng đá!

- Ha hả, Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi là đệ nhất cao thủ trong người chơi, trừ ngươi ra, chuyện này ta không biết còn có ai có thể hoàn thành!

Trương Mã nói, sau đó từ trong lòng ngực móc ra một cái thuẫn nho nhỏ đưa cho Thạch Trung Ngọc.

- Vật này, có thể có chút trợ giúp.

- Phản Xạ Khiên, Tiên khí, kỹ năng bị động, mỗi cách 20 giây, phản xạ hoặc trung hoà một lần hiệu quả mặt trái. Bắn ngược 15% thương tổn vật lý. Kỹ năng chủ động Phản Xạ Khiên, trong 10 giây, phản xạ hết thảy pháp thuật và công kích vật lý, thời gian cold-down 3 giờ

Mẹ kiếp, vật phẩm trang sức thật trâu bò, không muốn mới lạ! Thạch Trung Ngọc trực tiếp trang bị Phản Xạ Khiên lên người, sau đó nhìn Trương Mã nói.

- Thành Chủ Đại Nhân, chuyện này giao cho ta! Ta sẽ dốc hết toàn lực mang Thanh Tịnh Liên về!

- Ừm, đi nhanh đi!

Trương Mã nói.

- Trực tiếp đi tìm Truyền Tống Sư, bảo bọn họ truyền tống đi Tử Vong Sa Mạc, lãnh địa của Mỹ Đỗ Toa ở trung tâm Tử Vong Sa Mạc!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, chạy tới Truyền Tống Trận, đi tìm Tương Viên trước lại nói.

- Sư phụ!

Tương Viên ngồi ở ghế trên, híp mắt nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Thế nào, tại sao xú tiểu tử ngươi lại đến thăm ta?

- Hắc hắc, sư phụ, lần này ta là chuyên môn mang thứ tốt tới cho ngài!

Thạch Trung Ngọc từ trong Túi Tu Di lấy ra một bình dược tề nho nhỏ, chính là loại chứa hồng dược, còn là hồng dược cấp thấp, liều lượng cũng tương đương.

Tương Viên trừng mắt.

- Xú tiểu tử! Lại cầm thứ này tới hồ lộng ta?

Thạch Trung Ngọc cười cười, đưa bình dược tề tới.

- Sư phụ, ngài mở ra nhìn sẽ biết!

- Ừm?

Tương Viên bán tín bán nghi mở ra, một mùi rượu nồng nặc từ trong bình truyền ra.

- Đây là?!

Tương Viên động dung.

- Tiên nhưỡng Thượng Cổ, Đỗ Khang Tửu sơ đại?!

Nói xong, không chút do dự trực tiếp uống sạch.

Vẻ mặt Tương Viên thỏa mãn thở dài.

- Chỉ một ngụm, lượn quanh đầu lưỡi ba năm!

Sau đó hung hăng trừng Thạch Trung Ngọc.

- Xú tiểu tử, còn lại đâu! Ta nhớ kỹ tên khốn Trương Vũ kia là có chừng nửa vò!

- À?

Không cần phải nói, Trương Vũ chính là tên của Đại Cung Phụng, Tương Viên làm sao biết rõ ràng như vậy? Thạch Trung Ngọc nhất thời ôm Túi Tu Di thật chặc!

Nhìn thấy tình huống này, Tương Viên đâu còn không rõ ràng, làm bộ thở dài.

- Ai, lại thêm một chút, ta cảm giác ta sẽ đột phá đến Thần Tượng! Đến lúc đó rèn luyện Thần khí còn không phải dễ như trở bàn tay?

Thần Tượng? Dường như bây giờ mình và Tương Viên là thầy trò, hắn thành Thần Tượng, như vậy mình bởi vì hệ thống thầy trò, sẽ trực tiếp từ thợ rèn cao cấp tăng lên đến đại sư, tối thiểu cũng có thể rèn luyện trang bị Hoàng Kim. Sau đó nỗ lực lên tới tông sư, có thể rèn ra Ngụy Tiên khí, Tượng Sư, rèn luyện Tiên khí

chân chính. Thần Tượng, có vẻ như cũng không xa nha?

Tương Viên trực tiếp nói.

- Không cần nhiều, ba lạng là tốt rồi!

Chương 871. Hai lão đầu vô sỉ

- Tốt!

Thạch Trung Ngọc vội vàng gật đầu, ba lạng, cũng chỉ hơn một bình hồng dược. Tương Viên lấy một cái bát rượu đưa tới.

- Cái này, rót đầy là được!

Thạch Trung Ngọc nhìn một chút, từ trong Túi Tu Di móc ra vò rượu, sau đó thận trọng mở nắp, từ từ rót rượu.

Tương Viên hai mắt ửa ra tinh quang! Hắn bây giờ là hận không thể trực tiếp đoạt bình rượu, bất quá suy nghĩ tới hệ thống nghiêm phạt, cuối cùng thôi.

Mùi rượu nồng nặc cơ hồ là trong nháy mắt hiện đầy cả phòng, thậm chí ngay cả xung quanh vài dặm cũng bị mùi rượu nồng nặc lan tỏa.

Có câu mở bình hương bay mười dặm, chỉ chính là loại rượu này.

Tiếu Sơn đang ở trong thư phòng chán chết đột nhiên thân thể chấn động, hơi nghi hoặc nói.

- Di, ai chưng cất rượu? Thơm như vậy. Không đúng, nơi đây không có tửu lầu, không khả năng có người chưng cất rượu. Mùi rượu này, ngửi một cái đã cảm giác tinh thần minh mẫn. Tuyệt đối không phải vật phàm.

Tiếu Sơn từ trong phòng đi ra, đi tới bên ngoài ngửi ngửi. Không thể không nói mũi của Tiếu Sơn còn thính hơn cả Hao Thiên Khuyển.

- Di, là chỗ Tương lão đầu. Lẽ nào rượu này là hắn ủ ra? Không đúng, khoảng cách này... ít nhất cũng ba dặm, làm sao có thể truyền đến chỗ ta. Lẽ nào? Khai đàn hương mười dặm, Thượng Cổ tiên nhưỡng Đỗ Khang Tửu? Con mẹ nó lão quỷ, chừa chút cho ta!!

Tiếu Sơn nhất thời hóa thành tàn ảnh, bay thẳng về phía cửa hàng của Tương Viên tới.

Quản gia nhìn thấy thân pháp của Tiếu Sơn, nhất thời hai mắt tỏa sáng, thở dài nói.

- Thực lực của thành chủ đại nhân lại tăng mạnh a!

Tương Viên uống một ngụm, làm Thạch Trung Ngọc đau lòng không gì sánh được, một ngụm chính là 1% toàn bộ thuộc tính a!

Một bát rượu, nhất thời chỉ còn nửa bát, Tương Viên nhìn một chút còn lại, đáng tiếc nói.

- Còn lại không uống nữa, mượn chén rượu này, lão phu muốn rèn một kiện Thần khí chân chính!

Nói đến đây, một cỗ khí thế mạnh mẻ nhất thời từ trên người Tương Viên tuôn ra.

Thình thịch!

Cửa gỗ hoàn thành sứ mệnh lịch sử của nó, hóa thành một mảnh gỗ vụn bay tứ tung.

Tương Viên nhất thời chửi ầm lên.

- Tên khốn kiếp kia, Tinh Vân Mộc của lão tử!!!

- Ngươi lão già khốn nạn, có Đỗ Khang Tửu lại uống trộm một mình!!

Tiếu Sơn trực tiếp xông vào, nhìn Tương Viên kêu ầm lên.

Sau đó ánh mắt liếc thấy nửa bát rượu bên cạnh Tương Viên, không chút nghĩ ngợi trực tiếp vọt tới.

- ***!

Tương Viên thấy động tác của Tiếu Sơn, đâu còn không minh bạch, trực tiếp đưa tay, Tiếu Sơn còn chưa tới đã bỏ bát rượu vào trong ngực, nhưng rượu không lay động chút nào.

- Dựa vào, ngươi lại còn cất!

Tiếu Sơn trực tiếp động thủ đoạt. Tương Viên làm sao đồng ý, hai người cứ như vậy đánh nhau.

Tương Viên tay trái che chở bát rượu, một tay ứng phó Tiếu Sơn, lại không có áp lực chút nào. Hiển nhiên thực lực của Tương Viên mạnh hơn Tiếu Sơn nhiều.

Thạch Trung Ngọc nhìn hai người mà thấy buồn cười.

Đến cuối cùng, Tiếu Sơn thở hổn hển, Tương Viên thì vẻ mặt khí định thần nhàn.

- Tiểu tử ngươi thật không biết kính già yêu trẻ, hơn nữa cũng không chịu tu luyện, lớn tuổi như vậy, thực lực còn thế kia. Thực mất mặt!

Tiếu Sơn bị nói đỏ mặt, thế nhưng không chút do dự phản bác.

- Lão hỗn đản ngươi còn không thấy ngại nói, Đỗ Khang Tửu này chỉ sợ chỉ có Trương lão đầu còn nửa vò, chẳng lẽ là ngươi trộm được?

- Chuyện phiếm!

Tương Viên nhất thời dựng râu trừng mắt.

- Đây là đồ nhi hiếu kính ta!

Ánh mắt của Tiếu Sơn nhất thời nhìn về phía Thạch Trung Ngọc.

- Hiền chất! Đại bá ta đối đã với ngươi cũng không tệ nha!

Thạch Trung Ngọc đâu còn không minh bạch ý đồ của Tiếu Sơn, bất quá tình huống này, hắn còn có thể làm gì, chỉ có thể cười khổ, móc bình rượu ra.

Lại rót cho Tiếu Sơn một chén, ở trong ánh mắt uy hiếp của Tương Viên, lại cho hắn một chút, sau đó vội vàng cất bình rượu. Phiền muộn a, cứ như vậy... ít nhất đã mất 20% thuộc tính.

Hai người thoải mái uống Tiên Tửu, vẻ mặt hưởng thụ không thôi.

Thạch Trung Ngọc vội vàng nhìn Tương Viên nói.

- Sư phụ! Ngày hôm nay ta qua là muốn ngài giúp một chuyện!

- Nói!

Tương Viên khoát tay, vẫn còn dư vị Tiên Tửu.

Thạch Trung Ngọc lấy Vân Vận Tiên Thạch và Chiến Thần Chi Nhận đặt ở trên bàn.

- Ta muốn sư phụ khảm Tiên Thạch này vào Chiến Thần Chi Nhận!

Chiến Thần Chi Nhận?! Tương Viên nhất thời mở to mắt nhìn.

- Tiểu tử ngươi làm sao chiếm được vũ khí này?

- Ngạch…

Thạch Trung Ngọc sờ mũi.

- Sư phụ, trước đây không phải ngài đã nhìn thấy rồi sao?

- ***, ta còn tưởng tiểu tử ngươi từ nơi nào tìm được đồng nát sắt vụn, không nghĩ tới lại là Chiến Thần Chi Nhận!

Tương Viên nhặt Chiến Thần Chi Nhận lên, vuốt ve thân đao, tấm tắc tán thán.

- Không hổ là Thần khí năm đó Chiến Thần Sứ đã dùng qua, quả nhiên quá hoàn mỹ! Không hổ là Thần khí đỉnh cấp! Tiểu tử, lần trước ngươi nói muốn Hủy Diệt Pháp Tắc, chính là phụ gia cho Chiến Thần Chi Nhận?

- Đúng vậy! Nếu không thì ai gánh?

Thạch Trung Ngọc sờ mũi.

- Hỗn đản.

Tương Viên trực tiếp chửi ầm lên.

- Chiến Thần Chi Nhận này vốn có lực lượng tan biến, còn muốn Hủy Diệt Pháp Tắc cấp thấp làm gì?

- À?

Thạch Trung Ngọc nhất thời trợn to hai mắt, Hủy Diệt Pháp Tắc cấp thấp? Được xưng một trong ba pháp tắc cường đại nhất còn gọi cấp thấp?

Tương Viên nói.

- Lực lượng tan biến, đây chính là tồn tại còn cao cấp hơn Hủy Diệt Pháp Tắc. Bất quá bây giờ ngươi hiểu những thứ này còn quá sớm, ngô, có thể nói, Chiến Thần là một trong những người cường đại nhất cả lịch sử nhân loại! Cũng là người duy nhất có thể đối kháng hệ thống đại thần! Đồng thời cũng là hắn khai sáng ra chức nghiệp mới, chức nghiệp mới thứ nhất.

- Cuồng Đao?

Thạch Trung Ngọc bật thốt lên.

- Cho nên nói, Chiến Thần Chi Nhận này, là vũ khí chân chính của chức nghiệp Cuồng Đao.

Tương Viên khẽ cười nói.

- Tiểu tử ngươi thật là vận khí tốt!

Vừa nói vừa cầm tảng đá kia.

- Vân Vận Tiên Thạch?!

Tương Viên lại khiếp sợ.

- Mẹ kiếp, tiểu tử ngươi làm sao đưa đến nhiều vật cực phẩm như thế!

- Ngạch, cái này còn ngưu bức hơn Chiến Thần Chi Nhận?

Thạch Trung Ngọc sờ mũi.

- Mặc dù không ngưu bức bằng Chiến Thần Chi Nhận, thế nhưng có thể nói là một trong ba tài liệu cực phẩm khảm nạm và chế tác Thần khí!

Tương Viên nhẹ nhàng vuốt ve Vân Vận Tiên Thạch.

- Bởi vì nó giống như Thần khí, có thể không hạn chế trưởng thành!

Má? Lại là không hạn chế trưởng thành? Thạch Trung Ngọc nhảy dựng, lẽ nào vận khí của ta tốt như vậy, như vậy Tử Đàn Nho có biến thái hơn không?

Thạch Trung Ngọc có xung động lấy ra Tử Đàn Nho, bất quá suy nghĩ một chút, thôi, vạn nhất càng thêm biến thái, bị hai người này lấy đi mấy quả, ta không phải thua thiệt chết!

Chương 872. Chiến Thần bí văn

- Vân Vận Tiên Thạch, khảm vào Chiến Thần Chi Nhận, cái này đơn giản là biến thái!

Tương Viên ngâm khẽ, trực tiếp khảm Vân Vận Tiên Thạch vào Chiến Thần Chi Nhận.

Thạch Trung Ngọc nhất thời mở to hai mắt, lẽ nào đây chính là khảm?

Chỉ thấy Vân Vận Tiên Thạch hóa thành một đoàn bạch quang giống như mây mù, trực tiếp bao vây Chiến Thần Chi Nhận lại, sau đó chậm rãi hòa vào thân đao.

Trên thân đao nguyên bản trơn bóng không tỳ vết xuất hiện một dấu ấn hình đám mây màu tím.

Tương Viên thấy vẻ mặt Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, khẽ cười một tiếng.

- Vân Vận Tiên Thạch là một trong ba tài liệu khảm nạm trân quý nhất, cũng có một nguyên nhân, là không cần khoan trang bị, chỉ cần dùng lực sát nhập vào trang bị, như vậy sẽ trực tiếp hóa thành mây mù dung nhập, sau đó xuất hiện một lạc ấn hình đám mây. Màu sắc lạc ấn càng đậm, như vậy trình độ khảm nạm lại càng tốt. Màu tím chính là cảnh giới hoàn mỹ.

Thạch Trung Ngọc vội vàng tiếp nhận Chiến Thần Chi Nhận.

Chiến Thần Chi Nhận, cấp 3, chủ nhân Hinh Vũ Chi Thạch (cấp 47). Đại đao hai tay, công kích 2000-2100. Lực lượng tăng 60%, sức mạnh tăng 60%, tốc độ tăng 5%, mẫn tiệp tăng 5%, 20% tỷ lệ tạo thành bạo kích, 5% tỷ lệ tạo thành thương tổn gấp ba, 0.2% tỷ lệ tạo thành thương tổn gấp mười. Hấp thu tổn thương 25% chuyển hóa thành HP. Tỉ lệ né tránh tăng 15%, kỹ năng phụ gia, Chiến Thần Nhiệt Huyết, Chiến Thần Hạ Phàm, Vân Vận Thể

Chiến Thần Nhiệt Huyết, công kích 100% ra thương tổn gấp năm lần. 50% tỷ lệ tạo thành thương tổn gấp mười, 1% tỷ lệ tạo thành thương tổn gấp hai mươi, bỏ qua phòng ngự. Thời gian cold-down một giờ.

Chiến Thần Hạ Phàm, triệu hoán lực lượng Chiến Thần bám vào người, tất cả thuộc tính tăng một phần ba, miễn dịch ma pháp, duy trì 20 giây, thời gian cold-down một ngày.

Vân Vận Thể, trong nháy mắt biến thành một đám mây màu, không nhìn vật lý thương tổn, miễn dịch đại bộ phận ma pháp. Không thể phóng thích kỹ năng, lấy tốc độ mỗi giây 10 mét di động. Mỗi giây tiêu hao 45 điểm MP, không thời gian cold-down.

- Ta cảm giác hiện tại mình đã vô địch!

Thạch Trung Ngọc nhìn thuộc tính của Chiến Thần Chi Nhận, cảm giác một đao nơi tay, thiên hạ ta có a!

- Ha hả, dựa vào binh khí vô địch, không phải vô địch chân chính!

Tương Viên cười nói.

- Vô địch chân chính, là khí thế vừa ra, thiên băng địa liệt, một quyền vung ra, đấu chuyển tinh di!

- Ngạch, có người biến thái như vậy?

Thạch Trung Ngọc bị Tương Viên nói hù dọa.

- Đó không phải thổi một hơi có thể miểu sát ta sao?

- Ha hả, tại sao không có?

Tương Viên chỉ chỉ Chiến Thần Chi Nhận của Thạch Trung Ngọc.

- Chính là chủ nhân cây đao này, Chiến Thần. Về sau lúc hắn chiến đấu không cần sử dụng Chiến Thần Chi Nhận, cũng đã vô địch thiên hạ.

- Vậy hắn chết như thế nào?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

- Vô địch thiên hạ còn có thể chết?

Tương Viên giễu cợt.

- Làm sao không thể? Chiến Thần mưu toan thu lấy lực lượng chân chính của Thần, cũng chính là lực lượng của hệ thống Chủ Thần, đối chiến với hệ thống Chủ Thần. Đây là đối chiến với chân thân Chủ Thần, mà không phải phân thân.

- Thất bại?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Đương nhiên.

Tương Viên khoanh tay.

- Hệ thống Chủ Thần chỉ nhẹ nhàng phất tay, Chiến Thần liền hóa thành một đoàn số liệu.

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

Đây cũng quá cuồng vọng đi, thực cho rằng thực lực của mình có thể chống lại người quản lý toàn bộ thế giới sao?

- Bất quá…

Tương Viên còn nói thêm.

- Từ một ý nghĩa nào đó, Chiến Thần cũng thắng.

- Ồ, vì sao?

Thạch Trung Ngọc có chút kỳ quái hỏi.

- Ha hả.

Tương Viên lại ngồi xuống, nhấc lên cái chén không.

Thạch Trung Ngọc liếc mắt, lão tử hận nhất kể chuyện xưa mà nói một nửa, hơn nữa còn là cố sự câu dẫn người như vậy, Tương Viên, ta trớ chú ngươi sinh nhi tử không có jj.

Bất đắc dĩ móc vò rượu ra, rót cho Tương Viên. Sau đó vẻ mặt của Tiếu Sơn nịnh nọt nhìn qua. Tốt, hai lão bất tử! Thạch Trung Ngọc âm thầm nguyền rủa, 40% thuộc tính a.

- Chiến Thần kia là người đầu tiên vọt tới Thiên Nguyên Thần Điện, một đao chém phân thân của hệ thống Chủ Thần!

Tương Viên uống một ngụm thưởng thức, rồi mới lên tiếng.

Thạch Trung Ngọc sờ mũi.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó?

Tương Viên cười nói.

- Hệ thống Chủ Thần không phải đã nói sao? Kỳ thực BOSS cuối cùng chỉ là phân thân của nàng mà thôi, nói cách khác, phân thân của nàng kỳ thực cùng thực lực của nàng không sai biệt lắm. Nếu như hệ thống Chủ Thần không phải vận dụng Pháp Tắc Chi Lực của toàn bộ trò chơi, sợ rằng sẽ bị Chiến Thần bổ chết.

- Vậy ta cũng phải bổ lão gia hỏa ngươi một cái!

Trong hư không đột nhiên vang lên tiếng hừ nhẹ.

Tương Viên sửng sốt, sau đó một đạo thiểm điện bổ xuống. Tương Viên đang chuẩn bị uống rượu, toàn bộ thân thể bị đánh cho cháy đen. Rượu và bát rơi xuống, vỡ vụn đầy đất.

- Tượng Sư Tương Viên, ác ý phỉ báng hệ thống Chủ Thần, do đó đánh xuống thần lôi, tỏ vẻ khiển trách!

Thanh âm mềm mại vang lên lần nữa.

Thạch Trung Ngọc nhìn dáng vẻ thảm thiết của Tương Viên, không khỏi tắc lưỡi.

- Sư phụ, ngài không có việc gì chứ?

- A, thân thể thật đau, ai nha!

Tương Viên giãy dụa thân thể một cái, sau đó thấy bát rượu vỡ nát.

- Oh, rượu của ta a!! Quá tàn nhẫn!!! Phí phạm thiên vật a!!

- Ai bảo lão gia hỏa ngươi ác ý nói xấu ta! Tự mình tìm đánh!

Thanh âm kiều mỵ vang lên lần nữa, Thạch Trung Ngọc xoa xoa mũi.

- Ngạch, hệ thống Chủ Thần?

- Hắc hắc, tiểu Ngọc tử, ngươi có muốn thử một chút không?

Thanh âm kia từ trong hư không vang lên, Thạch Trung Ngọc liên tưởng đến một tiểu nữ sinh đang ở trên giường lớn duỗi chân, vừa nói chuyện với hắn.

- Ngạch, xưng hô này...

Thạch Trung Ngọc có chút bất đắc dĩ, cái này dường như có chút đùa giỡn, nào đó ai xưng hô người như vậy.

- Bất quá ngươi là lão đại, ngươi muốn gọi như thế nào thì gọi.

- Hì hì, được rồi! Không nói với ngươi, ta đi tắm! Ah, được rồi, đi chỗ Mỹ Đỗ Toa, nhớ cẩn thận một chút, hắc hắc!

Thanh âm kia cứ như vậy chậm rãi tiêu thất.

- Xú tiểu tử? Ngươi làm sao quen hệ thống Chủ Thần như vậy?

Tương Viên ở bên cạnh trừng to mắt, cái này giống như, quan hệ của hai người rất không bình thường a!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ.

- Ta cũng không biết! Lần trước mượn thân thể đại bá trò chuyện qua.

- Bớt nói nhãm, nàng nhất định là nhìn chằm chằm vào ngươi, nếu không không thể nào biết ngươi muốn đi tìm Mỹ Đỗ Toa, hơn nữa còn bảo ngươi cẩn thận, ah, ta cảm giác hai người các ngươi…

Tương Viên lại bắt đầu nghĩ tới một ít hình ảnh không hợp với thiếu nhi. Có phải tiểu tử này len lén cưỡi hệ thống Chủ Thần không?

- Sư phụ, ngài đừng suy nghĩ lung tung, cẩn thận hệ thống Chủ Thần lại bổ ngài!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Không có việc gì, nha đầu kia không phải đi tắm sao?

Tương Viên không thèm để ý khoát tay áo.

- Lão gia hỏa, già mà không đứng đắn, già mà không kính, nên phách!

- Ai nha!

Chương 873. Cơ lão gia tử tình yêu xế bóng

Thạch Trung Ngọc logout, nhìn đồng hồ đã 5h rạng sáng, hắn cũng ngại đi tìm đám nữ nhân, trực tiếp nằm ngủ.

Sắp đến buổi trưa 10h, Thạch Trung Ngọc mới tỉnh lại. Đến phòng bếp tùy tiện tìm vài thứ lót bụng, lại như kỳ tích không thấy Cơ lão gia tử ở trong hoa viên, Thạch Trung Ngọc nhất thời buồn bực, lẽ nào lão gia tử đi ra ngoài tầm hoa vấn liễu?

Cũng phải, chưa từng nghe Cơ Như Nguyệt nói sự tình nhà nàng, lẽ nào Cơ lão gia tử…

Tuy tùy ý phỉ báng ngờ vực trưởng bối là không đúng, thế nhưng Cơ lão gia tử ở trong lòng Thạch Trung Ngọc không có cảm giác trưởng bối, ngược lại giống như hai bạn vong niên.

Chúng nữ vẫn còn ở trong phòng chơi game, Thạch Trung Ngọc lén lén lút lút ra khỏi biệt thự.

Khu biệt thự này có một khu vui chơi của người lớn tuổi, Thạch Trung Ngọc chuẩn bị đi nơi này nhìn.

- Ta đây có tính đi bắt kẻ thông dâm không?

Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực sờ mũi.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Thạch Trung Ngọc vang lên, móc ra nhìn, lại là lão gia tử.

- Uy? Lão gia tử?

- A, Tiểu Thạch, ngày hôm nay ta không về nhà ăn cơm, có chút việc, cùng mấy người bạn cũ đi ra ngoài chơi một chút.

- Ồ, lão gia tử, bây giờ ngài ở chỗ nào?

- Ta à? Ta ở trung tâm giải trí, làm sao vậy?

- Không đúng, vừa rồi ta đi qua trung tâm giải trí, không thấy ngài a!

- Khái khái.

Bên kia truyền tới tiếng ho khan.

- A, cái này, khả năng ta ở địa phương tương đối vắng vẻ, ngươi không nhìn thấy!

Thạch Trung Ngọc khách sáo vài câu, xem ra lão gia tử nhất định là đi tầm hoa vấn liễu, lão đầu đáng thương.

Cúp điện thoại, Thạch Trung Ngọc đến thương điếm đối diện mua thuốc lá, kết quả đến nửa đường, dĩ nhiên thấy một bóng người quen thuộc.

Chỉ thấy Cơ lão gia tử đang cùng một bác gái đại khái bốn năm mươi tuổi, ăn mặc rất khá vừa nói vừa cười đi tới.

Bởi vì bảo dưỡng tốt, võ thuật cao, kỳ thực Cơ lão gia tử thoạt nhìn chỉ hơn bốn năm mươi tuổi. Đi cùng bác gái kia kỳ thực còn rất xứng, không biết còn tưởng là hai vợ chồng già.

Thạch Trung Ngọc cố ý cúi đầu, như đang suy nghĩ tâm sự gì đi tới, đi về phía hai người.

Đến phụ cận hai người, Thạch Trung Ngọc làm bộ đột nhiên hoàn hồn, sau đó vô cùng 'kinh ngạc' nhìn thấy Cơ lão gia tử.

Hiển nhiên Cơ lão gia tử đã sớm phát hiện hắn, bất quá không muốn gọi, không nghĩ đến Thạch Trung Ngọc lại đi qua, lão gia tử có chút lúng túng nhìn Thạch Trung Ngọc cười cười.

- Lão gia tử! Ngài đi đâu vậy?

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc 'hiếu kỳ' hỏi, tuy hiện tại trong lòng đã sắp cười ra nội thương.

- À?!

Cơ lão gia tử sửng sốt nhìn bác gái bên cạnh, lại nhìn Thạch Trung Ngọc, trong đầu dùng sức xoay mấy vòng, sau đó nói.

- Ồ, ta giới thiệu cho ngươi một chút, đây là đồng chí Nguyệt Lâm, ngạch, người nhà liệt sĩ. Nguyệt Lâm, đây là đồ đệ của ta, một hỗn tiểu tử bướng bỉnh phá phách.

- Oh! Ngài chính là Nguyệt Lâm thẩm thẩm hiền lành dễ thân cận mà lão gia tử thường nhắc tới kia!

Thạch Trung Ngọc nhất thời vui vẻ.

- Thực sự là nghe danh không bằng gặp mặt, ngài còn xinh đẹp hơn lão gia tử nói!

Cơ lão gia tử nhất thời toát mồ hôi lạnh, ta có thường thường nói sao? Bất quá vẫn rất hài lòng với Thạch Trung Ngọc, ngầm giơ ngón tay cái.

- Ha hả, tiểu gia hỏa này thật biết nói chuyện!

Nguyệt Lâm nghe Thạch Trung Ngọc nói, ánh mắt cười nheo lại. Từ cách ăn mặc của nàng, hiển nhiên là người cực kỳ chú ý bề ngoài.

- A Vân, anh thường nói như vậy với vãn bối sao?

- Ha hả, tiểu gia hỏa kia chỉ thích khuếch đại! Bất quá hắn nói cái này ngược lại là thật.

Cơ lão gia tử vội vàng tiếp lời, sau đó xoay người nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Tiểu Thạch, nhanh về luyện quyền, sau đó ta còn phải kiểm tra thực lực của ngươi!

- Hắc hắc, lão gia tử, ta về trước, hai người đi chơi vui vẻ!

Nói xong Thạch Trung Ngọc hấp ta hấp tấp chạy đi.

- Cái tiểu tử này!

Cơ lão gia tử cười mắng một tiếng, sau đó quay đầu nhìn Nguyệt Lâm nói.

- A, Lâm Lâm…

- Được rồi, đã già như vậy, còn gọi Lâm Lâm! Anh cũng không sợ người khác chê cười!

Tuy Nguyệt Lâm nói như vậy, thế nhưng trên mặt cười rất vui vẻ.

- Không có việc gì, người nào chê cười, ta đánh hắn!

Cơ lão gia tử trực tiếp nâng nắm tay lên, tràn ngập hào hùng nói.

- Cơ Vân Thăng ta một đời còn không có sợ qua người nào!

- Chỉ thích khoác lác!

Nguyệt Lâm liếc Cơ Vân Thăng cười nói.

- Được rồi, ngày hôm nay theo em đi mua đĩa hát!

- Đi, đi! Đi!

Thân ảnh hai người dần dần đi xa, Thạch Trung Ngọc từ trong góc chui ra, sờ cằm một cái.

- Kỹ thuật tán gái của lão gia tử thật tốt! Bất quá bác gái kia cũng không tệ! Ngô, trở về nói cho Như Nguyệt, hắc hắc, lão gia hỏa này già mà không kính! Không biết có thể qua được cửa của Cơ Như Nguyệt hay không!

Cơ Vân Thăng vốn muốn uy hiếp Thạch Trung Ngọc, bảo hắn không được nói cho những người khác, nhưng không nghĩ Thạch Trung Ngọc căn bản không lĩnh hội ý tứ của hắn.

Trở lại biệt thự, Thạch Trung Ngọc nhìn đồng hồ, phỏng chừng đã sắp dọn cơm, vì vậy chờ ăn xong lại vào trò chơi.

Ngồi ở trên ghế, mở ti vi xem Ultraman.

Ultraman vẫn còn đang ra sức đánh chết từng tiểu quái thú, mỗi khi đèn đỏ vang lên, chính là tiểu quái thú chết thảm.

Xem không lâu, Hướng Lâm, Hướng Lam mở cửa phòng, chuẩn bị đi phòng bếp làm cơm. Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc nhàn nhã xem Ultraman, không khỏi kinh ngạc.

- Lão gia tử đâu?

Hướng Lâm kỳ quái hỏi.

- Sao không cùng anh đoạt điều khiển từ xa?

Bình thường lão gia tử đều ép Thạch Trung Ngọc lên salon, sau đó xem Teletubbies.

- Ồ, lão nhân kia đi ra ngoài tán gái rồi! Ngày hôm nay không về ăn cơm!

Thạch Trung Ngọc mắt không chớp xem phim, trực tiếp hồi đáp.

- Nói tào lao!

Hướng Lam quýt Thạch Trung Ngọc một cái.

- Nói dối cũng không biết nói, lão gia tử là loại người như vậy sao?

- Ai, không tin! Vừa rồi em thấy lão gia tử đi cùng Nguyệt Lâm thẩm thẩm!

Thạch Trung Ngọc nói.

- Nguyệt Lâm?

Hướng Lâm sửng sốt, suy tư một chút.

- Ta dường như nghe lão gia tử nói qua cái tên này, chẳng lẽ thật cùng Nguyệt Lâm thẩm thẩm...

- Ừm, có gian tình!

Thạch Trung Ngọc sờ cằm, phảng phất như Sherlock Holmes phá

án.

Chương 874. Anh cưới cái nào?

- Chuyện này cần phải cho cho Như Nguyệt tỷ, đây chính là đại sự!

Hướng Lam nói, muốn chạy lên lầu.

- Đại sự gì!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp kéo nàng lại.

- Lão nhân gia muốn đến với Nguyệt Lâm thẩm thẩm, đây cũng không có gì! Em không nên phá hư tình yêu xế bóng của lão nhân gia!

- Cái gì tình yêu xế bóng chứ!

Hướng Lam liếc mắt, trực tiếp ngồi ở bên cạnh Thạch Trung Ngọc.

- Anh thử tưởng tượng, nếu như Nguyệt Lâm là thế lực đối địch phái tới thì sao?

- Thế lực trong nhà lão gia tử lớn như vậy, còn không tra được?

Thạch Trung Ngọc vừa ôm lấy eo thon của Hướng Lam, vừa xem TV.

Hiển nhiên dưới tình huống này, chỉ số IQ của Hướng Lâm có thể cao hơn Thạch Trung Ngọc.

- Một khi rơi vào yêu thương, chỉ số IQ của nam nhân sẽ không cao đi nơi nào!

- Được rồi, em suy nghĩ một chút, lão gia tử đã tám mươi tuổi, hắn ăn muối còn nhiều hơn chúng ta ăn cơm đấy!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp phản bác.

Hướng Lam hung hăng bấm Thạch Trung Ngọc một cái, mắt hạnh trừng trừng.

Thạch Trung Ngọc bị Hướng Lam bấm, bàn tay thâm nhập vào trong áo nàng vội vàng đưa ra ngoài, còn vô sỉ đưa lên mũi ngửi ngửi.

- Ừm, mùi sữa thơm nồng nặc.

- Đi tìm chết đi!

Hướng Lam cắn răng, lại nhéo lấy eo của hắn.

- Không nên bạo lực như vậy!

Thạch Trung Ngọc khổ hề hề nhìn Hướng Lam, sau đó biểu tìnhđột nhiên biến đổi, tà ác cười nói.

- Nếu không lão công sẽ lấy bạo chế bạo!

- Hừ hừ, ai là lão công của em!

Hướng Lam ngẩng đầu lên, lườm nguýt Thạch Trung Ngọc.

- Hiện tại còn chưa kết hôn.

- Về sau sẽ kết hôn!

Thạch Trung Ngọc ôm Hướng Lam thật chặc.

Hướng Lam trầm mặc một chút, hỏi vấn đề mà chúng nữ đều rất quan tâm nhưng không dám hỏi.

- Vậy anh chuẩn bị cưới người nào? Pháp luật quốc gia chúng ta chỉ cho phép một vợ một chồng.

- Ả Rập có thể đa thê!

Thạch Trung Ngọc cười hì hì nói.

- Chúng ta nhập quốc tịch Ả Rập thì tốt rồi!

- Vậy anh còn có thể đại biểu Hoa Hạ sao?

Hướng Lam liếc mắt.

- Đến lúc đó anh sẽ là Ả Rập đệ nhất cao thủ.

Cũng phải, Thạch Trung Ngọc sờ mũi, có chút bất đắc dĩ nói.

- Anh đi thương lượng với quốc gia, ngô, không biết gia đình của Như Nguyệt liên hệ chưa?

- Anh sẽ thương lượng cái gì? Huỷ bỏ chế độ một vợ một chồng?

Hướng Lâm hỏi.

- Đó là đừng hòng mơ tưởng!

Hướng Lam trực tiếp trả lời.

- Đây là quốc sách cơ bản!

Thạch Trung Ngọc cũng khoát tay.

- Anh không ngu như vậy, anh chỉ nói cho phép anh cưới bảy vợ mà không xúc phạm pháp luật!

- Có thể sao?

Hướng Lam hiển nhiên không quá tin tưởng.

- Quốc gia cũng không ngu như vậy, hơn nữa pháp luật ở trước mặt mọi người là bình đẳng, bọn họ sẽ không cho anh đặc thù!

- Như vậy anh sẽ nói câu thứ hai!

Thạch Trung Ngọc khẽ cười nói.

- Nếu như không thể, anh nhập quốc tịch Ả Rập, đến lúc đó anh chỉ có thể thành Ả Rập đệ nhất cao thủ! Chuyển vinh dự đệ nhất cao thủ này cho quốc gia khác, sợ rằng quốc gia còn làm không được chuyện ngu xuẩn như vậy!

- Vậy anh là đang uy hiếp quốc gia?!

Hướng Lam nói.

- Cẩn thận bọn họ tìm người ám sát anh, uy hiếp anh!

- Xuy, anh sẽ sợ sao?

Thạch Trung Ngọc giễu cợt, nếu như quốc gia biết ta là cao thủ Tiên Thiên thứ năm, sợ rằng mượn hơi còn không kịp, ám sát? Đó là không có việc gì tìm phiền toái cho mình.

- Được rồi, được rồi, chuyện đó sau này hãy nói, thời gian không còn sớm, nên nấu cơm!

Hướng Lâm vội vàng nói, sau đó kéo Hướng Lam đi tới phòng bếp.

Hiển nhiên đối với loại vấn đề này, vẫn là giao cho nam nhân cân nhắc, nữ nhân, chỉ cần một kết cục hoàn mỹ mà thôi.

Hai nàng ở trong phòng bếp bận rộn, Thạch Trung Ngọc lại tiếp tục xem phim.

Tuy biểu hiện ra rất vui vẻ, thế nhưng Thạch Trung Ngọc không khỏi không suy nghĩ vấn đề danh phận của chúng nữ.

Trọng yếu nhất không phải phương diện danh phận pháp luật, mà là cha mẹ của bọn họ.

Gia đình Cơ Như Nguyệt khẳng định không có ý kiến, cha mẹ của Tuyết Sương Yên thì không nghe nàng nhắc qua, bất quá nghe chúng nữ nói, loáng thoáng biết Tuyết Sương Yên và cha mẹ nàng quan hệ không quá tốt, là rời nhà ra đi.

Hướng Lâm Hướng Lam thì rất phiền toái, mặc dù biết cha mẹ của các nàng rất hài lòng với mình, thế nhưng vạn nhất biết mình muốn kết hôn nhiều nữ nhân như vậy, sợ rằng sẽ trực tiếp trở mặt. Điểm ấy Thạch Trung Ngọc rất đau đầu, còn Dương Tử, được rồi, tiểu nha đầu 16 tuổi, còn chờ mấy năm nữa mới có thể kết hôn, vấn đề của Dương Băng Dao không lớn.

Còn như Lý Lan, Lý Uy căn bản không phải vấn đề, sợ rằng mình vừa nói ra, Lý Uy sẽ hai tay đồng ý.

Khổ não, đối phó cha mẹ của Hướng Lâm Hướng Lam thế nào

đây? Thạch Trung Ngọc xoa xoa huyệt Thái Dương, lực hấp dẫn của Ultraman cũng giảm xuống.

- Ai, người khác là khổ não nữ nhân của mình quá ít, mình thì khổ não giải quyết như thế nào! Ai, buồn a!

Thạch Trung Ngọc khẽ than.

- Buồn gì vậy!

Đột nhiên ngoài cửa truyền tới thanh âm quyến rũ, Thạch Trung Ngọc vừa nghe liền biết là Dương Băng Dao.

- Ta buồn làm sao hỏi cưới Dương Tử đây!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp nói.

Dương Băng Dao liếc mắt, vẻ mặt u oán nói.

- Vậy ta thì sao?

Ngạch, đây cũng là một phiền phức! Thạch Trung Ngọc vỗ trán, nhiều nữ nhân như vậy, phiền phức a!!

- Hừ hừ! Đã biết ngươi không có lá gan này!

Dương Băng Dao ai oán thở dài.

- Được rồi, ta không nói nữa! Dương Tử đâu?

- Đang chơi game!

Thạch Trung Ngọc nhìn lên lầu nói.

Dương Băng Dao ngồi ở bên cạnh Thạch Trung Ngọc.

- Đều lớn như vậy còn xem Ultraman!

- Ta cũng không phải xem Ultraman, ta là xem tiểu quái thú!

Thạch Trung Ngọc nói, bàn tay không đứng đắn ôm lấy eo của Dương Băng Dao.

- Tới địa ngục đi, vậy còn không giống nhau!

Dương Băng Dao liếc mắt.

- Làm sao vậy!

Thạch Trung Ngọc không thỏa mãn leo lên gò ngực cao vút, sau đó bị Dương Băng Dao hung hăng vỗ một cái.

- Xem Ultraman là buồn chán, xem tiểu quái thú thì tâm tình thoải mái. Nhìn những Tiểu Nhật Bản kia bị chà đạp a.

- Kiến giải của ngươi thật đặc biệt!

Hiển nhiên cảm giác của Dương Băng Dao về người Nhật Bản cũng không tốt.

- Bất quá tiểu quái thú cuối cùng vẫn bị Ultraman đánh ngã!

- Hắc hắc, ta chỉ muốn làm một Ultraman chinh phục tiểu quái thú!

Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Quốc chiến sắp mở ra, đến lúc đó đi Nhật Bản tha hồ đánh!

- Đúng vậy! Nữ nhân Nhật Bản đúng là không tệ!

Dương Băng Dao đâu còn không minh bạch tâm tư của nam nhân.

- Ừm, không tệ, bất quá không hợp khẩu vị của ta!

Thạch Trung Ngọc lắc đầu.

- Đúng rồi, có một vấn đề muốn hỏi ngươi một chút.

- Ừm? Vấn đề gì?

Dương Băng Dao nói.

- Hắc hắc, ta muốn cưới mấy phụ nhân, thế nhưng không biết làm sao nói với cha mẹ của các nàng, ngươi nói ta nên làm cái gì

bây giờ.

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Dương Băng Dao trừng Thạch Trung Ngọc.

- Hoa tâm!

Sau đó suy nghĩ một chút, ở trong ánh mắt mong đợi của Thạch Trung Ngọc, trực tiếp phun ra hai chữ.

- Tự ngộ!

Chương 875. Noel đến rồi!

- Cái gì?!

Cơ Như Nguyệt mở to hai mắt nhìn, đôi đũa trong tay trực tiếp rơi trên bàn.

- Không có khả năng!

Tuyết Sương Yên há to miệng, bên trong nhét đầy cơm, lại chậm chạp không thể nuốt vào.

Dương Băng Dao không nói gì, thế nhưng mắt hạnh nhìn chằm chằm vào Thạch Trung Ngọc.

- Đại thúc, anh lại lừa người!

Tuy Dương Tử cũng bị dọa, thế nhưng hiển nhiên không quá tin Thạch Trung Ngọc, bình tĩnh uống nước trái cây.

Thạch Trung Ngọc sờ mũi.

- Anh đã lừa gạt các em sao?

- Đã lừa gạt!

Chúng nữ đồng thanh nói.

- Được rồi!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, nhẹ giọng lẩm bẩm.

- Người thuần khiết như anh làm sao sẽ lừa các em?

Anh còn thuần khiết, thuần khiết sẽ không cùng chúng ta như vậy, đây là tiếng lòng của chúng nữ.

- Em có thể chứng minh, ảnh nói đều là thực!

Hướng Lam ở bên cạnh nói.

- Mọi người hẳn nhớ kỹ mấy ngày trước, Cơ lão gia tử đề cập qua một người tên Nguyệt Lâm.

- Ồ, ta có chút ấn tượng, ta còn tưởng là gia gia ở chỗ này quen vài người lớn tuổi, không nghĩ tới.

Cơ Như Nguyệt nhíu mày.

- Ta đi gọi điện thoại!

Nói xong đứng dậy đi gọi điện thoại.

- Uy! Ca!

- Ừm? Sao vậy muội muội, anh đang ăn cơm trưa đây!

- Ca, gần đây gia gia có nhờ anh điều tra người nào không?

- Không có! Hệ thống tình báo của chúng ta vẫn hoạt động bình thường, làm sao vậy?

- Ồ, không có việc gì, vậy anh giúp em tra một chút, một người tên Nguyệt Lâm, ân, đại khái bốn năm mươi tuổi, chắc là ở gần chỗ chúng em.

- Ồ, tốt, anh sẽ nhanh chóng gửi tin tức. Bốn năm mươi tuổi, ngô, có phải gia gia...

- Hì hì, có thể ah, ân, nhanh đi!

- Hắc hắc, được rồi, hắc hắc, xem ra nhà của chúng ta sắp có chuyện vui! Ah, được rồi, em và Thạch Trung Ngọc...

- Ai nha, không nói cái này, đi tra chuyện kia trước, nếu không sẽ xảy ra chuyện...

- A, được rồi được rồi! Anh lập tức đi nhay!

Cơ Như Nguyệt cúp điện thoại, về tới chỗ ngồi.

- Gia gia không có điều tra, đương nhiên không bài trừ đã dùng phương pháp khác dò xét qua.

- Các em nha, tình yêu xế bóng của lão nhân gia, cần phải như thế không?

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói.

- Làm sao không nên.

Cơ Như Nguyệt liếc mắt.

- Gia gia là người cầm quyền thực tế của Cơ gia, một nửa kia của ngài chúng ta phải biết rõ ràng, nếu không vạn nhất là gián điệp nơi nào phái tới.

- Các em nghĩ quá nhiều rồi!

Thạch Trung Ngọc uống một ngụm bia.

- Không nên suy nghĩ quá nhiều, lão nhân gia tự nhiên có ý tưởng của lão nhân gia, vạn nhất chúng ta làm loạn, hảo tâm thành chuyện xấu, cẩn thận lão gia tử đánh cái mông em!

- Tới địa ngục đi!

Cơ Như Nguyệt trừng mắt.

- Được rồi, không thảo luận vấn đề này nữa, nếu như chờ chút gia gia về liền hỏi một chút, hắc hắc.

Xem ra là muốn Tam Đường Hội Thẩm, lão nhân đáng thương, tình yêu xế bóng cũng không yên. Thạch Trung Ngọc mặc niệm cho lão gia tử, thế nhưng tiếp lấy lại nhức đầu, phải đi làm nhiệm vụ Mỹ Đỗ Toa a!

Nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa, BOSS cấp 65, danh tiếng này, thực lực này, tự mình đi tới không phải muốn chết sao?

- Thạch ca! Tiếp qua hai ngày là lễ Giáng sinh, chúng ta đi Shopping nha!

Dương Tử đột nhiên nói.

Lễ Giáng sinh? Thạch Trung Ngọc sửng sốt.

- Vật gì vậy?

- Lễ Giáng sinh?

Lúc này Hướng Lâm cũng nhớ tới, tràn đầy hưng phấn nói.

- Lễ Giáng sinh là cái gì? Anh chưa từng nghe qua!

Thạch Trung Ngọc lơ ngơ.

- Lễ Giáng sinh là ngày kỷ niệm của Cơ Đốc giáo!

Cơ Như Nguyệt tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

- Anh thật là, lễ Giáng sinh là sinh nhật của Chúa Jesus, vì vậy tín đồ Cơ Đốc coi ngày đó là năm mới kết thúc và bắt đầu, giống như tết nguyên đán của chúng ta vậy.

- Cơ Đốc? Ngày lễ của những điểu nhân kia có cái gì mà vui?

Thạch Trung Ngọc nhíu mày.

- Chúng ta chơi tết âm lịch không tốt sao, đi chơi ngày lễ của điểu nhân, rảnh lắm sao?

- Đại thúc…

Dương Tử làm bộ đáng thương nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc rất nhanh thì thua trận.

- Được rồi được rồi, chúng ta đi Shopping! Bất quá Shopping lại là cái gì?

- Đại thúc ngu ngốc, Shopping là mua sắm, đi dạo phố!

Dương Tử liếc mắt.

- Mới tốt nghiệp trung học cơ sở, không học thức, có thể trách anh sao?

Thạch Trung Ngọc mặt dày nói.

- Ít nhất ta còn biết cộng trừ nhân chia nha!

Chúng nữ đầu đầy hắc tuyến.

- Được rồi! Nên vào trò chơi!

Leng keng…

Đột nhiên chuông cửa vang lên.

- Ai đó?

Dương Tử để đũa xuống, chạy qua nhìn xem, quay đầu hô.

- Đại thúc, là một nhân viên bưu chính!

Nhân viên bưu chính?

- Chúng ta có bưu kiện sao?

Thạch Trung Ngọc buồn bực hỏi.

- Không có?

Chúng nữ dồn dập lắc đầu.

Dương Tử mở cửa đi ra ngoài nhận bưu kiện.

- Đại thúc, là của anh!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, nhìn Dương Tử đưa cái hộp tới.

- Người nào cho anh? Ừ? Thanh âm gì?

Thạch Trung Ngọc nghe được bên trong có thanh âm ‘tí tách’.

- Ừm?

Một loại dự cảm bất tường xông lên đầu, Thạch Trung Ngọc quát to một tiếng.

- Không tốt! Lựu đạn!

Trực tiếp ném cái hộp ra ngoài.

Chúng nữ nhất thời hoảng sợ, vội vàng nằm ở trên mặt đất.

Túi bay ra ngoài, thế nhưng một chút động tĩnh cũng không có.

Trầm mặc một hồi.

- Đại thúc, anh xem phim hành động nhiều nên hoang tưởng sao?

Dương Tử oán trách nằm ở trong lòng Thạch Trung Ngọc nói.

Thạch Trung Ngọc sờ đầu, chẳng lẽ thần kinh của mình quá nhạy cảm?

- Các em đừng nhúc nhích, anh đi xem!

Vận chuyển chân nguyên trong cơ thể, từ từ đi tới.

Bên trong vẫn vang lên thanh âm 'tí tách'.

Có chân nguyên hộ thể, Thạch Trung Ngọc cũng can đảm, nhặt hộp lên, từ từ mở ra.

- Ngạch?

Nhìn thấy vật trong hộp, Thạch Trung Ngọc hết chỗ nói rồi. Một cái đồ chơi nho nhỏ giống như Thủy Tinh Cầu, bên trong có ông già Noel thổi hoa tuyết, phía dưới còn có một cái đồng hồ báo thức vang tí tách, kèm theo một cái thiệp.

- Hì hì, đại thúc, Noel vui sướng! Cái Thủy Tinh Cầu này là em tự làm, hì hì, tuy đồ vật bên trong không phải công lao của em, thế nhưng cũng coi như có một phần nỗ lực của em! Hì hì, hy vọng anh mỗi ngày vui vẻ, ngô, còn nữa, lúc nào đại thúc mới tới tìm em đây, em rất muốn cùng anh...

By, Trần Mộc Sương.

Chương 876. Viêm khí quản?

- Trần Mộc Sương là ai?

Cơ Như Nguyệt nhìn tờ giấy kia, sắc mặt âm trầm.

- Ngạch, cái này, cái kia…

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, sao nha đầu kia cũng nhảy ra chứ.

- Nói!

Sắc mặt Cơ Như Nguyệt phát lạnh, tốt ngươi một cái Thạch Trung Ngọc, có 6 nữ nhân chúng ta còn chưa đủ, hiện tại lại tới một cái Trần Mộc Sương!

- Muội muội của Bạo Quân.

Thạch Trung Ngọc thành thật trả lời.

- Cái gì?!

Chúng nữ sửng sốt.

Thạch Trung Ngọc không thể làm gì khác hơn là nói rõ sự thật.

Lại là một tiểu nha đầu vị thành niên, mọi người nhất thời trầm mặc.

- Nói đi, chuyện này xử lý như thế nào.

Cơ Như Nguyệt giống như chủ nhà vỗ bàn.

Chúng nữ hung tợn nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Quỳ vỏ sầu riêng!

- Chúng ta làm gì có vỏ sầu riêng.

- Đánh đòn?

- Lớn như vậy còn đánh đòn?

- Vậy làm sao bây giờ?

Chúng nữ kỷ kỷ tra tra nói, nghĩ tới nghĩ lui lại nghĩ không ra một phương pháp tốt. Quá nặng, các nàng đau lòng, quá nhẹ lại sợ Thạch Trung Ngọc không chừa tật hoa tâm.

- Hướng Lâm, em đi cầm gói mì ăn liền tới!

Cơ Như Nguyệt vung tay lên.

- Để ảnh quỳ, không cho phép mì ăn liền vỡ!

- Gì?!

Thạch Trung Ngọc nhất thời mở to hai mắt, còn có chiêu số càng ác độc hơn sao?

Hướng Lâm nghiêm mặt, trong mắt không nhịn được hiện ra tiếu ý, có thể nhìn thấy Thạch Trung Ngọc ăn giáo huấn, cảm giác này còn rất khá.

Để Thạch Trung Ngọc quỳ lên mì ăn liền, đưa lưng về phía TV. Chúng nữ lại mở Ultraman, vui vẻ xem phim.

- Trời ạ, còn có sự tình dằn vặt người hơn nữa sao!

Thạch Trung Ngọc nghe thanh âm tiểu quái thú tru lên, lại không thể quay đầu xem, tâm lý như có hàng vạn hàng nghìn con kiến cà.

- Không lâu a, chỉ 20 phút, ân, vỡ một chút thêm năm phút!

Cơ Như Nguyệt bắt chéo hai chân, rất đắc ý ngồi ở trên ghế.

Rất có phong phạm nữ chủ nhân, Thạch Trung Ngọc cảm giác mình thành viêm khí quản (*ý là sợ vợ không nói được ấy) trong truyền thuyết!

Cuộc sống sau này làm sao qua a, Thạch Trung Ngọc có chút bi ai.

20 phút trôi qua, vẻ mặt Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ đứng lên.

May mắn có chân nguyên chống đỡ, năng lực khống chế thân thể tạm được. Bất quá cảm thấy mệt mỏi sắp hư nhược rồi, đầu gối mềm nhũn.

- Được rồi, đa tạ lão bà đại nhân!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc đau khổ nói.

- Anh nhớ cho kỹ, nếu như còn dám tìm một người, lần sau chính là 40 phút, sau nữa 80 phút, sau nữa 160 phút, anh nhìn đó mà làm!

Thời gian phạt Thạch Trung Ngọc vừa qua, chúng nữ sừng sộ trở về phòng.

- Còn nữa, trong vòng 3 ngày không đươc lên giường của chúng em, chính anh giải quyết đi!

Trước khi Cơ Như Nguyệt đóng cửa phòng, quay đầu nói với Thạch Trung Ngọc.

Ai, nhân sinh đáng thương!

Nhưng không nghĩ, sau khi chúng nữ đóng cửa phòng đều cười điên rồi.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc buồn bực về phòng, trực tiếp chui vào cabin trò chơi.

Vẫn là lò rèn của Tương Viên, lão nhân này không ở trong phòng, hiển nhiên lại cùng quả phụ lêu lổng. Thạch Trung Ngọc ở trong phòng tìm tìm, nhìn có trang bị gì lưu lại không.

Hai tay trống không, Thạch Trung Ngọc ra khỏi lò rèn. Kế tiếp phải đi tìm nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa, thông báo chúng nữ một tiếng. Thạch Trung Ngọc liền bước lên Truyền Tống Trận. Chuyện lần này, thực lực của chúng nữ còn không mạnh mẽ, không giúp được gì, thậm chí còn có khả năng cản trở.

- Đại nhân muốn đi đâu?

Truyền tống viên hiển nhiên là biết thân phận của Thạch Trung

Ngọc.

Thạch Trung Ngọc thản nhiên nói.

- Đi Tử Vong Sa Mạc, tìm Mỹ Đỗ Toa.

Ánh mắt truyền tống viên nhất thời sáng lên, vẻ mặt mừng rỡ nói.

- Không nghĩ tới đại nhân đã có thực lực như thế! Tiểu nhân lập tức mở ra Truyền Tống Trận!

Bạch quang lóe lên, Thạch Trung Ngọc xuất hiện ở trong một trấn nhỏ gần Tử Vong Sa Mạc. Cái trấn nhỏ này không quá phồn vinh, khắp nơi cát vàng, chỉ có hơn mười gia đình.

Tử Vong Sa Mạc là bản đồ cấp 55, bây giờ còn chưa có người chơi có thực lực qua đây. Bất quá không được mấy ngày, nơi đây sẽ kín người hết chỗ.

Cũng không cần tiếp tế gì, hiện tại dược thủy trên người Thạch Trung Ngọc là ăn cũng ăn không hết, phân cho chúng nữ một ít, còn có hơn 20 vạn bình.

Trong Tử Vong Sa Mạc, quái vật từ cấp 58 đến cấp 60, có thể nói là một bản đồ luyện level cao cấp.

Bất quá nơi đây khắp nơi cát vàng, thật không quá dễ chịu.

Một con Sa Mạc Trùng từ trong cát chui ra, bắn độc châm về phía Thạch Trung Ngọc, tuy chỉ rơi bốn mươi năm mươi điểm HP, thế nhưng độc châm lại mang theo độc tính, có thể chậm lại 25% tốc độ di động, điều này làm cho Thạch Trung Ngọc rất đau trứng.

Tử Vong Sa Mạc không có địa đồ, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể từ từ lục lọi. Toàn bộ bản đồ là một mảnh đen như mực, chỗ Thạch Trung Ngọc đứng là dưới góc phải, đi vài chục phút mới tới một chút. Bất quá đã xác định rõ phương hướng, Thạch Trung Ngọc trực tiếp sử dụng Vân Vận Thể.

Thân thể biến thành một đoàn mây mù, nhưng lại có ý thức, thấy được cảnh sắc chung quanh, chỉ là nhìn 360 độ, làm Thạch

Trung Ngọc có chút không thích ứng.

Di động thuần túy là dựa vào ý niệm, tập luyện một chút, Thạch Trung Ngọc liền khống chế mây mù bay về phía trung tâm.

Vân Vận Thể có thể nói là một loại hình thái phi hành khác. Một giây mười mét, Thạch Trung Ngọc cảm giác mình như lái xe thể thao bay nhanh trong sa mạc. Bất quá không có cảm giác cuồng phong thổi qua khuôn mặt, không có chút xúc cảm. Chỉ là xung quanh không ngừng biến ảo cảnh sắc.

Chỉ chốc lát, trên bản đồ xuất hiện một con đường thật dài, đây là phạm vi Thạch Trung Ngọc đi qua.

Nhìn dáng vẻ, chỉ nửa giờ là có thể đến trung tâm Tử Vong Sa Mạc.

Vẫn là cát vàng, có đôi khi gặp phải bão cát, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể tránh né. Không có biện pháp, hiện tại hắn chỉ là một đoàn mây mù, bão cát muốn tới, chính là một chuỗi dài -50 -50 mất máu, sợ đến Thạch Trung Ngọc thấy bão cát là đi đường vòng.

Bất quá trong trò chơi sẽ không chân chính giống như sa mạc, luôn là bão cát xuất hiện, nếu không người chơi sẽ không tới nơi này luyện cấp. Quái vật không giết được, ngược lại rớt cấp, cái này liền không xong.

Lãnh địa của Mỹ Đỗ Toa là một ốc đảo to lớn ở trong sa mạc, lớn chừng một thành thị. Mỹ Đỗ Toa hiển nhiên cũng phát triển bộ lạc của mình, trong ốc đảo có rất nhiều kiến trúc bằng gỗ, bất quá chỉ một hai tầng, nền sa mạc cũng không phải dễ xây dựng như vậy.

Bất quá nơi này ít nhất cư trụ mấy vạn Mỹ Đỗ Toa. Những Mỹ Đỗ Toa ở chung quanh cảnh giới cũng không có chú ý tới Thạch Trung Ngọc, chỉ số IQ không cao.

Rất nhanh, Thạch Trung Ngọc đến trung tâm lãnh địa của Mỹ Đỗ Toa, một kiến trúc cao ba tầng, xem như đẹp mắt ở nơi đây rồi, hẳn là trụ sở của nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa.

Chương 877. Sa Nhân

Mỹ Đỗ Toa cũng là một loại sinh vật hình người, nửa người trên là hình người nữ tính, nửa thân dưới là đuôi rắn. Bất quá tuy khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, thế nhưng tóc là vô số con rắn nhỏ, lại để cho bọn họ có vẻ khủng bố như vậy.

Thạch Trung Ngọc còn phát hiện trong Mỹ Đỗ Toa dĩ nhiên không có nam tính, toàn bộ đều là nữ tính. Bộ ngực cao vút dùng bì giáp đơn sơ bao vây. Bất quá Thạch Trung Ngọc lại cảm thấy chỉ cần hơi vận động kịch liệt, sợ rằng bì giáp kia sẽ rơi xuống. Quá vĩ đại, từng cái đều là hung khí A cup!

Nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa càng xinh đẹp, thắt lưng như rắn nước, nhẹ nhàng giãy dụa, bộ ngực càng lớn, Thạch Trung Ngọc cảm giác thoạt nhìn còn lớn hơn Dương Băng Dao.

Thạch Trung Ngọc hóa thành vụ khí vừa bay vào gian phòng, nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa liền phát hiện.

- Người nào!

Đôi mắt trực tiếp nhìn về phía Thạch Trung Ngọc hóa thành mây mù.

Thạch Trung Ngọc vội vàng biến thành hình người, sờ mũi nói.

- Bị ngươi phát hiện!

- Hừ! Trên người của ngươi nặng mùi như vậy, ta làm sao có thể không phát hiện?

Nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa cười lạnh.

- Nhân loại, ngươi đến lãnh địa của ta có chuyện gì!

- Ngạch, bằng hữu của ta bị Cửu Đầu Xà hóa đá, cho nên muốn đến xin một đóa Thanh Tịnh Liên!

Thạch Trung Ngọc nói, hắn cũng không muốn cùng nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa cứng đối cứng.

Nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa nghe Thạch Trung Ngọc nói lên Thanh Tịnh Liên, nhất thời một luồng khí nóng bốc lên.

- Hỗn đản, lại vẫn dám ở trước mặt của ta nói Thanh Tịnh Liên!!

Đoản trượng trong tay vung lên, một đoàn độc khí màu xanh vọt về phía Thạch Trung Ngọc.

Mẹ kiếp, không nói rõ ràng liền động thủ! vụ khí mới vọt tới trước mặt Thạch Trung Ngọc, Phản Xạ Khiên bên hông nhấp nhoáng một đoàn ánh sáng, trước người Thạch Trung Ngọc lóe lên một tầng hộ thuẫn trong suốt, độc khí xanh biếc bị phản xạ trở về.

Nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa nhíu mày, vung tay đánh tan vụ khí. Nhìn tấm chắn nhỏ bên hông Thạch Trung Ngọc, kinh hô một tiếng.

- Phản Xạ Khiên?!

Thần sắc kia, hiển nhiên có chút kiêng kỵ Phản Xạ Khiên.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc nhất thời vui vẻ, nhìn bộ dạng là có môn đạo, không khỏi nói.

- Nữ Hoàng Bệ Hạ, ta thật không có ác ý! Chỉ muốn cầu một đóa Thanh Tịnh Liên!

- Ai.

Ánh mắt nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa phức tạp nhìn Thạch Trung Ngọc, than nhẹ một tiếng.

- Quên đi, trong tộc chúng ta đã không có Thanh Tịnh Liên!

- Không có?!

Thạch Trung Ngọc ngạc nhiên.

- Làm sao có thể không có?

Nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa nói.

- Mấy ngày trước, có một tên trộm chui vào Ngự Hoa Viên của ta, trộm đi tất cả Thanh Tịnh Liên! Ô ô, ta ưa thích dùng nó tắm nhất, cứ như vậy không còn!!! Tên trộm kia thực quá hỗn đản!

Tắm... tắm cánh hoa... Mỹ Đỗ Toa này thật phung phí của trời! Thạch Trung Ngọc thật muốn bóp chết nàng.

- Hinh Vũ Chi Thạch!

Nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa đột nhiên nói, đối với nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa biết tên của mình, Thạch Trung Ngọc cũng không kỳ quái.

- Có chuyện gì?

- Không biết ngươi có thể giúp ta cướp về Thanh Tịnh Liên không!

Nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa cắn răng nghiến lợi nói.

- Tuyệt đối là những Sa Nhân ghê tởm kia trộm Thanh Tịnh Liên.

- Ngạch, Nữ Hoàng Bệ Hạ khẳng định như vậy?

Thạch Trung Ngọc sờ mũi.

- Phải, những Sa Nhân nhát gan kia lại muốn khai chiến với Mỹ Đỗ Toa vĩ đại chúng ta! Chỉ có Thanh Tịnh Liên mới có thể ngăn cản thiên phú Thạch Hóa Nhãn của Mỹ Đỗ Toa. Cho nên nhất định là những Sa Nhân kia giở trò quỷ.

- Tốt, lãnh địa Sa Nhân ở đâu?

Thạch Trung Ngọc nói.

- Cầm cái này.

Nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa không biết từ nơi nào lấy ra một hòn đá nhỏ.

- Lãnh địa Sa Nhân ở hương bắc, đi đại khái 30 km, nơi đó thường thường có cát lún xuất hiện, đi qua cát lún, ngươi có thể tiến vào lãnh địa Sa Nhân. Bất quá chỉ có cầm tảng đá này, mới có

thể cam đoan không bị cát lún đè chết.

Thạch Trung Ngọc vội vàng tiếp nhận hòn đá kia, sau đó nhìn nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa nói.

- Ta đi trước, chờ tin tức của ta.

Nói xong trực tiếp biến thành mây mù ly khai, hắn nhìn những con rắn nhỏ trên đầu Mỹ Đỗ Toa kia liền muốn ói.

30 km, nói dài không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, lấy tốc độ của Thạch Trung Ngọc, bất quá mấy phút đã đến.

Ở giữa không trung nhìn thấy tình huống giống như Mỹ Đỗ Toa nói, thường thường có cát lún xuất hiện, Thạch Trung Ngọc nhất thời hết chỗ nói rồi.

Cái này gọi là thường thường có cát lún xuất hiện? Đây toàn bộ là bồn địa cát lún a!!

Xung quanh đều là cồn cát thật cao, làm thành một bồn địa nhỏ. Trong bồn địa cát không ngừng lún xuống, Thạch Trung Ngọc không rõ ràng, nơi nào đến nhiều cát như vậy. Bất quá cũng lười quản, trực tiếp biến thành hình người, nắm tảng đá nhảy xuống.

Hắn cũng không dám dùng hình thái mây mù, vạn nhất cái kia giống như bão cát, bị đè ép cũng không ngừng mất máu, vậy hắn chạy cũng chạy không thoát.

Từ phía trên xem còn không có cảm giác gì, nhưng đến phía dưới, mới cảm giác được cát lún khủng bố, dường như dưới bồn địa là nơi trống không, cát lún không ngừng hạ xuống, phát ra tiếng oanh minh đinh tai nhức óc. Thạch Trung Ngọc do dự một chút, cuối cùng vẫn nhảy vào trong miệng cát.

Thạch Trung Ngọc vừa đứng ở trên cát lún, thân thể không ngừng hạ xuống. Chỉ chớp mắt, toàn bộ phần eo trở xuống đều ngập ở trong cát.

Hòn đá trong tay Thạch Trung Ngọc từ từ tràn ra lục quang quỷ dị, nhất thời xung quanh thân thể Thạch Trung Ngọc xuất hiện một tầng hộ thuẫn màu xanh thật mỏng, bảo vệ lấy hắn.

Rất nhanh, cả người Thạch Trung Ngọc lâm vào trong cát, xung quanh chỉ là một vùng tăm tối.

Chỉ cảm thấy thân thể không ngừng hạ xuống, hạ xuống, cũng không biết lúc nào mới đến đáy, có hộ thuẫn bảo vệ, nên hắn không cảm giác được áp lực.

Rất nhanh, Thạch Trung Ngọc cảm giác hai mắt tỏa sáng, thân thể từ trong cát lún rớt ra.

Nhìn bốn phía, đây là một huyệt động cực kỳ u ám, trên đỉnh đầu cát lún không ngừng di động tới, nhưng không có một hạt cát rơi xuống, giống như có một vật vô hình cản trở.

Thạch Trung Ngọc mở bản đồ nhìn, lại phát hiện mình ở trong Sa Nhân huyệt động. Hiển nhiên đã đến mục đích, hiện tại phải suy tính làm sao đi trộm Thanh Tịnh Liên. Còn nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa nói hắn mang một chút về cho nàng, Thạch Trung Ngọc lại quên đến chân trời góc biển. Thanh Tịnh Liên dùng để tắm, quá xa xỉ!

Chương 878. Nguyệt Hạ Cô Lang

Xung quanh là tường bằng đá, hơn nữa là chồng chất lên, nhìn rất cổ quái.

Đi không lâu, phát hiện một khúc quanh, Thạch Trung Ngọc hóa thành mây mù bay lên nóc huyệt động, như vậy sẽ không dễ dàng bị người nhận ra.

Yên tĩnh bay đi, bất quá Thạch Trung Ngọc cũng phát hiện một nhược điểm của Vân Vận Thể. Tốc độ cố định là một giây mười thước, nói cách khác mặc kệ ngươi muốn tăng hay giảm cũng là mười thước.

Vì vậy trên đỉnh huyệt động xuất hiện một màn khôi hài, một đoàn vụ khí đột ngột động một cái, bay ra mười thước sau đó dừng lại, tiếp đó lại động một cái.

Qua bảy tám chỗ ngoặc, Thạch Trung Ngọc rốt cục phát hiện Sa Nhân. Sa Nhân chân chính, hoàn toàn có hạt cát tạo thành, trên người quấn quít một ít vải, bì giáp gì gì đó. Không có chân, phía dưới là một đoàn hạt cát, chậm rãi di động tới. Có hai cánh tay, thế nhưng không có bàn tay, chỉ là một đoàn ngốc ngốc.

Thuật thăm dò quăng tới, biến thành hình thái mây mù cũng chỉ có thể sử dụng thuật thăm dò.

Sa Nhân, cấp 55, HP 450000, vật lý thương tổn giảm 85%.

Mẹ kiếp, quả nhiên, thấy hình thái của nó, Thạch Trung Ngọc đã biết không có biện pháp gì tốt, công kích của mình căn bản không thể tạo thành tổn thương bao lớn.

Trên đường Sa Nhân càng ngày càng nhiều, Thạch Trung Ngọc có chút lo lắng sẽ bị phát hiện. Bất quá cảm giác làm tặc thật đúng là rất kích thích.

Ngoại trừ Sa Nhân quấn vải, một ít Sa Nhân mặc bì giáp, tay cầm vũ khí cũng từ từ xuất hiện.

Sa Nhân đội trưởng, cấp 56, HP 600000, tinh anh, vật lý thương tổn giảm 90%, kỹ năng Ném Mạnh.

Sa Nhân thống lĩnh, cấp 58, HP 1000000, BOSS, vật lý thương tổn giảm 95%, kỹ năng Ném Mạnh, Sa Bạo.

BOSS thứ nhất xuất hiện ở trước mặt Thạch Trung Ngọc, bất quá nhìn thân thể cao tới 4 mét, hầu như đến nóc huyệt động, Thạch Trung Ngọc do dự. Không phải do dự có thể giết chết hay không, mà là do dự mình có thể đi qua hay không.

- Sa Nhân này không có đầu óc, cũng không quá thông minh nha!

Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ, nhẹ nhàng đi qua.

Chậm rãi tới gần Sa Nhân thống lĩnh, Thạch Trung Ngọc khẩn trương. Chỉ cần xuất hiện dị trạng, hắn sẽ trực tiếp rút lui

Chậm rãi tới gần, mặc dù nói chậm rãi, thế nhưng tốc độ di động là cố định, muốn chậm cũng chậm không bao nhiêu. Chỉ di động vài cái, đã tới bên cạnh Sa Nhân thống lĩnh.

Nhìn cái đầu hoàn toàn do hạt cát tạo thành, Thạch Trung Ngọc có chút muốn ói. Sa Nhân thống lĩnh kia hiển nhiên không có phát hiện Thạch Trung Ngọc, trong lòng mừng rỡ, trực tiếp bay vào sâu trong huyệt động.

Sa Nhân thống lĩnh hầu như mỗi qua một đoạn sẽ gặp một cái, bất quá Thạch Trung Ngọc không còn lo lắng, trực tiếp xông vào trong.

Chỉ chốc lát thì đến một huyệt động to lớn.

Nơi đây giống như một thành trấn, rất nhiều Sa Nhân rục rịch ở bên trong. Thạch Trung Ngọc nhìn hạt cát trên đỉnh đầu, trong lòng có chút may mắn, may mắn không phải trực tiếp rơi đến nơi đây, nếu không một đoàn Sa Nhân xông tới, mình muốn chạy cũng không kịp.

Trong những Sa Nhân này có không ít biết pháp thuật viễn trình.

Sa Nhân tế tự, cấp 57, HP 500000, vật lý thương tổn giảm 80%, kỹ năng Sa Tiễn, Sa Bạo, Đại Địa Chúc Phúc.

Sa Nhân xạ thủ, cấp 57, HP 550000, vật lý thương tổn giảm 85%.

Tuy không thấy cung tiễn của Sa Nhân xạ thủ, nhưng lại có thể công kích viễn trình, Thạch Trung Ngọc kỳ quái, bất quá cũng lười suy nghĩ, ngược lại những Sa Nhân này mình công kích là không có bao nhiêu tác dụng.

Thạch Trung Ngọc lại ở chỗ này thấy được một vài thương nhân, dường như có thể buôn bán đồ đạc. Bất quá nhìn từng cái tên đỏ rực, hiển nhiên là trận doanh đối địch, hắn cũng không có ý tưởng xuống dưới trao đổi.

Rất nhanh liền thấy chỗ ở của Sa Hoàng, một pháo đài lớn hơn chỗ của nữ hoàng Mỹ Đỗ Toa không biết bao nhiêu lần, hoàn toàn do cát đất ngưng tụ thành.

Thạch Trung Ngọc thấy được một nhân loại, ở trong đàn Sa Nhân lại thấy được một nhân loại. Còn giống như người chơi, nhìn vũ khí trang bị hẳn là một Đạo Tặc.

Người chơi kia đang cùng một thương nhân Sa Nhân mua vật gì đó, Thạch Trung Ngọc kỳ quái, sao người này không bị những Sa Nhân kia công kích?

Thạch Trung Ngọc ném tới thuật thăm dò.

Nguyệt Hạ Cô Lang, cấp 47, chức nghiệp Thích Khách.

Đối với người chơi, cũng chỉ có thể thấy nhiều như vậy, những số liệu khác sẽ không biểu hiện. Đây còn là bởi vì thuật thăm dò của Thạch Trung Ngọc ở sau khi chuyển chức thành Cuồng Đao có đề thăng, nếu không nhiều lắm chỉ tra xét được cái tên mà thôi.

Nguyệt Hạ Cô Lang, danh tự này chưa nghe qua, bất quá cấp 47, chắc là đã lên bảng xếp hạng, lẽ nào là một trong hai người chơi ẩn núp tính danh?

Có phải có âm mưu gì không? Thạch Trung Ngọc không ngừng suy nghĩ.

Nguyệt Hạ Cô Lang chậm rãi mua đồ, sau đó đi tới pháo đài. Nhìn dáng vẻ cung kính của các thủ vệ, hiển nhiên Nguyệt Hạ Cô Lang ở trong Sa Nhân tộc có danh vọng rất cao, Thạch Trung Ngọc càng ngoài ý muốn, từ từ theo Nguyệt Hạ Cô Lang đi vào trong.

Nguyệt Hạ Cô Lang xe nhẹ đường quen đi tới kiến trúc cao lớn nhất trong pháo đài.

Một Sa Nhân ít nhất cao năm mét, đang ngồi ở trên ngai vàng, thấy Nguyệt Hạ Cô Lang đi vào, thanh âm của Sa Nhân Vương ồm ồm vang lên.

- Nguyệt Hạ Cô Lang, bằng hữu của ta, ngươi phải đi sao?

- Vâng, Sa Nhân Vương tôn kính.

Nguyệt Hạ Cô Lang chào một cái, sau đó cười híp mắt nói.

- Ồ, thật đáng tiếc, xin tha thứ chúng ta tiếp đãi không chu toàn!

Sa Nhân Vương thân thiết nói.

- Đối với ngươi lần này mang đến cho chúng ta Thanh Tịnh Liên, chúng ta cực kỳ cảm tạ!

- Những thứ này đều là ta phải làm!

Thanh Tịnh Liên lại là người này trộm! Thạch Trung Ngọc cảm thấy ngoài ý muốn, nguyên lai là nhiệm vụ của người này.

- Được rồi! Khiêm tốn thì không cần nhiều lời, tập quán nói chuyện của nhân loại thật phiền phức.

Sa Nhân Vương đưa tay vào trong thân thể, móc ra một cái chủy thủ nho nhỏ đưa cho Nguyệt Hạ Cô Lang.

- Lễ vật này xem như là chúng ta cảm tạ ngươi trợ giúp, mặc dù chỉ là một thanh Tiên khí, thế nhưng đã đủ làm thù lao!

Nghe được là Tiên khí, Nguyệt Hạ Cô Lang nhất thời đại hỉ, sau đó từ trong bọc móc ra một cây chủy thủ khác, hai thanh chủy thủ giống nhau như đúc, chỉ là phương hướng lưỡi dao tương phản.

Chương 879. Vong ân phụ nghĩa?

- Sa Nhân Vương, thực quá cảm tạ, ta chờ chủy thủ thật lâu!

Nguyệt Hạ Cô Lang cười hì hì tiếp nhận chủy thủ mà Sa Nhân Vương đưa tới.

- Ngươi thoả mãn thì tốt rồi!

Sa Nhân Vương Hiển có chút bất ngờ, sau đó nói tiếp.

- Hy vọng về sau ngươi có thể thường thường qua đây.

- Khả năng về sau ta sẽ không tới nữa!

Đột nhiên Nguyệt Hạ Cô Lang tà ác nở nụ cười

- Oh? Vậy thì thật đáng tiếc!

Sa Nhân Vương hiển nhiên không quá hiểu rõ biểu tình của nhân loại.

Nguyệt Hạ Cô Lang nói.

- Sa Nhân Vương, ta đột nhiên còn muốn mượn một vật!

- Oh? Ngươi còn muốn cái gì, bằng hữu của ta?

Sa Nhân Vương kỳ quái hỏi.

- Mượn chút EXP!!

Nguyệt Hạ Cô Lang cười lạnh, sau đó nhảy lên, chủy thủ trong tay cắt qua cổ Sa Nhân Vương.

Chủy thủ đen nhánh trực tiếp chém đứt nửa cái cổ của Sa Nhân Vương.

- Hỗn đản!!

Sa Nhân Vương nổi giận gầm lên một tiếng.

- Quả nhiên nhân loại các ngươi đều là tiểu nhân vong ân phụ nghĩa!!!

Hạt cát trong thân thể lưu động, cái cổ lại khôi phục như lúc ban đầu.

- Bởi vì ngươi chỉ còn lại chút giá trị lợi dụng ấy mà thôi!

Nguyệt Hạ Cô Lang cười lạnh, chủy thủ lần nữa vạch về phía cái cổ của Sa Nhân Vương.

Lần này Sa Nhân Vương có chuẩn bị, trực tiếp ngửa đầu tránh thoát, đồng thời nắm tay to lớn đập về phía Nguyệt Hạ Cô Lang, Nguyệt Hạ Cô Lang linh xảo né tránh, chủy thủ cắt tới cổ đối phương.

Thạch Trung Ngọc nhìn có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới người này âm hiểm như vậy, lấy ban thưởng xong liền trở mặt. Người này, về sau phải đề phòng một chút.

Sa Nhân Vương HP ít nhất 200w, hiện tại Thạch Trung Ngọc cũng lười đi quản, trực tiếp tìm tòi ở trong pháo đài.

Rất nhanh thì phát hiện một cái ao nước, bên trong có một đám hoa sen nở rộ, xung quanh có vài Sa Nhân tế tự thủ vệ.

Xem ra chiến đấu là không thể tránh khỏi, Thạch Trung Ngọc thả Trầm Bích ra, Trầm Bích là Pháp Sư, lực công kích với Sa Nhân sẽ không giảm, thậm chí có khả năng càng nhiều.

- Hắc! Tôn tử!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp thi triển Trào Phúng.

- Tê hắc!

Sa Nhân tế tự nhất thời phát hiện Thạch Trung Ngọc, phẫn nộ quơ mộc côn trong tay, từng hạt cát ngưng tụ mũi tên bắn về phía

Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc ngạnh kháng một kích, năm mũi tên trực tiếp phá huỷ Thạch Trung Ngọc 3000 HP, cột máu giảm một phần tư. Công kích còn rất lợi hại, trong lòng Thạch Trung Ngọc cả kinh, không chút do dự huy vũ Chiến Thần Chi Nhận đánh tới.

Trầm Bích quệt miệng, hiển nhiên không hài lòng lắm với chủ nhân. Không có việc gì để nàng ngủ, có chiến đấu thì bảo nàng đi ra. Bất quá nàng vẫn hết sức phối hợp Thạch Trung Ngọc, từng cái Băng Phong Cầu bắn về phía Sa Nhân tế tự.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp mở ra Trận Bão, không có biện pháp, công kích cũng chỉ có thể tạo thành hơn một ngàn điểm thương tổn, quá đau trứng. Nhưng tế tự là có năm trăm ngàn HP a, phải đánh tới năm nào tháng nào?

Nhưng công kích vài cái, Thạch Trung Ngọc đột nhiên thấy chữ số màu đỏ bay lên, -6112.

Cái này... Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhất thời đại hỉ, không nghĩ tới bỏ qua phòng ngự cũng hữu hiệu!

Thạch Trung Ngọc kích hoạt Cuồng Vọng Chi Tâm, nhất thời một cỗ khí thế cường đại tuôn ra.

- Chết đi!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp bổ về phía cái cổ của Sa Nhân tế tự.

Hiển nhiên, những quái vật này không quá lưu ý cái cổ, bị Thạch Trung Ngọc hung hăng chém vào cổ.

-41845. Nhược điểm công kích, gấp sáu lần thương tổn.

Thạch Trung Ngọc nhất thời sảng khoái, Chiến Thần Chi Nhận không ngừng chào hỏi, thường thường mấy chục bạo kích là mấy trăm ngàn thương tổn, làm cho Thạch Trung Ngọc sảng khoái vô cùng.

Thạch Trung Ngọc là sảng khoái, thế nhưng Sa Nhân tế tự lại khó chịu, nhân loại thô bỉ kia lại có thể tạo thành thương tổn lớn

như vậy, Sa Nhân tế tự gào thét, mặt đất đột nhiên nổi lên một đoàn cát bao vây hai chân Thạch Trung Ngọc. Ngay sau đó hạt cát nổ tung lên.

HP của Thạch Trung Ngọc giảm hơn phân nửa, làm hắn vội vàng nhét hồng dược vào trong miệng, đây chính là Sa Bạo!? Mẹ kiếp, quá mạnh mẽ rồi!

Dưới tình huống này, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể càng thêm dùng sức. Sa Nhân tế tự sử dụng Sa Bạo một lần cũng vô lực, bị Thạch Trung Ngọc chém thành cát vàng đầy đất, sau đó không chút do dự lao về phía Sa Nhân tế tự khác.

Không có biện pháp, Cuồng Vọng Chi Tâm chỉ kéo dài 20 giây, nếu như không ở trong thời gian này giết chết mấy Sa Nhân tế tự, vậy thì phiền toái.

Pháp thuật của Trầm Bích công kích tạo thành tổn thương rất lớn, bất quá hiển nhiên không có rõ ràng như Thạch Trung Ngọc.

Thời điểm bốn Sa Nhân tế tự bị Thạch Trung Ngọc chém chết, Trầm Bích mới mài chết Sa Nhân tế tự cuối cùng. Đây là trang bị của Trầm Bích được Thạch Trung Ngọc lựa chọn, tất cả đều là cực phẩm, nếu không Thạch Trung Ngọc giết mười Sa Nhân tế tự xong, không biết Trầm Bích có thể giết chết một cái hay không.

Sa Nhân tế tự vừa chết, cái ao này đã không còn người thủ hộ, Thạch Trung Ngọc trực tiếp thu sạch Thanh Tịnh Liên.

Tổng cộng 122 đóa Thanh Tịnh Liên, còn có hơn ba trăm hạt sen. Không chút do dự thả ở trong Túi Tu Di, Thạch Trung Ngọc chuẩn bị thu Trầm Bích vào không gian.

- Huynh là xú gia hỏa, lại muốn thu muội vào đúng không!!

Trầm Bích bĩu môi, không vui lòng nói.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ gãi đầu, nhẹ giọng nói.

- Ngoan, chờ trở lại trong thành, huynh dẫn muội đi dạo phố được không!

- Huynh nói rồi đó!

Nghe được đi dạo phố, hai mắt Trầm Bích nhất thời tỏa sáng, hiển nhiên nữ sinh đều thích chuyện này.

Thạch Trung Ngọc vội vàng gật đầu, còn ôm nàng hôn một cái, tay thuận thế bóp cái mông căng tròn, trả qua thời gian dài như vậy, điểm thân mật của hai người đã có thể làm chút ít chuyện, Trầm Bích đỏ mặt nhưng không phản đối, ngoan ngoãn về tới không gian ngủ đông.

Nhìn sủng vật khác Đại Hắc, Thạch Trung Ngọc sờ mũi, cũng không biết Đại Hắc gần đây đang làm gì, gọi nó nó cũng không phản ứng.

Thu thập xong Thanh Tịnh Liên, Thạch Trung Ngọc lại biến thành Vân Vận Thể, bay đến đại điện của Sa Nhân Vương.

Hiện tại đại điện của Sa Nhân Vương đã một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là hầm hố. Sa Nhân Vương rống giận, từng quyền từng quyền đập về phía Nguyệt Hạ Cô Lang, nhưng đều bị Nguyệt Hạ Cô Lang tránh ra.

Thạch Trung Ngọc quăng qua một cái thuật thăm dò, Sa Nhân Vương rơi vào trạng thái giận dữ không có cảm giác được bị dò xét.

Sa Nhân Vương, cấp 60, Hoàng Kim BOSS, HP 152w, giảm 99% vật lý thương tổn, kỹ năng Trọng Phủ, Sa Bạo, Địa Chấn...

Khá lắm, dĩ nhiên chém Sa Nhân Vương mất nhiều máu như vậy, công kích của Nguyệt Hạ Cô Lang cũng rất khủng bố. Bất quá giảm 99% vật lý thương tổn, vì sao Nguyệt Hạ Cô Lang là Thích Khách, lấy công kích vật lý làm chủ lại ngưu bức như vậy? Lẽ nào hắn cũng có kỹ năng bỏ qua phòng ngự?

Thạch Trung Ngọc lại nhìn chủy thủ trong tay Nguyệt Hạ Cô Lang. Mỗi khi chủy thủ công kích Sa Nhân Vương một lần, sẽ hiện lên một tia sáng, quả nhiên vấn đề đang ở trên chủy thủ.

Thạch Trung Ngọc bắt đầu cân nhắc làm sao đoạt lại chủy thủ của người này, hắc hắc, mặc dù là Tiên khí, thế nhưng nếu như

không có nhận chủ trói chặt mà nói, vẫn rất dễ dàng rơi mất nha.

Chương 880. Sửa mái nhà dột

Sa Nhân Vương dù sao cũng là BOSS cấp 60, tuy tốc độ không quá linh hoạt, nhưng cũng không phải Thích Khách cấp 47 như Nguyệt Hạ Cô Lang có thể đơn giản giết chết.

Thời điểm HP giảm đến 60%, Sa Nhân Vương bạo phát.

Thân thể đột nhiên bành trướng, giống như một cái khí cầu phồng lên.

- Ngươi cái tên đáng chết này!! Thừa nhận phẫn nộ của ta đi!!!

Sa Nhân Vương nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể bành trướng đột nhiên muốn nổ tung, những hạt cát kia giống như tên nhọn, kích xạ ra bốn phía.

- Mẹ kiếp! Không phải tự bạo chứ?!

Thạch Trung Ngọc trốn ở trong góc thầm mắng một tiếng, mười mấy mũi tên bắn thủng hắn, bất quá không có mang đến một chút thương tổn.

Nhưng Nguyệt Hạ Cô Lang bị Sa Nhân Vương công kích, lại không chỗ để trốn. Bất quá Nguyệt Hạ Cô Lang phản ứng cũng nhanh, vội vàng nằm trên mặt đất. Giảm tối đa diện tích bị công kích, như vậy bị thương tổn sẽ ít đi rất nhiều.

Hiển nhiên chiêu này của Nguyệt Hạ Cô Lang rất tốt, mặc dù Sa Nhân Vương bạo phát rất mãnh liệt, thế nhưng đã không còn kinh khủng như vậy.

Nguyệt Hạ Cô Lang ở dưới mưa tên của Sa Nhân Vương, bị giết đến cột máu trống rỗng, chỉ còn lưu lại mấy giọt.

Nhìn thấy Sa Nhân Vương kết thúc công kích, Nguyệt Hạ Cô Lang vội vàng đứng dậy, móc ra một bình dược thủy nuốt xuống, HP trong nháy mắt tràn đầy.

Mẹ kiếp, đây là dược thủy gì? Lại khôi phục toàn bộ HP, cái này ít nhất cũng hơn 6000 điểm.

Hiện tại cả phòng đã nhìn không ra bộ dáng, vô số lỗ thủng lõm chỏm. Vô số hạt cát từ trong lỗ thủng chảy ra, phảng phất như có sinh mệnh, tự động tụ tập đến giữa phòng.

Hạt cát rất nhanh thì ngưng tụ, biến thành dáng dấp của Sa Nhân Vương.

Sau khi Sa Nhân Vương phóng đại chiêu, lần nữa khí thế hung hăng đánh với Nguyệt Hạ Cô Lang.

Rống giận liên tục, quả đấm to lớn không ngừng chào hỏi Nguyệt Hạ Cô Lang.

Nguyệt Hạ Cô Lang ra sức tránh né, nắm tay của Sa Nhân Vương căn bản đánh không tới thân thể của Nguyệt Hạ Cô Lang.

Thạch Trung Ngọc xem nồng nhiệt, bất quá hắn phát hiện, nếu như hắn chống lại Nguyệt Hạ Cô Lang, sợ rằng tỷ lệ thắng cơ hồ không có.

Động tác linh xảo, né tránh thuần thục kia, Thạch Trung Ngọc hoài nghi, đao của mình tuyệt đối không thể dính vào thân thể hắn.

Hơn nữa Nguyệt Hạ Cô Lang còn là một Thích Khách, lấy bí mật, ám sát làm chủ, mà không phải minh đao minh thương trực tiếp đối nghịch.

- Người này quá kinh khủng, kỹ thuật giỏi, thực lực mạnh, vì sao mình lại không hay biết!

Thạch Trung Ngọc âm thầm nghĩ, xem ra trong trò chơi vẫn có rất nhiều cao thủ, mình quá tự đại rồi.

Nguyệt Hạ Cô Lang rất nhanh thì đánh HP của Sa Nhân Vương hạ xuống tới 30%, bất quá lúc này thể lực của hắn đã tiêu hao rất lớn. Cũng không biết hệ thống là thiết định thể lực như thế nào, Thạch Trung Ngọc không quá minh bạch.

Hiện tại Nguyệt Hạ Cô Lang đổ đầy mồ hôi, thân thể tránh né mất đi rất nhiều linh xảo.

Rốt cục, Sa Nhân Vương bắt được cơ hội, một quyền đập về phía Nguyệt Hạ Cô Lang.

Nguyệt Hạ Cô Lang nhìn quả đấm to lớn của Sa Nhân Vương đập tới, vội vàng dùng chủy thủ giao ở trước ngực đón đỡ.

Bất quá nắm tay của Sa Nhân Vương không phải ăn chay, mặc dù có chủy thủ ngăn cản, bất quá Nguyệt Hạ Cô Lang vẫn bị đánh mất hơn nửa HP. Dù sao hắn vẫn là Thích Khách lấy công cao phòng thấp máu ít làm chủ.

Nhìn thấy Nguyệt Hạ Cô Lang bị đánh trúng, Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nếu như hắn không hao tổn chút nào giết chết Sa Nhân Vương, như vậy sợ rằng Thạch Trung Ngọc sẽ xấu hổ tự sát.

Bất quá con đường công kích của Thạch Trung Ngọc không giống Nguyệt Hạ Cô Lang. Hoàn toàn là dùng sức đối kháng, dùng thân thể ngạnh kháng. Nếu không hắn có thể trực tiếp buông tha nhiều trang bị gia tăng lực lượng và HP, trực tiếp đổi mẫn tiệp tránh né.

Nguyệt Hạ Cô Lang lại móc ra bình dược thủy màu tím uống, nhất thời HP khôi phục. Hừ lạnh một tiếng, nhìn Sa Nhân Vương nhào tới. Bất quá lần này hắn di chuyển lộ tuyến hình Z, nắm tay của Sa Nhân Vương căn bản không đánh trúng hắn.

Nguyệt Hạ Cô Lang lắc mình vọt tới sau lưng Sa Nhân Vương, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh, nắm hai chủy thủ khẽ quát một tiếng, đâm về phía sau lưng Sa Nhân Vương.

- Chết!

Chủy thủ của Nguyệt Hạ Cô Lang ghim vào trong thân thể Sa Nhân Vương.

Trong thân thể Sa Nhân Vương truyền đến từng tiếng oanh minh, nhất thời kêu gào thống khổ.

Một chiêu này thật sắc bén, dĩ nhiên cắm chủy thủ vào thân thể sau đó bạo tạc, ở trong cơ thể bạo tạc, hoàn toàn là bỏ qua phòng ngự, sợ rằng còn tăng gấp bội.

HP của Sa Nhân Vương nhất thời giảm xuống một phần mười, đã chỉ còn 25w.

Khóe miệng Nguyệt Hạ Cô Lang mỉm cười, hiển nhiên hắn đã thấy thắng lợi trong tầm mắt.

Bất quá Sa Nhân Vương cũng không phải dễ đối phó như vậy, dù sao hắn chính là BOSS cấp 60, nếu như dễ dàng bị một Thích Khách giết chết, chỉ sợ hắn sẽ không có ý tứ đi gặp liệt tổ liệt tông của Sa Nhân tộc.

Sa Nhân Vương nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể muốn nổ tung lên. Hai chủy thủ của Nguyệt Hạ Cô Lang còn cắm ở trong thân thể Sa Nhân Vương, căn bản không có chuẩn bị. Chỉ cảm thấy áp lực trong tay không còn, sau đó một cổ lực lượng cường đại kèm theo thống khổ xuyên tim.

Thân thể Nguyệt Hạ Cô Lang thừa nhận một phần ba lực lượng bạo tạc, trong nháy mắt hóa thành bạch quang, biến mất ở trong phòng.

Lại chết như vậy? Thạch Trung Ngọc nhất thời giật mình, nhân vật chính lại chết như vậy, cũng quá không có ý nghĩa rồi.

Thân thể Sa Nhân Vương lần nữa ngưng tụ, bất quá HP vẫn là 25w, không có khôi phục. Thạch Trung Ngọc nhất thời cảm giác mình lượm được tiện nghi, hưng phấn lao về phía Sa Nhân Vương một kích.

Sa Nhân Vương vừa giết chết Nguyệt Hạ Cô Lang, nhất thời buông lỏng, lại phát hiện một đoàn vụ khí bay tới mình. Cái đầu kia không biết chứa bao nhiêu não, lại không minh bạch vì sao nơi đây sẽ có vụ khí. Kết quả chỉ thấy một nhân loại đột nhiên xuất hiện, chiến đao trong tay tản ra lực lượng cường đại, bổ về phía cổ của mình.

Sa Nhân Vương cảm giác được khí tức tử vong, nhưng phản ứng

của hắn quá chậm.

Thạch Trung Ngọc nắm Chiến Thần Chi Nhận.

- Chiến Thần Nhiệt Huyết!

Chiến Thần Chi Nhận xen lẫn ánh sáng màu vàng, hung hăng chém vào cổ Sa Nhân Vương.

-6514, đáng tiếc 25% bỏ qua phòng ngự chưa ra, nếu không Sa Nhân Vương đã bị miểu sát.

Bất quá Thạch Trung Ngọc không lo lắng, thời điểm Sa Nhân Vương vẫn còn đang ngẩn người, rút Chiến Thần Chi Nhận ra, mượn lực giẫm ở trên vai Sa Nhân Vương, ra sức nhảy dựng lên, toàn bộ thân thể như muốn áp vào trần nhà.

- Vẫn Tinh Nhất Kích!

Thân thể hóa thành một viên lưu tinh, hung hăng đập về phía Sa Nhân Vương.

Chương 881. Thạch Trung Ngọc bị giết

- Chết!

Thạch Trung Ngọc nổi giận gầm lên một tiếng.

Chiến Thần Chi Nhận chém vào đầu Sa Nhân Vương, lần này trong thân thể hiện ra một cổ lực lượng, đầu của Sa Nhân Vương như giấy, bị Thạch Trung Ngọc cắt xuống dưới chân, trực tiếp chia thân thể của Sa Nhân Vương thành hai nửa.

-24141

- Chúc mừng ngài, lĩnh ngộ kỹ năng Nhất Đao Lưỡng Đoạn.

Nhất Đao Lưỡng Đoạn, skill bị động, cấp 1, 1% tỷ lệ trực tiếp phá vỡ tất cả sự vật dưới đao, tạo thành vết thương trí mệnh.

Vết thương trí mệnh? Đó không phải miểu sát sao? Thạch Trung Ngọc đại hỉ, nếu như mình chém BOSS chung cực một trăm đao, không phải là có thể miểu sát?

Suy nghĩ mình một đao chém BOSS cuối cùng thành hai đoạn, Thạch Trung Ngọc nhất thời cười không ngậm miệng được.

Sa Nhân Vương bị Thạch Trung Ngọc chém thành toái cát đầy đất.

Kim tệ, trang bị… gì gì đó rớt đầy đất, Thạch Trung Ngọc hưng phấn muốn đi qua nhặt lên.

Đột nhiên cảm giác phía sau lưng tê rần.

- Ngươi bị người chơi Nguyệt Hạ Cô Lang công kích, Đâm Lưng, HP giảm xuống 4500. Duy trì liên tục 10 giây, mỗi giây giảm 30 điểm HP.

Mẹ kiếp, người này lại chưa chết? Trong lòng Thạch Trung Ngọc cả kinh, vội vàng xoay người vỗ tới một đao.

Nhưng lại chém hụt, phía sau lưng căn bản không có người, vội vàng móc ra một bình hồng dược uống vào.

- Ngươi bị người chơi Nguyệt Hạ Cô Lang công kích, Song Sát, HP giảm 4000 điểm, tốc độ di động giảm 30%, duy trì liên tục 5 giây.

Cháu trai này lại tới phía sau!

Thạch Trung Ngọc không khỏi hoảng sợ tốc độ của đối phương, bất quá lần này hắn không có xoay người, ngược lại bổ nhào về phía trước, lăn mình một vòng mới nhìn lại.

Lại thấy Nguyệt Hạ Cô Lang đang nhanh chóng nhặt lên trang bị của Sa Nhân Vương.

- Ta sát, tiểu tặc vô sỉ!!

Thạch Trung Ngọc nổi giận gầm lên một tiếng, nhanh chóng đanh về phía Nguyệt Hạ Cô Lang. BOSS cấp 60 bạo trang bị, hơn nữa có thể là người chơi thứ nhất giết chết BOSS cấp 60, tỷ lệ ra trang bị cực phẩm tương đối lớn.

Nguyệt Hạ Cô Lang giễu cợt.

- Đệ nhất cao thủ cũng bất quá như vậy, đoạt quái, khôi hài!

- Móa! Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta đoạt quái!

Thạch Trung Ngọc mắng.

Nguyệt Hạ Cô Lang lạnh lùng nói.

- Ta giết Sa Nhân Vương tàn huyết, ngươi qua đây giết, không phải đoạt quái là cái gì?

- Không phải ngươi đã chết rồi sao? Sao thành đoạt quái hả?

Thạch Trung Ngọc kêu lên.

- Có một kỹ năng gọi là 'Ngất', ngươi không biết sao?

Nguyệt Hạ Cô Lang lạnh lùng trừng Thạch Trung Ngọc.

Ngất con mẹ ngươi, Thạch Trung Ngọc vọt thẳng qua, quơ đao chém liền.

Nguyệt Hạ Cô Lang thấy động tác của Thạch Trung Ngọc trăm ngàn chỗ hở, chỉ khẽ cười một tiếng, bước nhanh tiến lên. Chủy thủ tay phải ở thời điểm Thạch Trung Ngọc còn chưa kịp phản ứng, hung hăng xẹt qua cổ họng của hắn.

- Ngươi bị người chơi Nguyệt Hạ Cô Lang công kích, Lau Hầu tuyệt sát, HP giảm 8600.

Thạch Trung Ngọc kinh hãi, cột máu đã sắp trống rỗng! Thế nhưng hiện tại hồng dược vẫn còn ở trong thời gian cold-down.

- Xuy, đây là đệ nhất cao thủ?

Nguyệt Hạ Cô Lang cười lạnh.

- Rác rưởi như thế, còn không ngại nói là đệ nhất cao thủ, may mà ta không có đi tham gia đại hội luận võ, nếu không… An tâm lên đường đi, tay mơ!

Nguyệt Hạ Cô Lang lại đâm qua một chủy thủ, tốc độ kia làm Thạch Trung Ngọc cảm giác mình ngay cả cơ hội giơ tay lên cũng không có, chỉ cảm thấy yết hầu mát lạnh.

- Ngươi bị người chơi Nguyệt Hạ Cô Lang công kích, Lau Hầu, Sinh mệnh không đủ, người chơi tử vong!

Phạm vi nhìn nhất thời rơi vào trong bóng tối.

- Ngươi đã tử vong, xin chờ 2 giờ sau sống lại!

Thạch Trung Ngọc đẩy nắp buồng cabin trò chơi ra, vẻ mặt âm trầm từ trong phòng đi ra, lại thấy lão gia tử đang ngồi ở trên ghế xem Teletubbies.

- Di, Tiểu Thạch, ăn thuốc nổ rồi hả?

Cơ lão gia tử thấy sắc mặt Thạch Trung Ngọc âm trầm, nhất thời kinh ngạc nói.

Thạch Trung Ngọc nằm chết dí ở trên ghế, ngậm miệng không nói.

- Bị các cô nương làm tức giận?

Cơ lão gia tử tiếp tục nói.

- Ai…

Thạch Trung Ngọc than nhẹ, nhìn bóng đèn trên trần nhà.

- Vừa rồi cùng một gia hỏa chiến đấu, ta dĩ nhiên thua!

- Thắng bại là chuyện thường binh gia! Thua thì thua! Có gì đặc biệt hơn người!

Cơ lão gia tử không thèm để ý nói, lại cảm giác khí tức trong thân thể Thạch Trung Ngọc nhất thời có chút không bình ổn.

Trong lòng cả kinh, lại tẩu hỏa nhập ma.

Bất quá lần này Thạch Trung Ngọc lại hít sâu mấy hơi, bình phục lại, than nhẹ nói.

- Phải, xem ra ta là xem nhẹ người trong thiên hạ, ai, ta tính là đệ nhất cao thủ gì chứ!

- Ha hả, kỳ thực từ đâu tới nhiều đệ nhất như vậy.

Lão gia tử nhẹ giọng nói.

- Nhớ năm đó, ta cũng tự nhận là đệ nhất thiên hạ! Thật không nghĩ đến, lần kia lại gặp cao thủ chân chính.

Thạch Trung Ngọc nhất thời dựng lỗ tai lên, lại nghe lão gia tử than nhẹ.

- Một chiêu, chỉ một chiêu! Ta liền thất bại!

Một chiêu?! Thạch Trung Ngọc mở to hai mắt, lão gia tử lợi hại

như vậy, lại bị người khác một chiêu đánh bại?

- Ha hả, ngươi cũng đừng kinh ngạc, cao thủ chân chính trên thế giới này không ở trên mặt nổi!

Cơ lão gia tử nói.

- Cao thủ chân chính, bình thường đều thích ẩn dấu. Bọn họ sẽ không vì danh lợi mà tranh đấu, không vì kẻ yếu mà liều mạng. Một túp lều nhỏ, một mảnh sơn điền, một dòng suối trong, chính là trọn đời rồi! Thải hoa cúc đông ly hạ, thong thả thấy Nam Sơn! Cuộc sống như thế mới là ta hướng tới!

Lão gia tử dừng một chút, tiếp tục nói.

- Ta chỉ là quá bận tâm gia tộc, sợ bọn họ gặp tai nạn mà trong nháy mắt tiêu thất!

- Không có ta, gia tộc này, chỉ sợ không kéo dài được!

Lão gia tử nhẹ giọng nói.

- Ta cũng không còn sống được bao nhiêu năm nữa, aii!

- Lão gia tử, ngài đừng nói như vậy! Ngài là cao thủ Tiên Thiên, làm sao dễ dàng chết như vậy?

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Cao thủ Tiên Thiên thì thế nào, còn không phải trăm năm vừa qua, liền thành đất vàng!

Lão gia tử đưa tay chỉ bầu trời.

- Chân chính bất tử, chỉ có bọn họ!

- Bọn họ?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt.

- Bọn họ là ai?

- Ha hả, thần tiên!

Lão gia tử khẽ cười.

- Có lẽ có, có thể cũng không có. Năm đó ta gặp người kia, cơ hồ là một chân bước vào cánh cửa đó, hiện tại không biết hắn thế nào?

- Hắn rốt cuộc là ai?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

Lão gia tử trầm mặc nói.

- Hắn tự xưng Trương Vô Kỵ.

Thạch Trung Ngọc kém chút phun ra một ngụm máu. Trương Vô Kỵ, vô nghĩa! Một nhân vật trong kiếm hiệp Kim Dung có thể sống ở hiện thực?

Lão gia tử lại nói.

- Ha hả, tuy ta không biết hắn có phải Trương Vô Kỵ trong Kim Dung kia không, thế nhưng hắn thực rất lợi hại! Người ta bội phục duy nhất chính là hắn.

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Lão gia tử, vậy ngài nói một chút đi, vừa lúc hiện tại ta cũng không có sự tình gì, coi như nghe chuyện xưa!

- Hắc, tiểu tử ngươi đó!

Cơ lão gia tử cười mắng, cúi đầu nhớ lại, sau đó chậm rãi nói.

- Lúc đó hình như là năm 1979.

Chương 882. Cao thủ thần bí?

Năm 1979, lão gia tử vừa lúc 50 tuổi. Khi đó hắn gần 50 tuổi, đã trở thành cao thủ Tiên Thiên thứ tư của Hoa Hạ. Trong lúc nhất thời đắc ý phi phàm, dùng Thạch Trung Ngọc mà nói, đó là mặt ngẩng lên trời.

Sau khi trở thành cao thủ Tiên Thiên, lão gia tử liền khiêu chiến khắp nơi, tìm những cao thủ thành danh đã lâu tỷ thí võ thuật.

Dùng Xuân Dương Quyền hắn sáng tạo, dẫn động dục hỏa trong cơ thể, hóa thành lực công kích cường đại nhất. Phải biết thời điểm khí lực con người mạnh nhất, không phải phẫn nộ, cũng không phải thời điểm sống còn, mà là thời điểm cùng khác phái giao hợp.

Dùng dục hỏa dẫn động lực lượng, đây chính là lực lượng cực kỳ cường đại, lão gia tử dồn dập đánh bại những cao thủ thành danh đã lâu. Thậm chí về sau, ngay cả những cường giả Tiên Thiên lớn tuổi hơn lão gia tử cũng bị đánh bại, trong lúc nhất thời ngồi vững bảo tọa Hoa Hạ đệ nhất cao thủ.

Danh tiếng này là cái khái niệm gì, nói là trong 1 tỷ 300 triệu người, không ai đánh thắng được ngươi. Cái danh này, lão gia tử đắc ý thật lâu, chỉ tới một ngày năm 1981, thời điểm hắn đạp thanh ở sâu trong núi, lại gặp một kỳ nhân.

Kỳ nhân kia mặc bố y tự chế, tóc búi cao, rất giống như một cổ nhân. Hắn có một túp lều nhỏ, một vườn rau xanh um. Hơn nữa xung quanh hoàn cảnh mỹ lệ, có thể nói Tiên Phủ ẩn cư.

Lão gia tử thấy người nọ, nhất thời cảm giác một loại lực lượng sâu không lường được. Hắn bình bình đạm đạm đứng ở đó, rõ ràng thấy được, rồi lại không cảm giác được, rất thần bí, lão gia tử nhất thời ngứa ngáy, liền đưa ra ý tỷ thí.

Người nọ khẽ cười cự tuyệt, nhưng não gia tử là Hoa Hạ đệ nhất cao thủ, làm sao còn có người dám ngỗ nghịch ý tứ của hắn,

nhất thời trong lòng nổi lên ngạo khí, trực tiếp ra tay tiến công. Người nọ chỉ khẽ cười, đơn giản giơ tay lên, nhấn xuống một cái. Lão gia tử cảm giác mình như bị một ngọn núi đè nặng, căn bản vô lực nhúc nhích.

Người nọ cười bảo lão gia tử còn là một tiểu hài tử, không biết lượng sức gì gì đó. Lão gia tử nhất thời cảm giác trên mặt không ánh sáng, mình tốt xấu gì cũng là đệ nhất cao thủ, làm sao lại dễ dàng thất bại như vậy.

Vì vậy cung kính cùng người nọ đàm đạo, người nọ tự xưng Trương Vô Kỵ, là người thời kỳ Nguyên mạt Minh sơ, như thế tính toán ra, đây là một lão quái vật.

Trương Vô Kỵ bảo lão gia tử nên tu tâm, đến Tiên Thiên, võ đạo trọng yếu không phải ở lực phá hoại, mà là ở tâm tình. Chờ tâm cảnh của hắn có thể khống chế năng lượng không khí ở xung quanh mười thước, thì trở lại tìm hắn. Nói xong vung tay lên, lão gia tử vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, đã xuất hiện ở địa phương khác.

Chờ qua tìm chỗ cũ, lại không cách nào tìm được.

Trở lại thành phố, lão gia tử nghĩ như thế nào cũng không minh bạch cái gì gọi là khống chế năng lượng không khí, trong không khí sao có thể có năng lượng?

Một bên suy nghĩ lời của người kia, lão gia tử vừa muốn để cho người nhà hạnh phúc. Bọn họ làm gì đều được gia tử ủng hộ, bọn họ trắc trở, lão gia tử sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, Vì vậy, Cơ gia từ từ quật khởi, ở trong 30 năm ngắn ngủi, trở thành một đại gia tộc của Hoa Hạ.

- Ai, đến bây giờ ta cũng không minh bạch, khống chế năng lượng không khí ở xung quanh, đến cùng làm như thế nào khống chế, không khí chung quanh nào có năng lượng gì?

Lão gia tử than nhẹ.

- Lão gia tử, ngài quên chân nguyên trong thân thể chúng ta sao?

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Chân nguyên kia không phải dùng linh khí trong thiên địa chuyển hoá thành sao.

- Ta biết, nhưng khi ta muốn đi cảm ứng thứ kia, lại không cách nào bắt được. Chỉ có ở lúc mình tu luyện, mới có thể mơ mơ hồ hồ cảm ứng được sự tồn tại của chúng!

Lão gia tử có chút vô lực thở dài.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, vội vàng nhắm mắt lại. Ngưng thần tĩnh khí, theo phương pháp của lão gia tử dạy, tiến vào trong nhập định.

Lão gia tử thấy Thạch Trung Ngọc muốn thử xem, cũng ngậm miệng lại, mong đợi nhìn Thạch Trung Ngọc.

Qua một lát, đột nhiên lão gia tử cảm giác không khí quanh thân trở nên nặng nề, cảm giác này giống như một chiêu kia của Trương Vô Kỵ, làm mình không nhúc nhích được, bất quá hiện tại chỉ cảm giác có chút khó chịu mà thôi, hơi vận chuyển chân nguyên liền hóa giải. Bất quá lão gia tử lại kinh ngạc, Thạch Trung Ngọc lĩnh hội được lời nói của Trương Vô Kỵ?

- Lão gia tử, trong không khí nhiều năng lượng như vậy, sao ngài lại không cảm giác được?

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc không hiểu nhìn Cơ lão gia tử.

- Ngạch.? Thật?

Cơ lão gia tử nhất sững sờ, nhắm mắt lại cảm ứng, nhưng cái gì cũng không có.

Vì sao Thạch Trung Ngọc nói cảm thấy, hơn nữa mình còn bị hắn phong tỏa. Nhưng mình lại không cảm giác được?

- Đi! Tiểu Thạch, chúng ta đi tìm vị tiền bối kia!

Cơ lão gia tử hưng phấn nói, kéo Thạch Trung Ngọc đi ra.

- Lão gia tử, không nên vội! Đi ngay bây giờ sao?

Thạch Trung Ngọc nhất thời kêu lên.

- Không có việc gì, cũng không xa!

Nói xong lão gia tử vội vàng kéo Thạch Trung Ngọc chạy ra ngoài.

Thạch Trung Ngọc vội vàng kêu lên.

- Lão gia tử, ít nhất cũng phải nói cho mấy con cọp cái nhà ta một tiếng chứ!

- Không có việc gì, các nàng sẽ gọi điện thoại! Đi! Nhanh!

Thạch Trung Ngọc bị Cơ lão gia tử kéo chạy tới gara, lại thấy một chiếc Ferrari mới tinh, lão gia tử thuần thục khởi động xe, sau đó nói.

- Xe này lúc đầu ta chuẩn bị tặng người, không nghĩ tới bây giờ vừa lúc dùng tới!

Thạch Trung Ngọc nhất thời nổi da gà, tặng người? Cho Nguyệt Lâm đi!

Lão gia tử đạp chân ga, nhanh chóng vọt ra khỏi gara.

Tuy tốc độ này không nhanh, nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn lo lắng hỏi.

- Lão gia tử, ngài biết lái xe không đó?

- Ha ha, chê cười, lão tử ta ngay cả máy bay cũng lái được, nói gì tới lái xe!

Lão gia tử hưng phấn nói.

- Còn nhớ rõ, Giả Diện Kỵ Sĩ năm đó quát tháo toàn bộ giới đua xe ngầm không, kia chính là ta! Ha ha ha, sợ rằng không ai nghĩ tới một lão giả sẽ mang mặt nạ cùng một đám thanh niên đua xe!

Mẹ kiếp, Thạch Trung Ngọc nhất thời chấn kinh, hắn vẫn sùng bái Xa Thần Giả Diện Kỵ Sĩ, lại là lão nhân thoạt nhìn hèn mọn

trước mặt này? Cái thế giới này, hoa cúc đều héo sao?

Lão gia tử không để ý Thạch Trung Ngọc nghĩ vu vơ, ở trong thành thị chạy xe tốc độ cao cũng không phải đùa giỡn, sơ xẩy một chút sẽ chết người. Tuy lão gia tử tự nhận thân thể mình đủ rắn chắc, thế nhưng nếu tai nạn sẽ rất mất mặt. Hoa Hạ đệ nhất cao thủ, xảy ra tai nạn xe cộ, mấy lão nhân kia còn không cười chết!

Lão gia tử vừa duy trì tốc độ 180 km/h, một bên nhìn bốn phía.

Mặc dù xe chạy nhanh, thế nhưng trên cơ bản không ai dám ngăn cản.

Một biển số xe quân khu ít nhất là của thiếu tướng, ai dám ngăn cản?

Rất nhanh, xe thể thao chạy ra khỏi thị khu, chạy về phía vùng ngoại ô.

- Lão gia tử, chúng ta cần chạy bao lâu!

Thạch Trung Ngọc nhìn xung quanh cảnh sắc tiêu điều, hiện tại đã là mùa đông, lá cây đều rơi sạch, từng cành khô trống rỗng làm lòng người bi thương.

- Khoảng 4 giờ!

Lão gia tử cũng không quay đầu lại nói.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi, hiện tại tốc độ đã là 240 km, 4 giờ, 1000 km? Cái này sẽ chạy tới nơi nào?

Bên trong xe nhất thời trầm mặc.

Lão gia tử cảm giác có chút khó chịu, trực tiếp mở TV trên xe.

- Teletubbies, Teletubbies.

Giọng nam thành thục ngây thơ, thương cảm mà dung tục, tràn đầy từ tính rồi lại khiến người ta chán ghét vang lên.

Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy bao tử bốc lên.

- Tiểu gia hỏa, mới như thế đã chịu không được?

Lão gia tử kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu.

- Lão gia tử, có thể đổi kênh khác không?

- Ồ, tùy ngươi!

Lão gia tử tùy ý nói.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp chuyển kênh.

- Teletubbies, Teletubbies.

Vẫn là giọng nam thành thục ngây thơ, thương cảm mà dung tục, tràn đầy từ tính rồi lại khiến người ta chán ghét vang lên.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, sau đó ấn kênh khác.

- Teletubbies, Teletubbies.

Tiếp tục ấn.

- Teletubbies, Teletubbies.

Điên cuồng ấn.

- Teletubbies, Teletubbies.

Thạch Trung Ngọc đã có ý nghĩ ném TV này ra ngoài.

- Lão gia tử, ngài ngoại trừ Teletubbies còn có cái gì khác không?

- Dường như không có!

Lão gia tử cười to nói.

Xe nhanh chóng lao đi, Thạch Trung Ngọc từ từ ngủ thiếp.

Xe chạy hơn hai giờ, đột nhiên vang lên chuông điện thoại.

- Alo, Tiểu Nguyệt hả!

- Gia gia, ngài và Thạch Trung Ngọc ở đâu? Sắp đến giờ cơm rồi!

- Oh, không có việc gì, ông và nó đi ra ngoài có chút việc, các con ăn trước, chúng ta không về kịp đâu!

- Ồ, được, nhớ chú ý an toàn!

Chương 883. Tiền bối Trương Vô Kỵ?!

Nghe thanh âm đã biết là Như Nguyệt gọi tới. Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực, vì sao không gọi cho hắn?

- Lão gia tử, ngài và Nguyệt Lâm kia…

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ tới chuyện này, hỏi.

- A, Nguyệt Lâm hả?

Lão gia tử nhất thời sửng sốt, sau đó nói.

- Đồng chí Nguyệt Lâm rất tốt! Ân, một cô nương rất tốt.

Lạy hồn, còn cô nương, Thạch Trung Ngọc cảm giác có chút không được tự nhiên.

- Lão gia tử, có vẻ như ngài đã 80 tuổi rồi nha!

- Ừm hừ!

Vẻ mặt lão gia tử hạnh phúc lái xe.

- Làm sao?

- Nguyệt Lâm a di, đại khái 40 a!

Thạch Trung Ngọc tiếp tục nói.

- Ừm hừ! Đúng vậy!

Lão gia tử gật đầu.

- Kém hơn 40 tuổi, là hai thế hệ a!

Thạch Trung Ngọc nói.

- Nếu như con trai ngài phải gọi một a di còn nhỏ hơn mình bằng mẹ, ngài nói…

Lão gia tử trực tiếp vỗ tay lái, trừng mắt.

- Nó dám không gọi?!

Được rồi, lão đầu tử này hết thuốc chữa rồi.

Bây giờ Thạch Trung Ngọc đối với lão gia tử càng ngày càng nhìn với cặp mắt khác xưa, có vẻ như sau khi yêu Nguyệt Lâm a di, tâm tính càng ngày càng trẻ.

Bất quá tình hình này, thoạt nhìn cũng quá quái dị. Một lão đầu 80 tuổi, vừa lái xe vừa nghe nhạc, còn uốn éo người, thật là...

Sắc trời dần dần ảm đạm, lão gia tử bật đèn xe, hiện tại xe đã tăng tốc tới 300 km/h, Thạch Trung Ngọc nhìn cây cối không ngừng lướt qua, luôn cảm giác không quá an toàn. Dù sao không phải mình lái, thì sẽ không có niềm tin, khả năng đây cũng là người trời sinh không tín nhiệm người khác, đặc biệt là thời điểm liên quan đến tính mạng.

- Sắp tới rồi, ở trên ngọn núi kia!

Lão gia tử chỉ chỉ phía trước, Thạch Trung Ngọc mở to hai mắt nhìn, nhưng phía trước cũng là một mảnh đen nhánh, thấy không rõ là ngọn núi nào.

Lão gia tử vỗ trán.

- Quên mất, địa phương này ta hết sức quen thuộc, biết rõ đi như thế nào, vật gì ở vị trí nào trên cơ bản đều biết. Không giống ngươi, chờ sau đó liền trực tiếp lên núi, hy vọng vị tiền bối kia vẫn còn ở đó!

Ferrari bị lão gia tử ném ở ven đường, cũng không khóa lại, trực tiếp kéo Thạch Trung Ngọc chạy lên núi.

Thạch Trung Ngọc quay đầu nhìn Ferrari, trong lòng âm thầm nghĩ, ngàn vạn lần đừng có ăn trộm nào. Không phải hắn tiếc tiền, mà là không có xe, lát nữa làm sao trở về?

Lão gia tử giống như rất quen thuộc nơi này, trực tiếp kéo Thạch Trung Ngọc lên núi, xung quanh đen nhánh, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể thấy rõ cái bóng mơ hồ, cũng không biết lão gia tử là làm sao nhìn thấy đường.

- Ôi!

Thạch Trung Ngọc không thấy rõ đường, đầu đụng vào một cây to, buồn bực sờ đầu ai oán.

Lão gia tử hỏi.

- Tiểu Thạch, ngươi đừng nói ngươi không thấy đường nha!

- Thật không thấy a, xung quanh đen nhánh, thấy thế nào được!

Thạch Trung Ngọc buồn bực vuốt trán.

- Ngươi ngu ngốc hả!!

Lão gia tử tức giận mắng.

- Ngươi vận chuyển chân nguyên đến mắt, là có thể nhìn ban đêm! Ta sao lại có một đồ đệ ngu ngốc như vậy chứ!

Ngạch, lão tử đã là Tiên Thiên, hơn nữa lúc đó chẳng phải ngài không có dạy sao?

Trong lòng yên lặng khống chế chân nguyên tụ tập đến trong mắt, cực kỳ thận trọng, không cẩn thận sợ rằng tròng mắt sẽ nổ tung.

May mắn, một cảm giác thanh minh từ trong mắt truyền đến, cảnh tượng chung quanh nhất thời trở nên rõ ràng.

Tuy chỉ là màu đen xám, nhưng so với trước đã tốt hơn nhiều lắm.

Thấy Thạch Trung Ngọc đã nhìn được ban đêm, lão gia tử cũng không nói nhảm, trực tiếp chạy như bay, Thạch Trung Ngọc vội vàng đuổi theo.

Ở trong núi rừng chạy hơn mười phút, lão gia tử rốt cục ngừng lại, bất quá Thạch Trung Ngọc khống chế lực đạo không tốt như vậy, lão gia tử đột nhiên dừng lại, làm hắn không phản ứng kịp đánh vào trên người, khiến đối phương lảo đảo.

Cơ lão gia tử căm tức nhìn Thạch Trung Ngọc, sau đó nhìn sơn lâm trống trải hô.

- Trương Vô Kỵ tiền bối, ngài ở đâu?

Thạch Trung Ngọc bĩu môi, trời tối đen như mực, không có đèn không có máy vi tính, sợ rằng đã ngủ, ngươi tới lúc này, người ta không giận mới lạ.

Cơ lão gia tử đợi nửa ngày, lại không thấy phản ứng, nhất thời có chút ảo não.

- Xem ra tiền bối vẫn không muốn gặp ta!

Thạch Trung Ngọc tò mò nói.

- Lẽ nào hắn đã không ở đây?

- Làm sao có thể?

Cơ lão gia tử nói.

- Ngươi không biết ẩn sĩ, dừng ở một địa phương sẽ không muốn động. Xem ra hôm nay là đi một chuyến vô ích.

Cơ lão gia tử than nhẹ, chuẩn bị kéo Thạch Trung Ngọc trở về. Đúng lúc này, một thanh âm tràn đầy từ tính vang lên.

- Lại là tiểu gia hỏa ngươi, vẫn chưa chịu thua sao, ta không phải nói, chờ ngươi biết làm sao khống chế năng lượng trong không khí lại tới tìm ta?

Nghe được trả lời, Cơ lão gia tử nhất thời đại hỉ, vội vàng nói.

- Tiền bối, tuy ta không hiểu, thế nhưng tiểu gia hỏa bên cạnh ta lại hiểu! Cầu tiền bối hiện thân gặp mặt!

- Ồ?

Thanh âm kia tràn đầy kinh ngạc, sau đó Thạch Trung Ngọc cảm giác toàn thân như bị máy chụp X-quang quét một vòng, nhất thời cúc hoa mát lạnh, cảm giác này quá đau trứng.

- Ha hả, tiểu gia hỏa thật thú vị! Tự mình qua đây!

Thanh âm kia khẽ cười nói.

Cơ lão gia tử vui vẻ, kéo Thạch Trung Ngọc cung kính đi về trước đi.

Thạch Trung Ngọc cũng buồn bực, người này đến cùng ở chỗ nào. Nhưng không nghĩ vừa đi về phía trước mấy bước, cảnh sắc chung quanh nhất thời biến đổi.

Một gian nhà lá đơn sơ, bên cạnh là một vườn rau, một mảnh ruộng nhỏ. Thạch Trung Ngọc nhớ không nổi là cảm giác gì, chỉ thấy như đến nơi ở của tiên nhân. Tuy hết thảy thoạt nhìn cực kỳ đơn sơ, nhưng cảm giác những cung điện sang trọng kia cũng không có biện pháp so sánh. Những cung điện tràn đầy tục khí, mùi tiền tài gì gì đó, ở trước mặt nhà tranh này, cảm giác thật giống như tiểu động vật bài tiết, khiến người ta buồn nôn.

Một người nhìn không ra tuổi tác đứng ở trước cửa, đầu đầy tóc trắng, dùng một sợi dây cỏ đơn sơ cột lại, áo vải không che giấu được khí chất mờ ảo trên người.

Tuy khuôn mặt không có bao nhiêu biểu tình, lại cảm giác như mỉm cười với mình. Đặc biệt là da thịt, Thạch Trung Ngọc cảm giác còn tươi ngon mọng nước hơn cả Dương Tử, nếu không phải có hầu kết, Thạch Trung Ngọc sẽ hoài nghi trước mặt là nữ nhân.

Càng làm Thạch Trung Ngọc kỳ quái là, rõ ràng người kia đứng ở trước mặt, thế nhưng tinh thần lực của hắn quét qua lại không có đối phương tồn tại.

Tinh thần cảm giác là một loại vật rất kỳ diệu, có đôi khi một người chậm rãi đến phía sau ngươi, mặc dù không có tiếng bước chân, không có những thanh âm khác, thế nhưng ngươi vẫn biết có người đến gần.

Người thường cũng sẽ có cảm giác như vậy, càng chưa nói đến cao thủ Tiên Thiên. Hiện tại Thạch Trung Ngọc buông ra tinh thần cảm giác của mình, động tĩnh trong 50 mét đều có thể cảm giác được, trong 20 mét là hoàn toàn có thể quan sát.

Ví dụ như hắn ở trong phòng mình, vẫn có thể cảm giác được các cô nương đang làm gì. Một loại cảm giác cực kỳ kỳ diệu.

Nhưng đã nơi đây, rõ ràng thấy một người đứng ở trước mặt, lại không cảm giác được đối phương tồn tại, làm cho Thạch Trung Ngọc nhất thời có chút khó chịu, thật giống như ngươi rõ ràng có thể nhìn thấy tay của mình, nhưng lại không khống chế được nó. Ngươi bảo nó di chuyển, nó hết lần này tới lần khác không nhúc nhích, cảm giác này là cực kỳ khó chịu.

- Trương Vô Kỵ tiền bối!

Cơ lão gia tử thấy được người nọ, nhất thời kích động kêu lên.

- Ha hả, đã lớn như vậy, lại còn như đứa bé con, đều Tiên Thiên, phải vững chắc tâm cảnh của mình, không nên có cảm xúc ba động quá lớn!

Trương Vô Kỵ nhẹ giọng nói.

Lão gia tử vốn cực kỳ kích động, lại đột nhiên bình tĩnh, như Trương Vô Kỵ có ma lực gì vậy.

- Vài chục năm không thấy, ngươi cũng đã già như vậy rồi!

Trương Vô Kỵ nhìn dáng vẻ của Cơ lão gia tử, nhẹ giọng than thở.

- Nhìn từng người mình quen biết già đi rồi chết, thật là một loại bi ai.

- Tiền bối tuyệt đối có thể sống lâu thiên tuế, phàm nhân chúng ta làm sao có thể so sánh được?

Lão gia tử vội vàng nói.

- Ngươi đó! Ở hồng trần nhiều năm, đã mất đi cường giả chi tâm

mà một Tiên Thiên cảnh nên có!

Trương Vô Kỵ vạch trần trạng thái của lão gia tử bây giờ.

Lão gia tử buồn bã, nhất thời trầm mặc.

- Còn tiểu gia hỏa ngươi!

Trương Vô Kỵ nhìn về phía Thạch Trung Ngọc.

- Mặc dù có trái tim xao động, thế nhưng tâm tư thuần khiết, không bị năm tháng tà ác ô nhiễm. Bất quá gần đây chuyện phòng the quá nhiều, thanh niên nha, phải biết tiết chế!

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc đỏ lên, có chút xấu hổ, không nghĩ tới lại bị Trương Vô Kỵ nhìn ra, bất quá người này cũng quá biến thái đi! Liếc mắt liền nhìn ra gần đây chuyện phòng the của ta quá nhiều?

Trương Vô Kỵ giống như biết Bạch Thạch Trung Ngọc nghĩ gì, khẽ cười.

- Ngày hôm nay đến chỗ ta, chính là vì tiểu gia hỏa này sao?

Lời này là nhìn Cơ lão gia tử nói.

Cơ lão gia tử vội vàng gật đầu.

- Ngày hôm nay đột nhiên nhắc tới vấn đề tiền bối nói với ta, kết quả hắn đơn giản liền hoàn thành!

- Ồ?

Ánh mắt Trương Vô Kỵ sáng lên, trực tiếp đi về phía Thạch Trung Ngọc.

- Đưa tay ra đây!

Nghe Trương Vô Kỵ nói, Thạch Trung Ngọc ngoan ngoãn đưa tay ra, bị người lấy giọng nói như ra lệnh, nếu là trước kia, sợ rằng Thạch Trung Ngọc sẽ nổi đóa, nhưng bây giờ tâm lý lại không có chút mâu thuẫn, ngoan ngoãn đưa tay ra.

Chương 884. Tiên Ma?

Trương Vô Kỵ vươn tay, nhẹ nhàng dùng ngón cái và ngón trỏ nắm mạch môn của Thạch Trung Ngọc, cúi đầu giống như đang suy tư cái gì.

- Ừm?

Ánh mắt Trương Vô Kỵ càng sáng hơn, tay kia cũng vươn ra, từ bả vai một đường mò xuống cánh tay, sau đó là ngực.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc mát lạnh, Trương Vô Kỵ này sẽ không có ham mê đặc thù gì chứ!

Thời điểm Thạch Trung Ngọc nghĩ loạn thất bát tao, Trương Vô Kỵ ngừng tay, khen ngợi nói.

- Không tệ, không tệ!

- Tiền bối, cái gì không tệ?

Tuy lão gia tử minh bạch Trương Vô Kỵ là đang sử dụng tuyệt học nắn cốt thất truyền đã lâu, nhưng vẫn không minh bạch Trương Vô Kỵ nói không tệ là có ý gì.

- Đó là một hạt giống tu luyện tốt!

Trương Vô Kỵ khen ngợi nói, bất quá lại thở dài.

- Bất quá không thích hợp đạo của ta! Hơn nữa dường như chính ngươi cũng tu luyện tâm pháp gì? Cực kỳ bá đạo!

- À?

Thạch Trung Ngọc lơ ngơ, không biết Trương Vô Kỵ đang nói cái gì.

- Đạo gì? Ta tu luyện là Minh Hồng tâm pháp trong trò chơi.

- Minh Hồng?!

Trương Vô Kỵ nhất thời mở to hai mắt.

- Tại sao là tâm pháp đó! Trò chơi? Ngươi nói là trò chơi gì?

- Ngạch, đúng vậy!

Thạch Trung Ngọc cảm giác trên người Trương Vô Kỵ đột nhiên bạo phát ra một áp lực rất mạnh, vội vàng kể ra sự tình Thần Lâm.

Trương Vô Kỵ cau mày, dường như có chuyện gì đó làm hắn phải suy ngẫm. Thạch Trung Ngọc có chút kỳ quái quay đầu nhìn lão gia tử, lại phát hiện lão gia tử cũng không hiểu ra sao.

- Xem ra mấy lão quái vật năm đó vẫn chưa từ bỏ ý định!

Trương Vô Kỵ thở dài, sau đó chậm rãi nói.

- Minh Hồng tâm pháp thật ra là một bộ Ma Công!

- Gì?!

Thạch Trung Ngọc nhất thời mở to hai mắt nhìn, cái này, cái này lúc nào thành Ma Công, có vẻ như Ma Công luôn không phải đồ tốt gì nha.

- Ha hả, tiểu gia hỏa, đừng kinh ngạc như vậy, kỳ thực Ma Công này cũng chỉ là trận doanh đối lập nhau nói mà thôi.

Trương Vô Kỵ cười nói.

- Kỳ thực ta đã không tính là người tập võ chân chính.

Theo Trương Vô Kỵ chậm rãi kể lại, một thế giới mới tinh khác xuất hiện ở trước mặt Thạch Trung Ngọc.

Kỳ thực trên thế giới này, ở trước đây thật lâu còn có một đám người khác, những người này mạnh hơn cường giả Tiên Thiên không biết bao nhiêu lần, bọn họ xưng là tu sĩ, cũng chính là những người tu luyện thành tiên.

Nếu như nói Tiên Thiên tương đương với bom nguyên tử, như

vậy tu sĩ chính là vũ khí vũ trụ. Tu sĩ cường đại, hoàn toàn có thể dựa vào thực lực của mình phi hành ở trên trời, thậm chí lao ra Trái Đất, bay đến trong chân không, bất quá những tu sĩ này lại chia làm hai loại khác nhau.

Một loại không màn danh lợi, khắc chế dã tâm của mình, chuyên tâm muốn vô vi mà thuận thiên, thành tựu đại đạo, loại tu sĩ này tự xưng là Tiên.

Một loại khác lại cho rằng đại đạo ở chỗ nghịch thiên, không khắc chế dục vọng của mình, muốn làm cái gì thì làm cái đó. Loại tu sĩ này, được xưng là Ma.

Trong các tu sĩ Tiên Ma, đều có thành tựu riêng. Ở trong Ma, sinh ra một cường giả thực lực mạnh mẽ, chỉ bằng một cây đao, chiến Tiên Ma không người địch thủ. Hơn nữa người này lại có chút nhiệt huyết, không quen nhìn sự tình bất công, làm người lại điên cuồng.

Lúc ấy trong Ma đạo, nhi tử của một tông chủ có thế lực bởi vì tùy ý lăng nhục nữ tử phàm nhân, bị mọi người chỉ trích, nhưng bởi vì hậu trường cứng rắn, không người dám chọc. Bất quá vị cường giả này lại trực tiếp xách đao tới cửa, ngay trước mặt cả tông môn chém đầu gia hỏa kia. Sau đó ở dưới mọi người vây công cười to rời đi.

Người này thực lực mạnh mẽ, tên họ thật đã không ai biết, chỉ có xưng hô do mọi người đặt là Cuồng Đao. Mà tâm pháp tu luyện của Cuồng Đao, chính là Minh Hồng tâm pháp .

- Vậy sau đó thì sao, Cuồng Đao như thế nào?!

Thạch Trung Ngọc nghe người kia xưng là Cuồng Đao, không khỏi nghĩ tới nghề nghiệp của mình.

- Sau đó...

Trương Vô Kỵ khẽ cười.

- Có người nói Cuồng Đao một đao trảm phá hư không, đến một thế giới khác, lưu lại một bản Minh Hồng tâm pháp, làm cho vô số người tranh nhau tu luyện.

Nói đến đây, Trương Vô Kỵ cười khổ.

- Chẳng những không một người thành công, ngược lại tẩu hỏa nhập ma, trở thành một người điên, làm giới tu sĩ nghênh đón một trận đại tai nạn. Những người điên kia thực lực tăng vọt, không sợ sinh tử. Toàn bộ giới tu sĩ ở trong sự kiện kia chết hơn phân nửa. Giới tu sĩ trải qua sự kiện lần đó mà từ từ suy bại, cho tới bây giờ, chỉ sợ chỉ còn một mình ta.

- Tê!

Thạch Trung Ngọc sợ hãi.

- Còn ta thì sao? Ta tu luyện Minh Hồng tâm pháp, có thể cũng điên hay không?

Trương Vô Kỵ khẽ cười nói.

- Ngươi nghe ta nói hết đã, sau sự kiện đó, Tiên Ma cùng nhau nghiên cứu Minh Hồng tâm pháp, cuối cùng phát hiện ra nguyên nhân cốt lõi. Người tu luyện công pháp này, phải có thực lực Tiên Thiên, nhưng lại không tu luyện qua bất luận tâm pháp gì. Không có thực lực Tiên Thiên tu luyện, sẽ bạo thể mà chết. Có thực lực nhưng trước đó tu luyện qua tâm pháp khác sẽ tẩu hỏa nhập ma trở thành người điên. Ngươi nói, làm sao có người có thể đến Tiên Thiên nhưng không tu luyện bất luận tâm pháp gì chứ?

Ngạch, Thạch Trung Ngọc hết chỗ nói rồi, có vẻ như, mình là không biết chuyện gì xảy ra trở thành Tiên Thiên, hơn nữa tu luyện công pháp này cũng không có sự tình gì.

Cái này là tình huống gì a?

- Ta nghe ngươi nói tới trò chơi, mới hiểu ra một điểm.

Trương Vô Kỵ nhẹ giọng nói.

- Trò chơi kia, chắc là dụ người tiến vào trong mộng cảnh, ngươi ở trong mộng tu luyện, nhưng lại không liên quan tới thân thể. Chắc là vì một vài cơ duyên đặc thù nào đó, để cho ngươi luyện thành tâm pháp này, lại không có bạo thể, trực tiếp thành tựu Tiên Thiên. Thế nhưng bởi vì hấp thu năng lượng không đủ, cho nên

dẫn đến dáng vẻ của ngươi bây giờ.

- Tâm tình bất ổn, chân nguyên không đủ, biến thành bán Tiên Thiên!

Bán Tiên Thiên chẳng phải cũng là Tiên Thiên sao, Thạch Trung Ngọc bĩu môi.

- Vậy về sau ta có nguy hiểm gì hay không?

- Nếu như ta đoán không sai, ngươi sẽ không có nguy hiểm gì, bất quá chỉ sợ sẽ có cái gì đó đang chờ ngươi, trong trò chơi không giải thích được xuất hiện Minh Hồng tâm pháp, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao.

Nghe không có sự tình gì, Thạch Trung Ngọc an tâm, còn vì sao trong trò chơi xuất hiện thứ này, hắn mới lười xía vào.

- Trương Vô Kỵ tiền bối!

Thạch Trung Ngọc có chút thấp thỏm sờ mũi.

- Cái này, ta có chuyện này muốn nhờ ngài giúp.

- Ha hả, nói xem!

Trương Vô Kỵ cười hỏi.

- Là như vậy, ngày hôm nay ở trong game, ta thua một người.

Thạch Trung Ngọc kể lại sự tình hôm nay.

- Oh? Ngươi là muốn học kỹ xảo chiến đấu?

Trương Vô Kỵ kinh ngạc hỏi.

- Vâng!

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

- Mong tiền bối chỉ đạo!

Chương 885. Quơ đao

Thạch Trung Ngọc mong đợi nhìn Trương Vô Kỵ, nhưng không nghĩ tới Trương Vô Kỵ lắc đầu, khẽ thở dài.

- Nếu như ngươi muốn học Trường Sinh Thuật, ta còn có thể chỉ đạo ngươi, thế nhưng chiến đấu…

Trương Vô Kỵ dừng một chút.

- Chiến đấu không phải thế mạnh của ta, hơn nữa phương thức chiến đấu của chúng ta không giống ngươi. Chúng ta thuộc về Tiên, mà ngươi, thì là Ma.

- Vậy ta nên làm như thế nào?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Nếu như ngươi theo không kịp tốc độ của người khác mà nói, đó là bởi vì ngươi còn chưa lĩnh ngộ được một đồ vật trọng yếu.

Trương Vô Kỵ cười nói.

- Sở dĩ Cuồng Đao mạnh như vậy, chính là vì lĩnh ngộ 'Thế'.

Thế?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, cái này thường nghe người ta nhắc tới, nhưng không có chân chính gặp qua.

- Ha hả.

Thấy Thạch Trung Ngọc nghi hoặc, Trương Vô Kỵ khẽ cười.

Trong lúc bất chợt, Thạch Trung Ngọc cảm giác Trương Vô Kỵ ở trước mặt biến thành một ngọn núi, một ngọn núi không thể vượt qua, một ngọn núi chỉ có thể nhìn lên mà không dám tiết độc. Núi này cao, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy mình nhỏ bé giống như con kiến, không dám có bất luận ý niệm phản kháng nào.

Trong lúc bất chợt, ngọn núi khuynh đảo xuống, Thạch Trung Ngọc cảm giác như thiên băng địa liệt, một cổ áp lực cường đại làm cho hắn cảm thấy tử vong khủng bố.

Khi ngọn núi khuynh đảo, toàn bộ áp lực tiêu thất, nhưng toàn thân Thạch Trung Ngọc đã tràn đầy mồ hôi.

- Đây là thế?

Thạch Trung Ngọc như mệt lả.

Trương Vô Kỵ gật đầu, cười nhạt nói.

- Đây là Tiên thế, mà Ma lại bất đồng. Nếu như nói Tiên thế là một ngọn núi, một con sông, khiến người ta không dấy lên được ý niệm phản kháng. Như vậy Ma chính là một cây đao, một chiến phủ, khiến người ta sợ vỡ mật, thực lực giảm xuống, thậm chí không có một chút thực lực. "Thế" của Cuồng Đao vừa ra, người dưới đao, bất kể là ai, đều bị khí tràng cường đại áp bách, không thể nhúc nhích, Cuồng Đao vừa ra, chỉ có thể liều mạng. Thế nhưng luận thực lực, ai có thể liều qua Cuồng Đao. Trên cơ bản chỉ một chiêu, một chiêu bại địch.

- Vậy ta làm sao mới có thể học được thế?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

- Cái này phải tự lĩnh ngộ, phong cách hành sự một người bất đồng, hiệu quả của thế cũng bất đồng. Kỳ thực thế, chính là một loại tín niệm kiên định của mình. Tỷ như ngươi tin tưởng mình, tin tưởng đao của mình, ngươi tin tưởng vững chắc, một đao này chém xuống, không người có thể tránh, không người có thể địch. Kiên định tín niệm làm cho cả không gian chung quanh phát sinh cộng minh, như vậy đao kia chém xuống, sẽ không người có thể tránh, không người có thể địch.

Trương Vô Kỵ nhẹ giọng nói.

- Nói như vậy, ta ngược lại nghĩ tới một biện pháp!

- Biện pháp gì!

Ánh mắt Thạch Trung Ngọc sáng lên, vội vàng hỏi.

Trương Vô Kỵ từ trong ống tay áo rút ra một thanh đại đao màu bạc.

- Túi không gian?

Thạch Trung Ngọc nhìn động tác quen thuộc kia, kinh hô một tiếng. Đây là hiện thực a, làm sao lại có túi không gian?

- Tụ Lý Càn Khôn mà thôi, tiểu thuật pháp.

Trương Vô Kỵ không thèm để ý nói, sau đó ném đại đao cho Thạch Trung Ngọc.

Đại đao vừa đến tay, Thạch Trung Ngọc cảm giác trầm trọng, đao này, chỉ sợ cũng phải hai mươi mấy cân.

- Quơ đao chém ta!

Trương Vô Kỵ nói.

- Gì?

Thạch Trung Ngọc nắm đao, nghe Trương Vô Kỵ nói mà không biết làm sao.

- Ta nói, quơ đao chém ta!

Trương Vô Kỵ tiếp tục nói.

Thạch Trung Ngọc khó xử, đây không phải trò chơi, sao có thể tùy tùy tiện tiện chém người, cau mày nói.

- Ta, ta không hạ thủ được.

Trương Vô Kỵ khẽ cười.

- Là cái gì để cho ngươi không hạ thủ được? Luật pháp thế gian? Đạo đức? Hay là ngươi khiếp đảm?

- Không phải.

Thạch Trung Ngọc nói, nhưng nhìn ánh mắt như sao sáng của Trương Vô Kỵ, nhất thời cảm giác như trong lòng bị nhìn sạch sẽ.

- Một Chiến Sĩ, nếu như ngay cả dũng khí quơ đao cũng không có, thì sao có thể đối mặt địch nhân?

Trương Vô Kỵ quát lớn.

Nhưng Thạch Trung Ngọc cứ nhìn Trương Vô Kỵ, đao trong tay như nặng vạn cân, chỉ cầm cũng cảm giác mệt mỏi. Trương Vô Kỵ đứng ở trước mặt hắn, hắn cảm giác cầm đao là sỉ nhục, là khinh nhờn đối phương.

- Muốn rút lui? Đây chính là Cuồng Đao? Đối mặt một người ngay cả dũng khí động đao cũng không có, ngươi cũng không cảm thấy ngại nói là Cuồng Đao?

Trương Vô Kỵ khẽ cười, nụ cười kia cực kỳ miệt thị.

Lão gia tử ở bên cạnh nhìn Thạch Trung Ngọc, miệng giật giật, vừa định nói, lại cảm giác một cổ áp lực vô hình vây khốn mình, đừng nói nói chuyện, ngay cả miệng cũng không nhúc nhích được.

- Nhìn dáng vẻ của ngươi, giống như một tiểu bạch kiểm, ngươi là đàn ông sao? Là nam nhân sao không dám động thủ!

Thanh âm của Trương Vô Kỵ càng lúc càng lớn, phảng phất như toàn bộ thế giới chỉ còn lại thanh âm kia, mỗi một chữ mỗi một từ đều vang vọng ở trong đầu.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc mờ mịt, trong lòng giãy dụa đến cực hạn. Hắn biết mình như vậy là không đúng, nhất định phải quơ đao. Nhưng mình làm sao cũng không có dũng khí vung ra một đao kia, thiếu một loại cảm giác. Đúng, là cảm giác quơ đao, quơ đao cần cảm giác sao? Ta dường như thiếu một lý do xuất đao, thế nhưng xuất đao phải có lý do sao?

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc lúc đỏ lúc trắng, biến hóa cực kỳ lớn, thoạt nhìn có chút khủng bố.

Trương Vô Kỵ không nói chuyện kích thích Thạch Trung Ngọc nữa, hiện tại Thạch Trung Ngọc đã đến thời khắc mấu chốt, phía

trước kích thích cộng thêm vừa rồi hắn nói, kế tiếp phải nhìn đối phương đi ra ma chướng trong lòng.

Quơ đao cần cảm giác? Đúng, ta hẳn là cần cảm giác quơ đao, ta vì cái gì mà quơ đao đây? Tiền? Quyền? Sắc? Danh? Không phải, đều không phải, ta có phải là vì trảm phá tất cả mà quơ đao không, đao của ta tuyệt đối có thể trảm phá tất cả, đã như vậy, ta cần gì phải quơ đao? Có cái gì có thể ngăn cản đao của ta sao? Không phải! Không có! Không có gì cả, ở dưới đao của ta! Hết thảy ngăn cản, tất cả phòng ngự đều vô hiệu!

Lý do quơ đao! Ta cần gì lý do! Ai có thể hỏi ta lý do! Ai có quyền lợi hỏi ta lý do! Lão tử thích quơ đao thì quơ đao, hỏi lý do?! Ngươi không xứng!!!

- A!!!

Thạch Trung Ngọc nổi giận gầm lên một tiếng, gân xanh hằn đậm, tay nắm trường đao chậm rãi nâng lên.

Ngay lúc đó, một cỗ khí thế mạnh mẻ áp chế toàn bộ không gian. Cơ lão gia tử bị hai tầng áp lực chấn thổ huyết. Thạch Trung Ngọc chậm rãi nâng đao, thoạt nhìn cảm giác rất chậm, thế nhưng hết thảy lại phảng phất như nhanh đến cực hạn, nhấc tay một cái, đao phảng phất như trực tiếp cắm ở giữa thiên địa.

Tay vừa rơi xuống, đao mang theo khí thế bàng bạc, giống như thiên địa rống giận, như trời muốn sụp. Trời sập, có thể tránh nơi nào?

Một đao chém xuống, ai có thể ngăn cản! Không có ai!

- Không ai có thể ngăn cản đao của lão tử!!!!

Thạch Trung Ngọc hét lớn, ánh mắt trừng như chuông đồng. Hai tay cầm đao, nhìn Trương Vô Kỵ chém xuống.

Chương 886. Một đao kinh thiên

Sắc mặt Trương Vô Kỵ nhất thời ngưng trọng, hắn không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc đột nhiên bạo phát một đao lại có uy lực như thế.

Nếu không cẩn thận, một đao này hoàn toàn có thể uy hiếp được tính mạng của mình.

Trương Vô Kỵ vung tay lên, một cái khiên làm bằng đồng đột nhiên xuất hiện ở trước người, cái khiên vừa xuất hiện, trong nháy mắt cao tầm một người, trực tiếp ngăn trở lấy đại đao.

- Oanh!

Phảng phất như đất bằng dậy sóng, khí lãng mạnh mẽ lấy vị trí va chạm làm trung tâm bắn ra. Cơ lão gia tử bị sóng khí đánh bay ra ngoài.

Pháp Thuẫn bị Thạch Trung Ngọc công kích, từ trung gian xuất hiện vết rách giống như mạng nhện, ngay sau đó trực tiếp vỡ vụn ra.

Bất quá bởi vì Pháp Thuẫn ngăn cản, lực lượng một đao này của Thạch Trung Ngọc cũng dùng hết, Trương Vô Kỵ bình yên vô sự đứng tại chỗ, bất quá hai chân lâm vào mặt đất, cả người thoạt nhìn lùn hơn nửa cái đầu.

Thạch Trung Ngọc chậm rãi thu đao, như chó thở hổn hển, trên người tất cả đều là mồ hôi, ngay cả chân cũng có chút run rẩy, hiển nhiên một đao này đã dùng hết toàn lực, hiện tại cũng mệt lả.

Trương Vô Kỵ nhìn cái khiên vỡ vụn đầy đất, nhất thời cười khổ, tấm thuẫn này là hắn dùng vài chục năm luyện chế thành. Nếu như dựa theo súng ống của thế giới này, sợ rằng hoàn toàn có thể ngăn được đạo đạn oanh tạc. Lại không nghĩ rằng bị Thạch

Trung Ngọc chém nát.

- Rất tốt!

Trương Vô Kỵ hơi chút tiếc hận, sau đó nhìn Thạch Trung Ngọc khen ngợi nói.

Thạch Trung Ngọc liếc mắt, hiện tại hắn toàn thân thoát lực, ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói, nếu như không phải ý chí kiên trì, chỉ sợ hiện tại hắn đã trực tiếp ngã xuống.

Lão gia tử cũng từ dưới đất đứng lên, lực lượng vừa rồi đã làm cho hắn nội thương. Vẻ mặt khổ sáp và vui mừng nhìn Thạch Trung Ngọc, trong lòng cảm giác nói không ra lời.

- Được rồi, ăn cái này đi!

Trương Vô Kỵ từ trong tay áo lấy ra một cái bình nhỏ, đổ ra một viên dược hoàn nhét vào trong miệng Thạch Trung Ngọc, sau đó lại ném cho Cơ lão gia tử một viên.

Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy mùi thảo dược thơm ngát từ trong miệng tan ra, dược hoàn hầu như trong nháy mắt hóa thành thanh khí lan toàn thân, cả người nhất thời sảng khoái, vừa rồi một kích kia tiêu hao hết thể lực và chân nguyên nhanh chóng khôi phục. Chỉ chốc lát, đã cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng.

Cơ lão gia tử kiến thức nhiều hơn Thạch Trung Ngọc, vẻ mặt may mắn ăn dược hoàn, đây cũng không phải dược hoàn thông thường, mà là tiên đan! Mình lại có thể ở sinh thời ăn một viên tiên đan, Cơ lão gia tử nhất thời hạnh phúc muốn té xỉu, vội vàng ngậm tiên đan vào miệng.

Vừa rồi bị thương, lục phủ ngũ tạng được thanh khí trị liệu, hoàn hảo như lúc ban đầu. Thậm chí ngay cả một ít bệnh kín trong thân thể cũng ở dưới thanh khí trợ giúp hoàn toàn khỏi hẳn. Lão gia tử chỉ cảm thấy hiện tại như về tới lúc còn trẻ, thân thể cực kỳ cường tráng.

- Thế nào, tiểu gia hỏa, ha hả, hiện tại cảm giác như thế nào?

Trương Vô Kỵ quan tâm nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc hưng phấn gật đầu.

- Ta dường như minh bạch những thứ kia, cám ơn ngài chỉ đạo!

Nói xong muốn hành lễ cho Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ cười vung tay, Thạch Trung Ngọc làm sao cũng không bái xuống được, chỉ phải bất đắc dĩ ngồi dậy.

- Ngươi minh bạch thì tốt rồi, sợ rằng nếu Cuồng Đao kia biết có truyền nhân mà nói, sẽ hưng phấn đến trực tiếp từ thế giới kia Phá Toái Hư Không trở lại!

Trương Vô Kỵ cười nói.

- Tiểu tử ngươi tiềm lực rất lớn, ngay cả ta cũng thấy không rõ thành tựu của ngươi sau này, bất quá ngươi phải nhớ kỹ, tuy ngươi tu Ma, thế nhưng nghịch thiên không có nghĩa là làm càn giết chóc. Cho dù là Cuồng Đao, cũng sẽ không tùy ý hạ thủ với phàm nhân. Cộng thêm giết chóc chỉ biết dính qua nhiều nghiệp lực, đến lúc đó nửa bước khó đi!

Thạch Trung Ngọc vội vàng gật đầu.

- Được rồi, ngày hôm nay chuyện của các ngươi chấm dứt. Bất quá ta có một sự tình, các ngươi nên chú ý một chút.

Trương Vô Kỵ nói.

- Vừa rồi tiểu gia hỏa ngươi nói sự tình trò chơi, ta nghĩ chỉ sợ không đơn giản như vậy. Ở trong đó, ta cảm thấy kia là một thế giới chân thật! Chỉ bất quá bị những cường giả kia dùng kỹ thuật đặc thù che giấu, thế nhưng trụ cột vẫn là một thế giới chân chính. Ta nghĩ ở thời điểm các ngươi càng ngày càng cường đại, sẽ càng cảm giác độ chân thật của trò chơi kia tăng cao!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Không sai, lúc vừa bắt đầu, trong trò chơi sẽ không chảy mồ hôi, nhưng bây giờ chiến đấu sẽ cảm giác thể lực tiêu hao, từ từ chảy mồ hôi.

- Vậy là không sai rồi!

Trương Vô Kỵ gật đầu.

- Sợ rằng phương diện này có vấn đề gì đó, cho nên ngươi cần phải chú ý.

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

Lần nữa cảm tạ Trương Vô Kỵ, Cơ lão gia tử mang theo Thạch Trung Ngọc ly khai.

Vừa đi ra mấy bước, túp lều nhỏ liền trực tiếp biến mất, lần nữa biến thành đất rừng.

Thạch Trung Ngọc cảm thấy ngày hôm nay trải qua tất cả phảng phất như một giấc mộng. Tiên Ma thời kỳ Thượng Cổ, những người giống như thần tiên kia lại chân chính tồn tại.

Hơn nữa lần này thực lực đại tăng, Thạch Trung Ngọc cảm giác nếu như gặp lại Nguyệt Hạ Cô Lang, sợ rằng Nguyệt Hạ Cô Lang tuyệt đối sẽ bị mình một đao miểu sát.

Đây cũng không phải tầng thứ bình thường chiến đấu, dù thân thủ của Nguyệt Hạ Cô Lang lợi hại hơn nữa, cũng chỉ là một phàm nhân.

Dọc theo đường đi, hai người cũng không nói gì. Thạch Trung Ngọc dư vị cảm giác vừa rồi, mà lão gia tử thì nghĩ đến sự tình khác.

Hắn không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc tiến bộ nhanh như thế, khi đó đột phá Tiên Thiên đã đủ hắn kinh ngạc, hiện tại sợ rằng đã vượt xa mình.

Vừa rồi một đao nổ nát tấm thuẫn của Trương Vô Kỵ, lão gia tử tự nhận, tuyệt đối không tiếp nổi. Nếu như một đao kia của Thạch Trung Ngọc bổ về phía mình, thì trăm phần trăm sẽ chết.

Sau này Tiểu Thạch trưởng thành, bất khả hạn lượng!

Hai người xuống núi, lại phát hiện bên cạnh Ferrari vây quanh

năm sáu thanh niên bất lương, đang cầm cây nạy cửa xe.

- Mẹ kiếp! Nếu tới chậm, xe này sẽ bốc hơi!

Thạch Trung Ngọc thấy tình huống này nhất thời khó chịu.

Từ từ đi về phía mấy người kia, hiển nhiên mấy tên kia không có năng lực nhìn ban đêm, không nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đến.

- Chào, bạn thân, có cần ta hỗ trợ hay không?

Thạch Trung Ngọc khẽ cười nhìn năm người kia nói.

Năm tên kia nhất thời hoảng sợ, đang làm chuyện xấu vốn là chột dạ, kết quả đột nhiên bên cạnh toát ra một người, sợ đến thiếu chút vỡ mật.

Chương 887. Trộm xe

Năm người cả buổi mới hồi phục tinh thần lại, thấy chỉ có một mình Thạch Trung Ngọc, nhất thời không khách khí.

- Cút xa một chút!

Một thanh niên tóc vàng vừa ngậm thuốc lá, vừa kêu lên nói.

Năm người này cũng thật có ý tứ, đầu đủ mọi màu sắc, màu vàng, màu đỏ, màu xanh, màu tím, màu lam.

- Ta nói, các ngươi muốn mở cửa xe cũng không phải như vậy nha, Ferrari là xe thể thao cao cấp, vạn nhất xúc động hệ thống báo cảnh sát bên trong, các ngươi liền xong đời!

Thạch Trung Ngọc cười nói.

Hoàng Mao sửng sốt, hiển nhiên bị Thạch Trung Ngọc hù dọa.

- Xe này có hệ thống báo cảnh sát?

Thạch Trung Ngọc gật đầu, rút ra một điếu thuốc châm lửa.

- Dĩ nhiên, chỉ cần ngươi dùng khí lực quá lớn, hệ thống báo cảnh sát sẽ khởi động, đến lúc đó cảnh sát ở gần đây sẽ tới, đồng thời coi như các ngươi cạy ra, cũng không có biện pháp khởi động, đây là khóa thanh âm. Còn nữa, coi như các ngươi thông qua khóa thanh âm, lái xe đi, thế nhưng chiếc xe này đã được gắn định vị. Chỉ cần người mất báo tin, xe này sẽ khởi động hệ thống định vị DPS, sau đó khóa kín cửa xe, đến lúc đó ngươi muốn chạy cũng không chạy được!

- Con bà nó!! Xe này cũng quá cao cấp đi!

Hoàng Mao nhất thời kinh hô.

- Xem ra ngươi là cao thủ trong giới này, ngươi giúp một chút, xe này là ta mới mua, cái gì cũng không hiểu!

Thạch Trung Ngọc bật cười, đã như vậy còn là nói mình mua.

Cười lắc đầu.

- Hiện tại trộm xe, là một môn kỹ thuật cao!

Nói xong lấy chìa khóa xe ra, ở trên chìa khóa nhẹ nhàng ấn xuống một cái.

Đô đô!

Trong xe nhẹ nhàng vang lên thanh âm, khóa cửa xe tự động thu hồi.

- Thế nào, cao cấp không?

Thạch Trung Ngọc khẽ cười.

- Thứ này là ta bỏ ra giá rất cao mới mua được.

Hoàng Mao nghi ngờ nhìn vật trong tay Thạch Trung Ngọc, bất quá vì trời tối, nên nhìn không rõ ràng.

- Được rồi, xe đã mở, hiện tại phải làm cái gì đây?

Thạch Trung Ngọc hỏi tiếp.

Hoàng Mao sửng sốt, nhìn Thạch Trung Ngọc một chút, lại nhìn bốn phía. Sau đó không kiên nhẫn nói.

- Ngươi cho ta vật kia, sau đó có thể cút!

- Thứ này rất đắt a!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc không bỏ nói.

- Dựa vào, bao nhiêu tiền, lão tử nửa giá mua, không thành vấn đề?

Lục Mao ở bên cạnh trực tiếp kêu lên.

Thạch Trung Ngọc vươn năm ngón tay.

- 500...

- ***, chỉ 500 tệ ngươi cũng không cảm thấy ngại léo nha léo nhéo, Lục Mao, cầm 250 cho hắn!

Hoàng Mao không nhịn được vung tay lên, muốn đi kéo cửa xe.

- Hắc hắc, ta nói không phải 500 tệ!

Thạch Trung Ngọc cười tà.

- 5 triệu, bất quá may mắn không phải USD. Hắc hắc, cho 250 vạn Nhân Dân Tệ là đủ rồi!

- Má! Dám trêu chọc chúng ta! Cái đồ chơi nhỏ kia cũng giá 5 triệu, ngươi mua vé số sao, cút! Nếu không cẩn thận ca đánh ngươi!

Tử Mao kiêu ngạo đẩy Thạch Trung Ngọc một cái, lại căn bản đẩy không động.

- Đồ chơi này đương nhiên không cần 5 triệu, đây chỉ là tặng phẩm, vật kia mới cần 5 triệu.

Thạch Trung Ngọc tà ác cười nói.

- Vật gì!

Hoàng Mao đã mở cửa xe, không bình tĩnh kêu lên.

- Cũng không tính là đồ đạc quý giá gì.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Một chiếc Ferrari mà thôi.

Năm người sửng sốt, sau đó liền biết người này chính là chủ xe!

- ***! Dám đùa Hoàng Mao ta, ta xem ngươi là muốn chết!

Hoàng Mao thẹn quá thành giận, quát to một tiếng.

- Các huynh đệ, đánh hắn! Người này là chủ xe, khẳng định rất

có tiền!

- Móa, đánh!

Năm người cầm ống tuýp vọt tới Thạch Trung Ngọc.

Cái này, có phải có chút giống một đám kiến xung phong về phía cự nhân không? Đột nhiên Thạch Trung Ngọc nghĩ đến vấn đề này, bất quá ống tuýp của Hoàng Mao đã đập xuống.

Thạch Trung Ngọc đưa tay bắt lại ống tuýp, cự lực trực tiếp kéo Hoàng Mao té xuống đất, ống tuýp cũng đến trong tay Thạch Trung Ngọc, hắn không phải là không có vũ khí, lúc sắp đi Trương Vô Kỵ không có đòi trường đao lại, Thạch Trung Ngọc tự nhiên mặc định đối phương là tặng cho mình.

Hiện tại trường đao dán ở sau lưng Thạch Trung Ngọc, bị hắn dùng chân nguyên hút lại, cho nên năm người không thấy.

Ống tuýp vừa đến tay, Thạch Trung Ngọc không chút khách khí.

Ầm ầm!

Bả vai của Tử Mao bị ống tuýp đập trúng, gãy xương, Thạch Trung Ngọc một cước đạp bay hắn.

- Ầm ầm!

Thanh Mao đùi bị đánh gãy, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

- Ầm ầm!

Lục Mao xương chậu bị đánh gãy, trực tiếp ôm thắt lưng lăn lộn trên mặt đất.

- Oành!

Hồng Mao bị Thạch Trung Ngọc đá vào trái tim, trực tiếp ngất đi.

- Không chịu nổi một kích!!

Thạch Trung Ngọc nhìn bốn tên đã bị giải quyết, nơi đây chỉ còn

Hoàng Mao, chỉ là bàn tay trầy da. Bất quá hắn lại bi thảm la hét, giống như cúc hoa bị bạo. Thạch Trung Ngọc rất có xung động cắm ống tuýp vào trong miệng hắn.

- Không phải là trầy chút da sao, đang bảo ta trực tiếp cắm ống tuýp vào lỗ đít ngươi sao!

Thạch Trung Ngọc hung tợn kêu lên.

Hoàng Mao nhất thời ngậm miệng, bất quá trong mắt đã chảy ra nước mắt, làm bộ đáng thương nhìn Thạch Trung Ngọc, có vẻ như Thạch Trung Ngọc đã cường bạo hắn, sau đó lại muốn quăng hắn đi, làm Thạch Trung Ngọc nổi cả da gà.

- Hôm nay tâm tình của lão tử tốt, không tính toán với các ngươi, nếu không…

Thạch Trung Ngọc nhìn bốn phía, sau đó ở trong ánh mắt sợ hãi của năm người, trực tiếp nhào nặn ống tuýp thành quả bóng.

Năm người nhất thời lặng ngắt như tờ. Con mẹ nó, đây là người sao! May mắn không động tới tay chân của mình. Gãy xương còn có thể chữa trị, nếu như xương tay biến thành bánh quai chèo, có vẻ như ngoại trừ cắt thì không có biện pháp gì khác.

Thạch Trung Ngọc tung tung quả cầu sắt, sau đó nhẹ nhàng ném đi.

Quả cầu sắt gào thét một tiếng, không thấy bóng dáng.

Nhìn thực lực của Thạch Trung Ngọc kinh khủng như thế, năm tên côn đồ sợ vỡ mật.

- Ca, ta sai rồi!

Vẻ mặt Hoàng Mao cầu xin nhìn Thạch Trung Ngọc nói, Thạch Trung Ngọc trực tiếp khoát tay, nhìn xa xa nói.

- Lão gia tử! Đi rồi! Còn nhìn cái gì!

- Hắc hắc, nhìn ngươi vui đùa nha!

Lão gia tử từ từ đi qua, nhìn năm tên côn đồ nằm trên đất, tựa hồ là cố ý dọa đối phương.

- Tiểu Thạch, đây không phải phong cách của ngươi nha. Lần trước có một gia hỏa giẫm phải giày mới của ngươi, ngươi đã đánh hắn mẹ không nhận ra, thậm chí không làm được nam nhân. Mấy tên này, làm sao lại dễ dàng bỏ qua như vậy?

Năm người kia nhất thời cảm giác đau trứng, dồn dập che hạ thể, kẹp tiểu huynh đệ không ngừng lui lại, nhìn giống như năm con côn trùng.

Chương 888. Không kích

Cách đó không xa, một trọng địa quân sự.

Ngày hôm nay Lý Thiệu trực đêm, chán đến chết đứng ở trước cửa, còn buồn ngủ cõng súng nhìn xung quanh.

- Thời tiết hôm nay thật lạnh!

Chiến hữu Lý Nhĩ ở bên cạnh xoa xoa hai tay, không ngừng đạp bước chân.

- Chỉ còn ngày hôm nay, ngày mai ngươi nghỉ phép liền có thể trở về nhà rồi!

Lý Thiệu cũng xoa xoa hai tay, dường như quân phục cũng không cách nào làm ấm thân thể.

- Cũng phải, hắc hắc, ta thật nhớ thân thể của mụ vợ ở nhà!

Lý Nhĩ khẽ cười.

- Ngươi còn có lão bà, ta thì độc thân a, cũng không biết mẹ ta nghĩ như thế nào, lại bắt ta tham gia quân ngũ, không khác gì chịu tội! Ba năm vừa qua, chỉ bất quá là giải ngũ, cũng không có chỗ tốt gì.

Lý Thiệu có chút oán trách nói.

- Tiểu tử ngươi chỉ nghĩ tới tiền! Ngẫm lại những huynh đệ thủ ở biên cương kia, muốn ăn cơm nóng cũng khó!

Lý Nhĩ có chút trách cứ nói.

- Chúng ta như vậy đã rất tốt rồi, thoả mãn đi!

- Ngươi nói cũng phải, ta cũng thật bội phục những gia hỏa kia, Ừ? Thanh âm gì?

Lý Thiệu nói, đột nhiên không trung truyền đến âm thanh mãnh liệt.

- Thanh âm này...

Lý Nhĩ sửng sốt, thanh âm này quá quen tai, nhất thời hét lớn.

- Không kích!!!! Kéo còi cảnh báo!!

Hai người còn chưa kịp có động tác, đã thấy không trung có một hỏa cầu màu đỏ bay tới.

- Đây là đạn đạo?!

Lý Thiệu trực tiếp hôn mê.

Tâm lý tố chất của Lý Nhĩ mạnh hơn Lý Thiệu nhiều, vội vàng xông vào vọng gác kéo còi cảnh báo.

- Đô đô…

Toàn bộ quân doanh nhất thời vang lên còi báo động chói tai, các chiến sĩ đang ngủ say nhất thời tỉnh táo lại.

Còn không chờ bọn hắn có động tác, liền nghe được một tiếng nổ vang.

Lý Thiệu nhìn hỏa cầu nhanh chóng đến gần, sau đó thẳng tắp bắn về phía nhà ăn.

Nhà ăn vang lên tiếng nổ kịch liệt, cửa sổ phòng ăn bị chấn nát, lửa lớn phun trào, liên tục ba tiếng bạo tạc, toàn bộ nhà ăn rơi vào trong biển lửa.

Lý Thiệu bị tình huống trước mắt dọa phát sợ. Không quá nửa phút, hết thảy binh sĩ ăn mặc chỉnh tề xuất hiện ở trên quảng trường, nhìn nhà ăn lửa lớn hừng rực, tất cả đều há to miệng.

Đoàn Trưởng Trần Cương vẻ mặt âm trầm đi tới chỗ Lý Nhĩ hỏi.

- Xảy ra chuyện gì!

- Báo cáo Đoàn Trưởng.

Vẻ mặt Lý Nhĩ khẩn trương, Đoàn Trưởng này là nổi danh nghiêm khắc.

- Vừa rồi thời điểm tôi và Lý Thiệu làm nhiệm vụ, Lý Thiệu đột nhiên nghe được có thanh âm xé gió. Sau đó chúng ta thấy một đám lửa từ hướng đông bắc bắn thẳng qua. Trực tiếp vọt vào trong phòng ăn, sau đó liên tục ba tiếng nổ lớn!

- Hướng đông bắc?

Trần Cương đưa mắt nhìn qua.

- Bên kia là núi, sẽ không có vật gì a? Trước cứu hoả, còn nữa, ngươi xác định là ba tiếng nổ vang?

Lý Nhĩ dùng sức gật đầu.

- Ta xác định, Đoàn Trưởng.

- Vật kia đi vào không phát nổ sao?

Trần Cương lầm bầm lầu bầu, trong phòng ăn có ba bình ga. Ba tiếng nổ kia chỉ sợ là thanh âm của khí ga lỏng. Bằng không một viên đạn đạo tuyệt đối không chỉ có chút uy lực như vậy. Nói cách khác vật kia trực tiếp vọt vào nhà ăn, sau đó đụng trúng một bình ga, lại dẫn nổ hai bình ga khác. Bất quá cái này cũng không đúng, điều này sao có thể chứ? Nếu như cái kia là đạo đạn, thì ngay cả một bình ga cũng không nổ được, mà sẽ tan chảy.

- Đám ranh con, cẩn thận một chút, bên trong khả năng còn có một bình ga chưa nổ!

Trần Cương nhìn lính cứu hỏa kêu lên.

Nghe Trần Cương nói, những binh sĩ vẫn không có do dự, như cũ kéo vòi nước lao về phía phòng ăn.

Thạch Trung Ngọc không nghĩ đến mình đột nhiên hưng phấn, ném ra một cục sắt, vậy mà lại tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy, nếu như biết, hắn sẽ hối hận không thôi. Tuy hắn chán ghét cảnh sát, thế nhưng lại không ghét quân nhân. Hắn đã từng có ý tưởng làm lính, thế nhưng bởi vì hồ sơ có vết đen, bước đầu

tiên trưng binh đã bị loại.

Ngồi vào xe, nhìn trường đao trong tay, ước chừng 1m4, thân đao dài 1m2. Thân đao rộng khoảng bốn tấc, không phải hình cung, mà là thẳng tắp. Toàn bộ thân đao nhìn qua giống như một hình thang vuông góc, bất quá đao nhận chỉ dài chừng nửa ngón tay.

Hơn nữa để sát vào nhìn, trên đao khắc rất nhiều văn lộ, có chút giống Ma Pháp Trận trong trò chơi, bất quá lại không có cảm giác tạp nham như Ma Pháp Trận.

Trường đao chắc là dùng một viên khoáng thạch hoàn chỉnh chế tạo, mặc dù không biết có kỹ thuật gì có thể chế tạo ra một thân đao hoàn chỉnh như vậy. Thế nhưng Thạch Trung Ngọc lại cảm giác đao này có chút không hoàn mỹ, như thiếu đi một chút gì đó.

Lão gia tử nhìn đao trong tay Thạch Trung Ngọc, nhẹ giọng nói.

- Đao này thiếu sát khí!

Sát khí? Trong lòng Thạch Trung Ngọc nhất thời hiểu rõ, nguyên lai là như vậy.

- Đao này, hẳn còn chưa khai phong!

Lão gia tử còn nói thêm.

- Khai phong? Đây không phải cắt máu sao?

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng lướt qua lưỡi đao, trên tay xuất hiện một vết rách cực sâu, máu chảy không ngừng, đến bệnh viện băng bó cũng vô dụng, căn bản là không ngừng được, qua hơn hai giờ mới chậm rãi cầm máu.

Tuy lúc trước lăn lộn hắc đạo, thường thường lấy đao đánh lộn với người khác, nhưng lại không gặp được đao sắc bén như vậy.

Ngày hôm nay thanh đao trong tay này, trình độ sắc bén sợ rằng còn hơn lúc trước mình từng dùng gấp trăm lần, nhưng sao lão gia tử nói còn chưa khai phong?

- Một cây đao, nếu như sờ lưỡi, ngươi cảm giác một loại lương khí, thậm chí còn chưa đụng, đã cảm giác da thịt mình muốn nứt ra. Đao này chính là khai phong, nếu như không có loại cảm giác này, vậy thì chưa khai phong. Đao sắc bén chân chính, cho dù đao chưa đến trên người, thế nhưng sát khí đã đủ để cho da thịt ngươi nứt ra!

- Khả năng sao?

Thạch Trung Ngọc cảm thấy buồn cười.

- Làm sao không có khả năng? Ta từng gặp được.

Lão gia tử trực tiếp nói.

- E rằng tên của cây đao kia, ngươi cũng đã nghe qua.

- Tên gì?

- Thôn Chính! Thế Châu Thôn Chính chế tạo thanh Thôn Chính Đao thứ nhất, cũng chính là Thôn Chính Đao sơ đại!

Chương 889. Khai phong

Thôn Chính? Thạch Trung Ngọc nhất thời nhớ lại ở mật địa Phủ Thành Chủ gặp phải người Nhật Bản Sơn Điền Long Nham kia, dường như hắn là cầm Thôn Chính Đao.

- Năm đó ta đi Nhật Bản, khiêu chiến Nhật Bản đệ nhất cao thủ Liễu Sinh Dã Hạc. Hắn chính là cầm Thôn Chính Đao, đao mới gần người, sát khí lạnh lùng đã cắt quần áo của ta ra!

Lão gia tử nói đến đây, trong mắt lóe lên một tia thán phục. Hiển nhiên rất thán phục Thôn Chính Đao.

- Ngài thất bại?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ha hả, một Tiểu Nhật Bản mà thôi.

Lão gia tử khẽ cười.

- Hắn bất quá là dựa vào vũ khí sắc bén trở thành đệ nhất cao thủ, không coi là gì.

Thạch Trung Ngọc yên lặng gật đầu, tiếp tục vuốt ve thân đao.

- Đao này, muốn khai phong, nhất định phải uống tiên huyết!

Lão gia tử từ từ nói.

- Ít nhất, đao này cần thưởng thức tiên huyết của chín mươi chín người!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt.

- Đó không phải là cần giết chín mươi chín người sao? Cũng quá kinh khủng đi?

- Ha ha, ta không nói giết, là cần tiên huyết của 99 người không

giống nhau mà thôi.

Lão gia tử cười.

- Ngươi biết Thôn Chính Đao của Nhật Bản khai phong như thế nào không? Là dùng máu của 1365 người!

- Tê!

Thạch Trung Ngọc hít một ngụm khí lạnh, lại nghe lão gia tử tiếp tục nói.

- 1365 người kia là bị giết! Dùng tinh huyết toàn thân ngâm Thôn Chính Đao!

- Sao có thể giết nhiều người như vậy?

Thạch Trung Ngọc hiển nhiên cực kỳ rung động.

- Ha ha, Nhật Bản ở thời kỳ chiến quốc, là cực kỳ nổi loạn! Từ khi Thanh Thôn Chính Đao thứ nhất được chế tạo, đã trải qua hơn ba năm giết chóc, qua tay không biết bao nhiêu chủ nhân, rốt cục mới hoàn thành khai phong!

- Như vậy đao càng sắc bén, máu cần khai phong sẽ càng nhiều?

- Vậy cũng chưa chắc, sở dĩ Thôn Chính cần nhiều tiên huyết như vậy, là bởi vì Thế Châu Thôn Chính muốn rèn luyện một thanh Thần khí. Nhưng lại dùng sai biện pháp, làm cho Thôn Chính trở thành Yêu Đao.

- Đao bất đồng, cần khai phong cũng bất đồng.

- Tục truyền, Hiên Viên Kiếm khai phong, là dùng Thiên Lôi thanh tẩy mười năm, đúc thành Thánh Kiếm oai. Ngư Trường Kiếm dùng huyết dịch của quân vương khai phong, cho nên mới có Kinh Kha giết Tần. Xích Tiêu Kiếm chưa khai phong là một thanh thiết côn thông thường, dùng tinh huyết của Xà Yêu ngâm mới lộ ra chân dung. Can Tương Mạc Tà, dùng tinh huyết của người chế tạo khai phong. Ha hả, thượng cổ thập đại danh kiếm, khai phong đều không phải sự tình đơn giản. Ngươi chỉ cần tiên huyết của 99 người khác nhau, đã xem như rất tốt.

- Lão gia tử, sao ngài biết cần tiên huyết của chín mươi chín người?

- Hắc hắc, là tiền bối Trương Vô Kỵ nói cho ta biết.

Thạch Trung Ngọc nhất thời bất đắc dĩ, hắn còn tưởng Trương Vô Kỵ quên, nguyên lai là có ý định đưa cho mình. Bất quá tiên huyết của chín mươi chín người, quên đi, tới kho máu bệnh viện mua 99 bịch máu là tốt rồi.

Trở lại biệt thự, chúng nữ đã vào trò chơi, trong bếp còn để lại thức ăn. Thạch Trung Ngọc ngay cả cơm cũng chẳng muốn ăn, trực tiếp chui vào cabin trò chơi. Nếu Trương Vô Kỵ nói bên trong là thế giới chân thật, vậy hắn lĩnh ngộ đồ đạc, sợ rằng ở trong trò chơi cũng có thể dùng. Đến lúc đó nhìn Nguyệt Hạ Cô Lang làm sao bây giờ!

Bạch quang lóe lên, Thạch Trung Ngọc xuất hiện ở điểm phục sinh.

Nhìn cấp bậc của mình, quả nhiên hạ xuống cấp 47.

Mở ra bảng đẳng cấp.

1, không biết, cấp 48, chức nghiệp không biết

2, không biết, cấp 48, chức nghiệp không biết

3, Ta Là Soái Ca, cấp 48, chức nghiệp không biết

4, Thạch Chi Lan, cấp 47, chức nghiệp Hỏa Hệ Ma Pháp Sư

5, Hinh Vũ Chi Nguyệt, cấp 47, chức nghiệp Tử Viêm Pháp Sư

6, Hinh Vũ Chi Lâm, cấp 47, chức nghiệp Mục Sư

7, Hinh Vũ Chi Lam, cấp 47, chức nghiệp Ma Kiếm Sĩ

8, Hinh Vũ Chi Yên, cấp 47, chức nghiệp Ám Ảnh

9, Bạo Quân, cấp 47, chức nghiệp Tật Phong Đạo Tặc

10, Hinh Vũ Chi Thạch, cấp 47, chức nghiệp Cuồng Đao

Thạch Trung Ngọc vừa vào, Cơ Như Nguyệt liền gọi điện thoại qua, hỏi làm sao đột nhiên rớt cấp. Thạch Trung Ngọc cười khổ nói sự tình mình bị Nguyệt Hạ Cô Lang giết, Cơ Như Nguyệt trầm mặc một chút, sau đó bảo hắn an tâm luyện cấp, đến lúc đó lại tìm Nguyệt Hạ Cô Lang phiền phức.

Thạch Trung Ngọc chỉ phải gật đầu bằng lòng, nhìn bảng đẳng cấp, xem ra đệ nhất chính là Nguyệt Hạ Cô Lang.

Sờ mũi, trong lòng thầm nghĩ, hiện tại sợ rằng diễn đàn lại nổ tung, đệ nhất cao thủ đột nhiên từ trên bảng đẳng cấp ngã xuống, không biết bao nhiêu người đang lo lắng, cũng không biết bao nhiêu người ở trong tối đắc ý.

Thạch Trung Ngọc lười quản những thứ kia, mở bảng cá nhân. Thuộc tính cũng không có biến hóa gì, giống như lúc đột nhiên đột phá Tiên Thiên kỳ, lần này đột phá cũng không có cái gì.

Độ thuần thục của Minh Hồng tâm pháp đã đạt đến 951, một chút nữa là có thể đột phá đến cấp hai, không biết sẽ phát sinh hiệu quả gì.

Bây giờ chúng nữ đang ở Dung Nham Huyệt Động cày phó bản, Thạch Trung Ngọc không muốn đi, trực tiếp ra khỏi thành, cỡi Đích Lô Mã chạy về phía Tử Phong bình nguyên. Hắn còn nhớ những hồ ly kia. Hiện tại mượn đám hồ ly thử đao.

Hiện tại đẳng cấp của ngoạn gia đều cao, Tử Phong bình nguyên là bãi quái cấp 50, quái cấp 50 đến cấp 55 đều có, rất nhiều người chơi ở trên bình nguyên khí thế ngất trời giết tiểu hồ ly đáng thương.

Tử Dực Phi Hồ công cao, HP bèo bọt, phòng ngự thấp, vốn chính là để người ta giết bầy đàn.

Lúc này trên bình nguyên khắp nơi đều tụ ba tụ năm, vài cái khiên thịt ở phía trước dụ quái, phía sau chính là Pháp Sư phạm vi công kích lớn.

Hiện tại người chơi cũng không phải trước kia, kỹ năng phạm vi lớn càng ngày càng nhiều, đẳng cấp của mọi người cũng tăng càng

lúc càng nhanh.

Thạch Trung Ngọc chỉ vào trung tâm bình nguyên, người bên ngoài nhiều lắm, hắn cũng không muốn quá kinh thế hãi tục, tuy đây chỉ là một trò chơi, thế nhưng hiệu quả kỹ năng quá lớn, cũng không phải chuyện tốt.

Cực kỳ may mắn, Thạch Trung Ngọc tìm được một địa phương không có ngoạn gia, càng may mắn hơn, nơi này có một con BOSS cấp 53.

Tử Kim Hỏa Hồ, cấp 53, bạch ngân BOSS. HP 1300000.

Tử Kim Hỏa Hồ này không lợi hại như Sa Nhân Vương. Cấp 60 người chơi có thể nhị chuyển, thực lực quái vật cũng sẽ đề thăng, sau đó mới là cấp 80.

Thạch Trung Ngọc liếc nhìn con BOSS này, con BOSS này cũng phát hiện Thạch Trung Ngọc, bất quá Thạch Trung Ngọc không tới gần khu cảnh giới, cho nên chỉ bị Tử Kim Hỏa Hồ hung tợn nhìn chằm chằm.

Thạch Trung Ngọc giơ Chiến Thần Chi Nhận lên, từ từ cảm giác 'Thế'.

Từ từ, giữa thiên địa như có loại năng lượng không giải thích được chậm rãi ngưng tụ, không trung nổi lên gió nhẹ, gió nhẹ từ từ biến thành cuồng phong.

Hai tay hắn nắm Chiến Thần Chi Nhận giơ lên thật cao, như muốn bổ ra bầu trời. Ánh mắt Tử Kim Hỏa Hồ cảnh giác từ từ biến thành sợ hãi, BOSS cấp 53 đã hơi có chút linh trí, biết cái gì là sợ hãi.

Thế nhưng lúc này Thạch Trung Ngọc không biết ý nghĩ trong lòng Tử Kim Hỏa Hồ, trong lòng hắn chỉ có đao, một thanh đao cắm thẳng vào đám mây.

Chương 890. Miểu sát BOSS

Tử Kim Hỏa Hồ cảm giác được Thạch Trung Ngọc kinh khủng, lại phá vỡ hạn chế phạm vi công kích về phía Thạch Trung Ngọc, nó rít lên một tiếng, vượt qua khoảng cách 20 thước, trực tiếp vọt tới bên người Thạch Trung Ngọc, dùng chân trước sắc bén chụp vào ngực hắn.

Lúc này Thạch Trung Ngọc cũng tìm được loại cảm giác kia, hét lớn một tiếng, nắm Chiến Thần Chi Nhận hung hăng bổ xuống.

Tử Kim Hỏa Hồ như bị vật gì phong tỏa, hai móng cứ như vậy ngừng ở giữa không trung, ánh mắt hoảng sợ nhìn trường đao càng ngày càng gần.

Thình thịch!

Tử Kim Hỏa Hồ kêu thảm, bị Chiến Thần Chi Nhận bổ bay ra ngoài.

-512411

Một kích cường hãn, như trong thân thể Thạch Trung Ngọc chôn dấu mười mấy thùng thuốc súng, tràn đầy lực lượng bạo tạc. Cầm Chiến Thần Chi Nhận lần nữa vọt tới, cũng không dùng kỹ năng gì, chỉ một chiêu chém xuống thật đơn giản.

Tử Kim Hỏa Hồ bị Thạch Trung Ngọc đánh bay, Thạch Trung Ngọc không tha thứ tiếp tục tiến lên, Trọng Phách. Tử Kim Hỏa Hồ còn chưa rơi xuống đất, đã bị hắn chém ngã xuống đất.

- Chung kết!

Thạch Trung Ngọc phảng phất như thiên thần tuyên án tử hình Tử Kim Hỏa Hồ. Chiến Thần Chi Nhận xẹt qua giữa không trung, như không khí cũng bởi vì một đao này mà run rẩy, không gian vặn vẹo. Tử Kim Hỏa Hồ còn chưa đứng lên, đã bị Chiến Thần Chi Nhận chém lún vào trong đất.

- Chúc mừng ngươi, người chơi thiên tư thông minh, lĩnh ngộ kỹ năng tam chuyển của Cuồng Đao, bởi vì tính đặc thù của kỹ năng, cho nên không nói rõ, mời người chơi tự hành lục lọi. Đồng thời thưởng cho người chơi từ nhất chuyển đề thăng đến nhị chuyển.

Gì? Trực tiếp từ nhất chuyển biến thành nhị chuyển? Thạch Trung Ngọc ngây ngẩn cả người, vừa rồi ngưng tụ khí thế cũng trong nháy mắt tán đi.

Thạch Trung Ngọc mở bảng thuộc tính, phát hiện quả nhiên nghề nghiệp Cuồng Đao từ nhất chuyển biến thành Cuồng Đao nhị chuyển, lực lượng 3 tinh, mẫn tiệp 2 tinh, thể lực 2 tinh.

Nghịch thiên a! Thạch Trung Ngọc có chút không rõ, vì sao hiệu quả nghịch thiên như thế lại có thể xuất hiện ở trên người mình.

Thời điểm Thạch Trung Ngọc âm thầm suy tư, một bóng người mỹ lệ xuất hiện ở trước mặt Thạch Trung Ngọc.

Nhìn thân ảnh kia, Thạch Trung Ngọc nhất thời ngây ngẩn, quá đẹp, nữ sinh này mỹ lệ không phải đám người Cơ Như Nguyệt có thể so sánh, nếu như nói đám người Cơ Như Nguyệt là khuynh quốc khuynh thành mà nói, như vậy nữ sinh này chính là điên đảo chúng sinh, họa quốc ương dân. Nếu như xuất hiện ở trên đường cái, nhất định sẽ bị đoàn người vây quanh, xem nàng như nữ thần cúng bái.

- Hinh Vũ Chi Thạch, ta thật muốn bóp chết ngươi!

Tuy dáng vẻ cô gái kia mỹ lệ, thanh âm êm tai, thế nhưng nội dung lời nói lại làm Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi lạnh. Thanh âm quen thuộc như vậy, ngoại trừ hệ thống Chủ Thần còn có thể là ai?

- Ta nói, Chủ Thần đại nhân, ta có làm gì đâu?

Hiện tại Thạch Trung Ngọc giống như tiểu tức phụ bị ủy khuất. Nếu là hệ thống Chủ Thần, hắn cũng không dám có tâm tư bất kính gì. Tuy ánh mắt nhìn về phía hệ thống Chủ Thần vẫn sắc mị mị.

- Ngươi còn không thấy ngại hỏi ta?

Trong ánh mắt của hệ thống Chủ Thần mang theo giận dữ, lần này Thạch Trung Ngọc gây ra quá lớn.

- Ngươi biết vừa rồi ngươi đã làm gì không?

Thạch Trung Ngọc sờ mũi.

- Vừa rồi ta giết Tử Kim Hỏa Hồ!

- Đúng vậy, ba đao giết chết hồ ly kia! Ngươi biết người khác làm sao mới có thể giết chết không? Mười mấy người chơi phối hợp, các loại chức nghiệp thao tác hoàn mỹ không tì vết! Nhưng ngươi, ngươi nói ta có nên trực tiếp gạt bỏ ngươi không, ngươi đã ảnh hưởng nghiêm trọng cân bằng của trò chơi!

Thạch Trung Ngọc khóc không ra nước mắt, ta làm sao vậy, mặc dù không thể không thừa nhận mình có chút biến thái, thế nhưng không thể phủ nhận mình không có lợi dụng Bug gì, lỗ thủng gì gì đó. Hoàn toàn là dựa vào thực lực của mình.

- Ai, kỳ thực cũng có thể xem như là lỗi của ta.

Hệ thống Chủ Thần đột nhiên thấp giọng nói.

- Do ta thiết kế trình tự trò chơi là vì làm cho trò chơi mô phỏng trình độ càng cao, đưa một số độ vật ở trong truyền thuyết vào. Vốn tưởng rằng phải tới tam chuyển, những vật này mới có thể mở ra, không nghĩ tới ngươi đã chạm tới rồi!

- Vật gì vậy?

Thạch Trung Ngọc tò mò hỏi.

- Không có gì, chờ sau đó ngươi sẽ biết, hiện tại ta muốn đổi mới toàn bộ hệ thống, sau đó ngươi vào sẽ cảm giác thất kinh!

Hệ thống Chủ Thần nói.

- Ngạch, bởi vì ta mà đổi mới nhiều lần như vậy.

Thạch Trung Ngọc thấp giọng nói.

- Ta có chút ngượng ngùng a.

- Đi tìm chết đi, ngươi nghĩ rằng ta muốn đổi mới lắm sao, mỗi đổi mới một lần ta mệt lắm ngươi biết không?

Hệ thống Chủ Thần giống như một nữ sinh bình thường, nếu như Thạch Trung Ngọc không biết thân phận của nàng, còn tưởng nàng là thiên kim đại tiểu thư của gia tộc nào đó.

- Quên đi, lần này bất quá là nói trước sự tình, không có quá phức tạp!

Thạch Trung Ngọc vội vàng phối hợp gật đầu.

- Ngươi nói, ngươi hại ta mệt như vậy, có phải nên bồi thường ta một chút không?

Hệ thống Chủ Thần đột nhiên dí dỏm cười nói.

- A, ngươi muốn bồi thường gì, ta chỉ là một người chơi, tay trói gà không chặt, ngươi muốn cái gì ah?

Thạch Trung Ngọc nói, bị người khác đòi chỗ tốt, hắn còn là lần đầu tiên.

- Hắc hắc, kỳ thực ta luôn nghiên cứu một sự tình, muốn ngươi hỗ trợ.

Hệ thống Chủ Thần lè đầu lưỡi xinh xắn.

- Hỗ trợ cái gì?

Trong lòng Thạch Trung Ngọc có chút dự cảm bất hảo, dường như sẽ xảy ra chuyện.

- Hì hì, ngày đó ở Dung Nham Huyệt Động, ngươi và mấy bạn gái của ngươi làm cái kia, chúng ta làm một lần được không!

Hệ thống Chủ Thần nói làm cho Thạch Trung Ngọc hóa đá, đây là cái gì, yêu thương nhung nhớ?

Thạch Trung Ngọc nhất thời hết chỗ nói rồi.

- Chủ Thần, rình coi người khác là không tốt! Lại nói, cùng ngươi làm, ngươi có thể có cảm giác gì sao?

- Làm sao biết không có, thân thể ta là hoàn toàn phỏng theo phái nữ của nhân loại, hì hì, ta tụ tập tất cả tư liệu của nữ nhân xinh đẹp tạo ra mình. Hơn nữa còn chân thực hơn cả các ngươi, nếu như bị trầy da cũng sẽ chảy máu.

Hệ thống Chủ Thần cười nói.

- Tới nha, chúng ta thử xem, ta vẫn không rõ chuyện giữa nam nữ tại sao lại vui sướng như vậy!

- Chủ Thần đại nhân, ngươi là người quản lý trò chơi, không phải tới nghiên cứu các loại vấn đề cổ quái kia.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Ngô, lẽ nào thân thể của ta không đẹp sao?

Thần sắc của hệ thống Chủ Thần biến đổi cực kỳ hồ mị nói.

Thạch Trung Ngọc không chút nghĩ ngợi trả lời.

- Đẹp, cực kỳ xinh đẹp!

Hệ thống Chủ Thần vươn ngón út, đặt ở bên miệng cám dỗ nói.

- Vậy ngươi có muốn lên ta không?

Thạch Trung Ngọc làm sao có thể nhịn được, lập tức ôm lấy thân thể hoàn mỹ của nàng, môi hôn lên môi, ngấu nghiến giống như thưởng thức món ăn ngon nhất thế gian.

Hai tay bắt đầu mở ra nút buột nơi cổ áo, từng nút buộc đều cỡi ra rất chậm… rất chậm, giống như sợ làm hỏng tác phẩm nghệ thuật kia vậy.

- Thạch Trung Ngọc…

Nhìn y phục của mình dần dần mở ra, đã lộ ra cái yếm bên trong, Hân Nhi đỏ mặt.

- Muốn đổi ý sao?

Thạch Trung Ngọc rốt cuộc cởi ra áo ngoài, thưởng thức cái yếm màu hồng nhạt bên trong:

- Ah… còn thêu uyên ương.

- Thạch Trung Ngọc, yêu em!

Trước ngực mát lạnh, Hân Nhi lập tức nghĩ đến sự tình trong động nham tương, cả người mắc cở run rẩy.

- Anh sẽ hảo hảo yêu em.

Thạch Trung Ngọc gỡ cây trâm cài đầu ở trên búi tóc, mái tóc dài của nàng tung ra, cả mái tóc đen tung bay ở trên bả vai trắng như tuyết, phân ra hai màu trắng đen mê ly, làm hô hấp của Thạch Trung Ngọc không khỏi ngưng trệ.

- Trung Ngọc, đừng nhìn ta như vậy….

Hân Nhi nhỏ nhẹ nói.

Thạch Trung Ngọc giật lấy dây thắt yếm, miếng vải tơ màu hồng phấn lướt xuống đến bên hông.

Hân Nhi nhắm hai mắt không dám nhìn nữa.

Thạch Trung Ngọc không ngừng vò lấy bầu ngực căng tròn, cảm thấy thời cơ đủ rồi, mới mở đai lưng, cởi hết váy quần của Hân Nhi xuống.

Trong nháy mắt, một thân thể trắng như tuyết hoàn toàn bại lộ ở trước mắt Thạch Trung Ngọc, nhìn thân thể trần truồng của Hân Nhi, Thạch Trung Ngọc chấn động, đôi bầu vú như hai quả cầu thịt, quầng vú ửng đỏ hiện ra trước mắt hắn, còn trắng hơn cả đám người Dương Tử, các vị trí nhạy cảm đều nẩy nở, đôi chân ngượng ngùng quấn quýt lấy nhau, tư thái chọc người, mông trắng tròn trịa đẫy đà, đường cong trôi chảy ưu mỹ, cái âm hộ dụ người phạm tội, thảm cỏ non đen mịn với cái khe nứt kẹp lại chặt chẽ, khiến người muốn tra tìm bên trong đến tột cùng tinh tế như thế nào….

Thạch Trung Ngọc nằm phục lên người nàng, cảm giác mình đè lên một đôi bầu thịt đầy đặn mềm mại, đôi tay nắm chặt hai bầu vú no đủ của nàng, theo động tác nắm bóp của Thạch Trung Ngọc, khuôn mặt Hân Nhi càng ngày càng ửng hồng, biểu hiện cực kỳ động nhân, hai tay nàng nắm chặt tấm vải giường do nàng biến hóa ra, hơn nữa xung quanh cũng bị một tầng không gian mông lung che chắn, không ai có thể nhìn thấy cảnh tượng ân ái của nàng và Tạch Trung Ngọc được, bờ eo giãy dụa cố tránh né, nhưng lại vô tình làm cho cái âm hộ của mình cùng với nhục côn cứng ngắt của Thạch Trung Ngọc ma sát….

Thạch Trung Ngọc vẫn chưa thỏa mãn, sau khi nắn bóp hai vú một hồi, một tay hắn theo bụng dưới của nàng trượt xuống, sau đó chui vào cái khe nứt nhỏ của âm hộ, Hân Nhi giống như điện giật, mở ra cặp mắt mê hồn nhìn hắn

Bàn tay hắn từ trong khe âm hộ nhẹ nhàng vuốt ve, Hân Nhi giống như một cây độc huyền cầm bị đùa bỡn, chẳng bao lâu dịch nhờn theo phản ứng bản năng nguyên thủy tiết ra…

- Hân Nhi, thân thể của em thật nhảy cảm.

Thạch Trung Ngọc giơ lên đầu ngón tay dính đầy dịch nhờn sáng lấp lánh từ miệng âm đạo tiết ra, quơ quơ ở trước mặt Hân Nhi.

- Anh…

Hân Nhi cảm thấy rất lúng túng, thân thể của mình lại nỗi lên phản ứng, dịch thủy tiết ra thật nhiều…

Thạch Trung Ngọc càng ngày càng hưng phấn, Hân Nhi má ngọc ửng đỏ, mái tóc như mây của nàng phiêu tán ở trên vai, dục hỏa trong long hắn hừng hực thiêu đốt, Hân Nhi biết sắp sửa xảy ra chuyện gì, mặt ngọc đỏ chót, ngực gấp gáp phập phồng, nhìn hắn chuẩn bị hạ người, nàng lại có chút sợ hãi, run giọng nói:

- Dừng..lại đi…

Thạch Trung Ngọc hôn lên bờ môi của Hân Nhi một cái, nói:

- Hân Nhi, yên tâm, anh sẽ cẩn thận từng li từng tí yêu em!

Thạch Trung Ngọc mọi sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ cơ hội, cái khe nứt âm hộ của nàng đã ẩm ướt trơn nhớt, quy đầu hơi nhấn về phía cửa miệng âm đạo một cái, chui vào trong ngọc môn mềm nhẫn, đứng vững ở lổ hang thật nhỏ, chen vào mở ra, quy đầu có chút lui lại, sau đó lại tiến về phía trước, cửa ngọc môn non mềm bị lõm sâu vào, sau đó quy đầu trợt hẳn vào trong âm đạo, thân thể Hân Nhi run lên, bị thốn đau.

Quy đầu chật vật xâm nhập vào cửa huyệt, vừa cắm vào một chút, thì chạm đến tầng màng mỏng mềm dẻo, Thạch Trung Ngọc có chút ngoài ý muốn, dừng lại rồi dùng sức đâm một cái, Hân Nhi cau chặt đôi lông mày, ngọc thể bị đau thốn cong người lên, nàng thiết lập mình quá hoàn mỹ, ngay cả màng trinh tiết cũng tạo ra, lần đầu bị phá thân, phía dưới chảy ra máu tươi, thịt non âm đạo chặt chẽ bao bọc lấy nhục côn, tựa hồ không cách nào thừa nhận cây nhục côn thô to đâm vào trong thân thể, Thạch Trung Ngọc lại hơi dùng sức, cái mông trầm mạnh xuống, nhục côn cứng ngắt đã hoàn toàn tiến vào trong cơ thể Hân Nhi, kèm theo tiếng Hân Nhi la lên, Thạch Trung Ngọc lập tức đẩy nhục côn vào tận hoa tâm của nàng.

- Á….đau quá…

Một cơn xúc động tà ác phun lên tâm trí, hắn biến thành một con cự thú hồng hoang hung mãnh, dùng nhục côn tráng kiện chinh phục lấy nữ nhân dưới thân, động tác không hề dừng lại, ngược lại càng dùng thêm sức, dịch nhờn hòa với máu trinh từ cửa ngọc môn trào ra rơi xuống trên tấm vải giường, đến khi Hân Nhi đau quá kêu lên, bấu mạnh cánh tay hắn tóe máu, bị đau rát, cơn xúc động tà ác mới từ tâm trí của hắn dần dần dịu xuống.

Khuôn mặt Hân Nhi trắng bệch, cho dù nàng không còn là xử nữ, nhưng lần đầu chịu đựng nhục côn to lớn của Thạch Trung Ngọc tàn phá, cũng chịu không nổi, huống hồ chi tấm thân còn trong trắng, nàng cắn chặt đôi môi rướm máu nhịn đau…..

Một lúc sau, khi cái âm đạo dần dần thích ứng với nhục côn, thì Hân Nhi lại cảm thấy một điều quái lạ, toàn thân ngứa nhột không ngớt, dục hỏa đã chiếm cứ thân tâm nàng, Thạch Trung Ngọc tiếp tục phát lực, nhục côn cứng ngắt không ngừng đâm chọc vào nhành hoa mềm mại, toàn thân nàng thoáng cái trở nên thoải mái,

thân thể từng trận khoái cảm, trùng kích toàn thân đến mỗi tế bào, hàm răng ngọc cắn chặt, hai hàng lông mày nhíu lại, thừa nhận nhục côn của Thạch Trung Ngọc xung kích, vừa như thống khổ, vừa như sung sướng, từ yết hầu nàng rên lên như tiếng khóc, không ngừng thiêu động dục hỏa của Thạch Trung Ngọc..

Đến lúc này thì Thạch Trung Ngọc cảm thấy trong âm đạo của Hân Nhi không ngừng co rút ngọ nguậy, giống như có vô số cái miệng nhỏ mút quy đầu của mình, từng cơn tê dại từ trong âm đạo đối phương truyền đến, kích thích động tác của hắn càng mãnh liệt!

Hầu như mỗi lần Thạch Trung Ngọc đều đẩy nhục côn sâu đến tận hoa tâm của Hân Nhi, mỗi một lần như vậy, thân thể nàng sẽ run lên, đôi môi đỏ mọng hé mở, dần dần, hắn thấy tiếng thở dốc của Hân Nhi càng thêm dồn dập, thân thể bóng loáng của nàng trở nên nóng bỏng, nên lại tăng nhanh tốc độ ravào.

- A... không được.....a….a…… em…em…

Bỗng nhiên, thân thể Hân Nhi run rẩy kịch liệt, âm tinh như vỡ đê trào phun ra, hoa tâm dần dập co rút lại…

Cuối cùng Thạch Trung Ngọc phủ phục nằm ở trên người nàng không nhúc nhích. Thân thể mẫn cảm của Hân Nhi nhận ra được dương tinh của đối phương tràn ngập ở trong thân thể mình.

- Uả…

Thạch Trung Ngọc cũng đã bình tâm lại, hắn nhỏm người cúi đầu nhìn thì phát hiện trên tấm vải giường còn đọng lại nhưng đốm hoa mai máu, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Em lại... có cái này..

Hân Nhi liếc mắt nhìn hắn, cắn chặt môi, mệt đến không nói một lời, nàng còn thiết trí xữ nữ, Thạch Trung Ngọc ngạc nhiên ngơ ngẫn, rồi lại mừng rỡ…

Nghỉ ngơi chốc lát, Thạch Trung Ngọc nhìn thấy thân thể mềm mại của nữ nhân nằm dưới thân mình đường cong lồi lõm, nhục côn lại dựng lên.

Chương 891. Chủ Thần (1)

Nhục côn cứng rắn nổi gân xanh, ở trong không gian lay động, Hân Nhi giống như con dê đợi làm thịt, trần truồng nằm ngửa ở trên giường, đôi mắt nhắm chặt, nhưng không thấy Thạch Trung Ngọc hành động gì cả, cảm giác chờ lâu dù ngắn ngủi cũng là một sự dày vò.

Nàng nhịn không được cắn răng nói:

- Anh cho …vào mau đi..

Nghe được tiếng nói của mỹ nhân, Thạch Trung Ngọc liền nhào tới trên thân thể nàng, thở hào hển đưa cặp đùi ngọc lên vai, nâng cái mông to mọng, quy đầu nhắm ngay cửa ngọc môn lầy lội dịch nhờn, phần eo ấn về phía trước một cái..."Ọp.." một tiếng, nương theo dịch nhờn màu trắng mịn, nhục côn thông thuận sáp nhập thật sâu vào trong âm đạo của Hân Nhi.

Hân Nhi khép chặt mắt, nhưng đôi lông mi nhẹ nhàng rung động, Thạch Trung Ngọc một hơi đâm nhục côn vào mấy chục lần, cả người Hân Nhi đã chảy mồ hôi, hai gò má ửng hồng, cơn cực khoái kéo tới, đầu đung đưa ở trên gối, mái tóc dài bay tán loạn, phủ ở trước ngực, vài sợi dính ở trong môi, từ nơi thâm cốc u lan của nàng, tản ra mùi hương thơm nồng, Thạch Trung Ngọc không có đình chỉ động tác, hắn cũng sẽ không đình chỉ, cái mông đẹp của Hân Nhi giờ đã không ngừng giơ lên, thả xuống, nghênh đón nhục côn xung kích, nàng cắn chặt những sợi tóc kia để không phát ra tiếng rên rỉ. ….

Tiếng hai bộ phân sinh dục va vào nhau "phành phạch…phành phạch", Hân Nhi đã không thể nhẫn nại được trước cơn động dục của mình, nàng thở hổn hển càng ngày càng nặng, thỉnh thoảng từ yết hầu phát sinh ra tiếng " ư…ư…" nho nhỏ không cách nào khống chế...

Cơn cực khoái sắp đến, Hân Nhi đã quên tất cả, chỉ hi vọng Thạch Trung Ngọc dùng sức… dùng sức… dùng sức lấy nhục côn

giết chết mình, loại cảm giác sung sướng này làm người tê dại mê say, tiêu hồn thực cốt.

Đại não của Hân Nhi trống rỗng, thân thể mềm mại không xương, ở dưới người Thạch Trung Ngọc tươi đẹp khôn kể, động tác của Thạch Trung Ngọc điên cuồng, mãnh liệt như địa chấn, liều mạng mà nỗ lực, nhục côn tầng tầng lớp lớp đào khoét ở trong hoa tâm!

Toàn thân Hân Nhi run rẩy, vẻ mặt nàng hốt hoảng, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên thân thể Hân Nhi co quắp kịch liệt, hai tay bấu mạnh lên giường, lệ rơi đầy mặt, nàng đã đạt tới đỉnh phong của nam nữ giao hoan……

Hai bàn tay nắm thật chặt tấm vải trải giường từ từ xụi lơ, vô lực thả ra, toàn thân mồ hôi tuôn như nước, trong thân thể không ngừng chảy ra một luồng dịch nhờn nong nóng, theo sự nỗ lực của nhục côn mà trào ra ngoài thân thể, dính ướt cả giường.

…

- A..a….

Một tiếng kêu dài, Hân Nhi lần thứ ba đạt tới cực khoái, không biết giao cấu bao nhiêu thời gian, Thạch Trung Ngọc cảm giác trong hoa tâm nàng đang thỏa thích mút quy đầu của mình, hắn cũng đã đến bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ, bị âm tinh của Hân Nhi phun ra kích thích, không nhịn được nữa, Thạch Trung Ngọc dùng sức, một luồng dương tinh tuôn trào, bắn thật sâu vào trong tử cung, làm cho Hân Nhi co giật kịch liệt.

Hân Nhi nằm ở phía dưới, sắc mặt ửng đỏ.

Nam nhân thích nữ nhân nói, ta muốn, thế nhưng sợ nhất nữ nhân nói, ta còn muốn. Thạch Trung Ngọc rốt cục cảm nhận được cảm giác này, liên tục ở trong cơ thể Hân Nhi xuất tinh bốn lần, tinh thần của Hân Nhi càng ngày càng hưng phấn, tiếp tục gọi, ta còn muốn.

Thạch Trung Ngọc chỉ có thể cười khổ, thể năng của hắn đã tiêu hao quá lớn, thật giống như lần kia ở trong địa đồ Cuồng Đao bị

Đại Địa Chi Hùng dùng trọng lực gấp 10 lần đè nặng chạy bộ vậy.

Bất quá nhớ tới Đại Địa Chi Hùng, Thạch Trung Ngọc có chút kỳ quái, vì sao mấy ngày nay gia hỏa kia không gọi mình? Lẽ nào trong bản đồ kia đã xảy ra chuyện? Hay Đại Địa Chi Hùng chết ở trên bụng gấu cái rồi? Ah, không đúng, nếu là gấu thì phải chết ở trên lưng. Gấu không giống Nhân loại, chỉ có thể từ phía sau, thương cảm a. Nghĩ tới nhân loại chúng ta thật tốt, nhiều tư thế như vậy, đếm cũng đếm không hết.

- Anh nói Hân Nhi, được rồi nha! Anh sắp chịu không nổi rồi!

Thạch Trung Ngọc lần đầu tiên ở trong chuyện này nói không được, hắn cảm giác mình quá xấu hổ.

Hân Nhi cười hì hì, ở trên mặt Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó thu thập thân thể, cầm quần áo mặc vào. Thạch Trung Ngọc cũng vội vàng mặc quần áo.

- Hì hì, Hinh Vũ Chi Thạch, lần này cám ơn anh, em biết đây là cảm giác gì rồi!

Hân Nhi rất nghiêm túc nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nhìn có chút ngượng ngùng, dù sao chuyện này, dường như chiếm tiện nghi chính là nam nhân.

- Không có việc gì, ha hả, nếu như về sau còn muốn, vậy cứ tìm anh là được, hắc hắc!

Thạch Trung Ngọc không biết làm sao lại nói ra lời này, lẽ nào coi Hân Nhi trở thành nữ nhân của mình? Thạch Trung Ngọc âm thầm nghĩ, không đúng, nàng chỉ là một trí tuệ nhân tạo mà thôi, làm sao sẽ nghĩ như vậy chứ?

Hân Nhi nghe nói như thế thì hài lòng nở nụ cười.

- Tốt, về sau nhớ anh em sẽ tới tìm, hắc hắc, bất quá anh không thể cự tuyệt! Hừ, ngày hôm nay nếu không phải em chơi chút Mị Thuật, chỉ sợ anh còn sẽ như một đầu gỗ! Cũng không biết đối với những nữ nhân kia sắc như vậy, đối với em lại giống như một đầu gỗ?

- Tại em quá đẹp nha!

Chương 892. Chủ Thần (2)

Thạch Trung Ngọc cũng không biết lúc này đầu lưỡi của hắn lại ngọt như vậy, lời nói ác tâm như vậy hắn cũng nói ra được, tuy lời này là thật, thế nhưng trước đây dường như không có nói qua a.

- Hừ hừ, lúc này mới đúng!

Hân Nhi cau cái mũi nhỏ.

- Được rồi, chờ sau đó em phải đóng cửa hệ thống, tiến hành đổi mới!

- Ừm ân, được rồi, có thể nói rốt cuộc muốn đổi mới cái gì không?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

- Hì hì, tốt, nể tình chuyện vừa rồi, em từ bi nói cho anh biết!

Hân Nhi giơ lên đầu nhỏ.

- Lần này chủ yếu là trò chơi càng thêm chân thực!

- Chân thực? Bây giờ còn không đủ chân thật sao?

Thạch Trung Ngọc kỳ quái hỏi.

- Em nói chân thực không phải chỉ cái này!

Hân Nhi nhếch miệng nói.

- Thủ tiêu chữ số HP biểu hiện, chỉ xuất hiện tỉ lệ phần trăm. Sau đó công kích gì gì đó sẽ không xuất hiện chữ số biểu hiện nhìn tạo thành cho đối phương bao nhiêu công kích. Còn nữa, thủ tiêu che đậy thiết trí huyết tinh, mặt khác thiết trí hình thức huyết tinh. Hì hì, còn nữa, lực phòng ngự sẽ không có hiệu quả toàn thân nữa, anh dùng trang bị địa phương nào sẽ có phòng ngự địa phương đó, chỗ khác sẽ không có lực phòng ngự, hì hì. Còn có

thuộc tính trang bị, cũng sẽ không biểu hiện nữa. Chỉ là một đánh giá đơn giản, mà không có con số.

Thạch Trung Ngọc nhất thời kinh ngạc không gì sánh được, đây quả thực là một cảnh tượng chân thật a. Đây chính là bởi vì mình? Này bằng với hệ thống trò chơi hoàn toàn biến hóa a.

- Chớ kinh ngạc, những thứ này đều đã chuẩn bị ở sau khi người chơi đạt tới tam chuyển sẽ mở ra, nhưng không nghĩ đến anh trước giờ lĩnh ngộ kỹ năng tam chuyển, làm cho em không biết làm sao bây giờ, cũng chỉ có thể như vậy!

Hân Nhi cau cái mũi nhỏ nói.

- Được rồi, ngày hôm nay nghỉ ngơi thật khỏe, hì hì, em nhớ ngày mai anh còn có luận võ đại hội ah.

- Hình như là vậy!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, đột nhiên mới nhớ tới chuyện này.

- Hắc hắc, đến lúc đó hưởng thụ hình thức chiến đấu mới đi, đừng thua ah, nếu không em sẽ hung hăng đánh anh!

Hân Nhi quơ quả đấm nhỏ.

- Nếu thắng thì sao?

Thạch Trung Ngọc cười đểu.

- Thắng, hừ hừ, thắng thì thắng thôi, anh còn muốn cái gì?

Hân Nhi liếc mắt.

- Hắc hắc, đến lúc đó em sẽ biết!

Thạch Trung Ngọc giả vờ thần bí cười nói.

Hân Nhi lại không có quá nhiều lòng hiếu kỳ.

- Mặc kệ anh, được rồi! Nhanh logout đi! Em đi xử lý chuyện này!

- Tốt! Bái bai!

Thạch Trung Ngọc khoát tay.

Hân Nhi cũng học khoát tay, sau đó thân thể từ từ hư hóa, biến mất ở trong không khí.

- Các người chơi chú ý, bởi trong trò chơi xuất hiện tình huống đặc biệt, do dó hình thức sau tam chuyển trước giờ mở ra, hệ thống sẽ tiến hành sáu giờ đổi mới, mời sáu tiếng sau lại đăng nhập trò chơi!

- Các người chơi chú ý, bởi trong trò chơi xuất hiện tình huống đặc biệt, do dó hình thức sau tam chuyển trước giờ mở ra, hệ thống sẽ tiến hành sáu giờ đổi mới, mời sáu tiếng sau lại đăng nhập trò chơi!

- Các người chơi chú ý, bởi trong trò chơi xuất hiện tình huống đặc biệt, do dó hình thức sau tam chuyển trước giờ mở ra, hệ thống sẽ tiến hành sáu giờ đổi mới, mời sáu tiếng sau lại đăng nhập trò chơi!

Thanh âm của Hân Nhi vang lên.

Nhất thời một mảnh xôn xao.

- Mẹ kiếp, tại sao lại đổi mới nữa, không phải nói đã hết đổi mới sao?

- Cái gì hình thức sau tam chuyển? Thật kỳ quái!

- Chắc là vị đại thần nào kích phát nhiệm vụ đầu mối chính, hắc hắc, đến cùng sẽ là ai đây?

- Nhất định là Hinh Vũ Chi Thạch, dù sao cũng là đệ nhất cao thủ nha!

- Đệ nhất cao thủ cái rắm, hiện tại hắn đã lót đáy!

- Bất quá nói thật, hiện tại thanh âm của hệ thống thông cáo lại thay đổi! Rất ngọt? Lẽ nào thanh âm này là của hệ thống Chủ Thần?

- Phải, hắc hắc, nghe thanh âm này hẳn là một Tiểu La Lỵ khả ái! Ai nha, ta dĩ nhiên cứng rắn!

- Dựa vào, ngươi tên biến thái này, dĩ nhiên sinh ra hứng thú với trí tuệ nhân tạo, đơn giản là biến thái trong biến thái!

Thạch Trung Ngọc thấy bản tin thảo luận ầm ĩ, nhất thời cười lệch miệng ra. Hắc hắc, hệ thống Chủ Thần là ở dưới thân ta uyển chuyển hầu hạ, hắc hắc, ngẫm lại đã thấykích thích.

Bất quá đệ nhất cao thủ nha, sau khi đổi thành chân thật, sợ rằng mình lại sẽ đoạt lại vị trí này! Đến lúc đó, Nguyệt Hạ Cô Lang! Sẽ cho ngươi đẹp mặt! Không tham gia đại hội luận võ thì thế nào? Chờ lão tử thành quán quân, ta trực tiếp khiêu chiến ngươi!

Chương 893. Anh cưỡi hệ thống Chủ Thần!

Thạch Trung Ngọc chui ra cabin trò chơi, rất sung sướng duỗi người. Ngày hôm nay là một ngày cực kỳ kích thích nha. Đầu tiên là gặp nhân vật trong truyền thuyết, thực lực của mình tăng mạnh, sau đó lại cưỡi hệ thống Chủ Thần, cảm giác kia…

Bất quá Như Nguyệt nói, lại tìm một nữ nhân phải quỳ 40 phút, ngạch, hệ thống Chủ Thần cũng không tính là nữ nhân. Ân, hẳn không phải, như vậy thì không cần quỳ!

Đi tới đại sảnh, chúng nữ còn chưa logout, nhất định là đang ráng 10 phút cuối cùng.

Lão gia tử cũng không biết đã chạy đi đâu, đừng nói lại cùng Nguyệt Lâm... được rồi, kệ lão gia hỏa ấy đi, đừng chết ở trên bụng người ta là được.

Tiếp tục xem tiểu quái thú.

Thạch Trung Ngọc cầm lấy điều khiển từ xa mở TV, thân ảnh Ultraman xuất hiện ở trên màn hình. Nói thật, Thạch Trung Ngọc đặc biệt thích xem Ultraman hung hăng hành hạ, chà đạp tiểu quái thú.

Chẳng lẽ mình có tâm lý bạo ngược?

Thạch Trung Ngọc sờ mũi, kỳ thực hành hạ nhân vật phụ chính là một sự tình cực kỳ thoải mái. Mặc dù nói mỗi người đều là nhân vật chính trong cuộc sống của mình, thế nhưng luôn sẽ có nhân vật đặc thù. Những người đó, mới thật sự là nhân vật chính, lịch sử làm giàu của bọn họ khiến người ta thán phục, làm cho vô số người cúng bái nghiên cứu. Ngược những người tài giỏi này mới là thoải mái nhất!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc âm thầm yy, hắn không có gặp

được những người đó, chỉ ở trên tivi thấy qua. Nhìn bọn họ hăng hái, chỉ điểm giang sơn, cũng không biết lúc nào mình có thể có ngày đó đây? Nam nhân nào không hy vọng được người cúng bái?

Thạch Trung Ngọc là một người có mơ ước, ý nghĩ trước kia là muốn thông qua cố gắng của mình, thu được Lý Uy thừa nhận mà có thể cưới Lý Lan làm vợ. Hiện tại thế nào? Dường như cái gì cũng thỏa mãn?

Thạch Trung Ngọc lại có chút mê mang, dường như không biết con đường sau này của mình đi như thế nào. Hiện tại nguyện vọng là đánh bại Nguyệt Hạ Cô Lang. Sau đó thì sao? Sau khi thắng thì sao? Mình là đệ nhất thiên hạ?

Đệ nhất thiên hạ?! Ánh mắt Thạch Trung Ngọc nhất thời trợn to, đối với đệ nhất thiên hạ, cái danh này, không phải đệ nhất khu Hoa Hạ, mà là đệ nhất toàn bộ trò chơi.

Giới trò chơi của Hoa Hạ không cường đại bằng Âu Mỹ, chỉ dựa vào nhân số mới có thể xếp vào trước mấy, thế nhưng nếu nhìn chất lượng, giới trò chơi của Hoa Hạ sợ rằng chỉ có thể nhìn lên.

Trò chơi Thần Lâm này vẫn là Âu Mỹ dẫn đầu, một ít sản phẩm phụ gì gì đó mới là Hoa Hạ làm ra. Nguyên nhân nha, sức lao động của Hoa Hạ giá rẻ. Một cái mũ trò chơi làm ở Âu Mỹ phải 500 USD, đến Hoa Hạ, 100 USD là đủ rồi!

Nếu như tiếp tục đặt ở Âu Mỹ chế tạo, đó chính là ngu đần. Thạch Trung Ngọc cũng không tin những kẻ già đời kia sẽ ngốc nghếch như thế.

Âu Mỹ dẫn đầu nghiên cứu, một ít tư liệu nội bộ nhất định sẽ chiếu cố người chơi địa khu Âu Mỹ.

Bất quá nhìn Hân Nhi quản lý, những tư liệu trò chơi kia cũng không còn bao nhiêu tác dụng. Đã hoàn toàn làm rối loạn bước đi của công ty game. Bất quá Hân Nhi đã hoàn toàn tiếp quản hệ thống trò chơi, như vậy công ty game cũng không có biện pháp, chỉ có thể lẳng lặng nhìn Hân Nhi quản lý.

Bất quá Thạch Trung Ngọc không tin công ty game không có thủ

đoạn đặc biệt, nếu như động tác của Hân Nhi chạm tới điểm mấu chốt lợi ích của bọn họ, sợ rằng chờ đợi chính là gạt bỏ, nói cho cùng, Hân Nhi bất quá chỉ là một chuỗi số liệu mà thôi.

Thạch Trung Ngọc đang nghĩ, chúng nữ đã theo xuống.

Cơ Như Nguyệt có chút bất đắc dĩ ngồi ở trên ghế salon, cau mày.

- Các em làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc kỳ quái hỏi.

- Chúng em đang đánh bạch ngân BOSS cấp 58, kết quả xuất hiện hệ thống thông cáo, cũng không biết tên nào hại, kết quả thời điểm chúng em đánh BOSS còn chút xíu máu cuối cùng, lại bị cưỡng chế hạ tuyến!

Hướng Lâm nhẹ giọng giải thích, bất quá thời điểm nói đến không biết tên nào, nhẹ nhàng nháy mắt với Thạch Trung Ngọc một cái.

Thạch Trung Ngọc cười khổ, không nghĩ tới mình còn hại chúng nữ.

- Được rồi!

Thạch Trung Ngọc ôm Cơ Như Nguyệt nhẹ giọng an ủi.

- Tâm lý em khó chịu nha. Đây chính là BOSS cấp 58 thứ nhất của toàn bộ server, đã sắp bị chúng em đẩy ngã!

Cơ Như Nguyệt có chút áo não.

- Vậy cũng chưa chắc!

Thạch Trung Ngọc nói.

- Làm sao vậy? Còn có người giết BOSS cấp 59?

Cơ Như Nguyệt kinh ngạc hỏi.

Nàng cũng không tin có người có thể giết cấp 60, kia là một

đường ranh giới.

Thạch Trung Ngọc sờ mũi.

- Là cấp 60, Sa Nhân Vương, anh ở bên cạnh thấy, ai, tuy cuối cùng là bị anh giết chết!

- A! Vậy rơi ra vật gì!

Cơ Như Nguyệt mừng rỡ hỏi.

Vẻ mặt chúng nữ mong đợi nhìn Thạch Trung Ngọc, thủ sát BOSS ban thưởng là cực kỳ phong phú!

Thạch Trung Ngọc cười khổ.

- Ai, không biết, anh bị một tên đánh lén, sau đó chết!

- Đánh lén? Chính là Nguyệt Hạ Cô Lang?

Cơ Như Nguyệt nghĩ tới.

- Các ngươi tranh BOSS cấp 60?!

Lúc đó Thạch Trung Ngọc nói mình không cẩn thận đoạt BOSS sau đó bị giết, nhưng không nghĩ tới là BOSS cấp 60.

- Đúng vậy! Ai! Đáng tiếc!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ.

- Được rồi! Được rồi, lần sau chúng ta giết BOSS cấp 65, tức chết tên kia!

Cơ Như Nguyệt giống như dỗ tiểu hài tử dỗ Thạch Trung Ngọc, nhất thời làm cho Thạch Trung Ngọc dở khóc dở cười.

- Như Nguyệt, anh lại làm sự tình có lỗi với các em!

Đột nhiên vẻ mặt Thạch Trung Ngọc trầm thống nói.

Cơ Như Nguyệt nhất thời ngạc nhiên.

- Anh lại làm gì!

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc bi thống nói.

- Ta lại cưỡi nữ nhân!

Sắc mặt Cơ Như Nguyệt trầm xuống.

- Hướng Lâm! Cầm mì ăn liền tới!

Sau đó tức giận nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Lần này lại là nữ nhân nhà nào!

Thạch Trung Ngọc khổ sở sờ mũi.

- Kỳ thực cũng không tính nữ nhân!

Cơ Như Nguyệt sửng sốt.

- Ý tứ gì?

- Đúng vậy? Cái gì gọi là không tính nữ nhân, lẽ nào anh và nam nhân...

Tuyết Sương Yên đột nhiên chen miệng nói.

Chúng nữ nhất thời ngạc nhiên, Tuyết Sương Yên nghĩ cũng quá xa đi.

- Cũng không phải!

Thạch Trung Ngọc vội vàng giải thích.

- Ta là nói, căn cứ sinh mệnh cấu thành, kỳ thực nàng không tính là nhân loại!

- Ai nha, nói rõ một chút, đầu rối loạn rồi!

Cơ Như Nguyệt bị Thạch Trung Ngọc nói đầu óc choáng váng.

- Chẳng lẽ là NPC?

- Phải, cũng không phải!

Thạch Trung Ngọc tiếp tục nói.

- Đại thúc, anh nói cho xong đi, là ai hả?

Dương Tử cũng không nhịn được.

Thạch Trung Ngọc nhìn bốn phía, lại nhìn mì ăn liền trong tay Hướng Lâm.

- Ta nói các em phải bỏ qua nha!

- Ừm, ân!

Chúng nữ gật đầu.

- Cái kia, nữ nhân kia là Hân Nhi!

Thạch Trung Ngọc nói.

- Hân Nhi là ai?

- Ai là Hân Nhi?

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi.

- Không phải, Hân Nhi kia kỳ thực chính là hệ thống Chủ Thần!

Tĩnh, lặng ngắt như tờ, chúng nữ ngạc nhiên nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Cút sang một bên!

Cơ Như Nguyệt trực tiếp đá văng Thạch Trung Ngọc.

- Bớt lấy lão nương làm trò cười!

Chúng nữ dồn dập khinh thường.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc khóc, ta nói là sự thực a!

Chương 894. Tâm tình của lão gia tử không tốt

Nếu đám người Cơ Như Nguyệt không tin, Thạch Trung Ngọc cũng không có biện pháp.

Bất quá chuyện này nói ra, thật đúng là không ai tin tưởng. Cái này rất giống như ngươi đột nhiên nói lăn giường với phu nhân Tổng Thống Mỹ, chuyện này nói ra, ai tin chứ?

Ngày mai là Giáng sinh, các nàng bắt đầu kỷ kỷ tra tra thảo luận nên đi đâu. Thạch Trung Ngọc lại ngồi xem Ultraman hành hạ tiểu quái thú.

- Nhân sinh có thể có mấy buồn…

Thanh âm thô bỉ của lão gia tử từ ngoài cửa vang lên, Thạch Trung Ngọc đã sớm phát hiện hắn, nhưng không để ý.

Rất rõ ràng, lão gia tử uống rất nhiều, gương mặt đỏ lên, trong tay còn cầm một chai rượu đế uống mới nửa, lắc lắc đi vào.

- Hắc, các ngươi đều ở đây? Đi, bồi lão nhân uống một chén!

Lão gia tử thấy mọi người nhất thời cười híp mắt.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi, chỉ có Cơ Như Nguyệt lo lắng đi qua, vội vàng hỏi.

- Gia gia, sao ngài uống nhiều rượu vậy, nhanh đi nghỉ ngơi. Con đi nấu cho ông bát canh gừng.

Nói xong kéo Cơ lão gia tử nằm xuống ghế, sau đó chạy vào phòng bếp, chúng nữ dồn dập vây quanh, đấm bóp cho lão gia tử.

Thạch Trung Ngọc ở bên cạnh nhìn hâm mộ và ghen ghét a, lão gia hỏa này, dĩ nhiên chơi chiêu kia, bắt vợ của mình hầu hạ hắn.

- Ai nha, tiếp tục uống…

Lão gia tử đẩy chúng nữ ra, cầm bình rượu uống tiếp.

- Thạch ca, nhanh đi đoạt bình rượu lại, lão gia tử say lắm rồi!

Tuyết Sương Yên ở bên cạnh vội vàng nói.

Thạch Trung Ngọc cũng bất đắc dĩ, nhìn lão gia tử nói.

- Ta nói lão gia tử, đừng làm rộn có được hay không, vận công lực một chút, coi như ngài uống một thùng rượu cũng không có việc gì.

- Hừ hừ.

Lão gia tử hừ hừ, khuôn mặt ửng hồng trong nháy mắt thối lui, ánh mắt nhất thời thanh minh. Vẻ mặt khổ não nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

- Ta nói Tiểu Thạch, để ta say một lần không được sao.

Thạch Trung Ngọc đoạt lấy chai rượu trong tay lão gia tử.

- Trong vòng 3 ngày không cho phép uống rượu.

- Tiểu tử ngươi…

Lão gia tử trừng mắt lên, đi đoạt lại. Thạch Trung Ngọc làm sao đồng ý, hai người cứ như vậy náo lên.

Lão gia tử công lực thâm hậu, đôi tay nhanh chóng. Thạch Trung Ngọc cũng có đột phá, dựa theo thực lực cơ hồ là tương xứng lão gia tử.

Hai người tay nhanh đến không thấy hình bóng, chỉ ở trên không trung kích ra từng tiếng va chạm mạnh mẽ. Hai người càng đánh càng dũng cảm, đến phía sau hai người hưng phấn quát to một tiếng, chạy về phía vườn hoa.

Cơ Như Nguyệt bưng canh gừng từ trong bếp đi ra, thấy hai người vọt thẳng đến vườn hoa đánh nhau, vội vàng hỏi.

- Xảy ra chuyện gì.

- Lão gia tử là một cao thủ, kỳ thực sẽ không say được.

Hướng Lam bất đắc dĩ cười cười.

- Sau đó Thạch ca đoạt bình rượu, vì vậy hai người tranh đoạt, cuối cùng đánh nhau. Đoán chừng là đánh hăng say.

Cơ Như Nguyệt hết chỗ nói rồi, nàng lại đã quên sự tình này. Lão gia tử dù sao cũng là Tiên Thiên cảnh, làm sao có thể say rượu.

- Sao lão gia tử lại muốn uống say?

Cơ Như Nguyệt nghĩ nghĩ.

- Đợi chút nữa hỏi xem, hì hì, ta hoài nghi có quan hệ tới Nguyệt Lâm a di!

Tuyết Sương Yên nhìn hai người trong vườn hoa nói.

Nguyệt Lâm?

Hai mắt Cơ Như Nguyệt tỏa sáng, chạy tới bàn gọi điện thoại cho Cơ Như Phong.

- Ca, tra được tư liệu của Nguyệt Lâm chưa?

- Có chút mặt mày rồi, bất quá tư liệu mặt ngoài đều là giả!

- Giả?

- Không sai, có rất nhiều địa phương ngụy tạo, chúng ta vẫn còn truy tra.

- Ồ, được rồi, xem ra lần này là có người muốn chơi âm mưu.

- Lại đánh chú ý tới trên người gia gia, thật to gan.

- Ha hả, quên đi, ca, anh cứ chậm rãi tra.

- Ừm.

Cơ Như Nguyệt cúp điện thoại, sắc mặt khó xem. Không nghĩ tới Nguyệt Lâm thật có vấn đề, lúc trước chỉ là nói giỡn, không cho là thật, lại không nghĩ rằng… Sợ rằng gia gia cũng đã nhận ra, cho nên mới uống rượu.

Ai, tình yêu xế bóng, làm sao cũng ra chuyện này.

Trong vườn hoa, Thạch Trung Ngọc và lão gia tử đánh vui sướng. Lúc trước Thạch Trung Ngọc đấu không lại lão gia tử mấy hiệp, hiện tại tuy ở trên lực lượng áp đảo lão gia tử, nhưng kinh nghiệm vẫn còn thua kém. Bất quá cùng lão gia tử đối luyện, kinh nghiệm sẽ càng ngày càng nhiều. Rất nhanh thì cùng lão gia tử đánh ngang tay, thậm chí hơi chiếm thượng phong.

Lão gia tử càng đánh càng kinh ngạc, lúc trước còn tưởng Thạch Trung Ngọc nhịn không được mấy chiêu, nhưng không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc càng đánh càng thuận, đã không thể nào áp đảo được.

Bất quá lão gia tử đối với cái này cũng không quá để ý, dù sao cũng là đồ đệ của mình, đồ đệ có tiền đồ, cao hứng còn không kịp. Huống hồ Thạch Trung Ngọc càng lợi hại, Cơ gia sẽ càng an toàn.

Nhưng Thạch Trung Ngọc không biết lão gia tử suy nghĩ cái gì, trong chiến đấu không chút phân tâm. Nắm tay không ngừng chào hỏi lão gia tử, bất quá đối với lão gia tử kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nắm tay hoặc bị ngăn trở, hoặc bị né tránh, nhưng theo thời gian trôi qua, lão gia tử cảm giác mình ngăn cản càng ngày càng vô lực, hầu như luôn có nguy hiểm bị Thạch Trung Ngọc đánh trúng. Vội vàng nhảy ngược, nhìn Thạch Trung Ngọc khoát khoát tay.

- Ai nha, được rồi được rồi, không đánh nữa!

Thạch Trung Ngọc cảm giác một quyền của mình đánh vào không khí, cực kỳ khó chịu!

Cơ lão gia tử mặt dày, cũng không để ý Thạch Trung Ngọc, nhẹ nhàng đi vào phòng. Đến nửa đường lại bị Cơ Như Nguyệt ngăn cản. Nhìn vẻ mặt Cơ Như Nguyệt ngưng trọng, Cơ lão gia tử nhẹ giọng hỏi.

- Con đã biết?

- Ừm!

Cơ Như Nguyệt dùng sức gật đầu.

- Biết là tốt rồi, gần đây cẩn thận một chút!

Lão gia tử hiển nhiên không muốn nói thêm đề tài này, trực tiếp đi về phòng.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc không giải thích được nhìn hai người đối thoại.

- Như Nguyệt, các ngươi nói gì vậy?

- Sự tình hôm nay, là Nguyệt Lâm gây ra!

Cơ Như Nguyệt nói.

- Vừa rồi em gọi điện thoại cho ca ca, đại đa số tư liệu thân phận của Nguyệt Lâm đều là ngụy tạo.

Thạch Trung Ngọc sờ mũi.

- Các ngươi đã tra ra?

Cơ Như Nguyệt gật đầu.

- Vậy chính là có vấn đề rồi!

Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Các ngươi đã có thể dễ dàng điều tra ra, ta nghĩ địch nhân của Cơ gia sẽ không đần như vậy đâu?

Chương 895. Hệ thống đổi mới

Cơ Như Nguyệt sửng sốt, hiểu rõ ý tứ của hắn.

- Ngươi là nói, kỳ thực Nguyệt Lâm kia không có ý xấu?

- Không phải, có khả năng có, thế nhưng không nhất định sẽ tra được nhanh như vậy.

Thạch Trung Ngọc sờ mũi nói.

- Có thể là Nguyệt Lâm kia tự mình làm, muốn mai danh ẩn tích thì sao?

Cơ Như Nguyệt sửng sốt, nhưng trên mặt lại lo lắng.

- Vạn nhất không phải thì sao?

- Vậy thì phải nhìn năng lực của anh em!

Thạch Trung Ngọc ngáp một cái.

- Đi, tắm một cái rồi ngủ!

Nói xong đi về phía gian phòng của mình.

Trong game cùng Hân Nhi đại chiến, hiện tại cùng Cơ lão gia tử đánh một trận, hắn sớm đã mệt mỏi.

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc muốn đi ngủ, chúng nữ cũng sửng sờ. Nhìn thời gian, cũng đã hơn mười hai giờ, các nàng cũng nhanh trở về phòng ngủ.

Buổi tối Thạch Trung Ngọc nằm mộng, mơ thấy mình trái ôm phải ấp, hăng hái chỉ điểm giang sơn, đó là một kết cục mỹ mãn, chúng nữ vờn quanh, oanh ca yến hót, sinh hoạt giống như Đế Vương.

Ngày thứ hai, Hướng Lâm gõ cửa phòng gọi hắn, ăn điểm tâm

xong, Thạch Trung Ngọc chui vào cabin trò chơi, lần này trò chơi đổi mới, hắn là rất chờ mong.

- Hoan nghênh tiến vào Thần Lâm, lần này trò chơi đổi mới như sau.

1, thủ tiêu các hạng thuộc tính biểu hiện trong bảng skills cá nhân, chỉ phối hợp văn tự nói rõ và giá trị chiến lực.

2, thủ tiêu số liệu biểu hiện của trang bị, chỉ dùng văn tự biểu đạt các loại thuộc tính.

3, vì cho chiến đấu càng thêm chân thực, mở ra hình thức huyết tinh và hình thức cổ tích. Người chơi thích chiến đấu có thể mở ra hình thức huyết tinh, nếu như chịu không nổi có thể mở ra hình thức cổ tích

4, cường hóa tác dụng của các loại tâm pháp, một tâm pháp tốt có thể đề cao lực chiến đấu, thực lực càng mạnh mẽ.

5, học tập kỹ năng trò chơi cần tự mình lục lọi, mà không phải trực tiếp sử dụng sách kỹ năng là được.

6, đổi mới còn lại mời tự mình lục lọi, Thần Lâm đã trở thành một thế giới chân thật, hy vọng mọi người ở trong game chơi vui vẻ.

Thạch Trung Ngọc cảm giác trò chơi quá chân thực, cảnh vật chung quanh càng thêm rõ ràng, gió hiu hiu, mùi thơm bùn đất đều cực kỳ chân thực. Hiện tại mình thật giống như thực sự ở trên một thảo nguyên.

Mở ra bảng skills cá nhân.

Hinh Vũ Chi Thạch

Đẳng cấp 47, Cuồng Đao

HP, 100%

MP, 100%

Thể lực, 100%

Chiến lực, 2531

Đánh giá, một cường giả đã trưởng thành, thực lực khá mạnh. Tương đối chú trọng lực công kích và lực phá hoại, thế nhưng linh xảo hơi không đủ.

Thạch Trung Ngọc sờ mũi, cũng chỉ như vậy? Sau đó lại mở ra bảng kỹ năng.

Trọng Kích, đẳng cấp Đăng Đường Nhập Thất. Vận dụng lực lượng cường đại cho mục tiêu một kích mạnh mẽ, có khả năng đánh ngất xỉu mục tiêu.

Nhược Hóa Mãnh Kích, đẳng cấp Sơ Khuy Môn Kính. Vận dụng kỹ xảo suy yếu sức chống cự của mục tiêu, làm cho công kích phía sau có thể tạo thành thương tổn cường đại hơn.

Hạ Kích, đẳng cấp Sơ Khuy Môn Kính, dùng sức đánh ngã địch nhân, gây ra thương tổn cường đại.

Cuồng Long Thăng Thiên, đẳng cấp Đăng Đường Nhập Thất. Vận dụng toàn lực đánh mục tiêu bay lên bầu trời, đồng thời bản thân bay lên theo, tiến hành công kích mục tiêu ba lần.

Lực Phách Hoa Sơn, đẳng cấp Đăng Đường Nhập Thất, hung hăng đập mục tiêu xuống đất, tạo thành tổn thương to lớn.

Vẫn Tinh Nhất Kích, đẳng cấp nhập môn. Hóa thành một viên giống như sao băng từ không trung bắn tới mục tiêu, mượn lực lượng của tinh thần và lực hấp dẫn, tạo thành thương tổn cực mạnh.

Khí Phách, đẳng cấp nhập môn, hấp thu năng lượng xung quanh vào trong cơ thể, sau đó bạo phát ra, hấp thu năng lượng càng nhiều, tạo thành thương tổn càng mạnh. Thế nhưng đồng thời, thời điểm hấp thu năng lượng bản thân không thể di động, phòng ngự giảm bớt. Tối đa có thể hấp thu ba phút.

Phi Đao, đẳng cấp nhập môn. Bắn ra một đạo đao khí, tiến hành công kích mục tiêu.

Ám Sát, đẳng cấp Sơ Khuy Môn Kính. Một đao chém ra đao khí thật dài, tạo thành thương tổn một đường thẳng.

Chiến Thần Nhiệt Huyết, kỹ năng trang bị, trong nháy mắt Chiến Thần phụ thể, có thể không nhìn phòng ngự tạo thành thương tổn rất mạnh. Có tỷ lệ xuất hiện Chiến Thần thần lực nhất định, tạo thành thương tổn gấp trăm lần.

Chiến Thần Hạ Phàm, kỹ năng trang bị, trong nháy mắt Chiến Thần phụ thể, các loại thuộc tính gấp ba, đồng thời không nhìn bất luận pháp thuật công kích.

Trào Phúng, đẳng cấp Sơ Khuy Môn Kính, vũ nhục mục tiêu, khiến nó sinh ra cảm giác phẫn nộ to lớn.

Cự Lực, đẳng cấp nhập môn, thời điểm bị khinh bỉ, lực lượng trong nháy mắt tăng vọt.

Trận Bão, đẳng cấp mới học. Thời điểm làm nghề nguội lĩnh ngộ, có thể khiến kỹ xảo rèn sắt càng thuần thục, để cho tốc độ công kích tăng nhanh hơn. Đồng thời có thể ở trong 20 giây ngắn ngủn, gia tăng gấp đôi lực công kích và tốc độ công kích.

Điên Cuồng Chi Tâm, đẳng cấp mới học. Kỹ năng của chức nghiệp Cuồng Đao, có thể tăng cường lực công kích, tốc độ công kích, gây ra bạo kích. Đồng thời có thể ở trong20 giây làm cho thực lực bản thân tăng vọt, bỏ qua lực phòng ngự của đối thủ, lực công kích, tốc độ công kích bạo tăng.

Cuồng Vọng Chi Tâm, đẳng cấp mới học. Kỹ năng của chức nghiệp Cuồng Đao, bất kỳ phòng ngự nào ở dưới đao của ngươi cũng như giấy dán, có thể ở trong 20 giây, không nhìn bất luận phòng ngự tạo thành thương tổn, đồng thời bạo kích gấp bội.

Mình lại có nhiều kỹ năng như vậy, bất quá tất cả số liệu đều được sửa chữa thành văn tự, về sau chiến đấu phải từ từ hoàn thiện các loại hiệu quả.

Mở ra bảng xếp hạng.

1, không biết, cấp 48, chức nghiệp không biết, chiến lực 1621

2, không biết, cấp 48, chức nghiệp không biết, chiến lực 1311

3, Ta Là Soái Ca, cấp 48, chức nghiệp không biết, chiến lực 1225

4, Thạch Chi Lan, cấp 47, chức nghiệp Hỏa Hệ Ma Pháp Sư, chiến lực 961

5, Hinh Vũ Chi Nguyệt, cấp 47, chức nghiệp Tử Viêm Pháp Sư, chiến lực 1015

6, Hinh Vũ Chi Lâm, cấp 47, chức nghiệp Mục Sư, chiến lực 1001

7, Hinh Vũ Chi Lam, cấp 47, chức nghiệp Ma Kiếm Sĩ, chiến lực 1123

8, Hinh Vũ Chi Yên, cấp 47, chức nghiệp Ám Ảnh, chiến lực 1167

9, Bạo Quân, cấp 47, chức nghiệp Tật Phong Đạo Tặc, chiến lực 1221

10, Hinh Vũ Chi Thạch, cấp 47, chức nghiệp Cuồng Đao, chiến lực 2531

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy tình huống này, nhất thời bất đắc dĩ cười cười, xem ra mình vẫn là đệ nhất!

Bất quá không biết Cơ Như Phong đang làm gì, lại không thấy lên bảng xếp hạng.

Thạch Trung Ngọc nhìn trang bị của mình, Ultraman áo giáp gì gì đó đều thay đổi hoàn toàn, biến thành gì gì đó lực phòng ngự mạnh mẽ, sau đó trên cơ bản đều là tăng 200 lực lượng.

Bất quá Chiến Thần Chi Nhận cũng gia tăng lực lượng, làm cho Thạch Trung Ngọc cười lệch miệng. Thần khí chính là Thần khí, không phải Ngụy Tiên khí có thể so sánh.

Nhìn đại hội luận võ hôm này, lần này lại có bảng đối thủ, đối thủ của Thạch Trung Ngọc là Bạo Quân, thật đáng thương.

Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ làm sao ngược đãi hắn, phỏng chừng hiện tại Bạo Quân cũng muốn khóc. Lần này hắn muốn tấn cấp tứ cường là không có hi vọng gì rồi.

Chương 896. Chiến đấu mới

Cảm thụ trò chơi biến hóa, Thạch Trung Ngọc đi về phía đám Tử Dực Phi Hồ, đồng thời thi triển thuật thăm dò. Hiện tại thuật thăm dò cũng thay đổi dáng vẻ.

Tử Dực Phi Hồ, cấp 50, HP 100%, một loại sinh vật cường đại sống ở Tử Phong bình nguyên, răng vuốt bén nhọn. Thế nhưng lực phòng ngự bạc nhược. Chiến đấu với nó, ngươi không có áp lực chút nào. Thế nhưng xin cẩn thận, Tử Dực Phi Hồ là sinh vật bầy đàn.

Không có áp lực chút nào? Đánh giá cực kỳ quả quyết.

- Hắc, tôn tử!

Một cái Trào Phúng thảy qua.

Tử Dực Phi Hồ nhất thời phẫn nộ hét lên, đánh về phía Thạch Trung Ngọc. Đồng thời Tử Dực Phi Hồ ở xung quanh cũng đánh tới theo. Còn có những con cách rất xa, cũng tràn ngập cảnh giác nhìn Thạch Trung Ngọc.

Nếu là Trào Phúng trước đây, chọc ai người đó tới, sao lúc này lại tới một đám vậy hả?

Thạch Trung Ngọc buồn bực, thế nhưng Tử Dực Phi Hồ đã giết tới, cũng chỉ có thể trước giải quyết lại nói.

Vóc người Tử Dực Phi Hồ thấp bé, chỉ có thể tới bắp đùi Thạch Trung Ngọc, bất quá hai móng sắc bén, địa phương trên bắp đùi không có áo giáp phòng ngự bị vẽ ra ba vết máu. Cảm giác đau đớn nhất thời làm cho Thạch Trung Ngọc muốn chửi má nó, không cần thiết chân thực như thế chứ.

Lại làm như thực bị đao cắt đùi, cảm nhận tuyệt đối là đạt tới 100%!

Thạch Trung Ngọc không có thời gian đi điều chỉnh cảm nhận,

một đao hung hăng chém vào trên đầu hồ ly. Chiến Thần Chi Nhận sắc bén chém đầu hồ ly ra một vết thương, rất nhiều tiên huyết từ trong vết thương phun ra.

Nhìn thấy cảm giác quen thuộc này, Thạch Trung Ngọc nhất thời hưng phấn, chiến đấu không có nhiệt huyết làm sao có thể gọi chiến đấu?!

Chiến Thần Chi Nhận quơ một cái, trực tiếp bổ Tử Dực Phi Hồ ra. Tử Dực Phi Hồ bị một đao này đánh bay qua một bên, không rõ sống chết.

Thạch Trung Ngọc hưng phấn quát to một tiếng, Chiến Thần Chi Nhận bổ về phía một con Tử Dực Phi Hồ khác. Con Tử Dực Phi Hồ kia thấy thảm trạng của đồng loại, hiển nhiên có chút do dự. Bất quá động tác của Thạch Trung Ngọc nhất thời khơi dậy hung tính của nó. Hai móng vuốt trực tiếp chụp vào bắp đùi Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc không cho nó cơ hội, một đao bổ về phía cái đầu.

Lúc này đây toàn lực chém một cái, dĩ nhiên chém đầu Tử Dực Phi Hồ thành hai nửa. Đỏ trắng dồn dập chảy ra, tình cảnh kia đủ để làm cho người không có năng lực chịu đựng sợ mất mật, xoay người nôn mửa.

Thạch Trung Ngọc cảm thấy hưng phấn, đây mới thật là chiến đấu. Lúc trước chặt xuống không có bất kỳ huyết dịch phun ra, chém cũng không có ý tứ, không có tình cảm mãnh liệt nha.

Tử Dực Phi Hồ ở chung quanh thấy Thạch Trung Ngọc hung tàn như vậy, trong lòng không khỏi kích phát hung tính. Thế nhưng Thạch Trung Ngọc sẽ không do dự, hiện tại hắn là đang đánh cao hứng. Trực tiếp đánh về phía năm con Tử Dực Phi Hồ khác, Chiến Thần Chi Nhận mua ra vô số tàn ảnh, đầu từng con Tử Dực Phi Hồ bị cắt ra, giống như cắt dưa hấu. Bất quá dưa hấu chảy ra là nước dưa hấu, còn Tử Dực Phi Hồ chảy ra là óc và máu.

Cảnh tượng này, quá máu tanh và bạo lực.

Có mấy người chơi vừa rồi đi ngang qua chỗ Thạch Trung Ngọc, nhất thời bị hành vi của hắn dọa ngây người. Bọn họ cũng mở ra

hình thức huyết tinh, có thể thấy tình huống máu me kia.

- Ta cảm giác, người này sao giống như một sát nhân cuồng ma vậy?

- Khả năng ở trong hiện thực là một biến thái!

- Ta cảm thấy hình thức huyết tinh quá kinh khủng, mở hình thức cổ tích đi.

- Nếu như ngươi muốn làm đàn bà thì mở hình thức cổ tích, bạn thân đều khinh bỉ ngươi!

- Ta xem người này là ai, hắc hắc, thuật thăm dò của ta tiến hóa qua, có thể tra xét ra tên họ của người chơi.

Một gia hỏa thô bỉ ném thuật thăm dò về phía Thạch Trung Ngọc, lấy được tin tức làm cho hắn thất kinh.

- Người chơi, Hinh Vũ Chi Thạch, cấp 47, HP 99%, thực lực cường đại, nếu như chiến đấu với hắn, ngươi hãy tự mình tìm một cục gạch đập chết, như vậy sẽ ít thống khổ hơn.

- Đệ nhất cao thủ, Hinh Vũ Chi Thạch?

- Không sai, là hắn, thảo nào, cũng chỉ có hắn mới có thể lợi hại như vậy!

- Cái gì đệ nhất cao thủ, hắn không phải đã rơi đến cuối bảng rồi sao?

- Ta nói, sao ngươi không đi nhìn bảng xếp hạng hả, bây giờ đẳng cấp có ích lợi gì, nhìn giá trị chiến lực kia kìa, hạng nhất chiến lực mới hơn 1600, Hinh Vũ Chi Thạch là hơn 2000, mạnh hơn tên kia không biết bao nhiêu!

- Người chơi Cúc Hoa Nở Rộ, không có hảo ý sử dụng thuật thăm dò với ngươi.

Thạch Trung Ngọc vừa giết con Tử Dực Phi Hồ cuối cùng, liền nghe được gợi ý của hệ thống, sau đó nghe được những ngoạn gia kia đối thoại.

Nhất thời cảm giác lâng lâng, Nguyệt Hạ Cô Lang, ngươi đoạt đệ nhất danh thì thế nào, hắc hắc, ca vẫn lợi hại hơn ngươi! Bất quá sau khi giết nhiều hồ ly như vậy, vết máu trên người đúng là ác tâm, cũng không biết lúc nào có thể đổi mới.

- Vết máu sẽ ở sau khi thoát ly chiến đấu 3 phút sẽ đổi mới, hoặc là anh có thể sử dụng Tẩy Trừ Dịch trong thương điếm!

Thanh âm này rõ ràng là của Hân Nhi, Thạch Trung Ngọc bật cười, xem ra tiểu nha đầu này luôn theo dõi mình.

Chiến đấu vừa rồi, Thạch Trung Ngọc cảm giác nhiệt huyết sôi trào, trực tiếp xông về phía Tử Dực Phi Hồ khác.

Hiện tại trò chơi đã biến thành chân thật, ngươi chặt đầu quái vật xuống, quái vật khẳng định sẽ xong đời. Thế nhưng không phải hết thảy người chơi đều có Thần khí mạnh mẽ như Thạch Trung Ngọc, muốn chặt đầu quái vật cũng không phải chuyện dễ dàng, hiện tại tất cả mọi người chỉ có thể từ từ chém, tạo ra từng vết thương, từ từ mài chết chúng.

Hiện tại ai cũng thế, bởi vì mở ra hình thức cổ tích sẽ bị đồng đội cười nhạo giống như đàn bà, thế nhưng hình thức huyết tinh, tuy có thể điều chỉnh cảm nhận, thế nhưng tối đa chỉ hạ thấp 90%.

Có người nói, 100% là cho những người đặc thù sử dụng, 100% cảm giác, ngay cả tử vong cũng sẽ có cảm giác chân thật. Nếu như không cẩn thận, tâm lý tố chất không được, sẽ lưu lại chấn thương tâm lý nghiêm trọng, thậm chí biến thành người thực vật.

Cho nên thời điểm người chơi điều chỉnh đến 100% cảm giác, đều sẽ xuất hiện một phần hiệp nghị, một khi gặp chuyện không may, tự gánh lấy hậu quả.

Hiện tại mặc định cảm nhận của hệ thống là 98%. Tuy thống khổ của tử vong vẫn rất cường liệt, thế nhưng sẽ không để sóng não tiềm thức cho rằng mình đã chết, sẽ không xuất hiện sự tình quá nghiêm trọng.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp điều chỉnh cảm nhận đến 100%, bởi vì hắn cảm giác, chỉ có 100% mới có thể càng thêm chân thật để

cho mình phóng thích lực lượng, rèn luyện thực lực của mình.

Chỉ có cảm giác hoàn chỉnh, mới có thể rèn luyện. Hơn nữa không phải là 100% cảm nhận sao? Nhớ năm đó ca bị người chém còn ít?

Chỉ có thống khổ mới có thể vung ra lực lượng càng thêm cường đại, càng thống khổ, thân thể sẽ càng kịch liệt, như vậy vung ra lực lượng sẽ cao hơn mấy phần.

Chương 897. Huyết sắc

Một đường chặt xuống, Thạch Trung Ngọc dần dần quen phương thức tác chiến bây giờ. Quản nó là cái gì, trực tiếp một đao đánh nát đầu.

Thạch Trung Ngọc một đường đi một đường giết, như muốn giết ra một con đường máu, vết máu trên người chưa từng biến mất, áo giáp vốn màu bạc bị nhuộm thành đỏ như máu.

Giết, không ngừng giết.

Thạch Trung Ngọc cũng không biết tại sao phải như vậy, nó giống như một loại bản năng. Một đường giết, nhìn thấy tiên huyết phun trào, lại cảm giác cực kỳ hưng phấn.

Nhìn thấy những hồ ly phách lối kia ở dưới đao của mình biến thành thân thể lạnh như băng, trong lòng liền tràn đầy thỏa mãn.

Loại khoái cảm kia làm cho hắn càng thêm điên cuồng tìm kiếm Tử Dực Phi Hồ.

Thật giống như nam nhân sau khi xuất tinh vào trong cơ thể nữ nhân, coi như ngươi không còn muốn chơi nữa, cũng sẽ nhịn không được di động. Này hoàn toàn là một loại bản năng, nhu cầu đối với khoái cảm, đối với hưng phấn.

Thạch Trung Ngọc giống như mê muội, toàn bộ Tử Phong bình nguyên như nổi lên một trận tinh phong huyết vũ. Một bóng người màu đỏ ngòm đi ngang qua, Tử Dực Phi Hồ dồn dập bị chặt nát đầu, vô lực nằm ở trên mặt đất.

Rất nhiều người chơi vốn tân tân khổ khổ giết Tử Dực Phi Hồ, kết quả là thấy hoa mắt, một bóng người màu đỏ ngòm lóe lên, Tử Dực Phi Hồ đầu rơi xuống đất.

Rất nhiều người chơi không chịu nổi tràng cảnh huyết tinh kia, khom người nôn mửa. Thế nhưng càng nhiều người chơi hơn chấn

động, khiếp sợ. Không ai có thể biết đây là người nào, thuật thăm dò căn bản đuổi không kịp bóng người màu đỏ ngòm kia. Hơn nữa người này giống như cùng Tử Dực Phi Hồ có thù không đội trời chung vậy!

Thân ảnh của Thạch Trung Ngọc càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, đến phía sau, người chơi chỉ cảm thấy một ngọn gió thổi qua, sau đó Tử Dực Phi Hồ ở trước mặt lay động, đầu đột nhiên nứt ra.

Đây không phải là tốc độ mà nhân loại có thể với tới, coi như là người chơi tốc độ nhanh nhất trong trò chơi cũng theo không kịp.

Sự tình trên Tử Phong bình nguyên đã sớm lên Offical Website, có rất nhiều người chơi đi tới Tử Phong bình nguyên, muốn thấy tận mắt một lần.

Rất nhanh, trên Tử Phong bình nguyên tràn đầy vô số người chơi, xem náo nhiệt, luyện cấp, quay video.

Dường như ý thức của Thạch Trung Ngọc đã ngủ say, bản năng vẫn còn tìm những hồ ly kia giết chóc, may mắn tiềm thức của hắn đã nhớ kỹ những hồ ly kia. Bằng không bị huyết tinh dụ hoặc, sẽ trực tiếp giết cả những người chơi kia.

Cũng không biết qua bao lâu, Thạch Trung Ngọc đột nhiên tỉnh táo lại. Cứ như vậy đột ngột tỉnh táo lại, thật giống như tỉnh mộng sau giấc ngủ dài.

Thân ảnh vốn đang di chuyển với tốc độ cao trong nháy mắt dừng lại, không có một động tác dư thừa, cứ như vậy dừng lại.

Cảm giác này giống như máy vi tính đang phân tích dữ liệu với tốc độ cao, kết quả đột nhiên cúp điện, ổ cứng dừng lại, thế nhưng dừng còn sẽ có quán tính, tạo thành thương tổn sẽ không lớn, thế nhưng nếu như không có quán tính, không cần phải nói, ổ cứng không tan nát mới lạ.

Nơi đây cũng giống như vậy, Thạch Trung Ngọc vận động tốc độ cao, người khác nhìn, trong óc cũng vận động tốc độ cao, là vì đuổi theo thân ảnh của Thạch Trung Ngọc. Thế nhưng trong lúc bất

chợt Thạch Trung Ngọc dừng lại, bộ não của bọn hắn nhất thời không phản ứng kịp, như hai dòng động lực đồng thời tác dụng lên nhau, bất quá may mắn lực lượng không lớn, chỉ tạo thành váng đầu, khó chịu một chút mà thôi.

- Trời ạ, dĩ nhiên là Hinh Vũ Chi Thạch!

Một người chơi đột nhiên kêu lên, hắn có thuật thăm dò đặc thù, có thể thấy tên của Thạch Trung Ngọc.

Nhất thời, các loại thanh âm liên tiếp, chẳng ai nghĩ tới người kia là Hinh Vũ Chi Thạch, tốc độ này, quả thực đã không phải người! Bọn họ căn bản không nghĩ đến Hinh Vũ Chi Thạch, dù sao ở trong trí nhớ của bọn hắn, Hinh Vũ Chi Thạch chỉ là lực công kích cao, nhưng vẫn là nhân loại bình thường.

Thế nhưng tình huống này, đã không phải là nhân loại có thể đạt tới.

- Ngươi bị người chơi Sắc Lang Đây, không có hảo ý sử dụng thuật thăm dò.

- Ngươi bị người chơi Loạn Tiễn Bắn Mông, không có hảo ý sử dụng thuật thăm dò.

- Ngươi bị người chơi Ca Là Người Tốt, không có hảo ý sử dụng thuật thăm dò.

Một đống lớn gợi ý của hệ thống xuất hiện, kém chút làm Thạch Trung Ngọc váng đầu.

Hệ thống nêu lên nhưng cái tên kia, giống như vô số con ruồi ông ông ở bên tai, Thạch Trung Ngọc kém chút bị thanh âm này làm điên rồi.

- Hinh Vũ Chi Thạch thật đẹp trai, cả người là máu, thật giống như anh hùng từ chiến trường trở về!

- Soái cọng lông, dọa chết người, tựa như Sát Thần vậy!

Vô số người chơi bắt đầu nghị luận ầm ĩ, bộ dáng của Thạch Trung Ngọc thực quá khủng bố, tiên huyết là lúc trước giết Tử Dực

Phi Hồ lưu lại, lúc sau tốc độ quá nhanh, huyết dịch căn bản bắn không đến trên người hắn.

Bởi vì luôn giết hồ ly, căn bản không có thoát ly trạng thái chiến đấu, cho nên huyết dịch trên người vẫn giữ lại.

Thạch Trung Ngọc nhìn trên tay, trên người, trên đùi, trên mặt đều tràn đầy máu tươi, cảm giác có chút nổi da gà, thế nhưng tâm lý lại dâng lên cảm giác hưng phấn, như những huyết dịch này nhiễm ở trên người có thể làm hắn tràn ngập hưng phấn, khí tức máu tanh kia thật thoải mái.

- Ta làm sao vậy? Lẽ nào trở thành ác ma khát máu?

Thạch Trung Ngọc cảm giác có cái gì đó không đúng. Tuy trước đây mình thích đánh lộn, thường thường chém người, thế nhưng đó cũng chỉ là hưng phấn đối với chiến đấu, mà không phải hiện tại, hưng phấn với huyết dịch.

Cảm giác này giống như Hấp Huyết Quỷ, yêu tha thiết với huyết dịch vậy.

Chẳng lẽ là Minh Hồng tâm pháp? Cũng không đúng, Cuồng Đao bất quá là ưa thích chiến đấu, thế nhưng làm người lại rất tốt, không nghe Trương Vô Kỵ nói hắn có ham mê thích máu tươi.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thạch Trung Ngọc có chút mê mang, thế nhưng rất nhanh tỉnh táo lại. Nếu như mê man, rơi vào hoài nghi với mình, sợ rằng lại sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Tâm tình bất ổn, xem ra vẫn là nhược điểm lớn nhất của mình.

- Ngươi không có đủ tâm tình khống chế thực lực tăng vọt của mình, như vậy rất dễ dàng rơi vào trong cố chấp, cùng với các loại gian khổ, cuối cùng trở thành Ma chân chính.

Lời nói của Trương Vô Kỵ vẫn vang vọng bên tai.

- Nếu như ngươi không tín nhiệm mình, như vậy đó chính là khởi đầu của tẩu hỏa nhập ma. Lúc này ngươi phải tin tưởng

mình, tin tưởng đao của mình. Đao là duy nhất của ngươi, nó vĩnh viễn không thay lòng, vĩnh viễn là bạn của ngươi. Cuồng Đao, trọng yếu ở một chữ cuồng, sở hữu thực lực cường đại mà điên cuồng, có can đảm cùng thiên địa đánh một trận, một thanh đao, vĩnh viễn bồi bạn, sinh tử gắn bó.

Chương 898. Bái sư

Tuy người chơi cực kỳ sùng bái Thạch Trung Ngọc, thế nhưng bộ dáng của hắn bây giờ, lại không ai dám tới gần.

Khí tức máu tanh trên người quá nồng đậm, chỉ cần tới gần mười thước sẽ cảm giác như tiến vào biển máu. Đồng thời hàn ý, sát khí thấu xương kia, càng là người kinh tâm.

Tất cả mọi người nhìn Thạch Trung Ngọc, tựa hồ đang chờ đợi hắn nói cái gì. Thật giống như thần dân đang đợi Vương Giả phân phó.

Thạch Trung Ngọc nhìn mọi người, có chút bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói.

- Mọi người, tất cả giải tán đi, không có gì đẹp mắt. Ân, tắm một cái rồi ngủ, ai về nhà nấy, tìm mẹ của mình. Có hài tử thì ôm hài tử, không có hài tử thì ôm lão bà, ngay cả lão bà cũng không có thì ôm gấu bông đi thôi!

- Ha ha!

Toàn trường đều cười nghiêng ngửa, không nghĩ tới đệ nhất cao thủ lại vui tính như thế, Thạch Trung Ngọc và mọi người như kéo gần một chút, đồng thời sát khí trên người cũng không đậm đà như vậy.

Mọi người mới phục hồi tinh thần lại, đây chẳng qua là một trò chơi, đối diện cũng là người, không phải là thần. Có lẽ là kỹ năng gì đó có thể đề thăng tốc độ cũng nói không chừng.

Mọi người dồn dập vẫy tay, rời khỏi nơi này.

Bất quá thân ảnh huyết sắc của Thạch Trung Ngọc vẫn bị người chơi chụp được, đưa lên diễn đàn.

Đệ nhất cao thủ chân chính! Thân ảnh giống như anh hùng! Hắn chính là thần!

Nhất thời, ảnh chụp của Thạch Trung Ngọc lan truyền chóng mặt. Khôi giáp bị tiên huyết dính ướt, chiến đao không ngừng nhỏ máu, khuôn mặt cương nghị dính đầy máu, thế nhưng ánh mắt vẫn cực kỳ kiên định, phảng phất như hai thanh đao.

Nam nhân chân chính, hán tử chân chính.

Không nói chiến tích trước kia của hắn, chỉ là hình này liền dẫn tới vô số người tranh nhau sùng bái.

Thạch Trung Ngọc cũng không nghĩ đến mình sẽ được sùng bái như vậy, hắn bây giờ còn vì huyết dịch trên người mà khổ não, hệ thống này, ba phút cũng quá lâu đi.

Đột nhiên, một bóng người vọt về phía Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc cả kinh, nhất thời làm ra tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Thế nhưng thấy rõ người nọ, Thạch Trung Ngọc sửng sốt.

- Sư phụ!

Nam nhân kia cũng cả người là máu, máu tươi không phải của người khác, mà là từ vết thương trên người chảy ra.

Khuôn mặt vốn tuấn lãng, lúc này xuất hiện ba vết cào, hoàn toàn phá hủy hình tượng đẹp trai, bất quá nhìn như vậy lại càng nhiều hơn nam nhân vị.

- Phi Dương Chi Thiên?

Người này chính là soái ca lúc trước tìm Thạch Trung Ngọc bái sư.

- Sư phụ, ta đã giết chết BOSS cấp 50, xin thu ta làm đồ đệ!

Vẻ mặt Phi Dương Chi Thiên mong đợi nhìn Thạch Trung Ngọc, trên tay phải xách một cái đầu hồ ly. Thạch Trung Ngọc liếc mắt liền nhìn ra, là con Tử Kim Hỏa Hồ ngày hôm qua bị hắn miểu sát.

Thạch Trung Ngọc nói hắn solo giết chết một Tử Kim BOSS cấp 50, thế nhưng con Tử Kim Hỏa Hồ này mặc dù chỉ là bạch ngân

BOSS, thế nhưng nó cấp 53, thực lực không xê xích Tử Kim BOSS cấp 50 bao nhiêu.

Vẻ mặt Thạch Trung Ngọc quái dị nhìn Phi Dương Chi Thiên.

- Ngươi thực muốn bái sư? Ta cũng không có gì để dạy ngươi!

- Vâng, ta muốn học là làm sao trở thành một nam nhân chân chính! Giống như ngươi, tung hoành thiên hạ!

Phi Dương Chi Thiên nói làm cho khóe miệng Thạch Trung Ngọc không tự chủ được co giật, tung hoành thiên hạ, còn không phải quỳ mì ăn liền. Đương nhiên, lời này sẽ không nói cho Phi Dương Chi Thiên, Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút, gật đầu nói.

- Tốt, ta nhận ngươi.

- Tạ ơn sư phụ!

Phi Dương Chi Thiên nhất thời đại hỉ, vội vàng dập đầu, thế nhưng Thạch Trung Ngọc kéo hắn lên, dùng giọng dạy dỗ.

- Làm một nam nhân, không nên hơi một tí liền quỳ! Cho dù ta là sư phụ ngươi, thế nhưng chỉ cần có tôn kính tối thiểu là đủ! Nam nhân chân chính, cho dù là thiên, cho dù là địa, cũng không thể để hắn quỳ xuống!

Bị Thạch Trung Ngọc nói, Phi Dương Chi Thiên nhất thời ngượng ngùng, bất quá rất nhanh thì bị lời nói kích thích, ngay cả thiên địa cũng không thể quỳ, đó là hào khí biết bao. Vẻ mặt Phi Dương Chi Thiên hưng phấn kêu lên.

- Hiểu, sư phụ.

- Người chơi Hinh Vũ Chi Thạch thành công thu đồ đệ, mở ra hệ thống thầy trò, tin tức cụ thể mời kiểm tra, thưởng cho Trưởng Giả Ngọc Bội.

Trưởng Giả Ngọc Bội, Tiên khí, có thể tăng tốc độ khôi phục sinh mệnh lực và pháp lực, đồng thời tăng lực công kích nhất định, kỹ năng phụ gia, Quan Ái. Tăng thêm % HP, khôi phục lượng HP nhất định, đồng thời tăng cường 10% tất cả thuộc tính. Yêu cầu

cấp 45, chiến lực tăng 300.

Đồng thời, Phi Dương Chi Thiên cũng nghe được gợi ý của hệ thống.

- Người chơi Phi Dương Chi Thiên thành công bái sư, mở ra hệ thống thầy trò, tin tức cụ thể mời tự kiểm tra, thưởng cho Văn Bối Ngọc Bội, kỹ năng phụ gia, Hiệp Trợ, tăng % HP, khôi phục lượng HP nhất định, đồng thời tăng cường 10% tất cả thuộc tính. Nhu cầu cấp 45, chiến lực tăng 300.

Bái sư lại có chỗ tốt như vậy? Phi Dương Chi Thiên nhất thời hưng phấn, không nghĩ tới thưởng một Tiên khí, hắn còn không có sở hữu qua Tiên khí a. Thạch Trung Ngọc thì bĩu môi, Tiên khí hắn còn nhiều mà.

Thạch Trung Ngọc mở ra hệ thống thầy trò. Thấy được thuộc tính của Phi Dương Chi Thiên.

Phi Dương Chi Thiên, cấp 46, chức nghiệp, Chiến Sĩ.

HP 89%

MP 45%

Thể lực 85%

Chiến lực 871

Đánh giá, một Mạo Hiểm Giả rất có tiềm lực. Lực phòng ngự cao, sinh mệnh lực cường đại, thế nhưng lực công kích không cao, độ linh hoạt không tốt.

Thạch Trung Ngọc thấy đánh giá của Phi Dương Chi Thiên, chỉ cảm thấy tại sao hài tử này không đi làm Kỵ Sĩ, một Chiến Sĩ làm sao có thể tăng phòng ngự chứ?

Phảng phất như cảm giác được ánh mắt kinh ngạc của Thạch Trung Ngọc, Phi Dương Chi Thiên có chút ngượng ngùng gãi đầu.

- Sư phụ, trước đây ta ở trong đội ngũ quen làm khiên thịt, hơn nữa trang bị không phải tốt như vậy, cho nên...

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, hệ thống thầy trò còn có công năng truyền thụ. Có thể truyền thụ đồ đệ một kỹ năng mình lĩnh ngộ, hoặc tâm pháp mình tu luyện.

Đồ đệ mỗi thăng 10 cấp hoặc hoàn thành một nhiệm vụ mà sư phụ giao, được hệ thống đánh giá tốt, có thể thu được một cơ hội truyền thụ.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút, trực tiếp truyền thụ Trận Bão cho Phi Dương Chi Thiên.

- Sư phụ Hinh Vũ Chi Thạch muốn truyền thụ Trận Bão cho ngươi, có tiếp nhận không?

Phi Dương Chi Thiên sửng sốt, nhất thời đại hỉ, đệ nhất cao thủ truyền thụ cho kỹ năng, làm sao có thể không hưng phấn. Hơn nữa nghe tên cũng cực kỳ ngưu bức.

Vừa điểm xuống xác nhận, chỉ cảm giác trong đầu nóng lên, hình bóng Thạch Trung Ngọc khổ cực đập sắt xuất hiện ở trong đầu, thiết chùy giống như một trận bão hạ xuống, nhất thời làm cho Phi Dương Chi Thiên bội phục không thôi.

Nhìn thiết chùy kia đã để hắn cảm giác kinh hãi, sợ rằng trong trò chơi còn không có người nào có thể giơ lên thiết chùy lớn như vậy, càng chưa nói tới rèn luyện nhanh như thế.

Động tác, thủ pháp huy vũ thiết chùy kia, Phi Dương Chi Thiên dường như cũng lĩnh ngộ cái gì đó, hình ảnh này rất nhanh thì tiêu thất.

- Ngươi đã sơ bộ lĩnh ngộ sư phụ truyền thụ kỹ năng.

Trận Bão, mới học, có thể tăng độ thuần thục chế tạo, đồng thời tăng tốc độ công kích và lực công kích. Có thể ở trong mười lăm giây, lực công kích tăng một phần ba, tốc độ công kích tăng một phần tư.

Tê, Phi Dương Chi Thiên nhất thời chảy ra nước bọt.

- Được rồi, ngươi có quyển trục truyền tống của Bạch Hổ thành không?

Thạch Trung Ngọc đột nhiên hỏi.

Phi Dương Chi Thiên sửng sốt, vội vàng gật đầu.

- Ừm, vậy đi Bạch Hổ thành?

Thạch Trung Ngọc gật đầu, móc ra quyển trục hồi thành.

- Sư phụ, đi đâu vậy?

Phi Dương Chi Thiên nhìn động tác của Thạch Trung Ngọc, có chút kỳ quái hỏi.

- Gặp sư phụ ta, sư công của ngươi!

Chương 899. Sư công

Sư công? Phi Dương Chi Thiên nhất thời cảm thấy ngoài ý muốn, mình còn có sư công sao? Không biết là vị đại thần nào?

Sư phụ của đệ nhất cao thủ? Chẳng lẽ là một vị cao nhân ẩn sĩ?

Theo Thạch Trung Ngọc đi dạo quẹo phải ở trong Bạch Hổ thành, sau đó vẻ mặt kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc một cước đạp bay cửa gỗ.

- Lão bất tử, ta tới rồi!

Thạch Trung Ngọc vào cửa liền lớn tiếng la hét, Phi Dương Chi Thiên nhất thời đổ mồ hôi, sư công kia sẽ không đột nhiên tâm tình không tốt ném hai người ra ngoài chứ?

Chỉ thấy một đại hán ở trần từ trong phòng đi ra, bắp thịt cường tráng, cơ ngực đầy đặn, còn có ánh mắt tuy hèn mọn thế nhưng không che giấu được tang thương. Đây là người nào? Nam nhân kia lại có mị lực như thế? Phi Dương Chi Thiên thán phục, tốt một cái tráng hán, tố một cái chân nam nhân!

Thạch Trung Ngọc cười đùa, tuy Tương Viên vẫn là dáng dấp một trung niên, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy Tương Viên chính là một lão bất tử. Ai bảo hắn đã sống mấy nghìn năm chi.

- Hắc hắc, sư phụ, ta mang cho ngài một đồ tôn!

Thạch Trung Ngọc nhìn Tương Viên cười hắc hắc, ánh mắt kia cực kỳ giảo hoạt.

Tương Viên bị Thạch Trung Ngọc nhìn, cảm giác phía sau lưng tê dại, chẳng lẽ đồ đệ của mình yêu thích nam nhân?

Vừa nghe tráng hán kia chính là sư công của mình, Phi Dương Chi Thiên vội vàng qua hành lễ.

Tương Viên nhìn Phi Dương Chi Thiên, một tiểu tử cực kỳ tuấn

tú, bất quá tiểu tử ngu ngốc Hinh Vũ Chi Thạch kia lại chơi trò gì đây? Chẳng lẽ muốn mượn danh tiếng thầy trò làm việc bậy bạ?

Nếu như Thạch Trung Ngọc biết ý tưởng của Tương Viên, khẳng định hô to oan uổng, hắn chỉ đơn thuần muốn mang đồ đệ của mình tới gặp một chút mà thôi. Thuần túy gặp mặt, đương nhiên, nếu như có thể mò được chỗ tốt gì, Thạch Trung Ngọc cũng sẽ không ngại.

- Ngươi tên là gì?

Tương Viên nhìn Phi Dương Chi Thiên cung kính, trong lòng khá ưa thích.

- Sư công, ta gọi Phi Dương Chi Thiên, là một Chiến Sĩ!

Phi Dương Chi Thiên vội vàng hồi đáp, hắn cũng không muốn lưu lại ấn tượng không tốt, có vẻ như sư công này rất ngưu bức.

Tương Viên như có như không gật đầu, sau đó nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

- Ngươi ngay cả trang bị Ám Kim còn không chế tạo được, cũng không cảm thấy ngại thu đồ đệ?! Ngày hôm nay không đánh ra Ám Kim, ngươi đừng ra khỏi cửa!

- Má ơi?!

Thạch Trung Ngọc nhất thời xanh mặt, không nên chơi người như vậy nha.

- Có ý kiến?

Tương Viên trừng mắt, hiện tại Thạch Trung Ngọc lợi hại hơn trước, tự nhiên có thể cảm giác được khí thế trên người Tương Viên.

Bất quá tuy cảm giác Tương Viên cường đại, thế nhưng dường như không lợi hại bằng Trương Vô Kỵ. Không có cảm giác áp bách như Trương Vô Kỵ cho mình.

- Còn ngươi, theo ta đi rèn sắt!

Tương Viên nhìn Phi Dương Chi Thiên nói, sau đó xoay người đi về phía hỏa lò.

Phi Dương Chi Thiên nhất thời đại hỉ, bắt đầu rồi sao? Làm nghề nguội, hình như là một kỹ năng rất có nam nhân vị!

Nhìn Phi Dương Chi Thiên hấp ta hấp tấp theo Tương Viên qua, Thạch Trung Ngọc bĩu môi, chờ sau đó có ngươi chịu đựng. Hắn đi vào buồng trong, nơi đó còn có chút khí cụ rèn luyện. Đây là trước đây Tương Viên dùng, cũng luyến tiếc bỏ, vì vậy giữ lại.

Mở lò, thổi lửa… từng động tác bắt đầu.

Ở chỗ Tương Viên học rèn luyện cũng không phải như trong trò chơi, chỉ cần trên người có chút hảo nguyên, có một cái búa, đầy đủ tài liệu, thì có thể sử dụng đoán tạo thuật làm ra, không cẩn thận cái gì cũng bị hủy.

Mới đầu còn tốt, tài liệu rẻ, nhưng đến hậu kỳ, tài liệu chế tạo một trang bị hoàn toàn có thể làm cho một công hội nhỏ bán cả quần lót.

Mà cái nghề này, tuy lúc đầu hơi khó khăn, độ thuần thục kỹ năng cũng khó thăng lên, nhưng vẫn có thể tăng. Bất quá đến hậu kỳ, độ khó sẽ làm ngươi tuyệt vọng.

Còn nguyên nhân, hệ thống Chủ Thần không hy vọng đến hậu kỳ xuất hiện quá nhiều Tượng Sư thậm chí là Thần Tượng.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi, lời này ai tin? Bất quá cái này chỉ sợ là hệ thống muốn trò chơi cân bằng.

Nhìn lửa đã đủ, Thạch Trung Ngọc cầm lấy khoáng thạch bắt đầu luyện.

Trong lò rèn vang lên tiếng rèn sắt “đương đương đương”.

Ngay lúc đó, một quán rượu trong Thiên thành, Nguyệt Hạ Cô Lang và Thanh Phong Lãng Nhân đang ngồi ở bên cửa sổ uống rượu.

- Lần này được chỗ tốt gì?

Thanh Phong Lãng Nhân vừa ăn sáng vừa nói.

- Hắc, cũng không nhiều, một Sa Nhân Vương Tâm Hạch, vài món Ám Kim, một kiện Tiên khí mà thôi. Bất quá ta gọp đủ bộ dao găm Thần khí!

Nói đến đây, Nguyệt Hạ Cô Lang có chút đắc ý.

Thanh Phong Lãng Nhân kinh ngạc nhìn Nguyệt Hạ Cô Lang.

- Không tệ lắm!

- Tiện đường làm thịt Hinh Vũ Chi Thạch luôn!

Nguyệt Hạ Cô Lang cười đắc ý nói.

- Không nghĩ tới đệ nhất cao thủ gì kia chỉ là một thái điểu, tuy công kích cao, thế nhưng căn bản không có bao nhiêu kỹ xảo. Xem ra không phải người trong những gia tộc chúng ta, cũng không biết người như thế vì sao lại trở thành đệ nhất cao thủ!

Chương 900. Kế hoạch

- Rất bình thường, có chút người chơi có thể nhờ vận khí lúc đầu, thu được ưu thế nhất định.

Thanh Phong Lãng Nhân rất tùy ý nói.

- Đến cuối cùng, chỉ sợ sẽ là thiên hạ của những người như chúng ta, hơn nữa đã mở ra hệ thống chiến đấu tiếp cận chân thật, ưu thế của những trang bị kia đã giảm bớt rất nhiều!

- Đúng vậy, cũng không biết vì sao đột nhiên mở ra cái này, bất quá hiện tại mọi người không cần quá để ý, coi nó như một loại lịch lãm thì tốt rồi!

Nguyệt Hạ Cô Lang nâng chén rượu lên uống.

- Ha hả, ngươi nói hật nhẹ nhàng! Vân gia thân pháp, chúng ta là rất hâm mộ ah! Huống chi ngươi bây giờ còn là một Thích Khách, e rằng cho dù là Phàn Long gặp ngươi cũng phải nhức đầu!

Thanh Phong Lãng Nhân cười nói.

- Phàn Long...

Nghe được cái tên này, Nguyệt Hạ Cô Lang hơi trầm mặc.

- Làm sao vậy? Đừng nói ngươi còn có bóng mờ nha!

Vẻ mặt Thanh Phong Lãng Nhân kinh ngạc.

- Lần trước các ngươi chẳng phải đánh ba mươi lăm hiệp sao? Chỉ sợ là lợi hại nhất trong chúng ta!

Nguyệt Hạ Cô Lang cười gượng, không nói chuyện.

Phàn Long là người mạnh nhất trong đám bọn họ, chỉ sợ cũng là đệ nhất cao thủ chân chính trong trò chơi. Lần trước các gia tộc luận võ, phần lớn người đều không phải đối thủ của Phàn Long.

Mình bất quá là dựa vào thân pháp, miễn cưỡng gánh 35 chiêu.

Bất quá lúc đó Phàn Long là nương tay, hình như là có nội thương, nếu không chỉ sợ mình phát huy thân pháp đến cực hạn, cũng sẽ bị Phàn Long một búa đập bay.

Thanh Phong Lãng Nhân cũng trầm mặc xuống, hắn vốn là người không nói nhiều, lại rất hợp tính với Nguyệt Hạ Cô Lang.

- Không biết vì sao ngươi lại không tham gia đại hội luận võ?

Hai người trầm mặc uống rượu một lúc, Thanh Phong Lãng Nhân đột nhiên nói.

Nguyệt Hạ Cô Lang sửng sốt, chậm rãi để ly rượu xuống.

- Ta không muốn trêu chọc quá nhiều người chú ý mà thôi.

- Xuy, ngươi nói đùa.

Thanh Phong Lãng Nhân khẽ cười.

- Ngươi có kế hoạch gì?

Nguyệt Hạ Cô Lang kinh ngạc nhìn Thanh Phong Lãng Nhân, lại nhìn bốn phía, sau đó nhẹ giọng nói.

- Biết Truyền Quốc Ngọc Tỷ không?

- Vật của Tần Thủy Hoàng kia?

Thanh Phong Lãng Nhân suy nghĩ một chút.

- Không phải, trong trò chơi!

Nguyệt Hạ Cô Lang nói.

- Ở hoàng thành, có cấm quân bảo vệ, Truyền Quốc Ngọc Tỷ, có nó là có thể kiến quốc, thậm chí chiếm lĩnh hoàng thành của Hoa Hạ.

- Phải không? Trong trò chơi sao sẽ xuất hiện Bug như thế? Lẽ nào ngươi muốn trộm?

Thanh Phong Lãng Nhân hỏi.

- Khu Hoa Hạ ta không dám, thế nhưng không có nghĩa là nơi khác cũng không dám.

Nguyệt Hạ Cô Lang nói.

- Hoàng thành của khu Hoa Hạ có Thần Long bảo vệ, đây chính là những nước nhỏ khác không có!

Thanh Phong Lãng Nhân gật đầu.

- Ngươi là muốn không tham gia đại hội luận võ, sau đó quốc chiến mở ra, ngươi đi quốc gia khác trộm. Không có người nào biết ngươi, ngươi có thể yên tâm làm?

- Đương nhiên, Thích Khách vốn là từ trong Đạo Tặc diễn sinh ra, không ăn trộm sao làm Đạo Tặc?

Nguyệt Hạ Cô Lang khẽ cười nói.

- Ngươi cũng thuộc về Đạo Tặc, ngươi có alm2 không?

Thanh Phong Lãng Nhân cười to.

- Sao lại không, ha ha, chuyện kích thích như thế, ngu sao không làm! Đi quốc gia nào đây?

- Nhật Bản!

- Cùng chung chí hướng, hảo huynh đệ, cụng ly!

- Cụng ly!

Lò rèn.

Keng!

Thạch Trung Ngọc lại rèn luyện ra một thanh trường kiếm.

- Chưa mệnh danh, trường kiếm, vũ khí Hoàng Kim, một thanh vũ khí không tệ, cực kỳ sắc bén. Sử dụng nó có thể đề thăng một chút tốc độ công kích, để cho lực công kích tạo thành gấp bội

thương tổn. Yêu cầu cấp 40.

Bĩu môi, vứt vũ khí Hoàng Kim xuống góc phòng. Đây là thanh vũ khí Hoàng Kim thứ mười ba mà Thạch Trung Ngọc luyện ra, cái gì đao kiếm thương mâu, đều là vũ khí Hoàng Kim, Ám Kim lại không xuất hiện một thanh. Làm cho Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ.

Thế nhưng Phi Dương Chi Thiên chuẩn bị nghỉ ngơi một chút lại kinh ngạc.

Lúc trước trên người hắn đồ tốt nhất chỉ là một kiện Ám Kim, ba kiện Hoàng Kim. Đây chính là hy vọng xa vời của vô số người chơi, hiện tại phần lớn người chỉ có một hai kiện Hoàng Kim, đại bộ phận đều là Bạch Ngân. Giống như Thạch Trung Ngọc, một hơi làm ra mười ba thanh vũ khí Hoàng Kim, sợ rằng nói ra sẽ để cho người khác đố kỵ muốn chết. Huống chi người này vẫn còn trùng kích Ám Kim.

Nếu như vũ khí Ám Kim cũng có thể chế tạo được, đó nhất định là phát đạt.

Hiện tại một kim tệ đổi một Nhân Dân Tệ, thế nhưng một vũ khí Ám Kim có thể ở phòng đấu giá bán ra ít nhất mười vạn kim tệ, vũ khí Hoàng Kim cũng có thể bán ra gần mười ngàn kim tệ.

Nhất định chính là biến thái!

Phi Dương Chi Thiên rất vinh hạnh tìm đúng sư phụ rồi, bất quá sư phụ này cũng chính là sư công! Lần thứ nhất học tập rèn luyện, phải cầm đại chuỳ ít nhất 50 cân, gõ 1000 lần, trời ạ, đây cũng không phải đồ chơi, hơn nữa hiện tại trò chơi mở ra hệ thống chân thực, cảm quan càng thêm phong phú, Phi Dương Chi Thiên chỉ cảm giác mình sắp mệt chết.

Nhưng sư công Tương Viên còn nói trước đây Thạch Trung Ngọc lần thứ nhất đã dùng thiết chùy 100 cân.

100 cân nghe không nặng, thế nhưng ngươi suy nghĩ một chút, nắm một thiết chùy 100 cân, một tay huy vũ. Đừng nói mười lần, sợ rằng giơ cũng không giơ nổi.

Bất quá không bao lâu, Tương Viên liền lấy ra một viên thuốc

nhỏ nhét vào trong miệng Phi Dương Chi Thiên, làm cho Thạch Trung Ngọc nhất thời đố kị không gì sánh được, trước đây mình không có hưởng thụ đãi ngộ như thế a.

Thuộc tính viên thuốc kia hắn là biết.

Duy trì liên tục khôi phục thể lực, gia tăng gấp đôi lực lượng rèn luyện.

Cái này là siêu cấp thần dược của thợ rèn sơ cấp.

Lúc đó Thạch Trung Ngọc rèn sắt đột phá cực hạn cũng chỉ mỗi một búa tăng 10 điểm lực lượng, hiện tại Phi Dương Chi Thiên là một búa tăng 20 điểm, còn chậm rãi bổ sung thể lực, làm cho lấy được lực lượng càng nhiều, Thạch Trung Ngọc quá hâm mộ ghen ghét.

Bất quá tính ra cũng tốt, có thể bổ khuyết lực công kích chưa đủ của Phi Dương Chi Thiên. Thạch Trung Ngọc nhìn thuộc tính của Phi Dương Chi Thiên.

Phi Dương Chi Thiên, cấp 46, chức nghiệp Chiến Sĩ.

HP 100%

MP 100%

Thể lực 65%

Chiến lực 981

Đánh giá, một Mạo Hiểm Giả rất có tiềm lực. Lực phòng ngự cao, sinh mệnh lực cao, thế nhưng linh xảo không tốt, cần rèn luyện.

Đánh giá lực công kích thấp đã biến mất, hơn nữa chiến lực ít nhất tăng 100 điểm.

Người may mắn a.

Thạch Trung Ngọc oán thầm, vì sao trước đây Tương Viên không cho hắn đồ tốt? Lão đầu hẹp hòi.

Tương Viên không nghe được Thạch Trung Ngọc oán niệm, coi như biết hắn cũng không nhìn. Viên thuốc bây giờ là mấy ngày nay mới luyện ra, mấy viên trước sớm đã bị Thạch Trung Ngọc ăn sạch, hiện tại Thạch Trung Ngọc muốn đạt tới cực hạn của thân thể đã rất khó, mà Phi Dương Chi Thiên lại rất có tính dẻo, cho Thạch Trung Ngọc ăn chỉ là lãng phí!

Có câu vật tận kỳ dụng, thép tốt phải dùng ở trên lưỡi đao, không phải sao?

Chương 901. Sư nương thật nhiều.

Giữa trưa logout ăn cơm, rất mau hắn liền phải tham gia đại hội luận võ Top 8 để thăng cấp thành Top 4, tham gia trận chung kết.

Lần này Thạch Trung Ngọc càng có tự tin chính mình sẽ đoạt giải quán quân.

Đám nữ nhân vừa nghe chuyện Thạch Trung Ngọc gặp phải, cười nói đó là xứng đáng. Nhưng mà đối với việc Thạch Trung Ngọc thu nhận một cái đồ đệ, các cô rất kinh ngạc.

Kết quả vừa online, đám nữ nhân liền hi hi ha ha đi tới lò rèn.

Tương Viên nhìn thấy đám nữ nhân, hai mắt lập tức trợn to, trong lòng thầm nghĩ, tên khốn này, quá không tồi a, nhiều mỹ nữ như vậy ư?!

Hôm nay Dương Băng Dao không có việc gì làm, cũng online cùng đám nữ nhân đi tới đây.

Phi Dương Chi Thiên nhìn xem cái này, nhìn xem cái kia, có chút ngượng ngùng.

Thạch Trung Ngọc lại chỉ vào Cơ Như Nguyệt, nói:

- Đây là vợ của ta, kêu Đại sư nương!

- Đại sư nương!

Phi Dương Chi Thiên hơi buồn bực, sư nương liền sư nương, sao còn Đại sư nương làm gì, chẳng lẽ…

Quả nhiên, Thạch Trung Ngọc chỉ vào Tuyết Sương Yên, nói:

- Đây là Nhị sư nương.

Phi Dương Chi Thiên nhanh chóng gọi:

- Nhị sư nương!

Trong lòng thầm nghĩ, hai người, hẳn là không còn nữa.

Kết quả, Thạch Trung Ngọc chỉ vào Hướng Lam.

- Đây là Tam sư nương.

Chỉ vào Hướng Lâm.

- Đây là Tứ sư nương.

Chỉ vào Lý Lan.

- Đây là Ngũ sư nương.

Chỉ vào Dương Tử.

- Đây là Lục sư nương.

Phi Dương Chi Thiên trợn tròn mắt, sáu người, trời ạ! Sư phụ chính là sư phụ! Bội phục, bội phục!

Kêu mấy nữ nhân sư nương xong, tuy rằng kêu Dương Tử bằng sư nương thì có chút gì đó…Hmm, một cô bé khoảng 16 tuổi.

Hắn chủ động, ngoan ngoãn gọi Dương Băng Dao.

- Thất sư nương!

Thạch Trung Ngọc im lặng, đám nữ nhân không còn lời nào để nói, chỉ có Dương Băng Dao tuy rằng trong lòng thật vui sướng, nhưng là… cũng thật ngượng ngùng nha, cô liền nghiêm chỉnh sửa lại.

- Ta là mẹ của Lục sư nương ngươi.

Phi Dương Chi Thiên tức thì bối rối, cái sọt này thọc có chút lớn. Hắn đành xấu hổ đứng một bên, gãi gãi đầu, ngượng chín mặt.

Có đồ đệ ở đây, Cơ Như Nguyệt cũng không thể kêu Thạch

Trung Ngọc bằng Ngọc tỷ, dù sao phải chừa chút mặt mũi cho hắn. Nên cô học mấy nữ nhân khác, kêu Thạch ca.

- Thạch ca, lúc thi đấu nhớ cố lên đó!

- Phải đó, anh không được thua nha, nếu thua thì, buổi tối anh nhớ coi chừng đấy!

Hướng Lâm hung hãn nói, nắm đấm nhỏ múa may xung quanh.

Đám nữ nhân sôi nổi hi hi ha ha nói, cùng nhau uy hiếp Thạch Trung Ngọc, nếu hắn không đoạt được danh hiệu đệ nhất liền không có kết cục tốt.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ sờ sờ cái mũi, rất là bối rối.

Nhưng mà rất mau, hệ thống liền vang lên thông báo.

- Hinh Vũ Chi Thạch, trận thi đấu của ngươi sẽ bắt đầu sau 1 phút nữa, xin chuẩn bị sẵn sàng, 30 giây sau sẽ truyền tống ngươi đến nơi thi đấu!

Sắp bắt đầu rồi, Thạch Trung Ngọc nghe nhắc nhở từ hệ thống, trong lòng thật vui vẻ.

Chiến đấu, cái từ này làm nhiệt huyết hắn sôi trào! Hơn nữa còn là vì một mục tiêu mà chiến đấu!

- Ta phải đi rồi! Chúc phúc cho anh nha các em gái muội tử!

Thạch Trung Ngọc vẻ mặt nghiêm túc, giống như đang nhìn vào hào quang phía xa.

- Đi thôi! Kỵ sĩ của ta!

Đương nhiên, lời này không phải do đám nữ nhân nói, cũng không phải Phi Dương Chi Thiên nói, thằng nhãi Tương Viên kia cũng sẽ không hài hước như thế.

Giọng nói này, ừm, là Amy.

Thạch Trung Ngọc cạn lời.

Một lát sau, Thạch Trung Ngọc liền được truyền tống tới nơi thi đấu.

Top 8 trận bán kết, sân bãi so với mấy lần trước lớn hơn nhiều, đây một cái sân lớn khoảng chừng 50x80.

Đối diện là một người quen, hắn đang dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Hello, tiểu chuột, đã lâu không gặp!

Thạch Trung Ngọc mang tâm trạng vui vẻ chào hỏi.

Bạo Hạo vẻ mặt phiền muộn.

- Tại sao ta lại gặp tên khốn nhà ngươi cơ chứ?!

- Do duyên phận! Ha ha!

Thạch Trung Ngọc cười lớn.

- Khi nào có thời gian, ta tới nhà ngươi chơi!

Top 8 thi đấu đều có phát sóng trực tiếp, cho nên mọi người có thể nghe được cuộc trò chuyện của hai người họ.

- Ôi mịa nó! Khi nào thì Thạch Trung Ngọc và Bạo Hạo có quan hệ tốt như vậy?!

- Đúng vậy, không phải trước kia Bạo Hạo hận không thể làm Thạch Trung Ngọc muốn chết không được, muốn sống không xong à? Hiện tại là như thế nào?

- Chẳng lẽ hai người ho...? Cho nên hiện tại…?

- Giết, dám bôi nhọ thần tượng của ta, các huynh đệ, đè bẹp hắn đi!

- Đúng thế! Thần tượng muốn cống hiến cúc hoa cũng phải là chúng ta, không phải cái tên đáng khinh bỉ kia!

- Chơi chết hắn!

Thạch Trung Ngọc cười khẽ, móc Chiến Thần Chi Nhận ra.

- Khà khà, tiểu chuột a!

- Có thể đừng kêu ghê tởm như thế không?

Bạo Hạo vẻ mặt buồn bực.

- Trận thi đấu sắp bắt đầu!

- 5.

- 4.

- 3.

- 2.

- 1.

Nó cũng giống như các trận thi đấu chính quy, bất quá thiếu người trọng tài thôi.

Bạo Hạo tuy rằng hơi buồn bực khi đối chiến với Thạch Trung Ngọc, nhưng việc này không có nghĩa là hắn thiếu ý chí chiến đấu.

Làm một cái đầu lĩnh hắc bang, cho dù gặp đối thủ cường đại, cũng sẽ không phai mờ tâm huyết trong lòng. Huống chi đây chỉ là một cái trò chơi.

Trận chiến vừa bắt đầu, Bạo Hạo liền tiến vào trạng thái Ẩn Thân.

Làm một Tật Phong Đạo Tặc, Bạo Hạo thích nhất chính là lấy tốc độ nhanh, nháy mắt hạ gục đối thủ. Huống chi hiện tại hình thức chiến đấu đã sửa đổi, nếu cắt đứt yết hầu đối thủ, đó chính là hắn phải chết.

Bất quá, hệ thống hiển nhiên sẽ không để Đạo Tặc xuất hiện cái Bug này, vừa ẩn thân rồi đi cắt yết hầu của đối phương, đó chẳng phải là vô địch sao?

Bạo Hạo ẩn thân, Thạch Trung Ngọc tức khắc liền bình tâm,

dùng cảm giác để đi cảm nhận sự tồn tại của Bạo Hạo. Kết quả…

Trò chơi này thật sự chính là một cái thế giới chân thật? Trước kia hắn không thể dùng tinh thần để cảm giác, hiện tại……

Bạo Hạo thật giống như không có ẩn thân, cảm giác, "nhìn thấy" hắn chậm rãi đi tới chỗ mình.

Thạch Trung Ngọc nhìn tình cảnh này, khoé môi nâng lên một nụ cười gian ác.

Nhìn thấy khoé môi Thạch Trung Ngọc cong lên, đặc biệt là đôi mắt kia, thật giống như hắn nhìn thấy chính mình. Bạo Hạo tức khắc cảm thấy một trận hoảng loạn.

Hắn nhìn thấy ta? Làm sao có thể?! Hiện tại hắn là không có kỹ năng dò xét Ẩn Thân mới phải chứ?

Nhưng mà rất mau, sự thật này liền được chứng minh. Lúc Bạo Hạo tới gần Thạch Trung Ngọc khoảng ba mét, Thạch Trung Ngọc đột ngột nâng Chiến Thần Chi Nhận lên.

Bạo Hạo ngay tức khắc hoảng sợ phát hiện, chính mình giống như bị một tầng đồ vật ngăn chặn, làm hắn không thể nhúc nhích được.

Mà Chiến Thần Chi Nhận kia đột nhiên phảng phất như phóng to vô số lần, nó giống như muốn phá hủy bầu trời. Khí thế thật sự rất cường đại. Bạo Hạo ở phía dưới thanh đao kia, căn bản không thể làm ra bất kỳ sự phòng vệ nào.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp dùng một đao, lập tức chém Bạo Hạo thoát khỏi trạng thái Ẩn Thân. Chiến Thần Chi Nhận chém từ bên bả vai Bạo Hạo xuống, chém hắn thành hai phần.

Khán giả dưới khán đại lập tức sôi trào.

- Thật máu tanh!

- Trời ạ, Hinh Vũ Chi Thạch này quá cường đại rồi!"

- Làm sao hắn phát hiện Bạo Hạo hay vậy? Chúng ta cũng chưa

nhìn thấy đó!

- Nhóm Đạo Tặc này thật xui xẻo! Hinh Vũ Chi Thạch thế nhưng có thể phát hiện Đạo Tặc, cũng không biết là có cái kỹ năng gì!

Ở trên tửu lâu, Hạ Nguyệt Cô Lang và Thanh Phong Lãng Tử nhìn thấy trận chiến đấu vừa rồi của Thạch Trung Ngọc, trong lòng thật sự không thể bình tĩnh nỗi.

- Đây là tay mơ mà ngươi nói?

Thanh Phong Lãng Tử rất kinh ngạc.

Mặt Hạ Nguyệt Cô Lang trầm xuống, hắn làm sao cũng không thể ngờ được Thạch Trung Ngọc đột nhiên lợi hại như vậy. Hắn còn tưởng rằng Thạch Trung Ngọc muốn đối phó với Bạo Hạo phải tốn rất nhiều sức lực, thậm chí là bị Bạo Hạo giết chết. Nhưng không ngờ tới…

- Tiểu tử này, bất quá chỉ có như vậy thôi, ta cũng không lo lắng quá nhiều.

Sắc mặt Hạ Nguyệt Cô Lang lạnh lùng, hắn không có nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của Bạo Hạo kia, chỉ thấy một đao kia cực nhanh. Nếu hắn biết cảm nhận của Bạo Hạo ngay lúc đấy, chỉ sợ sẽ càng thêm kinh ngạc.

Chương 902. Trang bị Ám Kim.

Thạch Trung Ngọc mang theo tâm trạng tốt trở về lò rèn.

Đám nữ nhân vừa mới thoát ra từ nơi phát sóng trực tiếp tại Website Games.

Một đao kinh diễm kia của Thạch Trung Ngọc họ đều nhìn thấy rõ ràng.

- Thạch ca! Anh thật là lợi hại! Sao anh phát hiện ra hắn hay vậy?

Tuyết Sương Yên mừng rỡ kêu lên.

Thạch Trung Ngọc cười khẽ.

- Anh lợi hại chứ sao, thế nào! Khà khà, hiện tại những ai là Đạo Tặc thì cũng không có biện pháp biến mất ở dưới mí mắt anh đâu!

- Bớt khoác lác đi!

Tuyết Sương Yên không tin.

- Anh thử xem xem!

Cô vừa nói xong, liền trực tiếp tiến vào trạng thái Ẩn Thân.

Thạch Trung Ngọc thì bình tâm xuống, thả lỏng cảm giác, thật mau sau liền ‘ nhìn thấy ’ Tuyết Sương Yên đang ở nơi đó làm mặt quỷ với Thạch Trung Ngọc.

- Tiểu nha đầu, mặt quỷ của em xấu quá!

Thạch Trung Ngọc cười nói.

- A?

Tuyết Sương Yên kinh ngạc, thật sự bị phát hiện. Nhưng cô vẫn chưa tin, cho rằng Thạch Trung Ngọc chỉ đang lừa mình. Sau đó cô lại nhanh chóng chạy tới phía sau Thạch Trung Ngọc.

Nhưng Thạch Trung Ngọc cũng xoay người theo, đối mặt với Tuyết Sương Yên.

- Ha ha, đã bảo em trốn không thoát rồi! Anh có thể nhìn thấy em mà!

Thạch Trung Ngọc nhìn về phía Tuyết Sương Yên cười nói.

Tuyết Sương Yên vẻ mặt kinh ngạc, thoát khỏi trạng thái ẩn thân.

- Làm sao anh thấy được em?

Thạch Trung Ngọc cười to.

- Anh là Tiên Thiên Cao Thủ mà. Hiện tại trò chơi đã hoàn toàn mô phỏng như thật, cho nên những cái đặc tính của Tiên Thiên Cao Thủ anh đều có thể sử dụng!

- Đó không phải là biến thái quá rồi sao! Đạo Tặc hoàn toàn bị bỏ qua một bên!

Cơ Như Nguyệt kinh ngạc nói.

- Cảm giác của Võ Giả thật mẫn cảm!

- Ừm, đây có thể là nguyên nhân hệ thống phòng ngừa Đạo Tặc quá biến thái!

Thạch Trung Ngọc nói.

- Nếu tiến vào trạng thái Ẩn Thân còn trực tiếp dùng một chiêu cắt đứt yết hầu của đối phương, ai có thể chống đỡ được chứ! Đạo Tặc liền biến thái quá rồi!

- Đây có lẽ là tiến hành kiềm chế rồi.

Cơ Như Nguyệt gật gật đầu.

- Trong trò chơi, nếu xuất hiện các nhân tố không cân bằng, thì họ sẽ dùng các loại biện pháp để xử lý!

Thạch Trung Ngọc nhớ tới cái ngày ở phủ Thành Chủ đó, hệ thống Chủ Thần và chính mình làm giao dịch. Chỉ sợ đó cũng chính là kiềm chế nhân tố nhỉ?

Nhưng mà hiện tại chính mình đã càng thêm biến thái, cũng không biết hệ thống Chủ Thần kia sẽ xử lý như thế nào.

Hẳn là không xử lý đâu, khà khà, dù sao em ấy cũng chính là nữ nhân của mình.

Không ngờ tới giữa một cung điện xa hoa tráng lệ, Amy vắt chéo đôi chân, mặt mày ủ rũ.

- Cái tảng đá chết tiệt, tại sao lại xảy ra việc này chứ! Huhu, không nghĩ tới tình cảnh biến thành chân thật, lại làm hắn càng thêm lợi hại!

- Thật bực bội, bây giờ làm sao mới tốt đây! Chẳng lẽ gạt bỏ hắn? Hình như không tốt lắm, nhỉ? Tại sao ta lại có điểm quyến luyến? Huhuhu, đây là tình cảm của con người sao? Thật kỳ quái!

Đồng thời, ở quán rượu.

- Top 4 thi đấu chỉ sợ sẽ gặp được hắn!

Thanh Phong Lãng Tử mới từ nơi thi đấu trở về, vừa uống rượu, vừa nói.

- Ha hả, ngươi sợ?

Vẻ mặt Hạ Nguyệt Cô Lang không để ý mấy. Tuy rằng một đao kinh diễm của Thạch Trung Ngọc kia làm hắn có chút kinh ngạc, nhưng hắn ta không tin tưởng hắn có bao nhiêu mạnh mẽ, có lẽ là do may mắn cũng không chừng.

- Sợ?

Thanh Phong Lãng Tử cười khẩy một tiếng.

- Chỉ một tên nhãi nhép bình thường mà có thể làm ta sợ? Hừ, ta trực tiếp Ẩn Thân cắt đứt yết hầu của hắn là được rồi!

- Ha hả, ngươi đừng quên, hắn có thể có khả năng nhìn thấu trạng thái Ẩn Thân đấy!

Hạ Nguyệt Cô Lang khẽ cười một tiếng.

- Đừng lật thuyền trong mương là được.

- Ha ha! Làm sao có thể! Có thể là kỹ năng đặc thù, mạnh mẽ giết hắn cũng không có vấn đề gì!

Thanh Phong Lãng Tử cười nói.

- Hắn thật sự chỉ là một tên tay mơ thôi!

Hạ Nguyệt Cô Lang nói chi tiết trận chiến của hắn và Thạch Trung Ngọc ra, Thanh Phong Lãng Tử nghe xong hoàn toàn không có cảm giác áp lực.

Đây có lẽ là hắn đối với thực lực của bản thân có tự tin. Nhưng mà loại tự tin này thường làm người xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

- Hinh Vũ Chi Thạch, trước kia chưa từng nghe qua cái người chơi này, cũng không biết nhảy ra từ nơi nào!

Thanh Phong Lãng Tử cười nói.

- Nói không chừng là cao thủ thay giáp ngựa đấy.

- Những người quen biết với ta đều ở đây thì phải? Cái tên Ta Là Soái Ca kia cuồng luyện cấp, còn có tên gia hoả Khúc Chung Nhân Tán, chính là lăn lộn ở Thanh Long Thành vô cùng thoải mái, nhưng đều không bằng Thiên Thành!

- Có vẻ như họ đang suy nghĩ về việc làm Thành Chủ.

Nói đến này Thanh Phong Lãng Tử nhíu nhíu mày.

- Nếu một trong số bọn họ lên làm Thành Chủ, vậy thì đối với sự phát triển gia tộc bọn họ rất có lợi.

- Vị trí Thành Chủ nói làm là làm à?

Hạ Nguyệt Cô Lang cười nói.

- Giống như muốn làm một cái chức quan đi. Bọn họ hiện tại đều chỉ là cái hộ vệ cấp 8, vô dụng!

- Đúng vậy, cái chức quan hệ thống này khó mà làm được.

Thanh Phong Lãng Tử thở dài.

- Có thể là hệ thống phòng ngừa người chơi đạt được quyền lợi quá nhanh. Như lên lục phẩm liền có thể ở khu an toàn khu giết người!

- Tên Hinh Vũ Chi Thạch kia chính là có thể ở khu an toàn giết người!

Hạ Nguyệt Cô Lang đột nhiên nghĩ đến.

- Chẳng lẽ hắn đã trên lục phẩm rồi?

- Có khả năng, nhưng dù gì đi nữa thì hắn chỉ là một tên may mắn thôi.

Thanh Phong Lãng Tử vẫn giữ câu nói cũ. Nhưng mà hắn có cảm giác cái tên Hinh Vũ Chi Thạch hơi không thích hợp, giống như mang cho hắn cảm giác không an toàn, cũng không biết vì cái gì.

- Hừ hừ, được rồi, dù sao vị trí quán quân chắn chắn là của ta! Đến lúc đó xem ta hành hạ tên kia tới chết ra sao đi!!

- Chúc ngươi thành công! Ngày mai chính là trận chung kết rồi!

Hạ Nguyệt Cô Lang giơ cao chén rượu trong tay.

- Cố lên!

- Ha ha, cố lên, quán quân hình như có Thần Khí, ha ha! Đây là thanh Thần Khí thứ hai trong trò chơi đấy.

- Ha ha, thanh thứ nhất ở trong tay ta!

Trận thi đấu thứ ba, Hướng Lam đi lên, kết quả rất mau liền mang vẻ mặt uể oải trở về.

- Làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc quan tâm hỏi.

- Thua?

- Đúng vậy, thua rồi!

Hướng Lam thật buồn bực.

- Đó là một cái Pháp Sư rất lợi hại! Em vừa mới chuẩn bị tiến lên, đã bị một cái kỹ năng không rõ gì đó ngăn chặn, thân thể nặng hơn rất nhiều. Tuy rằng hiệu quả không khác biệt với [Trọng Lực Thuật] lắm, nhưng nó thật đột ngột. Sau đó em đã bị tên Pháp Sư kia đập một đạo lôi điện, bị tê liệt. Tiếp đó chính là thêm một cái lôi điện nữa, em liền trực tiếp trở lại đây luôn!

- Tên Pháp Sư kia gọi là gì?

Cơ Như Nguyệt nhanh chóng hỏi.

- Hình như là Khúc Chung Nhân Tán!

- Mịa kiếp! Cái tên hỗn đản này, lần sau ta bóp bể trứng hắn!

Trước kia Thạch Trung Ngọc và Khúc Chung Nhân Tán từng có chút liên hệ, bất quá mối quan hệ này cũng không tốt đẹp thân thiện lắm.

Người ức hiếp vợ ta, thì đều là kẻ thù của ta! Thạch Trung Ngọc chính là nghĩ như thế.

- Sư phụ! Có cần ta hỗ trợ hay không?

Phi Dương Chi Thiên lúc này mới thò mặt qua. Vẻ mặt a dua nịnh nọt nói.

- Ta cảm thấy hiện tại toàn thân ta tràn ngập năng lượng, rất muốn đánh nhau!

- Đi cái đầu ngươi, ngươi chưa vào Top 108 người nữa, mà cũng không biết xấu hổ bảo đi hỗ trợ!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp dùng một chân đá hắn sang một bên.

Phi Dương Chi Thiên vẻ mặt ai oán, giống như sau khi sư phụ giao mình cho sư công, thái độ liền thay đổi?

Tương Viên ở bên cạnh hút thuốc phiện, liếc mắt nhìn Thạch Trung Ngọc một cái.

- Tiểu tử, ngươi đừng có ức hiếp đồ tôn của ta. Bằng không, hừ hừ!

- Sư phụ, ngài lại làm sao vậy!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, đây chẳng phải là cách biệt thế hệ? Nhưng mà không nên cách biệt lớn đến thế chứ?!

- Hừ hừ, vũ khí Ám Kim của ngươi còn chưa chuẩn bị xong kia kìa! Đi chuẩn bị nhanh đi!

Tương Viên đứng dậy đạp Thạch Trung Ngọc một cái.

Thạch Trung Ngọc vẻ mặt đưa đám, chỉ có thể phất tay tạm biệt đám nữ nhân, rồi trở lại bên trong căn phòng nhỏ tiếp tục rèn đúc.

Nhìn bộ dáng Thạch Trung Ngọc ăn thiệt thòi, chúng nữ tức khắc cười ha hả. Thảo luận với nhau một chút liền chuẩn bị đi phủ Thành Chủ, tìm nha đầu Tiếu Hàm kia.

Hiện tại trò chơi đã tiến vào giai đoạn mệt mỏi, nếu không có động lực mới gì, người chơi sẽ cảm giác luyện cấp có chút nhàm chán. Bắt đầu rất nhiều người chơi chuyển chức, chơi chức nghiệp sinh hoạt.

Không biết đây là do trò chơi thiết lập như vậy, hay vẫn là thời kỳ bạo động đã qua.

Bất quá Thạch Trung Ngọc không để bụng mấy cái này, tuy rằng trong miệng vẫn ồn ào, bảo không tự do.

Nhưng là đợi tới khi hắn cầm cây búa sắt cực lớn kia, thân mình tức khắc sinh động lên. Giống như rèn đúc chính là nồng nhiệt sinh mệnh và tình yêu thương, nó tràn ngập tình cảm mãnh liệt.

Liệu có phải ta thích hợp làm một người thợ rèn hơn một người chiến sĩ hay không? Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc, bất quá rất mau sau liền bắt đầu quá trình rèn.

Hôm nay nhất định phải hoàn thành chế tạo Ám Kim mới được. Dù sao mượn lúc này, trước đó hắn đều luyện cấp gì đó, cảm giác chính mình rất bận rộn.

Trò chơi này luôn luyện cấp như thế, thật không thú vị. Không biết nâng cấp lên thì sẽ có cái gì mới.

Búa sắt từng cái gõ lên kiếm phôi đã luyện chế.

Tuy rằng rèn đúc là một việc vô cùng buồn tẻ và vô vị, nhưng nếu ngươi chân chính dùng tâm làm một chuyện, vậy sẽ không có cái gì gọi là buồn tẻ vô vị.

Vậy thì ngươi có thể hoàn toàn gạt bỏ những thứ trong lòng, hết sức chuyên chú làm việc trước mắt.

Chế tạo thanh kiếm càng thêm hoàn mỹ, càng thêm sắc bén hơn. Đây là ý nghĩ trong giây phút này của Thạch Trung Ngọc, Ám Kim, chẳng qua chỉ là một cái tiêu chuẩn, mà không phải là một cái yêu cầu.

Dù cho một thanh vũ khí Ám Kim thật trâu bò, nhưng nếu một người chơi chế tạo ra một thanh kiếm cực độ sắc bén nhưng bình thường, chỉ sợ Ám Kim kia cũng sẽ biến thành một đoàn phế liệu.

Trang bị trong trò chơi. Có một chính là thuộc tính Đồng Xanh, hai chính là thuộc tính Bạch Ngân, ba chính là Hoàng Kim, bốn chính là Ám Kim, Tiên Khí có thể phát triển, Thần Khí thì phát triển không giới hạn.

Nhưng nếu một thanh kiếm, tuy rằng không có thuộc tính, nhưng Thạch Trung Ngọc chế tạo đủ sắc bén, làm công kích biến thành cái gì 10001000 gì đó. Chỉ sợ vũ khí Ám Kim dù trâu bò, người chơi cũng sẽ từ bỏ.

Những cái thuộc tính ở cùng cấp bậc vũ khí tuy rằng lợi hại, nhưng là nếu lực công kích phi thường cường đại, thì thuộc tính chỉ bằng một sợi lông mao. Dùng một đao liền nghiền nát vũ khí của ngươi.

Hơn nữa hiện tại đây là trò chơi giả thiết, càng sắc bén thì càng tốt. Rốt cuộc phòng ngự không có cao như vậy, nếu một đao trực tiếp phá vỡ toàn bộ phòng ngự của đối phương, chém ngươi trọng thương, chỉ sợ cái gì đều là mây bay.

Thạch Trung Ngọc vừa dùng búa sắt gõ lên thanh kiếm đang chậm rãi trở nên cứng rắn kia, vừa âm thầm quy hoạch.

Hắn chẳng những muốn làm ra một phen vũ khí cực kỳ sắc bén, nó còn phải có vẻ ngoài hoa lệ.

Không biết vì cái gì, Thạch Trung Ngọc đột nhiên không thể nào làm theo tiêu chuẩn của Ám Kim, hắn chỉ nghĩ làm vũ khí hoàn mỹ nhất trong ấn tượng của mình.

Cái này rất giống tư tưởng của Đạo giáo, không suy nghĩ nhiều, cứ làm thôi. Từ bỏ cái mục tiêu kia, chỉ cần chuyên tâm làm điều mà chính mình cho là tốt nhất.

Chờ ngươi làm ra xong, chỉ sợ, không biết nó sẽ cường đại hơn cái tiêu chuẩn kia bao nhiêu lần.

Rốt cuộc, thanh kiếm cũng ra lò, hắn nhanh chóng thả vào nước lạnh. Thạch Trung Ngọc không kịp chờ đợi, hắn rất muốn xem xét thuộc tính của nó.

Một thanh trường kiếm chưa được mệnh danh, Ám Kim. Trường kiếm cực kỳ sắc bén, hàn quang trên thân kiếm gần như đạt tới trình độ thổi tóc tóc đứt (sắc bén). Vô cùng khủng bố, nó chính là vũ khí giết người sắc bén nhất!

Chương 903. Song tử kỵ sĩ

- Đáng tiếc, không có số liệu, nếu không sẽ có thể biết rõ ràng hiệu quả của thanh kiếm này. Chỉ xem thôi cũng đã có thể thấy rõ, quá không thoải mái rồi!

Thạch Trung Ngọc nắm chuôi kiếm, thanh kiếm này vừa mới chế tạo xong, phía trên còn lưu lại chút hơi ấm.

Đồng thời, thuật chế tạo của Thạch Trung Ngọc cũng cũng thăng đến cấp đại sư. Như vậy hiệu quả chế tạo khá hơn dùng cái loại hệ thống tự động đó nhiều, chỉ cần ngươi có thể chế tạo ra tranng bị cấp bậc cao hơn, như vậy thuật chế tạo cũng sẽ tự động thăng cấp, mà không giống những thứ kia, phải khổ cực lắm mới thông thạo.

Bái được một sư phụ tốt thật là sảng khoái, trong lòng Thạch Trung Ngọc hớn hở đặt tên cho thanh trường kiếm vô danh, gọi là: Đoạn Kim. Mặc dù rất thô tục.

Hắn chuẩn bị cầm đến phòng đấu giá xem môt chút, không phải là vì bán đấu giá sẽ lòi ra tiền, mà là vì đây sẽ là cơ hội để được người khác công nhận. Tuy rằng sức mạnh bên trên được công nhận, nhưng mà hắn còn có rất nhiều phương diện.

- Hinh Vũ Chi Thạch, cuộc so tài của hai ngươi một phút sau bắt đầu, 30 giây sau ngươi sẽ bị truyền tống đến nơi so tài.

Ngay lúc này gợi ý của hệ thống đột nhiên vang lên. Thạch Trung Ngọc nhanh chóng thông báo với Tương Viên, nghe được Thạch Trung Ngọc thật sự chế tạo ra Ám Kim, Tương Viên rất kinh ngạc nhìn Đoạn Kim Thạch Trung Ngọc đưa tới.

Vừa đến 30 giây, Thạch Trung Ngọc đã bị truyền tống ra ngoài.

- Thạch Đầu ca, lại phải kề vai tác chiến rồi!

Hướng Lâm ở sau lưng Thạch Trung Ngọc cười hì hì nói, áo bào

mục sư thanh khiết cũng không che được vóc dáng lả lướt của cô. Thạch Trung Ngọc cười khà khà:

- Vợ chồng đồng lòng!"

Hướng Lâm hờn dỗi liếc Thạch Trung Ngọc một cái.

Hai người ồn ào cười đùa một hồi, cho đến khi hệ thống nhắc nhở bắt đầu thi đấu, Thạch Trung Ngọc mới quay đầu chú ý đối thủ. Hai kỵ sĩ giống nhau như đúc?

Mặt, trang bị, vũ khí hoàn toàn giống nhau như đúc! Đây là làm cái gì?

- Hinh Vũ Chi Thạch!

- Mặc dù ngươi là đệ nhất cao thủ!

- Nhưng mà!

- Ngươi cũng không nên coi thường bọn ta như vậy!

- Đây là không tôn trọng đối với chúng ta!

- Ta muốn đại diện Thánh Quang trừng phạt ngươi!

- Ta muốn đại diện mỹ nữ tới tiêu diệt ngươi!

- Nộp mạng đi!

Hai kỵ sĩ một trái một phải giống như hát song ca vậy, sau đó hét lớn một tiếng vọt tới Thạch Trung Ngọc.

- Thạch Đầu ca, hai người này cũng quá tức cười rồi!

Hướng Lâm nhìn thấy động tác và biểu cảm của của hai người mà cười sằng sặc.

Thạch Trung Ngọc thế nhưng rất cẩn thận, hắn cảm nhận hơi thở của người luyện võ từ trên người hai người này, hơn nữa có thể lọt vào top 8, sẽ là những người đần độn, não úng nước sao?

Hai người kỵ sĩ vọt tới, bởi vì hệ thống đổi mới, tên người chơi

sẽ không hiện ở trên đầu, Thạch Trung Ngọc cũng không nhận ra hai người kỵ sĩ là ai.

Chẳng qua Thạch Trung Ngọc không quen biết sẽ không có nghĩa là hắn không biết.

Trước đó, hắn đã nhìn qua tư liệu của hai người kỵ sĩ này trên trang web chính thức.

Hai người kỵ sĩ, một người tên là Thiên Không Chi Vũ, một người tên là Thiên Không Chi Dực, là một cặp sinh đôi. Hai người đều là nghề nghiệp ẩn thánh kỵ sĩ. Lúc công kích phối hợp vô cùng ăn ý, được người chơi gọi là: "song tử thánh kỵ."

Thánh kỵ sĩ là một nghề công kích ẩn núp nửa phép nửa vật lý, có thể chữa trị cho bản thân và đồng đội, có thể phóng thích pháp thuật hệ thần thánh, đồng thời công kích cũng không tệ, rất là khó đối phó.

Bởi vì sở trường cả hai là kết hợp tác chiến, cho nên không có tham gia thi đấu cá nhân.

Song tử thánh kỵ lao tới bên cạnh Thạch Trung Ngọc, thánh kỵ sĩ bên trái theo thói quen bổ một cái tới.

Thăm dò tính công kích? Thạch Trung Ngọc cười khẽ một tiếng, trực tiếp lấy kiếm ngăn cản, sau đó chuyển mũi kiếm, bổ ngang về bên cạnh một thánh kỵ sĩ khác.

Hai người không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc lại có phản ứng nhanh như vậy, thánh kỵ sĩ bên phải đang chuẩn bị sử dụng kỹ năng với Thạch Trung Ngọc, lại bị bổ ngang về phía đầu, vội vàng ngừng động tác làm phép, giơ khiên đón đỡ.

Dao Chiến Thần chém vào cái khiên tròn, bổ ra một chùm tia lửa.

Cái khiên này, không tệ! Thạch Trung Ngọc trong lòng sáng ngời, hắn biết dao Chiến Thần của bản thân sắc bén như thế nào, lại có thể chặn được cú bổ của mình, hiển nhiên cái khiên đó tối thiểu phải là cấp Ám Kim, thậm chí là cấp Tiên Khí.

- Công kích của ngươi bị người chơi Thiên Không Chi Dực đón đỡ thành công, thương tổn giảm tám mươi phần trăm.

Thương tổn giảm tám mươi phần trăm, phòng ngự của thánh kỵ sĩ thật đúng là không phải để trưng. Nhân cơ hội, Thiên Không Chi Vũ dùng khiên tấn công tới, muốn Thạch Trung Ngọc choáng váng. Nhưng làm sao Thạch Trung Ngọc để hắn được như ý muốn. Nếu lần này bị choáng váng, đoán chừng cũng không còn chơi nữa.

Hắn dứt khoát nhảy về phía sau né tránh cái khiên tròn đang đánh tới cực kì nhanh, cùng lúc xoay người một cái, thừa dịp quán tính lúc xoay người của Thiên Không Chi Vũ chưa có dừng lại, trực tiếp vòng qua sau lưng hắn. Muốn giết Thánh kỵ sĩ, nhược điểm duy nhất chính là ở sau lưng bọn họ. Dao Chiến Thần của Thạch Trung Ngọc chém thẳng vào áo giáp của Thiên Không Chi Dực.

Áo giáp cứng rắn kia ngay lập tức bị chém rách một vết.

Thế nhưng cùng lúc đó, Thiên Không Chi Vũ cũng quơ đao chém qua, nhưng mà Thạch Trung Ngọc không có cách nào tạo ra thương tổn lớn hơn, chỉ có thể lui ra.

Hiệp này, Thạch Trung Ngọc không tổn thương chút nào, mà lượng máu của hai thánh kỵ sĩ lại giảm xuống một chút. Nhưng đừng quên, Thạch Trung Ngọc cũng không phải là chiến đấu một mình. Thấy Hướng Lâm bên cạnh ngâm nga mấy tiếng, động tác trong tay không ngừng.

Chẳng qua nhìn dáng vẻ không lưu loát kia, rõ ràng là tự chủ làm phép mà không phải do hệ thống khống chế.

Pháp thuật này cùng lắm chỉ mất ba giây để chuẩn bị, nhưng nếu dùng thì khoảng năm giây.

Cũng may pháp thuật này động tác ít, nếu không thì vấn đề ở đây chính là việc Hướng Lâm có thể nhớ hay không.

Một đạo Thánh Viêm nện thẳng xuống từ bầu trời, lập tức Thiên Không Chi Vũ dắm chìm trong Thánh Viêm, giống như một thiên thần hạ phàm. Có điều là Thánh Viêm cũng không phải dễ trêu, là một trong những kĩ năng công kích mạnh mẽ của mục sư, chẳng

những Thánh Viêm uy lực mạnh mẽ, hơn nữa còn có thể tạo ra tổn thương kéo dài, đối với vong linh, đối với sinh vật cấp hắc ám sẽ gây ra tổn thương nghiêm trọng.

Mặc dù Thiên Không Chi Vũ là thánh kỵ sĩ, đều là hệ thần thánh giống như Hướng Lâm, nhưng mà tổn thương tạo ra cũng không yếu đi.

Thánh Viêm nện xuống, Thiên Không Chi Vũ lập tức đau đớn rên một tiếng. Thánh Viêm chẳng khác gì đang cháy với nhiệt độ mấy trăm độ, thậm chí là hơn một ngàn độ, hơn nữa cảm giác đau còn là chín mươi phần trăm.

Lập tức thanh HP của Thiên Không Chi Vũ tụt hơn phân nửa. Cơ thể bị Thánh Viêm đốt sưng đỏ một mảnh. Đau đớn đến mức Thiên Không Chi Vũ trực tiếp nổi điên, bỏ qua Thạch Trung Ngọc lao thẳng đến Hướng Lâm, Hướng Lâm dứt khoát mở một cái khiên. Tiếp tục chuẩn bị pháp thuật.

Thạch Trung Ngọc xông về phía Thiên Không Chi Dực, hắn rất tin tưởng Hướng Lâm. Hắn hoàn toàn có thể giết Thiên Không Chi Dực trước, sau đó giải quyết Thiên Không Chi Vũ mà Hướng Lâm lông tóc vẫn nguyên vẹn không chút hao tổn.

Khiên phòng ngự mạnh mẽ kia cũng không phải để trưng.

Song tử thánh kỵ sĩ vốn là kết hợp tác chiến, nhưng lần này Thiên Không Chi Vũ lại đánh về phía Hướng Lâm, làm cho Thiên Không Chi Dực hơi buồn bực.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp phát động nhiệt huyết Chiến Thần, dao Chiến Thần kim quang hung hãn chém lên cái khiên tròn của Thiên Không Chi Dực. Thiên Không Chi Dực đâu còn chỗ nào để đứng vững, cái khiên lập tức bị Thạch Trung Ngọc chẻ vỡ.

Chương 904. Phá khiên

Không có khiên của kỵ sĩ thế thì còn gọi là kỵ sĩ làm chi nữa?

Kỹ sĩ có một lợi thế tốt nhất chính là có khiên, có thể ngăn được phần lớn sát thương.

Trên người Thiên Không Chi Dực không có khiên tròn che chở, Thạch Trung Ngọc càng hăng hơn.

Nhưng Thiên Không Chi Dực lại càng kinh hãi hơn, tấm khiên trong tay hắn cứng cỡ nào, lại còn được khảm sâu vào người. Đến cả một con boss bạch ngân cấp 55 còn chưa phá vỡ được tấm khiên của mình, thế mà lại không ngờ rằng tấm khiến đấy lại bị tên Hinh Vũ Chi Thạch này chém một đao vỡ nát.

Thiên Không Chi Dực kinh hãi, Thạch Trung Ngọc chẳng cho hắn ta chút thời gian nào để phản ứng, chém một đao thẳng tay, rạch đứt yết hầu.

Mặc dù Cuồng Đao không có kỹ năng này, nhưng với độ sắc bén của lưỡi đao chiến thần, dù kỵ sĩ có mạnh hơn nữa cũng không thể nào ngăn được. Yết hầu của Thiên Không Chi Dực bị chém thành một vệt cực lớn, cả đốt sống cổ cũng bị Thạch Trung Ngọc chém nát.

Không cần phải nghĩ, trực tiếp tèo luôn.

Trong lúc Thiên Không Chi Dực vừa ngỏm thì Thiên Không Chi Vũ lập tức bừng tỉnh, thấy em trai của mình vừa bị Thạch Trung Ngọc giết, thầm kinh hãi trong lòng. Đồng thời, sự tức giận bùng nổ, hộ thuẫn* của Hướng Lâm cuối cùng không chịu được lực công kích quá lớn mà vỡ vụn.

*hộ thuẫn: là một loại khiên có bộ phận công kích, ví dụ như đao ngắn, súng, ...

Thiên Không Chi Vũ tức giận lao về phía Hướng Lâm.

Nhưng Hướng Lâm nào phải kẻ dễ chọc, mặc dù mục sư không có hộ thuẫn còn yếu ớt hơn kỵ sĩ không có khiên, nhưng đấy là đối với những người kỹ thuật không tốt mà thôi. Còn cao thủ kỵ sĩ thật sự sẽ không tay trái cầm kiếm tay phải cầm khiên hay là kiếm trong tay phải khiên trong tay trái.

Trên cơ bản là hai tay cùng cầm hai món vũ khí.

Bởi vì tính công kích càng lớn hơn, dùng kiếm đỡ đòn thì cũng không khác vai trò của khiên lắm.

Mặc dù Hướng Lâm là một "cô gái" yếu đuối nhưng dù sao cũng được tự xưng là người chơi mục sư xếp hạng top 30 trong nước, dù sự thật là Thạch Trung Ngọc cũng có chút hoài nghi với trình độ của top 30.

- Xung kích thần thánh! - Trực tiếp dùng pháp trượng tung kỹ năng.

Thiên Không Chi Dực bị một cỗ năng lượng thần thánh đẩy mạnh ra sau.

Sát thương từ chiêu này không quá lớn nhưng lại có lực lượng cường đại, có thể đẩy lùi kẻ địch. Ở càng gần thì càng hứng lấy sức công kích càng lớn.

Thiên Không Chi Dực bị đẩy bay thẳng ra xa, Thạch Trung Ngọc cười gian.

Đây chẳng phải là đồ ăn đưa lên đến cửa sao? Một nhát chém thẳng tới nhắm vào thân ảnh bị đẩy bay đến.

Lưỡi đao chiến thần sắc bén cộng thêm lực va chạm, chém đứt ngang người Thiên Không Chi Vũ.

Máu tươi lập tức văng tung tóe lên toàn thân Thạch Trung Ngọc.

Kể từ giết quá nhiều đống hồ ly kia, chiến giáp Monbeus trên người Thạch Trung Ngọc bắt đầu tỏa ra ánh hồng quang, không còn là màu bạc bình thường như trước đây. Lần này chiến giáp bị máu tươi bắn lên tung tóe, chiến giáp Monbeus trên người Thạch Ngọc Trung lại càng mang đến cảm giác âm vang hân hoan.

Hình như nó rất thích những vệt máu tươi này? Đây là chuyện gì thế này?

- Người chơi Hinh Vũ Chi Thạch và đồng đội Hinh Vũ Chi Lâm giành được thắng lợi, tiến vào vòng tứ kết.

Vừa chiến thắng, lắng nghe tiếng hoan hô từ những người chơi dưới khán đài, trong lòng Thạch Trung Ngọc cảm thấy thật thỏa mãn.

Hình như rất thích cảm giác thế này.

Hưởng thụ tiếng reo hò từ khắp khán đài, giống như bản thân là một anh hùng vậy.

Trên tửu lâu, Thanh Phong Lãng Tử tỏ vẻ khinh thường nhìn dáng vẻ của "lố bịch" của Thạch Trung Ngọc, đối với loại người như thế, hắn luôn cảm thấy buồn nôn, ghê tởm. Giống như những tiếng reo hò kia là vì hắn ta mà không phải dành cho Hinh Vũ Chi Thạch.

- Ngày mai, ta sẽ khiến ngươi rơi khỏi thánh đài một cách nhục nhã!

Hạ Nguyệt Cô Lang giữ im lặng, dù sao trận này hắn không tham gia.

- Chẳng phải đã tìm mấy người "bức tử nhân đạo" hắn ta rồi sao?

- Ngươi có thể tra được hắn ta ở đâu sao? Bây giờ hệ thống bảo mật đã rất chặt chẽ rồi, nói chi là thông tin của đệ nhất cao thủ thế này! - Thanh Phong Lãng Tử tức giận uống một ngụm rượu.

Hạ Nguyệt Cô Lang cười khẽ.

- Tại sao nhất thiết phải thông qua hệ thống?

- Ý ngươi là? - Thanh Phong Lãng Tử nhíu mày, đối với mấy chuyện tình báo thế này hắn thật sự không am hiểu lắm.

- Hinh Vũ Chi Nguyệt, ngươi không cảm thấy rất quen sao? - Hạ

Nguyệt Cô Lang nói - Cơ gia, con gái của Cơ Như Liệt, Cơ Như Nguyệt, còn nhớ không?

- Nghe ngươi nói như thế mà mới chợt nhớ ra! Cơ Như Nguyệt? Nếu bọn họ ở cùng một phòng làm việc, thế thì hẳn ở cùng một nơi rồi! - Mắt Thanh Phong Lãng Tử lóe lên.

- Ha ha, thế mà bọn họ lại trực tiếp tìm hẳn một phòng làm việc bên ngoài biệt thự, mấy chuyện này ta đều tra rõ cả rồi. Trước đây Bạo Hạo, với cả Lý Uy gì đó đều từng tìm cái tên Hinh Vũ Chi Thạch kia, cái tên gia hỏa phiền phức kia ngoài đời thật tên là Thạch Trung Ngọc, nhưng không biết vì sao luôn thất bại. - Hạ Nguyệt Cô Lang vừa nói vừa nhíu mày.

Thanh Phong Lãng Tử lại cười cười, nói:

- Tra được thì ổn hơn rồi, về chuyện ngươi nói, Cơ gia sao có thể bỏ mặc con gái của mình ở bên ngoài được? Chỉ là, Cơ gia có cao thủ Tiên Thiên tọa trấn, có hơi khó rồi đây!

- Cao thủ Tiên Thiên? - Hạ Nguyệt Cô Lang sững người - Cơ gia có cao thủ Tiên Thiên sao?

- Sao hả? Chẳng lẽ ngươi không biết? - Thanh Phong Lãng Tử kinh ngạc, nói: - Cao thủ Tiên Thiên, Lý gia, Vương gia, Tô gia, thêm cả Cơ gia, bốn vị cao thủ Tiên Thiên của Hoa Hạ!

- Chuyện này, ta cũng không rõ lắm. - Hạ Nguyệt Cô Lang hơi trầm mặc, gia tộc của hắn cũng được xem là một đại gia tộc, nhưng lại thiếu mất cao thủ Tiên Thiên tọa trấn. Không hẳn, phải nói là đại gia tộc thật sự.

Thanh Phong Lãng Tử họ Vương, là dòng chính Vương gia tỉnh Tứ Xuyên, có phạm vi nhất định về quyền lợi của một người thừa kế tộc trưởng gia tộc, cho nên hắn biết rõ khá nhiều chuyện.

Thanh Phong Lãng Tử nhẹ giọng an ủi tinh thần vị bạn tốt nhiều năm này một chút, nói:

- Nếu thần không biết quỷ không hay xử lý cái tên Thạch Trung Ngọc kia, có lẽ Cơ gia sẽ không có phản ứng gì. Nhưng nếu bị họ phát hiện, chỉ sợ chuốc phiền toái! Phiền toái rất lớn!

- Chẳng nhẽ cao thủ Tiên Thiên sẽ ra tay với vãn bối như ngươi? - Hạ Nguyệt Cô Lang hỏi.

- Cao thủ Tiên Thiên sẽ không làm, nhưng nhất định sẽ tạo áp lực với gia tộc, với lại cao thủ Tiên Thiên của Cơ gia chính là Cừu lão gia, là người có sức chiến đấu mạnh nhất trong bốn vị Tiên Thiên. Gia tộc chắc chắn sẽ tước đoạt quyền lợi của ta, thậm chí trục xuất gia tộc để xoa dịu cơn giận của Cừu lão gia. - Thanh Phong Lãng Tử nhíu chặt chân mày.

- Nếu không… - Hạ Nguyệt Cô Lang đột nhiên cười gian - Thuê vài tên sát thủ thì thế nào? Hoa tệ của ngươi chẳng phải còn biết bao nhiêu con số không phía sau?

- Sát thủ? - Thanh Phong Lãng Tử sững sờ, chiêu này quá độc, đã không còn là "độc" bình thường nữa mà đã phạm vào kiêng kị của gia tộc. Nếu như bị phát hiện, chỉ sợ cả gia tộc của mình đều phải gánh trách nhiệm, chính bản thân cũng đừng mong được sống. Nhưng nghĩ lại chuyện mời sát thủ cơ mật như thế, sợ là chẳng ai biết, suy đi ngẫm lại, Thanh Phong Lãng Tử gật gù - Ta còn khoảng hai nghìn vạn, ngươi chuẩn bị đi đâu để thuê?

Trong một cung điện xa hoa.

Amy đung đưa đôi bàn chân nhỏ bé, nhìn về phía chiếc gương lớn trước mặt, trong gương là hình ảnh của Hạ Nguyệt Cô Lang và Thanh Phong Lãng Tử. Nghe thấy bọn hắn nói định thuê sát thủ đối phó với Thạch Trung Ngọc, Amy lập tức giận dữ siết chặt nắm tay nhỏ.

- Hừ, chuyện trong game mà lại dùng quyền lực bên ngoài thế giới thực để giải quyết? Các ngươi đã vi phạm nghiêm trọng quy định mà ta đặt ra! Hừ hừ!

Chương 904. Phá khiên

Không có khiên của kỵ sĩ thế thì còn gọi là kỵ sĩ làm chi nữa?

Kỹ sĩ có một lợi thế tốt nhất chính là có khiên, có thể ngăn được phần lớn sát thương.

Trên người Thiên Không Chi Dực không có khiên tròn che chở, Thạch Trung Ngọc càng hăng hơn.

Nhưng Thiên Không Chi Dực lại càng kinh hãi hơn, tấm khiên trong tay hắn cứng cỡ nào, lại còn được khảm sâu vào người. Đến cả một con boss bạch ngân cấp 55 còn chưa phá vỡ được tấm khiên của mình, thế mà lại không ngờ rằng tấm khiến đấy lại bị tên Hinh Vũ Chi Thạch này chém một đao vỡ nát.

Thiên Không Chi Dực kinh hãi, Thạch Trung Ngọc chẳng cho hắn ta chút thời gian nào để phản ứng, chém một đao thẳng tay, rạch đứt yết hầu.

Mặc dù Cuồng Đao không có kỹ năng này, nhưng với độ sắc bén của lưỡi đao chiến thần, dù kỵ sĩ có mạnh hơn nữa cũng không thể nào ngăn được. Yết hầu của Thiên Không Chi Dực bị chém thành một vệt cực lớn, cả đốt sống cổ cũng bị Thạch Trung Ngọc chém nát.

Không cần phải nghĩ, trực tiếp tèo luôn.

Trong lúc Thiên Không Chi Dực vừa ngỏm thì Thiên Không Chi Vũ lập tức bừng tỉnh, thấy em trai của mình vừa bị Thạch Trung Ngọc giết, thầm kinh hãi trong lòng. Đồng thời, sự tức giận bùng nổ, hộ thuẫn* của Hướng Lâm cuối cùng không chịu được lực công kích quá lớn mà vỡ vụn.

*hộ thuẫn: là một loại khiên có bộ phận công kích, ví dụ như đao ngắn, súng, ...

Thiên Không Chi Vũ tức giận lao về phía Hướng Lâm.

Nhưng Hướng Lâm nào phải kẻ dễ chọc, mặc dù mục sư không có hộ thuẫn còn yếu ớt hơn kỵ sĩ không có khiên, nhưng đấy là đối với những người kỹ thuật không tốt mà thôi. Còn cao thủ kỵ sĩ thật sự sẽ không tay trái cầm kiếm tay phải cầm khiên hay là kiếm trong tay phải khiên trong tay trái.

Trên cơ bản là hai tay cùng cầm hai món vũ khí.

Bởi vì tính công kích càng lớn hơn, dùng kiếm đỡ đòn thì cũng không khác vai trò của khiên lắm.

Mặc dù Hướng Lâm là một "cô gái" yếu đuối nhưng dù sao cũng được tự xưng là người chơi mục sư xếp hạng top 30 trong nước, dù sự thật là Thạch Trung Ngọc cũng có chút hoài nghi với trình độ của top 30.

- Xung kích thần thánh! - Trực tiếp dùng pháp trượng tung kỹ năng.

Thiên Không Chi Dực bị một cỗ năng lượng thần thánh đẩy mạnh ra sau.

Sát thương từ chiêu này không quá lớn nhưng lại có lực lượng cường đại, có thể đẩy lùi kẻ địch. Ở càng gần thì càng hứng lấy sức công kích càng lớn.

Thiên Không Chi Dực bị đẩy bay thẳng ra xa, Thạch Trung Ngọc cười gian.

Đây chẳng phải là đồ ăn đưa lên đến cửa sao? Một nhát chém thẳng tới nhắm vào thân ảnh bị đẩy bay đến.

Lưỡi đao chiến thần sắc bén cộng thêm lực va chạm, chém đứt ngang người Thiên Không Chi Vũ.

Máu tươi lập tức văng tung tóe lên toàn thân Thạch Trung Ngọc.

Kể từ giết quá nhiều đống hồ ly kia, chiến giáp Monbeus trên người Thạch Trung Ngọc bắt đầu tỏa ra ánh hồng quang, không còn là màu bạc bình thường như trước đây. Lần này chiến giáp bị máu tươi bắn lên tung tóe, chiến giáp Monbeus trên người Thạch Ngọc Trung lại càng mang đến cảm giác âm vang hân hoan.

Hình như nó rất thích những vệt máu tươi này? Đây là chuyện gì thế này?

- Người chơi Hinh Vũ Chi Thạch và đồng đội Hinh Vũ Chi Lâm giành được thắng lợi, tiến vào vòng tứ kết.

Vừa chiến thắng, lắng nghe tiếng hoan hô từ những người chơi dưới khán đài, trong lòng Thạch Trung Ngọc cảm thấy thật thỏa mãn.

Hình như rất thích cảm giác thế này.

Hưởng thụ tiếng reo hò từ khắp khán đài, giống như bản thân là một anh hùng vậy.

Trên tửu lâu, Thanh Phong Lãng Tử tỏ vẻ khinh thường nhìn dáng vẻ của "lố bịch" của Thạch Trung Ngọc, đối với loại người như thế, hắn luôn cảm thấy buồn nôn, ghê tởm. Giống như những tiếng reo hò kia là vì hắn ta mà không phải dành cho Hinh Vũ Chi Thạch.

- Ngày mai, ta sẽ khiến ngươi rơi khỏi thánh đài một cách nhục nhã!

Hạ Nguyệt Cô Lang giữ im lặng, dù sao trận này hắn không tham gia.

- Chẳng phải đã tìm mấy người "bức tử nhân đạo" hắn ta rồi sao?

- Ngươi có thể tra được hắn ta ở đâu sao? Bây giờ hệ thống bảo mật đã rất chặt chẽ rồi, nói chi là thông tin của đệ nhất cao thủ thế này! - Thanh Phong Lãng Tử tức giận uống một ngụm rượu.

Hạ Nguyệt Cô Lang cười khẽ.

- Tại sao nhất thiết phải thông qua hệ thống?

- Ý ngươi là? - Thanh Phong Lãng Tử nhíu mày, đối với mấy chuyện tình báo thế này hắn thật sự không am hiểu lắm.

- Hinh Vũ Chi Nguyệt, ngươi không cảm thấy rất quen sao? - Hạ

Nguyệt Cô Lang nói - Cơ gia, con gái của Cơ Như Liệt, Cơ Như Nguyệt, còn nhớ không?

- Nghe ngươi nói như thế mà mới chợt nhớ ra! Cơ Như Nguyệt? Nếu bọn họ ở cùng một phòng làm việc, thế thì hẳn ở cùng một nơi rồi! - Mắt Thanh Phong Lãng Tử lóe lên.

- Ha ha, thế mà bọn họ lại trực tiếp tìm hẳn một phòng làm việc bên ngoài biệt thự, mấy chuyện này ta đều tra rõ cả rồi. Trước đây Bạo Hạo, với cả Lý Uy gì đó đều từng tìm cái tên Hinh Vũ Chi Thạch kia, cái tên gia hỏa phiền phức kia ngoài đời thật tên là Thạch Trung Ngọc, nhưng không biết vì sao luôn thất bại. - Hạ Nguyệt Cô Lang vừa nói vừa nhíu mày.

Thanh Phong Lãng Tử lại cười cười, nói:

- Tra được thì ổn hơn rồi, về chuyện ngươi nói, Cơ gia sao có thể bỏ mặc con gái của mình ở bên ngoài được? Chỉ là, Cơ gia có cao thủ Tiên Thiên tọa trấn, có hơi khó rồi đây!

- Cao thủ Tiên Thiên? - Hạ Nguyệt Cô Lang sững người - Cơ gia có cao thủ Tiên Thiên sao?

- Sao hả? Chẳng lẽ ngươi không biết? - Thanh Phong Lãng Tử kinh ngạc, nói: - Cao thủ Tiên Thiên, Lý gia, Vương gia, Tô gia, thêm cả Cơ gia, bốn vị cao thủ Tiên Thiên của Hoa Hạ!

- Chuyện này, ta cũng không rõ lắm. - Hạ Nguyệt Cô Lang hơi trầm mặc, gia tộc của hắn cũng được xem là một đại gia tộc, nhưng lại thiếu mất cao thủ Tiên Thiên tọa trấn. Không hẳn, phải nói là đại gia tộc thật sự.

Thanh Phong Lãng Tử họ Vương, là dòng chính Vương gia tỉnh Tứ Xuyên, có phạm vi nhất định về quyền lợi của một người thừa kế tộc trưởng gia tộc, cho nên hắn biết rõ khá nhiều chuyện.

Thanh Phong Lãng Tử nhẹ giọng an ủi tinh thần vị bạn tốt nhiều năm này một chút, nói:

- Nếu thần không biết quỷ không hay xử lý cái tên Thạch Trung Ngọc kia, có lẽ Cơ gia sẽ không có phản ứng gì. Nhưng nếu bị họ phát hiện, chỉ sợ chuốc phiền toái! Phiền toái rất lớn!

- Chẳng nhẽ cao thủ Tiên Thiên sẽ ra tay với vãn bối như ngươi? - Hạ Nguyệt Cô Lang hỏi.

- Cao thủ Tiên Thiên sẽ không làm, nhưng nhất định sẽ tạo áp lực với gia tộc, với lại cao thủ Tiên Thiên của Cơ gia chính là Cừu lão gia, là người có sức chiến đấu mạnh nhất trong bốn vị Tiên Thiên. Gia tộc chắc chắn sẽ tước đoạt quyền lợi của ta, thậm chí trục xuất gia tộc để xoa dịu cơn giận của Cừu lão gia. - Thanh Phong Lãng Tử nhíu chặt chân mày.

- Nếu không… - Hạ Nguyệt Cô Lang đột nhiên cười gian - Thuê vài tên sát thủ thì thế nào? Hoa tệ của ngươi chẳng phải còn biết bao nhiêu con số không phía sau?

- Sát thủ? - Thanh Phong Lãng Tử sững sờ, chiêu này quá độc, đã không còn là "độc" bình thường nữa mà đã phạm vào kiêng kị của gia tộc. Nếu như bị phát hiện, chỉ sợ cả gia tộc của mình đều phải gánh trách nhiệm, chính bản thân cũng đừng mong được sống. Nhưng nghĩ lại chuyện mời sát thủ cơ mật như thế, sợ là chẳng ai biết, suy đi ngẫm lại, Thanh Phong Lãng Tử gật gù - Ta còn khoảng hai nghìn vạn, ngươi chuẩn bị đi đâu để thuê?

Trong một cung điện xa hoa.

Amy đung đưa đôi bàn chân nhỏ bé, nhìn về phía chiếc gương lớn trước mặt, trong gương là hình ảnh của Hạ Nguyệt Cô Lang và Thanh Phong Lãng Tử. Nghe thấy bọn hắn nói định thuê sát thủ đối phó với Thạch Trung Ngọc, Amy lập tức giận dữ siết chặt nắm tay nhỏ.

- Hừ, chuyện trong game mà lại dùng quyền lực bên ngoài thế giới thực để giải quyết? Các ngươi đã vi phạm nghiêm trọng quy định mà ta đặt ra! Hừ hừ!

Chương 905. Đặc tính trang bị.

- Tịch thu tiền của họ? Hay là đóng băng tài chính của gia tộc họ? Hay là…

Một đống ý nghĩ lớn mật tuôn ra từ cái đầu nhỏ của Amy, đối với một cái trí tuệ nhân tạo cường đại nhất trên thế đó, mọi thứ cô ấy vừa nêu ra đều là chút ít lòng thành của cô ấy. Cô ấy chính là thần, trên Internet không gì cô ấy không thể làm.

- Thôi, ta trực tiếp nói với tên Thạch thúi kia là được rồi. Hu hu, sao ta lại nghĩ tới việc kia nữa rồi…

Trên khuôn mặt nhỏ của Amy đột nhiên thấp thoáng một tia đỏ ửng.

- Nhưng mà làm như thế thật sự rất thoải mái, nhưng hình như tới mình sờ lại thì hắn không có thoải mái mấy, vì sao vậy? Hu hu, thật muốn…

Thạch Trung Ngọc trở lại lò rèn, vừa đúng lúc nhìn thấy Tương Viên đang chỉ dạy Phi Dương Chi Thiên rèn đúc. Tương Viên thì nhìn thấy Thạch Trung Ngọc trở về rất là vui vẻ, cười nói:

- Hỗn tiểu tử, đồ đệ ngươi mang về rất không tồi! Rất có ngộ tính! Cũng rất có cố gắng!

Phi Dương Chi Thiên lập tức có chút ngượng ngùng, sờ sờ đầu nói:

- Đây đều là sư phụ dạy ta! Ha ha!

Tương Viên trừng mắt nhìn, hù ai thế! Vuốt mông ngựa cũng phải có đối tượng chứ, cái tên hỗn tiểu tử này ta còn không hiểu sao?

- Khà khà!

Thạch Trung Ngọc đắc ý cười cười, sau đó nhìn về phía Tương

Viên hỏi:

- Sư phụ, trang bị chế tạo thế nào rồi?

Tương Viên sờ sờ cằm.

- Vẫn không tệ, đã đạt tới trình độ bảy điệp, đoán chừng dùng thêm một chút sức lực là có thể chế tạo ra Tiên Khí. Nhưng mà ngươi muốn chế tạo ra một thanh kiếm sắc bén như thế làm gì?

- Dùng chơi thôi.

Thạch Trung Ngọc thu vàng vụn trên đài vào bao, sau đó nói với Tương Viên.

- Đúng rồi, sư phụ, mấy ngày gần đây hình như chiến giáp của ta có chút vấn đề.

- Hở?

Tương Viên nhìn nhìn bộ chiến giáp Monbeus của Thạch Trung Ngọc. Là một ông già thiếu cẩn thận, làm một cái thiếu tâm nhãn lão nhân, hắn rất ít khi chú ý gì đó, kết quả này vừa nhìn, tức khắc kinh ngạc vạn phần.

- Mùi máu tanh thật nồng đậm, còn chưa tẩy sạch! Trời ạ! Hỗn tiểu tử, rốt cuộc ngươi giết bao nhiêu sinh linh thế?

Thạch Trung Ngọc có điểm ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, thật ta bản thân hắn cũng không rõ ràng lắm.

- Sư phụ, hôm nay lúc chiến đấu ấy, máu của người khác bắn lên chiến giáp của ta, ta thế nhưng cảm nhận được áo giáp vui vẻ, đây rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

- Chuyện gì xảy ra? Chính ngươi tự xem đi!

Tương Viên trừng to đôi mắt, chỉ vào áo giáp nói.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, hình như mình không thấy được thuộc tính của áo giáp.

chiến giáp Monbeus hấp thụ vô số máu tươi, chiến giáp Monbeus được ngâm trong máu nên tiến hoá. Chẳng những có thể mang đến cường đại lực phòng ngự cho ngươi, còn có thể tăng cường thể lực, thể hấp thu máu tươi của địch nhân, chuyển hóa thành sinh mệnh giá trị và lực công kích của bản thân. Hấp thu máu tươi càng nhiều, gia tăng liền càng nhiều. Giá trị lực chiến +350.

……

Trang phục Monbeus hấp thụ máu tươi càng nhiều, ngươi liền sẽ càng cường đại hơn, càng đánh càng mạnh. Chân chính trở thách áo giáp trăm trận trăm thắng.

Thị huyết? Sao lại thế này?

- Nói vậy ngươi cũng biết chuyện của ngụy Tiên Khí nhỉ?

Tương Viên nói:

- Bởi vì chiến giáp Monbeus này không thể sử dụng khoáng thạch đặc thù, nên chỉ có thể chế tạo thành ngụy Tiên Khí, nhưng mà. Ngụy Tiên Khí vẫn là Tiên Khí, ở dưới tình huống đặc thù cũng sẽ xuất hiện hiệu quả thăng cấp. Giống như Thị huyết của ngươi chính là ví dụ điển hình.

- Thế, ta sẽ không có việc gì phải không?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Có cái tắm á! Tốt xấu gì ngươi cũng là một cái Đại Sư mà, tại sao không biết tình huống của trang bị thế?!

Tương Viên tức giận trừng mắt nhìn Thạch Trung Ngọc một cái, hận sắt không thành thép!

- Chiến giáp Monbeus này sẽ chỉ làm ngươi càng đánh càng mạnh! Càng chiến đấu, liền càng cường đại. Hơn nữa nhờ vào đặc tính trang bị, sẽ làm thể lực ngươi không bị hao tổn trong chiến đấu, lực sinh mệnh cũng sẽ khôi phục. Nói cách khác, có cái chiến giáp này, ngươi chính là cái kẻ điên cuồng chiến đấu, là một cái đồ tể! Hiểu chưa?!

Thạch Trung Ngọc tức khắc đổ mồ hôi, thì ra là như thế này.

- Đặc tính Thị huyết là càng đánh càng mạnh, như vậy thì còn có cái khác không?

- Đương nhiên có!

Tương Viên gật đầu nói:

- Còn có kiên cố, sắc bén, cường tráng, thánh khiết, tà ác, rét lạnh, rất nhiều rất nhiều nữa!

- Vậy, sư phụ ngươi nói cho ta nghe một chút không, phải làm như thế nào mới có thể chế tạo ra mấy cái đặc tính này được?!

Thạch Trung Ngọc càng thêm hưng phấn, nếu trang phục của mấy vị phu nhân mình đều mang theo đặc tính trang bị, đó chẳng phải là vô địch sao?

- Hừ! Ngươi tiểu tử này, cũng biết chủ động học tập rồi!

Tương Viên đi đến góc tường, nâng ra một cái đại cái rương, tìm tìm kiếm kiếm ở bên trong, lấy ra một quyển sách ném cho Thạch Trung Ngọc.

《 Rèn Tường Giải Chi Về Đặc Tính Trang Bị 》, nhìn thấy cái tên trên quyển sách, Thạch Trung Ngọc nhanh chóng mở ra xem, sau đó…

- Sư phụ, ta không biết mấy chữ này...

Thạch Trung Ngọc vẻ mặt buồn rầu, đây là do hắn tốt nghiệp sơ trung, học hành lại không nghiêm túc, rất nhiều chữ đều không biết.

- Khốn kiếp!

Tương Viên nóng giận mắng một tiếng.

- Tuy rằng thợ rèn chúng ta là dựa vào thể lực và kỹ xảo để kiếm sống, nhưng không thể dốt đặc cán mai như thế! Cái này cho ngươi!

Tương Viên trực tiếp từ móc trong lòng ngực ra một hòn đá nhỏ, ném cho Thạch Trung Ngọc.

《 Tri Thức Học Cấp Tốc 》, tiên cấp đạo cụ, trong nháy mắt có thể để ngươi lĩnh ngộ đông đảo tri thức.

Có thứ này, còn cần thiết đọc sách à? Thạch Trung Ngọc trực tiếp bóp nát cục đá, đây là phương thức cơ bản để sử dụng đồ vật.

Một đạo kim quang trực tiếp toát ta từ bên trong hòn đá, sau đó dung nhập vào cái trán Thạch Trung Ngọc.

Rất nhiều tin tức nháy mắt liền xuất hiện trong đầu Thạch Trung Ngọc, nguyên nhân bởi vì hệ thống chọn dùng ' cảnh trong mơ để tiếp nhập ', mấy tin tức này dũng mãnh tiến vào cũng không có làm Thạch Trung Ngọc cảm thấy không dễ chịu, ngược lại giống như ăn một bữa tiệc lớn, rất no.

Tuy rằng tin tức không có nhiều, nhưng mà đủ để nhận biết mặt chữ rồi.

Thạch Trung Ngọc lần nữa mở quyển sách kia ra.

- Trang bị đã biết đặc tính, có 360 loại. Có được đặc tính trang bị, là trang bị cực phẩm, đủ để so sánh Thần Khí. Nhưng mà đặc tính trang bị, cũng không phải chỉ dùng khoáng thạch là có thể chế tạo ra.

- Đặc tính thị huyết, đặc tính thị huyết chia làm hai loại, loại đầu tiên là làm người có trang bị đặc tính này, càng đánh càng mạnh. Trang bị có thể tự động hấp thụ máu huyết lâu nhiễm trên trang bị, tự chuyển hoá và bổ sung giá trị thể lực và sinh mệnh giá trị cho người sử dụng. Một loại khác, chính là không ngừng hấp thụ năng lượng trong cơ thể mục tiêu bị công kích, càng chiến đấu, càng là anh dũng. Trực tiếp tiến vào trạng thái cuồng bạo thị huyết.

- Đặc tính kiên cố, trạng bị có được đặc tính kiên cố, ít có vũ khí có thể phá vỡ phòng ngự của chúng nó. Bởi vì chúng nó quá kiên cố. Đồng thời chúng còn sẽ không ngừng tự khôi phục sự tổn thương của bản thân, thời thời khắc khắc bảo trì ở trạng thái hoàn

mỹ.

- Đặc tính sắc bén, binh khí có đặc tính sắc bén và binh khí có đặc tính kiên cố có mối quan hệ giống mâu (thương) và thuẫn (khiên). Chỉ có trang bị mang đặc tính kiến cố mới có thể ngăn cản vũ khí manh đặc tính sắc bén công kích. Dụng cụ phòng ngự khác dưới vũ có đặc tính sắc bén, chính là như một tầng giấy mỏng.

Chương 906. Sát thủ?

Nhìn thấy đám đặc tính kia, trong miệng Thạch Trung Ngọc lập tức chảy ra một dòng dịch thể trong suốt.

- Nhìn bộ dáng không có chút tiền đồ nào của ngươi kìa!

Tương Viên nhìn bộ dáng ghê tởm của Thạch Trung Ngọc, trực tiếp mắng chửi:

- Còn không phải chỉ là một đặc tính thôi sao! Mục tiêu cuối cùng của thợ rèn chính là trở thành Thần Thợ, chế tạo ra được Thần Khí!

- Ha ha, sư phụ, không phải nói trang bị đặc tính có thể so với Thần Khí sao?

Thạch Trung Ngọc cười ha ha nói:

- Vậy không phải là được rồi còn gì!

- Tiểu tử thối, đó là loại Thần Khí giả tạo thấp kém! Ngươi đúng là không có tiền đồ mà!

Tương Viên mắng:

- Thần Khí cao cấp, ví dụ như Chiến Thần Chi Nhận của ngươi, cho dù là trang bị đặc tính cũng không thể nào so sánh được!

- Độ trưởng thành của trang bị đặc tính thấp hơn Thần Khí rất nhiều! Có thể nói, độ trưởng thành của nó đã được thiết lập là ngang bằng với Thần Khí cấp thấp, ngươi hiểu chứ?"

- Hiểu sương sương!

Thạch Trung Ngọc gật đầu:

- Chẳng qua nếu không chế tạo được Thần Khí, vẫn có thể dùng trang bị đặc tính để chắp vá!

- Đương nhiên, trang bị đặc tính, nói thẳng thì chỉ là thứ để dùng tạm thời. Chờ ngươi chế tạo ra được Thần Khí, ngươi sẽ hiểu!

Tương Viên nói.

- Đến bây giờ ngay cả ngài còn chưa chế tạo ra được Thần Khí nữa là!

Thạch Trung Ngọc lập tức tỏ vẻ xem thường.

- Ai nói lão tử không chế tạo được Thần Khí!

Tương Viên lập tức giận dữ:

- Ta chỉ là không chế tạo được Thần Khí cấp cao thôi!

- Vâng vâng, ngài có thể chế tạo, ngài chính là Thần Thợ!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

Tương Viên lúc này mới hết giận, sau đó lại thở dài:

- Tuy rằng ta có năng lực đó, nhưng lại không có tài liệu!

- Tài liệu, Thần Khí cấp cao cần tài liệu gì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Tinh huyết của Thần Thú cấp 80 trở lên!

Tương Viên nghĩ một lúc, sau đó chậm rãi nói.

Phốc, Thạch Trung Ngọc suýt chút nữa hộc máu, tinh huyết của Thần Thú cấp 80 trở lên, ngài nghĩ dễ kiếm vậy hả.

Lúc ấy con rắn chín đầu kia mới chỉ là BOSS tử kim. Sau khi lên cấp 80, từ BOSS tử kim trở lên chia thành hai loại BOSS Tiên Thú và Thần Thú. Phải nói là bọn chúng vô cùng cường đại.

Nghe nói ở sever Trung Quốc cũng chỉ có bốn con Thần Thú, cũng chính là thủ vệ bốn phương: Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ. Tương Viên thế nhưng nói muốn chế tạo Thần Khí

cấp cao thì phải có một giọt tinh huyết của bốn con Thần Thú này, đây không phải là đang nói mấy chuyện vớ vẩn sao? Tinh huyết dễ kiếm như vậy đó hả?

- Đừng nói Thần Khí cấp thấp của ngài chính là dùng tinh huyết của Tiên Thú để chế tạo!

Thạch Trung Ngọc hết chỗ nói rồi.

Tương Viên tất nhiên là gật đầu.

Cái lão chết tiệt này. Thôi, đúng là lão có loại năng lực này, người có thể đánh nhau với Ma Vương chẳng lẽ không lợi hại sao?

- Đúng rồi, sư phụ, có phải chế tạo Tiên Khí cũng cần tài liệu đặc thù đúng không?

Thạch Trung Ngọc đột nhiên hỏi.

- Tiên Khí Giả thì không cần, ngươi thích dùng tài liệu gì cũng được, chỉ cần kỹ thuật đến nơi đến chốn thôi!

Tương Viên trả lời:

- Chẳng qua Tiên Khí chân chính thì phải dùng tài liệu tốt, nhưng nó cũng không khoa trương giống như tinh huyết của Tiên Thú và Thần Thú.

- À.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, tiếp tục hỏi:

- Vậy cụ thể nó là cái gì?

- Giống tinh vẫn thiết, nhuyễn tinh thạch,...

Tương Viên nói.

- À, chưa nhìn thấy bao giờ!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, nói.

Tương Viên cạn lời:

- Được rồi, nếu ngươi đã rèn ra vũ khí Ám Kim, ta cũng không còn gì để nói! Lần sau đến đây, nếu ngươi không rèn ra được Tiên Khí thì đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi đây!

- Không phải chứ!

Thạch Trung Ngọc lập tức vượt mặt:

- Sư phụ, ngài không thể vô tình như vậy, không thể tàn khốc và không nói lý như thế được!

- Hừ hừ, nếu ngươi không thể chế tạo ra Tiên Khí, ta làm sao có thể không biết xấu hổ mang ngươi đi ra ngoài chứ?

Tương Viên cười lạnh một tiếng.

- Đi đâu? Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

- Hiệp hội thợ rèn ở Hoàng Thành!

Tương Viên nói, trong mắt hiện lên một tia thống khổ.

Hiệp hội thợ rèn? Cái tên này rất lớn luôn đó.

Tương Viên nói:

- Tiểu tử thối, mặt mũi của ta phải dựa vào ngươi đi tranh giành đó! Đừng khiến lão tử mất mặt!

Thạch Trung Ngọc vội vàng gật đầu nói:

- Vâng! Sư phụ!

Hắn trò chuyện với Tương Viên một lúc, sau đó dặn dò Phi Dương Chi Thiên phải ngoan ngoãn nghe lời Tương Viên.

Phi Dương Chi Thiên cũng là vẻ mặt đau khổ, vị sư công này thật sự quá khủng bố. Khó trách có thể dạy dỗ một người biến thái như sư phụ.

Thạch Trung Ngọc offline. Hắn đột nhiên cảm thấy ngột ngạc đến phát cuồng, muốn ra ngoài đi dạo một chút. Đám con gái vẫn đang chơi game, Thạch Trung Ngọc cũng không quấy rầy bọn họ.

Không biết mấy ngày nay làm sao nữa, trong lòng lúc nào cũng có mấy loại cảm xúc khó nói, như thể làm chuyện gì cũng không có tinh thần.

- Cứ thấy cuộc sống này chán chán thế nào ấy nhỉ! Chẳng lẽ sau khi trở thành tiên thiên là sẽ biến thành như vậy?

Thạch Trung Ngọc có chút khó hiểu.

Khó trách Trương Vô Kỵ sẽ trốn đi ẩn cư, chắc hẳn là bất lực với thế giới này rồi, có lẽ ông ấy cũng cảm thấy không thú vị chăng.

Vừa mới xuống lầu, điện thoại của Thạch Trung Ngọc vang lên.

Giờ này còn ai gọi điện nữa?

Nhảy lên sô pha, cầm lấy điện thoại.

- Alo? Ai đấy?

- Hì hì, Thạch Đầu ca, em là Amy đây!

Một giọng nói quen thuộc truyền tới từ đầu dây bên kia.

- Trời má, sao em có thể gọi điện cho anh được vậy?

Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy rối rắm. Cô nhóc này cũng quá thần thông quảng đại rồi đó!

- Hì hì, gọi qua mạng đó, ngốc chết đi được!

- Ừ ừ, Amy lợi hại nhất!

- Hì hì!

Nữ sinh nào cũng thích được khen ngợi, trí tuệ nhân tạo cũng không ngoại lệ.

- Amy tìm anh có chuyện gì thế?

- À, suýt chút nữa thì quên mất, Thạch Đầu ca phải cẩn thận nhé. Amy phát hiện có hai người muốn gây bất lợi cho Thạch Đầu ca đấy.

- Ha? Ai nhỉ?

Bạo Hạo? Lý Uy? Còn ai nữa? Hình như hết rồi.

- Không phải, chính là người chơi trong game. Một người là Hạ Nguyệt Cô Lang, tên thật là Tạ Đồng. Người còn lại là Thanh Phong Lãng Tử, tên thật là Vương Tử Long. Hai người bọn họ nói muốn thuê cao thủ để giết anh!

Hạ Nguyệt Cô Lang? Tại sao tên này lại có thù hằn lớn như vậy, còn thuê sát thủ? Với lại Thanh Phong Lãng Tử nhảy ra từ đâu không biết?

Thạch Trung Ngọc khó hiểu:

- Amy, em biết lý do vì sao bọn họ muốn giết anh không?

- Hình như là bởi vì Thạch Đầu ca thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Bọn họ nhìn không vừa mắt, thật sự rất khó hiểu!

Não bộ của Amy cũng không hiểu những cảm xúc của con người.

Thạch Trung Ngọc cạn lời. Loại người gì đây, bụng dạ hẹp hòi như vậy? Chỉ vì thu hút sự chú ý của quá nhiều người thôi sao?

- Được, anh sẽ chú ý. Cảm ơn Amy rất nhiều!

- Dạ vâng, hì hì, lần sau em sẽ đến chơi với Thạch Đầu ca nhé. Lúc trước Amy còn chưa hiểu biết gì nhiều!

Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy lạnh lẽo, chuyện nam nữ "lếu lều" đã trở thành đề tài nghiên cứu của Amy.

Cúp điện thoại, Thạch Trung Ngọc nhàm chán mở TV lên.

Còn hai kẻ thuê sát thủ để giết hắn, trực tiếp đi tìm đường chết đi. Cứ tên sát thủ nào tới đây hắn sẽ giết chết tên đó, chẳng cần quan tâm bọn họ là người nào.

Nhưng điều đấy cũng không được, chỉ sợ tên của lão già vừa xuất hiện, sẽ không có tên sát thủ nào dám hành động nữa.

Là kẻ thù của cao thủ Tiên Thiên thì có khác gì đi tìm đường chết đâu. Càng đừng nói người đó là mình, ha ha. Đã bước nửa bước vào con đường nhập ma, cao thủ siêu cấp. Tuy rằng sức chiến đấu thực tế không kém lão già là bao, nhưng chuyện về sau ai có thể đoán trước được chứ?

Chương 907. Làm nổ nhà ăn.

Lúc này lão gia tử từ khu vườn nhỏ đi đến.

Toàn thân lão gia tử mồ hôi nhễ nhại, dường như vừa làm một loại vận động rất mãnh liệt. Có thể làm một tên tiên thiên cao thủ ra nhiều mồ hôi như thế, đúng là hiếm thấy.

- Lão gia tử, ngươi làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc kỳ quái hỏi.

Lão gia tử vẫy vẫy tay.

- Không có việc gì đâu, ta chỉ rèn luyện một chút thôi. Cái bộ xương già này rất lâu không nhúc nhích gì, sắp mục hết rồi!

"Trời, ngày đó ngươi còn đánh với ta một trận kia kìa." Thạch Trung Ngọc nghĩ nói như thế, nhưng mà hắn không dám nói ra. Tâm trạng hiện tại của lão gia tử không tốt, đoán chừng nguyên nhân là do Thái Lâm. Cũng không rõ cái gia tộc nào phái một bác gái tới làm việc này, mỹ nhân kế. Bác gái cấp mỹ nhân kế, mịa kiếp nó, thật lợi hại!

Hắn không thể không bội phục cao nhân ra kế sách này.

- Lão gia tử, hình như có người muốn gây bất lợi cho chúng ta đó!

Dù sao lão gia tử tâm trạng không tốt, hắn liền lấy việc này làm hắn ta hết giận đi. Khà khà.

- Ai?!

Quả nhiên trong ánh mắt lão gia tử hiện lên một tia hưng phấn, người có tâm trạng không tốt thì đương nhiên vô cùng bạo lực.

- Một tên gọi là Vương Tử Long, một tên còn lại thì gọi là Tạ Đồng.

Thạch Trung Ngọc nói nhanh.

- Nhà họ Tạ và nhà họ Vương?

Trong ánh mắt lão gia tử chợt lóe hàn quang.

- Xem ra mấy năm nay lão nhân không có động tĩnh gì, chúng đều cho rằng ta không được hả!

- Đúng đúng, có khả năng lắm!

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nói

- Họ còn muốn phái sát thủ tới đây đấy!

Lão gia tử trợn trắng mắt.

- Ta nói nói này Tiểu Thạch, ngươi đang xem ta như vũ khí để sử dụng hả?!

- Sao có thể chứ! Đây không phải là vì muốn nhìn bộ dáng lão gia tử khi phát uy ư?! Ngươi uy phong lẫm lẫm như thế cơ mà!

Thạch Trung Ngọc vẻ mặt sùng bái, tuy rằng trong lòng không ngừng muốn nôn.

- Ngươi, gia hỏa này!

Lão gia tử bất đắc dĩ cười cười.

- Được rồi, để cho bọn họ nhận thức lại một chút sự lợi hại của Vô Địch Chiến Thần năm đó là như thế nào đi!

Vô Địch Chiến Thần? Tên này thật oách. Thạch Trung Ngọc đột nhiên nhớ tới chính mình hình như cũng cần có cái danh hiệu, giống như mỗi cái tiên thiên cao thủ đều có danh hiệu riêng.

- Lão gia tử, ngươi nói xem ta gọi danh hiệu gì mới tốt?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Ngươi?

Lão gia tử nhìn một lượt Thạch Trung Ngọc từ trên xuống dưới.

- Chờ ngươi có tiếng tăm đã, bằng không chẳng ai tán thành thì cũng vô dụng.

Thạch Trung Ngọc sờ sờ cái mũi, hình như chính mình không có danh tiếng mấy. Tuy rằng trong trò chơi hắn là đệ nhất cao thủ, nhưng mà những người già xương cốt không tốt đó, ai còn sẽ chơi trò chơi?

Đúng rồi, sao hôm nay ngươi không chơi trò chơi? Không phải còn chưa tới cơm à?

Lão gia tử đột nhiên hỏi.

Thạch Trung Ngọc cười khổ nói:

- Ta cũng không biết, chính là cảm thấy trong lòng thật nhàm chán, trống rỗng. Có phải khi trở thành Tiên Thiên Cao Thủ rồi đều sẽ như vậy không?

Lão gia tử cau mày.

- Ngươi đây là tâm cảnh không ổn định, cho nên cảm xúc dao động sẽ rất lớn. Nếu tình trạng này không kiềm chế được, về sau chỉ sợ ngươi sẽ biến thành ma đầu máu lạnh coi thường mạng người.

- Không nghiêm trọng tới thế chứ?

Thạch Trung Ngọc nghe xong, trong lòng luống cuống. Đó cũng quá khủng bố, nếu lỡ như trên phố có ai làm mình khó chịu, có khi nào hắn trực tiếp tàn sát người trong nguyên con phố đó không?

- Cho nên Trương Vô Kỵ tiền bối mới kêu ngươi chú ý tâm cảnh a!

Lão gia tử nói.

Lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

- Ai đó?

Thạch Trung Ngọc kỳ quái hỏi.

Lão gia tử trực tiếp nhìn Thạch Trung Ngọc bĩu môi mọng, ý bảo hắn đi mở cửa.

Thạch Trung Ngọc chỉ có thể ngoan ngoãn đi qua. Không có biện pháp, hiện tại bối phận của lão gia tử lớn nên hắn chính là đại ca. Có ai gặp qua đại ca đi ra mở cửa, đàn em nhàn nhã ngồi trên sô pha xem TV chưa?

Máy giám sát không biết tại sao lại đột nhiên bị hư. Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ, đành phải ra mở cửa.

Sau đó, cảnh tượng bên ngoài cửa tức khắc doạ Thạch Trung Ngọc sợ ngây người, tự giác giang hai tay ta, cười khổ nói.

- Ta nói, các ngươi không cần thiết phải như vậy đi!

Bên ngoài cửa ít nhất dừng năm chiếc xe tải lớn, thuộc loại kiểu dáng giải phóng. Tối thiểu có 50 người cầm súng chỉa vào hắn. Họng súng tối om lập loè hàn quang rét lạnh, tuy rằng Thạch Trung Ngọc hiện tại không sợ đạn, nhưng mà bộ dáng này, quả thật hơi khó chịu.

Quân nhân dẫn đầu có chút bực bội nhìn Thạch Trung Ngọc, thằng nhãi này chính là kẻ bắt cóc cực kỳ hung ác mà phía trên nói đến?

Một bộ tây trang nhăn dúm không biết đã bao lâu không giặt. Một đôi dép lê bằng mũ rẻ tiền, tóc tai lộn xộn. Bộ dáng này… Chính là một kẻ vô lại a!

- Ngươi chính là Thạch Trung Ngọc?

Người nọ lớn tiếng hỏi.

- Là ta! Có chuyện gì? Có thể buông súng xuống trước hay không?

Thạch Trung Ngọc cực kỳ chán ghét người khác chỉ vào mặt hắn. Nhưng mà hiện tại mấy nữ sinh vẫn còn trong trò chơi, không muốn quấy rầy các cô ấy, bằng không thì trực tiếp giải quyết mấy

người này rồi!

- Hừ, nếu là ngươi thì không sai! Mang đi!

Người nọ vừa hạ lệnh, mấy tên binh lính liền cất súng đi, trực tiếp đá văng cánh cửa sắt. Đi tới chỗ Thạch Trung Ngọc.

Lão gia tử cũng hiếu kỳ đi tới, không biết vì sao Thạch Trung Ngọc đứng ngốc tại cửa là có chuyện gì.

- Làm sao vậy?

Lão gia tử hỏi.

- Những người này không biết làm sao mà đột nhiên cầm súng chỉa vào ta!

Thạch Trung Ngọc vẻ mặt cười khổ nói.

- Nếu không phải ta quan tâm mấy cô nàng bên trong, ta đều chuẩn bị giải quyết hết bọn họ!

Lời Thạch Trung Ngọc nói truyền vào trong tai vị dẫn đầu kia, trong lòng cười lạnh, giải quyết? Ngươi tưởng ngươi là Siêu Saiya à? Năm mươi mấy người cầm súng, ta thật muốn xem ngươi giải quyết như thế nào đấy!

- Được! Các ngươi thuộc bộ phận nào?

Lão gia tử nhìn người kia, cất tiếng hỏi.

- Cảnh vệ quân khu XX! Ta là Đại đội trưởng, Tạ Chính Cương!

Người nọ la lớn.

- Quân khu XX Trần Tư Lệnh của các ngươi, đồng ý hành động này?!

Lão gia tử trừng đôi mắt.

- Không có sự đồng ý, chiến sĩ không thể cầm súng ra khỏi quân doanh, không biết sao?!

- Bớt nói nhảm đi!

Tạ Chính Cương trực tiếp tàn nhẫn nói.

- Nếu ngươi muốn bảo vệ cho hắn, thì đi cùng nhau luôn đi!

- Hừ! Muốn mang ta đi?! Ta thật muốn nhìn các ngươi mang ta đi như thế nào đấy!

Khí thế trên người lão gia tử trực tiếp bùng nổ.

Khí thế vài thập niên của Tiên Thiên Cao Thủ dưỡng thành không phải là thứ mà mấy binh sĩ này có thể chống đỡ được. Liền tính bọn họ từng trải qua chiến tranh, tâm như sắt thép, nhưng trước sau cũng chỉ là người thường.

- Hừ!

Tạ Chính Cương cũng là người luyện võ, tức khắc cảm giác được khí thế trên người lão gia tử rất cường đại. Loại khí thế kia, tựa như một tòa núi lớn, gắt gao đè trên người hắn, làm hắn không thở nổi.

Trong lòng hắn vang lên một ý nghĩ, Tiên Thiên Cao Thủ, người này tuyệt đối là Tiên Thiên Cao Thủ.

Khốn kiếp, rốt cuộc là cái tên khốn kiếp nào hạ mệnh lệnh này!

Tiên thiên cường giả rất khủng bố, hắn vô cùng hiểu rõ điều này.

Đó chính là loại càng khủng bố hơn hạt nhân đạn hạt, Tiên thiên cường giả, nếu muốn động thủ, chỉ sợ toàn binh lính nơi này, chưa kịp phản ứng liền nằm xuống hết rồi.

- Cái kia, xin hỏi các hạ họ gì?

Tạ Chính Cương hành lễ của người luyện võ.

- Cơ Vân Thăng!

Lão gia tử nói thẳng.

Tạ Chính Cương thiếu chút nữa đặt mông ngồi xuống đất.

Cơ Vân Thăng, đây là một trong bốn cái Tiên thiên cường giả mạnh nhất tại Hoa Hạ, là người bạo lực nhất, cũng là người làm người khác lạnh cả người. Làm sao lại gặp được người này, hiện tại ta tự đâm đầu chết được không?

- Cái kia, Cơ Vân Thăng tiền bối, chúng ta… Chúng ta chỉ là vô tình, đây, đây mệnh lệnh của phía trên!

Tạ Chính Cương nhanh chóng nói.

- Mệnh lệnh của phía trên? Đồ đệ ta làm ra chuyện gì sao?

Cơ lão gia tử lạnh giọng hỏi.

- Cũng không có việc gì, chính là làm nổ tung một nhà ăn ở doanh binh thôi.

Chương 908. Trần Hạo không chết!

- Cái gì!

Lão gia tử mở to hai mắt, đây là chuyện khi nào? Hình như Thạch Trung Ngọc vẫn luôn thấp hèn dưới mí mắt mình mà? Khi nào làm nổ doanh binh rồi?!

Thạch Trung Ngọc vẻ mặt kinh ngạc, việc này, sao hắn không có một chút ấn tượng nào vậy!

Nhìn hai người đang ngây dại, Tạ Chính Cương cảm giác có chút không đúng, chẳng lẽ phía trên nói sai rồi? Không thể nào.

- Ta làm nổ doanh binh khi nào? Ta vẫn luôn ở nhà, ta? Nổ khi nào?

Thạch Trung Ngọc truy vấn hỏi.

- Tối hôm qua, lúc gần rạng sáng.

Tạ Chính Cương nói.

Tối hôm qua, rạng sáng, hình như là lần đó Trương Vô Kỵ tới, sau đó gặp mấy tên nhãi muốn trộm xe. Rồi…

Lão gia tử cổ quái nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Tiểu tử, quả cầu sắt ngươi đá đi…

Thạch Trung Ngọc sờ sờ cái mũi.

- Không thể nào a, ta đá ra, cũng không nhất định có thể đúng lúc đá trúng binh doanh đi, liền tính trúng, cũng không có khả năng nổ mạnh. Chẳng lẽ vừa lúc đá trúng kho vũ khí?

Tạ Chính Cương không hiểu ra sao, cái gì mà đá quả cầu sắt, cái

gì mà lại đá trúng binh doanh.

Đúng lúc đó ghi chép nhập cảnh thành phố chỉ có ghi chép Ferrari của Thạch Trung Ngọc, sau đó dựa theo mấy cái tên tóc vàng cung thuật kia, biết Thạch Trung Ngọc làm ra một số đồ vật. Về phần làm sao đi ra ngoài, trực tiếp xem nhẹ lời nói của mấy tên tóc vàng đó, đá đi, dùng thép tạo thành quả cầu sắt, cái này có khả năng không? Thần kinh rối loạn rồi.

Nhưng mà nghe Thạch Trung Ngọc nói như thế, chẳng lẽ là sự thật?

Tạ Chính Cương có chút do dự, nếu là sự thật, vậy thì, hắn cũng là Tiên Thiên Cao Thủ? Còn là một Tiên thiên cường giả trẻ tuổi như thế?

- Cái kia, có thể là có chút hiểu lầm!

Việc này nói đến nói lui cũng là Thạch Trung Ngọc không đúng, lão gia tử cũng có chút ngượng ngùng.

Ai kêu ngươi đặt chân không tốt, trực tiếp đá tới bên trong kho vũ khí của người khác làm gì.

- Ha ha, đúng vậy, có thể là hiểu lầm, thật ra cũng không có nhiều việc lắm. Vậy, đã là hiểu lầm, chúng ta liền không quấy rầy nữa.

Tạ Chính Cương nhanh chóng tìm cái lý do rời đi.

Đối mặt một cái Tiên Thiên Cao Thủ, áp lực của hắn chính là vô cùng lớn. Huống chi đây có khả năng là hai cái, tình huống này. Liền tính chính mình mang hai người họ đi, đoán chừng phía trên sẽ nổi trận lôi đình mất, thỉnh thần thì dễ, tiễn thần thì khó.

- Ha hả, vậy là tốt rồi, có thời gian rảnh ta sẽ đi Trần tư lệnh của các ngươi để tâm sự, uống trà.

Cơ lão gia tử nói, cái tên Tạ Chính Cương này thật nể mặt hắn mà.

Tạ Chính Cương giả lã mấy cái ha ha, mau chóng kêu bọn bình

linh thu đội.

Tuy rằng có chút khó hiểu, nhưng là binh lính, phục tùng mệnh lệnh chính là thiên chức. Bọn binh linh không chút do dự sửa sang tốt mọi thứ, rồi nhảy lên xe vận binh .

Nhìn năm chiếc xe nổ máy rời đi, Thạch Trung Ngọc có điểm không thể hiểu được.

Lão gia tử cổ quái nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Ngươi đó, ta cũng hết nói nổi ngươi rồi, ngươi vậy mà làm nổ doanh binh của người ta! Một chân kia của ngươi cũng quá chuẩn nhỉ!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ sờ sờ cái mũi.

- Ta cũng không biết mà! Ai kêu doanh binh của họ phong thủy không tốt…

Lão gia tử trợn trắng mắt, nếu một chân kia của ngươi không đá thì không có việc gì rồi.

Thật ra lúc đầu Thạch Trung Ngọc cho rằng đây là hai người kia mời sát thủ tới, chuyện vừa rồi vẫn chưa kịp phản ứng lại. Nhưng mà hơn 50 sát thủ giả trang thành binh lính, đội hình chỉ sợ cũng quá lớn đi.

Nhưng hiện tại Thạch Trung Ngọc có chút chờ mong những tên sát thủ đó tới đây, có người đến làm bao cát thịt, ngu sao không cần. Huống chi nhớ tới biểu cảm ghê tởm của Hạ Nguyệt Cô Lang kia, Thạch Trung Ngọc trong lòng liền chán nản cười trừ.

Ra cửa mua bao thuốc lá, đi lòng vòng, bất tri bất giác lại đi tới dưới lầu nhà Bạo Quân.

Ý? Sao ta lại đi tới nơi này? Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực, giống như chính mình là kẻ mù đường thế?

Có một số người, trời sinh không thích đi cửa chính, như Thạch đại cao thủ, trực tiếp leo tường vào trong, theo vách tường chậm rãi bò tới lầu hai.

Lần này chính là ngựa quen đường cũ, phòng của Trần Mộc Sương hắn vẫn còn nhớ rõ, hắn chầm chậm thò đầu ra.

Lúc này Trần Mộc Sương đang nghiêng chân, nằm bò trên giường không biết nghĩ cái gì.

- Hello!

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa, vẫy vẫy tay với Trần Mộc Sương.

Trần Mộc Sương bị thanh âm này hoảng sợ, nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Thạch Trung Ngọc đang đứng bên cửa sổ, lầm bầm lầu bầu tự hỏi.

- Mình đang nằm mơ ư?

- Vậy em chính là đang mơ mộng viễn vong!

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng nhảy vào trong phòng.

- A!

Trần Mộc Sương vui sướng hoan hô một tiếng, trực tiếp nhào vào lòng ngực Thạch Trung Ngọc.

Hai đôi thỏ trắng đang tuổi phát dục cọ cọ lên ngực Thạch Trung Ngọc.

- Nhiệt tình như vậy sao?

Thạch Trung Ngọc đưa tay ra không chút ý tốt bóp bóp mông nhỏ của Trần Mộc Sương.

- Nhớ anh đó!

Trần Mộc Sương ngượng ngùng nói, nhưng mà trong mắt lại là tình yêu lập loè, tràn đầy nồng nhiệt.

Nha đầu này, Thạch Trung Ngọc tức khắc cảm thấy cự long ngẩng cao đầu, hình như sức chống cự của chính mình đối với tiểu nha đầu càng ngày càng thấp, chẳng lẽ mình thích loli? Loli

khống?

Nhận thấy Thạch Trung Ngọc biến hóa, Trần Mộc Sương lòng tràn đầy vui mừng, lớn mật duỗi tay sờ lên quần Thạch Trung Ngọc.

- Cẩn thận lau súng cướp cò a.

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa nâng cằm Trần Mộc Sương lên, nhìn tinh xảo khuôn mặt nhỏ, cúi xuống đầu xuống.

Trần Mộc Sương chủ động ngẩng đầu, hai cái môi cùng lúc chạm vào nhau.

Tình dục trong người Thạch Trung Ngọc bị bén lửa, hưng phấn ấn đầu nhũ tiêm của Trần Mộc Sương, chậm rãi xoa, nhéo một cái.

Trần Mộc Sương sao có thể là đối thủ của Thạch Trung Ngọc, trực tiếp bị ấn xoa tới nỗi thở gấp liên tục, trong ánh mắt toàn là ý xuân nở rộ.

Thạch Trung Ngọc lột sạch Trần Mộc Sương, một con cừu non trắng tinh liền xuất hiện trên khăn trải giường, gầm nhẹ một tiếng, hắn sắp nhào lên.

Đúng lúc này bên ngoài cửa truyền đến một giọng nói.

Ta nói này em rể, các ngươi không cần làm kịch liệt như thế đi!

Dục hỏa trong người Thạch Trung Ngọc tức thì bị dập tắt hơn phân nửa. Cái tên Trần Thiên này!

Trần Mộc Sương nhanh chóng chửi vào trong ổ chăn, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ mở cửa phòng đi ra ngoài.

Trần Thiên vẻ mặt tươi cười xấu xa đứng ở cửa.

- Như thế nào, tới cũng không gọi anh vợ là ta đây một tiếng sao?

- Quen thuộc như thế rồi, cần thiết sao!

Thạch Trung Ngọc móc bao thuốc lá ra. Đưa cho Trần Thiên một điếu.

- Hút không?

Trần Thiên nhìn Trần Mộc Sương trốn trong ổ chăn, trực tiếp kéo Thạch Trung Ngọc xuống dưới lầu.

- Làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc châm thuốc, kỳ quái hỏi.

- Còn có thể thế nào, chính là cái tên Bạo Hạo kia!

Trần Thiên buồn bực nói:

- Gần đây lại thành lập một cái bang hội, không biết như thế nào còn xây dựng một cái trấn nhỏ. Ngày hôm qua vốn dĩ chuẩn bị kêu ngươi hỗ trợ, quái vật của họ công thành, không nghĩ tới ngươi không có mặt! Làm ta buồn bực muốn chết!

Thạch Trung Ngọc nhả khói, tiến tới sô pha.

- Thật kỳ quái, không phải nói hắn đã chết sao?

- Làm sao có thể chết!

Trần Thiên thật bực bội.

- Hắn chính là đứa con trai mà ba ta đau nhất, trao đổi nhiều chỗ tốt, mới mang về từ tay Cơ Như Liệt! Nhưng mà lần này gia sản cũng ít đi một nửa! Cho nên Bạo Hạo mới có thể nghĩ tới phát triển trong trò chơi!

- Cái tên này, như thế cũng chưa chết… Nhưng mà, càng nhiều đối thủ, lại càng thú vị.

Thạch Trung Ngọc lẩm bẩm trong lòng.

Chương 909. Lần đầu gặp phải sát thủ

- Cái gì!

Hai mắt lão gia tử trợn to, chuyện này xảy ra khi nào? Thạch Trung Ngọc gần như luôn ở dưới mí mắt của mình? Lúc nào lại làm nổ tung binh doanh?

Thạch Trung Ngọc cũng tỏ vẻ kinh ngạc, chuyện này, hắn cũng không hề có chút ấn tượng nào.

Thấy hai người đều có vẻ ngây người, Tạ Chính Cương cảm thấy có chút không đúng, chẳng lẽ bên trên đã nói sai rồi sao? Không thể nào.

- Ta làm nổ binh doanh khi nào? Ta vẫn luôn ở nhà kia mà, ta? Bị nổ khi nào? - Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Đêm qua? Gần rạng sáng - Tạ Chính Cương nói.

Đêm qua, rạng sáng, hình như là lúc trở về từ chỗ Trương Vô Kỵ, sau đó chạm mặt mấy tên râu ria muốn trộm xe. Sau đó….

Lão gia tử nhìn Thạch Trung Ngọc đầy vẻ kì quái.

- Tiểu tử ngươi đá ra mấy quả bóng sắt kia à….

Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi.

- Không thể nào, nếu có đá mấy thứ đó thật cũng chưa chắc có thể vừa lúc đá trúng binh doanh. Xem như có trúng cũng không thể nào có chuyện gây nổ? Chẳng lẽ vừa vặn đá trúng kho vũ khí?

Đầu óc Tạ Chính Cương như bị phủ sương mù, cái gì mà đá bóng sắt, cái gì mà đá trúng vào binh doanh.

Vào lúc đó vừa đúng lúc có ghi chép thông tin xuất nhập cảnh

của thành phố chỉ có mỗi xe Ferrari của Thạch Trung Ngọc, sau đó dựa vào lời khai của Hoàng Mao, biết được rằng Thạch Trung Ngọc đã lấy ra thứ gì đó. Về chuyện lấy thứ đó ra thế nào, trực tiếp không quan tâm đến lời của Hoàng Mao, đá ra… biến cốt thép thành quả bóng sắt rồi đá, chuyện này…? Đầu óc chắc là hỏng dữ lắm rồi.

Chỉ là nghe Thạch Trung Ngọc nói thế này, chẳng lẽ lại là thật?

Tạ Chính Cương hơi do dự, nếu là thật thì có vẻ như cũng là Tiên Thiên? Còn trẻ như thế mà đã là Tiên Thiên?

- Vậy có thể là có chút hiểu lầm rồi!

Chuyện này nói tới nói lui cũng là do Thạch Trung Ngọc không đúng lý, lão gia tử cũng không thể nào không biết ngượng.

Ai bảo ngươi đặt chân đá không biết lựa chỗ lại đá vào thẳng kho vũ khí của người ta.

- Ha ha, đúng thế, có thể là hiểu lầm thôi. Thật ra cũng không phải chuyện gì lớn, vậy chỉ là hiểu lầm thôi, chúng tôi đã làm phiền rồi.

Tạ Chính Cương vội vàng tìm lý do muốn rời đi.

Đối mặt với một cao thủ Tiên Thiên, áp lực của hắn vô cùng lớn. Huống chi có lẽ có tận hai người, tình huống thế này. Xem như mình có đưa hai người này đi, xem chừng bên trên sẽ trực tiếp nổi giận lôi đình, “thỉnh thần thì dễ, tiễn thần thì khó”.

- Ha ha, thế thì tốt rồi, có thời gian ta sẽ đến hàn huyên với tư lệnh của các cậu, uống miếng trà. - Cừu lão gia tử vội vàng nói, Tạ Chính Cương thế này là đã nể mặt mũi lắm rồi.

Tạ Chính Cương cười ha ha mấy tiếng, vội vàng gọi các binh sĩ thu binh.

Mặc dù có chút khó hiểu, nhưng làm một binh sĩ, phục tùng mệnh lệnh là thiên chức. Bọn họ chuẩn bị mọi thứ không chút do dự, nhảy lên xe vận binh.

Nhìn năm chiếc xe lái đi, Thạch Trung Ngọc có hơi không hiểu được.

Lão gia tử lại nhìn Thạch Trung Ngọc một cách cổ quá.

- Ngươi đấy, ta chưa từng nhắc nhở ngươi thế nào sao, tại sao lại làm binh doanh của người ta ra như thế! Một cú kia của ngươi đá chuẩn quá nhỉ!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ sờ sờ mũi.

- Ta cũng không biết! Ai bảo binh doanh bọn họ phong thủy không tốt.

Lão gia tử liếc trắng mắt, ngươi không đá thì chẳng phải đã chẳng có chuyện à.

Thật ra ban đầu Thạch Trung Ngọc vẫn luôn chờ đợi đám sát thủ hai người kia thuê đến, chưa kịp nghĩ tới chuyện này. Chỉ là năm mươi mấy binh sĩ mặc quần áo của binh sĩ, đội hình cỡ này cũng hơi phô trương quá rồi.

Nhưng bây giờ Thạch Trung Ngọc vẫn còn chút chờ mong những sát thủ kia sẽ đến chỗ này, có người đến làm bao cát hình người, không dùng thì phí. Huống chi nhớ đến vẻ mặt buồn nôn của tên Hạ Nguyệt Cô Lang kia , trong lòng Thạch Trung Ngọc cười mệt xỉu.

Ra khỏi cửa đi mua thuốc lá, đi lòng vòng, bất tri bất giác thế nào lại đi đến dưới lầu chỗ bạo quân nhà hắn ở.

Hể? Sao lại đi đến chỗ này rồi? Thạch Trung Ngọc có hơi buồn bực, hình như bản thân mù đường quá thể rồi?

Hơn nữa, có vài người, trời sinh không thích đi cửa chính. Ví dụ như Thạch đại cao thủ đây, lộn vào tường, thuận theo vách tường chầm chậm bò lên lầu hai.

Nhưng lần này đã xe nhẹ chạy đường quen, hắn vẫn còn nhớ vị trí phòng Trần Mộc Sương, chậm rãi thò đầu vào trong cửa sổ.

Lúc này Trần Mộc Sương còn đang gác chân nằm trên giường,

không biết đang nghĩ đến cái gì.

- Hello!

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa vẫy vẫy tay với Trần Mộc Sương ở trong phòng.

Trần Mộc Sương bị tiếng "hello" này làm giật nảy mình, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc bên cửa sổ của Thạch Trung Ngọc, lầm bầm nói.

- Em đang nằm mơ?

- Vậy thì là em đang nằm mơ giữa ban ngày!

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng nhảy vào trong phòng.

- A!

Trần Mộc Sương vừa kinh ngạc vừa vui mừng hét lên, nhào thẳng vào lồng ngực Thạch Trung Ngọc.

Cặp gò bồng đảo cọ cọ vào lồng ngực Thạch Trung Ngọc.

- Nhiệt tình vậy sao?

Tay Thạch Trung Ngọc không chút ý tốt chạm vào cặp mông nhỏ của Trần Mộc Sương.

- Vì nhớ anh mà!

Trần Mộc Sương ngượng ngùng nói, chỉ là trong ánh mắt lại lóe lên tình ý không chút e dè.

Nha đầu này, Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy long căn dựng thẳng, hình như sức chống cự đối với tiểu nha đầu này ngày càng thấp, chẳng lẽ mình lại thích Loli à? Loli khống?

Cảm nhận được sự thay đổi của Thạch Trung Ngọc, lòng Trần Mộc Sương lập tức tràn đầy sự vui vẻ, cả gan vươn tay sờ vào quần Thạch Trung Ngọc.

- Coi chừng lau súng cướp cò đấy.

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa sờ sờ cằm Trần Mộc Sương, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang cúi xuống.

Trần Mộc Sương chủ động ngẩng đâu lên, hai bờ môi mím lại với nhau.

Lửa tình Thạch Trung Ngọc lập tức bị nhen lên, hưng phấn nắm lấy ngực Trần Mộc Sương, nhẹ nhàng vò nắn, niết một cái.

Trần Mộc Sương nào phải là đối thủ của Thạch Trung Ngọc, bị vò nắn vuốt ve đến nỗi nhũn người, thở liên tục, ánh mắt đầy ý xuân.

Thạch Trung Ngọc cởi sạch quần áo Trần Mộc Sương, một con cừu nhỏ trắng nõn lập tức xuất hiện ngay trên giường, hắn gầm lên một tiếng rồi nhào lên giường.

Đúng vào lúc này, một giọng nói truyền đến từ phía cửa.

- Ta nói này muội phu (em rể), các ngươi không cần phải kịch liệt như thế đâu!

Lửa tình trong người Thạch Trung Ngọc lập tức vơi đi hơn nửa, tên gia hỏa Trần Thiên này!

Trần Mộc Sương nhanh chóng chui vào trong chăn, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ đi đến mở cửa.

Trần Thiên trưng khuôn mặt cười xấu xa đứng bên cửa.

- Làm sao hả? Vào cửa mà còn chẳng chào ta một tiếng đại cữu tử (anh vợ) à?

- Quen biết nhau cả mà, có cần phải thế không!

Thạch Trung Ngọc lôi bao thuốc lá ra, đưa cho Trần Thiên một điếu.

- Hút không?

Trần Thiên nhìn Trần Mộc Sương đã trốn vào chăn một chút, lôi Thạch Trung Ngọc thẳng xuống lầu.

- Làm sao? - Thạch Trung Ngọc châm thuốc, kỳ quái hỏi.

- Còn thế nào nữa, là cái tên Bạo Hạo kia! - Trần Thiên buồn bực nói.

- Gần đây lại tạo một cái bang hội, không biết làm thế nào còn dựng được một cái trấn nhỏ. Hôm qua vốn dĩ định gọi ngươi đến giúp, quái vật bọn họ công thành nhưng không ngờ ngươi không online! Đau lòng chết mất!

Thạch Trung Ngọc nhả khói, ngồi xuống ghế sô pha.

- Chuyện này có hơi kì lạ, không phải bảo là hắn chết rồi à?

- Sao mà chết được! - Trần Thiên lại bực bội nói/

- Hắn là đứa con trai cha ta yêu thương nhất, bỏ ra không ít lợi ích mới chuộc được từ tay Cơ Như Liệt! Nhưng mà gia sản bị hao hụt hơn nửa! Cho nên Bạo Hạo mới nghĩ đến chuyện phát triển trong game!

- Tên gia hỏa này, thế mà vẫn chưa chết….Có điều, có nhiều đối thủ thật ra cũng không tệ. - Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ trong lòng.

Chương 910. Thiết huyết chiến hồn

- Ngươi muốn ta tiếp tục đi phá hoại trấn nhỏ của họ?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Đúng vậy.

Trần Thiên dùng sức gật gật đầu.

- Hiện tại cha ta toàn lực duy trì hắn, xem ra ta đã bị từ bỏ rồi, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trần Thiên cười đầy chua xót.

Hào môn tranh quyền đoạt lợi, Thạch Trung Ngọc chỉ yên lặng hút thuốc.

- Đến lúc đó lại tính đi, nhưng mà sau Đại hội Luận Võ, Quốc chiến sẽ mở ra. Ngươi chuẩn bị làm gì chưa?

- Quốc chiến, chỉ sợ ta không có phần. Quyền lợi của ta ở hiệp hội gần như bị chi phối hết, trừ bỏ mấy người thân cận, còn lại không có ai nghe lời ta nói. Nhưng mà gần đây tài chính bị thắt chặt, có không ít người rời khỏi hiệp hội.

Trần Thiên nói.

Công hội của Bạo Quân là dùng tiền tới xây dựng, có thể nói đó chính là dùng tiền để giữ những người đó ở bên người. Nếu không có tiền, chỉ sợ phần lớn người đều sẽ lựa chọn rời đi.

Hiện tại Trần gia bồi thường gần một nửa tài sản, số tiền rót vào trong trò chơi đã giảm đáng kể, cho nên thành viên tại hiệp hội rời đi khá nhiều.

Huống chi giờ đây Trần Hạo lại xây dựng trấn nhỏ, cũng không

biết hắn nghĩ như thế nào, vì thế tài chính càng thêm căng thẳng. Chẳng lẽ họ chuẩn bị buông tay, muốn đánh cược một lần? Hay là có con át chủ bài?

Trần Thiên không nói lời nào, im lặng hút thuốc.

Thạch Trung Ngọc nghĩ mấy chuyện cần vận dụng trí não, rất phiền phức. Hắn thích dùng đao thật, kiếm thật cứng rắn mà mà làm. Loại việc dùng đầu óc đi giải quyết là chuyến hắn không hiểu nhất, cũng ghét nhất.

- Trần Hạo xây dựng trấn nhỏ ở đâu? Xây dựng xong hắn chuẩn bị làm cái gì?

Thạch Trung Ngọc truy vấn hỏi.

- Ở Thanh Long Thành, trong sơn cốc Khôi Sắc.

Trần Thiên nói.

- Nhưng mà hắn có hành động gì thì ta không biết, vì hiện tại ta gần như bị đẩy khỏi trung tâm. Rất nhiều chuyện đều không có quyền lợi được biết.

Nói chuyện một hồi với Trần Thiên, Thạch Trung Ngọc cũng không có manh mối gì. Nhà họ Trần cứu được Trần Hạo, tổn thất cũng quá lớn. Là một cái gia tộc, việc không có lợi bọn họ sẽ không làm, càng đừng nói dùng một nửa tài sản để cứu một tộc nhân (người trong gia tộc) phạm phải sai lầm lớn.

Chắc chắn là đang bí mật tiến hành việc gì đó!

Thạch Trung Ngọc có chút buồn rầu nói lời tạm biệt với Trần Thiên, sau đó đi lên lầu chào hỏi với Trần Mộc Sương rồi rời khỏi biệt thự nhà họ Trần.

Đi trên đường cái trống trải, Thạch Trung Ngọc đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, không phải bởi vì cảnh vật xung quanh, mà là, từ trong lòng dâng lên.

Giống như đang bị một con rắn độc theo dõi.

Sát thủ? Thạch Trung Ngọc tức thì hưng phấn, không nghĩ tới mấy cái tên kìa nói mời sát thủ, nhanh như vậy liền tới rồi?

Làm một cái sát thủ cấp B - Ám Dạ. Hiện tại trong lòng hắn đột nhiên có chút khẩn trương, đây dường như là việc mà từng ấy năm qua hắn chưa từng gặp phải.

Nhìn người lôi thôi trên đường cái kia, vô cùng giống một tên với lại. Người này chính đệ nhất cao thủ gì đó ư? Không phải vô nghĩa chứ, ngươi nói hắn là ông chú bán đồ ăn vặt ở cách vách ta còn tin, đệ nhất cao thủ? Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Hôm nay hắn vừa mới bước vào trang Web thu thập nhiệm vụ của sát thủ, liền thấy được cái này, nhiệm vụ đánh chết 《 Thần Lâm 》 đệ nhất cao thủ. Cũng không biết cái tên cao thủ này chọc ai trong trò chơi, thế nhưng phát động loại nhiệm vụ này. Nhưng nhìn 3000 vạn tiền thưởng, tức thì làm Ám Dạ động tâm. Huống chi cái tên đệ nhất cao thủ này giống như ở cùng thành phố với hắn.

Ngồi xe tiến vào tiểu khu của tên đệ nhất cao thủ kia. Lúc chuẩn bị nghiên cứu khu vực xung quanh, hắn liền gặp mục tiêu ngay giữa đường.

Nếu không phải biết trước diện mạo của hắn, ai sẽ nghĩ tới cái tên vừa lôi thôi vừa đánh khinh này là đệ nhất cao thủ chứ?! Lớp ngụy trang này quá sắc sảo rồi.

Ám Dạ do dự, hiện tại trực tiếp giết hay là chờ tới khi điều tra rõ tình huống của hắn rồi mới bắt đầu hành động?

Tuy rằng tư liệu cố chủ cung cấp tư nói đệ nhất cao thủ, cũng chính là cái tên Thạch Trung Ngọc này sau lưng không có chỗ dựa cường đại nào, cũng không có sức mạnh gì hơn người. Hắn chính là một người bình thường, nhiệm vụ kiểu này thật làm người động tâm.

Đi theo Thạch Trung Ngọc tới trên đường cái, đột nhiên liền phát hiện, người phía trước mặt không thấy đâu.

Ở trên đường cái trống trải, người liền đột nhiên không thấy đâu? Đây là tình huống gì thế? Ám Dạ chưa từng gặp qua chuyện kỳ lạ như vầy. Một đoạn này chính là một cái đại lộ thẳng tắp, xung quanh không có trở ngại cũng không có ngõ nhỏ nào. Chỉ có chỗ ngoặt ở phía trước, cách dây khoảng 100 mét.

Thời gian gần như chỉ trong nháy mắt chạy ra 100 mét, có thể sao?

Phản ứng đầu tiên của Ám Dạ là cái tên Thạch Trung Ngọc kia phát hiện chính mình, sau đó hắn cảnh giác nhìn xung quanh. Tuy rằng không biết vì sao hắn ta phát hiện ra chính mình, nhưng mà kinh nghiệm làm sát thủ nhiều năm, vẫn để hắn cho ra phản ứng chính xác.

Ám Dạ thò bàn tay vào trong quần áo, thời điểm cầm đồ vật quen thuộc kia. Phía sau lưng Ám Dạ truyền đến một tiếng cười khẽ.

- Ta nói này bạn học sát thủ, tùy tiện móc súng là không tốt nha!

Thạch Trung Ngọc nhìn tên sát thủ vẻ mặt kinh hoảng xoay người lại. Một người thật bình thường, dù ném trong biển người, cũng tìm không ra. Loại người này thích hợp làm sát thủ nhất.

- Vị tiên sinh này, ngươi đang nói cái gì thế?

Ám Dạ vẻ mặt mơ hồ, tay từ trong lòng ngực móc ra một cái di động xinh đẹp.

- Ta chuẩn bị gọi điện thoại.

Nhưng mà tuy rằng di động được lấy ra rồi, nhưng là gần nơi dưới nách vẫn phình phình lên.

- Làm một sát thủ, ta cảm thấy các ngươi nên dùng súng ngắm thì thích hợp hơn, không phải sao?

Thạch Trung Ngọc nghiêng đầu.

- Ám sát khoảng cách gần như thế, không sợ xảy ra chuyện à?

- Ngươi thật biết nói đùa!

Ám Dạ vẫn diễn như cũ, nhưng trong lòng rất là hoảng loạn. Không biết vì sao, tên Thạch Trung Ngọc đứng trước mặt hắn, hắn cảm thấy hắn ta như một ngọn núi đè ở trước mặt hắn vậy, làm hắn không cách nào thở nổi.

Tên Thạch Trung Ngọc, chẳng lẽ là cái cao thủ gì? Tư liệu cố chủ đưa tới là giả?

Đệ nhất cao thủ mà không có bản lĩnh gì thì sao có thể trở thành đệ nhất cao thủ? Hình như là chính mình bị tiền tài mù mắt rồi, Thật là bực mình.

- Phải không?

Thạch Trung Ngọc nhìn người này thế nhưng vẫn chưa động thủ, tức thì cảm thấy có chút không thú vị. Nếu Ám Dạ biết được ý nghĩ của Thạch Trung Ngọc chắc chắn chửi ầm lên, có ai rảnh mà đi làm bao cát cho người khác đấm không?! Ngươi cho rằng ta ngu à!

- Được rồi tiên sinh, xin đừng cản đường ta, ta còn có chút việc!

Vừa nói xong Ám Dạ liền muốn vòng qua người Thạch Trung Ngọc, rời đi.

- Ngươi đi lệch hướng kìa!

Thạch Trung Ngọc nhìn Ám Dạ rời đi, đột nhiên kêu lên.

Ám Dạ lảo đảo một cái, mém xíu nữa té ngã.

Đậu má, từ khi nào sát thủ lại đáng thương như vậy! Thế nhưng, ừm, hy vọng không ai nhìn thấy, bằng không thân phận sát thủ cấp B này của ta sẽ bị hủy hoại mất.

Thạch Trung Ngọc, quả là một cái tên thú vị.

Ám Dạ chậm rãi biến mất trong tầm nhìn, Thạch Trung Ngọc nhàm chán lắc lắc đầu, đoán chừng lần sau tên này sẽ dùng súng ngắm. Nhưng mà, Hoa Hạ quản lý súng ống nghiêm như vậy, làm

sao hắn có súng được vậy ? Lý Uy thì dễ nói, một tên đầu lĩnh trà trộn vào hắc đạo, có súng cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng giống như trong phim điện ảnh, những cái tổ chức sát thủ đều sẽ cung cấp súng ống hay tình báo gì đó cho sát thủ. Hay là chính mình cũng đi làm cái sát thủ chơi chơi xem thế nào? Hình như rất có ý tứ.

Thạch Trung Ngọc nghĩ lung tung, chậm rãi trở về biệt thự. Lão gia tử nằm trên sô pha nhìn những ngôi sao trên bầu trời, thấy Thạch Trung Ngọc trở về, cũng liền liếc mắt một cái. Dường như sức quyến rũ của chính mình không có lớn bằng mấy cái bong bóng kia?

Chương 911. Thật âm hiểm.

Thiết huyết chiến hồn lấy được thắng lợi, kế tiếp chính là đoàn chiến.

Cái tên thật máu chó.

Thạch Trung Ngọc âm thầm xem thường cái người đặt tên cho đội này, sau đó đợi 30 giây liền bị truyền tống tới nơi thi đấu. Kết quả mới vừa đến nơi liền nghe thấy giọng của Cơ Như Nguyệt.

- Ngọc tỷ, anh vừa mới đi làm gì đó! Thành thật nói rõ ràng cho em!

Nhìn đám nữ nhân hung ác nhìn chằm chằm chính mình, Thạch Trung Ngọc cười có điểm mất tự nhiên.

- Anh còn có thể đi đâu được, chẳng phải chỉ đi mua bao thuốc lá thôi à?

- Thế sao? Hôm nay là đêm Giáng Sinh! Trần Mộc Sương kia…

Cơ Như Nguyệt trong mắt lập loè ý vị khác.

Thạch Trung Ngọc tức thì đổ mồ hôi, bị người biết hết rồi, vừa rồi xác thật hắn và Trần Mộc Sương muốn… Nếu không phải tên Trần Thiên kia phá đám thì...Hừ.

- Thôi thôi, trận chiến bắt đầu rồi!

Hướng Lam chạy nhanh nói.trận

Quả nhiên lúc mọi người không chú ý, 30 giây đã trôi qua. Nhìn năm kỵ sĩ cường tráng đối diện đang dùng ánh mắt lườm chính mình, lập tức có chút ngượng ngùng.

Đang chuẩn bị bắt đầu chiến đấu, lại không nghĩ tới đối diện có một kỹ sĩ đi ra, nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

- Hinh Vũ Chi Thạch, bên cạnh ngươi, đều là người phụ nữ của ngươi?

Thạch Trung Ngọc dùng sức gật gật đầu, ngẩng cao đầu nói.

- Các cô ấy đều là người phụ nữ của ta!

Lời vừa nói ra, hắn cảm giác thật khí phách.

Trận thi đấu này chính là phát sóng trực tiếp, Thạch Trung Ngọc nói ngay lập tức làm vô số người chơi sôi trào.

- Quả nhiên! Quả nhiên là Đệ Nhất Cao Thủ!

- Đ* mịa nó, bốn người phụ nữ, người nào người nấy đều như hoa như ngọc! Cái tên Đệ Nhất Cao Thủ này thật là biết tính phúc!

*Tính phúc: độ mạnh mẽ trong sinh hoạt vợ chồng.

- Ha ha, không hổ là thần tượng ta, quá lợi hại!

- Ta cũng muốn làm người phụ nữ của hắn! Quá đẹp trai!

- Đúng vậy, ta cũng muốn!

- Hì hì, không bằng chúng ta thành lập một cái bang hội, kêu, Hậu cung của Đệ Nhất. Thế nào?

- Không tồi a, chúng ta đều là hậu cung của Đệ Nhất Cao Thủ, hì hì!

Tại lúc Thạch Trung Ngọc còn không biết gì thì hậu cung của hắn đã thành lập lên như thế. Những người tạo thành hậu cung, chỉ sợ hắn chưa từng quen biết, cũng chưa từng gặp qua.

- Không hổ là danh Đệ Nhất Cao Thủ!

Tên kỵ sĩ kia giơ ngón tay cái lên.

- Là một người đàn ông, ta đề cao ngươi!

Ngươi, đề cao ta? Ngay lúc này Thạch Trung Ngọc cảm giác cúc hoa chợt lạnh. Được rồi, tuy rằng ta biết ngươi không có ý này,

nhưng mà, lời này nói có chút...

- Các ngươi cũng thế cũng thế! Ha ha!

Thạch Trung Ngọc cười cười, làm cái ánh mắt mà mọi nam nhân đều hiểu.

Tên kỵ sĩ kia lại gật gật đầu, vui vẻ trò chuyện với Thạch Trung Ngọc. Tên kỵ sĩ này hình như là người Đông Bắc, thích tám chuyện. Từ phụ nữ cho tới đàn ông, sau đó cho tới xã hội, cho tới người dân sinh hoạt khỏe mạnh, sinh hoạt tính phúc.

Dù sao kéo như thế nào thì kéo, tên kỵ sĩ này hiển nhiên nói chuyện vô cùng vui vẻ với Thạch Trung Ngọc, trực tiếp xưng huynh gọi đệ luôn rồi. Hắn không ngừng vỗ bả vai Thạch Trung Ngọc, chỉ có đều hình như sức lực tên kỵ sĩ này rất lớn, vỗ mấy phát làm hắn ăn đau.

Trò chuyện tới quên mất thời gian, vô cùng vui vẻ.

Đám nữ nhân thì bất đắc dĩ đứng nơi đó, hiện tại Thạch Trung Ngọc là người đàn ông của các cô, dù sao phải cho chút mặt mũi. Tuy rằng ở nhà có thể mượn cơ hội bộc phát chút tính tình nhỏ, làm nữ chủ nhân. Nhưng khi ra ngoài thì các cô vẫn thật biết điều, cho nên ngoan ngoãn đứng ở nơi đó, sau đó đám phụ nữ cũng chậm rãi sôi nổi lên.

Những người chơi xem phát sóng trực tiếp đều cảm thấy mắt cho kim titan của mình mù rồi. Đây rốt cuộc là đang làm gì thế? Mở họp hả?

Trò chuyện trò chuyện, mười lăm phút liền tới.

- Mời người chơi chú ý, cách kết thúc trận chiến còn 30 giây.

- 29 giây.

- Nhanh vậy, mới đây mà gần 15 phút rồi...

Tên kỵ sĩ kia hiển nhiên thật không vui nên lẩm bẩm trong miệng một tiếng.

- Vậy, lần sau chúng ta lại trò chuyện tiếp!

Thạch Trung Ngọc cười.

- Trỏ chuyện với Hắc ca thật vui!

- Đúng vậy!

Hắc ca cười, nhưng trong ánh mắt lại chứa ý tứ không mấy tốt lành.

- Lần sau sẽ cùng Thạch đệ nói chuyện sau!

- Nhưng, trận chiến đã bắt đầu rồi! Làm sao bây giờ?

Thạch Trung Ngọc hơi ngượng ngùng hỏi, đều quen thuộc như thế, xuống tay thì có chút không tốt.

- Cũng phải, này, mọi người đều quen thuộc như thế!

Hắc ca cũng sờ sờ tóc.

- Hay là, chúng ta dùng kéo búa bao đi?

- Ba thắng hai tính là thắng?

Thạch Trung Ngọc đi theo hỏi.

- Ba thắng hai tính là thắng!

Hắc ca càng kích động.

- Còn có 10 giây!

- Búa!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp ra một cái nắm tay. Thắng tuyệt đối cây kéo của Hắc ca.

- Còn có 8 giây!

- Lần nữa!

Hắc ca không cam lòng giơ cao tay.

- Kéo búa bao!

Thạch Trung Ngọc lại ra một cái nắm tay, Hắc ca thì ra bao, thắng.

Một đều.

- Còn có 5 giây!

- Kéo búa bao!

Thạch Trung Ngọc lại trực tiếp ra búa.

Lần này Hắc ca vẫn ra bao.

- Ha ha, Thạch huynh đệ, cái này ta thắng, ngươi xem có phải hay không nên...?

- Hả? Nên cái gì?

Thạch Trung Ngọc vẻ mặt mơ hồ.

- Thắng thì thắng, ngươi còn muốn như thế nào?

- Còn có 3 giây.

- Không phải ta thắng thì ngươi liền nhận thua hay sao?

Hắc ca kích động nói.

- Ngươi biết vì cái gì mà ta chỉ ra cây búa thôi không?

Thạch Trung Ngọc đột nhiên hỏi.

- Cái gì?

Hắc ca có điểm không rõ.

- Còn có 1 giây!

- Bởi vì ngươi là cái chày gỗ!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp dùng một quyền mạnh mẽ hung hăng đánh vào ngực Hắc ca, áo giáp cứng rắn lập tức lún xuống.

- Trận đấu kết thúc!

- Ngươi! Hinh Vũ Chi Thạch, sao ngươi có thể với sỉ như thế!

Hắc ca lập tức kêu lên.

Những người chơi xem phát sóng trực tiếp cũng thổn thức kêu lên. Cái tên Hinh Vũ Chi Thạch này cũng quá vô sỉ rồi, cố ý kéo dài thời gian tới cuối cùng rồi đánh người khác một quyền, liền thắng! Quá vô sỉ, đây là sống sờ sờ lừa gạt tình cảm của người khác!

Thạch Trung Ngọc lại cười lạnh nói:

- Ta không thể không nói cái tên ra kế sách này cho các ngươi thật sự rất lợi hại!

Hắc ca tức thì sửng sốt.

- Ngươi nói cái gì thế!

- Hừ hừ!

Thạch Trung Ngọc ôm hai tay.

- Đầu tiên là cố ý nói chuyện vô nghĩa với ta, sau đó nói đến quá vui liền cố ý hào sảng vỗ bả vai ta. Trong lúc chiến đấu, chỉ cần có tiếp xúc thân thể, dù chỉ nhẹ nhàng chạm vào một chút đều sẽ bị trừ điểm HP, chớ nói chi ngươi dùng sức đập vào bả vai ta! Đến cuối cùng liền dùng kéo búa bao phân tán lực chú ý của ta, để ta không suy nghĩ tới việc vừa rồi! Quả nhiên không tồi!

Tê, Thạch Trung Ngọc vừa nói xong, mọi người lập tức sáng tỏ.

Mịa, tên Thánh Điện Kỵ Sĩ Đoàn này cũng quá âm hiểm rồi! Biện pháp bỉ ổi đê tiện như thế cũng nghĩ ra được?! Cái tên kêu Hắc Ám Kỵ Sĩ đoàn kêu không sai chút nào!

Thạch Trung Ngọc trong lòng lại là nhẹ nhàng thở ra. Việc này thật ra hắn căn bản không nghĩ tới, đây vẫn là Amy trực tiếp nói

cho hắn. Nếu không, trận này hắn đã thua oan rồi.

- Ngươi, ngươi…

Hắc ca tức thì hoảng loạn, hắn chẳng thể ngờ tới cái kế hoạch ẩn giấu sâu như thế cũng bị Thạch Trung Ngọc phát hiện. Chẳng lẽ là trong đoàn đội có người bí mật báo cho hắn?

- Ngươi cái gì ngươi? Nếu ngươi quang minh chính đại đấu với ta một trận. Có thể ta sẽ kính nể ngươi, thế mà ngươi lại ra một chiêu như vậy!

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, trực tiếp xoay người đi.

- Ngươi không xứng để ta động thủ!

Chương 912. Thăng cấp Top 4.

Hắc ca tức giận, đây là trần trụi nhục nhã! Sỉ nhục! Không chút nghĩ ngợi, hắn trực tiếp bò dậy, rút ra vũ khí của bản thân giết về phía Thạch Trung Ngọc.

Đúng lúc này, trên không trung đột nhiên vang lên một trận tiếng sấm đùng đoàng, một đạo tia chớp thô to nháy mắt bổ xuống.

- Người chơi, bảo thạch màu đen trái với quy tắc thi đấu! Do đó trừng phạt! Cấp bậc giảm xuống ba cấp! Toàn thuộc tính giảm bớt 75% trong ba ngày liên tiếp!

Ôi mịa, lần này Amy đủ tàn nhẫn nha! Thạch Trung Ngọc sờ sờ cái mũi, quay đầu nhìn nhìn Hắc ca đã biến thành một đoàn than cốc. Hài tử đáng thương, không biết sau khi trận đấu chấm dứt thì không cho phép động thủ trên sân à?

Hắc ca lập tức bi kịch, cấp bậc bị giảm xuống ba cấp. Tuy rằng chỉ tốn ba bốn ngày để luyện lại, nhưng là tuyệt đối là làm rớt cấp bậc chính của người chơi. Hơn nữa trừng phạt thuộc tính ba ngày rơi chậm lại, vậy là ba ngày này không thể luyện cấp, kỹ năng sinh hoạt chỉ sợ cũng không dùng được! Cái thuộc tính này là tính thời gian online, mà không phải ba ngày ngươi không online thì xong.

Các người chơi đều bị sự trừng phạt nghiêm trọng này làm sợ ngây người.

Quá tàn nhẫn!

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc thông minh như thế? Không hổ danh là Đệ Nhất Cao Thủ!

Hạ Nguyệt Cô Lang và Thanh Phong Lãng Nhân vẫn ngồi ở tửu lầu như cũ, nhìn trận đấu của Thạch Trung Ngọc.

- Cái tên này thật may mắn!

Hạ Nguyệt Cô Lang hừ lạnh một tiếng.

Thanh Phong Lãng Nhân bất đắc dĩ cười cười.

- Thông minh hơn ta rồi. Nếu là ta, chỉ sợ sẽ trúng kế!

- Trúng cái gì kế, trực tiếp đấu là được rồi! Còn cùng người khác lải nhải dài dòng làm cái lông gì!

Hạ Nguyệt Cô Lang không biết vì cái gì mà càng ngày càng chán ghét Thạch Trung Ngọc.

Thanh Phong Lãng Nhân uống một ngụm rượu, nói:

- Hạ Nguyệt, ngươi giống như đã bị tẩu hỏa nhập ma!

Hạ Nguyệt Cô Lang sửng sốt, trong lòng lập tức kinh hoảng, đúng vậy, chính mình hình như đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi. Tự nhiên hắn lại nỗi lòng căn ghét với người khác, đây cũng quá không hợp lý. Thạch Trung Ngọc cũng chưa từng trêu chọc chính mình.

- Được rồi, về sau cẩn thận một chút.

Thanh Phong Lãng Nhân luận tâm cảnh hay tu vi đều cao hơn Hạ Nguyệt Cô Lang, cho nên nhìn ra Hạ Nguyệt Cô Lang không đúng. Nhưng mà Hạ Nguyệt Cô Lang dù gì cũng là bạn bè của Thanh Phong Lãng Nhân hắn, cho nên hắn mới có lòng tốt nhắc nhở một chút, nếu không, Thanh Phong Lãng Nhân hắn cũng không phải người có tấm lòng lương thiện gì.

Người khác tẩu hỏa nhập ma có quan hệ cái rắm gì với hắn, hơn nữa thiếu một cái đối thủ cạnh tranh cũng tốt mà.

- Không biết khi nào tên sát thủ kia mới động thủ nhỉ?

Hạ Nguyệt Cô Lang đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

- Hắn là rất nhanh đi, hình như là một tên sát thủ người địa phương nhận nhiệm vụ, ha hả. Nhưng mà ta đột nhiên cảm thấy, giết hắn như thế liệu có quá đáng tiếc hay không?

Thanh Phong Lãng Nhân cười nói.

- Có cái gì đáng tiếc chứ?

Hạ Nguyệt Cô Lang hừ lạnh một tiếng.

- Ta cảm thấy người này sẽ là trở ngại lớn nhất trong kế hoạch của chúng ta!

Thạch Trung Ngọc đắc thắng trở về. Đám nữ nhân cũng logout đi làm cơm tối. Lần này thăng cấp Top 4, càng thêm nở mày nở mặt. Nhưng mà trận đấu hai người Thạch Trung Ngọc và Hướng Lâm cũng tiến vào Top 4.

Thạch Trung Ngọc nhìn nhìn Website Games, những người thăng cấp Top 4 đều đã được ghi chép lại.

Trận thi đấu cá nhân gồm có: Hinh Vũ Chi Thạch, Khúc Chung Nhân Tán, Thanh Phong Lãng Tử, Lạc Diệp Phi Hoa.

Trận thi đấu đôi có: Hinh Vũ Chi Thạch - Hinh Vũ Chi Lâm. Tử Nguyệt - Hồng Nguyệt. Phiêu Linh Ánh Trăng - Cuồng Thần. Siêu Cấp Tiểu Mục - Lộng Ảnh.

Trận thi đấu đoàn đội có: tiểu đội Hinh Vũ, Thiết Huyết Chiến Hồn, Pháp Thần, Mỹ Nữ Quân Đoàn.

Hinh Vũ Công Tác Thất thật là dài, đặc biệt là Thạch Trung Ngọc, liên tục ba trận thi đấu đều tiến vào Top 4, không hổ là tên tuổi của Đệ Nhất Cao Thủ.

Mọi người đều đang suy đoán Hinh Vũ Chi Thạch sẽ đoạt được mấy cái quán quân. Hiện tại mọi người đều có kỳ vọng rất lớn với Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc sờ sờ cái mũi, người quen bên trong rất ít, trừ bỏ Lạc Diệp Phi Hoa, Khúc Chung Nhân Tán. Những người khác, hình như đều chưa gặp qua, nghe cũng chưa nghe qua. Xem ra cao thủ giấu mặt thật sự không ít, đây mới là cao thủ chân chính đi. Nhưng mà Thanh Phong Lãng Tử thế nhưng tham gia thi đấu, Thạch Trung Ngọc rất kinh ngạc.

Ngày mai là trận chung kết, hắn thật mong đợi. Dù sao hắn sẽ đại chiến một hiệp với Thanh Phong Lãng Tử mà.

Trận chung kết cá nhân, mỗi người cùng ba người khác lần lượt chiến đấu một lần, cuối cùng số lần thắng nhiều nhất sẽ đoạt được quán quân. Nếu số lần ngang nhau, vậy thì hai người chiến đấu lần nữa, người thắng chính là quán quân.

Trận đấu đôi, cũng giống trận đấu cá nhân, từng cặp sẽ lần lượt chiến đấu một hiệp.

Nhưng mà đoàn chiến thì rất biến thái, bốn cái đội ngũ cùng nhau hỗn chiến, cuối cùng cái đội ngũ nào còn đứng vững ở đó, thì chính là quán quân. Hơn nữa, phía trên còn công bố, đoàn chiến chính là vì thể hiện lực lượng của đoàn thể, cho nên hỗn chiến mới là phương thức tốt nhất để thể hiện thực lực của đoàn thể.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc đoán chừng ngay từ đầu trận chung kết đoàn chiến, chỉ sợ ba cái đội ngũ khác đều sẽ phát động vây công tiểu đội Hinh Vũ. Không có biện pháp, ai kêu có hắn ở trong đội. Bất quá Thiết Huyết Chiến Hồn có tham dự vây công hay không thì Thạch Trung Ngọc không rõ lắm. Nhưng căn theo tính tính của những quân nhân đó, chỉ sợ là sẽ không.

Đám nữ nhân offline, Thạch Trung Ngọc lại đem Thẩm Bích thả ra ngoài, chính mình từng đáp ứng mang cô ấy đi dạo phố, sắp qua hai ngày rồi.

Thẩm Bích vừa ra ngoài, lập tức vui vẻ hoan hô một tiếng, sau đó nhăn cái mũi nói:

- Ngươi cái gia hỏa này, tại sao lâu như vậy mới thả ta ra ngoài?

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng sờ sờ cái mũi.

- Ừm, đi thôi, mang em đi dạo phố, đã hứa rồi!

Thẩm Bích ngoan ngoãn gật gật đầu.

Lúc này, gót chân Thạch Trung Ngọc đột nhiên bị cái đồ vật gì đó cắn chặt, quay đầu nhìn lại, thì ra là một bóng hình màu đen quen thuộc.

- Bổn cẩu hoang muốn gặm xương!

Nước miếng tên kia chẳng biết xấu hổ tí tách rơi xuống.

- Con chó chết tiệt, mấy ngày nay ngươi chạy đi đâu vậy?

Thạch Trung Ngọc đạp một chân vào Đại Hắc.

Đại Hắc cộc lốc cười cười.

- Bên Hùng ca phát sinh chiến đấu, ta đi hỗ trợ mà!

- Hùng ca vậy mà còn chiến đấu?

Thạch Trung Ngọc tức thì hết chỗ nói rồi, ai dám chọc cái tên Đại Địa Chi Hùng biến thái này vậy, không sợ bị trọng lực x1000 đè thành thịt nát à?

Đại Hắc lay động đầu chó một chút, nói.

- Đúng vậy! Hình như là cái Hồng Long Nữ Vương kia, không biết sao lại đột nhiên nổi bão! Tới tìm Hùng ca, cũng không biết sao lại thế!

- Chẳng lẽ Hùng ca, đè con gái của Hồng Lòng Nữ Vương?

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Đại Hắc ánh mắt sáng ngời, tức khắc kêu lên.

- Thật sự có khả năng, theo tính cách của tên Sắc Hùng, không đè mới là lạ. Nhưng mà con gái của Hồng Long Nữ Vương thật đáng yêu, huhu, ta đều nghĩ muốn!

Được rồi, một đầu gấu và một đầu rồng XXOO, cảm giác này, thật là quái dị a!

Sau đó lại thêm một cái đầu có. Hai bút cùng vẽ? Hay là 3P? NP? Đàn P?

Quả nhiên có tình thú!

Đại Hắc vung loạn đuôi chó.

- Nói, còn có xương không? Ta sắp chết đói rồi!

Thạch Trung Ngọc cả đầu đều hắc tuyến, ngươi cũng biết đói? Tìm tìm bên trong Tu Di Đại, không phát hiện khúc xương nào còn thừa lại.

Được rồi, trực tiếp đi ra ngoài luyện cấp đi. Nhưng mà đã nói là sẽ đi với nha đầu Thẩm Bích rồi.

Thạch Trung Ngọc đột nhiên có chút rối rắm. Đây là có chuyện gì? Hình như mình còn chưa có nộp nhiệm vụ cho nữ hoàng Medusa.

Thật là đau trứng, sao chính mình không thể nhàn rỗi được vậy?

Chương 913. Bát tự xung khắc

Dẫn theo mỹ nữ, dắt chó đi dạo lung tung ở khu buôn bán Thiên Thành.

Dường như phụ nữ đều có đam mê mua sắm điên cuồng, tuy rằng Thẩm Bích chỉ là một NPC trong trò chơi, nhưng cũng rất yêu thích mua sắm.

Trong cửa hàng bày la liệt những vật phẩm muôn màu muôn vẻ, làm cho Thẩm Bích hoa cả mắt. Cô vào cửa hàng này xem đồ trang sức một chút, bỗng chốc lại đi vào cửa hàng khác xem quần áo.

Thạch Trung Ngọc không hề mất kiên nhẫn, dẫu sao Thẩm Bích cũng giúp mình nhiều như vậy, nhưng mình chưa từng làm cô vui vẻ. Hôm nay hiếm khi thấy cô vui vẻ như vậy, sẽ để cho cô buông thả một chút.

- Bổn Hoàng muốn ăn xương.

Đại Hắc ở phía sau thì thầm, Thạch Trung Ngọc không thèm đếm xỉa đến nó. Nơi này làm gì có xương cho ngươi.

Đi một lúc, đột nhiên Đại Hắc bất động, đôi mắt chó nhìn chằm chằm cái gian hàng nhỏ cách đó không xa.

Khu buôn bán ở đây, không chỉ là nơi buôn bán các loại đồ trang sức, còn có một số gian hàng của người chơi, người chơi ở trong trò chơi thu thập đồ vật, đặt những thứ mà bản thân không dùng tới trên vỉa hè, sau đó ra sức thét to. Toàn bộ khu buôn bán vô cùng náo nhiệt.

Đại Hắc nhìn chằm chằm gian hàng cách đó không xa, sau đó từ từ bò qua. Thạch Trung Ngọc khó hiểu nhìn Đại Hắc một cái, lại nhìn gian hàng đó một cái, chẳng lẽ có thứ gì tốt?

Lúc này Thẩm Bích lại đi vào một cửa hàng khác, Thạch Trung Ngọc muốn đi xem thử gian hàng đó trước.

Kết quả...

Thạch Trung Ngọc giận dữ nhìn Đại Hắc nước miếng đang tràn ra bốn phía.

Mẹ nó, cũng không biết người chơi này có phải là đồ tể hay không? Trong gian hàng kia đều là các loại thịt, xương. Nhất định chính là một cái sạp thịt của chợ bán thức ăn.

Chẳng trách con chó chết Đại Hắc này sẽ như vậy. Thấy nét mặt đầy khinh bỉ của Đại Hắc, Thạch Trung Ngọc móc ra mấy đồng tiền vàng mua một vài cục thịt với xương. Sau đó ném thẳng cho Đại Hắc ánh mắt đang tràn đầy hưng phấn kia.

"Grrrrrr" một con chó dữ vồ mồi, Đại Hắc đẹp trai nhảy lên cắn cục thịt trên không trung, sau đó lộn về trước một cái, đồng thời miệng chó nhanh chóng nhai mấy cái, trong chớp mắt nó đã ăn xong cục thịt lớn bằng cái đầu chó của nó.

Mẹ kiếp nhà ngươi, con chó chết này! Thạch Trung Ngọc lập tức cạn lời, vội vàng đem những thứ xương, thịt còn dư thảy qua, cứ để cho nó ở đây từ từ ăn.

Trên đường lớn, một con chó mực lớn hung tợn kẹp chặt xương trong miệng, hơn nữa ánh mắt hung ác thỉnh thoảng lướt qua xung quanh. Canh chừng phía sau lưng những người chơi kia khiến bọn họ lạnh cả người, mẹ nó, ông đây lại không cướp thịt của ngươi, người liếc ta làm cái gì!

Đi vào trong cửa hàng, Thạch Trung Ngọc liền cau mày.

Chỉ thấy Thẩm Bích vẻ mặt ngập tràn oan ức đứng ở đó, bên cạnh là mấy người chơi nữ đang chỉ chỉ chỏ chỏ cô, dáng vẻ rất là phách lối.

- Làm sao!

Thạch Trung Ngọc vội vàng chạy tới, đỡ lấy bả vai Thẩm Bích.

Vành mắt Thẩm Bích đỏ lên, dáng vẻ rất đáng thương.

- Các cô ấy nói ta là đồ nhà quê, hơn nữa còn nói ta trộm đồ! Ta

thật sự không có trộm!

Trộm đồ? Thạch Trung Ngọc sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt hung ác liếc thẳng qua mấy người chơi nữ kia, để cô ta không tự giác được lùi về sau mấy bước, toàn thân phát lạnh.

- Ơ kìa,bản thân không chịu được liền kêu tình nhân qua đây hả!

Một người chơi nữ cười khẩy, khinh thường nói. Cô ta không hề sợ ánh mắt của Thạch Trung Ngọc.

- Tình nhân con mẹ nhà ngươi!

Thạch Trung Ngọc cảm thấy hình như đời trước mình thật sự xung khắc với phố buôn bán. Làm sao vừa tới phố buôn bán một cái liền xảy ra chuyện?

- Khốn kiếp, cái tên đàn ông không có lông! Vậy mà dám gào thét với Giảo Giảo tỷ ta.

Người chơi nữ trợn mắt hung tợn la lên.

- Kiều Kiều tỷ? Ở đâu nhảy ra!

Thạch Trung Ngọc khinh thường hừ lạnh một tiếng.

- Chỉ bằng dáng vẻ của ngươi, con đàn bà xấu xí, cho liếm giày người khác người ta cũng ngại bẩn, vẫn xứng gọi là tỷ? Trò cười!

- Khốn kiếp! Các chị em! Chém tên này.

Kiều Kiều tỷ tức giận, sắc mặt đỏ bừng hét lớn.

Mấy người chơi nữ bên cạnh vừa nghe, tuy hơi do dự một chút, nhưng mà vẫn bao vây Thạch Trung Ngọc.

- Tên đàn ông không lông kia, biết Kiều Kiều tỷ ta là ai không?

Kiều Kiều tỷ cười khẽ một tiếng.

- Hội trưởng công hội Hoa Hồng Bóng Đêm là chị ta! Biết Hoa Hồng Bóng Đêm bọn ta không! Đoàn đội tiến vào top 4 cuộc so tài, quân đoàn mỹ nữ chính là công hội cùa bọn ta!

Hoa Hồng Bóng Đêm? Chưa từng nghe qua.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi, cười mỉa nói:

- Biết ta là ai không?

"Hừ" Kiều Kiều tỷ hừ lạnh một tiếng

- Nói!

- Ông đây gọi là Hinh Vũ Chi Thạch!

Thạch Trung Ngọc thẳng thừng nói.

- Hinh Vũ Chi Thạch?

Kiều Kiều tỷ khinh thường nhìn Thạch Trung Ngọc từ trên xuống dưới.

- Chỉ bằng dáng vẻ thất bại của ngươi, lại còn đệ nhất cao thủ? Lừa gạt ai đó?

- Không tin? Vậy thử một chút.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp rút dao Chiến Thần ra.

- Đừng quên, ta có thể giết người ở khu an toàn.

Thạch Trung Ngọc không thèm giải thích đã bổ thẳng một đao về phía Kiều Kiều tỷ.

Kiều Kiều tỷ sửng sốt, cũng không kịp né tránh, dao Chiến Thần đã tàn nhẫn chém cô ta thành hai nửa. Lập tức máu phun đầy người Thạch Trung Ngọc.

Mấy nữ sinh khác như là mở ra hình thức máu tanh, bị dáng vẻ kinh khủng kia của Thạch Trung Ngọc dọa cho sợ hết hồn.

Không nghĩ tới người này vừa nói động thủ liền động thủ, mấy người các cô còn muốn vây quanh Thạch Trung Ngọc, sau đó lợi dụng hệ thống bảo vệ dùng sấm sét đánh chết người này.

- Cho thể diện mà không cần!

Thạch Trung Ngọc đi thẳng về phía thi thể Kiều Kiều tỷ phun một bãi nước bọt. Sau đó quay đầu hỏi ông chủ đang run rẩy bên cạnh:

- Chuyện cô ấy trộm đồ là như thế nào?

Ông chủ vội vàng nói:

- Không có, không có, cô ấy không có trộm đồ, là ta nhìn nhầm rồi!

"Hừ!" Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, lấy trong túi Tu Di ra một cái túi, trực tiếp để lên bàn năm ngàn đồng tiền vàng.

- Chút tiền vàng này coi như là bồi thường cho cửa hàng của ngươi.

Ông chủ lập tức mừng rỡ, vội vàng nhận lấy túi tiền vàng.

Thạch Trung Ngọc nhìn mấy người phụ nữ còn lại, hừ nhẹ một tiếng, dẫn Thẩm Bích ra khỏi cửa hàng.

Xảy ra tình huống như vậy, Thẩm Bích cũng không còn hứng thú dạo phố. Thạch Trung Ngọc liền gọi Đại Hắc tới, hai người chuẩn bị đi luyện cấp, vừa lúc đi hoàn thành nhiệm vụ nữ hoàng Medusa.

Thạch Trung Ngọc đi về phía truyền tống trận, không để ý tới những người chơi đang bàn luận sôi nổi xung quanh.

Ở trước mặt những người có thực lực mạnh mẽ, cũng đừng nghĩ là mình xui xẻo.

Thạch Trung Ngọc rất nhanh đã đi tới truyền tống trận, hình như là vì nâng cao thái độ phục vụ, bây giờ truyền tống sư tỏ ra vô cùng nhiệt tình, khiến Thạch Trung Ngọc chịu không nổi.

Chẳng qua, rất nhanh đã đến Sa Mạc Tử Vong. Hắn xuất hiện ở chính giữa sa mạc. Hôm nay, đoàn người trên phố càng ngày càng ít, hơn nữa bão cát bay lượn khắp bầu trời, hầu như che mất thị trấn nhỏ đã đứng ở đây không biết bao nhiêu năm.

Có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho dân số thị trấn

nhỏ này dần dần thưa thớt.

Thạch Ngọc Trung biến thành Vân Vận Chi Thể, lấy tốc độ cực nhanh bay đến trung tâm Sa Mạc Tử Vong, hy vọng nữ vương Medusa không có nổi giận, nếu không sợ rằng Thạch Trung Ngọc cũng không biết làm sao. Có điều là trong tay có nhiều Thanh Tịnh Chi Liên như vậy, Thạch Trung Ngọc sẽ không giao ra toàn bộ, những thứ mình giữ lại sau này sẽ có chỗ dùng đến.

Chương 914. Nữ hoàng Medusa

Tốc độ Vân Vận Chi Thể cũng không quá áp đảo. Hơn hai mươi phút đã bay đến trung tâm Sa Mạc Tử Vong, chính là ốc đảo mà cả tộc Medusa đang ở.

Thạch Trung Ngọc trong trạng thái sương mù rất nhanh đã đi đến cửa tiểu lâu của nữ hoàng Medusa như vào chỗ không người. Nữ hoàng Medusa vẫn luôn đứng trong tiểu lâu, Thạch Trung Ngọc nghĩ có lẽ nàng ta chẳng thể ngủ được, cứ thế mà chờ đợi người chơi tiến vào ốc đảo khiêu chiến nàng ta, đánh bại nàng ta?

Trong lúc Thạch Trung Ngọc ác ý phỏng đoán, nữ hoàng đã nhanh chóng phát hiện Thạch Trung Ngọc, lập tức mừng rỡ, nói:

- Dũng sĩ, ngươi mang Thanh Tịnh Chi Liên về cho ta sao?

Thạch Trung Ngọc hóa thành hình người, khẽ gật đầu, lấy ra tám mươi đóa Thanh Tịnh Chi Liên cho nữ hoàng Medusa. Nàng ta vừa nhìn thấy Thanh Tịnh Chi Liên đã vui vẻ hoan hô ngay lập tức:

- Thế thì tốt quá, không có Thanh Tịnh Chi Liên, ta đã mấy ngày chưa tắm rửa rồi!

Có vẻ như nữ hoàng Medusa cũng có túi không gian, đóa Thanh Tịnh Chi Liên kia vừa đặt vào lòng bàn tay nàng ta lập tức biến mất không thấy đâu. Nàng ta vui vẻ một lúc, sau đó nhìn sang Thạch Trung Ngọc:

- Dũng sĩ, cảm tạ ngươi đã mang Thanh Tịnh Chi Liên trở về cho ta, không biết ngươi muốn ban thưởng cái gì?

- Nói đến mấy thứ phần thưởng phong phú làm chi, ta cũng không cần lắm, dù sao ta cũng đã có nhiều rồi. - Thạch Trung Ngọc chậm rãi nói, tỏ vẻ hiên ngang lẫm liệt.

Nữ hoàng Medusa lập tức cảm thấy bất ngờ về Thạch Trung Ngọc, không ngờ tên nhân loại này lại có phẩm đức (nhân phẩm và

đạo đức) như thế.

Nhưng lại không ngờ rằng sau đó Thạch Trung Ngọc lại nói:

- Nếu như nữ hoàng bệ hạ có tiên khí, thần khí gì đó, cho ta tám mười món gì đó là được rồi!

Nữ hoàng Medusa lập tức trợn trắng mắt, xem ta là chỗ bán sỉ tiên khí, thần khí đấy à. Tám mười món, gom góp hết trên người ta cũng chỉ có mỗi một món tiên khí, nhưng không thể nào cho ngươi được! Trong lòng nghĩ như thế, nhưng lại nói thành:

- Dũng sĩ, cả tộc Medusa chúng ta nào có tiên khí thần khí gì, nhưng trên người Sa Nhân Vương của tộc Sa Nhân đúng là có một tàng bảo khố, giết hắn rồi, dù là tiên khí hay thần khí gì thì chắc chắn ngươi đều có cả!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nhún vai:

- Là cái tên to con của tộc Sa Nhân cao bốn năm mét, xấu không chịu nổi ấy à?

Nữ hoàng Medusa ngây ngốc, nhưng vẫn gật đầu theo thói quen.

- Tên đó chết rồi. - Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ thở dài - Đáng tiếc, sau khi giết hắn, ta còn bị đánh lén. Có tên đạo không biết xấu hổ chẳng những thừa dịp lúc ta chủ quan mà đánh lén khiến ta chết, còn cướp tất cả trang bị của ta! Cái tên gia hỏa vô sỉ đó! Nhưng mà cái tên đạo tặc này có vẻ chính là tên đã trộm Thanh Tịnh Chi Liên của ngươi!

- Cái gì? - Nữ hoàng Medusa lập tức nổi giận.

- Cái tên hèn hạ vô liêm sỉ đó! @#%& khốn kiếp, thế mà lại dám làm chuyện như thế, không bằng cầm thú! @#%& chuyện đã thế, đúng là tội không thể thứ!

Trạch Trung Ngọc đổ mồ hôi lạnh đầy người, nữ hoàng Medusa này mắng chửi người khác lợi hại cỡ này cơ à?

Không biết học từ đâu ra nữa.

- Dũng sĩ, cái tên đạo tặc ghê tởm kia tên là gì? - Nữ hoàng Medusa vội hỏi.

- À, hình như là Hạ Nguyệt Cô Lang. - Thạch Trung Ngọc vội trả lời.

- Hắn ta còn một bằng hữu tên là Thanh Phong Lãng Tử, mặc dù cũng là kẻ đã trộm Thanh Tịnh Chi Liên của ngươi nhưng hôm đó chưa lộ diện đánh lén ta, chỉ nghe tên Hạ Nguyệt Cô Lang nói loáng thoáng vài câu.

- Hạ Nguyệt Cô Lang! Cái tên đáng chết này! - Nữ hoàng Medusa nghiến răng nghiến lợi, tức giận mắng chửi.

Thạch Trung Ngọc nghĩ mãi không hiểu, không phải chỉ trộm đồ dùng để tắm rửa thôi sao? Có cần phải thế này không? Giống như hắn ta đã phạm tội giết cha giết mẹ. Chỉ là hận thù cỡ này khiến ta thật vui vẻ, ha ha, chỉ sợ sau này Hạ Nguyệt Cô Lang chẳng dám đến chỗ nữ hoàng Medusa này nữa. Không phải, đã là quan hệ thù hận tột cùng thế kia thì chỉ sợ vừa mới khai tên thì đã bị nhét hành rồi.

Hai người lên án chỗ không tốt của tên Hạ Nguyệt Cô Lang kia một lúc, quả thật chẳng khác gì một đại hội phê phán cỡ nhỏ.

Cuối cùng, nữ hoàng Medusa cũng ngừng nói, sau đó lấy hai thứ giống như vòng tay tử sắc đưa cho Thạch Trung Ngọc.

Vòng tay Tử Uyên Linh Lung, cặp vòng tay tiên khí (giả) vô danh nhưng lại có công dụng vô cùng lớn, có thể mang đến sức phòng thủ cho người đeo cực lớn. Lúc nhận phải công kích thì sẽ xuất hiện một vòng phòng hộ ngăn cản công kích. Năng lượng của vòng phòng hộ dựa trên giá trị pháp lực của người sử dụng, vòng phòng hộ hấp thu một điểm thương tổn sẽ gây tiêu hao một điểm giá trị pháp lực. Đồng thời có thể tăng tốc độ hồi phục giá trị pháp lực.

Ôi mẹ nó, thứ, thứ này, quá cường đại! Đối với pháp sư máu giấy mà nói, tác dụng của nó chẳng khác thì thần khí cả.

Thạch Trung Ngọc cầm vòng ngọc trong tay lại đột nhiên cảm thấy có hơi khó nghĩ, chiếc vòng tay này có vẻ như cho ai cũng

được cả.

Cơ Như Nguyệt là pháp sư Tử Viêm, vòng tay này có tác dụng trợ giúp cô, biến cô trở thành pháo đài di động.

Hướng Lâm là mục sư, cũng cần đến vòng tay anfy, sau này trị liệu cũng chẳng sợ bị nguy hiểm gì.

Hướng Lam là ma kiếm sĩ, là nửa vật lý nửa phép, có vòng tay này thì cô lại như hổ thêm cánh, vọt thẳng lên trước làm khiên thịt cho đồng đội cũng được.

Dương Tử cũng dùng được, chỉ là tác dụng có hơi kém hơn so với mấy cô gái khác. Dù sao cô ấy tuổi còn nhỏ, không biết rõ cách chơi, rất dễ xảy ra nguy hiểm.

Cuối cùng chiếc vòng này nên cho ai đây?

Nữ hoàng Medusa không phải đang quăng một vấn đề khó giải cho hắn ta đấy chứ. Đúng là đủ rối não.

- Ta nói này, cái vòng này ngươi còn bao nhiêu cái? - Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi, ngượng ngùng hỏi.

Nữ hoàng Medusa lập tức trợn to hai mắt nhìn, con rắn nhỏ trên đầu cũng thè lưỡi kêu khè khè:

- Ngươi cho rằng chỗ ta là chợ bán sỉ đấy chứ? Đây là tiên khí đó, có biết tiên khí là gì không? Chẳng lẽ mấy người chơi các ngươi đều muốn mỗi người có một món tiên khí à?

Thạch Trung Ngọc sờ mũi:

- Ấy không phải, chỉ là trên người ta…. - Vừa dứt lời đã phô ra đống quần áo vũ khí lấp lánh ra.

Chiến giáp Monbeus màu bạc mang theo chút màu đỏ máu, đao Chiến Thần ánh vàng trong tay, mảnh ngọc bội gì đó mang bên hông, ánh sáng lấp lánh, dường như khiến nữ hoàng Medusa nhìn đến hoa cả mắt.

- Rất lợi hại! Không ngờ ngươi đã có nhiều tiên khí như thế,

thậm chí có cả thần khí. - Ánh mắt nữ hoàng Medusa lóe lên tia tham lam, nhưng rất nhanh đã biến mất. - Nếu như ý chí của ta không kiên định, chỉ sợ đã có tâm tư ra tay cướp đoạt.

- Ấy, NPC mấy người có thể cướp trang bị của người chơi sao? - Thạch Trung Ngọc vội hỏi.

- Sao lại không thể? - Nữ hoàng Medusa vội nói - Cái vòng trong tay ngươi là do ta cướp mà có, đừng tưởng rằng cả tộc Medusa chúng ta có được kỹ thuật rèn có thể rèn được thứ hoàn mỹ như thế, tuyệt vời như thế.

- Vậy không biết có thể cho ta xem bảo khố của nữ hoàng đại nhân một chút không? - Thạch Trung Ngọc đột nhiên nói.

Nữ hoàng Medusa sững người, nhưng lại nghĩ nghĩ, có vẻ như cái tên Thạch Trung Ngọc này đã giúp một chuyện lớn như thế, xem như mình có dùng tiên khí để báo đáp cũng không là bao, không bằng cứ cho hắn xem một chút vậy.

- Có thể! - Nữ hoàng Medusa khẽ gật đầu.

Chương 915. Trộm bảo vật

Haha, Thạch Trung Ngọc cười thầm trong lòng, đồng ý là tốt rồi! Đến lúc đó tiểu gia ta thấy cái gì thì lấy cái đó.

- Có điều là, đồ trong bảo khố ngươi chỉ có thể lấy một món mang ra, nếu mang nhiều ngươi sẽ không ra được!

Nữ hoàng Medusa nói.

Haha, ta chắc chắn chỉ lấy một món, nhưng mà....haha.

Hắn theo nữ hoàng Medusa rời khỏi tiểu lâu. đi thẳng vào sâu bên trong ốc đảo. Nữ hoàng Medusa giống như một con rắn đang uốn éo trên mặt đất, chỉ có điều nhanh hơn tốc độ đi bộ của Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc không còn cách nào khác phải biến thành Vân Vận Chi Thể bay từ từ trên không trung.

Dọc đường các tộc nhân Medusa nhìn thấy nữ hoàng đều cung kính hành lễ.

Thạch Trung Ngọc đi theo nữ hoàng Medusa rất nhanh đã đi tới trước một cái thạch ốc (nhà đá), phía trên có viết một dòng chữ Hán lớn: Tàng Bảo Khố.

Nữ hoàng Medusa ra hiệu cho mười sáu tên lính gác, sau đó để cho Thạch Trung Ngọc biến lại thành hình người.

- Vị này là Hinh Vũ Chi Thạch, là khách quý quan trọng của tộc Medusa chúng ta, có đại ân với tộc chúng ta, bây giờ cho phép hắn tiến vào bên trong bảo khố lựa chọn một món bảo vật.

- Tuân lệnh, ngô hoàng!

Mười sáu tên Medusa hành lễ rối rít, sau đó cung kính và khiêm tốn, ở trước mặt dẫn đường cho Thạch Trung Ngọc.

Một tên Medusa nhanh chóng mở thạch ốc đã bị niêm phong ra, Thạch Trung Ngọc chỉ thấy một vùng tối đen ngay cửa, bên trong

vốn không có thứ gì, tức khắc hắn cảm giác có gì đó không đúng, lẽ nào nữ hoàng muốn giở thủ đoạn ngầm.

Thấy dáng vẻ kia của Thạch Trung Ngọc, Medusa đứng bên cạnh khẽ cười duyên:

- Vị khách quý này, không cần phải sợ, đây chỉ là một không gian truyền tống trận mà thôi, sẽ không gây ra bất cứ tổn thương nào, nó liên thông trực tiếp vào bên trong bảo khố sâu mấy ngàn mét dưới lòng đất.

Lúc này, Thạch Trung Ngọc mới yên tâm gật đầu một cái, không nghĩ tới tộc Medusa cũng có ý tưởng như vậy.

Đang nói, Thạch Trung Ngọc đi thẳng lên truyền tống trận. Một luồng ánh sáng xanh lập tức xuất hiện, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy phong cảnh xung quanh bỗng nhiên có biến đổi lớn, sau đó bản thân liền xuất hiện trong một căn phòng cực kì lớn.

Trong căn phòng này, khắp nơi đều là đồ vật làm bằng vàng và bạc đang sáng lấp lánh.

Căn phòng có kích thước khoảng chừng ba cái sân banh. Chính giữa là một núi tiền vàng nhỏ, sau đó xung quanh để một vài kệ sách, nhưng bên trong lại không phải là sách mà lại là đủ loại trang bị. Tộc Medusa không biết đã cất giấu những vật quý giá này bao nhiêu năm rồi.

Cẩn thận nhìn xung quanh, không phát hiện ra người thứ hai, Thạch Trung Ngọc liền phấn khích mở chuồng sủng vật ra.

- Đích Lô, Đại Hắc, Thẩm Bích, còn có Phao Phao, đều ra đây đi!

Đích Lô vừa ra tới mũi lại phun phì phì, dĩ nhiên là bị giật mình bởi tình huống xung quanh.

Đại Hắc đi ra nhìn xung quanh một chút, sau đó cười một cách quái dị.

- Một nơi tốt như vậy, kêu bọn ta đi ra là chuẩn bị dọn sạch hết sao ?

Thẩm Bích dựa sát vào Thạch Trung Ngọc nói:

- Nơi này là nơi nào, sẽ không có vấn đề gì chứ?

Phao Phao...từ từ leo lên đầu Thạch Trung Ngọc, sau đó vui sướng híp mắt, nhả bong bóng.

- Khà khà, nơi này chính là bảo khố của tộc Medusa, các ngươi có thể lấy được bao nhiêu thứ thì lấy bấy nhiêu cho ta! Tiểu Bích, chúng ta đi nhìn một chút xem có vật gì tốt.

Thạch Trung Ngọc kéo Thẩm Bích đi dạo bên cạnh từng cái kệ sách.

Đi dạo ở đây tốt hơn đi dạo phố nhiều, trang bị ở đây cái nào cũng là tinh phẩm. Dường như tộc Medusa vô cùng chú ý mỹ quan, những trang bị này đều xa hoa lộng lẫy, thiết kế vô cùng tốt, để cho tên thợ rèn Thạch Trung Ngọc mở rộng tầm mắt. Hơn nữa, thuộc tính của những trang bị này cũng vô cùng tốt, phần lớn đều là Bạch Nhãn, sau đó còn có Hoàng Kim, Ám Kim. Nhưng mà Thạch Trung Ngọc không phát hiện ra thần khí, nếu không, đoán chừng hắn sẽ cười sằng sặc.

Ở nơi nào đó, Đích Lô và Đại Hắc đang vất vả, cực khổ vận chuyển, cũng không biết vận chuyển làm sao, nhất định là bỏ những đồ vật đó vào trong không gian ngủ đông của bản thân. Sủng vật hơi giống rồng thích ngủ trên châu báu, cho nên,

hệ thống đã thiết lập hiệu quả tự cất giữ đồ vật cho không gian ngủ đông.

Thế nên, Thạch Trung Ngọc mới to gan như vậy. Bởi vì những thứ này không phải là hắn cầm đi, cho nên nữ hoàng Medusa nhất định không thể nói được gì.

Có điều là trang bị ở đây không có cái nào vừa mắt Thạch Trung Ngọc.

Mặc dù đều là tinh phẩm, nhưng mà đối với người có rất nhiều tiên khí, thần khí như Thạch Trung Ngọc mà nói, chỉ sợ những thứ tinh phẩm này đều là hàng đào thải trên người hắn trước kia. Ngược lại, có khá nhiều trang bị Thẩm Bích có thể sử dụng để thay

đổi, ví dụ như đồ trang sức xinh đẹp, bông tai, dây chuyền, còn có trường bào thuần khiết, pháp trượng hoa lệ. Thẩm Bích tưởng chừng như trở thành một nữ thần, cực kì xinh đẹp.

Thạch Trung Ngọc nhìn đến chảy cả nước miếng, vẻ mặt dâm đãng. Nhìn đến mức Thẩm Bích ngượng ngùng, mặt đỏ bừng lên.

- Cái tên không có lương tâm! Bản thân thì ở đó tán gái, để cho chúng ta làm cu li. Ta nói chứ, con lừa kia, ngươi có thể chịu đựng được sao!

Ở bên cạnh, Đại Hắc vừa chuyển đồ vừa nói.

Đích Lô không thèm đếm xỉa đến nó, quay cái mông lớn nhắm thẳng vào Đại Hắc.

- Được rồi, ta biết ngươi không đồng ý quan điểm của ta, nhưng mà ngươi cũng không thể sỉ nhục nhân cách của ta như vậy!

Đại Hắc thấy cái mông ghê tởm kia còn dính những cái cục màu đen, thật sự, cảm thấy quá là buồn nôn.

Đích Lô phun mũi phì phì, không để ý tới Đại Hắc, nhưng mà rất nhanh, cùng với một tiếng "phụt", một luồng khí phun ra ngoài từ cơ thể hoàn mỹ.

- Oh, SHIT!

Đại Hắc phẫn nộ gào lên, vội vàng bịt kín lỗ mũi chó, chẳng qua, lỗ mũi nhạy bén kia vẫn hít phải một chút, lập tức buồn nôn đến dạ dày cũng quặn lại. Khứu giác của nó mạnh hơn con người gấp mấy lần, cho nên mùi thúi trong lỗ mũi nó cũng thúi hơn bình thường rất nhiều, thế là Đại Hắc liền cảm thấy bất hạnh.

- Khốn kiếp, cái con lừa chết tiệt này!

Đại Hắc gào lên giận dữ, nhào ngay tới Đích Lô.

Nhưng mà Đích Lô chẳng hề lo lắng, lấy chân trước làm trọng tâm, chân sau co lên, sau đó duỗi chân một cách hoàn hảo.

Đại Hắc bị cặp vó ngựa cứng rắn đá bay ra ngoài, đâm thẳng

vào bức tường bên cạnh, tức khắc xuất hiện vết nứt hình mạng nhện, còn có một cái lỗ hình con chó.

- Ui da! Con lừa đáng chết này!

Đại Hắc từ dưới đất bò dậy một cách khó khăn, uốn éo người, hơi bực mình nói:

- Con lừa chết tiệt, sao lại ra tay ác độc với ta như vậy, ngươi nỡ lòng nào làm vậy.

Đích Lô mũi vẫn phun phì phì, như cũ đưa mông về phía Đại Hắc, rõ ràng làm lơ nó.

Đại Hắc bất đắc dĩ nhún nhún cái đầu chó, con lừa chết này, bản thân lại không có cách nào bắt chẹt được nó, thôi bỏ đi! Nó chỉ muốn tiếp tục vận chuyển những thứ trang bị lộng lẫy kia, từng cái trang bị được thu vào bên trong không gian ngủ đông, Đại Hắc thấy ánh vàng sáng rực một vùng, liền cười đến sái quai hàm, hình như, ngủ ở trên này rất thoải mái, chẳng trách những con thằn lằn bự kia lại thích ngủ như vậy, có thể chữa bệnh mất ngủ đó!

Đích Lô cũng không xúc động lắm, mặc dù nó có trí khôn tương tự con người, nhưng mà vẫn không biết nói chuyện như thế nào, cho nên nó vẫn luôn nỗ lực.

Chương 916. Trần Thiên Tiếu sống lại.

Vài giờ sau thì không gian giữ đồ ngủ đông đã được nhét đầy hết, nhưng mà toàn bộ đồ vật trong phòng cũng chỉ mới ít đi một nửa thôi. Nói chung nhìn qua thì đâu đâu trong căn phòng này cũng lấp lánh ánh vàng. Thạch Trung Ngọc nghĩ nghĩ, vẫn không nên cho Thẩm Bích làm mấy việc quá sức như vầy.

Hắn tùy tiện lấy một cái hộp nhỏ trên cái giá bên cạnh xuống, trực tiếp cầm trên tay rồi sau đó đi về phía Truyền Tống Trận. Đại Hắc, Lư và Thẩm Bích bị Thạch Trung Ngọc thu trở về.

Chính là Thạch Trung Ngọc vừa mới đi ra ngoài, chỗ vách tường bị Đại Hắc đâm trúng tạo thành vết rách đột nhiên tan vỡ, sau đó có ba bốn người chui vào.

- Đại ca, mọi chuyện an toàn!

- Đại ca, mọi chuyện an toàn!

- Đại ca, ở đây có thật nhiều kho báu!

- Đừng nói lời vô nghĩa, nhanh chóng dọn đống đồ này đi, dọn xong thì công hội của chúng ta liền giàu to! Chỉ sợ có thể trở thành đệ nhất công hội luôn đấy!

Nghe xong lời đại ca nói, mấy người nọ càng hăng hái, sôi nổi dùng sức gom đồ vật trên kệ vào bao.

Tên đại ca âm thầm cười nói:

- May mắn chúng ta nhận cái nhiệm vụ kia mới biết được bảo tàng yếu địa của tộc Medusa này. Khà khà, còn có cái vách tường không chắc chắn này thật sự bị chúng ta phá vỡ nữa chứ! Thật là quá may mắn mà!

Thạch Trung Ngọc về tới mặt đất. Nữ hoàng Medusa vẫn còn

đứng ở ngoài cửa, hiển nhiên là đang đợi Thạch Trung Ngọc. Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc thật sự đúng hẹn đi ra, chỉ là trên tay mang theo một cái hộp nhỏ, cô ta tức thì nở nụ cười. Mấy thứ này tuy rằng có thể đặt vào túi không gian, nhưng bởi vì chúng có thiết lập đặc thù nguyền rủa, thả mấy thứ đó vào trong túi không gian, như vậy liền không thể sử dụng Truyền Tống Trận. Cho nên nữ hoàng Medusa không sợ Thạch Trung Ngọc giấu đồ vật đi.

- Đa tạ nữ hoàng tiếp đón, ta chợt nhớ tới trong thành còn có chút chuyện cần xử lý, nên ta đành tạm biệt nữ hoàng tại đây!

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nói.

Medusa nữ hoàng có điểm tiếc hận.

- Vậy thì thật đáng tiếc, vốn dĩ ta còn muốn cho ngươi nhận biết một chút sự nhiệt tình, hiếu khách của Medusa nhất tộc đấy. Nhưng mà nếu đã như vậy thì ta chúc ngươi thuận buồm xuôi gió!

- Được!

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu, sau đó bóp nát quyển trục, trực tiếp bay về thành.

Nữ hoàng nhìn theo phương hướng Thạch Trung Ngọc rời đi, sau đó nhìn mấy tên Medusa phía sau nói:

- Đi mật thất kiểm tra một chút!

- Vâng!

Mấy người đó sửng sốt, lập tức vui sướng kêu lên. Những người này tuy rằng canh giữ ở cửa mật thất, nhưng là không có quyền lợi tiến vào đấy. Hơn nữa với sự hiểu biết của họ đối với mật thất, càng là đối với tình huống bên trong mật thất tràn ngập sùng bái. Mà nữ hoàng Medusa thế nhưng trực tiếp cho họ tiến vào mật thất, làm sao có thể không cao hứng cho được?

Sáu tên Medusa cao hứng phấn khởi tiến vào Truyền Tống Trận, trong lòng chờ mong nhìn kho tàng bảo vật trong truyền thuyết. Chính là vừa mới đi vào, liền nhìn thấy.

Toàn bộ kho bảo tàng là một mảnh hỗn loạn, hơn nữa có mấy tên nhân loại đang di chuyển giữa các kệ gỗ, lấy đống bảo bối do tổ tiên cất giữ thu vào túi mình, trên vách tường bên cạnh còn đào một cái lỗ lớn, rõ ràng chính là những tên này tiến vào từ chỗ đó.

Người ở hai phe lập tức ngây ngẩn cả người, nhưng người Medusa phản ứng nhanh hơn. Họ không chút do dự sắp xếp xong trận hình 5 người, một người khác thì trở ra Truyền Tống Trận.

Tên đại ca nhìn thấy Truyền Tống Trận đột nhiên sáng ngời, sau đó mấy cái tên Medusa xuất hiện ở chỗ này. Hắn tức thì cảm thấy không ổn, lớn tiếng kêu lên.

- Chạy nhanh! Chạy! Nhanh lên!

Nhưng mà bọn đàn em bị những món trang bị cực phẩm đó làm cho mê mẩn, sao có thể nghe thấy tiếng của đại ca chúng. Chúng chỉ nghĩ lại lấy thêm một chút, lấy thêm một chút!

- Bọn ngu xuẩn, chạy nhanh! Bằng không chờ nữ hoàng Medusa tới, chúng ta đừng nghĩ chạy!

Tên đại ca phẫn nộ rít gào.

Lúc này mấy tên kia mới phản ứng lại, sôi nổi thu gom đồ xong liền chuẩn bị chui vào cái lỗ lớn trên vách tường.

Lúc này hào quang Truyền Tống Trận lại lần nữa sáng lên, một giọng nữ phẫn nộ thét chói tai:

- Các ngươi! Một người cũng đừng nghĩ chạy thoát!

- Nữ hoàng Medusa!

Tên đại ca lập tức sợ hãi kêu một tiếng, còn chưa kịp phản ứng. Liền thấy trong mắt nữ hoàng Medusa đột nhiên chợt lóe ánh sáng, một đám hào quang màu vàng nháy mắt bắn về phía chúng.

Những tên đó không kịp làm ta phản ứng, thân mình liền cứng đờ, sôi nổi biến thành tượng đá, nét mặt sợ hãi trên mặt sống động như thật.

Nữ hoàng Medusa nhìn kho bảo tàng trống hơn phân nửa, phẫn nộ thét chói tai:

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi cái tên trộm đáng giận, vô sỉ @# %&@#&#&@%&!!!!!

Thạch Trung Ngọc đang đi trên đường phố đột nhiên đánh cái rùng mình, trong lòng lập tức thấy kỳ quái. Độ ấm ở Thiên Thành vẫn luôn không thay đổi, sao đột nhiên hắn lại thấy lạnh thế này?

Nhưng hắn cũng không nghĩ quá nhiều, phải nhanh chóng đi cứu sống cái tên Trần Thiên Tiếu kia mới được.

Chạy đến thành lâu, thành chủ Trương Lạc vẫn còn chờ ở nơi đó, nhưng trong mắt hắn ta chứa đầy tơ máu, hiển nhiên đã lâu không ngủ.

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đã đến, hai mắt Trương Lạc tức thì lập loè sự vui sướng.

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi có mang Thanh Tịnh Chi Liên về không?

Thạch Trung Ngọc từ Tu Di Đại lấy ra một đóa Thanh Tịnh Chi Liên, nhàn nhạt cười nói:

- May mắn không làm nhục mệnh!

Thành chủ Trương Lạc vui vẻ cười, nhanh tay tiếp nhận Thanh Tịnh Chi Liên.

Hắn ta nhìn đoá hoa sen màu xanh đậm với vẻ mặt đầy tươi cười. Sau đó trực tiếp dùng tay nghiền nát đoá hoa sen kia. Rồi hắn ta đi tới bên người Trần Thiên Tiếu đã biến thành tượng đá.

Thanh Tịnh Chi Liên ở trạng thái bột phấn phiêu diêu trên người Trần Thiên, toả ra ánh hào quang màu xanh lục. Tràn ngập hơi thở sinh mệnh sức sống mang màu xanh trải rộng toàn bộ thành lâu.

- Có Thanh Tịnh Chi Liên, Trần thống lĩnh liền được cứu rồi!

Nhìn Thanh Tịnh Chi Liên có hiệu lực, Trương Lạc vui vẻ cười.

Màu xám trắng trên người Trần Thiên Tiếu chậm rãi biến mất, xuất hiện huyết sắc mà người bình thường nên có.

Sau đó thân hình hắn chậm rãi vặn vẹo, lúc mới bắt đầu còn có chút cứng đờ, nhưng thật mau sau đã có thể cử động như thường.

- Ta, ta làm sao vậy?

Trần Thiên Tiếu hơi nghi hoặc hỏi, trong mắt hiện chút mệt mỏi.

- Ha ha, ngươi rốt cuộc tỉnh rồi!

Trương Lạc vui vẻ kêu lên.

- Trước đó ngươi bị Cửu Đầu Xà làm hoá đá. Sau đó nhờ có Hinh Vũ Chi Thạch đến chỗ nữ hoàng Medusa xin Thanh Tịnh Chi Liên, mới có thể giải trừ ngươi khỏi trạng thái hoá đá đấy.

- A?

Trần Thiên Tiếu hơi kinh ngạc, sau đó thật kích động nhìn về phía Thạch Trung Ngọc hành lễ.

- Cảm tạ ân cứu mạng của ngươi! Thật sự cảm ơn ngươi!

Thạch Trung Ngọc bị một người đàn ông to con hành lễ, có điểm ngượng ngùng, nhanh tay nâng hắn dậy.

- Đây là việc ta nên làm, Trần thống lĩnh vì Thiên Thành làm ra cống hiến mới thật làm chúng ta kính nể!

Trần Thiên Tiếu hào sảng cười to.

- Mặc kệ thế nào, vẫn mong tiểu huynh đệ ghi nhớ cái ân tình này! Về sau có việc yêu cầu ta trợ giúp, Trần Thiên Tiếu ta nhất định dốc hết sức lực!

Sau đó hắn hỏi:

- Thành chủ đại nhân, vậy còn Cửu Đầu Xà thì sao?

Trương Lạc phất phất tay.

- Cửu Đầu Xà đã sớm bị nhóm cung phụng tiêu diệt. Ngươi đó, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt một chút, hiện tại trật tự ở Thiên Thành còn phải dựa vào ngươi duy trì đấy!

- Tuân mệnh!

Trần Thiên Tiếu hành quân lễ, sau đó giữ chặt tay Thạch Trung Ngọc.

- Tiểu huynh đệ, đi, bồi lão ca đi uống vài chén, lần này ta chết mà có thể sống lại, hoàn toàn dựa vào ngươi đấy!

Chương 917. Trên cấp 80.

Thạch Trung Ngọc không thể từ chối nên bị Trần Thiên Tiếu mạnh mẽ lôi kéo tới tửu lầu. Trương Lạc cười cười, vì quá mệt mỏi nên hắn không đi theo.

Tới quán tửu lầu, chưởng quầy vừa gặp Trần Thiên Tiếu chính là cái dạng còn thân thiết hơn cháu trai. Không có biện pháp, Trần Thiên Tiếu chính là ông chủ nắm quyền lớn, tay cầm quyền sống chết của ông ta, vì vậy ông ta không thể không nhiệt tình tiếp đãi hắn.

Hai người chọn mấy món ăn sáng, sau đó gọi thêm mấy bình rượu rồi bắt đầu uống rượu với nhau.

Trần Thiên Tiếu là quân nhân chính hiệu, uống cùng hắn không vui chút nào. Thạch Trung Ngọc hiện tại uống rượu bằng chén lớn, còn hắn thì bưng bình rượu lên uống rồi. Thạch Trung Ngọc nhìn cái chén trong tay lại nhìn nhìn Trần Thiên Tiếu, cảm giác có chút tự ti.

Đột nhiên hắn nghĩ tới một việc, không phải trong tiểu thuyết viết rằng cao thủ có thể dùng nội công để bức rượu ra ngoài à? Ta đây còn sợ gì?

Nghĩ xong hắn cũng bưng lu rượu, hai người liền sảng khoái uống với nhau, làm người xung quanh nhìn đều thấy rợn người.

Gặp qua người uống rượu, nhưng chưa từng thấy ai uống như vậy cả. Bình rượu kia không nhỏ, to chừng hai đầu người, dùng một cái bình lớn như thế để uống, cũng quá khủng bố rồi.

Thạch Trung Ngọc một bên uống rượu, một bên vận dụng 《 Minh Hồng Tâm Pháp 》. Hắn cũng không biết bức rượu ra ngoài như thế nào, nhưng mà những cái rượu đó vừa vào trong cơ thể hắn liền nhanh chóng bị 《 Minh Hồng Tâm Pháp 》 vận chuyển chân nguyên hấp thu, trên mặt căn bản không có một tia men say.

- Ha ha, tốt tốt! Không ngờ tới tiểu huynh đệ thế nhưng có tửu lượng cao như thế!

Trần Thiên Tiếu to nói.

- Đàn ông mà, không uống rượu như thế, thì uống không ra hương vị gì hết!

Thạch Trung Ngọc cười cười.

- Đúng rồi, Trần thống lĩnh…

- Cái gì mà thống lĩnh hay không thống lĩnh, kêu Trần ca đi!

Trần Thiên Tiếu trực tiếp phất phất tay.

- Kêu thống lĩnh quá xa lạ!

- Ha hả, được, vậy theo ý ngươi, kêu Trần ca!

Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Trần ca, có chuyện ta muốn hỏi ngươi một chút.

- Nói đi, chỉ cần ta biết, ta nhất định giải đáp!

Trần Thiên Tiếu gắp món ăn nếm thử hương vị.

- Nhưng mà, nếu hỏi những chuyện có độ cơ mật cao, vậy không nên trách ca ca ta không nói nha, ha hả!

- Chuyện này hẳn không quá quan trọng cho lắm.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Tiểu đệ chỉ muốn hỏi một chút, cái kia, Trần ca, ngươi có biết Tam đại Ma Vương rốt cuộc có thực lực ra sao không?

- Tam đại Ma Vương?

Trần Thiên Tiếu cau mày.

- Việc này, thật ra nói thì vẫn hơi sớm, nhưng mà nếu tiểu

huynh đệ muốn biết thì ta nói. Tam đại Ma Vương, phân biệt là Ma Vương Sợ Hãi- Famila Seras Hư Không Chi Vương - Kandy Drizzt , Hủy Diệt Ma Vương - Bear Nursultan . Thực lực của Tam đại Ma Vương, hắn là không khác biệt mấy cái cung phụng cho lắm.

- Mấy cái cung phụng?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt.

- Nhưng cụ thể là bao nhiêu? Thực lực của ba cung phụng biểu hiện ra ta cũng thấy được một chút, họ có thể trực tiếp xé rách hư không đó!

- Ha hả, cấp bậc của Ma Vương hắn là cấp 84 đi.

Trần Thiên Tiếu giải thích.

- Ngươi biết đấy, sau cấp 80 thì những loại quái thú đó liền được chia làm Tiên Thú, Thần Thú. Chúng đều tràn ngập dương tính, cũng chính là sự chính nghĩa, là loại thú không bị hơi thở tà ác lây nhiễm. Một loại khác nếu bị hơi thở đấy lây nhiễm liền chia làm hung thú, ma thú. Sau đó là hình người, trong đó bao gồm nhân loại hoặc loại sinh vật gì đó có hình người. Chúng tràn ngập dương tính thì cũng phải tranh luận, sau 80 cấp liền có Tiên cấp, rồi tới Thần cấp. Còn những cái tà ác chính là ác ma, cấp Ma Vương.

- Thế, rất lợi hại sao?

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng hỏi.

Trần Thiên Tiếu vẫy vẫy tay.

- Xác thật cấp bậc tối cao nhất thì cũng chỉ dừng tại cấp 85, chính ngươi tự ngẫm nghĩ lại đi. Nhưng những những sinh vật tới cấp 85, liền tính không phải Boss cũng thật khủng bố, tùy tiện tới mấy cái, Thiên Thành của chúng ta chỉ sợ đều bị hủy diệt hết!

Thạch Trung Ngọc tức thì ngạc nhiên, không thể nào. Chẳng lẽ Boss đứng đầu cấp 84 đánh không lại một tiểu quái cấp 85?

- Ha hả, ngươi chắc chắn cảm thấy rất kỳ quái có đúng không!

Trần Thiên Tiếu cười nói.

- Ngươi tưởng cấp 85 chính là đỉnh cao, sự khó khăn để thăng từ cấp 84 đến cấp 85, cũng không phải thật sự khó ư? Đây giống như luyện lại từ cấp 1 đến cấp 84 vậy đấy.

Thạch Trung Ngọc lặng thinh rồi lại nói.

- Những người như chúng ta chẳng lẽ tới cấp 84 rồi thì không thể thăng cấp được nữa sao?

Không có biện pháp, sau khi đạt cấp 84 cũng cũng chỉ có thể tìm quái vật cấp 84 để giết, kinh nghiệm tăng trưởng chắc chắn chậm chết người.

- Không phải!

Trần Thiên Tiếu trực tiếp vẫy vẫy tay.

- Là đến 80 cấp liền không thể!

- Vì cái gì?!

Thạch Trung Ngọc mau chóng hỏi.

- Không phải cấp 85 mới là đỉnh cao sao?

- Tới cấp 80 rồi thì những người chơi như các ngươi liền không thể dựa vào phương thức săn quái để tu luyện hồn thể thăng cấp được, mà các ngươi phải tự mình lĩnh ngộ thông qua những cái tâm pháp, kỹ năng để thăng cấp bậc của chính mình lên cao. Săn giết quái vật có thể đạt được hồn thể, nhưng tuyệt đối không nhanh bằng bản thân tự lĩnh ngộ tu luyện tâm pháp!

Hồn thể theo ý của NPC chính là giá trị kinh nghiệm.

- Chẳng lẽ, tu luyện tâm pháp cũng có thể gia tăng hồn thể?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Đúng vậy, chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra?

Trần Thiên Tiếu kinh ngạc nhìn nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Nhưng tâm pháp ngươi tu luyện thật quỷ dị, ta cũng không nhìn ra ngươi tu luyện loại gì. Bất quá tâm pháp của chính mình tự mình biết thì tốt rồi!

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu, nhiều chuyện như vậy hắn vẫn là lần đầu tiên nghe được.

- Đúng rồi, hệ thống Chủ Thần có thể hay không nói tin tức này cho các người chơi khác?

Thạch Trung Ngọc đột nhiên lại hỏi.

Trần Thiên Tiếu nhẹ nhàng uống một ngụm rượu, thần bí nói:

- Hệ thống Chủ Thần không muốn cả ngày có nhiều người tới phiền nàng, biết không?

Thạch Trung Ngọc rõ ràng, xem ra về sau những người chơi đạt cấp 80 chuẩn bị gặp bi kịch rồi. Khoảnh khắc gặp quái vật, mỗi 1 cấp đều có một cái biến hóa nghiêng trời lệch đất, giết thì khó, hơn nữa giá trị kinh nghiệm lại ít. Hắn còn tốt, biết được tin tức nội bộ từ trên người Trần Thiên Tiếu.

Amy chắc chắn đang chờ chế nhạo hắn, nhưng mà hắn thật không ngờ tới một chiêu như thế Amy cũng nghĩ ra được.

Đến lúc đều phải dựa vào chính mình tự lĩnh ngộ, đây không phải là giống với thế giới thật sao? Những tên tập võ giả muốn đột phá đến Tiên Thiên, phía trước dựa vào rèn luyện cơ bắp, rèn luyện thân thể, có thể thật mau tăng trưởng thực lực. Nhưng thời điểm đột phá tới Tiên Thiên, chỉ có thể dựa vào chính mình lĩnh ngộ, những ngoại lực đó hoàn toàn không có chút tác dụng nào.

Đoán chừng sau khi đạt cấp 80, những cái cao thủ chân chính liền sẽ xuất hiện đi, những người tập võ giả ẩn giấu trong trò chơi.

Chỉ sợ đến lúc đó sẽ xuất hiện một ít. Chẳng hạn như Nhất Kiếm Tây Lai, Tây Môn Xuy Tuyết gì đó.

Trong tay không kiếm, trong lòng có kiếm. Đao ở đâu? Đao ở

trong lòng. Một số câu nói dường như không thể hiểu được lại giống cảm nhận được sự huyền ảo trong đó.

Thạch Trung Ngọc thì ghét nhất mấy thứ này. Muốn đánh nhau, còn lải nhải dài dòng như thế làm gì, trực tiếp rút đao chém người là được rồi.

Nếu đến một câu hắn cũng không trả lời được, đó mới là mất mặt muốn chết. Nhưng khi đó không biết thực lực của chính mình sẽ như thế nào nhỉ? Đoán chừng không ai đủ sức ngăn cản một đao của ta đi. Ha hả, đến lúc đó ta chính là Đệ Nhất Cao Thủ, chân chính trở thành thiên hạ Cuồng Đao.

Trong trò chơi Cuồng Đao, ta có nên đặt một cái tên thật phong cách?

Trần Thiên Tiếu uống rượu, lại kinh ngạc nhìn biểu cảm dâm đãng trên mặt Thạch Trung Ngọc, còn không ngừng chảy nước miếng. Hắn thầm nghĩ trong lòng, tiểu huynh đệ này làm sao vậy? Chẳng lẽ bị phát bệnh gì sao? Vừa mới rõ ràng còn rất tốt, sao lại thế thành thế này rồi?

Thạch Trung Ngọc hơn nửa ngày mới thoát khỏi sự tự kỷ của bản thân, sau đó chột dạ nhìn nhìn khắp nơi, hy vọng không ai chú ý tới chính mình. Không ngờ rằng vừa nhìn, lại thấy được hai người.

Chương 918. Thượng bộ.

Hắn bắt gặp hai bóng hình đáng khinh bỉ đang đứng bên cạnh cửa sổ quán rượu.

Một tên có gương mặt mà hắn vô cùng quen thuộc, đó chính là Hạ Nguyệt Cô Lang. Một tên khác, hẳn là cái tên Thanh Phong Lãng Tử kia đi. Hai tên đó đang nhỏ giọng nói cái gì đó, chúng còn phát ra những tiếng cười bỉ ổi nữa chứ.

- Gặp bạn bè à?

Trần Thiên Tiếu nhìn theo ánh mắt của Thạch Trung Ngọc thấy được hai người kia.

- Bạn bè? Đúng, quả thật là bạn bè thân thiết! Dùng mạng để kết giao!

Thạch Trung Ngọc cười lạnh.

Trần Thiên Tiếu nhìn biểu cảm của Thạch Trung Ngọc cũng hiểu rõ. Hắn không nói gì, chỉ âm thầm ghi nhớ gương mặt của hai người đó. Đoán chừng sau này, hai người kia không thể lăn lộn tốt ở Thiên Thành rồi. Bị thống lĩnh thành vệ quân nhớ thương thì đó chẳng phải là một chuyện vui vẻ mấy.

Uống tiếp mấy ngụm rượu, Thạch Trung Ngọc đột nhiên đứng dậy, nâng bình rượu lên đi về phía hai người kia. Trần Thiên Tiếu nhìn Thạch Trung Ngọc như thế thì nghi hoặc trong lòng, chẳng lẽ hắn ta muốn lấy bình rượu đập đầu hai người kia? Theo tính tình của hắn ta, hình như rất có khả năng! Trần Thiên Tiếu vừa ăn sáng, vừa chậm rãi đợi mọi chuyện phát triển, hắn chuẩn bị tùy lúc ra tay.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc trực tiếp đi đến trước bàn của hai người đấy.

Hạ Nguyệt Cô Lang và Thanh Phong Lãng Tử trò chuyện vui vẻ

với nhau, người đến người đi trong quán rượu họ cũng không chú ý đến.

Thạch Trung Ngọc mang theo vò rượu, đặt thật mạnh lên bàn một cái.

Một tiếng động nặng nề vang lên, làm hai người họ dọa nhảy dựng, mọi người trong quán rượu đều đổ dồn về nơi âm thanh phát ra. Tình huống gì vậy? Tìm ngược hả? Trả thù? Hay là gì khác?

Hạ Nguyệt Cô Lang và Thanh Phong Lãng Tử quay đầu thì thấy một tên nam nhân anh tuấn cường tráng đang dùng vẻ mặt "hiền lành" nhìn hai người họ, nụ cười trên mặt kia nhìn như thế nào thì cũng không có ý tốt.

- Ngươi là?

Thanh Phong Lãng Tử vẫn chưa kịp phản ứng lại, có thể do vừa rồi bị tiếng động kia làm choáng.

Hạ Nguyệt Cô Lanh chính là liếc mắt một cái liền nhận ra, nghiến răng nghiến lợi kêu lên:

- Hinh Vũ Chi Thạch! Ngươi lại muốn làm gì!

Thạch Trung Ngọc sờ sờ cái mũi.

- Ngươi nói xem ta muốn làm gì? Mời các ngươi uống chút rượu thôi! Đã lâu không gặp rồi!

Thanh Phong Lãng Tử bị lời nói của Hạ Nguyệt Cô Lang làm tỉnh táo lại, người này chính là Hinh Vũ Chi Thạch? Thạch Trung Ngọc? Cảm giác cũng không tệ lắm, sao Hạ Nguyệt Cô Lang lại hình dung đáng khinh, đáng giận, đáng ghê tởm như thế nhỉ?

- Nếu Đệ Nhất Cao Thủ mời chúng ta uống rượu, đúng là vinh hạnh của bọn ta!

Thanh Phong Lang Tử nhanh chóng nói, sau ngó đầu xuống dưới lầu hô to:

- Tiểu nhị!

Vì phối hợp với tình cảnh nơi đây nên người phục vụ đều gọi là tiểu nhị. Thậm chí có những người chơi sinh hoạt khó khăn đều tới đây xin việc, bị gọi tiểu nhị mãi, riết cũng thành thói quen.

Tiểu nhị chạy nhanh lên lầu, nhìn bề ngoài có lẽ là NPC, gương mặt vàng vọt gầy trơ xương, ăn mặc trang phục đặc chế dành cho tiểu nhị. Vẻ mặt tươi cười hiền lành.

- Khách quan có chuyện gì sai bảo a?

- Mang thêm vài món ăn đặc biệt để ăn sáng! Còn có, lấy thêm mấy bình rượu tới! Khó có được một lần gặp Đệ Nhất Cao Thủ, chúng ta phải cùng hắn uống một chén mới được!

Thanh Phong Lãng Tử trực tiếp kêu lên.

Tiểu nhị nhanh chóng gật gật đầu, sau đó chạy xuống dưới lầu. Đi được nửa đường thì bị Trần Thiên Tiếu giữ lại, nhìn bộ dáng giống như muốn gọi thêm chút đồ ăn. Thạch Trung Ngọc không cảm thấy Trần Thiên Tiếu sẽ làm như vậy.

Có tên tiểu nhị giúp giảm xóc, tâm trạng của Hạ Nguyệt Cô Lang đã bình lại, hắn ta lạnh lùng nhìn lướt qua Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cười hì hì ngồi xuống, sau đó nói với Hạ Nguyệt Cô Lang.

- Hạ Nguyệt, hôm nay sao ta cảm giác ngươi giống bị bệnh vậy? Trên người như có lửa vậy đó.

Hạ Nguyệt Cô Lang nhìn bộ dạng Thạch Trung Ngọc cười hì hì, liền cảm giác có một ngọn lửa không tên đang bùng cháy trong lòng, ngay lập tức hắn muốn rút con dao găm của mình ra thọc mười mấy lỗ thủng lên mặt Thạch Trung Ngọc.

Thanh Phong Lãng Tử nhạy bén đè lại tay Hạ Nguyệt Cô Lang, đánh cái ánh mắt để hắn ta bình tĩnh lại một chút. Trong lòng hắn đang cân nhắc suy nghĩ tại sao tên Thạch Trung Ngọc này đến đây ngồi làm gì.

Nhưng mà Thanh Phong Lãng Tử luôn không thông minh nghĩ không ra, còn Hạ Nguyệt Cô Lang bị lửa giận xâm chiếm đầu óc, nơi nào có thể nghĩ thêm được gì.

Nhìn biểu cảm của hai người họ, trong lòng Thạch Trung Ngọc thì đắc ý nở nụ cười. Nhìn sơ qua hai người này cũng chẳng ra gì.

Hạ Nguyệt Cô Lang vừa nhìn là người có tâm địa hẹp hòi, loại người dù thực lực có mạnh cũng chả có nhiều thành tựu. Mà cái tên Thanh Phong Lãng Tử kia tuy rằng có thể nhẫn nhịn, nhưng hắn ta quá mức khiêm nhường, không có nhuệ khí sắc bén .

Thạch Trung Ngọc đã chậm rãi bắt đầu học tập làm thế nào để nhìn người, đây cũng là do lão gia tử chỉ dạy. Nhìn người, chẳng những có thể được đạt được tin tức chính mình yêu cầu, đồng thời nó cũng có thể tự nâng cao cảnh giới của mình. Nhưng Thạch Trung Ngọc chỉ mới học sơ qua, cách nhìn người vẫn chưa chính xác mấy.

Rất mau sau tiểu nhị liền dọn những món Thanh Phong Lãng Tử yêu cầu lên. Ba bình rượu, bốn món ăn sáng, vẫn dùng vẻ mặt tươi cười nói:

- Các vị khách quan từ từ dùng.

Nói xong hắn ta liền xé giấy dán của một vò rượu ra, đặt lên bàn. Sau đó bốn món ăn sáng gì đó, đều được bày lên.

Trong lòng Hạ Nguyệt Cô Lanh có lửa nhưng không thể phát, đành phải thả lên mấy món ăn ngon trước mặt.

- Ừm, hương vị cũng không tệ lắm!

Sau đó lại cầm lấy một vò rượu, trực tiếp đưa lên miệng uống.

Không rõ ra làm sao mà tên Hạ Nguyệt Cô Lang này thoải mái như thế, một vò rượu như thế liền nâng lên uống mấy ngụm to. Thanh Phong Lãng Tử lại cười khổ một tiếng, cầm lấy một vò khác đặt trước mặt Thạch Trung Ngọc, sau đó cầm một vò rượu xé giấy dán ra.

Tên tiểu nhị vẫn luôn đứng ở bên cạnh, chưa đi xuống. Thấy vậy

Thanh Phong Lãng Tử mở miệng nói:

- Tiểu nhị, nơi này không chuyện của ngươi!

Tiểu nhị khiêm tốn cười, sau đó nói:

- Khách quan, chi phí chỗ bàn thức ăn và rượu ở đây quá lớn, chỉ sợ quản lý chưởng quầy sẽ không để ta đi xuống.

Thanh Phong Lãng Tử sửng sốt, có ý tứ gì? Giám thị? Cái gì gọi chi phí quá lớn? Hình như trước kia mình từng gọi một bàn hơn mười vạn đồng vạn cũng không có chuyện này xảy ra thì phải?

Tiểu nhị nhìn biểu cảm của Thanh Phong Lãng Tử nhanh chóng giải thích:

- Khách quan, ngươi gọi một vò ' Cực Phẩm Lúa Hương Nhưỡng ', trị giá một trăm vạn đồng vàng.

Cả người Thanh Phong Lãng Tử tức thì run run, vò rượu trong tay thiếu chút nữa ném xuống mặt đất, một vò rượu nhỏ như vầy mà trị giá một trăm vạn? Vô lý! Một ngụm rượu liền nuốt sạch mấy vạn đồng vàng?

- Còn có, đây là bốn món ăn do ngự trù Lý tiên sinh đích thân làm ra, giống nhau 50 vạn đồng vàng!

Tiểu nhị tiếp tục nói.

Thanh Phong Lãng Tử thiếu chút nữa hộc máu, có đồ ăn quý như thế? Ngự trù? Ngươi đừng nói đây là đồ ăn để đưa vào Hoàng Thành nha, em gái ngươi! Bây giờ làm cái gì!

Nhìn tên tiểu nhị vẫn giữ vẻ mặt tươi cười khiêm nhường, Thanh Phong Lãng Tử đột nhiên cảm giác tên tiểu nhị này thật âm hiểm. Hắn tuy rằng có tiền, nhưng mà mấy thứ đồ vật trên người và toàn bộ tiền mặt hắn mang theo chỉ sợ cũng không đủ trả. Gần đây gia tộc còn có hành động lớn, tài chính eo hẹp nha.

- Khách quan, nếu tài chính của ngài không đủ thì có thể dùng đồ vật để gán nợ trước cũng được.

Tiểu nhị tiếp tục nói:

- Còn có, bảo vệ của chúng ta chính là cường giả cấp 65.

Thanh Phong Lãng Tử thiếu chút nữa tức tới hộc máu, đây người nào thế trời! Quán rượu này đen tối như thế từ khi nào! Tất cả đều tại cái tên đáng chết này làm hại. Thanh Phong Lãng Nhân dùng ánh mắt ngoan độc hung hăng nhìn chằm chằm cái tên Thạch Trung Ngọc đang ăn tới vui sướng kia.

Chương 919. Bi kịch của Thanh Phong Lãng Tử.

Thạch Trung Ngọc cũng quên cả ăn, trong lòng cười đến điên rồi. Hắn dám khẳng định chuyện này là do Trần Thiên Tiếu làm ra. Chỉ khi nào có sự đồng ý của thống lĩnh thành vệ quân thì tửu lầu này mới dám lừa người như vậy!

Vẻ mặt của Thanh Phong Lãng Tử vô cùng âm trầm, tuy rằng giờ phút này gã rất muốn làm ầm lên, nhưng mà đầu tiên, gã không thể bồi thường nổi. Là dòng chính của nhà họ Vương, chuyện của gã chắc chắn sẽ khiến gia tộc bị bôi đen, nói không chừng còn phải chịu trừng phạt gì đó. Sau đó, cho dù gã có làm ầm lên thì ắt hẳn cũng không có chuyện gì tốt, tên tiểu nhị này đã nói rõ ràng rồi, NPC thủ vệ cấp 65, thật sự là gã đánh không lại.

Thủ vệ trong thành này đều là cấp tinh anh, mà đâu phải chỉ có một người, chỉ sợ gã vừa ra tay, lập tức sẽ trở thành tội phạm bị truy nã khắp Thiên Thành, cũng lập tức trở thành người không được chào đón nhất ở Thiên Thành. Về sau cũng đừng nghĩ đến chuyện đặt chân vào Thiên Thành! Đã từng có mấy người chơi tự cao tự đại cho rằng bản thân có thực lực, muốn ăn cơm bá vương, chẳng qua về sau tửu lâu lại có thêm mấy tiểu nhị rửa chén.

Thanh Phong Lãng Tử thay đổi sắc mặt liên tục, Hạ Nguyệt Cô Lang cũng không khỏi trầm mặt. Sau khi nghe tiểu nhị nói, suýt chút nữa đã phun rượu ở trong miệng ra.

- Khách quan, ý của ngươi là?

Tiểu nhị tiếp tục nhỏ giọng hỏi.

Thanh Phong Lãng Tử chần chừ, tháo ngọc bội ở bên hông xuống. Nhìn ngọc bội trong suốt sáng óng ánh kia, chỉ sợ cấp bậc của thứ này cũng không tầm thường, ắt hẳn là một Tiên Khí, cứ nhìn bộ dáng thịt đau của Thanh Phong Lãng Tử là biết.

Bây giờ trang bị cấp bậc Ám Kim đã không còn đáng giá, trước kia còn có thể bán mấy trăm ngàn, hiện tại cũng chỉ hơn trăm vạn một chút xíu. Tiên Khí mới có giá trị như kia.

Chỉ thấy tiểu nhị ý cười đầy mặt nhận lấy ngọc bội, sau đó xoay người rời đi.

Tuy rằng Thanh Phong Lãng Tử thịt đau, nhưng ngẫm lại vừa mới nói nó chỉ là mượn nợ, mấy ngày nữa là có thể dùng tiền chuộc lại, vì thế trong lòng cũng nghĩ thoáng ra.

Chẳng qua gã đã quên mất một chuyện, vừa rồi tuy rằng tiểu nhị nói là mượn nợ, nhưng lại không hề ghi giấy nợ gì đó, đoán chừng ngọc bội này chẳng khác nào bánh bao thịt đánh chó - có đi mà không có về!

Thạch Trung Ngọc vẫn luôn cười mà không nói, Trần Thiên Tiếu chơi chiêu này rất hay.

Thanh Phong Lãng Tử cũng không nói cụ thể là gã cần thứ gì, chỉ gọi rượu tốt nhất và đồ ăn ngon nhất, vừa lúc lại để y chui chỗ trống, muốn tức giận cũng không có lý do để tức giận. Không có thực lực thì cũng đừng ra vẻ làm người giàu có chứ.

- Thanh Phong huynh, có muốn mượn tiền của tiểu đệ này không?

Thạch Trung Ngọc nói với vẻ mặt xấu xa:

- Tuy nhà tiểu đệ chỉ làm ăn nhỏ thôi, nhưng chút tiền này vẫn phải có.

Thanh Phong Lãng Tử hung tợn nhìn về phía Thạch Trung Ngọc, sau đó không lên tiếng mà cúi đầu tiếp tục dùng bữa. Không ăn đủ chút tiền ấy, gã thật sự không cam lòng. Còn Thạch Trung Ngọc nói gì, gã hoàn toàn coi là hắn đang đánh rắm.

Thạch Trung Ngọc cười ha ha, nhìn hai người chịu thiệt, tâm trạng của hắn quả thực vô cùng vui sướng. Lần này mới thu về một chút lợi tức thôi, về sau sẽ chậm rãi thu hồi lại hết!

Thanh Phong Lãng Tử và Hạ Nguyệt Cô Lang giống như gió thu

cuốn hết lá vàng nhanh chóng "tiêu diệt" toàn bộ đồ ăn trên bàn, sau đó giơ tay với Thạch Trung Ngọc, vội vàng cáo từ.

Hai người chật vật rời khỏi tửu lâu, Thạch Trung Ngọc lập tức nhịn không được, trực tiếp nằm xuống bàn, cười to không thôi.

- Chiêu này của Trần đại ca quả thực rất hay!

Thạch Trung Ngọc giơ ngón tay cái với Trần Thiên Tiếu.

Trần Thiên Tiếu khẽ cười một tiếng:

- Mánh khóe nhỏ, mánh khóe nhỏ mà thôi, không đáng để nhắc tới! Chẳng qua hình như ta thấy tiểu huynh đệ có thù oán gì với bọn họ thì phải? Có thể nói qua một chút không?

Thạch Trung Ngọc gật đầu, sau đó kể hết mấy chuyện về Sa Nhân Vương ngày đó. Trần Thiên Tiếu không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, cười nói:

- Ngươi thật là, có vẻ như lần này ta lại làm kẻ ác rồi.

- Có phải vậy không, ha ha!

Thạch Trung Ngọc vẫy tay:

- Nếu chỉ như vậy thôi thì tốt rồi. Cũng không biết vì sao tên Hạ Nguyệt Cô Lang kia lại muốn phái sát thủ tới giết ta, ta cũng không hiểu!

Sắc mặt của Trần Thiên Tiếu lập tức trở nên lạnh lùng, y tất nhiên biết những chuyện xảy ra bên ngoài. Hệ thống Chủ Thần đã ra lệnh cấm, nghiêm cấm đem ân oán ở trong trò chơi ra ngoài hiện thực để giải quyết. Lệnh cấm này đã cắm rễ ở trong đầu mỗi NPC, chỉ cần phát hiện ra là phải lập tức thông báo cho hệ thống Chủ Thần, sau đó sẽ liên hệ với bộ phận có liên quan rồi trực tiếp trừng phạt một cách nghiêm khắc nhất.

- Vậy ta sẽ thông báo cho Chủ Thần, trực tiếp nghiêm trị hai tên khốn này!

Trần Thiên Tiếu nói thẳng.

Thạch Trung Ngọc lại xua tay:

- Ta có thể giải quyết mấy chuyện bên ngoài. Trần đại ca không cần nói việc này với Chủ Thần đại nhân đâu.

Trần Thiên Tiếu gật đầu:

- Cứ như vậy đi. Chẳng qua… ngươi có thể giải quyết được không?

Thạch Trung Ngọc cười ha ha:

- Ta cũng không phải là người bình thường.

Nếu một vị cao thủ tiên thiên còn sợ mấy tên sát thủ kia, vậy thì cao thủ tiên thiên phải đi xin lỗi những người đã đặt danh hiệu vũ khí hạt nhân hình người cho mình rồi.

- Thôi được rồi. Vậy ngươi phải cẩn thận một chút. Dù sao bây giờ chúng ta cũng không thể quản lý được mấy chuyện ở bên ngoài.

Trần Thiên cười gật đầu.

Bây giờ không quản lý được? Thạch Trung Ngọc sửng sốt, lời này là có ý gì?

Trần Thiên Tiếu sửng sốt, giống như nhớ ra bản thân đã nói sai, vì thế vội vàng nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi đừng để ý, coi như ta chưa nói gì. Ha, việc này, ừ thì, ngươi giả vờ không biết thì sẽ tốt hơn đó.

- Vâng vâng!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, chẳng qua trong đầu lại xuất hiện rất nhiều suy nghĩ.

Sau khi chào tạm biệt Trần Thiên Tiếu, Thạch Trung Ngọc đột nhiên phát hiện ra đã mấy ngày mình không đi luyện cấp rồi. Cấp của hắn vẫn là 47, cũng chính là đẳng cấp sau khi hoàn thành nhiệm vụ nữ hoàng Medusa. Đúng rồi, mấy thứ trộm được ở trong

bảo khố của nữ hoàng Medusa còn chưa kịp dọn dẹp nữa.

Thuê một phòng ở trong tửu lâu, Thạch Trung Ngọc vào trong phòng, sau đó thả Đại Hắc và Đích Lô ra.

- Bổn hoàng muốn ăn xương!

Đại Hắc vừa ra đã làm ồn. Ý của nó là, nếu ngươi không cho ta xương, ta sẽ không mở không gian ngủ đông.

Thạch Trung Ngọc lập tức hận không thể rút gân lột da con chó chết tiệt này. Có sủng vật nào nhân lúc người ta cháy nhà mà đi hôi của như nó không?

Con chó chết tiệt này!

Thạch Trung Ngọc đi xuống dưới lầu, mua mấy khối thịt ở phòng bếp, sau đó trở lại phòng trực tiếp ném cho Đại Hắc.

Đại Hắc cười dâm đãng, sau khi cảm thấy mỹ mãn vì đã ăn hết mấy khối thịt, nó bèn ném trang bị từ trong không gian ngủ đông ra.

Đích Lô không rắp tâm bất lương giống như Đại Hắc, Thạch Trung Ngọc vừa ra lệnh, nó bèn nhả toàn bộ đồ vật và trang bị ra.

Thạch Trung Ngọc lại vội vàng gọi điện thoại cho đám con gái, kêu các nàng mau về gấp. Nhiều đồ như vậy, đến túi Tu Di của hắn cũng không cất hết được. Dù gì cũng không cùng một loại, không thể xếp chồng lên được.

Đám con gái bước vào trong phòng, họ ngay lập tức bị núi trang bị kia sáng mù mắt.

- Thạch Đầu ca, anh đi cướp quốc khố hả!

Hướng Lâm trực tiếp la lên.

- Đại thúc, chú thật là lợi hại!!!

Trong mắt Dương Tử lóe lên ánh sáng vàng, giống một kẻ mê tiền nhào tới đống đồ kia.

Thạch Trung Ngọc cười ha ha, giải thích cho đám con gái lai lịch của đống đồ này. Đám con gái ngay lập tức đều tỏ ra xem thường. Nữ hoàng Medusa đúng là mắt mù rồi, cho một con sói mắt trắng vào trong bảo khố, làm như vậy có khác gì dẫn sói vào nhà đâu, bị trộm sạch cũng không oan.

Đám con gái sửng sốt một lúc, sau đó bắt đầu kiểm kê đống trang bị này.

Bảo khố của nữ hoàng Medusa sẽ không để những thứ rác rưởi. Một đống đồ chói lóa như vậy thì cấp thấp nhất ít ra cũng phải là Bạch Ngân nhỉ? Chẳng qua cấp cao nhất sợ rằng chỉ tới Ám Kim. Nếu nữ hoàng Medusa có Tiên Khí, nàng ta đương nhiên sẽ tự mình cầm, làm gì có chuyện sẽ ném vào bảo khố.

Mấy thứ này chỉ sợ là đồ dự trữ cho thời kỳ chiến đấu của bộ tộc Medusa.

Chương 920. Lại thêm một món thần khí

Chỉ là gần đây, trong cửa hàng ở thành Bạch Hổ và Thiên Thành của Thạch Trung Ngọc không còn nhiều đồ nữa, có một đống thứ được bổ sung thêm thì cửa hàng sẽ tấp nập lại thôi.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ có phải mỗi ngày đều đi cướp bảo khố cả đâu, cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Rất nhanh, chúng nữ đã kiểm kê xong đồ đạc.

Trang bị cấp Bạch Ngân, từ cấp 45 - 55, tổng cộng 343 cái.

Trang bị cấp Hoàng Kim, từ cấp 45 - 55, tổng cộng 565 cái.

Trang bị cấp Ánh Kim, từ cấp 45 - 55, tổng cộng 96 cái.

Trong đó phần lớn trang bị đều ở cấp 50, hiện tại người chơi có đẳng cấp cao nhất là 48, trang bị cấp 50 cũng được xem là khá nổi bật, qua một lúc sẽ bán chạy ngay.

Dù sao cấp tăng, quái sẽ càng ngày càng khó giết, trang bị cũng ngày càng ít hơn.

Túi Tu Di của Thạch Trung Ngọc cũng cỡ trăm ngăn chứa, nhiều nhất trong số những người chơi, còn phía nữ thì có Hướng Lâm là có nhiều ngăn chứa nhất, bốn mươi lăm ngăn.

Số trang bị này hình như để đầy cỡ một phần ba rồi. Mặt khác, triệu hồi thêm không gian từ Đại Hắc và Đích Lư đã ngủ đông. Nhưng mà, thế thì có vẻ như không gian trong túi không gian của chế độ ngủ đông nhiều hơn của người chơi biết bao nhiêu, chỉ là chẳng hiểu sao không có người chơi nào phát hiện ra chuyện dùng không gian ngủ đông chứa đồ.

Thạch Trung Ngọc hẳn đã quên, chuyện không gian ngủ đông có thể chứa trang bị có vẻ như cũng là do Đại Hắc nói cho hắn biết,

không phải ai cũng sẽ nghĩ đến chuyện sủng vật cũng có thể chứa trang bị. Hơn nữa nhất định phải là thú cưng có linh tính nhất định mới có thể giúp chủ nhân mang trang bị vào không gian ngủ đông. Đương nhiên là dù người chơi có hạ lệnh, thú cưng không hiểu chuyện gì, đó cũng là cả một vấn đề.

Nhóm người vội vội vàng vàng chạy về phía cửa hàng của Thạch Trung Ngọc ở Thiên Thành.

Hiện tại trong cửa hàng của Thạch Trung Ngọc cũng không có nhiều trang bị, dù sao người chơi ở Thiên Thành có lẽ cũng cỡ mấy trăm triệu, tính thêm cao thủ có tên tuổi số một đến chỗ cửa hàng này mua trang bị đếm không hết. Một chút ít trang bị như thế có thể duy trì được đến khi chỉ còn lại vài món khá tốt như bây giờ, không phải lúc nào cũng trong tình trạng bán sạch. Mấy món trang bị còn dư lại này cũng do thuộc tính quá mức kì quái, nếu không cũng chẳng còn dư lại.

Pháp trượng gia tăng sức mạnh vật lý…dao găm gia tăng trí lực…trọng giáp gia tăng sinh lực.

Nếu ở này có pháp sư dùng pháp trượng đánh người, có đạo tặc dùng phép thuật giết người, có chiến sĩ dùng phép thì chỉ sợ mớ trang bị này cũng được bán ra rồi.

Lúc Thạch Trung Ngọc nhìn thấy đống trang bị này đã cảm thấy rằng chuyện có người mua chúng nó là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Quả nhiên, mấy thứ này bày ra lâu như thế mà chẳng ai thèm mua.

Thấy Thạch Trung Ngọc trở về, chưởng quỹ liền vui vẻ ra mặt, lập tức chạy vội đến, khom người nói:

- Ông chủ, rốt cuộc ngươi cũng đến rồi! Mấy món trang bị kia đều được mua hết cả rồi, tổng cộng 913.830 kim tệ.

- Ừm, mới tìm được một lượng lớn trang bị, ngươi xem rồi bán đi.

Thạch Trung Ngọc đi vào nhà kho bí mật của cửa hàng. Đây chính là kiểu nhà kho mà mỗi cửa hàng đều có, mấy nhà kho bí

mật giống thế này đều sẽ giấu một vài thứ quan trọng. Xung quanh đã có ma trận do pháp sư cấp 60 trở lên bố trí, có thể phòng ngừa thăm dò, nhìn lén, đồng thời có hiệu ứng ẩn giấu và che mắt, dễ dàng che giấu bảo khố.

Thạch Trung Ngọc gọi Đại Hắc mang những trang bị kia ra, một đống trang bị kim quang ngân quang lấp lánh, khiến đôi mắt chưởng quỹ suýt chút trợn rơi cả ra ngoài. Đây chỉ là số trang bị trong không gian ngủ đông của Đại Hắc và cả Đích Lư, Thạch Trung Ngọc định đem đến thành Bạch Hổ để bán.

Nhiều trang bị hot như thế, hẳn là có thể bán được không ít tiền.

Để chưởng quỹ và tiểu nhị ở lại bận rộn trong cửa hàng này, Thạch Trung Ngọc và Chúng Nữ lại bóp nát quyển trục hồi thành đến thành Bạch Hổ, chỉ một lát đã quay về tới thành Bạch Hổ.

Chuyện làm ăn ở cửa hàng trong thành Bạch Hổ chẳng khá khẩm hơn mấy, dù sao cửa hàng này cũng mới mở. Thạch Trung Ngọc vừa bước vào đã nhìn thấy chưởng quỹ mặt mày ủ dột ngồi ở bên kia.

- Ông chủ!

Vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đến, chưởng quỹ lập tức thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó nói:

- Ông chủ, trang bị trong cửa hàng đều đã bán sạch, tổng cộng 892.782 kim tệ.

Hai cửa hàng giúp Thạch Trung Ngọc kiếm lời gần hai trăm vạn chỉ trong hai ba ngày, đúng là máy kiếm tiền mà.

Thạch Trung Ngọc mang trang bị cho vào nhà kho bí mật, sau đó lại lấy ra từ túi Tu Di mười mấy vạn bó thuốc ném cho chưởng quỹ. Đây đều do người khác trộm được từ đoàn hội trong lúc công thành, cứ mải quên đưa cho chưởng quỹ.

Có số lượng lớn trang bị, chưởng quỹ lập tức cười như hoa nở.

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nhớ đến một chuyện, có vẻ như mình còn thuận tay cầm cái gì đó, cũng không biết là cái gì.

Hắn lôi cái hộp nhỏ kia ra từ trong túi Tu Di.

Một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ tử đàn, dùng Mithril khắc họa Hứa Đông pháp trận trên mặt gỗ. Chiếc hộp không hình như không được dùng để cất giữ thứ gì đó, trái lại khá giống một chiếc hộp để phong ấn.

Thạch Trung Ngọc không chút nghĩ ngợi dùng đao Chiến Thần mở lớp Mithril ở trên ra, pháp trận phong ấn lập tức mất hiệu lực, sau đó nhẹ nhàng mở chiếc hộp ra.

Chúng Nữ nhìn thấy Thạch Trung Ngọc mở chiếc hộp ra cũng tò mò bước đến.

Chiếc hộp lớn cỡ bàn tay, bên trong hộp đặt một chiếc nhẫn màu đen. Chỉ là Thạch Trung Ngọc lại cảm thấy chiếc nhẫn này nồng nặc sát khí, có lẫn cả mùi máu, nên hắn vội dùng thuật thăm dò thử.

Lord of the Rings, thần khí đặc biệt. Lord of the Rings có mang theo lời nguyền, người có được nó, giá trị vận may sẽ bị hạ xuống. Nhưng ngươi lại có được sức mạnh vô cùng to lớn, có thể tăng sức mạnh của đòn tấn công lên 30%. Hơn nữa còn có thể khôi phục giá trị sinh mệnh và giá trị pháp lực. Lúc tấn công còn có thể phong ấn mục tiêu với tỉ lệ nhất định, khiến mục tiêu không thể dùng được bất kỳ kỹ năng nào, duy trì trong 5 giây. Đồng thời có thể phong ấn ma vật mạnh mẽ trở thành thủ hạ của người dùng. Level tối thiểu của ma vật không được thấp hơn 60, tối đa không được vượt qua người sở hữu 5 cấp. Hiện đã phong ấn ma vật cấp 35. Level yêu cầu có thể sử dụng: không.

Thần khí? Lại thêm một món thần khí!

“Waohhhh!” Chúng Nữ nhao nhao kinh ngạc, không ngờ Thạch Trung Ngọc lại nhận được một món thần khí, may mắn quá thể!

Tùy tiện lấy đại thứ gì đó cũng ra được thần khí? Thạch Trung Ngọc được thần may mắn phù hộ đấy à.

Chuyện này là thế nào đây? Thật ra nữ hoàng Medusa cũng chẳng biết đồ trong hộp là cái gì, hơn nữa còn là một chiếc hộp bị

phong ấn, nàng ta cũng chẳng dám tùy tiện mở ra, cũng không dám làm hư pháp trận phong ấn trên hộp. Bởi vì trong tình huống bình thường, nếu pháp trận phong ấn bị phá hư thì sẽ sinh ra cú đổ rất lớn, chẳng những khiến đồ trong hộp bị tiêu hủy mà còn khiến người xung quanh bị thương. Chuyện có lỗ mà không có lời như thế, nữ hoàng Medusa chả thèm làm, cảm thấy đây chẳng phải thứ gì tốt đẹp, nên vứt luôn trong bảo khố.

Nhưng không ngờ rằng cái tên Thạch Trung Ngọc này vốn chẳng biết gì về chuyện pháp trận phong ấn, cũng chỉ biết dùng sức phá pháp trận, thế mà pháp trận tự dưng mất hiệu lực ngay. May là dùng đao Chiến Thần để phá, năng lực ẩn của đao Chiến Thần là có thể hạn chế mọi sự vận hành của pháp trận. Nếu lần này không phải là Thạch Trung Ngọc thì chỉ sợ toàn bộ cửa hàng đều bị nổ bay, nói chi là nhận được thần khí ở trong hộp.

Chương 921. Chiếc nhẫn hùng mạnh

Chỉ có điều, chiếc nhẫn này là để phong ấn ma vật, không biết sẽ là thứ gì? Cấp bậc thấp nhất là cấp 60, vậy e rằng đã vô cực kỳ hùng mạnh rồi.

Thạch Trung Ngọc hơi muốn khởi động để phóng thích ma vật, nhưng mà lại lo lắng, lỡ bên trong có thứ gì đó mạnh mẽ mà mình không thể khống chế, vậy thì toang. Nghĩ một chút, hay là thả chiếc nhẫn vào lại trong túi Tu Di, sau đó lấy ra một đôi vòng tay.

- Món đồ này rất lợi hại, chỉ là không biết trong số các em ai sẽ dùng?

Thạch Trung Ngọc cầm cái vòng tay kia, hơi áy náy nói.

Các cô gái rối rít nhìn thuộc tính của cái vòng tay, tức khắc lòng đầy thán phục.

Cơ Như Nguyệt suy nghĩ một chút:

- Cho Hướng Lâm đi, làm mục sư trong đội ngũ, tuyệt đối phải có năng lực mạnh mẽ để sinh tồn, nếu không, một khi mục sư ngã xuống, những người khác sẽ gặp họa.

Cơ Như Nguyệt phân tích có lý, các cô gái cũng gật đầu một cái. Hướng Lâm mừng rỡ nhận lấy chiếc vòng từ trong tay Thạch Trung Ngọc. Bởi vì vòng tay cũng coi như là đồ trang bị cổ tay, có vòng tay sau này sẽ không thể đeo bảo hộ cổ tay. Nhưng mà, đúng lúc Hướng Lâm cũng không có bảo hộ cổ tay, vừa hay có thể đeo.

Các cô gái quyết định đi đánh quái, vừa vặn cấp bậc của Thạch Trung Ngọc cũng ngang bằng với hội chị em, có thể cùng nhau đánh, Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút, quyết định hay là không đi, mình đi tìm Tương Viên nhìn một chút xem chiếc nhẫn này là cái gì, dẫu sao để một thần khí trên người mà không thể sử

dụng thì thật là ngứa ngáy.

Tách ra khỏi hội chị em, Thạch Trung Ngọc trực tiếp đi vào bên trong hẻm nhỏ, cũng không biết buổi tối Tương Viên có ở đó hay không.

Một cước đá văng cửa lò rèn, Thạch Trung Ngọc hét lên:

- Sư phụ ơi!

- Tiểu tử thúi! Ồn ào gì thế! Không biết quấy rầy lão nhân gia ngủ sẽ tổn thọ sao!

Âm thanh tức giận của Tương Viên vang lên, đồng thời còn có cảm giác hơi chột dạ. Thạch Trung Ngọc liền bực mình, Tương Viên này đang làm cái gì vậy?

Hắn vội vàng vận đủ chân nguyên đến lỗ tai, sau đó nghe ngóng tình hình bên trong.

- Tên quỷ chết nhà ngươi, chơi tình thú cái gì! Nhanh một chút, đưa quần cho ta!

- Xin lỗi, xin lỗi, tên tiểu tử thúi này, chờ một chút, ta dù thế nào cũng phải lột da hắn.

- Ngươi nói thì hay lắm, nếu như không phải là ngươi đột nhiên nghĩ ra cái ý tưởng muốn chơi ở trong cái cửa hàng rách nát này, ta sẽ qua đây sao? Đều tại ngươi!

- Ây da, ta cũng không nghĩ đến mà, được rồi, đừng tức giận, ngoan.

Con mẹ nó chứ, cái lão bất tử ngàn năm Tương Viên này lại nói chuyện bằng cái giọng buồn nôn như vậy? Thạch Trung Ngọc liền có cảm giác rùng mình, hắn cảm thấy bản thân vẫn nên đi trước thì tốt hơn, nếu không đợi lát nữa Tương Viên sẽ nổi giận...Quấy rầy người ta ấy ấy là vô cùng xấu xa, là sai, là rất vô văn hóa.

Rất nhanh, Tương Viên đã mặc xong quần áo đi ra, vẻ mặt tức giận định quát mắng Thạch Trung Ngọc, nhưng thấy Thạch Trung Ngọc cười mỉm ngồi ở băng ghế đá trên sân, bên trên bàn đá bên

cạnh để hai ly rượu, mùi rượu bên trong, một ly thì đậm đà, một ly thì tuyệt diệu.

- Rượu Đỗ Khang!

Mắt Tương Viên sáng lên, cũng không nhớ đến việc mắng Thạch Trung Ngọc, cơ thể kéo ra một chuỗi tàn ảnh, trong nháy mắt đi tới bên cạnh cái bàn đá, vơ lấy ly rượu trên bàn đổ vào miệng.

Thấy dáng vẻ kích động của Tương Viên, Thạch Trung Ngọc liền thở phào nhẹ nhõm, không mất một chút máu, sợ rằng Tương Viên tuyệt đối không bỏ qua cho hắn.

Tương Viên uống rượu xong, giọng điệu thỏa mãn:

- Coi như là tiểu tử ngươi thức thời, nếu không...

- Khà khà, sư phụ, người đừng tức giận mà, đồ đệ cũng không phải cố ý tới quấy rầy lão nhân gia người.

Thạch Trung Ngọc vội vàng cười xòa nói.

- Được rồi, được rồi, đừng giả bộ đùa giỡn nữa, nói đi, có chuyện gì?

Tương Viên khoát tay một cái, lửa giận mới vừa bùng phát kia đã bị rượu Đỗ Khang dập tắt từ từ.

Thạch Trung Ngọc vội vã lấy cái thứ phong ấn ma vật trong túi Tu Di ra:

- Sư phụ, đồ đệ hôm nay ngẫu nhiên có được một món thần khí, nhưng sợ rằng sẽ có chuyện xảy ra, vẫn xin sư phụ giám định một chút.

"Ừm" Tương Viên nghi ngờ, nhận lấy chiếc nhẫn từ trong tay Thạch Ngọc Trung, tùy ý nhìn một cái, liền trợn to hai mắt, lập tức kêu lên:

- Ta nói tiểu tử ngươi, vật này ngươi cũng lấy được!

Thấy bộ dạng kinh ngạc của Tường Viên, Thạch Trung Ngọc

càng hoảng hốt:

- Sư phụ, đây không phải là thứ đồ gì đó hại người chứ?

Thế nhưng Tương Viên khoát tay một cái nói:

- Đây không phải là thứ đồ hại người gì gì đó, chẳng qua là..ta quá kinh ngạc.

Dừng một chút..

- Đây chính là nhẫn Bear Nursultan, ngươi nói xem.

Bear Nursultan? Ma Vương Hủy Diệt? Thạch Trung Ngọc suýt nữa bị dọa sợ, đồ của tam đại Ma Vương làm thế nào lại xuất hiện trong bảo khố của Medusa?

Tương Viên nhẹ nhàng vuốt ve lên hoa văn của chiếc nhẫn, sau đó hơi không nỡ trả lại cho Thạch Trung Ngọc.

- Vật này, thế nhưng là một trong những khởi nguồn của sức mạnh Bear Nursultan, sau này tốt nhất đừng để cho những tên kia biết, nếu không, đảm bảo sẽ vì chiếc nhẫn này mà giết người đoạt bảo.

NPC còn biết giết người đoạt bảo? Thạch Trung Ngọc cạn lời, trò chơi này cũng càng ngày càng chân thật rồi.

- Đừng tưởng rằng bọn họ không làm được chuyện này, có cái này, lập tức sẽ có lực lượng để tạo phản. Lên làm hoàng thành thiên tử, dễ như trở bàn tay!

Tương Viên nói.

Gì? Có cái này có thể trực tiếp soán vị? Thạch Trung Ngọc run rẩy, vội vàng thu hồi chiếc nhẫn vào trong túi Tu Di.

Thấy dáng vẻ ngu ngốc kia của Thạch Trung Ngọc, Tương Viên liền cười to:

- Nhưng mà, bây giờ đối với tiểu tử ngươi cũng không dùng được bao nhiêu, chờ ngươi đạt cấp 75 trở lên rồi hẵng nói.

Thạch Trung Ngọc sờ lỗ mũi một cái:

- Sư phụ à, thứ này thật sự lợi hại vậy sao?

- Tại sao lại không?

Tương Viên liếc hắn.

- Ngươi suy nghĩ thử xem, một tiên thú cấp 80 trực tiếp biến thành thủ hạ của ngươi mà lại không có một chút năng lực phản kháng, ngươi nói đây là cảm giác gì?

Tiên thú cấp 80, biến thành thủ hạ? Dường như Cửu Đầu Xà kia vẫn chỉ là boss Tử Kim, có lẽ còn không có, vậy càng biến thành thủ hạ mạnh hơn. Một cái hay là năm...

- Sở hữu chiếc nhẫn này, bất kỳ cấp bậc gì: tiên thú hơn ngươi 5 cấp hay thần thú cùng cấp với ngươi đều không thể phản kháng, trở thành thủ hạ của ngươi dễ như trở bàn tay, ngươi tự suy nghĩ đi.

Lời của Tương Viên làm cho Thạch Trung Ngọc kinh hãi.

Thần thú cùng cấp cũng có thể biến thành thủ hạ của mình, còn có tiên thú hơn mình 5 cấp? Vậy có phải hay không nếu ta cấp 80 thì sẽ có 5 con boss tiên thú cấp 85? Vậy còn muốn chơi thế nào? hoàng thành có trâu bò thế nào cũng không cản được 5 con tiên thú cấp 85 liên thủ công kích.

Đừng nói tiên thú, một con thần thú cấp 80 liền đủ diệt Thiên thành. Mặc dù tiên thú cấp bậc thấp hơn thần thú nhưng mà chênh lệch 5 cấp so với cấp 80 cũng không thể bù đắp được. Chênh lệch một cấp là đã khác nhau một trời một vực.

- Qủa nhiên, mạnh mẽ!

Thạch Trung Ngọc đã không còn lời nào để hình dung chiếc nhẫn này nữa rồi.

May mắn, người lấy được chiếc nhẫn này chính là hắn, mà không phải nữ hoàng Medusa kia. Nữ hoàng Medusa mà lấy được chiếc nhẫn này, chỉ sợ đã tạo phản rồi.

- Sư phụ, ma vật phong ấn bên trong chiếc nhẫn này, ta có thể khống chế sao?

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng hỏi, cái này chính là điều hắn mong đợi, ít nhất thì có ma vật cấp 60, bây giờ đã đủ để hắn ngang ngược rồi.

Chương 922. Điều tuyệt mật của game

Trong sự mong đợi từ ánh mắt Thạch Trung Ngọc, Tương Viên khẽ gật đầu.

- Nhưng phải xem ngươi có thể khiến món thần khí này nhận chủ hay không đã, có thể nhận chủ thì có thể khống chế, còn không thể, quên đi.

Thạch Trung Ngọc cầm lấy đao Chiến Thần rạch một đường lên ngón tay, hiện giờ đã có hệ thống huyết tinh, không phải sợ không có máu chảy ra.

Ngón tay tê dại, mặc dù đao Chiến Thần là vũ khí của mình nhưng không có nghĩa sẽ không làm mình bị thương. Lưỡi đao sắc bén cắt một vết thật to, Thạch Trung Ngọc cảm thấy có chút khó chịu, nhanh chóng đè ngón tay lên đặt lên phong ấn "Lord of The Rings".

- Nếu như ta đoán không sai, bên trong chiếc nhẫn hẳn có ba thứ ma vật bị Bernard phong ấn trói buộc. - Tương Viên thầm nghĩ trong lòng - Không biết tên nhóc nay có thể thành công nhận chủ hay không? Nếu có thể, có lẽ tên Bernard kia sẽ đau lòng chết mất.

Lord of the Rings bị dính phải máu tươi của Thạch Trung Ngọc không ngừng run lên, chiếc nhẫn vấy đầy máu nhưng không hấp thụ, tình huống thế này, có vẻ là nhận chủ không thành công. Tương Viên thở dài, thấy chiếc nhẫn thế kia vẫn nên chờ đến khi mạnh hơn lại nhận chủ sau vậy, bây giờ có lẽ tên nhóc này không thể nào thành công được.

Nhưng, đúng vào lúc này, đao Chiến Thần run lên "ong ong", khí thế mạnh mẽ đầy sự tức giận bạo phát, đánh thẳng thật mạnh vào Lord of the Rings.

- Chuyện… - Vẻ mặt Tương Viên lập tức biến sắc - Đao Chiến

Thần thế mà đã sinh ra linh hồn? Chuyện này, chỉ e là đã đạt đến Thần Khí cao cấp đỉnh phongrồi!

Khí thế mạnh mẽ đánh thẳng vào phong ấn Lord of the Rings, chiếc nhẫn kia vốn kiêu ngạo tựa như lập tức vứt bỏ sự phách lối kia đi, thành thành thật thật hấp thụ máu tươi Thạch Trung Ngọc trên mặt nhẫn.

- Được lắm nhóc con! - Tương Viên tán thưởng - Không ngờ đao Chiến Thần lại giúp ngươi thu phục Lord of the Rings.

- Sư phụ, chuyện này là thế nào? - Thạch Trung Ngọc có chút mơ hồ.

Tương Viên cười cười:

- Thật ra, trên thần khí còn một cấp bậc khác, là chủ thần khí. Chủ thần khí chính là thần khí có linh hồn, nói thẳng ra chủ thần khí chính là một sinh mệnh sống. Chúng có ý nghĩ của riêng mình, có cách thức tu luyện riêng. Nhưng bản thể của chúng vẫn là một món thần khí mà thôi. Còn đao Chiến Thần của con đã xuất hiện chút ý thức rồi, chỉ sợ không lâu nữa sẽ tiến hóa thành chủ thần khí. Ta thật ghen tị với vận khí của con, trong vùng trời này, chỉ có bốn món chủ thần khí! Thêm đao Chiến Thần là vừa đủ năm món, trấn thủ Đông Tây Nam Bắc Trung, giờ đây sẽ không xuất hiện chủ thần khí nữa.

Lời của Tương Viên khiến Thạch Trung Ngọc chết lặng, kinh ngạc đến chết lặng. Không ngờ vận may của mình lại tốt đến cỡ vậy, thiên địa chỉ có bốn món chủ thần khí, đây đâu phải chỉ ở khu Hoa Họa mà là toàn bộ trong game, chỉ có bốn mà thôi. Bốn món này trấn thủ Đông Tây Nam Bắc, chỉ e chính là gốc rễ của game này. Tính thêm đao Chiến Thần là thành năm món chủ thần khí. Vừa tròn, sau này cũng sẽ không có chủ thần khí xuất hiện nữa, trừ phi trong năm món chủ thần khí này có một món bị hủy.

- Sư phụ, vậy bốn món chủ thần khí kia là cái gì? - Thạch Trung Ngọc vội hỏi.

Tương Viên im lặng một lúc, vừa định nói, đột nhiên toàn thân run lên. Bên cạnh Thạch Trung Ngọc xuất hiện một bóng người

xinh đẹp:

- Này lão già, nếu ông tiết lộ bí mật thì sẽ giảm thọ đấy.

- Thật có lỗi. - Tương Viên cười khổ hành lễ.

- Amy, cô đừng đột nhiên khiến tôi tụt hứng thế chứ, còn tưởng nghe được chút bí mật gì đó chứ! - Thạch Trung Ngọc tỏ vẻ chẳng biết làm sao, có vẻ như nhóc con này vẫn luôn dõi theo mình.

- Hihi, không còn cách nào mà, ai bảo bí mật trong game này không thể tùy tiện để người khác biết kia chứ, nếu không lại xảy ra chuyện lớn đấy! - Amy liếc nhìn sang Tương Viên vẫn luôn cung kính cúi đầu, vội khoát khoát tay áo với lão, - Này lão, ông nhanh nhanh đi ngủ đi, ta tâm sự một chút với Thạch Đầu ca ca. À, với lại, có vẻ như cô quả phụ kia mang thôi rồi.

- Hả? - Tương Viên lập tức hoảng hốt, vội trèo qua bờ tường bên cạnh chạy ngay không dám quay đầu. Đồng thời trong lòng còn thầm nghĩ, thằng nhóc đồ nhi nhà mình sao lại có quan hệ tốt như thế với chủ Thần nhỉ? Có vẻ như có vấn đề gì lớn lắm đây.

- Amy, NPC có thể mang thai với NPC? - Thạch Trung Ngọc hỏi với vẻ mặt nghi hoặc.

- Sao lại không thể? Nếu không sao ở đây lại có thêm nhiều người như thế! - Amy vội giải thích - Thật ra, thế giới này đã tồn tại hơn vạn năm rồi.

Hơn một vạn năm? Chuyện này sao có thể chứ? - Hai mắt Thạch Trung Ngọc trừng to, tỷ lệ thời gian trong game này là 1:1, nói cách khác, game này đã tồn tại hơn một vạn năm! Đúng là chuyện hoang đường mà!

- Vậy, còn Amy? - Thạch Trung Ngọc nhìn Amy, chẳng lẽ Amy cũng sống hơn một vạn năm rồi?

Amy thè lưỡi, - Ta chẳng qua chỉ là người quản lý thứ 20 của trò chơi này thôi, đến khi mỗi người quản lý bắt đầu cảm thấy nhàm chán với trò chơi thì sẽ biến ý thức trở thành người quản lý đời tiếp theo, còn bản thân sẽ phóng thích năng lượng của chính mình trở về trạng thái nguyên thủy nhất.

Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu, có lẽ đây chính là cách thức luân hồi sinh mệnh của người quản lý.

- Nhưng mà lúc ta được sinh ra không có dáng vẻ thế này, người quản lý tiền nhiệm của ta đã biến mất hơn ba nghìn năm. Quãng thời gian gần đây, vì một số quy tắc được thay đổi nên ta mới tự xuất hiện, cũng chính là người quản lý đầu tiên tự xuất hiện. - Amy tiếp tục nói.

- Vậy, Chủ Thần bị vị Chiến Thần kia khiêu chiến thì sao? - Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Đó là người quản lý tiền nhiệm, thật ra người quản lý tiền nhiệm đã dùng một chiêu xóa bỏ Chiến Thần nhưng sau đó vì tiêu hao quá nhiều năng lượng, chưa kịp thai nghén ra ta đã tiêu tán mất rồi. - Amy khẽ nói - Cho nên có thể nói, người thắng thật sự là Chiến Thần.

- Nhưng vì ta xuất hiện quá vội vàng nên có nhiều năng lực ta vẫn chưa hiểu rõ! Cho nên hiện tại mới có nhiều "chuột nhắt" gặm chỗ này chỗ kia của game, muốn hoàn thành âm mưu của bọn hắn. - Amy nói có chút bất đắc dĩ.

- Âm mưu? - Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi, cái từ "âm mưu" này là từ là hắn ghét nhất.

- Đúng thế, muốn biến thế giới trò chơi thành một thế giới thực, sau đó nuốt chửng mọi quy tắc của thế giới. - Amy nói một cách chậm rãi, - Nói cách khác, nếu như âm mưu của bọn hắn hoàn thành, thế thì thế giới của ngươi sẽ hoàn toàn biến thành thế giới trò chơi, mọi quy tắc sẽ biến thành quy tắc của trò chơi. Còn bọn hắn, sẽ trở thành vị "Thần" thật sự.

Thạch Trung Ngọc lập tức nhớ đến những gì Trương Vô Kỵ đã nói, hình như mấy tên tu sĩ Thượng Cổ bất tử kia đang chơi trò bịp bợm gì đó, cho nên mới muốn tự mình có được "Minh Hồng Tâm Pháp". Vì thế, những kẻ thúc đẩy âm mưu chỉ sợ chính là bọn họ.

- Thế thì, mấu chốt của mọi chuyện chính là… - Thạch Trung Ngọc chậm rãi nói.

- Bốn món chủ thần khí kia, à không, hẳn là năm món chứ. - Amy cười khẽ - Có lẽ ngươi có thể phá hủy mọi âm mưu.

- Tại sao? - Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Bởi vì ngươi sẽ có được món chủ thần khí thứ năm - Amy giải thích - Điều bốn người bọn chúng muốn là trở thành gốc rễ của thế giới này, bốn món chủ thần khí biến trở thành chúng, vậy thì chúng mới có thể trở thành "Thần". Còn ngươi, người có được món chủ thần khí thứ năm, chuyện này bọn chúng còn chưa biết đâu, cho nên ngươi chính là biến số lớn nhất.

Chương 923. Thuần Thục Nhẫn.

Lời Amy nói làm Thạch Trung Ngọc cảm thấy hơi hoảng hốt, tại sao chính mình phải tham gia cứu vớt thế giới vậy?

- Thế thì khi nào họ bắt đầu hành động?

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ tới việc này.

Amy nhẹ nhàng cười cười, nghịch ngợm nói:

- Anh thật sự cho rằng em không gì không biết, không gì không làm được à? Người ta chỉ mới trở thành Chủ Thần thôi đó!

- Tình huống trong trò chơi em cũng không biết sao?

Thạch Trung Ngọc buồn bực nói:

- Ít nhất thì em là một quản lý viên mà!

Amy nhăn cái mũi nhỏ.

- Hết cách mà, tất cả là tại những tên kia, không biết chúng dùng thứ gì để đăng nhập trò chơi, dù sao em cũng không theo dõi chúng được. Họ giống như không có mặt trong trò chơi vậy đấy, chẳng có một chút số liệu gì về họ cả.

- Cho nên em muốn giết chết bọn họ cũng không được?

Bây giờ Thạch Trung Ngọc mới hiểu rõ vì sao Amy rầu rĩ không vui.

- Đúng vậy!

Amy thở dài, nhưng mà bộ dạng tiểu loli thở dài vô cùng đáng yêu. Dù một chút sự u sầu phiền não cũng không hiện ra.

Thạch Trung Ngọc cười cười, gắt gao ôm lấy thân hình của Amy.

- Được rồi, mọi chuyện còn lại cứ giao cho anh!

- Được được!

Amy dựa vào lòng ngực Thạch Trung Ngọc trong lòng ngọt ngào không nói nên lời, một loại cảm giác được bảo vệ. Cảm giác này, thật tốt!

Amy nằm trong lòng ngực Thạch Trung Ngọc một hồi, đột nhiên nói:

- A, đúng rồi, vị trí quán quân trận thi đấu cá nhân vào ngày mai ấy, anh nhất định phải cướp được nha!

- Ừm, không thành vấn đề!

Thạch Trung Ngọc dùng sức gật gật đầu.

- Hì hì, em sẽ thay đổi phần thưởng của trận thi đấu cá nhân!

Amy nghịch ngợm thè lưỡi.

- Hì hì, một kiện trang bị dành riêng cho chức nghiệp!

Chức nghiệp trang bị? Hai mắt Thạch Trung Ngọc lập tức sáng ngời, cái này so với trang bị bình thường không biết tốt hơn bao nhiêu đó. Chức nghiệp trang bị, đó chính loại trang bị thích hợp với chức nghiệp nhất, nó cũng là loại trang bị mạnh nhất dùng để phát huy chức nghiệp. Chỉ có người che dấu chức nghiệp mới có chức nghiệp trang bị, đây cũng là vì những cái trang bị phổ biến đó, tránh tình huống người chơi che dấu chức nghiệp không dùng được nên mới thiết kế ra biện phap này.

Như Hướng Lam Ma Kiếm Sĩ, muốn trang bị có được cả hai thuộc tính lực lượng và trí tuệ. Ở bên trong đám trang bị bình thường, loại thuộc tính này quả thực chính là phế vật vô tích sự, chỉ sợ chẳng ai thèm. Nhưng mà đối với Ma Kiếm Sĩ thì nó chắc chắn là trang bị tốt nhất!

Trang bị của chức nghiệp Cuồng Đao thì Thạch Trung Ngọc chưa

từng gặp qua. Tuy rằng Chiến Thần Chi Nhận là vũ khí chiến thần sử dụng, cũng là một trong những trang bị của chức nghiệp Cuồng Đao, nhưng bởi vì nó quá cường đại, ngược lại không thể bộc lộ ra thực lực chân chính của chức nghiệp Cuồng Đao.

- Amy, em tùy tiện thay đổi như thế, sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?

Thạch Trung Ngọc quan tâm hỏi.

- Làm sao xảy ra vấn đề được. Hì hì, Amy chỉ vì những người chơi suy nghĩ thôi mà! Lần thay đổi này sẽ càng dụ dỗ người chơi cố gắng tranh đoạt vị trí quán quân hơn!

Amy cười hì hì.

- Hoàn toàn phù hợp với ý tưởng của những tên kia rồi.

Những tên kia, chỉ sợ em ấy đang nhắc đến người của công ty game.

Tuy rằng họ không thể can thiệp vào tiến trình của trò chơi hay sửa chữa số liệu trò chơi gì đó. Nhưng Thạch Trung Ngọc không tin rằng công ty game sẽ không chuẩn bị gì ở sau màn, liền để Amy tự mình quản lý trò chơi như thế. Nếu không một khi Amy sinh ra cảm xúc tiêu cực, trò chơi liền gặp chuyện.

Hiện tại thì rốt cuộc Amy vẫn giống một đứa trẻ, tính tình chưa ổn định lắm.

- Amy, bình thường em làm gì vậy?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

Amy vẽ vẽ lên ngực Thạch Trung Ngọc, nghe thấy câu hỏi của hắn, Amy không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp trả lời:

- Không có làm gì hết, chỉ nhìn anh thôi, hì hì.

- Em đây là theo dõi anh rồi!

Ngực Thạch Trung Ngọc bị Amy làm ngứa ngáy, tay hắn không

tự chủ được duỗi tới phía dưới, xoa xoa bóp bóp mông nhỏ của Amy.

- Phải đó, nhìn anh thì em liền vui vẻ, nha, đừng sờ mà, ngứa!

Amy yêu kiều hừ nhẹ một tiếng, vặn vẹo cái mông nhỏ.

Thạch Trung Ngọc xấu xa cười.

- Không muốn anh sờ sao? Hay Amy không thích anh sờ?

- Thích mà, thích anh sờ, ưm, nhưng mà rất ngứa!

Amy tiếp tục vặn vẹo mông.

- Nơi nào ngứa hử?

Một cánh tay khác của Thạch Trung Ngọc mang theo một đoàn gió, xúc cảm mềm mại làm ngón trỏ Thạch Trung Ngọc cử động với biên độ lớn, tay thôi tình quái lập tức có đất dùng.

Khuôn mặt nhỏ của Amy ửng đó một mảnh, có chút khó chịu, nhưng càng nhiều là sung sướng.

- Chán ghét!

Nhìn bộ dáng Amy động tình, Thạch Trung Ngọc liền muốn hung hăng nhào lên, nhưng mà hắn vẫn dừng động tác lại, rốt cuộc đây chính là sân lớn lò rèn của Tương Viên, vạn nhất có người tới thấy được Amy, đừng nói chính bản thân hắn thua thiệt lớn, chỉ sợ người kia cũng gặp nạn.

Hệ thống Chủ Thần phát uy thì không phải là chuyện mà một NPC nho nhỏ có thể ngăn cản được.

Thạch Trung Ngọc ngừng lại làm Amy có chút ai oán trắng mắt liếc Thạch Trung Ngọc một cái. Vừa rồi cô đã làm tốt chuẩn bị rồi ấy, không nghĩ tới ngay tại thời điểm mấu chốt thế nhưng Thạch Trung Ngọc dừng tay. Hiện tại trong lòng cô còn chưa bình tâm lại nữa, phía dưới vẫn đang ngứa râm ran, thật khó chịu!

Thạch Trung Ngọc vỗ vỗ mông nhỏ của Amy, lại làm cho cô ây

thấp giọng hừ một tiếng.

- Được rồi nhóc con, anh còn có việc, thêm nữa ở đây có chút không tiện, đúng không?

Lúc này Amy mới gật gật đầu, vẻ mặt không tình nguyện bò khỏi lòng ngực Thạch Trung Ngọc.

- Anh muốn đi làm gì?

- Luyện cấp đó, nếu không anh vẫn dậm chân tại cấp 47, sẽ bị người khác cười chết luôn đấy.

Thạch Trung Ngọc nói.

Amy gật gật đầu, sau đó lấy từ trong lòng ngực ra một cái nhẫn màu trắng bạc đưa cho Thạch Trung Ngọc.

- Cái này cho anh, có lẽ nó có trợ giúp rất lớn với anh.

Thạch Trung Ngọc vừa tiếp nhận chiếc nhẫn, hắn nhìn thấy.

- Thuần Thục Nhẫn, đạo cụ đặc thù. Sau khi đeo vào thì kinh nghiệm khi đánh chết quái vật sẽ được gia tăng gấp đôi. Đồng thời còn có công dụng giảm bớt tỉ lệ sản phẩm thất bại của sinh hoạt chức nghiệp.

Có đồ vật tốt như thế? Đạo cụ đặc thù? Thạch Trung Ngọc không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp mang vào, ôm chặt Amy hôn một cái.

- Amy, em thật tốt quá!

Amy cười hì hì, nhìn thấy Thạch Trung Ngọc vui vẻ, chính cô cũng vui vẻ theo. Thứ này không có tác dụng với cô, nhìn bề ngoài nó xinh đẹp nên cô mới đeo. Hiện tại nó có thể giúp Thạch Trung Ngọc, cô liền cho hắn. Nó chỉ làm tốc độ luyện cấp mau một chút, cũng sẽ không làm gì ảnh hưởng đến độ cân bằng của trò chơi.

Tạm biệt Amy xong, Thạch Trung Ngọc rời khỏi lò rèn Tương Viên.

Hiện tại đã là rạng sáng, trò chơi và thế giới thật giống nhau, bầu trời cũng biến thành một màu đen như mực.

Nhưng Thạch Trung Ngọc cũng không để ý nhiều, hắn có tầm mắt Hắc Ám, ban đêm cũng có thể nhìn rõ tình huống xung quanh, lúc luyện cấp chẳng có vấn đề gì.

Thông qua Truyền Tống Trận, hắn trực tiếp đi tới Thiên Thành, sau đó hắn liền chạy ra ngoại thành. Trước kia hắn giết một con Tử Dực Phi Hồ, đạt được danh hiệu, "Kẻ giết Hồ Ly."

Cái danh hiệu này, tuy vào lúc hắn đánh chết hồ ly thì giá trị hấp dẫn hận thù càng cao, tất cả quái thú thuộc tộc hồ ly nhìn thấy hắn đều sẽ thoát khỏi phạm vi cảnh giới, dùng toàn lực đuổi giết hắn. Nhưng mà nó cũng có chỗ tốt, đó chính là tạo thành 30% thương tổn với hồ ly. Có thứ này rồi thì lúc Thạch Trung Ngọc giết Tử Dực Phi Hồ, mức độ thương tổn đối với chúng sẽ được nâng cao.

Chương 924. Cối xay thịt tại bình nguyên* Tử Phong.

(*) Bình nguyên: đồng bằng, đất bằng

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc thế nhưng quên mất rằng trong trò chơi này có một loại quái vật gọi là Cửu Vĩ Hồ. Nếu về sau Thạch Trung Ngọc mang tên Trần Hạo tới lãnh địa Cửu vĩ hồ, thì tới lúc đó mới biết cái gì gọi là bi kịch thật sự.

Nhóm hồ ly tại bình nguyên Tử Phong lại lần nữa gặp tai hoạ.

Thạch Trung Ngọc mở ra danh hiệu "Kẻ Giết Hồ Ly", tiến vào bình nguyên Tử Phong. Khi hắn vừa bước chân vào thì đôi mắt của những con Tử Dực Phi Hồ lập tức đỏ lên, chúng gắt gao nhìn chằm chằm phương hướng Thạch Trung Ngọc đi tới đây. Thạch Trung Ngọc dù một chút cũng không lo lắng, ung dung tiêu sái đi tới.

Ngay lúc này toàn bộ hồ ly trong bán kính 50 mét bạo động! Chạy về phía Thạch Trung Ngọc, móng vuốt sắc bén dưới ánh trăng phản xạ ra tia sáng lạnh lẽo. Thạch Trung Ngọc vẫn bình tĩnh như cũ, hắn cầm Chiến Thần Chi Nhận trong tay đứng ở nơi đó, chỉ cần có một con hồ ly tới gần, hắn chính là không chút do dự bổ xuống đầu nó một đao. Sôi nổi lặp đi lặp lại.

Đầu của Tử Dực Phi Hồ rất yếu ớt, căn bản không thể ngăn thanh Chiến Thần Chi Nhận sắc bén trong tay Thạch Trung Ngọc được, từng đám chạy tới lại trở thành vong hồn gục ngã dưới đao của hắn. Máu tươi bắn lên người Thạch Trung Ngọc làm cả người hắn đầy máu. Hắn bị nhiều Tử Dực Phi Hồ công kích như thế cũng bị thượng không nhẹ. Rốt cuộc hắn chỉ có một người, mà những đám Tử Dực Phi Hồ đầy rẫy trên khắp núi đồi đều lần lượt chạy tới đây.

Dần dần Thạch Trung Ngọc chỉ có thể cố gắng tránh khỏi công kích của Tử Dực Phi Hồ, không để những cái móng vuốt sắc nhọn đó chộp trúng mình.

Nếu có người thấy một màn như thế chắc chắn sẽ sợ ngây người. Thạch Trung Ngọc như khiêu vũ dưới mũi đao. Tốc độ đám Tử Dực Phi Hồ kìa công kích cực kỳ mau, mười mấy con hồ ly đồng phát động công kích với Thạch Trung Ngọc, nhưng mà hắn vẫn có thể nhẹ nhàng tránh đi. Không chỉ như thế, thanh Chiến Thần Chi Nhận trong tay hắn còn kéo theo một đoàn ảo ảnh. Những con Tử Dực Phi Hồ kia chính là bất tri bất giác bị chém thành hai nửa.

Thi thể Tử Dực Phi Hồ xung quanh Thạch Trung Ngọc càng ngày càng nhiều, làm hắn gần như là đứng giữa đám thi thể để chiến đấu. Thạch Trung Ngọc thì không để ý chút nào, nhiều thi thể phát ra hơi thở máu tanh huyết tinh làm hắn càng thêm hưng phấn. Chiến giáp Mộng So Ưu Tư của Thạch Trung Ngọc chẳng những hấp thu máu tươi trên người hắn, còn lấy năng lượng trong máu đó cung cấp cho Thạch Trung Ngọc, làm hắn căn bản không biết mệt mỏi là gì. Càng đánh càng hăng máu, càng đánh càng hưng phấn.

Cả bình nguyên Tử Phong giống như trở thành cối xay thịt, một lỗ đen chết chóc.

Tử Dực Phi Hồ từ bốn phương tám hướng vọt tới đây, cuối cùng liền biến thành từng khối thi thể dưới đao hắn. Chính là một đám thiêu thân lao vào lửa, tuy rằng chúng dũng mãnh không sợ chết, nhưng trước sau vẫn như một, không cách nào hạ gục bóng hình cao lớn kia.

Thạch Trung Ngọc giống như cũng tiến vào một cái trạng thái nào đó, hắn không ngừng huy động Chiến Thần Chi Nhận, thu hoạch tính mạng của một đám Tử Dực Phi Hồ. Hắn giống một cái máy móc không ngừng vận chuyển, cả người lẫn ý thức đều lâm vào một loại trạng thái trống rỗng. Tránh né, vung đao, tránh né, vung đao. Thân hình hắn cực kỳ nhanh nhẹn.

Nếu Hạ Nguyệt Cô Lang nhìn thấy tình huống này, tuyệt đối sẽ nhận thua, thậm chí tràn ngập sợ hãi đối với Thạch Trung Ngọc. Loại tốc độ kia, hắn ta không thể bằng được, nếu hắn ta bị nhiều Tử Dực Phi Hồ vây đánh như thế, chỉ sợ kiên trì chưa đầy vài phút liền bị đánh thành thịt nát rồi.

Đám Tử Dực Phi Hồ này ở trong mắt Thạch Trung Ngọc đã không phải vật có sinh mạng, chúng thật giống như nguyên liệu nấu ăn, bò đã không còn là bò nữa.

Một đao vô cùng thuần thục chém xuống, đầu của đám Tử Dực Phi Hồ bị chém giống như đậu hũ. Sau đó hắn nhẹ nhàng vặn vẹo thân hình một chút, tránh thoát một đợt tấn công của Tử Dực Phi Hồ, Chiến Thần Chi Nhận vừa chuyển, trên đầu con Tử Dực Phi Hồ kia liền xuất hiện một vết chém, chẻ đôi đầu nó ra.

Không biết qua bao lâu, Thạch Trung Ngọc đao rơi khỏi tay hắn làm trong lòng hắn cả kinh, tức thì tỉnh táo lại.

Bên người Thạch Trung Ngọc đã không còn một con Tử Dực Phi Hồ nào, còn những con khác thì đang cách phía xa vây xung quanh hắn, ánh mắt chúng tràn ngập địch ý, nhưng mà sau đó lại tràn đầy sự sợ hãi, kính nể.

Mà chính hắn đang đứng trên một núi thi thể cao ba mét, đây là đám thi thể vừa rồi giết xong được chất đống lên. Máu tươi chảy không ngừng và mùi máu tanh tận trời làm Thạch Trung Ngọc cảm giác có chút chịu không nổi, quá khó chịu. Nhưng mà trong lòng hắn ẩn ẩn có chút cảm giác hưng phấn và xúc động.

Thạch Trung Ngọc nhìn nhìn trạng thái của chính mình, thế nhưng trong lúc bất tri bất giác đã lên tới cấp 48. Giá trị kinh nghiệm của Tử Dực Phi Hồ chỉ có 2000 đến 3000, muốn từ cấp 47 lên tới 48, ít nhất phải giết 5000 con Tử Dực Phi Hồ. Mà hắn có Thuần Thục Nhẫn nên kinh nghiệm nhận được gấp đôi, cũng cần giết tới 2500 con. Hắn thế nhưng liền nhẹ nhàng như vậy giết chết 2500 con Tử Dực Phi Hồ?

Dưới thân hắn gần như đã trở thành núi thây biển máu, mười phần khủng bố. Nếu hiện tại có tên nào mở ra hình thức máu tanh đi tới nhìn thử, đoán chừng sẽ bị hù chết. Chỉ sợ hình thức cổ tích cũng sẽ bị dọa quá sức chịu đựng.

Thạch Trung Ngọc lại nhìn nhìn, phát hiện danh hiệu “Kẻ Giết Hồ Ly” của chính mình đã biến thành một danh hiệu khác, “Kẻ Thu Hoạch.”

Kẻ thu hoạch, ngươi đã hoàn toàn coi thường sinh mạng, ở trong khoảng thời gian ngắn lông tóc không chút tổn hao giết chết số lượng lớn sinh vật. Về sau bất luận cái sinh vật gì giá trị thù hận đều sẽ gia tăng đối với ngươi, đồng thời cảm giác sợ hãi cũng gia tăng. Tại thời điểm đối đầu cùng ngươi sẽ có rất nhiều tỷ lệ hiểu quả xuất hiện như chạy trốn, đầu hàng, nhận thua. Đồng thời, tổn thương của ngươi đối với sinh vật có sinh mệnh khí tức nâng cao 30%, cái này bao gồm sinh vật dã ngoại cùng người chơi NPC.

Được rồi, nếu vậy thì chính hắn giống như trở thành kẻ thù của mọi người rồi? Nhưng mà thương tổn tạo thành được nâng cao 30% cũng đủ biến thái. Chỉ sợ nếu có người chơi biết cái xưng hô này, đều sẽ gấp gáp đến độ không chờ nổi đi làm liền đi. Bất quá lông tóc không tổn hao gì trong khoảng thời gian ngắn, còn phải đánh chết phần lớn sinh vật. Điểm này, chẳng lẽ muốn họ trở về Tân Thủ Thôn để đi giết đám quái vật cấp 1 cấp 2 hả? Cũng không biết họ có thể xuống tay hay không.

Thạch Trung Ngọc nhìn núi thây biển máu dưới chân, cảm giác thật kinh khủng. Hắn dẫn lên thi thể hồ ly vẫn mềm mại kia, chậm rãi đi xuống dưới.

Đám Tử Dực Phi Hồ chậm rãi lui về phía sau, cảnh giác nhìn Thạch Trung Ngọc, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi. Chúng vây quanh Thạch Trung Ngọc, phía sau không ngừng có thêm Tử Dực Phi Hồ tiến tới, nhưng không có một con hồ ly nào dám xông tới.

- Ha ha! Không dám đến!

Thạch Trung Ngọc vung Chiến Thần Chi Nhận, vẽ ra một đao xinh đẹp.

- Một là tới chiến, hai là chạy! Vây quanh làm cái tắm gì!

Đám Tử Dực Phi Hồ nghe không hiểu lời Thạch Trung Ngọc nói, ánh mắt vẫn như cũ hung ác nhìn chằm chằm hắn.

Đột nhiên cả đám hồ ly phía trước Thạch Trung Ngọc chủ động tách ra một con đường. Cảm giác này, giống như chúng đang nhường đường cho một vị vương giả, Thạch Trung Ngọc mừng rỡ, xem ra lũ Tử Dực Phi Hồ này sợ mình, để chính mình rời đi. Cảm

giác này, thật sự rất đã!

Nhưng trên con đường mà lũ hồ ly tránh ra kìa lại xuất hiện một thân hình hồ ly cao lớn. Thạch Trung Ngọc sắc mặt lập tức trầm xuống, hắn còn tưởng rằng chúng nó nhường đường cho chính mình, không nghĩ tới, là Boss tới!

Hồ ly đánh chết!

Thạch Trung Ngọc âm thầm nguyền rủa một chút, sau đó nhìn thuộc tính của con hồ ly trước mặt.

Chương 925. Tam Vĩ Hồ.

Hệ thống thống đáng chết này lại xem thường ta. Thạch Trung Ngọc tức giận nghĩ ngợi rồi nhìn con Tam Vĩ Hồ đang đi tới gần, hắn gắt gao nắm chặt Chiến Thần Chi Nhận. Hiện tại trong trò chơi đã không còn dựa vào số liệu nói chuyện, mà là dựa thực lực, dựa kỹ xảo để nói chuyện.

Tam Vĩ Hồ cao ngạo dương cao cái đầu tam giác hồ ly của nó, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Thạch Trung Ngọc. Trong mắt nó chứa đầy sự phẫn nộ xen lẫn khinh thường, còn có miệt thị. Ba cái đuôi xù mềm mại nhẹ nhàng lay động, quả thật là một con Boss vô cùng ưu nhã và xinh đẹp.

- Loài người!

Con Tam Vĩ Hồ này thế nhưng nói chuyện!

- Vì sao tuỳ tiện tàn sát con dân của ta!

- Bởi vì ta muốn giết chúng đó, thế nào?

Thạch Trung Ngọc ác ý cười, giọng điệu cao ngạo không coi ai ra gì của Tam Vĩ Hồ làm hắn vô cùng khó chịu.

- Đáng chết!

Ba cái đuôi của Tam Vĩ Hồ lập tức dựng đứng lên, cả thân hình nó cũng cong lại, tiến vào trạng thái chiến đấu.

- Ngươi phải trả giá xứng đáng!!!

- Muốn đánh thì đánh, đừng đứng đó lải nhải dài dòng nói nhảm hết bài này tới bài khác!

Thạch Trung Ngọc khẽ quát một tiếng, cầm theo Chiến Thần Chi Nhận vọt qua chỗ Tam Vĩ Hồ đang đứng.

Hai chân sau của Tam Vĩ Hồ dùng lực, toàn bộ thân hình nó

dùng tốc độ cực nhanh vọt tới. Loại tốc độ kia so với Thạch Trung Ngọc còn nhanh hơn mấy phần. Nhưng Thạch Trung Ngọc không lo lắng, nhìn móng vuốt sắc nhọn duỗi tới, Thạch Trung Ngọc chỉ cười khẽ, hắn trực tiếp lấy Chiến Thần Chi Nhận nghênh đón cặp móng vuốt kia!

Tam Vĩ Hồ chưa biết Chiến Thần Chi Nhận sắc bén đến cỡ nào, nó khinh miệt hừ nhẹ một tiếng, liền nghĩ dùng móng vuốt phá hủy thanh đao này.

Chính là khi móng vuốt cách Chiến Thần Chi Nhận vài centimet, Tam Vĩ Hồ cảm thấy không thích hợp, bởi vì nó thấy Chiến Thần Chi Nhận chứa sát khí quá nặng! Loại sát khí lạnh lẽo bén nhọn kia làm từng cọng lông trên người nó dựng ngược lên. Dọa nó nhanh chóng dùng sức chuyển thân, dùng móng vuốt chộp về phía đầu Thạch Trung Ngọc.

Đao của ngươi ta không dám đụng vào, nhưng là đầu của ngươi thì không có vấn đề! Trong lòng Tam Vĩ Hồ thầm nghĩ, đồng thời đối với cái chiêu thức lâm thời thay đổi vô cùng đắc ý.

Nhưng Thạch Trung Ngọc làm sao có thể để Tam Vĩ Hồ đạt được mong ước. Hắn nhìn cái móng vuốt tuyết trắng kia đã tới trước mặt mình, nhẹ nhàng vung đao liền chém ra một cái vết thương to trên móng vuốt nó.

- Xương cốt con hồ ly này thật cứng!

Thạch Trung Ngọc thầm mắng một tiếng, vừa rồi Chiến Thần Chi Nhận chém trúng xương của con Tam Vĩ Hồ, nhưng lúc chém vào cảm giác như chém xuống sắt thép, vô cùng cứng rắn.

Tam Vĩ Hồ rên một tiếng, nhanh chóng nhảy về phía sau, rời xa Thạch Trung Ngọc. Nó nhìn móng vuốt bên phải đang đổ máu không ngừng, trong mắt nó tràn đầy tia sáng lạnh như băng.

- Loài người, ta muốn ngươi trả giá thật lớn!

- Xuỳ, ngươi chỉ biết mạnh miệng! Tới, quang minh chính đại đấu một trận!

Thạch Trung Ngọc giơ giơ Chiến Thần Chi Nhận lên, nhẹ giọng

cười nói.

Tam Vĩ Hồ vươn đầu lưỡi liếm liếm miệng vết thương, vết thương to bằng bàn tay được nó liếm vài cái liền khôi phục như lúc ban đầu, trừ bỏ chỗ lông mao bị tang phá, căn bản không nhìn ra nơi đó từng có một vết thương to tướng.

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nhớ tới trong truyền thuyết có nói, nước miếng của Cửu Vĩ Hồ hình như có tác dụng trị liệu hết mọi ốm đau bệnh tật và thương tích. Con Tam Vĩ Hồ này tuy rằng không phải Cửu Vĩ Hồ, nhưng tác dụng của nước miếng chỉ sợ không khác biệt mấy.

- Loài người! Nếm thử sự lợi hại từ Tiên Hoả Liệt Diễm của ta đi!

Tam Vĩ Hồ bén nhọn la lên một tiếng, một đoàn năng lượng nối tiếp nhau nhanh chóng chuyển động quanh người nó.

Thạch Trung Ngọc hết sức nhạy cảm với năng lượng, hắn lập tức cảm giác được dưới chân hơi không thích hợp. Thạch Trung Ngọc dùng sức dẫm chân phải, nhanh chóng nhảy khỏi chỗ này.

Lúc Thạch Trung Ngọc nhảy ra xa khoảng gần 5 mét, chỗ kia đột ngột dâng lên một đoàn lửa màu xanh biếc cao tận trời. Cái kỹ năng của con hồ ly này thật gian xảo, may mắn chính hắn có phản ứng nhạy cảm với năng lượng, nếu không thì không biết bao nhiêu người ăn mệt dưới ám chiêu này nữa.

Tam Vĩ Hồ kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc, nó không nghĩ tới một chiêu chính mình ẩn giấu sâu nhất thế nhưng bị nhìn thấu! Trong lòng nó trầm xuống, lại lần nữa phát động Tiên Hoả Liệt Diễm.

Nhưng Thạch Trung Ngọc làm sao có thể sợ nó. Cái Tiên Hoả Liệt Diễm này chuẩn bị chỉ sợ cần 2 3 giây, khoảng thời gian này cũng đủ để hắn chạy xa hơn mười mét.

Cả người Thạch Trung Ngọc biến thành một đoàn tàn ảnh, liền vọt tới chỗ Tam Vĩ Hồ.

Tam Vĩ Hồ cười mỉa một tiếng, ngươi cho rằng ta ngu như thế?

Thạch Trung Ngọc vọt tới một nửa, mặt đất trước chỗ hắn một chút đột nhiên nổ tung, lại là một đoàn lửa màu xanh biếc phóng lên cao. Lần này hắn không kịp dừng chân nên cả người đều vọt vào ngọn lửa kia!

Tiên Hoả Liệt Diễm không nhất định phải chỉ định phóng thích dưới chân mục tiêu nào cả, nó đã sớm tính toán tốt tốc độ di chuyển của Thạch Trung Ngọc, cố ý để Tiên Hoả Liệt Diễm nổ tung trước người nó một chút. Không thể không nói, trí tuệ của con hồ ly này thật ra không khác người mấy.

Thạch Trung Ngọc xông vào đám lửa liền cảm giác bản thân giống như đang ở trong một cái lò nướng thật lớn. Nhưng mà lúc này hắn vẫn vọt về phía trước, không tới 1 giây đồng hồ thì đã ra khỏi phạm vi của Tiên Hoả Liệt Diễm. Bất quá trong một giây đồng hồ, độ ấm chiến giáp Mộng So Ưu Tư trên người hắn đã cao hơn hơn mười độ, còn có lông tóc ở các nơi khác trên người cũng bị đốt trụi.

Nhưng mà hình như tóc hắn vẫn còn hoàn hảo, không bị tổn hao gì. Lúc này Thạch Trung Ngọc mới yên tâm. Coi như làm một lần tẩy lông đi.

Nhìn Thạch Trung Ngọc lao tới, Tam Vĩ Hồ còn nghĩ tiếp tục sử dụng kỹ năng, nhưng Thạch Trung Ngọc sao có thể để nó thực hiện tâm nguyện được. Hắn nhanh chóng vọt tới trước người hồ ly, Chiến Thần Chi Nhận vung lên.

- Cuồng Long Thăng Thiên!

Trong thân thể Thạch Trung Ngọc bộc phát ra lực lượng cường đại, hất văng Tam Vĩ Hồ lên cao. Thạch Trung Ngọc không ngờ tới chính mình thế nhưng thành công, vui vẻ trong lòng, hắn lập tức nhảy lên. Một đòn vừa rồi trực tiếp vẽ ra một vết máu thật dài trên cằm Tam Vĩ Hồ, thậm chí vết thương đấy sắp nứt ra rồi.

Nhưng bởi vì khoang miệng đều là nước miếng, thương thế này dễ dàng khôi phục như cũ.

Bất quá Thạch Trung Ngọc cũng sẽ không buông tha con hồ ly đáng chết này, vừa rồi nó suýt chút nữa biến mình thành gà

nướng. Chiến Thần Chi Nhận liên tục ba lần hung hăng chém vào đầu Tam Vĩ Hồ. Một vết thương sâu hoắm, thậm chí có mấy mảnh nhỏ xương vụn bay lên. Tam Vĩ Hồ trực tiếp bị Thạch Trung Ngọc đánh tới nỗi chấn động não, với cùng choáng váng.

Thạch Trung Ngọc giơ cao Chiến Thần Chi Nhận lên, vận đủ khí thế,bhung hăng chém đi xuống.

- Lực Phách Hoa Sơn!

Chiến Thần Chi Nhận ẩn giấu lực lượng vạn quân, hung hăng bổ xuống lưng Tam Vĩ Hồ. Hết cách rồi, Thạch Trung Ngọc không nhảy lên chỗ không tốt, nếu muốn đánh vào đầu, thì thân thể sẽ không được tự nhiên, uy lực phát ra cũng không tốt.

Trên lưng Tam Vĩ Hồ xuất hiện một vết thương thật dài, nếu không phải xương cốt của nó đủ cứng, chỉ sợ lần này trực tiếp bị một đao của Thạch Trung Ngọc chia thành hai nửa.

Nhưng cổ lực lượng mạnh mẽ này cũng đập Tam Vĩ Hồ xuống mặt đất, Thạch Trung Ngọc mượn lực, lại bay lên cao hơn mười mét.

Cảm giác này giống như Như Lai Thần Chưởng vậy. Nhưng mặt ta chính là Nhất Kích Vẫn Tinh! Thạch Trung Ngọc nở một nụ cười lạnh, toàn bộ thân hình biến thành một viên sao băng loé sáng, hung hăng hướng đập xuống con Tam Vĩ Hồ đang nằm dưới mặt đất.

Tam Vĩ Hồ vừa mới bị một kích của Thạch Trung Ngọc nện vào đầu nên vẫn còn choáng váng, kết quả thanh Chiến Thần Chi Nhận từ trên trời giáng xuống, một kích này ẩn chứa sức mạnh cực lớn, nó làm sao có thể tiếp tục chống đỡ được. Tam Vĩ Hồ trực tiếp bị Chiến Thần Chi Nhận đâm vào đầu trái xuyên qua đầu phải. Đầu bị đánh nát, Tam Vĩ Hồ hoàn toàn xong đời.

Chương 926. Hồ ly phục sinh

Thật không ngờ, giết Tam Vĩ Hồ lại dễ như trở bàn tay vậy, Thạch Trung Ngọc thật sự không nghĩ đến. Ung dung rút đao Chiến Thần ra, một dòng máu tươi bắn ra tung tóe.

Chân thực hóa hình thức chiến đấu, để cho sức mạnh mà Thạch Trung Ngọc đạt được phát huy tối đa, giết trong nháy mắt, hành hạ đến chết, đã không còn là mộng tưởng nữa rồi. Ví như con Tam Vĩ Hồ này, nếu như là người chơi bình thường sợ rằng sẽ phải gọi đến mười mấy người, chiến sĩ, kỵ sĩ ở phía trước kéo thù hận, pháp sư ở phía sau phát ra năng lượng..vv..

Nhưng mà, nếu như có người chơi có thể hoàn toàn dựa vào thực lực của bản thân, thành thạo né tránh được những thứ tổn thương mạnh mẽ kia, sau đó công kích vào nhược điểm của Tam Vĩ Hồ, một đao chí mạng, làm ra việc giết Tam Vĩ Hồ trong nháy mắt nhất định rất đơn giản.

Có điều, Thạch Trung Ngọc cảm giác lần này vẫn không đủ, đao Chiến Thần còn chưa đủ sắc bén, nếu không thì đã trực tiếp chém cái móng vuốt bên phải xuống, mà sẽ không bị cái xương kia ngăn cản, không tiến thêm một chút nào.

Nhưng mà, xương của hồ ly này cũng thật sự quá cứng, không biết là thứ gì tạo thành, chẳng lẽ là sắt thép.

Thạch Trung Ngọc nhìn Tam Vĩ Hồ, kích thước cơ thể nó gần như bằng một chiếc minibus. Nghĩ một chút, mình có nên gỡ xuống vài khúc xương hay không? Suy cho cùng, cứng như vậy làm vật liệu rèn sắt hẳn rất tốt. Đang nghĩ, hắn liền muốn rút đao lột da, rút gân, gỡ xương Tam Vĩ Hồ, nhưng mà, đột nhiên Thạch Trung Ngọc thấy, Tam Vĩ Hồ bị mình xuyên thủng qua đầu kia lại không hề chảy máu. Hơn nữa, vết thương kia đang bắt đầu khép lại từ từ.

Đây...là tình huống gì?

Thạch Trung Ngọc xem thông tin cá nhân một chút, vừa mới đâm chết Tam Vĩ Hồ, không có nhận được nhắc nhở kinh nghiệm, bản thân cũng sơ xuất, như vậy xem ra Tam Vĩ Hồ không có chết.

Hắn thi triển thuật dò xét qua đó.

Tam Vĩ Hồ, boss Tử Kim cấp 57, HP 1% trên 100%. (Trọng thương sắp chết) kỹ năng mạnh nhất của tộc Cửu Vĩ Hồ chính là phục sinh, một cái đuôi chẳng những đại diện cho sức mạnh và tăng lên địa vị, còn đại diện cho một cái mạng.

Con mẹ nó chứ, Tam Vĩ Hồ này chẳng những sống lại, còn có thể tăng lên hai cấp?

Có ba cái đuôi, nghĩa là có ba cái mạng, nói cách khác mình còn phải giết nó thêm hai lần, hơn nữa lần thứ hai chính là boss Tử Kim cấp 61? Còn cao hơn Sa Nhân Vương?

Cấp 60 đã là một nấc thang rồi, qua việc này nấc thang đó chính là một thế giới khác, không biết lần thứ ba nó sống lại, mình có thể giết được hay không?

- Loài người đáng giận!

Tam Vĩ Hồ từ từ đứng lên, vết thương trên đầu đã biến mất hoàn toàn, chỉ để lại một vũng máu trên mặt đất. Nhìn chằm chằm Thạch Trung Ngọc bằng ánh mắt phẫn nộ.

- Vậy mà hại ta bị mất một trăm năm lực lượng!

Một trăm năm? Chẳng lẽ một cái đuôi chính là một trăm năm sao? Vậy chín đuôi chính là một ngàn năm? Cửu Vĩ Hồ quả đúng là biến thái.

Không biết sau khi Tam Vĩ Hồ tiêu hao một cái đuôi sẽ mạnh đến mức nào?

Thanh Trung Ngọc cầm thật chặt đao Chiến Thần, không có căng thẳng, chỉ có hưng phấn, hưng phấn khi đối mặt với cường địch.

Cái này có lẽ chính là tính cách của cuồng đao, càng chiến càng mạnh, càng chiến càng hăng.

- Chết đi!

Tam Vĩ Hồ nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên mặt đất dưới chân Thạch Trung Ngọc nứt toác ra, ngọn lửa màu xanh lục phóng thẳng lên cao.

Vậy mà không có thời gian tập trung năng lượng! Thạch Trung Ngọc kinh ngạc trong lòng, ngọn lửa nhiệt độ cao kia lập tức bao phủ cơ thể hắn lại. Lúc này, hắn cũng không nhúc nhích, trực tiếp chịu đựng ngọn lửa đang nướng hắn, từng cơn đau đớn xuyên tim từ cơ thể tuôn ra khắp nơi. Cố nén đau đớn, Thạch Trung Ngọc từ trong ngọn lửa xông thẳng ra, cả người giống như một con tôm hùm nướng vậy, toàn thân đỏ bừng.

Chẳng qua đối với loại vết thương vì phỏng này, hệ thống không có chân thực như vậy, ngược lại sẽ không ảnh hưởng đến động tác của cơ thể.

Thạch Trung Ngọc vừa mới cảm nhận được không khí lạnh ngắt, mặt đất dưới chân lại nổ lên lần nữa. Ngọn lửa nóng bỏng lại lần nữa bao phủ hắn, Thạch Trung Ngọc hỗn loạn di chuyển không ngừng. Nhưng mà mỗi khi hắn lao ra khỏi ngọn lửa, mặt đất dưới chân chắc chắn sẽ lại bùng nổ tiếp.

Thạch Trung Ngọc giống như là ở trong trung tâm ngọn lửa đang cháy mạnh vậy, căn bản không dám dừng chân. Mà Tam Vĩ Hồ lại càng nham hiểm. Chỉ cần Thạch Trung Ngọc có ý nghĩ đến gần, chắc chắn ở phía trước sẽ bộc phát ra ít nhất là ba ngọn lửa, Qủa thực là Thạch Trung Ngọc không có năng lực xuyên qua ba ngọn lửa kia.

Phạm vi của một ngọn lửa là 5x5. Tốc độ của hắn, còn chưa đạt tới mức xuyên qua khoảng cách 15 mét trong vòng hai giây. Nói cách khác, nếu tùy tiện nhảy vào, hắn dứt khoát sẽ bị ngọn lửa kia nướng chết.

Hơn nữa, Thạch Trung Ngọc dành thời gian nhìn HP của bản thân, lúc này HP đã hạ xuống 50 phần trăm. Tam Vĩ Hồ này chết một lần lại có thể biến thái đến loại trình độ này, vậy lần thứ hai, lần thứ ba thì sao?

Thạch Trung Ngọc đoán chừng, khi đó chẳng phải Bình Nguyên Tử Phong sẽ biến thành Hỏa Diệm Sơn sao. Dường như Sa Nhân Vương cũng không kinh khủng đến vậy.

Nhưng mà hắn cũng không có thời gian xoắn xuýt tại sao Tam Vĩ Hồ sẽ lợi hại như vậy, bây giờ chỉ có thể tiếp tục tránh né ngọn lửa đang cháy mạnh dưới chân.

Hiện tại Tam Vĩ Hồ có khả năng đánh chết Thạch Trung Ngọc, nhưng mà nó giống như muốn đùa bỡn Thạch Trung Ngọc vậy, không nôn nóng giết hắn. Nhưng Thạch Trung Ngọc lại ở trong đó tìm thời cơ, chỉ cần có thể đến gần Tam Vĩ Hồ, liền có cơ hội giết nó. Bởi vì Thạch Trung Ngọc phát hiện, hình như bản thân làm cho Tam Vĩ Hồ vô cùng căng thẳng, nói cách khác, Tam Vĩ Hồ hẳn phải là một con boss pháp sư, không có cách nào cận chiến. Cho nên mỗi lần đến gần nó đều nghĩ biện pháp ép mình lùi lại.

Thế nhưng, cứ như vậy rất bực bội, giống như một con kiến đang bò trên chảo nóng vậy. Trong lòng Thạch Trung Ngọc cũng rất tức giận, nhưng vẫn không tìm được cách đến gần.

Căn bản không cần nghĩ, đi vào ba ngọn lửa kia chỉ có chết, hơn nữa mình cũng không thể dừng, chỉ cần dừng lại, một giây kế tiếp chỉ sợ sẽ là số kiếp bị chết cháy.

Nếu có Hướng Lâm ở đây thì tốt quá, cho mình thêm một lá chắn phòng ngự, hoàn toàn có thể chọc thủng những ngọn lửa đang cháy kia. Hướng Lâm? Đúng rồi!

Thạch Trung Ngọc móc điện thoại từ túi Tu Di ra, mẹ nó, vốn dĩ boss cần nhiều người cùng hạ gục, mình lại ngu không thể tả, muốn một mình đánh boss.

Hình như các cô gái đang đánh quái ở Bình Nguyên Tử Phong, chẳng qua là do Bình Nguyên Tử Phong quá lớn, không có gặp phải nhau mà thôi.

Thạch Trung Ngọc nhếch nhác vừa chạy vừa gọi điện cho Như Nguyệt.

- Như Nguyệt

- Làm sao vậy? Tiếng gió lớn quá, anh đang làm gì đó?

- Mau tới cứu mạng! Anh đang bị một con hồ ly đuổi theo!

- Haha, anh đang ở chỗ nào, đệ nhất cao thủ còn sợ một con hồ ly.

- Đừng có cười, anh đang ở Bình Nguyên Tử Phong, ở chỗ Tử Dực Phi Hồ, em thấy nơi nào ánh lửa ngút trời sẽ biết.

- Được! Bọn em sẽ đến ngay.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng cúp điện thoại, phân tâm như vậy, hắn đã bị nướng mấy lần liên tiếp, HP cũng tụt xuống 30 phần trăm. Cần phải dừng lại uống một bình thuốc hồi máu. Hắn không có cản đảm vừa chạy nhanh vừa uống thuốc, như vậy đoán chừng hắn sẽ bị sặc chết.

Chương 927. Chúng nữ trợ giúp

Nhìn thấy cột HP hồi phục đến 55%, trong lòng Thạch Trung Ngọc cũng bình tĩnh lại một chút, nhưng chân vẫn chạy không ngừng, vừa nãy mới uống dược thủy nên dừng lại một chút, không chạy thì đoán chừng đã bị ngọn lửa kia thiêu chết luôn. Nhưng có lẽ do tầm nhìn có vấn đề, ngay lúc Thạch Trung Ngọc lùi về sau, một ngọn lửa ngăn cách giữa Thạch Trung Ngọc và Tam Vĩ Hồ, khiến Tam Vĩ Hồ không nhìn thấy động tác của Thạch Trung Ngọc, nếu không với chút ít may mắn của Thạch Trung Ngọc thì đâu cần uống dược thủy.

Mặc dù Cơ Như Nguyệt đã trêu tức Thạch Trung Ngọc trong điện thoại nhưng hành động không chậm chút nào. Cô lập tức bỏ việc đang tàn sát mấy con quái, dẫn chúng nữ quay đầu chạy về ngay.

Các cô đã sớm tiến vào bình nguyên Tử Phong, giết chết Tử Phong U Linh Lang cấp 52. Cưỡi tọa kỵ chạy một lúc, quả nhiên thấy phía Tử Dực Phi Hồ đã lửa cháy ngút trời, ngọn lửa màu xanh lục kia cách xa cả 1km nhưng vẫn nhìn thấy rõ ràng.

- Thạch Đầu ca chọc phải con boss gì thế này? - Hướng Lâm nhìn thấy bầu trời phía bên đó dường như đều biến thành ngọn lửa màu xanh lục, sợ hãi nói.

- Chắc chắn là đồ tốt rồi! - Cơ Như Nguyệt cười cười, - Nếu không anh ấy sẽ không gọi điện thoại cầu cứu, cô nghĩ tính anh ấy thế nào thử xem!

Chúng nữ khẽ gật đầu, tăng tốc chạy về phía bên kia.

Thạch Trung Ngọc đợi cả nửa ngày, cuối cùng cũng phát hiện bóng dáng của chúng nữ ở cách đó không xa, không kiềm được vui vẻ gọi to:

- Nhanh tới giúp cái nào!

Chúng nữ đến gần mới nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Thạch Trung Ngọc. Cả người từ trên xuống dưới đều ửng đỏ, giống y chang tôm hùm bị nướng chín. Tóc còn hơi xoăn lên, tất nhiên cũng là do bị lửa hun. Vì game rất để tâm đến hình tượng của người chơi, nên đầu tóc, chân mày này nọ đều được hệ thống thiết kế đặc biệt, khiến đầu tóc chân mày đều có thể bị thiêu cháy.

Nhưng hiện tại tóc tai trên đầu Thạch Trung Ngọc đều trở nên xoắn lại cả, e là bị đốt không ít. Mà nhìn dáng vẻ kia của hắn, có vẻ như mỗi bước chạy thì dưới chân đều xuất hiện một vệt sáng xanh, sau đó ngọn lửa màu xanh lục kia lại cháy vọt lên, lúc ấy cơ thể hắn mới vất vả tránh đi. Nếu như tốc độ hơi chậm một chút thì đảm bảo hiện giờ hắn đã biến thành một cái xác chết cháy.

Hướng Lâm huy động pháp trượng, dùng thuật Trị Liệu cho Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cảm thấy cả cơ thể mát lạnh, ngọn lửa thiêu đốt khiến cơ thể khô nóng lập tức giảm nhiệt. Hắn lập tức xoay đầu giơ ngón tay cái với Hướng Lâm, nhưng chân không động tĩnh dưới chân khiến hắn không dám có động tác dư thừa nào khác, chỉ đành hét to một tiếng:

- Hướng Lâm, cho ta thêm cái khiên nữa! Ôi, mông của ta!

Chúng nữ lập tức cười to, vừa nãy Thạch Trung Ngọc chậm mất nửa nhịp, bị ngọn lửa đốt cháy mông, mấy vị trí này không hề có áo giáp che chở.

Hướng Lâm vội tạo thêm khiên Thánh Quang cho Thạch Trung Ngọc. Vừa nhìn thấy một lớp khiên màu vàng bọc cả người mình từ đầu đến chân, Thạch Trung Ngọc lập tức yên tâm, dưới chân dùng lực, xông thẳng về phía Tam Vĩ Hồ.

Tam Vĩ Hồ nhìn thấy Thạch Trung Ngọc xông tới thì không thèm để ý chút nào, tiếp tục bộc phát ba ngọn hỏa diễm khác.

Nhưng lần này Thạch Trung Ngọc xông vào trong hỏa diễm mà không có chút cảm giác bỏng rát nào, ngọn lửa kia hoàn toàn bị ngăn lại bên ngoài lớp khiên. Nhanh chóng xông qua ngọn lửa cháy hừng hực, Thạch Trung Ngọc vung đao Chiến Thần lên, đầu Tam

Vĩ Hồ đã ở ngay trước mắt.

Tam Vĩ Hồ còn đang cảnh giác quan sát xung quanh, nó cũng không cho rằng Thạch Trung Ngọc có năng lực có thể xông vào hỏa diễm của nó, cứ cho rằng hắn sẽ vòng vào từ bên hông. Nhưng khi nó nhìn thấy Thạch Trung Ngọc xuyên thẳng qua hỏa diễm, đao Chiến Thần lóe ra hàn quang đã khiến nó lập tức phát lạnh trong lòng.

Sao có thể? Tam Vĩ Hồ không dám tin mở to hai mắt nhìn, nhưng nghênh đón nó lại chính là lưỡi đao Chiến Thần vô cùng sắc bén kia. Tam Vĩ Hồ theo phản xạ dùng móng vuốt chặn lại, thế là lưỡi đao Chiến Thần sẽ bị móng vuốt của nó ngăn lại như những gì nó nhớ nó từng làm.

Nhưng làm sao có chuyện Thạch Trung Ngọc lãng phí cơ hội tốt như thế.

- Chiến Thần Nhiệt Huyết! - Thạch Trung Ngọc hét to, trên đao Chiến Thần phóng ra ánh kim quang. Mớ xương cốt bền chắc vững chãi bị đao Chiến Thần chém chẳng khác gì cắt đậu phụ. Tam Vĩ Hồ còn chưa kịp cảm nhận được sự đau đớn từ móng vuốt, đao Chiến Lần tỏa ra ánh kim quang lại chém thêm nhát nữa vào đầu nó.

Ba đầu bị chém thành hai đầu.

Tam Vĩ Hồ chưa kịp phản ứng thì lại bị chém chết.

Chúng nữ nhìn thấy Tam Vĩ Hồ đã chết lập tức chạy đến.

- Không tệ, nhưng chúng tôi đến là để Hướng Lâm cho anh thêm cái khiên thôi à? - Cơ Như Nguyệt chọc chọc vào bên hông Thạch Trung Ngọc, chỗ này không có áo giáp bảo vệ.

Mặc dù Thạch Trung NGọc cảm thấy bản thân rất “man” nhưng lại rất sợ nhột. Bị Cơ Như Nguyệt chọt chọt như thế, lập tức giống như quả bóng bị xì hơi, khí thế ban nãy lập tức xẹp xuống.

- Sao có thể chứ? - Thạch Trung Ngọc vội vàng nói - Chuyện này còn không phải do lão công đây không giải quyết được nên gọi các lão bà đến giúp một tay sao!

- Anh cũng có lúc không giải quyết được chuyện của mình nhỉ! - Cơ Như Nguyệt liếc mắt.

- A? Đại thúc, tại sao con hồ ly này không rơi đồ vậy? - Dương Tử lật cơ thể hồ ly lên, nhưng lại không nhìn thấy một món đồ nào.

Thạch Trung Ngọc không thèm quan tâm chút nào.

- À, con hồ ly này chưa có chết đâu! Đợi chút nữa còn phải đại chiến tiếp đấy!

- Chưa chết à? - Hướng Lam nhìn con hồ ly bị chém còn lại hai đầu - Vậy mà còn chưa chết à?

- Đúng vậy, khi nãy anh đã đâm xuyên đầu của nó, nó chết xong lại sống dậy, lại càng mạnh thêm, anh đánh không lại nên mời các lão bà đến giúp đây! - Thạch Trung Ngọc giải thích.

- Thì ra là như thế. - Cơ Như Nguyệt khẽ gật đầu - Nhưng mà nó có thể sống lại mấy lần?

Thạch Trung Ngọc chỉ chỉ vào hai cái đuôi còn lại của hồ ly - Ba lần nữa, Tam Vĩ Hồ có thể phục sinh ba lần, mà sau mỗi lần phục sinh lại càng mạnh hơn so với trước đó. Ban đầu nó chỉ có thể tạo ra mỗi một đợt hỏa diễm nó phải chờ khoảng 2 giây mới phun ra được, nhưng lần này phục sinh, mỗi lần có thể tạo ra tận 3 ngọn hỏa diễm, mà chỉ trong nháy mắt đã có thể tung ra.

Chúng nữ lập tức trợn to hai mắt nhìn, - Vậy cũng quá biến thái rồi. Vậy lát nữa có phải mỗi lần tạo ra năm ngọn hỏa diễm không? - Hướng Lâm cẩn thận hỏi.

- Có thể lắm. - Thach Trung Ngọc sờ sờ mũi, - Cho nên chỉ cần mỗi lần nó phục sinh thì không được do dự xử nó ngay, không được để cho nó có cơ hội trở tay.

- Ừm! - Hướng Lâm gật gù, sau đó vội vàng tạo khiên Thánh Quang cho mọi người. Thời gian duy trì khiên Thánh Quang là 1 phút, thời gian hồi chiêu là 4 giây. Nhưng sau khi ra chiêu, trong vòng 30 giây không thể xuất chiêu khiên Thánh Quang được nữa. Nếu không thì mục sư đã vô địch ngay rồi.

Lý Lan đã sớm tỉnh ngủ, chờ đợi Thạch Trung Ngọc cùng ngũ nữ ở đây, chờ đến khi Tam Vĩ Hồ phục sinh.

Thạch Trung Ngọc thì đang chuẩn bị, chờ đến khi con hồ ly này phục sinh thì sẽ lập tức khai chiến, không ngừng mạnh tay xuất chiêu, xem như không đánh chết được thì cũng đánh choáng. Sau đó từ từ mài chết cái con hồ ly này với chúng nữ. Sau đó đến lần thứ ba phục sinh, mình lại dùng Cuồng Vọng Chi Tâm, trực tiếp chém đứt lìa hồ ly thành hai nửa.

Ý tưởng này khá ổn, nhưng mà, con hồ ly này có thể dễ dàng bị hắn giết chết thế sao? Dù sao cũng là boss mang huyết thống của Cửu Vĩ Hồ.

Chương 928. Tam Vỹ Hồ cường hãn

Một cái đuôi của Tam Vỹ Hồ chậm rãi biến mất một lần nữa, sau đó dần dần giãy dụa đứng lên.

Thạch Trung Ngọc nắm chặt thời cơ, nắm chặt lưỡi đao chiến thần hung hăng bổ xuống đầu của Tam Vỹ Hồ.

Hung quang trong mắt Tam Vỹ Hồ lóe lên, há miệng phun ra một đoàn hỏa diễm lục sắc đánh thẳng về phía Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc vẫn không hề nao núng, trên người hắn còn có Thánh Quang thuẫn của Hướng Lâm, ngọn lửa này tuyệt đối không thể đụng vào người mình được. Thế đao vẫn chém đi không hề suy giảm.

Thánh Quang thuẫn vừa mới tiếp xúc với ngọn lửa lại lập tức bị đốt thủng một lỗ lớn. Thấy tình huống biến hóa lớn như vậy, Thạch Trung Ngọc nhanh chóng thu đao lui về phía sau, quả thật quá khinh địch rồi, ngọn lửa này vậy mà lại phá được Thánh Quang thuẫn, phòng ngự của mình căn bản là chịu không được.

Nhưng mà ngọn lửa kia lại như kiến thực cốt vậy, vẫn cứ đuổi theo sát nút, Thạch Trung Ngọc nhanh chóng lùi lại mười mấy mét, ngọn lửa kia vẫn đuổi theo không ngừng.

Hướng Lâm lại vội vàng tăng thêm một tầng Thánh Quang thuẫn nữa trên người Thạch Trung Ngọc, lần này khó khăn lắm mới ngăn cản được ngọn lửa kia. Chỉ một đoàn hỏa diễm nho nhỏ mà cần phải dùng hai cái Thánh Quang thuẫn mới có thể ngăn cản được!

Không ngờ được Tam Vỹ Hồ hồi sinh lần thứ hai lại lợi hại như vậy, vậy đến lần thứ ba hồi sinh thì còn mạnh thế nào nữa đây?

Thạch Trung Ngọc không kịp suy nghĩ xong, dưới chân lập tức xuất hiện một đoàn năng lượng, lục sắc hỏa diễm đột nhiên bùng nổ. Lập tức Thạch Trung Ngọc có cảm giác như đang bị ném vào

trong lò nung vậy, toàn thân từ trên xuống dưới, xung quanh đều là hỏa diễm. Hắn nhanh chóng thối lui sang bên cạnh. Nhưng là đập vào mắt đều là hỏa diễm, giống như bị giam giữ trong biển lửa vậy, căn bản không có chỗ nào để trốn.

Con hồ ly này vậy mà cùng một lúc có thể đánh ra ba đoàn hỏa diễm.

Thạch Trung Ngọc thấy lượng máu của mình cơ hồ này đây mỗi giây đều giảm đi 30%, hơn nữa lại bị ngọn lửa bao quanh, Hướng Lâm căn bản không nhìn thấy mình, không có tầm nhìn thì không cách nào thi pháp được.

-Chiến Thần hạ phàm!

Ranh giới sống chết như ngàn cân treo sợi tóc, Thạch Trung Ngọc' nổi giận gầm lên một tiếng, một đoàn kim quang từ trên trời giáng xuống, bao bọc quanh người hắn.

Chiến Thần hạ phàm, trong vòng một phút sau khi sử dụng chiếu thức, toàn bộ thuộc tính gia tăng một phần ba, đồng thời miễn dịch hầu hết các pháp thuật tổn thương. Trong tình huống này cũng chỉ có pháp thuật này có thể làm cho Thạch Trung Ngọc sống sót được trong ngọn lửa này mà thôi.

Quả nhiên, hào quang kim sắc chiếu rọi lên Thạch Trung Ngọc như một Chiến Thần chân chính vậy, đồng thời cảm giác nóng rực cũng lập tức biến mất, cả người giống như được bao trùm bởi một tầng cách nhiệt. Đoàn hỏa diễm lục sắc kia đã không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với Thạch Trung Ngọc nữa.

Thạch Trung Ngọc gia tốc, vọt về phía Tam Vỹ Hồ. Thời gian hồi sinh của Tam Vỹ Hồ khoảng 20 giây, trong vòng một phút nhất định phải đánh chết nó liên tiếp hai lần, nếu không thì lần hồi sinh tiếp theo của nó, không có ma miễn thì rất khó có thể thắng được nó.

Các cô gái nhìn thấy Thạch Trung Ngọc bị ba đoàn hỏa diễm cực lớn bao vây lại, lập tức đều lo lắng. Những đoàn hỏa diễm này quá cuồng bạo, cho dù bọn họ đứng cách hơn 10m đều cảm thấy sức nóng của đoàn hỏa diễm lan ra, vậy Thạch Trung Ngọc bị vây ở

giữa tuyệt đối là lành ít dữ nhiều. Hướng Lâm ở bên cạnh cũng vô cùng lo lắng, không có tầm nhìn nên cô không nhìn thấy Thạch Trung Ngọc, căn bản là không thể sử dụng kỹ năng trị liệu. Mà kỹ năng trị liệu trên phạm vi lớn thì cô vẫn chưa học được, một người Mục Sư mục cư như cô trong tình huống này hoàn toàn vô dụng.

Thế nhưng mà ngay một giây sau, một bóng người được kim quang bao bọc từ trong ngọn lửa vọt ra, như một Chiến Thần uy phong lẫm liệt. Lưỡi đao chiến thần tỏng tay lóe ra kim sắc quang diễm, hung hăng vọt về phía Tam Vỹ Hồ.

-Lần đầu tiên ta cảm thấy đại thúc lại đẹp trai như vậy đấy!

Hai mắt Dương Tử tỏa sáng lấp lánh, nói với ánh mắt 'háo sắc'.

-Em nha

Cơ Như Nguyệt dùng ngón tay điểm điểm vào cái đầu nhỏ nhắn của Dương Tử.

-Chị Như Nguyệt, chúng ta không đi hỗ trợ sao?"

Hướng Lam vẫn còn lo lắng nhìn Thạch Trung Ngọc .

-Không có chuyện gì đâu, chị tin tưởng hắn. Bây giờ chúng ta chỉ cần hỗ trợ cho hắn là được rồi, không cần phải động thủ.

Cơ Như Nguyệt cười nói

-Lão gia tử đã nói rồi, bây giờ chính là thời điểm để hắn trưởng thành, địch nhân càng cường đại hắn lại càng phải tự mình giải quyết. Như vậy mới có thể bồi dưỡng được nhuệ khí của hắn.

-Cái gì cơ? Em nghe chẳng hiểu gì.

Hướng Lâm lắc lắc đầu

-Nhưng mà em rất thích bộ dạng bây giờ của Thạch Đầu, hì hì, thật là ngầu mà. Boss tử kim cấp 59 cơ đấy!

-Chúng ta cứ chờ xem đã

Cơ Như Nguyệt gật gật đầu

-Nếu như hắn thật sự không đối phó được thì chúng ta sẽ giúp. Hướng Lâm, em chỉ cần hỗ trợ trị liệu và thêm giáp là được rồi.

-OK, ok

Hướng Lâm khẽ gật đầu, quăng chiêu trị liệu lên người Thạch Trung Ngọc.

Tam Vỹ Hồ nhìn thấy Thạch Trung Ngọc vọt ra, lập tức bị giật mình

-Ngươi cái tên này, vậy mà còn chưa có chết!

-Ngươi còn chưa chết, ta làm sao có thể chết được!

Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, lưỡi đao chiến thần nhanh chóng bổ xuống đầu Tam Vỹ Hồ.

-Đồ khốn kiếp!

Tam Vỹ Hồ há miệng phun ra một đoàn hỏa diễm, vừa nãy nó dùng một chiêu này đã bức lui được Thạch Trung Ngọc, bây giờ nó vẫn muốn tiếp tục dùng lại chiêu cũ. Nhưng là lần này, Tam Vỹ Hồ đã tính toán sai rồi. Thạch Trung Ngọc đang ở trong trạng thái ma miễn, thì làm sao còn phải sợ đoàn hỏa diễm lục sắc này nữa cơ chứ.

Hỏa diễm phun lên người Thạch Trung Ngọc, thật giống như gió nhẹ quét qua tảng đá lớn vậy, căn bản không có bất cứ tác dụng gì. Thạch Trung Ngọc một đao chém xuống làm cho đầu của Tam Vỹ Hồ một lần nữa bị chém đứt đôi.

Lại là một đoàn máu tươi bắn ra, phun lên đầy người Thạch Trung Ngọc. Nhưng dưới sự bảo vệ của kim quang, máu của Tam Vỹ Hồ giống như phun lên một quả cầu thủy tinh bóng loáng vậy, chậm rãi chảy xuống.

Thạch Trung Ngọc nắm thật chặt lưỡi đao chiến thần, đứng bên cạnh xác của Tam Vỹ Hồ, chờ nó hồi sinh lại sẽ ngay lập tức chém thêm một đao nữa.

Một cái đuôi cuối cùng của Tam Vỹ Hồ chậm rãi biến mất. Đồng thời cô thể của nó cũng chầm chậm biến to hơn một chút, nếu như lúc nãy nó lớn bằng tầm một chiếc xe 24 chỗ, thì bây giờ nó lớn như một chiếc xe buýt 54 chỗ ngồi vậy. Phần đầu ban nãy bị hắn chém đứt đôi chậm rãi khép lại, miệng vết thương thật dài cũng chầm chậm biến mất, một lần nữa biến thành dáng vẻ nguyên vẹn xinh đẹp.

Hai mắt của Tam Vỹ Hồ mở ra một lần nữa, nó lạnh lùng nhìn Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc lại không chút do dự vung đao chém xuống. Tam Vỹ Hồ boss hệ pháp sư, đối với cận chiến cơ hồ không có năng lực gì, hơn nữa Thạch Trung Ngọc bây giờ còn có hơn hai mươi giây trạng thái ma miễn, pháp thuật của Tam Vỹ Hồ cũng không thể tạo thành bất luận cái gì ảnh hưởng đối với Thạch Trung Ngọc, lần chiến đấu này, Thạch Trung Ngọc thắng chắc rồi.

Nhưng mà, Tam Vỹ Hồ sao có thể để cho Thạch Trung Ngọc dễ dàng được như ý, bây giờ nó đã là boss tử kim cấp 61 rồi.

Chân trái của Tam Vỹ Hồ đập mạnh xuống mặt đất. Một đoàn hỏa diễm lục sắc cực lớn trực tiếp nổ tung từ trong mặt đất, cùng lúc đó còn kèm theo áp lực mạnh mẽ.

Gió mạnh thư thể gió bão giật cấp mười hai vậy, Thạch Trung Ngọc lập tức không thể đứng thẳng nổi, trực tiếp bị dòng áp lực này đánh bay ra ngoài. Mặc dù là miễn dịch với công kích ma pháp, nhưng mà dòng áp lực lại lại không được tính là công kích ma pháp, cũng không tạo thành tổn thương đối vơi người, cho nên khả năng miễn dịch của Thạch Trung Ngọc hoàn toàn không có hiệu quả trước dòng áp lực này.

-Đáng chết!

Dòng áp lực mạnh mẽ này đánh Thạch Trung Ngọc bay ra xa mười mấy mét, Thạch Trung Ngọc không khỏi mắng to một tiếng.

Chân trái của Tam Vỹ Hồ vẫn hung hăng nện xuống mặt đất điên cuồng, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm xen dòng áp lực liên tục nổ tung xung quanh người Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc cứ giống như một quả bóng vậy, bị dòng áp lực đánh bay

qua bay lại.

Chương 929. Trọng lực thuật

Đáng chết! Thạch Trung Ngọc trong lòng mắng to, nhưng ở bên trong dòng khí áp này, hắn căn bản không có cách nào để ổn định thân thể lại. Dòng khí này chẳng những có lực đẩy mạnh, lại còn tạo ra tổn thương cho người bị nó quật trúng nữa, mặc dù không có gây ra tổn thương lớn như hỏa diễm, nhưng mà cũng chỉ vài giây trôi qua mà lượng máu của Thạch Trung Ngọc đã giảm xuống hơn phân nửa. Nhưng mà có Hướng Lâm tăng máu, nên Thạch Trung Ngọc cũng không chết được.

Bây giờ năng lượng của Hướng Lâm rất đầy đủ, chỉ cần thi triển kĩ năng là có thể ngay lập tức buff được một phần ba cây máu cho Thạch Trung Ngọc, đúng là một Mục Sư siêu cấp, nếu để cho người khác biết được, chỉ sợ Hướng Lâm sẽ bị người khác đoạt mất.

Nhưng nếu cứ dây dưa tiếp tục như vậy mãi, đợi đến lúc thời gian ma miễn của Thạch Trung Ngọc hết cũng chính là lúc phải chết không thể nghi ngờ được.

Cứ bị thổi bay đi bay lại như vậy mãi, trong đầu của Thạch Trung Ngọc vẫn đang suy nghĩ xem có cách nào để đột phá đi ra ngoài hay không, nhưng mà dường như là không có cách nào cả.

Thời gian ma miễn cũng chỉ còn lại mười giây nữa mà thôi!

Dường như Tam Vỹ Hồ cũng biết được kim quan trên người của Thạch Trung Ngọc có thể ngăn cản hỏa diễm, nên móng vuốt càng đập mạnh xuống đất hơn nữa.

-Như Nguyệt! Cho anh một cái trọng lực thuật!"

Thạch Trung Ngọc đột nhiên quay sang lớn tiếng nói với Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt sững sờ, trọng lực thuật là một kỹ năng khống chế của Pháp Sư, có thể làm cho mục tiêu bị gia tăng gấp hai đến

gấp năm lần trọng lực, do đó làm chậm tốc độ của mục tiêu, thậm chí là trực tiếp làm cho mục tiêu bị nằm gục xuống không di chuyển được. Mặc dù bỏ thêm trọng lực thuật, sẽ làm cho Thạch Trung Ngọc không bị dòng áp lực kia thổi bay nữa, nhưng chỉ sợ Thạch Trung Ngọc cũng sẽ không thể nhúc nhích được. Mặc dù trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng mà Cơ Như Nguyệt vẫn không chút do dự huy động pháp trượng, một quả cầu màu đen nhanh chóng bắn về phía Thạch Trung Ngọc.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc ở giữa dòng khí cho nên quả cầu màu đen kia căn bản không đến được chỗ của Thạch Trung Ngọc.

Đáng chết! Thạch Trung Ngọc thầm mắng một tiếng.

Cơ Như Nguyệt nhanh chóng vận dụng thủ thế thi pháp, pháp thuật vừa nãy là cô dùng pháp thuật được niêm phong sẵn trong pháp trượng xuất ra.

Khoảng ba giây, lại một quả cầu màu đen nữa được bắn ra. Thạch Trung Ngọc cố gắng khống chế thân thể trên không trung, nhưng mà quả cầu này vẫn không chạm vào được Thạch Trung Ngọc bay ra ngoài cách hắn một khoảng 3,4 mét.

-Nhân loại, chớ có si tâm vọng tưởng nữa!

Tam Vỹ Hồ nhìn sang phía các cô gái, cười lạnh nói. Bây giờ mối uy hiếp lớn nhất đối với nó chỉ có một mình Thạch Trung Ngọc, chờ nó giải quyết Thạch Trung Ngọc xong, lại đi xử lý đám nữ nhân này .

-Khốn kiếp!

Thạch Trung Ngọc tức giận mắng một tiếng.

Cơ Như Nguyệt không có cách nào khác, chỉ có thể thủ thế thi pháp một lần nữa.

Hướng Lâm xoay người lại đối diện với Tam Vỹ Hồ, vung vẩy pháp trượng trong tay, trong miệng cũng bắt đầu niệm chú.

Lúc quả cầu màu đen của Cơ Như Nguyệt bắn về phía Thạch Trung Ngọc. Hướng Lâm cũng quát nhẹ một tiếng, pháp trượng chỉ

về phía Tam Vỹ Hồ rồi hô

-Trầm mặc chi quang.

Trầm mặc chi quang, lập tức bắn ra một đạo quang mang, người bị bắn trúng trong vòng 1 giây sẽ không thể bắn ra pháp thuật được.

Kỹ năng này là kỹ năng để đánh gãy pháp thuật rất mạnh mẽ, nhưng trong tình huống bình thường, đều rất rườm rà lôi thôi mất thời gian. Bởi vì những con boss pháp sư trên cơ bản đều là thuấn phát, nên trong lúc chiến đấu cũng không có bao nhiêu thời gian để cho ngươi có thể đứng đó niệm chú mất ít nhất là hai giây.

Nhưng mà lúc này Hướng Lâm dùng nó lại vừa vặn đúng lúc. Lúc Cơ Như Nguyệt bắn trọng lực thuật ra, trầm mặc chi quang cũng đúng lúc trúng mục tiêu là Tam Vỹ Hồ.

Tam Vỹ Hồ lập tức bị câm lặng, bàn chân trái cũng không vỗ xuống đất được nữa.

Thạch Trung Ngọc nắm chặt thời cơ, đụng được vào quả cầu do Cơ Như Nguyệt bắn tới.

Thân thể trầm xuống, chỉ cảm dường như cơ thân thể nặng hơn gấp mấy lần vậy, hô hấp đều trở nên khó khăn hơn.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc đã bị Đại Địa Chi Hùng chà đạp lâu như vậy rồi, nên có thể thừa nhận được sức nặng gấp 10 lần trọng lực, đây cùng lắm chỉ là gấp ba lần trọng lực thì đối với hắn vẫn là không ảnh hưởng nhiều lắm.

Kỹ năng ma miễn của Chiến Thần hạ phàm không thể miễn dịch với kĩ năng của đồng đội tung ra, cho nên Thạch Trung Ngọc mới chịu ảnh hưởng của trọng lực thuật, nếu như là kỹ năng này là do đối thủ tung ra, vậy trọng lực thuật này tuyệt đối không có tác dụng nào lên người hắn. Nếu không thì Thạch Trung Ngọc chỉ cần vừa mở trạng thái ma miễn, thì kỹ năng trị liệu của Hướng Lâm cũng không thể có tác dụng được rồi.

Tam Vỹ Hồ chỉ bị câm lặng trong vòng một giây đồng hồ, rất nhanh đã khôi phục lại rồi. Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đang vọt

về phía mình, Tam Vỹ Hồ hừ lạnh một tiếng, chân trái lại đánh xuống mặt đất một lần nữa.

Nhưng mà, dòng áp lực lần này do hỏa diễm nổ tung cũng không gây ra ảnh hưởng quá lớn đến Thạch Trung Ngọc nữa. Chỉ là thân thể hơi lay động một chút rồi lại trực tiếp xông qua hỏa diễm tiếp tục phóng tới phía Tam Vỹ Hồ.

Thời gian ma miễn còn lại ba giây, hắn cách Tam Vỹ Hồ khoảng chừng 10m, với tốc độ này, tuyệt đối kịp.

Tam Vỹ Hồ trong lòng có chút luống cuống, chân trái liên tục dùng sức nện xuống mặt đất, mỗi lần càng thêm dùng sức nện mạnh hơn, mặt đất đã bị Tam Vỹ Hồ đánh ra một cái hố sâu chừng nửa mét rồi. Tuy năng lực cận chiến không có nhiều, nhưng mà thân thể nó lớn như vậy, còn có thực lực của boss cấp 61 cũng không phải là để bày trang trí.

Mặc dù Thạch Trung Ngọc phải thừa nhận sức nặng gấp ba lần trọng lực, nhưng là thân thể vẫn như một ảo ảnh vậy, thẳng tắp nhào về phía Tam Vỹ Hồ.

-Nhân loại đáng ghét!

Tam Vỹ Hồ nổi giận gầm lên một tiếng, không đập chân xuống đất nữa, trực tiếp phun ra một đoàn hỏa diễm từ trong miệng. Nhưng mà ngọn lửa này căn bản không có nhiều ảnh hưởng đối với Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc giống như một con cự long đang ngược dòng vượt thác vật, vọt nhanh trong đoàn hỏa diễm để lại một vệt bóng kéo dài.

Chân phải dùng sức giẫm mạnh, cả người nhảy dựng lê như là Cuồng Long thăng thiên, tay nắm chặt lưỡi đao chiến thần, một đao hung hăng bổ xuống đầu của Tam Vỹ Hồ.

Trên người kim quang lấp lánh, thật giống như một Chiến Thần, cảnh tượng này nếu được chụp ảnh lại, tuyệt đối sẽ làm cho ngàn vạn cô gái đổ rầm rầm. Nhưng mà khán giả bây giờ lại chỉ có năm cô gái mà thôi, nhưng mà nhìn ánh mắt của cả năm cô gái, đã biết chắc chắn đều bị tư thế đẹp trai ngời ngời này của Thạch Trung Ngọc làm cho mê đắm rồi.

Lưỡi đao của hắn không tốn chút sức lực nào đã chém đầu Tam Vỹ Hồ ra thành hai nửa.

Tam Vỹ Hồ lại nặng nề ngã xuống đất một lần nữa, nhưng mà lần này nó cũng không còn cơ hội đứng lên một lần nào nữa.

Vô số trang bị kim tệ rơi ra đầy đất, dưới anh trăng lóe ra đủ loại hào quang.

-Không phụ sự mong đợi của mọi người nha!

Thạch Trung Ngọc thờ phào một cái, sau đó vẻ mặt nhẹ nhõm cười đắc ý nói với mấy cô gái.

-Ừ cứ ở đó mà tự sướng đi!

Cơ Như Nguyệt liếc hắn một cái.

-Đại thúc đẹp trai chết đi được!

Dương Tử nhưng lại cười hì hì nhào vào lòng Thạch Trung Ngọc, thời buổi này thì tiểu nữ sinh cũng đều thích anh hùng cả.

Thạch Trung Ngọc ôm Dương Tử, sau đó cười xấu xa nhìn về phía các cô gái rồi nói

-Các vị 'vợ' đại nhân, thế nào, có phải nên tặng một nụ hôn khen thưởng không nào!

Nói xong, liền chu môi tiến lại gần Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt lườm hắn một cái, muốn nghiêng đầu sang chỗ khác để tránh.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc làm sao có thể để cho cô chạy thoát được cơ chứ, một tay giữ lấy sau đầu Cơ Như Nguyệt, sau đó nhắm ngay đôi môi xinh đẹp ngọt ngào của cô hôn xuống.

Trong các bộ phim hành động của Hollywood, sau khi các anh hùng chiến thắng hết thảy khó khăn, đều cùng với nhân vật nữ chính trao nhau một nụ hôn ngọt ngào mà, đây dường như đã thành quy luật bất thành văn của mấy bộ phim bom tấn rồi.

Nhưng là cũng không có ai không thích như vậy.

Một chút ngọt ngào sau khi chiến đấu khó khăn vất vả, chính là điều dễ làm cho con người cảm thấy hạnh phúc nhất. Nhưng mà nữ chính của Thạch Trung Ngọc lại có tận mấy người lận. Cứ hôn hết người nọ tới người kia, Thạch Trung Ngọc đều cảm thấy có chút không thở nổi rồi, mà cũng đâu phải chỉ có hôn không đâu, ‘đôi bàn tay ngọc ngà’ của ai đó còn không ngừng ‘tìm hiểu khám phá’ khắp nơi, làm cho cô nào cũng lườm hắn một cái.

Chương 930. Dược tề mát lạnh

Những đồ rớt ra do giết tam vĩ hồ quả thật rất phong phú, dù sao thì nếu tính theo bình thường, thì giết tam vĩ hồ này chẳng khác gì là giết bốn boss khác nhau, cấp 55, cấp 57, cấp 59 và cấp 61. Đặc biệt là cấp 61, cũng coi như là cấp cao nhất của cái trò chơi này rồi.

Tổng cộng có hơn một vạn kim tệ, sáu người mà nhặt kim tệ thôi mà cũng đã mỏi hết cả tay rồi, cuối cùng những kim tệ bị rớt trong bụi cỏ đều lười quá không thèm nhặt luôn, dù sao cũng nhiều tiền rồi nên không lãng phí thời gian nữa.

Cấp 55 rớt 5 trang bị bạch ngân, 2 trang bị hoàng kim, một trang bị ám kim.

Cấp 57 rớt 5 trang bị bạch ngân, 1 hoàng kim.

Cấp 59 rớt 7 trang bị bạch ngân, 3 hoàng kim, 2 ám kim.

Cấp 61 rớt 5 trang bị bạch ngân, 3 hoàng kim, 1 ám kim và 1 tiên khí.

Còn có 4 quyển [sách kỹ năng], một ít đồ thượng vàng hạ cám linh tinh. Điểm kinh nghiệm là một mình Thạch Trung Ngọc hưởng, làm hắn trực tiếp vọt tới cấp 48 chỉ cần thêm 55% là đạt cấp 49.

Có thể nói là thu hoạch quá đáng giá với sự nỗ lực lần này rồi.

Trong bị hoàng kim thì các cô gái đều có rất nhiều rồi nên cũng không quan tâm cho lắm.

Trang bị ám kim có một chiếc pháp bào Liệt Diễm Tinh Hỏa hệ hỏa, cho Cơ Như Nguyệt. Gia tăng kháng phép, trị số trí lực, còn kèm theo một cái kỹ năng kháng cự Hỏa Hoàn.

Một cái găng tay Mục Sư cho Hướng Lâm. Một cái dao găm đạo tặc, nhưng mà cũng khá giống với đồ mà Tuyết Sương Yên đang

dùng nên hắn liền giữ lại. Còn có một cái khiên dùng cho kỵ sĩ cũng giữ lại.

Về phần tiên khí, là một cái vòng tay Liệt Hỏa Chi Phẫn, đương nhiên cũng là cho Cơ Như Nguyệt dùng. Làm Cơ Như Nguyệt lập tức vui mừng hớn hở, đây chính là trạng bị tiên khí thứ hai trong số bọn họ sau Hướng Lâm rồi.

Còn [sách kỹ năng], tất cả đều là hệ pháp sư, làm cho Thạch Trung Ngọc phiền muộn không thôi, biết sao được đây, ai bảo tam vĩ hồ là boss hệ pháp sư cơ chứ.

Kháng Cự Hỏa Hoàn, Tiên Hồ Liệt Diễm, Liệt Diễm Bạo Chấn, Liệt Diễm Chi Tức. Đều là những pháp thuật của tam vĩ hồ, nhưng mà Kháng Cự Hỏa Hoàn, lại không thấy tam vĩ hồ dùng, nghe tên thì có vẻ, nếu nó dùng chiêu này có khi Thạch Trung Ngọc cũng không thể giết nổi con tam vĩ hồ này.

Có vẻ như lần này là Cơ Như Nguyệt được lợi nhiều nhất, làm cho cô vui sướng không thôi. Thạch Trung Ngọc thầm suy nghĩ không biết tối nay có nên đòi chút tiền lãi từ Cơ Như Nguyệt hay không đây?

Giết tam vĩ hồ xong, mấy cô gái lại bàn bạc nhau xem có nên đi cày phó bản nữa không. Với tình huống hiện tại, các cô gái muốn đánh phó bản Dung Nham Động Huyệt cấp độ phó chắc là không vấn đề gì.

Thạch Trung Ngọc cũng nhớ lại, mấy ngày nay đã không cùng với các cô ấy đi cày cấp độ rồi, hơn nữa hoàn cảnh ở Dung Nham Động Huyệt, có vẻ như, lại là một lần diễm phúc rồi. Sao lại không động tâm được cơ chứ?

Sáu người cưỡi tọa kỵ chạy về phía Dung Nham Động Huyệt.

Vẫn là cái miệng núi lửa dung nham đang phun trào kia, từ xa nhìn sang, lửa cháy hừng hực giống như là một cái hỏa diệm sơn vậy, chiếu sáng trưng cả bầu trời đêm.

Đã quen đường nên rất nhanh chạy tới cửa động của Dung Nham Động Huyệt, đã khuya như vậy rồi mà thủ vệ vẫn đứng y

nguyên ở cửa ra vào, giữ vững vị trí.

-Chào hộ vệ đại ca!

Thạch Trung Ngọc cười hì hì đi tới.

-Chào dũng sĩ, có chuyện gì không?

Thủ vệ hiển nhiên là không biết Thạch Trung Ngọc, dù sao mấy ngày nay cũng rất nhiều người ra vào nơi này.

-Đã trễ thế như vậy mà vẫn còn phải đứng gác, không biết tiền lương của các ngươi có cao không?

Thạch Trung Ngọc hỏi một câu mà hắn đã tò mò từ lâu rồi.

Thủ vệ rõ ràng hơi sững sờ một chút, sau đó liền méo mặt khổ sở nói

-Tiền lương không cao! Haizzzz!

Trương Lạc này làm thành chủ không được nha, thủ vệ phải đứng gác vất vả thế mà lại không phát tiền lương tử tế sao?

Thủ vệ lại tiếp tục nói

"Dạo gần đây, không biết từ đâu xuất hiện một đám sơn tặc, ba lần bốn lượt giết chết người vận chuyển quân lương, đã ba tháng nay chúng ta không có quân lương rồi!"

Ặc, được rồi, Trương Lạc đại ca, ta trách oan ngươi rồi.

Sau đó thủ vệ hai mắt sáng rực

-Không biết mấy vị dũng sĩ có thể giúp chúng ta đánh chết sơn tặc mang quân lương về được hay không?"

Cứ như vậy liền giao nhiệm vụ sao? Thạch Trung Ngọc ngại ngùng gãi gãi mũi mình, chẳng lẽ là mị lực của ta lớn đến thế sao?

Các cô gái cũng là bó tay rồi, nhân phẩm của Thạch Trung Ngọc thật sự là quá tốt.

-Không biết đám sơn tặc này ở đâu?

Thạch Trung Ngọc vội hỏi.

-Ngay trên Lạc Nguyệt Nhai phía cuối của Tử Phong Bình Nguyên.

Thủ vệ nghe Thạch Trung Ngọc có ý tiếp nhận nhiệm vụ, lập tức vui vẻ nói.

Lạc Nguyệt Nhai? Chính là tòa núi lớn xa xa họ nhìn thấy lúc đi tới Tử Phong Bình Nguyên sao?

-Được rồi, nếu đủ thời gian chúng ta nhất định sẽ đánh chết đám sơn tặc kia, đoạt lại quân lương cho mọi người!

Thạch Trung Ngọc gật đầu đồng ý.

Thủ vệ vô cùng mừng rỡ

-Vậy cám ơn vị các vị dũng sĩ!

Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu, sau đó gọi các cô gái cùng nhau đi vào trong động.

-Anh đúng là vận khí tốt mà!

Cơ Như Nguyệt có chút hâm mộ nói.

-Không biết bao nhiêu người chơi đến nói chuyện với tay thủ vệ này cả buổi cũng không nhận được nhiệm vụ nào!

-Đó là do chúng ta phẩm tốt! Tự nhiên tâm huyết dâng trào lại muốn hỏi chuyện tiền lương của họ như thế nào, kết quả lại thành như vậy rồi!

Thạch Trung Ngọc cười nói

-Hay nói đúng ra là những người kia không thông minh bằng anh chứ sao.

-Thôi anh tém tém lại dùm đi, những người chơi khác cũng bao gồm cả mấy người bọn em trong đó nha!

Bàn tay nhỏ nhắn của Cơ Như Nguyệt đặt lên hông của Thạch Trung Ngọc

-Ý của anh là, bọn em cũng không thông minh bằng anh sao?

-Không dám, không dám!

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng giơ tay đầu hàng.

-Vợ anh thông minh lại xinh đẹp thế này cơ mà!

-Hứ! Còn có em nữa!

Hướng Lam cũng đã đi tới, bàn tay nhỏ bé đặt lên bên eo còn lại của Thạch Trung Ngọc.

Vì sao cái bộ khôi giáp này không phải là toàn thân cơ chứ? Thạch Trung Ngọc đột nhiên lại nhớ tới vấn đề này, nếu che được toàn thân thì thật là tốt. Mình sẽ được bình yên vô sự rồi.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng dẹp bỏ cái suy nghĩ mà tự mình cũng cảm thấy sến súa đi, sau đó nịnh nọt cho các cô ấy đều cười vui vẻ.

Rất nhanh bọn họ đã đi đến truyền tống trận. Đã muộn như vậy rồi nên chắc cũng không có mấy người đến phó bản Dung Nham Động Huyệt nữa, dù sao đoạn đường bọn họ đi cũng không thấy có ai tới cả.

Thạch Trung Ngọc vẫn muốn gặp được một đội ngũ não tàn như lần trước để lại được hung hăng chà đạp một phen đấy.

Lựa chọn cấp độ là mức khó, thân ảnh của sáu người biến mất trong truyền tống trận.

Bầu không khí nóng bức lập tức đập vào mặt, trong lòng Thạch Trung Ngọc lập tức tràn đầy mong đợi. Ánh mắt mong chờ nhìn về phía các cô gái, he he, đợi một lát nữa là có thể được ngắm cơ thể không mặc đồ của các cô ấy rồii.

-À, quên mấy, cho anh cái này nè.

Cơ Như Nguyệt đột nhiên đưa cho Thạch Trung Ngọc một lọ dược tề.

Thạch Trung Ngọc hơi bất ngờ, cầm lấy xem xét.

-Đây là dược tề mát lạnh, sau khi uống xong sẽ làm cho nhiệt độ quanh người giảm xuống khoảng 20 độ, duy trì trong vòng 10 phút."

Mẹ kiếp chứ, đây là dược tề do tên táng tận thiên lương nào chế tạo ra, thiếu đạo đức như vậy, không có lương tâm như vậy, quả thực là nhân thần cộng phẫn mà! ! ! Giờ phút này Thạch Trung Ngọc hận không thể đem cái cái người chế tạo ra loại dược tề này ra để hung hăng chà đạp mười mấy lần, sau đó lại cho mười mấy con thổ khuyển giã nát cái 'cúc hoa' của hắn ra.

Lại không ngờ được, Cơ Như Nguyệt cười đắc ý nói

-Hì hì, đây chính là dược tề em chế tạo ra đấy, như vậy lúc vào phó bản Dung Nham Động Huyệt sẽ không sợ bị nóng nữa!

Được rồi, các vị đại thần, xin hãy quên hết đi những lời nguyền rủa khi nãy, tôi chỉ là vô tình mà thôi.

Thạch Trung Ngọc vẻ mặt cực kỳ bi ai uống lọ dược tề vào.

-Làm gì mà mặt anh bí xị ra thế, có dược tề này còn không tốt sao?

Cơ Như Nguyệt thấy thái độ của hắn là lạ nên mở miệng hỏi.

-Hì hì, đại thúc là đang muốn đứng xem chúng ta cởi trống trơn đi đánh quái đây này!

Dương Tử che miệng cười, vạch trần suy nghĩ trong lòng của Thạch Trung Ngọc.

-Tiểu nha đầu, em không nói lời nào, cũng không có ai nghĩ em câm đâu.

Thạch Trung Ngọc 'hung dữ' nhìn Dương Tử nói.

Chương 931. Dược tễ băng lạnh

-Hu hu, đừng mà đại thúc!

Dương Tử bị Thạch Trung Ngọc ôm lên đặt nằm ngang trên tay. *** cái tay to kia liền vỗ xuống cái mông nhỏ của Dương Tử.

-Ai kêu em vạch trần khuyết điểm của anh.

Trong miệng Thạch Trung Ngọc nói năng "hung tợn", nhưng động tác lại rất nhẹ nhàng, hơn nữa đây căn bản không phải vỗ mà là xoa. Mấy cô gái khác không hề chú ý đến lời kêu cứu của Dương Tử, che miệng cười to sôi nổi.

Dương Tử bị Thạch Trung Ngọc sờ cái mông nhỏ, bên dưới dần dần cũng truyền đến cảm giác. ** ẩm ướt từ từ chảy ra, vốn dĩ là kêu la đùa giỡn lại biến thành cuối đầu khẽ rên.

Thạch Trung Ngọc cũng hưng phấn xoa xoa, tiểu thạch đầu cương cứng ngẩng cao. Một ngày mà không phóng thích tiểu thạch đầu thì đã chịu không nổi rồi. Dù sao ở đây cũng có nhiều con gái, Thạch Trung Ngọc dứt khoát xóa bỏ hết công dụng của nẹp ống chân gì gì đó để tiểu thạch đầu toàn vẹn thả ra ngoài.

Cơ Như Nguyệt nhổ một cái, quay đầu đi, không nhìn hai người họ.

Dương Tử bị Thạch Trung Ngọc nhào nặn thì càng thêm kích thích, giơ cái tay nhỏ ra trực tiếp nắm lấy tiểu thạch đầu, chơi đùa lên xuống.

Thạch Trung Ngọc liền cảm thấy sảng khoái hừ nhẹ một tiếng, sau đó quay sang cười gian tà với các cô gái.

Hướng Lâm lập tức đỏ mặt xấu hổ đứng sang một bên, mặc dù trước đây các cô đã chơi đùa với nhau, nhưng bắt đầu đột ngột như vậy khiến Hướng Lâm có chút xấu hổ.

Hướng Lam và Tuyết Sương Yên cũng không khác gì, có điều suy

cho cùng lá gan vẫn to hơn Hướng Lâm một chút, cười hì hì nhìn hai người họ. Mặc dù Cơ Như Nguyệt đưa lưng về phía hai người, nhưng tai lại đang lắng nghe động tĩnh.

-Anh nói này, chúng ta chơi hết mình đi!

Thạch Trung Ngọc cười đểu nói.

-Đi chết đi!

Cơ Như Nguyên xoay người, liếc mắt khinh bỉ.

-Anh lúc nào cũng chỉ nghĩ đến những thứ xấu xa.

-Đại thúc là lưu manh a.

Dương Tử vừa mới nói một câu, cái mông liền bị Thạch Trung Ngọc véo mạnh, bắp thịt căng cứng kia lập tức đâm mạnh vào một bộ phận nào đó, cảm giác sảng khoái khiến cho cô khẽ rên nũng nịu một tiếng, nhất thời xấu hổ đỏ mặt. Mặc dù Dương Tử lớn gan, nhưng trước mặt nhiều người thế này thật sự có hơi ngại, bàn tay đang nắm tiểu thạch đầu hung hăng bóp một cái.

-Ối! Tiểu nha đầu, em muốn hại chết anh à!

Thạch Trung Ngọc lại hung hãn vỗ mạnh lên cái mông của Dương Tử.

-Đau.

Dương Tử khẽ rên một tiếng, vẻ mặt đầy hờn tủi quay đầu sang.

-Đại thúc là người xấu!

-Còn nói à, suýt chút là bóp hư nó rồi!

Thạch Trung Ngọc lại nhẹ nhàng xoa mấy cái lên mông của Dương Tử.

-Đại thúc xấu xa.

Dương Tử chu cái miệng nhỏ nhắn lên, càu nhàu nói.

Dáng vẻ đáng yêu này lập tức khiến cho Thạch Trung Ngọc không kiềm chế được, trực tiếp cuối đầu hôn vào đôi môi mềm mại đó. Thuần thục đưa lưỡi vào miệng của Dương Tử khuấy đảo bên trong.

Dương Tử sao có thể chống đỡ được sự trêu chọc này, nhất thời bị Thạch Trung Ngọc làm cho lửa dục tăng trào. Chủ động ôm lấy cổ của Thạch Trung Ngọc hôn tới tấp.

Nhìn thấy tình hình này, Cơ Như Nguyệt biết chắc sẽ tiếp tục chơi đùa không có hồi kết, liền vội vàng đi lên kéo hai người ra.

-Được rồi, đi đánh boss trước, đợi lát nữa offline, tùy ý hai người muốn làm gì cũng được.

Thạch Trung Ngọc ai oán nhìn Cơ Như Ngọc, phía dưới bứt rứt khó chịu.

Cơ Như Ngọc hiểu ra suy nghĩ của Thạch Trung Ngọc, liền lấy từ trong túi không gian ra một lọ dược tễ mát lạnh, sau đó chậm rãi đổ lên tiểu thạch đầu.

-Xì!

Thật ra nhiệt độ của dược tễ mát lạnh này xấp xỉ không độ, đổ xuống như thế Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy một cổ khí lạnh từ trên tiểu thạch đầu trong chốc lát đã lan rộng toàn thân. Giống như rơi vào hầm băng vậy.

-Hì hì, như vậy là ổn rồi!

Cơ Như Nguyệt tinh nghịch lè lưỡi, lúc này tiểu thạch đầu bị kích thích lập tức mềm nhũn ra.

Thạch Trung Ngọc chỉ biết cười khổ, làm gì có ai đối phó với chồng như vậy chứ.

-Sau này, ở trong game không cho phép như thế nữa!

Cơ Như Nguyệt khẽ cười nói.

-Sao anh thấy mình ngày càng có khuynh hướng viêm khí quản

rồi?

Thạch Trung Ngọc sờ mũi cười khổ.

-Hừ hừ, nếu không quản anh, cái thứ phía dưới kia loạn lên, quỷ mới biết anh lại đụng đến cô gái nào!

Cơ Như Nguyệt liếc mắt nhìn Thạch Trung Ngọc khinh bỉ.

-Em cũng không muốn có thêm nhiều chị gái hay em gái nữa.

Thạch Trung Ngọc thở dài, nghĩ về cuộc sống bi kịch sau này.

Thạch Trung Ngọc đeo trang bị xong, bất đắc dĩ đi lên phía trước, chuẩn bị dẫn quái.

Các cô gái mặt đầy xấu xa đi phía sau.

-Chị Như Nguyệt, chúng ta làm vậy có phải quá ác rồi không?

Hướng Lam nhỏ tiếng hỏi.

-Hết cách rồi, em cũng không nghĩ đến chuyện anh ấy lại đưa đến cho chúng ta thêm mấy chị em nữa chứ?

Cơ Như Nguyệt thấp giọng nói,

-Nếu không tìm một người quản anh ấy, vậy sau này chúng ta sẽ không chỉ có mười mấy chị em thôi đâu.

-Dạ, em không muốn trái tim của đại thúc sau này phải chia thành nhiều phần đâu.

Dương Tử ở bên cạnh nói.

-Nhưng mà chị Như Nguyệt nè, một chiêu vừa nãy của chị, cũng…

-Hi hi.

Cơ Như Ngọc nghĩ đến dáng vẻ của Thạch Trung Ngọc vừa nãy, không nhịn được mà cười thành tiếng.

-Vốn dĩ chị nghĩ rằng thứ chị cầm là dược tễ mát lạnh, nhưng không ngờ lại lấy nhầm dược tễ băng lạnh.

Mấy người khác vừa nghe liền không nhịn được. Nhiệt độ của dược tễ mát lạnh cũng khá giống với nước lạnh bình thường, nhưng dược tễ băng lạnh là không độ, cảm giác đó…

Thạch Trung Ngọc đã nghe hết toàn bộ lời của các cô gái nói, vẫn tiếp tục nở nụ cười khổ, tai bay vạ gió, tai bay vạ gió a.

Cấp khó và cấp thường của phó bản Dung Nham Động Huyệt cũng không khác biệt bao nhiêu, mặc dù nói boss có lượng máu dầy, nhưng đối với Thạch Trung Ngọc mà nói thì càng đơn giản.

Trận chiến hiện tại đã được chân thực hóa, trực tiếp chém một đao vào đầu boss, không quan tâm máu dầy cỡ nào nó cũng buộc phải chết. Có điều, hệ thống vì để cân bằng lại điểm này, đã nâng độ linh hoạt và lực công kích của boss lên không ít, đối với người chơi bình thường thì đó là một trở ngại lớn, nhưng với Thạch Trung Ngọc lại không chút áp lực.

Tốc độ của những Tiểu Quỷ Liệt Diệm, Mắc Ma, Hỏa Tố kia sao có thể so với Tử Dực Phi Hồ. Tử Dực Phi Hồ chủ yếu có tốc độ công kích nhanh và cao.

Những con Tử Dực Phi Hồ cũng không chạm tới được Thạch Trung Ngọc thì đừng nói đến mấy thứ chậm chạp này.

Có điều, Tiểu Quỷ Liệt Diệm là sinh vật hình người nhưng Mắc Ma và Hỏa Tố kia thì là nguyên tố boss. Trên người không hiện rõ nhược điểm, chỉ có thể tiêu thụ hết các yếu tố trên cơ thể chúng từng chút một mới có thể giết chết chúng.

Nếu như nói nhược điểm của Tiểu Quỷ Liệt Diệm là đầu và tim, vậy nhược điểm của các nguyên tố boss này chính là tâm hạch. Dù sao Thạch Trung Ngọc cũng tạm thời gọi như thế, nói chung cơ sở tạo nên toàn bộ đều nằm giữa cơ thể những con boss này.

Xuyên một đao vào đám Hỏa Diệm và Mắc Ma trực tiếp đâm thủng tâm hạch trong cơ thể, cơ thể của những nguyên tố boss này sẽ dần dần tan vỡ, nhanh chóng chém ra vô số nhát đao, nhưng

tâm hạch đó khá nhỏ, đòi hỏi độ khó để đâm trúng sẽ tương đối cao. Thạch Trung Ngọc cũng bị mấy thứ này đánh trúng mười mấy lần mới tìm được mấu chốt.

Chương 932. Tâm hạch của Salos.

Rất mau sau hắn đã đến địa bàn thuộc tên sứ giả dung nham Salos.

- Hey, Salos, lâu rồi không gặp!

Thạch Trung Ngọc tùy tiện đi về phía Salos.

Salos thì phẫn nộ rít gào một tiếng, bày tỏ sự vui mừng của bản thân. Sau đó hắn ta nhiệt tình dang rộng vòng tay muốn ôm Thạch Trung Ngọc một cái.

- Con mịa nó! Trên người của ngươi toàn là lửa, còn lâu ta mới đám ôm!

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nhảy sang chỗ khác, Chiến Thần Chi Nhận nhắm vào chỗ chính giữa Salos đâm tới. Salos chính là tên của người dung nham to lớn này, nhưng trên người hắn ta có mấy cái áo giáp bằng đá gì đó, có vẻ rất dũng mãnh.

Thạch Trung Ngọc quen tay quen việc đâm ra một đao, thế nhưng hắn không đụng tới bất cứ vật cản nào, trực tiếp xuyên qua thân thể dung nham của Salos.

- A, xin lỗi, ta lỡ tay!

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, nhanh tay rút Chiến Thần Chi Nhận ra. Salos sao có thể khách sáo với Thạch Trung Ngọc, nắm đấm thật lớn vung cao, đập xuống người Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc vừa mới rút Chiến Thần Chi Nhận ra khỏi thân thể Salos, hắn vặn vẹo thân mình muốn né tránh. Nhưng mà nắm đấm của tên này quá lớn, trực tiếp đụng trúng phần lưng Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc lập tức cảm giác được phía sau lưng truyền

đến một trận nóng rát, nắm đấm của tên kia đều mang theo nhiệt độ cao. Nhưng mà, hình như nhiệt độ trong thân thể tên dung nham này hình như không cao lắm thì phải? Thạch Trung Ngọc nghi hoặc, một chút cũng không do dự rút đao đâm lần nữa.

Một đao đâm xuống, thế nhưng vẫn là một mảnh trống rỗng.

Salos nắm lấy cơ hội, lại nện xuống một quyền nữa.

Mịa, vận may không kém thế chứ. Lần này Thạch Trung Ngọc bị Salos nện vào giữa ngực, bị đánh tới lui về sau vài bước, ngực truyền đến từng hồi đau nhức.

Salos nở nụ cười quái dị, tay phải duỗi vào bên trong nham thạch nóng chảy, sau đó hắn ta nắm một đoàn dung nham thạch chọi tới. Thạch Trung Ngọc không dám đỡ. Trước kia không có phương thức chiến đấu, hắn hoàn toàn dám dùng số liệu thuộc tính của mình để đánh bừa, nhưng hiện tại hắn chẳng khác nào dùng thân thể người bình thường, đánh bừa với dung nham? Ăn no rửng mỡ?

*Ăn no rửng mỡ: dư thừa năng lượng nhưng không biết làm gì.

Thạch Trung Ngọc nghiêng người né tránh đoàn nham thạch cực lớn kia, quay đầu nhìn về phía đám nữ nhân hô to:

- Sao các ngươi còn ngồi đó coi kịch nữa! Mau tới hỗ trợ đi chứ!

- Hì hì, chú à, chúng ta chỉ muốn nhìn ngươi một lần nữa bày ra bộ dạng anh tuấn dũng mãnh lúc giết chết Tam Vĩ Hồ thôi mà.

Dương Tử trực tiếp trả lời.

- Đệt, xem ra ta lại phải chiến đấu một mình rồi!

Thạch Trung Ngọc cười khổ một chút. Né tránh nham thạch Salos chọi tới.

- Tâm hạch của cái tên này rốt cuộc nằm ở đâu?

Hai lần đâm vừa rồi của hắn đều đâm trúng trung tâm Salos, nhưng mà đến một chút phản ứng hắn ta cũng không có. Hơn nữa

lúc mình đâm trúng tên kìa thì hắn ta cũng không tỏ vẻ gì, vậy thì tâm hạch tuyệt đối không nằm ở nơi đó.

Thạch Trung Ngọc nắm Chiến Thần Chi Nhận tiếp bay qua, lần này hắn bắt đầu thử từng chỗ trên người Salos. Ngực, vai trái, vai phải, ngực trái, ngực phải. Đầu, hạ thân. Liên tục đâm mấy nơi, vẻ mặt Salos vẫn như cũ. Các nơi còn dư lại chỉ có hai tay hai chân, không lẽ cái tên này giấu tâm hạch trong bốn nơi đó?

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nhớ tới mỗi lần Salos chọi dung nham, đều dùng tay phải. Vậy tâm hạch liệu có nằm bên trong tay phải hay không?

Vào lúc này Salos đúng lúc đánh tới một quyền, nhưng nắm đấm hắn ta dùng đánh ra, lại là dùng tay trái chứ không dùng tay phải nữa. Trong lòng Thạch Trung Ngọc lập tức sáng ngời, Chiến Thần Chi Nhận chém về phía tay phải của hắn ta.

Salos giống như biết Thạch Trung Ngọc muốn làm gì, khẩn trương giấu tay phải ra phía sau, tay trái thì không ngừng vung quyền, muốn đập Thạch Trung Ngọc tới nở hoa luôn. Thạch Trung Ngọc nhìn tình huống này, làm sao có thể lui bước. Hắn vòng qua thân thể Salos, công kích tay phải của hắn ta. Nhưng thân thể Salos lực lưỡng to con hơn nhiều so với Thạch Trung Ngọc, hắn ta cao chừng ba mét, thân thể to giống cái ván cửa. Tuy rằng người ta thường nói thân hình to con thì độ linh hoạt không tốt, nhưng có cái ván cửa lớn như thế chống đỡ Thạch Trung Ngọc cũng bất đắc dĩ.

Không sai, Thạch Trung Ngọc muốn vòng ra phía sau Salos, nhưng hắn ta lại chỉ cần nhẹ nhàng xoay người một cái, làm Thạch Trung Ngọc công kích tay phải của hắn cả.

Cuối cùng Thạch Trung Ngọc dứt khoát dùng một đao chém đứt cánh tay phải Salos. Nếu không chém được bằng tay của ngươi, vậy thì ta chém nguyên cánh tay của ngươi luôn. Tâm hạch không dính liền với thân thể, đoán chừng ngươi cũng không xong đi.

Chỉ số thông minh Salos rõ ràng không nhiều, căn bản không phòng bị một đao này của Thạch Trung Ngọc, ngược lại hắn ta vẫn tham công tiếp tục dùng nắm tay trái đập về phía Thạch Trung

Ngọc.

Tuy dung nham chuyển động, dù bị chém thì rất mau sẽ khép lại. Nhưng dung nham trước sau vẫn không phải nước, chúng có độ sền sệt nhất định. Bề mặt Chiến Thần Chi Nhận không to bằng cánh tay của Salos, nhưng Thạch Trung Ngọc dùng kỹ xảo, sau khi Chiến Thần Chi Nhận chém trúng cánh tay phải, hắn liền xoay thân mình.

Làm những cái dung nham trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào liên kết lại. Vì thế toàn bộ cánh tay phải của Salos liền như thế bị một đao Thạch Trung Ngọc chém rớt.

Salos lập tức thảm thiết gào rống một tiếng, tay trái duỗi xuống chỗ cánh tay phải bị chặt dứt, muốn cầm nó lên. Nhưng Thạch Trung Ngọc sao có thể để hắn ta như mong mong muốn, hắn trực tiếp một dùng chân đá cánh tay phải kia ra xa. Trong thân thể Salos đã không còn tâm hạch, dung nham tao thành thân thể hắn ta không thể tiếp tục cố định nữa. Dung nham trên thân thể Salos không có tâm hạch cố định, chậm rãi chảy xuống.

Thân thể Salos đột ngột biến thành một bãi dung nham vươn vãi khắp nơi, những chiếc áo giáp bằng đá thì trực tiếp nện trên mặt đất.

- Nhóc con chỉ có như thế, còn dám đấu với ta!

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng cười cười, nhìn Salos tuôn ra vài món đồ vật, hắn trực tiếp nhặt lên.

Trong đám đồ vật chỉ có vài món bạch ngân và một món hoàng kim mà thôi, Thạch Trung Ngọc cũng chướng mắt, đám nữ nhân thì không cần phải nói tới rồi. Thạch Trung Ngọc lười thu mấy thứ này về tránh chiếm không gian, nên trên mặt đất.

Quá xa xỉ, nếu người chơi khác biết Thạch Trung Ngọc như vậy, khẳng định mắng to đồ phá của! Hiện tại trang bị người chơi, bạch ngân xem như là trang bị thiết yếu, có thể có một kiện hoàng kim cũng ghê gớm lắm rồi. Càng đừng nói cả đám nữ nhân mặc một thân hoàng kim, còn chỉ cần Ám Kim nữa chứ. Đó gần như chỉ có hội trưởng hiệp hội mới có thể mặc thôi đó!

Còn những người chơi khác, có thể xuất hiện một kiện trang bị hoàng kim đều vui sướng không dứt. Càng đừng nói giống Thạch Trung Ngọc, ghét bỏ chiếm không gian vứt luôn xuống mặt đất.

Cơ Như Nguyệt oán trách trắng mắt liếc Thạch Trung Ngọc một cái, rồi khom người nhặt trang bị dưới đất lên.

- Tuy rằng mọi người không cần, anh cũng không thể lãng phí chứ! Một kiện trang bị thôi, cũng đủ anh hút thuốc mấy chục tháng đấy!

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, hắn trước sau như một, nghĩ rằng đồ vật chính mình và bạn bè đều dùng không được thì đều trở thành rác rưởi, nên ném đi. Dù sao chúng không có giá trị để lợi dụng.

Đến nỗi Cơ Như Nguyệt nói hữu dụng thì xem như hữu dụng đi, nhưng chính mình có thể coi là siêu cấp đại phú ông, hà tất để ý mấy ngàn vạn đồng tiền này. Đối với khái niệm giá trị trang bị, Thạch Trung Ngọc dù sao cũng chẳng hiểu nhiều. Với hắn dùng được chính là trang bị, không dùng được chính là rác rưởi, có thể vứt.

Nếu những người chơi biết được điều này, chỉ sợ cả ngày sẽ chạy theo Thạch Trung Ngọc, kêu la:

- Cao thủ, có rác để ta nhặt không??!!!

Chương 933. Liệt Diễm Hoả nguyên tố

Phó bản cấp độ khó sẽ có nhiều hơn một Boss so với phó bản bình thường. Có thể đây là thiết lập của trò chơi.

Trên đường đi đến chỗ Loma Sardin, có một ngọn lửa thật to lẳng lặng đứng trong hồ dung nham.

- Liệt Diễm Hoả nguyên tố, Marlowe, cấp 57, Boss ngân bạch, HP 200%. Marlowe được ngưng tụ từ dung nham và trở thành nguyên tố lửa cường đại, so với Salos thì càng thêm mạnh mẽ và không kém phần hung dữ, đề nghị anh xử sự cẩn thận.

Lại thêm một cái nguyên tố thể, Thạch Trung Ngọc nhìn đoàn lửa trước mắt, có chút đau trứng. Hiện tại chỉ sợ Thạch Trung Ngọc cảm thấy loại quái vật khó đối phó nhất chính là nguyên tố thể, chúng chỉ có nhược điểm là tâm hạch, hơn nữa tâm hạch còn có thể di động. Quỷ mới biết con Boss cao hơn 4 thước này giấu cái tâm hạch lớn hơn quả nhãn một chút ở đâu đấy!

- Loài người thấp hèn, ta muốn xé ngươi thành từng mảnh nhỏ!

Liệt Diễm Hoả nguyên tố Marlowe vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc liền rống giận liên hồi, sự thù hận to lớn nhanh chóng bao vây xung quanh người hắn.

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới nhớ tới hình như chính mình có cái danh hiệu "Kẻ thu hoạch", có thể làm sự thụ hận tăng gấp đôi. Hơn nữa hắn chủ động bước vào phạm vi cảnh giới của Marlowe, chỉ sợ lúc này coi như có một tên kỵ sĩ thực lực cường đại đứng ở chỗ này giễu cợt Marlowe, có lẽ con Boss này cũng không thèm để ý tới.

- Lần này các em cũng tính để một mình anh đấu nữa hả?

Thạch Trung Ngọc mang vẻ mặt đau khổ quay đầu hỏi thăm.

- Được rồi, lần này không làm khó anh!

Cơ Như Nguyệt nhanh chóng nói, vừa rồi luôn để một mình Thạch Trung Ngọc đi trước diệt Boss, thật ra các nàng hơi ngượng ngùng. Dựa theo tình huống xem xét, Thạch Trung Ngọc hoàn toàn có thể một người đơn độc vượt qua phó bản, hơn nữa ít nhất là phó bản cấp độ khó.

- Các chị em, chuẩn bị chiến đấu!

Cơ Như Nguyệt khẽ kêu một tiếng.

Đám nữ nhân khác lập tức thu lại biểu cảm trên mặt, đằng đằng sát khí chạy về phía Marlowe.

Hướng Lam là Ma Kiếm Sĩ nên ở trong tình huống bình thường, lúc đám nữ nhân tổ đội cô sẽ đảm đương nhân vật MT. Hướng Lâm đứng ở giữa đội ngũ, một cái [Thánh Quang Thuẫn] liền bao bọc lên trên người Hướng Lam. Mục Sư cũng ở giữa đội ngũ, chẳng những có thể dùng tốc độ mau thêm HP cho đồng đội, hơn nữa được đồng đội bảo vệ, giảm bớt nguy cơ đoàn diệt.

Tuy rằng đây chỉ là một cái phó bản, sẽ không có người ngoài tiến vào. Nhưng đám nữ nhân tập thành thói quen rồi.

Bên cạnh Hướng Lâm chính là Cơ Như Nguyệt và Dương Tử, hai người này đều là pháp sư, đứng bên người Hướng Lâm là chính xác. Tuyết Sương Yên sớm đã che giấu thân hình, chậm rãi vòng ra phía sau Marlowe. Tuy rằng công kích hệ vật lý chỉ cần không đánh trúng tâm hạch, vậy sẽ không tạo thành bất cứ điểm thương tổn nào đối với Marlowe, nhưng mà Tuyết Sương Yên sẽ không từ bỏ chuyện nên làm của một tên Đạo Tặc.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy động tác của đám nữ nhân, trong lòng thầm than mới mấy ngày không thấy, sự phối hợp của các cô ấy càng ăn ý hơn rồi. Có điều trong đội ngũ vừa thấy liền biết thiếu một cái nhân vật quan trọng, MT. Tuy rằng Hướng Lam có thể đảm đương nhân vật MT, nhưng Ma Kiếm Sĩ trước sau chỉ là một chức nghiệp nửa ma pháp nửa vật lý, sớm đã định chỉ có thể là một mạnh mẽ DPS, nhưng mà giữa đám nữ nhân Thương Lam cũng đã bước lên con đường lực lượng.

Rất mau đám nữ nhân liền tiến tới sát bên Marlowe. Tuy hiện tại Marlowe chủ yếu đặt sự hận thù lên người Thạch Trung Ngọc. Nhưng chuyện này không có nghĩa là Marlowe sẽ không công kích những người khác.

Nhìn thấy đám nữ nhân chạy tới, Marlowe lạnh lùng cười một tiếng, ngọn lửa trên người lập tức sôi trào lên, thân hình bạn đầu chỉ cao khoảng bốn mét, trong nháy mắt dâng cao tận năm mét. Quả thực chính là một tên siêu cấp người khổng lồ, mọi người đang đứng bên cạnh hắn ta thật giống như một đứa trẻ vừa phát triển, nhỏ bé và ngờ nghệch.

- Tiên Hồ Liệt Diễm!

Cơ Như Nguyệt dẫn đầu sử dụng kỹ năng vừa học từ Tam Vĩ Hồ, một đoàn lửa màu xanh biếc đột nhiên nổ tung. Thân hình khổng lồ của Marlowe tức thì bị lựa vây quanh, nhưng bên trong ngọn lửa lại là truyền đến tiếng Marlowe cười to.

- Lũ người tầm thường thấp kém, ngu dốt! Không biết lửa chẳng những không có hiệu quả với Marlowe đại nhân ta, ngược lại còn tăng cường lực lượng của ta sao?

Mặt Cơ Như Nguyệt lập tức biến sắc, cô quên mất. Phó bản bình thường không có Boss giống Marlowe, hơn nữa Loma Sardin vừa rồi dùng hệ pháp thuật tạo ra mồi lửa nên tỉ lệ chống cự cao hơn một chút thôi. Không ngờ tới Marlowe này biến thái như vậy, chẳng những công kích không có hiệu quả, còn gia tăng lực lượng của hắn ta nữa chứ!

- Quái thuộc nguyên tố thể đều biến thái như vậy hả?

Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi, buồn bực nói.

- Quen thì được rồi, quái vật trong trò chơi không thể mãi không thay đổi được!

Cơ Như Nguyệt lại là cười nói:

- Như vậy mới có thể gia tăng sự thú vị trò chơi nha!

Tại sao ta cảm thấy ở trong trò chơi sẽ bị ngược đãi vậy? Thạch

Trung Ngọc ác ý đoán. Những người chơi bình thường nếu tới xoát phó bản Huyệt Động Dung Nham này, con Boss Marlowe đảm bảo để họ ăn đủ! Công kích vật lý vốn dĩ không tạo thành điểm thương tổn lớn, Chiến Sĩ, Đạo Tặc, Cung Thủ gì đó trên cơ bản đều là đồ bỏ. Sau đó pháp thuật hệ lửa sẽ gia tăng lực lượng của hắn ta, cũng chẳng khác gì phế vật, dư lại chỉ còn các hệ pháp sư khác. Nhưng mà hình như phần lớn người chơi Pháp Sư đều sử dụng pháp thuật hệ hoả, chiếm tổng ⅓.

Riêng cái tên Marlowe này cũng đủ làm người chơi bị diệt cả đoàn, càng đừng nói về sau sẽ xuất hiện thêm những tên biến thái khác nữa.

Công ty Game thật sự tạo nên một sự thú vị không kém phần ác ý.

Cơ Như Nguyệt dừng công kích, rốt cuộc phương thức công kích của cô gần như đều là pháp thuật hệ lửa, hiện tại không có hiệu quả trên người Marlowe. Nhưng Dương Tử chính là một pháp sư bình thường, các hệ pháp thuật đều học qua, pháp thuật hệ lửa vô dụng với Marlowe, cô ấy liền dùng hệ băng. Chẳng phải băng và lửa tương khắc với nhau sau.

Vì thế Marlowe nhìn chằm chằm mục tiêu số một - Dương Tử, toàn thân bị gió lạnh thổi vù vù, cảm giác băng trùy công kích thật sự làm hắn ta khó chịu. Dù sao Marlowe cũng là nguyên tố lửa, quen với nhiệt độ cực nóng. Còn cái con nhỏ kia thế nhưng sử dụng pháp thuật hệ băng công kích, làm sao hắn ta có thể không nổi giận kia chứ!

Hướng Lam thì toàn lực kiềm chế Marlowe, Trảm Lôi Kiếm trong tay từng đợt hung hăng chém vào trên người hắn ta. Bởi vì Trảm Lôi Kiếm của cô có kèm theo công kích pháp thuật, có thể tạo thành điểm thương tổn mạnh hơn với Marlowe, thu được không ít thù hận, làm hắn ta luôn tập trung công kích cô.

Hướng Lam vẫn linh hoạt nhảy nhót, làm Marlowe rống giận liên tục, nhưng hắn ta không có cách nào. Dáng người cao lớn đã định là công kích chắc chắn không linh hoạt, hắn ta chỉ có thể dựa vào nắm đấm lửa để công kích, nhưng đều bị Hướng Lam nhẹ nhàng tránh khỏi.

- Sao anh không đi? Chẳng lẽ anh tính đứng đây nhìn các cô ấy đánh Boss?

Cơ Như Nguyệt nói với Thạch Trung Ngọc đang mang vẻ mặt nhẹ nhàng đứng nhìn.

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc.

- Anh đang nhìn tên Marlowe giấu tâm hạch ở chỗ nào, sau đó ra tay, trực tiếp trong nháy mắt hạ gục hắn, không phải càng tốt hơn sao.

Em nghi ngờ anh có cách thức chiến đấu tiêu cực nha!

Cơ Như Nguyệt lại xấu xa nở nụ cười.

- Hiện tại em là bà chủ của phòng làm việc, em có quyền trừ tiền nha.

Thạch Trung Ngọc thì bĩu môi, bà chủ phòng làm việc? Không phải bị hắn xxoo ư, ngẫm nghĩ thì bề ngoài Cơ Như Nguyệt cao quý bình tĩnh, ở trên giường ngược lại dâm đãng tình cảm dạt dào. Thạch Trung Ngọc lập tức có điểm nhịn không được, hạ bộ khôi giáp này thật sự quá nhỏ, có nên kêu Tương Viên rèn to thêm cho mình một chút không?

Chương 934. Hoả diễm ngập trời.

Tuyết Sương Yên vẫn luôn ẩn thân phía sau Marlowe, giống như có cùng ý nghĩ với Thạch Trung Ngọc. Nhưng mà Đạo Tặc theo đuổi vĩnh viễn là dùng sự tiêu hao năng lượng nhỏ nhất, tạo thành điểm thương tổn lớn nhất cho địch nhân, một kích phải giết chết địch nhân là mục tiêu cực hạn Đạo Tặc theo đuổi.

Có điều loại sinh vật nguyên tố thể này, xác thật mang đến sự buồn rầu rất lớn cho Tuyết Sương Yên. Nếu hắn ta giống những con Boss bình thường, cô có thể để những người khác kéo chân hắn ta một hồi, chính mình vọt qua cắt đứt yết hầu hắn ta thì tốt rồi. Rốt cuộc cổ chính là vị trí máu lưu thông quan trọng nhất, đó cũng là vị trí trí mạng lộ ra ngoài. Chưa từng có ai bị cắt đứt cổ mà còn có thể sống hết.

Có thể nói sau khi hình thức chiến đấu được trở nên chân thật, được tiện nghi lớn nhất, chỉ sợ có mình Đạo Tặc.

Nếu phản ứng không nhanh, cảm giác không nhạy bén, rất dễ dàng bị Đạo Tặc một đao cắt đứt yết hầu, cướp đoạt tính mạng. Nhưng loại chức nghiệp Chiến Sĩ vẫn rất tốt, cổ áo khôi giáp thường sẽ thẳng đứng, có thể ở một mức độ nhất định bảo vệ cổ. Những tên Pháp Sư thì có lá chắn phòng ngự gì đó, có thể ngăn cản phần lớn điểm thương tổn.

Thanh HP của Marlowe rất mau đã bị đánh rớt 80%, trên cơ bản đều là công lao của Hướng Lam và Dương Tử cống hiến lực sát thương. Nhưng điều này cũng làm Marlowe vô cùng phẫn nộ, vốn dĩ tính tình đã nóng nảy, thế nhưng hắn ta còn bị mấy tên người phàm nhỏ bé này nhiều lần xâm phạm thân thể cao quý, quả thật là không thể tha thứ!

Trên người Marlowe đột nhiên xuất hiện một đoàn lửa nóng bỏng, bao quanh thân thể hắn. Hướng Lam vừa mới một tới gần, lượng máu lập tức ào ào rớt xuống. Hướng Lâm vội vàng dùng

pháp trượng phong ấn lại, sử dụng [Trị Liệu Thuật] lên trên người Hướng Lam.

Trong tình huống bình thường, pháp trượng có thể lưu trữ từ ba đến bốn cái kỹ năng. Đám kỹ năng này chính là sở trường của chức nghiệp pháp hệ, cũng là các kỹ năng thiết yếu nhất.

Pháp trượng của Hướng Lâm có lưu giữ [Trị Liệu Thuật], [Thiểm Quang Thuật], [Thánh Viêm Thuật]. Một cái trị liệu, một cái phụ trợ, một cái công kích. Mà Cơ Như Nguyệt không hỏi thì tự Thạch Trung Ngọc cũng biết, đây đảm bảo là ba cái kỹ năng có công kích mạnh nhất. Rõ ràng Cơ Như Nguyệt chính là cá nhân có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng mà.

Thạch Trung Ngọc xấu xa nở nụ cười, ánh mắt thì không ngừng di chuyển trên người Marlowe. Cái tên Marlowe này vẫn không có lộ ra sơ hở lớn gì, hắn cũng chưa nhìn ra tâm hạch hắn ta giấu ở đâu. Đúng là đáng ghét.

- Khà khà, lũ người phàm đáng giận, nhận lấy sự tức giận của Marlowe đại nhân ta đi!

Marlowe đột nhiên điên cuồng kêu lên.

Rõ ràng chính là nói cho người ta biết, bảo cẩn thận một chút, ông đây sắp sửa phóng ra đại chiêu.

Bình thường rơi vào tình huống này, Boss sẽ căn cứ theo thiết lập hệ thống hô lên một ít lời thoại, sau đó để người chơi tự tiến hành phán đoán.

- Sôi trào đi, Dung Nham Đích Hoả Diễm!

Marlowe vừa nhấc đôi tay lên, cái hồ dung nham phía sau lưng hắn ta đột nhiên xuất hiện mấy cột dung nham cao ngàn trượng, trực tiếp làm toàn bộ hang động ánh lên màu đỏ bừng. Vốn dĩ hào quang dưới hồ dung nham đã chiếu đỏ cả hang, nhưng lần này hang động hoàn toàn biến thành màu đỏ rực. Đồng thời, những cột dung nham đó thế nhưng hình thành nguyên một đám đầu rắn.

Những cột dung nham giống đầu rắn y như đúc, đột ngột há to miệng, đám đạn pháo hình rồng lửa bắn về phía bọn nữ nhân.

Đậu moá, cái kỹ năng này so với Vạn Kiếm Quyết của ta còn vô sỉ hơn đấy! Thạch Trung Ngọc nhìn hoa lửa ngập trời và những quả cầu lửa kia, tức thì hết chỗ nói rồi, tại sao có cái kỹ năng vô sỉ như thế chứ! Nhìn tình huống này, dù có tiểu đội 100 người thì cả đoàn đều bị diệt sạch hết.

Nhưng mà tình huống này, trốn chỗ nào? Hình như Chiến Thần Hạ Phàm của mình vẫn còn đang trong thời kỳ làm lạnh thì phải…

Hướng Lâm không ngừng ấn quyết trong tay, một đám chú ngữ văn tự trúc trắc huyền ảo thoát ra khỏi cánh môi cô. Lúc cầu lửa tiến tới gần, Hướng Lâm rốt cuộc niệm xong chú ngữ. Một tiếng quát nhẹ vang lên, từng đoàn kim quang lớn tức thì bay lên trên thân của mọi người nơi đây.

Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy thân thể mình ấm áp, sau đó nhắc nhở của hệ thống xuất hiện.

- Đồng đội Hinh Vũ Chi Lâm sử dụng ma pháp [Phòng Ngự Thuẫn] . Thời gian kéo dài nửa phút, hấp thu số lượng lớn điểm thương tổn từ ma pháp, nhưng không thể hấp thu điểm thương tổn do vật lý gây ra.

Ôi mịa, đây không phải là chính là miễn dịch sao, hơn nữa, cái hiệu quả này hình như còn là quần thể miễn dịch nữa?

Đám lửa gần như che trời lấp đất, trông như một con sóng lớn trực tiếp chụp đánh xuống. Nhưng mà trên người Thạch Trung Ngọc có kim quang bảo vệ, ngọn lửa kia căn bản không thể tạo thành bất luận sự điểm thương tổn nào cho hắn. Hắn giống như một khối đá ngầm đứng giữa dòng nước xiết, ngọn lửa kia tạo thành sóng lớn, trực tiếp chia thành hai nửa rồi trôi đi.

Rất mau những quả cầu lửa đã tan biến, Thạch Trung Ngọc nhìn nhìn bốn phía, đám nữ nhân đều bình an vô sự.

Một kích cường đại như thế của Marlowe không thể giết chết một ai, thậm chí chỉ tạo thành một chút điểm thương tổn. Quả nhiên, trong đội ngũ có cái Mục Sư chính là không giống nha. Đồng đội hoàn toàn không cần lo lắng hậu quả, chỉ cần điên cuồng chiến đấu là được.

Chỉ có điều giai đoạn trước Mục Sư luyện cấp không ổn lắm, rất nhiều người chơi đều xóa acc. Đoán chừng sau này Mục Sư sẽ càng ngày càng bỏng tay đây.

Không có cách nào, kỹ năng của Mục Sư ở Tân Thủ Thôn, trừ bỏ một cái [Trị Liệu Thuật] nhỏ nhoi, chính là một cái [Căn Nguyên Đả Kích]. Cái [Căn Nguyên Đả Kích] này, cũng là lấy vũ khí trong tay dùng sức công kích mục tiêu, tạo thành điểm thương tổn nhất định. Nhưng một cái Mục Sư dùng pháp trượng đi luyện cấp, vậy còn không bằng chơi cái Chiến Sĩ trực tiếp dùng đao đi chém quái còn tốt hơn.

Chỉ có điều, trong đám Mục Sư cũng có người trâu bò. Vào lúc Top 8 thăng cấp thành Top 4 có một cái Mục Sư bị đào thải, dường như chính là trong lúc thi đấu ở Top 32 thăng cấp thành Top 16. Mục Sư nọ dùng pháp trượng cấp gõ chết một tên Chiến Sĩ đang sống sờ sờ. Đoán chừng đấy [Căn Nguyên Đả Kích] đã được thăng cấp không biết bao nhiêu lần. Nếu không, một cái tên Chiến Sĩ am hiểu cận chiến còn đánh không lại Mục Sư chắc? Nếu thật vậy thì đó chính là chê cười rồi.

Thạch Trung Ngọc không biết cực hạn của kỹ năng tới đâu, Cuồng Long Thăng Thiên của chính hắn cũng chỉ mới cấp 4, cấp bậc của những cái kỹ năng đó càng cao, điểm thương tổn liền càng lợi hại. Cũng không biết có cái lối tắt gì có thể thăng cấp kỹ năng nhanh chút không nhỉ?

Thạch Trung Ngọc ở chỗ này suy nghĩ linh tinh, đám nữ nhân thì lần nữa phát động công kích với Marlowe.

Trên người Marlowe không có sơ hở rõ ràng, căn bản không cách nào biết được tâm hạch nằm chỗ nào. Dù sao Thạch Trung Ngọc có thể chắc chắn, tuyệt đối không có ở ngay vị trí trung tâm. Tới cấp bậc Boss, tâm hạch có thể di chuyển, không có con Boss nào sẽ đặt tâm hạch ở nơi rõ ràng như thế. Giống như Salos, ai mà ngờ được hắn ta đặt tâm hạch trong tay phải. Nếu không phải Thạch Trung Ngọc cẩn thận, thật đúng là tìm không ra.

Rốt cuộc cái tên Marlowe giấu tâm hạch ở chỗ nào?

Bộ dáng Marlowe chính là cái hình thể to lớn hỏa nguyên tố, trên

người cũng có mặc áo giáp nham thạch, trên đầu còn có cái vòng đá, làm hắn ta trông như một vị vua.

Nhưng mà, cái vòng đá kia cũng quá lớn rồi nhỉ? Nó giống như một cái mũ giáp che khuất đầu hơn phân nửa đầu hắn ta.

Hử? Chẳng lẽ là...? Thạch Trung Ngọc nghi hoặc nhìn cái đầu thật lớn của Marlowe.

- Nhóc con, bắn mấy cây băng chuỳ về phía đầu tên kia đi.

Thạch Trung Ngọc nói với Dương Tử đang ngâm xướng chú ngữ.

Dương Tử sửng sốt rồi nhanh chóng gật gật đầu, nhưng bởi vì đang ngâm xướng nên cô cũng không nói gì. Pháp trượng trong tay múa may, rất nhanh liền có ba cây băng trùy liền xuất hiện người trước, cô nhẹ nhàng đẩy, chúng ngay lập tức bắn về phía đầu Marlowe.

Chương 935. Đầu óc có vấn đề

Nhũ băng tỏa ra hàn khí dưới ánh lửa giống như được tạo thành từ ngọn lửa, đỏ rực.

Marlowe nhìn thấy nhũ băng kia đột nhiên bắn thẳng về đầu mình, lúng túng vội bỏ qua cơ hội tấn công Hướng Lam, cánh tay to lớn dùng sức quét về phía nhũ băng kia. Vừa nãy vẫn luôn đuổi đánh Hướng Lam tới cùng, không quá để ý đến sự công kích từ Dương Tử. Bây giờ lại có phản ứng hoảng hốt như thế, rõ ràng đầu có vấn đề.

- Đầu có vấn đề? - Cơ Như Nguyệt cũng nhận ra.

Thạch Trung Ngọc nghiêm túc gật đầu, nhưng điều này lại khiến hắn khó chịu. Hít một hơi thật sâu, sau đó khẽ gầm một tiếng, nắm chặt đao Chiến Thần, phóng bước chạy nhanh về phía Marlowe.

Marlowe nhìn thấy Thạch Trung Ngọc chạy đến, không thèm quan tâm, dù sao hiện giờ giá trị cừu hận của Thạch Trung Ngọc không lớn như Hướng Lam. Thạch Trung Ngọc nhìn thấy Marlowe không quan tâm đến mình, trong lòng lập tức mừng rỡ. Chạy đến khoảng cảnh thích hợp, chân giẫm mạnh, toàn bộ cơ thể như đại bàng giương cánh nhảy lên thật cao.

- Lực Phách Hoa Sơn! - Hiện giờ Thạch Trung Ngọc đã nhảy lên cao hơn nhiều so với chiều cao của Marlowe, đao chiến thần như có sức lực của vạn quân, chém xuống về phía đầu Marlowe.

Thấy Thạch Trung Ngọc tấn công, Marlowe lập tức hoảng hốt.

- Loài người đê tiện!

Hắn nổi giận gào lên, một tay che đầu, một tay đánh mạnh về phía Thạch Trung Ngọc. Tư thế kia giống như muốn đánh bay Thạch Trung Ngọc như đánh bay một con ruồi.

Nhưng Thạch Trung Ngọc sao có thể để hắn toại nguyện. Đao

Chiến Thần hung hăng chém vào bàn tay Marlowe. Nhưng bởi vì đang ở thể nguyên tố, lần này cũng không hề gây ra bao nhiêu thương tổn, cùng lúc đó đao Chiến Thần cũng trực tiếp chém mất nửa bàn tay.

Nhưng, thể nguyên tố này hình như càng chú trọng cơ thể thì thương tổn vật lý càng lớn. Cũng chẳng biết bọn gia hỏa này nghĩ thế nào, còn Thạch Trung Ngọc thì sẽ hông do dự, trực tiếp giẫm lên bàn tay kia mượn lực, nhanh chóng nhảy khỏi bàn tay to lớn kia, phóng lên cao về phía khoảng không trên đầu Marlowe.

- Vẫn Tinh Nhất Kích! - Cơ thể Thạch Trung Ngọc khựng lại, sau đó với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, cả người hóa thành sao băng giáng xuống. Marlowe căn bản không kịp trở tay cản lại, chỉ có thể dùng một tay đỡ trên đầu, phòng ngừa Thạch Trung Ngọc công kích hắn.

Nhưng Thạch Trung Ngọc rõ ràng nhắm vào đầu hắn, bàn tay khổng lồ kia trực tiếp bị đao Chiến Thần bổ trúng, sau đó là đến thạch hoàn bằng đá bao quanh đầu kia.

Dùng toàn bộ sức lực chém bằng đao Chiến Thần đến đầu Tam Vĩ Hồ còn có thể bị bổ ra nói gì chỉ là một cái thạch hoàn rác này. Đao Chiến Thần chém từ đỉnh đầu Marlowe đến thắt lưng chẳng khác gì cắt đậu hũ. Vừa đúng cao bằng Thạch Trung Ngọc, tất nhiên chỉ sợ là toàn bộ cơ thể hắn đều đứt toạc cả ra.

Nhưng lần này, tâm hạch Marlowe đã bị cắt thành hai nửa, làm sao còn có cảm giác cường đại như trước nữa. Ngọn lửa trong cơ thể dần cháy mạnh hơn, bắt đầu tránh thoát khỏi hạn chế của cơ thể, toàn bộ cơ thể biến thành một ngọn lửa.

Qua mười mấy giây, trên mặt đất chỉ còn lại mấy tảng đá linh tinh và số lướng lớn kim tệ cùng mấy món trang bị.

- Đại thúc giỏi ghê!

- Thạch đầu ca thật lợi hại!

Chúng nữ nhao nhao hét lên, không tự mình trải qua thì đều sẽ không cảm nhận được sự cường đại của Boss. Trước đó các nàng

xem Thạch Trung Ngọc đơn đấu với Salos, tên Salos kia đối mặt với Thạch Trung Ngọc lại yếu ớt đến thế, không chịu nổi một đòn. Các nàng cũng cảm nhận được nhiều, nhưng tự mình giao đấu một lần với Marlowe, lúc này mới cảm nhận được sự cường đại của Boss, cũng cảm nhận được phân lượng của một nhát chém kia của Thạch Trung Ngọc.

Nhặt trang bị trên mặt đất lên, lại thêm chút bạch ngân hoàng kim gì đó, Thạch Trung Ngọc cũng không quá để ý, Cơ Như Nguyệt liếc mắt trừng Thạch Trung Ngọc một chút, trực tiếp bỏ hết vào túi không gian của mình.

Phó bản hang động dung nham, cấp độ cực khó, rơi được ba món trang bị, một bộ Hỏa Diễm Chi Tâm, dành cho pháp sư dùng, một bộ Liệt Diễm Chi Tâm để chiến sĩ dùng, một bộ Nhiên Thiêu Chi Hồn dành cho thích khách. Thật ra mục sư khó luyện vì một nguyên nhân khác chính là khó rơi trang bị, nếu như không phải do Thạch Trung Ngọc chăm chỉ và may mắn, chỉ sợ là bây giờ Hướng Lâm còn đang thèm thuồng nhìn trang bị cấp hòang kim mà thôi.

Studio Hinh Vũ có thể có được thành tựu như hiện giờ không thể không nhắc đến Thạch Trung Ngọc.

Lần này chẳng những có trang bị mà còn được thêm mấy quyển kỹ năng. Nhìn thấy quyển kỹ năng, mắt Cơ Như Nguyệt liền sáng lên, tên Marlowe này rõ ràng cũng được xem là Boss thuộc pháp hệ, có thể rơi kỹ năng, đồ rơi ra rốt cuộc cũng có khả năng chính là đồ mà pháp hệ có thể dùng, mà pháp sư hỏa diễm ở đây cũng có vẻ chỉ có mình mình. Về chuyện rơi ra đồ hệ khác, trong một nơi toàn là dung nham thế này, tự nhiên Boss bạo ra một quyển ma pháp băng hệ, thế thì có buồn cười không cơ chứ?

- Hiến Tế Chi Diễm.

- Hỏa Diễm Phong Bạo.

- Liệt Hỏa Thần Quyền.

Ơ, tên cuốn kỹ năng thứ ba cũng quá buồn cười rồi.

Hiến Tế Chi Diễm, hạn, cuồng đao. Quang người bốc lên một ngọn lửa cường đại Hiến Tế Chi Diễm, thiêu đốt địch nhân ở xung quanh, tạo thành giá trị thương tổn trên mỗi giây. Mở trạng thái, mỗi giây tiêu hao 45 điểm giá trị pháp lực.

Hỏa Diễm Phong Bạo, hạn, chức nghiệp giả pháp hệ, kéo theo liệt diễm chi lực ra xung quanh, tuôn ra một ngọn liệt diễm phong bạo cường đại. Trí lực càng cao, hỏa diễm xung quanh càng nhiều, thương tổn cũng càng lớn.

Liệt Hỏa Thần Quyền, hạn, ma kiếm sĩ. Vận dụng lực lượng từ liệt diễm đánh ra một quyền toàn lực, tạo thành gấp ba thương tổn, đồng thời gây choáng mục tiêu ba giây.

Cmn, cái sau sắc bén hơn cái trước. Thạch Trung Ngọc nhìn mà chảy nước miếng, thế mà còn rơi ra kỹ năng nghề nghiệp cuồng đao, Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, chẳng lẽ vận may của mình lại tốt đến thế sao? Hiến Tế Chi Diễm mình có thể giữ lại học được, Hỏa Diễm Phong Bạo không cần bàn cũng biết dành cho Cơ Như Nguyệt đang cười tít mắt. Liệt Hỏa Thần Quyền thì càng khỏi phải nói, ngoại trừ Hướng Lam mắt đang lóe sáng kia thì còn ai sử dụng nữa.

Không ngờ kỹ năng nghề nghiệp ma kiếm sĩ cũng bị mình làm rơi ra, Thạch Trung Ngọc thật sự có hơi bội phục nhân phẩm của chính mình.

- Được rồi, chỉ còn lại một con Boss thôi! - Thạch Trung Ngọc gọi các cô gái còn đang bận càn quét chiến trường. Mặc dù bây giờ có tiền nhưng cảm giác đó dù sao cũng không quá thực tế, vẫn nên tự tay mình nhặt lên từng chút từng chút, cảm nhận sự dễ chịu lạ kỳ từ việc tự mình giết.

Hy vọng cái tên Loma Sardin kia sẽ không mạnh tới mức biến thái nhỉ. Mặc dù người ta là Long tộc, nhưng Long tộc cũng phải có dáng vẻ của Long tộc chứ, ở cái nơi lôi thôi lan tan như thế này, sau này chỉ có thể XXOO với nham tương nhân (người từ dung nham nóng chảy) có nguyên tố hỏa. Cũng không biết cái tên Loma Sardin có thể chịu nổi không, thân nhiệt của mấy người kia cũng không thấp đâu, sơ ý một chút là cái kia bị sấy khô luôn, có lẽ sau nay cũng đừng mong có thể sống tốt nữa. Một tên Long tộc còn

không biết hổ thẹn tự xưng là Cự Long? Không bị mấy lão đầu kia điên cuồng chém giết mới đúng.

Chương 936. Ức hiếp cự long

Loma Sardin vẫn nằm trên hòn đảo giữa hồ dung nham, có điều bên dưới thân thể đó lại chồng chất nhiều thứ lập lòe rất rõ ràng, đó chính là châu báu của cự long. Nhưng lần trước lúc đến cũng không có mà, chẳng lẽ là nguyên nhân của cấp khó hay là nguyên nhân của đổi mới hệ thống?

- Hi lão Loma, ta đến thăm ngươi đây!

Thạch Trung Ngọc tùy tiện đi qua, không có chút e sợ Loma Sardin, vì mặc dù Loma Sardin là rồng nhưng dẫu sao cũng là một cơ thể sinh vật có máu có thịt chứ không như những cơ thể nguyên tố kia, bị chém vỡ đầu, chém trúng cổ cũng sẽ trọng thương thậm chí là chết.

Tộc cự long thích nhất là ngủ, đặc biệt là nằm ngủ trên châu báu của mình. Khi ngủ mà bị làm phiền sẽ vô cùng kinh khủng, ví dụ như Loma Sardin này.

- Khốn khiếp, là kẻ nào dám quấy rối giấc ngủ của đại gia ta!!

Loma Sardin tức giận gầm lên, hai luồng lửa được phun thẳng ra từ trong chiếc mũi to lớn kia.

- Là ta đây, lão Loma đã lâu không gặp!

Thạch Trung Ngọc chào hỏi Loma Sardin rất thân thuộc.

Rõ ràng, thần trí của người vừa ngủ dậy đều không tỉnh táo như thế, Loma Sardin vô cùng nghi ngờ nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Ngươi là?

- Ay da da, ngươi đúng thật là người hay quên nha!

Thạch Trung Ngọc vừa đặt mông ngồi lên đống châu báu của Loma Sardin.

- Lần trước hỏi mượn ta mấy vạn tiền vàng vẫn chưa trả đó!

- Gì? !

Loma Sardin sững sờ, nói năng lắp bắp.

- Vị đại ca này, ta mượn tiền ngươi khi nào vậy? Trước nay ta chưa từng ra ngoài mà!

- Không ra ngoài thì không mượn được à?

Thạch Trung Ngọc trừng mắt một cái.

- Mấy vạn tiền vàng đó ta đã tiết kiệm rất lâu rồi, chuẩn bị để lấy vợ đó! Nhưng mà, đến giờ người vẫn không trả cho ta!

- Ủa!

Loma Sardin kêu lên một tiếng, thân hình to lớn đứng thẳng dậy.

- Ta, ta mượn tiền ngươi hồi nào, ta…

Bỗng nhiên trên mặt Loma Sardin chợt sững sờ, biểu cảm lập tức trở nên vô cùng dữ tợn.

- Loài người đáng ghét, ngươi dám đùa với ta ư!

- Có sao?

Thạch Trung Ngọc sờ mũi.

- Loma Sardin, ngươi tốt xấu gì cũng là cự long, vậy mà lại không giữ chữ tín như thế à? Trước đây lúc mượn tiền ta thì thề non hẹn biển, thao thao bất tuyệt, bây giờ khi ta kêu ngươi trả tiền lại biến thành bộ dạng này, ngươi thật sự khiến ta thất vọng quá rồi!

Loma Sardin ngẩn người, đưa long trảo to bự lên gãi gãi đầu sau đó hoài nghi hỏi.

- Ta thật sự đã mượn tiền ngươi à?

- Thật!

Thạch Trung Ngọc dùng lực gật đầu rất nghiêm túc, nhưng trong lòng đã cười đắc ý từ lâu.

- Mượn lúc nào?

Loma Sardin tiếp tục hỏi.

- Sao ta biết được, dù sao ít nhất cũng là mười mấy năm rồi!

Thạch Trung Ngọc tức giận bất bình nói.

- Kết quả ngươi lại bỏ trốn đến cái nơi đáng ghét này! Ta tìm ngươi tìm đến tận mười mấy năm!

Loma Sardin dùng long trảo vuốt cằm, trong đôi mắt chứa đầy hoài nghi, sau đó từ từ nhớ lại.

- A, ngủ lâu quá rồi, ta cũng có chút không rõ, a mượn tiền, ngươi tên gì nhỉ?

- Ta là Hạ Nguyệt Cô Lang!

Thạch Trung Ngọc trả lời không chút do dự.

- Hạ Nguyệt Cô Lang?

Loma Sardin gãi gãi đầu, sau đó nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Ta thật sự thiếu tiền ngươi à?

- Thật 100%!

Thạch Trung Ngọc dùng hết sức gật đầu.

- Ờ, vậy được thôi!

Loma Sardin nhìn đống châu báu dưới thân, có chút đau lòng nói.

- Mấy thứ này, ngươi tự lấy một ít đi! Lấy đủ số tiền ta thiếu ngươi là được, không được lấy nhiều!

Thạch Trung Ngọc nhất thời vui mừng, không ngờ tên Loma

Sardin này lại dễ ức hiếp đến vậy, lần sau lại tiếp tục đến trêu chọc he he. Dù sao sau khi thiết lập lại phó bản thì những sinh mạng có năng lực trí tuệ đều sẽ bị xóa hết ký ức.

- Hồng Bảo Thạch vỡ nát, vô dụng.

Thạch Trung Ngọc nhặt lên một viên bảo thạch xem thử, vừa nhìn đã thấy không có tác dụng, liền ném ra phía sau không chút do dự, Loma Sardin sửng sốt, vội vàng giơ long trảo ra tiếp lấy, kết quả Thạch Trung Ngọc lại ném qua một viên bảo thạch. Loma Sardin liền giơ long trảo lên.

Hai người họ, một người ném một người tiếp lấy. Cũng không thể không nói tốc độ của Loma Sardin rất nhanh, mặc kệ những thứ bị ném ra là bảo thạch nhỏ như đậu phộng hay là đao kiếm sắc nhọn, đều được hắn đón lấy nhẹ nhàng. Chẳng qua là đồ có hơi nhiều, cũng có chút thở mạnh.

- Hạ Nguyệt Cô Lang! Thứ ngươi muốn quả thật là không có!

Loma Sardin thở phì phì hét lên.

- Vẫn không có, đồ ở chỗ người sao toàn là phế vật vậy, không có thứ gì dùng được cả, chứ nói chi là đổi thành tiền! Đừng nói là ngươi đã đem mấy vạn tiền vàng kia đổi hết thành cái đống gọi là châu báu này rồi nha?

Thạch Trung Ngọc ngồi xổm trên đống châu báu, lớn tiếng trả lời.

Tâm trạng Loma Sardin nhất thời có chút không vui, chỉ cần là cự long bị một con người nói châu báu của mình không tốt, thì sao mà không tức giận được. Mặc dù mình nợ tiền của tên này nhưng cũng không đến nỗi sỉ nhục mình như vậy chứ! Đây là thứ ta hao tốn nhiều tâm tư, tiền bạc mới cướp được từ trong quốc khố ra.

Loma Sardin vừa nguyền rủa Thạch Trung Ngọc, vừa bắt lấy những thứ Thạch Trung Ngọc ném qua, trở thành long tộc điều quan trọng nhất chính là giữ chữ tín, đây vốn là điều cơ bản nhất của long tộc. Cho nên sau khi Loma Sardin biết mình thiếu nợ mới để Thạch Trung Ngọc làm vậy, vì nếu không làm như thế thì chính

là vứt bỏ uy tín của long tộc, đến lúc đó đừng nói là lão già trước đây của hắn, cho dù là long vương cũng không bảo vệ được hắn. Uy tín mấy nghìn năm của long tộc lại bị phá hỏng hay sao?

Nghĩ thông suốt chuyện này, Loma Sardin liền cảm thấy mồ hôi lạnh buốt phía sau lưng, rốt cuộc tên này là ai? Sao mình lại không nhớ ra, hình như trước đây đã từng gặp qua, vậy chắc là không nhầm đâu! Nhưng sao cứ thấy có chút sai sai nhỉ?

Đầu óc của con rồng Loma Sardin đó hiển nhiên là sẽ có nhiều vấn đề vẫn nghĩ không thông, chỉ là cứ lắc lư không ngừng. Thạch Trung Ngọc cũng không còn ném đồ qua nữa, đương nhiên là đã tìm được bảo vật thật sự rồi.

- Ồ, cái con rồng chết tiệt này, vậy mà lại dùng tiên khí làm đệm giường? Đúng là quá xa xỉ rồi đó!

Trong tay Thạch Trung Ngọc đang cầm một trường cung màu xanh phỉ thúy, trên thân trường cung lóe lên một tia sáng màu xanh óng, khiến người ta hài lòng, hơn nữa trang bị này cũng không hề thua kém đẳng cấp của tiên khí.

Trường cung ảo ảnh màu phỉ thúy, tiên khí cực mạnh, đã được lưu truyền từ mấy trăm năm trước, không ai biết người chế tạo là ai, có điều tốc độ của trường cung này rất nhanh, vì vậy được trở thành ảo ảnh, đồng thời có được lực xuyên thấu cực mạnh. Hơn nữa, sau khi dùng cung này giết chết kẻ địch, tích lũy số lượng nhất định thì sẽ xuất hiện tiến hóa khác thường, kèm theo kỹ năng thần tiễn ảo ảnh.

Thần tiễn ảo ảnh, một mũi tên bắn ra lập tức trở nên vô hình, có lực xuyên thấy cực lớn, cho dù là tường thành cũng có thể bắn xuyên qua.

Thạch Trung Ngọc đứng phía sau Loma Sardin, cúi đầu nhìn món đồ rồi trong chớp mắt bỏ trường cung vào túi tu di. Có điều bây giờ Thạch Trung Ngọc cảm thấy túi tu di có chút không ổn, nếu tự động nhặt vật phẩm thì tốt hơn.

Chương 937. Loma Sardin bi thảm

Rất nhanh Thạch Trung Ngọc đã tìm ra một món tiên khí, là một thanh khảm đao siêu cấp lớn, đây chính là phiên bản nâng cấp của dao mổ heo, lưỡi đao sắc bén, trơn nhẵn vừa liếc nhìn liền cảm thấy hàn quang bắn ra tứ phía.

Món tiên khí - Đao Đồ Long, truyền thuyết kể rằng năm đó có một dũng sĩ đồ long dùng vũ khí giết rồng, đã làm tăng tổn hại cho loài rồng lên gấp ba lần, giảm bớt lực phòng ngự của loài rồng. Vào lúc loài rồng đang không ngừng hấp thu máu tươi có thể tiến hóa cường đại hơn, kèm theo kỹ năng, Thăng Long Trảm.

Thăng Long Trảm, lấy lực chiến cực mạnh từ dưới lên công kích mục tiêu, nếu lực chiến tăng mạnh hơn mục tiêu, rất có khả năng sẽ phá nát mục tiêu.

Chết tiệt, đồ tốt! Thạch Trung Ngọc nhất thời chảy nước dãi, đặc biệt là Thăng Long Trảm này, quá là hợp ý hắn rồi, có điều mình đã có đao Chiến Thần, đao Đồ Long này dường như cũng không có tác dụng bao nhiêu, hơn nữa cũng chỉ là nhằm vào sinh vật loài rồng.

- Khốn khiếp! Thứ này sao lại ở đây!.

Đột nhiên Loma Sardin giận dữ gầm lên, hừng hực nộ khí nhìn dao mổ heo phiên bản nâng cấp trong tay Thạch Trung Ngọc.

- Ha, cái này hình như nằm trong đống châu báu này!

Thạch Trung Ngọc vội vàng giải thích, nói.

- Cái này không thể mang đi!

Loma Sardin vội vàng giơ long trảo ra muốn nắm lấy đao Đồ Long.

- Tại sao!

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng để đao Đồ Long sang một bên.

- Chính miệng ngươi nói, coi như là trả nợ mà!

- Cho dù là trả nợ cũng không được!

Loma Sardin hung ác nói.

- Cho dù có vứt bỏ uy tín nghìn năm của long tộc, ta cũng không cho phép ngươi đem thứ này đi!

- Long tộc các ngươi chính là không giữ chữ tín như vậy!

Thạch Trung Ngọc lại tức giận nhìn Loma Sardin, trong lòng lại như nở hoa, thì ra tiểu tử này đang lo lắng uy tín của long tộc.

- Hừ!

Lỗ mũi Loma Sardin lập tức phun ra một luồng lửa nóng, hiển nhiên đã bị chọc tức. Vừa mới nói vứt bỏ uy tín long tộc hắn lại không có cái gan này, mặc dù đao Đồ Long có sức sát thương cực mạnh đối với long tộc nhưng so với uy tín của long tộc, đó quả thật chỉ là một thứ nhỏ nhặt không đáng kể.

Có điều, món đồ này tuyệt đối không được để loài người mang đi! Trong lòng Loma Sardin xuất hiện hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ.

- Nếu như giết chết hắn ở đây, có lẽ cũng không ai biết chuyện ta thiếu nợ!

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt lập tức lộ ra một tia hung ác.

- Được đó! Ngươi còn muốn giết người diệt khẩu nữa!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Long tộc các người lại là một đám vong ân bội nghĩa như vậy!

- Phụt!

Lại là một luồng lửa nóng được phun ra, bây giờ Loma Sardin đã tức giận đến nỗi phổi cũng muốn nổ tung rồi. Khốn khiếp, sao lại xảy ra tình huống này chứ, đao Đồ Long đã làm thương tổn đại trưởng lão sao có thể xuất hiện ở đây được?

- Mặc kệ!

Loma Sardin liền bất chấp, đưa ra quyết định.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy ánh mắt đó của Loma Sardin, lập tức hiểu được có chuyện không hay, cũng không do dự trực tiếp cầm lấy đao Đồ Long, thoáng cái đã chém xuống long trảo đang giơ ra của Loma Sardin.

Long trảo đó vốn dĩ rất cứng, nhưng nằm dưới đao Đồ Long lại giống như đậu hũ vậy. Nhẹ nhàng bị cắt rời, một đống huyết dịch tanh hôi phún thẳng vào mặt Thạch Trung Ngọc.

- Ôi, máu thật là ghê tởm!

Thạch Trung Ngọc lập tức nôn hết máu tươi vừa bắn tung tóe trong miệng ra ngoài.

- Khốn khiếp!

Loma Sardin gầm lên một tiếng, tay bị đứt đau đớn khiến hắn hoàn toàn mất đi lý trí, há miệng phun ra một luồng long tức (hơi thở rồng)

Thạch Trung Ngọc vội vàng trốn sang bên cạnh, kiểu công kích phun ra từ trong miệng này, Thạch Trung Ngọc đã lĩnh hội từ Tam Vĩ Hồ nhiều lần rồi, sớm đã hiểu rõ động tác quen thuộc đó.

Loma Sardin thấy Thạch Trung Ngọc né tránh, liền xoay người qua, tiếp tục phun ra long tức.

Nhưng Thạch Trung Ngọc lại nhảy cao lên, trực tiếp phóng lên lưng Loma Sardin. Tình huống lần trước ký ức của hắn vẫn còn mới mẻ, Loma Sardin vừa bay lên trời, nhưng một tí biện pháp cũng không, bây giờ ở trên lưng Loma Sardin, Loma Sardin cũng không có bất cứ biện pháp nào.

Quay đầu qua không được, móng vuốt với không tới, đuôi cũng không xoay qua được, cơ thể chỉ đành lắc lư không ngừng, chỉ muốn vứt Thạch Trung Ngọc xuống dưới.

Thạch Trung Ngọc sao có thể để hắn được như ý, đao Đồ Long tàn nhẫn đâm vào lưng Loma Sardin, lập tức có thêm một lượng máu rồng bắn ra, Thạch Trung Ngọc lại cảm thấy máu rồng phun đến cơ thể vô cùng khô nóng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Người chơi Hinh Vũ Chi Thạch đã được rửa tội bằng 'long huyết', độ lớn lực chiến tăng 0.5 sao, độ lớn sức chịu đựng tăng 0.5 sao.

Chết tiệt, thế mà lại có ích như vậy ư? Trong mắt Thạch Trung Ngọc lóe lên ánh sáng, không chút do dự đâm thêm mười mấy nhát lên người Loma Sardin, từng đợt máu rồng bắn thẳng lên người.

Nhưng rõ ràng tắm máu lần thứ hai thì không có kết quả, chỉ có Loma Sardin phía dưới thấy đau đớn mà thôi, không ngừng kêu la thảm thiết.

Xem ra tên này cũng có có chỗ nào để lợi dụng nữa rồi! Thạch Trung Ngọc nhìn đến cái cổ của Loma Sardin, có nên một đao chém đứt luôn không?

Lúc này, Loma Sardin lại tung đôi cánh ra, trực tiếp bay thẳng lên đỉnh hang động, rõ ràng là muốn lấy sau lưng để va chạm với phần đỉnh, sau đó hất Thạch Trung Ngọc xuống.

Thạch Trung Ngọc sao có thể để hắn được toại nguyện,, liền hung hãn một đao chém nát phần xương chính của đôi cánh bên cạnh.

Loma Sardin gầm lên một tiếng dữ dội, mất đi đôi cánh bay thế nào cũng không bay lên đươợc, lắc lư lảo đảo rồi rơi xuống. Thạch Trung Ngọc nhìn xuống phía dưới, lại không ngờ lại là hồ dung nham.

Nếu cứ rơi xuống thế này, e rằng sẽ tiêu đời mất, Thạch Trung Ngọc cũng không có bản lĩnh bơi trong hồ dung nham đó.

Giẫm trên thân thể Loma Sardin, Thạch Trung Ngọc dứt khooát

nhảy qua hòn đảo nhỏ ở giữa đồng thời xoay người, cẩn thận đề phòng Loma Sardinc công kich. Nhưng Loma Sardin lúc này làm gì còn tâm trí tấn công Thạch Trung Ngọc, mười mấy lỗ thủng trên lưng, lại thêm cơn đau bị chém đứt cánh, đã khiến hắn đau đớn đến không muốn sống nữa rồi. Hơn nữa đã sắp rơi xuống hồ dung nham, trong lòng càng thêm hoảng hốt.

Mặc dù hắn có thể bơi trong hồ dung nham mà không có chút áp lực, nhưng đó là dựa vào lực phòng ngự từ lớp da mạnh mẽ của long tộc, hiện giờ phía sau có tơi mười mấy lỗ hỏng, không có sự ngăn chặn của vảy, dung nham hoàn toàn có thể theo lỗ hỏng chảy vào trong cơ thể. Lục phủ ngũ tạng của long tộc cho dù có mạnh mẽ đi chăng nữa cũng không thể ngăn cản được dung nham mấy nghìn độ.

- Hức, đừng!!!

Loma Sardin bi thảm gào thét, hung hăng giãy giụa đâm xuống hồ dung nham.

Ra sức vùng vẫy bơi đên hòn đảo nhỏ ở giữa, nhưng cơn đau trên lưng vốn dĩ đã khiến cho hắn không còn chút sức lực nào, hơn nữa lại sợ dung nham đó sẽ chạm đến vết thương, cứ bơi đi bơi lại như thế, Loma Sardin giống như một tên chết chìm, vật lộn trong hồ dung nham.

Thạch Trung Ngọc cũng không có lòng tốt cứu hắn, huống hồ chi bản thân cũng không có năng lực để cứu. Nghe tiếng kêu thảm thiết của Loma Sardin, tâm trạng sáng khoái chạy đến đống châu báu kia. Trước đây Loma Sardin không cho phép, những thứ này đều được thiết lập thuộc tính là ‘vật chỉ xem’, chỉ có thông qua sự đồng ý mới có thể được cho là trang bị thật sự. Vì thế Thạch Trung Ngọc liền đưa ra chiêu trêu chọc Loma Sardin. Đương nhiên, vô cùng thành công.

Hơn nữa vừa nãy Loma Sardin cũng không hủy đồng ý, thế là, đống châu báu này, không phải đều là của mình rồi sao?!

Chương 938. Biến dị

Nhìn đống bảo vật cao gần như hơn nửa người, Thạch Trung Ngọc cười khà khà.

Mặc dù tài sản mình nhiều hơn, nhưng mà hiệu quả của việc chất nhiều đồ ở một chỗ như vậy, chuỗi con số kia đúng là không thể so sánh.

Hội chị em ở bên cạnh rối rít giơ ngón tay cái lên với Thạch Trung Ngọc, các cô thật sự choáng váng vì cái đức hạnh dối trá vừa rồi của Thạch Trung Ngọc, vậy mà vẫn còn có người đi lừa gạt boss như vậy, hơn nữa lại còn lừa gạt thành công, quả là không dám tưởng tượng.

- Thạch Đầu ca, sau này anh khỏi cần làm cái gì, chuyên môn đi lừa gạt những thứ này của Long tộc là được rồi.

Hướng Lam cười nói.

- Vậy sau này trang bị của bọn em không cần nghĩ tới rồi, đều nhờ vào anh hết.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc lại sờ lỗ mũi một cái, cực kì sâu lắng nói:

- Em cho rằng cự long dễ lừa gạt lắm hay sao? Vừa mới như vậy một lát, thế nhưng đó lại như là một chuyến phiêu lưu mạo hiểm của anh, chất chứa biết bao nhiêu dũng khí to lớn.

- Còn dựa vào...da mặt dày bao nhiêu!

Cơ Như Nguyệt tiếp lời, cười nói.

"Haha" Các cô gái không nhịn được cười, liền cười lớn lên.

Thạch Trung Ngọc sờ lỗ mũi, bất đắc dĩ nói với Cơ Như Nguyệt:

- Có người vợ nào lại ức hiếp chồng mình như vậy?

- Nếu không thì sao? Chồng chính là để ức hiếp mà, chẳng lẽ không đúng sao?

Cơ Như Nguyệt cau mày.

- Chẳng lẽ vợ mới là người bị ức hiếp?

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng cười một tiếng, câu này hắn không biết tiếp lời thế nào, chỉ đành phải giả bộ như không nghe thấy, bắt đầu sắp xếp lại đống bảo vật. Vừa rồi, hắn tùy tiện lục soát mấy cái đã tìm ra hai món tiên khí, e rằng phải tìm cẩn thận hơn một chút, vậy sẽ càng có nhiều tiên khí.

Nhưng mà hắn cũng không thử nghĩ xem, ở thời kỳ này, làm sao lại xuất hiện tình huống thần khí khắp nơi, người người có được tiên khí. Hắn vừa thu được hai món tiên khí cũng chẳng qua là do số đỏ thôi, nếu bảo vật bên trong đều là tiên khí, thần khí vậy sợ rằng Long tộc đã gặp tai họa rồi. Tuy rằng Long tộc mạnh mẽ nhưng mà thích ngủ, đúng là vết thương chí mạng của bọn chúng.

Mấy người hihi haha lật tìm ở bên trong bảo vật. Một đống đồ chất cao như vậy, nhìn lên thật sự chói mắt vô cùng.

Thạch Trung Ngọc cũng muốn, phải hay không, sau này đặc biệt tìm những thứ đồ ánh vàng lấp lánh kia để vào bên trong cửa hàng của mình, cái gì cũng không bán, để ở đó trưng bày, sợ rằng sẽ hấp dẫn không biết bao nhiêu người chơi. Chẳng những để biểu lộ sức mạnh của mình, hơn nữa nhiều đồ như vậy, chỉ sợ cũng không biết được sức hấp dẫn lớn cỡ nào.

Thạch Trung Ngọc ở chỗ này nghiêng nghiêng ngả ngả, hồ dung nham bên cạnh đột nhiên bắt đầu sôi trào, giống như đang nấu cái gì đó vậy, dung nham phía dưới bốc lên từng bọt khí lớn.

- Làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc khó hiểu nhìn hồ dung nham kia, thật giống như là có thứ gì đó sắp ra tới. Cái này...boss cuối cùng Loma Sardin không phải đã bị mình giết rồi hay sao?

- Hẳn là, có thứ gì sắp đi ra rồi hả? Đúng rồi!

Cơ Như Nguyệt vừa nghi ngờ vừa nói, bất thình lình vỗ trán một cái.

- Cái đó...mới vừa rồi sau khi Loma Sardin chết, không có trị số kinh nghiệm!

- Rơi vào bên trong hồ dung nham, lại không tính là chúng ta giết chết!

Thạch Trung Ngọc sờ sờ lỗ mũi.

- Sợ rằng là do hệ thống thiết lập như vậy.

- Không thể nào!

Cơ Như Nguyệt lắc đầu một cái.

- Hệ thống sẽ không thiết lập tình huống này, để cho người chơi uổng phí sức lực.

- Đó là như thế nào?

Thạch Trung Ngọc vẫn không quá rõ ràng một vài thứ trong trò chơi.

- Hẳn là, Loma Sardin kia vẫn chưa có chết hoàn toàn

Hướng Lâm tiếp lời nói.

Vậy, những bọt khí đang bốc lên này. Thạch Trung Ngọc thấy dung nham kia hầu như đã sôi trào đến đỉnh điểm, trong lòng hơi căng thẳng. Chủ yếu là khí thế kia quá lớn, hồ dung nham kia có chiều rộng gần như hơn 100 mét. không thấy rõ chiều dài, tất cả bọt khí ở đây đều bốc lên, âm thanh thay nhau vang lên, giống như là trống đánh tùng tùng vậy, đinh tai nhức óc.

- Loài người đáng giận!

Từ bên trong hồ dung nham vang lên một âm thanh tràn ngập phẫn nộ. Ngay sau đó bên trong ao, một con quái vật cả người toàn là dung nham bay lên.

Thạch Trung Ngọc nhìn cái thứ cao gần bằng tòa nhà 4 5 tầng lầu, hắn hít vào một hơi khí lạnh. Nếu như nói trước kia Loma Sardin là một chiếc limousine nhỏ, thì thứ này chính là một chiếc xe tải lớn. Hơn nữa, còn là loại cực lớn.

- Loma Sardin (biến dị) boss Tử Kim cấp 60, HP 80% trên 100%. Ở trong dung nham tiến hóa thành cự long biến dị, có thực lực siêu mạnh. Đối mặt với nó, ngươi hầu như không thể chiến thắng

Con mẹ nó, biến dị! Thạch Trung Ngọc lập tức trợn to hai mắt, chẳng lẽ thứ này rơi vào hồ dung nham, ngược lại đã đẩy mạnh quá trình tiến hóa của nó?

- Ngươi phải hứng chịu cơn thịnh nộ của cự long!

Loma Sardin rống vang, một con dực long to lớn vỗ cánh trên không trung, cuốn lên từng luồng hơi nóng.

Cự long toàn thân trên dưới đã không còn dáng vẻ đẹp đẽ như trước kia, vảy màu đen thẫm, giống như là vỏ cây bị nướng khét vậy. Toàn thân đều là một màu đen, nếu không biết còn tưởng đây là một con hắc long. Đầu rồng hung ác, hai con mắt như hai cái đèn lồng nhìn chòng chọc Thạch Trung Ngọc, ước gì có thể một hơi ăn luôn hắn.

- Ta nói nè, Loma Sardin! Làm sao mà ngươi lại biến thành bộ dạng này! Nhanh một chút, đến đây, ta sẽ không tính toán với ngươi sự việc mấy chục ngàn đồng tiền vàng kia.

Thạch Trung Ngọc ung dung cười nói, vẻ mặt hắn không hề lo lắng, nhưng lại nắm thật chặt đao Chiến Thần trong tay.

- Khốn kiếp!!!

Nghe Thạch Trung Ngọc nhắc tới cái này, Loma Sardin càng nóng hơn. Tức giận phun một hơi long viêm ra ngoài. Bây giờ long viêm Loma Sardin phun ra còn mạnh hơn long viêm trước kia không biết bao nhiêu, ngọn lửa màu vàng ùn ùn kéo tới, dù cách xa Thạch Trung Ngọc vẫn cảm giác được một luồng hơi nóng mạnh mẽ.

Qủa là biến thái, cảm giác Tam Vĩ Hồ còn không mạnh như

Loma Sardin bây giờ. Dưới tình huống này, căn bản là không có chỗ chạy, chỉ có thể chống cự. Nhưng long viêm mạnh như vậy, làm sao chịu đựng được.

Chẳng lẽ lại phải bị treo một lần? Với lại lần này vẫn là chết hết?

Thời khắc quan trọng, vĩnh viễn là nhờ vào mục sư.

Ngay lúc Loma Sardin vừa bay lên, Hướng Lâm cũng đã ngâm xướng chú ngữ. Khi long viêm phun ra ngoài, cũng vừa lúc ngâm xướng xong thần chú.

- Đồng đội Hinh Vũ Chi Lâm của bạn phóng thích kỹ năng, thần chú hộ pháp, tất cả đồng đội ở trong vòng 20 mét của người sử dụng kỹ năng sẽ vô địch trong ba giây.

Mẹ nó chứ, kỹ năng mạnh như vậy? Mặc dù thời gian vô địch chỉ có ba giây, nhưng một khi gặp phải kỹ năng mạnh mẽ, thần chú hộ pháp chính là kỹ năng biến thái. Ví dụ như những con boss mạnh phóng thích kỹ năng, kỹ năng dẫn dắt duy trì lâu dài đều rất ít, đều là phóng thích một lần duy nhất, thần chú hộ pháp này tuyệt đối là kỹ năng bảo vệ tính mạng.

Lúc nào thì Hướng Lâm học được kỹ năng mạnh như vậy?

Long viêm nóng bỏng mang theo uy lực hào hùng, hung hãn nện xuống giống như những cơn sóng lớn vỗ vào bờ. Nhưng Thạch Trung Ngọc đang trong trang thái vô địch, hắn hoàn toàn không cảm thấy đau đớn chút nào, chỉ cảm thấy như có một trận gió lớn thổi qua người.

Từng đợt sóng long viêm dâng trào tựa như là gió mát lướt qua vậy, không hề gây ra một chút tổn thương nào với mọi người.

Chương 939. Lại lên lưng rồng

Thạch Trung Ngọc bình yên vô sự đứng trên hòn đảo nhỏ giữa hồ dung nham, thời khắc này rất là đau tim.

Không vì điều gì khác, mặc dù vừa nãy long viêm đó không làm tổn thương vài người, nhưng châu báu chiếu lấp lánh kia lại chấn động đến long viêm, trực tiếp xông vào trong hồ dung nham. Cho dù là trang bị có độ chịu đựng cao và kiên cố thì rơi vào hồ dung nham kết quả cũng hóa thành hư vô. Điều khác biệt chẳng qua chỉ là thời gian dài hay ngắn mà thôi, trong game, cũng chỉ có thần khí mới có thể không cách nào tổn hại.

Nhìn thấy long viêm mình tích trữ đã lâu lại không tạo thành tổn thương với bọn người Thạch Trung Ngọc, Loma Sardin nhất thời trợn to hai mắt.

- Sao có thể như vậy! Đáng ghét!

Long viêm cũng không phải thứ muốn phun là có thể phun, thời gian để chuẩn bị phun một ngụm long viêm ít nhất cũng phải nửa ngày, long viêm chính là thể khí đặc biệt tích trữ bên trong long thể, sau đó dùng một phương pháp đặc thù phun ra ngoài, trong nháy mắt nhiệt độ sinh ra cực cao, ngay cả không khí cũng có thể bị long viêm thiêu đốt. Long viêm, cho dù là lực phòng ngự cường đại kia của cự long cũng không dám đón đỡ, thông thường đều dùng vào thời khắc mấu chốt. Vốn dĩ cho rằng một kích mạnh mẽ như vậy, bọn người Thạch Trung Ngọc tuyệt đối sẽ biến thành một mẫu vụn, nhưng lại không ngờ rằng bọn chúng vẫn đứng đó không chút tổn hao gì.

- Loma Sardin, ngươi hắt hơi à?

Thạch Trung Ngọc cười khẽ, cố ý chọc tức Loma Sardin.

Loma Sardin là một con rồng cao ngạo, dễ bị kích tướng nhất, nghe thấy lời của Thạch Trung Ngọc, nhất thời lửa giận bốc lên ba trượng. Từng luồng lửa nóng phun ra từ trong lỗ mũi. Há miệng

tức giận, từng hơi thở lại phun ra ngoài.

Long tức và long viêm là hai loại khái niệm khác nhau. Long viêm là long tộc dùng thể khí đặc biệt bên trong long thể phun ra, mà long tức lại là dùng pháp lực phóng ra ngoài. Mặc dù nhìn cách thức hoạt động của long viêm và long tức giống nhau, nhưng tổn thương tạo thành lại hoàn toàn khác biết. Xét cho cùng, long tức có thể phóng tùy ý, còn long viêm thì phải chờ hơn nửa ngày.

E là chỉ có boss thần thú Long Hoàng cấp 85 mới có thể tùy ý phun long viêm mấy phút một lần.

Long tức của Loma Sardin phóng ra, cũng giống như từng hỏa cầu siêu cấp lớn, Thạch Trung Ngọc lại có thể tránh né nhẹ nhàng. Suy cho cùng một biến cố ập xuống cho dù thân thủ của bạn có tốt hơn nữa cũng bị đánh trúng. Nhưng nếu người khác dùng đá đánh bạn, hoàn toàn có thể né tránh được, chớ nói chi là xa như vậy.

Loma Sardin giống như một máy bay chiếc đấu siêu cấp đang bay lượn trên không trung, từng hỏa tiễn phóng đến chỗ Thạch Trung Ngọc. Mà Thạch Trung Ngọc lại giống như một siêu anh hùng trong điện ảnh, những hỏa tiễn đó dường như bị trúng "mê loạn chú" mất hết phương hướng, căn bản không đánh trúng Thạch Trung Ngọc.

- Khốn khiếp! Khốn khiếp! Khốn khiếp!

Loma Sardin phun ra long tức liền mắng to một tiếng, không biết là mắng Thạch Trung Ngọc giống như một con khỉ hoạt lưu hay là mắng bản thân mình đánh không chuẩn xác.

- Dùng lực chút! Dùng sức mà bắn! Loma Sardin! Bắn đi a! Dừng lực mà bắn!

Thạch Trung Ngọc vừa nhảy nhót, vừa kêu la lớn tiếng. Hắn cũng không còn cách, ưu thế lớn nhất của long tộc ngày trước chính là bay lượn, mà đơn vị tác chiến của Thạch Trung Ngọc từ đầu đến giờ đều là mặt đất, đối với Loma Sardin đó chính là không có chút biện pháp.

- Grừ, ta muốn xé nát ngươi!

Cuối cùng Loma Sardin chịu không nỗi nữa, nếu ma pháp công kích không trúng, vậy thì dùng thân thể lớn mạnh của mình thôi! Long tộc tồn tại là cao nhất, năng lực giáp lá cà hùng mạnh kia cũng không phải khoác lác. Có thể nói, long tộc chính là sự kết hợp của cường lực chiến sĩ và pháp sư, là ma võ song tu trong truyền thuyết.

Có điều Loma Sardin không biết, mình hạ người xuống như vậy vừa hay lại theo ý Thạch Trung Ngọc.

Nhìn thấy Loma Sardin rơi xuống, Thạch Trung Ngọc liền đổi đao Chiến Thần thành đao Đồ Long. Bởi vì hắn cảm thấy đao Đồ Long này tạo thành sát thương cho Loma Sardin sẽ cao hơn so với đao Chiến Thần. Kỹ thuật có chuyên môn mà, đao Đồ Long này rõ ràng là dùng để giết rồng.

Loma Sardin vừa rơi xuống đất, Thạch Trung Ngọc như hổ vồ, nhảy lên độ cao bảy tám mét. Mặc dù độ cao này đã vô cùng biến thái, nhưng nhìn theo cơ thể cao bốn năm tầng của Loma Sardin, Thạch Trung Ngọc lúc này vừa hay đạt tới độ cao móng vuốt của nó. Độ cao vừa tay như vậy, Loma Sardin sao có thể khách khí, long trảo to lớn đó liền cào về phía Thạch Trung Ngọc.

Móng vuốt lấp lánh hàn quang đó, một mảnh vảy rồng cháy đen. Thạch Trung Ngọc nhất thời nhíu mày, lần này có chút phiền phức rồi. Ở trong không gian không có cách nào để mượn, chỉ đành tuân theo quán tính và định luật vạn vật hấp dẫn của đại ca Newton đã khám phá. Loma Sardin thấy cảm giác móng vuốt này vụt qua thực sự là quá đã rồi, chính là một loại cảm giác hoàn mỹ, chắc chắn sẽ đánh trúng Thạch Trung Ngọc.

Nhưng Thạch Trung Ngọc cũng không ngốc, bị móng vuốt này đánh trúng, sẽ không bảo đảm được nửa cái mạng.

Giai đoạn hiện tại muốn khiêu chiến với boss Tử Kim cấp 60 hoàn toàn là một hành vi điên khùng, muốn thắng, chỉ có một cách, chỉ là không cho con boss đó đánh trúng mình, dù là cọ trúng vạt áo cũng không được.

Cấp 60 là một trở ngại lớn. có thể nói chính là bạn có thể ung dung giết chết boss Tử Kim cấp 59, nhưng trước mặt boss thông

thường cấp 60 cũng sẽ rất khó xử.

Hoàn tooàn không cùng đẳng cấp, đừng nói chi đây là trong phó bản, boss trong phó bản phải mạnh hơn nhiều so với boss dã ngoại. Chung quy để vào phó bản ít nhất phải có năm người, nếu như thiếu người tuyệt đối là không vào được, vì vậy cũng cần phải nâng cao độ khó của phó bản một cách thích hợp. Không thể để người chơi vượt qua dễ dàng, nếu không trò chơi đó không còn tính kích thích, tính khiêu chiến nữa, cũng không còn ý nghĩa gì.

- Loma Sardin, lão tử phải chặt đứt móng vuốt của ngươi!

Thạch Trung Ngọc cầm đao Đồ Long lên, lớn tiếng nói.

Loma Sardin nhất thời run lên, long trảo bên trái của hắn bây giờ vẫn không ngừng run rẩy. Lúc đó Thạch Trung Ngọc đã chém đứt long trảo bên trái rồi, mặc dù bản thân rời vào trong hồ dung nham đã sinh ra biến dị, nhưng long trảo bị chém rồi cũng sẽ không hồi phục được. Nghe Thạch Trung Ngọc muốn chém long trảo bên phải của mình, Loma Sardin sao có thể không căng thẳng chứ. Đối với đao Đồ Long hắn đã khắc cốt ghi tâm rồi, cũng không dám xem thường độ sắc bén của nó. Chính là do dự như vậy, Loma Sardin gắng gượng ngừng vuốt phải lại một chút, cảm giác một kích vô cùng hoàn mỹ lập tức trong lòng có một cơn khó chịu.

Thạch Trung Ngọc sẽ không nghĩ vậy, một cước nhanh chóng giẫm lên long trảo của Loma Sardin. Với việc tạm dừng như vậy, Loma Sardin muốn dùng lực thì thời gian phản ứng ít nhất cũng phải 0.5s, nhưng chút thời gian này lại đủ để Thạch Trung Ngọc nhảy thẳng lên lưng Loma Sardin.

Mặc dù nói hết thẩy những thứ này rất chậm chạp, nhưng tốc độ của Thạch Trung Ngọc đã bày biện ở đó, trong mắt các cô gái, đột nhiên Thạch Trung Ngọc nhảy lên, tiếp đó Loma Sardin liền giơ vuốt bổ nhào về phía trước, sau đó nghe thấy âm thanh của Thạch Trung Ngọc, thân hình run lên của Loma Sardin, rồi lại nhìn thấy bóng người của Thạch Trung Ngọc chợt lóe lên xuất hiện trên lưng Loma Sardin. Tốc độ đó không thể không nói đó gọi là siêu nhanh a, các cô gái nhìn đến hoa cả mắt. @@

Chương 940. Loma Sardin là kẻ ngốc

- Ha ha, Loma Sardin, ta lại muốn đâm thêm mấy nhát lên lưng ngươi nữa đây!

Thạch Trung Ngọc đứng trên chiếc dài và rộng của Loma Sardin, cười đểu nói.

Tức khắc trong lòng Loma Sardin liền lạnh toát, sao lại để cho tên này leo lên lưng chứ.

Sau lưng cự long có thể nói là nơi an toàn nhất, đồng thời cũng là nơi khiến cho cự long cảm thấy bị sỉ nhục nhất. Ngoài ký kết khế ước với kỵ sĩ rồng, nhất quyết không cho phép người khác xuất hiện trên lưng cự long.

- Tên khốn khiếp nhà ngươi! Leo xuống cho đại gia!

Loma Sardin tức giận gầm thét.

- Đại gia đây sẽ không xuống đâu!

Thạch Trung Ngọc cười lớn nói.

- Ta phải khắc lên lưng ngươi mấy chữ mới được!

Vừa nói, liền cầm đao Đồ Long lên dùng hết sức vẽ lên lưng rồng.

Mặc dù Loma Sardin đã biến dị, nhưng vảy rồng vẫn luôn yếu ớt dưới sức mạnh của đao Đồ Long, giống như một tờ giấy trắng. Dễ dàng rạch những chiếc vảy rồng cứng chắc kia ra, từng loạt máu tươi phóng ra ngoài.

- Grừ~

Loma Sardin đau đớn thét lên, gắng sức vùng vẫy sau lưng,

nhưng căn bản lại không ảnh hưởng gì đến Thạch Trung Ngọc.

Mặc dù lưng rồng dưới chân cứ nhấp nhô không ngừng, lắc lư dữ dội, nhưng Thạch Trung Ngọc lại đứng vững như ngọn núi lớn vậy.

Đao Đồ Long trong tay Thạch Trung Ngọc đã biến thành một cây bút lông, như rồng bay phượng múa trên lưng Loma Sardin, từng nét chữ lớn nhuộm màu máu đỏ tươi dần hiện ra.

- Loma Sardin là kẻ ngốc.

Bảy chữ này lập tức xuất hiện dưới tay của Thạch Trung Ngọc, có điều nét của những chữ này lại xiên xiên vẹo vẹo, quả thực là vô cùng cẩu thả.

- Mặc dù chữ viết chẳng ra gì, nhưng lại ra có khí chất nha.

Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi, tốt xấu gì minh cũng tốt nghiệp trung học, mới có thể viết ra chữ có khí chất như vậy chứ.

Cái tên này, khong hề thấy hổ thẹn mà còn rất tự hào.

Loma Sardin kêu rên đau khổ, nhưng hắn không biết Thạch Trung Ngọc viết chữ gì trên lưng hắn, nếu không e là sẽ tức đến chết.

Vô cùng nhục nhã mà!

Thạch Trung Ngọc khắc xong mấy chữ này, trị số sinh mạng của Loma Sardin đã không đủ 50(%) nữa rồi, có thể nhìn ra được sát thương mà đao Đồ Long gây ra cho long tộc nghiêm trọng cỡ nào. Nếu Thạch Trung Ngọc dùng đao Chiến Thần, đoán chừng sẽ phải hao tốn nhiều thời gian, hơn nữa dù đao Chiến Thần sắc bén, nhưng cũng không thể chém vảy rồng thành đậu hủ như đao Đao Long được.

- Quá đã!

Thạch Trung Ngọc không ngờ lại có thể giết chết boss Tử Kim cấp 60 một cách thoải mái như vậy, đây quả thật là không thể tưởng tượng mà.

Lúc đó giết Tam Vĩ Hồ đau khổ như vậy, không cẩn thận sẽ mất mạng. Nhưng đối phó với con cự long này, lại tìm được nhược điểm của nó dễ như trở bàn tay, sau đó giày vò nó hoàn toàn đơn giản, cũng không gọi là giày vò, mà lạ tàn bạo giết chết.

Loma Sardin đau đớn đập cánh, muốn bay lên dùng một chiêu trước đó để nghiền nát Thạch Trung Ngọc, nhưng Thạch Trung Ngọc đã có chuẩn bị từ trước, đi qua mấy bước một đao chém long cốt kia thành hai đoạn, chim không có cánh sẽ vĩnh viễn không bay được, cho dù là cự long cũng không đợc.

Loma Sardin không thể bay lượn, vừa nhịn đau, vừa chậm chạp bò lên phía trước. Trông bộ dạng là muốn bò vào trong hồ dung nham.

Thạch Trung Ngọc nhớ đến chuyện Loma Sardin chui ra từ trong hồ dung nham, điều này chứng tỏ, Loma Sardin đã không còn e ngại nhiệt độ cao của dung nham nữa rồi, nhưng Loma Sardin không sợ, không có nghĩa Thạch Trung Ngọc không sợ. Nhìn thấy Loma Sardin bước từng bước lớn, hồ dung nham liền hiện ra trước mắt. Thạch Trung Ngọc vội vàng rút đao Đồ Long một cách tàn nhẫn.

Xuyên vào lưng của Loma Sardin.

- Hự!!

Loma Sardin gào thét đau đớn, lần này không chỉ là vết xước trên da thịt, mà hoàn toàn thương tổn đến Loma Sardin.

Thạch Trung Ngọc càng thêm hăng say, hắn không muốn sau khi Loma Sardin vào trong hồ dung nham rồi mới giết chết, trang bị của một con boss Tử Kim cấp 60 tuôn ra cũng không phải phổ biến. Chắc chắn sẽ có tiên khí, mặc dù Thạch Trung Ngọc không hứng thú với Hoàng Kim hay Ám Kim gì đó, nhưng không có nghĩa là coi thường tiên khí.

Mặc dù Loma Sardin đau đớn, nhưng bước đi dưới chân vẫn không ngừng, chỉ có chui vào hồ dung nham mới có thể ép Thạch Trung Ngọc trên lưng xuống. Nếu không cứ tiếp tục như vậy, bản thân cạn kiệt máu, sớm muộn cũng sẽ gặp long thần.

Loma Sardin không muốn bản thân chết quá sớm, mặc dù hắn ở đây đã định trước sẽ bị người khác hành hạ, nhưng đối với kí ức của những chuyện đó hắn không nhớ gì cả.

Mỗi khi một phó bản bắt đầu lại, kí ức của boss trong đó đều bị đổi mới một lần, sẽ không còn nhớ chuyện người chơi trước đây đã từng giết chết mình, chỉ nhớ được những gì bản thân đã từng trải qua.

Mưu tính của Loma Sardin đã tính xong hết, nhưng Thạch Trung Ngọc không để hắn được như ý, là một người chơi tham tiền hơn cự long, tuyệt đối không muốn lãng phí bất kỳ trang bị nào có thể gia tăng thực lực của mình, cho dù thuộc tính chỉ hơn một điểm cũng không bỏ qua.

Thạch Trung Ngọc ở trên lưng Loma Sardin trực tiếp mở ra một huyết động hình tròn, sau đó bản thân liền chém miếng thịt đó ra, chui vào bên trong.

Phá hủy vết thương bên trong phải lớn hơn so với bên ngoài, cơ thể Loma Sardin khoảng chừng hơn mười mét, mà thân của đao Đồ Long cũng chỉ dài một thước. Vết thương ở bên ngoài tạo ra không được to, nhưng trong cơ thể thì khác.

Toàn thân Thạch Trung Ngọc đã chui vào vũng máu, xung quanh đều là long huyết. Vừa chém về phía bức tường thịt xung quanh, vừa lấy trong túi tu di ra một siêu cấp hồng dược, đổ dược thủy bên trong ra, sau đó bỏ long huyết vào.

Long huyết này là đồ tốt, tuyệt đối không được lãng phí. Hơn nữa tên Loma Sardin này đã biến dị rồi, long huyết lại càng thêm quý giá, cho dù mình không dùng được, các cô gái cũng có thể dùng. lực chiến 0.5 và điểm trưởng thành của sức chịu đựng, sẽ có trợ giúp rất lớn với pháp sư máu giấy, mà với Hướng Lam thì khỏi phải nói.

Các cô gái đang nhìn cảnh tượng này liền kinh hồn bạt vía, họ không phải là Thạch Trung Ngọc, không hiểu về game này bao nhiêu, ngay cả bối cảnh trong game có gì cũng không tìm hiểu.

Cự long là sinh vật của đỉnh Kim Tự Tháp bên trong bối cảnh

<<Thần Lâm>>, mặc dù cự long cấp 55 vẫn đang trong thời kỳ trưởng thành, nhưng đã có lực tàn phá cực lớn, đừng nói chi là đột nhiên biến dị, Loma Sardin đạt được cấp 60. Vốn dĩ Hướng Lâm cho rằng sau khi sử dụng kĩ năng đó, mọi người chỉ có thể chờ chết, nhưng không ngờ lại xuất hiện thay đổi này.

Nhìn Loma Sardin vừa đau đớn gào thét, vừa bò đến hồ dung nham, trim của các cô gái liền co thắt lại. Tất cả những thứ này giống như một cảnh tượng ly kỳ hấp dẫn, có điều kết cục thông thường đều là có thể đoán, nhưng kết cục bên trong các cô gái không đoán được.

Thạch Trung Ngọc có thể giết chết Loma Sardin trước khi hắn chạy vào hồ dung nham hay không?

Thạch Trung Ngọc ở trong huyết động cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ là không ngừng dùng đao Đồ Long chém xung quanh. Toàn thân hắn đã biết thành một người máu, không có chỗ nào sạch sẽ. Chiến giáp Monbeus vui sướng hút lấy long huyết, không biết sau lần này sẽ có thay đổi gì nữa hay không.

Chương 941. Diệt đồ long.

- Ngao!!!

Loma Sardin kêu lên một tiếng rung động trời đất, tiếng vang làm toàn bộ hang động rung lắc dữ dội.

- Chất giọng dòng tộc họ rồng thật ghê rợn.

Hướng Lâm che lỗ tai, nhíu mày nói.

- Nếu Thạch Đầu ca cắt bỏ đầu lưỡi của con rồng này thì tốt rồi!

Hướng Lam cũng che lỗ tai, cái tiếng vang mạnh mẽ này quá khó để tiếp nhận.

- Ta đoán hắn không có cái lá gan kia đâu.

Cơ Như Nguyệt thì chỉ cau mày, nhàn nhạt nói, nhưng trong ánh mắt cô thì tràn đầy sự lo lắng.

- Hì hì. Nếu như chú ấy đi cắt đầu lưỡi của con rồng đó, chỉ sợ sẽ bị nó đốt thành con gà tây mất!

Dương Tử cười hì hì, trong đội ngũ chỉ có mình cô ấy điều chỉnh thành hình thức cổ tích, nên âm thanh vang vọng của con rồng kia không có tạo thành ảnh hưởng gì với cô ấy cả.

- Hình như, con rồng kia sắp không xong rồi!

Tuyết Sương Yên đột nhiên nói, cô vẫn luôn yên lặng xem xét thanh HP của Loma Sardin. Hiện tại Loma Sardin lượng HP của hắn ta chỉ còn 10%. Thạch Trung Ngọc điên cuồng chém loạn trong cơ thể Loma Sardin, điểm thương tổn của hắn ta tất nhiên không thấp!

Mặc dù liên tục công kích vào một vị trí bị thương nghiêm trọng thì điểm thương tổn thu được không cao, nhưng có sao thì đây là cái trò chơi, còn lượng HP thì vẫn còn lực công kích. Nếu không

thì giống một đám lưu manh đánh nhau, tùy tiện chém mấy nhát, ngươi liền nghẻo.

Thạch Trung Ngọc cảm thấy bản thân đang bơi trong nước, nhưng nước ở đây chính là máu rồng đó. Hắn thấy cả người đang dần khô nóng, giống như cả người hắn nằm trên bếp than bị người ta nướng. Tuy lần thứ 2 ngâm máu rồng sẽ không có hiệu quả gì, nhưng mà cả người Thạch Trung Ngọc ngập chìm trong máu rồng, ít hay nhiều thì vẫn có phản ứng.

Ví dụ như làn da càng thêm cứng cỏi, lực phòng ngự tăng lên, lực lượng được tăng cường gì đó. Nhưng mấy cái này, chỉ biến hoá được một ít thôi.

Cho đến khi Loma Sardin các chân trước của hắn ta đều ngập trong hồ dung nham, thanh HP rốt cuộc về con số 0 tròn trĩnh.

Thân rồng trông như một ngọn núi nhỏ, lung lay vài cái rồi ngã quỵ xuống đất cái rầm.

Thạch Trung Ngọc không thể đứng thẳng người, trực tiếp bị văng ra xa. Cả người hắn đều bị ném vào mặt hồ dung nham đỏ rực

Ngay tức thì một loại cảm giác nong nóng vây quanh Thạch Trung Ngọc. Hắn hoảng loạn, dung nham này không dễ đối phó, bề ngoài của nó tuy đẹp, nhưng nhiệt độ cao tới mấy ngàn độ C. Tuyệt đối có thể trong nháy mắt đốt trụi thanh HP, sau đó cả người cũng bị nướng thành tro.

Thạch Trung Ngọc đã làm tốt chuẩn bị logout.

Nhưng mà tận một lát sau, hắn vẫn chưa thấy có chuyện gì lớn xảy ra, chỉ là cảm thấy nhiệt độ xung quanh vẫn cao như cũ. Thế nhưng nó thật giống như hắn đang ngâm trong suối nước nóng khoảng 60 70 độ, còn lại thì không còn cảm giác gì khác.

Thạch Trung Ngọc nhìn nhìn thanh HP, thấy nó không giảm cũng không tăng. Đây...có chuyện gì xảy ra thế?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, hắn bị ném vào hồ dung nham, một chút cũng không xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ thân thể hắn

không sợ nước hay lửa ư? Có thể sao?

Thạch Trung Ngọc nghi hoặc trồi lên khỏi mặt hồ, bắt đầu tự do bơi lội trong hồ dung nham.

- Thạch Đầu ca!

Đám nữ nhân sôi nổi chạy tới bên cạnh rìa hồ dung nhan, nhìn cái đầu Thạch Trung Ngọc lộ ra khỏi mặt hồ kia.

Thấy vẻ mặt đám nữ nhân lo lắng, Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng phất phất tay.

- Không có việc gì! Anh thật thoải mái! Ha ha, giống như đang ngâm suối nước nóng ấy!

- Không thể nào?

Cơ Như Nguyệt kinh ngạc vươn tay, vươn bàn tay ra cắm vào hồ dung nham.

- Hít!!!

Một loại nóng rực mạnh mẽ ập tới, dọa Cơ Như Nguyệt vội vã rút tay ra. Chỉ trong giây lát, mấy ngón tay của cô hoàn toàn biến thành than đen.

- Này?!

Cơ Như Nguyệt kinh ngạc nhìn nhìn mấy ngón tay, lại nhìn sang Thạch Trung Ngọc, dở khóc dở cười nói:

- Ngọc tỷ, anh muốn hại người cũng không thể hại thành thế này chứ!

Thạch Trung Ngọc từ trong hồ dung nham chậm rãi bơi lên bờ, nhìn xem bàn tay Cơ Như Nguyệt cực kỳ bất đắc dĩ nói:

- Anh cũng không biết, dù sao anh ở trong đó thật sự như ngâm suối nước nóng mà!

- Hì hì, Thạch Đầu ca hẳn là vừa ngâm máu rồng rồi!

Hướng Lam cười nói:

- Tên Loma Sardin chính là biến dị từ trong hồ dung nham, máu của hắn có lẽ cũng biến dị theo. Cho nên, Thạch Đầu ca ngâm qua máu rồng, sẽ không sợ nhiệt độ cao trong hồ nha!

- Ha ha! Thế thì anh đây thật trâu bò rồi! Theo như điều đó, có phải anh cũng miễn dịch với pháp thuật hệ lửa hay không?!

Thạch Trung Ngọc lập tức cười to nói, Pháp Sư hệ lửa có thể tạo thành điểm thương tổn lớn nhất, trong số các loại chức nghiệp thì có thể xếp lên đầu. Nếu Thạch Trung Ngọc miễn dịch được pháp thuật hệ lửa, đó quả thật chính là như hổ thêm cánh.

- Hay là, chúng ta thử xem?

Cơ Như Nguyệt hươ hươ pháp trượng trong tay.

- Ây, cũng được..!

Thạch Trung Ngọc tức thì làm vẻ mặt khóc tang. Tuy rằng hắn nắm chắc có thể miễn dịch pháp thuật của Cơ Như Nguyệt, nhưng mà, những ngày về sao chỉ sợ sẽ không tốt như thế này nữa.

- Hừ hừ!

Cơ Như Nguyệt đắc ý dạt dào nở nụ cười.

- Đúng rồi, nhanh nhanh đi nhặt mấy đồ vật mà tên Loma Sardin kia rơi ra đi! Đừng nói bị ngâm trong dung nham, cái gì cũng không có!

Thạch Trung Ngọc vừa nghe xong liền vội quay người nhảy vào hồ dung nham. Nhiệm vụ này hình như chỉ mình hắn có thể thực hiện, vì đám nữ nhân không có năng lực miễn dịch dung nham.

Tuy rằng kịp thời nhảy vào trong, nhưng phần lớn trang bị đều hoá thành tro. Rốt cuộc ngâm trong nhiệt độ hơn mấy ngàn độ C, những cái trang bị bạc trắng, hoàng kim gì đó đều không thể chống đỡ được. Đồng vàng càng đừng mơ.

Thạch Trung Ngọc vớt được hai kiện Ám Kim, một kiện Tiên Khí

rồi đi lên bờ.

Trang bị Ám Kim, mọi người trực tiếp bỏ qua, dùng đôi mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm cái vòng cổ Tiên Khí trong tay Thạch Trung Ngọc.

Cái vòng cổ thật xinh đẹp. Đá quý màu trắng bạc được xâu thành vòng, chính giữa có bốn viên đá quý nho nhỏ màu xanh ngọc cùng một viên đá quý to hơn cũng cùng màu xanh ngọc. Lập loè điểm sáng. Bên trong viên đá quý lớn giống như có một vòng xoáy ngân hà phiên bản thu nhỏ, trông vô cùng xinh đẹp diễm lệ.

- Tinh Vân Chi Vịnh Xướng Giả, Tiên Khí, giảm bớt thời gian thi triển pháp thuật, tăng cường uy lực của pháp thuật. Gia tăng tốc độ giá trị khôi phục pháp lực. Kèm thêm pháp thuật, Tinh Vân Cực Tốc. Trong 5s kế tiếp, tất cả các pháp thuật được gia tăng tốc độ.

Thứ này, Thạch Trung Ngọc trực tiếp hết lời để nói rồi, quá trâu bò. Trong 5 giây, tất cả các pháp thuật được gia tăng tốc độ, đây là cái khái niệm gì. Chân chính trở thành pháo đài ma pháp nha. Phải biết rằng đây chính là người chơi dùng trí não dung nhập vào Game Ảo, mà không phải là game dùng mấy cái bàn phím con chuột để thao tác.

Thuấn phát, dùng ý niệm của ngươi, nghĩ thử xem có bao nhiêu mau! Đồng nghĩa, pháp thuật ngươi thi triển ra chắc chắn cực kỳ nhanh.

Cơ Như Nguyệt trong lúc chiến đấu hoàn toàn có thể đứng một bên, sau đó liên tiếp lấy mỗi lần tốc độ 0.1 giây phóng xuất rồng lửa ra. Đoán chừng, không một ai có thể ngăn cản được nha.

Rõ ràng cái này làm ra chính là cho Cơ Như Nguyệt, rốt cuộc về mặt công kích pháp thuật cường đại nhất chính là cô ấy. Tử Viêm Pháp Sư, chức nghiệp tiến hoá từ Hoả Pháp Sư.

Thạch Trung Ngọc đeo vòng cổ cho Cơ Như Nguyệt, làm sự ghen tuông của mấy nữ nhân khác bay tứ lung tung. Họ lập tức dùng các loại chiến thuật nũng nịu, sôi nổi yêu cầu Thạch Trung Ngọc tìm thêm mấy cái vòng cổ cho các cô ấy đeo. Thạch Trung Ngọc chỉ có thể cười khổ, thứ này rơi ra hay không sao ta có thể không chế?

Chẳng lẽ kêu Amy đưa thêm mấy cái cho hắn? Thạch Trung Ngọc trong lòng hơi méo mó, rốt cuộc thì Amy chính là hệ thống Chủ Thần, không có việc gì em ấy làm không được cả.

Chương 942. Bối cảnh của Đại Địa Chi Hùng

Loma Sardin vừa chết, phó bản Dung Nham Huyệt Động liền tuyên bố thông qua.

Người chơi thông qua cấp độ khó đã có tư cách khiêu chiến cấp độ ác mộng. Nhưng mà đám nữ nhân không muốn tiếp tục khiêu chiến nữa. Thạch Trung Ngọc cũng thế, hắn cảm thấy trở về nâng cao thực lực rồi quay lại mới tốt. Rốt cuộc cấp độ ác mộng không phải nói chơi, nếu trong cấp độ ác mộng gặp được con Boss giống Loma Sardin, chỉ sợ Thạch Trung Ngọc chưa kịp hành động đã bị hơi thở rồng phun tới, hắn liền xong đời.

Mọi người bóp nát quyển trục trở về Thiên Thành, về tới [Điểm Phục Sinh] ở Thiên Thành.

Thạch Trung Ngọc nhìn thời gian, hiện tại đã hơn 2 giờ sáng. Đám nữ nhân chuẩn bị logout đi ngủ, tuy rằng đây là trò chơi dùng giấc ngủ để đăng nhập, nhưng họ vẫn cảm giác có điểm không tốt. Dù sao giấc ngủ chính là thiên địch của vẻ đẹp mà.

Suy nghĩ vì vẻ đẹp, nhất định phải ngủ!

Thạch Trung Ngọc trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm gì mới tốt. Lão gia hoả Tương Viên kia khẳng định lại đi xxoo với goá phụ rồi, không cần nghĩ. Không biết thân thể lão bất tử này sao lại tốt thế chứ? Nếu dựa theo tình huống bình thường thì người khoảng 56 tuổi, thân thể liền không được, cứng cũng đừng nghĩ.

Hiện tại Thiên Thành vẫn phồn hoa như cũ. Ban ngày có nhiều người đi làm nên chỉ có thể chơi vào ban đêm, cho nên người chơi buổi tối còn nhiều hơn buổi sáng nhiều. Huống chi là dùng giấc ngủ đăng nhập, một bên ngủ một bên chơi game, có gì sướng hơn nữa không?

Thạch Trung Ngọc nhìn trạng thái của mình. Sau khi giết chết Loma Sardin, giá trị kinh nghiệm tăng vọt tới 93%, rất mau liền lên đến cấp 49.

Nhưng mà cấp 60, thật đúng là xa xa không ngày hẹn a. Đạt cấp 60 mới có thể học phương pháp bay lượn.

Đến lúc đó chính là không khác gì thần tiên.

Thạch Trung Ngọc đi đi lại lại trên đường cái, chuẩn bị tới cửa hàng mình nhìn thử. Đúng lúc này, Tu Di Đại bắt đầu rung lên.

- Lại là tên nào đây?

Thạch Trung Ngọc kỳ quái, cái âm thanh vang dội này còn to hơn âm thanh của điện thoại mấy phần.

Hắn móc đồ vật từ trong Tu Di Đại ra, không nghĩ tới là cục đá dùng để truyền tống tới bản đồ đặc thù trong Cuồng Đao, hình như là Đại Địa Chỉ Hùng đã mấy ngày không gặp.

Ấn xuống cái nút chính giữa, Thạch Trung Ngọc trực tiếp bị truyền tống đi nơi khác.

Sau một khoảng thời gian trời đất quay cuồng, đó chính là cảm giác rơi xuống từ trời cao. Thạch Trung Ngọc đã có chuẩn bị, hắn nhanh chóng khống chế thân thể, nghĩ đến có thể hoàn mỹ chạm đất. Nhưng không ngờ đột nhiên có một cổ áp lực đè ép hắn, Thạch Trung Ngọc trực tiếp đặt mông xuống phía sau Bình Sa Lạc Nhạn.

- Ai da!

Thạch Trung Ngọc rên một tiếng, cơ thể của hắn không biết đã tăng lên bao nhiêu lần, cộng thêm mấy góc cạnh trên khôi giáp, hắn cảm thấy giống như bị bạo cúc.

Vừa mở mắt ra, một cái đầu gấu thật lớn xuất hiện trước mắt Thạch Trung Ngọc. Ánh mắt hắn ta không có chút ý tốt, răng ngọn lộ ra bên ngoài, còn có cái vẻ mặt bỉ ổi.

- Ta nói này Hùng ca, ngươi đang chơi cái gì vậy, cố ý hại ta ư?

- Hắc hắc, không phải thấy ngươi lâu không tới, nên ta mới nhiệt tình thêm một chút thôi!

Đại Địa Chi Hùng cười hắc hắc, sau đó dùng cái tay gấu thật lớn vỗ vỗ bả vai Thạch Trung Ngọc, mém xíu hắn bị đánh tới nổi ngã nhào xuống đất.

- Hùng ca, mấy ngày nay làm gì thế? Sao không kêu ta tới đây?

Thạch Trung Ngọc kỳ quái hỏi, tuy hắn có nghe Đại Hắc nói qua, nhưng cũng không rõ có chuyện gì xảy ra.

- Ah, cũng không có chuyện gì, chính là đánh một trận với Hồng Long Nữ Vương thôi, chuyện nhỏ!

Đại Địa Chi Hùng dùng sắc mặt quái dị trả lời, nhưng mà thấy thế nào cũng thấy hắn ta chột dạ nha.

- Ta nghe nói, dường như Hùng ca đè một con Hồng Long?

Thạch Trung Ngọc sờ sờ cái mũi, hắc hắc cười nói.

- Nói bậy!

Đại Địa Chi Hùng trừng lớn cặp mắt.

- Làm gì có loại chuyện này? Đại Địa Chi Hùng chính là một cái chủng tộc cao ngạo, là một cái chủng tộc có huyết thống thuần túy, sao có thể làm cái loại chuyện vô sỉ với Hồng Long được!

Một loại khí thế hào hùng, lời lẽ chính đáng. Thật sự thuần khiết không chút tì vết nha!

Nhưng Thạch Trung Ngọc sớm đã hiểu rõ tính nết của Đại Địa Chi Hùng, sao có thể dễ bị lừa được.

- Hùng ca, tiểu đệ đã nhìn thấu tâm can tỳ phổi của ngươi từ lâu rồi!

- Ngươi lăn đi!

Đại Địa Chi Hùng trực tiếp tát bay Thạch Trung Ngọc sang một

bên.

- Da ông đây rất dày!

Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, lần này coi như tiếp xúc trói buộc trên người, hắn nhẹ nhàng đứng dậy.

- Đúng rồi, Hùng ca, ngươi biết người nào không bị Chủ Thần hạn chế không?

Đại Địa Chi Hùng sửng sốt.

- Sao ngươi biết chuyện này?

- Ây, Chủ Thần nói cho ta biết, hắc hắc, ta chỉ hỏi một chút thôi!

Thạch Trung Ngọc sờ sờ cái mũi.

- Ngươi có thể liên lạc với Chủ Thần?

Đại Địa Chi Hùng kinh ngạc.

- Không phải chứ? Cái tiểu nha đầu kia, các ngươi…!

- Ừm? Làm sao?

Đại Địa Chi Hùng kêu Amy là tiểu nha đầu? Mà không phải là… Có vấn đề!

- A, không có gì!

Đại Địa Chi Hùng giả đò quay đầu lại, nhưng trong mắt hắn ta lại tràn đầy sự kinh ngạc.

- Ý ngươi nói chính là những người không bị quy tắc trò chơi trói buộc đúng không?

- Đúng đúng!

Thạch Trung Ngọc dùng sức gật gật đầu, những người này hẳn chính là những tu sĩ từ thời Thượng Cổ mà Trương Vô Kỵ nói.

- Ha hả, Hồng Long Nữ Vương coi như một người!

Đại Địa Chi Hùng nhẹ nhàng cười nói.

Hồng Long Nữ Vương? Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, những tên tu sĩ từ thời Thượng Cổ còn sót lại, sao biến thành rồng rồi? Còn biến thành rồng cái?

- Thật ra người không bị pháp tắc hạn chế, có hai loại!

Đại Địa Chi Hùng chậm rãi xoay người.

- Hả?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn Đại Địa Chi Hùng.

- Một loại chắc hẳn tiểu nha đầu đã nói qua với ngươi, người quản lý hệ thống sẽ tiêu hao tất cả năng lượng của bản thân để bồi dưỡng quản lý đời kế tiếp, rồi biến mất.

Đại Địa Chi Hùng thu hồi dáng vẻ cợt nhả vừa rồi, nghiêm túc giải thích cho Thạch Trung Ngọc.

- Nhưng mà sự thật thì họ không có biến mất. Chỉ là tính mạng của họ đã thay đổi thành một loại hình thức tồn tại khác. Sau đó loại hình thức này sẽ chậm rãi tiến hóa, trở thành một loại sinh vật không bị quy tắc hệ thống khống chế hay ràng buộc, như ta chẳng hạn.

Nói đến này, Đại Địa Chi Hùng cười hắc hắc.

- Ta chính là quản lý viên hệ thống, đảm nhiệm vị trí thứ tư!

Đậu mía! Thạch Trung Ngọc sốc, sốc cực kỳ. Đại Địa Chi Hùng thế nhưng là quản lý viên thứ tư?

- Hồng Long Nữ Vương là đảm nhiệm vị trí thứ năm.

Đại Địa Chi Hùng tiếp tục nói.

- Ha…

Thạch Trung Ngọc tiêu hoá thông tin hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần.

Được rồi, tất cả những người khác trên bản đồ sinh hoạt này đều là...?

- Đúng vậy!

Đại Địa Chi Hùng gật gật đầu gấu.

- Ta ở bản đồ chức nghiệp Cuồng Đao, Hồng Long Nữ Vương thì ở nơi khác, còn có bên kia núi, Bạo Viên Hoàng. Trước sau đều phải.

Đại Địa Chi Hùng nói, hiển nhiên có chút tự hào nở nụ cười.

- Ừa!

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu.

- Vậy còn chức nghiệp Tử Viêm Pháp Sư ở bản đồ nào? Còn có bản đồ chức nghiệp Ám Ảnh, còn có Băng Sương Pháp Sư……

- Có! Ha hả, mấy cái che dấu chức nghiệp chủ yếu đều có!

Đại Địa Chi Hùng gật đầu nói.

- Thế có chức nghiệp Mục Sư không?

Trước mắt Thạch Trung Ngọc đột nhiên sáng ngời, nếu để mấy nữ nhân kia đều chuyển thành che dấu chức nghiệp. Như vậy thì chẳng phải thật trâu bò hay sao?

Chương 943. Bí văn.

- Chẳng lẽ tiểu tử ngươi muốn chơi nhiều loại chức nghiệp?

Đại Địa Chi Hùng kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Đâu có, mấy bà vợ của ta đều không phải che giấu chức nghiệp sao.

Thạch Trung Ngọc cười nói.

Đại Địa Chi Hùng trực tiếp trợn trắng mắt. Một đầu gấu trợn trắng mắt, cảm giác…thật dữ tợn.

- Ngươi tính chuyển nhà luôn à?

- Ha ha, ta chỉ là vì mưu cầu lợi ích cho mấy bà vợ ở nhà thôi.

Thạch Trung Ngọc hơi ngượng ngùng cười.

- Đi.

Đại Địa Chi Hùng tiếp tục quăng một ánh mắt xem thường cho Thạch Trung Ngọc.

- Ngươi mấy người vợ?

Thạch Trung Ngọc vươn bàn tay ra đếm số. Đại Địa Chi Hùng tức thì hết chỗ nói rồi, hắn ta vốn tưởng rằng bản thân đủ phong lưu, đủ tiêu sái. Không ngờ tới cái tên Thạch Trung Ngọc thế nhưng… Được rồi, thật không hổ danh cao thủ!

- Nếu ngươi muốn các cô ấy chuyển thành che dấu chức nghiệp thì lần sau mang các cô ấy tới đây đi.

Đại Địa Chi Hùng lay động cái đầu gấu một chút.

- Ha ha, được!

Thạch Trung Ngọc hưng phấn gật gật đầu.

- Đúng rồi, lần này ngươi kêu ta tới là có chuyện gì vậy?

- Đương nhiên là vì huấn luyện ngươi rồi!

Rốt cuộc Đại Địa Chi Hùng cũng nhớ tới chuyện cần làm, sau đó hắn ta đánh giá Thạch Trung Ngọc từ trên xuống dưới một lượt.

- Tuy rằng thực lực hiện giờ của tiểu tử ngươi rất không tệ. Nhưng mà so sánh với mấy tên kia, thì vẫn chưa đủ.

- Mấy tên kia?

Thạch Trung Ngọc nghi hoặc hỏi.

- Á, ta quên nói, chính là loại người thứ 2 không bị quy tắc trò chơi ràng buộc.

Đại Địa Chi Hùng nói:

- Ở thế giới của các ngươi sử dụng dụng cụ thiết bị để tới nơi này, thật ra không phải do thế giới các ngươi nghiên cứu ra, mà là một loại khoa học kỹ thuật tiên tiến khác chế tạo nghiên cứu ra.

- Ngoại tinh khoa học kỹ thuật?

Thạch Trung Ngọc chạy nhanh hỏi.

- Không sai, chính là như lời các ngươi nói, ngoại tinh khoa học kỹ thuật.

Đại Địa Chi Hùng gật gật đầu.

- Những người đó lợi dụng ngoại tinh khoa học kỹ thuật chế tác dụng cụ dùng để liên thông hai cái thế giới lại với nhau. Sau khi người chơi thông qua cái dụng cụ kia tiến vào thế giới này, sẽ bị quy tắc của thế giới này ràng buộc, nó cũng chính là cái gọi quy tắc trò chơi.

Thạch Trung Ngọc cái hiểu cái không gật gật đầu, lời Đại Địa Chi Hùng vừa nói hắn vẫn chưa rõ lắm.

- Ha hả, hai cái thế giới không giống nhau. Ví dụ, ở thế giới các ngươi, chết chính là hết. Nhưng mà tới thế giới này rồi, chết có thể sống lại. Đây là mặt khác nhau giữa hai thế giới.

Đại Địa Chi Hùng cười nói:

- Mấy thứ này về sau ngươi sẽ tiếp xúc, hiện tại không rõ cũng bình thường.

- Ừm, nói cách khác, ở trên Trái Đất nước chảy xuống chỗ thấp, nhưng ở đây thì có thể không phải, đúng chứ?

Thạch Trung Ngọc nghi hoặc hỏi.

- Gần giống như thế.

Đại Địa Chi Hùng gật gật đầu.

- Những người đó thông qua dụng cụ đặc thù tiến vào thế giới này. Họ sẽ không bị quy tắc trói buộc. Nói cách khác, quản lý viên bọn ta căn bản không thể tạo thành bất luận sự thương tổn nào cho họ cả. Nhưng họ cũng không thể làm thương tổn bọn ta.

- Ồ, vậy còn những người chơi như chúng ta thì sao?

Thạch Trung Ngọc truy vấn hỏi.

- Có lẽ không, vì các ngươi đến cùng một thế giới mà.

Đại Địa Chi Hùng nói.

Nhưng mà họ cường giả đỉnh cao, dù các ngươi có thể tạo thành thương tổn cho, thì loại thương tổn kia cũng cực kỳ nhỏ. Liền tính là ngươi, ở trước mặt họ vẫn yếu ớt như một đứa trẻ.

- Ừm ừm.

Thạch Trung Ngọc tiếp tục gật gật đầu, làm sao không giống trẻ con được. Mấy người đấy là lão yêu quái mấy ngàn năm mấy vạn năm, chính mình dù gì chỉ là một thanh niên hơn 20 tuổi mà thôi.

- Cho nên, ta cần phải huấn luyện ngươi, để ngươi có thể siêu

việt hơn họ, đánh bại họ!

Đại Địa Chi Hùng nói ra mục đích của chính mình.

- Thì ra là thế!

Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên hiểu ra.

- Các ngươi cũng là vì bảo vệ thế giới của chính mình thôi, đúng không?

- Đúng vậy.

Đại Địa Chi Hùng gật gật đầu.

- Nếu ý tưởng của họ thành công, như vậy, chẳng những chúng ta sẽ biến mất, phần lớn người trong thế giới này đều sẽ bị quy tắc kích động, cả người bị dập nát.

- Còn những người chơi như chúng ta sẽ ra sao?

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng hỏi.

- Người chơi thấp hơn 60 cấp, không một ai may mắn thoát khỏi!

Đại Địa Chi Hùng thẳng thắn nói.

Thấp hơn 60 cấp? Hiện tại luyện cấp chậm như thế, muốn luyện tới cấp 60 cần ít nhất mấy tháng, vậy chẳng phải người chết cả đống sao?!

- Vậy ta nên làm thế nào?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

Đại Địa Chi Hùng khẽ cười một tiếng.

- Những người đó tuy không bị quy tắc ràng buộc, nhưng mà họ cũng ít một cái chỗ tốt. Vì quy tắc của hai thế giới dung hợp với nhau, sinh ra quy tắc mới. Mấy người chơi ở trong trò chơi mượn lực lượng của thế giới này, dùng tốc độ nhanh chóng cường đại lên. Ngươi biết quy tắc ẩn tính của thế giới này không?

- Quy tắc ẩn tính?

Thạch Trung Ngọc càng thêm mơ hồ.

- Phải, đó cũng chính là lỗ hổng!

Đại Địa Chi Hùng cười nói:

- Bug mà công ty game nói, thật ra là quy tắc ẩn tính. Mấy thứ này không dễ dàng bị phát hiện, nhưng nếu bị phát hiện ra, sẽ đạt được chỗ tốt rất lớn. Dựa theo cách nói của công ty game, cái gì ảnh hưởng tính cân bằng của trò chơi, thì đó chính là Bug.

- Vậy ý của ngươi là gì?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Tại thế giới này, có một cái quy tắc ẩn tính lớn nhất.

Đại Địa Chi Hùng chậm rãi nói:

- Đó cũng chính là cái Bug lớn nhất, cấp 90, vô địch!

Cấp 90, vô địch? Thạch Trung Ngọc buồn bực, vô địch là có ý tứ gì? Hơn nữa không phải cấp 85 là đỉnh cao rồi ư?

- Cấp 90, cái cấp bậc này, dù chúng ta cũng chưa có cách để đạt tới. Ngươi biết quản lý viên bọn ta có cấp bậc gì không?

Đại Địa Chi Hùng hỏi.

- Cấp 89?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nói:

- Quản lý viên trong trò chơi vẫn phải chia cấp bậc hả?

- Sao có thể không có, người quản lý trò chơi cũng bị quy tắc ràng buộc, cho nên sẽ có cấp bậc!

Đại Địa Chi Hùng cười nói:

- Những người như bọn ta cấp bậc chẳng qua quá cao, nên

không ai có thể nhìn tới thôi. Cái tên Chiến Thần kia là người duy nhất dựa vào thực lực của chính mình, mà không phải thân phận đặc thù, đạt tới 89 cấp.

- Ý của ngươi là, để ta đạt tới cấp 90?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Không sai, chỉ khi ngươi đạt tới cấp 90 mới có thể giết chết mấy tên kia!

Đại Địa Chi Hùng cười nói:

- Tuy rằng họ không bị quy tắc trò chơi trói buộc, nhưng người dã tiến thế giới này, sao có thể không bị quy tắc nơi đây ảnh hưởng. Cấp 90, là quy tắc lớn nhất. Cũng có thể nói, khi ngươi đạt tới 90 cấp, ngươi chính là Thần.

- Hít!

Thạch Trung Ngọc hít vào một luồng khí lạnh.

- Thần?!

- Vô Địch Thần, không gì làm không được!

Đại Địa Chi Hùng cười nói:

- Ngươi có tiềm lực! Bởi vì Chiến Thần, hắn cách cấp 90, cũng chỉ kém một bước! Lúc trước vì giết hắn, mười ba quản lý viên hệ thống phải liên hợp lại mới giết được hắn đấy!

- Không phải có lời đồn là quản lý viên thứ mười ba dùng toàn bộ năng lượng của bản thân để giết chết hắn sao?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi.

- Hừ, cái tên mười ba kia, hắn chính là tham sống sợ chết, sao có thể bỏ tính mạng của chính hắn được chứ?

Đại Địa Chi Hùng hừ lạnh một tiếng.

- Hơn nữa thực lực của hắn vốn dĩ không mạnh bằng Chiến

Thần. Nên hắn căn bản không thể dùng một kích nháy mắt hạ gục Chiến Thần được.

- Vì mặt mũi của quản lý viên, cho nên các ngươi liền đồn đãi người quản lý viên thứ mười ba dùng một kích hạ gục Chiến Thần hả?

Thạch Trung Ngọc sờ sờ cái mũi, cười nói:

- Không ngờ tới, các ngươi yêu quý mặt mũi như thế.

Chương 944. Lại là bí văn

Bị Thạch Trung Ngọc nói như vậy, trái lại Đại Địa Chi Hùng có chút ngượng ngùng.

-Chúng ta cũng là có tình cảm, cũng sẽ có tham lanh, có dục vọng, có sa đọa. Người quản lý nếu như không có nhân tính, vậy thì chỉ là một cỗ máy thôi, sao có thể quản mọi thử trong game được?

-Hừm, được thôi!

Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi.

-Có điều, trước khi người chơi bọn ta chưa đến, vậy các ngươi quản cái gì?

-Người ở thế giới này chưa đến, không có nghĩa là người ở thế giới khác cũng vậy.

Đại Địa Chi Hùng nói từ từ.

-Trước đây, không biết đã có bao nhiêu kiểu người chơi đến đây, bọn họ cũng để lại đủ loại lịch sử, đủ loại huy hoàng, sau đó lại dần dần rời khỏi trò chơi.

-Tại sao lại rời khỏi?

Thạch Trung Ngọc thấy kỳ lạ, hỏi.

-Game này chơi vui vậy mà!

-Bởi vì, hạn sử dụng của máy móc liên thông là một trăm năm.

Đại Địa Chi Hùng nói.

-Cũng đồng nghĩa, game này chỉ có thể tồn tại ở thới giới các cậu một trăm năm, sau đó sẽ biến mất.

Thạch Trung Ngọc thật sự không hiểu được đây rốt cuộc là tình huống gì. Những gì Đại Địa Chi Hùng nói đã hoàn toàn làm hắn mơ hồ rồi.

-Được rồi, trái lại những thứ khác cậu đừng nghĩ nữa, trước tiên hãy nghiêm túc tăng lên cấp 60 rồi hãy nói tiếp!

Đại Địa Chi Hùng nhìn gương mặt đầy hoài nghi và hoang mang của Thạch Trung Ngọc, vội vàng nói.

-Đợi đến lúc cậu đạt cấp 60 rồi, những chuyện phía sau mới tiến hành tốt.

-Còn chuyện gì nữa?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

-Lên cấp 60 rồi, sẽ xuất hiện một tình huống rất thú vị!

Đại Địa Chi Hùng cười nói.

-Tình huống gì?

-Lên cấp 60, cơ thể ở thế giới đó của cậu và cơ thể ở thế giới này sẽ xuất hiện liên hệ đồng dạng.

Đại Địa Chi Hùng nói.

-Cũng chính là nói, sức mạnh ở đây của cậu được tăng lên, như vậy sức mạnh ở đó cũng sẽ tăng lên.

-Ừm.. Vậy có nghĩa là sau khi lên cấp 60, ta tu luyện ở đây, thì cơ thể bên ngoài cũng có thể tu luyện giống vậy?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi.

-Đúng vậy!

Đại Địa Chi Hùng gật đầu.

Có chuyện tốt như vậy à? Thạch Trung Ngọc nhất thời cười đến toét miệng, hiện tại trong game <Minh Hồng Tâm Pháp> của hắn là cấp 2, nhưng bên ngoài game, đoán chừng cấp của Minh Hồng

Tâm Pháp chỉ mới có 1. Nếu đồng bộ hai nơi này lại với nhau, như vậy đoán chừng sức mạnh của mình sẽ tăng vọt.

-Lên cấp 80, đồ vật trong game có thể mang đến thế giới của cậu.

Đại Địa Chi Hùng lại ném ra một trái bom nặng kí.

Thạch Trung Ngọc nhất thời choáng váng, vậy, cái này còn phải chơi thế nào đây?

-Cho nên, game này liên thông với thế giới nào, thì thế giới đó sẽ có được lợi ích cực lớn, tăng tốc độ phát triển. Vì thế, game này mới được gọi là Thần Lâm, giống như thần linh mang đến cho thế giới một thay đổi to lớn vậy.

-Vậy game này đến thế nào?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

-Tự chủ diễn sinh. *tự mình khai triển, sinh tồn.

Đại Địa Chi Hùng nói.

-Thật ra ban đầu nó chẳng qua chỉ là một game bình thường, nhưng thay đổi của NPC đầu tiên, trong game đã đặt ra quy tắc, thế là, biến thành một thế giới chân thật. Có thể nói, NPC đầu chính là vị thần sáng lập trò chơi này!

-Vậy NPC đầu tiên đâu?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

-Chết rồi.

Đại Địa Chi Hùng trả lời vô cùng dứt khoát.

-Do đã xuất hiện tình cảm không nên có với một người có năng lực và trí tuệ, trình từ phản nghịch trong tâm hạch phát động, liền biến mất trong không khí, nhưng, năng lực đặc biệt đó đã sinh ra NPC thứ hai.

-Được rồi, rắc rối quá!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp phất tay, hắn không muốn hỏi nữa. chuyện này phực tạp quá rồi.

-Hi hi!

Đại Địa Chi Hùng vỗ vuốt gấu một cái.

-Được rồi, bắt đầu huấn luyện thôi, tiểu tử, cấp 90 không phải muốn là được, không chỉ cần là người có nghị lực, mD còn phải có tâm hồn suy nghĩ thông suốt!

-Tập luyện thế nào?

Thạch Trung Ngọc đã quen với việc bị Đại Địa Chi Hùng tăng thêm kỹ thuật trọng lực.

-Bây giờ huấn luyện kỹ thuật trong lực cũng không còn tác dụng nữa rồi.

Đại Địa Chi Hùng cười lớn.

-Điều cậu cần bây giờ là tập nhận thức!

-Tập nhận thức?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi?, nhận thức mà còn có thể luyện tập à?

-Không sai.

Đại Địa Chi Hùng cười hì hì, sau đó trực tiếp vỗ bộ lông màu trắng trước ngực, một đống đồ vật đột nhiên xuất hiện xung quanh Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy những đồ vật quen thuộc kia, nhất thời ngây người

-Chết tiệt, không phải chứ, Hùng ca? Ngươi lại cho ta nhiều sách vậy à?!

Không sai, một đống đồ kia toàn bộ đều là sách, ít nhất là ba

mươi mấy chồng sách, mỗi chồng cao bằng Thạch Trung Ngọc, nhìn trông như Thạch Trung Ngọc bị những núi sách kia che khuất vậy.

-Thế nào? Đọc sách chính là cách nhanh nhất để nâng cao nhận thức!

Đại Địa Chi Hùng nói.

-Những sách này chỉ là sách cơ bản, đợi cậu xem xong rồi, ta sẽ cho cậu sách nâng cao hơn.

-Nhiều sách thế này, ta đọc mười mấy năm cũng đọc không xong nữa!

Thạch Trung Ngọc nói với vẻ mặt đau khổ.

-Đến lúc đó, cái gì cũng thất bại rồi.

-Hừ, ta kêu cậu đọc từng cuốn à?

Đại Địa Chi Hùng đập tay lên chồng sách, lập tức sách xung quanh đều ngã xuống, che mất Thạch Trung Ngọc.

-Ta nói là luyện tập tính nhận thức của cậu! Còn đọc những quyển sách này thế nào, cậu tự mình hiểu đi!

Hơ, lẽ nào là có bí quyết gì à? Thạch Trung Ngọc tùy ý nhặt một quyển sách lên, <Ngọc Bồ Đooàn> đây không phải quyển sách mình đã cất kỹ sao? Thạch Trung Ngọc lại nhặt thêm một quyển <Thảo Đăng Hòa Thượng>! Chết tiệt, rốt cuộc là muốn mình đọc cái gì đây?

-Từ từ suy nghĩ nhé!

Đại Địa Chi Hùng lắc lư cái mông gấu béo mập, chầm chậm đi về phía rừng cây xa xa.

-Đề nghị cậu đừng có giống như kẻ thô lỗ, trực tiếp xem qua nhưng quyển sách này, nếu không! Hi Hi!

Thạch Trung Ngọc cau mày, rốt cuộc đây là gì?

＜Nhục Bồ Đoàn＞ ＜Thảo Đăng Hòa Thượng＞ ＜Kim Bình Mai＞

＜Tân Hỗn Đản Thần Chi Lữ＞ ＜Sáng Thế Chi Tử Lạp Diễm Chi Lữ＞

＜Hoa Hồng Đen＞ ＜Thiếu Phụ Bạch Khiết＞

Không chỉ từ cổ đến hiện đại, mà từ võ hiệp đến dị thế huyền huyễn, cái gì cũng có, nhiều thế này, đừng nói đều là loại này nha.

Thạch Trung Ngọc vội vàng lật tìm tùy ý.

Quả nhiên, càng nhiều cái tên quen tai, nội dùng từng chương đều quen thuộc.

Cũng không biết cái tên Đại Địa Chi Hùng này lấy ở đâu ra nhiều sách đến vậy, quá lợi hại. Cái này không biết phải sưu tầm bao lâu nhỉ?

Không hổ là Đại Địa Chi Hùng, quả nhiên lợi hại!

Có điều hắn kêu mình đọc mấy quyển sách này là có ý gì? Lẽ nào muốn ta một mình ở đây **? Không phải chứ? Chuyện hèn hạ như vậy, ta không làm được. Hơn nữa quỷ mới biết, con khỉ, con vẹt đó có trốn ở nơi nào đó dòm ngó hay không.

Không cần xem hết toàn bộ, dựa vào nhận thức? Ý gì đây chứ?

Luyện tính nhận thức cũng không phải làm như vậy chứ? Ném một đống sách đồi trụy cho mình, người thì trốn mất.

Hừ, không phải muốn thanh tịnh sao? Với đống sách đồi trụy này còn thanh tịnh thế nào được? Không đọc đến lửa dục cháy người mới lạ đó. Đại Địa Chi Hùng này rốt cuộc có ý gì đây?

Thạch Trung Ngọc ngồi trên đống sách đó, bắt đầu suy nghĩ, những thứ này, thật là đau đầu.

Chương 945. Tự giác ngộ

Nhiều sách đồi trụy như vậy, rốt cuộc là có ý gì đây?

Lĩnh ngộ cái gì?

Thạch Trung Ngọc ngồi trên chồng sách nhíu mày, tiện tay lật xem một quyển. Nhưng trong đầu đây nghi hoặc, nội dung trong sách căn bản là không xem nổi. Những tình tiết hấp dẫn mê người đó, khiến Thạch Trung Ngọc xem đến rối loạn.

Nhớ lại nụ cười xấu xa của Đại Địa Chi Hùng trước khi rời khỏi, Thạch Trung Ngọc càng thêm đau đầu.

Đây rốt cuộc là cái gì với cái gì còn có cái gì? Xem một đống sách này, thật sự Thạch Trung Ngọc không có chút cảm giác.

Nếu cho hắn xách đao đi chém người còn được, xem sách đồi trụy không thôi cũng được, nhưng phải nhìn ra được chút gì đó từ trong sách này?

Lão hán đẩy xe? Quan âm tọa liên? Hay là cách sơn đả ngưu?

Quá đau đầu!

Cứ lật từng quyển từng quyển không ngừng, nội dung cũng xem không nổi nữa.

Đợi hơn một giờ, Đại Địa Chi Hùng lại đung đưa cái mông béo mập đi đến.

- Thế nào rồi, có lĩnh ngộ được gì không?

Đại Địa Chi Hùng cười gian tà.

- Ta thật sự không hiểu.

Thạch Trung Ngọc cau mày.

- Hùng ca, rốt cuộc ngươi có ý gì?

- Trước đây có thích đọc sách đồi trụy không?

Đại Địa Chi Hùng đặt mông ngồi trên mặt đất.

- Thích chứ!

Thạch Trung Ngọc không nghĩ nhiều trực tiếp trả lời, đầu giường của hắn còn có bốn tác phẩm kinh điển nổi tiếng nữa kìa.

- Bây giờ một đống sách đồi trụy này ở trước mặt, cậu có cảm giác gì?

Đại Địa Chi Hùng tiếp tục hỏi.

- Đau đầu?

Thạch Trung Ngọc nghĩ một hồi rồi trả lời.

- Tại sao lại đau đầu? Không phải cậu thích đọc à?

Đại Địa Chi Hùng cười hì hì.

Thạch Trung Ngọc sững sờ, không rõ nguyên do.

- Bởi vì ngươi nói phải lĩnh ngộ được gì đó từ trong sách mà? Tâm tư này sao còn có thể tiêu tốn vào những nội dung đặc sắc kia chứ?

- Nếu không cần phải lĩnh ngộ, cậu sẽ còn đau đầu không?

Đại Địa Chi Hùng hỏi.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một hồi liền gật đầu.

- Vậy tại sao vẫn còn đau chứ?

- Nhiều quá rồi!

- Nhiều quá? Nhưng cậu thích đọc mà! Nhiều thế này không hợp với khẩu vị của cậu sao?

Đại Địa Chi Hùng lắc cái đầu gấu rồi đứng dậy.

- Cậu hiểu ra chưa?

- Ta hiểu cái gì?

Thạch Trung Ngọc mặt đầy kinh ngạc hỏi.

- Được thôi, tiểu tử cậu quả thật chính là một cái đầu gỗ mục.

Đại Địa Chi Hùng buồn bực nói.

- Tự giác ngộ đi! Sách vứt ở đây, cậu có thể đi rồi.

Thạch Trung Ngọc còn chưa kịp phản ứng, lập tức trời đất quay cuồng, liền trở về Thiên Thành.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Thạch Trung Ngọc không biết thế nào, sờ sờ mũi.

- Quá nhiều rồi? Mặc dù thích nhưng đầu vẫn đau?

Rốt cuộc cái này muốn nói lên điều gì?

Thật ra Thạch Trung Ngọc nghĩ vẫn không hiểu, ngẩng đầu lên nhìn, hình như mình đã đến phủ Thành Chủ, hay là đi hỏi Trương Lạc một chút. Những người này già dặn kinh nghiệm chắc sẽ biết thôi.

Xuất trình lệnh bài hộ vệ Tử Kim cho lính gác cổng, sau đó Thạch Trung Ngọc đi vào phủ Thành Chủ.

Phủ Thành Chủ của Trương Lạc to hơn nhiều so với phủ Thành Chủ của Tiêu Phong, cũng không kém phần hoa lệ. Đoán chừng đây cũng là sự khác biệt về cấp bậc của thành, dù sao thì thành Bạch Hổ cũng là thành phổ thuộc Thiên Thành.

Vào trong phủ Thành Chủ, Thạch Trung Ngọc trực tiếp đi đến phòng làm việc, thông thường vào lúc này, thành chủ đều sẽ ở trong phòng làm việc.

Lúc này quản gia mặt lạnh lùng đi tới, nhìn thấy Thạch Trung

Ngọc, mặt không chút biểu cảm nói.

- Hinh Vũ Chi Thạch, thành chủ đại nhân cho mời.

Xem ra, mình vừa đến thì Trương Lạc đã biết rồi. Có điều quản gia này vẫn là không tốt bằng quản gia của thành Bạch Hổ, dù đã bảy tám chục tuổi rồi, nhưng sao quản gia thành Bạch Hổ nhìn trong có vẻ thuận mắt hơn nhỉ?

Đi theo quản gia đến phòng làm việc, thành chủ Trương Lạc đang ngồi trước án thư phê duyệt. Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc bước vào liền chào hỏi nhiệt tình, bút trong tay cũng đặt xuống, gọi Thạch Trung Ngọc ngồi xuống.

- Cuối cùng ngươi cũng đến rồi!

Trương Lạc mặt đầy hưng phấn nói.

- Trương Lạc thành chủ có chuyện tìm ta thì trực tiếp phái hộ vệ qua thông báo một tiếng là được rồi!

Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

- Mấy người các ngươi, có lúc ở chỗ này có khi lại không thấy đâu, hộ vệ tìm cũng không tìm được!

Trương Lạc liền khoát khoát tay, sau đó tỏ ý muốn quản gia ra ngoài.

Nhìn thấy quản gia đã đóng cửa, Trương Lạc vội vàng nói.

- Không biết Thanh Tịnh Chi Liên ngươi lấy được còn hay không?

Thạch Trung Ngọc sững sờ, Trương Lạc này sao lại biết?

- Trương Lạc thành chủ, lại là vị tướng lĩnh nào hóa thạch rồi?

Trương Lạc lắc đầu.

- Đại Thần Quân Cơ của Hoàng Thành bị thích khách ám sát, dù không bị giết nhưng lại trúng phải lời nguyền quái lạ, thế gian này

cũng chỉ có Thanh Tịnh Chi Liên mới có thể trị được lời nguyền của Đại Thần Quân Cơ

Đại Thần Quân Cơ? Mình và hắn thân nhau lắm à? Thạch Trung Ngọc nghi hoặc nhìn Trương Lạc.

- Đại Thần Quân Cơ là chuyên gia quân sự trọng yếu của Hoàng Thành chúng ta, những bố trí của quốc chiến lần này đều là do ông ấy xử lý. Nếu không có ông ấy, e là trận chiến này sẽ xảy ra sơ suất!

Trương Lạc nhíu mày nói.

- Hoa Hạ chúng ta không thể mất người này được!

- Vậy Đại Thần Quân Cơ đó bị ai ám sát?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

- Cái này ta cũng không rõ, nhưng hình như chính là mấy người Nhật Bản. Cũng chỉ có Ninja - nghề nghiệp đặc biệt của bọn họ mới có thể thoát ra khỏi vùng có ít không khí.

Trương Lạc trực tiếp nói.

Ninja? Lại là người Nhật Bản? Nhất thời Thạch Trung Ngọc cảm thấy buồn bực, người Nhật Bản này sao đều từ chỗ họ chạy ra ngoài.

- Trương Lạc thành chủ, người Nhật Bản này sao có thể chạy ra từ chỗ bọn họ?

- Yêu thú- Bát Kỳ Đại Xà bảo vệ Nhật Bản, có sức mạnh vận dụng không gian, truyền tống người của bọn họ tới cũng có không có gì lạ.

Trương Lạc giải thích.

Bát Kỳ Đại Xà? Cái thứ kinh tởm này vậy mà lại có thật. Hình như Bát Kỳ Đại Xà chính là tộc rắn chính đầu, nhưng sau khi bị chép mất một đầu liền tự xưng là Bát Kỳ.

- Thanh Tịnh Chi Liên ta vẫn còn một ít.

Thạch Trung Ngọc lấy trong túi tu di ra một đóa Thanh Tịnh Chi Liên.

- Có điều, ta muốn hỏi Trương Lạc thành chủ một vấn đề.

- Vấn đề gì?

Trương Lạc nhìn thấy Thạch Trung Ngọc lấy Thanh Tịnh Chi Liên ra, liền thở phào nhẹ nhõm.

- Có một tên đưa cho ta một đống sách đồi trụy, nhưng ta nhìn thấy nhiều sách như vậy liền đau đầu. Ngươi nói xem, nếu ta đã thích đọc sách đồi trụy, vậy tại sao bây giờ cho ta nhiều sách như thế ta lại đau đầu?

Thạch Trung Ngọc sửa đổi lời nói của Đại Địa Chi Hùng một chút.

Trương Lạc sững sờ, sau đó nhìn Thạch Trung Ngọc quái dị.

- Chính là chuyện này sao?

- Ờ, chính là chuyện này, thì sao?

Thạch Trung Ngọc khó hiểu hỏi. Biểu cảm đó của Trương Lạc, thật là kỳ quái.

Trương Lạc cẩn thận nhìn Thạch Trung Ngọc, sau đó nói.

- Không phải ngươi không có thời gian xem sao, bởi vì quá nhiều sách, nhưng lại không biết chọn quyển nào. Thế là tâm không tịnh lại cuống cuồng. Thật ra ngươi chọn bừa một quyển, yên tâm mà đọc là được rồi.

- Đơn giản như vậy sao?

Thạch Trung Ngọc ngây người.

- Vậy ngươi cho rằng còn phức tạp cỡ nào?

Trương Lạc không biết nói gì.

- Ta nói này, chỉ số thông minh của ngươi cũng thấp quá rồi đó.

Thạch Trung Ngọc cạn lời, đây là người đầu tiên nói hắn có chỉ số IQ thấp đó, hơn nữa còn là một NPC. Có điều nghe Trương Lạc giải thích như thế, chỉ số IQ của thấp chắc cũng có thể là thật.

Chương 946. Sát thủ đến rồi.

Sau khi biết chuyện này, Thạch Trung Ngọc cũng đã bình tĩnh trở lại. Mặc dù hắn vẫn có chút không rõ Đại Địa Chi Hùng này là thế nào… Chẳng lẽ muốn mình tùy ý tìm đại một cuốn đọc thử à? Hay là câu nói kia có ám chỉ gì đó?

Chẳng lẽ một tên đầu gấu lại thông minh như thế?

Những vấn đề cong cong uốn éo lòng vòng thế này, Thạch Trung Ngọc cảm thấy phiền nhất, thực sự nhức trứng vô cùng.

Mang Thanh Tịnh Chi Liên đến cho Trương Lạc, Thạch Trung Ngọc lập tức offline ngay.

Chúng nữ đều đã đi ngủ cả rồi, hiện tại đã là bốn giờ sáng, Thạch Trung Ngọc xuống lầu tìm chút gì đó để ăn, sau đó an vị trên sô pha xem TV.

Chuyện hôm nay trải qua thật sự khiến hắn cảm thấy đau cả đầu.

Đã biết trong trò chơi này có nhiều chuyện khó hiểu như thế, mấy tên gia hỏa kia không bị quy tắc trói buộc, quả thật là âm mưu muốn hủy diệt cả thế giới. Và cả quy tắc giữa hai thế giới, những chuyện này rõ ràng huyền diệu như thế lúc này lại gần mình cỡ vậy.

Nhưng không biết từ lúc nào mình đã thành người được quản trị viên hệ thống chọn, chọn làm người cứu vớt thế giới.

Tốt thôi, một tên tiểu lưu manh như mình lại đi cứu thế giới, quá nhức trứng, mấy tên anh hùng kia đâu? Mấy tên dũng sĩ kia đâu?

Thạch Trung Ngọc tìm một điếu thuốc, châm lên.

Ban đầu chỉ đơn giản là chơi game, không ngờ rằng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Quốc chiến, sao người Nhật Bản lại đến khu Hoa Hạ để chịu khổ thế chứ?

Còn ba tên Đại Ma Vương kia, bản thân cũng không hiểu thế nào lại bị Bernard phong ấn vào Lord of the Rings.

Ngày mai còn đại hội giải vô địch luận võ.

Từng chuyện từng chuyện ập đến, Thạch Trung Ngọc cảm thấy mình giống như bị một thứ mờ ám gì đó trói buộc, khiến hắn không tự chủ được phải đi theo một con đường đã định sẵn. Nhưng, nếu không cẩn thận chỉ sợ sẽ chịu hậu quả thân bại danh liệt.

Một khi thua đại hội luận võ, mình chỉ sợ cũng sẽ bị những người chơi kia mắng chết. Những người chơi sùng bái mình như thần thánh, nếu giờ lại vấp ngã, chỉ sợ phần lớn bọn họ đều sẽ thất vọng. Không biết sẽ có bao nhiêu người chờ mong mình thất bại như thế nữa?

Hạ Nguyệt Cô Lang, Thanh Phong Lang Tử, hai tên gia hỏa bọn họ không hiểu sao lại muốn giết mình nhỉ?

Thạch Trung Ngọc vừa nghĩ đến thì đột nhiên trong lòng đột nhiên truyền đến một loại trực giác xấu, giống như mình bị thứ gì đó để mắt tới.

- Hửm? - Thạch Trung Ngọc sững sờ, cảm giác này, hình như là sát khí?

Sát khí nồng đậm thế này, chỉ e đã giết không ít người. Rốt cuộc là ai? Thạch Trung Ngọc nhắm mắt lại, sau đó buông lỏng cảm giác của mình.

Trong biệt thự, không một chút thay đổi khác thường nào, sát khí phát ra từ đâu, là từ bên ngoài biệt thự!

Thạch Trung Ngọc khẽ đứng lên từ trên ghế salon, sau đó chầm chậm đi về phía cửa. Nhìn ra bên ngoài bằng mắt mèo, còn về phần camera, trong môi trường tối như thế, loại camera giá rẻ căn bản không được việc.

Thạch Trung Ngọc có năng lực nhìn trong môi trường thiếu sáng, mọi chuyện bên ngoài đều nhìn thấy rõ.

Bên ngoài vẫn là con đường nhựa an tĩnh kia, ngoài cửa biệt thự có một chiếc xe màu đen nhỏ đỗ lại, không nhìn ra nhãn hiệu gì, nhưng hình dáng kia thì hẳn rất xa hoa. Căn biệt thự này của Cơ Như Nguyệt nằm ở một góc hẻo lánh trong tiểu khu, xung quanh đều là bụi cây hoa cỏ gì đó, không có biệt thự nào khác ở gần kề. Cho nên một chiếc xe đỗ lại ở đây vô cùng khả nghi, hơn nữa với tình cảnh hiện giờ, trong xe hình như còn có mấy bóng người.

Nhưng lại không phát hiện nơi phát ra sát khí, hẳn là đã trốn ở đâu đó xung quanh, sát khí kia cũng chỉ là lóe lên một cái rồi biến mất, hiện giờ Thạch Trung Ngọc cũng không cách nào tìm được ngọn nguồn của luồng sát khí kia. Hơn nữa, một tên tân binh như hắn, năng lực đối phó với những trường hợp như hiện tại vẫn rất yếu ớt.

- Đại ca, Si Đao đã hành động." Một giọng nói trầm thấp vang lên trong chiếc xe nhỏ, trong màn đêm yên tĩnh như thế, Thạch Trung Ngọc có thính lực biến thái cực hạn kia hoàn toàn có thể nghe rõ.

- Ừm, mục tiêu lần này có thật sự lợi hại thế sao? - Kẻ được xưng là đại ca thấp giọng hỏi.

- Vâng, hôm đó ta chỉ nhìn hắn một chút mà liền bị hắn phát hiện! - Giọng nói kia lại vang lên.

Thạch Trung Ngọc lập tức sững sờ. Cái tên này, chẳng lẽ chính là tên sát thủ gà mờ mới gặp hôm qua?

- Hừ, có lẽ do hành động của ngươi quá lộ liễu! - Đại ca lơ đễnh nói - Được thôi, chờ tin tức của Si Đao.

- Nhưng…dạ rõ!

Si Đao? Hẳn là còn một người khác. Thạch Trung Ngọc buông lỏng cảnh giác, cẩn thận dò xét tình huống trong biệt thự, chúng nữ còn đang nghỉ ngơi, hắn cũng không dám thả lỏng chút nào. Mặc dù hắn có thể không sợ súng đạn nhưng chúng nữ thì không.

Sao chưa có động tĩnh gì nhỉ? Thạch Trung Ngọc nhíu mày, trong biệt thự vẫn yên tĩnh như cũ, không hề có chút cảm giác khác lạ gì.

Chẳng lẽ chưa vào sao?

Không đúng! Mặc dù không có động tĩnh gì nhưng Thạch Trung Ngọc lại cảm nhận được trong biệt thự có thêm người khác. Mặc dù không biết người này ở nơi nào trong biệt thự nhưng có một loại trực giác không hiểu được mách bảo với hắn rằng trong biệt thự có một người, hơn nữa người này còn đang quan sát mình.

Mình đang ở ngay cửa chính, chỗ nào có thể quan sát mình đây. Thạch Trung Ngọc tập trung cảm nhận dò xét vài chỗ, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Người này, ẩn nấp quá giỏi. Không cảm nhận được hình thể, không có nhịp tim, không có hơi thở. Nếu như không phải có trực giác trời sinh, Thạch Trung Ngọc sẽ cho rằng biệt thự rất an toàn, nhưng người này rốt cuộc đang ẩn nấp ở chỗ nào?

Thạch Trung Ngọc nghi hoặc nhưng lại điềm nhiên vờ như không có chuyện gì xoay người, sau đó đi về phía ghế sô pha, lại tiếp tục vờ như quay lại xem TV. Ánh mắt thì lại cẩn thận quan sát xung quanh, có chút cảm giác lo lắng đột nhiên xuất hiện.

Trong game, mấy tình huống bất ngờ cũng không quá hiếm thấy.

Đến tận khi Thạch Trung Ngọc ngồi trên ghế sô pha, người kia vẫn không xuất hiện, chứng tỏ sự kiên nhẫn của hắn tốt hơn Thạch Trung Ngọc cỡ nào. Hai người cứ tiếp tục kiên trì như thế, Thạch Trung Ngọc nhìn đồng hồ, 4 giờ 25 phút, đến 5 giờ rưỡi Hướng Lâm sẽ thức dậy làm đồ ăn sáng.

Xem ra phải xử lý tên này trong một tiếng, sau đó đến lượt hai tên bên ngoài kia, phiền phức!

- Ta nói này, ngươi ngây ngốc ở chỗ đó không mệt à? - Thạch Trung Ngọc nhìn TV một lúc lâu, đột nhiên hỏi.

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nói chuyện, tất nhiên khiến tên kia giật mình một chút. Mặc dù chỉ là kinh ngạc trong một khoảnh

khắc nhưng khí tức trên người lại bị bại lộ. Thạch Trung Ngọc cảm nhận nhạy bén lập tức tìm ra vị trí của kẻ kia, thì ra là đầu bậc thang lầu hai.

Ánh mắt sắc như dao nhìn thẳng về phía chỗ của kẻ kia ở lầu hai.

Kẻ đó giống như cũng biết bản thân đã bị phát hiện, hắn hừ lạnh, hiện thân. Hắn ta mặc một bộ quần áo dạ hành đen như mực, khiến bản thân và môi trường xung quanh như hòa thành một. Hơn nữa hình như còn có thứ gì đó ngăn cản cảm nhận của Thạch Trung Ngọc, khiến cảm nhận của Thạch Trung Ngọc vô thức bỏ qua sự tồn tại của hắn ta.

Bộ quần áo dạ hành này chỉ sợ có vấn đề gì đó! Thạch Trung Ngọc cười lạnh:

- Ngươi chính là Thích Đao?

Chương 947. Bi kịch của Thích Đao

- Hừ! Ngươi chính là Thạch Trung Ngọc?

Giọng nói của Thích Đao vô cùng chói tai, giống như một thanh đao nhọn vậy nghe cực kỳ khó chịu.

- Là ta!

Thạch Trung Ngọc nhìn Thích Đao chậm rãi đi xuống lầu, hoàn toàn không gây ra tiếng động. Hiển nhiên thực lực của Thích Đao này vô cùng mạnh, có thể cũng là người tập võ. Còn về việc Thích Đao là một tiên thiên, Thạch Trung Ngọc cũng không có ý nghĩ này. Dựa theo lời của lão gia tử, muốn trở thành tiên thiên cũng không phải là chuyện đơn giản. Tình hình hiện nay của Trung Quốc, cũng chỉ có bốn tiên thiên. Nếu như Thích Đao là tiên thiên e rằng hắn cũng không làm sát thủ.

Nhưng mà, bởi vì cảm nhận bị ngăn cản Thạch Trung Ngọc cũng không biết rốt cuộc thực lực của Thích Đao là gì .

- Không được phép mà đi vào phòng người khác, đó là phạm pháp!

Thạch Trung Ngọc nói thẳng.

Thích Đao hơi loạng choạng, suýt nữa té xuống. Đại ca, ta là sát thủ đó! Thích Đao vẫn bình tĩnh, cố gắng bình ổn tâm trạng, từ từ đi xuống dưới lầu, dùng dáng vẻ, phong độ của một cao thủ đứng trước mặt Thạch Trung Ngọc.

- Ta nói chứ, người già các ngươi hay mặc đồ đen giết người à?

Thạch Trung Ngọc tiếp tục hỏi.

Khóe miệng Thích Đao căng ra, tên này thật sự không hiểu hay là giả bộ ngu?

- Thạch Trung Ngọc! Hôm tay ta muốn mượn ngươi một thứ.

- Mượn tiền sao?

Thạch Trung Ngọc liền hỏi.

- Muốn mượn bao nhiêu? Ngươi viết giấy nợ hay là dùng đồ thế thấp?

"..."

- Sao lại không nói gì? Được rồi, ta biết ngươi ngượng ngùng! Muốn mượn bao nhiêu? Một trăm? Một ngàn? Mười ngàn?

Thạch Trung Ngọc hỏi tiếp.

- Mượn mạng của ngươi!

Thích Đao nhanh chóng nói.

- Vậy à, ngươi không có mạng sao?

Thạch Trung Ngọc liền làm ra vẻ mặt sợ chết.

- Chẳng lẽ ngươi là quỷ...trong truyền thuyết?

- Khốn kiếp!

Thích Đao khẽ chửi một tiếng.

- Đừng giả ngu với ta!

Lời này của Thạch Trung Ngọc làm khí thế hắn tích tụ lúc đầu tan thành mây khói.

- Ta vốn dĩ đã ngu, hừ, ngươi mới ngu!

"A a a a a" Thích Đao chịu không nổi, chạy nhanh tới chỗ Thạch Trung Ngọc. Trong tay là hai thanh đoản đao đen thui, dựa vào yểm trợ của bóng đêm nhắm tới cổ của Thạch Trung Ngọc hòng tiêu diệt hắn.

Người này...còn rất chuyên nghiệp! Thạch Trung Ngọc nhìn đoản

đao của Thích Đao, thầm khen trong lòng. Không biết đao là bôi sơn đen hay là sử dụng tài liệu đặc thù.

Có điều, thấy tốc độ của Thích Đao, Thạch Trung Ngọc ngược lại yên tâm. Mặc dù so sánh với người bình thường, tốc độ của Thích Đao có thể nói là gần như đạt tới trình độ cao nhất, nhưng trong mắt Thạch Trung Ngọc thì tốc độ đó chậm không khác gì ốc sên.

Đoản đao đen nhánh hung hãn quét qua cơ thể Thạch Trung Ngọc, thấy mình đâm trúng mục tiêu, Thích Đao chẳng những mất hứng, trái lại còn hoảng hốt. Vừa rồi thoáng một cái, căn bản là không có một tí lực cản nào, giống như xẹt qua không khí vậy. Vừa rồi chắc chắn hắn không đâm trúng! Chẳng lẽ là? Tàn ảnh! Nghĩ đến đây, sắc mặt Thích Đao trở nên khó coi. Tàn ảnh trong truyền thuyết quả thực tồn tại. Tốc độ cực nhanh để mắt sinh ra ảo giác. Vốn dĩ tốc độ phản ứng của Thích Đao rất nhanh, nếu như tốc độ nhanh đến mức để hắn sinh ra ảo giác thì tốc độ của Thạch Trung Ngọc nhanh hơn nhiều.

Thích Đao kinh hãi trong lòng, nhưng mà do bản năng xoay người liền gác cặp đao ở trước mặt. nhưng công kích như trong dự tính căn bản không xuất hiện, ngược lại hắn thấy Thạch Trung Ngọc nhàn nhã đi tới máy nước uống trước mặt, rót một ly nước nóng. Sau đó cười với Thích Đao, nói:

- Người tới chính là khách, uống miếng nước đi!

- Khốn kiếp!

Thích Đao tức giận mắng một tiếng, lần nữa vọt tới Thạch Trung Ngọc, cảm giác sợ hãi tốc độ của Thạch Trung Ngọc vừa rồi đã bị hắn ném ở sau ót, bây giờ hắn chỉ muốn tàn độc giết chết người vừa làm nhục hắn kia hàng trăm ngàn lần.

- Động đao, động thương nhiều không tốt đâu.

Thạch Trung Ngọc nhẹ than một tiếng, tùy ý vung vẩy tay một chút, Thích Đao cũng cảm thấy trong tay trống rỗng, hai thanh đoản đao kia liền xuất hiện trong tay Thạch Trung Ngọc.

"Hả..." Thích Đao lập tức sửng sốt, mẹ nó, cái này làm sao chơi

nữa, vũ khí cũng nằm trong tay người khác rồi.

- Đao này không tệ.

Thạch Trung Ngọc đặt đoản đao ở trước mắt nhìn kỹ, sau đó ngẩng đầu lên hỏi:

- Mua ở đâu?

"ôi" Thích Đao liền sụp đổ

- Đại ca, ta sai rồi!

- Biết sai là tốt.

Thạch Trung Ngọc đi tới, vỗ bả vai Thích Đao một cái:

- Người trẻ tuổi, khó tránh khỏi sẽ phạm sai lầm!

Thích Đao cúi đầu, dáng vẻ nhận sai, nhưng mà trong mắt hắn thoáng qua một ánh nhìn sắc bén. Ngay sau đó, bàn tay chụm lại, giống như một cây dao nhọm sắc bén vậy, độc ác đâm về phía ngực của Thạch Trung Ngọc.

Lợi hại thật sự của Thích Đao không phải là đao pháp, mà chính là công phu trên tay hắn. Không biết bao nhiêu người đã chết ở chiêu đánh lén này. Nhưng mà, ánh mắt Thạch Trung Ngọc sáng lên, nhẹ nhàng bắt lấy hai tay Thích Đao. Thạch Trung Ngọc trời sinh tay to, tay của Thích Đao này nhỏ như vậy, giống như tay đàn bà. Bị Thạch Trung Ngọc bắt lại, Thích Đao cảm thấy hai tay giống như bị cái kềm lớn kẹp chặt, hoàn toàn không thể nhúc nhích. Tức khắc chán nản trong lòng, sát chiêu của mình lại bị phá dễ như trở bàn tay?

- Ái chà chà, tay ngươi bảo dưỡng thật tốt!

Thạch Trung Ngọc thoải mái nắm tay Thích Đao.

- Chẳng qua móng tay hơi dài chút, đến đây, ta giúp ngươi cắt!

Thích Đao khóc không ra nước mắt, móng tay chính là để tăng độ sắc bén khi đâm, không nghĩ tới tên này lại muốn cắt bỏ.

- Ô kìa, không cắt bỏ móng tay rất dễ bị bệnh, mẹ ngươi không nói ngươi biết sao!

Thạch Trung Ngọc không biết lấy ở đâu ra một cái bấm móng tay, sau cắt sạch sẽ mấy cái móng tay của Thích Đao.

- Như thế nào, ngươi nhìn xem, xinh xắn biết bao.

Thích Đao cạn lời. Tên này lại kinh khủng như vậy, chẳng những thực lực mạnh mẽ, hơn nữa, thật đúng là con mẹ nó lắm mồm chịu không nổi.

Thạch Trung Ngọc không hề có một chút giác ngộ, ngược lại cảm thấy chơi như vậy rất vui. Còn việc giết Thích Đao hình như cũng không cần thiết. Giống như một con kiến đang âm mưu giết ngươi, ngươi sẽ so đo với nó? Một cước đạp chết nó?

- Đại ca, ta có thể đi được chưa?

Thích Đao yếu ớt hỏi.

- Ngươi muốn đi đâu?

Thạch Trung Ngọc trừng mắt, lập tức trong mắt bộc phát ra một cơn tức giận, dọa Thích Đao sợ đến run rẩy, mẹ nó, tên này sao lại khủng bố như vậy!

- Ta muốn về nhà.

Vẻ mặt Thích Đao đưa đám.

- Có được không, đại ca?

- Hả, về nhà? Đã trễ thế này, hình như không có xe.

Thạch Trung Ngọc sờ nhẹ lỗ mũi.

- Nếu không, ta đi cướp chiếc xe bên ngoài đưa ngươi trở về, như thế nào?

Thích Đao vội vàng lắc đầu, đùa gì thế, bên ngoài là anh cả và em trai hắn, cướp như vậy, hắn còn mặt mũi nào làm người.

- À, vậy, ngươi phải tự đi bộ về thôi.

Thạch Trung Ngọc vừa nói xong liền buông lỏng tay hắn ra.

- Vâng, vâng đại ca, ta đi nha?

Thích Đao vội vàng lăn một vòng đứng lên, sau đó cẩn thận hỏi.

- Ừ ừ, đi đi, đi đi.

Thạch Trung Ngọc không nhịn được vẫy vẫy tay.

Thích Đao như được đại xá, liền chạy nhanh ra cửa.

- À đúng rồi, lần sau nếu tới, nhớ mang nhiều thêm mấy thanh đao, vừa hay dùng gọt trái cây.

"Thình thịch".

Chương 948. Tứ đại cao thủ Tiên Thiên

Thích Đao hoảng loạn rời khỏi biệt thự Thạch Trung Ngọc giống như đằng sau có quái vật đuổi theo, nhanh chóng chui tọt vào trong xe đang đỗ trước cửa biệt thự.

- Thích Đao, sao lại hoảng thế? - Đại ca là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, ria mép bên khóe miệng mang đến cảm giác kì quái.

- Quá kinh khủng, quá lợi hại! - Thích Đao trở về xe, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn - Đại ca, nhiệm này chúng ta nên nghĩ cách từ bỏ thôi.

- Kẻ kia rất lợi hại à? - Đại ca nhíu mày, có hơi nghẹn lời - Là ba nghìn vạn đấy.

Thích Đao nhíu mày, tên đại ca này mặc dù là người đại diện của bọn họ, năng lực luôn phát huy rất tốt, nhưng lại có hơi tham tiền.

- Ba nghìn vạn, vậy cũng phải lấy được cái mạng của hắn đã.

Vừa nói xong thì liền nghĩ đến tên Thạch Trung Ngọc kinh khủng kia, lòng vẫn còn chút sỡ hãi, nói:

- Nếu như ta không chọc điên hắn, với lại tính tình hắn cũng khá tốt, nếu không ta đã chẳng thể chạy ra đây!"

Nghe thấy những gì Thích Đao nói, đại ca lập tức hít một hơi khí lạnh, nếu như thẳng thắn mà nói về bản lĩnh của tam đệ, Thích Đao kia có thể nói là tuyệt đỉnh cao thủ, dù sao hắn trong mắt đại ca chính là người không gì không làm được, dường như chưa từng biết thất bại.

- Nhị ca... - Tam đệ vừa nãy đụng mặt Thạch Trung Ngõ yếu ớt

gọi một tiếng.

Thích Đao trừng mắt sang, nói:

- Đừng có gọi ta là nhị ca!

- Được, Thích Đao ca, cả đại ca nữa - tên tam đệ kia nhỏ giọng nói - Chúng ta còn ở lại đây làm gì? Không sợ tên kia đột nhiên nổi giận à?

Đại ca sững sờ, vội vàng khởi động xe. Cả đoàn người vội vã rời khỏi căn biệt thự nguy hiểm này, ba nghìn vạn đấy, thật con mẹ nó tiếc.

Nhìn chiếc xe đỗ ở cổng biệt thự rời đi, Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng thở hắt ra. Vừa nãy không phải hắn không muốn giữ Thích Đao ở lại, nhưng vấn đề hắn lo lắng chính là hai người ở bên ngoài sẽ gây hại với chúng nữ. Dù sao hiện giờ là thời đại vũ khí nóng, quỷ mới biết những người kia có mấy thứ súng ngắm gì đó không.

- Không ngờ rằng đã trễ thế này mà vẫn còn một tên tiểu quỷ đứng canh cửa! - Cừu lão gia tử đột nhiên xuất hiện ở đầu lầu hai.

Thạch Trung Ngọc không khỏi cười khổ, lão gia tử này luôn xuất quỷ nhập thần. Mặc dù thực lực hiện giờ của mình đã mạnh hơn lão, nhưng đối với việc sử dụng chân nguyên gì đó thì gừng càng già càng cay. Tối thiểu là trong nhận thức của Thạch Trung Ngọc thì hắn không thể nào cảm nhận được lão gia tử đang ẩn nấp ở bên cạnh.

- Không còn cách nào, luôn có vài tên gia hỏa mắt mù! - Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi, sau đó nói - Lão gia tử, đã trễ thế rồi còn chưa ngủ sao?

- Lớn tuổi rồi, dễ mất ngủ lắm. Hơn nữa, có mấy con chuột vào nhà thì cũng nên chú ý một chút chứ, không phải sao? - Lão gia tử hất áo ngoài, chậm rãi đi xuống lầu.

Lão mà mất ngủ ấy à, đánh chết cũng không tin. Thạch Trung Ngọc bĩu môi: - Nói đi, lại có chuyện gì sao?

- Ha ha, biết là không thể gạt được tên tiểu tử ngươi mà. - Lão gia tử cười như một lão hồ ly - Mấy lão gia hỏa kia định đến đây gặp ngươi thử.

Thạch Trung Ngọc sững sờ, mấy lão gia hỏa kia? Chẳng lẽ là…

- Được thôi!

- Vậy thì đi thôi! - Lão gia tử đi đến cửa chính, lôi ra một cái chìa khóa xe.

Thạch Trung Ngọc lập tức cạn lời, lão gia tử tuổi đã rất cao, lại còn thích lái xe, thật hiếm thấy. Theo những gì Thạch Trung Ngọc nhớ, những cao thủ này hẳn là chỉ cần bay tới bay lui, sao lại còn ỷ lại mấy cái ô tô gì đó chứ.

Đến nhà e, lão gia tử mở cửa một chiếc Ferrari màu đỏ, thiết bị màn hình trong xe đã sửa chữa xong!

Thạch Trung Ngọc vừa nhìn thấy thứ này đã không còn chút hứng thứ nào, quỷ mới biết có thể vừa mở ra thì mấy cái "bánh bao thịt" đung đung đưa đưa ở trong màn hình hay không.

Giống như trước đây có người mua vé số cào, luôn đón xem chương trình <<Teletubbies>>, nghe nói bên trong chương trình này có ẩn giấu thông tin liên quan đến kỳ vé số tiếp theo. Cuối cùng, một nhóm lớn gồm các cô các chú vây xem TV, cày xem <<Teletubbies>>, người sau còn cày dữ hơn người trước.

Lão gia tử lái xe rời khỏi biệt thự.

Thạch Trung Ngọc vốn cho rằng những cao thủ này sẽ tụ tập ở vùng ngoại ô hoang sơn dã lĩnh gì đấy, nhưng không ngờ rằng lão gia tử lại lái xe đến khách sạn năm sao trong trung tâm thành phố.

Nhìn thấy khung cảnh xa hoa trụy lạc xung quanh cái khách sạn năm sao hoa lệ kia, Thạch Trung Ngọc đột nhiên cảm thấy suy nghĩ của mình có phải không ăn khớp, là do bản thân hắn lạc hậu hay những lão gia hỏa này tiến bộ quá không?

Lão gia tử quen đường quen lối chạy đến khách sạn, Thạch Trung Ngọc trái lại cảm thấy bản thân có chút giống như tùy tùng

của lão gia tử. Toàn thân từ đầu đến chân đều khó chịu ngứa ngáy.

- Lão gia tử, mấy người kia tên gì? - Khi hai người đang đứng trong thang máy, Thạch Trung Ngọc cẩn thận hỏi.

- Ồ, chút nữa ngươi thấy một kẻ dáng vẻ vô cùng hèn mọn thì ngươi cứ gọi hắn là lão Kỷ. - Lão gia tử thản nhiên nói.

Một kẻ vô cùng hèn mọn? Thạch Trung Ngọc lập tức nghẹn họng.

- Mấy người còn lại thì sao?

- Tiếp đến là một bác gái trung niên, ngươi cứ gọi là Lương thẩm. - Lão gia tử tiếp tục nói.

Bác gái trung niên, là cao thủ Tiên Thiên sao? Thạch Trung Ngọc vô cùng nghi hoặc có phải lão gia tử đến họp lớp không, hội người già?

- Cuối cùng, còn một người vẻ mặt âm trầm, giống như ma ấy, ngươi cứ việc gọi lão là lão Quỷ.

Lão Quỷ… Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy thất vọng với mấy vị cao thủ Tiên Thiên này. Vốn cho rằng những vị ấy sẽ có dáng vẻ cao nhân tiên phong đạo cốt gì đo, nghe lão gia tử diễn tả cái gì mà lão già hèn mọn, bác gái trung niên, rồi lại cái gì mà lão già nhìn như ma.

- Sau đó, có phải là có một người anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích hoa gặp hoa nở gọi là lão Cơ không? - Thạch Trung Ngọc giật giật khóe miệng, hỏi.

Lão gia tử sững người, lập tức tỏ vẻ trẻ con dễ dạy, tỏ vẻ khen ngợi gật gù.

- Lão “Kê” hay là lão “Cơ”? - Thạch Trung Ngọc tiếp tục hỏi.

Lão gia tử hiển nhiên không nghe được sự xấu xa trong lời Thạch Trung Ngọc, rất tự đắc vẫy vẫy tay, - Tùy ngươi! - Nhưng nhìn thấy ánh mắt quái dị của Thạch Trung Ngọc, cảm thấy có gì đó là lạ. Chẳng lẽ trên mặt mình có nở hoa à?

Thang máy lên đến lầu hai mươi ba, lão gia tử vẫn không hiểu vẻ mặt kia Thạch Trung Ngọc có ý gì. Nhưng thấy đã đến nơi nên cũng không tiếp tục nghĩ nhiều thêm.

Lầu hai mươi ba là phòng tổng thống, cả tầng lầu chỉ có ba gian phòng. Sau đó đến lầu hai mươi bốn là phòng tổng thống cao cấp nhất, cả tầng chỉ có một phòng. Nhưng tất nhiên những lão gia hỏa kia cũng sẽ không có ý định xa xỉ như thế. Mà ba căn phòng thì cũng vừa đủ ba người ở nhỉ?

Thạch Trung Ngọc thầm oán trong lòng, đi theo sau lão gia tử vào phòng 001.

Tình huống trong phòng khiến ấn tượng xấu trong lòng Thạch Trung Ngọc với mấy người họ lập tức rơi xuống đáy vực. Mẹ nó chứ, chẳng lẽ mấy vị cao thủ Tiên Thiên đều có sở thích thế này? Đều thích xem Teletubbies? Chẳng lẽ trong chương trình Teletubbies ngày nay có nội dung cao thâm gì đó có thể giúp cho mấy vị cao thủ Tiên Thiên này đốn ngộ thành tiên cả rồi?

Chương 949. Cái nhiệm vụ vĩ đại này giao cho ngươi.

Được rồi, thật ra cũng chỉ có hai người xem Teletubbies, một người khác thì ngồi trên ghế sô pha bên cạnh, ừm..., có lẽ đang đan len.

Có điều lúc đầu Thạch Trung Ngọc cho rằng cái lão gia tử đang ngồi đan len kia là thím Lương ấy. Cuối cùng hắn mới biết, đó là một lão già... Thấy Lão Cơ và Thạch Trung Ngọc bước vào cửa, ba người quay đầu nhìn qua.

Hai người nhìn thấy một khuôn mặt tiều tụy nhìn không ra hình người, toàn bộ phần đầu của ông ấy giống như không có một chút máu thịt, chỉ là một bộ xương khô. Nếu cái tên này đi ra ngoài đường, riêng cái khuôn mặt cũng đủ hù chết mấy chục người. Một người khác chính một bác gái với vẻ mặt hiền lành thân thiện, nếu không để ý cái luồng hơi thở lạnh lẽo trên người bà ấy, Thạch Trung Ngọc sẽ cho rằng đây chỉ là một bác gái vô hại, hòa ái dễ gần nhà bên. Còn vị đang ngồi đan len kia, Thạch Trung Ngọc không biết nên miêu tả như thế nào cho phải. Dù sao chỉ cần nhìn đến gương mặt đó liền muốn đập bẹp, tuy rằng không biết sự xúc động này đến từ đâu, nhưng cái gương mặt kia thật sự rất bỉ ổi.

- Lão già, cuối cùng ngươi cũng tới rồi!

Người vừa mở miệng chính là cái ông già nhìn giống bộ xương khô, nhưng mà cái giọng nói của ông ấy như tiếng thét chói tai giữa đêm khuya ấy. Thạch Trung Ngọc trong lòng cảm thấy như có vô số mèo con cào vào pha lê, cực kỳ khó chịu.

- Được được, Lão Quỷ, ngươi thu hồi ‘ Mất Hồn Quỷ Cười ’ lại đi.

Lão Cơ nhìn Lão Quỷ, nghiêm mặt nói:

- Mỗi lần gặp mặt ngươi đều dùng chiêu này, bộ ngươi không

biết nó ghê tởm muốn chết à?

- Khà khà!

Lão Quỷ nở nụ cười gian ác, giọng nói của ông ấy không còn bén nhọn như vừa rồi nữa mà trở nên trầm thấp nghẹn ngào.

- Cái anh chàng đẹp trai này chính là trong miệng ngươi nói, Thạch Trung Ngọc?

- Lão Quỷ, ngươi khoẻ!

Thạch Trung Ngọc tùy tiện nhìn Lão Quỷ gật đầu chào hỏi, không có cách nào cả, những người này thật sự không thể làm hắn nhấc lên một sự tôn kính nào.

Khà khà!

Lão Quỷ cười càng gian ác.

- Tên nhóc này thật không tệ, hợp khẩu vị của ta.

- Hợp cái đầu ngươi!

Bác gái trung niên trực tiếp dùng tay đập một cái lên đầu Lão Quỷ.

- Ngươi chỉ biết thích mấy nhóc con có da thịt non mịn thôi!

Sau đó bà ấy nhìn Thạch Trung Ngọc thân thiết cười nói:

- Ngươi chính là Thạch Trung Ngọc sao? Thật không tồi, là một đứa nhỏ khôi ngô anh tuấn. Tới, lần đầu tiên gặp mặt, thím Lương cũng không có thứ gì tốt, tặng ngươi làm quà gặp mặt, đừng khách sáo a!

Thạch Trung Ngọc bị lời nói của thím Lương làm ngây người, thích da thịt non mịn? Thạch Trung Ngọc sẽ không nghĩ Lão Quỷ thích đè gay, nhìn gương mặt ông ấy, thích người có da thịt non mịn. Đoán chừng… Được rồi, tưởng tượng tới một đêm đen, ngươi đang đi trên đường bỗng có một người giống bộ xương khô nhảy ra ngăn ngươi lại, sau đó hắn ta gian ác cười nói:

- Dô, không tồi nghen, da thịt thật non mịn!

Dù gan ngươi có lớn tới cỡ nào, thì tim ngươi cũng lạnh một nửa rồi.

Thím Lương đưa cái túi nhỏ cho Thạch Trung Ngọc, hắn nhanh chóng nhận lấy, ấn tượng tốt về thím Lương tăng thêm vài phần. Thạch Trung Ngọc tò mò muốn mở cái túi ra, lại không ngờ bị Lão Cơ đè tay lại, quỷ dị cười nói:

- Nếu ngươi không muốn bị một quyền đánh bay, vậy thì đừng mở sẽ tốt hơn.

Thạch Trung Ngọc ngạc nhiên, lời lão gia tử có ý gì?

Hắn thấy lão gia tử nhìn thím Lương hừ hừ một tiếng.

- Ta nói, cơ quan thuật của ngươi học càng ngày càng tốt nha!

- Múa rìu qua mắt thợ, múa rìu qua mắt thợ thôi!

Thím Lương vội vã ha ha cười vài tiếng.

Thạch Trung Ngọc lập tức hiểu ra, hắn đoán chừng trong cái túi nhỏ này không phải đồ vật thân thiện gì, trong lòng dâng lên một trận lạnh lẽo. Mấy người này là thứ quái gì thế trời!

Lão già đang ngồi đan len thấy thím Lương ăn mệt, tức thì cười ha hả, cái biểu cảm dù ai nhìn thấy cũng nghĩ muốn đi qua đấm một cái. Chẳng qua Thạch Trung Ngọc tuy rằng có ý nghĩ này, nhưng hắn căn bản không có lá gan đi thực hiện. Chỉ sợ hắn vừa mới hành động, liền lập tức bị Lão Quỷ và thím Lương ngăn cản, sau đó chính là tàn bạo đánh hắn một trận, để hắn hiểu rõ cái gì là kính già yêu trẻ, cái gì là truyền thống tốt đẹp của Hoa Hạ.

Nhưng Thạch Trung Ngọc không hành động, không có nghĩa Lão Cơ không làm.

Chỉ thấy có một bóng người chợt lóe, Lão Cơ trong nháy mắt liền xuất hiện bên người Lão Kỷ, mà Lão Kỷ đã sớm bị Lão Cơ nện bay ra phía sau giường.

- Ta nhìn thấy cái mặt già của ngươi liền muốn đánh! Cũng không biết tại sao mấy năm nay ngươi càng già càng thiếu đòn!

Lão gia tử thu hồi nắm đấm, hung hăng nói.

Lão Kỷ sờ sờ chỗ mặt vừa bị Lão Cơ đánh, bất đắc dĩ cười cười.

- Ngươi thật là, thấy ta ngươi liền đánh, nên suy nghĩ đàng hoàng trước rồi mới đánh chứ. Ít nhất trước mặt bề dưới cũng phải chừa chút mặt mũi cho ta nha.

- Ngươi có mặt mũi từ khi nào?

Lão gia tử bàn tay vẫn như cũ ngo ngoe rục rịch, muốn tiếp tục đánh thêm một quyền nữa.

Lão Kỷ tức thì cười khổ một tiếng, ở trên mặt xoa vài cái, cũng không biết ra sao gương mặt thiếu đòn bỉ ổi kia đã biến mất. Ngược lại mang đến cảm giác giống như một lão già bình thường, giống như sắp sửa về với đất trời.

Thạch Trung Ngọc tức thì trở thành Sparta, chẳng lẽ vừa mới rồi Lão Kỷ sử dụng chính là tuyệt kỹ trong truyền thuyết.

- Trào Phúng Mặt?

- Ha hả, thằng nhóc như ngươi cũng biết ‘ Trào Phúng Mặt ’ sao?

Lão Kỷ ha hả cười cười, nụ cười đó thật sự rất đáng khinh. Hàm răng khô vàng lộ ra hơn phân nửa, đôi mắt cá chết nheo lại, thêm cái kiểu tóc Địa Trung Hải kinh điển nữa.

Phần mở màn đã qua, lúc này mọi người mới an tĩnh ngồi xuống.

Sau đó lời nói kế tiếp của thím Lương mém xíu nữa làm Thạch Trung Ngọc nghẹn chết.

- Thạch Trung Ngọc a, lần này cần Lão Cơ kêu ngươi tới đây, là có cái sứ mệnh trọng đại mang tầm lịch sử muốn giao cho ngươi.

Thím Lương vẻ mặt nghiêm túc, cảm giác đó thật giống như

người lãnh đạo đời thứ nhất muốn chuyển gánh nặng cho người nối nghiệp đời sau ấy.

- Thím Lương, ngài có việc thì nói đi.

Thạch Trung Ngọc vội ngồi thẳng dậy.

- Ừm, được!

Thím Lương đập lên sô pha một cái, rất có khí thế của nữ trung hào kiệt.

- Từ nay về sau việc giữ gìn hoà bình thế giới, bảo vệ sự an toàn của nhân dân. Cái nhiệm vụ quan trọng này giao cho ngươi!

Thạch Trung Ngọc thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu. Đây là thím Lương đùa vui hay là ảo giác của hắn? Nhưng Thạch Trung Ngọc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hai lão già trước mắt, hình như chính mình không có nghe lầm, nhỉ?

Sau đó, thím Lương thở dài một tiếng thật mạnh, làm tim Thạch Trung Ngọc lạnh phân nửa. Không hổ là thím • lạnh lùng • Lương. Chi thấy thím Lương vẻ mặt tang thương, giống như rơi vào hồi ức nào đó, hơn nửa ngày, mới thấy thím ấy chậm rãi nói:

- Thế giới này của chúng ta không yên bình như trong tưởng tượng của ngươi đâu!

Thạch Trung Ngọc tức thì cảm giác như có muôn vàn con quạ đen bay qua đầu, trong miệng chúng không ngừng kêu quác quác quác.

Lão Cơ bên cạnh cười cười, cái biểu cảm kia so với Trào Phúng Mặt của Lão Kỷ càng thêm thiếu đánh.

- Được rồi, tiểu Lương!

Lão gia tử nhẹ nhàng khụ khụ vài tiếng.

- Đừng tiếp tục đùa nghịch cái giấc mộng muốn trở thành ảnh hậu Oscar của ngươi nữa.

Lão gia tử vừa nói như thế, thím Lương lập tức dùng vẻ mặt ai oán nhìn lão gia tử.

- Ngươi không thể để ta biểu diễn một lần cho xong sao?

Chương 950. Chế tạo Tiên Thiên Cao Thủ.

Cái biểu cảm ai oán kia, thật sự giống như Lão Cơ vứt bỏ, phụ lòng bà ấy mấy chục năm đấy. Thạch Trung Ngọc ngồi xem cũng nổi cả da gà da vịt. Mịa nó, bộ Tiên Thiên Cao Thủ không một ai bình thường hết sao? Không phải là người trong viện tâm thần trốn ra chứ??

- Khụ khụ.

Lão Cơ ho khan một tiếng, sau đó nhìn Lão Quỷ nói:

- Lão Quỷ, gần đây mấy đứa nhóc nhà ngươi coi bộ không an phận lắm thì phải.

Lão Quỷ nghe lời Lão Cơ nói, tức thì âm trầm cười cợt.

- Là vài thằng ranh con thích nhảy nhót ấy mà, ngươi muốn xử lý như thế nào thì xử lý như thế đi. Dù sao người trong gia tộc nhiều, thiếu mấy tên cũng chẳng có việc gì.

Lời này, sao cảm thấy giống như, trại gà của ta có rất nhiều gà, ngươi muốn lấy mấy con thì lấy đi, tùy tiện. Có điều, theo ý tứ của Lão Cơ, chẳng lẽ Lão Quỷ hẳn là chính là Tiên Thiên Cao Thủ của nhà họ Vương, Lão Quỷ họ Vương?

Có lẽ là nhìn ra Thạch Trung Ngọc nghi hoặc, Lão Cơ mở miệng giải thích.

- Lão Quỷ họ Mang, nhưng thế hệ sau muốn bỏ đi chữ ' no ' bên trái, chuyển thành Vong. Nhưng sau này lại thấy họ Vong không tốt, nên lại kêu là Vương. Dựa theo tình huống, Lão Quỷ và nhà họ Vương không có quan hệ máu mủ gì cả.

Thạch Trung Ngọc mơ mơ màng màng gật gật đầu. Mấy việc quá khứ, hắn không hiểu được bao nhiêu. Nhưng mà đây là việc nhà

của người khác, hắn cũng lười hỏi thăm.

- Lão Cơ, cái lão già bên Nhật Bản lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch rồi, hình như lão ta đang tính toán kế hoạch gì ấy.

Bên cạnh Lão Kỷ đột nhiên cất tiếng nói.

Lão Cơ sửng sốt.

- Tên đó còn chưa chết?

Nhớ năm đó cái tên Tiên Thiên Cao Thủ bên Nhật Bản bị Lão Cơ tàn nhẫn đập một trận, tới nỗi mất luôn nửa cái mạng. Trên cơ bản đã bước một chân vào quan tài rồi. Vậy mà mấy năm trôi qua, vẫn còn sống tốt?

- Nghe đâu là do tên nhóc con nào đó trong tộc có thực lực, tìm được một viên đan dược, chữa trị hết toàn bộ nội thương của lão già kia.

Lão Kỷ hâm mộ nói, nội thương của cấp bậc Tiên Thiên Cao Thủ không giống nội thương bình thường. Bản thân Tiên Thiên Cao Thủ vô cùng mạnh mẽ, nếu đã bị nội thương, cái giá để chữa trị cực kỳ lớn. Có đôi khi sẽ vì nội thương mà ngã xuống luôn.

Lão Cơ cười nhạo một tiếng.

- Không có gì to tát lắm, ta lại đánh thêm một trận thì tốt rồi! Để ta xem đan dược của họ nhiều, hay là chân nguyên của ta nhiều!

Lão Kỷ chỉ cười rồi lắc lắc đầu.

- Ngươi đó, vẫn là cái tính tình nóng nảy này. Nhưng mà lần này mấy tên bên Nhật Bản kia không định chống đối ngoài sáng với ngươi đâu.

- Thế thì sao? Ta chỉ cần tìm được kẻ chủ mưu, trực tiếp đánh cho tàn phế là xong!

Lão Cơ nhẹ nhàng nói. Đối với Lão Cơ mà nói thì âm mưu dù có lợi hại tới cỡ nào, dưới nắm đấm của hắn thì chỉ là mây bay thôi.

- Được rồi Lão Cơ.

Lão Quỷ nói:

- Lần này kế hoạch của Nhật Bản sợ rằng không đơn giản như trong tưởng tượng đâu. Nếu không chúng sẽ cam lòng thả ra tiếng gió, để chúng ta biết cái lão già kia vẫn còn sống à?

Lão Cơ nhíu mày, hắn cực kỳ ghét mấy cái âm mưu quỷ kế này, mỗi lần gặp phải đều rất hao tổn tinh thần. Mấy cái kiểu âm mưu này không giống âm mưu trong gia tộc tranh quyền đoạt lợi gì đó. Bọn chúng đã chơi, nếu không cẩn thận, rất có thể làm lực lượng quốc gia suy giảm, thậm chí còn trực tiếp làm quốc gia tan vỡ..

Ví như trận đại chiến thế giới lần thứ 2, tất cả đều do Nhật Bản và mấy tên người Đức giở trò quỷ. Một lần đó, chẳng những các quốc gia xảy ra chiến tranh với phát xít, còn có cao tầng, chiến tranh giữa các Tiên Thiên Cao Thủ. Lần đó không biết hai quốc gia Nhật và Đức ở đâu nhảy ra 6 Tiên Thiên Cao Thủ. Chẳng những dùng vũ lực cá nhân tiến hành xâm các quốc gia xung quanh, chúng còn huy động lực lượng quân sự trong nước. Trực tiếp làm Thế chiến thứ 2 bùng nổ.

Tuy rằng về sau các Tiên Thiên Cao Thủ ở nước khác cũng gia nhập, nhưng mà thực lực của 6 tên Tiên Thiên Cao Thủ kia quá mạnh mẽ, hơn nữa còn bị vũ khí nóng đánh lén, mai phục, các loại âm mưu khác liên tiếp tới. Khổ cực trải qua mấy năm mới đánh chết 6 tên đấy. Nhưng mà vì vậy cũng làm các Tiên Thiên Cao Thủ ở khắp các nước tổn thất hơn phân nửa. Ban đầu Hoa Hạ có bảy vị Tiên Thiên Cao Thủ biến thành bốn vị.

Nhắc tới Thế chiến thứ 2, hiện tại trong lòng Cơ lão gia hận ngứa răng. Nếu không phải khi đó có ba vị Tiên Thiên Cao Thủ ngã xuống, hiện tại Hoa Hạ cũng không đến mức rơi xuống cái đồng ruộng này!

Suy xét thực lực tổng hợp của một quốc gia, không chỉ có những cái GDP linh tinh đó, càng quan trọng mấy cái quốc gia đấy có bao nhiêu Tiên Thiên Cao Thủ.

Hiện tại Hoa Hạ có bốn vị Tiên Thiên Cao Thủ thêm Thạch

Trung Ngọc là năm người. Nhật Bản có hai vị, họ xuất hiện sau Thế chiến thứ 2, Trong lúc Thế chiến 2 diễn ra thì toàn bộ Tiên Thiên Cao Thủ của Nhật Bản đã bị giết hết. Nước Mỹ có sáu vị Tiên Thiên Cao Thủ, ban đầu Nga có sáu vị, sau mười mấy năm có hai vị ngã xuống nên giờ chỉ còn lại bốn vị. Còn các quốc gia khác Tiên Thiên Cao Thủ đều là số ít, một vị, hoặc là hai vị gì đó, thậm chí là không có. Giống như Châu Phi, một khối đại lục rộng lớn như thế, cũng chỉ có ba vị Tiên Thiên Cao Thủ.

Nước Mỹ có sáu vị Tiên Thiên Cao Thủ nên chúng mới có quyền lên tiếng ở quốc tế. Nhưng chuyện đáng giận chính là lúc Thế chiến thứ 2 diễn ra, Tiên Thiên Cao Thủ ở nước Mỹ căn bản không hề tham gia vào chiến tranh, ngược lại người đạt chỗ tốt nhiều nhất là chúng!

Những người ở thế hệ trước biết việc này nên họ mới cực kỳ căm thù nước Mỹ và Nhật như thế.

- Bọn ta vẫn luôn nghi ngờ, lúc Thế chiến thứ 2 diễn ra, Tiên Thiên Cao Thủ của nước Đức và Nhật Bản là bị chế tạo ra!

Chuyện thím Lương nói ra làm Thạch Trung Ngọc khiếp sợ.

Tiên Thiên Cao Thủ có thể chế tạo?! Sao có thể chứ? Đừng nói đến cái thực lực mạnh mẽ kia, chỉ nói tới yêu cầu để đặt tới cấp bậc Tiên Thiên, sợ rằng đấy là chuyện mà khoa học kỹ thuật không thể nào giải quyết được.

Nhìn thấy ánh mắt Thạch Trung Ngọc chứa đầy sự khiếp sợ, thím Lương bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

- Ban đầu bọn ta cũng vì cái suy đoán này mà thấy khiếp sợ, nhưng sau đó bọn ta chậm rãi phát hiện ra, chuyện này là vô cùng có thể thực hiện được. Hơn nữa hiện giờ mấy tên bên Nhật Bản lại bắt đầu nhảy nhót. Chỉ sợ việc chúng nghiên cứu đối với Tiên Thiên Cao Thủ có tiến triển, hiện tại bắt đầu đẩy mạnh tiến độ rồi.

Thạch Trung Ngọc nghe được mấy lời này, hai đầu lông mày không khỏi gắt gao nhíu chặt lại. Nếu Tiên Thiên Cao Thủ có thể chế tạo được, thì có ý nghĩa gì? Đây không phải so với việc mỗi người đều có thể chế tạo bom nguyên tử còn khủng bố hơn à???

Nếu Nhật Bản thật sự thành công, có lẽ ngày hôm sau liền sẽ truyền ra tin tổng thống các quốc gia, nguyên thủ, chủ tịch bị ám sát.

Hoa Hạ Yến Kinh dù phòng thủ nghiêm ngặt hơn, tăng thêm binh lính. Nhưng mà nếu mười mấy, mấy chục Tiên Thiên Cao Thủ tới ám sát, tuyệt đối không một ai có thể chống đỡ được. Hơn nữa, đây chỉ là thứ yếu, việc quan trọng là giấc mộng Nhật Bản thống nhất thế giới chỉ sợ cũng thành sự thật. Đến lúc đó không những khắp Đông Á, mà là toàn bộ thế giới đều cùng hưởng vinh quang!

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc đột nhiên nhớ tới một người ẩn cư mang tên, Trương Vô Kỵ. Có lẽ trong mắt hắn Tiên Thiên Cao Thủ còn không bằng một đứa trẻ, nhiều lắm, chỉ là một con kiến khoẻ mạnh thôi. Tiên Thiên Cao Thủ có lợi hại hơn, liệu sống tới mấy trăm năm hay mấy ngàn năm không? Càng đừng nói tới những lão yêu quái đang ẩn mình ở nơi nào đó.

Chương 951. Tình thế bất lợi.

Tuy rằng những lão yêu quái đó muốn để hai thế giới chồng lên nhau, sau đó đạt được thành tựu Thần vị chí cao vô thượng . Nhưng mà nếu mấy tên ghê tởm bên Nhật Bản muốn thống nhất địa cầu, có lẽ họ rất có hứng thú dạy dỗ những tên tách khỏi Hoa Hạ mấy ngàn năm nay, cái gì được gọi là kính già yêu trẻ, cái gì gọi là xã hội hài hòa.

Có điều, một cái chính là hủy diệt rất nhiều thành tựu của đám lão yêu quái, một cái chính là đám người Nhật Bản mưu toan, hòng dùng phương pháp máu tanh để chiếm đoạt địa cầu. Thạch Trung Ngọc cảm giác như chính mình đã bị cuốn vào giữa lốc xoáy, ban đầu hắn chỉ là một tên côn đồ xách dao chém người, rồi chuyện của Lý Lan, cuộc sống hỗn loạn. Sau đó hắn lại gặp được đám nữ nhân, tham gia vào phòng làm việc.

Tiếp đến không thể hiểu nỗi lấy được 《 Minh Hồng Tâm Pháp 》 từ chỗ Tiếu Khắc, còn ở trong đầm lầy đạt được Chiến Thần Chi Nhận, về sau càng không thể cứu vãn. Dưới sự rèn luyện của Đại Địa Chi Hùng hắn trực tiếp đột phá, trở thành Tiên Thiên Cao Thủ. Sau đó hắn lại gặp Tiên Ma trong truyền thuyết, bí mật lớn nhất trong trò chơi, âm mưu của bọn người Nhật Bản trong hiện thực. Tất cả mọi chuyện diễn ra giống như chính là có bàn tay to lớn thúc đẩy chính hắn bước từng bước một, để hắn đối mặt với những chuyện này vậy.

Nếu không có đám nữ nhân, chính hắn sẽ không chơi trò chơi này, cũng sẽ không từ trong trò chơi hiểu được những chuyện như thế, chuyện về sau càng không có khả năng xảy ra. Nhưng mà hiện tại chính hắn cũng không có cách nào khác, hắn tuyệt đối không thể nhẫn tâm từ bỏ đám nữ nhân rồi sống tạm bợ một thân một mình. Lại nói, chính hắn có thể nhẫn tâm nhìn đồng bào bị bọn người ghê tởm không bằng súc vật của Nhật Bản thống trị ư?

Tuyệt đối không có khả năng! Thạch Trung Ngọc hung hăng nói trong lòng.

- Hơn nữa, bọn ta phát hiện phe phái Cực Hữu bên Nhật Bản đã bắt đầu liên hệ đến chỗ các nhân vật trọng yếu rồi. Dường như chuẩn bị dự thảo nghị quyết lên hội nghị rồi.

Lão Kỷ chậm rãi nói, tuy rằng lão lớn lên thật sự chẳng ra gì, nhưng mà nói tới việc thu thập tin tức, chỉ sợ Lão Cơ cũng không bằng lão. Như nếu lão có tâm làm việc, dù muốn biết ẩn sâu bên trong khung xương thần long hay trên người con khỉ nào đó có mấy cọng lông màu đen. Không tới ba ngày đảm bảo bảng tin tức chi tiết sẽ xuất hiện trên tay lão.

Nhà họ Kỷ nhiều năm làm nghề thu thập tin tức không phải nói chơi. Coi đôi khi muốn biết tin tức trọng yếu của quốc, bản thân không được, tìm nhà họ Kỷ tuyệt đối có thể xong.

Nếu nói nhà họ Kỷ chủ yếu phụ trách thu thập tin tức, vậy Lão Quỷ phụ trách chính là ám sát. Cấp dưới của của ông ta có một cái tổ chức sát thủ, đứng đầu bảng xếp hạng tổ chức sát thủ quốc tế. Dù tổng thống nước Mỹ nghe thấy tên tổ chức, chỉ sợ cũng run run vài cái.

Tuy thực lực Lão Cơ mạnh nhất trong đám bọn họ, nhưng nếu chiến đấu với Lão Quỷ, người thua tuyệt đối là Lão Cơ. Bởi vì Lão Quỷ am hiểu chính là ám sát. Chiến đấu trực diện Lão Cơ có thể đánh bại Lão Quỷ, nhưng nếu là ám sát, Lão Cơ chắc chắn sẽ chết mà không rõ vì sao mình chết.

Còn về phần thím Lương thì bà ấy là người lãnh đạo chủ yếu phụ trách an toàn hàng đầu của Yến Kinh. Vì sao hiện giờ bà ấy lại xuất hiện ở chỗ này, Thạch Trung Ngọc cũng không rõ. Rốt cuộc vào lúc này lãnh đạo quốc gia là người nguy hiểm nhất.

Trong bốn người, chỉ có Lão Cơ thảnh thơi nhất, cả ngày ăn không ngồi rồi, cái gì cũng không cần làm.

Nhưng dựa vào lời Lão Cơ nói, đây chính là tu thân dưỡng tính, chờ đợi thời cơ đột phá cấp Tiên Thiên. Nếu theo bảng phân chia cấp bậc, chỉ sợ lực lượng mạnh nhất khi đột phá Tiên Thiên, đấy chính là thành tựu Tiên Ma. Có điều căn cứ lời Trương Vô Kỵ, cả đời Lão Cơ không có gì hy vọng đột phá, vì lão gia tử không có tư chất.

Mấy thứ này đều là Thạch Trung Ngọc biết được từ trong cuộc trò của bốn từ họ, chuyện hắn đang tiếp xúc, chỉ sợ là bí mật cao cấp nhất quốc gia. Nếu người ngoài biết được dù một chút, chắc chắn sẽ gặp chuyện giết người diệt khẩu. Vì chuyện này tuyệt đối không thể tiết lộ ra bên ngoài.

Nhưng với thực lực hiện tại của Thạch Trung Ngọc, hắn cần thiết biết. Thực lực càng mạnh, trách nhiệm càng lớn.

Lão Cơ nói đến những Tiên Thiên Cao Thủ thời Mãn Thanh, trong mắt lão gia tử đều chứa đầy sự phẫn nộ cùng không cam lòng. Khi đó Tiên Thiên Cao Thủ ở Hoa Hạ có thể đứng đầu thế giới, nhưng bị những quốc gia nhỏ yếu xâm lược, còn Tiên Thiên Cao Thủ vì truy tìm cái gọi là Thiên Đạo, nên sư khó khăn tại nhân gian họ căn bản không quan tâm. Để Hoa Hạ chịu đựng sự sỉ nhục mấy chục năm.

Đợi tới khi họ hoàn toàn hiểu rõ mọi chuyện, đại địa Thần Châu đã thành biển khói lửa chiến tranh ngập trời, tiếng kêu than dậy đất. Thậm chí trên bầu trời đều là oan hồn không cam lòng.

Vào thời điểm đó có tin đồn nước Mỹ thả một quả bom nguyên tử xuống quần đảo Nagasaki - Nhật Bản, mới làm thiên hoàng của Nhật Bản đầu hàng vô điều kiện, đó là nói nhảm. Hai Tiên Thiên Cao Thủ cuối cùng của Nhật Bản bị vô số cường giả vây đánh, bất đắc dĩ lựa chọn tự bạo. Cái uy lực cường đại kia trực tiếp biến quần đảo Nagasaki thành bình địa.

Hơn nữa, từ sau chuyện đó quần đảo Nagasaki bị bức xạ hạt nhân ảnh hưởng kéo dài dai dẳng, mọi người mới nghi ngờ nguồn gốc Tiên Thiên Cao Thủ của Nhật Bản. Rốt cuộc tự bạo chỉ dẫn động thiên địa nguyên khí, đột nhiên hấp thu vượt qua lực lượng gấp 10 lần bản thân, nháy mắt bùng nổ, tuyệt đối sẽ không sinh ra ảnh hưởng bức xạ hạt nhân gì đó. Chuyện cực kỳ không bình thường chính là chỗ này.

Đức và Nhật nghiên cứu vũ khí sinh hoá làm mọi người nghi ngờ mấy tên Thiên Thiên Cao Thủ của Nhật Bản chính là chế tạo bằng vũ khí sinh hoá. Bởi vì thân thể biến dị, cho nên lúc tự bạo mới có thể xuất hiện cái loại hiệu quả đó.

Buồn cười là những người dân vô tri tại Nhật Bản, trong khi họ thương tiếc những người đã chết ở quần đảo Nagasaki, lại ngây thơ không biết việc tất cả người dân ở đó chết là do chính đồng bào họ gây ra.

- Thật ra, nước đầu tiên nghiên cứu chế tạo bom nguyên tử, là Hoa Hạ của chúng ta Hoa Hạ. (Một số quốc gia quá kiêu ngạo, chúng ta bóp méo một chút.)

Thím Lương nói, trên mặt hiện lên một tia tươi cười đắc y.

- Nhưng mà mấy tên đáng chết bên Mỹ lo lắng Tiên Thiên Cao Thủ tại Hoa Hạ quá nhiều, cho nên chúng mới trong khoảng thời gian ngắn chế tạo ra nhiều bom nguyên tử như thế, mọi nguyên nhân chẳng qua là vì chúng sợ hãi Tiên Thiên Cao Thủ của Hoa Hạ thôi. Dù sao đi nữa Hoa Hạ lớn như vậy, nếu tất cả bom nguyên tử đồng loại bắn tới, Tiên Thiên Cao Thủ có mạnh hơn cũng không ngăn được.

- Thím Lương, hiện tại ta có thể làm gì?

Thạch Trung Ngọc mấy lời mọi người vừa nói, trong lòng hiện lên cảm giác đặc biệt hoảng loạn.

- Tạm thời không cần ngươi làm gì đâu.

Thím Lương thấy Thạch Trung Ngọc chủ động mở lời, nụ cười trên mặt lập tức tươi như hoa.

- Có điều ngươi phải chờ lệnh bất cứ mọi lúc. Nếu có yêu cầu, tuyệt đối phải lập tức hành động. Tuy bọn ta không có vật gì có thể trói buộc ngươi, nhưng mà ngươi cũng là người Hoa Hạ. Đây là vấn đề ảnh hưởng đến an nguy của Hoạ Hạ.

Thạch Trung Ngọc yên lặng gật gật đầu.

- Ta đã biết.

Tuy rằng Thạch Trung Ngọc cảm giác thím Lương đang đại nghĩa dân tộc để quản hắn, nhưng hắn không có ý nghĩ gì khác. Thực lực đạt tới cấp bậc này, pháp luật gì đó đều chẳng có tác dụng gì. Có, thì cũng chỉ dựa vào tự giác và đạo đức quan niệm

của từng người thôi.

Chương 952. Lật đổ Nhật Bản

- Ta thấy, hay là bây giờ trực tiếp đến giết mấy tên đó đi!

Lão Quỷ âm trầm nói, đối với hắn mà nói, chuyện gì khi mới phát sinh liền trực tiếp giải quyết là tốt nhất.

- Ông lấy lí do gì để giết bọn họ?

Thím Lương liếc mắt qua.

- Thành nghề không có danh tiếng, đừng nói là rước lấy sỉ nhục cho những người khác, sợ rằng chuyện nghiêm trọng hơn là những tên kia sẽ đồng loạt ra tay với Hoa Hạ. Mấy tên của Hoa Kỳ vẫn luôn nhìn chăm chăm như hổ rình mồi vậy.

Lão Quỷ bỉu môi một cái.

- Thì cứ làm một cách thần không biết quỷ không hay là được rồi!

- Lão Quỷ, lẽ nào ông có thể thần không biết quỷ không hay liên tục giết chết hai tên cao thủ tiên thiên hay sao?

Lão Kỷ ở bên cạnh cười hì hì.

- Hai tên kia đó vẫn luôn ở cùng nhau, con mẹ nó, còn thân thiết hơn anh em ruột nữa, ăn cơm đi vệ sinh hay đi ngủ cũng cùng nhau.

- Hai người Nhật Bản đó đều là nam à?

Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi, hỏi.

- Đương nhiên, ở Nhật Bản phụ nữ căn bản không có địa vị, thì đừng nghĩ đến chuyện có cao thủ tiên thiên là nữ.

Trong giọng điệu của Lão Kỷ có chút coi thường người Nhật Bản.

Hai người đàn ông cùng ăn cùng ngủ cùng đi vệ sinh… Nghĩ đến cảnh đó, Thạch Trung Ngọc có chút cảm giác buồn nôn. Lỡ như buổi tối lúc nhàm chán xảy ra '69', hừm là ta không đàng hoàng hay là ta đoán đúng đây?

Nhìn vẻ mặt trông giống như muốn nôn của Thạch Trung Ngọc khiến Lão Kỷ cười hì hì.

- Dựa theo tình báo của ta, hai người họ e là có mối quan hệ đó.

- Lão Kỷ, ông nói ít mấy câu đi, đừng làm hư trẻ nhỏ!

Thím Lương trợn mắt nhìn Lão Kỷ, sau đó quay sang Thạch Trung Ngọc cười hòa nhã.

Lão Kỷ nhất thời không nói được gì.

- Một tên có sáu cô vợ trên danh nghĩa thì vẫn còn là một đứa trẻ à?

Thạch Trung Ngọc xấu hổ. Có sáu cô vợ trên danh nghĩa, e là những thứ khác Lão Kỷ đều biết cả rồi, cái tên chuyên làm tình báo này quả nhiên là không bình thường.

- Hay là ngày mai ta đến chỗ của hai tên Nhật Bản kia đánh một trận? Dùng cách so tài đấu võ nhỉ?

Lão Cơ trực tiếp nói.

- Ông cảm thấy ông còn có thể lên máy bay Nhật Bản à?

Lão Quỷ cười u ám nói.

- Ông đã Nhật Bản bị liệt vào danh sách người không được hoan nghênh nhất.

Lão Cơ cười bắt đắc dĩ.

- Ai bảo tên đó yếu như thế làm gì, tùy tiện đấm đá mấy phát là quật ngã được rồi.

Nghe được lời này, Thạch Trung Ngọc liền liếc một cái. Tên đó

có yếu đuối như ngươi nói sao? Cho dù không lợi hại nhưng ít nhất cũng là cường giả tiên thiên chứ, bị ngươi đấm đá mấy phát là ngã ư, ngươi cũng quá xem thường rồi đó.

- Hay là Tiểu Thạch Đầu đi đi?

Thím Lương đột nhiên nói.

Thạch Trung Ngọc sững sờ, kinh ngạc dùng ngón tay trỏ chỉ vào mình.

- Ta đi? Thím Lương, đây không phải là kêu ta dâng thịt lên tận cửa à?

- Ha ha!

Lão Cơ nhất thời cười lớn.

- Tiểu tử cậu cũng tự biết lượng sức mình đó chứ!

Thạch Trung Ngọc là cao thủ tiên thiên đứng thứ năm của Hoa Hạ, còn chưa bị người khác biết, nhưng nếu biết rồi e là những cái khác thì không nói, vòng thứ nhất chắc chắn là ám sát. Huống chi là ở Nhật Bản, không ai chăm sóc, Thạch Trung Ngọc chắc chắn là không có đường lên trời cũng không có cửa xuống đất. Hơn nữa trong hắn còn trẻ như vậy, nếu người khác không giải quyết được Thạch Trung Ngọc, Nhật Bản chắc chắn sẽ ném bom nguyên tử. So sánh mấy chục vạn tính mạng người dân và tính mạng của một cao thủ tiên thiên, quả thật không đáng. Hơn nữa, chuyện này hoàn toàn có thể nói chính là Thạch Trung Ngọc mang theo người tiện mang theo đạn hạt nhân. Sau đó gây nên dư luận, giả cũng có thể thành thật.

- Ta thấy chi bằng, trực tiếp lật đổ Nhật Bản đi!

Lão Kỷ yên lặng một hồi, đột nhiên nói ra một cách khiến người khác kinh ngạc.

Lão Cơ vừa nghe liền cười nói.

- Lão Kỷ à, bản lĩnh suy nghĩ viễn vong của ông vẫn chưa thay đổi nha.

Lão Quỷ và thím Lương cũng liên tục lắc đầu, một cường quốc, có thể muốn lật đổ là lật đổ được sao?

Lão Kỷ lại cười, tiếp tục nói.

- Cái này à, ta có một cách.

Sau đó nhìn sang Thạch Trung Ngọc rồi nói.

- Tiểu Thạch Đầu chắc là đang chơi <Thần Lâm> nhỉ?

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

Lão Kỷ cười, càng thêm mừng rỡ.

- Cậu ở trong đó tên là Hinh Vũ Chi Thạch, đúng không, đệ nhất cao thủ khu Hoa Hạ!

- Hì hì, cũng bình thường thôi!

Thạch Trung Ngọc cười ngại ngùng, nói.

- Ở trước mặt các vị nào dám tự xưng là đệ nhất cao thủ được chứ.

- Khiêm tốn quá mức chính là tự cao đó!

Lão Kỷ cười hì hì, sau đó tiếp tục nói.

- Nghe nói, sau đại hội tỉ võ lần này, thì sẽ bắt đầu quốc chiến, đúng không?

Thạch Trung Ngọc gật đầu, kinh ngạc hỏi.

- Lẽ nào, Lão Kỷ cũng chơi Thần Lâm à?

- Ha ha, trò chơi đó bọn ta cũng không hứng thú lắm.

Lão Kỷ cười, khoác khoác tay.

- Ta là nghĩ đến một chuyện, có thể lợi dụng kinh tế của <Thần Lâm> để tấn công Nhật Bản.

Thạch Trung Ngọc liền sáng mắt lên, dùng trò chơi này để tấn công Nhật Bản, đây là một cách hay, chỉ là không biết Lão Kỷ có cách gì.

- Trong <Thần Lâm>, các tập đoàn Nhật Bản đã đầu tư một số vốn lớn, số vốn này đã chiếm 40% tổng giá trị sản xuất quốc dân của Nhật Bản.

Lão Kỷ cười khà khà nói.

Ba vị cao thủ tiên thiên nhất thời trợn to hai mắt, 40% tổng trị số sản xuất quốc dân ư? Người Nhật Bản điên rồi sao?

Thạch Trung Ngọc khó hiểu, khái niệm của những thứ này hắn căn bản không hiểu được, nhưng nhìn nét mặt của mọi người có vẻ chuyện này rất nghiêm trọng.

- Ha ha, mặc dù không biết những tập đoàn Nhật Bản đó đang nghĩ gì. Nhưng…

Lão Kỷ cười gian tà nói.

- Nếu đầu tư của bọn họ trong game bị phá hỏng, vậy với Nhật Bản mà nói, chắc chắn là một tai họa rồi!

- Cho nên, vào lúc diễn ra quốc chiến, để ta đến Nhật Bản phá đám à?

Thạch Trung Ngọc liền hiểu ra ý của Lão Kỷ.

- Nhưng chỉ một mình ta đi thôi sao?

- Ha ha, lúc này thì phải dựa vào thế lực rồi!

Lão Kỷ cười ha ha nói, sau đó nhìn thím Lương.

- Người mà đất nước điều động trong game chắc nhiều lắm nhỉ?

Thím Thẩm nghe Lão Kỷ nói, trong mắt cũng lóe lên tia sáng.

- Ừm, mặc dù không biết con số cụ thể, nhưng binh lính đặc chủng ít nhất có trên năm trăm người.

Binh lính đặc chủng? Chiền hồn thiết huyết? Thạch Trung Ngọc liền nghĩ đến nghĩ đến đoàn binh lính đặc chủng hư ảo kia.

- Vậy được rồi! Đến lúc đó thông báo với mấy lão già kia, để lính đặc chủng đều nghe theo mệnh lệnh của Thạch Trung Ngọc!

Lão Kỷ trực tiếp nói.

Ánh mắt Thạch Trung Ngọc liền sáng rực, năm trăm lính đặc chủng đều nghe theo mệnh lệnh của mình ư? Vậy thì hấp dẫn biết bao! Vừa hay mình cũng muốn thành lập một hội đoàn. Lần này coi như là kéo năm trăm thuộc hạ mạnh mẽ, trung thành cho mình đi. Lão Kỷ này thật sự là đáng yêu quá đi mà!

- Ha ha, Tiểu Thạch Đầu, đến lúc đó cậu phải làm thật tốt cho ta đó!

Lão Kỷ nhìn Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Ngộ nhỡ bị lộ ra ngoài, người bị mất thể diện không chỉ là đệ nhất cao thủ là câu đây, còn có mấy lão bất tử bọn ta nữa!

- Hiểu rồi, hiểu rồi!

Thạch Trung Ngọc cười hì hì, chuyện oai phong thế này, không làm chính là kẻ ngốc. Nhưng, nói nhiều như vậy hình như cũng không có ích với mình nhỉ?

Chương 953. Trận chung kết

Có điều làm việc vì đất nước thì cần gì lợi ích chứ? Hơn nữa chuyện này cũng coi như làm vì bản thân đi.

Dù sao nếu chuyện này làm không tốt, các cô gái cũng sẽ không có những ngày sống yên. Có thể nói Thạch Trung Ngọc đã bị mấy lão già này gài bẫy rồi.

Chuyện quan trọng đã nói xong, mấy người này lại bắt đầu cãi vã. Luôn là những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể. Ví dụ như tiểu tử nhà nào làm chuyện đại sự gì đó, hay thằng nhóc nhà nào lại trêu chọc ai đó, bị đánh cho một trận chẳng hạn. Dù sao mấy lão già này cũng không có chuyện gì lớn để bọn họ quan tâm, thế là liền tìm chuyện của những tiểu bối để nói.

Có điều Thạch Trung Ngọc không có chút hứng thú với những chủ đề này, thứ nhất là không thân với những người đó, càng không hiểu lối sống của bọn họ. Thứ hai, bản thân cũng không thể nói chuyện này, mặc dù dựa theo thực lực mà nói, mình có quyền nói chuyện bình đẳng với họ, nhưng nói thế nào thì họ cũng cùng một thế hệ với ông bà của mình. Bản thân là vãn bối cũng không nên chen miệng vào.

Thạch Trung Ngọc bắt đắc dĩ ngồi trên sô pha, nghe các cụ các bà nói đông nói tây, muốn xem Ultraman Mebius lại không được chuyển kênh, đó gọi là buồn chán.

Cơ hồ trò chuyện đến gần trưa mấy người họ mới dừng lại, nhưng vẫn chưa thỏa mãn, đến bữa ăn ngay cả cơm cũng không ăn, đối với những cao thủ này mà nói, căn bản không tính là cái gì, có khi còn thấy thức ăn, ngũ cốc, hoa màu đó là một sự phiền phức đối với tu luyện.

Buổi sáng Cơ Như Nguyệt điện thoại đến hỏi Thạch Trung Ngọc đang ở đâu, Thạch Trung Ngọc bắc đắc dĩ nói mình đang nói chuyện với mấy cụ mấy bà, chọc cho thím Lương tức giận trợn mắt nhìn. Theo lời nói của thím Lương, bà vẫn còn ở tuổi bốn

mươi tám. Nghe thấy câu này, khóe miệng Thạch Trung Ngọc không ngừng co giật. Có vẻ như thím Lương sinh vào lúc kháng chiến, nếu tính theo tuổi tác thì cũng là một lão yêu quái rồi, có điều nhìn diện mạo bên ngoài cũng chỉ bốn mươi năm mươi mà thôi.

Hàn huyên đến trưa, mấy cụ nhiều năm mới gặp nhau một lần cuối cùng cũng ngừng nói chuyện, ai về nhà nấy, mẹ ai nấy tìm.

Thạch Trung Ngọc như nhặt được đại xá, vội vàng đi theo Lão Cơ rời khỏi phòng tổng thống năm sao này. Mặc dù phòng tổng thống này trang trí vô cùng tráng lệ, lộng lẫy, nhưng Thạch Trung Ngọc chính là cảm thấy biệt thự có các cô gái ở đó thì tốt hơn, đúng là quá cặn bã rồi. Dù sao căn phòng có tốt hơn nữa cũng cần có người làm nổi bật.

Lão Cơ lái chiếc Ferrari hùng hùng hổ hổ chạy về biệt thự. Sau khi rời khỏi khách sạn, trái lại nét mặt lão gia tử có vẻ u ám, không biết đang nghĩ gì.

Thạch Trung Ngọc vừa trở về, liền phát hiện các cô gái đều đang ngồi trước bàn ăn, giống như đang đợi hắn. Thạch Trung Ngọc mới nhớ ra, hình như mình đã nói trưa về ăn cơm, nhìn thời gian lại hơn một giờ rồi. Chắc chắn các cô gái đều đã đói meo rồi.

- Xin lỗi nha, các vợ đại nhân! Nào nào nào, ăn cơm, ăn cơm thôi!

Thạch Trung Ngọc cười ngượng, rồi ngồi xuống ghế chủ vị.

Lão Cơ lại không tới ăn cơm, mà đi thẳng về phòng.

- Ông của em sao vậy?

Cơ Như Nguyệt trông thấy hình như Lão Cơ không bình tĩnh, vội vàng hỏi.

Thạch Trung Ngọc nhìn theo bóng dáng của Lão Cơ, nét mặt cũng đầy nghi ngờ, lúc đó ở trong phòng còn nói chuyện vui vẻ như thế, sao trên đường về nhà lại u ám như trận lôi vũ bị kìm nén mười mấy ngày vậy.

- Đàn ông ấy mà, một tháng luôn có mấy ngày như vậy.

Thạch Trung Ngọc nói như vậy, chọc cho các cô gái kinh bỉ.

- Mau ăn cơm đi, hai giờ là trận chung kết bắt đầu rồi.

Cơ Như Nguyệt thúc giục nói.

Thạch Trung Ngọc vội vàng nhìn thời gian, cũng may còn một tiếng rưỡi nữa, không gấp.

T rong cuộc thi giải vô địch cá nhân , chắc hẳn mình là vòng thứ nhất, Khúc Chung Nhân Tản, Thanh Phong Lãng Tử, Lạc Diệp Phi Hoa. Khúc Chung Nhân Tản là một mục sư, mặc dù có thể biểu hiện xuất chúng. Hừm, chính là dùng pháp trượng gắng gượng đập chết một chiến sĩ, nhưng Thạch Trung Ngọc lại không thể nào để ý được, dẫu sao sau khi hình thức chiến đấu được chân thật hóa, nghề pháp hệ dù tấn công mạnh nhưng cần phải chuẩn bị nhiều thời gian làm phép. Hơn nữa một cây pháp trượng có thể dự trữ khoảng ba đến bốn loại pháp thuật (Bạch ngân 1, hoàng kim 2, ám kim 3, tiên khí 4) cũng không tạo ra nhiều uy hiếp cho bản thân. Pháp thuật là pháp trượng dự trữ sau khi phóng ra ngoài cũng có thời gian làm lạnh. Lạc Diệp Phi Hoa cũng là một pháp sư, Thạch Trung Ngọc cũng không lo lắng. Chỉ lo tên Thanh Phong Lãng Tử kia, hôm đó nhìn thấy cách thức trang bị của hắn, chắc là cận chiến. Không giống một kiểu đạo tặc, cũng không phải kiểu kỵ sĩ, chắc là nghề ẩn trốn.

Hơn nữa còn là một vương gia chính thống, có lẽ rất lợi hại.

Thạch Trung Ngọc không lo lắng, ăn xong bữa trưa liền chuẩn bị lau miệng rồi trở về phòng. Lại không ngờ Cơ Như Nguyệt bên cạnh đưa đến một tờ khăn giấy, nhìn thấy nét mặt quở trách của Cơ Như Nguyệt. Thạch Trung Ngọc cười ngượng ngùng, hắn đã quen dùng tay lau miệng rồi.

Trở về phòng, Thạch Trung Ngọc lập tức đăng nhập vào game. Lúc này, đã là một giờ bốn mươi.

Vừa online, Thạch Trung Ngọc phát hiện mình vẫn còn trong phủ thành chủ của Thiên Thành. Ra khoi phủ thành chủ, các cô gái

cũng lần lượt online.

Phá vỡ quyển trục* trở về của Bạch Hổ Thành, rất nhanh liền nhìn thấy các cô gái truyền tống trận ở bên cạnh không xa. Cũng hết cách, các siêu cấp mỹ nữ đứng cùng một chỗ thì quá chói mắt rồi, hơn nữa cũng là tiêu điểm chú ý của mọi người. Có điều bây giờ không có gì là không có mắt mấy tên kia đi tới bắt chuyện, trên cơ bản mọi người đều không biết mấy cố gái trước mặt không chọc được, trước tiên đừng nói đến thực lực mạnh mẽ kia của phòng làm việc Hinh Vũ, chỉ dựa vào đệ nhất cao thủ hung mãnh Thạch Trung Ngọc, liền diệt sạch suy nghĩ của phần lớn người ở đây. Một loạt chiến tích anh dũng của Thạch Trung Ngọc có thể nói là sau vào lòng người.

- Thạch Đầu Ca, cố gắn lên nha! Không giành được hàng nhất là em hỏi tội anh đó! Hướng Lâm hung tợn giơ quả đấm nhỏ về phái Thạch Trung Ngọc, nhưng bộ dạng đáng yêu đó khiến ngón trỏ của Thạch Trung Ngọc động mạnh. Nhìn thấy dáng vẻ nổi lên ham muốn đó của Thạch Trung Ngọc, Hướng Lâm nhất thời xấu hổ đỏ mặt. Mặc dù hiện tại mọi người đã cùng nhau làm chuyện đó mấy lần rồi, nhưng Hướng Lâm nghĩ đến vẫn rất xấu hổ. Nhưng song song với ngượng ngùng lại cho Thạch Trung Ngọc vạn kiểu phong tình, cực kỳ kinh thường.

- Đại thúc, cố lên! Nếu giành chiến thắng, anh muốn gì cũng được!

Dương Tử mê hoặc nhìn với ánh mắt quyến rũ, bộ dạng bất quá chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, dưới sự khai phá của Thạch Trung Ngọc đã giống như thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, giống như một trái táo tươi mới khiến cho người khác vô cùng yêu mến, nhưng sau lưng sự trẻ trung này chứa đầy sự nghịch ngợm và quyến rũ của cô gái nhỏ.

- Thạch Đầu Ca, anh không giành được hạng nhất em cũng sẽ hỏi tội anh!

Hướng Lam giống như Hướng Lâm, cũng giơ quả đấm ra. Có khi Thạch Trung Ngọc ở trong thực tế thật sự vẫn không phân biệt được hai người họ ai là ai nữa, tính cách giống nhau, ăn mặc giống nhau. Nhưng trong game, một người mặc áo mục sư trắng tinh,

một người mặc khôi giáp màu đen, lưng đeo hai cây kiếm Trảm Lôi. Một người dáng vẻ trong sáng, con một người lại giống như sư tử con vậy.

Chương 954. Bắt đầu!

Lúc này Tuyết Sương Yên lại thẹn thùng đi qua, nhẹ nhàng hôn lên mặt Thạch Trung Ngọc một cái, cô gái hướng nội lúc này không biết tại sao lại lớn gan như vậy.

- Thạch Đầu Ca, cố lên nha! Nếu không…hư hư!

Tuyết Sương Yên nhăn cái mũi nhỏ lại, cố gắng bày ra bộ mắt 'Em rất tàn nhẫn' nhưng nếu người xấu trên thế giới đều tàn nhẫn giống vậy, Thạch Trung Ngọc cũng chấp nhận.

Thạch Chi Lan cười hì hì, không nói gì cả chỉ đưa ánh mắt câu hồn quyến rũ về phía Thạch Trung Ngọc. Suýt chút thì Thạch Trung Ngọc không đứng vững rồi, đúng là một tiểu yêu tinh.

Cơ Như Nguyệt vẫn hung dữ như vậy.

- Nếu như anh thu thì về nhà quỳ trên mì gói hai tiếng nhé!

- Vậy nếu anh thắng thì sao?

Thạch Trung Ngọc nghênh mặt hỏi. Trong lòng lại bắt đầu sung sướng khi nghĩ sẽ được ngủ cùng các cô gái.

- Thắng thì đó là điều anh nên làm mà!

Cơ Như Nguyệt làm sao mà không hiểu được ý đồ bẩn thỉu của Thạch Trung Ngọc chứ, trực tiếp đưa ánh mắt kinh thường nhìn sang.

Đùa giỡn một lúc, trận đấu của Thạch Trung Ngọc cũng sắp bắt đầu rồi.

- Người chơi Hinh Vũ Chi Thạch chú ý, trận đấu của cậu sẽ bắt đầu sau hai phút nữa, hay chuẩn bị kỹ càng!

- Sắp bắt đầu rồi à!

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa nói.

- Mỗi người hôn anh một cái, thế nào?

- Nằm mơ đi!

Cơ Như Nguyệt liếc mắt xem thường, nhưng vẫn ngoan ngoan đi tới, hôn một cái lên mặt Thạch Trung Ngọc.

- Cho anh thể diện đó, hi hi!

Sau đó các cô gái cũng lần lượt đi lên, hôn một cái lên mặt Thạch Trung Ngọc. Người chơi xung quanh nhìn thấy đều ngưỡng mộ không thôi, đệ nhất cao thủ chính là đệ nhất cao thủ mà, không ít diễm phúc! Đúng là cao nhân!

Ngay sau đó, Thạch Trung Ngọc liền cảm thấy trời đất quay cuồng, chớp mắt liền xuất hiện trên đấu trường.

Đấu trường của trận chung kết vô cùng rộng lớn, khoảng chừng dài 150m, rộng 80m. Lớn hơn mấy lần so với sân đá banh. Người bình thường nhìn từ đầu bên này sang đầu bên kia cũng nhìn không rõ, có điều với thị lực của Thạch Trung Ngọc khiến hắn rất nhanh liền nhìn rõ đối thủ của mình, Khúc Chung Nhân Tản.

Khúc Chung Nhân Tản lúc này đang cố gắng để nhìn về phía Thạch Trung Ngọc. Nhưng thị lực không tốt, cũng chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ. Nhưng nhìn trang bị mờ ảo kia, Khúc Chung Nhân Tản đã đoán được ngay.

- Không ngờ lại là ngươi, quả nhiên!

Trong lòng Khúc Chung Nhân Tản có chút lo lắng, nhưng lập tức liên cháy lên ý chí chiến đấu vô cùng. Thật ra có chuyện hắn vẫn chưa từng nói, hắn đã chuyển nghề nghiệp thành ẩn trốn-người khổ tu. Người khổ tu là là nghề nâng cấp của mực sư, những pháp thuật tấn công mạnh, đồng thời còn có năng lực tấn công vật lý khác thường. Nhưng song song, cũng có một chỗ xấu, chính là trên người ngoại trừ pháp trượng, áo mục sư, giày, thủ hoàn ra thì những trang bị khác đều không thể mang theo.

- Khúc Chung Nhân Tản, ha ha. Hôm nay phải cho tiểu tử này

một ký ức khắc cốt ghi tâm mới được.

Thạch Trung Ngọc nhìn nét mặt của Khúc Chung Nhân Tản liền cười gian tà.

- Đại hội tỷ võ đợt một, trận chung kết, sẽ bắt đầu sau năm phút. Sau đây, sẽ đọc sơ qua quy tắc thi đấu.

Năm phút ư? Thạch Trung Ngọc nhất thời xoắn xuýt, không phải vừa nãy nói hai phút nữa bắt đầu sao? Lẽ nào lại đang giở thủ đoạn gì nữa?

Rõ ràng đại hội tỷ võ phải có quy tắc gì chứ, ngược lại chỉ cần một câu, nên đánh thế nào thì đánh thế đó. Sau đó, chính là người đại biểu của công ty game phát ngôn. Mặc dù người đại biểu này rất muốn làm một bài phát biểu dài đến nửa tiếng, dù sao đây cũng là một dịp tuyệt vời để đối mặt với toàn bộ Hoa Hạ, ít nhất cũng có hàng trăm triệu người tham gia. Phô bày tài ăn nói của mình, sau đó nói một số phong cách lãnh đạo, nhưng buộc phải có. Tuy nhiên Amy vừa mở đầu liền trực tiếp nói chỉ có năm phút nữa bắt đầu rồi, có cho mấy tên này bao nhiêu thời gian?

Những người bạn trên mạng rất căm hận phát ngôn lãnh đạo, Amy vô cùng hiểu rõ vì thế đặc biệt nói như vậy, chỉ có năm phút nữa thôi. Khiến mấy tên này vô cùng buồn bực, trong lòng thầm nghĩ, rõ ràng lên kế hoạch là nửa tiếng, sao lại biến thành năm phút rồi. Có điều, rõ ràng tài ăn nói của mấy tên này không tệ, sau khi nửa tiếng đổi thành năm phút, tạm thời bỏ đi bản diễn thuyết, sau đó tùy ý phát ngôn mấy câu.

Cái gì mà cảm ơn người chơi, cảm ơn sự ủng hộ của đất nước, cảm ơn khích lệ của các vị lãnh đạo. Sau đó là cầu chúc, cầu chúc, cầu chúc. Dù sao cũng chỉ là kịch bản viết sẵn mà thôi.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp gạt bỏ lời của mấy tên này sang một bên, chuyên tâm mài đao Chiến Thần trong tay. Trong lòng suy nghĩ lung tung, nếu như đao Chiến Thần sắc bén đối phó được cự long như đao Đồ Long thì hay rồi. Đoán chừng, cho dù là một mục sư toàn trí lực, một thân trang bị trí lực cường đại, sau đó mở lá chắn. Vậy lá chắn thánh quang vô cùng kiên cố đó cũng sẽ bị cắt như cắt dưa hấu dưới đao của mình, dễ dàng bị mở ra thôi.

Năm phút trôi qua rất nhanh, người đại diện kết thúc phát biểu nhưng vẫn chưa thỏa mãn, sau đó tuyên bố trận chung kết bắt đầu.

- Trận chung kết sẽ bắt đầu sau mười giây nữa. Đến lúc đó, tấm màn chắn trong suốt trước mặt người thi đấu sẽ rớt xuống.

Trước khi trận đấu bắt đầu, hai thí sinh sẽ đứng trên bình đài bên ngoài sân, trước mặt là một tấm màn chắn trong suốt. Bình đài này tương tự với vị trí khung thành trên sân bóng đá.

Hệ thống đếm ngược thời gian đã kết thúc rất nhanh, Thạch Trung Ngọc cười xấu xa, xách theo đao Chiến Thần chạy đến giữa sân đấu. Toàn thân toát ra sự tàn ác, dường như đã chạy 75m trong ba giây, hơn 20m trong một giây, khái niệm gì đây chứ?

Khán giả dưới đài nhất thời kinh ngạc đến ngây người, tốc độ của Thạch Trung Ngọc này cũng quá dọa người rồi. Đương nhiên Khúc Chung Nhân Tản cũng bị tốc độ của Thạch Trung Ngọc hù dọa.

Mặc dù hắn rất tự tin với nghề ẩn trốn của mình, nhưng sau khi chứng kiến tốc độ của Thạch Trung Ngọc, không thể không lắc đầu than thở, biến thái quá! Dù hắn đã chuyển nghề ẩn trốn, nhưng tình hình trước mắt, vẫn là lấy pháp hệ làm chủ vậy, cũng chính là nói hắn vẫn chỉ là một mục sư. Đối với nghề nghiệp pháp hệ, điều lo lắng nhất, e rằng chính là cận thân của chiến sĩ. Tốc độ này của Thạch Trung Ngọc, sợ là mình có đề phòng thế nào cũng không có tác dụng rồi.

Khúc Chung Nhân Tản bắt đắc dĩ than thở, hiện tại hắn đã có động cơ từ bỏ. Nhưng may mắn hắn không phải người dễ dàng buông bỏ.

- Tiểu Khúc à, đã lâu không gặp nha!

Thạch Trung Ngọc nhìn Khúc Chung Nhân Tản đang chậm chạp đi tới, liền cười vui vẻ.

- Chết tiệt, cái tên biến thái nhà ngươi!

Khúc Chung Nhân Tản liền mắng một tiếng.

- Xuất sư không được thuận lời rồi!

- Đừng than thở nữa, muốn trách thì trách vận mệnh đáng chết kia kìa, ha ha!

Thạch Trung Ngọc cười đểu.

- Đến đi, để ta mở mang kiến thức một chút sự lợi hại của mục sư bạo lực nào!

Khúc Chung Nhân Tản liền liếc mắt khinh thường, mực sư bạo lực là danh hiệu người chơi đặt cho hắn, là vì lần đó dùng pháp trượng đập chết chiến sĩ. Nhưng, đó cũng là vì hết cách, ai kêu hắn trước đó vừa hay đang đánh boss, thanh lam gần như trống rỗng, kết quả đúng lúc có trận thi đấu, thế là hết cách, chỉ đành dùng pháp trượng tác chiến.

- Bạo lực mục sư ta có lợi hại thế nào, cũng ngang bằng với bạo lực tông sư như ngươi thôi!

Khúc Chung Nhân Tản lắc đầu phiền não, sau đó cầm pháp trước lên.

- Nào lên đi, ta cũng muốn xem sự lợi hại của đệ nhất cao thủ một chút!

Chương 955. Khúc Chung Nhân Tán dũng mãnh

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa một tiếng, xách đao Chiến Thần trực tiếp đi về phía Khúc Chung Nhân Tán.

Khúc Chung Nhân Tán nhanh chóng trang bị khiên Thánh Quang, vừa lui về sau vừa ngâm xướng chú ngữ.

- Thuật di chuyển? - Thạch Trung Ngọc thấy động tác của Khúc Chung Nhân Tán lập tức kinh ngạc nói.

Khúc Chung Nhân Tán chỉ cười quỷ dị, không đáp lại. Hiện tại hắn đang phải ngâm chú ngữ nên không nói được, chỉ là động tác trên tay ngày càng nhanh. Trong lòng Thạch Trung Ngọc bắt đầu nghiêm túc lên, hiển nhiên là hắn đã xem thường mấy người này. Có thể lọt vào top bốn tất nhiên không ai là tay mơ, ai cũng sẽ có kỹ năng giấu kín.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy thuật di chuyển này, dù sao Thạch Chung Ngọc vẫn chưa từng gặp ai có thể phóng thích pháp thuật trong lúc di chuyển. Chỉ là tuy di chuyển, nhưng tốc độ của Khúc Chung Nhân Tán cũng không thể nhanh được, có lẽ là nếu vận động nhiều sẽ khiến pháp thuật bị ngắt.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng đến trước mặt Khúc Chung Nhân Tán, không chút do dự nâng đao Chiến Thần lên bổ về phía hắn.

Thế nhưng trước mắt Khúc Chung Nhân Tán bỗng bừng sáng, âm cuối cùng trong đoạn chú ngữ đã được niệm xong. Cùng lúc, Khúc Chung Nhân Tán hung hăng phang pháp trượng tới.

Trước mắt Thạch Trung Ngọc lập tức xuất hiện quầng sáng trắng chói mắt, cứ như vừa có một quả pháo sáng nổ tung trước mắt hắn vậy. Thạch Trung Ngọc thầm cả kinh, mắt có chân nguyên bảo hộ nên không đau mấy, thế nhưng quầng sáng chói lóa kia đã

khiến hắn giờ chẳng khác gì thằng mù. Đồng thời, trong chớp mắt, một thứ gì đó đã đột ngột lao về phía hắn.

Thạch Trung Ngọc hoảng hốt, Khúc Chung Nhân Tán này có âm mưu sâu thật, đầu tiên là dùng phép Lóa làm mình mù, sau rồi lại phóng pháp thuật đã chuẩn bị sẵn ra.

Vì không thể thấy rõ tình huống, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể dùng đao chắn trước người mình.

Một lực lượng lớn nện thẳng lên thân đao, Thạch Trung Ngọc chợt có cảm giác như bị xe đụng, không tự chủ bay ngược ra xa hơn mười mét.

Đồng thời, tiếng Khúc Chung Nhân Tán bên kia đang bắt đầu ngâm xướng lần nữa lại chui vào tai hắn. Hiển nhiên tên kia không có ý bỏ qua cơ hội này, không hề ngừng lại giây nào mà đã tiếp tục chuẩn bị phép.

Trước mắt vẫn trắng xóa, Thạch Trung Ngọc cố gắng mở to hai mắt, thế nhưng vẫn chỉ thấy một bóng dáng mơ hồ, cả thế giới nhìn qua như chỉ có mỗi sắc trắng. Phép này quá thốn mà, trước kia Thạch Trung Ngọc còn cho là cái phép Lóa này dùng để chiếu sáng, không ngờ rằng còn có cách dùng như vậy, thật là làm người mở rộng tầm mắt.

Thạch Trung Ngọc mờ mịt lúng túng, bây giờ nhìn gì cũng không rõ, chỉ có thể cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, dùng cảm giác tìm Khúc Chung Nhân Tán. Đây vẫn là lần đầu tiên hắn sử dụng cảm giác trong trò chơi, không biết có gì khác với hiện thực không.

Rất nhanh hắn đã mơ hồ cảm ứng được vị trí của Khúc Chung Nhân Tán, thế nhưng cảm giác như bị gì ngăn lại, có chút kỳ quái. Thạch Trung Ngọc lại lười chú ý đến nó, giờ đang là lúc chiến đấu, không thể chần chừ dù chỉ một giây. Nhấc đao, hắn trực tiếp vọt về phía Khúc Chung Nhân Tán.

Khúc Chung Nhân Tán phát hiện thấy Thạch Trung Ngọc tìm thấy vị trí của hắn nhanh như thế, hơn nữa hình như còn nhắm mắt xông tới, chẳng lẽ tên kia có kỹ năng thính phong biện vị*? Không trâu bò thế chứ? Lòng thì kinh ngạc nhưng động tác trong

tay hắn vẫn không chậm lại, rất nhanh, một pháp thuật khác đã được chuẩn bị xong.

(*Nghe tiếng gió, đoán vị trí.)

Một ngọn lửa vàng rực bay thẳng về hướng Thạch Trung Ngọc, tuy Khúc Chung Nhân Tán đã chuyển chức thành Người khổ tu, nhưng xét đến cùng thì vẫn có thể xem là Mục sư, vẫn có thể thi triển pháp thuật có tính sát thương mạnh mẽ như Lửa Thánh.

Thạch Trung Ngọc cảm giác có một thứ gì đó cực nóng đang bắn đến phía mình, lòng thầm cả kinh, thứ kia chắc lớn bằng cỡ con voi châu Phi trưởng thành luôn ấy chứ. Hơn nữa còn bay là là mặt đất, tốc độ lại cực nhanh, gần như đọ được với tốc độ của hắn. Thạch Trung Ngọc vừa nghĩ linh tinh một chút, ngọn lửa kia đã gần như đuổi kịp hắn.

Chân khẽ dùng lực, lập tức chuyển lực vọt về trước thành lực bật lên trên. Hắn hung hăng nhảy vọt qua ngọn lửa cực lớn kia.

Khúc Chung Nhân Tán nhìn Thạch Trung Ngọc thế mà lại có thể né đòn đẹp như vậy, hơn nữa lúc làm tất cả vẫn còn nhắm mắt, lòng thầm nghĩ đây quả là thính thanh biện vị mà, xem ra tên Hình Vũ Chi Thạch này cũng là người tập võ, cũng không biết lợi hại đến đâu?

Khúc Chung Nhân Tán có xúc động muốn luận bàn 300 hiệp với Thạch Trung Ngọc, thế nhưng đây đang là cuộc thi trong trò chơi, không phải hiện thực. Hắn đành nén xúc động, tiếp tục ngâm xướng, chuẩn bị pháp thuật.

Thạch Trung Ngọc phóng qua ngọn lửa rồi nhưng thân vẫn còn trên cao. Lần này hắn nhảy lên tới bảy tám mét, mắt cũng dần thấy rõ cảnh vật. Thấy Khúc Chung Nhân Tán còn đang chuẩn bị phép, Thạch Trung Ngọc cười hê hê, vừa nãy ngươi đánh ta chật vật như vậy, giờ cũng ăn một đòn của ta đi.

- Vẫn Tinh Nhất Kích!

Cả người hắn chợt vọt đi như một ngôi sao băng, nhanh chóng vọt tới chỗ Khúc Chung Nhân Tán. Thân thể vốn đã đạt tới lực

xung kích cao nhất, đã ở trạng thái ngưng đọng, giờ đột ngột chuyển sang cực nhanh, Khúc Chung Nhân Tán cũng chẳng thể phản ứng kịp.

Thấy tư thế Thạch Trung Ngọc như muốn đập phá tất cả, Khúc Chung Nhân Tán cười khổ một tiếng, nhìn tốc độ này, khẳng định hắn không có thời gian ngâm pháp thuật xong. Hắn đành phải dứt khoát ngắt phép. Ngắt phép xong hắn lại phải chịu hệ quả phản phệ của phép, sắp tới khi phóng thích pháp thuật sẽ bị tiêu hao MP gấp ba lần, đồng thời không thể phóng thích pháp thuật cùng hệ trong vòng năm giây. Đây cũng do Khúc Chung Nhân Tán là Người khổ tu nên đã được giảm hệ quả phản phệ của phép. Không thì pháp thuật không thành sẽ gây sát thương tương đương cho người niệm, hơn nữa trong mười giây sẽ không thể niệm phép tiếp, nếu vậy chắc mấy hệ dùng pháp thuật đều phải khóc thét mất.

Lại dùng pháp trượng đập một cái, một pháp thuật được trữ sẵn lập tức được phóng ra.

Không một tiếng động nào vang lên, nhưng Thạch Trung Ngọc lại cảm giác được có một nguồn năng lượng nào đó đang nhanh chóng vọt qua chỗ mình.

Sóng Xung Kích, kỹ năng cơ bản nhất của Người khổ tu, bắn ra một lực xung kích mạnh mẽ, chấn động không khí, đẩy mục tiêu ra xa mười mét.

Đây là hiệu quả đẩy lui tuyệt đối, trừ khi mục tiêu cao hơn bản thân người niệm mười level, nếu không thì nhất định có thể đẩy lui mười mét. Thạch Trung Ngọc lao thẳng người tới, căn bản không thể đổi hướng. Sao băng này có lẽ gặp nguy rồi.

Sóng Xung Kích đánh vào người Thạch Trung Ngọc, trực tiếp đâm thân mình đang di chuyển với tốc độ cao của hắn bay ra ngoài. Cũng vì vậy, Một Kích Sao Băng lập tức bị gián đoạn.

Nhìn Thạch Trung Ngọc bị đâm bay lên cao, Khúc Chung Nhân Tán cười đắc ý. Hắn không ngờ rằng kỹ thuật chiến đấu của Thạch Trung Ngọc lại tệ như vậy, thế thì có lẽ có thể thắng rồi.

Thạch Trung Ngọc bị đánh lui lần hai, giờ đang cách Khúc Chung

Nhân Tán mười mấy mét. Trừ khoảng thời gian ban đầu, hắn gần như không có cơ hội tiếp cận.

Khán giả dưới đài ồn ào lo lắng, chẳng lẽ cao thủ đệ nhất trong lòng bọn họ sẽ bại sao?

Thạch Trung Ngọc trên không trung cười khổ, xem ra không có kỹ năng nháy mắt tiến đến gần người thì không được rồi. Chỉ có thể dùng cái kia.

Chương 956. Thay hình đổi dạng

Thạch Trung Ngọc trên trời cao đột ngột biến thành một đám mây mù.

Khúc Chung Nhân Tán đang chuẩn bị sử dụng pháp trượng còn trữ phép lập tức có một loại dự cảm không tốt. Hắn vừa sử dụng pháp thuật trong pháp trượng, muốn dùng lần nữa thì cần phải chờ hết ba giây CD (cool-down). Trong ba giây này, hắn không thể sử dụng bất kỳ pháp thuật nào. Về phần những pháp thuật của hệ khác, trừ hệ thánh quang, Khúc Chung Nhân Tán không thể học phép của những hệ còn lại, đây cũng là một điểm yếu của người khổ tu. Là một chức nghiệp tu hành khắc khổ vì vinh quang thánh quang, tất nhiên hắn không được phép học bất kỳ pháp thuật nào ngoài hệ thánh quang.

Thạch Trung Ngọc hóa thành mây mù thuấn di vọt về phía Khúc Chung Nhân Tán. Thật ra thì Thạch Trung Ngọc cảm thấy phương thức di chuyển bằng mây mù thế này thật thốn mà. Không còn cách nào, do cách di chuyển này quá quỷ dị. Phép Blink này có thời gian cool-down là một giây, hơn nữa còn giới hạn khoảng cách di chuyển trong mười mét. Tuy là tốc độ rất nhanh thế nhưng dùng chiến đấu thì rất phiền toái.

(*Blink là phép dùng thuấn di. Thuấn di là di chuyển trong nháy mắt.)

Nếu người khác cách mình mười lăm mét…

Chỉ là lần này Thạch Trung Ngọc đã hiểu rõ hơn một chút, không vọt thẳng về phía Khúc Chung Nhân Tán mà thuấn di tiến lên mười mét trước. Thế là trực tiếp vọt đến trên đầu Khúc Chung Nhân Tán. Rồi hắn tạm dừng một chút, bay xuống mười mét. Thế là cứ vậy xuất hiện trước mắt Khúc Chung Nhân Tán.

Hiển nhiên Khúc Chung Nhân Tán đã bị cách di chuyển của

Thạch Trung Ngọc dọa sợ, còn chưa kịp phản ứng thì Thạch Trung Ngọc đã xuất hiện trước mắt. Sau đó đao Chiến Thần tỏa ra ánh vàng lấp lánh liền hung hăng bổ vào khiên Thánh Quang kiên cố của hắn.

- Chiến Thần Nhiệt Huyết!

Thạch Trung Ngọc quát lớn một tiếng.

Khúc Chung Nhân Tán vô cùng tự tin với lực phòng ngự của khiên Thánh Quang của mình. Lúc trước có một boss Tử Kim cấp 59 dùng tới [Tự Sát] công kích nhưng vẫn không thể phá khiên của hắn. Thế nhưng, giây tiếp theo, lòng tự tin của Khúc Chung Nhân Tán dành cho khiên Thánh Quang bỗng biến thành nghi ngờ.

Đệt mợ, từ lúc nào mà cái khiên Thánh Quang của mình chả khác đéo gì đậu hủ thế này?

Dưới đao Chiến Thần, khiên Thánh Quang cứ như một lớp giấy dán cửa sổ, có lẽ còn không bằng giấy cửa sổ, cứ như không tồn tại, đao trực tiếp xuyên qua khiên, chém mạnh xuống vai trái Khúc Chung Nhân Tán. Sau đó thân Khúc Chung Nhân Tán cũng như làm bằng bơ, mà đao Chiến Thần thì chẳng khác nào một thanh trường đao cực nóng.

Cả người tên kia cứ thế bị cắt ra. Thấy Khúc Chung Nhân Tán thế mà lại bị mình dễ dàng giết chết như vậy, Thạch Trung Ngọc cười đắc ý. Cho là ván này vậy là đã thắng!

Không đúng! Lòng Thạch Chung Ngọc chợt trầm xuống, không có máu tươi! Tuy là Khúc Chung Nhân Tán bị một đao của mình bổ ra, nhưng không có một giọt máu nào phun ra cả. Thạch Trung Ngọc đặc biệt mẫn cảm lập tức cảm thấy chuyện này không ổn.

Như xác nhận ý nghĩ trong lòng hắn, cơ thể của Khúc Chung Nhân Tán chợt biến thành một màn sương. Trên không trung, một người gỗ bị chém làm hai rơi xuống dưới.

- Thuật Thế Thân?

Thạch Trung Ngọc sửng sốt thốt lên một tiếng, Thạch Trung Ngọc vốn rất am hiểu Nhật Bản, hắn biết bên đó có một loại nhẫn

thuật có thể dùng vật khác đỡ một kích trí mạng thay mình. Chẳng lẽ tên Khúc Chung Nhân Tán này có liên quan đến người Nhật sao?

Lúc này Khúc Chung Nhân Tán lại đang Ẩn Thân đứng một bên, thầm đổ mồ hôi lạnh.

Tên Hinh Vũ Chi Thạch này quá khủng bố, nếu không phải mình có kỹ năng thay hình đổi dạng, chỉ sợ lần này sẽ mất mạng. Chỉ là muốn thay hình đổi dạng cần có tài liệu, này làm Khúc Chung Nhân Tán thật rất đau lòng. Một đao kia của Hinh Vũ Chi Thạch đã chém đứt một vạn đồng vàng của hắn đó!

Khúc Chung Nhân Tán vô cùng đau lòng. Hắn không may mắn như Thạch Trung Ngọc, có nhân phẩm tốt như vậy, kiếm lời được mấy trăm triệu.

Thạch Trung Ngọc nhìn xung quanh, không thấy Khúc Chung Nhân Tán đâu, không biết tên đó đã chạy tới chỗ nào. "Chẳng lẽ là Ẩn Thân?" Thạch Trung Ngọc kinh ngạc thầm nghĩ, Mục sư biết ẩn thân, được rồi, đây cũng quá mạnh rồi. Thạch Trung Ngọc mà biết thuật Ẩn Thân của Khúc Chung Nhân Tán phải trả giá lớn tới một vạn đồng vàng không biết sẽ nghĩ thế nào. Chỉ là chắc sẽ nói thẳng ra, nói rằng không phải chỉ một vạn đồng vàng sao, anh chơi luôn.

Người chơi dưới đài nhìn thấy trên đài chỉ còn lại mình Thạch Trung Ngọc thì lập tức hưng phấn kêu gào. Bọn họ không chú ý nhiều, chỉ thấy được Thạch Trung Ngọc đã giết Khúc Chung Nhân Tán. Này không phải đồng nghĩa với việc Thạch Trung Ngọc thắng rồi sao?!

- Hinh Vũ Chi Thạch!

- Cao thủ đệ nhất!

- Làm tốt lắm!

Nghe được tiếng gào của người chơi dưới đài, Thạch Trung Ngọc lập tức lắc đầu bất đắc dĩ, khán giả không hiểu rồi.

Nhắm mắt lại, tiếp tục dùng cảm giác cảm ứng vị trí của Khúc Chung Nhân Tán.

Chỉ là trong trò chơi, cảm giác không nhanh nhạy như hiện thực, nó cứ như bị một tấm màng mỏng buộc lại, rõ ràng có thể dùng, nhưng lại cứ mơ mơ hồ hồ. Rất kỳ quái. Giống như tối hôm trước đi ngủ, lấy tay che mắt. Kết quả một khi nằm mơ thì rõ ràng đã biết tình huống xung quanh, cũng biết mọi chuyện đang diễn ra, nhưng trước mắt cứ như có gì đó chặn lại, không cách nào mở mắt ra được, rất kỳ quái.

Tuy cảm giác bị hạn chế nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn có thể đoán ra vị trí đại khái nơi Khúc Chung Nhân Tán đang ở.

Khúc Chung Nhân Tán đang Ẩn Thân một bên đột nhiên cả kinh, có một loại cảm giác như bị nhìn trộm. Chẳng lẽ đã bị phát hiện? Không phải chứ? Khúc Chung Nhân Tán lập tức có dự cảm không tốt, còn chưa kịp phản ứng đã thấy Hinh Vũ Chi Thạch trực tiếp chém một đao vào không khí. Một đao khí lập tức đánh về phía hắn.

Ám Sát. Một kỹ năng viễn trình quần công của Chiến sĩ, có thể xác định địa điểm phóng ra.

Trong trạng thái Ẩn Thân, Khúc Chung Nhân Tán hoàn toàn không thể động, nếu không sẽ lập tức bị thoát khỏi trạng thái ẩn thân, nhưng hắn cũng không ngu đứng yên cho Thạch Trung Ngọc chém trúng mình. Hắn lập tức nhảy ra khỏi góc. Né đao khí đang bay nhanh tới kia.

Thấy Khúc Chung Nhân Tán nhảy ra, trái lại Thạch Trung Ngọc lập tức thở ra một hơi, hắn ghét nhất là địch ở nơi hắn không nhìn thấy, thế thật sự rất bực mình, chiến đấu rõ ràng như vậy thật tốt hơn nhiều.

- Ngươi lợi hại!

Khúc Chung Nhân Tán giơ ngón tay cái lên cho Thạch Trung Ngọc:

- Hay cho một thuật thính phong biện vị!

- Ha ha, quá khen quá khen!

Thạch Trung Ngọc khiêm tốn nói, trong lòng không nhịn được

cười thầm, xem ra người này cho rằng hắn có cái gì thính phong biện vị sao? Đây chính là khả năng nhận biết bẩm sinh chỉ mỗi hắn có đó.

- Lại đến!

Khúc Chung Nhân Tán ra dấu mời với Thạch Trung Ngọc, sau đó liền thấp giọng bắt đầu ngâm xướng.

Người này, Thạch Trung Ngọc lắc lắc đầu, sau đó thân thể lại hóa thành một đám mây mù nháy mắt lao ra mười mét, nháy mắt đã tiến sát Khúc Chung Nhân Tán. Thế nhưng Khúc Chung Nhân Tán lại cười như đã thực hiện được 'gian' kế:

- Thánh Quang Chi Nộ!

Vừa rồi Khúc Chung Nhân Tán chỉ giả vờ ngâm xướng, thật ra kỹ năng vẫn luôn phong ấn trong pháp trượng, phép thứ ba.

Một chùm sáng lóa mắt lập tức vây toàn bộ pháp trượng lại. Tiếp đó, chùm sáng kia đột nhiên nổ tung trước mắt Thạch Trung Ngọc. Một chùm tia sáng vàng chóe như giao long dưới biển cùng nhau vọt thẳng tới chỗ hắn.

Chương 957. Xin lỗi, ta miễn dịch ma pháp

- Ta xem ngươi có chết hay không?!

Khúc Chung Nhân Tán thấy quầng sáng nổ tung liền cười đắc ý.

Điểm mạnh của kỹ năng này không nằm ở sức sát thương của nó, mà là hiệu quả không thể trốn.

"Bạn đã bị ảnh hưởng bởi đòn Thánh Quang Chi Nộ của người chơi Khúc Chung Nhân Tán, bật trạng thái không thể trốn, tốc độ di chuyển giảm 100%."

Mẹ kiếp, thế mà còn có kỹ năng vô sỉ vậy sao? Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy hai chân mình như bị dính chặt tại chỗ, không thể động đậy chút nào. Sao lại có cái trạng thái vô sỉ thế chứ?

Một chiêu này gây ra hiệu quả trâu bò như vậy, nếu cứ cứng rắn phản kháng thì nhất định không chết cũng mất nửa cái mạng.

- Chiến Thần Hạ Phàm!

Thạch Trung Ngọc chỉ có thể dùng chiêu này.

Một luồng sáng vàng kim từ trên trời giáng xuống, nhưng không chui vào thân Thạch Trung Ngọc. Cả người hắn lập tức tỏa kim quang lấp lánh, tựa như thần linh.

Chùm tia sáng vàng kim kia trực tiếp chạm vào Thạch Trung Ngọc thế nhưng lại chậm rãi tách ra, như một dòng nước mềm mại uyển chuyển gặp phải tảng đá lớn.

"Trạng thái không thể trốn đã được giải trừ."

Thạch Trung Ngọc lập tức vọt về phía Khúc Chung Nhân Tán.

Vì kim quang đã bọc cả người Thạch Trung Ngọc lại, Khúc

Chung Nhân Tán không thể thấy rõ tình trạng bên trong, cho rằng Thạch Trung Ngọc đã bị kỹ năng của mình trực tiếp giết chết, lập tức nhếch miệng.

- Không ngờ thế mà đã thắng rồi sao?!

Khúc Chung Nhân Tán cười khà khà. Thế nhưng rất nhanh sau đó, nét cười liền biến thành vẻ khiếp sợ.

- Này, sao có thể?!

Thấy Thạch Trung Ngọc thế mà lại vọt thẳng từ cơn lũ vàng kim tới đây, Khúc Trung Nhân Tán trợn mắt há hốc mồm, miệng đã có thể nhét cả quả trứng gà vào.

- Mẹ Lý Ninh đã từng nói, tất cả đều có thể!

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa, nhảy lên không trung.

- Lực Phách Hoa Sơn!

Lúc này căn bản Khúc Chung Nhân Tán không thể mở khiên Thánh Quang ra, hơn nữa giờ cũng không còn kịp. Hắn chỉ đành nhanh chóng thu hồi pháp trượng rồi lui về sau gấp.

Thế nhưng tốc độ của hắn sao có thể nhanh bằng Thạch Trung Ngọc, hắn lập tức ăn một đao ngay ngực, phun ra một đống máu. Chỉ là Khúc Chung Nhân Tán luyện võ đã lâu nên phản ứng rất mau, không thì một đao này nhất định đã mổ bụng hắn rồi.

Thấy Khúc Chung Nhân Tán tránh được một đao trí mạng, Thạch Trung Ngọc cũng hơi kinh ngạc. Vừa rơi xuống đất hắn đã lập tức vọt tiếp về phía Khúc Chung Nhân Tán.

Khúc Chung Nhân Tán lại né ra trang bị khiên Thánh Quang lên, trong lòng thoáng bình tĩnh lại. Thấy Thạch Trung Ngọc vọt tới, Khúc Chung Nhân Tán lại trực tiếp cầm pháp trượng, phóng một kích về trước.

Nhìn thấy động tác này, Thạch Trung Ngọc lập tức cười:

- Cận chiến với ta?

Một Mục sư cận chiến với Chiến sĩ căn bản là trò đùa, cho dù Mục sư này đã từng đập chết một Chiến sĩ dũng mãnh thì Thạch Trung Ngọc vẫn không cho rằng mình sẽ bị Khúc Chung Nhân Tán đập chết.

- Cuồng Long Thăng Thiên!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp giơ đao nhảy lên.

- Vững Như Bàn Thạch!

Khúc Chung Nhân Tán lại khẽ hô một tiếng, cả người như chợt biến thành một khối đá to, một cú nhảy này của Thạch Trung Ngọc căn bản không thể làm gì hắn.

Thạch Trung Ngọc thầm cả kinh, không nghĩ tới sức của Khúc Chung Nhân Tán thế mà còn mạnh hơn mình? Hay là do kỹ năng?

Vững Như Bàn Thạch, nháy mắt gia tăng trọng lượng bản thân lên mười lần.

Khúc Chung Nhân Tán thấy một đao này của Thạch Trung Ngọc chẳng thể đả động gì đến mình, trong lòng lập tức cảm thấy vui vẻ, xem ra suy đoán của mình không sai.

Nhưng Thạch Trung Ngọc cũng sẽ không vì lần này mà từ bỏ.

- Trọng Kích!

Trường đao nháy mắt dùng tư thế sét đánh hung hãn bổ vào khiên Thánh Quang. Khiên Thánh Quang cứng rắn lại lập tức bị xẻ ngọt như đậu hũ.

Lòng Khúc Chung Nhân Tán lại lạnh đi, không phải chứ? Nói một đao kim quang lập lòe lúc trước có thể bổ khiên Thánh Quang của mình ra thì thôi đi, nhưng kỹ năng Trọng Kích bình thường thông dụng thế này mà cũng có thể phá khiên sao?

Thạch Trung Ngọc thì đắc ý nở nụ cười, Cuồng Vọng Chi Tâm có xác suất 35% có thể làm lơ tất cả lớp phòng ngự. Vận may của hắn lại tốt như vậy, ra hai đao liên tiếp đều phá nát khiên.

Nếu Khúc Chung Nhân Tán biết tiếng lòng của Thạch Trung Ngọc chắc sẽ trực tiếp hộc máu.

Không hề ngoài ý muốn, Trọng Kích chém vào vai Khúc Chung Nhân Tán, lại tiếp tục phun một ngụm máu tươi. Đồng thời, trên đầu Khúc Chung Nhân Tán hiện lên biểu tượng choáng váng nhấp nháy.

Thừa dịp hắn yếu đòi mạng hắn! Đây chính là kinh nghiệm nhiều năm do Thạch Trung Ngọc lăn lộn ra. Đao Chiến Thần không chút do dự bổ vào cổ Khúc Chung Nhân Tán. Áo choàng của Mục sư cũng không phải khôi giáp, có tác dụng bảo hộ. Một đao này chém xuống sẽ lập tức lấy đầu hắn. Hơn nữa, bây giờ Khúc Chung Nhân Tán đang trong trạng thái choáng váng, không thể trốn tránh.

Thế nhưng, Khúc Chung Nhân Tán có rất nhiều kỹ năng bảo mệnh.

"Phù Hộ!" Khúc Chung Nhân Tán lập tức quát nhẹ, nháy mắt giải trừ trạng thái choáng váng. Làm lơ đao của Thạch Trung Ngọc, hắn trực tiếp nâng tay lên, có vẻ muốn phóng thích kỹ năng cuối cùng trong pháp trượng.

Lòng Thạch Trung Ngọc thầm cả kinh, chẳng lẽ tên Khúc Chung Nhân Tán này muốn liều mạng với hắn sao? Nhưng tên đó có nhanh bằng đao hắn sao? Trong lòng nghĩ thế nhưng đao Chiến Thần đã chém trúng cổ Khúc Chung Nhân Tán.

"Binh!" Hình như có tia lửa lóe lên, một đao này như chém phải thép cứng, căn bản không thể tiến thêm chút nào.

Sao lại thế này?! Thạch Trung Ngọc mở to hai mắt nhìn. Khúc Chung Nhân Tán thì cười.

Phù Hộ, kỹ năng cơ bản của Người khổ tu, nháy mắt giải trừ tất cả trạng thái xấu, đồng thời sẽ không bị ảnh hưởng từ một lần công kích nào đó trong vòng mười giây.

- Thánh Quang Luyện Ngục!

Không chờ Thạch Trung Ngọc phản ứng, Khúc Chung Nhân Tán trực tiếp quát lớn, một chùm sáng vàng nổ tung trên đầu pháp

trượng. Lấy pháp trượng làm trung tâm, trong phạm vi mười mét xung quanh đều biến thành biển vàng kim, thánh quang tàn bạo di động cực nhanh, muốn cuốn nát tất cả kẻ địch trong phạm vi này.

Nhưng Thạch Trung Ngọc lại cười khẽ, cực kỳ đắc ý nhìn Khúc Chung Nhân Tán. Thánh quang tàn bạo kia đập vào người Thạch Trung Ngọc cứ như cuồng phong gặp vách núi sừng sững, căn bản không có tác dụng gì.

- Sao lại thế này?!

Khúc Chung Nhân Tán khiếp sợ nhìn Thạch Trung Ngọc bình yên vô sự, một chiêu này của hắn có thể giết hơn nửa số máu của boss Tử Kim cấp 59, sao Thạch Trung Ngọc lại không bị ảnh hưởng chút nào?

- Quên nói ngươi, trong vòng ba mươi giây, ta được miễn dịch với ma pháp.

Thạch Trung Ngọc cười tà, càng ngày hắn càng cảm nhận được Chiến Thần Hạ Phàm của mình cường đại đến mức nào.

30 giây miễn dịch ma pháp, vậy không biết có bao nhiêu người hệ pháp thuật muốn khóc lóc thảm thiết.

- Sao có thể?!

Khúc Chung Nhân Tán nghe Thạch Trung Ngọc nói vậy lập tức mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được:

- Sao lại có kỹ năng biến thái như vậy chứ?!

- Ta đã nói rồi, mẹ Lý Ninh đã từng nói, tất cả đều có thể!

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa:

- Ngươi thua!

Đao Chiến Thần trực tiếp gác lên cổ Khúc Chung Nhân Tán.

Khúc Chung Nhân Tán ngẩn cả người, nhìn đao trên cổ, lại nhìn Thạch Trung Ngọc cười xấu xa, bất đắc dĩ thở dài:

- Là pháp sư nào thấy ngươi cũng có thể trực tiếp nhận thua!

Tuy hắn tự nhận mình có năng lực cận chiến không tồi nhưng tốc độ hắn có nhanh thế nào cũng không nhanh bằng đao trên vai.

- Ta nhận thua!

Khúc Chung Nhân Tán bất đắc dĩ nói:

- Ngươi thắng!

Chương 958. Thanh Phong Lãng Tử

- He he, cảm ơn nhé!

Thạch Trung Ngọc cười, chắp tay với Khúc Chung Nhân Tán.

- Ngươi cái tên này!

Khúc Chung Nhân Tán bất đắc dĩ cười cười. Sau đó hắn liền biến thành một luồn sáng trắng, được hệ thống truyền tống ra ngoài.

"Người chơi Hinh Vũ Chi Thạch đã đánh bại đối thủ, số trận thắng lợi tăng thêm 1." Giọng tinh nghịch dịu dàng của Imie vang lên, Thạch Trung Ngọc không khỏi nhoẻn miệng cười.

- A!

- Cao thủ đệ nhất thật lợi hại! Chiêu vừa rồi tráng lệ như vậy! Hơn nữa hình như hắn còn làm lơ công kích ma pháp!

- Đúng đó, không biết kỹ năng gì, chỉ là nhìn thật lóa mắt! Yêu ảnh chết mất!

- Cô lăn đi, cô là thá gì mà dám không biết xấu hổ nói yêu anh ấy?

- Cô cũng có tốt đâu! Eo mập như heo!

- Cũng tốt hơn cái mặt chị Phượng của cô! Bà tám chết tiệt!

Mấy fans trung thành của Thạch Trung Ngọc cứ vậy liền bắt đầu cãi nhau, thế nhưng Thạch Trung Ngọc không để ý, dù có để ý, có lẽ hắn cũng chỉ cười cho qua. Trong nhà đã có mấy cô gái vậy rồi, hắn cũng không dám trêu người khác nữa.

Thạch Trung Ngọc như một dũng sĩ chiến thắng quay về, mặt đầy vinh quang tiến về phía chúng nữ.

- Nhìn cái bộ dạng khoe khoang của anh kìa!

Thấy Thạch Trung Ngọc như vậy, Cơ Như Nguyệt lập tức cười nói:

- Chờ anh lấy quán quân về đi rồi hẵng cười thế!

- Hì hì! Phía sau hoàn toàn không cần lo!

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa, chỉ là trong lòng vẫn rất nghiêm túc. Dù sao hắn vẫn không nắm chắc với Thanh Phong Lãng Tử, hắn chưa từng đối chiến với người này.

- Đi chết đi, cho anh đắc ý!

Cơ Như Nguyệt trợn trắng mắt:

- Cẩn thận lật thuyền trong mương bây giờ!

- Không sao, người đàn ông của em, em còn không tin sao?!

Thạch Trung Ngọc cười hì hì, cố ý phô bày cơ bắp cường tráng của mình một chút.

- Anh Thạch Đầu, anh khỏe thật nha!

Hướng Lâm cố ý kêu một tiếng khoa trương, chỉ là nhìn vào ý trêu đùa trong mắt cô gái nhỏ, Thạch Trung Ngọc cũng chỉ đành cười ngượng ngùng.

Giải quán quân, là phải đấu ba trận liên tiếp, sau đó xem số trận thắng, nếu số trận thắng không đều nhau, vậy điểm cao nhất là quán quân, nếu có người bằng điểm, vậy hai người kia sẽ quyết đấu lại, chọn ra quán quân. Tuy nói cũng có khả năng xuất hiện tình huống quỷ dị như mỗi người thắng hai thua một. Thế nhưng nếu gặp tình huống này thì sẽ trực tiếp hỗn chiến, người cuối cùng còn trụ lại chính là quán quân.

Một trận đấu khác cũng nhanh chóng kết thúc, gần như chỉ sau trận Thạch Trung Ngọc thắng có một phút. Không ngoài dự liệu của Thạch Trung Ngọc, Thanh Phong Lãng Tử là người thắng.

- Không biết thực lực tên kia thế nào nhỉ?

Thạch Trung Ngọc nhìn Thanh Phong Lãng Tử dương dương đắc ý bên sân kia, khinh thường bĩu môi.

- Ha ha, gặp tên đó, anh cũng nên cẩn thận đấy!

Cơ Như Nguyệt bên cạnh nhắc nhở:

- Vừa nãy gã chiến đấu với Lạc Diệp Phi Hoa, căn bản không thể nhìn ra chức nghiệp của gã. Vừa có sức mạnh của Chiến sĩ với lực công kích mãnh liệt. Vừa có sự linh hoạt, minh mẫn của Đạo tặc. Rất có tính bùng nổ.

Nghe Cơ Như Nguyệt nói, Thạch Trung Ngọc nhíu mày, tên này mang chức nghiệp gì chứ? Không thể là tổng hợp của Chiến sĩ và Đạo tặc rồi, hẳn là một loại chức nghiệp ẩn, hoặc là Chiến sĩ tiến giai, hoặc là Đạo tặc tiến giai.

- Chốc nữa anh cẩn thận một chút, đừng để lật thuyền trong mương!

Cơ Như Nguyệt có chút lo lắng nhắc. Vừa nãy Thạch Trung Ngọc không thấy Thanh Phong Lãng Tử chiến đấu, Cơ Như Nguyệt thì đã thấy.

- Hửm? Sao vậy?

Nhìn nét mặt của Cơ Như Nguyệt, Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc.

- Tên Thanh Phong Lãng Tử kia có sức chiến đấu rất mạnh.

Cơ Như Nguyệt chậm rãi nói, nhớ lại:

- Thanh Phong Lãng Tử, tên ấy có kỹ xảo chiến đấu rất tốt, hơn nữa thiên về hướng công kích linh hoạt, sẽ không đánh bừa. Thế lại vừa lúc trái với anh, thích đánh bừa. Vậy nên trận này sẽ khó đoán.

- Là vậy à.

Thạch Trung Ngọc như suy tư gì gật gật đầu.

Hai phong cách chiến đấu bất đồng, cuối cùng đều có kết quả thắng lợi, đúng là khó đoán. Chỉ là Thạch Trung Ngọc rất tự tin vào bản thân. Nếu thật sự không được, vậy thì thả ma vật trong nhẫn ra thôi. Hôm đó Thạch Trung Ngọc đã thử, đã để nhẫn nhận chủ thành công, cũng có thể trực tiếp khống chế ma vật trong đó.

- He he, đến lúc đó ta xem ngươi đối phó ma vật cấp 60 trở lên thế nào, he he!

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa, đây chính là con bài cuối cùng của hắn, cũng là chỗ dựa cường đại nhất.

Cơ Như Nguyệt thấy nét cười thiếu đánh của Thạch Trung Ngọc, lòng chợt yên ổn lại.

"Anh đó! Hừ, nếu thua em cho anh đẹp mặt!"

Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy lạnh sống lưng, cũng không biết đã chọc tới cô thần nào. Có chút chột dạ nhìn xung quanh.

"Xin mời người chơi Hinh Vũ Chi Thạch chú ý, trận thi đấu thứ hai của bạn sẽ bắt đầu sau hai phút nữa!"

Sao lại bắt đầu rồi? Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy quái quái, chẳng lẽ trận này không cho nghỉ một lát rồi mới tiếp sao?

- Sao đã bắt đầu thi rồi? Kỹ năng của anh còn chưa CD xong đâu.

Thạch Trung Ngọc có chút oán trách.

- Thôi đi, nếu hai bên đều được chuẩn bị đầy đủ, vậy khả năng hòa sẽ rất cao! – Cơ Như Nguyệt giải thích – Đây cũng là để khảo nghiệm cách sắp xếp kỹ năng hợp lý của mọi người.

- Khảo nghiệm cái này làm gì, không thể phát huy hết toàn lực.

Thạch Trung Ngọc cau mày, cực kỳ bất đắc dĩ.

- Ha ha, em cũng không biết, dù sao hệ thống sắp xếp như vậy đều có thâm ý cả!

Cơ Như Nguyệt trợn trắng mắt:

- Đừng nói anh dùng hết kỹ năng rồi đó.

- Ha ha, sao có thể? Không phải em không biết chồng em cái gì thì không nhiều, chỉ có kỹ năng thì không thiếu.

Thạch Trung Ngọc cười đắc ý.

- Đi chết đi!

Cơ Như Nguyệt trực tiếp xoay đầu, nói với chúng nữ:

- Đi, chúng ta đi chơi, đừng quan tâm tới tên này nữa.

Thạch Trung Ngọc lập tức cạn lời, có vậy nữa sao?

Nhưng nhìn thấy chúng nữ sôi nổi quay đầu cười trộm, Thạch Trung Ngọc cũng rất bất đắc dĩ.

Mấy cô nhóc này, thật là.

"Người chơi Hinh Vũ Chi Thạch, trận đấu của bạn sẽ bắt đầu sau 10 giây nữa."

Được rồi, để ta xem thằng nhóc này lợi hại tới cỡ nào. Kết hợp ưu điểm của hai nghề Chiến sĩ và Đạo tặc, nghe qua có vẻ mạnh nhỉ?

Rất nhanh, Thạch Trung Ngọc liền cảm giác trời đất quay cuồng một lúc, sau đó hắn liền vào sân thi đấu.

Vẫn là sân thi đấu rộng rãi như trước, Thạch Trung Ngọc nhìn Thanh Phong Lãng Tử đối diện, cười thân thiện.

"10 giây sau trận đấu sẽ bắt đầu. Đến lúc đó, quầng sáng ngăn cách trước mặt người thi đấu sẽ được hạ xuống."

Sắp bắt đầu rồi! Thạch Trung Ngọc lạnh mặt, tay nắm chặt đao Chiến Thần. Ngay lúc quầng sáng hạ xuống, hắn lập tức dùng tốc độ cực nhanh phóng đến giữa sân.

Thanh Phong Lãng Tử cũng vậy, gã cũng dùng tốc độ cực nhanh

nhắm về phía giữa sân. Chỉ là có vẻ tốc độ của Thạch Trung Ngọc nhanh hơn vài phần.

Thạch Trung Ngọc đã tới giữa sân, Thanh Phong Lãng Tử mới đi được hơn nửa quãng đường, tốc độ này căn bản không thể so với Thạch Trung Ngọc. Tự nhiên, khí thế cứ vậy giảm mất vài phần. Thạch Trung Ngọc cầm đao Chiến Thần như một chiến thần, uy phong lẫm liệt đứng ngay giữa sân, chờ Thanh Phong Lãng Tử tới cửa.

Chương 959. Tính kế

"Hừ!" Thanh Phong Lãng Tử thấy Thạch Trung Ngọc oai phong lẫm liệt đứng kia, trong lòng hừ lạnh một tiếng. Trong tay nắm trường kiếm, nhắm thẳng vào Thạch Trung Ngọc.

- Hinh Vũ Chi Thạch! Chúng ta lại gặp mặt!

- Khà khà, Thanh Phong lão đệ, bữa tiệc lớn lần trước ăn ngon lắm đó!

Thạch Trung Ngọc haha cười lớn.

- Khốn kiếp!

Thanh Phong Lãng Tử tức giận mắng một tiếng. Lần trước, lại để gã tổn thất số lượng lớn tiền vàng, hơn nữa cả ngọc bội tiên khí cũng ném. Nhớ tới gã liền nổi giận trong bụng.

- Ô! Có vẻ như còn ăn bực nữa.

Thạch Trung Ngọc cười khà khà.

- Có phải ngươi thiếu tiền hay không?

"Hừ!" Thanh Phong Lãng Tử hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt ánh mắt gã trở nên lạnh lẽo.

Tên này khó đối phó đây, rõ ràng là tức chết đi được, nhưng lại có thể nhanh chóng bình ổn tâm trạng.

- Đệ nhất cao thủ, để cho ta tới lãnh giáo mấy chiêu.

Thanh Phong Lãng Tử lạnh giọng nói.

- Được đó, mời!

Thạch Trung Ngọc sao cũng được cười một tiếng, dáng vẻ rất thản nhiên.

Thấy bộ dạng kia của Thạch Trung Ngọc, Thanh Phong Lãng Tử lửa giận ngút trời không biết từ đâu tới, hiện tại gã rất muốn dùng trường kiếm trong tay tàn ác băm nát Thạch Trung Ngọc thành thịt vụn.

"Đoạn Nguyệt Trảm" Thanh Phong Lãng Tử chợt quát lên, thân ảnh lập tức xông tới Thạch Trung Ngọc như một tia chớp, trường kiếm trong tay vạch ra một đường kiếm khí thật dài hình vòng cung.

- Đến hay lắm.

Thạch Trung Ngọc mắt sáng lên, lập tức rút đao bổ tới nghênh đón Thanh Phong Lãng Tử, đến mức kiếm khí kia trực tiếp bị Thạch Trung Ngọc xem như không tồn tại. Thông thường việc công kích thăm dò đầu tiên, căn bản không thể gây ra bao nhiêu tổn thương, hơn nữa tình huống bây giờ của Thanh Phong Lãng Tử, vừa hay tới cùng gã cứng chọi cứng một chút.

Thanh Phong Lãng Tử thấy Thạch Trung Ngọc lao tới, vẻ mặt ngang ngược, cũng cầm trường kiếm bổ tới đao Chiến Thần trong tay Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cười thầm trong lòng, mẹ nó, dùng kiếm để bổ, cũng không biết người nhà dạy ngươi thế nào? Chẳng lẽ Vương gia không có cao thủ?

Thạch Trung Ngọc vô cùng tự tin với sức mạnh của bản thân, vốn dĩ, lực tay chỉ dùng có bảy phần lập tức tăng thêm, toàn lực chém xuống.

Nhưng mà khi đao kiếm chạm nhau, Thạch Trung Ngọc cảm giác thân kiếm kia trống rỗng, một chút chịu lực cũng không có. Hắn lập tức hoảng sợ trong lòng, lại thấy được nụ cười kỳ dị trên mặt Thanh Phong Lãng Tử.

Thanh Phong Lãng Tử ung dung chuyển động trường kiếm, quay lại đâm về phía ngực của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc muốn thu hồi đao Chiến Thần, nhưng vừa nãy hắn xuất toàn lực, hiện tại lực lượng cũ đã hết, chưa hồi lại

lực lượng. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Thanh Phong Lãng Tử đâm trường kiếm vào ngực mình. Cái tên khốn kiếp này! Thạch Trung Ngọc rất tức giận, rõ ràng là hắn bị Thanh Phong Lãng Tử đùa bỡn.

Nhưng mà, lúc này, áo giáp Monbeus lại biểu diễn năng lực phòng ngự ưu việt của nó. Trường kiếm của Thanh Phong Lãng Tử đâm chặt vào phần ngực trên giáp, chặt chẽ chẳng qua là chỉ đâm vào nửa mũi kiếm, căn bản không chạm đến da của Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc lập tức thở phào nhẹ nhõm, chà, nguy hiểm thật.

Thanh Phong Lãng Tử vẻ mặt tràn đầy kinh hãi, mẹ nó, đây là áo giáp gì? Thần khí sao? Thế nhưng trường kiếm trong tay gã là tiên khí, về độ sắc bén của nó gã rất có lòng tin. Không nghĩ tới, thậm chí ngay cả một cái áo giáp cũng đâm không thủng! Đây, cũng quá huyền ảo đi chứ.

- Khà khà! Monbeus, quả nhiên cứng!

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa:

- Vừa rồi ngươi rất sảng khoái?

Thanh Phong Lãng Tử khôi phục tâm trạng rất nhanh, Mặc dù áo giáp của Thạch Trung Ngọc kiên cố quá sức tưởng tượng của gã, nhưng mà cũng không phải là khôi giáp toàn thân, còn có rất nhiều nơi không được che phủ, bản thân vẫn còn cơ hội.

Rên lên một tiếng, Thạch Trung Ngọc hung hăng đá một cước vào bụng gã, đạp gã bay ra ngoài.

Thanh Phong Lãng Tử liên tục lộn ngược mấy cái ra sau, sức lực một cú đá này của Thạch Trung Ngọc trút lên ổn định vững chắc như đang đứng ở trên sân.

Lần đầu tiên giao đấu, mặc dù Thạch Trung Ngọc ăn chút thua thiệt nhỏ, nhưng mà trên tổng thể vẫn bất phân thắng bại. Có điều Thạch Trung Ngọc biết, lần này mình có ưu thế về trang bị.

Thanh Phong Lãng Tử cẩn thận đánh giá áo giáp trên người Thạch Trung Ngọc một chút, trong lòng từ từ suy tính.

Thạch Trung Ngọc sao có thể cho gã thời gian suy tính, hắn bước vài bước rồi lao thẳng tới, đao Chiến Thần mạnh mẽ bổ về phía Thanh Phong Lãng Tử. Mặc dù hắn đã là cường giả vượt qua tiên thiên, nhưng mà kỹ xảo PK vẫn côn đồ như trước kia chính là trực tiếp rút đao ra chém không cần biết đó là ai, chém trúng nhất định sẽ bị thương. Loại không có kỹ xảo chiến đấu này ở trong mắt Thanh Phong Lãng Tử và những người tập võ đều sẽ cảm thấy Thạch Trung Ngọc chẳng qua là dựa vào đặc tính của trò chơi mới có được danh hiệu đệ nhất cao thủ, thật ra hắn chỉ là một tên mãng phu mà thôi.

Thấy Thạch Trung Ngọc xông đến, Thanh Phong Lãng Tử lạnh lùng cười một tiếng, vung trường kiếm thành một đường vòng cung, tức khắc, trước mặt Thạch Trung Ngọc chỉ còn lại một bóng kiếm hư ảo.

Đây lại là kiếm kỹ trong hiện thực.

Kiếm chiêu hoa lệ như vậy có thể nói là vô cùng đẹp mắt, lực sát thương cũng không thấp. Thạch Trung Ngọc cũng cảm thấy hoa cả mắt, không phân rõ cái nào là kiếm thật, cái nào là kiếm giả. Nhưng mà, hăn trong lòng cứng rắn nên hoàn toàn không để ý đến mấy thứ này, hắn nắm thật chặt đao Chiến Thần, dùng sức bổ tới Thanh Phong Lãng Tử đang tràn ngập đắc ý kia.

Trong lòng Thanh Phong Lãng Tử sợ hãi, không ngờ là gã đã coi thường Thạch Trung Ngọc, nếu là người bình thường, thấy tình huống này sẽ lập tức nghĩ biện pháp né tránh, chống đỡ. Sau đó mình liền có thể thừa dịp đối phương phòng ngự không có thời gian rảnh mà tấn công. Nhưng mà Thạch Trung Ngọc lại kiên cường như vậy, làm gã phải thu hồi trường kiếm, phòng thân đỡ đòn.

Gã cũng không có trang bị mạnh mẽ như Thạch Trung Ngọc, hơn nữa nhìn đao kia đủ biết đó cũng không phải thứ tầm thường, làm sao có lòng tin đỡ một đao này của Thạch Trung Ngọc.

Tên khốn kiếp này! Thanh Phong Lãng Tử thầm mắng trong lòng, nhưng gã cũng không có cách nào. Thạch Trung Ngọc sau khi trải qua một lần như vậy, chắc chắn sẽ không có lần thứ hai. Chẳng qua là một đao dùng bảy phần lực trực tiếp chém vào thân

kiếm lập lòe ánh sáng lạnh lẽo kia.

"Keng! Binh khí chạm nhau, một đoàn tia lửa bắn lên.

Sức mạnh của Thanh Phong Lãng Tử cũng không có lớn như Thạch Trung Ngọc, trực tiếp bị một đao này ép lùi lại mấy bước, tay cầm trường kiếm run rẩy nắm không chắc. Làm gì có chuyện Thạch Trung Ngọc cho gã cơ hội thở dốc, hắn ngừng một lát rồi công kích như cuồng phong bạo vũ, đánh Thanh Phong Lãng Tử liên tục lùi về phía sau, rất nhanh liền lui đến cái lồng phòng ngự bên cạnh.

Cái lồng này là cố ý lắp đặt vì để phòng ngừa trong lúc hai bên chiến đấu xung kích dao động sẽ làm người xem phía dưới đài tổn thương.

Thanh Phong Lãng Tử cảm giác lồng phòng ngự đã dán vào phía sau lưng, gã lập tức hoảng sợ trong lòng. Không ngờ tới thực lực của Thạch Trung Ngọc đã càng ngày càng quá sức tưởng tượng của gã. Lúc vừa bắt đầu chẳng qua là một tên mãng phu, hiện tại không ngờ tới lực lượng của mãng phu này lại mạnh mẽ như vậy.

Cho dù là một đứa bé, cầm một cây súng lục cũng có thể giết người, mãng phu cũng không nhất định phải thua những người tập võ mạnh mẽ kia, không phải loạn quyền cũng đánh chết lão sư phụ được đấy ư?

Bây giờ, trên căn bản Thạch Trung Ngọc chính là đang ở trong tình huống này, Thanh Phong bị dồn ép ở góc tường, chỉ có thể vô lực ngăn cản công kích của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cười mỉa một tiếng, bộ dạng này của ngươi, để ta xem ngươi còn có thể làm gì, Thạch Trung Ngọc lạnh lùng cười, cầm đao Chiến Thần chém xuống Thanh Phong Lãng Tử đang không có nơi nào tránh né kia.

Chương 960. Tính kế ngược

Mặt Thanh Phong Lãng Tử đầy lạnh lùng, tuy lưng đã chạm lồng phòng ngự, thế nhưng gã vẫn không cho rằng mình sẽ cứ vậy bị Thạch Trung Ngọc bức chết.

- Tinh Quang Tứ Xạ!

Thanh Phong Lãng Tử chợt quát một tiếng, trường kiếm trong tay bắn ra vạn ánh sao. Như những vì sao lấp lánh trên bầu trời, một chiêu này cũng không còn hư hư thật thật như trước, hiện tại phép này có thể được phóng ra tất cả đều dựa vào giá trị pháp lực trong game.

Thạch Trung Ngọc cảm giác như hắn đang đặt mình vào giữa ngân hà, vạn vạn vì sao kia đều là mũi kiếm hóa thành, gần như không chỗ trốn tránh.

Không ngờ rằng lúc này mà Thanh Phong Lãng Tử lại có thể xuất ra kỹ năng mạnh như vậy. Bây giờ Thạch Trung Ngọc cũng không dám cứng rắn xông lên đối mặt những ánh sao bén ngót đó. Rất rõ ràng, bây giờ mấy hàn quang đó đã không còn là bóng kiếm được tạo ra do thân kiếm di chuyển cực nhanh như trước, đây chính là kỹ năng hàng thật giá thật trong game.

Dưới tình huống này, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể phi thân lui về sau. Không còn cách nào, hắn hiểu rõ nhược điểm của bản thân hắn. Áo giáp cũng không thể bảo bọc toàn thân, ví như đùi, bên hông, cổ, khớp xương, mấy nơi ấy đều không có lớp giáp cứng, hoàn toàn có khả năng bị mũi kiếm sắc bén kia đâm trúng.

Thạch Trung Ngọc lui về sau, Thanh Phong Lãng Tử trái lại thở phào nhẹ nhõm. Không biết vì sao Thạch Trung Ngọc lại gây cho gã một áp lực cường đại, hắn vừa đến gần, gã liền cảm thấy tính mệnh mình như đang bị treo trên đầu mũi dao.

Khán giả dưới đài nhìn thấy hai màn giao thủ xuất sắc giữa Thạch Trung Ngọc và Thanh Phong Lãng Tử thì hưng phấn không

thôi.

Đây mới là chiến đấu chứ. Chiêu kiếm sắc bén kia, sự va chạm mạnh mẽ kia, tất cả đều khiến mọi người xem đến mê mệt. Những người chơi ấy vì sao lại chạy chọt, đua trang bị, đua sát thương, đua kỹ năng, cảm giác luôn rơi vào hạ phong, trăm ngàn sơ hở, cảm giác cực không đã ghiền.

- Ngươi cũng chỉ có chút trình độ như thế thôi!

Thanh Phong Lãng Tử chế giễu. Thật ra lòng gã vẫn lặng như nước, là một người đã đi qua nhiều trận chiến, đây là điều nhất định phải giữ vững. Bằng không một khi lòng không vững, sơ hở cũng sẽ xuất hiện.

Chỉ là Thạch Trung Ngọc không quan tâm tới những thứ đó, chiến đấu phải là nhiệt huyết sôi trào, lòng đầy hăng hái mới đúng. Lòng không dậy sóng gì đều là chó má, đàn ông là phải cuồng nhiệt! Phải hăng hái! Nghe Thanh Phong Lãng Tử nói vậy, Thạch Trung Ngọc liền giận dữ. Hắn lập tức xách đao Chiến Thần vọt tới:

- Cho ngươi nhìn lại xem bổn đại gia lợi hại tới mức nào!

- Hừ!

Thanh Phong Lãng Tử hừ lạnh một tiếng, trực tiếp rút kiếm ra đón.

Hai người lại tiếp tục chiến với nhau, đao quang kiếm ảnh, ngươi tới ta đi. Đây chính là trận đối chiến kỹ thuật cao, trận chiến của cao thủ chân chính. Người chơi dưới đài lập tức có cảm giác như lạc vào đại hội võ lâm thời cổ đại, còn trên đài lại là trận chiến sinh tử của hai tuyệt thế cao thủ.

"Binh!" "Đinh!"

Đao kiếm chạm nhau, tia lửa lập loè. Có vẻ vì tạo không khí, hệ thống cũng đã thiết kế tia lửa đặc biệt lóa mắt.

- Cừ thật! Đây mới là cao thủ chân chính chứ! Mấy thứ gì Pháp sư đứng đầu, Mục sư đứng đầu đều là rác rưởi!

- Đúng đó! Cảm giác cứ như là hai tuyệt thế cao thủ đang chiến một trận sinh tử vậy! Tôi chợt nghĩ tới Diệp Cô Thành với Tây Môn Xuy Tuyết!

- Chậc, tên Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết kia đúng là cặn bã. Chiến còn chưa chiến, nói lời vô nghĩa cũng nói được hơn mười phút!

- Ừ! Cái đống gì mà Kiếm Ở Đâu, Kiếm Trong Lòng gì đó đều là ***, vẫn chỉ có hai người này mới là cao thủ thật sự!

- Rồi rồi! Đừng nói nữa! Lo xem đi!

Hai người trên đài đã tiến vào trạng thái đôi co, đao Thạch Trung Ngọc vừa hung mãnh vừa sắc bén. Đao đao đều chém thẳng lên người Thanh Phong Lãng Tử.

Trái lại, trường kiếm của Thanh Phong Lãng Tử lại cực kỳ linh hoạt, chạm phải đao Chiến Thần của Thạch Trung Ngọc cũng chỉ xẹt qua một cái, đánh tan lực bên trong. Gã không có tự tin đánh bừa so sức mạnh với Thạch Trung Ngọc, thế nhưng dưới tình hướng Thạch Trung Ngọc đang điên cuồng tấn công, gã cũng không có nhiều cơ hội trở tay. Chỉ có thể bị động phòng ngự.

Bây giờ lòng Thanh Phong Lãng Tử nghẹn cả đống lửa, một thân kỹ xảo của gã giờ đều không thể phô ra. Giống như một người có cả một núi vàng, nhưng có núi vàng giàu vậy lại không có cách dùng, không thể đổi núi vàng ấy thành tiền mặt. Nghẹn, vô cùng nghẹn uất.

- Ha ha, Thanh Phong Lãng Tử, ta nói ngươi cái này nè!

Thạch Trung Ngọc vừa ép trường kiếm của Thanh Phong Lãng Tử sang một bên, vừa cười xấu xa nói.

- Chuyện gì?

Thanh Phong Lãng Tử không hiểu gì. Lúc này gã đang đặt toàn bộ tâm tư lên đao Chiến Thần của Thạch Trung Ngọc, không còn cách nào, do thanh đao này như một tấm chắn lớn, chặn chặt những đòn tấn công của gã, thật sự làm gã rất khó chịu. Gã thật sự không hiểu, rõ ràng đòn tấn công của Thạch Trung Ngọc không hề

sắc bén gì, thế nhưng sao lại có thủ đoạn phòng thủ lợi hại như vậy.

- Hì hì, hôm qua có một nhóc sát thủ vọt vào biệt thự của ta.

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa nói.

Thanh Phong Lãng Tử sửng sốt, không rõ lời Thạch Trung Ngọc có ý gì.

- Ừm, theo lời tên đó, nó là một sát thủ!

Thạch Trung Ngọc vừa dứt lời, tay Thanh Phong Lãng Tử rõ ràng run lên một cái. Tuy việc gã làm có thể đúng lý hợp tình, nhưng nếu bị đương sự nói ra thì thật không còn mặt nào gặp người nữa. Thật mất mặt. Nhưng sơ hở do cơn run tạo ra quá nhỏ, Thạch Trung Ngọc căn bản không thể bắt lấy thời cơ, thầm than đáng tiếc.

- Tên đó là sát thủ thì liên quan gì đến ta?

Thanh Phong Lãng Tử giả ngu, nhưng động tác dưới tay đã không còn nhanh như trước, rõ là đang chột dạ.

- Hừ hừ!

Thạch Trung Ngọc cười lạnh một tiếng.

- Tuy là không biết có liên quan gì đến ngươi không, nhưng mà lão Cơ đã phát hiện việc này nha. Lão đã nói sẽ điều tra kỹ á!

Chân Thanh Phong Lãng Tử chợt trượt một cái, thiếu chút nữa đứng không vững, té lăn trên đất. Trong lòng gã giờ toàn là sợ hãi, gã với Hạ Nguyệt Cô Lan dám mời sát thủ là do ôm tâm lý cầu may. Tuy biết lão Cơ có quan hệ với Thạch Trung Ngọc, nhưng gã mong thần không biết quỷ không hay có thể phái một sát thủ lợi hại vào giết Thạch Trung Ngọc, không kinh động những người khác là tốt rồi. Nhưng àm, chẳng biết sao lại xui xẻo thế mà để lão phát hiện. Lão là người nào? Có thể nói là một trong bốn nhân vật có quyền thế lớn nhất Hoa Hạ, dù là người đứng đầu quốc gia cũng không có quyền cao bằng lão. Tuy nói gia tộc của gã cũng có một tiên thiên cao thủ ngang với lão, nhưng nếu biết sát thủ là do

gã phái ra, chỉ sợ gia tộc của gã cũng sẽ không bảo vệ gã. Dù sao gã đã phạm phải kiêng kị.

Trái lại, Thạch Trung Ngọc đang sáng mắt, bắt lấy thời cơ cực tốt này, đao Chiến Thần chém thẳng về phía cổ Thanh Phong Lãng Tử.

Vừa lúc Thanh Phong Lãng Tử đang thất thần, sao còn chú ý tới động tác của Thạch Trung Ngọc, mãi đến khi đao Chiến Thần đã đến gần, hơi lạnh phà lên cổ mới giật mình tỉnh lại. Nhưng lúc này nào còn thời gian phản ứng.

- Chết đi!

Thạch Trung Ngọc đắc ý hét lớn một tiếng.

Máu bắn ra, một cái đầu bay cao.

Chương 961. Chiến thuật bỉ ổi của Khúc Chung Nhân Tán.

Một màn máu tanh này làm người xem đang tập trung choáng váng. Vừa rồi hai người kia còn đấu tới khí thế hừng hực, ngươi tới ta đi. Kết quả trong chốc lát sau, Thanh Phong Lãng Tử đã bị Thạch Trung Ngọc chém đứt đầu. Cái biến hóa này quá nhanh rồi, cả đám họ còn chưa kịp hồi phục tinh thần đâu.

- Haha, binh bất yếm trá, chính là dùng như thế đấy!

(*) Binh bất yếm trá: nghĩa là khi dùng binh việc dối trá quân địch là buộc phải làm để đem lại lợi thế, để nhằm giành lấy chiến thắng. Đây là phần tất yếu của nhà binh khi ra trận.

Thạch Trung Ngọc nhìn Thanh Phong Lãng Tử, cái thân thể không đầu kia chậm rãi ngã xuống đất.

- Người chơi Hinh Vũ Chi Thạch chiến thắng đối thủ - Thanh Phong Lãng Tử, trận thắng lợi +1.

- Không tồi, không tồi, hai trận, còn một trận nữa nhất định phải thắng lợi, khà khà!

Thạch Trung Ngọc đã tưởng tượng ra viễn cảnh bản thân đạt được ngôi vị quán quân, được người người ca tụng và ngưỡng mộ. Khi đó mới chính là Đệ Nhất Cao Thủ danh xứng với thật nha.

Ở một nơi khác, Thanh Phong Lãng Tử vẻ mặt âm trầm đi ra khỏi [Điểm Phục Sinh], gã không ngờ tới cái tên Thạch Trung Ngọc kia thế mà ra chiểu hiểm ác như thế, trực tiếp tinh thần gã rối loạn để lộ ra sơ hở. Quả thật đáng giận tới cực điểm! Nhưng ngẫm lại thì Cơ lão gia tử phát hiện chuyện gã phái sát thủ đi giết Thạch Trung Ngọc. Thanh Phong Lãng Tử trong lòng lại trầm xuống. So sánh với thắng lợi, việc này càng quan trọng hơn, nhất định phải nghĩ ra cách giải quyết.

Lúc này, Hạ Nguyệt Cô Lang ra khỏi đám đông, đi tới [Điểm Phục Sinh]. Thanh Phong Lãng Tử nhìn thấy Hạ Nguyệt Cô Lang, trong lòng gã đột nhiên nảy sinh một ý tưởng lớn mật, nếu đẩy tất cả mọi chuyện lên đầu Hạ Nguyệt Cô Lang thì sao? Tuy rằng việc này không nhân hậu cho mấy, nhưng mà chết mày lạ chẳng chết tao, chính gã có thể sống an ổn thì tốt rồi. Lại nói, chuyện này bắt đầu là do Hạ Nguyệt Cô Lang đề nghị mà.

Hạ Nguyệt Cô Lang không biết chính mình đã bị Thanh Phong Lãng Tử tính kế, hắn còn đang lo lắng nên khuyên nhủ an ủi Thanh Phong Lãng Tử thế nào cho phải đây này.

Thạch Trung Ngọc vừa xuất hiện bên ngoài lập tức bị đám nữ nhân vây quanh. Các cô không yên tâm để Thạch Trung Ngọc chơi một mình. Thạch Trung Ngọc đột nhiên chặt đứt đầu Thanh Phong Lãng Tử làm các cô vô cùng tò mò, tuy không biết ngay lúc đó có chuyện gì xảy ra, nhưng rõ ràng Thanh Phong Lãng Tử vẻ mặt hoảng sợ vẫn bị đám nữ nhân bắt gặp. Không biết Thạch Trung Ngọc nói cái gì, thế nhưng làm Thanh Phong Lãng Tử sợ hãi hoảng loạn như thế.

- Anh cũng không biết, anh chỉ nói sau lưng hắn có con chuột thôi.

Thạch Trung Ngọc như thế nói.

Đám nữ nhân tức thì giận dữ, làm sao có chuyện như thế chứ?! Các cô còn lâu mới tin Thanh Phong Lãng Tử nghe nói phía sau có con chuột đã bị doạ thành như vậy.

Thạch Trung Ngọc buông tay, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Anh cũng không còn cách khác, có lẽ gã kia có chứng sợ chuột. Ví dụ như khi còn nhỏ lúc ngủ bị chuột cắn jj (ch*m) hay gì đó chẳng hạn.

- Đệt, lăn đi!

Cơ Như Nguyệt hết chỗ nói rồi, sao có thể được? Cái cớ khi còn nhỏ bị chuột cắn jj gì đó chỉ có mình Thạch Trung Ngọc nghĩ ra được.

Thạch Trung Ngọc ha hả cười, về chuyện sát thủ, hắn không muốn để đám nữ nhân biết, thật ra là không muốn các cô ấy lo lắng. Dù sao việc này có Cơ lão gia tử xử lý rồi, Đệ Nhất Tiên Thiên Cao Thủ tại Hoa Hạ. Đến cái loại chuyện cỏn con này còn không xử lý được chắc?

Bộ dáng Thạch Trung Ngọc cùng mấy cực phẩm mỹ nữ ve vãn đánh yêu, làm người chơi xung quanh hâm mộ không dứt. Nhưng mà chỉ có mình Thạch Trung Ngọc có được loại diễm phúc này thôi. Nếu là những người khác, chỉ cần ngươi liếc nhìn mặt của mỹ nữ khác, bạn gái ngươi chắc chắn sẽ nhéo đỏ lỗ tai hoặc phần bên hông ngươi!

Trận đấu giữa Thạch Trung Ngọc và Thanh Phong Lãng Tử giải quyết nhanh chóng, nhưng trận chiến bên phía Lạc Diệp Phi Hoa và Khúc Chung Nhân Tán vẫn đang ở trong giai đoạn lo ngại.

Hai người đều là chức nghiệp pháp hệ, cũng là che dấu chức nghiệp. Có điều pháp thuật công kích của Lạc Diệp Phi Hoa còn lợi hại hơn pháp thuật của Khúc Chung Nhân Tán, nhưng mà tính vật lý công kích thì không đủ. Cho nên hiện tại cô ta vẫn bị đè ép xuống, bởi vì cô ta không dám đến gần người Khúc Chung Nhân Tán.

Lạc Diệp Phi Hoa là hội trưởng của một hiệp hội quy mô lớn, tuy rằng cô ta chỉ là phụ nữ, nhưng trên kỹ xảo chiến đấu, chính là vượt qua rất nhiều người. Khúc Chung Nhân Tán thực lực không khác biệt với Lạc Diệp Phi Hoa lắm, hắn ta tạm thời dựa vào cận chiến sắc bén mới có thể áp chế Lạc Diệp Phi Hoa.

Có điều nếu cứ tiếp tục như thế, Thạch Trung Ngọc đoán người thua, chắc chắn là Lạc Diệp Phi Hoa. Vì pháp thuật Tử Viêm Pháp Sư tuy lợi hại, cường đại, nhưng cũng chỉ có chút khủng bố, còn rất tốn thanh lam. Thương tổn cường đại hoàn toàn xây dựng trên giá trị pháp lực tiêu hao năng lượng. Một khi giá trị pháp lực không còn, cái Tử Viêm Pháp Sư của Lạc Diệp Phi Hoa không phải là đối thủ Khúc Chung Nhân Tán.

Có lẽ Khúc Chung Nhân Tán cũng nhìn ra điểm này, cả người hắn ta giống như kẹo mạch nha, gắt gao bám dính Lạc Diệp Phi Hoa, còn thường thường coi pháp trượng như gậy gỗ đi công kích.

Mà chính hắn ta không dùng pháp thuật công kích, ngược lại thường thường ném một đám [Trị Liệu Thuật] lên người, bảo trì giá trị sinh mệnh dư thừa.

Lạc Diệp Phi Hoa thật bất đắc dĩ, nhưng mà không còn cách nào khác. Nếu cô ta không liều mạng phát ra công kích, đoán chừng liền bị một gậy của Khúc Chung Nhân Tán gõ xuống, hương tiêu ngọc vẫn.

Thạch Trung Ngọc hai người chiến đấu một hồi, cũng không để ý mấy. Vừa mới chiến đấu kịch liệt với Thanh Phong Lãng Tử, loại này trình tự chiến đấu này, hắn không để vào mắt nỗi. Hình như sau mỗi lần chiến đấu, Thạch Trung Ngọc sẽ cảm giác thực lực của chính hắn tăng lên, chẳng lẽ bản thân hắn chính là chức nghiệp trời sinh vì chiến đấu để sống sót?

Đây chính là Cuồng Đao? Càng đánh càng mạnh, càng mạnh càng đánh!

Trên đài Lạc Diệp Phi Hoa vẻ mặt tái nhợt, hiện tại pháp lực giá trị của cô ta đã hoàn toàn tiêu hao hết. Mà Khúc Chung Nhân Tán chỉ tiêu hao một chút giá trị thể lực, còn lại vẫn y nguyên.

- Lợi hại! Chiêu thức chiến thuật kẹo mạch nha này, tiểu nữ tử nhận thua!

Lạc Diệp Phi Hoa nhẹ nhàng xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, trực tiếp nhẹ mở miệng nói.

Khúc Chung Nhân Tán nghe mấy lời này, có chút ngượng ngùng. Hắn ta đường đường là một đại nam nhân, thế nhưng dùng loại chiến thuật bỉ ổi này đi thắng nữ sinh, này cũng quá khó coi. Nhưng da mặt hắn ta vẫn đủ dày, nên nở nụ cười đáp lại.

Lạc Diệp Phi Hoa quăng một ánh mắt xem thường. Cô ta trực tiếp nhận thua, đi xuống đài.

Khúc Chung Nhân Tán một mình đứng l trên sân, lại không có cái sảng khoái khi thắng, ngược lại cảm giác trên mặt nóng rát, cảm giác này, thật không dễ chịu chút nào. Người xem dưới đài cũng không ít người khịt mũi coi thường Khúc Chung Nhân Tán.

Làm Khúc Chung Nhân Tán càng thêm áy náy, nhưng tình huống ngay lúc đó, hắn ta không thể ra cái chiêu hạ sách này. Lạc Diệp Phi Hoa có pháp thuật công kích mạnh mẽ như thế, hơn nữa cô ta vẫn luôn lưu trữ một pháp thuật phong ấn trong pháp trượng, chưa sử dụng. Nếu chính hắn ta tùy tiện đi lên, có lẽ trực tiếp bị cái pháp thuật phong ấn mạnh mẽ kia hạ gục trong nháy mắt. Rốt cuộc hắn ta vẫn chỉ là cái Mục Sư, không thể có HP và lực chiến biến thái như Thạch Trung Ngọc được.

- Người chơi Hinh Vũ Chi Thạch xin chú ý, trận thi đấu thứ ba của ngươi sau 2 phút nữa sẽ bắt đầu. Mời chuẩn bị sẵn sàng.

Lại không cho người nghỉ ngơi, Thạch Trung Ngọc có chút oán niệm nghĩ. Cái hệ thống này thật biết lăn lộn người, ấy, không đúng, nguyền rủa hệ thống cũng chính là nguyền rủa Amy, ừm, ta chưa từng nói gì cả.

Chương 962. Lạc Diệp Phi Hoa

Rất nhanh 2 phút đã trôi qua, Thạch Trung Ngọc lần nữa bị truyền tống tới sân thi đấu.

Đối diện hắn là Lạc Diệp Phi Hoa với gương mặt vẫn còn tái nhợt, hiển nhiên sự hao tổn vừa rồi căn bản chưa khôi phục lại. Thạch Trung Ngọc nhíu nhíu mày, tình huống không được, dù thắng cũng chẳng oai phong bao nhiêu…

Ngăn cản quầng sáng đang chậm rãi rơi xuống, Thạch Trung Ngọc chậm chạp đi tới trung tâm sân thi đấu, lần này bước đi của hắn không chút hoang mang.

Lạc Diệp Phi Hoa hơi kinh ngạc, lấy tính cách vô liêm sỉ của Thạch Trung Ngọc, hiện tại hắn hẳn là nhanh chóng xông tới, sau đó giải quyết cô ta mới đúng. Làm sao có dáng vẻ thảnh thơi như vầy, chẳng lẽ hắn tính chơi âm mưu gì? Hay hắn đã biết bí mật trong pháp trượng cô ta? Có thể là không phải, bí mật này cô ta chỉ nói với mình Lạc Diệp Phiêu Tuyết, chẳng lẽ Lạc Diệp Phiêu Tuyết nói cho hắn?

- Lạc Diệp Phi Hoa.

Thạch Trung Ngọc chậm rãi đi tới trung tâm sân thi đấu, nhưng Lạc Diệp Phi Hoa vẫn đứng đó ngây ngẩn, một chút cũng không cử động.

- Ngươi làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc giọng rất lớn, trực tiếp xuyên qua nửa cái sân. Lạc Diệp Phi Hoa kinh ngạc đáp lại, tiếng nói này vậy mà dùng pháp thuật đặc thù nói ra.

- Khà khà, không có gì, ta cho ngươi 5 phút để khôi phục lực lượng đấy, tranh thủ đi!

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa nói.

Lạc Diệp Phi Hoa tức thì quăng một ánh mắt xem thường qua, có điều cô ta vẫn nhận ý tốt từ Thạch Trung Ngọc. Đây chính trận chiến đấu cuối cùng của cô ta, trước đó cô ta đã thua hai trận, trận cuối cùng dù không thể thắng, nhưng cũng không thể thua quá oan uổng. Nếu không danh dự hiệp hội, chắc chắn giảm rất nhiều.

Nhìn Lạc Diệp Phi Hoa ngồi xuống, vừa uống Lam dược vừa sử dụng kỹ năng minh tưởng. Thạch Trung Ngọc trực tiếp ngồi xổm dưới đất, lẳng lặng chờ đợi.

Người xem dưới đài nghe được cuộc trò chuyện giữa hai người, ấn tượng tốt về Thạch Trung Ngọc lại tăng thêm một tầng. Thạch Trung Ngọc thì ở trong lòng cười xấu xa, hắn chính là muốn cái hiệu quả này. Nếu không lấy thân phận Đệ Nhất Cao Thủ hiện tại của chính hắn, vừa tiến lên liền giết chết Lạc Diệp Phi Hoa, tuy rằng thắng sạch sẽ lưu loát, nhưng mà sẽ đón nhận một trận mắng chửi té tát. Danh dự bị thiệt hại thì không dễ cứu vớt đâu.

Từ thiên đàng rớt xuống rất dễ, trở về thiên đàng thì mới khó.

Thạch Trung Ngọc hơi kỳ quái, không biết từ khi nào hắn đã coi trọng danh dự tới như thế. Dường như đoạn thời lúc trước hắn lăn lộn bên ngoài, chỉ cần có thể thắng, hắn còn lâu mới quản hai bảy ba mốt gì đó, mấy chiêu trò hạ lưu bỉ ổi gì đó hắn dùng tất. Chỉ trừ những quy tắt ngầm trên đường thôi.

Thạch Trung Ngọc không biết đây có phải là chuyện tốt hay không. Có điều loại tính cách này hình như hơi cùng loại với Ma. Tham luyến danh lợi quyền thế, chính là như vậy.

Nhưng Ma làm việc tùy theo ý của bản thân, chúng không biết bảo vệ hình tượng, danh dự ra sao. Hai điểm này thật mâu thuẫn.

Thạch Trung Ngọc chậm rãi nghĩ, không cảm giác dường như chính hắn đã bước vào sự sai lầm nào đó.

Tham luyến danh lợi quyền thế, chính là đánh giá đối với Tiên Ma, so với đám Tiên, tu sĩ trong lòng an tĩnh không chút dục vọng thì Ma nghiêng về danh lợi quyền thế. Nhưng chỉ dừng lại ở mức nghiêng về thôi, Ma càng quan trọng làm việc tùy theo ý mình, không để quy tắc, khuôn mẫu hạn chế bản thân, đó chính là Ma.

Thạch Trung Ngọc hiện vừa mới bước vào cái vòng này, hiểu biết không nhiều, cũng không có người dẫn đường chỉ lối, có đôi khi rất dễ dàng tiến vào trong hiểu lầm. Hơn nữa hắn không có thầy dẫn đường, cho nên sẽ rất phiền toái. Thạch Trung Ngọc tâm cảnh không ổn, rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma trên con đường này.

Rất mau sau Lạc Diệp Phi Hoa cũng nghỉ ngơi xong, tuy không hoàn toàn khôi phục tới trạng thái toàn thịnh, nhưng cũng hơn vừa rồi nhiều.

Lạc Diệp Phi Hoa tay nắm pháp trượng từ từ đi tới chỗ Thạch Trung Ngọc. Có điều cô ta đi đến một nửa sân thi đấu thì dừng lại, cách Thạch Trung Ngọc hơn 30 mét. Đây là khoảng cách vừa đủ để Pháp Sư tránh né và thi triển pháp thuật an toàn.

- Có thể bắt đầu rồi sao?!

Thạch Trung Ngọc nghiêng đầu, cười xấu xa nói.

Lạc Diệp Phi Hoa nhẹ nhàng gật gật đầu, sau đó cô ta bắt đầu thấp giọng ngâm xướng.

- Nữ nhân này, đúng thật một chút mặt mũi cũng không cho!

Thạch Trung Ngọc bĩu môi, hắn và Lạc Diệp Phiêu Tuyết có giao tình sâu đậm như thế, sau đó còn có chút hiểu lầm mập mờ với Lạc Diệp Phi Hoa. Thế mà Lạc Diệp Phi Hoa không cho hắn chút mặt mũi, thật giống như Thạch Trung Ngọc thiếu cô ta mấy trăm vạn ấy.

Thạch Trung Ngọc nào biết, người khác tốt xấu cũng là hội trưởng của hiệp hội, hình tượng của bản thân chính là hình tượng của toàn bộ hiệp hội. Nếu cô ta ve vãn đánh yêu với Thạch Trung Ngọc, có lẽ tất cả người trong hiệp hội đều lạnh tâm. Khi đó cô ta còn mặt mũi để dẫn dắt người khác ư?

Nhìn Lạc Diệp Phi Hoa bắt đầu ngâm xướng, Thạch Trung Ngọc cũng không ngốc. Tuy hắn cho rằng bản thân có thể dễ dàng chiến thắng Lạc Diệp Phi Hoa, nhưng dù thắng dễ cũng không thể đứng im chịu đánh được.

Thạch Trung Ngọc nắm chặt Chiến Thần Chi Nhận vọt về phía

Lạc Diệp Phi Hoa, có điều tốc độ hắn không đạt tới giới hạn. Trong lòng hắn vẫn có ý niệm thương hương tiếc ngọc, cái này làm hắn không thể ra tay tàn nhẫn phá hủy một đoá hoa xinh đẹp được.

Nhưng mà Lạc Diệp Phi Hoa hình như nhìn thấu tâm lý Thạch Trung Ngọc, nên cô ta mới cố ý làm như vậy. Đợi đến khi Thạch Trung Ngọc cách Lạc Diệp Phi Hoa khoảng 5m, đôi mắt nửa khép của Lạc Diệp Phi Hoa đột nhiên mở ra. Một tiếng kêu khẽ vang lên.

- Tử Viêm Cuồng Long!

Trước người Lạc Diệp Phi Hoa lập tức xuất hiện một con rồng lửa màu tím không lồ, nó nâng lên cái đầu rồng kiêu ngạo rồi vọt tới chỗ Thạch Trung Ngọc.

Con Tử Viêm Cuồng Long này không khác gì đoàn tàu xe lửa. Nhìn con rồng lửa thật lớn màu tím kia, Thạch Trung Ngọc trong lòng cả kinh, không ngờ tới Lạc Diệp Phi Hoa thực lực thế nhưng mạnh hơn Cơ Như Nguyệt không ít lần. Tuy độ lớn nhỏ không khác nhau mấy, nhưng rõ ràng sức nóng của con rồng này mạnh hơn con của Cơ Như Nguyệt, hơn nữa hắn cảm thấy thân hình con rồng này cũng chân thật nhiều, thậm chí trên người nó còn có nhàn nhạt uy áp.

Mịa, một ngọn lửa hoá rồng còn có ra uy áp? Cái lông gì thế!

Thạch Trung Ngọc trong lòng thầm mắng, nhưng khi con rồng lớn kia vọt tới, hắn sẽ không đánh bừa. Thân hình con rồng lớn như thế, hắn chạy lên ít nhất cần 2 giây đến 3 giây, thời gian này đủ để nướng hắn thành than cốc rồi. Một ngọn lửa phun tới, hắn nghiêng mình né tránh, nhưng cái nhiệt độ nóng bỏng kia, tuy cách hơn 1m, Thạch Trung Ngọc vẫn cảm thấy bản thân đang bị đặt trong bếp lò!

Nữ nhân này, quá khủng bố. Trong lòng Thạch Trung Ngọc kinh hoảng, sự đánh giá với Lạc Diệp Phi Hoa cũng cao thêm vài phần.

Lạc Diệp Phi Hoa nhìn Thạch Trung Ngọc né tránh cầu lửa, thì đắc ý cười cười. Con rồng lửa này của cô ta không phải chỉ biết công kích thẳng thôi đâu, nó có một phần trí tuệ nhất định. Dưới tình huống năng lượng chưa tiêu hao hết, nó hoàn toàn có thể đuổi

giết mục tiêu, cho đến khi mục tiêu chết mới thôi.

Nhìn thấy tươi cười nơi khoé miệng Lạc Diệp Phi Hoa, Thạch Trung Ngọc tức thì có cảm giác không tốt. Hắn vừa quay đầu thì thấy con rồng lửa thay đổi hướng, lại lần nữa phun ra cầu lửa vọt tới chỗ hắn. Cảm giác này hật giống như ngươi đang né tránh một chiếc xe lửa, thật vất vả nhảy sang đường ray khác, nhưng không ngờ đối diện lại có một chiếc sẽ lửa khác vọt tới nữa.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc mạnh hơn chiếc xe lửa kia nhiều, hắn dùng tay hung hăng đập lên mặt đất, cả người giống như một đạo tia chớp, trực tiếp vọt tới chỗ Lạc Diệp Phi Hoa đang đứng.

Chương 963. Tử Viêm Phong Bạo.

Nhìn Thạch Trung Ngọc xông tới, Lạc Diệp Phi Hoa nhanh chóng dùng pháp thuật phòng ngự [Liệt Diễm Hộ Thuẫn] bao phủ bản thân lại.

Chức nghiệp Pháp Hệ có mấy cái pháp thuật có thể Thuấn Phát, nhưng có tác dụng đặc thù, hoặc chính là điểm thương tổn gây ra rất nhỏ, hoặc có nhiều hạn chế.. Ví dụ như mấy loại Liệt Diễm Hộ Thuẫn, Băng Sương Hộ Thuẫn, Thuấn Di, Hỏa Diễm Trùng Kích, Băng Thứ... Hộ Thuẫn và Thuấn Di là dùng để bảo vệ tính mạng, nếu còn cần ngâm xướng gì đó, toàn bộ Pháp Sư đều chết sạch rồi, đó quả thật là cái bia ngắm sống. Hỏa Diễm Trùng Kích, điểm thương tổn cao, nhưng thời gian chờ khôi phục lại là 10 giây, cái kỹ năng này chỉ có thể dùng vào thời điểm mấu chốt, hoặc là dùng trong lúc niệm chú ngữ. Băng Thứ thì đừng nói tới làm gì, có lẽ các Chiến Sĩ bình thường đều sẽ mặc kệ nó đâm vào người, vì điểm thương tổn của nó gây ra cực kỳ nhỏ bé.

Chức nghiệp Pháp Hệ càng chú trọng sự phối hợp sử dụng các kỹ năng, sau đó chính là vị trí bước đi, tránh né công kích của địch nhân. Có thể nói, một Pháp Sư cường đại, chẳng những phải có trang bị tốt, hơn nữa còn phải có mười phần kỹ xảo, vì những cái kỹ xảo này ngang bằng với vị trí đứng.

Lạc Diệp Phi Hoa mở ra Hộ Thuẫn, nhưng Thạch Trung Ngọc không để mắt tới. Hộ thuẫn hệ lửa thì năng lực phòng ngự không bằng hệ thánh quang, cũng chẳng bằng hệ băng sương. Hộ thuẫn hệ lửa, có thể tăng lên tỉ lệ thi pháp giả bạo kích và giảm bớt một ít thời gian ngâm xướng pháp thuật, cái này chỉ tạo thành chút cảm giác nóng bỏng với mục tiêu của người thi triển pháp thuật công kích thôi. Trong mắt Thạch Trung Ngọc, chỉ cần lớp phòng ngự của ngươi không vượt quá sức chịu đựng của hắn, mọi thứ chỉ là mây bay thôi.

Chiến Thần Chi Nhận giống như một vầng sáng phía cuối chân

trời, hung hăng xé mở Hộ Thuẫn của Lạc Diệp Phi Hoa thành cái động lớn. Trong nháy mắt Liệt Diễm Hộ Thuẫn bị phá hủy, Thạch Trung Ngọc đắc thế không tha người, nhanh chân đuổi kịp Lạc Diệp Phi Hoa, Chiến Thần Chi Nhận đâm tới bụng nhỏ cô ta. Không có cách khác, đối phó với nữ nhân thật đúng là không chỗ nào tốt để xuống tay. Tính từ vị trí này lên cao một chút, sẽ bị nói ngươi biến thái, xuống dưới nữa, vị trí này càng thêm biến thái. Chỉ còn những cái cánh tay, chân, mà ngặt nỗi mấy cái đó điểm thương tổn chẳng ra gì. Còn nếu trực tiếp chém đầu, đoán chừng sẽ bị mắng không biết thương hương tiếc ngọc là gì.

Lạc Diệp Phi Hoa trong nháy mắt đè ra một cái pháp quyết.

- Tử Viêm Trùng Kích!

Phiên bản của Hỏa Diễm Trùng Kích, Tử Viêm Trùng Kích. Thời gian khôi phục lại cũng 10 giây, nhưng điểm thương tổn cao hơn rất nhiều, đồng thời còn mang theo chút ít thuộc tính đánh lui, giống như Thuấn Phát. Một đoàn lửa màu tím đột ngột xuất hiện trước ngực Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc còn chưa kịp phản ứng, hắn liền cảm giác ngực như bị búa tạ đập một cái, không tự chủ lui về phía sau vài bước.

Một khoảng thời gian tức ngực ập tới, có điểm không thở nổi. Chính hắn thế nhưng quên mất pháp sư còn có cái kỹ năng này, Thạch Trung Ngọc buồn bực sờ sờ ngực, nơi đó hình như có vết thương bị cháy đen, Tử Viêm Trùng Kích thế nhưng tạo ra cái vết sâu. Một kích kia thật mạnh.

Xem ra Lạc Diệp Phi Hoa tốn không ít công phu để chế tạo ra cái kỹ năng này rồi. Thạch Trung Ngọc sờ sờ ngực, lại lần nữa vọt tới, đối mặt một tên Pháp Sư, ngươi chỉ cần không cho hắn cơ hội ngâm xướng là được. Chẳng cần quan tâm trước mắt ngươi là đại siêu cấp mỹ nữ hay gì đó nữa.

Thạch Trung Ngọc vừa mới vọt trước mặt Lạc Diệp Phi Hoa, thân mình Lạc Diệp Phi Hoa lại chợt lóe, trước mắt hắn liền không còn bóng người nào.

Kỹ năng bảo vệ tính mạng của Pháp Sư, [Thuấn Di], trong nháy mắt dịch chuyển tới phía trước 20m. Lần này Lạc Diệp Phi Hoa

kéo ra một khoảng cách lớn với Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc thật buồn bực. Ai bảo hắn không có kỹ năng tiếp cận mục tiêu trong nháy mắt, tuy rằng hắn có Vân Vận Chi Thể, nhưng nếu dưới tình huống này biến thành Vân Vận Chi Thể, có lẽ sẽ chết cực kỳ thảm.

Vân Vận Chi Thể có thể bỏ qua thương tổn công kích vật lý, nhưng nó không có nghĩa có khả năng bỏ qua pháp thuật thương tổn, đặc biệt là trạng thái thương tổn đến từ khí pháp thuật. Pháp thuật thương tổn đối với Vân Vận Chi Thể càng gây hư hại mạnh hơn, sức phá hoại cực kỳ mạnh, có thể nói là thương tổn gấp hai lần. Nếu Thạch Trung Ngọc biến thành Vân Vận Chi Thể tương đương trần trụi chạy trốn, không có khôi giáp bảo vệ, hắn sẽ thừa nhận pháp thuật thương tổn gấp hai lần, Thạch Trung Ngọc còn chưa có cái lá gan lớn như thế. Càng đừng nói này pháp thuật thương tổn ra chiêu bạo kích, đó chính là gấp bốn lần đấy! Thạch Trung Ngọc đoán chính mình sẽ nghẻo trong 1 giây.

Công kích pháp thuật của Pháp Sư chia làm hai loại, một loại là trạng thái cố định, một loại là trạng thái khí. Trạng thái cố định, chính là như Băng Thứ, Băng Trùy linh tinh gì đó, mấy loại này hắn là vật lý thương tổn. Trạng thái khí, chính là như mấy loại vừa rồi Tử Viêm Cuồng Long, Hàn Băng Thổ Tức, Hàn Băng Tiễn.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ xoay người, tiếp tục vọt về phía Lạc Diệp Phi Hoa. Lạc Diệp Phi Hoa cười khẽ, cô ta đã nghiên cứu qua rất nhiều lần về tên Thạch Trung Ngọc này, mấy trận chiến đấu của hắn cô ta cũng nhìn và tìm hiểu qua. Cũng biết cái khuyết điểm của Thạch Trung Ngọc, hắn ta không có kỹ năng tiếp cận mục tiêu trong nháy mắt, nói cách khác, Thạch Trung Ngọc chính là đối tượng tốt nhất để thả diều. Nếu Lạc Diệp Phi Hoa là Pháp Sư hệ băng sương, có lẽ hôm nay Thạch Trung Ngọc sẽ nuốt hận, hệ băng sương chẳng những tạo thành điểm thương tổn cao, pháp thuật còn mang theo hiệu quả đóng băng làm giảm tốc độ nữa.

Tuy tốc độ của Thạch Trung Ngọc rất nhanh, nhưng tốc độ nhanh như thế cũng nhờ thời gian chuẩn bị và lực khống chế. Nếu không sẽ lao đầu về một hướng mà không có mục đích, trong chiến đấu chính là trí mạng.

Khoảng 2 giây hắn đã vọt tới bên người Lạc Diệp Phi Hoa, lúc

này cái pháp thuật tiếp theo Lạc Diệp Phi Hoa cũng chuẩn bị tốt. Cô ta nhìn về phía Thạch Trung Ngọc nghịch ngợm cười nói:

- Tử Viêm Tù Lao!

Xung quanh Thạch Trung Ngọc tức thì bị bao quanh bởi những ngọn lửa màu tím, mấy ngọn lửa này tạo thành từng thanh thẳng tắp vọt lên trên, trông giống như từng thanh lửa tạo thành nhà giam, nhốt Thạch Trung Ngọc vào chính giữa. Thạch Trung Ngọc khinh thường cười cợt, chỉ là lửa thôi, hắn trực tiếp lao ra là được.

Không chút để ý, hắn trực tiếp xông ra đụng vào thanh lửa.

Nhưng mà, việc ngoài ý muốn xuất hiện. Mấy thanh lửa kia ban đầu không có thực thể, lúc này thế nhưng giống như từng thanh thép cứng rắn, nhốt Thạch Trung Ngọc trong một không gian chật hẹp.

- Ôi mụ nội nó! Làm sao mà có loại kỹ năng này thế?!

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc vô cùng, lửa biến thành thực thể, việc này là điều mà hắn không thể nghĩ ra. Trước đó đối phó Khúc Chung Nhân Tán, Lạc Diệp Phi Hoa không có sử dụng cái kỹ năng này.

- Hì hì, ngươi đoán đúng rồi nga, cái này kỹ năng này chính là để đối phó ngươi đó!

Lạc Diệp Phi Hoa đắc ý cười cười.

Thạch Trung Ngọc hết chỗ nói rồi.

- Ta nói, ngươi không có việc gì suy nghĩ phương pháp đối phó với ta làm chi. Hai chúng ta cũng chẳng có thù hận gì mà.

- Đệ Nhất Cao Thủ đấy, nhất định phải coi trọng chớ!

Lạc Diệp Phi Hoa cười.

- Hinh Vũ Chi Thạch, ngươi thua rồi!

- Đệt, dù ta bị nhốt, ngươi có thể làm gì ta?

Cái này không gian này tuy không lớn, nhưng đường kính cũng có khoảng 6 7 m, nếu Lạc Diệp Phi Hoa sử dụng Tử Viêm Cuồng Long, Thạch Trung Ngọc hoàn toàn có thể dựa vào thân thủ để tránh thoát. Cho nên Thạch Trung Ngọc không lo lắng cho mình vừa bị nhốt liền tiêu đời. tím viêm lao tù này, chỉ sợ không thể ra liên tục được nhỉ?

- Vậy thử xem!

Lạc Diệp Phi Hoa khẽ cười một tiếng, cô ta nắm pháp trượng hung hăng nện xuống mặt đất một cái.

- Tử Viêm Phong Bạo!

Chương 964. Cơn lốc lửa tím cực mạnh

Đây là, kỹ năng thứ tư được phong ấn trong pháp trượng?

Pháp trượng của Pháp sư có thể phong ấn tất cả bốn kỹ năng, sau khi sử dụng cần phải bổ sung năng lượng mới có thể dùng tiếp. Lúc đối phó Khúc Chung Nhân Tán, Lạc Diệp Phi Hoa đã sử dụng ba kỹ năng, đồng thời lại không có thời gian bổ sung năng lượng, trong năm phút chờ đợi kia, Lạc Diệp Phi Hoa cũng chỉ khôi phục MP (mana point), không bổ sung năng lượng. Thế nên Thạch Trung Ngọc mới có thể khẳng định, đây là kỹ năng phong ấn thứ tư, lúc đối phó Khúc Chung Nhân Tán chưa từng sử dụng qua, là đặc biệt chuẩn bị cho mình sao?

Pháp trượng trong tay Lạc Diệp Phi Hoa phun ra một ngọn lửa tím cực lớn, nhắm thẳng phía bầu trời. Ngọn lửa lớn này vây Lạc Diệp Phi Hoa vào trong, khiến người ngoài không thể thấy rõ tình huống trong đó.

Nhìn thanh thế to lớn kia, Thạch Trung Ngọc chợt cảm giác không ổn. Xét theo đoạn mở đầu phép, có vẻ lần này có hơi khó đối phó. Đáng tiếc, Chiến Thần Hạ Phàm đang CD, không thì mình hoàn toàn không cần áp lực.

Ngọn lửa màu tím vốn xông thẳng lên không trung đột ngột nổ tung, lập tức nhuộm cả trời một màu đỏ tím. Nhìn qua cứ như ngọn lửa kia đã đốt cả bầu trời.

- Mẹ kiếp nhà ngươi, này, đây là pháp thuật mà level bốn mươi có thể sử dụng sao?

Thạch Trung Ngọc trợn mắt há hốc mồm nhìn dị sắc trên không.

Khán giả dưới đài đồng loạt ồ lên, kỹ năng này, chẳng lẽ là cấm chú trong truyền thuyết? Này quá mạnh rồi, đã không phải thứ người chơi bình thường có thể chống cự nữa rồi. Cũng may là khu

an toàn không thể PK, hơn nữa trận đấu này cũng có lồng bảo hộ, không thì nhất định hơn phân nửa người chơi dưới đài sẽ chạy hết.

Thạch Trung Ngọc đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, giống như bị thứ gì theo dõi. Trong lòng, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt dần dâng lên. Mà nguồn gốc của nguy cơ này, chính là đám mây màu tím bị thiêu đốt trên bầu trời.

Chẳng lẽ đây không phải là phép tấn công quần thể mà là đơn thể? Thạch Trung Ngọc chợt nhớ lại, cảm giác bị theo dõi này, rõ ràng chính là pháp thuật khóa mục tiêu. Nếu là pháp thuật quần thể, căn bản sẽ không có tình huống này.

Pháp thuật đơn thể mà thanh thế phô trương như vậy? Thạch Trung Ngọc lập tức tái cả mặt.

Ngọn lửa trên không trung chợt run rẩy một chút, sau đó liền dùng tốc độ cực nhanh rơi thẳng xuống dưới.

Trời sập.

Thạch Trung Ngọc giờ không ngừng nhẩm mấy kỹ năng của mình, xem có cách nào tránh thoát chiêu này không. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, hình như trừ Chiến Thần Hạ Phàm có tác dụng phòng ngự nhất định, những kỹ năng khác đều không có. Toàn bộ đều là tấn công hoặc phụ trợ bị động tăng sát thương.

Xem ra dưới tình huống này, mình chỉ có thể bị động đón một chiêu. Bây giờ Thạch Trung Ngọc cũng đã hiểu rõ vì sao Lạc Diệp Phi Hoa lại phải vây khốn mình. Pháp thuật này có lực sát thương mạnh, nhưng khúc dạo đầu quá dài, nếu không vây mình, vậy không thể phóng pháp thuật này ra được.

Ngắt pháp thuật? Thạch Trung Ngọc chợt sáng mắt, tuy là mình không có kỹ năng nào có thể ngắt phép, thế nhưng nếu khiến Lạc Diệp Phi Hoa không cách nào chuyên tâm thi pháp, đấy cũng là một cách ngắt phép.

Ngọn lửa vây chặt mình nên rất nhiều kỹ năng ám sát và phi đao – hai loại kỹ năng viễn trình – đều không thể dùng tới, thế nhưng

mình còn một loại kỹ năng nữa.

- Vạn Kiếm Quyết!

Thạch Trung Ngọc chợt quát một tiếng, ngàn thanh đao Chiến Thần đột ngột xuất hiện vây quanh ngọn lửa của Lạc Diệp Chi Hoa. Đao Chiến Thần lóe sáng lạnh lùng, vây chặt Lạc Diệp Phi Hoa. Xa xa nhìn qua, những thanh Chiến Thần này như tạo thành một quả bóng.

Lạc Diệp Phi Hoa thấy chiêu này của Thạch Trung Ngọc liền hốt hoảng. Trong tư liệu của cô không có ghi chép về kỹ năng này của Thạch Trung Ngọc. Nhiều thanh Chiến Thần lạnh băng lóe sáng thế này khiến lòng cô nguội đi một nửa. Tuy cô có thể phóng ra đòn tấn công có sức sát thương cao, thế nhưng cô vẫn chỉ là Pháp sư, trên người mặc pháp bào chứ không phải áo giáp.

Nếu nhiều thanh Chiến Thần như vậy đâm tới cùng lúc, nhất định cô sẽ biến thành tổ ong.

Thạch Trung Ngọc thì chẳng quan tâm nhiều như vậy, ngọn lửa tím trên bầu trời giờ đã hoàn toàn ngưng tụ thành một cơn lốc lửa tím cực lớn, đang đánh úp về phía hắn.

Ngàn thanh Chiến Thần kia nháy mắt đâm tới cột lửa ấy. Tuy không thấy rõ tình hình bên trong, thế nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn có thể đoán được đại khái chỗ đứng của Lạc Diệp Phi Hoa. Đao Chiến Thần như mưa kiếm, chui vào trong ngọn lửa.

Lạc Diệp Phi Hoa chưa kịp kêu tiếng nào đã bị loạn kiếm bao phủ.

Thạch Trung Ngọc nhớ lại cảnh tượng khi ấy, chắc hẳn sau này tối nào Lạc Diệp Phi Hoa ngủ cũng sẽ mơ thấy ác mộng, thực sự rất khủng bố.

Cơn lốc lửa tím giờ không còn bị Lạc Diệp Phi Hoa khống chế, lập tức run rẩy không ổn định. Thạch Trung Ngọc thầm than không ổn, pháp thuật này không được điều khiển hẳn là sẽ nổ mạnh. Vào lúc Lạc Diệp Phi Hoa tử vong, cột lửa xung quanh cũng dần biến mất. Thạch Trung Ngọc tranh thủ thời gian, không quay

đầu lại, chạy ra xa.

Tuy cơn lốc lửa tím đã không còn ai điều khiển, nhưng Lạc Diệp Phi Hoa đã tiêu hao nhiều mana như vậy, năng lượng của nó vẫn còn đó. Thạch Trung Ngọc không có ý ở lại trực tiếp đón một phép nổ mạnh như vậy.

Vừa chạy ra xa hơn mười mét, cơn lốc lửa tím không ổn định liền nổ.

Năng lượng cuồng bạo nháy mắt bao trùm hơn nửa sân đấu, lửa tím không ngừng đánh lên thân Thạch Trung Ngọc. Còn may chiến giáp Mộng Bỉ Ưu Tư đã triệt tiêu đa số sát thương, thế nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn cảm thấy vô cùng đau đớn. Ngọn lửa tím này chẳng những hung hăng mà sức nóng kia cũng chả dễ chịu gì.

Cơn lốc lửa tím không kiêng nể ai phóng thích uy thế mạnh mẽ của bản thân, điên cuồng đập phá hết thảy.

Thạch Trung Ngọc chỉ có thể cắn răng kiên trì, chân không ngừng bước, muốn lao ra khỏi vòng vây của lửa tím. HP (health point) không ngừng giảm xuống, tốc độ giảm khiến tim Thạch Trung Ngọc nhảy lên từng trận. Cơn lốc lửa tím này cũng không khỏi quá khủng bố rồi, hình như mới phóng ra có một nửa, thế mà đã tạo nên lực phá hoại mạnh mẽ đến mức này, nếu mà phóng ra hết thì thế nào chứ.

Trước mắt chỉ còn một màu đỏ tím, đường cũng không rõ ràng, phảng phất như đất trời chỉ còn sót lại mỗi màu này. Thật đúng là một cơn lốc nha, Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ. Hắn vừa nốc một lọ Siêu Hồng*, vừa dùng sức chạy. Cơn lốc đang tàn sát khiến hắn không chạy mau được, hơn nữa phạm vi của cơn lốc này cũng quá lớn rồi. Thạch Trung Ngọc chỉ có thể giãy giụa.

(*Thuốc bổ máu cấp độ cao nhất – bổ nhiều máu nhất.)

Khán giả dưới đài kinh ngạc mở to hai mắt nhìn cơn lốc lớn trên đài. Cảnh tượng hoa mỹ này đã không phải thứ bọn họ có thể nghĩ đến. Quá khoa trương.

Thạch Trung Ngọc giờ đang bị vây trong gió lốc khiến tâm bọn

họ bị treo lên cao. Không biết Thạch Trung Ngọc có thể ráng nhịn qua đợt này không. Nếu qua, ba trận thắng liên tiếp, tuyệt đối là quán quân. Nếu chết trong cơn lốc, vậy cũng tính hòa, chỉ là dù hòa, dựa theo tình huống, thế cũng tính là thắng.

Vậy nên nói, lần này dù Thạch Trung Ngọc có chết hay không thì hắn vẫn thắng. Vì Lạc Diệp Phi Hoa đã bị Vạn Kiếm Quyết giết.

Chương 965. Ba trận thắng

Lửa tím cuồng bạo không ngừng phóng thích năng lượng mạnh mẽ. Chỉ là lượng năng lượng này không người chỉ huy, tuy cuồng bạo nhưng đã không còn mục tiêu nữa.

Rất nhanh, cơn lốc biến mất không còn gì, tựa như chưa từng xuất hiện.

Thạch Trung Ngọc cảm giác cơ thể đột nhiên biến mất, ngọn lửa tím cực kỳ hung hăng kia cũng đột nhiên biến mất. Trước mắt sáng ngời, lại là sân đấu kia. Chỉ là lúc này sân đấu như vừa bị cày xới một lần, vốn dĩ trơn bóng không tì vết chẳng biết làm từ tài liệu gì nay biến thành mặt đất lộn xộn không thể tả, từng vết xoáy thật lớn phá tan không gian mỹ miều không tì vết không còn một mảnh. Thạch Trung Ngọc có ấn tượng rất sâu với độ kiên cố của lớp nền này, ấy là dù dùng toàn lực chém đao Chiến Thần xuống thì cũng chỉ để lại trên nó một vết trầy nhợt nhạt.

Hiện tại, toàn thân hắn đều đau nhức khôn cùng, lại còn vô cùng suy yếu, không còn chút lực nào, như vừa trải qua một trận chiến vượt mức bình thường. Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nhìn lại, giờ lượng máu của hắn chỉ còn có 3%. Cơn lốc lửa tím hung hăng ban nãy cùng lắm chỉ kéo dài ba bốn giây, thế mà đã xém giết hắn luôn.

Thạch Trung Ngọc nhớ lại vẫn đổ mồ hôi lạnh. Còn may mình đã chạy ra xa, né được mắt bão. Còn may cơn lốc này không đánh về phía mình, nếu nó bị điều khiển như lúc trước, hơn nữa mình còn bị nhốt, vậy chắc chắn mình chỉ còn đường chết.

Người chơi phía dưới tuy biết Thạch Trung Ngọc vừa qua cơn nguy hiểm, thế nhưng thấy hắn vậy mà vẫn còn sống sót sau cơn lốc hung hãn, họ lập tức cao giọng la hét. Lần này danh vọng của Thạch Trung Ngọc đã đạt tới đỉnh, ba trận thắng liên tiếp, đã trực tiếp đặt hắn lên địa vị của cao thủ đệ nhất thật sự.

"Người chơi Hinh Vũ Chi Thạch, lần nữa đánh bại đối thủ, thắng

ba trận liên tiếp. Đạt được danh hiệu cao thủ đệ nhất thiên hạ."

Giọng Imie tràn đầy hưng phấn, lần nữa vì Thạch Trung Ngọc đạt được thắng lợi mà cảm thấy hưng phấn.

Lúc này, Thạch Trung Ngọc đã thắng ba trận liên tiếp, này đã ấn định thành tích hạng nhất của hắn. Thanh Phong Lãng Tử và Khúc Chung Nhân Tán sẽ tranh hạng nhì và ba. Chỉ là đa phần người chơi đã không còn quan tâm đến chuyện ấy. Có nhiều lúc, khi có một người cực mạnh được ánh hào quang rọi xuống, những người đạt vinh dự tiếp theo sẽ không được người khác chú ý nữa.

Cũng giống như trong Thế vận hội Olympic, có thể bạn sẽ dễ dàng nhớ được tên của người đạt huy chương vàng, thế nhưng hạng hai, hạng ba, ai sẽ chú ý chứ? Chỉ trừ những fans trung thành của người đó và những người nghiên cứu thể thao thôi.

Trên sân, bóng dáng Thạch Trung Ngọc chợt biến mất.

Vừa ra ngoài, chúng nữ lập tức hưng phấn vây quanh Thạch Trung Ngọc, ríu rít hoan hô.

- Thạch Đầu ca quá tuyệt vời!

Hướng Lâm hưng phấn kêu to, người đàn ông của mình trở thành đệ nhất thiên hạ, sao có thể không vui vẻ chứ.

- Thạch Đầu ca vô địch! Yeah yeah!

Hướng Lam cũng hưng phấn kêu to, nhưng lại ôm Hướng Lâm. Thạch Trung Ngọc thấy liền buồn bực, sao không ôm ta một cái chứ?

- Hì hì, ông chú.

Dương Tử lại dang hai tay, mở một vòng ôm rộng, mắt đầy khiêu khích:

- Đêm nay, chú muốn thế nào?

- Hì hì, nhóc muốn thế nào chú đây liền thế ấy.

Thạch Trung Ngọc cố ý dùng tay vỗ lên cặp mông căng tròn của Dương Tử.

- Ông chú sắc lang.

Tuy nói vậy nhưng Dương Tử cũng không có ý kháng cự, hai mắt to chớp chớp đầy ý xuân. Không phải con nhóc này đã ướt rồi chứ?

- Như Nguyệt, em nhớ là đã đáp ứng anh một điều kiện đó!

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa nhìn Cơ Như Nguyệt.

Cơ Như Nguyệt lại nâng cao đầu như một con khổng tước kiêu ngạo:

- Nhìn bộ dáng anh kìa, cũng chỉ mới đệ nhất thiên hạ thôi.

Tuy nói vậy nhưng mắt cô đầy vui mừng và tự hào.

Dù Thạch Trung Ngọc đạt được thành tựu to lớn gì, Cơ Như Nguyệt sẽ luôn không theo cổ vũ hắn. Đấy là lo lắng, sợ Thạch Trung Ngọc cứ vì vui vẻ quá mức mà sinh ra tự phụ, kiêu ngạo, từ đó khiến tâm cảnh càng không ổn định. Vì vậy cô không thể không sắm hình tượng nữ chủ nhân mạnh mẽ như vậy. Tuy rằng lúc này cô rất muốn dùng sức vùi mặt trốn vào ngực Thạch Trung Ngọc, lúc nãy nhìn thấy năng lượng cuồng bạo kia cô đã rất lo lắng. Phải biết rằng, vì tu luyện, Thạch Trung Ngọc đã mở chế độ đau đớn trăm phần trăm. Cơn lốc lửa tím đó vô cùng thật, sao Cơ Như Nguyệt không lo lắng và sợ hãi chứ.

- Chỉ là anh muốn em đáp ứng gì?

Dù vậy, Cơ Như Nguyệt vẫn không đành lòng đả kích Thạch Trung Ngọc quá mức.

- Hì hì, không có gì. – Thạch Trung Ngọc tiếp tục cười. – Về sau, em phải gọi anh là Thạch Đầu ca giống mấy cô ấy, không được gọi Ngọc tỷ. Còn có em đó, Tiểu Yên Yên!

Cơ Như Nguyệt trợn trắng mắt, không phải chỉ là cách gọi thôi sao. Tuyết Sương Yên bên cạnh cười ngượng ngùng, nhưng cũng

tiến tới, ôm Thạch Trung Ngọc thật chặt.

- Thạch Đầu ca, anh thật lợi hại nha!

Tuyết Sương Yên nhẹ giọng thỏ thẻ bên tai Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc dùng sức ôm cơ thể phập phồng quyến rũ của Tuyết Sương Yên, lúc này Tuyết Sương Yên vẫn đang cố gắng thay đổi tính cách của bản thân, để bản thân không còn quá hướng nội nữa, để bản thân lớn mật hơn, cởi mở hơn một chút. Cô lo chúng nữ xung quanh đều cởi mở như vậy, sợ Thạch Trung Ngọc sẽ chậm rãi quên cô, xem cô thành một người có hay không cũng được.

Sao Thạch Trung Ngọc có thể không rõ tâm tư của Tuyết Sương Yên cơ chứ, hắn dùng sức ôm cô, sau đó thì thầm bên tai cô:

- Tạ Lạc, Tiểu Yên Yên, đêm nay đừng khóa cửa phòng nha.

- Đáng ghét!

Tuyết Sương Yên đỏ mặt lên, dùng sức tránh thoát khỏi lòng ngực Thạch Trung Ngọc. Chạy ra sau Cơ Như Nguyệt, sau đó đẩy đẩy Lý Lan bên cạnh.

Lý Lan thè lưỡi, cô có việc, lại vừa mới lên, mới thấy được một màn cuối cùng trong trận của Thạch Trung Ngọc. Tâm lập tức căng chặt, chỉ là nhanh chóng biến thành vui mừng. Bây giờ Thạch Trung Ngọc đắc thắng trở về, trái lại cô có chút ngượng ngùng. Người đàn ông của mình đang chiến đấu, mình lại vì có việc mà không thể tới, trong lòng vẫn luôn có chút hoảng loạn.

Thế nhưng Thạch Trung Ngọc lại cười nói:

- Lan Lan, hay em chuyển đến biệt thự ở với tụi anh đi?

- A?

Lý Lan kinh ngạc sợ hãi kêu một tiếng. Chúng nữ thì lại sáng mắt lên, nếu Lý Lan tới, vậy biệt thự kia đã có thể thật sự biến thành hậu cung của Thạch Trung Ngọc rồi. Chỉ là người càng nhiều, mọi người cũng có nói, càng thêm náo nhiệt. Mọi người lập tức hưng phấn ghé vào nhau, thương lượng chuyện Lý Lan chuyển

đến.

Anh hùng chiến đấu thắng lợi trở về luôn cần người đẹp làm bạn, bây giờ bên người mình có nhiều người đẹp như vậy, sao Thạch Trung Ngọc có thể không vui chứ?

Quay đầu, nhìn lại sân đấu bên kia, trận kế chính là trận giữa Thanh Phong Lãng Tử và Khúc Chung Nhân Tán. Thạch Trung Ngọc rất hứng thú với trận đối đầu của hai người bọn họ.

Chỉ là, trong trận kế, có lẽ Thạch Trung Ngọc sẽ phải chấn động.

Chương 966. Một màn kịch

Cũng chẳng biết lần này hệ thống làm cái quỷ gì, hai trận đấu lại cách xa nhau.

Trước đó, trận đấu giữa Thạch Trung Ngọc và Khúc Chung Nhân Tán với trận đấu giữa Lạc Diệp Phi Hoa và Thanh Phong Lãng Tử bắt đầu cùng lúc. Bây giờ sau trận giữa Thạch Trung Ngọc và Lạc Diệp Phi Hoa thì đến trận giữa Thanh Phong Lãng Tử và Khúc Chung Nhân Tán mới bắt đầu.

Không đúng, hệ thống không thể nào xuất hiện chuyện không công bằng thế này. Chẳng nhẽ Thanh Phong Lãng Tử hay là Khúc Chung Nhân Tán đã offline nên sau đó mới cho phép trận đấu giữa họ được hoãn lại. Dựa vào tình huống hiện giờ, hiển nhiên là có khả năng như thế thật, dù sao trận của gã và Lạc Diệp Phi Hoa đã kéo dài hơn bốn phút rồi. Bởi vì người dự thi không online nên thời gian bắt đầu trận được hoãn lại đến 10 phút.

Thạch Trung Ngọc đoán có lẽ Thanh Phong Lãng Tử là người offline, chỉ sợ mấy chuyện mình sắp nói sẽ khiến gã hết hồn, phải sắp xếp làm gì đó. Nhưng mà bọn họ muốn làm gì Thạch Trung Ngọc cũng lười quan tâm, chỉ cần mấy tên sát thủ kia không đến tìm mình gây phiền phức là được. Có lúc Thạch Trung Ngọc là một người khá thoải mái, tính tình cũng khá tốt, có thể là do hai năm qua tập quen. Nhưng phía sau tính cách tốt này lại là kiểu tính cách ương ngạnh cứng đầu bị giấu nhẹm đi, không đụng phải vách tường thì nhất quyết không quay đầu, còn thêm chút điên cuồng. Quãng thời gian lăn lộn trong mấy năm qua như biến thành một vết sẹo, vẫn luôn in hằn thật sâu trong lòng hắn. Khi đó mặc dù cái tính đó bị kiềm nén lại nhưng sẽ không thay đổi. Nếu không, tại sao lại có câu giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

10 giây nhanh chóng trôi qua, người hai bên chầm chậm tiến vào trong sân thi đấu.

Thật ra, kiểu trận đấu thế này, mỗi người đều có thể quan sát từ diễn đàn, trên trang web đều có trực tiếp, có thể xem từng góc độ

trong khoảng cách gần sân thi đấu. Đây chính là phúc lợi dành cho những người bình thường kia, dù sao không phải ai cũng có thị lực tốt đến thế để quan sát rõ tình huống trên sân xuyên qua mấy trăm vạn người như thế. Đây là vì sân thi đấu ở thành Bạch Hổ hạn chế, chỉ có thể chứa được đủ mấy trăm vạn người chơi, những người khác hoặc là không rõ là ai đó trong phòng ở lầu hai trong tửu lâu, hoặc là dứt khoát đứng trên nóc nhà. Nhưng đứng trên nóc nhà thì không biết phải đứng cách bao xa. Cũng chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người mờ mờ, cho nên phải dùng trang web xem trực tiếp.

Nhưng Thạch Trung Ngọc cũng không có tâm trạng đó, thị lực của hắn nếu phải kiểm tra thì có lẽ sẽ mạnh hơn khoảng ba lần so với những người bình thường, đáy là trong tình trạng không sử dụng chân nguyên.

Vừa sử dụng chân nguyên, đoán chừng trong khoảng cách 300m, con kiến đang làm gì trên thân cây cũng thấy hết rõ ràng. Khoảng cách mất trăm mét thế này, Thạch Trung Ngọc không cảm thấy có chút áp lực nào.

Khúc Chung Nhân Tán là mục sư, nhưng mục sư này lại có hơi bạo lực. Còn Thanh Phong Lãng Tử không biết chơi nghề nghiệp gì, Thạch Trung Ngọc đoán hẳn là giống kiểu hiệp khách cổ đại gì đó, một trong những nghề nghiệp đặc trưng của Hoa Hạ. Nhưng hắn hơi không rõ, cuồng đao của mình liệu có phải là nghề nghiệp đặc trưng của Hoa Hạ không.

Hai tên gia hỏa này đều lưu manh như nhau, trông rất hèn mọn, vô lại đi vào trung tâm sân đấu. Bước chân ung dung thế kia rõ ràng đâu phải đến để đánh nhau, trái lại giống như đang đi dạo phố, trêu ghẹo mỹ nữ.

- Tại sao ta cảm giác hai người này cứ là lạ? - Cơ Như Nguyệt ở bên cạnh nghi hoặc nói.

- Có phải bị quỷ chiếm xác rồi không? - Thạch Trung Ngọc nhìn dáng đi kia, sao lại giông giống với dáng đi trước kia của mình, nhưng bây giờ nhìn lại có hơi “hai lúa”.

- Ta tình nguyện tin rằng hai người bọn họ bị cửa kẹp đầu. - Cơ Như Nguyệt khẽ vê vê trán, - Có lẽ chút nữa sẽ có chuyện gì đó thú

vị xảy ra đấy.

- Ừm, [Khúc Chung Nhân Tán và Thanh Phong Lãng Tử, chuyện không thể không kể về hai kẻ gay] sắp bắt đầu rồi, kính mong các vị quan sát. - Không biết Thạch Trung Ngọc bắt chước giọng của ai, cảm giác ấy, vô cùng xấu xa.

Cơ Như Nguyệt liếc nhìn, mấy cô gái bên cạnh che miệng cười ha ha.

Hai kẻ trên sàn đấu, nếu thật sự dùng ánh mắt "hơi gay" nhìn sang thì thật sự nhìn như một cặp, dáng đi, động tác, thần thái rõ ràng chính là một cặp xứng đôi.

Chỉ thấy hai người trên sàn đấu chầm chậm đi đến giữa sân, nhìn chằm chằm nhau. Bầu không khí lập tức ngưng đọng, tựa như có từng cơn gió nhè nhẹ thổi qua. Trong phim, trước khi cao thủ quyết đấu chắc chắc sẽ có một trận gió nhè nhẹ thổi qua như thế, làm nổi bật bầu không khí mà thôi.

Hai người trên sân nhìn chằm chằm nhau, người ngoài vừa nhìn liền cảm nhận được đây là lúc hai cao thủ đang bắt đầu so khí thế, nhưng cách quá xa nên không cảm nhận được khí thế kia của bọn họ, chỉ có thể tưởng tượng.

Thạch Trung Ngọc lẳng lặng nhìn, hai kẻ này, càng nhìn càng giống một cặp gay, thậm chí là một cặp gay vừa gặp đã yêu. Khí thế gì đó đều là mây bay.

Khí thế trước khi thi đấu muốn có cũng có, nhưng lại khá ít, dù sao thì mọi người cũng đều không phải Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành gì đó. Nhưng một tên tiểu bối yếu đuối không có chuyện gì tự dưng đi tỷ thí thì chẳng được bao nhiêu khí thế, thế thì càng giống như làm trò cười.

Thạch Trung Ngọc nhìn hai người trên sân đấu như đang xem kịch vui.

Hai người này, ngưng thần một lúc, sau đó đồng loạt vươn tay. Dáng vẻ này hình như là muốn so nội lực?

Người dưới sân đấu nhao nhao mở to hai mắt nhìn, nội lực là

một thứ khá mơ hồ. Mặc dù ở trong game cũng có xuất hiện một chút, nhưng tất cả mọi người vẫn không rõ lắm nội lực trong game và trong tiểu thuyết võ hiệp có gì khác. Không biết hai cao thủ trên sàn đấu có thể thể hiện thứ đó ra hay không?

Đám người ngậm miệng lại, tập trung quan sát động tác của hai người. Toàn trường lập tức an tĩnh lại. Thạch Trung Ngọc cảm thấy đại hội luận võ thiên hạ đệ nhất này nếu như có bình luận viên, chắc chắn hiệu quả sẽ không tệ. Mặc dù giải thưởng phong phú nhưng quy trình ghi lại trận đấu có chút không thích hợp, hình như quá vội vàng.

Cũng không biết Amy nghĩ gì.

Thạch Trung Ngọc âm thầm lắc lắc đầu, nhưng hai người chuẩn bị so đấu nội lực trên sàn đấu lại làm ra động tác khiến tất cả mọi người chấn kinh, im lặng, nổi điên, phẫn nộ.

Động tác hài hòa như thế, sai có thể xuất hiện trên sân đấu nghiêm túc như thế này!

Hai người đồng loạt giơ tay lên, sau đó…

Đoán chừng nếu các khán giả xem trực tiếp qua trang web nhất định là vô cùng phẫn nộ .

- Kéo, búa, bao!

Khúc Chung Nhân Tán ra búa, còn Thanh Phong Lãng Tử ra kéo, lập tức khiến Thanh Phong Lãng Tử hối hận không thôi, tức giận không thôi.

Có lẽ nếu như để gã có đôi lời biện bạch, gã sẽ nói ra một câu kinh điển thế này: “Đã từng có cơ hội chiến thắng ở ngay trước mắt ta, ta ra kéo, điều này khiến ta hối hận không kịp. Nếu như ta có thể có hội thêm lần nữa, ta hi vọng rằng ở ngay thời khắc mấu chốt kia, biến kéo trong tay thành búa.”

Một kẻ đáng thương, vận khí của tên này không chỉ nát bình thường nữa rồi.

Mặc dù Thạch Trung Ngọc kinh ngạc một lúc lâu nhưng vẫn lấy

lại tinh thần. Nhưng người xem dưới sàn đấu lại tranh cãi ngất trời. Đây rõ ràng đang đùa giỡn người xem một cách trắng trợn mà, sao lại xuất hiện chuyện này vậy chứ, sao lại có thể cho phép vấn đề này xuất hiện?!

Chương 967. Đệ nhất cao thủ

- Ta nhận thua.

Mặc dù Thanh Phong Lãng Tử vẻ mặt xoắn xuýt, nhưng mà gã vẫn trực tiếp lựa chọn đầu hàng. Khúc Chung Nhân Tán vẻ mặt đắc ý, hắn cảm thấy vô cùng tự hào vì một chùy vừa rồi của bản thân.

Dưới đài, khán giả xôn xao, gần như muốn xông tới, hung hăng đánh hai tên này một trận. Đây hoàn toàn là sỉ nhục trận đấu lần này.

- Có lộn hay không, vậy mà lại như thế! Mẹ nó! Ông đây đi lên cũng có thể giành quán quân.

- Hai tên khốn kiếp! Lại chơi một chiêu như thế! Mẹ kiếp, thật là mất mặt! Thiệt thòi ta ban đầu sùng bái các ngươi như vậy.

- Bất chiến nhi khuất nhân chi binh (không đánh mà có thể khuất phục quân của người), Cái này, Khúc Chung Nhân Tán lợi hại đó.

- Giả bộ cái đách gì! Tên Khúc Chung Nhân Tán mà cũng có thể vào trận chung kết! Mẹ kiếp.

Dưới đài mọi người giận dữ mắng tới tấp, Khúc Chung Nhân Tán nhìn những khán giả đang giận dữ kia, trong mắt thoáng qua một tia đắc ý. Ta chính là muốn các ngươi tức giận, chính là muốn các ngươi coi thường, đợi lượt kế tiếp, ta thắng luôn cả Hinh Vũ Chi Thạch, biểu cảm của các ngươi sẽ xuất sắc đến mức nào nữa.

Thanh Phong Lãng Tử làm như vậy, là vì bảo toàn tính mạng của mình, để cho Thạch Trung Ngọc khinh thường bản thân, xem mình như là một người tầm thường, không lên nổi mặt bàn (không xứng tầm), có lẽ Thạch Trung Ngọc sẽ không chú trọng, như thế bản thân có thể giữ được mạng.

Trận thi đấu cuối cùng lại chơi một chiêu như vậy, hiển nhiên Amy đang quan sát cuộc thi cũng kinh ngạc.

- Không phải chứ, tại sao lại có thể như vậy?

Amy hung hãn vung nắm đấm.

- Phải trừng phạt hai tên đó chứ.

Chờ Khúc Chung Nhân Tán và Thanh Phong Lãng Tử bị truyền tống ra ngoài đấu trường, người đại diện của công ty trò chơi mồ hôi đầy mặt xuất hiện ở giữa sân.

Một màn vừa rồi để hắn phải giật mình, cảm thấy như vậy không ổn. Xảy ra chuyện này, đoán chừng uy tín của công ty sẽ giảm xuống không ít, không biết bên trên có trừng phạt gì không? Hai tên khốn kiếp này, lại làm ra loại chuyện như vậy! Nghĩ một chút, Khúc Chung Nhân Tán và Thanh Phong Lãng Tử, đúng là khiến cho người đại diện khó chịu trong lòng.

- Đại hội tỷ võ thiên hạ đệ nhất, cuộc so tài cá nhân hiện tại kết thúc!

Mặc dù trong lòng căm hận nhưng người đại diện vẫn phải tuyên bố kết thúc thi đấu.

- Mời mọi người im lặng một chút.

Hiển nhiên, người chơi vẫn còn hơi tín nhiệm công ty trò chơi, có lẽ không phải là với công ty trò chơi, mà là uy tín, lợi ích của việc tín nhiệm và sùng bái.

Những người chơi đang phẫn nộ bình tĩnh lại, yên lặng nghe người đại diện phát biểu.

- Trận thi đấu cuối cùng, mặc dù xảy ra chút chuyện khiến mọi người không vui, thật ra thì cái này chẳng qua là điều hòa cuộc thi đấu, mọi người xem chiến đấu đặc sắc nhiều như vậy, thẩm mỹ cũng mệt mỏi, đổi một cách thức thú vị quyết định thắng thua vẫn tốt hơn! Chỉ có điều, rõ ràng vừa rồi người chơi Thanh Phong Lãng Tử có thể hơi khó chịu trong lòng, nhưng mà vận may cũng là một nhân tố cực kỳ quan trọng trong chiến đấu. Trước đây bọn họ

chiến đấu là thể hiện thực lực, thì trận đấu này là thể hiện vận may.

Người đại diện cố gắng khiến lời nói của mình hài hước một chút, để thay đổi tâm trạng bất mãn của người chơi.

- Được rồi, như vậy tiếp theo xin mời: Người thắng liên tiếp ba trận! Quán quân của chúng ta! Đệ nhất cao thủ của chúng ta! Hinh Vũ Chi Thạch lên đài.

Lời nói của người đại diện khiến cho người chơi phía dưới lập tức sôi sục, mặc dù vẫn còn chút căm hận với hai người, nhưng thấy thần tượng mình ra sân, vẫn là một việc vinh dự, làm sao có thể không kích động.

Thạch Trung Ngọc nghe thấy lời của người đại diện, cũng hiểu là ý gì. Muốn mình đi lên?

Ngay vào lúc này, Trên người Thạch Trung Ngọc đột nhiên lóe lên một ánh sáng màu vàng, chói lóa giống như chiến thần hạ phàm. Những người chơi xung quanh vội vàng nhường đường, để cho thần tượng mình đi trước.

Sau đó, những người chơi đằng trước giống như có thần giao cách cảm vậy, rối rít tránh ra để chừa một con đường rộng khoảng hai mét. Cũng không biết dưới tình huống chật chội như vậy, làm sao có thể chừa ra được một không gian rộng hai mét.

Thạch Trung Ngọc nở một nụ cười ấm áp, rồi đi từ con đường này lên trên đài thi đấu.

Từng người chơi một dạt ra bên cạnh, cứ như vậy con đường rộng rãi mở ra. Thạch Trung Ngọc tựa như một vị vua, miệng nở nụ cười ấm áp, lưng đeo đao Chiến Thần, toàn thân lóe lên kim quang, từng bước đi về phía trước, ngẩng đầu tiến lên.

Trên người, khí thế cao thủ tiên thiên cũng từ từ phát ra, lập tức để cho mọi người cảm thấy Thạch Trung Ngọc tràn đầy uy nghiêm.

Ở phía xa, Thanh Phong Lãng Tử nhìn vẻ mặt đắc ý của Thạch Trung Ngọc, còn có trên người phát ra khí thế hùng mạnh, tức khắc mặt gã liền trắng bệch, trong mắt tràn đầy sợ hãi:

- Làm sao có thể, điều này sao có thể! Cường giả tiên thiên, lại là cường giả tiên thiên..

Hạ Nguyệt Cô Lang bên cạnh nghe được lời của Thanh Phong Lãng Tử, lòng hắn lập tức chìm đến đáy cốc (tâm trạng nặng nề, khó chịu), Thạch Trung Ngọc là cao thủ tiên thiên, tại sao lại có thể như vậy? Hắn mới bao tuổi? Nhiều nhất là hai mươi thôi? Làm sao có thể chính là cao thủ tiên thiên? Đây, không đúng, nhất định là giả, tuyệt đối là giả.

Có không ít người tập võ cảm thấy hơi thở trên người Thạch Trung Ngọc, trong lòng hoảng hốt, rõ ràng là bọn họ không dám tin. Nhưng mà Thạch Trung Ngọc không thèm quan tâm, hắn chỉ cảm thấy hình như có một loại lực lượng, xuyên thấu qua vô số không gian truyền đến bên người, lực lượng kia khiến hắn tràn đầy sảng khoái, nên hắn không kiêng nể gì mà phát ra hơi thở tiên thiên.

Không, lực lượng này không phải đến từ hư không xa xôi. Thạch Trung Ngọc đột nhiên hoảng sợ trong lòng, hình như lực lượng này đến từ người chơi xung quanh, là ánh mắt ngưỡng mộ, tràn đầy sùng bái, Một loại năng lượng không biết là gì từ trên người của bọn họ truyền đến cơ thể mình.

Đây là lực lượng gì? Thật giống như trước đây mình cũng đã từng có, có điều là thời điểm khi đó quá mức yếu ớt, Thạch Trung Ngọc cũng không chú ý lắm. Chẳng qua là hôm nay, cỗ lực lượng này gần như bộc phát ra trong nháy mắt, để cho Thạch Trung Ngọc cảm ứng được. Lực lượng này khiến hắn cảm thấy tràn đầy hưng phấn, giống như mình là một vị vua hùng mạnh, những người xung quanh đó đều là thần dân, đều là nô bộc của mình.

"Lực lượng tín ngưỡng" Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ đến từ này. Mặc dù hắn không biết tại sao bản thân lại có được thứ lực lượng tín ngưỡng này, nhưng mà cũng không ảnh hưởng đến việc hắn vui sướng trong lòng.

Tuy rằng không biết làm thế nào để dùng thứ lực lượng này, nhưng mức độ mạnh mẽ vượt qua chân nguyên trong cơ thể mình. Hơn nữa, dường như hiệu dụng cũng nhiều gấp mấy lần chân nguyên.

Chẳng lẽ thượng cổ tiên ma cũng là vì đạt được lực lượng tín ngưỡng? Hoặc là nói thứ lực lượng này chính là mấu chốt để bọn họ đột phá thiên đạo?

Thạch Trung Ngọc trong lòng niệm tưởng những vấn đề này, nhưng bước chân vẫn vững vàng, từng bước một đi đến đài cao, như là đi đến ngai vàng của chính mình vậy.

Chính giữa đấu trường, xuất hiện một cái ngai vàng bằng vàng ròng, một dòng tôn tự xuất hiện ở giữa chỗ dựa lưng của ngai vàng. Ngai vàng tràn đầy uy nghiêm trang trí chín con thần long tụ hợp sống động như thật. Đây, chỉ có người mạnh nhất mới có thể ngồi lên ngai vàng.

Nơi này, chỉ có Thạch Trung Ngọc mới có thể ngồi lên ngai vàng.

Chương 968. Vương tọa kỳ quái

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng nhảy lên đài thi đấu.

Người đại diện nhanh chóng chạy tới, cười cười đưa tay phải ra với Thạch Trung Ngọc:

- Chúc mừng ngươi, Hinh Vũ Chi Thạch!

Thạch Trung Ngọc cười cười, chỉ nắm tay người này một chốc. Hắn không hứng thú với loại người này. Dù sao chỉ cần thấy mấy người bận tây trang đeo cà vạt là hắn đã thấy không thích rồi. Trong mắt người đại diện hiện lên chút không vui, nhưng cũng nhịn xuống.

- Dối trá!

Thạch Trung Ngọc thầm đánh giá người trước mắt. Tiên thiên cao thủ, căn bản không cần khiêm tốn với bất kỳ ai, sự kiêu ngạo của họ được tạo thành từ chính thực lực của họ. Tiên thiên cao thủ, có thể nói là đã thoát khỏi cảnh giới người phàm, không còn là người thường nữa.

Chậm rãi bước tới trước vương tọa bằng vàng. Nhẹ nhàng vỗ lên chiếc ghế đại diện cho người chơi mạnh nhất trong trò chơi, có lẽ đây chính là thứ tất cả mọi người đều mong chờ, ghế dựa này cũng chỉ có người mạnh nhất mới có thể ngồi. Nhưng, hiện tại, ta chính là người mạnh nhất!

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, lập tức ngồi thẳng lên vương tọa tôn quý vô ngần kia.

Người đại diện vui sướng đứng bên cạnh, cao giọng hô:

- Chúc mừng người chơi mạnh nhất trong trò chơi của chúng ta! Vương giả của chúng ta! Hinh Vũ Chi Thạch!

Thạch Trung Ngọc ngồi trên vương tọa, nhìn những người chơi khác dưới đài, nhìn những ánh mắt nóng bỏng đầy sùng bái kia. Trong lòng chợt có cảm giác lâng lâng, cảm giác này, trước kia chưa từng có.

Danh lợi, người đẹp, giờ mình đã có hết, có thể nói là người hạnh phúc nhất, cũng là người thỏa mãn nhất.

Nhưng vì sao lòng ta lại có chút mất mát đây?

Thạch Trung Ngọc đột nhiên cảm giác hơi mất kiên nhẫn, như là tất cả những gì xung quanh đều không phải thứ hắn muốn, không phải thứ hắn thích. Giọng MC đầy hưng phấn căn bản không chui vào tai hắn. Bản thân hắn như đột ngột tiến vào một thế giới khác, có chút cô độc, có chút quạnh hiu. Âm thanh ồn ào xung quanh như bị một thứ gì đó ngăn lại, hoàn toàn không truyền tới tai hắn được.

Đây là sao? Chẳng lẽ lại tẩu hỏa nhập ma? Thạch Trung Ngọc hoảng loạng nghĩ thầm, thế nhưng có vẻ như bây giờ hắn không thể khống chế cảm xúc của mình được.

Giống như có một loại cảm giác không tên chui vào thân hắn, khiến thân hắn đầy cô độc. Nhưng rồi cảm giác này cũng không phải của hắn, như là có gì đó áp đặt lên hắn. Điều này làm Thạch Trung Ngọc chợt thấy khó chịu khôn tả, giống như bạn, rõ ràng có thể điều khiển tay mình, nhưng lúc muốn cầm ly thì tay lại đánh đổ chiếc ly đó. Giống như bản thân sinh ra một ý thức khác, Thạch Trung Ngọc muốn đứng dậy khỏi vương tọa, nhưng hắn lại không cách nào điều khiển cơ thể của mình.

Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ vương tọa này có gì đó khác thường?

Thạch Trung Ngọc cố gắng bắt bản thân đứng lên, thế nhưng vương tọa như có một sức mạnh kỳ dị nào đó khiến tay hắn không thể sử dụng chút lực nào, hơn nữa, bản thân hắn há miệng cũng không thể phát ra âm thanh. Sao lại thế này? Chẳng lẽ đây là âm mưu của công ty trò chơi? Không thể nào đi?

Ý thức kia càng ngày càng mạnh mẽ, bản thân hắn thì như một

người cô đơn ở một thế giới khác, không ai chú ý, không ai hiểu. Nhưng lại có nhiều người sùng bái hắn như vậy. Thạch Chi Ngọc chợt cảm giác mình như bị ý thức này xẻ ra làm hai phía.

Hai loại ý thức, hai loại tình cảm hoàn toàn đối lập. Khiến tâm cảnh vốn đã không bình ổn của Thạch Trung Ngọc càng thêm hỗn loạn.

Amy vẫn luôn bên cạnh quan sát Thạch Trung Ngọc là người đầu tiên thấy không đúng: "Sao lại thế này? Ánh mắt của Thạch Đầu ca? Sao lại hoảng loạn vậy chứ? Động tác kia, như là? Không đúng! Vương tọa này có vấn đề!" Amy hoảng loạn thuấn di trực tiếp xuất hiện trên sân thi đấu.

Người chơi đang hoan hô chợt kinh ngạc phát hiện một bé loli đáng yêu đột ngột xuất hiện cạnh Thạch Trung Ngọc, nét mặt khẩn trương nhìn Thạch Trung Ngọc trên vương tọa.

Loli đáng yêu này lập tức dời đi đa số ánh mắt của người chơi.

- Nữ sinh đáng yêu kia là ai vậy?

- Thật đáng yêu nha! Cứ như một con búp bê Tây Dương tinh xảo ấy!

- Trắng nõn, yêu chết rồi!

- Đờ mờ, ông chú ghê tởm này! Đừng ngồi đây ngây dại! Cẩn thận quần chúng nhân dân đập chết ông bây giờ!

- Đệt, tôi cũng chỉ tỏ lòng sùng bái và sự thưởng thức cái đẹp của mình thôi mà! Không cần gọi tôi là ông chú chứ, thật ra thân phận thật của tôi là truy tinh* đó!

(*Người hâm mộ theo đuổi minh tinh.)

- Đệt, đánh mấy thằng như tụi mày chuyên gia gải danh truy tinh lừa mấy nữ sinh là đúng! Các anh em, đánh chết hắn!

MC trên đài thấy đột ngột xuất hiện một bé gái thì lập tức kêu lên:

- Ngươi là ai? Sao ngươi lên được?

Sau khi Thạch Trung Ngọc lên, sân thi đấu đã có thêm một màng chắn bảo vệ, chặn người chơi bên ngoài. Đây là vì lo những người chơi sẽ điên cuồng xông lên, tới gần Thạch Trung Ngọc, thế thì sẽ loạn.

Chỉ là, cứ thế, người chơi ở xa một chút căn bản sẽ không thể phát hiện tình huống khác thường của Thạch Trung Ngọc. Về phần người đại diện kia thì vẫn luôn cao giọng kích động nói gì đó, sao có thể để ý đến Thạch Trung Ngọc.

- Cút xa chút đi!

Amy không thích người đại diện này chút nào, người này thế mà không hề biết Thạch Trung Ngọc bên cạnh có chuyện.

- Ngươi!

Người đại diện không nghĩ tới thế mà có người dám nói chuyện kiểu đó với hắn. Lập tức tức giận, mặt đỏ lên như mông khỉ.

Amy lười quản hắn, duỗi tay ấn lên ghế. Và rồi đôi mày đáng yêu lập tức cau lại, cái ghế dựa này quá quỷ dị.

Khán giả dưới đài thấy tình huống trên sân thi đấu liền bắt đầu xì xào. Chỉ là một hai người thì cũng thôi, nhưng nhiều người như thế, giọng bàn tán có nhỏ đến đâu thì cũng hợp lại thành tiếng vang ầm ĩ.

Amy lập tức sinh cảm giác phiền lòng tức giận, phẫn nộ quát một tiếng với người chơi dưới đài:

- Câm miệng hết cho ta!

Tuy Amy có dáng như một bé loli đáng yêu, thế nhưng đừng quên, cô bé chính là Chủ Thần của hệ thống, khí thế trời sinh cũng không phải thứ người thường có thể chống lại.

Những người chơi kia như thấy rồng phun lửa lập tức hậm hực ngậm miệng lại. Một tiếng quát vừa rồi của Amy khiến bọn họ cảm nhận được sự uy hiếp của tử vong, trong lòng ai nấy đều rõ,

nếu không câm miệng, thứ chờ bọn họ tuyệt đối là cái chết.

Thấy mấy người đó yên tĩnh lại, Amy lại quay đầu hỏi người đại diện:

- Cái ghế dựa này đâu ra vậy?

- Ngươi là ai! Ai cho ngươi lên! Sao lại vô giáo dục như vậy!

Người nọ lại phẫn nộ hét lên, không thèm để Amy vào mắt, vừa nãy khí thể của Amy lúc bùng nổ không nhằm vào hắn.

Amy lập tức nổi trận lôi đình, trò chơi này chính là thế giới của cô, thế mà lại có người dám lớn tiếng với cô. Một vỗ cách không, người đại diện kia căn bản chưa kịp phản ứng đã như bị một đoàn xe lửa tốc hành tông phải, bay thẳng ra ngoài như cái bánh có nhân.

Chương 969. Ta là Chủ Thần của hệ thống

Chỉ nhẹ nhàng thoải mái như thế, Amy đã đánh bay người kia, hơn thế, Amy còn cách người kia tới ba bốn mét.

Amy hừ lạnh một tiếng, đây vẫn chỉ tính là một sự trừng phạt nho nhỏ thôi, nếu nổi sát ý, chắc chắn cô sẽ đoạt cả mạng tên đó trong hiện thực. Phải biết rằng, trò chơi này được liên kết với sóng điện não, Amy hoàn toàn có thể khống chế đoạn liên thông kia, trực tiếp ngắt sóng điện não của tên đó. Bệnh lý học gọi là chết não.

Tuy người kia đã bay ra ngoài, thế nhưng Amy vừa vẫy tay, tên vừa bị đập vào tường lập tức bị hút lại. Thân mình vốn bị nghiền thành thịt vụn bỗng chốc khôi phục nguyên dạng. Amy không mong gã cứ chết như thế rồi offline, sau này còn có chuyện phải hỏi.

Kế đó, Amy hung hăng vỗ lên ghế. Chiếc ghế dựa vốn làm từ vàng nguyên chất nháy mắt nát bấy, nhưng từ trong đống nát bấy ấy, một bóng hình hư ảo chậm rãi bay lên. Hư ảnh ấy nhìn thấy Amy liền hoảng sợ hét lên, cứ như nhìn thấy chuyện gì đấy cực kỳ khủng bố.

- Ma tộc?

Amy lập tức lạnh mặt.

Ghế dựa bị Amy đánh nát, Thạch Trung Ngọc cũng khôi phục tự do, vẻ mặt chột dạ bò dậy khỏi mặt đất. Hắn cười cảm kích với Amy:

- Amy, em tới thì tốt quá rồi!

- Hừ, em còn sợ em tới chậm đấy!

Amy nhìn bộ dáng của Thạch Trung Ngọc liền yên tâm:

- Thế nào, không bị sao chứ?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu:

- Không, cảm giác bị xâm lấn vừa nãy cũng mất rồi, đúng rồi, sao lại thế này?

Thạch Trung Ngọc đưa mắt nhìn người đại diện đang chảy mồ hôi lạnh đầy đau đớn một bên.

Người đại diện kia vừa thấy tình huống cũng hiểu có vẻ như mình đã gặp rắc rối lớn rồi, nhưng hắn thật không biết tình huống này là thế nào. Gã hoảng loạn kêu lên:

- Tôi không biết gì hết! Tôi chỉ là người đại diện, cái ghế dựa này là do nhân viên bên phủ Thành chủ làm.

- Đừng để ý đến hắn.

Thấy bộ dáng không chút cốt khí này, Amy cảm thấy thật ghê tởm. Cô ôm tay Thạch Trung Ngọc, trên khuôn mặt xinh đẹp ngập nét tươi cười:

- Em biết ai làm, chờ chốc nữa em đi cảnh cáo họ một chút là được. Còn có, hì hì, lễ trao giải cao thủ đệ nhất của anh cứ vậy bị em hủy rồi, xin lỗi nha.

Thấy bộ dáng đáng yêu của Amy, sao Thạch Trung Ngọc có thể cảm thấy khó chịu gì, hơn nữa đây vẫn là nhờ có Amy cứu mình. Xoa mái tóc mượt mà của cô, hắn cười xấu xa:

- Không sao, chỉ là nếu muốn xin lỗi, có phải nên bồi thường anh gì đó không?

- Vậy anh muốn gì đây?

Amy sao có thể không hiểu nụ cười của Thạch Trung Ngọc:

- Chỉ là bây giờ không được nha.

- Vậy, tới lúc thì tìm anh!

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nói. Không biết vì sao, hắn rất hăng hái với việc làm tình cùng Amy.

- Ok!

Amy vui sướng gật đầu.

- Hì hì, em giúp anh sắp xếp lại xíu ha. Em tới chủ trì buổi lễ trao giải cho anh, sao?

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng gật đầu:

- Được Chủ Thần hệ thống chủ trì lễ trao giải, đó chính là vinh hạnh nha!

- Anh sướng!

Amy khẽ cười thầm, sau đó xoay người, bước tới giữa sân.

Cô quay mặt về những người chơi, nhoẻn miệng cười:

- Xin chào các bạn, những người chơi của [Thần Lâm]! Tôi là Chủ Thần của game, Amy!

- Ồ!

Người chơi dưới đài lập tức bùng nổ, Chủ Thần hệ thống, thế mà là Chủ Thần hệ thống! Có lộn không đó!

Chỉ là trong game không có ai dám tự xưng là Chủ Thần hệ thống, vì nếu người kia nói dối, tuyệt đối sẽ bị Chủ Thần hệ thống hạ thần phạt, một tia sét đánh cho trong ngoài cháy hết, tụt liền mười level.

Thế nên, căn bản không ai dám nói mình là Chủ Thần hệ thống. Nếu thật sự có người nói, hơn nữa còn không bị gì, chắc chắn người này chính là Chủ Thần hệ thống thật sự. Vì vậy, mọi người nghe Amy nói xong, không thấy có trừng phạt gì, nháy mắt liền khẳng định thân phận của Amy, tiếp theo liền ồn ào hoan hô.

Thế nhưng thấy Chủ Thần hệ thống xuất hiện trước mặt thật là may mắn sao? Hơn nữa Chủ Thần hệ thống còn là bé loli đáng yêu như vậy. Cặp mắt của các game thủ lập tức sáng long lanh. Sôi nổi bày ra mị lực của mình, muốn dụ dỗ Chủ Thần hệ thống. Có điều, nếu bọn họ biết Chủ Thần hệ thống với cao thủ đệ nhất trong cảm nhận của bọn họ có chuyện tình ái muội, không biết sẽ nghĩ thế nào đây.

Thạch Trung Ngọc nhìn người chơi dưới đài hoan hô, mặt cũng nổi vẻ khoe khoang. Phụ nữ sẽ tự hào vì người đàn ông nhà mình, đàn ông sao có thể không có bộ dáng này chứ.

Amy thấy nhiều người chơi hoan hô vậy cũng không ngại ngùng gì. Tuy đây là lần đầu tiên cô xuất hiện trong trường hợp thế này, nhưng cô vẫn chưa biết nhiều về tình cảm cảm xúc của con người. Đặc biệt là loại luống cuống, thẹn thùng này. Nói cách khác, cô cũng sẽ không nói thẳng với Thạch Trung Ngọc là em muốn xx với anh.

- Vừa nãy có một sự cố ngoài ý muốn nhỏ.

Amy tiếp tục nói:

- Những tên Ma tộc ghê tởm đó dám động tay chân lên chiếc ghế vương giả, âm mưu làm hại Thạch… vị người chơi Hinh Vũ Chi Thạch này.

Lời Amy lại kích nổ một quả bom khác, người Ma tộc thế mà dám âm mưu làm hại Thạch Trung Ngọc! Này cũng quá to gan! Hơn nữa sao có thể có chuyện này! Nhân viên sai lầm sao có thể làm ra sai lầm kiểu này? Trong nháy mắt, ấn tượng đối với công ty game của người chơi tại hiện trường tụt thẳng xuống đáy, đặc biệt là tên vừa nãy còn mở miệng mắng chửi Chủ Thần hệ thống kia. Đây không phải tìm chết sao.

Thạch Trung Ngọc đứng một bên lắng nghe, không hiểu sao tài ăn nói của Amy lại tốt như vậy. Chuyển hết nỗi hận của người chơi lên người Ma tộc, vừa lúc nhân cơ hội tiết lộ chuyện Ma tộc xâm lấn. Để người chơi có hiểu biết cơ bản về hướng phát triển của trò chơi trong tương lai.

- Hinh Vũ Chi Thạch, thắng ba trận liên tiếp, là quán quân đại hội luận võ cá nhân tìm đệ nhất thiên hạ, đồng thời đạt được danh hiệu 'Cao thủ đệ nhất thiên hạ'. Bên cạnh đó, nhận được phần thưởng của quán quân cá nhân.

Amy nói vài lời rồi bắt đầu trao giải cho Thạch Trung Ngọc.

Người chơi lại lần nữa sáng mắt lên, quán quân cá nhân, không biết có phần thưởng gì. Ai cũng sôi nổi mong chờ nhìn Amy, phỏng chừng bây giờ đã có không ít người biến thành fans trung thành của cô.

- Thần khí theo nghề, Cuồng Thần Chi Thủ.

Món thứ nhất là Thần khí! Người chơi bên dưới lập tức hít ngược một hơi, bây giờ bọn họ vẫn đang trong giai đoạn đồ bạc đồ vàng, Thần khí là thứ vượt cấp như thế, lập tức làm bọn họ sôi trào, Thần khí đó! Tuy là không phải bản thân được, nhưng có thể mắt thấy Thần khí, bọn họ cũng đã thỏa mãn.

Amy nhẹ nhàng vung tay, một chiếc bao da phong cách cuồng dã lập tức xuất hiện trước mặt Thạch Trung Ngọc.

Cuồng Thần Chi Thủ, Thần khí nghề Cuồng đao, khi công kích một mục tiêu, mỗi khi đánh trúng một lần, thương tổn chồng thêm một tầng, chồng vô hạn. Phụ trợ tăng 50% xác suất Cuồng Vọng Chi Tâm có thể làm lơ tầng phòng ngự. Tăng hiệu quả cho Phong Cuồng Chi Tâm. Kỹ năng phụ. Cuồng Bạo Chi Quyền.

Cuồng Bạo Chi Quyền, tiêu hao một phần mười thanh máu, đổi lấy một quyền mạnh. Tạo ra sát thương cực lớn, đồng thời có khả năng dẫn ra trạng thái Phong Cuồng Chi Tâm, sau khi kết thúc sẽ không gây tác dụng phụ.

Chương 970. Danh hiệu thiên hạ Đệ Nhất Cao Thủ.

Không hổ là chức nghiệp Thần Khí, Thạch Trung Ngọc nhìn bao tay, ánh mắt sáng rỡ.

Hắn không nói hai lời, trực tiếp mang bao tay lên bàn tay phải. Bao tay trong trò chơi có hai loại. Một loại là một bộ. Còn một loại khác chính là cái Thạch Trung Ngọc đang mang, Cuồng Thần Chi Hữu Thủ. Bao tay tách riêng ra. Tuy nhìn bề ngoài thì đôi bao tay sẽ tốt hơn một, vì dù sao nó cũng có hai cái. Nhưng mà một bao tay ít nhất cũng từ Ám Kim trở lên, hiệu quả được tăng thêm, nên mạnh hơn đôi bao tay rất nhiều. Một bao tay tương đương đôi bao tay thuộc tính kết hợp lại với nhau.

- Tiền thưởng 100 vạn đồng vàng.

Tuy 100 vạn này đối với Thạch Trung Ngọc có hay không cũng chẳng thành vấn đề, nhưng đối với những người chơi thì đả kích rất lớn. Có lẽ so với Thần Khí còn đả kích hơn, thắng một lần chính là 100 vạn, đó là tiền mặt ấy. Thu được 100 vạn nên tâm trạng Thạch Trung Ngọc không tệ. Hắn cười tủm tỉm vươn tay nhận lấy tấm thẻ vàng chứa 100 vạn tiền thưởng.

Lần này Amy sắc mặt vô cùng trang trọng, nghiêm túc. Trông cô ấy rất có phong thái nữ thần, tuy người nữ thần này là một tiểu loli đáng yêu.

- Bản chức nghiệp, một quyển sách kỹ năng.

Trang bị, đồng vàng, sách kỹ năng. Ba đồ vật quan trọng nhất trong trò chơi đều trở thành vật khen thưởng, làm người chơi dưới đài càng thêm phấn khởi. Làm những người chơi tự nhận thân thủ không tệ, nhưng không tham gia Đại hội Luận Võ hối hận không thôi.

- Bạo Liệt Cuồng Đao.

Thạch Trung Ngọc nhìn cái tên khí phách trên quyển sách kỹ năng, hắn càng thêm đắc ý. Hình như kỹ năng của chính hắn càng ngày càng nhiều.

Bạo Liệt Cuồng Đao, ngưng tụ lực lượng, một đao chém ra tràn đầy tính hủy diệt. Gây sát thương cực lớn cho các mục tiêu trên đường thẳng chém ra.

Không nói hai lời, Thạch Trung Ngọc trực tiếp đập Bạo Liệt Cuồng Đao lên người. Lập tức trong đầu hắn dần hiện cách sử dụng Bạo Liệt Cuồng Đao, phương pháp thăng cấp và tu luyện. Hiện tại khi người chơi học tập kỹ năng, không phải một đập sách kỹ năng vào người là có thể học được. Cách sử dụng sách kỹ năng chỉ giao cho ngươi phương pháp sử dụng đại khái, nhưng có thể dùng hay không, ngươi vẫn phải tự học tập.

Bạo Liệt Cuồng Đao, luyện sơ qua, ngưng tụ lực lượng, chém ra một đao tràn ngập tính hủy diệt. Dựa vào trình độ súc lực của ngươi sẽ tạo thành thương tổn tương ứng cho mục tiêu trên đường thẳng tắp. Trước mắt thời gian súc lực lớn nhất là 5 giây.

Sau khi sử dụng sách kỹ năng, Thạch Trung Ngọc đột nhiên phát hiện Minh Hồng Tâm Pháp mình học tập thế nhưng tự động vận hành 3 vòng chân nguyên dựa theo quyển sách Bạo Liệt Cuồng Đao. Ý tứ này là, về sau học tập kỹ năng, yêu cầu dùng chân khí? Hơn nữa, chính mình có Minh Hồng Tâm Pháp, khi học tập kỹ năng hoàn toàn không có áp lực. Có thể vận hành, thế chỉ cần hắn thuần thục một chút, là có thể phóng xuất ra! Thạch Trung Ngọc trong lòng mừng như điên, xem ra vận may của hắn không phải tốt bình thường!

Hiện tại Thạch Trung Ngọc có xúc động sử dụng thử Bạo Liệt Cuồng Đao, nhưng nghĩ nghĩ, thì vẫn là nhịn xuống. Tuy người khác biết hắn đạt được kỹ năng, nhưng họ không biết kỹ năng gì, có thể giấu liền giấu.

Chỉ có quán quân mới có thể lên đài nhận giải, còn các vị trí hai ba bốn gì đó phần thưởng sẽ được trực tiếp chuyển tới ba lô. Nhưng có lẽ Thanh Phong Lãng Tử cũng sẽ thấy may mắn. Nếu họ lên đài thì người chơi bên dưới đài sẽ la ó một trận, ai kêu hai người họ làm chuyện quá khác người.

Thạch Trung Ngọc nhận quà khen thưởng xong, Amy trộm quăng cái ánh mắt quyến rũ cho Thạch Trung Ngọc, sau đó thân mình cô ấy chậm rãi mờ đi, biến mất trên đài đấu. Để lại Thạch Trung Ngọc vẻ mặt phấn khởi và người đại biểu thất hồn lạc phách bị Amy quên lãng.

Nhìn người đại biểu không mở miệng nói gì, Thạch Trung Ngọc vẫy vẫy tay với người chơi dưới đài. Hắn trực tiếp bóp nát quyển trục trở về Thiên Thành.

Khi vừa trở về [Điểm Phục Sinh] ở Thiên Thành, Thạch Trung Ngọc chuẩn bị gọi điện thoại cho đám nữ nhân, lại phát hiện mọi người xung quanh dùng ánh mắt khác lạ nhìn mình.

Tình huống gì thế? Thạch Trung Ngọc buồn bực, hắn đã tắt hiệu quả ánh sáng trang bị, biến thành áo giáp vô cùng bình thường rồi mà, hơn nữa trên đỉnh đầu hắn cũng không biểu hiện tên, hẳn không có chuyện gì xảy ra đâu nhỉ?

- Hinh Vũ Chi Thạch!

Bên chơi bên cạnh đột nhiên thét chói tai.

- Trời ạ, Hinh Vũ Chi Thạch, thần tượng!

Nhìn những ánh mắt cuồng nhiệt sùng bái của họ, Thạch Trung Ngọc la lên một tiếng không ổn. Tuy không rõ tại sao nhận ra bản thân, nhưng theo tình huống này, chính mình không bị đè chết mới là lạ đó! Không nói hai lời, hắn móc quyển trục trở về Bạch Hổ Thành từ trong Tu Di Đại ra.

Sau khi đến Bạch Hổ Thành, Thạch Trung Ngọc lập tức nhẹ nhàng thở ra. Hiện tại phần lớn người chơi đều còn ở xung quanh đài thi đấu, nhưng vừa đúng lúc thi đấu kết thúc, hàng loạt người chơi trở về Thiên Thành hoặc Địa Thành. Thạch Trung Ngọc nhìn nhìn xung quanh, vẫn như cũ phát hiện ánh mắt khác thường của người xung quanh.

Đậu moè, rốt cuộc có chuyện gì? Thạch Trung Ngọc lập tức phát điên, chẳng lẽ chính hắn không cẩn thận để tên lộ ra ngoài?

Hắn mở giao diện cá nhân ra. Kết quả buồn bực phát hiện, tên

thì không có hiện ra, nhưng danh hiệu vừa đạt được thì lại hiện.

- Thiên hạ Đệ Nhất Cao Thủ.

Nhìn danh hiệu, thêm nữa Đại hội Luận Võ vừa kết thúc, ai không đoán ra hắn là Hinh Vũ Chi Thạch mới lạ ấy. Thạch Trung Ngọc nhanh chóng đóng danh hiệu kia lại, sau đó hắn đi tìm người truyền tống, tùy tiện tìm cái trấn nhỏ truyền tống ra ngoài.

Đi vào trấn nhỏ ít người qua lại, lúc này Thạch Trung Ngọc mới nhẹ nhàng thở ra. Còn may hắn đi nhanh một bước. Thạch Trung Ngọc nhìn hiệu quả của danh hiệu Thiên hạ Đệ Nhất Cao Thủ thì trong người có chút buồn bực.

Thiên hạ Đệ Nhất Cao Thủ, hiệu quả danh hiệu, giá trị kinh nghiệm EXP được tăng thêm 30%, cuối cùng thương tổn tăng 20%. Tốc độ di chuyển và tốc độ công kích tăng 10%. Đi mua đồ ở cửa hàng thành phố được ưu đãi 80%, cũng tự động đạt được ánh nhìn tôn kính hoặc sùng bái từ người khác. Dưới trạng thái chiến đấu công bằng, nếu thua ba lần, danh hiệu sẽ mất đi.

Danh hiệu này quá trâu bò rồi, hắn có chút luyến tiếc đóng. Nhưng nghĩ tới những hậu quả không liên quan, Thạch Trung Ngọc có điểm không rét mà run, hiện tại fans của chính hắn không ít hơn mấy thiên vương gì đó. Đến nỗi dưới trạng thái chiến đâu công bằng nếu thua 3 lần sẽ bị tước đi danh hiệu, Thạch Trung Ngọc cũng hiểu. Dù gì làm một Thiên hạ Đệ Nhất Cao Thủ, nếu luôn thất bại thì không xứng với cái danh hiệu này nữa. Còn trạng thái chiến đấu công bằng, chính là hai bên đều đầy thanh HP, trước khi một bên phát động công kích thì một bên khác cần phải chuẩn bị trước, nếu đánh lén thì không có hiệu quả.

Nói cách khác hai người phải hẹn trước thời gian và địa điểm, tiến hành trận đấu một cách quang minh. Vẫn như trước kia, tìm sân thi đấu, hẹn tốt địa điểm, thời gian, kêu gọi mấy chục người tới đấu một trận, ai thắng thì người đó là đại ca.

Thạch Trung Ngọc nhìn tình huống hiện tại, trấn nhỏ này không thấy nhiều người chơi, vì thế hắn mở danh hiệu ra. Chờ vào thành phố lớn thì đóng lại. Nhưng vì vậy, Thạch Trung Ngọc cảm giác chính hắn có chút giống ăn trộm.

Chương 971. Cướp?

Thạch Trung Ngọc nhìn nhìn bản đồ, chính hắn tuỳ tiện chọn một điểm, đi tới một nơi gọi là ‘ trấn La Phong ’.

Khu《 Thần Lâm 》 ở Hoa Hạ có một cái Chủ Thành, Hoàng Thành, sau đó là hai thành cấp 1 Thiên Thành và Địa Thành, tiếp đến là thành cấp 2, chia ra làm 4 thành: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Theo sau chính là các loại thành cấp 3 và trấn nhỏ. Giống như sao nhỏ trải dày đặc trên đất đai khu Hoa Hạ. ‘ trấn La Phong ’ chỉ là một trấn nhỏ trong đông đảo các trấn nhỏ thôi, không có người cũng bình thường. Có thể do gần đây không có gì cao cấp hoặc không có địa điểm thích hợp để người chơi luyện cấp.

- Hoan nghênh dũng sĩ tiến vào trấn La Phong!

Lúc này có một ông lão tóc trắng xoá run rẩy đi tới.

Nhìn bộ dáng của ông lão, Thạch Trung Ngọc rất lo lắng hắn ta có thể đột nhiên té ngã xuống đất hay không.

- Ông ơi, ngươi chậm một chút.

- Khà khà, thân thể của lão hủ vẫn còn khỏe mạnh lắm!

Ông ấy tự hào cười cười.

- Không biết dũng sĩ tới bổn trấn là có việc gì sao? Lão hủ Lý Phúc, trấn trưởng của trấn, cho nên có thể xem như hiểu rõ nơi này. Hy vọng có thể giúp được ngươi.

- Thật ra ta chỉ tùy tiện đến xem thôi.

Thạch Trung Ngọc hơi ngượng ngùng sờ sờ tóc.

- Không biết tại sao vùng đất này không có nhiều người vậy?

- Ha hả, trấn La Phong của bọn ta thì lân cận không có quái vật

mạnh mẽ gì, cũng không giàu tài nguyên, chỉ là một nơi yên bình tường hòa. Cho nên không có người nào tới trấn nhỏ ở. Nhưng thật ra một ít dũng sĩ già yếu thích tới này, chơi cờ uống trà ngắm hoa.

Lão nhân gia chậm rãi giải thích.

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu, quả nhiên là cái dạng này. Lân cận không có địa điểm luyện cấp, nên không có người chơi lại đấy. Người chơi sinh hoạt yêu cầu tài nguyên nhưng nơi này không có, vì thế càng không người lại. Chỗ này chính là nơi người thân của mấy ông già khuyến khích tới, để họ trải nghiệm sinh hoạt người già.

Có điều trong trò chơi sẽ không thiết lập một cái thành trấn không có tác dụng đâu nhỉ? Chẳng lẽ nơi che dấu đồ vật gì đó?

Quái vật, tài nguyên sinh hoạt đều không có, vậy chỉ có một. Nhiệm vụ!

Chẳng lẽ cái trấn nhỏ này chuyên môn dùng để xoát nhiệm vụ? Hoặc là đây là nơi cường giả ẩn cư?

Thạch Trung Ngọc nghĩ không rõ, có điều nhìn bộ dáng lão nhân gia Lý Phúc run run rẩy rẩy, chắc không có cường giả nào.

- Aiz, gần đây trấn của bọn ta không yên ắng lắm…

Lý Phúc thở dài.

- Thanh niên trai tráng trong trấn nhỏ đều tới thành lớn làm việc, trấn dư lại mẹ quá con côi cùng vài ông già thôi. Lương thực gieo trồng đủ để bản thân ấm no. Nhưng không biết ở đâu nhảy ra một nhóm cướp, lương thực mùa thu đều bị đoạt hết rồi.

Lão nhân gia thở dài, trong lòng Thạch Trung Ngọc cảm thấy có điểm không dễ chịu. Khi hắn lăn lộn ở bên ngoài, mặc kệ loại người nào hắn đều dám chơi. Nhưng có hai loại người hắn tuyệt đối sẽ không động vào, một loại là phụ nữ có thai, một loại chính mấy ông già giống vầy. Sống tới vài thập niên, cũng là lúc cần hưởng phúc. Họ trải qua nhiều chuyện tang thương, nhiều khúc chiết và thống khổ như thế...

Thật ra mỗi người già đều có một quyển sách kinh nghiệm sống, lời họ nói ra đều là kinh nghiệm cả đời tổng kết lại. Có lẽ hiện tại chúng ta nghe không hiểu, nhưng chờ thêm mấy năm, mười mấy năm, trong một giây phút nào đó ngươi sẽ hiểu rõ tất cả. Nhưng điều đó đồng nghĩa, khi đó ngươi sẽ hối hận thật sâu.

Sau khi Thạch Trung Ngọc lên cấp 2 thì đều lẻ loi, sinh sống một mình. Cho nên hắn đặc biệt tôn kính đối với những người già. Có lẽ là do hắn hoài niệm người ông hiền từ trong trí nhớ…

- Lão nhân gia, những tên cướp đó có lai lịch gì? Chúng có bao nhiêu người?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

Lý Phúc thở dài.

- Chúng chỉ có bốn mươi năm mươi người thôi, nhưng mà chính là bốn năm chục người này, chúng ta chỉ có mẹ goá con côi cùng mấy người già nua ốm yếu, sao có thể ra sức chống lại chúng! Bọn ta chỉ có thể trơ mắt nhìn những cái lương thực bị đoạt đi thôi!

Ông ấy vừa nói, trong mắt còn loáng thoáng chút ướt át.

Thạch Trung Ngọc trong lòng lập tức nặng nề. Xem ra tình trạng của trấn rất nghiêm trọng.

Bốn năm chục tên cướp gần như ép người trong trấn đi vào con dường chết.

- Thế, những người bảo vệ đâu?

Thạch Trung Ngọc truy vấn hỏi, theo lý thì mỗi một cái thành trấn đều sẽ có hơn mười người bảo vệ khoảng cấp 60.

- Aiz, thành trấn này của bọn ta không có gì để phát triển kinh tế cả. Lấy đâu ra tiền mà mời người bảo vệ… tất cả sai lầm đều là do trấn trưởng ta đây!

Lý Phúc nói tới đây nước mắt đã rơi lã chã. Ngay cả người bảo vệ cơ bản cũng không mời nổi, hắn làm cái chức trấn trưởng có thể không áy náy hay đau lòng sao?

Thạch Trung Ngọc không thể ngờ mấy cái bảo vệ NPC cũng cần tính phí? Cái này có chút không hợp lý thì phải?

- Lão nhân gia, để ta đuổi đám cướp đó đi giúp ngươi!

Thạch Trung Ngọc nói:

- Ta cũng không cần tiền công gì cả.

Lý Phúc ngẩn người nhìn Thạch Trung Ngọc, môi không ngừng run rẩy, cực kỳ kích động nói:

- Cảm ơn, thật sự rất cảm ơn ngươi.

Nói xong ông ấy liền tính quỳ xuống hành lễ.

Thạch Trung Ngọc nào dám nhận cái lễ lớn như thế của lão nhân gia, hắn vội vàng nâng ông ấy đứng dậy.

- Không cần như vậy đâu lão nhân gia. Loại chuyện này, dù ai biết đến thì cũng sẽ ra sức giúp đỡ mà!

Thạch Trung Ngọc dò hỏi Lý Phúc vị trí của đám cướp, hỏi xong hắn trực tiếp cưỡi ngựa Đích Lư, chạy như điên tới vị trí đó.

Mấy tên nhãi chết tiệt, làm cướp mà không có đạo đức của cướp, đoạt hết lương thực sinh sống từ người khác, việc này với giết mấy người trong trấn có gì khác nhau à?!

Ngựa Đích Lư giống như có thể cảm nhận được sự phẫn nộ từ Thạch Trung Ngọc, tốc độ của nó càng thêm nhanh.

Giữa đường hắn gọi cho đám nữ nhân, nói rõ tình huống nơi này một chút. Đám nữ nhân cũng hiểu và đồng ý. Bảo Thạch Trung Ngọc sau khi xong việc thì nhanh trở về.

Có tên trấn La Phong chính là vì lân cận có một ngọn núi La Phong nên mới gọi như thế. Nhưng ngọn núi La Phong này, gọi là sơn, cũng chỉ cao năm sáu trăm mét. Tuy nhìn bề ngoài thì khá lớn, nhưng tại nơi khác trong trò chơi, động một chút chính là cao mấy ngàn mét. Còn núi lớn mà nói thì, cái này chỉ xem như gò núi nhỏ thôi.

Đám cướp đó ở trên núi La Phong, còn những người dân gieo trồng lúa vừa lúc sống dưới chân núi La Phong. Đám cướp đó thuận tiện cướp đoạt luôn.

Khi đi vào chân núi La Phong, Thạch Trung Ngọc rất nhanh liền thấy được một cánh đồng lúa rách nát. Hắn đoán cũng hơn hai ba tháng rồi, cỏ mọc thành từng cụm từng cụm trên cách đồng lúa. Nhìn đám cỏ dại này chắc cũng đã mọc hơn mấy tháng, những người già đó có thể trồng lúa là cực hạn rồi, làm sao còn thời gian dọn sạch đám cỏ dại này.

Nghĩ vậy, trong lòng Thạch Trung Ngọc có một ngọn lửa không tên bùng lên. Đám cướp này chính là súc vật!

Hắn cưỡi ngựa Đích Lư, trực tiếp vọt vào núi. Con ngựa Đích Lư này không hổ là thú cưỡi cực phẩm, chạy xuyên qua rừng núi tốc độ cũng không giảm dù một chút, t giống như một cái Mị Ảnh ấy.

Núi La Phong không lớn, Thạch Trung Ngọc rất mau liền tìm tới sơn trại của bọn chúng trên núi. Vừa nhìn thấy, Thạch Trung Ngọc lửa giận ngập trời.

Chương 972. Người chơi cặn bã

Nhìn một màn trước mắt, Thạch Trung Ngọc sắp tức tới nổ phổi rồi.

Bốn năm chục tên cướp? Đây rõ ràng là bốn năm chục người chơi! Thạch Trung Ngọc nhìn đám người ngồi trên khoảnh đất trống trong sơn trại nói cười liên tục, hoan hô nhảy nhót, hắn hận không thể lập tức chém chết họ. Nhưng mà người chơi có thể sống lại, Thạch Trung Ngọc nhưng không muốn chờ họ sống lại thì tiếp tục đi bắt nạt mấy người dân dưới chân núi nữa. Có điều những người này chính là những người chơi đầu tiên Thạch Trung Ngọc thấy có thể bắt nạt NPC thảm đến thế.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp mở ra hình thức camera. Sau đó hắn ghi hình lại tình huống xung quanh, cùng với đám người chơi đang điên cuồng mua vui nhảy nhót chỗ kia, đăng lên Website Games.

Sau đó, Thạch Trung Ngọc viết ra nguyên nhân lý do vì sao. Tuy lối viết văn của hắn không tốt, nhưng viết ra ngọn nguồn vẫn không tồi, đặc biệt nhấn mạnh đám người này bắt nạt mẹ giá con côi và những người già neo đơn, là người chơi mà lại cướp đoạt đồ ăn của mấy người dân đó. Cuối cùng hắn trực tiếp đưa ra một nghi vấn, những người chơi này, nên xử lý như thế nào?

Rất mau sau bài viết 《 Một đám người chơi không bằng súc vật 》 của Thạch Trung Ngọc liền hot trên Website Games. Số lần nhấp vào xem đã hơn một ngàn!

Thứ nhất, bài viết này được Thạch Trung Ngọc đăng. Bài viết trên diễn đàn chính thức, khi đăng chỉ có hai hình thức, một chính là lấy tên nhân vật trong trò chơi, một cái chính là dùng phương thức giấu tên. Thạch Trung Ngọc trực tiếp dùng tên nhân vật. Thứ 2, tiêu đề bài viết là việc từ trước tới nay chưa từng gặp, rất dễ dàng tạo cảm giác tò mò cho mọi người, hơn nữa đây là tên tuổi Hinh Vũ Chi Thạch, trực tiếp nổi lửa luôn!

Ban đầu người chơi mang tâm lý hiếu kỳ nên vào xem, nhưng

sau khi hiểu rõ, lập tức phẫn nộ. Truyền thống tốt đẹp kính già yêu trẻ lưu truyền hàng ngàn năm. Nếu đây chỉ là NPC làm ra loại chuyện này thì thôi, vì nhiệm vui yêu cầu nên mới thiết lập như thế. Nhưng vấn đề là, đám người đó là người chơi đấy!

Ăn mặc thời trang mới nhất chỉ trong cửa hàng hệ thống mới có bán, bộ dạng bên ngoài nhưng vô cùng trâu bò. Tóc nhuộm tới năm sáu màu, nhìn làm người liên tưởng tới hai chữ, bại não. Hơn nữa là cái loại cực kỳ bại não ấy!

- Mẹ nó, sao đám rác rưởi này ngon đi cướp bóc Thiên Thành đi! Không có thực lực còn bắt nạt mấy lão nhân gia già yếu thì có bản lĩnh gì!

- Mãnh liệt yêu cầu Đệ Nhất Cao Thủ cắt hết trứng của bọn chúng! Để cả đời bọn chúng đều có bóng ma tâm lý! Về sau không thể cứng lên được!

- Mãnh liệt yêu cầu giết sạch đám súc sinh đó! Cầu chủ top nói địa chỉ của chúng ra, mọi cùng nhau đi diệt sạch bọn họ!

Số lượng bình luận mỗi giây tăng hơn một ngàn, họ chửi ầm lên, đòi địa chỉ, muốn hành hạ đám người chơi này đến chết. Không phải trường hợp đặc biệt. Trừ mấy tên bại não nói chuyện này không có vấn đề gì, còn lại đều là một ít nhận xét của NPC, sau đó bị số lượng lớn nước miếng nhấn chìm xong thì mấy kẻ bại não cũng không nói gì nữa. Trên cơ bản đều mãnh liệt yêu cầu Thạch Trung Ngọc giết chết những người đó thôi.

Có người bình luận, hắn là che dấu chức nghiệp, có cái kỹ năng cưỡng chế người khác sống lại. Hy vọng Thạch Trung Ngọc cho hắn địa chỉ, sau đó giết những người chơi đó tới cấp 0.

Nhìn bình luận của người này, Thạch Trung Ngọc trong lòng lập tức sáng ngời, vừa đúng lúc nghĩ nên làm như thế nào để bọn người kia không dám xâm phạm trấn nhỏ nữa, không ngờ tới có một tên trâu bò có thể cưỡng chế người khác sống lại. Hệ thống thiết lập sau khi chết thì 2 giờ sau mới sống lại là vì phòng ngừa những người chơi bạo lực muốn giết người khác tới cấp 0. Mà kỹ năng sống lại của Mục Sư, yêu cầu người chơi đồng ý, nếu không [Thuật Phục Sinh] sẽ mất đi hiệu lực.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng thêm bạn tốt với ‘ Thiên Hắc Bất Sát Nhân ’, sau đó trực tiếp gọi điện thoại cho hắn ta.

- Uy, ngươi là Thiên Hắc Bất Sát Nhân?

Thạch Trung Ngọc trực tiếp hỏi.

- Đúng vậy, ngươi là, Đệ Nhất Cao Thủ?!

Người bên kia sửng sốt, sau đó kinh ngạc xen lẫn vui mừng hỏi lại.

- Đúng thế, ngươi nói ngươi có kỹ năng có thể cưỡng chế người khác sống lại, đúng không?

- Đúng đúng, đây là một cái kỹ năng chức nghiệp của ta. Đệ Nhất Cao Thủ tiên sinh, ta rất vui khi có thể nhận được điện thoại từ ngươi...

- Được rồi, đừng nói lời vô nghĩa, nhanh chóng chạy Truyền Tống Trận, tới trấn La Phong.

- Được được!

- Sau đó đi ra khỏi trấn nhỏ, trực tiếp tới núi La Phong! Ta ở dưới chân núi chờ ngươi.

- Tốt tốt tốt, ta lập tức tới! Rất nhanh thôi!

Thạch Trung Ngọc cúp điện thoại, lạnh lùng nhìn những người chơi kia. Sau đó chậm rãi đi xuống núi, chờ lát nữa hắn sẽ khiến cho bọn chúng biết thế nào là sống không bằng chết!

Đau đớn ít nhất là 90%, hừ hừ, hy vọng mấy tên đó không có gan thay đổi thành hình thức cổ tích thì tốt.

Thạch Trung Ngọc ở dưới chân núi đợi một hồi liền thấy một người chơi cưỡi ngựa trắng chạy tới.

Hiện tại người chơi phát triển nhanh, trên cơ bản đều sẽ có thú cưỡi của riêng mình. Nhưng đều mua từ cửa hàng hệ thống, chạy nhanh thì tốc độ dao động từ 40 km/giờ đến 80 km/ giờ. Có điều

giá cả khác nhau, 40 km/giờ giá khoảng 1 ngàn đồng vàng, cũng chính một ngàn nhân dân tệ. Nếu trong hiện thực, một ngàn nhân dân tệ có thể mua được chiếc xe máy không tệ, nhưng trong trò chơi chỉ có thể mua được tốc độ của xe điện. Không thể không nói công ty game có điểm đen nha.

Nhưng hắn nhìn tốc độ của tên này, có lẽ mua con ngựa đẳng cấp, chạy được 60 km/giờ. Cũng coi như là kẻ có tiền.

Rất nhanh, người kia đã chạy tới trước mặt Thạch Trung Ngọc.

Người đến là một thiếu niên tuấn tú, Thạch Trung Ngọc nhìn đều hơi ghen ghét. Không có cách nào, Thạch Trung Ngọc thuộc về loại hình đàn ông bạo lực, trên người tràn ngập hormone nam tính, làn da mang màu đồng cổ. Tuy hắn vẫn luôn hâm mộ loại hình tiểu bạch kiểm này. Nhưng có lẽ tiểu bạch kiểm kia cũng hâm mộ bộ dáng Thạch Trung Ngọc nhỉ, hắn có mùi vị nam nhân tới cỡ này mà.

- Hinh Vũ Chi Thạch, thật tốt khi có thể nhìn thấy ngươi!

Tên kia nhảy từ trên ngựa chiến xuống, kích động nhìn Thạch Trung Ngọc với vẻ mặt sùng bái.

- Ta người trong đoàn Fans của Thạch Đầu ca đó!

Thạch Trung Ngọc tức thì đổ mồ hôi. Không nghĩ tới đụng lại gặp một fans ngay thẳng.

- Ừm.

Thạch Trung Ngọc nói nhanh.

Mấy lời khác để sau nói, nói hiệu quả kỹ năng của ngươi trước đi.

- Vâng!

Thiên Hắc Bất Sát Nhân nhanh chóng mở giao diện kỹ năng của hắn ra, sau đó đưa tất cả kỹ năng cho Thạch Trung Ngọc nhìn.

- Trói Hồn, mạnh mẽ khống chế hồn phách mục tiêu, để hồn

phách trở về bên trong thân thể mục tiêu, do đó làm mục tiêu sống lại. Nhưng cần duy trì một ít HP.

- Ngươi là Mục Sư?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi.

- Khà khà, che dấu chức nghiệp, Tà Ác Mục Sư.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân ngượng ngùng cười cười. Nhưng mà Đệ Nhất Cao Thủ, ngươi rốt cuộc là chức nghiệp gì? mọi người đều đang suy đoán đó."

- Ha hả, che dấu chức nghiệp, Cuồng Đao.

Thạch Trung Ngọc thoải mái nói ra, chuyện che dấu chức nghiệp cũng không có gì to tát.

- Có điều đừng gọi ta là Đệ Nhất Cao Thủ, kêu Thạch Đầu ca đi.

Được được, Thạch Đầu ca!

Thiên Hắc Bất Sát Nhân kêu nhanh, vẻ mặt vui sướng, như có thể kêu Thạch Trung Ngọc là Thạch Đầu ca là một vinh dự lớn lao ấy.

Thạch Trung Ngọc không hiểu suy nghĩ của những người này, trực tiếp vung tay lên.

- Đi thôi, chúng ta đi diệt sạch đám cặn bã kia!

Chương 973. Cảnh sát kiểm tra phòng

Nhìn con ngựa Đích Lô chạy qua chạy lại giữa núi rừng, giống như chạy trên thảo nguyên, Thiên Hắc Bất Sát Nhân liền ngẩn ra, nếu như so sánh vật cưỡi của hắn với Thạch Trung Ngọc thì quả là chênh lệch, giống như là xe điện so sánh với tàu con thoi vậy. Hắn ở trong rừng cũng không dám buông ra, tốc độ này quá nhanh, không cẩn thận sẽ đâm vào cây, hơn nữa hắn vốn dĩ là một mục sư thể chất yếu ớt, nếu đụng một cái thì sẽ mất hơn phân nửa HP.

Thạch Trung Ngọc cũng phát hiện hoàn cảnh túng quẫn của Thiên Hắc Bất Sát Nhân, thế là cố ý giảm tốc độ, hai người từ từ đi trên đường nhỏ trong rừng, dáng vẻ tương đối thoải mái. Nhưng việc tiếp theo cả hai muốn làm, hiện tại không phù hợp với không khí tao nhã này.

Ước chừng đi hơn hai mươi phút, hai người mới đi tới bên ngoài sơn trại.

Thấy tình hình bên trong, Thiên Hắc Bất Sát Nhân lập tức cảm thấy lửa giận dâng trào. Lúc hắn mới vừa tới đã tìm trấn trưởng hỏi thăm tình hình một chút. Người trong trấn cũng sắp hết lương thực để nấu, mà những tên này lại ở đây ăn thịt cá thật thoải mái, một bên là âm thanh của dòng nhạc heavy metal không biết phát ra từ đâu. Nếu như không biết còn tưởng rằng đang có buổi tụ họp ngoài trời.

- Chơi hay đó.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân nhìn những tên kia, lạnh lùng nói.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng

- Thời gian này sẽ luôn có một ít rác rưởi cần chúng ta đi dọn dẹp.

- Giết bọn chúng tới cấp 0 vẫn còn tiện nghi cho bọn chúng.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân và Thạch Trung Ngọc cũng có tiếp xúc một chút nên nói chuyện cũng không còn khách sáo.

- Đợi lát nữa bọn chúng sẽ phải chết đi sống lại.

Thạch Trung Ngọc nở nụ cười gian ác, sau đó kẹp bụng ngựa phóng thẳng vào bên trong sơn trại.

- Ngươi trước tiên cứ đợi ở đây một lát.

Nhìn Thạch Trung Ngọc phóng khoáng lao vào sơn trại, Thiên Hắc Bất Sát Nhân đành chịu buông tay, không còn cách nào, hắn là một mục sư, không thể xông thẳng vào đấu đá lung tung như Thạch Trung Ngọc, hắn không thể làm gì khác hơn là mở máy chụp hình ra, chụp lại dáng vẻ thần dũng của Thạch Trung Ngọc.

Những tên đó căn bản không có thiết lập bảo vệ ở cửa sơn trại, đoán chừng những tên này chưa từng nghĩ tới. Đều vây quanh đống lửa ở trước sân chè chén say sưa.

- Haha, so sánh với những người chơi ngu ngốc kia, chúng ta sung sướng biết bao.

- Đúng vậy, anh hùng Lương Sơn Bạc năm đó e rằng cũng giống như chúng ta như vậy thôi! Hahaha!

- Tới, tới, tới, uống, đã quá! Uống tô rượu, ăn một cục thịt lớn cảm giác thật là sảng khoái.

- Lại thêm âm nhạc tuyệt vời, bùng cháy của MJ, ĐM! Đẹp trai ngây người!

- Ngươi đó, chỉ thích tên nhân yêu kia!

- Cút đi! MJ đẹp trai như vậy, làm sao lại là nhân yêu.

Nghe âm thanh ồn ào bên trong, Thạch Trung Ngọc lạnh mặt, cưỡi Đích Lô từ từ đi qua.

- Xin lỗi các vị, cảnh sát kiểm tra phòng!

“Hừ!” Đã có tên nhìn thấy Thạch Trung Ngọc từ sớm, chẳng qua đang vui sướng nên cũng lười để ý hắn. Nghe được câu nói của Thạch Trung Ngọc, liền cười to:

- Kiểm em gái ngươi đó! Cảnh sát? Dù ngươi có là cục trưởng thì đến đây cũng vô dụng! Biết cha ta là ai không?

- Lý Mao, ngươi đừng có nói mấy chuyện vớ vẩn như cha ngươi là Lý Cương nữa, haha!

- Lý Cương đó là cháu ta!

Tên được gọi là Lý Mao vội vàng la lên, sau đó loạng choạng đi tới chỗ Thạch Trung Ngọc, phách lối chỉ Thạch Trung Ngọc kêu ầm lên.

- ĐMM! Giả bộ cái “cc”.

Thạch Trung Ngọc sắc mặt lạnh lẽo, đao Chiến Thần trong tay chuyển động trong nháy mắt. Lý Mao kia còn đang muốn nói gì đó, đột nhiên hắn cảm thấy lạnh cổ, kế tiếp liền cảm thấy trời đất quay cuồng, trong thoáng chốc hệt như thấy được một cỗ thi thể không đầu. "Bóng lưng kia, nhìn thật quen" Trong đầu Lý Mao thoáng qua một ý nghĩ cuối cùng rồi sa vào bóng tối vĩnh cửu.

- Thiên Hắc!

Thạch Trung Ngọc hướng ra sau lưng kêu lên. Thiên Hắc Bất Sát Nhân núp ở phía sau cái cây vội vàng khởi động pháp quyết trong tay, sử dụng kỹ năng trói hồn.

Thạch Trung Ngọc không quan tâm động tác của Thiên Hắc Bất Sát Nhân, chầm chậm đi tới chỗ đám người đang sửng sốt.

- Đệch! Khốn kiếp, lại dám giết chết Lý Mao!

Một tên ngồi ở giữa tức giận đứng lên, lấy ra một cây trường đao tinh xảo.

- Các anh em, làm chết tên khốn kiếp này!

- ĐM! Giết hắn!

Những tên bên cạnh liền hưởng ứng, rút binh khí ra xông về phía Thạch Trung Ngọc.

Có điều thấy động tác khôi hài của mấy tên này, Thạch Trung Ngọc lập tức cạn lời. Những tên kia hình như là nghề pháp hệ cũng vơ lấy pháp trượng gì gì đó xông tới, đây, nhất định chính là một đám ô hợp. Nói thẳng ra, đều là mấy tên nhiệt huyết não tàn. Thạch Trung Ngọc cũng đoán được tại sao những tên này sẽ cướp đoạt những hạt thóc kia.

Chẳng qua, coi như là vậy, phạm sai lần cũng phải bị trừng phạt, hơn nữa còn là loại không có não mắc lỗi, nếu không có một bài học nhớ đời, bọn chúng sẽ không biết rốt cuộc bản thân sai chỗ nào. Song, nhiều người như vậy, Thiên Hắc Bất Sát Nhân kịp trói hồn không?

Ý nghĩ này thoáng qua trong đầu Thạch Trung Ngọc, những hắn cũng không thèm để ý, có thể bắt được một hai tên là tốt rồi, coi như là giết gà dọa khỉ.

Nghĩ đến đây, Thạch Trung Ngọc sắc mặt lạnh lùng, trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một luồng khí thế hào hùng. Cưỡi trên lưng Đích Lô, Thạch Trung Ngọc lập tức bừng tỉnh giống như biến thành một chiến thần liễm liệt. Khí thế mạnh mẽ kia khiến cho đám người đang xông tới lập tức sợ hãi trong lòng.

Đao Chiến Thần nhanh chóng rung lên, tựa như nó đang nhảy lên vì vui sướng.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân núp ở phía sau cây vừa mới phóng thích trói hồn xong, liền thấy Thạch Trung Ngọc uy thế mạnh mẽ, ngay lập tức trợn to hai mắt.

- Đây chính là khí thế trong truyền thuyết? Khí Vương Bát? Qúa mạnh mẽ!

Ở phía sau cây hắn cũng cảm giác được luồng hơi thở chấn động lòng người kia. huống chi là Thạch Trung Ngọc đang đứng trước mặt những tên này, sợ là bị dọa đến mức vỡ gan.

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nhảy vút lên không trung, đao

Chiến Thần giương cao trên đỉnh đầu. Trong giây lát, không gian như lắng đọng vậy, cả thế giới dường như chỉ có bóng người đang nhảy lên thật cao kia và thanh thần đao kim quang lấp lánh.

- Thật là khí phách!

Thiên Hắc Bất Sát Nhân thầm than một tiếng, nhưng mà một màn kế tiếp lại để cho hắn chấn động, không nói nên lời. Hoàn toàn không thể dùng hai chữ ngang ngược để hình dung.

Thạch Trung Ngọc cầm đao Chiến Thần, từ trên trời tàn ác bổ một đao xuống phía dưới. Tựa như muốn chặt đứt cả thế giới vậy. Đao Chiến Thần bùng phát ra một luồng đao khí hùng mạnh. Cả thân đao dường như dài thêm mấy chục mét, ánh sáng màu vàng của đao chiếu sáng cả rừng cây xung quanh. Thạch Trung Ngọc chém một đao, đao khí dài mấy chục mét hung hãn bổ xuống đám người kia.

"Ầm!" Kim quang bắn ra bốn phía, cả khu rừng đều hỗn loạn. Bụi đất lan ra bao vây toàn bộ sơn trại kể cả mấy chục mét xung quanh.

Chương 974. Lực tàn phá mạnh mẽ

Từng cái cây một nổ tung giữa đao khí, trong nháy mắt biến thành từng khúc gỗ ngắn, ánh sáng đao biến thành vô số đao khí tạt qua, rất nhanh đã chia nhỏ toàn bộ những thứ nằm trong phạm vi của nó.

Thạch Trung Ngọc líu lưỡi không nói nên lời, hiệu quả này, quá hung tàn. So với chiêu thô bạo kia mạnh hơn không biết bao nhiêu, một đao như vậy bổ xuống, chính là khu vực trong vòng mấy chục mét đều thành khu không người.

Nếu như trong hiện thực mình có được chiêu này, như vậy...Sợ rằng không có người nào dám để cho mình ngồi máy bay bay đến đất nước của bọn họ. Đây chẳng khác gì một trái bom hình người, ai mà dám tiếp.

Thạch Trung Ngọc chẳng qua chỉ xúc động với kinh ngạc chút xíu, nhưng mà Thiên Hắc Bất Sát Nhân núp sau cây kia thì sợ đến mức ngồi bệt xuống mặt đất, sau đó bị một rễ cây khô đâm một cái vào chỗ "cúc hoa" đau tới mức nhảy dựng lên. Mặc dù hậu m* đau rát nhưng Thiên Hắc Bất Sát Nhân lại không có để ý, vì đã bị tất cả những thứ trước mắt chấn động đến chết lặng thần kinh.

Lúc này trong mắt hắn e rằng Thạch Trung Ngọc không khác gì một vị thần, một đao mà lực tàn phá đã vô cùng kinh khủng như vậy, coi như là công hội lớn cũng không dám trêu chọc Thạch Trung Ngọc. Nếu không, trực tiếp bổ một đao xuống trụ sở chính của bọn họ, chà chà. Thiên Hắc Bất Sát Nhân thay đổi dục vọng trong lòng, đúng vậy, cần phải cúi đầu với Thạch Trung Ngọc.

Bụi đất đầy trời dần tan, lộ ra một vùng đất trống.

Thạch Trung Ngọc cũng hết ý kiến, mấy tên này cũng không trải qua đánh đấm lại bị bổ một đao, toàn bộ cơ thể biến thành từng mảnh, đều là bị đao khí kia cắt thành từng khúc một. Máu của hơn

năm mươi người toàn bộ phủ đầy mặt đất, cả mặt đất giống như bị nhuộm thành màu đỏ.

- Thiên Hắc!

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng la to.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lúc này mới tỉnh táo lại, chạy tới gần nhìn một cái, sợ đến mức ói mửa tại chỗ,

tình cảnh kia thật buồn nôn. Hắn mở ra hình thức máu tanh, để cho tất cả những thứ hoàn mỹ không tỳ vết hiện ra trước mặt hắn. Hầu như thi thể bị cắt nát, từng mảnh rải rác ngổn ngang trên mặt đất. Hoàn toàn đều là các loại vụn thịt hợp thành.

Thứ kia hội tụ thành một dòng suối máu nhỏ, tỏa ra mùi tanh đẫm máu. Cảnh kia chỉ cần là người nhìn vào đều cảm thấy lạnh cả sống lưng, sợ rằng sẽ gặp ác mộng liên tục mười mấy ngày, coi như là người to gan chỉ sợ cũng không chịu nổi.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc khi đối mặt với những thứ này lại thản nhiên như chưa có gì xảy ra, khiến Thiên Hắc Bất Sát Nhân không thể không khâm phục. Chỉ có điều hắn cảm thấy Thạch Trung Ngọc giống đồ tể đẫm máu.

Nghĩ đến đây, Thiên Hắc Bất Sát Nhân lại rùng mình một cái.

- Nhanh đi, có thể kéo về mấy tên thì kéo.

Thạch Trung Ngọc nói.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân liền câm lặng, kéo về cũng vô ích thôi, thi thể đều nát bét. Ta chỉ có thể kéo linh hồn trở về, cưỡng ép bám vào cơ thể mà thôi, điều kiện đầu tiên là ít nhất thi thể cũng phải nguyên vẹn một chút. Giống như Lý Mao trước đó còn được, nhưng mà những thứ trước mặt này...

Mà Lý Mao ở bên cạnh cũng từ từ tỉnh lại.

- Ơ, ta chưa chết sao? Làm thế nào?

Hắn sờ soạng khắp cơ thể rồi lại nghi ngờ nhìn xung quanh.

- Dĩ nhiên ngươi được sống lại!

Thạch Trung Ngọc cười gian ác, từ từ đi tới.

- Thật bất hạnh, ngươi như vậy sợ rằng phải sống lại hơn bốn mươi lần.

"Hả!" Lý Mao thấy nụ cười gian ác của Thạch Trung Ngọc, liền cảm thấy có luồng khí lạnh từ xương cụt lên tới đầu. Hắn vùng vẫy muốn đứng lên, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới đều không có một chút sức lực, hắn căn bản không thể vận động mạnh.

- Hiện tại HP của ngươi chỉ còn có một chút, không nhúc nhích nổi đâu.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân tốt bụng nhắc nhở.

Lý Mao lập tức hoảng sợ, nhưng mà chưa kịp phản ứng hắn lại cảm thấy lạnh cổ, lại cảm thấy trời đất quay cuồng, lại lần nữa thấy được cỗ thi thể không đầu.

- Tiếp tục.

Thạch Trung Ngọc nói mà không thèm quay đầu lại.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lại bị máu tươi tóe lên dọa sợ hết hồn. Lúc trước hắn vẫn đứng cách xa, nhìn không rõ lắm, có thể làm phép trong lúc thị giác mơ hồ. Nhưng mà bây giờ Lý Mao bị Thạch Trung Ngọc thẳng thừng chém đứt đầu ngay trước mặt hắn.

Run rẩy một chút, Thiên Hắc Bất Sát Nhân vội vàng khởi động pháp quyết, tiếp tục sử dụng trói hồn.

Lý Mao rơi vào trong một vùng đen tối, vừa vặn nghe được hệ thống nhắc nhở:

- Ngươi bị người chơi...Ngươi bị người chơi Thiên Hắc Bất Sát Nhân cưỡng chế phục sinh.

"Gì?" Lý Mao tức khắc cảm thấy trước mắt xuất hiện ánh sáng, mới vừa rồi cũng là tình huống này, cưỡng chế phục sinh? Chuyện

gì xảy ra? Mới vừa tỉnh lại còn chưa kịp nói chuyện, liền cảm giác cơ thể đau nhói, hắn dường như nghe được âm thanh trứng gà bị đạp vỡ, lại lập tức ngất đi.

-Tiếp tục.

Thạch Trung Ngọc thu chân, lạnh lùng nói với Thiên Hắc Bất Sát Nhân.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân rùng mình một cái, vừa rồi biểu cảm vặn vẹo của Lý Mao đã dọa sợ hắn, lại thêm động tác tàn nhẫn của Thạch Trung Ngọc.

- Ngươi bị người chơi Thiên Hắc Bất Sát Nhân cưỡng chế phục sinh.

Lý Mao tỉnh lại lần nữa, lại nghe được một âm thanh lạnh lùng

- Thiên Hắc, tăng đầy HP cho hắn. Chỉ còn một tí HP hắn căn bản sẽ không phải nhận quá nhiều đau đớn.

Lý Mao cảm thấy lòng lạnh hơn phân nửa, đây rốt cuộc là tình huống gì? Đây, không giải thích được việc bản thân bị cưỡng chế phục sinh, sau đó lại bị giết chết, người này vậy mà còn nói tăng thêm máu cho mình.

- ĐM! Ngươi...aaa!

Lý Mao nhìn Thạch Trung Ngọc tức giận mắng to, kết quả, mới vừa nói xong phía dưới liền truyền đến một cơn đau thấu tận linh hồn. Cảm giác ấy giống như nơi nào đó bị nghiền nát một cách cứng rắn.

- Nhớ kỹ, nói lời tục tĩu thì không phải là bé ngoan đâu.

Thạch Trung Ngọc thu chân, nhìn lại HP của Lý Mao thấy còn khá nhiều lại nhanh chóng đạp tiếp mấy đạp ở nơi máu thịt lẫn lộn nào đó.

"A! a...!" Một cước đạp xuống, Lý Mao hét lên thảm thiết, cảm giác đó bi thảm giống như là bị mười mấy con heo nọc bạo cúc vậy, oanh liệt như nhau.

Đứa trẻ đáng thương, Thiên Hắc Bất Sát Nhân thầm cầu nguyện cho Lý Mao. Hy vọng sau khi chuyện này kết thúc tên này còn có thể làm đàn ông.

- Phục sinh, tăng máu!

Thạch Trung Ngọc tiếp tục nói, còn chân hắn thì đạp vô cùng sảng khoái

- Ngươi có muốn tới thử chút không?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân sửng sốt một chút:

- Ta tới thử?

- Đúng vậy, ngươi không muốn thử chút nào sao? Rất sướng!

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa nói.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân hơi ngập ngừng, vội vàng phục sinh cho Lý Mao, gian ác tăng thêm cho hắn một phần ba lượng HP, sau đó nhấc chân phải lên, hướng về chỗ đã khôi phục như lúc ban đầu mạnh mẽ đạp xuống. Trong phút chốc, Thiên Hắc Bất Sát Nhân đột nhiên cảm thấy một loại khoái cảm gọi là chà đạp.

"A..a..a!" Giữa núi rừng lại một lần nữa vang lên âm thanh tràn ngập bi thương, tràn đầy đau đớn, khiến người chỉ cảm thấy đau trứng, căng cúc kêu rên thảm thiết. Những động vật nhỏ đáng yêu rối rít chui trở về hang ổ của bản thân, bịt chặt bộ phận riêng tư, chột dạ nhìn bốn phía.

Chương 975. Nỗi đau của Lý Mao

Nếu như Lý Mao có thể nói chuyện, chắc chắn gã thà bị Thạch Trung Ngọc giẫm chết còn hơn là tên mục sư này. Mẹ nó, tên mục sư này vốn không mạnh, sức tấn công khiến gã căn bản không mất bao nhiêu HP. Nếu như là Thạch Trung Ngọc, có lẽ vừa giẫm năm sáu cái là có thể khiến Lý Mao ống máu đang đầy phải chết tươi. Nhưng cái tên Thiên Hắc Bất Sát Nhân này đã giẫm hơn hai mươi cái rồi mà chỉ tiêu mất một phần ba HP của Lý Mao, giẫm mãi mới chết . Sự khác biệt là, mặc dù Thạch Trung Ngọc giẫm có đau hơn, nhưng Lý Mao tình nguyện đau ngắn còn hơn đau dài. Với lại cứ chịu đau như thế không biết cái món đồ chơi kia của mình có còn dùng được nữa không.

“Bạn bị người chơi Thiên Hắc Bất Sát Nhân cưỡng chế hồi sinh.”

“Người chơi Thiên Hắc Bất Sát Nhân phóng kỹ năng ‘thuật trị liệu’, hồi HP.”

“Người chơi Thiên Hắc Bất Sát Nhân tiến hành công kích bạn, bạn có 10 phút đánh trả anh ta, không giảm điểm đạo đức.”

Lý Mao đau khổ vô cùng. Gã phát hiện bây giờ bản thân đau khổ cỡ nào, tại sao level của mình lại cao như thế. Cứ chết lên chết xuống cỡ hơn bốn mươi lần mới được cưỡng chế hồi sinh đến Tân Thủ thôn, thật đau khổ mà.

Thạch Trung Ngọc không mấy bận tâm đến vài chuyện thế này, hiện tại hắn đang chà đạp vô cùng “mãnh liệt”. Đừng nói đến cái tên Thiên Hắc Bất Sát Nhân, lần đầu hắn thẳng chân chà đạp người ta thoải mái như thế, còn đối phương thì lại chẳng có chút sức lực phản kháng nào, cứ mặc tình “chà đạp”.

Vừa mới đầu Lý Mao được hồi máu còn nghĩ sẽ phản kháng, Thạch Trung Ngọc lại trực tiếp chém đứt lìa hai tay của gã, gã không có tay thì làm sao mà có thể phản kháng cái chi nữa.

Cứ thế gã bị hai tên vô sỉ kia dùng đế giày thăm hỏi thân thiết. Lý Mao gần như đã chết lặng, đau đến mức chết lặng, bên dưới dường như chẳng còn cảm giác gì. Mặc dù thật ra đây là cách hệ thống bảo vệ bản thân, nhưng Lý Mao làm gì còn tâm trí để nghĩ đến, trong lòng gã gần như đã nhận định rằng mình đã bị phế thật rồi.

Hơn nữa còn là bị thiên hạ đệ nhất cao thủ phế tiểu đệ của gã.

Tại sao bọn họ lại muốn giết ta, tại sao lại muốn chà đạp ta như thế. Lý Mao nghĩ mà đau đớn, hình như gã đâu có trêu chọc gì họ đâu.

Một kẻ não tàn tất nhiên sẽ quên mất bản thân đã từng làm chuyện sai trái gì, khi họ nhớ lại thì cũng sẽ cho rằng những chuyện sai trái mà họ làm là đúng thì họ chỉ phát hiện ra rằng hóa ra họ là một người tốt như thế, một chuyện sai trái cũng chưa từng làm.

Trong gần hai tiếng đồng hồ bị người người chà đạp, Lý Mao đã bị hai tên vô sỉ nọ giết về cấp 0, hồi sinh về thôn Tân Thủ.

- Này, hắn ta về thôn Tân Thủ rồi, không tóm được linh hồn của hắn. - Thiên Hắc Bất Sát Nhân đột nhiên lúng túng nói.

Thạch Trung Ngọc sững người, hắn còn đang nghĩ dùng cách đạp nào trong mấy cái đạp tới. Gần như hắn đã đạp tới độ rút ra được nhiều kinh nghiệm, dùng cách đạp nào, góc độ nào, cường độ mạnh yếu thế nào mới có thể làm Lý Mao càng kêu gào đau đớn hơn.

- Ừ. - Thạch Trung Ngọc nhìn xung quanh một chút, mấy vệt máu bẩn đã được hệ thống làm sạch. Nhưng vì sơn trại này có thể được người chơi tự mình xây lên cho nên không bị đổi mới mà trở thành công trình kiến trúc được hệ thống mặc định.

- Đi thôi, về tiểu trấn thôi. - Thạch Trung Ngọc trực tiếp nhảy lên Lư Mã, mất dạng trong rừng như một cơn gió.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lập tức cười khổ, sờ sờ mũi, triệu hoán tọa kỵ chạy về hướng trấn La Phong.

Trấn trưởng trấn La Phong - Lý Phúc nghe thấy tin tức Thạch Trung Ngọc mang về, vẻ mặt lập tức rạng rỡ, nụ cười vô cùng xán lạn khiến trong lòng Thạch Trung Ngọc có cảm giác tự hào, bản thân thế mà thật sự có thể trở thành anh hùng.

Lý Phúc vừa khen ngợi Thạch Trung Ngọc vừa triệu tập cư dân sống ở trấn mau mau ra ngoài.

Nhìn từng người từng người tóc đã hoa râm, người gầy gò vàng vọt, ánh mắt đục ngầu đi ra từ trong nhà, Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy lòng chua xót.

- Các vị! - Lý Phúc đứng giữa sân, lớn tiếng nói. Không biết vì điều gì mà giờ phút này lão tràn đầy năng lượng, giống như có được "mùa xuân thứ hai".

- Vị này là dũng sĩ Hinh Vũ Chi Thạch, người đã giết sạch thổ phỉ giúp chúng ta!

Những thôn dân lập tức ngây ngươi, sau đó nét mặt đầy vẻ khó tin.

- Lý lão đầu, ngươi nói thật sao?

- Lão Lý, chuyện thế nào vậy, mau nói mau nói với chúng ta đi!

- Lão Lý, vị dũng sĩ này ngươi mời từ đâu đến đấy!

Những người già đã bảy tám mươi tuổi nhao nhao hỏi Lý Phúc, trong mắt tràn đầy sự kích động và vui mừng.

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ đến một chuyện, thổ phỉ thì đã giết, nhưng lương thực thì vẫn chưa lấy về.

- Trấn trưởng, ta đi một chuyến nữa đưa lương thực về! - Thạch Trung Ngọc khẽ giọng nói bên tai Lý Phúc.

Lý Phúc nghe xong vội vàng nói:

- Làm phiền rồi, làm phiền rồi, tất cả đều nhờ ngươi.

- Không có gì! - Thạch Trung Ngọc tùy ý cười cười, sau đó vẫy

vẫy tay với Thiên Hắc Bất Sát Nhân mới trở về.

- Sao vậy? - Thiên Hắc Bất Sát Nhân vừa càu nhàu tốc độ tọa kỵ của mình quá chậm vừa nhìn nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Đi, đi khuân đồ thôi! - Thạch Trung Ngọc trực tiếp kéo hắn đi về phía núi La Phong.

- Khuân cái gì? Ban thưởng nhiệm vụ à? Kho báu? - Mắt Thiên Hắc Bất Sát Nhân lập tức sáng rực.

- Khuân lương thực mà bọn thổ phỉ đã cướp. - Thạch Trung Ngọc chẳng thèm quay đầu mà nói.

- Ôi má ơi, hóa ra là đi làm khuân vác miễn phí. - Thiên Hắc Bất Sát Nhân cười khổ, đi theo Thạch Trung Ngọc về phía núi La Phong.

Chỉ là bước đi thật sự không dám nhìn, quá chậm.

Vội vội vàng vàng chạy đến núi La Phong, hai người nhanh tay lẹ chân lục tung sơn trại lên. Không còn cách nào, bọn họ không biết mớ lương thực kia bị giấu ở đâu.

Tìm được nửa ngày cũng không tìm thấy đống lương thực ấy. Toàn bộ trong sơn trại, đến một hạt thóc cũng không thấy.

- Chẳng nhẽ có mật thất à? - Thiên Hắc Bất Sát Nhân nói.

- Mật thất cái đầu ngươi, mấy tên não tàn kia mà có thể nghĩ đến mật thất à? - Thạch Trung Ngọc mắng, - Hơn nữa, lương thực cũng đâu phải thứ gì quá quan trọng, sao lại có thể dùng mật thất để giấu chứ?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân cười cười bất đắc dĩ, vậy thì hắn chẳng còn cách nào nữa rồi: - Chẳng lẽ mấy tên kia ăn hết rồi?

Thạch Trung Ngọc sững người, nghĩ đến số người trong trấn, hình như cũng khoảng ba mươi người, còn mấy tên thổ phỉ thì hơn năm mươi người. Hơn nữa số thịt cá để ăn đoán chừng khoảng trong bốn năm tháng, hai người bọn họ đã ăn hết trong ba tháng. Huống chi bọn hắn đều bán lương thực đi, đổi lại thành kim tệ,

chỉ sợ có càng nhiều hơn.

Dù sao hiện tại chiến tranh đã sớm bắt đầu rồi. Các thành phố lớn đều đang thu mua gạo thóc, lương thảo số lượng lớn. Bọn hắn có nghĩ đến chuyện đem gạo thóc đi bán cũng là chuyện bình thường, nhưng nếu gạo đã bị bán cả rồi thì những người kia trong trấn coi như xong.

- Vậy làm sao đây? - Thạch Trung Ngọc ủ rũ.

- Không bằng đi mua chút lương thực đem về? - Thiên Hắc Bất Sát Nhân đề nghị, chỉ là ánh mắt ảm đạm, hình như người chơi không thể nhúng tay vào chuyện mua bán kho dự trữ quân nhu, phải có thế lực trong triều mới làm được.

Nghe thấy những lời Thiên Hắc Bất Sát Nhân nói, ánh mắt Thạch Trung Ngọc lại sáng rực, quan hệ trong triều thì không có nhưng dù sao hắn cũng là tử kim hộ vệ tam phẩm, muốn làm chút chuyện thế này thì tuyệt đối có thể nhúng tay.

Chương 976. Kho lúa bị thiêu

- Ngươi đến trấn La Phong trước đi, nói một tiếng với trưởng trấn, nói là ta sẽ đến thành Bạch Hổ đổi chút lương thực về đây.

Thạch Trung Ngọc nói với Thiên Hắc Bất Sát Nhân.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân vừa nghe liền hiểu hắn là Thạch Trung Ngọc đã quen thành chủ thành Bạch Hổ, muốn tìm thành chủ kia hỗ trợ. Hắn cũng bắt đầu nghiêm túc, lập tức đáp lời, cưỡi ngựa chạy đến trấn La Phong. Thạch Trung Ngọc thì lập tức bóp nát quyển trục quay về thành Bạch Hổ.

Vừa đến thành Bạch Hổ, Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nhớ tới việc tắt danh hiệu cao thủ đệ nhất thiên hạ của mình, không thì sẽ lại dẫn đến rắc rối không cần thiết. Tắt xong hắn chạy nhanh thẳng tiến đến phủ thành chủ. Tiếc là không thể cưỡi ngựa trong thành, không thì chạy vài phút là tới rồi. Một đường này, Thạch Trung Ngọc chạy mười mấy phút, hơn nữa đây còn là chạy hết sức, tốc độ kia trực tiếp xé ra một tàn ảnh dài giữa đám đông.

Chẳng biết ai đã thiết kế bố cục thành Bạch Hổ. Thành có bốn phía, bốn trận truyền tống, bốn điểm sống lại. Thế nhưng trung tâm thành trái lại chẳng có cái nào. Vừa lúc phủ thành chủ lại ở ngay trung tâm, một khoảng cách như thế cũng đủ để người chơi lãng phí không biết bao nhiêu thời gian.

Thạch Trung Ngọc thầm rủa mấy tên xây dựng thành Bạch Hổ, nhanh chóng chạy tới phủ thành chủ.

- Công tử Hinh Vũ Chi Thạch, lão gia chờ ngài đã lâu.

Quản gia cười cười đứng trước cửa. Thạch Trung Ngọc không hiểu sao mấy lần gần đây mình vẫn luôn gặp quản gia? Theo chân quản gia nhanh chóng vào phòng công vụ của thành chủ. Tiếu Phong sầu muộn ngồi trước bàn, thấy Thạch Trung Ngọc đến lập tức mừng rỡ:

- Ha ha, hiền chất, cháu tới rồi!

- Người đâu, dâng trà!

Thạch Trung Ngọc nào có thời gian lải nhải với hắn, lập tức gấp gáp nói:

- Bác, cháu muốn mua chút lương thực thì phải làm gì?

- Mua lương thực?

Tiếu Phong sửng sốt:

- Sao cháu lại muốn mua lương thực? Muốn bao nhiêu? Năm cân đủ không?

Tiếu Phong còn tưởng Thạch Trung Ngọc muốn mua về cho bản thân ăn.

Thạch Trung Ngọc lập tức lắc đầu:

- Lương thực cho một thôn năm mươi người dùng đến cuối mùa thu hoạch năm sau, có không?

Tiếu Phong nghe Thạch Trung Ngọc nói càng kinh ngạc.

- Có gì vậy? Năm mươi người đến cuối mùa thu hoạch năm sau không phải vấn đề lớn, chỉ là giờ trong thành có chút vấn đề nhỏ…

- Xảy ra chuyện gì?

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng hỏi.

- Kho lúa phòng chữ Thiên bị thiêu.

Tiếu Phong bất đắc dĩ nói.

- Gì?

Thạch Trung Ngọc ngây ngẩn cả người, kho lúa thành Bạch Hổ bị thiêu? Này có thể sao? Nói giỡn à?

- Thật bị thiêu!

Tiếu Phong gật đầu:

- Ta đoán hẳn việc này lại là những tên Nhật Bản kia làm ra!

Quốc chiến đã nổ ra, những người Nhật Bản ngày càng thường xuyên làm mấy động tác lén lút này, Thạch Trung Ngọc nhíu mày:

- Còn những kho lúa khác?

- Trước mắt thì sản lượng lương thực không tốt lắm, chỉ đủ chất đầy phòng chữ Thiên với phòng chữ Địa, cũng là hai kho lúa lớn nhất.

Tiếu Phong bất đắc dĩ nói:

- Bây giờ ta cũng rầu chết rồi, tuy là lượng lương thực trong kho lúa phòng chữ Địa có thể bảo đảm nhu cầu sinh hoạt cho dân trong thành, thế nhưng, nếu quốc chiến nổ ra, vậy chỉ sợ sẽ không đủ.

Nghe thấy lời này, Thạch Trung Ngọc không còn gì để nói. Rõ ràng những người Nhật Bản này muốn bức thành Bạch Hổ không thể tham chiến.

- Vậy còn những thành khác?

- Thành Thanh Long bị thiêu, thành Chu Tước và thành Huyền Võ còn tạm, phòng bị kịp, chỉ bị thiêu một nửa.

Tiếu Phong thở dài:

- Đúng lúc đang là thời gian cho đại hội luận võ, phòng thủ trong thành tương đối mỏng.

- Vậy còn biện pháp gì đây.

Cứ vậy, bốn tòa thành đã có có hai tòa không thể tham chiến, chỉ sợ hai tòa khác cũng không thể cung cấp nhiều binh lực.

- Trừ phi có thể tìm được hạt thóc thượng cổ, nhanh chóng tranh thủ lúc này gieo ra lượng lớn lương thảo.

Hạt thóc thượng cổ? Thạch Trung Ngọc trợn mắt.

- Đấy là gì?

Giờ cách quốc chiến cũng chỉ còn một tuần đi? Có thể sinh ra lượng lương thảo lớn đủ cho cả ba quân đoàn của ba tòa thành trong thời gian ngắn vậy sao?

- Hạt thóc thượng cổ, Quý Ly. Kỳ sinh trưởng chỉ tốn ba phút.

Tiếu Phong chậm rãi nói.

Kỳ sinh trưởng ba phút? Thạch Trung Ngọc lập tức choáng váng.

- Này không có khả năng?

- Nhưng Quý Ly có yêu cầu hoàn cảnh sinh trưởng rất cao, thế nên về sau nó đã trở thành hạt thóc bình thường hay dùng hiện nay.

Tiếu Phong giải thích:

- Quý Ly ở thời thượng cổ tuy nói có kỳ sinh trưởng ba phút, nhưng lượng dinh dưỡng chúng cần lại bằng lượng dinh dưỡng của ba kỳ sinh trưởng của hạt thóc bình thường. Nói cách khác, gần như cứ hết một kỳ sinh trưởng thì một mảnh đất sẽ bị hoang vu mấy quý. Gieo giống không ngừng có thể sẽ cho ra một vùng đất không mọc nổi một ngọn cỏ trong vài chục năm. Vì vậy nên về sau mọi người mới từ bỏ Quý Ly.

Thạch Trung Ngọc gật đầu, xem ra người nơi này còn biết phải kéo dài sự phát triển. Chỉ là:

- Có phải Quý Ly vẫn còn tồn tại không?

- Hẳn là còn, chỉ là không phải ở đây.

Tiếu Phong nhanh chóng nói:

- Thành Bạch Hổ được xây nên từ 300 năm trước. Trước đó, thành Bạch Hổ cũ nằm ở nơi khác. Ở thành Bạch Hổ bị bỏ ấy hẳn là còn Quý Ly thượng cổ. Dù sao thì trong thời khắc mấu chốt thứ ấy vẫn rất hữu dụng.

- Kia, ý là muốn cháu đi tìm Quý Ly ở thành Bạch Hổ bị bỏ?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Đúng!

Tiếu Phong gật đầu.

- Chỗ đó đã bị một vong linh Pháp sư chiếm, bây giờ chúng ta phải phái binh lực bảo vệ kho lúa phòng chữ Địa, vì vậy giờ chỉ có thể nhờ cháu đi.

Thạch Trung Ngọc lập tức gật đầu:

- Được, bác cung cấp lương thảo cho cháu trước, xong cháu sẽ triệu tập bạn bè đi.

- Tốt!

Tiếu Phong nhanh chóng đồng ý.

Quản gia đưa Thạch Trung Ngọc đến kho lúa phòng chữ Địa. Nơi này gần như đã bị binh lính vây chặt ba tầng trong ba tầng ngoài, những binh sĩ level 60 trở lên đưa ánh mắt đầy cảnh giác nhìn xung quanh. Thạch Chung Ngọc đoán rằng bây giờ nếu có ai đó chỉ lộ ra chút uy hiếp đến gần phòng chữ Địa thì sẽ lập tức bị những thủ vệ kia trực tiếp giết chết.

Có quản gia dẫn đường nhưng hắn vẫn phải trải qua đợt kiểm tra nghiêm ngặt mới được vào kho lúa.

Nhìn đủ loại hạt chất đống như một ngọn núi nhỏ trong kho, Thạch Trung Ngọc lập tức cạn lời. May là đây đang ở trong game, có vài ma pháp trận đặc thù có thể bảo hộ giúp mấy kho lúa không nổi mốc. Không thì trong hiện thực, quăng thành một đống như vậy, chắc chừng mấy tháng là chúng sẽ phải bị bỏ.

Lấy túi ra, Thạch Trung Ngọc vơ thẳng một ngàn cân ngũ cốc. Tuy không biết một tháng mấy NPC đó ăn bao nhiêu ngũ cốc, thế nhưng nhiều vậy chắc đủ rồi. Năm mươi người, trung bình mỗi người hai trăm cân, ăn nửa năm không biết đủ không?

Còn may túi Tu Di có thể đựng vô hạn thứ, nhiều ngũ cốc như thế, quăng vào cùng một chỗ, Thạch Trung Ngọc cũng không lo không có nơi để.

Cảm ơn quản gia, Thạch Trung Ngọc trực tiếp đến trận truyền tống tới trấn La Phong. Vừa lúc thấy Thiên Hắc Bất Sát Nhân đang nói gì đó với trưởng trấn Lý Phúc. Trên mặt Lý Phúc đầy vẻ ưu sầu, xem ra không có thóc là một đả kích rất lớn đối với ông, giờ ông đang đợi tin của Thạch Trung Ngọc.

Thấy Thạch Trung Ngọc tiến đến, mọi người sôi nổi chờ mong nhìn hắn. Điều này làm cho Thạch Trung Ngọc chợt cảm thấy vô cùng áp lực, chỉ là còn may, hắn đã mang lương thực tới.

- May mắn không làm nhục mệnh!

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng nói với những người già góa bụa trước mắt.

Chương 977. Hắn là người đàn ông của ta!

Mười cái túi được đặt xuống trước mặt mọi người, trong mỗi túi chứa một trăm cân ngũ cốc.

Thấy nhiều lương thực trước mặt như thế, Lý Phúc chợt kích động không thốt nên lời. Mấy thứ này, với bọn họ chính là vật cứu mạng đó. Những lương thực còn sót hồi trước đã sắp bị ăn hết, thêm mấy ngày nữa thì chỉ có thể có thể đói bụng, không cơm dính nồi. Thạch Trung Ngọc đột nhiên mang nhiều thứ đến như vậy, có thể không khiến bọn họ cảm thấy cảm kích sao.

- Hinh Vũ Chi Thạch, cảm tạ đại ân đại đức của ngài!

Lý Phúc kích động quỳ xuống trước mặt Thạch Trung Ngọc, dọa Thạch Trung Ngọc nhanh chóng chạy qua nâng dậy. Dù hắn có ân đức lớn hơn nữa thì cũng không dám nhận một cái lạy của ông nha.

- Cảm tạ Hinh Vũ Chi Thạch!

Tuy Thạch Trung Ngọc đã đỡ Lý Phúc nhưng lại không đỡ được mấy chục lão nhân khác. Nhìn vào ánh mắt đầy cảm ơn và kích động của mọi người, Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nghiêng mình, không dám nhận lễ lớn như vậy.

- Rồi, rồi, mọi người đều đứng lên đi!

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nói. Sau đó lại quay sang nói với Lý Phúc:

- Trưởng trấn, ngài nói bọn họ đứng lên đi.

Lý Phúc đã kích động không biết nói gì nữa, vội phất phất tay với mấy lão nhân kia.

- Đều đứng lên đi.

Trong trấn, Lý Phúc vẫn rất có uy vọng, các lão nhân đều lập tức đứng dậy.

- Các vị, các cụ.

Thạch Trung Ngọc thấy ánh mắt của mọi người, có chút không dám nhìn thẳng. Bản thân hắn cùng lắm là chỉ làm một chuyện nhỏ bé không đáng kể, không nghĩ đến lại nhận được sự biết ơn long trọng của họ.

- Ở đây có một ngàn cân lương thực, không biết có thể giúp mọi người kiên trì đến mùa thu hoạch kế tiếp không?

- Đủ rồi, đủ rồi, hoàn toàn đủ rồi. Kỳ thật chúng ta cũng không ăn nhiều lắm.

Lý Phúc đứng bên cạnh nói:

- Mọi người, những ai còn sức đều đến đây đưa lương thực về nhà đi!

Mấy lão nhân lập tức bước ra, chỉ là Thạch Trung Ngọc thấy họ như vậy, tuy nói so với những người khác, họ đã tính là khỏe mạnh, nhưng vẫn thật xanh xao vàng vọt, cứ như một ngọn gió đã có thể thổi bay họ.

- Đừng, trưởng trấn, vẫn là để chúng ta đến đi!

Sau đó hắn quay ra sau nói với Thiên Hắc Bất Sát Nhân:

- Tới, ngươi cũng hỗ trợ nào, coi như là rèn luyện thân thể!

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lập tức tỏ vẻ đau khổ, để hắn – một tên Mục sư – đi khiêng một cái túi ít nhất trăm cân gạo, chẳng lẽ ngươi không biết sau khi chuyển chức thành Mục sư, sức mạnh không những không tăng mà còn giảm sao? Nếu trong hiện thực cho hắn khiêng bao một trăm cân thì còn không sao, nhưng đây là trong game, phỏng chừng tám chục cân đã là quá sức với hắn.

Chỉ là nhìn các lão nhân, Thiên Hắc Bất Sát Nhân cũng ngại không dám đứng nhìn. Nghĩ nghĩ, hắn trực tiếp phóng một phép lên bản thân, là Lực Lượng Chúc Phúc. Sau đó nhẹ nhàng khiêng

một túi lương thực lên bước qua nhà một lão nhân.

Thạch Trung Ngọc cười thầm, ngươi cái tên này, có túi không gian lại không biết dùng, thật sự dùng sức khiêng gạo nha. Thạch Trung Ngọc thì quăng hết gạo vào túi Tu Di, sau đó đến một nhà ném một túi là xong, có điều đây cũng xem như thú vui nho nhỏ.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân khiêng bốn túi lương thực xong liền nằm bò ra đất như đã chết. Tuy có Lực Lượng Chúc Phúc nhưng sức mạnh của hắn vốn đã không cao, tăng cũng không được bao nhiêu. Lại nói khiêng thế này phải đi đường nhiều, có nhà lão nhân chất nhiều thứ lặt vặt, đi đường phải cực kỳ cẩn thận, càng đừng nói hắn khiêng nhiều đồ như vậy.

Lương thực ở đây cũng có khác biệt rất lớn so với lương thực trên địa cầu, một trăm cân ngũ cốc chồng chừng ba mét, ngang bằng hai người. Khiêng như thế, quả là đòi mạng mà.

Chỉ là khi Thiên Hắc Bất Sát Nhân thấy Thạch Trung Ngọc thì lập tức cạn lời. Thạch Trung Ngọc một lần ôm hai túi lương thực, đi lại không chút tốn sức. Đây là ôm đó, còn cần nhiều sức hơn khiêng nữa, càng đừng nói đây là ôm hai túi.

- Đúng là quái thú hình người mà! Chẳng những có sức mạnh mà tốc độ lại còn nhanh, lực công kích lại còn khủng bố như vậy!

Nếu là trước đây, có lẽ Thiên Hắc Bất Sát Nhân còn cảm thấy người gọi là cao thủ đệ nhất thiên hạ cũng chỉ có thực lực cao hơn người chơi thường như bọn hắn một chút thôi, còn bây giờ hắn cảm giác đây chính là khác nhau một trời một vực. Thạch Trung Ngọc đã đạt tới trình độ bọn họ chỉ có thể nhìn lên.

Cái khác không nói, chỉ nói một đao kinh thiên động địa kia. Thiên Hắc Bất Sát Nhân có thể khẳng định, ngay cả top mười thế giới cộng với cả cộng đồng cùng nhau chống lại một đao ấy, chỉ sợ cũng chỉ có đường chết. Chỉ một ánh đao nổ ra cũng đã đủ phá tan bất kỳ hàng phòng ngự mạnh mẽ nào, càng đừng nói đao khí tàn phá bừa bãi, kia chỉ sợ dù là ngọn núi cũng sẽ bị đánh tan thành bột phấn.

Thạch Trung Ngọc không biết ý nghĩ trong lòng Thiên Hắc Bất

Sát Nhân, hiện hắn đang nghĩ đến chuyện kho lúa phòng chữ Thiên bị thiêu. Không biết vì sao, mấy ngày nay những người Nhật Bản kia thường xuyên xuyên qua được tầng không gian cách trở, trực tiếp tiến vào khu vực Hoa Hạ. Hắn chưa từng nghe có nơi nào khác có thể xuyên qua, chẳng lẽ thật có Bát Kỳ Đại Xà gì sao?

Nếu không mình đi tìm Thanh Long, để hắn đưa mình xuyên qua luôn?

Thạch Trung Ngọc đứng đấy nghĩ những việc này, trong khi đó, ở một nơi khác được gọi là Ma giới.

Amy về cung điện của mình, tắm rửa một cái, sau đó nghỉ ngơi một hồi liền lập tức đến nơi này.

Bear Nursultan, Thôi Khang Đề Tư, Ngói Mã Tát Tư run sợ đứng một bên. Bọn họ không sao tưởng tượng được, Chủ Thần hệ thống vẫn luôn rất nổi tiếng nhưng chưa từng thấy mặt thế mà sẽ xuất hiện trước mặt mình.

- Chủ Thần đại nhân……

Bear Nursultan cẩn thận gọi Amy. Ánh mắt không tự chủ liếc mắt về một tên đã biến thành thịt vụn trong góc. Tên đó là một trong số những thủ hạ của hắn, sức chiến đấu cực kỳ cao. Bản thân hắn phải dùng mấy chục chiêu mới có thể đánh bại tên đó, không ngờ tên đó lại bị Chủ Thần đại nhân vẻ mặt đáng yêu ngây thơ trước mắt trực tiếp đánh thành một bãi thịt vụn.

- Ta không nói những lời vô nghĩa!

Amy không cho ba tên kia vẻ mặt hòa nhã gì.

- Các ngươi đã động tay động chân với chiếc ghế vương giả đi.

- Cái này, Chủ Thần đại nhân, đây cũng chỉ là hành động chuẩn bị cho đợt xâm lấn thôi…

Bear Nursultan cẩn thận nói:

- Không phải chúng ta có thể dùng bất kỳ biện pháp gì để xâm lấn sao?

- Hừ!

Amy vỗ bàn một cái, làm cái bàn đọc sách bồi bạn với Bear Nursultan mấy trăm năm trực tiếp biến thành tro bụi.

- Quán quân đại hội luận võ lần này, Hình Vũ Chi Thạch.

- Là người đàn ông của ta.

- Gì?

- Nani (cái gì)?

- Ta đệt?

Ba đại ma vương trợn tròn mắt.

- Sao? Chủ Thần ta tìm đàn ông, các ngươi có ý kiến?!

Amy lạnh mặt, cô không rõ vì sao Chủ Thần tiền nhiệm lại có thể tạo ra ba tên diện mạo ghê tởm thế này.

- Cái kia, không có ý kiến, không có ý kiến!

Bear Nursultan nhanh chóng đáp, trong lòng lại kêu khổ không ngừng. Tình huống này là sao vậy, một người bên ngoài đến thế mà lại trở thành người đàn ông của Chủ Thần, ôi, trời ạ! Việc này, cũng quá vớ vẩn đi!

Ngói Mã Tát Tư và Thôi Khang Đề Tư cũng không dám nói gì. Dù sao những việc này đều có Bear Nursultan lo, ai bảo Bear Nursultan mạnh hơn bọn hắn, bọn hắn cũng gọi Bear Nursultan là đại ca. Gặp khó khăn, đương nhiên đại ca phải lên trước.

Chương 978. Thần khí mấy nghìn kim tệ!

Không cần phải nói đến tên Bernard mồ hôi đầm đìa trên mặt kia nữa, dù sao thì có lẽ sẽ không có kết quả gì tốt.

Thạch Trung Ngọc và Thiên Hắc Bất Sát Nhân vác cả một nghìn cân lương thực mang đến từng nhà từng nhà mấy người già kia. Sau đó bọn họ định cáo từ Lý Phúc, dù sao thì chuyện ở đây đã xong cả rồi, Thạch Trung Ngọc còn phải đi giải quyết mớ đạo cốc thượng cổ kia nữa. Kho lúa đã bị đốt, điều này ảnh hưởng nghiêm trọng đến quốc chiến, không thể qua loa chút nào được.

Lý Phúc nhìn Thạch Trung Ngọc định đi thì vội kéo lại, thiên ân vạn tạ một hồi khiến Thạch Trung Ngọc vô cùng bối rối. Thực tế thì hắn chẳng làm được chuyện gì to lớn nhưng lại được người khác cảm tạ như thế, đặc biệt lại còn là một ông lão tóc đã bạc trắng, trong lòng càng thấy bối rối.

Nhiệm vụ lần này, Lý Phúc thật sự không thể bỏ ra nổi phần thưởng gì. Mặc dù trước đó Thạch Trung Ngọc đã nói không cần ban thưởng cái gì nhưng trong lòng Lý Phúc vẫn không sao cho qua được. Vắt hết óc xong thì lão vào trong nhà lục lọi ra một cái áo vải thô tổ truyền. Thạch Trung Ngọc xem xét mớ áo kia xong suýt chút kinh ngạc đến nổi ngã ra đất.

Hộ vệ giả chi vinh diệu - thần khí. Đừng nên xem thường vẻ ngoài rách rưới của nó, nó có thể mang đến lực phòng ngự cho lớn dành cho người mặc. Hấp thụ 60% thương tổn chuyển thành MP đã tiêu hao, với tình huống MP không bị cạn kiệt thì cơ thể của người mặc sẽ không nhận thương tổn. Đồng thời nó có thể gia tăng giới hạn giá trị pháp lực tối đa thêm 30%, trong lúc không ngừng hấp thụ thương tổn thì nó có thể càng phát triển hơn. Kèm theo đó là kỹ năng “Ánh hào quang rực rỡ”. Gia tăng tốc độ hồi phục giá trị pháp lực của tất cả đồng minh trong vòng 100m lên gấp ba lần. Hào quang Arcane giúp gia tăng 20% sát thương phép lên đội bạn trong vòng 100m.

Siêu mạnh đấy nha! Nếu như món Thần khí này để cho pháp sư trang bị, thế thì xem chừng lại có thêm một pháp sư siêu mạnh ra đời rồi. Nhìn lướt qua Thiên Hắc Bất Sát Nhân bên cạnh, nhìn thấy hắn ta hình như không quá chú ý đến mình, Thạch Trung Ngọc mặt không đổi sắc thản nhiên nhét "Hộ vệ giả chi vinh diệu" vào túi tu di. Phải dùng mấy nghìn kim tệ mới mua được một món thần khí thế này, Thạch Trung Ngọc không khỏi cảm thán vận may của mình. Còn về tên Thiên Hắc Bất Sát Nhân, mặc dù đã bỏ công sức giúp đỡ mình rất nhiều nhưng bận bịu chạy tới chạy lui cũng không có nghĩa mình có thể trực tiếp đưa thần khí cho hắn.

Thạch Trung Ngọc hơi chột dạ, vội vàng từ biệt Lý Phúc, nhanh chóng dùng truyền tống trận rời khỏi trấn La Phong. Có lẽ sau này sẽ chẳng đến nữa, giống như mình đã một chuyện trái với lương tâm vô cùng lớn. Thạch Trung Ngọc quay lại thành Bạch Hổ, trong lòng vẫn có chút không yên.

- Sao? Nhìn ngươi giống như mới rớt mất tiền ấy? - Thiên Hắc Bất Sát Nhân khó hiểu nhìn Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc vội lắc đầu:

- Không có gì, chút nữa ta đi làm đại sự, ngươi đi cùng không?

- Đại sự gì? - Nghe Thạch Trung Ngọc nói, mắt Thiên Hắc Bất Sát Nhân lập tức sáng rỡ, tên Thạch Trung Ngọc này mà nói là đại sự thì e là chuyện đó phải vô cùng kích thích ấy chứ.

- Quốc chiến sắp mở rồi, kho lúa ở mấy thành trấn lớn bị mấy tên quỷ Nhật Bản đốt rồi. - Thạch Trung Ngọc lập tức giải thích với Thiên Hắc Bất Sát Nhân.

- Hả? - Thiên Hắc Bất Sát Nhân lập tức trợn tròn mắt, - Mấy tên Nhật Bản sao lại có thể chạy tới chỗ chúng ta chứ? Còn đốt kho thóc nữa!

- Thần thú Hộ quốc Bát kỳ Đại xà của Nhật Bản biết vận dụng sức mạnh không gian, chúng có thể đưa mấy tốp người sang. - Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nhún vai, - Hiện giờ chúng ta cần phải đến một di chỉ, đưa đạo cốc thượng cổ quay về.

- Ớ, trong di chỉ đó có phiền toái gì không đó? - Thiên Hắc Bất Sát Nhân vội hỏi.

- Nghe nói một pháp sư vong linh chiếm cứ chỗ đó. - Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi, - Mặc dù không biết thực lực tên kia thế nào, nhưng mà chắc không quá tệ đâu. Binh sĩ thành Bạch Hổ đều đang thủ ở kho thóc, không thừa người nên tên thành chủ kia mới nhờ vả ta!

- Ra thế ra thế, ha ha, xem ra đệ nhất cao thủ và thế lực quan phủ địa phương có quan hệ không ít ha! - Thiên Hắc Bất Sát Nhân lập tức hiểu ra từ những lời mà Thạch Trung Ngọc nói. Có vẻ như quan hệ giữa vị thành chủ thành Bạch Hổ và Thạch Trung Ngọc cũng không đơn giản. Nếu không thì nhiệm vụ chủ tuyến cấp siêu cao kia sao lại giao cho hắn hoàn thành.

Thạch Trung Ngọc lôi điện thoại ra, trực tiếp ấn số Cơ Như Nguyệt.

Lúc này chúng nữ vừa lúc đang uống trà trong quán, đoán chừng là khó có được dịp rảnh rỗi như thế. Nghe điện thoại Thạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệt vội vã nhận máy.

Thông báo một chút về chuyện tập hợp ở thành Bạch Hổ bằng truyền tống trận phụ cận xong, Thạch Trung Ngọc lập tức cúp máy ngay.

Rất nhanh sau đó, chúng nữ đã vội vội vàng vàng dùng truyền tống trận đi đến. Cảnh tượng tú lệ thế kia khiến không ít kẻ nhìn mà thèm muốn không thôi.

Thấy chúng nữ đã tới, Thiên Hắc Bất Sát Nhân khẽ giọng hỏi:

- Này, ai mới là chị dâu thế?

Thạch Trung Ngọc liếc mắt sang, đắc ý nói:

- Tất cả!

Thiên Hắc Bất Sát Nhân suýt chút phun ra một họng máu tươi. Tên này cũng lợi hại lắm đấy, là, là sáu người lận đó. Tất cả đều là chị dâu hết, lợi hại! Thiên Hắc Bất Sát Nhân bội phục "năng lực"

của Thạch Trung Ngọc, một biểu tượng điển hình trong đám đàn ông.

Thạch Trung Ngọc giải thích một chút cho chúng nữ chuyện kho thóc bị đốt, sau đó nói thêm một chút về nhiệm vụ mình tiếp nhận.

- Vong linh pháp sư?! - Nghe thấy cụm từ này, mắt Dương Tử lập tức sáng lên, - Là kiểu pháp sư cả ngày mặc áo bào đen bay bay, dáng vẻ lạnh lùng, có thể triệu hoán rất nhiều bộ xương khô ấy hả?

- Chắc là vậy! - Thạch Trung Ngọc không thể nào khẳng định được.

- Hi hi, không biết có thể biến chức nghiệp thành vong linh pháp sư ở trong đó hay không nhỉ? Vô cùng ngầu luôn ấy! - Dương Tử lập tức nói.

Thạch Trung Ngọc cạn lời, vong linh pháp sư rất ngầu? Cả ngày làm bạn với mấy bộ xương khô kia thì liệu có ngầu không? Có ta ngầu này được không? Thạch Trung Ngọc nghi ngờ cuộc đời một cách sâu sắc.

- Được, đi thôi, nhưng mà di chỉ kia ở đâu? - Cơ Như Nguyệt vội nói. Nhiệm vụ lần này mang đến cho cô sự hứng thú rất lớn, mặc dù vong linh pháp sư kia nghe có vẻ rất đáng sợ.

- Hẳn là có thể đi bằng truyền tống trận, mặc dù chỗ kia đã bị bỏ hoang nhưng trước đây từng là thành trì nên chắc là có thể dùng truyền tống trận. - Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi, sau đó đi về phía sân truyền tống ở cách đó không xa. Người chơi muốn truyền tống thì chỉ cần trực tiếp sử dụng truyền tống trận là được. Nếu có thắc mắc gì đó với mục tiêu truyền tống thì có thể tìm truyền tống viên để giải quyết ngay.

- Tử Kim hộ vệ đại nhân tôn kính! - Truyền tống viên nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đi đến, vội khom lưng hình lễ. Chức quan của những NPC này đều không cao hơn Thạch Trung Ngọc nên nhất định phải cung kính.

Thạch Trung Ngọc khoát khoát tay:

- Ừm, chỗ cũ của thành Bạch Hổ trước đây ấy, có cách nào trực tiếp truyền tống đến đó không?

- Không có, sau khi di chỉ kia bị chiếm cứ thì chúng tôi đã xóa bỏ truyền tống trận vốn có. Gần nơi đó nhất có một "thành U Lang", chỉ là cách địa điểm cũ cũng phải 10km. - Truyền tống viên vội giải đáp.

Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu:

- Vậy cũng được, truyền tống chúng tôi đến "thành U Lang" đi!

Truyền tống viên cũng khẽ gật đầu, vội khởi động truyền tống trận, một nhóm người liền biến mất trong trận truyền tống.

Chương 979. Thành U Lang

Trời đất quay cuồng trong chốc lát, Thạch Trung Ngọc bèn phát hiện mình đã đi tới một thành trấn xa lạ, hơn nữa bên trong thành trấn này lại tràn đầy cảm giác quỷ dị, giống như mấy người đang đi trên thành phố tội ác tràn ngập bóng tối vậy. Cả bầu trời tối đen như mực, không hề nhìn thấy ánh sáng, thật sự giống như toàn bộ thế giới đều là một màu xám xịt, vô cùng âm u lạnh lẽo. Đồng thời còn tản ra một loại hơi thở tà ác, mưu mô, cảm giác áp lực cực kỳ, khiến trong lòng mọi người cảm thấy nặng nề lạ kỳ.

- Tại sao cứ cảm thấy nơi này quỷ dị thế nào ấy, thật đúng là một loại cảm giác khủng khiếp.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân có chút khẩn trương nói.

- Ngươi cũng cảm giác được sao?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi. Sau đó lại quay đầu nhìn đám con gái, tất cả đều gật đầu.

Xem ra không phải chỉ có mình thần kinh quá nhạy cảm. Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ, chẳng lẽ thị trấn này thật sự có vấn đề?

- Hoan nghênh đã tới thành U Lang.

Vào lúc này, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một tên mặc quần áo màu đen. Giọng nói âm u lạnh lẽo kia suýt chút nữa đã hù dọa Thạch Trung Ngọc. Tên này chui ra từ lúc nào vậy?

Nhìn mấy chữ to trên đầu tên kia - "Nhân viên truyền tống". Tên này thế nhưng là nhân viên truyền tống? Nhân viên truyền tống không phải đều mặc đồ trắng hay sao? Tại sao tên này lại mặc đồ đen? Còn u ám như vậy?

- À, xin chào, cái kia, vì sao thành U Lang này lại có cảm giác kỳ quái như vậy?

Thạch Trung Ngọc hỏi người kia. Thành cấp ba đều được gọi là

thành trấn. Là giai đoạn quá độ giữa thành lớn và thôn trấn, có người gọi quen là thành, có người lại gọi quen là trấn. Dù sao người này gọi nó là thành U Lang, Thạch Trung Ngọc cũng gọi theo hắn, tuy rằng Thạch Trung Ngọc cảm thấy phải gọi đây là trấn U Lang mới đúng. Bởi vì hắn cảm thấy thành U Lang này thiếu cái cảm giác của một tòa thành.

- Đây là lần đầu tiên các vị tới thành U Lang sao? Ha ha.

Nhân viên truyền tống nở một nụ cười vô cùng tà ác. Giọng nói âm u lạnh lẽo lập tức khiến cho Thạch Trung Ngọc nổi hết cả da gà da vịt lên. Mũ che đầu gần như che hết toàn bộ khuôn mặt, chỉ lộ ra một chiếc cằm. Thạch Trung Ngọc bị giọng nói này ép đến mức suýt chút nữa là ra tay chém tên khốn này rồi. Giọng nói đó thật sự quá tà ác, nếu không phải trên đầu xuất hiện mấy chữ kia, Thạch Trung Ngọc còn cho rằng người nọ là nhân vật phản diện tà ác gì đó, phải lập tức ra tay đánh chết.

- Thành U Lang này, lúc trước nó không phải dáng vẻ như vậy.

Nhân viên truyền tống ngẩng đầu, lộ ra nửa khuôn mặt. Làn da vô cùng tái nhợt, giống như đã mấy tháng rồi chưa được tắm ánh nắng mặt trời, cảm giác giống như là người đã chết từ rất lâu rồi.

- Ở di chỉ thành Bạch Hổ, có một pháp sư vong linh tà ác. Hắn tỏa ra hơi thở tà ác, ô nhiễm cả một bầu không khí. Dần dà nơi này cũng lây dính hơi thở tà ác đó, khiến cho cả thành U Lang chìm trong một bầu không khí vô cùng đặc biệt. Chẳng qua nếu các vị ở đây một khoảng thời gian dài, dần dần sẽ quen thôi. Ha ha.

Nhân viên truyền tống cười tà ác.

Thạch Trung Ngọc nghe tiếng cười giống như của con chim kiêu kia, đao Chiến Thần trong tay không khỏi run lên, rất muốn đánh vào đầu người kia một chút!

Mang theo mấy người lập tức tránh xa tên nhân viên truyền tống này. Nếu còn tiếp tục đứng ở đây, Thạch Trung Ngọc sẽ nhịn không được muốn chém người. Quá tà ác.

Chẳng qua, dựa theo thông tin do nhân viên truyền tống tiết lộ, Thạch Trung Ngọc vẫn có chút thận trọng. Pháp sư vong linh kia lợi hại như vậy, ở di chỉ thành Bạch Hổ mà có thể gây ảnh hưởng đến cả thành U Lang, sức mạnh cường đại như vậy, chỉ sợ đã là quái vật cấp 65 – 70. Cũng may hắn là pháp sư chứ không thuộc hệ cận chiến, nếu không Thạch Trung Ngọc đúng là không có dũng khí để chiến đấu. Hệ phép tương đối yếu ớt, tuy rằng cấp bậc cao, thực lực mạnh, lực phá hoại lớn, nhưng nếu tiếp cận được thì cơ hội đánh bại được hắn vẫn rất lớn. Hơn nữa hệ thống sẽ không tuyên bố nhiệm vụ không thể hoàn thành được cho người chơi. Tuy rằng đây chỉ là một loại thỉnh cầu của Tiếu Phong, nhưng nó đồng thời cũng là một loại nhiệm vụ. Thạch Trung Ngọc cũng không nghĩ được điều gì khác, chờ gặp được pháp sư vong linh kia rồi nói sau.

Trên đường đi vào thành U Lang, Thạch Trung Ngọc có cảm giác mình đi vào tổng hội của một tà giáo nào đó. Người chơi đều mặc trường bào màu tối, kéo thấp mũ xuống, cũng chỉ lộ ra một chiếc cằm, những tên chiến sĩ cũng như vậy. Nhìn qua thì có vẻ như đám người Thạch Trung Ngọc mới là mấy người không hòa nhập.

Giống như núi và nước, sâu trong núi nếu chỉ có một hồ nước nhỏ, như vậy hồ nước nhỏ này sẽ trở thành thứ dị biệt. Nhưng nếu núi được bao bọc bởi nước, như vậy núi này lại trở thành thứ dị biệt. Nếu những người chơi đang đi trên đường này cứ như vậy đi tới Thiên Thành và Địa Thành, chắc chắn cũng sẽ bị coi là kẻ khác loài. Chẳng qua giờ thì hay rồi, đám người Thạch Trung Ngọc trở thành kẻ khác người ở đây.

Những ánh mắt lộ ra khỏi mũ khiến cho đám người Thạch Trung Ngọc cảm thấy âm u lạnh lẽo cực kỳ, giống như bọn họ đang cởi hết quần áo đi ở trên đường vậy. Vội vàng chạy tới cửa hàng quần áo gần đó, mua vài bộ đồ đen mặc lên trên người. Có điều không biết phải nói như thế nào, vừa mặc bộ quần áo đen lên trên người, Thạch Trung Ngọc bèn cảm nhận được cảm giác an toàn khó hiểu – giống như cả người đang chui vào trong chăn, sẽ không bị người khác nhìn thấy, an toàn cực kỳ. Hơn nữa một loại cảm giác thần bí, tà ác đột nhiên sinh ra từ dưới đáy lòng. Tuy rằng bộ đồ đen này có tác dụng khiến cho tâm lý giống như bị lá che mắt không thấy Thái Sơn, nhưng tác dụng này cũng trực tiếp ảnh hưởng đến

toàn bộ trạng thái của người trong thành U Lang.

Thạch Trung Ngọc đi lâu như vậy rồi, phát hiện ra người ở đây không hề nói chuyện với nhau. Cho dù là người chung một tiểu đội, cũng chỉ cúi đầu áp tai, nhẹ giọng nói gì đó. Tiếng động sột soạt kia giống như đang bàn âm mưu quỷ kế gì vậy. Toàn bộ thành U Lang đều chìm trong bầu không khí tà ác quỷ dị.

Vất vả lắm mới ra khỏi thành, mọi người vội vàng cưỡi tọa kỵ, vọt về phía di chỉ thành Bạch Hổ. Hoàn cảnh bên trong tòa thành này thật sự khiến cho bọn họ không thể nào chịu nổi.

Có điều tuy rằng đã chạy như điên, nhưng vẫn phải để ý tới tốc độ của Thiên Hắc Bất Sát Nhân, dù sao trong những người ở đây cũng chỉ có một mình Thiên Hắc Bất Sát Nhân không có tọa kỵ.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân cảm thấy bản thân ở đây giống như một con chim bìm bịp bị ném vào giữa bầy chim công, cảm giác này thật sự là quá thất bại. Tọa kỵ của đám con gái, hoặc là do Thạch Trung Ngọc tự mình bắt, hoặc là do người khác tặng, hoặc là tự bản thân mình may mắn gặp được. Ví dụ như con mèo lớn mà Dương Tử đang cưỡi, tuy rằng nó là mèo, nhưng tạo hình lại rất giống một con Bạch Hổ to lớn. Thiên Hắc Bất Sát Nhân rất muốn tự mình đi bắt một tọa kỵ mạnh mẽ, nếu không hắn đi theo bọn họ thật sự là quá mất mặt.

Rất nhanh mọi người đã vọt tới di chỉ thành Bạch Hổ. Có điều thấy được cảnh tượng ở nơi này, Thạch Trung Ngọc lập tức nhíu mày.

Con mẹ nó, khủng bố quá đi mất, đây là đang quay phim kinh dị hả? Hôm nay tôi đi hẹn hò với bộ xương khô? Toàn bộ tường thành cả trong lẫn ngoài đều là bộ xương khô, ít nhất cũng phải có mấy chục ngàn bộ.

Chương 980. Kinh nghiệm bạo tăng

Nhiều khô lâu như vậy, đây là vừa mới bắt đầu đấy, nếu càng đi vào bên trong thì không biết còn nhiều thế nào nữa. Thạch Trung Ngọc không khỏi nhíu chặt mày, quả thật không dễ chút nào.

Mình thì chỉ cần một chiêu Bạo Liệt Cuồng Đao là có thể một phát giết chết hết đám khô lâu này thậm chí tính cả mấy con cao cấp hơn bên trong đều có thể đập phát chết luôn được, nhưng mà thông qua những đàn khô lâu này, hoàn toàn đó có thể thấy được thực lực của tên pháp sư vong linh này. Tùy tùy tiện tiện cũng có thể điều khiển được hàng trăm nghìn khô lâu đi chiến đấu như thế này, vậy thực lực bản thân hắn phải mạnh bao nhiêu đây?

Thạch Trung Ngọc ném một cái thuật dò xét lên trên người một khô lâu.

Hài cốt khô lâu, cấp 45. Chính là binh lính đẳng cấp thấp nhất trong số các loại Vong linh, dựa vào lực lượng của ngươi, phẩy tay một cái cũng có thể giết chết nó. Nhưng mà, những thứ này thường thường đều là tập trung thành một nhóm lớn, nhớ phải cẩn thận.

-Khô lâu cấp 45, một mảng lớn như vậy, nếu mà giết hết chỗ này thì có thể được bao nhiêu kinh nghiệm luôn đấy!

Ánh mắt nóng bỏng của Trời Tối Không Giết Người nhìn Thạch Trung Ngọc, dáng vẻ này, quả thực chính xác là biểu hiện điển hình của đàn em tay sai đây rồi.

Thạch Trung Ngọc cũng đến bó tay rồi, cái tên này. Nhưng mà ở đây cũng phải có đến mấy trăm nghìn con khô lâu cấp 45 ấy chứ, nếu một lần mà giết sạch, thì điểm kinh nghiệm chắc là cũng đủ để cho cả đội đạt đến cấp 50 rồi. Đây là do nguyên nhân cùng một lúc không thể tăng liên tục quá 5 cấp. Chứ không thì, giết hết đám này lên đến cấp 52, 53 cũng được. Cấp càng lớn càng cần nhiều

điểm kinh nghiệm hơn.

-Đây chính là cơ hội thăng cấp miễn phí cho chúng ta rồi!

Đôi mắt xinh đẹp của Cơ Như Nguyệt nhìn Thạch Trung Ngọc, ánh mắt như thể đang nói rằng, anh mau nghĩ cách giết hết đám khô lâu này đi.

Những cô gái còn lại cũng đồng loạt nhìn về phía Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc chỉ biết cười khổ, phiền muộn đi về phía đám khô lâu kia

Những vong linh này cực kỳ mẫn cảm đối với khí tức của người sống, Thạch Trung Ngọc vừa mới tới gần đám khô lâu một chút, còn cách chúng phải đến 30 mét, thì chúng đã đồng loạt quay mặt sang chĩa những hốc mắt sâu hoắm đem thui về phía này. Cảnh tượng này làm cho Thạch Trung Ngọc sởn hết cả gai ốc. Mặc dù hắn vẫn nghĩ rằng mình có lá gan rất lớn, nhưng mà tự nhiên phải đi tới trước mặt của một đám hàng trăm nghìn con khô lâu như thế này, lại còn phải đối diện với ánh mắt ghê rợn tập thể của chúng nữa, cái cảm giác ấy, Thạch Trung Ngọc có thể đứng vững cũng đã xem như khá tốt rồi.

Chỉ còn biết trách người chế tạo ra cái trò chơi này cũng quá mức chân thật rồi, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu. Một cổ năng lượng mạnh mẽ bắt đầu dần dần tụ tập trong thân thể, kỹ năng đã lâu lắm rồi không sử dụng, Bá Khí.

Sau khi trò chơi thăng cấp hệ thống xong, hiệu quả của chiêu Bá Khí này cũng thay đổi rồi. Có thể hấp thu năng lượng xung quanh, sau đó phóng xuất ra một lần duy nhất. Cũng có thể đem những năng lượng kia bám vào trên tay, trên đùi, trên người, trên vũ khí. Trong thời gian nhất định tăng cường lực phòng ngự, lực công kích hoặc lực phá hoại của mình. Cảm giác sự thay đổi lần này làm cách dùng của nó có chút giống với lúc dùng chân khí. Hơn nữa thời gian tụ lực cũng giảm bớt, chỉ có ba mươi giây. Nếu mà vẫn là ba phút như cũ, thì dưới tình huống này, Thạch Trung Ngọc cũng đã phải chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Năng lượng dị động kia, lập tức dọa cho vài khô lâu cảm thấy sợ hãi. Khi ở trạng thái Bá Khí, giá trị oán hận sẽ bị tăng lên gấp 3

lần, hay nói cách khác, chỉ cần ngươi ở trong phạm vi tầm nhìn của kẻ địch, bọn bí sẽ phát động công kích đối với ngươi. Phạm vi tầm nhìn sẽ lớn hơn so với phạm vi chiến đấu. Nếu như phạm vi chiến đấu của khô lâu là 30 mét, vậy thì phạm vi tầm nhìn của chúng nó phải lên tới 60 mét hoặc thậm chí là xa hơn nữa. Lập tức, một đoàn khô lâu vung những lưỡi đao hoen rỉ loang lổ lên, lao về phía Thạch Trung Ngọc, mấy con khô lâu phía sau thấy đồng bọn mình như vậy thì cũng mù quáng lao lên.

Thạch Trung Ngọc lại tuyệt nhiên không hề lo lắng, tốc độ di chuyển của những con khô lâu này quá chậm. Đi một bước cũng như thể sợ dẫm phải gai, rất thận trọng, như thể sợ mình dẫm mạnh quá thì bộ xương của mình sẽ bị vỡ vụn ra vậy, dùng từ mãnh liệt chạy như điên với chúng nó, nhưng thật ra thì tốc độ cũng chỉ nhanh hơn mấy ông bà già tản bộ trong công viên một chút chút xíu xíu mà thôi.

Khoảng cách 60 mét, đã 'chạy' hơn 20 giây mà vẫn chưa đến nơi. Đợi đến lúc bọn nó vọt tới trước mặt Thạch Trung Ngọc, kỹ năng Bá Khí cũng đã sắp tụ lực xong rồi.

-Ha ha! Toàn bộ đều yên tâm mà biến thành điểm kinh nghiệm của ta đi!

Thạch Trung Ngọc hô to một tiếng, lập tức phóng xuất ra khí lưu đã hấp thu vào trong cơ thể.

-Ầm!

Thật giống như một tiếng nổ lớn đột ngột vang lên. Khí kình mạnh mẽ Thạch Trung Ngọc làm trung tâm lập tức lấy đánh úp về bốn phía. Những khô lâu đang vọt tới trước mặt Thạch Trung Ngọc, lập tức bị khí tức mãnh liệt thổi trở thành bụi. Những khô lâu này vốn cấp độ cũng không được tốt lắm, làm sao có thể đối phó được với một chiêu mạnh mẽ như vậy.

Về phần các cô gái đang đứng sau lưng Thạch Trung Ngọc thì đều đã sớm chuẩn bị kỹ càng, họ nhanh chóng nằm sấp trên mặt đất. Mặc dù khí kình này sẽ không tạo thành tổn thương đối với đội của mình, nhưng là mà trùng kích cường đại ấy cũng đủ sức để thổi bay bọn họ lên tít trên trời cao hóng mát. Ban đầu Trời Tối

Không Giết Người còn chưa kịp phản ứng. Cũng may nhờ có Hướng Lam tốt bụng, trực tiếp đưa tay kéo hắn ngã xuống đất, bằng không thì với cái thân thể mỏng như cò hương này của hắn, không bị thổi bay ra xa hơn 10 mét mới là lạ. Đây là do có hiệu ứng giảm sự trùng kích đối với đồng đội rồi đấy.

Nhìn đám khô lâu trong vòng 80 mét xung quanh Thạch Trung Ngọc, không bị biến thành tro bụi thì cũng không biết thổi đến tận đâu rồi. Những con ở xa cũng không có kết cục tốt đẹp gì, trực tiếp bị thổi bay đụng vào khô lâu đằng sau, không cần phải nói cũng hiểu, đương nhiên là đụng vào nhau rồi vỡ thành đống xương trắng luôn rồi.

Một chiêu Bá Khí, trực tiếp dọn sạch sẽ toàn bộ khô lâu trong phạm vi 300 mét. Trước cửa thành, nổi lên một cồn lớn bụi đất, những cái này chỉ có một phần nhỏ là bùn đất mà thôi. Còn những cái còn lại đều là tro cốt của đám khô lâu tạo thành.

Trước đó, Thạch Trung Ngọc đã đóng chức năng nhắc nhở của hệ thống rồi, nếu không thì lần này giết nhiều như vậy, chắc là hệ thống thông báo nhắc nhở cũng đơ người luôn mất.

Mở trang cá nhân ra xem thử, mới một lúc, mặc dù mới giết được khoảng chừng một phần năm số khô lâu, nhưng mà cũng đã trực tiếp làm cho mình tăng lên thêm một cấp. Từ cấp 48 đến 49 lại còn dư hơn 37%. Đoán chừng thêm một chút nữa là có thể đạt đến cấp 50 được rồi.

Nhưng mà thời gian chờ hồi chiêu của Bá Khí phải mất khoảng hai tiếng, lâu hơn nhiều so với Bạo Liệt Cuồng Đao, Thạch Trung Ngọc lại không thể chờ lâu như vậy được.

Chỉ có điều, Thạch Trung Ngọc vẫn có chút đáng tiếc chính là, giết nhiều khô lâu như vậy, những thứ trang bị rớt ra cũng bị khí lãng mạnh mẽ kia thổi bay đi luoon rồi, không biết đã thổi bay tới đâu rồi nữa, bây giờ cũng chỉ có thể đứng đây mà tiếc hùi hụi mà thôi. Mấy chục nghìn khô lâu cơ mà, cũng phải rớt ra biết bao nhiêu thứ trang bị đấy. Mặc dù Thạch Trung Ngọc đối với một hai cái trang bị Bạch Ngân hay là Hoàng Kim cũng không để ý lắm. Nhưng mà số lượng lại vô cùng nhiều, cho nên Thạch Trung Ngọc vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối.

So với Thạch Trung Ngọc có chút ít nuối tiếc, những người khác, đặc biệt là Trời Tối Không Giết Người, càng là khiếp sợ trong lòng.

Trời Tối Không Giết Người đã được chứng kiến sự lợi hại của chiêu Bạo Liệt Cuồng Đao của Thạch Trung Ngọc, bây giờ lại được nhìn thấy chiêu Bá Khí, mặc dù không có hiệu quả hình ảnh mạnh mẽ như Bạo Liệt Cuồng Đao. Nhưng mà kết quả tạo thành, lại còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với Bạo Liệt Cuồng Đao. Một đám khô lâu đông như vậy, bây giờ đã hoàn toàn trống rỗng rồi, đây là cái khái niệm gì chứ. Trước đó một giây vẫn còn đứng đó một mảng lớn khô lâu, cứ như vậy "Ầm" một cái, liền bị đánh biến mất không thấy bóng dáng nữa rồi. Đồng thời chính mình còn tăng lên hơn một cấp luôn, phải biết rằng bây giờ muốn luyện được một cấp này thì một mình mình chắc là phải luyện mất 2, 3 ngày mới được. Thật không ngờ chỉ với một chiêu của Thạch Trung Ngọc mà đã xong rồi.

Được rồi, thật sự là không nên đi so sánh với người khác mà, càng so sánh càng cảm thấy tự ti mà thôi.

Chương 981. Bụi vong linh

Lại không nói, đó là tàn niệm của Thiên Hắc Bất Sát Nhân. Lần này Thạch Trung Ngọc đi thông cửa thành, hắn đã thông được hơn phân nửa con đường, lại đến một chút nữa, đoán chừng có thể xông vào thành. Có điều hình như khô lâu kế tiếp cũng không dễ đối phó.

- Chiến sĩ khô lâu cường hóa, cấp 48, mạnh mẽ hơn nhiều so với khô lâu hài cốt của sinh vật vong linh cấp thấp, chẳng qua dựa vào sức mạnh của ngươi vẫn có thể giết được bọn chúng. Chỉ có điều, bọn chúng vô cùng cảnh giác, hơn nữa lại hoạt động theo bầy.

- Cũng không biết những tên kia tới thăm dò tìm bảo vật, làm sao tiến vào được bên trong lâu đài?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân nhìn bầy khô lâu, đột nhiên nói.

Nghe thấy lời của Thiên Hắc Bất Sát Nhân, Thạch Trung Ngọc cũng sững sờ. Đúng vậy, mình có thể đến được nơi này là nhờ vào kỹ năng mà người chơi bình thường không thể nào đạt được, nhưng mà, nếu như là người chơi bình thường trực tiếp đánh vào như vậy, căn bản không thể nào xông qua được đám khô lâu đang bao vây lâu đài. Chẳng lẽ lại có biện pháp gì khác?

- Em hình như thấy được ở một tiệm tạp hóa, có một thứ gọi là Bụi Vong Linh, rải trên người có thể tạm thời che dấu hơi thở người sống, để cho những thứ vong linh kia không cách nào thông qua hơi thở để phán đoán thân phận của anh, chỉ biết xem anh là đồng loại.

Tuyết Sương Yên đột nhiên nhỏ giọng nói, là một đạo tặc, khả năng quan sát của cô rất nhạy bén, không giống như những cô gái khác, về cơ bản là người thẳng thắn, qua loa.

Nghe được lời nói của Tuyết Sương Yên, Thạch Trung Ngọc cũng hạn hán lời. Đây là cái gì, có vật này tại sao không nói sớm.

- Vậy chúng ta trở về một chuyến?

- Anh đi đi, vật cưỡi của anh nhanh nhất!

Cơ Như Nguyệt liếc một cái, cô không muốn lại trở về chỗ đó nữa, kiềm chế quá mức.

- Ừ, vậy cũng được!

Thạch Trung Ngọc gật đầu, nghiêng người cưỡi lên Đích Lô. Sau đó, dưới ánh mắt ghen tị, hâm mộ của Thiên Hắc Bất Sát Nhân lướt đi một cách tuyệt trần. Trong nháy mắt, toàn thân biến mất không thấy tăm hơi.

- Wowww, tốc độ thật kinh khủng!

Thiên Hắc Bất Sát Nhân bật thốt lên.

- Đây là chậm đó, Đích Lô nếu phi toàn lực tốc độ có thể đạt tới hai trăm cây số trên giờ.

Hướng Lâm ở bên cạnh đắc ý nói.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân đơ cả người, vật cưỡi của mình chỉ có năm mươi cây số trên giờ thôi, quá nhọ. Ôi, người so với người, người tức chết.

Chặng đường mười cây số, Thạch Trung Ngọc chỉ mất mười phút đã tới, hắn mua một đống Bụi Vong Linh trở lại.

Bụi Vong Linh chính là dùng vong linh cốt phấn (bột xương của vong linh) tạo thành, một nắm cốt phấn nhỏ cũng có thể che dấu hơi thở người sống trong một tiếng.

Rắc Bụi Vong Linh trên người, Thạch Trung Ngọc thử lại gần đám khô lâu.

30 mét, không phản ứng.

20 mét, như cũ không phản ứng.

10 mét, vẫn là không có phản ứng.

Thạch Trung Ngọc gần như đứng mặt đối mặt với một tên khô lâu, tên kia lại rất ngờ nghệch nhìn về phía Thạch Trung Ngọc, không nhúc nhích.

- Không tệ!

Thạch Trung Ngọc đắc ý cười. Nhìn Thạch Trung Ngọc thí nghiệm thành công, mấy cô gái và Thiên Hắc Bất Sát Nhân cũng đi qua theo. Mọi người thoải mái đẩy những bộ xương kia ra, tiến vào bên trong tàn tích thành Bạch Hổ.

Lối kiến trúc nơi này cũng không khác thành Bạch Hổ bao nhiêu, nếu miễn cưỡng so sánh thì chính là quá mục nát. Phía trên đổ nát thê lương, khắp nơi ngập tràn dây thường xuân màu xám. Bên trong tàn tích thành Bạch Hổ đã cực kỳ tan hoang, khắp nơi đều là kiến trúc sụp đổ, các loại vật liệu đá. Điểm khác nữa, chính là những thứ khô lâu, xác sống kia.

Những thứ kia xác sống kia cũng gần giống như thây ma trong Resident Evil, có điều là, mấy miếng thịt nguyên vẹn trên người cũng không đươc bao nhiêu. Mọi người đều ghê tởm, gạt bỏ những thứ dính trên người, cực kỳ kinh khủng. Các cô gái không muốn đến gần mấy thứ xác sống kia, đặc biệt là thấy được trên những cái xác kia còn có những con dòi ngọ nguậy không ngừng, còn thứ kinh tởm màu xanh lục không biết là thứ gì kia, thật buồn nôn. Thạch Trung Ngọc nhận định, ở đây những thứ xác sống này là vô địch, không người chơi nào muốn giết xác sống , chém một đao thì đi đôi với việc dòi văng bốn phía, nếu mà bay đến trên mặt, trên tay, cảm giác thật tởm lợm.

Thạch Trung Ngọc cảm thấy ngứa ngáy da đầu, hắn tự nhận mình lớn gan. Có điều, lớn gan là để đối phó với chuyện sợ hãi, còn những thứ này là những thứ khiến người ta lộn mửa.

Nhưng mà cũng tốt, những thứ xác sống này không nhiều như khô lâu, phân bố cũng thưa thớt, tất cả mọi người vẫn có thể thoải mái đi qua.

Bởi vì không biết hạt thóc thượng cổ Quý Li ở chỗ nào, Thạch Trung Ngọc đi thẳng tới kho thóc dựa theo vị trí của thành Bạch Hổ.

Dẫu sao cũng đều là hạt thóc mà, chắc là sẽ cất ở kho thóc. Song có một việc khá tốt, chính là kho thóc nằm rải rác ở bốn phía của thành mà không phải ở phủ thành chủ. Thạch Trung Ngọc đoán pháp sư vong linh kia đang ở bên trong phủ thành chủ. Bầu trời của toàn bộ tàn tích thành Bạch Hổ lại có một cái lốc xoáy màu xám dựng ngược, mà trung tâm nguồn gốc nơi vòng xoáy hướng xuống chính là phủ thành chủ. Nhìn phát biết ngay là có đại boss tà ác ẩn núp ở đó.

Trong từ điển của Thạch Trung Ngọc hắn không có khái niệm tự tìm cái chết, mặc dù ai sống ai chết còn chưa biết, nhưng mà cũng không cần chiến đấu ở đây để lãng phí thể lực một cách vô nghĩa.

Kho thóc chữ thiên nằm ở thành tây, nhưng mà nơi cả bọn vừa vào là ở thành đông. Cũng chính là phải vượt qua toàn bộ tàn tích thành Bạch Hổ mới có thể đến thành tây, hơn nữa phải cố gắng hết sức vòng qua phạm vi lớn của phủ thành chủ, phải đi mấy tiếng mới tới nơi.

Trước tiên cả bọn đi tới kho thóc chữ địa, ngộ nhỡ Quý Li ở đây thì bọn họ cũng không cần lãng phí thêm thời gian.

Nhưng nhiệm vụ được bố trí cũng không phải đơn giản như vậy. Mọi người vừa mới tiến vào phạm vi kho thóc, tức khắc, mấy thứ đồ buồn nôn khuấy động chui ra từ dưới đất. Thạch Trung Ngọc thấy hình dạng của thứ kia, suýt nữa trả lại những gì đã ăn đêm qua cho mặt đất.

Bề ngoài, đại khái vẫn là hình người, chẳng qua là cái miệng cũng tét khá là lớn đó. Thật ra, miệng lớn cũng không phải lỗi của ngươi, nhưng mà xin ngươi đừng có thè cái lưỡi dài gần nửa mét đó ra nữa. Hơn nữa hình tượng này, bề ngoài giống như là người bị lột hết da vậy, không có da, bắp thịt, toàn thân màu đỏ tươi, bắp thịt, mạch máu đều hiện ở bên ngoài. Lại thêm, trên người còn có một lớp chất lỏng nhớp nhúa, trơn tuột không biết là thứ gì. Qủa là ghê tởm, đã không còn từ nào khác để miêu tả đám quái vật này.

Cũng không biết làm sao hệ thống lại thiết kế ra thứ kinh tởm này, chẳng lẽ lúc thiết kế thứ này, vừa hay nhìn qua Resident Evil? Hay là các loại dị hình, dị chủng gì gì đó?

Mặc dù hắn không biết dự tính ban đầu của hệ thống khi thiết kế mấy tên này là gì, song, hắn lại bắt đầu thấy mấy tên nhợt nhạt, không có con ngươi nhìn chằm chằm cả bọn. Chẳng lẽ là bị phát hiện?

Vong linh cốt phấn này sẽ không hết tác dụng nhanh vậy chứ? Chẳng lẽ là hàng giả?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc suy nghĩ, nhưng mà không cần thiết nữa vì mấy tên kia đã vội vàng vọt tới, vung vẩy cái lưỡi dài nửa mét, liên tục hút nước miếng chảy xuống.

Chương 982. Thực Thi Quỷ dị hóa

- Thực Thi Quỷ dị hóa (quỷ ăn xác biến dị), cấp 50, tinh anh. Do Thực Thi Quỷ biến dị thành, chất nhờn bên ngoài không những có tính ăn mòn mạnh mẽ còn có thể gây ra một số tổn thương. Móng vuốt nhọn và răng là vũ khí mạnh mẽ của bọn chúng nhưng đồng thời, không thể quên cái lưỡi dài gần nửa mét kia.

Thực Thi Quỷ? Khó trách miệng lại mở lớn như vậy, có điều là tại sao bọn chúng có thể phát hiện ra chúng ta? Thạch Trung Ngọc rất ngạc ngiên.

- Thực Thi Quỷ khứu giác nhạy cảm hơn nhiều so với mấy thứ khô lâu, xác sống kia. cho nên có thể đoán được chúng ta ngụy trang cũng chẳng có gì lạ?

Thiên Hắc bất sát nhân ở bên cạnh giải thích.

Thạch Trung Ngọc bừng tỉnh hiểu ra gật đầu một cái. Bụi vong linh này chẳng qua là dùng cốt phấn của khô lâu cấp thấp chế tạo, mặc dù có thể lừa gạt được khô lâu xác sống, nhưng khi gặp cấp bậc cao hơn như Thực Thi Quỷ hay là Thực Thi Quỷ dị hóa thì vô dụng. Giống như ngươi trong lúc ngẫu hứng có thể chế tạo một cây súng mô hình hù được không ít người bình thường, nhưng mà nếu ngươi đụng phải cảnh sát thì toang, họ biết nhìn hàng hơn người bình thường nhiều. Thực Thi Quỷ kia cao cấp hơn khô lâu nhiều, tùy tiện nhìn một chút là có thể đoán được Thạch Trung Ngọc đang ngụy trang.

- Ta cảm thấy dùng đao Chiến Thần đi giết những thứ ghớm ói này chính là sỉ nhục nó!

Thạch Trung Ngọc nhìn những Thực Thi Quỷ đang giương nanh múa vuốt chạy tới kia, buồn bực nói.

- Chẳng lẽ anh muốn đám con gái bọn em tiến lên?

Cơ Như Nguyệt trợn mắt, Thạch Trung Ngọc cũng hết cách.

- Chẳng lẽ ngươi muốn một mục sư yếu ớt như ta lên đánh hay sao?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân giả bộ đáng thương nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Mục sư như ngươi chắc hẳn có thừa sức mạnh công kích những sinh vật đã chết này.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nói.

- Nhưng mà ta là mục sư tà ác, không thể học pháp thuật hệ thánh quang, ta học chính là hệ linh hồn và hệ nguyền rủa.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lại càng tội nghiệp hơn nói. Thạch Trung Ngọc ước gì có thể một cước đạp bay hắn, một tên mục sư không học hệ thánh quang còn không biết xấu hổ dám tự nhận là mục sư.

Song, Hướng Lâm vẫn còn biết điều, buff cho Thạch Trung Ngọc một cái " Đả kích vong linh", "Ngăn cản tà ác", "Lực lượng chúc phúc"

Đả kích vong linh, tăng thêm thuộc tính thánh quang khi công kích, đối với sinh vật vong linh có thể tăng thêm năm phần tổn thương.

Ngăn trở tà ác, để cho bệnh dịch, nguyền rủa, ăn mòn ở trên người vong linh trong khoảng thời gian nhất định không thể bám vào cơ thể của ngươi.

Lực lượng chúc phúc, tăng cho ngươi hai phần lực lượng, khiến cho ngươi có thể gây ra tổn thương nặng hơn.

Trên người Thạch Trung Ngọc bao trùm thêm nhiều thánh quang, liền giống như thiên thần hạ phàm, trên người có kim quang bắn ra bốn phía, đó gọi là anh dũng thần võ. Thạch Trung Ngọc đẩy Thiên Hắc Bất Sát Nhân ra, xách đao Chiến Thần xông tới.

Bốn con Thực Thi Quỷ dị hóa nước miếng bắn ra tứ phía lao tới, Thạch Trung Ngọc một đao chém ngay đỉnh đầu, đao Chiến Thần dễ dàng chẻ đôi Thực Thi Quỷ thành hai nửa, giống như là cắt đậu hũ vậy. Một đống chất lỏng xanh lục từ trong người Thực Thi Quỷ phun ra ngoài, Thạch Trung Ngọc liền bị dính đầy người.

Nhưng mà, thứ xanh lục kia tựa như rơi xuống một chảo dầu nóng, lập tức vang lên tiếng xèo xèo, rất nhanh đã biến mất không còn một mống.

Thạch Trung Ngọc vốn dĩ còn muốn chịu đựng thứ buồn nôn kia, không ngờ tới, bên ngoài cơ thể giống như có một lớp màng bảo vệ, khiến những thứ đó bốc hơi nhanh chóng. Đây là ngăn trở tà ác?

Thạch Trung Ngọc liền không do dự nữa, cũng không còn nỗi lo mất hình tượng về sau nữa, hắn còn sợ cái quái gì.

Hắn nhặt đao Chiến Thần lên, chém thẳng một đao chặt đứt Thực Thi Quỷ cản đường ở kế bên. Cả người hắn giống như một cơn gió lốc, nhanh chóng đạp chân xuống đất lấy đà, vọt tới Thực Thi Quỷ bên trái, một đao từ cổ bên phải xuống tới thắt lưng bên trái. Lại một đao hai nửa hoàn mỹ, đao Chiến Thần trong tay Thạch Trung Ngọc được buff thêm hiệu quả đả kích vong linh, đó gọi là sắc bén.

"Ám sát!" Giải quyết xong ba con Thực Thi Quỷ, Thạch Trung Ngọc tức khắc chém ra một chiêu ám sát, một đường đao khí bất ngờ chém vỡ bụng của con Thực Thi Quỷ bên phải.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân trợn mắt há hốc mồm khi nhìn thấy những thứ này, nếu như những kỹ năng kia khiên hắn rung động, để hắn thấy được kỹ năng mạnh mẽ của Thạch Trung Ngọc, còn hiện tại, hắn chính là thấy được kỹ xảo chiến đấu cao siêu của Thạch Trung Ngọc. Rất dứt khoát, trong nháy mắt đã giải quyết bốn con Thực Thi Quỷ.

Đây chính là tinh anh cấp 50, không phải là thứ mà khô lâu cấp 45 kia có thể so sánh. Vậy mà bị Thạch Trung Ngọc xem như rau dưa mà chém, nhẹ nhàng giết trong nháy mắt, thực lực của Thạch Trung Ngọc rốt cuộc mạnh tới mức nào rồi.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân cảm thấy hắn càng ngày càng không nhìn thấu Thạch Trung Ngọc, đơn giản người này chính là cầm thú, ở lúc ngươi cho là hắn đã xuất ra toàn bộ thực lực thì hắn lại làm ra hành động khác thường khiến ngươi chấn động.

Mặc dù bốn con Thực Thi Quỷ đã bị giết chết, nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn không buông lỏng cảnh giác, hắn cảm giác được có một tên cực mạnh đang chờ hắn. Bốn con tiểu boss tinh anh đi ra, sau đó hắn sẽ xuất hiện đại boss, là Thanh Đồng hay Bạch Ngân? cấp 50 hay là 55?

Thạch Trung Ngọc chậm rãi đi vào bên trong kho thóc, mọi người nhanh chóng đuổi theo phía sau. Vừa rồi cách mấy con Thực Thi Quỷ dị hóa kia xuất hiện quá mức kỳ lạ, tựa như trực tiếp chui từ dưới đất ra ngoài, không có một chút báo hiệu, cả đám vừa mới lo lắng thì đột nhiên dưới đất thò lên một cái vóng vuốt chụp lấy chân mình, sau đó...

Đươc rồi, mọi người xem quá nhiều phim kinh dị rồi. Thạch Trung Ngọc cũng không cảm thấy hệ thống sẽ liên tục thiết kế những thứ ghê tởm lợm như vậy. Dù sao những thứ này khẳng định không phải do Amy thiết kế, căn cứ vào tính cách của Amy, nhìn thấy thứ này cũng sẽ cực kỳ ghét bỏ, làm sao dám tự mình chủ động thiết kế.

Kho lương chữ địa ở đây so với kho lương chữ địa ở thành Bạch Hổ mà Thạch Trung Ngọc trước kia đã từng đi qua cũng không khác biệt lắm. Vẫn là một tòa tháp kho lương rất cao, sau đó xung quanh là nơi canh gác, mấy cái tháp canh, mấy ngôi nhà. Nơi này cũng không có quái vật gì gì đó, sạch sẽ, không giống bên ngoài kia, đập vào mắt đều là những thứ khô lâu, xác sống, âm hồn.

- Chẳng lẽ, không có thứ đó?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân khó hiểu nói, nhưng hắn vừa dứt lời, đột nhiên cảm giác hình như có thứ gì đó bắt lấy chân, hắn lập tức hét ầm lên:

- "A a a!! Cứu mạng!!!

Hắn bị dọa đến mức vứt bỏ hình tượng vừa nhảy vừa kêu la.

Mọi người im lặng nhìn hắn. Nhưng hắn lại không hề phát hiện, vẫn hét lên ầm ĩ.

Thạch Trung Ngọc quan sát nơi lúc đầu Thiên Hắc Bất Sát Nhân đứng, dây thòng lọng đã mục nát, lại thêm mấy cái thòng lọng vặt vãnh bị kẹt lại. Vì vậy, Thiên Hắc Bất Sát Nhân một cước đạp thẳng vào bên trong thòng lọng, tiếp đó lại bước về phía trước, dĩ nhiên là bị vấp. Sau đó do thần kinh quá nhạy cảm hắn trực tiếp trình diễn một màn chuỗi tiếng thét chói tai của chân nhân.

Thật lâu sau đó, Thiên Hắc Bất Sát Nhân cũng hồi phục tinh thần, hắn nhìn ánh mắt của mọi người, lại nhìn dây thòng lọng kia một chút, lập tức xấu hổ. Mẹ nó, quá mất mặt rồi.

"A A A!!" Hướng Lam đi đằng sau đột nhiên hét ầm lên. Âm thanh còn chói tai hơn cả Thiên Hắc Bất Sát Nhân, suýt nữa chọc thủng cả màng nhĩ Thạch Trung Ngọc.

Chương 983. Móng vuốt quỷ

Không biết từ lúc nào ở dưới chân Hướng Lam có một cái móng vuốt quái dị đen như mực vươn đến, giữ chặt lấy gót chân của cô. Thạch Trung Ngọc thấy thế, không nói lời nào, trực tiếp quơ lấy đao Chiến Thần chém về phía móng vuốt quỷ đang giữ chặt gót chân Hướng Lam. Vẻ mặt Hướng Lam hoảng hốt, kinh hồn bạt vía chạy đến bên cạnh Thạch Trung Ngọc, nhìn móng vuốt quỷ trên đất mà lòng tràn đầy hoảng sợ. Móng vuốt quỷ kia sau khi bị chặt liền từ từ trở thành một đống nước màu đen, sau đó chậm rãi thấm vào đất.

- Đây chính là kẻ hủy diệt đời thứ hai? - Thiên Hắc Bất Sát Nhân nói một cách kinh dị.

Thạch Trung Ngọc nhăn mày, đúng là tên này rất giống kẻ hủy diệt đời thứ hai. Chất lỏng đen sì kia thấm vào trong đất, xung quanh liền yên tĩnh lại. Đám người chờ đợi một lát cũng không thấy cái móng vuốt nào từ dưới đất trồi lên nữa.

- Mọi người hãy cẩn thận một chút. - Thạch Trung Ngọc khẽ dặn dò một tiếng, sau đó tiếp tục tiến lên phía trước. Móng vuốt không xuất hiện,mọi người cũng không thể nào cứ đứng im chờ như vậy được.

Mọi người chậm rãi đi đến cổng kho lương. Tất cả đều chú ý dưới chân mình, sợ từ dưới đất lại mọc ra một cái móng vuốt. Việc lúc nãy tuy rằng không gây ra tổn thương gì nhưng cũng thật sự rất kinh khủng. Mặc dù mọi người đi trên mặt đất chắc chắn nhưng trong lòng lại vô cùng hoang mang hoảng loạn.

- Oành!

Thạch Trung Ngọc một cước đá văng cánh cửa gỗ lụp xụp, đi vào kho lương trong tháp. Toàn bộ kho lương trong tháp giăng đầy mạng nhện, tạo nên một khung cảnh rách nát. Mùi nấm mốc tràn ngập khắp không gian khiến cho mọi người ngạt thở. Mùi nấm mốc này không biết đã trải qua bao nhiêu năm rồi, khiến cho

Thạch Trung Ngọc suýt chút nữa nôn ra , thật là buồn nôn. Cảm giác kinh tởm này giống hệt như một nháy mắt ăn hết mấy trăm con ruồi vậy.

Phía sau mọi người nhăn mày, rối rít che miệng lại, đứng ở cổng không muốn tiến lên phía trước.

- Thật là ghê tởm! Đây là cái mùi vị gì cơ chứ ! - Thiên Hắc Bất Sát Nhân nhíu chặt lông mày, nói lớn

- Nếu ngươi đem một đống bánh bao để qua mấy trăm năm, xem chừng cũng sẽ thành như vậy đó! - Thạch Trung Ngọc không quay đầu nói.

Bên trong kho lương gần như là trống rỗng, không có kho lương phòng chữ Địa Thành Bạch Hổ bên trong. Tuy bên trong hẻo lánh nhưng lại có một đống người gần như phủ đầy nấm mốc. Tất cả đều xanh mơn mởn, hình dạng lông lá khiến cho Thạch Trung Ngọc không biết vì sao nơi này lại bị thiết kế kinh tởm đến như vậy.

Đây tuyệt đối không phải do hệ thống thiết kế, hệ thống không ác như thế, nhất định là do những tên lập trình viên làm. Thật quá bỉ ổi.

Thạch Trung Ngọc có thể tưởng tượng được cảnh những tên lập trình viên một bên ôm chân, một bên cười một cách bỉ ổi thiết kế ra nơi này sau đó tưởng tượng ra dáng vẻ buồn nôn như ngáp phải ruồi của những kẻ đi vào nơi này.

Thật ra để lại Thành Bạch Hổ vì nơi này dù sao cũng do người chơi cấp 60 thiết kế, người chơi cấp 60 cũng đã trải qua nhiều tình huống buồn nôn, kinh nghiệm chiến đấu cũng nhiều nên có lẽ sẽ chịu được nơi này. Nhưng thật đúng lúc kho lương phòng chữ Thiên ở Thành Bạch Hổ bị đốt đi, Thạch Trung Ngọc lại nhận được nhiệm vụ này. Thế là mọi người được sớm đến nơi này.

Những người chơi đến thành Địa Phủ thì cùng lắm cũng chỉ đứng ở cửa thành hoặc đi dạo bên trong một chút, cơ bản không có khả năng đến được nơi này. Cho dù có gan tới đi chăng nữa thì chẳng ai dám ở cùng với một đống xương khô và linh hồn lởn vởn

trước mặt, còn ung dung tự đắc đi qua từng bước một. Xem ra cũng chỉ có Thạch Trung Ngọc cùng với các cô nương tài cao gan lớn là dám đi, về phần Thiên Hắc Bất Sát Nhân thì là do bị kích động, nếu như không đến thì ngay cả các tiểu cô nương hắn cũng không bằng, sao hắn có thể làm chuyện mất mặt như thế nên đành kiên trì đi theo.

- Kinh nghiệm chiến đấu của cao thủ đệ nhất, đây là cảnh tượng không phải người chơi bình thường có thể tưởng tượng nổi. – Thiên Hắc Bất Sát Nhân ngày càng sùng bái Thạch Trung Ngọc.

- Sao tên kia còn chưa đi ra ? – Thạch Trung Ngọc cau mày nhìn xung quanh, áng chừng đường đi, mình tiến vào nơi quan trọng như vậy, tên Boss kia không thể nào không xuất hiện được. Trừ khi nơi này không phải là nơi quan trọng nhất.

Rốt cuộc là ở đâu ?

Thạch Trung Ngọc nhớ lại tuyến đường mà mình cùng mọi người đã đi qua. Dường như Hướng Lam đi đến một ngã rẽ thì bị móng vuốt quỷ kia giữ lại. Mà tại ngã rẽ có một con đường chính là đường dẫn tới kho lương và chỗ ở của hộ vệ. Chẳng lẽ đó mới là nơi quan trọng nhất?

- Đi! – Thạch Trung Ngọc dẫn đầu mọi người trở về kho lương.

- Đi đâu thế ? – Thiên Hắc Bất Sát Nhân giống như một tên sai vặt đi theo sau lưng Thạch Trung Ngọc.

- Tên kia không có ở đây mà ở một nơi khác. – Thạch Trung Ngọc nhìn lướt qua mấy căn gác thấp bé

Mọi người đi đến ngã rẽ, Hướng Lam vẫn còn sợ hãi nên đứng cạnh Thạch Trung Ngọc, đây gọi là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng. Trong lòng Hướng Lam sợ hãi, cô đi ủng ngắn, cảm giác nhơ nhớp khi móng vuốt trắng bệch kia chạm vào da khiến cô mỗi lần nhớ đến là lại rùng mình.

Đi đến ngã rẽ, trên con đường vừa đi được mấy bước lại mọc ra một cái móng vuốt. Có điều mục tiêu lần này là Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc đời nào sẽ để nó bắt được.

Cảm giác được trên mặt đất có chút kì lạ, hắn liền nhảy ra.

Nhìn thấy móng vuốt, một đao không chút do dự nào lại chặt xuống. Móng vuốt bị gãy từ từ tan chảy, giống hệt trước đó thấm vào trong đất.

- Như thế này chắc hẳn không tạo ra tổn thương gì đối với hắn. – Thiên Hắc Bất Sát Nhân mặc dù vẫn còn cảm giác hiếm lạ với móng vuốt quỷ nhưng cũng không kinh ngạc như trước đó nữa.

- Hướng Lâm, cho ta lên trên, đả kích vong linh. – Thạch Trung Ngọc quay đầu nói, tiếp tục đả kích vong linh cùng lắm chỉ tốn một phút. Bây giờ giết chết bốn con Thực Thi Quỷ trước, cũng không tốn bao lâu.

Hướng Lâm gật đầu, liền tăng thêm trạng thái cho Thạch Trung Ngọc. Trạng thái này không cần phải thi pháp lâu mà chỉ trong giây lát. Nếu còn muốn thi pháp, tê pháp sư kia hỗ trợ thì hiệu quả sẽ giảm xuống mấy cấp độ.

Dù tăng thêm đả kích vong linh nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn tấn công vật lý, bởi vì kèm theo hiệu quả của thánh quang nên chủ nhân của móng vuốt quỷ kia phải tiếp nhận hoàn toàn 1,5 lần lực tổn thương từ Thạch Trung Ngọc chứ không phải không hề hấn gì như lúc trước.

Mọi người tiếp tục đi một cách thận trọng. Dường như tên kia cảm thấy Thạch Trung gây ra uy hiếp đối với hắn nên không vươn móng vuốt quỷ ra nữa. Mọi người nhẹ nhõm, đi đến mấy căn phòng trước mặt.

Đây là bốn tòa nhà ba tầng. Một tòa là chỗ ở và làm việc của nhân viên quản lý kho lương, hai tòa khác là chỗ ở của thủ vệ, tòa còn lại để cất giữ đồ vật linh tinh hoặc để làm việc khác.

Nếu như không phải tại kho lương phòng chữ Địa thì chỉ có thể ở tòa nhà làm việc của nhân viên quản lý kho lương vì đồ vật quan trọng đều do nhân viên quản lý bảo quản, ở những nơi khác không thể cất giữ đồ vật quan trọng được.

Chương 984. Tira

- Ngươi chắc chắn trong này không có thứ gì?

Thạch Trung Ngọc vừa mới chuẩn bị đạp cái cửa gỗ rách nát kia, thận trọng hỏi Thiên Hắc Bất Sát Nhân bên cạnh.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt nhìn vào trong nhà, tình trạng này hẳn sẽ không có thứ gì. Hắn kinh ngạc nhìn Thiên Hắc Bất Sát Nhân

- Thế nào?

- Ta cảm giác được một luồng hơi ở âm u, đáng sợ từ bên trong truyền ra.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân hơi căng thẳng nói.

Âm u, đáng sợ? Chọc cười hả? Ta không hề cảm thấy như vậy! Thạch Trung Ngọc lắc đầu, một cước đá vắng cửa gỗ.

"Rầm!" Cái cửa gỗ không biết qua bao nhiêu năm chưa được mở ra liền biến thành từng mảnh nằm đầy mặt đất.

- Xem ra đồ vật thời gian đó, chất lượng cũng không tốt lắm nhỉ!

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu một cái, có vẻ như cửa hàng thợ rèn kia của Tương Viên cũng rất bền. Phải biết rằng lão quỷ kia đã hơn ba ngàn tuổi. tuổi tác của cửa gỗ kia so với cửa gỗ này còn lớn hơn. Mình dùng sức đạp như vậy nhiều lần cũng không có bao nhiêu hư hao.

Vụn gỗ bắn tung tóe đầy trời, Ánh mắt Thạch Trung Ngọc lập tức trở nên nghiêm trọng. Một cước đạp văng cửa gỗ, một luồng hơi thở u ám tràn đầy tà ác từ trong phòng chầm chậm tiết lộ ra ngoài. Bởi vì ánh sáng không tốt lắm, căn bản không thể thấy rõ tình hình bên trong. Thạch Trung Ngọc cũng không biết hơi thở này xuất phát từ đâu, nhưng hắn có thể khẳng định một điều thứ phát ra hơi thở này là sự sống. Sống ở đây là chỉ hoạt động chứ

không phải là sinh vật sống, dẫu sao đây cũng là nơi vong linh pháp sư chiếm đóng, hoàn toàn không thể nào có sinh vật nào sống sót. Những thứ khô lâu xác sống kia mặc dù có thể cử động, nhưng đã không còn hơi thở sự sống nữa rồi.

- Khặc khặc, ta hỏi rồi, mùi thịt người!

Âm thanh âm u lạnh lẽo từ trong phòng truyền ra, Thạch Trung Ngọc vội vàng kêu mọi người lùi về phía sau, âm thanh âm u lạnh lẽo này để cho hắn cảm thấy hơi nguy hiểm, hội chị em bên cạnh tuyệt đối không thể ngăn chặn được tên này.

Cả bọn cùng với Thạch Trung Ngọc ra khỏi gian phòng, tên bên trong cũng từ từ đi ra.

Trong tầm mắt của mọi người, đầu tiên là lộ ra một cái chân, đen thui tràn đầy dầu mỡ, bộ dáng không khác lắm so với con Qủy Trảo kia.

Thạch Trung Ngọc khẳng định tên này là chủ nhân của Qủy Trảo, mặc dù không biết hắn làm sao có thể từ trong căn phòng này, xuyên qua khoảng cách hơn bốn mươi mét để cho chân của bản thân từ dưới đất nhô ra.

Rất nhanh, toàn bộ hình thể của tên đó từ bên trong phòng đi ra. Cùng với những con Thực Thi Qủy dị hóa kia không khác là bao, nhưng mà toàn thân hắn là một màu đen sẫm, khắp người là tầng tầng lớp lớp dầu mỡ bao quanh. Thậm chi, theo từng bước chân hắn đi, trên đất hắn lên những dấu chân đen thui. Mặt đất lập tức bị những thứ dầu mỡ đó ăn mòn.

Thứ này, quá khủng bố! Tính ăn mòn lại mạnh như vậy, hoàn toàn có thể so sánh với axit sunfuric đậm đặc.

Hướng Lâm thấy tình hình như vậy, vội vàng buff thêm cho mọi người "Ngăn trở tà ác", tránh đến lúc đột nhiên động thủ, thoáng cái buff không đến.

- Khặc khặc, vẫn còn có mấy loại da mịn thịt mềm như vậy.

Quái vật kia từ từ ra khỏi phòng, thấy các cô gái, con mắt không có tròng mắt càng trợn to hơn. Từng giọt nước miếng từ đầu lưỡi

dài kia nhỉu từng giọt từng giọt trên mặt đất. Ăn mòn thành từng cái hố nhỏ.

Nước miếng mà đã có tính ăn mòn cỡ đó?

Thạch Trung Ngọc phóng thuật dò xét qua đó.

- Thực Thi Qủy Tira, cấp 55, boss Hoàng Kim. Thực Thi Qủy thống lĩnh, một con quái vật vô cùng mạnh mẽ.

Thực Thi Qủy thống lĩnh? Cũng chính là cái tên kia Thực Thi Qủy hùng mạnh nhất?

Mặc dù trong trò chơi những quái vật kia không có cái gì mà phân loại thống lĩnh, nhưng chắc chắn, một con thống lĩnh so với con boss cùng loại, cùng cấp thì mạnh hơn nhiều. Ở trên trang web, người chơi đã đưa vào các loại sắp xếp. Tiểu đội trưởng, đại đội trưởng, thủ lĩnh, thống lĩnh, vương giả, đế vương. Ở đây tiểu đội trưởng đều là boss cấp tinh anh. Nghe nói, lúc trước có một trấn nhỏ bị một con boss bậc Hoàng Kim cấp 25 tàn sát. Đây là một con Phong Lang đế vương, mặc dù chỉ là boss Hoàng Kim cấp 25 nhưng mà thực lực chân chính hoàn toàn ngăn chặn được boss Hoàng Kim cấp 60. Hơn nữa thủ hạ còn có mấy con vương giả, mấy con thống lĩnh. Trấn nhỏ phồn hoa kia bị bầy Phong Lang cấp 25 trực tiếp dánh vào biến thành một vùng hỗn độn.

Cho nên, có thể thấy thông tin của quái vật trong trò chơi vô cùng tinh tế tỉ mỉ, bởi vì những thứ kia chỉ dùng vài lời nói ngắn gọn đã khái quát mức độ sức mạnh của quái vật này.

Thực Thi Qủy thống lĩnh, lúc này thực lực của hắn hoàn toàn có thể đạt tớp cấp 59 là trình độ của boss Tử Kim, thậm chí là cấp 60, Thạch Trung Ngọc không cho là từ cấp 59 có thể dễ dàng đột phá ranh giới cấp 60.

“Ừng ực” Tira hút một hơi nước miếng, nhìn đám người đứng trước mặt Thạch Trung Ngọc, cặp mắt không có con ngươi thoáng qua vẻ nghiêm túc.

- Khặc khặc, ngươi mang những thứ thức ăn sau lưng kia cung phụng cho ta, ta để ngươi rời đi, như thế nào!

Lại xem hội chị em thành thức ăn, Thạch Trung Ngọc vừa nghe đã cảm thấy giận dữ.

- Vậy ngươi cũng cho ta một món đồ, ta sẽ thành giao (thống nhất mua bán)!

"Oh!" Tira hiển nhiên là không muốn chiến đấu với Thạch Trung Ngọc, trên người Thạch Trung Ngọc phát ra một loại hơi thở khiến gã cảm giác được sự uy hiếp. Mặc dù Tira tự nhận là bản thân có thể đánh thắng được Thạch Trung Ngọc, nhưng cũng chỉ là thêm mấy phần thức ăn ngon miệng mà thôi, mình còn có thể bị thương, mất nhiều hơn được.

- Nói đi, ngươi muốn cái gì? Khặc khặc, có điều ta cũng không phải là mấy tên trưởng lão thằn lằn có cánh, ta có thể sẽ không có bảo vật gì đâu!

- Thứ này, ngươi có thể cho!

Thạch Trung Ngọc cười gian ác.

- Ta nói, ta muốn mượn mạng ngươi dùng một chút, như thế nào?

- Tên ngu xuẩn, ngươi là đang chọc giận Thực Thi Qủy thống lĩnh đại nhân vĩ đại!

Tira liền tức giận kêu lên.

- Không không không, chỉ là một giao dịch hợp lý mà thôi!

Thạch Trung Ngọc tiếp tục cười.

- Thứ này, vẫn là tự bản thân ta tới lấy cho chắc, đoán chừng ngươi cũng không muốn cho ta!

Vừa nói, hắn vừa cầm đao Chiến Thần kim quang lấp lánh lao đến chỗ Tira.

Tira giận dữ gầm lên một tiếng, đầu lưỡi dài tựa như roi da hung hãn quất tới Thạch Trung Ngọc.

Vốn là roi da dài nửa mét vậy mà lại giống như kỳ tích dài ra thêm năm, sáu mét. Lưỡi dài năm, sáu mét, coi như miệng tên này có lớn đi chăng nữa, cũng không thể ăn được gì! Thạch Trung Ngọc từ giữa lưỡi bổ xuống một đao, xong tiếp tục lao tới Tira.

Lưỡi bị chém đứt, Tira đau đớn hừ một tiếng. Lần này Thạch Trung Ngọc mượn lực lượng thánh quang Đả kích vong linh, hoàn toàn không chỉ chém đứt lưỡi Tira một cách thông thường mà còn tạo thành tổn thương. Thánh quang kia bám vào, khiến Tira cảm thấy trên lưỡi đau rát, mà phần lưỡi rớt dưới đất kia hết sức chậm rãi hòa tan.Thánh quang này rõ ràng có tác dụng khắc chế gã.

Thạch Trung Ngọc thấy cơ hội tốt như vậy, nhanh chóng vọt tới bên người Tira, sau đó đao Chiến Thần trong tay tàn ác chém một cái "Cuồng Long Thăng Thiên"

Nhưng mà, đột nhiên cơ thể của Thực Thi Qủy kia đột nhiên từ ở giữa thân tách ra, đao Chiến Thần xuyên thẳng qua cơ thể của Tira, một đao chém uổng công.

Chương 985. Cơ thể kỳ lạ

Tira tách cơ thể, né tránh chiêu đánh từ Thạch Trung Ngọc.

Tình huống này khiến Thạch Trung Ngọc hoảng hốt, mấy người phía sau cũng đồng loạt kinh ngạc. Thạch Trung Ngọc

không tin "…", lại tiếp tục bổ

xuống một nhát đao. Tira kia lại tiếp tục tách cơ thể ra, lần này Thạch Trung Ngọc

chỉ chém vào không khí, căn bản không hề chạm đến cơ thể của gã Tira kia.

- Đệt, đừng có đùa giỡn người khác kiểu đó! - Thạch Trung Ngọc bực bội gào lên.

- He he, phàm nhân ngu xuẩn, ngươi chỉ có bản lĩnh như thế thôi sao! - Tira thấy Thạch Trung Ngọc không cách nào đối phó với chiêu nào của gã liền vui vẻ hưng phấn, nhìn về phía chúng nữ với ánh mắt thèm muốn.

- Tử Diệm Hỏa Cầu! - Cơ Như Nguyệt đã sớm chuẩn bị xong kỹ năng, một hỏa cầu cực lớn bay vụt về phía Tira, sức nóng từ hỏa cầu trực tiếp khiến không khí xung quanh bị bóp méo. Nhưng Tira lại nhanh chóng biến toàn thân thành một đống ** màu đen trên mặt đất. Hỏa cầu trực tiếp đập trúng vách phòng sau lưng.

- Đùng! - Giống hệt như một viên đạn đạo bắn trúng vách tường, tiếng nổ thật to, lập tức khiến tầng thứ nhất nổ tung. Mặc dù hiệu quả chấn động lớn như thế nhưng không làm Tira tổn thương chút nào, có lẽ có thương tổn cũng là do độ nóng quá cao làm bỏng một chút.

- He he, các ngươi không thể gây tổn thương cho ta được! - Thần thể Tira hồi phục trở lại, cười quái dị với mấy người bọn họ.

- Thánh Viêm! - Hướng Lâm ném kỹ năng Thánh Viêm về phía

Tira, nhưng lần này Hướng Lâm lại ném xuống nền đất. Nếu như Tira tiếp tục biến thành **, thế thì chẳng thể nào thoát được chiêu này. Có vẻ Tira hơi sợ hãi thánh quang hơn so với Tử Viêm của Cơ Như Nguyệt. Cả người nó biến thành một đống ** bay vụt đi, trong nháy mắt đã nhảy khỏi mặt đất. Đòn Thánh Viêm này đập trúng mặt đất, nhưng không tạo chút thương tổn nào cho Tira. Gã Tira này đúng thật khiến người ta không tưởng tượng nổi, thân thể biến đổi quỷ dị, tốc độ cũng vô cùng nhanh.

Đòn phép Hướng Lâm vừa ném đi tốc độ dường như đã đạt gần đến tốc độ âm thanh, dưới tình huống như thế mà Tira lại có thể né được.

- Bây giờ đến lượt ta! - Tira treo người trên nóc nhà, cười quỷ dị. - Tử Vong Chi Trảo! - Gã lại gào thêm tiếng nữa, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện mười mấy Quỷ Trảo đen nhánh, lập tức tóm lấy hai chân của mọi người.

Lần này Quỷ Trảo rõ ràng cứng rắn hơn số Quỷ Trảo đột ngột xuất hiện trước đó. Thạch Trung Ngọc dùng sức nhấc nhấc chân, nhưng lại chỉ có thể nhích được một chút. Quỷ Trảo kia mặc dù không có bao nhiêu sức lực nhưng lại khống chế Thạch Trung Ngọc dễ dàng.

Bên phía chúng nữ liên tục kêu lên sợ hãi, dù sao con gái đều thích cái đẹp, đa phần đều mang ủng ngắn, để lộ bắp chân trắng nõn, mấy cái chân trắng nõn lại giúp Quỷ Trảo dễ dàng tóm lấy. Cảm giác từ chân khiến chúng nữ đều ghê sợ, kinh hãi liên tục hét lên.

Thạch Trung Ngọc cau mày, khua đao mấy cái chém đứt Quỷ Trảo đang tóm mình, sau đó vọt thẳng về phía Tira đang treo người trên nóc nhà.

- Cuồng Phong Bạo Vũ! - Vọt đến trước mặt Tira, Thạch Trung Ngọc lập tức mở trạng thái Cuồng Phong Bạo Vũ. Đao Chiến Thần biến hóa thành một mảnh đao chém về phía Tira. Thạch Trung Ngọc không tin rằng với tốc độ nhanh như thế mà không thể chém trúng Tira. Nhưng sự thật lại khiến hắn thất vọng, mặc kệ hắn chém trái chém phải thế nào thì tên Tira kia giống như không có cơ thể thật, từng đao một đều chém vào không khí, không thể một

chạm đến một góc thân thể gã.

Lực khống chế của thứ này quá mạnh, trong lòng Thạch Trung Ngọc có chút gấp gáp. Tốc độ vung đao Chiến Thần nhanh hơn hẳn, Tira giống như hư ảnh vờn qua vờn lại trong ánh đao của Thạch Trung Ngọc. Bất kể Thạch Trung Ngọc vung đao thế nào gã đều có thể tách rời cơ thể để Thạch Trung Ngọc không chém trúng gã.

- Đúng là khốn kiếp mà! - Thạch Trung Ngọc tức giận mắng thầm trong lòng.

Tiếng cười đắc ý của Tira không ngừng truyền đến khiến Thạch Trung Ngọc cảm thấy thật bất lực. Lại chém thêm một nhát nữa, cơ thể Tira lại tách ra lần nữa, nhưng lần này Thạch Trung Ngọc lại đột nhiên dừng lại. Tira theo thói quen khép lại cơ thể sau khi đao đã chém qua, nhưng lần này đao Chiến Thần căn bản không động đậy. Cơ thể Tira boc lại cả đao Chiến Thần vào bên trong, thánh quang nóng rẫy bắt đầu tỏa ra và thiêu đốt xung quanh. Thánh quang và vong linh chính là hai thứ có thuộc tính không thể cùng tồn tại. Mặc dù lần này Thạch Trung Ngọc không chém hắn, nhưng năng lượng thánh quang cực nóng lại tạo thành tổn thương cực lớn với Tira.

- Á! A!!! - Tira đau đớn gào lên, gấp gáp muốn tách cơ thể ra. Nhưng Thạch Trung Ngọc nào để gã được toại nguyện, thật vất vả mới tạo nên tổn thương cho gã. Hắn nhấc đao Chiến Thần lên, trong nháy mắt đã rút đao Chiến Thần ra khỏi đầu Tira. Một vết đứt từ bụng đến đầu, tọa thành một lỗ hổng cực lớn. Nhưng lần này Thạch Trung Ngọc phải vui mừng thôi, lần rút đao vừa rồi tuy có gặp phải khó khăn nhưng đã chém đứt cơ thể Tira.

Một vết thương đứt kìa cực lớn xuất hiện, khiến cơ thể Tira chia thành hai nửa, có muốn kêu gào đau đớn cũng không thể nào gào thành tiếng, mà nơi bị thánh quang thiêu đốt khiến năng lực khép cơ thể lại hoàn toàn gặp phải trở lại quá lớn. Vết thương quá to làm tốc độ cơ thể khép lại chậm hơn trước đó gấp mất trăm lần. Nhưng nhìn dáng vẻ này, muốn khép lại hoàn toàn xem ra cũng phải mất nửa canh giờ. So với việc lành lại trong nháy mắt như vừa nãy thì mất kha khá thời gian.

- Ngươi, ngươi dám! - Tira vẫn còn nói ra thà tiếng, hai bên miệng khe khẽ động đậy, Thạch Trung Ngọc vô cùng kinh ngạc. Thế này, thế này thì quá "siêu" rồi.

Thừa lúc gã bệnh phải đòi mạng gã ngay! Thạch Trung Ngọc cũng không phải kẻ nhân từ thích nương tay gì, hơn nữa lúc này mà nhân từ với người khác thì chả khác gì tàn nhẫn với chính mình. Hắn cầm đao Chiến Thần, lại chém ngang một lần nữa. Thời gian đả kích vong linh không nhiều lắm, thừa lúc này tạo thành nhiều điểm thương tổn hơn mới phải.

Tira bị thương nặng không còn dùng lực khống chế như vừa nãy mà nửa người trên trực tiếp bị đao Chiến Thần của Thạch Trung Ngọc chặn ngang chém đứt thành hai nửa, rơi khỏi nóc nhà.

Nhưng cơ thể có rơi khỏi nóc nhà thì vẫn chầm chậm tan ra. Thánh quang thiêu đốt thân thể trực tiếp bị Tira vứt bỏ, cái đóng ** khác chảy về phía khác.

Có điều chỉ trong một lúc, thân thể Tira lại được ngưng tụ thành. Chỉ là bởi vì vứt bỏ nhúm cơ thể bị chém nát kia nên hiện giờ cơ thể Tira đã hơi nhỏ hơn một chút.

- Ta sẽ không bị ngươi lừa lần nữa đâu! - Tira oán hận nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Ta nghĩ là với trí thông minh của ngươi thì gần như không thể không bị ta lừa! - Thạch Trung Ngọc khẽ cười, dùng thuật thăm dò nhìn lượng máu Tira. Chỉ hai nhát vừa rồi đã khiến lượng máu Tira hạ xuống còn 80%. Thật khiến tâm trạng hắn thoải mái hơn nhiều.

- Khốn kiếp! - Tira nổi giận gầm lên, nhưng lời này đúng là thật, vốn dĩ trí thông minh của vong linh đã chẳng ra làm sao cả. Tira trực tiếp lao đến phía Thạch Trung Ngọc, tốc độ đó gần như ngang ngửa với Thạch Trung Ngọc. Đồng thời, đống ** trong cơ thể nháy mắt đã tập trung về phía nắm đấm bên phải, toàn bộ cánh tay phải lập tức lớn hơn một chút. Dáng vẻ này xem ra là muốn cận chiến với Thạch Trung Ngọc.

Chiêu vừa nãy dùng với Tira, hiện giờ mà dùng nữa thì chắc

chắn gã sẽ tránh được, Thạch Trung Ngọc bắt đầu âm thầm lên kế hoạch.

Chương 986. Tử Thần chúc phúc

- Chết đi! - Nắm đấm to cỡ nồi đất của Tira vung về phía Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc lập tức xoay người tránh đi, trong tình huống không thể ước chừng chính xác sức mạnh từ gã, Thạch Trung Ngọc sẽ không có ý định đỡ đòn. Trách khỏi đòn vừa rồi xong, đao Chiến Thần vung lên hướng vào bên hông Tira. Nhưng gã ta lại tiếp tục tách rời cơ thể, đao Chiến Thần lại chém trúng không khí.

- Tử Viêm Cuồng Long! - Cơ Như Nguyệt ở phía dưới đã chuẩn bị xong đâu vào đấy, thừa lúc Tira dừng cơ thể lại, Tử Viêm Cuồng Long lớn cỡ một chiếc tàu hỏa lao thẳng về phía gã. Hướng Lâm vung cánh tay lên, - Thúc Phọc Vong Linh!

Kỹ năng Thúc Phọc Vong Linh này chính là một loại kỹ năng cmn vô cùng vô sỉ.

Chỉ có hiệu lực với vong linh, nhưng chỉ có thể vây khốn mục tiêu vong linh

trong một phạm vi rất nhỏ, không thể nào cử động được, không thể nào trốn thoát

được. Hai người này rõ ràng đã chuẩn bị ổn thỏa, muốn khiến Tira phải nhận trọn

một chiêu từ Cơ Như Nguyệt.

Chùm sáng màu vàng óng trực tiếp nổ tung ngay bên dưới Tira, biến thành một cái lồng khóa mang ánh vàng chộp Tira đang đu trên nóc nhà. Tử Viêm Cuồng Long từ Cơ Như Nguyệt cũng bám theo ngay sau, hung hãn lao trúng cơ thể gã.

- Grào! A!! - Gã Tira bị Tử Viêm nóng bỏng thiêu đốt lập tức gào

lên thảm thiết.

Mặc dù nói hệ thánh quang trời sinh khắc chế hệ vong linh nhưng pháp thuật hệ hỏa cũng gây tổn thương cho vong linh không ít. Mặc dù vong linh rất cường đại, số lượng lại đông đảo nhưng lại có sự e sợ đối với ba hệ pháp thuật. Đứng đầu chính là hệ khắc tinh trời sinh với nó, hệ thánh quang. Tiếp theo là hệ hỏa, bám sát theo sau là hệ lôi.

Nói Tử Viêm Cuồng Long mà Cơ Như Nguyệt phóng ra mang theo nhiệt độ cực cao không phải thổi phồng, từ tiếng kêu gào thê thảm từ Tira là biết. Một nhát chém từ Thạch Trung Ngọc cũng không thể khiến gã kêu gào đau đớn thể thảm như thế.

Sử dụng thuật thăm dò thì liền nhìn thấy thanh máu Tira trong ngọn lửa, vừa bị thiêu đốt một lúc mà đã mất 10% lượng máu. Thạch Trung Ngọc không khỏi khen ngợi cô gái nhỏ Cơ Như Nguyệt ngày càng lợi hại.

Tử Viêm Cuồng Long cũng chỉ có thể duy trì trong vòng hai mươi mét, lao đến Tira cũng chỉ trong bốn năm giây gì đó.

Nhưng chỉ một chút ít như thế đã khiến gã ta bị đốt mất 30% máu, hiện tại HP chỉ còn lại một nửa.

Cơ thể Tira bên trong lồng khóa ánh vàng đã bị rút lại còn một nửa. Dáng vẻ vốn cao hơn hai mét hiện giờ biến thành không đến một mét sáu, cơ thể cũng gầy yếu đi rất nhiều, giống như một tên nhóc thiếu dinh dưỡng.

- Mấy tên khốn kiếp các ngươi! - Tira phẫn nộ gầm gừ, nhưng bị lồng khóa ánh vàng vây khốn bên trong, căn bản không có cơ hội lao ra. Chiêu Thúc Phọc Vong Linh này cũng thật sự quá độc, gã Tira mạnh như thế mà hiện giờ cũng đã bị trói trong đó gần mười giây.

Động tác tay Cơ Như Nguyệt không ngừng vung ra, tất nhiên là đang chuẩn bị phóng Tử Viêm Cuồng Long ra.

- Hỡi thần vong linh vĩ đại trên cao, xin ngài hãy ban cho gia nô Tira sức mạnh cường đại! - Gã Tira đang bị nhốt đột nhiên thành

kính hướng về phía bầu trời cầu nguyện.

- Đây là cái loại kỹ năng gì thế? - Thạch Trung Ngọc nhìn dáng vẻ thánh kính của Tira giống như giáo đồ Cơ Đốc giáo, lập tức hắn cảm thấy không ngờ đến, - Vong linh mà cũng cầu nguyện nữa à, thế thì quá khôi hài rồi nhỉ?

Nhưng, rất nhanh sau đó, Thạch Trung Ngọc không cười nổi nữa.

Trên bầu trời đột nhiên có một đám khói đen sà xuống. Chiếc lồng khóa ánh vàng của Hướng Lâm dưới sự tấn công của đám khói đen mà vỡ vụn, sau đó đám khói đó trực tiếp dung nhập vào cơ thể Tira.

Mà lúc này, gã ta hưng phấn hét to, cơ thể vốn đã rút lại rất nhiều lại bành trướng chỉ trong nháy mắt, chớp mắt đã to hơn cả cơ thể cao chừng hai mét trước đó, biến thành một kẻ vô cùng to lớn cao khoảng hai mét rưỡi. Cánh tay to cỡ bắp đùi Thạch Trung Ngọc hưng phấn huơ huơ, Thạch Trung Ngọc nhìn một lúc mà nóng vội.

Má, tên điên này, tự dưng dùng cái chiêu thức thần thánh gì thế này.

Trong nháy mắt mà chiến cuộc bị đảo ngược rồi.

- Đám người sống ngu xuẩn kia, ta sẽ khiến các ngươi cảm nhận thế nào gọi là sống không bằng chết! - Gã ta hưng phấn kêu lên, - Tử Thần đại nhân thế mà lại ban sức mạnh cho ta, ha ha ha!

- Tira, cấp 59, boss tử kim, thống lĩnh Thực Thi quỷ vừa được Tử Thần ban sức mạnh trở nên càng cường đại, nhưng sức mạnh này chỉ có thể duy trì mười phút, HP 100%.

Trời má, chẳng những hồi đầy HP mà còn trở nên mạnh hơn! Kỹ năng này mà là của mình thì tốt rồi. Thạch Trung Ngọc nghĩ như thế, dù sao mình không chê kỹ năng ít, càng nhiều càng tốt.

Mặc dù gã Tira này nhận được sức mạnh Tử Thần nhưng cũng chỉ có thể duy trì trong mười phút mà thôi. Mà với tình huống hiện giờ, sau mười phút, chỉ sợ hắn là yếu tới nổi con gà cũng có thể

giết chết gã. Dù sao nhân vật phản diện trong phim đều như thế, càng dùng bí pháp nhận được sức mạnh càng cường đại thì di chứng cũng sẽ càng nghiêm trọng. Ví dụ mấy cái đại pháp Thiên Ma Giải Thể gì đó.

Có điều, bây giờ nghĩ cách làm sao chống đỡ trong mười phút này mới đúng.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ miên man, nhưng Tira đã không kịp chờ đợi mà lao về phía Thạch Trung Ngọc. Sức mạnh căng đầy khiến gã hiện tại muốn tìm người thử một chút xem sức mạnh của mình thế nào, hiển nhiên Thạch Trung Ngọc là một mục tiêu không tệ. Hơn nữa, Thạch Trung Ngọc vừa mới tạo ra thương tổn lớn như thế cho gã, không tìm hắn thì tìm ai. Với lại đây cũng chính là một kiểu biểu hiện của giá trị cừu hận. Hấp dẫn giá trị cừu hận trên người Thạch Trung Ngọc vốn đã cao, Tira tuyệt đối sẽ tìm hắn.

Nhìn thấy Tira xông đến, Thạch Trung Ngọc vội vàng nâng đao đón đỡ.

- Bang! - Nắm đấm to lớn đen đúa trực tiếp đánh trúng đao Chiến Thần, Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy mình giống như bị một chiếc xe tải đâm trúng, sức mạnh to lớn đâm hắn bay ra xa hơn mười mét. Tira sau khi được Tử Phần chúc phúc thế mà lại mạnh mẽ đến cỡ vậy.

Thạch Trung Ngọc bị một đấm vừa rồi của Tira bay trúng mấy căn nhà cũ nát, lại thêm một trận tro bụi bay mù mịt.

- Thạch đầu ca! - Chúng nữ nhìn thấy Thạch Trung Ngọc bị đánh bay, vẻ mặt ai cũng khẩn trương chạy đến.

Thạch Trung Ngọc lắc lắc người, bò lên từ bên trong đống nhà lều đổ nát, một đấm vừa rồi từ Tira trực tiếp đánh bay một nửa lượng máu của hắn, quá kinh khủng.

- Không ngờ ngươi còn chịu nổi! - Tira trông thấy dáng vẻ lảo đảo của Thạch Trung Ngọc, hưng phấn kêu to. Hình như sau khi được Tử Thần chúc phúc, tính cách gã cũng thay đổi theo.

- Hừ, ta vừa đỡ một chiêu vừa rồi của ngươi, ngược lại ngươi cũng đỡ một chiêu của ta, thế nào? - Thạch Trung Ngọc hừ lạnh, hiện giờ hắn đã cảm thấy toàn thân từ đầu đến chân đã đau nhức, chiêu vừa rồi từ Tira gần như khiến xương cốt hắn vỡ thành từng mảnh.

- Ha ha, ha ha ha, có gì đâu mà không đỡ được! Đến đi, đến đi nào! - Tira phách lối cười to.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp nhảy lên nóc nhà của căn bên cạnh, kéo xa khoảng cách với gã ta. Khoảng cách mười mét, vừa đủ.

Trong không khí, một cỗ linh khí thiên địa chầm chậm bị Thạch Trung Ngọc hút vào bên trong cơ thể, sau đó được vận chuyển, tụ vào trong tay hắn và đao Chiến Thần. Thạch Trung Ngọc chậm rãi nâng đao Chiến Thần cao qua đỉnh đầu, một cỗ khí thể sắc bén cường đại vọt thẳng về phía Tira.

Chương 987. Bá đao

Bây giờ Thạch Trung Ngọc tiến hành một thử nghiệm mới. Dùng phương pháp hội tụ năng lượng khí phách, hấp thu năng lượng từ không khí xung quanh, sau đó dùng phương thức phóng Bạo Liệt Cuồng Đao ra ngoài. Bạo Liệt Cuồng Đao chỉ cần tụ lực năm giây nhưng khi xuất ra lại mạnh mẽ như vậy. Khí phách cần tụ lực đến ba mươi giây nhưng lực tấn công lại phân tán khắp nơi, nếu gặp kẻ địch mạnh, không tạo thành tổn thương thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng nếu dùng phương pháp hội tụ khí phách, phóng Bạo Liệt Cuồng Đao ra ngoài thì tương đương với ba mươi giây tụ lực của Bạo Liệt Cuồng Đao, đó là sức mạnh khủng khiếp đến mức nào chứ. Phương thức sử dụng khí phách có hai loại, một loại là sau khi tụ lực trong nháy mắt liền phóng ra xung quanh. Một loại khác giống như chân khí, hội tụ đến các vị trí của cơ thể, gia tăng lực phòng ngự, lực công kích hoặc lực sát thương , vân vân . Mà cái Thạch Trung Ngọc dùng chính là loại thứ hai, hội tụ năng lượng để phóng Bạo Liệt Cuồng Đao ra ngoài.

Mặc dù không biết phương pháp này có thể thành công hay không, nhưng nếu có thể thành công, e rằng sẽ xuất hiện một kỹ năng mạnh đến mức trời đất cũng phải kinh sợ, chỉ cần năm giây tụ lực đã có thể tổn thương trong phạm vi bốn mươi mét, nếu ba mươi giây tụ lực thì có thể tổn thương đến hai trăm bốn mươi mét đi?

Hấp thu linh khí trời đất, trên người Thạch Trung Ngọc phát ra khí phách càng ngày càng mạnh. Vẻ mặt Tira vốn đang đắc ý lập tức trở nên nghiêm túc. Khí phách trên người Thạch Trung Ngọc làm gã kinh ngạc, trong lòng dấy lên một dự cảm không lành. Hình như mình lại bị tên này lừa gạt ?

Tira thoáng nghi ngờ. Gã nghĩ rằng nên dứt khoát tấn công nhưng mà lúc trước đã nói chỉ đón đỡ lần này, bây giờ ra tay như vậy xem như là đánh lén đi ? Làm như vậy hình như không phải cho lắm ?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân nhìn dáng vẻ anh dũng của Thạch Trung Ngọc, trong lòng càng ngày càng sùng bái Thạch Trung Ngọc. Hắn cảm giác Thạch Trung Ngọc lúc này giống như Chiến Thần đứng sừng sững trong trời đất, thần thánh đến mức không thể xâm phạm.

Năng lượng khí phách hội tụ ngày càng mạnh và nhiều hơn, Thạch Trung Ngọc cảm giác kinh mạch trong người mình hơi phình lên. Lúc trước khí phách trữ năng lượng trong đan điền, nhưng phương thức thứ hai lại trữ năng lượng trong kinh mạch, điều này khiến Thạch Trung Ngọc hơi khó chịu. Tuy rằng hắn là Tiên Thiên cường giả nhưng Cơ lão gia nói lượng Tiên Thiên chân khí chứa trong cơ thể hắn ít hơn rất nhiều so với Tiên Thiên cao thủ chân chính, vì vậy mà kinh mạch của Thạch Trung Ngọc không dày rộng như các cao thủ Tiên Thiên.

Ba mươi giây, nói nhanh cũng không nhanh mà chậm cũng không chậm. Tira ngày càng hoảng hốt, khí phách trên người Thạch Trung Ngọc càng ngày lớn mạnh, cảm giác nguy hiểm cũng ngày càng tăng lên. Gã đã không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa mà muốn ra tay trước. Nhưng lúc này Thạch Trung Ngọc cũng đã chuẩn bị xong. Năng lượng phủ kín tất cả kinh mạch trong thân thể gần như muốn nổ tung, cảm giác sức mạnh như bùng nổ , Thạch Trung Ngọc ngửa mặt lên trời rống.

Một tiếng sấm vang lên, san bằng mặt đất, sức mạnh kia quá mãnh liệt, bừng lên như muốn nổ tung, dường như có thể sánh ngang với công kích sóng âm.

Tira suýt nữa bị tiếng gào thét của Thạch Trung Ngọc dọa cho hết hồn, đó là khi gã có can đảm như thế.

- Tira ! Đón lấy một đao của ta ! – Thạch Trung Ngọc hai tay cầm đao Chiến Thần, kim quang trên đao Chiến Thần tỏa ra bốn phía. Kim quang mãnh liệt ngưng tụ lại làm cho thân đao càng thêm to lớn và sắc bén hơn. Cái đao gần như dài cả trăm thước, kim quang ngưng tụ tạo thành thân đao (nếu không biết thì hãy tưởng tượng một chút, mưa gió bao trùm hết bên trong, cảnh Nhiếp Phong sử dụng đao Tuyết Ẩm.)

- Con mẹ nó ! – Thiên Hắc Bất Sát Nhân chửi thề, bị ánh đao

kinh người của Thạch Trung Ngọc phía sau dọa cho ngẩn người. Thế này thì quá khoa trương rồi, một đao dài như vậy chém xuống thì xem chừng cái kho lương rách nát kia sẽ bị biến thành bình địa mất. Không chỉ kho lương mà không chừng toàn bộ Thành Đông đều sẽ thành một nơi hoang phế.

- Sao chưa thấy anh ấy sử dụng kỹ năng mạnh như vậy bao giờ nhỉ ? – Cơ Như Nguyệt cũng bị chấn động

- Lúc đầu ta tưởng anh ấy sẽ dùng khí phách.

- Lần này đại thúc đẹp trai đến ngây người ! – Ánh mắt Dương Tử sáng lên

- Khốn kiếp ! – Tira mắng to một tiếng, từ góc độ của gã tuy không thể nhìn được chiều dài của thanh đao sau lưng Thạch Trung Ngọc nhưng chỉ riêng cái khí thế này thì gã biết lần này mình đang gặp nguy hiểm. Nhưng Thạch Trung Ngọc cũng không cho gã chuẩn bị. Ngộ nhỡ lại liều chết với gã , sợ rằng Thạch Trung Ngọc sẽ buồn bực chết đi.

- Chết đi ! – Thạch Trung Ngọc cầm đao Chiến Thần, hung dữ chém một đao xuống. Ánh đao màu vàng kia giống như muốn chém cả trời dất ra vậy. Tầm mắt của mọi người chỉ còn lại bóng dáng của kim quang ấy.

Tira không còn cách nào khác, gã chỉ là một tên dựa vào công kích cận chiến, nếu như là kỹ năng khác thì may ra gã còn có thể đối phó, nhưng đây lại là một đao mạnh mẽ như vậy. Gã chỉ có thể dùng biện pháp duy nhất là biến thành một đống chất lỏng đen như mực.

- Oành ! – Ánh đao vàng óng chém thẳng vào trong phòng, nổ bắn ra. Ánh đao vàng óng liền biến thành từng đao khí bay hỗn loạn. Trong phạm vi mười mét từ chỗ ánh đao vỡ vụn, đao khí bay ở bốn phía, quanh quần qua lại. Chúng nhanh chóng xé nát hết mọi thứ bên trong. Ánh đao dày đặc nghiền nát hết tất cả mọi thứ. Cho dù chỉ là một khối gỗ nhỏ chừng đầu ngón tay cũng bị mười mấy mảnh đao khí bay qua bay lại nghiền nát cho đến khi thành một đống bụi mới thôi.

Chỉ một khối gỗ nhỏ đã như vậy, chứ đừng nói đến một đống chất lỏng như Tira. Tuy gã có thể phân tách chính mình để thoát khỏi sự tấn công của Thạch Trung Ngọc. Nhưng với sự nghiền nát dày đặc của đao khí, Tira cơ bản không thể phân tách nhanh như vậy. Cơ thể gã liền bị những ánh đao kia xuyên qua xuyên lại. Thạch Trung Ngọc còn thêm vào hiệu quả của đả kích vong linh, đao khí này cũng kèm theo hiệu quả của đả kích vong linh. Dưới sự nghiền nát của những đao khí dày đặc, Tira chỉ cầm cự được bốn năm giây liền mất đi ý thức.

- Ngài đã giết chết Tira, ban thưởng điểm kinh nghiệm XXXX

- Ngài đã lĩnh ngộ kỹ năng mới.

Nghe hệ thống nhắc nhở, Thạch Trung Ngọc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn còn hơi lo lắng Tira sẽ sống sót, vậy mà gã hoàn toàn không có cách nào. Kỹ năng mới chắc hẳn là tổ hợp của hai kỹ năng này, Thạch Trung Ngọc không chút nghĩ ngợi liền đặt tên : Bá Đao.

Bá Đao, Bạo Liệt Cuồng Đao được ưu việt, thời gian tụ lực nhiều nhất là ba mươi giây, phóng ra một đao hết sức hủy diệt, lực sát thương vô cùng lớn.

Đao khí dữ dội, kéo dài mấy phút mới từ từ biến mất. Toàn bộ kho lương, tính cả một tòa nhà lớn bên trên đều biến thành một đống tro bụi. Cảnh tượng chấn động ấy làm cho mọi người sợ đến ngây người.

- Thật là đáng tiếc ! – Thạch Trung Ngọc đột nhiên quát to một tiếng.

Mọi người nhìn hắn đầy nghi ngờ.

- Cái này nổ như thế, trang bị của Tira chỉ sợ cũng chẳng còn lại gì ! – Thạch Trung Ngọc ngửa mặt lên trời thở dài bực bội

- Đệt ! – Thiên Hắc Bất Sát Nhân liền im lặng

Thạch Trung Ngọc vẫn hơi không cam lòng, tốn sức lực lớn như vậy mới giết được Tira, dù sao cũng muốn có chút chiến lợi phẩm chứ, lại chỉ có chút xíu điểm kinh nghiệm như vậy, hắn thật sự

không cam tâm.

Hắn liền xông vào lục lọi đống phế tích kia lên. Chân hắn giẫm vào đống bụi bên trong kia liền phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt, hệt như khi giẫm vào đống tuyết. Thạch Trung Ngọc móc ra cái cuốc chim trước kia dùng để đào mỏ, bắt đầu đào móc đống bụi bên trong.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Thạch Trung Ngọc, mọi người đều không phản đối. Người này đôi khi anh dũng tuyệt vời, rất đàn ông nhưng đôi khi lại rất bỉ ổi và vô lại.

Chương 988. Kho lương chữ Vàng

Thật không may, Thạch Trung Ngọc không tìm ra thứ mình cần trong đống đồ ấy. Dưới những đao khí mạnh mẽ như vậy thì hiển nhiên toàn bộ những trang bị kia đều bị cắt thành bụi.

Thạch Trung Ngọc buồn bực, đây cũng không phải là lần đầu tiên. Tại cửa thành Môn, dưới một kích của khí phách, trang bị đều bay đi. Lần này thật tốt, tất cả trực tiếp mất đi. Chẳng lẽ lần này đã định trước là sẽ tay trắng trở về sao ? Không chiếm được một trang bị nào ư ?

- Nếu như anh có thể tìm được thì sợ là chúng ta đều phải kinh ngạc – Cơ Như Nguyệt ở bên cạnh nhẹ nhàng nói

- Như thế nào đây ? – Vẻ mặt Thạch trung Ngọc ủ rũ

- Vì nếu như anh có thể tìm được một kiện thần khí, dưới sự tấn công sắc bén như vậy, ngoại trừ thần khí có thể lưu giữ lại được, em nghĩ không còn thứ nào khác. – Cơ Như Nguyệt mỉm cười

- Được rồi, cứ coi như đây là một loại kỹ năng là được, có thể tồn tại lại được đều là thần khí, về sau một khi anh tìm được, phát hiện ra chắc chắn là thần khí. Như vậy không phải càng tốt sao ? Dù gì bây giờ anh cũng không thiếu trang bị bình thường.

- Ừm – Thạch Trung Ngọc gật nhẹ đầu, nhìn đống tro tàn kia tiếc hận, ôi, thật là buồn bực.

Cùng lúc đó, trong thành, ở một căn phòng đẹp đẽ và rực rỡ

- Ai đã sử dụng một chiêu kinh thiên động địa như vậy ? Tira chết rồi sao ? Thật là một tên vô dụng – Một người toàn thân mặc trường bào màu đen nhẹ giọng lẩm bẩm, một cái tay gần như không có thịt mà chỉ còn da bọc xương chậm rãi đưa ra ngoài. Một quả cầu thủy tinh trong suốt liền xuất hiện trên cái tay ấy.

- Ta cũng muốn xem, tên nào dám xâm nhập tòa thành của ta. – Giọng nói khẽ vang lên, trên tay nhẹ nhàng làm vài động tác, trong quả cầu thủy tinh liền xuất hiện tình hình của đám người Thạch Trung Ngọc.

- À, là mấy nhà mạo hiểm hèn mọn này sao ? Ai là người vừa mới phát ra một kích kia ? Hừ! Thật đáng chết, các ngươi dám phá hoại tòa thành của ta thành như vậy! – Người áo đen thảng thốt kêu to

- Krief !!!

- Kẹt kẹt – Cửa gỗ mục nát bị đẩy ra. Một kỵ sĩ toàn thân mặc áo giáp, không nhìn thấy khuôn mặt đi đến.

- Loảng xoảng, loảng xoảng – Áo giáp màu đen của kỵ sĩ va vào nhau, phát ra tiếng vang ngay ngắn. Krief bước đi đều đặn, đi về phía người mặc áo đen trước mặt, nếu có người chú ý thì có thể phát hiện mỗi bước chân của Krief đều có khoảng cách giống nhau, chỉ chênh lệch một chút. Nếu như không phải trên người hắn phát ra khí tức tà ác, chỉ sợ rằng ai cũng sẽ nghĩ người này là một kỵ sĩ nghiêm túc và cẩn thận.

- Xin chào ngài, tiên sinh Trom! – Krief khom nửa người hành lễ

- Được rồi, Kỵ Sĩ Hủy Diệt thân yêu của ta, có người quấy nhiễu tòa thành của chúng ta. – Trom hơi không kiên nhẫn nói, đối với người này dù đã biến thành Kỵ Sĩ Hủy Diệt tà ác, nhưng vẫn là một tên cứng nhắc nghiêm túc, hắn cũng không có cảm tình gì.

- Ồ! Đây thật không phải là tin tức tốt! – Tiếng Krief truyền ra từ bên trong áo giáp, hơi ồm ồm.

- Tira cũng bị mấy tên đó giết chết rồi! – Trom nói một cách phiền não.

- Ngươi mau giải quyết mấy tên đó đi, ta cảm giác chuyện này có phần không bình thường. Bây giờ nghiên cứu của ta đã đến thời điểm then chốt, không thể bị người khác quấy rầy!

- Đã rõ, thưa đại pháp sư vong linh của ta – Krief hành lễ một lần nữa, xoay người một cách tao nhã.

- Loảng xoảng, loảng xoảng – Krief đi ra ngoài cửa gỗ

- Hừ! Bây giờ mấy tên mạo hiểm ghê tởm như chuột vậy. – Trom hơi tức giận, quay về phía quả cầu thủy tinh gầm thét, hắn nhìn thấy bên ngoài cửa thành trống rỗng, không có một bộ xương nào. Mặc dù những thứ này chẳng qua chỉ là con tốt thí, nhưng hắn cũng đã phải hao phí tâm huyết một phen, không ngờ rằng lại bị hủy đi như vậy.

Đám người Thạch Trung Ngọc vừa rời khỏi kho lương phòng chữ Địa, cũng không hề biết nguy hiểm đang đến gần. Một chút bụi vong linh lại rơi trên người bọn họ. Mọi người tiếp tục đi về hướng đã định.

Kho lương phòng chữ Địa đã bị hủy, mặc dù xác suất Quý Ly ở chỗ này không quá lớn, nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn hơi lo lắng, ngộ nhỡ Quý Ly mất đi, hắn sẽ phát khóc mất. Cho dù mấy tòa thành không xuất binh được cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn. Nhưng cái này lại ảnh hưởng nghiêm trọng đến uy tín của Hoa Hạ, không chừng đến lúc đó mấy lão già lại bắt mình đến nhắc nhở.

Những lão già kia tuy rằng có thực lực mạnh mẽ, đối với tính mạng không hề quan tâm nhưng đối với quốc gia lại vô cùng yêu quý.

Quái vật ở nơi này lấy nội thành làm trung tâm, phân bố ở xung quanh, càng đến gần tòa thành, đẳng cấp và thực lực của quái vật càng mạnh. Bây giờ đám người Thạch Trung Ngọc cũng chỉ dám duy trì một khoảng cách tương đối an toàn với tòa thành để không làm kinh động đến pháp sư vong linh ở bên trong.Tuy vậy,dọc theo con đường này cũng xuất hiện hành thi cao cấp hơn những con trước đó, ví dụ như kỵ sĩ vong linh. Kỵ sĩ vong linh cũng xem như một chủng loại do xương khô tiến hóa thành, nhưng mà vẫn tốt, năng lực nhận biết yếu ớt của những bộ xương trước vẫn còn sót lại, bằng không thì ngụy trang của đám người Thạch Trung Ngọc chỉ sợ cũng chẳng có tác dụng gì, như thế thì đường đi sẽ càng xa hơn.

Kỵ sĩ vong linh cưỡi trên xương ngựa, đi tuần tra một cách chậm rãi, quan sát đám người, kỵ sĩ vong linh này gần linh giống như không có trí tuệ, so ra còn không bằng Tira.

Tuy rằng đôi khi nhìn giữa bọn chúng sẽ có hành vi giao lưu với nhau, nhưng chẳng qua cũng chỉ nhìn nhau một chút, sau đó ngọn lửa linh hồn bên trong xương sọ lóe lên vài lần mà thôi. Bọn chúng giống như là giao lưu tinh thần.

Đám người Thạch Trung Ngọc rất nhanh đã tới khu vực thành nam. Ở đây có kho lương chữ Vàng, mọi người liền thương lượng xem có nên dò xét kho lương bên trong một chút hay không, dù sao cũng là kho lương nên sẽ có khả năng xuất hiện Quý Ly.

Nhưng ngộ nhỡ nơi này lại nhảy ra một tên giống với Tira, vậy thì cũng nguy hiểm. Sau khi bàn bạc một chút, mọi người cho rằng vẫn nên đi vào nhìn một chút thì tốt hơn.

Thật ra bố cục bên trong thành cũng không thay đổi nhiều, cũng giống như con đường trước đó, không có gì khác biệt. Nhưng lần này không xuất hiện móng vuốt quỷ nào, thậm chí đến gần kho lương cũng không xuất hiện con quái vật nào.

Mọi người thận trọng, từ từ tiến vào kho lương, cũng không phát hiện thứ gì ra tay đánh lén

- Oành! – Bàn chân to lớn của Thạch Trung Ngọc đá văng cửa gỗ rách nát. Bên trong lại có mùi nấm mốc khiến người ta buồn nôn kia cùng một người phù đầy nấm mốc cao lớn, không có thứ gì khác.

- Nhìn thấy thứ này ta liền có cảm giác không may – Thạch Trung Ngọc chỉ vào đống nấm mốc kia chửi mắng.

Quay người rời khỏi kho lương trong tháp, đám người đi đến bên cạnh mấy căn nhà lầu. Mọi người đi xem trong phòng của nhân viên quản lý sẽ có thứ gì không có 。

Rất nhanh đã tới gần căn nhà lầu cửa gỗ, vẫn không có động tĩnh gì khác.

- Chẳng lẽ ở đây không có đồ vật ? – Thạch Trung Ngọc ngạc nhiên nói

- Chẳng lẽ anh còn mong sẽ có đồ vật sao ? – Cơ Như Nguyệt lườm một cái. Thạch Trung Ngọc đành buông tay, liền chuẩn bị

đạp cửa. Đúng lúc này, hiện tượng kì lạ đột nhiên phát sinh

Chương 989. Con nhện phát nổ

Đột nhiên, có một vật gì đó phun từ trong phòng ra ngoài. Cánh cửa gỗ cũ kỹ nhanh chóng biến thành một mớ hỗn độn.

Trước chuyện bất ngờ thế này Thạch Trung Ngọc cũng giật mình, nắm chặt Đao Chiến Thần chém về phía vật màu trắng kia. Nhưng vật kia bỗng nhiên tỏa ra tứ phía, cũng không tính là tỏa ra tứ phía vì lúc tỏa ra chúng vẫn liền với nhau. Chớp mắt, vật màu trắng đó biến thành một tấm mạng nhện cực lớn.

Có vẻ như nó là một tấm mạng nhện rộng tầm năm mét, trực tiếp bọc đám người Thạch Trung Ngọc bên trong. Tấm mạng nhện dính đầy chất nhờn dính vào người Thạch Trung Ngọc, nhanh chóng dính chặt lại, làm Đao Chiến Thần trong tay Thạch Trung Ngọc không hoạt động được. Bởi vì chỉ cần Đao Chiến Thần hơi động một cái thôi là mạng nhện sẽ dính lên Đao Chiến Thần, Thạch Trung Ngọc càng di chuyển, mạng nhện càng dính nhiều.

Về sau, mọi người bị dính hết vào với nhau, tấm mạng nhện như đang bao phủ lấy bọn họ.

- Ha ha, các ngươi chính là người đã giết hại Tira?

Một giọng nói trầm thấp từ trong phòng truyền ra. Giọng nói này vừa giống giọng con trai, vừa giống giọng con gái, làm mọi người không thể đoán được giới tính của người phát ra âm thanh này. Tiếp đó, trên bức tường làm bằng đỗ đã mục nát, đột nhiên xuất hiện mấy cái móng vuốt. Ngay lập tức vung qua làm bức tường vỡ vụn.

Một thứ giống như một con nhện, từ trong phòng bò ra.

Nó có thân thể của một con nhện, nhưng nửa thân trên lại là một phụ nữ đang khỏa thân một nửa. Trên khuôn mặt trắng bệch đó lại xuất hiện một đường ranh giới rất rõ ràng. Một bên mặt là một mỹ nữ tuyệt trần, làn da căng mọng, da dẻ hồng hào, rất đỗi mê người. Nhưng nửa bên kia lại là một gương mặt không một

chút máu thịt nào, chỉ có một lớp da mỏng dính trên mặt. Một gương mặt, lấy mũi làm tâm mà chia thành hai phần, có diện mạo khác nhau hoàn toàn, làm người ta có chút khó chịu khi nhìn thấy.

- Ta là Lisa, các ngươi có thể gọi ta là Lisa, hoặc là, Bruce.

Con quái vật đó cười khúc khích, lúc nói Lisa thì là giọng nói trong trẻo, dễ nghe của một người con gái, nhưng lúc nói đến Bruce thì lại là giọng nói trầm trầm, u ám của một người con trai.

- Song trùng nhân cách?

Thạch Trung Ngọc khó hiểu hỏi.

- Không, chỉ là một cơ thể thôi.

Lisa nhẹ nhàng nói, sau đó giọng nói nhanh chóng chuyển thành giọng của Bruce.

- Chỉ là phân ra thành hai linh hồn thôi.

(Dưới đây, nếu là giọng của con gái thì là Lisa, còn giọng con trai thì là Bruce)

- Được rồi, được rồi.

Thạch Trung Ngọc sờ lên mũi mình theo thói quen thì phát hiện ra tay mình đã bị dính chặt lại, không thể động đậy. Lúc này hắn mở miệng để nói thôi cũng có chút khó khăn.

- Vậy, Lisa và Bruce, các ngươi nhốt bọn ta ở đây có ý gì?

- Ồ, đừng nghĩ bọn ta ngu ngốc như gã Tira kia chứ.

Bruce lạnh nhạt nói.

- Các ngươi cũng quá xem nhẹ trí thông minh của bọn ta rồi đi.

Lisa tức tối nhìn về phía Thạch Trung Ngọc rồi nói. Nhưng mà một con mắt bên trong toàn là lửa giận, một con mắt lại toàn là sự lạnh lùng, cảm giác này có chút kỳ lạ.

- Cái chỗ bị bỏ hoang này toàn là những thứ ghê tởm gì vậy!

Thạch Trung Ngọc không nhịn được mà hét lên. Sau đó quay đầu lại nhìn Cơ Như Nguyệt nói:

- Như Nguyệt à, trực tiếp dùng lửa đốt cháy đống mạng nhện này đi.

Cơ Như Nguyệt lườm hắn một cái, rồi sau đó mạnh mẽ dẫm một cái lên mặt đất. Dưới chân mọi người nhanh chóng xuất hiện một ngọn lửa màu xanh lục. Thạch Trung Ngọc cảm giác như mình đang đứng ở giữa một sa mạc nóng nực, xung quanh cơ thể là ngọn lửa có nhiệt độ tận mấy nghìn độ nhưng dưới sự bảo vệ của hệ thống, bọn họ cũng chỉ cảm thấy như năm mươi mấy độ mà thôi. Đống mạng nhện quấn quanh người và ở xung quanh bị ngọn lửa mấy nghìn độ thiêu thành tro.

- Ta đúng không thích cảm giác bị gò bó như thế này, cảm giác bị gò bó này làm ta cảm giác như là đang bị SM (*), có chút không thoải mái!

(*) Bạo dâm.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu nhẹ một cái, sau đó vươn tay ra, vung vẩy cái chân.

- Hứ!

Lisa hừ một tiếng, hai con người (cũng chính là một cái miệng) đồng thời mở miệng, lại phun ra một vật màu trắng.

- Chết tiệt, hóa ra thứ dính dính này là nước bọt của các ngươi?!

Thạch Trung Ngọc hét lên, nhưng lần này không còn ngu ngốc chém đao về phía vật đó nữa rồi. Những người đứng đằng sau cũng hiểu nhanh chóng tản ra.

Nhưng lần này, vật màu trắng này không có tản ra, mà chúng rơi ngay trên đất. Thạch Trung Nhân nhìn hình dạng này có chút quen thuộc, Trứng thú nuôi?

- Chẳng nhẽ, hôm nay được tặng Trứng thú nuôi?

Thạch Trung Ngọc có chút hoang mang, hắn hỏi.

Nhưng, rất nhanh, quả trứng đó bắt đầu nứt ra, từng con nhện nhỏ một chậm rãi bò ra từ bên trong.

Cái gì vậy? Thạch Trung Ngọc dùng Thuật kiểm tra.

- Nhện nổ, cấp năm mươi. Nhện nổ sinh ra từ trong bụng mẹ, tốc độ di chuyển rất nhanh. Chú ý, đừng tiến lại gần nó, bởi vì, nó sẽ nổ!

Cái gì? Còn có thứ có thể nổ? Thạch Trung Ngọc vẫn còn ngơ ngác, một con nhện nhỏ đã nhanh chóng bò đến ngay dưới chân Thạch Trung Ngọc. Phải biết rằng, trứng nhện ở cách Thạch Trung Ngọc ít nhất phải tầm bảy tám mét, Thạch Trung Ngọc cũng vẫn luôn nhìn nó, nhưng hình như nó chỉ cần dùng thời gian một phần mười tích tắc đã có thể bò đến dưới chân Thạch Trung Ngọc, tốc độ này cũng nhanh quá đi. Thạch Trung Ngọc còn đang cảm thán tốc độ của con nhện này, nhưng con nhện nổ này không hề mất tập trung. Cơ thể nhanh chóng phồng lên.

Một con nhện chỉ nhỏ như quả bóng tennis thôi nhanh chóng to bằng một cái bánh tráng nướng, sau đó.

- Bùm!

Một chất dịch màu xanh lục bắn ra ngoài.

- Bạn đã trúng độc!

- Bạn trúng độc càng ngày càng nặng!

- Bạn bị trúng độc càng ngày càng nặng!

- Bạn bị trúng độc càng ngày càng nặng!

Nhanh chóng một loạt thông báo của hệ thống vang lên, Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nhìn lượng máu và trạng thái của mình.

- Trạng thái trúng độc sâu!

Lượng máu đang giảm đi với tốc độ một giây tám phần trăm.

Chết tiệt, chỉ một con nhện nhỏ thôi nhưng độc của nó cũng lợi

hại quá đi! Nhanh chóng tìm một viên thuốc giải độc cao cấp trong bao trang bị, lập tức cho vào miệng.

- Thuốc giải độc cao cấp có hiệu nghiệm, giảm lực sát thương của độc tố. Bây giờ đang ở trạng thái trúng độc trung bình!

Chết tiệt, Thạch Trung Ngọc lại nhanh chóng lấy ra một đống thuốc giải độc cho vào miệng.

Thứ này cũng khủng bố quá đi. Cũng không biết Thạch Trung Ngọc đã bao nhiêu lâu không bị trúng độc rồi, thứ này cũng quá ghê tởm đi.

Lisa cười nhẹ, nhìn Thạch Trung Ngọc đang chân tay loạn xạ cho thuốc giải độc vào miệng. Rất nhanh lại mở miệng ra, lần này, liên tiếp phun ra mấy chục vật màu trắng kia.

- Chết tiệt! Còn chưa xong nữa hả!

Thạch Trung Ngọc mắng một câu. Rất rõ ràng rằng chất độc trong những thứ này sẽ mạnh hơn. Lần này lại một lần phun ra mấy chục thứ màu trắng đó, nếu chúng chết bên cạnh mình rồi nổ tung, có lẽ tính mạng này cũng khó giữ. Chỉ cần một giây, lượng máu nhanh chóng về không.

- Gào!

Vẫn là Cơ Nguyệt Như phản ứng nhanh, nhanh chóng dậm chân. Trước mặt Thạch Trung Ngọc lập tức xuất hiện một đám lửa màu xanh lục.

Những quả trứng nhện được phun ra kia đều rơi trúng phạm vi nổ của ngọn lửa xanh lục kia. Không cần nói, tuy rằng độc tố của lũ nhện này rất mạnh. Nhưng chỉ cần vẫn đang ở trạng thái ở trong trứng, thì dưới sự ảnh hưởng của nhiệt độ cao như thế này, chắc chắn sẽ bị cháy chết.

Nhưng mà, cũng đừng nói, dùng lửa để đối phó lũ nhện này đúng là một phương pháp tốt!

Chương 990. Phép thuật hay cận chiến

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Tiêu Dao

Thấy chiêu thức của mình bị Cơ Như Nguyệt phá hỏng, Lisa liền trở nên tức giận. Nửa khuôn mặt xinh đẹp của cô nhăn nhó lại.

- Đám bò sát hai chân đáng ghét.

Bruce gầm thét, để nuôi dưỡng ra những quả trứng nhện này phải bỏ hết bao nhiêu thời gian và công sức, cũng không thể dùng một cách tùy tiện được. Vừa rồi đã phải dùng rất nhiều để giết được Thạch Trung Ngọc, thế mà không ngờ lại không có chút hiệu quả nào.

- Con nhện sáu chân đáng thương này !

Thạch Trung Ngọc chửi thẳng vào mặt của Bruce và Lisa.

Hai con quái vật kia liền tức điên lên gầm thét, hai cái chân to cứng cắm thật mạnh xuống mặt đất.

Ngay tức khắc, từng lớp đất đột nhiên trồi lên ngay dưới chân của bọn nó, từng lớp từng lớp đất đá nối tiếp nhau không dứt, chạy thẳng tới chỗ bọn Thạch Trung Ngọc.

Đây là một đòn tấn công rất bất ngờ, dường như phạm vi của nó rộng tới hơn hai mươi mét, lớp đất trồi lên cao hơn một mét, giống như là sóng biển vậy. Ngay trong chớp mát, đòn tấn công nhanh chóng lan đến trước mặt Thạch Trung Ngọc.

- Ta giết !

Thạch Trung Ngọc hét to, sau đó lập tức nhảy lên cao, vượt qua lớp đất xung kích đang trồi lên kia, vọt thẳng tới phía trước.

Mọi người ở sau cũng nhanh chóng phản ứng, tuy có vẻ như là lớp đất xung kích cao một mét này là rất cao, nhưng vẫn có cách để tránh được. Đạo tặc và Cung thủ đều mang thuộc tính nhanh nhẹn và nhảy cao. Mà Pháp sư thì có thể dịch chuyển để né đòn. Còn Mục sư thì dùng lá chắn đỡ đòn từ chính diện là được, tuy đòn tấn công này là bất ngờ và mạnh mẽ nhưng khi đánh trực diện vào Khiên Thánh Quang cũng không gây được tổn thương gì quá lớn.

Dĩ nhiên là chiêu thức này của nó cũng không chỉ đơn giản như vậy, nếu chỉ có một chiêu thức đơn giản chẳng gây được tổn thương gì như thế, cũng thật xin lỗi với thân phận Boss Tử Kim cấp 55 của hai con này rồi.

- Vua Nhện Hang Tà Ác, level 55, Boss Tử Kim. Sinh vật thuộc chủng Vong linh, một thân thể chứa hai linh hồn, nhớ cẩn thận với chiêu thức của nó.

- Ầm!

Mọi người vừa mới né được đòn tấn công bất ngờ kia, nhưng những cột đá nhô lên kia lại đột nhiên phát nổ. Từng mảnh đá vỡ vụn bắn tứ tung.

- Ta giết!

Thạch Trung Ngọc lại quát lên, lại nhảy lên lần nữa, vô số mảnh đá vỡ vụn bắn trực tiếp lên lưng hắn. Tuy những mảnh đá này cũng không tính là sắc bén, nhưng sức bắn lại mạnh kinh khủng.

Đến Thạch Trung Ngọc mà cũng dính phải chiêu thức này, chớ nói gì đến những cô gái kia. Hướng Lâm vẫn còn đỡ, có được Khiên Thánh Quang che chắn. Thiên Hắc Bất Sát Nhân cũng lấy ra một cái áo choàng màu đen trùm lên người mình. Còn Tuyết Sương Yên cùng với Lý Lan lại bị những mảnh đá vụn kia bắn thẳng vào trên người. Mà hai người họ cũng không có lớp áo giáp dày như Thạch Trung Ngọc, cả hai chỉ mặc một lớp giáp da mỏng, ngay tức khắc, lớp da mềm mại trắng trẻo của bọn họ lập tức trở nên đỏ

chót.

Cơ Như Nguyệt thấy tình huống không ổn, lập tức lấy ra chiếc Khiên Lửa che trước người, miễn cưỡng đỡ được chiêu này. Nhưng Dương Tử không kịp phản ứng nhanh như thế, nhưng cô lại rất thông minh, nhanh chóng ngã nhào xuống đất. Bản năng giống như là một người chiến sĩ khi nhìn thấy lựu đạn vậy, nhanh chóng nằm sấp người xuống. Vì đó cũng tránh được đòn đánh này.

Tuy rằng Thạch Trung Ngọc nhận rất nhiều công kích, nhưng mà HP của hắn cũng không có bị tụt nhiều. Cứ bổ trực diện về phía hai con quái kia.

Vua Nhện Hang Tà Ác nhìn có vẻ giống như là một con quái hệ phép thuật hơn, thế nên Thạch Trung Ngọc đưa ra một quyết định đó là áp sát rồi cận chiến với nó.

Thấy Thạch Trung Ngọc xông tới, Bruce lại cười quỷ dị. Con Vua Nhện Hang Tà Ác lại là một trong số ít quái vật có thể vừa dùng pháp thuật đánh tầm xa, vừa có thể cận chiến, phân ra rõ ràng, Lisa đảm nhiệm công kích phép thuật tầm xa, còn Bruce là cận chiến.

Thạch Trung Ngọc nắm chặt Đao Chiến Thần trong tay, hung hăng bổ về phía đầu của Vua Nhện Hang Tà Ác. Cứ duy trì như thế này, chắc chắn sẽ có lúc chặt bỏ được đầu của hai con này. Thạch Trung Ngọc cũng không tin là con boss này lại có cơ thể quỷ quái như là gã Tira lần trước.

Mặc dù gã Tira có được một thân thể khá là quỷ dị, gần như là miễn toàn bộ công kích vật lý. Nhưng gã vẫn phải chịu chết với công kích phép thuật thôi. Trong game này, ngoại trừ Thần chủ của hệ thống, hẳn là sẽ không có con boss nào lại hoàn hảo từ đầu đến cuối.

- Cú Đánh Suy Yếu!

Thạch Trung Ngọc ra chiêu, định làm suy yếu lớp phòng ngự của Vua Nhện Hang Tà Ác, để những công kích sau sẽ gây ra tổn thương mạnh hơn.

Nhưng vẻ mặt của Bruce vẫn nở nụ cười mỉa mai tà ác, hai cái chân tráng kiện phía trước đột nhiên đâm tới Thạch Trung Ngọc với một tốc độ khó có thể tin nổi. Dù Thạch Trung Ngọc không thấy rõ đòn này, nhưng trong lòng hắn có một dự cảm không tốt. Vội vã rút đao lại, nhún chân nhẹ rồi xoay người.

Hai chân trước của Bruce trực diện áp sát vào chiến giáp Monbeus của Thạch Trung Ngọc, rồi nhanh chóng xẹt qua, vô số tia lửa lóe lên tung tóe. Không ngờ đôi chân trước của con Vua Nhện Hang Tà Ác này lại cứng gần ngang bằng với chiến giáp Monbeus. Thạch Trung Ngọc tức thì đổ mồ hôi hột. Không dám tiếp tục lấn tới, nếu không thì chỉ cần một khoảng thời gian ngắn là con boss này sẽ đâm thủng áo giáp của mình rồi.

Level càng tăng cao lên, Thạch Trung Ngọc cũng càng cảm thấy có chút bất mãn với chiến giáp Monbeus. Dù sao cũng là nửa bậc Tiên khí, lại không thể tăng lên 4 sao. Khi đối đầu với những con boss cấp cao, sức mạnh phòng ngự của chiến giáp đã dần lộ ra thiếu hụt.

Bruce thấy chiêu vừa rồi của mình còn chưa đánh trúng Thạch Trung Ngọc, trong lòng nó đã thấy hơi kinh ngạc. Nhưng động tác của nó cũng không dừng lại, rút lại chân trước, rồi lại nhanh chóng đâm tiếp về phía Thạch Trung Ngọc với tốc độ nhanh như chớp. Gần như Bruce đã thấu hiểu triệt để cách đánh Vô kiên bất phá, Duy nhanh bất phá rồi. Chỉ có một chiêu công kích cận chiến duy nhất, không có chiêu gì khác, nhưng mà nó lại có một đôi chân trước cực kỳ sắc bén, cực kỳ nhanh nhẹn.

Dù rằng chỉ có một chiêu, nhưng một chiêu này thôi, đã hạ gục không biết bao nhiêu đối thủ. Thạch Trung Ngọc có thể dựa vào linh cảm của mình để tránh thoát đòn đánh nhanh khủng khiếp ấy, đúng là may mắn.

Sau khi biết được tốc độ nhanh vô cùng của Bruce này, Thạch Trung Ngọc bắt đầu cẩn thận hơn. Chỉ cần thấy chân trước của Bruce nhúc nhích một tí là sẽ lập tức xoay người né tránh. Chiêu này của Bruce là đòn đánh trực diện, dù có tốc độ nhanh, nhưng cũng phải có thời gian để nó quyết định phương hướng, mới có thể ra chiêu. Thạch Trung Ngọc bắt được mánh khóe này, dễ dàng né tránh từng đòn từng đòn công kích của Bruce.

Mười mấy lần ra đòn mà vẫn không đâm trúng Thạch Trung Ngọc, Bruce đã tức sôi máu. Đòn đánh của nó lại càng tăng thêm tốc độ, mấy lần tránh né tiếp theo của Thạch Trung Ngọc cũng vô cùng mạo hiểm. Cứ mãi xoay người, uốn éo như thế cũng không phải là cách, bởi nó cực kỳ tiêu hao thể lực, Thạch Trung Ngọc cũng không hiểu nổi, mấy cụ già ngoài công viên cứ uốn éo múa nhảy thế này mà vẫn khoan khoái, còn mình chỉ mới làm vài lần đã thấy mệt thế rồi đây?

Tuy có thể né được đòn công kích của Bruce, thế nhưng Thạch Trung Ngọc cũng không có biện pháp nào khác để đối phó được với đòn đánh này. Tốc độ của nó quả thật là quá nhanh, nếu Thạch Trung Ngọc muốn đổi thành thế tấn công Bruce, vậy thì dĩ nhiên là tốc độ né tránh sẽ chậm lại, như vậy sẽ bị nó bắt được cơ hội rồi sẽ bị đôi chân có tốc độ kinh hoàng của nó đánh trúng. Thạch Trung Ngọc cũng không có đủ lòng tin với chiến giáp Monbeus của mình như trước.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự đáng sợ, phiền não của chức năng chân thật hóa trận chiến.

Chương 991. Con nhện sợ lửa

Nếu như là lúc trước, Thạch Trung Ngọc hoàn toàn có tự tin, có thể dùng sức phòng ngự là có thể đỡ được sự tấn công của Bruce, xong có thể mạnh mẽ đạp Bruce đến chết. Nhưng bây giờ, nếu Bruce đâm qua đây, những bộ phận có giáp phòng bị mới có thể chống đỡ nổi, chứ không phải là phòng ngự toàn thân. Hoàn toàn có thể đâm thủng bộ giáp của Thạch Trung Ngọc, tạo thành vết thương lớn.

Lúc trước có thể nói rằng, chỉ cần lượng máu chưa hết thì vẫn chưa chết. Nhưng hiện tại, chỉ cần bị một vết thương lớn cũng có thể dẫn đến tử vong. Mà vết thương lớn này còn có thể làm hoạt động, di chuyển của bạn bị hạn chế. Ví dụ như, nhẹ nhàng cắt một đường nhỏ ở trên động mạch của bạn. Nếu như là lúc trước, thì có thể nói rằng nó là một vết thương rất nhỏ. Nhưng bây giờ, một khi đã xuất hiện vết thương, không có phương pháp chữa trị hiệu quả, thì chắc chắn kết cục sẽ là tử vong.

Thạch Trung Ngọc cảm thấy bây giờ hắn tham gia chiến đấu cũng có chút khó khăn, gò bó tay chân.

Lại một chuyện làm phiền lòng nữa.

Bruce vẫn không đâm trúng Thạch Trung Ngọc, Lisa cũng có chút không vui. Tuy rằng hai bọn nó là chung một cơ thể, nhưng vẫn có thể một bên cận chiến và một bên sử dụng phép thuật.

Lisa mở miệng, một vật màu trắng lại bay ra, vừa gặp không khí, vật màu trắng đấy lập tức mở rộng ra. Lại là tấm mạng nhện như lúc trước. Hiển nhiên, Lisa đây là muốn giảm tốc độ của Thạch Trung Ngọc, sau đó Bruce sẽ nhân lúc tốc độ của Thạch Trung Ngọc bị hạn chế, gây cho hắn một vết thương lớn.

Nhưng mà, Thạch Trung Ngọc cũng không phải là chiến đấu một mình.

Cơ Như Nguyệt lập tức dậm chân. Mặt đất phía trước Thạch

Trung Ngọc lập tức nứt ra, một ngọn lửa màu xanh lục bùng lên. Sau khi giết hại Tira, Cơ Như Nguyệt đã được lên cấp, lần lên cấp này cũng khiến cô sử dụng kỹ năng lấy được từ con hồ ly ba đuôi kia, Tiên Hồ Liệt Diễm, càng thêm điêu luyện.

Nếu lúc trước Tiên Hồ Liệt Diễm còn phải chuẩn bị một lúc thì, bây giờ Cơ Như Nguyệt có thể giống hồ ly ba đuôi trước kia, chỉ cần dậm chân, đá, lửa kia cũng sẽ xuất hiện. Nhưng chiêu thức này cũng hơi tốn sức, Cơ Như Nguyệt chỉ có thể dùng mười lăm, mười sáu lần, thì nguồn năng lượng sẽ lập tức cạn kiệt.

Tiên Hồ Liệt Diễm bỗng nhiên nổ tung, Bruce và Lisa đều hét thảm thiết. Nhiệt độ hơn vài nghìn này cũng không phải chỉ nói chơi không đâu, tuy rằng là vua nhện tà ác dưới huyệt động, cũng là boss Tử Kim cấp 55, lại còn là một trong những thành viên trong vong linh tộc. Nhưng những bản tính thuộc về nhà họ nhện lại không có thay đổi gì lớn.

Bruce nhanh chóng khống chế cơ thể mình, nhanh chóng lùi về sau. Nhưng vì chỗ đám lửa đấy nổ cách chỗ bọn họ một khoảng, không phải là nổ thẳng trên người, nên cũng không tạo nên ảnh hưởng gì lớn. Nhưng mà Cơ Như Nguyệt nhìn tình hình lúc này, mắt bỗng sáng lên. Chân phải nhanh chóng dậm mạnh lên mặt đất.

Từng ngọn lửa một bùng cháy ở dưới thân Vua Nhện Hang Tà Ác. Đây là một chớp mắt có thể bao vây, không có những động tác nhỏ như trước đây nữa. Làm Vua Nhện Hang Tà Ác không có chút chuẩn bị nào cả. Từng ngọn lửa dưới thân nổ tung, nhiệt độ hơn mấy nghìn làm bọn họ đau đớn đến mức không nói thành lời.

Thạch Trung Ngọc nhìn lũ nhện như đang tắm trong ngọn lửa nóng bỏng. Bất lực gãi gãi đầu. Thứ này cứ như thế bị Cơ Như Nguyệt dày vò đến chết, bọn chúng còn có thể có động tác gì nữa cơ chứ. Trước mặt Thạch Trung Ngọc bây giờ đã trở thành một biển lửa. Một biển lửa màu xanh lục, Thạch Trung Ngọc đứng ở bên cạnh thôi cũng cảm thấy như đang phải đứng cạnh một cái lò thiêu rồi, cả người trở nên nóng bức.

Liên tục sử dụng Tiên Hồ Liệt Diễm mấy chục lần, lượng sức mạnh dồi dào của Cơ Như Nguyệt cũng đã cạn kiệt. Không thể không dừng lại, nghỉ ngơi.

Ngọn lửa tắt dần, mà Vua Nhện Hang Tà Ác kia cũng đang hấp hối. Cơ thể vốn dĩ là màu tím nhưng bây giờ đã biến thành màu đen nhẻm, rất giống một con nhện bị nướng đến cháy đen thui. Hai chi trước sắc nhọn cũng đã bị cháy đến mức chuyển thành màu đỏ. Trước tình huống này, Thạch Trung Ngọc không nhịn được nghi ngờ hai chi trước của tên này là làm từ kim loại, nếu không thể biến thành màu đỏ mà chỉ có kim loại được nung lên mới có.

- Các ngươi thật sự là đám người đáng ghét!

Bruce tức giận hét lên, nhưng mà giọng nói lại không có một chút khí lực nào cả, rõ ràng có thể nghe ra tên này đã mất rất nhiều sức rồi.

- Thần bóng tối vĩ đại….

Lisa bắt đầu thầm thì cầu nguyện.

- Lại là chiêu này!

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy dáng vẻ của Lisa, sao lại không biết rằng đây là phiên bản khác của chiêu thức lúc trước Tira dùng trước khi chết chứ, chiêu thức này chính là để cầu thần chết ban cho may mắn, tên này thờ cúng thần bóng tối. Không thể để tên này sử dụng kỹ năng thêm một lần nữa!

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng xông lên.

- Đâm chết!

- Phi đao!

Hai chiêu thức chiến đấu từ xa được tung ra.

Nếu như lúc trước, Bruce hoàn toàn khinh thường hai chiêu thức này, nhưng sau khi bị đốt cháy trong thời gian dài như thế, sức phòng ngự của bộ vỏ trên người cũng bị giảm đi không ít. Nó nhanh chóng giơ hai chi trước lên chống đỡ lại hai chiêu thức này của Thạch Trung Ngọc. Tuy rằng bộ vỏ trên người đã yếu ớt, nhưng hai chi này lại cứng rắn đến một cách không thể nào tin được.

Hai thanh đao sắc bén lập tức va chạm với hai chi trước của nó, cũng chỉ làm tóe lên vài tia lửa, không có lực sát thương gì lớn.

Nhưng mà, Thạch Trung Ngọc lại nhân cơ hội này tiến gần về phía cơ thể của Bruce. Đao Chiến Thần chém về hướng đầu của hai con quái vật.

Bruce nhanh chóng lấy chi trước đỡ lấy, vì bị ngọn lửa thiêu đốt nên đã khiến tốc độ của chúng không còn được nhanh như lúc trước. Một đao Thạch Trung Ngọc đang đâm về phía đầu của chúng bỗng chuyển hướng, cơ thể xoay một cái, tiến về phía bên cạnh của Bruce. Đao Chiến Thần một đường chém xiên. Đâm trúng khớp bên chi phải, dùng lực chém đứt chi trước bên phải.

Tuy rằng chi trước rất rắn chắc, nhưng chỗ khớp không hề rắn chắc như phần đầu.

Một vật màu xanh lục bắt ra, Bruce kêu gào thảm thiết. Thạch Trung Ngọc lại tăng tốc, Đao Chiến Thần lập tức bị rút ra. Thanh đao sắc nhọn đâm vào khớp của chi trước bên trái, dùng lực một chút, đã chém đứt chi trước bên trái. Chỉ cần một chiêu thế này thôi, năng lực chiến đầu gần của Bruce cũng hoàn toàn biến mất.

Không có sự che chắn của chi trước, Thạch Trung Ngọc nhanh chóng lộn một vòng, tiến về phía lưng của Vua Nhện Hang Tà Ác, Đao Chiến Thần dùng sức đâm mạnh vào lớp vỏ yếu ớt trên lưng. Lại một vật màu xanh lục nữa bắt ra, bắn lên cả người Thạch Trung Ngọc. Hướng Lâm nhanh chóng giúp Thạch Trung Ngọc tăng thêm sức để kháng cự với trạng thái tà ác.

Độc tố ở trong chất dịch màu xanh này không hề nhẹ hơn chất độc trong những con nhện từ nổ kia, phải biết rằng đây chính là cơ thể của nhện mẹ.

Thạch Trung Ngọc vòng ra sau lưng, Lisa cũng không biết làm cách nào để có thể tấn công kẻ địch phía sau lưng, nên nhanh chóng quay người lại.

Thạch Trung Ngọc lại cứ chạy cùng chiều với chiều nó di động, không để Lisa có cơ hội mặt đối mặt với mình, đồng thời, Đao Chiến Thần cũng đang chém liên tục trên lớp vỏ của chúng. Không

quá thời gian của một cái chớp mắt, tấm lưng bị thiêu đen thui bị Thạch Trung Ngọc chém thành cảnh tượng không thể nào nhìn nổi. Toàn thân Vua Nhện Hang Tà Ác chỉ còn lại mấy mảnh vỡ nhỏ của bộ vỏ và đã bị những chất dịch kia nhuốm xanh.

Lisa cũng không còn sức để có thể phản kháng nữa rồi, Thạch Trung Ngọc đang định nhảy lên, một đao kết liễu tính mạng của hai thứ này.

Nhưng, Lisa lại làm một hành động khiến hắn kinh ngạc.

Chương 992. Lại có thêm kỹ năng

- Nếu ngươi đã muốn bọn ta chết thì ngươi cũng đừng hòng sống sót! - Lisa thét lên đau đớn, thân thể cao hơn ba mét đột nhiên run lên.

Chỉ kịp thấy ổ bụng sâu hoắm đáng sợ của nhện chúa đột nhiên run lên, ngay sau đó ở phần đuôi có từng quả trứng trắng bóc nhanh chóng chui ra từ trong cơ thể nó.

- Trời ạ! - Thạch Trung Ngọc thét lên một tiếng, cái quả trứng thú cưng quen thuộc này vừa vặn chính là trứng nhện mà con nhện kia tự bạo. Không ngờ là quái Lisa này lại dùng cách này để đẻ trứng. Nhưng mà, con nhện này từ ** đến thực quản và miệng đều thông với nhau à? Chứ không tại sao lại phun trứng nhện ra từ miệng như thế? Mặc dù Thạch Trung Ngọc có hơi hoài nghi nhưng lúc này đã không phải lúc cho phép hắn dừng lại, hắn thấy được nhện tự bạo kinh khủng đến cỡ nào. Tốc độ đó gần như bằng với thuấn di, độc tính lại càng khủng khiếp. Không chút do dự, Thạch Trung Ngọc trực tiếp nhảy ra phía sau lưng Lisa, sau đó chém một nhát vào đầu hai người.

- Mặc dù ngươi đã gây ra cho ta phiền toái lớn như thế, nhưng cũng đừng mong được sống tốt! - Một nhát chém đứt hai cái đầu, Thạch Trung Ngọc khẽ nhún chân, cả người như con chim to lớn bay lên thật cao.

- Như Nguyệt! Châm lửa! - Thạch Trung Ngọc nhảy lên lầu hai tòa nhà bên cạnh, gào to về phía Cơ Như Tuyệt.

Cơ Như Nguyệt nhìn thanh mana đã gần cạn, bất đắc dĩ nhún nhún vai, với tay lấy bình mana trong túi không gian.

Nhưng chỉ trong một lúc mà đám nhện tự bạo đã chui ra từ đống trứng nhện, sau đó hung tợn nhìn chằm chằm Thạch Trung Ngọc trên lầu hai. Nhện có thể leo tường, mặc dù bọn nó có lớn như thế

nhưng khả năng trèo tường vẫn chưa mất.

Trông thấy Cơ Như Nguyệt còn đang uống mana, Dương Tử vội huy động pháp trượng. Hình thức chiến đấu hiện nay đã được chân thực hóa, thuốc men này nọ cũng tiến hành sửa đổi. Mặc dù lượng hồi phục vẫn như thế nhưng không hồi phục trong nháy mắt nữa mà phải trải qua một quá chính chậm rãi. Nhưng chỉ một quá trình đó cũng đã đủ để mấy con nhện kia chạy đến gần Thạch Trung Ngọc, sau đó nổ tung.

Mặc dù pháp thuật hỏa diễm của Dương Tử không mạnh như Cơ Như Nguyệt nhưng dù sao cũng là một pháp sư chủ tu hỏa diễm, trực tiếp dùng kỹ năng được trữ bên trong pháp trượng.

Một vách tường lửa rộng năm mét bao quanh Thạch Trung Ngọc. Những con nhện kia tự nổ tung có thể tạo thành thương tổn cực lớn nhưng bản thân chúng lại vô cùng yếu ớt. Thấy Thạch Trung Ngọc được ngọn lửa bao quanh chỉ đành tụm lại xung quanh, không dám xông vào trong ngọn lửa.

Nhìn thấy những con nhện kia không dám xông đến, Thạch Trung Ngọc lập tức thở dài nhẹ nhõm. Nhưng Dương Tử thì lại có chút khẩn trương, pháp thuật này là kỹ năng mà pháp trượng tự có, thời gian duy trì không quá năm giây. Pháp thuật này không liên quan đến nàng cho nên cũng không thể tiếp tục duy trì kỹ năng tiếp tục thiêu cháy. Năm giây loáng cái đã trôi qua, ngọn lửa biến mất, Thạch Trung Ngọc lập tức gặp nguy tới nơi.

Chỉ là năm giây vừa rồi cũng đã đủ để Cơ Như Nguyệt bổ sung đủ giá trị pháp lực.

Mặc dù chỉ được một chút nhưng vẫn đủ để phóng một ngọn lửa tiên hồ.

Chân phải giẫm mạnh lên mặt đất, dưới chân Thạch Trung Ngọc lập tức có một ngọn liệt diễm trào ra, tựa như một đóa hoa sen nổ tung sau đó xông thẳng đến tận chân trời. Phạm vi công kích của liệt diễm tiên hồ còn to hơn bức tường lửa của Dương Tử, mấy con nhện chực chờ bên ngoài tường lửa bị nhiệt độ cực cao cả mấy nghìn độ thiêu thành không khí trong nháy mắt.

Nhện tự bạo mặc dù có độc tính mạnh nhưng thực tế bọn chúng không khác gì mấy con nhện bình thường. Đừng nói là nhiệt độ cao mấy nghìn, một ngọn lửa mấy trăm độ cũng thiêu chết được bọn nó.

Nhìn thấy nhện đã chết hết, lúc này Thạch Trung Ngọc mới thật sự thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lại cảm thấy đệ nhất cao thủ như mình đây vô cùng bất lực, gặp phải những tình huống đặc biệt thì luôn luôn không tìm được cách giải quyết, hơn nữa địa bàn mà vong linh chiếm cứ cũng không phải chiến trường phù hợp với hắn. Vong linh dựa vào sự quái dị, u ám và cường đại mà xưng danh. Quái hệ vong linh dùng thương tổn vật lý để liều mạng với kẻ địch còn tương đối ít, ngoại trừ mấy con quái vong linh pháo hôi cấp thấp kia, những con quái vong linh khác thường là kiểu dùng độc, nguyền rủa hay dịch bệnh gì gì đó.

Đối phó với những sinh vật hệ vong linh, điều cần thiết nhất vẫn là công kích hệ phép, còn hệ vật lý chỉ có tác dụng làm khiên thịt.

Mọi sự uy hiếp đã được hóa giải, Thạch Trung Ngọc là người đầu tiên xông tới bên cạnh thi thể nhện chúa. Lần này không có biến đổi gì lớn, toàn bộ trang bị rơi ra từ nhện cháu đều nằm trên mặt đất.

Một mảng kim tệ vàng vàng lấp lánh, kế đó là mấy món trang bị, thêm

vào là hai cuốn sách kỹ năng.

Mấy món trang bị cấp hoàng kim kia bị mọi người phớt lờ không thèm nhìn tới, chủ yếu chính là hai cuốn sách kỹ năng.

Đột Thứ Chi Triều , phóng ra từng đợt từng đợt gai nhọn trong chớp mắt, gây sát thương lên kẻ địch trong một vòng lớn ở phía trước , đồng thời sau khi bị trúng kỹ năng sẽ gây choáng trong một giây và làm chậm mười giây. Có thể dùng Đột Thích khống chế tiến hành gây nổ bất kỳ lúc nào, khi nổ sẽ tạo thành những mảnh đá tạo thương tổn cực lớn lên mục tiêu. Bất kỳ chức nghiệp nào cũng đều có thể học.

Tấn Tật Thứ Kích , dùng vũ khí trong tay cấp tốc đâm thẳng về

phía mục tiêu. Gia tăng gấp ba tốc độ công kích của bản thân, đồng thời sau khi đâm trúng mục tiêu có thể tạo thành thương tổn mang độc tính cho mục tiêu. Chức nghiệp cận chiến có thể học.

Hai kỹ năng này đều do con nhện chúa kia sử dụng. Đám người thương lượng một chút, hai kỹ năng này vẫn đưa hết cho Thạch Trung Ngọc.

Không còn cách nào khác, hiện giờ Thạch Trung Ngọc là người tấn công chính, mặc dù Thạch Trung Ngọc có nhiều kỹ năng nhưng kỹ năng có thể tiếp tục sử dụng nữa cũng rất ít. Đều là mấy đại chiêu kinh thiên động địa nhưng mấy chiêu trước đây học căn bản không tạo nên bao nhiêu thương tổn. Kiểu giống như cuồng long thăng thiên, càng về sau thì sức mạnh từ nó có thể nói là càng ngày càng mạnh. Vậy nên căn bản là không với nổi.

Thạch Trung Ngọc dương dương đắc ý dùng sách kỹ năng đạp lên người mình, rất nhanh phần lớn thông tin về hai kỹ năng đã xuất hiện trong đầu, vài thứ như cách phóng kỹ năng, nâng cấp kỹ năng. Sau khi sử dụng sách kỹ năng thì vẫn chưa thể lập tức có thể sử dụng kỹ năng ngay, bắt buộc phải trải qua quá trình học tập. Chỉ là, vì có <<Minh hồng tâm pháp>> nên Thạch Trung Ngọc chẳng phải quan tâm đến những chuyện này.

Trên cơ bản là mỗi khi hắn cần đến sách kỹ năng, chỉ cần có thể dùng thì chỉ đơn giản là vỗ lên người, kỹ năng có thể phóng ra ngay. Không hề giống những người khác, vì học kỹ năng mà phải vất vả khổ luyện.

- Đột Thứ Chi Triều, vừa được học và luyện tập. Phóng ra từng đợt từng đợt gai nhọn trong chớp mắt, gây sát thương lên kẻ địch trong một vòng lớn ở phía trước, đồng thời sau khi bị trúng kỹ năng sẽ gây choáng trong một giây và làm chậm mười giây. Có thể dùng Đột Thích khống chế tiến hành gây nổ bất kỳ lúc nào, khi nổ sẽ tạo thành những mảnh đá tạo thương tổn cực lớn lên mục tiêu. Thời gian hồi chiêu: 15 giây.

Tấn Tật Thứ Kích, dùng vũ khí trong tay cấp tốc đâm thẳng về phía mục tiêu. Gia tăng gấp ba tốc độ công kích của bản thân, đồng thời sau khi đâm trúng mục tiêu có thể tạo thành thương tổn mang độc tính cho mục tiêu. Thời gian duy trì: 10 giây, thời gian

hồi chiêu: 30 giây.

Chương 993. Kỵ sĩ hủy diệt

Tìm tòi một lượt trong các phòng của kho lương chữ Hoàng, cũng không phát hiện tung tích của quý ly.

Xem ra, chỉ có thể đến kho lúa chữ Thiên tìm thôi. Thạch Trung Ngọc không thích sự quỷ quái của chỗ này, là giữa ban ngày ban mặt, nhưng mà không biết vì sao mà cả bầu trời lúc nào cũng bị bao phủ bởi một làn khói đen. Làm cho không gian lúc nào cũng lờ mà lờ mờ, lúc nào cả người cũng phải ở trong bầu không khí âm u này cho nên cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Bây giờ Thạch Trung Ngọc rất hy vọng đột nhiên ngay dưới chân xuất hiện một túi quý ly, sau đó bọn họ sẽ nhanh chóng rời khỏi cái chỗ quỷ quái này. Không biết như thế nào mà lúc nào hắn cũng có một loại cảm giác không an toàn, một loại cảm giác giống như thể lúc nào cũng đang bị một ai đó giám sát mọi nhất cử nhất động của mình vậy.

Từ sau khi giết gã Tira kia xong, loại cảm giác này liền xuất hiện. Có lúc Thạch Trung Ngọc còn cảm thấy một ánh mứt lạnh lẽo thấu xương đột nhiên xuất hiện nhìn chằm chằm vào mình, giống như trong bóng tối có một ánh mắt tràn ngập sát ý đang nhìn mình chằm chằm vậy.

Bây giờ con đường mà mấy người Thạch Trung Ngọc đang đi này, cũng chỉ có kỵ sĩ vong linh qua lại thôi, có phất trần vong linh che chắn khí tức, cũng không lo sợ bị đám kỵ sĩ vong linh ấy phát hiện. Cho nên dọc đường đi bọn họ vẫn khá yên ổn.

Đi mấy tiếng đồng hồ, lòng vòng một đường vòng lớn, rốt cục bọn họ cũng đi tới Thành Tây.

Kho lúa chữ Thiên có thể nói là công trình lớn nhất trong toàn bộ các công trình trong tòa thành này. Tháp kho lúa cao tới 10 mét, hơn nữa các kiến trúc xung quanh cũng nhiều. Giống như một cái tiểu cung điện vậy. Cũng giống như lúc tới kho lúa chữ Địa, xung quanh kho lúa chữ Thiên cũng không có con quái vật nào, rõ ràng

có nói ở đây có một con boss cơ mà.

Chắc là con boss này đang trốn trong văn phòng của nhân viên quản lý rồi. Nhưng vậy thì lần này Thạch Trung Ngọc phải dụ nó ra chỗ khác đánh nhau mới được, nếu không nhỡ đâu làm hỏng văn phòng của nhân viên quản lý, mà quý ly lại ở trong đó. Thế thì Thạch Trung Ngọc chỉ biết ngồi khóc chờ chết thôi.

Thạch Trung Ngọc nói ra suy nghĩ của mình cho mọi người cùng nghe. Mọi người nghe xong cũng đều gật đầu đồng ý, dù sao thì tỉ lệ quý ly xuất hiện ở đây cũng là lớn nhất, nên bây giờ không thể xuất hiện sai lầm dù là nhỏ nhất. Mà cũng không biết quý ly có ở trong kho lúa chữ Thiên này hay không nữa.

Giống như mọi lần, mấy người Thạch Trung Ngọc chia nhau đi tìm kiếm một lượt trong kho lúa, cũng không có phát hiện cái gì. Chỉ nhìn thấy một cây nấm mốc ghê tởm sắp chết cao ngang người mà thôi. Lại nhìn thấy thứ này, Cơ Như Nguyệt cực kỳ tức giận rồi. Tiện tay liền ném một đốm lửa diễm lên cây nấm mốc thiêu chết nso.

Mặc dù cây nấm mốc này tạo hình có hơi khủng bố một chút, nhưng mà cũng không chịu được bị lửa thiêu đốt, hơn nữa đây cũng không phải là hỏa diễm bình thường. Hỏa diễm còn chưa tiếp xúc đến mà sức nóng của nó đã lập tức làm cho cây nấm mốc bắt đầu héo rũ cả mảng lớn. Dù sao đây cũng chỉ là một cây nấm mốc bình thường mà thôi, rất nhanh cây nấm mốc đó đã bị lửa đốt cháy rụi không còn một mảnh.

Nhưng mà đồ vật phía dưới cây nấm mốc cũng lộ ra rồi.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc một chút rồi ném một cái dò xét thuật qua, sau đó phẫn nộ, chửi lên thành tiếng.

- Tên khốn kiếp nào thiết kế cái trò chơi này, Ta XXX cả nhà ngươi, ta XXX ông nội ngươi! ! !

Đó là cái gì? Sao tự nhiên Thạch Trung Ngọc lại tức giận như thế?

- Đây chính là quý ly, thượng cổ lương chủng. Là loại cây nông

nghiệp thượng cổ siêu cấp cường đại, đối với những thành phố đang cần lương thực cấp bách có tác dụng rất lớn!

Ai mà ngờ được, vật phẩm cần tìm của nhiệm vụ lần này lại được dấu dưới cây nấm mốc kia chứ, chỉ sợ nếu như không phải do Cơ Như Nguyệt ghét nó nên mới đốt nó, thì Thạch Trung Ngọc cũng sẽ không phát hiện ra bí mật dưới cây nấm mốc này mà. Mấy người thiết kế ra cái trò chơi này đúng là vừa nhây vừa lây đến mức vượt qua phạm trù nhận thức của loài người luôn rồi! !

- Nếu như cái tên khốn nạn kia ở trước mặt ta, ta cam đoan sẽ có cái mông xinh xắn của hắn được tiếp xúc thân mật với lưỡi đao chiến thần của ta!

Thạch Trung Ngọc hung dữ mắng.

Cơ Như Nguyệt ở sau lưng hắn thì che miệng cười khẽ, cô cũng không ngờ trong lúc vô tình mình lại phát hiện được bí mật lớn đến thế, nên bản thân cô cũng cảm thấy cực kỳ bất ngờ.

- Được rồi, được rồi, nhanh lấy đồ rồi sau đó chúng ta trở về thành đi!

Cơ Như Nguyệt nói.

Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu, đi qua nhặt túi lớn quý ly kia lên. Mặc dù ngọn lửa thiêu sạch cây nấm mốc kia, nhưng bên ngoài cái túi đựng quý ly vẫn còn dính lại một ít nấm mốc, nhìn vẫn rất ghê. Cẩn thận cất kỹ túi quý ly, sau đó Thạch Trung Ngọc cũng khẽ thở phào một hơi, cũng may mà không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Đã có được một túi quý ly này, vậy thì chuyện của thành Bạch Hổ cũng có thể giải quyết viên mãn được rồi. Quốc chiến lần này cũng sẽ có thêm phần thắng nhiều hơn, mấy tên nhóc đáng ghét bên Nhật Bản kia, nếu như không phải thực lực bọn họ không đủ mạnh thì việc gì phải làm ra mấy hành động hạ lưu bẩn thỉu như vậy, nhưng mà kế hoạch lần này của bọn chúng đã bị Thạch Trung Ngọc phá hủy rồi.

Thạch Trung Ngọc nhớ tới những chuyện này, trong lòng không

khỏi cười thầm, làm cho người Nhật phải bất ngờ là chuyện hắn rất cam tâm tình nguyện làm đấy.

- Hóa ra, các ngươi tới đây chính là vì những hạt giống này?

Đột nhiên một giọng nói lạ lẫm vang lên ngoài cửa phòng, cùng với giọng nói là tiếng bước chân 'Bịch, bịch' vang len.

- Ai đó???!

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc quay đầu lại, lại thấy được một người kỵ sĩ mặc giáp bọc toàn thân, một thân áo giáp tối như mực tản ra khí tức tà ác, giống như toàn bộ trời đất đều chỉ còn lại một mình bóng dáng của hắn vậy. Hắn lại giống như kẻ trộm che hết mặt lại, cũng không biết có phải là hắn đã sử dụng biện pháp che mắt hay không, dù sao thì mọi người không có một ai có thể nhìn rõ mặt của hắn, chỉ nhìn thấy khu vực gương mặt của hắn là một mảnh đen kịt. Nhưng mà chỗ đôi mắt lại tỏa ra ánh sáng âm u màu xanh lam.

Kỵ sĩ vong linh sao? Không giống, mặc dù kỵ sĩ vong linh cũng mặc áo giáp, nhưng cũng chỉ là loại ngực giáp bình thường, chân giáp thì chỉ là loại bình thường mang cho có lệ mà thôi. Không có chỉnh tề như vậy, như trang bị của một kỵ binh chuyện nghiệp vậy.

- Cho phép ta tự giới thiệu

Người kia lại rất lễ phép hành lễ, mặc dù giọng nói hơi nhẹ nhàng hơn một chút xíu xíu, nhưng mà vẫn lộ ra sự âm trầm.

- Ta là trưởng hộ vệ của kỵ sĩ hộ vệ thành Tử Linh, kỵ sĩ hủy diệt, Krief!

Đây chính là là kỵ sĩ hủy diệt mà pháp sư vong linh phái tới tiêu diệt mấy người Thạch Trung Ngọc.

Kỵ sĩ hủy diệt có thể nói là phiên bản tiến hóa cao cấp của kỵ sĩ vong linh, nếu như nói vẫn còn muốn nâng cấp thêm nữa, chắc chỉ có cách đi bắt một con rồng, sau đó biến nó trở thành vong linh, thì có thể biến nó thành Long kỵ sĩ vong linh rồi. Nhưng mà nói cho cùng thì chắc cũng không có vong linh nào có lá gan lớn như

vậy, dám cả gan đi bắt Long tộc, bằng không thì đám người ở Long Thành sẽ kéo nhau lũ lượt đi rồi.

- Krief, cấp 60. Tử kim boss. Kỵ sĩ hủy diệt. Là một trong những vong linh cường đại nhất của di chỉ thành Bạch Hổ, thống lĩnh của kỵ sĩ hộ vệ. Hắn rất mạnh, nếu như phải đối mặt với hắn, thì ba mươi sáu kế chuồn vẫn là thượng sách.

Không ngờ tới mình lại gặp phải vong linh cao cấp ! Thạch Trung Ngọc lập tức trở nên căng thẳng, vong linh cao cấp thì mình chắc chắn không thể đối phó được. Mặc dù bây giờ nhìn Krief có vẻ như rất hiền lành, nhưng ai biết được có khi nào ngay một giây sau liền trực tiếp rút đao chém người hay không cơ chứ! Dù sao thì mình cũng không phải người của tộc Vong linh. Không phải cùng tộc chắc chắn sẽ nảy sinh cảm giác chán ghét!

- Xin chào, ta là Hinh Vũ Chi Thạch!

Nhưng mà vì hắn ta đã có lễ phép như vậy, nên Thạch Trung Ngọc cũng không thể vô lễ được, khẽ gật đầu, giới thiệu chính mình.

- Ồ..., Hinh Vũ Chi Thạch? Một cái tên rất hay.

Krief cũng khẽ gật đầu, dùng ánh mắt tò mò nhìn Thạch Trung Ngọc từ trên xuống dưới, sau đó nhìn nhìn chỗ mà lúc trước quý ly bị cất dấu, rất tò mò hỏi

- Cái túi lương thực kia đối với các người quan trọng lắm sao?

Chương 994. Chúng ta là một đội

Những thứ lương thực này đối với vong linh mà nói, căn bản không có tác dụng gì. Dẫu sao cũng là người chết, còn muốn ăn này ăn nọ? Vong linh chỉ cần có hơi thở tử vong là có thể sinh tồn. Duy trì hoạt động mỗi ngày cũng dựa vào hơi thở tử vong mà thôi. Quan hệ giữa vong linh và hơi thở tử vong chính là như cá với nước.

Những thứ Quý Li để ở chỗ này, cũng không có vong linh nào quan tâm. Chẳng qua kho thóc là nơi quan trọng của thành phố, bất kể là chứa lương thực hay có ý nghĩa quân sự thì cũng vô cùng quan trọng, cho nên mới phái mấy con boss canh giữ ở đó.

- Là như vậy, gần đây các quốc gia đã sắp sửa khai chiến với nhau, nhưng mà địch quốc lại muốn đốt mấy thành lương thảo lớn của chúng ta, cho nên chúng ta đến đây là muốn tìm về loại hạt thóc thượng cổ trước kia.

Vong linh mặc dù có quan hệ đối nghịch với loài người, nhưng vì quốc gia đại nghĩa (mục đích cao cả của quốc gia), còn là việc vô cùng quan trọng. Suy cho cùng tiền thân (thân thể trước đây) của vong linh, cũng thuộc về người Hoa Hạ. Thạch Trung Ngọc muốn dùng quốc gia đại nghĩa để cảm động những Kỵ Sĩ Hủy Diệt trước mặt này. Mặc dù Kỵ Sĩ Hủy Diệt chẳng qua chỉ là quái vật, nhưng cũng có trí khôn, có trí khôn sẽ có thể thương lượng. Đây cũng là [Thần Lâm] một nơi bất đồng với nơi những chỗ khác, không nhất định là quan hệ đối địch với quái vật. Vừa thấy là sống chết đánh nhau.

Nghe được Thạch Trung Ngọc nói như vậy, Krief hơi chần chờ.

- Quốc chiến lại sắp bắt đầu? Nước thù địch, là người của nước Nhật Bản đáng khinh kia sao?

Tại bối cảnh của đại thế giới, nước Hoa Hạ và Nhật Bản trời

sinh là quan hệ đối địch.

- Đúng vậy!

Thạch Trung Ngọc dùng sức gật đầu một cái, trong lòng thầm nói, có triển vọng đấy!

- Hừ! Những tên kinh tởm kia!

Âm thanh Krief truyền ra như nỗi phiền chán đã khắc sâu, hiển nhiên hắn vô cùng căm ghét người Nhật Bản.

- Nếu là như vậy...

- Vậy, chúng ta có thể đi được chưa?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi. Lại nói, lúc đối phó với tên này, Thạch Trung Ngọc cũng không nắm chắc.

Trong các loại quái vật ở [Thần Lâm], thật ra khó đối phó nhất vẫn là quái vật hình người. Tam Vĩ Hồ lúc trước, mặc dù có thực lực cấp 61, nhưng mà là nhờ vào cái đuôi gắng gượng tăng năng lượng lên, dựa theo thực lực chân chính mà nói nó cũng chỉ coi như là cấp 59 mà thôi. Còn có Loma Sardin trong phó bản thì càng không cần phải nói tới, chẳng qua chỉ là một loại thiết lập của phó bản mà thôi.

Tên Krief này mới thực sự là có sức mạnh cấp 60, hơi thở tà ác nồng nặc kia cũng đủ khiến Thạch Trung Ngọc hốt hoảng trong lòng. Dẫu sao cả hai cũng chênh lệch nhau tận 10 cấp.

"Hừm" Krief hơi khó xử cân nhắc một chút. So về thực lực, hắn cùng pháp sư vong linh không phân cao thấp, nhưng mà theo đạo lý, hắn là thuộc hạ của pháp sư vong linh. Ở thế giới vong linh, quan niệm cấp bậc vô cùng nghiêm khắc. Mặc dù sức mạnh của Krief và pháp sư vong linh bất phân thắng bại, nhưng mà hắn là do pháp sư vong linh từng bước từng bước bồi dưỡng ra, trên thực tế hắn cũng chỉ là tay sai của pháp sư vong linh mà thôi. Mặc dù hắn bây giờ rất muốn bỏ qua cho Thạch Trung Ngọc, nhưng mệnh lệnh của pháp sư vong linh khiến hắn hơi do dự.

Thấy Krief phân vân, Thạch Trung Ngọc lạnh cả người lạnh lẽo.

Nếu quả thật muốn chiến đấu, cả bọn trừ hắn ra, những người khác tuyệt đối sẽ chết một lần. Hơn nữa không biết những vong linh này có thể hay không có pháp thuật cưỡng chế phục sinh, dù sao bọn chúng cũng là những tên đùa bỡn linh hồn.

- Mặc dù ta rất muốn bỏ qua cho ngươi, nhưng vì ngại mệnh lệnh bên trên.

Krief đung đưa đầu một cái.

- Ta với ngươi đánh một trận công bằng!

Thạch Trung Ngọc liền nở một nụ cười khổ sở, xem ra chiến đấu là việc không thể tránh khỏi. Phía trên tên này chỉ sợ sẽ là pháp sư vong linh, cũng không biết pháp sư vong linh kia làm sao phát hiện ra mình, tại sao những người kia lại không có chuyện gì?

- Mọi người đi trước đi!

Thạch Trung Ngọc nói với mấy người ở sau lưng.

Nghe hắn nói như vậy, các cô gái đồng loạt lắc đầu, đùa gì vậy, để người đàn ông của mình ở chỗ này mạo hiểm, mà bản thân chạy trốn, vứt hết mặt mũi, trong lòng cũng áy náy nữa. Thấy hội chị em lắc đầu, Thiên Hắc Bất Sát Nhân lập tức phiền muộn. Hắn là mục sư tà ác, dựa theo phân chia thuộc tính, hắn nghiêng về loại vong linh, dù sao đều là phe tà ác. Cho nên hắn càng bị hơi thở tà ác của Krief ảnh hưởng nghiêm trọng, có thể nói, đối diện với Krief, hắn không có một chút dũng khí chiến đấu. Nghe Thạch Trung Ngọc nói vậy hắn rất muốn đi ngay lập tức, nhưng khi thấy mấy cô gái lắc đầu, hắn liền xoắn xuýt. Phái nữ yếu ớt còn không chạy, mình là một người đàn ông lại chạy, đả kích này hắn làm sao chịu nổi?

Thấy tất cả mọi người lắc đầu, Thạch Trung Ngọc cảm động trong lòng.

- Các ngươi muốn cùng nhau chiến đấu?

Krief hơi kinh ngạc nhìn đám người sau lưng Thạch Trung Ngọc, trong những người này, Thạch Trung Ngọc là cho hắn cảm giác uy hiếp mạnh nhất, đến mức hắn trực tiếp xem nhẹ những người

khác. Lại không ngờ được, bọn họ lại dũng cảm muốn ở lại, điều này làm cho Krief khó hiểu, chẳng lẽ bọn họ không sợ chết?

- Chúng ta là một đội!

Cơ Như Nguyệt kiên định đứng ở sau lưng Thạch Trung Ngọc, dịu dàng nhìn hắn.

- Hơn nữa, anh ấy là người đàn ông của ta.

Các cô gái khác cũng kiên quyết đứng sau lưng Thạch Trung Ngọc, dùng hành động để bày tỏ thái độ của mình

Thạch Trung Ngọc nhìn ánh mắt của Cơ Như Nguyệt, rất ấm áp. Lúc này, Cơ Như Nguyệt rất là bá đạo, giống như một nữ chủ nhân, hiếm khi thấy Cơ Như Nguyệt lộ ra ánh mắt như vậy lần nữa.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân do dự một chút, rồi cũng kiên định đứng sau lưng Thạch Trung Ngọc giống như mọi người.

- Ngươi, và hắn?

Krief vừa chỉ Thiên Hắc Bất Sát Nhân vừa chỉ chỉ Thạch Trung Ngọc, cảm thấy vô cùng khó hiểu. Thật giống như hắn đã phát hiện ra một bí mật siêu lớn.

- Ta với hắn là quan hệ bạn bè bình thường, ngươi chớ nghĩ sai.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân nghĩa chánh ngôn từ (lời nói có nội dung và lý lẽ chính đáng) nói.

Vốn dĩ không ai suy nghĩ lệch lạc, nhưng mà những lời này của ngươi, mọi người đều sẽ nghĩ sai. Thạch Trung Ngọc cảm thấy khóe miệng co rút.

- Nếu như vậy...

Krief rút ra bội kiếm tùy thân của mình, chỉ Thạch Trung Ngọc đang ở phía xa.

- Lấy ra vũ khí của ngươi, choảng thôi.

Một luồng ớn lạnh bao phủ lấy Thạch Trung Ngọc.

- Tên này sát khí thật nặng!

Thạch Trung Ngọc âm thầm kinh hãi, e rằng tên Krief từng giết không ít người.

Thạch Trung Ngọc còn chưa động thủ, Thiên Hắc Bất Sát Nhân đã vội đến không chịu nổi, Krief cho hắn áp lực quá lớn, hắn hoài nghi nếu khí thế của Krief mà càng mãnh liệt hơn chút nữa hắn sẽ trực tiếp giơ tay đầu hàng.

- Nguyền rủa tà ác - Nhịp Tim Tử Vong!

Thiên Hắc Bất Sát Nhân chỉ một ngón tay vào người Krief, trực tiếp sử dụng kỹ năng quen thuộc nhất của mình. Chùm ánh sáng màu đen trong nháy mắt bắn ra, đánh vào trên người Krief. Nhưng từ trong khe hở áo giáp của Krief tản ra hơi thở màu đen trong nháy mắt đã cắn nuốt xong chùm sáng màu đen của hắn.

- Ngươi không biết, pháp thuật nguyền rủa cấp thấp thì không có hiệu quả với vong linh cấp cao sao?

Ánh mắt âm u màu xanh lam của Krief lạnh lùng nhìn Thiên Hắc Bất Sát Nhân một cái. Lại khích tướng

Chương 995. Lại khích tướng

Thấy kỹ năng của mình không có có hiệu quả, Trời Tối Không Giết Người có chút kinh ngạc, nhưng mà cũng đành chịu thôi. Hầu hết các kỹ năng của hắn đều là thiên hướng nguyền rủa cả, mà vong linh lại vừa vặn chống lại sự nguyền rủa. Vong linh không có thân thể sống giống như những chủng tộc khác. Nên muốn nguyền rủa được chúng chắc là cần phải có đẳng cấp cao hơn nữa mới có hiệu nghiệm được, nguyền rủa trực tiếp lên linh hồn mới được.

- Tiên hồ liệt diễm!

- Cực địa hàn phong!

- Xuyên thứ chi tiễn!

- Thánh viêm!

- Bôn lôi trảm!

Kỹ năng của Trời Tối Không Giết Người không có hiệu quả, nhưng mà không có nghĩa là các cô gái sẽ chịu thua. Tất cả đều thi triển pháp thuật sở trường của mình, mục tiêu đương nhiên là Krief.

Trong lúc mọi người đồng thanh hô to và xuất chiêu thức, ánh sáng pháp thuật tỏa ra sáng chói rực rỡ. Nhờ vào sự yểm hộ của hỏa diễm, Hướng Lam nắm chặt kiếm Trảm Lôi, vẽ ra một đường lửa trong không trung, sau đó vọt về phía Krief.

Thạch Trung Ngọc thấy thế thì giật mình, nhưng cũng đành chịu, cũng nhanh chóng xông tới. Những người còn lại thì còn đỡ, nhưng mà Hướng Lam là Ma Kiếm Sĩ, bây giờ lại muốn liều mạng đánh cận chiến với Krief, đây chẳng khác nào tự tìm đường chết?

Cái cấp bậc 60 kia cũng không phải bày ở đó cho đẹp đâu.

Đối diện với công kích của các cô gái, Krief chỉ khinh thường hừ nhẹ một tiếng, cũng không thèm nhúc nhích, mặc kệ cho những

hỏa diễm, băng sương, mũi tên và thánh quang kia đánh lên người mình. Bộ áo giáp màu đen của hắn khi đón nhận những công kích này thì chỉ bay lên chút khói đen. Còn kỹ năng của các cô gái đánh ra thì lại không cái nào chạm được đến áo giáp của Krief, mới tới gần đã bị khói đen kia cắn nuốt hết rồi. Ngay sau đó, Krief đưa chân lên đá nhẹ một phát, Hướng Lam còn chưa kịp tới gần Krief thì cô đã bị hắn đá cho một phát bay ra ngoài.

- Không biết tự lượng sức mình!

Krief hừ lạnh một tiếng, nâng trường kiếm lên, đỡ lại một kiếm mạnh mẽ đánh tới của Thạch Trung Ngọc. Lực lượng truyền đến từ lưỡi đao Chiến thần của Thạch Trung Ngọc làm cho hắn không tự chủ được lui về phía sau nửa bước, kinh ngạc nói

- Lực lượng thật mạnh.

- Ngươi cũng khá tốt!

Thạch Trung Ngọc bề ngoài thì cười nhẹ nhõm, nhưng mà trong lòng lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Chiêu vừa rồi là hắn dùng kĩ năng để áp chế tăng lên lực lượng, một chém vừa nãy đã có thể chém vỡ được một dãy núi ra luôn rồi, vậy mà chỉ có thể đánh lui người này nửa bước! Không hổ là boss cấp 60.

- Ngươi hãy đỡ chiêu này của ta đi!

Krief dùng hai tay nắm lấy trường kiếm, chém về phía Thạch Trung Ngọc. Cây trường kiếm này của Krief cũng không phải là trường kiếm bình thường, bình thường mấy loại kiếm khác thì lưỡi kiếm cũng dài khoảng chừng hai mét, cả chuôi kiếm vào nữa thì một thanh trường kiếm còn cao hơn hắn một cái đầu. Còn thanh kiếm này thì hoàn toàn có thể nói là một thanh kiếm lớn rồi, nhưng mà kểu dáng thì lại khá giống với kiểu kiếm của Đông Phương.

- Hủy diệt đả kích!

Trên thân của thanh trường kiếm bốc lên một làn khói đen, lúc này nhìn như thể Krief đang nắm một làn khói đen ném về phía Thạch Trung Ngọc vậy. Khói đen tản ra khí tức tử vong, hủy diệt,

sắc mặt của Thạch Trung Ngọc lập tức trở nên ngưng trọng, hay tay nắm chặt lấy đao Chiến thần, cố sức để ngăn chặn một kích này của Krief.

Nhưng mà lực lượng từ thanh kiếm kia truyền đến, lại làm cho hắn không tự chủ được lùi lại mấy bước. Chỉ cần một chiêu đã phân được cao thấp rồi.

Nhìn thấy hiệu quả của một chiêu vừa rồi, Krief cũng không hề thủ hạ lưu tình, trường kiếm tản ra khói đen lại đánh về phía Thạch Trung Ngọc một lần nữa. Thạch Trung Ngọc lúc này vừa bị bức lùi lại mấy bước, trọng tâm dưới chân bất ổn, lại thêm một kích này nữa hắn căn bản không kịp trở mình để ngăn cản.

- Cuồng Long thăng thiên!

Thạch Trung Ngọc vừa dùng lực đạp mạnh chân phải xuống đất một cái, cả người bỗng nhiên dừng lại, lưỡi đao Chiến thần đưa lên đỡ lấy trường kiếm của Krief. Lợi dụng chiêu thức Cuồng Long thăng thiên để gia tăng lực lượng, sau đó mượn lực này vừa vặn ngăn lại chiêu tiếp theo của Krief, đồng thời cũng có thể làm cho thân thể của mình có trọng tâm. Nhưng mà, Krief là một con cáo già đã trải qua không biết bao nhiêu lần chiến đấu rồi, sao lại không nhìn ra suy tính của Thạch Trung Ngọc cơ chứ. Hắn nhanh chóng thu hồi lực đạo trên trường kiếm, Thạch Trung Ngọc lần chạm tại trên thân trường kiếm, không có chỗ để mượn lực. Cả người không tự chủ được bay lên trên.

- Hừ...!

Krief không chút do dự đá mạnh một phát vào ngực áo giáo của Thạch Trung Ngọc. Một cú đá này vừa nhanh lại mạnh, Thạch Trung Ngọc bị mất điểm mượn lực đang bay lên khỏi mặt đất liền bị hắn đá bay ra xa một khoảng mười mấy mét, sau đó rớt bịch xuống đất trước mặt các cô gái.

Hướng Lâm nhanh chóng ném một chiêu thức trị liệu lên người Thạch Trung Ngọc, sau đó các cô gái đồng thời ném các pháp thuật phụ trợ lên người Thạch Trung Ngọc. Còn những người khác thì tiếp tục sử dụng kỹ năng bắt đầu quấy rối, không mong sẽ gây được thương tổn gì cho hắn, chỉ cần có thể quấy rối được Krief,

làm cho công kích của hắn không được trôi chảy là tốt rồi.

Thạch Trung Ngọc vừa mới ngã xuống đất, lại dùng tay chống xuống đất, hơi dừng lại một nhịp, sau đó lại vọt về phía Krief. Hắn bây giờ là người phụ trách tấn công và đỡ đòn chính của cả đội ngũ, nên hắn không thể ngã xuống được. Krief thấy Thạch Trung Ngọc xông tới thì cầm trường kiếm lại vung lên lần nữa chém về phía Thạch Trung Ngọc.

Kiếm dài như vậy nên không thích hợp với mấy chiêu công kích cần dùng kỹ xảo, bổ chém là cách thức phù hợp và hữu hiệu nhất, cũng là cách thức thích hợp nhất với nam nhân. Mặc dù Krief đã biến thành vong linh, nhưng mà lúc trước hắn cũng là nam nhân, cũng có cách thức chiến đấu của riêng hắn.

Krief chém tới, trong mắt của Thạch Trung Ngọc lại lóe lên một tia sáng. Thân thể vốn đang lao thẳng đi đột nhiên vòng một cái, cả người thay đổi 180°. Nhanh chóng hạ thấp người, tay chống đất, hai chân quét về phía chân của Krief.

Krief mặc giáp từ đầu đến chân nên chắc chắn rất nặng nề, mặc dù lực lượng của hắn cường đại, nhưng mà sức nặng của bộ giáp vẫn cản trở sự nhanh nhẹn của hắn, huống chi các đoạn khớp nối của bộ giáp cũng không phải là quá tốt nên động tác chắc chắn sẽ bị trở ngại ít nhiều. Thạch Trung Ngọc chính là nhìn đúng vào điểm này, nên trực tiếp công kích vào phần chân của Krief.

Một kích này nếu như trúng mục tiêu thì cho dù Krief không bị ngã sấp xuống cũng phải bị lảo đảo một hồi, Thạch Trung Ngọc cũng sẽ có cơ hội để phát động công kích liên tiếp.

Thạch Trung Ngọc đánh tới, nhưng Krief cũng không hề tỏ ra hoang mang, chân phải hung hăng giẫm mạnh một cái xuống mặt đất.

- Tử vong chấn kích!

Lập tức mặt đất bắt đầu rung lên, tay của Thạch Trung Ngọc đã chống xuống đất chịu sức nặng của thân thể lập tức bị mất đi điểm tựa, hai chân đá ra cũng vô lực. Krief thừa thế lại đá cho Thạch Trung Ngọc một phát bay ra ngoài.

- Không ngờ ngươi lại yếu như vậy.

Krief khẽ thở dài.

Thạch Trung Ngọc dùng tay che ngực, một lúc sau mới từ mặt đất đứng lên. Hai cú đá của Krief đều đá vào cùng một chỗ, mặc dù Hướng Lâm có thể chữa trị cảm giác đau đớn, nhưng là khí quan bị chấn động cũng làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

- Chưa đến phút cuối cùng thì chưa biết được mèo nào cắn mửu nào đâu.

Thạch Trung Ngọc lạnh lùng nói.

- Ha ha, ngươi còn có chiêu gì để đánh với ta nữa cơ chứ?

Krief thu hồi trường kiếm, vô cùng kiêu ngạo đứng đó.

- Có dám tiếp chiêu này của ta hay không!. Thạch Trung Ngọc tiếp tục nói.

- Vật thì ta đây sẽ cho ngươi cơ hội này!

Krief âm trầm nói

- Cho ngươi một cơ hội cuối cùng!

Mắc câu rồi! Thạch Trung Ngọc cười thầm trong lòng, gã Tira kia cũng chính là bị hắn khích tướng như vậy mới đỡ một chiêu này của hắn. Không ngờ tới Krief cũng bị trúng chiêu khích tướng của hắn, giờ phút này trong lòng Thạch Trung Ngọc cảm thấy có chút thoải mái.

Chẳng lẽ vong linh nào cũng ngốc như thế này sao?

Dùng ánh mắt có chút tà ác nhìn Krief, Thạch Trung Ngọc bắt đầu nghiêm túc tích trữ lực lượng. Do lúc trước đã sử dụng Bá Đao, cho nên lần này Thạch Trung Ngọc đã có kinh nghiệm, tốc độ dồn nén lực lượng cũng nhanh lên được khoảng chừng một đến hai phần.

30 giây tích trữ lực lượng là thời gian hạn định của hệ thống,

nhưng là nếu như tốc độ dồn nén nhanh thì hiệu quả có thể là khác hoàn toàn. Thạch Trung Ngọc đoán rằng hiệu quả Bá Đao lần này sẽ càng thêm mạnh mẽ hơn.

Chương 996. Bá Đao, đập phát chết luôn

Năng lượng trong thân thể của Thạch Trung Ngọc càng ngày càng lớn mạnh, ánh mắt của Krief lập tức trở nên lạnh lùng. Đột nhiên cảm giác mình đã chủ quan rồi, măc dù Thạch Trung Ngọc nhỏ yếu, nhưng mà sư tử vồ thỏ cũng phải dùng hết toàn lực. Nếu không thì nhỡ đâu những cái thứ nhỏ yếu ấy lại đột nhiên trở nên hung ác lên, thì chẳng thịt không có mà ăn mà còn phải bị thương nữa ấy chứ.

Vào lúc này Krief có cảm giác như mình vừa bị mắc lừa vậy, nhưng mà thân là một kỵ sĩ, thì đã nói là phải làm. Mặc dù bây giờ hắn đã là vong linh, nhưng cũng sẽ không quên mỹ đức và truyền thống của một người kỵ sĩ.

Linh khí của đất trời nhanh chóng chui vào trong thân thể Thạch Trung Ngọc, gân mạch bành trướng lên đã bắt đầu có chút cảm giác đau. Hắn cảm thấy mình vẫn còn quá yếu ớt, không thể thừa nhận được nhiều lực lượng như vậy, 30 giây tích trữ lực lượng chắc sẽ làm cho thân thể của mình giống như muốn nổ bung ra vậy, nhưng mà bây giờ cũng mới có 20 giây mà đã có chút chịu không nổi rồi.

Các cô gái đã sớm đứng ở xung quanh cạnh Thạch Trung Ngọc, các cô cũng biết sức mạnh của chiêu thức này của Thạch Trung Ngọc, nếu như đứng ở phía sau, chắc chắn sẽ bị đao khí mạnh mẽ làm cho bị thương. Mặc dù hệ thống cấp cho đồng đội lá chắn bảo hộ có thể làm cho đồng đội sẽ không thể đả thương lẫn nhau được, nhưng mà đao khí sắc bén như vậy, các cô cũng không muốn đi đụng vào.

Hướng Lâm thấy sắc mặt của Thạch Trung Ngọc có chút thống khổ, lập tức đoán được tình huống của Thạch Trung Ngọc, không cần suy nghĩ ngay lập tức nếm một cái {trị liệu thuật} lên người Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc đang phải chịu đựng cảm giác khó chịu, đột nhiên cảm thấy một dòng nước ấm chảy vào trong cơ thể, cảm giác đau nhức trong gân mạch lập tức giảm xuống. {trị liệu thuật} lại có tác dụng tốt như vậy sao! Thạch Trung Ngọc lập tức vô cùng vui vẻ, vậy chắc là sau này mỗi khi mình sử dụng kỹ năng này, có thể bảo Hướng Lâm cho mình một cái{Trì Dũ Thuật}, để tăng cường hiệu quả kinh mạch.

Nhưng mà, bây giờ cũng không có thời gian để suy nghĩ đến chuyện này, Thạch Trung Ngọc cảm thấy năng lượng trong cơ thể đã đạt tới mức đầy đủ rồi. Chậm rãi chuyển động lưỡi đao Chiến thần, đồng thời nguồn năng lượng dồi dào lập tức dũng mãnh tiến vào bên trong lưỡi đao Chiến thần.

Cây đao vốn dĩ bình thường không có gì đặc sắc dần dần bắt đầu xuất hiện ánh sáng, ban đầu thì ánh sáng vẫn còn yếu ớt, nhưng rất nhanh, chỉ cần một cái chớp mắt đã kéo dài ra hơn 10m. Ánh sáng như tạo thành một cây đao hư ảo màu vàng, thẳng tắp kéo dài ra hơn trăm mét, trực tiếp xuyên qua cái nhà kho này.

- Khá lắm!

Krief nhìn thấy kim quang sau lưng Thạch Trung Ngọc thì bắt đầu có chút hoảng sợ, khí tức lợi hại phát ra từ thân đao cũng không phải là chỉ mang ra để dọa người khác đâu. Krief chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng cường đại đang đè nén lên người mình, hắn căn bản không thể nhúc nhích được, cái lực lượng cường đại này chính là từ cái kia lưỡi đao Chiến thần kia truyền ra đấy.

- Thần uy? !

Lực lượng có chút quen thuộc, lập tức làm cho Krief nghĩ tới một từ. Đây chính xác là Thần uy mà chỉ có Thần mới có thể có được! Chẳng lẽ người trước mặt mình là Thần sao?

Không, là thanh đao kia! Thanh đao kia là thần khí! Chắc chắn là thần khí!

Thần khí, đối với người chơi mà nói, thì cũng chỉ là một loại đẳng cấp của trang bị mà thôi. Nhưng là đối với những NPC như bọn họ, thì đây lại chính là biểu tượng của sự cường đại. Một

thanh thần khí, đại biểu chính là một vị thần. Mặc kệ là vị thần đã từng sở hữu thanh thần khí này đã vẫn lạc rồi, nhưng mà thần tính của người đó vẫn còn sót lại trên thanh thần khí ấy. Ở cái thế giới này, nếu như có đồ vật gì đó có thể tạo thành tổn thương đối với thần, thì cũng chỉ có thần khí mới làm được.

- Krief!

Thạch Trung Ngọc hưng phấn quát to một tiếng.

- Hãy đỡ chiêu này của ta! ! !

Nghe được Thạch Trung Ngọc nói, Krief lập tức phục hồi lại tinh thần, lúc này thanh cự đao màu vàng chói lọi kia đã hung hăng bổ về phía hắn.

Nhà kho này lập tức bị đao khí chém thành hai nửa, đao khí màu vàng khổng lồ hung hăng bổ vào trường kiếm Krief giơ lên để đỡ.

- Ầm!

Đao khí màu vàng lập tức nghiền nát. Krief lập tức vui vẻ trong lòng, chẳng lẽ đao khí này nhìn thì có vẻ hào nhoáng nhưng lực lượng lại chẳng được bao nhiêu sao, nhưng mà ngay lập tức hắn đã không thể vui vẻ được nữa rồi. Đao khí nổ tung sau đó tuôn ra vô số đao phong. Đao phong chằng chịt, Krief chỉ cảm thấy trên người mình bị đâm xuyên qua vô vàn lỗ thủng. Bộ áo giáo vốn cực kỳ cứng rắn mặc trên người, bây giờ đã thủng lỗ chỗ, giống như tổ ong vậy.

Sự phòng ngự vững chắc vốn là niềm kiêu ngạo của Krief giờ phút này đã bị xuyên thủng lỗ chỗ, căn bản không có một chút tác dụng nào. Lớp phòng ngự trên người bị phá không sao, dù sao vong linh cũng không quan tâm những điều này. Nhưng mà, linh hồn chi hỏa lại khác. Linh hồn chi hỏa chính là bổn nguyên của vong linh, không có linh hồn chi hỏa thì vong linh chỉ có một cái kết cục, đó chính là biến thành một đống hài cốt vô dụng. Dù là đã tái tạo lại thân thể và khung xương cứng rắn, cường đại, nhưng mà nếu không có linh hồn chi hỏa thì tất cả đều không thể tồn tại được. Linh hồn chi hỏa, cũng quan trọng giống như trái tim và bộ não của con người vậy.

Linh hồn chi hỏa, nằm ở trong đầu lâu của vong linh, có thể nói đầu lâu chính là bộ phận cứng rắn nhất của một vong linh, chính là vì để có thể ngăn cản những lực lượng từ bên ngoài sẽ làm tổn thương đến linh hồn chi hỏa. Nhưng là, dưới đao phong sắc bén lần này, đầu lâu vốn dĩ rất cứng rắn của hắn lại giống như giấy vụn vậy. Ngay lập tức đã bị xuyên thủng lỗ chỗ, từng mảnh đao khí đâm xuyên qua lại lấy đi một phần năng lượng của linh hồn chi hỏa, linh hồn chi hỏa đã ngưng tụ thành hình của Krief cũng không thể chịu đựng nổi với số lượng đao phong xâm nhập nhiều như vậy.

Đao phong tàn sát bừa bãi, toàn bộ kho hàng bụi đất tung bay mù mịt. Những vách tường đã mục nát đã không thể chịu nổi sự tàn phá nghiêm trọng như vậy. Nhà kho chữ Thiên có tuổi đời mấy trăm năm dưới cơn mưa đao phong đã lập tức sụp đổ.

- Thật sự là mạnh quá đi!

Thạch Trung Ngọc vừa dùng tay phất phất đám bụi trước mặt vừa cảm thán nói.

- Chúc mừng người chơi đã đánh chết boss tử kim cấp 60, Krief. Nhận được XXXXXXX kinh nghiệm.

- Nhưng mà.

Thạch Trung Ngọc vốn còn đang hí hửng đột nhiên mặt như đưa đám

- Trang bị của ta đâu! ! ! Đúng là khốn kiếp mà! ! !

- Cái anh này!

Cơ Như Nguyệt bất đắc dĩ quay đầu đi, nhìn cái vẻ mặt bi thương vì đánh boss xong không rớt trang bị của Thạch Trung Ngọc làm cô sắp nhìn không được nữa rồi.

- Một đao đập phát chết luôn, không hổ là đệ nhất cao thủ nha!

Trời Tối Không Giết Người cảm thán.

- Không biết đến bao giờ thì ra mới có thể mạnh như thế, một

cái kỹ năng đã có thể đánh chết được người mạnh hơn mình rất nhiều lần, chơi thế mới gọi là chơi chứ!

- Hì hì, nếu như ngươi vẫn cứ dựa vào những cái kỹ năng nguyền rủa kia, vậy thì ngươi cũng đừng nghĩ nữa, vẫn là Mục Sư Thánh Quang của chúng ta cường đại.

Hướng Lâm nghe thấy Trời Tối Không Giết Người nói vậy thì cười hì hì. Bắt đầu lúc cô nhìn thấy Trời Tối Không Giết Người có thể ẩn dấu chức nghiệp Mục Sư thì có chút ganh tỵ, nhưng mà lúc thấy hắn không thể đối phó được với Krief, thì chút tâm tình của Hướng Lâm cũng đã bay biến mất rồi.

Ít nhất thì Thánh Quang hệ vẫn có thể tạo thành thương tổn cực lớn đối với vong linh, mà nguyền rủa, chắc chắn là không thể dừng được rồi.

- Ha ha

Trời Tối Không Giết Người lắc đầu, bất đắc dĩ nở nụ cười. Thầm nghĩ trong lòng, sau này nhất định sẽ không để cho các ngươi thất vọng! Cho dù là nguyền rủa, cũng có Mục Sư cường đại mà!

- Được rồi, vậy bây giờ chúng ta trở về thành thôi!

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình một chút, đối với kỹ năng Bá Đao này hắn vẫn có chút buồn bực. Mặc dù lực lượng thì mạnh mẽ thật đấy, nhưng mà cũng quá mạnh đi. Sau khi giết quái xong, trang bị gì rớt ra cũng đều chẳng còn lại gì. Một đao đi, bất kể là trang bị hay là cái gì rớt ra thì trong nháy mắt cũng bị biến thành tro bụi trong cơn mưa đao khí rồi, giờ phút này hắn mới cảm thấy kỹ năng mạnh quá cũng là một loại bi kịch.

Chương 997. Về thành

- Krief?

Trong phủ thành chủ, trong lòng của pháp sư vong linh Trom tro chấn động mạnh một cái. Bình dược tề trong tay trực tiếp rơi xuống đất, biến thành những mảnh vỡ trên mặt đất, chất lỏng màu xanh lá cũng chậm rãi chảy đầy đất.

- AAAAA! Đáng ghét! Một bước cuối cùng! Một bước cuối cùng nữa thôi! ! Những tên đáng ghét này! ! Thí nghiệm của ta! Các ngươi đã hủy thí nghiệm của ta rồi!

- Ta muốn xem thử đám chết tiệt các ngươi là ai!

Trom lập tức lấy quả cầu thủy tinh ra, phóng ra pháp thuật và bắt đầu dò xét. Nhưng mà cho dù hắn có tìm kiếm như thế nào đi nữa, tìm tòi khắp toàn bộ phế tích đều không có phát hiện được mấy người Thạch Trung Ngọc, chỉ nhìn thấy được nhà kho chữ Thiên bụi bay mù mịt.

- Aaaaah! ! Cái đám côn trùng chết tiệt! Đồ con rệp! Chết tiệt! Trốn đi đâu hết rồi!

Trom phẫn nộ gầm thét.

Nhưng mà nhóm người Thạch Trung Ngọc đã trở lại thành Bạch Hổ thì không thể nghe thấy âm thanh ghê tởm đó của hắn.

- Đã có được quý ly rồi, chuyện này sẽ được giải quyết rất nhanh thôi!

Thạch Trung Ngọc nhìn bọc quý ly nằm trong túi Tu Di, vui vẻ cười nói.

- Nhưng mà, không biết ở bên dưới cây nấm mốc ở hai cái nhà kho kia có phải cũng có quý ly hay không?

- Ôi, được rồi đấy, chỗ đấy ta không bao giờ muốn đặt chân tới

một lần nào nữa đâu. Bây giờ ta mới phát hiện được bầu không khí ở thành Bạch Hổ nó trong lành như thế nào, ánh mặt trời nó sáng lạn như thế nào!

Trời Tối Không Giết Người vội nói.

- Thành Bạch Hổ có không khí trong lành?

Mấy chục triệu người cùng chen chúc nhau trong một cái trong thành, người nọ với người kia ngồi san sát vào nhau, mà không khí vẫn có thể trong lành? Bây giờ bầu không khí mà hắn đang phải hô hấp này không biết là đã đi ra đi vào lỗ mũi của biết bao nhiêu người rồi đấy. Nghĩ tới đây, Thạch Trung Ngọc đã cảm thấy có chút buồn nôn rồi.

- Có lẽ, bây giờ mà đi buôn khẩu trang, hay là mặt nạ phòng độc thì sẽ giàu to ấy.

- Không khí ở đây cũng đâu có ô nhiễm đến mức ấy!

Cơ Như Nguyệt nhìn hắn một cái, nhưng lại nhíu mày nói tiếp

- Nhưng mà đúng là không khí ở đây cũng khá là ô nhiễm đấy.

- So với ở chỗ tràn ngập mùi hư thối của thi thể của đám vong linh kia thì ở đây chẳng khác nào thiên đường rồi.

Trời Tối Không Giết Người ai oán nói.

- Bây giờ chỉ cần nhớ lại đám xương cốt kia là ta đã nổi hết cả da gà, chắc đêm nay lại mất ngủ cho mà xem.

- Ngủ không được thì tự đi mà ‘sóc lọ ăn mì tôm’ một mình đi.

Thạch Trung Ngọc ném cho hắn một ánh mắt xem thường, mọi người cùng nhau đi về phía phủ thành chủ.

Vừa mới tiến vào phủ thành chủ, đã nhìn thấy gương mặt buồn thiu như mất sổ gạo của quản gia

- Hinh Vũ Chi Thạch, thành chủ đại nhân đã chờ cậu lâu lắm rồi!

- Quản gia, vì sao mà lần nào cũng là thành chủ đại nhân chờ ta lâu như vậy? Không biết bảo mấy người hộ vệ tới thông báo cho ta sao?

Thạch Trung Ngọc vỗ trán một cái, có chút phiền não nói.

- Ha ha, xin lỗi, ngại quá, đằng nào thì cũng quen rồi mà.

Quản gia áy náy cười cười, sau đó nhìn các cô gái đứng sau lưng hắn rồi nói

- Các vị tiểu thư, đại tiểu thư chờ mọi người đã lâu, bây giờ đang chờ ở hậu hoa viên.

Ngay lập tức các cô gái đã hiểu ý của quản gia, đồng thời khẽ gật đầu, sau đó đi về phía hậu hoa viên. Thành chủ có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với Thạch Trung Ngọc, các cô ấy cũng không muốn xem náo nhiệt, dù sao thì nếu cần thiết thì Thạch Trung Ngọc cũng sẽ nói cho bọn họ biết.

Trời Tối Không Giết Người nhìn nhìn các cô gái đang rời đi, lại nhìn Thạch Trung Ngọc một cái, không biết nên đi cùng ai.

- Vị này...

Nhìn thấy Trời Tối Không Giết Người, quản gia cũng hơi bất ngờ một chút, sau đó nhìn Thạch Trung Ngọc một cái ý muốn hỏi người này là ai.

Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu.

- Không có chuyện gì, người một nhà cả.

Người một nhà! Trời Tối Không Giết Người nghe thấy hắn nói như thế, lập tức mở cờ trong bụng, được thần tượng của mình nói là người một nhà, hắn quả thật đã trúng được số độc đắc rồi.

Hai người đi theo quản gia, rất nhanh liền đi tới phòng của thành chủ.

- Ôi chao ôi, cháu ngoan của ta, tốt quá, cuối cùng thì cháu cũng đến rồi!

Tiếu Phong vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc lập tức mừng rỡ kêu to lên, không thể chờ đợi được đã chạy tới nắm chặt tay Thạch Trung Ngọc. Người ngoài không biết nhìn vào lại còn tưởng rằng Thạch Trung Ngọc là cha mẹ tái sinh ra ông không bằng.

- Hì hì, đại bá, sao lại kích động như vậy chứ?

Thạch Trung Ngọc khá bất ngờ với phản ứng của ông nên hỏi lại.

- Ôi chao, còn không phải vì chuyện quý ly sao.

Tiếu Phong có chút sầu khổ nói tiếp.

- Các cháu đã tới di chỉ tìm đúng không? Có phải là thất bại trở về đúng không? Haizzz! Ta vừa mới nhận được tin tức, pháp sư vong linh kia lại là một lão quái vật cấp 65 cơ, hơn nữa hình như hắn còn nghiên cứu cái gì đó nữa, nếu như có người quấy rầy nghiên cứu của hắn, chắc chắn sẽ không có được kết cục tốt đẹp! Sao rồi, các cháu không sao chứ!

Ặc, Thạch Trung Ngọc cũng bó tay rồi, hệ thống tình báo của Tiếu Phong này lại bết bát như vậy sao? Sờ sờ cái mũi, sau đó nhìn về phía Trời Tối Không Giết Người đang đứng sau lưng mình nói

- Nghe nói ngươi rất giỏi trong khoản nói chuyện đúng không?

- Cũng, cũng tàm tạm!

Trời Tối Không Giết Người cũng gãi gãi cái mũi, hình như là bị Thạch Trung Ngọc lây nhiễm động tác này rồi.

- Vậy ngươi từ từ kể lạ mọi chuyện dọc đường chúng ta gặp phải đi.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp quay người, giao việc kể chuyện lại cho Trời Tối Không Giết Người.

Trời Tối Không Giết Người cũng hơi bất ngờ, cứ đưa quý ly cho Tiếu Phong chẳng phải là xong việc rồi sao? Cần gì phải làm như vậy? Cứ giao thẳng nhiệm vụ một phát, rồi lĩnh thưởng, chẳng phải là xong rồi sao?

- Lại nói, buổi sáng hôm nay, chúng ta...

Lúc ban đầu Trời Tối Không Giết Người còn có chút sợ hãi, dù sao Tiếu Phong cũng là thành chủ của một thành. Nếu như so sánh với ngoài đời, thì cũng to ngang ngửa với chủ tịch tỉnh chứ chả chơi. Nhưng mà thời gian dần qua thì Trời Tối Không Giết Người cũng đã bắt đầu quen dần, dù sao khi con người bắt đầu tập trung vào câu chuyện rồi thì rất dễ quên đi thân phận của người nghe. Bây giờ với hắn mà nói thì Tiếu Phong cũng chỉ là một người nghe hắn kể chuyện bình thường mà thôi.

- Tên lãnh chúa địa huyệt tà ác kia đã bị Hinh Vũ Chi Thạch chém cho vài nhát đao đã chém thành từng mảnh, sau đó chúng ta liền tiến thẳng đến kho chữ Thiên.

Tiếu Phong nghe tới đây, hai mắt sáng bừng, vội vàng hỏi

- Sau đó thì sao! Các ngươi đã tìm được à!

- Từ từ đã nào, hãy nghe ta kể hết đã chứ!

Bị cắt đứt giữa chừng nên Trời Tối Không Giết Người có chút khó chịu.

Tiếu Phong cũng có chút tức giận, chết tiệt, tốt xấu gì thì ta cũng là một vị thành chủ, sao lại chẳng nể mặt mũi ta chút nào thế chứ. Nhưng mà chuyện này là chuyện vô cùng quan trọng nên ông cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Quả nhiên khả năng kể chuyện của Trời Tối Không Giết Người là cực kỳ tốt, câu chuyện vốn chỉ cần khoảng trên dưới mười phút đồng hồ là có thể kể xong, vậy mà hắn kể một lèo cả tiếng đồng hồ. Thạch Trung Ngọc ở bên cạnh cũng buồn ngủ gần chết rồi.

- Cháu ngoan! Cháu ngoan!

Tiếu Phong nghe thấy bọn họ đã lấy được quý ly, thì chẳng còn kiên nhẫn để tiếp tục nghe Trời Tối Không Giết Người lải nhải dong dài nữa. Nhanh chóng vọt tới bên cạnh Thạch Trung Ngọc, vội vàng nhìn hắn.

- Dạ? Dạ?

Thạch Trung Ngọc thì đang thiu thiu ngủ, lại bị Tiếu Phong làm chỉ tỉnh dậy, lập tức có chút khó chịu.

- Quý ly đâu rồi!

Tiếu Phong vội vàng hỏi.

- À!

Thạch Trung Ngọc phục hồi tinh thần lại.

- Cháu còn tưởng rằng đại bá muốn mời chúng cháu ăn cơm cơ chứ. Lại chỉ hỏi quý ly thôi à?

- Ôi giời ơi, cháu ngoan của ta, cháu cứ đưa quý ly cho ta đi đã, ăn cơm, ta mời cháu ăn hai mươi, à không, mười bữa luôn cũng được!

Tiếu Phong lập tức nhớ tới sức ăn kinh khủng của Thạch Trung Ngọc, nếu thật sự mời hắn ăn hai mươi bữa, chắc phải tốn luôn một năm tiền lương của ông mất.

- Vâng, được rồi!

Thạch Trung Ngọc thở dài bất đắc dĩ, hắn còn tưởng rằng Tiếu Phong có thể cho mình chỗ tốt gì chứ, nhưng mà mười bữa cơm, cũng có thể gia tăng không ít thuộc tính rồi.

Trời Tối Không Giết Người lập tức bó tay rồi, Thạch Trung Ngọc đi tìm quý ly chính là vì đổi lấy mấy bữa cơm sao? Làm vậy chi? Hắn cũng không thấy đồ ăn của trò chơi này có chỗ nào tốt cả.

Thấy Thạch Trung Ngọc lấy ra một cái túi mốc meo, Tiếu Phong cũng không chê bẩn, nhanh chóng cầm lấy cái túi, sau đó cẩn thận mở ra.

- Quả nhiên là quý ly!

Tâm trạng lo lắng của Tiếu Phong lập tức có thể thả lỏng rồi.

Chương 998. Vạn Vật Chi Linh

Thấy nụ cười sáng lạn trên mặt của Tiếu Phong, Thạch Trung Ngọc đưa tay lên gãi gãi cái mũi.

- Thế nào, đại bá, đây chính là quý ly hàng thật giá thật đấy nhé.

- Ừm!

Tiếu Phong dùng sức gật đầu, sau đó khẽ thờ phào một hơi

- Quả nhiên là quý ly, lần này thì thành Bạch Hổ cũng không cần lo lắng cái gì nữa rồi.

- Nhưng mà, chỉ có một túi nhỏ như vậy, có thể bổ sung nhu cầu của thành Bạch Hổ sao? Còn có mấy cái thành khác nữa.

Thạch Trung Ngọc có chút lo lắng hỏi, bây giờ cách thời gian nổ ra Quốc chiến cũng chỉ còn có mấy ngày. Chỉ có một chút quý ly này, chỉ sợ không đủ dùng.

- Ha ha, việc này thì cháu không cần phải lo lắng.

Tiếu Phong vui vẻ cười lớn

- Thời gian sinh trưởng đến lúc thu hoạch của quý ly cũng chỉ có vài mà thôi. Chỉ cần nửa ngày thôi, cháu tính thử với diện tích rộng lớn này của chúng ta thì sẽ có được sản lượng lớn cỡ nào rồi chứ. Đây chính tăng lên theo cấp số nhân ấy chứ!

- Nhưng mà, hoàn cảnh sinh trưởng của quý ly có yêu cầu gì đặc biệt hay không?

Thạch Trung Ngọc vội hỏi, hắn cảm thấy rất có khả năng còn một cái nhiệm vụ nữa.

Quả nhiên Tiếu Phong nghe xong thì khẽ gật đầu

- Quý ly cần thổ nhưỡng, cái này chúng ta có, nhưng mà lại

thiếu Thánh Tức Chi Thủy.

- Thánh Tức Chi Thủy? Đó là cái gì?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi. Thứ này nghe tên có vẻ như rất đắt đỏ nha.

- Nghe tên thì hoa mỹ vậy thôi chứ thật ra nó chính là nướng miếng của Vạn Vật Chi Linh.

Tiếu Phong cười to nói.

- Vạn Vật Chi Linh? Đó lại là cái gì?

Thạch Trung Ngọc càng thêm kinh ngạc. Thứ này, có vẻ như càng trâu bò hơn ấy chứ.

- Vạn Vật Chi Linh, cũng chính là một loại quái vật đặc biệt.

Tiếu Phong kiên nhẫn giải thích.

- Không có lực công kích gì, thân thể bạc nhược yếu kém. Nhưng mà lại có trí tuệ rất cường đại, hầu như tất cả các loại ngôn ngữ đã từng tồn tại, chúng đều biết. Bất luận là loại tri thức gì đã từng tồn tại thì phần lớn chúng đều hiểu rõ. Có thể nói, Vạn Vật Chi Linh giống như một cái thư viện chứa tất cả các cuốn sách trên đời này, một bản từ điển còn sống, một cuốn bách khoa toàn thư biết đi.

- Trâu bò thế cơ à?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc kêu lên

- Thế thì chắc là nó rất khó tìm đúng không?

- Đúng vậy, Vạn Vật Chi Linh, chủng tộc này trước đó chỉ có 360 con. Hơn nữa còn phân bố rải rác ở khắp mọi nơi.

Tiếu Phong nói.

- Vạn Vật Chi Linh trước kia thường là thú khế ước của cao đoan pháp sư, bởi vì chúng có tri thức rộng lớn và tinh thần lực

cường đại, nên là thú khế ước thích hợp nhất với ma pháp sư.

- Vậy bây giờ thì sao?

Thạch Trung Ngọc lại hỏi.

- Tại mấy ngàn năm trước, không biết chuyện gì xảy ra, kể cả những Vạn Vật Chi Linh có khế ước đều tự nhiên bị giải hết khế ước, sau đó dần dần biến mất không xuất hiện trước mắt mọi người nữa. Mà gieo trồng quý ly lại cần nước miếng của Vạn Vật Chi Linh, nên sau khi Vạn Vật Chi Linh biến mất. Thì tai nạn quý ly cũng xuất hiện, cho nên mọi người liền bỏ quý lý đi, bắt đầu gieo trồng những loại cây cỏ bình thường như hiện tại.

Nghe Tiếu Phong giải thích xong, lúc này Thạch Trung Ngọc mới hiểu được và khẽ gật đầu.

- Như vậy, bây giờ chúng ta cần phải đi tìm Thánh Tức Chi Thủy? Hoặc là tìm Vạn Vật Chi Linh?

- Đúng vậy!

Tiếu Phong dùng sức gật đầu.

- Mặc dù cứ như vậy gieo trồng quý ly cũng có thể thu hoạch được, nhưng mà sẽ tạo thành rất ảnh hưởng tồi tệ. Cho nên nhất định phải tìm được Thánh Tức Chi Thủy. Nếu như không tìm thấy, thì chúng ta cũng chỉ có thể trực tiếp gieo trồng quý ly mà thôi, nhưng nếu làm như vậy, mặc dù có thể xuất binh tham gia Quốc chiến, nhưng mà, mấy cái thành trì này của chúng ta sau này liền không xong rồi. Không có Thánh Tức Chi Thủy mà vẫn gieo trồng Quý Ly cũng giống việc chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà đốn hết cây trong rừng vậy, sẽ gây ra ảnh hưởng nặng nề cho tương lai.

- Hả, cụ thể sẽ có ảnh hưởng gì.

Thạch Trung Ngọc thận trọng hỏi, đây là lần thứ hai Tiếu Phong nói vậy, hắn vẫn không rõ là có ảnh hưởng như thế nào.

- Một mảnh đất, tùy theo tình huống của từng mảnh, gieo hạt sau ba mươi đến bốn mươi chu kỳ, độ phì thổ nhưỡng sẽ hạ thấp xuống, đến lúc đó sẽ giảm sản lượng. Sau khi gieo trồng khoảng

chừng năm mươi chu kỳ thì mảnh đất ấy sẽ không thể cho ra thu hoạch được nữa, cần tối thiểu thời gian vài thập niên đợi nó khôi phục độ phì. Quý ly, đem thời gian sinh trưởng dài ba tháng rút ngắn xuống còn khoảng mười phút. Ngươi nghĩ thử xem như vậy sẽ tốn bao nhiêu độ phì chứ, hơn nữa trong khoảng thời gian này, độ phì lại khôi phục được rất ít, thậm chí là không có. Cũng giống như một cái pháp thuật là thuấn phát có thể bộc phá ngay, còn một cái pháp thuật cần thời gian tích tụ là mười phút mới bộc phá được. Cả hai cái pháp thuật đều tiêu hao tổng pháp lực là 200. Nhưng là, cái pháp thuật mất thời gian mười phút kia thì sau mười phút trôi qua bản thân ngươi cũng đã khôi phục được xấp xỉ 200 pháp lực cần tiêu hao kia rồi. Nhưng mà cái thuấn phát kia, 200 pháp lực phóng ra là hết rồi. Nhưng ngay sau đó lại là 200. Cứ như vậy, ngươi nói thử xem cách nào sẽ phóng thích được nhiều pháp thuật hơn sau khi toàn bộ giá trị pháp lực tiêu hao hết nào?

- Đương nhiên là cái thứ hai rồi, à, nói cách khác cái thứ nhất chính là quý ly, còn cái thứ hai chính là các loại cây lương thực bình thường!

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới chợt hiểu hiểu ra.

Trời Tối Không Giết Người nãy giờ vẫn đứng bên cạnh yên lặng lắng nghe, nhìn thấy Thạch Trung Ngọc như vậy, lập tức bó tay rồi, chỉ số thông minh của Thạch Trung Ngọc, có đôi khi vượt quá ngoài dự liệu của hắn.

Tiếu Phong cũng có chút cạn lời, Hinh Vũ Chi Thạch có đôi khi rất thông minh, nhưng mà sao lắm lúc lại đầu đất như vậy cơ chứ?

- Thế, phải đi tìm Vạn Vật Chi Linh kia ở đâu bây giờ?

Thạch Trung Ngọc hiển nhiên cũng nhận ra mình vừa nãy quá ngốc rồi. Nhưng mà da mặt hắn dày, nên không thấy đỏ mặt.

- À, ở thành Bạch Hổ trước đây, chúng ta có giam giữ một con Vạn Vật Chi Linh.

Tiếu Phong mỉm cười nói.

. . .

- Sao ông không nói sớm! Cái ông lão đáng ghét này!

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nổi khủng lên, túm lấy cổ áo Tiếu Phong, phẫn nộ hét lên, bọn họ vất vả lắm mới đi ra khỏi chỗ đó, vậy mà bây giờ lại phải quay lại? Quỷ mới biết tên pháp sư vong linh có phải đang chờ bọn hắn ở đó hay không.

- Hì hì, đừng nóng mà, cái này là do ta lỡ quên mất thôi mà.

Mặc dù ngoài miệng thì Tiếu Phong nói như vậy, nhưng mà trên mặt thì lại biểu lộ rất rõ ràng như đang muốn nói, ta chính là cố ý đấy, ngươi có thể làm gì ta chứ.

- Bỏ đi bỏ đi, chuyện này ông đi tìm người khác đi, chúng ta không xen vào nữa.

Thạch Trung Ngọc khoát tay áo thẳng thừng từ chối, bây giờ cái tên pháp sư vong linh kia chức là hận mình đến tận xương tuỷ rồi. Giết chết Khoa Thụy Phu, cái tên pháp sư vong linh không điên tiết lên mới là lạ.

- Không đi sao?

Tiếu Phong hiển nhiên đã nghĩ sẵn biện pháp đối phó với Thạch Trung Ngọc, nghe thấy Thạch Trung Ngọc nói không đi, lập tức bày ra vẻ mặt ưu thương.

- Ôi, hàng chục triệu người dân của thành Bạch Hổ này của chúng ta. . .

- Dù sao các ngươi cũng có binh lực nên đừng có lúc nào cũng đến tìm ta.

Thạch Trung Ngọc còn lâu mới trúng chiêu này của ông ta.

- Đáng thương cho đứa con gái của ta. . . Sao lại gặp phải một kẻ không có lương tâm như vậy cơ chứ.

Tiếu Phong tiếp tục bày ra vẻ mặt bi thương, ai không biết nhìn vào còn thật sự nghĩ rằng Thạch Trung Ngọc chính là thứ đàn ông bội bạc trong truyền thuyết.

- Trời Tối, chúng ta đi thôi.

Thạch Trung Ngọc vẫn không thèm để ý, quay sang nói với Trời Tối Không Giết Người.

Trời Tối Không Giết Người nhìn nhìn Thạch Trung Ngọc, lại nhìn một chút vẻ mặt thương tâm của Tiếu Phong. Rất nghi ngờ hỏi.

- Ông ta.

- Mặc kệ ông ấy, ông ta lúc nào cũng vậy, khóc mãi thành thói quen luôn rồi!

Thạch Trung Ngọc nói vậy nhưng cũng không quay đầu lại.

- Đáng thương cho chiếc nhẫn tiên khí trong kho của ta quá.\

Tiếu Phong thống khổ nói

- Haizzz, vậy mà không có người vừa mắt!

- Việc này chúng ta phải từ từ bàn bạc lên kế hoạch mới được!

Thạch Trung Ngọc lập tức xoay người, vẻ mặt sáng lạn tươi cười nói.

Chương 999. Song Long Ban Chỉ

Trời Tối Không Giết Người lập tức hạn hán lời, cái tên này, đúng là trở mặt nhanh hơn người yêu cũ lật mặt mà

Thạch Trung Ngọc khoác lên vai của Tiếu Phong.

- Đến đây đi, chúng ta tới thương lượng một chút chuyện liên quan đến Thánh Tức Chi Thủy nào.

- Ngươi cái tên này.

Tiếu Phong bất đắc dĩ lắc đầu.

- Quả nhiên chỉ có cách này là hiệu quả.

- Ha ha, chỉ có ngài là hiểu ta thôi, đại bá.

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa.

Thấy hai người chụm đầu lại nhỏ giọng thương lượng cái gì đó, hơn nữa thỉnh thoảng còn truyền đến một hai tiếng cười âm hiểm, Trời Tối Không Giết Người chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng và nổi hết da gà.

Cũng không biết Thạch Trung Ngọc và Tiếu Phong thương lượng chuyện gì, dù sao thì sau đó Tiếu Phong là ủ rũ, mà Thạch Trung Ngọc lại hớn hả hớn hở.

- Đi! Ăn cơm thôi!

Thạch Trung Ngọc vung tay lên.

- Bây giờ vẫn chưa tới giờ ăn mà.

Trời Tối Không Giết Người nhìn đồng hồ, ba giờ chiều. Đây là ăn cơm trưa hay là ăn cơm chiều?

- Ăn một bữa cơm thôi mà, để ý đến thời gian làm gì?

Thạch Trung Ngọc vung tay lên, đi theo Tiếu Phong vào khu nhà kế bên.

Trời Tối Không Giết Người cũng đến bó tay, chẳng thể hiểu nổi sao Thạch Trung Ngọc lại hào hứng đối với việc ăn cơm như vậy? Chẳng lẽ là trước đây thường xuyên phải nhịn đói, hay là ở nhà bị mấy bà chị dâu ngược đãi không cho ăn?

Đi vào tới nơi, lại phát hiện đồ ăn đã dọn lên bàn xong rồi.

- Để ta gọi các cô ấy tới.

Thạch Trung Ngọc lấy điện thoại ra gọi cho Cơ Như Nguyệt.

Chỉ một lát sau các cô gái đã cười nói đi đến. Nhìn thấy Tiếu Hàm đã mấy ngày không gặp, Thạch Trung Ngọc có chút mừng rỡ tiến lên ôm cô một cái, đương nhiên, tiện thể chiếm tiện nghi một chút là không thể thiếu rồi.

- Ta nói chứ, ăn cơm thì làm sao có thể thiếu đi bổn hoàng được?

Đại Hắc đột nhiên từ trong không gian sủng vật của Thạch Trung Ngọc chui ra, trên gương mặt của chú chó biểu hiện thái độ cực kỳ vô sỉ để tiện.

- Đợi lát nữa sẽ cho mày mấy kí xương, tha hồ mà gặm.

Thạch Trung Ngọc nói thẳng.

- Hứ, cái đồ không có lương tâm! Tôi cống hiến nhiều như vậy mà chỉ dùng mấy cục xương đã muốn đuổi tôi đi rồi hả!

Đại Hắc có chút tức giận nói.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc cũng chẳng thèm để ý đến nó nữa, hắn gọi cả Thẩm Bích ra. Gần đây bận bịu đủ thứ chuyện, suýt nữa thì Thạch Trung Ngọc quên luôn là trong không gian sủng vật của mình còn có một người nữa.

Thẩm Bích vừa ra ngoài, lập tức trừng mắt, hung dữ lườm Thạch Trung Ngọc một cái, hiển nhiên là cô ấy rất bực mình với Thạch Trung Ngọc. Mặc dù trong không gian sủng vật không có thời gian, chỉ là rời vào trạng thái ngủ, nhưng mà ngủ nhiều thì con người cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

- Hì hì, xin lỗi em nhé.

Nhìn thấy gương mặt bực bội này của Thẩm Bích, Thạch Trung Ngọc cũng chỉ biết đứng gãi gãi đầu

- Đừng giận nữa mà, đây thôi, có đồ ăn ngon là ngay lập tức gọi em ra còn gì.

- Thế còn tạm ổn.

Thẩm Bích hừ nhẹ một tiếng, sau đó bắt đầu trò chuyện vui vẻ với các cô gái bên cạnh, không thèm để ý đến Thạch Trung Ngọc nữa, giống như vừa nãy Thạch Trung Ngọc không thèm để ý đến Đại Hắc vậy.

Trời Tối Không Giết Người ở bên cạnh nhìn thấy lại xuất hiện thêm một vị mỹ nữ nữa, trong lòng lập tức tặng cho Thạch Trung Ngọc một cái like. Khá lắm, chẳng những thực lực cường đại, mỹ nữ bên cạnh cũng nhiều, ngay cả sủng vật cũng là mỹ nữ, thật lợi hại.

Mọi người ngồi vào chỗ, Thạch Trung Ngọc vội vàng cầm lấy một cái đùi gà trên bàn liền gặm. Cái động tác giống như cùng cái đùi gà kia có thâm cừu đại hận gì với hắn vậy.

Trời Tối Không Giết Người nhìn thấy thì nổi hết cả da gà, là nhìn xung quanh một lượt, bây giờ mới phát hiện các cô gái cũng giống như vậy, không hế khách khí tỏ ra dịu dàng đoan trang gì mà trực tiếp xử lý đồ ăn trên bàn với tốc độ gió lốc.

- Những thức ăn này chẳng lẽ ngon đến vậy sao?

Trời Tối Không Giết Người cảm thấy vô cùng kỳ lạ nên gắp một miếng thịt lên bỏ vào trong miệng.

Hương vị cũng khá tốt. Ngoài đời hắn cũng đã ăn rất nhiều mỹ

thực rồi nhưng Trời Tối Không Giết Người cũng phải khẽ gật đầu, công nhận là so với những đầu bếp ở khách sạn nổi tiếng làm thì khá là ngon. Dù sao thì hệ thống cũng có chức năng làm gia tăng mỹ vị, cho nên có cảm giác hương vị ngon hơn một chút.

- Nếu ngươi được ăn món ngon cực phẩm, sức chịu đựng sẽ được gia tăng.

- Hả? !

Trời Tối Không Giết Người lập tức mở to hai mắt nhìn, cái này, không phải chứ? Ăn một miếng thịt mà có thể gia tăng thuộc tính sao? Cho dù chỉ là gia tăng lên một chút, nhưng mà nhiều món ăn như vậy, nhiều đồ ăn như vậy cơ mà.

- Khó trách Hinh Vũ Chi Thạch lại trở thành vi đệ nhất cao thủ!

Trời Tối Không Giết Người lập tức bỏ sự rụt rè và lễ nghi đi, không khách khí chút nào đưa chiếc đũa tiếp xúc thân mật với các món ăn nằm trong đĩa.

Tiếu Phong nhìn một bàn lớn toàn những người ăn uống tới tấp như thể dân tị nạn ba tháng chưa được ăn cơm vậy, bất đắc dĩ thở dài, qua đợt này chắc là lại phải thắt chặt chi tiêu tài chính rồi. Nếu không thì chắc chẳng còn đồng nào mất.

Nghĩ lại thấy đồng ý mời Thạch Trung Ngọc ăn cơm một tuần lễ, Tiếu Phong đột nhiên cảm thấy có chút hối hận, một tuần ăn uống của hắn thì phải xài hết bao nhiêu tiền đây. Hơn nữa hắn cũng không nói một ngày ăn mấy bữa nữa. Căn cứ vào trình độ vô sỉ của Thạch Trung Ngọc, một ngày ăn chín bữa, đoán chừng cũng có thể làm được.

Tiếu Phong không khỏi cảm thấy hối hận vì xúc động của mình, đây đúng là cái giá phải trả cho sự xúc động mà.

Một bàn lớn tràn đầy đồ ăn, không đến vài phút đều đã được nằm gọn gàng trong dạ dày của mọi người.

Thạch Trung Ngọc giống như lão đại gia, thích ý tựa lưng trên ghế, cầm cây tăm xỉa răng.

- Cháu ngoan của ta, lúc nào thì có thể đi tìm Thánh Tức Chi Thủy mang về cho đại bá được vậy!

Tiếu Phong vội vàng hỏi, thằng nhóc này, cơm cũng ăn xong rồi, nghĩ cũng nghỉ ngơi rồi, nên làm việc thôi.

- Ôi chao ơi, tên kia thật sự rất là lợi hại nha, đại bá, hay là đại bá dự chi một chút phần thưởng để lấy tinh thần được không.

Thạch Trung Ngọc cười ha ha.

Tiếu Phong lập tức im lặng, cái tên này, tiên khí thần khí trên người còn thiếu nữa hả?

Gọi quản gia một tiếng.

Chỉ chốc lát, quản gia liền mang theo một cái cái hộp nhỏ trang trí cực kỳ tinh xảo xinh đẹp đi đến.

Thạch Trung Ngọc nhìn cái hộp thôi cũng đã cảm thấy tạo hình bất phàm, tiên khí được đựng trong cái hộp tinh xảo như vậy? Thì chắc chắn không thể xấu được rồi?

Hắn nóng lòng cầm lấy cái hộp rồi nhanh chóng mở ra xem.

Một cái trắng nhẫn ngọc trắng nõn, bên rên có khắc hai cái Long vân uốn quanh, trông rất sống động, thật giống như con rồng thật đang uốn lượn vậy.

Song Long Ban Chỉ, tiên khí. Tăng cường lực lượng và sức chịu đựng cho người sở hữu. Long khí bên trong nhẫn có thể giúp người đeo chậm chạp khôi phục sinh mệnh lực. Chậm rãi hấp thu năng lượng dư thừa của người đeo nó để ngày càng mạnh hơn. Kèm theo kỹ năng song long bảo hộ. Triệu hồi ra long hồn ở bên trong nhẫn, sẽ cấp cho người đeo có được năng lực phòng hộ cường đại. Có thể hấp thu cường đại công kích mà không làm cho người đeo bị thương tổn.

Lại là một cái tiên khí gia tăng, khôi phục sức khỏe, có thêm cái này nữa, thì tổng cộng Thạch Trung Ngọc có ba cái tiên khí gia tăng khôi phục sinh mệnh lực rồi. Bây giờ trong chiến đấu không cần phải lo lắng sinh mệnh lực không đủ nữa rồi, chỉ cần không bị

đập phát chết luôn, rất nhanh có thể khôi phục lại được. Còn có song long bảo hộ này nữa, Chiến Sĩ vốn không có kỹ năng phòng ngự gì, cùng lắm thì có một cái thuẫn để phòng ngự, cái nhẫn này mang lại cho Chiến Sĩ một cái phòng ngự giống như hộ thuẫn của pháp sư vậy, cái này hiệu quả cũng quá mạnh rồi.

Làm cho lực phòng ngự của Thạch Trung Ngọc lại càng nâng cao thêm một bước nữa, đoán chừng sau này người nào phải đối mặt với Thạch Trung Ngọc chắc chỉ còn nước ngồi khóc mà thôi. Một người lực công kích mạnh không hợp thói thường, phòng ngự lại biến thái không hợp thói thường nữa, chắc là không ai muốn chọc tới. Còn chưa nói tới hiệu triệu lực của Thạch Trung Ngọc nữa. Ví dụ như bây giờ hắn muốn thành lập công hội, thì chỉ cần hắn vung cánh tay hô lên một cái, tuyệt đối khởi điểm sơ cấp công hội 2000 người sẽ chật ních.

Nghĩ tới đây, Thạch Trung Ngọc thật sự là có chút đắc chí rồi. Trong trò chơi này giống như nằm mơ vậy, chơi chơi thôi mà đã có được thành tựu lớn như vậy rồi.

Chương 1000: Thù hận không quá lớn.

Sau khi rời khỏi phủ Thành Chủ, Thạch Trung Ngọc giải thích đôi chút cho đám con gái về nhiệm vụ lần này.

Nghe thấy thế nhưng lại phải trở về di chỉ kia một lần nữa, đám con gái không khỏi cảm thấy có chút do dự. Nơi vừa u ám vừa ghê tởm như vậy, bọn họ không muốn trở về nữa đâu.

- Ha ha, địa bàn của vong linh!

Nghe Thạch Trung Ngọc nói xong, đôi mắt của Đại Hắc sáng rực lên, hoàn toàn trở thành hình trăng lưỡi liềm.

- Nơi đó có rất nhiều xương cốt đúng không?

- Ha, xương cốt! Đó chính là xương cốt của người chết, ngươi cũng thích nữa hả?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lập tức cảm thấy cạn lời, con chó này cũng đặc biệt thật đó.

- Xí, chỉ cần là xương cốt thì có gì mà không thể?

Đại Hắc lẩm bẩm một tiếng, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Thạch Trung Ngọc. Vẻ mặt kia rõ ràng là đang nói nếu ngươi không đi, ta sẽ cắn ngươi.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi.

Tuy rằng có chút không tình nguyện, nhưng mọi người vẫn đi về phía trận Truyền Tống.

Thành U Lang, bầu không khí âm u kia lại một lần nữa bao phủ lấy mọi người. Hơi thở màu đen trên bầu trời hình như đã nồng đậm hơn đôi chút, giống như chuẩn bị mưa tới nơi, chỉ còn một màu đen kịt.

Người chơi trên đường đều khoác áo choàng màu đen, xám. Ánh mắt như có như không nhìn chăm chú vào đám người Thạch Trung Ngọc từ bên ngoài đến.

- Cảm giác giống như đến vương quốc của sự chết chóc vậy.

Thẩm Bích nhỏ giọng nói.

- Người ở nơi này có thể đã bị hơi thở âm u kia lây nhiễm cũng nên. Ha ha, hoàn cảnh sinh hoạt khác nhau, tính cách của con người cũng sẽ khác nhau.

Cơ Như Nguyệt đứng bên cạnh lên tiếng giải thích.

Sau khi mua chút bụi vong linh ở tiệm tạp hóa, mọi người ra khỏi thành, ngồi lên tọa kỵ lập tức chạy về phía di chỉ. Thẩm Bích không có tọa kỵ, bèn ngồi chung trên một con lừa với Thạch Trung Ngọc. Về phần Đại Hắc, có bốn chân rồi thì cần tọa kỵ làm gì nữa?

- Ta nguyền rủa mấy người các ngươi!

Đại Hắc ở đằng sau cố hết sức chạy theo, lè lưỡi ra bên ngoài, âm thầm nguyền rủa.

- Không hề có một chút đạo đức là phải yêu quý những động vật nhỏ gì cả!

Mọi người mới rời đi mấy tiếng đồng hồ, tường thành của di chỉ thành Bạch Hổ Thành lại chất đầy vô số hài cốt khiến cho người khác sợ hãi. Lúc trước bọn họ dọn sạch được một đống lớn, giờ lại bị vong linh xung quanh chất đầy vào. Chẳng qua dựa theo tình hình hiện tại, số lượng của vong linh hình như cũng không hề giảm bớt một chút nào.

Sau khi vẩy một ít bụi vong linh lên người, mọi người lập tức đi vào trong thành.

- Tại sao ta có cảm giác lúc chúng ta vừa tiến vào, hình như có ai đó đang âm thầm giám thị chúng ta thì phải?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân đi ở đằng sau nhỏ giọng nói.

- Ngươi cũng quá nhạy cảm rồi đó!

Hướng Lâm bên cạnh nhỏ giọng nói.

- Không có khả năng, chức nghiệp của ta có một kỹ năng bị động là tăng cường cảm giác.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lắc đầu:

- Giống như có một tên tà ác nào đó đang nhìn chăm chú vào chúng ta!

- Đó là đương nhiên rồi!

Đại Hắc đi ở phía sau cùng của đội ngũ, rung đùi đắc ý nói:

- Chúng ta đặt chân vào lãnh địa của vong linh, pháp sư vong linh ở nơi này chắc chắn sẽ để ý. Chẳng qua nếu chúng ta không kéo quá nhiều thù hận thì hắn sẽ không để ý đến chúng ta đâu.

- Cái gì gọi là không kéo quá nhiều thù hận?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân chạy nhanh hỏi.

Đại Hắc điềm nhiên như không nói:

- Ví dụ như giết mấy thuộc hạ đắc lực của hắn, hoặc là phá hủy

thí nghiệm của hắn gì gì đó. Chẳng lẽ các ngươi định làm?

Đại Hắc nói, sắc mặt có chút bối rối, chẳng qua mặt chó kia cũng không biểu hiện được điều gì.

- À, hình như lúc trước, Hinh Vũ Chi Thạch đã giết một kẻ có tên là Kỵ Sĩ Hủy Diệt.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân vội vàng nói.

- Gì cơ?

Đại Hắc ngây ngẩn cả người:

- Kỵ Sĩ Hủy Diệt? Con mẹ nó! Không phải chứ?

- Sao vậy?

Thạch Trung Ngọc chú ý tới động tĩnh đằng sau, bèn quay đầu hỏi.

- Tên oắt con nhà ngươi giết Kỵ Sĩ Hủy Diệt?

Đại Hắc không thể tin được trừng mắt hỏi.

- À, hình như là vậy.

Thạch Trung Ngọc sờ mũi:

- Có vấn đề gì không?

- Nếu đúng là như vậy, chúng ta vẫn nên chạy trước đi. Cái nhiệm vụ chó má này không cần làm nữa đâu!

Đại Hắc vội vàng nói:

- Tên pháp sư vong linh kia có lẽ đang nghĩ cách đối phó với chúng ta thế nào!

- Không thể nào? Không phải chỉ là giết một tên Kỵ Sĩ Hủy Diệt thôi à, có đến mức đó không?

Thạch Trung Ngọc không tin lắc lắc đầu.

- Quá trình bồi dưỡng ra Kỵ Sĩ Hủy Diệt khó khăn cực kỳ. Đối với pháp sư vong linh mà nói, Kỵ Sĩ Hủy Diệt chính là chiến thuẫn trong tay bọn họ. Mỗi một vị pháp sư vong linh đều cho rằng bản thân có Kỵ Sĩ Hủy Diệt chính là một loại vinh dự. Vậy mà các ngươi hiện tại lại giết chết Kỵ Sĩ Hủy Diệt kia!

Sau đó Đại Hắc lắc đầu:

- Pháp sư vong linh ở đây chắc cũng nổi điên lên rồi. Nói không chừng giây tiếp theo hắn sẽ chui ra từ một góc sáng sủa nào đó. Và sau đó chúng ta sẽ tiêu đời!

- Pháp sư vong linh khủng bố như vậy sao?

Nghe xong lời Đại Hắc nói, trong lòng Thạch Trung Ngọc cũng không rõ ràng lắm.

- Còn sao nữa! Lúc trước Thiên thành đã từng bị mười mấy pháp sư vong linh liên thủ tấn công, nếu không phải Hoàng thành phát binh viện trợ, có lẽ Thiên thành cũng không tồn tại đến bây giờ rồi.

Đại Hắc giải thích với Thạch Trung Ngọc:

- Khi đó, mười mấy pháp sư vong linh khống chế đại quân có ít nhất hai mươi triệu vong linh. Tuy rằng một vong linh rất yếu ớt, nhưng nếu hai mươi triệu vong linh tập hợp lại, Thiên thành suýt chút nữa đã bị giết sạch cả thành.

- Vậy ý của ngươi là, chúng ta sẽ bị vong linh ở đây công kích?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

- Đúng vậy.

Đại Hắc gật đầu:

- Hơn nữa, pháp sư vong linh kia có lẽ cũng không cần phải dùng thủ đoạn cao siêu gì, trực tiếp phủi sạch bụi vong linh trên người chúng ta là quá đủ rồi. Sau đó các vong linh xung quanh sẽ lập tức nổi giận, và thế là chúng ta chết thẳng cẳng!

Nhìn kỵ sĩ vong linh tỏa ra hơi thở âm u tà ác xung quanh, Thạch Trung Ngọc không khỏi rùng mình một cái. Lúc đối đầu với tên Kỵ Sĩ Hủy Diệt, hắn đúng là rất may mắn, dùng đủ mọi chiêu trò mới giết được tên Trom kia. Nhưng bây giờ nếu nhiều vong linh xông tới cùng một lúc như vậy, đoán chừng mình còn chưa kịp sử dụng kỹ năng thì đã bị bọn chúng dọn sạch rồi.

Tuy rằng vong linh rất yếu ớt, nhưng hảo hán cũng không chịu nổi nhiều người như vậy, mấy quyền lung tung còn có thể đánh chết sư phụ già nữa là.

- Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

Cơ Như Nguyệt nhẹ giọng hỏi, Đại Hắc khiến cô cảm thấy áp lực rất lớn.

- Đương nhiên là không nói gì cả, lập tức chạy khỏi đây!

Đại Hắc vội vàng nói:

- Đi nhanh đi, chẳng may tên kia chuẩn bị xong xuôi, chúng ta sẽ chết chắc!

- Cùng lắm thì chết thôi, chết một lần cũng chỉ rớt một cấp thôi mà.

Thạch Trung Ngọc vung tay lên, nói thẳng.

Mấy thứ như cấp bậc rất dễ tăng lên lại, vì thế Thạch Trung Ngọc không hề để ý một chút nào.

- Má, một cấp? Ngươi cho rằng dễ dàng như vậy sao?

Đại Hắc cười nhạo một tiếng:

- Pháp sư vong linh chính là một chuyên gia đùa giỡn với linh hồn. Rơi vào trong tay hắn, linh hồn của ngươi cũng đừng mong sẽ chạy được.

- Còn có thể như vậy nữa hả?

Lời của Đại Hắc khiến cho Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy

có chút lo lắng.

Tuy rằng nói rớt một cấp vẫn trong phạm vi có thể thừa nhận được, nhưng nếu bị pháp sư vong linh kia giết xuống cấp 0, Thạch Trung Ngọc thật sự rất muốn khóc. Thiên hạ đệ nhất cao thủ đầu tiên bị quái vật giết xuống cấp 0. Cái tên này hắn thật sự không gánh nổi.

- Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

- Không nói gì nữa, lập tức chạy thôi!

Đại Hắc nói.

- Ha ha, các ngươi không chạy được đâu!

Chương 1000. Thù hận không quá lớn

Sau khi rời khỏi phủ Thành Chủ, Thạch Trung Ngọc giải thích đôi chút cho đám con gái về nhiệm vụ lần này.

Nghe thấy thế nhưng lại phải trở về di chỉ kia một lần nữa, đám con gái không khỏi cảm thấy có chút do dự. Nơi vừa u ám vừa ghê tởm như vậy, bọn họ không muốn trở về nữa đâu.

- Ha ha, địa bàn của vong linh!

Nghe Thạch Trung Ngọc nói xong, đôi mắt của Đại Hắc sáng rực lên, hoàn toàn trở thành hình trăng lưỡi liềm.

- Nơi đó có rất nhiều xương cốt đúng không?

- Ha, xương cốt! Đó chính là xương cốt của người chết, ngươi cũng thích nữa hả?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lập tức cảm thấy cạn lời, con chó này cũng đặc biệt thật đó.

- Xí, chỉ cần là xương cốt thì có gì mà không thể?

Đại Hắc lẩm bẩm một tiếng, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Thạch Trung Ngọc. Vẻ mặt kia rõ ràng là đang nói nếu ngươi không đi, ta sẽ cắn ngươi.

Thạch Trung Ngọc đổ mồ hôi.

Tuy rằng có chút không tình nguyện, nhưng mọi người vẫn đi về phía trận Truyền Tống.

Thành U Lang, bầu không khí âm u kia lại một lần nữa bao phủ lấy mọi người. Hơi thở màu đen trên bầu trời hình như đã nồng đậm hơn đôi chút, giống như chuẩn bị mưa tới nơi, chỉ còn một màu đen kịt.

Người chơi trên đường đều khoác áo choàng màu đen, xám. Ánh mắt như có như không nhìn chăm chú vào đám người Thạch Trung Ngọc từ bên ngoài đến.

- Cảm giác giống như đến vương quốc của sự chết chóc vậy.

Thẩm Bích nhỏ giọng nói.

- Người ở nơi này có thể đã bị hơi thở âm u kia lây nhiễm cũng nên. Ha ha, hoàn cảnh sinh hoạt khác nhau, tính cách của con người cũng sẽ khác nhau.

Cơ Như Nguyệt đứng bên cạnh lên tiếng giải thích.

Sau khi mua chút bụi vong linh ở tiệm tạp hóa, mọi người ra khỏi thành, ngồi lên tọa kỵ lập tức chạy về phía di chỉ. Thẩm Bích không có tọa kỵ, bèn ngồi chung trên một con lừa với Thạch Trung Ngọc. Về phần Đại Hắc, có bốn chân rồi thì cần tọa kỵ làm gì nữa?

- Ta nguyền rủa mấy người các ngươi!

Đại Hắc ở đằng sau cố hết sức chạy theo, lè lưỡi ra bên ngoài, âm thầm nguyền rủa.

- Không hề có một chút đạo đức là phải yêu quý những động vật nhỏ gì cả!

Mọi người mới rời đi mấy tiếng đồng hồ, tường thành của di chỉ thành Bạch Hổ Thành lại chất đầy vô số hài cốt khiến cho người khác sợ hãi. Lúc trước bọn họ dọn sạch được một đống lớn, giờ lại bị vong linh xung quanh chất đầy vào. Chẳng qua dựa theo tình hình hiện tại, số lượng của vong linh hình như cũng không hề giảm bớt một chút nào.

Sau khi vẩy một ít bụi vong linh lên người, mọi người lập tức đi vào trong thành.

- Tại sao ta có cảm giác lúc chúng ta vừa tiến vào, hình như có ai đó đang âm thầm giám thị chúng ta thì phải?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân đi ở đằng sau nhỏ giọng nói.

- Ngươi cũng quá nhạy cảm rồi đó!

Hướng Lâm bên cạnh nhỏ giọng nói.

- Không có khả năng, chức nghiệp của ta có một kỹ năng bị động là tăng cường cảm giác.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lắc đầu:

- Giống như có một tên tà ác nào đó đang nhìn chăm chú vào chúng ta!

- Đó là đương nhiên rồi!

Đại Hắc đi ở phía sau cùng của đội ngũ, rung đùi đắc ý nói:

- Chúng ta đặt chân vào lãnh địa của vong linh, pháp sư vong linh ở nơi này chắc chắn sẽ để ý. Chẳng qua nếu chúng ta không kéo quá nhiều thù hận thì hắn sẽ không để ý đến chúng ta đâu.

- Cái gì gọi là không kéo quá nhiều thù hận?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân chạy nhanh hỏi.

Đại Hắc điềm nhiên như không nói:

- Ví dụ như giết mấy thuộc hạ đắc lực của hắn, hoặc là phá hủy thí nghiệm của hắn gì gì đó. Chẳng lẽ các ngươi định làm?

Đại Hắc nói, sắc mặt có chút bối rối, chẳng qua mặt chó kia cũng không biểu hiện được điều gì.

- À, hình như lúc trước, Hinh Vũ Chi Thạch đã giết một kẻ có tên là Kỵ Sĩ Hủy Diệt.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân vội vàng nói.

- Gì cơ?

Đại Hắc ngây ngẩn cả người:

- Kỵ Sĩ Hủy Diệt? Con mẹ nó! Không phải chứ?

- Sao vậy?

Thạch Trung Ngọc chú ý tới động tĩnh đằng sau, bèn quay đầu hỏi.

- Tên oắt con nhà ngươi giết Kỵ Sĩ Hủy Diệt?

Đại Hắc không thể tin được trừng mắt hỏi.

- À, hình như là vậy.

Thạch Trung Ngọc sờ mũi:

- Có vấn đề gì không?

- Nếu đúng là như vậy, chúng ta vẫn nên chạy trước đi. Cái nhiệm vụ chó má này không cần làm nữa đâu!

Đại Hắc vội vàng nói:

- Tên pháp sư vong linh kia có lẽ đang nghĩ cách đối phó với chúng ta thế nào!

- Không thể nào? Không phải chỉ là giết một tên Kỵ Sĩ Hủy Diệt thôi à, có đến mức đó không?

Thạch Trung Ngọc không tin lắc lắc đầu.

- Quá trình bồi dưỡng ra Kỵ Sĩ Hủy Diệt khó khăn cực kỳ. Đối với pháp sư vong linh mà nói, Kỵ Sĩ Hủy Diệt chính là chiến thuẫn trong tay bọn họ. Mỗi một vị pháp sư vong linh đều cho rằng bản thân có Kỵ Sĩ Hủy Diệt chính là một loại vinh dự. Vậy mà các ngươi hiện tại lại giết chết Kỵ Sĩ Hủy Diệt kia!

Sau đó Đại Hắc lắc đầu:

- Pháp sư vong linh ở đây chắc cũng nổi điên lên rồi. Nói không chừng giây tiếp theo hắn sẽ chui ra từ một góc sáng sủa nào đó. Và sau đó chúng ta sẽ tiêu đời!

- Pháp sư vong linh khủng bố như vậy sao?

Nghe xong lời Đại Hắc nói, trong lòng Thạch Trung Ngọc cũng

không rõ ràng lắm.

- Còn sao nữa! Lúc trước Thiên thành đã từng bị mười mấy pháp sư vong linh liên thủ tấn công, nếu không phải Hoàng thành phát binh viện trợ, có lẽ Thiên thành cũng không tồn tại đến bây giờ rồi.

Đại Hắc giải thích với Thạch Trung Ngọc:

- Khi đó, mười mấy pháp sư vong linh khống chế đại quân có ít nhất hai mươi triệu vong linh. Tuy rằng một vong linh rất yếu ớt, nhưng nếu hai mươi triệu vong linh tập hợp lại, Thiên thành suýt chút nữa đã bị giết sạch cả thành.

- Vậy ý của ngươi là, chúng ta sẽ bị vong linh ở đây công kích?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

- Đúng vậy.

Đại Hắc gật đầu:

- Hơn nữa, pháp sư vong linh kia có lẽ cũng không cần phải dùng thủ đoạn cao siêu gì, trực tiếp phủi sạch bụi vong linh trên người chúng ta là quá đủ rồi. Sau đó các vong linh xung quanh sẽ lập tức nổi giận, và thế là chúng ta chết thẳng cẳng!

Nhìn kỵ sĩ vong linh tỏa ra hơi thở âm u tà ác xung quanh, Thạch Trung Ngọc không khỏi rùng mình một cái. Lúc đối đầu với tên Kỵ Sĩ Hủy Diệt, hắn đúng là rất may mắn, dùng đủ mọi chiêu trò mới giết được tên Trom kia. Nhưng bây giờ nếu nhiều vong linh xông tới cùng một lúc như vậy, đoán chừng mình còn chưa kịp sử dụng kỹ năng thì đã bị bọn chúng dọn sạch rồi.

Tuy rằng vong linh rất yếu ớt, nhưng hảo hán cũng không chịu nổi nhiều người như vậy, mấy quyền lung tung còn có thể đánh chết sư phụ già nữa là.

- Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

Cơ Như Nguyệt nhẹ giọng hỏi, Đại Hắc khiến cô cảm thấy áp lực rất lớn.

- Đương nhiên là không nói gì cả, lập tức chạy khỏi đây!

Đại Hắc vội vàng nói:

- Đi nhanh đi, chẳng may tên kia chuẩn bị xong xuôi, chúng ta sẽ chết chắc!

- Cùng lắm thì chết thôi, chết một lần cũng chỉ rớt một cấp thôi mà.

Thạch Trung Ngọc vung tay lên, nói thẳng.

Mấy thứ như cấp bậc rất dễ tăng lên lại, vì thế Thạch Trung Ngọc không hề để ý một chút nào.

- Má, một cấp? Ngươi cho rằng dễ dàng như vậy sao?

Đại Hắc cười nhạo một tiếng:

- Pháp sư vong linh chính là một chuyên gia đùa giỡn với linh hồn. Rơi vào trong tay hắn, linh hồn của ngươi cũng đừng mong sẽ chạy được.

- Còn có thể như vậy nữa hả?

Lời của Đại Hắc khiến cho Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy có chút lo lắng.

Tuy rằng nói rớt một cấp vẫn trong phạm vi có thể thừa nhận được, nhưng nếu bị pháp sư vong linh kia giết xuống cấp 0, Thạch Trung Ngọc thật sự rất muốn khóc. Thiên hạ đệ nhất cao thủ đầu tiên bị quái vật giết xuống cấp 0. Cái tên này hắn thật sự không gánh nổi.

- Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

- Không nói gì nữa, lập tức chạy thôi!

Đại Hắc nói.

- Ha ha, các ngươi không chạy được đâu!

Chương 1001. Đội quân vong linh

- Ai?

Nghe thấy giọng nói, Thạch Trung Ngọc vội kêu lên.

- Ha ha, không ngờ lũ bò sát các người còn có thể quay về đấy!

Giọng nói lạnh lẽo tiếp tục vang lên. Nơi phát ra giọng nói rất hư vô mờ mịt, thực sự không thể phân biệt nó phát ra từ hướng nào.

Nghe được lời này, Thạch Trung Ngọc liền biết, đây chắc chắn là vong linh pháp sư. Không nghĩ tới người này lại xuất hiện như vậy, chẳng lẽ thâm thù đại hận sâu đến vậy hả trời?

- Tên giấu đầu lòi đuôi kia, có ngon thì ra đây!

- Nhóc con, dùng phép khích tướng với ta cũng vô dụng thôi.

Vong linh pháp sư cười khinh miệt, nói:

- Trước tiên ta sẽ cho mấy vật nhỏ chơi đùa với các người một chút ! Hừ hừ, để các ngươi cảm nhận một chút sức mạnh của vong linh!

Vong linh pháp sư vừa dứt lời, lập tức không còn âm thanh gì nữa. Nhưng cac vong linh xung quanh lại bắt đầu có chút khác lạ.

- Hắn ta trực tiếp điều khiển vong linh rồi!

Bên cạnh Đại Hắc bỗng nhiên nói.

- Hả? Thạch Trung Ngọc không hiểu.

Đại Hắc nhanh chóng giải thích:

- Lúc trước, vong linh pháp sư không trực tiếp khống chế các vong linh, chỉ để bọn chúng tự do hoạt động, bảo vệ lâu đài. Chúng ta có thể dùng phấn vong linh bụi che dấu hơi thở trên người, tránh khỏi sự dò xét của bọn chúng. Nhưng hiện tại vong linh pháp sư lại trực tiếp điều khiển, phấn vong linh trên người chúng ta sẽ mất tác dụng, bởi vì vong linh pháp sư có thể phát hiện chúng ta.

- Vì thế mà chúng ta phải bị cả đội quân vong linh công kích?

Nghe xong lời giải thích này, sắc mặt Cơ Như Nguyệt trở nên trắng bệt. Tuy cô tự nhận thực lực mình tốt, nhưng nếu tất cả các xác sống xung quanh bây giờ cùng nhau xông lên, có lẽ không có mấy trăm mấy ngàn người chơi cấp cao, đây sẽ là đường chết đi?

-Còn phải cẩn thận tên kia đánh lén đó.

Đại Hắc tiếp tục nói.

- Đánh lén? Hắn sẽ không vô sỉ như vậy chứ? Thiên Hắc Bất Sát Nhân kêu lên.

-Vô sỉ? Đối với vong linh mà nói, miễn chiến thắng là được! Còn quản đến dùng thủ đoạn gì à?

Đại Hắc hừ lạnh một tiếng:

- Lũ người này việc gì cũng làm rồi, còn có việc gì không làm được chứ?

- Được rồi, nếu người này đã vô sỉ như vậy, Đại Hắc ngươi có biện pháp nào không?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi, cảm giác hình Đại Hắc rất quen thuộc với vong linh.

-Đầu tiên, dùng Thành Quyển Trục để trở về! Ta cực kì, cực kì đề nghị ngươi làm như vậy.

Đại Hắc nhìn chung quanh đã có vong linh bắt đầu ngọ ngoe rục rịch, vội nói tiếp:

- Thứ hai, dùng các loại kỹ năng mạnh mẽ nhất định phải nhanh chóng xử lý sạch sẽ những vong linh chung quanh đây. Bức cái tên vong linh pháp sư kia xuất hiện, sau đó xử lý hắn!

- Ngươi cho rằng hắn ta không có cách nào ngăn cản chúng ta sử dụng thành quyển trục trở về sao?

Thạch Trung Ngọc có chút bất đắc dĩ sờ sờ cái mũi, có cảm giác trong trò chơi này trở về thành quyển trục là tính năng lừa đảo nhất, gặp phải đại sự, tuyệt đối là không sử dụng được. Giống như trong thời khắc quan trọng, điện thoại di động luôn đang trong vùng không phủ sóng vậy, mẹ nó thiệt đau trứng mà.

- Vậy đánh đi.

Đại Hắc không thèm để ý, lắc lắc đầu chó:

- Dù sao đến lúc đó, không nhanh lên một chút thì ta sẽ trở lại không gian.

Được thôi, xem như ngươi còn có bùa hộ mệnh vô địch, Thạch Trung Ngọc giận sôi máu. Đại Hắc trở về không gian sủng vật vốn không cần xin phép anh, muốn đi thì đi, muốn đến thì đến. Cũng không biết như thế nào anh lại có nó chứ.

Lúc này, Thiên Hắc Bất Sát Nhân bên cạnh đột nhiên hét lên, một vong linh kỵ sĩ cuối cùng đã tiến hành tấn công bọn họ. Vong linh kỵ sĩ này đang cưỡi trên hài cốt chiến mã sắp vỡ vụn, đầy khí thế lao nhanh tới. Dường như, có vong linh kỵ sĩ này dẫn đầu, những vong linh kỵ sĩ khác cũng bắt đầu sôi nổi phát động tấn công.

- Kia, nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ đi!

Thạch Trung Ngọc liền lớn tiếng nói:

- Dọn dẹp hết đống vong linh xung quanh đây đi, xem tên kia còn có thể trốn được đi đâu!

Vừa nói xong, Thạch Trung Ngọc mạnh mẽ cắm Đao Chiến Thần trên mặt đất, tức khắc trên mặt đất đột nhiên xuất hiện từng hàng tia nhọn lao nhanh về phía những vong linh kỵ sĩ. Đây là kỹ năng

học từ tà ác huyệt nhện vương vừa đúng lúc có tác dụng.

Những vong linh kỵ sĩ đó vốn dĩ không có độ linh hoạt, hầu như chỉ có thể tấn công theo một đường thẳng, bị một đòn tấn công Thạch Trung Ngọc đâm tới như vậy, mà vẫn ngây ngốc tiến thẳng về phía trước, cũng không biết trốn tránh.

Những thạch chất đó đâm mạnh vào giữa đội quân vong linh, Thạch Trung Ngọc liền hô to:

- Nổ!

Trong tích tắt từng hàng thạch chất dày đặc đang lao tới bỗng nhiên nổ tung, những mảnh nhỏ cứng rắn tạo thành đòn hỏa lực mạnh mẽ bao trùm giống như một cơn mưa bom bão đạn tấn công những vong linh xung quanh.

- Này, nếu kỹ năng này sử dụng trong trận chiến đồng đội thì người gặp người chết a!

Thiên Hắc Bất Sát Nhân cảm thán nói, anh ta ở chỗ này cũng chỉ có thể đả tương du (đánh xì dầu: đi theo đám đông cho khí thế chứ chả làm được gì), pháp thuật nguyền rủa đối vong linh căn bản không có tác dụng gì, chỉ có thể buồn bực nắm pháp trượng đứng ở đây giống như người gỗ.

Các cô gái lại là không chút khách khí dùng hỏa lực tấn công vong linh xung quanh. Dưới sự trợ giúp của Thạch Trung Ngọc, Thẩm Bích chuyển sang làm băng sương pháp sư, một khối Băng Phong Cầu tiến về hướng vong linh, sau đó bùng nổ bắn băng phiến ra bốn phía làm vong linh xung quanh bắn ra thành hình cái sàng.

Cơ Như Nguyệt cũng không cần phải nói, cô liều mạng phóng Tiên Hồ Liệt Diễm. Một quả cầu lửa xuất hiện ở một vực trống lớn khoảng năm mét, nóng trên ngàn độ, đòn này các vong linh cũng không thể nào ngăn cản. Dương Tử múa pháp trượng, tạo ra các hỏa hệ pháp thuật, hỏa long, viêm bạo, nàng ném về hướng các vong linh. Dưới tình hình bây giờ, các pháp thuật khác đều không thể nào sử dụng được, chỉ có hỏa hệ pháp thuật còn dùng được.

Hướng Lam và Tuyết Sương Yên thì đảm đương mt nhân vật, tấn công vòng ngoài và bên trên nhóm vong linh. Tuy Tuyết Sương Yên chỉ là Đạo Tặc, nhưng có sự phụ trợ đắc lực của Hướng Lâm, lúc bây giờ, cô như trở thành một chiến sĩ thực thụ, chủy thủ trong tay không ngừng chuyển động tựa như hồ điệp xuyên hoa vẽ ra từng tàn ảnh mỹ lệ. Những vong linh kỵ sĩ còn chưa kịp xông tới, chẳng hiểu sao xương cốt tự đứt gãy, sau đó toàn bộ thân mình nhanh chóng đổ sụp biến thành những mảnh tro cốt trải đầy trên mặt đất.

Nhóc Đại Hắc vui mừng phe phẩy cái đuôi, kia miệng chó không ngừng chảy dãi. Trực tiếp vọt tới đám vong linh kỵ sĩ trước mặt, miệng há rộng ngoặm một ngụm cắn đùi xương cốt chiến mã. Hàm răng cứng rắn dễ dàng đem xương đùi trong miệng cắn thành mảnh nhỏ rồi lại chạy về phía một vong linh kỵ sĩ khác.

Xương cốt chiến mã thiếu mất một cái xương đùi, thì không cách nào chống đỡ thân thể. Thằng nhóc Đại Hắc này trong chốc lát đã xử lý mấy chục vong linh kỵ sĩ.

Những người khác chia làm ba khu vực, mỗi người phụ trách phạm vi khu vực 90 độ trước mặt mình. Thạch Trung Ngọc hiện giờ rất thoải mái, thời gian hồi phục sau mỗi lần đột phá chỉ có 10 giây, một trận thạch chất được phóng ra, tuyệt đối có thể khoan thủng mấy chục mét, những vong linh kỵ sĩ chỉ có chịu chết, căn bản không thể đến trước mặt hắn.

Lúc sau, Cơ Như Nguyệt liên tục phóng ra Tiên Hồ Liệt Diễm, cũng an tĩnh lại. Mặc dù lực sát thương của Tiên Hồ Liệt Hỏa rất lớn, nhưng cũng tiêu hao thể lực rất nhiều.

Chương 1002. Kỵ sĩ đáng sợ

Trong tình huống này, tiêu hao ít, mức tổn hại bình thường, pháp thuật có phạm vi lớn mới là sự lựa chọn tốt nhất. Thời gian chuẩn bị của các pháp thuật khác thì trong tình huống này không cần phải lo nghĩ quá nhiều. Cơ Như Nguyệt thở gấp một cái, làm mấy động tác chuẩn bị pháp thuật, triệu hồi kỹ năng giết chùm mạnh nhất của pháp sư tím, Cuồng Long tím.

Kỹ năng này tuy rằng tiêu hao rất nhiều nhưng lại có một điểm rất quan trọng. Đó chính là Cuồng Long tím sau khi được thả ra có thể điều khiển được. Cơ Như Nguyệt hoàn toàn có thể điều khiển Cuồng Long tím lượn xung quanh. Nhiệt độ cao trên cơ thể của Cuồng Long hoàn toàn có thể đốt cháy những vong linh tiến lại gần thành tro bụi.

Ba người pháp sư, mỗi người phụ trách ba hướng khác nhau. Cơ Như Nguyệt và Thạch Trung Ngọc không có áp lực gì cả. Dương Tử và Thẩm Bích lại có chút áp lực. Trang bị của Thẩm Bích dù sao cũng không tốt bằng mọi người, dù rằng cô cũng là giấu nghề, nhưng cũng không học được nhiều kỹ năng. Dương Tử càng không phải nói nữa, xem ra, người yếu nhất ở đây chính là cô ta rồi. Cô ta cũng không quan tâm cho lắm, cũng chỉ là thích game nên chơi thôi.

Pháp thuật không thể một chiêu mà có thể giết được các vong linh, làm Hướng Lan đang bảo vệ cô rất áp lực.

Nhìn thấy cảnh này, Thạch Trung Ngọc quyết định để Dương Tử và Thẩm Ngọc ở với nhau. Bốn người chia thành ba nhóm. Như thế này mới có sức lực và năng lượng để đấu tranh với các vong linh kia.

Tuy rằng vong linh của các kỵ sĩ kia đã không thể lại gần người nữa rồi, nhưng nhìn cảnh đấy, Thạch Trung Ngọc lại càng lo lắng. Bởi vì nhìn qua, những vong linh kia có rất nhiều, dường như không hề dừng lại. Nhưng pháp lực bên này hắn cũng có thể bị cạn kiệt. Tuy rằng đã cố gắng sử dụng những pháp thuật có lượng

tiêu hao không lớn rồi nhưng đối mặt với sự tổn hại mạnh mẽ của cả đám người thế này, pháp thuật có lượng tiêu hao ít cũng không thể làm gì được. Trong trạng thái chiến đấu, thời gian khôi phục của thuốc hồi phục pháp lực cũng không được thay đổi. Đây cũng là thứ rất đáng ghét, đã có vô số người chơi chửi mắng rồi.

Đại Hắc, những thứ kia sẽ xuất hiện trong tình huống như thế nào?"

Thạch Trung Ngọc lại tung ra mặt đất vô số gai nhọn, mọi người vừa đánh vừa lùi. Thạch Trung Ngọc đối mặt với đại đa số vong linh của các kỵ sĩ. Kỹ năng của hắn tiêu hao ít nhất nhưng lại tạo ra lực sát thương rất lớn, phạm vi ảnh hưởng cũng lớn nhất. Cơ Như Nguyệt thả Cuồng Long tím ra, bay ở xung quanh, thiêu đốt tất cả các vong linh đến gần thành tro bụi.

Lúc hắn ta đau lòng.

Đại Hắc đầu cũng không thèm quay lại, nói. Tập trung cắn vỡ khúc xương trong miệng.

Vậy hắn ta đau lòng lúc nào?

Thạch Trung Ngọc lại hỏi, nhưng mà, pháp sư vong linh có tim sao?

Ta làm sao biết được? Giới hạn của mỗi người đều không giống nhau. Nói không chừng, tất cả vong linh ở đây đều chết hết rồi hắn cũng không đau lòng!

Đại Hắc không hề quan tâm nói.

Chết tiệt!

Thạch Trung Ngọc mắng lớn một tiếng. Ở đây tính ra cũng phải còn tầm mấy chục nghìn vong linh nữa. Cả một vùng trời dày đặc như thế này, không thể nào đếm xuể.

Nhưng mà vừa mới lúc nãy, những vong linh của kỵ sĩ cấp 47 đã làm cho mọi người nâng lên cấp 51, rất nhanh sẽ lên cấp 52. Nhưng mà sợ rằng về sau nhưng kinh nghiệm này sẽ phải bỏ phí rồi. Thạch Trung Ngọc nghĩ tới có chút đau lòng, thương xót. Lãng

phí bao nhiêu kinh nghiệm như thế này, cũng đáng tiếc quá đi.

Lại là một số lượng gai nhọn nữa xuất hiện, Thạch Trung Ngọ cũng không biết đây là lần thứ bao nhiêu rồi. Mắt đất trước mặt đã bị Đao Chiến Thần chém ra không biết bao nhiêu lỗ rồi. Động tác chuẩn bị trước của kỹ năng này là phải cắm vũ khí đang trong tay của mình xuống đất. Thạch Trung Ngọc chỉ có thể không ngừng lặp lại động tác này. Lần nào cũng coi mặt đất như pháp sư vong linh kia, mạnh mẽ đâm xuống.

Trong thành phủ, pháp sư vong linh Trump dùng quả cầu thủy tinh để theo dõi tình hình chiến đấu của mấy người Thạch Trung Ngọc.

Mấy đám côn trùng nhỏ bé này! Một lũ rác rưởi đáng chết! Cư nhiên lại vô dụng như thế!

Trump tức giận gào lên, hắn ta bây giờ rất thất vọng với những vong linh mà mình triệu hồi ra.

Như thế này cũng muốn bảo vệ lâu đài của ta!

Hắn ta cũng không nghĩ rằng năng lực của pháp sư vong linh như thế nào thì sẽ triệu hồi ra được các vong linh có thực lực như thế sao. Có thể nói năng lực của những vong linh này có quan hệ mật thiết với hắn ta, tự mình không được lại còn có thể trách ai nữa chứ?

Hắn ta là một pháp sư vong linh cấp 65. Tuy có thể nói rằng hắn rất mạnh nhưng đối với những vong linh tấn công Thiên Thành, đây cũng chỉ là một thứ gì đó rất nhỏ bé mà thôi.

Trump nhìn thấy tình hình này, cũng không thể chịu nổi nữa. Trực tiếp điều khiển những tinh anh của mình, xông về hướng của đám người Thạch Trung Ngọc đang đứng.

Vong linh kỵ sĩ, cấp thấp nhất cũng chính là hài cốt của kỵ sĩ, không có một chút áo giáp nào. Có thể nói chính là hài cốt của một kỵ sĩ cưỡi trên hài cốt của một con chiến mã. Về sau cũng chính là kỵ sĩ tử linh, có áo giáp bảo vệ đơn giản, cũng chính là loại mà đám người Thạch Trung Ngọc phải đối mặt lúc này. Về sau nữa là

kỵ sĩ đáng sợ, toàn là vong linh kỵ sĩ cấp tinh anh, là loại lính tốt nhất trong vong linh của tất cả các kỵ sĩ.

Bên trên kỵ sĩ đáng sợ là kỵ sĩ ác linh, về sau nữa là kỵ sĩ hủy diệt. Krief là kỵ sĩ hủy diệt, nhưng lại không phải do Trump bồi dưỡng nên, đó là chuyện rất khó gặp. Thực lực bây giờ của Trump cũng không có thể có năng lực bồi dưỡng thêm kỵ sĩ hủy diệt.

Kỵ sĩ hủy diệt đều là những boss nhỏ tinh anh cấp 50. Nhưng mà kỵ sĩ hủy diệt dưới tay Trump không nhiều, cũng chỉ tầm 100 tên. Nhưng một trăm tên kỵ sĩ hủy diệt cũng có thể làm cho một đoàn kỵ binh tầm một nghìn người hỗn loạn, sau đó sẽ giết sạch, không chừa một ai.

Kỵ sĩ đáng sợ, tự mình mang khí chất đáng sợ, có thể làm cho trong lòng những người nhìn thấy sự tồn tại của chúng đều có tâm lý sợ hãi. Nếu những người nhát gan nhìn thấy kỵ sĩ đáng sợ thì chắc chắn sẽ bị dọa sợ, quỳ rạp xuống đất, không có chút năng lực phản kháng nào cả. Cũng là khí chất đáng sợ này, kỵ sĩ đáng sợ có thể được nói rằng là loại đáng sợ nhất trong tất cả bọn chúng. Trận chiến của kỵ sĩ vốn dĩ cũng đã là một loại chiến đấu cần đến khí thế, một khi trong lòng đã dấy lên nỗi sợ hãi thì chiến đấu còn chút khí thế nào nữa chứ. Tuyệt đối không thể để giống như tuyết trắng Dương Xuân, chỉ là một đám phù du mà thôi.

Một trăm tên kỵ sĩ đáng sợ ngay ngắn đi đến chỗ Thạch Trung Ngọc. Luồng khí thế u ám đó như muốn che lấp cả bầu trời.

Sự xuất hiện của kỵ sĩ đáng sợ, miệng chó của Đại Hắc lại ngoạc ra.

Ha, kỵ sĩ đáng sợ, cư nhiên lại có một trăm tên, rất không tồi!

Sao ta lại cảm thấy có chút đáng sợ nhỉ?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân căng thẳng nói. Một tên kỵ sĩ đáng sợ tiến đến, khí thế đáng sợ đó như muốn nuốt trọn tất cả mọi người. Bọn họ cảm thấy trước mặt mình tuyệt đối không phải là một đám vong linh cưỡi chiến mã, mà là một đám giống hệt với thần chết, mới chỉ nhìn từ xa thôi cũng cảm thấy lạnh người.

Kỵ sĩ đáng sợ, từ lúc sinh ra đã mang trong mình khí thế đáng sợ, ngươi có chút sợ hãi cũng là chuyện thường tình.

Đại Hắc lắc lắc đầu chó.

Đây e rằng là những tinh anh dưới tay pháp sư vong linh rồi. Nếu những kỵ sĩ đáng sợ này chết, thì pháp sư vong linh kia chắc chắn sẽ đau lòng lắm đây. Cứ xông lên đi!

Như vậy à!

Nghe lời của Đại Hắc, hai mắt của Thạch Trung Ngọc như sáng lên. Cũng chỉ là hơn một trăm tên kỵ sĩ mà thôi, có gì mà phải sợ cơ chứ!

Chương 1003. Sát thủ vong linh

Nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Thạch Trung Ngọc, Đại Hắc bất lực lắc lắc đầu. Tuy rằng chỉ là một trăm tên kỵ sĩ đáng sợ, nhưng những tên chỉ có giáp bụi như kia không thể nào so bì được.

Trong quân đoàn vong linh, vong linh đáng sợ là những tên có quy củ và sắp xếp rõ ràng, có thể trực tiếp đứng đầu trong trận chiến. Những hài cốt kỵ sĩ và tử linh kỵ sĩ giáp bụi kia không thể nào so bì được. Khí thế đáng sợ vẫn còn tăng lên, nếu mấy nghìn tên kỵ sĩ đáng sợ cùng xông pha chiến trường thì đến cự long cũng bị dọa sợ mà quay đầu chạy.

Nhưng mà khí thế của những tên kỵ sĩ đáng sợ kia không thế nào đánh động đến tâm trạng của Thạch Trung Ngọc. Nói cho cùng Thạch Trung Ngọc cũng chẳng còn gì khác nữa, chính là rất dũng cảm. Nếu không năm đó đã bị chém chết ở đầu đường rồi, còn đâu loại tình cảnh như thế này nữa.

Nếu những tên kỵ sĩ đáng sợ đều chết hết, thì pháp sư vong linh có nhảy ra ngoài luôn không.

Chắc chắn sẽ nhảy ra!

Đại Hắc thấp giọng nói

Nhưng mà, ngươi chắc chắn sao?

Ha, cũng không nhìn xem ta là ai sao?

Thạch Trung Ngọc đắc ý cười nói, nhưng mà hắn vẫn phải tung ra thuật thăm dò.

Kỵ sĩ đáng sợ, cấp 50, tinh anh. Là loại lính vong linh trung cấp, trời sinh mang theo khí thế đáng sợ. Những người nhìn thấy chúng

trong lòng sẽ có cảm giác sợ hãi, mất đi khả năng chiến đấu.

Xem ra những tên này cũng chỉ là dùng khí thế dọa người kia để kiếm ăn mà thôi! Thạch Trung Ngọc nhìn thấy giải thích của hệ thống, lập tức cười lên. Bây giờ hắn chẳng còn một chút áp lực nào cả.

Kỵ sĩ đáng sợ không có mọi người hoan hô, trực tiếp khơi mào chiến đấu. Một trăm tên kỵ sĩ xếp thành năm hàng, xông về hướng đám người Thạch Trung Ngọc bọn họ. Đội hình là một hình chữ nhật , không phải là đội hình chiến đấu như bình thường. Rõ ràng đây là không thèm quan tâm đến đám người Thạch Trung Ngọc bọn họ rồi.

Thạch Trung Ngọc không có ra tay, nhưng Cơ Như Nguyệt ở đằng sau đã bắt đầu động thủ rồi. Có lẽ cũng là do sợ hãi đi, bàn tay đang cầm lấy quyền trượng của cô có chút run rẩy. Khắp xung quanh là Cuồng Long tím đang bay về phía đám kỵ sĩ đáng sợ kia. Con rồng tím kia gầm gừ xông về phía đám kỵ sĩ đáng sợ, nhưng những tên kỵ sĩ ở hàng đầu tiên ngay lập tức rút đao ra tay. Một luồng không khí màu đen bay ra từ phía thanh đao, giống như trước mặt những tên kỵ sĩ đáng sợ nổ ra một đám sương mù màu đen vậy.

Cuồng Long tím đâm phải luồng không khí ấy, lại bị luồng không khí đó nuốt trọn. Làn không khí đen ấy như lỗ đen vậy, Cuồng Long tím cũng như vậy mất hút trong làn sương đen.

Quả nhiên lợi hại!

Nhìn thấy một chuỗi hành động của kỵ sĩ đáng sợ, Thạch Trung Ngọc cảm thán một tiếng.

Ta có chút muốn lập nên binh đoàn kỵ sĩ của mình rồi!

Nếu ngươi có nhiều người như vậy, có thể cung cấp bù cho một lượng tiêu hao lớn đã rồi hẵng nói.

Đại Hắc hiểu tình hình của các người chơi, đối với việc lập nên một bình đoàn kỵ sĩ, hắn không hề có chút coi trọng nào cả.

Nếu bọn họ có lòng trung thành và muốn hợp tác thì chắc có thể

được.

Ừ.

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu. Lúc kỵ sĩ đáng sợ chỉ cách đám người bọn họ mười mét, cuối cùng cũng bắt đầu ra tay. Đao Chiến Thần mạnh mẽ cắm xuống đất, đồng thời, bên cạnh có Cơ Như Nguyệt phối hợp, một chân dẫm mạnh xuống đất. Trước mặt đám kỵ sĩ đáng sợ lập tức xuất hiện một ngọn lửa màu xanh lục. Kỵ sĩ đáng sợ tuy rằng rất lợi hại, nhưng cũng sẽ sợ ngọn lửa Tiên Hồ Liệt Diễm nóng mấy nghìn độ. Nhưng trong tình huống này không thể lùi bước, chỉ có thể tăng tốc, muốn xông qua ngọn lửa đang cháy bừng đó.

Nhưng cùng lúc này, những cây địa gai của Thạch Trung Ngọc bay tới.

Một chiêu này của Cơ Như Nguyệt làm che khuất tầm nhìn của kỵ sĩ đáng sợ, làm bọn chúng không thể hình thấy được những cái gai mà Thạch Trung Ngọc phóng đến. Tuy nhiên pháp sư vong linh có thể điều khiển được kỵ sĩ đáng sợ, nhưng hắn ta lại ở cách đám kỵ sĩ đáng sợ tận hơn một nghìn mét, việc điều khiển chắc chắn sẽ có chút hạn chế,

Nếu một người đang chạy với tốc độ cao nhưng dưới chân lại xuất hiện một chướng ngại vật, mà người đó không hề phản ứng được thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Không phải nói gì cả, trực tiếp bị ngã.

Tuy nhiên kết cấu của những cây gai đất đấy rất mỏng manh, yếu ớt nhưng việc gây nên ảnh hưởng cho đám kỵ sĩ đáng sợ là chuyện đương nhiên. Di chuyển với tốc độ cao như thế, chỉ cần mất thăng bằng một chút thôi cũng có thể gây nên ảnh hưởng rất lớn. Những tên kỵ sĩ đáng sợ ở hàng đầu tiên bị đám gai đất bay đến làm rơi khỏi ngựa, theo đà bị văng ra ngoài một cách mạnh mẽ.

Những kỵ sĩ đáng sợ đằng sau không thể dựa theo quán tính lớn như vậy mà thu hồi hành động, bị những kỵ sĩ đáng sợ đằng trước gáng chân, cũng theo đó mà văng ra ngoài. Ngay lập tức, một trăm

tên kỵ sĩ đáng sợ trở thành một đống hỗn độn.

Như thế này cũng được sao?

Nhìn thấy cảnh này, Đại Hắc có chút ngơ ngác.

Chắc nhẽ pháp sư vong linh là hàng ểu sao? Khả năng điều khiển kém đến vậy?

Tuy rằng đám kỵ sĩ đáng sợ đã bị rơi khỏi ngựa nhưng những cây gai đất kia không hề dừng lại. Tiếp tục bay về phía trước, từng cái một từng cái một đâm vào người của đám kỵ sĩ đáng sợ. Lực sát thương của trọng lực rơi xuống và sức đâm của những cây gai kia không hề nhỏ, những cây gai kia lại còn rất sắc nhọn nữa, trực tiếp đâm thẳng vào cơ thể của kỵ sĩ đáng sợ.

Được lắm!

Nhìn lấy lồng ngực cắm chi chít gai nhọn của kỵ sĩ đáng sợ, Đại Hắc hoan hô một tiếng,

Cảm giác này không tồi, hình ảnh rất đẹp.

Không thể ngờ tới rằng một đám kỵ sĩ đáng sợ, sát khí hung tợn như vậy cứ như thế này mà bị Thạch Trung Ngọc giải quyết hết.

Thạch Trung Ngọc cười xấu một cái, nhẹ nhàng búng ngón tay. Những cây gai đang đâm trên lồng ngực của đám kỵ sĩ kia ngay lập tức nổ tung, sức công phá mạnh mẽ lại một lần nữa gây ra tổn hại lớn cho đám kỵ sĩ đáng ở ở xung quanh.

Đáng ghét!

Trump ở trong phủ Thành Chủ nhìn thấy mọi thứ lập tức phẫn nộ, gào lên.

Vô dụng! Vô dụng! Vô dụng!!!! Một lũ vô dụng!

Trump nhìn chằm chằm vào nụ cười đắc ý của Thạch Trung Ngọc, mở miệng mắng lớn.

Tên côn trùng chết tiệt nhà ngươi, ta phải cho ngươi hiểu được

cảm giác đau đớn từ trong linh hồn là như thế nào!

Trump cầm lấy pháp trượng, cả người bỗng nhiên bay lên, trực tiếp bay đến cửa lớn của phủ Thành Chủ, xông về phía của đám người Thạch Trung Ngọc bọn họ.

Ngọn lửa giận bùng cháy đó làm khí thế của các tử vong linh càng ngày càng lớn. Bầu trời dường như cũng đen đi phần nào.

Nhiều kỵ sĩ đáng sợ như vậy ngay lập tức lại làm cho Thạch Trung Ngọc lên cấp, trực tiếp lên cấp 52.

Hôm nay lên cấp cũng thật nhanh quá đi. Chỉ một buổi chiều thôi mà đã lên bốn cấp rồi, nhanh hơn trước đây nhiều!

Thạch Trung Ngọc hưng phấn nói.

Vậy từ nay về sau chỉ cần tìm và giết vong linh là đúng rồi! Những tên này đều có số lượng lớn, kể ra ngươi lên cấp cũng khá hả hê!

Đại Hắc cười nhẹ một tiếng, nhưng mà gương mặt chó đó cười lên thật sự rất gian manh. Những người khác chỉ nhìn thôi cũng có thể nghĩ ra chiều hướng khác được.

Hơ hơ, như vậy e là ta lại có thêm một cái tên nữa rồi!

Thạch Trung Ngọc cười hì hì.

Khắc tinh của vong linh, cái tên này như thế nào?

Vừa mới giết xong đám kỵ sĩ đáng sợ, Thạch Trung Ngọc lại có thêm một cái tên mới.

Sát thủ vong linh, chỉ cần giết liên tiếp được trên năm nghìn vong linh là có thể sở hữu cái tên này. Cái tên sau thì cần phải giết được trên năm mươi nghìn vong linh. Lực sát thương của bạn gây nên cho những sinh vật thuộc dòng vong linh sẽ nhân lên hai lần, kinh nghiệm sau khi giết chết vong linh cũng được nhân lên hai lần.

Chương 1004. Pháp sư vong linh ra tay

Năm mươi nghìn tên vong linh, như vậy cũng có chút khổ sở rồi. Nhưng Thạch Trung Ngọc có chút không hiểu, tại sao lại giết những hài cốt đầu lâu kia, cũng phải giết tầm hơn một nghìn tên rồi nhưng tại sao lại không có một cái tên nào mới hiển thị lên nữa vậy? Bây giờ mới giết được một chút thế này đã xuất hiện rồi?

Chẳng lẽ giết mấy tên vong linh áo giáp bụi kia không được?

Hoặc là giết những vong linh chỉ xuất hiện một lần kia chỉ để hồi sinh. Sau đó một lần mình giết nhiều như thế nhưng cũng chỉ tính là giết một tên?

Thạch Trung Ngọc có chút không hiểu tại sao hệ thống lại thiết kế như thế này, nhưng mà bây giờ lại có thêm một cái tên nữa cũng tốt. Cũng phần nào tăng thêm sức mạnh để đối phó với bọn vong linh kia.

Hi hi, không biết tên nào kia sẽ giận dữ đến mức nào!

Đại Hắc cười trước nỗi đau của người khác nói.

Một trăm tên kỵ sĩ đáng sợ, xem ra thực lực của tên kia không ra làm sao cả, bồi dưỡng thêm cũng chỉ lãng phí thời gian!

Thực lực không ra làm sao?

Thạch Trung Ngọc cảm thấy kỳ lạ hỏi.

Đương nhiên, nếu không ngươi cảm thấy ngươi cứ như vậy là có thể giết chết những tên kỵ sĩ đáng sợ này sao!

Đại Hắc lườn hắn một cái.

Kỵ sĩ đáng sợ rất lợi hại, nhưng lợi hại hơn cả là pháp sư vong linh đang điều khiển kia. Một vị pháp sư vong linh lợi hại càng

phải là một người chiến lược gia, một người chỉ huy tài giỏi. Sự điều khiển của bọn họ có thể làm những binh sĩ ngay lập tức hành động. Nếu như là những pháp sư vong linh tài giỏi, và lợi hại năm xưa thì những tên kỵ sĩ đáng sợ này hoàn toàn có thể tự thoát khỏi vòng điều khiển, lập tức dừng lại. Làm sao lại có thể gây nên những tổn thất lớn như vậy được!

Vậy, ta chính là số phân chó rồi?

Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi mình hỏi.

Đương nhiên, phân của ta đối với ngươi là phúc lớn!

Đại Hắc thối mặt cười nói.

Thạch Trung Ngọc có chút không nói nên lời, dường như, có mấy vị đại thần trong Hoàng Thành đều đã từng ăn phân của Đại Hắc. Ọe, rất ghê tởm.

Nghĩ đến tình cảnh trong đại điện ngày hôm đó, Thạch Trung Ngọc tự dưng có chút run người. Một đám người tranh nhau ăn phân chó, mà còn ăn đến mức rất vui vẻ nữa chứ. Những vị đại thần đó đều vì không ăn được mà đánh nhau, thật là….. Xem ra nếu như bọn họ biết được sự thật thì chắc chắn sẽ xé xác Thạch Trung Ngọc ra. Hoặc là, nếu mà nói theo một cách khác rất lợi hài, thì đó cũng chính là socola, không phải phân chó, là Thạch Trung Ngọc tự mình nghĩ sai? Dường như, xác suất này cũng có thể xảy ra.

Hắn ta đến rồi!

Thạch Trung Ngọc đang suy nghĩ tự dưng nghe thấy tiếng của Đại Hắc.

Đồng thời có một luồng không khí tà ác truyền từ phía chân trời đến. Một bóng dáng màu đen xuất hiện từ phía phủ Thành Chủ, đi về phía đám người Thạch Trung Ngọc bọn họ. Trên mình mang theo sát khí chết chóc làm người khác cảm thấy giống như thần chết đã đến vậy.

Không khí chết chóc sao nồng đậm vậy? Đây rõ ràng là pháp sư vong linh mà, nhưng tại sao lại có khả năng điều khiển yếu kém

như vậy? Thật không thể hiểu được!

Đại Hắc lắc lắc cái đầu của mình, có chút không hiểu.

Thạch Trung Ngọc không hiểu được những thứ vòng vo như thế, nhưng mà áp lực mà pháp sư vong linh mang đến cho hắn là rất lớn. Cách xa như vậy, Thạch Trung Ngọc đã tung ra chiêu thăm dò.

Trom, cấp 65, boss tím. Pháp sư vong linh, một vị pháp sư vong linh rất mạnh, là người đứng đầu.

Chỉ có từng này thông tin thôi sao? Thạch Trung Ngọc cau mày. Nếu như đã như thế này, thì e là Trump thực sự mạnh đến mức đáng sợ rồi, không phải là người mà hắn bây giờ có thể đối phó được. Trong tình huống bình thường thường, phe địch càng mạnh thì những thông tin có được sẽ càng ít.

Xương của tên này có lẽ rất ngon đây.

Đại Hắc tự dưng thốt lên.

Thạch Trung Thất đột nhiên nghĩ ra, Đại Hắc hình như là thuộc tính ác ám, cùng một thuộc tính với vong linh, chẳng nhẽ Đại Hắc ăn xương của vong linh để trưởng thành?

Mấy tên côn trùng đáng ghét nhà các ngươi!!

Pháp sư vong linh bay đến khoảng trời đối diện mà bọn họ đang đứng, tức giận gào lên.

Tại sao pháp sư vong linh lại thích gọi bọn ta là côn trùng? Chẳng nhẽ không biết rằng bọn ta cũng có hai chân sao?

Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi của mình, có chút không vui nói.

Bởi vì các ngươi đều tự xưng mình hơn người một bậc, nhưng mà đã trở thành vong linh rồi thì sẽ có tuổi thọ vô tận. Có chút bệnh về thần kinh cũng là chuyện bình thường.

Đại Hắc kết hợp nói.

Cũng có nghĩa là, pháp sư vong linh là người bị bệnh tâm thần?

Thạch Trung Ngọc cười nói.

Đương nhiên, tuổi thọ vô tận có thể làm một sinh mệnh đầy tri thức trở thành một con người cô độc!

Một người một chó thoải mái nói chuyện, cố ý làm cho không khí ở đây thoải mái hơn. Áp lực mà pháp sư vong linh này mang đến thực sự rất lớn.

Nhìn thấy mình bị ra rìa, Trump càng tức giận hơn. Pháp trượng trong tay vẫy một cái, chi chít những bộ xương lại xuất hiện trên bầu trời.

Pháo chống rung.

Nhìn thấy nhiều bộ xương thế này, Đại Hắc ra tay trước, à nhầm, ra miệng trước. Cái miệng chó vừa mới mở ra, một quả cầu năng lượng xuất hiện ở trong miệng sau đó bị hắn mạnh mẽ phun ra ngoài.

Thạch Trung Ngọc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Đại Hắc sử dụng kỹ năng này. Từ trước tới này đều là chiến đấu bằng da thịt, hắn còn tưởng Đại Hắc chỉ là một con vật chỉ biết tấn công mà thôi.

Trump hất tay một cái, cả một đám xương cốt, đầu lâu đấy xông về phía quả cầu năng lượng. Những đám xương đó dường như là kết cấu từ năng lượng vậy, ở giữa mới đụng vào một cái thôi đã hòa tan vào với nhau, hình thành nên một tấm năng lượng lớn, hoan nghênh quả cầu năng lượng của Đại Hắc.

Chuẩn bị dùng chiêu lớn, để ta chống cự một lát!

Đại Hắc thấp giọng nói.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng gật đầu, sau đó bắt đầu chuẩn bị. Không biết sử dụng Đao Bá có thể giết pháp sư vong linh trong giây lát hay không nữa?

Quả cầu năng lượng Đại Hắc phun ra và pháp thuật pháp sư vong linh sử dụng đụng vào nhau. Sau đó, hai thứ cùng nhau biến mất. Cứ như vậy mà biến mất thôi. Thạch Trung Ngọc còn tưởng

sẽ có hiệu quả ánh sáng, âm thanh ghê gớm như thế nào nữa chứ.

Ha, tên này quả nhiên đã mắc lừa rồi!

Đại Hắc nhìn tình hình này ngay lập tức cười lớn nói.

Kỹ năng này của ta không phải là lấy cứng chọi cứng đâu. Đem năng lượng này chuyển ngược lại trong cơ thể hắn ta, tạo thành một chiêu phản năng lực rất mạnh. Hì hì, có lẽ một chiêu này cũng có thể làm cho hắn ăn đủ rồi.

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu. Kỹ năng này của Đại Hắc cũng làm người khác rất đỗi ngạc nhiên, có lẽ tiếp theo đây không thể chào hỏi một cách bình thường nữa rồi. Thạch Trung Ngọc một bên đang tập trung các năng lượng lại, một bên nháy mắt với Hướng Lâm. Hướng Lâm ngay lập tức hiểu ra, tăng thêm cho Thạch Trung Ngọc thuật chữa trị.

Thuật chữa trị này có thể chữa trị tất cả những vết thương trong mạch máu, rắn chắc mạch máu, điều này cũng làm cho Thạch Trung Ngọc rất ngạc nhiên. Xem ra dùng chiêu này nhiều một chút, thì mạch máu trong cơ thể sẽ càng rắn chắc, sẽ làm Cơ Như Nguyệt ngưỡng mộ không thôi. Nói cho cùng, mạch máu này cũng phải nâng lên qua từng bước từng bước một, từ từ bồi dưỡng. Cưỡng chế làm rắn chắc mạch máu là chuyện rất ít người dám làm. Nếu không mạch máu chỉ cần vỡ một cái, thì cả người này cũng coi như chết rồi.

Pháp sư vong linh từ trên trời chầm chậm đáp xuống. Xem ra chiêu phản năng lực đã gây cho hắn ta tổn hại không hề nhỏ. Cơ thể giữa bầu trời đang run rẩy, có thể nhìn rõ là đang cố gắng kìm nén nỗi đau. Vong linh nếu muốn dùng pháp thuật thì phải dùng ngọn lửa của linh hồn để thoát ra ngoài. Xét cho cùng, cơ thể của bọn chúng cũng không còn cái gì có thể giữ và đưa pháp thuật ra ngoài nữa rồi. Nếu như bị phản pháp thuật thì sẽ trực tiếp tạo ra tổn hại lớn cho linh hồn. Sự đau khổ đấy còn đau đớn hơn đau đớn trên da thịt không biết bao nhiêu lần.

Chương 1005. Bộ xương siêu cứng

- Loài bò sát đê tiện các ngươi!

Trom tức giận gầm thét, hơi thở tử vong trên người càng dày đặc.

- Các ngươi phải chịu sự trừng phạt của Minh thần vĩ đại!

- Minh thần lại là tên nào nữa?

Thạch Trung Ngọc tò mò hỏi.

- Một tên thần linh thất bại, đoán chừng đã chết.

Đại Hắc không thèm để ý chút nào nói.

- Bây giờ thần linh của thần giới cũng chỉ có mấy tên như vậy thôi.

"Hừm" Thạch Trung Ngọc khẽ gật gật đầu, mặc dù Đại Hắc nói như vậy, nhưng khi hắn nghe được lúc Trom gọi đến Minh thần, luôn cảm thấy bất an trong lòng, thật giống như có đôi mắt đang chăm chú nhìn mình từ một nơi nào đó.

- Pháo Tử Linh Xung Kích.

Trom hét lớn một tiếng, đỉnh của cốt chế pháp trượng (pháp trượng làm bằng xương) phun ra ngoài một luồng hơi thở tử vong đen kịt, tạo thành một đường mũi tên thật dài bắn tới đam người Thạch Trung Ngọc.

- Thánh Quang Bích Chướng!

Hướng Lâm cũng nghiêm túc, đối phó vong linh vẫn là sở trường của hệ thánh quang. Một tấm khiên óng ánh trong suốt màu vàng trong nháy mắt xuất hiện ở phía trước mũi tên hơi thở tử vong.

Pháo Tử Linh Xung Kích của Trom đâm vào Thánh Quang Bích Chướng, giống như đụng vào bên trong một tấm vải bông vậy, bề ngoài nhìn như rất cứng rắn nhưng Thánh Quang Bích Chướng lại cực kỳ mềm mại, nó liền bị hơi thở tử vong đâm ra một vết lõm sâu ở chính giữa. Nhìn như có thể dễ dàng phá vỡ được thế nhưng nó lại phát huy tính chất dẻo vô cùng mạnh mẽ. Tường ngăn nho nhỏ cả dài lẫn rộng chỉ có ba mét vuông bị hơi thở tử vong dài chừng bốn, năm mét đâm vào nhưng vẫn kiên cố vững vàng tại chỗ, không hề có dấu hiệu hư hại.

- Quang, Phản Pháo.

Hướng Lâm vung pháp trượng lên lần nữa, một đạo kim quang từ trong pháp trượng bắn vào bên trong Thánh Quang Bích Chướng. Đàn hồi giống như là dây thun vậy, Pháo Tử Linh trong nháy mắt bị bắn ngược trở về.

- Còn có thể như vậy?

Thạch Trung Ngọc trợn tròn mắt, hệ thánh quang cùng hệ vong linh hẳn là có rào cản khác hệ对冲的系别吧. Lại vẫn có thể bắn ngược trở về, nếu như bình thường, sơ ý một chút thì sẽ nổ tung.

Trom thấy kỹ năng của mình bị bắn ngược trở về hắn cũng hơi kinh ngạc, nhưng đối với lão quái vật sống hơn mấy trăm ngàn năm, trải qua biết bao nhiêu cuộc chiến mà nói, việc phản ứng hiện trường này vẫn phải có. Dùng lời để nói thì chính là ta ăn muối còn nhiều hơn nhà ngươi ăn cơm. Tiện tay vung lên, một đám sương mù xuất hiện ở trước người.

Pháo Tử Linh bị bắn ngược trở lại liền dung nhập vào trong đám sương mù. So sánh lẫn nhau那相比之下, thể năng lượng to lớn kia vọt vào bên trong sương mù, lại cứ như vậy biến mất. Sương mù không chấn động một chút nào, chỉ là màu sắc càng trở nên đậm hơn.

- Không thể ngờ, vậy mà có thể phản kích lại, vậy thì thử thêm chiêu này xem sao.

Trom khẽ cười lạnh lùng một tiếng, bàn tay bỗng nhiên nhô ra mấy cái cốt trảo.

- Làn Sóng Tử Vong

Sương mù trước người hắn tan ra trong nháy mắt, tạo thành một gợn sóng màu đen lan ra bốn phía.

Giống như ném một cục đá lên mặt nước yên tĩnh vậy, gợn sóng lan ra như là sóng nước. Nhưng mà những đường gợn sóng kia lại gây nên phản ứng vô cùng lớn, nó vừa đi qua, mặt đất giống như bị cày qua một lần, bùn đất đều bị xới lên hết. Làn Sóng Tử Vong được bụi đất bao quanh kia vọt thẳng tới chỗ đám người Thạch Trung Ngọc.

Tình huống này khiến sắc mặt Thạch Trung Ngọc trở nên nghiêm trọng, phạm vi công kích lớn mạnh như vậy, dường như thành lũy thánh quang vừa rồi cũng không thể ngăn cản, nhưng hắn phát hiện mình không có năng lượng công kích gì có thể dùng trong nháy mắt để chặn được lần tấn công này. Dùng đao chém? Ngươi từng gặp qua ai có thể ngang ngược chém vỡ nước hay chưa?你见过用刀能将泼过来的水砍碎的吗?

- Bạo Lực Chấn Động!

Thời khắc mấu chốt Đại Hắc đột nhiên hữu dụng, nó dùng móng vuốt hung hăng vỗ lên mặt đất, một luồng sóng năng lượng màu vàng trực tiếp ngăn đón làn sóng màu đen.

Mặc dù nhìn sóng năng lượng màu vàng kia không có bao nhiêu uy lực nhưng lại có thể đâm lủng một lỗ trên gợn sóng vòng tròn đang vọt tới kia. Làn Sóng Tử Vong lướt qua, nhưng mọi người không hề phát hiện chút tổn hại nào.

Thạch Trung Ngọc nắm chắc thời gian, nhanh chóng lao tới chỗ Trom. Chiến đấu tầm xa không phải là sở trường của Thạch Trung Ngọc, cận chiến mới là thiên hạ của hắn.

"Trì Trệ" Cốt trảo của Trom nhẹ nhàng hướng một chút về phía Thạch Trung Ngọc, hắn liền cảm thấy dưới chân có vô số dây thừng khiến hắn bị vấp, mặc dù sức lực lớn, nhưng mà những thứ dây thừng này cực kỳ cứng, rất khó để nhấc chân lên.

"Yếu Nhược" Cốt trảo của Trom lại tiếp tục điểm ra点出, Thạch

Trung Ngọc cũng cảm thấy lực lượng trong cơ thể dường như bị rút ra, cộng thêm trở ngại dưới chân, hắn lập tức lảo đảo ngã xuống đất.

"Thống Khổ" Trom lại lần nữa dùng cốt trảo điểm ra.

- Loại Bỏ Dị Thường!

Hướng Lâm vội vàng bao trùm lấy thân người Thạch Trung Ngọc bằng kim quang pháp thuật giải trừ hiệu ứng xấu. Thạch Trung Ngọc lập tức khôi phục lực lượng toàn thân trong nháy mắt, lần nữa lao tới Trom.

- Thánh quang đáng ghét!

Trom nhìn Hướng Lâm, miệng khẽ nói.

- Vậy giải quyết ngươi đầu tiên.

- Bôn Lôi Trảm!

Hướng Lam cũng không chịu nổi, mặc dù cô là một cô gái yếu đuối, nhưng mà nghề nghiệp của cô là ma kiếm sĩ. Chém một đường lôi kiếm kéo theo ánh chớp, tăng tốc gấp đôi, cô xong thẳng về phía Trom như một cơn gió.

"Hả" Trom kinh ngạc khi thấy Hướng Lam kéo ra một đường tàn ảnh.

- Ma kiếm sĩ, thú vị đó!

Là một vong linh pháp sư, tỉnh táo suy nghĩ là bảo đảm cho chiến đấu thắng lợi, hắn mặc dù tức giận, nhưng khi hắn chân chính bước vào trạng thái chiến đấu, thì sẽ vứt bỏ tất cả tình cảm, tỉnh táo như một cỗ máy.

"Trọng Kích" Thạch Trung Ngọc vọt tới trước mặt Trom, đao Chiến Thần tàn nhẫn bổ về phía trước người mặc pháp bào màu đen. Trom thế nhưng không hề né tránh, cứng rắn chịu một đao này của Thạch Trung Ngọc. Đao Chiến Thần chém vào bộ xương lại tựa như chém vào sắt thép vậy, phát ra tiếng vang lanh lảnh. Chiêu thức của Thạch Trung Ngọc liên tục ở phía dưới石中玉就要

连续下面的招式. Lại nghe được Trom vẻ mặt u ám cười mỉa mai.

- Hắc Ám Cốt Mâu (Ngọn giáo xương bóng tối)

Một cái trường mâu làm bằng xương lập tức xuất hiện trong tay Trom, sau đó độc ác đâm vào ngực của Thạch Trung Ngọc đang còn sửng sốt.

Chiến giáp Monbeus cứng chắc khi lãnh một kích này lại bị cốt mâu tạo ra một vết lõm sâu. Thạch Trung Ngọc bị đâm văng ra ngoài.

- Tại sao hắn lại không bị choáng váng?

Trong đầu Thạch Trung Ngọc lúc này chỉ có suy nghĩ như vậy.

- Đần độn, vong linh không thể bị choáng váng, chảy máu, bị thương nặng, sợ hãi, và toàn bộ hiệu quả của nguyền rủa.

Đại Hắc ở phía sau khẽ chửi một tiếng.

- Ngươi nghĩ một đống xương có thể bị ảnh hưởng bởi những thứ này?

Thạch Trung Ngọc bị đánh bay ra ngoài, lôi kiếm của Hướng Lam chém vào đỉnh đầu của Trom.

- Phong Lôi Nhất Kích!

Xen lẫn uy lực của sấm sét, lôi kiếm mạnh mẽ chém lên đầu lâu cứng rắn kia, những vẫn không hiệu quả, vong linh dường như không thể bị tê liệt.

- Tử Linh Trọng Kích!

Trom lại đấm một cú, quả đấm tràn ngập hơi thở tử vong đập Hướng Lam bay ra ngoài.

Trom quát lớn một tiếng, pháp trượng đập mạnh xuống đất.

Chương 1006. Hợp lực tấn công

Trong chớp mắt, hai chiến sĩ mạnh mẽ bị Trom đánh bại một cách nhẹ nhàng, các cô gái phía sau chợt lạnh lẽo trong lòng.

Thạch Trung Ngọc bị hạ gục ở một bên không cam lòng lại lần nữa vùng lên, đao Chiến Thần mạnh mẽ cắm trên mặt đất.

- Địa Thứ (Khoét đất)

Một miếng đất lớn trong chớp mắt bị khoét ra, Thạch Trung Ngọc thừa cơ vọt tới chỗ Trom.

- Tiên Hồ Liệt Diễm

Bên này Cơ Như Nguyệt cũng phóng ra kỹ năng gây sát thương mạnh nhất của mình. Hướng Lâm tăng thêm thuật chữa thương trên người Thạch Trung Ngọc, chữa trị vết thương cho Thạch Trung Ngọc, nhẹ giọng bắt đầu ngâm xướng pháp thuật thánh quang.

Tuyết Sương Yên cầm hai thanh chủy thủ, ẩn thân, lặng lẽ đến gần Trom. Công kích của cô không mạnh mẽ, nhưng cô nghĩ nếu mình cắt cổ Trom đoán chừng hắn cũng sẽ bị thương nặng thôi.

- Hư Không Tiễn

Lý Lan tay cầm cung, kéo căng. Luồng không khí xung quanh từ từ ngưng tụ đến cây cung trên người cô, hội tụ thành một mũi tên không khí.

Thấy mọi người đều sử dụng kỹ năng bản thân đắc ý nhất, Dương Tử cũng không ngốc, cô không ngừng thao tác tay, trước ngực lóe lên một ngọn lửa.

- Chút tài mọn!

Trom lại phi thân lùi về phía sau, né tránh ngọn lửa nóng bỏng kia, mặc dù thân thể hắn vô cùng cứng cáp, nhưng lửa linh hồn rất

yếu ớt. Cho dù khung xương sẽ không bị nhiệt độ cao đả thương, nhưng mà lửa linh hồn sẽ không chịu nổi nhiệt độ nóng bỏng kia, hắn cũng không cần thiết phải làm những chuyện đánh cược tính mạng.

Trom vừa mới thoát khỏi ngọn lửa đang bao vây, Hư Không Tiễn của Lý Lan cũng lao đến. Không một chút chập chờn, không một chút dấu vết, hoàn toàn không thể thấy được mũi tên đang bắn về phía đầu của Trom. Nhưng mà ánh mắt của vong linh bất đồng với ánh mắt con người, ánh mắt không có sức sống là không thấy được bất kỳ tình huống nào, cho nên bọn chúng dùng cảm nhận tinh thần thay cho thính giác và thị giác. Mặc dù không có hình ảnh đặc sắc, nhưng mà cảm giác lại rất nhạy bén. Hư Không Tiễn của Lý Lan đối với người chơi là con người mà nói là một vũ khí giết người, nhưng không có tác dụng bao nhiêu đối với Trom. Hắn trực tiếp nghiêng đầu một cái, Hư Không Tiễn liền mất đi sự chính xác, lướt qua đầu lâu bay ra ngoài.

Thế nhưng ngay lúc này, Hư Không Tiễn vừa mới bay qua đột nhiên vỡ ra dữ dội. Mũi tên vốn là dùng năng lượng trong không khí ngưng tụ thành, bị tinh thần lực của Lý Lan khống chế nén lại. Tinh thần lực khống chế vừa biến mất, những năng lượng kia lập tức hết bị chế ngự liền nổ tung trong nháy mắt.

Mặc dù năng lượng nổ tung kia không gây ra tổn thương gì với Trom, nhưng chấn động không khí đã kích thích lửa linh hồn, khiến tinh thần của Trom hoảng hốt. Tuyết Sương Yên thấy tình huống này, trong nháy mắt một cái đen lướt tới sau lưng của Trom, hai thanh chủy thủ đâm xuống cổ hắn.

Thạch Trung Ngọc lúc này cũng vọt tới, nắm thật chặt đao Chiến Thần đến chào hỏi cái đầu của lão quái vật ngàn năm.

Đại Hắc nhìn hết một màn này, ánh mắt sáng rực, nó vô cùng hiểu rõ nhược điểm của vong linh.

- Đoán chừng tên Trom này gặp xui xẻo rồi, lửa linh hồn bị chấn động giống như một người bị trọng chùy đập vào lục phủ ngũ tạng vậy.

Tuyết Sương Yên mang hi vọng song chủy thủ sẽ đâm vào xương

của Trom, nhưng lại như đâm vào sắt thép, liền xẹt lên một chuỗi tia lửa, căn bản vô dụng. Ngược lại, tay của cô bị chấn động đến tê dại.

Đao Chiến Thần của Thạch Trung tuy rằng sắc bén hơn song chủy thủ của Tuyết Sương Yên, nhưng cũng chém ra một chuỗi tia lửa, không biết bộ xương của Trom là làm bằng cái gì, bổ ra một vết rách thật to trên mũ trùm đầu mà bộ xương vẫn nguyên vẹn không chút tổn thương.

Thấy toàn bộ việc này, Thạch Trung Ngọc không còn gì để nói, đây không khác gì kháng vật lý, mọi công kích vật lý của mình gần như không có tác dụng gì cả.

Tuy rằng công kích của Thạch Trung Ngọc vô dụng, nhưng chém lên đầu lâu, lực chấn động vẫn ảnh hưởng đến lửa linh hồn, Trom lại lần nữa rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng.

Cơ Như Nguyệt thấy tình hình này liền hung hăng giậm chân một cái, toàn thân Trom bị một ngọn lửa dữ dội màu xanh lục bao lại. Hướng Lâm, Dương Tử và Thẩm Bích cũng chuẩn bị xong pháp thuật.

- Thần Thánh Liệt Diễm.

Là bản nâng cấp của Thánh Viêm, nên Thánh Viêm càng nóng hơn, có thể gây ra tổn thương lớn cho hệ vong linh. Quang diễm màu vàng từ trên trời giáng xuống, cùng với ngọn lửa màu xanh lục bao phủ cả người của Trom. Mặc dù nhiệt độ Thánh Viêm không cao như Tiên Hồ Liệt Diễm, nhưng lại thiên về gây tổn thương cho linh hồn. Như vậy mới gây tổn thương nặng nề cho sinh vật hệ vong linh.

- Thần Lôi Thuật!

Pháp thuật hệ lôi có thể gây ra tổn thương mạnh mẽ cho sinh vật vong linh, từ xưa đến nay, thần lôi đều có tác dụng trừ tà ma, vong linh cũng là một loại yêu ma, pháp thuật hệ lôi có tác dụng khắc chế.

- Ngục Tù Hàn Băng

Thẩm Bích không dùng pháp thuật tính tổn thương mà dùng một loại pháp thuật hỗ trợ, thiết lập một pháp trận hàn băng xung quanh người Trom, nhanh chóng hạ nhiệt độ xuống. Bên trong có thể hạ xuống âm mấy chục độ thậm chí mấy trăm độ trong vòng mười giây.

Trom sơ ý khi lửa linh hồn bị chấn động, khiến hắn không thể phản ứng. Hắn mặc dù mạnh mẽ, nhưng chỉ là một vong linh, một vong linh không thể trốn tránh nhược điểm của lửa linh hồn, nhược điểm lớn nhất. Nhiệt độ cao nóng bỏng tràn vào thất khiếu, rồi trực tiếp tràn vào lửa linh hồn đang ẩn sâu trong đầu lâu. Phỏng đoán nếu như lửa linh hồn kia bị nhiệt nóng bỏng đốt cháy, hắn không chết cũng bị thương đến không còn sức chiến đấu.

Trom là một lão quái vật đã lăn lộn ngàn năm, hắn lợi hại không những nhờ vào thực lực bản thân mà còn nhờ vào những trang bị kia. Nếu không hắn đã sớm bị tiêu diệt không biết bao lần.

Một chiếc nhẫn trên tay hắn đột nhiên nổ tung, một làn sương đen trong nháy mắt bao phủ cả người Trom, ngăn cản nhiệt độ cao ở bên ngoài. Thần lôi trên trời giáng xuống cũng bị màn sương dày đặc cắn nuốt, có điều là màn sương kia cũng tan bớt một chút, dẫu sao năng lượng tương khắc muốn cắn nuốt thì vô cùng khó khăn.

Chỉ như vậy, hắn đã thoát khỏi hợp lực tấn công của mọi người, một đòn tấn công này nếu trên người không có trang bị bảo vệ, Trom tuyệt đối sẽ không may mắn sống sót như vậy.

Thấy tình hình bên trong ngọn lửa, mọi người cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Không ngờ là boss cũng có loại trang bị như vậy giống người chơi, dựa theo thói quen, suy nghĩ, boss ngoại trừ áo giáp vũ khí trên người ra gần như sẽ không có bất kỳ trang bị gì chỉ dựa vào thực lực bản thân. Tên Trom này vậy mà lại có trang bị, thật sự khiến cả bọn bất ngờ.

- Đáng hận!

Thật lâu sau đó, Trom mới tỉnh táo lại, nhưng lửa linh hồn đã bị đốt một chút, khiến hắn không thể nào bình tĩnh được, chỉ cảm thấy linh hồn giống như bị một ngọn lửa bọc lại, rất khó chịu.

- Các ngươi sẽ phải trả giá đắt vì việc này!

Chương 1007. Cốt Long Salerno

- Xuất hiện đi! Tọa kỵ trung thành của ta!

Trom vừa nghiêm túc vừa tức giận hét lên, pháp trượng cắm trên mặt đất bị sương đen bao phủ, lặng lẽ co rút như đang phát tán thông tin nào đó.

- Không xong!

Đại Hắc lập tức kinh hô:

- Chẳng lẽ tên này định luyện chế Cốt Long?!

Thiên Hắc Bất Sát Nhân vẫn đứng như người qua đường bên cạnh nghe Đại Hắc nói vậy lập tức hỏi:

- Cốt Long, là thứ gì? Rất lợi hại sao?

- Có thể không lợi hại à!

Đại Hắc có chút hoảng loạn nói:

- Có thể nói Cốt Long là một trong những binh lính mạnh nhất trong quân đoàn vong linh, dù là Kỵ Sĩ Hủy Diệt cũng dưới cấp nó. Sao người nào có thể có Cốt Long chứ? Rõ ràng mới chỉ là một pháp sư nhỏ cấp 65.

Pháp sư nhỏ cấp 65, Thiên Hắc Bất Sát Nhân nghe vậy lập tức cạn lời, rốt cuộc Hắc Cẩu không rõ lai lịch này lợi hại đến mức nào chứ? Chỉ là, Cốt Long còn lợi hại hơn Kỵ Sĩ Hủy Diệt! Vậy là rất mạnh? Để giết tên Kỵ Sĩ Hủy Diệt kia, Hinh Vũ Chi Thạch vẫn phải dựa vào mưu kế, không thì nhất định tên Kỵ Sĩ Hủy Diệt đó đã tiêu diệt tất cả bọn họ.

Mặt đất bắt đầu chấn động, như thể có một trận động đất sắp đến gần.

Nhà cửa xung quanh trong địa chấn rung lên kịch liệt, chậm rãi

nghiêng đi, sập. Chúng đã trải qua mấy trăm năm mưa gió, cũng đã sớm mục nát, nào còn có thể chịu được đợt chấn động mạnh như thế.

- Cảm giác này, có vẻ tai họa lại tới!

Thạch Trung Ngọc nhìn mọi thứ xung quanh, trong lòng chợt có dự cảm bất thường.

Mặt đất dưới chân Trom chậm rãi rạn nứt, từng mảng bùn đất vỡ toát, bên dưới như có gì đó muốn chui ra. Một luồng hơi thở chấn động nhân tâm chậm rãi bay lên từ dưới mặt đất.

"Bạn đã bị long uy ảnh hưởng, tốc độ di chuyển giảm, tốc độ tấn công giảm, lực tấn công giảm."

Lời nhắc nhở đột ngột xuất hiện của hệ thống làm Thạch Trung Ngọc chỉ muốn chửi má nó. Này là thứ quỷ gì, còn chưa chui ra đã gây ảnh hưởng rồi.

- Quả nhiên là Cốt Long.

Đại Hắc cảm nhận được hơi thở kia, lòng không nhịn được run lên. Đối với động vật bọn nó, long uy chính là khắc tinh trời sinh, dù bản thể có thực lực mạnh đến đâu thì vẫn sẽ bị long uy ảnh hưởng. Giống như một con chuột dù có mạnh đến mức nào thì thấy mèo vẫn sẽ sợ, dù nó có thực lực nuốt con mèo kia.

Đây là một loại tồn tại cắm rễ sâu trong linh hồn, như dấu ấn căn bản nhất trong sinh mệnh. Qua một thời gian dài, nó lắng đọng lại thành gen di truyền.

- Tôi cảm giác chân mình hơi bị run.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân có chút sợ hãi nói.

- Nhìn cái bộ dạng của ngươi kìa.

Tuy chịu áp lực của long uy khiến Đại Hắc rất khẩn trương, nhưng nó cũng không đến mức không chịu nổi như Thiên Hắc Bất Sát Nhân.

Mặt đất ngày càng chấn động mạnh hơn, toàn phần nền đã bị nứt ra hết. Một cốt trảo lớn trắng hếu thò ra khỏi mặt đất, chống lên nền đất đã nát vụn. Sau đó lại là một cốt trảo khác, và rồi, một cái đầu dữ tợn từ từ ngóc lên.

骨爪

Chỉ nói cái đầu kia đã to bằng một chiếc xe buýt, trong hốc mắt trống rỗng có một ngọn lửa màu lục xa xăm lập lòe. Cái đầu dữ tợn chui ra khỏi mặt đất, sau đó là cái cổ thật dài. Cốt cánh, thân mình.

Trong cơn chấn động kinh hoàng, cả người Cốt Long đã chui ra khỏi mặt đất, cảm nhận được mùi tử vong yêu thích quanh mình, nó ngửa mặt lên trời rít gào. Hơi thở áp lực mạnh mẽ bộc phát ra, Thạch Trung Ngọc lập tức cảm giác như bản thân phải gánh lượng trọng lực gấp hai mươi lần, cả thân đều cảm giác như bị đè ép, ngực bị nén vô cùng nghiêm trọng, hô hấp cũng cực kỳ khó khăn.

- Đây, là long uy?!

Cảm giác này, dù là trên người tên Loma Sardin cũng chưa từng xuất hiện, này gần như là uy áp áp chế tất cả những sinh vật cấp thấp, khiến Thạch Trung Ngọc còn có cảm giác không nâng nổi dũng khí chiến đấu.

- Salerno, level 66, Boss Tử kim. Một trong những binh lính mạnh nhất của quân đoàn vong linh, Cốt Long. Nó rất mạnh, gần như không thể chiến thắng.

Gần như không thể chiến thắng? Level 66! Này cũng quá mạnh rồi, thế mà lại triệu hồi con rồng này ra! Hơn nữa hình như con rồng này còn có level cao hơn bản thân tên kia đi, thế là sao?

- A, Salerno!

Tuy Salerno đã biến thành Cốt Long nhưng giọng nói kia vẫn như Long tộc, đầy uy nghiêm và cao ngạo:

- Chờ đó đám bò sát, ta, phán ngươi, tử hình!

Giọng Salerno đầy uy áp, khiến mọi người không dám thở tiếng

nào, lời nó đầy sát ý nhưng lại không ai có thể tự tin phản đối. Lúc này, Đại Hắc lạnh lùng cười một tiếng.

- Lời thật to gan, Salerno, mấy ngàn năm rồi ngươi chưa đánh răng sao!

- Hử?

Hiển nhiên Salerno đã bị lời ấy làm mù mờ, tuy nó là rồng, nhưng cũng lâu rồi chưa tỉnh, người vừa tỉnh ngủ luôn có chút mơ hồ.

- Tên bốn chân cặn bã hèn mọn kia, ngươi đang khiêu chiến với uy nghiêm của ngài Salerno vĩ đại đấy!

- Salerno • Kalmax • Nunotal • Tamuri

Giọng Đại Hắc cực kỳ nham hiểm:

- Bạn tốt nhiều năm không gặp nha!

Nghe thấy lời này, Salerno chấn kinh:

- Ngươi là ai, sao ngươi có thể biết tên đầy đủ của ta?

Đối với Long tộc, tên đầy đủ chính là chuyện riêng tư nhất của chúng, trừ cha mẹ và bạn đời, những người khác không thể nào biết tên đầy đủ của chúng, dù có là bạn thân nhất đi chăng nữa. Tuy Salerno đã trở thành một Cốt Long, thế nhưng nó vẫn nghiêm túc tuân thủ truyền thống Long tọc, vì vậy, nó vô cùng kinh ngạc.

- Khà khà, năm đó bộ xương kia ngon thật đấy!

Đại Hắc thì cười giễu, vẫy lưỡi như thật.

Salerno nghe thấy lời này lại cẩn thận đánh giá Đại Hắc, như nhớ tới gì đó, nó không tự chủ lui lại vài bước, bước chân nặng nề lại tạo ra một cơn chấn động mới.

- Ngươi, ngươi là con chó đáng chết kia!!!

Lúc này Salerno như đã hoàn toàn vứt bỏ sự kiêu ngạo và uy

nghiêm của Long tộc, như một cô vợ bị cường bạo thất thanh hét to.

Bộ dáng như con mèo bị dẫm phải đuôi khiến cảm giác uy nghiêm vốn có lập tức bay sạch bách.

- Ha ha, không ngờ lại gặp ngươi.

Lúc này Đại Hắc không còn thầm run sợ như ban đầu nữa, nhìn vô cùng uy phong.

Chẳng lẽ hai tên này có bí mật gì không thể để người biết sao? Thạch Trung Ngọc thấy biểu hiện của Salerno thì cực kỳ kinh ngạc. Mà người còn áp lực hơn lại là Trom đứng một bên.

Là một pháp sư vong linh, hắn vô cùng hiểu sự mạnh mẽ của Cốt Long, tuy nói đây chỉ mới là lần thứ hai hắn triệu hoán Salerno, thế nhưng hắn đã hiểu rất rõ sức mạnh của nó. Nhưng lần này Salerno lại biểu hiện như thế, sao có thể không làm hắn kinh ngạc chứ.

- Salerno! Là một Cốt Long, hẳn ngươi nên có uy nghiêm của một Cốt Long!

Trom cảm thấy vô cùng mất mặt, hồi nãy màn lên sân hoa lệ như vậy, giờ lại bị Salerno làm mất mặt thế này.

- Này, không! Tên đáng ghét này, ta thà đối mặt với đám trưởng lão Long tộc cũng không muốn đối mặt với con chó đáng ghét này đâu!

Salerno vừa tức vừa sợ hét to.

- Rốt cuộc ngươi đã làm gì với nó vậy? Sao nó lại sợ ngươi đến thế?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân đứng cạnh thấp giọng hỏi.

Chương 1008. Salerno bi thảm

- He he, cũng không có gì, chỉ là lúc nó vừa biến thành Cốt Long thì ta vừa lúc đang đói bụng.

Đại Hắc cười cực kỳ đáng khinh.

- Thế là không cẩn thận chén một bữa no say.

- Ặc.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lập tức cạn lời, vậy là sao? Một con chó gặm xương một con rồng? Giỡn à?

- Salerno! Chiến thắng nỗi sợ của ngươi! Lên, giết hắn!

Trom phẫn nộ la lớn.

- Ngươi đang tự làm mất mặt Long tộc đấy!

- Đúng, ừ, ta là rồng, ta không nên sợ tên đó!

Salerno thấp giọng nói, lần nữa, niềm kiêu hãnh chỉ thuộc về Long tộc bùng lên trong lòng nó.

Nhưng, không nên coi thường sự vô sỉ của Đại Hắc.

- Salerno, ta đói bụng.

Nghe câu này, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy có một luồng gió lạnh thổi đến, thật lạnh nha.

Ngọn lửa trong mắt Salerno không ngừng lấp lóe, hiển nhiên đã bị lời Đại Hắc gợi nhớ chuyện trưởng thành năm xưa.

Hiện trường lập tức yên tĩnh, vốn dĩ mọi người đã tìm được nhược điểm của Trom. Nếu tiếp tục đánh, có khả năng sẽ thắng, thế nhưng bây giờ Cốt Long do hắn triệu hồi ra lại trở thành điểm mấu chốt của cuộc chiến.

Salerno trầm mặc một chốc:

- Ngươi muốn thế nào?

- Ta muốn nghiên cứu bộ xương của tên pháp sư vong linh kia xem thế nào?

Đại Hắc cười nhẹ. Nếu Cốt Long do pháp sư vong linh triệu hồi ra lại tấn công chính hắn, tình huống ấy hẳn rất đáng xem. Nó không ngờ mọi thứ lại trùng hợp như vậy, tên pháp sư vong linh này thế mà lại trùng hợp triệu hồi ra một con Cốt Long đã từng bị nó bắt nạt qua trước kia.

Hơn nữa có vẻ chuyện trước kia đã tạo ra ảnh hưởng rất lớn đối với con Cốt Long này, khiến nó vô cùng sợ hãi mình.

Nghe Đại Hắc nói vậy, Salerno chuyển mắt nhìn về phía Trom đang khó chịu bên cạnh. Thấy ánh mắt của Salerno, Trom thầm hoảng hốt nhưng lại mạnh mẽ tự trấn định hô:

- Ngươi đang nhìn cái gì! Cốt Long, chớ quên ta là người triệu hồi ngươi ra! Ta là chủ nhân của ngươi, ngươi phải nghe lệnh ta!

Vốn dĩ bị một con chó bắt nạt đến thế này, trong lòng Salerno đã rất khó chịu rồi, nhưng ấn tượng lưu lại trước kia khiến nó không nhịn được không dám đi bắt nạt con chó đó.

Ôi trời ạ, ngươi có thể tưởng tượng sự thống khổ của một con Cốt Long bị cắn đứt xương cổ, ngọn lửa linh hồn chỉ còn đầu, không thể điều khiển toàn bộ thân thể không? Hơn nữa nó còn phải chịu đựng sự thống khổ ấy mấy trăm năm, mấy trăm năm kia sắp bức Salerno điên luôn rồi.

Nghe Trom nói, trong lòng Salerno lập tức có một ngọn lửa không tên bùng lên.

- Câm miệng, tên vong linh đáng chết, dơ bẩn, ghê tởm nhà ngươi!

Miệng rồng há rộng rít gào với Trom, trực tiếp chấn hắn choáng váng. Tuy vong linh nói chuyện bằng cách dùng ma lực giả làm dây thanh quản phản lại rung động trong không khí. Nhưng dòng

khí ấy là hàng thật giá thật, một cái miệng to như vậy rít gào ngay mặt Trom, có thể tưởng tượng dòng khí ấy thế nào.

Ngọn lửa linh hồn vốn đã không ổn định lại càng lay lắt. Trom vẫn luôn hấp thu hơi thở tử vong, cường hóa khung xương của mình thay vì ngọn lửa linh hồn. Thế nên khung xương hắn mới cứng như vậy. Thật ra nếu là pháp sư vong linh bình thường, hai đao Tuyết Sương Yên là đã đủ phá nát gân cốt bọn họ. Cũng vì thế nên Trom mới cố ý để hơi thở tử vong cường hóa khung xương của mình, nhằm giúp cơ thể yếu ớt của pháp sư vong linh bớt yếu đi. Nhưng như thế cũng khiến ngọn lửa linh hồn của hắn không kiên cố bằng những pháp sư vong linh khác, vậy nên, liền xuất hiện tình huống như hiện tại. Ngọn lửa linh hồn của hắn không khác lắm với binh lính cao cấp bình thường, chỉ cần đụng nhẹ đã tạo ra thương tổn lớn.

- Chết tiệt, ngươi dám mắng ta!

Trom phẫn nộ hét:

- Bộ xương đáng chết nhà ngươi, nếu không phải ta gọi cái đầu ngươi lên, bây giờ nhà ngươi còn đang sống cuộc sống vô hồn trong cái hầm mộ tối tăm kia kìa, chẳng được sống tự do như bây giờ đâu!

- Chính là vì vậy ta mới không muốn quay lại những ngày trước kia!

Salerno gầm lên:

- Còn có, không được hét với ngài Salerno cao quý, không thì ta sẽ nghiền chết ngươi như nghiền một con rệp!

- Ta chính là chủ nhân của ngươi!

Trom nhanh chóng kêu lên, hắn hy vọng có thể dùng khế ước chủ tớ để chế trụ Salerno.

- Xì.

Salerno khẽ cười một tiếng.

- Ngươi không biết nếu Long tộc không dùng tên đầy đủ ký khế ước thì khế ước đó vô hiệu sao?

- A?!

Trom nghe vậy, lòng lập tức nguội đi một nửa. Lúc trước khi ký kết khế ước, đúng là Salerno chỉ dùng ba âm Salerno để ký hợp đồng. Tuy thoạt nhìn thì có hiệu lực, nhưng cơ bản lại không có sức ràng buộc gì cả.

- Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!

Trom phẫn nộ rít lên, ngọn lửa trong hốc mắt như ánh nến bị gió thổi loạn, không ngừng lập lòe, hiển nhiên tinh thần hắn đã bị kích động đến cực hạn.

- Các ngươi đáng chết!! Đều đi chết hết cho ta!! Hiến tế tử vong!!

Trom hung hăng bóp nát thân pháp trượng trong tay, toàn bộ pháp trượng bỗng chốc vỡ vụn như pha lê, những mảnh vỡ tùy tiện trôi nổi trong không trung, nhìn như chẳng có quy luật nào nhưng rồi lại loáng thoáng hợp thành một pháp trận kỳ diệu.

- Ngài Minh Thần! Cầu ngài ban cho kẻ tôi tớ của ngài sức mạnh! Tôi nguyện kính dâng toàn bộ linh hồn mình!

Trom cao giọng hét lên.

- Chết tiệt, lại là cái kỹ năng ghê tởm này!

Thạch Trung Ngọc thầm mắng, trước là Tử Thần giờ lại thêm Minh Thần, đừng để thêm một vị Minh Thần tới ban phước nữa chứ, không thì đúng là bi kịch.

- Thế mà lại muốn cống hiến linh hồn mình cho Minh Thần để thu được sức mạnh ngắn ngủi!

Salerno kinh hãi kêu lên.

- Tên đáng chết kia đã sớm ngã xuống! Ngươi sẽ không thành công!

- Ha ha ha ha, sao lại không, ta đã cảm giác được ngài Minh Thần đang triệu hoán ta!

Trom điên cuồng cười lớn, thành kính nhìn không trung, phảng phất như nơi đó có một vị thần hư vô nào đó đang tồn tại.

Hắn vừa nói xong, một hơi thở đầy mạnh mẽ, áp lực, u ám và cuồn cuộn từ trên trời trực tiếp ép xuống.

- Ta, chấp nhận lời thỉnh cầu của ngươi!

Âm thanh kia vang lên trên trời cao, lại như quanh quẩn ngay tai mọi người. Lạnh nhạt khác tiếng người, cảm giác như lúc nghe được giọng nói ấy cũng là lúc mạng mình sẽ kết thúc.

- Minh Thần?!

Đại Hắc không dám tin nhìn trời cao, tuy nơi đó không có bất kỳ thứ gì, thế nhưng vẫn có thể cảm giác được nơi đó có một loại thần tính đang chậm rãi tản ra.

- Minh Thần!

Salerno cũng ngẩng đầu lên, chỉ là giọng nó vô cùng hoảng sợ. Là một Long tộc, bây giờ nó đã biến thành Cốt Long, nó đã thoát khỏi sự quản chế của Long Thần nhưng lại chuyển về dưới trướng Minh Thần. Lúc này, đối mặt với cấp trên trực tiếp của mình, sao Salerno có thể không kinh ngạc và hoảng sợ chứ. Minh Thần kia là một tên có cấp bậc ngang ngửa với Long Thần đó!

Chương 1009. Minh Thần mượn xác

- Sao Minh Thần vẫn còn sống? - Đại Hắc kinh ngạc hỏi. Trong ký ức của nó, tên Minh Thần này đã sớm vẫn lạc, căn bản đã không còn tồn tại nữa. Mặc dù khí tức hiện giờ không còn cường đại như trước đây nhưng không thể nghi ngờ rằng nó thật sự thuộc về Minh Thần. Chỉ là không biết vì sao sức mạnh của hắn đã suy giảm rất nhiều.

- Là thần, thế giới này đúng là tuyệt vãi đạn! - Thạch Trung Ngọc phấn khởi hét lên, một vị đại thần đã khơi lên hứng thú và ý chí chiến đấu của hắn. Long uy là thứ bẩm sinh đã có thể áp chế các sinh vật khác, Thạch Trung Ngọc mới không tự chủ được thầm sợ hãi trong lòng. Nhưng còn thần uy, nói trắng ra đó chỉ là do sức mạnh quá cường đại gây nên sự mất cân bằng áp suất trong không khí tạo thành áp lực, còn về mặt hiệu ứng thế nào thì thật sự không mạnh mẽ và rúng động được như long uy.

- Minh Thần đại nhân! Hãy ban cho con sức mạnh! - Trom phấn khích kêu lên, Minh Thần chính là tín ngưỡng tuyệt đối của đám pháp sư vong sinh. Mỗi một pháp sư vong linh đều là những tín đồ cuồng nhiệt, vị Thần thật sự trong lòng họ xuất hiện, sao không khiến họ cảm thấy vui sướng phát điên lên được.

- Hỡi thần dân của ta, ta cần ngươi! - Giọng nói kia lại tiếp tục vang lên, - Hãy mở lòng ra đi nào!

Trom đâu còn gì để nghĩ, không chút do dự từ bỏ lòng phòng bị. Một đám sương mù màu đen đột nhiên bay xuống từ trên trời, trong nháy mắt đã chui vào cơ thể Trom.

- Minh Thần lại muốn chiếm lấy cơ thể của hắn? - Đại Hắc càng thêm kinh ngạc. - Hắn muốn làm cái gì với cơ thể của một pháp sư bình thường?

- Vậy là Minh Thần không có cơ thể sao? - Thiên Không Bất Sát

Nhân đột nhiên nói.

- Không có cơ thể? - Đại Hắc sững sờ, - Không có thần thể thì căn bản không có cách nào phát huy thần lực được. Vậy thì có thể là Minh Thần muốn phục sinh?!

Trom, à không, hiện giờ đã là Minh Thần. Hắn nhẹ nhõm duỗi lưng một cái, có hơi không quen vặn vặn cơ thể một chút - Cơ thể này có hơi tệ một chút nhưng vẫn có thể chịu được.

- Hinh Vũ Chi Thạch, mau giết hắn! - Đại Hắc ở phía sau hét lên - Không được để hắn chạy thoát!

Mặc dù không rõ tại sao Đại Hắc nói thế nhưng Thạch Trung Ngọc lại không chút do dự xông đến.

Minh Thần kinh ngạc nhìn Đại Hắc - Con chó này quái gở nhỉ? Thú vị đấy! Ta biến ngươi thành vong linh thì thế nào? Việc được trở thành Sinh Mệnh Vô Tận rất đáng thử đấy!

- Thế thì chẳng ăn được một cục xương nào hết! - Đại Hắc nói thẳng - Salerno, động thủ đi!

Salerno bên cạnh nghe Đại Hắc gọi, ngập ngừng không ra tay. Minh Thần là một vị thần cường đại, mặc dù vị Minh Thần này nhìn khá yếu đuối nhưng gã vẫn kông dám ra tay, bởi vì thân phận hiện giờ của gã chỉ là một vong linh.

- Ừm hửm? - Minh Thần liếc sang Salerno bên cạnh, dạo Salerno liên tục lùi lại mấy bước. Minh Thần có U Minh Chi Nhãn gây nên áp lực cường đại là điều bình thường.

Nếu như ở thời kỳ đỉnh cao, Minh Thần chỉ cần nhìn Salerno một chút đã có thể rút được Linh Hồn Chi Hỏa trong cơ thể hắn. Nưng hiện giờ cũng chỉ có thể dùng đôi mắt để đe dọa người ta.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng vọt đến trước mặt Minh Thần, đao Chiến Thần tỏa ánh vàng mạnh mẽ bổ về phía cơ thể Minh Thần. - Chiến Thần Nhiệt Huyết!

- Hừ! - Minh Thần cười lạnh, chỉ vươn tay đã vững vàng đỡ lấy nhát đao kia của Thạch Trung Ngọc.

Thấy Minh Thần đã ra tay, trong lòng Thạch Trung Ngọc có loại dự cảm không lành, đao Chiến Thần sắc bén chẳng lẽ sẽ bị người ta chặn lại như thế? Không thể nào?

Trong nháy mắt cốt trảo và lưỡi đao va chạm. Thạch Trung Ngọc cảm thấy trên thân đao truyền đến một cảm giác hoàn toàn khác lạ, cảm giác này chỉ mỗi khi Cuồng Vọng Chi Tâm bị phát động mới có, chẳng nhẽ!

Cuồng Vọng Chi Tâm bỏ qua tất cả phòng ngự để tạo thành thương tổn. Mặc dù lúc này trên người Minh Thần không có bất kỳ trang bị nào, không tồn tại thứ gọi là phòng ngự. Nhưng động tác này của hắn lại bị hệ thống phán định là phòng ngự, lại thêm khung xương cứng rắn kia, hệ thống trực tiếp phán định rằng toàn bộ đòn chặn từ cánh tay đều là phòng ngự. Thế là một cảnh tượng khiến Minh Thần kinh ngạc đã xảy ra.

Đao Chiến Thần giống như đang chém vào đậu hủ, tùy tiện chém đứt hơn nửa cẳng tay từ trong lòng bàn tay cốt trảo kia, chém đến tận trên ngực.

Xương ngực cứng rắn bị chém thành một vệt nứt cực lớn, mặc dù bình thường đao Chiến Thần khó mà tạo thành thương tổn nhưng làn này lại nhờ có hiệu quả từ Chiến Thần Nhiệt Huyết. Chỉ là Thạch Trung Ngọc lại không được may mắn kích hoạt được hiệu ứng một phần nào của mười phần trăm đó, nếu không chỉ sợ nhát vừa rồi thân thể Minh Thần đã trực tiếp bị chém thành hai nửa.

- Ngươi… - Minh Thần kinh sợ nhìn Thạch Trung Ngọc, sau lại nhìn lên vết thương thật lớn trên ngực. Xương sườn ngay ngắn trơn bóng bị chém đứt mất bốn năm cây, bây giờ nhìn lại thấy không chịu nổi. Ban đầu cơ thể này đã khiến hắn không hài lòng mấy, hiện giờ lại bị chém thành ra như vầy, làm sao Minh Thần không phẫn nộ cho được. Hơn nữa, một vị Thần thành danh đã lâu, hắn có sự kiêu ngạo chỉ thuộc về chính mình, bây giờ lại bị một tên người phàm làm bị thương, một tên người phàm mà hắn không thèm nhìn đến!

- Tìm đường chết! - Minh Thần phẫn nộ gào thét, cánh tay trái còn lại vung ra, một quyền tung ra hướng về phía Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc lại vội dùng đao Chiến Thần ngăn trước

ngực. Nắm đấm trắng dã đập vào thân đao phát ra tiếng vang thanh thủy, nghe tiếng vang thì độ cứng ắt không bình thường. Nắm đấm tràn ngập phẫn nộ từ Minh Thần chỉ tạo thành một vệt trắng trên thân đao, nhưng sức mạnh cường đại lại khiến cả người Thạch Trung Ngọc bay ra ngoài.

Thạch Trung Ngọc không ngờ sau khi Minh Thần mượn xác lại có sức mạnh cường đại đến thế. Trước đó bản thân hắn không kịp ngăn đòn đã bỗng chốc bị đánh bay mười mấy mét, hiện giờ đã có chuẩn bị sẵn sàng dùng đao ngăn đòn đánh nhưng vẫn bị đánh bay về sau mười mấy mét. Sau khi Minh Thần mượn xác, cỗ thân thể ấy có thể phát huy được sức mạnh cường đại cỡ nào?

- Lợi hại! - Thạch Trung Ngọc bò dậy từ dưới đất, lạnh lùng nhìn Minh Thần. Cảm giác liên tục bị người ta đánh bay vô cùng khó chịu, đặc biệt là thể diện cũng bay luôn.

- Hừ! - Minh Thần lại hừ lạnh một tiếng, xông về phía Thạch Trung Ngọc, dáng vẻ ấy dường như là muốn liều mạng với Thạch Trung Ngọc? Một pháp sư muốn liều mạng với một chiến sĩ? Cứ cho là boss thì cũng đâu thể làm thế nhỉ?

- Chết đi! - Minh Thần tiếp tục đấm về phía Thạch Trung Ngọc, biết hắn mạnh, Thạch Trung Ngọc cũng ngại liều mạng. Xoay người một cái, lẻn được về phía sau lưng Minh Thần, đao Chiến Thần lập tức chém về phía bóng lưng không chút phòng bị nào kia.

- Bang! - Một mảng lửa lớn phóng ra xung quanh, một nhát chém vừa rồi căn bản không đạt được chút hiệu quả nào.

Minh Thần vừa mới mượn xác xong, dù sao thì vẫn chưa thích ứng hoàn toàn được, một phần nhỏ sức mạnh vẫn chưa phát huy được, cho nên mới bị Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng tấn công như thế. Nếu vẫn là cơ thể ban đầu của hắn, chỉ sợ đã tấn công đến mức Thạch Trung Ngọc liên tục tránh còn không kịp. Mặc dù Minh Thần chỉ là một vị thần chủ yếu sử dụng công kích pháp hệ, nhưng tối thiểu hắn đã sống cũng được mấy vạn năm, cận chiến mạnh hơn Thạch Trung Ngọc không biết bao nhiêu lần.

- Tử Vong Nhất Chỉ! - Minh Thần cảm thấy Thạch Trung Ngọc thật khó chơi, cũng không định tiếp tục kéo dài nữa, trực tiếp

dùng một chiêu tất sát của bản thân.

Chương 1010. Thạch Trung Ngọc đã chết?

Trong nháy mắt một tia sét màu tím bắn ra từ đầu ngón tay Minh Thần, đây không chỉ là tia sét bình thường mà là thứ mà Minh Thần đã thêm vào tử vong pháp tắc hủy diệt chi lôi, đã từng có vô số cường giả thần thánh vẫn lạc

dưới chiêu này của Minh Thần. Tốc độ phản ứng của người bình thường rơi vào

khoảng 0.2 đến 0.3, có vài người đặc biệt vượt qua được mốc 0.2, ví dụ như

JohnnyR thuộc CS, tốc độ phản ứng là 0.11. Thạch Trung Ngọc đã đạt đến Tiên

Thiên, tố chất cơ thể đã được tăng cường rất nhiều nhưng tốc độ phản ứng cũng

chỉ khoảng 0.05, đủ để chạy 1500km với tốc độ ánh sáng. Tốc độ của tia điện

cũng chỉ chậm hơn một chút so với tốc độ ánh sáng mà thôi, có thể nói rằng tia

sét ngập tràn hơi thở tử vong này vừa phóng ra, Thạch Trung Ngọc không có chút

thời gian nào để phản ứng, trong nháy mắt đã bị tia sét màu tím phóng trúng

lồng ngực.

- Thôi xong rồi. - Đại Hắc nhìn thấy tia sét màu tím kia phóng ra, trong lòng chỉ còn lại ý nghĩ này. Một chiêu này mặc dù chỉ dùng thực lực bằng 1% so với phong độ bình thường của Minh Thần nhưng đã cũng đã không phải là thứ mà Thạch Trung Ngọc hiện

giờ có thể chống đỡ nổi.

Tia sét màu tím đánh trúng lồng ngực Thạch Trung Ngọc không sinh ra bất kỳ hiệu ứng rực rỡ nào nhưng vẫn khiến Thạch Trung Ngọc không động đậy nổi. Tia điện chứa lực lượng sung mãn mang theo sự hủy diệt khiến cả cơ thể và linh hồn của hắn hoàn toàn tan vỡ. Nói cách khác, hiện tại hắn đã chết. Nhưng tình hình càng nghiêm trọng hơn so với việc chết trong game, nó đã gây ảnh hưởng đến hiện thực.

Game được chân thực hóa, mặc dù nó có thể giúp người chơi càng được trải nghiệm trò chơi chân thực hơn, nhưng nó cũng khiến người chơi không còn được bảo vệ hoàn hảo khỏi ảnh hưởng của game. Điều đó khiến người chơi có thể dễ dàng bị tổn thương ngoài ý muốn đến cơ thể từ game. Mặc dù xác suất xuất hiện vấn đề này chỉ một phần mấy trăm triệu, nhưng khác biệt rất to lớn so với hoàn toàn không có khả năng có thể xảy ra của trước kia.

Hiện giờ Thạch Trung Ngọc giống như bị đẩy vào một không gian đen ngòm, không có suy nghĩ, không có ý thức, không có cơ thể, mọi cảm xúc đều không hề tồn tại, chỉ trôi nổi bên trong khoảng không vô biên vô hạn kia.

Sau một chiêu đầy sự hủy diệt từ Minh Thần, Amy ở trong một cung điện sang trọng vẫn luôn dõi mắt theo Thạch Trung Ngọc lập tức kêu lên sợ hãi:

- Minh Thần!! Má cái tên khốn này!! - Đôi mắt vốn đã to tròn dường như đã trợn lên tròn xoe, xoay người nhảy xuống từ trên giường, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh cơ thể Thạch Trung Ngọc.

Đại Hắc vốn còn đang kinh ngạc, sau đó lại thấy một bóng người xuất hiện bên cạnh Thạch Trung Ngọc, một cô gái nhỏ nhắn đáng yêu. Miệng của con chó kia lập tức há hốc đến độ có thể nhét cả một quả bóng rổ vào:

- Chủ Thần hệ thống! Ôi mẹ ơi!

Đại Địa Chi Hùng ở bên cạnh đã ngây người lâu như thế, Đại

Hắc thì đã biết rất rõ về chuyện Chủ Thần hệ thống. Nó đã từng gặp Chủ Thần hệ thống biết bao nhiêu lần, nhìn thấy Amy xuất hiện, nó cũng không quá ngạc nhiên mấy.

Minh Thần thì ngược lại, hắn vừa nhìn thấy Amy xuất hiện, khí tức trên người kia chớp mắt đã khiến hắn ta hóa đá. Hắn vốn đang giận dữ nên mới dùng đến chiêu này, thế mà lại quên mất thế giới này đã không còn là thế giới trước kia nữa. Không thể sử dụng công kích quá mạnh, nếu không hậu quả đã gây ra, hắn cũng không thể nào gánh vác nổi.

- Harris. - Khuôn mặt đáng yêu của Amy lúc này đã trở nên lạnh lẽo, giọng nói kia lạnh lẽo giống như gió lạnh thổi đến từ địa ngục. Không , phải nói là còn lạnh lẽo hơn cả gió đến từ địa ngục.

- Chủ Thần! - Minh Thần Hades cúi đầu, mặc dù những vị thần uy tín lâu năm không hoàn toàn tôn kính với Chủ Thần vừa lên ngôi, nhưng thực lực của hắn hiện giờ không so được với trước đây nữa. Vì đã mất đi thần thể nên căn bản không thể nào phát huy được 1% thực lực của trước đây.

- Ngươi đã quên ước định giữa chúng thần sao! - Vẻ mặt Amy đầy sát khí nhìn Harris.

Harris cúi đầu, không dám lên tiếng, hiện tại mạng của hắn có thể nói là hoàn toàn bị Amy nắm trong tay. Những vị thần có sức mạnh có thể thông qua trò chơi mà tạo thành thương tổn thật sự với người chơi trong hiện thực cho nên mới phải định ra quy ước, không được sử dụng kỹ năng có thể vượt ra khỏi sự bảo vệ của trò chơi đối với người chơi. Nếu không, một mạng đổi một mạng.

- Hinh Vũ Chi Thạch là chàng trai mà ta để ý! - Amy tiếp tục vừa tỏ vẻ hung dữ vừa nói.

- Phụt! - Đại Hắc lập tức nghẹn họng, trong lòng gào thét, “Ôi giời ơi, mình không nghe nhầm chứ! Chủ Thần hệ thống lại nói thằng nhóc này là người đàn ông của ngài ấy! Chuyện này còn hoang đường hơn so với việc nói thế giới này sẽ bị hủy diệt nữa!”.

Chúng nữ nghe như thế, mặc dù trong lòng có hơi ghen tỵ nhưng mọi tâm tư hiện giờ đều hướng về phía Thạch Trung Ngọc.

Amy vừa xuất hiện, chúng nữ liền ý thức được rằng tính nghiêm trọng của chuyện này. Nếu chỉ là treo máy bình thường thì Chủ Thần hệ thống sao có thể nóng vội như thế?

- Chủ Thần! - Nghe thấy Amy nói như thế, Harris kinh ngạc gọi Chủ Thần, cái tên ngoại lai này làm sao có thể trở thành đàn ông của Chủ Thần được! Chủ Thần là người mạnh nhất của cả một thế giới, cái đại diện cho cả một thế giới, làm sao có thể làm người phụ nữ của một kẻ ngoại lai được!

Đối với những NPC trong trò chơi này mà nói người chơi mới là kẻ ngoại lai, những chuyện thế này mọi người đều biết cả.

- Ngươi tự sát đi! - Amy nói với vẻ dữ tợn, xoay đầu không nhìn đến Harris.

Harris lập tức cảm thấy vô cùng nhục nhã, một vị thần vạn năm như hắn, một vị thần sức mạnh rung chuyển đất trời thế mà lúc này đây lại bị một Chủ Thần vừa nhận chức nói hắn phải tự sát! Đây đúng là sỉ nhục, sự sỉ nhục mà trước nay chưa từng phải chịu! Nhưng Harris lại không dám nói gì, bản thân dưới cơ người ta, hiện giờ hắn là hổ lạc đồng bằng, rồng sa nước

cạn. Vẫn chưa có được thực lực mạnh mẽ thì tên tuổi có thể dùng làm gì được?

- Chủ Thần hệ thống, Thạch Trung Ngọc không bị làm sao chứ! - Cơ Như Nguyệt hỏi trong lo lắng, lồng ngực Thạch Trung Ngọc không chút tri giác. Nếu chỉ là chết bình thường thì tuyệt đối hiện giờ đã hóa thành một vệt sáng sống lại trong thành. Nhưng hiện giờ vẫn còn nằm lại ở đây, hệ thống hồi sinh không có tác dụng với Thạch Trung Ngọc.

- Thạch Trung Ngọc, đó là tên của anh ấy sao? - Amy khẽ nói, dùng nhận thức cảu bản thân tra xét cẩn thận tình trạng của Thạch Trung Ngọc, lông mày lập tức cau lại. Cô hoàn toàn không cảm nhận được linh hồn của Thạch Trung Ngọc, nhưng quanh người Thạch Trung Ngọc lại tồn tại năng lượng của linh hồn, đây là thứ chỉ có sau khi linh hồn bị đánh tan.

Linh hồn vốn chính là một năng lượng thể được ngưng kết,

nhưng hiện giờ đã biến thành một mảng sương. Đây là nhờ vào pháp

tắc tử vong hủy diệt không quá

mạnh, nếu không sẽ còn dư lại một mảng sương mù còn quẩn quanh như thế.

- Rất tệ. - Amy thấp giọng nói, cô vừa thăng lên Chủ Thần không bao lâu, không quá quen thuộc với thần lực và quy tắc sử dụng, hiện giờ cô không có bất kỳ đối sách nào với tình huống này.

Nghe thấy những gì Amy nói, Cơ Như Nguyệt vội hỏi:

- Vẫn còn cách mà đúng không?

Amy thở dài:

- Cách thì có nhưng mà… hiện giờ ta lực bất tòng tâm.

- Có cần mời tiên sinh Varna không? - Đại HẮc bên cạnh đột nhiên nói.

Chương 1011. Địa ngục vô tận

- Wana?

Amy sửng sốt, lập tức nhớ tới cái anh chàng đầy âm trầm kia, trong lòng có chút do dự.

Wana, là nhân viên quản lý đảm nhận hệ thống thứ mười. Năng lực chính là am hiểu về linh hồn và điều khiển linh hồn. Có thể nói đây là một vị thần linh hồn, tình huống này của Thạch Trung Ngọc chính là sở trường của ông ta, tìm ông ta có lẽ sẽ có biện pháp trị liệu. Nhưng, Wana con người này, Amy nhớ tới lại có chút rối rắm.

Một kẻ vui buồn thất thường, lại còn bị thần kinh, có thể giây trước còn đang vui vẻ nói chuyện người giây sau liền trở mặt mắng chửi người. Trước kia, Amy cũng tò mò thử trò chuyện với ông ta, kết quả mang một bụng tức giận ra về. Hơn nữa, vì Wana giỏi về điều khiển và đùa giỡn các linh hồn, bất luận kẻ nào ở trước mặt ông ta cũng không thể che giấu tâm tư của mình, nên nói chuyện phiếm với ông ta, rất không được tự nhiên.

- Wana tiên sinh chắc hẳn sẽ có biện pháp!

Đại Hắc dè dặt nói, đối với cái vị mới nhậm chức hệ thống Chủ Thần này, nó không biết nhiều lắm, cũng không thể nào quen biết được. Bản thân chỉ là một nhân vật nhỏ râu ria, chỉ không cẩn thận một chút đã bị người ta tiện tay tiêu diệt. Nói chuyện phiếm với một người có thể tiện tay giết mình, làm sao có thể không căng thẳng được.

- Được thôi!

Amy bất đắc dĩ than nhẹ, nhìn các cô gái bên cạnh, hơi chần chờ nói:

- Các cô……

- Chúng tôi cũng đi.

Cơ Như Nguyệt kiên định nói:

- Tuy tôi biết mình không có cái bản lĩnh kia, nhưng anh ấy là người đàn ông của chúng tôi, chúng tôi không thể bất lực ở đây chờ tin tức được."

Amy hơi gật gật đầu, mặc dù dựa theo tình huống này, có lẽ mình và các cô gái này có quan hệ chị em, nhưng cô cũng khó có thể cảm nhận được, chắc đây là sự khác biệt giữa con người và thần linh. Amy quay đầu nhìn Harris.

- Chủ Thần.

Harris cẩn thận lên tiếng.

- Ta đã sai lầm……

- Sai lầm ?

Amy lạnh giọng nói:

- Dựa theo giao ước của các thần linh, một mạng đền một mạng, nếu anh ta đã chết. Ngươi phải đi đến địa ngục vô tận nhận mười vạn năm bị Vô giới chi hỏa thiêu đốt đi!

Bốn chữ Vô gian luyện ngục lập tức làm lòng Harris run lên, đi đến đó, so với chết còn khủng bố hơn. Nếu nói người phàm sợ nhất bị người ta đùa bỡn linh hồn, sống không bằng chết. Vậy với thần linh bọn họ thì sợ nhất là Vô gian luyện ngục. Khắp cả không gian Vô gian luyện ngục đều tràn ngập Vô giới chi hỏa, đây là ngọn lửa căn nguyên của cả thế giới, có thể nói đây là ngọn lửa duy nhất có thể thật sự giết chết được thần linh. Nhưng đặc tính của Vô gian luyện ngục là làm sinh vật bên trong không ngừng sống lại. Không ngừng bị ngọn lửa thiêu cho đến chết, rồi sau đó lại sống dậy, phải chịu liên tục mười vạn năm như thế, cho dù ý chí của vị thần kia có kiên định tới đâu cũng sẽ vì phải chịu đựng sự thống khổ này trong thời gian dài mà ý thức cũng tiêu tán, biến thành cái xác không hồn. Đến lần trừng phạt cuối cùng, sẽ biến thành một ngọn lửa căn nguyên一团最本源的火焰 , hòa nhập vào trong Vô gian luyện ngục.

- Nếu không chết thì sao?

Harris rụt rè hỏi. Hiện tại hắn rất hận bản thân, vì sao thực lực không hề suy yếu chút nào, khiến cho tử vọng nhất chỉ của mình tạo thành thương tổn to lớn như thế? “如果没死呢？”哈瑞斯小心翼翼的问道。他现在可是很痛恨自己了，为什么实力不再消弱一点，让自己的死亡一指造成的伤害再第一点呢？

- Cướp đoạt thần vị, cách chức thành người phàm!

Nghe lời Amy nói, Harris trầm mặc. Amy đây là quyết tâm phải trừng phạt Harris, giết chết, tước đoạt thần vị cách chức thành người phàm, kia chỉ sợ trước kia đắc tội thần linh sẽ cảm thấy hưng phấn. 听到艾米的话，哈瑞斯沉默了。艾米这是决心要做死的惩罚哈瑞斯，剥夺了神位贬为凡人，那恐怕以前得罪的神灵会大感兴奋了。

- Cho nên! Hiện tại ngươi nên thành thành thật thật chờ ở đây đi!” Amy vung tay lên, một luồn khí lạnh đánh thẳng vào người Harris, Harris lập tức biến thành một bộ xương khô bị đóng băng.

“Đi thôi!” Amy mở ra truyền tống môn xuyên qua một nơi bí ẩn, dẫn đầu đi vào.

“走吧！”艾米打开了通往那个隐秘之所的传送门，带头走了进去。

Các cô gái nhìn nhau, ôm thân thể Thạch Trung Ngọc, theo sau đi vào truyền tống môn đang phát ra ánh sáng xanh yếu ớt kia.

Đại Địa Chi Hùng đang nằm ở trên cỏ, nhàn nhã phơi nắng, đột nhiên cảm giác được không gian chấn động.

- A, tên nhóc nào mở cửa không gian vậy? Có biết không có việc gì quan trọng, không được phép vào đây không?

Lập tức sử dụng Đại địa chi lực trong tức khắc di chuyện đến chỗ cửa mở ra. Giống như vậy ở chỗ của mọi người cũng cảm giác được không gian dao động, cũng dịch chuyển tức thời đến nơi đó.

- Amy?

Nhìn người từ cửa không gian đi vào, Đại Địa Chi Hùng hơi kinh ngạc hô, sau đó nhìn phía sau Amy, theo sau là một đám người đang đi đến.

- Tại sao lại có người phàm? A? Hinh Vũ Chi Thạch là người này? Linh hồn của hắn sao lại thế này?

- Harris sử dụng Tử Vong Nhất Chỉ.

Amy nhàn nhạt nói.

- Cái gì! Tên khốn Harris kia đã quên giao ước giữa các vị thần rồi sao!

Đại Địa Chi Hùng nhanh chóng phẫn nộ, gầm lên, trong phút chốc trên người thần lực kích động khiến trời đất biến sắc, xung quanh từng đợt cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy.

- Teva Wana. Nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn giữ cái tính nóng nảy này, ta còn tưởng ngươi đã thay đổi rồi!

Bên cạnh một nữ pháp sư đang mặc trường bào màu băng lam, nhẹ giọng cười nói, chỉ là trong tiếng cười này lại mang cảm giác giống như đến từ vùng địa cực gió lạnh thổi qua, làm không khí nhanh chóng giảm xuống hơn mười độ.

- Đồ con gấu vô lại, không có giáo dưỡng.

Một cô gái quyến rũ mặc áo giáp da đỏ rực như lửa, hừ nhẹ một tiếng.

- Thằn lằn lửa đốt chết tiệt, muốn chúng ta thử lại hay không!

Đại Địa Chi Hùng nhìn đến tình huống này của Thạch Trung Ngọc, tâm trạng rất tồi tệ, lại còn bị Hồng Long nữ vương châm chọc liền nhịn không được. Quay về phía Hồng Long nữ vương rít gào nói.

Hồng long nữ vương nhíu mày.

- Ngươi cái con gấu xấu xa ngoài lớn tiếng một chút, ngươi còn có bản lĩnh gì!”

- Được rồi!

Amy nhìn bọn họ lại muốn ầm ĩ, vội vàng kêu lên.

- Các vị tiền bối xem giúp anh ta một chút đi, Wana tiên sinh đâu rồi?”

- Thì ra là tìm Wana.

Đại Địa Chi Hùng nghe thấy tên Wana, cũng nhíu mày.

- Cái tên kia hình như đang mân mê thứ gì đó trong thụ ốc (nhà trên cây), gần đây ông ta hứng thú với thí nghiệm luyện kim. Không biết đã làm phát nổ bao nhiêu lần rồi.”

Đại Địa Chi Hùng vừa dứt lời, một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

- Ta nói làm sao thí nghiệm gần đây luôn không thành công, thì ra là con gấu thối nhà ngươi ở đây nguyền rủa!

Theo giọng nói, một ông lão mặc trường bào màu đen, khom lưng chống quải trượng chậm rãi đi tới. Nếu không phải biết thân phận người này, chỉ e mọi người đều nghĩ đây là tên pháp sư vong linh âm trầm kia.

- Wana tiên sinh, phiền ngài trị liệu cho hắn một chút đi!

Nhìn thấy Wana xuất hiện, Amy vội nói. Phía sau Cơ Như Nguyệt nghe vậy nhanh chóng ôm Thạch Trung Ngọc đến trước mặt Wana, vẻ mặt hi vọng khẩn cầu nói:

-Wana tiên sinh, cầu xin ngài!”

Wana nhìn Amy, lại nhìn vẻ mặt mong chờ của Cơ Như Nguyệt, nhẹ nhàng gật đầu. Đôi mắt trực tiếp chăm chú nhìn vào linh hồn kia ngay lập tức đem hết tình huống của Thạch Trung Ngọc thu vào mắt.

- Chà, linh hồn bị rách nát thành bộ dáng này luôn à? Tên Harris kia đối với cách khống chế năng lực càng ngày càng mạnh sao.

Wana nhẹ giọng nói.

Wana nói xong, mọi người liền yên tâm, nếu như không dự định chữa trị thì làm sao lại nói lời trêu chọc như vậy.

Chương 1012. Wana

- Chẳng qua linh hồn của tên này có chút quái dị.

Wana tiếp tục nói với vẻ kinh ngạc:

- Chưa từng nhìn thấy linh hồn nào kỳ quái như vậy. Rõ ràng chỉ là một phàm nhân, nhưng thấp thoáng lại cộng minh với năng lượng sinh ra từ quy tắc của trời đất, giống như hòa mình vào giữa trời đất… Nhưng rõ ràng chỉ là một phàm nhân bình thường mà thôi, thật sự quá kỳ quái.

- Wana tiên sinh, đừng nghĩ tới chuyện đó nữa, cứu anh ấy trước đi.

Amy vội vàng nói. Đối với vấn đề liên quan đến phương diện linh hồn, mọi người cũng chưa từng nghiên cứu, nghe cũng nghe không hiểu Wana đang nói gì.

Wana nhẹ nhàng liếc nhìn Amy. Amy lập tức cảm thấy bản thân giống như bị lột sạch quần áo đứng ở trước mặt Wana vậy, cảm tưởng không có một bí mật nào có thể giấu được đôi mắt kia.

- Ai nha!

Amy sợ hãi kêu lên một tiếng, vô cùng tức giận nói:

- Wana!

Không nghĩ tới Wana thế nhưng lại sử dụng mắt linh hồn để nhìn trộm bí mật của mình, chẳng qua Amy lại không quan tâm tới cái gì gọi là không tôn trọng.

- Thật sự không nghĩ tới.

Wana lại kỳ quái tán thưởng một tiếng, sau đó vô cùng quái dị cười ha ha.

- Tên nhóc này cũng rất có phúc.

Amy sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ý của Wana, cô nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn hắn. Mắt linh hồn của Wana có thể nhìn chằm chằm vào linh hồn của mục tiêu, trong vòng nửa giây là có thể biết được người này đã làm những chuyện gì. Tuy rằng thân phận của Amy là Chủ Thần, nhưng thực lực còn chưa đạt tới trình độ đó, hơn nữa lúc này lại vô cùng quan tâm tới Thạch Trung Ngọc, dẫn đến linh hồn có chỗ hổng, thế nên Wana mới dễ dàng biết được tất cả mọi chuyện như vậy.

Chẳng qua Wana cũng không phải là người thích nói nhiều, nếu không thật sự không biết kẻ địch của hắn sẽ nhiều đến cỡ nào. Một người nắm được bí mật của biết bao nhiêu người, còn đi nói lung tung khắp nơi thì chỉ sợ chết như thế nào cũng không biết.

- Ha ha, được rồi, nhìn dáng vẻ như muốn ăn thịt người của nha đầu ngươi kìa.

Wana nhẹ nhàng cười, sau đó quay đầu nói với Cơ Như Nguyệt.

- Được rồi, ngươi đặt hắn ở trên mặt đất đi. Không cần chạm vào hắn.

Cơ Như Nguyệt lập tức nhẹ nhàng đặt Thạch Trung Ngọc ở trên mặt đất. Nhìn dáng vẻ cẩn thận của cô giống như Thạch Trung Ngọc là một món đồ sứ dễ vỡ vậy. Nhìn thấy cảnh này, Wana nhịn không được lắc đầu, lại âm thầm liếc nhìn Amy. Amy lại không nhìn hắn, có chút lo lắng lại có chút ghen tị nhìn Cơ Như Nguyệt ôm Thạch Trung Ngọc.

- Cởi sạch trang bị của hắn ra, không chừa lại một thứ gì cả.

Wana tiếp tục nói.

- Đừng để những thứ có linh tính cản trở cơ thể hắn, sẽ ảnh hưởng tới linh hồn. Còn có, mọi người đều tránh ra một chút đi. Uy áp đến từ thần tính của các ngươi quá nghiêm trọng, có khả năng sẽ làm cho linh hồn của hắn xuất hiện khác thường.

Những người từng là hệ thống Chủ Thần đều bất đắc dĩ nhún nhún vai, thu hồi hơi thở trên người, bay tới một vị trí cách đó vài trăm thước.

Rất nhanh, Cơ Như Nguyệt đã lột sạch đồ trên người Thạch Trung Ngọc, toàn thân trên dưới cũng chỉ sót lại một chiếc quần lót. Nếu không phải vì chú ý tới hình tượng của Thạch Trung Ngọc, có lẽ Cơ Như Nguyệt đã lột luôn cái quần lót này rồi. Tuy rằng thứ này không có linh tính, sẽ không ảnh hưởng đến linh hồn. Nhưng mà không có gì cản trở vẫn sẽ tốt hơn.

Nhìn thấy Cơ Như Nguyệt đã hoàn thành yêu cầu của mình, Wana khẽ gật đầu. Hắn ngồi xổm xuống, vươn tay ra, chậm rãi đặt ở trên đỉnh đầu của Thạch Trung Ngọc. Trong miệng bắt đầu nỉ non một số câu nói mà mọi người nghe không hiểu, rất giống những lời ca tụng trong lễ hiến tế thời cổ xưa - tang thương, cổ kính lại du dương, chứa đầy ý vị kỳ diệu. Nghe âm thanh này, mọi người đều cảm thấy bản thân như chìm vào một cảnh giới kỳ diệu, không khác gì được trở lại lúc vẫn nằm trong bọc ối của mẹ lúc chưa được sinh ra, ấm áp lại hạnh phúc... Gạt bỏ những hơi thở thối nát, hắc ám mà bản thân đã trải qua trong cuộc sống, cảm giác toàn bộ linh hồn đều đang thăng hoa.

Wana giống như một vị trưởng lão hiền từ, bàn tay tiều tụy đầy vết chai vuốt ve vầng trán của Thạch Trung Ngọc, trong miệng nỉ non giống như đang kêu gọi một điều gì đó.

- Đây là, khúc hoàn hồn của Silfink?

Một người cũng mặc pháp bào màu đen không khỏi sửng sốt hô nhỏ một tiếng,

- Không nghĩ tới tên này thế nhưng sẽ biết khúc hoàn hồn cổ xưa như vậy!

Khúc hoàn hồn là thần khúc để tưởng niệm anh linh thời viễn cổ, dẫn đường để bọn họ trở lại những nơi quen thuộc của bọn họ. Bình thường đều là sau khi cuộc chiến kết thúc, mục sư bên phe thắng sẽ ngâm xướng khúc ca này ở trên chiến trường, vỗ về các anh linh. Khúc hoàn hồn của Silfink là khúc hoàn hồn do một mục sư thần thánh đời thứ ba nghiên cứu ra. Khúc hoàn hồn này có hiệu quả rộng lớn hơn những khúc hoàn hồn trước, dùng để trị liệu những người có linh hồn bị thương trước khi rời khỏi thân thể. Khúc hoàn hồn của Silfink lại trở thành khúc hồi hồn. Nếu dựa theo lịch sử mà nói, khúc hoàn hồn của Silfink đã tồn tại hơn

sáu mươi ngàn năm, nó cũng đã bị thất truyền từ hai mươi ngàn năm trước, không biết tên Wana này học nó từ đâu.

- Linh hồn trở về cội nguồn, tất cả mọi thứ sẽ trở về bình thường, trở về đi.

Tay của Wana giống như chứa đầy ma lực. Linh hồn bị Tử Vong Nhất Chỉ (死亡一指) đánh tan, dưới ảnh hưởng của giọng ca và bàn tay của hắn, bắt đầu chậm rãi ngưng tụ, chậm rãi biến thành dáng vẻ ban đầu - một Thạch Trung Ngọc nhỏ nhắn.

- Linh hồn ngưng tụ thành hình người?

Wana nhìn thấy linh hồn của Thạch Trung Ngọc, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Linh hồn của người thường đều tồn tại dưới dạng một quả cầu tròn, chỉ khi nào nhóm lên thần hỏa, linh hồn mới có thể xuất hiện biến đổi, chậm rãi biến thành thần hồn rồi hoàn toàn dung hợp với cơ thể. Con người sau khi chết, linh hồn sẽ tiến vào luân hồi, bắt đầu lại từ đầu. Nhưng cũng chỉ có linh hồn hoàn toàn dung hợp với thân thể thì mới có thể đạt được bất lão bất tử thật sự.

Thạch Trung Ngọc chẳng qua chỉ là một phàm nhân, một phàm nhân đến thần hỏa còn chưa được nhóm lên, tại sao lại có thần hồn chứ? Điều này khiến cho người nghiên cứu linh hồn cả một đời như Wana nghĩ trăm lần cũng không ra.

- Wana tiên sinh, thế nào rồi?

Cơ Như Nguyệt nhìn thấy Wana chậm rãi thu tay, vội vàng hỏi.

- Mọi thứ hắn là ổn rồi, chẳng qua linh hồn của hắn đã chịu thương tổn, cần phải nghỉ ngơi mấy ngày thì mới có thể tỉnh lại. Điểm này ta cũng không thể mạnh mẽ dùng năng lượng của bản thân để tẩm bổ cho linh hồn của hắn. Linh hồn của hắn rất quái dị, nếu ta làm như vậy có khả năng sẽ gây ra kết quả không tốt.

Wana chậm rãi đứng lên.

- Đúng là một tên nhóc kỳ quái. À, ta dẫn hắn tới chỗ ta nghỉ ngơi một chút, làm như vậy sẽ trợ giúp cho sự khôi phục của hắn.

- Ủa? Ngươi có nghe thấy không? Đây là lần đầu tiên Wana đưa người khác tới chỗ của hắn đó?

Hồng Long Nữ Vương kinh ngạc nói.

- Ha ha, chắc là phát hiện ra tên nhóc kia có hơi kỳ quái, Wana rất thích nghiên cứu mấy thứ cổ quái mà. Hy vọng tên nhóc kia…

Người áo đen cười vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

- Nếu hắn xảy ra chuyện gì, ta sẽ dùng Địa Thứ bạo cúc hoa của ngươi, Kassel.

Đại Địa Chi Hùng bên cạnh ồm ồm nói.

Nghe xong lời Đại Địa Chi Hùng nói, Kassel vội vàng ngậm miệng. Hắn đã từng được 'thể nghiệm' mấy trò đùa dai của Đại Địa Chi Hùng. Đại Thứ thần không biết quỷ không hay kia khiến hắn vô cùng đau đầu, đến nay còn chưa nghĩ ra được phương pháp để phá giải.

Chương 1013. Nhận đồ đệ

Wana không nhúc nhích, thân thể Thạch Trung Ngọc cứ trôi nổi như vậy.

Thấy Wana muốn đem Thạch Trung Ngọc đi, các cô gái hơi hoang mang. Nói trắng ra thì các nàng chẳng biết ai trong số những người này cả, nhưng họ đều toát ra cảm giác mạnh mẽ như vậy, nên các nàng hơi khó xử. Mọi người liền đưa ánh mắt về phía người dẫn mình tới đây, Amy.

Amy nhẹ nhàng gật đầu với mọi người :

- Yên tâm đi, mặc dù Wana tiên sinh có hơi điên một chút nhưng sẽ không làm gì hắn đâu.

Các cô gái vẫn hơi lo lắng

- Hay là chúng ta đi theo sau ? – Lý Lan nói với Cơ Như Nguyệt

- Như vậy không tốt cho lắm. – Cơ Như Nguyệt hơi khó xử nói, Wana rõ ràng là đang cứu Thạch Trung Ngọc, mình lại theo sau như thế, sẽ có vẻ không tin tưởng hắn cho lắm, rất không lễ phép. Nhưng nếu không đi thì mình lại không yên lòng.

- Haha, được rồi, mấy nha đầu kia, không cần quá lo lắng – Hồng Long Nữ Vương đáp xuống trước mặt các cô gái, ánh mắt sáng rực nhìn Cơ Như Nguyệt

- Ngươi là Tử Viêm pháp sư ?

Cơ Như Nguyệt vội gật đầu, Hồng Long Nữ Vương một thân áo da đỏ gợi cảm, khoe ra dáng người nóng bỏng hoàn mỹ nổi bật của nàng

- Ngươi có hứng thú làm đệ tử của ta không ? – Hồng Long Nữ Vương nhẹ giọng cười nói

- Cái chức Tử Viêm pháp sư này là do ta lập ra đó.

- A ! – Nghe Hồng Long Nữ Vương nói, Cơ Như Nguyệt kinh ngạc che kín miệng. Theo sau Hồng Long Nữ Vương, những thần linh khác cũng đáp xuống theo.

- Chắc ngươi là cung thủ đi, có hứng thú làm đệ tử của ta không ? – Trước mặt Lý Lan là một nữ tinh linh xinh xắn lưng đeo cung ngắn, mặc dù dáng người không phô trương nóng bỏng như Hồng Long Nữ Vương nhưng cũng có nét đặc biệt riêng. Thần tinh linh A Phàm, tộc tinh linh rất giỏi sử dụng cung tiễn .

- Ta là pháp thần nguyên tố Galennon – Trước mặt Dương Tử là một người đàn ông mặc pháp bào bảy màu, có nụ cười xán lạn như mặt trời trên cao

- Làm đồ đệ của ta, thế nào ?

- Không ngờ rằng nơi này lại có ma kiếm sĩ, hì hì, ta là thần điên cuồng Sartre – Trước mặt Hướng Lam là một người cơ bắp cường tráng, mặc một cái quần đùi bó sát người, cơ bắp cường tráng trên người lộ ra ngoài không khí, cơ bắp tuyệt đẹp.

- Thánh quang trên cao, ta là Quang Minh thần Antario - Một người gương mặt thánh thiện, tràn dầy khí chất thần thánh mang hai mươi bốn cánh lơ lửng trước mặt Hướng Lâm

- Tồn tại ở trong bóng tối mới là chân lý, ta thấy ngươi rất có tiềm năng làm đạo tặc đó nha – Thần Âm Ảnh đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tuyết Sương Yên, suýt nữa dọa nàng gần chết.

Thấy chỉ trong nháy mắt mà nhiều vị thần muốn thu các cô gái làm đồ đệ như vậy, một mình Thiên Hắc Bất Sát Nhân đứng bên cạnh vô cùng hâm mộ, nhưng mình với Thạch Trung Ngọc chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau, sẽ không có được phúc lợi tốt như vậy đi. Thiên Hắc Bất Sát Nhân nghĩ đến mà buồn bực.

- Loại tâm tình hâm mộ này không cẩn thận sẽ chuyển thành ghen tỵ đó, đây cũng không phải là một cảm xúc tốt. – Một thanh âm đột nhiên vang lên bên cạnh Thiên Hắc Bất Sát Nhân, một người mặc áo bào đen đột nhiên xuất hiện.

- Ta là Thần Hắc Ám, Fiers. Tiểu tử , có hứng thú làm đồ đệ của

ta, cùng ta nghiên cứu thảo luận về chân lý của bóng tối hay không ?

Thấy có thần linh tìm đến mình, Thiên Hắc Bất Sát Nhân đời nào sẽ phản đối , vội vàng gật đầu đồng ý.

- Haha, vậy thì đi theo ta đi – Thần Hắc Ám cười u ám, vung tay lên, bóng dáng hắn và Thiên Hắc Bất Sát Nhân liền biến mất trên chỗ đất trống.

Những vị thần khác cũng mang theo các cô gái đã gật đầu với mình cùng rời khỏi, trên bãi đất trống còn lại những vị thần không tìm được đệ tử hợp ý mình cùng Đại Hắc vẻ mặt mờ mịt.

- Đại Hắc, sao ta cảm giác thực lực của ngươi đi xuống rất nhiều đó, đi thôi, trở về để ta huấn luyện ngươi – Đại Địa Chi Hùng vẻ mặt cười xấu xa xuất hiện bên cạnh Đại Hắc

- Huhu, đại ca, ta không muốn đi – Đại Hắc lập tức xụ mặt xuống, huấn luyện của Đại Địa Chi Hùng cũng không phải đơn giản, nếu không thì cũng không thể rèn luyện một Đại Hắc Cẩu cấp 20 bình thường trở nên mạnh mẽ như vậy, có thể so với quái vật cấp 50, 60.

- Khà khà, ngươi trốn không thoát đâu, đi thôi – Đại Địa Chi Hùng liền khống chế khắp nơi, đặt Đại Hắc trên mặt đất dứt khoát mang đi.

- Mấy lão già này, không biết tại sao lại hưng phấn như vậy, đều đi nhận đồ đệ ? – Các vị thần còn lại thảo luận với nhau, có điều những lời nói tỏ ra hâm mộ đã đủ để chứng minh trong lòng bọn họ đều ê ẩm. Đến trình độ này thì thực lực đối với bọn hắn đã không còn ý nghĩa nữa, đa số mỗi ngày đều chẳng có việc gì để chơi đùa, tán gẫu.

Tất cả mọi người đều có chuyện của riêng mình, nêu đều tạm bỏ qua chuyện tranh tài. Ngày mai là lần đầu tiên hai người so tài đại hội luận võ, Thạch Trung Ngọc không có ở đây, Hướng Lâm một người lẻ loi khó có thể chống đỡ. Tiếp đến chính là thì đấu theo nhóm, chẳng lẽ bọn hắn cứ như vậy mà từ bỏ sao ? Không có cái khiên thịt mạnh mẽ Thạch Trung Ngọc, khiến cho các nàng có cảm

giác hơi chùn bước.

Amy thấy vậy, lắc đầu phiền muộn, chẳng qua nàng muốn tỉnh táo lại, cố gắng suy nghĩ làm sao để thông báo cho người chơi chuyện này. Toàn bộ phòng làm việc của Hinh Vũ đều từ bỏ trận đấu ? Chỉ e rằng sẽ tạo thành phản ứng vô cùng dữ dội từ phía người chơi. Có điều Amy cũng không quản được nhiều như vậy, bây giờ chỉ hi vọng Thạch Trung Ngọc có thể tốt lên là đủ rồi.

Căn phòng của Wana là một căn phòng hết sức bình thường, dùng gỗ và cỏ tranh thô sơ tạo thành. Vì Wana thường làm thí nghiệm luyện kim nên căn phòng thường bị nổ sập vài lần. Vì vậy mà Wana chẳng hề muốn sửa sang nó cẩn thận.

Trên tay Wana dường như có một sợi dây vô hình nắm lấy Thạch Trung Ngọc, sau đó nhẹ nhàng đặt hắn lên giường. Tiếp đến Wana dùng Mắt Linh Hồn tiếp tục nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Ơ , ta vậy mà lại cảm giác được trở ngại rồi ? Linh hồn của tên này còn chưa khôi phục, tinh thần còn chưa tỉnh táo mà lại có sức chống đỡ giống hệt thần linh ? Không những thế, dường như còn có một chút thần tính ? Đây là chuyện gì cơ chứ ? Chẳng lẽ tên này lại là vị thần ngoại lai đầu tiên sao ? Mặc dù nói vậy cũng hơi miễn cưỡng quá, thành thần không thể nào dễ dàng như vậy. Nhưng mà tên này lại có thần tính, vậy xem chừng con đường trở thành thần cũng bằng phẳng rồi đi.

Wana tiếp tục xem xét Thạch Trung Ngọc thêm vài lần, rồi quay người đến bàn thí nghiệm của mình bắt đầu bận rộn. Trước khi ra ngoài hắn đang tiến hành một thí nghiệm luyện kim, vừa mới hoàn thành một nửa liền phải đi ra. Bây giờ Thạch Trung Ngọc còn phải nghỉ ngơi một chút, hắn cũng không thể để ý quá, liền bắt đầu thí nghiệm luyện kim của mình

- Long nhĩ hoa 30 khắc, nghiền nát thành bột.

Mặc dù dáng vẻ Wana vô cùng trang trọng nhưng từ động tác vụng về kia vẫn có thể nhận ra đây là một nhà luyện kim hỏng bét đến mức nào. Hơn nữa, sức bùng nổ của thí nghiệm của Wana vô cùng lớn, những thuốc này nổ tung thì không ảnh hưởng gì nhiều đến Wana, nhưng bây giờ lại có thêm Thạch Trung Ngọc ở đây.

Chương 1014. Bùng nổ

Wana ra sức làm thí nghiệm của mình, ngay cả khi Thạch Trung Ngọc ở trên giường tỉnh dậy cũng không biết. Người một khi đã nhập tâm, thì dù là vật gì cũng sẽ quên, cho dù Wana là thần cũng không ngoại lệ.

- Linh nguyên thảo, 25 khắc – Wana vẫn thấp giọng lẩm bẩm, nhưng động tác trên tay lại càng thêm nhanh chóng, Mặc dù tốc độ đã nhanh hơn lúc trước, nhưng động tác vẫn thận trọng như cũ,trực tiếp biểu lộ nội tâm đang lo lắng. Hiển nhiên Wana chẳng tự tin chút nào đối với thí nghiệm của mình.

- Ta đang ở đâu đây – Thạch Trung Ngọc lấy hết đồ vật trong túi tu di ra, trang bị lên cho mình. Nếu bị người khác cướp trang bị của mình, thì những trang bị một khi rời thân thể sẽ lập tức xuất hiện tại tu di trong túi. Điều này cũng ngăn ngừa một số người cố ý khống chế người chơi, sau đó giết người cướp đoạt bảo vật.

- Ngươi đã tỉnh lại. – Wana không quay đầu nói

- Ngươi xem thử thân thể có gì khó chịu không ?

Thạch Trung Ngọc nghe vậy, xua tay, sau đó làm vài động tác cường tráng nam tính, tiếp đến lại làm vài lần lộn ngược ra sau. Mặc dù những động tác này vô cùng khó khăn nhưng hắn lại làm rất dễ dàng.

-Xem ra ngươi hồi phục cũng không tồi – Wana nhìn thấy biểu hiện của Thạch Trung Ngọc, vô cùng kinh ngạc

- Có điều ngươi vẫn phải nghỉ ngơi cho khỏe, nếu không linh hồn không bị khống chế sẽ bộc phát ra ?

Thạch Trung Ngọc không muốn lại nằm trên cái giường lạnh lẽo ấy, cũng không biết giường của Wana được làm ra từ thứ gì, vô cùng cứng rắn, hắn nằm lâu như vậy mà vẫn luôn lạnh buốt, không có một chút nhiệt độ nào, cảm giác vô cùng khó chịu.

- Xin hỏi, đây là đâu vậy? – Thạch Trung Ngọc dè dặt hỏi. Hắn cảm giác người trước mặt không hề dễ đối phó.

- Phòng của ta – Wana không quay đầu nói, tay không ngừng bận rộn. Đổ một dung môi vào một dung môi khác bên trong ống nghiệm, sau đó đốt đèn cồn rồi tiến hành đun. Nhìn thấy những động tác liên tiếp này, Thạch Trung Ngọc xem mà chẳng hiểu gì cả. Cái này chính là luyện kim sao ? Chẳng lẽ những thuốc mà mọi người uống là như thế này sao ? Thạch Trung Ngọc vô cùng khó hiểu.

- Tiếp đến chính là cỏ tinh linh này – Wana khẽ nói, dùng đồ vật ép một thứ xanh mơn mởn giống như cỏ dại bình thường thành chất lỏng, sau đó nhẹ nhàng đổ vào bên trong ống nghiệm. Tiếp đó đặt vật kia ở một đầu của một dụng cụ thật dài, rồi đặt dung dịch đã bào chế đặt ở đầu còn lại thông qua dụng cụ làm nóng thông ở giữa. Dù sao thì Thạch Trung Ngọc cũng không thể nào hiểu được động tác rút dung dịch vừa mới tạo thành ở bên trái ra.

Nhìn giống như màu sắc của nước tiểu vậy, Thạch Trung Ngọc không hiểu

- Cái này có tác dụng gì ?

- À, không có gì, chỉ là ta muốn nghiên cứu một loại có thể gia tăng hoạt tính của các loại thuốc thử xem sao, chỉ đơn thuần để chơi cho vui thôi, không có gì khác. – Wana không để ý nói

- Vậy ngươi có thành công không ? – Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi

- Nếu thành công thì ta còn phải nghiên cứu chế tạo cẩn thận như vậy sao ? – Wana quay đầu, liếc mắt nhìn hắn, rồi lại tiếp tục chăm chú nhìn tiến trình của dụng cụ

- Vậy thì xin hỏi nếu thí nghiệm thất bại thì sẽ ra sao ? – Thạch Trung Ngọc suy nghĩ, cân nhắc lời nói một chút rồi tiếp tục hỏi

- Bởi vì vấn đề nguyên liệu, nếu thí nghiệm xuất hiện sai lầm thì chính là do không điều phối thuộc tính của hai loại đối lập nhau tốt, kết quả thì không cần phải nói, đương nhiên là trực tiếp nổ

tung. – Wana vừa nhìn toàn bộ thiết bị, vừa giải thích cho Thạch Trung Ngọc.

Nhìn thấy chất lỏng từ một đầu của dụng cụ này lượn qua không biết bao nhiêu chỗ ngoặt rồi nhanh chóng đến đầu bên kia sau đó nhỏ vào bên trong thứ nước tiểu xanh mơn mởn. Trong lòng Thạch Trung Ngọc cảm thấy không ổn, Nhưng hắn cũng không biểu hiện ra ngoài, dù sao về vấn đề này thì hắn cũng là người ngoài nghề

Thứ nước bị Thạch Trung Ngọc cho là nước tiểu, từ từ nhỏ giọt xanh biếc bên trong. Lập tức một mùi hương mãnh liệt phát ra từ bên trong ống nghiệm xanh biếc.

- Oành ! - Đột nhiên từ trong phòng phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, nóc nhà lập tức hổng mấy lỗ lớn

Lúc cảm thấy ống nghiệm xanh biếc không ổn lắm, Thạch Trung Ngọc giật mình một cái liền xoay người, trốn đằng sau tủ quần áo bên cạnh. Nhưng sức mạnh to lớn kia bùng nổ khiến mọi thứ trong phòng biến thành một đống hỗn độn, không biết bao nhiêu thứ đâm vào người. Căn nhà gỗ này mặc dù có vẻ mong manh nhưng sau vụ nổ lớn vậy mà không sập xuống, làm Thạch Trung Ngọc hơi kinh ngạc.

Dưới vụ nổ mạnh mẽ như thế, Wana vậy mà ngay cả một góc áo cũng không xê dịch tí nào, dáng vẻ vô cùng bình yên. Tuy rằng việc này được đổi lấy từ không biết bao nhiêu lần thất bại

- Thật là, mấy trăm lần như vậy mà vẫn không được sao . – Wana hơi bực bội nói

Tinh thần Thạch Trung Ngọc chấn động. mẹ nó, mấy trăm lần đều như vậy ? Chẳng lẽ ngươi không thể tiếp thu một chút giáo huấn sao ? Mà như lời ngươi nói, giống như chẳng phải là thứ khó khăn gì. Thạch Trung Ngọc vô cùng im lặng từ sau tủ quần áo đi ra , bàn thí nghiệm bừa bộn khắp nơi, không nhìn ra hình ban đầu.

- Thật tốt, xem ra thí nghiệm của ngươi thất bại rồi.

- Ngươi nhìn ra được sao ? – Wana nói một cách kinh ngạc

Thạch Trung Ngọc suýt nữa một hơi ngạt chết. Chẳng lẽ như vậy mà vẫn được coi là thành công ư ? Mắt của ta còn chưa bị hù dọa hay sao ?

- Không biết đây là nơi nào? Tại sao ta lại ở đây ? – Từ khí tức của Wana mà đoán, hình như cũng là một vị pháp sư vong linh ? Chẳng lẽ là người đứng sau tên Trom kia ? Thạch Trung Ngọc khó hiểu

- Ở đây ? Nha đầu Amy kia dẫn ngươi đến.- Wana tùy tiện nhặt từ dưới đất một khối khăn tay có thể coi như nguyên vẹn lên xoa xoa tay

- Ta là Thần Linh Hồn, nhân viên quản lý hệ thống thứ mười, Wana.

Nghe thấy Wana, Thạch Trung Ngọc lập tức mở to hai mắt nhìn, nhà luyện kim khổ cực trước mắt này lại là Thần Linh Hồn ? Có nhầm lẫn gì không ? Thần Linh hồn mà lại chơi luyện kim như thế, thật là choáng váng. Thạch Trung Ngọc không nói nên lời.

- Ngươi bị một ngón tay chết chóc của tên Diêm Vương kia đánh trúng, linh hồn vỡ nát – Wana chậm rãi nói

- Lão già ta đây đã giải quyết chuyện đó cho ngươi một cách dễ dàng, có điều bây giờ linh hồn của ngươi vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, cho nên ngươi phải cẩn thận một chút.

- Thì ra là như vậy, thật sự cảm ơn ngươi – Nghe thấy mình không hiểu tại sao lại phải chết, rồi chẳng hiểu tại sao lại còn sống, tuy rằng Thạch Trung Ngọc không biết trong này có chứa ẩn tình gì nhưng hắn vẫn lễ phép cảm ơn Wana một tiếng.

-Không cần nói những lời thừa thãi – Wana liền xua tay

- Xin hỏi một chút, việc này trôi qua bao lâu rồi, hình như ta còn có cuộc thi đấu – Thạch Trung Ngọc chợt nhớ đến trận đấu của mình, vội vàng hỏi

Chương 1015. Các thần huấn luyện (1)

Bỏ cuộc? Nghe lời như thế, trong lòng Thạch Trung Ngọc có hơi hụt hẫng.

Đợt thi đấu lần này có thể nói là tràn đầy hi vọng, sau khi đoạt được giải quán quân thì cả cảm giác vạn người tôn sùng lẫn hãnh diện khiến hắn vô cùng mong chờ, thế thì bỏ cuộc cái gì?

- Tên Minh Thần chết tiệt! - Thạch Trung Ngọc tức giận hét lên.

Wana thoáng lườm Thạch Trung Ngọc, lão quái vật sống cả mấy vạn năm đều có cái nhìn khá thoáng về mấy thứ danh lợi tiền tài, cũng chẳng nó biểu hiện thừa thãi gì với chúng.

- Tên Minh Thần bị Amy tước thần vị, biến thành người phàm, xem ra kẻ thù trước đây đều đang tìm hắn gây phiền toái.

- Biến thành người phàm? - Thạch Trung Ngọc hơi khó tin, hỏi - Thế bây giờ hắn ở đâu? Tôi đi tìm hắn!

- Ha ha, chuyện này ta cũng không rõ. Nhưng có lẽ Thần Chiến Tranh hắn đang đùa giỡn với hắn đấy. Ha, trước đây, vào thời chiến, Minh Thần luôn cướp đoạt linh hồn làm Thần Chiến Tranh không biết đã tức giận cỡ nào. Những anh linh kia đều xuất phát từ năng lực của gã cả. - Wana khẽ lắc lắc đầu. - Ranh con ngươi cứ an tâm ở yên nơi này đi. Mặc dù thoạt nhìn bây giờ không có vấn đề gì, nhưng nếu không cẩn thận làm linh hồn vừa ngưng kết lại được bị tản đi thì ta cũng lười mà cứu ngươi nữa.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ sờ sờ mũi:

- Vậy còn bao lâu nữa mới được?

- Có lẽ khoảng ba ngày nữa. - Wana thầm nghĩ một lúc, - À, lúc đó cũng vừa lúc bắt đầu quốc chiến của bọn ngươi đấy.

- Được. - Thạch Trung Ngọc buồn bực chán nản ngồi lên chiếc ghế đẩu nho nhỏ ở bên cạnh, ngẫm nghĩ một hồi, thử vận hành <<Minh Hồng Tâm Pháp>>. Dù sao hiện giờ cũng chẳng có chuyện gì làm, ở lại trong gian phòng này ngẩn người chờ đợi linh hồn từ từ ngưng kết xong còn không bằng tìm cách giải sầu.

Chỉ khi tu luyện là lúc thời gian trôi qua nhanh nhất. Chân khí trong cơ thể chậm rãi vận chuyển, Thạch Trung Ngọc tiến vào cảnh giới Vật Ngã Lưỡng Vong.

- Ồ? Cách thức tu luyện kì lạ thật. - Wana kinh ngạc nhìn nhìn Thạch Trung Ngọc mặt vô cảm ngồi ở bên cạnh. - Hóa ra là thế này, đoán chừng cứ thế này mới giúp hắn ta có thể có được linh hồn dạng thần hồn vào lúc này được. Không tệ nhỉ.

Đúng vào lúc đó, ở một chỗ khác trong nơi bí ẩn này, tất cả mọi người đang được nhận huấn luyện từ chúng thần. Mặc dù nói rằng đã tiếp nhận truyền thừa chức nghiệp nhưng chúng thần vẫn hiểu rõ về chức nghiệp và cách thức chiến đấu của chức nghiệp này hơn hẳn bọn họ nhiều.

- Thích khách ẩn mình trong bóng tối mới khiến người ta cảm thấy sợ hãi nhất, bởi vì con người ta đều sẽ cảm thấy sợ hãi với những gì bí ẩn hơn, đây chính là thiên tính của bọn họ. - Thần Hắc Ám cẩn thận giảng giải những gì liên quan đến chức nghiệp thích khách và công việc ám sát cho Tuyết Sương Yên nghe. - Nếu kẻ địch còn chưa để lộ sơ hở thì không được nóng vội, thích khách chỉ xem trọng "một kích lấy mạng". Nếu như ngươi vẫn chờ được thời cơ "một kích lấy mạng" đó thì phải tiếp tục ở lại chờ đợi. Phải kiên nhẫn, phải chịu được sự cô quạnh.

- Nhưng nếu ta tấn công mà vẫn không phá được sự phòng ngự từ đối phương thì phải làm sao đây? - Tuyết Sương Yên hỏi cẩn thận, nàng lại nhớ tới việc hình như cơ thể Trom là bằng sắt thép.

- Thế giới này không có phòng ngự nào không phá giải được bởi vì trên thế giới này không có khả năng tồn tại sự phòng ngự hoàn hảo. Bất kể là phòng ngự nào cũng sẽ tồn tại lỗ hổng, tồn tại nhược điểm, còn việc thích khách phải làm là tìm được nhược điểm của kẻ địch khi hắn chưa kịp phát giác, sau đó nhanh chóng ra tay. - Đã rất lâu Thần Hắc Ám không cảm nhận được cảm giác

làm thầy này, chỉ hận không thể lập tức truyền thụ tất cả tri thức cho Tuyết Sương Yên. - Hắn là ngươi đang nghĩ tới tên Trom kia nhỉ? Cái tên pháp sư vong linh buồn cười kia sao?

- Buồn cười ấy hả? Nhưng phòng ngự của hắn cao như thế, chủy thủ của ta không thể phá giải được! - Tuyết Sương Yên tò mò hỏi, - Chẳng nhẽ trong tình huống đó không thể có biện pháp khác sao?

- Pháp sư vong linh xem như đã trở thành vong linh nhưng lại không thoát khỏi thân phận pháp sư được. Làm một pháp sư thân thể yếu ớt nhưng tinh thần lực mạnh mẽ mới quan trọng, mới hợp lẽ thường. Tên pháp sư vong linh Trom kia trong lúc tu luyện hoàn toàn từ bỏ việc nuôi dưỡng linh hồn chi hỏa mà chỉ tu luyện bộ xương râu ria kia. Mặc dù từ đó về sau, khung xương của hắn là thứ mà các ngươi căn bản không thể phá giải được nhưng chính hắn cũng đã đánh mất ý nghĩa của chức nghiệp pháp sư vong linh. Không có tinh thần lực mạnh mẽ, không có linh hồn chi hỏa mạnh mẽ, hắn không thể tạo ra pháp thuật thuộc đẳng cấp với hắn, chỉ có thể dựa vào bộ xương cứng cỏi đó ngăn lại công kích của các ngươi. - Thần Hắc Ám trực tiếp chỉ ra chỗ sai của Trom. - Nếu như hắn dựa theo cách thức tu luyện bình thường thì chỉ sợ vào khoảnh khắc các ngươi vừa đặt chân vào phế tích thì đã bị pháp thuật vong linh vô tận bao trùm mà không khiến tên đó hiện thân. Ngươi phải biết rằng, một con người hoặc là thần dù cường đại cỡ nào thì đều không thể tồn tại cùng lúc cả nhục thể và tinh thần lực đạt đến đỉnh phong. Hoặc phải từ bỏ lực phòng ngự mạnh mẽ để đạt được pháp thuật mang tầm hủy diệt, hoặc là tự từ bỏ sức mạnh phát thuật kia để da thịt của mình có thể trở nên cứng rắn không thể phá được.

- Cho nên bây giờ chúng ta tấn công vào đầu hắn thì linh hồn chi hỏa của hắn mới có thể xuất hiện tình huống như thế kia! - Hiện giờ Tuyết Sương Yên mới hiểu được.

- Đúng vậy, tình huống ấy cũng chỉ có bộ xương yếu nhất mới có thể xuất hiện, chỉ là một chút chấn động đã có thể gây ra thương tổn đối với linh hồn chi hỏa, đúng là một pháp sư vong linh đáng thương.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lúc này đang bị Thần Hắc Ám thóa mạ

một hồi lâu:

- Má cái tên khốn này, đừng có nói với tôi là vong linh không có lực công kích, không có chút uy hiếp nào! Mục sư tà ác vốn thuộc hệ hắc ám chứ không phải nguyền rủa, chuyện này ngươi còn chưa hiểu rõ à! Hắc ám bao gồm cả nguyền rủa, vong linh và độc dược! Vào lúc đối phó với vong linh thì với cái dáng vẻ này của ngươi cũng chỉ có thể đứng bên xem kịch thôi! Quả đúng là xỉ nhục chức nghiệp này!

Thiên Hắc Bất Sát Nhân bất đắc dĩ sờ mũi, lúc Thần Hắc Ám gào thét thân lực chấn động làm hắn khó chịu một cách kì lạ:

- Nhưng phát thuật của ta không có cách nào gây thương tổn cả sao?

- Ngươi chưa học Linh Hồn Sang Thương à! - Thần Hắc Ám tức giận gào lên.

- Đã học rồi. - Thiên Hắc Bất Sát Nhân vội nói, nhưng lại hơi do dự hỏi lại, - Linh Hồn Sang Thương cũng chỉ khiến linh hồn của mục tiêu dần suy yếu mà thôi, căn bản không có tác dụng gì cả. Lúc ta dùng nó với người khác đều phải đợi thật lâu đối phương mới cảm nhận được rõ ràng cảm giác bị thương.

- Đúng là đồ đần, Linh Hồn Sang Thương chuyên dùng với vong linh! Ngươi lại đi dùng để đối phó với cơ thể sống mà có thể có hiệu quả gì lớn thì mới kì quặc đấy! Ngươi cho là bây giờ mình thành thần thánh luôn rồi đấy à?! - Thần Hắc Ám tức giận nhìn Thiên Hắc Bất Sát Nhân với vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

- Tôi nào biết được chứ. - Thiên Hắc Bất Sát Nhân yếu ớt nói, trên kỹ năng cũng đâu nói rõ là chuyên dùng để đối phó với vong linh đâu.

- Hừ! - Thần Hắc Ám khẽ hừ một tiếng, lôi ra ba quyển sách từ trong áo bào đen ném cho Thiên Hắc Bất Sát Nhân.

- Ngươi phải xem thật kỹ ba quyển sách này cho ta!

Chương 1016. Các thần huấn luyện (2)

[Bách Khoa Toàn Thư Phân Tích Hệ Vong Linh] [Chi Tiết Pháp Thuật Hệ Nguyền Rủa] [Về Việc Sử Dụng Pháp Thuật Hệ Độc]

Ba quyển sách nặng nề rơi vào tay Thiên Hắc Bất Sát Nhân, mỗi quyền dày tầm một cục gạch, ba quyển nặng đến mức gần như khiến cho Thiên Hắc Bất Sát Nhân một mục sư tà ác tay trói gà không chặt suy sụp.

- Mười ngày sau ta sẽ kêu ngươi trở lại, ngươi phải thông thạo hết ba quyển sách này! Nếu không, ta sẽ cho ngươi thử một chút pháp thuật nguyền rủa mới nhất mà ta vừa nghiên cứu!

Thần Hắc Ám (bóng tối) cười gian ác.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lập tức cảm thấy mồ hôi lạnh đầy lưng, trời ạ, ba quyển sách dày như vậy, mười ngày phải thông thạo hết? Ngươi cho rằng ta là Einstein hay là Stephen Hawking! Đầu óc ta cũng không có phát triển tốt như vậy.

- Ta cho ngươi một nhắc nhở nho nhỏ, đọc sách không nhất định phải dùng mắt để nhìn!

Thần Hắc Ám hết sức thiện ý nhắc nhở, sau đó thong thả chậm rãi trở lại bên trong cung điện của mình.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân nhìn một chút, đó cũng là dùng hắc diệu thạch chế tạo thành, tựa như kiến trúc lâu đài của ma cà rồng. Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, đột nhiên nghĩ tới:

- Mẹ nó! Ta làm thế nào lại ra ngoài này? Ta! Lúc này, tình cảnh đặc thù không cách nào sử dụng quyển trục để trở về thành? Em gái à!!!

- Làm một mục sư, biểu hiện của ngươi ở trong phế tích khiến ta

rất thất vọng.

- Thần Quang Minh (ánh sáng) ấm áp nhìn Hướng Lâm, là một vị thần hệ thánh quang, nụ cười trên mặt hắn cũng rực rỡ như ánh mặt trời vậy

- Là mục sư ngươi không nên sợ vong linh, thanh lọc những thứ tà ác kia là thiên chức của mỗi một mục sư.

- Nhưng mà, thực lực của ta vẫn còn quá yếu.

Hướng Lâm ngượng ngùng nói.

- Ta không có pháp thuật phạm vi sát thương lớn, cũng không có pháp thuật có lực sát thương mạnh mẽ, đối phó với vong linh căn bản không có bao nhiêu tác dụng.

- Ai nói thanh lọc vong linh cần pháp thuật phạm vi lớn.

Thần Quang Minh mỉm cười nói:

- Ngươi biết cấm chú của hệ thánh quang, Phán Quyết Thần Thánh (sự phán quyết của thần linh), là như thế nào xuất hiện không?

Hướng Lâm lắc đầu một cái, kỹ năng cấp cấm chú Phán Quyết Thần Thánh kia phải cần cấp 80 mới có thể học, chỉ có thể nhìn mà thèm khát.

- Thật lâu trước đây, có một tiểu mục sư, thấy vô số vong linh tàn phá quê hương của hắn.

Thần Quang Minh vừa nói, âm thanh chan chứa niềm thương cảm, đây là điều hiếm thấy đối với thần Quang Minh.

- Nhưng mà, thực lực của hắn quá yếu ớt, quá yếu ớt. Pháp thuật công kích duy nhất hắn có thể phóng thích cũng chỉ là Thánh Viêm, nhưng vong linh quá nhiều không có cách nào gây ra tổn thương khiến bọn chúng sợ hãi.

- Thấy người thân, bạn bè ngã xuống dưới đao của vong linh, thấy thi thể của họ bị lây nhiễm hơi thở vong linh, biến thành

từng cỗ xác sống, hài cốt. Hắn trong lòng tràn đầy bi thương, thậm chí hắn đã từng nghi ngờ tín ngưỡng của bản thân. Tại sao hắn kiên định tin tưởng quang minh như vậy, nhưng khi đối diện với tất cả thứ này hắn lại lực bất tòng tâm. Hắn chỉ có thể không ngừng sử dụng Thánh Viêm, tạt từng cái một qua, hắn hoàn toàn không chú ý tới những vong linh bị đốt thành tro bụi. Từ từ, hắn có thể phóng ra hai cái Thánh Viêm, sau đó ba cái, bốn cái. Trong lòng hắn xuất hiện một ý nghĩ, nếu như hắn phóng ra hàng ngàn hàng vạn ngọn Thánh Viêm thì sẽ xuất hiện tình huống gì.

Nói đến đây, thần Quang Minh hơi tưởng nhớ, cười rộ lên:

- Ngươi biết không? Tiểu mục sư đó đứng trên đỉnh núi, không ngừng triệu hồi Thánh Viêm, một ngọn Thánh Viêm chẳng qua chỉ như một ngọn lửa nhỏ trên cây đuốc. Nhưng mà, dưới sự khống chế của tiểu mục sư, nó vẫn lẳng lặng trôi lơ lửng trên không trung. Ba ngày, ba đêm hắn không ngừng triệu hồi Thánh Viêm, trên đỉnh núi kia, gần như xuất hiện một cái mặt trời sáng rực rỡ, cho dù là vào ban đêm, cũng chiếu sáng những nơi cần sáng trong phạm vi xung quanh. Vong linh cảm thấy sợ hãi, không biết bao nhiêu Thánh Viêm dung hợp hình thành nên pháp thuật cực lớn tỏa ra thánh quang tràn đầy năng lượng, cho dù đứng cách xa cả trăm mét cũng khiến thân thể bọn chúng cảm thấy đau đớn.

- Ba ngày ba đêm triệu hồi Thánh Viêm dung hợp thành pháp thuật siêu mạnh, chính là cấm chú thứ nhất của hệ thánh quang, Phán Quyết Thần Thánh.

- Vậy sau đó thì sao?

Hướng Lâm vội vàng hỏi.

- Sau đó tiểu mục sư đó thanh lọc sạch sẽ vong linh sao?

- Đúng vậy, toàn bộ. Hơn ba triệu binh lính vong linh, kể cả pháp sư vong linh khống chế những vong linh kia đều bị tử hình dưới sức mạnh của thánh quang, biến thành tro bụi. Ở thời đại mà pháp sư vong linh kiêu ngạo hoành hành, tiểu mục sư đó đã mang đến hy vọng cho đồng bào.

Thần Quang Minh nhẹ giọng nói:

- Pháp thuật hệ thánh quang là hắn sáng tạo ra, thực lực của hắn từ từ tăng lên, từng bước một đi khiêu chiến những kẻ thù hùng mạnh. Cuối cùng...

- Cuối cùng, hắn trở thành thần Quang Minh, đúng không?

Hướng Lâm nói tiếp.

- À ừ, đúng vậy.

Thần Quang Minh mỉm cười gật đầu một cái.

- Cho nên, là một mục sư, vong linh là kẻ thù của bọn hắn, cũng là đá lót đường của hắn. Mà ngươi, bản chất là người hỗ trợ cho đội. Là niềm tin của chiến hữu, sức mạnh, thân thể bất tử.

- Vậy ta, cũng có thể triệu hồi Thánh Viêm ba ngày ba đêm phóng ra Phán Quyết Thần Thánh.

Hướng Lâm hỏi.

- Có thể, nhưng ta không khuyến khích ngươi làm như vậy.

Thần Quang Minh cười nói.

- Dẫu sao, bây giờ pháp thuật hệ thánh quang đã vô cùng hoàn thiện, ngươi có thể mượn lực lượng của ma pháp trận để hội tụ Thánh Viêm nhanh hơn. Lúc đối địch, kẻ thù không thể cho ngươi thời gian dài như vậy để chuẩn bị pháp thuật mạnh, mất thời gian như vậy, bọn chúng cũng chạy đến tuốt chỗ nào rồi. Hơn nứa rằng đồng đội của ngươi cũng sẽ bị thương nặng. Ngươi có thể triệu hồi hai ngọn, ba ngọn Thánh Viêm, sau đó thông qua nguyên tố ma pháp cộng hưởng phát huy tác dụng, tạo ra tổn thương lớn.

- Vậy ta nên làm thế nào đây?

Hướng Lâm vội vàng hỏi.

- Là mục sư, không nên tồn tại mọi nỗi buồn, cảm xúc tiêu cực. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến lực tương tác nguyên tố của ngươi.

Thần Quang Minh nhắc nhở:

- Nóng nảy, phẫn nộ, đau lòng, căm ghét, tuyệt vọng, tham lam, vv..

Thần Quang Minh bắt đầu giảng giải cách sử dụng bí quyết Thánh Viêm cho Hướng Lâm. Ở những nơi khác, thần Tinh Linh đang dạy Lý Lan tài bắn cung với kinh nghiệm mấy chục ngàn năm

Kiến thức mênh mông kia, khiến Lý Lan cảm thấy bản thân lúc trước dùng cung tên còn không bằng đứa con nít nhà hàng xóm chơi ná thun.

Nhất cung đa tiễn (một cung nhiều mũi tên), Cửu Tinh Liên Châu, hướng dẫn bắn cung kỳ diệu vv..lại thêm tài bắn cung mạnh mẽ dùng vào thực tế khiến thực lực căn bản của Lý Lan được nâng cao.

Mà ở đây Hồng Long Nữ Vương, Cơ Như Nguyệt lại bị ném thẳng vào trong ngọn lửa, mỹ viết kỳ danh (tìm một danh nghĩa tốt đẹp cho một hành động nào đó, để che dấu mục đích thật sự), tăng cường lực tương tác với ngọn lửa. Ở bên trong ngọn lửa cháy mạnh, lĩnh ngộ trung tâm của nguyên tố lửa, đến lúc đó chẳng những toàn bộ ngọn lửa pháp thuật có thể phát triển trong nháy mắt. Hơn nữa, còn thể hoàn toàn miễn dịch với pháp thuật hệ hỏa diễm vượt qua sức mạnh bản thân. Cơ Như Nguyệt vừa nghe đã thèm thuồng, nhưng mà ngọn lửa cháy mạnh kia lại khiến cô đau đến bất tỉnh.

Như vậy cũng giống như bỏ một người vào bên trong dung nham vậy, nhiệt độ cao nóng bỏng kia có thể trong vòng vài giây thiêu cháy một người đến không còn một mảnh vụn.

Chương 1017. Các thần huấn luyện (3)

Hồng Long nữ vương lại dùng pháp thuật khống chế thân thể Cơ Như Nguyệt, tránh không cho ngọn lửa làm thân thể bị thương. Chỉ có thể cảm giác được ngọn lửa thổi qua trên người, cũng sẽ không tạo thành tổn thương với thân thể.

Cơ Như Nguyệt cứ như vậy ở trong ngọn lửa ngây người ba ngày ba đêm, đến khi sau lưng hầu như đã hoàn toàn không cảm giác được đau đớn, thân thể đã hoàn toàn thích ứng với nhiệt độ cao nóng bỏng kia. Hiện tại cho dù Hồng Long nữ vương không sử dụng pháp thuật để bảo vệ, Cơ Như Nguyệt cũng sẽ không bị thương tổn gì.

Mà Dương Tử, có lẽ là người vui vẻ nhất. Thần Nguyên Tố không để cô trải qua những bài tập huấn luyện có cường độ cao, cũng không bắt buộc cô phải cố gắng nhớ kiến thức gì. Ba ngày này, Dương Tử vẫn luôn ở cùng thần Nguyên tố triệu hồi các tinh linh nguyên tố vui vẻ chơi đùa. Trong hoa viên mộng ảo tinh thần vui vẻ say sưa vui cười. Lại trong lúc bất tri bất giác, làm các nguyên tố xung quanh từ từ cải tạo thân thể của cô, khiến tâm trạng vui sướng của cô lây sang các nguyên tố xung quanh, và càng dễ dàng cộng hưởng với các nguyên tố. Hơn nữa, dưới tác dụng của hàng trăm nguyên tố đơn lẻ, thân thể Dương Tử cứ như vậy chậm rãi biến thành thân thể nguyên tố mạnh mẽ siêu cấp hoàn hảo. Và vận dụng toàn bộ nguyên tố lực lượng ma pháp đến mức lớn nhất, chẳng những có thể khiến tất cả pháp thuật đạt tới mức tức thời, còn có thể trong lúc bất tri bất giác phóng thích pháp thuật ảnh hưởng đối đến phương. Giảm tỷ lệ thành công khi đối phương phóng thích pháp thuật, làm chậm thời gian thi pháp, nâng cao pháp thuật đối kháng của bản thân.

Về phần Thạch Trung Ngọc, thì tốt rồi, tên nhóc này bắt đầu giấc ngủ dài ba ngày. Sau đó vẫn luôn rơi vào trong đó để tu luyện. Mà Wana cũng không nhàn rỗi, ở bên người Thạch Trung Ngọc bận

rộn. Bày ra một trận ma pháp không biết là có tác dụng gì, sau đó là các loại thuốc ma pháp thuốc mỡ ma pháp bôi lên người Thạch Trung Ngọc. Khắc hoạ trận ma pháp trên người Thạch Trung Ngọc trợ giúp cơ thể hấp thu.

- A, hình như sức lực của cánh tay trái hơi yếu một chút, hiệu quả trận pháp lại lớn hơn một chút rồi.

Wana một bên dùng Linh hồn chi nhãn quan sát tình huống thân thể Thạch Trung Ngọc, một bên dùng bút ma pháp khắc hoạ trên tay trái Thạch Trung Ngọc. Lão già này, thực sự muốn biến Thạch Trung Ngọc thành một người hình quái thú, nếu những thần linh khác ở đây thấy được, chắc sẽ mắng to Wana chính là kẻ điên.

Trên đôi tay không biết đã khắc họa chằn chịt bao nhiêu ma pháp trận, không ngừng hấp thu hoàn thuốc và thuốc mỡ Wana bôi trên người Thạch Trung Ngọc. Dường như xem Thạch Trung Ngọc luyện kim ma ngẫu. Thế nhưng, tuy rằng bộ dáng này thoạt nhìn rất điên cuồng, nhưng hiệu quả có vẻ cũng không tồi.

Wana thông qua tác dụng đặc biệt của Linh hồn chi nhãn, lập tức thấy rất rõ ràng sự biến hóa của thân thể Thạch Trung Ngọc.

- Sức lực hai cánh tay trái phải tăng lên khoảng năm lần, ước chừng có thể phát huy công kích siêu việt hơn trước kia đến 10 lần. Khả năng phòng ngự và độ bền bỉ của da tăng lên rất nhiều lần, e rằng hiện tại ngay cả quái vật cấp 70 cũng không có cách nào phá lớp phòng ngự này của hắn. Bất quá, nội tạng khí quan vẫn tương đối nhỏ yếu, phải cẩn thận tránh chấn thương……

Nếu đem tình huống thân thể Thạch Trung Ngọc bây giờ đi so với những người chơi khác, chắc là, những người chơi đó sẽ bị hù chết. Sức mạnh đôi tay tăng gấp năm lần, bản thân thuộc tính sức mạnh của Thạch Trung Ngọc đã mạnh hơn hai ba lần so với người chơi bình thường. Nếu những chiến binh khác, sức mạnh một đao có thể chém 100 cân, còn hiện tại Thạch Trung Ngọc có thể chém một ngàn cân. Tuy một ngàn cân này xem ra vẫn còn rất ít, nhưng nếu thêm sự sắc bén của Đao Chiến Thần. Có lẽ, cho dù trước thân thể Trom cũng không chịu nổi một đao của Thạch Trung Ngọc.

Chẳng qua, các thần linh hiểu rõ đây là nhiệm vụ của Thạch

Trung Ngọc, đối với việc anh ta đã phá hủy cân bằng của trò chơi, đã không để bụng. So sánh với sinh tử, thì việc cân bằng trò chơi đã là gì? Những nhân loại đặc biệt không có ý tốt, đã bắt đầu mưu đồ chuyện của tứ đại Chủ Thần Khí. Mà Đao Chiến Thần trong tay Thạch Trung Ngọc đã thăng cấp Chủ Thần Khí thì trở thành chìa khóa. Thạch Trung Ngọc cũng không thể không bị cuốn vào trận chiến này.

Các thần linh không có cách nào làm tổn thương cho những người đó, nên đã gửi gắm tất cả hy vọng ký thác lên người Thạch Trung Ngọc và những người khác. Rốt cuộc những người đó và Thạch Trung Ngọc đều là người đến từ trái đất, có thể miễn dịch công kích của thần linh nhưng những người này lại không có khả năng miễn dịch với sự công kích của Thạch Trung Ngọc.

Các thần linh trong không gian, hiểu rõ về không gian chi thần nhất cho hay, những người đó chỉ là tách vị trí tồn tại của mình với vị trí của thế giới này ra. Tuy rằng hình ảnh người còn ở thế giới này, nhưng mà vị trí lại ở trong một cái bán vị diện, cũng chỉ có họ mới có thể tạo thành thương tổn với bọn hắn. Cũng chính là những người chơi này.

Vì thế, Thạch Trung Ngọc ngay lập tức lọt vào tầm nhắm của chúng thần linh. Có được người chơi có thực lực cường đại nhất, đoàn đội đoàn kết nhất, đồng thời lại có được Đao Chiến Thần làm Chủ Thần Khí. Có thể nói, chúng thần linh đã chấp nhận thân phận của Thạch Trung Ngọc.

Tuy nhiên, Thạch Trung Ngọc vẫn không hề biết gì về những việc này. Đối với những việc tiên ma cần phải làm gì cũng cái biết cái không. Đối với hắn mà nói, sau đại hội võ thuật thiên hạ đệ nhất, lại phải bắt đầu quốc chiến, sau quốc chiến là Ma tộc xâm lấn, sau đó còn có cái gì? Mặc dù, không biết sau đó sẽ là cái gì, nhưng vẫn bước từng bước trên con đường này, theo trò chơi phát triển, chắc chắn sẽ có một vài sự việc mới mẻ cho ngươi phát hiện, tiến trình lịch sử mới làm người tham dự vào. Tuy rằng đây chỉ là một cái trò chơi, nhưng có thể nói đây cũng là một bản anh hùng ca do đông đảo các người chơi cùng nhau sáng tạo.

《 Minh Hồng Tâm Pháp 》 là Cuồng Đao Tu, có thể là do những tiên ma đó đưa vào trò chơi, sau đó Thạch Trung Ngọc trong trò

chơi tình cờ mà có được tâm pháp này, sau đó một bước đột phá khả năng của bản thân, đột phá tiên ma. Tuy rằng Thạch Trung Ngọc không biết hiện tại thực lực của mình rốt cuộc đã đạt tới cấp độ nào. Năng lượng tồn tại không mạnh bằng Lão Cơ, nhưng nếu là đối chiến cũng có thể tuyệt đối thắng Lão Cơ. Áp lực trên người bộc phát ra, điều khiển hoàn toàn linh khí trời đất có thể nghiền nát Lão Cơ đến chết.

Thời gian từng chút trôi qua, trong thân thể cảm giác ôn hòa nhưng chân khí tràn ngập bùng nổ chầm chậm chuyển động, không theo quỹ đạo vận động chậm rãi. Hiện tại trong trò chơi tu luyện, trong hiện thực cũng sẽ tu luyện, nên Thạch Trung Ngọc cũng không cảm thấy mệt mỏi. Dù sao bản thân mình trong trò chơi đã tới giai đoạn《 Minh Hồng Tâm Pháp 》, trong hiện thực cũng sẽ như vậy. Tuy rằng không hiểu trong tâm pháp thế nào, nhưng cứ từng bước luyện tập thì sẽ biết.

Chỉ là, Thạch Trung Ngọc vẫn có điều không rõ ràng lắm, vì sao tâm pháp này chỉ có phương pháp vận chuyển hấp thu linh khí trời đất, nhưng lại có cách nào để sử dụng nó? Giống như người ta cho bạn một khối vàng, nhưng họ lại không cho bạn biết cách đổi khối vàng này thành tiền để sử dụng. Thạch Trung Ngọc chính là gặp phải tình cảnh khốn cùng này, uổng cho một thân chân khí, lại chỉ có thể dùng đao để phóng thích kỹ năng trong trò chơi. Giá trị pháp lực kia không biết tiêu hao tới chỗ nào, chân khí trong cơ thể của mình lại không có một chút động tĩnh nào.

Chương 1018. Đan điền bùng nổ?!

Chân khí trong đan điền từ từ đầy dần, hình như ở chỗ của Varna không khí khác so với nơi khác, hàm lượng linh khí trời đất mạnh hơn rất nhiều so với bên ngoài. Thạch Trung Ngọc cảm giác nếu sử dụng Bá Đao ở chỗ này, e là chỉ cần một đao cũng có thể tạo ra ánh đao dài ít nhất 500 mét, ánh đao cơ hồ có thể chém cả bầu trời.Tuy nhiên, nếu không có Hướng Lâm trị liệu, bản thân chỉ có thể quang tụ như thế 5 giây, gân mạch lập tức sẽ sưng to rồi nổ tung. Chỉ là, sau vài lần sử dụng Bá Đao lúc Hướng Lâm điều trị, hiện tại kinh mạch trên người Thạch Trung Ngọc đã vô cùng cường hãn, ngay cả Lão Cơ còn hâm mộ nữa là.

Tu luyện không biết bao lâu, Thạch Trung Ngọc đã cảm thấy trong đan điền đã đầy, hoàn toàn đầy. Giống như một người đang khát nước trong một chốc lát đã uống xong một bình nước lớn, sau đó cảm giác bụng trướng, no rồi. Nếu lúc này lại uống nữa, làm cách nào cũng không thể uống được. Nếu lần đầu uống cảm giác giống như uống cam tuyền, thì lúc sau chính là cảm giác nhạt nhẽo chả có mùi vị gì. Sau đó ngay cả uống một chút nước nữa thôi cũng không thể chịu nổi.

Thạch Trung Ngọc hiện tại là gặp phải tình huống này, đan điền đã vô cùng căng trướng, giống như một quả bóng hơi đã đạt tới giới hạn. Vì thế lập tức dừng vận chuyển chân khí, chuẩn bị thu công. Nhưng đúng lúc này, hoàn thuốc và thuốc mỡ mà Varna bôi lên trên người Thạch Trung Ngọc lại bắt đầu phát huy tác dụng. Đương lúc Thạch Trung Ngọc vận chuyển chân khí, những ma pháp trận đó cũng hoạt động hiệu quả, mang công dụng của hoàn thuốc và thuốc mỡ đó hấp thu vào cơ thể sau đó theo kinh mạch nhanh chóng chuyển vào bổ sung vào đan điền. Nhưng lần này Thạch Trung Ngọc đã không thể hấp thu được nữa, những ma pháp trận đó vẫn còn tác dụng, hấp thu tác dụng của thuốc tiến vào trong cơ thể ngay lập tức tích tụ lại.

Phía dưới tích tụ đầy, nhưng ma pháp trận vẫn cứ tiếp tục hoạt động, muốn tiếp tục hấp thu công dụng của thuốc vận chuyển xuống dưới, nhưng thật sự phía dưới đã chứa đầy công dụng của thuốc. Vì vậy, Thạch Trung Ngọc cảm giác toàn thân mình từng cơn nóng rát đau đớn, tác dụng của thuốc trong trận ma pháp tích tụ vận chuyển xuống dưới không tự chủ được lại di chuyển lên bên trong kinh mạch, theo ghi nhớ trong kinh mạch vô tình hoạt động theo《 Minh Hồng Tâm Pháp 》.

Đây là cách vận chuyển nguy hiểm, đan điền Thạch Trung Ngọc vốn đã chật ních, không cách nào chứa thêm một chút chân khí nào vào nữa. Mà qua cách vận chuyển này lại cuồn cuộn không ngừng hấp thu công dụng của thuốc sinh ra chân khí, liều mạng đi vào trong đan điền. Thạch Trung Ngọc lần này cũng hoảng hồn, đan điền phải chứa quá nhiều năng lượng thì chỉ có thể dẫn đến một kết quả, như một quả bóng hơi đã căng phồng đến cực hạn, sẽ nổ tung.

Nếu nó thật sự bùng nổ, có thể sẽ là một việc vui lắm đây. Chẳng những đan điền của thân thể trong trò chơi phát nổ, mà cả đan điền trong thân thể ở hiện thực cũng sẽ nổ tung.

Bẩm sinh đan điền của cao thủ đã ẩn chứa năng lượng đè nén nếu trong chớp mắt đã nổ tung sẽ sinh ra hiệu quả lớn như thế nào? Tính sơ sơ cũng phải tương đương với hai quả bom ném xuống Hiroshima và Nagasaki năm đó.

Năng lượng mất khống chế làm Thạch Trung Ngọc hết sức khẩn trương, không nghĩ tới mới từ quỷ môn quan trở về, bây giờ lại gặp tình huống này. Chẳng lẽ vận khí mình kém như vậy sao? Nhất định phải chết ở chỗ này?

Nghĩ đến chết, Thạch Trung Ngọc lại không quá sợ hãi, năm đó thời điểm hỗn loạn, bao nhiêu lần phải đi qua quỷ môn quan. Bao nhiêu lần suýt bị chém chết ở đầu đường, nhưng mình vẫn gắng gượng tới đây. Chỉ là hiện tại, nếu nói phải chết, bản thân vẫn còn luyến tiếc. Vẫn còn nhiều điều tốt đẹp như vậy mà chưa được tận hưởng, các cô gái yêu mình, mình còn chưa hưởng thụ đủ, còn có trách nhiệm mà mình cần phải gánh vác.

Không thể chết được, những việc kia chỉ có thể dựa vào bản

thân.

Thạch Trung Ngọc bắt đầu thử nén chân khí vào đan điền, chân khí của bản thân vẫn ở thể khí, căn cứ theo vật thể có ba loại trạng thái, theo lý thuyết thì có thể nén chân khí thay đổi thành thể lỏng. Mặc dù, nghĩ ra được ý tưởng này, nhưng Thạch Trung Ngọc lại không biết phải làm như thế nào. Rốt cuộc, hắn cũng không rõ làm như thế nào để khống chế nén những chân khí đó lại. Chỉ có thể nhìn những chân khí đó từ từ bị đè ép mạnh mẽ tiến vào bên trong đan điền. Chân khí đầy ắp đã làm đan điền âm ĩ đau.

Không được, còn tiếp tục như vậy nữa thật sự sẽ nổ tung. Thạch Trung Ngọc hạ quyết tâm, từ bỏ ý tưởng đè nén chân khí, khống chế đan điền. Nếu những chân khí đó vẫn mạnh mẽ đè ép tiến vào, cứ như vậy khống chế đè nén đan điền. Làm đan điền co lại, e rằng chuyện này cũng chỉ có Thạch Trung Ngọc làm được. Mọi người đều ước gì đan điền càng lớn càng tốt, nhưng Thạch Trung Ngọc lại muốn thu nhỏ đan điền lại, làm những chân khí này ở vách đan điền co lại, hoặc bị đẩy ra khỏi đan điền, hoặc càng ngày càng bị đè nén thu nhỏ vào không gian.

Thạch Trung Ngọc cũng không nghĩ ra được cách nào khác, chỉ có thể làm như vậy.

Đan điền dưới sự khống chế của Thạch Trung Ngọc, cũng chậm rãi co rút vào. Cơn căng chướng đau đớn ngay lập tức giảm đi rất nhiều. Chỉ là theo sự co thắt của đan điền, một cảm giác căng chướng khác lại xuất hiện. Những chân khí đó giống như một quả cầu ngoan cường, cứng rắn vô cùng. Rõ ràng chỉ là một luồn khí, nhưng lại giống như một quả bóng rổ, kiên cường đứng vững trong đan điền đang co rút. Vốn dĩ lực khống chế đan điền của Thạch Trung Ngọc đã không phải là quá lớn, lúc này lại bị ngăn cản như vậy, cuối cùng đan điền không thể co lại được nữa.

Em gái nó! Thạch Trung Ngọc thật muốn chửi má nó, vốn dĩ cho là mình đã nghĩ ra cách tốt rồi, nhưng không nghĩ lại gặp phải tình huống này. Chân khí kia rõ ràng là một luồng sương mù sao có thể lớn như vậy trực tiếp gạt bỏ sự co rút của đan điền như thế? Cái này không phải mình bị hố rồi sao!

Thạch Trung Ngọc cảm giác hiện tại mình giống như dùng sức

nghẹn phân, hung hăng muốn khống chế đè nén đan điền, nhưng chân khí kia vẫn cứ ngang ngạnh đứng đó, dùng sức thế nào cũng không thể đè xuống được, thật buồn bực mà, thật phẫn nộ mà.

- Cái tên nhóc này, tự nhiên bị làm sao vậy?

Varna nhìn thấy Thạch Trung Ngọc rất kỳ lạ đột nhiên nghẹn đến đỏ bừng mặt, ông ta cũng không biết một loạt động tác của mình đã gây ra những tình cảnh gì trong cơ thể Thạch Trung Ngọc.

- Chẳng lẽ tiêu hao năng lượng hơi nhiều? À, lại bôi thêm chút nữa nhỉ.

Nói rồi lại móc ra các loại chai lọ vại bình bôi lên người Thạch Trung Ngọc.

Hiện tại Thạch Trung Ngọc đã thanh tỉnh, cảm nhận được động tác của Varna, hắn hận không thể lập tức mở miệng mắng chửi người. Vốn dĩ đã đến hoàn cảnh này rồi, không nghĩ tới người này thế mà còn đổ thêm dầu vào lửa, thật tức quá đi mà! Thạch Trung Ngọc chỉ có thể mắng trong lòng, nghẹn một hơi không dám thả lỏng, nếu cứ như vậy mà buông lỏng, sợ là chân khí kia sẽ trong tích tắc bắn ngược trở lại khiến đan điền nổ tung.

Hơn nữa, hình như Thạch Trung Ngọc đã chịu được những ảnh hưởng này, những ma pháp trận đó khắc trên da hoạt động càng hưng phấn, cuồn cuộn không ngừng hấp thu công dụng của dược liệu tiến vào trong thân thể Thạch Trung Ngọc giống như sinh ra trận hồng thủy, từng luồng năng lượng đánh thẳng vào, muốn đi sâu vào đan điền, nhưng đan điền lúc này đã tới giới hạn rồi, năng lượng dư thừa không thể vào được nữa. Chỉ là từng luồng năng lượng không ngừng đánh thẳng vào, khiến Thạch Trung Ngọc đau khổ muốn hộc máu.

Chương 1019. Đột phá

Thạch Trung Ngọc đang rất buồn bực, sao lại thành ra thế này chứ.

Nhưng bây giờ hắn chỉ có thể tập trung kiềm nén đan điền, không thể lơ là một tích tắc nào, một khi lơ là, toàn bộ chân khí sẽ trực tiếp bành trướng, đan điền cũng sẽ theo đó mà phát nổ.

Varna đứng ở bên cạnh nhìn dáng vẻ nhọc nhằn của Thạch Trung Ngọc, dần dần nhận ra được gì đó không đúng.

- Tên nhóc này bị làm sao đấy?

Varna kinh ngạc lấy tay sờ trán của Thạch Trung Ngọc, chỉ thấy từng giọt từng giọt mồ hôi lăn dài, cả người cứ nóng hừng hừng.

- Thật kỳ lạ? Chẳng lẽ là sai thuốc rồi?

Ông ta lại liền nghĩ tới phương thuốc.

- Ta phải đi nghiên cứu một lát.

Nói xong liền rút ra một quyển sách dày cả tấc, cẩn thận lật qua từng trang. Gạt ngang Thạch Trung Ngọc sang một bên. Đối với Varna, bất kể là ai, chỉ cần người đó vẫn còn linh hồn, chưa bị tiêu tan thì ông ta vẫn có thể phục sinh người đó lại. Có điều là ông ta không biết được, nếu như mà Thạch Trung Ngọc không thể khống chế được, thì kết quả sẽ là toàn bộ thân thể nổ tung, tan nát không còn một mảnh, không biết còn tìm được linh hồn hay không.

Chân khí trong cơ thể càng ngày càng nhiều, dược lực của chúng dung hợp lẫn nhau, lần lượt công kích vào đan điền. Thạch Trung Ngọc phải càng chú ý bảo vệ đan điền hơn nữa, không để những chân khí kia xông tới, đồng thời còn phải gắng sức đè nén lại chân khí trong đan điền. Thế nên, bây giờ hắn vừa phải chịu công kích từ chân khí bên ngoài, vừa phải khống chế chân khí bên trong đan điền.

Tuy rằng những chân khí bên trong đan điền rất khó để dung hợp với nhau, nhưng trải qua một loạt công kích như thế, cũng không chịu đựng nổi nữa, mãi mới lỏng ra một chút. Những chân khí đó dần dần ngưng tụ lại, Thạch Trung Ngọc cảm thấy quả cầu màu xanh trong đan điền dần mềm ra, dường như là thể khí đã tắt. Đan điền bắt đầu co rút lại một cách ổn định, nhưng bên cạnh đó, chân khí bên ngoài cũng càng công kích về đan điền mạnh hơn, nhiều hơn, như là trong đan điền có gì đó đang hấp dẫn nó vậy, khiến chúng liều mạng tấn công, đàn áp về phía đan điền.

Những chân khí trong đan điền phải chịu hai lượt xung kích như thế, vừa phải chịu xung kích từ sự co rút của đan điền, vừa phải chịu lực xung kích từ bên ngoài đan điền, khiến chúng càng ngưng tụ nhanh hơn.

Rốt cuộc, ở trung tâm của đan điền, một giọt chân khí hóa lỏng dần dần hiện ra. Vạn sự khởi đầu nan, kể từ khi giọt chân khí đầu tiên xuất hiện, mọi thứ về sau đều sẽ là đơn giản. Có giọt chân khí này, xung quanh dần dần ngưng tụ ra giọt thứ hai, giọt thứ ba, giọt thứ tư,…

Không lâu sau đó, trong đan điền ngưng tụ ra một khối chất lỏng, đan điền vốn đang được lấp đầy bởi chân khí chợt trống rỗng đi nhiều, Thạch Trung Ngọc cũng ngừng khống chế sức mạnh cho nó, để những chân khí bên ngoài nhanh chóng vọt vào trong đan điền. Khối chân khí lỏng kia không ngừng xoay tròn, hút hết toàn bộ những đám sương chân khí ở xung quanh, khiến cho nó lớn dần.

Thấy tình huống chuyển thành như này, Thạch Trung Ngọc mới được thở phào nhẹ nhõm, chân khí ngưng tụ thành chất lỏng, chân khí di chuyển trong kinh mạch với tốc độ càng nhanh hơn. Làm cho vận tốc lưu chuyển của Ma pháp trận lại tăng thêm, không ngừng hấp thụ cao dược rồi chuyển hóa thành dược lực, Thạch Trung Ngọc liền hấp thụ nó vào trong cơ thể.

- Quả nhiên là vẫn không đủ năng lượng.

Varna lại loanh quanh tìm kiếm, nhìn qua tình huống của Thạch Trung Ngọc, ông ta đưa ra nhận định,

- Vậy thì lại làm nhiều thêm nữa, năng lực hấp thụ của người này thật quá tốt, không biết có thể hấp thụ được bao nhiêu dược tính trước khi bão hòa đây? Cao dược này cũng không phải dễ dàng hấp thụ như vậy!

Varna hơi cảm thán, nhưng vẫn lấy thêm một bình cao dược, bôi lên người Thạch Trung Ngọc.

Thân thể của Thạch Trung Ngọc bây giờ như là một cái hố đen, không ngừng hút hết năng lượng và dược lực của cao dược, sau đó chuyển đổi thành chân khí cho đan điền hấp thụ.

Nếu như là trước kia, Varna làm như vậy, nhất định sẽ bị Thạch Trung Ngọc chửi đến chết. Nhưng mà bây giờ Thạch Trung Ngọc lại rất mừng rỡ, sau khi chân khí hóa lỏng, khả năng chứa đựng của đan điền lại tăng lên đến mười lần, không gian của đan điền nay đã có thể chứa được lượng chân khí rất lớn. Những dòng chân khí mang dược lực cuồn cuộn không dứt, chảy thẳng vào đan điền, Thạch Trung Ngọc càng ngày càng hưng phấn. Như là một đội quân mạnh mẽ, hùng hậu đang không ngừng gia tăng quân số, càng nhiều càng mạnh. Ai lại ngại mình nhiều chân khí quá chứ.

Đan điền giống như là một ngôi sao đã lụi tàn, tạo ra trường hấp dẫn hấp thụ những chân khí kia vào, sau đó áp xúc nó thành chất lỏng. Sau đó tách ra từng giọt nhỏ, chảy vào bên trong gân mạch, giống như trạng thái chân khí trước kia, nó cũng di chuyển theo quỹ đạo của tâm pháp.

Thế nhưng quỹ đạo của nó lại khiến Thạch Trung Ngọc cảm thấy kỳ lạ,

- Đây là gì? Nhìn không giống như là 《 Minh Hồng Tâm Pháp 》 cấp hai? Có lẽ nào? Tâm pháp tăng cấp rồi?!

Thạch Trung Ngọc nhất thời sướng điên rồi. Mỗi lần tâm pháp tăng cấp đều mang đến cho hắn lợi ích cực kỳ lớn, chẳng hạn như lúc trước, tâm pháp đột phá lên cấp hai đã làm cho hắn trực tiếp tăng tu vi lên Tiên thiên, nếu vậy thì lần thứ ba tăng cấp này sẽ mang cho hắn lợi ích gì đây?

- Xin chúc mừng người chơi Hinh Vũ Chi Thạch, tăng cấp 《

Minh Hồng Tâm Pháp 》lên cấp ba.

- 《 Minh Hồng Tâm Pháp 》tăng lên cấp thứ ba, có thể chọn học tập hai chiêu thức, xin hãy chọn hai trong ba chiêu thức sau.

- Hả? Xuất hiện kỹ năng mới? Quá tốt rồi! Rốt cuộc cũng có thể sử dụng được chân khí trong game rồi!

Cuồng Long Xuất Hải, có thể gia tăng sức mạnh đến mức cao nhất trong một khoảng thời gian ngắn, gia trì chân nguyên lên vũ khí, tăng thêm sức công kích cho đòn đánh tiếp theo, gây ra tổn thương lớn cho kẻ thù.

Lãng Tập, hóa chân khí thành sóng xung kích, tấn công về phía kẻ địch, sức mạnh của đòn đánh lên tới mười ngàn cân, hóa thành sóng biển đập hung hăng về phía mục tiêu. Gây ra tổn thương lớn cho kẻ thù.

Đao Quang Kiếm Vũ, phóng ra kiếm khí trong một phạm vi lớn xung quanh mục tiêu, mang tính công kích cao, số lượng kiếm khí không giới hạn, sức mạnh công kích của kiếm khí tỉ lệ thuận với lượng chân nguyên được sử dụng.

Đọc qua mô tả của ba chiêu thức này xong, Thạch Trung Ngọc không do dự chút nào mà chọn ngay chiêu thứ hai và chiêu thứ ba. Bây giờ hắn thiếu nhất là chiêu thức để tiếp cận mục tiêu nhanh chóng, mà còn có thể tăng tỉ lệ thắng đối với kẻ địch thuộc hệ Phép thuật lên rất cao. Mà chiêu thứ ba, đúng là mỏ vàng mà, dùng để farm quái thì còn gì bằng, vừa có thể đánh tập thể, vừa có thể đánh lẻ, hơn nữa sức mạnh công kích còn có thể tự quyết định dựa vào mức độ chân khí. Ngoài ra, dựa theo mô tả của hệ thống, có lẽ chân khí của mình bây giờ đã trở thành chân nguyên rồi.

Không biết chân nguyên này là như thế nào đây? Giống như là một thanh chỉ số pháp lực thôi, không có xuất hiện thanh chỉ số chân khí.

- Thật là thoải mái!

Thạch Trung Ngọc hưng phấn quát to, suýt chút nữa làm Varna đứng tim. ông ta còn đang cẩn thận nghiên cứu tình huống của

Thạch Trung Ngọc, không ngờ Thạch Trung Ngọc lại đột nhiên hét ầm lên như thế.

- Coi chừng ta nhét tất thối vào miệng ngươi bây giờ!

Varna tức giận thét lên.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi khinh thường, mặc dù trời xui đất khiến sao mà ông ta có thể khiến Thạch Trung Ngọc đột phá, nhưng cũng suýt nữa hại chết Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc mà bỏ qua mới là lạ.

Thấy vẻ mặt của Thạch Trung Ngọc, Varna cũng chẳng thèm để ý.

- Ta vừa xem qua, thân thể của ngươi đúng là có chút vấn đề.

Chương 1020. Linh hồn của chiến thần

- Cơ thể của ta có vấn đề gì?

Thạch Trung Ngọc rất kinh ngạc, bây giờ hắn cảm thấy cơ thể mình rất tốt mà, toàn thân tràn trề sức mạnh, như muốn căng nứt ra. Phỏng chừng cũng mạnh hơn trước đây mấy chục lần. Nếu như mà tên Lãng Mỗ kia quay lại đây, hắn tin chắc có thể đập nát đầu của gã ta chỉ bằng một cú đấm.

- Cơ thể của ngươi thật là quái dị, sao cơ thể ngươi lại có thể chứa đựng được nguồn năng lượng mạnh mẽ như vậy chứ?

Varna đang rất hoang mang,

- Nếu như năng lượng này mà phóng ra ngoài, nhất định sẽ không thua kém gì cấm chú. Nhưng cơ thể của ngươi lại có thể hoàn toàn che đậy sức mạnh này, nếu như không chú ý, chắc chắn không nhận ra được sự khác biệt trong cơ thể ngươi.

- Khà khà, đây là phương pháp tu luyện riêng của ta, có một không hai, không giống với con đường tu luyện của những người khác.

Thạch Trung Ngọc cười đắc chí, nếu như Varna không có Mắt linh hồn, có khi còn chẳng nhận ra được sự tồn tại của nguồn năng lượng trong cơ thể Thạch Trung Ngọc. Nội công của Trung Hoa đã được truyền lại qua nhiều đời, thiên về che mắt, giả trang, rất là bí ẩn. Bất động thì tĩnh như mặt hồ, một khi động thì sức mạnh như là sóng thần, một khi ra tay thì không có gì có thể ngăn cản.

- Ừm,

Varna cũng chỉ gật đầu, trong giới tu hành, dò hỏi phương thức tu luyện của người khác là điều tối kỵ, anh ta cũng không hỏi gì thêm.

- Linh hồn của ngươi đã ngưng tụ gần xong rồi, có lẽ sẽ không bị phân tán nữa.

- Khà khà, cảm ơn ông nhiều.

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng cảm ơn, Varna không quen biết gì với hắn, nhưng lại giúp hắn nhiều đến thế, ân tình này, hắn nhất định phải báo đáp.

- Chuyện này mà cảm ơn cái gì,

Varna khiêm tốn nở một nụ cười nhẹ,

- Sau này ta vẫn còn cần ngươi giúp đỡ mà.

- Chuyện gì?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, những cựu quản lý hệ thống này cũng có chuyện cần hắn giúp sao?

- Sau này chỉ có thể nhờ ngươi đối phó với những gã muốn cướp vũ khí của Chủ Thần kia rồi.

Varna còn nhắc nhở thêm,

- Chẳng phải Amy nói với ngươi rồi hay sao.

- Có nói rồi, nhưng mà đám người đó đã có động thái gì đâu?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi, chuyện này không phải là đơn giản, bởi vì vũ khí của Chủ Thần này liên quan đến sự tồn vong của nhân loại trong thế giới này.

- Phỏng chừng là vẫn còn đang lên kế hoạch, tuy rằng bọn chúng có thể không biết đến sự tồn tại của chúng ta, nhưng chuyện này quá mức quan trọng, nếu như không có sơ hở nào, bọn chúng sẽ không nóng vội ra tay đâu.

Varna nhẹ gật đầu, bất đắc dĩ thở dài một hơi. Cũng có lúc bọn họ, những vị thần mạnh mẽ nhất cũng phải cảm thấy vô vọng trước những kẻ yếu đuối chuyên đi phá hoại kia.

- Ừ, ta biết rồi.

Thạch Trung Ngọc liên tục gật đầu, sau đó hỏi,

- Hừm, vậy còn ……bạn gái của ta thì sao?

Varna sững sờ giây lát, sau đó cười phá lên,

- Ha ha, ta đúng là khâm phục tên nhóc nhà ngươi đấy, vậy mà có thể khiến cho nhiều cô gái si tình với ngươi như thế. Đúng là khiến cho đám lão già chúng ta kinh ngạc!

Nghe thấy thế, Thạch Trung Ngọc liền phải khiêm tốn lại,

- Làm gì có chứ.

- Ha ha, yên tâm đi, mấy cô bạn gái ngươi còn đang được những lão già kia huấn luyện cho đấy.

Varna cười cười, ông ta càng ngày càng thấy Hinh Vũ Chi Thạch này càng ngày càng đáng yêu. Giống như là đứa con đã mất nhiều năm nay của ông ta.

- Là thế sao! Vậy thì tốt rồi!

Biết bạn gái của mình đang được những vị thần huấn luyện, Thạch Trung Ngọc cười nhếch miệng, vốn dĩ hắn còn đang nghĩ biện pháp để mang bọn họ đến đây, sau đó nhờ Đại Địa Chi Hùng sắp xếp một thời gian, để bọn họ có thể mở ra hoàn toàn chức nghiệp bí ẩn.

- Những cô gái kia đều đang luyện tập, ngươi cũng không thể cứ ngồi thư giãn nha!

Varna đột nhiên thốt lên.

Thạch Trung Ngọc nghe xong, cũng có chút hoang mang, sợ rằng nghề nghiệp này của hắn không ai có thể dạy được rồi. Ở thế giới này, Chiến Thần là người truyền thừa cuối cùng của chức nghiệp Cuồng đao, nhưng Chiến Thần đã bị Chủ Thần tiền nhiệm giết chết rồi. Bây giờ không ai có thể dạy chức nghiệp cho hắn nữa rồi.

Nhìn thấy vẻ hoang mang của Thạch Trung Ngọc, Varna cười khà khà,

- Có lẽ ngươi biết ta là Thần linh hồn chứ.

- Ừm,

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

- Linh hồn của vạn vật trên thế gian này đều dưới sự khống chế của ta, cho dù là linh hồn của Thần cũng vậy!

Varna cười đắc chí,

- Thần lực của Chủ Thần tiền nhiệm chỉ có thể xóa bỏ thần khu và phần lớn thần hồn của Chiến Thần mà thôi, vẫn còn sót lại một sợi tàn hồn bị ta lấy được.

- Hả!

Thạch Trung Ngọc lập tức giật nảy mình, không ngờ lão già Varna này lại lén lút thu thập tàn hồn của Chiến Thần, nếu mà những Thần khác biết được, nhất định sẽ xảy ra nổi loạn. Chiến Thần tự dựa vào khả năng tu luyện của mình, kiên trì không ngừng, cuối cùng trở thành vị Thần sánh ngang với Chủ Thần, trên người của ông ta ẩn giấu vô số bí mật. Nếu có thể biết được bí mật khiến ông ta trở nên mạnh mẽ như vậy, đám Thần còn lại không nổi lòng tham mới lạ.

Ai mà không mong muốn, ước ao có được thực lực và sức mạnh chứ.

- Khà khà, xuỵt, đừng nói chuyện này cho người khác nha!

Varna giả vờ thần bí, nói xong liền quay người đi về góc căn nhà tranh,

- Đến đây đi, để ta cho ngươi mở mang kiến thức, cho ngươi biết một thời huy hoàng của Chiến Thần.

Nối bước Varna, Thạch Trung Ngọc đi theo sau lưng, đến nơi mới phát hiện, ra là bên trong căn nhà tranh này còn có một cánh

cửa bí mật, tuy rất rất đơn giản. Nhưng mà sợ là như thế người ta mới càng khó phát hiện. Dù sao đối với mấy lão quái vật sống mấy vạn năm này, rất là nhạy cảm với phản ứng nguyên tố, chỉ có những máy móc cơ học như thế này mới không làm bọn họ chú ý.

Varna mở ra cánh cửa ngầm, bên trong là một cầu thang xoắn ốc, thông thẳng xuống phía dưới, thiết kế bí ẩn giống như là chỗ ẩn giấu Lệnh bài Thiên thành ở Thiên thành vậy.

Dần dần cả hai người đều chìm vào bóng tối, cứ bước từng bước một đi xuống bên dưới. Bởi vì Thạch Trung Ngọc có thể nhìn trong bóng tối, nên cơ bản có thể nhìn được những vật xung quanh.

Dần dần đi xuống dưới cầu thang, mất hơn nửa giờ còn chưa đến nơi, phỏng chừng đã đi sâu vào lòng đấy hơn trăm mét, cũng không hiểu sao Varna lại đào ra cái hố sâu như thế để làm gì. Nếu như mà dựa vào sức người để đào xong, chắc cũng mất hơn trăm năm đào không nghỉ mới được.

- Đây là một cái hố tự nhiên, ta vô tình phát hiện ra. Tiện thể lấy chỗ này làm nơi cất giấu linh hồn của Chiến Thần luôn. Khà khà, cũng may là thiên nhiên giúp đỡ ta, nếu không, dùng phép để đào xong nơi này, sợ rằng lúc ấy bộ xương già này của ta cũng mọc rêu rồi.

Varna cười ung dung, cũng sắp tới đáy rồi.

Đúng như Varna nói, đây đúng là một cái hố tự nhiên, những bề mặt đá xung quanh đều lồi lõm, không giống như là nhân tạo.

- Haha, ngài khiêm tốn rồi.

Thạch Trung Ngọc cười,

- Nếu thật sự ngài muốn biến ra nơi này, cũng chỉ là một ý nghĩ thôi.

- Ha ha, tên nhóc nhà ngươi chỉ biết nịnh nọt.

Varna vừa cười khẽ vừa lắc đầu, đưa tay tác động tới một cơ quan nào đó ở bên cạnh.

Chỉ một nháy mắt sau đó, mọi thứ xung quanh đều sáng loáng, toàn bộ mọi thứ dưới đáy hố đều rõ ràng trước mắt Thạch Trung Ngọc.

Chương 1021. Mật thất

- Này!

Nhìn thấy rõ ràng những thứ xung quanh Thạch Trung Ngọc trợn to mắt lên. Lúc trước dùng Nhìn đêm chỉ có thể thấy hai màu đen trắng, hơn nữa, cứ dần đi xuống càng sâu càng không có ánh sáng lọt tới được, phạm vi nhìn thấy của Thạch Trung Ngọc cũng chỉ miễn cưỡng. Không thấy được toàn bộ, nhưng mà sau khi đèn ma thuật được bật lên, Thạch Trung Ngọc liền nhìn thấy rõ rành rành mọi vật xung quanh mình.

Nơi này giống như là một phòng thí nghiệm quy mô lớn, được xây trong hang động! Hơn nữa còn hiện đại hóa công nghệ đến mức khiến người ta khó mà tin nổi.

Đủ các loại bình thủy tinh, lọ hóa chất, các loại máy móc phức tạp tinh vi. Bàn thí nghiệm trắng tinh, mà làm người khác chú ý nhất là ở giữa còn có một cái quan tài làm bằng thủy tinh vô cùng to lớn. Mặc dù nói là quan tài thủy tinh, nhưng thật ra nó giống như là một cái ống nghiệm vậy, có hình ống trụ.

Chứa đựng một loại chất lỏng gì đó không rõ, trong suốt như là nước tinh khiết vậy. Trong cái quan tài này còn chứa đựng một người cao tới ba mét, đứng với tư thế nguy nga ở trong, tràn đầy hung hãn, toát ra một vẻ máu lạnh đáng sợ, dù đã nằm trong quan tài thủy tinh nhưng vẫn khiến Thạch Trung Ngọc nhìn mà không dám thở mạnh.

- Đây là!

Có vẻ như là một loài người khổng lồ nào đó, Thạch Trung Ngọc đứng im như hóa đá nhìn người đó.

- Đây chính là Chiến Thần! Thần khu của ông ta đã bị lấy mất, cho nên ta tìm một cái thần khu tương tự với của ông ta. Để linh hồn của ông ta có thể sống trong thân thể này, chỉ là bởi thân thể của ông ta bị tổn hại quá mức nghiêm trọng, chỉ có thể ngâm thân

thể trong chất lỏng này để duy trì liên hệ giữa linh hồn và thể xác của ông ta. Nếu không, chỉ cần rời khỏi cái ống này nửa bước, linh hồn của ông ta sẽ bị tách ra cơ thể ngay lập tức. Dù sao thần hồn của ông ta cũng quá mạnh, thân thể bình thường không thể chịu đựng nổi.

- Vâng!

Thạch Trung Ngọc gật đầu lia lịa,

- Vậy tiếp theo ta phải làm gì?

Varna liền vỗ tay một cái, đột nhiên có một con búp bê làm bằng vàng xuất hiện bên người của Varna:

- Hoan nghênh chủ nhân quay lại, không biết người cần trợ giúp gì không?

Con búp bê này là do Varna tự tay thiết kế riêng để dùng cho căn phòng này, nếu không thì mình ông ta cũng không quản lý nổi một căn phòng thí nghiệm to như vậy. Có một trợ lý ở bên cạnh có thể giúp đỡ rất nhiều.

- Ngươi mau đi chuẩn bị một chút, chúng ta chuẩn bị làm thí nghiệm B.

Varna nhanh chóng nói ra, không muốn lãng phí thời gian.

- Đã rõ, thưa chủ nhân!

Búp bê cúi người chào một cái, sau đó bay đến chỗ ống nghiệm, bắt đầu hành động.

- Ngươi đi sang chỗ đó!

Varna chỉ vào một trận truyền tống bên cạnh quan tài thủy tinh kia, có vẻ như nó có liên quan đến chiếc quan tài, hay nói là có liên quan đến cái ống nghiệm to tướng kia.

- Đây là?

Thạch Trung Ngọc nhìn trận truyền tống thần bí kia, kinh ngạc

hỏi.

- Khà khà, cánh cửa này là cổng để kết nối với quá khứ và ký ức của Chiến Thần , từ đó giúp ngươi biết được ngọn nguồn nguyên nhân khiến cho ông ta mạnh đến như vậy!

Varna ra vẻ thần bí.

Nhất thời Thạch Trung Ngọc không nói thêm một câu, thế này cũng quá mức rồi. Varna khiến cho hắn không dám tin tưởng. Bởi vì chuyện này hư hư thực thực, khó mà tin nổi. Nếu như nói là nó có liên quan đến Chiến Thần, Thạch Trung Ngọc vẫn còn có thể tin tưởng đôi chút, nhưng bây giờ nói mảnh linh hồn cuối cùng của Chiến Thần trên thế giới này lại bị cất giữ ở đây. Lại còn có Linh hồn lực mãnh liệt như vậy, tuy rằng Carl chưa nói, nhưng mà sinh mệnh mạnh mẽ như vậy sẽ bị hệ thống của thế giới này quản lý và bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt.

Nếu như những tên pháp sư kia biết được tình huống của Thạch Trung Ngọc, chắc chắn sẽ sôi máu vì ghen tỵ. Bởi vì vốn dĩ hắn đang được hai vị Thần ở bên cạnh hộ pháp cho, luôn luôn chăm chăm theo dõi, bảo vệ cho hắn.

Từ lúc Thạch Trung Ngọc vừa xuất hiện ở đây, hai vị Thần kia liền đã phát hiện ra hắn. Nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn không phát hiện sự tồn tại của hai vị Thần này. Dù sao cũng là Thần bảo vệ của nơi này, bọn họ rất giỏi trong việc ẩn mình và ám sát. Nhiệm vụ của bọn họ là giám sát từng việc ở nơi này, để mọi thứ có thể diễn ra an toàn, đồng thời năm tháng trôi qua càng tôi luyện thêm cho tính ẩn nhẫn cho bọn họ, khiến cho kỹ năng ẩn mình của bọn họ càng thêm lợi hại.

Nếu Varna không tự nói ra, có khi Thạch Trung Ngọc cũng không biết bên cạnh mình còn có hai vị Thần này tồn tại.

- Quả thật là đáng sợ!

Hồi tưởng lại lúc nãy, đột nhiên bên cạnh mình lại xuất hiện hai người xa lạ, Thạch Trung Ngọc nghĩ lại mà sợ, nếu như hai người này là sát thủ tới đây để giết hắn, có lẽ hắn đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Bước vào giữa trận truyền tống kia, Thạch Trung Ngọc tò mò nhìn những hoa văn phức tạp dưới chân mình, sau đó tò mò,

- Những hoa văn này có tác dụng gì?

- Đến lúc sẽ biết!

Varna cười khà khà,

- Xong chưa! Ta liền bắt đầu trận pháp đấy nha.

- Được rồi!

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng gật đầu, Varna phô trương đến như thế, chắc không thể làm mấy trò vặt vãnh gì đâu, dù sao hắn cũng mong muốn có được bí mật của Chiến Thần mà, nếu mà kết quả lại không phải như thế, Thạch Trung Ngọc tuyệt đối sẽ chửi chết mẹ ông ta.

Thấy Thạch Trung Ngọc đã chuẩn bị xong, ngồi ở chính giữa trận pháp, Varna cười nhẹ, ra lệnh khởi động trận pháp. Những con quái vật nhỏ, thậm chí là những vị Thần đang điều khiển trận pháp kia đều bất đắc dĩ nghe theo lời Varna.

Trận pháp từ từ khởi động, những đường vân, hoa văn dưới đất cũng bắt đầu sáng lên, một luồng sức mạnh kỳ diệu bắt đầu bao quanh Thạch Trung Ngọc, cùng lúc đó, những trận pháp kia cũng tỏa ra một loại cảm giác quỷ dị khiến cho linh hồn của Thạch Trung Ngọc lịm đi, dần dần rơi vào trạng thái ngủ say.

- Để linh hồn của ngươi rơi vào trạng thái ngủ say thì mới có thể đi vào trong ý thức của Chiến Thần.

Varna nhẹ nhàng nói, sau đó quay đầu sang chỗ khác tiếp tục,

- Được rồi, có thể mở ra cổng kết nối rồi!

Hai vị Thần kia liền lẳng lặng gật đầu, mở ra kết nối của trận pháp. Khiến cho trận pháp Thạch Trung Ngọc đang ngồi lên liên thông với không gian linh hồn của Chiến Thần, trong chốc lát, Thạch Trung Ngọc lập tức tiến vào giấc mơ.

Tựa hồ như là không thể tỉnh lại nữa, hắn yên lặng nhìn cảnh một đứa bé dần trưởng thành. Lúc còn bé, đứa nhỏ này thường bị xua đuổi, xa lánh rất nhiều, thậm chí còn bị người khác ghét bỏ, toàn bộ những mặt tiêu cực này đều trở thành động lực để cậu tiếp tục tiến lên. Câu hiểu chỉ có mạnh mẽ mới có đủ khả năng để báo thù, vì thế nên cậu liền dùng gần như toàn bộ các phương pháp đau đớn nhất để khổ luyện, để bản thân mình có thể tiến bộ trong thời gian ngắn nhất.

Rốt cuộc, hắn cũng đã thành công, làm cho đám người đã từng cười nhạo hắn phải câm mồm lại, vĩnh viễn không thốt lên được lời nào nữa. Làm cho những gia tộc mạnh mẽ kia biến thành cát bụi, mọi thứ còn lại chỉ là phế tích. Hắn rốt cuộc cũng mãn nguyện, nhưng bất ngờ bị một đám người truy sát. Bởi vì hành vi của hắn đã chọc tới những tên quý tộc chỉ lăm lăm vào lợi ích. Lại thêm một cuộc huấn luyện và truy sát ngược lại bắt đầu, Thạch Trung Ngọc cứ lần lượt nhìn người thiếu niên kia biến nguy thành an trong mỗi giờ khắc sinh tử. Dù vẫn bị thương nặng, nhưng người vẫn luôn giữ chặt trường đao trong tay.

Hắn đã từng thấy được toàn bộ quá trình rèn đúc ra Đao Chiến Thần, quy trình không khác gì bình thường, nhưng sau khi hòa lẫn vào máu tươi của người thiếu niên kia, tất cả đều biến chất.

Chương 1022. Chiến Thần

Một thanh ma đao khát máu, một thanh ma đao không ngừng cắn nuốt máu tươi kẻ khác nhằm tăng thực lực cho bản thân. Đao Chiến Thần ngày càng sắc bén theo thiếu niên từng bước trưởng thành, gặp người giết người, gặp Phật giết Phật. Những tên quý tộc sa đọa phát phì như heo dưới lưỡi đao Chiến Thần sắc bén, ngay cả cơ hội xin tha cũng chẳng có đã bị thiếu niên chém đầu.

Cả đêm, huyết tẩy ba mươi hai quý tộc Đế Đô, trong đó có mười hai Bá tước, mười tám Tử tước và hai gã Công tước. Đế Đô chấn động, những lão quái vật ở ẩn lần lượt ra khỏi nơi bế quan, tính nghiêm trọng của việc này đã đe dọa đến giang sơn xã tắc quốc gia. Không thể không khiến họ coi trọng.

Bọn họ phát hiện ra thanh đao bí mật kia, bọn họ cho rằng chính thanh Chiến Thần ấy mới làm thiếu niên này trở nên lợi hại như thế.

Các loại công kích lập tức vọt thẳng về phía thiếu niên. Thế nhưng, thiếu niên vẫn không sứt mẻ chút nào, bằng vào cơ thể như Tiểu Cường đánh không chết của mình, hắn vẫn đứng vững giữa rừng công kích đến từ bốn phương tám hướng. Hắn không có bạn, không có người giúp, làm bạn với hắn chỉ có thanh Chiến Thần trong tay.

Tiến lên một bước, một đường máu tanh. Giết ra một đường thuộc về mình.

Thiếu niên càng ngày càng mạnh, cuối cùng những cường giả ngại mặt mũi cũng đã không nhịn được nữa, bọn họ phát hiện mình đã không còn cách nào có thể ngăn thiếu niên trưởng thành. Do đó, họ không biết xấu hổ tấn công tập thể.

Một thiếu niên chưa đến mười tám, liên tục đánh bại bảy vị cường giả tọa trấn Đế Đô. Người ngồi trên ngôi hoàng đế luống cuống, những người cao cao tại thượng luống cuống, bọn họ phát hiện thứ mà mà họ dựa vào đã bị vô hiệu hóa hoàn toàn. Thế

nhưng, lúc bấy giờ, thiếu niên cũng mất tích. Rồi dần dần khuất hẳn khỏi tầm nhìn của mọi người.

Mười năm sau, một cường giả tự xưng Cuồng Đao đột ngột xuất hiện, những lão quái vật thành danh mấy trăm mấy ngàn năm đều lần lượt bị đao hắn trảm hết.

Hắn khiêu chiến một đường, không ai biết thực lực hắn ra sao, chỉ thấy chiến tích huy hoàng của hắn. Lúc ấy vừa lúc Ma tộc xâm lăng, hồi đó ba Đại Ma Vương không phải ba tên bây giờ. Hồi đó ba Đại Ma Vương vô cùng mạnh, gần như có thể sánh vai cùng chúng thần. Thế nhưng, chúng vẫn bị trảm dưới đao Cuồng Đao, không có chút cơ hội phản kháng nào.

Từ đó về sau, Cuồng Đao bắt đầu hành trình điên cuồng giết thần của mình.

Một đám thần linh hưởng thụ sự kính ngưỡng của vạn người, sống trong Thần Điện, vẫn yếu ớt như thế, vẫn không chịu nổi một kích như thế.

Cuối cùng, Cuồng Đao đến trước mặt Chủ Thần hệ thống.

Tuy bị Chủ Thần lợi dụng lực lượng pháp tắc trừ khử, nhưng Chủ Thần cũng vì tiêu hao quá lớn, cuối cùng bị rút cạn lực lượng, chậm rãi tiêu tán trong trời đất.

Đây là lần duy nhất trong lịch sử có một người phàm gần như vượt lên cả sự tồn tại của Chủ Thần. Cuồng Đao, được xưng là Chiến Thần, không ai có thể vượt qua Chiến Thần. Mọi người khai quật chuyện xưa của hắn, chế tác thành áng thơ ai ai cũng thích, truyền lưu muôn đời.

Cuộc chiến kinh tâm động phách như thế khiến Thạch Trung Ngọc nhìn như si như say, cảnh ấy phải nói là còn mạo hiểm kích thích hơn cả phim bom tấn nước Mỹ. Bên cạnh đó, cách chiến đấu của Cuồng Đao cũng giúp mở rộng tầm mắt và làm sâu sự lý giải của Thạch Trung Ngọc đối với việc chiến đấu thêm vài phần.

Đây là ký ức cả cuộc đời của Chiến Thần, không có công pháp tu luyện mạnh mẽ, không có cơ duyên làm người khác phải hâm mộ,

chỉ có từng bước tiến đặt ra yêu cầu khắc nghiệt cho bản thân, gần như điên cuồng đến cực hạn, coi thường nhu cầu cuộc sống của mình. Những vết sẹo trên người Chiến Thần, một nửa là do kẻ địch lưu lại, nhưng một nửa kia lại đến từ lúc hắn tự huấn luyện bản thân. Những dấu ấn đúc nên từ máu tươi khiến Thạch Trung Ngọc nhìn mà kinh hồn táng đảm.

Hắn phát hiện mình đã sống nhiều năm như thế đều thật uổng phí, tuy tất cả những thứ này chẳng qua chỉ là một trò chơi, một nhân vật được thiết kế dựa trên bối cảnh lịch sử. Thế nhưng người này lại có thể mạnh đến mức ngay cả Chủ Thần cũng phải hi sinh toàn bộ sức mạnh, lấy cái chết để đánh đổi, mới có thể giết được.

Nếu, khi đó, thân phận của Cuồng Đao là Chủ Thần, mà Chủ Thần kia lại là một người bình thường, kiêu ngạo muốn giết thần. Hẳn là Chủ Thần ấy sẽ trực tiếp bị đánh gục trong nháy mắt, còn Cuồng Đao vẫn sẽ không nhíu mày cái nào.

Trong đoạn ký ức này, Cuồng Đao rất ít khi sử dụng kỹ năng, đao pháp của hắn hoàn toàn không có chút kỹ xảo nào, hoàn toàn chỉ có những nhát chém thẳng thắn. Nhưng chính cảm giác thẳng thắn này đã tạo khí thế mạnh mẽ khiến kẻ địch kinh sợ. Một đao tất sát đã trực tiếp xé nát hết tất thảy tầng phòng ngự.

Đao Chiến Thần cũng từ một đường đánh chết đủ loại thần linh này, được uống no máu tươi của thần, mới đặt được nền tảng cho việc đánh sâu vào cơ sở của Chủ Thần. Tuy rằng về sau Cuồng Đao lại luyện nó một lần nữa, buông tha cho năng lực hấp thu máu tươi vốn có. Nhưng thay vào đó lại là tính sát thương và hủy diệt mạnh mẽ hơn.

Dù không biết vì sao sau đó đao Chiến Thần lại lưu lạc đến tay tên mập ở đầm lầy Tử Vong, nhưng Thạch Trung Ngọc đã may mắn chiếm được nó, đồng thời còn được xem qua ký ức của chủ nhân cũ thế này.

Đao Chiến Thần, chính là vũ khí chuyên dụng của Cuồng Đao, là một Thần Khí. Sợ là chỉ so điểm này thì những người chơi khác cũng đã không thể nào so được rồi.

- Không ngờ chuyện xưa kia lại đặc sắc như vậy. Cũng khó trách bây giờ không thấy bao nhiêu thần linh, ra là lúc ấy đều đã bị Chiến Thần mạt sát cả rồi. Tuy là đối với thần linh mà nói, cơ thể được ngưng tụ từ lực lượng pháp tắc sẽ giúp họ không tử vong hoàn toàn.

Thần linh được chia làm hai loại, một loại là dựa vào thực lực của bản thân, thăng lên level 85 rồi thì sẽ châm Thần Hỏa, giành được chức Thần. Một loại khác là do lực pháp tắc trong trời đất tạo ra. Mỗi một loại lực sẽ tạo ra một thần linh. Thần do lực pháp tắc ngưng tụ ra, thực lực bản thân sẽ không bằng những thần linh mạnh mẽ đi lên từng bước kia, nhưng lại thắng ở chỗ không chết. Cơ thể do lực pháp tắc tạo ra cho bọn họ vô hạn cơ hội sống lại, chỉ cần thế giới còn tồn tại, pháp tắc còn luân chuyển, họ sẽ không phải chết.

Chỉ là, mỗi lần sống lại họ đều phải tiêu một phần linh hồn làm cái giá. Có thể nói, mỗi lần sống lại, những thần linh kia sẽ bị mất đi một phần năng lực hoặc ký ức. Nếu vẫn cứ bị đánh chết như thế, những thần linh ấy cũng sẽ tử vong, chỉ là, cách tử vong của họ chính là biến lại thành một lượng lực pháp tắc.

Hoặc chờ ngàn năm sau, sau khi tụ đủ năng lượng, họ có thể tự sinh ra một sinh mệnh mới, hoặc như ngọn lửa Linh Hồ, bị người khác tấn công, theo lý sẽ tử vong.

Giữa chúng thần cũng không phải hòa bình như vậy, cũng sẽ có đấu tranh. Như thần Quang Minh và thần Hắc Ám vẫn luôn ngứa mắt nhau, dù sao hai vị thần ấy đại diện cho hai hệ trái ngược nhau. Cuối cùng thì thần cũng là từ người mà ra, và cũng chỉ có loại thần bò từng bước một đi lên mới có thể có chút nhân tính. Nhân tính xuất hiện đồng nghĩa với nhược điểm xuất hiện, người sẽ tức giận, thần cũng sẽ tức giận, người sẽ ghen ghét, thần cũng sẽ ghen ghét.

Chương 1023. Vận dụng chân khí

Thạch Trung Ngọc chậm rãi tỉnh lại từ cảnh trong mơ.

- Sao rồi, cậu thấy gì?

Wana ghé mặt già qua, vội vàng hỏi.

- Ặc, chẳng lẽ ông chưa xem sao?

Thạch Trung 'Ngọc' này còn chưa thích ứng lắm, cảnh chiến đấu điên cuồng đầy bạo lực vừa rồi cứ như một bộ phim bom tấn Hollywood vô cùng hoa lệ, nhưng khi phim kết thúc, nhìn chung trong lòng sẽ luôn có một cảm giác trống rỗng khó hiểu. Bây giờ Thạch Trung Ngọc là thế, đột nhiên đổi từ cảnh nhiệt huyết như kia sang thế này, thật không dễ thích ứng.

- Không biết vì sao, nhưng tôi vẫn luôn không thể nhìn thấu nó. Thế nên tôi mới muốn nhìn thử xem cậu có thể nhìn thấu nó không, dù sao cậu cũng là người nối nghiệp Cuồng Đao.

Wana giải thích.

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới hiểu, xem ra là vận may của hắn thật tốt. Tuy bây giờ còn chưa học được kỹ năng, nhưng Thạch Trung Ngọc đã hiểu được cách vận dụng nó. Khiến hắn càng vui vẻ hơn chính là hắn đã biết làm sao để sử dụng chân khí trong cơ thể để phát ra đòn tấn công thật mạnh rồi.

Tuy Cuồng Đao không tu luyện [Minh Hồng Tâm Pháp], nhưng vẫn là nội công truyền thống của Hoa Hạ chứ không phải mấy thứ công phu kỳ quái của dân bản địa trong trò chơi. Từ trí nhớ Chiến Thần, Thạch Trung Ngọc đã nắm được cách vận dụng chân khí cơ bản nhất, mà chính Chiến Thần cũng đã dùng chính đòn ấy để thắng rất nhiều kẻ địch.

Không có chiêu lớn hoa lệ, không có đòn công kích mạnh đến cực hạn. Có, chỉ là lúc chân nguyên bùng nổ tạo ra uy áp mạnh mẽ, sau đó trực tiếp chém ra một đao, nháy mắt hạ gục mục tiêu đã bị dọa sợ mất mật kia.

Thạch Trung Ngọc cũng hiểu rõ điều này nên lòng càng thấy thoải mái. Bây giờ chân nguyên trong cơ thể hắn cũng không kém mấy so với Cuồng Đao khi xưa, này có phải đại diện cho việc mình cũng có năng lực giết thần không nhỉ?

- Xem ra cậu có thu hoạch lớn à!

Wana nhìn Thạch Trung Ngọc trầm tư, cười vui vẻ. Linh hồn Chiến Thần vẫn luôn ở đây, tạo nên ảnh hưởng rất lớn đối với việc sinh hoạt trong phòng thí nghiệm. Dù sao trong những lần thí nghiệm đặc thù cũng cần phải đặc biệt chú ý đến pháp lực dư thừa. Nếu có thứ cực mạnh như vậy ở đây mà lại đột nhiên không ổn định một chút, phỏng chừng Wana sẽ phải khóc.

Trong thí nghiệm mà không thể tập trung chú ý tối đa là điều tối kỵ đó, thế nên có đôi khi nhìn linh hồn Chiến Thần, ông cảm thấy vô cùng nhức trứng. Dùng để luyện chế trang bị mạnh thì thấy tiếc. Ném đi, nhưng cũng không được, không biết ném đâu. Dù sao từ đây ra ngoài cũng rất khó, không thì nơi này cũng đã không bị xem như nơi về hưu cho mấy người bọn họ.

- Thôi, tôi cũng không hỏi.

Thấy Thạch Trung Ngọc nửa ngày chẳng nói lời nào, Wana cũng có chút buồn bực. Ông chỉ là tò mò trong trí nhớ Chiến Thần có gì. Dựa theo trình tự thời gian mà nói, Chiến Thần cũng chỉ được xem là hậu bối của ông mà thôi. Chủ Thần hệ thống trước đó cũng chưa được thành thục lắm, nếu đổi lại là ông khi đó, hẳn là Chiến Thần kia vẫn sẽ bị Wana giết chết, mà ông thì sẽ không rơi vào kết cục năng lượng khô kiệt.

Chủ Thần hệ thống, năng lượng chủ yếu dùng để sửa đổi quy tắc trò chơi, mà việc này lại cần năng lượng đặc thù. Lại phải nói loại năng lượng này cực khó sở hữu, đấy là cơ sở duy trì sinh mệnh của Chủ Thần, nếu không có năng lượng ấy, Chủ Thần sẽ chẳng khác mấy so với những thần linh khác. Phần năng lượng ấy

là cơ sở giữ cho Chủ Thần hoạt động, cũng là cơ sở để phân biệt Chủ Thần và những thần linh khác.

Tốc độ khôi phục của năng lượng ấy rất chậm, nếu tiêu hao quá nhiều trong một lần, năng lượng lại không được bổ sung kịp thời, mà Chủ Thần lại cần năng lượng ấy để duy trì sinh mệnh. Đến lúc đó, có khả năng sẽ xảy ra tình trạng lực sinh mệnh suy kiệt, dẫn đến tử vong. Mà Chủ Thần đời trước chính là tiêu hao một lần quá nhiều như thế, có thể nói là gần như tiêu hao vượt mức, thế nên sau khi giết Chiến Thần xong thì bản thân cũng tử vong.

Trở thành Chủ Thần, tuy có sức mạnh mạnh mẽ, nhưng đồng thời cũng nhiều thêm một nhược điểm trí mạng. Thạch Trung Ngọc cảm thấy đấy thật là mất nhiều hơn được. Không biết vì sao lại có nhiều người thích vị trí Chủ Thần như thế.

- Được rồi, cũng gần tới giờ, theo tôi lên đi.

Wana đóng cửa ma pháp trận. Những thần linh kia cũng lần nữa nhập vào bóng tối.

- Nhanh thế à?

Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc, nhưng hắn vẫn theo Wana bước lên bậc thang. Cũng không biết những bậc thang này do ai dọn, không xảy ra tình trạng bám đầy rêu như cái kia ở mật cảnh Thiên Thành. Thạch Trung Ngọc bước lên vô cùng thoải mái. Nếu là ở mật cảnh Thiên Thành kia, vậy nhất định hắn sẽ phải đi vô cùng cẩn thận.

Rất nhanh đã ra khỏi mật thất, sảng khoái hít một ngụm khí thông thoáng, Thạch Trung Ngọc chậm rãi duỗi eo. Vẫn là không khí bên ngoài hạnh phúc hơn nha.

- Bọn họ đều tới rồi!

Wana đột ngột nói.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, theo Wana bước ra khỏi phòng. Quả nhiên chỉ chốc lát sau đã thấy một đám người hiện lên trên bầu trời, là một đám thần linh dẫn theo chúng nữ bay lại đây. Chỉ là nhìn Trời Tối Không Giết Người có chút buồn bực. Mọi người đều

có thần linh chỉ bảo, giờ cũng đang đi theo sát bên. Chỉ có mỗi hắn lẻ loi một mình, trên lưng vất vả cõng ba cuốn sách dày. Cũng không biết sách này chế từ thứ gì, không thể ném vào túi không gian. Trời Tối Không Giết Người cũng chỉ đành thô lỗ cột sách lại cõng ra sau như này.

Thật là một tên đáng thương, chỉ là thần Hắc Ám cũng thật vô trách nhiệm. Wana nhỏ giọng giải thích cho Thạch Trung Ngọc kia là thần nào, dẫn theo cô gái nào. Thạch Trung Ngọc vừa nhìn thực lực chúng thần, vừa bắt đầu đùa giỡn với chúng nữ.

Lần này thiếu chút thì Thạch Trung Ngọc đã tử vong, thiếu chút đã dọa chết chúng nữ. Bọn Cơ Như Nguyệt đều đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi. Nhưng bỗng chốc đã được Wana cứu chữa. Đây cũng đã cho chúng nữ hi vọng cực lớn, sao chúng nữ có thể không cảm kích Wana chứ.

Wana tuy là hồn thần, có chút cổ quái, có chút buồn vui khó đoán, nhưng được nhiều cô gái xinh đẹp như vậy vây quanh, ông cũng không thể tức giận được. Chỉ có thể cười khà khà, giữ thân phận cao thủ của mình.

- Thằng nhóc, tương lai sau này giao cậu đó!

Bóng ma thần phất phất tay với Thạch Trung Ngọc, trực tiếp biến mất trong không khí.

Chúng thần khác cũng chỉ nói vài câu có lệ rồi lập tức chạy lấy người. Dù sao bọn họ cũng không rảnh ở đây vô nghĩa, còn rất nhiều chuyện đang chờ họ. Thạch Trung Ngọc cũng hiểu, mà nếu giờ muốn giữ đám tinh thần hoảng hốt này lại, Thạch Trung Ngọc cũng cảm thấy có chút buồn bực.

- Đúng rồi, vậy nhiệm vụ kia làm sao bây giờ?

Cơ Như Nguyệt đột nhiên hỏi.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt:

- Nhiệm vụ gì cơ?

Trong nháy mắt hắn không nhớ ra được, ngây ngốc nhìn Cơ Như

Nguyệt.

- Ai nha, ngốc ạ, chính là cái nhiệm vụ Hơi Thở Thiêng Liêng đấy, anh làm sao đây?

Cơ Như Nguyệt có chút buồn bực nói, nhiệm vụ này là hắn nhận, lúc này lại còn phải đợi cô nhắc.

Chương 1024. Hội nghiên cứu và học tập thuật giả kim

- A! - Thạch Trung Ngọc đột nhiên nhớ ra hình như đã qua ba ngày, không biết mấy tên kia ở Bạch Hổ thành có nóng vội hay không.

- Mấy người muốn Thánh Tức Chi Thủy à? - Wana bỗng dưng hỏi.

- Đúng vậy, chẳng lẽ ngươi có à? - Nghe thấy Wana hỏi, Thạch Trung Ngọc tỏ vẻ mong chờ, hỏi. Nếu như cô Wana này có thì cũng đủ dùng được rất lâu.

- Haha, trước đây thích làm thì nghiệm, giữ lại rất nhiều, thứ này cũng chẳng đáng tiền mấy nên giữ số lượng giữ lại có hơi nhiều! - Wana cười cười, nói một cách thoải mái.

- Không đáng bao nhiêu tiền? Lão đại à, không đáng bao nhiêu tiền chỉ là đối với ngươi thôi, nếu là với mấy kẻ tầm thường như chúng ta thì lại cảm thấy 20 30G rất đau lòng đó. - Mấy lời này của Thạch Trung Ngọc tất nhiên cũng chỉ là đứng tám nhảm không biết đau thắt lưng là gì thôi, hiện giờ tài sản của hắn chỉ sợ đã tận mấy tỷ rồi, đời này chẳng còn phải lo gì nữa.

Wana đi vào phòng đưa Thạch Trung Ngọc mười mấy cái bình cỡ lớn, - Chỗ này là Thánh Tức Chi Thủy này!

- Nhiều thế à? - Thạch Trung Ngọc nhìn trong tay Wana nhiều Thánh Tức Chi Thủy, phía sau lưng còn có mấy cái bình khác bay bay giữa không trung, Thạch Trung Ngọc cảm thấy cạn lời luôn rồi. Tiếu Phong mà biết chuyện này thì sợ là sẽ cười to ba tiếng. Nhiều Thánh Tức Chi Thủy cỡ vầy mà sao không đủ dùng được!

Không biết Tiếu Phong liệu có vội không chịu được mà sử dụng Quý Ly hay không nữa? Bỏ mấy bình Thánh Tức Chi Thủy vào túi Tu Di xong, Thạch Trung Ngọc và chúng nữ nói lời từ biệt với

Wana. Đại Địa Chi Hùng vẫn chưa đến, không biết đã đưa Đại Hắc đi đâu chơi rồi, Thạch Trung Ngọc cũng lười quan tâm.

Amy vẫn còn giữ lại cửa không gian ở nơi đó, mấy người họ lại không chút do dự bước qua cửa không gian mà đến bên trong phế tích.

Vẫn là sân đấu trước đó, nhưng đã không còn thấy bóng dáng Trom đâu nữa, nghe nói cái xác mà Minh Thần mượn đã bị Thần Chiến Tranh tóm đi chơi "quên luôn lối về".

Dù sao trong mấy vị thần này mỗi người đều nhàn rỗi đến nhức trứng, ngoại trừ chơi thì là chơi. Bóp nát quyển trục hồi thành, nhanh chóng về đến thành Bạch Hổ, mấy người bọn họ lập tức đi về phía phủ thành chủ.

Bước vào phủ thành chủ, không có gì bất ngờ khi quả nhiên gặp phải quản gia trước:

- Hinh Vũ Chi Thạch, thành chủ đại nhân đã chờ ngươi rất lâu! - Giọng điệu quản gia trái lại đầy vẻ nóng vội, Thạch Trung Ngọc cũng không khỏi bước nhanh hơn về phía phòng làm việc.

- Ôi giời ơi, hiền chất rốt cuộc cũng về rồi! - Tiếu Phong vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc lập tức mừng rỡ gọi to.

- Đại bá, đã trồng Quý Cách chưa?! - Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi.

- Nếu cháu mà còn chưa trở về thì bọn ta cũng sẽ phải trồng thôi! Thế nào rồi, đã lấy được Thánh Tức Chi Thủy chưa?! - Tiếu Phong vội hỏi.

- À, lấy thì đã lấy được rồi, cũng không biết đại bá cần bao nhiêu mới đủ, ta sợ ta không lấy đủ! - Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi, giao tất cả Thánh Tức Chi Thủy ra ấy à? Ta không có ngu ngốc tới cỡ vậy đâu!

- Chuyện này ấy à, thật ra nửa xô là đủ rồi, chỉ cần phe chế thêm chút rượu nữa là có tác dụng rất lớn rồi! - Tiếu Phong vội nói, - Không biết đợt này hiền chất mang đến bao nhiêu?

Một xô? Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một lúc, lấy ra ba bình Thánh Tức Chi Thủy lớn, mấy bình này toàn là bình thuốc (cỡ

chai nước đóng chai) vô cùng

lớn. Tiếu Phong lập tức vớ lấy hết ba bình Thánh Tức Chi Thủy ôm vào trong lồng

ngực, - Tốt quá rồi! Có mớ Thánh Tức Chi Thủ này thì người toàn thành trấn cũng

yên tâm được rồi!

- Thật ra không có mớ Thánh Tức Chi Thủy này cũng được mà. - Thạch Trung Ngọc thận trọng nói.

- Không được đâu! - Tiếu Phong thở dài, vừa kéo Thạch Trung Ngọc về phía trước vừa nói tiếp, - Thánh Tức Chi Thủy này có thể cung cấp lượng lớn chất dinh dưỡng mà thảm thực vật cần. Nếu như không có Thánh Tức Chi Thủy này, mặc dù nói là có thể bổ sung vào số lương thực bị hụt trong năm nay được, nhưng đến sang năm, chỉ sợ xung quanh chẳng có mấy người có thể trồng trọt, thế thì toi hết."

- Thì ra là thế, ớ đại bá, chúng ta đang đi đâu đây? - Thạch Trung Ngọc đi theo Tiếu Phong thẳng về phía trước, hoang mang khó hiểu một hồi.

- Ồ, đến hội nghiên cứu và học tập thuật giả kim của thành Bạch Hổ chúng ta! - Tiếu Phong cười he he, - Mặc dù cái tên có hơi ngớ ngẩn một chút nhưng vẫn thật sự có chút tài mọn.

- Ồ! Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu, rất nhanh Tiếu Phong dừng lại trước một tòa kiến trúc to lớn. Khu vực chỗ này vẫn thuộc về phủ thành chủ, không ngờ hội nghiên cứu và học tập thuật giả kim lại được mở ngay trong phủ thành chủ. Chẳng lẽ là

sở hữu riêng của Tiếu Phong?

Cánh cửa lớn mở ra, bên trong là từng dãy bàn làm việc bày bừa lộn xộn và một vài món đồ lộn xộn khác. Người ở bên trong cũng có kiểu tóc "lộn xộn" tổ quạ, quần áo cũng lộn xộn y thế. Nhìn y

chang một đám người điên trốn ra từ bệnh viện tâm thần.

- Họ đều là nhà giả kim cả à? - Thạch Trung Ngọc vô cùng kinh ngạc hỏi.

- Đương nhiên, những người này đều là những nhà giả kim giỏi giang nhất thành Bạch Hổ, không nên xem thường bề ngoài của bọn họ, thực lực của bọn họ lớn lắm đấy. Vừa có tri thức vừa có những ý tưởng mới lạ, gần như khiến người ta không theo kịp nhịp não của bọn họ luôn.

- À, vậy thì tốt rồi, vậy họ định xử lý Quý Ly và Thánh Tức Chi Thủy thế nào? - Thạch Trung Ngọc vội hỏi, mấy chuyện này xong xuôi thì chỉ còn chờ quốc chiến bắt đầu thôi.

- Abdullah! - Tiếu Phong kêu lên về phía mấy người nọ. - Abdullah! Mau qua đây!

Một ông lão tóc đã trắng xóa không tình nguyện rời khỏi bàn làm việc, trưng vẻ mặt khó chịu nhìn Tiếu Phong, - Thành chủ đại nhân có việc gì không? Thí nghiệm của ta còn đang thực hiện! Ta… ”

- Không cần để ý đến thí nghiệm gì hết, không cần thứ khác thay thế nữa, chúng ta đã tìm được Thánh Tức Chi Thủy rồi! - Tiếu Phong nói xong lập tức đưa ba bình Thánh Tức Chi Thủy kia ra. - May nhờ có Hinh Vũ Chi Thạch lấy đủ Thánh Tức Chi Thủy, thế này thì chúng ta cũng có thể yên tâm sử dụng với Quý Ly rồi!

- Thế thì tốt! - Nhìn ba bình Thánh Tức Chi Thủy, Abdullah vui mừng cười tươi. Mấy ngày nay, dưới tử lệnh từ Tiếu Phong khiến mấy nhà giả kim bọn họ cũng vô cùng đau đầu theo.

- Thành chủ đại nhân, vị tiên sinh này chỉ mang về ba bình Thánh Tức Chi Thủy thôi sao? - Một nhà giả kim trung niên bên cạnh đột nhiên hỏi.

- Đúng vậy! Ba bình Thánh Tức Chi Thủy này đã rất hiếm thấy rồi! - Tiếu Phong có chút cảm thán nói, xoay đầu về phía Thạch Trung Ngọc nói, - Hiền chất phải chịu vất vả nhiều rồi!

- Ha ha, không có gì! - Thạch Trung Ngọc bị nói như thế trái lại

có hơi ngượng, mấy bình Thánh Tức Chi Thủy đều được Wana tặng không, hắn chẳng phải bỏ ra chút sức lực gì. Nhưng hình như có suýt mất mạng thì phải.

Ngay lúc này, tên giả kim trung niên kia đột nhiên biến sắc, hoảng sợ chỉ về phía sau lưng Tiếu Phong, - Trời ạ, đó là cái gì vậy?

Nghe nói như thế, Tiếu Phong và Thạch Trung Ngọc theo bản năng xoay đầu lại, chỉ có Abdullah vẻ mặt vô cùng nghi hoặc. Nhưng ngay lúc ấy, trong lòng bàn tay tên giả kim trung niên kia đột nhiên lóe lên hàn quang, một thanh Tachi bén ngót bất ngờ xuất hiện trong tay, nhanh chóng chém về phía ba chiếc bình trong tay Tiếu Phong.

- Choang! - Ba bình thủy tinh yếu ớt trong nháy mắt đã vỡ vụn, Thánh Tức Chi Thủy đổ ào xuống đất.

Chương 1025. Thệ Tử Bất Bại

Một màn đột ngột phát sinh, làm cho tất cả mọi người không kịp phản ứng. Tốc độ của Thái đao trong tay kia luyện sư trung niên kim cực kỳ nhanh, làm cho Thạch Trung Ngọc ở bên cạnh cũng không kịp có động tác gì.

- Ha ha ha, để ta xem thử không có Thánh Tức Chi Thủy, đám dốt như heo các ngươi làm được cái gì! !

Luyện kim sư trung niên kia cuồng vọng cười ha hả.

- Người Nhật? !

Nghe giọng nói của luyện kim sư trung niên, Thạch Trung Ngọc lập tức nhíu mày, nhìn Tiếu Phong bằng ánh mắt kỳ quái.

- Bá phụ, trong số luyện kim sư của người vậy mà lại có cả người Nhật.

Bây giờ Tiếu Phong cũng đã tức tím người rồi, ông cũng không ngờ được trong đội ngũ luyện kim sư của mình vậy mà lại có một tên gian tế của Nhật Bản trà trộn vào, bây giờ lại còn phá hỏng Thánh Tức Chi Thủy thật vất vả có được. Thánh Tức Chi Thủy trước khi sử dụng không thể để dính tạp chất được, nếu không sẽ bị hư mất, cho nên phải lưu trữ trong điều kiện được đóng kín lại. Nhưng vừa nãy lại bị rơi xuống mặt đất, mà không có trải qua phương pháp sử dụng chuyên nghiệp, tương đương là bị hỏng hết toàn bộ rồi.

- Giết hắn cho ta!

Tiếu Phong tức giận kêu to

Vệ binh đâu! ! !

- Ha ha ha! Chỉ dựa vào đám yếu đuối Đông Á các ngươi, mà muốn giết võ sĩ của Nhật Bản để quốc hay sao!

Người nọ hung hăng càn quấy hét to lên, trên mặt tràn đầy sự cuồng vọng.

- Thống khổ!

Trời Tối Không Giết Người đứng bên cạnh cũng cực kỳ ghét người Nhật, nên sau khi Tiếu Phong ra lệnh, thì liên tục tung ra một đống nguyền rủa ném về phía tên người Nhật kia.

- Suy yếu! Linh hồn quất roi! Trái tim suy kiệt!

Mặc dù ở chỗ của Thần Hắc Ám cũng không có được huấn luyện mạnh mẽ gì, nhưng mà ba quyển sách thật dày kia đã trực tiếp làm cho thực lực của Trời Tối Không Giết Người gia tăng lên mấy lần. Một Mục sư tà ác khủng bố nắm giữ hầu hết các pháp thuật nguyền rủa, lần đầu lộ ra thực lực của mình như để cho mọi người nhìn thấy được một góc của tảng băng chìm.

- Thệ Tử Bất Bại. Đẳng cấp 45, chức nghiệp luyện kim sư (giả), Cực Đạo Ninja. Điểm sinh mệnh 95(%). Một võ sĩ Nhật Bản ngụy trang thành luyện kim sư, đối với ngươi mà nói, yếu ớt không chịu nổi một kích.

Không ngờ thuật dò xét của mình lại có thể khám phá ra được lớp ngụy trang của người này, chẳng lẽ thuật dò xét của Tiếu Phong còn không lợi hại bằng mình sao? Thạch Trung Ngọc có chút bất ngờ, nhìn thấy đẳng cấp của người này, hắn cũng lười quan tâm. Mấy cô gái sau lưng cũng đã bắt đầu rục rịch rồi, bị huấn luyện cường độ cao vài ngày như vậy, đã sớm muốn tìm một cơ hội để luyện tập rồi.

- Đáng chết, đám heo đần độn hèn hạ này!

Thệ Tử Bất Bại bị trúng một đống lớn nguyền rủa của Trời Tối Không Giết Người, lập tức chỉ có thể gắng gượng nắm chặt cây thái đao ở trong tay, không để cho mình ngã xuống. Từ thân thể đến linh hồn, không có chỗ nào không cảm thấy vô lực, suy yếu, không chỗ nào không cảm thấy thống khổ. Thật giống như tất cả các loại đau đớn trên toàn bộ thế giới này đều đồng thời đổ lên người mình vậy, Thệ Tử Bất Bại chỉ có thể dựa vào ý chí của mình để gắng gượng. Nếu như là người bình thường thì chỉ sợ là lúc này

đã lăn qua lăn lại kêu gào đau đớn trên mặt đất rồi.

- Các ngươi là đồ đáng giận, đồ con rệp! Trước thì mưu đoạt Thiên Thành Chi Lệnh, sau lại đốt kho lương của chúng ta, bây giờ lại còn phá hư Thánh Tức Chi Thủy của chúng ta! Còn nói dám chúng ta hèn hạ! Các ngươi chính là lũ chuột ghê tởm cả ngày chỉ có thể chui rúc trong cống rãnh không thể lò mặt ra ngoài ánh sáng, đồ súc sinh đáng chết!

Cơ Như Nguyệt cực kỳ phẫn hận, ngay lập tức ném một đoàn lửa màu đỏ tím cháy mạnh qua. Pháp thuật này vốn dĩ trước đây cô cần phải mất 2 giây mới xuất chiêu được bây giờ đã có thể hạ bút thành văn, không tốn sức chút nào.

- AAAAAAA NGAO!

Bị ngọn lửa nóng rực mãnh liệt ấy đốt, Thệ Tử Bất Bại cũng không thể nhịn được nữa, ngọn lửa nóng mấy ngàn độ đương nhiên là làm cho người bị đốt vô cùng khó chịu đau đớn. Trời Tối Không Giết Người lại còn ném lên người hắn một cái nguyền rủa thống khổ gấp bội nữa, quả thực là làm cho hắn lúc này sống không bằng chết.

- Ta còn tưởng rằng võ sĩ của Nhật Bản các ngươi có thể nhịn ghê lắm chứ.

Nghe thấy tiếng kêu gào đau đớn của Thệ Tử Bất Bại, Thạch Trung Ngọc khinh thường nhếch miệng nói.

- Bát cát!

Lòng tự trọng dân tộc của hắn lập tức bạo phát, Thệ Tử Bất Bại vừa thống khổ vừa tức giận quát to một tiếng, cố nén sự đau đớn do ngọn lửa gây ra, nhanh chóng lao về phía Thạch Trung Ngọc. Không có biện pháp, ai bảo Thạch Trung Ngọc rõ ràng là người dẫn đầu của đám người này chứ. Hơn nữa từ lúc đi ra từ chỗ bí ẩn kia, Thạch Trung Ngọc lại không có mặc áo giáp, chỉ mặc một chiếc áo học sinh mà Wana tùy tiện đưa cho hắn thôi, làm cho hắn thoạt nhìn chính là một tên pháp sư yếu ớt.

Còn chức nghiệp của Thệ Tử Bất Bại lại là Cực Đạo Ninja, tự

nhận là tốc độ đã nhanh vượt qua hầu hết tất cả các loại cường giả. Tốc độ của hắn có thể nói là tại Nhật Bản đã không ai sánh bằng rồi, hắn cực kì tự tin nắm thái đao chém về phía Thạch Trung Ngọc.

- Hừ!

Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, Thệ Tử Bất Bại bị đánh bay ra ngoài với tốc độ còn nhanh hơn lúc hắn bay đến. Còn Thạch Trung Ngọc thì vẫn hiên ngang đứng đó như thể chưa làm cái gì cả, tất cả mọi người không ai thấy rõ hắn ra tay như thế nào cả.

Tiếu Phong ở bên cạnh thì hai mắt sáng rực, động tác vừa nãy của Thạch Trung Ngọc ông có loáng thoáng nhìn thấy được một chút. Với tốc độ cực kỳ nhanh chóng hắn đá ra một cước. Nhanh đến mức ánh mắt của mọi người đều không thể nhìn thấy được.

Thệ Tử Bất Bại bị Thạch Trung Ngọc một cước đạp bay, đụng vào làm đổ ngã hai ba cái bàn thí nghiệm, cả người đều bị các loại dược tề không thể phân biệt được loại nào với loại nào dính đầy người. Những dược tề đương nhiên vẫn còn là bán thành phẩm, nhiều loại trộn vào với nhau như vậy, lập tức sinh ra phản ứng đặc biệt, ngọn lửa kịch liệt từ trên người của Thệ Tử Bất Bại bốc cháy lên.

- AAAAA NGAO!

Nhiệt độ của nó mặc dù không có nóng bằng ngọn lửa của Cơ Như Nguyệt, nhưng mà ngọn lửa kia lại bao bọc lấy cả người hắn, từng ngóc ngách đều bị đốt cháy hết, ngay cả nơi mẫn cảm cũng không buông tha.

- Nếu như lần này hắn không chết, chắc chắn sẽ chuyển chức trở thành hỏa diễm Ninja trong truyền thuyết rồi.

Trời Tối Không Giết Người ở bên cạnh cười lạnh.

- Không chết mới là lạ.

Thạch Trung Ngọc nhún vai, tên này cũng chỉ mà một Ninja cấp 45 mà thôi. Liên tục phải chịu mấy nhiêu mạnh như vậy, cho dù lượng máu của hắn có nhiều đến thế nào cũng sẽ bị đánh tụt máu

không phanh chết ngắc cho coi.

Mặc dù Thệ Tử Bất Bại là đầu sỏ gây ra chuyện này cứ như vậy bị mà đốt thành một đống tro tàn, nhưng Tiếu Phong cũng vẫn đứng đó nhăn nhó buồn thiu, Thánh Tức Chi Thủy đã bị hủy hết rồi, bây giờ đánh chết tên này thì cũng đâu có làm được tích sự gì.

- Cháu ngoan của ta.

Tiếu Phong rất là sầu khổ nói với Thạch Trung Ngọc nói.

- Có thể làm phiền cháu lại đi vào trong đó một chuyến nữa được không?

- Thôi bỏ đi nha.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp lắc đầu nguầy nguậy.

- Dù sao thì ta cũng đã đưa Thánh Tức Chi Thủy cho ông rồi, vừa nãy là do ông không biết cách để bảo vệ nó chứ. Việc này cũng không thể nào trách tôi được.

- Haizzzz

Tiếu Phong lắc đầu, thở dài một hơi.

- Vậy, vậy thì chỉ có thể đành vậy.

Quay đầu lại nói với quản gia.

- Phân phó xuống dưới, tìm một chỗ kín đáo, bắt đầu gieo trồng quý ly.

- Thành chủ đại nhân. Việc này...

Quản gia có chút muốn nói nhưng lại đắn đo không biết nên mở lời như thế nào, lúc lâu mới nói.

- Nếu như năm nay gieo trồng quý ly, vậy thì sang năm thành của chúng ta chắc chắn sẽ bị mất mùa.

- Haizzz, không còn cách nào khác nữa rồi!

Tiếu Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng mà ánh mắt thì lại vụng trộm liếc nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Được rồi, được rồi. Ta còn không biết đại bá có chủ ý gì hay sao.

Thạch Trung Ngọc thấy màn kịch lộ liễu của Tiếu Phong thì lập tức cười nói.

- Đây, cho bá này!

Nói xong lại lấy ra ba bình Thánh Tức Chi Thủy từ trong túi Tu Di.

- Ba bình này là ba bình cuối cùng rồi đấy nhé, giờ mà làm hỏng nữa là thật sự bó tay đấy.

- Haha, đã biết ngay tên tiểu tử ngươi vẫn còn mà!

Tiếu Phong lại cười ha ha vô cùng đắc ý.

Chương 1026. Tình huống Nam Đô

Học viện nghiên cứu luyện kim xảy ra chuyện này, làm cho Tiếu Phong rất là cảnh giác. Trực tiếp hạ lệnh thanh lý cả trên dưới của phủ thành chủ, tại Học viện nghiên cứu luyện kim xuất hiện gian tế của Nhật Bản, khó có thể đảm bảo rằng chỗ khác sẽ không có. Lần này ra lệnh, lập tức cả phủ thành chủ gà bay chó sủa, những quản sự kia cũng sắp xếp không ít thân tín, người nhà của mình vào hoặc là thiên vị rõ ràng. Tiếu Phong lần này làm thanh lý, phần lớn các vấn đề tham ô mục nát, dùng người không khách quan đều lập tức bị bại lộ hết. Những gian tế Nhật Bản còn chưa bắt được, lại đã bắt được không ít sâu mọt trong phủ thành chủ.

Xem danh sách đưa tới trong tay, Tiếu Phong chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Những chuyện này ông cũng đã từng nghĩ tới, nhưng là thật không ngờ nó lại nghiêm trọng đến như vậy, một quản sự nho nhỏ vậy mà có thể tùy tiện vận dụng một chút quyền lợi để đạt được số tiền nhiều hơn gấp mấy chục lần so với số tiền lương mà đáng lẽ ra hắn được hưởng. Hơn nữa còn có rất nhiều chuyện, đều đã xảy ra dưới con mắt của vị thành chủ đại nhân như ông. Ví dụ như, có một cái bình hoa mà ông cực kỳ yêu thích, và nó sớm đã bị người ta làm vỡ, mà cũng là cái tên làm vỡ đấy đã tìm về một cái bình giống hệt được làm giả vô cùng tài tình về thế vào để đánh lừa ông.

Còn có những người kia ỷ vào danh tiếng của phủ thành chủ làm ra đủ loại chuyện hãm hại lừa gạt thì càng nhiều không kể xiết, nếu như Tiếu Phong phát hiện muộn hơn một chút nữa, chỉ sợ thanh danh của phủ thành chủ sẽ bị bọn họ làm cho thối nát đến mức không thể chấp nhận được nữa rồi.

- Haizzz, không ngờ tới vậy mà sẽ là loại tình huống này! Quản gia à, ta thật là quá thất vọng rồi!

Tiếu Phong vô cùng bực bội đập mạnh tờ danh sách kia xuống mặt bàn.

- Thành chủ đại nhân cả ngày bề bộn vất vả nhiều chuyện, những chuyện này là do thuộc hạ quản lý không nghiêm, thuộc hạ có tội.

Quản gia nhanh chóng an ủi.

- Haizz, thôi bỏ đi, bỏ đi.

Tiếu Phong nhanh chóng phất phất tay

- Mấy chuyện này xảy ra cũng đâu phải chỉ có trách nhiệm của mình ngươi, ta làm thành chủ đương nhiên cũng phải có trách nhiệm rồi.

- Đây là việc mà thuộc hạ phải làm mà.

Quản gia cười làm lành nói.

Tiếu Phong lắc đầu.

- Không có phát hiện ra gian tế Nhật Bản nào sao?

- Đúng vậy, thành chủ đại nhân, sau khi xảy ra chuyện ở học viện, trong phủ lập tức thiếu đi mấy người. Chắc có lẽ là chúng đã nghe ngóng được gì đó nên đã trốn thoát trước rồi.

Quản gia trả lời.

- Hừ, coi như bọn chúng chạy nhanh!

Tiếu Phong hừ lạnh một tiếng.

- Những người Nhật Bản này càng ngày càng đáng giận rồi! Mấy ngày nữa mở Quốc chiến, nhất định không thể tha cho bọn chúng được!

- Vâng, thành chủ đại nhân, đất để gieo trồng quý ly đã được chuẩn bị xong từ trước rồi, bây giờ cũng đang bắt đầu tưới Thánh Tức Chi Thủy. Khoảng chừng hai tiếng nữa là có thể gieo trồng trên quy mô diện tích lớn rồi!

- Vấn đề này ngươi cứ xử lý đi, ta tin tưởng ngươi! Bây giờ ta

phải tới Thiên Thành, mấy vị thành chủ hẹn gặp nhau ở đó để bàn bạc về việc Quốc chiến, ngươi cứ xử lý theo những gì ta đã dặn dò là được!

Tiếu Phong gật đầu nói.

Lúc này, Thạch Trung Ngọc cũng thoát khỏi trò chơi. Online quá lâu cũng làm người chơi cảm thấy có chút khó chịu. Mặc dù vẫn có cảm giác là mình đang đi lại chạy nhảy vận động, nhưng mà dù sao thì thân thể trong trò chơi và thân thể trong hiện thực vẫn khác nhau, thời gian chơi quá lâu cũng sẽ không quen, có chút không thoải mái.

Logout xong, các cô gái thì đi nấu cơm. Thạch Trung Ngọc thì một mình ngồi trên sô pha, buồn chán nhìn lên trần nhà đếm sao giữa ban ngày.

Đúng lúc ấy, ông Cơ lại hấp tấp đi đến, sau đó không nói hai lời, kéo Thạch Trung Ngọc đi ra ngoài.

- Ông, có chuyện gì vậy?

Thạch Trung Ngọc vội hỏi, bởi vì tự nhiên bị ông kéo đi nên mất đi lực lượng khống chế cơ thể của mình, cho nên cũng không dám dùng sức giãy giụa, chỉ phải để yên cho ông kéo mình đi ra ngoài.

- Tiên thiên cao thủ của Nhật Bản đến gây chuyện kìa, gọi chái đi cũng xem thế nào.

Ông kéo Thạch Trung Ngọc đi tới ga ra.

- Tiên thiên cao thủ của Nhật Bản? Hắn cũng không biết xấu hổ mà tới sao?

Bây giờ hình như Nhật Bản cũng chỉ có một hai người là tiên thiên cao thủ thôi mà, đến Trung Quốc chẳng lẻ không sợ bị vây công đánh chết à? Nếu mà bị đánh chết ở đây thì từ nay về sau Nhật Bản cũng không thể bọn chen ra mặt ở Châu Á này nữa rồi.

Ông Cơ nghe xong thì lại nổi giận đùng đùng.

- Hắn không dám tới ấy à! Con mẹ nó chứ, tên khốn kia thế mà

lại đi cùng với Thủ tướng Nhật Bản tới, còn nói là muốn tham quan Bảo tàng thảm sát Nam Đô nữa chứ.

- Móa! Những tên khốn nạn ấy sao không đi chết hết đi cho rồi! Quốc gia không có người nào ngăn cản sao! Mấy tên bên chính phủ đều đi ăn cám hết đi cho rồi!

Thạch Trung Ngọc nghe xong lập tức cảm thấy một ngọn lửa tức giận bắt đầu hừng hực cháy trên đỉnh đầu.

- Những người kia nói đó cũng chỉ là một điểm tham quan du lịch mà thôi, nên cũng không tiện mở miệng từ chối không cho bọn họ tới tham quan! Lương Thẩm ở bên đó nghe tên kia trả lời như thế thì bực mình quá suýt nữa thì vặt đầu hắn xuống luôn rồi!

Trong mắt của ông cụ tràn đầy sự phẫn nộ, như muốn phun ra lửa vậy. Đi vào ga ra, ông mở cửa lên xe rồi nổ máy. Thạch Trung Ngọc lại đi đến một góc khuất của ga ra, lấy cây ngân đao được hắn dấu ra.

Cây đao này là lúc trước hắn dấu ở trong ga ra, chủ yếu là do sợ mang về biệt thự sẽ bị các cô ấy phát hiện, lại suy nghĩ linh tinh.

- Cháu định mang cả nó đi hả?

Ông cụ vẫn còn nhớ cây ngân đao chưa được khai phong này.

- Đao này, chém người rất thuận tay đấy. Với lại, dùng chút máu tươi để mở phong ấn cũng không tệ mà, mặc dù là máu của súc sinh thì cũng vẫn có thể tạm chấp nhận được.

Thạch Trung Ngọc vui vẻ cười, nhưng mà trong ánh mắt lại tràn đầy sát ý.

Bảo tàng thảm sát Nam Đô chính là vì để kỷ niệm sự kiện, sau khi người Nhật công hãm Nam Đô vào ngày 13 tháng 12 năm 1937, ra lệnh cho quân lính của bọn họ tiến hành đồ sát trong vòng sáu tuần liên tục ở Nam Đô, giết chết hơn ba trăm nghìn người. Đồ sát Nam Đô có thể nói là mốc lịch sử nhục nhã nhất của Hoa Hạ cận đại, một nỗi nhục nhã được tạo thành bởi máu tươi. Bây giờ những người Nhật Bản này lại còn đến Nam Đô nói là đi thăm bảo tàng nữa sao? Hơn nữa, con mẹ nó những tên nhân viên

công tác của chính phủ vậy mà còn đồng ý!

Mấy ngày nay Thạch Trung Ngọc vốn đã bị người Nhật chọc cho lửa giận ngút trời, bây giờ cũng đã có suy nghĩ muốn vặt đầu của tên Thủ tướng Nhật Bản kia xuống rồi.

Trên đường Thạch Trung Ngọc gọi điện thoại cho các cô gái thông báo việc mình phải rời đi.

Ông cụ Cơ nhấn ga làm cho xe chạy với tốc độ 120km/h, nhanh chóng đâm về hướng nội thành, làm cho rất nhiều chiếc xe trên đường phải đạp phanh dừng gấp lại, thậm chí còn có người vì tránh xe của ông mà đâm vào dải bảo vệ ở bên đường. Nhưng mà bây giờ ông cũng không có thời gian và tâm trạng để quản nhiều như vậy, cùng lắm thì sau này ông lại bồi thường chút tiền là được.

Thành phố Lâm Hải cách Nam Đô chừng 400 km, sau khi ông cụ vào đường cao tốc, trực tiếp tăng tốc độ xe lên tới hơn 300km/h, lần này hầu như là phá vỡ kỷ lục tốc độ nhanh nhất trong cả nước từ trước đến này. Hình như lúc trước tốc độ nhanh nhất là 226km/h, cũng không biết chiếc xe này của ông được cải tiến như thế nào mà lại có thể chạy nhanh như vậy.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc cũng không để ý chuyện này lắm, dù sao thì với cơ thể của hắn bây giờ thì ngay cả bị nổ bằng bom nguyên tử hắn cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần không đứng ở khu trung tâm, không bị phóng xạ mãnh liệt kia ảnh hưởng, hắn sẽ không có việc gì.

Đoạn đường hơn 400 km, cũng chỉ mất khoảng hai tiếng đồng hồ, chiếc xe Ferrari đỏ chót của ông đã tới Nam Đô.

Hiển nhiên đã có người thông báo việc ông đến đây cho cấp trên biết. Ông vừa dừng xe trước cửa một khách sạn ở Nam Đô, ở đó cũng đã có mấy chục người đang chờ đợi rồi.

Lãnh đạo thành phố, các quan chức cấp cao của cả quân đội lẫn các đơn vị hành chính, còn có Lương Thẩm, lão Kỷ, lão Ma mấy người tiên thiên cường giả đều chờ ông ở cửa.

Chương 1027. Đến Nam Đô

- Lão Cơ, rốt cuộc thì ông đã tới!

- Nhìn thấy ông Cơ đã đến, lão Kỷ rất hưng phấn chào hỏi.

- Đúng vậy, lão Cơ, hôm nay chắc hẳn phải đánh một trận lớn rồi đây.

Lão Quỷ lại rất âm trầm cười nói, lãnh ý trong lời nói làm cho mọi người không khỏi lạnh cả người.

- Xem ra, các ngươi đã thua rồi rồi hả?

Nhìn vẻ mặt của hai người bọn họ, sắc mặt của ông lại trầm xuống. Trước đó, lão Ma và lão Kỷ định phục kích mấy tên khốn Nhật Bản kia lúc bọn họ trên đường di chuyển. Nhưng mà, nhìn tình huống bây giờ thì chắc là kết quả cũng không được lạc quan cho lắm.

Lương Thẩm ở bên cạnh liền xen vào nói.

- Tên khốn Yoshikawa kia đã đột phá tầng kia rồi.

Tầng kia, chính là cảnh giới phía trên tiên thiên cao thủ. Cao hơn tiên thiên, chính là tam hoa tụ đỉnh. Cảnh giới này phải là người thoát ly khỏi phàm giới rồi nên mới có thể đạt được, như là Tiên Ma trong truyền thuyết vậy.

- Hắn đây là muốn làm vô địch thiên hạ hay sao đây!

Ông cụ nghe xong thì cười lạnh một tiếng.

- Tên khốn Yoshikawa tính toán tốt lắm!

Số lượng tiên thiên cao thủ của Hoa Hạ tuy không phải là nhiều nhất đấy, nhưng mà chất lượng lại là tốt nhất. Với thân phận của ông cụ, có thể nói là đệ nhất cường giả trong toàn bộ tiên thiên trên thế giới này rồi. Nếu như Yoshikawa cũng đánh bại cả ông

nữa, thì chỉ sợ địa vị của Nhật Bản sẽ bay lên thẳng tắp, có thể đuổi kịp với địa vị với Mỹ, vươn tầm quốc tế.

- Ha ha, cho nên không còn cách nào nữa, chỉ có thể thông báo cho ông tới!

Lão Kỷ bất đắc dĩ nói. Mặc dù thực lực của bọn họ đã mạnh mẽ đến mức làm cho quốc gia đều có chút sợ hãi rồi, nhưng mà đối mặt với người càng mạnh mẽ hơn, thì bọn họ cũng bó tay rồi.

- Chẳng lẽ, lão Cơ ngươi cũng không được sao?

Lão Ma lại có chút lo lắng hỏi. Bọn họ là ôm hy vọng lão Cơ cũng đột phá tiên thiên, như vậy thì mới có hy vọng có thể đối phó được với Yoshikawa. Mặc dù chỉ các nhau một cảnh giới thôi, thế nhưng mà khoảng cách lại như trời với đất vậy.

- Ta đương nhiên không được rồi.

Ông cụ thản nhiên nói. Trước đó Trương Vô Kị cũng đã nói rồi, tình huống của ông, đến được đẳng cấp như bây giừo cũng đã là vô cùng hiếm có rồi, nếu muốn tiến một bước nữa thì hầu như cơ hội là bằng không. Trừ phi có cường giả Tiên Ma đồng ý tẩy kinh phạt tủy cho ông, luyện lại gân cốt thì mới có cơ hội. Đây là do tư chất thân thể có hạn, không phải cứ cố gắng là có thể đạt được.

Nghe thấy câu trả lời không chút do dự của ông cụ, lập tức làm cho trong lòng ba người đều cảm thấy rét lạnh. Nếu như ngay cả ông cụ cũng không được, vậy thì còn có cách nào nữa đây? ! Chẳng lẽ cứ thế trở mắt nhìn mấy tên khốn kia đến thăm bảo tàng thảm sát Nam Đô sao? Nếu thế thì mấy lão già bọn họ còn mặt mũi nào mà đối diện với hậu thế đây. Còn mặt mũi nào mà nhìn những vong linh đã chết oan uổng năm ấy khi họ xuống suối vàng chứ!

- Nhìn các ngươi nguyên một đám bày ra vẻ mặt đưa đám kìa, cũng chỉ có một cái tam hoa tụ đỉnh đã làm cho các ngươi như vậy rồi, những sóng to gió lớn nào mà chúng ta chưa từng gặp cơ chứ! Một tên khốn tam hoa tụ đỉnh của Nhật Bản thì tính là cái gì!

Nhìn thấy gương mặt đưa đám của mấy người, ông cụ khẽ cười khẩy trong lòng, nhưng lại cũng có chút bi ai. Đã trải qua nhiều

năm như vậy, mọi người thực sự đã mất đi cái tâm huyết và sự sôi sục của sức trẻ, nếu là mấy chục năm trước, nghe thấy chuyện như thế này, coi như là liều cái mạng già này thì họ cũng sẽ liều mạng chiến đấu với tên khốn Yoshikawa kia, cho dù chỉ có thể làm cho hắn trầy da tróc vảy thôi cũng phải liều.

- Haizzzz

Lão Kỷ thở dài, mở miệng muốn nói cái gì đó, lại bị ông cụ ngắt lời.

- Đi lên rồi nói, đi lên rồi nói, đừng ở đây mất mặt, làm người khác chú ý nữa!

Ông cụ lôi kéo ba người cùng nhau đi vào khách sạn, Thạch Trung Ngọc ở phía sau gãi gãi cái mũi, cũng đi theo vào.

- Nhóc con, tránh ra một bên đi!

Bên cạnh đột nhiên có một tên chẳng biết là tên khốn kiếp nào đi ra ngăn Thạch Trung Ngọc lại. Hắn cũng không quá hiểu về thân phận của mọi người, hắn chỉ là một tên nhân viên tầng thấp của chính phủ mà thôi. Nên thấy Thạch Trung Ngọc nãy giờ vẫn luôn đi theo sau lưng của ông cụ khi nãy, cho nên mặc định nghĩ Thạch Trung Ngọc chỉ là một người hầu mà thôi. Bây giờ nhìn tình hình thì có vẻ các đại nhân vật muốn lên đi lên lầu bàn bạc công việc, đây chính là cơ hội được xuất đầu lộ diện trước mặt của các lão đại, nên hắn không hề khách khí. Vội vàng ngăn cản tên tùy tùng không hiểu lễ nghĩa là Thạch Trung Ngọc lại.

- Ngươi là cái thá gì vậy!

Thạch Trung Ngọc hung hăng trợn mắt nhìn người nọ một cái, bây giờ hắn đang rất bực bội, hận không thể hành hạ mấy tên người Nhật khốn kiếp kia đến chết, lại không ngờ tự nhiên có tên khốn không có mắt tự nhiên nhảy ra cản đường mình lại càng bực bội hơn nữa.

- Lão tử là phó cục trưởng Cục công an Thành Tây!

Tên mập mạp kia bị ánh mắt của Thạch Trung Ngọc làm cho hoảng sợ, nhưng mà vẫn hung hăng càn quấy nói, trừng mắt nhìn

Thạch Trung Ngọc rồi chỉ chỉ tay về phía chiếc xe

- Đi cất xe của lão gia nhà ngươi cho tử tế đi!

- Móa, thằng nhãi này lại coi mình là lái xe rồi!

Thạch Trung Ngọc lập tức nổi giận, có lái xe nào mà đẹp trai như hắn không hả? ! Không chút nghĩ ngợi, trực tiếp nâng chân lên đá một phát vào cái bụng béo phì của tên đó, đá hắn bay ra ngoài.

- Má nó chứ, chó ngoan không cản đường, biết không hả!

Hừ nhẹ một tiếng, rồi bước nhanh đuổi kịp ông cụ. Cũng không thèm để ý đến cái tên mập vừa bị mình đá bay ra ngoài nữa.

Ông cụ đi trước cũng nhìn thấy động tác của Thạch Trung Ngọc, hết sức hài lòng đối với biểu hiện của Thạch Trung Ngọc. Thân là một tiên thiên cao thủ mà lại phải bó tay khi gặp phải mấy vấn đề này thì quả là quá mất mặt mũi rồi. Cách làm bá đạo như vậy của Thạch Trung Ngọc, mặc dù có chút không phù hợp với quy củ, nhưng mà đối với tiên thiên cao thủ mà nói, thì những quy củ đối với người người bình thường này đều không tính là quy củ. Nắm đấm to mới là lão đại.

Đi vào phòng tổng thống ở tầng cao nhất, ông cụ trực tiếp đóng cửa lại nhốt mấy người đi theo ở ngoài cửa. Những vị kia toàn là quan chức đứng đầu tỉnh ủy, đứng đầu quân đội lại đều bị nhốt hết ở ngoài.

- Bà mẹ nó, mấy lão già này rốt cuộc là có lai lịch gì mà ghê gớm vậy chứ!

Một tay thư ký vừa mới tới không biết chuyện gì nên thấp giọng mắng, làm thư ký của thị trưởng thành phố Nam Đô, chưa bao giờ hắn thấy thị trưởng bị đối xử như vậy.

- Nhân vật cấp cơ mật của quốc gia, cậu nói thử xem lai lịch gì.

Thư ký của bí thư tỉnh ủy ở bên cạnh trả lời một câu.

- Lời này nếu để cho bọn họ nghe thấy, cậu chết chắc!

Quốc gia cơ mật! Nghe nói như thế, tay thư ký lập tức im miệng rồi, đối với những phân loại bí mật này hắn cũng hiểu rõ. Quốc gia bí mật bình thường phân cấp là: bí mật, cơ mật, tuyệt mật. Ba loại cấp bậc, hắn dựa vào thân phận thư ký của thị trưởng, thì nhiều lắm là thỉnh thoảng có thể xem trộm văn bản tài liệu cấp bí mật. Đây là thị trưởng cho phép thì hắn có thể xem, cấp cơ mật, cho dù là thị trưởng bảo hắn xem thì hắn cũng không dám xem ấy. Văn bản tài liệu cấp cơ mật, chỉ cần có khả năng liên quan đến việc để lộ bí mật, thì chính là trực tiếp bị giải quyết bằng biện pháp bạo lực để tránh hậu quả, hắn cũng không muốn tự nhiên bị giết mà không hiểu vì lí do gì.

- Nhìn cái mặt kinh sợ của cậu kìa!

Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của tay thư ký kia, thư ký của bí thư tỉnh ủy khẽ cười một tiếng.

- Sau này chú ý cẩn thận một chút, nhìn nhiều, nghĩ nhiều, nhưng không cần nói nhiều, hiểu chưa!

- Dạ.

Tay thư ký nhanh chóng gật đầu, những điều cần chú ý khi làm thư ký này hắn cũng biết rõ, chỉ là có đôi khi biết là một chuyện những có thực hiện tốt được hay không lại là một chuyện khác.

Trong phòng, mọi người ngồi xuống ghế sô pha, ông cụ đưa mắt liếc qua cánh tay nãy giờ lão Kỷ vẫn giấu ở trong tay áo, khẽ nói.

- Được rồi! Lão Kỷ, nói xem tay của ông là xảy ra chuyện gì!

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới để ý đến tay của lão Kỷ, mặc dù nói bây giờ trời đang rất lạnh, rụt lại tay là chuyện rất bình thường, nhưng mà đối với những tiên thiên cao thủ không sợ nóng lạnh, thì giữa mùa đông cũng đâu có sợ lạnh đâu mà phải rụt tay lại?

Lão Kỷ nghe thế thì lại cười khổ một tiếng, tay phải cầm lấy ống tay áo bên trái chậm rãi kéo lên, làm lộ ta bàn tay trái đã bị biến hình hoàn toàn.

Chương 1028. Tam hoa tụ đỉnh

Cổ tay trái của lão Kỷ hoàn toàn biến hình rồi, bị quay ngược 180°, bàn tay hướng ra bên ngoài. Bàn tay của một tiên thiên cao thủ vậy mà lại bị đánh cho gãy xương? Hơn nữa còn nặng như vậy, hoàn toàn bị sức lực lớn uốn thành như vậy đấy.

- Đây là Yoshikawa làm?.

Nhìn thấy tay của lão Kỷ, ông cụ lập tức nhíu mày.

- Cái này hơi giống với Đại lực kim cương trảo của Thiếu Lâm Tự.

- Đây không phải là Yoshikawa làm đâu, là một tên khốn không biết là ai. Nhưng cũng là Tam hoa tụ đỉnh.

Lão Kỷ cười khổ nói.

- Bằng không thì ngươi nghĩ rằng chúng ta, mấy lão già này lại mất đi ý chí chiến đấu nhanh như vậy sao?

- Hai tên Tam hoa tụ đỉnh??

Ông cụ lập tức mở to hai mắt nhìn, không thể tin nổi thốt lên.

- Làm sao có thể!

Nhật Bản rõ ràng có hai Tiên thiên cao thủ, một trong số đó ở mấy năm trước còn bị bọn họ đánh cho trọng thương, bây giờ lại nghe nói có hai Tiên thiên đều tấn cấp lên Tam hoa tụ đỉnh, chuyện này dựa theo lẽ thường mà nói căn bản là không khả năng.

- Là ba người.

Sắc mặt của Lương Thẩm trầm trọng nói.

- Một người nữa mặc dù không có động thủ, nhưng mà hoàn toàn có thể cảm nhận được, hắn cũng là cũng là Tam hoa tụ đỉnh

cao thủ.

Ba cao thủ Tam hoa tụ đỉnh? Chẳng lẽ Nhật Bản phát hiện được đường tắt nào đó để tấn cấp Tam hoa tụ đỉnh hay sao? Trong lòng của ông cụ xuất hiện một sự nghi hoặc khó giải thích được. Ba Tam hoa tụ đỉnh, việc này là rất khó để giải quyết rồi. Với thực lực của ông bây giờ, liều mạng thì còn có thể đánh ngang tay với Yoshikawa, nhưng mà còn hai người kia thì ông không thể làm gì được rồi.

- Tiểu Thạch Đầu, cháu có thể đối phó mấy người?

Đột nhiên ông cụ quay sang hỏi Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nãy giờ vẫn đứng bên cạnh không nói năng gì, nghe ông cụ hỏi vậy thì hơi bất ngờ một chút, mình đã cố gắng che dấu như vậy rồi mà vẫn bị ông cụ phát hiện sao?

- Ông phát hiện rồi ạ?

Thạch Trung Ngọc có chút ngượng ngùng hỏi lại.

- Hừ, thằng bé này, chẳng thành thật tí nào!

Ông cụ lập tức cười mắng.

- Nói đi, có phải là mấy ngày gần đây lại có đột phá hay không? !

- He he.

Thạch Trung Ngọc gãi gãi cái mũi rồi nói.

- Vừa mới đột phá tối hôm qua ạ.

- Vậy thì hai tên Tam hoa tụ đỉnh kia gia cho cháu không có vấn đề gì chứ?

Ông cụ hỏi.

- Ha ha, đến mười tên cháu cũng không sợ!

Thạch Trung Ngọc rất là tự tin cười nói, ba tên ở cảnh giới Tam hoa tụ đỉnh cho dù là có mạnh hơn nữa, thì cùng lắm cũng là

mạnh hơn gấp đôi hoặc gấp ba lần so với ông cụ là cùng? Bây giờ Thạch Trung Ngọc rất có lòng tin có thể đánh bại ông cụ bằng nửa chiêu. Dưới tình huống lực lượng đã hoàn toàn áp chế như thế này, cho dù là kỹ xảo của ông cụ có tốt thế nào đi nữa thì cũng không có cách nào chống đỡ được.

- Hả! Tiểu Thạch Đầu, chém gió vừa thôi chứ, chém quá là không hay lắm đâu!

Lão Kỷ nghe Thạch Trung Ngọc nói vậy thì nhíu mày, hiển nhiên là không tin vào những gì mà Thạch Trung Ngọc nói.

- Đến lúc đó xem là biết thôi, ha ha.

Bây giờ Thạch Trung Ngọc đang nghĩ xem có thể đem mang kỹ năng Bá Đao từ trong trò chơi kia mang ra ngoài đời thực hiện được hay không? Cách hấp thu năng lượng hắn cũng nhớ rất rõ ràng, cách phóng thích Liệt Diễm Cuồng Đao hắn cũng nhớ rất rõ. Chỉ cần có thể thực hiện được ở trong hiện thực, thì chỉ cần vừa tung Bá Đao ra, đừng nói là Tam hoa tụ đỉnh hay là Ngũ khí triều nguyên. Kể cả là Trương Vô Kị, thì Thạch Trung Ngọc cũng có nắm chắc một chiêu có thể đánh bại hắn.

- Ha ha, vậy là tốt rồi!

Ông cụ nói

- Lão Quỷ, đám Yoshikawa kia bây giờ đang ở đâu?

- Ở khách sạn Long Nhật Đại Nam Đô, cái khách sạn này là của người Nhật mở đấy!

Lão Quỷ lạnh lùng nói. Mặc dù lúc chiến đấu với Yoshikawa, ông không bị ngoại thương như lão Kỷ, nhưng mà nội thương trong cơ thể cũng không nhẹ. Bây giờ ông vẫn đang cố gắng nhẫn nhịn xuống, không để biểu hiện ra ngoài.

- Ừm, các ngươi nghỉ ngơi một chút đi, bị thương thì cũng đừng có chạy loạn nữa.

Ông cụ gật gật đầu, Lão Quỷ cố nén đau đớn làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của ông được, nhưng mà ông cũng không tiện

nói thẳng. Lão Quỷ chính là người sĩ diện nhất trong ba người bọn họ.

- Tiểu Thạch Đầu, có hứng thú cùng đi thăm thú hang ổ của đám khốn kiếp Nhật Bản kia với ta không?

- Haha, cháu cũng đang có ý đó!

Thạch Trung Ngọc cười nói, giơ giơ cây ngân đao được bọc bằng vải trong tay mình lên.

- Cháu đang rất nôn nóng muốn khai phong cho nó đây.

- Năm đó bọn chúng dùng máu của hơn ba trăm nghìn người dân Hoa Hạ để khai phong cho Muramasa, bây giờ hãy để máu của đám tiên thiên cao thủ đó khai phong cho ngân đao của Tiểu Thạch Đầu đi!

Lão gia tử nói đến đây, trong mắt nhịn không được sự phẫn nộ. Năm đó những người Nhật Bản kia không phải là vì thỏa mãn dục vọng nào hết mà tàn sát hàng loạt dân trong thành, mà bọn họ chính là vì Muramasa, chính là vì thanh yêu đao tà ác kia.

Bọn chúng dùng máu tươi của hơn ba trăm nghìn người, làm cho thanh yêu đao kia cường hãn đến mức ngưng tụ ra linh trí, gần như có được một linh hồn hoàn chỉnh. Năm đó nếu như không phải mấy người tiên thiên liều mình ra tay, đánh nát thanh yêu đao ấy, thì chỉ sợ rằng toàn bộ Hoa Hạ sẽ gặp phải kiếp bạn không biết ác liệt cỡ nào nữa.

Nghe ông cụ nói vậy, Thạch Trung Ngọc lập tức có chút sáng tỏ, trong lòng càng thêm phẫn hận đối với người Nhật hơn nữa.

- Nhất định phải chặt đầu của mấy tên khốn kia xuống!

Sau khi trở thành Tiên thiên, ước thúc của pháp luật đối với mình càng ngày càng thấp. Mạng người trong mắt bọn họ cũng không tính là gì quan trọng nữa.

Ông cụ mang theo Thạch Trung Ngọc đi ra ban công.

- Ông, chẳng lẽ lúc này mà ông còn muốn phơi nắng sao?

Vào mùa đông thì ánh mặt trời ấm áp quả thật làm cho người ta cảm giác thật thoải mái.

- Lúc này mà còn thảnh thơi phơi nắng được hả? !

Ông cụ cười mắng một câu, đi ra ban công rồi nhìn xuống dưới.

- Tầng 23, cũng không cao lắm.

- Ông, ông muốn nhảy từ đây xuống à? !

Thạch Trung Ngọc lập tức mở to hai mắt nhìn ông.

- Cái này, cái này cũng có chút hơi lố rồi nha!

- Hừ, chẳng lẽ bây giờ cháu còn muốn hiên ngang đi ra bằng cửa chính, sau đó nói với mấy người kia là, hế lô, ta đi tìm Yoshikawa tâm sự đây hả?

Ông cụ lại hỏi ngược lại.

Thạch Trung Ngọc cũng không phản đối nữa, mặc dù cứ nhảy xuống như vậy cũng không xảy ra chuyện gì, nhưng mà cái cảm giác kia quả thực rất không thoải mái. Trước kia Thạch Trung Ngọc đã từng rất sợ độ cao mà.

- Không có ý kiến gì nữa vậy thì nhảy đi!

Ông cụ lên tiếng, vừa dứt lời đã nhảy xuống từ ban công. Ông chọn nhảy xuống ở ban công đằng sau khách sạn, không phải quay ra đường cái, phía dưới là một con hẻm nhỏ.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu, vẫn hơi lo lắng đứng trên ban công nhìn xuống, lại nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của ông cụ, như một ông tiên đang bay lượn vậy, bay bổng từ từ rơi xuống mặt đất.

- Dùng chân khí gia tăng lực ma sát của không khí, làm cho mình giống như mang theo cánh lượn vậy!

Thạch Trung Ngọc đã hiểu được động tác của ông cụ, không ngờ vậy mà chân khí còn có thể dùng như vậy nữa. Vậy, nếu như mình

dùng chân khí mô phỏng ra hình dáng của một đôi cánh, thì chắc là có thể bay được đúng không? !

Cao thủ ở cảnh giới Tiên thiên vẫn không thể thỏa mãn giấc mơ bay lượn của nhân loại, nghe nói phải sau khi đột phá cảnh giới Ngũ khí triều nguyên mới được. Nhưng mà, bây giờ xuất hiện mấy người Tam hoa tụ đỉnh đã làm cho mọi người cảm thấy vô cùng kinh sợ rồi, nếu mà xuất hiện Ngũ khí triều nguyên, thì chắc sẽ giống như là thiên thạch đụng vào Địa Cầu vậy, mặc dù chấn động lớn nhưng mà tỷ lệ cũng quá nhỏ.

Có ông cụ làm mẫu động tác, Thạch Trung Ngọc cũng nhảy xuống theo.

Nhưng lại cố gắng bạo phát chân khí ra, ở sau lưng ngưng tụ thành một đôi cánh hư ảo. Chân khí từ trong thân thể chảy ra giống như thân thể của mình được kéo dài ra vậy, cảm thấy lực trùng kích cực lớn từ phía dưới xông lên.

Chương 1029. Sư tử hống

- Hơi giống với cảm giác bay lượn!

Mặc dù chỉ là trượt đi, nhưng cái loại đập cánh đó, có thể khống chế cảm giác trong lòng của Thạch Trung Ngọc một chút, vẫn rất là sướng. Có điều là, bây giờ cũng không phải lúc suy nghĩ cái này, sau này lại suy nghĩ thêm một chút cách bay lượn. Thạch Trung Ngọc cảm giác được bây giờ bản thân có thể bay, chỉ là hắn chưa tìm được phương pháp thích hợp mà thôi.

Lão gia tử nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, từ tầng hai mươi ba rơi xuống, giống như tùy ý đi dạo trong sân vậy, nếu là người bình thường nói muốn nhảy từ tầng hai mươi ba xuống, đây tuyệt đối là muốn tự sát. Nhưng mà, cao thủ tiên thiên chính là như vậy, có thể làm được chuyện mà nhiều người không làm được, cũng không dám tưởng tượng.

Thạch Trung Ngọc đi theo phía sau lão gia tử, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

- Cũng được đó!

Lão gia tử thấy Thạch Trung Ngọc đáp xuống không hề có một chút bụi đất nào bay lên, dáng vẻ vô cùng ung dung, liền tán dương cười nói.

- Ngài biết cách dạy dỗ ấy mà!

Thạch Trung Ngọc cười khà khà.

Lão gia tử cười nhưng không nói, hai người từ một đầu khác của ngõ hẻm đi ra ngoài, sau đó gọi taxi, trực tiếp chạy thẳng tới Quán rượu lớn Long Nhật

Quán rượu lớn Long Nhật, nghe được cái tên này Thạch Trung Ngọc liền cảm thấy khó chịu. Đặc biệt là sau khi nghe nói nơi này là do người Nhật Bản mở,Thạch Trung Ngọc rất muốn đạp nát cái

quán này này. Thấy quán rượu cao ba mươi tầng kia, Thạch Trung Ngọc hiện tại liền muốn sử dụng phách đao.

- Lão gia tử, tiếp theo nên làm thế nào?

Thạch Trung Ngọc trong lòng rất hưng phấn hỏi.

- Trực tiếp giết tới không?

- Tiên thiên cao thủ không xem trọng mạng người, nhưng mà không có nghĩa là coi mạng người như cỏ rác.

Lão gia tử nhẹ giọng nói.

- Hơn nữa, bọn họ chẳng qua là một đám người vô tội, có thể không tổn thương sẽ không tổn thương.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi khinh bỉ, trên đời này sẽ có người vô tội sao? Rất nhiều bất hạnh đều là do những người vô tội kia gây ra. Thạch Trung Ngọc căm hận nhất chính là những loại người tự xưng là người đi đường, người qua đường.

Đi theo Cơ lão gia tử tới trước sảnh của quán rượu, lão gia tử trực tiếp hỏi người phục vụ:

- Cho hỏi, Yoshikawa tiên sinh ở phòng nào?

Người phục vụ trả lời rất chuyên nghiệp:

- Thật xin lỗi tiên sinh, nơi này của chúng tôi không thể thẩm tra. Nếu như ngài có điện thoại của Yoshi tiên sinh có thể trực tiếp hỏi ngài ấy.

Có điều là trong mắt lại lóe lên một tia khinh bỉ.

"Yoshi tiên sinh là người mà các ngươi muốn gặp là gặp hả" Lời này là lời nói thầm trong đầu của nàng.

- Ừ, được rồi!

Lão gia tử móc lỗ tai, cười với Thạch Trung Ngọc một tiếng:

- Ngươi có số điện thoại của Yoshi không?

- Lão gia tử, ngươi không phải váng đầu chứ? Ta ở đâu ra có số điện thoại của hắn.

Thạch Trung Ngọc vuốt tay, không hiểu lão gia tử nói vậy là có ý gì.

- Vậy, kêu hắn xuống?

Lão gia tử hỏi tiếp.

Thạch Trung Ngọc liền sáng tỏ, xem ra lão gia tử đây là muốn gây náo loạn. Chỉ có điều, nếu muốn náo, lúc đó lén lút chạy đến đây thì được ích lợi gì?

Lão gia tử hít sâu một cái, lập tức vận chuyển chân khí trên người.

- Ta khuyên ngươi nên bịt chặt lỗ tai lại trước.

Thạch Trung Ngọc thiện ý nhắc nhở vị tiểu thư trước sảnh kia.

- Cái gì?

Người phục vụ trước sảnh không rõ nên hỏi lại.

Khí tụ đan điền, lão gia tử trực tiếp quát về phía trên lầu:

- Yoshikawa! Lão tử ngươi mau cút ra đây cho ta

- Yoshikawa! Lão tử ngươi mau cút ra đây cho ta.

Âm thanh lão gia tử như sấm nện trên đất, tất cả mọi người lập tức so sánh "so với sư tử hống trong truyền thuyết còn hơn vậy nữa"

Tức khắc, mọi người trong phòng khách lầu một rối rít che lỗ tai vì không chịu được âm thanh to lớn kia. Nhưng mà âm thanh chấn động kia khiến mọi người rất khó chịu. Những ly thủy tinh từng cái một nổ tung trong nháy mắt, đủ để thấy âm thanh của lão gia tử mạnh mẽ đến cỡ nào. Hơn nữa, không những ly thủy tinh vỡ mà còn cửa sổ của bốn tầng đều vỡ nát ra. Toàn bộ quán rượu giống như bị một trận bão lớn quét qua vậy, tất cả biến thành một

vùng hỗn độn.

- Không tệ, được đấy!

Thạch Trung Ngọc giơ ngón cái về phía lão gia tử. Những người đang kinh sợ trong lòng hoảng loạn nhìn lão gia tử như nhìn thấy quái vật, một ông già sắp gần đất xa trời lại có thể phát ra âm thanh mạnh mẽ, điên cuồng như vậy? Cơ thể người này rốt cuộc là làm bằng cái gì?

- Khà khà, đợi chút nữa có thể xảy ra một số chuyện đặc sắc, nếu mọi người lo lắng đến an toàn tính mạng của bản thân thì hãy mau rời khỏi đây!

Thạch Trung Ngọc nói với mọi người trong đại sảnh.

- Việc này, hai vị tiên sinh.

Quản lý sảnh ở một bên toát mồ hôi lạnh chạy tới.

- Hai vị tiên sinh, tại hạ là quản lý sảnh của quán rượu này, Tống Quốc Thanh.

- Ồ, quản lý Tống

Thạch Trung Ngọc gật đầu một cái

- Chút nữa muốn chúng ta muốn mượn tầng một của quán rượu các ngươi dùng một chút, giải quyết một đoạn ân oán.

- Ấy chết, đừng mà tiểu ca, chúng ta chỉ buôn bán ít vốn, hơn nữa ta chẳng qua chỉ là một quản lý sảnh nho nhỏ, tìm việc không dễ dàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp tươi cười của Tống Quốc Thanh lúng túng nói, lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện này, không biết xử lý như thế nào mới tốt. Nếu chỉ là người bình thường, hắn đã sớm gọi bảo vệ rồi, nhưng mà nhìn hai người này, còn có âm thanh của lão đầu tử kia, quá kinh khủng. Đoán chừng chỉ có một chiếc chiến cơ (máy bay chiến đấu) từ tầng trời thấp bay qua mới gây ra hiệu quả kinh khủng như vậy.

- Nè nè, không có gì, chờ tên Yoshi kia xuống hẵng nói tiếp.

Cơ lão gia tử ở bên cạnh nhàn nhã nói, tiếng gào vừa rồi của hắn mặc dù không thể khiến Yoshi đang ngồi trên tầng cao nhất nghe được, nhưng nhất định sẽ có người đi thông báo cho hắn, Cơ lão gia tử cũng không nóng nảy.

"Yoshi..." Nghe được cái tên này, mặt Tống Quốc Thanh cũng xanh lè. Yoshi này là cùng đến đây với Thủ tướng Nhật Bản, mặc dù hắn không biết vì sao họ lại đến cái quán rượu khiêm tốn này, nhưng nếu như người lãnh đạo một nước xảy ra chuyện ở quán rượu của bọn hắn, Tống Quốc Thanh hắn chắc chắn không sống nổi.

- Mẹ nó chứ, sao đặc cảnh gì đó còn chưa xuất hiện!

Tống Quốc Thanh thầm mắng trong lòng. Tình huống hôm nay cũng chỉ có thể mong đợi đặc cảnh xuất hiện giải quyết hai người kia.

Nhưng mà bọn họ nơi nào hiểu được tâm tình của những đặc cảnh kia. Xa xa trên tầng thượng, một tổ đội đánh lén bất đắc dĩ nằm sấp ở đây, dùng ống nhòm quan sát tình huống bên dưới.

- Ta nói chứ, đội trưởng ngươi sao lại không cho ta nổ súng? Đây là uy hiếp an toàn của người lãnh đạo quốc gia, có thể xử theo tội phản quốc, có thể trực tiếp nổ súng hạ gục.

Một tay súng bắn tỉa không có lựa chọn nói ra.

- Câm miệng! Nếu ngươi nổ súng, ta lập tức bắn chết ngươi!

Đội trưởng tức giận kêu lên.

- Ít ra ta sẽ không phải chết theo ngươi.

"Ơ!" Tay súng bắn tỉa trẻ tuổi lúng túng vò đầu

- Người nọ...chẳng lẽ có thân phận gì hay sao.

- Khốn nạn, tài liệu nhiệm vụ đưa tới hôm nay ngươi không có đọc sao? Nhân vật đặc biệt, Cơ Vân Thăng!

Đội trưởng tức giận kêu lên.

- Cường giả tiên thiên mạnh nhất Hoa Hạ, đừng nói đạn của ngươi có thể hay không bắn trúng được hắn, coi như có thể trúng cũng sẽ không bị tổn thương. Những thứ tiên thiên cao thủ kia, tuyệt đối là quái vật.

Chương 1030. Yoshikawa

Quán rượu lớn Long Nhật, trong phòng tổng thống, Yoshikawa đang chơi 4P đại chiến với ba cô gái trẻ. Thủ tướng Deuku Oda vừa hút thuốc lá, vừa hưởng thụ đôi môi mềm mại của cô gái đang phục vụ. Lúc này, một tên hộ vệ gõ cửa phòng.

- Baka (khốn kiếp), xảy ra chuyện gì!

Deuku Oda tức giận nhìn về phía cửa kêu lên. Lúc sảng khoái bị quấy rầy, chính là việc khiến người người khó chịu.

- Deuku đại nhân, người nọ rất lợi hại! Chỉ là gào một tiếng thủy tinh của bốn tầng lầu đều bị chấn động vỡ hết.

Hộ vệ kia hơi lo lắng trả lời.

"Hả?" Nghe được lời của hộ vệ, Yoshi hơi nhíu mày nghi ngờ, chẳng qua là gào một tiếng liền làm vỡ nát toàn bộ thủy tinh của bốn tầng, chẳng lẽ là tiên thiên cao thủ của Hoa Hạ tới?

- Ta đi xem một chút!

Yoshi từ trong bầy mỹ nhân bò dậy. Mặc dù hắn hơi không bỏ được thân thể mềm mại của những thiếu nữ này, nhưng bản thân đến Hoa Hạ chính là vì những tiên thiên cao thủ này.

Thạch Trung Ngọc và Cơ lão gia tử đợi không bao lâu, từ cửa thang máy có một vài người đi tới. Dẫn đầu là một tên béo toàn thân là thịt mỡ, cộng thêm nét mặt uể oải đặc thù của người Nhật Bản, nhìn hết sức buồn nôn. Sau lưng tên đó là một người đàn ông bọc hai cái áo khoác màu đen, trên đầu đội một cái mũ, trên người cả hai tản ra từng luồng hơi thở âm u lạnh lẽo. Hơi thở âm lãnh khiến Thạch Trung Ngọc chợt nhớ về vong linh phế tích, rất giống với hơi thở tử vong.

Một người khác nữa thì không nhìn ta tuổi tác, nhìn sơ thì giống như hơn ba mươi tuổi, nhìn cẩn thận lại như hơn bốn mươi tuổi,

nhìn lâu thì lại giống hơn năm mươi tuổi. Phong độ toàn thân vô cùng mông lung khiến người khác không phân rõ tuổi tác của hắn.

- Tên heo mập dẫn đầu kia chính là Thủ tướng Nhật Bản.

Cơ lão gia tử nhỏ giọng nói.

- Tên bên cạnh chính là Yoshikawa.

Thạch Trung Ngọc nghe xong, gật đầu một cái. Cảm giác đầu tiên mà Yoshikawa cho hắn chính là cảm giác thần bí, nhưng hơi thở thân thể hắn tản ra cũng không có mạnh như trong tưởng tượng. Thạch Trung Ngọc cảm giác hắn chỉ mạnh có chút xíu so với lão gia tử mà thôi.

- Cơ Vân Thăng?

Yoshikawa từ từ đi đến giữa đại sảnh, ung dung cười với lão gia tử rồi nói.

- Ô, đây không phải là Yoshikawa năm đó bị ta cắt đứt tứ chi hay sao, thế nào, hôm nay đổi chi giả à!

Lão giả tử ra vẻ bất ngờ cười nói, nhưng ánh mắt hàm chứa toàn là khinh bỉ.

Nghe thấy lời của lão gia tử, tronh mắt Yoshikawa lóe lên vẻ dữ tợn, nhưng rất nhanh liền biến mất thay vào đó là nụ cười hiền hòa:

- Haha, đều là người quen, mọi người không cần xem nhau như người ngoài.

- Khà khà, nếu đều là người quen, vậy ta muốn mượn ngươi một thứ, như thế nào!

Lão gia tử cũng cười hùa nói.

- Oh, không biết ta lại có thứ gì đáng giá có thể làm cho đệ nhất cao thủ Hoa Hạ coi trọng?

Yoshikawa kinh ngạc hỏi, có điều là vẻ mặt, ánh mắt hắn càng

lúc càng lạnh lẽo.

- Ta muốn mượn vị bên cạnh ngươi một thứ, Deuku các hạ ta muốn mượn đầu ngươi dùng một chút!!

Cơ lão gia tử khẽ cười một tiếng, mục tiêu âm hàn chợt lóe lên từ cổ của Deuku Oda. Hắn cảm thấy cổ mình như bị ánh đao lia qua thật sự, thấy lạnh từ đầu xuống thân. Nhưng đã là Thủ tướng một nước, một chút can đảm vẫn phải có.

- Lời nói này của ngươi, ta sẽ thông báo lại cho lãnh đạo của quốc gia các ngươi! Yêu cầu hắn cho ta một lời giải thích.

- Giải thích, cần không? Cần giải thích với một tên súc sinh à?

Thạch Trung Ngọc cười lạnh một tiếng, đột nhiên thoắt cái xuất hiện bên cạnh Deuku Oda, làm Deuku Oda sợ hết hồn, tốc độ của Thạch Trung Ngọc quá nhanh, hắn không kịp phản ứng, chỉ có thể hỏi nhạt:

- Ngươi, ngươi muốn làm gì? Ngài Yoshi!!

Âm thanh kia giống như một cô nữ sinh sắp bị cưỡng gian gọi ba mình tới cứu vậy.

- Tìm chết?

Yoshikawa hừ lạnh một tiếng, một quyền đánh tới Thạch Trung Ngọc. Bởi vì vội vàng xuống lầu, Yoshikawa cũng không mang theo binh khí.

Thạch Trung chỉ chờ lúc này, tốc độ của Yoshikawa trong mắt người thường thì hoàn toàn không thấy rõ, nhưng trong mắt Thạch Trung Ngọc thì rõ ràng như một người đang làm động tác chậm. Tốc độ mà Yoshikawa tự hào lúc này tựa như là ốc sên vậy. À, có lẽ nhanh hơn so với ốc sên một chút.

Một cước, chỉ vỏn vẹn một cước, một cước nhanh như chớp đá tới, ngay cả ánh mắt của cao thủ tiên thiên cũng không cách nào tóm được. Yoshikawa cảm thấy như bản thân bị một chiếc xe tải lớn chạy cực nhanh tông vào vậy. Lục phủ ngũ tạng xoắn lại đau đớn. Sức mạnh to lớn trực tiếp đạp Yoshikawa bay ra ngoài, đụng

vào vách tường, một vết nứt hình mạng nhện phủ đầy vách tường.

"Xì!" Cơ lão gia tử phun ra một hơi khí lạnh, ánh mắt kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Ta nói tiểu tử ngươi, tốc độ ngay cả ta cũng nhìn không thấy rõ

- Hì hì, chút tài mọn mà, làm sao có thể lọt vào pháp nhãn (mắt thần) của lão nhân gia ngài chứ.

Thạch Trung Ngọc cười hì hì, mặt phách lối ngoắc ngoắc tay về phía hai người mặc áo khoác đen

- Hai người các ngươi, cùng lên đi!

- Baka! (khốn kiếp) Hai người kia giống như là robot vậy, không có bất kỳ biểu cảm gì, có điều là Yoshikawa bị đạp bay kia lại nổi giận gầm lên một tiếng, dùng tốc độ nhanh hơn vọt tới Thạch Trung Ngọc. Một cước không rõ ràng vừa rồi khiến hắn rất không cam lòng, cho là bản thân sơ ý mất mặt nên nổi nóng trong lòng. Nhưng Yoshikawa lại không nghĩ đến việc thực lực Thạch Trung Ngọc còn mạnh hơn hắn. Có thể Yoshikawa chưa từng nghĩ tới, một tiểu tử miệng còn hôi sữa, cùng lắm thì 20 tuổi, coi như có thể đạt được thành tựu tiên thiên cũng đã là kỳ tích, chứ đừng nói gì đến tam hoa tụ đỉnh, lợi hại hơn mình.

- Áo Nghĩa - Liệt Sơn! (Ý nghĩa thâm sâu - xé núi)

Người Yoshikawa giống như một tia chớp, nhanh chóng xông về phía Thạch Trung Ngọc, đồng trong tay ngưng tụ chân nguyên hùng mạnh, sử dụng một đòn mạnh mẽ.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng.

- Áo Nghĩa - Bá Vương Vung Roi!

Chân phải hắn chợt lóe lên, hung hãn đá vào ngực Yoshikawa, vẫn là vị trí của cú đá lần trước.

Yoshikawa lại lần nữa bay ra ngoài với tốc độ nhanh chóng, không ngờ lại đụng vào chỗ lần trước. Vách tường bị tông hai lần kịch liệt, lập tức vỡ một mảng gạch sứ lớn, đồ trang trí vỡ vụn đầy

đất. Thạch Trung Ngọc suy đoán, nếu hắn làm mạnh thêm chút nữa, nói không chừng còn sập luôn cả tường.

Trong đầu Yoshikawa bây giờ không dám tin, nếu nói cú đá lúc trước là do mình sơ ý, như vậy một cước này đã đủ nói rõ. Lục phủ ngũ tạng đau đớn khiến hắn biết, một cước hai lần đá vào vị trí giống nhau, tổn thương gây ra đã không phải là $1+1=2$ nữa rồi.

- Tam hoa tụ đỉnh cái quái gì, chẳng qua cũng chỉ có vậy.

Thạch Trung Ngọc thấy Yoshikawa quỳ rạp xuống đất giống như là chó chết, đắc ý cười nói.

- Baka! (khốn kiếp)

Yoshikawa lập tức bùng phát lửa giận.

Chương 1031. Muramasa

- Yoshikawa đại nhân!

Lúc này, có một người Nhật bước nhanh từ trong thang máy ra, ném cho Yoshikawa một thanh đao võ sĩ đang được nằm trong vỏ.

Đôi mắt của Yoshikawa sáng ngời, nhanh chóng đứng dậy đón được thanh đao mà người kia ném tới. Võ sĩ đao vừa nằm trong tay, Yoshikawa giống như đạt được lực lượng mạnh mẽ nào đó, thần thái cả người đều sinh ra thay đổi.

- Muramasa!

Ông cụ Cơ nhìn thấy cây đao trong tay của Yoshikawa, lập tức kinh hãi biến sắc.

- Cây đao này chẳng phải đã bị đánh nát rồi sao?

- Chúng ta lại đã sửa lại được rồi!

Yoshikawa nắm cây đao kia, lập tức khí chất cả người trở nên cực lỳ âm lãnh, Thạch Trung Ngọc có cảm giác giờ phút này đối mặt với mình không phải là một người, mà giống như một cái vong linh.

- Khốn kiếp.

Ông cụ Cơ nổi giận gầm lên một tiếng, muốn xông lên. Cây đao này chính là sự sỉ nhục đối với Hoa Hạ, là nỗi nhục nhã nhất trong lịch sử, vì đúc thành cây đao này, mà phải hi sinh tính mạng của hơn ba trăm nghìn người vô tội.

Thạch Trung Ngọc vội vàng ngăn cản ông cụ, mặc dù hắn có thể nhẹ nhàng đánh bại Yoshikawa, nhưng không có nghĩa là ông cụ cũng làm được. Hơn nữa bây giờ sau khi Yoshikawa cầm được cây đao này, khí chất càng cường đại hơn, ông cụ đã không phải là đối thủ của hắn nữa rồi.

- Muramasa, cháu đã từng gặp ở trong trò chơi rồi, người kia cũng bị cháu đánh bại một cách nhẹ nhàng.

Thạch Trung Ngọc đối mặt với cây đao làm cho ông cụ phải cực kỳ kiêng dè cũng không hề tỏ ra sợ hãi chút nào. Vũ khí có mạnh đến thế nào đi chăng nữa cũng cần phải xem là do người nào sử dụng.

- Sơn Điền Long Nham? Hừ! Hóa ngươi chính là Hinh Vũ Chi Thạch!

Yoshikawa cười lạnh một tiếng.

- Thật là làm cho ta có chút ngoài ý muốn rồi, không nghĩ tới đệ nhất cao thủ của Hoa Hạ lại là ngươi!

- Ta cũng khá bất ngờ khi lại gặp được cây đao này ở đây, nhưng mà.

Thạch Trung Ngọc gãi gãi cái mũi rồi nói tiếp.

- Thanh đao này, ta muốn nó!

- Vậy phải xem ngươi có thực lực ấy hay không!

Yoshikawa khinh thường cười lạnh, đã có Muramasa trong tay, lòng tự tin của hắn càng tăng cao rồi.

- Nếu như ngươi chết ở chỗ này, thì lúc diễn ra Quốc chiến, chỉ sợ khu vực máy chủ Trung Quốc lại phải chịu thiệt hại lớn rồi!

- Ta nghĩ, nếu như đem thanh đao này ném vào trong Hỏa Sơn, không biết còn có thể sửa lại được hay không đây?

Thạch Trung Ngọc lại không thèm để ý cười nói.

- Với lại, cũng chính là câu mà ngươi nói đấy, còn phải xem ngươi có thực lực ấy hay không!

- Bát Cát, Áo Nghĩa · Tật Phong Bính Lưu!

Yoshikawa một tay rút Muramasa từ trong vỏ đao ra, khí tức

lạnh lẽo lập tức bao phủ toàn bộ đại sảnh, Thạch Trung Ngọc rõ ràng cảm nhận được khí tức vong linh nồng đậm trên thân đao này. Tràn ngập khí tức tử vong tà ác bạo ngược huyết tinh kia, làm cho những người bình thường trong đại sảnh lập tức cảm giác giống như mình đang đi vào một quốc gia vong linh. Bất tri bất giác sinh cơ trong cơ thể bọn họ đang dần dần bị Muramasa hấp thụ.

Yoshikawa một đao kia tốc độ nhanh gấp hai lần so với trước đó, xem ra Muramasa này có trợ giúp tăng cường thực lực của hắn rất tốt.

Thạch Trung Ngọc nghiêng người, tránh thoát một đao sắc bén này của Yoshikawa, khuỷu tay hung hăng đâm vào ngực của Yoshikawa. Vị trí đâm vào cũng chính là chỗ mà lúc nãy đạp vào, Yoshikawa cũng nhịn không được nữa, phun ra một ngụm máu tươi. Muramasa có thể tăng cường thực lực của hắn, nhưng mà đối với lực phòng ngự thì lại không có nhiều tác dụng lắm.

- Haizzz, ngươi quá yếu!

Thạch Trung Ngọc lắc đầu thở dài đấy, dùng ánh mắt cực kỳ coi thường nhìn Yoshikawa.

Yoshikawa lập tức giận đến mức lại phun ra một ngụm máu tươi một lần nữa, từ sau khi hắn đột phá Tam hoa tụ đỉnh thành công, luôn tự cho rằng mình đã vượt qua tất cả Tiên thiên cường giả, đã là người mạnh nhất toàn thế giới rồi. Nên hắn mới hưng phấn đi vào Hoa Hạ muốn nhục nhã những tên Hoa Hạ đáng ghét này một phen, lại không ngờ lần này hắn lại đụng phải người như vậy, lại bị lật thuyền trong mương rồi.

Tên nhãi ranh không biết từ đâu chui ra vậy mà lại lợi hại như vậy, mình có Muramasa trong tay mà vẫn thua hắn. Lúc này Yoshikawa chỉ cảm thấy tòn bộ tín niệm để hắn sinh tồn cũng với toàn bộ tín ngưỡng của hắn đều sụp đổ rồi, vì cái gì mình cũng đã là Tam hoa tụ đỉnh rồi, mà vẫn không sánh bằng một tên nhãi ranh chưa đầy 20 tuổi đầu cơ chứ? Chẳng lẽ cái thế giới này thay đổi rồi sao!

Cảm xúc này lập tức xông lên đầu, bàn tay đang cầm Muramasa

của Yoshikawa run lên. Nó vốn chính là một thanh đao tà ác, một thanh yêu đao. Trước đó Yoshikawa kiên định và tín niệm làm cho sự phản phệ của yêu đao đối với hắn không có hiệu quả mãnh liệt. Nhưng mà bây giờ Yoshikawa đã bị đả kích mạnh tới mức sụp đổ cả tín ngưỡng, bị mấy chiêu của Thạch Trung Ngọc phá hủy tín niệm trong nội tâm, đây chính là một cái thời cơ vô cùng tốt, yêu đao sao có thể bỏ qua được chứ?

Một tầng hào quang màu máu bao phủ thân đao sắc bén của Muramasa, khí tức tà ác kia càng thêm nồng đậm, mọi người cũng cảm giác được máu trong người mình đang bắt đầu sôi trào, giống như đột nhiên bị đun sôi lên vậy. Nhưng mà cũng may là sau khi chiến đấu bắt đầu nổ ra thì người trong đại sảnh cũng đã rời đi hơn phân nửa rồi. Mặc dù mọi người đều rất thích xem náo nhiệt, nhưng mà nếu như xem náo nhiệt mà phải bồi thêm cả tính mạng của mình vào, thì chắc chắn là không có một ai muốn làm chuyện ngu ngốc như vậy cả.

- NGAOOOOO!

Yoshikawa đột nhiên phát ra một tiếng gầm rú như yêu thú, hai mắt lập tức biến thành màu xanh lục quỷ dị, cơ bắp trên người giống như bị thổi phồng lên, cả người đều bành trướng lên, những mạch máu lộ ra dưới làn ra trông cực kỳ dữ tợn.

- Yêu hóa? !

Ông cụ Cơ là người có kiến thức rộng rãi, rất nhanh đã nhìn ra trạng thái của Yoshikawa.

- Hắn bị yêu đao phản phệ rồi! Coi chừng!

Nghe thấy ông cụ nhắc nhở, Thạch Trung Ngọc lại cũng không để ý lắm.

- Chẳng phải chỉ là biến thành một con yêu quái thôi sao, có cái gì phải sợ chứ?

- Chẳng những thực lực đượccường hóa, mà quan trọng nhất chính là nó sẽ không có đau đớn, nếu như không chết, chiến đấu cũng sẽ không chấm dứt.

Ông cụ nhắc nhở.

- Năm đó yêu đao cũng yêu hóa mười mấy người, những người đó cũng chỉ là người bình thường, lại có thể làm cho các tiên thiên cao thủ đều bị trọng thương đấy.

Chỉ là người bình thường mà có thể làm cho tiên thiên cao thủ bị trọng thương? ! Vậy chẳng phải là yêu hóa có thể biến một người bình thường thành một người có thực lực của tiên thiên cường giả rồi sao! Dù sao thì cũng chỉ có tiên thiên cao thủ mới có thể làm cho tiên thiên cao thủ bị tổn thương.

Yêu hóa Yoshikawa gào rú một tiếng, nắm Muramasa tiếp tục chém về phía Thạch Trung Ngọc. Tốc độ lại càng nhanh hơn nữa, lần này cũng làm cho Thạch Trung Ngọc bắt đầu nghiêm túc lên. Lúc này tốc độ của Yoshikawa có thể xấp xỉ đạt tới tốc độ của Thạch Trung Ngọc rồi. Yoshikawa cầm đao chém mạnh về phía Thạch Trung Ngọc, sau khi yêu hóa hắn cũng không thèm dùng kỹ năng kỹ xảo gì hết, thuần túy dựa vào lực lượng chiến đấu theo bản năng.

Một đao vừa chém xuống, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể trốn tránh. Đối với những vũ khí sắc bén này, hắn cũng không có suy nghĩ vớ vẩn là dùng thân thể mình để đỡ. Dù sao đây cũng không phải là trò chơi, bị chém một đao như thế thì có mà chết ngoéo.

Đao trong tay Yoshikawa vẫn chém liên tục không ngừng, hoàn toàn không có chút nào kiệt sức hay cần thời gian nghỉ ngơi. Trốn thêm vài phút đồng hồ, Thạch Trung Ngọc cũng có chút mất kiên nhẫn rồi, lâu như vậy mà Yoshikawa vẫn không có xuất hiện sơ hở nào, mà hắn lại chỉ có thể trốn tránh. Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nhảy ra, vươn tay đón lấy ngân đao trong tay ông cụ Cơ.

Ngân đao vừa vào tay, Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy toàn thân trên dưới tràn đầy lực lượng. Xúc cảm khi cầm vào cây ngân đao này rất giống với đao Chiến thần hắn thường dùng trong game, hơn nữa tạo hình cũng khá giống nhau. Thạch Trung Ngọc đã sớm quen thuộc với đao Chiến thần rồi nên lúc này vô cùng thuần thục nắm chặt lấy ngân đao, tự nhiên có một cảm giác huyết nhục tương liên.

- Hãy đỡ đao này của ta đi!

Thạch Trung Ngọc quát một tiếng, dùng phương pháp Lực phách Hoa Sơn trong game chém một đao về phía Yoshikawa.

Chương 1032. Nổ súng

Ngân đao chứa đựng lực lượng mạnh mẽ của vạn quân, chém về phía Yoshikawa. Yoshikawa yêu hóa cơ bản không có kỹ năng và suy nghĩ cần phải né tránh, mà là trực tiếp xông lên đánh tới tấp không dùng chiêu thức gì cả. Thạch Trung Ngọc một đao chém tới, Yoshikawa trực tiếp giơ lên Muramasa cũng đâm về phía Thạch Trung Ngọc. Cái này chính là muốn bỏ qua khâu phòng ngự mà chém giết thẳng thừng với Thạch Trung Ngọc rồi.

Yoshikawa không để ý đối với thân thể của mình, nhưng không có nghĩa là Thạch Trung Ngọc cũng không để ý như vậy. Thanh Muramasa thế nhưng mà thẳng tắp đâm về phía trái tim của hắn đấy, nếu như mình chém trúng Yoshikawa, chỉ sợ thanh Muramasa kia cũng sẽ đâm xuyên qua trái tim của mình mất. Rơi vào đường cùng, Thạch Trung Ngọc chỉ phải né tránh một chiêu này. Yoshikawa thấy Thạch Trung Ngọc né tránh, thế công càng thêm mãnh liệt hơn nữa, Muramasa từng cái toàn lực chém về phía Thạch Trung Ngọc.

Cũng không biết thân thể Yoshikawa được cấu tạo như thế nào, toàn lực vung đao không chém trúng cũng không thấy xuất hiện tình trạng bị mất cân bằng trọng lực. Việc này hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường. Thạch Trung Ngọc trong tay đã có ngân đao, trốn tránh cũng không còn chật vật như lúc trước nữa, thỉnh thoảng còn có thể đánh vài chiêu với Yoshikawa. Trong đại sảnh một mảnh đao quang kiếm ảnh.

- Đội trưởng, bọn họ vẫn còn là người sao!

Tay súng bắn tỉa ở phía xa nhìn thấy một màn chiến đấu của Thạch Trung Ngọc và Yoshikawa thì cực kỳ kinh ngạc.

- Nếu như cậu có thể đạt tới cảnh giới như của bọn họ, cũng có thể chiến đấu giống như bọn họ như vậy!

Đội trưởng nhìn hai người chiến đấu rất là nhập thần rồi, trong mắt là một mảnh lửa nóng. Loại cận chiến bằng vũ khí lạnh như

thế này, loại cảm giác kích thích khi được chiến đấu bằng đao kiếm như thế này, chỉ sợ là mơ ước của tất cả đàn ông trên đời này rồi.

- Nhưng mà phải làm như thế nào mới có thể đạt tới trình độ này của bọn họ được?

Cái tay súng bắn tỉa kia tiếp tục hỏi.

- Nếu như tôi mà biết thì còn ở đây làm đội trưởng sao?

Vị đội trưởng nghiêm mặt, vỗ đầu tay súng bắn tỉa nói.

- Tiếp tục quan sát đi!

Tay súng bắn tỉa xoa xoa chỗ bị đội trưởng đánh, lầm bầm một tiếng, tiếp tục quan sát chiến đấu của hai người bằng ống nhắm.

- Cái người Nhật kia tự nhiên lại trở nên thật là lợi hại, hay là chúng ta hỗ trợ một chút đi?

Nhiệm vụ của những quân nhân này chính là muốn bảo vệ an toàn cho tên lãnh đạo người Nhật Bản kia, nhưng mà trong nội tâm bọn hắn cũng vẫn có oán khí cực kỳ nhiều. Đoán chừng, nếu là có người muốn ám sát tên Thủ tướng Nhật Bản kia, trở ngại quân lệnh thì bọn họ chắc chắn sẽ phải nổ súng, nhưng mà chắc chắn bọn họ sẽ chỉ bắn lên trời để giả vờ mà thôi. Đặc biệt là sau biết được lịch trình của đám người Nhật Bản này, những quân nhân này còn ước gì có người đến giết quách tên Thủ tướng Nhật Bản này đi cho rồi.

- Cậu có thể hỗ trợ cái gì?

Đội trưởng hừ nhẹ một tiếng.

- Đừng quên, mấy viên đạn này của chúng ta đối với những người kia cũng vô dụng thôi.

Nói đến đây, đội trưởng cũng có chút ủ rũ, lúc nào thì vũ khí nóng mà bọn họ vốn tôn sùng và tự tin lại chẳng có chút tác dụng nào thế này.

- Hì hì, không phải nói trong chiến đấu của các cao thủ, cho dù là 0.1 giây sai lầm thì cũng có thể ảnh hưởng đến toàn bộ chiến đấu đấy sao? Cũng không mong là có thể làm tổn thương hắn, nhưng chỉ cần tạo ra được chút một sai lầm cũng tốt mà? Chúng ta cứ báo với cấp trên là nhắm bắn vào người thanh niên đến gây sự kia để bảo vệ sự an toàn cho Thủ.

Tay súng bắn tỉa cười đắc ý nói.

- Tên nhóc cậu đúng là lúc nào cũng có nhiều ý đồ xấu!

Đội trưởng nghe vậy, hiểu ý cười ha ha nói

- Ta sẽ lo chuyện báo cáo với cấp trên!

Sếp đã nói thế mà tay súng bắn tỉa vẫn không hiểu nữa thì chính là đầu đất rồi. Lập tức hí hửng dựng súng ngắm lên.

- Móa ơi, tổ B đang làm gì thế!

Một tay súng bắn tỉa khác nhìn thấy tình huống bên này, lập tức nghẹn ngào kêu lên. Người quan sát bên cạnh cũng nhìn thấy động tác của tay súng bắn tỉa kia, kinh ngạc kêu lên.

- Chẳng phải sếp Lý ở bên ấy sao? Vậy mà anh ấy lại không ngăn cản tên nhóc kia lại sao! Cái này rõ ràng là đâm đầu vào chỗ chết mà!

- Mẹ nó! Thông báo cho tất cả các tiểu đội!

Tay súng bắn tỉa hất cái mũ trên đầu.

- Bắn chết mịa nó đi!

- Việc này không ổn lắm!

Người quan sát nuốt nuốt nước miếng, nổ súng với tiên thiên cường giả, đây là trắng trợn khiêu khích rồi. Bọn họ có ra tay giết mình thì những người bên quốc gia cũng không dám nói gì.

Thạch Trung Ngọc và Yoshikawa đang kịch chiến say sưa, đột nhiên cảm thấy không khí phía sau lưng có vật gì đang di chuyển

cực tốc, dường như có một vật sắc nhọn đang bắn nhanh về phía mình.

- Những binh lính kia nổ súng sao!

Thạch Trung Ngọc khẽ giật mình, mặc dù hiện tại với thân thể này hắn đã không sợ đạn bắn nữa rồi, nhưng mà cái tâm lý ám ảnh sợ hãi đối với vũ khí nóng nó vẫn còn in sâu vào trong tiền thức. Dù sao hắn cũng chỉ là một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi, trước đó chẳng qua cũng chỉ là một tên nhóc con bình thường mà thôi.

Nhưng mà, rất nhanh Thạch Trung Ngọc cũng cảm giác được không đúng, người nổ súng, và sát khí kia cũng không phải hướng về phía mình, mà là Yoshikawa đối diện mình. Thạch Trung Ngọc hiểu ý, lập tức lắc mình một cái làm cho Yoshikawa bại lộ trước họng súng.

Yoshikawa đang kịch chiến với Thạch Trung Ngọc lập tức sững sờ, sau khi yêu hóa, hắn cơ hồ đã không còn đầu óc gì nữa, Thạch Trung Ngọc đột nhiên nhảy ra như vậy, tư duy ảnh hưởng nghiêm trọng theo quán tính làm hắn không có phản ứng kịp. Ngay sau đó, viên đạn bắn trúng vào người Yoshikawa tạo ra một lỗ thủng trào máu ra. Nhưng một chút vết thương nho nhỏ ấy đối với Yoshikawa mà nói, cũng không coi vào đâu, hắn không có cảm giác đau đớn gì. Nhưng mà lực đẩy của viên đạn khi bắn vào người cũng làm cho hắn có một chút chấn động.

Ngay sau đó, hai tổ súng bắn tỉa khác cũng nổ súng. Những viên đạn vốn là muốn bắn về phía Thạch Trung Ngọc, lập tức đồng thời bắn về phía Yoshikawa. Yoshikawa nhanh chóng nâng Muramasa lên, ngăn lại toàn bộ những viên đạn đang bắn tới. Những viên đạn được bắn đi với tốc độ cực mạnh lúc va chạm vào Muramasa cũng làm xẹt ra tia lửa. Những chuyện này kể ra thì có vẻ chậm, nhưng mà cả chuỗi sự việc xảy ra trong vòng chưa tới nửa giây. Yoshikawa vung vẩy Muramasa nhanh đến mức không nhìn thấy bóng dáng của nó làm cho những tay súng bắn tỉa lập tức hoảng sợ, mặc dù bọn họ cũng được đọc nhiều tài liệu nói về sự khủng bố của các cao thủ Tiên thiên rồi, nhưng mà khi được tận mắt chứng kiến cảnh tượng lấy đao đỡ đạn này, bọ họ vẫn vô cùng kinh ngạc và hoảng sợ.

Yoshikawa chặn viên đạn, nhưng là Thạch Trung Ngọc tránh qua một bên cũng không do dự. Cái này rất giống lúc đánh boss, đột nhiên có người phát động kỹ năng tấn công làm phân tán lực chú ý của boss, làm cho hắn lập tức nổi điên lên. Lúc này Yoshikawa yêu hóa chính là như vậy, ba cái mục tiêu bắn ra viên đạn làm cho sự phẫn nộ trong lòng hắn di chuyển mục tiêu rồi. Lập tức làm cho hắn bối rối không biết là nên giết Thạch Trung Ngọc hay là đi giết mấy người nổ súng kia.

Thạch Trung Ngọc nắm lấy thời cơ, rất nhanh cầm ngân đao chém trúng cổ của Yoshikawa.

Nhưng mà, làn da của Yoshikawa có lực phòng ngự mạnh mẽ đến mức làm cho Thạch Trung Ngọc chấn động. Mặc dù cây ngân đao trong tay mình vẫn chưa khai phong, không sắc bén lắm, nhưng là hắn dùng sức như vậy chém một đao, ngay cả một khối sắt cũng có thể chém đứt được. Vậy mà lúc chém vào trên cổ của Yoshikawa lại giống như dùng đao làm bằng gỗ chém vào da trâu cứng cỏi vậy. Căn bản là không chém vào được, làn da cứng cỏi kia cản trở được ngân đao của Thạch Trung Ngọc.

- Định mệnh.

Thạch Trung Ngọc nhịn không được chửi thề thành tiếng.

Sau lưng bị chém một đao, Yoshikawa một lần nữa chuyển lực chú ý về lại trên người Thạch Trung Ngọc. Phẫn hận xoay người, rống giận vung Muramasa lên đâm mạnh về phía hắn.

Thạch Trung Ngọc không cách nào nữa, ngân đao của mình căn không thể gây thương tổn cho Yoshikawa. Việc này làm cho hắn càng xoắn xuýt không thôi, nếu như có đao Chiến thần giống trong game thì tốt rồi, hoặc là có thể phóng thích được Chiến Thần Nhiệt Huyết cũng tốt rồi.

Nhưng mà kỹ năng Chiến Thần Nhiệt Huyết căn bản chính là một loại thần lực tồn tại thông qua hư vô mờ mịt, không có phương thức phóng thích cố định.

Chương 1033. Yoshikawa biến thái

- Thân thể của tên kia được chế tạo bằng cái gì thế! Lợi hại thật!

Một đao này của Thạch Trung Ngọc hạ xuống lại không thể làm cho người này mảy may sứt mẻ gì, làm cho những tay súng bắn tỉa lập tức choáng váng. Người biến thái như vậy thật sự chính là hiếm thấy.

- Không phải người rồi! Tên kia chắc chắn không phải là nhân loại rồi! Mọi người nhìn ánh mắt của hắn kìa!

- Mọi người cẩn thận một chút, coi chừng tên kia trả thù là chúng ra chết chắc đấy!

Một cái tay súng bắn tỉa có chút lo lắng nói. Nhưng mà hắn nói lời này hiển nhiên là dư thừa, làm gì có ai không biết là phải cẩn thận với tên Yoshikawa đã yêu hóa này.

Nhưng mà lúc này toàn bộ tâm tư của Yoshikawa đều đặt ở trên người Thạch Trung Ngọc, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà chú ý những người khác.

Cát Xuyên không ngừng thở hổn hển, ánh mắt tràn ngập bạo ngược quỷ dị nhìn chằm chằm vào Thạch Trung Ngọc, như thể hắn muốn dùng ánh mắt này để giết chết Thạch Trung Ngọc vậy.

Thạch Trung Ngọc có chút bất đắc dĩ cầm ngân đao trong tay, đang suy nghĩ xem lần này có nên sử dụng Bá Đao hay không? Chẳng qua hắn đang do dự, nếu như bây giờ hắn dùng Bá Đao, chỉ sợ cái khách sạn này sẽ bị hủy diệt luôn mất. Lúc này mặc dù số lượng người ở trong đã ít đi một chút, nhưng mà vẫn có không ít người vẫn đang nán lại để xem náo nhiệt đấy. Hai người này chiến đấu đã hoàn toàn vượt ra khỏi cảnh tượng chiến đấu trong các bộ phim thường thấy trên Hollywood rồi, giống như thể đang được trực tiếp xem bằng mắt thật một bộ phim hành động bom tấn bằng

người thật việc thật vậy, sao có thể không khiến cho đám người này tò mò vây xem được chứ.

- Đừng ở đây xem nữa, sẽ bị ảnh hưởng đấy.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ đắn đo một chút, vẫn có lòng tốt nhắc nhở những người này một chút.

- Mọi người tản ra đi, không lát nữa lại bị ảnh hưởng đến mất cả mạng cũng không chừng đấy!

- Hừ, trước hết ngươi cứ nghĩ cách xem làm sao để đối phó được với người này đi đã! Mình cũng sắp mất mạng rồi, còn không biết xấu hổ nói người khác!

Một tên nhà giàu mới nổi mập mạp đắc chí cười nói mỉa mai hắn, ánh mắt thì đảo ngược đảo xuôi, ra vẻ rất đắc ý.

- Ngươi có thể đại biểu cho ý kiến của mấy chục người phía sau ngươi sao?

Thạch Trung Ngọc hất hất cằm về phía đám người phía sau lưng hắn, lạnh giọng nói.

- Chẳng lẽ tính mạng của mấy chục người bọn họ một mình ngươi có thể gánh vác được hết trách nhiệm sao!

- Hừ, mạng của bọn họ đâu có liên quan gì tới ta, lão tử cũng chỉ muốn vui vẻ hưởng thụ cuộc sống mà thôi! Quản nó khỉ gió có phải tận thế hay là không!

Tên béo hung hăng càn quấy cười lớn. Đồng thời, đúng lúc này Yoshikawa lại vọt lên lần nữa, tốc độ lần này còn nhanh hơn so với vừa rồi, Thạch Trung Ngọc đều cảm thấy mình có chút phản ứng không kịp, chẳng lẽ thời gian càng trôi qua thì tên này càng được tăng cường thực lực sao?

Thạch Trung Ngọc cũng bị suy nghĩ trong lòng mình làm cho giật mình, nhưng lại chỉ có thể trốn tránh công kích của hắn. Yoshikawa lại cầm Muramasa cứ mạnh mẽ chém liên tục từng đao từng đao một tới, nhiều lần sượt qua quần áo của Thạch Trung Ngọc. Cơ thể của Thạch Trung Ngọc linh hoạt giống như một con

lươn vậy, cực kỳ trơn trượt làm cho Yoshikawa căn bản không có cách nào có thể đâm trúng mục tiêu Thạch Trung Ngọc được.

Một cây đao không thể chém trúng mục tiêu, thì làm sao có thể được coi là một cây đao tốt chứ. Cho nên mới nói, vũ khí có thể phát huy bao nhiêu thực lực thì còn phải nhìn vào người cầm vũ khí đó có năng lực như thế nào.

Cũng giống như một người chuyên viên luôn ở trong phòng thí nghiệm tiến hành nghiên cứu, lúc nào cũng mang theo súng. Nhưng mà lực sát thương của người này chắc chứn không sánh bằng những quân nhân được. Nhưng quân nhân được rèn luyện ra từ chiến trường sinh tử, cho dù bọn họ chỉ cầm trong tay một con dao thì nó cũng có thể trở thành lưỡi hái của tử thần.

- NGAOOO!

Không biết bao nhiêu đao chém ra rồi mà vẫn không có chém trúng Thạch Trung Ngọc, Yoshikawa cũng đã mất đi kiên nhẫn, phẫn nộ gào thét.

Thạch Trung Ngọc tranh thủ thời gian cố gắng nghỉ ngơi một chút, cái tên Yoshikawa này cứ điên cuồng dâm chém liên tục, lúc nào thần kinh cũng phải trong cường độ làm việc căng thẳng làm cho hắn rất khó chịu. Không ngừng phải suy nghĩ xem tiếp theo Yoshikawa sẽ ra chiêu gì, đồng thời cũng phải quan sát xem Yoshikawa có thể đột nhiên biến chiêu hay không. Mặc dù dựa theo tình huống hiện tại của Yoshikawa, có thể giữ được ý thức chính xác cũng đã là rất tốt rồi, chớ nói chi là những kỹ xảo phức tạp kia.

Nếu như Yoshikawa có tốc độ nhanh như vậy đồng thời lại có lực lượng cường đại như vậy nữa thì chỉ sợ Thạch Trung Ngọc cũng phải nhượng bộ lui binh. Hắn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lại tăng thêm cường lực thân thể, hơn nữa còn không có cảm giác đau đớn, cho nên Thạch Trung Ngọc mới bất lực đối với Yoshikawa yêu hóa như vậy. Cũng may mà sau khi Yoshikawa yêu hóa đã không còn giữ được trí lực vốn có nữa, nếu như một người cường đại đến thế mà lại có kinh nghiệm phong phú mới là đáng sợ nhất đấy.

Mà Thạch Trung Ngọc cũng không thể tùy tiện thi triển đủ loại kỹ năng như ở trong game được, chỉ có thể bị động trốn tránh, tìm kiếm nhược điểm Yoshikawa rồi ra ngay một chiêu trí mạng.

Thạch Trung Ngọc tính toán như vậy rất hợp lý, nhưng mà thân thể của Yoshikawa cũng đã hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vy lý luận vật lý rồi, làm gì có một ai có thể vẫn đứng vững vàng sau khi phát huy toàn lực công kích như hắn cơ chứ. Loại người này quả thực chính là sự tồn tại biến thái mà!

- Bingggg

Lại là một đao chém trúng ngực của Yoshikawa, nhưng vẫn không có kết quả như vũ, đao tiếp xúc với thân thể của hắn thì tóe lửa như chém vào vật thể rắn vậy, Thạch Trung Ngọc lại còn suýt chút nữa bị thanh Muramasa sắc bén kia chém trúng người nữa.

- Tên này, còn khó chơi hơn cả Trom

Thạch Trung Ngọc thầm cảm thán trong lòng, mặc dù Trom lợi hại, nhưng mà nhược điểm của hắn cũng rất rõ ràng. Nhưng mà đối với tên Yoshikawa này thì Thạch Trung Ngọc lại không nghĩ ra được cách nào để đối phó cả. Đến thời điểm hiện tại Thạch Trung Ngọc vẫn không tìm được nhược điểm của Yoshikawa, chỉ có tranh thủ lúc hắn không kịp đề phóng chém một đao lên người hắn, nhưng mà hắn cũng không đau không ngứa không tạo thành chút tổn thương nào.

- AAAAAAA

Đôi mắt màu xanh lá của Yoshikawa càng thêm đậm màu hơn, hình như là hắn đã hấp thu năng lượng của mọi người chung quanh, cho nên bây giờ hắn càng thêm mạnh hơn so với lúc mới vừa yêu hóa xong, có thể nói là bá khí cũng mạnh mẽ không kém với Thạch Trung Ngọc, và cũng tỏ ra không hề ngán việc phải quần chiến. Trong game, Thạch Trung Ngọc có trang bị sắc bén và nhiều kỹ năng, mấy cái trò như quần chiến chính là mấy trò mà hắn rất thích, chỉ cần sơ sểnh chút là phải có người chết, cảm giác sảng khoái lúc đi săn đầu người cũng rất hấp dẫn.

- Bụp.

Thạch Trung Ngọc lại đạp một phát vào ngực của Yoshikawa, một lần nữa đá hắn bay ra ngoài, cái này không biết đã là bao nhiêu lần rồi. Nhưng vách tường xung quanh đều bị nghiền nát hết rồi, giống như chỗ này vừa bị một đám thổ phỉ xông vào cướp hết sạch rồi đập phá. Đại sảnh vốn vàng son lộng lẫy bây giờ đã biến thành một đống bừa bộn.

- Giết.

Thạch Trung Ngọc chợt quát một tiếng rồi nhào về phía Yoshikawa vừa mới đứng lên, hắn cũng không muốn lại bị đao pháp cực tốc của Yoshikawa hạn chế động tác nữa.

Yoshikawa vừa mới đứng lên, còn chưa kịp phản ứng đã bị Thạch Trung Ngọc một cước càng thêm dùng sức hơn ban nãy đạp bay ra ngoài. Một đoàn máu tươi màu tím từ Yoshikawa chảy ra, mặc dù nói thân thể của hắn rất cứng rắn rồi, nhưng mà lại làm gia tăng cảm giác đau đớn trong lục phủ ngũ tạng lên không biết bao nhiêu lần.

Yoshikawa cả buổi không đứng dậy được, Thạch Trung Ngọc lại tranh thủ khoảng thời gian này, bắt đầu tụ lực chuẩn bị sử dụng Bá Đao muốn giải quyết dứt điểm Yoshikawa, những người vây quanh xem náo nhiệt Thạch Trung Ngọc trực tiếp lựa chọn bỏ qua bọn họ. Nhưng mà đám người này thật sự là rất nhiều, dù sao thì ai cũng có tính tò mò thích hóng chuyện.

- Sao rồi, vẫn không có cách nào sao?

Đội trưởng có chút tức giận nói.

- Hay là chúng ta thử bắn đạn xuyên giáp nhé? !

Tay súng bắn tỉa nhỏ giọng hỏi, dù sao thì bây giờ đội trưởng cũng đã cực kỳ tức giận rồi.

Nhưng vừa mở miệng nói xong thì đội trưởng kia liền liếc mắt quát hắn một cái

- Cậu cảm thấy tốc độ của viên đạn cậu bắn ra có thể đủ nhanh sao, nếu như mà vừa nãy sát khí của cậu là hướng về phía Thạch Trung Ngọc thì cậu xác định là chết chắc rồi.

- Bọn hắn chỉ cần dựa vào sát khí đã có thể khủng bố như vậy!

Tay súng bắn tỉa mở to hai mắt nhìn, những gì vừa xảy ra trước mắt bọn họ cũng đã hoàn toàn thoát ly khỏi phạm vi tri thức của bọn họ rồi. Trong nhận thức của bọn họ hoàn toàn không thể có những chuyện như vậy xảy ra được.

Chương 1034. Đánh chết Yoshikawa

Mặc dù nói đây là cuộc chiến của một mình Thạch Trung Ngọc, nhưng mà những tay súng bắn tỉa này dầu gì cũng là tinh anh của quân đội, một tay súng bắn tỉa xuất sắc cơ hồ là ác mộng của tất cả mọi người.

Nhưng mà đối với những tiên thiên cao thủ mà nói, thì mấy thứ vớ vẩn như súng ngắm này mặc dù là loại súng có tính uy hiếp lớn nhất trong số các loại súng ống, nhưng mà bọn họ cũng không cần phải lo lắng. Mặc dù không có làn da cứng rắn mạnh mẽ biến thái giống như sau khi Yoshikawa bị yêu hóa, nhưng mà sự vận động kịch liệt của chân nguyên trong thân thể lại làm cho những viên đạn hoàn toàn không thể làm họ bị thương được nữa.

- Đi chết đi!

Thạch Trung Ngọc lại chém ra một đao nữa, chém vào bả vai của Yoshikawa tóe lửa. Yoshikawa lại không chút do dự nào, một đao đâm về phía Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nghiêng người nhanh chóng tránh thoát được một đao này, sau đó cả người giống như một đoàn mây sương mù, lập tức đi ra phía sau lưng của Yoshikawa. Ngân đao toát lên một đoàn ánh sáng màu bạc, hung hăng chém về phía sau lưng Yoshikawa. Thạch Trung Ngọc đã thử qua rất nhiều lần rồi, phát hiện được phía sau lưng của Yoshikawa cũng chính là vị trí yếu nhất trên cơ thể hắn, có thể tạm coi đây là nhược điểm lớn nhất mà hắn có thể tìm ra được.

Nhưng mà cái nhược điểm này cũng chỉ là tương đối mà thôi. So với những chỗ khác chỉ cần chém vào là xẹt lửa như chém vào vật thể rắn chắn, hoặc là giống như đao gỗ mà chém lên da trâu vậy, vô cùng cứng rắn. Thì mỗi lần chém trúng phía sau lưng của hắn thì ít nhất cũng làm hắn phải chảy một ít máu. Nhưng mà máu của Yoshikawa chảy ra cũng đã là màu xanh lá rồi, sau khi bị yêu hóa

thì toàn bộ máu của hắn cũng đã bị đổi thành màu xanh lá.

Nhưng mà nhìn da thịt của Yoshikawa thì vẫn hồng hào bình thường như cũ chứ không phải là màu xanh lá cây.

Bị thương làm cho Yoshikawa càng thêm phẫn nộ. Xách Muramasa lên chém một đao về phía sau lưng mình.

Nhưng Thạch Trung Ngọc lại nhanh chóng né sang bên cạnh Yoshikawa, làm cho một đao này của hắn chém vào không khí, không trúng được vào mục tiêu. Tranh thủ khoảng thời gian này, Thạch Trung Ngọc lại vung đao lên chém thêm một phát vào lưng của Yoshikawa. Vẫn là chém vào chỗ bị thương khi nãy. Miệng vết thương sau lưng càng bị rách lớn hơn, nhưng Yoshikawa vẫn hồn nhiên không phát hiện ra, vẫn hành động theo bản năng muốn giết chết Thạch Trung Ngọc.

Nhưng mà bản năng thì cũng chỉ là bản năng mà thôi, đối với người bình thường thì có thể bản năng sẽ giúp họ trong lúc nguy kịch, nhưng mà trong mắt những cao thủ như bọn họ thì lúc này hành động dựa theo bản năng lại vô tình trở thành nhược điểm trí mạng.

Máu tươi màu xanh lá đã chảy ra dính đầy phía sau lưng Yoshikawa. Xanh mơn mởn trông cực kỳ dữ tợn. Tóc tai bù xù, nhìn giống như một tên ác ma bò ra từ địa ngục vậy.

- Đi chết đi!

Thạch Trung Ngọc vẫn không dừng tay, tiếp tục nổi giận gầm lên một tiếng, nắm ngân đao hung hăng đâm xuống vị trí vết thương trên lưng của hắn. Thân pháp phát huy đến cực hạn, cả người giống như một cái bã kẹo cao su dính chặt không buông, lúc nào cũng bám chặt phía sau lưng của Yoshikawa, ngân đao trong tay lóe ra một chút hàn quang liều mạng đâm vào lưng của Yoshikawa. Chính là vị trí nãy giờ hắn vẫn liên tục đâm vào, máu càng lúc chảy ra càng nhiều. Trong lòng Thạch Trung Ngọc cảm thấy rất có hy vọng. Cộng thêm lúc trước hắn đã đâm thủng qua được lớp phòng ngự mạnh mẽ phía sau lưng của Yoshikawa, lúc này động tác của Thạch Trung Ngọc càng mạnh mẽ dứt khoát hơn.

Yoshikawa cũng cực kỳ bất đắc dĩ, Yoshikawa tức giận gào thét đối với Thạch Trung Ngọc sau lưng mình, lại không thể ra tay đánh trả được. Thạch Trung Ngọc cứ giống như một con kiến thực cốt vậy, cứ bám chặt phía sau lưng của Yoshikawa, Yoshikawa muốn quay người, Thạch Trung Ngọc lại tàng hình trốn theo, cái này nói là tàng hình cũng chỉ là một cách nói để hình dung tình hình lúc này ở trong mắt của Yoshikawa mà thôi, dù sao thì Thạch Trung Ngọc cũng không thể có kỹ năng tàng hình được. Nhưng hắn cứ liên tục trốn tránh ở sau lưng, mượn thân thể của yoshikawa để ngăn cản tầm nhìn của chính hắn, một chiêu này chính là hắn rất hiểu và rất sở trường, cho nên ở trong mắt của Yoshikawa hắn không khác nào như đang tàng hình cả.

Mặc dù tốc độ của Yoshikawa rất nhanh, nhưng mà chuyển biến phương hướng cơ thể vẫn rất không linh hoạt, Thạch Trung Ngọc cũng phát hiện ra điểm này của Yoshikawa, nên mới cố tình trốn tránh sau lưng của Yoshikawa bắt hắn phải xoay vòng vòng. Thạch Trung Ngọc không thể không thừa nhận mình chơi vậy cũng quá ác rồi, nhưng mà bản thân là một người chiến sĩ, Thạch Trung Ngọc cũng chỉ biết ra chiêu cận chiến. Nhưng mà nếu cứ cố tình cứng đối cứng với Yoshikawa thì chẳng khác nào cố tình tìm chết, mặc dù lúc còn học cấp hai, hắn cũng là một tên nhóc con thích đánh nhau rồi gây sự.

-Bụp.

Thạch Trung Ngọc một cước đạp vào mông của Yoshikawa, đá Yoshikawa bay đi một đoạn. Sau đó theo sát hắn, lấy ngân đao ra hung hăng đâm về phía sau lưng đã chằng chịt vết thương của hắn. Thử một chút liền phát hiện đã dễ dàng hơn so với lúc trước rất nhiều. Như vậy cũng có thể thấy được, lực phòng ngự của Yoshikawa chỉ là ở ngoài da mà thôi, đối với những bộ phận bên trong cơ thể, Yoshikawa cũng không có lực phòng ngự mạnh mẽ như vậy.

Yoshikawa bị Thạch Trung Ngọc đâm mạnh một đao trên lưng xuyên qua người hắn rồi đâm thủng ra đằng trước. Tốc độ của Thạch Trung Ngọc có thể nói là vô cùng nhanh chóng và sắc bén. Yoshikawa bị một đao của Thạch Trung Ngọc đâm thủng, đã không còn năng lực hoạt động nữa rồi. Từ nãy tới giờ bị Thạch Trung Ngọc đâm ở sau lưng máu đã chảy dần dần ra khá nhiều rồi? Bây

giờ lại thêm bị đâm xuyên một phát nữa, ngay lập tức Yoshikawa phun ra một dòng máu tươi. Bây giờ cơ thể của hắn đã bị thương nghiêm trọng rồi. Mặc dù Muramasa có thể hấp thu máu tươi của người người khác, nhưng bị Thạch Trung Ngọc làm cho bị thương nhiều như vậy cũng không thể bù đắp nổi.

- Mặc dù trận này Thạch Trung Ngọc lúc nào cũng phải trốn tránh, nhưng cũng vẫn là một trận đánh vô cùng mãn nhãn mà. Cường giả lợi hại như vậy! Thật sự là làm cho người ta hâm mộ mà!

Một tay súng bắn tỉa cảm thán, nãy giờ hắn vẫn luôn dùng ống ngắm để quan sát chăm chú tình huống đánh nhau bên kia, càng xem càng nghiện.

- Cậu cứ ở đó mà chiêm ngưỡng đi! Chắc là lúc đi ngủ sẽ nằm mơ mình được như vậy đấy!

Đội trưởng nhẹ giọng nói, nhưng hắn có thể hiểu được hy vọng này nó nhỏ bé mong manh đến cỡ nào, chắc là một phần một tỉ. Cũng giống như muốn thành đại thần ở trong game vậy, có biết bao nhiêu người, ai ai cũng có đủ thứ hào quang? Muốn tốt muốn mạnh mẽ thì chắc chắn phải đốt tiền, nhưng không phải thằng nào có súng thì thằng ấy cũng giỏi được, phải có kỹ năng nữa.

- Nếu là có thể có được võ công lợi hại giống như những người kia, ta nhất định sẽ đi tiêu diệt hết toàn bộ những tên ác nhân, những tên tội phạm trên thế giới này!

Tay súng bắn tỉa hào hứng nói.

- Ha ha, vậy cậu cứ chậm rãi tu luyện đi! Ừm, có vẻ chiến đấu cũng sắp kết thúc rồi...!

Đội trưởng cổ vũ một chút cậu lính mới, sau đó liền nhìn về phía khách sạn.

Lúc này Yoshikawa đã hoàn toàn đã không có lực lượng để trở tay được nữa, Thạch Trung Ngọc dùng ngân đao đâm trên người Yoshikawa hơn mười cái lỗ thủng, trái tim mạnh mẽ kia bây giờ đã biến thành một cái tổ ong vò vẽ rồi. Cho dù hắn có được yêu hóa

mạnh đến mức nào đi nữa, thì không có trái tim, không có nội tạng thì cũng không thể sống được.

Đây chính là quyết định của Thạch Trung Ngọc, đâm nát trái tim của Yoshikawa ra luôn, đến lúc đó xem thử lực lượng của hắn còn duy trì như thế nào nữa. Nếu như là dùng lực lượng của Muramasa thì hắn sẽ càng vui hơn nữa. Bây giờ vẻ mặt của Yoshikawa là không thể tin được. Lúc này hắn vừa mới bị tước đi trạng thái phụ thể, đao hồn của Muramasa đã rút lại về bên trong Muramasa. Không còn một chút biến hóa nào.

Chương 1035. Gặp lại Thệ Tử Bất Bại

Yoshikawa cứ như vậy đã bị thất bại. Làm cho Deuku Oda cùng những người Nhật còn lại đều sợ đến ngây người.

- Ngài Yoshikawa!

Một người Nhật bình thường rất thân thiết với Yoshikawa bi phẫn xông lên phía trước, đỡ lấy cơ thể đã không còn hơi thở của Yoshikawa. Yoshikawa chính là người lợi hại nhất trong đám người bọn họ, vốn dĩ ôm một lòng tự tin hiên ngang đi vào Hoa Hạ, lại không ngờ bị người khác giết chết ở chỗ này.

- Khốn kiếp!

Một tên Tam hoa tụ đỉnh người Nhật khác nổi giận gầm lên một tiếng, rút ra võ sĩ đao lao về phía Thạch Trung Ngọc. Cái ánh mắt phẫn nộ kia như thể hận không thể dùng ánh mắt xé Thạch Trung Ngọc thành trăm mảnh.

Nếu như Thạch Trung Ngọc lại bị ánh mắt của hắn dọa sợ, thế thì Thạch Trung Ngọc còn có mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông đây? Người Nhật Bản này có tốc độ mặc dù đã rất nhanh trong mắt những người khác rồi, nhưng mà ở trong mắt của Thạch Trung Ngọc, thì còn chậm hơn rất nhiều so với Yoshikawa lúc trước.

- Bụp.

Nâng chân lên đá một cái nhưng không ai nhìn thấy hắn ra chân như thế nào vì quá nhanh, tên Nhật Bản kia trực tiếp bị đá bay ra ngoài.

Bức tường đã phải chịu đựng N lần va chạm rốt cục cũng chịu đựng không nổi nữa. Vách tường rộng khoảng chừng một mét lập tức biến thành một mảnh đá vụn, ầm ầm đổ xuống đè lên người

Nhật kia làm cho miệng hắn phun đầy máu tươi, lập tức không sống nổi. Một phát đá chết luôn một cường giả cấp Tam hoa tụ đỉnh! Ông cụ Cơ đứng ở bên cạnh nhìn thấy cũng phải cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tốc độ trưởng thành của Thạch Trung Ngọc quả thật là quá nhanh đi.

Từ khi biết thằng bé đến bây giờ, cũng chỉ mới qua khoảng thời gian mấy tháng, mà thằng bé đã thay đổi từ một thằng nhóc choai choai chỉ có thân thể cường tráng của một tên côn đồ, bây giờ biến thành một cường giả mạnh đến mức ngay cả mình cũng cảm thấy ngưỡng mộ nữa.

- Hinh Vũ Chi Thạch! ! !

Người Nhật đang ôm Yoshikawa kia phẫn nộ hét lên.

- Ồ???

Nghe được giọng của người nọ, Thạch Trung Ngọc cảm thấy cực kỳ quen tai. Lại nhìn nhìn gương mặt có chút quen mắt của hắn, sau đó lập tức nở nụ cười.

- Không ngờ lại là ngươi!

Tên này chính là Thệ Tử Bất Bại, là người đã lẻn vào Học viện nghiên cứu luyện kim của Tiếu Phong đây mà.

-Khốn kiếp!

Thệ Tử Bất Bại không ngờ mình vừa mới bị Thạch Trung Ngọc giết chết trong game, bây giờ lại gặp phải cái tên sát tinh này ngay tại trong hiện thực. Còn giết chết bạn tốt của mình nữa, nhưng hắn cũng chỉ có thể nuốt sự phẫn nộ vào trong lòng, bởi vì hắn cũng biết, mình muốn đánh nhau với Thạch Trung Ngọc, chính là tự tìm đường chết. Chỉ cần nhìn tình trạng của người vừa nãy sẽ biết, Thệ Tử Bất Bại biểu hiện ra rất là phẫn nộ, nhưng mà trong lòng lại bắt đầu lên kế hoạch xem phải chạy trốn như thế nào. Rất nhanh, ánh mắt của hắn đã rơi vào trên người Deuku Oda đang ở một bên run cầm cập.

Thực lực của Deuku Oda chắc chắn là yếu nhất trong số mấy người bọn họ, chỉ cần một người bình thường hơi khỏe mạnh một

chút đã có thể đánh cho hắn đầu rơi máu chảy rồi. Nhưng mà nếu như luận thân phận, Deuku Oda lại là người quan trọng nhất. Hắn là Thủ tướng của Nhật Bản, là người lãnh đạo của một quốc gia. Với thân phận này của hắn, lúc nào đi ra phải cũng được bảo vệ tầng tầng lớp lớp. Thệ Tử Bất Bại muốn mượn thân phận của Deuku Oda, tạo ra cho mình một cơ hội sống sót. Dù sao thì bất kể tên Hinh Vũ Chi Thạch này có to gan đến mấy, thì chắc chắn là cũng không dám vô lễ với lãnh đạo của nước khác ở trên địa bàn của Hoa Hạ. Nếu hắn làm vậy chắc chắn sẽ tạo ra tranh luận quốc tế, thậm chí còn làm nổ ra chiến tranh giữa hai nước.

Nhưng mà, lúc này Deuku Oda làm gì còn tâm trí đâu mà nghĩ đến việc Thạch Trung Ngọc sẽ không dám làm gì mình, hắn đã cường đại đến mức có thể bỏ qua uy hiếp của quốc gia rồi, hơn nữa Thạch Trung Ngọc còn là kẻ không sợ trời không sợ đất, tính cách phản nghịch, ngay cả trực tiếp đánh chết Deuku Oda ở chỗ này, hắn cũng có thể làm ra được.

- Oda đại nhân.

Thệ Tử Bất Bại đi nhanh lên đến cạnh Deuku Oda, nhỏ giọng gọi.

Deuku Oda đã bị một màn trước mắt đả kích làm cho sợ hãi. Yoshikawa ở trong mắt hắn chính là một vị thần linh, cường đại đến mức không ai sánh nổi lại bị đánh chết nhanh như vậy, mà người kia lại chỉ cần đá một cái lại giết chết được cường giả Tam hoa tụ đỉnh của mình. Bây giờ tâm lý sợ hãi đã chiến cứ hoàn toàn đại não của hắn rồi.

- Oda đại nhân!

Thấy Deuku Oda vẫn không có phản ứng, Thệ Tử Bất Bại có chút tức giận khẽ quát một tiếng, mặc dù mình muốn dựa vào thân phận của Deuku Oda, nhưng mà hắn thân là Thủ tướng của quốc gia, vậy mà gặp chút chuyện đã bị dọa thành như vậy rồi, đúng là một nỗi sỉ nhục của quốc gia mà.

- Hả?

Lúc này Deuku Oda mới hồi phục tinh thần lại.

-Ngài Yamamoto, việc này, việc này, ngài Yoshikawa, ông ấy. . .

Trong đôi mắt của ông ta tràn đầy hoảng sợ, bây giờ toàn bộ hy vọng của ông ta đều ký thác lên người Thệ Tử Bất Bại. Vào những lúc sợ hãi thì kẻ yếu thường vô ý thức dựa dẫm vào kẻ mạnh hơn. Mặc dù địa vị của Deuku Oda rất cao, về mặt chính trị có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Nhưng mà lúc gặp phải nguy hiểm tính mạng, gặp được những chuyện không thể nào lí giải được trong mắt người thường, thì cái tâm lý yếu ớt ẩn sâu trong thâm tâm Deuku Oda đã bạo phát ra.

- Ngài Oda, Ngài chính là Thủ tướng của Nhật Bản đế quốc chúng ta cơ mà! Đừng làm ra những việc xấu hổ mất mặt như thế chứ!

Thệ Tử Bất Bại gầm nhẹ một tiếng, Deuku Oda đã dọa sợ thì chớ bị hắn gầm nhẹ một cậu lại giật mình một cái, ánh mắt tràn đầy sát ý kia làm cho Deuku Oda lập tức tỉnh táo lại.

- Lấy ra bản lĩnh lúc ngài đối mặt với những quan lớn khác, không nên bị sự sợ hãi lấn át lí trí!

- Ta đã hiểu rồi! Ngài Yamamoto yên tâm!

Deuku Oda hăng hái gật đầu, ông ta cũng được coi như là một vị Chính khách lão thành rồi, tố chất tâm lý vẫn là rất mạnh, nhưng mà một màn quá mức rung động vừa nãy làm cho ông ta có chút không biết làm sao, nên sự sợ hãi trong lòng mới hiển hiện ra.

- Ngươi đúng là làm càn, lại dám đả thương võ sĩ của Nhật Bản đế quốc chúng ta, giết hại người dân nước Nhật ta, ta sẽ báo lên cho lãnh đạo của quốc gia các ngươi để xử lý các ngươi!

Deuku Oda nhìn thẳng Thạch Trung Ngọc lớn tiếng nói.

Thạch Trung Ngọc không thèm để ý lấy tay ngoáy ngoáy lỗ tai, khinh thường nói.

- Ngươi cho rằng hôm nay mình sẽ còn sống mà ra khỏi đây sao?

Ánh mắt âm lãnh của hắn làm cho Deuku Oda ớn lạnh, nhưng mà ông ta vẫn cố gắng đè sự sợ hãi của mình xuống, bởi vì ông ta

tin tưởng xung quanh nơi này khẳng định có rất nhiều quân nhân được điều đến đây để bảo vệ ông ta. Hơn nữa chắc chắn rằng đám phóng viên kia cũng đã tới rồi, người này có lẽ cũng không có lá gan lớn như vậy, dám giết lãnh đạo của nước khác ngay trước mặt phóng viên!

- Ngươi vậy mà lại dám uy hiếp người lãnh đạo của một quốc gia!

Deuku Oda chỉ vào Thạch Trung Ngọc quát, nhưng trong lời nói lại có chút cảm giác chột dạ.

-Ngươi không sợ sẽ làm nổ ra chiến tranh giữa hai nước sao? !

-Chiến tranh? Bởi vì một tên súc sinh mà nổ ra chiến tranh sao?

Thạch Trung Ngọc cười nhạo nói.

- Ngươi cho rằng ngươi có năng lực lớn như vậy sao?

Một người mà ngay cả Yoshikawa cũng có thể giết chết, Thạch Trung Ngọc cũng không tin những người Nhật Bản kia sẽ đồng ý tuyên chiến với Hoa Hạ. Trước lúc thông qua đề nghị này, những kẻ thằng nhát gan kia chỉ sợ còn bận lo lắng cho sự an toàn của giấc ngủ của mình ấy chứ.

- Với lại, lời này của ngươi, ta có nên hiểu là ngươi đang đơn phương tuyên chiến Hoa Hạ không! Đại biểu Nhật Bản tuyên chiến với Hoa Hạ!

Thạch Trung Ngọc ép hỏi, trong đại sảnh xảy ra chiến đấu kịch liệt như vậy, cũng đã có rất nhiều người chạy đi không dám ở lại hóng chuyện. Nhưng mà vẫn có mấy người tò mò nên ở lại, đang dùng di động quay lại mọi chuyện xảy ra.

Nếu như Deuku Oda thừa nhận đây là hành vi tuyên chiến, chỉ sợ đám người Nhật này không muốn chiến cũng phải chiến rồi. Thạch Trung Ngọc rất sẵn lòng giúp thế giới bớt đi một tên súc sinh đấy.

Chương 1036. Giết Thủ tướng

Deuku Oda bị Thạch Trung Ngọc nói như vậy, lập tức nổi giận đùng đùng.

- Ngươi giết Yoshikawa tiên sinh, giết công dân Nhật Bản, nếu như Chính phủ của các ngươi không thể cho ta một lời giải thích hợp lý! Ta muốn đại biểu Nhật Bản tuyên chiến với Hoa Hạ các ngươi!

- Xì, ngươi có thể đại biểu cho Nhật Bản sao!

Thạch Trung Ngọc đánh giá một chút cái thân thể béo ục ịch của Deuku Oda từ trên xuống dưới.

- Hơn nữa. Ta giết một tên Yoshikawa, các ngươi đã muốn tuyên chiến với chúng ta rồi!"

- Như vậy! Năm đó quân lính Nhật Bản các ngươi tàn sát hơn ba trăm nghìn đồng bào của chúng ta, ngươi nói thử xem phải làm sao bây giờ!

- Năm đó các ngươi Nhật Bản các ngươi ở trên đất của Hoa Hạ chúng ta làm mưa làm gió, tùy ý giết hại hành hạ đồng bào của chúng ta, ngươi nói xem phải làm sao bây giờ!

- Toàn bộ Hoa Hạ, hàng chục triệu người trực tiếp, gián tiếp chết dưới lưỡi kiếm của người Nhật các ngươi, ngươi nói phải làm sao bây giờ!

Thạch Trung Ngọc tức sùi bọt mép, gương mặt tức giận đỏ bừng bừng, hai mắt trừng to, hung dữ nhìn thẳng vào mặt Deuku Oda. Cái kia khí thế bức người của hắn làm cho Deuku Oda sợ tới mức hai chân nhũn ra như bún, trực tiếp ngã ngồi xuống đất. Thạch Trung Ngọc bộc phát toàn diện khí thế của mình, thì một người bình thường như ông ta làm sao có thể chống cự cho được.

Những người còn lại trong đại sảnh khi kia nghe được những lời

nói của Thạch Trung Ngọc, lập tức cảm thấy một cỗ hỏa diễm từ đáy lòng bốc lên. Những sự khuất nhục khi ấy, những hắc ám, bi ai khi ấy. Mặc dù quốc gia vẫn luôn dùng các loại lý do áp chế, che đậy, một mực bị chôn dấu dưới đáy lòng. Nhưng mà nếu như chỉ cần có một người nào đó nhắc tới, thì những thứ đè nén ấy sẽ ngay lập tức bùng cháy lên như Hỏa Sơn, trong nháy mắt bao phủ lý trí, ai ai cũng muốn rửa sạch nỗi sỉ nhục năm nào, muốn báo thù cho những người dân chết thảm năm đó.

- Các ngươi yếu đuối và thua trận nên phải chấp nhận bị giết, lúc ấy Hoa Hạ không có thực lực, nên không phản kháng được là đúng rồi.

Thệ Tử Bất Bại nuốt một ngụm nước miếng, kiên cường nói.

- Tốt, tốt lắm!

Thạch Trung Ngọc nghe xong thì hai mắt sáng lên nhìn về phía Thệ Tử Bất Bại gật đầu một cái, cười nói.

-Tốt rồi, ta hiểu rồi.

Thệ Tử Bất Bại lập tức choáng váng rồi, sao tự nhiên tên này lại dễ nói chuyện như vậy? Lập tức, trong lòng có một cỗ vui sướng xông lên đầu, xem ra lần này hắn đã may mắn thuyết phục được người này rồi.

Deuku Oda cũng nhanh chóng đứng lên, cười làm lành nói.

- Hiểu là tốt rồi, hiểu được là tốt rồi! Bây giờ chẳng phải chúng ta nên Trung Nhật một lòng hay sao, dù sao 2000 năm trước chúng ta cũng có chung nguồn cội với nhau mà.

Nói xong, liền rút khăn tay ở trong túi áo ra lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

- Ừm, đúng vậy, Trung Nhật một lòng.

Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu, rất hòa thuận cười nói.

- Thế, Nhật Bản các ngươi định bao giờ thì trở về với vòng tay của tổ quốc đây?

- À, cái này...

Deuku Oda lập tức sững sờ, khó xử cười nói.

- Vấn đề này ta không làm chủ được, việc này...

- À.

Thạch Trung Ngọc lại nghiêng đầu nói tiếp.

- Nếu là người một nhà, vậy thì có thể chấp hành gia pháp được rồi, người ngoài cũng không thể nói gì được rồi, đúng không nào?

- Hả???

Deuku Oda lập tức mặt mũi trắng bệch, hắn nói thể chẳng phải là có ý rằng nếu như khai chiến, bọn họ sẽ không thể tìm được bên nào đứng ra giúp mình nói lý lẽ hay sao? Nhưng chính miệng hắn lại nói một nhà, nói đồng lòng, nếu là người một nhà, thì người trong nhà xử lý chuyện trong nhà, vậy thì người ngoài làm sao có thể nói xen vào được nữa?

- Việc này, Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, chuyện này.

-Đừng có gọi đại nhân đại nhiếc gì hết, ta là Thạch Trung Ngọc, nhớ cho kĩ.

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng gõ gõ ngân đao trong tay, phát ra tiếng kêu leng keng thanh thúy. Sau đó quay nhìn về phía ông cụ Cơ hỏi.

- Ông, trong gia tộc nếu phạm tội giết hại anh em trong tộc thì sẽ phải chịu hình phạt là gì?

- Người đầu têu, xử chém eo! Con cháu của hắn thì bị chặt một chi, trục xuất khỏi gia tộc.

Ông cụ Cơ lạnh mặt nói.

- Đấy, đã nghe thấy chưa.

Thạch Trung Ngọc nhìn về phía Deuku Oda mỉm cười nói.

Nhưng quân nhân, trưởng quan năm xâm chiếm Hoa Hạ, bây giờ những người còn sống là ai, giao hết ra đây. Còn có đám con cháu của bọn họ nữa.

Deuku Oda lập tức giận tím người, những người kia làm sao có thể giao ra được? Mặc dù bây giờ bọn họ cũng không còn giữ chức vụ nữa, nhưng mà làm gì có ai không phải người có tầm ảnh hưởng lớn trong quốc gia cơ chứ. Còn chưa nói đến con cháu của bọn họ, nguyên một đám ai cũng đều nhận chức vị quan trọng, nếu mà giao bọn họ ra, thì quốc gia sẽ bị tê liệt luôn rồi.

- Chuyện này, chúng ta lại thương lượng lại được không!

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Đã nói là cùng nguồn cội với nhau, vậy thì chấp hành gia pháp cũng là hiển nhiên thôi. Không phải sao?

Thạch Trung Ngọc cười lạnh nói tiếp.

- 2 triệu quân lính xâm phạm Hoa Hạ, chính ngươi tự xem mà xử lý đi!

- Chuyện này, có thể để ta trở về thương lượng một chút cùng với Quốc hội được không?

Deuku Oda vội nói.

- Ta cũng không có quyền lợi lớn như vậy.

- Không có thời gian cho ngươi thương lượng đâu.

Thạch Trung Ngọc cười lạnh nói.

- Nếu như ngươi không quyết định được, vậy thì chúng ta đây đành phải phát động chiến tranh xâm nhập Nhật Bản rồi. Nhưng mà, có lẽ cũng không có ai sẽ đứng ra nói giúp cho các ngươi đâu?

- Chuyện này.

Deuku Oda lập tức bó tay rồi, mình nói chuyện lại bị người khác bắt được cái thóp, việc này làm cho một người Chính khách lâu năm như ông ta cảm thấy rất là bất đắc dĩ, quá thất bại rồi.

- Vừa nãy ngươi nói, thất bại nhỏ yếu nên mới bị đánh đúng không?

Thạch Trung Ngọc quay đầu lại nhìn Thệ Tử Bất Bại.

Thệ Tử Bất Bại nuốt nuốt nước miếng, gật gật đầu nói.

- Lúc ấy Hoa Hạ rất nhỏ yếu...

- Vậyhai người các ngươi bây giờ không phải cũng rất nhỏ yếu hay sao?

Thạch Trung Ngọc lại hỏi ngược lại, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua cổ của Thệ Tử Bất Bại và Deuku Oda.

- Cái này...

Thệ Tử Bất Bại cũng nói không ra lời, tình huống bây giờ bọn hắn chính là con cá nằm trên thớt rồi, chỉ có thể mặc người chém giết mà thôi.

- Không nói gì chính là đống ý rồi!

Sắc mặt của Thạch Trung Ngọc trở nên càng lạnh lẽo hơn, bàn tay cầm ngân đao khẽ nhấc lên.

Nhận thấy ánh mắt hung ác tràn ngập sát ý của Thạch Trung Ngọc, Deuku Oda lập tức la hoảng lên.

- Không, đừng mà, ta là Thủ tướng Nhật Bản, ngươi không thể giết ta!

- Sao lại không thể giết ngươi? Nói thử một lý do không thể giết ngươi ta nghe thử xem nào?

Thạch Trung Ngọc cười lạnh nói.

Deuku Oda suy nghĩ một hồi, nhưng căn bản không tìm ra lý do nào cả. Hiện tại hắn ngoại trừ có một cái thân phận là Thủ tướng Nhật Bản, thì căn bản không có cái gì đáng nói.

- Hừ, vậy ngươi có muốn nghe thử lý do cần phải giết ngươi của

ta hay không!"

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, lớn tiếng nói.

- Đầu tiên, ngươi là người Nhật! Tiếp theo, ngươi là Thủ tướng Nhật Bản! Tiếp theo, nơi yên nghỉ của ba trăm nghìn đồng bào chết thảm không cho phép người Nhật và chó đi vào! Cuối cùng!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp chém một đao bổ về phía cổ của Deuku Oda, ánh đao màu bạc chợt lóe lên, một cái đầu lâu tròn vo bay lên trời. Máu tươi phun thẳng lên như đài phun nước.

- Cuối cùng, ngươi quá yếu!

Thạch Trung Ngọc vừa dứt lời. Ánh mắt đã nhìn sang Thệ Tử Bất Bại đang sợ ngây người.

- Không, đừng giết ta!

Thệ Tử Bất Bại kinh hoảng kêu lên, một cao thủ tam hoa tụ đỉnh dường như đã là vô địch thiên hạ, vào lúc này lại giống như một cô gái sắp bị cưỡng gian, chỉ biết ngồi sợ hãi khóc lóc xin tha.

- Có muốn ta cũng nói nói lý do giết ngươi hay không!" Khóe môi của Thạch Trung Ngọc khẽ vẽ nên một nụ cười tà ác, từng bước một đi về phía Thệ Tử Bất Bại.

- Đừng, đừng mà, đừng nói nữa!

Thệ Tử Bất Bại hoảng sợ mặt mũi trắng bệch, liên tục lui về sau.

Giơ tay chém xuống, lại là một cái đầu lâu phóng lên trời.

- Chính ngươi cũng không quan tâm, vậy thì ta cũng lười phải nói nhiều.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, ánh mắt nhìn ra bầu trời bên ngoài sảnh của khách sạn. Cái hướng nhìn, chính là hướng của bảo tàng thảm sát Nam Đô.

Chương 1037. Sự phiền muộn của mấy vị lãnh đạo

- Deuku Oda chết rồi!

Một tay súng bắn tỉa hô to một tiếng, trong lời nói tràn đầy sự vui vẻ. Nếu Deuku Oda mà nghe được, không sẽ có cảm nghĩ như thế nào. Binh lính được hạ lệnh bảo vệ hắn lại trơ mắt nhìn hắn bị giết, mà để mặc hắn bị giết thì cũng thôi đi, lại còn vui vẻ, kích động đến thế nữa chứ.

Người đội trưởng ở bên cạnh lại rơi vào trầm mặc, măc dù lúc ông nhìn thấy Deuku Oda bị Thạch Trung Ngọc một đao chém chết, trong lòng cũng cảm thấy rất sảng khoái. Nhưng mà nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng, vị đội trưởng lại không thể cười nổi.

- Cậu lại muốn chiến tranh xảy ra nữa à!

- Ha ha, đội trưởng, chiến tranh thì có gì mà phải sợ? Chúng ta tham gia quân ngũ mà không được tham gia chiến tranh thì quá là lãng phí tuổi thanh xuân rồi!

Tay súng bắn tỉa hớn hở nói.

- Hừ, cậu tưởng là chiến tranh là vui lắm hả??

Vị đội trưởng chạc 50 tuổi khẽ thở dài một hơi, lấy một gói thuốc lá từ trong túi áo ra.

Tay súng bắn tỉa lập tức nở nụ cười, mặc dù nói lúc thi hành nhiệm vụ không cho phép hút thuốc, nhưng mà vị đội trưởng này lúc nào cũng giấu trên ngời một gói, mình lần nào được cùng tổ với anh ấy đều được hưởng phúc ké.

- Năm 1979, cuộc chiến tự vệ phản kích.

Vị đội trưởng nhỏ giọng nói, đưa cho tay súng bắn tỉa một điếu thuốc.

- Hứ, đội trưởng, đừng nói với em là anh cũng tham gia nhé. Lúc ấy anh cũng chỉ mới mười tuổi thôi mà! Anh có chém gió cũng phải xây dựng kịch bản chi tiết chút chứ!

Tay súng bắn tỉa cười đắc ý nói, bắt đầu châm thuốc hút.

- Hồ Đông Bang, nam, dân tộc Hán, sinh năm1969, người huyện Kiến Thủy, Côn Minh, Vân Nam. Mười tuổi đồng thời mồ côi cha mẹ.

Vị đội trưởng nói nhỏ.

- Các cậu có đọc qua tư liệu của tôi chưa.

Tay súng bắn tỉa sững sờ, bọn họ cũng có vụng trộm xem qua tư liệu của đội trưởng, nhưng mà. . . huyện Kiến Thủy, Côn Minh, Vân Nam? Đây chẳng phải là nơi nổ ra chiến tranh tự vệ phản kích chiến năm ấy sao? Mười tuổi vừa vặn là lúc chiến tranh nổ ra, chẳng lẽ? Tay súng bắn tỉa bây giờ mới hiểu ra.

- Đội trưởng, bác trai và bác gái, hai người họ…..

- Chiến tranh, không đơn giản giống như cậu tưởng tượng đâu. Các cậu vẫn chỉ là tân binh, đừng có tưởng rằng mấy thứ gian khổ phải chịu trên sân huấn luyện đã là khó khăn lớn nhất rồi!

Vị đội trưởng lại thản nhiên cười mắng một câu, lại đánh một cái vào đầu của tay súng bắn tỉa.

- Đội trưởng, anh lại đánh người rồi.

Tay súng bắn tỉa có chút ấm ức sờ lên đầu mình.

- Chẳng qua nếu như khai chiến thật, tôi nghĩ chắc là sẽ được giải quyết rất nhanh thôi.

- Hả??

Vị đội trưởng sững sờ, sau đó lại như bừng tỉnh đại ngộ cười cười.

- Đúng vậy, có những cao thủ này ở đây, đoán chừng đám người

Nhật Bản kia cũng không dám khai chiến đâu? Ha ha, chỉ sợ là dù năm ngủ trong trụ sở bí mật được võ trang đầy đủ bảo vệ cũng không thể ngủ yên giấc ấy chứ!

Video quay lại cảnh Thạch Trung Ngọc đại náo khách sạn Long Nhật bị đăng lên trên mạng, lập tức đã gây nên chấn động mãnh liệt.

Công phu kinh người của Thạch Trung Ngọc, cảnh tượng chiến đấu làm cho người nào nhìn vào cũng sục sôi nhiệt huyết. Cái hình ảnh cười lạnh nhạt của Thạch Trung Ngọc lúc chặt đầu của tên Thủ tướng Nhật Bản, làm rung động tất cả mọi người xem được video này. Chỉ trong vòng một giờ đồng hồ ngắn ngủi, lượt xem video đã vượt qua ba mươi triệu lượt, lượt chia sẻ càng là vô số kể.

Nhưng mà, vẫn có không ít người hoài nghi tính chân thật của đoạn video này, đặc biệt là sau khi biết được Thạch Trung Ngọc chính là đệ nhất cao thủ Hinh Vũ Chi Thạch của《 Thần lâm 》, các cư dân mạng đã trải qua vô vàn thủ đoạn lăng xê cũng sớm đã có tính chống cự đối với mấy chuyện như thế này rồi. Nhưng mà đa số mọi người đều tin tưởng video này là thật, dù sao thì cũng không có ai ngốc đến mức chạy ra đi giết Thủ tướng Nhật Bản để nổi tiếng cả đúng không nào.

Ngay lúc bàn dân thiên hạ trên mạng đang ngồi hóng chân tướng sự việc, thì mấy vị lãnh đạo của quốc gia đang sứt đầu mẻ trán rồi. Thạch Trung Ngọc chém ra một đao kia, cũng chỉ là dùng một chút sức lực, dùng khoảng thời gian chỉ có 0,1 giây mà thôi, di chuyển cũng chỉ có một đoạn khoảng chừng một mét. Nhưng mà chỉ một chút như vậy, hậu quả tạo thành lại khiến cho các vị lãnh đạo này đều rơi vào thế bất đắc dĩ rồi.

Trong phòng họp, một người nhìn có vẻ hơi giống như thổ phỉ đang hưng phấn nói chuyện, nước bọt phun như mưa, không ngừng vung tay.

- Khai chiến thì khai chiến! Hứa mỗ ta đây đã đợi ngày hôm nay lâu lắm rồi! Mấy tên nhãi ở doanh trại nghe được tin tức, đều đang kêu gọi ầm ĩ lên đấy!

Người này chính là Tổng tư lệnh của hải quân, lục quân, không quân, tam quân của Hoa Hạ, Hứa Chấn Quốc.

- Nhưng mà, bây giờ nước mình không đánh nổi!

Chủ tịch nước, Trần lão bất đắc dĩ khoát khoát tay, bây giờ quốc gia đang trong giai đoạn toàn lực phát triển kinh tế, phát triển chủ nghĩa xã hội khoa học, lúc này náo loạn thành như vậy, làm cho kế hoạch của mấy năm nay toàn bộ đều bị đảo lộn hết.

- Thằng nhóc kia sao lại ra tay nặng thế cơ chứ! Đánh cái tên Deuku Oda kia gãy chân hay gãy tay thôi còn dễ nói chuyện! Mà cái tên Deuku Oda này, thân thể cũng quá yếu ớt đi, nhìn xem cái tên Yoshikawa kia kìa, cũng đao thương bất nhập giống hắn có phải là tốt hơn không!

- Trần lão, ông cũng đừng lôi thôi dài dòng nữa, cho ý kiến về chuyện này đi chứ, đánh hay là không đánh đây?

Thủ tướng ở bên cạnh cũng rất là đau đầu.

- Với tình huống này, những người kia chẳng lẽ còn không đánh sao?

Hứa Chấn Quốc trừng hai mắt.

- Với lại nếu như không đánh, vậy các người định làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại làm giống như thời Mãn Thanh? Cắt đất cầu hoà sao?

- Cắt đất cầu hoà? Nếu mà làm vậy chỉ sợ cả nước đều xuất hiện bạo động rồi!

Trần lão vỗ bàn một cái.

- Chuyện này kiên quyết không thể làm!

- Vậy thì đánh! Đánh cho đám khốn ấy không dám kêu la nữa mới thôi! Không phải chỉ là giết đi một tên Thủ tướng của bọn chúng thôi sao! Năm đó bọn chúng giết người của chúng ta còn ít sao? !

Hứa Chấn Quốc nhìn về phía Trần lão nói thẳng.

- Nếu như ông không đồng ý, tôi sẽ trực tiếp hạ lệnh cho ba quân đội đều chuẩn bị chiến đấu! Tôi thấy với tình hình lúc này, cho dù có lệnh của quốc gia, thì mấy tên nhóc kia cũng không thể nhẫn nhịn được đâu? !

- Được rồi, mấy người các ngươi cũng đừng tranh cãi nữa!

Ông cụ nãy giờ vẫn yên lặng ngồi bên cạnh bất ngờ mở miệng nhẹ giọng nói.

- Tạ lão, ngài có cao kiến gì sao?

Trần lão rất là tôn kính đối với vị này.

Tạ lão chỉ khẽ lắc đầu.

- Mọi người không thấy được vẻ mặt như đã lường trước được sự việc của tiểu tử kia sao, gọi cậu ta tới hỏi thử xem. Chắc chắn cậu ta biết tiếp theo phải làm như thế nào.

- Dạ, hắn đã trên đường đến rồi. Chúng ta đã gọi điện cho lão Cơ rồi.

Trần lão gật đầu nói.

- Nhưng mà, tiểu tử này rốt cuộc là làm sao có thể tu luyện nhanh như vậy chứ? Trước kia cậu ta cũng chỉ là một tên côn đồ, lúc này vậy mà còn mạnh hơn cả lão Cơ luôn rồi!

- Hừ, ta cũng không quan tâm lắm đến mấy thứ này. Xem bộ dạng tiểu tử này cũng không giống mấy tên nhóc hư đốn. Có lẽ cũng là người thành thật, cũng là một thành phần thanh niên mang lòng yêu nước!

Hứa Chấn Quốc cười nói, ấn tượng của ông đối với Thạch Trung Ngọc có thể nói là cực kỳ tốt. Đương nhiên, nếu như muốn ông cũng đi lêm chém một đao như vậy, thì chắc là ông cũng không hạ thủ được. Dù sao việc này cũng liên lụy đến quá nhiều vấn đề.

- Ừm, trước khoan hãy bàn bạc đã, cứ chờ cậu ta đến hỏi rõ mọi

chuyện rồi mới bàn bạc quyết sách cũng không muộn!

Tạ lão vịn vào thành ghế, đứng dậy.

- Bậy giờ là thời khắc mấu chốt của đất nước, ha ha, nhưng mà ta lại đã già mất rồi.

- Tạ lão, tuy ngài đã qua trăm tuổi, nhưng mà ngài lúc nào cũng là trụ cột của đất nước chúng ta mà!

Trần lão nhanh chóng đứng dậy, đi tới bên cạnh đỡ lấy Tạ lão.

- Ha ha, được nhìn thấy mấy đời lãnh đạo các ngươi từng ngày xây dựng đất nước, ta sống cũng đã đủ rồi.

Tạ lão khoát khoát tay, tránh khỏi tay của Trần lão.

- Không cần đỡ đâu, ta vẫn có thể tự đi được.

Nhìn thân thể còng xuống kia, trong lòng của Trần lão yên lặng thở dài. Tạ lão chính là người có quyền uy nhất ở Hoa Hạ rồi, từ năm đó thành lập đất nước ông làm chủ tịch đến nay, ông vẫn ở bên cạnh những người sau ông đảm nhiệm vị trí chủ tịch. Dùng mối quan hệ, tiền tài và quyền thế của mình trải sẵn đường cho người mới, giúp bọn họ đứng vững gót chân. Đứng vững địa vị của một người lãnh đạo.

Chương 1038. Tới Bắc Kinh

Một ông cụ có thể làm cho Trần lão kêu một tiếng ông, còn kiên trì vì quốc gia cống hiến sức lượng.

Nếu như không phải vì có sự trợ giúp của Tạ lão, đoán chừng quốc gia từ lúc sau khi chủ tịch thành lập đất nước mất, cũng sẽ sụp đổ theo luôn.

Trần lão trong lòng chỉ biết yên lặng thở dài, Tạ lão có thể sống đến từng tuổi này cũng đã là kỳ tích rồi. Tuổi thọ của con người cũng là có giới hạn, hơn nữa gần đây bác sĩ cũng truyền đến tin tức không tốt mấy, chỉ sợ là với tuổi thọ của Tạ lão, không biết có trụ nổi qua mùa đông này hay không.

- Trời đông giá rét sắp đến rồi, không biết quốc gia này còn có thể qua được cửa ải này hay không.

Lúc này, Thạch Trung Ngọc ngồi ở trên xe của ông cụ Cơ, nhìn ông cụ đang rất là vui vẻ khẽ ngân nga hát hí kịch nữa. Nhìn dáng vẻ đắc chí của ông, giống như một đứa bé vừa mới biết đi đang hí hửng với chiến tích của mình vậy. Mấy chiếc xe đằng sau có lão Kỷ, thím Lương và lão Quỷ, bọn họ cùng nhau đi tới Bắc Kinh.

- Sao mà mặt mũi nhăn nhó thế? Không phải chỉ là bị mấy bà vợ mắng một chút thôi sao!

Ông cụ Cơ nhìn thấy cái vẻ mặt như mất sổ gạo của Thạch Trung Ngọc, lập tức trêu chọc hắn. Tên nhóc này, đối với một Thủ tướng còn dám hạ đao, ấy thế mà mấy bà vợ vừa gọi điện mắng cho vài câu mà mặt mũi đã xị ra như đứa trẻ rồi. Mà chờ đã, tính theo bối phận, thì so với mình hắn đúng là một đứa trẻ ranh mà.

- Haizzz, cháu là đang lo lắng, nhỡ đâu đám người Nhật kia sẽ ra tay đối phó với các cô ấy thì sao.

Thạch Trung Ngọc rất là bất đắc dĩ nói tiếp.

- Lúc ấy nhất thời nổi giận muốn giết người cho thống khoái, kết quả.

- Thôi đi, tiểu tử thúi, đừng cho là ta không biết cháu cũng đã nghĩ đến hậu quả của vấn đề này rồi nên mới hành động như vậy nhé.

Ông cụ Cơ khẽ cười một tiếng.

- Có phải là cháu muốn một mình đứng ra gánh trách nhiệm, đi giết hết mấy tên kia đúng không?

- Đúng vậy, chuyện này cháu có đủ sức để làm được.

Thạch Trung Ngọc gật đầu đáp.

- Haha, có đôi khi, bạo lực cũng không phải cách duy nhất để giải quyết vấn đề.

Ông cụ Cơ lại nói.

- Nhưng mà, nếu như cháu thật sự muốn đi, thì cũng đừng quên mấy lão già chúng ta nhé, tuy đều là mấy lão già lọm khọm rồi, nhưng mà sức lực để giết mấy tên nhãi nhép thì vẫn dư sức nhé.

- Cháu lại đang muốn nhờ mọi người để ý đến các cô ấy hộ cháu, cháu chỉ sợ những người Nhật Bản kia sẽ gây bất lợi cho các cô ấy.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói.

- Hả, thế cháu tưởng bộ đội đặc chủng quốc gia đều là ăn chay hay sao?

Ông cụ Cơ khẽ cười nói.

- Tiên thiên cao thủ của Nhật Bản đã bị giết hết rồi, còn lại mấy người không phải Tiên thiên kìa thì có thể càn rỡ đến mức nào cơ chứ? Chỉ có người ở cảnh giới Tiên thiên mới không sợ súng đạn, còn những người dưới Tiên thiên thì đều là con sâu cái kiến.

- Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vả lại, sở trường của mấy

tên Nhật Bản kia chính là đánh lén mà.

Thạch Trung Ngọc xoa xoa cái trán.

- Nhỡ đâu bọn chúng có thể trà trộn vào rồi giở trò ám hại sau lưng thì phải làm sao giờ?

- Cháu nói vậy cũng đúng.

Ông cụ Cơ khẽ gật đầu.

- Hay là, cháu gọi nhờ thím Lương hỗ trợ đi. Còn lão Kỷ và lão Quỷ lúc nào cũng kiểu thế ngoại cao nhân xa lánh hồng trần như thế không tiện lắm. Nhớ thím Lương tới nhà đóng giả làm người giúp việc, dùng thân phận này có thể đủ che dấu được.

Thạch Trung Ngọc nhớ tới hình dáng của thím Lương, chính là một người phụ nữ trung niên, rất giống với hình tượng của một bác gái hàng xóm.

- Nhưng mà, thím Lương không phải là người phụ trách an toàn của mấy vị lãnh đạo hay sao?

Thạch Trung Ngọc lại hỏi.

- Không có mấy tên Tiên thiên cao thủ mà muốn ám sát lãnh đạo của quốc gia? Thì còn chết nhanh hơn là đi xuống âm phủ tìm Diêm Vương uống trà ấy chứ.

Ông cụ Cơ hừ nhẹ một tiếng.

- Cũng đúng, mấy người dưới Tiên thiên cũng không đáng phải để ý tới.

Thạch Trung Ngọc cũng gật đầu đồng ý với quan điểm của ông cụ.

Chiếc xe Ferrari màu đỏ lao đi trên đường ao tốc giống như một tia chớp. Kỹ thuật lái xe của ông cụ cũng không phải là trưng cho đẹp thôi đâu, ông đạp chân ga nâng tốc độ lên tới 300km/h. Còn mấy người sau lưng thì kỹ thuật lái xe cũng khá là tốt, có ông cụ ở phía trước mở đường, bọn họ cũng dám tăng tốc đuổi theo.

Nhưng mà, ông cụ chạy xe nhanh như vậy là vì tự tin vào thân thể cường hãn của mình. Không biết những người kia lại lấy đâu ra cái tự tin chạy nhanh như thế nhỉ? Tự tin vào thực lực lái xe của mình sao?

Dọc đường đi Thạch Trung Ngọc lúc nào cũng suy nghĩ vẩn vơ, đối với việc gặp mặt mấy vị lãnh đạo này, hắn cũng không có gì phải lo lắng cho lắm. Dù sao thì hắn cũng đã giết Thủ tướng rồi, còn sợ mấy người lãnh đạo tóc trắng này sao? Với lại, đối với những người lãnh đạo này, hắn vẫn rất có oán khí đấy. Dù sao thì trong một quốc gia chắc chắn sẽ có rất nhiều chỗ đen tối, Thạch Trung Ngọc cũng hiểu rõ chuyện này, cũng có chút thất vọng đối với các chính sách mà họ từng đưa ra. Quốc gia, giống như là khoác lên trên người một chiếc áo khoác hoa lệ, để che dấu đi những sự thối nát mục rữa ở bên trong.

- Ta nói nè, Tiểu Thạch Đầu à!

Ông cụ đột nhiên nói.

- Dạ? gì vậy ạ?

Thạch Trung Ngọc giật mình ngẩng đầu lên nhìn ông.

- Mở TV ra đi, ta muốn xem chương trình Các em bé rối Teletubbies.

- À, dạ

- Kìa, cháu làm cái gì thế?

- Hì hì, ngại quá, cháu vẫn chưa quen lắm đối với khống chế lực lượng của mình lắm, đây thây, cháu chỉ đụng nhẹ mà đã đụng hư mất rồi.

- Cháu rõ ràng chính là cố tình mà!

- Đâu có, ông lúc nào cũng thích đổ oan cho cháu thế!

Từ Nam Đô đến Bắc Kinh, hơn 1200km đường bộ. Ông cụ Cơ chỉ cần dựa tốc độ 300km/h này, chỉ dùng khoảng 5 giờ đồng hồ đã có thể từ Nam Đô đến Bắc Kinh rồi. Thạch Trung Ngọc từ trên xe

bước xuống, chân đều cảm thấy tê rần lên rồi. Mặc dù bây giờ thực lực của hắn đã cường đại rồi, nhưng mà có rất nhiều thói quen cũng vẫn còn bảo trì giống người bình thường. Tốc độ nhanh như vậy, cho dù có lớn gan hơn nữa thì trong lòng cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

- Lúc về cháu muốn đi máy bay.

Thạch Trung Ngọc cười khổ nói.

- Ha ha, đừng nói đi máy bay, cho dù bảo người thuê cho cháu chuyên cơ cũng không có vấn đề gì!

Ông cụ Cơ cười to nói, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thạch Trung Ngọc thì ông lại càng vui vẻ hơn nữa.

- Ha ha, chỉ hy vọng đến lúc đó, đừng có cả máy bay cũng không có chỗ mà đi là được rồi!

Mặc dù Thạch Trung Ngọc nói như vậy, nhưng mà hắn cũng không thật sự cho rằng mọi chuyện sẽ tệ đến mức như thế. Nếu quả thật là như vậy, thì giờ phút này chắc hắn cũng không cần xuất hiện ở đây rồi.

Ông cụ Cơ mang theo Thạch Trung Ngọc đi thẳng về phía Trung Bắc Hải, chỗ này ông cũng từng đến rất nhiều lần rồi.

Trên đường đi những cảnh vệ hai bên đường đều là mặt mũi tràn đầy hưng phấn nhìn về phía Thạch Trung Ngọc mỉm cười, ánh mắt chan chứa sự hâm mộ và kích động nói không nên lời.

- Ối, bọn họ đều biết cháu à?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi.

- Ha ha, vốn là không biết, nhưng mà xem video nên bây giờ biết đấy.

Ông cụ Cơ cười nói.

- Những người này, sau khi xem xong video chắc chắn là biết rõ sắp nổ ra chiến tranh rồi, chắc chắn là hào hứng lắm đây. Mặc dù

bảo vệ các vị lãnh đạo của quốc gia cũng là chuyện rất quang trọng, nhưng mà vinh quang của một người quân nhân vĩnh viễn đều là trên chiến trường.

- Vâng.

Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu một cái, đối với những cảnh vệ này, hắn vẫn rất là tôn trọng. Đừng tưởng rằng công việc của bọn họ giống như những người nhân viên bảo vệ đơn thuần, ở giai cấp thấp như vậy. Phải biết rằng, những gì mà bọn họ phải làm, cũng không đơn giản chỉ là đứng gác ở chỗ này. Tất cả những người ra ra vào vào, còn có thể có nguy cơ bị gián điệp hoặc phần tử bất hảo trà trộn vào. Có thể nói là thời thời khắc khắc đều phải đề cao tinh thần cảnh giác, bởi vì bọn họ chỉ cần không cẩn thận một chút thôi thì rất có thể sẽ gây ra nguy hiểm cho các vị lãnh tụ của quốc gia.

Nhưng mà, bây giờ cái người mà gây ra sự chấn động liên quan đến an nguy này lại đang lượn lờ trước mặt bọn họ.

Chương 1039. Thế chiến lần thứ ba?

Xuyên qua một tầng lại một tầng cảnh vệ, sau đó lại là đi qua máy dò để kiểm tra. Thạch Trung Ngọc cảm thấy ở trong này rất không tự do, nhiều người nhìn mình chằm chằm như vậy. Hơn nữa tốc độ truyền bá tin tức ở đây cực kỳ nhanh, chỉ sợ ngươi chân trước vừa mới bước ra khỏi phòng này, thì cảnh vệ ở cửa ra vào đã nhận được thông báo rồi.

Nhưng mà, cảnh vệ sâm nghiêm, cũng thể hiện tinh thần phụ trách cao độ đối với sự an toàn của lãnh đạo, cũng là một loại uy hiếp đối với những người có mưu đồ bất chính. Để cho mọi người biết rõ, lãnh đạo của một quốc gia cũng không phải dễ gặp như vậy. Trong lúc vô hình chung đã gia tăng một loại áp lực. Nhưng mà cách làm này đối với Thạch Trung Ngọc cũng không có tác dụng gì, dù sao con người của hắn có đôi khi lên cơn điên thì không thèm để ý đến việc gì, không sợ trời không sợ đất, ông trời là lão đại thì hắn chính là lão nhị.

Trải qua ánh mắt theo dõi chăm chú của không biết bao nhiêu cảnh vệ, còn có những trạm gác ngầm kia nữa, rốt cuộc Thạch Trung Ngọc cũng được nhìn thấy mấy người mà trước giờ chỉ có thể nhìn thấy ở trên TV.

Chủ tịch nước, Chủ tịch mặt trận, Trần Kính, Trần lão.

Thủ tướng, Thái Vận Thịnh, Thái lão.

Tổng tư lệnh không quân, hải quân, lục quân, Hứa Chấn Quốc.

Bên cạnh còn có một ông cụ mà chưa từng thấy bao giờ, nhìn qua mặc dù mặt mày ông vẫn khá hồng hào, nhưng mà Thạch Trung Ngọc liếc mắc liền biết loại hồng hào khỏe khoắn này cũng chỉ là dùng kỹ thuật trang điểm đặc biệt để làm ra mà thôi. Trên người của ông cụ đầy người là tử khí, hẳn là được dùng một loại thuốc đặc biệt nào đó để kéo dài sự sống, nếu không thì với dáng

vẻ này của ông cụ chỉ sợ là giờ phút này chắc hẳn đang phải nằm thoi thóp trên giường bệnh mất.

- Ối chà, tiểu tử, cuối cùng cũng được gặp cậu rồi, nhưng mà nhìn ngoài đợi cậu còn đẹp trai hơn nhiều so với trong video nha.

Hứa Chấn Quốc nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đi tới thì hai mắt sáng ngời, cởi mở cười lớn.

Ánh mắt của Trần lão lúc nhìn Thạch Trung Ngọc thì lại rất công chính bình thản, nhưng với những người như vậy, Thạch Trung Ngọc có thể nhìn ra rõ ràng là ông ấy đang cố tỏ ra vẻ mặt bình thản mà thôi. Đoán chừng là vì giữ gìn mặt mũi của một vị Chủ tịch nước mà thôi. Vị còn lại là Thái lão thì vẻ mặt lại cực kì ấm áp, môi nở nụ cười tươi, thoạt nhìn liền có cảm giác thân thiết giống như ông nội của mình vậy.

Mấy đời Thủ tướng của Hoa Hạ đều noi theo tấm gương của vị Thủ tướng đầu tiên, nhiệt tình, chân thành vì nhân dân phục vụ, bọn họ đều là những vị Thủ tướng vì nước vì dân.

- Thạch Trung Ngọc.

Trần lão lên tiếng, trên mặt không vui không buồn, cũng không biết là ông đang suy nghĩ cái gì.

- Vâng, tôi đây.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng đáp lời.

- Cậu thử nói xem, chắc là bây giờ ta nên trực tiếp gọi cho Bộ trưởng Bộ công an đến mang cậu đi chứ nhỉ? Tội danh tùy ý sát hại bạn bè quốc tế, và sát hại người lãnh đạo của nước khác, tội danh này cũng đủ để xử bắn mấy nghìn lần rồi ấy nhỉ?.

Trần lão nói một câu này cực kì nhẹ nhàng lưu loát.

- Ha ha, tôi tin tưởng ngài sẽ không làm vậy đâu.

Thạch Trung Ngọc cười ha ha nói.

- Ồ???

Trần lão nhíu mày. Ra hiệu cho Thạch Trung Ngọc nói tiếp.

- Bởi vì, Deuku Oda mà tôi còn giết, lại giết thêm một vị Chủ tịch nước cũng không có vấn đề gì đấy, ngài thấy có phải hay không?

Thạch Trung Ngọc tà ác cười nói.

Giọng nói kia, như thể chính là muốn đại khai sát giới với những người ở trong phòng này rồi. Sắc mặt của Hứa Chấn Quốc lập tức biến đổi, theo thói quen ngay lập tức đặt tay lên hông, chỗ cây súng của mình.

Ông cụ Cơ cũng rất kinh ngạc, nhưng mà bọn họ cũng rất mà mẫn cảm. Lúc Thạch Trung Ngọc nói ra lời này, cũng không có kèm theo sát khí. Đoán chừng là muốn dọa mấy người này một chút thôi.

Mặc dù Thạch Trung Ngọc không có phóng thích sát khí, nhưng lại khởi động chân nguyên trong thân thể, nên vẫn gây ra một loại áp lực thật, khiến cho những người lãnh đạo chỉ là người bình thường này, đều có chút chịu không nổi. Đặc biệt là ở ông cụ đã gần đất xa trời ở bên kia, thiếu chút nữa liền đứt gánh giữa đường.

Thấy tình huống này, ông cụ Cơ nhanh chóng vỗ vỗ vào bả vai của Thạch Trung Ngọc, ra hiệu hắn thu lại khí thế. Đi nhanh đến bên cạnh ông cụ kia, độ một luồng chân khí của Tiên thiên vào cơ thể của ông cụ, giúp ông ấy ổn định lại khí tức.

- Thằng bé này, cũng không thèm quan sát tình huống đã loạn phóng khí thế!

Ông cụ Cơ có chút tức giận quát Thạch Trung Ngọc một tiếng.

Thạch Trung Ngọc lập tức cười cười như thể vừa nãy mình chẳng làm gì, hắn cũng không muốn xảy ra chuyện gì. Một nụ cười này, cũng đồng thời phá vỡ bầu không khí lạnh nhạt giằng co ban nãy.

Hứa Chấn Quốc lập tức thở phào một hơi, loại khí thế đè ép vừa nãy rất là dọa người. Đoán chừng nếu như lại tăng thêm một chút

nữa thì chắc mình cũng không cả còn đủ can đảm để nổ súng nữa ấy chứ.

Trần lão cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc dù ban nãy ông vẫn thể hiện mặt không đổi sắc, nhưng mà ai cũng có sự sợ hãi khi phải đối mặt với tử vong, với lại mấy người bọn họ cũng không hiểu rõ lắm tính tình của Thạch Trung Ngọc. Đối mặt trực tiếp với Thạch Trung Ngọc, trong lòng cũng có chút bất an.

- Tên nhóc này, vậy mà lại hù bọn ta.

Trần lão bất đắc dĩ lắc đầu, đã trải qua biết bao phong ba bão táp, vậy mà ông lại không nhìn ra Thạch Trung Ngọc chỉ đang dọa bọn họ mà thôi, xác thực có chút xấu hổ với biểu hiện của mình ban nãy.

- Ha ha, ai kêu lúc nãy ngài cũng hù tôi làm gì, coi như huề nhau nha.

Thạch Trung Ngọc cười đùa tí tửng trực tiếp đi qua chiếc ghế bên kia ngồi xuống.

Động tác lần này của hắn cực kỳ hợp ý với Hứa Chấn Quốc, trong nội tâm âm thầm đánh giá cao hơn đối với Thạch Trung Ngọc.

- Được rồi, không nói chuyện này nữa.

Trần lão hắng giọng một cái, chắp tay lại, một loại khí tức thuộc về người lãnh đạo lập tức toát ra.

- Mục đích mà chúng ta mời cậu tới đây, chắc là cậu cũng đoán được rồi đúng không?

Thạch Trung Ngọc lại bày ra vẻ mặt mờ mịt ngơ ngác,

- Cái gì cơ? Tôi đâu biết gì đâu! Tôi còn tưởng là ngài mời tôi và ông tới ăn cơm đấy chứ!

Trần lão thiếu chút nữa bị sặc nước bọt của mình luôn rồi, tên nhóc Thạch Trung Ngọc đúng là biết diễn trò mà. Lại còn giả vờ như người vô tội, ngây thơ như thế nữa chứ.

Trần lão bị hắn làm kinh ngạc hai lần, hai người bên cạnh cũng có chút buồn cười rồi, Trần lão trước giờ ngôn từ sắc bén mà lại cũng có lúc bi kịch như vậy.

- Khụ khụ, được rồi, vậy để ta nói.

- Vâng, ngài nói đi.

Thạch Trung Ngọc nằm ngửa trên ghế, rất tiêu sái vung tay lên, nhìn dáng vẻ như thể hắn mới là chủ nhân của nơi này vậy.

Trong lòng của Trần lão lại nghẹn thêm một cục tức nữa.

- Cậu giết Deuku Oda, làm cho chúng ta rất là đau đầu. Cho nên, mới mời cậu tới, hỏi cậu thử xem có cách nào để xử lý vấn đề này hay không?

- À, ra vậy!

Thạch Trung Ngọc ngồi thẳng người dậy, dừng lại một chút, sau đó chỉ vào Hứa Chấn Quốc nói.

- Tôi nghĩ, Tổng tư lệnh tam quân có lẽ đã làm tốt quyết định rồi chứ.

- Ha ha, tên nhóc cậu nói rất đúng.

Hứa Chấn Quốc lập tức cười to, hung hăng vỗ bàn một cái.

- Lão tử có thể ở lúc sinh thời thoải mái đánh một trận này, cũng đáng giá!

Thủ tướng Thái lập tức hung hăng nhìn chằm chằm ông ta một cái, tên Hứa Chấn Quốc nãy cũng quá đắc ý rồi, quên cả hình tượng luôn rồi. Sau đó nói với Thạch Trung Ngọc.

- Trung-Nhật khai chiến thật ra cũng chỉ là chuyện nhỏ.

- Ồ????

Lần này sẽ đến lượt Thạch Trung Ngọc kinh ngạc rồi, chẳng lẽ còn có chuyện gì khác sao?

- Chỉ sợ, vì vấn đề này sẽ trở thành nguyên nhân dẫn đến thế chiến lần thứ ba thôi!

Thủ tướng Thái có chút bất đắc dĩ thở dài.

- Nếu vậy, chúng ta sẽ trở thành tội nhân của dân tộc, thậm chí là cả nhân loại mất.

- Không nghiêm trọng đến vậy chứ?.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi lại.

- Đây chẳng qua chỉ là vấn đề giữa hai nước với nhau thôi mà, không đến mức nghiêm trọng thế chứ? Hơn nữa tôi cũng đã chặn miệng của đám người Nhật Bản kia rồi, biến việc này thành việc xử lý nội bộ trong gia tộc thôi mà.

- Ha ha, không đơn giản như vậy đâu.

Thủ tướng Thái lắc đầu.

- Giữa các quốc gia với nhau không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Đấy chính là tiêu chuẩn quan hệ quốc tế của toàn thế giới, có thể nói tóm gọn chính là. Nếu Trung-Nhật khai chiến, sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của rất nhiều quốc gia khác nữa!

Chương 1040. Vở kịch thiết kế mấy chục năm

- Ồ???

Nghe Thái Thủ tướng nói vậy, trong lòng Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc.

- Vậy có nghĩa là, nếu như giữa Trung-Nhật có nổi lên quan hệ lợi ích, thì quốc gia có thể sẽ gạt mọi thù hận trước đó sang một bên sao?

- Ha ha, về mặt lý thuyết thì có thể nói là như vậy, nhưng mà. . .

Thái Thủ tướng đẩy đẩy gọng kính, rất chân thành nói tiếp.

- Dân tộc nào cũng sẽ không buông tha cho mối thù của họ được, cừu hận này đã khắc sâu vào trong xương tủy, suốt đời sẽ không quên được. Mà việc cậu giết Deuku Oda, chính là ngòi nổ để làm cho những cừu hận này bùng nổ lên.

- Những việc này tôi cũng hiểu được.

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu.

- Vậy, sau đó thì sao? Ý của ngài là nói, những quốc gia kia cũng sẽ tham dự vào chuyện này sao?

- Đúng vậy.

Thái Thủ tướng gật gật đầu.

- Cho dù là không có một cái lý do nào thích hợp, bởi vì cậu đã khéo léo chuyển việc này thành việc xử lý chuyện trong nhà, thi hành gia quy, cho nên những quốc gia kia cũng không có lý do gì để phát động chiến tranh nữa. Nhưng mà, bọn họ cũng sẽ không trơ mắt ếch ra nhìn chúng ta tiêu diệt Nhật Bản. Chiến tranh đã trở thành kết cục nhất định phải xảy ra rồi, như vậy bây giờ vấn đề là

phải xem xem nên chia cắt miếng bánh Nhật Bản này như thế nào.

- Bây giờ Nhật Bản là một quốc gia có tài nguyên rất phong phú, bọn họ chắc chắn không muốn chúng ta độc chiếm Nhật Bản đúng không?

Thạch Trung Ngọc nghe tới đây thì đã hiểu ra được phần nào, giờ mới thấy suy nghĩ của mình vẫn còn quá ngây thơ, quá đơn thuần rồi.

- Ừm, đó chính là yếu tố quan trọng nhất.

Thái Thủ tướng nói tiếp.

- Nếu như các nước khác cũng tham dự vào chuyện này, như vậy thì trận chiến này có thể bởi vì Nhật Bản chiến bại mà chấm dứt hay không đây.?

- Chẳng lẽ Nhật Bản chiến bại rồi mà bọn họ còn muốn làm cái gì nữa sao?

Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc hỏi.

- Ha ha, dù sao thì giữa các quốc gia hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chút thù hận mà.

Thái Thủ tướng cười nói.

- Chỉ cần trong cuộc chiến, loại cảm xúc này bởi vì có một vài phần tử bất hảo kích động thì chắc chắn sẽ bùng phát lên thôi. Như vậy, mặc cho Nhật Bản chiến bại thì những trận chiến khác lại bắt đầu.

- Thế chiến lần thứ ba? !

Khi liên tưởng đến cụm từ này, Thạch Trung Ngọc cũng có chút lo lắng rồi. Nếu như tiến công Nhật Bản, thì có thể lấy danh nghĩa là đại nghĩa của dân tộc, nhưng nếu vì thế mà dẫn đến thế chiến lần thứ ba, thì hậu quả này hắn không có cách nào gánh vác nổi. Một trọng trách rất nặng , có thể nói, nếu như thế chiến lần thứ ba nổ ra, Thạch Trung Ngọc tất nhiên sẽ phải gánh chịu tội danh là người gây hấn gây nên chiến tranh, thậm chí còn có thể từ anh

hùng dân tộc biến thành tội nhân cyar toàn bộ nhân loại.

- Đúng vậy, thế chiến lần thứ ba.

Thái Thủ tướng đẩy gọng kính, có chút lo lắng nói tiếp.

- Trận chiến này mà nổ ra, thì không biết đến lúc nào mới chấm dứt, hơn nữa, đáng sợ hơn chính là.

Thái Thủ tướng nuốt nuốt nước miếng, có chút khủng hoảng nói.

- Thế chiến lần thứ ba rất có thể sẽ dẫn đến bùng nổ chiến tranh hạt nhân.

- Chiến tranh hạt nhân.

Nghe thấy cụm từ này, Thạch Trung Ngọc đã rơi vào trầm mặc. Đây chính là loại vũ khí có tính sát thương kinh khủng nhất mà nhân loại nghiên cứu ra, Phạm vi ảnh hưởng và lực sát thương là vô cùng vô cùng khủng bố. Bây giờ số lượng đầu đạn hạt nhân trên toàn cầu tính bình quân ra thì tương đương với mỗi người binh lính sẽ có được mấy tấn mìn TNT hạng nặng, cái này cũng đã đủ để nổ tung Địa Cầu mấy ngàn lần rồi.

- Giống như cuộc chiến bây giờ giữa Ấn Độ và Pakistan, thoạt nhìn thì không căng thẳng lắm, nhưng mà, lại thật sự rất là nguy hiểm.

Thái Thủ tướng nói.

- Mặc dù hai quốc gia đều không có nghiên cứu chế tạo ra được vũ khí hạt nhân, nhưng mà vẫn có thể mua được bằng con đường khác. Theo ước tính dự đoán, thì cả Ấn Độ và Pakistan có được ít nhất cũng phải chừng 400 đầu đạn hạt nhân, số lượng này cũng đã đủ để nổ tung Địa Cầu 5 lần rồi ấy chứ.

Thạch Trung Ngọc rơi vào trầm mặc. Hắn không nghĩ tới hành động của mình vậy mà có thể tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy, bộc phát chiến tranh hạt nhân, việc này quả thực tựu là hắn không thể nào tưởng tượng nổi. Mặc dù nói, không có vị lãnh đạo của quốc gia nào sẽ phát rồ cho nổ đạn hạt nhân cả, nhưng mà

cũng không thể chắc chắn là họ không bao giờ dùng được. Độc lập tự do của đất nước đã sắp mất rồi, còn giữ đạn hạt nhân làm cái gì?

- Vậy, vậy tôi phải làm như thế nào bây giờ? Đến Nhật Bản chịu đòn nhận tội?

Thạch Trung Ngọc có chút chán nản nói, mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng ý nghĩ trong lòng hắn cũng không phải như vậy.

- Hả, nếu như cậu tới Nhật Bản chịu đòn nhận tội, thế thì mặt mũi chúng ta cũng mất sạch luôn rồi, cả nước cũng bị dìm xuống bùn luôn.

Thái Thủ tướng khẽ cười nói.

- Ta phải suy nghĩ vì cái ghế của ta nữa chứ, ta cũng không có đần đến mức làm ra một cái quyết định ngu xuẩn như vậy đâu. Với lại, bây giờ trong mắt của dân chúng thì cậu chính là một vị anh hùng dân tộc rồi. Chỉ cần hôm nay vừa nói đem cậu giao ra ngoài, chỉ sợ không đến một tiếng đồng hồ thì Địa An Môn đã bị những dân chúng bạo động đập nát luôn ấy chứ.

- Tôi có lực ảnh hưởng lớn như vậy sao?

Thạch Trung Ngọc có chút chút kinh ngạc, có vẻ như mình bây giờ ngoại trừ là đệ nhất cao thủ thì cũng không có cái gì mà.

- Ha ha, không nên xem thường chính mình thế chứ.

Trần lão nói tiếp nói.

- Cũng không nên xem thường lực lượng cừu hận của một dân tộc bị đè nén.

- Sao mà tôi cứ có cảm giác hình như là mọi người đang tận lực áp chế dân chúng vậy?

Thạch Trung Ngọc có chút kỳ quái hỏi.

- Hả???

Nghe thấy hắn hỏi như thế, Trần lão cười khổ một tiếng.

- Tên nhóc cậu đúng là đã đoán đúng rồi.

- Nhân dân là không thể nào bị nô dịch vĩnh cửu, dân tâm cũng không có khả năng bị áp chế vĩnh cửu. Giống như thuốc nổ mà bị đèn nén quá sức vậy, nén càng chặt, đợi đến lúc bộc phát ra thì uy lực lại càng lớn.

Trần lão chậm rãi nói.

- Đợi cho sự phẫn nộ trong lòng của nhân dân càng ngày càng lớn mạnh, thì chú sư tử đang ngủ say cũng mạnh mẽ tức giận càng ngày càng mạnh. Đến lúc đó, uy thế bạo phát ra. Đoán chừng là chúng ta muốn ngăn chặn chiến tranh cũng không thể được.

- Con giun xéo lắm cũng quằn.

Thạch Trung Ngọc bừng tỉnh đại ngộ gật đầu.

- Cho nên mọi người mới có thể dễ dàng tha thứ cho những hành vi của mấy tên người Nhật Bản kia như vậy.

- Những thông tin nói về người Nhật kia, cũng là do Trần lão cố ý hạ lệnh tuyên truyền đấy. Chính là muốn đổ thêm một chút dầu vào ngọn lửa thù hận trong lòng của dân chúng.

Thái lão khẽ cười nói.

- Nếu vậy thì, lần này Thủ tướng Nhật Bản muốn đi tham quan bảo tàng thảm sát Nam Đô chắc chắn cũng là các người cố tình đúng không.

Thạch Trung Ngọc chớp chớp mắt rồi lại nói tiếp.

- Hành đồng cam chịu và khuất nhục như thế, chắc chắn sẽ khiến cho quần chúng nổi giận.

- Sau đó lại đổ thêm dầu vào lửa, đoán chừng, nếu như tôi không giết Deuku Oda, cũng sẽ có người ra tay có đúng không.

Thạch Trung Ngọc tiếp tục nói.

- Lúc ấy tôi đã thấy có chút khó hiểu rồi, sao mà phòng ngự an toàn cho một người lãnh đạo cấp quốc gia mà lại mỏng đến thế.

- Ha ha, xem ra tiểu tử cậu cũng rất thông minh đấy.

Thái lão khẽ cười.

- Đến lúc đó chúng ta lại thuận nước đẩy thuyền, để những phần tử vây cánh ở Nhật Bản kêu gào phát động chiến tranh.

- Chẳng những giữ vững địa vị quốc gia, thắng được dân tâm mà còn thuận tiện tiêu diệt luôn kẻ thù truyền kiếp của dân tộc.

Thạch Trung Ngọc lập tức lắc lắc đầu, mấy vị chính khách này, quả thực chính là mấy lão hồ ly ngàn năm rồi. Vì tiêu diệt một kẻ thù, mà sẵn sàng dùng thời gian lâu như vậy để dựng nên một vở kịch.

- Nhưng mà không ngờ người giết chết Deuku Oda lại là cậu, điểm mấu chốt nhất trong kế hoạch của chúng ta cứ như vậy bị làm loạn hết lên rồi.

Trần lão nói xong cũng có chút bất đắc dĩ rồi.

- Vốn định chỉ dùng một tay lính đánh thuê người nước ngoài giết chết tên Deuku Oda kia. Không nghĩ tới tiểu tử cậu chẳng những giết người, mà lại còn làm quang minh chính đại như vậy nữa chứ.

- Ha ha, vậy xin lỗi nhé.

Thạch Trung Ngọc có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Chương 1041. Ám sát

- Nhưng mà cái tên Yoshikawa kia lợi hại như vậy, mấy người cũng không có khả năng đánh chết Deuku Oda mà?

Thạch Trung Ngọc có chút kỳ quái hỏi.

- Ha, tuy rằng cường giả tiên thiên mấy người rất lợi hại, quốc gia cũng không có cách gì với mấy người, có điều quốc gia vẫn đang bí mật tiến hành nghiên cứu mấy người đấy.

Trần lão cười nói:

- Không cần tức giận, đây cũng là vì lo nghĩ cho quốc gia này.

- Súng bắn tỉa công phá tiên tiến nhất vẫn chưa được công khai. Cho dù ba chiếc xe tăng bọc thép hạng nặng cũng có thể bị bắn thủng cùng một lúc. Kể cả là cao thủ tiên thiên cũng không dám cứng đối cứng với nó.

Hứa Chấn Quốc cười nói:

- Tuy rằng không bắn trúng tên Yoshikawa kia, nhưng muốn giết Deuku Oda vẫn là dễ như trở bàn tay. Nếu Yoshikawa dám đứng ra ngăn cản, vậy thì hắn phải xuống gặp Diêm Vương vì sự sơ suất của hắn rồi.

Có thể cao thủ tiên thiên không sợ viên đạn, đó là bởi vì cảm nhận và phản xạ thần kinh của họ vô cùng mạnh mẽ. Trước khi viên đạn bắn tới, họ hoàn toàn có thể tránh đi, thậm chí có thể dùng vũ khí để ngăn cản viên đạn. Nhưng nếu súng bắn tỉa công phá kia đúng như lời Hứa Chấn Quốc nói vậy thật sự là có chút bất lực. Tầm bắn của súng bắn tỉa công phá rơi vào khoảng trên dưới 3000m. Nếu cường giả tiên thiên không có sự chuẩn bị từ trước, cảm nhận hay phản xạ thần kinh không mạnh thì chắc chắn người đó sẽ bị một viên đạn bắn vỡ đầu mà vẫn không có một chút phản ứng nào. Cường giả tiên thiên vừa mới thăng cấp còn chưa thể thoát khỏi sự up hiếp của quốc gia, chẳng qua sau khi năng lực

tiên thiên của họ càng ngày càng trở nên thuần thục, quốc gia cũng sẽ bất lực.

Có điều người của quốc gia cũng sẽ không tự dưng đi giết hại cường giả tiên thiên. Dù sao tới thời điểm mấu chốt, vũ khí có mạnh thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là sức mạnh bên ngoài mà thôi. Tàn sát cường giả tiên thiên của chính quốc gia mình, hành động này chẳng khác nào là tự đào mồ chôn mình cả. Thế nên mấy người lãnh đạo mới dám đi thẳng vào vấn đề - nói mấy việc này với Thạch Trung Ngọc.

- Chẳng qua cường giả tiên thiên của Nhật Bản có lẽ đã không còn nữa rồi.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Thế nên mấy người cũng có thể yên tâm

- Đúng vậy, đây cũng là may mắn ngoài ý muốn trong mấy chuyện không hay.

Trần lão gật đầu đáp:

- Vậy thì bước tiếp theo phải định chế một kế hoạch tác chiến rồi.

'Thùng thùng thùng.'

Lúc này đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

- Vào đi.

Trần Lão nhẹ giọng nói.

- Các vị thủ trưởng.

Một vị bí thư bước vào, ôm một tệp tài liệu trong tay, có chút hưng phấn nói:

- Nhật Bản tuyên chiến với chúng ta.

- Gì cơ?

Trần Lão sửng sốt:

- Người Nhật Bản thông qua đạo luật chiến tranh nhanh như vậy sao? Để tôi nhìn xem!

Từ lúc chuyện xảy ra cho tới bây giờ cũng chỉ khoảng năm giờ đồng hồ mà thôi, người Nhật Bản làm việc cũng nhanh thật chứ? Việc này cũng không hề đơn giản một chút nào. Điều tra sự việc rồi xác định tính chân thực của nó, sau đó sẽ triệu tập nghị viên, thảo luận quốc hội. Làm mấy việc này thì chí ít cũng phải mất nguyên một ngày, dù sao mấy việc như khai chiến thật sự rất trọng đại.

Chẳng lẽ người Nhật Bản đã chuẩn bị khai chiến từ lâu rồi, chỉ chờ Deuku Oda chết mà thôi?

Thạch Trung Ngọc không khỏi cảm thấy nghi ngờ, đột nhiên hắn nhìn thấy một tia sáng lạnh mà vị bí thư kia giấu ở trong cổ tay áo.

- Cẩn thận!

Thạch Trung Ngọc kinh hô thành tiếng. Chỉ vừa mới mở miệng, bí thư đã lập tức ra tay, một tia sáng lạnh bắn về phía Trần Lão. Tốc độ của chiếc phi đao kia cũng không hề kém tốc độ của viên đạn. Đối mặt với tình huống này, Thạch Trung Ngọc hiển nhiên không có bất kỳ kinh nghiệm gì. Nếu là những người đã có kinh nghiệm, chắc chắn sẽ lập tức bắt người mà không phải là kinh hô nhắc nhở. Thường thường chỉ một phần mười giây này sẽ quyết định một sinh mệnh có chấm dứt hay không.

Thạch Trung Ngọc không có phản ứng thì không có nghĩa là Lão Cơ ở bên cạnh cũng không có phản ứng. Ông đã trải qua bao nhiêu mưa rền gió dữ, có loại ám sát nào mà chưa từng gặp qua chứ? Tại lúc Thạch Trung Ngọc kinh hô thành tiếng, Lão Cơ đã lập tức nhảy ra, giống như một con giao long bay ra khỏi mặt nước, tốc độ của ông vậy mà còn nhanh hơn cả chiếc phi đao kia. Lúc phi đao chuẩn bị cắm vào ngực của Trần Lão, Lão Cơ đã nhẹ nhàng nắm lấy thân đao.

Hành vi ám sát người lãnh đạo quốc gia, cứ như vậy bị Lão Cơ ngăn cản một cách nhẹ nhàng.

- Đúng là gừng càng già càng cay!

Thạch Trung Ngọc không khỏi cảm thán một tiếng, sau đó dùng một chân đá bay tên sát thủ.

Một cước này hàm chứa sức mạnh rất lớn, một tên sát thủ yếu đuối mỏng manh sao có thể chống cự được. Người nọ phun ra một ngụm máu tươi ở giữa không trung, sau đó đụng mạnh vào tường, bất tỉnh nhân sự.

- Tên nhãi, cậu cũng quá xúc động rồi đó.

Nhìn thấy tên sát thủ kia đã bị Thạch Trung Ngọc đá chết, Lão Cơ không khỏi có chút buồn bực. Không chừa lại người sống thì thẩm vấn thế nào không biết.

- Ách, xin lỗi.

Thạch Trung Ngọc có chút ngượng ngùng gãi đầu.

Cảnh vệ bên ngoài nghe thấy tiếng động, vẻ mặt của bọn họ lộ rõ sự khẩn trương, vội vàng chạy vào bên trong, súng trong tay đồng loạt nhắm vào tên sát thủ đã bị đá chết kia.

- Không có việc gì không có việc gì, mang người này đi đi.

Hứa Chấn Quốc lập tức xụ mặt, hung tợn nói:

- Canh phòng nghiêm ngặt một cách toàn diện! Kiểm soát chặt chẽ việc ra vào của tất cả nhân viên! Điều tra rõ xem có còn tàn dư hay không!

- Đã rõ.

Cảnh vệ cung kính chào, mang thi thể của tên sát thủ đi, rồi vội vàng thu xếp lại tình cảnh xung quanh một chút, lập tức trong phòng hội nghị chỉ còn lại vài người.

Thạch Trung Ngọc không khỏi cảm thán về tốc độ làm việc của cảnh vệ, mấy người này có khi còn tốt hơn 110 ấy chứ.

- Hình như mấy người đã quen với chuyện này rồi nhỉ?

Thạch Trung Ngọc hỏi Hứa Chấn Quốc.

- Ha ha.

Trần Lão cười cười:

- Chuyện này cứ cách mấy tháng là lại xảy ra một lần, chúng ta cũng quen rồi. Nếu không xảy ra có khi mọi người còn cảm thấy thiếu thiếu ấy chứ. Hơn nữa đều là mấy tên sát thủ bình thường, về cơ bản thì bọn họ không thể nào thành công được. Có điều lần này lại vào được tận trong đây, đúng là rất kỳ lạ.

- Có thể đã xảy ra vấn đề ở phân đoạn nào đó, lát nữa phải để Tiểu Mao Tử đi điều tra.

Hứa Chấn Quốc cau mày nói.

Thạch Trung Ngọc lập tức không nói nên lời. Có lẽ các vị lãnh đạo ở đây đã coi mấy tên sát thủ kia là một cách thức để huấn luyện cảnh vệ rồi. Có điều như vậy cũng tốt, gặp nhiều thì mới càng có thêm nhiều kinh nghiệm. Chẳng qua lần này lại có chút nguy hiểm, có lẽ tình hình như vậy cũng ít thấy chăng?

Rất nhanh, điện thoại báo cáo về việc lần này đã gọi tới. Vẻ mặt của Hứa Chấn Quốc vô cùng nghiêm túc, mắng nhiếc vài câu với người ở đầu dây bên kia. Tuy rằng lần này là cảnh vệ không làm tròn nhiệm vụ, nhưng người mất hết mặt mũi lại là Hứa Chấn Quốc ông. Bởi vì toàn bộ cảnh vệ đều nằm trong phạm vi quản lý của ông.

- Tên sát thủ kia đánh bí thư hôn mê, sau đó cướp đống tài liệu quan trọng này đi. Hơn nữa trong giai đoạn vô cùng mẫn cảm như bây giờ, cộng với tầm quan trọng của đống tài liệu này, những cảnh vệ đó cũng không dám kiểm tra quá nghiêm ngặt, thế nên mới để cho tên sát thủ kia vào được trong đây.

Hứa Chấn Quốc thản nhiên nói, nhưng trong lòng ông lại có một ngọn lửa đang bốc cháy rừng rực. Đoán chừng mấy người cảnh vệ kia sẽ gặp tai ương cho mà xem.

Người đứng đầu tức giận, mấy tên thuộc hạ có thể có đồ ngon để ăn sao?

Chuyện lần này cũng đã khiến Thạch Trung Ngọc tỉnh ngộ. Tuy rằng thực lực của hắn đã mạnh mẽ hơn nhiều, nhưng vẫn thiếu kinh nghiệm trong mấy chuyện phát sinh một cách đột ngột này. Đầu tiên là lúc tên sát thủ bước vào, hắn cũng không hề phát hiện ra, cũng không nhìn thấu được lớp ngụy trang của tên đó. Phải biết rằng, cho dù là sát thủ giỏi cỡ nào thì cũng không thể che giấu sát khí trên người. Tiếp theo là sau khi sát thủ ra tay, hắn cũng không ra tay kịp lúc, cuối cùng còn dùng sức quá mạnh.

Chương 1042. Tỉnh Nhật Bản

Thạch Trung Ngọc phát hiện, nếu như ơ trong tình huống đột ngột, mình nhất thời kích động, thì vẫn chưa thể khống chế lực lượng của mình một cách hoàn hảo được. Cho nên mới phải một cước liền đem sát thủ kia cho đạp chết, Thạch Trung Ngọc chỉ có điều bắt đầu là muốn một cước đem sát thủ kia cho đạp chóng mặt đấy.

- Được tồi, chuẩn bị một chút, triệu tập mấy vị đại biểu rồi chuẩn bị họp thôi.

Trần lão không để ý nói.

- Chắc là sau khi biết được tin tức, tất cả mọi người đang chạy về Bắc Kinh rồi. Có lẽ buổi chiều là có thể tổ chức hội nghị rồi.

- Ừm, tôi sẽ đi chuẩn bị tài liệu trước, sau đó viết bài tổng động viên.

Thái Thủ tướng đẩy gọng kính rồi gật đầu đáp.

- Lần đầu tiên tôi làm một bài tổng động viên thế này đấy, ha ha, cảm thấy thật là kỳ diệu.

- Ha ha, ông cứ chậm rãi mà làm đi nhé, tôi thì chỉ cần ra lệnh cho mấy tên nhóc kia, tuyệt đối là còn xịn sò hơn nhiều so với mấy cái tổng động viên của ông.

Hứa Chấn Quốc khẽ cười nói.

- Nhưng mà, tôi chắc chắn trong số mấy người đại biểu nhân dân toàn quốc sẽ có rất nhiều người về phe cầu hòa đấy.

Trần lão chậm rãi nói, khẽ thở dài một tiếng

- Con người ở thời kỳ hòa bình nhân và con người ở thời kì chiến đấu khác nhau nhiều lắm.

- Ha ha, nếu như thông qua không được mệnh lệnh tuyên chiến, ông đây sẽ trực tiếp xuất binh, bao vây luôn cái phòng hội nghị ấy lại.

Hứa Chấn Quốc nói xong, sắc mặt liền trầm xuống.

- Trong thời kỳ chiến tranh, cơ cấu trung ương không cần một đám suốt ngày lải nhải, thảo luận cái này thảo luận cái kia, lại còn phải thông qua bỏ phiếu mới có thể giải quyết vấn đề.

Trần lão khẽ gật gật đầu, đồng ý với quan điểm của Hứa Chấn Quốc. Trong tình hình chiến đấu căng thẳng, đó chính là một giây đồng hồ đều phải tận dụng để làm được những thứ có thể làm trong hai giây, một mệnh lệnh mà lại muốn thông qua mấy trăm mấy ngàn người thảo luận rồi cho ý kiến, thì cuộc chiến này cũng đừng đánh nữa.

- Tôi sẽ đề nghị, giao cho ông quyền quản lý quân sự cao nhất.

Thái lão khẽ nói.

Quyền quản lý quân sự cao nhất, đây chính là tương đương với việc đem tất cả quân quyền đều cấp cho Hứa Chấn Quốc rồi, cho dù Hứa Chấn Quốc muốn khởi binh tạo phản, cũng không ai có thể ngăn lại.

- Ha ha, nếu đưa quyền sử dụng đạn hạt nhân cho ta thì còn tốt hơn nữa!

Hứa Chấn Quốc cười to nói, một vị tướng không có khuôn sáo trói buộc mới có thể phát huy được sức mạnh lớn nhất của một quân đội, thậm chí còn có thể vượt qua được 100% khả năng ấy chứ.

- Ông cứ ở đó mà mơ đi, tôi cũng không muốn lại có thêm một nơi khắp nơi đều là phóng xạ, là tỉnh Nhật Bản đâu.

Trần lão khẽ cười nói.

- Tỉnh Nhật Bản? Ha ha, cái tên hay đấy.

Hứa Chấn Quốc cười toe toét nói.

Thạch Trung Ngọc thấy mấy người này chưa gì đã bắt đầu nói đến chuyện đặt tên cho Nhật Bản rồi thì lập tức bất đắc dĩ lắc đầu. Trong mắt của những cường quốc, thì nơi chật hẹp nhỏ bé như Nhật Bản, thật sự là không đáng để nhắc tới.

Mặc dù công nghiệp buôn bán trong nước và kinh tế của Nhật Bản đều phát triển rất mạnh, nhưng mà diện tích đất vẫn luôn là điểm hạn chế bọn sự phát triển của họ. Mặc dù nói, chiến tranh thời buổi bây giờ, chất lượng là quan trọng hơn, nhưng mà nếu như một quốc gia có số lượng binh lính cực kỳ nhiều thì hoàn toàn có thể áp chế được cái gọi là chất lượng của quốc gia khác rồi, vả lại, về mặt chất lượng thì Hoa Hạ cũng không hề thua kém so với Nhật Bản.

Trên vùng lãnh thổ rộng hơn chín triệu sáu trăm km2 này còn che dấu rất nhiều điều bí mật đấy.

Đi ra khỏi phòng họp, phát hiện lão Kỷ, lão Quỷ và thím Lương đang ngồi trên ghế dài ở bên ngoài, không biết đang nói với nhau chuyện gì đó. Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đi ra, lão Kỷ cười ha ha nói.

- Thằng bé này, sau này cháu nên khống chế lực đạo lại một chút đi nhé.

- Dạ, làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, vẻ mặt vô tội nói.

-Thật ra cháu chỉ muốn đá cho hắn ngất đi thôi mà.

- Ha ha, cái thằng bé này.

Thím Lương cười to nói.

- Cả người từ trên xuống dưới, gãy xương và dập xương tổng cộng 27 chỗ, nội tạng toàn bộ tổn hại, trái tim đã biến thành một cục thịt nát luôn rồi. Cháu còn không biết xấu hổ nói là chỉ là muốn đánh ngất hắn nữa hả.?

Có nghiêm trọng như vậy sao, Thạch Trung Ngọc có chút buồn

bực. Mặc dù mình đá trúng phần ngực của hắn thật, nhưng thật sự là mình không hề dùng sức mà.

- Được rồi, đừng nói chuyện này nữa.

Giọng nói âm trầm của lão Quỷ vang lên.

- Sắp khai chiến chứ?

-Ừm.

Ông cụ Cơ gật gật đầu, có chút hưng phấn nói.

- Vãn là một đao của tên nhóc này chém thật đẹp!

- Ha ha, được rồi, vậy tiếp theo đây chúng ta phân chia công tác như thế nào đây?

Lão Kỷ nhìn Thạch Trung Ngọc gật gật đầu, sau đó hỏi.

Ông cụ Cơ lập tức nhìn Thạch Trung Ngọc rồi nháy mắt ra hiệu. Thạch Trung Ngọc sững sờ một chút, nhưng ngay lập tức đã hiểu ý, cười hì hì nói với thím Lương.

- Thím Lương ơi, cháu muốn nhờ thím chăm sóc cho mấy bà vợ của cháu một chút.

Thím Lương lập tức lườm hắn một cái.

- Đừng nói là cháu muốn ta đóng giả người giúp việc đến ở đấy nhé?

- Ặc, thím cũng biết rồi à?

Thím Lương vừa nói như vậy, Thạch Trung Ngọc liền có chút kinh ngạc, kỳ quái nhìn về phía ông cụ Cơ, ý là đang hỏi có phải ông đã nói trước với thím Lương hay không?

Ông cụ Cơ lắc đầu, thím Lương là người có chỉ số thông minh hơn 260 cơ đấy, nhưng mà những lúc bình thường đều là tùy tiện thoải mái, hoàn toàn giống như hình ảnh của một bà bán rau ngoài chợ, chỉ số thông minh của một thiên tài ấy đã hoàn toàn bị bà che

dấu đi rồi. Nhưng mà vấn đề này, ông cũng không nhất thiết phải nói với Thạch Trung Ngọc.

- Được rồi, nể mặt tên nhóc nhà cháu đã làm ra cống hiến lớn như vậy cho quốc gia, thím Lương ta sẽ giúp cháu lần này.

Thím Lương thấy Thạch Trung Ngọc có vẻ khó xử, trong lòng lập tức vui vẻ.

- Ha ha, vậy cám ơn thím Lương nhiều lắm.

Thạch Trung Ngọc nói nhanh.

- Ừm, thìm Lương đi bảo vệ mấy cô vợ của Tiểu Thạch Đầu, còn lão Kỷ và lão Quỷ vẫn là ở lại đây đi. Mặc dù nói ba tên cường giả Tam hoa tụ đỉnh đều bị Tiểu Thạch Đầu giết rồi, nhưng mà cũng không thể khẳng định Nhật Bản không còn cường giả Tiên thiên nào.

Ông cụ Cơ nói nhanh.

Lão Kỷ và lão Quỷ nghe vậy cũng gật gật đầu, đồng ý với sự sắp xếp của ông cụ Cơ.

- Vậy còn ông?

Lão Kỷ hỏi ngược lại.

- Đừng nói với ta là ông với Tiểu Thạch Đầu cùng đi Nhật Bản đấy nhé!

- Ha ha, ông đúng là hiểu ta đấy lão Kỷ.

Ông cụ Cơ cười to.

- Hừ, cút đi cái đồ đáng ghét này, chuyện tốt lúc nào cũng chính mình làm, chuyện nhàm chán như vậy lại để cho chúng ta làm, đúng là đáng ghét mà!

Lão Kỷ lắc đầu, rất là khinh bỉ hành vi của ông cụ Cơ. Nhưng mà, trong mấy người bọn họ thì ông cụ Cơ chính là người mạnh nhất, chuyện lớn nguy hiểm như thế này thì ông đi là thích hợp

nhất rồi, hai người bọn họ ở lại đây cũng để phòng ngừa vạn nhất.

- Ha ha.

Ông cụ Cơ đắc ý cười lớn một tiếng,

- Thôi được rồi, trước đi ăn cơm đã, ăn cơm. Sau đó tới phòng hội nghị xem trò vui.

- Xem trò gì?

Lão Kỷ kỳ quái hỏi.

Ông cụ Cơ hừ nhẹ một tiếng.

- Ông cho rằng những người đại biểu kia có thể tất cả đều đồng ý lệnh tuyên chiến sao? Ta chắc chắn là có không ít người không muốn, không thích khai chiến đấy. Ha ha, khai chiến thì chắc chắn sẽ phá hư lợi ích của không biết bao nhiêu người, những đám sâu mọt kia có thể đồng ý mới là lạ.

- Hả? Vậy thì đúng thật là có trò hay để xem rồi.

Lão Kỷ gật gật đầu, ý vị thâm trường cười nói.

- Ha ha, đoán chừng cái tên Hứa Chấn Quốc kia sớm đã có kế hoạch rồi.

Lão Quỷ khẽ cười nói.

- Mượn thời cơ này, trực tiếp giành lấy quyền quản lý quân sự. Nhưng mà như vậy cũng tốt, vào thời kỳ chiến tranh, nếu như một cái mệnh lệnh mà còn bị hết người nọ đến người kia thắc mắc rồi ngăn cản, thế thì làm sao mà đánh trận cho được.

- Đúng vậy.

Ông cụ Cơ cũng gật đầu đồng ý.

- Nhưng mà, sau cuộc chiến tranh này, trong nước chắc chắn cũng sẽ phải thanh tẩy lại một lần mới được. Những tên ngồi không ăn bám kia, cũng nên hạ vị rồi.

- Thời kì hòa bình rất dễ dàng xuất hiện sâu mọt, nhưng một khi đến thời kỳ đặc biệt, đám sâu mọt ấy mặc dù vẫn có thể phát huy một chút xíu tác dụng, nhưng mà so với đại cục vẫn vô cùng nhỏ, gần như là bằng không, cho nên chắc chắn phải loại bỏ đám sâu bọ ấy đi.

Chương 1007. Cốt Long Salerno

- Xuất hiện đi! Tọa kỵ trung thành của ta!

Trom vừa nghiêm túc vừa tức giận hét lên, pháp trượng cắm trên mặt đất bị sương đen bao phủ, lặng lẽ co rút như đang phát tán thông tin nào đó.

- Không xong!

Đại Hắc lập tức kinh hô:

- Chẳng lẽ tên này định luyện chế Cốt Long?!

Thiên Hắc Bất Sát Nhân vẫn đứng như người qua đường bên cạnh nghe Đại Hắc nói vậy lập tức hỏi:

- Cốt Long, là thứ gì? Rất lợi hại sao?

- Có thể không lợi hại à!

Đại Hắc có chút hoảng loạn nói:

- Có thể nói Cốt Long là một trong những binh lính mạnh nhất trong quân đoàn vong linh, dù là Kỵ Sĩ Hủy Diệt cũng dưới cấp nó. Sao người nào có thể có Cốt Long chứ? Rõ ràng mới chỉ là một pháp sư nhỏ cấp 65.

Pháp sư nhỏ cấp 65, Thiên Hắc Bất Sát Nhân nghe vậy lập tức cạn lời, rốt cuộc Hắc Cẩu không rõ lai lịch này lợi hại đến mức nào chứ? Chỉ là, Cốt Long còn lợi hại hơn Kỵ Sĩ Hủy Diệt! Vậy là rất mạnh? Để giết tên Kỵ Sĩ Hủy Diệt kia, Hinh Vũ Chi Thạch vẫn phải dựa vào mưu kế, không thì nhất định tên Kỵ Sĩ Hủy Diệt đó đã tiêu diệt tất cả bọn họ.

Mặt đất bắt đầu chấn động, như thể có một trận động đất sắp đến gần.

Nhà cửa xung quanh trong địa chấn rung lên kịch liệt, chậm rãi

nghiêng đi, sập. Chúng đã trải qua mấy trăm năm mưa gió, cũng đã sớm mục nát, nào còn có thể chịu được đợt chấn động mạnh như thế.

- Cảm giác này, có vẻ tai họa lại tới!

Thạch Trung Ngọc nhìn mọi thứ xung quanh, trong lòng chợt có dự cảm bất thường.

Mặt đất dưới chân Trom chậm rãi rạn nứt, từng mảng bùn đất vỡ toát, bên dưới như có gì đó muốn chui ra. Một luồng hơi thở chấn động nhân tâm chậm rãi bay lên từ dưới mặt đất.

"Bạn đã bị long uy ảnh hưởng, tốc độ di chuyển giảm, tốc độ tấn công giảm, lực tấn công giảm."

Lời nhắc nhở đột ngột xuất hiện của hệ thống làm Thạch Trung Ngọc chỉ muốn chửi má nó. Này là thứ quỷ gì, còn chưa chui ra đã gây ảnh hưởng rồi.

- Quả nhiên là Cốt Long.

Đại Hắc cảm nhận được hơi thở kia, lòng không nhịn được run lên. Đối với động vật bọn nó, long uy chính là khắc tinh trời sinh, dù bản thể có thực lực mạnh đến đâu thì vẫn sẽ bị long uy ảnh hưởng. Giống như một con chuột dù có mạnh đến mức nào thì thấy mèo vẫn sẽ sợ, dù nó có thực lực nuốt con mèo kia.

Đây là một loại tồn tại cắm rễ sâu trong linh hồn, như dấu ấn căn bản nhất trong sinh mệnh. Qua một thời gian dài, nó lắng đọng lại thành gen di truyền.

- Tôi cảm giác chân mình hơi bị run.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân có chút sợ hãi nói.

- Nhìn cái bộ dạng của ngươi kìa.

Tuy chịu áp lực của long uy khiến Đại Hắc rất khẩn trương, nhưng nó cũng không đến mức không chịu nổi như Thiên Hắc Bất Sát Nhân.

Mặt đất ngày càng chấn động mạnh hơn, toàn phần nền đã bị nứt ra hết. Một cốt trảo lớn trắng hếu thò ra khỏi mặt đất, chống lên nền đất đã nát vụn. Sau đó lại là một cốt trảo khác, và rồi, một cái đầu dữ tợn từ từ ngóc lên.

骨爪

Chỉ nói cái đầu kia đã to bằng một chiếc xe buýt, trong hốc mắt trống rỗng có một ngọn lửa màu lục xa xăm lập lòe. Cái đầu dữ tợn chui ra khỏi mặt đất, sau đó là cái cổ thật dài. Cốt cánh, thân mình.

Trong cơn chấn động kinh hoàng, cả người Cốt Long đã chui ra khỏi mặt đất, cảm nhận được mùi tử vong yêu thích quanh mình, nó ngửa mặt lên trời rít gào. Hơi thở áp lực mạnh mẽ bộc phát ra, Thạch Trung Ngọc lập tức cảm giác như bản thân phải gánh lượng trọng lực gấp hai mươi lần, cả thân đều cảm giác như bị đè ép, ngực bị nén vô cùng nghiêm trọng, hô hấp cũng cực kỳ khó khăn.

- Đây, là long uy?!

Cảm giác này, dù là trên người tên Loma Sardin cũng chưa từng xuất hiện, này gần như là uy áp áp chế tất cả những sinh vật cấp thấp, khiến Thạch Trung Ngọc còn có cảm giác không nâng nổi dũng khí chiến đấu.

- Salerno, level 66, Boss Tử kim. Một trong những binh lính mạnh nhất của quân đoàn vong linh, Cốt Long. Nó rất mạnh, gần như không thể chiến thắng.

Gần như không thể chiến thắng? Level 66! Này cũng quá mạnh rồi, thế mà lại triệu hồi con rồng này ra! Hơn nữa hình như con rồng này còn có level cao hơn bản thân tên kia đi, thế là sao?

- A, Salerno!

Tuy Salerno đã biến thành Cốt Long nhưng giọng nói kia vẫn như Long tộc, đầy uy nghiêm và cao ngạo:

- Chờ đó đám bò sát, ta, phán ngươi, tử hình!

Giọng Salerno đầy uy áp, khiến mọi người không dám thở tiếng

nào, lời nó đầy sát ý nhưng lại không ai có thể tự tin phản đối. Lúc này, Đại Hắc lạnh lùng cười một tiếng.

- Lời thật to gan, Salerno, mấy ngàn năm rồi ngươi chưa đánh răng sao!

- Hử?

Hiển nhiên Salerno đã bị lời ấy làm mù mờ, tuy nó là rồng, nhưng cũng lâu rồi chưa tỉnh, người vừa tỉnh ngủ luôn có chút mơ hồ.

- Tên bốn chân cặn bã hèn mọn kia, ngươi đang khiêu chiến với uy nghiêm của ngài Salerno vĩ đại đấy!

- Salerno • Kalmax • Nunotal • Tamuri

Giọng Đại Hắc cực kỳ nham hiểm:

- Bạn tốt nhiều năm không gặp nha!

Nghe thấy lời này, Salerno chấn kinh:

- Ngươi là ai, sao ngươi có thể biết tên đầy đủ của ta?

Đối với Long tộc, tên đầy đủ chính là chuyện riêng tư nhất của chúng, trừ cha mẹ và bạn đời, những người khác không thể nào biết tên đầy đủ của chúng, dù có là bạn thân nhất đi chăng nữa. Tuy Salerno đã trở thành một Cốt Long, thế nhưng nó vẫn nghiêm túc tuân thủ truyền thống Long tọc, vì vậy, nó vô cùng kinh ngạc.

- Khà khà, năm đó bộ xương kia ngon thật đấy!

Đại Hắc thì cười giễu, vẫy lưỡi như thật.

Salerno nghe thấy lời này lại cẩn thận đánh giá Đại Hắc, như nhớ tới gì đó, nó không tự chủ lui lại vài bước, bước chân nặng nề lại tạo ra một cơn chấn động mới.

- Ngươi, ngươi là con chó đáng chết kia!!!

Lúc này Salerno như đã hoàn toàn vứt bỏ sự kiêu ngạo và uy

nghiêm của Long tộc, như một cô vợ bị cường bạo thất thanh hét to.

Bộ dáng như con mèo bị dẫm phải đuôi khiến cảm giác uy nghiêm vốn có lập tức bay sạch bách.

- Ha ha, không ngờ lại gặp ngươi.

Lúc này Đại Hắc không còn thầm run sợ như ban đầu nữa, nhìn vô cùng uy phong.

Chẳng lẽ hai tên này có bí mật gì không thể để người biết sao? Thạch Trung Ngọc thấy biểu hiện của Salerno thì cực kỳ kinh ngạc. Mà người còn áp lực hơn lại là Trom đứng một bên.

Là một pháp sư vong linh, hắn vô cùng hiểu sự mạnh mẽ của Cốt Long, tuy nói đây chỉ mới là lần thứ hai hắn triệu hoán Salerno, thế nhưng hắn đã hiểu rất rõ sức mạnh của nó. Nhưng lần này Salerno lại biểu hiện như thế, sao có thể không làm hắn kinh ngạc chứ.

- Salerno! Là một Cốt Long, hẳn ngươi nên có uy nghiêm của một Cốt Long!

Trom cảm thấy vô cùng mất mặt, hồi nãy màn lên sân hoa lệ như vậy, giờ lại bị Salerno làm mất mặt thế này.

- Này, không! Tên đáng ghét này, ta thà đối mặt với đám trưởng lão Long tộc cũng không muốn đối mặt với con chó đáng ghét này đâu!

Salerno vừa tức vừa sợ hét to.

- Rốt cuộc ngươi đã làm gì với nó vậy? Sao nó lại sợ ngươi đến thế?

Thiên Hắc Bất Sát Nhân đứng cạnh thấp giọng hỏi.

Chương 1008. Salerno bi thảm

- He he, cũng không có gì, chỉ là lúc nó vừa biến thành Cốt Long thì ta vừa lúc đang đói bụng.

Đại Hắc cười cực kỳ đáng khinh.

- Thế là không cẩn thận chén một bữa no say.

- Ặc.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lập tức cạn lời, vậy là sao? Một con chó gặm xương một con rồng? Giỡn à?

- Salerno! Chiến thắng nỗi sợ của ngươi! Lên, giết hắn!

Trom phẫn nộ la lớn.

- Ngươi đang tự làm mất mặt Long tộc đấy!

- Đúng, ừ, ta là rồng, ta không nên sợ tên đó!

Salerno thấp giọng nói, lần nữa, niềm kiêu hãnh chỉ thuộc về Long tộc bùng lên trong lòng nó.

Nhưng, không nên coi thường sự vô sỉ của Đại Hắc.

- Salerno, ta đói bụng.

Nghe câu này, Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy có một luồng gió lạnh thổi đến, thật lạnh nha.

Ngọn lửa trong mắt Salerno không ngừng lấp lóe, hiển nhiên đã bị lời Đại Hắc gợi nhớ chuyện trưởng thành năm xưa.

Hiện trường lập tức yên tĩnh, vốn dĩ mọi người đã tìm được nhược điểm của Trom. Nếu tiếp tục đánh, có khả năng sẽ thắng, thế nhưng bây giờ Cốt Long do hắn triệu hồi ra lại trở thành điểm mấu chốt của cuộc chiến.

Salerno trầm mặc một chốc:

- Ngươi muốn thế nào?

- Ta muốn nghiên cứu bộ xương của tên pháp sư vong linh kia xem thế nào?

Đại Hắc cười nhẹ. Nếu Cốt Long do pháp sư vong linh triệu hồi ra lại tấn công chính hắn, tình huống ấy hẳn rất đáng xem. Nó không ngờ mọi thứ lại trùng hợp như vậy, tên pháp sư vong linh này thế mà lại trùng hợp triệu hồi ra một con Cốt Long đã từng bị nó bắt nạt qua trước kia.

Hơn nữa có vẻ chuyện trước kia đã tạo ra ảnh hưởng rất lớn đối với con Cốt Long này, khiến nó vô cùng sợ hãi mình.

Nghe Đại Hắc nói vậy, Salerno chuyển mắt nhìn về phía Trom đang khó chịu bên cạnh. Thấy ánh mắt của Salerno, Trom thầm hoảng hốt nhưng lại mạnh mẽ tự trấn định hô:

- Ngươi đang nhìn cái gì! Cốt Long, chớ quên ta là người triệu hồi ngươi ra! Ta là chủ nhân của ngươi, ngươi phải nghe lệnh ta!

Vốn dĩ bị một con chó bắt nạt đến thế này, trong lòng Salerno đã rất khó chịu rồi, nhưng ấn tượng lưu lại trước kia khiến nó không nhịn được không dám đi bắt nạt con chó đó.

Ôi trời ạ, ngươi có thể tưởng tượng sự thống khổ của một con Cốt Long bị cắn đứt xương cổ, ngọn lửa linh hồn chỉ còn đầu, không thể điều khiển toàn bộ thân thể không? Hơn nữa nó còn phải chịu đựng sự thống khổ ấy mấy trăm năm, mấy trăm năm kia sắp bức Salerno điên luôn rồi.

Nghe Trom nói, trong lòng Salerno lập tức có một ngọn lửa không tên bùng lên.

- Câm miệng, tên vong linh đáng chết, dơ bẩn, ghê tởm nhà ngươi!

Miệng rồng há rộng rít gào với Trom, trực tiếp chấn hắn choáng váng. Tuy vong linh nói chuyện bằng cách dùng ma lực giả làm dây thanh quản phản lại rung động trong không khí. Nhưng dòng

khí ấy là hàng thật giá thật, một cái miệng to như vậy rít gào ngay mặt Trom, có thể tưởng tượng dòng khí ấy thế nào.

Ngọn lửa linh hồn vốn đã không ổn định lại càng lay lắt. Trom vẫn luôn hấp thu hơi thở tử vong, cường hóa khung xương của mình thay vì ngọn lửa linh hồn. Thế nên khung xương hắn mới cứng như vậy. Thật ra nếu là pháp sư vong linh bình thường, hai đao Tuyết Sương Yên là đã đủ phá nát gân cốt bọn họ. Cũng vì thế nên Trom mới cố ý để hơi thở tử vong cường hóa khung xương của mình, nhằm giúp cơ thể yếu ớt của pháp sư vong linh bớt yếu đi. Nhưng như thế cũng khiến ngọn lửa linh hồn của hắn không kiên cố bằng những pháp sư vong linh khác, vậy nên, liền xuất hiện tình huống như hiện tại. Ngọn lửa linh hồn của hắn không khác lắm với binh lính cao cấp bình thường, chỉ cần đụng nhẹ đã tạo ra thương tổn lớn.

- Chết tiệt, ngươi dám mắng ta!

Trom phẫn nộ hét:

- Bộ xương đáng chết nhà ngươi, nếu không phải ta gọi cái đầu ngươi lên, bây giờ nhà ngươi còn đang sống cuộc sống vô hồn trong cái hầm mộ tối tăm kia kìa, chẳng được sống tự do như bây giờ đâu!

- Chính là vì vậy ta mới không muốn quay lại những ngày trước kia!

Salerno gầm lên:

- Còn có, không được hét với ngài Salerno cao quý, không thì ta sẽ nghiền chết ngươi như nghiền một con rệp!

- Ta chính là chủ nhân của ngươi!

Trom nhanh chóng kêu lên, hắn hy vọng có thể dùng khế ước chủ tớ để chế trụ Salerno.

- Xì.

Salerno khẽ cười một tiếng.

- Ngươi không biết nếu Long tộc không dùng tên đầy đủ ký khế ước thì khế ước đó vô hiệu sao?

- A?!

Trom nghe vậy, lòng lập tức nguội đi một nửa. Lúc trước khi ký kết khế ước, đúng là Salerno chỉ dùng ba âm Salerno để ký hợp đồng. Tuy thoạt nhìn thì có hiệu lực, nhưng cơ bản lại không có sức ràng buộc gì cả.

- Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!

Trom phẫn nộ rít lên, ngọn lửa trong hốc mắt như ánh nến bị gió thổi loạn, không ngừng lập lòe, hiển nhiên tinh thần hắn đã bị kích động đến cực hạn.

- Các ngươi đáng chết!! Đều đi chết hết cho ta!! Hiến tế tử vong!!

Trom hung hăng bóp nát thân pháp trượng trong tay, toàn bộ pháp trượng bỗng chốc vỡ vụn như pha lê, những mảnh vỡ tùy tiện trôi nổi trong không trung, nhìn như chẳng có quy luật nào nhưng rồi lại loáng thoáng hợp thành một pháp trận kỳ diệu.

- Ngài Minh Thần! Cầu ngài ban cho kẻ tôi tớ của ngài sức mạnh! Tôi nguyện kính dâng toàn bộ linh hồn mình!

Trom cao giọng hét lên.

- Chết tiệt, lại là cái kỹ năng ghê tởm này!

Thạch Trung Ngọc thầm mắng, trước là Tử Thần giờ lại thêm Minh Thần, đừng để thêm một vị Minh Thần tới ban phước nữa chứ, không thì đúng là bi kịch.

- Thế mà lại muốn cống hiến linh hồn mình cho Minh Thần để thu được sức mạnh ngắn ngủi!

Salerno kinh hãi kêu lên.

- Tên đáng chết kia đã sớm ngã xuống! Ngươi sẽ không thành công!

- Ha ha ha ha, sao lại không, ta đã cảm giác được ngài Minh Thần đang triệu hoán ta!

Trom điên cuồng cười lớn, thành kính nhìn không trung, phảng phất như nơi đó có một vị thần hư vô nào đó đang tồn tại.

Hắn vừa nói xong, một hơi thở đầy mạnh mẽ, áp lực, u ám và cuồn cuộn từ trên trời trực tiếp ép xuống.

- Ta, chấp nhận lời thỉnh cầu của ngươi!

Âm thanh kia vang lên trên trời cao, lại như quanh quẩn ngay tai mọi người. Lạnh nhạt khác tiếng người, cảm giác như lúc nghe được giọng nói ấy cũng là lúc mạng mình sẽ kết thúc.

- Minh Thần?!

Đại Hắc không dám tin nhìn trời cao, tuy nơi đó không có bất kỳ thứ gì, thế nhưng vẫn có thể cảm giác được nơi đó có một loại thần tính đang chậm rãi tản ra.

- Minh Thần!

Salerno cũng ngẩng đầu lên, chỉ là giọng nó vô cùng hoảng sợ. Là một Long tộc, bây giờ nó đã biến thành Cốt Long, nó đã thoát khỏi sự quản chế của Long Thần nhưng lại chuyển về dưới trướng Minh Thần. Lúc này, đối mặt với cấp trên trực tiếp của mình, sao Salerno có thể không kinh ngạc và hoảng sợ chứ. Minh Thần kia là một tên có cấp bậc ngang ngửa với Long Thần đó!

Chương 1009. Minh Thần mượn xác

- Sao Minh Thần vẫn còn sống? - Đại Hắc kinh ngạc hỏi. Trong ký ức của nó, tên Minh Thần này đã sớm vẫn lạc, căn bản đã không còn tồn tại nữa. Mặc dù khí tức hiện giờ không còn cường đại như trước đây nhưng không thể nghi ngờ rằng nó thật sự thuộc về Minh Thần. Chỉ là không biết vì sao sức mạnh của hắn đã suy giảm rất nhiều.

- Là thần, thế giới này đúng là tuyệt vãi đạn! - Thạch Trung Ngọc phấn khởi hét lên, một vị đại thần đã khơi lên hứng thú và ý chí chiến đấu của hắn. Long uy là thứ bẩm sinh đã có thể áp chế các sinh vật khác, Thạch Trung Ngọc mới không tự chủ được thầm sợ hãi trong lòng. Nhưng còn thần uy, nói trắng ra đó chỉ là do sức mạnh quá cường đại gây nên sự mất cân bằng áp suất trong không khí tạo thành áp lực, còn về mặt hiệu ứng thế nào thì thật sự không mạnh mẽ và rúng động được như long uy.

- Minh Thần đại nhân! Hãy ban cho con sức mạnh! - Trom phấn khích kêu lên, Minh Thần chính là tín ngưỡng tuyệt đối của đám pháp sư vong sinh. Mỗi một pháp sư vong linh đều là những tín đồ cuồng nhiệt, vị Thần thật sự trong lòng họ xuất hiện, sao không khiến họ cảm thấy vui sướng phát điên lên được.

- Hỡi thần dân của ta, ta cần ngươi! - Giọng nói kia lại tiếp tục vang lên, - Hãy mở lòng ra đi nào!

Trom đâu còn gì để nghĩ, không chút do dự từ bỏ lòng phòng bị. Một đám sương mù màu đen đột nhiên bay xuống từ trên trời, trong nháy mắt đã chui vào cơ thể Trom.

- Minh Thần lại muốn chiếm lấy cơ thể của hắn? - Đại Hắc càng thêm kinh ngạc. - Hắn muốn làm cái gì với cơ thể của một pháp sư bình thường?

- Vậy là Minh Thần không có cơ thể sao? - Thiên Không Bất Sát

Nhân đột nhiên nói.

- Không có cơ thể? - Đại Hắc sững sờ, - Không có thần thể thì căn bản không có cách nào phát huy thần lực được. Vậy thì có thể là Minh Thần muốn phục sinh?!

Trom, à không, hiện giờ đã là Minh Thần. Hắn nhẹ nhõm duỗi lưng một cái, có hơi không quen vặn vặn cơ thể một chút - Cơ thể này có hơi tệ một chút nhưng vẫn có thể chịu được.

- Hinh Vũ Chi Thạch, mau giết hắn! - Đại Hắc ở phía sau hét lên - Không được để hắn chạy thoát!

Mặc dù không rõ tại sao Đại Hắc nói thế nhưng Thạch Trung Ngọc lại không chút do dự xông đến.

Minh Thần kinh ngạc nhìn Đại Hắc - Con chó này quái gở nhỉ? Thú vị đấy! Ta biến ngươi thành vong linh thì thế nào? Việc được trở thành Sinh Mệnh Vô Tận rất đáng thử đấy!

- Thế thì chẳng ăn được một cục xương nào hết! - Đại Hắc nói thẳng - Salerno, động thủ đi!

Salerno bên cạnh nghe Đại Hắc gọi, ngập ngừng không ra tay. Minh Thần là một vị thần cường đại, mặc dù vị Minh Thần này nhìn khá yếu đuối nhưng gã vẫn kông dám ra tay, bởi vì thân phận hiện giờ của gã chỉ là một vong linh.

- Ừm hửm? - Minh Thần liếc sang Salerno bên cạnh, dạo Salerno liên tục lùi lại mấy bước. Minh Thần có U Minh Chi Nhãn gây nên áp lực cường đại là điều bình thường.

Nếu như ở thời kỳ đỉnh cao, Minh Thần chỉ cần nhìn Salerno một chút đã có thể rút được Linh Hồn Chi Hỏa trong cơ thể hắn. Nưng hiện giờ cũng chỉ có thể dùng đôi mắt để đe dọa người ta.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng vọt đến trước mặt Minh Thần, đao Chiến Thần tỏa ánh vàng mạnh mẽ bổ về phía cơ thể Minh Thần. - Chiến Thần Nhiệt Huyết!

- Hừ! - Minh Thần cười lạnh, chỉ vươn tay đã vững vàng đỡ lấy nhát đao kia của Thạch Trung Ngọc.

Thấy Minh Thần đã ra tay, trong lòng Thạch Trung Ngọc có loại dự cảm không lành, đao Chiến Thần sắc bén chẳng lẽ sẽ bị người ta chặn lại như thế? Không thể nào?

Trong nháy mắt cốt trảo và lưỡi đao va chạm. Thạch Trung Ngọc cảm thấy trên thân đao truyền đến một cảm giác hoàn toàn khác lạ, cảm giác này chỉ mỗi khi Cuồng Vọng Chi Tâm bị phát động mới có, chẳng nhẽ!

Cuồng Vọng Chi Tâm bỏ qua tất cả phòng ngự để tạo thành thương tổn. Mặc dù lúc này trên người Minh Thần không có bất kỳ trang bị nào, không tồn tại thứ gọi là phòng ngự. Nhưng động tác này của hắn lại bị hệ thống phán định là phòng ngự, lại thêm khung xương cứng rắn kia, hệ thống trực tiếp phán định rằng toàn bộ đòn chặn từ cánh tay đều là phòng ngự. Thế là một cảnh tượng khiến Minh Thần kinh ngạc đã xảy ra.

Đao Chiến Thần giống như đang chém vào đậu hủ, tùy tiện chém đứt hơn nửa cẳng tay từ trong lòng bàn tay cốt trảo kia, chém đến tận trên ngực.

Xương ngực cứng rắn bị chém thành một vệt nứt cực lớn, mặc dù bình thường đao Chiến Thần khó mà tạo thành thương tổn nhưng làn này lại nhờ có hiệu quả từ Chiến Thần Nhiệt Huyết. Chỉ là Thạch Trung Ngọc lại không được may mắn kích hoạt được hiệu ứng một phần nào của mười phần trăm đó, nếu không chỉ sợ nhát vừa rồi thân thể Minh Thần đã trực tiếp bị chém thành hai nửa.

- Ngươi… - Minh Thần kinh sợ nhìn Thạch Trung Ngọc, sau lại nhìn lên vết thương thật lớn trên ngực. Xương sườn ngay ngắn trơn bóng bị chém đứt mất bốn năm cây, bây giờ nhìn lại thấy không chịu nổi. Ban đầu cơ thể này đã khiến hắn không hài lòng mấy, hiện giờ lại bị chém thành ra như vầy, làm sao Minh Thần không phẫn nộ cho được. Hơn nữa, một vị Thần thành danh đã lâu, hắn có sự kiêu ngạo chỉ thuộc về chính mình, bây giờ lại bị một tên người phàm làm bị thương, một tên người phàm mà hắn không thèm nhìn đến!

- Tìm đường chết! - Minh Thần phẫn nộ gào thét, cánh tay trái còn lại vung ra, một quyền tung ra hướng về phía Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc lại vội dùng đao Chiến Thần ngăn trước

ngực. Nắm đấm trắng dã đập vào thân đao phát ra tiếng vang thanh thủy, nghe tiếng vang thì độ cứng ắt không bình thường. Nắm đấm tràn ngập phẫn nộ từ Minh Thần chỉ tạo thành một vệt trắng trên thân đao, nhưng sức mạnh cường đại lại khiến cả người Thạch Trung Ngọc bay ra ngoài.

Thạch Trung Ngọc không ngờ sau khi Minh Thần mượn xác lại có sức mạnh cường đại đến thế. Trước đó bản thân hắn không kịp ngăn đòn đã bỗng chốc bị đánh bay mười mấy mét, hiện giờ đã có chuẩn bị sẵn sàng dùng đao ngăn đòn đánh nhưng vẫn bị đánh bay về sau mười mấy mét. Sau khi Minh Thần mượn xác, cỗ thân thể ấy có thể phát huy được sức mạnh cường đại cỡ nào?

- Lợi hại! - Thạch Trung Ngọc bò dậy từ dưới đất, lạnh lùng nhìn Minh Thần. Cảm giác liên tục bị người ta đánh bay vô cùng khó chịu, đặc biệt là thể diện cũng bay luôn.

- Hừ! - Minh Thần lại hừ lạnh một tiếng, xông về phía Thạch Trung Ngọc, dáng vẻ ấy dường như là muốn liều mạng với Thạch Trung Ngọc? Một pháp sư muốn liều mạng với một chiến sĩ? Cứ cho là boss thì cũng đâu thể làm thế nhỉ?

- Chết đi! - Minh Thần tiếp tục đấm về phía Thạch Trung Ngọc, biết hắn mạnh, Thạch Trung Ngọc cũng ngại liều mạng. Xoay người một cái, lẻn được về phía sau lưng Minh Thần, đao Chiến Thần lập tức chém về phía bóng lưng không chút phòng bị nào kia.

- Bang! - Một mảng lửa lớn phóng ra xung quanh, một nhát chém vừa rồi căn bản không đạt được chút hiệu quả nào.

Minh Thần vừa mới mượn xác xong, dù sao thì vẫn chưa thích ứng hoàn toàn được, một phần nhỏ sức mạnh vẫn chưa phát huy được, cho nên mới bị Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng tấn công như thế. Nếu vẫn là cơ thể ban đầu của hắn, chỉ sợ đã tấn công đến mức Thạch Trung Ngọc liên tục tránh còn không kịp. Mặc dù Minh Thần chỉ là một vị thần chủ yếu sử dụng công kích pháp hệ, nhưng tối thiểu hắn đã sống cũng được mấy vạn năm, cận chiến mạnh hơn Thạch Trung Ngọc không biết bao nhiêu lần.

- Tử Vong Nhất Chỉ! - Minh Thần cảm thấy Thạch Trung Ngọc thật khó chơi, cũng không định tiếp tục kéo dài nữa, trực tiếp

dùng một chiêu tất sát của bản thân.

Chương 1010. Thạch Trung Ngọc đã chết?

Trong nháy mắt một tia sét màu tím bắn ra từ đầu ngón tay Minh Thần, đây không chỉ là tia sét bình thường mà là thứ mà Minh Thần đã thêm vào tử vong pháp tắc hủy diệt chi lôi, đã từng có vô số cường giả thần thánh vẫn lạc

dưới chiêu này của Minh Thần. Tốc độ phản ứng của người bình thường rơi vào

khoảng 0.2 đến 0.3, có vài người đặc biệt vượt qua được mốc 0.2, ví dụ như

JohnnyR thuộc CS, tốc độ phản ứng là 0.11. Thạch Trung Ngọc đã đạt đến Tiên

Thiên, tố chất cơ thể đã được tăng cường rất nhiều nhưng tốc độ phản ứng cũng

chỉ khoảng 0.05, đủ để chạy 1500km với tốc độ ánh sáng. Tốc độ của tia điện

cũng chỉ chậm hơn một chút so với tốc độ ánh sáng mà thôi, có thể nói rằng tia

sét ngập tràn hơi thở tử vong này vừa phóng ra, Thạch Trung Ngọc không có chút

thời gian nào để phản ứng, trong nháy mắt đã bị tia sét màu tím phóng trúng

lồng ngực.

- Thôi xong rồi. - Đại Hắc nhìn thấy tia sét màu tím kia phóng ra, trong lòng chỉ còn lại ý nghĩ này. Một chiêu này mặc dù chỉ dùng thực lực bằng 1% so với phong độ bình thường của Minh Thần nhưng đã cũng đã không phải là thứ mà Thạch Trung Ngọc hiện

giờ có thể chống đỡ nổi.

Tia sét màu tím đánh trúng lồng ngực Thạch Trung Ngọc không sinh ra bất kỳ hiệu ứng rực rỡ nào nhưng vẫn khiến Thạch Trung Ngọc không động đậy nổi. Tia điện chứa lực lượng sung mãn mang theo sự hủy diệt khiến cả cơ thể và linh hồn của hắn hoàn toàn tan vỡ. Nói cách khác, hiện tại hắn đã chết. Nhưng tình hình càng nghiêm trọng hơn so với việc chết trong game, nó đã gây ảnh hưởng đến hiện thực.

Game được chân thực hóa, mặc dù nó có thể giúp người chơi càng được trải nghiệm trò chơi chân thực hơn, nhưng nó cũng khiến người chơi không còn được bảo vệ hoàn hảo khỏi ảnh hưởng của game. Điều đó khiến người chơi có thể dễ dàng bị tổn thương ngoài ý muốn đến cơ thể từ game. Mặc dù xác suất xuất hiện vấn đề này chỉ một phần mấy trăm triệu, nhưng khác biệt rất to lớn so với hoàn toàn không có khả năng có thể xảy ra của trước kia.

Hiện giờ Thạch Trung Ngọc giống như bị đẩy vào một không gian đen ngòm, không có suy nghĩ, không có ý thức, không có cơ thể, mọi cảm xúc đều không hề tồn tại, chỉ trôi nổi bên trong khoảng không vô biên vô hạn kia.

Sau một chiêu đầy sự hủy diệt từ Minh Thần, Amy ở trong một cung điện sang trọng vẫn luôn dõi mắt theo Thạch Trung Ngọc lập tức kêu lên sợ hãi:

- Minh Thần!! Má cái tên khốn này!! - Đôi mắt vốn đã to tròn dường như đã trợn lên tròn xoe, xoay người nhảy xuống từ trên giường, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh cơ thể Thạch Trung Ngọc.

Đại Hắc vốn còn đang kinh ngạc, sau đó lại thấy một bóng người xuất hiện bên cạnh Thạch Trung Ngọc, một cô gái nhỏ nhắn đáng yêu. Miệng của con chó kia lập tức há hốc đến độ có thể nhét cả một quả bóng rổ vào:

- Chủ Thần hệ thống! Ôi mẹ ơi!

Đại Địa Chi Hùng ở bên cạnh đã ngây người lâu như thế, Đại

Hắc thì đã biết rất rõ về chuyện Chủ Thần hệ thống. Nó đã từng gặp Chủ Thần hệ thống biết bao nhiêu lần, nhìn thấy Amy xuất hiện, nó cũng không quá ngạc nhiên mấy.

Minh Thần thì ngược lại, hắn vừa nhìn thấy Amy xuất hiện, khí tức trên người kia chớp mắt đã khiến hắn ta hóa đá. Hắn vốn đang giận dữ nên mới dùng đến chiêu này, thế mà lại quên mất thế giới này đã không còn là thế giới trước kia nữa. Không thể sử dụng công kích quá mạnh, nếu không hậu quả đã gây ra, hắn cũng không thể nào gánh vác nổi.

- Harris. - Khuôn mặt đáng yêu của Amy lúc này đã trở nên lạnh lẽo, giọng nói kia lạnh lẽo giống như gió lạnh thổi đến từ địa ngục. Không , phải nói là còn lạnh lẽo hơn cả gió đến từ địa ngục.

- Chủ Thần! - Minh Thần Hades cúi đầu, mặc dù những vị thần uy tín lâu năm không hoàn toàn tôn kính với Chủ Thần vừa lên ngôi, nhưng thực lực của hắn hiện giờ không so được với trước đây nữa. Vì đã mất đi thần thể nên căn bản không thể nào phát huy được 1% thực lực của trước đây.

- Ngươi đã quên ước định giữa chúng thần sao! - Vẻ mặt Amy đầy sát khí nhìn Harris.

Harris cúi đầu, không dám lên tiếng, hiện tại mạng của hắn có thể nói là hoàn toàn bị Amy nắm trong tay. Những vị thần có sức mạnh có thể thông qua trò chơi mà tạo thành thương tổn thật sự với người chơi trong hiện thực cho nên mới phải định ra quy ước, không được sử dụng kỹ năng có thể vượt ra khỏi sự bảo vệ của trò chơi đối với người chơi. Nếu không, một mạng đổi một mạng.

- Hinh Vũ Chi Thạch là chàng trai mà ta để ý! - Amy tiếp tục vừa tỏ vẻ hung dữ vừa nói.

- Phụt! - Đại Hắc lập tức nghẹn họng, trong lòng gào thét, “Ôi giời ơi, mình không nghe nhầm chứ! Chủ Thần hệ thống lại nói thằng nhóc này là người đàn ông của ngài ấy! Chuyện này còn hoang đường hơn so với việc nói thế giới này sẽ bị hủy diệt nữa!”.

Chúng nữ nghe như thế, mặc dù trong lòng có hơi ghen tỵ nhưng mọi tâm tư hiện giờ đều hướng về phía Thạch Trung Ngọc.

Amy vừa xuất hiện, chúng nữ liền ý thức được rằng tính nghiêm trọng của chuyện này. Nếu chỉ là treo máy bình thường thì Chủ Thần hệ thống sao có thể nóng vội như thế?

- Chủ Thần! - Nghe thấy Amy nói như thế, Harris kinh ngạc gọi Chủ Thần, cái tên ngoại lai này làm sao có thể trở thành đàn ông của Chủ Thần được! Chủ Thần là người mạnh nhất của cả một thế giới, cái đại diện cho cả một thế giới, làm sao có thể làm người phụ nữ của một kẻ ngoại lai được!

Đối với những NPC trong trò chơi này mà nói người chơi mới là kẻ ngoại lai, những chuyện thế này mọi người đều biết cả.

- Ngươi tự sát đi! - Amy nói với vẻ dữ tợn, xoay đầu không nhìn đến Harris.

Harris lập tức cảm thấy vô cùng nhục nhã, một vị thần vạn năm như hắn, một vị thần sức mạnh rung chuyển đất trời thế mà lúc này đây lại bị một Chủ Thần vừa nhận chức nói hắn phải tự sát! Đây đúng là sỉ nhục, sự sỉ nhục mà trước nay chưa từng phải chịu! Nhưng Harris lại không dám nói gì, bản thân dưới cơ người ta, hiện giờ hắn là hổ lạc đồng bằng, rồng sa nước

cạn. Vẫn chưa có được thực lực mạnh mẽ thì tên tuổi có thể dùng làm gì được?

- Chủ Thần hệ thống, Thạch Trung Ngọc không bị làm sao chứ! - Cơ Như Nguyệt hỏi trong lo lắng, lồng ngực Thạch Trung Ngọc không chút tri giác. Nếu chỉ là chết bình thường thì tuyệt đối hiện giờ đã hóa thành một vệt sáng sống lại trong thành. Nhưng hiện giờ vẫn còn nằm lại ở đây, hệ thống hồi sinh không có tác dụng với Thạch Trung Ngọc.

- Thạch Trung Ngọc, đó là tên của anh ấy sao? - Amy khẽ nói, dùng nhận thức cảu bản thân tra xét cẩn thận tình trạng của Thạch Trung Ngọc, lông mày lập tức cau lại. Cô hoàn toàn không cảm nhận được linh hồn của Thạch Trung Ngọc, nhưng quanh người Thạch Trung Ngọc lại tồn tại năng lượng của linh hồn, đây là thứ chỉ có sau khi linh hồn bị đánh tan.

Linh hồn vốn chính là một năng lượng thể được ngưng kết,

nhưng hiện giờ đã biến thành một mảng sương. Đây là nhờ vào pháp

tắc tử vong hủy diệt không quá

mạnh, nếu không sẽ còn dư lại một mảng sương mù còn quẩn quanh như thế.

- Rất tệ. - Amy thấp giọng nói, cô vừa thăng lên Chủ Thần không bao lâu, không quá quen thuộc với thần lực và quy tắc sử dụng, hiện giờ cô không có bất kỳ đối sách nào với tình huống này.

Nghe thấy những gì Amy nói, Cơ Như Nguyệt vội hỏi:

- Vẫn còn cách mà đúng không?

Amy thở dài:

- Cách thì có nhưng mà… hiện giờ ta lực bất tòng tâm.

- Có cần mời tiên sinh Varna không? - Đại HẮc bên cạnh đột nhiên nói.

Chương 1011. Địa ngục vô tận

- Wana?

Amy sửng sốt, lập tức nhớ tới cái anh chàng đầy âm trầm kia, trong lòng có chút do dự.

Wana, là nhân viên quản lý đảm nhận hệ thống thứ mười. Năng lực chính là am hiểu về linh hồn và điều khiển linh hồn. Có thể nói đây là một vị thần linh hồn, tình huống này của Thạch Trung Ngọc chính là sở trường của ông ta, tìm ông ta có lẽ sẽ có biện pháp trị liệu. Nhưng, Wana con người này, Amy nhớ tới lại có chút rối rắm.

Một kẻ vui buồn thất thường, lại còn bị thần kinh, có thể giây trước còn đang vui vẻ nói chuyện người giây sau liền trở mặt mắng chửi người. Trước kia, Amy cũng tò mò thử trò chuyện với ông ta, kết quả mang một bụng tức giận ra về. Hơn nữa, vì Wana giỏi về điều khiển và đùa giỡn các linh hồn, bất luận kẻ nào ở trước mặt ông ta cũng không thể che giấu tâm tư của mình, nên nói chuyện phiếm với ông ta, rất không được tự nhiên.

- Wana tiên sinh chắc hẳn sẽ có biện pháp!

Đại Hắc dè dặt nói, đối với cái vị mới nhậm chức hệ thống Chủ Thần này, nó không biết nhiều lắm, cũng không thể nào quen biết được. Bản thân chỉ là một nhân vật nhỏ râu ria, chỉ không cẩn thận một chút đã bị người ta tiện tay tiêu diệt. Nói chuyện phiếm với một người có thể tiện tay giết mình, làm sao có thể không căng thẳng được.

- Được thôi!

Amy bất đắc dĩ than nhẹ, nhìn các cô gái bên cạnh, hơi chần chờ nói:

- Các cô……

- Chúng tôi cũng đi.

Cơ Như Nguyệt kiên định nói:

- Tuy tôi biết mình không có cái bản lĩnh kia, nhưng anh ấy là người đàn ông của chúng tôi, chúng tôi không thể bất lực ở đây chờ tin tức được."

Amy hơi gật gật đầu, mặc dù dựa theo tình huống này, có lẽ mình và các cô gái này có quan hệ chị em, nhưng cô cũng khó có thể cảm nhận được, chắc đây là sự khác biệt giữa con người và thần linh. Amy quay đầu nhìn Harris.

- Chủ Thần.

Harris cẩn thận lên tiếng.

- Ta đã sai lầm……

- Sai lầm ?

Amy lạnh giọng nói:

- Dựa theo giao ước của các thần linh, một mạng đền một mạng, nếu anh ta đã chết. Ngươi phải đi đến địa ngục vô tận nhận mười vạn năm bị Vô giới chi hỏa thiêu đốt đi!

Bốn chữ Vô gian luyện ngục lập tức làm lòng Harris run lên, đi đến đó, so với chết còn khủng bố hơn. Nếu nói người phàm sợ nhất bị người ta đùa bỡn linh hồn, sống không bằng chết. Vậy với thần linh bọn họ thì sợ nhất là Vô gian luyện ngục. Khắp cả không gian Vô gian luyện ngục đều tràn ngập Vô giới chi hỏa, đây là ngọn lửa căn nguyên của cả thế giới, có thể nói đây là ngọn lửa duy nhất có thể thật sự giết chết được thần linh. Nhưng đặc tính của Vô gian luyện ngục là làm sinh vật bên trong không ngừng sống lại. Không ngừng bị ngọn lửa thiêu cho đến chết, rồi sau đó lại sống dậy, phải chịu liên tục mười vạn năm như thế, cho dù ý chí của vị thần kia có kiên định tới đâu cũng sẽ vì phải chịu đựng sự thống khổ này trong thời gian dài mà ý thức cũng tiêu tán, biến thành cái xác không hồn. Đến lần trừng phạt cuối cùng, sẽ biến thành một ngọn lửa căn nguyên一团最本源的火焰 , hòa nhập vào trong Vô gian luyện ngục.

- Nếu không chết thì sao?

Harris rụt rè hỏi. Hiện tại hắn rất hận bản thân, vì sao thực lực không hề suy yếu chút nào, khiến cho tử vọng nhất chỉ của mình tạo thành thương tổn to lớn như thế? “如果没死呢？”哈瑞斯小心翼翼的问道。他现在可是很痛恨自己了，为什么实力不再消弱一点，让自己的死亡一指造成的伤害再第一点呢？

- Cướp đoạt thần vị, cách chức thành người phàm!

Nghe lời Amy nói, Harris trầm mặc. Amy đây là quyết tâm phải trừng phạt Harris, giết chết, tước đoạt thần vị cách chức thành người phàm, kia chỉ sợ trước kia đắc tội thần linh sẽ cảm thấy hưng phấn. 听到艾米的话，哈瑞斯沉默了。艾米这是决心要做死的惩罚哈瑞斯，剥夺了神位贬为凡人，那恐怕以前得罪的神灵会大感兴奋了。

- Cho nên! Hiện tại ngươi nên thành thành thật thật chờ ở đây đi!” Amy vung tay lên, một luồn khí lạnh đánh thẳng vào người Harris, Harris lập tức biến thành một bộ xương khô bị đóng băng.

“Đi thôi!” Amy mở ra truyền tống môn xuyên qua một nơi bí ẩn, dẫn đầu đi vào.

“走吧！”艾米打开了通往那个隐秘之所的传送门，带头走了进去。

Các cô gái nhìn nhau, ôm thân thể Thạch Trung Ngọc, theo sau đi vào truyền tống môn đang phát ra ánh sáng xanh yếu ớt kia.

Đại Địa Chi Hùng đang nằm ở trên cỏ, nhàn nhã phơi nắng, đột nhiên cảm giác được không gian chấn động.

- A, tên nhóc nào mở cửa không gian vậy? Có biết không có việc gì quan trọng, không được phép vào đây không?

Lập tức sử dụng Đại địa chi lực trong tức khắc di chuyện đến chỗ cửa mở ra. Giống như vậy ở chỗ của mọi người cũng cảm giác được không gian dao động, cũng dịch chuyển tức thời đến nơi đó.

- Amy?

Nhìn người từ cửa không gian đi vào, Đại Địa Chi Hùng hơi kinh ngạc hô, sau đó nhìn phía sau Amy, theo sau là một đám người đang đi đến.

- Tại sao lại có người phàm? A? Hinh Vũ Chi Thạch là người này? Linh hồn của hắn sao lại thế này?

- Harris sử dụng Tử Vong Nhất Chỉ.

Amy nhàn nhạt nói.

- Cái gì! Tên khốn Harris kia đã quên giao ước giữa các vị thần rồi sao!

Đại Địa Chi Hùng nhanh chóng phẫn nộ, gầm lên, trong phút chốc trên người thần lực kích động khiến trời đất biến sắc, xung quanh từng đợt cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy.

- Teva Wana. Nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn giữ cái tính nóng nảy này, ta còn tưởng ngươi đã thay đổi rồi!

Bên cạnh một nữ pháp sư đang mặc trường bào màu băng lam, nhẹ giọng cười nói, chỉ là trong tiếng cười này lại mang cảm giác giống như đến từ vùng địa cực gió lạnh thổi qua, làm không khí nhanh chóng giảm xuống hơn mười độ.

- Đồ con gấu vô lại, không có giáo dưỡng.

Một cô gái quyến rũ mặc áo giáp da đỏ rực như lửa, hừ nhẹ một tiếng.

- Thằn lằn lửa đốt chết tiệt, muốn chúng ta thử lại hay không!

Đại Địa Chi Hùng nhìn đến tình huống này của Thạch Trung Ngọc, tâm trạng rất tồi tệ, lại còn bị Hồng Long nữ vương châm chọc liền nhịn không được. Quay về phía Hồng Long nữ vương rít gào nói.

Hồng long nữ vương nhíu mày.

- Ngươi cái con gấu xấu xa ngoài lớn tiếng một chút, ngươi còn có bản lĩnh gì!”

- Được rồi!

Amy nhìn bọn họ lại muốn ầm ĩ, vội vàng kêu lên.

- Các vị tiền bối xem giúp anh ta một chút đi, Wana tiên sinh đâu rồi?”

- Thì ra là tìm Wana.

Đại Địa Chi Hùng nghe thấy tên Wana, cũng nhíu mày.

- Cái tên kia hình như đang mân mê thứ gì đó trong thụ ốc (nhà trên cây), gần đây ông ta hứng thú với thí nghiệm luyện kim. Không biết đã làm phát nổ bao nhiêu lần rồi.”

Đại Địa Chi Hùng vừa dứt lời, một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

- Ta nói làm sao thí nghiệm gần đây luôn không thành công, thì ra là con gấu thối nhà ngươi ở đây nguyền rủa!

Theo giọng nói, một ông lão mặc trường bào màu đen, khom lưng chống quải trượng chậm rãi đi tới. Nếu không phải biết thân phận người này, chỉ e mọi người đều nghĩ đây là tên pháp sư vong linh âm trầm kia.

- Wana tiên sinh, phiền ngài trị liệu cho hắn một chút đi!

Nhìn thấy Wana xuất hiện, Amy vội nói. Phía sau Cơ Như Nguyệt nghe vậy nhanh chóng ôm Thạch Trung Ngọc đến trước mặt Wana, vẻ mặt hi vọng khẩn cầu nói:

-Wana tiên sinh, cầu xin ngài!”

Wana nhìn Amy, lại nhìn vẻ mặt mong chờ của Cơ Như Nguyệt, nhẹ nhàng gật đầu. Đôi mắt trực tiếp chăm chú nhìn vào linh hồn kia ngay lập tức đem hết tình huống của Thạch Trung Ngọc thu vào mắt.

- Chà, linh hồn bị rách nát thành bộ dáng này luôn à? Tên Harris kia đối với cách khống chế năng lực càng ngày càng mạnh sao.

Wana nhẹ giọng nói.

Wana nói xong, mọi người liền yên tâm, nếu như không dự định chữa trị thì làm sao lại nói lời trêu chọc như vậy.

Chương 1012. Wana

- Chẳng qua linh hồn của tên này có chút quái dị.

Wana tiếp tục nói với vẻ kinh ngạc:

- Chưa từng nhìn thấy linh hồn nào kỳ quái như vậy. Rõ ràng chỉ là một phàm nhân, nhưng thấp thoáng lại cộng minh với năng lượng sinh ra từ quy tắc của trời đất, giống như hòa mình vào giữa trời đất… Nhưng rõ ràng chỉ là một phàm nhân bình thường mà thôi, thật sự quá kỳ quái.

- Wana tiên sinh, đừng nghĩ tới chuyện đó nữa, cứu anh ấy trước đi.

Amy vội vàng nói. Đối với vấn đề liên quan đến phương diện linh hồn, mọi người cũng chưa từng nghiên cứu, nghe cũng nghe không hiểu Wana đang nói gì.

Wana nhẹ nhàng liếc nhìn Amy. Amy lập tức cảm thấy bản thân giống như bị lột sạch quần áo đứng ở trước mặt Wana vậy, cảm tưởng không có một bí mật nào có thể giấu được đôi mắt kia.

- Ai nha!

Amy sợ hãi kêu lên một tiếng, vô cùng tức giận nói:

- Wana!

Không nghĩ tới Wana thế nhưng lại sử dụng mắt linh hồn để nhìn trộm bí mật của mình, chẳng qua Amy lại không quan tâm tới cái gì gọi là không tôn trọng.

- Thật sự không nghĩ tới.

Wana lại kỳ quái tán thưởng một tiếng, sau đó vô cùng quái dị cười ha ha.

- Tên nhóc này cũng rất có phúc.

Amy sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ý của Wana, cô nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn hắn. Mắt linh hồn của Wana có thể nhìn chằm chằm vào linh hồn của mục tiêu, trong vòng nửa giây là có thể biết được người này đã làm những chuyện gì. Tuy rằng thân phận của Amy là Chủ Thần, nhưng thực lực còn chưa đạt tới trình độ đó, hơn nữa lúc này lại vô cùng quan tâm tới Thạch Trung Ngọc, dẫn đến linh hồn có chỗ hổng, thế nên Wana mới dễ dàng biết được tất cả mọi chuyện như vậy.

Chẳng qua Wana cũng không phải là người thích nói nhiều, nếu không thật sự không biết kẻ địch của hắn sẽ nhiều đến cỡ nào. Một người nắm được bí mật của biết bao nhiêu người, còn đi nói lung tung khắp nơi thì chỉ sợ chết như thế nào cũng không biết.

- Ha ha, được rồi, nhìn dáng vẻ như muốn ăn thịt người của nha đầu ngươi kìa.

Wana nhẹ nhàng cười, sau đó quay đầu nói với Cơ Như Nguyệt.

- Được rồi, ngươi đặt hắn ở trên mặt đất đi. Không cần chạm vào hắn.

Cơ Như Nguyệt lập tức nhẹ nhàng đặt Thạch Trung Ngọc ở trên mặt đất. Nhìn dáng vẻ cẩn thận của cô giống như Thạch Trung Ngọc là một món đồ sứ dễ vỡ vậy. Nhìn thấy cảnh này, Wana nhịn không được lắc đầu, lại âm thầm liếc nhìn Amy. Amy lại không nhìn hắn, có chút lo lắng lại có chút ghen tị nhìn Cơ Như Nguyệt ôm Thạch Trung Ngọc.

- Cởi sạch trang bị của hắn ra, không chừa lại một thứ gì cả.

Wana tiếp tục nói.

- Đừng để những thứ có linh tính cản trở cơ thể hắn, sẽ ảnh hưởng tới linh hồn. Còn có, mọi người đều tránh ra một chút đi. Uy áp đến từ thần tính của các ngươi quá nghiêm trọng, có khả năng sẽ làm cho linh hồn của hắn xuất hiện khác thường.

Những người từng là hệ thống Chủ Thần đều bất đắc dĩ nhún nhún vai, thu hồi hơi thở trên người, bay tới một vị trí cách đó vài trăm thước.

Rất nhanh, Cơ Như Nguyệt đã lột sạch đồ trên người Thạch Trung Ngọc, toàn thân trên dưới cũng chỉ sót lại một chiếc quần lót. Nếu không phải vì chú ý tới hình tượng của Thạch Trung Ngọc, có lẽ Cơ Như Nguyệt đã lột luôn cái quần lót này rồi. Tuy rằng thứ này không có linh tính, sẽ không ảnh hưởng đến linh hồn. Nhưng mà không có gì cản trở vẫn sẽ tốt hơn.

Nhìn thấy Cơ Như Nguyệt đã hoàn thành yêu cầu của mình, Wana khẽ gật đầu. Hắn ngồi xổm xuống, vươn tay ra, chậm rãi đặt ở trên đỉnh đầu của Thạch Trung Ngọc. Trong miệng bắt đầu nỉ non một số câu nói mà mọi người nghe không hiểu, rất giống những lời ca tụng trong lễ hiến tế thời cổ xưa - tang thương, cổ kính lại du dương, chứa đầy ý vị kỳ diệu. Nghe âm thanh này, mọi người đều cảm thấy bản thân như chìm vào một cảnh giới kỳ diệu, không khác gì được trở lại lúc vẫn nằm trong bọc ối của mẹ lúc chưa được sinh ra, ấm áp lại hạnh phúc... Gạt bỏ những hơi thở thối nát, hắc ám mà bản thân đã trải qua trong cuộc sống, cảm giác toàn bộ linh hồn đều đang thăng hoa.

Wana giống như một vị trưởng lão hiền từ, bàn tay tiều tụy đầy vết chai vuốt ve vầng trán của Thạch Trung Ngọc, trong miệng nỉ non giống như đang kêu gọi một điều gì đó.

- Đây là, khúc hoàn hồn của Silfink?

Một người cũng mặc pháp bào màu đen không khỏi sửng sốt hô nhỏ một tiếng,

- Không nghĩ tới tên này thế nhưng sẽ biết khúc hoàn hồn cổ xưa như vậy!

Khúc hoàn hồn là thần khúc để tưởng niệm anh linh thời viễn cổ, dẫn đường để bọn họ trở lại những nơi quen thuộc của bọn họ. Bình thường đều là sau khi cuộc chiến kết thúc, mục sư bên phe thắng sẽ ngâm xướng khúc ca này ở trên chiến trường, vỗ về các anh linh. Khúc hoàn hồn của Silfink là khúc hoàn hồn do một mục sư thần thánh đời thứ ba nghiên cứu ra. Khúc hoàn hồn này có hiệu quả rộng lớn hơn những khúc hoàn hồn trước, dùng để trị liệu những người có linh hồn bị thương trước khi rời khỏi thân thể. Khúc hoàn hồn của Silfink lại trở thành khúc hồi hồn. Nếu dựa theo lịch sử mà nói, khúc hoàn hồn của Silfink đã tồn tại hơn

sáu mươi ngàn năm, nó cũng đã bị thất truyền từ hai mươi ngàn năm trước, không biết tên Wana này học nó từ đâu.

- Linh hồn trở về cội nguồn, tất cả mọi thứ sẽ trở về bình thường, trở về đi.

Tay của Wana giống như chứa đầy ma lực. Linh hồn bị Tử Vong Nhất Chỉ (死亡一指) đánh tan, dưới ảnh hưởng của giọng ca và bàn tay của hắn, bắt đầu chậm rãi ngưng tụ, chậm rãi biến thành dáng vẻ ban đầu - một Thạch Trung Ngọc nhỏ nhắn.

- Linh hồn ngưng tụ thành hình người?

Wana nhìn thấy linh hồn của Thạch Trung Ngọc, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Linh hồn của người thường đều tồn tại dưới dạng một quả cầu tròn, chỉ khi nào nhóm lên thần hỏa, linh hồn mới có thể xuất hiện biến đổi, chậm rãi biến thành thần hồn rồi hoàn toàn dung hợp với cơ thể. Con người sau khi chết, linh hồn sẽ tiến vào luân hồi, bắt đầu lại từ đầu. Nhưng cũng chỉ có linh hồn hoàn toàn dung hợp với thân thể thì mới có thể đạt được bất lão bất tử thật sự.

Thạch Trung Ngọc chẳng qua chỉ là một phàm nhân, một phàm nhân đến thần hỏa còn chưa được nhóm lên, tại sao lại có thần hồn chứ? Điều này khiến cho người nghiên cứu linh hồn cả một đời như Wana nghĩ trăm lần cũng không ra.

- Wana tiên sinh, thế nào rồi?

Cơ Như Nguyệt nhìn thấy Wana chậm rãi thu tay, vội vàng hỏi.

- Mọi thứ hắn là ổn rồi, chẳng qua linh hồn của hắn đã chịu thương tổn, cần phải nghỉ ngơi mấy ngày thì mới có thể tỉnh lại. Điểm này ta cũng không thể mạnh mẽ dùng năng lượng của bản thân để tẩm bổ cho linh hồn của hắn. Linh hồn của hắn rất quái dị, nếu ta làm như vậy có khả năng sẽ gây ra kết quả không tốt.

Wana chậm rãi đứng lên.

- Đúng là một tên nhóc kỳ quái. À, ta dẫn hắn tới chỗ ta nghỉ ngơi một chút, làm như vậy sẽ trợ giúp cho sự khôi phục của hắn.

- Ủa? Ngươi có nghe thấy không? Đây là lần đầu tiên Wana đưa người khác tới chỗ của hắn đó?

Hồng Long Nữ Vương kinh ngạc nói.

- Ha ha, chắc là phát hiện ra tên nhóc kia có hơi kỳ quái, Wana rất thích nghiên cứu mấy thứ cổ quái mà. Hy vọng tên nhóc kia…

Người áo đen cười vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

- Nếu hắn xảy ra chuyện gì, ta sẽ dùng Địa Thứ bạo cúc hoa của ngươi, Kassel.

Đại Địa Chi Hùng bên cạnh ồm ồm nói.

Nghe xong lời Đại Địa Chi Hùng nói, Kassel vội vàng ngậm miệng. Hắn đã từng được 'thể nghiệm' mấy trò đùa dai của Đại Địa Chi Hùng. Đại Thứ thần không biết quỷ không hay kia khiến hắn vô cùng đau đầu, đến nay còn chưa nghĩ ra được phương pháp để phá giải.

Chương 1013. Nhận đồ đệ

Wana không nhúc nhích, thân thể Thạch Trung Ngọc cứ trôi nổi như vậy.

Thấy Wana muốn đem Thạch Trung Ngọc đi, các cô gái hơi hoang mang. Nói trắng ra thì các nàng chẳng biết ai trong số những người này cả, nhưng họ đều toát ra cảm giác mạnh mẽ như vậy, nên các nàng hơi khó xử. Mọi người liền đưa ánh mắt về phía người dẫn mình tới đây, Amy.

Amy nhẹ nhàng gật đầu với mọi người :

- Yên tâm đi, mặc dù Wana tiên sinh có hơi điên một chút nhưng sẽ không làm gì hắn đâu.

Các cô gái vẫn hơi lo lắng

- Hay là chúng ta đi theo sau ? – Lý Lan nói với Cơ Như Nguyệt

- Như vậy không tốt cho lắm. – Cơ Như Nguyệt hơi khó xử nói, Wana rõ ràng là đang cứu Thạch Trung Ngọc, mình lại theo sau như thế, sẽ có vẻ không tin tưởng hắn cho lắm, rất không lễ phép. Nhưng nếu không đi thì mình lại không yên lòng.

- Haha, được rồi, mấy nha đầu kia, không cần quá lo lắng – Hồng Long Nữ Vương đáp xuống trước mặt các cô gái, ánh mắt sáng rực nhìn Cơ Như Nguyệt

- Ngươi là Tử Viêm pháp sư ?

Cơ Như Nguyệt vội gật đầu, Hồng Long Nữ Vương một thân áo da đỏ gợi cảm, khoe ra dáng người nóng bỏng hoàn mỹ nổi bật của nàng

- Ngươi có hứng thú làm đệ tử của ta không ? – Hồng Long Nữ Vương nhẹ giọng cười nói

- Cái chức Tử Viêm pháp sư này là do ta lập ra đó.

- A ! – Nghe Hồng Long Nữ Vương nói, Cơ Như Nguyệt kinh ngạc che kín miệng. Theo sau Hồng Long Nữ Vương, những thần linh khác cũng đáp xuống theo.

- Chắc ngươi là cung thủ đi, có hứng thú làm đệ tử của ta không ? – Trước mặt Lý Lan là một nữ tinh linh xinh xắn lưng đeo cung ngắn, mặc dù dáng người không phô trương nóng bỏng như Hồng Long Nữ Vương nhưng cũng có nét đặc biệt riêng. Thần tinh linh A Phàm, tộc tinh linh rất giỏi sử dụng cung tiễn .

- Ta là pháp thần nguyên tố Galennon – Trước mặt Dương Tử là một người đàn ông mặc pháp bào bảy màu, có nụ cười xán lạn như mặt trời trên cao

- Làm đồ đệ của ta, thế nào ?

- Không ngờ rằng nơi này lại có ma kiếm sĩ, hì hì, ta là thần điên cuồng Sartre – Trước mặt Hướng Lam là một người cơ bắp cường tráng, mặc một cái quần đùi bó sát người, cơ bắp cường tráng trên người lộ ra ngoài không khí, cơ bắp tuyệt đẹp.

- Thánh quang trên cao, ta là Quang Minh thần Antario - Một người gương mặt thánh thiện, tràn dầy khí chất thần thánh mang hai mươi bốn cánh lơ lửng trước mặt Hướng Lâm

- Tồn tại ở trong bóng tối mới là chân lý, ta thấy ngươi rất có tiềm năng làm đạo tặc đó nha – Thần Âm Ảnh đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tuyết Sương Yên, suýt nữa dọa nàng gần chết.

Thấy chỉ trong nháy mắt mà nhiều vị thần muốn thu các cô gái làm đồ đệ như vậy, một mình Thiên Hắc Bất Sát Nhân đứng bên cạnh vô cùng hâm mộ, nhưng mình với Thạch Trung Ngọc chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau, sẽ không có được phúc lợi tốt như vậy đi. Thiên Hắc Bất Sát Nhân nghĩ đến mà buồn bực.

- Loại tâm tình hâm mộ này không cẩn thận sẽ chuyển thành ghen tỵ đó, đây cũng không phải là một cảm xúc tốt. – Một thanh âm đột nhiên vang lên bên cạnh Thiên Hắc Bất Sát Nhân, một người mặc áo bào đen đột nhiên xuất hiện.

- Ta là Thần Hắc Ám, Fiers. Tiểu tử , có hứng thú làm đồ đệ của

ta, cùng ta nghiên cứu thảo luận về chân lý của bóng tối hay không ?

Thấy có thần linh tìm đến mình, Thiên Hắc Bất Sát Nhân đời nào sẽ phản đối , vội vàng gật đầu đồng ý.

- Haha, vậy thì đi theo ta đi – Thần Hắc Ám cười u ám, vung tay lên, bóng dáng hắn và Thiên Hắc Bất Sát Nhân liền biến mất trên chỗ đất trống.

Những vị thần khác cũng mang theo các cô gái đã gật đầu với mình cùng rời khỏi, trên bãi đất trống còn lại những vị thần không tìm được đệ tử hợp ý mình cùng Đại Hắc vẻ mặt mờ mịt.

- Đại Hắc, sao ta cảm giác thực lực của ngươi đi xuống rất nhiều đó, đi thôi, trở về để ta huấn luyện ngươi – Đại Địa Chi Hùng vẻ mặt cười xấu xa xuất hiện bên cạnh Đại Hắc

- Huhu, đại ca, ta không muốn đi – Đại Hắc lập tức xụ mặt xuống, huấn luyện của Đại Địa Chi Hùng cũng không phải đơn giản, nếu không thì cũng không thể rèn luyện một Đại Hắc Cẩu cấp 20 bình thường trở nên mạnh mẽ như vậy, có thể so với quái vật cấp 50, 60.

- Khà khà, ngươi trốn không thoát đâu, đi thôi – Đại Địa Chi Hùng liền khống chế khắp nơi, đặt Đại Hắc trên mặt đất dứt khoát mang đi.

- Mấy lão già này, không biết tại sao lại hưng phấn như vậy, đều đi nhận đồ đệ ? – Các vị thần còn lại thảo luận với nhau, có điều những lời nói tỏ ra hâm mộ đã đủ để chứng minh trong lòng bọn họ đều ê ẩm. Đến trình độ này thì thực lực đối với bọn hắn đã không còn ý nghĩa nữa, đa số mỗi ngày đều chẳng có việc gì để chơi đùa, tán gẫu.

Tất cả mọi người đều có chuyện của riêng mình, nêu đều tạm bỏ qua chuyện tranh tài. Ngày mai là lần đầu tiên hai người so tài đại hội luận võ, Thạch Trung Ngọc không có ở đây, Hướng Lâm một người lẻ loi khó có thể chống đỡ. Tiếp đến chính là thì đấu theo nhóm, chẳng lẽ bọn hắn cứ như vậy mà từ bỏ sao ? Không có cái khiên thịt mạnh mẽ Thạch Trung Ngọc, khiến cho các nàng có cảm

giác hơi chùn bước.

Amy thấy vậy, lắc đầu phiền muộn, chẳng qua nàng muốn tỉnh táo lại, cố gắng suy nghĩ làm sao để thông báo cho người chơi chuyện này. Toàn bộ phòng làm việc của Hinh Vũ đều từ bỏ trận đấu ? Chỉ e rằng sẽ tạo thành phản ứng vô cùng dữ dội từ phía người chơi. Có điều Amy cũng không quản được nhiều như vậy, bây giờ chỉ hi vọng Thạch Trung Ngọc có thể tốt lên là đủ rồi.

Căn phòng của Wana là một căn phòng hết sức bình thường, dùng gỗ và cỏ tranh thô sơ tạo thành. Vì Wana thường làm thí nghiệm luyện kim nên căn phòng thường bị nổ sập vài lần. Vì vậy mà Wana chẳng hề muốn sửa sang nó cẩn thận.

Trên tay Wana dường như có một sợi dây vô hình nắm lấy Thạch Trung Ngọc, sau đó nhẹ nhàng đặt hắn lên giường. Tiếp đến Wana dùng Mắt Linh Hồn tiếp tục nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Ơ , ta vậy mà lại cảm giác được trở ngại rồi ? Linh hồn của tên này còn chưa khôi phục, tinh thần còn chưa tỉnh táo mà lại có sức chống đỡ giống hệt thần linh ? Không những thế, dường như còn có một chút thần tính ? Đây là chuyện gì cơ chứ ? Chẳng lẽ tên này lại là vị thần ngoại lai đầu tiên sao ? Mặc dù nói vậy cũng hơi miễn cưỡng quá, thành thần không thể nào dễ dàng như vậy. Nhưng mà tên này lại có thần tính, vậy xem chừng con đường trở thành thần cũng bằng phẳng rồi đi.

Wana tiếp tục xem xét Thạch Trung Ngọc thêm vài lần, rồi quay người đến bàn thí nghiệm của mình bắt đầu bận rộn. Trước khi ra ngoài hắn đang tiến hành một thí nghiệm luyện kim, vừa mới hoàn thành một nửa liền phải đi ra. Bây giờ Thạch Trung Ngọc còn phải nghỉ ngơi một chút, hắn cũng không thể để ý quá, liền bắt đầu thí nghiệm luyện kim của mình

- Long nhĩ hoa 30 khắc, nghiền nát thành bột.

Mặc dù dáng vẻ Wana vô cùng trang trọng nhưng từ động tác vụng về kia vẫn có thể nhận ra đây là một nhà luyện kim hỏng bét đến mức nào. Hơn nữa, sức bùng nổ của thí nghiệm của Wana vô cùng lớn, những thuốc này nổ tung thì không ảnh hưởng gì nhiều đến Wana, nhưng bây giờ lại có thêm Thạch Trung Ngọc ở đây.

Chương 1014. Bùng nổ

Wana ra sức làm thí nghiệm của mình, ngay cả khi Thạch Trung Ngọc ở trên giường tỉnh dậy cũng không biết. Người một khi đã nhập tâm, thì dù là vật gì cũng sẽ quên, cho dù Wana là thần cũng không ngoại lệ.

- Linh nguyên thảo, 25 khắc – Wana vẫn thấp giọng lẩm bẩm, nhưng động tác trên tay lại càng thêm nhanh chóng, Mặc dù tốc độ đã nhanh hơn lúc trước, nhưng động tác vẫn thận trọng như cũ,trực tiếp biểu lộ nội tâm đang lo lắng. Hiển nhiên Wana chẳng tự tin chút nào đối với thí nghiệm của mình.

- Ta đang ở đâu đây – Thạch Trung Ngọc lấy hết đồ vật trong túi tu di ra, trang bị lên cho mình. Nếu bị người khác cướp trang bị của mình, thì những trang bị một khi rời thân thể sẽ lập tức xuất hiện tại tu di trong túi. Điều này cũng ngăn ngừa một số người cố ý khống chế người chơi, sau đó giết người cướp đoạt bảo vật.

- Ngươi đã tỉnh lại. – Wana không quay đầu nói

- Ngươi xem thử thân thể có gì khó chịu không ?

Thạch Trung Ngọc nghe vậy, xua tay, sau đó làm vài động tác cường tráng nam tính, tiếp đến lại làm vài lần lộn ngược ra sau. Mặc dù những động tác này vô cùng khó khăn nhưng hắn lại làm rất dễ dàng.

-Xem ra ngươi hồi phục cũng không tồi – Wana nhìn thấy biểu hiện của Thạch Trung Ngọc, vô cùng kinh ngạc

- Có điều ngươi vẫn phải nghỉ ngơi cho khỏe, nếu không linh hồn không bị khống chế sẽ bộc phát ra ?

Thạch Trung Ngọc không muốn lại nằm trên cái giường lạnh lẽo ấy, cũng không biết giường của Wana được làm ra từ thứ gì, vô cùng cứng rắn, hắn nằm lâu như vậy mà vẫn luôn lạnh buốt, không có một chút nhiệt độ nào, cảm giác vô cùng khó chịu.

- Xin hỏi, đây là đâu vậy? – Thạch Trung Ngọc dè dặt hỏi. Hắn cảm giác người trước mặt không hề dễ đối phó.

- Phòng của ta – Wana không quay đầu nói, tay không ngừng bận rộn. Đổ một dung môi vào một dung môi khác bên trong ống nghiệm, sau đó đốt đèn cồn rồi tiến hành đun. Nhìn thấy những động tác liên tiếp này, Thạch Trung Ngọc xem mà chẳng hiểu gì cả. Cái này chính là luyện kim sao ? Chẳng lẽ những thuốc mà mọi người uống là như thế này sao ? Thạch Trung Ngọc vô cùng khó hiểu.

- Tiếp đến chính là cỏ tinh linh này – Wana khẽ nói, dùng đồ vật ép một thứ xanh mơn mởn giống như cỏ dại bình thường thành chất lỏng, sau đó nhẹ nhàng đổ vào bên trong ống nghiệm. Tiếp đó đặt vật kia ở một đầu của một dụng cụ thật dài, rồi đặt dung dịch đã bào chế đặt ở đầu còn lại thông qua dụng cụ làm nóng thông ở giữa. Dù sao thì Thạch Trung Ngọc cũng không thể nào hiểu được động tác rút dung dịch vừa mới tạo thành ở bên trái ra.

Nhìn giống như màu sắc của nước tiểu vậy, Thạch Trung Ngọc không hiểu

- Cái này có tác dụng gì ?

- À, không có gì, chỉ là ta muốn nghiên cứu một loại có thể gia tăng hoạt tính của các loại thuốc thử xem sao, chỉ đơn thuần để chơi cho vui thôi, không có gì khác. – Wana không để ý nói

- Vậy ngươi có thành công không ? – Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi

- Nếu thành công thì ta còn phải nghiên cứu chế tạo cẩn thận như vậy sao ? – Wana quay đầu, liếc mắt nhìn hắn, rồi lại tiếp tục chăm chú nhìn tiến trình của dụng cụ

- Vậy thì xin hỏi nếu thí nghiệm thất bại thì sẽ ra sao ? – Thạch Trung Ngọc suy nghĩ, cân nhắc lời nói một chút rồi tiếp tục hỏi

- Bởi vì vấn đề nguyên liệu, nếu thí nghiệm xuất hiện sai lầm thì chính là do không điều phối thuộc tính của hai loại đối lập nhau tốt, kết quả thì không cần phải nói, đương nhiên là trực tiếp nổ

tung. – Wana vừa nhìn toàn bộ thiết bị, vừa giải thích cho Thạch Trung Ngọc.

Nhìn thấy chất lỏng từ một đầu của dụng cụ này lượn qua không biết bao nhiêu chỗ ngoặt rồi nhanh chóng đến đầu bên kia sau đó nhỏ vào bên trong thứ nước tiểu xanh mơn mởn. Trong lòng Thạch Trung Ngọc cảm thấy không ổn, Nhưng hắn cũng không biểu hiện ra ngoài, dù sao về vấn đề này thì hắn cũng là người ngoài nghề

Thứ nước bị Thạch Trung Ngọc cho là nước tiểu, từ từ nhỏ giọt xanh biếc bên trong. Lập tức một mùi hương mãnh liệt phát ra từ bên trong ống nghiệm xanh biếc.

- Oành ! - Đột nhiên từ trong phòng phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, nóc nhà lập tức hổng mấy lỗ lớn

Lúc cảm thấy ống nghiệm xanh biếc không ổn lắm, Thạch Trung Ngọc giật mình một cái liền xoay người, trốn đằng sau tủ quần áo bên cạnh. Nhưng sức mạnh to lớn kia bùng nổ khiến mọi thứ trong phòng biến thành một đống hỗn độn, không biết bao nhiêu thứ đâm vào người. Căn nhà gỗ này mặc dù có vẻ mong manh nhưng sau vụ nổ lớn vậy mà không sập xuống, làm Thạch Trung Ngọc hơi kinh ngạc.

Dưới vụ nổ mạnh mẽ như thế, Wana vậy mà ngay cả một góc áo cũng không xê dịch tí nào, dáng vẻ vô cùng bình yên. Tuy rằng việc này được đổi lấy từ không biết bao nhiêu lần thất bại

- Thật là, mấy trăm lần như vậy mà vẫn không được sao . – Wana hơi bực bội nói

Tinh thần Thạch Trung Ngọc chấn động. mẹ nó, mấy trăm lần đều như vậy ? Chẳng lẽ ngươi không thể tiếp thu một chút giáo huấn sao ? Mà như lời ngươi nói, giống như chẳng phải là thứ khó khăn gì. Thạch Trung Ngọc vô cùng im lặng từ sau tủ quần áo đi ra , bàn thí nghiệm bừa bộn khắp nơi, không nhìn ra hình ban đầu.

- Thật tốt, xem ra thí nghiệm của ngươi thất bại rồi.

- Ngươi nhìn ra được sao ? – Wana nói một cách kinh ngạc

Thạch Trung Ngọc suýt nữa một hơi ngạt chết. Chẳng lẽ như vậy mà vẫn được coi là thành công ư ? Mắt của ta còn chưa bị hù dọa hay sao ?

- Không biết đây là nơi nào? Tại sao ta lại ở đây ? – Từ khí tức của Wana mà đoán, hình như cũng là một vị pháp sư vong linh ? Chẳng lẽ là người đứng sau tên Trom kia ? Thạch Trung Ngọc khó hiểu

- Ở đây ? Nha đầu Amy kia dẫn ngươi đến.- Wana tùy tiện nhặt từ dưới đất một khối khăn tay có thể coi như nguyên vẹn lên xoa xoa tay

- Ta là Thần Linh Hồn, nhân viên quản lý hệ thống thứ mười, Wana.

Nghe thấy Wana, Thạch Trung Ngọc lập tức mở to hai mắt nhìn, nhà luyện kim khổ cực trước mắt này lại là Thần Linh Hồn ? Có nhầm lẫn gì không ? Thần Linh hồn mà lại chơi luyện kim như thế, thật là choáng váng. Thạch Trung Ngọc không nói nên lời.

- Ngươi bị một ngón tay chết chóc của tên Diêm Vương kia đánh trúng, linh hồn vỡ nát – Wana chậm rãi nói

- Lão già ta đây đã giải quyết chuyện đó cho ngươi một cách dễ dàng, có điều bây giờ linh hồn của ngươi vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, cho nên ngươi phải cẩn thận một chút.

- Thì ra là như vậy, thật sự cảm ơn ngươi – Nghe thấy mình không hiểu tại sao lại phải chết, rồi chẳng hiểu tại sao lại còn sống, tuy rằng Thạch Trung Ngọc không biết trong này có chứa ẩn tình gì nhưng hắn vẫn lễ phép cảm ơn Wana một tiếng.

-Không cần nói những lời thừa thãi – Wana liền xua tay

- Xin hỏi một chút, việc này trôi qua bao lâu rồi, hình như ta còn có cuộc thi đấu – Thạch Trung Ngọc chợt nhớ đến trận đấu của mình, vội vàng hỏi

Chương 1015. Các thần huấn luyện (1)

Bỏ cuộc? Nghe lời như thế, trong lòng Thạch Trung Ngọc có hơi hụt hẫng.

Đợt thi đấu lần này có thể nói là tràn đầy hi vọng, sau khi đoạt được giải quán quân thì cả cảm giác vạn người tôn sùng lẫn hãnh diện khiến hắn vô cùng mong chờ, thế thì bỏ cuộc cái gì?

- Tên Minh Thần chết tiệt! - Thạch Trung Ngọc tức giận hét lên.

Wana thoáng lườm Thạch Trung Ngọc, lão quái vật sống cả mấy vạn năm đều có cái nhìn khá thoáng về mấy thứ danh lợi tiền tài, cũng chẳng nó biểu hiện thừa thãi gì với chúng.

- Tên Minh Thần bị Amy tước thần vị, biến thành người phàm, xem ra kẻ thù trước đây đều đang tìm hắn gây phiền toái.

- Biến thành người phàm? - Thạch Trung Ngọc hơi khó tin, hỏi - Thế bây giờ hắn ở đâu? Tôi đi tìm hắn!

- Ha ha, chuyện này ta cũng không rõ. Nhưng có lẽ Thần Chiến Tranh hắn đang đùa giỡn với hắn đấy. Ha, trước đây, vào thời chiến, Minh Thần luôn cướp đoạt linh hồn làm Thần Chiến Tranh không biết đã tức giận cỡ nào. Những anh linh kia đều xuất phát từ năng lực của gã cả. - Wana khẽ lắc lắc đầu. - Ranh con ngươi cứ an tâm ở yên nơi này đi. Mặc dù thoạt nhìn bây giờ không có vấn đề gì, nhưng nếu không cẩn thận làm linh hồn vừa ngưng kết lại được bị tản đi thì ta cũng lười mà cứu ngươi nữa.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ sờ sờ mũi:

- Vậy còn bao lâu nữa mới được?

- Có lẽ khoảng ba ngày nữa. - Wana thầm nghĩ một lúc, - À, lúc đó cũng vừa lúc bắt đầu quốc chiến của bọn ngươi đấy.

- Được. - Thạch Trung Ngọc buồn bực chán nản ngồi lên chiếc ghế đẩu nho nhỏ ở bên cạnh, ngẫm nghĩ một hồi, thử vận hành <<Minh Hồng Tâm Pháp>>. Dù sao hiện giờ cũng chẳng có chuyện gì làm, ở lại trong gian phòng này ngẩn người chờ đợi linh hồn từ từ ngưng kết xong còn không bằng tìm cách giải sầu.

Chỉ khi tu luyện là lúc thời gian trôi qua nhanh nhất. Chân khí trong cơ thể chậm rãi vận chuyển, Thạch Trung Ngọc tiến vào cảnh giới Vật Ngã Lưỡng Vong.

- Ồ? Cách thức tu luyện kì lạ thật. - Wana kinh ngạc nhìn nhìn Thạch Trung Ngọc mặt vô cảm ngồi ở bên cạnh. - Hóa ra là thế này, đoán chừng cứ thế này mới giúp hắn ta có thể có được linh hồn dạng thần hồn vào lúc này được. Không tệ nhỉ.

Đúng vào lúc đó, ở một chỗ khác trong nơi bí ẩn này, tất cả mọi người đang được nhận huấn luyện từ chúng thần. Mặc dù nói rằng đã tiếp nhận truyền thừa chức nghiệp nhưng chúng thần vẫn hiểu rõ về chức nghiệp và cách thức chiến đấu của chức nghiệp này hơn hẳn bọn họ nhiều.

- Thích khách ẩn mình trong bóng tối mới khiến người ta cảm thấy sợ hãi nhất, bởi vì con người ta đều sẽ cảm thấy sợ hãi với những gì bí ẩn hơn, đây chính là thiên tính của bọn họ. - Thần Hắc Ám cẩn thận giảng giải những gì liên quan đến chức nghiệp thích khách và công việc ám sát cho Tuyết Sương Yên nghe. - Nếu kẻ địch còn chưa để lộ sơ hở thì không được nóng vội, thích khách chỉ xem trọng "một kích lấy mạng". Nếu như ngươi vẫn chờ được thời cơ "một kích lấy mạng" đó thì phải tiếp tục ở lại chờ đợi. Phải kiên nhẫn, phải chịu được sự cô quạnh.

- Nhưng nếu ta tấn công mà vẫn không phá được sự phòng ngự từ đối phương thì phải làm sao đây? - Tuyết Sương Yên hỏi cẩn thận, nàng lại nhớ tới việc hình như cơ thể Trom là bằng sắt thép.

- Thế giới này không có phòng ngự nào không phá giải được bởi vì trên thế giới này không có khả năng tồn tại sự phòng ngự hoàn hảo. Bất kể là phòng ngự nào cũng sẽ tồn tại lỗ hổng, tồn tại nhược điểm, còn việc thích khách phải làm là tìm được nhược điểm của kẻ địch khi hắn chưa kịp phát giác, sau đó nhanh chóng ra tay. - Đã rất lâu Thần Hắc Ám không cảm nhận được cảm giác

làm thầy này, chỉ hận không thể lập tức truyền thụ tất cả tri thức cho Tuyết Sương Yên. - Hắn là ngươi đang nghĩ tới tên Trom kia nhỉ? Cái tên pháp sư vong linh buồn cười kia sao?

- Buồn cười ấy hả? Nhưng phòng ngự của hắn cao như thế, chủy thủ của ta không thể phá giải được! - Tuyết Sương Yên tò mò hỏi, - Chẳng nhẽ trong tình huống đó không thể có biện pháp khác sao?

- Pháp sư vong linh xem như đã trở thành vong linh nhưng lại không thoát khỏi thân phận pháp sư được. Làm một pháp sư thân thể yếu ớt nhưng tinh thần lực mạnh mẽ mới quan trọng, mới hợp lẽ thường. Tên pháp sư vong linh Trom kia trong lúc tu luyện hoàn toàn từ bỏ việc nuôi dưỡng linh hồn chi hỏa mà chỉ tu luyện bộ xương râu ria kia. Mặc dù từ đó về sau, khung xương của hắn là thứ mà các ngươi căn bản không thể phá giải được nhưng chính hắn cũng đã đánh mất ý nghĩa của chức nghiệp pháp sư vong linh. Không có tinh thần lực mạnh mẽ, không có linh hồn chi hỏa mạnh mẽ, hắn không thể tạo ra pháp thuật thuộc đẳng cấp với hắn, chỉ có thể dựa vào bộ xương cứng cỏi đó ngăn lại công kích của các ngươi. - Thần Hắc Ám trực tiếp chỉ ra chỗ sai của Trom. - Nếu như hắn dựa theo cách thức tu luyện bình thường thì chỉ sợ vào khoảnh khắc các ngươi vừa đặt chân vào phế tích thì đã bị pháp thuật vong linh vô tận bao trùm mà không khiến tên đó hiện thân. Ngươi phải biết rằng, một con người hoặc là thần dù cường đại cỡ nào thì đều không thể tồn tại cùng lúc cả nhục thể và tinh thần lực đạt đến đỉnh phong. Hoặc phải từ bỏ lực phòng ngự mạnh mẽ để đạt được pháp thuật mang tầm hủy diệt, hoặc là tự từ bỏ sức mạnh phát thuật kia để da thịt của mình có thể trở nên cứng rắn không thể phá được.

- Cho nên bây giờ chúng ta tấn công vào đầu hắn thì linh hồn chi hỏa của hắn mới có thể xuất hiện tình huống như thế kia! - Hiện giờ Tuyết Sương Yên mới hiểu được.

- Đúng vậy, tình huống ấy cũng chỉ có bộ xương yếu nhất mới có thể xuất hiện, chỉ là một chút chấn động đã có thể gây ra thương tổn đối với linh hồn chi hỏa, đúng là một pháp sư vong linh đáng thương.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lúc này đang bị Thần Hắc Ám thóa mạ

một hồi lâu:

- Má cái tên khốn này, đừng có nói với tôi là vong linh không có lực công kích, không có chút uy hiếp nào! Mục sư tà ác vốn thuộc hệ hắc ám chứ không phải nguyền rủa, chuyện này ngươi còn chưa hiểu rõ à! Hắc ám bao gồm cả nguyền rủa, vong linh và độc dược! Vào lúc đối phó với vong linh thì với cái dáng vẻ này của ngươi cũng chỉ có thể đứng bên xem kịch thôi! Quả đúng là xỉ nhục chức nghiệp này!

Thiên Hắc Bất Sát Nhân bất đắc dĩ sờ mũi, lúc Thần Hắc Ám gào thét thân lực chấn động làm hắn khó chịu một cách kì lạ:

- Nhưng phát thuật của ta không có cách nào gây thương tổn cả sao?

- Ngươi chưa học Linh Hồn Sang Thương à! - Thần Hắc Ám tức giận gào lên.

- Đã học rồi. - Thiên Hắc Bất Sát Nhân vội nói, nhưng lại hơi do dự hỏi lại, - Linh Hồn Sang Thương cũng chỉ khiến linh hồn của mục tiêu dần suy yếu mà thôi, căn bản không có tác dụng gì cả. Lúc ta dùng nó với người khác đều phải đợi thật lâu đối phương mới cảm nhận được rõ ràng cảm giác bị thương.

- Đúng là đồ đần, Linh Hồn Sang Thương chuyên dùng với vong linh! Ngươi lại đi dùng để đối phó với cơ thể sống mà có thể có hiệu quả gì lớn thì mới kì quặc đấy! Ngươi cho là bây giờ mình thành thần thánh luôn rồi đấy à?! - Thần Hắc Ám tức giận nhìn Thiên Hắc Bất Sát Nhân với vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

- Tôi nào biết được chứ. - Thiên Hắc Bất Sát Nhân yếu ớt nói, trên kỹ năng cũng đâu nói rõ là chuyên dùng để đối phó với vong linh đâu.

- Hừ! - Thần Hắc Ám khẽ hừ một tiếng, lôi ra ba quyển sách từ trong áo bào đen ném cho Thiên Hắc Bất Sát Nhân.

- Ngươi phải xem thật kỹ ba quyển sách này cho ta!

Chương 1016. Các thần huấn luyện (2)

[Bách Khoa Toàn Thư Phân Tích Hệ Vong Linh] [Chi Tiết Pháp Thuật Hệ Nguyền Rủa] [Về Việc Sử Dụng Pháp Thuật Hệ Độc]

Ba quyển sách nặng nề rơi vào tay Thiên Hắc Bất Sát Nhân, mỗi quyền dày tầm một cục gạch, ba quyển nặng đến mức gần như khiến cho Thiên Hắc Bất Sát Nhân một mục sư tà ác tay trói gà không chặt suy sụp.

- Mười ngày sau ta sẽ kêu ngươi trở lại, ngươi phải thông thạo hết ba quyển sách này! Nếu không, ta sẽ cho ngươi thử một chút pháp thuật nguyền rủa mới nhất mà ta vừa nghiên cứu!

Thần Hắc Ám (bóng tối) cười gian ác.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân lập tức cảm thấy mồ hôi lạnh đầy lưng, trời ạ, ba quyển sách dày như vậy, mười ngày phải thông thạo hết? Ngươi cho rằng ta là Einstein hay là Stephen Hawking! Đầu óc ta cũng không có phát triển tốt như vậy.

- Ta cho ngươi một nhắc nhở nho nhỏ, đọc sách không nhất định phải dùng mắt để nhìn!

Thần Hắc Ám hết sức thiện ý nhắc nhở, sau đó thong thả chậm rãi trở lại bên trong cung điện của mình.

Thiên Hắc Bất Sát Nhân nhìn một chút, đó cũng là dùng hắc diệu thạch chế tạo thành, tựa như kiến trúc lâu đài của ma cà rồng. Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, đột nhiên nghĩ tới:

- Mẹ nó! Ta làm thế nào lại ra ngoài này? Ta! Lúc này, tình cảnh đặc thù không cách nào sử dụng quyển trục để trở về thành? Em gái à!!!

- Làm một mục sư, biểu hiện của ngươi ở trong phế tích khiến ta

rất thất vọng.

- Thần Quang Minh (ánh sáng) ấm áp nhìn Hướng Lâm, là một vị thần hệ thánh quang, nụ cười trên mặt hắn cũng rực rỡ như ánh mặt trời vậy

- Là mục sư ngươi không nên sợ vong linh, thanh lọc những thứ tà ác kia là thiên chức của mỗi một mục sư.

- Nhưng mà, thực lực của ta vẫn còn quá yếu.

Hướng Lâm ngượng ngùng nói.

- Ta không có pháp thuật phạm vi sát thương lớn, cũng không có pháp thuật có lực sát thương mạnh mẽ, đối phó với vong linh căn bản không có bao nhiêu tác dụng.

- Ai nói thanh lọc vong linh cần pháp thuật phạm vi lớn.

Thần Quang Minh mỉm cười nói:

- Ngươi biết cấm chú của hệ thánh quang, Phán Quyết Thần Thánh (sự phán quyết của thần linh), là như thế nào xuất hiện không?

Hướng Lâm lắc đầu một cái, kỹ năng cấp cấm chú Phán Quyết Thần Thánh kia phải cần cấp 80 mới có thể học, chỉ có thể nhìn mà thèm khát.

- Thật lâu trước đây, có một tiểu mục sư, thấy vô số vong linh tàn phá quê hương của hắn.

Thần Quang Minh vừa nói, âm thanh chan chứa niềm thương cảm, đây là điều hiếm thấy đối với thần Quang Minh.

- Nhưng mà, thực lực của hắn quá yếu ớt, quá yếu ớt. Pháp thuật công kích duy nhất hắn có thể phóng thích cũng chỉ là Thánh Viêm, nhưng vong linh quá nhiều không có cách nào gây ra tổn thương khiến bọn chúng sợ hãi.

- Thấy người thân, bạn bè ngã xuống dưới đao của vong linh, thấy thi thể của họ bị lây nhiễm hơi thở vong linh, biến thành

từng cỗ xác sống, hài cốt. Hắn trong lòng tràn đầy bi thương, thậm chí hắn đã từng nghi ngờ tín ngưỡng của bản thân. Tại sao hắn kiên định tin tưởng quang minh như vậy, nhưng khi đối diện với tất cả thứ này hắn lại lực bất tòng tâm. Hắn chỉ có thể không ngừng sử dụng Thánh Viêm, tạt từng cái một qua, hắn hoàn toàn không chú ý tới những vong linh bị đốt thành tro bụi. Từ từ, hắn có thể phóng ra hai cái Thánh Viêm, sau đó ba cái, bốn cái. Trong lòng hắn xuất hiện một ý nghĩ, nếu như hắn phóng ra hàng ngàn hàng vạn ngọn Thánh Viêm thì sẽ xuất hiện tình huống gì.

Nói đến đây, thần Quang Minh hơi tưởng nhớ, cười rộ lên:

- Ngươi biết không? Tiểu mục sư đó đứng trên đỉnh núi, không ngừng triệu hồi Thánh Viêm, một ngọn Thánh Viêm chẳng qua chỉ như một ngọn lửa nhỏ trên cây đuốc. Nhưng mà, dưới sự khống chế của tiểu mục sư, nó vẫn lẳng lặng trôi lơ lửng trên không trung. Ba ngày, ba đêm hắn không ngừng triệu hồi Thánh Viêm, trên đỉnh núi kia, gần như xuất hiện một cái mặt trời sáng rực rỡ, cho dù là vào ban đêm, cũng chiếu sáng những nơi cần sáng trong phạm vi xung quanh. Vong linh cảm thấy sợ hãi, không biết bao nhiêu Thánh Viêm dung hợp hình thành nên pháp thuật cực lớn tỏa ra thánh quang tràn đầy năng lượng, cho dù đứng cách xa cả trăm mét cũng khiến thân thể bọn chúng cảm thấy đau đớn.

- Ba ngày ba đêm triệu hồi Thánh Viêm dung hợp thành pháp thuật siêu mạnh, chính là cấm chú thứ nhất của hệ thánh quang, Phán Quyết Thần Thánh.

- Vậy sau đó thì sao?

Hướng Lâm vội vàng hỏi.

- Sau đó tiểu mục sư đó thanh lọc sạch sẽ vong linh sao?

- Đúng vậy, toàn bộ. Hơn ba triệu binh lính vong linh, kể cả pháp sư vong linh khống chế những vong linh kia đều bị tử hình dưới sức mạnh của thánh quang, biến thành tro bụi. Ở thời đại mà pháp sư vong linh kiêu ngạo hoành hành, tiểu mục sư đó đã mang đến hy vọng cho đồng bào.

Thần Quang Minh nhẹ giọng nói:

- Pháp thuật hệ thánh quang là hắn sáng tạo ra, thực lực của hắn từ từ tăng lên, từng bước một đi khiêu chiến những kẻ thù hùng mạnh. Cuối cùng...

- Cuối cùng, hắn trở thành thần Quang Minh, đúng không?

Hướng Lâm nói tiếp.

- À ừ, đúng vậy.

Thần Quang Minh mỉm cười gật đầu một cái.

- Cho nên, là một mục sư, vong linh là kẻ thù của bọn hắn, cũng là đá lót đường của hắn. Mà ngươi, bản chất là người hỗ trợ cho đội. Là niềm tin của chiến hữu, sức mạnh, thân thể bất tử.

- Vậy ta, cũng có thể triệu hồi Thánh Viêm ba ngày ba đêm phóng ra Phán Quyết Thần Thánh.

Hướng Lâm hỏi.

- Có thể, nhưng ta không khuyến khích ngươi làm như vậy.

Thần Quang Minh cười nói.

- Dẫu sao, bây giờ pháp thuật hệ thánh quang đã vô cùng hoàn thiện, ngươi có thể mượn lực lượng của ma pháp trận để hội tụ Thánh Viêm nhanh hơn. Lúc đối địch, kẻ thù không thể cho ngươi thời gian dài như vậy để chuẩn bị pháp thuật mạnh, mất thời gian như vậy, bọn chúng cũng chạy đến tuốt chỗ nào rồi. Hơn nứa rằng đồng đội của ngươi cũng sẽ bị thương nặng. Ngươi có thể triệu hồi hai ngọn, ba ngọn Thánh Viêm, sau đó thông qua nguyên tố ma pháp cộng hưởng phát huy tác dụng, tạo ra tổn thương lớn.

- Vậy ta nên làm thế nào đây?

Hướng Lâm vội vàng hỏi.

- Là mục sư, không nên tồn tại mọi nỗi buồn, cảm xúc tiêu cực. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến lực tương tác nguyên tố của ngươi.

Thần Quang Minh nhắc nhở:

- Nóng nảy, phẫn nộ, đau lòng, căm ghét, tuyệt vọng, tham lam, vv..

Thần Quang Minh bắt đầu giảng giải cách sử dụng bí quyết Thánh Viêm cho Hướng Lâm. Ở những nơi khác, thần Tinh Linh đang dạy Lý Lan tài bắn cung với kinh nghiệm mấy chục ngàn năm

Kiến thức mênh mông kia, khiến Lý Lan cảm thấy bản thân lúc trước dùng cung tên còn không bằng đứa con nít nhà hàng xóm chơi ná thun.

Nhất cung đa tiễn (một cung nhiều mũi tên), Cửu Tinh Liên Châu, hướng dẫn bắn cung kỳ diệu vv..lại thêm tài bắn cung mạnh mẽ dùng vào thực tế khiến thực lực căn bản của Lý Lan được nâng cao.

Mà ở đây Hồng Long Nữ Vương, Cơ Như Nguyệt lại bị ném thẳng vào trong ngọn lửa, mỹ viết kỳ danh (tìm một danh nghĩa tốt đẹp cho một hành động nào đó, để che dấu mục đích thật sự), tăng cường lực tương tác với ngọn lửa. Ở bên trong ngọn lửa cháy mạnh, lĩnh ngộ trung tâm của nguyên tố lửa, đến lúc đó chẳng những toàn bộ ngọn lửa pháp thuật có thể phát triển trong nháy mắt. Hơn nữa, còn thể hoàn toàn miễn dịch với pháp thuật hệ hỏa diễm vượt qua sức mạnh bản thân. Cơ Như Nguyệt vừa nghe đã thèm thuồng, nhưng mà ngọn lửa cháy mạnh kia lại khiến cô đau đến bất tỉnh.

Như vậy cũng giống như bỏ một người vào bên trong dung nham vậy, nhiệt độ cao nóng bỏng kia có thể trong vòng vài giây thiêu cháy một người đến không còn một mảnh vụn.

Chương 1017. Các thần huấn luyện (3)

Hồng Long nữ vương lại dùng pháp thuật khống chế thân thể Cơ Như Nguyệt, tránh không cho ngọn lửa làm thân thể bị thương. Chỉ có thể cảm giác được ngọn lửa thổi qua trên người, cũng sẽ không tạo thành tổn thương với thân thể.

Cơ Như Nguyệt cứ như vậy ở trong ngọn lửa ngây người ba ngày ba đêm, đến khi sau lưng hầu như đã hoàn toàn không cảm giác được đau đớn, thân thể đã hoàn toàn thích ứng với nhiệt độ cao nóng bỏng kia. Hiện tại cho dù Hồng Long nữ vương không sử dụng pháp thuật để bảo vệ, Cơ Như Nguyệt cũng sẽ không bị thương tổn gì.

Mà Dương Tử, có lẽ là người vui vẻ nhất. Thần Nguyên Tố không để cô trải qua những bài tập huấn luyện có cường độ cao, cũng không bắt buộc cô phải cố gắng nhớ kiến thức gì. Ba ngày này, Dương Tử vẫn luôn ở cùng thần Nguyên tố triệu hồi các tinh linh nguyên tố vui vẻ chơi đùa. Trong hoa viên mộng ảo tinh thần vui vẻ say sưa vui cười. Lại trong lúc bất tri bất giác, làm các nguyên tố xung quanh từ từ cải tạo thân thể của cô, khiến tâm trạng vui sướng của cô lây sang các nguyên tố xung quanh, và càng dễ dàng cộng hưởng với các nguyên tố. Hơn nữa, dưới tác dụng của hàng trăm nguyên tố đơn lẻ, thân thể Dương Tử cứ như vậy chậm rãi biến thành thân thể nguyên tố mạnh mẽ siêu cấp hoàn hảo. Và vận dụng toàn bộ nguyên tố lực lượng ma pháp đến mức lớn nhất, chẳng những có thể khiến tất cả pháp thuật đạt tới mức tức thời, còn có thể trong lúc bất tri bất giác phóng thích pháp thuật ảnh hưởng đối đến phương. Giảm tỷ lệ thành công khi đối phương phóng thích pháp thuật, làm chậm thời gian thi pháp, nâng cao pháp thuật đối kháng của bản thân.

Về phần Thạch Trung Ngọc, thì tốt rồi, tên nhóc này bắt đầu giấc ngủ dài ba ngày. Sau đó vẫn luôn rơi vào trong đó để tu luyện. Mà Wana cũng không nhàn rỗi, ở bên người Thạch Trung Ngọc bận

rộn. Bày ra một trận ma pháp không biết là có tác dụng gì, sau đó là các loại thuốc ma pháp thuốc mỡ ma pháp bôi lên người Thạch Trung Ngọc. Khắc hoạ trận ma pháp trên người Thạch Trung Ngọc trợ giúp cơ thể hấp thu.

- A, hình như sức lực của cánh tay trái hơi yếu một chút, hiệu quả trận pháp lại lớn hơn một chút rồi.

Wana một bên dùng Linh hồn chi nhãn quan sát tình huống thân thể Thạch Trung Ngọc, một bên dùng bút ma pháp khắc hoạ trên tay trái Thạch Trung Ngọc. Lão già này, thực sự muốn biến Thạch Trung Ngọc thành một người hình quái thú, nếu những thần linh khác ở đây thấy được, chắc sẽ mắng to Wana chính là kẻ điên.

Trên đôi tay không biết đã khắc họa chằn chịt bao nhiêu ma pháp trận, không ngừng hấp thu hoàn thuốc và thuốc mỡ Wana bôi trên người Thạch Trung Ngọc. Dường như xem Thạch Trung Ngọc luyện kim ma ngẫu. Thế nhưng, tuy rằng bộ dáng này thoạt nhìn rất điên cuồng, nhưng hiệu quả có vẻ cũng không tồi.

Wana thông qua tác dụng đặc biệt của Linh hồn chi nhãn, lập tức thấy rất rõ ràng sự biến hóa của thân thể Thạch Trung Ngọc.

- Sức lực hai cánh tay trái phải tăng lên khoảng năm lần, ước chừng có thể phát huy công kích siêu việt hơn trước kia đến 10 lần. Khả năng phòng ngự và độ bền bỉ của da tăng lên rất nhiều lần, e rằng hiện tại ngay cả quái vật cấp 70 cũng không có cách nào phá lớp phòng ngự này của hắn. Bất quá, nội tạng khí quan vẫn tương đối nhỏ yếu, phải cẩn thận tránh chấn thương……

Nếu đem tình huống thân thể Thạch Trung Ngọc bây giờ đi so với những người chơi khác, chắc là, những người chơi đó sẽ bị hù chết. Sức mạnh đôi tay tăng gấp năm lần, bản thân thuộc tính sức mạnh của Thạch Trung Ngọc đã mạnh hơn hai ba lần so với người chơi bình thường. Nếu những chiến binh khác, sức mạnh một đao có thể chém 100 cân, còn hiện tại Thạch Trung Ngọc có thể chém một ngàn cân. Tuy một ngàn cân này xem ra vẫn còn rất ít, nhưng nếu thêm sự sắc bén của Đao Chiến Thần. Có lẽ, cho dù trước thân thể Trom cũng không chịu nổi một đao của Thạch Trung Ngọc.

Chẳng qua, các thần linh hiểu rõ đây là nhiệm vụ của Thạch

Trung Ngọc, đối với việc anh ta đã phá hủy cân bằng của trò chơi, đã không để bụng. So sánh với sinh tử, thì việc cân bằng trò chơi đã là gì? Những nhân loại đặc biệt không có ý tốt, đã bắt đầu mưu đồ chuyện của tứ đại Chủ Thần Khí. Mà Đao Chiến Thần trong tay Thạch Trung Ngọc đã thăng cấp Chủ Thần Khí thì trở thành chìa khóa. Thạch Trung Ngọc cũng không thể không bị cuốn vào trận chiến này.

Các thần linh không có cách nào làm tổn thương cho những người đó, nên đã gửi gắm tất cả hy vọng ký thác lên người Thạch Trung Ngọc và những người khác. Rốt cuộc những người đó và Thạch Trung Ngọc đều là người đến từ trái đất, có thể miễn dịch công kích của thần linh nhưng những người này lại không có khả năng miễn dịch với sự công kích của Thạch Trung Ngọc.

Các thần linh trong không gian, hiểu rõ về không gian chi thần nhất cho hay, những người đó chỉ là tách vị trí tồn tại của mình với vị trí của thế giới này ra. Tuy rằng hình ảnh người còn ở thế giới này, nhưng mà vị trí lại ở trong một cái bán vị diện, cũng chỉ có họ mới có thể tạo thành thương tổn với bọn hắn. Cũng chính là những người chơi này.

Vì thế, Thạch Trung Ngọc ngay lập tức lọt vào tầm nhắm của chúng thần linh. Có được người chơi có thực lực cường đại nhất, đoàn đội đoàn kết nhất, đồng thời lại có được Đao Chiến Thần làm Chủ Thần Khí. Có thể nói, chúng thần linh đã chấp nhận thân phận của Thạch Trung Ngọc.

Tuy nhiên, Thạch Trung Ngọc vẫn không hề biết gì về những việc này. Đối với những việc tiên ma cần phải làm gì cũng cái biết cái không. Đối với hắn mà nói, sau đại hội võ thuật thiên hạ đệ nhất, lại phải bắt đầu quốc chiến, sau quốc chiến là Ma tộc xâm lấn, sau đó còn có cái gì? Mặc dù, không biết sau đó sẽ là cái gì, nhưng vẫn bước từng bước trên con đường này, theo trò chơi phát triển, chắc chắn sẽ có một vài sự việc mới mẻ cho ngươi phát hiện, tiến trình lịch sử mới làm người tham dự vào. Tuy rằng đây chỉ là một cái trò chơi, nhưng có thể nói đây cũng là một bản anh hùng ca do đông đảo các người chơi cùng nhau sáng tạo.

《 Minh Hồng Tâm Pháp 》 là Cuồng Đao Tu, có thể là do những tiên ma đó đưa vào trò chơi, sau đó Thạch Trung Ngọc trong trò

chơi tình cờ mà có được tâm pháp này, sau đó một bước đột phá khả năng của bản thân, đột phá tiên ma. Tuy rằng Thạch Trung Ngọc không biết hiện tại thực lực của mình rốt cuộc đã đạt tới cấp độ nào. Năng lượng tồn tại không mạnh bằng Lão Cơ, nhưng nếu là đối chiến cũng có thể tuyệt đối thắng Lão Cơ. Áp lực trên người bộc phát ra, điều khiển hoàn toàn linh khí trời đất có thể nghiền nát Lão Cơ đến chết.

Thời gian từng chút trôi qua, trong thân thể cảm giác ôn hòa nhưng chân khí tràn ngập bùng nổ chầm chậm chuyển động, không theo quỹ đạo vận động chậm rãi. Hiện tại trong trò chơi tu luyện, trong hiện thực cũng sẽ tu luyện, nên Thạch Trung Ngọc cũng không cảm thấy mệt mỏi. Dù sao bản thân mình trong trò chơi đã tới giai đoạn《 Minh Hồng Tâm Pháp 》, trong hiện thực cũng sẽ như vậy. Tuy rằng không hiểu trong tâm pháp thế nào, nhưng cứ từng bước luyện tập thì sẽ biết.

Chỉ là, Thạch Trung Ngọc vẫn có điều không rõ ràng lắm, vì sao tâm pháp này chỉ có phương pháp vận chuyển hấp thu linh khí trời đất, nhưng lại có cách nào để sử dụng nó? Giống như người ta cho bạn một khối vàng, nhưng họ lại không cho bạn biết cách đổi khối vàng này thành tiền để sử dụng. Thạch Trung Ngọc chính là gặp phải tình cảnh khốn cùng này, uổng cho một thân chân khí, lại chỉ có thể dùng đao để phóng thích kỹ năng trong trò chơi. Giá trị pháp lực kia không biết tiêu hao tới chỗ nào, chân khí trong cơ thể của mình lại không có một chút động tĩnh nào.

Chương 1018. Đan điền bùng nổ?!

Chân khí trong đan điền từ từ đầy dần, hình như ở chỗ của Varna không khí khác so với nơi khác, hàm lượng linh khí trời đất mạnh hơn rất nhiều so với bên ngoài. Thạch Trung Ngọc cảm giác nếu sử dụng Bá Đao ở chỗ này, e là chỉ cần một đao cũng có thể tạo ra ánh đao dài ít nhất 500 mét, ánh đao cơ hồ có thể chém cả bầu trời.Tuy nhiên, nếu không có Hướng Lâm trị liệu, bản thân chỉ có thể quang tụ như thế 5 giây, gân mạch lập tức sẽ sưng to rồi nổ tung. Chỉ là, sau vài lần sử dụng Bá Đao lúc Hướng Lâm điều trị, hiện tại kinh mạch trên người Thạch Trung Ngọc đã vô cùng cường hãn, ngay cả Lão Cơ còn hâm mộ nữa là.

Tu luyện không biết bao lâu, Thạch Trung Ngọc đã cảm thấy trong đan điền đã đầy, hoàn toàn đầy. Giống như một người đang khát nước trong một chốc lát đã uống xong một bình nước lớn, sau đó cảm giác bụng trướng, no rồi. Nếu lúc này lại uống nữa, làm cách nào cũng không thể uống được. Nếu lần đầu uống cảm giác giống như uống cam tuyền, thì lúc sau chính là cảm giác nhạt nhẽo chả có mùi vị gì. Sau đó ngay cả uống một chút nước nữa thôi cũng không thể chịu nổi.

Thạch Trung Ngọc hiện tại là gặp phải tình huống này, đan điền đã vô cùng căng trướng, giống như một quả bóng hơi đã đạt tới giới hạn. Vì thế lập tức dừng vận chuyển chân khí, chuẩn bị thu công. Nhưng đúng lúc này, hoàn thuốc và thuốc mỡ mà Varna bôi lên trên người Thạch Trung Ngọc lại bắt đầu phát huy tác dụng. Đương lúc Thạch Trung Ngọc vận chuyển chân khí, những ma pháp trận đó cũng hoạt động hiệu quả, mang công dụng của hoàn thuốc và thuốc mỡ đó hấp thu vào cơ thể sau đó theo kinh mạch nhanh chóng chuyển vào bổ sung vào đan điền. Nhưng lần này Thạch Trung Ngọc đã không thể hấp thu được nữa, những ma pháp trận đó vẫn còn tác dụng, hấp thu tác dụng của thuốc tiến vào trong cơ thể ngay lập tức tích tụ lại.

Phía dưới tích tụ đầy, nhưng ma pháp trận vẫn cứ tiếp tục hoạt động, muốn tiếp tục hấp thu công dụng của thuốc vận chuyển xuống dưới, nhưng thật sự phía dưới đã chứa đầy công dụng của thuốc. Vì vậy, Thạch Trung Ngọc cảm giác toàn thân mình từng cơn nóng rát đau đớn, tác dụng của thuốc trong trận ma pháp tích tụ vận chuyển xuống dưới không tự chủ được lại di chuyển lên bên trong kinh mạch, theo ghi nhớ trong kinh mạch vô tình hoạt động theo《 Minh Hồng Tâm Pháp 》.

Đây là cách vận chuyển nguy hiểm, đan điền Thạch Trung Ngọc vốn đã chật ních, không cách nào chứa thêm một chút chân khí nào vào nữa. Mà qua cách vận chuyển này lại cuồn cuộn không ngừng hấp thu công dụng của thuốc sinh ra chân khí, liều mạng đi vào trong đan điền. Thạch Trung Ngọc lần này cũng hoảng hồn, đan điền phải chứa quá nhiều năng lượng thì chỉ có thể dẫn đến một kết quả, như một quả bóng hơi đã căng phồng đến cực hạn, sẽ nổ tung.

Nếu nó thật sự bùng nổ, có thể sẽ là một việc vui lắm đây. Chẳng những đan điền của thân thể trong trò chơi phát nổ, mà cả đan điền trong thân thể ở hiện thực cũng sẽ nổ tung.

Bẩm sinh đan điền của cao thủ đã ẩn chứa năng lượng đè nén nếu trong chớp mắt đã nổ tung sẽ sinh ra hiệu quả lớn như thế nào? Tính sơ sơ cũng phải tương đương với hai quả bom ném xuống Hiroshima và Nagasaki năm đó.

Năng lượng mất khống chế làm Thạch Trung Ngọc hết sức khẩn trương, không nghĩ tới mới từ quỷ môn quan trở về, bây giờ lại gặp tình huống này. Chẳng lẽ vận khí mình kém như vậy sao? Nhất định phải chết ở chỗ này?

Nghĩ đến chết, Thạch Trung Ngọc lại không quá sợ hãi, năm đó thời điểm hỗn loạn, bao nhiêu lần phải đi qua quỷ môn quan. Bao nhiêu lần suýt bị chém chết ở đầu đường, nhưng mình vẫn gắng gượng tới đây. Chỉ là hiện tại, nếu nói phải chết, bản thân vẫn còn luyến tiếc. Vẫn còn nhiều điều tốt đẹp như vậy mà chưa được tận hưởng, các cô gái yêu mình, mình còn chưa hưởng thụ đủ, còn có trách nhiệm mà mình cần phải gánh vác.

Không thể chết được, những việc kia chỉ có thể dựa vào bản

thân.

Thạch Trung Ngọc bắt đầu thử nén chân khí vào đan điền, chân khí của bản thân vẫn ở thể khí, căn cứ theo vật thể có ba loại trạng thái, theo lý thuyết thì có thể nén chân khí thay đổi thành thể lỏng. Mặc dù, nghĩ ra được ý tưởng này, nhưng Thạch Trung Ngọc lại không biết phải làm như thế nào. Rốt cuộc, hắn cũng không rõ làm như thế nào để khống chế nén những chân khí đó lại. Chỉ có thể nhìn những chân khí đó từ từ bị đè ép mạnh mẽ tiến vào bên trong đan điền. Chân khí đầy ắp đã làm đan điền âm ĩ đau.

Không được, còn tiếp tục như vậy nữa thật sự sẽ nổ tung. Thạch Trung Ngọc hạ quyết tâm, từ bỏ ý tưởng đè nén chân khí, khống chế đan điền. Nếu những chân khí đó vẫn mạnh mẽ đè ép tiến vào, cứ như vậy khống chế đè nén đan điền. Làm đan điền co lại, e rằng chuyện này cũng chỉ có Thạch Trung Ngọc làm được. Mọi người đều ước gì đan điền càng lớn càng tốt, nhưng Thạch Trung Ngọc lại muốn thu nhỏ đan điền lại, làm những chân khí này ở vách đan điền co lại, hoặc bị đẩy ra khỏi đan điền, hoặc càng ngày càng bị đè nén thu nhỏ vào không gian.

Thạch Trung Ngọc cũng không nghĩ ra được cách nào khác, chỉ có thể làm như vậy.

Đan điền dưới sự khống chế của Thạch Trung Ngọc, cũng chậm rãi co rút vào. Cơn căng chướng đau đớn ngay lập tức giảm đi rất nhiều. Chỉ là theo sự co thắt của đan điền, một cảm giác căng chướng khác lại xuất hiện. Những chân khí đó giống như một quả cầu ngoan cường, cứng rắn vô cùng. Rõ ràng chỉ là một luồn khí, nhưng lại giống như một quả bóng rổ, kiên cường đứng vững trong đan điền đang co rút. Vốn dĩ lực khống chế đan điền của Thạch Trung Ngọc đã không phải là quá lớn, lúc này lại bị ngăn cản như vậy, cuối cùng đan điền không thể co lại được nữa.

Em gái nó! Thạch Trung Ngọc thật muốn chửi má nó, vốn dĩ cho là mình đã nghĩ ra cách tốt rồi, nhưng không nghĩ lại gặp phải tình huống này. Chân khí kia rõ ràng là một luồng sương mù sao có thể lớn như vậy trực tiếp gạt bỏ sự co rút của đan điền như thế? Cái này không phải mình bị hố rồi sao!

Thạch Trung Ngọc cảm giác hiện tại mình giống như dùng sức

nghẹn phân, hung hăng muốn khống chế đè nén đan điền, nhưng chân khí kia vẫn cứ ngang ngạnh đứng đó, dùng sức thế nào cũng không thể đè xuống được, thật buồn bực mà, thật phẫn nộ mà.

- Cái tên nhóc này, tự nhiên bị làm sao vậy?

Varna nhìn thấy Thạch Trung Ngọc rất kỳ lạ đột nhiên nghẹn đến đỏ bừng mặt, ông ta cũng không biết một loạt động tác của mình đã gây ra những tình cảnh gì trong cơ thể Thạch Trung Ngọc.

- Chẳng lẽ tiêu hao năng lượng hơi nhiều? À, lại bôi thêm chút nữa nhỉ.

Nói rồi lại móc ra các loại chai lọ vại bình bôi lên người Thạch Trung Ngọc.

Hiện tại Thạch Trung Ngọc đã thanh tỉnh, cảm nhận được động tác của Varna, hắn hận không thể lập tức mở miệng mắng chửi người. Vốn dĩ đã đến hoàn cảnh này rồi, không nghĩ tới người này thế mà còn đổ thêm dầu vào lửa, thật tức quá đi mà! Thạch Trung Ngọc chỉ có thể mắng trong lòng, nghẹn một hơi không dám thả lỏng, nếu cứ như vậy mà buông lỏng, sợ là chân khí kia sẽ trong tích tắc bắn ngược trở lại khiến đan điền nổ tung.

Hơn nữa, hình như Thạch Trung Ngọc đã chịu được những ảnh hưởng này, những ma pháp trận đó khắc trên da hoạt động càng hưng phấn, cuồn cuộn không ngừng hấp thu công dụng của dược liệu tiến vào trong thân thể Thạch Trung Ngọc giống như sinh ra trận hồng thủy, từng luồng năng lượng đánh thẳng vào, muốn đi sâu vào đan điền, nhưng đan điền lúc này đã tới giới hạn rồi, năng lượng dư thừa không thể vào được nữa. Chỉ là từng luồng năng lượng không ngừng đánh thẳng vào, khiến Thạch Trung Ngọc đau khổ muốn hộc máu.

Chương 1019. Đột phá

Thạch Trung Ngọc đang rất buồn bực, sao lại thành ra thế này chứ.

Nhưng bây giờ hắn chỉ có thể tập trung kiềm nén đan điền, không thể lơ là một tích tắc nào, một khi lơ là, toàn bộ chân khí sẽ trực tiếp bành trướng, đan điền cũng sẽ theo đó mà phát nổ.

Varna đứng ở bên cạnh nhìn dáng vẻ nhọc nhằn của Thạch Trung Ngọc, dần dần nhận ra được gì đó không đúng.

- Tên nhóc này bị làm sao đấy?

Varna kinh ngạc lấy tay sờ trán của Thạch Trung Ngọc, chỉ thấy từng giọt từng giọt mồ hôi lăn dài, cả người cứ nóng hừng hừng.

- Thật kỳ lạ? Chẳng lẽ là sai thuốc rồi?

Ông ta lại liền nghĩ tới phương thuốc.

- Ta phải đi nghiên cứu một lát.

Nói xong liền rút ra một quyển sách dày cả tấc, cẩn thận lật qua từng trang. Gạt ngang Thạch Trung Ngọc sang một bên. Đối với Varna, bất kể là ai, chỉ cần người đó vẫn còn linh hồn, chưa bị tiêu tan thì ông ta vẫn có thể phục sinh người đó lại. Có điều là ông ta không biết được, nếu như mà Thạch Trung Ngọc không thể khống chế được, thì kết quả sẽ là toàn bộ thân thể nổ tung, tan nát không còn một mảnh, không biết còn tìm được linh hồn hay không.

Chân khí trong cơ thể càng ngày càng nhiều, dược lực của chúng dung hợp lẫn nhau, lần lượt công kích vào đan điền. Thạch Trung Ngọc phải càng chú ý bảo vệ đan điền hơn nữa, không để những chân khí kia xông tới, đồng thời còn phải gắng sức đè nén lại chân khí trong đan điền. Thế nên, bây giờ hắn vừa phải chịu công kích từ chân khí bên ngoài, vừa phải khống chế chân khí bên trong đan điền.

Tuy rằng những chân khí bên trong đan điền rất khó để dung hợp với nhau, nhưng trải qua một loạt công kích như thế, cũng không chịu đựng nổi nữa, mãi mới lỏng ra một chút. Những chân khí đó dần dần ngưng tụ lại, Thạch Trung Ngọc cảm thấy quả cầu màu xanh trong đan điền dần mềm ra, dường như là thể khí đã tắt. Đan điền bắt đầu co rút lại một cách ổn định, nhưng bên cạnh đó, chân khí bên ngoài cũng càng công kích về đan điền mạnh hơn, nhiều hơn, như là trong đan điền có gì đó đang hấp dẫn nó vậy, khiến chúng liều mạng tấn công, đàn áp về phía đan điền.

Những chân khí trong đan điền phải chịu hai lượt xung kích như thế, vừa phải chịu xung kích từ sự co rút của đan điền, vừa phải chịu lực xung kích từ bên ngoài đan điền, khiến chúng càng ngưng tụ nhanh hơn.

Rốt cuộc, ở trung tâm của đan điền, một giọt chân khí hóa lỏng dần dần hiện ra. Vạn sự khởi đầu nan, kể từ khi giọt chân khí đầu tiên xuất hiện, mọi thứ về sau đều sẽ là đơn giản. Có giọt chân khí này, xung quanh dần dần ngưng tụ ra giọt thứ hai, giọt thứ ba, giọt thứ tư,…

Không lâu sau đó, trong đan điền ngưng tụ ra một khối chất lỏng, đan điền vốn đang được lấp đầy bởi chân khí chợt trống rỗng đi nhiều, Thạch Trung Ngọc cũng ngừng khống chế sức mạnh cho nó, để những chân khí bên ngoài nhanh chóng vọt vào trong đan điền. Khối chân khí lỏng kia không ngừng xoay tròn, hút hết toàn bộ những đám sương chân khí ở xung quanh, khiến cho nó lớn dần.

Thấy tình huống chuyển thành như này, Thạch Trung Ngọc mới được thở phào nhẹ nhõm, chân khí ngưng tụ thành chất lỏng, chân khí di chuyển trong kinh mạch với tốc độ càng nhanh hơn. Làm cho vận tốc lưu chuyển của Ma pháp trận lại tăng thêm, không ngừng hấp thụ cao dược rồi chuyển hóa thành dược lực, Thạch Trung Ngọc liền hấp thụ nó vào trong cơ thể.

- Quả nhiên là vẫn không đủ năng lượng.

Varna lại loanh quanh tìm kiếm, nhìn qua tình huống của Thạch Trung Ngọc, ông ta đưa ra nhận định,

- Vậy thì lại làm nhiều thêm nữa, năng lực hấp thụ của người này thật quá tốt, không biết có thể hấp thụ được bao nhiêu dược tính trước khi bão hòa đây? Cao dược này cũng không phải dễ dàng hấp thụ như vậy!

Varna hơi cảm thán, nhưng vẫn lấy thêm một bình cao dược, bôi lên người Thạch Trung Ngọc.

Thân thể của Thạch Trung Ngọc bây giờ như là một cái hố đen, không ngừng hút hết năng lượng và dược lực của cao dược, sau đó chuyển đổi thành chân khí cho đan điền hấp thụ.

Nếu như là trước kia, Varna làm như vậy, nhất định sẽ bị Thạch Trung Ngọc chửi đến chết. Nhưng mà bây giờ Thạch Trung Ngọc lại rất mừng rỡ, sau khi chân khí hóa lỏng, khả năng chứa đựng của đan điền lại tăng lên đến mười lần, không gian của đan điền nay đã có thể chứa được lượng chân khí rất lớn. Những dòng chân khí mang dược lực cuồn cuộn không dứt, chảy thẳng vào đan điền, Thạch Trung Ngọc càng ngày càng hưng phấn. Như là một đội quân mạnh mẽ, hùng hậu đang không ngừng gia tăng quân số, càng nhiều càng mạnh. Ai lại ngại mình nhiều chân khí quá chứ.

Đan điền giống như là một ngôi sao đã lụi tàn, tạo ra trường hấp dẫn hấp thụ những chân khí kia vào, sau đó áp xúc nó thành chất lỏng. Sau đó tách ra từng giọt nhỏ, chảy vào bên trong gân mạch, giống như trạng thái chân khí trước kia, nó cũng di chuyển theo quỹ đạo của tâm pháp.

Thế nhưng quỹ đạo của nó lại khiến Thạch Trung Ngọc cảm thấy kỳ lạ,

- Đây là gì? Nhìn không giống như là 《 Minh Hồng Tâm Pháp 》 cấp hai? Có lẽ nào? Tâm pháp tăng cấp rồi?!

Thạch Trung Ngọc nhất thời sướng điên rồi. Mỗi lần tâm pháp tăng cấp đều mang đến cho hắn lợi ích cực kỳ lớn, chẳng hạn như lúc trước, tâm pháp đột phá lên cấp hai đã làm cho hắn trực tiếp tăng tu vi lên Tiên thiên, nếu vậy thì lần thứ ba tăng cấp này sẽ mang cho hắn lợi ích gì đây?

- Xin chúc mừng người chơi Hinh Vũ Chi Thạch, tăng cấp 《

Minh Hồng Tâm Pháp 》lên cấp ba.

- 《 Minh Hồng Tâm Pháp 》tăng lên cấp thứ ba, có thể chọn học tập hai chiêu thức, xin hãy chọn hai trong ba chiêu thức sau.

- Hả? Xuất hiện kỹ năng mới? Quá tốt rồi! Rốt cuộc cũng có thể sử dụng được chân khí trong game rồi!

Cuồng Long Xuất Hải, có thể gia tăng sức mạnh đến mức cao nhất trong một khoảng thời gian ngắn, gia trì chân nguyên lên vũ khí, tăng thêm sức công kích cho đòn đánh tiếp theo, gây ra tổn thương lớn cho kẻ thù.

Lãng Tập, hóa chân khí thành sóng xung kích, tấn công về phía kẻ địch, sức mạnh của đòn đánh lên tới mười ngàn cân, hóa thành sóng biển đập hung hăng về phía mục tiêu. Gây ra tổn thương lớn cho kẻ thù.

Đao Quang Kiếm Vũ, phóng ra kiếm khí trong một phạm vi lớn xung quanh mục tiêu, mang tính công kích cao, số lượng kiếm khí không giới hạn, sức mạnh công kích của kiếm khí tỉ lệ thuận với lượng chân nguyên được sử dụng.

Đọc qua mô tả của ba chiêu thức này xong, Thạch Trung Ngọc không do dự chút nào mà chọn ngay chiêu thứ hai và chiêu thứ ba. Bây giờ hắn thiếu nhất là chiêu thức để tiếp cận mục tiêu nhanh chóng, mà còn có thể tăng tỉ lệ thắng đối với kẻ địch thuộc hệ Phép thuật lên rất cao. Mà chiêu thứ ba, đúng là mỏ vàng mà, dùng để farm quái thì còn gì bằng, vừa có thể đánh tập thể, vừa có thể đánh lẻ, hơn nữa sức mạnh công kích còn có thể tự quyết định dựa vào mức độ chân khí. Ngoài ra, dựa theo mô tả của hệ thống, có lẽ chân khí của mình bây giờ đã trở thành chân nguyên rồi.

Không biết chân nguyên này là như thế nào đây? Giống như là một thanh chỉ số pháp lực thôi, không có xuất hiện thanh chỉ số chân khí.

- Thật là thoải mái!

Thạch Trung Ngọc hưng phấn quát to, suýt chút nữa làm Varna đứng tim. ông ta còn đang cẩn thận nghiên cứu tình huống của

Thạch Trung Ngọc, không ngờ Thạch Trung Ngọc lại đột nhiên hét ầm lên như thế.

- Coi chừng ta nhét tất thối vào miệng ngươi bây giờ!

Varna tức giận thét lên.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi khinh thường, mặc dù trời xui đất khiến sao mà ông ta có thể khiến Thạch Trung Ngọc đột phá, nhưng cũng suýt nữa hại chết Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc mà bỏ qua mới là lạ.

Thấy vẻ mặt của Thạch Trung Ngọc, Varna cũng chẳng thèm để ý.

- Ta vừa xem qua, thân thể của ngươi đúng là có chút vấn đề.

Chương 1020. Linh hồn của chiến thần

- Cơ thể của ta có vấn đề gì?

Thạch Trung Ngọc rất kinh ngạc, bây giờ hắn cảm thấy cơ thể mình rất tốt mà, toàn thân tràn trề sức mạnh, như muốn căng nứt ra. Phỏng chừng cũng mạnh hơn trước đây mấy chục lần. Nếu như mà tên Lãng Mỗ kia quay lại đây, hắn tin chắc có thể đập nát đầu của gã ta chỉ bằng một cú đấm.

- Cơ thể của ngươi thật là quái dị, sao cơ thể ngươi lại có thể chứa đựng được nguồn năng lượng mạnh mẽ như vậy chứ?

Varna đang rất hoang mang,

- Nếu như năng lượng này mà phóng ra ngoài, nhất định sẽ không thua kém gì cấm chú. Nhưng cơ thể của ngươi lại có thể hoàn toàn che đậy sức mạnh này, nếu như không chú ý, chắc chắn không nhận ra được sự khác biệt trong cơ thể ngươi.

- Khà khà, đây là phương pháp tu luyện riêng của ta, có một không hai, không giống với con đường tu luyện của những người khác.

Thạch Trung Ngọc cười đắc chí, nếu như Varna không có Mắt linh hồn, có khi còn chẳng nhận ra được sự tồn tại của nguồn năng lượng trong cơ thể Thạch Trung Ngọc. Nội công của Trung Hoa đã được truyền lại qua nhiều đời, thiên về che mắt, giả trang, rất là bí ẩn. Bất động thì tĩnh như mặt hồ, một khi động thì sức mạnh như là sóng thần, một khi ra tay thì không có gì có thể ngăn cản.

- Ừm,

Varna cũng chỉ gật đầu, trong giới tu hành, dò hỏi phương thức tu luyện của người khác là điều tối kỵ, anh ta cũng không hỏi gì thêm.

- Linh hồn của ngươi đã ngưng tụ gần xong rồi, có lẽ sẽ không bị phân tán nữa.

- Khà khà, cảm ơn ông nhiều.

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng cảm ơn, Varna không quen biết gì với hắn, nhưng lại giúp hắn nhiều đến thế, ân tình này, hắn nhất định phải báo đáp.

- Chuyện này mà cảm ơn cái gì,

Varna khiêm tốn nở một nụ cười nhẹ,

- Sau này ta vẫn còn cần ngươi giúp đỡ mà.

- Chuyện gì?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc, những cựu quản lý hệ thống này cũng có chuyện cần hắn giúp sao?

- Sau này chỉ có thể nhờ ngươi đối phó với những gã muốn cướp vũ khí của Chủ Thần kia rồi.

Varna còn nhắc nhở thêm,

- Chẳng phải Amy nói với ngươi rồi hay sao.

- Có nói rồi, nhưng mà đám người đó đã có động thái gì đâu?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi, chuyện này không phải là đơn giản, bởi vì vũ khí của Chủ Thần này liên quan đến sự tồn vong của nhân loại trong thế giới này.

- Phỏng chừng là vẫn còn đang lên kế hoạch, tuy rằng bọn chúng có thể không biết đến sự tồn tại của chúng ta, nhưng chuyện này quá mức quan trọng, nếu như không có sơ hở nào, bọn chúng sẽ không nóng vội ra tay đâu.

Varna nhẹ gật đầu, bất đắc dĩ thở dài một hơi. Cũng có lúc bọn họ, những vị thần mạnh mẽ nhất cũng phải cảm thấy vô vọng trước những kẻ yếu đuối chuyên đi phá hoại kia.

- Ừ, ta biết rồi.

Thạch Trung Ngọc liên tục gật đầu, sau đó hỏi,

- Hừm, vậy còn ……bạn gái của ta thì sao?

Varna sững sờ giây lát, sau đó cười phá lên,

- Ha ha, ta đúng là khâm phục tên nhóc nhà ngươi đấy, vậy mà có thể khiến cho nhiều cô gái si tình với ngươi như thế. Đúng là khiến cho đám lão già chúng ta kinh ngạc!

Nghe thấy thế, Thạch Trung Ngọc liền phải khiêm tốn lại,

- Làm gì có chứ.

- Ha ha, yên tâm đi, mấy cô bạn gái ngươi còn đang được những lão già kia huấn luyện cho đấy.

Varna cười cười, ông ta càng ngày càng thấy Hinh Vũ Chi Thạch này càng ngày càng đáng yêu. Giống như là đứa con đã mất nhiều năm nay của ông ta.

- Là thế sao! Vậy thì tốt rồi!

Biết bạn gái của mình đang được những vị thần huấn luyện, Thạch Trung Ngọc cười nhếch miệng, vốn dĩ hắn còn đang nghĩ biện pháp để mang bọn họ đến đây, sau đó nhờ Đại Địa Chi Hùng sắp xếp một thời gian, để bọn họ có thể mở ra hoàn toàn chức nghiệp bí ẩn.

- Những cô gái kia đều đang luyện tập, ngươi cũng không thể cứ ngồi thư giãn nha!

Varna đột nhiên thốt lên.

Thạch Trung Ngọc nghe xong, cũng có chút hoang mang, sợ rằng nghề nghiệp này của hắn không ai có thể dạy được rồi. Ở thế giới này, Chiến Thần là người truyền thừa cuối cùng của chức nghiệp Cuồng đao, nhưng Chiến Thần đã bị Chủ Thần tiền nhiệm giết chết rồi. Bây giờ không ai có thể dạy chức nghiệp cho hắn nữa rồi.

Nhìn thấy vẻ hoang mang của Thạch Trung Ngọc, Varna cười khà khà,

- Có lẽ ngươi biết ta là Thần linh hồn chứ.

- Ừm,

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

- Linh hồn của vạn vật trên thế gian này đều dưới sự khống chế của ta, cho dù là linh hồn của Thần cũng vậy!

Varna cười đắc chí,

- Thần lực của Chủ Thần tiền nhiệm chỉ có thể xóa bỏ thần khu và phần lớn thần hồn của Chiến Thần mà thôi, vẫn còn sót lại một sợi tàn hồn bị ta lấy được.

- Hả!

Thạch Trung Ngọc lập tức giật nảy mình, không ngờ lão già Varna này lại lén lút thu thập tàn hồn của Chiến Thần, nếu mà những Thần khác biết được, nhất định sẽ xảy ra nổi loạn. Chiến Thần tự dựa vào khả năng tu luyện của mình, kiên trì không ngừng, cuối cùng trở thành vị Thần sánh ngang với Chủ Thần, trên người của ông ta ẩn giấu vô số bí mật. Nếu có thể biết được bí mật khiến ông ta trở nên mạnh mẽ như vậy, đám Thần còn lại không nổi lòng tham mới lạ.

Ai mà không mong muốn, ước ao có được thực lực và sức mạnh chứ.

- Khà khà, xuỵt, đừng nói chuyện này cho người khác nha!

Varna giả vờ thần bí, nói xong liền quay người đi về góc căn nhà tranh,

- Đến đây đi, để ta cho ngươi mở mang kiến thức, cho ngươi biết một thời huy hoàng của Chiến Thần.

Nối bước Varna, Thạch Trung Ngọc đi theo sau lưng, đến nơi mới phát hiện, ra là bên trong căn nhà tranh này còn có một cánh

cửa bí mật, tuy rất rất đơn giản. Nhưng mà sợ là như thế người ta mới càng khó phát hiện. Dù sao đối với mấy lão quái vật sống mấy vạn năm này, rất là nhạy cảm với phản ứng nguyên tố, chỉ có những máy móc cơ học như thế này mới không làm bọn họ chú ý.

Varna mở ra cánh cửa ngầm, bên trong là một cầu thang xoắn ốc, thông thẳng xuống phía dưới, thiết kế bí ẩn giống như là chỗ ẩn giấu Lệnh bài Thiên thành ở Thiên thành vậy.

Dần dần cả hai người đều chìm vào bóng tối, cứ bước từng bước một đi xuống bên dưới. Bởi vì Thạch Trung Ngọc có thể nhìn trong bóng tối, nên cơ bản có thể nhìn được những vật xung quanh.

Dần dần đi xuống dưới cầu thang, mất hơn nửa giờ còn chưa đến nơi, phỏng chừng đã đi sâu vào lòng đấy hơn trăm mét, cũng không hiểu sao Varna lại đào ra cái hố sâu như thế để làm gì. Nếu như mà dựa vào sức người để đào xong, chắc cũng mất hơn trăm năm đào không nghỉ mới được.

- Đây là một cái hố tự nhiên, ta vô tình phát hiện ra. Tiện thể lấy chỗ này làm nơi cất giấu linh hồn của Chiến Thần luôn. Khà khà, cũng may là thiên nhiên giúp đỡ ta, nếu không, dùng phép để đào xong nơi này, sợ rằng lúc ấy bộ xương già này của ta cũng mọc rêu rồi.

Varna cười ung dung, cũng sắp tới đáy rồi.

Đúng như Varna nói, đây đúng là một cái hố tự nhiên, những bề mặt đá xung quanh đều lồi lõm, không giống như là nhân tạo.

- Haha, ngài khiêm tốn rồi.

Thạch Trung Ngọc cười,

- Nếu thật sự ngài muốn biến ra nơi này, cũng chỉ là một ý nghĩ thôi.

- Ha ha, tên nhóc nhà ngươi chỉ biết nịnh nọt.

Varna vừa cười khẽ vừa lắc đầu, đưa tay tác động tới một cơ quan nào đó ở bên cạnh.

Chỉ một nháy mắt sau đó, mọi thứ xung quanh đều sáng loáng, toàn bộ mọi thứ dưới đáy hố đều rõ ràng trước mắt Thạch Trung Ngọc.

Chương 1021. Mật thất

- Này!

Nhìn thấy rõ ràng những thứ xung quanh Thạch Trung Ngọc trợn to mắt lên. Lúc trước dùng Nhìn đêm chỉ có thể thấy hai màu đen trắng, hơn nữa, cứ dần đi xuống càng sâu càng không có ánh sáng lọt tới được, phạm vi nhìn thấy của Thạch Trung Ngọc cũng chỉ miễn cưỡng. Không thấy được toàn bộ, nhưng mà sau khi đèn ma thuật được bật lên, Thạch Trung Ngọc liền nhìn thấy rõ rành rành mọi vật xung quanh mình.

Nơi này giống như là một phòng thí nghiệm quy mô lớn, được xây trong hang động! Hơn nữa còn hiện đại hóa công nghệ đến mức khiến người ta khó mà tin nổi.

Đủ các loại bình thủy tinh, lọ hóa chất, các loại máy móc phức tạp tinh vi. Bàn thí nghiệm trắng tinh, mà làm người khác chú ý nhất là ở giữa còn có một cái quan tài làm bằng thủy tinh vô cùng to lớn. Mặc dù nói là quan tài thủy tinh, nhưng thật ra nó giống như là một cái ống nghiệm vậy, có hình ống trụ.

Chứa đựng một loại chất lỏng gì đó không rõ, trong suốt như là nước tinh khiết vậy. Trong cái quan tài này còn chứa đựng một người cao tới ba mét, đứng với tư thế nguy nga ở trong, tràn đầy hung hãn, toát ra một vẻ máu lạnh đáng sợ, dù đã nằm trong quan tài thủy tinh nhưng vẫn khiến Thạch Trung Ngọc nhìn mà không dám thở mạnh.

- Đây là!

Có vẻ như là một loài người khổng lồ nào đó, Thạch Trung Ngọc đứng im như hóa đá nhìn người đó.

- Đây chính là Chiến Thần! Thần khu của ông ta đã bị lấy mất, cho nên ta tìm một cái thần khu tương tự với của ông ta. Để linh hồn của ông ta có thể sống trong thân thể này, chỉ là bởi thân thể của ông ta bị tổn hại quá mức nghiêm trọng, chỉ có thể ngâm thân

thể trong chất lỏng này để duy trì liên hệ giữa linh hồn và thể xác của ông ta. Nếu không, chỉ cần rời khỏi cái ống này nửa bước, linh hồn của ông ta sẽ bị tách ra cơ thể ngay lập tức. Dù sao thần hồn của ông ta cũng quá mạnh, thân thể bình thường không thể chịu đựng nổi.

- Vâng!

Thạch Trung Ngọc gật đầu lia lịa,

- Vậy tiếp theo ta phải làm gì?

Varna liền vỗ tay một cái, đột nhiên có một con búp bê làm bằng vàng xuất hiện bên người của Varna:

- Hoan nghênh chủ nhân quay lại, không biết người cần trợ giúp gì không?

Con búp bê này là do Varna tự tay thiết kế riêng để dùng cho căn phòng này, nếu không thì mình ông ta cũng không quản lý nổi một căn phòng thí nghiệm to như vậy. Có một trợ lý ở bên cạnh có thể giúp đỡ rất nhiều.

- Ngươi mau đi chuẩn bị một chút, chúng ta chuẩn bị làm thí nghiệm B.

Varna nhanh chóng nói ra, không muốn lãng phí thời gian.

- Đã rõ, thưa chủ nhân!

Búp bê cúi người chào một cái, sau đó bay đến chỗ ống nghiệm, bắt đầu hành động.

- Ngươi đi sang chỗ đó!

Varna chỉ vào một trận truyền tống bên cạnh quan tài thủy tinh kia, có vẻ như nó có liên quan đến chiếc quan tài, hay nói là có liên quan đến cái ống nghiệm to tướng kia.

- Đây là?

Thạch Trung Ngọc nhìn trận truyền tống thần bí kia, kinh ngạc

hỏi.

- Khà khà, cánh cửa này là cổng để kết nối với quá khứ và ký ức của Chiến Thần , từ đó giúp ngươi biết được ngọn nguồn nguyên nhân khiến cho ông ta mạnh đến như vậy!

Varna ra vẻ thần bí.

Nhất thời Thạch Trung Ngọc không nói thêm một câu, thế này cũng quá mức rồi. Varna khiến cho hắn không dám tin tưởng. Bởi vì chuyện này hư hư thực thực, khó mà tin nổi. Nếu như nói là nó có liên quan đến Chiến Thần, Thạch Trung Ngọc vẫn còn có thể tin tưởng đôi chút, nhưng bây giờ nói mảnh linh hồn cuối cùng của Chiến Thần trên thế giới này lại bị cất giữ ở đây. Lại còn có Linh hồn lực mãnh liệt như vậy, tuy rằng Carl chưa nói, nhưng mà sinh mệnh mạnh mẽ như vậy sẽ bị hệ thống của thế giới này quản lý và bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt.

Nếu như những tên pháp sư kia biết được tình huống của Thạch Trung Ngọc, chắc chắn sẽ sôi máu vì ghen tỵ. Bởi vì vốn dĩ hắn đang được hai vị Thần ở bên cạnh hộ pháp cho, luôn luôn chăm chăm theo dõi, bảo vệ cho hắn.

Từ lúc Thạch Trung Ngọc vừa xuất hiện ở đây, hai vị Thần kia liền đã phát hiện ra hắn. Nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn không phát hiện sự tồn tại của hai vị Thần này. Dù sao cũng là Thần bảo vệ của nơi này, bọn họ rất giỏi trong việc ẩn mình và ám sát. Nhiệm vụ của bọn họ là giám sát từng việc ở nơi này, để mọi thứ có thể diễn ra an toàn, đồng thời năm tháng trôi qua càng tôi luyện thêm cho tính ẩn nhẫn cho bọn họ, khiến cho kỹ năng ẩn mình của bọn họ càng thêm lợi hại.

Nếu Varna không tự nói ra, có khi Thạch Trung Ngọc cũng không biết bên cạnh mình còn có hai vị Thần này tồn tại.

- Quả thật là đáng sợ!

Hồi tưởng lại lúc nãy, đột nhiên bên cạnh mình lại xuất hiện hai người xa lạ, Thạch Trung Ngọc nghĩ lại mà sợ, nếu như hai người này là sát thủ tới đây để giết hắn, có lẽ hắn đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Bước vào giữa trận truyền tống kia, Thạch Trung Ngọc tò mò nhìn những hoa văn phức tạp dưới chân mình, sau đó tò mò,

- Những hoa văn này có tác dụng gì?

- Đến lúc sẽ biết!

Varna cười khà khà,

- Xong chưa! Ta liền bắt đầu trận pháp đấy nha.

- Được rồi!

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng gật đầu, Varna phô trương đến như thế, chắc không thể làm mấy trò vặt vãnh gì đâu, dù sao hắn cũng mong muốn có được bí mật của Chiến Thần mà, nếu mà kết quả lại không phải như thế, Thạch Trung Ngọc tuyệt đối sẽ chửi chết mẹ ông ta.

Thấy Thạch Trung Ngọc đã chuẩn bị xong, ngồi ở chính giữa trận pháp, Varna cười nhẹ, ra lệnh khởi động trận pháp. Những con quái vật nhỏ, thậm chí là những vị Thần đang điều khiển trận pháp kia đều bất đắc dĩ nghe theo lời Varna.

Trận pháp từ từ khởi động, những đường vân, hoa văn dưới đất cũng bắt đầu sáng lên, một luồng sức mạnh kỳ diệu bắt đầu bao quanh Thạch Trung Ngọc, cùng lúc đó, những trận pháp kia cũng tỏa ra một loại cảm giác quỷ dị khiến cho linh hồn của Thạch Trung Ngọc lịm đi, dần dần rơi vào trạng thái ngủ say.

- Để linh hồn của ngươi rơi vào trạng thái ngủ say thì mới có thể đi vào trong ý thức của Chiến Thần.

Varna nhẹ nhàng nói, sau đó quay đầu sang chỗ khác tiếp tục,

- Được rồi, có thể mở ra cổng kết nối rồi!

Hai vị Thần kia liền lẳng lặng gật đầu, mở ra kết nối của trận pháp. Khiến cho trận pháp Thạch Trung Ngọc đang ngồi lên liên thông với không gian linh hồn của Chiến Thần, trong chốc lát, Thạch Trung Ngọc lập tức tiến vào giấc mơ.

Tựa hồ như là không thể tỉnh lại nữa, hắn yên lặng nhìn cảnh một đứa bé dần trưởng thành. Lúc còn bé, đứa nhỏ này thường bị xua đuổi, xa lánh rất nhiều, thậm chí còn bị người khác ghét bỏ, toàn bộ những mặt tiêu cực này đều trở thành động lực để cậu tiếp tục tiến lên. Câu hiểu chỉ có mạnh mẽ mới có đủ khả năng để báo thù, vì thế nên cậu liền dùng gần như toàn bộ các phương pháp đau đớn nhất để khổ luyện, để bản thân mình có thể tiến bộ trong thời gian ngắn nhất.

Rốt cuộc, hắn cũng đã thành công, làm cho đám người đã từng cười nhạo hắn phải câm mồm lại, vĩnh viễn không thốt lên được lời nào nữa. Làm cho những gia tộc mạnh mẽ kia biến thành cát bụi, mọi thứ còn lại chỉ là phế tích. Hắn rốt cuộc cũng mãn nguyện, nhưng bất ngờ bị một đám người truy sát. Bởi vì hành vi của hắn đã chọc tới những tên quý tộc chỉ lăm lăm vào lợi ích. Lại thêm một cuộc huấn luyện và truy sát ngược lại bắt đầu, Thạch Trung Ngọc cứ lần lượt nhìn người thiếu niên kia biến nguy thành an trong mỗi giờ khắc sinh tử. Dù vẫn bị thương nặng, nhưng người vẫn luôn giữ chặt trường đao trong tay.

Hắn đã từng thấy được toàn bộ quá trình rèn đúc ra Đao Chiến Thần, quy trình không khác gì bình thường, nhưng sau khi hòa lẫn vào máu tươi của người thiếu niên kia, tất cả đều biến chất.

Chương 1022. Chiến Thần

Một thanh ma đao khát máu, một thanh ma đao không ngừng cắn nuốt máu tươi kẻ khác nhằm tăng thực lực cho bản thân. Đao Chiến Thần ngày càng sắc bén theo thiếu niên từng bước trưởng thành, gặp người giết người, gặp Phật giết Phật. Những tên quý tộc sa đọa phát phì như heo dưới lưỡi đao Chiến Thần sắc bén, ngay cả cơ hội xin tha cũng chẳng có đã bị thiếu niên chém đầu.

Cả đêm, huyết tẩy ba mươi hai quý tộc Đế Đô, trong đó có mười hai Bá tước, mười tám Tử tước và hai gã Công tước. Đế Đô chấn động, những lão quái vật ở ẩn lần lượt ra khỏi nơi bế quan, tính nghiêm trọng của việc này đã đe dọa đến giang sơn xã tắc quốc gia. Không thể không khiến họ coi trọng.

Bọn họ phát hiện ra thanh đao bí mật kia, bọn họ cho rằng chính thanh Chiến Thần ấy mới làm thiếu niên này trở nên lợi hại như thế.

Các loại công kích lập tức vọt thẳng về phía thiếu niên. Thế nhưng, thiếu niên vẫn không sứt mẻ chút nào, bằng vào cơ thể như Tiểu Cường đánh không chết của mình, hắn vẫn đứng vững giữa rừng công kích đến từ bốn phương tám hướng. Hắn không có bạn, không có người giúp, làm bạn với hắn chỉ có thanh Chiến Thần trong tay.

Tiến lên một bước, một đường máu tanh. Giết ra một đường thuộc về mình.

Thiếu niên càng ngày càng mạnh, cuối cùng những cường giả ngại mặt mũi cũng đã không nhịn được nữa, bọn họ phát hiện mình đã không còn cách nào có thể ngăn thiếu niên trưởng thành. Do đó, họ không biết xấu hổ tấn công tập thể.

Một thiếu niên chưa đến mười tám, liên tục đánh bại bảy vị cường giả tọa trấn Đế Đô. Người ngồi trên ngôi hoàng đế luống cuống, những người cao cao tại thượng luống cuống, bọn họ phát hiện thứ mà mà họ dựa vào đã bị vô hiệu hóa hoàn toàn. Thế

nhưng, lúc bấy giờ, thiếu niên cũng mất tích. Rồi dần dần khuất hẳn khỏi tầm nhìn của mọi người.

Mười năm sau, một cường giả tự xưng Cuồng Đao đột ngột xuất hiện, những lão quái vật thành danh mấy trăm mấy ngàn năm đều lần lượt bị đao hắn trảm hết.

Hắn khiêu chiến một đường, không ai biết thực lực hắn ra sao, chỉ thấy chiến tích huy hoàng của hắn. Lúc ấy vừa lúc Ma tộc xâm lăng, hồi đó ba Đại Ma Vương không phải ba tên bây giờ. Hồi đó ba Đại Ma Vương vô cùng mạnh, gần như có thể sánh vai cùng chúng thần. Thế nhưng, chúng vẫn bị trảm dưới đao Cuồng Đao, không có chút cơ hội phản kháng nào.

Từ đó về sau, Cuồng Đao bắt đầu hành trình điên cuồng giết thần của mình.

Một đám thần linh hưởng thụ sự kính ngưỡng của vạn người, sống trong Thần Điện, vẫn yếu ớt như thế, vẫn không chịu nổi một kích như thế.

Cuối cùng, Cuồng Đao đến trước mặt Chủ Thần hệ thống.

Tuy bị Chủ Thần lợi dụng lực lượng pháp tắc trừ khử, nhưng Chủ Thần cũng vì tiêu hao quá lớn, cuối cùng bị rút cạn lực lượng, chậm rãi tiêu tán trong trời đất.

Đây là lần duy nhất trong lịch sử có một người phàm gần như vượt lên cả sự tồn tại của Chủ Thần. Cuồng Đao, được xưng là Chiến Thần, không ai có thể vượt qua Chiến Thần. Mọi người khai quật chuyện xưa của hắn, chế tác thành áng thơ ai ai cũng thích, truyền lưu muôn đời.

Cuộc chiến kinh tâm động phách như thế khiến Thạch Trung Ngọc nhìn như si như say, cảnh ấy phải nói là còn mạo hiểm kích thích hơn cả phim bom tấn nước Mỹ. Bên cạnh đó, cách chiến đấu của Cuồng Đao cũng giúp mở rộng tầm mắt và làm sâu sự lý giải của Thạch Trung Ngọc đối với việc chiến đấu thêm vài phần.

Đây là ký ức cả cuộc đời của Chiến Thần, không có công pháp tu luyện mạnh mẽ, không có cơ duyên làm người khác phải hâm mộ,

chỉ có từng bước tiến đặt ra yêu cầu khắc nghiệt cho bản thân, gần như điên cuồng đến cực hạn, coi thường nhu cầu cuộc sống của mình. Những vết sẹo trên người Chiến Thần, một nửa là do kẻ địch lưu lại, nhưng một nửa kia lại đến từ lúc hắn tự huấn luyện bản thân. Những dấu ấn đúc nên từ máu tươi khiến Thạch Trung Ngọc nhìn mà kinh hồn táng đảm.

Hắn phát hiện mình đã sống nhiều năm như thế đều thật uổng phí, tuy tất cả những thứ này chẳng qua chỉ là một trò chơi, một nhân vật được thiết kế dựa trên bối cảnh lịch sử. Thế nhưng người này lại có thể mạnh đến mức ngay cả Chủ Thần cũng phải hi sinh toàn bộ sức mạnh, lấy cái chết để đánh đổi, mới có thể giết được.

Nếu, khi đó, thân phận của Cuồng Đao là Chủ Thần, mà Chủ Thần kia lại là một người bình thường, kiêu ngạo muốn giết thần. Hẳn là Chủ Thần ấy sẽ trực tiếp bị đánh gục trong nháy mắt, còn Cuồng Đao vẫn sẽ không nhíu mày cái nào.

Trong đoạn ký ức này, Cuồng Đao rất ít khi sử dụng kỹ năng, đao pháp của hắn hoàn toàn không có chút kỹ xảo nào, hoàn toàn chỉ có những nhát chém thẳng thắn. Nhưng chính cảm giác thẳng thắn này đã tạo khí thế mạnh mẽ khiến kẻ địch kinh sợ. Một đao tất sát đã trực tiếp xé nát hết tất thảy tầng phòng ngự.

Đao Chiến Thần cũng từ một đường đánh chết đủ loại thần linh này, được uống no máu tươi của thần, mới đặt được nền tảng cho việc đánh sâu vào cơ sở của Chủ Thần. Tuy rằng về sau Cuồng Đao lại luyện nó một lần nữa, buông tha cho năng lực hấp thu máu tươi vốn có. Nhưng thay vào đó lại là tính sát thương và hủy diệt mạnh mẽ hơn.

Dù không biết vì sao sau đó đao Chiến Thần lại lưu lạc đến tay tên mập ở đầm lầy Tử Vong, nhưng Thạch Trung Ngọc đã may mắn chiếm được nó, đồng thời còn được xem qua ký ức của chủ nhân cũ thế này.

Đao Chiến Thần, chính là vũ khí chuyên dụng của Cuồng Đao, là một Thần Khí. Sợ là chỉ so điểm này thì những người chơi khác cũng đã không thể nào so được rồi.

- Không ngờ chuyện xưa kia lại đặc sắc như vậy. Cũng khó trách bây giờ không thấy bao nhiêu thần linh, ra là lúc ấy đều đã bị Chiến Thần mạt sát cả rồi. Tuy là đối với thần linh mà nói, cơ thể được ngưng tụ từ lực lượng pháp tắc sẽ giúp họ không tử vong hoàn toàn.

Thần linh được chia làm hai loại, một loại là dựa vào thực lực của bản thân, thăng lên level 85 rồi thì sẽ châm Thần Hỏa, giành được chức Thần. Một loại khác là do lực pháp tắc trong trời đất tạo ra. Mỗi một loại lực sẽ tạo ra một thần linh. Thần do lực pháp tắc ngưng tụ ra, thực lực bản thân sẽ không bằng những thần linh mạnh mẽ đi lên từng bước kia, nhưng lại thắng ở chỗ không chết. Cơ thể do lực pháp tắc tạo ra cho bọn họ vô hạn cơ hội sống lại, chỉ cần thế giới còn tồn tại, pháp tắc còn luân chuyển, họ sẽ không phải chết.

Chỉ là, mỗi lần sống lại họ đều phải tiêu một phần linh hồn làm cái giá. Có thể nói, mỗi lần sống lại, những thần linh kia sẽ bị mất đi một phần năng lực hoặc ký ức. Nếu vẫn cứ bị đánh chết như thế, những thần linh ấy cũng sẽ tử vong, chỉ là, cách tử vong của họ chính là biến lại thành một lượng lực pháp tắc.

Hoặc chờ ngàn năm sau, sau khi tụ đủ năng lượng, họ có thể tự sinh ra một sinh mệnh mới, hoặc như ngọn lửa Linh Hồ, bị người khác tấn công, theo lý sẽ tử vong.

Giữa chúng thần cũng không phải hòa bình như vậy, cũng sẽ có đấu tranh. Như thần Quang Minh và thần Hắc Ám vẫn luôn ngứa mắt nhau, dù sao hai vị thần ấy đại diện cho hai hệ trái ngược nhau. Cuối cùng thì thần cũng là từ người mà ra, và cũng chỉ có loại thần bò từng bước một đi lên mới có thể có chút nhân tính. Nhân tính xuất hiện đồng nghĩa với nhược điểm xuất hiện, người sẽ tức giận, thần cũng sẽ tức giận, người sẽ ghen ghét, thần cũng sẽ ghen ghét.

Chương 1023. Vận dụng chân khí

Thạch Trung Ngọc chậm rãi tỉnh lại từ cảnh trong mơ.

- Sao rồi, cậu thấy gì?

Wana ghé mặt già qua, vội vàng hỏi.

- Ặc, chẳng lẽ ông chưa xem sao?

Thạch Trung 'Ngọc' này còn chưa thích ứng lắm, cảnh chiến đấu điên cuồng đầy bạo lực vừa rồi cứ như một bộ phim bom tấn Hollywood vô cùng hoa lệ, nhưng khi phim kết thúc, nhìn chung trong lòng sẽ luôn có một cảm giác trống rỗng khó hiểu. Bây giờ Thạch Trung Ngọc là thế, đột nhiên đổi từ cảnh nhiệt huyết như kia sang thế này, thật không dễ thích ứng.

- Không biết vì sao, nhưng tôi vẫn luôn không thể nhìn thấu nó. Thế nên tôi mới muốn nhìn thử xem cậu có thể nhìn thấu nó không, dù sao cậu cũng là người nối nghiệp Cuồng Đao.

Wana giải thích.

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới hiểu, xem ra là vận may của hắn thật tốt. Tuy bây giờ còn chưa học được kỹ năng, nhưng Thạch Trung Ngọc đã hiểu được cách vận dụng nó. Khiến hắn càng vui vẻ hơn chính là hắn đã biết làm sao để sử dụng chân khí trong cơ thể để phát ra đòn tấn công thật mạnh rồi.

Tuy Cuồng Đao không tu luyện [Minh Hồng Tâm Pháp], nhưng vẫn là nội công truyền thống của Hoa Hạ chứ không phải mấy thứ công phu kỳ quái của dân bản địa trong trò chơi. Từ trí nhớ Chiến Thần, Thạch Trung Ngọc đã nắm được cách vận dụng chân khí cơ bản nhất, mà chính Chiến Thần cũng đã dùng chính đòn ấy để thắng rất nhiều kẻ địch.

Không có chiêu lớn hoa lệ, không có đòn công kích mạnh đến cực hạn. Có, chỉ là lúc chân nguyên bùng nổ tạo ra uy áp mạnh mẽ, sau đó trực tiếp chém ra một đao, nháy mắt hạ gục mục tiêu đã bị dọa sợ mất mật kia.

Thạch Trung Ngọc cũng hiểu rõ điều này nên lòng càng thấy thoải mái. Bây giờ chân nguyên trong cơ thể hắn cũng không kém mấy so với Cuồng Đao khi xưa, này có phải đại diện cho việc mình cũng có năng lực giết thần không nhỉ?

- Xem ra cậu có thu hoạch lớn à!

Wana nhìn Thạch Trung Ngọc trầm tư, cười vui vẻ. Linh hồn Chiến Thần vẫn luôn ở đây, tạo nên ảnh hưởng rất lớn đối với việc sinh hoạt trong phòng thí nghiệm. Dù sao trong những lần thí nghiệm đặc thù cũng cần phải đặc biệt chú ý đến pháp lực dư thừa. Nếu có thứ cực mạnh như vậy ở đây mà lại đột nhiên không ổn định một chút, phỏng chừng Wana sẽ phải khóc.

Trong thí nghiệm mà không thể tập trung chú ý tối đa là điều tối kỵ đó, thế nên có đôi khi nhìn linh hồn Chiến Thần, ông cảm thấy vô cùng nhức trứng. Dùng để luyện chế trang bị mạnh thì thấy tiếc. Ném đi, nhưng cũng không được, không biết ném đâu. Dù sao từ đây ra ngoài cũng rất khó, không thì nơi này cũng đã không bị xem như nơi về hưu cho mấy người bọn họ.

- Thôi, tôi cũng không hỏi.

Thấy Thạch Trung Ngọc nửa ngày chẳng nói lời nào, Wana cũng có chút buồn bực. Ông chỉ là tò mò trong trí nhớ Chiến Thần có gì. Dựa theo trình tự thời gian mà nói, Chiến Thần cũng chỉ được xem là hậu bối của ông mà thôi. Chủ Thần hệ thống trước đó cũng chưa được thành thục lắm, nếu đổi lại là ông khi đó, hẳn là Chiến Thần kia vẫn sẽ bị Wana giết chết, mà ông thì sẽ không rơi vào kết cục năng lượng khô kiệt.

Chủ Thần hệ thống, năng lượng chủ yếu dùng để sửa đổi quy tắc trò chơi, mà việc này lại cần năng lượng đặc thù. Lại phải nói loại năng lượng này cực khó sở hữu, đấy là cơ sở duy trì sinh mệnh của Chủ Thần, nếu không có năng lượng ấy, Chủ Thần sẽ chẳng khác mấy so với những thần linh khác. Phần năng lượng ấy

là cơ sở giữ cho Chủ Thần hoạt động, cũng là cơ sở để phân biệt Chủ Thần và những thần linh khác.

Tốc độ khôi phục của năng lượng ấy rất chậm, nếu tiêu hao quá nhiều trong một lần, năng lượng lại không được bổ sung kịp thời, mà Chủ Thần lại cần năng lượng ấy để duy trì sinh mệnh. Đến lúc đó, có khả năng sẽ xảy ra tình trạng lực sinh mệnh suy kiệt, dẫn đến tử vong. Mà Chủ Thần đời trước chính là tiêu hao một lần quá nhiều như thế, có thể nói là gần như tiêu hao vượt mức, thế nên sau khi giết Chiến Thần xong thì bản thân cũng tử vong.

Trở thành Chủ Thần, tuy có sức mạnh mạnh mẽ, nhưng đồng thời cũng nhiều thêm một nhược điểm trí mạng. Thạch Trung Ngọc cảm thấy đấy thật là mất nhiều hơn được. Không biết vì sao lại có nhiều người thích vị trí Chủ Thần như thế.

- Được rồi, cũng gần tới giờ, theo tôi lên đi.

Wana đóng cửa ma pháp trận. Những thần linh kia cũng lần nữa nhập vào bóng tối.

- Nhanh thế à?

Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc, nhưng hắn vẫn theo Wana bước lên bậc thang. Cũng không biết những bậc thang này do ai dọn, không xảy ra tình trạng bám đầy rêu như cái kia ở mật cảnh Thiên Thành. Thạch Trung Ngọc bước lên vô cùng thoải mái. Nếu là ở mật cảnh Thiên Thành kia, vậy nhất định hắn sẽ phải đi vô cùng cẩn thận.

Rất nhanh đã ra khỏi mật thất, sảng khoái hít một ngụm khí thông thoáng, Thạch Trung Ngọc chậm rãi duỗi eo. Vẫn là không khí bên ngoài hạnh phúc hơn nha.

- Bọn họ đều tới rồi!

Wana đột ngột nói.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, theo Wana bước ra khỏi phòng. Quả nhiên chỉ chốc lát sau đã thấy một đám người hiện lên trên bầu trời, là một đám thần linh dẫn theo chúng nữ bay lại đây. Chỉ là nhìn Trời Tối Không Giết Người có chút buồn bực. Mọi người đều

có thần linh chỉ bảo, giờ cũng đang đi theo sát bên. Chỉ có mỗi hắn lẻ loi một mình, trên lưng vất vả cõng ba cuốn sách dày. Cũng không biết sách này chế từ thứ gì, không thể ném vào túi không gian. Trời Tối Không Giết Người cũng chỉ đành thô lỗ cột sách lại cõng ra sau như này.

Thật là một tên đáng thương, chỉ là thần Hắc Ám cũng thật vô trách nhiệm. Wana nhỏ giọng giải thích cho Thạch Trung Ngọc kia là thần nào, dẫn theo cô gái nào. Thạch Trung Ngọc vừa nhìn thực lực chúng thần, vừa bắt đầu đùa giỡn với chúng nữ.

Lần này thiếu chút thì Thạch Trung Ngọc đã tử vong, thiếu chút đã dọa chết chúng nữ. Bọn Cơ Như Nguyệt đều đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi. Nhưng bỗng chốc đã được Wana cứu chữa. Đây cũng đã cho chúng nữ hi vọng cực lớn, sao chúng nữ có thể không cảm kích Wana chứ.

Wana tuy là hồn thần, có chút cổ quái, có chút buồn vui khó đoán, nhưng được nhiều cô gái xinh đẹp như vậy vây quanh, ông cũng không thể tức giận được. Chỉ có thể cười khà khà, giữ thân phận cao thủ của mình.

- Thằng nhóc, tương lai sau này giao cậu đó!

Bóng ma thần phất phất tay với Thạch Trung Ngọc, trực tiếp biến mất trong không khí.

Chúng thần khác cũng chỉ nói vài câu có lệ rồi lập tức chạy lấy người. Dù sao bọn họ cũng không rảnh ở đây vô nghĩa, còn rất nhiều chuyện đang chờ họ. Thạch Trung Ngọc cũng hiểu, mà nếu giờ muốn giữ đám tinh thần hoảng hốt này lại, Thạch Trung Ngọc cũng cảm thấy có chút buồn bực.

- Đúng rồi, vậy nhiệm vụ kia làm sao bây giờ?

Cơ Như Nguyệt đột nhiên hỏi.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt:

- Nhiệm vụ gì cơ?

Trong nháy mắt hắn không nhớ ra được, ngây ngốc nhìn Cơ Như

Nguyệt.

- Ai nha, ngốc ạ, chính là cái nhiệm vụ Hơi Thở Thiêng Liêng đấy, anh làm sao đây?

Cơ Như Nguyệt có chút buồn bực nói, nhiệm vụ này là hắn nhận, lúc này lại còn phải đợi cô nhắc.

Chương 1024. Hội nghiên cứu và học tập thuật giả kim

- A! - Thạch Trung Ngọc đột nhiên nhớ ra hình như đã qua ba ngày, không biết mấy tên kia ở Bạch Hổ thành có nóng vội hay không.

- Mấy người muốn Thánh Tức Chi Thủy à? - Wana bỗng dưng hỏi.

- Đúng vậy, chẳng lẽ ngươi có à? - Nghe thấy Wana hỏi, Thạch Trung Ngọc tỏ vẻ mong chờ, hỏi. Nếu như cô Wana này có thì cũng đủ dùng được rất lâu.

- Haha, trước đây thích làm thì nghiệm, giữ lại rất nhiều, thứ này cũng chẳng đáng tiền mấy nên giữ số lượng giữ lại có hơi nhiều! - Wana cười cười, nói một cách thoải mái.

- Không đáng bao nhiêu tiền? Lão đại à, không đáng bao nhiêu tiền chỉ là đối với ngươi thôi, nếu là với mấy kẻ tầm thường như chúng ta thì lại cảm thấy 20 30G rất đau lòng đó. - Mấy lời này của Thạch Trung Ngọc tất nhiên cũng chỉ là đứng tám nhảm không biết đau thắt lưng là gì thôi, hiện giờ tài sản của hắn chỉ sợ đã tận mấy tỷ rồi, đời này chẳng còn phải lo gì nữa.

Wana đi vào phòng đưa Thạch Trung Ngọc mười mấy cái bình cỡ lớn, - Chỗ này là Thánh Tức Chi Thủy này!

- Nhiều thế à? - Thạch Trung Ngọc nhìn trong tay Wana nhiều Thánh Tức Chi Thủy, phía sau lưng còn có mấy cái bình khác bay bay giữa không trung, Thạch Trung Ngọc cảm thấy cạn lời luôn rồi. Tiếu Phong mà biết chuyện này thì sợ là sẽ cười to ba tiếng. Nhiều Thánh Tức Chi Thủy cỡ vầy mà sao không đủ dùng được!

Không biết Tiếu Phong liệu có vội không chịu được mà sử dụng Quý Ly hay không nữa? Bỏ mấy bình Thánh Tức Chi Thủy vào túi Tu Di xong, Thạch Trung Ngọc và chúng nữ nói lời từ biệt với

Wana. Đại Địa Chi Hùng vẫn chưa đến, không biết đã đưa Đại Hắc đi đâu chơi rồi, Thạch Trung Ngọc cũng lười quan tâm.

Amy vẫn còn giữ lại cửa không gian ở nơi đó, mấy người họ lại không chút do dự bước qua cửa không gian mà đến bên trong phế tích.

Vẫn là sân đấu trước đó, nhưng đã không còn thấy bóng dáng Trom đâu nữa, nghe nói cái xác mà Minh Thần mượn đã bị Thần Chiến Tranh tóm đi chơi "quên luôn lối về".

Dù sao trong mấy vị thần này mỗi người đều nhàn rỗi đến nhức trứng, ngoại trừ chơi thì là chơi. Bóp nát quyển trục hồi thành, nhanh chóng về đến thành Bạch Hổ, mấy người bọn họ lập tức đi về phía phủ thành chủ.

Bước vào phủ thành chủ, không có gì bất ngờ khi quả nhiên gặp phải quản gia trước:

- Hinh Vũ Chi Thạch, thành chủ đại nhân đã chờ ngươi rất lâu! - Giọng điệu quản gia trái lại đầy vẻ nóng vội, Thạch Trung Ngọc cũng không khỏi bước nhanh hơn về phía phòng làm việc.

- Ôi giời ơi, hiền chất rốt cuộc cũng về rồi! - Tiếu Phong vừa nhìn thấy Thạch Trung Ngọc lập tức mừng rỡ gọi to.

- Đại bá, đã trồng Quý Cách chưa?! - Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi.

- Nếu cháu mà còn chưa trở về thì bọn ta cũng sẽ phải trồng thôi! Thế nào rồi, đã lấy được Thánh Tức Chi Thủy chưa?! - Tiếu Phong vội hỏi.

- À, lấy thì đã lấy được rồi, cũng không biết đại bá cần bao nhiêu mới đủ, ta sợ ta không lấy đủ! - Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi, giao tất cả Thánh Tức Chi Thủy ra ấy à? Ta không có ngu ngốc tới cỡ vậy đâu!

- Chuyện này ấy à, thật ra nửa xô là đủ rồi, chỉ cần phe chế thêm chút rượu nữa là có tác dụng rất lớn rồi! - Tiếu Phong vội nói, - Không biết đợt này hiền chất mang đến bao nhiêu?

Một xô? Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một lúc, lấy ra ba bình Thánh Tức Chi Thủy lớn, mấy bình này toàn là bình thuốc (cỡ

chai nước đóng chai) vô cùng

lớn. Tiếu Phong lập tức vớ lấy hết ba bình Thánh Tức Chi Thủy ôm vào trong lồng

ngực, - Tốt quá rồi! Có mớ Thánh Tức Chi Thủ này thì người toàn thành trấn cũng

yên tâm được rồi!

- Thật ra không có mớ Thánh Tức Chi Thủy này cũng được mà. - Thạch Trung Ngọc thận trọng nói.

- Không được đâu! - Tiếu Phong thở dài, vừa kéo Thạch Trung Ngọc về phía trước vừa nói tiếp, - Thánh Tức Chi Thủy này có thể cung cấp lượng lớn chất dinh dưỡng mà thảm thực vật cần. Nếu như không có Thánh Tức Chi Thủy này, mặc dù nói là có thể bổ sung vào số lương thực bị hụt trong năm nay được, nhưng đến sang năm, chỉ sợ xung quanh chẳng có mấy người có thể trồng trọt, thế thì toi hết."

- Thì ra là thế, ớ đại bá, chúng ta đang đi đâu đây? - Thạch Trung Ngọc đi theo Tiếu Phong thẳng về phía trước, hoang mang khó hiểu một hồi.

- Ồ, đến hội nghiên cứu và học tập thuật giả kim của thành Bạch Hổ chúng ta! - Tiếu Phong cười he he, - Mặc dù cái tên có hơi ngớ ngẩn một chút nhưng vẫn thật sự có chút tài mọn.

- Ồ! Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu, rất nhanh Tiếu Phong dừng lại trước một tòa kiến trúc to lớn. Khu vực chỗ này vẫn thuộc về phủ thành chủ, không ngờ hội nghiên cứu và học tập thuật giả kim lại được mở ngay trong phủ thành chủ. Chẳng lẽ là

sở hữu riêng của Tiếu Phong?

Cánh cửa lớn mở ra, bên trong là từng dãy bàn làm việc bày bừa lộn xộn và một vài món đồ lộn xộn khác. Người ở bên trong cũng có kiểu tóc "lộn xộn" tổ quạ, quần áo cũng lộn xộn y thế. Nhìn y

chang một đám người điên trốn ra từ bệnh viện tâm thần.

- Họ đều là nhà giả kim cả à? - Thạch Trung Ngọc vô cùng kinh ngạc hỏi.

- Đương nhiên, những người này đều là những nhà giả kim giỏi giang nhất thành Bạch Hổ, không nên xem thường bề ngoài của bọn họ, thực lực của bọn họ lớn lắm đấy. Vừa có tri thức vừa có những ý tưởng mới lạ, gần như khiến người ta không theo kịp nhịp não của bọn họ luôn.

- À, vậy thì tốt rồi, vậy họ định xử lý Quý Ly và Thánh Tức Chi Thủy thế nào? - Thạch Trung Ngọc vội hỏi, mấy chuyện này xong xuôi thì chỉ còn chờ quốc chiến bắt đầu thôi.

- Abdullah! - Tiếu Phong kêu lên về phía mấy người nọ. - Abdullah! Mau qua đây!

Một ông lão tóc đã trắng xóa không tình nguyện rời khỏi bàn làm việc, trưng vẻ mặt khó chịu nhìn Tiếu Phong, - Thành chủ đại nhân có việc gì không? Thí nghiệm của ta còn đang thực hiện! Ta… ”

- Không cần để ý đến thí nghiệm gì hết, không cần thứ khác thay thế nữa, chúng ta đã tìm được Thánh Tức Chi Thủy rồi! - Tiếu Phong nói xong lập tức đưa ba bình Thánh Tức Chi Thủy kia ra. - May nhờ có Hinh Vũ Chi Thạch lấy đủ Thánh Tức Chi Thủy, thế này thì chúng ta cũng có thể yên tâm sử dụng với Quý Ly rồi!

- Thế thì tốt! - Nhìn ba bình Thánh Tức Chi Thủy, Abdullah vui mừng cười tươi. Mấy ngày nay, dưới tử lệnh từ Tiếu Phong khiến mấy nhà giả kim bọn họ cũng vô cùng đau đầu theo.

- Thành chủ đại nhân, vị tiên sinh này chỉ mang về ba bình Thánh Tức Chi Thủy thôi sao? - Một nhà giả kim trung niên bên cạnh đột nhiên hỏi.

- Đúng vậy! Ba bình Thánh Tức Chi Thủy này đã rất hiếm thấy rồi! - Tiếu Phong có chút cảm thán nói, xoay đầu về phía Thạch Trung Ngọc nói, - Hiền chất phải chịu vất vả nhiều rồi!

- Ha ha, không có gì! - Thạch Trung Ngọc bị nói như thế trái lại

có hơi ngượng, mấy bình Thánh Tức Chi Thủy đều được Wana tặng không, hắn chẳng phải bỏ ra chút sức lực gì. Nhưng hình như có suýt mất mạng thì phải.

Ngay lúc này, tên giả kim trung niên kia đột nhiên biến sắc, hoảng sợ chỉ về phía sau lưng Tiếu Phong, - Trời ạ, đó là cái gì vậy?

Nghe nói như thế, Tiếu Phong và Thạch Trung Ngọc theo bản năng xoay đầu lại, chỉ có Abdullah vẻ mặt vô cùng nghi hoặc. Nhưng ngay lúc ấy, trong lòng bàn tay tên giả kim trung niên kia đột nhiên lóe lên hàn quang, một thanh Tachi bén ngót bất ngờ xuất hiện trong tay, nhanh chóng chém về phía ba chiếc bình trong tay Tiếu Phong.

- Choang! - Ba bình thủy tinh yếu ớt trong nháy mắt đã vỡ vụn, Thánh Tức Chi Thủy đổ ào xuống đất.

Chương 1025. Thệ Tử Bất Bại

Một màn đột ngột phát sinh, làm cho tất cả mọi người không kịp phản ứng. Tốc độ của Thái đao trong tay kia luyện sư trung niên kim cực kỳ nhanh, làm cho Thạch Trung Ngọc ở bên cạnh cũng không kịp có động tác gì.

- Ha ha ha, để ta xem thử không có Thánh Tức Chi Thủy, đám dốt như heo các ngươi làm được cái gì! !

Luyện kim sư trung niên kia cuồng vọng cười ha hả.

- Người Nhật? !

Nghe giọng nói của luyện kim sư trung niên, Thạch Trung Ngọc lập tức nhíu mày, nhìn Tiếu Phong bằng ánh mắt kỳ quái.

- Bá phụ, trong số luyện kim sư của người vậy mà lại có cả người Nhật.

Bây giờ Tiếu Phong cũng đã tức tím người rồi, ông cũng không ngờ được trong đội ngũ luyện kim sư của mình vậy mà lại có một tên gian tế của Nhật Bản trà trộn vào, bây giờ lại còn phá hỏng Thánh Tức Chi Thủy thật vất vả có được. Thánh Tức Chi Thủy trước khi sử dụng không thể để dính tạp chất được, nếu không sẽ bị hư mất, cho nên phải lưu trữ trong điều kiện được đóng kín lại. Nhưng vừa nãy lại bị rơi xuống mặt đất, mà không có trải qua phương pháp sử dụng chuyên nghiệp, tương đương là bị hỏng hết toàn bộ rồi.

- Giết hắn cho ta!

Tiếu Phong tức giận kêu to

Vệ binh đâu! ! !

- Ha ha ha! Chỉ dựa vào đám yếu đuối Đông Á các ngươi, mà muốn giết võ sĩ của Nhật Bản để quốc hay sao!

Người nọ hung hăng càn quấy hét to lên, trên mặt tràn đầy sự cuồng vọng.

- Thống khổ!

Trời Tối Không Giết Người đứng bên cạnh cũng cực kỳ ghét người Nhật, nên sau khi Tiếu Phong ra lệnh, thì liên tục tung ra một đống nguyền rủa ném về phía tên người Nhật kia.

- Suy yếu! Linh hồn quất roi! Trái tim suy kiệt!

Mặc dù ở chỗ của Thần Hắc Ám cũng không có được huấn luyện mạnh mẽ gì, nhưng mà ba quyển sách thật dày kia đã trực tiếp làm cho thực lực của Trời Tối Không Giết Người gia tăng lên mấy lần. Một Mục sư tà ác khủng bố nắm giữ hầu hết các pháp thuật nguyền rủa, lần đầu lộ ra thực lực của mình như để cho mọi người nhìn thấy được một góc của tảng băng chìm.

- Thệ Tử Bất Bại. Đẳng cấp 45, chức nghiệp luyện kim sư (giả), Cực Đạo Ninja. Điểm sinh mệnh 95(%). Một võ sĩ Nhật Bản ngụy trang thành luyện kim sư, đối với ngươi mà nói, yếu ớt không chịu nổi một kích.

Không ngờ thuật dò xét của mình lại có thể khám phá ra được lớp ngụy trang của người này, chẳng lẽ thuật dò xét của Tiếu Phong còn không lợi hại bằng mình sao? Thạch Trung Ngọc có chút bất ngờ, nhìn thấy đẳng cấp của người này, hắn cũng lười quan tâm. Mấy cô gái sau lưng cũng đã bắt đầu rục rịch rồi, bị huấn luyện cường độ cao vài ngày như vậy, đã sớm muốn tìm một cơ hội để luyện tập rồi.

- Đáng chết, đám heo đần độn hèn hạ này!

Thệ Tử Bất Bại bị trúng một đống lớn nguyền rủa của Trời Tối Không Giết Người, lập tức chỉ có thể gắng gượng nắm chặt cây thái đao ở trong tay, không để cho mình ngã xuống. Từ thân thể đến linh hồn, không có chỗ nào không cảm thấy vô lực, suy yếu, không chỗ nào không cảm thấy thống khổ. Thật giống như tất cả các loại đau đớn trên toàn bộ thế giới này đều đồng thời đổ lên người mình vậy, Thệ Tử Bất Bại chỉ có thể dựa vào ý chí của mình để gắng gượng. Nếu như là người bình thường thì chỉ sợ là lúc này

đã lăn qua lăn lại kêu gào đau đớn trên mặt đất rồi.

- Các ngươi là đồ đáng giận, đồ con rệp! Trước thì mưu đoạt Thiên Thành Chi Lệnh, sau lại đốt kho lương của chúng ta, bây giờ lại còn phá hư Thánh Tức Chi Thủy của chúng ta! Còn nói dám chúng ta hèn hạ! Các ngươi chính là lũ chuột ghê tởm cả ngày chỉ có thể chui rúc trong cống rãnh không thể lò mặt ra ngoài ánh sáng, đồ súc sinh đáng chết!

Cơ Như Nguyệt cực kỳ phẫn hận, ngay lập tức ném một đoàn lửa màu đỏ tím cháy mạnh qua. Pháp thuật này vốn dĩ trước đây cô cần phải mất 2 giây mới xuất chiêu được bây giờ đã có thể hạ bút thành văn, không tốn sức chút nào.

- AAAAAAA NGAO!

Bị ngọn lửa nóng rực mãnh liệt ấy đốt, Thệ Tử Bất Bại cũng không thể nhịn được nữa, ngọn lửa nóng mấy ngàn độ đương nhiên là làm cho người bị đốt vô cùng khó chịu đau đớn. Trời Tối Không Giết Người lại còn ném lên người hắn một cái nguyền rủa thống khổ gấp bội nữa, quả thực là làm cho hắn lúc này sống không bằng chết.

- Ta còn tưởng rằng võ sĩ của Nhật Bản các ngươi có thể nhịn ghê lắm chứ.

Nghe thấy tiếng kêu gào đau đớn của Thệ Tử Bất Bại, Thạch Trung Ngọc khinh thường nhếch miệng nói.

- Bát cát!

Lòng tự trọng dân tộc của hắn lập tức bạo phát, Thệ Tử Bất Bại vừa thống khổ vừa tức giận quát to một tiếng, cố nén sự đau đớn do ngọn lửa gây ra, nhanh chóng lao về phía Thạch Trung Ngọc. Không có biện pháp, ai bảo Thạch Trung Ngọc rõ ràng là người dẫn đầu của đám người này chứ. Hơn nữa từ lúc đi ra từ chỗ bí ẩn kia, Thạch Trung Ngọc lại không có mặc áo giáp, chỉ mặc một chiếc áo học sinh mà Wana tùy tiện đưa cho hắn thôi, làm cho hắn thoạt nhìn chính là một tên pháp sư yếu ớt.

Còn chức nghiệp của Thệ Tử Bất Bại lại là Cực Đạo Ninja, tự

nhận là tốc độ đã nhanh vượt qua hầu hết tất cả các loại cường giả. Tốc độ của hắn có thể nói là tại Nhật Bản đã không ai sánh bằng rồi, hắn cực kì tự tin nắm thái đao chém về phía Thạch Trung Ngọc.

- Hừ!

Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, Thệ Tử Bất Bại bị đánh bay ra ngoài với tốc độ còn nhanh hơn lúc hắn bay đến. Còn Thạch Trung Ngọc thì vẫn hiên ngang đứng đó như thể chưa làm cái gì cả, tất cả mọi người không ai thấy rõ hắn ra tay như thế nào cả.

Tiếu Phong ở bên cạnh thì hai mắt sáng rực, động tác vừa nãy của Thạch Trung Ngọc ông có loáng thoáng nhìn thấy được một chút. Với tốc độ cực kỳ nhanh chóng hắn đá ra một cước. Nhanh đến mức ánh mắt của mọi người đều không thể nhìn thấy được.

Thệ Tử Bất Bại bị Thạch Trung Ngọc một cước đạp bay, đụng vào làm đổ ngã hai ba cái bàn thí nghiệm, cả người đều bị các loại dược tề không thể phân biệt được loại nào với loại nào dính đầy người. Những dược tề đương nhiên vẫn còn là bán thành phẩm, nhiều loại trộn vào với nhau như vậy, lập tức sinh ra phản ứng đặc biệt, ngọn lửa kịch liệt từ trên người của Thệ Tử Bất Bại bốc cháy lên.

- AAAAA NGAO!

Nhiệt độ của nó mặc dù không có nóng bằng ngọn lửa của Cơ Như Nguyệt, nhưng mà ngọn lửa kia lại bao bọc lấy cả người hắn, từng ngóc ngách đều bị đốt cháy hết, ngay cả nơi mẫn cảm cũng không buông tha.

- Nếu như lần này hắn không chết, chắc chắn sẽ chuyển chức trở thành hỏa diễm Ninja trong truyền thuyết rồi.

Trời Tối Không Giết Người ở bên cạnh cười lạnh.

- Không chết mới là lạ.

Thạch Trung Ngọc nhún vai, tên này cũng chỉ mà một Ninja cấp 45 mà thôi. Liên tục phải chịu mấy nhiêu mạnh như vậy, cho dù lượng máu của hắn có nhiều đến thế nào cũng sẽ bị đánh tụt máu

không phanh chết ngắc cho coi.

Mặc dù Thệ Tử Bất Bại là đầu sỏ gây ra chuyện này cứ như vậy bị mà đốt thành một đống tro tàn, nhưng Tiếu Phong cũng vẫn đứng đó nhăn nhó buồn thiu, Thánh Tức Chi Thủy đã bị hủy hết rồi, bây giờ đánh chết tên này thì cũng đâu có làm được tích sự gì.

- Cháu ngoan của ta.

Tiếu Phong rất là sầu khổ nói với Thạch Trung Ngọc nói.

- Có thể làm phiền cháu lại đi vào trong đó một chuyến nữa được không?

- Thôi bỏ đi nha.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp lắc đầu nguầy nguậy.

- Dù sao thì ta cũng đã đưa Thánh Tức Chi Thủy cho ông rồi, vừa nãy là do ông không biết cách để bảo vệ nó chứ. Việc này cũng không thể nào trách tôi được.

- Haizzzz

Tiếu Phong lắc đầu, thở dài một hơi.

- Vậy, vậy thì chỉ có thể đành vậy.

Quay đầu lại nói với quản gia.

- Phân phó xuống dưới, tìm một chỗ kín đáo, bắt đầu gieo trồng quý ly.

- Thành chủ đại nhân. Việc này...

Quản gia có chút muốn nói nhưng lại đắn đo không biết nên mở lời như thế nào, lúc lâu mới nói.

- Nếu như năm nay gieo trồng quý ly, vậy thì sang năm thành của chúng ta chắc chắn sẽ bị mất mùa.

- Haizzz, không còn cách nào khác nữa rồi!

Tiếu Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng mà ánh mắt thì lại vụng trộm liếc nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Được rồi, được rồi. Ta còn không biết đại bá có chủ ý gì hay sao.

Thạch Trung Ngọc thấy màn kịch lộ liễu của Tiếu Phong thì lập tức cười nói.

- Đây, cho bá này!

Nói xong lại lấy ra ba bình Thánh Tức Chi Thủy từ trong túi Tu Di.

- Ba bình này là ba bình cuối cùng rồi đấy nhé, giờ mà làm hỏng nữa là thật sự bó tay đấy.

- Haha, đã biết ngay tên tiểu tử ngươi vẫn còn mà!

Tiếu Phong lại cười ha ha vô cùng đắc ý.

Chương 1026. Tình huống Nam Đô

Học viện nghiên cứu luyện kim xảy ra chuyện này, làm cho Tiếu Phong rất là cảnh giác. Trực tiếp hạ lệnh thanh lý cả trên dưới của phủ thành chủ, tại Học viện nghiên cứu luyện kim xuất hiện gian tế của Nhật Bản, khó có thể đảm bảo rằng chỗ khác sẽ không có. Lần này ra lệnh, lập tức cả phủ thành chủ gà bay chó sủa, những quản sự kia cũng sắp xếp không ít thân tín, người nhà của mình vào hoặc là thiên vị rõ ràng. Tiếu Phong lần này làm thanh lý, phần lớn các vấn đề tham ô mục nát, dùng người không khách quan đều lập tức bị bại lộ hết. Những gian tế Nhật Bản còn chưa bắt được, lại đã bắt được không ít sâu mọt trong phủ thành chủ.

Xem danh sách đưa tới trong tay, Tiếu Phong chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Những chuyện này ông cũng đã từng nghĩ tới, nhưng là thật không ngờ nó lại nghiêm trọng đến như vậy, một quản sự nho nhỏ vậy mà có thể tùy tiện vận dụng một chút quyền lợi để đạt được số tiền nhiều hơn gấp mấy chục lần so với số tiền lương mà đáng lẽ ra hắn được hưởng. Hơn nữa còn có rất nhiều chuyện, đều đã xảy ra dưới con mắt của vị thành chủ đại nhân như ông. Ví dụ như, có một cái bình hoa mà ông cực kỳ yêu thích, và nó sớm đã bị người ta làm vỡ, mà cũng là cái tên làm vỡ đấy đã tìm về một cái bình giống hệt được làm giả vô cùng tài tình về thế vào để đánh lừa ông.

Còn có những người kia ỷ vào danh tiếng của phủ thành chủ làm ra đủ loại chuyện hãm hại lừa gạt thì càng nhiều không kể xiết, nếu như Tiếu Phong phát hiện muộn hơn một chút nữa, chỉ sợ thanh danh của phủ thành chủ sẽ bị bọn họ làm cho thối nát đến mức không thể chấp nhận được nữa rồi.

- Haizzz, không ngờ tới vậy mà sẽ là loại tình huống này! Quản gia à, ta thật là quá thất vọng rồi!

Tiếu Phong vô cùng bực bội đập mạnh tờ danh sách kia xuống mặt bàn.

- Thành chủ đại nhân cả ngày bề bộn vất vả nhiều chuyện, những chuyện này là do thuộc hạ quản lý không nghiêm, thuộc hạ có tội.

Quản gia nhanh chóng an ủi.

- Haizz, thôi bỏ đi, bỏ đi.

Tiếu Phong nhanh chóng phất phất tay

- Mấy chuyện này xảy ra cũng đâu phải chỉ có trách nhiệm của mình ngươi, ta làm thành chủ đương nhiên cũng phải có trách nhiệm rồi.

- Đây là việc mà thuộc hạ phải làm mà.

Quản gia cười làm lành nói.

Tiếu Phong lắc đầu.

- Không có phát hiện ra gian tế Nhật Bản nào sao?

- Đúng vậy, thành chủ đại nhân, sau khi xảy ra chuyện ở học viện, trong phủ lập tức thiếu đi mấy người. Chắc có lẽ là chúng đã nghe ngóng được gì đó nên đã trốn thoát trước rồi.

Quản gia trả lời.

- Hừ, coi như bọn chúng chạy nhanh!

Tiếu Phong hừ lạnh một tiếng.

- Những người Nhật Bản này càng ngày càng đáng giận rồi! Mấy ngày nữa mở Quốc chiến, nhất định không thể tha cho bọn chúng được!

- Vâng, thành chủ đại nhân, đất để gieo trồng quý ly đã được chuẩn bị xong từ trước rồi, bây giờ cũng đang bắt đầu tưới Thánh Tức Chi Thủy. Khoảng chừng hai tiếng nữa là có thể gieo trồng trên quy mô diện tích lớn rồi!

- Vấn đề này ngươi cứ xử lý đi, ta tin tưởng ngươi! Bây giờ ta

phải tới Thiên Thành, mấy vị thành chủ hẹn gặp nhau ở đó để bàn bạc về việc Quốc chiến, ngươi cứ xử lý theo những gì ta đã dặn dò là được!

Tiếu Phong gật đầu nói.

Lúc này, Thạch Trung Ngọc cũng thoát khỏi trò chơi. Online quá lâu cũng làm người chơi cảm thấy có chút khó chịu. Mặc dù vẫn có cảm giác là mình đang đi lại chạy nhảy vận động, nhưng mà dù sao thì thân thể trong trò chơi và thân thể trong hiện thực vẫn khác nhau, thời gian chơi quá lâu cũng sẽ không quen, có chút không thoải mái.

Logout xong, các cô gái thì đi nấu cơm. Thạch Trung Ngọc thì một mình ngồi trên sô pha, buồn chán nhìn lên trần nhà đếm sao giữa ban ngày.

Đúng lúc ấy, ông Cơ lại hấp tấp đi đến, sau đó không nói hai lời, kéo Thạch Trung Ngọc đi ra ngoài.

- Ông, có chuyện gì vậy?

Thạch Trung Ngọc vội hỏi, bởi vì tự nhiên bị ông kéo đi nên mất đi lực lượng khống chế cơ thể của mình, cho nên cũng không dám dùng sức giãy giụa, chỉ phải để yên cho ông kéo mình đi ra ngoài.

- Tiên thiên cao thủ của Nhật Bản đến gây chuyện kìa, gọi chái đi cũng xem thế nào.

Ông kéo Thạch Trung Ngọc đi tới ga ra.

- Tiên thiên cao thủ của Nhật Bản? Hắn cũng không biết xấu hổ mà tới sao?

Bây giờ hình như Nhật Bản cũng chỉ có một hai người là tiên thiên cao thủ thôi mà, đến Trung Quốc chẳng lẻ không sợ bị vây công đánh chết à? Nếu mà bị đánh chết ở đây thì từ nay về sau Nhật Bản cũng không thể bọn chen ra mặt ở Châu Á này nữa rồi.

Ông Cơ nghe xong thì lại nổi giận đùng đùng.

- Hắn không dám tới ấy à! Con mẹ nó chứ, tên khốn kia thế mà

lại đi cùng với Thủ tướng Nhật Bản tới, còn nói là muốn tham quan Bảo tàng thảm sát Nam Đô nữa chứ.

- Móa! Những tên khốn nạn ấy sao không đi chết hết đi cho rồi! Quốc gia không có người nào ngăn cản sao! Mấy tên bên chính phủ đều đi ăn cám hết đi cho rồi!

Thạch Trung Ngọc nghe xong lập tức cảm thấy một ngọn lửa tức giận bắt đầu hừng hực cháy trên đỉnh đầu.

- Những người kia nói đó cũng chỉ là một điểm tham quan du lịch mà thôi, nên cũng không tiện mở miệng từ chối không cho bọn họ tới tham quan! Lương Thẩm ở bên đó nghe tên kia trả lời như thế thì bực mình quá suýt nữa thì vặt đầu hắn xuống luôn rồi!

Trong mắt của ông cụ tràn đầy sự phẫn nộ, như muốn phun ra lửa vậy. Đi vào ga ra, ông mở cửa lên xe rồi nổ máy. Thạch Trung Ngọc lại đi đến một góc khuất của ga ra, lấy cây ngân đao được hắn dấu ra.

Cây đao này là lúc trước hắn dấu ở trong ga ra, chủ yếu là do sợ mang về biệt thự sẽ bị các cô ấy phát hiện, lại suy nghĩ linh tinh.

- Cháu định mang cả nó đi hả?

Ông cụ vẫn còn nhớ cây ngân đao chưa được khai phong này.

- Đao này, chém người rất thuận tay đấy. Với lại, dùng chút máu tươi để mở phong ấn cũng không tệ mà, mặc dù là máu của súc sinh thì cũng vẫn có thể tạm chấp nhận được.

Thạch Trung Ngọc vui vẻ cười, nhưng mà trong ánh mắt lại tràn đầy sát ý.

Bảo tàng thảm sát Nam Đô chính là vì để kỷ niệm sự kiện, sau khi người Nhật công hãm Nam Đô vào ngày 13 tháng 12 năm 1937, ra lệnh cho quân lính của bọn họ tiến hành đồ sát trong vòng sáu tuần liên tục ở Nam Đô, giết chết hơn ba trăm nghìn người. Đồ sát Nam Đô có thể nói là mốc lịch sử nhục nhã nhất của Hoa Hạ cận đại, một nỗi nhục nhã được tạo thành bởi máu tươi. Bây giờ những người Nhật Bản này lại còn đến Nam Đô nói là đi thăm bảo tàng nữa sao? Hơn nữa, con mẹ nó những tên nhân viên

công tác của chính phủ vậy mà còn đồng ý!

Mấy ngày nay Thạch Trung Ngọc vốn đã bị người Nhật chọc cho lửa giận ngút trời, bây giờ cũng đã có suy nghĩ muốn vặt đầu của tên Thủ tướng Nhật Bản kia xuống rồi.

Trên đường Thạch Trung Ngọc gọi điện thoại cho các cô gái thông báo việc mình phải rời đi.

Ông cụ Cơ nhấn ga làm cho xe chạy với tốc độ 120km/h, nhanh chóng đâm về hướng nội thành, làm cho rất nhiều chiếc xe trên đường phải đạp phanh dừng gấp lại, thậm chí còn có người vì tránh xe của ông mà đâm vào dải bảo vệ ở bên đường. Nhưng mà bây giờ ông cũng không có thời gian và tâm trạng để quản nhiều như vậy, cùng lắm thì sau này ông lại bồi thường chút tiền là được.

Thành phố Lâm Hải cách Nam Đô chừng 400 km, sau khi ông cụ vào đường cao tốc, trực tiếp tăng tốc độ xe lên tới hơn 300km/h, lần này hầu như là phá vỡ kỷ lục tốc độ nhanh nhất trong cả nước từ trước đến này. Hình như lúc trước tốc độ nhanh nhất là 226km/h, cũng không biết chiếc xe này của ông được cải tiến như thế nào mà lại có thể chạy nhanh như vậy.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc cũng không để ý chuyện này lắm, dù sao thì với cơ thể của hắn bây giờ thì ngay cả bị nổ bằng bom nguyên tử hắn cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần không đứng ở khu trung tâm, không bị phóng xạ mãnh liệt kia ảnh hưởng, hắn sẽ không có việc gì.

Đoạn đường hơn 400 km, cũng chỉ mất khoảng hai tiếng đồng hồ, chiếc xe Ferrari đỏ chót của ông đã tới Nam Đô.

Hiển nhiên đã có người thông báo việc ông đến đây cho cấp trên biết. Ông vừa dừng xe trước cửa một khách sạn ở Nam Đô, ở đó cũng đã có mấy chục người đang chờ đợi rồi.

Lãnh đạo thành phố, các quan chức cấp cao của cả quân đội lẫn các đơn vị hành chính, còn có Lương Thẩm, lão Kỷ, lão Ma mấy người tiên thiên cường giả đều chờ ông ở cửa.

Chương 1027. Đến Nam Đô

- Lão Cơ, rốt cuộc thì ông đã tới!

- Nhìn thấy ông Cơ đã đến, lão Kỷ rất hưng phấn chào hỏi.

- Đúng vậy, lão Cơ, hôm nay chắc hẳn phải đánh một trận lớn rồi đây.

Lão Quỷ lại rất âm trầm cười nói, lãnh ý trong lời nói làm cho mọi người không khỏi lạnh cả người.

- Xem ra, các ngươi đã thua rồi rồi hả?

Nhìn vẻ mặt của hai người bọn họ, sắc mặt của ông lại trầm xuống. Trước đó, lão Ma và lão Kỷ định phục kích mấy tên khốn Nhật Bản kia lúc bọn họ trên đường di chuyển. Nhưng mà, nhìn tình huống bây giờ thì chắc là kết quả cũng không được lạc quan cho lắm.

Lương Thẩm ở bên cạnh liền xen vào nói.

- Tên khốn Yoshikawa kia đã đột phá tầng kia rồi.

Tầng kia, chính là cảnh giới phía trên tiên thiên cao thủ. Cao hơn tiên thiên, chính là tam hoa tụ đỉnh. Cảnh giới này phải là người thoát ly khỏi phàm giới rồi nên mới có thể đạt được, như là Tiên Ma trong truyền thuyết vậy.

- Hắn đây là muốn làm vô địch thiên hạ hay sao đây!

Ông cụ nghe xong thì cười lạnh một tiếng.

- Tên khốn Yoshikawa tính toán tốt lắm!

Số lượng tiên thiên cao thủ của Hoa Hạ tuy không phải là nhiều nhất đấy, nhưng mà chất lượng lại là tốt nhất. Với thân phận của ông cụ, có thể nói là đệ nhất cường giả trong toàn bộ tiên thiên trên thế giới này rồi. Nếu như Yoshikawa cũng đánh bại cả ông

nữa, thì chỉ sợ địa vị của Nhật Bản sẽ bay lên thẳng tắp, có thể đuổi kịp với địa vị với Mỹ, vươn tầm quốc tế.

- Ha ha, cho nên không còn cách nào nữa, chỉ có thể thông báo cho ông tới!

Lão Kỷ bất đắc dĩ nói. Mặc dù thực lực của bọn họ đã mạnh mẽ đến mức làm cho quốc gia đều có chút sợ hãi rồi, nhưng mà đối mặt với người càng mạnh mẽ hơn, thì bọn họ cũng bó tay rồi.

- Chẳng lẽ, lão Cơ ngươi cũng không được sao?

Lão Ma lại có chút lo lắng hỏi. Bọn họ là ôm hy vọng lão Cơ cũng đột phá tiên thiên, như vậy thì mới có hy vọng có thể đối phó được với Yoshikawa. Mặc dù chỉ các nhau một cảnh giới thôi, thế nhưng mà khoảng cách lại như trời với đất vậy.

- Ta đương nhiên không được rồi.

Ông cụ thản nhiên nói. Trước đó Trương Vô Kị cũng đã nói rồi, tình huống của ông, đến được đẳng cấp như bây giừo cũng đã là vô cùng hiếm có rồi, nếu muốn tiến một bước nữa thì hầu như cơ hội là bằng không. Trừ phi có cường giả Tiên Ma đồng ý tẩy kinh phạt tủy cho ông, luyện lại gân cốt thì mới có cơ hội. Đây là do tư chất thân thể có hạn, không phải cứ cố gắng là có thể đạt được.

Nghe thấy câu trả lời không chút do dự của ông cụ, lập tức làm cho trong lòng ba người đều cảm thấy rét lạnh. Nếu như ngay cả ông cụ cũng không được, vậy thì còn có cách nào nữa đây? ! Chẳng lẽ cứ thế trở mắt nhìn mấy tên khốn kia đến thăm bảo tàng thảm sát Nam Đô sao? Nếu thế thì mấy lão già bọn họ còn mặt mũi nào mà đối diện với hậu thế đây. Còn mặt mũi nào mà nhìn những vong linh đã chết oan uổng năm ấy khi họ xuống suối vàng chứ!

- Nhìn các ngươi nguyên một đám bày ra vẻ mặt đưa đám kìa, cũng chỉ có một cái tam hoa tụ đỉnh đã làm cho các ngươi như vậy rồi, những sóng to gió lớn nào mà chúng ta chưa từng gặp cơ chứ! Một tên khốn tam hoa tụ đỉnh của Nhật Bản thì tính là cái gì!

Nhìn thấy gương mặt đưa đám của mấy người, ông cụ khẽ cười khẩy trong lòng, nhưng lại cũng có chút bi ai. Đã trải qua nhiều

năm như vậy, mọi người thực sự đã mất đi cái tâm huyết và sự sôi sục của sức trẻ, nếu là mấy chục năm trước, nghe thấy chuyện như thế này, coi như là liều cái mạng già này thì họ cũng sẽ liều mạng chiến đấu với tên khốn Yoshikawa kia, cho dù chỉ có thể làm cho hắn trầy da tróc vảy thôi cũng phải liều.

- Haizzzz

Lão Kỷ thở dài, mở miệng muốn nói cái gì đó, lại bị ông cụ ngắt lời.

- Đi lên rồi nói, đi lên rồi nói, đừng ở đây mất mặt, làm người khác chú ý nữa!

Ông cụ lôi kéo ba người cùng nhau đi vào khách sạn, Thạch Trung Ngọc ở phía sau gãi gãi cái mũi, cũng đi theo vào.

- Nhóc con, tránh ra một bên đi!

Bên cạnh đột nhiên có một tên chẳng biết là tên khốn kiếp nào đi ra ngăn Thạch Trung Ngọc lại. Hắn cũng không quá hiểu về thân phận của mọi người, hắn chỉ là một tên nhân viên tầng thấp của chính phủ mà thôi. Nên thấy Thạch Trung Ngọc nãy giờ vẫn luôn đi theo sau lưng của ông cụ khi nãy, cho nên mặc định nghĩ Thạch Trung Ngọc chỉ là một người hầu mà thôi. Bây giờ nhìn tình hình thì có vẻ các đại nhân vật muốn lên đi lên lầu bàn bạc công việc, đây chính là cơ hội được xuất đầu lộ diện trước mặt của các lão đại, nên hắn không hề khách khí. Vội vàng ngăn cản tên tùy tùng không hiểu lễ nghĩa là Thạch Trung Ngọc lại.

- Ngươi là cái thá gì vậy!

Thạch Trung Ngọc hung hăng trợn mắt nhìn người nọ một cái, bây giờ hắn đang rất bực bội, hận không thể hành hạ mấy tên người Nhật khốn kiếp kia đến chết, lại không ngờ tự nhiên có tên khốn không có mắt tự nhiên nhảy ra cản đường mình lại càng bực bội hơn nữa.

- Lão tử là phó cục trưởng Cục công an Thành Tây!

Tên mập mạp kia bị ánh mắt của Thạch Trung Ngọc làm cho hoảng sợ, nhưng mà vẫn hung hăng càn quấy nói, trừng mắt nhìn

Thạch Trung Ngọc rồi chỉ chỉ tay về phía chiếc xe

- Đi cất xe của lão gia nhà ngươi cho tử tế đi!

- Móa, thằng nhãi này lại coi mình là lái xe rồi!

Thạch Trung Ngọc lập tức nổi giận, có lái xe nào mà đẹp trai như hắn không hả? ! Không chút nghĩ ngợi, trực tiếp nâng chân lên đá một phát vào cái bụng béo phì của tên đó, đá hắn bay ra ngoài.

- Má nó chứ, chó ngoan không cản đường, biết không hả!

Hừ nhẹ một tiếng, rồi bước nhanh đuổi kịp ông cụ. Cũng không thèm để ý đến cái tên mập vừa bị mình đá bay ra ngoài nữa.

Ông cụ đi trước cũng nhìn thấy động tác của Thạch Trung Ngọc, hết sức hài lòng đối với biểu hiện của Thạch Trung Ngọc. Thân là một tiên thiên cao thủ mà lại phải bó tay khi gặp phải mấy vấn đề này thì quả là quá mất mặt mũi rồi. Cách làm bá đạo như vậy của Thạch Trung Ngọc, mặc dù có chút không phù hợp với quy củ, nhưng mà đối với tiên thiên cao thủ mà nói, thì những quy củ đối với người người bình thường này đều không tính là quy củ. Nắm đấm to mới là lão đại.

Đi vào phòng tổng thống ở tầng cao nhất, ông cụ trực tiếp đóng cửa lại nhốt mấy người đi theo ở ngoài cửa. Những vị kia toàn là quan chức đứng đầu tỉnh ủy, đứng đầu quân đội lại đều bị nhốt hết ở ngoài.

- Bà mẹ nó, mấy lão già này rốt cuộc là có lai lịch gì mà ghê gớm vậy chứ!

Một tay thư ký vừa mới tới không biết chuyện gì nên thấp giọng mắng, làm thư ký của thị trưởng thành phố Nam Đô, chưa bao giờ hắn thấy thị trưởng bị đối xử như vậy.

- Nhân vật cấp cơ mật của quốc gia, cậu nói thử xem lai lịch gì.

Thư ký của bí thư tỉnh ủy ở bên cạnh trả lời một câu.

- Lời này nếu để cho bọn họ nghe thấy, cậu chết chắc!

Quốc gia cơ mật! Nghe nói như thế, tay thư ký lập tức im miệng rồi, đối với những phân loại bí mật này hắn cũng hiểu rõ. Quốc gia bí mật bình thường phân cấp là: bí mật, cơ mật, tuyệt mật. Ba loại cấp bậc, hắn dựa vào thân phận thư ký của thị trưởng, thì nhiều lắm là thỉnh thoảng có thể xem trộm văn bản tài liệu cấp bí mật. Đây là thị trưởng cho phép thì hắn có thể xem, cấp cơ mật, cho dù là thị trưởng bảo hắn xem thì hắn cũng không dám xem ấy. Văn bản tài liệu cấp cơ mật, chỉ cần có khả năng liên quan đến việc để lộ bí mật, thì chính là trực tiếp bị giải quyết bằng biện pháp bạo lực để tránh hậu quả, hắn cũng không muốn tự nhiên bị giết mà không hiểu vì lí do gì.

- Nhìn cái mặt kinh sợ của cậu kìa!

Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của tay thư ký kia, thư ký của bí thư tỉnh ủy khẽ cười một tiếng.

- Sau này chú ý cẩn thận một chút, nhìn nhiều, nghĩ nhiều, nhưng không cần nói nhiều, hiểu chưa!

- Dạ.

Tay thư ký nhanh chóng gật đầu, những điều cần chú ý khi làm thư ký này hắn cũng biết rõ, chỉ là có đôi khi biết là một chuyện những có thực hiện tốt được hay không lại là một chuyện khác.

Trong phòng, mọi người ngồi xuống ghế sô pha, ông cụ đưa mắt liếc qua cánh tay nãy giờ lão Kỷ vẫn giấu ở trong tay áo, khẽ nói.

- Được rồi! Lão Kỷ, nói xem tay của ông là xảy ra chuyện gì!

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới để ý đến tay của lão Kỷ, mặc dù nói bây giờ trời đang rất lạnh, rụt lại tay là chuyện rất bình thường, nhưng mà đối với những tiên thiên cao thủ không sợ nóng lạnh, thì giữa mùa đông cũng đâu có sợ lạnh đâu mà phải rụt tay lại?

Lão Kỷ nghe thế thì lại cười khổ một tiếng, tay phải cầm lấy ống tay áo bên trái chậm rãi kéo lên, làm lộ ta bàn tay trái đã bị biến hình hoàn toàn.

Chương 1028. Tam hoa tụ đỉnh

Cổ tay trái của lão Kỷ hoàn toàn biến hình rồi, bị quay ngược 180°, bàn tay hướng ra bên ngoài. Bàn tay của một tiên thiên cao thủ vậy mà lại bị đánh cho gãy xương? Hơn nữa còn nặng như vậy, hoàn toàn bị sức lực lớn uốn thành như vậy đấy.

- Đây là Yoshikawa làm?.

Nhìn thấy tay của lão Kỷ, ông cụ lập tức nhíu mày.

- Cái này hơi giống với Đại lực kim cương trảo của Thiếu Lâm Tự.

- Đây không phải là Yoshikawa làm đâu, là một tên khốn không biết là ai. Nhưng cũng là Tam hoa tụ đỉnh.

Lão Kỷ cười khổ nói.

- Bằng không thì ngươi nghĩ rằng chúng ta, mấy lão già này lại mất đi ý chí chiến đấu nhanh như vậy sao?

- Hai tên Tam hoa tụ đỉnh??

Ông cụ lập tức mở to hai mắt nhìn, không thể tin nổi thốt lên.

- Làm sao có thể!

Nhật Bản rõ ràng có hai Tiên thiên cao thủ, một trong số đó ở mấy năm trước còn bị bọn họ đánh cho trọng thương, bây giờ lại nghe nói có hai Tiên thiên đều tấn cấp lên Tam hoa tụ đỉnh, chuyện này dựa theo lẽ thường mà nói căn bản là không khả năng.

- Là ba người.

Sắc mặt của Lương Thẩm trầm trọng nói.

- Một người nữa mặc dù không có động thủ, nhưng mà hoàn toàn có thể cảm nhận được, hắn cũng là cũng là Tam hoa tụ đỉnh

cao thủ.

Ba cao thủ Tam hoa tụ đỉnh? Chẳng lẽ Nhật Bản phát hiện được đường tắt nào đó để tấn cấp Tam hoa tụ đỉnh hay sao? Trong lòng của ông cụ xuất hiện một sự nghi hoặc khó giải thích được. Ba Tam hoa tụ đỉnh, việc này là rất khó để giải quyết rồi. Với thực lực của ông bây giờ, liều mạng thì còn có thể đánh ngang tay với Yoshikawa, nhưng mà còn hai người kia thì ông không thể làm gì được rồi.

- Tiểu Thạch Đầu, cháu có thể đối phó mấy người?

Đột nhiên ông cụ quay sang hỏi Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nãy giờ vẫn đứng bên cạnh không nói năng gì, nghe ông cụ hỏi vậy thì hơi bất ngờ một chút, mình đã cố gắng che dấu như vậy rồi mà vẫn bị ông cụ phát hiện sao?

- Ông phát hiện rồi ạ?

Thạch Trung Ngọc có chút ngượng ngùng hỏi lại.

- Hừ, thằng bé này, chẳng thành thật tí nào!

Ông cụ lập tức cười mắng.

- Nói đi, có phải là mấy ngày gần đây lại có đột phá hay không? !

- He he.

Thạch Trung Ngọc gãi gãi cái mũi rồi nói.

- Vừa mới đột phá tối hôm qua ạ.

- Vậy thì hai tên Tam hoa tụ đỉnh kia gia cho cháu không có vấn đề gì chứ?

Ông cụ hỏi.

- Ha ha, đến mười tên cháu cũng không sợ!

Thạch Trung Ngọc rất là tự tin cười nói, ba tên ở cảnh giới Tam hoa tụ đỉnh cho dù là có mạnh hơn nữa, thì cùng lắm cũng là

mạnh hơn gấp đôi hoặc gấp ba lần so với ông cụ là cùng? Bây giờ Thạch Trung Ngọc rất có lòng tin có thể đánh bại ông cụ bằng nửa chiêu. Dưới tình huống lực lượng đã hoàn toàn áp chế như thế này, cho dù là kỹ xảo của ông cụ có tốt thế nào đi nữa thì cũng không có cách nào chống đỡ được.

- Hả! Tiểu Thạch Đầu, chém gió vừa thôi chứ, chém quá là không hay lắm đâu!

Lão Kỷ nghe Thạch Trung Ngọc nói vậy thì nhíu mày, hiển nhiên là không tin vào những gì mà Thạch Trung Ngọc nói.

- Đến lúc đó xem là biết thôi, ha ha.

Bây giờ Thạch Trung Ngọc đang nghĩ xem có thể đem mang kỹ năng Bá Đao từ trong trò chơi kia mang ra ngoài đời thực hiện được hay không? Cách hấp thu năng lượng hắn cũng nhớ rất rõ ràng, cách phóng thích Liệt Diễm Cuồng Đao hắn cũng nhớ rất rõ. Chỉ cần có thể thực hiện được ở trong hiện thực, thì chỉ cần vừa tung Bá Đao ra, đừng nói là Tam hoa tụ đỉnh hay là Ngũ khí triều nguyên. Kể cả là Trương Vô Kị, thì Thạch Trung Ngọc cũng có nắm chắc một chiêu có thể đánh bại hắn.

- Ha ha, vậy là tốt rồi!

Ông cụ nói

- Lão Quỷ, đám Yoshikawa kia bây giờ đang ở đâu?

- Ở khách sạn Long Nhật Đại Nam Đô, cái khách sạn này là của người Nhật mở đấy!

Lão Quỷ lạnh lùng nói. Mặc dù lúc chiến đấu với Yoshikawa, ông không bị ngoại thương như lão Kỷ, nhưng mà nội thương trong cơ thể cũng không nhẹ. Bây giờ ông vẫn đang cố gắng nhẫn nhịn xuống, không để biểu hiện ra ngoài.

- Ừm, các ngươi nghỉ ngơi một chút đi, bị thương thì cũng đừng có chạy loạn nữa.

Ông cụ gật gật đầu, Lão Quỷ cố nén đau đớn làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của ông được, nhưng mà ông cũng không tiện

nói thẳng. Lão Quỷ chính là người sĩ diện nhất trong ba người bọn họ.

- Tiểu Thạch Đầu, có hứng thú cùng đi thăm thú hang ổ của đám khốn kiếp Nhật Bản kia với ta không?

- Haha, cháu cũng đang có ý đó!

Thạch Trung Ngọc cười nói, giơ giơ cây ngân đao được bọc bằng vải trong tay mình lên.

- Cháu đang rất nôn nóng muốn khai phong cho nó đây.

- Năm đó bọn chúng dùng máu của hơn ba trăm nghìn người dân Hoa Hạ để khai phong cho Muramasa, bây giờ hãy để máu của đám tiên thiên cao thủ đó khai phong cho ngân đao của Tiểu Thạch Đầu đi!

Lão gia tử nói đến đây, trong mắt nhịn không được sự phẫn nộ. Năm đó những người Nhật Bản kia không phải là vì thỏa mãn dục vọng nào hết mà tàn sát hàng loạt dân trong thành, mà bọn họ chính là vì Muramasa, chính là vì thanh yêu đao tà ác kia.

Bọn chúng dùng máu tươi của hơn ba trăm nghìn người, làm cho thanh yêu đao kia cường hãn đến mức ngưng tụ ra linh trí, gần như có được một linh hồn hoàn chỉnh. Năm đó nếu như không phải mấy người tiên thiên liều mình ra tay, đánh nát thanh yêu đao ấy, thì chỉ sợ rằng toàn bộ Hoa Hạ sẽ gặp phải kiếp bạn không biết ác liệt cỡ nào nữa.

Nghe ông cụ nói vậy, Thạch Trung Ngọc lập tức có chút sáng tỏ, trong lòng càng thêm phẫn hận đối với người Nhật hơn nữa.

- Nhất định phải chặt đầu của mấy tên khốn kia xuống!

Sau khi trở thành Tiên thiên, ước thúc của pháp luật đối với mình càng ngày càng thấp. Mạng người trong mắt bọn họ cũng không tính là gì quan trọng nữa.

Ông cụ mang theo Thạch Trung Ngọc đi ra ban công.

- Ông, chẳng lẽ lúc này mà ông còn muốn phơi nắng sao?

Vào mùa đông thì ánh mặt trời ấm áp quả thật làm cho người ta cảm giác thật thoải mái.

- Lúc này mà còn thảnh thơi phơi nắng được hả? !

Ông cụ cười mắng một câu, đi ra ban công rồi nhìn xuống dưới.

- Tầng 23, cũng không cao lắm.

- Ông, ông muốn nhảy từ đây xuống à? !

Thạch Trung Ngọc lập tức mở to hai mắt nhìn ông.

- Cái này, cái này cũng có chút hơi lố rồi nha!

- Hừ, chẳng lẽ bây giờ cháu còn muốn hiên ngang đi ra bằng cửa chính, sau đó nói với mấy người kia là, hế lô, ta đi tìm Yoshikawa tâm sự đây hả?

Ông cụ lại hỏi ngược lại.

Thạch Trung Ngọc cũng không phản đối nữa, mặc dù cứ nhảy xuống như vậy cũng không xảy ra chuyện gì, nhưng mà cái cảm giác kia quả thực rất không thoải mái. Trước kia Thạch Trung Ngọc đã từng rất sợ độ cao mà.

- Không có ý kiến gì nữa vậy thì nhảy đi!

Ông cụ lên tiếng, vừa dứt lời đã nhảy xuống từ ban công. Ông chọn nhảy xuống ở ban công đằng sau khách sạn, không phải quay ra đường cái, phía dưới là một con hẻm nhỏ.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu, vẫn hơi lo lắng đứng trên ban công nhìn xuống, lại nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của ông cụ, như một ông tiên đang bay lượn vậy, bay bổng từ từ rơi xuống mặt đất.

- Dùng chân khí gia tăng lực ma sát của không khí, làm cho mình giống như mang theo cánh lượn vậy!

Thạch Trung Ngọc đã hiểu được động tác của ông cụ, không ngờ vậy mà chân khí còn có thể dùng như vậy nữa. Vậy, nếu như mình

dùng chân khí mô phỏng ra hình dáng của một đôi cánh, thì chắc là có thể bay được đúng không? !

Cao thủ ở cảnh giới Tiên thiên vẫn không thể thỏa mãn giấc mơ bay lượn của nhân loại, nghe nói phải sau khi đột phá cảnh giới Ngũ khí triều nguyên mới được. Nhưng mà, bây giờ xuất hiện mấy người Tam hoa tụ đỉnh đã làm cho mọi người cảm thấy vô cùng kinh sợ rồi, nếu mà xuất hiện Ngũ khí triều nguyên, thì chắc sẽ giống như là thiên thạch đụng vào Địa Cầu vậy, mặc dù chấn động lớn nhưng mà tỷ lệ cũng quá nhỏ.

Có ông cụ làm mẫu động tác, Thạch Trung Ngọc cũng nhảy xuống theo.

Nhưng lại cố gắng bạo phát chân khí ra, ở sau lưng ngưng tụ thành một đôi cánh hư ảo. Chân khí từ trong thân thể chảy ra giống như thân thể của mình được kéo dài ra vậy, cảm thấy lực trùng kích cực lớn từ phía dưới xông lên.

Chương 1029. Sư tử hống

- Hơi giống với cảm giác bay lượn!

Mặc dù chỉ là trượt đi, nhưng cái loại đập cánh đó, có thể khống chế cảm giác trong lòng của Thạch Trung Ngọc một chút, vẫn rất là sướng. Có điều là, bây giờ cũng không phải lúc suy nghĩ cái này, sau này lại suy nghĩ thêm một chút cách bay lượn. Thạch Trung Ngọc cảm giác được bây giờ bản thân có thể bay, chỉ là hắn chưa tìm được phương pháp thích hợp mà thôi.

Lão gia tử nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, từ tầng hai mươi ba rơi xuống, giống như tùy ý đi dạo trong sân vậy, nếu là người bình thường nói muốn nhảy từ tầng hai mươi ba xuống, đây tuyệt đối là muốn tự sát. Nhưng mà, cao thủ tiên thiên chính là như vậy, có thể làm được chuyện mà nhiều người không làm được, cũng không dám tưởng tượng.

Thạch Trung Ngọc đi theo phía sau lão gia tử, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

- Cũng được đó!

Lão gia tử thấy Thạch Trung Ngọc đáp xuống không hề có một chút bụi đất nào bay lên, dáng vẻ vô cùng ung dung, liền tán dương cười nói.

- Ngài biết cách dạy dỗ ấy mà!

Thạch Trung Ngọc cười khà khà.

Lão gia tử cười nhưng không nói, hai người từ một đầu khác của ngõ hẻm đi ra ngoài, sau đó gọi taxi, trực tiếp chạy thẳng tới Quán rượu lớn Long Nhật

Quán rượu lớn Long Nhật, nghe được cái tên này Thạch Trung Ngọc liền cảm thấy khó chịu. Đặc biệt là sau khi nghe nói nơi này là do người Nhật Bản mở,Thạch Trung Ngọc rất muốn đạp nát cái

quán này này. Thấy quán rượu cao ba mươi tầng kia, Thạch Trung Ngọc hiện tại liền muốn sử dụng phách đao.

- Lão gia tử, tiếp theo nên làm thế nào?

Thạch Trung Ngọc trong lòng rất hưng phấn hỏi.

- Trực tiếp giết tới không?

- Tiên thiên cao thủ không xem trọng mạng người, nhưng mà không có nghĩa là coi mạng người như cỏ rác.

Lão gia tử nhẹ giọng nói.

- Hơn nữa, bọn họ chẳng qua là một đám người vô tội, có thể không tổn thương sẽ không tổn thương.

Thạch Trung Ngọc bĩu môi khinh bỉ, trên đời này sẽ có người vô tội sao? Rất nhiều bất hạnh đều là do những người vô tội kia gây ra. Thạch Trung Ngọc căm hận nhất chính là những loại người tự xưng là người đi đường, người qua đường.

Đi theo Cơ lão gia tử tới trước sảnh của quán rượu, lão gia tử trực tiếp hỏi người phục vụ:

- Cho hỏi, Yoshikawa tiên sinh ở phòng nào?

Người phục vụ trả lời rất chuyên nghiệp:

- Thật xin lỗi tiên sinh, nơi này của chúng tôi không thể thẩm tra. Nếu như ngài có điện thoại của Yoshi tiên sinh có thể trực tiếp hỏi ngài ấy.

Có điều là trong mắt lại lóe lên một tia khinh bỉ.

"Yoshi tiên sinh là người mà các ngươi muốn gặp là gặp hả" Lời này là lời nói thầm trong đầu của nàng.

- Ừ, được rồi!

Lão gia tử móc lỗ tai, cười với Thạch Trung Ngọc một tiếng:

- Ngươi có số điện thoại của Yoshi không?

- Lão gia tử, ngươi không phải váng đầu chứ? Ta ở đâu ra có số điện thoại của hắn.

Thạch Trung Ngọc vuốt tay, không hiểu lão gia tử nói vậy là có ý gì.

- Vậy, kêu hắn xuống?

Lão gia tử hỏi tiếp.

Thạch Trung Ngọc liền sáng tỏ, xem ra lão gia tử đây là muốn gây náo loạn. Chỉ có điều, nếu muốn náo, lúc đó lén lút chạy đến đây thì được ích lợi gì?

Lão gia tử hít sâu một cái, lập tức vận chuyển chân khí trên người.

- Ta khuyên ngươi nên bịt chặt lỗ tai lại trước.

Thạch Trung Ngọc thiện ý nhắc nhở vị tiểu thư trước sảnh kia.

- Cái gì?

Người phục vụ trước sảnh không rõ nên hỏi lại.

Khí tụ đan điền, lão gia tử trực tiếp quát về phía trên lầu:

- Yoshikawa! Lão tử ngươi mau cút ra đây cho ta

- Yoshikawa! Lão tử ngươi mau cút ra đây cho ta.

Âm thanh lão gia tử như sấm nện trên đất, tất cả mọi người lập tức so sánh "so với sư tử hống trong truyền thuyết còn hơn vậy nữa"

Tức khắc, mọi người trong phòng khách lầu một rối rít che lỗ tai vì không chịu được âm thanh to lớn kia. Nhưng mà âm thanh chấn động kia khiến mọi người rất khó chịu. Những ly thủy tinh từng cái một nổ tung trong nháy mắt, đủ để thấy âm thanh của lão gia tử mạnh mẽ đến cỡ nào. Hơn nữa, không những ly thủy tinh vỡ mà còn cửa sổ của bốn tầng đều vỡ nát ra. Toàn bộ quán rượu giống như bị một trận bão lớn quét qua vậy, tất cả biến thành một

vùng hỗn độn.

- Không tệ, được đấy!

Thạch Trung Ngọc giơ ngón cái về phía lão gia tử. Những người đang kinh sợ trong lòng hoảng loạn nhìn lão gia tử như nhìn thấy quái vật, một ông già sắp gần đất xa trời lại có thể phát ra âm thanh mạnh mẽ, điên cuồng như vậy? Cơ thể người này rốt cuộc là làm bằng cái gì?

- Khà khà, đợi chút nữa có thể xảy ra một số chuyện đặc sắc, nếu mọi người lo lắng đến an toàn tính mạng của bản thân thì hãy mau rời khỏi đây!

Thạch Trung Ngọc nói với mọi người trong đại sảnh.

- Việc này, hai vị tiên sinh.

Quản lý sảnh ở một bên toát mồ hôi lạnh chạy tới.

- Hai vị tiên sinh, tại hạ là quản lý sảnh của quán rượu này, Tống Quốc Thanh.

- Ồ, quản lý Tống

Thạch Trung Ngọc gật đầu một cái

- Chút nữa muốn chúng ta muốn mượn tầng một của quán rượu các ngươi dùng một chút, giải quyết một đoạn ân oán.

- Ấy chết, đừng mà tiểu ca, chúng ta chỉ buôn bán ít vốn, hơn nữa ta chẳng qua chỉ là một quản lý sảnh nho nhỏ, tìm việc không dễ dàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp tươi cười của Tống Quốc Thanh lúng túng nói, lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện này, không biết xử lý như thế nào mới tốt. Nếu chỉ là người bình thường, hắn đã sớm gọi bảo vệ rồi, nhưng mà nhìn hai người này, còn có âm thanh của lão đầu tử kia, quá kinh khủng. Đoán chừng chỉ có một chiếc chiến cơ (máy bay chiến đấu) từ tầng trời thấp bay qua mới gây ra hiệu quả kinh khủng như vậy.

- Nè nè, không có gì, chờ tên Yoshi kia xuống hẵng nói tiếp.

Cơ lão gia tử ở bên cạnh nhàn nhã nói, tiếng gào vừa rồi của hắn mặc dù không thể khiến Yoshi đang ngồi trên tầng cao nhất nghe được, nhưng nhất định sẽ có người đi thông báo cho hắn, Cơ lão gia tử cũng không nóng nảy.

"Yoshi..." Nghe được cái tên này, mặt Tống Quốc Thanh cũng xanh lè. Yoshi này là cùng đến đây với Thủ tướng Nhật Bản, mặc dù hắn không biết vì sao họ lại đến cái quán rượu khiêm tốn này, nhưng nếu như người lãnh đạo một nước xảy ra chuyện ở quán rượu của bọn hắn, Tống Quốc Thanh hắn chắc chắn không sống nổi.

- Mẹ nó chứ, sao đặc cảnh gì đó còn chưa xuất hiện!

Tống Quốc Thanh thầm mắng trong lòng. Tình huống hôm nay cũng chỉ có thể mong đợi đặc cảnh xuất hiện giải quyết hai người kia.

Nhưng mà bọn họ nơi nào hiểu được tâm tình của những đặc cảnh kia. Xa xa trên tầng thượng, một tổ đội đánh lén bất đắc dĩ nằm sấp ở đây, dùng ống nhòm quan sát tình huống bên dưới.

- Ta nói chứ, đội trưởng ngươi sao lại không cho ta nổ súng? Đây là uy hiếp an toàn của người lãnh đạo quốc gia, có thể xử theo tội phản quốc, có thể trực tiếp nổ súng hạ gục.

Một tay súng bắn tỉa không có lựa chọn nói ra.

- Câm miệng! Nếu ngươi nổ súng, ta lập tức bắn chết ngươi!

Đội trưởng tức giận kêu lên.

- Ít ra ta sẽ không phải chết theo ngươi.

"Ơ!" Tay súng bắn tỉa trẻ tuổi lúng túng vò đầu

- Người nọ...chẳng lẽ có thân phận gì hay sao.

- Khốn nạn, tài liệu nhiệm vụ đưa tới hôm nay ngươi không có đọc sao? Nhân vật đặc biệt, Cơ Vân Thăng!

Đội trưởng tức giận kêu lên.

- Cường giả tiên thiên mạnh nhất Hoa Hạ, đừng nói đạn của ngươi có thể hay không bắn trúng được hắn, coi như có thể trúng cũng sẽ không bị tổn thương. Những thứ tiên thiên cao thủ kia, tuyệt đối là quái vật.

Chương 1030. Yoshikawa

Quán rượu lớn Long Nhật, trong phòng tổng thống, Yoshikawa đang chơi 4P đại chiến với ba cô gái trẻ. Thủ tướng Deuku Oda vừa hút thuốc lá, vừa hưởng thụ đôi môi mềm mại của cô gái đang phục vụ. Lúc này, một tên hộ vệ gõ cửa phòng.

- Baka (khốn kiếp), xảy ra chuyện gì!

Deuku Oda tức giận nhìn về phía cửa kêu lên. Lúc sảng khoái bị quấy rầy, chính là việc khiến người người khó chịu.

- Deuku đại nhân, người nọ rất lợi hại! Chỉ là gào một tiếng thủy tinh của bốn tầng lầu đều bị chấn động vỡ hết.

Hộ vệ kia hơi lo lắng trả lời.

"Hả?" Nghe được lời của hộ vệ, Yoshi hơi nhíu mày nghi ngờ, chẳng qua là gào một tiếng liền làm vỡ nát toàn bộ thủy tinh của bốn tầng, chẳng lẽ là tiên thiên cao thủ của Hoa Hạ tới?

- Ta đi xem một chút!

Yoshi từ trong bầy mỹ nhân bò dậy. Mặc dù hắn hơi không bỏ được thân thể mềm mại của những thiếu nữ này, nhưng bản thân đến Hoa Hạ chính là vì những tiên thiên cao thủ này.

Thạch Trung Ngọc và Cơ lão gia tử đợi không bao lâu, từ cửa thang máy có một vài người đi tới. Dẫn đầu là một tên béo toàn thân là thịt mỡ, cộng thêm nét mặt uể oải đặc thù của người Nhật Bản, nhìn hết sức buồn nôn. Sau lưng tên đó là một người đàn ông bọc hai cái áo khoác màu đen, trên đầu đội một cái mũ, trên người cả hai tản ra từng luồng hơi thở âm u lạnh lẽo. Hơi thở âm lãnh khiến Thạch Trung Ngọc chợt nhớ về vong linh phế tích, rất giống với hơi thở tử vong.

Một người khác nữa thì không nhìn ta tuổi tác, nhìn sơ thì giống như hơn ba mươi tuổi, nhìn cẩn thận lại như hơn bốn mươi tuổi,

nhìn lâu thì lại giống hơn năm mươi tuổi. Phong độ toàn thân vô cùng mông lung khiến người khác không phân rõ tuổi tác của hắn.

- Tên heo mập dẫn đầu kia chính là Thủ tướng Nhật Bản.

Cơ lão gia tử nhỏ giọng nói.

- Tên bên cạnh chính là Yoshikawa.

Thạch Trung Ngọc nghe xong, gật đầu một cái. Cảm giác đầu tiên mà Yoshikawa cho hắn chính là cảm giác thần bí, nhưng hơi thở thân thể hắn tản ra cũng không có mạnh như trong tưởng tượng. Thạch Trung Ngọc cảm giác hắn chỉ mạnh có chút xíu so với lão gia tử mà thôi.

- Cơ Vân Thăng?

Yoshikawa từ từ đi đến giữa đại sảnh, ung dung cười với lão gia tử rồi nói.

- Ô, đây không phải là Yoshikawa năm đó bị ta cắt đứt tứ chi hay sao, thế nào, hôm nay đổi chi giả à!

Lão giả tử ra vẻ bất ngờ cười nói, nhưng ánh mắt hàm chứa toàn là khinh bỉ.

Nghe thấy lời của lão gia tử, tronh mắt Yoshikawa lóe lên vẻ dữ tợn, nhưng rất nhanh liền biến mất thay vào đó là nụ cười hiền hòa:

- Haha, đều là người quen, mọi người không cần xem nhau như người ngoài.

- Khà khà, nếu đều là người quen, vậy ta muốn mượn ngươi một thứ, như thế nào!

Lão gia tử cũng cười hùa nói.

- Oh, không biết ta lại có thứ gì đáng giá có thể làm cho đệ nhất cao thủ Hoa Hạ coi trọng?

Yoshikawa kinh ngạc hỏi, có điều là vẻ mặt, ánh mắt hắn càng

lúc càng lạnh lẽo.

- Ta muốn mượn vị bên cạnh ngươi một thứ, Deuku các hạ ta muốn mượn đầu ngươi dùng một chút!!

Cơ lão gia tử khẽ cười một tiếng, mục tiêu âm hàn chợt lóe lên từ cổ của Deuku Oda. Hắn cảm thấy cổ mình như bị ánh đao lia qua thật sự, thấy lạnh từ đầu xuống thân. Nhưng đã là Thủ tướng một nước, một chút can đảm vẫn phải có.

- Lời nói này của ngươi, ta sẽ thông báo lại cho lãnh đạo của quốc gia các ngươi! Yêu cầu hắn cho ta một lời giải thích.

- Giải thích, cần không? Cần giải thích với một tên súc sinh à?

Thạch Trung Ngọc cười lạnh một tiếng, đột nhiên thoắt cái xuất hiện bên cạnh Deuku Oda, làm Deuku Oda sợ hết hồn, tốc độ của Thạch Trung Ngọc quá nhanh, hắn không kịp phản ứng, chỉ có thể hỏi nhạt:

- Ngươi, ngươi muốn làm gì? Ngài Yoshi!!

Âm thanh kia giống như một cô nữ sinh sắp bị cưỡng gian gọi ba mình tới cứu vậy.

- Tìm chết?

Yoshikawa hừ lạnh một tiếng, một quyền đánh tới Thạch Trung Ngọc. Bởi vì vội vàng xuống lầu, Yoshikawa cũng không mang theo binh khí.

Thạch Trung chỉ chờ lúc này, tốc độ của Yoshikawa trong mắt người thường thì hoàn toàn không thấy rõ, nhưng trong mắt Thạch Trung Ngọc thì rõ ràng như một người đang làm động tác chậm. Tốc độ mà Yoshikawa tự hào lúc này tựa như là ốc sên vậy. À, có lẽ nhanh hơn so với ốc sên một chút.

Một cước, chỉ vỏn vẹn một cước, một cước nhanh như chớp đá tới, ngay cả ánh mắt của cao thủ tiên thiên cũng không cách nào tóm được. Yoshikawa cảm thấy như bản thân bị một chiếc xe tải lớn chạy cực nhanh tông vào vậy. Lục phủ ngũ tạng xoắn lại đau đớn. Sức mạnh to lớn trực tiếp đạp Yoshikawa bay ra ngoài, đụng

vào vách tường, một vết nứt hình mạng nhện phủ đầy vách tường.

"Xì!" Cơ lão gia tử phun ra một hơi khí lạnh, ánh mắt kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Ta nói tiểu tử ngươi, tốc độ ngay cả ta cũng nhìn không thấy rõ

- Hì hì, chút tài mọn mà, làm sao có thể lọt vào pháp nhãn (mắt thần) của lão nhân gia ngài chứ.

Thạch Trung Ngọc cười hì hì, mặt phách lối ngoắc ngoắc tay về phía hai người mặc áo khoác đen

- Hai người các ngươi, cùng lên đi!

- Baka! (khốn kiếp) Hai người kia giống như là robot vậy, không có bất kỳ biểu cảm gì, có điều là Yoshikawa bị đạp bay kia lại nổi giận gầm lên một tiếng, dùng tốc độ nhanh hơn vọt tới Thạch Trung Ngọc. Một cước không rõ ràng vừa rồi khiến hắn rất không cam lòng, cho là bản thân sơ ý mất mặt nên nổi nóng trong lòng. Nhưng Yoshikawa lại không nghĩ đến việc thực lực Thạch Trung Ngọc còn mạnh hơn hắn. Có thể Yoshikawa chưa từng nghĩ tới, một tiểu tử miệng còn hôi sữa, cùng lắm thì 20 tuổi, coi như có thể đạt được thành tựu tiên thiên cũng đã là kỳ tích, chứ đừng nói gì đến tam hoa tụ đỉnh, lợi hại hơn mình.

- Áo Nghĩa - Liệt Sơn! (Ý nghĩa thâm sâu - xé núi)

Người Yoshikawa giống như một tia chớp, nhanh chóng xông về phía Thạch Trung Ngọc, đồng trong tay ngưng tụ chân nguyên hùng mạnh, sử dụng một đòn mạnh mẽ.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng.

- Áo Nghĩa - Bá Vương Vung Roi!

Chân phải hắn chợt lóe lên, hung hãn đá vào ngực Yoshikawa, vẫn là vị trí của cú đá lần trước.

Yoshikawa lại lần nữa bay ra ngoài với tốc độ nhanh chóng, không ngờ lại đụng vào chỗ lần trước. Vách tường bị tông hai lần kịch liệt, lập tức vỡ một mảng gạch sứ lớn, đồ trang trí vỡ vụn đầy

đất. Thạch Trung Ngọc suy đoán, nếu hắn làm mạnh thêm chút nữa, nói không chừng còn sập luôn cả tường.

Trong đầu Yoshikawa bây giờ không dám tin, nếu nói cú đá lúc trước là do mình sơ ý, như vậy một cước này đã đủ nói rõ. Lục phủ ngũ tạng đau đớn khiến hắn biết, một cước hai lần đá vào vị trí giống nhau, tổn thương gây ra đã không phải là $1+1=2$ nữa rồi.

- Tam hoa tụ đỉnh cái quái gì, chẳng qua cũng chỉ có vậy.

Thạch Trung Ngọc thấy Yoshikawa quỳ rạp xuống đất giống như là chó chết, đắc ý cười nói.

- Baka! (khốn kiếp)

Yoshikawa lập tức bùng phát lửa giận.

Chương 1031. Muramasa

- Yoshikawa đại nhân!

Lúc này, có một người Nhật bước nhanh từ trong thang máy ra, ném cho Yoshikawa một thanh đao võ sĩ đang được nằm trong vỏ.

Đôi mắt của Yoshikawa sáng ngời, nhanh chóng đứng dậy đón được thanh đao mà người kia ném tới. Võ sĩ đao vừa nằm trong tay, Yoshikawa giống như đạt được lực lượng mạnh mẽ nào đó, thần thái cả người đều sinh ra thay đổi.

- Muramasa!

Ông cụ Cơ nhìn thấy cây đao trong tay của Yoshikawa, lập tức kinh hãi biến sắc.

- Cây đao này chẳng phải đã bị đánh nát rồi sao?

- Chúng ta lại đã sửa lại được rồi!

Yoshikawa nắm cây đao kia, lập tức khí chất cả người trở nên cực lỳ âm lãnh, Thạch Trung Ngọc có cảm giác giờ phút này đối mặt với mình không phải là một người, mà giống như một cái vong linh.

- Khốn kiếp.

Ông cụ Cơ nổi giận gầm lên một tiếng, muốn xông lên. Cây đao này chính là sự sỉ nhục đối với Hoa Hạ, là nỗi nhục nhã nhất trong lịch sử, vì đúc thành cây đao này, mà phải hi sinh tính mạng của hơn ba trăm nghìn người vô tội.

Thạch Trung Ngọc vội vàng ngăn cản ông cụ, mặc dù hắn có thể nhẹ nhàng đánh bại Yoshikawa, nhưng không có nghĩa là ông cụ cũng làm được. Hơn nữa bây giờ sau khi Yoshikawa cầm được cây đao này, khí chất càng cường đại hơn, ông cụ đã không phải là đối thủ của hắn nữa rồi.

- Muramasa, cháu đã từng gặp ở trong trò chơi rồi, người kia cũng bị cháu đánh bại một cách nhẹ nhàng.

Thạch Trung Ngọc đối mặt với cây đao làm cho ông cụ phải cực kỳ kiêng dè cũng không hề tỏ ra sợ hãi chút nào. Vũ khí có mạnh đến thế nào đi chăng nữa cũng cần phải xem là do người nào sử dụng.

- Sơn Điền Long Nham? Hừ! Hóa ngươi chính là Hinh Vũ Chi Thạch!

Yoshikawa cười lạnh một tiếng.

- Thật là làm cho ta có chút ngoài ý muốn rồi, không nghĩ tới đệ nhất cao thủ của Hoa Hạ lại là ngươi!

- Ta cũng khá bất ngờ khi lại gặp được cây đao này ở đây, nhưng mà.

Thạch Trung Ngọc gãi gãi cái mũi rồi nói tiếp.

- Thanh đao này, ta muốn nó!

- Vậy phải xem ngươi có thực lực ấy hay không!

Yoshikawa khinh thường cười lạnh, đã có Muramasa trong tay, lòng tự tin của hắn càng tăng cao rồi.

- Nếu như ngươi chết ở chỗ này, thì lúc diễn ra Quốc chiến, chỉ sợ khu vực máy chủ Trung Quốc lại phải chịu thiệt hại lớn rồi!

- Ta nghĩ, nếu như đem thanh đao này ném vào trong Hỏa Sơn, không biết còn có thể sửa lại được hay không đây?

Thạch Trung Ngọc lại không thèm để ý cười nói.

- Với lại, cũng chính là câu mà ngươi nói đấy, còn phải xem ngươi có thực lực ấy hay không!

- Bát Cát, Áo Nghĩa · Tật Phong Bính Lưu!

Yoshikawa một tay rút Muramasa từ trong vỏ đao ra, khí tức

lạnh lẽo lập tức bao phủ toàn bộ đại sảnh, Thạch Trung Ngọc rõ ràng cảm nhận được khí tức vong linh nồng đậm trên thân đao này. Tràn ngập khí tức tử vong tà ác bạo ngược huyết tinh kia, làm cho những người bình thường trong đại sảnh lập tức cảm giác giống như mình đang đi vào một quốc gia vong linh. Bất tri bất giác sinh cơ trong cơ thể bọn họ đang dần dần bị Muramasa hấp thụ.

Yoshikawa một đao kia tốc độ nhanh gấp hai lần so với trước đó, xem ra Muramasa này có trợ giúp tăng cường thực lực của hắn rất tốt.

Thạch Trung Ngọc nghiêng người, tránh thoát một đao sắc bén này của Yoshikawa, khuỷu tay hung hăng đâm vào ngực của Yoshikawa. Vị trí đâm vào cũng chính là chỗ mà lúc nãy đạp vào, Yoshikawa cũng nhịn không được nữa, phun ra một ngụm máu tươi. Muramasa có thể tăng cường thực lực của hắn, nhưng mà đối với lực phòng ngự thì lại không có nhiều tác dụng lắm.

- Haizzz, ngươi quá yếu!

Thạch Trung Ngọc lắc đầu thở dài đấy, dùng ánh mắt cực kỳ coi thường nhìn Yoshikawa.

Yoshikawa lập tức giận đến mức lại phun ra một ngụm máu tươi một lần nữa, từ sau khi hắn đột phá Tam hoa tụ đỉnh thành công, luôn tự cho rằng mình đã vượt qua tất cả Tiên thiên cường giả, đã là người mạnh nhất toàn thế giới rồi. Nên hắn mới hưng phấn đi vào Hoa Hạ muốn nhục nhã những tên Hoa Hạ đáng ghét này một phen, lại không ngờ lần này hắn lại đụng phải người như vậy, lại bị lật thuyền trong mương rồi.

Tên nhãi ranh không biết từ đâu chui ra vậy mà lại lợi hại như vậy, mình có Muramasa trong tay mà vẫn thua hắn. Lúc này Yoshikawa chỉ cảm thấy tòn bộ tín niệm để hắn sinh tồn cũng với toàn bộ tín ngưỡng của hắn đều sụp đổ rồi, vì cái gì mình cũng đã là Tam hoa tụ đỉnh rồi, mà vẫn không sánh bằng một tên nhãi ranh chưa đầy 20 tuổi đầu cơ chứ? Chẳng lẽ cái thế giới này thay đổi rồi sao!

Cảm xúc này lập tức xông lên đầu, bàn tay đang cầm Muramasa

của Yoshikawa run lên. Nó vốn chính là một thanh đao tà ác, một thanh yêu đao. Trước đó Yoshikawa kiên định và tín niệm làm cho sự phản phệ của yêu đao đối với hắn không có hiệu quả mãnh liệt. Nhưng mà bây giờ Yoshikawa đã bị đả kích mạnh tới mức sụp đổ cả tín ngưỡng, bị mấy chiêu của Thạch Trung Ngọc phá hủy tín niệm trong nội tâm, đây chính là một cái thời cơ vô cùng tốt, yêu đao sao có thể bỏ qua được chứ?

Một tầng hào quang màu máu bao phủ thân đao sắc bén của Muramasa, khí tức tà ác kia càng thêm nồng đậm, mọi người cũng cảm giác được máu trong người mình đang bắt đầu sôi trào, giống như đột nhiên bị đun sôi lên vậy. Nhưng mà cũng may là sau khi chiến đấu bắt đầu nổ ra thì người trong đại sảnh cũng đã rời đi hơn phân nửa rồi. Mặc dù mọi người đều rất thích xem náo nhiệt, nhưng mà nếu như xem náo nhiệt mà phải bồi thêm cả tính mạng của mình vào, thì chắc chắn là không có một ai muốn làm chuyện ngu ngốc như vậy cả.

- NGAOOOOO!

Yoshikawa đột nhiên phát ra một tiếng gầm rú như yêu thú, hai mắt lập tức biến thành màu xanh lục quỷ dị, cơ bắp trên người giống như bị thổi phồng lên, cả người đều bành trướng lên, những mạch máu lộ ra dưới làn ra trông cực kỳ dữ tợn.

- Yêu hóa? !

Ông cụ Cơ là người có kiến thức rộng rãi, rất nhanh đã nhìn ra trạng thái của Yoshikawa.

- Hắn bị yêu đao phản phệ rồi! Coi chừng!

Nghe thấy ông cụ nhắc nhở, Thạch Trung Ngọc lại cũng không để ý lắm.

- Chẳng phải chỉ là biến thành một con yêu quái thôi sao, có cái gì phải sợ chứ?

- Chẳng những thực lực đượccường hóa, mà quan trọng nhất chính là nó sẽ không có đau đớn, nếu như không chết, chiến đấu cũng sẽ không chấm dứt.

Ông cụ nhắc nhở.

- Năm đó yêu đao cũng yêu hóa mười mấy người, những người đó cũng chỉ là người bình thường, lại có thể làm cho các tiên thiên cao thủ đều bị trọng thương đấy.

Chỉ là người bình thường mà có thể làm cho tiên thiên cao thủ bị trọng thương? ! Vậy chẳng phải là yêu hóa có thể biến một người bình thường thành một người có thực lực của tiên thiên cường giả rồi sao! Dù sao thì cũng chỉ có tiên thiên cao thủ mới có thể làm cho tiên thiên cao thủ bị tổn thương.

Yêu hóa Yoshikawa gào rú một tiếng, nắm Muramasa tiếp tục chém về phía Thạch Trung Ngọc. Tốc độ lại càng nhanh hơn nữa, lần này cũng làm cho Thạch Trung Ngọc bắt đầu nghiêm túc lên. Lúc này tốc độ của Yoshikawa có thể xấp xỉ đạt tới tốc độ của Thạch Trung Ngọc rồi. Yoshikawa cầm đao chém mạnh về phía Thạch Trung Ngọc, sau khi yêu hóa hắn cũng không thèm dùng kỹ năng kỹ xảo gì hết, thuần túy dựa vào lực lượng chiến đấu theo bản năng.

Một đao vừa chém xuống, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể trốn tránh. Đối với những vũ khí sắc bén này, hắn cũng không có suy nghĩ vớ vẩn là dùng thân thể mình để đỡ. Dù sao đây cũng không phải là trò chơi, bị chém một đao như thế thì có mà chết ngoéo.

Đao trong tay Yoshikawa vẫn chém liên tục không ngừng, hoàn toàn không có chút nào kiệt sức hay cần thời gian nghỉ ngơi. Trốn thêm vài phút đồng hồ, Thạch Trung Ngọc cũng có chút mất kiên nhẫn rồi, lâu như vậy mà Yoshikawa vẫn không có xuất hiện sơ hở nào, mà hắn lại chỉ có thể trốn tránh. Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nhảy ra, vươn tay đón lấy ngân đao trong tay ông cụ Cơ.

Ngân đao vừa vào tay, Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy toàn thân trên dưới tràn đầy lực lượng. Xúc cảm khi cầm vào cây ngân đao này rất giống với đao Chiến thần hắn thường dùng trong game, hơn nữa tạo hình cũng khá giống nhau. Thạch Trung Ngọc đã sớm quen thuộc với đao Chiến thần rồi nên lúc này vô cùng thuần thục nắm chặt lấy ngân đao, tự nhiên có một cảm giác huyết nhục tương liên.

- Hãy đỡ đao này của ta đi!

Thạch Trung Ngọc quát một tiếng, dùng phương pháp Lực phách Hoa Sơn trong game chém một đao về phía Yoshikawa.

Chương 1032. Nổ súng

Ngân đao chứa đựng lực lượng mạnh mẽ của vạn quân, chém về phía Yoshikawa. Yoshikawa yêu hóa cơ bản không có kỹ năng và suy nghĩ cần phải né tránh, mà là trực tiếp xông lên đánh tới tấp không dùng chiêu thức gì cả. Thạch Trung Ngọc một đao chém tới, Yoshikawa trực tiếp giơ lên Muramasa cũng đâm về phía Thạch Trung Ngọc. Cái này chính là muốn bỏ qua khâu phòng ngự mà chém giết thẳng thừng với Thạch Trung Ngọc rồi.

Yoshikawa không để ý đối với thân thể của mình, nhưng không có nghĩa là Thạch Trung Ngọc cũng không để ý như vậy. Thanh Muramasa thế nhưng mà thẳng tắp đâm về phía trái tim của hắn đấy, nếu như mình chém trúng Yoshikawa, chỉ sợ thanh Muramasa kia cũng sẽ đâm xuyên qua trái tim của mình mất. Rơi vào đường cùng, Thạch Trung Ngọc chỉ phải né tránh một chiêu này. Yoshikawa thấy Thạch Trung Ngọc né tránh, thế công càng thêm mãnh liệt hơn nữa, Muramasa từng cái toàn lực chém về phía Thạch Trung Ngọc.

Cũng không biết thân thể Yoshikawa được cấu tạo như thế nào, toàn lực vung đao không chém trúng cũng không thấy xuất hiện tình trạng bị mất cân bằng trọng lực. Việc này hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường. Thạch Trung Ngọc trong tay đã có ngân đao, trốn tránh cũng không còn chật vật như lúc trước nữa, thỉnh thoảng còn có thể đánh vài chiêu với Yoshikawa. Trong đại sảnh một mảnh đao quang kiếm ảnh.

- Đội trưởng, bọn họ vẫn còn là người sao!

Tay súng bắn tỉa ở phía xa nhìn thấy một màn chiến đấu của Thạch Trung Ngọc và Yoshikawa thì cực kỳ kinh ngạc.

- Nếu như cậu có thể đạt tới cảnh giới như của bọn họ, cũng có thể chiến đấu giống như bọn họ như vậy!

Đội trưởng nhìn hai người chiến đấu rất là nhập thần rồi, trong mắt là một mảnh lửa nóng. Loại cận chiến bằng vũ khí lạnh như

thế này, loại cảm giác kích thích khi được chiến đấu bằng đao kiếm như thế này, chỉ sợ là mơ ước của tất cả đàn ông trên đời này rồi.

- Nhưng mà phải làm như thế nào mới có thể đạt tới trình độ này của bọn họ được?

Cái tay súng bắn tỉa kia tiếp tục hỏi.

- Nếu như tôi mà biết thì còn ở đây làm đội trưởng sao?

Vị đội trưởng nghiêm mặt, vỗ đầu tay súng bắn tỉa nói.

- Tiếp tục quan sát đi!

Tay súng bắn tỉa xoa xoa chỗ bị đội trưởng đánh, lầm bầm một tiếng, tiếp tục quan sát chiến đấu của hai người bằng ống nhắm.

- Cái người Nhật kia tự nhiên lại trở nên thật là lợi hại, hay là chúng ta hỗ trợ một chút đi?

Nhiệm vụ của những quân nhân này chính là muốn bảo vệ an toàn cho tên lãnh đạo người Nhật Bản kia, nhưng mà trong nội tâm bọn hắn cũng vẫn có oán khí cực kỳ nhiều. Đoán chừng, nếu là có người muốn ám sát tên Thủ tướng Nhật Bản kia, trở ngại quân lệnh thì bọn họ chắc chắn sẽ phải nổ súng, nhưng mà chắc chắn bọn họ sẽ chỉ bắn lên trời để giả vờ mà thôi. Đặc biệt là sau biết được lịch trình của đám người Nhật Bản này, những quân nhân này còn ước gì có người đến giết quách tên Thủ tướng Nhật Bản này đi cho rồi.

- Cậu có thể hỗ trợ cái gì?

Đội trưởng hừ nhẹ một tiếng.

- Đừng quên, mấy viên đạn này của chúng ta đối với những người kia cũng vô dụng thôi.

Nói đến đây, đội trưởng cũng có chút ủ rũ, lúc nào thì vũ khí nóng mà bọn họ vốn tôn sùng và tự tin lại chẳng có chút tác dụng nào thế này.

- Hì hì, không phải nói trong chiến đấu của các cao thủ, cho dù là 0.1 giây sai lầm thì cũng có thể ảnh hưởng đến toàn bộ chiến đấu đấy sao? Cũng không mong là có thể làm tổn thương hắn, nhưng chỉ cần tạo ra được chút một sai lầm cũng tốt mà? Chúng ta cứ báo với cấp trên là nhắm bắn vào người thanh niên đến gây sự kia để bảo vệ sự an toàn cho Thủ.

Tay súng bắn tỉa cười đắc ý nói.

- Tên nhóc cậu đúng là lúc nào cũng có nhiều ý đồ xấu!

Đội trưởng nghe vậy, hiểu ý cười ha ha nói

- Ta sẽ lo chuyện báo cáo với cấp trên!

Sếp đã nói thế mà tay súng bắn tỉa vẫn không hiểu nữa thì chính là đầu đất rồi. Lập tức hí hửng dựng súng ngắm lên.

- Móa ơi, tổ B đang làm gì thế!

Một tay súng bắn tỉa khác nhìn thấy tình huống bên này, lập tức nghẹn ngào kêu lên. Người quan sát bên cạnh cũng nhìn thấy động tác của tay súng bắn tỉa kia, kinh ngạc kêu lên.

- Chẳng phải sếp Lý ở bên ấy sao? Vậy mà anh ấy lại không ngăn cản tên nhóc kia lại sao! Cái này rõ ràng là đâm đầu vào chỗ chết mà!

- Mẹ nó! Thông báo cho tất cả các tiểu đội!

Tay súng bắn tỉa hất cái mũ trên đầu.

- Bắn chết mịa nó đi!

- Việc này không ổn lắm!

Người quan sát nuốt nuốt nước miếng, nổ súng với tiên thiên cường giả, đây là trắng trợn khiêu khích rồi. Bọn họ có ra tay giết mình thì những người bên quốc gia cũng không dám nói gì.

Thạch Trung Ngọc và Yoshikawa đang kịch chiến say sưa, đột nhiên cảm thấy không khí phía sau lưng có vật gì đang di chuyển

cực tốc, dường như có một vật sắc nhọn đang bắn nhanh về phía mình.

- Những binh lính kia nổ súng sao!

Thạch Trung Ngọc khẽ giật mình, mặc dù hiện tại với thân thể này hắn đã không sợ đạn bắn nữa rồi, nhưng mà cái tâm lý ám ảnh sợ hãi đối với vũ khí nóng nó vẫn còn in sâu vào trong tiền thức. Dù sao hắn cũng chỉ là một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi, trước đó chẳng qua cũng chỉ là một tên nhóc con bình thường mà thôi.

Nhưng mà, rất nhanh Thạch Trung Ngọc cũng cảm giác được không đúng, người nổ súng, và sát khí kia cũng không phải hướng về phía mình, mà là Yoshikawa đối diện mình. Thạch Trung Ngọc hiểu ý, lập tức lắc mình một cái làm cho Yoshikawa bại lộ trước họng súng.

Yoshikawa đang kịch chiến với Thạch Trung Ngọc lập tức sững sờ, sau khi yêu hóa, hắn cơ hồ đã không còn đầu óc gì nữa, Thạch Trung Ngọc đột nhiên nhảy ra như vậy, tư duy ảnh hưởng nghiêm trọng theo quán tính làm hắn không có phản ứng kịp. Ngay sau đó, viên đạn bắn trúng vào người Yoshikawa tạo ra một lỗ thủng trào máu ra. Nhưng một chút vết thương nho nhỏ ấy đối với Yoshikawa mà nói, cũng không coi vào đâu, hắn không có cảm giác đau đớn gì. Nhưng mà lực đẩy của viên đạn khi bắn vào người cũng làm cho hắn có một chút chấn động.

Ngay sau đó, hai tổ súng bắn tỉa khác cũng nổ súng. Những viên đạn vốn là muốn bắn về phía Thạch Trung Ngọc, lập tức đồng thời bắn về phía Yoshikawa. Yoshikawa nhanh chóng nâng Muramasa lên, ngăn lại toàn bộ những viên đạn đang bắn tới. Những viên đạn được bắn đi với tốc độ cực mạnh lúc va chạm vào Muramasa cũng làm xẹt ra tia lửa. Những chuyện này kể ra thì có vẻ chậm, nhưng mà cả chuỗi sự việc xảy ra trong vòng chưa tới nửa giây. Yoshikawa vung vẩy Muramasa nhanh đến mức không nhìn thấy bóng dáng của nó làm cho những tay súng bắn tỉa lập tức hoảng sợ, mặc dù bọn họ cũng được đọc nhiều tài liệu nói về sự khủng bố của các cao thủ Tiên thiên rồi, nhưng mà khi được tận mắt chứng kiến cảnh tượng lấy đao đỡ đạn này, bọ họ vẫn vô cùng kinh ngạc và hoảng sợ.

Yoshikawa chặn viên đạn, nhưng là Thạch Trung Ngọc tránh qua một bên cũng không do dự. Cái này rất giống lúc đánh boss, đột nhiên có người phát động kỹ năng tấn công làm phân tán lực chú ý của boss, làm cho hắn lập tức nổi điên lên. Lúc này Yoshikawa yêu hóa chính là như vậy, ba cái mục tiêu bắn ra viên đạn làm cho sự phẫn nộ trong lòng hắn di chuyển mục tiêu rồi. Lập tức làm cho hắn bối rối không biết là nên giết Thạch Trung Ngọc hay là đi giết mấy người nổ súng kia.

Thạch Trung Ngọc nắm lấy thời cơ, rất nhanh cầm ngân đao chém trúng cổ của Yoshikawa.

Nhưng mà, làn da của Yoshikawa có lực phòng ngự mạnh mẽ đến mức làm cho Thạch Trung Ngọc chấn động. Mặc dù cây ngân đao trong tay mình vẫn chưa khai phong, không sắc bén lắm, nhưng là hắn dùng sức như vậy chém một đao, ngay cả một khối sắt cũng có thể chém đứt được. Vậy mà lúc chém vào trên cổ của Yoshikawa lại giống như dùng đao làm bằng gỗ chém vào da trâu cứng cỏi vậy. Căn bản là không chém vào được, làn da cứng cỏi kia cản trở được ngân đao của Thạch Trung Ngọc.

- Định mệnh.

Thạch Trung Ngọc nhịn không được chửi thề thành tiếng.

Sau lưng bị chém một đao, Yoshikawa một lần nữa chuyển lực chú ý về lại trên người Thạch Trung Ngọc. Phẫn hận xoay người, rống giận vung Muramasa lên đâm mạnh về phía hắn.

Thạch Trung Ngọc không cách nào nữa, ngân đao của mình căn không thể gây thương tổn cho Yoshikawa. Việc này làm cho hắn càng xoắn xuýt không thôi, nếu như có đao Chiến thần giống trong game thì tốt rồi, hoặc là có thể phóng thích được Chiến Thần Nhiệt Huyết cũng tốt rồi.

Nhưng mà kỹ năng Chiến Thần Nhiệt Huyết căn bản chính là một loại thần lực tồn tại thông qua hư vô mờ mịt, không có phương thức phóng thích cố định.

Chương 1033. Yoshikawa biến thái

- Thân thể của tên kia được chế tạo bằng cái gì thế! Lợi hại thật!

Một đao này của Thạch Trung Ngọc hạ xuống lại không thể làm cho người này mảy may sứt mẻ gì, làm cho những tay súng bắn tỉa lập tức choáng váng. Người biến thái như vậy thật sự chính là hiếm thấy.

- Không phải người rồi! Tên kia chắc chắn không phải là nhân loại rồi! Mọi người nhìn ánh mắt của hắn kìa!

- Mọi người cẩn thận một chút, coi chừng tên kia trả thù là chúng ra chết chắc đấy!

Một cái tay súng bắn tỉa có chút lo lắng nói. Nhưng mà hắn nói lời này hiển nhiên là dư thừa, làm gì có ai không biết là phải cẩn thận với tên Yoshikawa đã yêu hóa này.

Nhưng mà lúc này toàn bộ tâm tư của Yoshikawa đều đặt ở trên người Thạch Trung Ngọc, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà chú ý những người khác.

Cát Xuyên không ngừng thở hổn hển, ánh mắt tràn ngập bạo ngược quỷ dị nhìn chằm chằm vào Thạch Trung Ngọc, như thể hắn muốn dùng ánh mắt này để giết chết Thạch Trung Ngọc vậy.

Thạch Trung Ngọc có chút bất đắc dĩ cầm ngân đao trong tay, đang suy nghĩ xem lần này có nên sử dụng Bá Đao hay không? Chẳng qua hắn đang do dự, nếu như bây giờ hắn dùng Bá Đao, chỉ sợ cái khách sạn này sẽ bị hủy diệt luôn mất. Lúc này mặc dù số lượng người ở trong đã ít đi một chút, nhưng mà vẫn có không ít người vẫn đang nán lại để xem náo nhiệt đấy. Hai người này chiến đấu đã hoàn toàn vượt ra khỏi cảnh tượng chiến đấu trong các bộ phim thường thấy trên Hollywood rồi, giống như thể đang được trực tiếp xem bằng mắt thật một bộ phim hành động bom tấn bằng

người thật việc thật vậy, sao có thể không khiến cho đám người này tò mò vây xem được chứ.

- Đừng ở đây xem nữa, sẽ bị ảnh hưởng đấy.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ đắn đo một chút, vẫn có lòng tốt nhắc nhở những người này một chút.

- Mọi người tản ra đi, không lát nữa lại bị ảnh hưởng đến mất cả mạng cũng không chừng đấy!

- Hừ, trước hết ngươi cứ nghĩ cách xem làm sao để đối phó được với người này đi đã! Mình cũng sắp mất mạng rồi, còn không biết xấu hổ nói người khác!

Một tên nhà giàu mới nổi mập mạp đắc chí cười nói mỉa mai hắn, ánh mắt thì đảo ngược đảo xuôi, ra vẻ rất đắc ý.

- Ngươi có thể đại biểu cho ý kiến của mấy chục người phía sau ngươi sao?

Thạch Trung Ngọc hất hất cằm về phía đám người phía sau lưng hắn, lạnh giọng nói.

- Chẳng lẽ tính mạng của mấy chục người bọn họ một mình ngươi có thể gánh vác được hết trách nhiệm sao!

- Hừ, mạng của bọn họ đâu có liên quan gì tới ta, lão tử cũng chỉ muốn vui vẻ hưởng thụ cuộc sống mà thôi! Quản nó khỉ gió có phải tận thế hay là không!

Tên béo hung hăng càn quấy cười lớn. Đồng thời, đúng lúc này Yoshikawa lại vọt lên lần nữa, tốc độ lần này còn nhanh hơn so với vừa rồi, Thạch Trung Ngọc đều cảm thấy mình có chút phản ứng không kịp, chẳng lẽ thời gian càng trôi qua thì tên này càng được tăng cường thực lực sao?

Thạch Trung Ngọc cũng bị suy nghĩ trong lòng mình làm cho giật mình, nhưng lại chỉ có thể trốn tránh công kích của hắn. Yoshikawa lại cầm Muramasa cứ mạnh mẽ chém liên tục từng đao từng đao một tới, nhiều lần sượt qua quần áo của Thạch Trung Ngọc. Cơ thể của Thạch Trung Ngọc linh hoạt giống như một con

lươn vậy, cực kỳ trơn trượt làm cho Yoshikawa căn bản không có cách nào có thể đâm trúng mục tiêu Thạch Trung Ngọc được.

Một cây đao không thể chém trúng mục tiêu, thì làm sao có thể được coi là một cây đao tốt chứ. Cho nên mới nói, vũ khí có thể phát huy bao nhiêu thực lực thì còn phải nhìn vào người cầm vũ khí đó có năng lực như thế nào.

Cũng giống như một người chuyên viên luôn ở trong phòng thí nghiệm tiến hành nghiên cứu, lúc nào cũng mang theo súng. Nhưng mà lực sát thương của người này chắc chứn không sánh bằng những quân nhân được. Nhưng quân nhân được rèn luyện ra từ chiến trường sinh tử, cho dù bọn họ chỉ cầm trong tay một con dao thì nó cũng có thể trở thành lưỡi hái của tử thần.

- NGAOOO!

Không biết bao nhiêu đao chém ra rồi mà vẫn không có chém trúng Thạch Trung Ngọc, Yoshikawa cũng đã mất đi kiên nhẫn, phẫn nộ gào thét.

Thạch Trung Ngọc tranh thủ thời gian cố gắng nghỉ ngơi một chút, cái tên Yoshikawa này cứ điên cuồng dâm chém liên tục, lúc nào thần kinh cũng phải trong cường độ làm việc căng thẳng làm cho hắn rất khó chịu. Không ngừng phải suy nghĩ xem tiếp theo Yoshikawa sẽ ra chiêu gì, đồng thời cũng phải quan sát xem Yoshikawa có thể đột nhiên biến chiêu hay không. Mặc dù dựa theo tình huống hiện tại của Yoshikawa, có thể giữ được ý thức chính xác cũng đã là rất tốt rồi, chớ nói chi là những kỹ xảo phức tạp kia.

Nếu như Yoshikawa có tốc độ nhanh như vậy đồng thời lại có lực lượng cường đại như vậy nữa thì chỉ sợ Thạch Trung Ngọc cũng phải nhượng bộ lui binh. Hắn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lại tăng thêm cường lực thân thể, hơn nữa còn không có cảm giác đau đớn, cho nên Thạch Trung Ngọc mới bất lực đối với Yoshikawa yêu hóa như vậy. Cũng may mà sau khi Yoshikawa yêu hóa đã không còn giữ được trí lực vốn có nữa, nếu như một người cường đại đến thế mà lại có kinh nghiệm phong phú mới là đáng sợ nhất đấy.

Mà Thạch Trung Ngọc cũng không thể tùy tiện thi triển đủ loại kỹ năng như ở trong game được, chỉ có thể bị động trốn tránh, tìm kiếm nhược điểm Yoshikawa rồi ra ngay một chiêu trí mạng.

Thạch Trung Ngọc tính toán như vậy rất hợp lý, nhưng mà thân thể của Yoshikawa cũng đã hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vy lý luận vật lý rồi, làm gì có một ai có thể vẫn đứng vững vàng sau khi phát huy toàn lực công kích như hắn cơ chứ. Loại người này quả thực chính là sự tồn tại biến thái mà!

- Bingggg

Lại là một đao chém trúng ngực của Yoshikawa, nhưng vẫn không có kết quả như vũ, đao tiếp xúc với thân thể của hắn thì tóe lửa như chém vào vật thể rắn vậy, Thạch Trung Ngọc lại còn suýt chút nữa bị thanh Muramasa sắc bén kia chém trúng người nữa.

- Tên này, còn khó chơi hơn cả Trom

Thạch Trung Ngọc thầm cảm thán trong lòng, mặc dù Trom lợi hại, nhưng mà nhược điểm của hắn cũng rất rõ ràng. Nhưng mà đối với tên Yoshikawa này thì Thạch Trung Ngọc lại không nghĩ ra được cách nào để đối phó cả. Đến thời điểm hiện tại Thạch Trung Ngọc vẫn không tìm được nhược điểm của Yoshikawa, chỉ có tranh thủ lúc hắn không kịp đề phóng chém một đao lên người hắn, nhưng mà hắn cũng không đau không ngứa không tạo thành chút tổn thương nào.

- AAAAAAA

Đôi mắt màu xanh lá của Yoshikawa càng thêm đậm màu hơn, hình như là hắn đã hấp thu năng lượng của mọi người chung quanh, cho nên bây giờ hắn càng thêm mạnh hơn so với lúc mới vừa yêu hóa xong, có thể nói là bá khí cũng mạnh mẽ không kém với Thạch Trung Ngọc, và cũng tỏ ra không hề ngán việc phải quần chiến. Trong game, Thạch Trung Ngọc có trang bị sắc bén và nhiều kỹ năng, mấy cái trò như quần chiến chính là mấy trò mà hắn rất thích, chỉ cần sơ sểnh chút là phải có người chết, cảm giác sảng khoái lúc đi săn đầu người cũng rất hấp dẫn.

- Bụp.

Thạch Trung Ngọc lại đạp một phát vào ngực của Yoshikawa, một lần nữa đá hắn bay ra ngoài, cái này không biết đã là bao nhiêu lần rồi. Nhưng vách tường xung quanh đều bị nghiền nát hết rồi, giống như chỗ này vừa bị một đám thổ phỉ xông vào cướp hết sạch rồi đập phá. Đại sảnh vốn vàng son lộng lẫy bây giờ đã biến thành một đống bừa bộn.

- Giết.

Thạch Trung Ngọc chợt quát một tiếng rồi nhào về phía Yoshikawa vừa mới đứng lên, hắn cũng không muốn lại bị đao pháp cực tốc của Yoshikawa hạn chế động tác nữa.

Yoshikawa vừa mới đứng lên, còn chưa kịp phản ứng đã bị Thạch Trung Ngọc một cước càng thêm dùng sức hơn ban nãy đạp bay ra ngoài. Một đoàn máu tươi màu tím từ Yoshikawa chảy ra, mặc dù nói thân thể của hắn rất cứng rắn rồi, nhưng mà lại làm gia tăng cảm giác đau đớn trong lục phủ ngũ tạng lên không biết bao nhiêu lần.

Yoshikawa cả buổi không đứng dậy được, Thạch Trung Ngọc lại tranh thủ khoảng thời gian này, bắt đầu tụ lực chuẩn bị sử dụng Bá Đao muốn giải quyết dứt điểm Yoshikawa, những người vây quanh xem náo nhiệt Thạch Trung Ngọc trực tiếp lựa chọn bỏ qua bọn họ. Nhưng mà đám người này thật sự là rất nhiều, dù sao thì ai cũng có tính tò mò thích hóng chuyện.

- Sao rồi, vẫn không có cách nào sao?

Đội trưởng có chút tức giận nói.

- Hay là chúng ta thử bắn đạn xuyên giáp nhé? !

Tay súng bắn tỉa nhỏ giọng hỏi, dù sao thì bây giờ đội trưởng cũng đã cực kỳ tức giận rồi.

Nhưng vừa mở miệng nói xong thì đội trưởng kia liền liếc mắt quát hắn một cái

- Cậu cảm thấy tốc độ của viên đạn cậu bắn ra có thể đủ nhanh sao, nếu như mà vừa nãy sát khí của cậu là hướng về phía Thạch Trung Ngọc thì cậu xác định là chết chắc rồi.

- Bọn hắn chỉ cần dựa vào sát khí đã có thể khủng bố như vậy!

Tay súng bắn tỉa mở to hai mắt nhìn, những gì vừa xảy ra trước mắt bọn họ cũng đã hoàn toàn thoát ly khỏi phạm vi tri thức của bọn họ rồi. Trong nhận thức của bọn họ hoàn toàn không thể có những chuyện như vậy xảy ra được.

Chương 1034. Đánh chết Yoshikawa

Mặc dù nói đây là cuộc chiến của một mình Thạch Trung Ngọc, nhưng mà những tay súng bắn tỉa này dầu gì cũng là tinh anh của quân đội, một tay súng bắn tỉa xuất sắc cơ hồ là ác mộng của tất cả mọi người.

Nhưng mà đối với những tiên thiên cao thủ mà nói, thì mấy thứ vớ vẩn như súng ngắm này mặc dù là loại súng có tính uy hiếp lớn nhất trong số các loại súng ống, nhưng mà bọn họ cũng không cần phải lo lắng. Mặc dù không có làn da cứng rắn mạnh mẽ biến thái giống như sau khi Yoshikawa bị yêu hóa, nhưng mà sự vận động kịch liệt của chân nguyên trong thân thể lại làm cho những viên đạn hoàn toàn không thể làm họ bị thương được nữa.

- Đi chết đi!

Thạch Trung Ngọc lại chém ra một đao nữa, chém vào bả vai của Yoshikawa tóe lửa. Yoshikawa lại không chút do dự nào, một đao đâm về phía Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nghiêng người nhanh chóng tránh thoát được một đao này, sau đó cả người giống như một đoàn mây sương mù, lập tức đi ra phía sau lưng của Yoshikawa. Ngân đao toát lên một đoàn ánh sáng màu bạc, hung hăng chém về phía sau lưng Yoshikawa. Thạch Trung Ngọc đã thử qua rất nhiều lần rồi, phát hiện được phía sau lưng của Yoshikawa cũng chính là vị trí yếu nhất trên cơ thể hắn, có thể tạm coi đây là nhược điểm lớn nhất mà hắn có thể tìm ra được.

Nhưng mà cái nhược điểm này cũng chỉ là tương đối mà thôi. So với những chỗ khác chỉ cần chém vào là xẹt lửa như chém vào vật thể rắn chắn, hoặc là giống như đao gỗ mà chém lên da trâu vậy, vô cùng cứng rắn. Thì mỗi lần chém trúng phía sau lưng của hắn thì ít nhất cũng làm hắn phải chảy một ít máu. Nhưng mà máu của Yoshikawa chảy ra cũng đã là màu xanh lá rồi, sau khi bị yêu hóa

thì toàn bộ máu của hắn cũng đã bị đổi thành màu xanh lá.

Nhưng mà nhìn da thịt của Yoshikawa thì vẫn hồng hào bình thường như cũ chứ không phải là màu xanh lá cây.

Bị thương làm cho Yoshikawa càng thêm phẫn nộ. Xách Muramasa lên chém một đao về phía sau lưng mình.

Nhưng Thạch Trung Ngọc lại nhanh chóng né sang bên cạnh Yoshikawa, làm cho một đao này của hắn chém vào không khí, không trúng được vào mục tiêu. Tranh thủ khoảng thời gian này, Thạch Trung Ngọc lại vung đao lên chém thêm một phát vào lưng của Yoshikawa. Vẫn là chém vào chỗ bị thương khi nãy. Miệng vết thương sau lưng càng bị rách lớn hơn, nhưng Yoshikawa vẫn hồn nhiên không phát hiện ra, vẫn hành động theo bản năng muốn giết chết Thạch Trung Ngọc.

Nhưng mà bản năng thì cũng chỉ là bản năng mà thôi, đối với người bình thường thì có thể bản năng sẽ giúp họ trong lúc nguy kịch, nhưng mà trong mắt những cao thủ như bọn họ thì lúc này hành động dựa theo bản năng lại vô tình trở thành nhược điểm trí mạng.

Máu tươi màu xanh lá đã chảy ra dính đầy phía sau lưng Yoshikawa. Xanh mơn mởn trông cực kỳ dữ tợn. Tóc tai bù xù, nhìn giống như một tên ác ma bò ra từ địa ngục vậy.

- Đi chết đi!

Thạch Trung Ngọc vẫn không dừng tay, tiếp tục nổi giận gầm lên một tiếng, nắm ngân đao hung hăng đâm xuống vị trí vết thương trên lưng của hắn. Thân pháp phát huy đến cực hạn, cả người giống như một cái bã kẹo cao su dính chặt không buông, lúc nào cũng bám chặt phía sau lưng của Yoshikawa, ngân đao trong tay lóe ra một chút hàn quang liều mạng đâm vào lưng của Yoshikawa. Chính là vị trí nãy giờ hắn vẫn liên tục đâm vào, máu càng lúc chảy ra càng nhiều. Trong lòng Thạch Trung Ngọc cảm thấy rất có hy vọng. Cộng thêm lúc trước hắn đã đâm thủng qua được lớp phòng ngự mạnh mẽ phía sau lưng của Yoshikawa, lúc này động tác của Thạch Trung Ngọc càng mạnh mẽ dứt khoát hơn.

Yoshikawa cũng cực kỳ bất đắc dĩ, Yoshikawa tức giận gào thét đối với Thạch Trung Ngọc sau lưng mình, lại không thể ra tay đánh trả được. Thạch Trung Ngọc cứ giống như một con kiến thực cốt vậy, cứ bám chặt phía sau lưng của Yoshikawa, Yoshikawa muốn quay người, Thạch Trung Ngọc lại tàng hình trốn theo, cái này nói là tàng hình cũng chỉ là một cách nói để hình dung tình hình lúc này ở trong mắt của Yoshikawa mà thôi, dù sao thì Thạch Trung Ngọc cũng không thể có kỹ năng tàng hình được. Nhưng hắn cứ liên tục trốn tránh ở sau lưng, mượn thân thể của yoshikawa để ngăn cản tầm nhìn của chính hắn, một chiêu này chính là hắn rất hiểu và rất sở trường, cho nên ở trong mắt của Yoshikawa hắn không khác nào như đang tàng hình cả.

Mặc dù tốc độ của Yoshikawa rất nhanh, nhưng mà chuyển biến phương hướng cơ thể vẫn rất không linh hoạt, Thạch Trung Ngọc cũng phát hiện ra điểm này của Yoshikawa, nên mới cố tình trốn tránh sau lưng của Yoshikawa bắt hắn phải xoay vòng vòng. Thạch Trung Ngọc không thể không thừa nhận mình chơi vậy cũng quá ác rồi, nhưng mà bản thân là một người chiến sĩ, Thạch Trung Ngọc cũng chỉ biết ra chiêu cận chiến. Nhưng mà nếu cứ cố tình cứng đối cứng với Yoshikawa thì chẳng khác nào cố tình tìm chết, mặc dù lúc còn học cấp hai, hắn cũng là một tên nhóc con thích đánh nhau rồi gây sự.

-Bụp.

Thạch Trung Ngọc một cước đạp vào mông của Yoshikawa, đá Yoshikawa bay đi một đoạn. Sau đó theo sát hắn, lấy ngân đao ra hung hăng đâm về phía sau lưng đã chằng chịt vết thương của hắn. Thử một chút liền phát hiện đã dễ dàng hơn so với lúc trước rất nhiều. Như vậy cũng có thể thấy được, lực phòng ngự của Yoshikawa chỉ là ở ngoài da mà thôi, đối với những bộ phận bên trong cơ thể, Yoshikawa cũng không có lực phòng ngự mạnh mẽ như vậy.

Yoshikawa bị Thạch Trung Ngọc đâm mạnh một đao trên lưng xuyên qua người hắn rồi đâm thủng ra đằng trước. Tốc độ của Thạch Trung Ngọc có thể nói là vô cùng nhanh chóng và sắc bén. Yoshikawa bị một đao của Thạch Trung Ngọc đâm thủng, đã không còn năng lực hoạt động nữa rồi. Từ nãy tới giờ bị Thạch Trung Ngọc đâm ở sau lưng máu đã chảy dần dần ra khá nhiều rồi? Bây

giờ lại thêm bị đâm xuyên một phát nữa, ngay lập tức Yoshikawa phun ra một dòng máu tươi. Bây giờ cơ thể của hắn đã bị thương nghiêm trọng rồi. Mặc dù Muramasa có thể hấp thu máu tươi của người người khác, nhưng bị Thạch Trung Ngọc làm cho bị thương nhiều như vậy cũng không thể bù đắp nổi.

- Mặc dù trận này Thạch Trung Ngọc lúc nào cũng phải trốn tránh, nhưng cũng vẫn là một trận đánh vô cùng mãn nhãn mà. Cường giả lợi hại như vậy! Thật sự là làm cho người ta hâm mộ mà!

Một tay súng bắn tỉa cảm thán, nãy giờ hắn vẫn luôn dùng ống ngắm để quan sát chăm chú tình huống đánh nhau bên kia, càng xem càng nghiện.

- Cậu cứ ở đó mà chiêm ngưỡng đi! Chắc là lúc đi ngủ sẽ nằm mơ mình được như vậy đấy!

Đội trưởng nhẹ giọng nói, nhưng hắn có thể hiểu được hy vọng này nó nhỏ bé mong manh đến cỡ nào, chắc là một phần một tỉ. Cũng giống như muốn thành đại thần ở trong game vậy, có biết bao nhiêu người, ai ai cũng có đủ thứ hào quang? Muốn tốt muốn mạnh mẽ thì chắc chắn phải đốt tiền, nhưng không phải thằng nào có súng thì thằng ấy cũng giỏi được, phải có kỹ năng nữa.

- Nếu là có thể có được võ công lợi hại giống như những người kia, ta nhất định sẽ đi tiêu diệt hết toàn bộ những tên ác nhân, những tên tội phạm trên thế giới này!

Tay súng bắn tỉa hào hứng nói.

- Ha ha, vậy cậu cứ chậm rãi tu luyện đi! Ừm, có vẻ chiến đấu cũng sắp kết thúc rồi...!

Đội trưởng cổ vũ một chút cậu lính mới, sau đó liền nhìn về phía khách sạn.

Lúc này Yoshikawa đã hoàn toàn đã không có lực lượng để trở tay được nữa, Thạch Trung Ngọc dùng ngân đao đâm trên người Yoshikawa hơn mười cái lỗ thủng, trái tim mạnh mẽ kia bây giờ đã biến thành một cái tổ ong vò vẽ rồi. Cho dù hắn có được yêu hóa

mạnh đến mức nào đi nữa, thì không có trái tim, không có nội tạng thì cũng không thể sống được.

Đây chính là quyết định của Thạch Trung Ngọc, đâm nát trái tim của Yoshikawa ra luôn, đến lúc đó xem thử lực lượng của hắn còn duy trì như thế nào nữa. Nếu như là dùng lực lượng của Muramasa thì hắn sẽ càng vui hơn nữa. Bây giờ vẻ mặt của Yoshikawa là không thể tin được. Lúc này hắn vừa mới bị tước đi trạng thái phụ thể, đao hồn của Muramasa đã rút lại về bên trong Muramasa. Không còn một chút biến hóa nào.

Chương 1035. Gặp lại Thệ Tử Bất Bại

Yoshikawa cứ như vậy đã bị thất bại. Làm cho Deuku Oda cùng những người Nhật còn lại đều sợ đến ngây người.

- Ngài Yoshikawa!

Một người Nhật bình thường rất thân thiết với Yoshikawa bi phẫn xông lên phía trước, đỡ lấy cơ thể đã không còn hơi thở của Yoshikawa. Yoshikawa chính là người lợi hại nhất trong đám người bọn họ, vốn dĩ ôm một lòng tự tin hiên ngang đi vào Hoa Hạ, lại không ngờ bị người khác giết chết ở chỗ này.

- Khốn kiếp!

Một tên Tam hoa tụ đỉnh người Nhật khác nổi giận gầm lên một tiếng, rút ra võ sĩ đao lao về phía Thạch Trung Ngọc. Cái ánh mắt phẫn nộ kia như thể hận không thể dùng ánh mắt xé Thạch Trung Ngọc thành trăm mảnh.

Nếu như Thạch Trung Ngọc lại bị ánh mắt của hắn dọa sợ, thế thì Thạch Trung Ngọc còn có mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông đây? Người Nhật Bản này có tốc độ mặc dù đã rất nhanh trong mắt những người khác rồi, nhưng mà ở trong mắt của Thạch Trung Ngọc, thì còn chậm hơn rất nhiều so với Yoshikawa lúc trước.

- Bụp.

Nâng chân lên đá một cái nhưng không ai nhìn thấy hắn ra chân như thế nào vì quá nhanh, tên Nhật Bản kia trực tiếp bị đá bay ra ngoài.

Bức tường đã phải chịu đựng N lần va chạm rốt cục cũng chịu đựng không nổi nữa. Vách tường rộng khoảng chừng một mét lập tức biến thành một mảnh đá vụn, ầm ầm đổ xuống đè lên người

Nhật kia làm cho miệng hắn phun đầy máu tươi, lập tức không sống nổi. Một phát đá chết luôn một cường giả cấp Tam hoa tụ đỉnh! Ông cụ Cơ đứng ở bên cạnh nhìn thấy cũng phải cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tốc độ trưởng thành của Thạch Trung Ngọc quả thật là quá nhanh đi.

Từ khi biết thằng bé đến bây giờ, cũng chỉ mới qua khoảng thời gian mấy tháng, mà thằng bé đã thay đổi từ một thằng nhóc choai choai chỉ có thân thể cường tráng của một tên côn đồ, bây giờ biến thành một cường giả mạnh đến mức ngay cả mình cũng cảm thấy ngưỡng mộ nữa.

- Hinh Vũ Chi Thạch! ! !

Người Nhật đang ôm Yoshikawa kia phẫn nộ hét lên.

- Ồ???

Nghe được giọng của người nọ, Thạch Trung Ngọc cảm thấy cực kỳ quen tai. Lại nhìn nhìn gương mặt có chút quen mắt của hắn, sau đó lập tức nở nụ cười.

- Không ngờ lại là ngươi!

Tên này chính là Thệ Tử Bất Bại, là người đã lẻn vào Học viện nghiên cứu luyện kim của Tiếu Phong đây mà.

-Khốn kiếp!

Thệ Tử Bất Bại không ngờ mình vừa mới bị Thạch Trung Ngọc giết chết trong game, bây giờ lại gặp phải cái tên sát tinh này ngay tại trong hiện thực. Còn giết chết bạn tốt của mình nữa, nhưng hắn cũng chỉ có thể nuốt sự phẫn nộ vào trong lòng, bởi vì hắn cũng biết, mình muốn đánh nhau với Thạch Trung Ngọc, chính là tự tìm đường chết. Chỉ cần nhìn tình trạng của người vừa nãy sẽ biết, Thệ Tử Bất Bại biểu hiện ra rất là phẫn nộ, nhưng mà trong lòng lại bắt đầu lên kế hoạch xem phải chạy trốn như thế nào. Rất nhanh, ánh mắt của hắn đã rơi vào trên người Deuku Oda đang ở một bên run cầm cập.

Thực lực của Deuku Oda chắc chắn là yếu nhất trong số mấy người bọn họ, chỉ cần một người bình thường hơi khỏe mạnh một

chút đã có thể đánh cho hắn đầu rơi máu chảy rồi. Nhưng mà nếu như luận thân phận, Deuku Oda lại là người quan trọng nhất. Hắn là Thủ tướng của Nhật Bản, là người lãnh đạo của một quốc gia. Với thân phận này của hắn, lúc nào đi ra phải cũng được bảo vệ tầng tầng lớp lớp. Thệ Tử Bất Bại muốn mượn thân phận của Deuku Oda, tạo ra cho mình một cơ hội sống sót. Dù sao thì bất kể tên Hinh Vũ Chi Thạch này có to gan đến mấy, thì chắc chắn là cũng không dám vô lễ với lãnh đạo của nước khác ở trên địa bàn của Hoa Hạ. Nếu hắn làm vậy chắc chắn sẽ tạo ra tranh luận quốc tế, thậm chí còn làm nổ ra chiến tranh giữa hai nước.

Nhưng mà, lúc này Deuku Oda làm gì còn tâm trí đâu mà nghĩ đến việc Thạch Trung Ngọc sẽ không dám làm gì mình, hắn đã cường đại đến mức có thể bỏ qua uy hiếp của quốc gia rồi, hơn nữa Thạch Trung Ngọc còn là kẻ không sợ trời không sợ đất, tính cách phản nghịch, ngay cả trực tiếp đánh chết Deuku Oda ở chỗ này, hắn cũng có thể làm ra được.

- Oda đại nhân.

Thệ Tử Bất Bại đi nhanh lên đến cạnh Deuku Oda, nhỏ giọng gọi.

Deuku Oda đã bị một màn trước mắt đả kích làm cho sợ hãi. Yoshikawa ở trong mắt hắn chính là một vị thần linh, cường đại đến mức không ai sánh nổi lại bị đánh chết nhanh như vậy, mà người kia lại chỉ cần đá một cái lại giết chết được cường giả Tam hoa tụ đỉnh của mình. Bây giờ tâm lý sợ hãi đã chiến cứ hoàn toàn đại não của hắn rồi.

- Oda đại nhân!

Thấy Deuku Oda vẫn không có phản ứng, Thệ Tử Bất Bại có chút tức giận khẽ quát một tiếng, mặc dù mình muốn dựa vào thân phận của Deuku Oda, nhưng mà hắn thân là Thủ tướng của quốc gia, vậy mà gặp chút chuyện đã bị dọa thành như vậy rồi, đúng là một nỗi sỉ nhục của quốc gia mà.

- Hả?

Lúc này Deuku Oda mới hồi phục tinh thần lại.

-Ngài Yamamoto, việc này, việc này, ngài Yoshikawa, ông ấy. . .

Trong đôi mắt của ông ta tràn đầy hoảng sợ, bây giờ toàn bộ hy vọng của ông ta đều ký thác lên người Thệ Tử Bất Bại. Vào những lúc sợ hãi thì kẻ yếu thường vô ý thức dựa dẫm vào kẻ mạnh hơn. Mặc dù địa vị của Deuku Oda rất cao, về mặt chính trị có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Nhưng mà lúc gặp phải nguy hiểm tính mạng, gặp được những chuyện không thể nào lí giải được trong mắt người thường, thì cái tâm lý yếu ớt ẩn sâu trong thâm tâm Deuku Oda đã bạo phát ra.

- Ngài Oda, Ngài chính là Thủ tướng của Nhật Bản đế quốc chúng ta cơ mà! Đừng làm ra những việc xấu hổ mất mặt như thế chứ!

Thệ Tử Bất Bại gầm nhẹ một tiếng, Deuku Oda đã dọa sợ thì chớ bị hắn gầm nhẹ một cậu lại giật mình một cái, ánh mắt tràn đầy sát ý kia làm cho Deuku Oda lập tức tỉnh táo lại.

- Lấy ra bản lĩnh lúc ngài đối mặt với những quan lớn khác, không nên bị sự sợ hãi lấn át lí trí!

- Ta đã hiểu rồi! Ngài Yamamoto yên tâm!

Deuku Oda hăng hái gật đầu, ông ta cũng được coi như là một vị Chính khách lão thành rồi, tố chất tâm lý vẫn là rất mạnh, nhưng mà một màn quá mức rung động vừa nãy làm cho ông ta có chút không biết làm sao, nên sự sợ hãi trong lòng mới hiển hiện ra.

- Ngươi đúng là làm càn, lại dám đả thương võ sĩ của Nhật Bản đế quốc chúng ta, giết hại người dân nước Nhật ta, ta sẽ báo lên cho lãnh đạo của quốc gia các ngươi để xử lý các ngươi!

Deuku Oda nhìn thẳng Thạch Trung Ngọc lớn tiếng nói.

Thạch Trung Ngọc không thèm để ý lấy tay ngoáy ngoáy lỗ tai, khinh thường nói.

- Ngươi cho rằng hôm nay mình sẽ còn sống mà ra khỏi đây sao?

Ánh mắt âm lãnh của hắn làm cho Deuku Oda ớn lạnh, nhưng mà ông ta vẫn cố gắng đè sự sợ hãi của mình xuống, bởi vì ông ta

tin tưởng xung quanh nơi này khẳng định có rất nhiều quân nhân được điều đến đây để bảo vệ ông ta. Hơn nữa chắc chắn rằng đám phóng viên kia cũng đã tới rồi, người này có lẽ cũng không có lá gan lớn như vậy, dám giết lãnh đạo của nước khác ngay trước mặt phóng viên!

- Ngươi vậy mà lại dám uy hiếp người lãnh đạo của một quốc gia!

Deuku Oda chỉ vào Thạch Trung Ngọc quát, nhưng trong lời nói lại có chút cảm giác chột dạ.

-Ngươi không sợ sẽ làm nổ ra chiến tranh giữa hai nước sao? !

-Chiến tranh? Bởi vì một tên súc sinh mà nổ ra chiến tranh sao?

Thạch Trung Ngọc cười nhạo nói.

- Ngươi cho rằng ngươi có năng lực lớn như vậy sao?

Một người mà ngay cả Yoshikawa cũng có thể giết chết, Thạch Trung Ngọc cũng không tin những người Nhật Bản kia sẽ đồng ý tuyên chiến với Hoa Hạ. Trước lúc thông qua đề nghị này, những kẻ thằng nhát gan kia chỉ sợ còn bận lo lắng cho sự an toàn của giấc ngủ của mình ấy chứ.

- Với lại, lời này của ngươi, ta có nên hiểu là ngươi đang đơn phương tuyên chiến Hoa Hạ không! Đại biểu Nhật Bản tuyên chiến với Hoa Hạ!

Thạch Trung Ngọc ép hỏi, trong đại sảnh xảy ra chiến đấu kịch liệt như vậy, cũng đã có rất nhiều người chạy đi không dám ở lại hóng chuyện. Nhưng mà vẫn có mấy người tò mò nên ở lại, đang dùng di động quay lại mọi chuyện xảy ra.

Nếu như Deuku Oda thừa nhận đây là hành vi tuyên chiến, chỉ sợ đám người Nhật này không muốn chiến cũng phải chiến rồi. Thạch Trung Ngọc rất sẵn lòng giúp thế giới bớt đi một tên súc sinh đấy.

Chương 1036. Giết Thủ tướng

Deuku Oda bị Thạch Trung Ngọc nói như vậy, lập tức nổi giận đùng đùng.

- Ngươi giết Yoshikawa tiên sinh, giết công dân Nhật Bản, nếu như Chính phủ của các ngươi không thể cho ta một lời giải thích hợp lý! Ta muốn đại biểu Nhật Bản tuyên chiến với Hoa Hạ các ngươi!

- Xì, ngươi có thể đại biểu cho Nhật Bản sao!

Thạch Trung Ngọc đánh giá một chút cái thân thể béo ục ịch của Deuku Oda từ trên xuống dưới.

- Hơn nữa. Ta giết một tên Yoshikawa, các ngươi đã muốn tuyên chiến với chúng ta rồi!"

- Như vậy! Năm đó quân lính Nhật Bản các ngươi tàn sát hơn ba trăm nghìn đồng bào của chúng ta, ngươi nói thử xem phải làm sao bây giờ!

- Năm đó các ngươi Nhật Bản các ngươi ở trên đất của Hoa Hạ chúng ta làm mưa làm gió, tùy ý giết hại hành hạ đồng bào của chúng ta, ngươi nói xem phải làm sao bây giờ!

- Toàn bộ Hoa Hạ, hàng chục triệu người trực tiếp, gián tiếp chết dưới lưỡi kiếm của người Nhật các ngươi, ngươi nói phải làm sao bây giờ!

Thạch Trung Ngọc tức sùi bọt mép, gương mặt tức giận đỏ bừng bừng, hai mắt trừng to, hung dữ nhìn thẳng vào mặt Deuku Oda. Cái kia khí thế bức người của hắn làm cho Deuku Oda sợ tới mức hai chân nhũn ra như bún, trực tiếp ngã ngồi xuống đất. Thạch Trung Ngọc bộc phát toàn diện khí thế của mình, thì một người bình thường như ông ta làm sao có thể chống cự cho được.

Những người còn lại trong đại sảnh khi kia nghe được những lời

nói của Thạch Trung Ngọc, lập tức cảm thấy một cỗ hỏa diễm từ đáy lòng bốc lên. Những sự khuất nhục khi ấy, những hắc ám, bi ai khi ấy. Mặc dù quốc gia vẫn luôn dùng các loại lý do áp chế, che đậy, một mực bị chôn dấu dưới đáy lòng. Nhưng mà nếu như chỉ cần có một người nào đó nhắc tới, thì những thứ đè nén ấy sẽ ngay lập tức bùng cháy lên như Hỏa Sơn, trong nháy mắt bao phủ lý trí, ai ai cũng muốn rửa sạch nỗi sỉ nhục năm nào, muốn báo thù cho những người dân chết thảm năm đó.

- Các ngươi yếu đuối và thua trận nên phải chấp nhận bị giết, lúc ấy Hoa Hạ không có thực lực, nên không phản kháng được là đúng rồi.

Thệ Tử Bất Bại nuốt một ngụm nước miếng, kiên cường nói.

- Tốt, tốt lắm!

Thạch Trung Ngọc nghe xong thì hai mắt sáng lên nhìn về phía Thệ Tử Bất Bại gật đầu một cái, cười nói.

-Tốt rồi, ta hiểu rồi.

Thệ Tử Bất Bại lập tức choáng váng rồi, sao tự nhiên tên này lại dễ nói chuyện như vậy? Lập tức, trong lòng có một cỗ vui sướng xông lên đầu, xem ra lần này hắn đã may mắn thuyết phục được người này rồi.

Deuku Oda cũng nhanh chóng đứng lên, cười làm lành nói.

- Hiểu là tốt rồi, hiểu được là tốt rồi! Bây giờ chẳng phải chúng ta nên Trung Nhật một lòng hay sao, dù sao 2000 năm trước chúng ta cũng có chung nguồn cội với nhau mà.

Nói xong, liền rút khăn tay ở trong túi áo ra lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

- Ừm, đúng vậy, Trung Nhật một lòng.

Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu, rất hòa thuận cười nói.

- Thế, Nhật Bản các ngươi định bao giờ thì trở về với vòng tay của tổ quốc đây?

- À, cái này...

Deuku Oda lập tức sững sờ, khó xử cười nói.

- Vấn đề này ta không làm chủ được, việc này...

- À.

Thạch Trung Ngọc lại nghiêng đầu nói tiếp.

- Nếu là người một nhà, vậy thì có thể chấp hành gia pháp được rồi, người ngoài cũng không thể nói gì được rồi, đúng không nào?

- Hả???

Deuku Oda lập tức mặt mũi trắng bệch, hắn nói thể chẳng phải là có ý rằng nếu như khai chiến, bọn họ sẽ không thể tìm được bên nào đứng ra giúp mình nói lý lẽ hay sao? Nhưng chính miệng hắn lại nói một nhà, nói đồng lòng, nếu là người một nhà, thì người trong nhà xử lý chuyện trong nhà, vậy thì người ngoài làm sao có thể nói xen vào được nữa?

- Việc này, Hinh Vũ Chi Thạch đại nhân, chuyện này.

-Đừng có gọi đại nhân đại nhiếc gì hết, ta là Thạch Trung Ngọc, nhớ cho kĩ.

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng gõ gõ ngân đao trong tay, phát ra tiếng kêu leng keng thanh thúy. Sau đó quay nhìn về phía ông cụ Cơ hỏi.

- Ông, trong gia tộc nếu phạm tội giết hại anh em trong tộc thì sẽ phải chịu hình phạt là gì?

- Người đầu têu, xử chém eo! Con cháu của hắn thì bị chặt một chi, trục xuất khỏi gia tộc.

Ông cụ Cơ lạnh mặt nói.

- Đấy, đã nghe thấy chưa.

Thạch Trung Ngọc nhìn về phía Deuku Oda mỉm cười nói.

Nhưng quân nhân, trưởng quan năm xâm chiếm Hoa Hạ, bây giờ những người còn sống là ai, giao hết ra đây. Còn có đám con cháu của bọn họ nữa.

Deuku Oda lập tức giận tím người, những người kia làm sao có thể giao ra được? Mặc dù bây giờ bọn họ cũng không còn giữ chức vụ nữa, nhưng mà làm gì có ai không phải người có tầm ảnh hưởng lớn trong quốc gia cơ chứ. Còn chưa nói đến con cháu của bọn họ, nguyên một đám ai cũng đều nhận chức vị quan trọng, nếu mà giao bọn họ ra, thì quốc gia sẽ bị tê liệt luôn rồi.

- Chuyện này, chúng ta lại thương lượng lại được không!

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Đã nói là cùng nguồn cội với nhau, vậy thì chấp hành gia pháp cũng là hiển nhiên thôi. Không phải sao?

Thạch Trung Ngọc cười lạnh nói tiếp.

- 2 triệu quân lính xâm phạm Hoa Hạ, chính ngươi tự xem mà xử lý đi!

- Chuyện này, có thể để ta trở về thương lượng một chút cùng với Quốc hội được không?

Deuku Oda vội nói.

- Ta cũng không có quyền lợi lớn như vậy.

- Không có thời gian cho ngươi thương lượng đâu.

Thạch Trung Ngọc cười lạnh nói.

- Nếu như ngươi không quyết định được, vậy thì chúng ta đây đành phải phát động chiến tranh xâm nhập Nhật Bản rồi. Nhưng mà, có lẽ cũng không có ai sẽ đứng ra nói giúp cho các ngươi đâu?

- Chuyện này.

Deuku Oda lập tức bó tay rồi, mình nói chuyện lại bị người khác bắt được cái thóp, việc này làm cho một người Chính khách lâu năm như ông ta cảm thấy rất là bất đắc dĩ, quá thất bại rồi.

- Vừa nãy ngươi nói, thất bại nhỏ yếu nên mới bị đánh đúng không?

Thạch Trung Ngọc quay đầu lại nhìn Thệ Tử Bất Bại.

Thệ Tử Bất Bại nuốt nuốt nước miếng, gật gật đầu nói.

- Lúc ấy Hoa Hạ rất nhỏ yếu...

- Vậyhai người các ngươi bây giờ không phải cũng rất nhỏ yếu hay sao?

Thạch Trung Ngọc lại hỏi ngược lại, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua cổ của Thệ Tử Bất Bại và Deuku Oda.

- Cái này...

Thệ Tử Bất Bại cũng nói không ra lời, tình huống bây giờ bọn hắn chính là con cá nằm trên thớt rồi, chỉ có thể mặc người chém giết mà thôi.

- Không nói gì chính là đống ý rồi!

Sắc mặt của Thạch Trung Ngọc trở nên càng lạnh lẽo hơn, bàn tay cầm ngân đao khẽ nhấc lên.

Nhận thấy ánh mắt hung ác tràn ngập sát ý của Thạch Trung Ngọc, Deuku Oda lập tức la hoảng lên.

- Không, đừng mà, ta là Thủ tướng Nhật Bản, ngươi không thể giết ta!

- Sao lại không thể giết ngươi? Nói thử một lý do không thể giết ngươi ta nghe thử xem nào?

Thạch Trung Ngọc cười lạnh nói.

Deuku Oda suy nghĩ một hồi, nhưng căn bản không tìm ra lý do nào cả. Hiện tại hắn ngoại trừ có một cái thân phận là Thủ tướng Nhật Bản, thì căn bản không có cái gì đáng nói.

- Hừ, vậy ngươi có muốn nghe thử lý do cần phải giết ngươi của

ta hay không!"

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, lớn tiếng nói.

- Đầu tiên, ngươi là người Nhật! Tiếp theo, ngươi là Thủ tướng Nhật Bản! Tiếp theo, nơi yên nghỉ của ba trăm nghìn đồng bào chết thảm không cho phép người Nhật và chó đi vào! Cuối cùng!

Thạch Trung Ngọc trực tiếp chém một đao bổ về phía cổ của Deuku Oda, ánh đao màu bạc chợt lóe lên, một cái đầu lâu tròn vo bay lên trời. Máu tươi phun thẳng lên như đài phun nước.

- Cuối cùng, ngươi quá yếu!

Thạch Trung Ngọc vừa dứt lời. Ánh mắt đã nhìn sang Thệ Tử Bất Bại đang sợ ngây người.

- Không, đừng giết ta!

Thệ Tử Bất Bại kinh hoảng kêu lên, một cao thủ tam hoa tụ đỉnh dường như đã là vô địch thiên hạ, vào lúc này lại giống như một cô gái sắp bị cưỡng gian, chỉ biết ngồi sợ hãi khóc lóc xin tha.

- Có muốn ta cũng nói nói lý do giết ngươi hay không!" Khóe môi của Thạch Trung Ngọc khẽ vẽ nên một nụ cười tà ác, từng bước một đi về phía Thệ Tử Bất Bại.

- Đừng, đừng mà, đừng nói nữa!

Thệ Tử Bất Bại hoảng sợ mặt mũi trắng bệch, liên tục lui về sau.

Giơ tay chém xuống, lại là một cái đầu lâu phóng lên trời.

- Chính ngươi cũng không quan tâm, vậy thì ta cũng lười phải nói nhiều.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, ánh mắt nhìn ra bầu trời bên ngoài sảnh của khách sạn. Cái hướng nhìn, chính là hướng của bảo tàng thảm sát Nam Đô.

Chương 1037. Sự phiền muộn của mấy vị lãnh đạo

- Deuku Oda chết rồi!

Một tay súng bắn tỉa hô to một tiếng, trong lời nói tràn đầy sự vui vẻ. Nếu Deuku Oda mà nghe được, không sẽ có cảm nghĩ như thế nào. Binh lính được hạ lệnh bảo vệ hắn lại trơ mắt nhìn hắn bị giết, mà để mặc hắn bị giết thì cũng thôi đi, lại còn vui vẻ, kích động đến thế nữa chứ.

Người đội trưởng ở bên cạnh lại rơi vào trầm mặc, măc dù lúc ông nhìn thấy Deuku Oda bị Thạch Trung Ngọc một đao chém chết, trong lòng cũng cảm thấy rất sảng khoái. Nhưng mà nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng, vị đội trưởng lại không thể cười nổi.

- Cậu lại muốn chiến tranh xảy ra nữa à!

- Ha ha, đội trưởng, chiến tranh thì có gì mà phải sợ? Chúng ta tham gia quân ngũ mà không được tham gia chiến tranh thì quá là lãng phí tuổi thanh xuân rồi!

Tay súng bắn tỉa hớn hở nói.

- Hừ, cậu tưởng là chiến tranh là vui lắm hả??

Vị đội trưởng chạc 50 tuổi khẽ thở dài một hơi, lấy một gói thuốc lá từ trong túi áo ra.

Tay súng bắn tỉa lập tức nở nụ cười, mặc dù nói lúc thi hành nhiệm vụ không cho phép hút thuốc, nhưng mà vị đội trưởng này lúc nào cũng giấu trên ngời một gói, mình lần nào được cùng tổ với anh ấy đều được hưởng phúc ké.

- Năm 1979, cuộc chiến tự vệ phản kích.

Vị đội trưởng nhỏ giọng nói, đưa cho tay súng bắn tỉa một điếu thuốc.

- Hứ, đội trưởng, đừng nói với em là anh cũng tham gia nhé. Lúc ấy anh cũng chỉ mới mười tuổi thôi mà! Anh có chém gió cũng phải xây dựng kịch bản chi tiết chút chứ!

Tay súng bắn tỉa cười đắc ý nói, bắt đầu châm thuốc hút.

- Hồ Đông Bang, nam, dân tộc Hán, sinh năm1969, người huyện Kiến Thủy, Côn Minh, Vân Nam. Mười tuổi đồng thời mồ côi cha mẹ.

Vị đội trưởng nói nhỏ.

- Các cậu có đọc qua tư liệu của tôi chưa.

Tay súng bắn tỉa sững sờ, bọn họ cũng có vụng trộm xem qua tư liệu của đội trưởng, nhưng mà. . . huyện Kiến Thủy, Côn Minh, Vân Nam? Đây chẳng phải là nơi nổ ra chiến tranh tự vệ phản kích chiến năm ấy sao? Mười tuổi vừa vặn là lúc chiến tranh nổ ra, chẳng lẽ? Tay súng bắn tỉa bây giờ mới hiểu ra.

- Đội trưởng, bác trai và bác gái, hai người họ…..

- Chiến tranh, không đơn giản giống như cậu tưởng tượng đâu. Các cậu vẫn chỉ là tân binh, đừng có tưởng rằng mấy thứ gian khổ phải chịu trên sân huấn luyện đã là khó khăn lớn nhất rồi!

Vị đội trưởng lại thản nhiên cười mắng một câu, lại đánh một cái vào đầu của tay súng bắn tỉa.

- Đội trưởng, anh lại đánh người rồi.

Tay súng bắn tỉa có chút ấm ức sờ lên đầu mình.

- Chẳng qua nếu như khai chiến thật, tôi nghĩ chắc là sẽ được giải quyết rất nhanh thôi.

- Hả??

Vị đội trưởng sững sờ, sau đó lại như bừng tỉnh đại ngộ cười cười.

- Đúng vậy, có những cao thủ này ở đây, đoán chừng đám người

Nhật Bản kia cũng không dám khai chiến đâu? Ha ha, chỉ sợ là dù năm ngủ trong trụ sở bí mật được võ trang đầy đủ bảo vệ cũng không thể ngủ yên giấc ấy chứ!

Video quay lại cảnh Thạch Trung Ngọc đại náo khách sạn Long Nhật bị đăng lên trên mạng, lập tức đã gây nên chấn động mãnh liệt.

Công phu kinh người của Thạch Trung Ngọc, cảnh tượng chiến đấu làm cho người nào nhìn vào cũng sục sôi nhiệt huyết. Cái hình ảnh cười lạnh nhạt của Thạch Trung Ngọc lúc chặt đầu của tên Thủ tướng Nhật Bản, làm rung động tất cả mọi người xem được video này. Chỉ trong vòng một giờ đồng hồ ngắn ngủi, lượt xem video đã vượt qua ba mươi triệu lượt, lượt chia sẻ càng là vô số kể.

Nhưng mà, vẫn có không ít người hoài nghi tính chân thật của đoạn video này, đặc biệt là sau khi biết được Thạch Trung Ngọc chính là đệ nhất cao thủ Hinh Vũ Chi Thạch của《 Thần lâm 》, các cư dân mạng đã trải qua vô vàn thủ đoạn lăng xê cũng sớm đã có tính chống cự đối với mấy chuyện như thế này rồi. Nhưng mà đa số mọi người đều tin tưởng video này là thật, dù sao thì cũng không có ai ngốc đến mức chạy ra đi giết Thủ tướng Nhật Bản để nổi tiếng cả đúng không nào.

Ngay lúc bàn dân thiên hạ trên mạng đang ngồi hóng chân tướng sự việc, thì mấy vị lãnh đạo của quốc gia đang sứt đầu mẻ trán rồi. Thạch Trung Ngọc chém ra một đao kia, cũng chỉ là dùng một chút sức lực, dùng khoảng thời gian chỉ có 0,1 giây mà thôi, di chuyển cũng chỉ có một đoạn khoảng chừng một mét. Nhưng mà chỉ một chút như vậy, hậu quả tạo thành lại khiến cho các vị lãnh đạo này đều rơi vào thế bất đắc dĩ rồi.

Trong phòng họp, một người nhìn có vẻ hơi giống như thổ phỉ đang hưng phấn nói chuyện, nước bọt phun như mưa, không ngừng vung tay.

- Khai chiến thì khai chiến! Hứa mỗ ta đây đã đợi ngày hôm nay lâu lắm rồi! Mấy tên nhãi ở doanh trại nghe được tin tức, đều đang kêu gọi ầm ĩ lên đấy!

Người này chính là Tổng tư lệnh của hải quân, lục quân, không quân, tam quân của Hoa Hạ, Hứa Chấn Quốc.

- Nhưng mà, bây giờ nước mình không đánh nổi!

Chủ tịch nước, Trần lão bất đắc dĩ khoát khoát tay, bây giờ quốc gia đang trong giai đoạn toàn lực phát triển kinh tế, phát triển chủ nghĩa xã hội khoa học, lúc này náo loạn thành như vậy, làm cho kế hoạch của mấy năm nay toàn bộ đều bị đảo lộn hết.

- Thằng nhóc kia sao lại ra tay nặng thế cơ chứ! Đánh cái tên Deuku Oda kia gãy chân hay gãy tay thôi còn dễ nói chuyện! Mà cái tên Deuku Oda này, thân thể cũng quá yếu ớt đi, nhìn xem cái tên Yoshikawa kia kìa, cũng đao thương bất nhập giống hắn có phải là tốt hơn không!

- Trần lão, ông cũng đừng lôi thôi dài dòng nữa, cho ý kiến về chuyện này đi chứ, đánh hay là không đánh đây?

Thủ tướng ở bên cạnh cũng rất là đau đầu.

- Với tình huống này, những người kia chẳng lẽ còn không đánh sao?

Hứa Chấn Quốc trừng hai mắt.

- Với lại nếu như không đánh, vậy các người định làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại làm giống như thời Mãn Thanh? Cắt đất cầu hoà sao?

- Cắt đất cầu hoà? Nếu mà làm vậy chỉ sợ cả nước đều xuất hiện bạo động rồi!

Trần lão vỗ bàn một cái.

- Chuyện này kiên quyết không thể làm!

- Vậy thì đánh! Đánh cho đám khốn ấy không dám kêu la nữa mới thôi! Không phải chỉ là giết đi một tên Thủ tướng của bọn chúng thôi sao! Năm đó bọn chúng giết người của chúng ta còn ít sao? !

Hứa Chấn Quốc nhìn về phía Trần lão nói thẳng.

- Nếu như ông không đồng ý, tôi sẽ trực tiếp hạ lệnh cho ba quân đội đều chuẩn bị chiến đấu! Tôi thấy với tình hình lúc này, cho dù có lệnh của quốc gia, thì mấy tên nhóc kia cũng không thể nhẫn nhịn được đâu? !

- Được rồi, mấy người các ngươi cũng đừng tranh cãi nữa!

Ông cụ nãy giờ vẫn yên lặng ngồi bên cạnh bất ngờ mở miệng nhẹ giọng nói.

- Tạ lão, ngài có cao kiến gì sao?

Trần lão rất là tôn kính đối với vị này.

Tạ lão chỉ khẽ lắc đầu.

- Mọi người không thấy được vẻ mặt như đã lường trước được sự việc của tiểu tử kia sao, gọi cậu ta tới hỏi thử xem. Chắc chắn cậu ta biết tiếp theo phải làm như thế nào.

- Dạ, hắn đã trên đường đến rồi. Chúng ta đã gọi điện cho lão Cơ rồi.

Trần lão gật đầu nói.

- Nhưng mà, tiểu tử này rốt cuộc là làm sao có thể tu luyện nhanh như vậy chứ? Trước kia cậu ta cũng chỉ là một tên côn đồ, lúc này vậy mà còn mạnh hơn cả lão Cơ luôn rồi!

- Hừ, ta cũng không quan tâm lắm đến mấy thứ này. Xem bộ dạng tiểu tử này cũng không giống mấy tên nhóc hư đốn. Có lẽ cũng là người thành thật, cũng là một thành phần thanh niên mang lòng yêu nước!

Hứa Chấn Quốc cười nói, ấn tượng của ông đối với Thạch Trung Ngọc có thể nói là cực kỳ tốt. Đương nhiên, nếu như muốn ông cũng đi lêm chém một đao như vậy, thì chắc là ông cũng không hạ thủ được. Dù sao việc này cũng liên lụy đến quá nhiều vấn đề.

- Ừm, trước khoan hãy bàn bạc đã, cứ chờ cậu ta đến hỏi rõ mọi

chuyện rồi mới bàn bạc quyết sách cũng không muộn!

Tạ lão vịn vào thành ghế, đứng dậy.

- Bậy giờ là thời khắc mấu chốt của đất nước, ha ha, nhưng mà ta lại đã già mất rồi.

- Tạ lão, tuy ngài đã qua trăm tuổi, nhưng mà ngài lúc nào cũng là trụ cột của đất nước chúng ta mà!

Trần lão nhanh chóng đứng dậy, đi tới bên cạnh đỡ lấy Tạ lão.

- Ha ha, được nhìn thấy mấy đời lãnh đạo các ngươi từng ngày xây dựng đất nước, ta sống cũng đã đủ rồi.

Tạ lão khoát khoát tay, tránh khỏi tay của Trần lão.

- Không cần đỡ đâu, ta vẫn có thể tự đi được.

Nhìn thân thể còng xuống kia, trong lòng của Trần lão yên lặng thở dài. Tạ lão chính là người có quyền uy nhất ở Hoa Hạ rồi, từ năm đó thành lập đất nước ông làm chủ tịch đến nay, ông vẫn ở bên cạnh những người sau ông đảm nhiệm vị trí chủ tịch. Dùng mối quan hệ, tiền tài và quyền thế của mình trải sẵn đường cho người mới, giúp bọn họ đứng vững gót chân. Đứng vững địa vị của một người lãnh đạo.

Chương 1038. Tới Bắc Kinh

Một ông cụ có thể làm cho Trần lão kêu một tiếng ông, còn kiên trì vì quốc gia cống hiến sức lượng.

Nếu như không phải vì có sự trợ giúp của Tạ lão, đoán chừng quốc gia từ lúc sau khi chủ tịch thành lập đất nước mất, cũng sẽ sụp đổ theo luôn.

Trần lão trong lòng chỉ biết yên lặng thở dài, Tạ lão có thể sống đến từng tuổi này cũng đã là kỳ tích rồi. Tuổi thọ của con người cũng là có giới hạn, hơn nữa gần đây bác sĩ cũng truyền đến tin tức không tốt mấy, chỉ sợ là với tuổi thọ của Tạ lão, không biết có trụ nổi qua mùa đông này hay không.

- Trời đông giá rét sắp đến rồi, không biết quốc gia này còn có thể qua được cửa ải này hay không.

Lúc này, Thạch Trung Ngọc ngồi ở trên xe của ông cụ Cơ, nhìn ông cụ đang rất là vui vẻ khẽ ngân nga hát hí kịch nữa. Nhìn dáng vẻ đắc chí của ông, giống như một đứa bé vừa mới biết đi đang hí hửng với chiến tích của mình vậy. Mấy chiếc xe đằng sau có lão Kỷ, thím Lương và lão Quỷ, bọn họ cùng nhau đi tới Bắc Kinh.

- Sao mà mặt mũi nhăn nhó thế? Không phải chỉ là bị mấy bà vợ mắng một chút thôi sao!

Ông cụ Cơ nhìn thấy cái vẻ mặt như mất sổ gạo của Thạch Trung Ngọc, lập tức trêu chọc hắn. Tên nhóc này, đối với một Thủ tướng còn dám hạ đao, ấy thế mà mấy bà vợ vừa gọi điện mắng cho vài câu mà mặt mũi đã xị ra như đứa trẻ rồi. Mà chờ đã, tính theo bối phận, thì so với mình hắn đúng là một đứa trẻ ranh mà.

- Haizzz, cháu là đang lo lắng, nhỡ đâu đám người Nhật kia sẽ ra tay đối phó với các cô ấy thì sao.

Thạch Trung Ngọc rất là bất đắc dĩ nói tiếp.

- Lúc ấy nhất thời nổi giận muốn giết người cho thống khoái, kết quả.

- Thôi đi, tiểu tử thúi, đừng cho là ta không biết cháu cũng đã nghĩ đến hậu quả của vấn đề này rồi nên mới hành động như vậy nhé.

Ông cụ Cơ khẽ cười một tiếng.

- Có phải là cháu muốn một mình đứng ra gánh trách nhiệm, đi giết hết mấy tên kia đúng không?

- Đúng vậy, chuyện này cháu có đủ sức để làm được.

Thạch Trung Ngọc gật đầu đáp.

- Haha, có đôi khi, bạo lực cũng không phải cách duy nhất để giải quyết vấn đề.

Ông cụ Cơ lại nói.

- Nhưng mà, nếu như cháu thật sự muốn đi, thì cũng đừng quên mấy lão già chúng ta nhé, tuy đều là mấy lão già lọm khọm rồi, nhưng mà sức lực để giết mấy tên nhãi nhép thì vẫn dư sức nhé.

- Cháu lại đang muốn nhờ mọi người để ý đến các cô ấy hộ cháu, cháu chỉ sợ những người Nhật Bản kia sẽ gây bất lợi cho các cô ấy.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ nói.

- Hả, thế cháu tưởng bộ đội đặc chủng quốc gia đều là ăn chay hay sao?

Ông cụ Cơ khẽ cười nói.

- Tiên thiên cao thủ của Nhật Bản đã bị giết hết rồi, còn lại mấy người không phải Tiên thiên kìa thì có thể càn rỡ đến mức nào cơ chứ? Chỉ có người ở cảnh giới Tiên thiên mới không sợ súng đạn, còn những người dưới Tiên thiên thì đều là con sâu cái kiến.

- Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vả lại, sở trường của mấy

tên Nhật Bản kia chính là đánh lén mà.

Thạch Trung Ngọc xoa xoa cái trán.

- Nhỡ đâu bọn chúng có thể trà trộn vào rồi giở trò ám hại sau lưng thì phải làm sao giờ?

- Cháu nói vậy cũng đúng.

Ông cụ Cơ khẽ gật đầu.

- Hay là, cháu gọi nhờ thím Lương hỗ trợ đi. Còn lão Kỷ và lão Quỷ lúc nào cũng kiểu thế ngoại cao nhân xa lánh hồng trần như thế không tiện lắm. Nhớ thím Lương tới nhà đóng giả làm người giúp việc, dùng thân phận này có thể đủ che dấu được.

Thạch Trung Ngọc nhớ tới hình dáng của thím Lương, chính là một người phụ nữ trung niên, rất giống với hình tượng của một bác gái hàng xóm.

- Nhưng mà, thím Lương không phải là người phụ trách an toàn của mấy vị lãnh đạo hay sao?

Thạch Trung Ngọc lại hỏi.

- Không có mấy tên Tiên thiên cao thủ mà muốn ám sát lãnh đạo của quốc gia? Thì còn chết nhanh hơn là đi xuống âm phủ tìm Diêm Vương uống trà ấy chứ.

Ông cụ Cơ hừ nhẹ một tiếng.

- Cũng đúng, mấy người dưới Tiên thiên cũng không đáng phải để ý tới.

Thạch Trung Ngọc cũng gật đầu đồng ý với quan điểm của ông cụ.

Chiếc xe Ferrari màu đỏ lao đi trên đường ao tốc giống như một tia chớp. Kỹ thuật lái xe của ông cụ cũng không phải là trưng cho đẹp thôi đâu, ông đạp chân ga nâng tốc độ lên tới 300km/h. Còn mấy người sau lưng thì kỹ thuật lái xe cũng khá là tốt, có ông cụ ở phía trước mở đường, bọn họ cũng dám tăng tốc đuổi theo.

Nhưng mà, ông cụ chạy xe nhanh như vậy là vì tự tin vào thân thể cường hãn của mình. Không biết những người kia lại lấy đâu ra cái tự tin chạy nhanh như thế nhỉ? Tự tin vào thực lực lái xe của mình sao?

Dọc đường đi Thạch Trung Ngọc lúc nào cũng suy nghĩ vẩn vơ, đối với việc gặp mặt mấy vị lãnh đạo này, hắn cũng không có gì phải lo lắng cho lắm. Dù sao thì hắn cũng đã giết Thủ tướng rồi, còn sợ mấy người lãnh đạo tóc trắng này sao? Với lại, đối với những người lãnh đạo này, hắn vẫn rất có oán khí đấy. Dù sao thì trong một quốc gia chắc chắn sẽ có rất nhiều chỗ đen tối, Thạch Trung Ngọc cũng hiểu rõ chuyện này, cũng có chút thất vọng đối với các chính sách mà họ từng đưa ra. Quốc gia, giống như là khoác lên trên người một chiếc áo khoác hoa lệ, để che dấu đi những sự thối nát mục rữa ở bên trong.

- Ta nói nè, Tiểu Thạch Đầu à!

Ông cụ đột nhiên nói.

- Dạ? gì vậy ạ?

Thạch Trung Ngọc giật mình ngẩng đầu lên nhìn ông.

- Mở TV ra đi, ta muốn xem chương trình Các em bé rối Teletubbies.

- À, dạ

- Kìa, cháu làm cái gì thế?

- Hì hì, ngại quá, cháu vẫn chưa quen lắm đối với khống chế lực lượng của mình lắm, đây thây, cháu chỉ đụng nhẹ mà đã đụng hư mất rồi.

- Cháu rõ ràng chính là cố tình mà!

- Đâu có, ông lúc nào cũng thích đổ oan cho cháu thế!

Từ Nam Đô đến Bắc Kinh, hơn 1200km đường bộ. Ông cụ Cơ chỉ cần dựa tốc độ 300km/h này, chỉ dùng khoảng 5 giờ đồng hồ đã có thể từ Nam Đô đến Bắc Kinh rồi. Thạch Trung Ngọc từ trên xe

bước xuống, chân đều cảm thấy tê rần lên rồi. Mặc dù bây giờ thực lực của hắn đã cường đại rồi, nhưng mà có rất nhiều thói quen cũng vẫn còn bảo trì giống người bình thường. Tốc độ nhanh như vậy, cho dù có lớn gan hơn nữa thì trong lòng cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

- Lúc về cháu muốn đi máy bay.

Thạch Trung Ngọc cười khổ nói.

- Ha ha, đừng nói đi máy bay, cho dù bảo người thuê cho cháu chuyên cơ cũng không có vấn đề gì!

Ông cụ Cơ cười to nói, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thạch Trung Ngọc thì ông lại càng vui vẻ hơn nữa.

- Ha ha, chỉ hy vọng đến lúc đó, đừng có cả máy bay cũng không có chỗ mà đi là được rồi!

Mặc dù Thạch Trung Ngọc nói như vậy, nhưng mà hắn cũng không thật sự cho rằng mọi chuyện sẽ tệ đến mức như thế. Nếu quả thật là như vậy, thì giờ phút này chắc hắn cũng không cần xuất hiện ở đây rồi.

Ông cụ Cơ mang theo Thạch Trung Ngọc đi thẳng về phía Trung Bắc Hải, chỗ này ông cũng từng đến rất nhiều lần rồi.

Trên đường đi những cảnh vệ hai bên đường đều là mặt mũi tràn đầy hưng phấn nhìn về phía Thạch Trung Ngọc mỉm cười, ánh mắt chan chứa sự hâm mộ và kích động nói không nên lời.

- Ối, bọn họ đều biết cháu à?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi.

- Ha ha, vốn là không biết, nhưng mà xem video nên bây giờ biết đấy.

Ông cụ Cơ cười nói.

- Những người này, sau khi xem xong video chắc chắn là biết rõ sắp nổ ra chiến tranh rồi, chắc chắn là hào hứng lắm đây. Mặc dù

bảo vệ các vị lãnh đạo của quốc gia cũng là chuyện rất quang trọng, nhưng mà vinh quang của một người quân nhân vĩnh viễn đều là trên chiến trường.

- Vâng.

Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu một cái, đối với những cảnh vệ này, hắn vẫn rất là tôn trọng. Đừng tưởng rằng công việc của bọn họ giống như những người nhân viên bảo vệ đơn thuần, ở giai cấp thấp như vậy. Phải biết rằng, những gì mà bọn họ phải làm, cũng không đơn giản chỉ là đứng gác ở chỗ này. Tất cả những người ra ra vào vào, còn có thể có nguy cơ bị gián điệp hoặc phần tử bất hảo trà trộn vào. Có thể nói là thời thời khắc khắc đều phải đề cao tinh thần cảnh giác, bởi vì bọn họ chỉ cần không cẩn thận một chút thôi thì rất có thể sẽ gây ra nguy hiểm cho các vị lãnh tụ của quốc gia.

Nhưng mà, bây giờ cái người mà gây ra sự chấn động liên quan đến an nguy này lại đang lượn lờ trước mặt bọn họ.

Chương 1039. Thế chiến lần thứ ba?

Xuyên qua một tầng lại một tầng cảnh vệ, sau đó lại là đi qua máy dò để kiểm tra. Thạch Trung Ngọc cảm thấy ở trong này rất không tự do, nhiều người nhìn mình chằm chằm như vậy. Hơn nữa tốc độ truyền bá tin tức ở đây cực kỳ nhanh, chỉ sợ ngươi chân trước vừa mới bước ra khỏi phòng này, thì cảnh vệ ở cửa ra vào đã nhận được thông báo rồi.

Nhưng mà, cảnh vệ sâm nghiêm, cũng thể hiện tinh thần phụ trách cao độ đối với sự an toàn của lãnh đạo, cũng là một loại uy hiếp đối với những người có mưu đồ bất chính. Để cho mọi người biết rõ, lãnh đạo của một quốc gia cũng không phải dễ gặp như vậy. Trong lúc vô hình chung đã gia tăng một loại áp lực. Nhưng mà cách làm này đối với Thạch Trung Ngọc cũng không có tác dụng gì, dù sao con người của hắn có đôi khi lên cơn điên thì không thèm để ý đến việc gì, không sợ trời không sợ đất, ông trời là lão đại thì hắn chính là lão nhị.

Trải qua ánh mắt theo dõi chăm chú của không biết bao nhiêu cảnh vệ, còn có những trạm gác ngầm kia nữa, rốt cuộc Thạch Trung Ngọc cũng được nhìn thấy mấy người mà trước giờ chỉ có thể nhìn thấy ở trên TV.

Chủ tịch nước, Chủ tịch mặt trận, Trần Kính, Trần lão.

Thủ tướng, Thái Vận Thịnh, Thái lão.

Tổng tư lệnh không quân, hải quân, lục quân, Hứa Chấn Quốc.

Bên cạnh còn có một ông cụ mà chưa từng thấy bao giờ, nhìn qua mặc dù mặt mày ông vẫn khá hồng hào, nhưng mà Thạch Trung Ngọc liếc mắc liền biết loại hồng hào khỏe khoắn này cũng chỉ là dùng kỹ thuật trang điểm đặc biệt để làm ra mà thôi. Trên người của ông cụ đầy người là tử khí, hẳn là được dùng một loại thuốc đặc biệt nào đó để kéo dài sự sống, nếu không thì với dáng

vẻ này của ông cụ chỉ sợ là giờ phút này chắc hẳn đang phải nằm thoi thóp trên giường bệnh mất.

- Ối chà, tiểu tử, cuối cùng cũng được gặp cậu rồi, nhưng mà nhìn ngoài đợi cậu còn đẹp trai hơn nhiều so với trong video nha.

Hứa Chấn Quốc nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đi tới thì hai mắt sáng ngời, cởi mở cười lớn.

Ánh mắt của Trần lão lúc nhìn Thạch Trung Ngọc thì lại rất công chính bình thản, nhưng với những người như vậy, Thạch Trung Ngọc có thể nhìn ra rõ ràng là ông ấy đang cố tỏ ra vẻ mặt bình thản mà thôi. Đoán chừng là vì giữ gìn mặt mũi của một vị Chủ tịch nước mà thôi. Vị còn lại là Thái lão thì vẻ mặt lại cực kì ấm áp, môi nở nụ cười tươi, thoạt nhìn liền có cảm giác thân thiết giống như ông nội của mình vậy.

Mấy đời Thủ tướng của Hoa Hạ đều noi theo tấm gương của vị Thủ tướng đầu tiên, nhiệt tình, chân thành vì nhân dân phục vụ, bọn họ đều là những vị Thủ tướng vì nước vì dân.

- Thạch Trung Ngọc.

Trần lão lên tiếng, trên mặt không vui không buồn, cũng không biết là ông đang suy nghĩ cái gì.

- Vâng, tôi đây.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng đáp lời.

- Cậu thử nói xem, chắc là bây giờ ta nên trực tiếp gọi cho Bộ trưởng Bộ công an đến mang cậu đi chứ nhỉ? Tội danh tùy ý sát hại bạn bè quốc tế, và sát hại người lãnh đạo của nước khác, tội danh này cũng đủ để xử bắn mấy nghìn lần rồi ấy nhỉ?.

Trần lão nói một câu này cực kì nhẹ nhàng lưu loát.

- Ha ha, tôi tin tưởng ngài sẽ không làm vậy đâu.

Thạch Trung Ngọc cười ha ha nói.

- Ồ???

Trần lão nhíu mày. Ra hiệu cho Thạch Trung Ngọc nói tiếp.

- Bởi vì, Deuku Oda mà tôi còn giết, lại giết thêm một vị Chủ tịch nước cũng không có vấn đề gì đấy, ngài thấy có phải hay không?

Thạch Trung Ngọc tà ác cười nói.

Giọng nói kia, như thể chính là muốn đại khai sát giới với những người ở trong phòng này rồi. Sắc mặt của Hứa Chấn Quốc lập tức biến đổi, theo thói quen ngay lập tức đặt tay lên hông, chỗ cây súng của mình.

Ông cụ Cơ cũng rất kinh ngạc, nhưng mà bọn họ cũng rất mà mẫn cảm. Lúc Thạch Trung Ngọc nói ra lời này, cũng không có kèm theo sát khí. Đoán chừng là muốn dọa mấy người này một chút thôi.

Mặc dù Thạch Trung Ngọc không có phóng thích sát khí, nhưng lại khởi động chân nguyên trong thân thể, nên vẫn gây ra một loại áp lực thật, khiến cho những người lãnh đạo chỉ là người bình thường này, đều có chút chịu không nổi. Đặc biệt là ở ông cụ đã gần đất xa trời ở bên kia, thiếu chút nữa liền đứt gánh giữa đường.

Thấy tình huống này, ông cụ Cơ nhanh chóng vỗ vỗ vào bả vai của Thạch Trung Ngọc, ra hiệu hắn thu lại khí thế. Đi nhanh đến bên cạnh ông cụ kia, độ một luồng chân khí của Tiên thiên vào cơ thể của ông cụ, giúp ông ấy ổn định lại khí tức.

- Thằng bé này, cũng không thèm quan sát tình huống đã loạn phóng khí thế!

Ông cụ Cơ có chút tức giận quát Thạch Trung Ngọc một tiếng.

Thạch Trung Ngọc lập tức cười cười như thể vừa nãy mình chẳng làm gì, hắn cũng không muốn xảy ra chuyện gì. Một nụ cười này, cũng đồng thời phá vỡ bầu không khí lạnh nhạt giằng co ban nãy.

Hứa Chấn Quốc lập tức thở phào một hơi, loại khí thế đè ép vừa nãy rất là dọa người. Đoán chừng nếu như lại tăng thêm một chút

nữa thì chắc mình cũng không cả còn đủ can đảm để nổ súng nữa ấy chứ.

Trần lão cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc dù ban nãy ông vẫn thể hiện mặt không đổi sắc, nhưng mà ai cũng có sự sợ hãi khi phải đối mặt với tử vong, với lại mấy người bọn họ cũng không hiểu rõ lắm tính tình của Thạch Trung Ngọc. Đối mặt trực tiếp với Thạch Trung Ngọc, trong lòng cũng có chút bất an.

- Tên nhóc này, vậy mà lại hù bọn ta.

Trần lão bất đắc dĩ lắc đầu, đã trải qua biết bao phong ba bão táp, vậy mà ông lại không nhìn ra Thạch Trung Ngọc chỉ đang dọa bọn họ mà thôi, xác thực có chút xấu hổ với biểu hiện của mình ban nãy.

- Ha ha, ai kêu lúc nãy ngài cũng hù tôi làm gì, coi như huề nhau nha.

Thạch Trung Ngọc cười đùa tí tửng trực tiếp đi qua chiếc ghế bên kia ngồi xuống.

Động tác lần này của hắn cực kỳ hợp ý với Hứa Chấn Quốc, trong nội tâm âm thầm đánh giá cao hơn đối với Thạch Trung Ngọc.

- Được rồi, không nói chuyện này nữa.

Trần lão hắng giọng một cái, chắp tay lại, một loại khí tức thuộc về người lãnh đạo lập tức toát ra.

- Mục đích mà chúng ta mời cậu tới đây, chắc là cậu cũng đoán được rồi đúng không?

Thạch Trung Ngọc lại bày ra vẻ mặt mờ mịt ngơ ngác,

- Cái gì cơ? Tôi đâu biết gì đâu! Tôi còn tưởng là ngài mời tôi và ông tới ăn cơm đấy chứ!

Trần lão thiếu chút nữa bị sặc nước bọt của mình luôn rồi, tên nhóc Thạch Trung Ngọc đúng là biết diễn trò mà. Lại còn giả vờ như người vô tội, ngây thơ như thế nữa chứ.

Trần lão bị hắn làm kinh ngạc hai lần, hai người bên cạnh cũng có chút buồn cười rồi, Trần lão trước giờ ngôn từ sắc bén mà lại cũng có lúc bi kịch như vậy.

- Khụ khụ, được rồi, vậy để ta nói.

- Vâng, ngài nói đi.

Thạch Trung Ngọc nằm ngửa trên ghế, rất tiêu sái vung tay lên, nhìn dáng vẻ như thể hắn mới là chủ nhân của nơi này vậy.

Trong lòng của Trần lão lại nghẹn thêm một cục tức nữa.

- Cậu giết Deuku Oda, làm cho chúng ta rất là đau đầu. Cho nên, mới mời cậu tới, hỏi cậu thử xem có cách nào để xử lý vấn đề này hay không?

- À, ra vậy!

Thạch Trung Ngọc ngồi thẳng người dậy, dừng lại một chút, sau đó chỉ vào Hứa Chấn Quốc nói.

- Tôi nghĩ, Tổng tư lệnh tam quân có lẽ đã làm tốt quyết định rồi chứ.

- Ha ha, tên nhóc cậu nói rất đúng.

Hứa Chấn Quốc lập tức cười to, hung hăng vỗ bàn một cái.

- Lão tử có thể ở lúc sinh thời thoải mái đánh một trận này, cũng đáng giá!

Thủ tướng Thái lập tức hung hăng nhìn chằm chằm ông ta một cái, tên Hứa Chấn Quốc nãy cũng quá đắc ý rồi, quên cả hình tượng luôn rồi. Sau đó nói với Thạch Trung Ngọc.

- Trung-Nhật khai chiến thật ra cũng chỉ là chuyện nhỏ.

- Ồ????

Lần này sẽ đến lượt Thạch Trung Ngọc kinh ngạc rồi, chẳng lẽ còn có chuyện gì khác sao?

- Chỉ sợ, vì vấn đề này sẽ trở thành nguyên nhân dẫn đến thế chiến lần thứ ba thôi!

Thủ tướng Thái có chút bất đắc dĩ thở dài.

- Nếu vậy, chúng ta sẽ trở thành tội nhân của dân tộc, thậm chí là cả nhân loại mất.

- Không nghiêm trọng đến vậy chứ?.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi lại.

- Đây chẳng qua chỉ là vấn đề giữa hai nước với nhau thôi mà, không đến mức nghiêm trọng thế chứ? Hơn nữa tôi cũng đã chặn miệng của đám người Nhật Bản kia rồi, biến việc này thành việc xử lý nội bộ trong gia tộc thôi mà.

- Ha ha, không đơn giản như vậy đâu.

Thủ tướng Thái lắc đầu.

- Giữa các quốc gia với nhau không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Đấy chính là tiêu chuẩn quan hệ quốc tế của toàn thế giới, có thể nói tóm gọn chính là. Nếu Trung-Nhật khai chiến, sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của rất nhiều quốc gia khác nữa!

Chương 1040. Vở kịch thiết kế mấy chục năm

- Ồ???

Nghe Thái Thủ tướng nói vậy, trong lòng Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc.

- Vậy có nghĩa là, nếu như giữa Trung-Nhật có nổi lên quan hệ lợi ích, thì quốc gia có thể sẽ gạt mọi thù hận trước đó sang một bên sao?

- Ha ha, về mặt lý thuyết thì có thể nói là như vậy, nhưng mà. . .

Thái Thủ tướng đẩy đẩy gọng kính, rất chân thành nói tiếp.

- Dân tộc nào cũng sẽ không buông tha cho mối thù của họ được, cừu hận này đã khắc sâu vào trong xương tủy, suốt đời sẽ không quên được. Mà việc cậu giết Deuku Oda, chính là ngòi nổ để làm cho những cừu hận này bùng nổ lên.

- Những việc này tôi cũng hiểu được.

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu.

- Vậy, sau đó thì sao? Ý của ngài là nói, những quốc gia kia cũng sẽ tham dự vào chuyện này sao?

- Đúng vậy.

Thái Thủ tướng gật gật đầu.

- Cho dù là không có một cái lý do nào thích hợp, bởi vì cậu đã khéo léo chuyển việc này thành việc xử lý chuyện trong nhà, thi hành gia quy, cho nên những quốc gia kia cũng không có lý do gì để phát động chiến tranh nữa. Nhưng mà, bọn họ cũng sẽ không trơ mắt ếch ra nhìn chúng ta tiêu diệt Nhật Bản. Chiến tranh đã trở thành kết cục nhất định phải xảy ra rồi, như vậy bây giờ vấn đề là

phải xem xem nên chia cắt miếng bánh Nhật Bản này như thế nào.

- Bây giờ Nhật Bản là một quốc gia có tài nguyên rất phong phú, bọn họ chắc chắn không muốn chúng ta độc chiếm Nhật Bản đúng không?

Thạch Trung Ngọc nghe tới đây thì đã hiểu ra được phần nào, giờ mới thấy suy nghĩ của mình vẫn còn quá ngây thơ, quá đơn thuần rồi.

- Ừm, đó chính là yếu tố quan trọng nhất.

Thái Thủ tướng nói tiếp.

- Nếu như các nước khác cũng tham dự vào chuyện này, như vậy thì trận chiến này có thể bởi vì Nhật Bản chiến bại mà chấm dứt hay không đây.?

- Chẳng lẽ Nhật Bản chiến bại rồi mà bọn họ còn muốn làm cái gì nữa sao?

Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc hỏi.

- Ha ha, dù sao thì giữa các quốc gia hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chút thù hận mà.

Thái Thủ tướng cười nói.

- Chỉ cần trong cuộc chiến, loại cảm xúc này bởi vì có một vài phần tử bất hảo kích động thì chắc chắn sẽ bùng phát lên thôi. Như vậy, mặc cho Nhật Bản chiến bại thì những trận chiến khác lại bắt đầu.

- Thế chiến lần thứ ba? !

Khi liên tưởng đến cụm từ này, Thạch Trung Ngọc cũng có chút lo lắng rồi. Nếu như tiến công Nhật Bản, thì có thể lấy danh nghĩa là đại nghĩa của dân tộc, nhưng nếu vì thế mà dẫn đến thế chiến lần thứ ba, thì hậu quả này hắn không có cách nào gánh vác nổi. Một trọng trách rất nặng , có thể nói, nếu như thế chiến lần thứ ba nổ ra, Thạch Trung Ngọc tất nhiên sẽ phải gánh chịu tội danh là người gây hấn gây nên chiến tranh, thậm chí còn có thể từ anh

hùng dân tộc biến thành tội nhân cyar toàn bộ nhân loại.

- Đúng vậy, thế chiến lần thứ ba.

Thái Thủ tướng đẩy gọng kính, có chút lo lắng nói tiếp.

- Trận chiến này mà nổ ra, thì không biết đến lúc nào mới chấm dứt, hơn nữa, đáng sợ hơn chính là.

Thái Thủ tướng nuốt nuốt nước miếng, có chút khủng hoảng nói.

- Thế chiến lần thứ ba rất có thể sẽ dẫn đến bùng nổ chiến tranh hạt nhân.

- Chiến tranh hạt nhân.

Nghe thấy cụm từ này, Thạch Trung Ngọc đã rơi vào trầm mặc. Đây chính là loại vũ khí có tính sát thương kinh khủng nhất mà nhân loại nghiên cứu ra, Phạm vi ảnh hưởng và lực sát thương là vô cùng vô cùng khủng bố. Bây giờ số lượng đầu đạn hạt nhân trên toàn cầu tính bình quân ra thì tương đương với mỗi người binh lính sẽ có được mấy tấn mìn TNT hạng nặng, cái này cũng đã đủ để nổ tung Địa Cầu mấy ngàn lần rồi.

- Giống như cuộc chiến bây giờ giữa Ấn Độ và Pakistan, thoạt nhìn thì không căng thẳng lắm, nhưng mà, lại thật sự rất là nguy hiểm.

Thái Thủ tướng nói.

- Mặc dù hai quốc gia đều không có nghiên cứu chế tạo ra được vũ khí hạt nhân, nhưng mà vẫn có thể mua được bằng con đường khác. Theo ước tính dự đoán, thì cả Ấn Độ và Pakistan có được ít nhất cũng phải chừng 400 đầu đạn hạt nhân, số lượng này cũng đã đủ để nổ tung Địa Cầu 5 lần rồi ấy chứ.

Thạch Trung Ngọc rơi vào trầm mặc. Hắn không nghĩ tới hành động của mình vậy mà có thể tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy, bộc phát chiến tranh hạt nhân, việc này quả thực tựu là hắn không thể nào tưởng tượng nổi. Mặc dù nói, không có vị lãnh đạo của quốc gia nào sẽ phát rồ cho nổ đạn hạt nhân cả, nhưng mà

cũng không thể chắc chắn là họ không bao giờ dùng được. Độc lập tự do của đất nước đã sắp mất rồi, còn giữ đạn hạt nhân làm cái gì?

- Vậy, vậy tôi phải làm như thế nào bây giờ? Đến Nhật Bản chịu đòn nhận tội?

Thạch Trung Ngọc có chút chán nản nói, mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng ý nghĩ trong lòng hắn cũng không phải như vậy.

- Hả, nếu như cậu tới Nhật Bản chịu đòn nhận tội, thế thì mặt mũi chúng ta cũng mất sạch luôn rồi, cả nước cũng bị dìm xuống bùn luôn.

Thái Thủ tướng khẽ cười nói.

- Ta phải suy nghĩ vì cái ghế của ta nữa chứ, ta cũng không có đần đến mức làm ra một cái quyết định ngu xuẩn như vậy đâu. Với lại, bây giờ trong mắt của dân chúng thì cậu chính là một vị anh hùng dân tộc rồi. Chỉ cần hôm nay vừa nói đem cậu giao ra ngoài, chỉ sợ không đến một tiếng đồng hồ thì Địa An Môn đã bị những dân chúng bạo động đập nát luôn ấy chứ.

- Tôi có lực ảnh hưởng lớn như vậy sao?

Thạch Trung Ngọc có chút chút kinh ngạc, có vẻ như mình bây giờ ngoại trừ là đệ nhất cao thủ thì cũng không có cái gì mà.

- Ha ha, không nên xem thường chính mình thế chứ.

Trần lão nói tiếp nói.

- Cũng không nên xem thường lực lượng cừu hận của một dân tộc bị đè nén.

- Sao mà tôi cứ có cảm giác hình như là mọi người đang tận lực áp chế dân chúng vậy?

Thạch Trung Ngọc có chút kỳ quái hỏi.

- Hả???

Nghe thấy hắn hỏi như thế, Trần lão cười khổ một tiếng.

- Tên nhóc cậu đúng là đã đoán đúng rồi.

- Nhân dân là không thể nào bị nô dịch vĩnh cửu, dân tâm cũng không có khả năng bị áp chế vĩnh cửu. Giống như thuốc nổ mà bị đèn nén quá sức vậy, nén càng chặt, đợi đến lúc bộc phát ra thì uy lực lại càng lớn.

Trần lão chậm rãi nói.

- Đợi cho sự phẫn nộ trong lòng của nhân dân càng ngày càng lớn mạnh, thì chú sư tử đang ngủ say cũng mạnh mẽ tức giận càng ngày càng mạnh. Đến lúc đó, uy thế bạo phát ra. Đoán chừng là chúng ta muốn ngăn chặn chiến tranh cũng không thể được.

- Con giun xéo lắm cũng quằn.

Thạch Trung Ngọc bừng tỉnh đại ngộ gật đầu.

- Cho nên mọi người mới có thể dễ dàng tha thứ cho những hành vi của mấy tên người Nhật Bản kia như vậy.

- Những thông tin nói về người Nhật kia, cũng là do Trần lão cố ý hạ lệnh tuyên truyền đấy. Chính là muốn đổ thêm một chút dầu vào ngọn lửa thù hận trong lòng của dân chúng.

Thái lão khẽ cười nói.

- Nếu vậy thì, lần này Thủ tướng Nhật Bản muốn đi tham quan bảo tàng thảm sát Nam Đô chắc chắn cũng là các người cố tình đúng không.

Thạch Trung Ngọc chớp chớp mắt rồi lại nói tiếp.

- Hành đồng cam chịu và khuất nhục như thế, chắc chắn sẽ khiến cho quần chúng nổi giận.

- Sau đó lại đổ thêm dầu vào lửa, đoán chừng, nếu như tôi không giết Deuku Oda, cũng sẽ có người ra tay có đúng không.

Thạch Trung Ngọc tiếp tục nói.

- Lúc ấy tôi đã thấy có chút khó hiểu rồi, sao mà phòng ngự an toàn cho một người lãnh đạo cấp quốc gia mà lại mỏng đến thế.

- Ha ha, xem ra tiểu tử cậu cũng rất thông minh đấy.

Thái lão khẽ cười.

- Đến lúc đó chúng ta lại thuận nước đẩy thuyền, để những phần tử vây cánh ở Nhật Bản kêu gào phát động chiến tranh.

- Chẳng những giữ vững địa vị quốc gia, thắng được dân tâm mà còn thuận tiện tiêu diệt luôn kẻ thù truyền kiếp của dân tộc.

Thạch Trung Ngọc lập tức lắc lắc đầu, mấy vị chính khách này, quả thực chính là mấy lão hồ ly ngàn năm rồi. Vì tiêu diệt một kẻ thù, mà sẵn sàng dùng thời gian lâu như vậy để dựng nên một vở kịch.

- Nhưng mà không ngờ người giết chết Deuku Oda lại là cậu, điểm mấu chốt nhất trong kế hoạch của chúng ta cứ như vậy bị làm loạn hết lên rồi.

Trần lão nói xong cũng có chút bất đắc dĩ rồi.

- Vốn định chỉ dùng một tay lính đánh thuê người nước ngoài giết chết tên Deuku Oda kia. Không nghĩ tới tiểu tử cậu chẳng những giết người, mà lại còn làm quang minh chính đại như vậy nữa chứ.

- Ha ha, vậy xin lỗi nhé.

Thạch Trung Ngọc có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Chương 1041. Ám sát

- Nhưng mà cái tên Yoshikawa kia lợi hại như vậy, mấy người cũng không có khả năng đánh chết Deuku Oda mà?

Thạch Trung Ngọc có chút kỳ quái hỏi.

- Ha, tuy rằng cường giả tiên thiên mấy người rất lợi hại, quốc gia cũng không có cách gì với mấy người, có điều quốc gia vẫn đang bí mật tiến hành nghiên cứu mấy người đấy.

Trần lão cười nói:

- Không cần tức giận, đây cũng là vì lo nghĩ cho quốc gia này.

- Súng bắn tỉa công phá tiên tiến nhất vẫn chưa được công khai. Cho dù ba chiếc xe tăng bọc thép hạng nặng cũng có thể bị bắn thủng cùng một lúc. Kể cả là cao thủ tiên thiên cũng không dám cứng đối cứng với nó.

Hứa Chấn Quốc cười nói:

- Tuy rằng không bắn trúng tên Yoshikawa kia, nhưng muốn giết Deuku Oda vẫn là dễ như trở bàn tay. Nếu Yoshikawa dám đứng ra ngăn cản, vậy thì hắn phải xuống gặp Diêm Vương vì sự sơ suất của hắn rồi.

Có thể cao thủ tiên thiên không sợ viên đạn, đó là bởi vì cảm nhận và phản xạ thần kinh của họ vô cùng mạnh mẽ. Trước khi viên đạn bắn tới, họ hoàn toàn có thể tránh đi, thậm chí có thể dùng vũ khí để ngăn cản viên đạn. Nhưng nếu súng bắn tỉa công phá kia đúng như lời Hứa Chấn Quốc nói vậy thật sự là có chút bất lực. Tầm bắn của súng bắn tỉa công phá rơi vào khoảng trên dưới 3000m. Nếu cường giả tiên thiên không có sự chuẩn bị từ trước, cảm nhận hay phản xạ thần kinh không mạnh thì chắc chắn người đó sẽ bị một viên đạn bắn vỡ đầu mà vẫn không có một chút phản ứng nào. Cường giả tiên thiên vừa mới thăng cấp còn chưa thể thoát khỏi sự up hiếp của quốc gia, chẳng qua sau khi năng lực

tiên thiên của họ càng ngày càng trở nên thuần thục, quốc gia cũng sẽ bất lực.

Có điều người của quốc gia cũng sẽ không tự dưng đi giết hại cường giả tiên thiên. Dù sao tới thời điểm mấu chốt, vũ khí có mạnh thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là sức mạnh bên ngoài mà thôi. Tàn sát cường giả tiên thiên của chính quốc gia mình, hành động này chẳng khác nào là tự đào mồ chôn mình cả. Thế nên mấy người lãnh đạo mới dám đi thẳng vào vấn đề - nói mấy việc này với Thạch Trung Ngọc.

- Chẳng qua cường giả tiên thiên của Nhật Bản có lẽ đã không còn nữa rồi.

Thạch Trung Ngọc nói:

- Thế nên mấy người cũng có thể yên tâm

- Đúng vậy, đây cũng là may mắn ngoài ý muốn trong mấy chuyện không hay.

Trần lão gật đầu đáp:

- Vậy thì bước tiếp theo phải định chế một kế hoạch tác chiến rồi.

'Thùng thùng thùng.'

Lúc này đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

- Vào đi.

Trần Lão nhẹ giọng nói.

- Các vị thủ trưởng.

Một vị bí thư bước vào, ôm một tệp tài liệu trong tay, có chút hưng phấn nói:

- Nhật Bản tuyên chiến với chúng ta.

- Gì cơ?

Trần Lão sửng sốt:

- Người Nhật Bản thông qua đạo luật chiến tranh nhanh như vậy sao? Để tôi nhìn xem!

Từ lúc chuyện xảy ra cho tới bây giờ cũng chỉ khoảng năm giờ đồng hồ mà thôi, người Nhật Bản làm việc cũng nhanh thật chứ? Việc này cũng không hề đơn giản một chút nào. Điều tra sự việc rồi xác định tính chân thực của nó, sau đó sẽ triệu tập nghị viên, thảo luận quốc hội. Làm mấy việc này thì chí ít cũng phải mất nguyên một ngày, dù sao mấy việc như khai chiến thật sự rất trọng đại.

Chẳng lẽ người Nhật Bản đã chuẩn bị khai chiến từ lâu rồi, chỉ chờ Deuku Oda chết mà thôi?

Thạch Trung Ngọc không khỏi cảm thấy nghi ngờ, đột nhiên hắn nhìn thấy một tia sáng lạnh mà vị bí thư kia giấu ở trong cổ tay áo.

- Cẩn thận!

Thạch Trung Ngọc kinh hô thành tiếng. Chỉ vừa mới mở miệng, bí thư đã lập tức ra tay, một tia sáng lạnh bắn về phía Trần Lão. Tốc độ của chiếc phi đao kia cũng không hề kém tốc độ của viên đạn. Đối mặt với tình huống này, Thạch Trung Ngọc hiển nhiên không có bất kỳ kinh nghiệm gì. Nếu là những người đã có kinh nghiệm, chắc chắn sẽ lập tức bắt người mà không phải là kinh hô nhắc nhở. Thường thường chỉ một phần mười giây này sẽ quyết định một sinh mệnh có chấm dứt hay không.

Thạch Trung Ngọc không có phản ứng thì không có nghĩa là Lão Cơ ở bên cạnh cũng không có phản ứng. Ông đã trải qua bao nhiêu mưa rền gió dữ, có loại ám sát nào mà chưa từng gặp qua chứ? Tại lúc Thạch Trung Ngọc kinh hô thành tiếng, Lão Cơ đã lập tức nhảy ra, giống như một con giao long bay ra khỏi mặt nước, tốc độ của ông vậy mà còn nhanh hơn cả chiếc phi đao kia. Lúc phi đao chuẩn bị cắm vào ngực của Trần Lão, Lão Cơ đã nhẹ nhàng nắm lấy thân đao.

Hành vi ám sát người lãnh đạo quốc gia, cứ như vậy bị Lão Cơ ngăn cản một cách nhẹ nhàng.

- Đúng là gừng càng già càng cay!

Thạch Trung Ngọc không khỏi cảm thán một tiếng, sau đó dùng một chân đá bay tên sát thủ.

Một cước này hàm chứa sức mạnh rất lớn, một tên sát thủ yếu đuối mỏng manh sao có thể chống cự được. Người nọ phun ra một ngụm máu tươi ở giữa không trung, sau đó đụng mạnh vào tường, bất tỉnh nhân sự.

- Tên nhãi, cậu cũng quá xúc động rồi đó.

Nhìn thấy tên sát thủ kia đã bị Thạch Trung Ngọc đá chết, Lão Cơ không khỏi có chút buồn bực. Không chừa lại người sống thì thẩm vấn thế nào không biết.

- Ách, xin lỗi.

Thạch Trung Ngọc có chút ngượng ngùng gãi đầu.

Cảnh vệ bên ngoài nghe thấy tiếng động, vẻ mặt của bọn họ lộ rõ sự khẩn trương, vội vàng chạy vào bên trong, súng trong tay đồng loạt nhắm vào tên sát thủ đã bị đá chết kia.

- Không có việc gì không có việc gì, mang người này đi đi.

Hứa Chấn Quốc lập tức xụ mặt, hung tợn nói:

- Canh phòng nghiêm ngặt một cách toàn diện! Kiểm soát chặt chẽ việc ra vào của tất cả nhân viên! Điều tra rõ xem có còn tàn dư hay không!

- Đã rõ.

Cảnh vệ cung kính chào, mang thi thể của tên sát thủ đi, rồi vội vàng thu xếp lại tình cảnh xung quanh một chút, lập tức trong phòng hội nghị chỉ còn lại vài người.

Thạch Trung Ngọc không khỏi cảm thán về tốc độ làm việc của cảnh vệ, mấy người này có khi còn tốt hơn 110 ấy chứ.

- Hình như mấy người đã quen với chuyện này rồi nhỉ?

Thạch Trung Ngọc hỏi Hứa Chấn Quốc.

- Ha ha.

Trần Lão cười cười:

- Chuyện này cứ cách mấy tháng là lại xảy ra một lần, chúng ta cũng quen rồi. Nếu không xảy ra có khi mọi người còn cảm thấy thiếu thiếu ấy chứ. Hơn nữa đều là mấy tên sát thủ bình thường, về cơ bản thì bọn họ không thể nào thành công được. Có điều lần này lại vào được tận trong đây, đúng là rất kỳ lạ.

- Có thể đã xảy ra vấn đề ở phân đoạn nào đó, lát nữa phải để Tiểu Mao Tử đi điều tra.

Hứa Chấn Quốc cau mày nói.

Thạch Trung Ngọc lập tức không nói nên lời. Có lẽ các vị lãnh đạo ở đây đã coi mấy tên sát thủ kia là một cách thức để huấn luyện cảnh vệ rồi. Có điều như vậy cũng tốt, gặp nhiều thì mới càng có thêm nhiều kinh nghiệm. Chẳng qua lần này lại có chút nguy hiểm, có lẽ tình hình như vậy cũng ít thấy chăng?

Rất nhanh, điện thoại báo cáo về việc lần này đã gọi tới. Vẻ mặt của Hứa Chấn Quốc vô cùng nghiêm túc, mắng nhiếc vài câu với người ở đầu dây bên kia. Tuy rằng lần này là cảnh vệ không làm tròn nhiệm vụ, nhưng người mất hết mặt mũi lại là Hứa Chấn Quốc ông. Bởi vì toàn bộ cảnh vệ đều nằm trong phạm vi quản lý của ông.

- Tên sát thủ kia đánh bí thư hôn mê, sau đó cướp đống tài liệu quan trọng này đi. Hơn nữa trong giai đoạn vô cùng mẫn cảm như bây giờ, cộng với tầm quan trọng của đống tài liệu này, những cảnh vệ đó cũng không dám kiểm tra quá nghiêm ngặt, thế nên mới để cho tên sát thủ kia vào được trong đây.

Hứa Chấn Quốc thản nhiên nói, nhưng trong lòng ông lại có một ngọn lửa đang bốc cháy rừng rực. Đoán chừng mấy người cảnh vệ kia sẽ gặp tai ương cho mà xem.

Người đứng đầu tức giận, mấy tên thuộc hạ có thể có đồ ngon để ăn sao?

Chuyện lần này cũng đã khiến Thạch Trung Ngọc tỉnh ngộ. Tuy rằng thực lực của hắn đã mạnh mẽ hơn nhiều, nhưng vẫn thiếu kinh nghiệm trong mấy chuyện phát sinh một cách đột ngột này. Đầu tiên là lúc tên sát thủ bước vào, hắn cũng không hề phát hiện ra, cũng không nhìn thấu được lớp ngụy trang của tên đó. Phải biết rằng, cho dù là sát thủ giỏi cỡ nào thì cũng không thể che giấu sát khí trên người. Tiếp theo là sau khi sát thủ ra tay, hắn cũng không ra tay kịp lúc, cuối cùng còn dùng sức quá mạnh.

Chương 1042. Tỉnh Nhật Bản

Thạch Trung Ngọc phát hiện, nếu như ơ trong tình huống đột ngột, mình nhất thời kích động, thì vẫn chưa thể khống chế lực lượng của mình một cách hoàn hảo được. Cho nên mới phải một cước liền đem sát thủ kia cho đạp chết, Thạch Trung Ngọc chỉ có điều bắt đầu là muốn một cước đem sát thủ kia cho đạp chóng mặt đấy.

- Được tồi, chuẩn bị một chút, triệu tập mấy vị đại biểu rồi chuẩn bị họp thôi.

Trần lão không để ý nói.

- Chắc là sau khi biết được tin tức, tất cả mọi người đang chạy về Bắc Kinh rồi. Có lẽ buổi chiều là có thể tổ chức hội nghị rồi.

- Ừm, tôi sẽ đi chuẩn bị tài liệu trước, sau đó viết bài tổng động viên.

Thái Thủ tướng đẩy gọng kính rồi gật đầu đáp.

- Lần đầu tiên tôi làm một bài tổng động viên thế này đấy, ha ha, cảm thấy thật là kỳ diệu.

- Ha ha, ông cứ chậm rãi mà làm đi nhé, tôi thì chỉ cần ra lệnh cho mấy tên nhóc kia, tuyệt đối là còn xịn sò hơn nhiều so với mấy cái tổng động viên của ông.

Hứa Chấn Quốc khẽ cười nói.

- Nhưng mà, tôi chắc chắn trong số mấy người đại biểu nhân dân toàn quốc sẽ có rất nhiều người về phe cầu hòa đấy.

Trần lão chậm rãi nói, khẽ thở dài một tiếng

- Con người ở thời kỳ hòa bình nhân và con người ở thời kì chiến đấu khác nhau nhiều lắm.

- Ha ha, nếu như thông qua không được mệnh lệnh tuyên chiến, ông đây sẽ trực tiếp xuất binh, bao vây luôn cái phòng hội nghị ấy lại.

Hứa Chấn Quốc nói xong, sắc mặt liền trầm xuống.

- Trong thời kỳ chiến tranh, cơ cấu trung ương không cần một đám suốt ngày lải nhải, thảo luận cái này thảo luận cái kia, lại còn phải thông qua bỏ phiếu mới có thể giải quyết vấn đề.

Trần lão khẽ gật gật đầu, đồng ý với quan điểm của Hứa Chấn Quốc. Trong tình hình chiến đấu căng thẳng, đó chính là một giây đồng hồ đều phải tận dụng để làm được những thứ có thể làm trong hai giây, một mệnh lệnh mà lại muốn thông qua mấy trăm mấy ngàn người thảo luận rồi cho ý kiến, thì cuộc chiến này cũng đừng đánh nữa.

- Tôi sẽ đề nghị, giao cho ông quyền quản lý quân sự cao nhất.

Thái lão khẽ nói.

Quyền quản lý quân sự cao nhất, đây chính là tương đương với việc đem tất cả quân quyền đều cấp cho Hứa Chấn Quốc rồi, cho dù Hứa Chấn Quốc muốn khởi binh tạo phản, cũng không ai có thể ngăn lại.

- Ha ha, nếu đưa quyền sử dụng đạn hạt nhân cho ta thì còn tốt hơn nữa!

Hứa Chấn Quốc cười to nói, một vị tướng không có khuôn sáo trói buộc mới có thể phát huy được sức mạnh lớn nhất của một quân đội, thậm chí còn có thể vượt qua được 100% khả năng ấy chứ.

- Ông cứ ở đó mà mơ đi, tôi cũng không muốn lại có thêm một nơi khắp nơi đều là phóng xạ, là tỉnh Nhật Bản đâu.

Trần lão khẽ cười nói.

- Tỉnh Nhật Bản? Ha ha, cái tên hay đấy.

Hứa Chấn Quốc cười toe toét nói.

Thạch Trung Ngọc thấy mấy người này chưa gì đã bắt đầu nói đến chuyện đặt tên cho Nhật Bản rồi thì lập tức bất đắc dĩ lắc đầu. Trong mắt của những cường quốc, thì nơi chật hẹp nhỏ bé như Nhật Bản, thật sự là không đáng để nhắc tới.

Mặc dù công nghiệp buôn bán trong nước và kinh tế của Nhật Bản đều phát triển rất mạnh, nhưng mà diện tích đất vẫn luôn là điểm hạn chế bọn sự phát triển của họ. Mặc dù nói, chiến tranh thời buổi bây giờ, chất lượng là quan trọng hơn, nhưng mà nếu như một quốc gia có số lượng binh lính cực kỳ nhiều thì hoàn toàn có thể áp chế được cái gọi là chất lượng của quốc gia khác rồi, vả lại, về mặt chất lượng thì Hoa Hạ cũng không hề thua kém so với Nhật Bản.

Trên vùng lãnh thổ rộng hơn chín triệu sáu trăm km2 này còn che dấu rất nhiều điều bí mật đấy.

Đi ra khỏi phòng họp, phát hiện lão Kỷ, lão Quỷ và thím Lương đang ngồi trên ghế dài ở bên ngoài, không biết đang nói với nhau chuyện gì đó. Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đi ra, lão Kỷ cười ha ha nói.

- Thằng bé này, sau này cháu nên khống chế lực đạo lại một chút đi nhé.

- Dạ, làm sao vậy?

Thạch Trung Ngọc có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, vẻ mặt vô tội nói.

-Thật ra cháu chỉ muốn đá cho hắn ngất đi thôi mà.

- Ha ha, cái thằng bé này.

Thím Lương cười to nói.

- Cả người từ trên xuống dưới, gãy xương và dập xương tổng cộng 27 chỗ, nội tạng toàn bộ tổn hại, trái tim đã biến thành một cục thịt nát luôn rồi. Cháu còn không biết xấu hổ nói là chỉ là muốn đánh ngất hắn nữa hả.?

Có nghiêm trọng như vậy sao, Thạch Trung Ngọc có chút buồn

bực. Mặc dù mình đá trúng phần ngực của hắn thật, nhưng thật sự là mình không hề dùng sức mà.

- Được rồi, đừng nói chuyện này nữa.

Giọng nói âm trầm của lão Quỷ vang lên.

- Sắp khai chiến chứ?

-Ừm.

Ông cụ Cơ gật gật đầu, có chút hưng phấn nói.

- Vãn là một đao của tên nhóc này chém thật đẹp!

- Ha ha, được rồi, vậy tiếp theo đây chúng ta phân chia công tác như thế nào đây?

Lão Kỷ nhìn Thạch Trung Ngọc gật gật đầu, sau đó hỏi.

Ông cụ Cơ lập tức nhìn Thạch Trung Ngọc rồi nháy mắt ra hiệu. Thạch Trung Ngọc sững sờ một chút, nhưng ngay lập tức đã hiểu ý, cười hì hì nói với thím Lương.

- Thím Lương ơi, cháu muốn nhờ thím chăm sóc cho mấy bà vợ của cháu một chút.

Thím Lương lập tức lườm hắn một cái.

- Đừng nói là cháu muốn ta đóng giả người giúp việc đến ở đấy nhé?

- Ặc, thím cũng biết rồi à?

Thím Lương vừa nói như vậy, Thạch Trung Ngọc liền có chút kinh ngạc, kỳ quái nhìn về phía ông cụ Cơ, ý là đang hỏi có phải ông đã nói trước với thím Lương hay không?

Ông cụ Cơ lắc đầu, thím Lương là người có chỉ số thông minh hơn 260 cơ đấy, nhưng mà những lúc bình thường đều là tùy tiện thoải mái, hoàn toàn giống như hình ảnh của một bà bán rau ngoài chợ, chỉ số thông minh của một thiên tài ấy đã hoàn toàn bị bà che

dấu đi rồi. Nhưng mà vấn đề này, ông cũng không nhất thiết phải nói với Thạch Trung Ngọc.

- Được rồi, nể mặt tên nhóc nhà cháu đã làm ra cống hiến lớn như vậy cho quốc gia, thím Lương ta sẽ giúp cháu lần này.

Thím Lương thấy Thạch Trung Ngọc có vẻ khó xử, trong lòng lập tức vui vẻ.

- Ha ha, vậy cám ơn thím Lương nhiều lắm.

Thạch Trung Ngọc nói nhanh.

- Ừm, thìm Lương đi bảo vệ mấy cô vợ của Tiểu Thạch Đầu, còn lão Kỷ và lão Quỷ vẫn là ở lại đây đi. Mặc dù nói ba tên cường giả Tam hoa tụ đỉnh đều bị Tiểu Thạch Đầu giết rồi, nhưng mà cũng không thể khẳng định Nhật Bản không còn cường giả Tiên thiên nào.

Ông cụ Cơ nói nhanh.

Lão Kỷ và lão Quỷ nghe vậy cũng gật gật đầu, đồng ý với sự sắp xếp của ông cụ Cơ.

- Vậy còn ông?

Lão Kỷ hỏi ngược lại.

- Đừng nói với ta là ông với Tiểu Thạch Đầu cùng đi Nhật Bản đấy nhé!

- Ha ha, ông đúng là hiểu ta đấy lão Kỷ.

Ông cụ Cơ cười to.

- Hừ, cút đi cái đồ đáng ghét này, chuyện tốt lúc nào cũng chính mình làm, chuyện nhàm chán như vậy lại để cho chúng ta làm, đúng là đáng ghét mà!

Lão Kỷ lắc đầu, rất là khinh bỉ hành vi của ông cụ Cơ. Nhưng mà, trong mấy người bọn họ thì ông cụ Cơ chính là người mạnh nhất, chuyện lớn nguy hiểm như thế này thì ông đi là thích hợp

nhất rồi, hai người bọn họ ở lại đây cũng để phòng ngừa vạn nhất.

- Ha ha.

Ông cụ Cơ đắc ý cười lớn một tiếng,

- Thôi được rồi, trước đi ăn cơm đã, ăn cơm. Sau đó tới phòng hội nghị xem trò vui.

- Xem trò gì?

Lão Kỷ kỳ quái hỏi.

Ông cụ Cơ hừ nhẹ một tiếng.

- Ông cho rằng những người đại biểu kia có thể tất cả đều đồng ý lệnh tuyên chiến sao? Ta chắc chắn là có không ít người không muốn, không thích khai chiến đấy. Ha ha, khai chiến thì chắc chắn sẽ phá hư lợi ích của không biết bao nhiêu người, những đám sâu mọt kia có thể đồng ý mới là lạ.

- Hả? Vậy thì đúng thật là có trò hay để xem rồi.

Lão Kỷ gật gật đầu, ý vị thâm trường cười nói.

- Ha ha, đoán chừng cái tên Hứa Chấn Quốc kia sớm đã có kế hoạch rồi.

Lão Quỷ khẽ cười nói.

- Mượn thời cơ này, trực tiếp giành lấy quyền quản lý quân sự. Nhưng mà như vậy cũng tốt, vào thời kỳ chiến tranh, nếu như một cái mệnh lệnh mà còn bị hết người nọ đến người kia thắc mắc rồi ngăn cản, thế thì làm sao mà đánh trận cho được.

- Đúng vậy.

Ông cụ Cơ cũng gật đầu đồng ý.

- Nhưng mà, sau cuộc chiến tranh này, trong nước chắc chắn cũng sẽ phải thanh tẩy lại một lần mới được. Những tên ngồi không ăn bám kia, cũng nên hạ vị rồi.

- Thời kì hòa bình rất dễ dàng xuất hiện sâu mọt, nhưng một khi đến thời kỳ đặc biệt, đám sâu mọt ấy mặc dù vẫn có thể phát huy một chút xíu tác dụng, nhưng mà so với đại cục vẫn vô cùng nhỏ, gần như là bằng không, cho nên chắc chắn phải loại bỏ đám sâu bọ ấy đi.

Chương 1043. Quyền quản lý quân sự

Đại hội đại biểu nhân dân cả nước lâm thời được chức ở phòng hội nghị nhân dân, đại hội đại biểu nhân dân cả nước lâm thời này là việc mà toàn bộ người dân trong nước đều đoán được sẽ diễn ra, cũng không có gì ngoài ý muốn. Nhưng mà, về việc hội nghị sẽ thảo luận những gì, đây chính là điều mà nhân dân cả nước đều quân tâm, không chỉ có nhân dân cả nước, có thể nói nhân dân toàn bộ thế giới vào lúc này đều đang theo dõi Hoa Hạ, theo dõi động tác kế tiếp của Hoa Hạ là gì. Chiến tranh hay là cầu hòa?

Mà bên phía Nhật Bản, sau khi biết được tin tức, ba tiếng đồng hồ sau đã gửi thông điệp đến chính phủ Hoa Hạ, yêu cầu giao ra người đã giết chết Thủ tướng Deuku Oda. Nhưng mà, đại sứ quán Hoa Hạ tại Nhật Bản đã sớm đóng cửa, hơn nữa đồng thời đã có không ít nhân viên công tác làm việc tại Nhật bắt đầu rút về Hoa Hạ. Kẻ đần đều có thể nhìn ra Hoa Hạ và Nhật Bản sắp xảy ra chuyện lớn rồi, lúc này mà còn ở lại trung tâm chiến tranh, thì chẳng khác nào tự tìm đường chết cả. Đến lúc đó chiến tranh bắt đầu, những tên khốn nạn không bằng súc sinh kia chắc chắn sẽ xông vào đại sứ quán, đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết ấy.

Trong đại hội, Thái Thủ tướng đẩy nhẹ mắt kính.

- Tôi đề nghị, tuyên chiến với Nhật Bản, không biết các vị đại biểu có ý kiến gì không?

Đại hội lần này không cho phép phóng viên tham dự, tình huống bên trong như thế nào người ngoài căn bản không thể biết được. Tối thiểu có hơn 3000 binh sĩ tinh anh vây quanh cực kỳ chặt chẽ phòng hội nghị lại, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần.

Mà Thạch Trung Ngọc, lão Quỷ, lão Kỷ và ông cụ Cơ đã ngồi ở một góc khuất bên cạnh, quan sát sự việc đang diễn ra trong đại hội. Còn thìm Lương thì sau khi ăn cơm đã ra sân bay để bay về

biệt thự chỗ mấy người Cơ Như Nguyệt rồi. Dù sao đến lúc này, rất có thể sẽ có sát thủ đến gây bất lợi cho các cô ấy. Thím Lương tới đó sớm thì Thạch Trung Ngọc cũng yên tâm hơn một ít.

- Vì sao cứ nhất định phải chiến tranh? Không thể dùng cách khác để giải quyết hòa bình sao?

Một người đại biểu nhân dân nhấc tay lên tiếng nói.

- Vậy ông muốn dùng cách gì đây? Cầu hoà sao?

Thái lão nhìn người nọ với ánh mắt lạnh lùng, làm cho người đại biểu vừa lên tiếng lập tức hoảng hốt.

Cầu hoà, mặc dù hắn cũng muốn thế, nhưng mà lời này hắn cũng nói không nên lời, cho dù muốn nói, cũng không thể là người đầu tiên nói được.

Thái lão vừa nói xong, hội trường lập tức rơi vào im lặng. Mấy ngàn đại biểu ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều không nói lời nào. Lúc này ai mở miệng nói cầu hòa trước thì người đó chính là người chết đầu tiên.

- Nếu không ai có ý kiến gì nữa, vậy thì biểu quyết đi!" Trần lão cầm ly trà lên, chậm rãi uống một ngụm rồi nói tiếp.

- Về lệnh tuyên chiến với Nhật Bản, có muốn thông qua hay không, mọi người biểu quyết đi."

Mọi người nghe thế lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ là biểu quyết thì tốt rồi.

Trên màn hình bên cạnh, hai cột trên biểu đồ viết đồng ý và không đồng ý, lập tức bắt đầu tăng dần lên. Nhưng mà, rõ ràng có thể thấy được, cột không đồng ý tăng nhanh hơn nhiều so với cột đồng ý. Hiển nhiên, đám người này đều không muốn bởi vì chiến tranh mà mất đi ích lợi của mình, còn việc làm như thế nào để không phải nổ ra chiến này, thì việc này bọn họ chẳng thèm quan tâm. Dù sao thì mình có tiền là mình có quyền.

Từ khi quốc gia được phát triển trong hòa bình, những tâm tư cầu an nhàn, cầu hoà bình này đã sớm xâm nhập vào suy nghĩ của

rất nhiều người. Bọn họ đã quen với cuộc sống hòa bình rồi, nên không một ai muốn phải sống trong chiến tranh. Hơn nữa điều quan trọng nhất chính là, chiến tranh lại không có lợi đối với bọn họ. Mặc dù cũng biết nếu như không đánh trận chiến này, quốc gia sẽ phải trả cái giá rất đắt, nhưng mà đây là quốc gia trả giá mà, cũng chẳng liên quan gì đến bọn hắn.

Giống như một tên cướp cướp ngân hàng từng nói.

- Tiền là của quốc, còn mạng là của mình, các ngươi xem mà làm đi.

Nhìn thấy cột không đồng ý cao hơn một quãng dài so với cột đồng ý, Trần lão thở dài một hơi, nói khẽ với Hứa Chấn Quốc bên cạnh.

- Xem ra, là ông đã đoán đúng rồi.

- Hừ, một đám sâu mọt, cái kết quả này chính là một người nhân dân bình thường đều có thể đoán ra được, chỉ là bọn họ lại không thể tin được lãnh đạo đất nước của mình đã mục rữa đến loại tình trạng này rồi mà thôi.

Hứa Chấn Quốc phẫn nộ nói, nguyên nhân mà quân nhân chán ghét chính trị cũng chính là ở chỗ này. Chỉ vì một chút lợi ích nho nhỏ mà tranh cãi là chuyện thường thấy, nhưng mà đối với những quân nhân như bọn họ, những tài nguyện mà bọn họ cần không hề nhiều bằng các chính khách, hay là các quan viên kia. Nhưng mà, thứ mà bọn họ phải trả giá, lại đau đớn và nhiều hơn đám chính khách kia cả trăm lần. Quân nhân, luôn luôn là trụ cột của một quốc gia.

Mấy vị Thường ủy nhìn thấy số liệu này, trong lòng cũng là một hồi thở dài. Mặc dù bọn họ cố tình vì quốc gia, nhưng mà cũng chỉ có thể điều tiết khống chế ở quy mô nhỏ mà thô, chuyện này quy mô quá lớn, phải trải qua nhiều người, nên cơ cấu bộ máy cũng rất dễ bị mục ruỗng. Vô địch quốc ngoại hoạn giả, quốc hằng vong, chính là chỉ tình huống này. (Vô địch quốc ngoại hoạn giả, quốc hằng vong: ý nói một quốc gia dù có mạnh đến thế nào đi nữa mà có những thành phần sâu mọt đục phá thì sớm hay muộn quốc gia đó cũng sẽ bị tiêu diệt)

- Nếu đã không đồng ý tuyên chiến, vậy các người muốn làm cái gì?

Trần lão nâng gọng kính, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú mấy ngàn người đại biểu nhân dân ngồi phía dưới.

- Cắt đất cầu hoà? Mại quốc cầu vinh sao?

Tràng diện lại rơi vào một lần yên tĩnh nữa, không có ai nói chuyện. Chỉ có giọng nói của Trần lão vang lên trong hội trường.

- Được rồi, tiến hành biểu quyết một lần nữa đi.

Trần lão lạnh lùng nói.

- Biểu quyết lần thứ hai.

Bộ phận thư ký lại một lần nữa bắt đầu tính toán, nhưng mà kết quả, vẫn không có bao nhiêu khác biệt. Chỉ là bên không đồng ý ít đi vài trăm người, chỉ có vài trăm người mà thôi.

- Xem ra các ngươi là thật sự muốn Hoa Hạ của chúng ta phải nhục nhã cúi đầu trước một đất nước nhỏ bé, cắt đất cầu hoà rồi hả? !

Trần lão hung hăng đập bàn một cái, trong lòng đã tức giận đến cực điểm. Mặc dù ông đã nghĩ tới kết quả này, nhưng mà khi tận mắt nhìn thấy thì vẫn cảm thấy vô cùng tức giận.

- Quốc gia đang trong thời kì phát triển, chiến tranh sẽ gây ra nhiều bất lợi đối với quốc gia.

Một đại biểu tỏ vẻ đau lòng nói, biểu lộ như thể mình rất quan tâm đến sự phát triển của đất nước.

- Như vậy, cầu hoà là có lợi đối với quốc gia rồi hả?

Thái lão bình thản hỏi lại.

- Giao người kia giao ra không phải là được rồi sao, tôi nghĩ người Nhật cũng sẽ không làm khó chúng ta đâu!

Một người đại biểu khác lên tiếng.

Lập tức có nhiều người cũng nhao nhao phụ họa theo, hiển nhiên là cách này làm cho rất nhiều người đồng ý. Chỉ sợ đây cũng là cách tốt nhất lúc này rồi.

Nhưng mà, Trần lão lại hừ nhẹ một tiếng, giao ra Thạch Trung Ngọc sao? Thế còn không bằng cứ giao luôn người làm Chủ tịch như ông đây ra luôn đi cho rồi. Với lại, người Hoa Hạ phạm pháp ở quốc gia mình, thì quốc gia mình xử lý, sao có thể giao cho một đất nước khác xử lý được chứ? Nếu làm vậy thì sau này làm sao có mặt mũi để gặp người dân của đất nước mình được nữa.

Cũng may mà đại hội đại biểu lần này không để cho phóng viên vào, bằng không thì với biểu hiện của đám đại biểu, không biết sẽ làm cho dân chúng kia thất vọng cỡ nào nữa. Chỉ sợ còn sinh ra bạo động nữa chứ không đùa.

- Nếu như ngươi cho rằng ngươi có đủ năng lực để bắt hắn, vậy ngươi cứ việc đi đi!

Hứa Chấn Quốc vỗ bàn hung ác nói.

- Tầm quan trọng của cường giả Tiên thiên không cần ta phải nói chắc mọi người cũng biết chứ! Ta hôm nay cũng nói thẳng ra luôn cho các ngươi biết đây! Đối với một quốc gia, cho dù là phải nổ ra chiến tranh, cho dù là sắp diệt quốc rồi, cũng tuyệt đối không thể động thủ với Tiên thiên cường giả của quốc gia mình!

Lời nói của Hứa Chấn Quốc làm cho những âm thanh ầm ĩ lập tức yên tĩnh lại, nhưng mà vẫn có người nhịn không được phản bác nói.

- Chẳng lẽ tính mạng của một người lại quan trọng hơn sinh mạng của hàng triệu hàng chục triệu người sao? !

Chương 1044. Hoa Hạ, tuyên chiến với Nhật Bản!

- Lão tử thực hoài nghi các ngươi có phải là não bị úng nước hay là bị kẹp cửa nữa!

Hứa Chấn Quốc chửi ầm lên.

- Chẳng lẻ còn muốn ta phải nói thẳng vào mặt hay sao! Muốn làm cho thể diện của quốc gia đều mất hết hay sao hả! ?

Cường giả Tiên thiên có thể nói là thần hộ mệnh của một quốc gia, nhưng đồng thời cũng là những người làm cho quốc gia đau đầu nhất. Làm cho chính phủ là vừa yêu vừa hận. Một quốc gia có cường giả Tiên thiên tọa trấn có thể bảo vệ quốc gia bình an, làm cho các cường giả Tiên thiên của các nước khác không dám xâm nhập, nhưng lại vừa hận là không có cách nào có thể quản lý được cường giả Tiên thiên, pháp luật hay cái gì ước thúc đều không có tác dụng gì với cường giả Tiên thiên, làm cho chính phủ rất là mất mặt.

Nhưng nếu như giao Thạch Trung Ngọc ra, thì những thứ cường giả Tiên thiên khác còn có thể bảo hộ quốc gia này hay sao, vạn nhất gặp chuyện không may, người phải giao ra kế tiếp có phải hay không chính là mấy người lãnh đạo bọn họ rồi. Việc này chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ, với lại, có thể bắt được Thạch Trung Ngọc hay không đều là cả một vấn đề.

- Nếu vậy, các vị lãnh đạo muốn làm gì? Dù sao thì chúng ta cũng kiên quyết không đồng ý tuyên chiến với Nhật Bản. Căn cứ vào hiến pháp của Hoa Hạ, trên hai phần ba đại biểu không đồng ý thì pháp lệnh không được thông qua, như vậy thì pháp lệnh này sẽ không được phép thi hành.

Tay đại biểu kia tiếp tục nói.

- Nếu như, những đại biểu bỏ phiếu không đồng ý, không còn là

đại biểu thì sao đây nhỉ!

Hứa Chấn Quốc lạnh giọng nói.

- Sao nào, ông còn định dùng vũ lực hay sao hả! Ông muốn tạo phản có phải không!

Tay đại biểu kia lớn tiếng kêu lên.

- Lời của Hứa Thượng tướng ra thấy rất có khả nghi âm mưu tạo phản, tôi đề nghị tạm thời huỷ bỏ chức vị Tổng tư lệnh tam quân của Hứa Thượng tướng!

Tên khốn này, cứ làm như đây là thiên hạ của hắn vậy, rất là hung hăng càn quấy.

- Không cần ngươi đề nghị!

Hứa Chấn Quốc hừ nhẹ một tiếng.

- Bây giờ ta tự động rời bỏ chức vị Tổng tư lệnh tam quân.

- Hừ, coi như ngươi còn thức thời!

Tên đại biểu kia cười nói, một lời đã kích được một Thượng tướng từ chức, làm hắn cảm thấy vô cùng đắc ý.

- Nhưng mà.

Hứa Chấn Quốc khẽ cười nói.

- Bây giờ ta là..

- Chỉ huy cấp cao nhất của tác chiến đối với Nhật Bản.

Trần lão gõ nhẹ lên bàn.

- Vệ binh! ! !

Hứa Chấn Quốc hô to một tiếng. Vừa dứt lời, 3000 binh sĩ vây quanh bên ngoài hội trường trong nháy mắt nối đuôi nhau đi vào, tai lase của súng ngắm trong tay bọn họ nhắm ngay trên người của mấy nghìn vị đại biểu đang ngồi trong hội trường. Chưa tới nửa

phút đồng hồ, toàn trường đều nằm trong sự khống chế của bọn họ.

- Hứa Chấn Quốc, ông muốn làm gì!

Một thường ủy lập tức cả kinh kêu lên.

Trần lão vỗ bàn nhẹ nhẹ, nói qua micro.

- Không cần khẩn trương. Bây giờ ta đã giao hữu tất cả quân quyền cho Hứa Chấn Quốc Thượng tướng rồi, hiện tại tác chiến với Nhật Bản đều do hắn chỉ huy. Đồng thời, các vị đang ngồi ở đây, trước tiên cứ ở đây nghỉ ngơi cho khỏe. Mỗi ngày đều sẽ có người đúng giờ đưa cơm, điều hòa ở đây cũng sẽ mở liên tục cho các vị thoải mái mát mẻ.

- Chuyện này...

Mấy vị thường ủy lập tức đã hiểu chuyện gì xảy ra, hóa ra là Chủ tịch đã sớm có chuẩn bị, xem ra là nhất định phải tuyên chiến với Nhật Bản rồi đây.

- Cứ như vậy là xong rồi hả?

Thạch Trung Ngọc lắc đầu ngán ngẩm.

- Ha ha, thế cháu còn muốn như thế nào nữa? Bây giờ là tình huống khẩn cấp, Trần lão cũng không có thời gian để dây dưa ở đây mãi, giải quyết chuyện này càng sớm thì càng có nhiều thời gian để bố trí chiến đấu.

Lão Kỷ khẽ cười nói.

- Được rồi, xem xong trò hay rồi. Đợi chút nữa chắc là mở họp báo với đám phóng viên rồi.

- Vâng, vậy, bây giờ chúng ta đi hay là sao ạ?

Thạch Trung Ngọc quay sang hỏi ông cụ Cơ.

- Ha ha, không vội.

Ông cụ Cơ khoát khoát tay.

- Đợi thêm vài ngày cũng không sao, trận chiến này nếu như kết thúc nhanh quá, thì mấy tên quân nhân kia cũng không có đất dụng võ nữa rồi. Cứ để cho bọn họ được tôi luyện trong chiến tranh một chút đi, mặc dù sẽ có người chết, nhưng mà những kinh nghiệm có được, những sự rèn luyện có được lại rất đáng giá đấy.

- Đúng vậy, với lại, đất nước Nhật Bản nhỏ bé kia, chỉ có mấy trăm nghìn quân tự vệ thì có thể làm được trò trống gì.

Lão Kỷ khẽ cười một tiếng.

- Cũng không biết sao mà quân đội chỉ có một nhúm người như thế, mà bọn họ lấy đâu ra lá gan ấy cơ chứ.

- Lực lượng vũ trang của Hoa Hạ trên danh nghĩa ước chừng chắc có khoảng 5 triệu quân đúng không ạ?.

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu hỏi lại.

- Đúng vậy, giải phóng quân bây giờ có lẽ có khoảng hơn 3 triệu, cảnh sát vũ trang, quan binh cái gì đấy thêm vào nữa, cũng xấp xỉ tầm 5 triệu.

Lão Kỷ nói.

- Nhưng mà, cháu cũng đừng quên chúng ta còn có quân dự bị nữa kìa.

- Quân dự bị? Bọn họ cũng sẽ ra trận sao?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi.

- Ha ha, không phải là họ cũng ra trận, mà là đang tính tổng lực lượng chiến đấu có thể tham gia, ước chừng khoảng 20 triệu quân.

Lão Kỷ cười nói.

- Những số liệu này còn đã được tinh giản rồi đấy, nếu như dựa theo nghĩa rộng mà nói, từ 18 tuổi đến 55 tuổi đều là quân dự bị.

- Ha ha, thế chẳng phải là có mấy tỷ người rồi sao.

Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Nhiều như vậy người, chỉ cần đứng trên đất của Nhật Bản thôi, đoán chừng cả Nhật Bản đều bị nhấn chìm xuống mặt biển luôn ấy chứ.

- Ha ha

Mấy người lập tức cười to, vì quốc gia cường đại mà cười. Nhưng là trong lòng cũng có một chút bi ai, bởi vì số lượng binh lực thì khổng lồ như vậy, nhưng mà tinh anh chân chính, quân đội công nghệ cao kỹ thuật cao, lại ít như vậy. Trong chiến tranh hiện đại, yếu tố công nghệ và kỹ thuật góp phần rất lớn dẫn đến chiến thắng, cũng không giống như thời đại trước đây, ai nhiều quân hơn thì sẽ thắng.

Nếu như chỉ cần dựa vào nhiều người, thế thì Hoa Hạ với dân số hiện tại, cũng đủ sức xưng bá toàn bộ đại lục Á Âu luôn rồi.

Mặc dù năm đó lão Mao từng nói, không có một cái nào quốc gia có thể chính thức đánh bại Hoa Hạ, với dân số của Hoa Hạ thì chỉ cần mỗi người nhổ một ngụm nước bọt cũng đủ để nhấn chìm đối phương rồi.

Nhưng mà, nếu chiến tranh mà phải phụ thuộc vào nhân dân như vậy, tuyệt đối không phải hy vọng của một quốc gia, việc ấy đại biểu cho một quốc gia kinh tế suy thoái, quốc gia suy bại. Đến lúc đó, chắc hẳn rơi vào tình huống quốc gia ngấp nghé ngưỡng cửa sụp đổ.

Binh sĩ bao vây hội trường đột nhiên xông vào, lập tức làm cho đám phóng viên đang vây xung quanh trong lòng đại động, đã không có người ngăn cản cho nên bọn họ nhao nhao xông vào. Tình huống này, rất có thể đã xảy ra chuyện gì lớn rồi.

Kết quả, đám phóng viên xông vào nhìn thấy tình huống bên trong thì bắt đầu choáng váng rồi, những binh sĩ sắc mặt nghiêm nghị đang cầm súng trong tay, nguyên một đám đại biểu sợ sệt trốn tránh ánh mắt của đám binh sĩ giống như tội phạm vậy, làm

cho những phóng viên này cũng được mở rộng tầm mắt, lần đầu tiên nhìn thấy đám đại biểu này lộ ra trạng thái hoang mang lo sợ như thế.

Nhưng nhìn tình hình này, hình như là các binh sĩ đã khống chế các đại biểu lại rồi, vậy, đây rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Các phóng viên mẫn cảm đã ngửi được một mùi khói thuốc súng nồng đậm nơi đây cho nên cũng rất thức thời không nhao nhao lên hỏi han gì.

- Các vị phóng viên của các nhà đài tin tức truyền thông.

Trần lão lên tiếng chào hỏi trước.

- Tiếp theo chúng ra sẽ bắt đầu họp báo.

Thái lão gật gật đầu, nâng gọng kính, ánh mắt quét qua đám đại biểu đang hoảng hốt dưới đài, trong lòng cảm thấy cực kì sảng khoái. Bao nhiêu lần thường ủy bọn họ đã quyết định rồi, lại bị đám người này ngoài nóng trong lạnh, hết lí do nọ đến lí do kia, làm cho rất nhiều biện pháp hữu hiệu cũng không thể quán triệt thực thi được, thậm chí là bị lệch ra khỏi định hướng ban đầu nữa. Bây giờ thì tốt rồi, tâm trạng quả thật là sảng khoái.

- Bây giờ, tôi sẽ tuyên bố, kết quả của đại hội đại hội đại biểu nhân dân lâm thời.

Thái lão đối diện với ánh đèn flash của mấy trăm người phóng viên, vẻ mặt nhẹ nhõm tươi cười.

- Hoa Hạ, tuyên chiến với Nhật Bản!

Lời này, vừa được Thái lão nói ra, lập tức làm cả nước sôi sục. Giống như một cơn đại địa chấn vậy, tất cả địa phương, từ quê lên thành phố đều là trong nháy mắt bộc phát ra tiếng hô hào hưởng ứng mãnh liệt.

Chương 1045. Đi Nhật Bản

- Hoa Hạ của chúng tôi muốn tuyên chiến với Nhật Bản!

Thái Thủ tướng vừa nói ra, lập tức tất cả phóng viên ở đây đều xôn xao. Mặc dù bọn họ đã dự đoán được kết quả này, nhưng mà lúc chính tai mình nghe được quyết định này, sự khiếp sợ trong lòng vẫn dâng lên đến tột đỉnh. Hơn nữa nhìn tình huống bây giờ bên trong phòng hội nghị, có vài người phóng viên cảm thấy chắc chắn quyết định tuyên chiến này tuyệt đối không hề được thông qua một cách đơn giản.

- Tiếp theo, mọi người sẽ có 10 phút thời gian để đưa ra câu hỏi.

Sau khi Thái Thủ tướng tuyên cáo mệnh lệnh, sắc mặt rất bình tĩnh nhìn về phía các phóng viên.

Phần đông phóng viên lập tức đều giơ tay lên, Thái Thủ tướng tùy ý chọn một người phóng viên.

- Xin hỏi một chút, không biết quý quốc lần này thông qua mệnh lệnh này đã trải qua quá trình như thế nào? Là đã có sự chuẩn bị từ trước hay là gặp chuyện không may rồi mới đưa ra quyết định?"

- Mệnh lệnh là sau khi xảy ra sự việc mới được thông qua, về phần quá trình như thế nào. Thì chỉ cần nhìn tình huống hiện tại chắc là mọi người đã hiểu được phần nào rồi chứ.

Thái Thủ tướng trả lời lấp lửng.

- Nhìn tình hình này, có phải là đã phá hủy thể chế của quý quốc hay không? Muốn thi hành quân chủ tập quyền hay sao? ! Hay là quý quốc muốn phục hồi đế chế phong kiến!

Một người phóng viên không có hảo ý khác tiếp tục truy vấn.

- Việc này, chẳng qua là một vài biện pháp đối với việc quản lý quốc gia mà thôi, cũng là một ít sự chuẩn bị đối với chiến tranh mà thôi. Không nghiêm trọng đến mức như mọi người nói đâu,

Hoa Hạ vẫn là một nước chủ nghĩa xã hội, dân chủ.

- Xin hỏi một chút, đối với hung thủ đã giết hại Thủ tướng Nhật Bản, quý quốc định xử lý như thế nào?

Một người phóng viên khác lại vội vàng hỏi.

Thái Thủ tướng nghe xong câu hỏi, đẩy đẩy gọng kính, rất tùy ý nói.

- Bây giờ chúng tôi đã khai chiến với Nhật Bản, vậy thì đối với chúng tôi, người Nhật chính là kẻ thù rồi. Giết kẻ thù, đương nhiên là phải khen ngợi biểu dương rồi.

Lời này của Thái Thủ tướng, lập tức làm cho các phóng viên bó tay rồi, Deuku Oda bị giết rồi mấy tiếng sau mới tuyên bố khai chiến mà, hơn nữa chính vì cái chết của Thủ tướng Nhật Bản là nguyên nhân khai chiến, việc này giải thích như thế làm sao có thể thuyết phục được bọn họ. Nhưng mà Thái Thủ tướng vừa nói như vậy, những phóng viên này cũng thể phản bác được cái gì nữa, đây đã là thái độ của quốc gia rồi, ta chính là muốn bao che hắn đấy, các ngươi muốn thế nào?

- Thái Thủ tướng, chiến tranh lần này, quý quốc cảm thấy mình sẽ giành được thắng lợi sao?

Một phóng viên người Mỹ hỏi.

- Cuộc chiến giữa gà trống và côn trùng, có thể gọi là chiến tranh sao?

Thái Thủ tướng hỏi ngược lại. Nhìn trên bản đồ, Nhật Bản xác thực giống như là một con sâu nhỏ bên cạnh con gà trống to lớn là Hoa Hạ.

- Thái Thủ tướng, đối với ảnh hưởng của cuộc chiến tranh lần này, quý quốc có từng nghĩ tới chưa?

Tay phóng viên người Mỹ kia tiếp tục hỏi.

Thái Thủ tướng khẽ cười một tiếng,

- Hoa Hạ chúng tôi chẳng qua chỉ là muốn thanh lý môn hộ mà thôi, có thể tạo thành ảnh hưởng gì sao?

Tay phóng viên người Mỹ kia cũng bó tay rồi, Thái Thủ tướng trực tiếp đem trận chiến tranh này biến thành giải quyết việc nhà, bọn họ cũng không trả xen vào nói cái gì, những chuyện liên quan đến chính trị này, bọn họ không thể tùy tiện nói lung tung, nếu không chắc chắn sẽ bị bắt lại. Nhẹ thì bỏ tù, nặng thì không khéo còn kéo cả nước mình vào một cuộc chiến không đáng có.

- Được rồi, thời gian đã hết!

Thái Thủ tướng nhìn xung quanh, nói với đám phóng viên.

- Thời gian trả lời phỏng vấn tới đây kết thúc. Hoan nghênh các vị lần khánh công hội sắp tới của Hoa Hạ lại tới tham gia.

Thái Thủ tướng đã hạ lệnh đuổi khách rồi, đám phóng viên mặc dù vẫn còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng mà cũng chỉ có thể nhịn xuống mà thôi. Nếu không nhỡ đâu bị những binh lính này dùng súng đưa ra ngoài, thì xấu hổ chết mất.

- Thật sự là một đám người thú vị.

Thạch Trung Ngọc từ trong góc đi ra, cười nói với Thái Thủ tướng.

- Lâu dần cũng thành quen ấy mà, bất quá những ông vua không ngai này cũng có chút đáng ghét, nếu biết cách vận dụng sẽ làm cho quốc gia được tán dương, dùng không tốt, thì chính là một mối tai họa.

Thái Thủ tướng gỡ kính xuống xoa xoa mắt.

- Bây giờ chúng tôi cũng chuẩn bị khởi hành đây.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nói.

- Đi nhanh như vậy sao? Chiến tranh còn chưa bắt đầu mà.

Thái Thủ tướng có chút kinh ngạc nói.

- Ha ha, đi trước thưởng thức một chút cảnh quan của Nhật Bản, chứ không sau này lại không có cơ hội thưởng thức được hương vị của một Nhật Bản nguyên vẹn nữa rồi, nếu thế thì cũng có chút đáng tiếc.

Thạch Trung Ngọc sờ lên cái mũi, cười nói.

- Sau này, sẽ biến thành tỉnh Nhật Bản mất rồi.

Ông cụ ở bên cạnh cười to, lần này rốt cục Hoa Hạ cũng có thể hãnh diện một lần rồi. Trước kia trên mặt trận quốc tế luôn bị Nhật Bản đè ép, ông cụ đã cực kỳ khó chịu rồi. Nhưng mà dù sao ông cũng đã lớn tuổi, nên cố kỵ nhiều chuyện. Không giống Thạch Trung Ngọc, tuổi trẻ nhiệt huyết, mạnh dạn đi đầu, tràn ngập nhiệt huyết.

Sau khi chào Thái Thủ tướng, Thạch Trung Ngọc và ông cụ Cơ lên xe đi về phía Liên Vân Cảng.

- Ông, sao không đi máy bay hay là đi thuyền?

Thạch Trung Ngọc kỳ quái hỏi.

- Sao lại phải đi theo kiểu nhập cư trái phép này làm gì.

- Ha ha, bây giờ đã là trạng thái đối địch rồi, làm gì có máy bay cho cháu đi? Thuyền cũng không có đâu, bây giờ cũng chỉ có nhập cư trái phép mới có thể đem chúng ta đưa qua bên đấy thôi? Chẳng nhẽ cháu lại muốn lên đên trên biển hơn mười ngày à?

Ông cụ Cơ hỏi ngược lại.

- Cháu thấy thế cũng vui mà, ha ha.

Thạch Trung Ngọc cười cười.

- Nhưng mà chắc chắn cũng có những người của đại sứ quán Nhật Bản tại Hoa Hạ cũng muốn về nước chứ? Hơn nữa nhiều người Nhật ở Hoa Hạ chắc chắn cũng sẽ muốn trở về mà.

Ông cụ Cơ nghe vậy thì hơi sững sờ.

- Đúng vậy, ý của cháu là chúng ta xen lẫn vào trong những người này?

- Không sai, chắc chắc quốc gia sẽ đồng ý để những người này trở về đấy, hơn nưa còn ước gì bọn họ nhanh chóng trở về đi ấy, dù sao để những người này ở lại trong nước làm gián điệp cũng không ổn.

Thạch Trung Ngọc nói,

- Chúng ta cứ giả dạng làm người Nhật sống ở Hoa Hạ rồi đi cùng họn họ là được rồi.

- Haha, nghe ổn đấy, để ta gọi điện thoại.

Ông cụ Cơ cười to nói, ý tưởng này nghe cũng rất thú vị.

Ông nhanh chóng gọi điện thoại cho Cơ Như Liệt, để cho hắn hỗ trợ tiến hành chuyện này.

- Năm giờ chiều hôm nay có một chuyến bay đi Nhật Bản đấy, là nhóm người Nhật ở Hoa Hạ thứ hai được về nước. Tổng cộng có ba đợt, khoảng chín giờ đêm thì toàn bộ sẽ rút lui hết.

Ông cụ Cơ cúp điện thoại rồi nói.

- Xem ra những người kia cũng là ước gì được trở về càng sớm càng tốt, ha ha, mặc dù nói Nhật Bản là quốc gia của bọn họ, nhưng mà chiến tranh lần này, địa điểm tác chiến chắc chắn chính là tại địa bàn của nước Nhật. Trở về chẳng khác nào là tự tìm đường chết.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười nói.

- Đúng vậy. Nhưng mà, lá rụng về cội mà, nhất là vào những thời điểm đặc biệt như thế này nữa, ai cũng muốn nhanh chóng trở về với tổ quốc của mình. Cho dù mình không thể giúp được cái gì đi nữa thì vẫn muốn trở về.

Ông cụ Cơ gật gật đầu nói, sau đó lại thở dài.

- Cũng không biết những người chạy khỏi Hoa Hạ sang bên đó

sinh sống, bây giờ họ có trở về hay không.

- Hừ, những người kia làm sao mà nỡ trở về.

Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng.

- Cháu nghĩ, nên ban bố một cái pháp lệnh, những thành phần nào mà muốn rời khỏi đất nước ra nước ngoài làm việc thì sẽ tước đoạt quốc tịch của bọn họ.

- Cái thằng bé này, chiêu này cũng quá độc ác.

Ông cụ Cơ lắc đầu.

- Nhưng mà những người kia cũng là có chút đáng giận thật.

Chương 1046. Lực lượng quốc gia

- Đất nước cho bọn họ mọi thứ, kết quả nuôi rặc một đám sói mắt trắng (vô ơn), hừ, nhưng bọn họ không chĩa mũi nhọn về phía đất nước của mình thì xem như cũng được đi. Có một vài người khác trái lại dứt khoát giúp đỡ ngoại quốc bẫy nước mình, quả đúng là thứ rác rưởi. - Thạch Trung Ngọc nói đến đây, trong lòng toàn là lửa giận.

- Không còn cách nào, quan trọng là vì nước mình hiện giờ không lớn mạnh bằng, không giàu có bằng. - Lão Cơ thờ ơ nói.

- Trời mới biết mấy tên đó có phải đang giấu diếm cái gì hay không? Hừ, ta không tin nổi một quốc gia 1,3 tỷ dân cố gắng toàn lực kiến thiết đất nước mà không thể phát triển đất nước trong một thời gian ngắn. - Thạch Trung Ngọc khẽ hừ giọng.

- Không còn cách nào nữa, giới quan trường trong nước dùng quan hệ quá nhiều. - Lão Cơ lắc đầu: - Thôi bỏ đi, không nói mấy chuyện này nữa.

Lão Cơ lái xe thẳng đến sân bay quốc tế, lúc này bên trong đã đầy ắp người. Người Nhật muốn về nước tránh chiến tranh giữa người Hoa Hạ và nước ngoài ở khắp nơi.

- Thế này thì hơi quá rồi. - Thạch Trung Ngọc nhìn thấy những người đang tranh nhau từng cái vé, từng người từng người phong thái nhân sĩ nhẹ nhàng ban đầu lúc này lại như đám du côn lưu manh dung tục. Hơn nữa đám người gây hỗn loạn đều là những người Hoa truy đánh đám người Nhật Bản.

Mặc dù quốc gia rất khoan dung mở một con đường sống với bọn người Nhật sống ở Hoa quốc được trở về, nhưng dân chúng cũng sẽ không quan tâm đến. Giống như trong game, tên NPC vốn màu xanh lá hoặc màu vàng nhưng hiện giờ biến thành màu đỏ, có thể công kích một cách kỳ lạ.

- Haizzz, quốc chiến trong game đã mở, ngoài đời thật cũng có quốc chiến, thế giới này không khỏi quá mức buồn cười. - Thạch Trung Ngọc nhìn mấy tên kia cười nói.

Lão Cơ vừa đến sân bay lập tức có người đi đến đưa vé máy bay và mấy thứ giấy chứng nhận, hộ chiếu. Thạch Trung Ngọc nhận lấy mấy thứ giấy chứng nhận nhìn một chút: - Tony Ooki? 24 tuổi? Người XXX Hokkaido, Nhật Bản. - Chẳng những có mấy thứ giấy tờ hộ chiếu gì đó, còn có mấy tấm thẻ tín dụng, hơn nữa mấy tấm thẻ tín dụng đều có lịch sử ghi chép từng được sử dụng ở cả Nhật Bản lẫn Hoa Hạ, hoàn toàn phù hợp với giấy chứng nhận thân phận.

- Mấy người kia làm việc hiệu quả tốc độ thật! - Thạch Trung Ngọc cất kỹ giấy chứng nhận, cảm thán một câu.

- Mấy thứ này vốn đã được chuẩn bị xong, dù sao chắc chắn sẽ có gián điệp bị phái đến Nhật Bản tiến hành hoạt động điều tra. - Lão Cơ không thèm quan tâm, cười cười: - Có một số chuyện, nếu dùng tài nguyên quốc gia tốc độ tuyệt đối nhanh hơn những gì người tưởng tượng nhiều.

- Hở, nói thế là sao? - Hai người vừa đi đến cửa lên máy bay vừa nói.

- Nội trong 3 phút là có thể khiến một người bình thường trên thế giới hoàn toàn biến mất, ngươi tin không? - Lão Cơ cười cười, nói: - Chẳng những ghi chép trên hộ tịch, cả những dấu vết về cuộc sống bình thường, ngay cả ký ức của những người biết hắn cũng sẽ không còn, hoàn toàn tìm không ra!

- Không thể nào?! - Thạch Trung Ngọc hơi kinh ngạc: - Kỹ năng trong nước trâu bò cỡ vậy, ký ức cũng biến mất?

- Ha ha, có bộ phim tên là “Men In Black” không biết ngươi có biết hay không. - Lão Cơ cười to, nói: - Thiết bị có thể xóa bỏ ký ức trong phim đó đúng là có thật, hơn nữa còn giống trong phim y như đúc. Không nên xem thường sức mạnh của một quốc gia.

*Men In Black: một series phim về tổ chức điệp viên hoạt động có liên quan đến người ngoài hành tinh. Trong phim có một thiết

bị mà điệp viên dùng để xóa bỏ những ký ức của những người chứng kiến hoặc đã bị vướn vào người ngoài hành tinh.

- Ừm, tôi còn tưởng là mấy thứ đó đều là viễn tưởng hết, thì ra là thế thật. - Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu.

- Những chẳng phải lúc trước Mỹ còn nghiên cứu ra súng laze sao? - Lão Cơ nói tiếp: - Thật ra thứ đồ chơi đó đã nghiên cứu ra vào mấy năm trước rồi, thậm chí đã bí mật phân cho quân đội. Có thể nói là hiện giờ có món vũ khí nào được công bố thì nó đã được nghiên cứu ra từ mấy năm trước rồi.

- Trời má, vậy bây giờ dùng mấy thứ đó để duyệt binh có tác dụng gì, cầm đồ từ mấy năm trước để khoe khoang làm chi?! - Thạch Trung Ngọc hô lên, làm vậy cũng buồn cười quá, nhảm nhí quá thể. Rõ ràng đang đùa giỡn quần chúng không nắm rõ tình hình!

- Ha ha, dân chúng không thể nào hiểu rõ được mấy thứ đó, chỉ cần để bọn họ biết quốc gia chúng ta rất mạnh không phải tốt à. Với lại, tất cả mọi người lôi đồ từ mấy năm trước ra, một là để tạo ra thế cân bằng, hai là để giấu diếm với những quốc gia khác không rõ tình huống ở bổn quốc. - Lão Cơ giải thích: - Dù sao, trong một năm, thậm chí là nửa năm hay mấy tháng, chênh lệch khoa học kỹ thuật đã rất lớn.

- Vậy, tôi nghĩ là mấy thứ vũ khí hạt nhân hẳn cũng không phải là vũ khí có tính sát thương và sức phá hủy lớn nhất. - Thạch Trung Ngọc nghĩ nghĩ.

- Ồ, xem như đúng đi. - Lão Cơ cười to: - Chỉ là, chuyện này là tối mật quốc gia, hiện giờ nhiều quốc gia đều đang nghiên cứu vũ khí hạt nhân gì đó đối đầu với Liên Hiệp Quốc như thế. Một nguyên nhân chính là vì dự đoán được là vũ khí mạnh mẽ hơn đã xuất hiện, một nguyên khác là vì có cường quốc ủng hộ ở phía sau. Dù sao nếu như khoa học kỹ thuật chênh lệch quá lớn sẽ không thể kiềm chế nổi một vài quốc gia. Lợi ích của bọn họ sẽ bị tổn hại.

- Mấy lão chính khách này… - Thạch Trung Ngọc vỗ đầu một cái, tức giận nói: - Đúng là ghê tởm mà.

- Quen là được thôi, nhưng mấy vị chính khách kia trong nước sẽ không bán ngươi đâu, nhiều lắm là chỉ là chút chuyện đáng ghét chút, chỉ dùng nó với mấy ông chính khách nước ngoài thôi.

- Thẳng tay diệt luôn là được rồi, thiếu một ông chính khách chắc chắn ảnh hưởng rất lớn đến quốc gia của bọn họ. - Thạch Trung Ngọc khẽ hừ lạnh, hiện giờ hắn không vội nghĩ đến việc giết mấy nhân vật cấp bậc lãnh đạo quốc gia, chờ mấy tên đó chết sạch thì quốc gia mình cũng lớn mạnh thôi.

Lão Cơ lắc đầu, không đáp lời.

Hai người đều dùng chân khí, bí mật truyền âm cho nhau, những lời này không sợ bị những người xung quanh nghe thấy. Rất nhanh đã đi đến trạm kiểm soát an ninh.

Lão Cơ thản nhiên đi đến nhưng Thạch Trung Ngọc vừa đi đến cửa kiểm soát thì tiếng tít tít tít liên tục vang lên.

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới nhớ đến việc mình giấu một con dao trên người. Nhìn mấy nhân viên kiểm an xung quanh như lâm phải đại địch, Thạch Trung Ngọc không khỏi cười khổ. Không nhẽ cứ thế bị bại lộ.

- Tony Ooki… - Nhân viên kiển an nhìn tên trên hộ chiếu Thạch Trung Ngọc, cười cười kì quái.

- Hở? Xin hỏi có vấn đề gì ạ. - Thạch Trung Ngọc dùng tiếng Nhật phổ thông hỏi.

Nhân viên kiểm an nhìn Thạch Trung Ngọc, lại nhìn xuống hộ chiếu, lớn tiếng nói: - Mời sang bên này, phối hợp kiểm tra với chúng tôi.

- Được thôi. - Thạch Trung Ngọc đi theo kiểm an, đi đến phòng điều tra đặc biệt trong ánh mắt cảnh giác của cảnh vệ ở xung quanh. Lão Cơ cười xấu xa, đứng ở một bên xem trò hay.

- Xin hỏi, có vấn đề gì à. - Thạch Trung Ngọc lộ vẻ mặt vô tội, tiếng Nhật phổ thông nói muốn lẹo cả lưỡi, cảm giác đầu lưỡi thật khó chịu.

- Ngươi tên là Tony Ooki? - Nhân viên kiểm an xoay người đóng cửa lại, ánh mắt không có ý tốt nhìn sang Thạch Trung Ngọc. Mấy cảnh vệ ở bên trong nhìn thấy hai người họ đi vào đứng bật dậy, tay vô thức đặt ở bên hông.

- Vâng, có vấn đề gì không? Ta phải vội về nước. - Thạch Trung Ngọc tiếp tục nói với vẻ vô tội.

Chương 1047. Tony Ooki

- Ừm, ngươi cứ tiếp tục giả vờ giả vịt đi. - Nhân viên kiểm an liếc nhìn: - Một người Hoa mà lại không ngại miệng nói mình là người Nhật chạy về Nhật Bản.

Những lời này khiến Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ gãi gãi đầu: - Ồ, được. Làm sao ngươi phát hiện vậy?

- Hiện nay mấy tên người Nhật kia đang vội vội vàng vàng chạy về Nhật, chỉ cần nhìn vẻ mặt là biết ngay, nào có giống ngươi. - Nhân viên kiểm an nhìn Thạch Trung Ngọc từ trên xuống dưới, vẻ mặt thờ ơ không quan tâm, giống như đang đi dạo chơi ở ngoại thàng.

Thạch Trung Ngọc thấy rất phiền não, hóa ra sai lầm nằm ở đó, nhưng mắt nhìn của vị nhân viên kiểm an này cũng ghê gớm quá. Nhiều người như thế mà vẫn thấy vẻ mặt của mình mình thế nào?

Nhưng hắn nào biết rằng nếu không phải do tiếng báo động từ cửa kiểm an, đoán chừng nhân viên kiểm an cũng sẽ chú ý đến hắn. Dù sao khí tức Tiên Thiên đặc biệt, khiến hắn hòa nhập với hoàn cảnh xung quanh, nếu như không phải cố sức, người bình thường sẽ không cố ý để mắt đến hắn.

- Được thôi. - Thạch Trung Ngọc nhún nhún vai. - Tôi không phải Tony Ooki.

- Còn nữa. - Nhân viên kiểm an nhìn Thạch Trung Ngọc, sau đó ném hộ chiếu cho hắn: - Cái tên Tony Ooki này, nếu là đàn ông thì đều biết, với lại, vừa nhìn thì tuyệt đối sẽ gây chú ý. Ngươi lấy tên cũng không biết chọn cái nào hay ho chút! Ta chưa từng gặp kẻ nào đàn như ngươi.

- Tony Ooki rất nổi tiếng à? - Thạch Trung Ngọc rất kinh ngạc.

- Ha ha, được đó, Tony Ooki là vương tử phim người lớn của bọn ta đấy. Đừng có ở đây chê cười người ta, nhìn hắn có vẻ ngây

thơ hơn ngươi nhiều. - Cảnh vệ bên cạnh cười nói.

Nhân viên kiểm an lập tức ném ánh mắt hằm hằm sang:

- Còn nói là vương tử phim người lớn của tôi là tôi cắp JJ của anh ngay!

Sau đó gã lại xoay sang nói với Thạch Trung Ngọc:

- Giao thẻ căn cước của ngươi ra đây, sau đó, A Kha, kiểm tra hắn ta đi.

Thạch Trung Ngọc nhìn đồng hồ, cách giờ đăng ký chỉ còn năm phút, nếu như còn phải chờ thêm chút nữa thì có lẽ chẳng còn kịp.

- Này, có thể không kiểm tra không?

- Được thôi, vậy cũng mong lên được máy bay. - Nhân viên kiểm an thản nhiên trả lời: - Thật không hiểu nổi một gã người Hoa tại sao phải chạy đến Nhật Bản, thật mất mặt.

Thạch Trung Ngọc lập tức im lặng, thầm nghĩ, sau đặt thẻ căn cước của mình lên bàn:

- Tự ngươi xem đi, hiện giờ tôi vội đi Nhật, nếu không nhỡ bị trễ sẽ không còn chuyến bay nữa.

Nhân viên kiểm an tiện tay cầm lấy thẻ căn cước, tập trung ánh mắt nhìn vào:

- Ấy, Thạch Trung Ngọc, tên nghe không tệ lắm. Thạch Trung Ngọc, sao nghe quen tai thế nhỉ?

- Thạch Trung Ngọc?! - Tên cảnh vệ ở bên cạnh lập tức hét lên, sau đó nhìn dáng vẻ Thạch Trung Ngọc kỹ hơn.

Phải nói là nếu không cẩn thận nhìn vẻ ngoài Thạch Trung Ngọc thì sẽ không thấy rõ vẻ ngoài của hắn thế nào. Có thể nói là dù có nhìn chằm chằm nửa ngày, coi như có thấy rõ thì cũng chẳng có chút ấn tượng nào trong lòng.

- Ngươi là Thạch Trung Ngọc! Hinh Vũ Chi Thạch!! Trời ạ!! - Lần

này tên cảnh vệ kia tận lực quan sát mới phát hiện ra.

- Hả?! - Nhân viên kiểm an lập tức la to theo, dường như đang nhìn thấy thần thánh phương nào, - Trời đất ơi!

Ngay lập tức, bốn người trong phòng đều xông đến:

- Ngươi đúng thật là Thạch Trung Ngọc rồi!! Ôi! Thế mà tôi lại được tận mắt thấy người thật!

- Ngươi đến Nhật Bản giết mấy con quỷ kia à!!

- Chắc chắn là thế!! A, sao ta lại ngăn ngươi lại chứ!!

Tiếng kinh hô vang lên liên tục, Thạch Trung Ngọc không khỏi cười khổ, khẽ hắng giọng nhắc nhở mọi người.

- Được rồi, ta có thể đi được chưa? Hiện giờ cần đi Nhật Bản có việc gấp!

- Ha Ha, mời ngài, mời ngài! - Mọi người lập tức cười nịnh.

Dưới sự "cung tiễn" từ nhân viên kiểm an và cảnh vệ, Thạch Trung Ngọc vừa rời khỏi phòng kiểm tra đã lập tức hướng về phía cửa máy bay.

Lần này không cần phải đi qua cửa kiểm an, cũng không còn xảy ra vấn đề gì khác. Những người chứng kiến tình huống khác cũng chỉ tưởng rằng là một vụ việc qua mắt kiểm an bình thường, dù sao vấn đề này xảy ra cũng khá nhiều ở sân bay. Trên người có mang theo một hai món đồ sắt rất dễ bị máy kiểm tra phát hiện.

- Thế nào, hờ hờ. - Lão Cơ cười xấu xa với Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc trưng gương mặt thối hoắc, - Lão Cơ, ngươi cố ý lấy cái tên này cho ta.

- Hở? Ha ha, chuyện này ta cũng không rõ nữa, có lẽ là tên nào đó cố ý làm đấy. Há há, mấy cái kiểu thế này thường là trò đùa của mấy người bọn họ thôi. - Lão Cơ cười nói: - Cũng chẳng phải chuyện quan trọng gì mấy, tên được đặt đều rất đặc biệt, một là tìm chút niềm vui nhỏ bé bên lề công việc, với lại cũng rèn năng

lực đặc công được thêm chút.

Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu, loại công việc này đúng là rất buồn tẻ, cả ngày phải ngồi trên máy tính sửa chữa các loại dữ liệu, chế tác thứ gì đó, đúng là rất nhàm chán. Với lại người trùng tên trùng họ trên thế giới cũng nhiều, tên đặc biệt một chút cũng không sao. Hơn nữa một cái tên đặc biệt sẽ dễ lôi kéo quan hệ với người khác, làm trò vui vẻ gì đó.

Nhưng mà, cái tên Tony Ooki này rốt cuộc là ai? Thạch Trung Ngọc thật nghi hoặc.

(Tony Ooki, nam diễn viên phim người lớn Nhật Bản, mặt khá giống với Châu Kiệt Luân.)

Mang theo chút tâm trạng nghi hoặc, Thạch Trung Ngọc đi theo Lão Cơ lên chuyến bay đến Nhật Bản.

Cũng do chiến sự ảnh hưởng, trên máy bay đầy khách. Nếu là bình thường, khách ngồi đầy một nửa đã rất tốt rồi. Hơn nữa, đa phần trên máy bay đều là người Nhật Bản, chỉ có một vài người Hoa. Những người này hoặc là có thân nhân ở Nhật Bản, hoặc là có chuyện rất quan trọng ở Nhật Bản cần phải giải quyết, không giống với hai người Thạch Trung Ngọc, chỉ đơn giản đến đó để gây chuyện.

Nhưng lẫn trong một đống người Nhật như thế, lắng nghe được một hai câu tiếng chim, Thạch Trung Ngọc vô cùng chán nản. Hơn nữa

trên chuyến bay này, tiếp viên hàng không cũng tương đối ít, có lẽ vì lo rằng

sau khi đến Nhật Bản lại phải chịu những đãi ngộ không đẹp đẽ gì. Dù sao đang

lúc hai nước giao chiến, chuyện thế này hoàn toàn có thể xảy ra.

- Lão Cơ, ngươi nói xem, chuyến bay này liệu có thể xảy ra chuyện gì không?

Đây là lần đầu tiên Thạch Trung Ngọc đi máy bay, khó tránh

khỏi có chút căng thẳng.

- Có thể xảy ra chuyện gì được, với lại dù có xảy ra chuyện, chúng ta vẫn sẽ không xảy ra vấn đề gì. - Lão Cơ thản nhiên nói, - Về phần mấy hành khách khác, đều là người Nhật Bản cả, có chết thì cứ chết thôi.

- Nhưng mà những tiếp viên hàng không khác thì sao? - Thạch Trung Ngọc nhắc nhở, - Bọn họ cũng là người Hoa.

- Phí bảo hiểm của tiếp viên hàng không rất cao. - Lão Cơ nói tiếp: - Với lại, dù xảy ra chuyện thì ngươi có thể cứu được nhiều người như thế sao? Không phải chuyện mình đủ khả năng làm thì đừng có làm. Nếu không, nhỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cũng chính là chuyện chết người đấy.

Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi, mặc dù Lão Cơ nói rất có lý nhưng nếu thật đến lúc đó chỉ e cũng không thờ ơ được. Dù sao, trái tim con người ta cũng chỉ là thịt mềm, đến được thực lực này, dù có mạnh hơn nữa, nhưng đầu tiên ngươi vẫn là một con người.

Lão trở thành Tiên Thiên đã mấy mươi năm rồi, với những sinh mạng xa lạ kia, không quan tâm đến hẳn là điều tất nhiên. Nhưng với Thạch Trung Ngọc thì chỉ là mấy tháng, trái tim hắn vẫn chỉ như một con người bình thường.

- Nhưng, làm sao tự mình đủ năng lực định đoạt được? - Thạch Trung Ngọc lại hỏi.

Lão Cơ khẽ cười:

- Đầu tiên, ta có thứ năng lực để chuyến bay này không xảy ra điều gì bất ngờ, không phải sao?

Chương 1048. Trên máy bay

- Uh.

Thạch Trung Ngọc lập tức im lặng, cảm tình lão gia tử phía trước nói đều là nói vô ích.

-Ha ha!!

Nhìn thấy vẻ mặt buồn bực kia của Thạch Trung Ngọc, lão gia tử liền vui vẻ cười ha hả, bất quá tiếng cười này không hợp với hoàn cảnh sầu khổ xung quanh ở đây. Ngay lập tức khiến không ít người trợn mắt nhìn tức giận. Đất nước của mình sắp phải khai chiến, người này còn cười tới vậy.

Tất cả mọi người đều đang suy nghĩ về thắng bại của cuộc chiến này, tuy nói rằng phải trung thành với tổ quốc, nhưng theo cách nhìn khách quan, vẫn không ôm hi vọng với quốc gia của mình. Những người này cũng không phải là những phần tử võ sĩ đạo si ngốc có tư tưởng cũ kỹ, cả ngày kêu gào chinh phục Trung Quốc, chinh phục Châu Á, chinh phục toàn bộ thế giới.

Một quốc gia còn chưa tới một trăm triệu nhân khẩu mà đòi chinh phục thế giới, chọc cười à? Não tàn à?

Căn cứ theo ước tính trung bình, có từ 30 đến 100 người được cung cấp nuôi dưỡng theo tiêu chuẩn một người lính . So sánh số lượng binh sĩ của Nhật Bản và số lượng binh sĩ của Trung Quốc một chút. Người thông minh đều không đánh giá cao Nhật Bản.

- Lão gia tử, nếu tới Nhật Bản rồi, mà không biết tiếng Nhật thì phải làm sao?

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ đến.

- Cái gì mà phải làm sao?

Lão gia tử lại hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi còn định đi học tiếng Nhật hay sao?

- À, tôi là nói làm thế nào giao lưu với người khác nha.

Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi.

- Chúng ta là đi phá hoại, muốn giao lưu cái gì, vã lại, có thể không nói lời nào thì cố gắng đừng nói thì càng tốt.

Lão gia tử nói:

-Chỉ có điều, lần này đi Nhật Bản, còn phải điều tra rõ một chuyện.

- Chuyện gì?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi.

- Hừm, lúc trước Nhật Bản cũng chỉ là một cao thủ bẩm sinh nhưng lại bị trọng thương, bây giờ chỉ trong một thời gian ngắn, liền nhớ tới ba cái cường giả Tam Hoa Tụ Đỉnh, ngươi không cảm giác kỳ quái sao?

Lão Cơ có chút ngưng trọng nói:

- Ta nghi ngờ, Nhật Bản đang tiến hành một loại thí nghiệm đặc biệt, hơn nữa thí nghiệm này còn có khả năng thành công.

- Thí nghiệm cái gì? Nhân tạo người mạnh mẽ bẩm sinh?

Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc nói.

- Có thể là như vậy, cái đất nước Nhật Bản này, những người ở tầng lớp trên cũng không ai có tư tưởng nhân quyền cả, chỉ cần là vì đại đế quốc Nhật Bản, tất cả mọi việc đều có thể hy sinh. Hừ hừ, loại thí nghiệm cực kỳ tàn ác này, ở Nhật Bản là việc thường xảy ra.

Lão Cơ hừ nhẹ nói:

- Không phải năm đó ở Trung Quốc cũng có nhiều vi khuẩn thí nghiệm của Nhật Bản như vậy sao, khi đó đã có khuynh hướng

nghiên cứu cường giả bẩm sinh nhân tạo.

- Ừm.

Thạch Trung Ngọc mang vẻ mặt âm trầm, gật đầu. Tiến hành thí nghiệm thân thể điên cuồng như vậy, những tên Nhật Bản kia thật sự muốn thống trị cả thế giới đến điên rồi. Tuy nhiên, thần linh muốn làm nó diệt vong, nhất định trước đó phải làm cho nó điên cuồng. Nhật Bản điên cuồng như vậy, ngày diệt vong cũng không còn xa. Nhưng đến lúc việc này xảy ra, Nhật Bản sẽ tiếp nhận như thế nào? Vẫn như cũ hay sẽ là cảnh hoang tàn ở khắp nơi?

- Có phải cảm giác có chút thương cảm không?

Lão gia tử đột nhiên hỏi.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, quả thật phát hiện không hiểu sao trong lòng mình lại có chút thương cảm, hình như là thương cảm cho Nhật Bản?

-Ha ha, xung quanh nhiều người mang không khí bi ai như vậy, ngươi tự nhiên cũng sẽ bị ảnh hưởng, đặc biệt khi người lại có thể giao tiếp với người trái đất.

Lão Cơ cười nói:

- Thế mới nói, càng về sau càng phải giữ tâm kiên định. Chỉ riêng lần này là tình huống đặc biệt, nhưng thật ra có thể yên tâm. Dù sao sau này cũng sẽ rất ít khi gặp phải tình huống mọi người có cùng cảm xúc như thế này ở cùng một chỗ với nhau.

- Ừm.

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu.

Máy bay chậm rãi rời khỏi mặt đất, hướng về bầu trời xanh thẳm bay đi, có lẽ không lâu sau đó, bầu trời này sẽ ngay lập tức tràn ngập khói thuốc súng, nhìn không thấy trời xanh. Nhưng giờ phút này ở trong mắt Thạch Trung Ngọc, bầu trời ở gần hắn tới như vậy, mỹ lệ tới như vậy.

Bay lượn là ước mơ của mỗi con người, hiện tại con người có

thể bay nhờ sự trợ giúp của các dụng cụ bay. Nhưng Thạch Trung Ngọc biết bản thân mình cũng có khả năng tự bay lượn, chẳng qua, năng lực này còn cần phải thí nghiệm. Rốt cuộc đã tới bước này rồi, vận dụng thực lực đã không ai có thể đủ khả năng để dạy hắn. Trương Vô Kỵ là tiên, khác với Thạch Trung Ngọc là ma, phương pháp phương hướng tu luyện cũng khác nhau.

Tuy vậy, sau khi chấm dứt việc ở Nhật Bản này Thạch Trung Ngọc chuẩn bị đi tìm Trương Vô Kỵ hỏi một chút, có lẽ có thể học hỏi từ anh ta được vài điều gì đó.

Lại nói, những kế hoạch kia trong trò chơi của lão quái vật, Thạch Trung Ngọc cũng muốn báo trước với Trương Vô Kỵ một tiếng.

Máy bay chậm rãi bay trên độ cao mười nghìn mét, từ Kyoto đến Tokyo, hơn 2100 km, phải bay khoảng 2 tiếng đồng hồ. Máy bay này có tốc độ một giờ một ngàn km cũng là rất khoa trương. Ít nhất đây là lần đầu tiên Thạch Trung Ngọc ngồi trên phương tiện giao thông nhanh như vậy, Lão Cơ mở động cơ ngang bằng với Ferrari 300 mã lực.

Tuy vậy, máy bay vẫn bay rất vững vàng, nếu thật sự cảm nhận được loại tốc độ này mà nói, chỉ sợ người thường ở đây đều sẽ trực tiếp hộc máu. Bay với cao tốc cao như vậy, tuyệt đối không ai có thể chịu được. Ngay cả Thạch Trung Ngọc nếu phải chịu đựng như vậy trong gian dài, e rằng bản thân cũng không chịu nổi.

- Lão gia tử, chờ đáp xuống Nhật Bản rồi, chúng ta đi đến nơi nào trước đây?

Thạch Trung Ngọc hỏi Lão gia tử.

- Không phải đến Tokyo sao. Vậy, đến đền Yasukuni đi.

Lão Cơ hừ nhẹ một tiếng,

- Chỗ kìa thực sự rất ghê tởm a.

- Ừ, đem chỗ đó xây lại thành nhà vệ sinh luôn đi, đến lúc đó liền hoan nghênh những tên kia tới tiến hành ngũ cốc luân hồi, khà khà.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười nói.

-Được.

Lão gia tử gật gật đầu, sau đó nhẹ giọng lẩm bẩm một chút,

-A, ta ngủ một lát đã, này lão cốt đầu. Tới rồi thì kêu ta

Thạch Trung Ngọc sờ sờ mũi, lão gia tử này cũng đã một ngày rồi chưa ngủ đi. Tuy rằng đây là bẩm sinh, nhưng việc đúng giờ này đã sớm dưỡng thành thói quen. Không ngủ được, tuy sẽ không quá mệt mỏi, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có hơi khó chịu.

Nếu như thật sự không được ngủ, Thạch Trung Ngọc bảo đảm mình có thể một tháng không ngủ vẫn duy trì được tinh thần bình thường. Có điều, cần thiết phải lăn lộn như vậy sao? Ngủ là một việc tốt tới cỡ nào.

Con người, sống, chỉ cần ăn được, ngủ được, đi lại được, thả phân được, là tốt rồi.

Thạch Trung Ngọc trước kia cũng đã từng nghĩ tới, nếu thật sự tới ngày đó, chỉ có thể nằm trên giường, không thể đi không thể động, ăn cơm cũng phải cần sự giúp đỡ của các cô gái, hắn cảm thấy thà chết còn sướng hơn.

Ở trên máy bay, Thạch Trung Ngọc suy nghĩ rối loạn lung tung, mà người xung quanh đều rất yên tĩnh. Cũng không có nghỉ ngơi, mặt mày ủ ê rối rít suy nghĩ sự tình, lo lắng cho tương lai của mình và quốc gia. Bọn họ lại không phát hiện khi họ ngồi cùng nhau đã tạo thành một bầu không khí sôi nổi, hướng về tổ quốc của họ.

Tới Tokyo đã là buổi tối, hàng vạn ánh đèn trên toàn Tokyo, một đêm này không biết bao nhiêu người mất ngủ. Có lẽ vào lúc nửa đêm hoặc sáng sớm mọi người sẽ bị tỉnh giấc bởi tiếng lửa đạn.

Thạch Trung Ngọc đánh thức Lão Cơ, hai người một trước một sau xuống máy bay. Nhưng chỉ mới một lát mà máy bay đã bị phát hiện, rất nhiều cảnh vệ đã bao vây máy bay.

Chương 1049. Cứu người

- Lão gia tử, có phải chúng ta đã bị phát hiện?

Thạch Trung Ngọc nhìn đám cảnh vệ, hơi bận tâm hỏi. Hắn không phải lo lắng những cảnh vệ này sẽ gây ra tổn thương cho bọn hắn mà lo lắng hành động của bản thân bị Nhật Bản biết được, như vậy muốn tìm những lãnh đạo giai cấp cao sẽ gặp chút khó khăn.

- Làm sao mà bị phát hiện dễ dàng như vậy!

Lão gia tử buồn ngủ, xoa xoa con mắt đang lim dim.

- Đoán chừng là chuẩn bị tạm giam nhân viên thời vụ của Hoa Hạ trên máy bay.

- Bọn chúng thật sự vẫn làm ra chuyện như vậy.

Nghe thấy vậy, Thạch Trung Ngọc liền sầm mặt xuống.

- Hừ, những tên điên khùng này, chuyện gì mà không dám làm?

Lão gia tử hừ nhẹ một tiếng.

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Giết hết toàn bộ cảnh vệ à?

Thạch Trung Ngọc hỏi.

- Trước đi hỏi cơ trưởng thử xem máy bay còn đủ nhiên liệu để trở lại Hoa Hạ hay khong.

Lão gia tử nói.

- Ta đi giải cứu những người Hoa Hạ bị giam ở sân bay.

"Ừm" Thạch Trung Ngọc gật đầu một cái.

- Vậy người cẩn thận một chút.

- Khà khà, mấy tên này có thể ngăn được ta sao?

Lão gia tử hừ nhẹ một tiếng, sải bước đi tới chỗ của những cảnh vệ.

Thạch Trung Ngọc nhìn những cảnh vệ kia lắc đầu một cái rồi xoay người chạy về phía máy bay.

Lúc này, trên máy bay, mấy nhân viên thời vụ đứng chung một chỗ đang bàn bạc gì đó, ai nấy đều vô cùng hoảng sợ.

- Chào mọi người, cho hỏi trong số các ngươi ai là cơ trưởng?

Thạch Trung Ngọc đi tới hỏi thẳng.

- Là ta!

Một người đàn ông trung niên mặt rất nghiêm túc giơ tay, kỳ quái nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Tiên sinh, có vấn đề gì không?

- Ta là Thạch Trung Ngọc, là một người Hoa Hạ.

Thạch Trung Ngọc gật đầu một cái.

- Trên máy bay còn bao nhiêu nhiên liệu, có đủ trở về Hoa Hạ không

- Nhiên liệu thì đủ rồi.

Cơ trưởng vội vàng nói.

- Nhưng mà, dưới tình huống như vậy, không thể nào bay trở về Hoa Hạ.

- À, ngươi lo lắng người Nhật Bản sẽ phái máy bay chiến đấu ra chặn lại đúng không.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng.

- Việc này ta có thể giải quyết, so với việc bị máy bay chiến đấu chặn lại, thì ở đây sợ rằng sống không bằng chết.

Nghe được lời của Thạch Trung Ngọc, những nữ tiếp viên hàng không liền đồng cảm gật đầu một cái. Ở lại chỗ này, những tên súc sinh kia không biết sẽ làm ra việc gì, nhất là đang trong lúc chiến tranh.

- Nhưng mà..

Cơ trưởng hơi do dự.

- Đừng có nhưng mà, là một người đàn ông, lần này hãy chơi cho sảng khoái đi!

Thạch Trung Ngọc cười khà khà nói.

- Nếu như lần này thành công, đoán chừng những việc ngươi trải qua cũng có thể viết thành sách, quay thành phim đó.

Cơ trưởng hơi sửng sốt, nhưng khi thấy vẻ mặt tự tin của Thạch Trung Ngọc hắn vô thức gật đầu. Chuyến bay lần này hắn thật ra không muốn tới, bởi vì thứ nhất rất có thể sẽ gặp phải tình huống như vậy, nhưng cấp trên ra lệnh cưỡng chế, hắn cũng hết cách. Hơn nữa, đoán là do lần trước hắn đã phá vỡ chuyện bí mật nhỏ của cấp trên, mới có thể bị cưỡng chế bay lần này.

- Tốt lắm, cở trưởng, phó cơ trưởng, các ngươi tiến hành kiểm tra, một người bạn của ta đã đi giải cứu những người Hoa kia rồi. Lần này, các ngươi chắc cũng là muốn tiếp xúc với một số người Hoa ở Nhật Bản đúng không.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Đúng vậy, chỉ có điều, lần này là nhóm cuối cùng, mấy lần trước cũng không xảy ra việc gì, thế nhưng lần này lại có chuyện.

Nói đến đây, cơ trưởng lại buồn rầu.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ một chút.

- Nhưng mà, trục xuất trở về Nhật Bản là nhóm thứ hai đếm ngược. Bây giờ ngươi liên lạc với bên Hoa Hạ một chút, muốn họ hoãn chuyến bay của nhóm kia, nếu như đã cất cánh, thì bọn họ phải trở lại Hoa Hạ.

- Cái này, e rằng không được.

Cơ trưởng khổ sở nói.

- Bên kia sao có thể tùy tiện sửa đổi mệnh lệnh? Lại nói, đây chính là lệnh do nội các chính phủ trực tiếp truyền đạt.

- Hừ, ngươi cứ nói là do Cơ Vân Thăng bảo, nếu như không được, thì kêu hắn trực tiếp gọi cho Hứa Chấn Quốc.

Thạch Trung Ngọc không thèm để ý nói.

Hừm, xem ra người trẻ tuổi này lai lịch rất lớn, cơ trưởng hoảng sợ trong lòng. Kéo phó cơ trưởng đi nhanh vào buồng lái.

- Trước tiên các ngươi cứ nghỉ ngơi một chút, lát nữa sẽ có rất nhiều người Hoa Hạ đến.

Thạch Trung Ngọc vừa dứt lời bên, bên ngoài lập tức vang lên một tràng tiếng súng vang dội. Cơ lão gia tử động thủ!

Tiếng súng vang lên khiến những nữ tiếp viên hàng không sợ hãi kêu lên. Thạch Trung Ngọc móc móc lỗ tai, đi tới cửa khoang nhìn ra ngoài.

Mấy chục cảnh sát, võ cảnh bao vây máy bay cầm súng lục tự động chỉa thẳng vào Cơ lão gia tử tiến hành bắn hạ. Nhưng mà, Cơ lão gia tử lại giống như là một cơn gió, mấy viên đạn kia ngoài bắn không trúng ra thì còn lại bị hắn gạt bay qua một bên.

Lão gia tử đã đến trình độ này, thì chính là chân chính coi thường những viên đạn, chỉ cần vận chân khí một chưởng có thể đẩy bay viên đạn.

Những cú bắn của mấy cảnh sát kia hoàn toàn là phí công vô lực, rất nhanh đã bị lão gia tử quật ngã trên đất, không có sức sống. Nữ tiếp viên hàng không sau lưng Thạch Trung Ngọc lập tức trợn mắt há hốc mồm.

- Wowww! Thật là lợi hại! Đây là võ lâm cao thủ chân chính sao?

Một nữ tiếp viên hàng không đoán chừng chỉ trên dưới 20 tuổi

kinh ngạc kêu lên.

- Đúng vậy! Thật giống những người trong phim ảnh! Ngay cả đạn cũng không sợ, cái đó, Thạch Trung Ngọc, hắn chính là bạn của ngươi sao?

Nữ tiếp viên hàng không bên cạnh hỏi.

Thạch Trung Ngọc cười tủm tỉm gật đầu một cái, động tác Cơ lão gia tử quá nhanh, các nàng căn bản không nhìn rõ tướng mạo của Cơ lão gia tử, chứ nếu như thấy đó là một ông già tám chín mươi tuổi đoán chừng đến cằm cũng rớt ra ngoài.

- Vậy ngươi cũng lợi hại giống hắn sao!

Nữ tiếp viên hàng không kia trong mắt lóe lên tia sáng, không ngừng phóng điện về phía Thạch Trung Ngọc.

- Ơ, ngươi tên Thạch Trung Ngọc, ngươi...ngươi không phải là Thạch Trung Ngọc người đã giết chết Deuku Oda chứ! Wowwww!

Tức khắc lại có từng đợt tiếng thét chói tai vang lêm. Thạch Trung Ngọc không biết làm sao chỉ lắc đầu một cái, bây giờ hắn còn bá đạo hơn cả sao lớn của quốc tế, không chừng người ái mộ của bản thân không dưới 1 trăm triệu người.

Một trăm triệu người hẳn là vẫn còn thiếu, con số đó vẫn là Thạch Trung Ngọc khiêm tốn dự đoán. Sợ rằng người Hoa Hạ bây giờ từ đứa con nít 3 tuổi tới những người già cũng tràn đầy sùng bái và tôn kính Thạch Trung Ngọc. Một đao kia lập tức biến hắn thành anh hùng dân tộc Hoa Hạ.

- Xuỵt! Nhỏ giọng một chút, nếu như khiến mấy tên cảnh sát kia chú ý, bắn mấy phát súng tới đây, đoán chừng ngươi liền hương tiêu ngọc vẫn (người con gái đẹp chết đi) đó.

Thạch Trung Ngọc nhẹ giọng cười nói.

- Hì hì, ta tin tưởng ngươi sẽ ngăn cản những viên đạn kia.

Cô gái tiếp viên hàng không nhỏ cười nói.

- Ta tên là Hướng Đình Đình.

Những nữ tiếp viên xung quanh rối rít giới thiệu tên mình, muốn lưu lại một ấn tượng cho Thạch Trung Ngọc, có lẽ sau này có thể phát sinh một câu chuyện mỹ lệ không chừng. Dẫu sao ý tưởng câu kim quy tế (câu con rể rùa vàng) nữ sinh nào cũng sẽ có.

Thạch Trung Ngọc vừa hưởng ứng lời nói của các cô, vừa nhìn hành động của Cơ lão gia tử.

Những cảnh sát kia dễ dàng bị Cơ lão gia tử đánh đến không cử động nổi, mà mười ba chiếc xe cảnh sát cũng bị đánh nát toàn nộ. Đoán chừng là hắn không muốn chờ tới thời điểm máy bay cất cánh sẽ có người mắt mù lái xe đến ngăn cản máy bay.

Xử lí xong cảnh sát, Cơ lão gia sải bước đến sảnh chờ máy bay, nơi đó sắp có máy bay đi Hoa Hạ chuẩn bị đáp xuống, những người Hoa Hạ cũng bị cảnh sát giam ở chỗ đó.

Cơ lão gia tử vừa đến sảnh chờ, chân mày lập tức nhíu chặt lại. Tình huống này không ổn rồi.

Chương 1050. Giải cứu

Năm mươi cảnh vệ vũ trang, cầm đầy đủ súng đạn chỉa về phía những người Hoa Hạ đang ôm đầu ngồi chồm hổm dưới đất. Tuy là tốc độ của lão gia tử rất nhanh, nhưng tuyệt đối không thể nào giải quyết năm mươi cảnh vệ súng đạn sẵn sàng trong vòng một giây. Mà nếu không thể giải quyết trong vòng một giây, những tên đó khẳng định nổ súng vào đám người này. Mặc dù nói lão gia tử không coi trọng mạng người, nhưng chỉ đối với một hai người mà thôi. Còn đối với nhiều sinh mạng yếu trước mặt mình như vậy, lão gia tử chắc chắn không thể thờ ơ.

"Baka!!...&@..." Cảnh vệ gần đó lập tức nói ra một chuỗi dài tiếng Nhật, bọn họ không nhìn thấy tình huống bên ngoài, cho là lão gia tử chẳng qua là một người Nhật Bản thông thường mới xuống máy bay nên hỏi lão gia tử chuyện trên máy bay.

Lão gia tử móc móc lỗ tai, đối với chuyện này hắn hơi không biết làm sao, hắn lớn tuổi như vậy, nhưng mà trừ tiếng Hán ra, hắn không biết ngôn ngữ nào khác.

";!...@#?" Cảnh vệ sửng sốt một chút, kiểm tra lại, hướng lỗ tai về phía lão gia tử, "@#@...'!!"

- Được rồi, ta muốn nói, ta nghe không hiểu các ngươi nói gì.

Cơ lão gia tử hừ nhẹ một tiếng, giữa ánh mắt kinh ngạc của cảnh vệ, tát một cái bốp lên trên đầu hắn.

"Rầm" Cảnh vệ giống như bị cây chùy lớn nặng ngàn cân đánh thật mạnh xuống, hộp sọ lập tức dẹp xuống, cả người đập mạnh xuống đất, một vũng máu tươi nhiễm đỏ mặt sàn sáng bóng.

"Baka" Những cảnh vệ liền nổi giận gầm lên một tiếng, rối rít giơ súng lên nhắm ngay lão gia tử.

Lão gia tử thế nhưng lại nhanh như một cơn gió, lao thẳng về phía các cảnh vệ. Thân pháp phiêu hốt, bất định (lơ lửng, khó nắm

bắt), để cho súng của cảnh vệ không nhắm trúng hắn, từng tiếng súng vang lên, đạn bắn ra cũng rơi vào hư không. Lão gia tử bây giờ muốn tập trung sự chú ý và tức giận của đám cảnh vệ lên người mình do đó những tên cảnh vệ sẽ không nổ súng với mình nữa.

- Bakayarou! (thằng ngu)

Lão gia tử đơn độc một lúc thì một câu tiếng Nhật bộc phát ra, tiếng rống giận kia giống như bản thân phải chịu sự đối đãi rất không công bằng vậy.

Lập tức những cảnh vệ kia sửng sốt một chút, bọn họ còn tưởng lão gia tử là người Hoa Hạ, nhưng tình huống này, hình như là người Nhật thì phải.

Chính là trong khoảng thời gian sửng sốt, mười mấy cảnh vệ đã bị lão gia tử tát phát chết luôn, từng vũng máu tươi tóe lên trên mặt đất, một màn này khiến mấy cảnh vệ còn lại mặt không còn giọt máu. Thân thủ của lão gia tử đã vượt qua phạm vi bọn họ có thể xử lý, hơn nữa còn lại vượt qua vô cùng lớn. Súng tiểu liên micro uzi trong tay bọn họ hiện tại còn không bằng một cây trường đao.

- Baka!! Bakayarou!!

Tiếng gào thét tức giận thi nhau vang lên, những cảnh vệ rối rít nói gì đó với lão gia tử, định khuyên hắn buông tha hành động công kích. Nhưng lão gia tử lúc này làm sao sẽ dừng lại, nếu không đợi bọn họ phản ứng kịp, vậy thì rắc rối to.

Dĩ nhiên là kế sách của lão gia tử thành công, chỉ trong chốc lát những cảnh vệ trong đại sảnh đều bị lão gia tử quật ngã trên đất.

Những người Hoa Hạ đang bị áp chế kia thấy biểu biện thần dũng của lão gia tử thì rối rít hoan hô. Mặc dù còn nghi ngờ thân phận của lão gia tử, nhưng mà việc đánh ngã những tên cảnh vệ kia đã giúp bọn họ trút được cơn giận.

- Tốt lắm!

Lão gia tử đứng trong sân, ngạo mạn nhìn những cảnh vệ đang

không rõ sồng chết kia, khẽ cười nói:

- Các vị đồng bào Hoa Hạ, nhanh lên máy bay đi!

Những người đó nghe lão gia tử nói tiếng Hán thì lập tức mừng rỡ, vội vàng đứng dậy, vỗ vài cái lên bắp đùi đã tê dại, vừa cám ơn lão gia tử vừa chạy về phía cửa máy bay.

Mà những người Nhật Bản hóng chuyện xung quanh cũng rối rít chạy tán loạn, những cảnh vệ chết đầy đất gây ra chấn động rất lớn đối với họ. Những người bảo vệ an toàn cho họ, tựa như vị thần bảo hộ bọn họ lại cứ thế dễ dàng bị một lão đầu tử chắc chắn không phải con người đánh chết.

- Hừ, trước giữ lại mạng nhỏ của các ngươi, để các ngươi tận mắt thấy được ngày tàn của Nhật Bản.

Lão gia tử hừ nhẹ một tiếng, quay đầu rời khỏi sảnh chờ máy bay.

Thạch Trung Ngọc đợi trên máy bay mấy phút, liền thấy một đám người lao ra từ sảnh chờ máy bay, cảm giác như sau lưng mấy người đó chính là địa ngục vô gian vậy, khiến bọn họ vô cùng sợ hãi, ước gì cha mẹ sinh bọn họ ra nhiều thêm mấy cái chân nữa.

"Thật thú vị" Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, sau đó hô to với những nữ tiếp viên hàng không:

- Các cô gái, chuẩn bị tiếp khách nha!!

Mấy cô tiếp viên cho hắn một ánh mắt xem thường, chẳng qua vẫn làm theo cẩn thận phân công nhau đi xuống.

Mấy người đó vừa lên máy bay, nữ tiếp viên ngoài cửa vội vàng nhẹ giọng trấn an, để cho bọn họ ổn định tâm trạng căng thẳng. Sau đó sắp xếp chỗ ngồi cho họ.

Không thể không nói, tư cách nghề nghiệp của mấy nữ tiếp viên hàng không này vẫn đủ chuyên nghiệp, chỉ cần không gặp phải chuyện vô cùng khó khăn, các cô vẫn nở nụ cười thân thiết, phục vụ mọi người.

Có điều là trong lòng Thạch Trung Ngọc đang có một áp lực rất lớn. Máy bay chở hành khách sau khi cất cánh, bên phía Nhật Bản nhất định sẽ phái ra máy bay chiến đấu ngăn lại. Đây là máy bay chở khách nên không có hệ thống hỏa lực, chỉ sợ cơ trưởng phải tự vệ bằng súng lục.

Thạch Trung Ngọc suy nghĩ, làm sao để mình có thể bay lên, sau đó ngay lúc máy bay cất cánh, hắn sẽ đi trên nóc máy bay, đối phó các máy bay chiến đấu.

Nhưng mà chuyện này Thạch Trung Ngọc chưa bao giời làm qua, hơn nữa việc bay lượn chẳng qua còn đang suy đoán, không biết mình có thể bay lên thật không. Nghĩ một chút, Thạch Trung Ngọc liền ra khỏi máy bay, ở khoảng đất trống bên ngoài bắt đầu thử nghiệm.

Lão gia tử ung dung từ sảnh chờ máy bay đi ra, liền thấy Thạch trung Ngọc đang đứng một mình ở nơi đó ngẩn người.

- Tiểu tử này lại đang chơi trò gì?

Lão gia tử kỳ lạ thắc mắc một tiếng, từ từ đi về phía Thạch Trung Ngọc.

Chẳng qua vừa đi được mười mấy mét đã cảm giác được trên người Thạch Trung Ngọc phát ra một luồng khí mạnh mẽ, sau đó cả người từ từ bay lên. Hơn nữa, lại giống như là thứ gì kích động ở sau lưng hắn vậy, giống như một cái cánh. Nhưng cùng lúc lại có một luồng khí từ sau lưng phun ra ngoài.

Dựa vào hai thứ đồ không giải thích được, Thạch Trung Ngọc cứ thế lơ lửng, trong chớp mắt đã lên đến độ cao mấy chục mét. Tiếp đó, liền nghe được Thạch Trung Ngọc phát ra tiếng cười vui mừng thật to.

- Haha!! Chính là cảm giác này!!

Thạch Trung Ngọc nhìn qua giống như mắc bệnh thần kinh vậy, nhìn thấy tầm mắt của mình từ từ song song với tòa nhà sảnh đợi máy bay, lão gia tử thì cách mình càng ngày càng xa, Thạch Trung Ngọc hưng phấn kêu to.

Mới vừa rồi hắn đã thử, dùng chân khí làm hệ thống phun khí và một đôi cánh. Hệ thống phun khí cung cấp động lực mạnh mẽ, cánh để duy trì thăng bằng. Kết quả, vừa dùng đến đã vô cùng thuận tay, giống như việc này là chuyện bẩm sinh của hắn vậy. Dựa vào luồng khí phun ra ngoài, Thạch Trung Ngọc bay thẳng lên trời cao.

Chương 1051. Phi hành

- Mẹ nó! Chính là cảm giác này!

Thạch Trung Ngọc giống như một con chim đang tự do thực hiện những động tác tráng lệ trên không trung, luồng khí lạnh thôi qua mặt chỉ khiến hắn càng thêm hưng phấn

Lão gia tử phía dưới đã mắt chữ A mồm chữ O, ThạcCh Trung Ngọc đột nhiên bay lên, khiến lòng hắn rung động. Bay lượn, đó cũng là mơ ước của con người. Đặc biệt là đối với cường giả tiên thiên như bọn họ mà nói, mặc dù đã vượt ua người bình thường rất rất nhiều, nhưng mà bọn họ cũng không thể bay lượn. Chẳng những vậy mà ngay cả tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên cũng không làm được.

Thế nhưng, Thạch Trung Ngọc lại cứ thế mà bay được! Hơn nữa còn bay đến phóng khoáng tự nhiên! Bay đến sung sướng tột cùng.

- Chẳng lẽ, hắn đã bước vào cảnh giới kia?

Lão gia tử tự lẩm bẩm, cảnh giới kia, vượt qua tam hoa tụ đỉnh lẫn ngũ khí triều nguyên, cảnh giới thành tựu kim đảm đại đạo. Đó gần như cùng tuổi thọ với thiên địa, tiên nhân bất tử.

"Hahaha wowwwww!" Thạch Trung Ngọc hưng phấn kêu la, gần như quên mất chuyện bản thân phải làm

Qua mười mấy phút, cơ trưởng đã không đợi nổi nữa. Hơn nữa bên trong phòng chờ máy bay đã có bóng người nhốn nháo, một tiếng còi báo động truyền tới.

Thạch Trung Ngọc lúc này mới không cam tâm từ từ hạ xuống đất.

- Tiểu tử ngươi, mỗi lần khiến ta rung động lần nào lần nấy đều lớn hơn lần trước.

Cơ lão gia tử rất hâm mộ nói.

Thạch Trung Ngọc cười cợt gãi đầu vội vàng nói:

- Đi thôi lão gia tử, những cảnh sát kia sắp tới rồi!

"Ừ" Lão gia tử khẽ gật đầu một cái, sau đó hơi kinh ngạc nói:

- Những thứ kia là máy bay chiến đấu ngăn chặn?

- Khà khà, ta sẽ làm cho bọn chúng một trận cả đời khó quên!

Thạch Trung Ngọc cười đểu nói.

- Lão gia tử không nói gì, chuyện này dường như cũng chỉ mình Thạch Trung Ngọc làm được. Có điều là, một con người có thể bay được xuất hiện trong tầm mắt của phi công, nhất định phi công sẽ sợ đến chết. Lão gia tử lên máy bay, Thạch Trung Ngọc trực tiếp nhảy một cái phóng thẳng lên nóc máy bay. Hai tay, hai chân vận khí chân nguyên, hút chặt cơ thể bám vào mặt nóc bóng loáng.

- Ngài ngồi bên này.

Nhìn thấy lão gia tử đi lên, bộ dáng là một lão cốt đầu (bộ xương già nua), nữ tiếp viên hàng không liền sắp xếp chỗ ngồi cho hắn

- Haha, được!

Lão gia tử gật đầu một cái, sau đó lại nói tiếp với nữ tiếp viên hàng không:

- Đóng cửa lại đi, chúng ta có thể cất cánh.

- Xin lỗi ngài, còn có một người chưa lên, cho nên...

Nữ tiếp viên hàng không hơi khó xử nói, vừa rồi đã có không ít người thúc giục bọn họ cất cánh.

- Ồ, không sao, hắn đã bay lên không rồi.

Lão gia tử lắc đầu.

- Không sao đâu, cất cánh đi!

- Đúng vậy, cất cánh đi!

Lập tức có không ít người kêu lên theo, bọn họ muốn rời khỏi nơi này ngay tức khắc.

Nữ tiếp viên khổ sở nhìn bốn phía, lại nhìn bên ngoài máy bay. Nơi đó đã không còn người nào, chẳng lẽ là thật sự bay lên rồi? Đúng rồi còn có bạn đồng hành của hắn nữa?

Lão gia tử nhìn thấu lo lắng của nữ tiếp viên, khẽ cười nói:

- Yên tâm đi, cô gái nhỏ. Lái đi! Không có sao đâu.

Vẫn là khí thế của lão gia tử có tác dụng, nữ tiếp viên mặc dù còn hơi nghi ngờ nhưng cũng đã yên tâm phần nào, sau đó cô thông qua điện thoại trên máy bay thông báo cho cơ trưởng.

Máy bay chấn động nhẹ một cái, sau đó chậm chạp lướt về phía trước.

Nữ tiếp viên hàng không nhẹ giọng nhắc nhở mọi người thắt chặt dây an toàn, đồng thời cẩn thận quan sát hành khách bên trong , hy vọng phát hiện Thạch Trung Ngọc trong đó.

Nhưng mà lướt qua mấy vòng cũng vẫn không phát hiện Thạch trung Ngọc, cô liền lo lắng "người này chạy đi đâu rồi?"

Vừa vặn đi ngang qua người lão gia tử, bị lão gia tử nghe thấy lời này, hắn chỉ cười nhưng không nói.

"Tiểu tử này, dường như lại quyến rũ thêm một cô gái nữa, hừ, cháu gái ta thì sao!" Lão gia tử thở dài trong lòng.

Thạch Trung Ngọc trên nóc máy bay, nhìn máy bay từ từ chuyển động, lòng hắn tức khắc căng thẳng. Hắn không biết bản thân có thể bám vào máy bay hay không, nếu như luồng không khí quá mạnh mẽ, hắn sẽ bị thổi bay ngay lập tức, vậy thì vô cùng mất mặt. Hơn nữa Thạch Trung Ngọc cũng không biết tốc độ của mình có nhanh như máy bay hay không. Dẫu sao hắn cũng chưa thử nghiệm qua thực tế.

Thấy máy bay bắt đầu chuyển động, đài chỉ huy liền phát ra tin

tức, yêu cầu máy bay ngừng cất cánh.

- Máy bay chở khách AS009, ta yêu cầu ngươi lập tức ngừng cất cánh! Lập tức ngừng cất cánh!

Âm thanh của đài chỉ huy truyền ra từ bên trong bộ ống nghe điện đài, nghe thấy đó hoàn toàn là chất giọng phổ thông chính tông Nhật Bản, cơ trưởng nhíu chặt mày.

- Nếu như ta ngừng cất cánh, các ngươi sẽ làm gì thế!

Cở trưởng nhìn về phía người trong đài chỉ huy cười nói.

- Các ngươi sẽ được hưởng thụ, yêu cầu đãi ngộ tù binh theo hiệp ước Geneva!

Người trên đài chỉ huy kêu lên.

- Hừ, hiệp ước Geneva? Cút mẹ nhà ngươi đi! Lão tử làm sao có thể tin tưởng lũ súc sinh đội lốt người các ngươi!

Cơ trưởng mắng to một tiếng, trực tiếp ngắt điện đài. Không chút do dự tăng tốc, khẩn cấp mong máy bay mau đạt đến tốc độ cất cánh.

Những xe cảnh sát dưới mặt đất cũng vội vàng chạy tới, muốn cản máy bay lại trước khi nó cất cánh.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc làm sao sẽ để chúng được như ý.

- Khà khà, ta làm pháo hỏa tiễn hình người một lần vậy!

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, đặt mông ngồi trên máy bay, hai chân bám chặt vào thân máy bay, sau đó bắt đầu ngưng tụ chân nguyên trong tay.

Một chiêu này là hắn gợi ra từ trong trò chơi kỹ năng phi đao, kỹ năng phi đao này chân chính trên ý nghĩa là một kỹ năng công kích tầm xa lợi hại của hắn. Một luồng chân khí ngưng tụ thành phi đao xuất hiện trong tay Thạch Trung Ngọc. Sau đó, Thạch Trung Ngọc vung tay lên, đột ngột bắn phi đao ra. Trong trò chơi là dùng đao khí chém ra, Thạch Trung Ngọc thì đổi đao khí thành chân

nguyên, có điều là hiệu quả cũng không tệ.

Phi đao bắn ra đột ngột trúng thẳng vào giữa xe cảnh sát, đao khí sắc bén chẻ đôi xe cảnh sát ra làm hai. Sau đó, đao khí trong nháy mắt nổ tung, toàn bộ mọi thứ trong phạm vi năm mét đều bị cuốn hết vào gió lốc trong đao khí. Liên lụy cả ba chiếc xe xung quanh xe cảnh sát cũng biến thành sắt vụn.

"Ái chà" Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng.

- Hiệu quả này cũng được phết đó!

- Sếp trên máy bay có vũ khí pháo hỏa tiễn cực kỳ mạnh.

Một tên cảnh sát kêu lên với tên cảnh sát bên cạnh

- Baka (đần độn), trên máy bay làm sao lại có pháo hỏa tiễn? Ngươi cho rằng đó là không quân số một của Tổng thống nước Mỹ hay sao!

Cảnh sát trưởng quát mắng, nhưng mà rất nhanh hắn liền mấy một vật thể màu trắng từ nên đỉnh máy bay bắn ra, sau đó trúng mục tiêu chính là mấy xe cảnh sát.

- Baka! Ai có thể cho ta nói đây là xảy ra chuyện gì! Trên một chiếc máy bay chở khách sao lại có loại vũ khí này.

Cảnh sát trưởng tức miệng mắng to, thế nhưng cảnh sát viên xung quanh lại rụt rè lo sợ, lúc này đứa nào trả lời là đứa đó chán sống.

"Baka! Baka" Cảnh sát trưởng toi công mắng to.

Những xe cảnh sát còn lại thấy đối phương có vũ khí mạnh như vậy, làm sao dám đuổi theo nữa. Trước không nói, chặn máy bay lại tuyệt đối không có lợi, vẻ vang xông lên cũng sẽ bị pháo hỏa tiễn bắn trúng, sau đó bỏ mạng. Mạng của bản thân giữ lại để tận hiến cho Thiên hoàng, cống hiến cho đại đế quốc Nhật Bản thôi.

Chương 1052. Cất cánh

- Cứ dừng lại như vậy à, chán thật.

Thạch Trung Ngọc thấy xe cảnh sát dừng lại, lập tức cảm thấy vô vị. Tốc độ máy bay nhanh hơn xe cảnh sát nhiều, rất nhanh đã bỏ xa mấy chiếc xe cảnh sát đó.

- Ai chà, Độc Cô Cầu Bại nha.

Thạch Trung Ngọc ngồi trên máy bay hát một khúc ngẫu hứng, nếu những cảnh sát đó nghe được hẳn sẽ tức chết.

Máy bay chậm rãi rời mặt đất, khởi động động cơ, chậm rãi bay về phía bầu trời xanh thẳm.

- Đẹp thật đấy.

Thạch Trung Ngọc nhìn bầu trời cách mình ngày càng gần, nằm thẳng máy bay. Gió lạnh xung quanh căn bản không ảnh hưởng gì đến hắn. Hắn ngưng kết ra một tầng chân khí bảo hộ, trực tiếp ngăn luồng gió ấy bên ngoài.

- Cứ thế này bay qua Hoa Hạ sẽ không sao chứ?

Mọi người trên máy bay bắt đầu có chút lo lắng. Dù sao thì bay lên cũng chưa chắc đã an toàn. Bọn họ lo rằng bên Nhật Bản sẽ trực tiếp phái máy bay chiến đấu ra đánh chiếc máy bay này rơi xuống. Theo máy bay càng bay càng cao, lo lắng của họ cũng càng ngày càng trầm trọng.

- Yên tâm, sẽ không sao. Nhắm mắt lại, ngủ một giấc, sẽ đến Hoa Hạ ngay thôi.

Ông lão vừa nhẹ nhàng vỗ đùi, vừa ngồi tại chỗ thưởng thức kinh kịch đang phát.

Nghe ông nói vậy, mọi người đều không cho là đúng. Tuy ông đã giết bọn cảnh vệ đó rất gọn gàng, còn cứu những người như họ ra,

nhưng ông cũng không thể nào là thần nha. Một khi mấy viên đạn kia bắn trúng máy bay, ấy tuyệt đối là thảm kịch máy bay thì hủy mạng người thì đi đó.

- Lại nói, so sánh hai việc, một là ở Nhật Bản bị đạn Hoa Hạ bắn lan qua nổ chết, chết tha hương, hai là tình nguyện mạo hiểm thế này. Nếu có thể về Hoa Hạ thì tốt, nếu không thể về, ít nhất lưng cũng có thêm cái danh liệt sĩ.

Ông lão cười cười.

- Tôi còn con gái năm tuổi ở Hoa Hạ, còn người nhà chờ tôi, tôi không muốn chết!

Một người đàn ông bi thương dùng hai tay ôm lấy mặt, cứ như làm thế có thể cho hắn một chút cảm giác an toàn vậy.

- Con tôi sắp kết hôn…

Một người trung niên khác cũng đau xót nói.

Ngay sau đó, đủ loại nhớ nhung người nhà trong lòng mọi người dần được thổ lộ ra, toàn bộ khoang thuyền chìm vào thương cảm. Như là ai cũng đã chắc chắn rằng chiếc máy bay này sẽ bị máy bay chiến đấu bên Nhật Bản bắn hạ.

- Không được! Tôi không thể chờ ở đây!!

Một người đàn ông đột ngột hét lên.

- Tôi muốn xuống máy bay!! Tôi muốn nhảy dù!!!

- Thưa ngài, mong ngài yên lặng một chút, trên đường bay không thể mở cửa khoang ra được!

Tiếp viên hàng không nhanh chóng bước tới dịu dàng an ủi.

- Quản cái mẹ gì không mở cửa khoang được!!! Ông đây muốn xuống!

Người đàn ông kia phẫn nộ gào lên.

- So với ở trên đây bị nổ chết, dùng dù nhảy xuống may ra còn có đường sống!!!

Lời người đàn ông lập tức nhận được sự tán đồng của mọi người, mọi người sôi nổi đứng dậy, yêu cầu tiếp viên hàng không mở cửa khoang, phát dù để nhảy.

Tiếp viên hàng không nào đã gặp qua tình huống này, tố chất tâm lý tốt còn nhanh chóng khuyên giải an ủi, không tốt thì gấp đến độ sắp khóc luôn rồi.

Ông lão nhìn hết thảy những chuyện này, bất đắc dĩ thở dài, có chút tức giận đứng lên, quát lớn:

- Muốn tạo phản hết rồi hả! Đều ngồi xuống cho tôi!!

Trong đám người này, ông vẫn rất có uy thế, cả đám lập tức im ru như ve sầu mùa đông, bọn họ chợt nhớ tới việc trên tay ông đã có năm mươi mạng người.

- Nhìn đám tụi bây xem! Còn giống đàn ông sao! Giống người Hoa Hạ sao! Nhát còn hơn cả chuột!!

Ông phẫn nộ quét mắt nhìn toàn trường.

- Nhảy xuống đi, tụi bây nhảy đi! Bây giờ máy bay đang ở độ cao mấy ngàn mét trên không trung, phía dưới là biển rộng lạnh băng, mênh mông vô bờ! Giờ là mùa đông khắc nghiệt, mấy người nhảy đi!! Nhìn coi tụi bây có sống sót rớt xuống nước không!! Nhìn lại mấy tiếp viên hàng không xem, nếu không phải mấy cô ấy muốn cứu tụi bây, đã sớm mở cửa máy bay chạy rồi! Nào có vụ chờ tụi bây lên máy bay, còn nhiệt tình sắp xếp chỗ ngồi cho tụi bây hả!

Mọi người lập tức tỉnh ngộ. Vừa nãy bọn họ cũng chỉ nghĩ đến một biện pháp nghe có vẻ không tồi thôi, hơn nữa còn có người thúc đẩy, sao còn có ý nghĩ nhiều. Nghe ông lão nói xong, những người ấy lập tức cảm thấy hối hận. Lại nhìn vẻ mặt hoảng hồn của tiếp viên hàng không, lòng càng thêm hối hận. Này chẳng khác nào lấy oán trả ơn, mấy người bọn họ cũng không phải người không tim không phổi.

- Hơn nữa, chuyện máy bay bị máy bay chiến đấu đánh rơi mà

mấy cậu đang lo chắn chắn sẽ không có khả năng xảy ra đâu!

Ông lão khoát tay, bực mình ngồi về chỗ.

Mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, tuy không biết từ đâu mà ông có được sự tự tin lớn như vậy, nhưng họ vẫn ngồi về chỗ cũ, nghi hoặc và lo lắng trong lòng thì vẫn chưa tan.

- Cơ trưởng, phát hiện máy bay tốc độ cao phía sau! Hẳn là máy bay chiến đấu bên Nhật Bản!

Trong khoang điều khiển, phó cơ trưởng mặt đầy khẩn trương báo cáo với cơ trưởng.

- Ừ.

Cơ trưởng nhẹ nhàng gật đầu, không thèm để ý nói:

- Cậu sợ sao?

- Nói thật, có hơi sợ.

Phó cơ trưởng thành thật nói, nói xong liền cười.

- Cậu đó, – Cơ trưởng nhẹ nhàng lắc đầu – Nghĩ lại xem trên người cậu đang cõng mấy trăm mạng người, dù có sợ cũng phải an lòng lại.

- Vâng.

Phó cơ trưởng dùng sức gật đầu.

- Tôi đã phát tín hiệu cho Hoa Hạ, máy bay chiến đấu hộ tống đang trên đường tới.

Cơ trưởng nhẹ giọng nói.

- Nghĩ cách, chịu đựng thêm mười phút là đủ rồi.

- Hơn mười phút.

Phó cơ trưởng có chút lo lắng nhắc.

- Ha, không phải trên đây cậu là người biết ăn nói nhất sao? Cái miệng lừa tới mấy cô nữ sinh của cậu đừng nói giờ không lừa được chỉ mấy phi công đấy.

Cơ trưởng cười nói.

- Ngài biết hết à.

Phó cơ trưởng có chút ngượng ngùng gãi đầu.

- Hì hì, vậy để tôi thử xem. A, họ gửi yêu cầu truyền tin.

- Máy bay chở khách số hiệu AS-009, tôi là Thôn Hạ Nguyệt, đại đội trưởng đại đội phi hành! Tôi yêu cầu các người trở về sân bay ngay lập tức! Tôi yêu cầu các người trở về sân bay ngay lập tức!

- A, đại đội trưởng Thôn Hạ Nguyệt, tiếng phổ thông của anh thật không tệ nha, trong tất cả những người Nhật Bản tôi đã gặp, anh là người nói tiếng phổ thông chuẩn nhất đấy!

Phó cơ trưởng nói vào microphone.

Rõ ràng đại đội trưởng Thôn Hạ Nguyệt bên kia thoáng đơ ra, nhưng rồi vẫn khách sáo nói:

- Nào có, nào có. Tiếng phổ thông này tôi học mười mấy năm rồi, tôi rất hâm mộ văn hóa Hoa Hạ các cậu đấy.

- Ái chà chà, vậy nhất định là anh đã từng tới Hoa Hạ rồi!

Phó cơ trưởng nhanh chóng đáp.

- Đúng vậy. Tôi đã đi qua thủ đô của các cậu, nơi ấy rất đẹp, rất tốt! Đồ ăn vặt cũng không tệ!

Thôn Hạ Nguyệt nhớ lại, hâm mộ nói.

- Ai nha, thủ đô có gì đẹp đâu, tôi nói anh nghe, muốn đi phải đi Giang Nam kia kìa. Chẳng những có phong cảnh đẹp, mà còn có gái, một người so với một người càng xinh đẹp hơn, một người so với một người càng tươi ngon mọng nước hơn á!

Phó cơ trưởng vừa nói vừa đắc ý làm màu với cơ trưởng.

Cơ trưởng vừa điều khiển máy bay, vừa dựng thẳng một ngón cái cho phó cơ trưởng, làm một khẩu hình với cậu ta:

- Trâu bò thật!

Chương 1053. Phi công ngốc nghếch

Phó cơ trưởng cười rất là đắc ý, hắn không thể ngờ được cái tên Murashita Tsuki này đúng là đại não có vấn đề rồi, lại có thể bị lừa dễ như vậy.

Phi công bên kia nghe Murashita Tsuki nói, lại chỉ có thể cạn lời. Do trạng thái thông tin, cho nên những gì bọn họ nói, Murashita Tsuki căn bản là không thể nghe được. Nhưng mà, không có Murashita Tsuki hạ lệnh, bọn hắn lại không thể nổ súng được, chỉ có thể nhìn máy bay hành khách dần dần bay đi. Lúc này, cơ trưởng khởi động toàn bộ sáu cái động cơ lên, hoàn toàn bất kể việc làm vậy sẽ hao tổn nhiều nhiên liệu hơn mức bình thường, tăng tốc độ bay lên cao nhất. Nếu như lúc bình thường, hơn 2 tiếng đồng hồ có thể bay từ Bắc Kinh đến Nhật Bản, như vậy bây giờ đoán chừng chỉ cần hơn một giờ đồng hồ là tới. Hơn nữa không nhất định phải đến được không phận nước mình, chỉ cần gặp được chiến cơ của Hoa Hạ đến hộ tống là được an toàn rồi.

Phó cơ trưởng đang kéo dài thời gian, Thạch Trung Ngọc cũng rất là buồn bực nhìn ba chiến cơ đang đuổi theo đằng sau.

Với thị lực vượt trội hơn người của mình hắn có thể thấy rất rõ ràng người điều khiển trong chiến cơ kia đang nói cái gì đó qua micro, hơn nữa còn có vẻ đang nói chuyện rất say sưa. Ba chiếc chiến cơ này theo sát giống hệt như thể đang hộ tống máy bay hành khách này vậy.

- Mấy tên người Nhật này não bị úng ước rồi hả?

Thạch Trung Ngọc cảm thấy rất là kinh ngạc. Bây giờ hắn cũng không dám tùy tiện động thủ, bởi vì hắn không có cách nào có thể cùng lúc phá hủy cả ba chiến cơ được, chỉ có thể đợi những chiến cơ kia tiêu hao hết đạn đạo, hoặc là dẫn nộ khí lên người một mình mình.

Người phó đội trưởng đang nói chuyện rất vui vẻ đột nhiên nghe được bên kia xuất hiện âm thanh ngắt quãng, lập tức kinh ngạc nói.

- Chuyện gì xảy ra?

Cơ trưởng khẽ lắc đầu.

- Chắc là bên kia bị ngắt đường truyền của tên Murashita Tsuki này, thông qua vệ tinh thấy chúng ta bị bám theo lâu như vậy rồi mà vẫn không có một chút phản ứng nào, chắc là cảm thấy sốt ruột rồi. Bây giờ chúng ta đã đến đâu rồi?

- Vừa rời khỏi hải phận của Nhật Bản, còn khoảng 10 phút nữa sẽ đến không phận của Triều Tiên.

Phó cơ trưởng nhìn bản đồ vệ tinh nhanh chóng nói.

- Báo cho bên Triều Tiên, có ba chiến cơ Nhật Bản sắp sửa xâm nhập vùng trời quốc gia bọn họ.

Cơ trưởng nhanh chóng nói.

Phó cơ trưởng gật gật đầu, bắt đầu ấn một loại kí hiệu trên thiết bị truyền thông tin.

Trong lòng cơ trưởng bắt đầu căng thẳng, không biết người thanh niên kia nói, sẽ không lọt vào công kích đạn đạo rốt cuộc là như thế nào. Chỉ mong hắn có biện pháp để ngăn cản! Bằng không thì, 10 phút này sẽ trở nên dài đằng đẵng.

Mà đại đội trưởng đáng yêu Murashita Tsuki lúc này lại ngồi đờ đãn cả người ra, vừa nãy truyền tin bị gián đoạn, sau đó lại bị cấp trên mắng xối xả. Nói lúc tác chiến mà lại phân tâm, đi nói chuyện phiếm với địch nhân.

- Những tên người Trung Quốc đáng ghét này! !

Murashita Tsuki bốc lửa giận lên hừng hực.

- Thật là giảo hoạt mà! Ta nhổ vào

- Người Trung Quốc! Ta lệnh cho các ngươi lập tức quay lại sân bay! Nếu không thì chúng ta sẽ khai hỏa! Trong máy bộ đàm vang lên tiếng gầm gừ phẫn nộ của Murashita Tsuki.

Cơ trưởng phì cười một tiếng, không nói tiếng nào.

- Ôi ôi ôi, xin lỗi đại đội trưởng Murashita Tsuki!

Phó cơ trưởng lại nhanh chóng bắt đầu nói.

- Vừa nãy bên tôi xảy ra một chút sự cố nho nhỏ ngoài ý muốn! Làm cho chúng tôi gặp phải vấn đề rất lớn.

- Khốn kiếp, ta không quan tâm các ngươi có vấn đề gì! Nhanh chóng xử lý! Sau đó quay lại sân bay!

Murashita Tsuki phẫn nộ gầm lên.

- Thật sự ngại quá! Vấn đề của chúng tôi bên này quả thật rất lớn, có rất nhiều hành khách nói muốn nhảy dù thoát khỏi máy bay đây này! Rất nhiều người đang đập cửa phòng điều khiển làm loạn đây!

Phó cơ trưởng có chút bối rối, nói xong cố ý đứng dậy, dùng sức đập vài cái vào cửa phòng điều khiển. Cơ trưởng ngồi bên cạnh lập tức phải nín cười.

- Đám người Trung Quốc các ngươi quả là đồ đần! !

Murashita Tsuki rất là tức giận.

- Nhanh chóng giải quyết đi! Dùng súng đe dọa chúng nó!

- Hả? Súng ngắn?

Phó cơ trưởng sững sờ, sau đó nhanh chóng nói.

- À, vừa nãy cơ trưởng nói hắn đã bắn hết đạn mất rồi, lần trước mang ra bắn mấy con gà rừng nướng ăn rồi!

- Khốn kiếp! Các ngươi vậy mà dùng súng ngắn đi bắn gà rừng ăn? !

Murashita Tsuki lập tức kêu lên.

- Chẳng lẻ các người không sợ bị thủ trưởng trách phạt sao? !

- Bọn họ còn lâu mới phạt chúng ta!

Phó cơ trưởng lầm bầm một tiếng.

- Lần trước còn có tên kia bắn được một con gấu mang về, mọi người cùng nhau nướng chân gấu ăn, mà phải công nhân là hương vị đúng là rất ngon nha! Đúng rồi, Hoa Hạ có món gà ăn mày, ngươi đã ăn thử chưa?

- Gà ăn mày? Là cái gì?

Murashita Tsuki nghi ngờ hỏi.

- Gà ăn mày á hả, ôi chao, ăn rất là ngon đấy nhé. Nói đến món gà ăn mày này còn có một điển cố nữa đấy!

Phó cơ trưởng tiếp tục lải nhải lại nói tiếp.

- Chuyện kể rằng, lúc trước có một đám ăn mày. . .

- Ngươi đúng là siêu! Ta phục ngươi rồi!

Cơ trưởng phục sát đất với khả năng luyên thuyên dài dòng của phó cơ trưởng, hơn nữa cái tên Murashita Tsuki này còn ngốc hơn so với tưởng tượng của mọi người, quả là người ngốc nhất trong số những người mà bọ họ từng gặp.

Nhưng mà, lần này còn chưa nói chuyện được bao lâu, đường truyền lại bị gián đoạn một lần nữa, hiển nhiên bên kia đã thẹn quá hoá giận rồi.

Murashita Tsuki trực tiếp bị cấp trên cách chức đại đội trưởng, đồng thời nhiệm vụ lần này do phi công khác tiến hành chỉ huy.

- Máy bay hành khách AS009, đây là phi công Yamamoto Nakata, bây giờ ta yêu cầu các ngươi trong bòng mười giây đồng hồ quay đầu trở lại sân bay! Nếu không tự gánh lấy hậu quả!

Một giọng nói khàn khàn vang lên, hiển nhiên lần này đã đổi một người khác.

- Ôi, xin chào phi công Yamamoto, ôi chào, giọng nói của anh thật sự rất êm tai, êm ái dễ nghe hơn giọng của tôi nhiều!

Phó cơ trưởng lập tức hớn hở nói tiếp.

- Giọng nói của anh dễ nghe như vậy, chắc hẳn phải có rất nhiều cô gái thích anh đúng không.

- Phụ nữ sao, đó là sở trường của ta mà.

Lời này thế mà lại nói trúng ý của Yamamoto Nakata, hắn lập tức toét miệng rộng cười nói.

- Wow! Thật sự ngưỡng mộ anh quá, haizzz, đáng thương cho tôi vẫn còn nguyên tem không ai thèm bóc, không biết phi công Yamamoto có cách nào hay ho có thể chỉ cho tôi với không, làm cho tiểu đệ cũng có thể được nhấm nháp một chút hương vị của phụ nữ với.

Phó cơ trưởng lập tức nói.

- Phụ nữ ấy mà, đơn giản thôi, đầu tiên. . .

Hiển nhiên là tên Yamamoto Nakata này so cái tên Murashita Tsuki kia còn dễ lừa hơn nữa, rất nhanh đã bắt đầu tâm huyết sôi trào truyền thụ kinh nghiệm tán gái cho phó cơ trưởng.

Hai người nói chuyện làm cho cơ trưởng ngồi bên cạnh cười đau cả bụng.

- Mẹ kiếp chứ, sao mà bên Nhật Bản toàn phái ra mấy ông phi công cực phẩm như vậy chứ, ôi, chịu không nổi, cười đau bụng quá.

Cơ trưởng chỉ có thể ngồi bên cạnh che miệng cố gắng nhịn cười.

Tán gái tâm kinh của Yamamoto còn chưa nói xong, đường truyền lại một lần nữa bị gián đoạn.

Lần này đoán chừng cấp trên của bọn họ đã nổi trận lôi đình rồi, trực tiếp hạ lệnh nổ súng.

Yamamoto Nakata thập phần phẫn nộ nhấn xuống nút bắn. Một đầu đạn dài 1 thước lập tức được phóng ra, bay nhanh về phía máy bay hành khách.

Thạch Trung Ngọc đã đợi cả buổi ngán ngẩm, nhìn thấy đầu đạn đạo đang phóng tới, lập tức phấn chấn tinh thần.

- Cuối cùng cũng đến rồi!

Hưng phấn xoa tay một cái, một cây phi đao màu trắng xuất hiện trong tay, sau đó va chạm trực tiếp với đầu đạn đang bay tới.

- Bùm!

Một vụ nổ xảy ra trên không trung, nổ tung như một cây pháo hoa xinh đẹp!

Làm cho tất cả mọi người đều hoa hết cả mắt.

Chương 1054. Đánh rơi

- Cơ trưởng, anh có nhìn thấy cái gì không?

Phó cơ trưởng nuốt nuốt nước miếng.

- Hình như trên máy bay của chúng ta có hệ thống vũ khí nào đó? Đánh chặn được đầu đạn đạo kia rồi!

Cơ trưởng hồi tưởngc lại cảnh tượng xảy ra ban nãy, trên máy bay đột nhiên bắn ra một cái vật thể không rõ, làm cho đạn đạo kia nổ tung trên không trung.

- Chẳng lẽ là cấp trên lắp đặt cho chúng ta hay sao? Sao chúng ta lại chẳng nhận được không báo gì?

Phó cơ trưởng rất là buồn bực khó hiểu.

- Không, không phải cấp trên đâu!

Cơ trưởng quyết đoán lắc đầu.

- Hẳn là người người thanh niên kia, người tên Thạch Trung Ngọc kia!

- Thạch Trung Ngọc?

Phó cơ trưởng sững sờ.

- Đợi đã, hình như cái người giết tên Deuku Oda kia cũng là Thạch Trung Ngọc, có khi nào?

- Rất có thể, xem ra hắn tới Nhật Bản để tham gia chiến sự, ha ha, vừa vặn đã cứu được chúng ta một mạng!

Cơ trưởng lập tức có cảm giác như thể mình đi ra ngoài giẫm phải cứt chó.

- Haha, thế thì chúng ta có thể yên tâm không cần phải lo nữa

rồi.

Phó cơ trưởng lập tức yên lòng.

- Ha ha, đoán chừng bây giờ mặt của mấy tên phi công kia phải tức đến xì khói ra rồi ấy chứ.

Những tay phi công kia bây giờ không phải là tức giận như họ tưởng tượng, trái lại là vẻ mặt khiếp sợ, khiếp sợ giống như đột nhiên nhìn thấy Ultraman xuất hiện trước mắt mình vậy.

- Nà ní?

Murashita Tsuki nhìn một bóng dáng mơ hồ rất giống hình dáng của một con người bên trên chiếc máy bay kia, nhưng lại cảm thấy cực kỳ hoài nghi, không biết có phải do mình hoa mắt hay không.

Ngài Yamamoto, có phải bên trên cái máy bay kia có một bóng người đúng không?

- Hình, hình như là có.

Yamamoto Nakata nuốt nuốt nước miếng, với thị giác của hắn nhìn sang, đương nhiên là càng thêm tinh tường, hắn có thể kết luận cái kia chính là một người. Vừa nay sau khi hắn bắn ra đạn đạo, thì đã nhìn thấy người nọ. Người nọ giống như có thể đi lại tự nhiên bên trên máy bay vậy, lúc đầu thì nằm, sau đó lại ngồi dậy. Sau đó, từ trong tay tuôn ra một đoàn bạch quang, bắn tới làm nổ tung đạn đạo mình bắn ra thành một đoàn pháo hoa.

- Khốn kiếp, lại bắn!

Yamamoto Nakata quát lớn, liên tục hai đầu đạn đạo lại được phóng đi.

Thạch Trung Ngọc không thèm để ý vẫn rất thảnh thơi, lần này trong tay xuất hiện hai luồng chân khí màu trắng, nhanh chóng ngưng tụ thành hai cây phi đao.

- Bùm! Bùm!

Lại thêm hai luồng pháo hoa nổ bung trên không trung.

- Có chiêu công kích từ xa cảm thấy thật sự rất thoải mái nha!

Thạch Trung Ngọc nhìn hai luồng pháo hoa, đắc chí cười nói. Hắn vốn còn muốn tự mình đi lên dùng sức mạnh của mình để solo một chút, không ngờ chỉ cần hai cái đao khí mà đã giải quyết xong rồi.

Murashita Tsuki chứng kiến tình huống này, nhanh chóng truyền tin về cho tổng bộ.

- Iketsuki sĩ quan trưởng! Trên máy bay phát hiện sinh vật hình người, hắn có lực công kích vô cùng mạnh mẽ, đã chặn được ba đợt đạn đạo của chúng ta rồi!

- Khốn kiếp! Murashita Tsuki! Lừa gạt trưởng quan chính là trọng tội đấy cậu có biết không hả!

Ikeda phẫn nộ hét lên.

- Tôi ra lệnh cho cậu, lập tức đánh rơi máy bay hành khách! ! Trở về chấp hành xử phạt quân pháp!

- Chuyện này….

Murashita Tsuki bất đắc dĩ thở dài. Nhanh chóng bấm nút ra lệnh bắn cả bốn đầu đạn đạo mang theo nhắm vào máy bay hành khách.

Yamamoto Nakata và người phi công còn lại cũng đã nghe được mệnh lệnh của tổng bộ, bất đắc dĩ chỉ đành bắn số đầu đạn còn lại đi.

Thạch Trung Ngọc thấy nhiều đạn đạo như vậy bắn tới, lập tức có chút hoảng hốt.

- Vãi luyện, bắn nhiều đầu đạn như vậy cùng lúc? Bọn chúng định làm trò quỷ gì đây!

Nhiều đạn đạo như vậy, Thạch Trung Ngọc có cảm giác mình không nắm chắc sẽ ngăn được lại tất cả. Suy nghĩ một chút, trực tiếp rút cây ngân đao vẫn dấu kín sau lưng ra.

Thân đao sáng như tuyết lập tức hiện ra sau khi Thạch Trung Ngọc rút ra khỏi vỏ.

- Ha ha!

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, hít sâu một hơi.

- Trảm Long quyết!

Cả người như là một con chim lớn lập tức bay lên. Ngân đao trong tay vung lên, một lưỡi đao cự đại phá không mà ra. Lưỡi đao vừa bay lên vừa dần dần biến hình, biến thành một con rồng màu vàng óng dài hơn 10m.

- Đây là cái gì! !

Murashita Tsuki nhìn con rồng màu vàng óng đột nhiên xuất hiện, trực tiếp va chạm vào những đạn đạo bay tới rồi nổ tung thành cơn mưa pháo hoa. Còn thân thể khổng lồ kia thì lại tiếp tục bay về phía ba chiếc chiến cơ.

- Hoa Hạ cự long! Trời ạ! Không thể tin nổi!

Yamamoto Nakata kinh hô một tiếng, nhanh chóng khống chế chiến cơ né tránh. Cũng chính là hắn phản ứng nhanh nhạy, làm cho hắn tránh thoát được một kích trí mạng này, tốc độ của con rồng màu vàng óng kia mỗi lúc một nhanh hơn. Lúc Murashita Tsuki và tên phi công còn lại kịp phản ứng, muốn khống chế máy bay né tránh, nhưng đã muộn rồi.

Con rồng màu vàng óng đụng vào hai chiếc chiến cơ làm chúng lập tức vỡ nát. Đao khí màu vàng phá hư tất cả mọi thứ nó tiếp xúc tới.

- Yamamoto Nakata! Yamamoto Nakata! !

Iketsuki phẫn nộ kêu lên.

- Chuyện gì xảy ra! Hai người bọn họ xảy ra chuyện gì! !

- Bọn họ.

Yamamoto Nakata nuốt nuốt nước miếng, nhìn hai chiếc chiến cơ đã biến thành một đống sắt vụn trên không trung, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

- Bọn họ, chết rồi!

- Làm sao có thể chết được! ! Cái máy bay hành khách kia hoàn toàn không có lực lượng vũ trang! Làm sao có thể chết được! ! !

Iketsuki không dám tin kêu lên.

- Đúng vậy, Iketsuki sĩ quan trưởng.

Yamamoto Nakata sợ hãi nói.

- Trên máy bay kia đột nhiên bắn ra một con Hoa Hạ cự long, một con rồng màu vàng óng! Quấn lấy bọn họ rồi phá vỡ thành mảnh vụn rồi. Ngài Iketsuki, tôi khẩn thiết xin được lui binh!

- Khốn kiếp! Hoa Hạ cự long! Cái quỷ gì cơ chứ!

Iketsuki tức giận hung hăng đấm một phát xuống đài chỉ huy. Nhưng mà, trạng thái của Yamamoto Nakata như bây giờ cũng không thể chấp hành nhiệm vụ tiếp tục được, Iketsuki bất đắc dĩ nói.

- Được rồi, cậu trở về đi!

- Vâng tốt quá! Cảm ơn sếp, ngài Iketsuki!

Yamamoto Nakata hưng phấn hô to một tiếng, khống chế máy bay quay đầu muốn chạy về.

Nhưng mà, đâu phải hắn muốn là đi được, còn phải xem xem Thạch Trung Ngọc có đồng ý hay không đã chứ. Nếu để tên này sống, không biết sau khi khai chiến, có bao nhiêu người Hoa Hạ phải chết trên tay của hắn nữa, giết một tên này, chắc chắn có thể cứu được tính mạng của rất nhiều người.

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, một thanh phi đao màu trắng bay nhanh đi, đuổi theo muốn lấy mạng của Yamamoto Nakata đang cố gắng chạy trốn, phá nát chiếc chiến cơ siêu hạng

trong nháy mắt.

Sau khi Iketsuki hạ mệnh lệnh chưa đầy mười giây liền nhìn thấy đèn hiển thị của chiếc chuyên cơ của Yamamoto Nakata biến thành màu xám ngoét, điều này đại biểu Yamamoto Nakata đã gặp bất trắc.

- Khốn kiếp!

Iketsuki cảm giác mình sắp phát điên lên rồi, một người chiếc máy bay hành khách bình thường, vậy mà lại đánh rơi được ba chiến cơ do ba phi công xuất sắc nhất của mình lái, hơn nữa còn không biết là vì sao lại bị đánh rơi. Cái gì mà Hoa Hạ cự long! Cái gì mà sinh vật hình người! Khốn kiếp! Thật là khốn kiếp!

Rơi vào đường cùng, Iketsuki đành phải thông báo tin tức này lên cho cấp trên, mặc dù bây giờ đang là đang thời kỳ chiến tranh, có lẽ mình cũng sẽ bảo toàn được vị trí, nhưng mà chắc chắn địa vị của mình sẽ bị hạ thấp đi rất nhiều. Nếu như là vào thời kỳ hòa bình, sợ rằng mình vừa báo cáo tin này lên sẽ trực tiếp bị đưa ra tòa án quân sự rồi. Ba phi công xuất sắc, ba chiến cơ đỉnh cấp, tổn thất như vậy hắn không thể gánh vác nổi trách nhiệm.

- Cơ trưởng, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Phó cơ trưởng rất là kinh ngạc, nhìn thấy một cái bóng gì đó cực lớn xuất hiện, sau đó cũng biến mất rất nhanh. Nhưng mà đồng thời hai chiến cơ cũng bị đánh rớt rồi.

- Đây là kỹ thuật mà Hoa Hạ chúng ta có sao? Cảm thấy thật là lợi hại!

- Không biết thì đừng có hỏi tung tung.

Vẻ mặt của cơ trưởng rất là đắc ý.

Chương 1055. Quay lại Nhật Bản

- Thì không biết mới phải hỏi chứ sao.

Phó cơ trưởng rất là buồn bực.

Cơ trưởng lại không nói lời nào, bởi vì chính hắn cũng không biết đó là cái gì, nhỡ đâu mình nói mà lại nói sai thì xấu hổ chết mất. Vẫn là bảo trì im lặng cho có vẻ thần bí thì tốt hơn.

Chiến tranh còn chưa chính thức bắt đầu, đã bị đánh rơi ba chiến cơ siêu cấp hiện đại nhất, đây chính việc làm cho đám người phía Nhật Bản giận tím người. Nhưng mà, bây giờ dù có muốn phái ra chiến cơ đuổi giết, chỉ sợ cũng không thể đuổi theo kịp được nữa rồi. Đám người Nhật Bản chỉ có thể ôm hận nhìn vào bản đồ vệ tinh, nhìn chiếc máy bay hành khách dần dần bay vào cảnh nội Triều Tiên, chậm rãi bay về Bắc Kinh.

- Haizzzz, giải quyết đơn giản như vậy thôi sao.

Thạch Trung Ngọc phủi phủi tay, nhìn chiến cơ đã bị vỡ nát đang bị gió cuốn đi trong không trung, rất có cảm giác tịch mịch của một cao thủ.

- Nhưng mà, chẳng lẽ bây giờ cứ đi theo máy bay đến Hoa Hạ hay sao?

Thạch Trung Ngọc quay đầu lại nhìn về hướng mà máy bay đang bay đi.

- Dù sao thì ông cũng đang ở đây, một mình mình bỏ đi như vậy có khi nào hơi không phúc hậu quá không?

Nghĩ một chút, Thạch Trung Ngọc cũng lười phải suy nghĩ thêm nữa, trực tiếp dùng chân khí huyễn hóa ra một đôi cánh và trang bị phun khí. Cả người từ trên máy bay trực tiếp nhảy ra ngoài.

- Cơ trưởng!

Phó cơ trưởng nhìn vào màn hình rada đột nhiên kích động kêu lên.

- Vừa nãy có thứ gì đó trên máy bay nhảy ra ngoài, a, hình như là chính nó bay ra ngoài đấy!

- Hả?

Cơ trưởng kinh ngạc nhìn vào màn hình.

- Bay ra ngoài sao?

Nhưng mà kỹ thuật của chiếc máy bay này cũng không có tân tiến như vậy, cái màn hình này cũng chỉ là scan được một cái vật thể đã bay ra khỏi máy bay, nhưng mà dù sao thì với kiến thức chuyên nghiệp của mình thì hai người vẫn có thể nhìn ra cái vật thể này là tự chủ bay ra ngoài đấy, chứ không phải bị văng ra từ trên máy bay đấy.

- Việc này, chẳng lẽ là?

Cơ trưởng đột nhiên nghĩ đến một khả năng, nhớ lại gương mặt tự tin lạnh nhạt của người thanh niên kia, Thạch Trung Ngọc. Nhưng mà, hắn lại lắc đầu rất nhanh, cái này cũng quá khoa trương rồi. Lúc đang bay, vận tốc của gió bên ngoài máy bay là cực kỳ khủng bố, tuyệt đối không có người nào có thể đứng ở phía trên được. Cho dù là có mặc đồ phòng hộ thì cũng không thể đứng vững được.

Nhưng mà, cái kia lại là cái gì cơ chứ? Cơ trưởng lâm vào nghi hoặc. Đáng tiếc đây không phải là máy bay quân dụng, nếu không thì với trang bị rada của máy bay quân dụng chắc chắc có thể quét ra được hình dạng của vật kia. Hơn nữa còn là rõ nét chứ không phải chỉ có một điểm sáng nhấp nháy như thế này.

- Được rồi, có thể là đồ chơi công nghệ cao nào đó do Hoa Hạ chúng ta chế tạo ra, hoàn thành nhiệm vụ nên rời đi rồi.

Cơ trưởng lắc đầu.

- Nhanh lên thôi, tôi đã không thể chờ đợi được muốn về nhà rồi.

- Ha ha, à đúng rồi, hình như tháng sau là anh kết hôn đúng không!

Phó cơ trưởng đột nhiên hỏi.

- Hả, tháng sau kết hôn? Chúng tôi sẽ kết hôn vào ngày Nhật Bản chiến bại! Ha ha, khắp chốn mừng vui, song hỷ lâm môn!

Cơ trưởng vừa nói, vừa nhớ đến gương mặt dịu dàng đáng yêu của cô gái mình yêu thương.

- Hả, chờ đến ngày đó sao? Nhưng mà, tháng sau chắc cũng không xê xích gì nhiều.

Phó cơ cười nói.

- Hoặc chậm thêm một chút nữa là cùng, trận chiến này không có khả năng sẽ kéo dài tới lễ mừng năm mới đâu.

- Ừm, tình huống như thế nào còn không thể nói trước được? Đợi xem tình huống như thế nào đã.

Cơ trưởng nói nhanh.

Máy bay hành khách AS009 vậy mà có thể an toàn đã tới được sân bay quốc tế thủ đô Hoa Hạ, việc này làm cho vô số người dân Hoa Hạ vừa mừng vừa sợ. Lúc bọn họ nghe được thông tin đồng bào của mình ở Nhật Bản bị tạm giam, trong lòng đều cảm thấy vô cùng phẫn nộ, quốc gia mình đã nhân đạo điều động máy bay đưa những người Nhật Bản kia đưa trở về, vậy mà những người Nhật Bản kia lại tạm giam người dân của Hoa Hạ, quả thực là lấy oán trả ơn, đúng là hành vi của loại súc sinh.

Ông cụ Cơ vừa xuống máy bay, đã tựu lập tức nhìn lên nóc máy bay, nhưng mà chỉ thấy trống trơn một mảnh. Ông dùng chân khí cảm ứng, cũng không có cảm nhận được khí tức quen thuộc kia, lập tức cười khổ lắc đầu.

- Thằng nhóc thúi này, lại dám bỏ ta một mình ở lại đây một

mình chạy đến Nhật Bản rồi. Đúng là đáng đánh đòn mà!

Ông cụ cũng chỉ có thể ở đây hờn dỗi rồi mắng thầm trong lòng mà thôi, vốn còn một chuyến bay đưa người về Nhật Bản bản nữa, nhưng sau khi nhận được tin tức thì đã quyết định không cho cất cánh nữa. Hơn một nghìn người Nhật bị mắc kẹt ở sảnh chờ trong sân bay, phải chịu cảnh ngộ giống hệt những người dân Hoa Hạ ở Nhật Bản trước khi được giải cứu.

Lại nói đến Thạch Trung Ngọc, hắn nhảy từ trên máy bay xuống, mượn động lực cường đại của phun khí và sự cân bằng của đôi cánh, bay thẳng về phía Nhật Bản.

Nhưng mà, bởi vì không biết đường, cũng không có thiết bị định vị GPS, nên Thạch Trung Ngọc cũng không biết mình có bay đúng hướng hay không nữa, thậm chí không biết mình đang ở chỗ nào nữa.

Dù sao thì giữa bầu trời mênh mông, xung quanh chỗ nào cũng chỉ có mây là mây, mặt đất thì đã bị mây che phủ hết rồi, Thạch Trung Ngọc cứ có cảm giác như mình dậm chân tại chỗ không di chuyển gì vậy, bởi vì xung quanh chẳng có chút thay đổi biến hóa nào.

Rơi vào đường cùng, Thạch Trung Ngọc đành phải hạ độ cao xuống, mặc dù làm vậy có thể sẽ bị vệ tinh và rada của Nhật Bản phát hiện ra, nhưng mà thà như thế còn hơn là bị lạc đường.

Rất nhanh, Thạch Trung Ngọc trên biển rộng mênh mông đã tìm được một lục địa. Áng chừng phương hướng và khoảng cách, kia chắc hẳn chính là Nhật Bản rồi.

- Trưởng quan, hướng Tây Nam xuất hiện một vật phi hành không rõ là vật gì, đang bay về phía nước mình với tốc độ 2 Mach. (Mach, kí hiệu: Ma, là một đại lượng vật lý biểu hiện tỉ số giữa vận tốc của vật thể chuyển động trong môi trường nhất định với vận tốc của âm thanh trong môi trường đó. Ở đây 2Ma có nghĩa là di chuyển với tốc độ gấp 2 lần vận tốc của âm thanh, vận tốc âm thanh trong không khí xấp xỉ 343,2 m/s)

Bên trong trạm giám sát rada, một nhân viên quan sát đột nhiên

lớn tiếng kêu lên.

- Hả?

Trạm trưởng đang ở bên cạnh uống cà phê vội vàng đi tới, trạm rada này chính là trạm giám sát rada gần Hoa Hạ nhất của Nhật Bản, có thể nói chính là tiền tuyến chiến tranh. Tình huống đột ngột này, không khỏi làm cho bọn họ kéo căng thần kinh.

- tốc độ 2 Mach? Cái gì thế?

Trạm trưởng rất là kỳ quái, nếu như là chiến cơ thì không có khả năng chỉ có một chiếc được. Nhưng nếu như không phải là chiến cơ, thế thì sẽ là cái gì?

- Trưởng quan, cái này có khi nào là tên lửa viễn trình xuyên lục địa của Hoa Hạ bắn ra hay không?

Nhân viên quan sát lo lắng hỏi. Một quả tên lửa viễn trình bắn tới sẽ là tình huống như thế nào? Chỉ có một khả năng, đó chính là mang theo đầu đạn hạt nhân!

- Khốn kiếp! Đám người Trung Quốc này muốn mở ra chiến tranh hạt nhân sao!

Trạm trưởng tức giận giật cái mũ trên đầu hung hăng ném xuống đất, lập tức vọt tới cái máy điện thoại, trực tiếp bấm số gọi cho nội các.

- Xin chào, đây là tổng cục phòng ngự an toàn quốc gia.

- Xin lập tức chuyển máy cho tôi gặp Thủ tướng nội các, ngài Temu!

- Xin hỏi ngài là?

- Trạm trưởng trạm quan sát rada số B001, Yamamoto Goro."

- Được, xin chờ một chút.

- Alo? Yamamoto Goro?

- Hei (dạ trong tiếng Nhật), thưa ngài Temu, ở đây đã xảy ra tình huống vô cùng nghiêm trọng!"

- Có chuyện gì! Cậu nói rõ ràng xem nào!

- Thưa ngài Temu, chúng tôi vừa mới phát hiện có một vật thể không rõ hình dạng đang bay về phía cảnh nội của chúng ra với tốc độ 2 Mach. Căn cứ vào lộ tuyến của nó, dự tính khoảng 6 phút đồng hồ nữa sẽ đến Tokyo!

- Khốn kiếp! Xác minh cụ thể xem nó là vật gì!

- Xin lỗi thưa ngài Temu, trang thiết bị ở trạm quan sát quá mức lỗi thời, không có cách nào tiến hành dò xét chi tiết hơn nữa.

- Khốn kiếp! Chẳng phải năm nào Quốc hội cũng chi ra 10 tỉ chuyên để tu sửa và nâng cấp các trạm quan sát rada hay sao? ! Khốn kiếp! Đám chết tiệt này!

Chương 1056. Đạn hạt nhân?

Temu ở đầu bên kia đầu dây phẫn nộ gào lên, hắn không ngờ tới có lại có người dám tùy tiện ăn chặn số tiền dùng tu sửa căn cứ quân sự quân sự quan trọng như vậy. Bây giờ hắn hận không thể trực tiếp đem người kia lột da, hung hăng đâm tên đó mấy trăm nhát đao.

Yamamoto Goro chỉ có thể im lặng lắng nghe, khom người, thập phần cung kính chờ Temu trả lời.

- Ta sẽ lập tức điều máy bay chiến đấu tiến hành chặn lại, ngươi quan sát chặt chẽ vào, nếu lại có tên lửa đạn đạo khác lại bắn tới, lập tức gọi điện thoại cho ta!

- Vâng!

- Trạm trưởng, chiến tranh hạt nhân sắp diễn ra sao ạ?

Nhân viên quan sát rất khẩn trương hỏi.

- Không biết, chuẩn bị tâm lý cho tốt đi!

Yamamoto Goro thở dài,

- Tôi thật sự rất chán ghét chiến tranh.

- Ta cũng vậy.

Nhân viên quan sát cũng thở dài. Tuy nói trạm quan sát này là căn cứ quân sự quan trọng, nhưng bên trong cũng chỉ có hai người là Yamamoto Goro và nhân viên quan sát này. Vốn dĩ còn có nhân viên quan sát khác nhưng sau khi không phát lương bổng đã lén trốn khỏi đài quan sát. Nhớ tới việc này, Yamamoto Goro lại một bụng tức. Quốc hội đã thông qua, mỗi năm sẽ có một khoản 10 tỷ nhưng một đồng cũng không tới trạm quan sát này, nếu không phải có cuộc điện thoại này hôm nay, chỉ sợ cả trạm quan sát này sẽ bị Tokyo cho vào lãng quên.

- Chúng ta là những người đầu tiên biết chiến tranh sắp bắt đầu, đây cũng coi như là một vinh dự đi.

Yamamoto Goro trong lòng tự an ủi mình như thế.

Trên trời cao, Thạch Trung Ngọc nhìn đại lục càng ngày càng gần kia, cảm giác trong lòng như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Những tạp âm mạnh mẽ được tạo bởi bức tường âm thanh khi bị hắn che chắn bên ngoài, cao tốc lao tới sảng khoái khiến hắn giống như trong nháy mắt liên tục không ngừng đạt tới **. Tốc độ này, so Ferrari của Lão Cơ kích thích hơn nhiều. Hơn nữa tuyệt đối không cần lo gặp tai nạn giao thông, muốn bay thế nào thì bay như thế đó, thật là sảng khoái còn gì bằng.

Thạch Trung Ngọc tiến thẳng đến đảo quốc Nhật Bản phía trước, hướng về phía đảo Honshu. Mục tiêu của hắn chính là đền Yasukuni ở Tokyo Nhật Bản, trước khi chiến tranh bắt đầu, phải đem nơi này phá hủy, đối với Trung Quốc khẳng định đây là một sự ủng hộ to lớn. Độ cao bay hiện tại của Thạch Trung, cũng chỉ cách mặt đất khoảng 500 mét. Tuy sẽ không đụng phải những công trình kiến trúc kia, nhưng những tạp âm và chấn động mạnh do sự phá bỏ vật chắn âm đã khiến không biết bao nhiêu người chú ý.

Bất quá hiện tại Thạch Trung Ngọc phía trước đích thực như một tấm lá chắn luồng không khí, ma sát mãnh liệt phá bỏ vật chắn âm, từng ngọn lửa bùng cháy lên, cọ xát dữ dội như vậy khiến nhiệt độ tăng cao đem chân khí thiêu đốt, điều này làm cho Thạch Trung Ngọc cảm thấy ngoài ý muốn. Có điều tình huống như vậy, Thạch Trung Ngọc nhìn trông giống như một quả tên lửa, đuôi lửa kéo thật dài, cực nhanh xẹt qua phía chân trời.

Đồng thời, năm chiếc máy bay chiến đấu đã cất cánh từ sân bay, hướng về phía Thạch Trung Ngọc đang bay mà lao tới. Ý đồ muốn chặn Thạch Trung Ngọc ngay trên không, tránh cho quả tên lửa này tiến vào Tokyo gây ra thảm họa không thể tránh khỏi.

Thạch Trung Ngọc lập tức thấy năm điểm nhỏ ở rất xa xuất hiện ở trong tầm nhìn, hiện tại Thạch Trung Ngọc có thể nhìn trong khoảng cách chừng 20 km, so ra thì đôi mắt này thật khủng bố. Radar của máy bay chiến đấu chỉ vừa phát hiện ra vị trí Thạch

Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc cũng đã phát hiện ra bọn họ.

- Năm cái máy bay chiến đấu? Thật không tồi!

Thạch Trung Ngọc khẽ cười hì hì, lao thẳng về phía năm chiếc máy bay chiến đấu kia.

- Ơ? Nó thay đổi hướng bay rồi?

Một phi công kinh ngạc nói.

- Bát Cát! Nó quay về hướng phía chúng ta đấy! Cẩn thận!

Một phi công khác kinh hô một tiếng, chạy nhanh kéo tay lái (tạm thời cứ như vậy, ta cũng không biết kia kêu gì.) điều khiển nâng máy bay chiến đấu lên cao. Thạch Trung Ngọc bay thẳng tắp quẹt vào bên cạnh chiếc máy bay chiến đấu.

Tuy rằng Thạch Trung Ngọc đi qua, nhưng luồng khí mạnh mẽ kia cũng không phải dễ đối phó như vậy. Máy bay chiến đấu giống như một kẻ uống say không ngừng lắc lư trên không. Mảng lớn lớp kim loại bên ngoài bị vặn vẹo, hàng loạt vết cắt xuất hiện ở mặt trên. Việc đột phá vật cản âm cực nhanh tạo ra một luồng khí, nó còn sắc bén hơn bất kì các loại đao nào. Nếu Thạch Trung Ngọc dựa vào gần một chút, tốc độ bay nhanh một chút, đủ để xé tan hai cánh của máy bay chiến đấu này.

Tốc độ 2 mã lực cũng đã là một khảo nghiệm sức chịu đựng cho khung của máy bay chiến đấu, cứa như vậy xông lên, hậu quả nhất định sẽ là máy hỏng, người chết.

-Trời ơi! Kia không phải là tên lửa, đó là một con người!! Vậy mà lại là một con người!!!

Một phi công không dám tin kêu to lên.

- Tôi thế nhưng lại nhìn thấy một con người đang bay trên trời, hơn nữa còn dùng tốc độ gấp 2 mã lực! Trời ạ, đây thật sự là con người sao! Hay là siêu nhân nước Mỹ xâm lấn vậy!

Temu đã quan sát kỹ toàn bộ tình hình lại nghe được lời phi công nói, liền nhíu mày.

Chức vị càng cao, càng biết nhiều sự tình hơn. Lời phi công này nói, khiến Temu lập tức nghĩ tới đám nhân loại mạnh mẽ kia.

- Thì ra là một người mạnh mẽ như Yoshikawa Yasuichi!

- Ta ra lệnh, các ngươi lập tức quay trở về! Không được chống cự và công kích vô ích! Lập tức trở về!

Temu quát vào microphone.

Nếu là những người đó, thì máy bay chiến đấu này tuyệt đối không có khả năng thắng lợi, chi bằng giữ lại, để đối phó với người Hoa Hạ. Người mạnh mẽ đương nhiên sẽ có người mạnh mẽ đi đối phó.

- Gọi điện đến thiên long viện cho ta!

Temu hướng về phía trợ thủ nói.

Thiên long viện, chính là tổ chức có vũ lực mạnh nhất Nhật Bản, nơi này tập trung những người mạnh mẽ bẩm sinh. Yoshikawa Yasuichi cũng là người ở đây ra, hiện tại thí nghiệm nhân tạo người mạnh mẽ bẩm sinh ở Nhật Bản đã đạt được nhiều sự phát triển to lớn. Đã tạo ra không ít người mạnh mẽ bẩm sinh, nếu để người các quốc gia khác biết được, e rằng sẽ không chút do dự, lập tức dùng đạn hạt nhân sang bằng Nhật Bản.

- Xin chào, tôi là Yoshikawa Jian đây!

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nam rất trầm ổn.

- Yoshikawa Jian, kẻ giết chết anh của ngươi đã tới Nhật Bản!

Temu nặng nề nói.

- Hắn tới?!

Yoshikawa Jian nghe Temu nói vậy, liền kinh ngạc thở nhẹ một hơi, nhưng rất nhanh khắc chế được, nhưng trong giọng nói không lộ ra hơi thở cừu hận nào.

- Hắn ở đâu?! Ta lập tức đi tìm hắn!

- Khoảng 2 phút nữa hắn sẽ tới Tokyo, ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi!

Temu nói,

- Xin ngươi hãy chặn đánh chết hắn, nếu không một mình hắn cũng có thể quấy phá Nhật Bản chúng ta đến long trời lở đất!

- Ta biết rồi.

Yoshikawa Jian hừ nhẹ một tiếng,

- Còn nữa, không được dùng giọng điệu cấp trên này nói chuyện với ta!

Temu liền ngẩn ra, cố nén giận trong lòng, đối với những người thiên long viện này, tuy là do Nhật Bản phương diện bồi dưỡng ra, nhưng sau lại thành một đám người có tính cách cao ngạo bẩm sinh, làm chính phủ Nhật Bản chỉ huy bọn họ vô cùng khó khăn. Cũng chỉ có thiên hoàng mới có thể khiến cho bọn họ tuyệt đối nghe lệnh.

- Ừ,

Temu trầm tĩnh cúp điện thoại, hít sâu một hơi khôi phục lại tâm trạng. Rời khỏi căn phòng này.

Tại thiên long viện, Yoshikawa Jian rút ra thanh kiếm sáng như tuyết, nhẹ nhàng lau chùi nó, trong mắt bùng cháy ngọn lửa hừng hực báo thù, làm cả người hắn tản ra một loại hơi thở hủy diệt.

- Thạch Trung Ngọc!

Yoshikawa Jian tức giận kêu ra cái tên này, một kiếm đem hình nhân trước mặt bổ làm hai.

Chương 1057. Hủy diệt tháp Tokyo

- Hắt xì!

Thạch Trung Ngọc hắt hơi một cái, nghi hoặc nói.

- Làm sao vậy? Chẳng lẽ bay lâu nên bị cảm rồi sao ? Hay là có người đang nhớ mình nhỉ? Ha ha, nhất định là mấy người Cơ Như Nguyệt đang lo lắng cho mình đây mà.

Tháp Tokyo của Nhật Bản, tòa tháp cao tới 610m xa xa ngay trước mắt.

- Ha ha, cái này quá cao rồi, nhỡ đâu động đất bị sập thì thế nào, để ta làm cho nó thấp đi một chút nào, như vậy cũng không sợ cây to đón gió lớn nữa. Quá cao quá nặng cũng không tốt lắm!

Thạch Trung Ngọc nhìn kiến trúc hoa lệ của tòa tháp phía xa, rồi nở một nụ cười xấu xa.

Nếu như Ando Tadao và Shirokawa Kiichi biết được suy nghĩ của Thạch Trung Ngọc, chắc chắn sẽ khóc hết nước mắt luôn mất. Bọn họ đã nghiên cứu thiết kế tháp Tokyo có thể chịu đựng được động đất mạnh, để thiết kế được một công trình cao như vậy, hoa lệ như vậy và chắc chắn như vậy cũng phải tốn không biết bao nhiêu tế bào não, dùng không biết bao nhiêu tâm huyết và thời gian mới làm ra được. Kết quả Thạch Trung Ngọc nhất thời hưng phấn đã đưa ra quyết định nói cái gì mà làm nó thấp bớt đi để sau này động đất đỡ bị gây ra nhiều thiệt hại.

Chân khí ngưng kết trong tay, chỉ chốc lát, một khí nhận hình cung dài hơn 10m xuất hiện ở trước mặt của Thạch Trung Ngọc. Nhìn một chút kiến trúc khổng lồ phía xa, rồi lại nhìn một chút khí nhận trước mặt mình, Thạch Trung Ngọc có chút xoắn xuýt, hắn thầm nghĩ.

- Hình như hơi nhỏ quá đúng không nhỉ, à, không thể sắc bén quá, bằng không thì sẽ không thể tạo được hiệu quả như mình mong muốn được. Giảm bớt sự sắc bén lại, làm cho nó cùn hơn chút nữa mới được.

Không thể không nói về việc phá hoại này thì tư duy của Thạch Trung Ngọc cũng rất là sinh động, sáng tạo đấy. Hắn đương nhiên là biết nếu sắc bén quá thì sẽ trực tiếp xuyên qua, sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

- Ừm, giờ thì chỉ cần làm nó nổ bung là được rồi, như vậy mới đánh sập nó được.

Thạch Trung Ngọc đánh giá một chút.

- Được rồi, cứ như vậy đi.

Khí nhận dưới sự dẫn dắt của Thạch Trung Ngọc, trực tiếp bắn về phía chính giữa của công trình kiến trúc cao lớn kia.

- Ha ha.

Nhìn khí nhận kia cắt vào chính giữa tháp Tokyo, Thạch Trung Ngọc nở một nụ cười xấu xa, tay nhẹ nhàng phẩy một cái.

- Bùm

Tháp Tokyo lập tức chấn động, giống như bị cái gì đó đụng phải. Phần chính giữa của tháp nổ tung rồi dần dần sụp xuống. Nhìn từ xa, giống như là một cây bút chì tự nhiên bị gãy nát ngay chính giữa vậy. Ngọn tháp dần dần bắt đầu nghiêng, sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh đổ ụp xuống.

Toàn bộ khu vực xung quanh tháp Tokyo một mảnh hỗn loạn, tiếng thét chói tai vang lên khắp nơi, giống hệt như lần khủng bố vào tòa tháp đôi của nước Mỹ vậy. Đám người đang chạy loạn kia đều cho rằng tận thế đến nơi rồi.

Ngọn tháp cao ngất kia đổ ầm xuống đất. Bụi bay mù mịt bao phủ toàn bộ tháp Tokyo, giống như sương mù sáng sớm.

Temu thông qua vệ tinh cũng đã nhìn thấy tất cả mọi chuyện

đang xảy ra, thiếu chút nữa tức giận đến mức phun ra một ngụm máu tươi. Hắn không ngờ được người này nhanh như vậy đã bắt đầu có động tác rồi, tháp Tokyo, đây chính là công trình hao tổn hết 50 tỉ Yên mới xây dựng được đấy, tổn thất kinh tế khoan hẵng nhắc tới, chỉ với số lượng thương vong hiện tại do vụ này gây ra cũng phải đến hàng nghìn người thiệt mạng. Temu cũng cảm thấy có một cỗ mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, nếu như người kia mà động tay hay động chân đối với quốc hội, thế thì mấy những người này chỉ có đường. .

- Ây yo yo, được phết nha!

Thạch Trung Ngọc nhìn tháp Tokyo đang sụp đổ đằng kia, trong bụng nở hoa. Còn những người tử vong thì Nhật Thạch Trung Ngọc cũng chẳng muốn để ý tới, dù sao thì sắp khai chiến rồi, đằng nào cũng chết. Sớm cũng chết mà muộn cũng chết. Bây giờ chết còn tốt hơn ấy chứ, bây giờ chết rồi thì khỏi phải nhìn thấy cảnh tượng chiến tranh thảm khốc, khỏi phải nhìn thấy hình ảnh một đất nước Nhật Bản chìm trong khói lửa, không cần phải chịu đựng sự đau khổ của chiến tranh.

- Ta vẫn là quá thiện lương rồi.

Thạch Trung Ngọc nói tiếp.

- Lần này chơi vẫn chưa đã lắm, hay là lại kiếm chỗ nào chơi thêm lúc nữa nhỉ?

Hắn đảo mắt nhìn xung quanh, nhưng cũng không nhìn thấy công trình kiến trúc nào có vẻ cao nữa. Với lại chân khí của Thạch Trung Ngọc cũng không thể có được hiệu quả làm nổ tung giống như đạn đạo được, nên phá tiếp cũng không thú vị gì.

- Được rồi, bây giờ đi tìm đền Yasukuni thôi, sau đó lại đi tìm mấy ông Thủ tướng tâm sự nói chuyện mới được, phải trò chuyện xem vì sao mà đồ lót của Diêm Vương lại không phải là màu đỏ mới được.

Thạch Trung Ngọc cười ha ha, tiếp tục bay thẳng về phía trước.

Đền Yasukuni, hắn có ấn tượng rất sâu sắc. Trước kia lúc còn lăn

lộn làm côn đồ, hắn thường xuyên lên mạng xem ảnh chụp đền Yasukuni, hy vọng một ngày nào đó có thể tự tay san bằng chỗ này thành bình địa, không ngờ tới hôm nay chính mình còn thể thực hiện được lý tưởng ấy. Nghĩ tới đây, trong lòng Thạch Trung Ngọc nhịn không được cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Với tốc độ 2 Mach, rất nhanh Thạch Trung Ngọc đã tới đền Yasukuni.

Đây là chỗ mà Nhật Bản cung phụng tổ tiên, cảnh vật chung quanh rất ưu mỹ. Giữa lòng thành phố mà vẫn có thể giữ được một quần thể kiến trúc và phong cảnh như thế này.

- Ha ha, giờ mà có một quả bom cỡ lớn thì tốt rồi!

Thạch Trung Ngọc đứng trên không nhìn bao quát một vòng xung quanh đền Yasukuni, động tác trong tay không ngừng, một cái viên cầu được ngưng tụ bằng chân khí xuất hiện trong tay. Hắn không biết cụ thể việc chế tác bom như thế nào, nhưng mà hắn biết nguyên lý của việc chế tạo bom mìn, đó chính là độ nén càng lớn, thì sau khi phát nổ năng lượng cũng càng mạnh.

Thạch Trung Ngọc liền dùng sức nén một đoàn chân khí lớn bằng cái chậu rửa mặt nén vào, lúc mới bắt đầu còn có chút không thuần thục. Nhưng mà cũng không biết như thế nào mà chỉ cần qua một lúc tự nhiên động tác đã trở nên thuần thục hơn rất nhiều và việc đè nén cũng thuận lợi hơn, giống như việc này trước đây mình đã làm hàng trăm nghìn lần rồi, chỉ là đã lâu lắm không làm mà thôi, nên bây giờ sau một hồi gượng gạo khó khăn thì đã tìm lại được xúc cảm.

Một đoàn chân khí lớn bằng cái chậu rửa mặt trực tiếp bị Thạch Trung Ngọc ép xuống nhỏ như quả trứng gà, cần phải biết rằng chân khí không giống với những thứ khác. Bản thân chúng có sự kháng cự rất mạnh với nhau, nếu không thì Thạch Trung Ngọc cũng sẽ không khó khăn như vậy mới biết được ngưng tụ dịch thái chân khí. Nhưng mà sau khi Thạch Trung Ngọc nén đoàn chân khí nhỏ lại bằng như trứng gà, thì không nén thêm nữa, mặc dù hắn vẫn có thể nén thêm nữa, nhưng mà nếu đã nén thành trạng thái dịch chân khí rồi mà còn nén tiếp nữa thì chân khí sẽ biến thành trạng thái cố định. Mặc dù không biết chân khí ở trạng thái cố

định sẽ có hiệu quả gì, nhưng mà trạng thái cố định sẽ có hình thái cực kỳ ổn định. Lúc thoát ly khỏi sự khống chế không biết có thể phát nổ hay không thì vẫn không biết được.

Một quả bom lớn bằng quả trứng gà, bị Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng ném về phía kiến trúc đã đứng sừng sững hơn 100 năm, tràn đầy vô số oán khí và sự khuất nhục của người Hoa Hạ.

- Đáng tiếc không có máy quay, nếu không thì có thể quay lại cảnh này rồi, nếu mà quay được cảnh này chắc chắn sẽ làm cho vô số người Hoa Hạ sợ hãi thán phục cho mà xem.

Thạch Trung Ngọc có chút tiếc nuối thầm nghĩ.

Nhưng mà hắn làm sao có thể nghĩ được, hành động này của hắn đã được vệ tinh ghi lại hết thảy.

Phía Hoa Hạ đã sớm đột nhập được vào hệ thống vệ tinh của Nhật Bản rồi, đột nhập vào hình ảnh vệ tinh mà Temu đang quan sát, kết quả là phát hiện ra bóng dáng của Thạch Trung Ngọc. Sau đó tiếp tục dõi theo quá trình từ lúc Thạch Trung Ngọc phá hư tháp Tokyo cho tới bây giờ.

- Đây quả thực là thần rồi.

- Nhìn hình ảnh Thạch Trung Ngọc đang bay trên không trung, một vị Thượng tướng nhịn không được cảm thán.

- Hừ, hừ, thằng nhóc thúi này, có chuyện vui như vậy cũng không mang ta theo cùng.

Ông cụ Cố ở bên cạnh nhìn, trong lòng thì vừa có chút ấm ức lại vừa có chút vui mừng. Phá huỷ đền Yasukuni, ông cũng đã muốn làm việc này nhiều năm nay rồi, mặc dù lần này ông không thể tự mình thực hiện, nhưng nhìn thấy đồ đệ của mình, cháu của mình có thể thực hiện được ước nguyện của mình, trong lòng ông cũng cảm thấy rất khuây khoả.

Chương 1058. Đền thờ bị nổ tung

Thạch Trung Ngọc ném quả bom kia xuống, nhưng mà đã quên mất tính toán sức nặng của quả bom.

Đặc biệt là trên đoạn đường năm sáu trăm mét từ không trung đến mặt đất nữa, hướng gió thì lúc thế nọ lúc thế kia không cố định. Làm quả bom trứng gà lúc thì bay hướng họ lúc lại bay hướng khác, làm cho Thạch Trung Ngọc cũng sốt hết cả ruột.

- Này này, bên trái bên trái, ấy, quá rồi quá rồi, dịch sang bên phải một chút, dịch sang bên phải một chút!

Thạch Trung Ngọc trong miệng không ngừng lẩm bẩm, mặc dù hướng gió bất định, nhưng may mà quả bom trứng gà vẫn di chuyển được theo ý chí của Thạch Trung Ngọc, một lúc sau đã rơi xuống nóc của khu nhà chính của đền Yasukuni.

- Tiếp theo, chuẩn bị thưởng thức tiết mục đặc sắc thôi nào!

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa một tiếng, định cắt đứt khống chế đối với quả bom trứng gà dưới kia.

- Thạch Trung Ngọc! ! !

Tại một phía khác, có một thân ảnh đột nhiên phóng tới, vừa vọt về phía Thạch Trung Ngọc, vừa móc ra phi tiêu Ninja bắn về phía Thạch Trung Ngọc đang đứng trên không trung.

- Ấy này này, có nhất thiết phải kích động như thế không hả.

Thạch Trung Ngọc tùy ý lách người một cái tránh đi phi tiêu bay nhanh hơn cả tốc độ viên đạn nữa, rồi nhìn về phía người nọ.

- Lại một người Tam hoa tụ đỉnh? Rốt cuộc là Nhật Bản đã làm cái gì rồi không biết? Nhiều cao thủ Tam hoa tụ đỉnh như vậy?

Thạch Trung Ngọc rất kinh ngạc thì thầm một tiếng, ngay lập tức buông lỏng khống chế tinh thần đối với quả bom.

- Bùm! ! !

Một tiếng nổ lớn vang lên trên nóc của tòa nhà chính trong đền Yasukuni, một đoàn sáng màu trắng lập tức nổ tung bao phủ mọi thứ, đồng thời dùng tốc độ cực nhanh khuếch trương ra bốn phía. Giống hệt như một sinh vật quỷ dị đang cắn nuốt tất cả mọi thứ xung quanh vậy. Tất cả những thứ bị ánh sáng trắng bao phủ đến đều bị nghiền nát thành bụi phấn.

Hôm nay bởi vì sắp nổ ra chiến tranh, cho nên có rất nhiều người đến đền Yasukuni cầu nguyện, hy vọng chiến tranh thắng lợi. Toàn bộ đền Yasukuni có thể nói là người ra người vào tấp nập. Đột nhiên bị nổ tung mãnh liệt như vậy, làm cho những người đến viếng đền đều bị nổ thành mảnh nhỏ văng tung tóe khắp nơi. Mà nhiệt độ do máu của những người này ma sát với ánh sáng màu trắng lại làm cho độ ấm của đoàn chân khí ngay lập tức bị nâng lên càng cao.

- Hiệu quả này, quả nhiên không tệ mà!

Thạch Trung Ngọc nhìn đoàn sáng trắng đang khuếch tán ở phía dưới, diện tích ước chừng phải bằng một sân bóng cỡ lớn, rất là tán thưởng. Nếu lại nhiều thêm một chút nữa, không biết mình có thể tạo thành hiệu quả như vụ nổ hạt nhân hay không ta? Thạch Trung Ngọc đắc ý thầm nghĩ.

Nhưng mà, hiệu quả của quả bom này của Thạch Trung Ngọc lại xa xa không chỉ có một chút như vậy. Khi điểm sáng kia khuếch trương đến cực hạn, hơi rung lên một chút, giống như sắp sụp đổ vậy, lập tức thu trở về.

Nhìn qua thì tưởng như vậy là đã xong rồi. Nhưng mà trong quá trình co rút trở về kia, lại sinh ra sự tăng cường nhiệt lượng, cỗ nhiệt lượng này bị chân khí hạn chế, chỉ có thể bị đè nén không ngừng, sau đó chuyển đổi trở thành một loại năng lượng khác. Khi điểm sáng thu lại bằng kích thước của một quả bóng đá, lúc này chân khí rốt cục không đủ để đè nén năng lượng cường đại của nhiệt lượng kia nữa.

- Bùm! !

Lại nổ tung mãnh liệt một lần nữa, một đoàn năng lượng lửa màu đỏ trực tiếp từ quả bóng kia nổ bung ra. Thạch Trung Ngọc còn chưa kịp phản ứng, lập tức đã có cảm giác như thể mình đang ở giữa mùa hè nóng nực vậy, nhiệt độ đột ngột tăng cao làm cho thân thể bỗng nhiên có chút không kịp thích ứng. Cảm giác này vẫn là trong tình huống Thạch Trung Ngọc thân thể rất cường hãn, nhiệt độ kia ước chừng phải lên đến mấy nghìn độ, nhiệt độ có thể so với Tiên Hồ Liệt Diễm cuuar Cơ Như Nguyệt ở trong game rồi.

Ngọn lửa mấy nghìn độ đốt cháy, làm tan chảy, phá hư hết mọi thứ xung quanh. Dùng đền Yasukuni làm trung tâm, trong vòng phạm vi 3000m lâm vào đại dương lửa mênh mông. Mọi người đột nhiên bị ngọn lửa bao vây đều không thể có một chút phản ứng nào, lập tức bị nhiệt độ cao đốt cháy thành tro bụi.

Tất cả mọi thứ, giống hệt như những gì sẽ xảy ra khi ở trong trung tâm của một vụ nổ hạt nhân.

Vụ nổ hạt nhân, phản ứng nhiệt hạch sinh ra nhiệt độ cao, có thể còn cao hơn nhiệt độ của mặt trời, lực phá hoại ở khu vực trung tâm vụ nổ hạt nhân chính là do nhiệt độ cao này gây nên. Mà quả bom này của Thạch Trung Ngọc lại có lực phá hoại hoàn toàn không khác gì so với một vụ nổ hạt nhân, nhưng mà điểm khác nhau chính là quả bom của Thạch Trung Ngọc không có bức xạ hạt nhân, không có ô nhiễm môi trường. Sau khi phát nổ sẽ không có bức xạ ảnh hưởng đến gen hay bệnh tật gì, sẽ không biến nơi này thành một Hiroshima hay là Nagasaki thứ hai. (Hiroshima và Nagasaki là hai thành phố của Nhật Bản bị Mỹ đánh bom nguyên tử năm 1945)

- Chà chà, thật không ngờ tới nha.

Thạch Trung Ngọc nhìn xung quanh, cảnh tượng phía dưới bây giờ giống như bị Phong Bạo cấp mười hai thổi qua vậy, một mảnh phế tích. Cũng có không ít kiến trúc vẫn đang bốc cháy, đầy trời bụi đất mù mịt.

Vụ nổ này cũng không tạo ra chấn động quá lớn, cũng chỉ có sự khuếch tán của nhiệt độ mà thôi. Có thể nói, lần này Thạch Trung

Ngọc đã trực tiếp làm cho nhiệt độ bình quân của Nhật Bản tăng lên tối thiểu 5 độ là ít, làm cho Nhật Bản được trải qua một mùa đông tương đối ấm áp.

Nếu biết rõ tình huống sẽ như thế này, chắc chắn Thạch Trung Ngọc sẽ nói.

- Ta cũng chỉ là muốn tốt cho các ngươi mà thôi, vì để cho nhiều không phải chịu đựng cảnh trời đông giá rét, hi sinh chừng này người thì cũng có đáng gì đâu.

Mà Temu lúc nhìn thấy cảnh tượng này đã tê liệt ngã ngồi tại chỗ, hắn không thể tưởng được một thứ nho nhỏ như quả trứng gà lại có sức phá hoại ghê gớm đến thế, cái này đã tương đương với lực phá hoại của một vụ nổ hạt nhân rồi. Hơn nữa còn không biết người kia còn bao nhiêu cái thứ nhỏ bằng quả trứng gà kia nữa, nếu như hắn còn có thứ uy lực càng lớn hơn nữa, thì hậu quả là không thể lường được.

Hơn nữa Temu căn bản không thể dùng tội danh sử dụng vũ khí hạt nhân để kiện hắn ra Liên hiệp quốc. Bởi vì, đến vật kia là cái gì, Temu cũng không biết. Chẳng lẽ đưa ra báo cáo nói, đối phương dùng một đồ vật không rõ là gì có kích thước bằng quả trứng gà, tạo thành vụ nổ có hiệu quả như vụ nổ hạt nhân, yêu cầu Liên hiệp quốc bắt hắn với tội danh sử dụng vũ khí hạt nhân? Nằm mơ đi.

Mấy lão già phía Liên hiệp quốc chắc chắn sẽ không để ý đến chuyện này đâu, vụ hạt nhân của Iran còn chưa giải quyết xong đây này.

- Làm sao bây giờ.

Temu rất là bất đắc dĩ, bây giờ đã đến thời khắc nguy hiểm nhất rồi, còn có cách nào có thể ngăn cản người này không?

- Chẳng lẽ, vật kia…?

Đột nhiên Temu nhớ tới Thủ tướng nội các thượng nhiệm, trước khi kết thúc nhiệm kì, đã kéo hắn đến phòng bí mật cố ý nói cho hắn biết. Bí mật cao cấp nhất của Nhật Bản, vũ khí mạnh nhất.

Không đến lúc diệt quốc thì không cho phép vận dụng. Cái phương pháp sử dụng vũ khí này là nhiều đời truyền xuống, lúc ấy Temu nghe xong chỉ cười trừ, những chuyện thần thoại như thế nghe xong đúng là buồn cười mà.

Nhưng mà hôm nay khi nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đại phát thần uy như vậy, làm cho Temu trong lòng đối với chuyện này cũng tăng thêm vài phần tin tưởng.

Nghĩ tới đây, Temu lập tức đưa ra quyết định, với lấy điện thoại gọi cho trợ lý của mình.

- Câu đi thông báo cho 'Mật bộ', nói bọn họ đến phòng ta chờ ta!

Trợ lý nghe xong có chút sững sờ, hắn không rõ vì sao lúc này ngài Temu lại muốn triệu tập những người thần bí mà chỉ có Thủ tướng nội các mới có thể điều động này, nhưng mà vẫn rất nhanh gật đầu xác nhận.

- Hy vọng chuyện này sẽ là sự thật!

Temu gõ gõ nhóm tay lên tay vịn của ghế, trong lòng cảm thấy phiền muộn nói không nên lời.

Lúc này, nhiệt độ đã hoàn toàn khuếch tán ra rồi, Thạch Trung Ngọc rất là kinh ngạc phát hiện tên cường giả Tam hoa tụ đỉnh vừa phóng tiêu tấn công mình vậy mà vẫn còn sống.

- Chẳng lẽ tên này có vũ khí bí mật gì đó có thể ngăn cản được nhiệt độ cao như vậy sao?

Chương 1059. Yoshikawa Takeshi

Người phóng phi tiêu về phía Hướng Thạch Trung Ngọc chính là Yoshikawa Takeshi, lúc này hắn không kịp thở, móc ra một cái gương nhỏ giấu trước ngực.

Mặt gương vốn trơn bóng xinh đẹp, bây giờ lại cũ nát như thể bị chôn dấu mấy ngàn năm rồi.

- May mà có mày, nếu không thì lần này ta chết chắc thôi!

Yoshikawa Takeshi rất là hưng phấn cất kỹ tấm gương, tim đập nhanh nhìn một lượt mọi thứ đã bị phá hủy xung quanh.

- Tên Thạch Trung Ngọc này thật là mạnh, khó trách ca ca lại bị chết trong tay của hắn.

- Hả? Ca ca ngươi?

Lúc này Thạch Trung Ngọc cũng đã xuống đến nơi, nghe được câu nói của Yoshikawa Takeshi thì rất là kinh ngạc, sao tên này lại nói tiếng phổ thông nhỉ? Với lại ca ca hắn là ai?

- Đúng vậy, ca ca ta! Võ sĩ cường đại nhất và vĩ đại nhất đế quốc Nhật Bản, Yoshikawa Yasushi!

Yoshikawa Takeshi phẫn hận nhìn bộ mặt rất gợi đòn của Thạch Trung Ngọc.

- À, ca ca ngươi là Yoshikawa Yasushi hả, vậy ngươi là?

Thạch Trung Ngọc kỳ quái hỏi.

- Yoshikawa Takeshi! Chính là người sắp đánh bại và kết liễu ngươi!

Yoshikawa Takeshi nói xong, tay trái nắm lấy vỏ đao, tay phải

nắm chặt lấy chuôi đao.

- Yoshikawa Takeshi? Ca ca ngươi gọi Yoshikawa Yasushi? Khỏe mạnh? Sao lạ thế, đáng nhẽ ra ngươi phải là ca ca mới đúng chứ! (Yasushi nghĩa là khỏe, Takeshi nghĩa là mạnh. Cũng giống ở VN mình hay đặt tên con theo các cụm từ gieo vần, khỏe rồi tới mạnh nên Thạch Trung Ngọc mới thắc mắc)

Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực gãi gãi đầu.

- Bớt nói nhảm đi! Xem chiêu của ta đây!

Yoshikawa Takeshi khẽ quát một tiếng, cả người tiến vào một loại cảnh giới, một cỗ khí thế mạnh mẽ và sắc bén từ trên người hắn bạo phát ra.

- Bạt Đao Thế?

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy động tác kỳ quái này của Yoshikawa Takeshi, rất là kinh ngạc.

- Không nghờ tới lại có thể nhìn thấy Bạt Đao Thế của Nhật Bản, thật sự là khiến ta kinh ngạc nha.

Yoshikawa Takeshi lại không lên tiếng, khí thế trên người càng lúc càng nồng nặc.

- Nhưng mà, Bạt Đao Thế này vốn cũng không phải là của Nhật Bản các người đâu, mà nguồn gốc vốn là từ Hoa Hạ của chúng ta đấy, hừ, dám múa rìu qua mắt thợ, ngươi cũng không biết xấu hổ.

Thạch Trung Ngọc vặn mình một cái, từ sau lưng rút ngân đao ra. Nhưng mà ngân đao được bọc lại bằng một miếng vải không biết là vải gì, nên nhìn có vẻ không được tự nhiên cho lắm, so sánh với cây đao hoa lệ trong tay của Yoshikawa Takeshi, quả thực giống như là một thứ bán trên vỉa hè so với một thứ hàng hiệu đắt đỏ trong trung tâm thương mại.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc lại lơ đễnh, tay trái nắm lấy phần vải bọc, tay phải nắm chặt chuôi đao. Khí thế trên người bộc phát ra mạnh mẽ, gắt gao ngăn chặn khí chất của Yoshikawa Takeshi.

Temu nhìn thấy Yoshikawa Takeshi tự nhiên lại xuất hiện trên màn hình, lập tức trong lòng lại tràn đầy hy vọng.

- Nhất định phải giết chết hắn!

Trong lòng cũng rất chờ đợi.

- Tam hoa tụ đỉnh?

Ông cụ nhìn vào màn hình, có chút kinh ngạc, qua nhiều năm như vậy, ông cụ đã sớm luyện được một đôi hoả nhãn kim tinh, chỉ cần nhìn qua là ông đã biết được thực lực của Yoshikawa Takeshi.

- Sao mà tự nhiên Nhật Bản lại có nhiều cường giả Tam hoa tụ đỉnh cấp như vậy?"

Hầu như toàn bộ lãnh đạo cấp cao trên toàn thế giới đều tập trung quan sát trận chiến đấu này. Đại chiến còn chưa bắt đầu, mà cao thủ Hoa Hạ và Nhật Bản đã bắt đầu chiến đấu rồi.

Mà lúc này phòng ngự của hệ thống vệ tinh của Nhật Bản cũng sớm đã bị thủng lỗ chỗ rồi, giống như một tấm lưới rách vậy, sao có thể ngăn cản được những người muốn nhòm ngó được.

Chẳng những là lãnh đạo của các quốc gia, mà ngay cả đám Hacker nhàn tản cũng nhao nhao xâm nhập vào hệ thống vệ tinh này. Hơn nữa còn phát trực tiếp cảnh này lên trên mạng, có thể nói, mọi người trên toàn bộ thế giới đang chú ý tới một màn này. Những người này đã mạnh đến mức vượt qua giới hạn của người bình thường có thể tiếp nhận rồi, lần đầu tiên mọi người trên thế giới được chứng kiến cảnh tượng này.

Dưới khí chất áp bách của Thạch Trung Ngọc, Yoshikawa Takeshi Khí cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, đã sắp không thể duy trì được bất bình cảnh giới nữa rồi. Nếu như không thể duy trì được, vậy thì những khí chất đã súc tích lâu như vậy cũng sẽ bị đánh vỡ mất, chiêu còn chưa ra đã chết từ trong trứng nước thì chắc chắn sẽ bị phản phệ.

Rốt cục, Yoshikawa Takeshi cũng nhịn không được, cắn răng một cái, nhanh chóng đem võ sĩ đao theo trong vỏ đao rút...ra,

dùng sét đánh không kịp bưng tai xu thế hướng về Thạch Trung Ngọc hoa tới.

Điểm quan trọng nhất của Bạt Đao Thế chính là một chữ nhanh, nhanh đến mức làm cho người đối diện cũng không kịp phản ứng. Lập tức bắn chiêu ra, ra đao nhanh đến mức cho dù là súng ngắm bắn cũng phải hổ thẹn tốc độ không thể nhanh bằng.

Một đao nhanh đến không tưởng của Yoshikawa Takeshi, hoàn toàn đã vượt qua tầm nhìn cực hạn của một người bình thường rồi. Một đao kia, đánh đến người Thạch Trung Ngọc cũng không cần đến 0,01 giây. 0,01 giây này, Yoshikawa Takeshi cũng phản ứng không kịp, hắn cảm giác mình đã chém ra một đao nhanh nhất từ trước đến giờ rồi. Nhưng mà, một đao kia, cũng lập tức bị nghiền nát ngay khi tiếp xúc với một ánh đao màu bạc.

Một thanh đao vô cùng bình thường, giống như cây đao của mấy người chuyên diễn xiếc trên phố vậy, chắn ngay trước mặt của cây đao của Yoshikawa Takeshi. Sau đó, cắt cây đao kia đơn giản như cắt đậu phụ vậy.

- Cái, cái gì?

Yoshikawa Takeshi cũng tự nhiên cảm thấy tay mình nhẹ bẫng đi, cây đao trong tay mình lập tức biến thành một cây đao gãy. Mũi đao sắc bén khua trên không trung một vòng, sau đó cắm thẳng xuống mặt đất khô héo.

- Hừ, tốc độ như vậy mà cũng dám nói mình là Bạt Đao?

Thạch Trung Ngọc bĩu môi khinh thường, cầm ngân đao nâng lên, nhẹ nhàng thổi phù một cái, lưỡi đao trơn bóng không có một vết xước nào.

Lúc này Yoshikawa Takeshi mới phát hiện ra quần áo của mình đã bị chém đứt ra một cái vết rách, trên bụng có một vết thương nhỏ, máu tươi đang chảy ra ngoài. Yoshikawa Takeshi biết một đao kia của Thạch Trung Ngọc cũng không có chạm vào người mình, thậm chí là còn cách mình một khoảng hơn 20cm nữa cơ, nhưng mà chỉ bằng đao phong sắc bén, đã có thể chém rách quần áo của mình, còn làm cho mình bị thương chảy máu nữa.

- Một thanh đao thật là sắc bén!

Yoshikawa Takeshi hung hăng nói tiếp.

- Không ngờ đao Thì Vũ của ta cũng không sánh bằng đao của ngươi.

Ngụ ý chính là Thạch Trung Ngọc cũng chỉ là ỷ vào có vũ khí sắc bén mới phá được một đao kia của hắn.

- Hừ.

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng.

- Thanh đao này, nếu ta nói vào một ngày trước còn chưa được khai phong, ngươi có tin không?

- Cái gì?

Không có khai phong? Một ngày trước vẫn còn chưa mở phong? Có ý gì? Yoshikawa Takeshi kinh ngạc kinh hô một tiếng.

- Cây đao này, muốn khai phong thì cần máu của một cường giả.

Thạch Trung Ngọc cười một tiếng xấu xa.

- Thế cho nên, ca ca ngươi mới chết!

- Ầm

Yoshikawa Takeshi có cảm giác như trong đầu mình có một quả bom đột nhiên nổ bung vậy, ca ca của mình chẳng lẽ lại chỉ vì cây đao còn chưa khai phong mà chết hay sao?

- Ngươi tên khốn kiếp này! !

Yoshikawa Takeshi nổi giận gầm lên một tiếng, nắm chặt cây đao gãy của mình lao về phía Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, một cây đao gãy mà còn muốn giết ta? Nằm mơ đi? Nhưng mà, rất nhanh Thạch Trung Ngọc đã cảm giác được có chỗ không bình thường, lúc cây đao kia cách mình một đoạn khoảng nửa mét, đã cảm nhận được một cỗ

khí tức mạnh mẽ bén nhọn đang lao về phía cơ thể mình, một cây đao bị gãy đã mất đi nhuệ khí sao lại còn có thể tỏa ra khí thế mạnh mẽ đến như thế?

Tập trung nhìn vào cây đao bị gãy kia, vậy mà xuất hiện một cãi mũi đao như có như không ẩn hiện. Đao này lại có thể hư hóa ra một cái mũi đao! Thật là quỷ dị? !

Chương 1060. Kính Bát Xích

Đao Thì Vũ, là cây đao được chế tạo ra vào thời kỳ chiến quốc của Nhật Bản , được chế tạo cùng lúc với Shodai Muramasa, nhưng mà ở thời đại kia có tên tuổi yêu đao của Muramasa lan xa, cho nên danh khí của đao Thì Vũ cũng bị áp chế đi nhiều, không có tiếng tăm gì. Nhưng mà cây đao này sắc bén và uy lực cũng không thua Shodai Muramasa.

Muramasa, danh khí là yêu đao, có thể phản phệ làm cho ký chủ biến thành yêu ma. Còn đao Thì Vũ thì lại có đặc điểm là quỷ dị và sắc bén, vốn dĩ đao Thì Vũ chỉ là một cỗ đao khí, không là một thanh đao thật thể. Đao khí sắc bén đủ để khiến cho bất luận loại phòng ngự nào ở trước mặt nó cũng như là một tờ giấy trắng mà thôi, bởi vì không có thật thể, cho nên cây đao này căn bản không sợ bị tổn hại.

Ngân đao trong tay Thạch Trung Ngọc bất phàm, cho nên mới không bị Thì Vũ chặt đứt, ngược lại còn chặt đứt được thân đao Thì Vũ. Nhưng mà cỗ đao khí này vẫn không tiêu tan, nên vẫn không bị ngân đao tổn thương.

Khi nhìn thấy lưỡi đao quỷ dị này, Thạch Trung Ngọc mới có chút bất ngờ và thấy kỳ quái. Nhưng mà, phản ứng của Thạch Trung Ngọc vẫn là rất nhanh, mặc dù lúc nào hắn cũng mạng dáng vẻ cà lơ phất phơ, nhưng mà vào thời khắc mấu chốt, những lúc nguy hiểm đến tính mạng, thì phản xạ bản năng mãnh liệt đã giúp hắn đưa ra lựa chọn chính xác.

Nhanh nhẹn vặn mình một cái, khó khăn lắm mới tránh thoát được đao phong sắc bén. Đao khí chưa tới đao phong đã tới trước, điều này đã đủ để nói lên mức độ sắc bén của cây đao này.

Thấy một đao không thành, Yoshikawa Takeshi xoay thân đao, nghiêng người chém tiếp về phía Thạch Trung Ngọc. Lần này đương nhiên là Thạch Trung Ngọc đâu có ngốc mà đứng yên cho hắn chém trúng, vừa nãy thất thần một chút nhưng rất nhanh đã khôi phục lại rồi, dưới chân vừa dùng sức, trực tiếp nhảy tới đỉnh

đầu của Yoshikawa Takeshi, tay cầm trường đao hung hăng chém xuống một phát.

- Lực Phách Hoa Sơn!

Lần này hắn dùng cách thức vận chuyển kỹ năng trong trò chơi, ngân đao mang theo lực lượng của vạn quân, đến cả một ngọn núi đều bị nó bổ ra được, chứ đừng nói chi là Yoshikawa Takeshi chỉ có một ít ỏi chân khí hộ thể.

Một đao từ đầu đánh xuống, thẳng tắp chém Yoshikawa Takeshi thành hai nửa, một đoàn máu tươi nóng hầm hập phun ra, bị chân khí hộ thể của Thạch Trung Ngọc ngăn lại rồi.

- Ồ.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc kêu lên một tiếng, vừa nãy lúc chém xuống, hắn cảm nhận được có một chút trở ngại, không biết là vật gì. Cúi xuống tìm tòi trên người của Yoshikawa Takeshi, rất nhanh đã tìm được thứ vừa nãy ngăn cản lực lượng của mình. Chính là một chiếc gương cũ nát.

Cái này giống như miếng hộ tâm vậy, hình như được Yoshikawa Takeshi đeo trên cổ thì phải, hắn thì đã bị Thạch Trung Ngọc một đao bổ đôi ra rồi, nhưng mà tấm gương lại là vẫn nguyên vẹn không hề hấn gì, không bị xây xước chút nào luôn.

Máu của Yoshikawa Takeshi dính lên mặt gương, lại không có chút cảm giác không sạch sẽ nào, Thạch Trung Ngọc vừa cầm lấy tấm gương, những giọt máu tươi kia lập tức từ trên mặt kính rơi xuống mặt đất.

- Bát Xích?

Sau lưng tấm gương có khắc hai chữ thể Triện thật nhỏ, Thạch Trung Ngọc cố hết sức nhìn một lúc lâu mới có thể nhận ra được là hai chữ này.

- Kính Bát Xích? !

Nhớ tới cái tên này, Thạch Trung Ngọc lập tức kinh hô một tiếng, đây chính là đồ vật tiếng tăm lừng lẫy từng được nhắc đến

trong lịch sử mà. Năm đó Tần Thủy Hoàng sai Từ Phúc Đông Độ đi tìm thuốc trường sinh bất lão cho mình, cũng ban cho Từ Phúc ba pháp khí hộ thân. Kính Bát Xích, ngọc Câu Quỳnh, kiếm Thiên Tòng Vân.

Không ngờ được miếng hộ tâm trên người tên Yoshikawa Takeshi này vậy mà lại là kính Bát Xích, điều này thật sự là làm cho Thạch Trung Ngọc cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn. Chẳng trách khi nãy với nhiệt độ cực nóng của vụ nổ kia cũng không làm cho Yoshikawa Takeshi bị thương tổn chút nào, đoán chừng là nhờ kính Bát Xích Kính này đây.

- Nhưng mà, thằng này có phải bị ngốc không? Hình như công năng của kính Bát Xích không phải là dùng để phòng ngự mà? Tên này vậy mà lại coi nó như miếng hộ tâm để dùng? !

Thạch Trung Ngọc rất là kinh ngạc nói, nhưng mà chiến lợi phẩm này cũng rất là hữu dụng, chiến lợi phẩm rất cường đại đấy, Thạch Trung Ngọc vẫn rất vui vẻ thu nhận.

Trước kia Thạch Trung Ngọc có xem qua một cuốn sách cổ, trong đó có ghi chú rõ ràng tác dụng của cả ba pháp khí này. Kính Bát Xích chủ yếu dùng để hạn chế tinh thần của kẻ địch, thậm chí có thể phong ấn kẻ địch cường đại được. Ngọc Câu Quỳnh có thể kết nối Âm Dương, có thể triệu hoán ác quỷ đến từ âm phủ. Còn kiếm Thiên Tòng Vân thì dùng cho giết chóc, chiến đấu.

Nhưng mà, kính Bát Xích này nhìn qua cũng rất giống hình dáng của một miếng hộ tâm, cũng mang theo một chút tác dụng phòng ngự. Nhưng mà tên ngốc này dùng nó để làm miếng hộ tâm thì chẳng khác nào là mang voi đi kéo cày cả, đúng là phí của trời mà.

- Nhưng mà, cái đồ chơi này phải dùng như thế nào đây?

Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ.

- Được rồi, vẫn là đợi đến lúc về rồi hỏi Trương Vô Kị tiền bối đi, ha ha, dù sao thì mình cũng còn rất nhiều vấn đề cần phải hỏi hắn.

Cất kính Bát Xích đi, Thạch Trung Ngọc khẽ ngân nga huýt sáo,

không hề để ý cảnh tượng máu tươi đầy đất mình vừa gây ra, nhẹ nhàng huyễn hóa ra hệ thống phi hành của mình rồi bay thẳng tắp lên trời.

- Cứ như vậy đã thất bại rồi sao? !

Temu chứng kiến Yoshikawa Takeshi bị Thạch Trung Ngọc dùng một đao chém thành hai khúc, trong lòng lập tức nguội lạnh một nửa. Cao thủ mạnh nhất của Nhật Bản cũng chỉ qua được một chiêu dưới đao của người này, lần này, chẳng lẽ Nhật Bản thật sự muốn diệt vong rồi sao?

- Cái thằng bé này.

Ông cụ Cơ thì lại thấy cười to, mặc dù ông không biết vì sao mà tự nhiên Nhật Bản lại xuất hiện thêm một tên cường giả cấp Tam hoa tụ đỉnh nữa, nhưng nhìn thấy biểu hiện vừa nãy của Thạch Trung Ngọc đã làm cho ông cảm thấy vô cùng vui sướng. Lần này đã làm cho cả thế giới nhìn thấy sự hùng vĩ, mạnh mẽ của Hoa Hạ, chỉ sợ đám người kia khi nhìn thấy tình cảnh này thì đêm nay cũng ngủ không yên cho mà xem.

Chỉ cần nghĩ tới hình ảnh bọn họ buổi tối trằn trọc sầu mi khổ kiểm, là ông cụ Cơ lại cười càng vui vẻ hơn nữa. Và ở trong gian phòng cũng không phải chỉ có mình ông cụ Cơ là cười khoái chí, Trần lão, Thái lão, và mấy vị thường ủy, các Thượng tướng cũng đều lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, cứ như thể người vừa đánh chết Yoshikawa Takeshi chính là bọn họ vậy.

Còn việc Thạch Trung Ngọc giết người, ha ha, bây giờ đã không coi là phạm pháp nữa rồi, giết người Nhật không tính là phạm pháp, ngược lại còn là người có công nữa. Lần này, giết rất tốt, giết rất đẹp.

Bên này nói cười vui vẻ, bên kia thì các vị lãnh đạo của các quốc gia khác lại là khuôn mặt u sầu.

Với tốc độ của Thạch Trung Ngọc và Yoshikawa Takeshi, thì bằng đôi mắt bình thường của bọn họ căn bản là không thể nhìn rõ được, nên chỉ có thể nhìn thấy bóng người lóe lên, Yoshikawa Takeshi bỗng nhúc nhích một cái, sau đó Thạch Trung Ngọc lại đột

nhiên xuất hiện ở đỉnh đầu của Yoshikawa Takeshi, một đao đã chém hắn thành hai khúc. Đám người này đã căng mắt ra nhìn rồi, nhưng mà vẫn không nhìn thấy gì, nên chỉ có thể lưu lại đoạn video này rồi làm chậm để xem lại mà thôi.

Kết quả, bọn họ phải làm chậm đi 16 lần mới miễn cưỡng thấy rõ động tác của hai người, con số này làm cho các vị lãnh đạo càng là hít sâu một hơi, sợ hãi không nói thành lời.

Choáng rồi, đây mà còn là người sao. Thậm chí có mấy nước còn phải làm chậm đến tầm 44 lần, thì lúc này tốc độ của Thạch Trung Ngọc mới giống như động tác của người bình thường, cái này càng làm cho những người kia cảm thấy không thể bình tĩnh được.

Cường giả Tiên thiên của nước mình căn bản không thể tổn thương nổi người này, tổn thương không nổi.

- Bây giờ làm gì nữa đây nhỉ?

Thạch Trung Ngọc vừa bay trên không trung vừa ngoáy ngoáy cái mũi, sau đó có chút chán ghét nhìn lên bầu trời. Chỗ đó truyền đến một cảm giác như thể mình đang bị theo dõi rất mãnh liệt. Lúc trước thì chỉ loáng thoáng cảm thấy lúc có lúc không, nhưng mà đến lúc mình cho nổ đền Yasukuni, thì cái cảm giác bị theo dõi này lại càng mãnh liệt hơn, việc này làm cho Thạch Trung Ngọc rất là mất kiên nhẫn, và cực kỳ khó chịu.

Động tác của mình đều bị người khác nhìn thấy hết, mà mình lại không nhìn thấy người kia, có thể không làm cho hắn bực bội sao?

- Được rồi, các ngươi nên cầu nguyện là giá của cái vệ tinh này rất rẻ đi.

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, trong tay dần dần xuất hiện một chấm sáng màu trắng.

Chương 1061. Vệ Tinh bị nổ rồi

-Thằng nhóc này, cháu lại muốn làm trò gì vậy? Lại định phá phách, làm ầm ĩ ở Tokyo à? - Ông lão có vẻ lạ lùng nhìn Thạch Trung Ngọc và nói. Lúc này, Thạch Trung Ngọc vừa mới rời khỏi đền Yasukuni, bao quanh là khu phố sầm uất của Tokyo. Hành động lúc này của anh như thể anh vừa mới ném bom hòng phá hủy ngôi đền này vậy.

-Wow! Sóng cảm quang đang di chuyển kìa. - Thạch Trung Ngọc giơ chân khí trong lòng bàn tay mình lên, trên bề mặt viên chân khí vốn đang được nén tại cực độ bỗng nhiên nổ ra 1 cái lỗ nhỏ, đi qua đường ống dẫn mà Thạch Trung Ngọc tạo ra bằng cục chân khí đó, giống như một khẩu pháo laser năng lượng, trực tiếp hướng thẳng lên trời bay đi mất.

Hàm lượng năng lượng trong viên chân khí này còn lớn hơn cục chân khí mà làm nổ đền Yasukuni rất nhiều lần. Nó bị nén đến cực độ, rồi sau đó thông qua đường ống dẫn, bị ngưng tụ, ép chặt cuối cùng bắn mạnh ra ngoài theo đường xoắn ốc. Dường như chỉ trong vòng 1 tíc tắc đã bay xa với vận tốc hơn 1000 km/s. Âm thanh dữ dội gây chấn động mạnh đến toàn bộ các khu vực xung quanh, khiến cho tất cả các khung cửa kính bên ngoài những tòa nhà cao tầng gần đó ngay lập tức trở nên vỡ vụn. Cảnh tượng ngoạn mục đó không thua kém gì một bộ phim bom tấn Hollywood có độ phân giải cao.

Nhờ có phương pháp xoắn ốc, sức cản không khí đã được giảm nhiều và không còn lớn như trước nữa, tốc độ bay lên của viên chân khí càng trở nên nhanh hơn.

Sau khi lão Cơ nhìn thấy một đốm trắng nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc nhìn ông với mỉm cười.

-Tình hình thế nào rồi? - Lão Cơ ngạc nhiên hỏi - Lẽ nào bị kẹt máy rồi?

- Làm gì có chuyện đó? Đây là siêu máy tính mà chúng tôi đã nghiên cứu trong suốt mấy năm trời. Sao có thể có mắc những lỗi cấp thấp như kẹt máy được, đã vậy đây còn chỉ là xem hình ảnh thông qua vệ tinh của các quốc gia khác nữa.- Kỹ sư điều khiển máy tính ngồi bên cạnh ngay lập tức phản bác lại. Chiếc máy tính này đã tốn bao nhiêu công sức và tâm huyết của anh, giờ đây nó như sinh mệnh của anh vậy.

-Thôi được rồi. - Ông lão tiếp tục nhìn vào bức ảnh trên đó, nhưng nụ cười trên khóe miệng của Thạch Trung Ngọc như thể đóng băng, từ trong ánh mắt anh ta lóe lên 1 tia sáng như thể đang mong chờ điều gì đó.

-Thằng nhóc này đang làm gì vậy? - Ông lão bắt đầu cảm thấy hơi hoang mang.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó, toàn bộ màn hình đã trở thành một mảnh trắng trắng .

-Ừm, đây không phải là bị kẹt máy sao? Nghe vẻ bị hỏng rất nghiêm trọng đó. - Ông lão nheo nheo mắt.

-Sao có thể như vậy được!- Người kỹ sư khi nãy kêu lên thảng thốt

-Không có gì là không thể cả! Các thiết bị công nghệ cao dù có tinh vi đến đâu đi chăng nữa, bị hỏng cũng là chuyện bình thường mà. - Lão Cơ nhẹ nhàng ngoáy ngoáy lỗ tai -Ti vi nhà ta cũng vậy đó, thi thoảng lại có vấn đề, không dùng được.

-Chiếc vệ tinh này sao có thể bị hỏng được chứ ! Chuyện này ... chuyện này sao lại có thể dễ dàng đến như vậy ! - Người kỹ sư phớt lờ lời nói của ông cụ, vẫn tiếp tục kêu lên thảm thiết.

-Cái gì cơ? - Ông lão trợn tròn mắt ngạc nhiên, vệ tinh bị hỏng rồi? Chẳng lẽ ông đã sai rồi sao?

Người kỹ sư gõ gõ vào máy tính vài lần, chẳng mấy chốc màn hình đã hiện lên.

-Chuyện này... - Ông lão sờ sờ mũi, trong lòng cảm thấy vô cùng xấu hổ. Trong lòng thầm nguyền rủa, hòn đá nhỏ chết tiệt này đã

khiến ông mất mặt như vậy, thật là đáng ghét quá đi mất.

Nhưng Thạch Trung Ngọc lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Ngay sau khi viên chân khi kia bắn lên, trong lòng anh liền nảy ra 1 linh cảm, giống như thể anh ta đã đánh một cái gì đó. Sau đó, cảm giác bị nhìn trộm ngay lập tức liền biến mất,

-Ồ, được đó, xem ra trực giác của tôi rất nhạy cảm nha. - Thạch Trung Ngọc mỉm cười hạnh phúc.

Vệ tinh này đã cách mặt đất khoảng 36.000 km, có thể nói là đã vượt quá cả tầng khí quyển rồi. Thạch Trung Ngọc trực tiếp phát nổ ở khoảng cách xa như vậy và có thể đâm vào vệ tinh dài và rộng tới hàng chục mét. Thật là đáng sợ.

Điều này hoàn toàn không kém gì việc sử dụng một khẩu súng trường bình thường cỡ lớn 38 để bắn một sợi lông cách đó hai km. Đúng là mèo mù vớ được cá rán.

- Khốn kiếp! - Thấy những bông hoa trên màn hình, Thiết Mộc gầm lên 1 tiếng đầy giận dữ, bước đến cửa phòng, đạp cửa và hét lên: -Thứ Diệp! Những người đó vẫn chưa đến sao?

-A, Thiết Mộc đại nhân, bon họ đang trên đường tới đây rồi ạ!- Thứ Diệp lật đật chạy tới khom lưng cúi đầu vâng dạ

-Thiết Mộc đại nhân, sao ngài lại sốt ruột như vậy?- Hiếm khi nào mới thấy mặt Thiết Mộc u ám như thế này, như thể có ai đó cướp hết sạch tài sản của nhà hắn đi mất vậy.

- Khốn kiếp! Bảo bọn chúng nhanh cái chân lên! Ta không thể đợi được nữa!- Thiết Mộc quay người lại bước vào phòng, hùng hổ đóng sầm cửa lại.

- Rõ ạ.- Thứ Diệp lau mồ hôi lạnh trên trán mình. Vừa nãy, Thiết Mộc mang lại cho anh áp lực rất lớn, khiến anh cảm thấy trái tim mình như thể sắp ngừng đập. - Không biết chuyện gì đã xảy ra mà có thể khiến Thiết Mộc đại nhân tức giận đến vậy.

Hành động khi nãy của Thạch Trung Ngọc đã khiến cho người dân ở các quốc gia khác cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Ba mươi sáu ngàn cây số, đó nghĩa là gì? Nghĩa là Thạch Trung Ngọc chỉ cần

đứng yên trên mặt đất là có thể đánh tới tất cả mọi người ở bất kỳ đâu trên trái đất. Những vị lãnh đạo khi nãy mặt mày vẫn còn cau có ủ rũ thì giờ đây đều đang kinh hồn bạt vía. Có vẻ giờ đây, dường như không có một nơi nào an toàn tuyệt đối cả. Nhất định phải tìm được một nơi an toàn để lánh nạn. Nếu không, bản thân biến mất lúc nào không biết, như vậy thì thật là đáng tiếc.

-Hôm nay tâm trạng tôi thực sự rất tốt. -Thạch Trung Ngọc ngân nga một giai điệu nhỏ, khi đang bay trên bầu trời Tokyo. Chẳng bao lâu nữa thành phố xinh đẹp này sẽ được đón nhận lễ rửa tội của chiến tranh thôi.

-Hủy diệt thực sự là một điều khiên con người ta cảm thấy rất hạnh phúc, đặc biệt là sự phá hủy của những thứ đẹp đẽ này.- Thạch Trung Ngọc nhìn xuống đám đông nhộn nhịp người qua kẻ lại. Anh đã ở cách đền Yasukuni một khoảng khá xa rồi. Vụ nổ khi nãy hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến nơi này, vả lại chỉ diên ra mất hơn một phút, người dân ở đây hoàn toàn không bị một chút ảnh hưởng nào cả. Cùng lắm nó chỉ như một trận gió nóng thổi qua, khiến mọi người kinh ngạc một chút mà thôi.

-Có điều, từ khi nào mà tôi trở nên thích phá hoại mọi thứ như này nhỉ?- Thạch Trung Ngọc vô cùng kinh ngạc - Lẽ nào thật sự là do tính quỷ trong người mình gây ra? làm bất cứ điều gì mình muốn làm, không để cho bất cứ thứ gì trên trái đất này có thể trói buộc được mình?

-Thôi kệ nó đi, miễn là bản thân cảm thấy hạnh phúc vui vẻ về việc đó là được rồi. À đúng rồi, kính bát quái đã ở trong tay chúng ta rồi, vậy Câu Quỳnh Ngọc và Thiên Tòng Vân chắc cũng ở đây nhỉ. Vậy thì câu chuyện về mười thanh kiếm nổi tiếng của Hoa Hạ ắt hẳn là thật rồi. Hiên Viên Hạ Vũ kiếm, Xích Tiêu kiếm, Thất Tinh Long Uyên, Trạm Lư, Can Tương bảo kiếm. - Chỉ nghĩ đến những cái tên này thôi, trong lòng Thạch Trung Ngọc tràn đầy đam mê cùng phấn khích.

Những thanh kiếm nổi tiếng với cái tên được truyền lại trong dòng sông dài của lịch sử đã khiến vô số người ngưỡng mộ và mong chờ.

-Không biết nó có gì khác biệt so với con dao bạc của mình nhỉ?

Cái nào sẽ lợi hại hơn đây?- Thạch Trung Ngọc cũng ngày càng hài lòng hơn với con dao bạc của mình. Rồi lại nhìn vào Thời Vũ đao mà anh nhặt được từ cơ thể của Yoshikawa Ken.

Hào quang của thanh kiếm sắc bén ngưng tụ và không tiêu tan. Mặc dù không có đầu, nhưng hào quang của thanh kiếm sắc bén thậm chí còn dữ dội hơn.

Thạch Trung Ngọc không biết liệu cơ thể anh ta có thể chịu được 1 đao này hay không, ước tính rằng sẽ có thêm một lỗ hổng trên cơ thể anh ta. Điều này bây giờ anh cũng không dám nghĩ tới

Chương 1062. Lầu nhỏ

- Thứ này, giữ lại sau này làm vũ khí sử dụng cũng ổn phết đấy.

Thạch Trung Ngọc cầm đao Thì Vũ trỏng tay, nhưng mà lại có chút không biết nên làm thế nào thì tốt. Cây đao này có đao khí quá sắc bén nên không có thứ gì có thể chưa đựng được nó cả.

- A nhớ ra rồi, là cái vỏ đao kia!

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nhớ đến cái vỏ đao mà Yoshikawa Takeshi dùng để cất đao Thì Vũ, cảm thấy vui vẻ, lập tức xoay người quay trở lại đền Yasukuni.

Lúc này đây đền Yasukuni đã biến thành hỏa diệm sơn rồi. Nhiệt độ nóng bỏng làm cho xung quanh bị thiêu đốt bắt đầu xuất hiện tình trạng tinh thể hóa, giống như một công trình làm bằng thủy tinh vậy. Những tòa nhà được xây dựng bằng gỗ cũ kỹ này bị thiêu đốt cháy hừng hực. Sau khi nhiệt độ bắt đầu giảm xuống, một vài người may mắn còn sống sót bắt đầu rục rịch chạy về phía này.

Vụ nổ vang trời đột nhiên xảy ra và nhiệt độ quá cao làm cho bọn họ cho rằng trong đền thờ xuất hiện bảo vật gì đó hoặc là cho rằng có vị thần linh nào giáng xuống, trong thời kỳ chiến tranh như thế này, những sự việc mẫn cảm như thế này chính là những việc mà bọn họ quan tâm nhất.

- Thật là, có nhất thiết phải kích động như thế không.

Thạch Trung Ngọc lắc đầu, đi đến bên cạnh thi thể của Yoshikawa Takeshi. Cái vỏ đao kia bị rơi xuống một chỗ cách đó không xa, trong lòng Thạch Trung Ngọc cực kỳ vui vẻ, liền đi tới nhặt vỏ đao lên.

Lưỡi đao Thì Vũ sắc bén kia vừa chui vào trong vỏ đao, đao khí lại không hề tạo ra nửa điểm tổn thương đối với vỏ đao, hiển nhiên vỏ đao này được thiết kế đặc biệt cho đao Thì Vũ, cũng không biết là dùng vật liệu gì để chế tạo.

- Ồ.

Cất đao Thì Vũ đi, đột nhiên Thạch Trung Ngọc cảm thấy từ khu vực đền Yasukuni truyền đến một hồi chấn động linh khí rất mạnh, một cổ uy áp mạnh mẽ khuếch tán ra bốn phía.

- Lạ thật, chẳng lẽ lại có đồ vật gì đó xuất hiện?

Thạch Trung Ngọc gãi gãi đầu, đi về kia uy áp phát ra.

Đền Yasukuni là nơi mà Nhật Bản thờ phụng các anh hùng dân tộc từ thời kỳ chiến quốc đến nay, nhưng mà trong đó đại bộ phận chính là những quân nhân tử trận hoặc bị phán tử hình trong chiến tranh với Hoa Hạ. Đương nhiên, di vật hay vài thứ đồ gì đó của những người nọ, đại bộ phận cũng sẽ được đặt trong phòng kỉ vật của đền Yasukuni hoặc là được đặt bên cạnh tro cốt của bọn hắn. Trong số đó có xuất hiện loại bảo vật nào đó cũng là rất có khả năng đấy.

Đi về phía kia, dọc đường đi ngọn lửa đã thiêu rụi mọi thứ trong đền thờ rồi, bây giờ nhìn không rõ hình dáng của chúng nữa.

Nhưng mà, rất nhanh Thạch Trung Ngọc đã phát hiện ra một chỗ kỳ quái.

Một tòa nhà nhỏ cao ba tầng, nói kỳ quái bởi vì tòa lầu này toàn làm bằng gỗ, những mà sau khi đợt nhiệt cao kia qua đi, lại vẫn không bị bốc cháy. Trong khu vực đền thờ này hầu như tất cả đều đã bị thiêu rụi hết, lại xuất hiện một tòa lầu nhỏ bằng gỗ lại vẫn nguyên vẹn không hề hấn gì như vậy, làm sao có thể không cảm thấy kinh ngạc cho được.

Mà cái uy áp nồng hậu dày đặc kia cũng là từ trong tòa lầu nhỏ này truyền ra, càng làm cho tòa nhà này tràn đầy thần bí.

- Nhật Bản nơi này, lúc nào cũng thích thần thần bí bí, dấu dấu giếm giếm.

Thạch Trung Ngọc đưa tay lên ngoáy ngoáy cái mũi.

- Tự xuất hiện đi, chẳng lẽ còn muốn ta mời ngươi ra sao?

Nhưng mà bốn phía vẫn không có động tĩnh gì, chỉ có tiếng lửa cháy lạch tạch vang lên.

Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, tiện tay nhặt một hòn đá dưới đất lên, bắn đi một phát. Hòn đá kia ngay lập tức giống như một viên đạn bắn về một khoảng trống bên cạnh cách đó không xa.

Chỗ kia thấy Thạch Trung Ngọc phát chiêu, đột nhiên bỗng nhúc nhích, thật giống như trên mặt nước xuất hiện một gợn sóng. Sau đó, một người mặc trang phục Ninja màu đen xuất hiện giữa không trung, cây đao trong tay chém mạnh một phát, muốn chém nát hòn đá mà Thạch Trung Ngọc bắn tới. Thứ nhất là muốn triệt tiêu công kích lần này, thứ hai là muốn làm cho mình tăng thêm một chút khí chất, làm cho Thạch Trung Ngọc biết thực lực của mình mạnh mẽ như thế nào.

Nhưng mà hòn đá do Thạch Trung Ngọc bắn ra làm sao có thể cản lại dễ dàng như vậy được cơ chứ, hơn nữa tên nhóc con này lại còn dùng vũ khí của một người bình thường nữa chứ?

Thanh đao của tên Ninja kia vừa mới tiếp xúc đến hòn đá, thì ngay lập tức một hòn đá bình thường lại biến thành một quả bom, ‘Bùm’ một tiếng nổ bung.

Tên Ninja kia làm sao có thể lường trước được sẽ xuất hiện tình huống như thế này, hắn rõ ràng nhìn thấy Thạch Trung Ngọc chẳng qua chỉ là nhặt một hòn đá bình thường trên mặt đất lên mà thôi, hắn cũng không ngờ sẽ biến thành như thế này, lúc trước hắn chỉ nghĩ là hòn đá này cùng lắm thì lực đạo mạnh một chút mà thôi. Vậy mà hòn đá lại có lực lượng giống như một quả bom vậy, tên Ninja yếu ớt còn chưa đạt tới Tiên thiên, dưới áp lực nổ tung của quả bom ‘đá’, thân thể ngay lập tức bị chia năm xẻ bảy.

- Nhóc con, thế mà cũng muốn đi đánh lén?

Thạch Trung Ngọc khinh thường lắc đầu, tiếp tục đi về phía tòa nhà nhỏ kia.

Hắn muốn nhìn thử xem ở bên trong có bảo vật gì, nếu ngọc Câu Quỳnh, hay là kiếm Thiên Tòng Vân ở chỗ này thì càng tốt, miễn cho hắn lại phải mất công đi tìm mấy thứ đó.

- Ồ?

Thạch Trung Ngọc vừa mới đi tới trước tòa lầu, đột nhiên cảm giác được một cỗ tử khí. Một cỗ khí tức tử vong nồng đậm, giống như đến từ Cửu U Chi Địa vậy, cái khí tức này làm cho con người nhịn không được sởn hết cả gai ốc. Cho dù là cường giả như Thạch Trung Ngọc, trong lòng cũng nhịn không được mà run lên. Đây không phải do sợ hãi. Mà là bản tính của một người sống chính là vô cùng chán ghét với loại khí tức tử vong này.

- Khặc khặ-x-xxxxx không ngờ vậy mà ngươi lại dám đi tới đây!

Một tiếng cười lạnh lẽo vang lên từ trong căn lầu, giọng điệu này khá giống với giọng của Lão Quỷ, đều là làm cho người nghe cảm thấy một loại lạnh lẽo, mang theo khí tức tử vong.

- Lại là con chuột nào đang ẩn nấp mà lại dấu đầu lộ đuôi ở đằng kia?

Thạch Trung Ngọc ngoáy ngoáy cái mũi, rất khinh thường nói.

- Khặc khặ-x-xxxxx, con chuột? Ta sẽ cho ngươi biết hậu quả của việc khinh địch là như thế nào!

Giọng nói mang theo chút tức giận.

- Đi đi, Dịch Quỷ của ta!

Người nọ vừa dứt lời, trong căn nhà đột nhiên có quỷ quái đầy khí tức âm lãnh lao ra. Nguyên một đám mặt xanh nanh vàng, quỷ khóc thần gào, nếu như là người bình thường nhìn thấy, đoán chừng sẽ bị dọa sợ chết khiếp. Nhưng mà Thạch Trung Ngọc nhìn thấy những thứ này, thì lại càng thêm khinh thường.

Những thứ này mặc dù nhìn rất dọa người, nhưng mà thực lực cũng chỉ mạnh hơn người bình thường một chút xíu mà thôi, cũng chỉ bằng với những bộ đội tinh anh, bộ đội đặc chủng được huấn luyện đặc biệt mà thôi. Những cái gì mà vẫn chưa đạt tới Tiên thiên thì Thạch Trung Ngọc cũng chẳng thèm nhìn lấy một cái. Tam hoa tụ đỉnh mà hắn còn giết được bốn người rồi nữa là, những thứ quái đản này thì tính là cái thá gì cơ chứ.

- Từ đâu tới thì cút về lại chỗ đó đi.

Thạch Trung Ngọc vung tay lên, một đoàn chân nguyên phóng ra. Thiên địa linh khí được chuyển đổi từ chân nguyên chính là khắc tinh của đám quỷ quái này. Chỗ bọn chúng sống hoàn toàn trái ngược với cái thế giới này, bây giờ bọn chúng tới đây, thiên địa linh khí ẩn chứa một loại loại thuộc tính năng lượng sẽ tạo thành rất lớn hạn chế đối với bọn chúng. Đây là nguyên nhân dẫn đến việc thiên địa ít linh khí, nếu mà thiên địa linh khí càng nhiều, ngưng tụ trở thành chân khí, thì đối với mấy thứ quỷ quái này sẽ giống như là axit vậy.

Một đoàn chân khí đánh ra, những quỷ quái kia ngay tức khắc như nước bị đun sôi, biến thành một đoàn khói rồi biến mất không còn tung tích.

- Dăm ba cái trò mèo.

Thạch Trung Ngọc càng thêm khinh thường nhếch môi cười một cái.

- Khốn kiếp!

Trong căn nhà vang lên một tiếng gào thét phẫn nộ.

- Quỷ vương nghe lệnh!

Vừa mới nói xong, năm con quỷ quái màu đen to lớn như là núi thịt từ cửa đi ra. Những gương mặt dữ tợn nhìn Thạch Trung Ngọc gầm thét, trong hai mắt màu đỏ tươi tràn đầy thần sắc tham lam, mặc dù thiên địa linh khí mãnh liệt khắc chế đối với bọn nó, nhưng mà nếu như lúc thiên địa linh khí còn chưa kịp áp chế đã bị bọn chúng cắn nuốt mất rồi, như vậy thì những linh khí này sẽ lại trở thành năng lượng của bọn chúng.

Chương 1063. Ngọc Câu Quỳnh

Những chân khí kia và thân xác con người sau bị bọn chúng cắn nuốt xong, bọn nó hoàn toàn có thể đi lại bình thường ở cái thế giới này mà không cần lo lắng bị thiên địa linh khí khắc chế nữa rồi. Cho nên, đám quỷ quái này lại mới đi ăn thịt người, mặc dù trong cơ thể của người bình thường không có chân khí, nhưng mà cũng vẫn sẽ bất tri bất giác trong hấp thu được một chút thiên địa linh khí vào trong nhục thể. Hơn nữa, những nhân loại tuổi càng nhỏ, thân thể càng non nớt thì lại càng có thể hấp thu được nhiều thiên địa linh khí hơn. Làm cho những tên quỷ quái này càng thêm yêu thích.

- Ôi dào, đánh nhau là việc mà ta ghét nhất đấy.

Tự nhiên Thạch Trung Ngọc buông ra một câu nói như vậy, thiếu chút nữa làm cho người bên trong kia nghẹn chết rồi.

Thạch Trung Ngọc lắc lắc đầu vài cái.

- Thật ra con người ta rất chán ghét bạo lực, nhưng mà các ngươi mấy thứ này lại làm cho ta nhịn không được muốn động thủ dùng bạo lực. Nói trắng ra là, chính các ngươi lâu quá không bị ăn đòn rồi!

Vừa dứt lời, Thạch Trung Ngọc như cùng một mũi tên vừa rời khỏi dây cung nhanh chóng vọt về phía năm con quỷ vương.

Quỷ vương mặc dù nhìn thì ục ịch như cục thịt, nhưng mà thân thể lại được quỷ khí ngưng tụ thành, căn bản cũng không phải là thật thể. Thạch Trung Ngọc còn muốn đấm đá vài cái khiến chúng ngã xuống đất, lại không ngờ mình chỉ đấm đá vào khoảng không. Những nắm đấm của mình giống như là đánh vào gối bông vậy, à, còn hụt hẫng hơn cả đánh vào gối bông, giống như đánh vào trong sương mù vậy. Hoàn toàn không có một chút cảm giác nào.

- Đúng là đáng ghét mà.

Thạch Trung Ngọc nhảy ra vài bước, hừ nhẹ một tiếng nhìn về phía đám quỷ vương.

- Khặc khặ-x-xxxxx, sức mạnh của quỷ vương ngươi cũng không thể tưởng tượng nổi đâu. Giao ra tính mạng của ngươi, ta sẽ mở lòng từ bi để cho linh hồn của ngươi được luôn hồi!

Người nọ thấy Thạch Trung Ngọc không đánh nữa mà lại lùi về phía sau, lập tức đắc ý cười ha hả.

- Haizzzz, này tên kia, có ai đã từng nói câu này với ngươi hay chưa.

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nói.

- Nói cái gì?

Người nọ sững sờ không hiểu sao tự nhiên Thạch Trung Ngọc lại hỏi vậy là có ý gì.

- Haizz, chẳng lẽ chưa có ai nói với ngươi, là giọng của ngươi rất khó nghe sao?

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ thở dài, vừa nói vừa lắc đầu như thể ngươi đã hết thuốc chữa rồi.

- Khốn kiếp! ! !

Người nọ đã triệt để bùng nổ rồi, mấy con quỷ vương vốn đang đi chậm rì rì lập tức đi nhanh về phía Thạch Trung Ngọc. Khí tức tử vong bao trùm cả cánh tay, có vẻ như rất cường đại.

Cái khí tức tử vong này có thể nói là khắc tinh của tất cả cơ thể sống, là năng lượng hoàn toàn trái lại với toàn bộ thế giới, đủ để làm cho bất luận thân thể nào đều bị mất hết huyết dịch, biến thành một cái khô lâu.

Cho dù là cường giả như Thạch Trung Ngọc, cũng không dám dùng thân thể để đón cái tử vong khí tức kia, quỷ mới biết được thứ đó sẽ tạo ra ảnh hưởng gì đối với thân thể của mình cơ chứ. Cái loại khí tức này là cực kỳ ghê tởm, nhỡ đâu làm cho mình bị ảnh hưởng gì, thế thì mình biết phải đi tìm ai để đòi lại công đạo

cơ chứ.

- Các ngươi lại đi chết thêm một lần nữa đi!

Thạch Trung Ngọc thấy bọn nó đã lấy ra chiêu bài rồi, nên cũng không muốn chơi với bọn họ nữa.

Hít sâu một hơi, một đoàn chân khí nồng đậm xuất hiện trước ngực, hai tay Thạch Trung Ngọc vây quanh lấy đoàn chân khí này, giống như ôm một viên cầu vậy.

- Ah ah ah ah

Trong miệng lẩm nhẩm một hồi âm thanh kì quái, làm cho người nọ cũng nhịn không được ngừng lại động tác, muốn nhìn thử xem rốt cuộc là Thạch Trung Ngọc đang muốn giở trò gì. Hắc cực kỳ tự tin với sức mạnh của quỷ vương, nên hắn tràn đầy niềm tin tất thắng.

- A Đát Đại Hải Vô Lượng!

Đoàn chân khí trong ngực Thạch Trung Ngọc càng ngày càng ngưng tụ, ước chừng kích thước đã hòm hòm rồi, hai tay Thạch Trung Ngọc một tay thu một tay đẩy. Cái đoàn chân khí kia trực tiếp bị Thạch Trung Ngọc đẩy đi.

- Bùm.

Đoàn chân khí rơi vào chính giữa mấy tên quỷ vương, lập tức nổ tung tạo ra sức mạnh mãnh liệt, mặc dù uy lực kém hơn quả bom ở đền thờ rất nhiều, nhưng mà nổ mạnh như, đủ để nổ tung năm quỷ vương đến từ Minh Giới này thành phấn vụn rồi.

Cơ hồ là chân khí đã bao trùm hoàn toàn khu vực xung quanh, những quỷ vương này mặc dù mạnh hơn đám quỷ quái kia một tí, nhưng mà cùng lắm chỉ có thực lực ngang với Tiên thiên là cùng, hơn nữa cộng thêm sự tương khắc thuộc tính nữa, làm sao có thể thừa nhận được đoàn chân khí này cơ chứ. Lập tức biến thành một đoàn khí tức tử vong sau đó lập tức tan rã trong chân khí.

Năng lượng cuồng bạo kia tiếp tục đánh về phía căn nhà nhỏ. Căn lầu nhỏ lúc trước vẫn nguyên vẹn sau vụ nổ mà nhiệt độ cao,

bây giờ lại bị năng lượng đánh tới làm cho nổ tung. Người ở bên trong lúc trước trốn ở trong lầu nhỏ nên may mắn không bị đốt cháy, nhưng bây giờ lại bất lực không thể chống đỡ được.

Năng lượng mạnh mẽ giống như một bàn tay lớn, đập bẹp căn nhà thành một mảnh phế tích.

- Chậc chậc chậc, còn tưởng lợi hại lắm cơ chứ.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy thế thì đắc ý ngồi châm chọc.

Người nọ từ trong phế tích run rẩy bò ra, nghe được Thạch Trung Ngọc nói vậy thì thiếu chút phun ra một ngụm máu tươi.

- Ngươi! !

Ánh mắt phẫn hận nhìn chằm chằm vào Thạch Trung Ngọc.

- Ta làm sao? Ta rất đẹp trai đúng không!

Thạch Trung Ngọc khoanh tay trước ngực, cười hớn hở nói với người kia.

- Aaaaa! Ngươi chờ chết đi! !

Người nọ phẫn nộ kêu lên, móc một miếng ngọc từ trong ngực ra. Nhìn Thạch Trung Ngọc rồi điên cuồng cười to.

- Đợi phán quan đến từ Cửu U địa phủ tới lấy mạng của ngươi đi!

- Ngọc Câu Quỳnh!

Nhìn thấy miếng ngọc kia, rất nhanh Thạch Trung Ngọc đã nhận ra. Không ngờ được nhanh như vậy đã tìm được ngọc Câu Quỳnh rồi, trên người mình có kính Bát Xích, vậy thì kiếm Thiên Tòng Vân ở đây nhỉ? Có khi nào cũng ở ngay trong đền Yasukuni này hay không?

- Coi như ngươi có mắt nhìn! Nhưng mà, ngươi cũng sắp chết đến nơi rồi!

Người nọ cười điên cuồng, một ngụm máu tươi phun lên miếng ngọc. Cả người lập tức trở nên uể oải.

- Hả???

Thạch Trung Ngọc thấy người nọ làm vậy, kinh hô một tiếng, người này vậy mà lại phun hết tinh huyết của mình ra. Chẳng lẽ muốn khởi động ngọc Câu Quỳnh này phải trả cái giá lớn như vậy sao? Vậy cũng quá kinh khủng rồi.

Tinh huyết của một người chính là thứ quý giá nhất, tinh huyết trữ ở trái tim, nếu như người không có tu luyện thì không thể nào tự lấy tinh huyết ra được, chỉ có thể để nguyên đấy cho đến lúc chết mà thôi. Mà tử vong, chính là kết quả của việc tiêu hao hết tinh huyết. Cuộc sống hàng ngày của mỗi người, vận động các thứ đều là dựa vào tinh huyết để duy trì.

Tinh huyết chính là trụ cột của sinh mệnh. Người này vậy mà lại bức hết tinh huyết ra, vậy thì sinh mệnh của hắn cũng phải kết thúc vào thời khắc này rồi.

Cho nên Thạch Trung Ngọc mới cảm thấy kinh ngạc như vậy, nhưng mà kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút bất an.

Không biết tên này dùng ngọc Câu Quỳnh triệu hồi ra cái gì nữa. Trong truyền thuyết thì cái này chính là một vật rất thần bí và cường đại. Hơn nữa những ghi chép về nó cũng rất ít.

Trong cuốn sách cổ kia cũng không có miêu tả kỹ càng về ngọc Câu Quỳnh, chẳng qua là có một bản vẽ và vài lời giới thiệu thô sơ giản lược mà thôi.

một ngụm tinh huyết phun lên, làm cho ngọc Câu Quỳnh tản ra ánh sáng màu xanh lục, chiếu sáng mọi thứ xung quanh. Một cánh cửa lấy ngọc Câu Quỳnh làm trung tâm loáng thoáng hiện lên, khí tức tử vong nồng đậm từ trong cánh cửa khuếch tán ra bên ngoài.

- Cửu U địa phủ.

Nhìn thấy cánh cửa này, sắc mặt của Thạch Trung Ngọc lập tức âm trầm xuống. Cửu U địa phủ, đây chính là chỗ sâu nhất của thế

giới bên kia, cũng chính là âm phủ trong truyền thuyết của Hoa Hạ. Thập Điện Diêm La, đầu trâu mặt ngựa, Hắc Bạch Vô Thường đều ở Cửu U địa phủ đấy.

Chương 1064. Địa phủ không có con quỷ nào hả?

Những lão yêu quái đã tồn tại mấy ngàn năm trong truyền thuyết này, cũng thật sự chỉ có quỷ mới biết được bọn hắn cường đại đến cỡ nào rồi.

- Cánh cửa của Cửu U đã mở ra! Ngươi cứ ở đó mà chờ chết đi!

Người nọ suy yếu nói một câu, sau đó nhắm nghiền mắt lại, trực tiếp gục xuống mặt đất, không còn hơi thở.

- Hừ, ta ngược lại muốn xem thử lão yêu quái mấy ngàn năm lợi hại đến cỡ nào.

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, nắm ngân đao yên lặng chờ đợi quỷ quái bên trong đi ra.

Cánh cửa Cửu U dần dần ngưng tụ rõ hình dạng, mà ngọc Câu Quỳnh đã trở thành một vật trang trí trên cánh cửa Cửu U, khảm lên phía trên cánh cửa, ánh sáng màu xanh lục giống như đang chỉ đường cho đám quỷ quái.

- Hử??

Thạch Trung Ngọc đợi một hồi, cánh cửa Cửu U kia vẫn cứ đứng yên như vậy, không có cái gì từ bên trong đi ra cả, trong cửa cũng không có động tĩnh gì.

- Cái này, vụ gì đây?

Đợi chừng ba phút đồng hồ, Thạch Trung Ngọc cũng có chút buồn bực rồi.

Lại nói, cái cửa quỷ này vừa mở ra, đáng nhẽ là đám yêu ma quỷ quái đều phải rất hưng phấn muốn lao ra mới đúng chứ, đây sao mà một chút động tĩnh đều không có thế này, quá phù không phù hợp với lẽ thường rồi.

- Chẳng lẽ đám quỷ quái này đều chết sạch hết rồi hả?

Thạch Trung Ngọc gãi gãi đầu.

- Thế còn đám quỷ khi nãy tên kia lại gọi ở đâu tới?

- Chẳng lẽ đúng là chết hết rồi à?

Thạch Trung Ngọc đợi thêm 10 phút nữa, thấy vẫn không có gì xảy ra, đánh bạo đi lại gần cánh cửa Cửu U kia. Tử vong khí tức kia vẫn đang tản ra bên ngoài, nhưng mà rất nhanh đã bị nguyên khí thiên địa trung hoà rồi, khí tức tử vong cũng chỉ có thể lan tràn ở phạm vi 5 mét xung quanh cửa mà thôi.

Thạch Trung Ngọc tò mò đến gần cánh cửa kia, nhìn vào bên trong xem thử. Một mảnh tối om, không thấy rõ lắm tình huống bên trong như thế nào. Nhưng mà bên trong rất yên tĩnh, không có động tĩnh, không có âm thanh nào cả, không có một bóng người, cũng không có một con quỷ nào.

- Kỳ quái nhỉ.

Thấy không có chuyện gì xảy ra, Thạch Trung Ngọc cũng chẳng thèm quan tâm nữa. Xem ra quỷ của địa phủ thật sự bị chết sạch rồi, mặc dù không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng mà hắn cũng lười phải quản nhiều như vậy, trực tiếp tiến lên, dùng chân khí bao quanh bàn tay mình, với tay lên gỡ ngọc Câu Quỳnh đang khảm trên cánh cửa kia xuống.

- Ha ha, thứ này.

Ngọc Câu Quỳnh vừa tới tay, một loại cảm giác lạnh buốt truyền tới, không hổ là hàn ngọc nghìn năm tạo thành, đúng là rất lạnh.

Ngọc Câu Quỳnh bị lấy xuống, cánh cửa Cửu U cũng lập tức biến thành một đoàn sương mù, sau đó tan thành mây khói. Còn khí tức tử vong kia cũng đã bị tiêu tán dưới sự áp chế của thiên địa linh khí.

- Lại có được một cái bảo bối, mặc dù nhìn qua có vẻ như thứ này đã bị hư mất rồi.

Thạch Trung Ngọc cất ngọc Câu Quỳnh vào trong túi áo. Một miếng ngọc lớn cỡ lòng bàn tay, vừa vặn bỏ được vào trong túi áo.

Ngọc Câu Quỳnh, kính Bát Xích đã tới tay, chỉ còn lại kiếm Thiên Tòng Vân nữa thôi. Thạch Trung Ngọc hoài nghi rằng kiếm Thiên Tòng Vân này rất có khả nẵng có ở trong đền Yasukuni, hơn nữa tỷ lệ này cũng là rất lớn. Nếu như nó ở trong đền thờ này, vậy rất có thể đang ở trong phòng trưng bày kỷ vật.

Thạch Trung Ngọc đứng dậy, làm cho những thứ bụi mù xung quanh lại bay lên.

Phòng trưng bày kỷ vật của cái đền Yasukuni này không biết là còn ở đó hay không nữa, hy vọng sẽ không bị đốt cháy rụi hết rồi.

Mặc dù Thạch Trung Ngọc hiểu rất rõ vị trí địa lý của đền Yasukuni, nhưng mà lại không hiểu rõ lắm về kiến trúc bên trong, cũng chỉ xem qua mấy tấm hình. Hơn nữa bây giờ chỗ này lại bị hủy hoại như thế này rồi nên dựa vào mấy tấm hình cũng không giúp được tích sự gì.

Không còn cách nào khác, Thạch Trung Ngọc đành phải bay lòng vòng trên đền Yasukuni, hy vọng có thể dựa vào cảm ứng, có thể cảm giác được vị trí của Thiên Tòng Vân. Hơn nữa, bây giờ hắn đã có hai kiện bảo bối này trong tay rồi, dựa vào mối liên hệ đặc biệt giữa chúng với nhau, hi vọng có thể cảm ứng được.

Nhưng mà, Thạch Trung Ngọc bay qua bay lại mấy vòng trên đền thờ cũng không có phát hiện ra cái gì đặc biệt. Không còn cách nào khác hắn đành phải từ bỏ tìm kiếm.

Nhìn lên tầng mây dày đặc trên bầu trời, nên nhiệt độ của Nhật Bản rõ ràng đã cao hơn nhiều so với bình thường rồi, không còn lạnh như trước đó nữa. Thạch Trung Ngọc quyết định lại đi thêm một mồi lửa nữa.

- Nghe nói núi Phú Sĩ đã bị đóng băng mấy chục hay là mấy trăm năm gì đấy rồi đúng không? Như vậy thì nếu nơi đó lại được tặng cho một mồi lửa, vậy thì chắc là sẽ có cảnh tượng hay ho lắm đây.

Mang theo suy nghĩ phá hoại tầm cỡ xuyên quốc gia, Thạch

Trung Ngọc bay nhanh về phía núi Phú Sĩ.

Mà ngay tại lúc đó, phía Hoa Hạ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Sau khi Hứa Chấn Quốc ra mệnh lệnh, Hoa Hạ phái ra đợt quân đầu tiên 2 triệu quân. Chia ra ba đường, hai đội quân xuất phát từ Liên Vân và Ninh Bạc, thẳng tắp tiến về phía bốn quốc đảo của Nhật Bản, một đội quân còn lại men theo Đan Đông, đi qua biên giới của qua Hoa Hạ và Triều Tiên, mượn đường của Triều Tiên tiến về phía đảo Honshu của Nhật Bản, nhiệm vụ chủ yếu của các đội quân này chính là kiềm chế lực lượng của đại lượng quân đội Nhật Bản, làm cho quân đội ở trên bốn quốc đảo có thể phát huy tốc độ nhanh nhất để chiếm lĩnh.

Đồng thời, mấy hạm đội hải quân cũng đã tiến về lãnh hải của Nhật Bản, lần đầu tiên để hàng không mẫu hạm bí mật nghiên cứu chế tạo lần đầu tiên xuất hiện trước mắt của toàn bộ nhân dân thế giới.

- Hừ hừ, lần này nhất định để cho các ngươi được mở rộng tầm mắt. Nhưng mà đồng thời cũng vẫn giữ lại những lá bài mạnh nhất, không để cho các ngươi phát hiện, cái này gọi là thật thật giả giả, giả giả thật thật, lẫn lộn để các người không thể biết hết được.

Hứa Chấn Quốc ngồi trong bộ chỉ huy, rất đắc ý đong đưa đầu.

- Hứa thượng tướng, lúc nào thì mấy thằng nhóc nhà tôi mới được ra trận đây? Bọn hắn đang sốt ruột lắm rồi đấy, ngày nào cũng gọi mấy chục cuộc điện thoại để giục, tôi đi vệ sinh cũng không yên ổn với chúng nó nữa!

Một vị Trung tướng ở bên cạnh rất là buồn bực nói.

- Hả, sốt ruột cái gì chứ? Nhật Bản cái chỗ kia, ai cũng có cơ hội được đi hết, Ừm, đợt này cho 2 triệu quân đi huấn luyện một đợt, mở đường trước, sau đó lại cho lính của các cậu sang, trực tiếp mở đường tiêu diệt hết toàn bộ phần lớn quân địch. Cuối cùng lại cho một đám hậu kỳ tiến vào, tiêu diệt toàn bộ quân địch còn sót lại. Như vậy, vừa được luyện binh, lại vừa chiến thắng, thật tốt có phải không nào?

Hứa Chấn Quốc rất nhàn nhã gác hai chân lên bàn, đắc chí nói.

- Ôi giời, đợi qua đợt này là đợi đến bao giờ?

Trung tướng kia lập tức buồn rầu nói.

- Ngài rốt cuộc đưa cho tôi một mốc thời gian cụ thể đi!

- Vội cái gì? Thân là quân nhân! Là phải phục tùng mệnh lệnh, không có mệnh lệnh! Các cậu cứ ngoan ngoãn ở nhà mà luyện tập cho tôi, đợi lúc có mệnh lệnh, thì nhanh chóng xuất phát! Hiểu chưa?

Hứa Chấn Quốc sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn quát lên.

Trung tướng kia lại khinh thường nhếch miệng cười.

- Thôi đi, tính tình của ngài mà tôi còn không biết nữa hử, cứ lúc nào không biết nói gì là lại nói mấy câu này! Tôi cũng đã nghe mấy chục năm nay rồi!

- Khụ khụ.

Hứa Chấn Quốc ho nhẹ một tiếng, trừng mắt liếc hắn một cái.

- Biết rồi mà còn đứng ì ở đấy làm gì, chẳng lẻ muốn đi giặt tất cho tôi nữa hử.

- Hả, đừng đừng đừng!

Trung tướng nhanh chóng khua tay từ chối, hồi trước bị phạt chính là phải đi giặt tất thúi của Hứa Chấn Quốc, cái hương vị ấy bọn hắn đã sớm chịu đủ rồi. Mặc dù bây giờ không còn khó khăn như hồi xưa nữa, cho nên tất cũng không còn thúi như xưa nữa, nhưng mà cái mùi đấy nó đã ám ảnh vào tâm trí của vị trung tướng này rồi cho nên hắn vẫn phản xạ nhanh chóng chạy đi.

- Hừ.

Hứa Chấn Quốc hừ nhẹ một tiếng.

- Giờ mấy cậu muốn giặt tôi cũng không cho mấy cậu giặt ấy!

Bây giờ đã có máy giặt rồi! Với lại, năm đó là thằng nhóc thúi nào làm hỏng mất đôi tất mà tôi thích nhất chứ, bị thủng một lỗ to đùng? Làm hại ngày đó đi chơi với bạn gái bị xấu hổ! Hừ hừ! !

Chương 1065. Chiến tranh bắt đầu

Bên ngoài lãnh hải Nhật Bản, ba mươi sáu chiếc tàu cần cẩu hạng nặng, mười hai chiếc chiến hạm vận tải, mười hai chiếc tàu bảo vệ, hai chiếc hàng không mẫu hạm, đang dùng tốc độ nhanh nhất rẽ sóng tiến về vùng lãnh hải Nhật Bản.

- Đội trưởng, anh có kích động không.

Trên một chiếc chiến hạm vận tải, một binh sĩ thuộc biên chế của hai ngạch là hải quân và lục quân vừa nhai kẹo cao su vừa quay sang hỏi chuyện người đội trưởng ở bên cạnh.

- Kích động cái rắm.

Đội trưởng võ mạnh một cái lên đầu cậu binh sĩ.

- Không phải là đánh mấy tên Nhật Bản nho nhỏ thôi sao, nhất thiết phải kích động như thế hả? Đợi sau này lúc hạ lệnh nói muốn chinh phục toàn bộ thế giới, chắc là cậu sẽ hưng phấn đến mức súng cũng cầm không nổi mất.

- Ha ha.

Binh sĩ nọ gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười, con ngươi đảo một vòng rồi lại hỏi tiếp.

- Đội trưởng, thế tối hôm qua là ai nằm trên giường lăn qua lăn lại không yên, dưới mặt đất cũng vứt không biết mất bao nhiêu là tàn thuốc ấy nhỉ?

Đội trưởng khẽ ho khụ khụ vài cái, hung hăng trợn mắt nhìn binh lính kia một cái.

- Sao nào? Tối qua tôi bị cảm, không thoải mái. Không được sao?

- Được, được, đương nhiên là được rồi.

Cậu binh sĩ nhanh chóng nói, trong lòng thì lại nói thầm, sao có thể không được được, ai bảo anh là đội trưởng cơ chứ.

Đội trưởng quay đầu lại nhìn nguyên một đám binh sĩ thần sắc kích động, cầm súng cũng đứng không yên, trong lòng lập tức bó tay cạn lời luôn rồi. Nhanh chóng mở miệng hô.

- Đều ngồi hết xuống cho tôi, nhìn các cậu nguyên một đám nhốn nháo kìa. Hay là dưới đất có lò xo nên đứng cứ nhún qua nhún lại thế hả? Chẳng phải là đi giết mấy tên nhãi nhép thôi sao, nhìn các ngươi chẳng có tí tiền đồ nào kìa!

- Ha ha, không thể kiền chế được mà, đội trưởng, chúng ta huấn luyện nhiều năm như vậy, không phải là vì thời khắc này hay sao?

Một sĩ binh đứng dậy nói.

- Với lại, đội trưởng anh cũng thường xuyên kích động còn gì, còn có mặt mũi mắng bọn em nữa chứ.

Lời nói của binh sĩ này lập tức khiến cho đám binh lính cười vang lên.

Người đội trưởng lập tức giận tím người, có chút khó xử gãi gãi cái mũi.

- Mấy thằng nhóc này, đều ngồi yên lặng một chút đi. Kích động là tốt, nhưng mà đừng để ngày mai vừa lên đến bờ lại giơ đầu ra họng súng của người khác là được. Người bị thương đầu tiên trong ngày khai chiến chính là người mất mặt nhất đấy nhé!

- Ha ha, biết rồi, đội trưởng, nhưng mà anh cũng phải cẩn thận một chút đấy nhé, chị dâu cũng sắp sinh rồi nhỉ.

Một người lính khác lại nói.

- Đúng vậy, đừng để cho chị dâu phải thủ tiết nha, mấy anh em chúng ta cũng ngại lắm đó!

- Cút đi, nhóc thúi, lại dám có ý đồ xấu xa với chị dâu hử? Muốn ăn đòn hả?!

- Ấy ấy, chỉ là nói giỡn chút thôi mà đội trưởng, ui da, Mao Đầu sao cậu lại đánh tôi, tôi đánh chết cậu.

- Đến đây, không biết là tên nhóc thúi nào mỗi lần đánh nhau đều là bị tôi đánh ngã xuống đất ấy nhỉ.

Một đám người lập tức cười ha hả, nhưng mà bầu không khí kích động hồi hộp lúc trước cũng đã giảm bớt không ít. Đám chiến sĩ được huấn luyện trong thời bình này, đối với sự tàn khốc của chiến tranh chỉ có thể đọc được trên sách giáo khoa. Lần này phải trực tiếp đối mặt với chiến tranh, hơn nữa còn là trận chiến kích động nhân tâm như vậy nữa, những quân nhân sinh ra vì chiến tranh này làm sao có thể không cảm thấy kích động và hào hứng, hồi hộp được cơ chứ.

- Hy vọng, sau trận này, tất cả mọi người có thể bình an trở về.

Đội trưởng nhìn đám binh sĩ còn rất trẻ của mình, tuổi bình quân chưa tới 24, đang cười đùa hớn hở, trong lòng khẽ thở dài một cái, trong đầu lại nhớ tới cô vợ xinh đẹp đáng yêu của mình, lập tức cảm thấy vui vẻ, bất giác đã nở trên môi một nụ cười.

- Ồ, đội trưởng ngươi đang nghĩ gì đấy? Nghĩ cái gì mà lại cười như thế nhỉ!

- Ha ha, đội trưởng đang nhớ tình yêu của mình rồi, năm còn chưa hết kia mà, mùa xuân còn chưa tới đâu?

Nhưng diễn biến nhỏ nhặt như vậy không ngừng diễn ra trên từng chiếc chiến hạm, những người chiến sĩ có kinh nghiệm lâu năm có rất nhiều cách để giúp cho đám tân binh ổn định được tâm tình đang kích động. Dần dần ánh trăng bao phủ cả bầu trời, những hạm đội này muốn tranh thủ lúc trời tối xông vào nội địa Nhật Bản, bắt đầu chiến tranh Hoa Hạ - Nhật Bản.

- Haizz, sinh thời vậy mà còn có thể chứng kiến Trung- Nhật khai chiến, thật sự là đáng giá.

Ông cụ Cơ đứng trên đài chỉ huy của một hàng không mẫu hạm, nhìn về phía Nhật Bản.

- Hì, ngài cẩn thận một chút, đừng để bị gió lạnh sẽ không tốt

cho sức khỏe đâu ạ.

Một người Thiếu tướng ở bên cạnh ân cần nói, cái rét lạnh của mùa đông, tại cộng thêm nhiệt độ trên biển thấp hơn nữa, ông cụ lại chỉ mặc một bộ đồ phong phanh, làm cho ai nhìn vào cũng cảm thấy lạnh thay cho ông cụ.

- Hừ, chút một gió lạnh này thì tính là cái gì, nhớ năm đó lúc ở Bắc Cực, ta còn mặc một bộ quần áo mỏng đại chiến ba ngày ba đêm với tên Emilito của Mỹ ấy chứ.

Ông cụ hừ nhẹ một tiếng, mặc kệ cho từng đợt gió lạnh từ cửa sổ luồn vào thổi lên người mình.

Mấy bị chỉ huy đứng bên cạnh đều lạnh run lên rồi.

- Cũng không biết thằng nhóc kia đang làm cái gì rồi? Một ngày rồi mà vệ tinh vẫn không thể tìm được hắn, thật sự là kỳ quái.

Ông cụ lại nói thầm trong lòng.

Mà vào lúc đó, Thạch Trung Ngọc cũng đã đi tới đỉnh núi Phú Sĩ.

- Nơi này, cảm giác cũng khá tốt nha, cây hoa anh đào của Nhật Bản quả thật là xinh đẹp, nếu như bứng vài cây về trồng trong biệt thự, làm một vườn hoa anh đào thì chắc là các cô ấy sẽ thích lắm đây.

Thạch Trung Ngọc nhìn vườn hoa anh đào dưới chân núi, nhìn từ xa thật sự là xinh đẹp.

Bây giờ đang là giữa mùa đông, trên núi Phú Sĩ khắp nơi là tuyết trắng, chỗ miệng núi lửa cũng đã bị băng tuyết bao trùm. Từng đợt gió lạnh thổi qua, từng tầng từng tầng đắp thêm tuyết trắng.

Vào mùa này núi Phú Sĩ vốn cũng ít người qua lại, với lại vào thời kì đặc biệt như thế này nên đỉnh núi cũng không có ai tới cả. Nhưng mà thần miếu ở dưới chân núi thì hương khói vẫn rất tràn đầy.

Lúc đầu Thạch Trung Ngọc còn đi nhầm hướng, làm trễ nãi một khoảng thời gian, lại giết mấy cường giả Nhật Bản nữa mới đi đến

được núi Phú Sĩ.

- Bây giờ làm gì nữa nhỉ? Làm sao đây?

Thạch Trung Ngọc nhìn một tầng tuyết trắng dày đặc, có chút do dự thầm nghĩ.

- Trực tiếp đánh xuyên qua mấy thứ này, sau đó dẫn dung nham ra sao?

Thạch Trung Ngọc nghĩ nghĩ.

- Hay là làm cho bên dưới nổ một phát, làm cho dung nham bốc lên. Có vẻ làm như vậy thì phun trào mới có hiệu quả tốt nhất.

Nghĩ vậy, trong tay Thạch Trung Ngọc xuất hiện một đoàn chân khí, bây giờ Thạch Trung Ngọc đã rất quen với việc khống chế đoàn chân khí như thế này rồi, muốn biến thành cái dạng gì đều được. Lần này muốn xuyên thấu qua lớp băng tuyết trước, sau đó mới cho phát nổ, Thạch Trung Ngọc dựa theo cách nghĩ này, bắt đầu chế tác bom chân khí.

- Uy lực không thể quá lớn, nhỡ đâu nổ nát luôn núi Phú Sĩ thì cũng không tốt, nhưng mà lại không thể quá nhỏ, nếu nhỏ quá sẽ không có bao nhiêu hiệu quả.

Thạch Trung Ngọc vò đầu bứt tai suy nghĩ, dần dần qua một quả bom chân khí đã được hình thành.

- Ừm, cứ như vậy đi.

Nhìn quả bom chân khí trong tay, trong lòng Thạch Trung Ngọc có một chút nho nhỏ mong đợi.

- Hy vọng mày đừng làm cho ta thất vọng nha, ha ha, màn bắn pháo hoa rực rỡ nhất Nhật Bản sắp bắt đầu đây.

Vừa dứt lời, Thạch Trung Ngọc ném mạnh quả bom của mình xuống đất.

Bao hàm sức lực lớn, hơn nữa còn có cấu tạo đoàn chân khí, chỉ trong chớp mắt đoàn chân khí đã chạm vào mặt đất, chỉ lưu lại

trên mặt tuyết một lỗ nhỏ.

- Cái lỗ này có phải là hơi nhỏ một chút không nhỉ?

Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ, nhưng mà lúc này cũng không phải lúc để suy nghĩ nhiều nữa, hắn nhanh chóng bay lên trời.

Pháo hoa thì phải đứng ở xa thưởng thức mới đẹp.

Chương 1066. Động đất

Trong thần thoại của Nhật Bản, có một còn yêu quái tiếng tăm lừng lẫy, đó chính là rắn tám đầu.

Thật ra, nói về mặt nguyên lý, thì rắn tám đầu chính là thuộc tộc rắn chín đầu thời kỳ thượng cổ đấy, chỉ có điều sau khi Từ Phúc Đông Độ, con rắn tám đầu này ở Nhật Bản tu luyện, nó lại càn rỡ muốn ăn thịt 500 đồng nam đồng nữ mà Từ Phúc mang đến. Kết quả, một hộ vệ của Từ Phúc đã dùng kiếm Thiên Tòng Vân chặt đứt một cái đầu của con rắn, làm cho nó bị trọng thương. Mà hộ vệ này tên là Susano, sau này người này cũng trở thành nhân vật siêu cấp đại thần trong các thần thoại của Nhật Bản sau này, nhưng thật ra hắn vốn cũng chỉ là một hộ vệ của Từ Phúc mà thôi.

Sau khi con rắn tám đầu kia (à không bây giờ là thành bảy đầu rồi, ha ha) bị trọng thương thì trốn đến núi Phú Sĩ tu luyện. Lợi dụng linh khí do địa hỏa đưa tới để áp chế trọng thương trên người, cho tới tận bây giờ.

Hôm nay, rắn tám đầu đã bị thống khổ tra tấn đến cực kỳ phiền muộn lại đột nhiên cảm thấy một có một cỗ linh khí đang dao động mãnh liệt tiến về phía mình. Ngay sau đó, một qua cầu sáng trắng liền xuất hiện trong động dung nham này của nó.

- Cái gì đây?

Nhìn thấy đoàn chân khí kia, con rắn tám đầu đã mấy ngàn năm không có động đậy đầu óc nên có chút không kịp nhảy số.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức mạnh mẽ từ trong đoàn chân khí kia nổ tung ra, làm cho ba cái đầu của nó đang tò mò ngó sang nhìn bị ánh sáng chói làm con mắt lập tức bị thương nặng.

- NGAO!

Con rắn kêu thảm một tiếng, sáu con mắt đau đớn lập tức đã dẫn phát ra vết thương mà bao lâu nay nó cố gắng đè nén xuống,

lập tức làm cho nó đau đớn muốn chết không được muốn sống không xong, chỉ có thể kêu lên thảm thiết hy vọng tiếng kêu có thể làm giảm nỗi đau đớn thống khổ bây giờ.

- NGAO! ! Là tên khốn kiếp nào! ! NGAO! !

Tám cái đầu rắn cùng kêu lên thảm thiết, làm cho cái động huyệt của nó không ngừng chấn động, mà những dung nham ở phía dưới bị chấn động như vậy lại bắt đầu bốc lên. Vốn con rắn tám đầu nãy đang không ngừng hấp thu linh khí, sau đó dùng năng lượng để áp chế những cái dung nham kia, làm cho bọn nó không thể lao ra mặt đất.

Nhưng mà thời gian áp chế càng dài, mà lượng dung nham thì cũng càng ngày càng lớn. Trong nháy mắt mà nó thống khổ vì bị thương, con rắn tám đầu đã bị phân tâm nên không tiến hành áp chế dung nham nữa, lập tức dung nham đã bị đè nén không biết bao lâu bắt đầu phẫn nộ như cự long vặn mình, bắt đầu bạo phát.

Âm thanh thống khổ của con rắn tám đầu càng làm cho dung nham thêm sôi trào, không ngừng sôi sục ùng ục trong biển dung nham.

Xung quanh Núi Phú Sĩ đầu rung rung, đó là dung nham bị áp chế cùng năng lượng đại địa bắt đầu tụ lực bộc phát. Nhưng mà, đối với những người dân sống xung quanh đây, thì cảm giác quen thuộc này làm cho bọn hắn cực kỳ kinh hoảng.

- Động đất! Trời ạ!

Đầu đường tràn đầy người bôn tẩu chạy ngược chạy xuôi, bọn họ đang tìm kiếm chỗ trốn tránh động đất, hoặc là vội vã chạy về nhà để an ủi con của mình.

Mà cùng lúc với chấn động xảy ra, băng tuyết trên núi Phú Sĩ cũng bắt đầu chảy xuống, hình thành một trận tuyết lở lớn nhất trong lịch sử.

- Trưởng quan, không xong rồi!

Bên trong Cục giám sát động đất, một nhân viên đột nhiên cả kinh kêu lên. Những dụng cụ trước mặt hắn lúc này đang phát ra

tiếng cảnh báo tích tích liên hồi.

- Khốn kiếp! ! Nếu như không có chuyện gì lớn thì tôi giết cậu!

Cục trưởng bực bội từ trong văn phòng đi ra, vừa nãy hắn đang cùng cô thư kí xinh đẹp chuẩn bị tiến hành thảo luận nghiên cứu vấn đề liên quan đến ý nghĩa nguồn gốc của sự sống và kế hoạch hóa gia đình, không ngờ lại bị thằng nhóc thúi mới chuyển đến này phá đám giữa chừng.

- Trưởng quan.

Người nhân viên kia rất hoảng sợ vội nói.

- Xảy ra chuyện lớn rồi!

- Mẹ kiếp, có chuyện gì lớn!

Cục trưởng bực bội đi đến trước mặt người kia.

- Ngày nào mà ở cái đất nước Nhật Bản này không có động đất, đừng có nói với tôi là lại có chỗ nào đó có động đất 1 độ 2 độ gì đó nhé!

- Không, trưởng quan, lần này thật sự xảy ra chuyện lớn rồi.

Cậu nhân viên kinh hoảng chỉ cho cấp trên của mình xem những đồng hồ cảnh báo.

- Vừa mới kiểm tra đo lường được, vỏ trái đất dưới núi Phú Sĩ đột nhiên xuất hiện chấn động mạnh, tâm địa chấn không xác định được cụ thể ở đâu, nhưng mà chấn động gây ra rất mạnh.

Tay cục trưởng căn bản là dốt đặt cán mai không hiểu biết gì đối với những chuyện này, hắn vác cái bụng phệ và lúc nào cũng dùng nửa người dưới để suy nghĩ vấn đề, nhưng nghe cậu nhân viên này nói, có vẻ như vấn đề vẫn có chút nghiêm trọng, cục trưởng bày ra vẻ mặt của một vị lãnh đạo, sắc mặt nghiêm nghị, lạnh giọng hỏi.

- Cụ thể là như thế nào? Dao động khoảng bao nhiêu độ?

Cậu nhân viên nuốt nuốt nước miếng, có chút bối rối nói.

- Hình như bên trong núi Phú Sĩ có cái gì đó đang chấn động vậy, không giống với những trận động đất bình thường. Nhưng mà nói đến cấp độ thì….

Nói đến đây, nhân viên lại nhìn một chút số liệu hiển thị trên dụng cụ.

- Bây giờ đã là 7,9 độ richter rồi.

- Bây giờ là 7,9 độ? Thế là thế nào?

Cục trưởng nhạy cảm phát hiện ra vấn đề này.

- Lúc bắt đầu đến giờ ước chừng khoảng 2 phút đồng hồ, lúc mới bắt đầu cũng chỉ khoảng 2 độ mà thôi, nhưng mà sau chấn động càng lúc càng mạnh, vừa nãy đã đạt tới 7,9 độ. Hơn nữa phạm vi ảnh hưởng cũng từ 10 mét xung quanh núi Phú Sĩ, bây giờ đã ảnh hưởng đến phạm vi 300km!

Khoa viên nhanh chóng giải thích.

Nghe cậu nhân viên giải thích như vậy, cục trưởng lập tức cả kinh. Động đất 7,9 độ cũng không phải đáng sợ lắm, điều đáng sợ ở đây chính là những ảnh hưởng hệ lụy do cơn động đất này gây ra mới đáng nói tới. Động đất xảy ra dưới núi Phú Sĩ, vậy, núi Phú Sĩ sẽ như thế nào?

Nghĩ vậy, cục trưởng lập tức chạy nhanh vào văn phòng, hắn cần phải nhanh chóng dùng điện khẩn để báo cáo tình hình này cho nội các mới được.

- Alo, xin chào, đây là Bộ an toàn quốc gia.

- Xin chào, làm ơn nối máy cho tôi gặp ngài Temu nhanh nhất có thể, nhất định phải nhanh! !

Cục trưởng sốt ruột nói to trong điện thoại.

Cô trợ lý đang nghe máy ở đầu dây bên kia cũng bị giọng nói của cục trưởng dọa sợ. Nhanh chóng chuyển máy vào văn phòng của

Temu.

- Alo, tôi là Temu đây.

- Ôi, ngài Temi, xảy ra chuyện lớn rồi.

Cục trưởng nghe được giọng của Temu, vội vã kêu lên.

Temu ở đầu dây bên kia nhíu mày, hắn cực kỳ chán ghét những thể loại quan viên gặp chút chuyện là đã nhặng xị lên như thế này.

- Có chuyện gì, đừng vội, cứ nói từ từ tôi nghe xem nào.

- Vâng, tôi, tôi là Cục trưởng Cục giám sát động đất.

Cục trưởng ổn định một chút cảm xúc rồi nói tiếp.

- Vừa nãy kiểm tra đo lường được, dưới núi Phú Sĩ truyền đến chấn động, trong vòng 2 phút đồng hồ ngắn ngủi, từ địa chấn 2 độ biến thành 7,9 độ, hơn nữa tình huống này rất có thể còn tiếp tục tăng lên, vấn đề là, địa chấn này cũng không có gì lớn, chỉ có điều. . . Ngài Temu ? Alo? Ngài Temu?

Nghe được núi Phú Sĩ phát sinh động đất 7,9 độ, Temu sốc đến nỗi làm rớt cả điện thoại xuống mà không hay biết gì.

Động đất 7,9 độ, đây đã là động đất mạnh rồi, hơn nữa, trước kia Temu đã đặc phê cho mười mấy chuyên gia trong và ngoài nước tiến hành kiểm tra đo lường đối với núi Phú Sĩ. Các chuyên gia kết luận, tại núi Phú Sĩ tuyệt đối không thể để phát sinh động đất vượt qua 5 độ, nếu không thì ngọn núi lửa này sẽ lại phun trào một lần nữa. Hơn nữa năng lượng bị đè nén hơn 300 năm một khi lại phun trào, thì chắc chắn hơn phân nửa Nhật Bản sẽ bị hủy diệt dưới sức tàn phá của dung nham.

- Chẳng lẽ chúng ta còn chưa thua ở trong tay của Hoa Hạ, lại phải thua vì thiên tai sao?

Trong lòng Temu lập tức cảm thấy hụt hẫng, trống rỗng, giống như tất cả trụ cột sụp đổ hết rồi, trời sập rồi.

- Hy vọng.

Temu lại nghĩ tới một chuyện khác, những người mà hắn bí mật điều động xuất kích kia.

- Hy vọng, bọn họ có thể thành công. Nếu không thì, Nhật Bản thật sự phải thất bại ê chề rồi.

Trên núi Phú Sĩ, Thạch Trung Ngọc nhìn từng đoàn từng đoàn sương mù từ trong cái lỗ nhỏ kia phun ra, trong lòng vui cười hớn hở.

- Dung nham ơi, chuẩn bị ra đây chơi nào!

Chương 1067. Tai nạn

Thạch Trung Ngọc vừa dứt lời chưa đầy vài giây đồng hồ, liền có một cỗ hỏa diễm từ trong lỗ thủng kia phun, ngay sau đó, toàn bộ núi Phú Sĩ bắt đầu mãnh liệt chấn động. Giống như có một con cự thú tiền sử chôn dấu dưới ngọn núi đang cựa mình muốn thoát ra ngoài, muốn hủy diệt mọi thứ trên cái thế giới này.

- Màn kịch bắt đầu!

Thạch Trung Ngọc đứng trên không trung cười lớn.

- Nhật Bản, để ta chứng kiến các ngươi diệt vong nào!

Dường như là để phối hợp với tâm trạng lúc này của hắn, toàn bộ mặt đất bắt đầu nhúc nhích ngang dọc ngược xuôi, hơi nước, lửa cháy mạnh từ trong khe nứt bắt đầu mạnh mẽ phun ra ngoài, theo từng đợt chấn động, hỏa diễm càng ngày càng nhiều, toàn bộ đỉnh núi Phú Sĩ giống như trở thành một biển lửa. Nhưng thế này, vẫn chỉ là khúc nhạc dạo đầu mà thôi.

- Ầm ầm!

Núi Phú Sĩ giống như một quả pháo khổng lồ vậy, phun mạnh một ngọn lửa và khói đen lên bầu trời. Ngay sau đó, tiếp tục từng đợt nối tiếp từng đợt khói lửa phun ra. Toàn bộ bầu trời đã bị khói lửa của dung nham chiếm cứ, dung nham bị đẩy mạnh ra ngoài, khói bụi bị đẩy mạnh lên tầng đối lưu. Toàn bộ bầu trời lập tức bị ánh lửa đỏ rực và khói bụi màu xám bao phủ.

Toàn bộ bầu trời bên trên núi Phú Sĩ bị bao trùm bởi ánh lửa của dung nham đỏ rực và khói bụi đen xám. Đây là mây mù tử vong, dung nham phun trào tạo ra khói bụi phun thẳng lên trời.

Từng đoàn từng đoàn dung nham cực lớn, dưới sức đẩy mãnh liệt đã bị đẩy phun lên không trung, sau đó dưới tác động của lực hút trái đất lại hung hăng rơi xuống mặt đất. Cảnh tượng giống như từng đoàn từng đoàn hỏa tiễn giáng xuống từ bầu trời.

Núi Phú Sĩ cao tới hơn 3000 mét, dưới tác động của trọng lực lại làm cho tốc độ rơi của dung nham lại càng tăng tốc hơn, nên khi những dung nham này rơi xuống có uy lực không thua gì uy lực của đạn đạo. Nguyên một đám dung nham màu đỏ rực kéo theo bụi mù thật dài, bắn về phía thành thị cách đó không xa.

Ngay tại lúc động đất mới bắt đầu, mọi người trong thành thị kia đã bắt đầu vô cùng hoảng sợ chạy toán loạn lên rồi, những chấn động mãnh liệt làm cho những cao ốc đuộc xây dựng không chặt chẽ bắt đầu nghiêng ngả, sụp đổ. Toàn bộ nội thành một mảnh hỗn loạn, giống như tận thế đang kéo đến vậy. Mà nguyên nhân dẫn đến tận thế này chính là những dung nham từ trên trời giáng xuống kia.

- Ầm ầm!

Một đoàn dung nham với diện tích lớn bằng diện tích của cả một căn phòng hung hăng nện lên một chiếc xe Jaguar, lập tức đè bẹp chiếc xe có giá trị xa xỉ thành nhiều mảnh vỡ bẹp dí. Sau đó cục dung nham này cũng bị tung tóe ra xung quanh đốt cháy những thứ nó chạm tới. (Jaguar là một thương hiệu xe hạng sang của Anh, thuộc dòng Land Rover. Mình chưa nghe tên thương hiệu Jaguar nên note lại cho một số bạn cũng không rành về hãng xe như mình ☺)

Nhưng tình huống như thế này, đều đang diễn ra trên tất cả mọi ngóc ngách của thành thị này. Ở cái địa phương mà đất chật người đông như Nhật Bản này, những chỗ có thể xây dựng và khai thác thì đều đã khai thác hết rồi. Những chỗ mà con người có thể sinh sống thì đều có người ở rồi, tại chỗ người người chen chúc nhau như thế này thì sức phá hoại lại càng ghê gớm hơn nữa. Một đoàn dung nham nện xuống, có thể lấy đi tính mạng của hàng chục người, bởi vì không đơn giản chỉ là người bị đập trúng mất mạng, mà vì dung nham nó ở dạng lỏng nên sau khi va chạm nó lại bị tung tóe ra xung quanh gây thêm càng nhiều thiệt hại hơn nữa.

Toàn bộ nội thành lâm vào trạng thái hỗn loạn trước nay chưa từng có, mọi người chạy loạn xạ không mục đích trên đường phố, la hét sợ hãi. Chỉ cần một đoàn dung nham rơi xuống là lại có ít nhất vài sinh mạng yếu ớt bị thu hoạch. Nhưng tòa cao ốc sau khi bị dung nham xuyên thấu, bắt đầu nghiêng ngả, sau đó kèm theo

động đất, nguyên một dãy tòa nhà cao tầng bắt đầu sụp đổ. Những chiếc xe cảnh sát, và các cảnh sát căn bản không thể ngăn cản được đám người hỗn loạn. Nổ súng hay làm gì cũng không hề có tác dụng.

- Cảnh tượng thật là xinh đẹp.

Thạch Trung Ngọc nhìn thành thị bắt đầu đình trệ trong dung nham, trong lòng cảm thấy vô cùng đắc ý. Giống như việc phá hư những thứ xinh đẹp luôn làm cho những người thích bạo lực như hắn cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Đối với Thạch Trung Ngọc mà nói, thì cảnh tượng này vô cùng xinh đẹp và đặc sắc, nhưng mà đối với những người Nhật Bản kia mà nói, thì đây chính là một tai nạn khủng khiếp.

Ngay lúc bọn họ đang chuẩn bị cho chiến tranh, thiên tai lại xảy ra. Nhân họa còn chưa xảy ra, thiên tai cũng đã đủ để khiến cho Nhật Bản trọng thương, thậm chí là rơi vào con đường diệt vong.

Cột khói bụi kia càng lúc càng lan rộng hơn, phạm vi đã ngoài 500km, cơ hồ đã phủ kín đầu tời của thành phố này rồi. Và những dung nham vẫn không có dấu hiệu dừng lại, thỉnh thoảng lại rơi xuống làm cho bọn họ như đang rơi vào trong địa ngục vô tận.

Bây giờ điều mà bọn họ có thể làm, cũng chỉ là lớn tiếng la hét hoảng sợ hoặc là cầu nguyện mà thôi.

Nhưng mà, lúc này làm gì có vị thần linh nào có thể đến cứu bọn họ đây? Dù sao thì chúa Giesu không phải là sự tồn tại thật, phim ảnh cũng chỉ là phim ảnh mà thôi, không phải sự thật.

Chẳng nhẽ chỉ cần uy lực của một đoàn chân khí, đã có thể làm cho cả Nhật Bản đều lâm vào nguy cơ rồi sao, nhưng mà việc này vẫn làm cho Thạch Trung Ngọc cảm thấy vô cùng đắc ý.

- Rất có khả năng, cứ tiếp tục như vậy thì bọn hắn sẽ không chiến mà hàng rồi!

Thạch Trung Ngọc nhìn cảnh tượng bên dưới, nhẹ giọng nói. Nhưng mà hắn lại không muốn Nhật Bản cứ như vậy đầu hàng, bởi vì nếu như bọn họ đầu hàng, thì Hoa Hạ lại không có lý do

chính đáng để tiếp tục tiến hành tấn công nữa rồi. Nếu như bọn chúng vẫn quyết chiến không hàng, ha ha, vậy thì cứ chờ Hoa Hạ từng bước một đem biến đất nước Nhật Bản thành tỉnh Nhật Bản đi thôi. Với lại chắc chắn sẽ có rất nhiều đàn ông thích đi du lịch Nhật Bản cho mà coi.

Bởi vì, hình như ở Nhật Bản hoạt động mại dâm hợp pháp thì phải, nhưng mà sau khi chiếm được thì quốc gia phải xử lý việc này như thế nào dayd? Nếu như nghề này không còn được hợp pháp nữa, thế thì đám trạch nam kia có mà khóc lóc chết.

- Được rồi, những chuyện này làm cứ để cho mấy vị kia suy nghĩ cách giải quyết đi, ta cũng chẳng muốn quản!

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, chắc chỉ có duy nhất lí do này sẽ khiến đám đàn ông có chút đau lòng khi Nhật Bản bị diệt vong đấy. Ha ha.

Đúng vào lúc này, Thạch Trung Ngọc đột nhiên cảm nhận được sau lưng truyền đến một cỗ khí tức nguy hiểm. Ngay sau đó, một giọng nói tức giận từ phía sau vang lên.

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc xoay người lại, nhìn thấy một con quái vật không lồ từ trong dung nham bò ra, cái tạo hình này, quả thực rất giống với Cửu đầu xà lúc trước tấn công Thiên Thành. Nhưng mà hình như cái đầu ngoài cùng bên trái bị mất rồi, chỉ còn cái cổ trụi lủi thỉnh thoảng lại động đậy một chút.

- Tám cái đầu?

Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc nhìn con rắn kia.

- Chẳng lẽ là Bát Kỳ Đại Xà?

- Người Hoa Hạ?

Không ngờ được, con rắn tám đầu này vậy mà lại nói được tiếng người, mặc dù nói không lưu loát lắm, nhưng mà quả thật nó nói được tiếng người, còn là nói tiếng Trung nữa.

- Hả? Không ngờ vậy mà thật sự có rắn tám đầu?

Thạch Trung Ngọc càng thêm kinh ngạc nói tiếp.

- Hừ, đúng vậy, ta chính là Bát Kỳ Đại Xà vĩ đại, người Hoa Hạ chết tiệt kia, ngươi đến Nhật Bản làm cái gì!

Bát Kỳ Đại Xà hung dữ kêu lên. 14 cái con mắt nhìn chằm chằm vào Thạch Trung Ngọc.

- À, không làm gì cả, tới xem pháo hoa thôi? Ngươi xem kia, đẹp nhỉ.

Thạch Trung Ngọc chỉ về phía thành phố đang lâm vào đại nạn rồi mỉm cười nói chuyện với Bát Kỳ Đại Xà.

Bát Kỳ Đại Xà nhìn thấy tình hình của cái thành phố kia, lập tức nổi giận tím người, mặc dù nó là yêu quái trong thần thoại của Nhật Bản, là quái thú ăn thịt người. Nhưng mà, nó là thuộc về Nhật Bản. Thuộc về cái quốc đảo này, khi nhìn thấy người khác thật biến quốc gia mình thành thế này, nó làm sao có thể không phẫn nộ cho được.

- Tên khốn! !

Bát Kỳ Đại Xà gào thét một tiếng.

- Lại dám bắt nạt đồ ăn của ta? !

Đồ ăn? Ặc, chẳng lẽ những người Nhật Bản này đều là lương thực của Bát Kỳ Đại Xà? Thế này, thật sự là trâu bò mà.

Thạch Trung Ngọc hơi kinh ngạc nhìn Bát Kỳ Đại Xà.

- Thì sao? Mi muốn làm gì?

- Đi chết đi!

Bát Kỳ Đại Xà phẫn nộ gào thét một tiếng, lập tức mở miệng rộng ra, nhắm ngay Thạch Trung Ngọc nhào tới.

Chương 1068. Bát Kỳ Đại Xà bi đát

- Chẳng lẽ là Động Cảm Quang Ba trong truyền thuyết sao?

Thạch Trung Ngọc cười một tiếng, thân thể trên không trung lập tức nhảy lên một cái. Tránh né khỏi những cái miệng lớn của con rắn tám đầu.

Lúc này Bát Kỳ Đại Xà mới phát hiện ra là Thạch Trung Ngọc đang phi hành trên không trung, dạo này mấy cái đầu nhỏ của nó tư duy rất là hỗn loạn, thường xuyên lơ nga lơ ngơ không rõ ràng lắm. Đến mãi lúc Thạch Trung Ngọc hành động mới phát hiện là Thạch Trung Ngọc đang trong trạng thái phi hành, điều này làm cho nó cực kỳ cảnh giác, năm đó cái người tên là Susano đánh nó bị thương còn mất một cái đầu chính là có thể phi hành. Đối với loại người có thể phi hành này, nó tràn đầy sợ hãi.

- Ồ??

Nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt của nó, Thạch Trung Ngọc rất là kinh ngạc, nhưng mà cũng không để ý gì nhiều, lấy thanh ngân đao từ sau lưng ra, uy phong lẫm lẫm nhìn Bát Kỳ Đại Xà cười nói.

- Tám cọng lông kia, có dám đánh với ta một trận hay không?"

Cái thái độ khinh miệt của hắn, lập tức làm cho Bát Kỳ Đại Xà nổi giận đùng đùng, nó ở bên trong lòng núi lửa tu luyện nhiều năm như vậy, những hỏa độc kia mặc dù yếu ớt nhưng mà cũng không ngừng ảnh hưởng đối với thân thể của nó, cho nên làm cho nó lúc nào cũng ngập chìm trong lửa giận. Giống như một cái thùng thuốc nổ vậy, không thể chịu được dù chỉ là một chút kích thích.

Bát Kỳ Đại Xà ngẩng tám cái đầu lên, ngay lập tức có những điểm sáng đặc biệt từ tám cái đầu bắn về phía Thạch Trung Ngọc.

Thật ra cửu đầu xà có thể dùng chín thuộc tính năng lượng dung hợp để phát động chiêu thức cường đại, làm cho không người nào có thể trốn tránh được, nhưng mà, Bát Kỳ Đại Xà lại ít hơn một cái đầu. Thế cho nên năng lượng không viên mãn, không thể phóng xuất ra công kích cường đại như vậy. Tám quả cầu năng lượng bị Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng tránh thoát, thiết bị động lực trên lưng mạnh mẽ phun ra một dòng khí, lực đẩy mạnh làm cho Thạch Trung Ngọc nháy mắt đã đi tới gần cái đầu chính giữa của Bát Kỳ Đại Xà.

- Này, tiểu tử, muốn giết ta sao?

Thạch Trung Ngọc cầm ngân đao, rồi thả rơi người xuống.

Thân hình của nó cao lớn ước chừng khoảng bốn năm mươi mét, khoảng bằng một căn nhà cao mười tầng. Độ cao này có thể nói là khá cao. Thạch Trung Ngọc rơi xuống ngay chỗ cổ của nó.

Cảm xúc từ vị trí kia truyền tới làm cho nó run lên ớn lạnh. Tục ngữ nói đánh rắn đánh dập đầu, bởi vì phần cổ nối với đầu là chỗ phòng ngự yếu ớt nhất của rắn, cũng là vị trí trái tim của rắn. Mà mặc dù cho Bát Kỳ Đại Xà có cường đại như thế nào, thì trong tên của nó, vĩnh viễn vẫn có một chữ ‘rắn’, vậy nên nó đương nhiên phải có những đặc điểm giống với họ hàng hang hốc nhà rắn rồi.

Cửu đầu xà, ở chỗ cổ của cái đầu chính giữa, có một chỗ lớp vảy khá yếu ớt. Mà ẩn dưới lớp vảy ấy chính là trái tim của cửu đầu xà.

Có thể nói, vị trí này chính là điểm yếu chí mạng của cửu đầu xà. Bởi vì đầu rắn không thể cúi xuống vị trí ấy để tiến hành phòng thủ được. Mà nếu nói đến đây lại có người nghĩ đến việc dùng bốn cái chân to khỏe để bảo vệ thì cũng cạn lời rồi, vị trí này quả thực chính là điểm yếu chết người của nó.

Thấy Thạch Trung Ngọc rơi xuống chỗ đó, Bát Kỳ Đại Xà lập tức trở nên hoảng hốt. Tám cái đầu rắn ngọ nguậy lung tung, muốn đánh về phía Thạch Trung Ngọc. Đồng thời thân thể không ngừng lui về phía sau, muốn tránh Thạch Trung Ngọc càng xa càng tốt.

Bát Kỳ Đại Xà mặc dù cường đại, nhưng nó vẫn không biết bay,

hơn nữa cái thân thể cao lớn này lại làm cho việc cử động của nó rất bất tiện. Đặc biệt là những động tác yêu cầu sự khéo léo như thế này. Thạch Trung Ngọc lại rất đắc ý, một tay giữ chặt vảy rắn bên cạnh, sau đó dùng ngân đao cắt qua cặt lại bên trên lớp vảy sừng kia. Tình huống này, chính là muốn dùng ngân đao dần dần cắt bỏ lớp vảy nảy ra.

Cái giác từ vị trĩ mẫn cảm kia truyền đến, làm cho Bát Kỳ Đại Xà càng thêm sợ hãi, giống như một cô gái sắp bị cưỡng hiếp vậy, điên cuồng uốn éo người. vừa bắn những quả cầu ra mong có thể đánh trúng Thạch Trung Ngọc, vừa kêu to. Nhưng mà, tất cả đều là phí công, Thạch Trung Ngọc vẫn treo ở trên người của nó một cách vững vàng không xê xích gì, ngân đao sắc bén trong tay mặc dù có thể đơn giản đâm một phát là xuyên qua được lớp vảy sừng kia, nhưng lại vẫn cứ cắt từ từ từng tí một.

Cảm xúc ở chỗ kia đương nhiên là nhạy cảm hơn so với những chỗ khác. Thân thể nó cứ lắc lư làm cho Thạch Trung Ngọc hạ đao cũng không được chuẩn xác cho lắm, một lúc sau thì từng dòng máu tươi phun ra từ chỗ miệng vết thương bị hắn cắt đứt ra.

Thân thể của Bát Kỳ Đại Xà khổng lồ như vậy, cho nên máu trong người nó cũng nhiều, đặc biệt là chỗ này lại còn gần trái tim nữa. Vừa phun ra một chút máu mà đã bằng cả nửa lượng máu của một người bình thường rồi. Thấy thế, tâm tình Thạch Trung Ngọc cũng cảm tahasy khoan khoái dễ chịu.

Theo nhịp độ đao không ngừng rơi xuống, miếng vảy rất nhanh đã bị cắt xuống, xung quanh vùng cổ của nó đã máu tươi đầm đìa. Mà ngân đao lúc này dưới sự ảnh hưởng của huyết dịch, rất là hưng phấn. Đây chính là máu của thượng cổ yêu thú cửu đầu xà nha, mặc dù huyết mạch kế thừa của Bát Kỳ Đại Xà không được thuần túy lắm, nhưng mà vẫn kế thừa được phần lớn.

Cứ như vậy chém vài đao, ngân đao cơ hồ đều sắp biến thành huyết đao luôn rồi.

- Vui nhỉ, ha ha, ta nói này Bát Kỳ Đại Xà, nếu mà ta cứ như vậy đâm vào thêm một chút nữa thì sẽ có hiệu quả gì nhỉ.

Thạch Trung Ngọc cầm ngân đao vuốt chầm chậm lên da thịt

mềm mại của nó.

Tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc rồi, Bát Kỳ Đại Xà đâu còn dám động đậy nữa, nếu như động mạnh một chút, Thạch Trung Ngọc sẩy tay đâm vào trong. Thì Bát Kỳ Đại Xà sẽ khóc chết mất.

- Đừng, đừng, đại ca, à không, đại gia ơi, đừng làm vậy mà!

Bát Kỳ Đại Xà cầu xin kêu lên. Nó chẳng qua là muốn đi ra xem thử là tên khốn kiếp nào hại mình phải chật vật như vậy mà thôi, không nghĩ rằng lần này suýt chút nữa ném luôn cái mạng sống của mình.

- Ồ???

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng.

- Vừa nãy chẳng phải còn hô hào lớn tiếng muốn giết ra sao, muốn nghiền xương ta thành tro sao? Bây giờ sao lại khúm núm xin tha rồi?

Làm một lão yêu quái ngàn năm, co được dãn được chính là bí quyết để nó có thể sống lâu dài đến ngày hôm nay.

- Anh zai lợi hại như vậy, anh có thể giết được tôi rất dễ dàng mà, nên đương nhiên là tôi phải xin anh tha mạng rồi.

Bát Kỳ Đại Xà cũng rất thẳng thắn nói, chớp chớp mắt cầu khẩn nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Ồ? Ra vậy.

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng.

- Thế thì ra hỏi mi một việc.

- Vâng, đại gia ngài cứ nói, đừng nói là một chuyện, cho dù là một trăm chuyện, một ngàn chuyện tôi cũng sẽ thành thật trả lời cho anh!

Bát Kỳ Đại Xà vội nói.

Thạch Trung Ngọc cười một tiếng xấu xa.

- Thế, ngươi nói ta nghe, kiếm Thiên Tòng Vân năm đó đã chém đứt một cái đầu của ngươi, bây giờ đang ở đâu?

- Hả???

Nghe xong câu hỏi, rõ ràng đồng tử của Bát Kỳ Đại Xà co rụt lại, hiển nhiên đối với cái tên Thiên Tòng Vân này rất là sợ hãi.

- Cái này, đại gia, tôi cũng không rõ lắm, từ bấy đến giờ tôi vẫn ở chỗ này tu luyện.

Mặc dù Bát Kỳ Đại Xà nói như vậy, nhưng mà Thạch Trung Ngọc rõ ràng có thể từ trong ánh mắt của nó nhìn ra nó có chút chột dạ, đúng vậy, Bát Kỳ Đại Xà hiển nhiên là đang nói xạo.

- Xem ra người nào đó vẫn không đủ trung thực nha.

Thạch Trung Ngọc khẽ thở dài một cái, ngân đao trong tay chậm rãi đâm vào lớp thịt non mềm. Phần thịt ở vị trí yếu ớt nhất này quả thực cũng không khác mấy so với thịt của dã thú bình thường, ngân đao của Thạch Trung Ngọc rất dễ dàng đã cắm đi vào được một nửa mũi đao, lại làm cho máu tươi phun ra. Thạch Trung Ngọc vẫn mở ra chân khí hộ thể nên máu tươi kia cũng không thể dính lên người của hắn được. Nếu không thì bây giờ chắc nhìn Thạch Trung Ngọc không khác gì mới bơi trong bể máu ra.

Chương 1069. Chương Trống Không Có Nội Dung

Chương Trống Không Có Nội Dung

Chương Trống Không Có Nội Dung

Chương Trống Không Có Nội Dung

Chương Trống Không Có Nội Dung

Chương 1070. Ám toán

- NGAO!

Bát Kỳ Đại Xà kêu thảm một tiếng, chỗ này da thịt mềm mại thật sự là quá nhạy cảm, khiến nó thống khổ vạn phần.

- Đừng, đừng! Đại gia, đại gia! ! Ta nói, ta nói! Ta sẽ nói thật!

- Hừ!

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng rồi rút ngân đao ra. Chỗ bị đâm vào kia cũng đã trở thành một vũng máu rồi.

Thanh đao đang cắm vào chỗ trí mạng vừa được rút ra, Bát Kỳ Đại Xà lập tức thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù miệng vết thương này cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà cái cảm giác bị dí đao vào cổ uy hiếp như thế, vẫn rất là thống khổ. Giống như người nào đó nắm chặt lấy 'thằng em' của hắn để uy hiếp vậy, mặc dù bị cầm như thế cũng không đau lắm, nhưng mà cái cảm giác ấy thì không hề dễ chịu một chút nào. Trong lòng cảm thấy thật lạnh thật lạnh đấy. Tình huống lúc này của Bát Kỳ Đại Xà chính là như thế, bên dưới lợp da thịt mềm mại kia chính là trái tim. Nếu như bị đâm trúng, thì trái tim nhỏ bé tội nghiệp của nó sẽ xong đời rồi. Sau đó tinh huyết chảy hết ra, thì nó cũng đi đời nhà ma theo luôn chứ còn gì nữa.

Bát Kỳ Đại Xà thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà tiếp theo đây nó lại không biết nên nói như thế nào nữa, Thạch Trung Ngọc nhìn ra nó đang do dự, lập tức hung ác nhìn nó nói.

- Mi chỉ có một lần cơ hội. Nếu như nói dối nữa thì ta sẽ đâm vào không suy nghĩ gì đâu.

- Hả????

Bát Kỳ Đại Xà kinh hô một tiếng, nhìn nhìn vẻ mặt hung ác của Thạch Trung Ngọc, vội vã gật đầu.

- Ta nói, ta nói, ta cam đoan sẽ nói thật, thật ra con người ta rất là thành thật đấy.

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, ra hiệu cho Bát Kỳ Đại Xà nói tiếp.

Bát Kỳ Đại Xà nhìn nhìn Thạch Trung Ngọc, hơi do dự một chút rồi mở miệng hỏi

- Kiếm Thiên Tòng Vân kia đối với đại gia ngài rất quan trọng hay sao?

- Thì mi cứ nói đi?

Thạch Trung Ngọc hung hăng trừng mắt nhìn nó một cái

- Kính Bát Xích, ngọc Câu Quỳnh đều đã ở trong tay ra rồi, cũng chỉ thiếu kiếm Thiên Tòng Vân nữa là đủ bộ ba rồi.

- Hả????

Nghe thấy Thạch Trung Ngọc nói thế, Bát Kỳ Đại Xà lập tức kinh ngạc hỏi lại

- Chẳng lẽ, ngài cũng là vì truyền thuyết kia sao?

- Truyền thuyết kia?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi lại.

- Đúng vậy, chính là truyền thuyết về thuốc trường sinh bất lão đấy.

Bát Kỳ Đại Xà nuốt nuốt nước miếng.

- Chẳng lẽ ngài không biết?

- Ồ?

Thạch Trung Ngọc nói tiếp

- Cụ thể là như thế nào? Nói đi!

Cái khí chất khiếp người kia làm cho Bát Kỳ Đại Xà rùng mình một cái, mạng của mình vẫn còn nằm trong tay hắn đây này.

- Chính là, trước kia, không phải Tần Thủy Hoàng đã sai Từ Phúc tới nơi này tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão đó sao?

Bát Kỳ Đại Xà nhìn nhìn Thạch Trung Ngọc rồi lại nói.

- Thật ra thì sau khi Từ Phúc tới đây, đã tìm được thuốc trường sinh bất lão. Ngài cũng biết đấy, cái gọi là trường sinh bất lão đối với chúng ta mà nói, thì đó là trân quý cỡ nào. Mặc dù nói, tuổi thọ của chúng ta lâu hơn so với những người phàm kia, nhưng mà đối với thiên đạo mênh mông thì không bằng một hạt cát trên sa mạc. Cho nên, tuổi thọ dài lâu mới là bảo đảm thực lực. Sau khi Từ Phúc phát hiện thuốc trường sinh bất lão thì nổi lên ý đồ xấu, không muốn mang nó về Hoa Hạ. Nhưng mà, người thị vệ bên cạnh lại là người do Tần Thủy Hoàng phái tới, làm sao có thể để cho hắn dễ dàng thực hiện ý đồ đuộc. Vì vậy hắn đã lên một kế hoạch, âm thầm giấu kỹ thuốc trường sinh bất lão đi, đã làm ra thuốc trường sinh bất lão giả và đưa cho bọn thị vệ mang về Hoa Hạ. Bởi vì Tần Thủy Hoàng ăn thuốc giả cho nên không hề kéo dài được tuổi thọ, đến khi sinh mạng kết thúc liền băng hà rồi. Nhưng mà, chuyện Từ Phúc chế thuốc giả vẫn bị phát hiện. Người phát hiện chính là người hộ vệ bên cạnh hắn, Susano. Khi đó Susano cũng không phải tên là Susano mà có một cái tên khác, sau này mới sửa thành Susano. Susano cùng với Từ Phúc tranh đoạt thuốc trường sinh bất lão, nhưng mà Từ Phúc cũng chỉ là một phương sĩ, thân thể yếu ớt châm yếu tay mềm làm sao có thể đấu được với Susano. Nhưng mà hắn cũng không cam chịu để cho Susano có được thuốc trường sinh bất lão. Mà cũng chính vào lúc ấy ta gặp phải Susano, hắn chém mất một cái đầu của ta. Mà kiếm Thiên Tòng Vân, lại bị ta nuốt xuống.

Nghe thế, Thạch Trung Ngọc lập tức mở to hai mắt nhìn nó

- Kiếm Thiên Tòng Vân bị mi nuốt?

- Đúng vậy.

Nói đến đây, Bát Kỳ Đại Xà rất là ấm ức nói tiếp.

- Lúc ấy ta tức giận quá nên cắn đứt cánh tay phải của Susano, không ngờ lại nuốt luôn cả Thiên Tòng Vân hắn đang cầm. Kết quả, ta không có cách nào lấy thanh kiếm kia ra cả, mà nó cũng phá hư thân thể của ta, cho nên, thương thế của ta mãi mới không thể khôi phục được.

Thạch Trung Ngọc lập tức bó tay rồi, nuốt kiếm vào rồi thì làm sao mà cho nó đi ra được? Trừ khi phá vỡ cơ thể ngươi rồi moi nó ra, còn không thì tuyệt đối không có khả năng nhổ nó ra được. Chỉ cần sơ sẩy một cái thì cũng làm cho lục phủ ngũ tạng bị đâm thủng, hơn nữa thanh kiếm này đã ở trong thân thể nhiều năm như vậy, chỉ sợ cũng đã đã tạo thành một kết nối với thân thể này rồi, nếu như tùy tiện lấy ra, đánh vỡ sự cân đối ấy, đoán chừng thân thể cũng sẽ hỏng mất. Dù sao chuyện lấy kiếm này chắc chắc vô cùng nguy hiểm, cho nên vừa rồi Bát Kỳ Đại Xà mới nói dối.

- Mi nói chuyện truyền thuyết lại là cái gì?

Thạch Trung Ngọc lại hỏi.

- Sau khi Từ Phúc giấu thuốc trường sinh bất lão đi, thì chỉ có cách dùng ba kiện bảo vật là kiếm Thiên Tòng Vân, kính Bát Xích, ngọc Câu Quỳnh hợp lực lại thì mới có thể tìm được vị trí của thuốc trường sinh bất lão. Nhưng mà, kiếm Thiên Tòng Vân bị ta nuốt, sau đó Từ Phúc cũng bị Susano tức giận giết chết rồi.

- Cho nên, những người có nghiên cứu về lịch sử liền phát hiện chuyện liên quan đến ba kiện bảo vật này, cho nên mới muốn tới hỏi ngươi về tung tích của kiếm Thiên Tòng Vân, mà hai kiện bảo vật kia đều được nhiều người chú ý tìm kiếm.

- Đúng vậy đấy.

Bát Kỳ Đại Xà rất là buồn bực nói tiếp.

- Cũng có mấy người tới đây quấy rầy ta, đều là rất thô bạo, làm hại ta có mấy lần không chú ý, làm cho cái núi lửa này lại phun ra.

Nghe Bát Kỳ Đại Xà nói vậy, Thạch Trung Ngọc lập tức im lặng, cảm giác như thể ngọn núi lửa này đều dựa vào Bát Kỳ Đại Xà trấn áp nó vậy, nếu nói thế thì con Bát Kỳ Đại Xà này chỉ sợ cũng là

thần thủ hộ của Nhật Bản rồi.

- Đúng rồi, có ba kiện bảo vật này rồi thì làm sao để tìm được thuốc trường sinh bất lão?

Thạch Trung Ngọc lại hỏi, đối với vật này, hắn rất là hoài nghi. Nhưng mà, mấy thứ là bảo vật thì làm gì có ai lại ngại nhiều cơ chứ.

- Cái này ta cũng không biết rồi.

Bát Kỳ Đại Xà vội nói.

- Ngươi, đừng nói là ngươi muốn lấy kiếm Thiên Tòng Vân từ trong người ta ra nhé??

- Đương nhiên!

Thạch Trung Ngọc gật đầu tỏ vẻ rất đương nhiên.

- Thứ này ở lại trong thân thể ngươi cũng là tai họa và gây thống khổ cho ngươi không phải sao? Ngươi xem, qua nhiều năm như vậy rồi mà lực lượng của ngươi cũng không có tiến bộ gì, hơn nữa, thứ này để lại trong cơ thể ngươi cũng vô dụng, hơn nữa thực lực của ta lại mạnh hơn ngươi, muốn lấy kiếm ra, ngươi lại có thể làm gì ta?

Mấy lý do đưa ra, Bát Kỳ Đại Xà lập tức không biết phải nói gì nữa, hắn nói hắn mạnh hơn mình, xác thực là không sai. Trong thế giới của bọn hắn, thì nắm đấm của ai mạnh thì người đó chính là lão đại, điều này chính là chân lý.

- Nhưng mà, ngươi có thể cẩn thận một chút được không?.

Bát Kỳ Đại Xà rất đáng thương nhìn Thạch Trung Ngọc, lúc này đây nó ngoại trừ có một thân hình siêu to khổng lồ ra thì cũng không khác mấy so với những con thú cưng mọi người hay nuôi trong nhà.

- Đương nhiên, ta sẽ cẩn thận.

Thạch Trung Ngọc gật đầu đồng ý, ngoài miệng thì nói thế

nhưng mà trong lòng hắn nghĩ cái gì thì có trời mời biết được. Hắn sẽ cẩn thận mới là lạ, đợi vài ngày nữa Hoa Hạ chiếm lĩnh được Nhật Bản rồi, lưu lại mối tai họa này chẳng khác nào để lại một quả bom nổ chậm, có thể phát nổ bất kỳ lúc nào không ai biết trước được. Bây giờ cứ giữ lại thân thể của ngươi, dùng nó để chắn lại cái miệng của núi Phú Sĩ thì vừa vặn luôn, cũng không cần lo lắng phun trào nữa.

Chương 1071. Lấy được ba bảo vật

Bát Kỳ Đại Xà vẫn đang trong hôn mê, cơ bản là không thể cảm nhận được những gì diễn ra xung quanh.

Thạch Trung Ngọc liền thừa dịp này, rút đao bạc ra cắm thật mạnh vào tim của Bát Kỳ Đại Xà.

Dường như đao bạc cảm nhận được năng lượng từ trong tinh huyết của Bát Kỳ Đại Xà, nó phát ra một vầng sáng màu đỏ nhẹ trên thân đao, rồi hưng phấn đi hấp thu tinh huyết trong quả tim kia.

Tinh huyết vốn là khởi nguồn của mọi sinh mạng, nếu không có tinh huyết, tuyệt nhiên sẽ không thể tiếp tục sống nữa. Mà Bát Kỳ Đại Xà lại có cùng huyết mạch với Cửu Đầu Xà thời thượng cổ, tuy không có huyết mạch tinh khiết như Cửu Đầu Xà, nhưng bên trong tinh huyết của nó vẫn có tỷ lệ huyết dịch từ Cửu Đầu Xà rất cao. Một nguồn năng lượng dồi dào và mạnh mẽ đến như thế, khiến cho đao bạc rất hưng phấn.

Nếu như Bát Kỳ Đại Xà vẫn còn tinh huyết thì nó cũng có thể dựa vào những tinh huyết đó để dần dần khôi phục lại thương thế trên người, sau một thời gian, vết thương sẽ nhanh chóng khỏi và nó sẽ tỉnh lại. Thạch Trung Ngọc lại thừa dịp này để hôi của, hắn cho đao bạc hấp thu hết toàn bộ tinh huyết còn lại của nó.

Một con Bát Kỳ Đại Xà có hơn ngàn năm tuổi lại chết đi trong tay một tên nhân loại hèn mọn. Nghĩ vậy, Thạch Trung Ngọc liền cười phá lên.

- Đừng bao giờ khinh thường đối thủ, cũng đừng bao giờ tin người như thế nha.

Thạch Trung Ngọc cảm thán một câu, sau đó rút đao bạc về.

Lúc này, đao bạc đã hấp thu xong toàn bộ tinh huyết, vầng sáng màu đỏ nhạt trên thân đao cũng dần biến mất. Để lại một ấn ký hình Cửu Đầu Xà trên thân đao, dường như toát ra một loại khí chất thô bạo, bất phàm.

- Đúng là một thanh đao tốt!

Thạch Trung Ngọc vỗ nhẹ vào thân đao, vuốt ve đường vân kia.

Nhìn núi lửa còn đang phun trào, Thạch Trung Ngọc dùng sức mạnh hơn, đẩy cái thân thể to lớn của Bát Kỳ Đại Xà vào trong miệng núi lửa. Tuy rằng nó đã chết đi, nhưng thân thể vẫn rất cứng rắn, chịu được sức nóng của dung nham. Dùng thi thể của nó để ngăn lại miệng núi lửa cũng rất tiện.

- Đúng là quá tiện lợi rồi.

Thạch Trung Ngọc cười cười nói.

Hắn cất đao bạc vào trong túi trữ vật, Thạch Trung Ngọc lại nhìn về thanh kiếm Thiên Tùng Vân trong tay mình.

Đây là thanh bảo kiếm trong truyền thuyết, mang hình dáng tương tự kiếm dài thời cổ đại. Duy chỉ có thân kiếm là toát ra màu trắng mướt, không giống như lưỡi kiếm bình thường. Dường như là cả lưỡi kiếm là được chế tạo từ bạch ngọc, mà ở trên chuôi kiếm lại có hình đám mây, trông rất là phiêu dật.

Ở cuối thân kiếm, khắc sâu ba chữ triện: Thiên, Tùng, Vân.

- Rốt cuộc cũng lấy đủ ba món bảo vật, không biết Thuốc Trường Sinh Bất Lão tìm ở đâu ra đây?

Thạch Trung Ngọc lấy ra ba món bảo vật, đặt lại chung một chỗ.

Gương Bát Xích, Ngọc Câu Quỳnh, Thiên Tùng Vân. Ngay khi ba món bảo vật tề tựu với nhau, tựa hồ phát ra một loại cảm ứng đặc biệt, giống như là bạn tốt đã lâu không gặp, nay lại được tề tựu lần nữa.

- Bảo vật có linh nha.

Thạch Trung Ngọc than thở, không biết những tiền nhân ở thời cổ đại đã làm sao mới có thể chế tạo được những món bảo vật có uy lực kinh khủng như vậy.

Gương Bát Xích, một khi sử dụng, có thể khiến cho người dùng thấy rõ thực lực của mục tiêu, càng có thể phong ấn mục tiêu lại vĩnh viễn. Đồng thời còn có sức phòng ngự cực kỳ ghê gớm.

Ngọc Câu Quỳnh, là mấu chốt để mở ra cánh cổng Âm Dương, có thể triệu hồi ác quỷ từ địa ngục. Cũng mang theo nội tại có thể khiến vạn tà tránh xa, bách độc bất xâm.

Thiên Tùng Vân, sắc bén không thể miêu tả, trong trạng thái chiến đấu có thể biến ra một đám mây mù, không phải thật cũng không phải giả, kẻ địch khó lòng phòng bị được.

Ba món bảo vật này tựa như không liên quan gì đến Thuốc Trường Sinh Bất Lão, cũng không có liên kết gì với nó, chẳng lẽ phải có bí pháp đặc thù nào đó sao? Thạch Trung Ngọc suy nghĩ.

Hắn liền lấy chân nguyên trong cơ thể chậm rãi di chuyển vào trong ba món nào, từ từ kích hoạt linh tính bên trong chúng.

Lúc Yoshikawa Takeshi dùng Gương Bát Xích này để ngăn cản luồng nhiệt lượng mãnh liệt kia đã tiêu hao gần như toàn bộ năng lượng của nó. Nhưng khi Thạch Trung Ngọc truyền năng lượng vào, mặt gương cũ kỹ này vẫn dần dần khôi phục lại ánh sáng lộng lẫy như cũ, nhanh chóng biến thành một tấm gương nhỏ hoa lệ, Nhiều đường vân huyền ảo bao quanh mặt gương, sau lưng có hai chữ triện: Bát, Xích; tỏa sáng chói lóa.

Còn lại là Ngọc Câu Quỳnh, vẫn là hình dạng đó, toát ra ánh sáng thăm thẳm màu xanh lục. Nhưng Thiên Tùng Vân là đặc biệt nhất, thân kiếm tỏa ra ánh sáng trắng như tuyết, mượt mà tinh khiết không một chút tì vết.

Ngay cả Thạch Trung Ngọc cũng hoài nghi có phải Thiên Tùng Vân này có phải là một trong thập đại thánh kiếm của Trung Hoa, Thừa Ảnh hay không. Thừa Ảnh được mô tả là một thanh kiếm tinh xảo vô cùng, thân kiếm như có thể hóa hư vô, người khác không thể nhìn thấy lưỡi kiếm được, vì thế mà khó lòng phòng bị.

Mà Thiên Tùng Vân lại là hóa thành mây mù, lưỡi kiếm lại vô cùng mỏng, chẳng phải là không nhìn rõ lưỡi kiếm rồi sao?

- Lẽ nào Thiên Tùng Vân thật sự là Thừa Ảnh sao?

Thạch Trung Ngọc nghi ngờ. Nhưng không có tài liệu nào để đối chiếu, hắn cũng không chắc chắn được. Bây giờ Thạch Trung Ngọc chỉ nghĩ ba món bảo vật này có quan hệ gì với Thuốc Trường Sinh Bất Lão.

- Bát Xích, Câu Quỳnh, Thiên Tùng Vân.

Thạch Trung Ngọc không ngừng lẩm bẩm tên của chúng, như muốn mò mẫm manh mối gì đó từ trong đó.

Dần dần, Thạch Trung Ngọc cảm giác như là tư duy của mình đang rất mơ hồ phiêu dật. Gương Bát Xích này tựa hồ rất giống một cái la bàn, chẳng phải sao? Nhìn những hoa văn huyền ảo bên trên mặt gương, chẳng phải đúng là vẽ Thái cực, Bát quái? Nếu như nó là la bàn, vậy hẳn là phải có kim chỉ nam nữa mới đúng.

Kim chỉ nam? Thiên Tùng Vân? Thạch Trung Ngọc nhìn vào mặt kiếm của Thiên Tùng Vân, nếu như mà thu nhỏ thanh kiếm này lại vài lần, có vẻ rất giống một thanh kim chỉ nam. Giống như là nó cảm nhận được suy nghĩ của Thạch Trung Ngọc, Thiên Tùng Vân lại bắt đầu biến nhỏ lại. Trong ánh mắt kinh hãi của Thạch Trung Ngọc, nó biến thành một cái kiếm dài nhỏ bằng lòng bàn tay.

- Đây là?

Thạch Trung Ngọc nắm lấy Thiên Tùng Vân, hắn nhất thời thốt lên kinh hãi, cẩn thận từng li từng tí đặt Thiên Tùng Vân lên trên Gương Bát Xích.

Mặt gương lấp lánh, đột nhiên lại hóa thành mơ hồ, một cái bệ nhỏ xuất hiện đỡ lấy thân kiếm Thiên Tùng Vân.

- Vậy còn Ngọc Câu Quỳnh này thì?

Thạch Trung Ngọc lại nhìn về phía Ngọc Câu Quỳnh, có la bàn rồi thì còn cần gì nữa? La bàn thì dùng để chỉ đường, vậy chỉ có thể là dùng để làm phương tiện di chuyển. Tên Từ Phúc này chỉ là

một phương sĩ nho nhỏ, cũng không biết được hắn có thể bay hay không. Nếu như lần theo suy nghĩ của Bát Kỳ Đại Xà, có vẻ nó rất sợ hãi Susano. Mà Susano có thể giết chết Từ Phúc, vậy tên Từ Phúc này có thực lực rất kém cỏi. Còn với Bát Kỳ Đại Xà, Susano có lẽ chỉ mạnh hơn nó một chút, nếu không thì cũng sẽ không bị Bát Kỳ Đại Xà cắn một phát đứt mất cánh tay.

Nếu là như thế, có lẽ Từ Phúc không thể bay được. Vậy thì đương nhiên phải cần đến phương tiện di chuyển, mà Ngọc Câu Quỳnh này sẽ là lựa chọn rất tốt.

Nhưng Thạch Trung Ngọc lại biết bay, thế là không cần tới Ngọc Câu Quỳnh này sao?

Khoan đã! Trong đầu Thạch Trung Ngọc đột nhiên thông suốt.

Hắn ngờ ngợ nhớ rằng ngày đó, lúc tên kia mở ra cảnh cổng nối với Cửu U, Ngọc Câu Quỳnh này là xuất hiện ở trên đỉnh của cánh cổng, hóa thành một điểm sáng màu xanh lục. Nhưng bên kia cánh cửa dường như có một chỗ lõm xuống, có vẻ là để khảm nạm một món đồ vào, mà hình dạng của chỗ đó lại là hình một thanh kiếm đặt chồng lên một chiếc gương.

Chương 1072. Ngọc Câu Quỳnh tham lam

-Nếu như vậy.

Đôi mắt của Thạch Trung Ngọc phát sáng lên, lập tức chộp Ngọc Câu Quỳnh vào trong tay.

Lúc đó, tên kia phải phun ra tinh huyết, lấy máu tế ngọc mới mở ra được cánh cổng Cửu U. Nhưng Thạch Trung Ngọc cũng không điên như vậy, hắn chỉ đành vận chuyển chân nguyên thay cho tinh huyết.

Thạch Trung Ngọc chắc chắn trong lòng, nhanh chóng vận chuyển lượng chân nguyên khổng lồ từ cơ thể truyền vào trong Ngọc Câu Quỳnh. Có vẻ như viên ngọc cảm nhận được chân khí đi vào, lập tức thức tỉnh lại, tham lam nuốt lấy chân nguyên như thể một vị thực khách phàm ăn đang ngấu nghiến món ngon được bày ra trước mắt. Bên trong Ngọc Câu Quỳnh đột nhiên tỏa ra một sức hút mãnh liệt, điên cuồng hấp thu hết luồng chân nguyên tưởng chừng như không dứt của Thạch Trung Ngọc.

Tốc độ hấp thu kinh hoàng đó khiến hắn phải sợ hãi, cứ tiếp tục như thế, e rằng chân nguyên của hắn có hùng hậu tới đâu cũng sẽ bị rút cạn. Nếu chân nguyên thật sự bị hút khô, vậy tiếp theo nó sẽ hút lấy tinh huyết. Dĩ nhiên là Thạch Trung Ngọc hoàn toàn không muốn đi hiến thân mình vì thứ này.

-Chẳng trách tên kia phải phun ra tinh huyết mới mở được.

Thạch Trung Ngọc mới nhận ra mình đã đánh giá năng lượng của Ngọc Câu Quỳnh quá thấp, hay nói đúng hơn là nhu cầu năng lượng của nó quá khủng khiếp.

Thạch Trung ngọc vội vàng vận chuyển chân nguyên trong cơ thể, trực tiếp hấp thu linh khí xung quanh.

Trong game này, hắn đã dùng phương pháp này để giải phóng đòn tấn công mạnh mẽ như Phách Đao, giờ lại dùng nó để hấp thụ năng lượng trong linh khí, bổ sung vào năng lượng bị Ngọc Câu Quỳnh hút đi.

Nhưng lúc này, toàn bộ bầu trời đều bị che lấp bởi những đám mây khói từ núi lửa, linh khí bị ô nhiễm thì còn có thể kiềm chế được, đây mà hút vào trong cơ thể thì chỉ có chịu chết. Thạch Trung Ngọc đúng là đang liều mạng. Chỉ là, hắn cũng phải cảm ơn Hướng Lâm rồi, nhờ cô ấy mà hắn mới có được kinh mạch kiên cố như thế này, mấy lần trước thi triển Phách Đao, được chữa trị kịp thời nên mới có độ cứng rắn gần như không ai sánh bằng như thế.

Những năng lượng ô uế này tiến vào kinh mạch được một chút, liền đã bị gân mạch đè nén lại. Đấy là trong suy nghĩ của Thạch Trung Ngọc, bất kể là ô uế hay không, tất cả đều phải bị đè nén, những thứ ô uế gì kia đều sẽ bị phá tan nát, thậm chí là bị tinh luyện. Đến lúc dung hợp với dòng chảy chân nguyên, tất cả đều sẽ hóa thành năng lượng.

Đúng là không thể không nói, có lúc đầu óc của Thạch Trung Ngọc cũng rất là linh hoạt, linh khí bị ô uế kia sau khi tiến vào kinh mạch, liền bị chuyển vào trong Ngọc Câu Quỳnh. Đúng là nó rất tham lam, bất kể là năng lượng thế nào nó cũng chấp nhận, ngấu nghiến mọi thứ năng lượng được truyền vào trong nó. Nhưng Thạch Trung Ngọc lại cảm thấy như rằng tốc độ hấp thu và chuyển hóa linh khí của mình vẫn không bằng tốc độ hấp thu của Ngọc Câu Quỳnh. Tro núi lửa này không chỉ khiến linh khí bị ô uế mà còn khiến linh khí bị thiếu hụt đi rất nhiều, dẫn đến tốc độ hấp thu của hắn cũng tụt giảm.

-Đúng là gậy ông đập lưng ông!

Thạch Trung Ngọc nghĩ thầm, chỉ đành cười khổ. Không ngờ là chính mình lại đẩy mình vào tình huống nguy hiểm như thế.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để than vãn, Thạch Trung Ngọc chỉ có thể liều mạng hấp thu linh khí xung quanh, chỉ mong rằng có thể đáp ứng được nhu cầu của Ngọc Câu Quỳnh.

Ngay cả Ngọc Câu Quỳnh cũng rất bất đắc dĩ, lúc đó nào ngờ lại

bị tên kia phun cho mấy ngụm tinh huyết, cưỡng ép mở ra cánh cổng Cửu U, vốn dĩ nó còn đang thiếu hụt linh khí, suýt chút nữa là bị tan nát. Tuy vậy, sau khi cánh cổng biến mất, nó cũng rơi vào trạng thái ngủ say để tự chữa trị. Bây giờ Thạch Trung Ngọc lại bày ra một bàn, toàn là những món ăn nó thích, chân nguyên tinh khiết vô cùng, làm sao mà không khiến nó thèm thuồng ngấu nghiến ngay được chứ, dù sao Ngọc Câu Quỳnh cũng là một món bảo vật có ý thức, hay nói là có linh tính, đây đương nhiên là bản năng sinh tồn của nó.

Hấp thu lượng chân nguyên tinh khiết và dồi dào như vậy vào trong nó, rất nhanh sẽ hoàn toàn hồi phục lại trạng thái ban đầu, cũng không dễ dàng bị hỏng nữa, vì thế mà khiến Ngọc Câu Quỳnh cứ hấp thu điên cuồng lượng chân nguyên mà hắn chuyển vào. Mà phải nói, trong mắt của Ngọc Câu Quỳnh, nó là một món bảo vật cấp cao, còn Thạch Trung Ngọc chỉ là một tên tay mơ mà thôi, cũng chẳng đáng để nhìn. Hi sinh cái tôi để làm việc lớn, xong việc là được.

-Chết tiệt.

Thạch Trung Ngọc bắt đầu điên lên, tốc độ hấp thu năng lượng của Ngọc Câu Quỳnh này quá là điên cuồng, không những không chậm lại, mà còn ngày càng nhanh hơn. Linh khí có thể hấp thu ở xung quanh cũng còn rất ít, dù sao thì hắn hấp thu điên cuồng đến như vậy, có nhiều năng lượng hơn nữa cũng không chịu nổi.

Hơn nữa bên trong linh khí của nơi đây, cũng có chứa những oán khí từ những người Nhật Bản đã chết tại đây, vì thế mà linh khí càng thêm hỗn tạp, không ổn định.

Nhưng cũng may là những oán khí này lại rất tốt đối với Ngọc Câu Quỳnh, ngược lại nó là thứ tai hại đối với Thạch Trung Ngọc. Vì thế nên cũng bớt khổ cho Thạch Trung Ngọc, còn có thời gian để thở ra hơi.

Tình huống này do Thạch Trung Ngọc gây ra, vừa hại cho chính hắn, lại vừa cứu hắn ra. Trong cái rủi lại có cái may, câu nói chí lý này rất đúng với tình huống bây giờ của hắn.

Nếu như Thạch Trung Ngọc biết được, không biết sẽ có vẻ mặt

như thế nào.

Tốc độ hấp thu của Ngọc Câu Quỳnh chậm lại, mãi tới giờ hắn mới có thể yên tâm một chút. Chân nguyên trong cơ thể của hắn bây giờ cũng không còn nhiều, nếu Ngọc Câu Quỳnh hấp thu thêm một phút nữa, có lẽ Thạch Trung Ngọc biến thành da bọc xương rồi.

-Sau này tốt nhất là không nên đụng vào những thứ không biết rõ như thế này.

Thạch Trung Ngọc tự than phiền trong lòng.

Lúc này cũng đã đạt tới trạng thái bão hòa năng lượng của Ngọc Câu Quỳnh, nó chậm rãi bay lên trên không trung, đột nhiên trong hư không xuất hiện từng hình vẽ huyền bí, cánh cổng nối tới Cửu U dần dần được dựng nên.

Thấy tình huống này, rốt cuộc hắn cũng có thể thoải mái hơn. Xem ra chỉ cần có đủ năng lượng là có thể mở ra cánh cổng Cửu U, cũng không cần tới bí pháp gì đó mà người ta thường viết trong tiểu thuyết, nếu không thì mình chỉ có thể vò đầu bứt tóc mà không có biện pháp nào nữa rồi.

Sau khi cánh cổng hoàn thiện, Thạch Trung Ngọc vột vàng lấy Thiên Tùng Vân cùng với Gương Bát Xích ra. Sau đó đặt tấm gương lên vết lõm hình tròn ở bên trái cánh cổng, còn lại là Thiên Tùng Vân, đặt ở một cái vết lõm sắc bén ở bên phải.

Hai món đồ nhẹ nhàng nhấp vào một cái, ngay lúc đó, cả cánh cổng tựa như run rẩy. Ngọc Câu Quỳnh ở trên đỉnh cánh cổng, đột nhiên chuyển từ màu xanh lục sang màu hồng tím, toàn bộ cánh cổng Cửu U càng đậm thêm vẻ kỳ lạ. Nhưng vầng sáng màu hồng tím càng ngày càng lớn ra, rồi đến lúc bao trùm cả cánh cổng bên trong.

Dường như, mùi của tử vong nồng nặc đã bị vầng sáng màu hồng tím này ngăn chặn lại không vọt ra được.

-Đây là?

Thạch Trung ngọc chậm rãi nhìn cánh cổng nối tới Cửu U dần

dần thay đổi hình dạng. Vốn dĩ trên cánh cổng có khắc các loại hoa văn, hình vẽ yêu ma quỷ quái, nhưng bây giờ lại biến mất tăm, thay vào đó là những hình vẽ hoa cỏ, cây lá.

-Đây, hình như là cánh cổng khác sao?

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ tới khả năng này, hắn tỏ ra kinh ngạc.

Cánh cổng nối tới Cửu U đột nhiên biến thành một cánh cổng thông tới nơi khác, chẳng lẽ đây chính là bí mật của ba món bảo vật?

Lẽ nào, Thuốc Trường Sinh Bất Lão ở bên trong cánh cổng này?

Sau khi cánh cổng hoàn thiện, ba món bảo vật dần phát ra ánh sáng nhẹ, tách ra khỏi cánh cổng và bay về hướng Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc bắt lấy chúng, bước chân chậm rãi vào bên kia cánh cổng.

Chương 1073. Vua bịp Thuốc Trường Sinh Bất Lão

Cánh cổng lập lòe ánh sáng màu hồng tím, sau khi Thạch Trung Ngọc đã đi qua cánh cổng, nó chậm rãi hóa thành hư vô. Xung quanh lại trở về trạng thái tĩnh lặng như lúc đầu.

Ở một nơi không ai biết đến, Thạch Trung Ngọc tỏ ra buồn bực.

-Chỗ này là ở đâu?

Xung quanh Thạch Trung Ngọc đều bị bao trùm bởi bóng tối, có chăng giọt nước mưa vọng lên khiến cho không khí vô cùng ẩm đạm, làm người sởn cả tóc gáy. Tuy rằng thực lực bây giờ của Thạch Trung Ngọc là rất mạnh, nhưng vẫn là một con người, mà người thì ai cũng sẽ luôn sợ hãi với những gì mình chưa biết rõ, chớ nói chi là một không gian ẩm ướt, chật chội như thế này.

-Đây hình như là một hang động thì phải?

Thạch Trung Ngọc bắt đầu mò mẫm xung quanh, lấy Thiên Tùng Vân tản ra ánh sáng màu trắng, Ngọc Câu Quỳnh tỏa ra ánh sáng màu xanh lục, còn Gương Bát Xích thì hiện lên mơ hồ vầng sáng tím, cũng vừa đủ chiếu sáng xung quanh Thạch Trung Ngọc, soi đường cho hắn bước chân đi ổn định.

Một cái hang động sâu thăm thẳm, Thạch Trung Ngọc thiết nghĩ, không biết có phải là mình đang ở dưới lòng đất hay không, chẳng lẽ Thuốc Trường Sinh Bất Lão nhất thiết phải giấu ở dưới cái hang này sao?

Nghĩ vậy, Thạch Trung Ngọc liền bước nhanh hơn. Tuy rằng hắn không cần tới Thuốc Trường Sinh Bất Lão, nhưng mà những cô bạn gái của hắn cần. Tuổi thọ của hắn vô cùng dài, nhưng mà bọn họ cũng chỉ là những người bình thường, trải qua mấy thập niên là tuổi thọ sẽ tận.

Đây là điều mà Thạch Trung Ngọc không muốn nhìn thấy nhất, tuy rằng những cường giả Tiên thiên trở lên đều đã quen với những điều này. Nhưng đối với Thạch Trung Ngọc, hắn không thể chịu đựng nỗi mất mát đó, cho nên hắn mới cố chấp với Thuốc Trường Sinh Bất Lão như vậy.

Dù rằng muốn Trường Sinh Bất Lão là gần như không thể, nhưng chỉ cần kéo dài tuổi thọ thêm một chút là được rồi.

Càng đi sâu vào hang động, xung quanh cũng bắt đầu ẩm ướt hơn, Thạch Trung Ngọc bắt đầu nghi ngờ, có thể hắn đang đi ở trong hang động dưới đáy biển. Nếu không thì sao chỗ này lại ẩm ướt đến như vậy chứ. Có lẽ không lâu nữa sẽ đến mạch nước ngầm, hay là đầm nước gì gì đó.

Toàn bộ hang đều ẩm thấp vô cùng, mặt đất dưới chân thì trơn trượt, dù vậy nhưng cũng không làm khó Thạch Trung Ngọc được.

Tuy nhiên, bên trong hang động này cũng không xuất hiện các loại côn trùng, sâu bọ, dường như Thạch Trung Ngọc là sinh vật duy nhất ở đây.

Đi được khoảng 30 phút, Thạch Trung Ngọc bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Dù rằng cơ thể của hắn rất mạnh mẽ nhưng vì phải tập trung cao độ vào từng bước chân nên thể lực hao hụt nhanh chóng.

-Rốt cuộc đây là chỗ nào?

Đây không phải lần đầu Thạch Trung Ngọc tự hỏi như vậy. Nhưng nơi này lại không có bất cứ gì hay bất cứ ai trả lời câu hỏi của hắn.

Mãi hơn mười mấy phút nữa, Thạch Trung Ngọc mới nhìn thấy trước mắt có một vị trí đặc biệt.

Trong cái hang động ẩm ướt này, lại đột nhiên xuất hiện một không gian khô ráo.

Không gian nhỏ khoảng chừng hai mươi đến ba mươi mét vuông, đấy cùng là phần cuối của hang động. Tiếp đó là một lối đi vô cùng lớn, lớn hơn hang động nãy giờ rất nhiều. Dường như từ

đầu đến giờ hắn mới chỉ đi qua hành lang dẫn tới không gian này mà thôi.

Trong khoảng không gian nhỏ, đặt ở đó một bục để sách làm bằng ngọc, hai cái giá sách xung quanh, còn có một chiếc giường trơn mịn không biết được làm từ loại ngọc gì. Chỉ là mặt trên của chiếc giường không ngừng toát ra khí lạnh, khiến cho Thạch Trung Ngọc hoài nghi liệu đây có phải là giường hàn ngọc trong truyền thuyết hay không. Trong nhiều tiểu thuyết võ hiệp cũng có đề cập tới những chiếc giường như vậy, nếu đúng, nó có thể tăng tốc độ tu luyện của người sử dụng nó lên rất nhiều.

Mà thứ hấp dẫn sự chú ý của Thạch Trung Ngọc chính là trên bục để sách.

Bày trên đó là những quyển thẻ tre, sau đó là một hộp gấm màu vàng. Mặt trên chiếc hộp có khắc mấy hình vẽ rồng bằng vàng ròng, nhìn vô cùng cao quý. Càng kỳ lạ hơn là trên vách động lại có lấp lóe chút tia sáng, làm cho nơi này trở nên rất sáng sủa.

-Chẳng lẽ đây là chỗ tu luyện của Từ Phúc?

Thạch Trung Ngọc tỏ ra kinh ngạc, đi từ từ về phía bục để sách.

Không biết quyển thẻ tre đặt trên đó là được làm từ tre trúc gì, tuy đã trải qua mấy ngàn năm dài dằng dẵng nhưng vẫn không mục nát, nếu không muốn nói là mới tinh.

Trên thẻ tre ghi lại từng dòng chữ triện, Thạch Trung Ngọc rất khó khăn phân biệt ra từng chữ.

-Ta là hoàng đế của đế quốc Đại Tần, Ngự Tứ phương sĩ, Từ Phúc.

Đọc xong hàng chữ trên, Thạch Trung Ngọc chắc chắn đây là chỗ tu luyện của Từ Phúc, không ngờ chỗ này lại hoa lệ đến thế.

Trên thẻ tre, Từ Phúc cũng không có ghi lại thứ gì quan trọng, cơ bản là tự ngợi khen, tâng bốc hình tượng của mình lên mà thôi, còn có ghi lại nỗi oán hận của hắn đối với Susano, rồi một chút bí mật nhỏ. Cuối cùng hắn ta mới viết, hộp gấm trên bàn này chính là Thuốc Trường Sinh Bất Lão mà năm đó hắn ta lấy được, có điều là

hộp gấm đã bị Hoàng đế Ngự Tứ ban xuống phong ấn Cửu Long Nhiễu Thiên Tỏa. Mà chìa khóa của phong ấn này đang được đặt ở lăng của Tần Thủy Hoàng.

Nhìn thấy hàng chữ, Thạch Trung Ngọc lại đột nhiên tức giận điên lên, muốn chửi chết mẹ hắn ta. Gì mà chìa khóa ở chỗ Tần Thủy Hoàng, đúng là ngứa tay mà. Mất bao công sức để rồi lấy được một cái hộp vô dụng. Thạch Trung Ngọc liền điên lên rồi, quơ tay cầm lấy chiếc hộp, nhìn thử 6 mặt của nó, không biết là dùng công nghệ nào để chế tạo ra mà thật sự là không có kẽ hở nào.

Thạch Trung Ngọc ra sức ném vào vách tường cũng không hề hấn, rút đao ra chém cũng chẳng có vết xước nào, Thạch Trung Ngọc tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Không ngờ chiếc hộp này lại kiên cố đến thế? Hơn nữa, Cửu Long Nhiễu Thiên Tỏa là cái thứ quái quỷ gì đây? Không có đến một cái lỗ khóa thì sao mà mở.

Thạch Trung Ngọc cầm hộp gấm lên, hắn phát hiện ra dưới đáy hộp có một tờ bản vẽ.

Không sai, hoàn toàn đúng là bản vẽ. Vậy là giấy đã có từ triều Tần rồi sao? Thạch Trung Ngọc lóa hết cả mắt, hay là có người tới đây trước và để lại nó?

Cầm bức vẽ lên, hắn lại nhận ra, đây không phải là bản vẽ làm từ giấy, mà nó là một loại vải lụa được thêu cực kỳ tinh xảo, từng sợi tơ mỏng còn hơn sợi tóc, đan xen lại chằng chịt. Hắn là thợ may làm ra cái này phải có tay nghề vô cùng cao, mà giá tiền làm ra cái này cũng không phải vừa.

-Sơ lược thiết kế lăng mộ Tần Thủy Hoàng?

Hắn đọc chậm rãi từng từ, đọc xong, Thạch Trung Ngọc liền kinh hãi.

Móa nó, rốt cuộc là tên Từ Phúc này muốn làm cái gì? Ngay cả bản vẽ Hoàng lăng của Tần Thủy Hoàng cũng mang ra đây? Đây chính là tội tru di cửu tộc đấy. Nhưng mà, vì tên này đã cãi lại lệnh của hoàng đế, cho nên cửu tộc của hắn ta cũng sớm bị giết sạch rồi.

Nhìn kỹ bản vẽ Hoàng lăng của Tần Thủy Hoàng, Thạch Trung càng thêm khâm phục những người công nhân thời cổ đại.

Bọn họ chỉ là những người bình thường, mà lại có thể xây dựng nên một siêu lăng mộ như vậy. Dù có cường giả cấp bậc Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên tiến vào bên trong Hoàng lăng cũng chỉ có một kết cục, chết!

-Lẽ nào, Từ Phúc là muốn để ta đi trộm chìa khóa?

Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ trong lòng, có lẽ vì Từ Phúc có hận thù với Tần Thủy Hoàng. Cho nên mới làm ra hộp gấm này, người khác muốn mở ra chiếc hộp, bắt buộc phải đi tới Hoàng lăng của Tần Thủy Hoàng, vậy thì Từ Phúc lại đạt được mục đích. Khiến cho Tần Thủy Hoàng chết rồi cũng không được an ổn.

-Gã này cũng đúng là một tên đê tiện!

Thạch Trung Ngọc lắc đầu than thở, rồi chốc lát liếc mắt cười lớn,

-Nhưng mà, những thứ này đều giúp ta bớt thêm chút phiền phức! Hahaha! Hoàng lăng của Tần Thủy Hoàng, đương nhiên là không thiếu bảo vật! Núi vàng, trụ ngọc, thủy ngân nhiều như sông dài biển lớn, dạ minh châu lại nhiều như sao trên trời, những thứ này làm sao ta có thể bỏ qua?!

Thạch Trung Ngọc cười phá lên, thu dọn tất cả vào trong túi trữ vật.

Chương 1074. Vũ khí cuối cùng của Nhật Bản.

"Nhưng mà giờ làm sao ra ngoài? Không lẽ phải mở trận truyền tống?" Thạch Trung Ngọc nhìn xung quanh, có vẻ như không có đường ra. Còn trực tiếp phá vỡ vách động trông có vẻ yếu ớt kia. Dựa vào năng lực hiện tại của hắn thì một đấm cũng có thể làm sập một ngọn núi.

Nhưng mà có quỷ mới biết một đấm này sẽ làm phát sinh thêm tình huống gì nữa. Ngọn núi sập xuống chôn luôn mình? Nếu núi sập thì Thạch Trung Ngọc còn không có năng lực chống lại nó. Nếu bên ngoài là nước biển thì càng nguy hơn. Không biết bao nhiêu là nước biển ùa vào ngay lập tức, dù cho thân thể cứng rắn thì Thạch Trung Ngọc cũng không chống lại được.

Có thể nói nếu trực tiếp phá nơi này thì tỷ lệ chết chắc chắn sẽ hơn 80%. tình hình không có ép buộc, Thạch Trung Ngọc sẽ không ngốc đến nỗi làm như vậy.

Cầm Ngọc Câu Quỳnh treo lên, triệu hồi cổng Cửu U.

Bây giờ Ngọc Câu Quỳnh năng lượng sung túc, Thạch Trung Ngọc cũng không cần bổ sung thêm năng lượng vào, trực tiếp mở ra cổng Cửu U.

Lấy Thiên Tùng Vân đặt lên trên Gương Bát Xích, cổng truyền tống màu đỏ tím hiện ra trong nháy mắt.

"Ha ha, ta tránh đi trước, chờ về sau lại đến." Thạch Trung Ngọc cười xấu xa, đi vào trong cổng truyền tống màu đỏ tím kia.

Nhưng mà tình huống bên trong lại làm cho Thạch Trung Ngọc chấn động.

"Mẹ nó, đây là đâu?" Chung quanh là những tòa kiến trúc bị cháy đen, còn có nhiều người đang khóc lóc giống như đang thăm viếng

cái gì ở chỗ này. Thạch Trung Ngọc xuất hiện cũng không cũng không khiến cho những người này chú ý, có lẽ là do cái cổng kia bị thi triển phép thuật nào đó.

"Đền Yasukuni?" Thạch Trung Ngọc kinh ngạc kêu lên, không tin được mình lại truyền tống đến nơi này. Không lẽ Từ Phúc có quan hệ gì với đền Yasukuni? Hai cổng truyền tống có lẽ là một cái ở đền Yasukuni, một cái ở trong động kia.

Nhìn những người người đang kêu gào thảm thiết như đang mai táng cha mẹ bọn họ ở đằng kia, Thạch Trung Ngọc cảm giác bực bội trong lòng. Thanh âm kêu trời gọi đất kia nghe thấy là phiền.

"Đội quân này không lẽ chưa đánh tới Tokyo?" Thạch Trung Ngọc khó hiểu.

Hắn không biết trong khi hắn đang mưu tính Bát Kỳ Đại Xà thì Thiết Mộc đã phái một đội quân bí mật đi tới một nơi thần bí.

Đội quân bí mật này toàn bộ đều là Ninja. Ám sát, ẩn thân đều là thế mạnh của bọn họ. Ẩn vào một nơi bí mật gần đó, chỉ phục vụ cho Nội các tổng lý đại thần.

Có thể nói quyền lợi của Nội các tổng lý đại thần hết một nửa là do những Ninja này tạo thành.

Nhưng mà may là những Ninja này đều trung thành, vừa sinh ra đã được tiếp nhận chương trình tẩy não, không phải trung thành với Thiên hoàng mà là với Nội các tổng lý đại thần.

Đội quân bí mật này nghe theo mệnh lệnh của Thiết Mộc, ẩn náu ở một nơi bí ẩn trong Tokyo.

Nơi này tuy rằng ai cũng thấy nhưng không phải ai cũng chú ý tới. Dường như là có một lực lượng thần bí làm cho người ta vô tình bỏ qua nó. Một ngôi chùa bình thường không nổi tiếng, nhưng lại là trung tâm văn hóa của Nhật Bản mấy ngàn năm trước.

Năm đó Từ Phúc đi về phương Đông, mang theo năm trăm kim đồng ngọc nữ đi tới đây coi như là trạm đầu tiên.

Sau khi Từ Phúc chết, Susano và năm trăm kim đồng ngọc nữ kia

ở lại đây. Dưới sự tận lực kiến tạo của Susano, nơi này dần dần biến thành một nơi thần bí trong truyền thuyết Nhật Bản, Takamagahara. Dòng sông dài từ từ chảy, sinh mệnh của Susano và năm trăm kim đồng ngọc nữ cũng sắp tàn, thế nên bọn họ đã nghĩ ra một cách là hóa thân thể thành tượng đá. Nếu Nhật Bản tới thời khắc quan trọng, có thể dùng biện pháp đặc thù để khởi động bọn họ, làm cho bọn họ từ trong tượng đá thoát ra ngoài.

Như thế này tương đương với sống lại. Mặc dù thời gian chỉ có mười ngày mười đêm nhưng mà với thời gian quý giá này bọn họ có thể nghĩ thêm được càng nhiều biện pháp giúp kéo dài cuộc sống của chính mình.

Đám yêu ma quỷ quái trong thần thoại Nhật Bản thật ra là từ năm trăm kim đồng ngọc nữ này biến thành, mục đích chính là trước khi đại nạn kéo đến có thể kéo dài sự sống của mình. Ăn thịt người cũng là một cách để sống lâu. Dù sao trong cơ thể người cũng đều là máu thịt, dù ít nhưng một người cũng đủ để kéo dài thêm 1 năm, bọn họ lại có thêm thời gian để suy nghĩ.

Đội quân bí mật này đến là vì sự tình ở Takamagahara. Nhật Bản đã sắp tới thời điểm diệt vong, Thiết Mộc chỉ có thể ôm chút hy vọng thử bí văn truyền miệng từ lịch đại nội các tổng lý đại thần.

"Năm trăm trái tim của bé trai và bé gái, chẳng biết mấy thứ này là thần linh hay là yêu quái." Một Ninja nhẹ giọng nói. Những người này đều mang theo một cái túi nhỏ, bên trong chính là đồ vật cần thiết để khởi động thứ trong truyền thuyết kia, có thể gọi là tế phẩm. Năm trăm trái tim của bé trai và năm trăm trái tim của bé gái, hơn nữa những đứa trẻ này phải không được quá ba tháng tuổi. Nếu đây là ở thời hòa bình thì việc một ngàn đứa trẻ bị mất tích hoặc bị đào lấy tim chắc chắn sẽ tạo nên một cuộc khủng hoảng lớn.

Nhưng ở Nhật Bản sau này, mất tích là việc cực kỳ bình thường. Những Ninja này thông qua chợ đen hoặc cướp đoạt, nhanh chóng thu thập một ngàn trái tim.

Mang theo những trái tim chảy đầy máu kia, cho dù là những Ninja đã quá quen với việc giết chóc cũng cảm thấy rợn lòng.

"Câm miệng! Không được nói nhiều, đối với thần linh phải cung kính!" Một tiểu đội trưởng hung hăng kêu lên, sau đó lại cung kính quỳ xuống lễ bái một ngàn pho tượng trông giống y đúc như người ở phía sau chùa.

Nhìn bộ dáng thành kính của tiểu đội trưởng, Ninja này coi thường chẹp miệng nhưng vẫn không nói gì thêm. Dù sao trong đội ngũ thì cách biệt cấp bậc rất lớn. Cho dù năng lực của mình mạnh hơn tiểu đội trưởng, lại càng thích hợp với đội hơn hẳn, nhưng mình chỉ là một tiểu binh, chỉ có thể nghe theo tiểu đội trưởng.

Cũng có nhiều Ninja lễ bái thần linh. Dù sao những thần linh này chính là văn hóa thành lập Nhật Bản, không thể không cung kính.

Lễ bái xong, mọi người mở ra một ngàn trái tim kia, đặt chỉnh tề trên dàn tế.

"Các vị thần linh Takamagahara vĩ đại, Nhật Bản đã đến thời kỳ nguy cấp. Chúng ta dâng lên tế phẩm hy vọng các vị thần linh buông xuống chân thân, trợ giúp Nhật Bản thoát ly tai nạn!" Đại đội trưởng cung kính khiêm nhường nói ra những tế tự ám ngữ.

Vừa dứt lời, trong tượng đá truyền ra tiếng gầm rú, một ngàn trái tim hóa thành một vệt sáng đỏ bay về phía những pho tượng.

"Này?" Các Ninja đều bị cảnh tượng trước mặt dọa sợ ngây người.

Trái tim dừng trước tảng đá, hóa thành một bãi máu tươi dung nhập vào trong tượng đá.

Ngay sau đó, những tượng đá này bắt đầu chậm rãi tan rã, một đám người từ trong tượng đá đi ra. Xoay đầu, duỗi chân, vặn người, từ từ thích ứng với cơ thể.

Một nam tử cụt tay nhưng rất anh tuấn tràn ngập hưng phấn hét lớn nói, "Lão tử sống lại rồi! Bát Kì! Từ Phúc! Các ngươi được lắm!"

Chương 1075. Susano

-Susano !!

Đại đội trưởng thét lên cả kinh, Susano rất nổi tiếng trong truyền thuyết của Nhật Bản. Nhiều năm qua nó cũng không thay đổi, cho nên đại đội trưởng rất dễ dàng nhận ra.

-Khốn nạn!

Susano quát lên,

-Một gã loài người thấp hèn lại dám gọi thẳng tên của ta!

Ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn chằm chằm với đại đội trưởng. Người đại đội trưởng nhất thời sợ chảy mồ hôi ròng ròng.

-Đại nhân, tôi,

Đại đội trưởng vội vã lên tiếng.

Tay trái của Susano đột nhiên biến ra một thanh kiếm dài, vụt tay một cái, thanh kiếm bay vút về phía đại đội trưởng, đâm thẳng vào trong trái tim của hắn,

-Một tên nhân loại thấp hèn như ngươi không xứng để gọi tên của ta!-

Con mắt của đại đội trưởng trợn to, hắn không ngờ vị thần mình giải phóng lại tự dưng giết chết mình. Trong lòng không cam phận, nhưng nhìn thấy sinh mệnh lực nhanh chóng trôi đi, hắn há miệng to như muốn nói gì đó, rốt cuộc vẫn không nói ra được.

-Hừ!

Susano hừ lạnh, không thèm nhìn tới thi thể ngã gục xuống của đại đội trưởng, hắn nhìn lướt qua những ninja ở đây, chợt nhíu mày:

-Các ngươi là những nhẫn giả mạnh mẽ nhất của đế quốc Nhật Bản, thế mà các ngươi lại yếu đuối như vậy?!-

-Vâng! Đại nhân!

Thấy vẻ mặt không hài lòng của Susano, những ninja kia lập tức kinh ngạc thốt lên, đại đội trưởng mạnh nhất của bọn họ cứ tự nhiên bị thần linh của chính mình giết chết như thế, bọn họ không hoảng mới lạ.

-Rác rưởi!

Susano hừ lạnh,

-Nói đi, các ngươi triệu hồi ta ra có chuyện gì?! Đế quốc Nhật Bản sắp diệt vong sao?!-

-Vâng, đúng vậy thưa đại nhân!

Một ninja nọ vội vã trả lời,

-Đám mọi Trung Hoa đó mở chiến tranh xâm lược với nước ta, chúng ta không chống lại nổi!-

-Mọi Trung Hoa?!

Từ này như là một cấm kỵ đối với hắn, tràn đầy tính sỉ nhục, Susano tức giận, tuy hắn là thần của Nhật Bản, nhưng nguồn gốc của hắn cũng là từ Trung Hoa, trong lòng Susano không hiểu sao lại thấy căm ghét lời nói của ninja kia, trong tay hắn lại biến ra một thanh kiếm, phóng thẳng vào tên kia.

-Ta không muốn nghe lại hai chữ, Trung Hoa này nữa! Hiểu chưa?!

Susano lạnh nhạt nhìn đám ninja ở đây, hừ nhẹ một tiếng.

Đám ninja vội vàng gật đầu, tuy bọn họ là đội quân tinh nhuệ của Nhật Bản, nhưng khi đối đầu với thứ tồn tại mạnh mẽ hơn mình, hay nói là đối mặt với thần linh, từ đầu đã không có dũng khí rồi, chỉ có sự phục tùng tuyệt đối mà thôi.

-Rác rưởi!

Susano lại hừ một tiếng, quay lưng về sau rồi nói,

-Nhanh chóng thích nghi với cơ thể đi!-

Năm trăm chàng trai và cô gái ở phía sau gật đầu lia lịa, bọn họ đã biết đến sự vô tình và lạnh lùng của Susano từ lâu.

Thân thể này đã mấy ngàn năm không có vận động, giống như một cái máy bị khô dầu vậy, sắp rỉ sét đến nơi. Cho nên những người này mới chưa kịp thích nghi, đồng loạt co dãn thân thể, uốn éo các chi, dập người, co chân các thứ, cố gắng thích nghi với cơ thể.

-Quân đội của Đế quốc Nhật Bản ở đâu?!

Susano hỏi đám ninja kia.

-Đại nhân, quân đội đều đang chiến đấu ở tiền tuyến, nhưng mà, …

Khuôn mặt của người đó bỗng chốc trở nên cay đắng,

-Bởi vì chúng ta thua cuộc trong Thế chiến II nên quân lực bị thiếu hụt, không thể vượt quá số binh sĩ được cho phép. Cho nên chúng ta chỉ có một triệu quân sĩ đang chiến đấu ở tiền tuyến. Cơ bản là không thể chống lại đội quân hùng hậu của quân địch!-

-Kẻ thù là một nước lớn, ta biết!

Susano gật đầu, khuôn mặt bỗng chốc trở nên tàn nhẫn,

-Nhưng mỗi quân sĩ của đế quốc Nhật Bản chúng ta, nhất định phải là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, một triệu người đủ để tàn sát quốc gia đó, sao lại biến thành như thế này?!-

Tên ninja kia nuốt nước bọt, uy thế mạnh mẽ của Susano khiến anh ta cực kỳ khó chịu,

-Đại nhân, bây giờ không giống như những thời đại trước. Vũ khí nóng bây giờ mạnh mẽ hơn ngày xưa rất nhiều. Đồng thời, bởi

vì linh khí trong trời đất bị thiếu hụt, dẫn đến thực lực của chúng ta tăng lên không được bao nhiêu! Đại nhân, bây giờ Nhật Bản cũng chẳng còn được bao nhiêu cường giả cấp độ Tiên thiên!-

-Tiên thiên cũng không có ?!

Susano lập tức nhíu mày, hắn thử đi cảm ứng xung quanh một hồi, đúng là phát hiện linh khí trong trời đất mỏng manh hơn trước ít nhất là mười lần, hơn nữa lại tràn đầy ô uế, ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút ngột ngạt.

-Khốn nạn,

Susano quát lên,

-Đế quốc Nhật Bản mạnh mẽ năm nào, bây giờ lại biến thành nhỏ yếu như thế, khiến ta vô cùng thất vọng!-

-Các ngươi tốt hơn chứ!

Susano quay về năm trăm người ở sau lưng và nói.

Năm trăm người bọn họ đồng loạt gật đầu, dù là có thích nghi kịp hay không cũng không dám nói.

-Vậy hãy đi cùng ta!

Nói xong, Susano liền vọt thẳng lên trời cao. Bọn chúng thấy Susano bay lên, trong mắt tràn đầy ước ao, nhưng bọn chúng cũng không có đủ năng lực để bay, chỉ có dùng hai chân để mà chạy ra khỏi ngôi miếu cổ.

-Bây giờ chúng ta phải làm gì?

Bên trong ngôi miếu cổ chỉ còn đó hình bóng của mười mấy tên ninja, một tên tiểu đội trưởng nhẹ giọng hỏi.

-Còn làm gì nữa! Mau trở lại báo cho đại nhân Thiết Mộc!

Một gã ninja khác lên tiếng, sau đó anh ta lại hừ nhẹ,

-Làm như nhẫn giả chúng ta lúc nào cũng phải hi sinh vì đế quốc

Nhật Bản vậy, mặc dù đại đội trưởng bị đại nhân giết chết, nhưng mà anh ấy đã khiến cho đại nhân phải đi đối phó với đám người Hoa kia rồi! Đại đội trưởng hi sinh không lãng phí!-

Tên ninja này luôn ước mơ vị trí đại đội trưởng, bây giờ mới có thể thốt ra những lời này.

-Hừ!

Một người khác bất mãn hừ nhẹ,

-Bớt nói đi! Đi thôi!

Người này rất bất mãn với tên ninja kia, nhưng mà tiếng nói của hắn rất có trọng lượng, anh ta cũng không tiện nói.

Cả đám đồng loạt gật đầu, nhanh chóng rời khỏi ngôi miếu cổ không người biết. Chỉ để lại thi thể của người đại đội trưởng và của người ninja xấu số kia ở lại đó.

Những ninja này cũng không có lòng để an táng cho thi thể của đồng đội, một người đều cực kỳ ích kỷ.

Ngôi miếu cổ ngàn năm này lập tức lại yên tĩnh như cũ, chỉ có những bông hoa tuyết phiêu du trong không trung, rồi rơi xuống bao trùm lấy tội ác trên mặt đất.

Susano vọt thẳng lên không trung, lập tức phóng ra thần thức để cảm ứng xung quanh. Trong thời kỳ chiến tranh, trên chiến trường sẽ có rất nhiều vong linh chưa được siêu thoát, những vong linh đó không phải ai khác mà chính là những chiến sĩ không cam lòng vì cái chết nên biến thành. Có những tu sĩ có thể chuyển đổi những vong linh này thành anh linh, những anh linh này chính là những con rối vô cùng mạnh mẽ.

-Hướng tây bắc?!

Susano nhanh chóng cảm nhận được phía chiến trường, hắn nói vọng xuống đám người phía dưới, rồi bay thẳng về hướng Tây Bắc.

Năm trăm người chỉ có thể bất đắc dĩ chạy đi bằng hai chân, tuy

rằng bọn chúng không có nhanh bằng tốc độ bay của Susano, nhưng mà tốc độ chạy không thể nói là chậm. So với tốc độ của những chiếc xe thể thao, hay siêu xe, tốc độ còn nhanh hơn nhiều, nếu có người bình thường nhìn thấy tốc độ của bọn họ, sợ rằng sẽ hét lên sợ hãi,

-Có ma!

Bởi vì những người đó đúng là vô cùng quỷ mị, đi ngang qua rừng, trong chớp mắt đã chạy hơn mấy ngàn mét.

Susanoo đứng chỉ hướng trong không trung như một người dẫn đường.

Chương 1076. Hắn là ai?

Hướng Tây Bắc, là vùng ven biển của Nhật Bản, chiến tranh đang bắt đầu tại nơi đây. Khắp nơi đều là mưa bom, bão đạn, tiếng súng đạn ầm vang khắp chốn, trên chiến trường rải rác những cánh tay, chân, thậm chí là nửa thân trên, dưới của những người chiến sĩ bị bom đạn nổ tung. Vốn dĩ mặt đất được bao phủ bởi tuyết trắng, nay hóa thành màu đỏ tươi, khắp nơi loạn lạc, gần như không thấy tuyết đâu nữa.

Susano đứng ở trên đỉnh núi gần đó, không khỏi thán phục cảnh chiến trường này,

-Không ngờ nhân loại đã tiến bộ đến như vậy! Nếu như cho bọn chúng thêm một thời gian không lâu nữa, sợ rằng ngay cả những thần linh như chúng ta cũng không có sức uy hiếp gì với bọn họ!

-Nhưng mà, kẻ thấp kém chung quy vẫn mãi là thấp kém! Không dựa vào sức mạnh của bản thân thì trước sau cũng chẳng làm nên trò trống gì, chỉ sống được vài chục năm là mọi thứ quy về các bụi!

Những chàng trai và cô gái kia cũng dần dần đuổi kịp, bọn chúng đứng ở sau lưng Susano, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt. Một vùng chiến trường, máu tươi bay tán loạn, lửa đạn nổ vang không dứt, khiến cho từng giọt máu tươi bên trong bọn chúng sôi sục lên vì hiếu chiến.

-Đại nhân!

Một chàng trai có bề ngoài thu hút, hưng phấn nói với Susano, khuôn mặt của cậu lộ rõ vẻ hiếu chiến. Những người khác cũng đều có vẻ mặt như vậy.

Susano nhẹ gật đầu,

-Đi giải phóng thú tính trong lòng các ngươi đi!

Cả đám đều đồng loạt hoan hô, nhanh chóng vọt đi vào trong chiến trường. Trong miệng không ngừng phát ra các tiếng kêu quái dị giống như những con thú hoang.

Trong một chiếc xe bọc thép ở gần đó, quan sát viên trong xe đội nhiên kêu lên,

-Trần Đội, có một nhóm người đột nhiên tham gia vào chiến đấu!

-Hừ, có bao nhiêu tên? Trang bị vũ khí như thế nào?

Một người đàn ông trung niên ở bên cạnh hừ nhẹ, nhẹ nhàng hỏi. Trong chiếc xe bọc thép này cũng là hai người ngày hôm đó, những người khác đều hưng phấn gia nhập vào trong trận chiến.

Thắng lợi liên tục đã làm bọn họ có hơi chán nản, đám người Nhật này thật sự quá yếu. Còn không đủ trang bị vũ khí, nhân lực thì ít ỏi, còn chưa đánh thoải mái liền đã gào thét.

-Chỉ khoảng năm trăm người mà thôi, nhưng mà,

Quan sát viên chợt nuốt nước bọt,

-Bọn họ thật sự quá mạnh mẽ! Có vẻ như không phải là người!

-Cái gì?

Trần Đội hững hờ, đột nhiên tỏ ra kinh ngạc, đưa con mắt lại gần ống kính, khung cảnh hiện ra trước mắt khiến ông không thể tin nổi.

Bọn họ còn là người không? Tốc độ nhanh như điên vậy?! Binh sĩ còn không kịp nhắm bắn nữa, dù có bắn ra đạn cũng bị bọn họ né hết.

-Những người này!

Trần Đội nhất thời chửi đổng lên, chẳng phải cấp trên đã nói là Nhật Bản không còn những cường giả như thế sao, sao đột nhiên lại xông ra một đám như vậy. Gần như chỉ trong chớp mắt, hơn một nghìn binh sĩ bên họ đã bị những người kia giết chết, trong

chốc lát, Trần Đội không biết phải dùng ngôn ngữ gì để miêu tả những người này. Bọn họ đúng là như thú hoang, như là ma quỷ!

Sau khi giết chết những binh sĩ kia, bọn chúng lại còn cắn vào trong cổ của binh sĩ, rồi hút đi máu ở trong đó. Thậm chí có kẻ còn thọc tay vào trong lồng ngực, móc tim từ trong thi thể của những binh sĩ ra, rồi ăn nó như thể đang ăn trái cây vậy. Vừa ăn vừa liếm máu tươi còn dính trên khóe miệng. Trần Đội nhìn thấy cảnh này liền cảm giác buồn nôn,

-Đám người này là từ đâu mà ra!

-Không biết, đột nhiên một đám từ đâu xông thẳng vào trong chiến trường! Trần Đội, chúng ta nên làm gì đây?! Súng đạn, xe tăng cũng không có tác dụng với bọn họ nữa!

Quan sát viên vội vàng nói, những chiếc xe tăng thiết giáp cũng như hóa thành xe tăng giấy đối với những con quái vật này, hoàn toàn không có một chút tác dụng nào.

-Gọi cho cấp trên, yêu cầu viện trợ tên lửa oanh tạc tới đây!

Trần Đội quyết định hạ lệnh.

-Hả ?! Đội trưởng !

Quan sát viên kia thốt lên kinh ngạc,

-Nhưng binh sĩ của chúng ta thì sao!

-Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng bọn họ có thể sóng sót với đám quái vật đó sao?!

Trần Đội tức giận quát lên,

-Hơn nữa, nếu để bọn họ hi sinh đau khổ như vậy, thay vào đó, thay vào đó có thể để bọn họ hi sinh một cách có ý nghĩa và bớt đau khổ hơn!

Quan sát viên nghe xong, tuy rằng thấy Trần Đội nói đúng thực tế, nhưng mà mệnh lệnh này vẫn khiến anh ta không thể nào tiếp thu nổi. Rồi lại nhìn sang ánh mắt quyết liệt của Trần Đội, quan

sát viên gian nan bước tới trước máy truyền tin, rồi phát tín hiệu cho cấp trên.

Ngoài biển, bên trong một chiếc tàu sân bay.

-Cái gì!

Một viên Trung tướng nhận được tín hiệu liên lạc bỗng thốt lên thất thanh,

-Sao có thể như vậy! Bên phía Nhật Bản còn có tới hơn năm trăm cường giả?!

Lão Cừu ở bên cạnh nghe thấy, chợt nhíu mày,

-Năm trăm tên? Nhật Bản sao có thể có nhiều cường giả cấp độ Tiên thiên như vậy? Chẳng lẽ thí nghiệm tạo ra cường giả tu vi Tiên thiên của bọn họ đã thành công?!

Nghĩ tới đây, lão Cừu lại lặng im, năm trăm tên cường giả cấp độ đó, nếu như lọt vào bên trong Trung Quốc đại lục, đủ sức hủy diệt toàn bộ đại lục.

-Tên lửa sao?! Được ! Được ! Được ! Tôi sẽ duyệt! Hạ lệnh, tập trung vào mục tiêu trên radar, phóng toàn bộ tên lửa của tàu tuần dương trong ba mươi giây!

Viên Trung tướng kia ra lệnh, mạnh mẽ đóng điện thoại lại. Mặt mày ủ rũ, quay đầu sang nói với lão Cừu,

-Thưa ngài, Nhật Bản này.

-Hừ!

Lão Cừu hừ lạnh một tiếng,

-Hẳn là Nhật Bản đã thí nghiệm tạo ra cường giả Tiên thiên nhân tạo thành công rồi!

-Cường giả cấp bậc Tiên thiên, nhân tạo?!

Viên Trung tướng bị dọa đến mức sợ hãi,

-Sao có thể có chuyện đó? Cường giả mạnh đến cấp độ đó còn có thể làm nhân tạo sao?!

-Sao lại không thể?! Chẳng phải trong phim cũng có dị nhân, siêu nhân, người nhân bản, chẳng phải sao!

Lão Cừu hừ lạnh một tiếng,

-Năm đó, khi Thế chiến II nổ ra, Nhật Bản đã mượn người của Trung Quốc chúng ta để làm thí nghiệm, với danh nghĩa là thứ vaccine nhưng thực tế là triển khai thí nghiệm tạo ra cường giả cấp bậc Tiên thiên.

-Đám người Nhật Bản này thật là đáng chết!

Viên Trung tướng kia cả giận,

-Lại dám bắt người của chúng ta làm những thí nghiệm này!

-Hừ, còn chưa hết!

Lão Cừu giễu cợt một tiếng,

-Sau khi bọn chúng thua cuộc, vẫn không từ bỏ nghiên cứu, bọn chúng tự tiến hành thì nghiệm ở trên đất nước của mình, cho nên Nhật Bản mới thường xuyên xảy ra các trường hợp mất tích như vậy!

-Quả đúng là một đám người không bằng cầm thú!

Viên Trung tướng căm phẫn,

-Nhưng mà nhiều cường giả như vậy, chúng ta phải làm sao bây giờ?!

Nghe thấy câu hỏi của Trung tướng, ông đột nhiên nhớ lại cậu nhóc bướng bỉnh ngày nào,

-Hi vọng rằng thằng nhóc đó có đủ thực lực đó chăng? Hừ, thật ra cường giả Tiên thiên cũng không hẳn là bất tử! Tên lửa của chúng ta đủ để khiến bọn chúng bị thương nặng, vấn đề là to sợ sẽ còn có người còn lợi hại hơn đám bọn chúng!

Viên Trung tướng lặng thinh, lão Cừu nói rất đúng. Năm trăm cường giả cấp bậc Tiên thiên như vậy, đương nhiên sẽ có kẻ mạnh nhất để lãnh đạo bọn chúng.

-Ngài có biết hắn là ai không?

-Haha,

Ông cười khẽ một tiếng, thốt ra ba chữ,

-Thạch, Trung, Ngọc!

Bên trong xe bọc thép, Trần Đội vừa hút thuốc trong tâm thái bất an nôn nóng, khiến cho không gian nhỏ hẹp bên trong xe đều tràn ngập khói thuốc. Quan sát viên không chịu được nổi nữa, ho khan liên tục. Nhưng cũng chỉ có thể nhìn Trần Đội với ánh mắt tức giận. Anh ta biết, sau khi đưa xuống mệnh lệnh, Trần Đội phải chịu áp lực rất to lớn.

-Trần Đội, anh hãy yên tâm. Bọn họ chắc chắn sẽ không hi sinh vô ích!

Quan sát viên nhẹ giọng khuyên bảo.

Con mắt đầy tơ máu của Trần Đội lộ rõ vẻ trông chờ, bộ dáng đó trông rất đáng sợ.

-Đến rồi sao?

Anh ta nói với một chút ngậm ngùi buồn bã.

Quan sát viên nhìn vào trong màn hình radar,

-Sắp đến rồi.

Vừa dứt lời, trên bầu trời đột nhiên truyền đến những tiếng xé gió điếng tai.

Những con quái vật kia nhìn thấy những khối thép đang lao vút thẳng tới đây, bọn chúng liền đắc ý cười mỉa. Tuy rằng tốc độ của những khối thép này đúng là nhanh đến mức khiến bọn chúng kinh ngạc, nhưng trong suy nghĩ của bọn chúng, những khối thép này

chẳng khác gì những khối thép bắn ra từ máy bắn đá của thời cổ đại, dù có trải qua mưa bom bão đạn như thế này nhưng tư duy của bọn chúng vẫn còn quá lạc hậu.

Nhưng rất nhanh sau đó, bọn chúng phát hiện ra bọn chúng đã sai rồi, hơn nữa lại sai trầm trọng.

Những khối thép khổng lồ đang bay tới mà bọn chúng nhìn thấy trong mắt không chỉ đơn thuần là những khối thép to tướng, mà nó là thần chết đến lấy mạng bọn chúng.

-Ầm! Ầm!

Một vùng chiến trường ầm vang tiếng nổ mạnh, tiếng đầu tiên nổ ra, sau đó liên tiếp những tiếng nổ tung liên hồi không dứt. Nhưng là đang bắn pháo hoa vậy, toàn bộ chiến trường đều ngập trong biển lửa. Đất đá bay đầy, khói bụi bao phủ cả một khu vực, không thấy rõ tình huống bên trong.

Những quả bom đó đã cày nát toàn bộ mặt đất, liên tục giết chết sinh mạng của quái vật và đồng minh.

Mặc dù bị đồng minh oanh tạc, nhưng những quân sĩ người Trung Quốc kia cũng nở một nụ cười như có chút bất đắc dĩ, lại mang theo niềm vui sướng. Bọn họ tình nguyện dùng tính mạng của mình để tập trung hỏa lực của kẻ địch, nhưng dưới hỏa lực mãnh liệt của tên lửa, bọn họ không tin bọn quái vật còn có thể chịu được.

Đúng thật là như vậy, mặc dù những quái vật kia có tu vi Tiên thiên, gần như không bị tổn thương bởi đạn pháo, nhưng đây cũng không phải là đạn, mà là tên lửa từ tàu tuần tra. Chỉ cần một cái tên lửa này thôi đã đủ làm sụp đổ một tòa cao ốc mấy chục tầng.

-Khốn nạn!

Thấy những quái vật của mình rên la thảm thiết trong bom lửa, Susano tức giận quát lên một tiếng. Những quái vật đã tự luôn cho mình là mạnh mẽ vậy mà còn không chống chịu nổi một đòn, đúng là làm cho hắn mất mặt.

-Gào!

Một con quái vật đầu rắn hình người bỗng hét lên thảm thiết, khi nó mới chỉ vừa uống máu xong. Vụ nổ mạnh mẽ khiến cho nội tạng trong cơ thể nó đều lệch khỏi vị trí, nhưng vẫn còn, những mảnh đạn, mảnh bom sau khi tên lửa nổ tung như những chiếc phi tiêu kết liễu. Trên người bọn chúng bị phá thủng cả một lỗ hổng to tướng, chỉ trong chớp mắt, khắp thân thể không có chỗ nào hoàn chỉnh, như biến thành một miếng bọt biển lỗ chỗ.

Những quái vật giống như hắn ta rất phổ biến. Dù sao phương thức tu luyện của quái vật, yêu ma cũng có kẻ thiên hướng về nâng cao sức mạnh của cơ thể, cũng có kẻ thiên hướng về tu luyện pháp thuật, cho nên hiệu quả của quả tên lửa này cũng bất đồng. Có vài tên bị mảnh đạn đâm xuyên qua cơ thể, còn có những kẻ chỉ bị thương nhẹ.

-Gào!

Quái vật hình gấu tức giận, nó cố mở rộng chân khí bảo vệ ở bên ngoài cơ thể, những mảnh đạn từ bốn phía chỉ gây ra những vết thương nhỏ trên cơ thể nó.

Chương 1077. Oanh tạc

Sau khi khói bụi tan hết, một vùng chiến trường bị tên lửa oanh tạc hiện ra trước mắt mọi người.

Toàn bộ mặt đất đều bị xới tung lên, màu đất cũng biến thành màu đỏ sậm. Những con quái vật còn sót lại sợ hãi nhìn bốn phía, vốn dĩ có tới năm trăm con quái vật, nhưng giờ chỉ còn khoảng hai trăm hơn, mà mỗi con quái vật, không nhiều thì ít, đa phần đều bị thương hết, tình huống vô cùng thê thảm.

-Làm sao có thể! Vũ khí của những kẻ phàm tục này sao có thể đả thương được chúng ta?!

Một con quái vật thét lên kinh hoàng, nó may mắn hơn những tên kia một chút, vậy mà vẫn còn sống sót được sau vụ nổ kinh khủng đấy.

Susano thấy tình huống này, chỉ hừ một tiếng, ánh mắt đều tràn đầy vô tình và lạnh lùng.

-Cái này, đại nhân?

Một con quái vật ở lại không có lao ra chiến trường, bước tới và hỏi hắn ta.

-Một đám rác rưởi, chết thì mặc kệ chúng!

Susano lạnh lùng nói, những quái vật, yêu ma này đã đi theo hắn đã lâu, nhưng hắn lại không có một chút cảm xúc gì với bọn chúng.

Con quái vật kia nhìn Susano với ánh mắt sợ hãi, khuôn mặt lạnh như băng của hắn ta khiến cho nó không còn hi vọng gì nữa.

Bên trong xe bọc thép, quan sát viên hưng phấn hét lên,

-Trần Đội, anh thấy chưa? Chúng ta đã giết hơn nửa đám quái vật rồi! Xem ra bọn chúng cũng không mạnh như trong lời đồn đại,

nếu như phóng thêm một đợt tên lửa nữa, toàn bộ bọn chúng đều xong đời rồi!

-Hừ, đừng nghĩ đơn giản như vậy,

Trần Đội nhìn mặt đất màu đỏ sậm, trong lòng rất nặng nề, trong màu đất đỏ sậm đó không chỉ có máu của đám quái vật, mà còn lẫn trong đó máu tươi của những người anh em cùng vào sinh ra tử.

-Đó là bởi vì bọn chúng con chưa quen với chiến tranh hiện đại mà thôi, qua lần này, bọn chúng sẽ không chủ quan như vậy nữa đâu.

-Vậy làm sao bây giờ?

Thấy Trần Đội nói như thế, quan sát viên kinh hoảng, anh ta nghĩ rằng lại phóng thêm một đợt tên lửa nữa là sẽ giết chết được hết đám quái vật này, nhưng nghe đội trưởng nói, trong lòng của anh ta cũng nặng nề hơn.

-Còn làm sao nữa? Trừ khi bọn chúng tụ tập lại một chỗ để chúng ta oanh tạc một lần nữa!

Trần Đội hừ nhẹ một tiếng.

Quan sát viên nhíu mày, quay đầu sang nhìn ống kính tiềm vọng, nhất thời kinh ngạc hô lên,

-Đội trưởng, những con quái vật kia đang đi tới chỗ chúng ta!

-Hả?

Trần Đội thở nhẹ kinh hãi, cũng đưa mắt vào nhìn ống kính.

Quả nhiên, những con quái vật kia đang dần tiếp cận đội xe bọc thép, có lẽ là vì bài học vừa rồi khiến cho bọn chúng sợ hãi lo lắng, sợ rằng những khối thép to lớn kia sẽ rơi xuống một lần nữa.

-Chẳng lẽ chúng nhận ra được tín hiệu của chúng ta?

Trần Đội kinh hoảng.

-Chẳng lẽ tín hiệu chúng ta vừa gửi cho cấp trên làm bọn chúng hoài nghi? Nên bọn chúng mới cho rằng tất cả những thứ vừa rồi đều là từ chúng ta ra? Quan sát viên thở nhẹ,

-Bọn chúng cũng thật là kinh khủng. Ngay cả vô tuyến điện tín cũng phát hiện ra được?

-Không nên xem thường bọn chúng.

Trần Đội lại lấy điếu thuốc thứ hai ra ngậm lên miệng,

-Báo cáo vị trí của chúng ta cho cấp trên, yêu cầu bọn họ, trong vòng ba mươi giây, hãy oanh tạc một đợt tên lửa giống như lúc nãy, lần này hãy oanh tạc hơn một phút!

Quan sát viên nghe xong liền run rẩy trong lòng. Mục tiêu của bọn quái vật kia rất rõ ràng là những chiếc xe bọc thép này, hay nói cách khác, mục tiêu của chúng là anh ta và Trần Đội, có lẽ là dùng mình và Trần Đội làm mồi nhử, dùng tính mạng của hai người, đổi lấy tính mạng của hơn hai trăm con quái vật này.

-Đáng giá!

Quan sát viên kiên quyết, lập tức gửi tín hiệu tới cho cấp trên.

Trần Đội ngồi yên lặng hút thuốc, nhìn đám quái vật kia dần tiếp cận. Khói thuốc bên trong xe lượn lờ, bầu không khí lại càng nặng nề hơn.

-Từ bên trong cái hộp sắt này đúng không?

Con gấu quái vật tức giận chỉ vào chiếc xe bọc thép của Trần Đội.

-Đúng vậy, tai của ta vẫn còn rất thính.

Một con quái vật trông giống con dơi hừ nhẹ một tiếng,

-Trước khi những khối thép kia rơi xuống, bên trong hộp sắt này phát ra tín hiệu gì đó, tuy ta không biết tín hiệu đó nghĩa là gì, nhưng chắc chắn có liên quan đến những khối thép kia.

-Con mẹ nó! Ông đây muốn chém nát thứ chó chết này, cả hai tên nhân loại yếu đuối bên trong đó nữa!

Con quái vật hình gấu kia gào lên.

Tuy rằng những con quái vật này thường minh tranh ám đấu với nhau, nhưng hơn ngàn năm làm đồng đội, cũng có chút cảm tình. Chỉ chốc lát liền đã mất hơn một nửa đội quân, bọn chúng sao có thể không phẫn nộ.

-Trần Đội……

Quan sát viên nhìn Trần Đội với vẻ mặt lo lắng, cảm xúc của con người khi biết chắc rằng mình sẽ chết, phải ngồi chờ đợi từng giây từng phút trôi qua để được chết, rất khó khăn.

-Hừ! Sợ rồi sao?

Trần Đội hừ nhẹ

-Sợ thì tự mình leo ra khỏi đây đi!

Quan sát viên nhanh chóng lắc đầu,

-Sao lại sợ, từ lúc bước chân vào Nhật Bản này em đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng rồi, có thể sống để quay về là may mắn lớn nhất, nếu chết rồi cũng thôi! Hơn nữa, nếu có thể liều chết với đám quái vật này, cũng đáng!

-Tinh thần rất tốt,

Trần Đội cười nhẹ, nhưng sau đó lại sừng sộ lên,

-Nhưng mà, đối với mấy người Nhật Bản này, quân sĩ của chúng ta không đáng phải đổ một giọt máu nào! Hừ!

Nói tới người Nhật, Trần Đội lại tràn đầy căm hận.

-Đúng vậy,

Quan sát viên gật đầu lia lịa, những quân sĩ bọn họ, phải nói là căm thù Nhật Bản đến tận trong xương tủy.

Trần Đội lặng lẽ hút vài hơi thuốc, thở dài thật sâu,

-Nếu như con trai của anh có thể sống đến bây giờ, có lẽ nó cũng lớn như cậu vậy.

-Con trai của anh?!

Quan sát viên kinh ngạc thở dài,

-Trần Đội, anh đừng đùa, anh xem, anh mới chỉ 35 tuổi, sao con của anh lại lớn như em được. Chẳng lẽ lúc trẻ anh có phạm sai lầm?

-Thằng này!

Trần Đội vỗ một cái lên đầu của quan sát viên,

-Năm nay ông đây đã 45 tuổi rồi được chưa, haha!

-45?!

Quan sát viên kinh ngạc thốt lên một tiếng,

-Không đúng sao, Trần Đội, trong hồ sơ của anh mới ghi anh 35 thôi mà! Hơn nữa, nhìn anh cũng không giống như là 45!

-Haha, đây cũng là điều mà anh đắc ý nhất.

Trần Đội đắc ý cười vang,

-Năm đó, để tham gia được vào quân đội, anh đã cố ý khai gian tuổi của mình, hơn nữa người làm hồ sơ này cũng không phát hiện! Ha ha ha!

-Không phải chứ?!

Quan sát viên mở to hai mắt,

-Đám trông hồ sơ kia được mệnh danh là có Hỏa Nhãn Kim Tinh mà!

-Khà khà, Hỏa Nhãn Kim Tinh thì sao, chẳng là cái thá gì!

Trần Đội cười khẽ một tiếng,

-Ngoài ra, cậu còn nhớ tới ông Thái trông chỗ hồ sơ không!

-Ông Thái? Đương nhiên là nhớ chứ!

Quan sát viên kia đột nhiên kêu lên,

-Năm nào đám lính mới bọn em còn bị ông ấy lừa cho thê thảm rồi! Một khoảng thời gian sau mới biết được đấy là chương trình huấn luyện mà lính mới nhất định phải tham gia! Quả đúng là đáng ghét mà!

-Khà khà, năm đó, hồ sơ của anh là được ông ấy quản lý,

Trần Đội khẽ cười nhẹ,

-Ngoài ra còn có, anh, cậu, cũng đều là ông Thái năm đó……

Bên trong chiếc xe bọc thép, một cậu lính mới cùng với một ông lính cũ, cùng nhau ôn lại chuyện xưa, biến nỗi sợ hãi thành hư vô.

Chương 1078. Ngoài ý muốn

Đám yêu ma dần dần tới gần xe thiết giáp. Gấu Yêu kiềm chế không nổi nâng cao Lang Nha Bổng qua đỉnh đầu định nện xuống chiếc xe thiết giáp kia.

- Tiếng gì vậy?

Dơi Yêu vừa mới mọc cánh đột nhiên hừ một tiếng, hai cái lỗ tai nhọn hoắc dựng thẳng lên.

- Hả?

Nghe con yêu kia nói, Gấu Yêu lập tức dừng tay lại, nghi hoặc nhìn nó.

- Là khối sắt kia!

Dơi Yêu đột nhiên kinh hô một tiếng, kích động vỗ cánh muốn thoát ra. Mặc dù nó có cánh, nhưng đôi cánh nho nhỏ này không đủ lực cho nó bay, cùng lắm là giúp nó tăng nhanh tốc độ thôi. Nó vừa dứt lời thì lửa đạn từ trên trời trút thẳng xuống.

Sau khi bị phân tâm, đám yêu ma lại bị tuần dương pháo oanh tạc. Đạn pháo xẹt qua khoảng cách lớn với tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã tới khu vực này.

Một quả tuần dương pháo đủ để làm oanh tạc cả tòa cao ốc hơn mười tầng lại không ngừng bắn vào cái không gian chật hẹp này. Bụi đất bay tán loạn cùng với khói thuốc súng nồng nặc bao trùm cả khu vực.

Susano nhìn thấy tình huống này, bực bội nhíu chặt mày:

- Một lũ phế vật!

Tựa hồ là nghiến răng nghiến lợi nói. Cái đám không đầu óc này thế mà lại để bị oanh tạc lần thứ hai.

Nếu đám yêu ma này vẫn có thể sống sót thì chắc chắn Susano sẽ nổi giận đem bọn chúng ném vào địa ngục.

Tuy rằng theo hắn mấy ngàn năm nhưng Susano vẫn cảm thấy đám yêu ma này cũng chỉ là nô bộc của hắn mà thôi. Một chút tình cảm cũng không có, mặc dù đám yêu ma này chết sạch hắn vẫn sẽ cảm thấy đau, nhưng mà lại phẫn nộ vì đám yêu ma này làm hắn mất hết mặt mũi.

Một đám yêu ma Tiên Thiên Kỳ đầy thực lực mà lại bị những con người bình thường yếu đuối giết chết. Chuyện này mà truyền đi thì bị đám tu sĩ cười đến rụng răng mất.

- Đại nhân.

Đám yêu ma cảm giác hơi thở của Susano ngày càng ngưng trọng, kinh hoảng kêu lên.

- Hừ!

Susano hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng quét mắt một cái qua đám yêu ma bị dính đầy tro bụi.

Tuần dương pháo oanh tạc một phút đồng hồ, chỉ sợ ngay cả kim cương cũng hóa thành bột phấn chứ huống chi đám yêu ma này. Bọn chúng mặc dù có thể chất cường hãn nhưng cơ thể vẫn là huyết nhục, chẳng qua là dựa vào tiên thiên chân khí mà chống đỡ. Lần trước bị oanh tạc đã tiêu hao rất nhiều tiên thiên chân khí của bọn chúng rồi, lần này lại bị oanh tạc làm sao bọn họ có thể chịu đựng nổi. Chân khí duy trì hộ thuẫn đã tan biến dưới sức tàn phá của lửa đạn, bọn họ đã không có chân khí bảo hộ tựa như giấy bên trong màn hỏa lực mãnh liệt này.

Cho dù là yêu ma đã luyện thân thể đến mức không đạn nào có thể xuyên thủng được thì dưới làn sóng xung kích rung chuyển này, nội tạng yếu ớt bên trong làm sao có thể chịu nổi. Bảo vệ làn da hoàn hảo không sứt mẻ gì nhưng bên trong nội tạng lại vỡ vụn.

Mà chiếc xe thiết giáp kia càng không cần phải nói, mặc dù có thể ngăn cản hỏa tiễn đâm thủng, nhưng lại không chịu nổi một quả tuần dương pháo.

Trần Đội và Quan Trắc Viên bên trong cũng hóa thành bụi tàn.

- Vũ khí của nhân loại thật sự rất khủng bố!

Susano sợ hãi kêu lên.

- Susano đại nhân, cái này...

Đám yêu ma phía sau nhìn thấy chân tay nằm đầy đất, hoảng sợ kêu lên.

- Hừ, chết thì thôi! Một lũ phế vật!

Susano hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xoay người rời đi.

- Đại nhân, người muốn đi đâu?

Yêu ma kia nhanh miệng hỏi.

- Ngươi đi theo là được!

Susano không quay đầu lại, nói. Cả người run lên, hắn bay lên không trung.

Đám yêu ma nhanh chóng đi theo, xuyên qua khu rừng đuổi theo Susano.

Nhìn thấy hướng đi của Susano, đám yêu ma kinh hoảng trong lòng,

- Phương hướng này? Không lẽ là đến núi Phú Sĩ?!

Nhớ tới người ở trong núi Phú Sĩ, đám yêu ma càng thêm kinh ngạc.

- Bát Kỳ Đại Xà, không lẽ đại nhân đi lấy Thiên Tùng Vân?!

Đám yêu ma kinh ngạc. Không có Thiên Tùng Vân, Susano vốn chỉ có thể phát huy một nửa thực lực. Có thể nói một nửa thực lực của Susano chính là dựa vào kiếm Thiên Tùng Vân này mà ra.

Lần đó sau khi bị Bát Kỳ Đại Xà cướp đi Thiên Tùng Vân, Susano bị thương nặng không còn sức đi đoạt lại kiếm Thiên Tùng Vân

nữa.

Nhật Bản, núi Phú Sĩ.

Sau khi tống tiễn tên côn đồ Thạch Trung Ngọc thì nơi này lại nghênh đón một nhân vật trong truyền thuyết Susano.

Dọc đường đi, Susano nhìn thấy nơi này dường như đã biến thành một tòa thành chết chóc, sắc mặt hắn nháy mắt trầm xuống như sắp đóng băng.

- Núi Phú Sĩ không phải là bị Bát Kỳ Đại Xà áp chế sao? Sao lại còn có thể phun trào?!

Susano nghi hoặc hỏi.

Nhưng mà lúc này làm gì có ai trả lời hắn. Tro bụi cùng với tuyết trắng ngập trời không ngừng bao trùm lấy hết thảy mọi thứ, toàn bộ thành thị hoàn toàn tĩnh lặng. Những người còn may mắn sống sót đã sớm chết đi trong cái không khí cực lạnh, tràn đầy khí độc này rồi.

Nhìn thấy hết thảy mọi thử, Susano tăng nhanh tốc độ, nhanh chóng đi tới chân núi Phú Sĩ. Nhìn thấy nham thạch nóng chảy trên cổ thi thể kia, Susano càng thêm ngưng trọng.

- Đại nhân?

Đám yêu ma thở hổn hển đi tới, nhìn thấy sắc mặt Susano không ổn bọn chúng cũng không dám thở lớn. Nhìn tới phía chân núi, bọn chúng bỗng nhiên cả kinh kêu lên.

- Bát Kỳ Đại Xà?! Làm, làm sao có thể?

May là đám yêu ma này còn có chút đầu óc, nếu nói do Susano giết chết thì có lẽ hôm nay là ngày chết của bọn chúng rồi.

- Hừ, không có gì là không thể!

Susano cảm ứng thi thể Bát Kỳ Đại Xà một chút, trên đó đã không còn hơi thở của Thiên Tùng Vân nữa rồi.

- Đại nhân, là ai đã giết Bát Kỳ Đại Xà? Là Từ Phúc à?

Yêu ma cẩn thận hỏi.

- Từ Phúc? Lão vương bát đản kia đã chết từ lâu rồi!

Susano hừ nhẹ một tiếng,

- Xem ra trên thế giới này cường giả có không ít đâu. Có thể giết chết Bát Kỳ Đại Xà, thực lực này có hơi đáng sợ!

Susano lần đầu hiện ra vẻ mặt ngưng trọng. Bát Kỳ Đại Xà quả thật là có thực lực mạnh hơn Susano một chút. Susano cũng chỉ là ỷ vào sức mạnh của Thiên Tùng Vân mới có thể chặt được một cái đầu của Bát Kỳ Đại Xà. Nhưng mà hắn cũng phải trả giá bằng một cánh tay, Thiên Tùng Vân cũng bị Bát Kỳ Đại Xà nuốt vào.

Sau đó bởi vì bị Thiên Tùng Vân phản phệ, Bát Kỳ Đại Xà không thể hạ sát chiêu với Susano. Susano cũng bị thương nặng nên không còn sức đánh chết Bát Kỳ Đại Xà. Sau đó, khi Susano đã khôi phục thực lực đã từ từ nghe ngóng chuyện tình của Bát Kỳ Đại Xà, đối với nơi xuất hiện thuốc trường sinh bất lão cũng nắm rõ.

Hôm nay vậy mà hắn lại phát hiện một kẻ có thể giết chết Bát Kỳ Đại Xà, đoán chừng thực lực so với mình bây giờ còn mạnh hơn rất nhiều. Susano có hơi khiếp sợ, vui mừng, nhưng cũng hơi lo lắng.

- Đi!

Susano đột nhiên vung tay lên, nhanh chóng bay lên trời.

- Đại nhân, lại đi đâu?!

Đám yêu ma bỗng chốc đau khổ xụ mặt. Mặc dù bọn chúng có thực lực của tiên thiên cường giả, nhưng chạy trốn trối chết như vậy rất hao phí thể lực, thể lực của bọn chúng cũng không phải là vô tận.

Trên trời, Susano không nói gì, trong lòng nhớ tới hai món bảo vật khác, Gương Bát Xích và Câu Quỳnh Ngọc.

Trước kia hậu nhân của Từ Phúc ở Nhật Bản mở đạo tràng, Susano sau khi biết cũng không có phá hư mà làm cho đạo tràng kia phát triển hơn. Đoán chừng bây giờ đạo tràng kia chắc sẽ rất cường đại, hơn nữa Gương Bát Xích và Câu Quỳnh Ngọc cũng chắc là ở bên trong đạo tràng kia. Vậy nên Susano mới vội vã bay tới nơi đó.

Nếu Gương Bát Xích và Câu Quỳnh Ngọc chưa bị cướp đi thì chính mình còn có một tia hy vọng. Nếu bị cướp đi rồi thì Susano cũng chỉ có thể lo lắng. Ở thế giới hiện tại hắn không có thế lực cường đại, không có khả năng tìm được một tên cường giả chiếm được thuốc trường sinh bất lão giữa biển người mênh mông, huống chi bây giờ tình hình chiến đấu ác liệt, ai sẽ đi để ý một người bình thường.

Nhưng mà Susano đi tới nơi đó, nhìn thấy khung cảnh đổ nát hắn lập tức sa sầm nét mặt.

- Chết tiệt!

Susano phẫn nộ rít gào, lúc này hắn đã không nhịn được tức giận trong lòng rồi. Những người phía dưới đó trở thành công cụ phát tiết tốt nhất của hắn, trường kiếm trong tay nháy mắt biến thành một thanh kiếm khổng lồ, mạnh mẽ chém xuống đám người kia.

- Chết tiệt, nếu các ngươi không bảo hộ được Gương Bát Xích và Câu Quỳnh Ngọc thì giữ các ngươi lại còn có ích gì hả!!!

Trường kiếm khổng lồ chém xuống tạo ra một rãnh lớn trên mặt đất, biến một nhóm người vô tội thành bãi máu tươi. Những người vô tội nhìn thấy cảnh tượng này bỗng chốc ngây dại nhìn lên Susano trên bầu trời, trong lòng khiếp sợ tột cùng.

Sau khi bực bội chém ra một kiếm xong, trong lòng Susano cũng yên ổn một chút, ánh mắt âm lãnh đảo qua đám người nhỏ bé trên mặt đất. Susano hừ nhẹ một tiếng. Bỗng nhiên một chút dao động hấp dẫn tầm mắt hắn.

- Không gian dao động? Ai đang sử dụng cổng truyền tống?

Susano nhanh chóng cảm ứng. Hắn có dự cảm điều hắn chờ mong sẽ xuất hiện!

Susano nhanh chóng phát hiện một cổng truyền tống, một con người nhỏ bé đang đi ra từ đó. Mặc dù trên người có phản ứng chân nguyên nhưng cùng lắm chỉ là một tên nhỏ yếu mà thôi. Susano hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt nhanh chóng bị đồ vật trong tay người kia hấp dẫn tới.

- Gương Bát Xích! Câu Quỳnh Ngọc! Thiên Tùng Vân! Cửu Long Nhiễu Thiên Khóa, thuốc trường sinh bất lão!

Susano bỗng nhiên hưng phấn quát to, vọt tới trước mặt Thạch Trung Ngọc.

Mỗi người đều có tâm lý gặp may, cho dù bọn hắn đều là tiên thiên cường giả cũng không ngoại lệ. Ví dụ như lúc này, mặc dù Thạch Trung Ngọc xuất hiện trùng hợp như vậy, không hợp lý như vậy, nhưng Susano chỉ dùng cảm giác đã tùy tiện nhận định thực lực của Thạch Trung Ngọc, cho rằng hắn chẳng qua cũng chỉ là một nhân loại nhỏ bé mà thôi. Có lẽ đạt được ba món bảo vật này cũng chỉ là ăn may, vận khí tốt mà thôi.

Susano nhanh chóng cho rằng hành động của Thạch Trung Ngọc là may mắn. Thuốc trường sinh bất lão trong hộp gấm màu vàng kia chính là bảo vật mà Susano tham luyến ngàn năm, làm sao có thể để từ bỏ được.

Chương 1079. Chiến đấu kịch liệt

Thạch Trung Ngọc vừa ra khỏi cổng truyền tống, còn đang cảm thán quân đội Hoa Hạ tại sao còn chưa tới nơi này thì đột nhiên cảm giác có một luồng kình phong đánh thẳng tới. Một luồng sát khí lạnh thấu xương mạnh mẽ đè ép hắn.

Có người đánh lén?! Thạch Trung Ngọc kinh hoảng, vậy mà lại có người biết vị trí của cổng truyền tống này? Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn phản ứng nhanh, dậm chân một cái đã bay xa mười thước, tránh thoát được một kích. Ngay thời điểm Thạch Trung Ngọc bay ra, giữa sân đã xuất hiện một nam tử nhỏ nhắn với gương mặt trắng.

Gương mặt kia hoàn toàn xứng với ba chữ, tiểu bạch kiểm.

- Ngươi là ai?

Thạch Trung Ngọc lạnh lùng quát thẳng về phía người đó, đồng thời cũng giấu kỹ mấy món bảo bối vào trong người.

- Người Hoa Hạ?

Người kia kinh dị thở nhẹ một tiếng, nhưng lại rất nhanh giận tái mặt nói,

- Ta chính là đệ nhất chiến thần của đế quốc Nhật Bản, Susano!

Susano?! Thạch Trung Ngọc bỗng kinh ngạc nhìn người trước mặt. Tuy rằng người kia trông cùng lắm là hai mươi tuổi thôi, nhưng nhìn kỹ lại thì hình như hơn ba mươi tuổi, còn ánh mắt lại sắc bén như một lão nhân cơ trí. Một người không nhìn ra được tuổi tác, Thạch Trung Ngọc âm thầm cảnh giác.

- Susano không phải đã chết từ mấy ngàn năm trước rồi sao?

Thạch Trung Ngọc thử hỏi.

- Hừ, đồ phàm nhân ngu muội, làm sao ngươi có thể biết đến sự vĩ đại của thiên thần nhất tộc chúng ta.

Susano cuồng ngạo cười nói.

- Ta khuyên ngươi nên giao nộp hộp gấm kia ra đây đi. Nếu không ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn!

- Khẩu khí rất lớn? Không biết cái danh hiệu đệ nhất chiến thần của ngươi là từ đâu mà ra nữa.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, giơ giơ hộp gấm trong tay.

- Ngươi muốn cái này sao?

- Hỗn đản, tự mình giao ra đây!

Susano kêu lên, vẻ tham lam khi nhìn thấy hộp gấm kia không thể nào diễn tả được.

- Ngươi có thể mở Cửu Long Nhiễu Thiên Khóa sao?!

Thạch Trung Ngọc chỉ vào Kim Long phía trên hỏi.

- Hừ, tuy rằng hiện tại ta không thể mở được Cửu Long Nhiễu Thiên Khóa, nhưng không có nghĩa là sau này ta không mở được!

Bây giờ Susano đang nóng lòng muốn ôm hộp gấm kia trong tay rồi, làm sao còn nghĩ được cái khác.

Thạch Trung Ngọc cười nhạo một tiếng. Chính mình dùng ngân đao dùng toàn lực đều mở không được cái hộp này, không lẽ cái tên Ngũ Khí Triều Nguyên này làm được? Thạch Trung Ngọc không biết tại sao lại biết rõ thực lực của Susano. Mặc dù nghe rất khủng bố nhưng Thạch Trung Ngọc lại cảm giác Susano vẫn kém hắn một khoảng rất lớn.

- Nếu ta nói không đưa thì sao!

Nghe thấy thế, Susano giận dữ gầm lên.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Tay trái nháy mắt xuất hiện một thanh trường kiếm, chém về phía Thạch Trung Ngọc. Thanh trường kiếm như tia chớp, tốc độ cực nhanh khiến cho Thạch Trung Ngọc kinh hãi. Người này tốc độ nhanh thật.

Nhưng mà phản ứng của Thạch Trung Ngọc cũng không chậm. Hắn nắm ngân dao trong tay, mạnh mẽ đâm về phía bóng dáng thanh trường kiếm. Thạch Trung Ngọc liếc mắt một cái đã nhận ra bộ dáng của trường kiếm này không có gì khác so với Thiên Tùng Vân. Có lẽ là Susano quen tay dùng Thiên Tùng Vân rồi nên biến hóa chân khí thành một thanh trường kiếm giống như Thiên Tùng Vân.

- Binh!

Đao kiếm va chạm phát ra âm thanh đinh tai khiến cho Thạch Trung Ngọc chấn động. Khá thật, thanh trường kiếm này thế mà lại quá ngưng thực, chân khí của Susano quả thật là hùng hậu. Nhưng mà thanh trường kiếm này cũng chỉ là dựa vào chân khí của Susano khống chế, ở xa như vậy chân khí sẽ suy yếu. Thạch Trung Ngọc lại mạnh nhất là lực lượng, vẩy tay một cái liền đánh bay thanh trường kiếm kia.

Susano lập tức như ăn phải một đòn nặng nề, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ. Hắn không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc lại có thể làm hắn bị thương chỉ thông qua liên kết của hắn với vũ khí.

Thạch Trung Ngọc cũng không có nghĩ đến chuyện đó, nhìn thấy Susano có vẻ như bị thương thì trong lòng khá kinh ngạc, nhưng động tác vẫn không chậm.

- Ám sát!

Dùng kỹ năng quen thuộc trong trò chơi, ám sát nháy mắt chém ra. Một đám đao nhỏ sắc bén bắn thẳng về phía Susano.

- Đến mà không tặng chút quà thì không hay lắm!

Thạch Trung Ngọc cười nói.

Susano hừ nhẹ, lần nữa chém ra một thanh trường kiếm ảo giống đao kia. Nhưng mà lần này hắn không dám dùng chân khí không chế nữa, chỉ tăng cường lực lượng trên tay để thanh trường kiếm càng thêm có lực.

- Bành!

Đao khí sắc bén của Thạch Trung Ngọc không phải là thứ mà Susano có thể tưởng tượng được, thanh trường kiếm vừa mới ra đã bị đao khí đánh vỡ. Đao khí không giảm khí thế, nhanh chóng bắn về phía Susano. Đồng thời Thạch Trung Ngọc theo sát phía sau, ngân đao trong tay lóe ra hàn quang, chuẩn bị chém Susano một kích trí mạng.

Làm một lão yêu quái ngàn năm, kinh nghiệm của Susano đã rất phong phú. Hắn nháy mắt nghiêng người tránh thoát đao khí Thạch Trung Ngọc phóng tới. Đồng thời tay trái huyễn hóa ra một thanh trường kiếm, nghênh hướng Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc tay phải cầm đao, ba món bảo vật kia vẫn còn quấn trong người, nhưng lại không sợ bị rơi mất. Tay trái ôm hộp gấm kia, mặc dù có hơi bất tiện nhưng khí thế trong lòng cũng không yếu chút nào.

- Binh! Đang!

Hai tiếng va chạm mạnh mẽ vang lên, trên ngân đao và trường kiếm tóe ra ánh lửa.

Trường kiếm trong tay Susano bị lực lượng cường hãn của Thạch Trung Ngọc chém thành sương mù. Thạch Trung Ngọc vui vẻ trong lòng, xem ra tên đó cùng lắm chỉ là múa may ra vẻ chứ không có thực lực gì.

Susano cũng kinh hãi trong lòng. Thói quen nhiều năm của hắn, thanh trường kiếm ngưng tụ từ chân khí của hắn thế nhưng lại không tiếp được nổi một chiêu. Đả kích này đối với hắn mà nói là không nhỏ đâu.

- A! Chết đi!

Thạch Trung Ngọc bổ một đao về phía Susano. Hai người lúc này

ở cực kỳ gần nhau, Susano muốn ngưng tụ trường kiếm vẫn phải cần một chút thời gian. Trong thời gian ngắn như vậy không thể ngưng tụ được trường kiếm, vì vậy hắn từ bỏ, chật vật tránh thoát một đao sắc bén của Thạch Trung Ngọc.

- Hả?

Thủ hạ không còn, nhìn thấy động tác tránh né mất mặt của Susano, Thạch Trung Ngọc bỗng cười khẽ.

- Không nghĩ tới ngươi lại có chiêu này! Susano lại lăn lộn trên đất thế này!

Susano đen mặt, gương mặt tuấn tú tràn đầy vẻ dữ tợn. Vừa nãy mặc dù không đến mức bị Thạch Trung Ngọc chém chết, nhặt về được một cái mạng nhưng động tác đó thật sự quá sỉ nhục hắn. Susano thề nếu lại rơi vào tình huống như vậy, hắn thà chết cũng sẽ không làm ra động tác lăn lộn tránh né chật vật mất mặt tới như vậy.

Nhìn thấy sắc mặt Susano, Thạch Trung Ngọc cười càng lớn hơn, ngân đao trong tay tiếp tục chém về phía Susano.

Susano từ lâu đã hình thành thói quen trực tiếp ngưng tụ ra một thanh trường kiếm, một chiêu giết địch. Nhưng hiện tại kỹ năng của hắn đã bị khắc chế, nhất thời hắn không nghĩ ra được biện pháp nào khác, chỉ có thể bị động tránh né ngân đao của Thạch Trung Ngọc. Liên tiếp lăn lộn chật vật trên đất khiến cho vẻ mặt hắn sắp phun trào như núi Phú sĩ rồi.

Chương 1080. Đám khói đen kỳ lạ

-Khà khà, ta nói, đệ nhất cao thủ của đế quốc Nhật Bản, Chiến thần Susano, sao sắc mặt của ngươi khiến ta chợt liên tưởng tới đám lớn nhà mình đây?

Một tay Thạch Trung Ngọc cầm đao bạc, một bên cười cười…

Susano lặng thinh, hai con mắt như muốn rực lửa.

-Chân ý · Thiên Hạc Nhất Kiếm!

Susano không nhịn được nữa, trong tay biến ra một thanh kiếm dài hư huyễn, lập tức phóng về phía Thạch Trung Ngọc. Những cái kỹ xảo trước kia, Susano đã giác ngộ rồi.

Một cú phóng nhanh xé gió, khiến cho Thạch Trung Ngọc suýt nữa không phản ứng kịp, tốc độ lần này của Susano gần như là tăng lên gấp ba. Thạch Trung Ngọc chỉ vừa hạ đao bạc xuống, Susano bắt được thời cơ này chỉ trong tích tắc. Thạch Trung Ngọc còn chưa kịp dùng lực. Chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh kiếm dài kia đâm thẳng vào lồng ngực của mình.

Vừa lúc đó, ba món bảo vật bay lơ lửng bên cạnh Thạch Trung Ngọc đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt, một tấm chắn màu vàng lập tức xuất hiện giữa không trung, che chắn cho hắn. Thanh kiếm dài đâm thẳng vào tấm chắn, lóe lên một đám tia lửa.

-Ha!

Thấy tình thế chuyển biến, Thạch Trung Ngọc tức khắc cười ha hả, không ngờ ba món bảo vật này kết hợp lại với nhau lại có khả năng phòng ngự lớn như vậy, đúng là khiến hắn bất ngờ.

-Trước giờ luôn không hiểu tại sao Từ Phúc lại dùng ba món bảo vật này để phòng thân, trong khi nó không có năng lực phòng ngự

gì rõ ràng, thì ra là thế này mới đúng.

Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ trong lòng.

Susano thấy chiêu thức của mình không có hiệu quả, trong lòng nhất thời nổi giận sôi sục. Hắn ta bị Thạch Trung Ngọc khiêu khích nhiều lần như thế, khiến cho cơn giận của hắn ta càng tăng cao, nếu như chiêu thức kia có thể đánh trúng hắn, vậy Susano liền sẽ lao xuống theo cơn khí thế này. Nhưng cơn giận vừa lên tới đỉnh điểm, mà vẫn không được trút ra, khiến trong lòng hắn ta như muốn thổ huyết.

-Không ngờ ba món bảo vật này còn có khả năng như vậy.

Susano hừ nhẹ,

-Coi như ngươi mạng lớn.

Hắn ta nói như vậy, chủ yếu là để vớt vát lại chút khí thế, tránh bị tổn thương tâm lý mà thôi.

Nhưng Thạch Trung Ngọc đâu có dễ cho hắn toại nguyện, hơn nữa hắn cũng không biết những gì xảy ra trong cuộc đấu của các cao thủ, chỉ đơn giản là nghe Susano nói như vậy khiến cho hắn rất khó chịu mà thôi.

-Con khỉ trộm được một quả chuối liền xem như là trộm được cả thế giới sao?

-Hả?

Susano sững sờ, rồi lập tức hiểu ra ý của Thạch Trung Ngọc,

-Khốn nạn!

Hắn lại dám so sánh Susano như một con khỉ ngông cuồng tự đại, Susano lại nổi điên lên, vốn dĩ hắn ta đang sôi máu đột nhiên lại bị khiêu khích lần nữa. Chân nguyên trong cơ thể đột ngột sôi sục lên, chỉ trong chớp mắt, Susano lại biến ra hơn năm thanh kiếm dài sắc bén.

Thạch Trung Ngọc nhìn xong cũng cảm thấy tim bị mất đi một

nhịp, một thanh kiếm dài sắc bén như thế, mình còn có thể tránh thoát được, nhưng một lúc mà biến ra nhiều như vậy, Thạch Trung Ngọc cũng nuốt nước bọt.

-Bạo Liệt Cuồng Đao!

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng dồn khí lại, thanh đao bạc trong tay lấp lánh ánh sáng vàng, khí thế kinh khủng vờn quanh người Thạch Trung Ngọc. Trông hắn lúc này giống như một thanh đao sắc bén chưa rút ra khỏi vỏ, làm người ta có cảm giác một khi được rút ra sẽ chém tan bầu trời này.

-Chân ý · Ngũ Hành Kiếm Trận!

Susano đột nhiên phóng ra năm thanh kiếm trước mặt, lúc này, năm thanh kiếm đột nhiên biến thành năm màu sắc khác nhau, vàng, xanh lá, xanh biển, đỏ, nâu sậm, chính là màu tượng trưng cho kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, cũng chính là Ngũ Hành.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp giơ thanh đao lên, thanh đao toát ra một ánh đao dài hơn mười trượng, ánh đao màu vàng soi sáng hình ảnh của Thạch Trung Ngọc như một Chiến thần.

Ngũ Hành Kiếm Trận của Susano đột nhiên bay thẳng về phía Thạch Trung Ngọc, năm thanh kiếm uốn lượn trên không trung, quay vòng thành xoắn ốc, tụ khí lại một điểm, sinh ra một luồng kiếm khí mạnh mẽ đâm tới. Ngũ hành tương sinh tương khắc, như thể hòa hợp với nhau, sức mạnh xuyên thấu của nó càng mạnh hơn. Đồng thời, sau khi đâm trúng mục tiêu, năng lượng Ngũ hành sẽ mất cân bằng, dẫn tới phát nổ và công kích vào đối phương.

Thạch Trung Ngọc chợt quát lên một tiếng, tay phải cầm chịch thanh đao bạc, chém thật quyết liệt. Ánh đao vàng kim dài hơn mười mét bắn ra bốn phía, cộng với uy thế vô biên, nó trực tiếp đối đầu với Ngũ Hành Kiếm Trận.

Ngũ Hành Kiếm Trận vừa bay vụt đến giữa không trung đã bị ánh đao này chém trúng. Năng lượng Ngũ hành bên trong đột ngột mất cân bằng, tức thì nổ tung, giải phóng nguồn năng lượng khổng lồ. Đây cũng là điều tai hại trong chiêu thức của Susano, nó chỉ có thể duy trì được trạng thái cân bằng khi không chạm vào bất cứ

vật gì khác, một khi chạm phải liền sẽ nổ tung. Cốt lõi là phải thi triển chiêu thức với tốc độ cực nhanh, khiến cho mục tiêu gần như không phản ứng kịp rồi va chạm với Ngũ Hành Kiếm Trận.

Nhưng hắn không ngờ được cú chém đó của Thạch Trung Ngọc lại nhanh tới như vậy, còn trực tiếp phá tan Ngũ Hành Kiếm Trận, mà vẫn còn sức mạnh để tiếp tục chém tới chỗ Susano.

Susano vung tay lên, một thanh kiếm dài thẳng tắp tiếp lấy ánh đao, đồng thời thân thể của hắn nhẹ nhàng dịch chuyển một chút quá phía bên cạnh, nghĩ đơn giản như thế sẽ tránh được chiêu thức của Thạch Trung Ngọc. Nhưng sao Thạch Trung Ngọc có thể để cho hắn ta toại nguyện, hắn ung dung xoay nhẹ chuôi của thanh đao, ánh đao kia liền lập tức chuyển hướng về phía Susano.

Sắc mặt của Susano phát lạnh, một đám khói tím đen nhanh chóng bao bọc lấy tay trái của hắn ta, hắn ta tung một quyền về phía ánh đao đang ập tới. Có vẻ như Susano đang muốn dùng tay không đối chọi với ánh đao.

Nhưng một cú đấm như vậy của hắn ta vừa hợp ý Thạch Trung Ngọc. Rõ rằng sự nguy hiểm của ánh đao kia không phải là đến từ sức mạnh trực tiếp của nó, mà là sau khi ánh đao kia nổ tung sẽ phóng ra những đao khí mạnh mẽ sắc bén kết liễu kẻ thù.

Thấy Susano đấm trúng, Thạch Trung Ngọc liền nhếch miệng cười lạnh lùng.

Quả nhiên là đúng như suy nghĩ của hắn, sau khi ánh đao kia va chạm với nắm tay của Susano, lập tức nổ tung. Giải phóng từng tia từng tia đao khí sắc bén, số lượng đao khí vọt ra gần như không thể đếm nổi. Đao khí tuy nhỏ chỉ bằng ngón tay cái, hoặc là móng tay mà thôi, nhưng lại hỗn loạn bắn ra bốn phía, bao trùm lấy phạm vi mười mét xung quanh vụ nổ, Susano lại xui xẻo nằm hoàn toàn trong phạm vi này.

Ngay trong chớp mắt, trên người hắn ta không biết bị chọc thủng ra bao nhiêu cái lỗ, một đám khói đen tuôn ra từ trong những lỗ thủng này.

Thấy tình huống như vậy, Thạch Trung Ngọc trợn tròn con mắt,

-Tên Susano này không có một giọt mái nào trên người ư?

Đúng là như thế, nhiều tia đao khí như vậy đã chọc thủng nhiều lỗ trên cơ thể hắn ta, nhưng mà không có giọt máu nào chảy ra, chỉ có những đám khói màu tím đen bắt đầu tuôn ra bao phủ thân thể của Susano. Những đao khí hỗn loạn kia cũng không gây ra ảnh hưởng gì với đám khói đen này được.

Sắc mặt của Thạch Trung Ngọc trở nên nặng nề, hắn cảm thấy tính huống này có chút không đúng. Xem ra có khả năng là chiêu thức này của mình không có tác dụng gì đối với Susano.

Sương khói trên người Susano càng ngày càng nhiều, giống như là đang tích tụ lại, vẫn trào ra từ đám sương mù kia. Chỉ chốc lát đã bao phủ lấy cơ thể của Susano, khiến Thạch Trung Ngọc không nhìn rõ được tình huống ở bên trong.

Luồng đao khí cuồng loạn cũng bắt đầu tiêu tan, từ từ hóa thành linh khí rồi trở về với trời đất. Chỉ để lại một đám khói đen lượn lờ trong không khí.

Chương 1081. Đại thần Amaterasu

Thạch Trung Ngọc nhìn đám khói màu đen dày đặc đó, sắc mặt trở nên nghiêm nghị. Từ trong sương mù, từng luồng khí thế mạnh mẽ đột nhiên tăng lên, giống như một ngọn núi đang nhô lên khỏi mặt đất. Cảm giác này khiến Thạch Trung Ngọc hết sức ngột ngạt, nhưng hắn cũng không biết nên làm gì. Đòn mạnh nhất của mình lại không thể làm gì tới đám khói này, khiến hắn nhất thời luống cuống.

-Nếu như có những skill giống như những pháp sư trong game là được rồi, chỉ cần một chiêu Tiên Hồ Liệt Diễm là được, coi như là đám khói này có mạnh hơn nữa cũng sẽ thành tro bụi hết!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc rất ưu phiền, bây giờ hắn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Susano dần dần tăng khí thế lên trong đám khói đen. Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, chân nguyên trong cơ thể đột ngột tăng lên, một lượng lớn linh khí bị hút vào trong cơ thể Thạch Trung Ngọc.

Trên người hắn cũng đồng thời bộc phát ra khí thế mạnh mẽ, không ngừng hấp thu linh khí trong trời đất, thân thể toát ra uy thế, càng mãnh liệt hơn cả uy thế của Susano.

Thạch Trung Ngọc lấy đà, sau đó lập tức thi triển ra Phách Đao, chỉ hy vọng rằng chiêu thức này có thể hiệu quả với hắn ta. Khí thế của hai bên cứ liên tục tăng lên, như hai ngọn núi đang cùng nhau so độ cao vậy, kẻ giành người giật, cứ mãi giằng co. Mà khí thế mạnh mẽ cũng dẫn tới xung quanh bắt đầu xảy ra thay đổi.

Từng luồng gió mạnh mẽ đột nhiên nổi lên, rồi lại biến mất, những cành cây, khúc gỗ, bụi đất cứ không cánh mà bay, lượn lờ trên không trung.

Hai người như hai cơn bão, thu hút những cành cây khúc gỗ kia quay xoanh mình, bay múa trong không khí. Mà đứng ở xa, đám

người đang quan sát cuộc chiến của hai người đã ngã khuỵu xuống đất từ lâu. Luồng uy thế mạnh mẽ này áp đảo bọn họ, khiến cho bọn họ không thể nào đứng lên.

Lúc này, Thạch Trung Ngọc cảm giác như rằng cả trời đất đều đang nằm trong lòng bàn tay của mình, mà thật ra, trong tay hắn đang cầm thanh đao bạc kia, sau khi nó hấp thu máu của Bát Kỳ Đại Xà, càng trở nên huyền bí hơn. Trên thân đao, những đường vân tả nét Cửu Đầu Xà chậm rãi di chuyển, như thật sự có một con rắn chín đầu đang di chuyển trên thân đao vậy.

Từng tiếng rít gào như có như không phát ra từ thanh đao, trong hoàn cảnh như thế này, càng thêm quỷ quái.

Những đám khói bao phủ người của Susano dần tan biến, bóng người của hắn ta từ từ xuất hiện trong tầm mắt của Thạch Trung Ngọc. Lúc này vết thương trên người Susano đã biến mất tăm, mà trên trán của hắn ta lại xuất hiện một cái hoa văn kỳ dị. Giống như một con mắt, cả người hắn tỏa ra ánh sáng lập lòe, như một vị thần uy phong đứng hiên ngang trong không trung.

Hình tượng bây giờ của Susano mới đúng là vị thần linh trong thần thoại của Nhật Bản.

Susano chậm rãi mở mắt ra, một luồng ánh sáng thần thánh bắn ra từ trong đôi mắt của hắn ta, khí thế của Susano bỗng chốc biến đổi. Lúc trước thì luôn lạnh lùng vô tình, bây giờ lại biến thành một vầng thái dương ấm áp, thỉnh thoảng còn tản ra ánh sáng dìu dịu, xua tan tất cả tà ác.

-Thạch Trung Ngọc,

Sasuno bỗng nhiên lên tiếng, khóe môi nhếch nhẹ nở một nụ cười nhạt.

Thạch Trung ngọc nhíu mày,

-Sao ngươi biết được tên của ta?

-Trong thế giới này, có gì mà con mắt của ta không nhìn ra được?

Susano nói.

-Ngươi không phải là Susano.

Thạch Trung Ngọc thử thăm dò, cho dù một người có thay đổi đến đâu cũng không thể nào thay đổi đến mức cả hơi thở cũng khác. Trong mắt Thạch Trung Ngọc, hắn ta bây giờ giống như một người khác vậy.

-Đúng vậy, ta không phải là Susano!

Hắn ta nhếch miệng cười thản nhiên,

-Ta tên là, Amaterasu!

Amaterasu?! Thạch Trung Ngọc trợn tròn mắt, đại thần Amaterasu, thật sự là đại thần Amaterasu trong thần thoại Nhật Bản?! Chuyện này càng ngày càng kì quái? Susano xuất hiện còn tốt, chứng tỏ hắn ta sống lâu. Nhưng mà ngay cả đại thần Amaterasu này cũng xuất hiện thì đúng là điên rồi, rõ ràng ông ta chỉ là một nhân vật trong thần thoại không có thật của Nhật Bản.

Vậy còn Tam Thanh, Thượng Đế, Như Lai đâu rồi, sao không ra hết đi!

Mọi người cùng nhau ngồi lại xem máy bay! Trong lòng Thạch Trung Ngọc hò hét.

-Đừng nghĩ bậy trong lòng,

Amaterasu khẽ cười nhìn Thạch Trung Ngọc, lắc lắc đầu.

-Thế giới này đáng lẽ chỉ nên tồn tại ánh sáng, cái thiện và yêu thương. Đúng không?

Thạch Trung Ngọc nghẹn lời, cái tên này bị làm sao vậy, đột nhiên lại lôi cái này ra làm gì? Hắn đang định nói gì đó, nhưng không tự chủ được mà lập tức gật đầu tán đồng,

-Đúng thế.

Kỳ lạ?! Thạch Trung Ngọc chấn động trong lòng, còn chưa kịp

biết chuyện gì đang xảy ra, đại thần Amaterasu lại nói,

-Những kẻ đẩy thế giới này vào khủng hoảng, gây ra thiên tai, những kẻ sa ngã vào tội lỗi, nên được thanh tẩy, bọn chúng không có quyền được sinh sống ở thế giới này, đúng không?

Thạch Trung Ngọc kinh hoảng, lại không tự chủ được mà gật đầu đồng ý, hắn muốn nói:

-Đang xảy ra chuyện gì?!

Nhưng rốt cuộc lại không thể nào nói được ra tiếng.

-Haha, ngay cả ngươi cũng đã cho rằng như thế là đúng.

Đại thần Amaterasu cười khẽ,

-Nếu như vậy, chẳng phải ngươi nên trở thành đấng cứu rỗi, tước đi quyền sinh tồn của những kẻ mang đến tai ương cho thế giới này sao?

Thạch Trung Ngọc càng thêm kinh hoảng, hắn linh cảm rằng mình tuyệt đối không thể đồng ý, nếu không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Nhưng, vào chính thời khắc ấy, Thạch Trung Ngọc lại không thể kiểm soát được bản thân mình mà mở miệng ra. Giống như hắn không thể khống chế được cơ thể của mình nữa rồi.

-Chuyện gì thế này?!

Thạch Trung Ngọc không ngừng gào thét trong lòng, nhưng mà thân thể cứ như bị giam cầm vậy, miệng không tự chủ được mà mở ra, đầu cũng như muốn gật xuống.

Amaterasu nhìn tất cả những thứu diễn ra, nụ cười trên khóe miệng của hắn ta đã dần trở nên lạnh lẽo, vốn dĩ hắn ta phát ra ánh hào quang ngời ngợi, nhưng cũng lạnh lẽo như là cơn gió từ địa ngục.

-Amaterasu này đúng là quá mạnh, không ngờ lại khiến nói ra một cách cách vô tri vô giác như vậy!

Thạch Trung Ngọc phun ra một ngụm máu tươi, tuy rằng thân thể bị khống chế, nhưng hắn vẫn có thể điều khiển được dòng chân nguyên trong cơ thể, Thạch Trung Ngọc trực tiếp điều khiển luồng chân khí đi ngược lại, khiến cho đau đớn mãnh liệt đánh thức sự khống chế đối với cơ thể.

-Haha, trò mèo cỏn con!

Amaterasu cười cợt, rồi gật đầu với Thạch Trung Ngọc. Dáng vẻ kia giống như là hai người bạn tốt lâu ngày không gặp đang tâm sự cùng nhau vậy, nếu như không biết được sự kinh khủng vừa rồi của Amaterasu, Thạch Trung Ngọc chắc chắn sẽ sinh cảm tình, muốn tán gẫu với hắn ta. Nhưng mà bây giờ, Thạch Trung Ngọc lại vô cùng tập trung và căng thẳng, cố không để rơi vào cái bẫy của Amaterasu một lần nữa.

Đại thần Amaterasu lại nhìn Thạch Trung Ngọc, hắn ta bất đắc dĩ thở dài. Không ngờ ý chí của Thạch Trung Ngọc lại kiên định như vậy, hắn ta đã phải vận dụng pháp khí để khống chế Thạch Trung Ngọc, nhưng thật là khó khăn, đến lúc mấu chốt nhất mà hắn lại có thể kiên quyết vận chuyển chân nguyên đi ngược lại, khiến cơ thể nội thương, rồi lợi dụng đau đớn đó để dành lại quyền kiểm soát cơ thể.

Chương 1082. Mê hoặc lòng người

Phải biết, trên đời có một câu, ấy là 'thuận làm tiên, nghịch làm phàm'. Chân khí thuận hành, có thể giúp thực lực bản thân tăng mạnh, thành tiên thành ma, nhưng nếu đi ngược chiều, lại có thể khiến tu vi thụt lùi trong nháy mắt, biến thành một người bình thường. Thạch Trung Ngọc thế mà có thể chấp nhận nguy cơ biến thành người bình thường, liều mạng đảo ngược chiều chân khí, Amaterasu vô cùng tán thưởng hắn, dù sao đối với họ, mất sức mạnh biến thành người bình thường còn khiến họ khó chịu hơn là bị giết.

- Thạch Trung Ngọc, ngươi thân là Tu Sĩ, lại tùy ý tàn sát người phàm, ngươi biết tội của mình chưa?

Ameterasu quang minh lẫm liệt nói.

Phần thần uy nghiêm nghị chính trực kia lập tức khiến Thạch Trung Ngọc chợt có cảm giác áy náy, mình thế mà lại tùy ý tàn sát mấy người Nhật Bản đó. Thật đáng chết mà!

Nhưng, Thạch Trung Ngọc cũng tỉnh táo lại rất nhanh, không phải người Nhật Bản đáng chết sao? Sao ta có thể hối hận chứ? Ameterasu chết tiệt! Ánh mắt Thạch Trung Ngọc nhìn Amaterasu tràn ngập phẫn nộ khiến người sợ hãi.

Chỉ tùy tiện nói một câu, thế mà lại có thể khiến hắn sinh ra xúc động [tự sát], bản lĩnh mê hoặc lòng người của Amaterasu cũng thật lợi hại.

- Ha ha.

Đại thần Amaterasu tiếc nuối lắc đầu, Thạch Trung Ngọc này vậy mà lại có thể phục hồi tinh thần dễ dàng như thế, thật khiến hắn vừa kinh ngạc vừa bất đắc dĩ.

Đại thần Amaterasu hiểu nhất chính là mê hoặc lòng người, hắn không phải một vị thần chiến đấu, hắn chỉ là một vị thần dùng các thủ đoạn mê hoặc lòng người để thu được sự tín ngưỡng. Có thể nói, nếu có người có thể ngăn được chiên mê hoặc lòng người của đại thần Amaterasu, thì người ấy sẽ có năng lực đánh bại Amaterasu.

Thạch Trung Ngọc cũng không dám tiếp lời Amaterasu, thậm chí còn không muốn nghe Amaterasu nói tiếp, hắn trực tiếp vung đao bạc vọt qua chỗ Amaterasu. Nếu cứ nghe Amaterasu nói tiếp như thế, hắn cũng không thể đảm bảo mình sẽ luôn ngăn được chiêu mê hoặc lòng người kia.

Thấy Thạch Trung Ngọc xông tới, Amaterasu bất đắc dĩ thở dài:

- Ta thật sự không thích dùng thủ đoạn tàn nhẫn để đoạt lấy thắng lợi.

Nghe vậy, Thạch Trung Ngọc lập tức có cảm giác vô lực, dường như đại thần Amaterasu trước mặt đột ngột biến thành mọt chiến thần với vũ lực siêu mạnh, oai phong lẫm liệt, không thể chạm đến.

Mẹ nó, Amaterasu đáng chết này! Thạch Trung Ngọc nhanh chóng lắc đầu, khí thế mình cứ vậy mà đã bị yếu đi quá nửa. Nếu không phải có ý chí kiên định, chỉ sợ lúc này mình còn không muốn vung đao lên đây!

- Đi chết đi!

Thạch Trung Ngọc đột ngột nhảy dựng lên, nắm đao bạc bổ về phía đầu Amaterasu.

Đại thần Amaterasu than nhẹ một hơi, một tiếng than nhẹ này lập tức khiến lòng Thạch Trung Ngọc nguội đi một phần. Hắn lập tức hoảng hốt, cảm giác như mình đang giơ đao bạc đối diện với Cơ Như Nguyệt, định giết cô.

Điều này nhanh chóng dọa Thạch Trung Ngọc đột ngột thu đao lui mạnh về sau, cứng rắn thu đao khiến mạch máu trong người hắn bị chấn động mạnh, một ngụm máu ngược dòng lập tức trào

qua cổ họng hắn phun ra ngoài.

Ngẩng đầu nhìn lại, Amaterasu vẫn là Amaterasu, nào có Cơ Như Nguyệt.

- Mẹ nó!

Thạch Trung Ngọc lập tức tức giận mắng một tiếng, người này thế mà chỉ dùng một tiếng thở dài đã khiến hắn đầu óc mơ hồ. Quả là vô cùng đáng ghét, Thạch Trung Ngọc hạ quyết tâm, đơn giản mặc kệ tất cả mọi thứ, lần nữa vọt về phía Amaterasu. Lần này, dù có là mẹ ông xuất hiện trước mắt ông ông cũng sẽ chém.

Lửa giận trong mắt Thạch Trung Ngọc chiếu vào mắt Amaterasu, hắn nhếch miệng cười chế giễu.

- Quả nhiên vẫn là một người thường, vẫn không chịu nổi kích thích như thế.

Amaterasu thầm cười nhạt.

Lại một tiếng thở dài vang lên, tiếng thở dài sâu kín kia như tiếng thỏ thẻ của người tình, khiến tâm thần Thạch Trung Ngọc lại chợt hoảng hốt. Nhưng hắn rất nhanh khôi phục tinh thần, đao bạc trong tay kiên định tiếp tục chém về phía Amaterasu. Nhưng khí thế cứ vậy đã yếu mất ba phần.

Amaterasu lại thở dài lần nữa, tim Thạch Trung Ngọc chợt đập mạnh, như quay về lúc bị Lý Uy vũ nhục, nỗi sỉ nhục khắc sâu trong lòng thật khiến hắn khó thể nào quên, nhưng giờ đây một chút sự tự ti và đau xót cứ thế bị gợi lên. Khí thế lại mất, Thạch Trung Ngọc gian nan ổn định tinh thần, nghiến răng nghiến lợi nắm đao bạc chém vào Amaterasu.

Amaterasu thấy Thạch Trung Ngọc mang bộ dáng liều mạng đến thế, cứ như mình là kẻ thù giết cha vậy, điều này làm lòng Amaterasu rất kinh ngạc, sao Thạch Trung Ngọc lại có sát ý kiên định đến thế đối với hắn chứ? Nhưng hắn không muốn để Thạch Trung Ngọc đến gần, thế là một tiếng thở dài sâu kín lại vang lên.

Trong tiếng thở này tràn ngập sung sướng, sung sướng đi đôi với thối nát. Này lập tức khiến Thạch Trung Ngọc nhớ đến ban đêm

đắp chăn ngủ cùng chúng nữ, lần điên cuồng ấy, thật sự vô cùng sung sướng. Dư vị khiến hắn nhớ mãi, cả người cứ thế lâm vào hồi ức của cuộc hoan hảo vui sướng tràn trề ấy.

Cứ như bản thân đã quay lại ngày kia, chúng nữ vờn quanh mình, lột quần áo, từng tấm thân trơn bóng mềm mại lượn lờ, cánh tay ngọc ấy, chiếc đùi thon dài ấy. Thân thể trắng bòng, đầy sự kích thích.

- A!

Thạch Trung Ngọc đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi. Là Amaterasu đột ngột vung chân hung hăng đá vào người hắn, Thạch Trung Ngọc rơi vào trạng thái thất thần, người đã sớm không còn phòng hộ nào còn chịu được một cú đá mạnh như thế.

Đại thần Amaterasu tuy không phải thần chiến đấu, nhưng một chân đầy thần lực kia cũng không dễ gì ngăn cản.

Thạch Trung Ngọc lập tức cảm giác xương ngực mình như vỡ vụn ra, toàn thân trên dưới không nơi nào không đau. Hắn nhanh chóng thúc chân nguyên ra chữa cho bản thân, một tay che kín hộp gấm vàng, một tay chống trường đao chậm rãi đứng lên.

Đại thần Amaterasu lại cười một tiếng chế giễu, hắn đã bắt được nhược điểm trong lòng Thạch Trung Ngọc, giờ trái lại thấy có chút khinh thường Thạch Trung Ngọc.

- Thạch Trung Ngọc, sao ngươi còn muốn đánh vậy? Hiện tại mệt thế này rồi, vẫn nên nghỉ chút đi.

Đại thần Amaterasu hiền lành nói với hắn.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, lời này Amaterasu lập tức khiến hắn cảm thấy vô cùng buồn ngủ, cứ như mấy tháng liền chưa ngủ, giờ dù đang nằm trong bùn hắn cũng muốn ngủ. Hai mí mắt ngày càng nặng, mọi thứ trước mắt ngày càng mơ hồ, ngay cả đại thần Amaterasu hắn cũng không nhìn rõ nữa.

Amaterasu nhìn mắt Thạch Trung Ngọc ngày càng híp lại, lòng càng thêm đắc ý, cứ ngủ đi, chỉ cần ngươi nhắm hai mắt lại rồi ngủ đi. Đừng mong tỉnh lại.

Tính rất tốt, vừa lúc đây là thời điểm Thạch Trung Ngọc đang còn suy yếu, lời đại thần Amaterasu vừa lúc nắm đúng điểm yếu của hắn. Người khi bị thương, tiềm thức đều muốn thông qua giấc ngủ chữa trị thương thế của bản thân. Đại thần Amaterasu chính là nắm lấy điểm này, dùng phương thức đặc thù, mê hoặc Thạch Trung Ngọc, muốn để hắn cứ vậy mà ngủ đi.

Nếu Thạch Trung Ngọc thật sự cứ ngủ như thế, nhất định hắn sẽ trở thành một người thực vật, rơi vào cảnh mộng, không thể tự thoát ra.

Chương 1083. Bát phản quỳnh khúc ngọc

Ngay lúc này, đao bạc trong tay Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên bắn ra ngân quang chói mắt.

Hào quang chói mắt khiến mắt Thạch Trung Ngọc đang lim dim mở to, trong lòng liền chấn động tỉnh táo trở lại.

Hiểu rõ toàn bộ chuyện này Thạch Trung Ngọc lập tức thầm kêu lên một tiếng nguy hiểm thật, suýt chút nữa là cứ ngủ như vậy rồi. Đại thần Amaterasu này cũng quá kinh khủng, trong lòng Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ, cái này tuyệt đối sánh được với sinh vật boss lớn cấp cuối cùng rồi.

-Thanh đao thật kỳ dị.

Nhìn thấy ngân đao trong tay Thạch Trung Ngọc, Amaterasu liền hừ nhẹ một tiếng, chính cây đao này lại hủy hết kế hoạch của hắn, trong lòng khó tránh có chút tức giận, thế nhưng hắn vẫn bình tĩnh hòa nhã nói:

-Tại sao tay ngươi lại cầm đao, muốn phá hoại hòa bình của thế giới này hả? Muốn nghịch thiên sát sinh sao?

Lời của Amaterasu ý muốn Thạch Trung Ngọc bỏ đao trong tay xuống.

-Amaterasu, ngươi còn nói nhảm cái gì! Lên đi!

Thạch Trung Ngọc khí thế hung hăng xông về phía Amaterasu, lúc này ngân quang giúp hắn miễn dịch với mê hoặc của Amaterasu, khiến trong lòng hắn tức khắc có sức mạnh. Lúc nãy cẩn thận phát hiên, chắc chắn năng lực cận chiến của Amaterasu không tốt, bằng không cũng sẽ không liên tục mê hoặc mình tự sát. Nếu như có năng lực ấy liền trực tiếp giết mình rồi, cần gì phải tốn sức như vậy.

Đại thần Amaterasu tức khắc đình trệ, kì quái nhìn Thạch Trung ngọc lại nhìn ngân đao kia.

-Đao này, sao lại thần kì như vậy?

Đại thần Amaterasu liền nổi lên tâm tư với ngân đao.

-Không phải nhìn đông nhìn tây nữa đâu!

Thạch Trung Ngọc chầm chậm đi về phía Amaterasu:

-Hiện tại ngươi chuẩn bị chịu sự trừng phạt của ta đi!

-Phàm nhân, đừng tưởng ngươi có pháp khí hộ thân thì có thể không sợ ta!

Amaterasu hừ lạnh một tiếng:

-Thần linh lớn mạnh như nào ngươi không thể tưởng tượng được đâu!

-Phì, toàn lời vô dụng!

Thạch Trung Ngọc cười nhạo, ngoắc ngoắc tay về phía Amaterasu:

-Đến đi, để ta xem thử sự lợi hại của Đại thần Nhật Bản nào!

-Hừ!

Amaterasu hừ nhẹ, tay chìa ra, một miếng ngọc bội đột nhiên xuất hiện trong tay.

Miếng ngọc bội kia phát ra lam quang yếu ớt, lộ rõ sự thâm thúy vô cùng, Thạch Trung Ngọc tùy tiện nhìn thoáng qua, liền cảm thấy toàn bộ tâm thần mình dường như muốn đắm chìm vào ánh sáng màu xanh ấy.

-Ngọc bội thật quỷ dị!

Trong lòng Thạch Trung Ngọc kinh hãi, mình có ngân quang hộ thể vậy mà cũng bị lam quang kia dễ dàng mê hoặc, nếu không có ngân quang này, vậy có phải sẽ trực tiếp bị lam quang kia hút hết

tất cả ý thức biến thành người thực vật không?

Ngọc bát phản quỳnh khúc, trong truyền thuyết một vị thần linh siêu cường đã ban tặng cho Amaterasu bảo vật này, tác dụng cụ thể không rõ.

Thế nhưng Thạch Trung Ngọc lần này liền thấy được sự lợi hại của bảo vật này, lại có thể hấp dẫn tinh thần con người, mà cái này chắc là vẫn chưa ở trạng thái kích động. Nếu là lúc kích động, mình có ngân quang hộ thể thì không biết có thể chống đỡ được hay không.

-Haha, ngọc bát phản quỳnh khúc, khiến phàm nhân vô tri này mở mang một chút sức mạnh của ngươi đi!

Amaterasu sùng bái nói với ngọc bội, một thân năng lực của hắn đều học được từ ngọc bội này, có thể nói ngọc bội này chính là thầy của Amaterasu.

Ngọc bát phản quỳnh khúc kia cảm nhận được ý nghĩ của Amaterasu, lam quang trên thân càng thêm nồng đậm, thật giống như một vầng thái dương nhỏ trong tay Amaterasu. Lúc này, người sử dụng ngọc bội này là Amaterasu cũng cảm thấy tinh thần có chút chống đỡ không nổi, sức mê hoặc của ngọc bát phản quỳnh khúc này thật sự quá cường đại.

Mà những phàm nhân nhìn từ xa kia đã sớm không chịu nổi. sau khi lam quang kia xuất hiên, ngay lập tức trợn to mắt, giống như nét mặt của một tay cờ bạc đột nhiên phát hiện trong tay mình xuất hiện 3 con át, trên mặt bao phủ thần sắc vui mừng phấn khởi. Liên tục như vậy, cả người đều thừ ra, tiếp đến vẻ mặt trong mắt từ từ tiêu tan.

Tinh khí trong cơ thể bị lam quang kia hấp thu hết, cả người đã biến thành một cỗ thi thể lạnh băng.

Một màn quỷ dị này khiến trong lòng Thạch Trung Ngọc lập tức hút vào một ngum khí lạnh, căn bản không dám nhìn lam quang yếu ớt kia, hắn lo lắng cho mình cũng chỉ trong nháy mắt liền bị rút đi linh hồn.

Thạch Trung Ngọc lúc này thầm mắng trong lòng, rốt cuộc là thần linh nào đã đưa ngọc bát phản quỳnh khúc cho Amaterasu vậy, quả thật là biến thái. Nếu như tinh thần lực của thần linh không cường đại gặp Amaterasu cũng chính là kết cục phải chết. Chẳng lẽ Amaterasu này là con riêng của tên gia hỏa kia.

Thạch Trung Ngọc ác ý phỏng đoán, lúc này hắn cũng không biết làm thế nào cho tốt.

Đại thần Amaterasu cười mỉm nhìn dáng vẻ trốn tránh kia của Thạch Trung Ngọc, trong lòng đắc ý. Chỉ cần mình lấy ra ngọc bát phản quỳnh khúc, thì không có thần linh nào dám nhìn thẳng vào mình, càng có thêm không biết bao nhiêu thần linh mạnh hơn mình chết dưới ngọc bát phản quỳnh khúc này, khiến Amaterasu vô cùng đắc ý.

Thạch Trung Ngọc cúi đầu nhìn ngân đao trong tay mình. Lúc này, cửu đầu xà trên ngân đao như sống vậy, nhanh chóng lưu động. Ngân quang theo tốc độ lưu động của cửu đầu xà càng ngày càng dày đậm. Nhìn thấy tình huống này, Thạch Trung Ngọc mừng rỡ trong lòng, xem ra có cửu đầu xà này phát uy, sức chống cự của mình đối với sự mê hoặc kia càng mạnh.

-Hừ, đại thần Amaterasu!

Thạch Trung Ngọc đột nhiên quát nhẹ.

-Ô, sao vậy, ngươi muốn đầu hàng rồi hả?

Amaterasu kinh ngạc hỏi, lúc này hắn nắm chắc trong tay thắng lợi, cũng lười dùng năng lực mê hoặc kia, đắc ý cười nói:

-Đầu hàng? Ngươi xứng sao?

Thach Trung Ngọc cười lạnh:

-Một thần linh Nhật Bản nhỏ nhoi cũng muốn khiến ta đầu hàng, ta chỉ muốn hỏi ngươi môt việc.

Amaterasu mới đầu nghe Thạch Trung Ngọc nói rất tức giận, thế nhưng nghe đến vế sau liền không tự chủ được hỏi:

-Chuyện gì?

-Hì hì, ta muốn biết, Amaterasu ngươi được sinh ra như thế nào?

Thạch Trung Ngọc cười hì hì:

-Nghe nói là ngươi chui ra từ ánh mắt của thần linh, có thật không?

-Hừ!

Amaterasu hừ nhẹ, không biết trả lời chuyện này như thế nào mới được.

-Ha, một thần linh không có cha mẹ!

Thạch Trung Ngọc lắc lắc đầu, khẽ thở dài:

-Không có cha mẹ nuôi lớn, vậy nên trên người ngươi thiếu một vật, ngươi biết không?

-Đồ vật gì?

Amaterasu trực tiếp hỏi, hắn hiện tại đã bị lời nói của Thạch Trung Ngọc gợi lên hứng thú.

Thạch Trung Ngọc cười lạnh một tiếng, thấp giọng nói câu gì đấy.

-Gì cơ?

Amaterasu sững sờ. Thạch Trung Ngọc vừa nói hắn nghe không rõ, không tự chủ bước về phía trước hỏi.

-Ta bảo…

Thạch Trung Ngọc dung mãnh ngẩng đầu lên, hai mắt lóe lên ngân quang lóa mắt, khóe miệng treo lên một tia cuồng vọng:

-Muốn đm mày mà không biết làm sao để đ!

Ánh sáng ngân đao bắn ra bốn phía, hung hăng bổ về phía Amaterasu.

Chương 1084. Giết Amaterasu

Trong lòng Amaterasu bắt đầu trầm xuống, cây ngân đao kia vậy mà tản ra uy thế làm cho người khác không thể ngăn cản được, một cổ áp lực mạnh mẽ gắt gao trói hắn lại, làm cho hắn căn bản không có cách nào có thể trốn tránh được một đao kia.

- Chuyện, chuyện gì thế này?

Amaterasu khẽ quát to một tiếng ở trong lòng, ngân đao sắc bén kia dùng trạng thái hung hăng không thể ngăn cản nổi chém vào trên người của hắn. Khí tức mạnh mẽ lập tức dũng mãnh tiến vào cơ thể hắn từ vết thương trên ngực, khí tức bén nhọn kia nhanh chóng phá hư tất cả bên trong thân thể của hắn, làm cho hắn không thể dùng năng lượng để ngăn cản lại được.

Trong mắt Thạch Trung Ngọc lóe lên tia sáng bàng bạc, mặc dù ngân đao không chém đứt được thân thể của Amaterasu, nhưng mà năng lượng cuồng bạo kia lại dũng mãnh tiến vào trong thân thể của hắn. Lúc này đây Amaterasu đã mất hết toàn bộ năng lực giống như một người bình thường mà thôi, chỉ có thể để mặc cho Thạch Trung Ngọc muốn làm gì thì làm.

- Hừ!

Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, rút ngân đao ra rồi hung hăng bổ xuống một lần nữa.

Vừa nãy trước khi bị năng lượng kia xâm nhập vào cơ thể, thì thần lực trong thân thể của Amaterasu, thứ mang lại cho hắn năng lực phòng ngự cường đại có thể giúp hắn đỡ được một đao của Thạch Trung Ngọc, nhưng mà bây giờ, thần lực trong thân thể hắn đã bị Thạch Trung Ngọc phong tỏa rồi, nên không thể triển khai phòng ngự được nữa. Ngay lập tức cái thân hình cao quý kia đã bị Thạch Trung Ngọc một đao hung hăng bổ ra rồi.

Huyết dịch màu vàng phun ra, bắn tung tóe đầy người Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng đưa tay lên lau đi những vết máu dính trên mặt, tà ác hừ nhẹ một tiếng.

- Amaterasu, cũng chỉ đến thế là cùng.

Cơ thể đã bị chém thành hai nửa của Amaterasu chậm rãi ngã xuống mặt đất.

Được xưng là đệ nhất thần linh của Nhật Bản, Thái Dương Thần cứ như vậy vẫn lạc rồi.

- Cao thủ quả nhiên là cô độc, tịnh mịch mà.

Nhìn Amaterasu ngã xuống, Thạch Trung Ngọc đột nhiên cảm thấy có chút trống rỗng, hụt hẫng.

Nguyên một đám địch nhân cường đại như vậy đều bị ngã xuống rồi, mặc dù Thạch Trung Ngọc có chút hài lòng vì mình càng ngày càng mạnh hơn, nhưng mà cũng có cảm giác mình càng ngày càng cô độc.

- Đã giải quyết xong cả Amaterasu rồi, Nhật Bản còn có cái gì để ngăn cản Hoa Hạ nữa không đây?

Thạch Trung Ngọc chậm rãi quét mắt một vòng nhìn những người đã biến thành người thực vật kia, khẽ cười một tiếng.

- Thôi thì cứ như vậy đi.

- Bây giờ đi bái phỏng cái vị Thủ tướng nội các Nhật Bản một chút chứ nhỉ!

Thạch Trung Ngọc đột nhiên nhớ tới cái người quân quyền cao nhất Nhật Bản này, người này chính là người có quyền chỉ huy cao nhất tất cả quân đội của Nhật Bản, đoán chừng hắn chắc chắn cũng biết rõ những cường giả tiên thiên kia từ đâu mà tới.

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, thân thể bay lên trời, bay thẳng về phía phủ nội các của Nhật Bản.

- Không nhớ được Thủ tướng nội các Nhật Bản nhiệm kì này là ai nhỉ?

Thạch Trung Ngọc vừa phi hành vừa suy nghĩ vẩn vơ.

- Đợi lát nữa đến thăm mà lại gọi không đúng tên người ta thì lại không được lễ phép cho lắm.

Thạch Trung Ngọc nảy ra một ý nghĩ xấu xa trong đầu.

Phủ nội các Nhật Bản có thể nói là cơ quan quyền hành cao nhất của Nhật Bản, cũng tương đương với văn phòng Chính phủ ở Hoa Hạ. Vị trí cũng ở Tokyo, Thạch Trung Ngọc rất nhanh liền tới nơi.

- Khí phái phết nhỉ!

Nhìn kiến trúc hoa lệ của phủ nội các, Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng.

Các vệ binh phía dưới rất nhanh đã phát hiện ra Thạch Trung Ngọc trên không trung, lập tức trở nên hốt hoảng. Vào thời kì mẫn cảm như thế này, đột nhiên có người tới với vẻ bất thiện như thế này, những cảnh vệ này không sợ mới là lạ. Hơn nữa, Nhật Bản chiến tuyến liên tiếp chiến bại, khiến cho đám cảnh vệ này cũng không được vui vẻ cho lắm, nếu như là dưới tình huống bình thường, thì những cảnh vệ này hẳn là sẽ nổ súng cảnh báo, nếu như Thạch Trung Ngọc tiếp tục có động tác mang tính chất uy hiếp, có thể sẽ trực tiếp nổ súng.

- Hừ, một đám tôm tép nhãi nhép.

Thạch Trung Ngọc khinh thường nhìn đám cảnh vệ mặt mũi nhợt nhạt bên dưới kia. Sao mà người Nhật ai cũng như ai thế nhỉ, mặt mũi nhợt nhạt, nhìn như thể bị suy dinh dưỡng lâu năm ấy.

- Khốn kiếp……..

Một tay cảnh vệ bên dưới nhìn về phía Thạch Trung Ngọc kêu lên, những người có thể phi hành, bọn hắn cũng đã gặp qua, cho nên vẫn có một chút sức miễn dịch.

- Nói cái gì mà cứ như chim hót thế trời!

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, tiện tay tạo ra một đoàn chân khí ném xuống dưới.

Đoàn chân khí màu trắng giống như quả bom vậy, vừa rơi xuống đất, lập tức đã tạo thành một vụ nổ mạnh, uy lực hoàn toàn không thua hiệu quả của một quả bom thật.

Cổng của phủ nội các trực tiếp bị nổ tung, trở thành một đống bừa bộn.

Lần này đã trực tiếp làm cho Nhật Bản mất hết mặt mũi, cổng chính của phủ nội các bị người làm hỏng, đây chẳng khác nào làm cho tất cả nghị viên và quan chức của Nhật Bản bị tát thẳng một phát vào mặt.

Vụ nổ mãnh liệt này lập tức hấp dẫn sự chú ý của những người ở bên trong. Mười mấy cao thủ võ nghệ cao cường của Nhật Bản từ mọi ngõ ngách trong phủ nội các lập tức đi ra cửa.

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đứng trên không trung, những cao thủ kia lập tức nâng cao sự đề phòng. Trong số những người bọn họ, có rất nhiều người vừa mới bước vào cảnh giới Tiên thiên, có rất nhiều còn chưa đạt tới Tiên thiên, nhìn thấy người đến gây sự lại có thể phi hành trên không trung thì làm sao có thể không kinh ngạc và sợ hãi được cơ chứ.

Càng là người có thực lực mạnh mới càng hiểu được sự khủng bố của thực lực. Phi hành, cái này nhìn qua thì tưởng chừng như là một loại năng lực đơn giản, nhưng mà những người như bọn hắn lại chỉ có thể ngưỡng mộ và chờ đợi chứ không thể nào thực hiện được.

- Ồ, đến đông vui thế.

Thạch Trung Ngọc nhìn xuống đám người bên dưới, có người mặc đồ Ninja, có người mặc đồ võ sĩ, thậm chí có người còn mặc đồ Judo, Karate, nhìn rất giống một nồi lẩu thập cẩm.

- Khốn kiếp! Là người Trung Quốc!

Những người phía dưới thính lực cũng khá tốt, mặc dù Thạch Trung Ngọc đang đứng trên không trung cao đến chừng trăm mét, nhưng mà đám người này vẫn có thể nghe thấy những gì hắn nói. Một người mặc trang phục Judo chỉ vào Thạch Trung Ngọc nổi

giận gầm lên một tiếng.

- Người Trung Quốc bỉ ổi kia, ngươi lại dám phá hủy cổng của phủ nội các của đế quốc Nhật Bản chúng ta! Quả thực là tìm chết!

- Ồ? Ta tìm chết đấy, ngươi có thể làm gì ta nào? !

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, chỉ chỉ vào đầu của mình.

- Đến đây, ngươi có giỏi đến mà giết ta nè!

Tên mặc trang phục Judo kia lập tức bị chọc tức điên lên, chợt quát một tiếng, dậm chân một cái, cả người như mũi tên vừa rời dây cung lao về phía Thạch Trung Ngọc.

- Xí!

Thạch Trung Ngọc khinh thường bĩu môi, trong tay xuất hiện một cây côn vừa thô vừa to bằng gỗ. Một chiêu này vẫn là học được từ chỗ Susano đấy. Không có gì để bàn cãi cả, một chiêu Hư không ngưng kiếm này thật sự là quá xuất sắc, quá ngầu rồi. Thạch Trung Ngọc cầm côn gỗ được ngưng tụ bằng chân khí, hung hăng nện một cái về phía người đang vọt về phía mình.

Mặc dù cái tên mặc đồ Judo này có thể nhảy cao như vậy, nhưng mà không có nghĩa là hắn có thể bay, trên không trung cũng không có cách nào khống chế được phương hướng. Cứ như vậy xông lên thẳng tắp, sau đó bị Thạch Trung Ngọc một gậy hung hăng nên cho rớt xuống.

- Haha, đây chính là môn bóng chày nổi tiếng của Nhật Bản các ngươi nha, thế nào, có thích không?? !

Thạch Trung Ngọc giơ cây gậy trong tay lên, cười to nói.

Đám người phía dưới lập tức giận tím người, đối với hành vi của Thạch Trung Ngọc thì giận mà không dám nói gì. Ai đi lên thì chính là tìm chết, dù sao thì những người đã đến được thực lực ở cấp độ này rồi thì vẫn có chút đầu óc đấy.

Nhưng mà, trên cái thế giới này, mặc dù có nhiều người có đầu

óc, nhưng mà cũng không thiếu người không có đầu óc. Trong đám người đột nhiên có một tên Ninja nhảy ra, lao về phía Thạch Trung Ngọc.

Chương 1085. Đốt phủ nội các

Những người cùng đội với tay Ninja kia ngay lúc này cũng lớn tiếng hô hào.

- Mọi người cùng nhau xông lên đi, hắn chỉ có một mình, chúng ta lại có hẳn hơn năm mươi người cơ mà! Đằng sau chính là phủ nội các của đế quốc Nhật Bản chúng ta, mọi người đừng quên!

Nghe thấy những lời của tên Ninja nọ, lập tức ngọn lửa yêu nước của những cường giả đang nhụt chí kia bốc cháy lên hừng hực, bọn họ chính là những người bảo vệ của phủ nội các, sứ mệnh thần thánh và quang vinh này làm cho bọn họ tràn đầy nhiệt huyết. Nếu bây giờ bọn họ lui bước chính là để phủ nội các bại lộ trong mắt của Thạch Trung Ngọc, đây chính là bọn họ thất trách, nghiêm trọng hơn thì có thể nói bọn họ chính là những kẻ phản bội toàn bộ đế quốc Nhật bản.

- Mẹ kiếp! Lên! Tên kia nhìn còn trẻ như vậy, tuyệt đối không thể có năng lực quá quá mạnh mẽ được đâu!

Không ít người cố gắng tự lừa mình dối người muốn dùng suy nghĩ này để tìm cho mình một chút may mắn, cho rằng Thạch Trung Ngọc chỉ là cáo mượn oai hùm, dựa vào kỹ thuật đặc biệt nào đó nên mới phi hành trên không trung được.

- Lên! Giết cái tên Trung Quốc này đi!

Những người kia rống giận, người xông thẳng về phía Thạch Trung Ngọc trên không trung, có người thì đứng trên mặt đất phóng ra các loại ám khí, nhưng mà họ làm vậy cũng không sợ đánh trúng người nhà sao??

Nhìn thấy đám cường giả Nhật Bản lúc nãy trỗi dậy trái tim yêu nước và nhiệt huyết chiến đầu, Thạch Trung Ngọc cười lạnh một tiếng, con sâu cái kiến mà lại còn vọng tưởng muốn đốn cây to, không biết lượng sức mình. Trường côn trong tay bay múa, nguyên một đám người xông lên bị đập mạnh rơi xuống dưới, nhưng mà

những người kia cứ giống như thiêu thân đâm đầu vào lửa vậy, cứ bị đánh rơi xuống dưới lại tiếp tục vọt lên, cứ giống như Thạch Trung Ngọc là kẻ thù giết cha giết mẹ của bọn họ vậy, ngọn lửa phẫn nộ trong mắt của bọn họ nóng rực đến mức tưởng chừng có thể đun sôi làm cho bốc hơi toàn bộ nước trên biển của Nhật Bản luôn ấy.

- Ha ha, tới đây đi!

Thạch Trung Ngọc quát to một tiếng, đánh người như vậy thật sự rất đã. Nguyên một đám đánh như đánh bóng chày, đánh đến mức làm cho nhiệt huyết sôi trào.

- Mẹ kiếp.

Từng tiếng phẫn nộ gào thét vang lên, nhưng là bọn hắn căn bản là không tới gần được Thạch Trung Ngọc, cứ đến cách hắn được khoảng mét thì lại bị đánh rơi xuống dưới. Những ám khí phóng lên thì lại càng không cần phải nhắc đến nữa, căn cứ vào vấn đề góc độ, những ám khí này cơ hồ toàn bộ đều rơi lại vào người bọn họ, hoặc là bị Thạch Trung Ngọc một gậy đánh ngược trở lại.

- Haha, lại đến!

Thạch Trung Ngọc cầm gậy trong tay múa may như một con giao long đang phun nước vậy, đánh rơi đám ngớ người Nhật ngẩn mất, đang liều mạng vọt tới. Trên bầu trời giống như có cơn mưa vậy, cơn mưa người rơi xuống liên tục.

Thạch Trung Ngọc đã khống chế phương hướng rất tốt mỗi khi đánh rơi đám người này xuống, bọn họ giống như đạn pháo bị ném vào làm cho bức tường của phủ nội các Nhật Bản bị nện thủng lỗ chỗ.

Các quan viên trong phủ nội các chỉ có thể run rẩy núp ở dưới gầm bàn. Tình hình khủng bố bây giờ giống như tận thế vậy, khắp nơi đều là chấn động, bụi bay mù mịt. Bức tường bị một cường giả nào đó đâm thủng, sau đó trong nháy mắt tên cường giả này lại đứng dậy, hung hăng xông ra ngoài.

Thấy những quan viên này nguyên một đám sợ hãi hồn vía lên

mây.

Thạch Trung Ngọc cũng không có dùng lực quá mạnh, nếu mà đập một cái đã chết luôn thì làm gì còn ai chơi với hắn nữa chứ.

Tiếp tục 'chơi' thêm vài phút đồng hồ, Thạch Trung Ngọc cũng có chút bực bội, sau khi cảm giác hào hứng ban đầu qua đi thì bây giờ hắn bắt đầu cảm thấy có chút nhàm chán rồi. Những người này cứ giống như dũng sĩ hung hãn không sợ chết vậy, chỉ cần có thể động đậy được thì sẽ lại tiếp tục phát động tấn công về phía Thạch Trung Ngọc. Mặc dù Thạch Trung Ngọc đã cố tình đánh nhẹ nhất có thể rồi, nhưng mà cứ bị rơi xuống từ độ cao cả trăm mét như thế liên tục, thân thể của bọn hắn sớm đã không chịu nổi nữa rồi. Bây giờ hoàn toàn là dựa vào một cỗ ý niệm, hoặc đúng hơn thì phải nói là chấp niệm, thì mới có thể kiên trì tiếp tục tấn công như vậy.

Bọn hắn mong có thể đánh trúng Thạch Trung Ngọc được một lần, sau đó, bọn hắn cũng không biết phải làm gì sau đó. Chỉ biết là muốn đánh trúng Thạch Trung Ngọc, cho dù chỉ trúng một lần cũng tốt.

Loại kiên trì này cũng là một loại biểu hiện chột dạ trong lòng, bọn hắn cần thiết phải nỗ lực để đánh trúng được một cái, để chứng minh chính mình hữu dụng, chứng minh thực lực của mình. Nhưng mà Thạch Trung Ngọc lại cứ sừng sững như một tòa núi cao vậy, những người này căn bản là không thể vượt qua được.

- Haizzzz, các ngươi mấy người này, thật sự là nhàm chán.

Thạch Trung Ngọc rốt cục cảm thấy mình đã hết kiên nhẫn rồi, trường côn trong tay đột nhiên biến thành một đoàn năng lượng cực lớn. Đây vốn là chân khí Thạch Trung Ngọc dùng để ngưng tụ thành trường côn, bây giờ hắn buông lỏng một chút sự áp chế, thì những chân khí này lại trở lại hình cầu như thế này.

- Hừ??

Thạch Trung Ngọc ném đoàn năng lượng cực lớn kia một cái thật mạnh xuống đất. Vì đặc điểm tính chất đặc biệt của chân nguyên của Thạch Trung Ngọc làm cho ở bên trong đoàn năng

lượng này có chưa nhiệt lượng rất lớn. Có thể nói bên trong của đoàn chân khí này chính là một cái mặt trời cực nóng, những cường giả vừa mới vọt lên ngay lập tức bị chui vào bên trong đoàn chân khí này, sau đó thì không còn bóng dáng.

Đoàn chân khí kia cứ giống như một con quái vật vậy, cắn nuốt hết tất cả cường giả xông vào, những cường giả kia chỉ cần đi vào, thì ngay lập tức biến mất khỏi thế giới này, đến một kêu thảm cũng không có cơ hội phát ra. Những người ở phía dưới thấy tình hình này, lập tức cảm thấy vô cùng hoảng hốt. Tình huống quỷ dị này làm cho bọn hắn không biết phải làm sao, nhưng mà cái đoàn chân khí kia vẫn đang dần dần áp xuống dưới.

Đoàn chân khí chậm rãi đè ép xuống mặt đất, sự yếu ớt trong lòng của những cường giả kia rốt cục cũng đến lúc bạo phát, không còn dũng khí như lúc trước nữa, mà bây giờ ai nấy nhao nhao lùi lại phía sau. Mà đoàn chân khí kia dưới sự khống chế của Thạch Trung Ngọc, bị ném mạnh về phía phủ nội các bên kia.

Tuy lúc này đây hắn không có tiến hành đè nén đoàn chân khí lại, nhưng mà Thạch Trung Ngọc đoán chừng lần này, chỉ sợ mấy ngàn mét chung quanh đây đều sẽ biến thành một mảnh phế tích cho xem.

- Xem ra không được gặp mặt người kia rồi.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng.

- Ây ya, có chút đáng tiếc nhỉ, nếu là có thể nhìn thấy mặt của vị Thủ tướng chuẩn bị về với ông bà tổ tiên ngắm gà khỏa thân trên bàn thờ, chắc là sẽ rất vui đây.

Nhớ tới cái vẻ mặt hung hăng càn quấy của người kia, lúc cách đây không lâu khoa tay múa chân với Hoa Hạ, hô hào là sẽ tuyên chiến với Hoa Hạ, xóa tên Hoa Hạ khỏi bản đồ thế giới, trong lòng Thạch Trung Ngọc lại bốc lên một ngọn lửa giận.

Lúc đó, chắc là ông ta dựa vào mấy tên cường giả được tạo ra kia cho nên mới dám to gan càn quấy như thế, nhưng mà, bây giờ những tên cường giả kia hầu hết đều đã bị Thạch Trung Ngọc tiêu diệt sạch sẽ rồi, thì lần này ông ta còn có thể làm được trò trống gì

nữa đây.

- Bùm.

Đoàn chân khí va chạm vào mặt đất, hai mặt áp lực làm cho đoàn chân khí này phát nổ.

Trước cửa của phủ nội các Nhật Bản giống như xuất hiện một mặt trời khổng lồ vậy, ánh sáng chói mắt chiếu sáng một khoảng lớn. Một quả cầu ánh sáng trắng nhanh chóng bành trướng sau khi đoàn chân khí nổ bung, lấy phủ nội các làm trung tâm bành trướng ra xung quanh, bao trùm một khoảng diện tích mấy nghìn thước.

Thạch Trung Ngọc nhìn tình huống này, không tự chủ được sờ lên cái mũi.

- Hình như, kế tiếp chắc là. .

Cái tình cảnh quen thuộc này làm cho Thạch Trung Ngọc rất là kinh ngạc, hắn rõ ràng không có dùng lực để nén chân khí lại mà đó.

Quả cầu màu trắng sau khi đã đạt tới cực hạn thì bắt đầu co rút lại, tính chất chân nguyên của Thạch Trung Ngọc vốn rất đặc biệt, cho nên chân khí ma sát với nhau lập tức sinh ra nhiệt độ cực cao. Nhưng mà sau khi đoàn chân khí này không được bổ sung thêm nữa thì bắt đầu co rút lại, do co rút lại nên những nhiệt lượng kia lại bị vây khốn, dần dần co rút lại.

Đến lúc nhiệt lượng này co rút vào đến cực hạn, lúc này đoàn chân khí cũng không đủ để khống chế nó nữa, sẽ tạo ra vụ nổ lần thứ hai.

Giống như đột nhiên có một cái mặt trời xuất hiện ở trước cửa phủ nội các vậy, nhiệt độ cực nóng lập tức xông ra ngoài. Toàn bộ phủ nội các bị bao trùm bởi ngọn lửa cao mấy ngàn độ lập, tất cả mọi thứ bên trong bắt đầu tan chảy. Những thứ làm bằng gỗ và vật liệu dễ cháy đều bị thiêu rụi hết, xi măng cốt thép cũng dần dần bắt đầu khô kiệt, sau đó nứt toác ra.

Chương 1086. Về nước

- Đúng là cảnh tượng rực rỡ.

Thạch Trung Ngọc không có cảm thấy ngại chút nào vì mình thất thủ, rất là đắc chí nhìn phủ nội các đang kịch liệt nổ tung, biến thành một mảnh phế tích.

Mà tất cả nhưng chuyện đang xảy ra, đều bị vệ tinh trên bầu trời ghi lại hết, sau đó truyền đi tất cả các quốc gia trên thế giới.

Phải biết rằng tất cả các thủ đô của mọi quốc gia đều có các loại vệ tinh giám sát liên tục 24 tiếng đồng hồ, có thể nói, chỉ cần có một chút động tĩnh nhỏ nào đó thôi đều lưu ghi hình lại, chứ đừng nói chi là sự việc nghiêm trọng như vậy.

Lúc Thạch Trung Ngọc đi tới phía trên không của phủ nội các Nhật Bản, vệ tinh trên bầu trời đã ghi lại tất cả những hình ảnh này. Lúc đoàn chân khí làm nổ tung phủ nội các Nhật Bản, các lãnh đạo của những quốc gia khác cũng đổ mồ hôi lạnh. Cũng bắt đầu có cảm giác lo sợ cho sự an toàn của đất nước mình rồi. Sau đó lại là hình ảnh Thạch Trung Ngọc solo với nhiều cường giả Nhật Bản như vậy, hắn đánh nhau mà lại nhẹ nhàng vui vẻ như vậy, động tác tiêu sái tự nhiên như vậy, làm cho những người lãnh tụ của các quốc gia khác không biết phải nói gì hơn ngoài việc gọi thẳng hắn là kẻ biến thái.

- Cái người tên là Thạch Trung Ngọc này, thật sự là mối tai họa ngầm với nước Mỹ chúng ta!

Tổng thống nước Mỹ Obat, tay trái ray ray lên huyệt thái dương, giờ phút này ông ta cảm thấy rất là đau đầu.

- Haizzzz, Anh quốc chúng ta không có ai có thể ngăn cản được người này rồi.

Quốc vương của Anh quốc, Charles, rất là bất đắc dĩ thở dài, bắt đầu lo lắng vì sự an nguy của quốc gia.

- Chẳng lẽ nhân loại thật sự không có ai có thể ngăn cản người này hay sao? ?

Thủ tướng nước Nga, Pucci, khẽ than thở một tiếng, đang ngồi nhìn diễn biến trên màn hình máy tính thì đứng bật dậy, nhìn nhìn những gương mặt lo lắng của các tướng quân xung quanh, trong lòng càng cảm thấy trầm trọng hơn.

Cuối cùng, ở dưới sực phá hủy của đoàn ánh sáng chói lọi như mặt trời ban trưa, dưới sự thiêu đốt của nhiệt độ kia, phủ nội các Nhật Bản đã bị hủy diệt, làm cho những thủ lĩnh kia hít sâu một hơi. Tê liệt ngã ngồi ngay tại chỗ, thứ bị hủy diệt chính là phủ nội các Nhật Bản, hay nói chính xác hơn là hủy diệt hy vọng trong lòng của bọn họ.

Trung tâm chính trị tối cao của một quốc gia bị công kích đến mức bị hủy diệt mà cũng không có một lực lượng nào có thể ngăn cản, điều này đại biểu cái gì.

Có nghĩa là Thạch Trung Ngọc, đã vô địch rồi.

Nếu như nói cường giả Tiên thiên làm cho quốc gia kiêng kị, vậy thì Thạch Trung Ngọc đã là làm cho quốc gia cảm thấy vô lực, sợ hãi rồi. Lực lượng của hắn, không phải là một quốc gia có thể ngăn cản được.

Mà ở Hoa Hạ bên này, Trần lão đang cười ha hả, nhẹ nhàng sờ lên cằm, đôi mắt đầy vui mừng.

- Thạch Trung Ngọc này, làm tốt lắm!

- Ha ha, đúng vậy, đặc biệt là tiết mục đập nát cổng lúc nãy, thật sự là hả giận!

Thái Thủ tướng khẽ đẩy đẩy kính mắt, cười to nói, là một chính trị gia lão làng, lại có thể không kiêng nể gì biểu thị cảm xúc của mình như thế này, đủ để chứng minh lúc này ông ta đang vui nhiều như thế nào.

Bên trong sở chỉ huy của Hứa Chấn Quốc, sau khi chứng kiến cảnh tượng này thì đã cười sắp rơi răng ra ngoài luôn rồi.

- Tiểu tử này, đúng là rất tốt!

- Hứa Tư lệnh, cậu Thạch Trung Ngọc quá mức cường đại, sợ là quốc gia chúng ta sẽ không thể chống đỡ được.

Một vị Trung tướng ở bên cạnh lại lo lắng nói.

- Ha ha, cậu lo lắng cái gì, chỉ cần Thạch Trung Ngọc một ngày còn là người Hoa Hạ, thì chúng ta không cần lo lắng cái gì cả!

Hứa Chấn Quốc vừa cười to vừa vỗ vỗ vào bả vai của bị Trung tướng nọ.

- Có một ít người, cũng như chim sợ cành cong, luôn không dám công cao chấn chủ, võ cao hiếp quốc. Nhưng chỉ cần một ngày hắn vẫn còn là người Hoa Hạ, chỉ cần hắn còn thuộc về quốc gia này, thì cũng đừng lo lắng mấy việc này! Đã dùng người thì không nghi ngờ, mà đã nghi thì đừng dùng, đừng lấy dạ tiểu mà đo lòng quân tử!

- Vâng, đã hiểu, Tư lệnh.

Trung tướng gật gật đầu.

- Haha, hiểu thì tốt rồi!

Hứa Chấn Quốc khen ngợi gật đầu, vung tay lên ra hiệu.

- Đi, hạ lệnh, toàn quân xuất kích! Tranh thủ trong một tuần chiếm lĩnh Nhật Bản, nếu như không được, thì đám chỉ huy mấy người, tự mình đi lĩnh phạt 30 hèo!

Trung tướng sững sờ, nhưng rất nhanh vui mừng gật đầu, nhanh chóng ra khỏi sở chỉ huy. Toàn quân xuất kích, đây chính là có thể thả ra toàn bộ binh lực rồi, những đám binh sĩ vẫn còn phải ở lại trong nước đã sớm kêu gào inh ỏi lên rồi. Làm cho Trung tướng là hắn đây mỗi ngày đều phải nghe không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, cuộc nào cũng chỉ có một cái mục đích, chính là đòi muốn xuất binh. Mấy tên cuồng ra trận chiến tranh này, đã sớm không thể chờ đợi thêm được rồi.

- Rốt cục cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Trong lòng của Trung tướng thầm nghĩ như vậy.

Tokyo, Nhật Bản.

Thạch Trung Ngọc nhìn phủ nội các bây giờ đã thành một mảnh phế tích, khẽ lắc đầu, này thật sự là không tốn tí sức lực nào. Được rồi, như vậy thì coi như trên cơ bản sức chống cự của Nhật Bản cũng không còn bao nhiêu nữa đâu. Ngay cả trưởng quan cấp cao nhất cũng đã bị giết rồi, thì Nhật Bản còn có thể làm được trò trống gì nữa cơ chứ.

Thạch Trung Ngọc thân thể khẽ động một cái, cả người lập tức xông ra ngoài.

Chuyện bên Nhật Bản đã giải quyết xong, bây giờ Thạch Trung Ngọc cũng muốn đi giải quyết chuyện kế tiếp rồi. Trước tiên đi tìm Trương Vô Kị, sau đó lại đi Lăng Tần Hoàng, tìm chìa khóa để mở khóa Cửu Long Nhiễu Thiên.

- Cái tên Từ Phúc này cũng thiệt là, làm gì nhất định phải dùng cái cái hộp này để cất thuốc trường sinh bất lão cơ chứ!

Thạch Trung Ngọc cứ nghĩ đến việc này lại cảm thấy có chút buồn bực, hơn nữa còn không biết thuốc trường sinh bất lão có thật sự được giấu ở bên trong cái hộp đó hay không nữa. Nếu Từ Phúc cố ý làm cái hộp không để lửa mình, Thạch Trung Ngọc tuyệt đối sẽ dùng tất cả biện pháp để tìm cho bằng được hài cốt của Từ Phúc, sau đó nghiền xương thành tro.

Lăng Tần Hoàng chính là nơi thần bí nhất trong lịch sử Hoa Hạ, hơn nữa từ trong bản vẽ của Từ Phúc cũng có thể thấy được, ở bên trong Lăng Tần Hoàng kia chính là cơ quan trùng trùng. Nếu như không cẩn thận một cái, thì cái mạng nhỏ của mình cũng phải bỏ lại ở trong đó luôn. Nhưng mà lúc này Thạch Trung Ngọc cũng không còn lựa chọn nào khác nữa, hắn không thể cứ trơ mắt ếch nhìn các cô gái của mình sau mấy chục năm nữa cứ dần dần già đi, mà mình lại vẫn trẻ trung như cũ.

Thạch Trung Ngọc dùng tốc độ càng nhanh hơn so trước kia phi hành trên không trung, dường như là ngày đó sau khi bị ngọc Câu Quỳnh hút đi đại lượng chân nguyên, thực lực của hắn lại tăng vọt

lên rất nhiều.

Tốc độ của hắn bây giờ đã đạt đến 3 Mach, tốc độ này chính là tốc độ mà trên thế giới này không có loại máy bay nào có thể đạt tới. Khi đạt tới tốc độ 2 Mach, máy bay sẽ xuất hiện các loại tình huống không ổn định. Những thứ bọc thép kia tuyệt đối không thể duy trì với tốc độ 2 Mach trong khoảng thời gian kéo dài được, còn 3 Mach thì càng khỏi phải nghĩ. Đoán chừng một khi đạt đến 3 Mach, thì chiếc máy bay ấy cũng sẽ bị phá hỏng ngay.

Mà Thạch Trung Ngọc chỉ cần biến chân khí hộ thuẫn thành một cái hình thoi, phần mũi nhọn phía trước làm cho nó xoắn thành hình một cái đinh ốc tạo thành luồng khí xoáy, đã có thể tiêu hao hết phần lớn lực cản.

Như vậy thì lúc phi hành cũng sẽ không tạo thành tạp âm lớn, nếu không thì một khi đến địa phận Hoa Hạ, những tạp âm lớn kia chắc chắn sẽ gây ra hư hỏng cho những kiến trúc của người dân.

Đối với người Nhật, Thạch Trung Ngọc thì không cần để ý đến, nhưng mà đối với người Hoa Hạ, thì Thạch Trung Ngọc vẫn rất quan tâm đến bọn họ đấy.

- Chỉ có điều, lần này đi Nhật Bản vẫn không tìm được nguyên nhân những cường giả Tiên thiên kia xuất hiện.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc có chút phiền muộn khi nghĩ đến điểm này, hắn đoán chừng nếu như tìm được phương pháp kia thì chắc chắn thực lực của mình nhất định sẽ tăng lên lần nữa.

Nhưng mà cũng chỉ là suy nghĩ một chút như vậy thôi, mặc dù mình tìm không thấy, nhưng mà chắc chắn mấy người bên chỗ ông cụ Cơ sớm muộn gì cũng sẽ tìm được thôi. Bởi vì mấy người bọn họ cũng rất quan tâm đối với vấn đề này.

- Dù sao thì cũng là người một nhà, chỉ cần không rơi vào tay người ngoài là được rồi.

Thạch Trung Ngọc nghĩ thế, cũng quẳng chuyện này ra sau đầu không nghĩ đến nữa.

Rất nhanh đã nhìn thấy đường ven biển của Hoa Hạ, nhìn thấy

đoạn đường ven biển dài tưởng chừng như vô tân ở đằng xa kia, trong lòng Thạch Trung Ngọc lập tức xuất hiện một loại cảm giác yên bình đến lạ.

Chương 1087. Quỷ tiền bối

Đối với vị trí của Trương Vô Kị, Thạch Trung Ngọc vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Với lại, sau khi đi vào cảnh nội Hoa Hạ, tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên vô cùng quen thuộc, thậm chí là Thạch Trung Ngọc còn có một loại cảm giác mình và mảnh đất này có một loại cảm ứng tương liên với nhau trong vô hình. Làm cho năng lực cảm nhận của hắn càng cường đại hơn, đồng thời, thậm chí xuất hiện một loại cảm giác như thế hắn có thể cảm ứng với mọi thứ trong thiên địa này.

Chỉ cần tưởng tượng đến chỗ của Trương Vô Kị, thì vô hình chung trong mơ hồ hắn cũng cảm giác được có một tuyến đường đang hiện ra trong đầu mình chỉ dẫn đến chỗ đó. Giống như chỉ cần hắn nghĩ đến thì nơi này tự động chỉ đường cho hắn vậy, nhưng mà loại cảm giác này cũng không rõ ràng lắm, nên Thạch Trung Ngọc cũng không thể xác nhận rốt cuộc nó là cái gì.

Phi hành trên không trung với tốc độ 3 Mach, không ai có thể nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đang bay trên không trung, tốc độ này đã vượt quá cực hạn mà võng mạc con người có thể ghi lại. Nhưng mà, Thạch Trung Ngọc cực tốc phi hành như vậy, thật ra lại khiến cho hệ thống phòng không ở khắp nơi vang lên tiếng chuông cảnh báo liên tục, lúc những nhân viên phụ trách kiểm tra đo lường thông qua vệ tinh nhìn thấy hình ảnh của Thạch Trung Ngọc, thì lập tức có chút bất đắc dĩ lại có chút buồn cười và sự sùng bái đối với Thạch Trung Ngọc, sau đó gật gật đầu, ngắt chuông cảnh báo đi.

Bây giờ Thạch Trung Ngọc đã trở thành nhân vật anh hùng nổi tiếng khắp Hoa Hạ rồi. Còn nổi tiếng hơn so với bất kì đại minh tinh nào, fans hâm mộ của hắn, gọi là bang Thạch Đầu, đã trải dài khắp cả nước rồi.

Đi tới cùng phụ cận của ngọn núi nhỏ, Thạch Trung Ngọc cố ý thả chậm tốc độ. Đây không phải hắn sợ đi lố, mà là một loại tôn kính đối với tiền bối. Con đường này, có thể nói là Trương Vô Kị là người đã chỉ dẫn hắn đi vào, không có Trương Vô Kị cũng không

có Thạch Trung Ngọc của hiện tại. Trương Vô Kị chỉ đường cho hắn, mà ông cụ Cơ là người dẫn đường và giúp đỡ hắn. Hai người này, để lại ấn tượng khắc sâu trong sinh mệnh của Thạch Trung Ngọc, có thể nói hai người chính là ân sư của Thạch Trung Ngọc.

Đi từ từ vào ngọn núi nhỏ, Thạch Trung Ngọc lập tức đã cảm ứng được chỗ túp lều nhỏ của Trương Vô Kị. Bây giờ thực lực của Thạch Trung Ngọc rất mạnh, chút thuật che mắt đơn giản của Trương Vô Kị chẳng những không có hiệu quả gì, mà còn thật giống như ngon đèn trong đêm tối vậy. Sự dao động sóng năng lượng ở chỗ này làm cho Thạch Trung Ngọc lập tức đã cảm ứng được.

Thạch Trung Ngọc rất là cung kính đi tới phía trước rừng trúc chỗ sử dụng thủ thuật che mắt, nhẹ nhàng nói vào bên trong.

- Trương Vô Kị tiền bối, vãn bối Thạch Trung Ngọc cầu kiến.

Một lát sau, túp lều nhỏ bị che dấu liền xuất hiện trước mặt Thạch Trung Ngọc, Trương Vô Kị ngồi ở bên trên phiến đá ngay cửa, nhìn về phía Thạch Trung Ngọc mỉm cười gật đầu. Bên cạnh ông có một người tóc trắng, râu bạc trắng, rất có tiên phong đạo cốt ngồi bên cạnh.

- Trương Vô Kị tiền bối.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng hành đại lễ với Trương Vô Kị, lễ này chính là sự cảm tạ đối với việc Trương Vô Kị chỉ dẫn hắn tiến vào con đường tu luyện này.

Trương Vô Kị khẽ gật gật đầu, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc.

- Không ngờ, mới qua mấy tháng, mà thực lực của ngươi là cường đại đến mức này rồi, ngay cả ta cũng không thể dễ dàng nhìn thấu được thực lực của ngươi rồi.

Nói xong, có chút hổ thẹn lắc đầu.

- Đây là nhờ có tiền bối chỉ đường cho vãn bối.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nói.

- Ha ha, sư phụ thu nhận, nhưng tu hành như thế nào thì lại phải dựa vào bản thân người đệ tử đó chứ, đây chính là ngạn ngữ. Đối với thành tựu hiện tại của ngươi, ta cũng đâu có giúp được gì.

Trương Vô Kị mỉm cười lắc đầu nói, sau đó chỉ vào lão giả bên cạnh giới thiệu với Thạch Trung Ngọc.

- Đây, ta giới thiệu với ngươi, đây là Chưởng môn của Quỷ Cốc môn, ngươi cứ gọi hắn là Quỷ tiền bối là được rồi rồi.

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu, mặc dù thực lực của hắn bây giờ rất mạnh, nhưng mà ở thế giới này con người vẫn rất chú trọng bối phận, hắn vẫn là một vãn bối. Hơn nữa, mặc dù Thạch Trung Ngọc liều lĩnh, nhưng mà hắn vẫn rất tôn trọng những quan niệm văn hóa và lễ nghi này của Hoa Hạ.

- Ừm.

Quỷ tiền bối khẽ vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, đôi mắt đầy vui vẻ gật đầu.

- Tuổi còn trẻ đã có thực lực cường đại như thế, hơn nữa làm người còn khiêm tốn như vậy nữa, rất tốt, rất tốt. Ha ha, cũng đừng gọi ta tiền bối, cứ gọi Quỷ lão ca là rồi.

Nghe ông ta nói như thế, Thạch Trung Ngọc lập tức mở to mắt kinh ngạc nhìn ông ta một lúc.

- Haha, ngươi cứ gọi Quỷ lão ca đi.

Trương Vô Kị lập tức cười nói.

- Hắn ấy à, chính là như vậy, ngươi gọi hắn Quỷ lão ca thì hắn sẽ rất vui vẻ, nếu gọi hắn là Quỷ tiền bối, hắn lại xầm xì mặt mày không vui cho mà xem.

- Quỷ lão ca!

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng sửa lại xưng hô.

Vị Quỷ tiền bối kia nghe vậy thì lập tức cười to không thôi.

- Ha ha, tốt, tốt lắm.

Sau đó ranh mãnh chớp chớp mắt với Thạch Trung Ngọc.

- Ta nói chứ, tiểu tử ngươi gần đây làm cho khắp thế giới đều phải trải qua giông bão rồi. Giết Thủ tướng Nhật Bản khiến cho hai nước nổ ra chiến tranh, sau đó lại chạy đến Nhật Bản phá hoại đủ thứ, ha ha, đoán chừng Bát Kỳ Đại Xà cũng bị ngươi giết rồi đúng không.

Những lão tiền bối này mặc dù thoát ly khỏi thế giới này để ở ẩn đã lâu rồi, nhưng mà đối với những việc lớn ở trên thế giới, đặc biệt là đối với Hoa Hạ thì vẫn rất là quan tâm.

Thạch Trung Ngọc có chút ngượng ngùng gãi gãi cái mũi, lúc này hắn hoàn toàn khác với một cường giả Thạch Trung Ngọc càn rỡ ngông cuồng ở Nhật Bản, giống như một tiểu nam sinh nhà bên đáng yêu vậy.

- Ha ha, lão ca nói quá lời rồi. Ha ha, nhưng mà, chẳng những giết Bát Kỳ Đại Xà, còn có Susano, Amaterasu cũng đều đã chết dưới đao của vãn bối.

- Hả????

Trương Vô Kị và Quỷ tiền bối lập tức hít sâu một hơi. Bọn hắn vốn cho rằng Thạch Trung Ngọc có thể giết chết Bát Kỳ Đại Xà, dù sao khả năng này vẫn phải có. Nhưng mà Susano, còn có cả đại thần Amaterasu, đây cũng không phải là bọn họ có thể tưởng tượng được. Susano xuất hiện ở niên đại còn sớm hơn so với bọn họ, cũng phải là ở hơn hai nghìn năm trước rồi, không nghĩ tới vậy mà hắn vẫn còn tồn tại trên thế giới này. Còn Amaterasu thì càng không cần phải nói nữa, đó chính là sự tồn tại chỉ có trong thần thoại, sự tồn tại giống như Tiên Nhân vậy, đã là sự tồn tại không thuộc về cái thế giới này rồi.

- Vậy Susano và Amaterasu thật sự bị ngươi giết rồi sao?

Quỷ tiền bối không dám tin hỏi lại.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng gật gật đầu xác nhận, sau đó lấy chiến lợi phẩm có được từ trên thi thể Amaterasu cất trọng ngực

ra the, ngọc Bát Phản Quỳnh Khúc.

Nhìn miếng ngọc bội lóe ra ánh sáng màu lam sâu kín, Quỷ tiền bối lập tức cảm thấy tinh thần có chút mơ hồ, lập tức làm cho hắn sợ hãi dời ánh mắt đi.

- Cái này, là cái gì vậy?

Trương Vô Kị cũng rơi vào tình huống tương tự, ánh sáng màu lam kia làm cho hắn thiếu chút nữa mất đi kiểm soát.

- Lão ca đừng hoảng hốt.

Thạch Trung Ngọc vội vàng cất ngọc Bát Phản Quỳnh Khúc đi.

- Cái này chính là bảo vật mà năm đó ông thần gì đó, ban cho Amaterasu, ngọc Bát Phản Quỳnh Khúc.

- Ngọc Bát Phản Quỳnh Khúc????

Quỷ tiền bối lập tức kinh hô một tiếng, không tự chủ được lại nhìn về phía miếng ngọc vội đang bị Thạch Trung Ngọc gói lại.

- Cái này, thứ này lại bị ngươi đạt được rồi!

- Lão ca cũng biết thứ này?!

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy cánh mắt của Quỷ tiền bối, không khỏi hỏi lại.

Quỷ tiền bối gian nan gật đầu, rất là tang thương thở dài.

- Chính là thứ này, năm đó đã chôn vùi không biết bao nhiêu sinh mệnh của Tiên Ma! Không hổ là ngọc Bát Phản Quỳnh Khúc, cũng chỉ là nhìn lướt qua một chút, đã làm cho mấy trăm năm tâm cảnh của ta thiếu chút nữa cũng bị đánh mất rồi.

- Ồ.

Thạch Trung Ngọc lập tức hiểu rõ gật đầu, nếu như không phải nhờ có ngân đao, thì chắc chắn mình cũng sẽ bị ngọc Bát Phản Quỳnh Khúc này khống chế tâm thần, cũng không biết sau đó sẽ

phát sinh chuyện gì.

Chương 1088. Dò xét Hoàng lăng

- Nói đến đây, ta còn phải cảm tạ Trương Vô Kị tiền bối.

Thạch Trung Ngọc hướng về phía Trương Vô Kị lại hành lễ.

- Nếu như không phải nhờ có thanh ngân đao lúc lúc trước tiền bối đưa cho ta, bảo vệ thân thể của ta vào thời điểm mấu chốt, chỉ sợ ta đã chết ở trong tay của Amaterasu rồi.

- Ồ???

Trương Vô Kị kinh ngạc cảm thán một tiếng.

- Thanh ngân đao kia cũng chỉ là một kiện binh khí mà ta đạt được trên một chiến trường cổ mà thôi, có năng lực lớn như vậy sao? Nào, đưa ta xem một chút.

Thạch Trung Ngọc vội vàng lấy thanh ngân đao từ phía sau lưng ra, nhưng mà cùng lúc thì kính Bát Xích, ngọc Câu Quỳnh và kiếm Thiên Tòng Vân được buộc cùng một chỗ cũng xuất hiện trước mặt hai người.

Chỉ nghe thấy Quỷ tiền bối kêu một tiếng.

- Trời ạ, kính Bát Xích, ngọc Câu Quỳnh còn có cả kiếm Thiên Tòng Vân nữa! ! Cái này…!

Ông ta lập tức đứng bật dậy, nhanh chóng đi tới nhặt ba kiện bảo bối trên mặt đất lên.

- Cái này…

Quỷ tiền bối khẽ vuốt ve hoa văn bên trên ba kiện bảo vật, hai hàng nước mắt từ khóe mắt rơi xuống.

- Thật sự, là chúng nó thật!

Thạch Trung Ngọc nhìn biểu lộ của Quỷ tiền bối, tâm trạng vốn đang căng thẳng cũng thả lỏng xuống, có chút kỳ quái nhìn Trương Vô Kị.

Trương Vô Kị nhanh chóng giải thích.

- Ba kiện bảo vật này vốn là trấn môn chi bảo của Quỷ Cốc, chỉ là sau đó bị Tần Thủy Hoàng mạnh mẽ cướp đi.

Thật ra hành động này của Quỷ tiền bối là tối kỵ của một người tu sĩ, Trương Vô Kị cũng có chút căng thẳng, sợ làm mách lòng Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nghe xong, nhanh chóng nói.

- Nếu đây đã là trấn môn chi bảo trong tông môn của Quỷ lão ca, vậy thì hôm nay coi như vật quy nguyên chủ, ta sẽ trao trả lại ba kiện bảo bối này cho Quỷ lão ca.

- Chuyện này…

Nghe nói như thế, Quỷ tiền bối lập tức lại có chút do dự. Mặc dù hắn rất muốn ba kiện bảo bối này trở lại với tông môn mình, nhưng mà việc này cũng quá mất mặt rồi.

Chứng kiến thần sắc khó xử trên mặt của Quỷ tiền bối, Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nói.

- Quỷ lão ca, ba kiện bảo bối này tặng cho huynh, thật ra cũng là vì có chút chuyện muốn nhờ huynh hỗ trợ.

- Vậy đệ cứ nói đi, đừng nói là một chuyện, cho dù là mười chuyện, lão ca ta đây cũng nhất định sẽ giúp đệ!

Quỷ tiền bối nhanh chóng nói, đã có chuyện này để làm bậc thang, hắn cũng có thể yên tâm để nhận lại ba kiện bảo bối này rồi.

- Ha ha.

Thạch Trung Ngọc cười nói.

- Vậy Quỷ lão ca trước tiên cứ nhận lại ba kiện bảo vật này đi đã, còn về cần hỗ trợ chuyện gì thì lát nữa ta sẽ nói.

- Được, được! Vậy thì ta đây thay mặt toàn bộ mọi người trong tông môn cảm tạ lão đệ.

Quỷ tiền bối lập tức vui mừng cất ba kiện bảo bối đi.

Trương Vô Kị cũng tiến lên chắp chắp tay đối với quỷ tiền bối.

- Vậy thì chúc mừng Quỷ lão, đã tìm được báu vật trấn môn!

- Haha, cũng nhờ có Thạch lão đệ.

Quỷ tiền bối vui vẻ cười nói.

- Haizz, nguyện vọng ngàn năm nay của tông môn cuối cùng cũng đã hoàn thành được rồi! Quỷ Diệu ta cũng là có thể đối mặt được với liệt tổ liệt tông ở dưới suối vàng rồi!

Nói đến đây, hai hàng nước mắt lại chảy ra từ khóe mắt, nước mắt mà lão chảy ngày hôm nay cộng lại còn nhiều hơn so với hơn mười năm nay cộng lại.

Thạch Trung Ngọc thấy vậy cũng rất là cảm thán, những tu sĩ này cũng không phải ai cũng ý chí sắt đá cả.

Giải quyết xong chuyện của ba kiện bảo bối,Thạch Trung Ngọc vội vàng đưa ngân đao cho Trương Vô Kị.

Trương Vô Kị nhận lấy thanh ngân đao, nhẹ nhàng vuốt ve một chút thân đao, khẽ nhíu chặt mày lại.

- Kỳ lạ, kỳ lạ quá.

- Làm sao vậy?

Quỷ tiền bối thấy vậy liền hỏi, thế gian này mà còn có thứ bảo bối mà Trương Vô Kị cũng nhìn không thấu hay sao?

- Thanh ngân đao này.

Trương Vô Kị giơ ngân đao lên, nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn cửu

đầu xà.

- Lúc trước ta cũng có nghiên cứu qua cây đao này rồi, nhưng mà lúc ấy nó cũng chỉ là một thanh binh khí sắc bén mà thôi. Nhưng mà, bây giờ ta vậy mà lại nhìn không thấu nó, hơn nữa hình như nó còn từng hấp thu huyết mạch và thần hồn của cửu đầu xà thượng cổ thì phải.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng gật gật đầu nói.

- Đúng vậy, lúc ta giết Bát Kỳ Đại Xà, dùng đao này hấp thụ huyết dịch toàn thân của nó, kể cả tinh huyết ở trong trái tim của có cũng đều hấp thu hết, cho nên mới xuất hiện hoa văn cửu đầu xà này."

- À, vậy thì đúng rồi.

Trương Vô Kị khẽ gật gật đầu.

Đao này có lẽ là được chế tác từ nguyên liệu kỳ lạ nào đó, mà bề ngoài của nó lại không khác lắm so với vật liệu bình thường, cho nên ta mới có thể nhìn lầm. Cửu đầu xà nhất tộc, thiên phú chính là có năng lực chống cự mị hoặc, cũng bởi vì thế cho nên ngươi mới có thể ngăn cản một chiêu công kích tinh thần của Amaterasu.

Nói xong, ông trả lại ngân đao cho Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu, nhận lấy ngân đao trong tay Trương Vô Kị. Sau đó nói với Quỷ tiền bối.

- Lão ca, chuyện mà ta muốn nhờ huynh hỗ trợ, huynh cũng không được từ chối ta nha.

Quỷ tiền bối nhanh chóng gật đầu.

- Ngươi cứ nói đi!

Thạch Trung Ngọc lấy cái hộp đựng thuốc trường sinh bất lão ra.

- Đây là?

Nhìn thấy hộp gấm kia, Quỷ tiền bối lập tức sáng rực hai mắt.

- Khóa Cửu Long Nhiễu Thiên? !

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng gật gật đầu.

- Đúng vậy, Quỷ ca, không biết huynh có cách nào có thể mở nó không?

Quỷ tiền bối nghe xong, lập tức lắc đầu.

- Cái này, ta cũng không có cách nào. Khóa Cửu Long Nhiễu Thiên vốn là do Tần Thủy Hoàng chế tạo ra, trừ khi có chìa khóa, bằng không thì ai cũng không thể mở được cái ổ khóa này. Hơn nữa, sau khi dùng ổ khóa này, cái hộp cũng sẽ trở nên cực kỳ cứng rắn. Có lẽ, ngươi cũng phá không được đâu.

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng nói.

- Đúng vậy, Quỷ lão ca, không biết có thể cùng tiểu đệ đến lăng Tần Thủy Hoàng một chuyến được không?

- Hoàng lăng?

Quỷ tiền bối thở nhẹ một tiếng.

- Tiểu tử ngươi đi chỗ đó làm cái gì? Đệ nghĩ chỗ đó có trân bảo hiếm thấy nào sao, chỗ đó sớm đã bị những tu sĩ như chúng ta thanh lý sạch sẽ rồi!"

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng.

- Lão ca, vậy các huynh đã từng nhìn thấy thi thể của Tần Thủy Hoàng hay chưa?

- Chẳng lẽ, Hoàng lăng còn có bí mật gì hay sao?

Quỷ tiền bối kinh ngạc nói.

- Tiểu tử ngươi lại có được tin tức gì rồi?

- Ha ha.

Thạch Trung Ngọc cười một tiếng, lấy bản vẽ từ trong túi ra.

- Quỷ lão ca, huynh nhìn xem cái này.

Quỷ tiền bối sững sờ, nhận lấy bản vẽ kia, nhìn kỹ, lập tức hai mắt mở to giống như mắt trâu vậy, qua hồi lâu mới khẽ thở dài.

- Không ngờ tới Hoàng lăng chính thức, lại là ở bên dưới! Tần Thủy Hoàng này, quả nhiên lợi hại!

- Ha ha, quỷ lão ca, Trương Vô Kị tiền bối, không biết hai người có hứng thú cùng đi thám hiểm Hoàng lăng kia cùng ta hay không?

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nói.

- Những bảo vật ở bên trong thì đến lúc đó chúng ta lại thương nghị sau, thứ mà bây giờ ta cần tìm chắc chắc là ở trong Hoàng lăng, chính là chìa khóa của khóa Cửu Long Nhiễu Thiên!

Hai người nghe xong, lập tức khẽ gật đầu. Ở cái thời đại tài nguyên thiếu thốn như thế này, con đường tu sĩ là vô cùng khó khăn, nếu như lúc này có một bảo vật cổ đại, tuyệt đối có thể trở thành một sự trợ giúp cường đại đối với bọn họ. Lăng Tần Thủy Hoàng này thì càng không cần phải nói nhiều nữa, cho dù là có nguy hiểm đến tính mạng, thì bọn họ cũng tuyệt đối sẽ đi. Hai người hăng hái gật đầu, đồng ý với ý kiến của Thạch Trung Ngọc.

- Không biết bên trong cái khóa Cửu Long Nhiễu Thiên này là cái gì?

Quỷ tiền bối chỉ vào hộp gấm trong tay Thạch Trung Ngọc hỏi.

Ta cũng không phải có ý gì khác, chỉ là tò mò hỏi một chút thôi, nếu như không tiện thì không nói cũng được.

Thạch Trung Ngọc lập tức cười cười.

- Cũng không có gì đặc biệt. Năm đó Tần Thủy Hoàng điều Từ Phúc Đông Độ đi tìm thuốc trường sinh bất lão, về sau, Từ Phúc tìm được thuốc, nhưng lại làm thuốc giả để đưa trở về.

Nghe nói như thế, hai người lập tức mở to hai mắt nhìn.

- Vậy thứ đựng trong này.

- Đúng vậy, chính là thuốc trường sinh bất lão!

Chương 1089. Cơ quan

Quỷ tiền bối và Trương Vô Kị lập tức chấn trụ rồi, thuốc trường sinh bất lão, đây chính là thứ mà trước giờ chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết. Đối với những tu sĩ này mà nói, thì sinh mệnh vô tận mới là sự bảo đảm của thực lực. Rất nhiều người thường là trên con đường tu luyện, thọ nguyên hao hết, không thể không nuốt hận biến thành một nắm đất vàng. Thuốc trường sinh bất lão đối với tu sĩ mà nói, thì sự hụ hoặc không thua gì sự dụ hoặc của thuốc phiện đối với kẻ nghiện.

- Hai vị tiền bối cũng động tâm rồi sao? !

Thạch Trung Ngọc nhìn biểu lộ của Quỷ tiền bối và Trương Vô Kị, lập tức cười nói.

Quỷ tiền bối hít sâu một hơi, bình phục một tia tà niệm đang nảy sinh trong nội tâm, có chút hổ thẹn nói.

- Haizzz, không ngờ tới tu vi tâm tính vẫn là không đủ. Một hộp thuốc trường sinh bất lão mà đã làm cho trong nội tâm của ta xuất hiện tà niệm, hổ thẹn, thật là hổ thẹn.

Trương Vô Kị cũng lắc lắc đầu.

- Đúng vậy, haizz, về sau còn phải tôi luyện nhiều hơn, nhưng mà, tiểu tử ngươi đúng là cái túi chưa toàn báu vật mà, từng kiện từng kiện đồ vật trân quý đều làm cho chúng ta nhìn mà phát thèm.

- Ha ha.

Thạch Trung Ngọc gãi gãi cái mũi.

- Vận may nhất thời mà thôi.

- Vận may cũng là một loại thực lực.

Quỷ tiền bối than nhẹ một tiếng.

- Nhưng mà, có được tiên dược như vậy, mạo hiểm đi Hoàng lăng với ngươi một lần thì đã làm sao.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Trương Vô Kị cũng gật gật đầu hưởng ứng.

- Nhưng mà, thuốc trường sinh bất lão này không biết sẽ có bao nhiêu, nếu sau khi mở ra không thể chia được vậy thì cũng phiền toái.

- Haha, Vô Kỵ huynh, ngươi nói vậy là lại không đúng rồi.

Quỷ tiền bối khẽ cười một tiếng.

- Cho dù không có thuốc trường sinh bất lão, thì bảo vật ở trong Hoàng lăng kia cũng là vô số nha. Có thể có được một kiện đều là tài nguyên lớn lao đến chừng nào rồi chứ.

- Haha, vẫn là ngươi nhìn xa trông rộng, ta lại xuất hiện chấp niệm rồi, hổ thẹn, hổ thẹn.

Trương Vô Kị khẽ lắc đầu.

- Xem ra những năm này thật đúng là uổng công tu luyện rồi.

Thấy hai vị tiền bối bởi vì thuốc trường sinh bất lão của mình mà tâm động, Thạch Trung Ngọc lập tức cười một cái.

Ba người bàn bạc một chút, quyết định lập tức khởi hành đi Hoàng lăng. Dù sao, vấn đề này trọng đại, nếu như hành động chậm chạp lại bị người tại Nhật Bản phát hiện, nảy sinh vấn đề thì cũng không tốt.

Lăng Tần Thủy Hoàng nằm ở phía Bắc dưới chấn núi Ly Sơn ở huyện Lâm Đồng, thành phố Tây An, tỉnh Thiểm Tây, Tần Thủy Hoàng Doanh Chính từ năm 13 tuổi kế vị đã bắt đầu cho người xây dựng lăng tẩm, do thừa tướng Lý Tư chịu trách nhiệm quy hoạch và xếp đặt thiết kế, Đại tướng Chương Hàm giám sát, thời gian xây dựng kéo dài 38 năm, quy mô rộng lớn của công trình, khí phách hào hùng, đã phá bỏ mọi kỉ lục của việc xây dựng lăng tẩm xa xỉ nhất trong lịch đại phong kiến.

Những điều này đều là được ghi lại trong chính sử, xây dựng liên tục 38 năm, bằng sức lao động của mấy trăm nghìn tù công, xác thực là vô cùng hùng vĩ. Nhưng mà, nếu như trong số những tù công kia có võ giả, thì khoảng thời gian xây dựng suốt 38 năm này, không có khả năng chỉ có quy mô như những gì biểu hiện ra hiện tại mà mọi người tìm được. Mặc dù trong số tu sĩ, cũng có không ít người cũng hoài nghi điểm này, nhưng mà bọn hắn có thể nói là đã đào sâu ba thước đất bên trong lăng Tần Thủy Hoàng rồi, vẫn không có phát hiện ra cơ quan hay đường ngầm nào đi thông qua chỗ khác. Điểm đáng nghi hoặc nhất chính là không tìm được thi thể của Tần Thủy Hoàng. Những thứ tìm được chỉ toàn là đống vàng bạc châu báu vô cùng trân quý trong mắt của những người thế tục.

Ba người phi hành trên không trung, tuy tốc độ của hai người không đuổi kịp tốc độ 3 Mach của Thạch Trung Ngọc. Nhưng mà, cũng đã nhanh hơn so với máy bay và tàu lửa bình thường.

Đối với việc hai vị tiền bối có thể phi hành, Thạch Trung Ngọc cũng không cảm thấy kinh ngạc gì, Hoa Hạ người tài ba xuất hiện lớp lớp, trên vùng đất rộng chín triệu sáu trăm nghìn km2 này ẩn dấu không biết bao nhiêu bí mật, có mấy tu sĩ có thể phi hành cũng không có gì kỳ quái cả.

Khoảng hai tiếng sau, ba người tới chân núi Ly Sơn. Tại đây, đội quân danh dự của Tần Thủy Hoàng, những tượng binh mã kai vẫn yên lăng đứng trong bóng tối dưới màn đêm, yên lặng đứng đấy chờ đợi đế vương của bọn họ.

- Haizz, mỗi lần nhìn thấy những tượng binh mã này, ta đều có một loại cảm xúc không nói nên lời.

Trương Vô Kị nhìn từng dãy từng dãy tượng binh mã chỉnh tề, nhỏ giọng nói.

- Rất đồ sộ??

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu nói, những tượng binh mã này mặc dù là đồ vật, nhưng lại tản ra một loại sát khí, làm cho hắn cũng cảm thấy rất là kinh ngạc.

- Không phải đồ sộ.

Quỷ tiền bối lại khẽ lắc đầu. Nhìn những tượng binh mã phía dưới có chút kính nể nói.

- Kỳ thật, những tượng binh mã này, toàn bộ đều là dùng thân thể của chính những binh lính này chế tạo mà thành đấy.

- Cái gì? !

Thạch Trung Ngọc mở to hai mắt, không thể tin vào tai mình.

- Bên trong những tượng binh mã này đều là người sao? !

- Ha ha, đúng vậy.

Trương Vô Kị than nhẹ một tiếng.

- Không biết năm đó những binh lính kia, làm sao có thể thừa nhận sự thống khổ khi bị bùn nhão đổ vào người chứ, cứ thế mà biến chính mình thành từng cái tượng binh mã.

- Cái này, thật là quỷ dị!

Thạch Trung Ngọc nhìn những tượng binh mã kia, khó trách những bức tượng này lại tản ra một loại sát khí. Hóa ra là bên trong họ chính là những binh sĩ chân chính, mặc dù đã trải qua thời gian 2000 năm, cái sát khí này theo thời gian trôi qua đã giảm bớt rất nhiều.

- Nếu vậy lúc bọn họ còn sống, phải cường đại đến cỡ nào chứ!

- Ha ha.

Quỷ tiền bối khẽ cười một tiếng.

- Toàn bộ đều là cường giả Tiên thiên, ngươi tin không?

- Toàn bộ đều là cường giả Tiên thiên?

Thạch Trung Ngọc thêm một lần nữa kinh ngạc, có thể nói là chấn kinh rồi.

- Ông Tần Thủy Hoàng cũng quá trâu bò rồi. Chỗ này, ít nhất cũng có mấy chục nghìn cường giả Tiên thiên nha!

- Đúng vậy !

Trương Vô Kị than nhẹ một tiếng.

- Cho dù trong số những cường giả Tiên thiên có một nửa sống sót, thì bây giờ Hoa Hạ của chúng ta cũng sẽ không rơi vào tình huống như hiện tại. Có thể nói, Tần Thủy Hoàng tạo ra những tượng binh mã này, cũng là mang đến sự suy bại sau này của Hoa Hạ chúng ta.

Lập tức trong lòng Thạch Trung Ngọc có chút chán ghét đối với cái người tên là Tần Thủy Hoàng này, vì dục vọng của bản thân mình, một lần hành động đã chôn vùi tính mạng của mấy chục nghìn cường giả Tiên thiên. Nếu cường giả Tiên thiên này nếu như còn sống, vậy thì đoán chừng bây giờ Hoa Hạ đã thống trị cả thế giới này từ lâu rồi.

- Ha ha, được rồi, không nói những thứ này nữa, bây giờ hãy để cho chúng ta vạch trần bức màn bí mật chính thức của Hoàng lăng đi!

Quỷ tiền bối rất là hưng phấn nói. Công nghệ kiến trúc của lăng Tần Thủy Hoàng này có sức dụ hoặc vô cùng lớn đối với một Chưởng môn Quỷ Cốc như hắn.

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu, lấy bản vẽ từ trong ngực ra, bắt đầu tiến hành nghiên cứu Hoàng lăng.

Bản vẽ này của Từ Phúc được vẽ từ hơn hai nghìn năm trước, thời gian 2000 năm, cũng đủ làm cho Hoàng lăng có sự thay đổi so với năm đó rồi. Cho nên, Thạch Trung Ngọc nhìn cũng có chút khó khăn.

Nhưng cũng may là có cao thủ như Quỷ tiền bối ở đây, Quỷ Cốc chuyên nghiên cứu về các loại cơ quan cùng các loại kỹ xảo nổi tiếng, ánh mắt và kinh nghiệm của Quỷ tiền bối đương nhiên là mạnh hơn so với Thạch Trung Ngọc không biết bao nhiêu lần.

- Suy nghĩ của Tần Thủy Hoàng này cũng thật sự là.

Quỷ tiền bối nhìn bản vẽ cả buổi, rốt cục thở dài, đối với Tần Thủy Hoàng vô cùng bội phục.

- Ồ, lão ca, huynh đã nhìn ra?

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nói.

- Ừm, đi theo ta!

Quỷ tiền bối nói một tiếng, sau đó bay về một phía hẻo lánh của Hoàng lăng.

- Muốn khởi động cơ quan dẫn đến khoang bí mật này, cần khởi động cơ quan ở mười hai vị trí khác nhau trong Hoàng lăng trong vòng một phút đồng hồ, một khi thất bại thì sẽ phải đợi ba tháng sau mới có thể tiến hành lần khởi động tiếp theo.

Quỷ tiền bối vừa bay đi vừa giải thích.

- Kỹ xảo này tại thời đại kia, quả thực là không thể tưởng tượng rồi. Ngay cả hiện tại cũng không có mấy người cao thủ có thể chế tạo ra được.

Chương 1090. Cửa ngầm

Trong vòng một phút phải khởi động mười hai cơ quan trong Hoàng lăng lớn như vậy, việc này đối với tốc độ cực kỳ nhanh của cường giả Tiên thiên mà nói, có lẽ cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà, muốn mở ra những cơ quan này cũng cần phải có thời gian đấy, có đôi khi trên đường mở cơ quan sẽ xuất hiện các loại bẫy rập nữa, dù sao thì Tần Thủy Hoàng cũng không muốn để cho những người khác quấy rầy giấc ngủ ngàn thu của mình.

Đoán chừng cái bản vẽ cơ quan này cũng là Từ Phúc lén vẽ lại, khởi động cơ quan ở mười hai chỗ khác nhau mới có thể mở ra Hoàng lăng chính thức, chắc chắn vì sự tự tin này cho nên Tần Thủy Hoàng mới lơ là kiểm tra. Nếu như không có cái bản vẽ này thì cho dù lại trải qua mấy ngàn năm nữa, chắc chắn cũng sẽ không có người nào phát hiện được bí mật của lăng mộ Tần Thủy Hoàng chính thức.

Một cái lăng mộ ẩn sâu dưới lòng đất 3000m, trừ phi là núi Ly Sơn xảy ra một trận động đất cực kỳ lớn làm lộ ra vết tích.

Đối với tình huống cụ thể của lăng mộ chính thức, Từ Phúc cũng không biết nhiều lắm, dù sao thì vấn đề này cũng không thuộc quyền quản lý của hắn. Nên hắn chỉ có thể miêu tả đại khái hình vẽ mà tình hình tổng thể mà thôi. Cái gì bẫy rập, cơ quan đều không có ghi rõ, Thạch Trung Ngọc cũng hoài nghi rất có thể là Từ Phúc cố tình không nhắc đến những thứ này, để cho những người có được bản vẽ này tiến vào Hoàng lăng, quấy rầy Tần Thủy Hoàng là được rồi. Dù sao, thì con người Từ Phúc cũng rất nhỏ nhen, thuốc trường minh bất lão mà mình không lấy được, làm sao có thể dễ dàng tặng cho những người khác như vậy được chứ.

Quỷ tiền bối phát huy tốc độ cực hạn của hắn, chạy hết góc nọ đến chỗ kia trong Hoàng lăng. Trên đường đi thì liên tục phá giải các loại cơ quan, Thạch Trung Ngọc nhìn đến hoa cả mắt, trong lòng thầm cảm thấy vui mừng đối với vị lão ca mà mình mới kết giao này.

- Những việc chuyên nghiệp như thế này thì vẫn nên để cho người chuyên nghiệp tới giải quyết thì tốt hơn!

Quỷ tiền bối chính là Chưởng môn đương nhiệm của Quỷ Cốc, những loại cơ quan này đối với hắn mà nói thì chính là thứ mà hắn thành thạo nhất rồi.

- Ha ha, mặc dù Quỷ Cốc trải qua truyền thừa nhiều năm như vậy, cũng có không ít kỹ nghệ tổ truyền đã bị thất lạc rồi, nhưng mà thuật cơ quan của Quỷ lão vẫn là rất tốt đấy.

Trương Vô Kị khẽ cười một tiếng.

- Có hắn hỗ trợ, đi vào lăng Tần Thủy Hoàng cũng an toàn hơn rất nhiều.

Thạch Trung Ngọc lập tức đồng ý gật đầu. Chỉ chốc lát, Quỷ tiền bối thật hưng phấn đi tới trước mặt hai người, lau lau mồ hôi trên trán rồi nói.

- Rốt cục cũng hoàn thành, cái tên Từ Phúc này thật đúng là hại người! Bên cạnh từng cái cơ quan đều là bẫy rập, nếu như người nhìn không hiểu về cơ quan, thật đúng là cho rằng chỗ kia chính là một cái bẫy rập, làm sao có thể phát hiện được đó lại là một cơ quan cơ chứ.

- Như vậy mới qua mắt được Tần Thủy Hoàng chứ.

Trương Vô Kị cười lớn một tiếng.

- Nếu không thì, lăng Tần Thủy Hoàng chính thức cũng sẽ thành bí mật vĩnh viễn mất rồi!

- Ha, được rồi, bây giờ chúng ta cùng đi vào để thể hiện sự tôn kính với vị thiên cổ nhất đế này nào!

Thạch Trung Ngọc cũng cười nói.

Ba người hưng phấn đi về phía khu vực bí mật bây giờ đã có thể mở ra. Cái khu vực bí mật này, vậy mà lại được giấu ở cửa chính, nếu như không mở ra mười hai cơ quan chỗ kia, thì ở đây cũng chỉ là một vách tường bình thường mà thôi. Nhưng lúc này, chỉ cần

chuyển động mấy cái ngọn đèn gần cửa ra vào bên kia, lối đi thông tới cửa ngầm lăng mộ chính thức sẽ mở ra.

Phải biết rằng, những ngọn đèn này thế nhưng đã bị không biết bao nhiêu tu sĩ chuyển động qua, bọn họ đều cẩn thận tỉ mỉ xem xét kĩ lưỡng từng chỗ một. Có thể nói, chính là trên mặt đất của cái Hoàng lăng này đã chôn vùi tính mạng của không biết bao nhiêu tu sĩ rồi.

Quỷ tiền bối đi qua, di chuyển cái ngọn đèn dựa theo phương hướng đặc biệt vài cái, bức tường đá chỗ cửa ra vào ngay lập tức chuyển động.

Một chỗ của bức tường chậm rãi đi vào, đi vào sâu chừng 10m mới xuất hiện một thông đạo ở bên cạnh.

- Bức tường đá dầy như vậy, cũng khó trách những người kia căn bản không có phát hiện ra được.

Trương Vô Kị nhẹ khẽ lắc đầu. Nếu như chỉ là dày một hai mét, những tu sĩ kia hoàn toàn có thể thông qua chân nguyên cảm ứng được. Nhưng cái này lại dày chừng 10m, hơn nữa lại còn ở ngay cửa ra vào, nên theo quán tính tư duy cũng đã làm cho rất nhiều tu sĩ không để mắt đến.

- Được rồi, trước tiên cứ đi vào xem một chút đã, ta đã không thể chờ đợi được nữa rồi!

Thạch Trung Ngọc dẫn đầu đi vào thông đạo mới được mở ra.

Trương Vô Kị và Quỷ tiền bối lập tức bước nhanh đuổi kịp.

Sau khi vách đá lùi lại, đã làm lộ ra một cầu thang đi xuống mặt đất, phía dưới tối om, không nhìn thấy gì.

Sau khi đặt chân xuống bậc thang, vách tường trên đỉnh đầu lại lập tức phát ra âm thanh ầm ầm, chậm rãi trở lại chỗ cũ.

Cũng ở ngay lúc thạch bích trở lại vị trí ban đầu, ba người đang đứng trên bậc thang liền phát hiện xung quanh lập tức phát sáng lên. Những ngọn đèn ở trên thạch bích xung quanh không biết dưới tác dụng của cơ quan gì, đột nhiên bốc cháy lên, từng tầng,

từng vòng ngọn đèn chậm rãi được nhen lên.

Nương theo ánh sáng xung quanh, ba người cũng phát hiện, cầu thang này vậy mà lại hoàn toàn được treo lơ lửng ở giữa không trung. Cái thông đạo này giống như là một cái giếng, thẳng tắp kéo dài xuống dưới, mặc dù có ngọn đèn thắp sáng, nhưng mà phía dưới vẫn là tối đen như mực, giống như có thứ gì đó đang cản trở tầm mắt của ba người vậy.

- Không biết phải mất bao lâu mới tạo ra được cái thông đạo này đây!

Nhìn thông đạo sâu không thấy đáy, Trương Vô Kị sợ hãi thán phục một tiếng.

- Cái thông đạo này.

Thạch Trung Ngọc nhìn lên vách tường đá bóng loáng.

- Tuyệt đối không phải những tù công kia đào.

Quỷ tiền bối theo ánh mắt Thạch Trung Ngọc nhìn kỹ một chút vách tường, lập tức hoảng sợ nói.

- Cái này, cái thông đạo này vậy mà là dùng chân nguyên tạo ra!

Trương Vô Kị sững sờ, cũng nhìn lên vách đá. Trơn bóng không tỳ vết, giống như là được tạo thành bởi tự nhiên vậy, không có một chút dấu vết nào của công cụ. Nhưng mà một khoảng thông đạo lớn như vậy tuyệt đối không thể nào được hình thành tự nhiên được, cũng chỉ có một khả năng.

- Tần Thủy Hoàng này thực lực đạt đến trình độ nào!

Thạch Trung Ngọc càng là nghi hoặc nói.

- Nếu như ông ta là một người có thực lực cường đại như vậy, không có khả năng chỉ qua mấy chục năm thì đã chết rồi?

- Chẳng lẽ Tần Thủy Hoàng không chết?

Trương Vô Kị đột nhiên nói.

Ý nghĩ này, lập tức làm cho trong lòng ba người hoảng hốt. Nếu như Tần Thủy Hoàng vẫn chưa chết, vậy thì hơn hai nghìn năm trôi qua thực lực của hắn sẽ cường đại đến đến cỡ nào chứ? !

- Không thể nào đâu.

Thạch Trung Ngọc nuốt nuốt nước miếng.

- Cho dù một người có mạnh đến thế nào đi nữa, thì thời gian 2000 năm cũng đủ làm cho hắn biến thành một nắm đất vàng rồi chứ.

- Hy vọng là vậy.

Trương Vô Kị khẽ thở dài một hơi.

- Đi thôi, đi đến phía dưới thì có thể hiểu mọi chuyện là như thế nào rồi. Nếu như Tần Thủy Hoàng vãn chưa chết, có thể gặp được vị thiên cổ nhất đế này cũng rất tốt mà!

- Ừm.

Ba người lập tức bắt đầu trầm mặc, suy đoán có thể Tần Thủy Hoàng còn sống làm cho bọn họ rơi vào trầm tư. Chậm rãi đi xuống bậc thang treo lơ lửng, ánh sáng từ những ngọn đèn xung quanh mang đến một loại khí tức ấm lãnh.

- Trong thông đạo này có gió.

Quỷ tiền bối đột nhiên nói.

Thạch Trung Ngọc sững sờ, nhìn nhìn những ngọn đèn lắc lư.

- Vậy thì kỳ quái rồi, vì sao ta lại không cảm nhận được?

- Ta cũng không cảm nhận được.

Trương Vô Kị cũng nói.

Đều là những người đạt đến thực lực này rồi, thì không khí xung quanh cho dù chỉ chấn động rất nhỏ thôi bọn họ cũng cảm nhận được, nhưng mà gió nhẹ làm cho ngọn đèn lay động kia, bọn họ lại

không cảm nhận được.

Điều này làm cho ba người càng thêm kinh hãi, cái lăng Tần Thủy Hoàng này còn chưa có chính thức đi vào, đã mang lại cho bọn họ một loại áp lực trầm trọng.

Chương 1091. Hoàng lăng kì dị

Ba người chầm chậm đi trên cầu thang đã khoảng nửa giờ rồi, nhưng vẫn chưa thấy đến nơi.

-Lăng hoàng đế này sâu tới 3.000 mét? Quá đủ để hành hạ người ta rồi.- Bầu không khí căng thẳng, đè nén trước đó đã dần dần mất đi. Dù sao đi chăng nữa, tất cả họ đều là những người có trình độ tu luyện nhất định. Mặc dù những cảm xúc tiêu cực này sẽ ảnh hưởng đến họ, nhưng thời gian cũng sẽ không quá lâu. Sẽ không giống với những người bình thường.

-Sâu thì mới làm cho chúng ta mãi không tìm ra được nó chứ - Trương Vô Kị nhẹ nhàng nói.

-Hử?- Thạch Trung Ngọc có chút bất ngờ nhìn Trương Vô Kị.

-Có chuyện gì vậy?- Trương Vô Kị hơi khó hiểu nhìn Thạch Trung Ngọc - Bởi vì nó sâu như vậy nên bọn họ mới không cách nào có thể phát hiện ra mà.

-Không phải!- Thạch Trung Ngọc có chút khẩn trương -Câu nói đó, đệ chỉ đang nghĩ trong lòng, làm sao huynh có thể biết được? Huynh có thể đọc được suy nghĩ của người khác sao?

-Chẳng nhẽ….

-Lão đại? Huynh có biết điều đó không?- Thạch Trung Ngọc nhanh chóng quay đầu lại hỏi.

- Sao cơ? Đệ cũng có thể đọc được suy nghĩ của ta sao ?!- Mặt Quỷ tiền bối ngay lập tức cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc

-Cái gì cơ?- Đôi mắt của Thạch Trung Ngọc bất ngờ mở to. -Nãy giờ huynh không hề nói gì sao?

-Ừ? Ta đâu có nói gì đâu! - Quỷ tiền bối gật gật đầu và đưa mắt quan sát mọi thứ xung quanh. - Có vẻ như là nguyên nhân đến từ môi trường xung quanh đây, kể cả đoạn đường từ khi bắt đầu

bước xuống đây, ta e rằng chuyện đèn dầu rung lắc chỉ là ảo ảnh mà thôi!

Quả nhiên lúc này, khi Thạch Trung Ngọc nhìn những ngọn đèn dầu xung quanh mình, nó đã trở về trạng thái cháy một cách bình thường, không hề có cảm giác lắc lư trong gió như trước đó.

-Ban đầu thì làm cho những ngọn đèn dầu đong đưa để tạo áp lực cho chúng ta, sau đó, đến đoạn đường này, lại khiến làm lộ ra những suy nghĩ trong lòng của chúng ta.- Quỷ tiền bối tiếp tục nói. - Nếu như những người khác, đến đây với những mục đích xấu khác, khi những suy nghĩ trong lòng của chúng đều lộ ra. Chắc chắn sẽ có 1 cuộc chiến tranh nội bộ xảy ra! Hoặc ít nhất tình cảm giữa họ sẽ xuất hiện những vết rạn nứt. Sau đó lại thêm cả sự kích thích đến từ bảo vật phía dưới kia nữa"

-Quả là 1 sự tính toán vô cùng cao tay và thâm hiểm!- Thạch Trung Ngọc thở dài 1 hơi. - Quả không hổ danh là vị hoàng đế đầu tiên của Trung Hoa.

Hai người còn lại cũng gật đầu tán thành, sự sợ hãi cùng kính nể của họ với Tần Thủy Hoàng lại càng tăng thêm 1 bậc. Trước đây, những kiến thức hiểu biết của họ về Tần Thủy Hoàng chỉ được truyền lại qua những ghi chép cổ xưa hoặc truyền miệng. Tuy nhiên, lần này bọn họ đã thực sự lĩnh hội được lực lượng của Tần Thủy Hoàng hung mạnh đến thế nào rồi. Chỉ cần tạo ra một cái hố lớn như vậy đã đủ khiến họ cảm thấy áp lực.

Mặc dù trong khoảng vài chục năm trước bọn họ cũng có thể tạo ra được cái hố to thế này. Tuy nhiên, sẽ mất 1 khoảng thời gian dài mới có thể hoàn thanh nó. Nhưng Tần Thủy Hoàng là người đứng đầu của quốc gia, thường xuyên phải giải quyết nhiều vấn đề quốc sự, những nơi bí mật như thế này, không thể nào thường xuyên lui tới, nếu không rất dễ bị người khác phát hiện.

Ba người họ tiếp tục bước đồng thời cố gắng bình ổn lại tâm trí của mình, không nghĩ ngợi lung tung. Mặc dù giữa ba người họ không hề có suy nghĩ xấu xa gì, nhưng nếu để cho người khác biết hết suy nghĩ của mình cũng không được hay cho lắm. Dù có là huynh đệ thân thiết đến đâu đi chăng nữa thì ai ai cũng đều có bí mật của riêng mình.

Nếu độ sâu 3000 mét này có thể bay được thì bọn họ có thể đến nơi chỉ trong phút chốc, nhưng ở đây ba người họ không dám bay 1 cách tùy tiện. Dù sao đi nữa, ở đây có rất nhiều mật thất cùng cơ quan nguy hiểm, nếu như bay thẳng vào đó thì tiêu đời. Hơn nữa, bọn họ cũng cảm thấy rằng chỉ cần họ bay lên dù chỉ 1 chút thôi, hậu quả chắc chắn sẽ nghiêm trọng. Vì vậy tất cả những gì bây giờ bọn họ có thể làm đó là từ từ đi bộ xuống dưới

Sau nửa giờ, cuối cùng ba người họ cũng nhìn thấy rõ được tình huống bên dưới cũng như đã đi tới những nấc thang cuối cùng.

Ở đoạn sau này, không có gì khác thường xảy ra cả. Có thể là do quá lâu ngày nên các cơ quan bị rỉ sét hoặc hư hỏng. Khi nhìn thấy được phía dưới, ba người cũng thở phào nhẹ nhõm. Chiếc cầu treo này không hề mang lại cho bọn họ 1 chút cảm giác an toàn nào cả. Mặc dù đã cố gắng bước những bước thật chắc chắn nhưng cảm giác chênh vênh không quen từ lúc đầu đã khiến họ cảm thấy rất khó chịu.

-Gần đến rồi, còn 1 chút nữa thôi, mọi người hãy cẩn thận nhé.- Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng nói. Trong rất nhiều trường hợp, càng ở những giây phút càng tới cuối cùng càng có nhiều cạm bẫy nguy hiểm khó lường

Hai người kia gật đầu, dù sao đi nữa con yêu quái đã sống hàng trăm năm đương nhiên sẽ có kinh nghiệm hơn trong chuyện này.

Tuy nhiên, cho đến khi ba người họ bước xuống khỏi cầu thang rồi, vẫn không thấy có gì bất thường.

-Lẽ nào lăng mộ hoàng gia này ngoại trừ các cạm bẫy lúc đầu ra là không còn gì nữa?- Thạch Trung Ngọc kì lạ hỏi.

Đoạn đường phía sau này an toàn rồi.

-Hehe, có thể là Tần Thủy Hoàng cũng không ngờ rằng có người có thể phát hiện ra nơi này. Hơn nữa, đây cũng là một lăng mộ thực sự, ngài ấy nghĩ rằng cũng không cần phải thiết kế thêm bất kì cơ quan nào ở đây nữa.- Trương Vô Kị nhẹ nhàng nói. -Tuy nhiên, tất cả chỉ là suy đoán. Có thể là cơ quan chính ở bên trong kia kìa, bên ngoài làm như vậy là để chúng ta mất cảnh giác đó.

-Ừm, khả năng này đệ nghĩ xác suất cũng tương đối lớn đó. - Thạch Trung Ngọc gật đầu.

Ở dưới cùng của cầu thang là một cái giếng bầu dục khổng lồ. Nhìn từ bên dưới, nó trông giống như 1 cái giếng không đáy. Trên thành giếng, có một cái cửa lớn màu đỏ thẫm với 81 viên tròn màu vàng to lớn đang tỏa sáng lấp lánh.

Hai bức tượng đá kỳ lân trông giống như thật được đặt ở hai bên, dáng vẻ vô cùng dữ tợn.

-Chắc là ở sau cánh cửa này nhỉ.- Thạch Trung Ngọc chỉ vào cánh cửa và nói. Biểu cảm của hai con kỳ lân bằng đá khiến anh ta cảm thấy ớn lạnh, anh cảm giác 2 cặp mắt đó đang nhìn anh như thể muốn ăn tươi nuốt sống mình.

-Chắc là vậy, chúng ta đi thôi.- Trương Vô Kị khẽ gật đầu, bước về phía cửa cổng.

-Đợi đã!- Quỷ tiền bối đột nhiên ngăn Trương Vô Kị lại.

-Có chuyện gì vậy?- Trương Vô Kị nghi hoặc quay lại,

Chỉ nhìn thấy một ánh sáng vàng lóe lên từ trong mắt của Quỷ tiền bối, hắn đang cẩn thận kiểm tra cánh cửa đỏ tươi kia

-Đó là một ảo mộng, cánh cửa thực sự ở đây.

-Ảo mộng?- Trương Vô Kị ngạc nhiên nhìn cánh cửa, không có gì đặc biệt.

-ừm, cánh cửa lăng mộ sẽ không bao giờ hướng về hướng tây.- Quỷ tiền bối thì thầm. -Đây có lẽ là cái bẫy lớn nhất. Nếu đệ mà bước qua đó, hai con kỳ lân bằng đá chắc chắn sẽ biến thành thật, sau đó đệ sẽ phát hiện ra rằng, sẽ không làm cách nào có thể hạ được bọn chúng đâu.

-Chuyện này..-Trương Vô Kị kinh ngạc thở phào 1 hơi, nhìn 2 con kỳ lân bằng đá với sự sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt.

-Ta nhớ ra rồi, có một ghi chép trong những cuốn sách cổ viết rằng Tần Thủy Hoàng đã giết chết hai con kỳ lân, nhưng xác của

nó dường như là bị đánh cắp. Ta vẫn tự hỏi rằng ai có thể dám đánh cắp đồ của Tần Thủy Hoàng. Xem ra có vẻ như hai con kỳ lân kia được đặt ở đây rồi.

-Quả không hổ là Tần Thủy Hoàng, tính toán mọi thứ đâu ra đó.- Thạch Trung Ngọc thở hắt, cảm thấy bản thân ngày càng tôn sùng Tần Thủy Hoàng hơn.

Quỷ tiền bối đi đến bức tường đá đối diện cổng đỏ.

Cách đó khoảng tầm gần 1 mét, và bức tường đá đột nhiên thay đổi. Cánh cửa màu đỏ thẫm giống hệt như cánh cửa vừa nãy bất ngờ xuất hiện trước mặt ba người họ, hai con kì lân uy phong lẫm liệt cũng hiện ra dữ tợn như vừa nãy. Tuy nhiên, Thạch Trung Ngọc không thể cảm thấy bất kỳ sự ớn lạnh nào từ 2 con kì lân này

Cùng lúc đó, cánh cổng đỏ tươi và 2 con kì lân đá ở phía bên kia từ từ mờ dần, biến mất trước bức tường đá.

-Lão quỷ này, lần này may mà có huynh không thì tôi chết chắc. - Trương Vô Kị sau khi nhìn thấy tình hình vừa rồi sợ hãi nói.

Quỷ tiền bối gật đầu nhẹ nhàng, từ từ mở cánh cửa màu đỏ thẫm kia ra.

Chương 1092. Cửu Long Chí Tôn.

-Rầm rầm.- Cánh cửa bị đóng kín trong hai nghìn năm đã được Quỷ tiền bối từ từ mở ra.

Lăng của Tần Thủy Hoàng lần đầu tiên được thực sự phơi bày ra trước mặt người ngoài.

-Wow!. - Thạch Trung Ngọc kinh ngạc kêu lên.

-Quả là thần kì!- Trương Vô Kị hoàn toàn mất lí trí khi nhìn thấy mọi thứ bên trong.

Quỷ tiền bối không nói lời nào, đôi môi run rẩy khiến anh không thể thốt lên lời.

Chỉ nhìn thấy rằng, mỗi tòa kiến trúc hoàn toàn lơ lửng trong không trung, như thể trọng lực ở đây đã hoàn toàn mất tác dụng. Từng người từng người một, các chiến binh, ngựa bằng đất nung cùng những cỗ xe đang bay lơ lửng trên không trung. Sảnh chính tráng lệ giống hệt như cung điện hoàng gia ở Hàm Dương.

-Hóa ra đây chính là Cung điện A Phòng!- Trương Vô Kị chỉ vào sảnh chính trên bầu trời mà nói.

-Ôi chúa ơi! Cung điện A Phòng mà bị Hạng Vũ đốt cháy hóa ra là ở đây, Cung điện A Phòng bên ngoài kia chắc chắn là giả mạo rồi!

-Đây mới thực sự là gọi là tay nghề điêu luyện này!- Quỷ tiền bối nhìn vào những tòa kiến trúc đẹp và tráng lệ kia mà kêu lên. Để cho một người khô khan phải thốt lên câu nói này đã chứng tỏ được sự quyến rũ không cưỡng lại được của tòa kiến trúc này.

Thạch Trung Ngọc ngược lại không quá để tâm vào những thứ đẹp đẽ đó, đối với anh chỉ cần cho 1 trận bom vào đây nổ tung là

không còn cái gì cả. Thứ duy nhất mà anh ngạc nhiên đó là các tòa kiến trúc ở đây có thể trôi nổi được trên không trung, anh không biết rằng thứ năng lượng nào đang hỗ trợ cho nó có thể được như vậy.

Điều làm anh ngạc nhiên hơn nữa là các chiến binh và ngựa bằng đất nung kia, nó khiến anh nhớ về sức mạnh đệ nhất thiên hạ của Tần Thủy Hoàng năm đó, cũng như sự cuồng bạo của ông.

Các chiến binh và ngựa đất nung được dựng lên giống như những chiến binh đã trải qua nhiều trận chiến và bị chìm trong biển máu. Ngay cả khi sau nhiều năm như vậy, khí thế hào hùng của sự giết chóc vẫn mạnh mẽ không suy giảm. Ba người bọn họ, ngay từ khi bắt đầu bước vào ngôi mộ đế quốc đã bị chôn vùi hai ngàn năm này, dường như họ đã cảm nhận được ánh nhìn đầy dữ tợn của những pho tượng đất nung này. Việc bọn họ tiến vào đây, làm ảnh hưởng đến sự yên nghỉ của Tần Thủy Hoàng đã khơi dậy sự phẫn nộ của bọn họ- những người đang canh giữ cho giấc ngủ ngàn thu của Tần Thủy Hoàng.

-Sau hàng ngàn năm trôi qua như thế, mà những bức tượng binh mã dũng này nhìn vẫn thật chân thật, như những vật thể sống vậy!- Quỷ tiền bối thở dài cảm thán, luồng sát khí tỏa ra từ những pho tượng kia khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thạch Trung Ngọc bước vào khu vực lăng mộ của hoàng gia, đột nhiên cảm thấy như thể tất cả trọng lực của cơ thể đã bị mất ngay lập tức. Toàn thân trôi nhẹ nhàng.

-Cái này.- Thạch Trung Ngọc kêu lên thảng thốt, sự thay đổi đột ngột này khiến anh có chút hụt hẫng, nhưng ngay sau đó, Thạch Trung Ngọc đã bình tĩnh lại, anh cũng không phải là chưa từng bay bao giờ, rất nhanh sau đó anh đã có thể kiểm soát được thăng bằng.

Tuy nhiên, cũng chính lúc này, một cảm giác huyết mạch tương thông đột nhiên xuất hiện trong não bộ anh. Mọi thứ ở nơi đây dường như đã quá quen thuộc với anh, sát khí của những bức tượng kia đột nhiên biến mất, đổi lại là một cảm giác khác, một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Cứ như thể những người lính bằng đất này đang gọi tên anh, hô tên anh 1 cách vô cùng kính trọng.

- Chào mừng bệ hạ trở lại cung điện!

- Cung nghênh bệ hạ hồi cung!

Âm thanh giống như tiếng núi gọi từ những chiến binh và ngựa bằng đất nung, âm thanh nghe có vẻ mơ hồ nhưng dường như lại rất chân thật.

Thạch Trung Ngọc từ từ bước về phía trước, từng bước bước lên không trung, như thể đang bước đi trên một chiếc cầu thang bằng đá vậy, từ từ đi về phía Cung điện A Phòng đang lơ lửng trên không trung.

Từng bước từng bước, xung quanh những bức tượng binh mã dũng cũng toát ra một bầu không khí dễ chịu hơn, như thể đang chào đón sự trở lại của vị đế vương.

- Có chuyện gì xảy ra thế?. - Trương Vô Kị nhìn cơ thể của Thạch Trung Ngọc đột nhiên toát ra một loại khí phách đặc biệt, khác hẳn với bình thường. Dường như tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng tay anh, đều trong tầm kiểm soát của anh.

- Cửu Long Chí Tôn? - Quỷ tiền bối đột nhiên hô lên 1 tiếng kinh ngạc, mắt trợn tròn như sắp rơi ra ngoài. Lưng của Thạch Trung Ngọc như được phóng to vô tận trong mắt anh, tựa như 1 dãy núi cao chót vót khiến anh không khỏi kiềm lòng. Một tiếng gầm dài như có như không phát ra từ phía Thạch Trung Ngọc, đột nhiên khiến từ tận sâu trong tiềm thức Quỷ tiền bối nảy ra 1 sự kích thích muốn quỳ xuống vái lạy.

- Cửu Long Chí Tôn? - Trương Vô Kị cũng mở to mắt khi nghe những lời của Quỷ tiền bối. - Danh xưng đó không phải là chỉ dành riêng cho Tần Thủy Hoàng thôi sao?!"

Giữa không gian trời đất bao la này, chỉ có hoàng đế mới có thể sở hữu một thể chất đặc biệt hoặc có thể gọi là vận khí, chỉ duy nhất hoàng đế mới có thể sở hữu được long khí. Hào quang rồng khí này chính là biểu tượng của hoàng thất. Khi hào quang long

khí ở hoàng đế của một triều đại nào đó suy yếu mà hào quang long khí của một người khác vượt qua hoàng đế, thì người này chắc chắn đã được định sẵn để thay thế vị hoàng đế kia và sinh ra một triều đại mới.

Long khí có thể được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, nhưng nó sẽ dần dần suy yếu, đó là lý do tại sao rất nhiều triều đại ngày càng trở nên suy tàn trong lịch sử cổ đại. Cửu Long khí vận là long khí cao nhất trong số các vận khí, thường chỉ tồn tại ở người hoàng đế sáng lập ra 1 nước mà thôi, sau đó cũng dần dần suy yếu trong các thế hệ tiếp theo. Cho đến khi một người có Cửu Long vận khí khác xuất hiện và thay thế triều đại này.

Theo như truyền thuyết ghi chép lại, khí vận của Tần Thủy Hoàng là Cửu Long Chí Tôn, còn cao hơn Cửu Long khí vận rất nhiều, vì vậy ngài ấy mới có thể có một sức mạnh mạnh mẽ như vậy để thành lập triều đại đầu tiên và thống nhất toàn bộ Hoa Hạ.

Tuy nhiên, tại sao vào thời điểm này, Cửu Long Chỉ Tôn khí vận lại xuất hiện trên người Thạch Trung Ngọc? Quỷ tiền bối vừa ngạc nhiên vừa bối rối không hiểu. Liệu lần này Cửu Long Chí Tôn khí vận xuất hiện để báo hiệu rằng 1 triều đại mới sắp được sinh ra sao?

- Lẽ nào thằng nhóc này đã được định sẵn là người dẫn đầu Hoa Hạ thống nhất cả thế gian này?. - Quỷ tiền bối đột nhiên nghĩ đến điều này.

- Thằng nhóc này, tôi càng ngày càng không thể nhìn thấu nó được nữa rồi, ha ha, có lẽ không bao lâu nữa chúng ta phải cung kính gọi nó 1 tiếng hoàng thượng đó. - Trương Vô Kị mỉm cười lắc lắc đầu.

Tuy nhiên Thạch Trung Ngọc lúc này không hề hay biết gì về tất cả những điều này, anh vẫn đang bước từng bước vô hình, tiến về cung điện A Phòng. Anh cảm giác được, ở nơi đó, dường như có thứ gì đó đang thôi thúc mời gọi anh, khiến anh cứ tiến thẳng lên trên mà không hề do dự gì.

Trương Vô Kị và Quỷ tiền bối chỉ có thể đứng ở cửa, lúc này họ không dám bước lên trên đó. Cảnh tượng lúc này như thể hàng

ngàn binh lính đang chào đón hoàng đế của họ trở về ngôi vị cảu mình, chỉ cần 2 người họ phát ra 1 cử chỉ mang tính thù địch nào đó. Mặc dù dường như những bức tượng binh mã dũng này không thể di chuyển, nhưng luồng sát khí phát ra từ hàng trăm ngàn binh sĩ này đủ để khiến họ bị tổn hại nguyên thí nghiêm trong mà khạc ra máu.

- Nếu như, Tần Thủy Hoàng đã qua đời từ rất lâu rồi, và bây giờ đã luân hồi chuyển kiếp về đây.- Quỷ tiền bối đột nhiên nói.

- Quỷ tiền bối, ý của huynh là?- Trương Vô Kị ngạc nhiên nói

- Nếu như ta nói, thằng nhóc này chính là chuyển kiếp tái sinh cuả Tần Thủy Hoàng đệ nghĩ sao?. - Quỷ tiền bối trầm giọng nói.

- Chuyển sinh của Tần Thủy Hoàng?!- Trương Vô Kị kinh ngạc kêu lên, và có vẻ như ngay lập tức anh cũng đặt niềm tin vào nó. Bởi vì đây là lí do duy nhất có thể giải thích cho tình hình hiện tại. Dáng vẻ oai phong lẫm liệt hiện tại của Thạch Trung Ngọc đúng thực là quá phù hợp với phong thái uy nghiêm của 1 đức minh quân đang trở về triều.

Thạch Trung Ngọc là bản chuyển sinh của Tần Thủy Hoàng? ! Nghĩ đến điều này, Trương Vô Kị đột nhiên không nhịn được cười thầm.

- Bảo sao chỉ trong vòng vài tháng thôi mà cơ thể cậu ta có thể phát triển nhanh như vậy, đúng là chỉ có mỗi khả năng này thôi.

Chương 1093. Trẫm chính là Thủy Hoàng Đế.

Lúc này Thạch Trung Ngọc có cảm giác bản thân giống như đang đi trên con đường quen thuộc từ rất nhiều năm về trước. Tất cả mọi thứ, tiếng nói cười sung sướng, tiếng thét to rao hàng quen thuộc… Ngựa xe như nước, khiến hắn cảm thấy có chút mơ hồ rồi lại vô cùng rõ ràng.

Chậm rãi đi tới phía đằng trước cửa cung của cung A Phòng, hai tượng binh mã uy vũ đứng lặng ở cửa.

- Cung nghênh bệ hạ hồi cung!

Sự vui sướng kia vô cùng chân thật, khiến Thạch Trung Ngọc không kìm nén được mà chảy xuống hai dòng nước mắt.

Hắn nhẹ nhàng gật đầu, chậm rãi đi vào trong cung A Phòng.

Những kiến trúc xa hoa lộng lẫy kia, tất cả mọi thứ đều chân thật như vậy, những thị nữ, cung nữ đều biến thành tượng người, bọn họ đang vui đùa ầm ĩ, tưới hoa. Bước vào trong cung, vô số giọng nữ véo von bắt bầu réo gọi.

- Bệ hạ, thần thiếp rất nhớ người!

- Bệ hạ!

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng gật đầu suốt cả quãng đường. Hắn hàm chứa nước mắt, đi từng bước một về phía đại điện.

Nơi đó là nơi các vị quan lại lên triều, là nơi thảo luận chính sự, cũng là trung tâm chính trị của Đại Tần.

- Kẽo kẹt.

Cửa lớn dù đã trải qua ngàn năm nhưng vẫn còn như mới bị Thạch Trung Ngọc chậm rãi đẩy ra.

Trong đại điện rộng lớn, vô số quan văn quan võ đứng lặng ở đó, mặt nhìn về phía ngai vàng ở tít trên cao kia. Bên trên ngai vàng Cửu Long được đúc hoàn toàn bằng vàng ròng, một người đàn ông trung niên khôi ngô mặc cẩm bào, tay phải cầm trường kiếm, nhắm mắt ngồi ngay ngắn.

- Tần Thủy Hoàng?!

Thạch Trung Ngọc nhìn người đàn ông kia, trong đầu lập tức nghĩ đến cái tên này. Người nọ giống như đang kêu gọi hắn, khiến Thạch Trung Ngọc không nhịn được mà bước nhanh tới đó.

Trong đại điện rộng lớn, sàn nhà ở giữa khắc đầy hoa văn hình rồng, đó là hành đạo chỉ có Thủy Hoàng Đế mới được đi.

Thạch Trung Ngọc rảo bước đi lên đài cao, lẳng lặng đứng ở trước ngai vàng.

Người đàn ông ngồi trên ngai vàng kia nhìn qua thì giống Thạch Trung Ngọc y như đúc. Có điều khí chất của người nọ tôn quý vô cùng, giống như một vầng thái dương sáng lấp lánh, khiến Thạch Trung Ngọc không dám nhìn thẳng.

- Cuối cùng ngươi cũng tới rồi.

Một giọng nói già nua đột nhiên vang lên.

- Ngươi là ai?

Thạch Trung Ngọc lập tức hoảng loạn kêu lên.

- Hừ, trẫm chính là chủ nhân của đại điện này, cũng là chủ nhân của đế quốc này - Thủy Hoàng Đế Doanh Chính!

Giọng điệu kia chứa đầy sự uy nghiêm vô thượng, khiến đầu gối của Thạch Trung Ngọc không khỏi mềm nhũn, suýt chút nữa đã quỳ xuống.

- Tần Thủy Hoàng, không phải ngươi đã rời xa nhân thế rồi sao?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

- Ha ha, trẫm chính là Thủy Hoàng Đế, là hoàng đế thiên thu vạn đại của đế quốc Đại Tần này, cho dù thân thể có mất đi, ngô vẫn là một người bất tử!

Tần Thủy Hoàng cuồng vọng cười to, nói.

- Tần Thủy Hoàng, cũng là một thế hệ hoàng đế, vậy mà lại không dám dùng chân thân để gặp người khác?!

Thạch Trung Ngọc la hét khắp nơi xung quanh. Vị Tần Thủy Hoàng này tạo cho hắn áp lực rất lớn, khiến hắn cảm thấy vô cùng khẩn trương.

- Trẫm, đang ở trước mặt ngươi!

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, ở trước mặt hắn… Lẽ nào chính là người đàn ông đang nhắm mắt này?

- Ngươi chính là Tần Thủy Hoàng?

Thạch Trung Ngọc hỏi người đàn ông kia.

- Ha ha, không sai.

Tần Thủy Hoàng cười to nói, nhưng thân thể kia không có bất kỳ cử động nào, vẫn nhắm mắt trầm tư như cũ.

- Chuyện này rốt cuộc là sao?

Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi. Mấy chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi đó. Dù thân thể không nói gì, nhưng mình lại có thể nghe được giọng nói của người nọ.

- Ha ha, được rồi, trẫm không đùa giỡn với ngươi nữa.

Tần Thủy Hoàng cười to nói:

- Có điều là một thế hệ đế vương, ngươi lại thiếu kiên nhẫn như vậy, khiến trẫm rất thất vọng.

- Một thế hệ đế vương? Ta ấy hả?

Thạch Trung Ngọc chỉ vào mình, hỏi.

- Lẽ nào ngươi đã quên rồi sao?

Tần Thủy Hoàng trầm giọng hỏi:

- Ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, ngươi chính là hoàng đế của đế quốc Đại Tần này! Thủy Hoàng Đế Doanh Chính!

Tiếng nói vừa dứt, Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy trong đầu nổ vang, vô số hình ảnh, vô số ký ức đột nhiên xuất hiện ở trong đầu hắn.

Những sự sỉ nhục thuở niên thiếu, âm thầm tu luyện để báo thù, mười ba tuổi kế thừa ngôi vua, bị gian thần và Lã Bất Vi gây khó dễ. Năm hai mươi ba tuổi mới có thể đoạt lại hoàng quyền, cầm tù Lã Bất Vi và Triệu Cơ. Sau đó dùng mười năm để thôn tính lục quốc, nhất thống thiên hạ. Về sau lại nam chinh bắc chiến, khai khẩn đất đây, xây dựng Vạn Lý Trường Thành chống quân xâm lược. Một loạt sự kiện giống như chiếu phim điện ảnh xuất hiện ở trong đầu Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc nhắm chặt mắt lại, giống như đang nhớ lại, cũng giống như đang trầm tư.

- Không sai!

Thạch Trung Ngọc đột nhiên mở to mắt, một tia sáng bắn ra, hắn cười thản nhiên nói:

- Ta chính là Doanh Chính! Chủ nhân của toàn bộ giang sơn này, Tần Thủy Hoàng Doanh Chính! Ha ha ha!

Tiếng cười cuồng vọng kinh sợ toàn bộ đại điện, nó thoát ra khỏi hoàng cung, xông thẳng lên chín tầng trời.

- Tiếng cười này…

Trương Vô Kỵ nghe thấy giọng nói kia, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt kinh sợ nhìn về phía cung A Phòng.

Quỷ tiền bối cũng không tốt hơn bao nhiêu:

- Không sai, nó chứa đựng sự uy nghiêm vô biên, không khác gì

giọng nói tôn quý của một vị đế vương.

- Không nghĩ tới sau nhiều năm như vậy, ta thế nhưng có thể trở lại nơi này.

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng vỗ một cái vào chiếc ngai vàng kia.

Người đàn ông đang ngồi trên ngai vàng ngay lập tức biến thành một đám tro bụi, tiêu tán ở bên trong không khí. Trải qua hai ngàn năm, thi thể đã biến thành một đám tro bụi từ lâu, dưới sự chấn động nhẹ nhàng của Thạch Trung Ngọc, cuối cùng cũng hóa thành bụi bặm.

Thạch Trung Ngọc nghiêng người, ngồi trên ngai vàng.

Nhìn văn võ bá quan cung kính đứng lặng phía bên dưới, hắn cười nhẹ nhàng:

- Sống lại hết đi, các con dân của ta!

Vừa mới dứt lời, những bức tượng người kia đều bắt đầu run lên. Lớp tro bụi bị rũ xuống, những người bên trong đều lộ diện. Quan viên của triều Tần bị phong ấn hai ngàn năm cuối cùng cũng trở về dáng vẻ vốn có, nhìn Thạch Trung Ngọc đang ngồi trên ngai vàng, vì quá vui sướng nên đã bật khóc. Bọn họ đồng loạt quỳ xuống, hô to:

- Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

- Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

- Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

- Ha ha, ha ha ha!

Thạch Trung Ngọc lập tức cười ha hả, vô cùng vui sướng vì những điều vừa mới xuất hiện:

-Các vị ái khanh, hãy bình thân!

- Tạ bệ hạ.

Nhìn những gương mặt quen thuộc chứa đầy sự vui mừng kia, Thạch Trung Ngọc nhịn không được lại một lần nữa cười ha hả:

- Các vị ái khanh, trải qua ngàn năm, ngô đã chờ được ngày chúng ta gặp lại nhau. Thật sự là rất đáng mừng!"

- Ngô hoàng!

Vương Tiễn nhìn Thạch Trung Ngọc, nước mắt lập tức tuôn trào, một vị võ tướng vậy mà lại khóc lớn ở giữa triều đình.

- Ai nha ai nha, ngươi khóc cái gì vậy!

Thạch Trung Ngọc xụ mặt nhìn về phía Vương Tiễn:

- Hôm nay là một ngày vui, không được khóc!

Vương Tiễn vội vàng lau nước mắt. Có điều bị ông lôi kéo, văn võ bá quan cũng không tài nào nhịn được, những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trước đây, lúc này lại khóc phồng cả mũi.

Mắt thấy trong triều đình chuẩn bị diễn ra đại hội thi khóc của các vị quan lại, Thạch Trung Ngọc lập tức vỗ vào long ỷ:

- Yên lặng!

Tuy rằng xa cách nhau hai ngàn năm, nhưng sự uy nghiêm của Thủy Hoàng Đế vẫn khắc sâu ở trong lòng mọi người, bọn họ lập tức lau nước mắt, an tĩnh đứng lặng.

- Hai ngàn năm trôi qua nhanh như vậy.

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng thở dài. Hắn lúc này đã dung hợp tính cách của hai đời – Vừa là Thủy Hoàng Đế, lại vừa là Thạch Trung Ngọc.

Chương 1094. Thực hư thuốc trường sinh bất lão

Thạch Trung Ngọc lại trở về ký ức của kiếp trước, trong lòng hắn lần nữa dấy lên ngọn lửa cháy hừng hực.

Năm đó đại Tần cường thịnh, cường giả tiên thiên nhiều vô số, nhưng mà tất cả đều hóa thành tượng binh trấn thủ bên trong hoàng lăng. Hôm nay, Thạch Trung Ngọc trở lại, những tượng binh cũng trở về nguyên hình, mấy trăm ngàn cường giả tiên thiên vì Thạch Trung Ngọc mà tận tâm cống hiến. Có thực lực, có thế lực, hùng tâm tranh bá thiên hạ của đấng mày râu làm sao tan biến.

- Vương Tiễn, trẫm ra lệnh cho ngươi chuẩn bị chiến đấu, kiểm soát kỹ lưỡng, chờ thời cơ chín muồi, trẫm ra lệnh một tiếng lập tức theo ta thống nhất thiên hạ!

Thạch trung Ngọc tựa như quân vương trên thiên cung ra lệnh cho Vương Tiễn.

Vương Tiễn tức thì cảm thấy vô cùng hưng phấn, "vâng!" một vị tướng quân thân chinh bách chiến (trải qua cả trăm trận chiến), cho dù thời gian đã qua ngàn năm, trước sau như một vẫn nhiệt huyết với chiến trường, đam mê với chiến đấu không thể nào vơi.

- Mông Điềm, trẫm lệnh cho ngươi...

Từng đợt mệnh lệnh hạ xuống, hoàng triều ngàn năm trước lần nữa tràn đầy sức sống, tràn đầy cảm xúc mạnh mẽ, tựa như lặp lại những năm tháng Nam chinh Bắc chiến với Tần Thủy Hoàng.

Sau khi ra lệnh, Thạch Trung Ngọc đi tới thư phòng, chìa khóa của hộp khóa Cửu Long Nhiễu Thiên đang để ở bên trong thư phòng.

Thủy Hoàng trước kia cũng không đặc biệt yêu thích phụ nữ, cũng không có lập hậu, trong hậu cung cũng chỉ có phi tần kia tự

nguyện hóa thành tượng đá chờ đợi bên cạnh Thủy Hoàng.

"Bệ hạ!" Phi tần năm đó thân cận nhất với Thủy Hoàng lao vào trong ngực Thạch Trung Ngọc khóc đến lê hoa đái vũ (khóc mà vẫn đẹp).

Thạch Trung Ngọc thầm thở dài một hơi, không kìm được mà nhớ lại hội chị em hiện tại. "Nếu các em biết trong lúc bất chợt lại có thêm nhiều chị em như vậy..." Mặc dù có được trí nhớ của kiếp trước, nhưng phần lớn tính cách vẫn là do Thạch Trung Ngọc bây giờ làm chủ.

- Khổ cực các nàng rồi!

Thạch Trung Ngọc ôm thân thể yểu điệu kia, khẽ thở dài.

- Không khổ, chỉ cần bệ hạ trở lại, hết thảy đều không khổ!

Phi tử rúc vào vòm ngực rộng của Thạch Trung Ngọc, nhẹ nhàng ngửi mùi vị quen thuộc dù đã qua hai ngàn năm vẫn y hệt.

"Ừm" Thạch Trung Ngọc chỉ đành phải dùng sức ôm thân thể kia, yên lặng không nói. Nhìn ba vị phi tử khác đứng bên cạnh, mặt đầy vui sướng và mong đợi, Thạch Trung Ngọc dang tay.

"Bệ hạ!" Các vị phi tần rốt cuộc không nhịn được, rối rít nhào tới thút thít. Thạch Trung Ngọc tức thì bị bốn cô gái yểu điệu ôm chặt, ôn hương nhuyễn ngọc (người con gái thân thể trắng nõn mềm mại) trong người khiến hắn thiếu chút nữa không thể khống chế

Chẳng qua lúc này hắn đang cố nén kích động trong lòng, bên ngoài còn có hai người đang đợi đây.

Dịu dàng dỗ dành các phi tử, Thạch Trung Ngọc ở trong hộc tối tìm được chìa khóa của hộp khóa Cửu Long Nhiễu Thiên. Phấn kích đặt chiếc hộp lên trên bàn giấy.

Hộp khóa Cửu Long Nhiễu Thiên cũng không dễ dàng mở như vậy, cho dù có chìa khóa, muốn mở ra cũng vô cùng khó khăn.

Bởi vì khóa này được khởi động bằng chân khí Cửu Long. Nói cách khác, trong thiên hạ chỉ có đế vương đương thời mới có thể

mở cái hộp khóa này ra, cho dù có chìa khóa, nhưng nếu không có chân khí Cửu Long thì cũng vô ích.

"Cũng may lấy được ký ức của kiếp trước, nếu không mình nhất định sẽ tức chết" Thạch Trung Ngọc thầm than trong lòng, nhẹ nhàng ấn chìa khóa có hình dạng như miếng ngọc bội lên trên hộp gấm. Vừa vặn ở vị trí kia có hình con dấu tròn chính là kích cỡ của ngọc bội.

Cất xong ngọc bội, Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng thở ra một hơi. Trải qua hai ngàn năm, không biết hộp khóa Cửu Long Nhiễu Thiên có thể mất hiệu lực hay không, nếu như mất hiệu thực thì quả là bi kịch.

Sau khi lấy lại trí nhớ, Thạch Trung Ngọc liền hiểu, chân khí trong cơ thể mình chính là chân khí Cửu Long. Có điều là, trước đây không thực sự bị kích thích, mặc dù có một chút thuộc tính chân khí Cửu Long, nhưng mà sức mạnh chân chính cũng không được dẫn ra.

Hắn nhẹ nhàng rót chân khí vào bên trong ngọc bội, sau đó ấn ngọc bội vào trong hộp gấm.

Hộp gấm cứng rắn lúc này lại mềm như cao su dẻo vậy, ngọc bội được ấn vào thật sâu, ngang bằng với mặt phẳng của hộp gấm.

Vừa lúc đó, hộp gấm xung quanh có hoa văn là chín con rồng liền tỏa ra ánh sáng màu vàng. Ngọc bội kia đang nằm ở vị trí chính giữa, chính và vị trí cửu long đoạt châu (chín con rồng tranh đoạt một viên ngọc trai). Có ngọc bội khảm vào, toàn bộ hộp khóa liền sống dậy.

"Rắc rắc!" Một tiếng giòn dã vang lên, bốn bên nắp hộp đã bị đẩy ra, nắp hộp phía trên nổi lơ lửng giữa không trung.

Trong hộp, một cái bình ngọc tinh xảo tản ra ánh sáng màu xanh lục êm dịu.

- Thuốc trường sinh bất lão!

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, xem ra Từ Phúc cũng không có lừa mình.

- Haha, Từ Phúc ơi Từ Phúc, là do ngươi tính sai hay là không nghĩ đến việc thuốc trường sinh bất lão ngàn năm sẽ vào trong tay ta!

Nghĩ đến đây, Thạch Trung Ngọc không nhịn được cười lớn.

Mặc dù thuốc đã nắm trong tay, nhưng nỗi hận của hắn với Từ Phúc vẫn không hề vơi bớt.

Năm đó, Thủy Hoàng bởi vì tu luyện công pháp, nên dù cho thực lực của hắn vô cùng mạnh mẽ, nhưng tuổi thọ của hắn lại không thể sống lâu được như những cường giả khác. Lúc đánh chiếm sáu nước, sau đó thống nhất Trung Nguyên, nhu cầu của hắn với thuốc trường sinh bất lão càng lớn hơn, vì vậy mới phái Từ Phúc đi Đông Doanh (Nhật Bản) tìm thuốc trường sinh bất lão, nhưng mà không ngờ sau khi Từ Phúc tìm được thuốc lại đưa hàng giả đến cho hắn.

Cơ thể Thủy Hoàng lúc ấy đã vô cùng yếu ớt, lại bị Từ Phúc mình vô cùng tín nhiệm thổi phồng, lừa gạt, lập tức thở gấp, hơn nữa lại đúng dịp có thích khách tới ám sát, Thủy Hoàng liền bị thương nặng. Sau đó kẻ hèn này ra lệnh đưa hắn về hoàng lăng, rồi buồn bực mà lâm chung.

Dưới sự bảo vệ của hai vị đại tướng Vương Tiễn và Mông Điềm, thi thể của Thủy Hoàng về cung A Phòng. Đồng thời tuân theo di nguyện của Thủy Hoàng, muốn các quan viên cùng đến cung A Phòng chôn theo Thủy Hoàng. Mông Điềm khởi động cơ quan của hoàng lăng, chân chính đóng lại cửa hoàng lăng vĩnh viễn, hơn nữa những quan viên cùng các binh lính bên trong, toàn bộ hóa thành tượng đá, một lòng chờ đợi Thủy Hoàng trở về.

Thạch Trung Ngọc cẩn thận cầm bình ngọc kia lên, bình ngọc chỉ lớn chừng bàn tay, giống như từ phỉ thúy chế tác thành. Nắm trong tay, còn có cảm giác ấm áp, đây chính là dùng ôn ngọc ngàn năm (ngọc ấm) chế thành bình ngọc. Nhẹ nhàng mở nắp bình, lập tức từ trong bình ngọc tỏa ra một mùi thuốc.

Chỉ vừa mới hít nhẹ một hơi cũng cảm giác tinh thần phấn chấn gấp trăm lần.

- Không hổ là thuốc trường sinh bất lão.

Thạch Trung Ngọc khen ngợi một tiếng, cẩn thận nhìn vào trong bình, trong đó đầy những viên thuốc màu đỏ, đầy đủ kích thước lớn nhỏ như đậu nành.

- Lại nhiều như vậy!!!!

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc khẽ hô lên.

- Đây không phải là giả nữa chứ?

Nếu như chỉ có một viên, Thạch Trung Ngọc hắn tuyệt đối sẽ tin là thật, nhưng mà ở đây lại cả đống, ít nhất cũng hơn trăm viên khiến hắn cảm thấy thuốc trường sinh bất lão gì đó cũng thật quá rẻ tiền.

- Tên Từ Phúc này lấy được nhiều như vậy, một viên cũng không cho ta?

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, đổ ra một viên thuốc từ trong bình ngọc, nuốt thẳng xuống.

Viên thuốc nho nhỏ kia vừa vào miệng, lập tức hiệu lực bộc phát mạnh mẽ, khiến Thạch Trung Ngọc cảm thấy bất ngờ. Đây là thuốc trường sinh bất lão hay là thuốc nổ?

Chương 1095. Rời đi

Dược lực kia mạnh mẽ như núi lửa phun trào vậy, làm cho Thạch Trung Ngọc thiếu chút nữa không chống đỡ nổi. Khống chế dược lực kia vận chuyển đi khắp toàn thân.

- Quá biến thái rồi!

Cũng may mà kinh mạch của Thạch Trung Ngọc đã được cải thiện nên rất rộng và cứng cỏi, cho nên đã áp chế được dược lực. Dưới sự xúc tiến của chân nguyên, những dược lực này chậm rãi bị thân thể hấp thu hết.

Thật giống như nắng hạn lâu ngày gặp trận mưa rào vậy, dược lực bị hấp thu liên tục không ngừng tiến vào trong thân thể, một cảm giác khoan khoái dễ chịu sinh ra. Thạch Trung Ngọc cũng cảm thấy tất cả các lỗ chân lông trên toàn thân mình từ trên xuống dưới đều được giãn nở ra, rất giống với cảm giác sau nhiều ngày lao động mệt mỏi được đi xông hơi và mát xa, cực kỳ thoải mái.

Sau một hồi, rốt cục Thạch Trung Ngọc cũng mở mắt ra, cảm thán nói.

- Quả nhiên là thuốc trường sinh bất lão!

Nếu như lúc trước vẫn có chút hoài nghi thì bây giờ sau khi ăn thử một viên, Thạch Trung Ngọc cũng đã tin tưởng đây là thuốc thật rồi. Nhưng mà loại thuốc có dược lực mạnh đến mức biến thái như thế này, làm cho Thạch Trung Ngọc cũng rất là kinh hãi.

- Nếu như lúc ấy với tình trạng sức khỏe của Thủy Hoàng mà ăn một viên thuốc này vào, đoán chừng sẽ trực tiếp đi đời nhà ma luôn. Chẳng lẽ Từ Phúc đã biết rõ việc này, mới không dám đưa thuốc thật về? Mà cái này cũng quá mức vô lý đi?

Có thể nói, với tình huống lúc ấy, Từ Phúc đưa thuốc về cũng chết, mà không đưa về cũng chết. Tần Thủy Hoàng ăn thuốc này cũng chết, mà không ăn thì cũng chết.

Đây chính là một vấn đề rất nan giải.

Suy nghĩ một chút, Thạch Trung Ngọc cũng lười phải suy nghĩ thêm nữa. Mặc dù kiếp trước mình là Tần Thủy Hoàng, nhưng mà tất cả cũng đều là quá khứ rồi, bây giờ mình là Thạch Trung Ngọc, không phải Tần Thủy Hoàng.

Nhìn những phi tần vẻ mặt lo lắng xung quanh, Thạch Trung Ngọc lập tức cười cười, phân cho mỗi người một viên thuốc. Mặc dù những người ở trong cung A Phòng này với thân thể hóa đá đã trải qua hàng ngàn năm, bây giờ hầu như tất cả mọi người chính là đã trường sinh bất tử rồi, nhưng mà ăn loại thuốc này vào lại có thể bổ sung một chút năng lượng cho thân thể, chữa trị một chút những thương thế cũng rất tốt.

Lần nữa an ủi một chút các vị phu tần, Thạch Trung Ngọc cầm theo mấy món bảo vật tương đối trân quý, đi ra khỏi tòa cung điện này.

Bên ngoài cung A Phòng, mấy trăm nghìn binh lính đang đứng trực, cùng nhau nhìn chăm chú vào bóng dáng Thạch Trung Ngọc từ trong cung điện đi ra. Lúc Thạch Trung Ngọc vừa xuất hiện, trong nháy mắt toàn bộ binh lính đều chỉnh tề quỳ một chân xuống đất, đồng thanh hô to.

- Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Tiếng hô vang rung trời, làm cho cả lăng mộ dưới mặt đất đều rung lên.

Thạch Trung Ngọc nhìn những binh sĩ này sau ngàn năm mà vẫn nhiệt huyết sôi trào, lập tức cười nói.

- Chúng tướng sĩ, bình thân!

- Tạ Ngô hoàng.

Lại là một tiếng đồng thanh hô to, mấy trăm nghìn người đồng thanh nói cùng một câu, đủ để chứng minh những tướng sĩ này đã được trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, là một đội quân rất có kỷ cương.

- Thời gian 2000 năm, trôi qua trong nháy mắt.

Lúc Thạch Trung Ngọc nói lời này, hơi có cảm thán, trí nhớ của kiếp trước vẫn hiện ra trước mắt rõ mồn một, cứ như là việc vừa xảy ra ngày hôm qua.

- Thương hải nương dâu, thời thế đổi thay, nhưng mà binh sĩ của Đại Tần ta vẫn có thể hiên ngang đứng dưới trời xanh này! Thời gian 2000 năm đã trôi qua, trẫm hỏi các vị, hùng tâm có còn hay không! Còn có thể vì Đại Tần ta cầm đao cầm thương! Còn có thể thề chết không từ chiến đấu trên chiến trường được nữa hay không!

- Có thể!

Đây là câu trả lời của mấy trăm nghìn binh sĩ, mấy trăm nghìn cường giả Tiên thiên.

- Tốt!

Thạch Trung Ngọc lập tức hô to một tiếng, ánh mắt tràn ngập uy nghiêm nhìn một lượt các binh sĩ nhiệt huyết sôi trào bên dưới. Nhìn ánh mắt tràn đầy chờ mong, tràn ngập khát vọng chiến đấu của mọi người, làm cho Thạch Trung Ngọc cảm thấy rất hài lòng.

- Chúng tướng sĩ nghe lệnh, sẵn sàng ra trận, chỉ chờ trẫm ra lệnh một tiếng, theo trẫm mở rộng lãnh thổ, nhất thống thiên hạ!

- Dạ!

Thạch Trung Ngọc hạ lệnh giải tán đám binh sĩ chờ mong đã lâu này. Ở lăng mộ dưới mặt đất này, chẳng những có cung A Phòng rực rỡ tươi đẹp, mà còn có doanh trại cho binh sĩ, sân huấn luyện và nhiều thứ khác nữa. Ngoại trừ những phố xá, thì không khác gì với một quốc gia thực thụ.

Trương Vô Kị và Quỷ tiền bối đứng ở cửa, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc, khí tức trên người hắn lúc này đã hoàn toàn bất đồng lúc đến. Nếu như lúc vừa gặp nhau, Thạch Trung Ngọc mang lại cho bọn họ cảm giác hắn chính là một tên nhóc con vừa tiến vào cái thế giới này, còn bây giờ đã là một đế vương cao cao tại thượng rồi. Sự tương phản này, làm cho bọn họ nhất thời

có chút khó có thể tiếp nhận.

- Không biết nên gọi ngươi là Thạch Trung Ngọc, hay gọi ngươi là Doanh Chính đây.

Trương Vô Kị nhìn Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ cười nói.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười.

- Vẫn cứ gọi ta là Thạch Trung Ngọc thôi, Doanh Chính đã là chuyện của kiếp trước rồi. Bây giờ, ta là Thạch Trung Ngọc.

- Ha ha, có thể phân biệt rõ ràng được như vậy cũng rất tốt.

Quỷ tiền bối ở bên cạnh than nhẹ một tiếng.

- Có thể có được quyền lợi lớn như vậy nhưng vẫn không hề cao ngạo tự mãn, ngươi thật sự rất ổn trọng.

- Ha ha, lão ca quá khen rồi.

Thạch Trung Ngọc cười nhạt một tiếng, sau đó đưa mấy món trân bảo ra.

- Lần này có thể tiến vào Hoàng lăng, tìm được trí nhớ kiếp trước của ta, tất cả đều là nhờ có hai vị tiền bối.

Nói xong, đặt bốn kiện trân bảo trước mặt hai vị tiền bối.

Trương Vô Kị khẽ thở dài, mặc dù lần này tới Hoàng lăng không có được chỗ tốt gì lớn, nhưng mà, đi vài bước chân mà đã có được mấy món bảo vật còn có thể mở mang thêm nhiều kiến thức, cũng đã không uổng công chuyến này rồi. Dù sao đối với người tu tiên, thì thanh tâm quả dục mới là quan trọng nhất.

Trương Vô Kị nhìn Quỷ tiền bối rồi đưa tay ra, ra hiệu mời hắn chọn trước.

Quỷ tiền bối cũng không do dự, có thể nói đây cũng là một loại giao dịch, nhận thứ mà mình nên có được cũng không cần phải khách sáo. Với lại cũng là chỗ quen biết nhau cả, cần gì phải làm trò đùn đẩy qua lại mất thời gian. Hắn tùy ý cầm lấy một thanh

trường kiếm và một vật có hình dạng giống như kính bát quái.

- Vậy thì ta lấy hai cái này, ta thấy hai kiện này cũng rất thuận mắt.

Trương Vô Kị khẽ gật gật đầu, cầm lấy hai đồ vật còn lại, một cái nhẫn ban chỉ và một cái vòng tay. Hai cái này đều là những bảo vật có tác dụng đặc biệt, có thể ở thời khắc mấu chốt phát huy hiệu quả để cứu mạng.

Thấy hai vị tiền bối đồng ý thu nhận đồ đạc, Thạch Trung Ngọc lập tức như trút được gánh nặng, khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nếu như bọn hắn không chịu nhận, vậy thì mình đã thiếu nợ họ một mốn nợ nhân tình thật là lớn, cái này cũng không biết phải trả như như thế nào.

- Hai vị tiền bối, lúc trước vãn bối có nói, nếu như thuốc trường sinh bất lão còn dư, sẽ tặng cùng hai vị tiền bối mỗi người một viên.

Thạch Trung Ngọc nói.

- Cái này.

Trương Vô Kị và Quỷ tiền bối lập tức hít sâu một hơi, nhưng vẫn gật đầu. Sức hấp dẫn của thuốc trường sinh bất lão này đối với bọn họ thật sự là quá lớn, bọn hắn cũng không phải loại người cổ hủ, lúc này mà từ chối thì sau này chắc chắn sẽ hối hận cả đời.

Trước đó Thạch Trung Ngọc đã đổ ra hai viên thuốc từ trong bình ra, bỏ ở trong hai cái bình ngọc nhỏ khác. Mặc dù chất liệu của hai bình ngọc này có hơi kém hơn bình ngọc được chế tác từ ôn ngọc ngàn năm này, nhưng mà cũng được coi là một kiện bảo bối thượng đẳng rồi.

Nhận lấy bình ngọc trong tay Thạch Trung Ngọc, hai vị tiền bối cũng không biết nên nói cái gì cho phải, đã có được thuốc trường sinh bất lão, vậy chẳng khác nào cho bọn hắn có thêm một tia hy vọng trên con đường tu luyện. Không chỉ đơn giản là hy vọng, mà chính xác hơn là rất có khả năng sẽ trở thành sự thật. Đã có được tuổi thọ cơ hồ là vô tận này, còn có chuyện gì là không thể làm

được chứ.

- Nhưng mà, lúc hai vị tiền bối phục dụng nên chú ý một chút, dược tính của thuốc trường sinh bất lão này rất mạnh.

Nói cái này, Thạch Trung Ngọc khẽ lắc đầu.

- Trên cơ bản thì so với thuốc nổ cũng không khác là bao.

Chương 1096. Về nhà

- Hả??

Trương Vô Kỵ sững sờ.

- Dược tính mạnh như vậy sao?

Thạch Trung Ngọc gật gật đầu, khẽ than thở.

- Thuốc này nếu như là khi đó đến tay Thủy Hoàng, Thủy Hoàng uống xong cũng sẽ lập tức bạo thể mà chết thôi.

Trương Vô Kỵ suýt nữa thì muốn vứt luôn bình thuốc trường sinh bất lão kia xuống đất, người mạnh như Thủy Hoàng mặc dù ở trong trạng thái trọng thương , cơ thể suy yếu nhưng cũng không đến mức chết vì dược lực quá mạnh của một viên đan dược chứ.

- Ha ha, đa tạ đã nhắc nhở.

Quỷ tiền bối thì tươi cười nói lời cảm tạ, ông cũng biết rõ tính chất của những loại đan dược như thế này so với Trương Vô Kỵ. Dù sao thì Trương Vô Kỵ cũng chỉ là một tán tu, còn hắn thì lại đường đường là chưởng môn của một môn phái có truyền thừa hàng mấy ngàn năm.

Ba người rời khỏi Hoàng lăng đã được chôn giấu mấy ngàn năm, quay trở về theo con đường ban đầu.

Trương Vô Kỵ và Quỷ tiền bối thì nóng lòng trở về để sử dụng thuốc trường sinh bất lão, còn Thạch Trung Ngọc thì lại nóng lòng về biệt thự, mấy ngày không gặp các cô gái rồi, nói không nhớ nhưng chút nào thì chắc chắn là nói dối.

Lúc này, bầu trời phía Đông bắt đầu sáng dần lên, lại một ngày mới sắp bắt đầu.

Cách biệt thự càng ngày càng gần, trong lòng Thạch Trung Ngọc cũng càng cảm thấy nhớ nhung và nông nóng hơn. Không biết mấy

ngày nay các cô ấy làm những gì? Là ở trong game, bắt đầu quốc chiến với server Nhật Bản, hay là ở trong biệt thự lo lắng chờ đợi mình trở về.

- Sao mà Ngọc 'tỷ' mãi vẫn chưa về nhỉ?

Trên bàn ăn, Hướng Lâm một vừa sữa vừa nói. Mấy ngày nay Thạch Trung Ngọc rời đi làm cho các nàng cảm thấy rất buồn và trống vắng, biết được người đàn ông của mình đi chiến đấu ở Nhật Bản, trong lòng tràn ngập lo lắng. Nhưng mà các nàng phụ nữ chân yếu tay mềm, trói gà không chặt, cũng không thể giúp đỡ được gì, chỉ có thể ở trong game tiến hành công kích điên cuồng đối với server Nhật Bản. Như thế cũng giống như Thạch Trung Ngọc đang chiến đấu cùng với các nàng vậy, chỉ có điều một người là chiến đấu ở trong hiện thực, còn bên còn lại là chiến đấu ở trong game.

- Ai ya, Tiểu Lâm, câu này em đã nói đi nói lại hơn một nghìn lần rồi đấy.

Cơ Như Nguyệt khẽ cười một tiếng, nhưng mà trong mắt nàng cũng hiện lên một chút lo lắng. Đối với tình hình chiến tranh với Nhật Bản, chỉ nhận được những thông tin chiến thắng liên tiếp của giải phóng quân mà thôi. Còn tin tức về Thạch Trung Ngọc lại không có nhiều như vậy, chỉ là thỉnh thoảng đề cập đến hôm nay ở nơi nào phát hiện cường giả đại chiến, và những thông tin hư hư thực thực về chiến đấu giữa Thạch Trung Ngọc với tên cao thủ nào đó của Nhật Bản.

Những tin tức liên quan tới Thạch Trung Ngọc, các nàng cũng chỉ có thể lên mạng tìm mới biết được, dù sao thì cư dân mạng của Hoa Hạ cũng rất thích thú đối với những chuyện này, lại thêm sự nỗ lực của những Hacker vô danh kia nữa, phần lớn tin tức về Thạch Trung Ngọc đều được truyền bá trên mạng.

- Chị Nguyệt, đừng nói là chị không nhớ đi.

Hướng Lâm vội nói lại, hai má không tự chủ được đỏ ửng lên, mỗi lần nàng nói một câu, là cứ nhận lấy ánh mắt khác thường của mọi người. Mặc dù trong lòng mọi người đều nhớ nhung, nhưng mà cũng chỉ có nàng là cứ nhắc liên tục mà thôi.

- Chị nhớ chứ, nhưng mà cũng không giống người nào đó, lúc nào cũng lẩm bẩm trong miệng nha.

Cơ Như Nguyệt hướng về phía Hướng Lâm nháy một chút con mắt, Hướng Lâm trên mặt đỏ ửng sâu hơn.

- Chị Nguyệt, chị lại bắt nạt chị của em rồi.

Hướng Lam có chút oán trách, mặc dù nhìn Hướng Lâm có vẻ rất nhiệt tình, nhưng trên thực tế lại là người da mặt rất mỏng.

- Ha ha.

Cơ Như Nguyệt lúc này lại bật cười giống một con tiểu hồ ly vậy.

- Ái chà, có vẻ náo nhiệt quá nhỉ, ôi, vừa đúng lúc anh đang đói bụng, xem ra còn chưa trễ bữa sáng đúng không nào.

Đột nhiên ở cửa biệt thự vang lên một giọng nói quen thuộc.

- Ngọc 'tỷ'!

- Thạch đầu ca!

- Đại thúc!

Nghe được giọng nói quen thuộc, các cô gái lập tức kinh hô một tiếng, thả đồ ăn trong tay xuống đĩa rồi nhào về phía thanh niên đang mỉm cười ở ngoài cổng.

- Ôi chao, thật sự là nhớ các em chết mất!

Thạch Trung Ngọc hưởng thụ cảm giác được các cô ấy vây quanh, từng thân thể mảnh mai treo ở trên người của hắn.

- Anh là cái đồ không có lương tâm, cũng biết về nữa cơ đấy!

Cơ Như Nguyệt hung hăng đánh vào ngực Thạch Trung Ngọc một cái, oán trách nói, trong đôi mắt rưng rưng.

- Ha ha, nếu còn không về, sợ là các em không cho ta vào nhà nữa mất!

Thạch Trung Ngọc vội nói, dùng sức ôm lấy mỹ nhân trong ngực.

- Hừ, Thạch đầu chết tiệt, hại mọi người lo lắng gần chết.

Hướng Lâm hừ nhẹ một tiếng, thò tay dùng sức véo một cái lên hông Thạch Trung Ngọc.

- Ui da, đừng, đừng mà, Lâm bảo bối, anh sai rồi, anh sai rồi được chưa.

Thạch Trung Ngọc tranh thủ xin tha, mặc dù bàn tay nhỏ nhắn của Hướng Lâm cũng không thể làm mình đau được, nhưng mà lúc này cần phải biết giả vờ đau mới là thông minh nhất.

- Hừ!

Hướng Lâm khẽ hừ một tiếng, mặc dù vẫn thở phì phì ra vẻ tức giận lắm, nhưng mà tay cũng không còn véo nữa, vẫn là sợ véo đau Thạch Trung Ngọc, nên không đành lòng.

Sáu người cứ vây quanh lấy hắn như vậy, ai cũng vui vẻ và thể hiện sự nhớ nhung của mình.

Cũng không biết qua bao lâu, Thạch Trung Ngọc rốt cục tỉnh táo lại, thò tay vỗ vỗ vào cái mông nhỏ của Dương Tử.

- Được rồi, được rồi, đừng đứng ở cửa ra vào ôm thành một đoàn nữa, người ta nhìn thấy thì ngại chết. Ôi, anh đói sắp chết rồi nề, còn có gì ăn không?"

Với thực lực này của Thạch Trung Ngọc thì sợ gì đói, chẳng qua hắn nói vậy là vì để chuyển đề tài mà thôi.

Thấy Thạch Trung Ngọc kêu đói, lúc này các cô gái mới phản ứng lại, kéo Thạch Trung Ngọc vào bàn ăn, dí hắn ngồi xuống chủ vị. Sau đó các cô gái như ong vỡ tổ xông vào trong phòng bếp, chuẩn bị bữa sáng cho Thạch Trung Ngọc.

Nhìn bàn ăn, các cô gái đã ăn hết rồi, Thạch Trung Ngọc lập tức nở nụ cười.

- Xem ra mình vẫn về trễ một chút.

Rất nhanh, sữa bò nóng hổi, bánh mì, sandwich, rất nhiều món được các cô gái lục tục mang lên, lập tức trên bàn ăn được bày đầy ắp một bàn, giờ đây bàn ăn đã trở thành một cái núi nhỏ đồ ăn sáng.

- Nhiều như vậy sao?

Nhìn thấy tràn đầy ắp một bàn, nhìn bàn đồ ăn thôi thì nếu không phải một người cực kỳ cực kỳ đói thì cũng không muốn ăn, áp lực quá lớn.

- Hì hì, đây là bữa sáng tình yêu mà mấy người bọn em cùng nhau làm cho anh đấy, không được lãng phí đâu nè!

Hướng Lâm nghịch ngợm cười nói.

- Hả???

Thạch Trung Ngọc lập tức trên đầu bay một loạt hắc tuyến.

- Đừng nói với anh là sáng nào bọn em cũng làm đồ ăn cho anh, sau đó anh không về đều giữ lại. Thế là, ngày này dồn qua ngày kia. Nhưng mà nếu làm thế thì cũng không nhiều như vậy mà?

Cơ Như Nguyệt che miệng cười khúc khích rồi nói.

- Chúc mừng anh, trả lời sai rồi. Chúng em là làm như vậy nè, ngày đầu tiên anh không về ăn thì sao đây, để lại đấy, ngày thứ hai làm phần ăn cho hai ngày. Ngày thứ hai không về, lại tiếp tục để đấy, ngày thứ ba lại làm phần ăn cho ba ngày. Anh hiểu chưa?

Thạch Trung Ngọc lập tức cạn lời, còn có thể chơi như vậy nữa à? Cái này ngày thứ nhất là một phần, ngày thứ hai liền biến thành ba phần, đến ngày thứ ba liền biến thành sáu phần.

- Nhiều thế này, anh ăn có hết không?

Thạch Trung Ngọc nhìn 'núi' bữa sáng một cái, xem ra sự tức giận của các cô ấy đều dồn hết vào đây rồi.

- Ha ha, ăn không hết, giữ lại ngày mai ăn chứ sao, nhưng mà, số lượng của ngày mai.

Hướng Lâm cười xấu xa nói, nhìn Thạch Trung Ngọc đầy cảnh cáo. Không lẽ trong lúc mình không có ở nhà, các cô ấy liền nghĩ ra đủ các loại biện pháp để giày vò mình??.

- Sao mà cái số tôi nó lại khổ thế này cơ chứ!

Thạch Trung Ngọc ngửa mặt lên trời thở dài.

- Không chơi trò than thở khóc lóc đâu nha.

Cơ Như Nguyệt trừng mắt.

- Đừng tưởng là em không biết năng lực của anh, hì hì, ngoan ngoãn ăn đi.

Thần thái này, làm Thạch Trung Ngọc không tự chủ được nhớ tới một người, chính là nữ vương trong truyền thuyết.

Chương 1097. Thẻ ngân hàng mất rồi

Mặc dù các cô ấy cố tình hành hạ Thạch Trung Ngọc như vậy, nhưng mà Thạch Trung Ngọc cũng không cảm thấy bực bội gì, dù sao mình tự nhiên biến mất mà không thông báo gì với các cô ấy, vốn là mình sai rồi. Các cô ấy giận như vậy cũng là đúng thôi, với lạ, với một dạ dày vương như Thạch Trung Ngọc thì nhìn núi đồ ăn như vậy thì có vẻ nhiều, nhưng mà cũng không có bao nhiêu đồ ăn, với lại bây giờ thực lực của hắn đã đến cấp độ này rồi. Đồ ăn vừa vào miệng, lập tức đã bị chân nguyên phân giải hết rồi, có thể biến thành năng lượng trữ, nếu không cần thì cứ dồn lại rồi trực tiếp bài xuất đi là được.

Thạch Trung Ngọc vừa thống khổ ăn 'bữa sáng tình yêu' của các cô gái, lại vừa cười thầm trong lòng.

Rất nhanh, 'núi' bữa sáng đã nằm gọn trong bụng của dạ dày vương Thạch Trung Ngọc rồi, tiêu hao hầu như không còn gì.

- Hả??

Hướng Lâm cũng cạn lời rồi, các cô gái đã đoán được sức ăn của Thạch Trung Ngọc rồi, nhưng mà không ngờ mới mấy ngày nay không gặp, mà khẩu phần ăn lại tăng lên nhiều rồi.

- Ha ha, còn nữa không?

Thạch Trung Ngọc nấc một cái rồi nói.

- Thôi đi, phần ăn của mấy ngày đã bị anh ăn hết luôn rồi! Thế này thì về sau chắc phải thắt chặt chi tiêu mới sống nổi đây.

Cơ Như Nguyệt khóc lóc kể khổ, trông cực kỳ bi thương.

Thạch Trung Ngọc lập tức cảm thấy cái trán đổ đầy mồ hôi lạnh, vội nói.

- Được rồi, được rồi, chúng ta cũng đâu phải không có tiền đâu.

- Hừ, ngươi còn không biết xấu hổ nói nữa.

Hướng Lam liếc hắn một cái lại nói tiếp.

- Mọi người bỏ hết tiền vào trong thẻ của anh rồi, anh lại chạy đến Nhật Bản, mấy ngày nay, trong nhà cũng sắp chết đói rồi.

- Không đến mức nghiêm trọng như vậy chứ.

Thạch Trung Ngọc lập tức buồn bực, cái này rõ ràng là làm lố mà. Với lại, cái thẻ kia. . . Không đúng, cái thẻ kia không có trên người mình? ! Thạch Trung Ngọc đột nhiên giật mình một cái, vội vàng lục lọi trên người mình.

- Làm sao vậy?

Cơ Như Nguyệt thấy dáng vẻ hốt hoảng của Thạch Trung Ngọc thì vội hỏi.

Thạch Trung Ngọc nhăn nhó nói

- Thẻ rớt mất rồi.

Các cô lập tức rơi vào im lặng.

- Thẻ ngân hàng quan trọng thế mà anh cũng làm mất được! Anh….!

Cơ Như Nguyệt lập tức trừng to mắt mắng.

- Thật là, tức chết ta rồi.

- Ặc, ahihi, vợ à, không sao mà, chúng ta làm lại cái khác là được mà.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng nói.

- Làm cái mới??

Cơ Như Nguyệt càng bực bội hơn

- Gần đây mới đưa ra quy định mới, làm mất thẻ ngân hàng muốn làm lại, phải đóng 1% coi như phí thủ tục.

- Cái gì? !

Thạch Trung Ngọc lập tức mở to hai mắt nhìn.

- Đây là cái quy định khỉ gió gì? ! Trong thẻ của chúng ta có cả mấy trăm triệu cơ mà, nếu vậy chẳng phải là tự nhiên không không lại phải tốn mấy triệu rồi sao?

- Thôi được rồi, hai người.

Hướng Lâm ở bên cạnh thì ôm bụng cười.

- Hai người hài quá đi mất.

Mấy cô gái khác cũng cười thành một đoàn.

Thạch Trung Ngọc bị trêu thì gãi gãi đầu

- Ha ha, không phải là lâu rồi thấy mọi người không được cười vui vẻ, nên chọc cho mọi người vui ấy mà!

- Anh nằm mơ đi.

Cơ Như Nguyệt liếc một cái.

- Nhưng mà anh không có hộ khẩu, thì sao mà làm được? !

Thạch Trung Ngọc nghe xong thì lập tức choáng váng. Hình như, sau khi mình làm chứng minh thư xong, cái hộ khẩu kia cũng không biết ném đi đâu rồi, dù sao mình cũng chỉ có một mình, nên cũng đâu có để ý đến mấy thứ này.

- Chắc là dùng chứng minh thư cũng được mà?

Thạch Trung Ngọc yếu ớt hỏi lại.

- Chứng minh thư, cái này cũng có thể làm làm rơi rồi người khác nhặt được mang đi làm mà, anh nói xem có được không.

Cơ Như Nguyệt lại lườm thêm một cái.

- Ngày mai đi cục dân chính bổ sung sổ hộ khẩu, sau đó lại đi làm thẻ sau!"

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ gật gật đầu, chắc là do lúc phi hành trên không, hình như là lần phi hành thứ nhất thì phải, mấy thứ bỏ trong túi áo túi quần đều bị gió mạnh thổi bay đi mất. Lúc đầu hắn không để ý lắm, sau phát hiện ra thì lại thấy hình như cũng không thứ gì quan trọng nên lại không để ý nữa.

Cơm nước xong xuôi, Thạch Trung Ngọc ôm các cô gái ngồi trên sô pha bắt đầu kể về những chiến tích vĩ đại của mình ở Nhật Bản.

Mặc dù các cô gái cũng lên mạng tìm hiểu được một ít, nhưng mà những chuyện Thạch Trung Ngọc kể lại càng thêm thần bí, làm cho các cô gái cảm thán không thôi.

- Không ngờ vậy mà thật sự có kính Bát Xích, ngọc Câu Quỳnh và cái gì kia, à, Thiên Tòng Vân!"

- Woa, Bát Kỳ Đại Xà? !

- Từ Phúc? Thuốc trường sinh bất lão! Đây là thật sao? !

- Susano? Hắn trông như thế nào, có đẹp trai không? !

- Amaterasu? ! Không thể nào? Vậy Tam Thanh Đạo Tổ, Như Lai Ngọc Đế, vân vân và mây mây, mấy người này ở Hoa Hạ có khi nào bọn họ đều tồn tại? !

Những tin tức bom tấn liên tiếp làm cho các cô gái đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, những thứ bảo vật, nhân vật trong thần thoại, trong truyền thuyết, vậy mà lại tồn tại thật và Thạch Trung Ngọc còn trực tiếp gặp được nữa, làm cho các cô gái sợ hãi, thán phục.

Sau đó, Thạch Trung Ngọc còn để đến việc về lại Hoa Hạ, đi gặp Trương Vô Kị.

- Anh muốn chết à, sao lại tùy tiện đưa bảo vật cho người khác thế !

Nghe được Thạch Trung Ngọc trả ba kiện bảo bối kia cho Quỷ

tiền bối, Cơ Như Nguyệt lập tức hung hăng véo Thạch Trung Ngọc một cái, việc này thật sự rất đáng giận.

- Ui da, dù sao thì mấy thứ này anh cũng không dùng được, đưa cho người cần nó hơn mình, hắn có thể sử dụng nó có có ích hơn anh nhiều, không phải càng tốt hơn sao? Bảo vật quá nhiều người biết mà giữ trong tay cũng không phải tốt như vậy đâu!

Thạch Trung Ngọc nói. Sau đó câu chuyện đã kể đến khoảnh khắc mấu chốt nhất, bọn hắn đi tới lăng Tần Thủy Hoàng.

- Cái gì? ! Lăng Tần Thủy Hoàng chính thức? !

Các cô gái lập tức mở to hai mắt nhìn. Nhưng mà, tin tức tiếp theo càng kinh thiên động địa hơn nữa, làm cho các cô gái ngơ ngác.

- Anh, kiếp trước anh là Tần Thủy Hoàng? !

Thấy phản ứng kinh hãi của các cô gái, ai cũng há to miệng nhét vừa quả trứng gà luôn được, Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. Tin tức này cho dù là ai nghe thì cũng đều có cảm giác như thế này.

- Ha ha, ngoài ý muốn, ngoài ý muốn mà.

Thạch Trung Ngọc vội nói, hắn cũng không muốn lưu lại ấn tượng xấu trong lòng của các cô ấy.

Một lúc lâu sau các cô gái mới hồi phục tinh thần lại, sau đó thì một màn không biết nên khóc hay nên cười đã xảy ra.

Các cô gái cùng xúm lại, giơ tay giơ chân hắn lên nhìn, rồi cẩn thận quan sát gương mặt của Thạch Trung Ngọc, giống như thể hắn là một con rối vậy.

- Nè nè, các em làm cái gì đấy?

Thạch Trung Ngọc bị vẻ mặt và động tác của các cô gái làm cho hắn cực kỳ buồn cười.

- Chúng em chỉ muốn xem thử Tần Thủy Hoàng lừng lẫy năm

xưa trông như thế nào thôi mà.

Hướng Lâm vặn vẹo cái lỗ tai của Thạch Trung Ngọc, rồi kỳ quái nói.

- Cũng không có gì khác biệt nha.

- Có thể có cái gì khác biệt được chứ, chẳng phải đều là hai con mắt một cái lỗ mũi hai cái lỗ tai một cái miệng sao? !

Thạch Trung Ngọc có chút buồn bực nói.

- Ha ha, nghe nói Hoàng đế có ba mươi sáu cái răng, xem đại thúc có mấy cái nào.

Dương Tử cũng xúm vào, muốn nhìn răng trong miệng Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc bị các nàng chọc ngược chọc xuôi như vậy cũng có chút bứt rứt trong người, thấy Dương Tử lại tiến lại gần mình, trong lòng cũng không nhịn được nên không khách khí nữa, đưa tay ra ôm lấy cái eo thon thả, dán bờ mình vào đôi môi đang đưa tới gần.

Tranh thủ lúc Dương Tử còn không kịp phản ứng, Thạch Trung Ngọc đã hôn lên môi cô một nụ hôn thật sâu, đưa đầu lưỡi bắt đầu thám hiểm khoang miệng nhỏ nhắn của cô.

- Ưm….

Dương Tử khẽ rên nhẹ một tiếng, rồi đắm chìm trong nụ hôn nồng nàn.

Chương 1098. Sự Uy Hiếp Trung Quốc

Mọi người kinh ngạc, không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc vậy mà trực tiếp liền hôn Dương Tử.

Nhưng khi chứng kiến Dương Tử đỏ bừng cả khuôn mặt, vẻ mặt đầy say mê, đột nhiên lại có chút ghen tị lại có chút buồn cười.

Dương Tử sau khi được hôn thì đột nhiên lấy lại tinh thần,nhìn thấy ánh mắt khác thường của mọi người, nhất thời xấu hổ đem đầu vùi vào trong ngực, hung hăng đấm một cái vào lồng ngực Thạch Trung Ngọc.

“Ai nha, đều do anh! Đại thúc xấu xa!” Dương Tử bĩu môi hừ nhẹ nói.

Thạch Trung Ngọc tà ác cười xấu xa, nhìn mọi người 1 cái, “Các cô nương, hiện tại thời gian vừa đúng, mọi người cùng tập thể dục buổi sáng chứ?”

“Thể dục buổi sáng?” Hướng Lam hỏi theo bản năng.

Cơ Như Nguyệt cũng liếc mắt qua, “Đừng mơ!” Nói liền quay đầu muốn đi, Thạch Trung Ngọc chắc gì đã đồng ý, trực tiếp kéo Cơ Như Nguyệt lại ôm vào trong ngực.

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa, Cơ Như Nguyệt trong lòng đã rất nhanh đã bị lột trần.Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thạch Trung Ngọc hung hăng cái nhào tới.

“A, đừng á” Cơ Như Nguyệt nhất thời hừ nhẹ một tiếng, thế nhưng Thạch Trung Ngọc không nghe theo, chậm rãi tiến vào trong thân thể Cơ Như Nguyệt .

Mọi người đã vài ngày không cùng Thạch Trung Ngọc hoan hảo, nhất thời vẻ mặt thẹn thùng, nhìn thấy tình huống của hai người

kia, đi cũng không được, không đi cũng không được. Nơi tư mật đã ẩm ướt một mảnh . Cơ Như Nguyệt bắt đầu còn có chút cảm xúc, thế nhưng dưới sự mạnh mẽ của Thạch Trung Ngọc, nhưng cũng không được. Đang lúc tâm tình nhớ nhung Thạch Trung Ngọc nhất thời bộc phát ra, vặn vẹo thắt lưng, nỗ lực nghênh hợp với sự va chạm củaThạch Trung Ngọc. Hoàn toàn không để ý nơi này là ở bên trong đại sảnh biệt thự, các nàng đang ngượng ngùng nhìn nàng.

Dương Tử cũng ngượng ngùng, hiểu chuyện mà đi khóa cửa biệt thự lại. Chuyện này mà bị người thấy được, sẽ không tốt.

Trình độ cường hãn của thân thể Thạch Trung Ngọc hiện tại đã là biến thái đến cực điểm, liên tục ra sức thúc sâu vào hơn một giờ, Cơ Như Nguyệt cảm giác được phía dưới của mình như sắp bị xé rách. Làm sao còn có thể chịu được sự tấn công của Thạch Trung Ngọc, liền xin tha.

“Ô ô, dừng lại đi, đau quá, Hướng Lâm, cô tới đi”

Chứng kiến Cơ Như Nguyệt không chịu nổi sự dày vò, Thạch Trung Ngọc cũng đau lòng mà rời khỏi thân thể của cô, sau đó kéo Hướng Lâm bên cạnh. Ngay sau một tiếng thét kinh hãi, Hướng Lâm nhất thời bị Thạch Trung Ngọc hôn cho, động tác trên tay không ngừng, rất nhanh cũng đã lột sạch Hướng Lâm . Thạch Trung Ngọc cười đểu, chậm rãi tiến vào bên trong thân thể đã ướt át rất lâu của Hướng Lâm.

Lúc này các nàng bên cạnh đều là là dáng diệu động tình, không tự chủ được dán lên người Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc lúc này mới chân chính hưởng thụ được sự vui vẻ khi mỹ vây quanh, có vợ như thế này, còn cầu mong gì a!

Trong lòng thỏa mãn giống như là chinh phục được toàn bộ thế giới.

Trong biệt thự tưng bừng vui sướng thân âm, xuân phong cả phòng.

Cơ lão gia tử khẽ hát đứng ở trên nhà cao tầng Nhật Bản, phía dưới trên đường phố, trong ngõ hẻm, đều là sĩ binh Trung Quốc.

Từng chiếc xe thiết giáp, xe tăng trên đường cái ở Nhật Bản chà đạp lung tung, đem những tên dựa vào địa thế hiểm trở chống cự mà đánh thành thịt vụn. Mặc dù nói là không thể nổ súng với dân thường, thế nhưng Trung Quốc đã bực bội với những thứ này đã lâu làm sao sẽ không có cách nào. Dân thường? Những thứ kia mà là dân thường? Rõ ràng hắn lấy ra một cây súng lục từ phía sau đó? Ah, xin lỗi, ta nhìn lầm, vốn dĩ là một cây chỗi, thế nhưng động tác này của hắn là đang uy hiếp về hướng nhóm chúng ta! Hơn nữa dưới tình huống nguy hiểm như vậy, thất thủ ở đây cũng không phải là khó tránh khỏi sao.

Dân thường? Ta không có giết dân thường a, ah, người hoà giải đứng cùng phần tử khủng bố kia? Xin lỗi, đây là loại bom mới nhất mà Trung Quốc chúng ta mới chế tạo ra, uy lực quá lớn, không nghĩ tới chỉ vậy mà đã làm nổ chết kẻ kia, bất quá, cái này cũng không trách chúng ta phải không? Ai kêu người hoà giải đứng gần phần tử khủng bố kia như vậy, có trời mới biết tên kia có phảilà đồng bọn hay không?

Toàn là những cái cớ, làm cho những phóng viên đến chiến trường phỏng vấn không biết nói gì.

Lại nói, bọn họ cũng không tiện chỉ trích những tình huống này? Chứng kiến bọ dạng khi thếhung hăng của Trung Quốc như, ai dám đến gần manh mối đó, nếu như dẫn lửa thiêu thân, vậy coi như xong đời. Một đội quân có ý đồ công kích quân đội Trung Quốc vừa tiến tới, sau đó dưới các loại lý do đã xong đời.

Mặc dù nói những phóng viên chiến trường này là tiếp cận chiến tranh, làm cho nhân dân biết được chân tướng của chiến tranh. Thế nhưng cuộc sống phát triển, phóng viên chiến trường chân chính càng ngày càng ít, dù sao thì việc này càng tốt lại càng nhanh chết, phóng viên chiến trường cũng là lấy cái tên này để kiếm tiền mà thôi.

“Nhật Bản quốc, vậy là xong đời rồi~,” Cơ lão gia tử khẽ cười một tiếng, Trung Quốc nhiều oan hồn như vậy, giấc mơ của người nhiều như vậy, đã nhanhchóng được thực hiện. Từ chiến tranh bắt đầu đến bây giờ mới chỉ có một tuần mà thôi, hơn nữa đất nước Nhật Bản quốc đã bị Trung Quốc khống chế trong tay.

“Năm đó các ngươi làm chúng ta trở thành kẻ mất nước, hiện tại, cũng để cho mấy người có cơ hội làm kẻ mất nước. Ha ha, Nhật Bản quốc thiếu, tên này vẫn không tệ a!” Cơ lão gia tử cười lớn nói.

“Bất quá, dĩ nhiên Nhật Bản quốc không có cao thủ có thể đánh một trận, cũng thực sự là đáng tiếc!” Nghĩ vậy, Cơ lão gia tử cũng rất là phiền muộn. Tuy là đã qua độ tuổi tốt nhất để chiến đấu, nhưng dưới tình hình chiến đấu, chiến tướng hàng đầu của Trung Quốc trận, vẫn là rất nhộn nạo.

“Chờ khống chế được vùng này, bí mật Nhật Bản rốt cuộc là làm sao tới! Tiên Thiên Cường Giả nhân tạo , cũng mệt cho bọn họ nghĩ ra được a!” Cơ lão gia tử hừ lạnh một tiếng, từ trên nhà cao tầng thẳng tắp bay lên giống như Thương Ưng, mượn xung động chân khí, bay vòng quanh về mặt đất như một con chim lớn.

Một tuần, vẻn vẹn chỉ trong ngày cuối tuần, nước Nhật Bản dưới sự tiến công thì đã rơi vào tay của Trung Quốc, diệt vong. Toàn bộ Nhật Bản rơi vào trong sự khống chế của Trung Quốc, Thiên Hoàng Nhật Bản đức cao vọng trọng cũng bị quân đội Trung Quốc bắt giam, những sĩ quan chính khách cấp cao các loại, phần lớn đều đã chết dưới đạn lạc. Những kẻ còn sót lại thừa cũng chỉ còn lại chút hơi tàn ở nơi hoang vắng, thế nhưng dưới sự càng quét, những kẻ kéo dài hơi tàn này cũng sắp bị quân đội Trung Quốc bắt gục.

Trung Quốc cường đại, lần đầu tiên làm cho những cường quốc nhìn chằm chằm phải run sợ, lần đầu tiên thực lực quân sự cường đại của Trung Quốc, chứng minh với thế giới rằng Trung Quốc cũng không phải dễ bị khi dễ. Thậm chí, có chuyên gia quân sự đã đem địa vị thực lực quân sự Trung Quốc so sánh với nước Mỹ, thực lực bề nổi Trung Quốc đã hơn nước Mỹ một bậc.

Sự uy hiếp của Trung Quốc lần nữa đã bùng nổ ở các đại diễn đàn của các quốc gia lớn, thế nhưng lần này, Sự uy hiếp này thực sự đã làm cho những người đó cảm thấy khủng hoảng. Nhật vốn đã thành tấm gương thứ nhất, mặc dù nói, Trung Quốc phát động tấn công quét sạch Nhật Bản để thanh lý môn hộ, thế nhưng ai mà không biết đây chẳng qua chỉ là một cái cớ mà thôi, ai biết Trung Quốc lại dùng một cái cớ khác để phát động công kích với những

quốc gia còn lại đâu?

Cho độc giả:

Mười chương đã hoàn tất, các vị huynh đệ tỷ muội, nể tình tôi đã vất vả như vậy , thưởng mấy tấm vé tháng a!!

Chương 1099. Bang Tảng Đá

Sau khi Trung Quốc chiếm được Nhật Bản, dư luận quốc tế đã nâng Trung Quốc lên rất cao. Thực lực quân sự cường đại của Trung Quốc đã làm cho những quốc gia nhìn chằm chằm vào họ phải kinh sợ, đặc biệt là Thạch Trung Ngọc với thực lực cường đại, dường như đã làm cho những lãnh đạo quốc gia phải tuyệt vọng. Nếu như Thạch Trung Ngọc hiện tại phát ngôn, thúc đẩy những quốc gia này đầu hàng Trung Quốc, phỏng chừng sẽ có không ít quốc gia đáp ứng rồi. Đây có thể nói là, thực lực cá nhân đã hoàn toàn vượt lên trên thực lực của quốc gia, thậm chí còn vượt trội hơn quốc gia không biết bao nhiêu lần.

Lúc này, Trung Quốc cũng không có kẻ ngu ngốc nào có can đảm có ý kiến với Thạch Trung Ngọc, hắn có thể trung thành với quốc gia là rất tốt, rất hiếm thấy. Nếu như đem hắn đẩy về phía nước đối lập, ai cũng chẳng thu được lợi ích gì. Những người đó còn chưa biết Thạch Trung Ngọc đã lấy lại trí nhớ của kiếp trước, thu được cường đại lực lượng của Đại Tần đế quốc, mấy trăm ngàn Tiên Thiên Cường Giả, đủ để chỉ cần dùng 1 tuần lễ đã có thể nắm trong tay toàn cầu .

Tuy dư luận nước ngoài kia tiến hành các loại chèn ép, công kích đối với Trung Quốc . Thế nhưng những tầng lớp lãnh đạo kia lại rối rít hỏi thăm Trung Quốc, muốn có thể cùng Trung Quốc thành lập quan hệ hợp tác bạn bè. Hàn Quốc não tàn cũng đang bày ra tín hiệu hữu hảo, đồng thời hủy bỏ việc xin cấp di sản văn hóa Liên Hợp Quốc đối với một loạt ngày lễ truyền thống của Trung Quốc. Nếu như không làm như vậy, phỏng chừng quốc gia tiếp theo mà Trung Quốc dẹp yên chính là bọn họ. Hàn Quốc tuy là ngốc, thế nhưng những những lãnh đạo cấp cao kia vẫn có chút đầu óc.

Bất quá hành động này cũng dẫn tới nhiều sự bất mãn của thanh niên Hàn Quốc não tàn trên mạng, các loại tuyên chiến dư luận hướng về phía Trung Quốc. Chiến tranh Trung Nhật kết thúc, thế nhưng chiến tranh trên mạng vẫn còn chưa kết thúc, trên các diễn

đàn đủ loại phỉ nhổ, các loại mắng nhau. Làm như cư dân mạng, mặc dù không có thể tham dự chiến tranh, thế nhưng lại vẫn có thể làm được đủ các loại xả hận của mình, công kích đối ngoại.

Đồng thời, < Thần Lâm > trong quốc chiến cũng đến rồi * bộ phận. Bởi ảnh hưởng bởi chiến tranh Trung Nhật, khu Nhật Bản cũng chẳng có bao nhiêu người chơi, tuy là du hí rất trọng yếu, thế nhưng ảo dù sao vẫn là ảo. Trong thực tế tính mạng còn không giữ nổi, còn có thể quan tâm đến du hí sao.

Vì vậy tại nơi bị ảnh hưởng bởi chiến tranh , < Thần Lâm > trong Trung Nhật đại chiến, khu Nhật Bản cũng sắp phải dẹp bỏ. Mà ngay tại lúc này, Thạch Trung Ngọc ghi danh du hí.

“Vẫn là trong trò chơi có cảm giác an bình a,” Thạch Trung Ngọc nhìn đoàn người nhốn nhơ trong Bạch Hổ thành, sau khi chiến tranh bắt đầu, trong trò chơi người chơi càng tràn đầy tình cảm mãnh liệt. Đặc biệt thị trường giao dịch, cứ gọi là bạo loạn. Dựa vào ảnh hưởng chiến tranh, những công nhân viên chức cũng đã kiếm nhiều một khoản. Dù sao ở thời kỳ chiến tranh, Quân Hỏa không thể nào thiếu được, còn có những hao tổn về dược phẩm.

Những công nhân viên chức kiếm được nhiều tiền, công ty game cũng là phất to. Công ty game tiền kiếm được chính là từ việc khấu trừ thuê giao dịch từ trong ngoạn gia giao dịch còn có buôn bán những vật phẩm gì đó nữa.

Phỏng chừng những gian thương này nằm mơ đều sẽ phải cười tỉnh lại.

Bất quá, hiện tại thì giai đoạn nguy hiểm của khu Trung Quốc cũng đến rồi. Trong chiến tranh Trung Nhật, sau khi Nhật Bản chiến bại, những Âu Mỹ quốc gia ở trong game phát động tiến công đối với Trung Quốc, có thể nói hiện tại khu Trung Quốc là bốn bên thụ địch. Thạch Trung Ngọc trước khi vào du hí, đã biết được tình huống này trên trang web, hắn đã chuẩn bị mua sắm rất nhiều, đem những sĩ binh Đại Tần dẫn vào trong du hí.

Những sĩ binh này vốn là đã trải qua vô số lần chiến tranh, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú không gì sánh được, hơn nữa thực lực cường đại, có thể nói vừa tiến vào du hí chính là một

trong những cao thủ hàng đầu. Mấy trăm ngàn cao thủ hàng đầu, coi như là những cường quốc nhất tề đánh tới, cũng sẽ thất bại tan tác mà quay trở về.

“Người chơi Hinh Vũ Chi Nguyệt mời ngài gia nhập vào nghiệp đoàn ‘Tảng đá bang’, có đồng ý hay không?”

Tảng đá bang? Thạch Trung Ngọc không nghĩ tới mấy người nữ bọn họ lại thiết lập nghiệp đoàn, xem ra cũng là do danh tiếng của mình nổi bật trong chiến tranh!.

“Đồng ý!”

Nhất thời, một bảng nghiệp đoàn mở ra trước mặt Thạch Trung Ngọc, đầu tiên là là đầy tràn các cuộc trò chuyện.

“Người chơi Hinh Vũ Chi Thạch gia nhập vào hành hội.” Một thông báo xuất hiện ở trên bảng, biển người chơi đang trò chuyện không nhịn được ồ lên một trận. Ngay sau đó, cuộc diện càng thêm sôi động.

“Oa! Đệ Nhất Cao Thủ tới thật!”

“Trời ạ! Đệ Nhất Cao Thủ!! Thạch đầu ca!!”

“Cung nghênh đại thần!! Cầu bao nuôi, cầu vào đội!”

Trong nháy mắt đã nhìn thấy hơn 10 cuộc trò chuyện như vậy, Thạch Trung Ngọc không khỏi cười khổ một tiếng, không nghĩ tới mị lực của mình lại lớn như vậy.

“Chào mọi người! Ha ha, xin lỗi tôi đã đi Nhật Bản làm một số chuyện, cho nên không có vào nghiệp đoàn, tham gia quốc chiến!” Thạch Trung Ngọc liền dùng giọng nói để trò chuyện.

Thế nhưng những người chơi này sao mà có thể để ý chứ, chuyện Thạch Trung Ngọc đại náo Tokyo ở Nhật Bản, bọn họ đều biết, sùng bái Thạch Trung Ngọc tột đỉnh a.

“Người chơi Hinh Vũ Chi Nguyệt chuyển nhượng vị trí hội trưởng nghiệp đoàn cho ngươi, có đồng ý hay không?.”

Lại một thông báo vang lên, Thạch Trung Ngọc than nhẹ một tiếng, lựa chọn đồng ý.

“Người chơi Thạch Trung Ngọc trở thành hội trưởng nghiệp đoàn ‘Bang tảng đá ’ .”

Trang trò chuyện bùng nổ, dưới sự nhiệt tình của những người chơi, Thạch Trung Ngọc cũng không tiện làm cao, miễn cưỡng nói vài câu ứng phó. Dù sao không nói câu nào cũng làm cho những người chờ mong hắn thất vọng rồi.

Không bao lâu sau, các nàng cũng đến bên cạnh Thạch Trung Ngọc, đồng thời Cơ Như Nguyệt cũng đưa ra lời mời lập đội.

“Hiện tại liền tham gia quốc chiến đi?” Thạch Trung Ngọc có chút mong đợi hỏi, mới vừa từ Nhật Bản qua đây, bên kia đánh còn chưa đủ ghền, có chút khó chịu.

“Đương nhiên rồi, có đại cao thủ như anh tham gia, hắc hắc, phỏng chừng những tên kia phải khóc đó.” Cơ Như Nguyệt khẽ cười nói, có Thạch Trung Ngọc vào đội, các nàng liền thở phào nhẹ nhõm. Thạch Trung Ngọc đã thành chủ kiến ở trong lòng các nàng , nếu thiếu hắn thì luôn có cảm giác áp lực lớn vô cùng.

“Hắc hắc. Quá khen, quá khen,” Thạch Trung Ngọc nhất thời cười nói, thực lực bên ngoài trò chơi này tăng lên nhiều thì dĩ nhiên cũng sẽ là như vậy bên trong du hí rồi. Đây hoàn toàn là một thế giới chân thật, giống như là xuyên không đi vào trò chơi kia vậy. Điều này làm cho Thạch Trung Ngọc hết sức hưng phấn, không biết khi phóng đạn chân khí ra, cảnh tượng từng đoàn người chơi ngã xuống sẽ hoành tráng cỡ nào .

“Nhưng mà, không phải nghiệp đoàn cùng nhau tham gia sao?” Thạch Trung Ngọc lại hỏi.

“Hiện tại tất cả mọi người đã vào chiến trường, đều đang đợi Đệ Nhất Cao Thủ là ngươi đấy!” Hướng Lâm hì hì cười nói, “Nhưng mà, Đệ Nhất Cao Thủ cũng phải sợ mất mật khi nhìn thấy cuộc diện rầm rộ kia.”

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, “chưa chắc đâu?” cuộc

diện nào mà hắn chưa thấy qua, bên trong Hoàng Lăng Tần Thủy Hoàng, sát khí của mấy trăm ngàn Tiên Thiên Cường Giả cũng không thể làm gì hắn.

“Đi thôi, ta đi biết một chút về du hí trong quốc chiến!”

Chương 1100. Ta tên là Thạch Trung Ngọc

-Vấn đề này là chuyện nhỏ!

Thạch Trung Ngọc lập tức đáp ứng nhiệm vụ này, cáo từ Tiêu Phong, nhanh chóng rời khỏi phủ thành chủ. Hắn cũng không quên Tiêu Hàm vẫn đang trong phủ thành chủ, căn cứ vào tính cách của Đại tiểu thư, chắc chắn sẽ muốn theo mình tới đại chiến trường, vậy thì phiền phức chết mất.

Tiêu Phong nhìn thấy bóng hình của Thạch Trung Ngọc xông lên trên bầu trời, sắc mặt lập tức kinh sợ:

-Trời ạ, thực lực của hiền chất tiến bộ nhanh như vậy sao?! Đúng rồi, hình như ta quên mất chuyện gì rồi thì phải?

Đi vào gần trận truyền tổng, phát hiện chúng nữ vẫn đứng ngốc tại chỗ, hình như chờ Thạch Trung Ngọc cùng đi vào.

-Ngươi đi làm cái gì vậy?

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc từ trên trời xuống, chúng nữ cũng không có gì kỳ quái. Dù sao đối với thực lực của Thạch Trung Ngọc các nàng cũng đều hiểu rõ.

-Ha, ta đi nói với Đại bá muốn bá ấy tăng thêm một hai cái trận truyền tổng, không ngờ bá ấy gọi ta đi đến mấy cái căn cứ thua trận của đất nước lấy trận truyền tổng tổn hại kia về.

Thạch Trung Ngọc tùy ý giải thích.

-Đúng rồi, các em trước tiên chờ ở đây rồi đi vào, ta bay thẳng vào trước, truyền tống trận mở ra sớm một chút vẫn tốt hơn!

-Ừ, vậy anh cẩn thận chút!

Cơ Như Nguyệt vội vàng nói.

-Ha ha, hi vọng Ngọc tỷ sẽ không bị tiếng hăm dọa rầm rộ kia dọa rơi từ trên trời xuống.

Hướng Lâm nghịch ngợm cười.

Chúng nữ sững sờ, lập tức cười đến run rẩy cả người, tình hình đại chiến dù sao cũng khiến các nàng lúc ấy đều sợ ngây người.

Thạch Trung Ngọc trực tiếp rơi từ không trung xuống truyền tống trận, khiến những người chơi kia thấy vừa ngưỡng mộ vừa trông mà thèm, không có cách nào khác, mình không thể bay được vẫn là ngoan ngoãn chờ thôi. Có điều, mặc dù không thể bay, nhưng những người này coi như vẫn là những người chơi thông minh có không ít biện pháp. Dù sao gần truyền tống trận vẫn có nhiều nhà cao tầng, thế là một vài người chơi bắt đầu suy nghĩ dùng cánh dù lượn từ trên lầu đó trượt xuống.

Có điều, Thạch Trung Ngọc hiện tại cũng không rõ ý nghĩ của những người chơi kia, vừa rơi xuống truyền tống trận, tiếng nhắc nhở của hệ thống liền vang lên.

-Xin hỏi có tiến vào ' Chiến trường hỗn loạn ' dốc sức vì nước hay không?

Không ngờ bên trong truyền tống trận này còn thiết lập truyền tống tắt. Thạch Trung Ngọc không chút nghĩ ngợi lập tức chọn đồng ý.

Một trận trời đất quay cuồng, ngay sau đó, từng đợt âm thanh huyên náo trực tiếp chui vào tai Thạch Trung Ngọc.

Tiếng nổ, tiếng la giết, tiếng kêu đau đớn, âm thanh ngàn vạn người kia khiến toàn bộ trời đất chấn động.

-Đm, đây mới thật sự là chiến trường!

Nghe thanh âm này, Thạch Trung Ngọc liền cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Không chút nghĩ ngợi trực tiếp xông lên trên không trung, hắn muốn nhìn thấy tình hình toàn bộ chiến trường.

Đại chiến trường này, bao hàm các loại hình dạng bề mặt trái đất, rừng cây nguyên thủy, núi cao, sa mạc, đất hoang, sông lớn,

biển lớn, có thể nói các loại tình hình tự nhiên thế giới đều chắt lọc ở chiến trường này. Từ nơi của Thạch Trung Ngọc nhìn sang, dựa vào tầm mắt mạnh mẽ cũng không nhìn thấy được giới hạn của chiến trường này.

Mà bên trong chiến trường, không chỗ nào là không có đánh nhau, ánh sáng ma pháp loá mắt, tiếng rống gọi vang lên cả ngày, người chơi tràn đầy nhiệt huyết. Hoàn cảnh vốn mỹ lệ kia tại trải qua mấy ngày chiến đấu một mảnh hoang vu đã bị phá hủy.

-Những người chơi này đều điên rồi.

Thạch Trung Ngọc nhìn những người chơi kia có thể nói đã rơi vào điên cuồng. Hình thức chiến đấu này về sau càng chân thực hóa, mỗi một đao mỗi một thương đều chân thật như vậy, không khác mấy so với chiến đấu thật sự, dưới sư lây nhiễm của những người chơi đang chiến đấu này, nhiệt huyết khắp nơi, điên cuồng gầm rú, khiến thần trí của bọn họ hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng.

Điên cuồng chiến đấu, tình huống này thường xuyên gặp phải trong chiến tranh. Những binh sĩ kia cho dù là gãy tay gãy chân cũng muốn dùng răng cắn thịt quân địch xuống, chính là biểu hiện của loại điên cuồng này. Có điều, tình huống này Thạch Trung Ngọc cũng hiểu được, dù sao trong thế giới hiện thực, bị những luân lý đạo đức pháp luật ràng buộc, khiến những ham muốn bạo lực trong lòng họ không được phát tiết, không được phóng thích, thế là trong trò chơi này, trong chiến trường này phóng thích ra toàn bộ. Lại nói, có nam nhân nào mà không có nhiệt huyết, có nam nhân nào mà không hướng tới bách chiến sa trường.

Tại quốc chiến này, chiến đấu nhiệt huyết vì quốc gia là niềm vinh dự của họ.

Bản đồ lớn như thế, nhưng đối với vài trăm triệu người mà nói vẫn còn nhỏ. Đoàn người chơi khổng lồ Hoa Hạ, lại thêm người chơi của chín quốc gia tại chiến trường. Thạch Trung Ngọc dự đoán nếu như dùng sức chịu đựng của máy tính tuyệt đối cũng không thể chịu được sự chiến đấu kịch liệt như thế. Cho dù là máy tính lớn mạnh đi chăng nữa cũng không chịu đựng được chiến đấu mãnh liệt của nhiều người chơi như thế.

Nhìn thấy toàn bộ, Thạch Trung Ngọc có chút nóng lòng muốn thử.

Không nghĩ tiếp, một đoàn chân khí xuất hiện trong tay Thạch Trung Ngọc.

-Ha ha, cho mấy tên gia hỏa các ngươi nếm thử cảnh sắc mỹ lệ lúc oanh tạc tên Nhật Bản kia.

Thạch Trung Ngọc cười xấu xa, chân khí trong tay chậm rãi lớn mạnh, lại từ từ rút ra, không ngừng nén lại. Cái này so với lúc nổ đền Yasukuni còn lớn hơn. Nhiều như vậy đã hoàn toàn có thể sánh với uy lực của một vụ nổ hạt nhân.

Cô đặc, áp chế, đoàn chân khí đạt đến cỡ một cái nắm tay, cũng áp chế không nổi nữa, lại áp chế thành thể rắn.

-Những người chơi ngoại quốc, mấy người nghe đây!

Thạch Trung Ngọc vận chân nguyên hô về phía dưới.

m thanh to lớn lập tức tràn ngập giữa cả đất trời, so với tiếng sư tử gầm trong truyền thuyết thì lớn hơn không biết bao nhiêu.

Những người chơi ngoại quố kia lúc đầu nhìn lên bầu trời đột nhiên thấy một người chơi xuất hiện thì có chút kinh ngạc, tiếp đến một tiếng kêu to cuồng dã, khiến bọn hắn không tự chủ được dừng động tác trong tay lại, thật lớn mạnh!

Trong trò chơi đồng thời có hệ thông âm thanh phiên dịch, để những người chơi ngoại quốc kia có thể hiểu được lời nói của Thạch Trung Ngọc.

-Ngươi là ai?!

Một chiến sĩ điên cuồng người Nga cấp 55 hô về phía Thạch Trung Ngọc, hắn tự nhận là âm thanh tương đối thô cuồng, lại thêm năng lượng hệ thống trong trò chơi (chân khí Hoa Hạ, loại ma lực nước ngoài.) khiến âm thanh của hắn mặc dù không lớn như Thạch Trung Ngọc, nhưng cũng khiến cho không ít người chơi đều nghe thấy.

-Ta tên là Hinh Vũ Chi Thạch.

Thạch Trung Ngọc cười tà:

-A, Hinh Vũ Chi Thạch đoán chừng các ngươi còn không biết như thế nào, ta tên là Thạch Trung Ngọc, các ngươi chắc hẳn là biết.

Thạch Trung Ngọc?! Ba chữ này lập tức khiến trong lòng vô số người chơi ngoại quốc tràn đầy kinh hãi, đây chính là người gây náo loạn Nhật Bản, gián tiếp dẫn đến sự diệt vong của thằng cha Nhật Bản, giống như sự tồn tại của thánh nhân trong truyền thuyết vậy.

So với sự kinh hãi của những người chơi nước ngoài kia, trong lòng những người chơi Hoa Hạ thì vô cùng kiêu ngạo, đệ nhất cao thủ xuất hiện khiến cho bọn hắn có sức mạnh vô tận. Lại thêm những công lao vĩ đại của Thạch Trung Ngọc, khiến những người chơi này sôi nổi xem Thạch Trung Ngọc là thần tượng, tự hào.

-Ha ha, lần trước chơi tại Nhật Bản chưa đủ nghiền, lần này cùng các ngươi cùng nhau chơi đùa, các ngươi thấy thế nào?

Thạch Trung Ngọc cười tà ác, âm thanh kia thật giống như một ác ma khoe khoang với nhân loại hắn món đồ chơi mới vậy.

Chương 1102. Một kích kinh thiên

Người chơi ngoại quốc sững sờ, không có thời gian kịp phản ứng. Thạch Trung Ngọc ném bom chân khí về phía chiến sĩ điên cuồng vừa phát ra âm thanh.

Dù sao nhiều người như vậy, tùy tiện ném chỗ nào cũng đều như nhau.

Có điều, bởi vì Thạch Trung Ngọc quá cao, tất cả mọi người còn không thấy rõ ràng rốt cuộc là Thạch Trung Ngọc đã ném cái gì xuống.

Khối chân khí thoáng chốc bay bay, giống như một mảnh lông vũ, không có chút trọng lượng nào. Có người chầm chậm thấy rõ, lập tức liền choáng váng.

-Cái tên Thạch Trung Ngọc làm cái gì vậy? Ném một cái tiểu cầu xuống sao?

Một pháp sư người Nga kỳ quái nói, hắn nắm thuật Ưng Nhãn, có thể nhìn được xa, cho nên liền nhìn rõ ràng khối chân khí kia.

-Tiểu cầu? Chẳng lẽ là một quả lựu đạn hả?!

Đồng bạn bên cạnh khẽ cười.

-Đoán chừng tên này cũng chỉ là một thằng cha mua danh cầu lợi.

Người này không hiểu rõ về Thạch Trung Ngọc, cũng không dạo qua diễn đàn, cho nên không hiểu rõ thực lực của Thạch Trung Ngọc, ngây thơ nghĩ rằng Thạch Trung Ngọc chẳng qua chỉ là một thằng cha được mọi người thần thoại lên. Dù sao thực lực của một người sao có thể có lớn mạnh như vậy, có thể đối đầu với quốc gia? Lại nói trong trò chơi, có thể bay lượn cũng không phải

chuyện ghê gớm gì, dù sao đây chỉ là một trò chơi, chuyện gì cũng đều có thể xảy ra.

Nhìn thấy tình huống này, tồn tại người chơi may mắn không phải số ít. Dù sao hiện tại mọi người đều biết mắt thấy mới là sự thật, chuyện PS gì gì trên mạng nhiều lắm rồi.

Có điều, cái tên chiến sĩ điên cuồng kia không nghĩ như vậy, hắn đến từ một đại gia tộc, hiểu rõ những chuyện này. Nhìn thấy khối chân khí, con ngươi lập tức co rút lại.

Bên trong khối chân khí nho nhỏ ấy chứa năng lượng cô đặc khiến hắn kinh hãi không thôi, không nói hai lời, cả người trong nháy mắt chạy như điên trên đường. Đồng thời miệng cao giọng:

-Tranh thủ chạy đi! Thứ kia thật kinh khủng!

-Xùy, đồ hèn nhát!

Đồng đội bên cạnh khẽ cười, vốn dĩ hắn có chút ghen ghét tên chiến sĩ điên cuồng này, lập tức cảm thấy hình tượng của mình lúc này cao lớn lên.

-Làm một chiến sĩ vậy mà không đánh mà lui! Ngươi thật là mất thể diện!

Lập tức không ít người chơi nhao nhao phụ họa hắn, tại những quốc gia u Mỹ này, tinh thần kỵ sĩ vẫn có một chút sức ảnh hưởng.

Khối Chân khí bay bay bồng bềnh, cách mặt đất khoảng mười mét. Một tên tiễn thủ đắc ý kéo cung, gắn một mũi tên sắc bén vào.

-Ha ha, ngược lại ta muốn xem xem đệ nhất cao thủ ngươi có thực lực gì!

Mũi tên bén nhọn mang theo sự tự tin mạnh mẽ, nhanh chóng bắn về phía khối chân khí.

Thạch Trung Ngọc nhìn tên kia, lập tức buồn cười lắc đầu. Nếu như khối chân khí rơi trên mặt đất, có lẽ uy lực sẽ nhỏ một chút. Thế nhưng nếu như nổ tung tại vị trí khoảng mười mét kia, uy lực

nổ tung tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều so với trên mặt đất. Dù sao nếu như nổ tung trực tiếp, sóng xung kích có thể sẽ bị rất nhiều người ngăn cản.

Mũi tên bén nhọn hung hăng đâm vào khối chân khí bên trên, khiến khối chân khí vốn không ổn định trong nháy mắt tìm được chỗ khơi thông.

Thình!

Ánh sáng chói mắt từ khối chân khí nho nhỏ nổ tung, trên mặt đất lập tức xuất hiện ánh sáng ảm đạm. Vô số con mắt mở trừng trừng nhìn thấy toàn bộ người chơi lập tức bị ánh sáng kia cho chói mù mắt. Ngay sau đó, làn sóng xung kích mạnh mẽ từ trong khối chân khí phun ra ngoài.

Ánh sáng chân khí to lớn màu trắng tăng thêm nhanh chóng, trong nháy mắt ước chừng một ngàn mét phòng ngự. Khối chân khí ma sát tăng thêm nhiệt độ cao dữ dội, tuyệt đối có thể so với nhiệt độ bên ngoài của mặt trời. Những người chơi xung quanh thực lực không quá cấp 50 trong nhiệt độ cực nóng này không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, trong nháy mắt liền bị bốc hơi.

Trong nháy mắt, mấy trăm vạn người chơi trong nhiệt độ cao này bị đoạt đi tính mạng hóa thành ánh sáng trắng chờ hồi sinh. Nhưng mà khối chân khí kia vẫn đang nhanh chóng mở rộng, lực lượng Thạch Trung Ngọc tích góp được lần này vậy mà vô cùng dồi dào, phạm vi khối ánh sáng kia cũng vượt qua cả sức tưởng tượng.

Những người chơi Hoa Hạ nhìn chùm ánh sáng to lớn, nhìn những người chơi bị thôn tính cũng không phát ra âm thanh, sôi nổi choáng váng.

-Đây là cấm chú sao?

Một pháp sư cấp 54 nhẹ giọng thì thầm, hiệu quả hình tượng mạnh mẽ như vậy, lực sát thương lớn mạnh như vậy , tuyệt đối chỉ có thể sánh với cấm chú cấp 70.

Luồng chân khí mở rộng đến đường kính 5000 mét, năng lượng

xung kích bên trong cũng không chống đỡ được khối chân khí mở rộng, bắt đầu nhanh chóng co lại.

Những người chơi suýt bị khối chân khí chân khí chiếm đoạt, nhìn thấy khối chân khí thu hồi lại, ngẩn ngơ, âm thầm thở hắt ra. Tiếp đến, sau khi khối chân khí kia thu về, lộ ra kia một mảnh giống như loại đất thạch anh, khiến những người chơi lập tức phát ra tiếng hô kinh ngạc.

Tình huống nhiệt độ cao mãnh liệt kia sau khi thiêu đốt mảnh đất, mặt đất đã biến thành kết tinh thể. Tình huống này, thật sự kinh khủng.

Một mảnh lớn phía trên mảnh giống như thủy tinh, vốn đầy ắp người chơi lúc này đã không có một người nào. Trong nhiệt độ cao ấy, chỉ sợ cũng chỉ có người chơi cấp khoảng 70 trang bị đầy đủ lớn mạnh trên người mới có thể sống sót.

-Điều này, quả thực chính là ma quỷ!

Một người chơi gần đấy lầm bầm nói, Thạch Trung Ngọc này tấn công điên cuồng như thiên thần(石中玉这狂若天神的一击), khiến trong lòng hắn tràn đầy sợ hãi. Có thể nói, niềm tin của hắn với người này đã sụp đổ.

Thế nhưng, tất cả những điều này cũng chưa kết thúc, đường khối chân khí co lại, hạt chân khí không được ma sát lại lần nữa xuất hiện nhiệt độ cực cao, nhưng mà dưới sự co lại của khối chân khí, nhiệt độ cao chỉ có thể chầm chậm nén lại. Thế nhưng, khối chân khí cũng không thế co nén nhiệt độ quá lâu, càng nén nhiệt độ năng lượng phát ra cũng càng mạnh. Lúc này khối chân khí trắng toát dưới sự thiêu nướng ở nhiệt độ cao đã biến thành màu đỏ nhạt, những người chơi nhìn thấy kinh hãi trong lòng.

Oàng!

Khối chân khí cũng không thể trói buộc nhiệt độ cao bên trong, lần thứ hai nổ tung.

Bom chân khí này của Thạch Trung Ngọc, lợi hại nhất lại là ở lần thứ hai này. Khối chân khí đường kính 5000m ma sát xuất hiện

nhiệt độ cao sẽ mạnh bao nhiêu, lại thêm sự co nén mạnh mẽ, tuyệt đối có thể so với nhiệt độ cao bên trong Hằng tinh. Vậy chắc là gần kề nhiệt độ vạn độ rồi.

Khối chân khí bùng nổ, một lần nữa xung kích mạnh mẽ cuốn tới, những người chơi vừa may mắn sống sót đứng đầu ngọn sóng gió trực tiếp bị sóng xung kích to lớn đụng bay ra ngoài. Những người chơi bị đụng bay này vẫn còn ổn, uy lực những sóng xung kích về sau yếu hơn, chẳng qua là những người chơi may mắn ngã sấp xuống hoặc là quăng bay đi đã trải qua mùi vị của mấy Thiên Độ nhiệt độ cao.

Có lẽ, bọn họ cũng không cảm giác được nhiệt độ cao trong nháy mắt, thần kinh của bọn họ còn chưa kịp truyền đến cảm giác đau liền bị nhiệt độ cao cho bốc hơi.

Một lần nữa toàn bộ chiến trường bị quét sạch. Những người chơi từ khoảng 20 km trở đi mới có thể miễn cưỡng chống cự nhiệt độ mãnh liệt, mặc dù không có máu, tình hình toàn thân xuất hiện bóng nước là không thể tránh khỏi.

Một quả bom chân khí, khiến toàn bộ tính mạng gần ngàn vạn người mất đi.

Chương 1103. Đá Tảng Truyền Tống

Chương 1103: Đá Tảng Truyền Tống

Đương nhiên không loại trừ là nhiều nguyên nhân đã khiến tất cả mọi người đổ dồn đến đây, thế nhưng cũng đủ để chứng minh sự khủng bố của đạn chân khí.

hiện trường vài trăm triệu người nhất thời an tĩnh lại, đổ dồn hai mắt vô thần nhìn trung tâm của vụ nổ kia, sau khi cảm nhật được một luồng nhiệt độ cao đột nhiên xẹt qua, đột nhiên nhiệt độ liền tăng cao.

Thạch Trung Ngọc chỉ mới dùng một chiêu, đã khiến cho sĩ khí của liên quân chín nước đã bị đánh cho tan tát. Sĩ khí vừa mới dâng trào nhất thời đã uể oải suy sụp, mà đúng lúc này, những người chơi của Trung Quốc phát ra một tiếng hô to, cầm vũ khí lên xông về hướng những người chơi còn nhiều hơn bên mình gấp vài lần.

Những người chơi của chín quốc gia người đâu còn có tâm tư để chống trả, trong nháy mắt đã bị người chơi của Trung Quốc cho giết quăng mũ cởi giáp, thế nhưng số lượng người thật sự là quá đông, mọi người người này đẩy người kia, đến cả chạy trốn cũng không chạy được.

nhìn thấy tình hình này, Thạch Trung Ngọc đắc ý cười cười, có như vậy, cũng không cần hắn phải xuất thủ làm cái gì cả. Cũng chỉ mới có nhưu vậy, đã làm cho đẳng cấp của hắn tăng từ cấp 52thẳng tắp tăng lên tớicấp 59 tăng lên đến 99 phần trăm, nếu như không phải tại ngay cấp 60 bị điểm kinh nghiệm cản trở, thì rằng Thạch Trung Ngọc sẽ trực tiếp tăng lên hơn nữa. Ở bên trong quốc chiến, đánh chết một người có thể thu được 10% kinh nghiệm của người chơi trước mặt. Thế nhưng tử vong nói, chỉ có năm phần trăm kinh nghiệm, có thể nói quốc chiến chính là một nơi có thể khiến cho mọi người có thể dễ dàng thăng đẳng cấp.

Thế nhưng, đồng thời nếu như một bên nào đó bị triệt để áp chế, vậy thì xuống cấp cúng rất nhanh.

Nhưng Thạch Trung Ngọc nhìn thấy kinh nghiệm này cũng đủ thỏa mãn rồi, ngược lại chờ sau khi đi qua chuyển chức rồi trở lại đánh chiến thêm lần kinh nghiệm thì được rồi. Dù sao thì mọi người chơi đều ở đây, những người này đối với Thạch Trung Ngọc mà nói chính là kinh nghiệm a. Hắn đang suy nghĩ nếu có thể giết chết vài trăm triệu người thì có khả năng vọt tới đỉnh cấp ngay lập tức.

Đương nhiên, đây hết thảy đều là vọng tưởng, càng đi về phía sau càng cần nhiều kinh nghiệm, đặc biệt là sau cấp 80,cần rất nhiều điểm kinh nghiệm.

Bay qua chiến trường này cực nhanh, Thạch Trung Ngọc hướng về kia vài cái căn cứ của những quốc gia chiến bại vọt tới. Những nơi đó đã không còn có mấy người chơi đi đến nữa rồi, dù sao thì Truyền Tống Trận đều đã đóng cửa rồi thì sẽ không còn có mấy người đến đó. Những Truyền Tống Trận của các quốc gia này cũng không phải là ở sát cạnh nhau.

“Hy vọng đồ đạc vẫn còn đó, nếu như người chơi phá hủy Truyền Tống Trận, vậy thì khó khăn rồi đây!” Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ đến, dù sao lúc những người chơi xông vào là đang mang lòng oán hận, hủy đi Truyền Tống Trận lấy về làm kỷ niệm, chuyện này tuyệt đối là có khả năng.

Ở diễn đàn của trang chủ, Thạch Trung Ngọc đã có điều tra về tinhf hình của chiến trường này, hiểu rất rõ vị trí của mấy cái căn cứ này.

Có thể nói là Thạch Trung Ngọc đã làm mọi người theo không kịp, giảm tốc độ một cách đáng sợ, cũng chỉ mất vài phút là đã đến phía trước Truyền Tống Môn của Hàn Quốc.

Hàn Quốc lúc đầu người chơi rất ít, hơn nữa người chơi của Trung Quốc rất hận bọn họ, kẻ đầu tiên bị người chơi của Trung Quốc quét sạch chính là Hàn quốc. Nhưng tất cả cũng đáng đời, ai bảo quốc gia nhỏ bé của bọn hắn kiêu ngạo như vậy, làm cho Thạch Trung Ngọc muốn đến Hàn Quốc để đại náo một trận.

Lúc này căn cứ truyền tống của Hàn Quốc đã trở thành một vùng phế tích, nhìn hiện trạng kia thì có thể nhìn ra được là người chơi của Trung Quốc có bao nhiêu ghét hận đối với người chơi Hàn Quốc. Tường thành vốn cao lớn đã bị pháp thuật đánh cho hết lần này đến lần khác, đến chút dấu vết cũng không tìm thấy được.

Nhưng mà, Truyền Tống Môn vẫn nguyên vẹn. Dù sao cũng không dễdàng mà có thể phá hư một cái Truyền Tống Môn, căn cứ vào những gì mà trọng tài đã công bố, độ bền chắc của Truyền Tống Môn cũng không khác gì so với một thành thị cái cấp một. Nếu như mà nó quá mỏng manh, thì nếu có một vài tên trộm cướp am hiểu ám sát, chỉ cần dùng chút sức thì có thể làm hỏng Truyền Tống Môn, như vậy thì không cần đánh thì đã bại rồi.

Bởi Truyền Tống Trận quá vững chắc, những cái này người chơi cũng chẳng đập phá bao lâu, hơn nữa dưới tình huống khẩn cấp cũng không có bao nhiêu thời gian để dừng lại lâu. Cho nên Truyền Tống Trận vẫn còn khá là nguyên vẹn. Chí ít còn có thể nhìn ra đường nét, chỉ là một vài bộ phận linh kiện của Truyền Tống Môn đã chẳng còn thấy đâu nữa cả.

Dù sao Truyền Tống Môn rất đáng tiền, mấy cái linh kiện có thể tháo ra mang đi cũng có thể bán được không ít tiền.

Thạch Trung Ngọc xuất ra Chiến Thần chi nhận, bắt đầu tách rời Truyền Tống Trận. Đầu tiên chính là nền móng của Truyền Tống Trận, là trụ cột vận chuyển năng lượng của Truyền Tống Trận, nó có diện tích cỡ chừng bằng hai cái sân bóng. Thạch Trung Ngọc nhìn hồi lâu, cũng không biết phải làm sao để tách rời nó ra. Thứ này cũng quá lớn, nếu như cắt nó ra như cắt bánh ga-tô thì chẳng những lãng phí thời gian, mà e là cũng sẽ làm hư hỏng những bộ phận quan trọng, lấy về sửa chữa cũng không biết sẽ tốn mất bao lâu.

“Không biết túi Tu Di của mình có thể chứa được nó không nhỉ.” Thạch Trung Ngọc có chút nghi ngờ, Vì vậy liền làm thử.

Hòn đá truyền tống to lớn kia và kể cả những trang bị lớn ở phía trên trong nháy mắt đã biến mất ngay tại chỗ.

“Mẹ kiếp, dễ dàng như vậy sao ?!” Thạch Trung Ngọc nhìn lại

nơi trống không kia, nhất thời thở nhẹ một tiếng. Nhìn lại túi Tu Di cũng chỉ bị lấp đầy một cái ô vuông nhỏ thôi, đúng là quá khỏe mà!!

Quả nhiên là bảo bối, Thạch Trung Ngọc nhất thời rất hài lòng với túi Tu Di của mình. Tuy ngoại hình của cái túi này không có xinh đẹp như các của hệ thống đưa túi, thế nhưng tính thực dụng của nó thì hơn những cái túi kia rất nhiều. Thu hồi xong Truyền Tống Trận này, Thạch Trung Ngọc lại ngựa không ngừng vó chạy đến một căn cứ truyền tống trận của một quốc gia khác.

Chỉ trong chốc lát, bốn cái căn cứ truyền tống đã về tay Thạch Trung Ngọc. Nhìn bốn thứ đồ nằm trong túi Tu Di, Thạch Trung Ngọc có chút đắc ý, nhiệm vụ này thật sự là quá dễ dàng.

Có thể nói đơn giản là vì dựa vào sức mình mà thực hiện yêu cầu. Nếu như là người chơi khác, thì đầu tiên để phá tan tầng tầng phong tỏa đã là một vấn đề khó khăn, chiến trường với vài trăm triệu người cũng không dễ dàng gì mà có thể xuyên qua được. Sau đó, là người chơi bình thường cũng sẽ không có trang bị tốt như vậy để có thể đem tảng đá truyền tống to lớn như vậy mà thu về, Vì vậy chỉ có thể từ từ chia nhỏ ra, sau đó dùng quyển trục mang về. Nếu như kẻ nào không gặp may mắn, còn phải làm lại từ đầu một lần nữa. Nhiệm vụ này lẽ nào lớn đến vậy sao, Thạch Trung Ngọc vì vậy càng thêm đắc ý.

“Không biết, túi Tu Di túi có thể tạo ra trạng thái giả làm như Truyền Tống Trận đang hoạt động không nhỉ?” Thạch Trung Ngọc đột nhiên lại có suy nghĩ như vậy.

Phải biết rằng, nếu muốn xin quốc chiến, cần chi ra 20 triệu tiền mặt, sau đó còn phải trả hai chục triệu phí thành lập Truyền Tống Trận. Có thể nói, để tuyên chiến với Trung Quốc, chín quốc gia này đã tiêu hao hơn ba tỷ đồng.

“Nếu như Truyền Tống Trận này bị thu hồi, đại công hội của những quốc gia đại công hội chắc là phải khóc đến chết đi sống lại mất thôi!” Thạch Trung Ngọc nhất thời đắc ý không dứt với suy nghĩ của mình, hơn nữa nếu không có Truyền Tống Trận, những người chơi này sẽ không thể sử dụng quyển trục truyền tống. Có thể nói là bị nhốt ở đó, nếu như những công hội của Trung Quố

đùa hơi âm hiểm, đóng cửa Truyền Tống Trận của mình, làm cho quốc chiến thất bại, không biết sẽ có biết bao nhiêu người chơi gặp phải tình huống gì nữa?

Chương 1104. Cú đánh động trời

Chương 1104: Cú đánh động trời

Nếu đám người họ cùng bị mắc kẹt trong trận chiến này, sẽ rất thú vị đây.

Thạch Trung Ngọc đột nhiên đắc ý cười lên khúc khích, nhưng hiện tại tốt hơn hết vẫn là chuyển hòn đá này ra ngoài trước, xong xuôi quay lại thực hiện kế hoạch táo bạo này sau.

Một bóng người bay lướt qua trên bầu trời, những người chơi bên dưới nhìn theo với ánh mắt lộ rõ vẻ ghen tị. Đó là Thạch Trung Ngọc, 1 cao thủ mà chỉ trong nháy mắt có thể hủy diệt hàng trăm triệu mạng người .

Trở lại thành Bạch Hổ, Chúng Nữ vẫn đang đứng đợi ở đó. Thấy Thạch Trung Ngọc đến, cô nhìn anh với một ánh mắt vô cùng kỳ lạ.

- Uh, có chuyện gì vậy? - Thạch Trung Ngọc có chút ngạc nhiên hỏi.

Chúng Nữ giữ im lặng, không nói 1 lời nhưng mở mặt nạ che mặt của mình ra. Khi nhìn thấy tình hình đó, Thạch Trung Ngọc giật mình đổ mồ hôi hột. Dưới ảnh hưởng của tổ đội, Thạch Trung Ngọc đã giết chết bao nhiêu người, Chúng Nữ cũng được nâng cấp lên rất nhiều. Một mảnh sáng bóng của 59 lớp chín mươi chín phần trăm.

- Anh hãy nói đi, cao thủ hàng đầu của em, anh lại làm điều gì kinh thiên động địa nữa vậy? - Cơ Như Nguyệt đảo mắt chán nản, khi nãy 1 chuỗi hệ thống kêu lên inh ỏi, dọa các cô tí nữa sợ chết khiếp.

- He he, cũng đâu có gì đâu, chỉ là khi ấy anh vừa thả một quả

bom và giết hàng chục triệu kẻ dịch thôi mà.- Thạch Trung Ngọc cười cười ra vẻ xin lỗi, nhưng ánh mắt anh lộ rõ đầy vẻ đắc ý.

- Được đấy nhỉ.- Cơ Như Nguyệt tiếp tục đảo mắt, Chúng Nữ đang đứng phía sau cũng che miệng và cười khúc khích. Trong số những người cô gái ở đây, cũng chỉ có Cơ Như Nguyệt cô là trị được Thạch Trung Ngọc, còn lại đều không có bản lĩnh này.

Thạch Trung Ngọc cười khúc khích:

-Tôi đi đến thành Chủ Phủ trước, đợi lát nữa chuyển mọi thử xong xuôi, mọi người sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Chúng Nữ gật đầu ra vẻ đồng ý, Thạch Trung Ngọc bay lên, tiến thẳng về phía thành Chủ Phủ. Với kinh nghiệm từ trước đó, những người bảo vệ ở đây cũng không làm gì Thạch Trung Ngọc nữa, chỉ cảm thấy có chút lo lắng hồi hộp khi nhìn thấy anh tới. Thạch Trung Ngọc cũng không quan tâm đến điều đó lắm, lao thẳng đến cửa văn phòng.

Thấy Thạch Trung Ngọc nhanh như vậy đã đến, Tiếu Phong có vẻ ngạc nhiên.

- Có chuyện gì vậy, cháu trai ta gặp phải chuyện gì không vừa ý sao ?

- Ha, không có gì khó khăn có thể làm khó cháu được cả. - Thạch Trung Ngọc cười to, - Đồ cháu đã lấy cho ông xong rồi này.

- Đã lấy được rồi sao?! - Tiếu Phong kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm. Điều này cũng quá khoa trương rồi đi. Chỉ mới có vài phút, nó đã đi từ đầu này chiến trường sang đầu kia chiến trường, còn mang về được 1 vài bộ phận của trận pháp đó, thật là khó có thể tin được.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy biểu cảm trên mặt của Tiếu Phong, vẻ mặt anh càng lộ vẻ đắc ý hơn.

- Đại thúc à, ở đây chẳng có chỗ nào rộng rãi thoáng mát 1 chút cả, hòn đá của trận dịch chuyển đó quá to.

Tiếu Phong gật đầu và nhanh chóng dẫn Thạch Trung Ngọc đến

một khoảng trống bên cạnh ông. Ban đầu ông dự định xây dựng một tòa nhà ở đây, nhưng sau đó Tiếu Phong đã nghĩ xây to như vậy cũng vô ích, không để làm gì nên đã từ bỏ. Nhưng thành Chủ Phủ này thật ra cũng khá rộng lớn, về cơ bản quy mô cũng tương đương với một thị trấn nhỏ. Bất kỳ không gian mở nào cũng có kích thước của hai hoặc ba sân bóng đá, quá đủ để đặt hòn đá của mảng dịch chuyển tức thời rồi.

Khi đến nơi, Thạch Trung Ngọc cũng không nói gì thêm, ném hòn đá của đội hình dịch chuyển tức thời ra khỏi túi Meru của mình.

- Bùm!- hòn đá dịch chuyển to bằng 2 cái sân bóng đá rơi xuống, trọng lượng to lớn đổ ập xuống khiến cho cả thành Chủ Phủ rung chuyển . Những người bảo vệ bên ngoài nghĩ rằng đã xảy ra chuyện gì kinh khủng trong đây, vội vàng xông vào.

Vào lúc này, thành chủ đại nhân của chúng ta đang mắt chữ O mồm chữ A kinh ngạc, vừa rồi suýt chút nữa ông đã bị Thạch Trung Ngọc dọa cho chết khiếp.

Mãi 1 lúc sau, Tiếu Phong mới hoàn hồn trở lại và nói:

- Cháu trai của ta à, túi không gian đó của cháu, vậy mà có thể…..

- He he. - Thạch Trung Ngọc cười sung sướng, - Cháu cũng không rõ nữa, chỉ có điều dùng nó khá ổn.

Tiếu Phong căng thẳng gật gật đầu, thế này mà còn gọi là dùng cũng ổn thôi sao? Nó thật sự quá kinh khủng đi ấy chứ. Một hòn đá dịch chuyển truyền lớn như vậy mà có thể nhét vừa trong túi không gian ấy.

- Đại thúc, vẫn còn 3 viên nữa cơ, lại để chồng lên trên sao? - Thạch Trung Ngọc lại hỏi tiếp.

- Vẫn còn 3 viên nữa?!- Tiếu Phong lại càng thêm phần kinh ngạc hơn, không thể không nhìn vào chiếc túi không gian của Thạch Trung Ngọc.

- Thôi bỏ đi, chúng ta vẫn nên là tìm 1 nơi ở trung tâm thành

phố để vào là tốt nhất. Nếu không ta sợ rằng bọn họ sẽ chẳng làm cách nào có thể di chuyển được nó.

Thạch Trung Ngọc gật đầu nhanh chóng. Một hòn đá dịch chuyển lớn như vậy thực sự rất khó di chuyển, trừ khi phải chia nó ra thành nhiều mảnh nhỏ

Vì vậy, Thạch Trung Ngọc bỏ lại hòn đá dịch chuyển kia vào túi không gian của mình, cùng Tiếu Phong đi về phía thành Bạch Hổ.

Tiếu Phong đã lên kế hoạch thiết lập bốn hòn đá dịch chuyển tức thời ở bốn góc, điều này cũng giúp mọi người di chuyển qua lại dễ dàng hơn, không bị ách tắc. Với sự giúp đỡ của Thạch Trung Ngọc, tất cả điều này đã được hoàn thành nhanh chóng. Bốn hòn đá dịch chuyển được đặt ở nơi chúng nên ở.

Tiếu Phong đã cho người đến để thông báo cho những người luyện kim để đến chế tác hòn đá dịch chuyển này.

- Đại thúc à, đến khi chế tác hòn đá dịch chuyển này xong, liệu những người từ nơi khác sẽ có thể trực tiếp đến Thành Bạch Hổ thông qua đội hình dịch chuyển tức thời này không?

Thạch Trung Ngọc có một chút lo lắng, dù sao đi nữa, viên đá dịch chuyển này cũng là do cướp từ nơi khác về đây.

- Ha ha, điều này thì cháu không cần phải lo lắng đâu. Chỉ cần sửa đổi tọa độ bên trong 1 chút mọi thứ sẽ ổn thôi! – Tiếu Phong cũng có hiểu biết một chút về vấn đề này.

Lúc này Thạch Trung Ngọc mới cảm thấy nhẹ nhõm, viên đá dịch chuyển tức thời đã được thiết lập, cũng không liên quan gì đến Thạch Trung Ngọc anh nữa. Tuy nhiên, Thạch Trung Ngọc đã quên mất một điều, nhiệm vụ này là có phần thưởng mà Tiếu Phong từ đầu đến cuối không hề đề cập đến việc khen thưởng gì cả, vì vậy Thạch Trung Ngọc đã quên khuấy đi mất. Một điều đơn giản như vậy anh cũng không quá bận tâm.

Quay trở lại điểm dịch chuyển tức thời, Chúng Nữ đã chen vào giữa đám đông, ước tính nếu có thêm khoảng 10 phút nữa là cô sẽ có thể vào mảng dịch chuyển tức thời đó. Thạch Trung Ngọc

không cho rằng thời gian đó quá lâu vì vậy anh đã cùng cô đợi trong đám đông, vừa đợi vừa trò chuyện cùng cô. Tuy nhiên, 1 số người bên cạnh vô cùng sung sướng khi được đứng cạnh đứng cạnh 1 cao thủ như anh

Thạch Trung Ngọc không nghĩ nhiều đến vậy, đôi khi anh không hề nghĩ mình là người nổi tiếng. Đối với anh chuyện đó quá mức bình thường.

Chuyện Thạch Trung Ngọc khi nãy cho nổ bom rất nhanh cũng đã được lan truyền rộng rãi trên các trang web. Do vậy tất nhiên nơi anh đứng cũng có rất nhiều người đang quay phim, chụp ảnh anh. Một cú nổ to lớn như vậy đã làm chấn kinh người chơi trong nước .

Đối với những nước châu u và châu Mỹ mà nói, đây quả là một cú đả kích vô cùng nặng nề.

Dù đó là gì đi nữa, đây cũng là sinh mạng của gần một trăm triệu người chơi. Nếu như thêm vài lần như vậy nữa, họ cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Sức mạnh của Thạch Trung Ngọc cũng khiến cho họ giận dữ mà đề đơn kháng nghị với công ti game. Ngoài đời đã lợi hại quá mức như vậy rồi, trong game cũng không thể như vậy chứ. Lẽ nào giữa hiện thực và trong game có mối quan hệ liên quan gì đó hay sao? Hành động lần này của Thạch Trung Ngọc cũng khiến không ít người chơi cùng có suy nghĩ như vậy.

Tuy nhiên, lúc này Thạch Trung Ngọc vẫn không hề hay biết gì về tất cả những điều này, anh vẫn đang vui vẻ hi hi ha ha cười đùa trò chuyện với Chúng Nữ trong khi chờ đợi.

Chương 1105. Ý đồ xấu xa

Chương 1105: Ý đồ xấu xa

Sau khi chờ đợi khoảng hơn mười phút, một số người cuối cùng cũng đã đến chiến trường.

Chiến trường vào thời điểm này hoàn toàn khác với khi mà Thạch Trung Ngọc đến trước đó.

Trong các cuộc chiến thời cổ đại, khi một bên có khoảng một phần ba số binh lính bị thương vong, chắc chắn phe đó sẽ bại trận, giương hàng. Các đội quân binh lính tinh nhuệ mà chết mất khoảng 1 nửa cũng sẽ thất bại, bỏ chạy tan tác. Đây là kinh nghiệm mà người xưa đã để lại. Nhưng đây chỉ là hai đội quân giao lưu với nhau mà thôi. Nếu giống như Thạch Trung Ngọc, chỉ cần 1 đòn có thể tiễn hàng chục ngàn người đến điểm hồi sinh. Mặc dù có hàng trăm triệu người đang ở đây, nhưng dường như sự oai phong hung dũng của Thạch Trung Ngọc đã có thể đánh cho họ kiệt quệ đến hơi sức cuối cùng. Tuy nhiên, tinh thần của những người chơi Hoa Hạ đã ngày càng tăng lên, lực lượng liên minh chín quốc gia kia có thể nói là đã bị các người chơi Hoa Hạ chặt chém cho tơi bời.

Nhìn thấy tình hình này, Cơ Như Nguyệt cảm thấy rất ngạc nhiên. Cô nhìn Thạch Trung Ngọc với biểu cảm vô cùng kinh ngạc, Thạch Trung Ngọc mỉm cười, anh cũng không ngờ rằng mình có thể tạo ra hiệu ứng mạnh mẽ như vậy.

- Đi thôi! Bang Thạch Đầu ở phía trước mặt chúng ta.

Cơ Như Nguyệt dẫn đường và đi về phía trước. Tất cả các bang đoàn của mặt trận Hoa Hạ đã được sắp xếp ổn thỏa đâu vào đấy. Mặc dù Bang Thạch Đầu mới chỉ được thành lập trong vài ngày gần đây thôi, nhưng số lượng người chơi có thể nói là lớn nhất và mạnh nhất trong số tất cả các bang hội. Trong chiến tranh quốc gia, nếu bạn tham gia dưới hình thức bang hội, sẽ có một bảng danh sách sức mạnh bang hội. Mỗi lần thành viên bang hội giết

chết người chơi kẻ thù, sẽ được cộng thêm một điểm. Sau khi chiến tranh quốc gia kết thúc, phần thưởng sẽ được phân phối theo các điểm này. Tất nhiên, phần thưởng cho người chiến thắng và kẻ thua cuộc là khác nhau.

Thạch Trung Ngọc trong chốc lát đã mang lại hàng chục triệu điểm cho bang hội của mình, đưa nó vượt xa các bang hội khác.

Đến khu vực mặt trận của bang Thạch Đầu, khí thế của những người chơi của bang đoàn này đang sục sôi ngất trời, ganh đua cùng với liên quân của chín nước kia .

Tin tức về sự xuất hiện của Thạch Trung Ngọc tại đây ngay lập tức gần như truyền tới toàn bộ bang hội. Các tay chơi cừ khôi ở đây càng trở nên có hứng thú hơn, tất cả họ đều muốn thể hiện khả năng của mình trước người mạnh nhất, nhanh nhẹn xử lí những người chơi nước ngoài. Những người chơi bị giết chỉ biết ngồi kêu cha khóc mẹ mà thôi.

Thạch Trung Ngọc đột nhiên cảm thấy người mình như dát thêm 1 vầng hào quang sáng chói, điều này sẽ tăng gấp đôi sức tấn công và tốc độ tấn công của mọi người xung quanh mình. Nhìn sự hưng phấn cực độ của những người chơi kia mà xem, chém giết là 1 cảm giác sung sướng khó tả.

Bang Thạch Đầu hiện có khoảng 500.000 thành viên chính thức và vô số người ở ngoài. Bởi vì nó vẫn chỉ là một bang hội cấp 4, chỉ có thể thu nạp 500.000 thành viên. Có thể nói rằng nỗi buồn của các bang hội khác là vì số lượng thành viên ít ỏi, còn nỗi buồn lớn nhất của bang Thạch Đầu đó là giới hạn số lượng thành viên quá ít.

Đây cũng là lý do tại sao việc nâng cấp bang hội từ cấp 1 lên cấp 4 khá dễ dàng. Miễn là số người đạt đến giới hạn trên, bạn có thể đăng ký nâng cấp, nhưng bang hội cấp 5 cần phải có 1 trụ sở cố định. Tuy nhiên cuộc chiến quốc gia này quá bận rộn nên Chúng Nữ chưa có thời gian để làm điều này.

- He he he, mọi người ở đây mà chém giết tiếp đi, anh đây sẽ đi làm một chuyện vô cùng có ý nghĩa. - Thạch Trung Ngọc đột nhiên nở nụ cười vô cùng xấu xa với cô.

- Anh lại muốn đi làm gì nữa vậy? – Cơ Như Nguyệt gấp gáp hỏi, mỗi khi Thạch Trung Ngọc nở nụ cười xấu xa như vậy đều chẳng có điều gì tốt lành cả.

- Lấy tất cả các mảng dịch chuyển tức thời của họ về, em thấy thế nào? hehe!- Thạch Trung Ngọc mỉm cười đắc thắng.

Cơ Như Nguyệt lúc này câm nín không nói nên lời. Anh chàng này đúng là không có chuyện gì là không làm được.

- Lúc nãy anh đã nghĩ, trận dịch chuyển túc thời bị phá hỏng, hơn một nửa số lính gác căn cứ đã bị chết thì coi như khi chiến tranh quốc gia thất bại. Vậy thì nếu mảng dịch chuyển tức thời biến mất thì sẽ có chuyện gì xảy ra?

- Hả?- Cơ Như Nguyệt càng không nói được lời nào nữa, chuyện này mà Thạch Trung Ngọc anh cũng nghĩ ra được sao?

Tuy nhiên, nếu như đúng như vậy, nếu những hình thức dịch chuyển tức thời biến mất trực tiếp, phán quyết về thất bại chiến tranh quốc gia là không hợp lệ, vì vậy chúng sẽ không được dịch chuyển trực tiếp trở lại. Nhưng nếu không có mảng dịch chuyển tức thời, Trục cuốn về thành sẽ không đạt được hiệu quả. Điều đó có nghĩa là những người đó sẽ bị mắc kẹt ở đây.

- Thạch Đầu đại ca, anh xấu xa quá đi mất. - Dương Tử cười và nói.

- He he, cũng bình thường thôi ý mà. – Thạch Trung Ngọc cười đắc ý và nói.

- Một phát có thể trói được hàng trăm triệu người chơi nước ngoài vào một chỗ, động thái này cũng quá lớn đi. - Cơ Như Nguyệt có chút kinh ngạc nói, - Nếu nó thực sự thành công, những người chơi nước ngoài đó chắc khóc thét lên mất.

- He he, đến lúc đó bọn họ chỉ còn nước xoá tài khoản đi mà thôi. - Thạch Trung Ngọc cười xấu xa, - Được quá đi mất, các nương tử ở đây đợi ta, phu quân đi 1 chút rồi về ngay thôi.

- Ừ, anh đi đi, nhớ phải cẩn thận kẻo bị úp lại đó! – Cơ Như Nguyệt mỉm cười.

- Ở đó có lính gác cấp 65 đó.

- Ha ha, vừa hay cấp 65 có thể giúp anh luyện thêm cấp bậc cuả mình. Thạch Trung Ngọc cười lớn, toàn thân bay vút lên trời, lao về phía trận dịch chuyển tức thời của những quốc gia đó.

Nhìn hình bóng đột nhiên xuất hiện trên bầu trời khiến trái tim những người chơi nước ngoài đó đột nhiên chùng xuống. Không biết rằng tên Thạch Trung Ngọc sẽ lại định làm gì? Nhưng Thạch Trung Ngọc phớt lờ bọn họ, với tốc độ 3 Mach đã trực tiếp lao thẳng đến cổng chuyển dịch – nơi đang phát ra những ánh sáng lập lòe.

Tại cổng chuyển dịch của nước Mễ, bốn lính gác cấp 65 đang đứng canh gác trước cổng với khuôn mặt nghiêm nghị, mặc lớp áo giáp tiêu chuẩn và cầm một thanh kiếm lớn. Mặc dù bọn họ cũng rất hứng thú, đang nóng lòng hướng về cuộc chiến đấu nhiệt huyết đang sục sôi ngoài kia, nhưng nhiệm vụ của họ là bảo vệ mảng dịch chuyển tức thời và họ không thể di chuyển ra xa khỏi đây dù chỉ một chút. Đôi khi họ cũng mong chờ một vài kẻ không biết trời cao đất dày lén lút vào đội hình dịch chuyển tức thời này, để họ cũng có thể tận hưởng cảm giác hồi hộp khi chiến đấu.

- Xảy ra chuyện lớn rồi. - Người bảo vệ Tomison thuộc lĩnh vực tra xét, phạm vi tầm mắt của anh ta xa hơn những người bảo vệ bình thường, và giác quan thứ sáu của anh ta cũng nhạy bén hơn. Anh nhận thấy được luồng không khí đột nhiên dao động nhanh một cách bất thường, cảm nhận được có một vật thể không xác định đang lao tới đây với vận tốc rất nhanh khiến anh không khỏi giật thót mình.

- Hả, gì cơ? - Ngay sau khi Tomison nói xong, ba người bảo vệ khác cũng nhận thấy điều bất thường trên không trung. Họ nắm chặt thanh kiếm của mình, nhếch miệng hừ lạnh. Cuối cùng cũng có kẻ không biết sợ là gì đến đây rồi sao?

Tuy nhiên, khi họ nhìn rõ thứ ở trên bầu trời, đôi mắt họ mở to ngạc nhiên.

- Một con người đang bay sao? Tomison kêu lên - Không ổn rồi.

Bay lượn đã vượt quá xa cấp độ bọn họ có thể làm bây giờ. Không cần nghĩ cũng biết người đang bay đến trên bầu trời kia có sức mạnh kinh khủng đến nhường nào. Lúc đầu, họ nghĩ rằng đó là người có thể đang bay nhờ một thiết bị đặc biệt nào đó, nhưng họ không thể ngờ rằng đó là người bay bằng chính sức lực của mình.

- Ngắm chuẩn 3 phát liên tiếp.- Người bảo vệ Jason không 1 chút do dự rút ra một mũi tên từ sau lưng, mũi tên sáng chói nhắm vào Thạch Trung Ngọc trên không, và giương cung.

Cây cung nỏ mà Jason rất tự hào này đã được lấy từ một khu di tích cổ. Không biết đã có bao nhiêu người không biết tự lượng sức mình đã ngã xuống dưới ba mũi tên nỏ này. Tuy nhiên, lần này, Jason như chết lặng, tốc độ của mũi tên không thể bắt được bóng hình của Thạch Trung Ngọc.

- Cái này, tốc độ của anh chàng này thật sự quá nhanh!- Jason kêu lên, chỉ trong vài tích tắc. Thạch Trung Ngọc đã bay đến khoảng trời ngay phía trên căn cứ này.

- Xin chào, những kẻ xâm lược, mọi người thế nào? có khỏe không!- Thạch Trung Ngọc nở một nụ cười xấu xa.

Chương 1106. Đánh cắp cơ thạch

Chương 1106: Đánh cắp cơ thạch

- Anh là ai?!- Cranford, kiếm sĩ, là đội trưởng của đội bốn người, là 1 người tính tình rất điềm tĩnh

- Tên tôi là Thạch Trung Ngọc, người Hoa Hạ! - Thạch Trung Ngọc cười nhẹ - Các người đã khơi mào cuộc chiến tranh với chúng tôi, liệu có nên trả giá cho sự lỗ mãng của mình?

- Trả giá? - Tomison cười khẩy,

-Các người là cái thá gì mà bọn ta phải sợ? Dưới sự liên minh của chín quốc gia chúng ta, đánh bại Hoa Hạ chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi

- Hừm, dựa vào thực lực của tôi mạnh hơn các cậu. - Thạch Trung Ngọc cười lớn, - Dám ngang nhiên xâm phạm vào Hoa Hạ bọn ta, các người sẽ phải trả giá đắt cho điều đó

.

- Cậu cũng quá kiêu ngạo rồi đó. - Cranfer cũng không nhịn được thêm nữa, hét lên một tiếng lớn, anh ta nhảy tới chỗ Thạch Trung Ngọc, người đang ở độ cao cách mặt đất khoảng 10 mét.

Đôi mắt của Thạch Trung Ngọc lóe lên một tia nguy hiểm, lưỡi kiếm Chiến Thần trong tay anh liên tục chém xuống một cách dữ dội. Cranfer cười khẩy, anh ta rất tự tin vào kĩ năng phòng thủ của mình. Anh ta chỉ dùng khiên bên tay trái để chặn lưỡi đao của Thạch Trung Ngọc, lưỡi đao ở bên tay phải anh đâm vào bụng dưới của Thạch Trung Ngọc.

- Cậu cũng quá tự tin vào bản thân mình rồi. - Thạch Trung Ngọc cười nhẹ, lưỡi kiếm của Chiến Thần trong tay anh trong nháy mắt,

sử dụng một lực mạnh hơn, không hề do dự đâm thẳng vào tấm khiên thép.

“ Bang” Chiếc khiên tròn làm bằng thép không gỉ đã bị Thạch Trung Ngọc đập vỡ thành từng mảnh. Trong đôi mắt kinh hoàng của Cranfer, khí thế của lưỡi kiếm của Chiến Thần không hề suy giảm, chém mạnh vào vai trái của Cranfer.

Kêu lên một tiếng vô cùng đau đớn, Cranfer bị đập từ trên trời rơi xuống, đồng thời một cánh tay bị chém gãy bay văng trong không trung, người anh bị bắn ra một khoảng cách khá xa.

Đây mới chỉ là đòn giao lưu mà Cranfer đã bị chặt đứt cánh tay của mình, tương đương với việc sức mạnh của anh đã bị mất đi một nửa. Nhưng một khi Thạch Trung Ngọc đã ra tay thì sẽ không thương hại bất kì ai, cũng như không bao giờ dừng lại. Anh giơ tay trái lên, ném xuống một trái bom với sức công phá vô cùng lớn.

Trước khi Cranfer kịp rơi xuống mặt đất, đã bị trúng phải quả bom khủng bố kia. “Đoàng” Cùng với tiếng nổ của quả bom là cơ thể của Cranfer đột nhiên bị xé toạc ra. Một vệt máu lớn bắn lên khuôn mặt của ba vệ sĩ bên dưới.

Ba người bảo vệ ở dưới không dám nhìn vào thi thể bị nổ tan xác, vương vãi khắp mọi nơi kia. Cranfer - đội trưởng của họ, vậy mà có thể dễ dàng bị một tên nhóc chưa tới cấp 59 giết chết rồi sao?

Nhìn thấy ba người bảo vệ kia mặt đang ngơ ra, Thạch Trung Ngọc cũng lười không thèm quan tâm nữa. Nếu anh giết thêm một người nữa, vậy thì sẽ là thương vong mất một nửa rồi. Vẫy vẫy tay phải, trận dịch chuyển của hai sân bóng đá ngay lập tức chui vào túi Meru của anh. Nhìn cung quanh, tất cả người chơi đều đang trố mắt nhìn đầy vẻ kinh ngạc.

- Trận dịch chuyển đã biến mất rồi? - Một pháp sư đang tự lẩm bẩm với chính mình.

- Chúng ta đã thua rồi sao? – Một người lính khác nói với vẻ vô cùng thất vọng, anh không ngờ rằng mình có thể thua một cách nhanh chóng đến như vậy.

- He he, cái giá phải trả cho sự ngu muội của các người đó, tạm biết, ta đi trước đây. - Thạch Trung Ngọc đắc ý cười sung sướng, rồi quay lại, rời khỏi căn cứ dịch chuyển tức thời.

Quả nhiên,đúng như những gì Thạch Trung Ngọc nghĩ, trận dịch chuyển tức thời biến mất, số lượng lính canh bị chết không quá một nửa, cũng không có phán xét về sự thất bại của nước Mễ. Có thể nói rằng những kẻ này bây giờ chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại chiến trường này, hoặc là tấn công vào Hoa Hạ, hoặc là họ chỉ có thể ngồi chờ đợi cơ hội.

Sau khi rời khỏi trận hình dịch chuyển tức thời của nước Mễ, Thạch Trung Ngọc cũng nhanh chóng đến đội hình dịch chuyển tức thời ngay gần đó của nước Ưng. Ai bảo hai nước này gần nhau như vậy, lại còn có mối quan hệ thân thiết nữa. Theo như lịch sử ghi chép lại, nước Mễ đã từng là thuộc địa của nước Ưng cơ đấy, cũng không biết hai nước này đã làm gì để có thể quên đi hận thù mà liên minh với nhau thế này.

Đội hình dịch chuyển tức thời của nước Ưng cũng chỉ có bốn lính gác cấp 65. Tuy nhiên, dưới sức mạnh của Thạch Trung Ngọc, bốn lính canh của nước Ưng một người đã chết và một người khác thì bị thương nặng, Thạch Trung Ngọc đã rất dễ dàng lấy được hòn đá dịch chuyển ủa nước Ưng. Mảng dịch chuyển tức thời có độ trễ khoảng hai giây. Tôi không biết điều gì xảy ra với những người chơi đang dịch chuyển sau khi mảng dịch chuyển tức thời bị đánh cắp trong giai đoạn này.

- Có lẽ là sẽ bị cuốn quay trong sự hỗn loạn của dòng thời gian trong dòng dịch chuyển mà chết ý nhỉ. - Thạch Trung Ngọc nhếch mép cười xấu xa, nhưng chuyện này chẳng liên quan gì đến anh cả, chết đi có lẽ là càng tốt hơn.

Sau khi đội hình dịch chuyển tức thời của nước Ưng bị cướp đi, chuyện Thạch Trung Ngọc, tên cướp đã cướp đi đội hình dịch chuyển tức thời, ngay lập tức được tất cả các nước biết đến. Tất cả những người chơi đều không quan tâm đến chuyện nơi tiền tuyến nữa, lập tức vội vã quay trở lại đội hình dịch chuyển tức thời, hoặc là quay lại thông qua trận dịch chuyển tức thời của mình, hoặc là muốn ngăn Thạch Trung Ngọc cướp mất đội hình dịch chuyển tức thời. Những gì đã xảy ra ở nước Mễ và nước Ưng

khiến bọn họ cảm thấy vô cùng hoảng loạn. Mảng dịch chuyển tức thời không còn nữa, những người chơi đó vẫn giữ nguyên vị trí đó, không nhận được thông báo thất bại, không thể sử dụng được trục cuốn trở về, điều đó cũng có nghĩa là bọn họ sẽ mãi mãi bị mắc kẹt ở đây không quay trở về được.

Khi Thạch Trung Ngọc bay đến bầu trời trên nước Đức Chí, anh đã đón nhận được sự tiếp đãi vô cùng "nồng nhiệt" cuả người chơi nơi đây. Vô số những kiếm khí, đao khí, cầu lửa, súng băng và mũi tên hướng về phía anh, thể hiên sự nhiệt tình của nước Đức Chí.

Nhưng những thứ này, dưới sự bảo vệ của khiên chân khí của Thạch Trung Ngọc, chỉ như muỗi đốt inox, chúng chẳng thể gây hại một chút gì cả với anh. Anh giống như một vị thần chiến tranh bất khả chiến bại, đắc ý nhìn xuống những người chơi bên dưới và cười ngạo nghễ.

- Những kẻ nào ngông cuồng muốn xâm chiếm Hoa Hạ của ta hãy thành thật, ngoan ngoãn đứng ra đây.

Trong con mắt kinh hoàng của những người chơi, mảng dịch chuyển tức thời lại biến mất một cách khó hiểu.

Điều này ngay lập tức gây ra sự hoảng loạn tột độ ở các quốc gia khác, nếu cứu như vậy, các cuộc tấn công của rất nhiều hàng chục triệu người chơi sẽ không có tác dụng gì, vậy thì còn để làm gì nữa?. Ngoan ngoãn quay trở về thôi chứ còn gì nữa. Ngay sau đó, một ánh sáng trắng lớn lóe lên. Những người chơi đó đã đập tan trục trở lại thành phố trong nỗi sợ hãi. Nhìn những người chơi của nước Mễ và nước Đức Chí mà học tập. Một chuyện vốn quá lãng nhách như trở về thành phố, giờ đây đã trở thành là một thứ vô cùng xa xỉ.

Chiến trường của hàng trăm triệu người đột nhiên bỗng nhiên trống mất một mảng lớn, những người chơi đó sợ rằng họ chỉ trong giây tiếp theo thôi, họ sẽ không thể quay lại đất nước của mình được nữa, vì vậy chẳng ai dám ở lại đây thêm dù chỉ một giây phút nào.

Tuy nhiên, hành động của Thạch Trung Ngọc cũng không hề chậm. Mặc dù một số người đã trở về thành, nhưng vẫn còn khá

nhiều người có vẻ vẫn không cam lòng. Bên cạnh đó, những người chơi khác có thể sử dụng mảng dịch chuyển tức thời để đến các nước đồng minh và sau đó đi đến mảng dịch chuyển tức thời trong thành phố chính để trở về nước họ.

Nếu đến bước như vậy, bọn họ sẽ tràn về phía trận dịch chuyển tức thời của các nước đồng minh xung quanh.

Thạch Trung Ngọc tất nhiên nhanh hơn bọn họ rất nhiều, giống như một tên đạo tặc vô hình. Chẳng biết từ lúc nào đã đi thẳng đến điểm dịch chuyển tức thời, lấy nền tảng dịch chuyển và rời đi.

Tuy nhiên, trong khoảng thời gian này, có khoảng 20 triệu người chơi đã may mắn tiếp cận được các nước đồng minh thông qua mảng dịch chuyển tức thời và thoát khỏi thảm họa.

Chiến trường ban đầu vốn sống động và ồn ào nay đã vắng vẻ hơn rất nhiều.

Thạch Trung Ngọc quay trở đến khu vực dịch chuyển tức thời của Hoa Hạ, hét to với các người chơi:

- Tất cả mọi người hãy quay trở về, sau đó và xin thua trận, để những người chơi ngoại quốc này có thể ngồi sám hối về những sai lầm của họ trong môi trường tự nhiên này nhé!

Lúc này,tất cả những người chơi đó cùng phá lên cười. Những điều Thạch Trung Ngọc vừa làm thật là quá xấu xa. Nó còn khiến họ khó chịu hơn là giết tất cả những người chơi đó.

Những người ở gần đã trở về từ đội hình dịch chuyển tức thời, những người ở xa hơn đã đập nát những trục cuốn quay trở lại thành phố. Lúc này trên chiến trường chỉ còn lại những người chơi đáng thương, khóc không ra nước mắt vì không tìm được đường về nhà

Chương 1107. Ma Tộc Xâm Lấn

Chương 1107: Ma Tộc Xâm Lấn

"Trung Quốc khu xin đầu hàng, quốc chiến lần này , nước Mỹ, Đức, Việt, Nga, Ấn, Tây Ban Nha, Ý đạt được thắng lợi. Bên Trung Quốc bồi thường tổn thất chiến tranh khoản 0 vạn tiền mặt."

"Thế nhưng, bởi tình huống đặc biệt.Truyền Tống Trận của chín quốc gia đã biến mất, cùng hơn 135 nghìn người người chơi bị mắc lại bên trong đại chiến trường, do dó xử phạt người chơi của chín quốc gia bị ngừng chơi 10 ngày, sau 10 ngày, chín quốc gia có thể lại tự tạo lại Truyền Tống Trận, để đón người chơi của nước mình về nước."

Sau khi nghe được tin tức , Thạch Trung Ngọc còn có chút phiền muộn, không nghĩ tới đã như vậy rồi còn phải bồi 0 vạn, thế nhưng khi nghe được tin tức thứ hai, Thạch Trung Ngọc cũng rất vui.

Bị ngưng chơi 10 ngày, cái này có thể tạo thành tổn thất to lớn, hơn 100 triệu người chơi ở bên trong, đều thuộc những ngành nghề chủ chốt của các quốc gia này. Thiếu bọn họ một ngày, có thể nói tổn thất giá trên trời, càng chưa nói tới mười ngày. Đã gián tiếp tạo thành tổn thất không thể lường được, sau đó còn phải tái tạo Truyền Tống Trận, một cái Truyền Tống Trận mất đến 20 triệu đồng, hơn nữa công ty trò chơi này tuyệt đối không có khả năng để cho những tên kia lợi dụng sơ hở, để cho bọn họ đi đến liên bang nhờ Truyền Tống Trận về nhà. Cứ như vậy, chín quốc gia thì phải bỏ ra 180 triệu, Trung Quốc bên này chỉ phải bồi thường tám chục triệu mà thôi. Mà bọn họ chín quốc gia, lúc đầu đồng thời tuyên chiến Trung Quốc chính là chuyện lỗ vốn, bây giờ có thể nói là gặp vận đen, thua thiệt thân mình.

Tám chục triệu, Trung Quốc, một một người chơi góp một đồng thì đủ dư rồi. Trung Quốc gì không có, chính là nhiều người, một người chỉ mất một đồng tiền để xem chuyện cười, thì đúng là quá tốt.

Quốc chiến, sau đó giằng co ba ngày cũng kết thúc, các quốc gia có thắng, có bại, ngược lại chín quốc gia lại thua thiệt rất nhiều.

Mà Thạch Trung Ngọc cùng với các nàng trong vòng 3 ngày vội vàng thực hiện chuyển chức nhiệm vụ, kỳ thực cũng không phải là việc gì khó khăn, đem các nàng mang tới vùng đất bí mật, sau đó để những đại thần này giúp một chút. Khảo nghiệm thực lực của các nàng, làm bọn họ tăng lên tới 60 cấp, chỉ là do trời tối đen không giết người, người này sẽ khóc chết. Hối hận vì đã không đuổi kịp đội ngũ Thạch Trung Ngọc, chỉ đơn giản như vậy mà đã tăng lên 60 cấp, hắn còn không biết mình phảo làm trong bao lâu đây.

“Chơi xin chú ý, Chơi xin chú ý,. Bởi không gian thành lũy lỏng lẻo, đại quân binh Ma Tộc sẽ phá vỡ không gian ngăn trở vào ba giờ chiều hôm nay, tiến hành xâm lược đối với Trung Quốc, người chơi hãy chuẩn bị sẵn sàng cầm lấy vũ khí của mình để bảo hộ gia viên!”

“Chơi xin chú ý, Chơi xin chú ý,. Bởi không gian thành lũy lỏng lẻo, đại quân binh Ma Tộc sẽ phá vỡ không gian ngăn trở vào ba giờ chiều hôm nay, tiến hành xâm lược đối với Trung Quốc, người chơi hãy chuẩn bị sẵn sàng cầm lấy vũ khí của mình để bảo hộ gia viên!”

“Chơi xin chú ý, Chơi xin chú ý,. Bởi không gian thành lũy lỏng lẻo, đại quân binh Ma Tộc sẽ phá vỡ không gian ngăn trở vào ba giờ chiều hôm nay, tiến hành xâm lược đối với Trung Quốc, người chơi hãy chuẩn bị sẵn sàng cầm lấy vũ khí của mình để bảo hộ gia viên!”

Thạch Trung Ngọc nghe hệ thống thông báo mà mừng rỡ trong lòng, nhất thời cảm giác ngứa ngáy tay chân. “Hắc hắc, mấy tên Ma Tộc kia sắp tới, không biết ba Đại Ma Vương kia rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại đây!” Nhớ tới tên cường giả kia, trong lòng Thạch Trung Ngọc rất hưng phấn a. Quốc chiến đối với hắn mà nói, không có áp lực chút nào, dù sao những người chơi kia đều là người thường, ngẫu nhiên xuất hiện mấy cường giả cũng kém hơn Thạch Trung Ngọc.

Mà ba Đại Ma Vương này thì đã thành danh từ lâu a, thực lực

hẳn rất là cường đại, làm cho cái này phần tử bạo lực trong lòng Thạch Trung Ngọc tràn đầy kích động.

“Nhìn ngươi đắc ý kia!” Cơ Như Nguyệt không biết nói gì, chỉ nhìn Thạch Trung Ngọc. Đã là người lớn rồi, vẫn táo bạo như thế, không có chút nào dáng vẻ của người nổi tiếng.

“Hắc hắc, không phải là cao thủ cô đơn sao, nhìn thấy vài thực lực tương đương, ta đương nhiên ngứa tay rồi.” Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc nói, “Đúng rồi, có ai biết Ma Tộc bắt đầu xâm lượt từ đâu không. Hơn nữa dường như Ma Vương cũng là ba người, nhiều như vậy thì các quốc gia biết phải làm sao bây giờ?”

“Hình như nghe nói là, Ma Vương hàng lâm thì nhờ vào may mắn thôi, có thể là phân thân cũng có thể là chân thân. Phân thân mặc dù không có mạnh mẽ như bản thể, thế nhưng cũng đại khái có 80 %sức chiến đấu của bản thể.” Cơ Như Nguyệt giải thích với Thạch Trung Ngọc, “Còn như phân thân hay người thật tới, thì phải xem thực lực tổng hợp của quốc gia đó cùng với thực lực của người mạnh nhất.”

“Như vậy thì tức là, Trung Quốc chúng ta chắc chắn sẽ có thể có một Ma Vương thật giáng xuống sao!” Thạch Trung Ngọc nhất thời vui mừng, thực lực của hắn đứng đầu toàn bộ thế giới, chân thân Ma Vương không tới, vậy thật là không có thiên lý.

Các nàng nhất thời không nói gì, những quốc gia này đều ước gì là gặp phải phân thân Ma vương, mặc dù nói là giết chết chân thân có lợi ích cực kỳ lớn thế nhưng cũng phải có thực lực mới được. Ngược lại Thạch Trung Ngọc lại chờ mong chân thân đến đây, hơn nữa còn là kẻ duy nhất trong ba người.

Nếu như những người chơi biết rằng, sẽ không khen ngợi Thạch Trung Ngọc uy vũ đâu, mà là im lặng khinh bỉ Thạch Trung Ngọc.

Ngược lại hiện tại các nàng đã tràn đầy bất đắc dĩ với Thạch Trung Ngọc, người này hiện tại dường như là một kẻ nghiện võ, chiến đấu hăng say, chỉ cần có thể đánh, thì cái gì cũng dễ nói.

Nhưng mà, Thạch Trung Ngọc không biết là, ba Đại Ma Vương thật ra không dám tới Trung Quốc. Ngày ấy Chủ Thần hệ thống đã

nói mấy câu với phía bọn họ, bọn họ còn dám tới, vậy coi như là ngu xuẩn. Tìm Thạch Trung Ngọc gây phiền phức không phải là gây phiền phức cho Chủ Thần hệ thống sao, bọn họ cũng chẳng có lá gan lớn như vậy. Chẳng những không dám tới, ngược lại muốn lấy lòng Thạch Trung Ngọc. Vì vậy, mục tiêu của họ là hướng về phía một quốc gia mạnh nhất lúc đó xin quốc chiến đối với Trung Quốc.

Nếu như Thạch Trung Ngọc biết chuyện này, tuyệt đối là khóc không ra nước mắt, bọn họ lại có lòng muốn làm chuyện xấu.

Nhưng mà bây giờ người này đang khoa tay múa chân thật giống như con khỉ, trên dưới toàn thân đều tràn đầy lực lượng, là đang mong đợi phân cao thấp cùng ba Đại Ma Vương.

Đồng thời, trong lòng Thạch Trung Ngọc cũng bắt đầu tính toán, sau khi chuyện của ba Đại Ma Vương qua đi, cũng chính là lúc tìm mấy kẻ ẩn trong trò chơi Thượng Cổ Tiên Ma gây phiền toái. Những tên kia muốn có được vũ khí của Chủ Thần, nhưng là mình cũng không phải là dễ đối phó, thực lực Thạch Trung Ngọc bây giờ đang bừng bừng, lòng tự tin cũng dâng trào, đã không để cao thủ thế gian ở trong mắt nữa rồi.

Ba giờ chiều, phía trên bầu trời của khu Trung Quốc bất chợt mây đen rậm rạp, từng đạo sấm sét xuất hiện đầy trên bầu trời, trông giống như ngày tận thế sắp đến vậy. Toàn bộ thế giới nhất thời ảm đạm xuống, chỉ còn có tiếng sấm.

“Không ngờ tới không gian Bích Lũy sau khi phá vỡ tạo thành chấn động như vậy mà còn ác liệt như vậy.” Thạch Trung Ngọc vẫn có chút hiểu rõ tình huống này, đây là do không gian Bích Lũy ngăn ra, tạo nên sự xuất hiện một chút xíu không ổn định của toàn bộ không gian, chỉ tạo nên sấm sét ghê gớm như vậy.

Nếu như nó mạnh hơn một chút nữa, phỏng chừng chính là khúc nhạc dạo của ngày tận thế. Không gian tuy là vững chắc, thế nhưng nếu như xuất hiện một tí tẹo chấn động thì sẽ tạo thành phản ứng to lớn .

Những không gian thật lớn nứt ra, ở từng nơi xuất hiện, Ma Tộc bắt đầu xâm lấn rồi.

Chương 1108. Xuất Vân Trấn

Chương 1108: Xuất Vân Trấn

Ma Tộc trong truyền thuyết là chủng tộc vô cùng mạnh mẽ, mang đến tai ương lớn lao cho mọi người trên thế giới này thế giới

Có thể nói, mỗi một lần Ma Tộc xâm lược, mặc dù đều sẽ bị đánh lui, nhưng sẽ mang đến tổn thất lớn lao cho thế giới này thế giới. Đối với nhân loại mà nói là đó tai ương, thế nhưng đối với Ma Tộc mà nói, lại chỉ chẳng qua là một hồi giết chóc mà thôi, chỉ chẳng qua trận giết chóc này cách thật lâu mới có thể tổ chức một lần.

“Trong lúc Ma Tộc xâm lấn, đánh chết một người Ma Tộc cấp bậc thấp (cấp 4050) thì sẽ thu được một điểm, đánh chết một gã Ma Tộc cấp bậc trung(cấp 5159)thì sẽ được thưởng 10 điểm, đánh chết một Ma Tộc đẳng cấp cao(cấp 6070) thưởng cho 100 điểm. Đánh chết một tướng quân Ma Tộc, (cấp7174) thưởng 2000 điểm, đánh chết mộtMa Vương (cấp 75) thưởng 10.000 điểm. Sau khi xâm lấn, có thể tìm kiếm quan viên đổi điểm ở mỗi bên trong thành, sẽ được đổi thành kinh nghiệm, tiền mặt, trang bị, dược phẩm và (các loại) vật phẩm khác, vật phẩm giá trị càng cao thi điểm cũng càng cao, trong những thứ có thể đổi vật phẩm cao cấp nhất là Thần khí.”

Hệ thống vừa công bố ra, nhất thời dẫn tới người chơi nhiệt huyết sôi trào. Thần khí a, đây chính là đồ mà bọn họ vô cùng thấy thèm khát, mà ở hoạt động lần này thì có khả năng nhất định để sở hữu nó, làm sao không làm cho những người chơi hưng phấn cho được chứ.

Bên trong quốc chiến, đồng dạng cũng có thể đổi Thần khí, thế nhưng phải cao hơn 15 triệu điểm, làm cho những người chơi thất vọng. Phỏng chừng cũng chỉ có một hành hội mới có thể kiếm được nhiều điểm như vậy. Thế nhưng, nếu như là hành hội cùng nhau tham gia, những điểm này đều là kết quả nỗ lực cùng nhau của những người chơi cùng đồng hành, hội trưởng cũng không có

quyền lợi một mình sử dụng điểm này.

Ví như Thạch Trung Ngọc, tuy trong lần lần quốc chiến này, trong lúc tảng đá bang hành hội điểm tích phân ước chừng đạt được hơn 0 vạn, thế nhưng Thạch Trung Ngọc cũng vung tay lên, đem những điểm tích phân đều phát hết. 50 vạn người chơi mỗi người được hơn 180 điểm một chút, làm cho bọn họ đổi được không ít trang bị mới, làm cho những người chơi này có thể nói là nhảy nhót vui mừng, một thân trang bị làm cho vô số người hâm mộ không ngừng. Còn chưa nói đến điểm kinh nghiệm được thưởng cho sau khi tham dự, đột nhiên làm cho người chơi thăng 2 cấp liên tục, có thể nói, hiện tại mục tiêu mà tất cả những người chơi hướng tới là tảng đá bang, tượng trưng cho cao cấp.

Nếu như trước đây vẫn là đệ nhất cao thủ Thạch Trung Ngọc ở đây, vậy bây giờ chính là nắm tay nói chuyện.

không gian Ma Tộc vừa xuất hiện, nhất thời bị những người chơi chung quanh người chú ý, đã có đăng lên trên diễn đàn web. Có thể nói, không gian vừa mới xuất hiện, cho nên đã bị những người chơi Trung Quốc biết được, kích thích người chơi mang theo đao kiếm, hưng phấn vọt tới về kia vết nứt không gian nhỏ kia.

“Không biết sống chết a.” Thạch Trung Ngọc lắc đầu thở dài, loại chiến tranh xâm lược này, thường thường thì kẻ xông lên phía trước nhất đề là đội ngũ có lực sát thương lớn nhất, tính cơ động mạnh nhất, vì để tạo cơ hội cho quân đội phía sau , nhanh chóng thành lập xong căn cứ. Sau đó sẽ liên tục đem sĩ binh tới, mở rộng chiến tuyến, từng bước một phát động tiến công.

“Lúc này xông lên, tuyệt đối là tìm chết!” Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, sau đó hướng về phía những người chơi băng tảng đá phía sau vung tay lên, “Mọi người theo ta đi Xuất Vân trấn.”

Xuất Vân trấn này là nơi có điểm đặc biệt, bởi vì nơi này quanh năm mây mù lượn quanh, thường thường xuất hiện sấm sét khí trời, cho nên nơi này người chơi vô cùng ít ỏi. Thế nhưng lúc này đây, ở Xuất Vân trấn đột nhiên xuất hiện hai không gian nứt ra, hơn nữa còn là có hơn 1 trăm thước chiều rộng của không gian nứt ra, làm cho vô số người chơi thất kinh. Thế nhưng, khi nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ này, những người tự biết thực lực mình

chẳng ra gì thì đi vòng tìm nơi khác mà đi. Cho nên ở Xuất Vân trấn, nơi đây tuy là không gian nứt ra to, thế nhưng người chơi đến đây cũng là ít nhất.

Mà Thạch Trung Ngọc lại tìm đến chỗ này, ít người, quái vật nhiều, điểm nhiều hơn. Sao mà không chống lại được? Đó là tuyệt đối không thể. Coi như kể cả ba Đại Ma Vương chui ra từ bên trong chỗ nứt của không gian ra ngoài, Thạch Trung Ngọc cũng tuyệt đối khiến cho bọn họ có đến mà không có về.

Nghe thấy phải đi Xuất Vân trấn, những người chơi căn bản không do dự, Thạch Trung Ngọc chính là thần trong mắt bọn họ, có cái gì mà không làm được, mọi việc đều thuận theo sự dẫn dắt của thần, coi như là Thạch Trung Ngọc nói là đến chỗ xung yếu của Ma Giới khuấy long trời lỡ đất, bọn họ tuyệt đối sẽ không bao giờ phản đối.

Đây chính là sức mạnh của thần tượng, sức mạnh của sự sùng.

Thạch Trung Ngọc cũng vui vẻ hưởng thụ chỗ tốt mà đám người này mang lại, đoàn người khoan thai tiếng về Truyền Tống Trận thành bắc. Truyền Tống Trận chỉ vừa mới mở ra, số lượng người chơi cũng đã lớn, nhưng không chen chúc. Rất nhanh, đoàn người liền đi tới Xuất Vân trấn.

Bầu trời nơi này đã biến thành một mảnh đầy sấm chớp, từng tiếng sấm không ngừng nổ vang phảng phất như là sắp đến ngày tận thế.

“Nơi đây đúng là rất đáng sợ,” Cơ Như Nguyệt sợ nhất là tiếng sấm kia, nắm thật chặc tay trái Thạch Trung Ngọc, khẩn trương nói.

“Hắc hắc, đừng sợ, đừng sợ, chỉ là tiếng sấm thôi mà.” Thạch Trung Ngọc vỗ vỗ tay Cơ Như Nguyệt, sấm sét trên bầu trời này đa dạng hơn ở những nơi khác, chứng mình là ở nơi này không gian Bích Lũy mỏng hơn ở những chỗ khác. Cũng là nguyên nhân tại sao chỗ này lại lại xuất hiện hai không gian to lớn nứt ra.

“ Nhưng mà, do Tiểu Nguyệt nói sợ, ta sẻ làm cho tiếng sấm biến mất là được rồi!” Thạch Trung Ngọc nhàn nhạt khẽ cười một

tiếng, nói ra một câu làm cho Cơ Như Nguyệt khiếp sợ.

Người chung quanh nhất thời ngẩn ra, Thạch Trung Ngọc cường đại bọn họ đều biết đến, thế nhưng lại muốn lấy sức của một người chống lại thiên uy, đúng là quá khoa trương đi. Hơn nữa nguyên nhân lại là bởi vì Cơ Như Nguyệt sợ sét đánh.

Lẽ nào đây chính là giận dữ vì hồng nhan, không tiếc giá nào chỉ vì nụ cười mỹ nhân trong truyền thuyết sao?

Một luồng chân khí màu trắng đột nhiên xuất hiện ở trong tay Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, đem lượng lớn chân khí truyền vào trong cụm chân khí này . Ý nghĩ của hắn rất đơn giản, chỉ cần ở luồng chân khí này nổ trên không, nhiệt lượng to lớn tuyệt đối đủ để thay đổi kết cấu tầng mây, không có mây tầng không thể ma sát ra điện tích được như vậy thì sấm sét sẽ không còn nữa.

Luồng chân khí này của Thạch Trung Ngọc so với lượng chân khí ở trong đại chiến trường lớn hơn rất nhiều, thế nhưng vì muốnném lên trên bầu trời, số lượng nhiều cũng chẳng có sao cả.

Bên tay trái lại xuất hiện một luồng chân khí, luồng chân khí này Thạch Trung Ngọc chuẩn bị đem nó biến thành lực đẩy, để đẩy luồng chân khí ở tay trái lên bầu trời. Giống như là phóng vệ tinh vậy đó . Đồng thời, Thạch Trung Ngọc không ngừng cảm nhận được khí áp trên bầu trời đang biến hóa, dù sao cũng phải dựa vào áp suất không khí khác biệt để tạo nên vụ nổ. Càng lên cao, khí áp càng nhỏ. Vì vậy khi cường độ của luồng chân khí kia đạt đến hạn định, chân khí bên trong sẽ nổ tung.

Suy nghĩ cả nửa ngày, rốt cục làm sao để tạo ra luồng chân khí này, trán Thạch Trung Ngọc rướm mồ hôi. Chuyện này thật là có điểm khó khăn, đem luồng chân khí ở tay phải đặt ở phía dưới luồng chân khí bên tay trái, sau đó dùng tinh lực ngưng tụ thành một đường ống, làm như là một bệ phóng tên lửa là được.

“Bay lên thôi nào!”

Chương 1109. Quan Tiên Phong Marius

Chương 1109: Quan Tiên Phong Marius

Luồng chân khí bên tay phải bỗng nhiên nổ tung, tạo lực đẩy làm cho luồng chân khí bên tay trái thẳng tắp xuông thẳng lên bầu trời. Cảnh tượng như có 1 viên đạn bị bắn lên bầu trời vậy đó.

người chơi bên cạnh tràn đầy hi vọng khi nhìn thấy chùm sáng màu trắng kia cực nhanh biến mất trong tầm nhìn. Không ít người đã mở camera, muốn quay lại tất cả mọi thứ. Lấy sức cửa một người chống lại thiên uy, đây quả thực là thần thoại.

Mà Thạch Trung Ngọc lại không khẩn trương như vậy, hết thảy đều ở theo đúng kế hoạch. Đạn chân khí dưới sự cảm ứng của Thạch Trung Ngọc, đã tiếp xúc đến tầng mây kia. Thuộc tính năng lượng của luồng chân khí cũng không phải là dẫn điện, thậm chí có thể nói là khác nhau, sấm sét cũng không có phản ứng gì với luồng chân khí này.

Ngay sau đó, có thỏ nhìn thấy được tầng mây đột nhiên run rẩy, thật giống như một cột sấm sét cực lớn nổ tung trong tầng mây. Toàn bộ một mảng lớn đám mây sáng rực lên. Ngay sau đó, giữa bầu trời, đám mây trong nháy mắt đã bị sức mạnh cường đại đẩy ra. Luồng đạn chân khí nổ tung đã tạo ra một luồng lực cực lớn xua tan những đám mây u ám đang chiếm cứ trên bầu trời. Cơ hồ là trong nháy mắt, toàn bộ bầu trời trống ra một mảng lớn. Ánh mặt trời sáng rỡ nhất thời soi sáng cả vùng đất rộng lớn bên dưới.

Nhưng mà, những đám mây đen chung quanh vẫn không dừng giáng sấm sét, hơn nữa vừa bị kích thích, sấm sét càng thêm hung mãnh, càng đánh xuống nhiều lần hơn. Từng luông sấm sét đánh xuống đất, thật giống như tình thế khi Lôi Hệ Cấm Chú mà 'Lôi đình vạn quân' đánh ra. Thế nhưng hôm nay uy lực có thể nói là mạnh hơn rất nhiều lần Cấm Chú, chỉ với 1 tia sấm chớp đủ để đánh trọng thương một cường giả cấp 75.

“Quả nhiên hữu hiệu!” Chứng kiến bầu trời sáng rực rỡ, Thạch Trung Ngọc nhất thời cười đắc ý.

Mà chung quanh người chơi đã toàn bộ đều sợ ngây người. Hành động này không kém gì một quả bom nguyên tử oanh tạt trong đầu bọn họ vậy

Sau khi luồng chân khí nổ tung, rất nhanh đã thu lại, sau đó lần oanh tạt thứ hai đã tới.

Luồng đạn chân khí lần thứ hai này sức nổ và lực ảnh hưởng còn lơn hơn lần đầu tiên. Tầng mây vốn dĩ bị nổ tan ra lại lần nữa bị đẩy ra, đồng thời nhiệt độ cao đã tạo ra ảnh hưởng to lớn đối với cụm mây đen . Toàn bộ bầu trời chợt nóng lên làm cho những luồng sấm sét càng thêm kịch liệt, làm cho phạm vi vùng đất rộng lớn xung quanh Xuất Vân nổ tưng bừng.

Thạch Trung Ngọc lúc này không nghĩ tới chỉ một chiêu này vậy mà lại tạo thành lực phá hoại lớn như vậy. Những quái vật bị sấm sét làm thương tổn toàn toàn bộ đều được tính cho Thạch Trung Ngọc, nhất thời làm cho điểm kinh nghiệm EXP của Thạch Trung Ngọc gia tăng đột biến, đây là quái vật đẳng cấp phổ thông. Dù sao thì xung quang Xuất Vân trấn quái vật đẳng cấp cũng không cao.

Nhưng mà, cũng liền một chút như thế, đã khiến cho Thạch Trung Ngọc cũng là rất thỏa mãn. Niềm vui ngoài ý muốn, cũng không thèm để ý đến bên trong.

“Ha ha, ở nơi này ngày tốt cảnh đẹp, đang là khi cảnh xuân rực rỡ, chúng ta đi hoan nghênh những kẻ đến từ Ma Giới đi!!” Thạch Trung Ngọc cười lớn một tiếng, rất có khí phách của cao thủ mang theo người chơi đi về phía Xuất Vân trấn.

Năng lượng của sấm sét trong thời gian ngắn toàn bộ đều đã phóng thích ra ngoài, có thể nói ở trong một thời gian ngắn, sấm sét đã không còn quá nhiều năng lượng, chỉ có thể lặng lẽ thu mình. Cái này cũng vừa lúc làm cho bọn người Thạch Trung Ngọc có đầy đủ thời gian đối phó với Ma Tộc. Nếu không... Trên mặt đất vô số địch nhân, trên bầu trời còn có sấm sét rậm rạp chằng chịt, tình huống ác liệt này, ngay cả Thạch Trung Ngọc không sao, nhưng những thành viên của nghiệp đoàn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Những kẻ Ma Tộc mới vừa chui ra từ khe nứt của không gian bị tình huống đột ngột biến hóa dọa cho ngẩn ngơ.

Sấm sét thuộc về thuộc tính năng lượng, đối với lực lượng tà ác có tác dụng khắc chế đặc biệt, có thể nói là sấm sét chính là khắc tinh trời sinh của Ma Tộc , một mảng lớn sấm sét đánh xuống, đánh cho quân tiên phong nổ kêu cha gọi mẹ. Thế nhưng quan niệm đẳng cấp và quan điểm về vinh dự cực mạnh mẽ của Ma Tộc, làm cho bọn họ không có chạy trốn, và cũng không có thể chạy trốn, chỉ có thể liều mạng xông vào dưới luồng sấm sét đang oanh tạc.

Khi Thạch Trung Ngọc mang theo mọi người đi tới gần chỗ khe nứt của không gian, thì quân tiên phong của Ma Tộc có thể nói đã chết, tổn thương hơn phân nửa.

“Dường như còn được lời rồi!” Thạch Trung Ngọc có chút buồn cười nói rằng.

Hai khe nứt không gian to lớn cách xa nhau một km, ở nơi này là đồng bằng rộng lớn, hai khe nứt của không gian có vẻ dữ tợn khác thường. Trong khe nứt không gian không ngừng chậm rãi phình to ra phía ngoài, trông giống như con cự thú đang nuốt người. Từng nhóm binh sĩ Ma Tộc từ khe nứt của không gian bên trong liên tục không ngừng tiêu sái đi ra. Nhanh chóng dàn trận thế, ánh mắt âm lạnh nhìn chòng chọc vào Thạch Trung Ngọc đang đi phía bên này.

“Hello, xin chào mọi người!” Thạch Trung Ngọc vẫy vẫy tay về phía Ma Tộc, giống như một lãnh đạo quốc gia đang duyệt sĩ binh chính mình vậy.

“nhân loại nhỏ bé!” tướng tiên phong của quân tiền trạm, Marius nắm Cương Xoa to lớn, từng bước đi về phía Thạch Trung Ngọc. Thân hình cao lớn như ba tầng nhà cực kỳ dọa người, bàn chân to lớn đạp lên trên mặt đất, tạo thành thanh âm điếc tai nhức óc.

“Hắc, như vậy là không được lịch sự cho lắm đâu. Tốt xấu gì ta cũng đã chào hỏi ngươi, ngươi làm sao có thể không nhiệt tình như vậy, trả lời lạnh nhạc vậy sao?” Thạch Trung Ngọc bóp mũi, cười đùa nói.

Tướng tiên phong kia nhất thời sửng sốt, không nghĩ tới con người vẫn còn có kẻ kỳ quái như vậy.

“Ta là tướng tiên phong của quân tiền trạm, Quân Đoàn số 3 của Ma Tộc, Marius!” Marius nắm Cương Xoa chào Thạch Trung Ngọc, “Ngươi là, nhân loại nhỏ bé.”

“Hắc hắc, tại hạ là Hinh Vũ Chi Thạch, là lãnh đạo của những người chơi đứng phía sau.” Thạch Trung Ngọcđắc ý cười nói, “Không biết quý tộc đột nhiên đi tới nơi này của chúng ta, là có chuyện gì cần làm!”

Câu nói này làm cho Marius nhất thời không biết nói gì, Ma Tộc là một đám sĩ diện cũng là một đám không có đầu óc, nếu như nói là, ta là tới xâm lược các người, lời nói như vậy bọn họ có thể là không mở miệng nói ra được, mặc dù là bọn họ đích thực là có hành vi xâm lược.

“Chúng ta ở Ma Giới có chút nhàm chán, muốn lên đây hít thở không khí!” Marius cũng được coi như là lão yêu quái sinh sống mấy nghìn năm ,... Ít nhất... cũng vẫn có chút đầu óc, suy nghĩ một hồi liền thốt ra một câu nói như vậy.

“Ồ, thì ra là như vậy!” Thạch Trung Ngọc ‘Bừng tỉnh đại ngộ’ gật đầu, sau đó chỉ chỉ bầu trời nói, “Ngươi xem, vì hoan nghênh các vị đại giá quang lâm, ta cố ý làm cho bầu trời nổ tưng bừng sáng sủa, làm cho thời tiết tốt lên, để mọi người có thể thưởng thức được một cảnh sắc tráng lệ, cũng không tệ a!!”

Marius đã cảm giác cháng váng đầu óc, trước đây bọn họ kéo đến liền cầm vũ khí vọt thẳng lên,chưa từng gặp phải loại tình huống này. Cũng chỉ có Thạch Trung Ngọc ung dung nhàn hạ mà đùa giỡn cùng Ma Tộc.

“Nhân loại bé nhỏ,” Marius cảm giác cứ tiếp tục nói chuyện như vậy, mình cũng không chẳng có gì hay ho mà nói nữa “Đừng có đùa giỡn bịp bợm với ta! Ngươi có muốn những kẻ đứng phía sau người biến thành bụi đất hết không hả!”

“Ồ, xin lỗi, những việc ở phía sau ta không có biết, người đứng ở trên đất này ta cũng không quen!”

Chương 1110. Đoạn sơn phân hải

Chương 1110: Đoạn sơn phân hải

Lời của Thạch Trung Ngọc suýt chút nữa khiến cho Marius nghẹn chết, mẹ nó, nếu ngươi không phải là người thủ hộ nơi này, mang theo nhiều người như vậy qua đây làm gì?

- Nếu đây không phải là nơi ngươi thủ hộ, vậy thì tránh đường ra!

Marius hít sâu một hơi, hiện tại lòng hắn đang rối bời.

- Ồ, tại sao lại phải tránh!

Thạch Trung Ngọc kinh ngạc nhìn Marius,

- Đường ở đây rộng như vậy, tại sao chúng ta phải tránh ra?

50 vạn người chơi sau lưng Thạch Trung Ngọc hợp thành một hàng ngũ hình chữ nhật, chạy dài 2 km, có thể nói là đã chặn toàn bộ đường đến thị trấn Xuất Vân. Xung quanh chính là ngọn núi cao cao, cũng là một khe núi có thể tiến vào.

Marius cuối cùng không nhịn được, - Khinh người quá đáng! A, bọn tiểu tể tử của Ma tộc! Giết chúng cho ta!- Dĩa ăn to lớn hung hăng đập xuống đất, một đợt sóng xung kích màu vàng vĩ đại đánh tới Thạch Trung Ngọc.

- Này!

Thạch Trung Ngọc khẽ quát một tiếng, cầm theo Đao Chiến Thần vẩy một cái, một đạo đao khí màu trắng nghênh hướng sóng xung kích vĩ đại đó.

Giống như một lưỡi dao sắc cắt dưa hấu, sóng xung kích vĩ đại đó trong nháy mắt bị cắt ra, không có kết cấu ổn định, sóng xung

kích chớp mắt tán loạn. Thế nhưng sức mạnh của đao khí màu trắng kia không giảm, nhìn ra sự sợ hãi trong lòng Marius. Tuy nhiên, hắn liền rất nhanh lên cơn thịnh nộ, một quan tiên phong Ma tộc cấp 70 cũng sẽ bị một người hèn mọn xem thường như vậy, còn mặt mũi ở đâu đây! Móng của Marius hung hăng giẫm ở trên mặt đất, cả một vùng đất không ngừng chấn động. Một đoàn khí mù màu đen từ trên người Marius nổ ra, đao khí Thạch Trung Ngọc bắn ra va chạm vào màn khí đen chớp mắt đã bị nuốt chửng không còn gì sót lại.

- Không tệ đâu!

Thạch Trung Ngọc khẽ gật đầu một cái với Marius, thần sắc đó giống như tiền bối giáo dục vãn bối vậy. Thấy Marius nổi lên một trận lửa lớn, "Tà Ác Chi Hỏa!" Marius hét lớn một tiếng, khói đen quanh thân đột nhiên biến thành ngọn lửa màu đen ngập trời, lửa nóng hừng hực ấy vây quanh cả người Marius.

- Cảm nhận sức mạnh của ta đi!

Thanh âm của Marius như tràn ngập bên trong trời đất, uy nghiêm tựa như thần linh.

- Trò mèo!

Thạch Trung Ngọc cười nhạo một tiếng, nắm lấy Đao Chiến Thần, một đao vút lên trời rồi bổ tới. Một chiêu "đoạn xuyên phân hải" này là chiêu mạnh nhất của Tần Thủy Hoàng năm đó, dưới một đao này, cho dù là núi cao sông lớn cũng sẽ bị một đao phá vỡ.

Có điều, lần này Thạch Trung Ngọc cũng không dùng hết toàn lực, phỏng chừng chỉ hơi dùng sức, vết nứt không gian kia đều sẽ nát vụn, vậy thì không còn gì vui để chơi rồi.

Một đao chém xuống, lại không có hiệu quả tráng lệ gì, gần giống như chỉ vung đao lên một cách trống rỗng. Khiến các người chơi nhìn từ phía sau vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ lần này Thạch Trung Ngọc thất thủ rồi?

Thế nhưng, Marius đang bị tà hỏa cuồn cuộn ngất trời vây quanh lại không nghĩ như thế, ngay khi Thạch Trung Ngọc vừa vung đao

lên, hắn cảm giác một luồng khí vô hình cực nhanh kéo tới. Ngọn lửa xung quanh vốn không đủ sức ngăn cản khí tức vô hình này, trong nháy mắt, ngọn lửa đã bị chém tan ra.

Khí tức vô hình kia lại là do Đao Chiến Thần trong tay Thạch Trung Ngọc phát ra, cách xa vài trăm thước, không có ánh đao, không có sóng khí, cũng chỉ là một đao bay bổng. Khí phát ra liền đem Marius với ngọn lửa tà ác chém thành hai nửa. Chỉ là đao kia quá nhanh, Marius tuy rằng còn đứng tại chỗ, nhưng thân thể hắn sớm đã bị cắt tách ra.

- Ngươi. . .

Marius chậm rãi giơ tay lên, rất không dám tin mà nhìn Thạch Trung Ngọc. Thế nhưng tiếng mới nói ra, cả người tức khắc phân từ trong ra.

- Hừ, giải quyết dễ dàng như vậy rồi, Ma tộc này cũng không có gì vui rồi.

Thạch Trung Ngọc khinh thường khẽ cười một tiếng,

- Không biết tam đại Ma vương đã tới đây từ lúc nào, ta vậy nhưng rất chờ mong đấy!

Tuy rằng quan tiên phong đã bị giết, thế nhưng Ma tộc vẫn còn đâu vào đấy từ trong vết nứt không gian chạy ra. Xếp hàng bày trận, chăm chú chờ đợi quan chỉ huy của bọn họ tới.

Tốc độ xuất binh của vết nứt không gian này vẫn rất nhanh, chỉ chốc lát liền đạt tới gần trăm vạn Ma tộc từ bên trong vết nứt không gian kia đi ra.

Nhưng những ma tộc này đều có cấp bậc thấp và cấp bậc trung, Ma tộc cấp bậc cao tương đối ít, phần lớn đều là đội trưởng quan quân.

Rất nhanh, tướng quân của quân đoàn Ma tộc này cũng đi ra từ trong vết nứt không gian kia. Có điều cách ra trận của tướng quân này rất chấn động. Cưỡi một con cự long đen nhánh lớn chừng hơn ba mươi mét ra trận, ma long đó phát ra một tiếng rống rung trời.

Người chơi bên này nhất thời nhận được gợi ý của hệ thống.

“Ngươi đã chịu ảnh hưởng của long uy, lực phòng ngự giảm xuống 20%, tốc độ di chuyển giảm xuống 20%, tốc độ công kích giảm xuống 20%.” Thế nhưng Thạch Trung Ngọc ở trong long uy này không ảnh hưởng chút nào. Ngược lại vận dụng hết chân nguyên, nổi giận gầm lên một tiếng. - Bà nhà nó! Cổ họng cực to phải không!-

Phảng phất một tiếng sấm nổ trên mặt đất bằng phẳng, chấn động những binh sĩ Ma tộc đó đến tràn đầy thần sắc kinh hãi.

“Ngươi nhận được uy lực của vương, lực công kích tăng thêm 30%, lực phòng ngự tăng thêm 30%, tốc độ công kích tăng thêm năm phần mười, tốc độ di chuyển tăng thêm 30%.”

Uy lực của vương, đây chẳng lẽ là khí vương bát trong truyền tống sao? Tức khắc vô số người chơi càng kính nể Thạch Trung Ngọc.

ma long trên bầu trời cảm giác được sự khiêu khích của Thạch Trung Ngọc, lập tức trong lòng tràn đầy lửa giận, một luồng long khí không chút khách khí phun xuống. Giống như một khỏa thiên thạch trên trời rơi xuống, lửa nóng cuồn cuộn mang theo nhiệt độ hầm hập đập xuống.

Thạch Trung Ngọc cũng không khách khí, lại là một đao vút lên trời, khí tức bạo phát khiến long khí chia ra làm hai, trong nháy mắt dập tắt trong không khí.

Mà sức mạnh của hơi thở kia không giảm, lưu lại một vết thương sâu đậm trên đầu ma long.

“Ngao!” ma long kêu lên một tiếng đau đớn, hắn vốn vô cùng tôn quý sao lại chịu đau đớn mạnh mẽ như vậy, bị loài người ti tiện cắt một đao ở trên mặt, cái này còn tàn nhẫn hơn đánh vào mặt.

ma long phẫn nộ rồi đến cùng phẫn nộ rồi, cũng không quan tâm đến sự khống chế của tướng quân Ma tộc, lao xuống về phía Thạch Trung Ngọc, muốn dùng móng nhọn răng nanh xé Thạch Trung Ngọc tan tành.

- Ha, đến đúng lúc đó! Đồ không có não!

Ma long từ bỏ ưu thế trên trời mà nghĩ đến công kích gần, khiến cho trong lòng Thạch Trung Ngọc vô cùng sảng khoái.

Hắn mặc dù biết bay, nhưng chiến đấu trên không còn chưa phải lành nghề lắm.

Hành vi của ma long này vừa khớp với điều hắn nghĩ,

- Đến đây!

ma long đưa móng vuốt lớn ra vồ tới Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc bỏ Đao Chiến Thần xuống, chợt quát một tiếng, nắm chặt hai quả đấm thép hung hăng đập về phía hai móng của ma long.

Hai móng vuốt kia của ma long như một chiếc xe con to nhỏ, quyền kia của Thạch Trung Ngọc giống như đồ chơi của một đứa bé trong mắt ma long, nhỏ yếu đến có thể bỏ qua.

Nhưng ma long chợt kinh hãi trong lòng, một quyền kia mang lại cảm giác bất an mãnh liệt. Dường như đó không phải là hai cái nắm đấm, mà là hai hai thanh Tuyệt Thế Hung đao, đao khí lẫm liệt tuyệt đối có thể làm hỏng hai móng của mình.

Chương 1111. Ma long tàn bạo

Chương 1111: Ma long tàn bạo

"Phá!" Thạch Trung Ngọc chợt quát một tiếng, song quyền giống như hai thanh đao nhọn hung hăng ghim vào trong hai móng của ma long. Chân nguyên vừa chuyển, chân khí hàm trong hai nắm đấm trong nháy mắt nổ tung ra.

"Ngao!" Ma long đau đớn kêu lên một tiếng, cặp móng vuốt kia đã trở nên máu thịt be bét. Hai móng có xe con to nhỏ biến mất hơn một nửa trong vụ nổ đó, có thể nói là chỉ còn dư lại xương cốt trơ trọi. Chịu một đòn nghiêm trọng này, ma long phun ra một ngọn lửa rồng nóng rực về phía Thạch Trung Ngọc. Lửa rồng này cự long cần tích trữ rất lâu mới có thể có được, hơn nữa phun lửa rồng ra tạo thành thương tổn nhất định cho thân thể, do đó chưa tới thời khắc mấu chốt thì cự long căn bản sẽ không phun lửa rồng ra.

Miệng ma long cách Thạch Trung Ngọc cũng không quá mười mấy thước, một hơi lửa rồng dường như chớp mắt đã tới.

Thạch Trung Ngọc cường lực vận chuyển chân nguyên, lợi dụng Khiên Chân Khí vẫn cứ tiếp nhận một đòn hủy diệt này. Phóng thân lên trong ánh mắt kinh hãi của ma long, một quyền đập về phía trán của ma long.

Ma long làm sao còn dám dùng đỉnh đầu của chính mình đi thử dò xét độ cứng của nắm đấm của Thạch Trung Ngọc, mau chóng quay đầu lại. Hành động này khiến một mảnh thịt mềm ở cổ kia bại lộ dưới quả đấm của Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc cũng không khách khí, nắm đấm đủ để cắt vàng phá sắt kia hung hăng đập vào cổ của ma long.

Kết cấu của cổ rồng không có gì khác biệt với cổ người, hai thanh huyết quản lớn không ngừng vận chuyển máu tới não của ma long. Một quyền kia xé vỡ một đường động mạch trong đó ra, một lượng máu rồng sền sệt phun ra ngoài.

Máu rồng này đúng là bảo vật mà, Thạch Trung Ngọc buông Khiên Chân Khí ra, để cho máu rồng kia vẩy lên người.

"Được tắm máu rồng, sức phòng ngự của ngươi sẽ tăng lên vĩnh viễn. Thể chất của ngươi tăng lên vĩnh viễn."

Năng lượng ẩn chứa trong máu rồng kia trong nháy mắt được cơ thể hấp thu, chân nguyên trong kinh mạch trong kinh mạch tăng vọt, khiến Thạch Trung Ngọc chỉ muốn rống lên to hơn.

"Ha!" Thạch Trung Ngọc hưng phấn chợt quát một tiếng, vận đủ chân nguyên, nắm tay mạnh mẽ đập về phía xương cột sống của ma long.

Đại não mất đi cung ứng máu, ma long chỉ cảm thấy một trận choáng váng, cũng không nhận thấy được động tác của Thạch Trung Ngọc. Thế nhưng, trên lưng Ma Long còn có tướng quân Ma tộc, hắn vẫn liên tục xem cuộc vui đến lúc này cũng không dám thờ ơ không nhúc nhích nữa. Ma long ma long này không phải sủng vật của hắn, mà là do tam đại Ma vương ban tặng, nếu như ma long này chết rồi, hắn cũng không cần làm chức tướng quân này nữa. Thậm chí cái mạng này còn hay không cũng khó nói.

Tướng quân Ma tộc nhảy từ trên lưng rồng xuống, quay một lần trên không trung, trường thương trong tay đâm về phía sau lưng của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc lại không chút quan tâm, toàn bộ cơ thể đâm vào trong cổ của ma long. Vung nắm tay, từng quyền đập tới phía cột sống cứng rắn kia của ma long.

"Ngao!" Cột sống đau đớn kịch liệt, khiến ma long nhất thời tỉnh táo lại một chút. Cảm giác được động tác của Thạch Trung Ngọc, một cảm giác uy hiếp của cái chết xông lên đầu rồng. Ma long ngay lập tức khống chế năng lượng trong thân thể, một luồng long khí từ trong thân thể phun về phía Thạch Trung Ngọc ở trong cổ của ma long.

Lúc này, cổ của ma long đã là một mảnh be bét máu thịt. Đã không còn bức tường thịt làm phòng ngự, long khí kia tương tự cũng tạo thành thương tổn với hắn. Nhưng, một chút tổn thương

dù sao cũng tốt hơn cái mạng này.

Ngay cả lửa rồng kia Thạch Trung Ngọc còn không sợ, còn sợ long khí này sao. Củng cố chân nguyên, cứng rắn chặn lại sức nóng thiêu đốt của ngọn lửa này, thế nhưng nhiệt độ cao đó khiến ma long không nhịn được lại kêu đau một tiếng.

Những người chơi phía dưới nhìn thấy màn biểu diễn đặc sắc này của Thạch Trung Ngọc ào ào trợn mắt há mồm. Ma long uy phong lẫm liệt này mà cũng không có cách nào xử lý Thạch Trung Ngọc, thậm chí ngay cả tính mạng cũng nguy hiểm rồi.

Ma long này đường đường là boss Tử Kim cấp 72, một con ma long đủ để chôn vùi mạng sống của 50 vạn người chơi phía dưới.

Thạch Trung Ngọc đánh ma long đến nông nỗi này, quá ngầu rồi. Chấn động trong lòng các người chơi đã không thể tăng hơn được nữa rồi.

Mà những binh sĩ Ma tộc phía dưới đó do không có mệnh lệnh từ tướng quân Ma tộc, cũng không dám tùy tiện hành động, chỉ có thể giương mắt nhìn ma long bị ức hiếp.

Tướng quân Ma tộc một tay ngoắc lấy vảy rồng của ma long, khi nhìn thấy tình huống này trong lòng hạ quyết tâm, cũng chui vào trong cổ của cổ của ma long kia. Đối với công kích đến từ bên trong, ma long này đã không còn cách nào khác rồi.

Tướng quân Ma tộc vừa mới xông vào liền được nhiệt liệt hoan nghênh bởi một cú đấm, hừ lạnh một tiếng, trường thương trong tay giống như một ngôi sao lạnh nghênh hướng song quyền của Thạch Trung Ngọc.

Mũi thương sắc bén kia thế mà đã từng giết chết không ít kẻ mạnh trên đại lục. Tướng quân Ma tộc cũng chẳng tin rằng nắm đấm của Thạch Trung Ngọc có thể chống lại trường thương của mình. Thạch Trung Ngọc quả nhiên không dùng đến nắm đấm để đối kháng, tuy rằng rất tự tin đối với quả đấm của mình, nhưng cũng không dứt khoát dùng nắm đấm đi nghênh đỡ mũi nhọn của một binh khí không rõ nguồn gốc.

Nắm tay yếu ớt lắc một chút, chuyển thành vỗ nhẹ, rồi tàn nhẫn đẩy ra cho trường thương của tướng quân Ma tộc. Sức mạnh một chưởng đó của Thạch Trung Ngọc nhất thời khiến tướng quân Ma tộc mất cân bằng. Ở nơi này vốn dĩ đứng không vững, tướng quân Ma tộc lảo đảo sắp ngã ra ngoài cửa động kia.

Nhưng Thạch Trung Ngọc sẽ không để hắn ngã xuống như vậy, hắn một khi ngã xuống lỡ như động thủ với những người chơi đó thì sao. Tay trái kéo lại trường thương của tướng quân Ma tộc kia, cũng kéo luôn hắn lại, nhưng đồng thời, cơ thể xoay một cái va chạm vào hắn khiến tướng quân Ma tộc kia đã hoàn toàn mất đi thăng bằng, va vào trong cổ.

Hiện tại tình huống này chính là tương đương với Thạch Trung Ngọc bảo vệ cửa chính để đi ra, mà tướng quân Ma tộc lại bị chặn ở cửa.

Lúc này, ma long bởi vì mất máu lượng lớn nên đã không còn cách để lấy lại đủ sức bay được nữa, loạng choạng rơi xuống đất. Do đau đớn, ma long không ngừng quay lắc đầu, trong cổ lắc lư một trận.

Thạch Trung Ngọc thừa dịp tướng quân Ma tộc không dừng bước, hướng nắm đấm đập về phía ngực của tướng quân Ma tộc kia. Tại nơi nhỏ hẹp này, trường thương của tướng quân Ma tộc căn bản phát huy không tốt. Trực tiếp dứt khoát buông trường thương xuống, nắm đấm va chạm với nắm đấm của Thạch Trung Ngọc.

Hai người long tranh hổ đấu ở trong cổ ma long. Thỉnh thoảng thất thủ một hai quyền, đập trúng thân thể ma long, khiến cho ma long co quắp một trận. Phía sau tướng quân Ma tộc này lại chính là xương cột sống của ma long, đây là nơi mẫn cảm nhất, hơi chút kích động đều mang lại thống khổ rất lớn, huống chi cú đấm tàn nhẫn này được nện ở phía trên.

Từng đợt đau đớn này đã làm cho ma long kêu thất thanh, chỉ còn muốn ngất đi.

Tuy rằng tướng quân Ma tộc cũng không thể uy hiếp gì Thạch Trung Ngọc, có thể nói là yếu hơn Thạch Trung Ngọc rất nhiều.

Thế nhưng Thạch Trung Ngọc lại đánh rất là vui vẻ, dù sao cũng mấy khi có người có năng lực đánh nhau với hắn, tuy rằng chỉ có thể phát huy ra hai ba phần sức mạnh, nhưng ít nhất làm nóng được người là được rồi.

Có điều, đánh liên tục mười mấy hiệp, Thạch Trung Ngọc cũng cảm thấy chán ngán rồi, tướng quân Ma tộc này đánh tới tới lui lui cũng vẫn là mấy chiêu như vậy, chẳng có gì mới mẻ.

Tướng quân Ma tộc này cũng là khóc không ra nước mắt, một thân bản lĩnh của hắn đều ở thanh trường thương kia, bây giờ bỏ trường thương đi căn bản là không phát huy ra cái gì cả. Nếu như biết ý tưởng trong lòng Thạch Trung Ngọc, đoán chừng hắn phải khóc đến chết rồi.

Thạch Trung Ngọc đánh liên tiếp mấy chiêu không thấy có thay đổi gì, bỗng nhiên đập mạnh một quyền trúng vào cổ họng của tướng quân Ma tộc.

Chương 1112. Giết!

Chương 1112: Giết!

Yết hầu chính là điểm yếu của con người, Thạch Trung Ngọc dùng một chiêu mạnh bạo đánh nát cổ tướng quân Ma tộc. Một dòng máu lớn phụt ra từ cổ hắn, nhưng mà nơi này vốn cũng đã máu chảy thành sông rồi, thêm chút máu của hắn cũng không có vấn đề gì.

- Quá yếu!

Thạch Trung Ngọc thở dài. Bỗng nhiên cả không gian chấn động kịch liệt, Thạch Trung Ngọc quay đầu liền thấy hóa ra là đầu của Ma Long rơi trên mặt đất. Hai người bọn họ giao chiến với tốc độ cực kỳ nhanh, Ma Long từ trên cao mấy chục thước rơi xuống mặt đất cũng phải mất hơn 5, 6 giây.

Trước đó, long huyết bị hấp thu vào trong thân thể chuyển hóa thành chân nguyên, sau lại được Thạch Trung Ngọc dùng chân khí hộ thuẫn nên cũng chẳng có chuyện gì. Thạch Trung Ngọc toàn thân sạch sẽ từ trong cổ Ma Long đi ra, đúng lúc nhìn thấy những thành viên 50W trong bang hội của hắn.

- Chào, vẫn khỏe chứ!

Thạch Trung Ngọc giống như tướng quân thắng trận trở về, vẫy tay về hướng mọi người.

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đi ra từ nơi đầy máu kia mà toàn thân vẫn sạch sẽ, những người chơi kia lập tức phát ra tiếng hoan hô ngập trời.

- Nhìn bộ dạng đắc ý của anh kìa.

Cơ Như Nguyệt lúc này vẫn không quên đả kích Thạch Trung Ngọc, nhưng vẻ vui mừng trong mắt vẫn không che giấu được.

- Ha ha, có mỹ nhân trong lòng làm sao có thể không đắc ý được!

Thạch Trung Ngọc ôm lấy eo Cơ Như Nguyệt, haha cười nói.

Cơ Như Nguyệt liếc mắt, nhưng mà trước mặt người khác cũng không thể làm mất mặt Thạch Trung Ngọc, cô để mặc cho hắn ôm nhưng sau lưng lại làm không ít động tác nhỏ. Thạch Trung Ngọc cảm thấy bộ chiến giáp Monbeus hơi cồng kềnh, hơn nữa lực phòng ngự cũng không bằng chân nguyên hộ thể của hắn. Hắn lập tức ném vào kho đồ, trên người chỉ còn mặc một bộ đồ vải bình thường.

- Được rồi, Thạch đầu sẽ giúp các huynh đệ!

Thạch Trung Ngọc quát với đám người chơi phía sau,

- Vì kinh nghiệm của chúng ta, vì điểm tích lũy của chúng ta! Vì mỹ nhân! Xông lên!

Nghe được những lời động viên gượng gạo trước khi chiến đấu của Thạch Trung Ngọc, mấy người chơi cười vang lên. Nhưng mà thái độ khinh miệt này cũng là giúp cho bọn hắn nhân đôi niềm tin lên. Chiến sĩ, kỵ sĩ đi trước; pháp sư, mục sư, xạ thủ theo sau. Mọi người thận trọng từng bước đi về phía binh lính Ma Tộc.

Tướng quân Ma Tộc vừa chết, đám binh lính này giống như rắn mất đầu. Nhưng mà dưới sự phân cấp nghiêm ngặt, đám phó tướng đã nhanh chóng khống chế ổn định đội ngũ, đồng thời cũng chọn ra một tướng quân tạm thời để chỉ huy đám lính này.

- Giết!

Hai bên ngày càng sáp lại gần, mấy người chơi hưng phấn rống lên. Nhiệt huyết trong lòng lại một lần nữa được kích phát lên...

Thạch Trung Ngọc và mấy người nữ đứng tại chỗ, từ xa quan sát tình huống nơi hai bên giao chiến.

- Tiếc là không có trống trận. Nếu có thứ này thì nhiệt huyết chiến đấu của những người chơi khác sẽ tăng mạnh hơn rồi.

Thạch Trung Ngọc tiếc nuối nói.

Nghe Thạch Trung Ngọc than vãn, mấy người nữ che miệng cười

khẽ. Hướng Lâm vui cười nói,

- Anh coi đây là hành quân đánh giặc thời cổ đại à. Mấy người chơi đó cũng không phải là người trong quân đội, làm gì có ai bỏ thời gian giết người để đánh trống? Trơ mắt nhìn người khác thỏa sức chém giết còn mình chỉ có thể ra sức đánh trống, tình huống đó thật sự là không có vui vẻ gì.

- Ha ha, rồi sẽ có người vui.

Thạch Trung Ngọc thản nhiên cười một tiếng. Đợi cho quân Đại Tần tiến vào trong trò chơi, đó mới chính là đội quân vô địch.

Đám nữ nhân kỳ quái nhìn Thạch Trung Ngọc, cảm giác như hắn vừa thay đổi nhân vật vậy. Từ một nam nhân vô lại biến thành đế vương quân lâm thiên hạ, nháy mắt kéo xa khoảng cách với các cô.

Nhìn thấy thần sắc của bọn họ, Thạch Trung Ngọc nhanh chóng phục hồi tinh thần lại. Mặc dù hiện tại hắn chủ đạo dùng tâm thức, nhưng đôi khi trí nhớ của kiếp trước làm cho hắn nhịn không được nói ra.

- Nhìn cái gì vậy? Ngơ ngơ ngác ngác!

Thạch Trung Ngọc vuốt vuốt cái mũi nhỏ nhắn của Cơ Như Nguyệt, nhìn bọn họ nói,

- Giống như là lần đầu thấy đàn ông vậy hả? Các em đều mất trí nhớ tập thể à?

- Hừ!

Cơ Như Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, thô bạo nhéo lưng hắn. Cô nhìn thấy vẻ cưng chiều trong mắt Thạch Trung Ngọc mới yên lòng.

Lúc này mấy người chơi phía trước đã bắt đầu giao chiến với binh sĩ Ma Tộc.

Đám binh lính Ma Tộc này ít nhất cũng là cấp 40, trong đó còn lẫn nhiều tên cấp 50, còn có không ít thuộc cấp tinh anh nữa. Nhưng mà lúc đó đám người Cơ Như Nguyệt lựa chọn nhân vật

đều ưu tiên lựa chọn thực lực mạnh, trang bị tốt. Nhân vật 50W có thể coi là tinh anh trong đám nhân vật. Hơn nữa còn những phần thưởng sau trận quốc chiến làm cho thực lực của bọn họ nâng cao hơn một chút. Đối phó với đám binh lính Ma Tộc trước mặt giống như bổ dưa thái rau vậy, không chút khó khăn gì.

Chẳng bao lâu sau, đám binh lính cấp thấp 100W của Ma Tộc ngã nhào trên đất, trở thành điểm cộng và điểm kinh nghiệm cho bọn hắn.

Nhưng mà đống trang bị rơi đầy đất lại không có ai nhặt lấy. Trên trang bị của Ma Tộc đều có ma khí xung quanh, nhân vật Nhân Tộc không thể nào sử dụng được. Cưỡng ép sử dụng sẽ chỉ làm cho ma khí ăn mòn thân thể, tạo thành thương tổn rất lớn. Hơn nữa những nhân vật tinh anh này không cần đám quân lính ô hợp, trong trận chiến bỏ mặc kẻ thù trước mặt để đi nhặt trang bị. Điều này thật đáng xấu hổ.

Lúc này tới binh lính Ma Tộc cấp trung đẳng, bọn binh lính từ cấp 50 đến 59 khiến cho người chơi mang áp lực cực lớn. Trung cấp binh lính có thể nói là lính tinh nhuệ trong đại quân, cấp bậc so với người chơi tương xứng thậm chí còn cao hơn rất nhiều. Nhưng mà, điều may mắn là chức năng trong Ma Tộc không nhiều lắm, nhìn sơ qua thì đa số đều là binh lính, chỉ có số ít mặc pháp bào ở phía sau quơ quơ cốt trượng giống như Vu Sư.

Mà phía người chơi bên này, các chức năng phối hợp với nhau rất ăn ý, cơ bản là ba người đánh tầm xa, một người trị liệu, ba người cận chiến. Mặc dù gian nan một chút nhưng chết rất ít.

Nhưng mà trong binh lính Ma Tộc cũng xuất hiện nhiều nhân vật đặc thù. Những tên cấp 60 trở lên mặc dù số lượng không nhiều nhưng lại tạo thành uy hiếp lớn cho nhân vật. Cấp 59 với cấp 60 có sự chênh lệch rất lớn. nhân vật cấp 59 không thể nào giết chết nhân vật cấp 60. Trừ phi nhân vật cấp 60 cố ý nhường hoặc nhân vật cấp 59 là một cường giả trong hiện thực, nếu không tuyệt đối sẽ không thể thắng được.

Đám Ma Tộc cấp cao đã có Thạch Trung Ngọc xử lý. Lúc này hắn như đang chơi trò bắn súng vậy, lấy tay dùng chân khí mô phỏng một cái nòng súng. Sau đó nhét vào một quả đạn chân khí rất nhỏ,

rồi khởi động chân khí ở đáy nòng súng, đạn chân khí bắn ra ngoài trong nháy mắt.

Sau khi đụng vào mục tiêu, đạn chân khí sẽ nổ mạnh kịch liệt. Nhưng mà vì là thành viên cùng hội nên sẽ không tạo thành tổn thương cho nhau, vì thế đám Ma Tộc cấp cao sẽ gặp họa.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1113: Chân khí phong bạo.

Lúc bắt đầu, Thạch Trung Ngọc không thuần thục một chút. Dù sao cũng là lần đầu tiên, nhưng mà thần kinh phản xạ vượt xa người bình thường của hắn đã rất nhanh thích ứng được. Từ mất ngàn thước bên ngoài bắn tỉa những Ma Tộc cấp cao ở bên kia dễ như ăn kẹo vậy. Mới có một lát mà Thạch Trung Ngọc đã lợi hại hơn tay bắn tỉa cấp thế giới rồi.

Nghe nói tay súng bắn tỉa mạnh nhất hiện nay tầm ngắm chính xác cùng lắm chỉ 2500 thước, khoảng cách của Thạch Trung Ngọc với nhóm Ma Tộc này ước chừng hơn 3000 thước rồi. Hơn nữa trên chiến trường có nhiều loại sóng xung kích, nếu tay bắn tỉa có ở đây thì bắn ở tầm 1500 thước là đã không tệ rồi.

- Em cũng muốn chơi, chú à!

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc chơi vui như vậy, Dương Tử cũng chạy lại. Nhưng mà Thạch Trung Ngọc lại không biết làm sao, hắn không có khả năng dùng chân khí tạo ra một cây súng thật, mấy thứ này chẳng qua là do hắn khống chế mà thành. Nhưng mà Thạch Trung Ngọc cũng nhanh trí, nghĩ nghĩ một chút liền đưa cây súng ngưng tụ từ chân khí cho Dương Tử.

Dương Tử hoan hô một tiếng, cầm lấy cây súng trong tay Thạch Trung Ngọc. Bởi vì là chân khí ngưng tụ mà thành nên cầm súng trong tay cảm giác như cầm không khí vậy. Nếu không có độ cứng thì có lẽ Dương Tử cũng cầm không được.

Dương Tử học theo động tác của Thạch Trung Ngọc, đưa mắt vào trước ống ngắm. Nhưng mà ống ngắm này vốn chỉ là một thứ đồ để trang trí mà thôi, với thực lực vượt xa người bình thường thì Thạch Trung Ngọc còn cần gì ống ngắm nữa. Nhưng bởi vì Dương Tử muốn dùng nên Thạch Trung Ngọc nhanh chóng dùng chân khí ngưng tụ lại. Chân khí nồng động hóa thành thể rắn, vốn trắng noãn biến thành trong suốt, lại hơi cong cong một chút, thế

là làm xong một cái ống ngắm.

Nhưng mà mấy cái này Dương Tử đều không biết. Nếu cô biết cây súng trong tay một khi bạo tạc sẽ lấy chỗ cô đứng làm trung tâm và oanh động toàn bộ không gian này thì không biết cô có còn dám cầm lấy nó nữa hay không.

Thạch Trung Ngọc đối với cây súng kia cũng hiểu rõ. Khi nó ở trong tay Dương Tử thì ngoại trừ sức nặng ra những cái còn lại gần như không khác gì với súng thật.

Dương Tử cẩn thận nhắm vào một tên Ma Tộc cấp cao, sau đó bóp cò súng. Đạn chân khí bên trong nháy mắt bắn ra ngoài. Thạch Trung Ngọc lập tức ngưng tụ tâm thân, mạnh mẽ khống chế viên đạn kia làm cho nó trúng vào đầu tên Ma Tộc cao cấp.

- Thật là lợi hại! Một viên trúng đầu!

Thạch Trung Ngọc vẻ mặt vui vẻ cười to nói.

Dương Tử cũng ngại ngùng lè lưỡi,

- Chú à, rõ ràng là em nhắm tên bên cạnh cơ...

Thạch Trung Ngọc bỗng chốc không nói được gì. Cô lệch cũng quá lớn rồi đó, cây súng này cũng không có sức giật gì, bắn một viên đã bắn lệch?

Qua một màn này, Thạch Trung Ngọc càng thêm cẩn thận. Sau đó Dương Tử cũng trở thành một tay súng bách phát bách trúng, làm cho cô chơi vui vẻ đến quên cả đường về.

Nhưng mà lại làm cho các cô gái khác cảm thấy hứng thú, Thạch Trung Ngọc khá đau đầu. Không những phải tạo ra nhiều súng mà còn phải khống chế không cho chúng nó nổ mạnh, rồi còn phải khống chế viên đạn cho trúng mục tiêu, trở thành nhân vật đa năng nhất.

Lúc này Thạch Trung Ngọc cảm giác mình như một cái CPU siêu cấp không ngừng xoay tròn, trên trán tuôn đầy mồ hôi. Nhưng mà trước một đám thiện xạ bách phát bách trúng như vậy, một đám Ma Tộc cao cấp từng tên một bị bắn vỡ đầu làm cho những người

chơi đang chém chém giết giết ở kia bỗng chốc thoải mái hẳn ra.

Một trận chiến Ma Tộc xâm lấn đầy tính nghiêm túc trong mắt bọn Thạch Trung Ngọc bên này như một trò chơi. Đám Ma Tộc phải nhận lấy lượng lớn thương tổn trong các lượt tấn công mạnh mẽ của người chơi. Nhưng mà Ma Tộc là đám không sợ chết, chúng sẽ không lùi cho tới khi tên cuối cùng chết đi. Chết càng nhiều, giết càng hăng, sức chiến đầu càng mạnh.

Khắp chiến trường đều là ma khí phát ra từ những Ma Tộc đã chết. Dưới năng lượng của ma khí, binh lính Ma Tộc chiến đấu càng ngày càng dũng mãnh.

Đây có thể coi là một nét đặc biệt của Ma Tộc, càng đánh càng mạnh. Trong chiến đấu tu luyện tự thân, lợi dụng đồng bạn bị chết để cường hóa chính mình.

Cũng khó trách đám Ma Tộc có đam mê với việc xâm lược. Có thể sảng khoái giết người thỏa mãn dục vọng chính mình, lại có thể nâng cao thực lực, có ai mà không thích đâu.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc sẽ không để cho tình hình này tiếp tục kéo dài, nếu không đám Ma Tộc này sẽ trở nên quá cường đại, những người chơi khác sẽ không chống lại được. Chân khí của Thạch Trung Ngọc chính là Cửu Long chân khí, có tác dụng khắc chế tà vật rất mãnh liệt. Một quả chân khí khổng lồ xuất hiện trong tay Thạch Trung Ngọc. Hắn càng ngày càng thành thục việc vận dụng chân khí rồi. Lúc này hắn chuẩn bị tạo ra một cái chân khí phong bạo siêu to khổng lồ, định tinh lọc toàn bộ ma khí.

Chân khí này là từ thiên địa linh khí chuyển hoán lại đây, đối với thiên địa linh khí cũng có ảnh hưởng. Thạch Trung Ngọc lại chế tạo một cái chân khí không ngừng xoay tròn trong đó, khiến cho nó kéo theo thiên địa linh khí cuồn cuộn nổi lên một cái lốc xoáy to lớn. Thế nhưng xoay tròn động lực này lại chính là tinh thần lực của Thạch Trung Ngọc, so với trực tiếp áp súc bạo tạc chân khí như bình thường rất khác biệt.

Đám nữ nhân nhìn thấy động tác của Thạch Trung Ngọc đều bỏ súng xuống. Chơi súng cũng chỉ là một loại trải nghiệm cảm giác mà thôi. Dù sao các nàng cũng không có khả năng để một mình

Thạch Trung Ngọc đứng ở đây còn các nàng xông lên phía trước. Hơn nữa, làm bang chủ phu nhân chủ yếu là quản lý mấy việc nội chính này, còn việc tác chiến chính là của Thạch Trung Ngọc.

Chơi trò chơi chẳng qua là để vui đùa một chút, bây giờ các nàng đều đã thực hiện được giấc mộng của mình rồi, sau đây mới là chân chính vui chơi.

Chân khí trong tay Thạch Trung Ngọc càng lúc càng lớn, mặt sau như có một người rất cao, như một cây cột cực lớn. Chân khí hơi mờ đục bên trong không ngừng di chuyển như một cái mô tơ vậy.

Sau đó, Thạch Trung Ngọc mạnh mẽ ném chân khí vào không trung. Nhưng mà cú ném này cũng cần có kỹ xảo, dù sao cũng không thể để cột chân khí này bị lệch hướng nếu không thì vòi rồng song song trên mặt đất để làm gì?

Cột chân khí bị Thạch Trung Ngọc mạnh bạo ném ra mấy ngàn thước, ném tới phía sau Ma Tộc. Sau đó, lớp bảo vệ bên ngoài nhanh chóng vỡ ra, chân khí không ngừng xoay trong bên trong nháy mắt khuếch tán.

Chân khí bên trong vừa mở ra kéo theo thiên địa linh khí cùng nhau xoay tròn.

Giống như một cái quạt công sức lớn, chân khí trong chớp mắt mở rộng hơn một cái sân bóng rổ, dẫn động thiên địa linh khí ngày càng mở rộng hơn.

Thiên địa linh khí xoay tròn, hấp dẫn thêm càng nhiều linh khí kéo về đây, hiện ra một cái lốc xoáy xoay tròn trên đầu binh lính Ma Tộc. Như một cái vòi hút hút sạch ma khí phía dưới đi, sau đó tinh lọc không còn dấu vết gì.

Nhưng Thạch Trung Ngọc lại phát hiện ra một vấn đề.

Dường như thiên địa linh khí đang không ngừng hội tụ về phía trung tâm vòng xoáy, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không lẽ lại là một viên đạn chân khí nữa?

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1114: Ma Vương giáng lâm

Thạch Trung Ngọc quả nhiên đoán không sai, năng lượng kia không ngừng hội tụ về phía trung tâm vòng xoáy. Lốc xoáy bộc phát ra lực hút cực lớn, hút mạnh thiên địa linh khí, ma khí vào bên trong. Thạch Trung Ngọc mặc dù có chân nguyên hùng hậu nhưng ma khí phát ra từ mấy trăm vạn binh lính Ma Tộc cũng không phải là dễ đối phó. Hai luồng năng lượng đối lập hội tụ tại trung tâm vòng xoáy, một khi bùng nổ thì không có nhẹ nhàng như một cộng một bằng hai đâu.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Thạch Trung Ngọc cũng chỉ có thể cười bất đắc dĩ. Hắn cũng không nghĩ đến sẽ phát sinh tình huống này.

Mấy người chơi còn đang chém giết đều ngẩng đầu nhìn về phía phát sinh dị tượng trên không trung.

- Một cái kẹo bông siêu to kìa!

Dương Tử ngây ngô cười nói. Thạch Trung Ngọc cạn lời, có cây kẹo bông nào nguy hiểm như vậy sao.

Lực hút của lốc xoáy rốt cuộc không thể tiếp tục thừa nhận nguồn năng lượng đang ngày càng bành trướng, lốc xoáy to lớn từ từ dừng lại. Ngay sau đó, năng lượng bên trong chấn động một phát, lập tức bùng nổ.

- Bùm!

Luồng sáng trắng chói lọi chiếu sáng cả bầu trời, giống như một mặt trời khổng lồ đang phát ra luồng ánh sáng vô tận.

Ánh sáng chói mắt làm cho những người chơi nhìn lên cảm thấy đau mắt. Mặc dù có hệ thống bảo hộ nhưng cái này lại không

thuộc loại thương tổn, không thể giảm bớt được đau đớn.

Mấy người chơi bỗng nhiên che mắt kêu gào đau đớn, ánh sáng mạnh đột nhiên xuất hiện trước mắt thật sự rất khó chịu, hai mắt đau như bị kim đâm vậy.

Đám binh lính Ma Tộc cũng không chịu nổi. Năng lượng này chính là dựa vào chân nguyên và thiên địa linh khí, cực kỳ khắc chế Ma Tộc. Dưới ánh sáng, trên người đám Ma Tộc phát ra từng đoàn sương mù, đó là ma khí bản mạng của bọn chúng, bị ánh sáng đó kích thích tràn ra.

- Vĩnh viễn sống trong ánh sáng đi!

Thạch Trung Ngọc cười lớn, ánh mắt liếc nhìn thanh kinh nghiệm đang tăng nhanh như bơm nước.

Đám Ma Tộc này đều là cấp bậc tinh anh, hơn nữa Thạch Trung Ngọc chủ yếu công kích tính thương tổn, vậy nên kinh nghiệm càng tăng nhiều.

Vết nứt không gian dưới sự kích thích của luồng sáng đã sắp không trụ nổi được nữa.

Nhưng mà cột chân khí của Thạch Trung Ngọc đã bị văng ra hàng trăm mét trong không khí, hơn nữa phương hướng nổ tung gần như là một hình bầu dục, sát thương đối với Ma Tộc cũng không quá mạnh. Đây cùng lắm là do sự thiêu đốt chân nguyên làm cho đám Ma Tộc chết hơn phân nửa.

Cũng ngay lúc này, bên trong vết nứt không gian truyền ra một tiếng rống đầy phẫn nộ.

- Kẻ nào dám tàn sát con của ta!

m thanh tràn ngập tính hủy diệt truyền ra từ vết nứt không gian.

- Ma Vương?!

Nghe thấy âm thanh này, Thạch Trung Ngọc vui vẻ trong lòng.

- Rốt cuộc ngươi cũng nhịn không được!

Một móng vuốt khổng lồ lóe ra ánh sáng đỏ chói vươn ra từ vết nứt. Ngay sau đó một cái đầu to như một căn phòng lớn từ từ chui ra. Nhìn thấy cái đầu lớn đó, Thạch Trung Ngọc giật mình một cái.

Trời mẹ ơi, còn có ai xấu hơn hắn nữa không?! Khuôn mặt trắng bệch như mấy vạn năm không gặp ánh mặt trời vậy, trắng bệch như một tờ giấy. Quầng thâm dưới mắt thì đậm một cách lạ kỳ, hơn nữa con ngươi trong đôi mắt kia nhìn như hai ngọn lửa. Cặp môi đỏ tươi cũng không che hết được bốn cái răng nanh cực lớn bên trong.

Gương mặt dữ tợn đó làm cho người khác nhìn vào cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

- Diện mạo tên này chắc đã hù chết không ít người rồi! Quả nhiên chính là quỷ hút máu!

Thạch Trung Ngọc buồn bực nói.

- Sao vậy! Rõ ràng rất đẹp trai mà!

Dương Tử lại rất mê muội nói. Nhưng cô vẫn quay người ôm lấy Thạch Trung Ngọc,

- Nhưng vẫn không đẹp bằng chú của em.

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ vuốt vuốt mũi con bé, hô lớn về phía cái tên đang chậm rãi bò ra bên kia,

- Người đẹp, ngươi tên gì vậy?

Tên Ma Vương với thân hình cao ngang tòa nhà năm tầng chậm rãi chui ra. Nghe thấy lời Thạch Trung Ngọc, ánh mắt như hai ngọn lửa quét qua.

- Hơi thở mạnh mẽ quá!

Thạch Trung Ngọc bỗng cảm giác không khí chung quanh giống như tăng lên mấy trăm độ, cả người nóng rực.

Chỉ mới đảo mắt thôi mà tên này đã tản mát ra uy thế như vậy rồi!

- Ta tên Bear Nursultan!

Ma Vương hung tợn nói, hai ngọn lửa từ lỗ mũi mạnh mẽ phun ra. Nếu không biết còn tưởng hắn là hóa thân từ cự long.

- Bear Nursultan, Ma Vương Hủy Diệt!

Không nghĩ tới lại là tên có giá trị vũ lực đứng đầu trong Tam Đại Ma Vương.

- Ma Vương Hủy Diệt, Bear Nursultan. Cấp 75, HP 100 (%). Uy thế cường đại đủ để biến bất kỳ sinh vật nào thành tro tàn dưới ngọn lửa của hắn. Hơn nữa, tên kia chỉ là một bản phân thân mà thôi.

Biết được thông tin từ thuật thăm dò, Thạch Trung Ngọc cực kỳ buồn bực. Thế mà lại là bản phân thân! Quá coi thường hắn rồi. Chẳng lẽ ở quốc gia khác còn có kẻ mạnh hơn?

Hắn đâu biết rằng Tam Đại Ma Vương sợ thân phận của hắn. Nam nhân chủ thần hệ thống, thân phận vô cùng tôn quý như vậy làm sao Ma Vương dám tự mình chạy tới. Vậy nên cũng chỉ có thể tạo một bản phân thân làm kẻ chết thay thôi.

- Thôi Khang Đề Tư, Ngói Mã Tát Tư, hai vị này sao không tới?!

Thạch Trung Ngọc lớn tiếng hỏi.

Tên phân thân này không được dạy về suy nghĩ. Bear Nursultan sửng sốt, hắn không nghĩ tới một con người hèn mọn lại dám gọi to tên của hai Ma Vương khác, hơn nữa lại giống như rất quen thuộc với bọn họ.

Bear Nursultan quay đầu lại nhìn vào bên trong vết nứt không gian, sau đó nói với Thạch Trung Ngọc:

- Bọn họ ở nơi khác!

- Tên này thành thật đúng là rất đáng yêu!

Thạch Trung Ngọc không nói gì. Có ai đã thấy chuyện hai bên đánh nhau, chủ tướng bên này hỏi chủ tướng bên kia,

- Ha ha, người anh em, đồng bọn của ngươi sao không tới.

Chỉ là một câu nói đùa, vậy mà chủ tướng bên kia lại trả lời một câu,

- Ha ha, hắn ra ngoài đánh bài rồi.

Cái này không phải quá vô nghĩa sao, tên Bear Nursultan này bị ngáo hả?

Có lẽ hắn cũng đã kịp nhận ra hành vi của mình rất khác thường. Vì thế hắn ngậm miệng lại ngay lập tức, đôi mắt hủy diệt nhìn chằm chằm Thạch Trung Ngọc, sau đó ngửa mặt lên trời rít gào.

Giữa tiếng gầm rú, đám binh lính Ma Tộc đang ủ rũ mệt mỏi bỗng chốc xoay chuyển, giống như uống thuốc kích thích, đôi mắt chúng đỏ ngầu coi mấy người chơi này như đống thịt vụn.

Mẹ nó, lại là chuyện gì đây? Thạch Trung Ngọc kinh ngạc kêu lên.

- Tiếng Gầm Hủy Diệt, gia tăng gấp đôi lực công kích, gấp đôi tốc độ công kích trong chớp mắt, đồng thời đạt tới trạng thái cuồng bạo.

Từ bỏ phòng ngự, tăng cường công kích? Đây không lẽ là kỹ năng quân đoàn trong truyền thuyết? Chỉ một tiếng gầm rú đã gia tăng lực công kích mạnh mẽ như thế, thật sự rất là biến thái. Thạch Trung Ngọc rất mong chờ liệu Bear Nursultan có thể làm bùng nổ sách kỹ năng Tiếng Gầm Hủy Diệt hay không.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1115: Cường hóa Tiếng Gầm Hủy Diệt

Sau khi tăng cấp tập thể, đám binh lính Ma Tộc càng thêm dũng mãnh. Hơn nữa vương giả giáng lâm, có thể đoán được bọn chúng hưng phấn tới mức nào.

Gấp đôi lực công kích làm cho đám Ma Tộc trung cấp sở hữu năng lực của Ma Tộc cao cấp, khiến cho mấy người chơi lâm vào cảnh khó khăn. Nếu kỹ năng HP có biến hóa nữa thì chắc là mấy người chơi tức giận đến chết mất. Tăng cường lực công kích làm cho các Mục Sư lập tức áp lực trọng đại, số lượng tử vong bỗng chốc tăng mạnh. Mục Sư vừa trị liệu vừa sử dụng thuật hồi sinh, giá trị pháp lực (MP) tiêu hao quá nhanh.

Nhìn thấy tình huống này, Hướng Lâm nhanh chóng đứng dậy. Sau khi lên cấp 60, Hướng Lâm đã trở thành phụ trợ pháo đài, theo Thần Quang Minh học được hầu hết pháp thuật, phát huy vai trò Mục Sư hết sức nhuần nhuyễn.

Thấy Hướng Lâm vung tay về phía mấy người chơi đang chiến đấu ở phía trước, một luồng ánh sáng màu vàng vỡ tung trên đầu họ, từng giọt kim quang lập lòe như giọt mưa từ trong luồng ánh sáng kia rơi xuống.

- Mưa Ánh Sáng, trị liệu phạm vi lớn, hơn nữa còn tăng cường thể chất và tốc độ khôi phục HP.

Phạm vi lớn chính là khoảng chừng hai cái sân bóng, trị liệu trong phạm vi lớn như vậy thật sự rất khủng bố. Hướng Lâm xuất ra pháp trượng, hướng về mấy người chơi ngâm xướng.

Không lâu sau, một cái vòng sáng màu lam đột nhiên xuất hiện dưới chân mọi người. Bị ảnh hưởng bởi vòng sáng, mấy người chơi bỗng nhiên cảm thấy sức sống bắn ra bốn phía, cảm giác mỏi mệt ban đầu bỗng chốc biến mất, thân hình trở nên mạnh mẽ hơn. Cả người tràn ngập sức sống, giá trị pháp lực (MP) tiêu hao lúc

nãy cũng đã nhanh chóng khôi phục lại.

- Sức Sống Quang Hoàn, tăng cường HP, MP, tốc độ hồi phục trong phạm vi lớn. Ở trình độ cao sẽ giảm bớt thời gian thực hiện.

Mục Sư sau cấp 60 được cường hóa phạm vi kỹ năng. Có thể nói nếu trước cấp 60 thì Mục Sư chỉ chuyên dùng cho tổ đội nhỏ đánh Boss thì sau cấp 60, Mục Sư chuyên dùng cho Chiến Tranh Quân Đoàn, Chiến Tranh Hành Hội. Các kỹ năng lần lượt bày ra làm cho thế cục đảo loạn, người chơi có thể lực sung túc, Mục Sư có MP dùn không hết. Thế cục chiến tranh cuối cùng cũng xoay chuyển, nghiêng về phía những người chơi này.

Dù sao Ma Tộc cũng không có vai trò có thể sử dụng kỹ năng hồi sinh. Mà bên người chơi này, kỹ năng hồi sinh của Mục Sư cũng chỉ có thời gian hồi chiêu 1 phút. Nếu một người chết đi, hắn sẽ sống lại sau một khoảng thời gian, như là một đội quân không đánh chết được.

Bear Nursultan vốn tưởng rằng một Tiếng Gầm Hủy Diệt sẽ làm cho đám người chơi nhỏ bé như mấy con kiến này mất đi sức chiến đấu, nhưng hắn lại không nghĩ tới trong đám người chơi đó còn có một tên Mục Sư lợi hại như vậy.

- Đáng hận!

Bear Nursultan tức giận gầm một tiếng, đàn dơi phía sau vỗ cánh mạnh mẽ, lại là một tiếng gầm rung trời. Tiếng rống làm cho cả đại địa run rẩy, cát đá bay xung quanh Bear Nursultan, bùn đất đá tảng bắn lên không trung trong cơn chấn động.

- Cường hóa Tiếng Gầm Hủy Diệt, tăng thêm hiệu quả của Tiếng Gầm Hủy Diệt, gia tăng thêm gấp đôi lực công kích, tốc độ công kích.

Binh lính Ma Tộc vốn đã tăng gấp đôi công kích, lần này lại tăng thêm gấp đôi nữa tương đương là tăng gấp 4 lần công kích, 2 lần tốc độ công kích. Đám binh lính Ma Tộc bổng chốc trở thành những cỗ máy chém giết, lưỡi dao sắc bén trong tay dễ dàng chém ngang hộ giáp của người chơi, cho dù là áo giáp hoàng kim hay ám kim cũng không khác gì áo giấy.

- Con mẹ nó, tên này biến thái quá đi!

Thạch Trung Ngọc mở to hai mắt, nếu có kỹ năng tăng cường này có lẽ người chơi 50W đều có thể thống nhất cả khu vực Hoa Hạ. Rất nghịch thiên.

Nhất định phải lấy được sách kỹ năng trong tay Bear Nursultan, Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ. Vì thế hắn không chút do dự bay vọt về phía Bear Nursultan, đồng thời ném đạn chân khí hắn tùy tiện tạo ra về phía Ma Tộc. Đạn này dù cho không có uy lực kinh thiên động địa nhưng cũng đủ để nổ chết mấy chục tên lính Ma Tộc. Hắn ném đạn như đang rải đậu trên đất, so với máy bay ném bom còn dữ dội hơn. Lúc này Thạch Trung Ngọc đã giải thích được một cách hoàn hảo ý nghĩa thực sự của từ ném bom rải thảm.

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc, một tên thủ lĩnh lại ra tay với đám lính nhỏ của mình, Bear Nursultan không kiềm chế nổi. Ma Tộc cũng có tự tôn của bọn chúng, thân là vương giả ở thời điểm chiến đấu tuyệt đối sẽ không ra tay với bọn tiểu binh. Nói cách khác chỉ cần Ma Vương cũng đủ gây thiệt hại rồi, còn cần binh lính làm cái gì.

Nhưng mà Bear Nursultan đã quên mất tuy hắn không chủ động ra tay nhưng hai tiếng gầm kia đã gián tiếp tạo thương tổn lớn cho đám người chơi rồi.

Như vậy thì hành động của Thạch Trung Ngọc không có gì đáng trách. Hơn nữa Thạch Trung Ngọc cũng không có suy nghĩ như vậy. Nếu cấp dưới của mình không đánh được thì đương nhiên chính hắn sẽ ra tay. Nếu không lão đại ở một bên xem để cho cấp dưới bị đánh chết thì sau này làm sao mà chỉ huy, làm sao mà lãnh đạo mọi người?

Đao Chiến Thần trong tay Thạch Trung Ngọc hàn quang lấp lánh, kỹ năng Chiến Thần Nhiệt Huyết có thể nói đã bị hắn hấp thu triệt để, không có lúc nào là không phải ở trong trạng thái Chiến Thần Nhiệt Huyết.

Bear Nursultan nhìn thấy Thạch Trung Ngọc bay tới đây. Hắn không chần chừ, hay bàn tay khổng lồ đỏ chói bắt lấy Thạch Trung Ngọc.

- Bàn Tay Ma Vương.

Đây chính là tuyệt kỹ của Bear Nursultan. Lực lượng hủy diệt toàn bộ bị nén ở hai bàn tay, chộp một cái thì cho dù là một ngọn núi lớn cũng sẽ sụp đổ.

Thạch Trung Ngọc vừa nhìn liền biết nó không phải là thứ dễ đối phó, làm sao có thể ngu ngốc chui đầu vào. Đôi cánh ngưng tụ từ chân khí tùy ý vẫy một chút, Thạch Trung Ngọc lập tức bay lệch 45 độ về trước, hiểm hiểm tránh khỏi cự trảo màu đỏ kia, đồng thời Đao Chiến Thần lập lòe kim quang mạnh mẽ chém vào cổ tay Bear Nursultan. Nơi đó chính là nơi giao thoa giữa làn da màu đỏ và màu trắng, cũng chính là điểm yếu của hắn.

Bear Nursultan cũng nhanh chóng thu tay về. Nếu Thạch Trung Ngọc chém trúng thì hắn dám khẳng định cánh tay này chắc chắn sẽ bị phế đi. Không nghĩ tới ánh mắt Thạch Trung Ngọc lại sắc bén như vậy, nhanh chóng nhìn ra được điểm yếu của hắn.

Thạch Trung Ngọc cũng đã sớm đoán được động tác này của Bear Nursultan. Mạnh mẽ vỗ cánh xông lên, tốc độ của Thạch Trung Ngọc nhanh gấp mấy lần, hung hăng vung Đao Chiến Thần vào trước ngực Bear Nursultan.

Binh sĩ Ma Tộc rất ít mang giáp vì để thể hiện sự dũng mãnh của mình. Ma Vương như Bear Nursultan lại càng mặc ít quần áo, ngực lộ ra ngoài một mảng lớn. Nhưng mà Bear Nursultan vẫn rất tự tin với cơ thể cứng rắn của mình. Cơ thể của hắn còn mạnh hơn bất kỳ bộ giáp nào.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1116: Khinh thường?

Đối với Ma Tộc mà nói, bộ da chính là lớp phòng ngự tốt nhất của bọn chúng, vậy nên Ma Tộc đều là bộ dáng vạm vỡ, to lớn. Nhưng mà Bear Nursultan đã quá chủ quan về độ sắc bén của Đao Chiến Thần, nó giờ đã thăng cấp thành thần khí chủ rồi. Lại thêm kỹ năng Chiến Thần Nhiệt Huyết nữa, cho dù là chân thân Ma Vương buông xuống cũng tuyệt đối không thể chống cự lại được một kích này, huống chi chỉ là một bản phân thân.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Bear Nursultan, Đao Chiến Thần thoải mái cắt sâu vào ngực hắn, nhẹ nhàng như cắt đậu hủ. Cơ thể cứng rắn mà hắn vô cùng tự hào lại vô lực ngăn cản lưỡi đao sắc bén của Đao Chiến Thần.

50% sát thương gấp đôi, 50% sát thương gấp năm, 1% sát thương gấp mười. Đây chính là hiệu quả của Chiến Thần Nhiệt Huyết. Ở giai đoạn này, chỉ tăng sát thương một nửa đã cực kỳ kinh khủng rồi chứ đừng nói gì tới gấp đôi sát thương. Nhưng mà ít nhất lại là sát thương gấp đôi, nếu may mắn thì có thể phát huy ra sát thương gấp năm lần, Bear Nursultan chắc chắn sẽ không phải bị chém như thế này mà là bị đâm cho một cái lỗ lớn.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng rút đao ra, kéo theo một dòng máu màu tím đen. Cơ thể Ma Tộc thường xuyên bị ma khí ăn mòn, máu đỏ tươi trong cơ thể đều biến thành màu đỏ tím, còn máu trong cơ thể Ma Vương lại biến thành màu tím đen. Màu máu càng đậm chứng tỏ thực lực càng mạnh.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc không dám đụng vào. Đối với tất cả người chơi trên đại lục mà nói, máu của Ma Tộc giống như H2SO4, có tính ăn mòn rất mạnh.

Khởi động chân khí bảo hộ, Thạch Trung Ngọc lại đâm một đao về hướng thân thể của Bear Nursultan. Bear Nursultan đã quá sợ hãi một đao trước của Thạch Trung Ngọc, làm sao còn dám để cho

hắn lại chém một lần nữa. Đao vừa nãy suýt chút nữa đã làm cho trái tim của Bear Nursultan nổ tung rồi.

Nhưng mà mặc kệ Bear Nursultan vặn vẹo cơ thể thế nào đi chăng nữa thì trước mặt Thạch Trung Ngọc cũng là một mục tiêu khổng lồ.

Phát hiện tình huống này, Bear Nursultan khẩn trương trong lòng, thân thể cao lớn nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt biến thành kích thước của một người bình thường dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của Thạch Trung Ngọc.

- Ha ha.

Bear Nursultan khẽ cười, dáng người linh hoạt hơn rất nhiều, đối mặt với Thạch Trung Ngọc cũng không có gì áp lực.

Nhìn thấy như vậy, Thạch Trung Ngọc lắc đầu không nói gì. Tên này nghĩ rằng thu nhỏ lại thì sẽ không sợ nữa sao?

Bear Nursultan hưng phấn hét lớn một tiếng, hai cái móng vuốt cực lớn vươn về phía Thạch Trung Ngọc. Móng vuốt đỏ lập lòe ánh sáng tràn ngập hơi thở hủy diệt làm cho Thạch Trung Ngọc cảm giác tóc gáy dựng thẳng lên. Chiêu hủy diệt này chính là thành tựu mấy ngàn năm của Bear Nursultan.

- Phá Núi Xẻ Biển!

Thạch Trung Ngọc chợt quát lên, hai tay cầm Đao Chiến Thần mạnh mẽ chém xuống. Không có hiệu ứng ánh sáng chói mắt, không có hiệu ứng tiếng vang hoa lệ, chỉ có hơi thở vô hình có thể chia cắt mọi thứ.

Ngọn lửa đỏ trong mắt Bear Nursultan lóe lên dữ dội, một đao này của Thạch Trung Ngọc đã đe dọa hắn. Khi Bear Nursultan trong hình dạng Ma Vương sẽ tăng cường thực lực của binh lính Ma Tộc nhưng thực lực của chính hắn sẽ bị giảm đi 20%. Sau khi trở thành hình dáng một con người bình thường, hắn có thể phát huy 100% công lực, nhưng lại khiến hắn cảm giác tim đập nhanh. Nếu một đao này chém xuống, chắc chắn hắn sẽ phải gặp kết cục tử vong.

- Tên kia chẳng qua chỉ là một phàm nhân, làm sao lại có thực lực mạnh như vậy!

Bear Nursultan hoảng sợ suy nghĩ, nhưng thân hình của hắn buộc phải nhảy ra xa. Luồng khí vô hình vô ảnh này làm cho hắn không biết phải tránh như thế nào, chỉ có thể dựa vào trực giác cường đại để né tránh. Cánh dơi sau lưng liều mạng đập liên tục làm cho tốc độ của hắn đạt tới tối đa.

Bear Nursultan là Ma Vương vạn năm, từng bước từ Ma Tộc sơ cấp đi lên, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú. Một đao trước đó có công lực cực mạnh nhưng hắn lại coi thường nên mới bị trọng thương. Dựa vào trực giác kinh người, hắn nhanh chóng trách được một kích Phá Núi Xẻ Biển làm cho Thạch Trung Ngọc đầy kinh ngạc.

Tuy nhiên Thạch Trung Ngọc cũng không ngừng tay lại, Bear Nursultan càng mạnh hắn càng hưng phấn. Kinh nghiệm chiến đấu của kiếp trước hòa vào thân thể của kiếp này, toàn thân tràn đầy nhiệt huyết.

- Lại đến!

Thạch Trung Ngọc hét lớn một tiếng, vọt về hướng Bear Nursultan. Dùng kỹ năng giết kẻ địch từ xa không thú vị bằng cận chiến.

Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc bay lại đây, Bear Nursultan cũng thả lỏng. Ma Tộc giỏi nhất là cận chiến, Thạch Trung Ngọc bay lại đây chính là hợp ý hắn. Hắn cũng rống một tiếng, bay tới Thạch Trung Ngọc.

- Bang!

Đao Chiến Thần đánh vào móng vuốt hủy diệt của Bear Nursultan, tạo một tiếng vang sắc bén. Nhát đao này Thạch Trung Ngọc không sử dụng Chiến Thần Nhiệt Huyết, mục đích chính là một trận chiến đẫm máu.

- Bear Nursultan phát hiện trên đao không có lóe ra ánh sáng,

nghĩ rằng luồng áng sáng kia là có hạn chế trong lòng liền vui vẻ. Ma trảo múa may càng thêm hung mãnh, một cỗ hơi thở hủy diệt vọt về phía Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc mặt không đổi sắc tiếp chiêu.

Đám nữ nhân ở phía sau nhìn thấy Thạch Trung Ngọc cùng Ma Vương đại chiến, vừa lo lắng vừa đắc ý. Hiện tại có người chơi nào có thể cùng Ma Vương cấp 75 chiến đấu một chọi một như vậy? Ngoại trừ chiến thuật biển người, còn ai có thể giết chết Ma Vương.

Tự hào đối với nam nhân của mình, đám nữ nhân ở phía sau hưng phấn kêu to, cổ vũ cho Thạch Trung Ngọc. Cảnh tượng như đội cổ động viên cho trận World Cup vậy.

Thạch Trung Ngọc vô tình liếc mắt một cái, thấy cảnh tượng này liền cười khổ.

- Lưới Hủy Diệt!

Bear Nursultan vung trảo, hơi thở hủy diệt ngưng tụ lại thành một cái lưới thật lớn, buông xuống chỗ Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc vẫn như cũ không sợ hãi, Đao Chiến Thần sắc bén vọt vào giữa chiếc lưới. Trung tâm Lưới Hủy Diệt khổng lồ bị đâm trúng, dễ dàng bị mở ra. Bear Nursultan kinh hoảng, khả năng chiến đấu của tên Thạch Trung Ngọc này quá lợi hại, vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấu nhược điểm của mình rồi? Lúc bắt đầu hắn cũng chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấu nhược điểm của ma trảo của mình!

Bear Nursultan hoài nghi có phải Thạch Trung Ngọc cố ý giả vờ để chiến đấu với mình hay không. Với trực giác mãnh liệt như vậy cộng với kinh nghiệm chiến đấu cường đại, hắn tuyệt đối có thể dễ dàng giết chết mình. Với thực lực này thì sơ hở trong chiêu thức của hắn cực kỳ ít ỏi.

- Dám coi thường ta!

Nghĩ vậy, Bear Nursultan cực kỳ phẫn nộ, từ khi trở thành Ma Vương hắn có khi nào bị người ta coi thường đâu. Nhưng mà

nhiều năm kinh nghiệm cũng làm cho hắn lạnh tâm, Thạch Trung Ngọc có thể rất cường đại nhưng lại coi thường hắn như thế làm sao có thể để yên.

Trong lúc bất tri bất giác, Ma Vương đã đặt Thạch Trung Ngọc ở ngang bậc với mình, thậm chí là ở địa vị cao hơn. Lặng lẽ tụ hội lực lượng, hắn muốn cho Thạch Trung Ngọc một kích cực mạnh.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1117: Thủy Hoàng

Cảm giác Ma Vương càng ngày càng yếu, Thạch Trung Ngọc nhíu mày. Chẳng lẽ tên này chỉ chiến đấu mạnh mẽ trong một lần? Lần sau lại không được nữa? Ngân Thương Sáp Đầu?

Nghĩ vậy, Thạch Trung Ngọc cảm giác không có gì vui nữa, thế giới này không còn cao thủ nữa sao?

Lúc này, Bear Nursultan đột nhiên rống lên một tiếng, một cỗ hơi thở mạnh mẽ bộc phát ra. Cảm giác như một con mèo bệnh bỗng chốc hóa thành hổ lớn, Thạch Trung Ngọc ngu người. Bear Nursultan lợi dụng cơ hội này, hai vuốt lóe hồng quang nắm lại, hai luồng ánh sáng ngưng tụ hơi thở hủy diệt bắn về phía Thạch Trung Ngọc.

Bear Nursultan ngưng tụ toàn bộ năng lượng hủy diệt lên một kích này, tốc độ hai luồng ánh sáng đó sắp ngang với vận tốc ánh sáng.

Tốc độ của Thạch Trung Ngọc mặc dù nhanh nhưng làm sao có thể so với vận tốc ánh sáng. Nếu coi phản ứng của Thạch Trung Ngọc là 0,001 giây thì luồng sáng này bắn trúng hắn chỉ trong 0,0001 giây. Căn bản không phải là thời gian Thạch Trung Ngọc có thể phản ứng.

Hai luồng ánh sáng xuyên qua hai bên sườn Thạch Trung Ngọc, đâm thẳng xuống đất.

Bear Nursultan nhìn thấy toàn bộ, đắc ý vuốt mồ hôi trên trán. Một kích này đã tiêu hao quá nhiều năng lượng của hắn. Nhưng sau đó hắn lại cảm thấy có gì đó sai sai.

- Cái này, làm sao có thể? Cơ thể hắn?

Theo lẽ thường, nếu trúng một kích này, hơi thở hủy diệt kia

chắc chắn sẽ phá hủy cơ thể với tốc độ cực nhanh, thậm chí cả linh hồn cũng sẽ không thoát khỏi. Nếu là người chơi bình thường nếu trúng chiêu này thì không chỉ biến mất nhân vật mà cơ thể ở ngoài đời thực cũng sẽ bị thương nặng.

Nhưng mà lúc này cơ thể của Thạch Trung Ngọc vẫn duy trì như cũ. Hai luồng sáng kia bắn ra tạo thành hai vết thương lớn ở hai bên sườn, nhưng lại không xuất hiện cảnh tượng phá vỡ cơ thể.

- Ngươi...

Bear Nursultan hơi giật mình nhìn Thạch Trung Ngọc.

Mấy người nữ phía sau cũng bị dọa kinh hoảng. Một kích của Bear Nursultan dọa các nàng ngây người vẫn chưa hoàn hồn trở lại. Hướng Lâm là người đầu tiên tỉnh lại, không chút do dự dùng thuật trị liệu cho Thạch Trung Ngọc.

- Thi pháp mất đi hiệu lực!

- Thi pháp mất đi hiệu lực!

- Làm sao có thể?!

Hướng Lâm vội kêu lên,

- Pháp thuật của ta làm sao có thể mất đi hiệu lực!

Pháp thuật của Hướng Lâm là do Thần Quang Minh tự tay dạy dỗ, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện tình huống bị mất đi hiệu lực, trừ khi người chơi bị chết,

- Người chơi đã chết, không thể sử dụng pháp thuật.

- Ha ha

Trên gương mặt đờ đẫn của Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên hiện ra một nụ cười lạnh. Một cỗ hơi thở không giống người bình thường bộc phát ra ngoài. Cảm giác như đế vương trên cửu thiên, uy nghiêm thần thánh không thể xâm phạm.

- Ngươi là ai?!

Bear Nursultan vội vàng kêu lên, tình huống này rất giống với các vị thần khác.

Thạch Trung Ngọc chăm chú nhìn Bear Nursultan làm cho hắn cảm giác như không điều khiển được cơ thể của mình. Cảm giác vận mệnh bị người ta thao túng, ngay cả sống chết cũng không thể làm chủ được làm cho hắn phải đổ mồ hôi lạnh. Cảm giác này chỉ xuất hiện khi hắn vẫn còn là một Ma Tộc sơ cấp bị Ma Vương nhìn chăm chú vào người.

- Doanh Chính!

Thạch Trung Ngọc lạnh lùng nhìn Bear Nursultan,

- Trẫm chính là Đế Vương của Đại Tần!

Bear Nursultan không hiểu lời Thạch Trung Ngọc, dù sao hắn cũng không hiểu biết nhiều về lịch sử của thế giới bên ngoài.

Tuy nhiên đám nữ nhân phía sau đều che miệng,

- Sao đột nhiên Thạch Trung Ngọc lại biến thành Thủy Hoàng?

Chuyện kiếp trước của Thạch Trung Ngọc chính là Thủy Hoàng các nàng đều biết, nhưng họ lại không đoán được có ngày Thạch Trung Ngọc sẽ biến thành Tần Thủy Hoàng. Hoàng uy nặng như núi, uy như thần phát ra từ trên người Thạch Trung Ngọc, tràn ngập khắp thiên địa.

Ma Tộc và người chơi còn đang trong trận chiến cũng dừng lại, giống như có một ngọn núi thật lớn đặt trên ngực, làm cho bọn họ nhìn về phía Thạch Trung Ngọc, lẳng lặng chờ đợi.

- Đất trong thiên hạ đều là đất của vua, người trong thiên hạ đều là người của vua!

Thạch Trung Ngọc trầm giọng nói,

- Bear Nursultan, là Ma Vương, ngươi không quản lý tốt lãnh địa của mình mà còn dẫn binh tấn công nước ta! Ngươi muốn khơi

mào chiến tranh giữa Ma Giới và Nhân Giới đúng không!

Ma Giới là một thế giới lớn, trong đó không chỉ có mỗi Ma Tộc. Chẳng qua Ma Tộc là một thế lực cường đại ở Ma Giới, nhưng cũng không thể đại biểu cho cả Ma Giới. Mà theo như lời nói của Thạch Trung Ngọc, cả nhân gian này giống như toàn bộ đều là của hắn, thanh âm tràn đầy bá khí làm cho Bear Nursultan không dám nghi ngờ.

- Bệ hạ, Ma Tộc chúng ta chẳng qua là làm theo thông lệ vạn năm!

Bear Nursultan đã coi Thạch Trung Ngọc như là chủ nhân của thế giới này. Mặc dù không biết từ khi nào thế giới này lại xuất hiện một chủ nhân nhưng hắn vẫn thật cẩn thận nói.

- Thông lệ này làm cho vô số người dân phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng!

Thạch Trung Ngọc lạnh lùng nói,

- Thông lệ như thế phá bỏ cũng tốt!

- Cái này...

Bear Nursultan khó xử. Hắn cũng chỉ là một bản phân thân, hơn nữa thông lệ này đã có từ khi thế giới này vừa mới bắt đầu. Đã qua không biết bao nhiêu năm, sao có thể nói phá là phá được. Còn nữa, vết nứt không gian cũng xuất hiện không ổn định, làm cho Ma Tộc bọn hắn ở Ma Giới trơ mắt nhìn thế giới bên ngoài mà không dám làm gì? Vậy Ma Vương như hắn còn làm được gì?

- Sao?

Thạch Trung Ngọc trừng mắt,

- Ngươi có dị nghị?

- Không dám không dám!

Bear Nursultan cảm giác giống như có một tòa núi lớn chặn

ngang người, làm cho hắn vô lực đứng thẳng người lên. Nhưng mà hắn là một Ma Vương, tuyệt đối không thể để mất tôn nghiêm được. Cho dù cúi đầu trước mặt cường giả cũng không thể quỳ xuống. Mất mặt, nhưng không thể đánh mất tôn nghiêm.

- Hừ!

Thạch Trung Ngọc hừ lạnh,

- Gọi chân thân của ngươi tới đây!

Bear Nursultan sửng sốt, trong lòng vui vẻ nhanh chóng gọi về chân thân của mình.

Lúc này, Bear Nursultan thật đang hưng phấn giết chóc ở Mễ Quốc bỗng nhiên nhướng mày, nhìn thấy thành trì đã sắp bị triệt hạ, buồn bực nói,

- Phân thân gọi ta có chuyện gì? Hình như là bên phía Hoa Hạ, không lẽ hắn đã gặp được Hinh Vũ Chi Thạch?

Nghĩ vậy, Bear Nursultan muốn hủy kết nối. Dù sao Thạch Trung Ngọc cũng không dễ dây vào, đưa tên phân thân đi cũng chỉ là đưa một vật hy sinh mà thôi.

Bên này phân thân của Bear Nursultan cảm thấy chân thân không đáp lại, trong lòng chợt lạnh. Nhìn thấy vẻ mặt của Thạch Trung Ngọc hắn càng thêm khẩn trương, nhanh chóng kêu gọi lần nữa.

- Mẹ nó, sao lại không biết điều như vậy chứ!

Chân thân Bear Nursultan tức giận gào lên. Nhưng hình như hắn đã quên mẹ của tên phân thân trên lý thuyết cũng là mẹ của hắn.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1118: Ma Vương Bản Tôn

“Chuyện gì?” Trong không gian ý thức, Bernard chân chính tức giận kêu lên với phân thân Bernard .

nhìn thấy chân thân Bernard,phân thân kia nhất thời cũng cảm giác một hồi ủy khuất, “Bản tôn, ta đây gặp phải một người tên là Doanh Chính, hắn tự xưng là Hoàng Giả của thế giới này.”

“hử? Doanh Chính?” Bernard sửng sốt, càng thêm tức giận nói, “móa nó, cái mà Hoàng Giả, giết là được!”

“Bản tôn, hắn quá mạnh mẻ, hơn nữa hắn nói phải phá hủy quy tắc ăn thông của nhân gian và Ma Giới .” phân thân này vội vàng nói.

Bernard lại thêm buồn bực, “Cái này là quy tắc lúc sáng tạo ban đầu đã tồn tại, tại sao hắn ta nói bỏ là bỏ được hả!” sau đó lại trừng mắt với phân thân, “Ngươi cái phế vật này! Chút chuyện này mà cũng làm không xong!”

Phân thân yên lặng không nói, vẻ mặt kia thật giống như nàng dâu nhỏ tức giận vậy. Cường đại hủy diệt Ma Vương bị lại bị khí thế của Thạch Trung Ngọc làm cho sợ hãi tâm thần.

Bernard hừ nhẹ một tiếng, “Được rồi được rồi! Ta chỉ đến đây thôi!”

Nghe được bản tôn đồng ý, phân thân nhất thời vui mừng.

Ở trước mặt Thạch Trung Ngọc, phân thân Bernard kia trong lúc bất chợt thần sắc đại biến, toàn bộ bầu trời nhất thời âm trầm xuống. Mặc dù nói phân thân sở hữu tám mươi phần trăm năng lực của bản tôn, thế nhưng hai mươi phần trăm còn lại chính là chỗ quyết định sự chênh lệch giữa phân thân cùng bản tôn, khác nhau như trời với đất vậy.

Có thể nói,99 phần trăm và một trăm phần trăm cứ như là khác nhau như một bên là trời và một bên là vực vậy.

Có một chút một tỳ vết thì đã định trước hắn là cái không hoàn mỹ.

"Ngươi đã đến rồi!" Thạch Trung Ngọc nhìn thấy Bernard biến hóa, không mừng mà cũng chẳng lo lắng.

Bernard vừa đến nhất thời sửng sốt, trong lòng mắng to, "ĐxxCM! Nó là Doanh Chính, rõ ràng chính là Hinh Vũ Chi Thạch, bên trong đôi mắt của phân thân là dáng dấp của Linh Hồn Chi Hỏa a!!" Vong Linh sinh vật ở Ma Giới nhưng mà là cấp thấp nhất.

"Hinh Vũ Chi Thạch," Bernard tuy là cảm giác được trên người Thạch Trung Ngọc có chút không đúng, nhưng là vẫn âm lãnh nói rằng, "Đừng tưởng rằng phía sau ngươi có chỗ dựa, Ma Vương chúng ta sẽ sợ ngươi!" Đối với một tên dựa vào quan hệ * với Chủ Thần của hệ thống này, Bernard rất là khinh thị.

"Trẫm, một... Không... Dựa vào trời, hai không phải dựa vào đất, hoàn toàn dựa vào thực lực của bản thân ta, đây mới là chỗ dựa vững chắc!" Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, "Ngược lại thì ngươi, Ma Vương các ngươi mang theo binh tướng xâm lược đất đai của trẫm, là muốn làm gì!"

"Hắc! Ngươi đúng là khôi hài a!, ngươi cho rằng Chủ Thần của hệ thống thành nữ nhân của ngươi, thì ngươi là vua trong trời đất này sao!" Bernard nhất thời cười to nói, "Một kẻ phàm nhân nhỏ bé cũng vọng tưởng xưng vương ở đại địa này?!"

"Ha ha ha!" Thạch Trung Ngọc nhất thời cười ha hả, tiếng cười kia làm cho thiên địa cũng run rẩy.

Nghe tiếng cười kia, Bernard nhất thời cảm giác được phiền não, giống như bị đối xử như một con kiến vậy. Tức giận kêu lên, "Cười cái gì! Ngươi người này, trước mặt Bản Ma Vương mà cũng dám cười à!"

"Ma Vương!" Thạch Trung Ngọc giễu cợt một tiếng, "Ma Vương cũng có thể xem như là Vương sao? Ngươi dựa vào cái gì mà có

thể xưng vương ở Ma Giới ?!"

"Bởi vì ta có bản lãnh, bởi vì ta có thể thống lĩnh mấy ngàn vạn Ma Tộc!" Bernard hét lớn, lời của Thạch Trung Ngọc làm cho hắn có chút không giải thích được, mấy thứ này mới có thể làm cho hắn có một chút sức mạnh như vậy.

"Bản lĩnh!" Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, "Ở trước mặt trẫm, bản lĩnh của ngươi, không đáng để nhắc tới!"

Nghe nói như thế, Bernard nhất thời giận dữ.

"Mấy ngàn vạn Ma Tộc!" Thạch Trung Ngọc lại càng là khẽ cười một tiếng, "Ở trước mặt Đại Tần thiết kỵ của trẫm! Đố là cái đinh gì"

"Đại Tần thiết kỵ, là những tên kia?!" Bernard chỉ vào những cái này người chơi cười to nói.

Thạch Trung Ngọc tùy ý nhìn lướt qua, cũng là lắc đầu, trầm giọng nói, "Đại Tần thiết kỵ của Trẫm há những thứ ô hợp này có thể so sánh được!"

"Ha ha ha, vậy liền đem ngươi Đại Tần thiết kỵ gọi ra cho ta coi!" Bernard cười to nói.

Thạch Trung Ngọc cũng nhíu mày, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Làm sao? Khó khăn à nha ha ha! Cho rằng chỉ nói mấy câu là có thể thổi ra bách chiến hùng binh sao!? Người đi mà nằm mơ đi!" Bernard nhìn thấy vẻ mặt của Thạch Trung Ngọc, như hiểu rõ, lần nữa cười ha hả.

"Ha hả," Thạch Trung Ngọc cũng cười lắc đầu, "Trẫm chẳng qua là đang tính toán cường độ Bích Chướng của không gian này mà thôi."

"Cái gì?" Bernard sửng sốt, không gian này Bích Chướng chính là ngoài cùng của tầng không gian. Ma Giới có thể xé mở vết nứt không gian đi tới nhân gian cũng là bởi vì nguyên nhân là vào lúc này, không gian Bích Chướng trở nên mỏng đi, có thể phá vỡ.

Người này nói tính toán cường độ Bích Chướng của không gian này, có ý tứ?

Thế nhưng, một màn kế tiếp, làm cho Bernard mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng vươn tay, tay vẽ ra một tia quỹ tích huyền ảo, đặt ở không trung. Tiếp lấy, tay kia dường như cầm lấy vật gì vậy, mạnh mẽ xé ra.

Bích Chướng của không gian kia, dĩ nhiên cũng bị Thạch Trung Ngọc xé ra như thế. Chẳng qua đương nhiên là dùng tay để xé Bích Chướng của không gian ra, Bernard kia cảm giác như mắt hắn như muốn rơi ra ngoài. Bọn họ muốn phá vỡ không gian cũng phải cần ba Đại Ma Vương cùng nhau nỗ lực cộng thêm thông qua nghi thức năng lượng của vài tỷ Ma Tộc mới có thể phá vỡ được.

Thế nhưng người đương nhiên chỉ là dùng tay không xé ra. Hơn nữa không gian bị xé ra không biết là thông với nơi nào, ngược lại không phải là thông với Ma Giới. Phải biết rằng, ở nơi này, là nơi có không gian Bích Chướng yếu nhất cùng Ma Giới tương liên. Mà người lại xé mở một cái không gian không biết thông với nơi nào, điều này thật sự là quá kinh người.

"Mở!" Thạch Trung Ngọc hai tay cắm vào bên trong vết nứt không gian kia, rồi đẩy ra. Cái vết nứt không gian kia nguyên bản chỉ có chiều rộng bằng cánh tay, nhìn giống như một cái cửa tự động vậy, bị đẩy ra hơn 10m.

Một màn này làm cho Bernard không biết làm sao để biểu đạt.

Thạch Trung Ngọc lạnh lùng liếc Bernard một cái, bỗng quát một tiếng về phía bên trong không gian kia nứt kia, "Lệnh (khiến), Vương Tiễn thống lĩnh ba nghìn binh mã theo trẫm xuất chinh!"

Lời nói vừa rơi xuống,bên trong không gian kia nứt kia nhất thời truyền đến một tiếng thở nhẹ.

Thạch Trung Ngọc tùy ý gật đầu, rời khỏi mấy bước, hướng về phía Bernard. "Không biết, ngươi ngoại trừ một triệu quân ô hợp ra thì còn có sĩ binh nào để thống lĩnh không?"

Nghe thấy lời nói củaThạch Trung Ngọc, Bernard nhất thời đem cảm giác chấn động vừa rồi ném ra sau đầu, nhữngbinh sĩ Ma Tộc này là niềm kiêu ngạo của hắn, lúc này lại bị gọi là quân ô hợp. Chắc chắn là muốn tìm lấy chết!

Bernard tức giận hướng về phía tất cả phân thân hạ mệnh lệnh, thu hồi một nữa sĩ binh Ma tộc, rồi đi qua vết nứt không gian đi tới chỗ của hắn ngay bây giờ.

Truyền đạt mệnh lệnh hoàn tất, Bernard cũng lạnh lùng nhìn Thạch Trung Ngọc. Một cái Hoàng Giả, một cái vương giả đưa mắt nhìn nhau. Đợi binh mã của chính mìnhxuất hiện.

Nhưng mà, Thạch Trung Ngọc chẳng qua là muốn Vương Tiễn phái ra ba nghìn sĩ binh, mà Ma Tộc bên này cũng là gọi đến... Ít nhất... Mấy ngàn vạn tinh anh Ma Tộc. Vậy thì ai đây thắng ai thua đây?

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1119: Trung Can Nghĩa Đảm, Vũ Dũng Truyền Hồn

Ma Vương ra lệnh một tiếng, những phân thân này nào dám không theo. Vô số sĩ binh Ma Tộc liên tục không ngừng từ bên trong vết nứt không gian đi ra.

Thạch Trung Ngọc chào hỏi nhưng người chơi một tiếng, đã sớm không chịu nổi gánh nặng, những người chơi dồn dập thu hồi binh khí, quay về phía sau Thạch Trung Ngọc. Trận chiến bây giờ đã không phải là cuộc chiến mà bọn họ có thể nhúng tay vào. Tin tức bên Xuất Vân trấn cũng dẫn tới rất nhiều sự chú ý của ngoạn gia , bọn họ bỏ cơ hội cùng sĩ binh Ma Tộc chiến đấu, dồn dập chạy tới Xuất Vân trấn. Hiện tại người chơi chỉ đến để xem chiến đấu đã đạt tới mấy triệu, chen lấn đến đông dày Xuất Vân trấn.

Bernard cũng vui vẻ khi những người chơi này đến xem trò vui, "Đợi chút nữa để cho ngươi mất hết mặt mũi, coi ngươi về sau còn mặt mũi nào mà ở đây nữa không!" Bernard trong lòng âm thầm nghĩ tới, tuyệt đối không lo lắng cho mình sẽ thất bại.

hai Ma Vương còn lại cũng là vô cùng kinh ngạc với hành động của Bernard, tuy là chân thân không có chạy tới, nhưng là lại lợi dụng pháp thuật đang len lén quan sát cuộc chiến đấu này.

trên bình nguyên Xuất Vân, hiện tại đã có rất nhiều sĩ binh Ma Tộc xuất hiện. Ma khí ngập trời đã che phủ trọn cả bầu trời, thế nhưng bên phía Thạch Trung Ngọc, bầu trời sáng trong vô cùng. Một màn quỷ dị này làm cho vô số người chơi âm thầm kinh hãi.

Một bên mây đen che trời, một bên sáng trong vô cùng.

Bernard liếc mắt với hơn triệu sĩ binh Ma Tộc phía sau, cười lạnh nói, "Thế nào, sĩ binh của ta đều tập kết xong rồi, quân ô hợp của ngươi đâu! Không có can đảm xuất hiện rồi hả!"

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, bên trong vết nứt không

gian truyền đến hàng loạt chiến rống. “Trung Can Nghĩa Đảm! Vũ dũng truyền hồn!”

Tràn đầy thanh âm ngang ngược, bóng người còn chưa thấy, nhưng âm thanh gầm rú rung trời kia đã làm cho toàn bộ hiện trường trở nên nghiêm trang hơn.

Thạch Trung Ngọc nhíu mày, lạnh lùng nhìn bên trong vết nứt không gian. Từng đôi kỵ binh từ bên trong vết nứt không gian nhanh chóng đi ra, chỉnh tề từng nhóm, cho dù là phải đi qua vết nứt không gian bị sức mạnh của cường đại không gian lôi kéo nhưng cũng không bị biến dạng chút nào.

“Trung Can Nghĩa Đảm! Vũ dũng truyền hồn!” khẩu hiệu từng tiếng to rõ ràng, vang vọng toàn bộ chiến trường.

“Ngô Hoàng!” Lúc này, một tướng quân cưỡi chiến mã nhanh chóng từ bên trong vết nứt không gian chạy đến, nhảy xuống chiến mã, quỳ một chân trên đất hướng về phía Thạch Trung Ngọc hành lễ.

“Mông Điềm,” Thạch Trung Ngọc lại vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười hướng về phía tướng quân kia nói rằng, “Vương Tiễn lại thua rồi?”

“Hắc hắc, Ngô Hoàng,” Mông Điềm thật thà cười cười, “Vương Tiễn cho tới bây giờ cũng chưa thắng nổi.”

Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu, hai người tướng quân này mỗi lần chiến đấu đều muốn đánh cược với nhau lúc xuất binh, ai sẽ tới trước, chơi đoán số. Kết quả, hầu như mỗi một lần đều là Mông Điềm thắng, nếu như là Mông Điềm thua thì cũng là do hắn nhường mà thôi. Nếu không thì hắn luôn thắng, Vương Tiễn vậy mà còn có thể thắng được sao?

Tuy đây chỉ là 1 trò đùa khi xuất chiến, thế nhưng một khi đã bắt đầu chiến đấu, năng lực chỉ huy Mông Điềm phải khiến cho Thạch Trung Ngọc phải công nhận.

“Đi thôi! Đại Tần nghìn năm sau trạm thứ nhất giao cho ngươi.” Thạch Trung Ngọc ra lệnh.

“Dạ!” Mông Điềm biến sắc, Mông tướng quân tràn ngập uy nghiêm và sát cơ nhất thời xuất hiện. Xoay người nhảy lên chiến mã, uy phong lẫm lẫm hướng về phía mấy ngàn vạn Ma Tộc, vẫn như cũ không sợ. Hét lớn một tiếng, “Các ngươi chủ tướng là ai!”

“Thật can đảm!” Bernard chứng kiến hình ảnh của Mông Điềm, rất yêu thích, chậm rãi đi đến phía trước sĩ binh Ma Tộc, hướng về phía Mông Điềm cười nói, “Bản vương là Ma Tộc vua hủy diệt, ngươi là người phương nào!”

“Đại Tần đế quốc, tướng quân, Mông Điềm!” hai mắt Bernard tràn ngập khí tức hủy diệt nhưng không làm cho Mông Điềm cảm thấy sợ hãi chút nào, ngược lại uy phong lẫm lẫm hướng về phía Bernard quát lên, “Đại Tần tinh binh chúng ta đã đến, các ngươi còn không mau mau đầu hàng!”

“Đầu hàng?!” Bernard nhìn ba nghìn sĩ binh phía sau Mông Điềm, lại nhìn mấy ngàn vạn sĩ binh Ma Tộc phía sau, buồn cười nói rằng, “Ngươi chỉ có ba nghìn binh mã, Bản vương có mấy chục triệu sĩ binh Ma Tộc, vậy mà lại dám kêu Bản vương đầu hàng!”

“Chỉ mấy con kiến hôi sao dám càn rỡ trước mặt Đại Tần tinh binh ta!” Mông Điềm cười lớn một tiếng, “Không đầu hàng sao! Đại Tần tướng sĩ ở đâu!”

“Trung Can Nghĩa Đảm! Vũ dũng truyền hồn!” Ba nghìn Mông gia quân hô to khẩu hiệu.

“Nỏ Tiễn chuẩn bị!”

Ra lệnh một tiếng, 1000 danh bộ binh nhanh chóng cắm ngọn ngọn giáo cầm trong lên mặt đất, một tay lấy nỏ tiễn sau lưng ra, nhắm vào sĩ binh Ma Tộc ở đằng xa phía trước. Những kỵ binh kia trực tiếp lấy nỏ tiễn từ trong túi bên cạnh yên ngựa ra.

Bernard khẽ cười một tiếng, có ba nghìn nỏ tiễn, có đáng là gì, đối với đại quân Ma Tộc khổng lồ mà nói, chỉ với 1 phát nỏ tiễn mà có giết chết hết họ này chỉ như là mưa bụi mà thôi.

“Tùy ý phòng ngự !!” Bernard rất tùy ý ra lệnh cho sĩ binh Ma Tộc phía sau. Những sĩ binh Ma Tộc nhất thời cười vang một tiếng,

với khoảng cách hơn 1000m, ba nghìn nỏ tiễn này có còn sức uy hiếp sao?

Mông Điềm thu hết mọi cảnh tượng vào trong mắt, nhưng trong lòng thì vui vẻ. “Kiêu binh tất bại a!”

“Chân khí Phá Giáp, bắn ngang!” Mông Điềm rút trường kiếm ra, xa xa chỉ vàomấy ngàn vạn sĩ binh Ma Tộc.

“vút!” Ba ngàn người đồng loạt bắn nỏ tiễn, dĩ nhiên chỉ có một thanh âm.

Nỏ tiễn bắn ra kèm theo ánh sáng màu bạc, lao nhanh về phía sĩ binh Ma Tộc như tia sét.

Nhìn thấy tia sáng kia, trong lòng Bernard có dự cảm xấu. Thế nhưng, lúc này hắn đâu còn thời giờ để hạ lệnh nữa.

“Phốc phốc phốc!” liên tiếp những âm thanh mũi tên cắm vào thịt vang lên. Những sĩ binh Ma Tộc vừa nãy còn cười nhạo, trong nháy mắt đã trống không, những mũi tên bay mang theo lực đạo cực lớn, bay thẳng tắp xuyên qua khoảng cách vài trăm thước, cắm xuyên qua không biết bao nhiêu thân thể của binh lính Ma Tộc, lúc này mới tiêu tan hết lực đạo.

Khi bị tên xuyên thấu thân thể , những sĩ binh Ma Tộc cũng chỉ cảm giác được trên thân thể mình có nơi nào đó mát lạnh, căn bản không có đánh trả lại, ngay sau đó cũng cảm giác sức lực trong thân thể nhanh chóng bị mất đi, không đến vài giâyliền mất đi khí lực mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Một mảng lớn sĩ binh Ma Tộc dồn dập ngã trên mặt đất như rơm rạ vậy.

Chỉ với một lần bắn, trong nháy mắt đã cướp đi sinh mệnh của mấy triệu binh lính Ma Tộc. Chứng kiến tình huống này, Bernard giật giật khóe mắt, cũng chỉ mới trong chốc lác, sĩ binh Ma Tộc đã tử vong một phần mười, điều này khiến cho hắn nhất thời không biết phải làm sao.

“Nếu như mình bị nhiều mũi tên bắn tới như vậy,” Bernard còn đang suy nghĩ đến khả năng này. Kết quả là, hắn tuyệt đối sẽ

không có biện pháp ngăn cản, chỉ sợ rằng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản mười mấy trăm mũi tên, thế nhưng đây là 3,000 mũi tên cùng nhau phóng tới, hắn chắc chắn sẽ bị bắn biến thành cái rổ.

Khi Bernard còn đang sửng sốt, Mông Điềm cũng là lần nữa vung tay lên. Lại là ba ngàn mũi tên như những tia sét màu trắng ở trên bình nguyên lại lao đến cực nhanh.

Đại Tần nỏ tiễn 1 lần bắn có thể bắn ra ba mũi tên, thế nhưng Mông Điềm cũng chỉ cho bọn họ một lần bắn chỉ bắn 1 mũi tên, dụng ý rất rõ ràng, làm cho những sĩ binh Ma Tộc lần lượt cảm giác được sợ hãi, sau đó thì tự tan rã.

“Toàn thể phòng ngự!” nhìn thấy những mũi tên như những tia sét màu trắng, Bernard hoảng hốt, vội kêu lên.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1120: Quân Đoàn Hủy Diệt

Thế nhưng, tốc độ phản ứng của những sĩ binh Ma Tộc đâu được nhanh như vậy. Vừa mới miễn cưỡng phòng ngự vừa xong, những mũi tên như tia chớp kia cũng đã đến trước mặt.

"Phốc phốc phốc!" Lại là những âm thanh liên tiếp, từng nhóm, từng nhóm sĩ binh Ma Tộc bị bắn xuyên thấu, thân thể mềm nhũn ngã xuống. Tia chớp màu trắng kia phảng phất giống như là ngón tay của tử thần, chỉ cần chạm phải, trong nháy mắt sẽ mất đi tất cả sức lực, ngã xuống đất bỏ mình.

"Ha ha ha ha!" Mông Điềm chỉ vào Bernard cười ha hả, "Biết được sự lợi hại tinh binh Đại Tần ta chưa!!"

"Hayyyy!" Bernard hừ lạnh một tiếng, quát lên với những sĩ binh Ma Tộc còn sống sót, "Toàn quân tiến công!"

Những sĩ binh Ma Tộc này tuy là trong lòng có chút sợ hãi, nhưng vẫn không chút do dự vọt về phía ba nghìn Mông gia quân.

"Xoắn ốc kình khí!" Mông Điềm vung trường kiếm lên, "Bắn!"

Ba nghìn binh lính nhất tề, bắn ra mũi tên cuối cùng trên nỏtiễn bắn, cũng không nhìn đến kết quả, trong nháy mắt đã lấy hộp mũi tên lắp vào nỏ tiễn.

Lần này mũi tên bắn ra cũng không xoay tròn, chỗ lắp mũi tên xuất hiện một luồng khí hình xoắn ốc, dưới dự thúc đẩy của chân khí, mang theo một tia huyết sắc hồng quang, điên cuồng lao đến đại quân Ma Tộc.

"Xích xích xích xích!" âm thanh lần này cũng khác biệt, làm cho Bernard cảm giác nặng nề. Chỉ thấy những sĩ binh Ma Tộc sau khi bị mũi tên bắn xuyên qua, vết thương do mũi tên xuyên qua trong nháy mắt nứt toát ra, ngay sau đó cả người tứ phân ngũ liệt, tuôn

ra một luồng ma khí đen như mực.

Nếu như nói, Phá Giáp tiễn vừa nãy làm cho bọn họ cảm giác được sự sắc bén, còn mũi tên xoắn ốc bây giờ đã khiến cho bọn họ có cảm giác sợ hãi. Nhìn những sĩ binh cạn kiệt sức lực, chỉ có thể để mặc cho thân thể bị luồng khí kia mạnh mẽ xé nát, cũng không kịp mở miệng kêu la, thì đã chỉ còn lại phần chân tay đã bị cụt. Bernard rất tức giận nhìn chằm chằm Mông Điềm và ba nghìn Mông gia quân.

“Ngươi sợ!” Mông Điềm chỉ vào Bernard cười nói.

Bernard sửng sốt, phát hiện ra trong lòng mình vậy mà xuất hiện cảm giác sợ hãi, lại càng thêm nổi giận.

“gừ....!” tiếng gầm rú điên cuồng phát ra từ trong miệng của Bernard.

“hủy bỏ áo nghĩa, tăng phạm vi lực công kích quân đội lên gấp 10 lần, tốc độ công kích tăng năm lần, thu được trạng thái cuồng nộ. Thế nhưng thể lực lại bị giảm đi gấp đôi, hiệu quả của toàn bộ thuộc tính đã bị giảm xuống hơn 1 nữa”

Mạnh mẽ kích phát tiềm năng của binh lính? Mông Điềm cũng chỉ lặng im trong chốc lát. Nếu để cho bọn người kia tiến đến gần, Đại Tần sĩ binh khó tránh khỏi sẽ có tổn thương. Hắn còn đang hi vọng một trận có thể toàn thắng đây này.

“Liên hoàn tam tiễn, bạo liệt! Bao trùm!” Mông Điềm khẽ quát một tiếng.

Những binh sĩ vừa mới lắp xong mũi tên, không chút do dự nhắm hướng bầu trời bắn loạt ba mũi tên ra.

Hướng ngắm bắn của tên, tầng tầng lớp lớp đều nhắm thẳng về phía số ít sĩ binh Ma Tộc còn lại.

Cái này nhìn qua hình như không phải là tên mà là lựu đạn.

“Oanh!” “Oanh!” “Oanh!” Những tiếng nổ mạnh liên miên không ngừng, toàn bộ những mũi tên vừa tiếp xúc với sĩ binh Ma Tộc hoặc là mặt đất, trong nháy mắt bộc phát ra uy lực cường đại.

Uy lực của những mũi tên kia không thua gì tên lửa chiến lược trong đời thực.

Cảnh tượng 9000 tên lửa chiến lược nổ tung hoành tráng biết là bao nhiêu. Hơn nữa những binh sĩ dày dặn kinh nghiệm đã thiết kế cho bán kính nổ của những mũi tên bao trùm toàn bộ quân đoàn Ma Tộc.

Nhìn thấy hết thảy, Bernard chỉ cảm thấy cảm giác nặng nề, "Xong!" tấn công mạnh mẽ như vậy, những sĩ binh Ma Tộc tuyệt đối không còn khả năng sống sót. Tấn công mạnh mẽ như vậy đã tạo ra áp lực, tầng tầng lớp lớp va chạm, che phủ kín lấy sĩ binh Ma Tộc bị cũng không chỉ gây nên hậu quả bạo tạc. Tầng tầng lớp lớp áp lực gây ra va chạm tuyệt đối là kinh khủng.

Từ lúc Mông Điềm xuất hiện đến bây giờ, những người chơi này đã hoàn toàn sợ ngây người. Trong lịch sửTrung Quốc, tiếng tăm của Mông Điềm tướng quân của đế quốc Đại Tần rất lừng lẫy a, vậy mà lại chân chính xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Tuy là trong lịch sử cũng không có bức họa chân dung của Mông Điềma, thế nhưng khí thế bứt người của vị tướng quân kia, đã khiến cho bọn họ không tự chủ được mà tin tưởng vào thân phận của Mông Điềm.

Đại Tần ba nghìn sĩ binh chỉ mới bốn lần xạ kích, đã chôn vùi toàn bộ mấy ngàn vạn sĩ binh Ma Tộc.

Thạch Trung Ngọc nhìn thấy hết thảy mọi thứ, vui mừng gật đầu, "Trải qua nghìn năm, những sĩ binh này của trẫm vẫn không mất đi sự tinh nhuệ vốn có."

"Dều là do Ngô Hoàng biết thống lĩnh!" Mông Điềm cũng là âm thầm nịnh bợ.

"Ai nha nha, mông đại tướng quân vậy mà lại nịnh hót, thực sự là hiếm thấy!" Thạch Trung Ngọc lắc đầu cười nói.

"Khinh người quá đáng a!" Bernard lúc này đã bùng nổ rồi. Mấy ngàn vạn sĩ binh cứ như vậy mà tiêu tùng, cái mặt Ma vương này của hắn có thể ném đi được rồi đó. Hai Ma Vương khác ở một nơi bí mật gần đó rình coi, cũng cực kỳ khinh bỉ nhìn Bernard, kẻ này

vẫn dùng vũ lực để trấn áp hai người bọn họ, hiện tại lúc này lại xảy ra chuyện đáng xấu hổ như vậy, thật sự là vui lòng người mà.

“Mấy ngàn vạn Ma Tộc đã bay theo gió rồi, ngươi còn bướng bỉnh như vậy sao?” Mông Điềm hướng về phía Bernard hô, “Còn không mau đầu hàng!”

“Mau đầu hàng!” Sĩ binh sau lưng cũng quát lên.

“Khốn nạn!” Bernard nổi giận gầm lên một tiếng, “đi chết hết đi! Ra đi, ta sẽ hủy diệt toàn bộ quân đoàn!” Theo lời nói của Bernard, trên mặt đất phía trước mặt hắn, trong nháy mắt hồng quang lóe lên xuất hiện hình Ma pháp trận.

Ngay sau đó,những thân ảnh đáng sợ, từ bên trong Ma pháp trận chậm rãi hình thành.

Một chiếc xe bằng xương khô địa ngục, cao chừng hai tầng lầu, mạnh mẽ tạo thành hình chiến xa.

Thủ vệ hủy diệt với da thịt màu đỏ, mặt mũi dữ tợn, cầm trong tay trường đao to lớn. Vừa xuất hiện đã rống giận rung trời, những thứ này là những chiến sĩ sinh ra là để chiến đấu, để giết chóc.

Chó săn hủy diệt, thân hình nhỏ bé, vô cùng linh hoạt. Hàm răng sắt bén có thể dễ dàng cắn đứt sắt thép, thức ăn mà chúng thích ăn nhất là linh hồn.

Phệ Hồn thú, mềm oặt giống như thạch hoa quả, chung quanh thân thể có vô số xúc tua co duỗi, chỉ cần sinh vật đến bên người hắn, linh hồn cũng sẽ bị hắn nuốt chửng.

Những thứ này đều là quân đoàn hủy diệt mà Bernard tạo thành, tuy là chỉ có mấy nghìn sĩ binh, thế nhưng khí tức hủy diệt mà chúng nó tỏa ra còn mãnh liệt hơn nhiều so với mấy ngàn vạn binh lính Ma Tộc.

Nhìn thấy thứng thứ quái dị này xuất hiện, Mông Điềm lần đầu tiên cảm thấy áp lực.

“Ngô Hoàng.” Mông Điềm nhanh chóng quay đầu về hướng Thạch Trung Ngọc nói, “Thần thỉnh cầu tăng binh.”

“Ồ? đại tướng quân của trẫm cảm thấy áp lực rồi!” Thạch Trung Ngọc cũng cười cười, “Được rồi, hãy bảo Bạch Khởi đến đây đi. Vũ An Hầu!”

Nghe được Thạch Trung Ngọc nhắc tới Bạch Khởi, Mông Điềm nhất thời đổ mồ hôi lạnh. Bạch Khởi tuy là đều là tướng quân giống như bọn họ, thế nhưng khí thế tướng quân như bọn họ là chiến đấu, còn khí thế của Bạch Khởi là giết chóc. Sát khí vô tận, sát khí có thể làm tàn lụi vạn vật.

Lúc này, những tướng quân kia đã sớm đến gần vết nứt không gian đợi mệnh, nghe được lời nói của Thạch Trung Ngọc, một thanh âm lạnh lẽo vang lên, “Thần có mặt!”

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1121: Sát thần Bạch Khởi.

Bạch Khởi, một thế hệ sát thần năm đó. Trong trận chiết Trường Bình dùng kế giết hơn bốn mươi vạn quân Triệu, vô số oán khí ngưng tụ ở trên người, đúc thành thân thể của sát thần.

Tuy rằng trong lịch sử Bạch Khởi bị Tần Chiêu Vương hạ lệnh ban chết, nhưng nhờ Doanh Chính âm thầm giúp đỡ, hắn đã dùng thế thân tránh được một kiếp. Từ đó về sau Bạch Khởi vẫn luôn giúp Doanh Chính đánh Đông dẹp Tây, ngay cả trên sử sách cũng không hề ghi lại.

- Lệnh cho ngươi dẫn đầu ba nghìn binh mã đến đây trợ trận!

Thạch Trung Ngọc khẽ quát một tiếng.

- Vâng!

Bạch Khởi đáp lại, ngay sau đó từ bên trong vết nứt không gian lập tức truyền tới tiếng vó ngựa ầm vang.

- Lại là ba nghìn kỵ binh, thật đúng là cho rằng Ma tộc chúng ta ăn không ngồi rồi sao!

Bear Nursultan phẫn nộ quát khẽ một tiếng. Những binh lính của quân đoàn hủy diệt đã bị sự tức giận của Bear Nursultan cảm nhiễm, vung vẩy vũ khí trong tay, đồng thời phát ra tiếng gầm rú.

- Ma tộc các ngươi ấy hả…

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, nói:

- Chẳng qua cũng chỉ là một đám ô hợp mà thôi!

- Tên khốn khiếp! Ta sẽ khiến ngươi phải chịu đựng sự thiêu đốt đến từ ngọn lửa địa ngục ngàn vạn năm, phải như vậy mới có thể

giải được mối hận ở trong lòng ta!

Bear Nursultan đã phát điên.

- Vậy ta đây sẽ khiến ngươi thử cảm nhận cái gì gọi là sợ hãi thật sự!

Một giọng nói vô cùng âm u lạnh lẽo vang lên, giống như nó đến từ u minh – hàn băng không hề tan chảy suốt vạn năm.

Sát khí lạnh lẽo đột nhiên trải rộng toàn bộ không gian. Những người chơi có ý chí không mạnh giống như nhìn thấy Tử Thần đang nhe răng cười với bọn họ, trong lúc nhất thời đều đồng loạt yếu đuối ngã xuống mặt đất, vô cùng hoảng sợ nhìn người vừa mới đi ra từ vết nứt không gian kia.

Người nọ mặc một bộ quần áo màu trắng, tay cầm trường đao, vô cùng thong thả bước ra khỏi vết nứt không gian.

Mùi máu tươi, sự ớn lạnh không ngừng tỏa ra từ cơ thể gầy yếu đó.

- Ngô hoàng!

Bạch Khởi khuỵu một gồi hành lễ với Thạch Trung Ngọc.

- Đứng lên đi.

Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng gật đầu:

- Võ An Hầu, nhớ chiêu đãi những vị khách quý đến từ nơi khác này thật tốt!

- Vâng!

Bạch Khởi đứng dậy lĩnh mệnh, đồng thời từ bên trong vết nứt không gian, một đội kỵ binh hành quân cực kỳ có trật tự đi ra rất nhanh.

Bear Nursultan bị luồng sát khí lạnh lẽo kia làm cho chấn động, hắn đứng im tại chỗ. Cho dù là Tu La Vương ở Ma giới cũng không

có sát khí mãnh liệt như vậy!

- Rốt cuộc đã có bao nhiêu oan hồn chết trên tay người này!

Sát khí này, sát khí sinh ra sau khi giết chết một người bình thường khác biệt hoàn toàn với sát khí sinh ra sau khi giết chết binh lính trong chiến tranh.

Linh hồn đến từ binh lính bỏ mạng trong chiến tranh có thể xưng là anh linh, mà người thường chẳng qua là oán linh mà thôi. Hai loại linh hồn này có thể nói là khác nhau như trời với đất.

Nếu chỉ nhắc tới trận chiến Trường Bình, vậy thì đã có hơn bốn mươi vạn binh lính chết ở trong tay Bạch Khởi, mà bốn mươi vạn anh linh đó đã đủ để sánh với bốn mươi triệu oán khí của người thường rồi.

- Ngươi là ai?

Bị luồng sát khí này kích thích, tất nhiên là Bear Nursultan không hề dễ chịu một chút nào, hắn bèn nhìn về phía Bạch Khởi rồi la lên.

- Võ An Hầu của đế quốc Đại Tần – Bạch Khởi!

Bạch Khởi xoay người lên ngựa, lạnh lùng nhìn chằm chằm Bear Nursultan. Sát khí mạnh mẽ đã khiến tính cách của Bạch Khởi trở nên có chút vặn vẹo, giết chóc chính là sở thích duy nhất của hắn!

- Đế quốc Đại Tần! Hừ!

Bear Nursultan hừ lạnh một tiếng, nói:

- Quân đoàn hủy diệt! Giết!

Bạch Khởi im lặng không lên tiếng, cầm lấy cương ngựa, giống như giao long xuất thủy - mang theo sát khí lạnh lẽo hướng tới quân đoàn hủy diệt có mấy ngàn binh lính kia.

- Giết!

Mông Điềm rút kiếm, chỉ về phía trước chợt quát một tiếng.

- Trung can nghĩa đảm, dũng vũ truyện hồn!

Tướng sĩ của quân đội Mông gia hô vang khẩu hiệu, nắm chặt cây thương trong tay vọt về phía binh lính của quân đoàn hủy diệt.

Cây thương của Đại Tần dài hơn ba mét, binh lính của quân đoàn hủy diệt không hề có áo giáp phòng ngự làm sao có thể chống cự được ngọn thương sắc bén mang theo chân khí?

Cho dù bọn họ có đến từ Ma giới rộng lớn, cho dù cơ bắp của bọn họ đã cứng như sắt thép, nhưng ở dưới cây thương sắc nhọn kia, bọn họ lại không khác gì một tờ giấy, bị cắt ra một cách dễ dàng.

Bear Nursultan không hề nghĩ tới quân đoàn hủy diệt vô cùng hùng mạnh của mình lại yếu ớt như vậy, có thể nói còn không bằng mấy binh lính của Ma tộc lúc đầu.

Hắn không khỏi tức giận hét lên một tiếng, cuối cùng không nhịn nổi nữa, vứt bỏ thể diện của một vị Ma Vương, vọt về phía sáu ngàn binh lính kia.

Bạch Khởi nhìn thấy hành động của Bear Nursultan, hừ lạnh một tiếng, thúc ngựa nghênh đón. Trường đao trong tay không chút do dự bổ về phía Bear Nursultan.

Trảm Mã Đao, thứ này đã đi theo Bạch Khởi nhiều năm, không biết đã dính bao nhiêu máu tươi. Có vô số oán linh đã ngưng tụ ở trên thân đao này, không biết nó đã trở nên sắc bén đến mức nào. Đã mấy ngàn năm Trảm Mã Đao chưa được tắm máu tươi, lúc này nó đã vô cùng đói khát.

Ngọn lửa chói mắt của Bear Nursultan lập lòe không ngừng, hai chiếc ma trảo tỏa ra ánh sáng đỏ lập tức đánh về phía trường đao của Bạch Khởi.

Trảm Mã Đao có vô số oán linh ngưng tụ và hai chiếc ma trảo chứa đầy pháp tắc hủy diệt mạnh mẽ đánh vào nhau.

Chỉ nghe thấy Bạch Khởi chợt quát một tiếng:

- Một đao trảm ngàn quân!

Bên trên Trảm Mã Đao đột nhiên bộc phát ra một luồng ánh sáng đỏ như máu, tiếng khóc lóc của vô số oán linh truyền tới từ trên thân đao.

Cho dù là người cí ý chí cứng cỏi như Bear Nursultan cũng không nhịn được mà run rẩy. Oán khí được sinh ra từ không biết bao nhiêu anh linh đã khiến hắn thất thần trong chốc lát, cũng chính vào lúc này, Trảm Mã Đao thế nhưng mạnh mẽ chém xuống hai ma trảo của Bear Nursultan.

Thứ này đã làm bạn với Bear Nursultan nhiều năm, ngưng tụ không biết bao nhiêu pháp hủy diệt, vậy mà lại bị Trảm Mã Đao chém xuống!

Chứng kiến tất cả, trong lòng Bear Nursultan kinh hãi không thôi. Cái cảm giác không biết là đau thịt hay đau lòng này khiến hắn vô cùng phẫn nộ.

- A! Chết đi! Hủy Thiên Diệt Địa!

Bear Nursultan đã trở nên điên cuồng. Hắn không còn hai chiếc ma trảo, về sau chắc chắn sẽ không thể nào đứng vững ở vị trí đệ nhất Ma Vương này, thậm chí có thể làm Ma Vương nữa hay không cũng là cả một vấn đề.

Vứt bỏ mọi suy nghĩ trong đầu, Bear Nursultan chỉ muốn xé rách cái tên trước mắt này.

Hơi thở hủy diệt vô cùng cuồng bạo lan tỏa khắp trời đất, thế nhưng áp chế cả sát khí ngất trời của Bạch Khởi.

Đòn tấn công liều lĩnh này cũng khiến Bạch Khởi cảm nhận được sự uy hiếp. Trong cơ thể Bear Nursultan bùng lên ngọn lửa màu đỏ hồng, nó hoàn toàn được ngưng tự từ pháp tắc hủy diệt, cho dù chỉ lây dính một chút thôi thì cũng sẽ bị pháp tắc hủy diệt kia thiêu đốt không còn một mảnh.

- Đao nhấc! Người vong!

Trong lòng Bạch Khởi vô cùng kiên định, hắn cũng không muốn

vừa mới đánh trận đầu tiên mà đã thua, nếu như vậy chắc chắn sẽ khiến Thủy Hoàng Đế vô cùng thất vọng. Trảm Mã Đao mang theo một tầng hơi thở xám trắng, chém về phía ngọn lửa màu đỏ hồng kia.

Trảm Mã Đao không có gì khác, chỉ có một chữ 'Chém', cho dù là núi hay biển cũng phải chém ra làm đôi cho ta!

Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, đao nhấc người vong! Một đao chém xuống chính là một mạng người! Kiên định giữ lấy lòng tin, một đao này của Bạch Khởi tỏa ra uy thế trước nay chưa từng có.

- Chết đi!

Hơi thở màu xám trắng và ngọn lửa màu đỏ hồng va vào nhau.

Không có hiệu ứng ánh sáng mãnh liệt, không có tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, chỉ nhìn thấy hơi thở màu xám trắng đánh tan ngọn lửa màu đỏ hồng, sau đó một đao trực tiếp chém Bear Nursultan thành hai nửa, đồng thời uy lực của nó cũng tạo ra một khe rãnh rất lớn ở trên mặt đất.

Chỉ vẻn vẹn một đao, thế nhưng hạ gục vị Ma Vương nổi danh vạn năm trong nháy mắt.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1122: Chào Tạm Biệt Esmi, “Bernard chết!”

Ở một nơi khác, hai Ma Vương kia nhất thời kinh hãi. Tuy là bọn họ có điểm không phục Bernard, ước gì hắn bị xấu mặt, thế nhưng nếu như Bernard chết, bọn họ tuyệt đối không muốn. Một đời Ma Vương, võ công đứng đầu trong ba Đại Ma Vương mà lại bị một nhân loại dùng một đao chém chết, điều này nó lên cái gì.

Ma Giới còn nó mặt mũi nào mà tồn tai trên cái thế giới này nữa? Ma Tộc còn có thể kiêu ngạo với những chủng tộc khác trong Ma Giới nữa không?

“Nhất định không thể bỏ qua cho hắn ta được!” Varimathras phẫn nộ gầm hét lên.

“Nếu không... thì còn biết phải làm gì nữa hả?! Lẽ nào ngươi có thể đối phó với cái tên kia?!” Thôi Khang Đề Tư khinh thường nói. Trong ba người thì hắn là người có thực lực yếu nhất, thế nhưng lực chiến đấu quân đoàn của hắn lại là mạnh nhất.

“Hayyy! Vinh quang của Ma Tộc tuyệt đối không thể nào điêu tàn chỉ vì cái chết của Bernard!” Varimathras kêu lên, “Ta muốn đi mờ, Ma Tôn đại nhân!”

“Ngươi điên rồi!” Thôi Khang Đề Tư bỗng nhiên kêu lên, “Ma Tôn đại nhân mà đến đây, thì ta và ngươi ta đều tuyệt đối không có kết cục tốt!”

“Lẽ nào cứ đứng nhìn Ma Tộc phải ngang hàng với những loại chủng tộc hạng hai, hạng ba hay sao!” Varimathras phẫn nộ gầm hét lên, “Cho dù là chết thì ta cũng muốn giữ cho được địa vị của Ma Tộc!”

Thôi Khang Đề Tư nhất thời trầm mặc, một lúc lâu sau đó, “Vậy được rồi, mời Ma Tôn đại nhân đi.”

“Hayyy! Cho dù hắn là nam nhân của Chủ Thần hệ thống thì cũng phải trả giá thật lớn cho chuyện này!” Varimathras kêu lên.

Thạch Trung Ngọc nhìn Bernard tan thành mây khói, than nhẹ một tiếng. Tiếc nuối với cái chết của một vị vương giả, cảm thán vì đã mất đi một đối thủ mạnh.

“Không nghĩ tới lại không tránh được.” Bạch Khởi hừ nhẹ một tiếng, cái kia một luồng ma khí nhanh chóng bị Trảm Mã Đao trong tay hấp thu, mặc dù không phải là máu tươi thế nhưng năng lượng ẩn chứa trong đó cũng làm cho Trảm Mã Đao rất là hưng phấn.

Mà đúng lúc này sau khi, Thạch Trung Ngọc bên người đột nhiên xuất hiện một cái bóng người nhỏ nhắn xinh xắn khả ái .

“Esmi?” Thạch Trung Ngọc nhìn thấy tiểu nữ sinh đáng yêu, trên mặt không nhịn được mà tươi cười.

Esmi có chút kinh ngạc nhìn Thạch Trung Ngọc, “Tảng đá, tại sao ta cảm giác ngươi rất xa lạ.”

“Ngô Hoàng,” lúc này Bạch Khởi nhanh chóng đi tới, nhìn Esmi bên cạnh, lại có một cảnh giác không nói nên lời.

“Ha hả, không có gì đáng ngại.” Thạch Trung Ngọc khẽ lắc đầu một cái, sau đó hướng về phía Esmi nói rằng, “Ta vẫn là ta, có cái gì xa lạ sao?”

“Hayy, tuy là ngươi vẫn là như vậy, thế nhưng khí tức trên người ngươi cũng đã thay đổi.” Esmi hừ nhẹ một tiếng, “Tảng đá, ngươi làm sao vậy? Mấy ngày nay ta vẫn ngủ, không biết là đã xảy ra chuyện gì. Khi vừa Bernard chết, ta mới tỉnh lại.”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.” Thạch Trung Ngọc cười cười, “Bernard bị thuộc hạ của ta giết rồi.”

Esmi nhất thời chun cái mũi nhỏ đáng yêu, hết nhìn thi thể Bernard lại nhìn Bạch Khởi, ghét bỏ nhíu mày. “Cái người này sát khí nặng quá! Không đúng, hắn không phải là người của thế giới này!” Ngay sau đó nàng liền chú ý tới vết nứt không gian sau lưng Thạch Trung Ngọc, nhất thời kinh ngạc há to miệng. “Trời ạ, cái vết nứt không gian này là sao, đã xảy ra chuyện gì!”

“Đây là thuộc hạ của ta, Bạch Khởi.” Khí thế Hoàng GiảThạch Trung Ngọc lúc này cũng từ từ biến mất, nhưng mà thể xác và tinh thần vẫn có còn chút không đúng lắm, “Mới vừa xảy ra chút việc, ta kéo vết nứt không gian ra để gọi hắn tới.”

“Ngươi?” Esmi càng là kinh ngạc, “Ngươi có thể kéo vết nứt không gian ra ?! hay là vết nứt không gian này có thể đi đến thế giới của ngươi!!”

“Ha hả, đúng vậy. Làm sao, Esmi muốn đến thế giới chúng ta đi chơi à?” Thạch Trung Ngọc cười nói.

“Làm gì có, hayyy.” Esmi cau mũi, sau đó nhìn thấy các nàng chậm rãi đi tới, nhất thời nhoẻn miệng cười. Hưng phấn hướng về phía Cơ Như Nguyệt nháy mắt, “Như Nguyệt tỷ.”

Esmi khi nào lại thân thiện với Cơ Như Nguyệt như vậy. Thạch Trung Ngọc nhất thời ngạc nhiên.

Cơ Như Nguyệt vỗ nhẹ đầu Esmi một cái, sau đó nhìn về phía Thạch Trung Ngọc cười nói, “Ngươi, cái tên này, sao lại để xảy ra chuyện lớn như vậy.”

“Ha ha, hết cách rồi.” Thạch Trung Ngọc cười nói, sau đó gật đầu với Mông Điềm cùng Bạch Khởi, “Các ngươi đi về trước đi.”

“Dạ! Chúng thần xin cáo lui!” Mông Điềm, Bạch Khởi nhất thời gật đầu đồng ý, vung tay lên mang theo những sĩ binh tiến vào bên trong vết nứt không gian.

Sau khi tất cả sĩ binh đều quay trở về bên trong vết nứt không gian, Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng vung tay lên, thì vết nứt không gian bị kéo rộng ra đã trở lại như cũ.

Hành động như kỳ tích như vậy làm cho Esmi nhất thời kinh ngạc không thôi. Phải biết rằng những vết nứt không gian có thể đi đến Ma Giới, ngay đến cả nàng cũng không thể tùy tiện đóng lại được, phải đợi cho đến khi chu kỳ của Bích Chướng không gian đến lúc yếu đi, sau đó tự động khép lại. Thế nhưng, làm sao có thể giống với Thạch Trung Ngọc được, tùy ý kéo ra một vết nứt không gian có thể đi đến thế giới của mình, hơn nữa còn có thể chọn

chính xác vị trí. Sau đó lại có thể làm vết nứt không gian bị kéo ra kia tự khép lại, đây cũng không phải là thứ mà Chủ Thần hệ thống như nàng có thể tưởng tượng ra được.

“Ha ha, không nên nhìn ta như vậy a, ta sẽ ngượng ngùng đấy,” Thạch Trung Ngọc đi tới, lấy tay nhẹ nhàng kép lại cái miệng đang há to của Esmi.

“Xuống địa ngục đi, hayy,” Esmi hừ nhẹ một tiếng, con ngươi đảo một vòng, “Nhưng mà, ngươi tùy ý mở ra vết nứt không gian trong thế giới của ta, chuyện này là như thế nào! hả?”

Nhìn thấy biểu hiện vừa hung ác độc địa vừa đáng yêu giống như một con mèo con của Esmi, Thạch Trung Ngọc nhịn không được cười ha hả.

Mà người chơi đứng chung quan đã hoàn toàn khiếp sợ không thể nói chuyện.

Đầu tiên là mấy ngàn vạn Ma Tộc, sau đó Thạch Trung Ngọc đột nhiên biến thành Tần Thủy Hoàng, Tần triều ba nghìn sĩ binh đã chôn vùi toàn bộ mấy ngàn vạn Ma Tộc. Sau đó, sau khi Ma Vương chân thân xuất hiện, rồi Bạch Khởi, Sát Thần trong truyền thuyết cũng xuất hiện. Ma Vương cường đại không ai bì nổi lại bị Bạch Khởi dùng một đao chém chết. Cuối cùng, Chủ Thần hệ thống nhỏ nhắn xinh xắn khả ái dĩ nhiên cũng xuất hiện, vậy mà lại thân thiết với Thạch Trung Ngọc như vậy. Ông trời của ta ơi, Thạch Trung Ngọc rốt cuộc là người ở nơi nào, lẽ nào hắn là đấm Sáng Thế hay sao?

“Ừm?” Esmi đột nhiên biến sắc.

“Làm sao vậy?!” Thạch Trung Ngọc nhìn thấy biểu cảm kia của Esmi, có chút kinh ngạc hỏi.

“Không xong rồi, hai tên Varimathras cùng Thôi Khang Đề Tư rõ ràng,,, đã thả Ma Tôn ra rồi!” Esmi cả kinh kêu lên.

“Ma Tôn, là gì vậy?” Thạch Trung Ngọc nhíu mày, “ nghe thì có vẻ lợi hại hơn Ma Vương à.”

“Ma Tôn là người tạo ra Ma Giới, có thể nói hắn có cùng cấp bậc

với ta!" Esmi có chút kinh hoảng nói rằng. "Nhưng mà khi đó Đệ Nhất Đại Chủ Thần hệ thống đánh bại Ma Tôn, phong ấn hắn tại tầng dưới cùng của Ma Giới."

"Vậy bây giờ hai kẻ kia thả hắn ra thì sẽ xảy ra tình huống gì?" Thạch Trung Ngọc hỏi. "Nếu như không có nguy hiểm gì thì trước kia Ma Vương đã sớm thả Ma Tôn ra rồi a!."

"Để phóng thích Ma Tôn cần phải hiến tế máu và linh hồn của một triệu quân Ma Tộc tinh nhuệ, sau đó phải hiến tế thêm một Ma Vương có huyết mạch thuần khiết nữa."

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1123: Ma Tôn

“Một Ma Vương đáng chết?” Thạch Trung Ngọc nhíu mày.

Esmi lắc đầu, “Không được, bây giờ Ma Vương đã không còn huyết mạch thuần túy. Nếu là lúc trước, chỉ cần một nửa máu tươi của ma vương như vậy là đủ rồi. Nhưng là bây giờ, sợ rằng phải dâng toàn bộ sinh mệnh của cả 2 Ma Vương!”

“Hayyy, cũng thật là dám làm.” Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, đến nơi này, thiết thực nhất vẫn là giữ lấy mạng sống của mình, dĩ nhiên cam lòng mà ném đi mạng sống của mình ra ngoài, vậy cần phải cón quyết tâm lớn dường nào?

“Đó là vì vinh quang của Ma Tộc !.” Esmi nhẹ nhàng cau mũi một cái, “Những kẻ Ma Tộc này đều điên rồ.”

“Ha hả, ở cái thế giới này cũng chỉ có người điên mới có thể sinh tồn được, cũng chính nhờ vào tính cách điên cuồng mới khiến cho Ma Tộc mạnh mẽ như vậy a!.” Thạch Trung Ngọc lắc đầu, nhìn vết nứt không gian xa xa. “Vậy thì chờ đợi Ma Tôn gía lâm thôi!”

“Hì hì, ngươi có thể đối phó với Ma Tôn sao?” Esmi cười cợt nói.

“Esmi a, ngươi cũng chớ xem thường hắn ah,” Cơ Như Nguyệt khẽ cười một tiếng, nhìn sang Thạch Trung Ngọc, “Hắn hiện tại rất lợi hại đó!”

“Đó là tất nhiên! Nam nhân của ngươi, sao có thể không cường đại chứ!” Thạch Trung Ngọc có chút tự đắc nói,

“Hừ hừ!” Esmi cau mũi một cái, “Khoan hãy đắc ý, đợi đến khi Ma Tôn đánh ngươi tè ra quần nhìn ngươi còn có thể cười ra tiếng nữa hay không.”

“Ai nha nha, Esmi, ngươi như vậy là không đúng rồi, tại sao ngươi có thể chờ mong nam nhân của ngươi bị người khác khi dễ

được chứ.” Thạch Trung Ngọc cười đểu nói.

“Ai là nam nhân của ta!” Esmi nhất thời có chút ngượng ngùng cúi đầu,

“Vừa rồi Bernard nói kia mà? Đừng tưởng rằng ngươi là nam nhân của Chủ Thần hệ thống cái gì gì gì đó, vậy rốt cuộc là chuyện gì hả,” Thạch Trung Ngọc ranh mãnh cười nói.

“Ai nha, ngươi người xấu này!” Esmi nhất thời nhịn không được, hung hăng đấm Thạch Trung Ngọc vài cái. “Hayya, dù gì thì ba người bọn hắn cũng đã chết, không còn chứng cứ nữa!”

“Hắc hắc, vậy coi như không biết thôi,” Thạch Trung Ngọc liếc mắt với những người chơi, “Hiện tại thì có rất nhiều người chơi thích ghi hình.”

Esmi nhìn những người kia, “Cùng lắm thì ta đem xóa hết đi là được! Hì hì, coi ngươi còn có trò gì hay nữa!”

“Tuyệt đối còn, hắc hắc, ngươi hãy chờ xem đi!” Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, “Đem ngươi ném lên giường thì ngươi sẽ biết thôi.”

“Đáng ghét!” Esmi nhất thời mắc cở đỏ bừng mặt. Hiện tại Hắn cũng không phải hoàn toàn không hiểu được cô nhóc này.

“Hắc hắc,” Thạch Trung Ngọc cười xấu xa một tiếng, lúc này, vết nứt không gian bên kia cũng xuất hiện động tĩnh.

“Là kẻ nào! Tàn sát con dân Ma Tôn nhà ta!” Một tiếng hét phẫn nộ gầm rú từ bên trong vết nứt không gian truyền tới,làm cho cả thiên địa trở nên yên tĩnh. Người còn chưa thấy đâu, nhưng ma khí nồng nặc kia cũng đã tràn ra từ bên trong vết nứt không gian, bao trùm thiên địa.

“Thật là khí tức mạnh bạo!” Thạch Trung Ngọc nhất thời lặng thinh, Ma Tôn lần đầu tiên làm cho hắn cảm thấy uy hiếp.

Ngay sau đó, một người mặc trường bào đen nhánh, giống như một Khô Cốt đi ra từ bên trong vết nứt không gian. Ma khí đầy trời chính là từ trên người hắn tản mát ra.

“Ma Tôn?!” Thạch Trung Ngọc có chút kinh ngạc nhìn lão nhân gầy đét. Người này thật sự là không giống những Ma Tộc cao mấy tầng lầu kia.

“Là ngươi!” Ma Tôn nhìn thấy Thạch Trung Ngọc thì hừ lạnh, “Chính là ngươi khi dễ con dân Ma Tôn của ta sao!” Vẻ mặt kia thật giống như chư thần đang tức giận, như đang phán xử Thạch Trung Ngọc vậy. Khí thế khổng lồ hung hăng ép về phía Thạch Trung Ngọc.

“Ma Tộc! Còn đợi đến phiên ta tới khi dễ sao!” Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng. “Một lũ ô hợp mà thôi!”

“Khốn nạn!” Ma Tôn nổi giận gầm lên một tiếng, “Nhóc con! Đi chết đi!” Ngón tay búng một cái, một chùm tia sáng đen nhánh liền bắn về phía Thạch Trung Ngọc.

“Trò trẻ con.” Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, ngón tay cũng búng một cái, một luồng chân khí màu trắng tinh từ trong tay bắn ra.

Hai luồng ánh sáng một trắng một đen va chạm vào nhau, phát sinh ra sự va chạm kinh thiên bạo liệt.

Khi nhìn thấy tất cả, trong mắt Ma Tôn xuất hiện vẻ ngưng trọng, hắn không nghĩ tới chàng thanh niên trước mặt chỉ chừng hai mươi tuổi lại có lợi hại như vậy.

“Ngươi rốt cuộc là người nào!” Ma Tôn đoán không ra thân phận của Thạch Trung Ngọc

“Đại Tần đế quốc! Thủy Hoàng Doanh Chính!” Thạch Trung Ngọc ngạo nghễ nói, bá thiên tuyệt địa khí tức Hoàng Giả của Thủy Hoàng nhất thời bộc phát ra.

“Doanh Chính?!” Ma Tôn có điểm nghi ngờ lẫn kinh ngạc, hắn chưa từng nghe qua tên này, thế như khí tức Hoàng Giả trên người Thạch Trung Ngọc rất nồng nặc, tuyệt đối không phải một người Đế Vương bình thường có thể có. Cho dù là Hoàng thành thiên tử, đứng trước mặt Ma Tôn cũng tuyệt đối chỉ có thể rét run, làm sao còn có thể mặt đối mặt phóng thích khí thế mạnh mẽ như vậy.

“Không sai! Trẫm chính là Doanh Chính!” Thạch Trung Ngọc hiện tại lại biến thành Tần Thủy Hoàng, âm thanh tràn ngập uy nghiêm, giống như giữa thiên địa chỉ có độc mỗi một mình hắn vậy.

“Thật là cuồng vọng!” Ma Tôn tuy là bị khí thế kia của Thạch Trung Ngọc làm cho kinh sợ, nhưng vẫn tức giận hừ một tiếng, “Một kẻ không tên không tuổi mà cũng dám tự xưng là Hoàng Đế?!”

Ma Tôn không có tìm được dấu ấn hoàng gia của thế giới này trên người Thạch Trung Ngọc, dấu ấn này chỉ có được thiên địa thừa nhận mới có thể tồn tại, mới là thiên tử chân chính.

“Ha ha ha, trẫm mà cần người thừa nhận sao?!” Thạch Trung Ngọc cười lớn một tiếng, “Trẫm là Thủy Hoàng, chính là Thủy Hoàng, cho dù là ông trời cũng không xứng để thừa nhận!”

“Hayya, thật cuồng vọng!” Ma Tôn hừ lạnh một tiếng, “thiên địa mà cũng không xứng thừa nhận ngươi, để bản tôn coi thử ngươi có xứng hay không để cho ta thừa nhận!” Thoại âm rơi xuống, Ma Tôn vọt thẳng về phía Thạch Trung Ngọc, tốc độ kia cũng chẳng kém gì tốc độ của Thạch Trung Ngọc.

“Đến được đó!” Thạch Trung Ngọc rút ra Chiến Thần chi nhận, “Đoạn Sơn phân hải!” đem khí thế của Thủy Hoàng phóng ra, uy lực của Đoạn Sơn phân hải là vô cùng. Từ Chiến Thần chi nhận bên trên xuất hiện một mảnh đầy đao kiếm màu vàng, bắn về phía Ma Tôn.

“Hayy!” Ma Tôn hừ lạnhmột tiếng, hai tay gầy đét vươn thẳng tới, chỉ dựa vào hai tay đã chặn được một chiêu kinh thiên động địa kia. “Toái!” Hai tay vừa dùng lực, mảng đao kiếm kia màn bị hắn bóp nát bét. Một đời Ma Tôn dĩ nhiên cường hãn đến thế.

“Hắc, không hổ là Ma Tôn, thực lực bực này!” Thạch Trung Ngọc hưng phấn quát to một tiếng, Chiến Thần chi nhận trong tay lại lần nữa bổ một đao xuống. “Khai thiên!” đao này bổ xuống cũng giống như trước kia Thạch Trung Ngọc dùng thực lực bản thân phóng thích Đoạn Sơn phân hải vậy, đương nhiên không nhìn thấy bất kỳ ánh đao nào, chỉ giống như bổ vào không khí vậy.

Thế nhưng sắc mặt Ma Tôn đại biến, “sẽ tan không gian?!” động tác vọt tới trước nhất thời dừng lại, vỗ bàn tay, cả người hắn liền bay lên.

Một luồng lực đạo như không khí lướt ngang qua phía dưới người Ma Tôn, bay ra ngoài.

Thạch Trung Ngọc lại đứng yên bất động, Chiến Thần chi nhận lại vung lên, “Tích Địa!” Một đao chém vào trên mặt đất, nhất thời, mặt đất run rẩy.

Một khe nứt sâu không thấy đáy lan tràn ra vài chục km, Ma Tôn lúc này đúng lúc đang đứng ở rãnh bầu trời cự đại .

Giởi độc giả:

Ngày hôm qua không có thêm chương mới, thực sự xin lỗi, buổi chiều ra ngoài, kẹt xe đến nửa đêm...

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1124: Cầm Âm

Ma Tôn nhanh chóng khởi động ma khí, nhanh chóng bay về một bên. Khe nứt sâu không thấy đáy kia lại gây ra cho hắn áp lực rất lớn. Nếu như bình thường, Ma Tôn muốn tạo ra một khe rãnh lớn như vậy cũng là rất dễ dàng, thế nhưng cũng không có khả năng tùy tiện vung tay lên là có thể như Thạch Trung Ngọc.

Thế nhưng, Ma Tôn lại nhíu mày, đối với những người có thể bay như bọn hắn, vạch trời có thể còn có lực sát thương, nhưng mà cái này chém đất, dường như cũng không có uy hiếp gì. Lẽ nào người này còn có chuẩn bị điều gì ở sau? Ma Tôn nghĩ vậy, nhất thời một cảm giác lạnh lẽo chấn động đến từ phía sau.

“Khai Thiên Tích Địa!” Chỉ nghe thấy Thạch Trung Ngọc chợt quát một tiếng, đao khí mới vừa bắn ra bất chợt quay trở lại, đồng thời Đại Địa Chi Trung lại phát ra vô số luồng đao khí, hung hăng đâm về phía Ma Tôn trên không trung.

Toàn bộ một vùng đất rộng lớn đều biến thành biển đao khí. Diện tích to lớn, đao khí cực nhanh, Ma Tôn tuyệt đối không có khả năng chạy trốn sự bao phủ của đao.

Ma Tôn kêu lên một tiếng đau đớn, một luồng khí màu đen nồng nặc bao lấy thân mình. Những đao khí đâm vào bên trong luồng khí đen, nhưng như đâm vào hư không vậy.

Tuy là đã tránh được một chiêu này, thế nhưng sắc mặt của Ma Tôn cũng không dễ nhìn. Khí đen này là ma khí bản mệnh của hắn,nếu bị tiêu hao một chút cũng đủ để cho hắn tổn thương nguyên khí nặng nề.

Thế nhưng, một chiêu này cũng sẽ không chỉ có như vậy. Sát chiêu chân chính ẩn giấu ở bên trong vô số đao khí. Đao khí này khai mởThiên Đao Khí, chính là mở ra vết nứt không gian vô hình vô sắt bên trong của Thiên Đao Khí, nó nằm bên trong, được bao

phủ bởi biển đao khí vô vàng. Đây vốn dĩ là một bí mật, chỉ khi cách đao khí 2 mét thì mới không dễ dàng gì mà phát hiện ra được.

Đao khí sắc bén đánh thẳng vào bên trong luồng khí đen kia.

Nơi mở ra Thiên Đao khí sắc bén không chỉ là đủ năng lượng để làm rạch trời, mà là không gian cùng nhau tê liệt.

Cho dù là Ma Tôn cũng không có thể đang bị tê liệt mà hoàn hảo không chút tổn hại ở trong cùng hai không gian khác nhau. Có thể nói là thứ sắt bén nhất trên thế giới không phải là binh khí nào cả mà là không gian vô hình vô sắt.

Cho dù là lại sắc bén đao, ở trong vết nứt không gian mà đứt gãy, cũng tuyệt đối sẽ biến thành hai nửa.

Ma Tôn bị vết nứt không gian bén nhọn nhỏ dài đâm xuyên qua thân mình từ phần ngực. Kêu đau một tiếng, Ma Tôn trong lòng tràn đầy ảo não. Một đao này của Thạch Trung Ngọc mang theo vết nứt không gian coi như là nhỏ, mặc dù mặc bị đâm xuyên thân thể thế nhưng tạo thành thương tổn cũng không lớn. Thế nhưng, đây chính không biết bao nhiêu năm rồi Ma Tôn hắn mới bị thương lần đầu tiên.

Coi như là năm đó đệ nhất Chủ Thần hệ thống đương nhiệm cũng không làm cho hắn thống khổ như vậy.

Ma Tôn, đã hoàn toàn bùng nổ. Nổi giận gầm lên một tiếng, cả người giống như một tia chớp màu đen, đánh về phía Thạch Trung Ngọc.

“Bá thiên quyền!” Thạch Trung Ngọc trực tiếp thả Chiến Thần chi nhận, bất thình lình đánh một quyền về phía Ma Tôn.

Ma Tôn sửng sốt, ngay sau đó bị luồng sức mạnh bên trên nắm đấm kia đánh bay.

Một quyền cách hơn mười thước này dĩ nhiên cũngcó thể đánh bay Ma Tôn.

“A! Không thể tha thứ mà!” Ma Tôn chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, đây quả thực là sự sỉ nhục lớn nhất từ lúc chào đời tới nay mà

hắn nhận được.

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, “Tài nghệ không bằng người thì không cần nói.”

“Tài nghệ không bằng người!” Nghe nói như thế, hai ngọn lửa màu đỏ trong mắt Ma Tôn nhất thời chuyển hoán thành màu bạc, khí thế của toàn bộ người đại biến. Nếu như trước đó, Ma Tôn là một tòa vĩ ngạn núi cao, vậy thì bây giờ đã trở thành một ngọn núi lửa phun trào. Dung nham cuồn cuộn, ngọn lửa tức giận muốn đem đốt sạch hết thảy mọi thứ.

“Ma Tôn, không nên quá tức giận, hay là nghe ta đàn một khúc, như thế nào!?” Thạch Trung Ngọc đột nhiên khẽ cười một tiếng, dường như hoàn toàn không thấy đôi mắt Ma Tôn như muốn ăn thịt người.

“Nghe nhạc! Chờ ngươi chết rồi nói!” Lúc này ai mà còn có lòng rảnh rỗi nghe nhạc, Ma Tôn đã hận không thể xé xác của Thạch Trung Ngọc ra.

Thạch Trung Ngọc than nhẹ một tiếng, tay lại vung lên trên không trung, một cây cổ cầm được tạo ra từ chân khí vụt xuất hiện.

“Keng!” Thạch Trung Ngọc gảy ngón trỏ lên trên đàn huyền cầm, chân khí kia ngưng tụ cổ cầm dĩ nhiên phát ra thanh âm thanh thúy, phải biết rằng, cổ cầm được tạo ra từ chân khí chỉ thường chỉ có sự bền chắc cùng độ đàn hồi, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện loại co dãn như thế này. Nói cách khác, chỉ có thể có ngoại hình mà không thể có thực thể. Thế nhưng, chiêu thức này của Thạch Trung Ngọc dĩ nhiên trực tiếp đem chân khí ngưng tụ thành đàn cổ chân chính.

“Cay cầm này tên là Phượng Minh!” Thạch Trung Ngọc cười nhạt một tiếng, thân đàn trắng tinhbất chợt biến thành màu da cam, chữ “Phượng” rất sống động, lóe ra hồng quang.

“Đi chết đi!” Nếu như là lúc mới bắt đầu, Ma Tôn còn khả năng cùng Thạch Trung Ngọc rãnh rỗi đàm luận về những thứ này, hiện tại trong lòng hắn đã chỉ còn lại có sát ý, làm sao còn có thểquan

tâm đến những thứ này.

“Đối nhân xử thế, không nên quá thô bạo a!” Thạch Trung Ngọc than nhẹ một tiếng, một tiếng đàn thanh thúy bắn ra, theo thanh âm này, cả thiên địa tựa hồ như cũng an tĩnh lại. Bầu không khí đang sôi trào trong nháy mắt chuyển biến thành gió mát nhè nhẹ.

Rì rào, rì rào tiếng đàn thật giống như dòng suối trong khe núi, chậm rãi chảy xuôi. Chỗ sâu trong nội tâm của tất cả mọi người tự nhiên xuất hiện cảm giác vui thích. Kèm theo tiếng đàn này, bọn họ thật giống như đang ở bên trong ngọn núi chơi đùa, vui cùng suối nước.

Ngay cả Ma Tôn tàn bạo vô cùng, cũng không nhịn được thả chậm bước chân, từ từ say mê vào bên trong làn điệu.

Thạch Trung Ngọc khoan thai tự đắc nhẹ nhàng đùa bỡn huyền cầm, một vài bức họa mỹ lệ mở ra. Trên bầu trời, ma khí do mây đen tạo thành trong nháy mắt tiêu tán, từng tiếng chim hót thanh thúy phát ra từ trong rừng, trên cỏ. Toàn bộ trờ đất ở nơi này hiện ra đẹp đẽ, yên tĩnh, mỹ lệ tựa như một thiên đường.

Những cái cây cối khô héo, bỗng dưng sinh chồi ở nơi này. Những bông hoa đã héo tàn đợi mùa đông đi qua, bỗng dưng bắt đầu xuất hiện nụ hoa, từng đóa hoa tươi rực rỡ giữa khu rừng, nở rộ trên bình nguyên.

Một cái chiến trường vốn ồn ào náo động, gió lạnh thấu xương của mùa đông, dưới sự dẫn dắt của tiếng đàn Thạch Trung Ngọc, dường như bỗng nhiên biến thành mùa xuân.

Hồi lâu, tiếng đàn dừng lại. Tất cả mọi người còn đang bị lạc vào trong không gian kia, không thể tự thoát ra được.

“Ha ha ha ha!” Ma Tôn đột nhiên cười ha hả, “Tiếng đàn quả nhiên là có thể xoay bốn mùa! Chẳng lẽ là thiên lại chi âm trong truyền thuyết ?! Bản tôn lần này, thật là thật có phúc!”

“Ồ? Không nghĩ tới một cái Ma Tôn mà lại có nghiên cứu đối với Cầm Âm này?” Thạch Trung Ngọc có chút buồn cười nói rằng, tiếng đàn dừng lại, sự tàn bạo trong lòng Ma Tôn cũng biết mất

trong nháy mắt. Hơn nữa, hình như lại có chút yêu thích với Thạch Trung Ngọc .

“Ha ha ha, ngươi cho rằng khi ta bị phong ấn, chuyện gì cũng không làm ao?!” Ma Tôn cười to nói, “Đáng tiếc a, ta tuy là tự nhận là cầm kỹ không thua ai, thế nhưng khi nghe được thiên lại chi âm của ngươi, ta phát hiện, ta sai rồi!”

“Cầm kỹ, tuy là một kỹ năng, thế nhưng quan trọng nhất vẫn là tâm!” Thạch Trung Ngọc khẽ cười nói.

“Đúng vậy a!” Ma Tôn khẽ gật gật đầu, cảm thán nói, “Không nghĩ tới tâm tình của ta đây mấy vạn năm còn không bằng tâm tình của một thằng nhóc chừng hai mươi tuổi! Ta phục rồi, tâm phục khẩu phục!”

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1123: Mời Ma Tôn

“Ha hả, Ma Tôn cũng không cần tự xem nhẹ mình như vậy!” Thạch Trung Ngọc cười nhạt một tiếng, đem đàn cổ trong tay chuyển hóa thành chân khí thu hồi về trong cơ thể.

“Ha ha, bản tôn cũng đúng là xem nhẹ người trong thiên hạ, ây, mấy vạn năm nay, lần đầu tiên gặp mặt đã phải để cho ta thật tình bội phục người! Xấu hổ, xấu hổ a!” Ma Tôn bất đắc dĩ cười cười.

“Ma Tôn, ngươi cũng biết là thế giới này đang rất nguy hiểm sao?” Thạch Trung Ngọc thản nhiên cười nói.

“Nguy hiểm?” Ma Tôn sửng sốt, “bắt đầu từ khi nào?”

“Ngươi biết thế giới này, những thứ này phủ xuống người chơi a!.” Thạch Trung Ngọc khẽ cười nói.

“Đương nhiên,” Ma Tôn gật đầu, “Những cái này ở một thế giới khác, thông qua trang bị đặc thù mà tới chỗ này.”

“Ha hả, thế nhưng có một ít người, những đặc thù kia khiến cho chủ thần hệ thống đã còn không quản được bọn họ!” Thạch Trung Ngọc giải thích với Ma Tôn.

“Điều này sao có thể?!” Ma Tôn nhất thời chấn kinh rồi. “Nếu như chủ thần hệ thống không quản được bọn họ, vậy thì thế giới này không phải sẽ loạn rồi sao!”

“Cho nên nói,thế giới này nguy hiểm, mục tiêu của bọn họ là vũ khí của bốn chủ thần sáng thế !” Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng cười nói, hắn lại che giấu chuyện mình là chiến thần chi nhận.

“Thì ra là thế!” sắc mặt Ma Tôn nặng nề, gật đầu. Mặc dù nói hắn là người ma giới, thế nhưng ma giới có thể nói là có sự gắn bó cùng với sự tồn tại của nhân gian, ma giới được tạo dựng thành từ không gian của thế giới này. Không có nhân giới, ma giới cũng

không thể tồn tại.

“Ha hả, không biết Ma Tôn có hứng thú đi với ta gặp gỡ những tên kia?!” Thạch Trung Ngọc khẽ cười nói. Đối với hành động mời chào Ma Tôn này, là ý muốn nhất thời của hắn. Tuy là Thượng Cổ Tiên Ma so với Thủy Hoàng, thì cũng không biết kẻ nào mới lâu đời hơn kẻ nào.

“Rất vui lòng a! Ha hả, nhưng mà không biết những tên kia có đúng là lợi hại thật không nữa!” Ma Tôn cũng là một kẻ cuồng chiến đấu, như vậy mới phù hợp với tính cách của Ma Tôn .

“Ha ha, cam đoan là có thể làm cho ông thoả mãn.” Thạch Trung Ngọc bật cười lớn, sau đó quay đầu hướng Esmi hỏi. “Những tên kia bắt đầu hành động rồi sao?”

Tuy là Esmi không có cách nào làm ảnh hưởng đối với những tên kia, thế nhưng vẫn có thể biết được sự tình của thế giới, có thể dò xét hành động của bọn họ.

“Ừm, bọn họ đã bắt đầu hành động từ khi khe nứt không gian xuất hiện, dù sao thì lúc này là thời điểm mà phòng ngự của vũ khí của chủ thần yếu nhất.” Esmi gật đầu nói.

“Vậy bọn họ đã đến đâu trước rồi?” Thạch Trung Ngọc lại hỏi. Những người đó tuyệt đối không phải kẻ ngu si, không có khả năng chia nhau ra, đi tìm tứ đại thần thú chiến đấu một mình.

“Bọn họ tổng cộng có sáu người, bây giờ là đã sắp đến hàn băng luyện ngục, lãnh địa Bạch Hổ rồi.” Esmi vội vàng nói, sau đó lại nhìn lại Ma Tôn. Người này nhưng là kẻ thù lớn nhất của chủ thần hệ thống, không biết lần này tại sao lại tốt bụng như vậy mà đến trợ giúp Thạch Trung Ngọc.

Nàng nào biết đâu rằng, bên trong phương thức tu luyện của Ma Tôn kỳ thực có khuyết điểm, làm cho tâm trí của hắn rất dễ dàng nổi giận, căm hận. Đây cũng là nguyên nhân vì sao nhiều năm như vậy hắn vẫn không có tiến thêm. Mà một khúc Cao Sơn Lưu Thủy của Thạch Trung Ngọc, đã linh lọc khí tức tâm hồn tĩnh mịch của hắn, có thể làm cho ma công tăng lên nhanh chóng. Có thể nói, Thạch Trung Ngọc có ân tái tạo với Ma Tôn, nào đâu có chuyện

giúp không công như vậy.

“Bạch Hổ? Bạch Hổ bảo vệ thần khí nào?” Thạch Trung Ngọc nhíu mày một cái.

“Vũ khí của sáng thế chủ thần, ngưng phách băng tinh.”

Vũ khí của sáng thế chủ thần là ngưng phách băng tinh. Vật cực hàn, có thể nói đó là vật thể lạnh nhất trên thế giới này, người thường cũng chỉ cần đến gần nó trong vòng ngàn mét cũng sẽ bị khí tức lạnh giá vô cùng kia làm cho hồn phách đóng băng, trọn đời không được siêu sinh. Nếu như người chơi thì khi người chơi cấp 60 tới gần trong khoản cách 1 km, trực tiếp sẽ bị phong bế linh hồn, nhân vật này vĩnh viễn sẽ bị xóa bỏ, khi người chơi cấp 70 tới gần trong khoản cách 100 mét, hậu quả cũng giống như vậy. Chỉ có người chơi từ cấp 80 trở lên, người chơi mới có thể tới gần ngưng phách băng tinh. Nhưng mà, những người đó cũng đã thoát khỏi pháp tắc của thế giới này rồi, khí tức lạnh vô cùng này không có ảnh hưởng gì đối với bọn họ.

Một trong những nguyên nhân mà Thạch Trung Ngọc mời Ma Tôn chính là, Ma Tôn là một người sáng tao của thế giới khác, mặc dù ma giới được tạo ra từ nền tảng của thế giới này. Thế nhưng, thủ đoạn công kích của Ma Tôn tuyệt đối có thể tạo thành thương tổn đối với những kẻ kia.

“Vậy thì đi thôi! Ta rất muốn nhìn thấy tận mắt thấy vũ khí của sáng thế chủ thần, còn có những tiên ma thời kỳ thượng cổ nữa, không biết lại có bao nhiêu bản lĩnh to lớn nữa, cũng đừng để cho ta thất vọng là được rồi!”

Cực bắc chi địa, hàn băng luyện ngục.

Sáu kẻ mặc trường bào màu đen, đang chậm rãi di chuyển ở trên bình nguyên băng tuyết, nơi gió lạnh thấu xương .

Gió lạnh thổi qua người lạnh như đao cắt cũng không ảnh hưởng gì đối với bọn họ, một bộ áo bào đen đơn bạc, ở nơi này lạnh lẻo thê lương này quá là quỷ dị.

“Sơn Quỷ, còn bao xa nữa.” Đột nhiên, kẻ mặc áo bào đen đi

tuốt đằng trước hỏi.

“Ta cũng không biết, Liệt Thiên, ngươi mệt rồi hả?” kẻ mặc hắc bào sau lưng nhún vai, “nhưng mà, không biết chúng ta mặc toàn thân đen thui như thế này, rốt cuộc thì có ý nghĩa gì hả? Lẽ nào cũng giống như những phàm nhân vậy, mặc cho ngầu hả?”

“Câm miệng, Sơn Quỷ!” một kẻ mặc áo bào đen đi sau lưng hừ nhẹ một tiếng, “suốt đường đi chỉ có mình ngươi là nói nhiều!”

“Long Nguyệt, ngươi nha chỉ thích chen vào, ta thích nói chuyện thì không được sao? Nếu không... Suốt đường đi lạnh lùng im ắng, còn có ý nghĩa gì nữa!” Sơn Quỷ lầm bầm một tiếng, “Ngược lại thì chuyện này dễ như trở bàn tay, sao không nhanh mau lẹ đi chứ.”

“Dễ dàng? Không nên xem thường người của thế giới này,” một cái âm trầm thanh âm từ cuối cùng của đội ngũ vang lên, “Mí mắt của ta cứ nhảy lên liên tục, ta có dự cảm xấu.”

“Thần Bà, có lần nào ngươi dự đoán chuẩn xác chưa hả!” Sơn Quỷ áo não kêu lên, “Mỗi lần đều nói là mí mắt nhảy lên gì gì đó, kết quả là không có một lần nào là đoán chuẩn xác cả.”

“Hừ,” Thần Bà hừ nhẹ một tiếng, thanh âm lạnh lẽo lại làm cho không khí nơi đây vốn rét lạnh lại càng thêm lạnh, “Sơn Quỷ, nếu như ngươi lại đi nói lung tung, có tin lần sau ta sẽ dùng quỷ hàng với ngươi?”

Nghe được hai chữ “quỷ hàng” này, sau lưng Sơn Quỷ nhất thời ớn lạnh, dường như bị cái nhiệt độ bên ngoài mà bọn họ không thèm để ý đến thâm nhập vào trên người, “Đừng, được rồi, Thần Bà, ta tin ngươi là được chứ gì!” Ngoài miệng tuy là nói như vậy, thế nhưng trong lòng là suy nghĩ gì cũng không biết được.

“Hắc hắc, Sơn Quỷ, ngươi chỉ được có chút vậy thôi hả!” Thần Bà khẽ cười một tiếng trước mặt người nọ. “Không cần chờ xuống đến Bạch Hổ, đã bị dọa cho sợ tiểu ra quần rồi!”

“Ha ha, một con con mèo nhỏ mà thôi! Sợ cái gì!” Sơn Quỷ nhất thời cười to nói. “Thân Đồ, chuyện lần trước ngươi bị một con

chuột hù sợ, ta vẫn còn nhớ rõ đó!”

“Hayy, Sơn Quỷ, không thể nói như vậy được, lần đó chẳng qua là ngoài ý muốn mà thôi.” Thân Đồ bị bắt được nhược điểm, nhất thời bị yếu thế. Chuyện bị con chuột hù dọa thật sự là cho hắn mất hết thể diện.

“Được rồi, im hết đi!” Liệt Thiên hừ nhẹ một tiếng, “Ta đã cảm nhận được hơi thở của Bạch Hổ rồi!”

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1126: Bạch Hổ

Bạch Hổ, trấn áp thế giới, là thần thú bảo vệ vũ khí chủ thần sáng thế phương Bắc.

Khi sáu người tiến vào hàn băng luyện ngục, Bạch Hổ đang ngủ say cũng đã thức tỉnh. Thông qua ký ức của vùng đất này, Bạch Hổ rất nhanh đã biết mục đích của sáu người này .

“Muốn lấy vũ khí của chủ thần sáng thế sao?” Bạch Hổ chớp chớp con mắt to như cái đèn lồng, “Ngô, những kẻ này không bị ảnh hưởng bởi pháp tắc của thế giới này? Cái này có chút khó rồi đây!” Phải biết rằng, đẳng cấp của Bạch Hổ cũng gần giống như của chủ thần hệ thống. Chủ thần hệ thống chẳng qua cũng chỉ là một chức danh thần sáng tạo thần sáng thế, có thể để cho chủ thần hệ thống đại diện cho mình để quản lý thế giới. Mà tứ đại thần thú thì tương đương với bốn vật trấn thủ kho của thần sáng thế , cho dù là chủ thần hệ thống cũng không dám đi tìm họ gây chuyện. Bọn họ đang say giấc, nhưng thực lực vẫn đang nhanh chóng tăng lên.

“Nhưng mà nơi này không thể bay lên được, đúng là khó chịu mà, trên người cứ như bị áp lực vạn cân nặng nề đè xuống vậy đó.” Lúc này, trong đội ngũ Sơn Quỷ lại có tiếng lầm bầm nhỏ nhẹ.

Không phải là bọn hắn không muốn bay, mà là bay không nổi. Dường như thần sáng thế của thế giới này lập ra quy tắc gì đó, cho dù là bọn họ không bị hạn chế bởi quy tắc của thế giới này, thì cũng phải bị áp chế. Bọn họ không bị hạn chế bởi những quy tắc của thế giới này, là chỉ đối với những thần linh có đẳng cấp từ dưới thần sáng thế trở xuống.

Giống như trong một ngôi nhà, bọn họ có thể không sợ hãi chút nào người giúp việc hoặc bảo vệ của căn nhà, thế nhưng chủ nhân của căn nhà đã trở về, thì bọn họ vẫn sẽ bịáp chế.

Quy tắc mà thần sáng thế tự mình định ra, bọn họ làm sao có thể thoát khỏi. Chỉ cần bay khỏi mặt đất hơn 1 cm, nhất thời sẽ bị một sức mạnh triệu cân áp chế, cao hơn một cm thì chính là nghìn vạn cân. Dù với thực lực như bọn hắncũng tuyệt đối không có khả năng chống đỡ được áp lực đè nặng như vậy.

“Cướp được vũ khí của chủ thần sáng thế, ta sẽ lôi thần sáng thếkia ra ngoài, hung hăng đánh đấm cho một trận!” Sơn Quỷ rất tức giận nói.

Sức mạnh của thần sáng thế cũng phải cần vũ khí chủ thần sáng thế để kích thích, nếu như không có bốn đồ vật kia, sức mạnh của thần sáng thế tuyệt đối là giảm đi rất nhiều, mà bọn họ có thể dễ dàng ức hiếp thần sáng thế.

Cũng giống như lấy được giấy tờ nhà đất của chủ nhà, thì chủ nhà sẽ trở thành bọn họ.

“Điểm danh nào!, nhóc con, đối với hành động lần này tuyệt không xem trọng!” Thần Bà hừ nhẹ một tiếng, sau đó còn nói thêm, “Ám dạ, nhóc con có phát hiện gì không!”

“Thần Bà, tuổi của ta cũng lớn hơn ngươi nhiều lắm, đừng có gọi ta là nhóc con!” một kẻ mang áo bào đen đi ở chính giữa, nếu như không chú ý cũng sẽ không nhận ra hắn, đột nhiên nói. Người này mặc dù là đang ở bên trong đội ngũ, thế nhưng nếu như không chú ý, lại dễ dàng bỏ sót.

Nếu như chỉ nhìn qua mà đếm số lượng của đội ngũ này, cho dù ban đầu biết là có sáu người, thế nhưng tuyệt đối đếm tới đếm lui cũng chỉ có năm người, người bị thiếu chính là ám dạ, một thích khách vô cùng giỏi về điều tra, ẩn núp. Theo như ám dạ này kể, thì đã từng dạy bảo không ít đồ đệ tiếng tăm lừng lẫy, tỷ như Kinh Kha, Sở Lưu Hương gì gì đó.

Nhưng ai mà không biết cái này ám dạ là ở quỷ xé. Kinh Kha mặc dù là thích khách tiếng tăm lừng lẫy, thế nhưng phong cách làm việc lại khác xa so với hắn. Hơn nữa Kinh Kha nhưng là nhân cơ hội Tần Thủy Hoàng không để ý, mới đánh lén thành công. Nếu như Tần Thủy Hoàng là ở trạng thái bình thường thì Kinh Kha tuyệt đối sẽ bị một cái tát đập chết. Trong những thích khách, Kinh

Kha là tử sĩ, mà trong những thích khách, ám dạ cũng là sát thủ.

“Đến rồi!” Liệt Thiên đột nhiên hừ nhẹ một tiếng. Phía sau mọi người dồn dập dừng bước lại.

Thế nhưng, xung quanh vẫn là một bình nguyên băng tuyết, xa xa chỉ có mơ hồ có thể thấy được Tuyết Sơn. Nào đâu có thấy vết tích của Bạch Hổ.

“Liệt Thiên? Làm sao vậy?” Sơn Quỷ kinh ngạc hỏi, “Làm gì có chút bóng dáng nào của vũ khí của chủ thần sáng thế ở đâu đâu?!”

“Ngu ngốc!” Thần Bà hừ nhẹ một tiếng, “Ngươi không cảm nhận được uy áp ẩn hiện ở đây hả?! Nó đang cố gắng ẩn nấp, nhưng không giấu giếm được thần thức của ta!”

“Vô nghĩa a!, Thần Bà!” Sơn Quỷ khinh thường nói, “sao ta lại không thấy gì chứ?!”

Mà trong tay áo Liệt Thiên đột nhiên xuất hiện một thanh trường đao hàn quang bắn ra bốn phía, hai tay cầm đao, thẳng tắp bổ tới phía trước. “Liệt Thiên một đao chém!”

“Tê, người này vậy mà trực tiếp ra đòn sát thủ à!” Thân Đồ rất kinh ngạc kêu lên. Liệt Thiên là kẻ có vũ lực mạnh nhất trong số bọn họ.

Đao khí màu xanh thẳm từ bên trong trường đao nổ bắn ra, đụng vào bên trong một mảnh không gian, tan biến không còn dấu tích.

“Ba!” một tiếng vỡ thanh thúy vang lên, cảm giác kia giống như là bọt khí tan vỡ. Theo thanh âm rơi xuống, cảnh sắc trước mặt đại biến.

Chỗ nào còn là bình nguyên nữa, mọi người lúc này cũng là đứng ở bên trên vách núi, cũng chỉ cách vực núi có mấy mét. Đây vách núi cao cách mặt đất khoản chừng mấy ngàn mét, nếu như ngã xuống, dựa vào thân thể của mọi người tuy là sẽ không bị trọng thương, nhưng là tuyệt đối không dễ chịu gì.

Mà ở phía dưới đáy vực cũng là một vùng đất được bao phủ bởi

bao la băng tuyết, ở bên trongmột vùng đất này có một con cọp màu trắng cao chừng hai tầng lầu, đang nằm úp sấp ở chính giữa.

“Bạch Hổ?!” Sơn Quỷ thở nhẹ một tiếng, bọn họ cũng từng nghe nói qua danh tiếng của Bạch Hổ, còn đây là lần đầu tiên chính mắt thấy được chân thân của Bạch Hổ.

“Gào!” Đáp lại là một tiếng gào thét tràn đầy uy nghiêm của vua của các loài thú. Bạch Hổ nhẹ nhàng từ dưới đất đứng lên, tư thái kia có một vẻ ưu nhã không thể nói thành lời, lại làm cho mọi người cảm thấy một luồng áp lực cường đại .

“Bạch Hổ, quả nhiên là danh bất hư truyền!” Liệt Thiên bị áp lực này làm cho kinh ngạc, trong mắt cũng đang tràn đầy ý chí chiến đấu.

“Sáu kẻ tiểu tử, lại muốn đến đây cướp đoạt vũ khí của chủ thần sáng thế?!” Bạch Hổ rất là đùa cợt nhìn sau người đang đứng trên đỉnh vách núi. “Có thể phá vỡ huyễn trận này, cũng coi là còn có chút bản lĩnh, thế nhưng, chỉ có như vậy thì cũng chưa đủ đâu!”

“Ta sẽ cho ngươi xem một chút, bản lĩnh của ta cường đại như thế nào!” Liệt Thiên trực tiếp nhảy từ trên vách đá xuống, thế nhưng, mới vừa nhảy, lại nhìn thấy quỷ dị nhãn thần của Bạch Hổ.

“Chuyện gì xảy ra?” Liệt Thiên vừa rồi lòng tin còn đang dâng cao, Liệt Thiên đột nhiên cảm giác được có điểm không đúng, nhưng là lại lại không biết là lạ ở chỗ nào.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên nhớ lại, lúc nãy chính mình vừa mới thấy 1 sườn núi cao, độ dốc có thể nói là khoản 60 độ, nhưng khi mấy người bọ họ bước lên trên sườn núi này thì không cảm giác được độ dốc của nó. Cho dù là Huyễn Trận, thế nhưng căn cứ vào giác quan bén nhạy của bọn họ, điều này là tuyệt đối không có khả năng lại không - cảm giác được gì.

Như vậy nói cách khác, cái này sườn núi cao tuyệt đối là giả! Trên thực tế, bề mặt này căn bản không phải là vách núi nào cả, nhưng lúc nãy hắn lại nhảy lên một cú.

Nghĩ vậy, Liệt Thiên biến sắc, suy nghĩ này cũng chỉ xẹt qua thôi, hắn đã cảm giác được một luồng sức mạnh cường đại đè nặng xuống người hắn.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1127: Huyễn trận

Nhảy lên một cm thì sẽ bị một lực đè nặng như triệu cân, như vậy lúc nãy Liệt Thiên nhảy cao chừng hơn ba mét, như vậy áp lực sẽ là.

Cảm giác được áp lực cường đại kia, Liệt Thiên vẫn không rõ. Không ngờ rằng Bạch Hổ lại thiết kế một huyễn trận trong huyễn trận, lừa được hắn. Sau đó lại kích tướng làm cho hắn nhảy dựng lên, mượn sức mạnh của pháp tắc mà thần sáng thế định ra.

Liệt Thiên nhất thời cảm giác được tim mình đập rất nhanh. Nhưng là một tiên ma thượng cổ, làm sao có thể bị một cái bẫy nho nhỏ này hại chết được! Liệt Thiên đột ngột quát một tiếng, trên người phát ra một luồng sáng màu xanh mãnh liệt. Hung hăng đánh thẳng về phía áp lực vô hình.

Luồng lực đánh trả đột nhiên bạo phát, làm cho áp lực kia dừng lại một lát, tuy là chỉ dừng 0. 01 giây, thế nhưng cũng đủ để cho Liệt Thiên có đầy đủ thời gian phản ứng.

Chỉ nhìn thấy Liệt Thiên như ngồi chồm hổm trên mặt đất, mặc dù vừa nãy đang ởmấy ngàn thước trên không trung, thế nhưng cảm giác cặp chân kia như đang đạp trên đất bằng thật sự lại đột nhiên xuất hiện. Làm cho nộ tâm Liệt Thiên vui vẻ, một cước giẫm ở thực địa bên trên, áp lực khổng lồ kia cũng nhất thời biến mất vô ảnh vô tung.

Đồng thời, cảnh sắc chung quanh lần nữa biến hóa, Liệt Thiên phát hiện mình đứng tại vách đá, mà phía sau vẫn là vách núi cao mấy ngàn thước.

Cho dù là đã biết cái này huyễn trận, nhưng vẫn không phá giải được?! Liệt Thiên trong lòng cả kinh, phải biết rằng nếu như mình đa hiểu được cấu tạo và phương pháp huyễn hoặc của huyễn trận này, đồng thời sau khi phá giải, thì huyễn trận cũng sẽ không tiếp

tục che đậy tâm trí của con người, không ngờ rằng huyễn trận này vẫn tồn tại như cũ.

Tài nghệ tạo ra huyễn trận của Bạch Hổ lại thâm sâu như vậy!

“Thật không tồi! Vậy mà có thể phá được huyễn trận!” Bạch Hổ trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó lại nhìn mọi người trên vách đá, nhếch miệng cười nói, “Làm sao, các ngươi cũng không dám xuống?”

“Khốn nạn! Đứa nào nói!” Sơn Quỷ nhất thời tức giận kêu lên, mới vừa bọn họ phát hiện Liệt Thiên cơ hồ là trong nháy mắt liền từ trên vách đá đã xuống đến đáy vực, cữ nghĩ là dùng thủ đoạn gì đặc biệt. Nhưng không ngờ là do huyễn trận, nghe được bạch hổ cười nhạo, Sơn Quỷ nhất thời không chịu nổi. Không chút do dự mà từ trên vách đá nhảy xuống.

Nghe được bạch hổ cười nhạo, Liệt Thiên nhất thời cảm giác không ổn, ngay sau đó liền thấy Sơn Quỷ đang chuẩn bị nhảy xuống, trong lòng hoảng sợ hét lớn, “Đừng!”

Thế nhưng, thanh âm này làm sao mà có thể nhanh bằng phản ứng của sức mạnh pháp tắc.

Sơn Quỷ lúc đầu cũng chẳng có hứng thú với chuyện tu luyện, có thể nói thực lực của hắn yếu nhất là trong mấy người này. Nhìn thấy dáng vẻ kinh hãi của Liệt Thiên, Sơn Quỷ nhất thời có chút khó hiểu, “Liệt Thiên làm sao vậy?” Ngay sau đó một luồng sức mạnh vô hình liền ép đến từ bốn phía.

Sức mạnh cường đại này làm cho Sơn Quỷ hoảng sợ một hồi, thế nhưng hắn không phải Liệt Thiên, hắn không có tốc độ phản ứng nhanh như vậy. Nhất thời bị sức mạnh cường đại đè lên trên người.

“Ba!” Một tiếng động nhỏ vang lên, không trung bung ra một đóa hoa máu. Một khắc trước khi chết kia Sơn Quỷ cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện.

“Khốn nạn!” Liệt Thiên phẫn nộ quát to một tiếng, mặc dù có chút kinh thường thực lực của Sơn Quỷ, thế nhưng tốt xấu gì thì

mọi người cũng biết mấy nghìn năm, cảm tình với nhau cũng không ít. Không nghĩ tới giờ khắc này lại chỉ có thể trơ mắt nhìn bạn thân biến thành một vũng máu, đến ngay cả linh hồn cũng không có cách nào chạy thoát ra ngoài.

Nơi này cũng không phải là thế giới vốn có, pháp tắc luân hồi linh hồn xung đột lẫn nhau, trực tiếp dẫn tới linh hồn ở trong này sẽ biến mất trong nháy mắt.

"Ta muốn giết ngươi!" Liệt Thiên phẫn nộ rít gào một tiếng, nắm trường đao hướng về Bạch Hổ vọt tới.

"ôi ôi, đừng vội vàng mà!" Bạch Hổ khẽ cười một tiếng, trong mắt lại hiện lên vẻ ngưng trọng. Liệt Thiên thực lực đã làm cho hắn cảm giác được áp lực rất nặng, nguyên nhân mà Sơn Quỷ chết cũng là do phép tắc mà huyễn trận cùng thần sáng thế định ra mà thôi. Sức chiến đấu Bạch hổ có thể sánh bằng Liệt Thiên kia.

Phải biết rằng, Bạch Hổ mặc dù là hổ, thế nhưng thực ra mà nói, hắn nhưng là vẫn một con mèo mà thôi. Nhưng da lông trên người, còn cả thân phận thần thú, khiến cho người khác ngộ nhận hắn là một con hổ mà thôi. Nếu không thì ... gọi một con thần thú là Bạch Miêu cũng quá khó nghe đi.

Bạch Hổ tuy là năng lực * không được, thế nhưng đối với việc vận dụng huyễn trận mà nói, đã không có người có thể là đối thủ nó.

Trong mắt tinh quang lóe lên, Liệt Thiên nhất thời cảm giác trước mắt lóe lên. Không biết lúc nào Bạch Hổ đã cách xa hắn mấy ngàn thước, trong lòng nhất thời giận dữ, "Oanh! Súc sinh chạy đi đâu!" hắn phẫn nộ vọt tới chỗ Bạch Hổ ở đằng xa. Thế nhưng mới vừa vọt một cái đến trước mặt Bạch Hổ, rồi lại nhìn thấy Bạch Hổ đùa cợt cười, thân hình nó trong nháy mắt lại xuất hiện ở vị trí lân cận nơi ban đầu.

"Tốc độ thật nhanh!" Liệt Thiên Tâm trong lòng hoảng sợ, thế nhưng vẫn không chút do dự vọt tới. Bởi vì hắn cảm giác Bạch Hổ này tuy là có tốc độ rất nhanh, thế nhưng thực lực chân chính cũng chẳng ra làm sao. Có thể nói không thể sánh được với vẻ bề ngoài di chuyển cực nhanh, nếu hắn chỉ cần tiếp cận được, tuyệt

đối có thể dễ dàng giết chết nó.

Trên vách đá bốn người nhìn theo động tác của Liệt Thiên phía dưới , không biết nói gì.

“Liệt Thiên điên rồi sao?” Thân Đồ rất là kỳ quái hỏi.

“Hayy, bị huyễn trận làm cho mê hoặc tâm thần!” Thần Bà hừ nhẹ một tiếng, trong đám người tinh thần lực của nàng là cường đại nhất, rất nhanh thì đã biết được đây là trận ảo.

“Không ngờ rằng con Bạch Hổ này vậy mà rất lợi hại!” Long Nguyệt khẽ cười một tiếng, thực lực của hắn cũng gần bằng Liệt Thiên, trong nội tâm cũng có chút oán niệm với Liệt Thiên.

“Chút tài mọn mà thôi!” Ám dạ hừ lạnh một tiếng, là một thích khách, rất tự tin với tâm trí của mình, tâm trí càng kiên định, thì ảnh hưởng mà huyễn trận tạo thành cũng sẽ càng thấp.

Ở phía dưới, Liệt Thiên không ngừng chạy như điên từ đầu này qua đầu kia, trong miệng phẫn nộ rít gào. Mà Bạch Hổ ở bên kia, nhàn nhã nhìn hành động quái đản của Liệt Thiên.

“Chúng ta xuống phía dưới!” Thần Bà đột nhiên nói rằng.

“Xuống dưới?!” Thân Đồ kinh ngạc kêu lên, “Mới vừa rồi Sơn Quỷ chính là trực tiếp bị ép nát trên không trung, nếu như không có thực lực cường đại như Liệt Thiên, khẳng định sẽ bị biến thành một vũng máu mà thôi!” vừa nãy khi Sơn Quỷ bị ép nát tươi, ánh mắt hoảng sợ của hắn đã rơi vào trong mắt của Thân Đồ, ánh mắt tràn đầy sự tuyệt vọng kia làm cho Thân Đồ, trong lòng vẫn còn buồn bã.

“Ngu ngốc!” Thần Bà hừ lạnhmột tiếng, đi thẳng tới mép của vách núi, sau đó đi thẳng xuống.

“hả.?” Thân Đồ sửng sốt, nhìn thấy trong nháy mắt Thần Bà đã đi đến dưới đất. Nếu như là vật rơi tự do lời nói, đây cũng quá nhanh a!!

“Thì ra đây cũng là một huyễn trận!” Ám dạ cười lạnh một tiếng, “Không ngờ rằng mình mà cũng bị lừa!” Theo sau Thần Bà,

đi thẳng xuống dưới. Trong nháy mắt, đã tới đáy vực.

Nhìn thấy hành động của hai người kia, cho dù đầu óc Thân Đồ có ngu ngốc, cũng nhất thời kịp phản ứng lại. Trong lòng không ngừng buồn bực, “Chết tiệt! Đúng là quá mất thể diện!”

“Ngu ngốc!” Long Nguyệt cũng khẽ cười một tiếng, mắt nhìn thẳng, từ bên vách đá đi xuống.

Thân Đồ lúc này đã sắp bị làm cho tức điên rồi, phẫn hận nhìn Bạch Hổ, cũng cùng đi theo xuống vách núi.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1128: Bạch Hổ Trọng Thương

Khi nhìn thấy cả năm người đều xuống đến, Bạch Hổ nhất thời trong lòng cảm giác nặng nề. Đặc biệt là là người phụ nữ bên kia khiến cho hắn vô cùng áp lực. Hắn có thể cảm giác được người phụ nữ kia, lực tinh thần rất mạnh. Mà đối với hắn mà nói, cũng chẳng sợ kẻ cường đại nào, cũng chỉ sợ những kẻ có lực tinh thần mạnh. Có năng lực cường đại của huyễn trận ở đây, bất kỳ kẻ cường đại nào cũng không có khả năng làm hắn bị thương, mà chỉ kẻ có lực tinh thần mạnh, có thể tìm ra thậm chí phá giải huyễn trận của hắn, đây mới là điều tệ nhất.

“Xem ra phải giải quyết kẻ này rồi đaay!” Bạch Hổ nhìn Liệt Thiên vẫn như cũ ngơ ngác ngây ngốc chạy loạn trên mặt đất chạy loạn , thầm nghĩ trong lòng.

“Đi đánh thức Liệt Thiên đi!” Thân Đồ vừa đến liền vội vàng nói, hành động của Liệt Thiên bây giờ quá là mất mặt, nói xong liền chạy tới chỗ Liệt Thiên.

“Đừng!” Thần Bà nhanh chóng ngăn cản hành động của Thân Đồ, “Ngàn vạn lần đừng đi qua đó!”

“Sao vậy!” Thân Đồ rất tức giận nói, “Lẽ nào để hắn chạy loạn như vậy sao?! Quá mất mặt a!!”

“Nếu như ngươi chạy đến, Liệt Thiên sẽ ra tay với ngươi, ta cũng không chịu trách nhiệm!” Thần Bà cười lạnh một tiếng.

Thân Đồ sửng sốt, lúc này mới nhớ tới Liệt Thiên đã lâm vào bên trong huyễn trận, chuyện quan trọng là đã bị mê hoặc tâm thần. Nếu lỡ như hắn đến gần đó, Bạch Hổ trực tiếp thay đổi huyễn trận, biến hắn thành Bạch Hổ, Liệt Thiên tuyệt đối sẽ ra tay với hắn.

“Hừ hừ!” Thân Đồ kêu lên một tiếng đau đớn, lộ vẻ tức giận trở

về đội ngũ.

“Đáng tiếc!” Bạch Hổ lần nữa thầm than một tiếng, “kẻ có lực tinh thần mạnh mẽ này đúng là đáng ghét!” Hắn là đang mong đợi có một kẻ nào đó có thể đi gọi cái tên Liệt Thiên kia, sau đó làm cho Liệt Thiên trực tiếp chém giết người nọ. Hắn nhìn được ra Liệt Thiên là kẻ có thực lực mạnh nhất nơi đây, hơn nữa coi như là trong tình trạng vô ý, người nọ chỉ có thể sẽ bị giết chết.

“Hư không mắt, vạn pháp đều là phá!” Thần Bà hừ nhẹ một tiếng, hai luồng ánh sáng màu tím trong mắt lóe lên.

Cảnh sắc chung quanh nhất thời đại biến. Vách núi dựng đứng nhất thời biến thành một mảnh bình nguyên băng tuyết bao phủ, mà Liệt Thiên đang chạy như điên, nhất thời tỉnh táo lại.

“Hỗn đản! Ngươi lại dám chạy nữa!” Liệt Thiên nhất thời nhìn thấy được Bạch Hổ, phẫn nộ rít gào một tiếng, lại xông tới.

Thế nhưng đây cũng không phải là trận ảo, Bạch Hổ tuyệt đối không có khả năng trong nháy mắt chạy xa mấy ngàn thước.

Nhìn thấy Liệt Thiên xông đến, Bạch Hổ hừ nhẹ một tiếng, kim quang trong mắt lóe lên. Liệt Thiên lại nhất thời lâm vào ảo ảnh, trước mắt lại xuất hiện một mảnh đất trống. Mà Bạch Hổ kia thì lại không thấy tung tích.

“Con bà nó, lại để cho hắn trốn thoát!” Liệt Thiên kêu lên một tiếng giận dữ, xoay người liền muốn đi về phía đội ngũ, lại phát hiện Bạch Hổ đã ra tay với bốn đồng đội của mình. Ám Dạ biến mất ở một bên, không có trực tiếp tham gia vào chiến đấu, còn Thân Đồ Long Nguyệt đang ra sức chống cự lại sự tấn công của Bạch Hổ.

“Đáng chết!” Liệt Thiên chợt quát một tiếng, vọt về hướng Bạch Hổ.

Mà mấy người bên này, trong lòng cả kinh, hỏa diễn bừng bừng bên trong mắt của Liệt Thiên khiến cho bọn họ cảm giác được áp lực cường đại, đặc biệt là sát khí nồng đậm kia, Thần Bà có thực lực yếu nhất, không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi.

Sát khí này không phải là công kích tinh thần bình thường, mà là do Liệt Thiên tu luyện nhiều năm, đã ngưng tụ đao ý và lực công kích tinh thần lại với nhau, đã hoàn toàn thoát khỏi phạm trù công kích tinh thần, nhưng lại vừa hư vô mờ ảo giống như công kích tinh thần.

"Ghê tởm, không ngờ cái tên Bạch Hổ kia lại hạ chiêu này!" Thần Bà hừ nhẹ một tiếng, lau đi máu tươi bên mép. Tia sáng màu tím trong mắt lóe lên, "Hư không mắt, vạn pháp đều là phá!"

Khi Thần Bà sử dụng chiêu này, khóe miệng Bạch Hổ treo lên một nụ cười lạnh lùng, trong mắt kim quang lại lóe lên.

Năng lượng mà Thần Bà dùng để phá giải huyễn trận bất chợt tăng lên mấy lần, đánh thẳng về hướng Liệt Thiên.

Thần Bà nhất thời kinh người, quát to một tiếng "không hay".

Nàng vốn chỉ muốn dùng lực tinh thần phá vỡ huyễn trận đang mê huyễn Liệt Thiên, thế nhưng không biết vì sao lực tinh thần này lại đột nhiên mạnh lên, tạo thành một lực giống như một dòng lũ lớn giống bay về phía Liệt Thiên. Phải biết rằng bên trong huyễn trận, sau khi bị huyễn trận mê huyễn, tinh thần của người đó là ....ở trạng thái không phòng vệ cao nhất.

Nếu như là trong tình huống bình thường, Liệt Thiên ngưng thần bế khí, ổn định tâm thần, có khả năng còn có thể ngăn cản được sự tấn công này, thế nhưng lúc này Liệt Thiên đã hoàn toàn lâm vào trạng thái phẫn nộ, làm sao còn có thể làm được những chuyện này.

Liệt Thiên mới vừa vọt tới gần Bạch Hổ, liền cảm thấy trong đầu giống như có mấy ngàn vạn quả bom đang nổ tung vậy. "Đây không phải là lực tinh thần của Thần Bà sao, làm sao..." Liệt Thiên giữ lại một suy nghĩ cuối cùng trong đầu, liền mất đi hết thảy ý thức.

Trơ mắt nhìn Liệt Thiên ngã xuống trên mặt tuyết, Thần Bà chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của chính mình đều như bị thiêu đốt. Bạch Hổ mượn tay nàng, giết đi Liệt Thiên. Nàng làm sao có thể không tức giận được đây, quan hệ giữa nàng và Liệt Thiên là tốt

nhất. Có thể nói, đã hơn tình cảm đồng đội thông thường, nhưng là bây giờ chính mình đã tự tay giết hắn.

“A! Bạch Hổ ta muốn ngươi phải chết a!” Thần Bà thét lên, dáng vẻ bình tĩnh lúc đầu đã biến mất, lúc này nàng trông thật giống như một người điên, giương nanh múa vuốt vọt về phía Bạch Hổ.

“Như vậy là mất đi lý trí rồi?” Bạch Hổ có chút kinh ngạc, thế nhưng trong lòng càng là đắc ý. “Không nghĩ tới bản hổ bày mưu tính kế đã giết được hai người, hiện tại lại có thêm một tên muốn chết ! Ha ha, chẳng qua chỉ cũng được có vậy thôi!”

Đối phó với kẻ mất đi lý trí, là bản lĩnh sở trường của Bạch Hổ, chỉ với một đòn tấn công tinh thần cường đại. Thần Bà nhất thời đã ủ rủ trên mặt đất, toàn thân không ngừng co quắp, bọt mép không ngừng trào ra từ trong miệng.

“Cái này!” Thân Đồ, Long Nguyệt cùng Ám Dạ nhất thời sợ ngây người. Không ngờ tới chỉ trong phút chốc, tình hình lại thay đổi đột ngột, kẻ mạnh nhất là Liệt Thiên và kẻ thần bí nhất là Thần Bà cứ như vậy ngã trên mặt đất.

“Đáng chết a!” Thân Đồ phẫn nộ rít gào một tiếng, cũng không nhịn được nữa. Vác theo hai cây búa tạ, thở hổn hển vọt tới chỗ Bạch Hổ, hiện tại hắn chỉ hận không thể đập chết ngay Bạch Hổ.

“Cẩn thận!” Long Nguyệt quát to một tiếng, “Kẻ mãng phu này!” Trong lòng khẩn trương cũng cùng xông tới.

“Hayy, như các ngươi mà cũng muốn đấu với bản vương hả?” Bạch Hổ khẽ cười một tiếng, lại muốn dùng huyễn cảnh. Đúng lúc này, Bạch Hổ trong lúc bất chợt cảm giác lạnh lẽo phía sau lưng, “Cái gì?!” Còn chưa kịp phản ứng, cũng cảm giác được một thanh trường đao bén nhọn đang hung hăng bổ vào trên lưng mình, đâm sâu vào trong người.

“Gào!” Bạch Hổ kêu đau đớn một tiếng, nhào nhanh về phía trước, đồng thời nhìn lại.

“Làm sao có thể?!” Người nọ lại chính là Liệt Thiên mới vừa rồi đã bị Thần Bà giết chết. Liệt Thiên vẻ mặt dữ tợn thu hồi trường

đao máu me đầm đìa về, lại vọt về hướng Bạch Hổ.

“Ngươi nhất định phải chết!” Đột nhiên một thanh âm khác lại vang lên bên tai Bạch Hổ, Bạch Hổ trong lòng cả kinh, lại nhìn thấy hai ánh mắt lóe lên tia sáng tím, là Thần Bà vừa bị hắn giết chết!

“Đây, sao lại thế này?!” Bạch Hổ hốt hoảng kêu lên.

“Ngươi cho rằng chỉ có mình ngươi biết sử dụng huyễn trận sao!” Thần Bà quỷ dị khẽ cười một tiếng.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1129: Người Quen

“Cái này!” Bạch Hổ nghe nói như vậy, nhất thời hoảng sợ.

“Thần thú Bạch Hổ, chẳng qua cũng chỉ có vậy mà thôi!” Thần Bà cười lạnh một tiếng, thế nhưng nhưng trong lòng thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu như không phải bởi vì nguyên nhân tự thân, Bạch Hổ mặc dù được thần sáng thế tạo ra, thế nhưng áp chế của sức mạnh phép tắc lên bọn họ vẫn là quá nhỏ. Mới vừa rồi Bạch Hổ ra đòn công kích tinh thần mạnh mẽ đối với mình, nhưng cũng thật sự là mình đã không chút giả vờ mà đã tiếp được một đòn đó.

Dù sao thì sự tấn công về tinh thần là nhạy cảm nhất, nếu như đánh hụt thì thì tuyệt đối sẽ phản ứng lại liền.

“Ghê tởm!” Bạch Hổ tức giận gầm lên một tiếng, phía sau lưng truyền đến từng cơn đau rát đau nhức, khiến cho hắn căn bản không có biện pháp nào tập trung tinh thần. “Không ngờ rằng đến cuối cùng vẫn là thua bởi vì mình khinh địch...!” Nếu như bắt đầu Bạch Hổ dốc toàn lực, thì coi như là không thể giết hết toàn bộ bọn họ, nhưng cũng tuyệt đối cũng sẽ khiến cho bọn họ trọng thương.

“Ngươi cũng nên tự mãn đi, không ngờ rằng ngươi lại giết được Sơn Quỷ, thật đúng là làm cho ta có chút bất ngờ!” Liệt Thiên phẫn hận nói, động tác trên tay vẫn không ngừng, ngân đao vẫn chém về phía Bạch Hổ.

“Rống!” Dù là năng lực cận chiến của Bạch Hổ kém, rốt cục cũng không nhịn được. Lão hổ không ra oai, ngươi coi ta là mèo bệnh à, mắt hổ trừng lớn, hai móng mang theo một tia ánh sáng màu vàng đánh móc vào sau gáy Liệt Thiên.

Một đòn tấn công khí thế hung hãm, làm cho Liệt Thiên vô cùng kinh ngạc.

Theo như truyền thuyết, thủ đoạn công kích như đánh, bắt, cắn của hổ là học từ mèo, nói cách khác mèo là thầy của hổ. Bạch Hổ này mặc dù là hổ, thế nhưng bản thể chân chính cũng là một con mèo, cái cách tấn công hung mãnh kia, uy thế còn mạnh mẽ hơn lão hổ thực sự nhiều phần.

Ánh mắt Liệt Thiên Nhãn lóe lên, bỗng dưng quát một tiếng, "Đến tốt đó!" Trường đao trong tay hất lên, chém về phía hàm dưới của Bạch Hổ.

Hàm dưới là chỗ hiểm yếu , đến ngay cả Bạch Hổ cũng không dám dùng chỗ đó của mình để đón lấy một chiêu này, khí thế hung hung nhào lên nhất thời xuất hiện khẻ hở. Tinh quang trong mắt Liệt Thiên càng sáng hơn, cùng với tiếng hít thở, ngân đao chuyển hướng, thẳng tắp đâm vào ngực của Bạch Hổ.

Không tồi, lần này nếu như đâm trúng, cái mạng này của Bạch Hổ phỏng chừng cũng tiêu mất. Liệt Thiên trên mặt đã xuất hiện nụ cười đắc ý , hắn đã nhìn thấy kết cục của Bạch Hổ bỏ mình.

"Hay! Dám đả thương thần thú, muốn chết đúng không!" Đột nhiên một tiếng quát lớn vang lên đằng xa, câu đầu tiên hoàn hảo giống như ở nơi nào xa xôi vọng đến, câu thứ hai liền xuất hiện từ khoản cách như gần thêm ngay trong nháy mắt, đến khi câu nói cuối cùng vừa phát ra, người nọ đã tới bên người Bạch Hổ .

Từ lúc tiếng thứ nhất vang lên, Liệt Thiên cũng cảm giác được một luồng sát khí mạnh mẽ bao trùm lấy mình. Làm cho hắn không thể không thu hồi trường đao trong tay lại, cường giả không biết đến từ đâu khiến cho hắn xuất hiện cảm giác kiêng kỵ mãnh liệt.

Một ông già gầy đét mặc hắc bào xuất hiện ở bên người con cọp, từng luồng một sương mù màu đen từ trên người hắn tỏa phát.

"Ngươi là ai!" Liệt Thiên đầy phẫn nộ hỏi, một đao vừa rồi đã có thể giết chết Bạch Hổ, ngưng phách băng tinh cũng sé nắm được vào tay, nhưng không nghĩ đến nửa đường lại xuất hiện một tên Trình Giảo Kim, làm sao hắn có thể không phẫn nộ cho được.

"Ma Tôn?" Ngược lại, Bạch Hổ cực kỳ kinh ngạc kêu một tiếng, "Nhà ngươi không phải là bị chủ thần trấn áp ở cửu trọng ma giới

rồi sao.”

“Hayy,” Ma Tôn nghe thấy hai từ “chủ thần” thì nhất thời khinh thường hừ nhẹ một tiếng, “Có hai kẻ đã hi sinh chính mình, để tác thành cho ta. Vì vậy ta liền ra được, kết quả lần đầu tiên đã gặp phải con mèo bệnh nhà ngươi đang bị người ta bắt nạt.”

Nghe được Ma Tôn gọi hắn mèo bệnh, Bạch Hổ nhất thời tức giận quát to một tiếng, “Bổn thú mới không phải mèo bệnh, nếu như lại gọi thêm 1 tiếng nữa thì ta sẽ đem chuyện xưa năm đó của ngươi vạch trần cho người ta nghe đó!”

Ma Tôn nhất thời sửng sốt, lúc này mới nhớ tới năm đó Bạch Hổ này còn được gọi là Thiên Hạ Đệ Nhất Thông Linh, các loại tin tức đều không thể thoát khỏi lỗ tai của nó. Ma Tôn nhất thời cười khổ một tiếng, năm đó hắn đích xác có rất nhiều chuyện xấu hổ, cực kỳ mất mặt. “Được rồi, được rồi.”

“Cẩn thận mấy tên này, có một nữ huyễn trận rất là lợi hại, đến ngay cả ta mà còn bị lừa n ữa !” Bạch Hổ hừ nhẹ một tiếng, chuyện khi nãy bị mất mặt, bây giờ có Ma Tôn đang ở đây hòa thì đã bay biến hết rồi, trong lòng sảng khoái vô cùng, thế nhưng đồng thời cũng cảm thấy kỳ lạ về sự thay đổi của tính cách Ma Tôn. Nhớ năm đó, Ma Tôn cũng không phải là dễ nói chuyện như vậy, hơn nữa nổi danh tánh khí nóng nảy, hiện tại tại sao lại dễ nói chuyện như vậy.

“Huyễn trận sao? Vậy để cho trẫm tới lĩnh hội thử xem!” Đột nhiên lại một thanh âm từ phương xa vang lên.

“Thanh âm này, thật quen thuộc!” Long Nguyệt nhất thời sửng sốt, âm thanh tràn đầy khí phách cùng uy nghiêm, làm cho hắn có cảm giác như đã từng quen biết.

Ngay sau đó, một bóng hình dị thường quen thuộc từ phương xa bay tới.

Mặc dù không có long bào hoa lệ uy nghiêm, không có mão vua, thế nhưng thần sắc không thay đổi cùng khí tức cửu long ngất trời, khiến cho Long Nguyệt nhớ lại con người này.

“Tần Thủy Hoàng!” Long Nguyệt sợ hãi quát to một tiếng.

“Cái gì?!” Nghe được lời của Long Nguyệt, bốn người bên cạnh nhất thời khẩn trương. Nhìn tướng mạo của người đang đến, nhất thời xác nhận ý nghĩ trong lòng.

“Oh? Xem ra có người quen này?!” Người tới chính là Thạch Trung Ngọc, mới nãy phát hiện ra một thứ thú vị ở trên đường phát, để Ma Tôn đi trước một bước, hiện tại mới chạy đến đây.

“Tần Thủy Hoàng!” Long Nguyệt nhìn thấy thân ảnh cao cao tại thượng kia, trong mắt tràn đầy lửa giận. “Nhớ năm đó ngươi hạ lệnh tru di 650 người nhà ta, diệt cửu tộc nhà ta, ngươi không ngờ rằng ta còn còn sống sao!!”

“Ừm?” Thạch Trung Ngọc nhìn người này, rất buồn bực. Cái gì mà hạ lệnh giết người, phạm tội gì gì lúc đó, trong biển ký ức khổng lồ của hắn, đâu còn nhớ rõ. “Ngươi là kẻ nào?”

“Hayy, thứ người nhỏ bé giống chúng ta vậy, ngươi khẳng định đã quên mất rồi!” ánh mắt Long Nguyệt tràn ngập cừu hận nhìn chòng chọc vào Thạch Trung Ngọc, nếu như bắt đầu vẫn có chút sợ hãi đối với Tần Thủy Hoàng, vậy bây giờ chỉ còn lại cừu hận tràn đầy . “Ta họ Long!”

“Long?” Thạch Trung Ngọc kinh ngạc một tiếng, “Thì ra là như vậy à.”

“Sao? Nhớ ra rồi à!” Long Nguyệt nhất thời kích động kêu lên.

“Ha ha, năm đó, trẫm hạ lệnh, lệnh cho cả nhà ngươi phải đổi họ, trong triều đại mà trẫm trị vì, chỉ có thể cho phép duy nhất một họ “Long” được tồn tại! Làm sao cho phép có kẻ cũng có thể sánh với cửu long thiên tử như trẫm được! Vậy thì Đại Tần này còn gì mặt mũi nữa!” Thạch Trung Ngọc nói không chút do dự. Trong lịch sử , có một vài hoàng đế kiêng kỵ một số dòng họ, đặc biệt là những dòng họ có cùng họ với mình, bởi vì bọn họ biết có loại niềm tin là những dòng họ cõ cùng họ thì sẽ cùn nhau chia sẽ hoàng mệnh.

Hoặc là hạ lệnh đổi họ, hoặc là trực tiếp phái binh xét nhà liên

luỵ cửu tộc, diệt luôn người của tộc đó.

“Họ của cả một gia tộc, làm sao có thể nói đổi là có thể dễ dàng đổi được!” Long Nguyệt phẫn nộ kêu lên, “Ngươi chính là vũ nhục lớn nhất đối với Long gia nhà ta!”

“Hanh, trẫm Tiên Lễ Hậu Binh, ra ba sắt lệnh mệnh cho gia tộc ngươi đổi họ, nhưng gia tộc ngươi lại không nghe theo lệnh! Sao bây giờ lại đổ hết lên đầu Trẫm?!”

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1130: ngọc tỷ Truyền Quốc

“Ha ha ha, ngươi dựa vào cái gì mà nói muốn là đổi, chúng ta phải đổi cho bằng được sao hả!”Long Nguyệt thống khổ, không cam lòng kêu lên, “Chỉ vì ngươi là Thủy Hoàng? Chỉ vì ngươi thống trị toàn bộ đế quốc sao!?”

“Hayy, dựa vào cái gì?” Thạch Trung Ngọc cười lạnh một tiếng, trong mắt tràn đầy sát khí. “Chỉ vì trẫm có năng lực hủy diệt gia tộc của các ngươi!” gia tộc Long gia này, khi nhận được lệnh đổi họ, lại giả vờ ngớ ngẩn. Ỷ lại vào người nhà mình là em rể của Lý Tư, nên không coi hoàng lệnh ra gì, cũng chẳng coi trọng mặt mũi của Thủy Hoàng

Tuy là sau đó đã bị tru di cửu tộc, nể tình Lý Tư có công khai quốc, miễn cho hắn tội tử hình. Thế nhưng, nhưng không ngờ rằng chẳng những sau khi Lý Tư thả Long Nguyệt thì sau này lại còn hủy hoại giang sơn xã tắc Đại Tần, đơn giản là tội không thể tha.

Nếu như không phải lúc đó Thủy Hoàng bệnh nguy kịch, bằng không Lý Tư còn có thể ngông cuồng như thế sao?

Thủy Hoàng trước khi chết, hận nhất hai người chính là Từ Phúc cùng Lý Tư. Hiện tại, Thạch Trung Ngọc chuyển thế gặp lại hậu nhân của Lý Tư là Long Nguyệt , trong lòng làm sao mà không giận cho được.

“Hay cho một câu dựa vào năng lực!” Long Nguyệt phẫn hận nói, “hiên tại ta đây có năng lực hành thích vua, thì có được coi là lẽ hiển nhiên không?!”

“Ha ha, ngươi có cái năng lực này sao?” Thạch Trung Ngọc khinh thường cười nói.

“Vậy hãy thử một lần xem sao!” Long Nguyệt tức giận hừ một

tiếng, tay cầm trường kiếm vẽ lên một vòng sáng, vọt về hướng Thạch Trung Ngọc.

“Kẻ loạn thần tặc tử, phải trừ diệt,” Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, trong tay lóe lên ánh bạc, một cái ngọc tỷ hoa lệ đột nhiên xuất hiện ở trên tay.

Long Nguyệt vừa mới vọt tới một nửa, nhất thời dừng lại, vẻ mặt kinh hoảng nhìn khối ngọc trong tay Thạch Trung Ngọc, thất thanh kêu lên. “Ngọc tỷ truyền quốc!”

Năm đó Biện Hòa dâng tặng ngọc quý, lại bị nhà vua chém mất chân. Cuối cùng vẫn là Tần Chiêu Vương có mắt nhìn, nhận ra đó là ngọc trong đá, sau đó Doanh Chính đem ngọc thạch kia khắc dấu cô đọng, tạo ra ngọc tỷ truyền quốc, lấy linh khí của mỹ ngọc trấn áp số mệnh đất nước. Nhưng ở sau đó, nhưng bởi vì thời gian vội vàng, ngọc tỷ truyền quốc này lại theo Thạch Trung Ngọc nhập lăng tẩm, ngọc tỷ truyền quốc là ấn tín cá nhân của Tần Thủy Hoàng ở bên ngoài.

Có thể nói, nếu như ngọc tỷ truyền quốc vẫn còn ở bên trong hoàng thất, thì số mệnh của giang sơn đại Tần cũng sẽ không ngắn ngủi như vậy.

Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, ngọc tỷ trong tay hào quang vạn trượng, tỏa sáng chói lọi. Ngọc tỷ truyền quốc mặc dù là bảo vật trấn áp vận khí quốc gia, nhưng là vẫn một pháp bảo tiến có thể công lui có thể thủ.

“Trấn Thiên!” tay khẽ giơ lên, khối ngọc nhất thời bay lên trên cao, trong nháy mắt đã biến thành một khối ngọc lớn có diện tích khoản chừng một dặm vuông.

"Thụ mạng ư thiên, ký thọ vĩnh xương". Tám chữ lớn tản ra khí tức lấn áp nhân tâm. Ngay sau đó, khối ngọc tỷ truyền quốc to lớn phảng phất như một ngọn núi cao mạnh mẽ đáp xuống Long Nguyệt đang ở phía dưới.

Cảm giác được áp lực cực lớn mà ngọc tỷ truyền quốc truyền tới áp lực thật lớn, trong lòng Long Nguyệt nhất thời kinh hãi, không cam lòng hét lớn. “Không!” Cường đại áp lực mà ngọc tỷ truyền

quốc truyền tới, khiến hắn có cảm giác giống như bị vô hình gông xiềng trói buộc lại, không cách nào nhúc nhích. Chỉ có thể trơ mắt nhìn tám chữ to kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, rồi mắt tối sầm lại.

"Thình thịch!" ngọc tỷ nặng nề đập xuống đất, tạo ra một trận đất rung núi chuyển. Long Nguyệt không hề kịp trở tay, đã bị đè dưới phía dưới ngọc tỷ, biến thành thịt vụn.

"Tê!" nhất thời một luồng hơi dật ngược lại phía Liệt Thiên,ngọc tỷ tạo cho hắn cảm giác uy hiếp cực lớn. Ngọc tỷ truyền quốc này được ngưng tụ khi khai quốc, có tín ngưỡng của vạn dân, sau đó lại được lưu truyền, mặc dù nói vẻ ngoài chỉ là một ấn tín riêng của Tần Thủy Hoàng, thế nhưng sự sùng kính, tôn sùng cũng thực sự là thông qua ngọc tỷ truyền quốc này.

Có thể nói, ngọc tỷ này vừa xuất hiện, đại biểu cho tín ngưỡng cùng sùng kính của hàng trăm triệu nghìn người trong hai ngàn năm gởi vào đó. Lòng tín ngưỡng của cả một đất nước thì làm sao mà một tiên ma có thể chống lại được.

Nhìn thấy hết thảy, Ma Tôn là cười khổ không thôi, hắn không nghĩ tới Thạch Trung Ngọc vẫn còn có loại thủ đoạn này, nếu như sớm lấy cái ngọc tỷ truyền quốc này ra, hắn còn có đường sống sao, phỏng chừng chắc cũng giống như cái kẻ xui xẻo vừa rồi thôi, trực tiếp biến thành một miếng thịt vụn!.

Thần Bà cũng là hừ nhẹ một tiếng, lực tinh thần của nàng rất cường đại, dưới sự áp chế của cường đại tín niệm, thế mà nhanh chóng tỉnh táo lại. Không chút do dự khởi động huyễn trận, đây chính là bản lĩnh sở trường của nàng, vừa rồi Bạch Hổ tinh thông huyễn trận đều đã nói, làm trong lòng nàng có thể nói là rất kiêu ngạo.

Sóng tinh thần vô hình đập thẳng về hướng về Thạch Trung Ngọc.

Huyễn Trận có hai cách sử dụng, một loại là lập trận pháp trên mặt đất, khiến cho những người tiến vào bên trong chịu ảnh hưởng của trận pháp mà vào mê huyễn. Loại còn lại chính là trực tiếp dùng sự tấn công tìn thần tác động đến mục tiêu trong đầu.

Lại nói đến cả hai đều là tấn công về tinh thần, nhưng một loại là mượn đồ vật, lập trận tại chỗ. Trận này không thể di động, thế nhưng uy lực cũng rất lớn. Loại còn lại là trực tiếp dùng thực lực của bản thân phóng ra lực tấn công bằng tinh thần, uy lực tuy kém nhưng lại cực kỳ thuận tiện. Tình huống hiện tại, làm sao còn có thời gian để cho nàng lập trận, chỉ có thể nhanh chóng phóng ra tấn công tinh thần. Loại phương pháp này cũng có thể gọi là Ảo thuật.

“Chút tài vặt!” Thạch Trung Ngọc khinh thường lắc đầu, ngón tay khẽ búng, một vệt ánh sáng phóng về sóng tinh thần vô hình trong không trung.

“Phốc!” Thần Bà sắc mặt đại biến, phun ra một ngụm máu tươi. Trên mặt đã không có một tia huyết sắc, vô cùng sợ hãi nhìn Thạch Trung Ngọc trên không trung. Nàng đã dốc toàn lực phát động tấn công tinh thần nhưng không ngờ lại bị Thạch Trung Ngọc chỉ búng tay là đã dễ dàng phá được. Phản phệ của lực tinh thần làm cho nàng trọng thương ngay lập tức .

“Thần Bà!” Liệt Thiên nhìn thấy sắc mặt Thần Bà, kinh hô một tiếng, ánh mắt nhìn Thạch Trung Ngọc mang theo sự sợ hãi.

“Liệt Thiên, làm sao bây giờ.” Ám dạ lúc này cảm thấy khó khăn, Thạch Trung Ngọc mạnh hơn sự tưởng tượng của bọn hắn rất nhiều.

“Còn có thể làm sao! Chạy thôi!” Liệt Thiên thầm mắng một tiếng, định khởi động trang bị, rời khỏi thế giới này.

“Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ngươi coi đây là quán trà hả!” Ma Tôn ở bên cạnh chứng kiến mấy người kia nảy ra ý xấu, hư lạnh một tiếng. Trong tay kết ấn, từ trong tay phát ra một luồng sóng vô hình.

Mấy kẻ mới vừa chuẩn bị rời khỏi thế giới này, nhất thời sắc mặt trầm xuống.

Thực tế thì thậm chí bọn họ không có trang bị du hí, nói cách khác, lúc này bọn họ không có khả năng rời khỏi thế giới này. Bọn họ cũng không giống như Thạch Trung Ngọc, có thể tùy tách

không gian ra, trực tiếp đi qua vết nứt không gian mà thoát ra ngoài.

Bọn họ kéo léo dựa vào tính đặc thù của kết cấu trò chơi, mở ra một vết nứt không gian giả mới có thể hoạt động ở thế giới này. Tuy là đang ở nơi đây, thế nhưng trừ phi người có thực lực cao cường có thể cảm ứng được không gian nếu không... Những người chơi thông thường này tuyệt đối sẽ nhìn không thấy những người này.

Nhìn thấy đã không có đường lui, trên mặt Thân Đồ hiện lên vẻ hung ác, “Liệt Thiên, nếu không chạy thoát được.”

“Không phải, còn có biện pháp!” Liệt Thiên sắc mặt âm trầm, ánh mắt như có như không nhìn Ma Tôn bên cạnh Bạch Hổ. Với bọn họ thì sự uy hiếp của Ma Tôn thấp hơn so với Thạch Trung Ngọc.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1131: Ám Dạ

Đều là bạn lâu năm, ánh mắt kia của Liệt Thiên, vừa nhìn Thân Đồ đã hiểu, khẽ gật gật đầu với Ám Dạ cùng Thần Bà phía sau lưng, sau đó chợt quát một tiếng, vẻ mặt hung ác bay về phía Thạch Trung Ngọc. Tình huống này giống như là muốn ngoan cố chống cự, liều mạng một lần vậy.

"Không biết tự lượng sức mình!" Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, vung tay lên, ngọc tỷ truyền quốc nhất thời lại baylên, trên khối ngọc là một thứ chất lỏng hỗn hợp giữa máu và thịt, rất chói mắt. Nhìn thấy cảnh tượng này, khóe mắt Thân Đồ giật một cái, tốc độ nhanh hơn. Muốn nhân lúc trước khi ngọc tỷ hạ xuống, vọt tới trước người Thạch Trung Ngọc.

Mà đúng lúc này thì Liệt Thiên, Thần Bà cùng Ám Dạ đột nhiên vọt tới bên cạnh Ma Tôn. Ma Tôn còn đang tràn đầy thán phục với hành động hi sinh của Thân Đồ, bị hấp dẫn tâm trí. Phản ứng chậm nửa nhịp so với ba người này, hơn nữa khoảng cách vốn là rất gần, ba người này trong nháy mắt đã đến trước người Ma Tôn.

Thần Bà cưỡng ép áp chế cảm giác đang muốn ngất xỉu trong đầu xuống, khởi động tấn công tinh thần với Ma Tôn. Liệt Thiên thì vọt thẳng tới bên người Ma Tôn, Ám Dạ lướt nhẹ thân hình, giống như một con ma trơi. Nếu như không phải chú ý hầu như sẽ quên mất sự tồn tại của người này.

"Hừ!" Ma Tôn hừ nhẹ một tiếng, "Ba đứa nhóc mà cũng dán làm càn với bản tôn!" Hồng quang trên tay phải lập lòe, chụp lấy trường đao của Liệt Thiên, tay trái lại lóe lên lục quang quỷ dị, mang theo luồng sáng màu xanh hung hăng đâm vào bụng của Liệt Thiên. Tốc độ của Ma Tôn cực nhanh không gì sánh được, làm cho trong lòng Liệt Thiên hoảng hốt, không nghĩ tới Ma Tôn cũng khó chơi như vậy !

Trong mắt Liệt Thiên hiện lên thần sắc điên cuồng, cũng không

quan tâm đến luồng sáng màu xanh biết trên tay trái của Ma Tôn, dùng hết sức bổ trường đao về phía hồng quang lóe lên trên tay phải. Tình hình này chính là muốn liều mạng cũng phải chặt bỏ cho được một tay của Ma Tôn.

Trong mắt Ma Tôn lóe lên thần sắc hài hước, hồng quang lập lòe ở trên tay phải đột nhiên chuyển hoán thành màu hoàng kim, toàn bộ tay phải nhìn giống như được tạo thành từ kim loại, cứng rắn không gì sánh được. Trường đao của Liệt Thiên liều mạng một cái, chém vào tay trái của Ma Tôn, phát ra tiếng nổ vang khi kim loại đụng phải đá, một vành lửa bay vụt ra. Tay phải Ma Tôn chụp một cái, đầu nhọn móng tay hung hăng xuyên qua thanh đao vào bên trong thân thể.

"Làm sao có thể?!" sắc mặt Liệt Thiên đại biến, nhưng bụng dưới lập tức truyền đến cơn đau đớn dữ dội, tay trái của Ma Tôn như mũi nhọn cắm cực nhanh vào bụng của hắn.

Cảm giác đau đớn thoáng qua rồi biến mất, biến thành một loại cảm giác tê dại. "Có độc?!" Liệt Thiên càng kinh hoảng hơn, nhanh chóng nhảy xa khỏi người Ma Tôn, cúi đầu nhìn xuống dưới bụng. Đã thấy nơi đó đã biến thành một mảnh đen thùi, từng dòng máu đen tí tách chảy ra từ vết thương do nắm đấm kia tạo thành.

"Thế nào, chiêu thức Ngũ Hành chuyển hoán của bản tôn cũng không tệ lắm phải không!" Ma Tôn có chút tự đắc cười nói, đôi tay này của hắn có thể chuyển hoán thành năm loại thuộc tính trong nháy mắt, chiếu theo luật ngũ hành. Màu xanh biếc trên tay trái là mộc, vừa có thể trị liệu, vừa có thể phóng độc. Mà tia sáng màu đỏ rực rỡ bên tay phải là hỏa, thế nhưng rất nhanh sẽ chuyển hoán thành kim, cứng rắn không gì sánh được, sắc bén không gì sánh được. Với một cú vồ thì dễ dàng có thể cào xuyên qua trường đao.

"Quả nhiên lợi hại!" Liệt Thiên hừ nhẹ một tiếng, cảm giác tê dại từ bụng dưới truyền tới càng lúc càng lớn, toàn bộ nửa người dưới đều vô lực, từng cơn choáng váng đồng thời truyền đến. Làm cho hắn không nhịn được mà kinh sợ chất độc đáng sợ này. Dù thân thể của hắn cũng rất mạnh mẽ, nhưng chất độc vẫn có thể phát tác nhanh như vậy.

Thế nhưng, nhìn thấy cuộc diện sau lưng của Ma Tôn, trong lòng

Liệt Thiên hiện lên vẻ vui mừng.

Ma Tôn nhìn thấy vẻ mặt của Liệt Thiên, nhất thời sửng sốt. Ngay sau đó, phía sau truyền đến một tiếng kêu gào thống khổ. “Không tốt!” Ma Tôn vội vã quay đầu, vọt tới chỗ Bạch Hổ vọt tới.

Thế nhưng lúc này, lại nhìn thấy thân hình Ám Ảnh vừa nãy biến mất, đã đâm một đao vào lồng ngực Bạch Hổ, sau đó móc một thứ gì đó ra.

Vết thương trên lưng Bạch Hổ vẫn chưa được băng bó kịp thời, làm cho hắn càng ngày càng suy yếu, khi Ám Dạ đến trước mặt hắn mới phản ứng lại được, thế nhưng Bạch Hổ suy yếu thì làm sao là đối thủ của Ám Dạ được.

Sắc mặt Ám Dạ ngưng trọng, móc một vật từ trong lồng ngực Bạch Hổ ra, cả vùng đất lạnh giá vô cùng nhất thời nổi lên một trận cuồng phong. Nhiệt độ trong nháy mắt giảm xuống hơn mười độ, làm cho Ma Tôn không nhịn được rùng mình một cái, cả linh hồn dường như cũng giá lạnh theo.

“Ngưng phách băng tinh?!” Ma Tôn nhìn thấy vật trong tay Ám Dạ, nhất thời kinh hô một tiếng.

Ám Dạ đắc ý nắm thật chặc tinh thể nhỏ như quả bóng tennis trong tay. Nó trông giống như một khối băng thông thường, chỉ là một khối hình cầu trong suốt.

Ma Tôn kinh hô khiến cho Thạch Trung Ngọc chú ý, lúc này ngọc tỷ truyền quốc đã hung hăng đè nát Thân Đồ ở trên mặt đất, biến thành một đống thịt vụn. “Ngưng phách băng tinh?” nhìn khối băng trong tay Ám Dạ, Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng.

Ngưng phách băng tinh mặc dù là vũ khí của chủ thần, thế nhưng nó còn có một tác dụng khác, là làm trái tim của Bạch Hổ. Có thể nói, mỗi loại vũ khí của chủ thần đều là một bộ phận không thể thiếu trên người thần thú. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà thần thú cường đại như vậy.

Trái tim bị lấy đi, Bạch Hổ cho dù có khỏe mạnh trở lại, cho dù mèo có chín cái mạng đi nữa, thì hắn cũng không có khả năng sống

được. Từng trận cảm giác choáng váng xông lên đại não, không có máu huyết lưu thông, Bạch Hổ lại chìm vào giấc ngủ say.

Nhiệt độ trong thân thể đột ngột giảm xuống, hầu như chỉ xảy ra trong chớp mắt, Bạch Hổ đã biến thành một bức tượng bằng băng.

"Đây chính là kết cục sau cùng của thần thú!" Thạch Trung Ngọc thầm than một tiếng, thần sáng thế tạo ra thần thú cũng tương tự như một loại người máy, cần nguồn năng lượng để vận hành. Mà nguồn năng lượng này chính là bốn loại vũ khí của chủ thần.

"Bạch Hổ đã chết, vũ khí của chủ thần đã vào tay!" Ám Dạ khẽ cười một tiếng, nhìn sắc mặt đen nhánh Liệt Thiên, rất là coi thường cười cười.

Nhìn thấy nụ cười của Ám Dạ, trong mắt Liệt Thiên hiện lên một vẻ không tin được, "Ám Dạ, quả nhiên,, là ngươi!"

"Hừ hừ, thì ra ngươi đã sớm biết!" Ám Dạ cười lạnh một tiếng, "Ngươi nghĩ rằng ta thực sự sẽ nghe theo kẻ cầm đầu ngu ngốc như ngươi sao?"

"Ngươi..." Liệt Thiên phẫn nộ gắt gao nhìn chằm chằm Ám Dạ, thế nhưng cảm giác suy yếu bên trong thân thể càng ngày càng mạnh, loai cảm giác tê dại này làm hắn vô lực chống đỡ thân thể, chậm rãi ngã xuống trên mặt tuyết.

"Oh? Xem ra lại có cảnh chiến tranh nội bộ!" Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, từ không trung rơi xuống. Nhìn Liệt Thiên nằm trên mặt đất hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu, khinh thường cười cười. Sau đó quay đầu nhìn Ám Dạ, "Xem ra ngươi không phải cùng nhóm với bọn họ, như vậy ngươi là?"

"Tần Thủy Hoàng?" Ám Dạ cười lạnh một tiếng, "Năm đó đồ đệ của ta chưa giết được ngươi, coi như số ngươi gặp may."

"Đồ đệ của ngươi?" Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhìn cách ăn mặc của Ám Dạ, có phong cách của thời Xuân Thu Chiến Quốc, khiến cho hắn trong chốc lát không kịp nhớ ra đó là ai.

"Kinh Kha," Ám Dạ hừ nhẹ một tiếng, "Ta là thủ vệ Ám Dạ của

nước Đại Yến."

"Kinh Kha?" Nghe được cái tên này Thạch Trung Ngọc nhất thời nhíu mày, nếu như là năm đó Kinh Kha đâm hắn một đao, hắn chỉ sợ cũng sẽ không phải lâm vào hoàn cảnh phải dùng thuốc trường sinh bất lão để giữ mạng. "Nước Đại Yến vẫn còn có dư nghiệt?"

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1132: Cơ Nhạc

“Ha ha ha, Yến Vương chưa chết, tại sao lại nói dư nghiệt.” Ám Dạ cười lớn một tiếng, thân thể từ từ mờ đi, “Tần Thủy Hoàng, thời khắc hai ngàn năm báo thù cũng đã đến rồi, tận hưởng hậu lễ mà Đại Yến chúng ta cho ngươi đi!!”

Thoại âm rơi xuống, Ám Dạ đã biến mất vô ảnh vô tung.

“Hắn chạy rồi!” Ma Tôn kinh dị kêu một tiếng, “Ta đã phong tỏa tất cảkhông gian, làm sao hắn có thể chạy được?”

Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, nhìn Thần Bà bên cạnh bị hôn mê vì phản phệ bởi lực công kích tinh thần đột nhiên chuyển hướng, “Yến Vương chưa chết? Không ngờ tới a!”

Xem ra hết thảy những âm mưu này đều là do kẻ Yến Vương chưa chết kia khống chế, làm cho trò chơi trùng lặp với hiện thực sẽ có lợi gì cho hắn đây?

Chẳng lẽ là? sắc mặt Thạch Trung Ngọc lạnh đi, nếu như Yến Vương cũng giống những đại quân kia đều chưa chết, chẳng qua là đăng nhập vào trong không gian hư ảo của trò chơi này. Thế giới này trùng lặp với cùng thế giới thực tế, như vậy đại quân của Yến Vương cũng sẽ sống lại, lại tiến vào đất Trung Quốc.

Thế nhưng hai ngàn năm trước, Yến Vương làm sao có thể đưa đại quân đem vào trong trò chơi chứ? Còn có, Esmi đã từng nói, thế giới này là thế giới mà thần sáng thế là sử dụng toàn bộ thế giới để xây dựng thành một thế giới của trò chơi ảo, khiến cho những thứ khác thế giới sẽ bị xóa đi trước trang bị của thế giới này, dạng các loại trò chơi như < thần lâm > , hay cabin ... Lúc này mới dẫn đến sự xuất hiện của trò chơi < thần lâm >này, thế nhưng thần sáng thế làm ra hành động này rốt cuộc là ý gì đâu? Hoặc có lẽ là có âm mưu gì?

Thạch Trung Ngọc rơi vào trầm mặc bên trong, những vấn đề liên tiếp đột nhiên xông lên đầu. Yến Vương là nhưng năm đó là đại họa tâm phúc của Tần Thủy Hoàng, trong sáu nước, Yến Quốc là uy hiếp lớn nhất, mà Triệu Quốc quả thực là chiến lực rất mạnh. Thế nhưng sau đó, Bạch Khởi giết chết bốn mươi vạn quân Triệu, dệt nên cái tên Sát Thần để đời, đồng thời cũng tạo nên sự đả kích sâu sắc cho vũ lực hùng mạnh của nước Triệu.

Sau đó, thì phát hiện ra chuyện Thái Tử Đan Yến Quốc phái Kinh Kha tới giết Tần Thủy Hoàng. Khi đó, Tần Thủy Hoàng bởi vì luyện công xảy ra sự cố, không cẩn thận bị Kinh Kha đâm trúng. Tuy là sau đó cố nhịn đau đớn, thống nhất Lục Quốc, nhưng vô cùng mệt nhọc nên làm cho vết thương cũ tái phát, không thể không cần đến thuốc trường sinh bất lão để kéo dài tánh mạng.

Tuy là Yến Quốc đã bị bắt, nhưng là lúc đó sức chống cự yếu ớt của Yến Quốc cũng đã làm cho Thủy Hoàng cực kỳ nghi ngờ, dù sao Yến Quốc cũng là một trong những cường quốc, sao lại nhỏ yếu như vậy.

Bây giờ nhớ lại, sợ rằng khi đó Yến Vương không biết đã sử dụng biện pháp gì để đem những sĩ binh này tiến vào chiếm giữ bên trong trò chơi.

“Sợ rằng khi đó, hoàng thất Đại Yến đã bắt đầu mai danh ẩn tích, thực hiện việc thao túng trong bóng tối. Địa phận kinh đô ngày nay chỉ sợ là hoàng lăng của nước Đại Yến ngày trước.” Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghĩ đến, dựa vào hoàng khí của hậu nhân để bảo tồn cho Đại Yến, mà Yến Vương cũng thông qua đây để hút lấy khí tức hoàng tộc, mới chậm rãi sống lại.

“Thảo nào năm ngoái báo chí có đăng kinh đô xảy ra một trận địa chấn kỳ lạ, chỉ sợ là khi đó, Yến Vương đã sống lại. Đây là một loạt kế hoạch nối tiếp nhau xảy ra.” Đại não Thạch Trung Ngọc xoay chuyển với tốc độ cao, hầu như đoán được tám chín phần mười của tất cả mọi sự tình.

Năm 222, trước Công Nguyên, đại quân Tần Quốc tiến công Yến Quốc, mà thời điểm đó Yến Vương Cơ Nhạc trong lúc vô tình chiếm được trang bị của trò chơi mà thần sáng thế lưu lại đến từ Dị Vực, đồng thời cũng được cho biết về sự tình của thế giới này.

Nhưng lúc đó tình hình nguy cấp, Cơ Nhạc tự biết đã không còn sức chống cự lại với đại quân Tần Quốc, Yến Quốc lâm vào nguy hiểm, rơi vào đường cùng, triệu hồi một nửa binh lực của toàn quốc, đưa vào trong trò chơi, phong ấn linh hồn. Đồng thời, ở trong vòng ba ngày, viết lại kế hoạch sau này, lệnh cho thủ vệ Ám Dạ thủ hộ tộc nhân của mình, chính mình nghênh tiếp Tần Quân đánh chiến ở cửa thành. Rút kiếm tự vận, thi thể dựa theo nghi hoàng thất của Yến Quốc, chôn ở bên trong hoàng lăng.

Mọi chuyện đều nằm dưới sự tính toán của Yến Vương, sau đó thủ vệ Ám Dạ trung thành tận tâm chăm sóc cho hậu nhân của Yến Vương, sau lưng Tần Thủy Hoàng, từng bước nuôi dưỡng bọn họ trưởng thành. Đồng thời, tiến hành thiết kế đặc thù cho lăng mộ của Yến Vương, để có tác dụng làm sống lại. Mà nhữnghoàng thất Yến Vương này không ngừng nghĩ đến chuyện phục quốc, thế nhưng binh lực yếu ớt, lần lượt thất bại. Nhưng dưới sự trợ giúp tận tâm âm thầm của thủ vệ, đã có không ít thủ đô của triều đại được xây dựng ở kinh đô, hoàng khí liên tục không ngừng được chuyển vận đến hoàng lăng nằm trong lòng đất của kinh đô.

Khổ cực chờ đợi hai ngàn năm sau đó, Yến Vương Cơ Nhạc lần nữa sống lại, mà kế hoạch trong trò chơi cũng bắt đầu được khởi động.

Trò chơi < thần lâm > này cũng xuất hiện ở bên trong tầm mắt của mọi người, sau đó trong nháy mắt được hoan nghênh trên toàn cầu. Mà thủ vệ Ám Dạ thì bắt đầu tụ tập những thượng cổ tiên ma, trải qua nghiên cứu nghìn năm cho ra trang bị đặc thù tiến nhập vào trong trò chơi, mục tiêu chính là bốn vũ khí của chủ thần sáng thế trò chơi này, thông qua sức mạnh của vũ khí chủ thần dung hòa hai thế giới lại với nhau, để cho đại quân Yến Vương lại đi đến vùng đất Trung Quốc. Một lần nữa thành lập đế quốc của Yến Vương .

Một âm mưu âm thầm chôn giấu hai ngàn năm, cứ như vậy mà đã đến giai đoạn cuối cùng.

Lúc này, Esmi đột nhiên xuất hiện bên người Thạch Trung Ngọc, kinh hoảng nói rằng. “Thạch đầu ca, không xong rồi!”

Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, “Làm sao vậy? Có phải là

ba vũ khí chủ thần còn lại bị một số kẻ đột nhiên xuất hiện cướp đi rồi?"

Esmi nhất thời sửng sốt, kỳ quái nói rằng, "Thạch đầu ca ngươi cũng đã biết rồi sao?!"

"Hừ hừ, Yến Vương." Trong mắt Thạch Trung Ngọc hàn quang lóe lên, nhưng rất nhanh thì đã bình tĩnh trở lại, "Esmi, ta hỏi ngươi, có ghi chép với những chuyện của hai ngàn năm trước không?"

"Hai ngàn năm trước?" Esmi thở nhẹ một tiếng, "Khi đó không biết ôi chao, thời kì kia cũng không được chủ thần hệ thống quản lý, mọi thứ cũng không có ghi chép."

"Ra là vậy," sắc mặt Thạch Trung Ngọc lạnh lẽo, "Ta nhớ là hai ngàn năm trước, chủ thần hệ thống đời trước bị một người tên là chiến thần hại chết a!."

Esmi nhất thời dùng sức chút gật đầu, "Đúng vậy a, ta nhớ là đã có nói với ngươi rồi."

Thạch Trung Ngọc hờ hững gật đầu, quả nhiên không sai, chiến thần kia chỉ sợ là một trong những thủ vệ Ám Dạ lúc đó của Yến Quốc.

"Hay cho một Yến Vương a!" Thạch Trung Ngọc thầm than một tiếng, đột nhiên thần sắc biến đổi, Yến Vương Cơ Nhạc, họ Cơ. Mà bây giờ Cơ gia là một trong tứ đại gia tộcg, Yến Vương có thể có quan hệ gì với Cơ gia?

Nghĩ vậy, Thạch Trung Ngọc trong lòng nhất thời khẩn trương.

"Esmi, ngươi ở lại chỗ này, tiếp tục quan sát hành động củanhững người đó." Sau đó nói với Ma Tôn, "Ma Tôn, làm phiền ngươi trợ giúp Esmi, ở hiện thực có một số việc, ta phải đi xem thử."

Hai người nhất thời gật đầu, "Ngươi cẩn thận một chút a." Esmi lo lắng hỏi, tình huống bây giờ càng ngày càng gấp cấp bách, nếu như thế giới hiện thực dung hòa với thế giới trò chơi này, chủ thần hệ thống này chắc chắn là sẽ phải chết.

“Ừm!” Thạch Trung Ngọc gật đầu,nói với Ma Tôn, “nhờ cậy ngươi!”

Thoại âm rơi xuống, thân ảnh Thạch Trung Ngọc đã chậm rãi biến mất ở bên trong thế giới. Mặc dù hắn có năng lực phá vỡ vết nứt không gian, thế nhưng nói vậy, thân thể của mình trong thực tế và thân thể bây giờ đồng thời xuất hiện, tuyệt đối sẽ khởi động tác dụng phục hồi của không gian, như vậy thì sẽ xuất hiện một cái tình huống, hoặc là hắn chết, hoặc là thân thể trong thực tế sẽ tiêu vong.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1133: Tổ Tiên

Trở lại trong hiện thực, Thạch Trung Ngọc lại làm quen với thân thể mình một chút. Dù sao thì thay đổi đột ngột sẽ làm cho thân thể có chút chưa kịp thích ứng, sau đó vội vàng lao ra khỏi phòng, gõ cửa phòng Cơ Như Nguyệt.

Một lát sau, Cơ Như Nguyệt vẻ mặt kỳ quái mở cửa phòng, nhìn thấy Thạch Trung Ngọc ngoài cửa, thấy kỳ quái hỏi, "Ngọc, đã xảy ra chuyện gì?"

"Như Nguyệt, ta hỏi một chút," Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi, "Ngươi có biết lai lịch của tổ tiên ngươi không?"

"Tổ tiên?" Cơ Như Nguyệt sửng sốt, "Không biết à? Làm sao vậy? Ba ta với ca ca ta có thể sẽ biết đấy!"

Thạch Trung Ngọc gật đầu, "Ta đi gọi điện thoại." Nói xong, liền trực tiếp vọt tới dưới lầu, gọi điện thoại cho Cơ Hùng Liệt.

"a lô? Bá phụ sao?"

"Là nhóc con à, làm sao rồi?"

"Bá phụ,bây giờ người có thời gian hay không? Ta có chút chuyện muốn nói với ngươi!"

"ừ, hiện tại ta đang ở nhà, ngươi có chuyện gì qua đây nói đi!" Nghe được giọng điệu vội vàng của Thạch Trung Ngọc, Cơ Như Nguyệt cũng có chút kinh ngạc.

Thạch Trung Ngọc không nói hai lời liền cúp điện thoại, sau đó chào Cơ Như Nguyệt một tiếng, trực tiếp xông khỏi biệt thự, bay về hướng nhà của Cơ Như Liệt.

Cơ Như Liệt Khả đang ở kinh đô, không gần nhà Hải Thị, Thạch Trung Ngọc có thể nói đem tốc độ phát huy đến cực hạn, trên bầu

trời chỉ thấy một bóng đen chợt lóe lên. Người nhìn thấy cứ tưởng là ảo ảnh, làm sao nghĩ đến là một người trực tiếp bay qua.

Không bao lâu, Thạch Trung Ngọc liền đi biệt thự nơi Cơ Hùng Liệt ở, trong lòng quýnh lên cũng không còn nghĩ quá nhiều, trực tiếp từ không trung va vào trong cửa sổ.

Lúc này Cơ Hùng Liệt vừa lúc ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, đột nhiên nghe được bên cạnh cửa sổ "đùng" một tiếng, kinh ngạc trực tiếp đứng lên. Toàn thân ngưng tụ chân khí, đang muốn ra tay.

"Bá phụ, là ta!" Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

Cơ Hùng Liệt thấy rõ hình dạng của ngươ, nhất thời vừa bực mình vừa buồn cười nói, "nhóc con tại sao ngươi lỗ mãng như thế? Đã xảy ra chuyện gì?"

Thạch Trung Ngọc ngượng ngùng cười cười, lúc này mới nhớ tới đột nhiênvọt vào trong nhà người khác như vậy là có chút không lễ phép, thế nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều nữa, "Bá phụ, ngươi biết lai lịch tổ tiên của Cơ gia các ngươi không ?"

Cơ Hùng Liệt sửng sốt, nghi ngờ nhìn Thạch Trung Ngọc, "Làm sao vậy?" Đối với chuyện có người bất chợt hỏi thăm tổ tiên của chính mình, hắn vẫn có chút cẩn thận.

Thạch Trung Ngọc nhanh chóng giải thích, "Chỉ là phát hiện một chuyện rất trọng đại, có thể sẽ liên lụy đến Cơ gia, cho nên ta cố ý qua đây hỏi một chút."

Cơ Hùng Liệt nghe nói như thế, trầm ngâm một tiếng, "Được rồi, ngươi cũng coi như là người nhà Cơ gia." Nói xong liền đi về hướng trong thư phòng. Thạch Trung Ngọc đuổi theo sát.

Đi tới thư phòng, Cơ Hùng Liệt đóng kỹ cửa phòng, sau đó khóa lại.

Đi tới giá sách bên, kéo kéo quyển sách, sau đó lại di chuyển một cái bình ngọc bên cạnh. Trên vách tường bên cạnh nhất thời xuất hiện một vách ngăn ngầm.

Nhìn thấy động tác cẩn thận như vậy của Cơ Hùng Liệt, Thạch Trung Ngọc cảm thấy rất là kỳ quái.

Cơ Hùng Liệt lấy từ trong ngăn bí mật kia ra một quyển sách thật dầy, "Đây là gia phả của Cơ gia nhà ta."

"Gia phả?!" Thạch Trung Ngọc nhất thời cả kinh,cuốn sách kia dày như là hai viên gạch vậy!, như vậy gia tộc này đến cùng đã lưu truyền đã bao nhiêu năm. Thận trọng tiếp nhận quyển gia phả buộc bằng chỉ, không biết là được làm từ chất liệu gì , có chút giống với nhựa, nhưng lại giống như là giấy vậy, rất là kỳ quái.

"Tộc phổ Cơ gia!" Bốn chữ lớn cứng cáp hữ lực, bút tích tản mát ra khí thế mạnh mẻ, làm cho trong lòng Thạch Trung Ngọc cả kinh.

Đây chính là thể chữ đại triện thể, rất lưu hành ở thời Xuân Thu Chiến Quốc, thẳng cho đến sau khi Doanh Chính diệt sáu nước thống nhất Hoa Hạ, thủ tiêu thể chữ đại triện, thống nhất dùng chữ tiểu triện. Cái này gia phả này tuyệt đối là có từ trước khi quân Tần thống nhất đát nước, điều này làm cho Thạch Trung Ngọc trong lòng cả kinh. Không cần suy nghĩ, Cơ gia này tuyệt đối là có cùng quan hệ với Cơ Nhạc.

Mở ra trang thứ nhất, chỉ thấy lác đác mấy chữ miêu tả lịch sử của Cơ gia.

"Quả nhiên, quyển gia phả chính là Cơ Nhạc sai người viết, mà bây giờ Cơ gia chỉ sợ chính là hoàng tộc của Đại Yến ." Thạch Trung Ngọc thầm than một tiếng, gia phả này cũng không cần phải xem nữa.

"Làm sao vậy?" Cơ Hùng Liệt nhìn thấy Thạch Trung Ngọc vậy có chút ngạc nhiên, rất là kỳ quái.

Thạch Trung Ngọc khẽ lắc đầu một cái, đem gia phả đưa vào tay của Cơ Hùng Liệt, cực kỳ thành khẩn nhìn Cơ Hùng Liệt, "Bá phụ, nếu như Cơ gia bắt buộc phải đánh nhau với ta, các ngươi sẽ như thế nào."

Cơ Hùng Liệt sửng sốt, ngay sau đó cười ha hả, "Hiền chất a, ngươi nghĩ nhiều rồi!." Vừa cười vừa xoay người đem gia phả để

lại bên trong vách ngăn ngầm, “Cơ gia chúng ta quyền thế ngút trời, có ai có thể ép buộc chúng ta? Lại nói có lão gia tử ở đó, còn có thể lo lắng cái gì chứ?”

Thạch Trung Ngọc thầm than một tiếng, lắc đầu, “Nếu như là Cơ Nhạc thì sao?”

“Cơ Nhạc?” Cơ Hùng Liệt sửng sốt, “Tên này nghe có chút quen tai, là ai vậy chứ?”

Thạch Trung Ngọc chỉ chỉ quyển sách mới vừa được bỏ vào lại trong vách ngăn ngầm, “mở trang thứ nhất của gia phả ra, đây là tên của người nào, ngài hẳn biết chứ.”

Cơ Hùng Liệt sửng sốt, nhất thời ngạc nhiên cười nói, “Ha ha, tiểu tử ngươi đúng là thích nói giỡn, đây chính là lão tổ tông của Cơ gia nhà mình đóa!, đều đã có mấy nghìn năm qua đi rồi, xương cốt đều hóa thành bụi đất rồi.”

Thạch Trung Ngọc lại lắc đầu, “Không phải, hắn sống lại rồi!”

“Sống, sống lại?” Cơ Hùng Liệt kinh hãi, thế nhưng ngược lại lại cười nói, “Được rồi, hôm nay ngươi tới tìm ta không phải vì muốn đùa với ta đấy chứ!.”

“Ai,” Thạch Trung Ngọc thở dài, “Bá phụ, ta thành thật nói với ngươi, chuyện này đã rất nghiêm trọng.”

Nhìn thấy vẻ mặt Thạch Trung Ngọc khó khăn, Cơ Hùng Liệt trong lòng cũng trầm xuống. Dựa theo bản tính của Thạch Trung Ngọc cũng không phải là người thích đùa, lúc Thạch Trung Ngọc nói Cơ Nhạc sống lại, Cơ Hùng Liệt cũng đã tin ba phần, bất quá 7 phần còn lại là bởi vì chuyện này quá kỳ lạ, làm cho hắn rất là kinh ngạc, đã vượt quá phạm vi hiểu biết của hắn.

“Kỳ thực, kiếp trước của ta.” Thạch Trung Ngọc dừng một chút, “Chính là Tần Thủy Hoàng.”

Cơ Hùng Liệt nghe, trong lòng kinh hãi, hai con mắt không dám tin cẩn thận quan sát Thạch Trung Ngọc, “Ngươi là Tần Thủy Hoàng?”

“Ta nói kiếp trước,” Thạch Trung Ngọc sờ lỗ mũi một cái, “Bất quá, biết được chuyện của kiếp trước, cũng thừa kế năng lực cùng hận thù của kiếp trước.”

“Cơ Nhạc thực sự sống lại rồi sao?” Cơ Hùng Liệt nhíu chặc mày hỏi. Tuy là cái này Cơ Nhạc là lão tổ tông của bọn hắn, thế nhưng chuyện của mấy nghìn năm thì hậu nhân như hắn cũng sẽ chẳng hiểu được, hiểu được thì mới là kỳ quái.

“Đúng.” Thạch Trung Ngọc gật đầu, “quân đội Đại Yến cũng sắp sống lại!”

“Đại Yến?” Cơ Hùng Liệt càng thêm kinh ngạc, “Điều này sao có thể? Quân đội mấy ngàn năm trước, bây giờ lại sống lại?”

“đúng ,” Thạch Trung Ngọc khẽ gật gật đầu, sau đó đem sự tình trong trò chơi giải thích với Cơ Hùng Liệt.

Nghe xong Thạch Trung Ngọc nói, Cơ Hùng Liệt nhất thời trầm mặc.

“Đại bá, ngươi nói, Cơ gia sẽ hành động ra sao không?” hiện tại Thạch Trung Ngọc lo lắng nhất chính là vấn đề này, nếu như Cơ gia nghe theo lệnh, Cơ gia không thể không cùng Thạch Trung Ngọc trở mặt thành thù , chuyện này chuyện mà hắn không muốn nhìn thấy nhất.

“Hayy, một kẻ không lai lịch của mấy ngàn năm trước, mà còn muốn ra lệnh cho Cơ gia chúng ta sao, khẳng định là nằm mơ rồi!” Cơ Hùng Liệt tức giận hừ nhẹ một tiếng, “Hơn nữa, đừng nói cái gì mà Cơ gia các ngươi, Cơ gia này kia, phải là Cơ gia nhà chúng ta!”

Nhắn độc giả:

Mười chương đã hoàn tất,!

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1132: Đi Trước Kinh Đô

Nghe được những lời mà Cơ Hùng Liệt nói, Thạch Trung Ngọc cũng yên tâm. Kỳ thực hắn đúng là đã nghĩ quá xa rồi, một tộc trưởng của cả gia tộc, làm sao lại vô cớ mà nghe theo một kẻ không biết từ nơi nào đột nhiên xuất hiện rồi ra mệnh lệnh, cho dù kẻ này có tổ tông là trước kia, thế nhưng vậy thì thế nào?

“Nếu như có thể nói là ta có khả năng biết được Cơ Nhạc đang nơi nào!” Cơ Hùng Liệt tiếp tục nói.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhất thời vui mừng, “Bá phụ ngươi biết sao?!”

“Ha hả, đối với chuyện trước kia của Cơ gia, ta có biết một chút.” Cơ Hùng Liệt nhẹ nhàng cười cười, “Nhưng mà, nơi đó sự là được canh phòng nghiêm mật, có thể nói, mặc dù biết, thế nhưng tốt nhất là đừng nên đụng vào.”

“Ở đâu?!” Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi, thiên hạ này còn có nơi mà hắn không vào được sao?

“Bên trong Bắc Hải.” Cơ Hùng Liệt nụ cười nhạt nhòa nói.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, bên trong Bắc Hải đây chính là trung tâm quyền lực của Trung Quốc, Cơ Nhạc làm sao có thể ở đó được. Nhưng đảo mắt thì Thạch Trung Ngọc cũng hiểu, nơi xây dựng thủ đô của Trung Quốc cũng chính là nơi trước đây vô số vương triều dựng đô, nơi trấn áp hoàng tộc số mệnh ở đâu thì Cơ Nhạc chắc chắn là ở nơi đó.

Chỉ là, nếu như Cơ Nhạc thực sự ở chính giữa Bắc Hải, vậy chuyện này thì phiền toái rồi. Dù sao thì địa điểm bên trong Bắc Hải là liên quan đến bộ mặt của đất nước.

Thạch Trung Ngọc có thể mặc kệ hiện sự tồn tại của chính

quyền Trung Quốc hiện tại, thế nhưng, nếu như là vấn đề về thể diện của quốc gia, thì hắn vẫn rất là coi trọng.

Năng lực của Cơ Nhạc có thể sánh ngang với hắn, nếu như có ngày phải chiến đấu, toàn bộ bên trong Bắc Hải tuyệt đối sẽ biến thành một vùng phế tích.

"Cái này, có chút khó làm." Thạch Trung Ngọc nhíu mày, "Không biết có biện pháp nào dụ Cơ Nhạc đi ra hay không."

"Ha ha, đó là chuyện của ngươi, mấy chuyện chém chém giết giết, ta không xen vào đâu." Cơ Hùng Liệt vẫn rất có lòng tin đối với Thạch Trung Ngọc, nhìn Thạch Trung Ngọc từng bước một phát triển đến như bây giờ, hắn đúng là tự hào không gì sánh được. Cơ gia có thể có con rể tốt như thế, tuyệt đối có thể hưng thịnh rất nhiều năm.

"Ừm, vậy thì, tạm biệt." Thạch Trung Ngọc gật đầu.

Tạm biệt Cơ Hùng Liệt, Thạch Trung Ngọc cũng không nghĩ ra được biện pháp gì, quyết định hay là đi tìm Trương Vô Kỵ hỏi thử xem sao.

Chỉ chốc lát, Thạch Trung Ngọc liền bay đến đến ngọn núi nhỏ gần đó. Khí tức quen thuộc của Thạch Trung Ngọc vừa đến, Trương Vô Kỵ cùng quỷ tiền bối nhất thời liền cảm nhận được. Chỉ thấy hai người bay lên bầu trời, mỉm cười gật đầu về phía Thạch Trung Ngọc.

"Làm sao vậy, nhìn dáng vẻ của ngươi lại gặp phải vấn đề khó khăn gì rồi sao?" sau khi dùng thuốc trường sinh bất lão, đã loại trừ được đại họa trong đầu, tâm tình Trương Vô Kỵ thật tốt a.

"Aiii," Thạch Trung Ngọc than nhẹ một tiếng, "Đúng là phiền phức, xuống phía dưới rồi nói."

Trương Vô Kỵ chỉ là thuận miệng hỏi một chút, lại không nghĩ rằng lại đúng là như vậy. Kẻ có năng lực như Thạch Trung Ngọc mà cũng sẽ gặp phải chuyện nan giải sao? Mang theo nghi hoặc, ba người đi tới căn nhà tranh phía trước.

"Ha ha, lão đệ, lão ca trước tiên cần phải cảm ơn thuốc trường

sinh bất lão kia," vừa đặt chân xuống mặt đất, quỷ tiền bối lập tức nói với Thạch Trung Ngọc, tinh quang trong mắt lóe sáng, đây chính là dấu hiệu của thực lực đã tăng lên nhiều. "Phỏng chừng, không lâu sau, ta có thể chạm tới một tầng kia, vẫn là nhờ phúc của lão đệ!"

"Ai, lão ca khách khí rồi."

Ba người nói một vài câu khách sáo, lúc này mới ngồi lên ghế gỗ.

"Tiểu tử nhà ngươi lần này lại gặp phải vấn đề khó khăn gì?" Trương Vô Kỵ khẽ cười hỏi.

Thạch Trung Ngọc than nhẹ một hơi thở, "Đối thủ một mất một còn trước kia cũng đã sống lại rồi, hơn nữa cũng đã thi triển kế hoạch trong trò chơi rồi, bốn vũ khí của chủ thần đã bị hắn chiếm được!"

"Đối thủ một mất một còn?" Hai người sửng sốt, nhất thời liền nghĩ tới một thân phận khác của Thạch Trung Ngọc.

"Chẳng lẽ là một trong những Quân Chủ của Lục Quốc sao?" Trương Vô Kỵ cau mày hỏi, đối thủ một mất một còn của Tần Thủy Hoàng chỉ sợ là chỉ là một trong mấy người này quá.

"Không sai!" Thạch Trung Ngọc gật đầu, "Cơ Nhạc của Đại Yến . Năm ngoái kinh đô có động đất, hai vị hẳn là có biết chứ."

Hai người vẻ mặt ngưng trọng gật đầu, lần trước động đất tới bất ngờ, hơn nữa còn là ở nơi nhạy cảm như vậy, có thể nói làm cho rất nhiều tu sĩ đều đi tra xét, thế nhưng cũng không có phát hiện cái gì.

"Cơ Nhạc mượn lực của số mệnh hai ngàn năm hoàng tộc,đển lúc đó sống lại trên nhân gian này."

"Cái này," hai người nhất thời cả kinh, "số mệnh hai ngàn năm hoàng tộc, thảo nào, chẳng trách mà."

Thảo nào lịch sử hoàng triều của Trung Quốc lại thay đổi cực nhanh, thậm chí quốc vận suy bại cực nhanh, thì ra số mệnh hoàng

tộc đã bị một người trộm mật, quốc vận có thể thịnh mới lạ.

“Ta nói, cái số mệnh của Trung Quốc làm sao kỳ quái như thế, thì ra vấn đề xuất hiện ở nơi đây.” Quỷ tiền bối than nhẹ một tiếng, “Bất quá, nếuCơ Nhạc xuất hiện, lão đệ chắc là đã biết vị trí của hắn!.”

“Đang ở bên trong Bắc Hải.” Thạch Trung Ngọc có chút sầu não nói rằng, “Cơ Nhạc tính tình cẩn thận, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị dụ ra , mà thực lực của hắn cũng rất mạnh, ta và hắn tuyệt đối sẽ có trận đại chiến.”

“Đây đúng là một vấn đề.” Trương Vô Kỵ tán đồng gật đầu, “Nhưng mà, không biết sau khi lấy được bốn vũ khí của chủ thần, có phải là phải thông qua nghi thức gì mới có thể khởi động được năng lực của vũ khí chủ thần?”

“Ý của ngươi là?” Thạch Trung Ngọc nhất thời liền hiểu ra.

“Ở bên trong Bắc Hải tuy là có thể làm cho Cơ Nhạc hấp thụ được đầy đủ số mệnh hoàng tộc, thế nhưng bởi vì nơi đó có số mệnh hoàng tộc quá mạnh mẽ, tuyệt đối không phải một địa điểm thích hợp để tiến hành làm nghi thức.” Quỷ tiền bối nói rằng, “Có khả năng là Cơ Nhạc tuyệt đối sẽ tìm đến một địa điểm bí ẩn.”

“Vậy thì trước tiên chúng ta phải tìm hiểu một chút, không biết hai vị tiền bối có quen biết với ai có tin tức tinh thông không,” Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

“Hắc, tiểu tử ngươi, nói về chuyện tinh thông tin tức, còn ai có thể so sánh với Quỷ Lão ta đây.” Trương Vô Kỵ cười to nói, “bằng một chiếc điện thoại, có thể tạo ra không biết bao nhiêu là người máy tí hon, chuyện nghe trộm gì gì đó tuyệt đối là có thể. Hơn nữa bởi vì nó không có sinh mệnh, tỷ lệ người máy kia bị khiểm tra là thấp đến cực điểm.”

“A, vậy thì phải làm phiền lão ca rồi!” Nghe được quỷ tiền bối có bản lãnh này, Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

“Không phiền phức, không phiền phức,” quỷ tiền bối nhanh chóng khiêm tốn nói, sờ sờ râu mép trên miệng, cười nói, “Có thể

vì Trung Quốc làm chút chuyện, Quỷ Cốc môn ta cũng không chối từ a."

"Ừm." Thạch Trung Ngọc dùng sức gật đầu.

Kế tiếp, mấy người liền bay về phía bên trong Bắc Hải. Hiện tại Cơ Nhạc đã có được vũ khí của chủ thần, như vậy thì thời gian mà hắn chuẩn bị tiến hành nghi thức khẳng định cũng đang trước mắt. Việc này không nên chậm trễ a.

Đi tới gần với Bắc Hải, ba người vững vững vàng vàng hạ xuống mặt đất. Mặc dù đang ở tốc độ cao trong không trung, thế nhưng rất dễ dàng thu hút sự chú ý của Cơ Nhạc, đánh rắn động cỏ cũng không tốt.

Tiếp lấy, quỷ tiền bối liền lấy một cái túi nhỏ từ trong người ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của Thạch Trung Ngọc, từ bên trong miệng túi lấy ra vài vật gì đó có kích cỡ bằng một phần ba móng tay.

"Đây chính là người máy?!" Thạch Trung Ngọc vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, thứ này, cũng quá nhỏ đi chứ? Kỷ năng làm cơ quan Quỷ tiền bối rốt cuộc là đã đạt tới trình độ lợi hại dường nào rồi!

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1135: Người Máy

Chế tác người máy là một loại kỹ năng phi thường tinh vi, phức tạp, có thể nói là đời trước của người máy hiện nay, thế nhưng điểm trọng yếu nhất chính là. Người máy không cần đến nguồn năng lượng đmà chỉ cần có động lực, còn như động lực ở đâu, Thạch Trung Ngọc cũng không biết rõ. Nhớ mang máng Lỗ Ban của thời kỳ Xuân Thu, chưởng môn Quỷ Cốc môn chế tạo ra một con chim bằng cơ quan, không cần động lực mà cũng có thể bay trên không trung. Có thể nói, thực ra là chiếc máy bay đầu tiên trên thế giới phải là do Lỗ Ban chế tạo ra. Nhưng vì sau này trong lúc chiến loạn, con chim biết bay kia đã không biết tung tích.

Ngày hôm nay lần nữa thấy được cơ quan thuật của Quỷ Cốc môn, Thạch Trung Ngọc cảm thán một tiếng.

Quỷ kia tiền bối đem vài người tí hon bằng cơ quan đặt dưới đất, nhẹ nhàng nhấn 1 cái, người tí hon bằng cơ quan liền duỗi duỗi cánh tay, nhấc chân, đi lại lắc lăc lắc lư. Sau đó động tác càng ngày càng linh hoạt, giống như một con người đã lâu không có hoạt động, đang từ từ thích ứng với thân thể của mình.

“Cơ quan thuật quả nhiên thần kỳ!” Thạch Trung Ngọc cảm thán nói.

“kỹ xảo dân gian, chẳng có gì lạ.” Quỷ tiền bối khiêm nhường một tiếng, người máy kia từ từ đi vào bên trong Bắc Hải. Mặc dù thân thể chỉ là nhỏ như vậy, tốc độ di động cũng là thật nhanh, so với tốc độ của một người trưởng thành chạy còn nhanh hơn vài lần. Trong chớp mắt không thấy bóng dáng trong bụi cỏ.

“Nhưng mà không biết quỷ tiền bối làm sao để thông qua người máy thám thính tin tức?” Thạch Trung Ngọc lại hỏi.

“Ha ha, không phải có thứ gọi là máy nghe lén sao.” Quỷ tiền bối khẽ cười một tiếng, “Vật kia ta đã là nghiên cứu rất lâu, ta chế tạo

ra máy nghe lén, chẳng những thể tích nhỏ, hơn nữa phạm vi phủ sóng nhỏ vô cùng, lại nhạy cảm, sẽ không bị máy dò thiết bị bên trong Bắc Hải tìm ra đâu."

Thạch Trung Ngọc nhất thời sửng sốt, sau đó cười khổ lắc đầu, không nghĩ tới Quỷ Cốc môn ngược lại là cũng đã có tiến bộ qua thời gian.

Cũng khó trách, khoa học kỹ thuật hiện đại lại là có chút tương đồng với cơ quan thuật, quỷ tiền bối làm như vậy cũng là không gì đáng trách.

"Nhưng không biết vị trí cụ thể của Cơ Nhạc là ở đâu." Thạch Trung Ngọc lại cau mày hỏi, sau đó lại thoải mái cười nói, "Quỷ Lão ca chắc là đã trang bị hệ thống định vị GPS trên người máy chứ a!."

Quỷ tiền bối nhất thời cười lớn một tiếng, "Tiểu tử ngươi cũng hiểu ta đó!" Nói rồi từ trong lòng móc ra một cái máy, mặt trên màn hình của máy chẳng những có bản đồ địa hình chung quanh, còn có vài chấm nhỏ di động cực nhanh, đó chính là mấy người máy.

"Ừm, hiện tại đã sắp đến gần Bắc Hải rồi." Quỷ tiền bối nhìn cái máy kia nói rằng, "Muốn trực tiếp xuống phía dưới sao?"

"Ừm! Nếu như đoán không lầm, diện tích nơi đó lớn nhất Bắc Hải, ở nơi đó bố trí lăng mộ Cơ Nhạc là có khả năng nhất!" Thạch Trung Ngọc gật đầu nói.

Vài cái người máy chui xuống hồ nước, hình ảnh trên máy của quỷ tiền bối cũng thay đổi theo, biến thành một hình ảnh thực. Thạch Trung Ngọc lại sửng sốt, khá lắm, chẳng những là đặt máy nghe lén, đến cả cameras cũng đều có. Bất quá như vậy cũng dễ dàng hơn.

Bắc Hải không giống Hoa Hạ, còn có nơi là hồ nước, vô cùng sạch sẽ, đây cũng là thành quả giữ gìn của nhân viên quanh năm công tác ở đây, lại nói ở chỗ Bắc Hải này cũng không còn có bao nhiêu người, ý thức của con người nơi đây vẫn tương đối cao. Giống như Trần lão, Thái lão mấy người không có khả năng ném

rác rưởi vào trong Bắc Hải lúc này.

Rất nhanh, người máy liền đi tới dưới đáy hồ, sau đó chia nhau ra, theo mô hình của lưới cá mà đi thăm dò.

Mà quỷ tiền bối cũng là không ngừng phân tích hình ảnh, nếu như là người thường nhìn thấy tốc độ phân tích hình ảnh của quỷ tiền bối, đoán chừng phải cháng váng đầu óc. Thế nhưng nếu như là mấy người có tâm tính kiên định, thì cũng sẽ không chịu ảnh hưởng gì.

Rất nhanh, liền nghe được quỷ tiền bối khẽ kêu một tiếng, “Tìm được rồi, mặc dù có trận pháp che đậy, nhưng vẫn không gạt được con mắt của ta!”

Vài người máy dưới sự chỉ dẫn của quỷ tiền bối, bơi về hướng gò đá cao . Khi tới gần đống đá kia, tình hình chung quanh nhất thời thay đổi.

Đó nào phải là đống đá, là một kiến trúc lớn rất hoa lệ. Một cái lăng tẩm cực lớn.

“Yến Vương này cũng là rất phúc khí, lại có một lăng tẩm hoa lệ như vậy,” Thạch Trung Ngọc than nhẹ một tiếng. Lại bị quỷ tiền bối cùng Trương Vô Kỵ khinh bỉ, so về lăng tẩm thì có cái nào hoa lệ hơn của Tần Thủy Hoàng, người này ngược lại vẫn còn ước ao tới lăng tẩm của người khác.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhất thời cũng phản ứng kịp, không khỏi cười khổ một tiếng. Khi hắn lấy thân phận củaThạch Trung Ngọc xuất hiện, theo bản năng sẽ quên mất chuyện trước kia của Tần Thủy Hoàng, nếu như không phải cố gắng nhớ lại thì sẽ không nhớ được gì nhiều.

“Nhưng mà Cơ Nhạc hẳn là đang ở bên trong a!.” Thạch Trung Ngọc còn nói thêm, nếu như Cơ Nhạc không có ở, vậy thật không biết phải đi nơi nào để tìm đây, Trung Quốc rộng lớn như vậy, cho dù ba người bọn họ có thực lực bằng trời sợ rằng cũng phải rất khó khăn để tìm ra một người trong biển người mênh mông ở chốn nhan gian. Đồng thời nếu như Cơ Nhạc còn cố gắng ẩn giấu, vậy thì càng thêm khó khăn.

“Tuyệt đối vẫn còn ở bên trong, nếu không, huyễn trận này tuyệt đối sẽ không tồn tại.” Quỷ tiền bối cười nói, “Loại huyễn trận này cần thực lực của chính bản thân để khống chế. Vào lúc đó, huyễn trận vẫn còn chưa có phát triển, huyễn trận được sử dụng cũng chỉ là ở giai đoạn cơ bản đầu tiên.”

Thạch Trung Ngọc gật đầu, đúng là như vậy, có đôi khi rất nhiều thứ cổ xưa không nhất định có thể tiến bộ vượt bật hơn của ngày nay, có thể còn lạc hậu hơn bây giờ rất nhiều. Nguyên nhân chính là theo sự phát triển của thời đại, hơn nữa phải biết rằng ở thời khì Xuân Thu Chiến Quốc, khi đó viết đều là dùng thẻ tre, những kỹ thuật tốt làm sao lại dễ dàng lưu truyền tới nay.

Vài người máy chậm rãi chui vào trong lăng mộ kia.

Tuy là cái lăng mộ này nằm ở đáy hồ, nhưng là lại có một điều kỳ dị là dù bị hồ nước bao quanh, nhưng bên trong lại rất khô ráo.

Người máy trông giống như mấy con cá nhỏ, căn bản sẽ không thu hút sự chú ý của những người ở bên trong

“Tìm được rồi!” Quỷ tiền bối vừa gọi, Thạch Trung Ngọc nhanh chóng đến gần xem thử.

Quả nhiên, một người máy đến một căn phòng trông giống như đại sảnh, nơi đây được xây dựng giống như cung đình cổ đại, một cái ngai vàng cực kỳ hoa lệ, sau đó phía dưới là một ít quan văn võ cùng với thủ vệ Ám Dạ, đã biến mất từ một nơi bí mật gần đó.

“Quả nhiên là hắn!” Thạch Trung Ngọc nhìn kẻ đang ngồi ở trên ngai vàng, ngay lập tức đã nhận ra. Chính là Yến Vương, Cơ Nhạc.

“Nghe xem bọn họ đang nói cái gì?” Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

Quỷ tiền bối gật đầu, nhấn một cái nút, một thanh âm nhất thời phát ra từ bên trong cái máy kia.

“Bệ hạ, thần cảm thấy vẫn còn hơn sớm, lỡ như bị Tần Thủy Hoàng phát hiện, vậy sẽ rất nguy hiểm.” Một quan văn đang nêu ý kiến.

“Haiii, Tần Thủy Hoàng, ta đang chờ hắn tới! Cũng không cần phải lo lắng!” Yến Vương hừ lạnh một tiếng, “Chỉ cần Tần Thủy Hoàng dám đến, ta lập tức sẽ tặng cho hắn một món lễ vật lớn!”

“Bệ hạ,” nhìn thấy biểu hiện của Yến Vương, quan văn kia cho rằng Yến Vương là bị hận thù làm đầu óc choáng váng, vội vàng nói.

“Đừng nói nữa!” Yến Vương nhanh chóng khoát tay, “Ám Dạ , các ngươi đi bố trí địa điểm, chuẩn bị bố trí nghi thức!”

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1136: Tìm Được Rồi

“May mắn là đã tới sớm!” Nghe được lời của Yến Vương, ba người nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Một người máy đi theo mấy thủ vệ Ám Dạ đi ra, nhanh chóng rời khỏi Bắc Hải. Còn lại vài người máy vẫn như cũ, ở lại hoàng lăng trong lòng đất, theo dõi Cơ Nhạc.

“Bản vương tại sao lại có cảm giác có gì đó không đúng.” Cơ Nhạc có chút nôn nóng bất an từ ngai vàng đứng lên, cúi đầu trầm ngâm.

“Bệ hạ, có thể là sự tình quá mức trọng đại, bệ hạ có chút khẩn trương mà thôi.” Đại thần phía dưới lập tức khuyên lơn. “Hơn nữa, ở nơi này là chỗ bí mật, có người nào có thể uy hiếp được bệ hạ sao?”

Nghe đại thần nói, Cơ Nhạc tuy là vẫn có chút nghi ngờ, nhưng cũng bình tỉnh lại.

Mà lực chú ý của ba người cũng đặt trên người ba thủ vệ Ám Dạ đang đi ra kia, trong đó có 1 kẻ có dáng vẻ quen thuộc, là Ám Dạ đã chạy trốn ngay trước mặt Ma Tôn.

Nhưng lại không biết tên hiệu thống nhất của bọn Ám Dạ, hay là biệt danh của một trong những kẻ đó, hoặc là biệt danh của kẻ mạnh nhất.

Nhưng mà không biết tên Ám Dạ này là biệt danh chung của bọn hắn, hay là tên hiệu của một trong những kẻ đó, hoặc là tên hiệu của người mạnh nhất.

Nhưng Thạch Trung Ngọc vẫn hy vọng là khả năng bọn chúng đều có cùng 1 tên hiệu. Ngày đó gặp phải Ám Dạ, thực lực cũng không phải là rất mạnh, chỉ là thân pháp rất là quỷ dị mà thôi. Nếu như, đó là Ám Dạ là yếu nhất, phân chia theo năng lực của bọn

chúng, thì thực lực của Cơ Nhạc có chút làm Thạch Trung Ngọc lo lắng.

Dù sao, dựa theo tình hình mà nói, Tần Thủy Hoàng chẳng qua là dựa vào tài năng vượt trội của chính mình và dưới sự trợ giúp của linh đan diệu dược của cả đất nước, mới đạt được thành tựu cao như vậy. Mà Cơ Nhạc, mặc dù lúc đó thực lực không mạnh mẽ như Thủy Hoàng, thậm chí cũng chẳng bằng mấy người Vương Tiễn. Thế nhưng trải qua 2000 năm long khí thanh tẩy, sẽ mạnh mẽ đến trình độ nào vẫn là chưa biết được.

“Bọn họ đi về phía Nội Mông Cổ,” quỷ tiền bối nhìn hành động của những thủ vệ Ám Dạ , cau mày nói rằng.

“Nội Mông Cổ?!” Thạch Trung Ngọc sửng sốt nhất thời rồi cười, nơi đó người ở thưa thớt, nếu như là với phương hướng kia, hắn có thể yên tâm rồi.

Kiên trì chờ đợi một hồi, tốc độ của những thủ vệ Ám Dạ này rất nhanh, khiến cho người máy có chút đuổi theo không kịp. Nhưng cũng không biết là người máy này có trang bị hay là như thế nào, tốc độ trong lúc bất chợt chợt tăng lên, nhanh chóng đuổi kịp theo mấy người kia. Rất nhanh, bọn họ đã đến trên cao nguyên Nội Mông Cổ.

Một nơi người ở thưa thớt, nơi này có rất nhiều vật thể như là hòn đá.

“Lại là huyễn trận! Xem ra đã tìm được rồi!” Quỷ tiền bối nhìn những hòn đá được bố trí vô cùng huyền ảo, nhất thời hưng phấn kêu lên.

Huyễn trận? Thạch Trung Ngọc nhìn những tảng đá kia, thuộc hạ của Cơ Nhạc, người tài ba không ít a, nhiều người sử dụng nhuần nhuyễn huyễn trận như vậy, cũng không biết có là phải chính là Thần Bà mà ngày đó bị giết chết không nữa.

“Đến rồi!” Lúc này, lời nói của một thủ vệ Ám Dạcũng truyền vào trong tai của mọi người.

Một vài thủ vệ Ám Dạ thận trọng kiểm tra chung quanh một lát,

người máy kia vô cùng nhỏ bé, lại đang được bụi cỏ che đậy, không bị những thủ vệ Ám Dạ này phát hiện ra.

“Mở ra ddi!, lát nữa bệ hạ cũng sẽ tới.” Một thủ vệ Ám Dạ dẫn đầu nói rằng, người này chính là Ám Dạmà lúc đó Thạch Trung Ngọc đã gặp phải.

Những người khác dồn dập gật đầu, không biết dùng phương pháp gì, đã phá giải được huyễn trận. Một bãi đá to chừng ba sân bóng xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Nhưng bởi do nguyên nhân về tầm nhìn, ba người cũng thấy không rõ lắm trên thạch đài kia có vật gì.

“Quỷ Lão ca, địa điểm cụ thể là ở đâu?” Thạch Trung Ngọc thấy được nghi thức của tế đàn, vội vàng hỏi.

“ làng Nội Mông Cổ cách thành phố phương bắc khoảng chừng 100 km,” quỷ tiền bối nhìn bản đồ rồi nói.

“Như vậy, chúng ta đi thôi!”

Ba người nhất thời bay lên, bay nhanh về hướng đó. Mà lúc này, trong Bắc Hải, Cơ Nhạc cũng đang mang theo bốn vũ khí của chủ thần, được võ tướng vây quanh, bay về nơi đó.

Nhưng bởi vì thực lực của những võ tướng này hơi thấp, tốc độ bay cũng không phải là rất nhanh, Cơ Nhạc cũng giảm bớt tốc độ, đã bị ba người Thạch Trung Ngọc không còn chú ý đến nữa.

Bên này, trong đêm tối sáu thủ vệ Ám Dạ dưới sự chỉ huy, bắt đầu bố trí tế đàn.

Kỳ thực cũng không còn cái gì tốt bố trí, chẳng qua là đem bốn nền đá cẩn thận đặt vào vị tri thích hợp trên tế đàn. Dùng để trưng bày bốn vũ khí chủ thần, khởi động năng lượng của vũ khí chủ thần.

Đối với tất cả những gì đang diễn ra, ngoại trừ ba người Thạch Trung Ngọc và một nhóm người của Cơ Nhạc, toàn bộ người trên thế giới vẫn còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Có thể mấy giờ sau, bọn họ sẽ bị năng lượng không gian nổi loạn đè thành bụi đất.

Cũng có thể sẽ không có phát sinh bất kỳ chuyện gì.

Nhưng Thạch Trung Ngọc cũng không thể can thiệp được vào tất cả mọi chuyện. Có thể nói, trong lòng hắn không có ý kiến gì đối với cái gì giải cứu toàn bộ nhân loại, chẳng qua là không muốn kế hoạch của địch thủ cũ của mình là Cơ Nhạc thành công. Không hy vọng các nàng lại bởi vì chuyện này mà chết đi mà thôi.

Mà quỷ tiền bối cùng Trương Vô Kỵ chỉ sợ sẽ là sẽ có ý nghĩ vì cứu vớt chúng sinh!,dù sao thì trước tiên cũng chỉ nghĩ được như vậy thôi.

Bọn họ cũng không triệu tập những Tiên Ma vì còn chưa biết rõ tình hình bây giờ, một là sợ để lộ tin tức, ngoài ra là cũng cảm giác không cần thiết. Nếu như đến ngay cả Thạch Trung Ngọc cũng không có cách nào chiến thắng được Cơ Nhạc,có nhiều người hơn nữa cũng là vô dụng.

“Đến rồi!” bọn họ đứng ở mấy ngàn thước trên cao mắt nhìn xuống tế đàn phía bên dưới. Ba người thị lực đều vô cùng tốt, dễ dàng liền thấy đồ vật ở trên tế đàn.

Bốn hướng Đông Nam Tây Bắc bố trí đôn đá, sau đó chính là từng vòng tròn chữ phức tạp.

Thủ vệ Ám Dạ đang bận rộn trên mặt đất bận rộn, cũng không phát hiện ra ba người bọn họ đang ở trên không trung. Thứ nhất, thói quen của con người là sẽ không nhìn lên bầu trời, đồng thời bầu trời lớn như vậy, mấy người bọn họ lại nhỏ như vậy, nếu như nhìn sơ qua cũng tuyệt đối không nhìn thấy bọn họ.

“Pháp trận này là một sự kết hợp giữa pháp trận cùng Tứ Tượng trận, xem ra đơn giản chỉ là dùng để kích hoạt năng lượng của bốn vũ khí chủ thần.” Quỷ tiền bối vừa nhìn trận pháp kia thì rất nhanh đã nhận ra.

“Hừ hừ,” Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, “Nếu như cái thế giới kia chỉ có bốn cái vũ khí chủ thần, phỏng chừng bọn họ sẽ

thành công thật rồi.”

Quỷ tiền bối và Trương Vô Kỵ đều trưng ra vẻ mặt không hiểu nhìn Thạch Trung Ngọc.

“Ha hả, đã quên nói với hai vị tiền bối, thế giới kia thật ra là có năm vũ khí chủ thần.” Thạch Trung Ngọc khẽ cười giải thích, “Mà cái vũ khí chủ thần thứ năm vừa lúc chính là vũ khí trong tay ta.”

“Oh?” Quỷ tiền bối cùng Trương Vô Kỵ nhất thời sửng sốt, đảo mắt liền cười nói, “Xem ra ngươi đã có tính toán từ trước rồi.”

“Ha ha, đúng vậy, ngược lại bốn cái vũ khí chủ thần này có đến đây đầy đủ hay không, thì chuyện trọng đại này cũng không thể thành công.” Thạch Trung Ngọc cười nói.

“Không nhất định,” quỷ tiền bối lại lắc đầu, nhíu mày thật chặt nói rằng, “Ban đầu ta còn cảm thấy pháp trận này có chút gì đó không đúng, thế nhưng nghe ngươi vừa nói chuyện này, ta cũng đã hiểu ra rồi.”

“Là ?” Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi.

“Bất kể là có được vũ khí chủ thần thứ năm hay không, thì Cơ Nhạc chỉ cần có bốn cái vũ khí của hắn, như vậy thì chắc chắn có thể kích hoạt được năng lượng của bốn vũ khí chủ thần.”

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1137: Đỉnh Cửu Châu

Thạch Trung Ngọc nhất thời ngạc nhiên, “Không thể nào đâu? Cái này...”

“Hayy, nếu như hắn đang sở hữu đồ vật lớn nhất mang tính đại biểu của thế giới này, đây tuyệt đối là có khả năng!” Quỷ tiền bối lạnh lùng nói.

“Vật gì vậy? Đừng nói là vũ khí chủ thần của thế giới này.” Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi, cái thế giới này là thế giới chủ, có thể nói vô cùng lớn cũng có thể nói là vô cùng bé, thứ gọi là vũ khí chủ thần này, cũng chưa từng được nghe nói đến.

Quỷ tiền bối lắc lắc đầu, “Năm đó, sau khi Đại Vũ trị thủy, thành lập Hạ Triều, ở trên trời giáng xuống công đức đúc thành nhất tôn đại đỉnh, để trấn áp số mệnh loài người.”

“Đỉnh Cửu Châu?!” Thạch Trung Ngọc ngạc nhiên kêu lên, “Lão ca nói là, Đỉnh Cửu Châu ở trong tay của Cơ Nhạc hay sao?!”

“Chắc chắn là như vậy, căn cứ vào ghi chép của Quỷ Cốc môn chúng ta, trong này pháp trận tuyệt đối là có Đỉnh Cửu Châu ở bên trên. Đỉnh Cửu Châu này chẳng những là để trấn áp số mệnh loài người, đồng thời tăng cường độ bền chắc của không gian Cửu Châu, thậm chí có thể triệu hồi được vách năng không gian cường đại để bao vây toàn bộ vùng đất Cửu Châu vào bên trong, để bảo vệ.” Quỷ tiền bối nói, thanh âm cực kỳ âm trầm xuống, “Tục truyền, Đỉnh Cửu Châu đã được tẫn táng cùng Đại Vũ vào trong lòng đất.” Có nghĩa là, Yến Vương chắc chắn đã là xông vào lăng mộ của Đại Vũ, lấy mất Đỉnh Cửu Châu .

Đại Vũ có thể nói là ân nhân của toàn bộ loài người, có thể sánh cùng với Hoàng Đế Viêm Đế, Cơ Nhạc lại bất kính như thế, ngang nhiên phá lăng của Đại Vũ rồi trộm đi Đỉnh Cửu Châu, làm sao mà không làm cho người ta cảm thấy phẫn nộ cho được. Chuyện này

cũng tương tự như việc đào toàn bộ phần mộ tổ tiên của loài người vậy đó.

“Cơ Nhạc cũng rất to gan lớn mật.” Thạch Trung Ngọc mặt lạnh lùng nói rằng.

“Haii, chỉ vì mình kế hoạch chỉ sợ hắn đã không từ bất cứ thủ đoạn nào.” Trương Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng.

Ba người ở giữa không trung, nổi giận phừng phừng cùng đợi Yến Vương đến.

Thạch Trung Ngọc quan sát tình huống xung quanh, lại cẩn thận kiểm tra chất liệu của tế đàn. Suy nghĩ một chút, rồi cầm điện thoại lên, gọi cho lão Trần.

“ấy, Tiểu Thạch, hôm nay sao mà rảnh rỗi gọi điện thoại tới vậy.” Điện thoại chỉ vang lên một cái, liền nghe được tiếng nói của lão Trần, điều này làm cho Thạch Trung Ngọc có chút bất ngờ, phải biết rằng coi như là đây là số điện thoại riêng, cũng không thể nào là lão Trần trực tiếp nghe điện thoại được, chắc là người nhận là thư ký. Sau đó giao lại cho lão Trần nghe. Nhưng tình hình này, lão Trần đã dành riêng 1 đường dây điện thoại cho mình đây mà.

“Ha hả, lão Trần, hôm nay đây là nhờ ngươi một việc.” Thạch Trung Ngọc cười nói.

“Xem ra ngươi là gặp phải vấn đề khó khăn rồi ha, phải coi là chuyện gì đã, coi thử cái bộ xương già này có thể giúp được hay không.” lão Trần cười nói.

“Hắc hắc, lão Trần, trước tiên ta hỏi thăm, nếu như là dùng đầu đạn hạt nhân gần nhất thả vào một nơi ở Nội Mông Cổ, đại khái là ở rất xa, thì cần khoảng bao lâu?” Thạch Trung Ngọc lại suy nghĩ một chút, hay là hỏi trực tiếp.

Lão Trần sửng sốt, trầm ngâm một chút, “Đợi chút nữa, ta gọi điện thoại hỏi xin phép chấn quốc thử coi, có gấp không?” Lão Trần nhìn thấy Thạch Trung Ngọc có chuyện rất khẩn cấp mà còn phải xin quốc gia sử dụng cả đầu đạn hạt nhân, thì trong lòng

cũng căng thẳng.

“Ừm, rất gấp! nhờ lão Trần nhanh một chút.” Thạch Trung Ngọc vội vàng nói.

Lão Trần khẽ lên tiếng, nhanh chóng cúp điện thoại. Chuyện này không phải là chuyện mà một mình hắn có thể quyết định được, tốt nhất là hắn nên nhanh chóng tìm cách mới được. Mà lúc này chấn quốc cấp phép đúng lúc đã trở lại kinh đô, hắn đầy vẻ vui mừng và mệt mỏi, đã bị lão Trần gọi điện thoại tới phòng làm việc tìm hắn.

“Ta nói, lão Trần a, có chuyện gì mà gấp như vậy hả?” Chấn quốc cấp phép hùng hùng hổ hổ vọt vào văn phòng làm việc của lão Trần, kỳ quái hỏi.

“Tiểu Thạch gặp chút phiền toái,cần xin phép phóng đạn hạt nhân.” Aanh mắt lão Trần sáng rực, chuyện này làm cho hắn có chút lo lắng. Thạch Trung Ngọc cũng là một kẻ cường đại, mà còn cần đến sự hổ trợ của bom nguyên tử, chuyện này chỉ sợ cũng không phải đơn giản đâu.

“phóng hạt nhân?!” chấn quốc cấp phép sửng sốt, sau đó lại cười nói, “muốn đánh thì đánh thôi, là quốc gia nào đây?” Hắn mới vừa đạt được thắng lợi trong chiến tranh, nhưng đã không chờ nổi lại muốn thắng lợi nữa. Bây giờ mà có đánh theo lệnh cũng có cảm giác nhiệt huyết dâng trào, rất là kích động a.

“Nội Mông Cổ,” lão Trần cười cười, ngón tay chỉ bản đồ Trung Quốc bên cạnh. “Ví trí của những bệ phóng hạt nhân gần đó nhất là ở đâu”

Chấn quốc cấp phép nhìn bản đồ kia, rồi nhớ lại. “Ở khu Nội Mông có bảy chỗ phóng đầu đạn hạt nhân, cũng không biết là vị trí mà Tiểu Thạch cần tấn công là ở đâu.”

Lão Trần gật đầu, nhanh chóng bấm điện thoại gọi cho Thạch Trung Ngọc.

Ở chỗ tế đàn, Thạch Trung Ngọc lúc này đã đợi đến sốt ruột rồi, nếu như quốc gia đồng ý sử dụng đầu đạn hạt nhân để tấn công,

vậy chuyện này sẽ dễ dàng đi rất nhiều. Những tảng đá kia cũng chỉ là loại tương đối bền chắc thôi, không phải là là chất liệu gì đặc biệt. Chỉ có điều là ở chính giữa và xung quanh nó khắc rất nhiều pháp trận, thoạt nhìn vô cùng thần bí mà thôi.

Điện thoại vừa vang lên, Thạch Trung Ngọc nhanh chóng bắt máy.

"Lão Trần? Như thế nào rồi?" Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi.

"Ha ha, Tiểu Thạch, là ta chấn quốc cấp phép!" Bên đầu điện thoại kia truyền đến giọng nói của chấn quốc cấp phép.

Thạch Trung Ngọc nhận được điện thoại của chấn quốc cấp phép, trong lòng vui vẻ, Tổng nguyên soái của ba lực lượng hải quân, lục quân, không quân đã ra mặt thì chuyện này thì dễ làm hơn nhiều.

"Được rồi, ta không thích nói nhảm, tiểu tử ngươi nói một chút về vị trí muốn tấn công đi!." Chấn quốc cấp phép lại nói tiếp.

Quỷ tiền bối ở bên cạnh đã sớm dự đoán được rồi, báo cho Thạch Trung Ngọc một số vị trí định vị.

Thạch Trung Ngọc vội vàng báo cáo lại cho chấn quốc cấp phép những số liệu đó.

Chấn quốc cấp phép cũng không hồ đồ, trực tiếp hỏi Thạch Trung Ngọc muốn công kích mấy lần. Thạch Trung Ngọc im lặng cười cười, xem ra chấn quốc cấp phép này cũng là một kẻ cuồng phá hoại đây mà.

Bàn xong với chấn quốc cấp phép, sau đó để cho vệ tinh khống chế đầu đạn hạt nhân trên người mình, chỉ cần mình kích hoạt, ngay lập tức sẽ phóng đi đầu đạn hạt nhân.

Cũng cùng lúc này, lão Trần cũng ra lệnh cho người dân gần đó khẩn cấp rút lui khỏi nơi đó. Nhưng vì nơi đó ban đầu cũng không có người nào, Cơ Nhạc chọn nơi có người ở thưa thớt, cũng là do lo lắng sợ bị người ta phát hiện.

"Được rồi, tất cả đã bàn bạc xong rồi, chỉ còn chờ Cơ Nhạc đến,

đến lúc chúng ta tặng cho hắn một món lễ lớn trước!" Thạch Trung Ngọc cười nói.

Hai người gật đầu, bọn họ đã có nghe về vũ khí hạt nhân của loài người, nhưng chỉ biết được uy lực cự đại của nó, thế nhưng còn chưa được tận mắt chứng kiến hiện trường của nó.

Nhưng về phương diện này, phía Trung Quốc đã nhanh chóng chuẩn bị kỹ càng, công bố với bên ngoài đây chỉ là một lần thử nghiệm vũ khí mà thôi,còn lại thì không có công bố những nội dung khác. Nhưng chuyện gi càng bí mật lại càng thu hút sự chú ý của các quốc gia khác, từng vệ tinh gián điệp quét tầm nhìn về phía bầu trời Nội Mông Cổ.

Không bao lâu sau, Cơ Nhạc dẫn theo một đám võ tướng tới gần Tế Đàn. Những người máy còn lại của Quỷ tiền cũng theo sau, tỏa ra ở bốn phía.

"Tất cả đã chuẩn bị xong chưa?!" Cơ Nhạc rất hưng phấn hỏi. Chỉ phải đợi thêm một chút nữa, sĩ binh Đại Yến lại lần nữa bước vào thế giới này, theo hắn cùng nhau nam chinh bắc chiến.

"Bệ hạ, tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa, nghi thức có thể bắt đầu rồi!" Ám Dạ đi tới, cung kính nói.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1138: Nổ Hạt Nhân

Cơ Nhạc hài lòng gật đầu, ra hiệu cho những võ tướng phía sau. Vài võ tướng cầm bốn chiếc hộp đi lên từ phía sau, trong này là bốn cái vũ khí chủ thần.

“Các vị tướng sĩ, chờ sau khi Dị Độ Không Gian xuất hiện, có thể sẽ có một trận run động kịch liệt, mọi người cố giữ vững một chút là sẽ xong thôi!” Cơ Nhạc nói với mọi người.

Sau đó dẫn bốn vị tướng quân đi lên Tế Đàn. Mở từng chiếc hộp ra.

Vừa mở hộp ra, một trận gió lạnh thấu xương đột nhiên xuất hiện, nhất thời làm cho không khí chung quanh giảm xuống mức âm mười độ. Sự thay đổi bất chợt làm cho mọi người rùng mình một cái.

Bãi cỏ vốn dĩ xanh biên biết nhất thời bị không khí giá lạnh làm cho đóng băng lại, hầu như ngay cả bị gió nhẹ thổi qua cũng bị đóng băng.

“Ngưng phách Băng Tinh.” Nhìn thấy vật hình cầu lớn chừng quả trứng gà trong tay Cơ Nhạc, Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng.

Cơ Nhạc đem ngưng phách Băng Tinh đặt ở trên mặt của đôn đá ở phía Bắc.

Ngay sau đó, lại mở một cái khác ra.

Một luồng khí tức nóng rực nhất thời lại bộc phát ra, không khí đang rét buốt chợt tan ra. Vô số mảng cỏ xanh đang bị đóng băng trong nháy mắt đã cháy bùng lên, thảo nguyên biến thành một vùng lửa đỏ nóng hừng hực. Mà ngọn lửa này cũng làm thu hút sự chú ý của những vệ tinh gián điệp của các quốc gia, trong chốc lát

bao nhiêu con mắt dồn dập đổ dồn vào ngay nơi đây.

Trên bầu trời thân hình của Thạch Trung Ngọc cũng tiến vào tầm mắt của mọi người.

“Lại là hắn! Trung Quốc lại muốn làm cái gì!” tổng thống nước Mỹ nhất thời kêu lên một tiếng, Thạch Trung Ngọc đã trở thành cơn ác mộng to lớn nhất của tổng thống của các nước lớn.

“Ghê tởm, Trung Quốc lại đang muốn giở trò gì đây!” Vị thủ tướng của nước Đức phẫn nộ kêu lên, “Nhanh chóng đi thăm dò ngay cho ta! Đám vô dụng này!”

Lãnh đạo các nước phẫn nộ, oán giận, thất kinh.

Lúc này ba người Thạch Trung Ngọc lại nhàn nhã đứng trên không trung, không chút nào cảm thấy lo lắng vì chuyện kế tiếp sẽ xảy ra.

Khi Cơ Nhạc xuất hiện trong tầm mắt của Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Ngọc liền có thể kết luận rằng thực lực của Cơ Nhạc chắc chắn không mạnh cho lắm. Mặc dù hoàng khí trên người rất là nồng nặc, giống như một thiên tử lập quốc. Thế nhưng, hoàng khí lại không che giấu được sự yếu ớt của bên trong.

Có sự phối hợp của hoàng khí nhưng không có cái tâm của người hoàng gia, thì hoàng khí cũng không phát huy được bao nhiêu năng lực.

Phải biết rằng, bất luận là hoàng khí, long khí không có ai có hiểu biết hơn là Tần Thủy Hoàng. Hắn chính là khai quốc Thủy Hoàng trong lịch sử Trung Quốc.

Cơ Nhạc, từ Chu Tước lấy được “Sí Diễm Linh Châu” rồi sau đó. Lại được phù trợ lấy được “Sinh mệnh chi mộc” và “Kim Tinh chi thạch”.

Bốn cái vũ khí chủ thần đặt trên đôn đá, một luồng năng lượng không rõ nhất thời phát ra từ trong trận pháp, từng luồng năng lượng chạy vào hướng không gian không rõ.

“Đến lúc rồi” Thạch Trung Ngọc trong mắt sáng lên, tay phải

nhanh chóng nâng lên, làm thành hình số 3.

“Đã thu được tín hiệu cho phép thượng tướng.” Một nhân viên quan trắc khi quan sát vệ tinh nhanh chóng thông báo.

Chấn quốc cấp phép ở bên cạnh đợi đã lâu, nhất thời hưng phấn đi tới phía trước màn ảnh, nhìn thấy động tác của Thạch Trung Ngọc, mạnh mẽ gật đầu.

Sau đó thẳng đi tới bên cạnh bàn điều khiển chính, đưa bàn tay đặt lên trên máy dò quét.

“Xác nhận đã chính xác, chào mừng chấn quốc cấp phép, vui lòng nhập mật mã khởi động mật mã!” Một giọng nữ trong trẻo từ bên cạnh vang lên, đây là âm thanh gợi ý của hệ thống.

Chấn quốc cấp phép lại từ bên cạnh quay ngược lại qua phía bàn phím, nhập mật mã khởi động.

Sau đó lại là một loạt các kiểu kiểm tra đo lường như quét võng mạc, trích máu kiểm tra vv.

Sau khi hoàn tất, rốt cục thì bàn điều khiển chính đăng nhập vào một giao diện khác.

Trên bản đồ Trung Quốc, từng điểm màu đỏ nhỏ đang nhấp nháy, những chấm này đều là vị trí của bệ phóng đầu đạn hạt nhân. Có thể nói là cơ mật tối cao của quốc gia.

Chấn quốc cấp phép cũng không bối rối, trực tiếp mở lên ba bệ phóng đầu đạn hạt nhân của khu Nội Mông Cổ, sau đó nhập vào một loạt số liệu.

Kỳ thực những số liệu này đều đã đưa vào là trước đó, nhập lại một lần nữa chẳng qua là phòng ngừa xuất hiện sự sai lệch dẫn tới đầu đạn hạt nhân bay chệch đến nơi khác, vậy coi như là không được rồi.

“Đang chuẩn bị phóng đầu đạn hạt nhân, mười giây đếm ngược bắt đầu.”

“9”
“8”
“7”

Hệ thống chậm rãi đếm từng tiếng, mọi người trong phòng ở nơi đây đều đang lẳng lặng đợi đợi.

Đây là lần đầu tiên trong bao nhiêu năm qua, Trung Quốc thả bom nguyên tử, vũ khí hủy diệt nhân loại cực mạnh, khiến cho bọn họ vừa mừng rỡ, lại vừa lo lắng.

Thật giống như cảm xúc của một người bình thường trong nhà có cất giấu một quả bom đủ để làm nổ tung cả một tòa nhà vậy.

“Đầu đạn hạt nhân số 1 đã phóng ra, Đầu đạn hạt nhân số 2 đã phóng ra, Đầu đạn hạt nhân số 3 đã phóng ra.”

“kế hoạch phóng hạt nhân thành công.”

“Nhập mô phỏng đường đi của đầu đạn”

“Dự tính đầu đạn hạt nhân Số 1 sẽ đến được địa điểm mục tiêu trong vòng ba mươi giây nữa, đầu đạn hạt nhân Số 2 sẽ đến được địa điểm mục tiêu trong vòng bốn mươi lăm giây nữa, đầu đạn hạt nhân Số 3 sẽ đến được địa điểm mục tiêu trong vòng một phút nữa.”

Ba bệ phóng đầu đạn hạt nhân này đã thuộc về cái loại công trình quân sự đã sắp đến tuổi về hưu. Lần này bị lộ ra cũng chẳng còn cái gì mà phải lo lắng nữa.

“Trời ạ!” Mọi người trong Lầu Năm Góc Ở nước Mỹ đã bị bụi từ bệ phóng bắn ra đạn đạo làm cho sợ đến ngây người.

Đặc biệt là dấu hiệu của vũ khí hạt nhân trên đầu đạn kia, làm cho một đám lãnh đạo trừng to mắt ngơ ngát. “Chó má vũ khí thí nghiệm là sao! Trung Quốc dám trực tiếp sử dụng vũ khí hạt nhân!!” Một thượng tướng quân đội phẫn nộ kêu lên.

“Tướng quân, mục tiêu của bom nguyên tử hình như là hướng tới một nơi nào đó thuộc về Nội Mông Cổ của Trung Quốc, ước chừng đó là vị trí của hiện tại của Thạch Trung Ngọc!” Một quan

trắc viên đột nhiên nói.

“Cái gì?!” Tướng quân kia lần nữa giật mình, “Lẽ nào Trung Quốc muốn giết chết Thạch Trung Ngọc sao?!”

Một ý tưởng hoang đường như vậy, đã xuất hiện trong đầu của không biết bao nhiêu người. Tuy là điều này rất không thực tế, thế nhưng bọn họ lại muốn tin tưởng đây là sự thật, Trung Quốc muốn tiêu diệt Thạch Trung Ngọc, nếu không... Làm sao có thể điều động ba đầu đạn hạt nhân trong lúc bất ngờ như vậy.

“Đã không còn Thạch Trung Ngọc rồi, thì Trung Quốc còn có thể có thực lực gì nữa! Ha ha, đến lúc đó rồi chúng ta sẽ đến Liên Hợp Quốc nhắc nhở khiển trách thậm chí là một loạt hành động khác với Trung Quốc nữa!” Vô số kẻ cứ coi đó như là một giấc mộng đẹp.

Loại vọng tưởng này của bọn họ, chẳng phải là biểu hiện của sợ hãi đối với Thạch Trung Ngọc thì còn có thể là gì nữa.

Ba đầu đạn hạt nhân phóng như bay trên không trung. Mà Cơ Nhạc ở phía dưới còn không biết tất cả những chuyện đang xảy ra, hưng phấn chờ đợi thời khắc cuối cùng đang tới, cả người đứng ở giữa pháp trận, trên cổ có một thứ đồ phục sức chiếu lấp lánh. Nếu như đến gần hơn, tuyệt đối có thể phát hiện, thứ kia chính là một cái đỉnh bằng đồng xanh xinh xắn .

“Chỉ còn không lâu nữa, toàn bộ thế giới đều là của ta! Tần Thủy Hoàng! Ngươi chờ chết đi!” Cơ Nhạc hưng phấn kêu to, “Ta biết ngươi đang chú ý đến ta, ta biết ngươi đang quan sát ta! Thế nhưng, lúc này, ngươi có thể làm khó dễ được ta nữa sao?! Có đỉnh Cửu Châu hộ thân, ta chính là vô địch!”

“Hắn là không phải là bị không gian kia năng lượng chấn động đầu óc có điểm ngất đi.” Thạch Trung Ngọc nhìn phía dưới la to Cơ Nhạc, rất là buồn bực nói.

“Không phải là hắn bị năng lượng của không gian kia làm cho đầu óc bị chấn động nên ảo tưởng chứ.” Thạch Trung Ngọc nhìn Cơ Nhạc đang la to ở phía dưới, buồn bực nói.

“Có lẽ là vậy a!.” Quỷ tiền bối cũng cũng đang kiềm nén. Nhìn thế nào thì Cơ Nhạc cũng không giống như một Yến Vương, ngược lại lại giống như một kẻ tiểu nhân cái đắc ý.

Mà phía chân trời, vật thể kéo theo cái đuôi mà đỏ rực lửa cực nhanh bay tới.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1137: Vụ Nổ Hạt Nhân

“Đó là vật gì?” Cơ Nhạc đột nhiên có loại cảm giác không rét mà run, nhìn vật thể đang bay đến với tốc độ cực nhanh trên trời, rất là kinh ngạc.

“Bệ hạ, đó chính là đạn đạo của nhân loại.” Ám Dạ nhanh chóng giải thích với Cơ Nhạc .

“Đạn đạo à, rất tốt.” Cơ Nhạc khẽ gật gật đầu, hắn có nghe Ám Dạ nói qua về vũ khí của loài người, thông thường đạn đạo sẽ không gây ra tổn thương gì đối với bọn họ, thế nhưng, Cơ Nhạc biến sắc, nhanh chóng kêu to: “Bảo vệ Tế Đàn!”

Nhất thời vài thủ vệ Ám Dạ hướng về kia đạn đạo vọt tới, chỉ cần vật kia không rơi vào trên tế đàn, cũng sẽ không có vấn đề gì.

Bọn họ còn tưởng rằng cái này đạn đạo chẳng qua là bình thường nhất, đầu đạn hạt nhân thứ này bọn họ cũng biết, không đến thời khắc mấu chốt, quốc gia chắc là sẽ không sử dụng đồ chơi này. 1139

Thế nhưng, bọn họ nào biết đâu rằng, cái này đầu đạn hạt nhân nhưng là Thạch Trung Ngọc tự mình yêu cầu. Lấy Thạch Trung Ngọc thực lực bây giờ cùng quốc gia độ tín nhiệm, nơi nào còn sẽ có ý tưởng khác. Hơn nữa, đối với cái này chút cường giả, quốc gia dường như ngoại trừ đầu đạn hạt nhân cũng không có những thứ khác vật gì vậy có thể uy hiếp.

Ba cái thủ vệ Ám Dạ nghênh đón đạn đạo đang bay đến với tốc độ cao, hàn quang bắn ra từ trong tay.

Thủ vệ Ám Dạ đều là thích khách hàng đầu, thế nên rất am hiểu sử dụng các loại ám khí. Ba cây phi đao bắn về phía đạn đạo bay tới, chỉ cần làm cho đạn đạo này nổ trên không trung thì tốt rồi.

Lúc này, đầu đạn hạt nhân chỉ cách Tế Đàn khoảng vài trăm thước.

Mà trong nháy mắt vài thủ vệ Ám Dạ đã vọt lên, chấn quốc cấp phép liền hạ lệnh kích nổ đầu đạn hạt nhân kia.

Dù sao những cường giả kia không biết sẽ dùng những thủ đoạn gì, có thể sẽ cắt đôi đầu đạn hạt nhân mà sẽ không làm nó nổ tung.

Khi ba luồng hàn quang còn cách đầu đạn hạt nhân chỉ có vài mét, mọi người ở đây nhất thời cảm giác được một loại cảm giác bất an mãnh liệt.

Ngay sau đó, bầu trời xuất hiện một vầng mặt trời to lớn đang thiêu đốt.

“Oanh!” một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, kèm theo tiếng nổ đó là một luồng nhiệt độ cao vô cùng tỏa ra khắp nơi.

Ngay tại lúc đó, bức xạ hạt nhân mà khiến cho người nghe thấy mà sợ hãi, bí mật bắn về phía những thủ vệ Ám Dạ cùng với mười mấy tên võ tướng đang ở phía dưới của Cơ Nhạc, những kẻ không biết gì về thứ đang xảy ra.

Khi đầu đạn hạt nhân phát nổ, ba người Thạch Trung Ngọc trực tiếp phát động vòng bảo hộ bằng chân khí. Mặc dù bọ họ cực kỳ tự tin với thực lực của chính mình, thế nhưng đối với cái loại bức xạ hạt nhân này, chỉ có trời mới biết là nó có sản sinh biến hóa gì khác không, cẩn thận vẫn hơn.

Bom nguyên tử nổ trong bán kính chừng 3 km, ở bên trong này tất cả toàn bộ đều phải bị một số Thiên Độ nhiệt độ quay cùng bức xạ hạt nhân vô tình thắt cổ.

Trong vòng bán kính 3km của vụ nổ bom nguyên tử, tất cả hết thảy mọi thứ bên trong vùng bán kính này đều bị nhiệt độ cao cùng với bức xạ hạt nhân tiêu diệt.

Những thủ vệ Ám Dạ ở gần nơi này, trong nháy mắt bị nhiệt độ cao bên trong biến thành tro tàn, hài cốt cũng chẳng còn. Khi Cơ Nhạc nhìn thấy một đám võ tướng bị nổ tung theo bản năng xuất ra chân khí hộ thể, nhưng nhiệt độ cao mãnh liệt cùng bức xạ hạt

nhân có mặt ở khắp nơi và sóng xung kích, làm cho sắc mặt bọn họ trắng bệch.

Mặc dù chỉ có khoảng cách vài trăm thước, thế nhưng tình huống ở đây cũng chẳng khác gì nơi bị đầu đạn hạt nhân bắn trúng.

Chỉ với mấy giây, vài võ tướng có thực lực yếu hơn, thì chân khí đã bị khô kiệt, thân thể trực tiếp lộ ra ngoài không khí. Nhiệt độ cao vẫn còn chưa tan đi nhất thời biến những kẻ mới vừa rồi trong cõi lòng còn tràn đầy hùng tâm thành cát bụi.

“Hỗn đản!” Cơ Nhạc phẫn nộ nhìn mọi thứ ở chung quanh và phía bên trong tế đàn, dưới luồng nhiệt độ cao cùng với sự bao phủ của sóng xung kích đã bị nổ tan tành. Dưới làn sóng xung kích, bốn vũ khí chủ thần đã không còn tung tích, tế đàn thần bí vốn nguyên vẹn đã thất linh bát lạc.

“Tần Thủy Hoàng!” Cơ Nhạc tràn ngập oán hận nhìn Thạch Trung Ngọc trên bầu trời, đã không còn vũ khí của chủ thần, đã không còn tế đàn, giấc mộng phục quốc của hắn đã không còn tồn tại. Mấy trăm ngàn sĩ binh Đại Yến cũng chỉ có thể dừng lại ở bên trong trò chơi, chờ đợi năm tháng trôi qua.

Vụ nổ hạt nhân qua đi, một mảnh tan thương, đại địa nứt nẻ. Một đám mây hình nấm khổng lồ không ngừng phình to chậm rãi bay lên bầu trời.

“Bệ hạ, ngươi vẫn ổn chứ!” Vài võ tướng cùng vài thủ vệ Ám Dạ còn sống sót nhanh chóng chạy tới, vội vàng hỏi.

“Haiii, chút chuyện nhỏ còn không giết chết được ta đâu!” Cơ Nhạc mới vừa rồi chẳng qua là do quá vội vàng, sức mạnh không kịp khởi động hoàn toàn, nê đã có một chút nội thương, nhưng đã nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu. Cơ Nhạc hét lên về phía bầu trời, “Tần Thủy Hoàng, ngươi đi ra đây cho ta!”

“Ha ha ha ha, đây không phải là Yến Vương của Đại Yến sao? Mới vừa rồi còn uy phong lẫm liệt, bây giờ sao lại giống như chó nhà có tang vậy!” Thạch Trung Ngọc cười lớn, đã hạ độ cao của mình xuống. Nhưng sẽ không dừng hẳn trên mặt đất, còn hai đầu

đạn hạt nhân đang trên đường tớđây .

“Bệ hạ!” Lúc này lại có vài thủ vệ Ám Dạ chạy tới, trong tay cầm lấy vũ khí chủ thần vừa mới bị thổi bay.

Nhìn thấy vũ khí chủ thần vừa mới bị mất đã tìm lại được, Cơ Nhạc nhất thời cười to, “Tần Thủy Hoàng, không ngờ thật đấy a!! Vũ khí chủ thần vẫn còn ở trong tay ta!”

“Ừm, sau đó thì sao? Ngươi muốn làm cái gì hả?” Thạch Trung Ngọc buồn cười nhìn Cơ Nhạc đang đắc ý kia, thật không biết hắn làm sao mà lại có trở thành Yến Vương của nước Đại Yến.

“Hắc hắc hắc,” Cơ Nhạc lạnh nhạt nở nụ cười, “Ngươi có thể không biết a!, thực ra không phải dùng trận pháp là ta có thể hoàn toàn kích hoạt được năng lượng của bốn vũ khí chủ thần này. Chẳng qua là cái giả phải trả này lớn hơn một chút thôi!”

Nghe được Cơ Nhạc nói, trong lòng Thạch Trung Ngọc cảm thấy nặng nề, hắn cho rằng Cơ Nhạc đã chẳng còn cách nào nữa, không nghĩ tới còn có kế hoạch khác ở phía sau. Nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ ra ngoài “Cái gì mà trả giả? Nói nghe một chút coi!”

Cơ Nhạc chợt dùng một tay kéo cái đỉnh nhỏ trên cổ xuống, cười to nói, “Chỉ là đỉnh Cửu Châu này vĩnh viễn mất đi tác dụng của nó mà thôi, biến thành một đống sắt vụn mà thôi!”

“Ngươi dám!” Quỷ tiền bối nổi giận gầm lên một tiếng, hắn không nghĩ tới Cơ Nhạc đã vậy còn mất trí muốn bị phá huỷ đỉnh Cửu Châu. Đỉnh Cửu Châu này chứa đựng số mệnh của nhân loại, nếu như không có đỉnh Cửu Châu Đỉnh trấn áp số mệnh, vậy thì chưa đến một năm nữa, cả nhân loại đều sẽ rơi vào nguy nan, nào là đại hồng thủy, địa chấn, núi lửa phun trào tuyệt đối sẽ xảy ra mỗi ngày, cho tới khi cả nhân loại đều tuyệt chủng hết.

“Ha ha ha ha, có cái gì mà ta không dám! Tần Thủy Hoàng, nếu muốn trách! Ha ha ha ha, tất cả những tội nghiệt này đề sẽ ghi tạc trên người của ngươi!” Cơ Nhạc điên cuồng cười to nói.

“Hanh, Cơ Nhạc, đừng tưởng rằng trẫm chỉ biết trơ mắt nhìn ngươi phá huỷ đỉnh Cửu Châu sao!” Thạch Trung Ngọc giận tái

mặt, lạnh lùng nhìn Cơ Nhạc phía dưới.

“Vậy thì ngươi cứ đến đây đi, ha ha ha, Tần Thủy Hoàng, đừng cho là ta không biết, kỳ thực ngươi cả ngày mặt mày nghiêm trang chẳng qua là đang che giấu nội tâm yêu đuối của ngươi mà thôi! Ha ha ha, năm đó Cửu Long Ngọc Tâm của ngươi đã bị Kinh Kha đâm vào hơn một nửa, ngươi có thể còn sống đã là một kỳ tích!” Cơ Nhạc hưng phấn kêu lên.

Thạch Trung Ngọc cũngnhẹ nhàng cười cười, “Cơ Nhạc, chỉ bởi vì trẫm là Tần Thủy Hoàng chân chính?”

Nghe lời này, Cơ Nhạc nhất thời sửng sốt, nổi lên nghi ngờ rồi cẩn thận quan sát Thạch Trung Ngọc, dáng vẻ này không có gì khác biệt trong trí nhớ, chỉ là thiếu đi áo bào và mũ miện mà thôi.

Lúc này, một nơi xa xôi trên bầu trời đầu đạn hạt nhân thứ hai đã lao đến. Nhìn thấy vệt đuôi kéo dài của đầu đạn này, trong lòng Cơ Nhạc nhất thời cả kinh. Uy lực của vụ nổ hạt nhân vừa rồi đã in đậm trong đầu hắn.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1140: Năm Vũ Khí Chủ Thần

“Cẩn thận!” Lúc này, chân khí hộ thể của mọi người vẫn còn chưa thu hồi lại, lại nhanh chóng phóng năng lượng, dáng vẻ đã hoàn toàn chuẩn bị xong muốn ngăn cản sự phá hủy mãnh liệt này.

Nhìn thấy cái dáng vẻ thận trọng kia, Thạch Trung Ngọc cười thầm không ngớt. Gặp phải tình huống này, không biết bỏ chạy mà còn ở lại mạnh dạn đón lấy vụ nổ hạt nhân kinh thiên, đám người Cơ Nhạc kia là đầu óc bị hư rồi hay là sao.

Đuôi của đầu đạn hạt nhân kéo thật dài, thẳng tắp rơi ở trên vùng đất của tế đàn.

Bên trên măt đất, lại xuất hiện một quả cầu lửa, tiếng nổ ầm ầm đinh tai nhức óc. Nhiệt độ cao, bức xạ hạt nhân, sóng xung kích ở trung tâm của đầu đạn hạt nhân bắn ngược ra ngoài.

Vài võ tướng ở đây bị cả ba phản lực này đánh trúng, chân khí khô kiệt, đi theo bước chân của mấy kẻphía, kêu la thảm biến thành một đống tro tàn, tan biến không còn dấu tích.

Dưới sự tấn công của vũ khí có sức phá hoại cực đại bật nhất của nền khoa học kỹ thuật con người, những cường giả không ai bì nổi này cũng phải đối mặt với một kết cục bi thảm.

Trong số những người ở đây, cũng chỉ có Cơ Nhạc là không sao, chức năng phòng vệ của đỉnh Cửu Châu bị kích hoạt, lấy toàn bộ sức mạnh của vùng đất Cửu Châu làm thành vòng bảo vệ, không áp lực chút nào mà tránh thoát một kiếp này.

Người còn sống sót còn lại sắc mặt có thể không phải tốt như vậy nhìn, một vài thủ vệ Ám Dạ cũng đều không thể giữ được thân hình thoát tục của mình, sắc mặt tái nhợt.

“Tần Thủy Hoàng!” bây giờ là ánh mắt Cơ Nhạc gần như sắp

nứt ra, mới vừa nhìn thấy cái chết của vị tướng quân cũng coi như là đã bồi bạn với mình từ nhỏ đến bây giờ, có thể nói là như hình với bóng. Mình có thể leo lên được vị trí Yến Vương này, cũng là toàn dựa vào sự giúp đỡ cùng trợ giúp của hắn tướng quân này. Thế nhưng, nhưng bây giờ chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn kêu la thảm thiết, không cam lòng mà biến thành tro tàn.

"Yến Vương," Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, "Ngươi gọi trẫm có chuyện gì không? Muốn đầu hàng cầu xin tha thứ sao?"

"Ngươi!" biểu hiện thái quá của Thạch Trung Ngọc , trong mắt Yến Vương lại là sỉ nhục. Năm đó ở thủđô của nước Đại Yến, Tần Thủy Hoàng cũng là như vậy, vẻ mặt khinh miệt mang theo mấy trăm ngàn sĩ binh Đại Tần, dễ như trở bàn tay công phá tường thành, biến quốc đô của Đại Yến thành một vùng phế tích.

"Ghê tởm!" Cơ Nhạc không nhịn được, không chút do dự đem long khí rót vào bên trong đỉnh Cửu Châu, muốn dùng năng lượng của đỉnh Cửu Châu để kích hoạt bốn vũ khí chủ thần, triệu hồi thế giới trò chơi đến đây.

"Si tâm vọng tưởng!" Thạch Trung Ngọc thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Cơ Nhạc. Mạnh mẽ đánh một quyền về phía tấm lá chắn mà đỉnh Cửu Châu tạo nên.

"Ầm ầm!" Một tiếng vang nhỏ, tấm lá chắn khi chẳng có chút gì thay đổi, một quyền này Thạch Trung Ngọc là hoàn toàn vô tác dụng.

"Ha ha ha, có đại địa Cửu Châu làm lá chắn che chở cho ta, ngươi có thể làm gì ta chứ!" Cơ Nhạc nhìn thấy một quyền vô dụng của Thạch Trung Ngọc, nhất thời hưng phấn cười nói. "Tần Thủy Hoàng, ngươi cứ trơ mắt nhìn thế giới này bị hủy diệt trước mặt của ngươi đi!!" Đỉnh Cửu Châu bắn ra bốn nguồn năng lượng vào bốn vũ khí chủ thần. Không gian không rõ lại xuất hiện lần nữa.

"Hanh," Thạch Trung Ngọc khẽ cười, thế nhưng nhưng trong lòng thì lại trầm xuống. Có đỉnh Cửu Châu làm tấm lá chắn, đó cũng chính là liền mạch với đại địa Cửu Châu. Trừ phi một quyền của Thạch Trung Ngọc có thể phá hủy toàn bộ Cửu Châu, nếu

không..., cái tấm lá chắn này tuyệt đối có thể cản được tất cả mọi sự tấn công kích.

Lúc này, quỷ tiền bối cùng Trương Vô Kỵ cũng đã xuống tới, đứng phía sau Thạch Trung Ngọc. Khinh thường liếc mắt nhìn vài võ tướng đã hoàn toàn đã không còn sức chiến đấu còn sót lại.

“chẹp chẹp chẹp,” quỷ tiền bối cẩn thận quan sát đỉnh Cửu Châu trong tay Cơ Nhạc, vừa thở dài vừa lắc đầu.

“Làm sao, ông già, ước ao sao a!, ha ha ha!” Cơ Nhạc cười to nói, không bị cái nhìn như quan sát con khỉ trong sở thú làm cho tức giận.

“Đỉnh này rất được.” Quỷ tiền bối than nhẹ một tiếng, “Nhưng mà,” quỷ tiền bối coi thường nhìn Cơ Nhạc, “Đây cũng không phải là cái gì mà đỉnh Cửu Châu đâu!”

Cơ Nhạc đang cực kỳ đắc ý nhất thời sửng sốt, tức giận kêu to, “Ông già chết tiệt! Đây chính là đỉnh Cửu Châu, đỉnh Cửu Châu thiên chân vạn xác! Không biết xem thì không nên nói lung tung!”

“Cũng không biết ai mới là kẻ không biết nhìn,” quỷ tiền bối nhẹ nhàng lắc đầu, khinh bỉnh nhìn về phía Cơ Nhạc nói rằng, “đỉnh Cửu Châu là đỉnh có hình vuông, bên trong lại trong, tượng trưng cho trời đất vuông tròn, cực kỳ quý giá. Thế nhưng, cái đỉnh kia của ngươi toàn thân đều là hình tròn, tuy là ngoại hình tôn quý, nhưng là lại thiếu khí thế hoàng giả. Xem phong cách này, rõ ràng chính là đỉnh Dương Châu! Chẳng qua nó chỉ là một trong những Cửu Đỉnh mà thôi.”

Cơ thích nghe được lời của quỷ tiền bối, tim lạnh mất một nửa. Nhưng vẫn la lên, “một lão già chết tiệt, đỉnh này tìm được từ trong lăng mộ của Hạ Vũ! Làm sao mà không phải là đỉnh Cửu Châu chứ!”

“Haii, muốn tin hay không thì tùy!” Quỷ tiền bối hừ nhẹ một tiếng, “Năm đó Hạ Vũ bỏ mình, chôn ở Mao Sơn, cũng chính là núi Hội Kê bây giờ. núi Hội Kê thuộc về địa phận của tỉnh Dương Châu, Đại Vũ bỏ mình mang theo đỉnh Dương Châu cùng tẫn tán vào lăng, cái này rất là bình thường. Nếu như đem theo đỉnh Cửu

Châu, đó mới không bình thường!”

“Coi như ngươi nói có lý,” Cơ Nhạc tức giận kêu lên, “Nhưng là bây giờ các ngươi có thể làm khó dễ được ta sao?!”

“Vũ khí chủ thần nguyên bản bị thiếu mất một cái, nhưng bây giờ còn dùng đỉnh Cửu Châu hay là đỉnh Dương Châu để kích hoạt năng lượng, trẫm cũng không tin ngươi có thể mang thế giới kia qua đây!” Thạch Trung Ngọc tàn nhẫn nói rằng.

Cơ Nhạc sửng sốt, “vũ khí chủ thần bị thiếu một thứ sao? Không phải chỉ có bốn đại vũ khí chủ thần sao? Lẽ nào là thần sáng thế gạt ta sao?”

“Thần sáng thế? Không nghĩ tới chuyện này lại liên quan đến hắn!” Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ trong lòng, không biết thần sáng thế đóng vai gì trong tất cả mọi chuyện này. Thế nhưng trên mặt vẫn là vẻ coi thường, “Haii, vốn dĩ là bốn đại vũ khí chủ thần không có sai, thế nhưng, không lâu trước đây, vũ khí chủ thần đã biến thành năm thứ!”

“Điều này không có khả năng!” Cơ Nhạc nhất thời kêu lên, vũ khí chủ thần là vật trọng yếu như vậy tại sao lại đột nhiên nhiều thêm một thứ cơ chứ?

“Ngươi không tin?!” Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dùng một tay mở ra không gian. Sau đó, một thanh trường đao giản dị bị Thạch Trung Ngọc lấy ra từ vết nứt không gian. “Vậy ngươi xem xem đây là cái gì!”

Chỉ là một thanh đao thông thường, nhưng dường như nó lại có một khí tức mơ hồ khác với của con người toát ra từ trên thân đao, càng là nhìn kỹ lại càng cảm giác được sự bất thường của nó, vừa mộc mạc lại có nội hàm thâm sâu.

“Thiên địa có Ngũ Hành, Ngũ Hành mới có thể thay đổi tất cả.” Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, “Ngưng phách Băng Tinh là thủy, Sí Diễm Linh Châu là hỏa, Sinh Mệnh Chi Mộc là mộc, mà Tinh Kim thạch là kim, Kim Mộc Thủy Hỏa đều có, lại thiếu một thứ sinh ra vật thổ, ngươi không cảm thấy đó là một chỗ thiếu hụt sao?”

Sau khi Thạch Trung Ngọc giảng giải, sắc mặt Cơ Nhạc tái nhợt. Thanh đao trong tay Thạch Trung Ngọc, bề ngoài mộc mạc, bình thường không có gì lạ, nhưng nội hàm lại thâm sâu, giống như là mặt đất vậy.

“Thế nào, ngươi đã hiểu ra chưa!” Thạch Trung Ngọc cười lạnh một tiếng.

“Hiểu rõ thì thế nào! Hỗn đản!” Cơ Nhạc tức giận kêu lên một tiếng, “Ta cũng không tin ta lại không thể mang thế giới kia qua đây!” Từ quyết tâm trong lòng, trong miệng Cơ Nhạc phun ra một ngụm máu tươi lên trên đỉnh Dương Châu.

“Minh ngoan bất linh!” Ánh mắt Thạch Trung Ngọclạnh lẽo, nắm chắc Chiến Thần chi nhận đâm về phía tấm lá chắn kia. Đỉnh Dương Châu có thuộc tính Thổ, Dương Châu lấy sức mạnh của mặt đất làm hậu thuẫn. Mà Chiến Thần chi nhận cũng có thuộc tính Thổ. Nhưng lại là vũ khí chủ thần được tạo nên từ lãnh thổ đất đai, phẩm cấp cao hơn nhiều so với đỉnh Dương Châu.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1141: Kết Thúc Cũng Là Bắt Đầu

“Địa Mạch phong ấn!” Khi Chiến Thần Chi Nhận vừa va chạm vào lá chắn được đỉnh Dương Châu ngưng tụ thành, Thạch Trung Ngọc đột nhiên chợt quát một tiếng. Chiến Thần Chi Nhận bộc phát ra một luồng khí tức đặc quánh, hơi thở này chỉ thoáng qua. Thế nhưng, dưới mũi đao của Chiến Thần Chi Nhận, đỉnh Dương Châu giống như giấy bị cắt nhỏ vậy, dễ dàng bị đâm thành một lỗ hổng.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Cơ Nhạc, Chiến Thần Chi Nhận hung hăng đâm vào trên đỉnh Dương Châu.

“Ầm ầm!” Một tiếng vang thanh thúy, đỉnh Dương Châu đại diện cho vùng đất Dương Châu, chỉ với một vết chém của Chiến Thần Chi Nhận, nhất thời xuất hiện một vết rách thật to, toàn bộ đỉnh trực tiếp bị bay ra ngoài.

Đã không có đỉnh Dương Châu kích hoạt, bốn vũ khí chủ thần đang trôi nổi bồng bềnh giữa không trung lập tức vô lực rơi xuống dưới đất.

“Ngươi...” Cơ Nhạc giận kêu một tiếng, giương nanh múa vuốt đánh về hướng Thạch Trung Ngọc.

“Hừ!” Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, dùng một tay kéo cơ thể của Cơ Nhạc, sau đó hung hăng đá một cước vào trên lưng của hắn, trực tiếp đá bay Cơ Nhạc lên không trung.

Thân thể Cơ Nhạc được nuôi dưỡng bằng nghìn năm long khí, đã vô cùng rắn chắc. Một cước của Thạch Trung Ngọc tràn ngập lực đạo cũng không tạo thành tổn thương gì lớn cho hắn , thế nhưng cái sức m mạnh kia, làm cho Cơ Nhạc căn bản là không có cách khống chế được phương hướng ở trên không trung, đồng thời lại giống như có một loại sức mạnh quái dị lực lượnglàm hắn bay chậm lại, chân khí không thể phóng thích ra, chỉ có thể bị luồng

sức mạnh kia đẩy đi trong không trung.

“Xem ra, một cước này đá rất chính xác.” Thạch Trung Ngọc nhìn Cơ Nhạc bị đá lên không trung, khẽ cười một tiếng.

“Làm sao vậy?” Quỷ tiền bối có chút không hiểu hỏi. Thế nhưng, nhanh chóng đã hiểu rõ, chỉ thấy từ phương hướng mà Cơ Nhạc bị đá đi, từ từ xuất hiện một điểm đen.

Đó là đầu đạn hạt nhân thứ ba đang bay tới.

Cơ Nhạc cũng nhìn thấy đầu đạn hạt nhân kia đang bay tới, trong lòng nhất thời chỉ còn lại sự hoảng sợ.

“Không, đừng!” Nhìn thấy đầu đạn hạt nhân cách hắn càng ngày càng gần, Cơ Nhạc hoảng sợ kêu to, thế nhưng đầu đạn hạt nhân kia càng ngày càng gần, hắn căn bản không có cách nào khống chế phương hướng, chỉ có thể trơ mắt nhìn đầu đạn hạt nhân kia bay về phía mình.

“Oanh!” Một mảnh pháo hoa rực rỡ nổ tung ở giữa bầu trời.

“Ôi, đúng là huy hoàng mà!” Thạch Trung Ngọc nhìn quả cầu lửa giữa bầu trời, cười đểu nói.

“Ha ha, lúc này Cơ Nhạc có thể xong đời rồi cũng nên.” Quỷ tiền bối cười to nói, tình thế vừa đảo ngược, làm cho hắn thở phào nhẹ nhõm. Khi hắn nhìn thấy Thạch Trung Ngọc không có cách gì để đối phó với lá chắn từ đỉnh Dương Châu, tim như thắt lại. Dù sao thì trong ba người bọn họ, vũ lực mạnh nhất chính là Thạch Trung Ngọc, nếu như đến ngay cả Thạch Trung Ngọc cũng không thể phá vỡ tấm lá chắn kia, thì chuyện kia tuyệt đối là không xong rồi.

Thế nhưng, quỷ tiền bối vừa dứt lời, trên mặt Thạch Trung Ngọc lại xuất hiện thần sắc cổ quái.

Chỉ thấy cái kia trên bầu trời, một cái bóng đen nhanh chóng bay trở về.

“Cái này, hình như là Cơ Nhạc!” Quỷ tiền bối kinh hô một tiếng, “Bị oanh tạc như vậy mà còn có thể còn sống sao?!”

“Ta thấy thì cũng sắp rồi,” Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng,thân ảnh của Cơ Nhạc lung la lung lay, nhìn thì sẽ biết là bị thương nặng.

“Bịch bịch” Cơ Nhạc trực tiếp ngã vào ba người trên mặt đất ở trước mặt,toàn thân cháy đen, thân thể co quắp, tình trạng này thì cách cái chết cũng không xa lắm.

“ấy, đây không phải là Yến Vương của chúng ta sao?” Thạch Trung Ngọc cười hắc hắc, ngồi xổm xuống trước mặt Cơ Nhạc, “Sao lại biến thành như vậy chứ, là kẻ nào làm!”

“Tần Thủy Hoàng!” hơi thở của Cơ Nhạc mong manh, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

“Ừm hừ? Có chuyện gì?” Thạch Trung Ngọc nhẹ nhàng búng búng bùn đất cái trên quần, cười hỏi.

“Không đúng, ngươi, ngươi không phải Tần Thủy Hoàng,,” Cơ Nhạc đột nhiên khẽ gọi.

“Ha ha ha, ta quả thực không phải Tần Thủy Hoàng,” Thạch Trung Ngọc cười đểu, “Ta gọi Thạch Trung Ngọc, chỉ là Tần Thủy Hoàng là kiếp trước của ta !”

“Kiếp trước, kiếp này? Ha ha ha ha...” Cơ Nhạc bi thương cười ha hả, “Không ngờ tới, không ngờ tới Tần Thủy Hoàng cũng chết! Ha ha ha...”

“Ngươi cũng chẳng còn sống bao lâu nữa đâu!” Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng. Nắm Chiến Thần Chi Nhận trong tay, muốn chém đầu của Cơ Nhạc.

“Không, đừng!” nhìn thấy hàn quang trong mắt Thạch Trung Ngọc, Cơ Nhạc vội vàng kêu lên.

“Ngươi còn có di ngôn gì?!” Nắm thanh đao trong tay, Thạch Trung Ngọc từ tốn khinh miệt hỏi.

Cơ Nhạc nhìn sơ qua chính là một kẻ sợ chết, nhớ năm đó mình còn coi hắn là đối thủ lớn nhất cả đời.

“Ta, ta còn có một bí mật động trời,” trên mặt Cơ Nhạc lộ ra vẻ tươi cười, “Nếu như ngươi bỏ qua cho ta, ta...”

“Vèo!” Một dòng máu tươi chảy ra từ trên cổ Cơ Nhạc. Cơ Nhạc không cam lòng nhìn Thạch Trung Ngọc, cũng rốt cuộc không nói ra được lời gì.

“Ta không có hứng thú gì đối với bí mật của ngươi.” Thạch Trung Ngọc cười lạnh một tiếng, hắn cũng đoán được Cơ Nhạc muốn nói cái gì, nhưng là lười quan tâm.

“Một đời Yến Vương như vậy là hết rồi sao,” quỷ tiền bối than nhẹ một tiếng, nhìn một số ít võ tướng bị bức xạ hạt nhân làm cho thở ra thì nhiều, mà hít vào thì ít. Tùy tiện chém mấy đao kết thúc sinh mạng của những võ tướng này.

“Ha hả, bây giờ đã không sao rồi! Để cho người của quốc gia đến xử lý chuyện này đi!.” Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, “Ta phải trở về với vợ của ta đây!”

“Ngươi a,” hai người nhất thời cười lớn một tiếng, “Không ngờ rằng tiểu tử nhà ngươi vậy mà cũng rất phong lưu.”

“Ha ha ha, có thời gian ta sẽ đến tìm hai vị tiền bối uống trà.” Thạch Trung Ngọc cười lớn một tiếng, thân thể phóng lên cao, bay về hướng biệt thự.

“Tiểu tử này,” hai người cũng cười cười,quan sát tình huống chung quanh, bọn họ còn chưa đi được.

Động tĩnh của nơi này chỉ sợ sẽ thu hút sự chú ý của Tiên Ma, rất nhanh sẽ có người chạy tới. Hai người bọn họ ở lại để giải quyết hậu quả.

Đêm khuya, Thạch Trung Ngọc ngồi ở trong biệt thự, ôm các nàng xem tin tức.

“Ta nói, Ngọc ca ngày hôm nay tại sao không nhìn Ultraman nữa vậy?” Cơ Như Nguyệt kỳ quái hỏi.

“Hì hì, đại thúc có mới nới cũ, quăng Ultraman đi rồi.” Dương Tử rúc vào trong lòng Thạch Trung Ngọc, cười đểu.

“Các ngươi muốn đi đâu, chẳng qua là muốn cho mọi người xem xem tin tức mới mà thôi, thật là!” Thạch Trung Ngọc giả vờ thương tâm lắc đầu.

“14 giờ chiều hôm nay 14 điểm,nước ta đã thực hiện một trận thí nghiệm vũ khí bí mật ở Nội Mông Cổ, nhưng không ngờ lại để lộ bí mật quốc gia cho gián điệp các nước, người phát ngôn báo chí lên án khiển trách 16 ước như Mỹ, Đức vv .”

“Ồ? Lẽ nào chấn quốc cấp phép lại ngứa tay sau chiến tranh, lại muốn tiếp tục khai chiến?” Thạch Trung Ngọc sờ lên cằm, bài báo này nằm ngoài dự kiến của hắn, dù sao chuyện này mọi người đều biết rõ trong lòng, nhưng là bây giờ quốc gia lại đem bày ra ở ngoài sáng.

“Hay là chấn quốc cấp phép lại muốn gây thế chiến.” Thạch Trung Ngọc lại có chút hoài nghi nghĩ.

“reng reng reng ” đúng lúc này, tiếng điện thoại vang lên.

Hướng Lâm ở gần đó, nhanh chóng nhận điện thoại, nghe xong một hồi, nhất thời gọi to Thạch Trung Ngọc, “Thạch đầu ca, có một người gọi là chấn quốc cấp phép bảo ngươi nghe điện thoại.”

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, không khỏi cười khổ một tiếng, “Được rồi, người này xem ra đã coi ta là cu li rồi, ban ngày xin phóng hạt nhân dễ dàng như vậy, thì ra là có chuyện cần làm đây!”

Được rồi, cái ơn nghĩa này. Thạch Trung Ngọc than nhẹ một tiếng, đi đến bên điện thoại.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1142: Âm Mưu Sau Cùng

Chấn quốc cấp phép quả nhiên là muốn Thạch Trung Ngọc hỗ trợ. Về mặt này Trung Quốc đã không nhịn được nữa rồi.

Mấy thập niên bị khuất nhục, mấy năm nay tuy là thực lực quốc gia có tăng lên, thế nhưng trong mắt của rất nhiều quốc gia, Trung Quốc vẫn là một nước Đông Á yếu ớt, mềm yếu, dễ bắt nạt. Lúc này đây, Trung Quốc liền muốn mượn cơ hội này, khởi xướng việc cảnh cáo những quốc gia này, nếu như có thể nói là lần thế chiến thứ ba sẽ nổ ra chính là vì nguyên nhân này.

“Vốn dĩ đang muốn thảnh thơi mấy ngày~,” Thạch Trung Ngọc duỗi người.

“Hắc hắc, có sức mạnh thì cần phải gánh vác trách nhiệm tương ứng,” Dương Tử nháy mắt một cái, cười hắc hắc nói.

“Nói cũng phải, bất quá câu này sao mà quen tai vậy.” Thạch Trung Ngọc cau mày hỏi.

“Hì hì, không phải là cha của nhân vật chính trong Spider Man nói sao?” Cơ Như Nguyệt che miệng cười nói.

Hèn gì, Thạch Trung Ngọc thầm nghĩ trong lòng. Lắc lắc đầu, vẫy vẫy tay áo với các nàng, “Ta đi trước ah.”

“Ừm, cẩn thận một chút nha.” Các nàng vội vàng nói, chuyện lần này rất là nguy hiểm. Đã định trước là Thạch Trung Ngọc sẽ phải dùng sức lực của cá nhân để khiêu chiến với mười mấy quốc gia.

“Hắc, yên tâm đi,” Thạch Trung Ngọc bật cười lớn.

Đúng lúc này, đột nhiên bên người Thạch Trung Ngọc truyền đến một trận rung động của không gian. Thạch Trung Ngọc bỗng nhiên căng thẳng, đang muốn đánh xuống một quyền.

Thế nhưng, sau khi vết nứt không gian xuất hiện, một khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt xuất hiện trước mặt Thạch Trung Ngọc. Thạch Trung Ngọc nhất thời che dấu nội tâm, vội vàng dùng một tay ôm lấy thân thể kia.

“Esmi, ngươi làm sao vậy?”

Người mà đột nhiên xuất hiện bên cạnh người của Thạch Trung Ngọc chính là chủ thần hệ thống trong thế giới trò chơi, Esmi.

“Thạch đầu ca,” Esmi sắc mặt tái nhợt, không có một tia huyết sắc, rất suy yếu. Nhìn thấy Thạch Trung Ngọc, trong mắt xuất hiện sự kích động, thế nhưng rất mau ánh mắt đã từ từ mất đi tiêu cự.

Nhìn thấy Esmi như vậy, Thạch Trung Ngọc đoán rằng nhất định là đã bị trọng thương, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp ôm Esmi vọt về phòng của mình. Các nàng cũng bận rộn lo lắng theo sau, mặc dù hết sức kinh ngạc đối với sự xuất hiện của Esmi, nhưng là lại không có để ý nhiều lắm.

Ở trong phòng tìm được bình ngọc chứa thuốc trường sinh bất lão, Thạch Trung Ngọc trực tiếp đổ ra một viên, sau đó dùng ngón tay nghiền nát. Đem bột phấn nhẹ nhàng đổ vào trong miệng Esmi.

Công dụng của thuốc trường sinh bất lão đủ để cho một Tiên Thiên Cường Giả sống thêm mấy nghìn năm, tuy tác dụng chủ yếu của thuốc trường sinh bất lão là để trường sinh, thế nhưng muốn được trường sinh, trước tiên cần phải có được một thân thể khỏe mạnh, cho nên thuốc trường sinh bất lão cũng có hiệu quả trị liệu rất lớn. Mặc dù không phải có thể làm mọc lại xương thịt, làm người chết sống lại. Thế nhưng, trị liệu chút thương thế này của Esmi thì vẫn còn có thể được.

Bất quá, Thạch Trung Ngọc lo lắng công hiệu của thuốc quá mạnh cho nên mới nghiền thành bột.

Esmi sau khi uống thuốc bột, tinh thần rõ ràng tốt lên rất nhiều.

“Thạch đầu ca, nhanh chóng đến thế giới trò chơi đi!, xảy ra chuyện lớn rồi!” Esmi đã tỉnh táo, nhất thời cực kỳ lo lắng mà nói với Thạch Trung Ngọc.

“Nói từ từ thôi, đừng nóng vội.” Thạch Trung Ngọc nhanh chóng ngăn nàng lại, sau đó nói với Cơ Như Nguyệt, “Như Nguyệt, đi rót cốc nước đến đây đi”

Cơ Như Nguyệt khẽ gật gật đầu, xoay người đi rót nước đi.

Uống nước xong, Esmi thở hổn hển, rồi mới nói với Thạch Trung Ngọc, “Thạch đầu ca, trong trò chơi xảy ra chuyện lớn.”

“Chuyện gì?” Thạch Trung Ngọc hỏi.

“Thần sáng thế đột nhiên xuất hiện, tước đoạt vị trí chủ thần hệ thống của ta, sau đó chuẩn bị đem thế giới trò chơi xác nhập lại với thế giới này.” Esmi vội vàng nói, “Thạch đầu ca, bây giờ chỉ có ngươi mới có thể ngăn cản hắn, nếu không..., chờ đến khi hai cái thế giới hợp lại với nhau, chẳng những là trong hiện thực, trong trò chơi cũng sẽ có rất nhiều người sẽ phải chết bởi vì không thể chịu đựng được chấn động không gian.”

“Ừm, ta hiểu rồi.” Thạch Trung Ngọc trầm mặt, không ngời tới lúc này thần sáng thế lại xuất hiện. Xem ra là trước đây hắn muốn mượn tay Yến Vương để đạt được mục đích làm cho hai thế giới chồng chất lên nhau. Nhưng là bây giờ Yến Vương đã chết, hắn chỉ có thể tự mình ra tay thôi. Nhưng mà nếu như hợp nhất hai thế giới lại thì có lợi gì cho thần sáng thế chứ?

Hơn nữa, thần sáng thế của thế giới này ở đâu? Hắn lại chạy tới nơi nào rồi.

Thế giới trên trái đất là nơi kỳ quái nhất, có thể nói là một thế giới độc lập lại có thể nói là xuất phát từ một thế giới lớn. Nó khác với những thế giới còn lại.

Quên đi, đừng suy nghĩ nữa. Thạch Trung Ngọc nói các nàng chăm sóc tốt cho Esmi, rồi đi gọi điện thoại cho chấn quốc cấp phép, nói rõ sự tình.

Nghe được tình hình bây giờ, chấn quốc cấp phép nhất thời cũng giận tái mặt. Để cho Thạch Trung Ngọc trước tiên giải quyết cho xong chuyện của thần sáng thế, sau đó mới quan tâm đến chuyện của quốc gia a!. Dù sao hiện tại chiến tranh còn chưa bắt đầu,

Thạch Trung Ngọc có mặt ở đây hay không cũng không có quan trọng. Nếu như Thạch Trung Ngọc chết đi, vậy có nghĩa là hai thế giới này đã đồng nhất rồi, chắc chắn cũng sẽ không phát động được chiến tranh.

Cúp điện thoại, Thạch Trung Ngọc trực tiếp xe mở không gian, mang theo Chiến Thần Chi Nhận và bốn vũ khí chủ thần, đi vào bên trong trò chơi.

Thạch Trung Ngọc mới vừa đến, trong nháy mắt một luồng ý niệm vô hình đã xác định được vị trí của hắn.

“thần sáng thế, ta tới rồi đây.” Thạch Trung Ngọc thấp giọng cười nói.

Phảng phất như nghe được một tiếng hừ lạnh, ngay sau đó, một cái thân ảnh màu trắng xuất hiện trước mặt Thạch Trung Ngọc.

Trường bào trắng tinh, thân thể quắc thước, chống một cây gậy mộc mạc. Tóc, lông mi, chòm râu đều là một màu trắng, nếu như không biết thân phận của hắn nhân, khẳng định sẽ cho rằng đây chẳng qua chỉ là một ông lão giàu có, hoặc là một quý tộc.

“Thần sáng thế!” Thạch Trung Ngọc lạnh lùng nhìn người trước mặt, đối với cái này người, không biết vì sao tự nhiên lại xuất hiện một cảm giác đối nghịch.

“Ha ha ha, Tần Thủy Hoàng!” Lão nhân kia cũng là đắc ý cười ha hả, trong mắt lóe lên một tia hận thù.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, nhưng đã nhanh chóng hiểu được, người này nhất định là vẫn luôn theo dõi mình. “Haii, nói thật, ta không biết vì sao ngươi lại muốn hợp nhất hai thế giới.”

“Ngươi đương nhiên sẽ không hiểu,” thần sáng thế hừ nhẹ một tiếng, dùng sức đập mạnh cây gậy ba tong. “Bởi vì ta muốn lấy được vật! Thế nhưng ta không có khả năng đến trái đất!”

“Ngươi muốn vật gì vậy?” Thạch Trung Ngọc cảm thấy có chút kỳ quái,trên địa cầu còn có vật mà thần muốn có sao?

“Ngọc Tỷ Truyền Quốc!” thần sáng thế hừ nhẹ nói.

Thạch Trung Ngọc nhất thời ngẩn người, cẩn thận quan sát thần sáng thế, lại cảm giác dường như có chút giống với một người trong kí ức, nhưng là lại không nhớ được đó là người nào.

“Có cảm thấy trông ta rất quen không!” thần sáng thế cười lạnh nói.

“Xem ra, quả nhiên là người quen!” Thạch Trung Ngọc cũng cười lạnh một tiếng, nghe thấy lời nói của thần sáng thế, hắn đã hiểu rõ. Lần nữa nhớ lại biểu hiện, động tác mới vừa rồi của thần sáng thế, nhất thời một bóng người xuất hiện ở trong đầu, “Lã Bất Vi!”

“Không sai, không ngờ là ngươi còn nhớ rõ ta!” thần sáng thế cũng chính là Lã Bất Vi cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Thạch Trung Ngọc tràn đầy sát khí . “Doanh Chính, cháu ngoan của ta, ngươi đúng là hại ta đủ khổ sở!”

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1143: Lã Bất Vi

Lã Bất Vi, thừa tướng thời thơ ấu của Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, là Trọng Phụ của Doanh Chính, lũng đoạn triều chính, biến Doanh Chính thành con rối. Khi Doanh Chính 23 tuổi, đột nhiên binh biến, bắt giam tất cả bọn người Lã Bất Vi. Thế nhưng Doanh Chính cũng không giết dám người Lã Bất Vi, ngược lại là giam họ vào trong tử lao, cho đến chết cũng không được thả ra.

"Lã Bất Vi," Thạch Trung Ngọc cũng không có hảo cảm đối với người này, "Không ngờ tới ngươi vẫn sống, còn biến thành thần sáng thế!"

"Ha ha ha!" Lã Bất Vi điên cuồng cười ha hả, "Ngươi biết không? Năm đó ta tuyệt vọng chết ở trong lao tù, lại không ngờ rằng lại đến với cái thế giới này, cố công chiếm được truyền thừa của thần sáng thế thế giới này! Ta đã bắt đầu vạch ra kế hoạch. Vì vậy, ta đã mang theo trang bị đặc thù thông giữa hai thế giới tìm đến Yến Vương, mang quân đội của hắn phong ấn tại nơi đây. Bọn ta đợi nghìn năm, chỉ chờ Yến Vương sống lại,hoàn thành nguyện vọng của hắn và cũng là nguyện vọng ta, ta lại có thể một lần nữa leo lên địa vị cửu ngũ chí tôn!"

"Quyền thế làm lung lay lòng người!" Thạch Trung Ngọc than nhẹ một tiếng, không ngờ tới Lã Bất Vi vậy mà lại có duyên kỳ ngộ như vậy, xuyên không? Bây giờ cực kỳ phổ biến chuyện này.

"Haii, Quyền thế làm lung lay lòng người, đó là bởi vì nó quá hấp dẫn! Chỉ có người mạnh nhất mới xứng sở hữu quyền lợi mạnh nhất!" Trong mắt Lã Bất Vi lóe lên ánh sáng của sự tham lam cùng mê luyến.

Xem ra người này là có mấy năm làm Hoàng Đế đến choáng váng đầu óc rồi. Thạch Trung Ngọc lắc đầu, hắn thật là không có hứng thú gì đối với quyền lợi.

“Lã Bất Vi, ta cũng rất ngạc nhiên, vì sao ngươi lại lựa chọn kẻ hèn nhát như Yến Vương, đừng nói cũng là bởi vì hắn không đủ thông minh, không có khí thế hoàng tộc, nên ngươi mới chọn lựa hắn.” Thạch Trung Ngọc lắc đầu hỏi. “Nếu quả như thật là như vậy, ta chỉ có thể nói là, ta khinh bỉ ngươi!”

“Ngươi!” Nhìn vẻ mặt nuối tiết của Thạch Trung Ngọc, Lã Bất Vi nhất thời giận dữ.

Thạch Trung Ngọc ngay sau đó lại nó, “Đến ngay cả kẻ thù cũng chọn kẻ yếu nhược, có thể nhìn ra, ngươi cũng chẳng mạnh đến đâu!”

“Hỗn đản!” Lã Bất Vi kêu lên một tiếng giận dữ, “Doanh Chính, ngươi muốn chết!”

“Hả? Phải coi ngươi có cái bản lãnh kia không!” Thạch Trung Ngọc cười cười, trong lòng nghiêm túc. Mặc dù nói là Lã Bất Vi chiếm được truyền thừa của thần sáng thế, thế nhưng chỉ có trời mới hắn sẽ mạnh dường nào. Giống như hắn là đồ đệ của thần sáng thế, thế nhưng thực lực đồ đệ vượt qua sư phụ là chuyện quá quen rồi.

“Ta nói, kẻ thù trước mặt ta sẽ bị giam cầm!” Lã Bất Vi nhe răng cười một tiếng.

Thạch Trung Ngọc sửng sốt, ngay sau đó, một luồng sức mạnh không gian cường đại đổ dồn xuống, sức mạnh cường đại này trực tiếp chế trụ thân thể hắn lại, ngay cả đến một ngón tay cũng bị đè, cả người như được đóng khuôn vào một chiếc hộp vậy. Thậm chí đến ngay việc há mồm, Thạch Trung Ngọc đều cảm giác được khó khăn.

“Thế nào, cảm giác bị giam cầm như thế nào!” Lã Bất Vi cười gằn, nhìn Thạch Trung Ngọc bị giam cầm, trong lòng đắc ý. Hôm nay, rốt cục có thể đạt được ước muốn báo thù cho hai ngàn năm sỉ nhục rồi.

Để có thể làm được như vậy thì cần phải sử dụng toàn bộ năng lượng không gian của thế giới này. Cũng giống như khi Yến Vương lấy đỉnh Dương Châu để bảo vệ thân mình vậy. Thạch Trung Ngọc

nếu muốn thoát khỏi sự giam cầm này chỉ có hai biện pháp, hoặc là chính bản thân Lã Bất Vi phân tâm, không thể khống chế năng lượng này nữa, hoặc là vận dụng sức mạnh để đánh nát toàn bộ không gian của thế giới này.

Biện pháp thứ nhất hiển nhiên không cần phải suy nghĩ, nhưng biện pháp thứ hai, Thạch Trung Ngọc cũng chưa có được cái năng lực kia, coi như là hắn có năng lực này cũng không dám đi làm. Nếu như không gian này bị nghiền nát, người trong toàn thế giới này sẽ bởi vì nguyên nhân quan trọng này toi mạng.

“Doanh Chính, năm đó ngươi tống ta vào trong tử lao, nhận hết mọi khuất nhục. Sử dụng mọi loại cực hình trên người ta, ngày hôm nay,Lã Bất Vi ta muốn một lần đòi lại tất cả!” Lã Bất Vi cười lạnh, từng bước đi về phía Thạch Trung Ngọc.

Trong lòng Thạch Trung Ngọc kinh hãi, lần đầu tiên cảm giác được mình cách cái chết gần đến như vậy. Cái loại cảm giác vô lực phản kháng này, thật sự là dị thường khó chịu, không có sức mạnh, thì không cách nào để có thể đánh trả được.

“Năm đó, loại cựu hình đầu tiên mà ngươi sử dụng là cung hình, ta vẫn còn nhớ rất rõ!” khi Lã Bất Vi kể lại, trong mắt lóe lên sự sợ hãi, ngay sau đó là tức giận, rồi lại đắc ý. Tuy là đã hoán đổi thân thể, nhưng cực hình năm đó đã làm cho hắn đã không có cách nào có thể tiếp tục làm nam nhân được nữa.

“Ah, miệng không thể nói đúng là có chút đáng tiếc, ta lại đang muốn nghe tiếng kêu thảm thiết của ngươi đây!” Trong lòng Lã Bất Vi đã hoàn toàn vặn vẹo, hiện tại hắn đang nghĩ thầm, làm sao để hành hạ Thạch Trung Ngọc để thỏa mãn cái ý tưởng biến thái trong lòng và sự sỉ nhục năm đó.

Lời nói vừa nói ra, Thạch Trung Ngọc cũng cảm thấy cái cổ của mình cũng đã được nới lỏng hơn rất nhiều, nhất thời tàn nhẫn nói: “Lã Bất Vi, năm đó tại sao ta lại không dùng một đao trực tiếp chém chết ngươi ha! Dùng Long Đầu Đao, chắc là linh hồn của ngươi chắc chắn không có khả năng bước vào nơi này.”

“Hừ hừ, hối hận đã vô dụng rồi,” Lã Bất Vi cười lạnh một tiếng, “Làm sao vậy, Doanh Chính không sợ trời không sợ đất ngươi, lại

cảm thấy sợ hãi rồi sao! Ha ha ha ha. Nếu như ngươi không thể làm nam nhân được nữa, những nữ nhân kia của người sẽ thương tâm cỡ nào đây ha! Có muốn ta thay ngươi chăm sóc cho các nàng không, ha ha ha ha!"

"Ta nhổ vào," Thạch Trung Ngọc phun ra một ngụm đờm, khoảng cách của hai người đang ở rất gần, Lã Bất Vi cũng không đề phòng, vì thế bị Thạch Trung Ngọc trực tiếp phun lên mặt. "Ngươi, cái thứ biến thái, hoạn quan, còn muốn chiếm lấy vợ ta, người nằm mơ đi!"

"A!" Lã Bất Vi nhất thời giận dữ kêu lên một tiếng, đột nhiên trong tay xuất hiện một thanh đao ngắn sáng như tuyết, hình dáng của nó hoàn toàn giống với thanh đoản đao mà năm đó trong cung sử dụng để thực hiện cung hình. Một đao chém về phía bên dưới của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy trong lòng chợt lạnh, "Xong." Động tác dường như chậm lại, nhìn thanh đoản đao kia càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Vừa lúc đó, đột nhiên nghe thấy một tiếng vang thật lớn, thân thể Lã Bất Vi trực tiếp bị một cái bóng đen hất văng ra ngoài. "ha hắc hắc, không nghĩ tới thần sáng thế vậy mà ác tâm thật!"

Bóng hình kia, một thân hình đầy lông lá dài, lại có một cảm giác hèn mọn, lại là có cảm giác là một con gấu đặc biệt đáng yêu.

"Đại Địa Chi Hùng? Hùng ca!" Chứng kiến thân ảnh ấy, Thạch Trung Ngọc nhất thời vui mừng. Mà lúc này, Lã Bất Vi bị hất văng, mất đi sự tập trung, sức mạnh giam cầm Thạch Trung Ngọc nhất thời tiêu tan.

"Haii, may là ca tới đúng lúc, nếu không... Tiểu tử nhà ngươi đã trở thành hoạn quan rồi!" Nói, Đại Địa Chi Hùng đầy ác ý mà nhìn phía dưới của Thạch Trung Ngọc, làm cho Thạch Trung Ngọc nhịn không được mà đổ mồ hôi lạnh.

"Sứ giả Đại địa, ngươi cũng dám đụng vào ta sao!" thân ảnh Lã Bất Vi lại xuất hiện ở bên cạnh, nhưng thần sắc dữ tợn trên mặt đã hoàn toàn phá hủy toàn bộ hình tượng của hắn.

“Ôi ôi ôi, chập chập.” Đại Địa Chi Hùng khinh thường nhìn Lã Bất Vi, “Thật là tự cao tự đại, thân phận ngươi cao quý lắm sao? Sao ta lại không thể đụngvào ngươi? Ngươi là cái thá gì? Dựa vào truyền thừa thì tự cho mình là thần sáng thế sao?!”

Chỗ dựa lớn nhất của mình lại bị Đại Địa Chi Hùng khinh bỉ như vậy, Lã Bất Vi giận tím mặt, “Muốn tìm chết! Ta lấy danh nghĩa của thần sáng thế để tước đi thân phận sứ giả Đại địa của ngươi!”

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1144: Kết Cục

"Ầy, ầy, ầy?" Đại Địa Chi Hùng lại bình yên vô sự đứng ở kia, thần quyền của Lã Bất Vi cũng không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì cho Đại Địa Chi Hùng.

"Chuyện gì đã xảy ra?!" Chiêu thức dùng trăm lần linh nghiệm cả trăm lần lại đột nhiên vô hiệu, Lã Bất Vi nhất thời trợn tròn mắt, không cam lòng lại sử dụng thần quyền thêm một lần nữa, muốn tước đoạt tư cách của Đại Địa Chi Hùng.

"Vô dụng thôi." Đại Địa Chi Hùng dùng cái tay mập mạp gãi gãi cái cổ, "Năm đó thân phận của ta là do chính tay thần sáng thế ban cho, một kẻ như ngươi, thực lực còn chưa bằng một phần ba của thần sáng thế năm đó mà đã muốn sử dụng thần quyền sao? Cũng chỉ có thể thành công với tiểu nha đầu Esmi kia mà thôi!! Xuy."

Bị Đại Địa Chi Hùng nói mình chỉ là một kẻ chỉ có thể khi dễ tiểu nha đầu, Lã Bất Vi đã sắp tức điên rồi. "Nhân danh thần, giam cầm ngươi!"

"Ta nhổ vào!" Đại Địa Chi Hùng phun một ngụm nước bọt lên trên mặt của Lã Bất Vi. "Đừng quên ta là sứ giả đại địa, giam cầm ta đồng nghĩa với giam cầm cả vùng này, ngươi có năng lực đấy sao?!"

Lời này của Đại Địa Chi Hùng làm cho trong lòng Lã Bất Vi cảm thấy nặng nề, không ngờ tới mọi chiêu thức của mình đều bị Đại Địa Chi Hùng khắc chế hoàn toàn. Lã Bất Vi quả quyết bỏ qua việc tấn công Đại Địa Chi Hùng, đem sự chú ý dời đến Thạch Trung Ngọc đang ở bên cạnh cười thầm không dứt. Theo lý mà nói, kỳ thực thực lực của Lã Bất Vi mạnh hơn Đại Địa Chi Hùng rất nhiều, thế nhưng lúc này đã bị hai kẻ chọc cho mất đi lý trí, làm sao còn có thể suy nghĩ được gì nhiều chứ.

"Nhân danh thần, già yếu !!" Lã Bất Vi lại là tung ra một thần

quyền ác độc. Già yếu là một loại pháp tắc thuộc về thời gian, khiến cho thời gian trôi qua nhanh trên người Thạch Trung Ngọc, làm cho hắn tiến vào quá trình già đi nhanh chóng.

Thạch Trung Ngọc cũng là vô cùng thản nhiên tiếp nhận sự công kích này, già yếu à, hắn sợ cái rắm, tuổi thọ của hắn đã tương thông với toàn bộ thiên địa. Chính xác là thọ cùng trời đất, Lã Bất Vi còn chưa có năng lực khiến cho thọ mệnh của hắn nhảy đến ngày cuối cùng.

"Lão già, ngươi cũng chịu một đòn của ta đi! Không trả lễ thì cũng không hay cho lắm!" Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, đột nhiên rút Chiến Thần Chi Nhận ra, trong nháy mắt một thanh đao màu bạc dài chừng hơn 1000m xuất hiện bên trên Chiến Thần Chi Nhận. Đao bổ về phía Lã Bất Vi, trong lúc này nó cũng thu nhỏ lại cực nhanh, khi đến trên đầu Lã Bất Vi cũng chỉ dài khoảng trăm thước.

Sắc mặt Lã Bất Vi biến đổi, nhanh chóng muốn né tránh. Tuy là hắn lấy danh nghĩa là thần sáng thế, thế nhưng thân thể của hắn lại không phụ thuộc vào toàn bộ thế giới, không có lá chắn do toàn bộ thế giới để bảo vệ hắn, cùng lắm hắn cũng chỉ là một kẻ siêu cường, chứ cũng chẳng phải là thần.

"Haii, năm đó thần sáng thế chính là lo lắng truyền thừa của hắn, cho nên mới cố ý lập ra pháp tắc, khiến cho kẻ được truyền thừa hoặc là kế thừa hắn có được pháp tắc năng lực thương tổn cường đại, hoặc là là kế thừa thân thể bất diệt của hắn. Mặc kệ kẻ kia có thế nào thì cũng chỉ có thể có được một nửa trình độ như thần sáng thế năm đó." Đại Địa Chi Hùng ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

Lã Bất Vi tránh thoát khỏi thanh đao kia, thế nhưng bởi vì tốc độ quá nhanh, hắn cũng chỉ có thể né tránh chừng một mét, thanh đao kia đập xuống đất, trong nháy mắt lại thêm mạnh mẽ.

Hiện tại thanh đao này lại cường hãn hơn nhiều so với lúc ban đầu, đồng thời áp lực do năng lượng của thanh trường đao dài 1000m tạo nên, làm cho đao phong càng thêm dày đặc, tốc độ lại tăng lên, uy lực càng cường đại hơn.

Thân ảnh Lã Bất Vi nhất thời bị vây bên trong đao khí đầy trời, mà ngay tại lúc này, Thạch Trung Ngọc đột nhiên lấy từ trên người bốn vũ khí chủ thần.

“Vũ khí chủ thần chẳng những có thể trấn áp nguyên tốcủa thế giới, còn là vũ khí duy nhất có thể giết chết thần sáng thế.” Thạch Trung Ngọc cười lạnh một tiếng, khi vũ khí chủ thần ở trong tay hắn, thì hắn cũng đã biết được toàn bộ công dụng của nó. Đem Ngưng Phách Băng Tinh cùng Sí Diễm Linh Châu mạnh mẽ áp vào bên trong Chiến Thần Chi Nhận. Chiến Thần Chi Nhận vốn dĩ cứng cáp vào lúc này lại mềm như nước vậy.

“Băng và hỏa ngưng tụ thành hồn đao!” “Sắc bén ngưng tụ thành đao thân.” “Vô hạn chi mộc ngưng tụ thành chuôi đao.”

Từng tiếng quát nhẹ, bốn cái vũ khí chủ thần hoàn toàn hòa vào bên trong Chiến Thần Chi Nhận. Bây giờ Chiến Thần Chi Nhận hào quang bắn ra tứ phía, còn đâu cái dáng vẻ mộc mạc nữa, nếu như thanh đao đẹp đẽ nhất đặt trước mặt nó cũng sẽ ủ rủ mất sắc.

Mà lúc này, Lã Bất Vi cũng đã thoát khỏi vòng vây của đao khí, tuy là y phục trên người có vài chỗ bị chém, nhưng không có trở ngại gì lớn.Nhìn thấy trường đao trong tay Thạch Trung Ngọc hào quang tỏa sáng, cảm giác ớn lạnh đột nhiên xông lên đầu.

“Đi chết đi!” Thạch Trung Ngọc lại giơ đao, một thanh đao đầy màu sắc lao đến như phi tiêu. Từ xa nhìn lại, trông đã khiếp sợ.

“Doanh Chính!” Lã Bất Vi nhìn thấy hết thảy, nổi giận gầm lên một tiếng, thanh đao khí thế ngút trời kia làm cho hắn cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết, giống như lúc đó lần đầu tiên bị cung hình, thanh đao kia sắc bén, làm tim hắn rét run. Lã Bất Vi cũng không cam lòng khi bị một đao chém chết như vậy, hắn còn muốn đạt được quyền thế chí cao vô thượng. “Nếu như ngươi dám giết ta, ta sẽ nghiền nát toàn bộ không gian!”

Lã Bất Vi đột nhiên nói ra những lời này, nhất thời làm cho Thạch Trung Ngọc sửng sốt, khí thế kia cũng theo đó mà tan rả. Mà đúng lúc này, Lã Bất Vi đột nhiên vọt tới. Hai thanh đoản đao trong tay hung hăng đâm về hai bên sườn của Thạch Trung Ngọc .

“Thần nói, dưới ánh sáng, không cho phép có tà ác!” Thần ánh sáng đột nhiên ngâm hát thần ngôn xuất hiện bên cạnh Lã Bất Vi.

“Đánh lén là đáng xấu hổ!” Thần bóng tối hừ lạnh một tiếng, xuất hiện ở bên còn lại của hắn. Hai cái thân ảnh một đen một trắng đồng thời xuất hiện, khiến cho Lã Bất Vi kinh sợ tay run run một cái. Cái khí thế chưa từng có từ trước tới nay lại nhất thời xuất hiện.

“Chết đi!” Thạch Trung Ngọc nổi giận gầm lên một tiếng, đá Lã Bất Vi ra thật xa. Dưới ánh mắt kinh sợ Lã Bất Vi, hung hăng bổ xuống một đao.

Ánh đao hiện lên, không thanh âm ghê rợn, không có hủy hoại, màu sắc của ánh đao giống như bọt khí vậy, biến mất vô ảnh vô tung.

Tình huống này, nhất thời làm cho thần ánh sáng thần bóng tối cùng Đại Địa Chi Hùng vô cùng ngạc nhiên. “Không thể nào? Thứ này đúng là chỉ đẹp mã thôi!” Khí thế ngất trời của thanh đao kia, hàn khí thấu xương đã làm cho bọn họ rét run ở trong lòng, thế nhưng lúc này lại đột nhiên biến mất như bọt xà bông. Sự tương phản to lớn nhất thời làm cho bọn họ có chút khó mà chấp nhận được.

“Đao này, là đao để trảm thần.” Thạch Trung Ngọc hừ lạnhmột tiếng, “Ngoại trừ đối với thần minh, những thứ khác cũng không thể va chạm vào đao này.”

“Cái kia, là thần sáng thế?” Đại Địa Chi Hùng kinh ngạc nhìn vẻ mặt Lã Bất Vi đầy hoảng sợ.

“Chết!” Thạch Trung Ngọc khẽ cười một tiếng, vừa dứt lời, thân thể của Lã Bất Vi bên kia nhất thời lóe lên một luồng ánh sáng, cả người từ từ tan ra.

Thế nhưng, liền lúc này, bên trong thân thể đang nhạt đi từ từ của hắn, lại đột nhiên bay lên một đám mây mù, mơ hồ có thể nhận ra đó là khuôn mặt của Lã Bất Vi. “Đó là thần hồn của hắn! Hắn muốn chạy trốn!” Thần bóng tối kêu lên.

“Không dễ dàng như vậy!” Thạch Trung Ngọc hừ nhẹ một tiếng, trong tay đột nhiên xuất hiện một cái Ngọc Tỷ hoa lệ tuyệt đẹp. Giơ tay lên, Ngọc Tỷ bỗng bay lên trên cao, trong nháy mắt biến thành một khối hình vuông to chừng 1 dặn.

“Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương!” Tám chữ lớn này đã khiến cho thần hồn của Lã Bất Vi trong mắt lóa mắt. Lã Bất Vi vừa tham luyến vừa kinh hoảng nhìn tám chữ to lớn này.

“Lã Bất Vi, ngươi đã muốn có Truyền Quốc Ngọc Tỷ, vậy thì ngươi nhận lấy đi!!” Thạch Trung Ngọc hét lớn một tiếng. Ngọc Tỷ to lớn đè lên thần hồn rồi ấn mạnh xuống mặt đất.

“Không!” Thần hồn củaLã Bất Vi phát ra tiếng kêu tê tâm liệt phế, nhưng lại không ngăn cản được sức mạnh to lớn ấy.

“Oanh!” Truyền Quốc Ngọc Tỷ vững vàng rơi xuống mặt đất.

Võng Du Sống Cùng Mỹ Nữ

Chương 1145: Hậu Ký

Tết âm lịch mới vừa kết thúc, Trung Quốc lấy lý do tự ý đánh cắp bí mật quốc gia và phần lớn hồ sơ cơ mật của quốc gia phát động chiến tranh với nước Mỹ.

Chiến tranh lại lần nữa bắt đầu, làm cho toàn bộ quốc gia thế giới kinh ngạc không thôi. Còn nước Mỹ, có Thạch Trung Ngọc đứng ra làm chứng giả, bọn họ cũng chỉ có thể cười khổ không thôi. Tuy là dùng rất nhiều các loại lý do để giải thích, thế nhưng lần này Trung Quốc sắt tâm muốn đối đầu với nước Mỹ.

Sau cái đêm tuyên chiến đó, một tiểu đội đổ bộ vào bang California của nước Mỹ, dùng khí thế hung dữ mạnh mẽ, khiến người ta không kịp phòng bị quét sạch tất cả lực lượng phòng bị của California. Đợi đến khi các nước và Mỹ tổng thống phản ứng lại, thì toàn bộ bang California đã thay đổi chủ nhân rồi.

Ngày thứ hai, từng quân đoàn bộ đội thần bí đột nhiên xuất hiện trên lãnh thổ nước Mỹ.

Với thanh trường kiếm sắc bén trong tay có thể bổ đôi chiếc xe tăng bọc thép chủ chiến. Động tác mau lẹ đến nổi mà những tên lính bắn tỉa cũng không thể nhắm trúng được mục tiêu. Nỏ tiễn với tốc độ bắn cực nhanh, làm cho những chiếc chiến cơ, máy bay ném bom nghe thấy đã sợ đến mất mật. Cưỡi chiến mã, kéo chiến xa, nghiền nát theo dọc đường đi, lãnh thổ nước Mỹ từng tấc từng tấc rơi vào tay giặc.

Vẻn vẹn chỉ trong một ngày, bảy bang thuộc vùng duyên hải phía tây của nước Mỹ rơi vào tay giặc, một phần ba lãnh thổ đất nước bị Trung Quốc chiếm lĩnh.

Trung Quốc vẫn chưa phải dùng đến sức mạnh của bản thân, vẻn vẹn chỉ dựa vào đội quân bộ đội thần bí này, đội quân giống như binh sĩ cổ đại này đã khiến nước Mỹ lâm vào nguy nan.

Đây chính là mấy trăm ngàn sĩ binh Đại Tần dưới trướng của Thạch Trung Ngọc, lần đầu tiên tham chiến đã cho thấy sự hùng mạnh của Đại Tần.

Đang lúc tổng thống nước Mỹ mặt cau mày có, đau khổ. Tại một địa điểm đã thuộc về thuộc địa của Trung Quốc, một anh chàng đẹp trai đeo kính mác, nằm trên bờ cát hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp. Trên người mặc quần sooc, phô bày vóc người hoàn mỹ, làm thu hút một số ánh mắt nóng bỏng hoặc là lơ đãng hoặc là trực tiếp của các nữ du khách.

Ở bên cạnh, một vài cô nàng trẻ tuổi đang bận rộn bên lò nướng, một bên thì nướng còn một bên kêu la om sòm,cười giỡn nô đùa.

“Ta nói này các nàng, có thể nhanh lên một chút hay không, ta sắp chết đói rồi!” Anh chàng đẹp trai có chút oán trách, gọi mấy người phụ nữ đang ở bên cạnh lò nướng.

“Ngươi đói à!, hừ hừ,” trả lời hắn là một cô nhóc nhỏ, dễ thương thơ ngây chưa đầy 16 tuổi, nhíu cái mũi nhỏ, dùng sức gặm bắp ngô đã nướng chín trong tay. “Ai bảo đại thúc muốn tự hưởng thụ, cổ ngữ nói, tự mình động thủ, cơm no áo ấm!” Nói xong, tiếp tục gặm bắp ngô thơm ngát kia, “Ngô, thực sự rất ngon a!”

“Uy uy uy, không thể không có lương tâm như thế được!, các ngươi sao lại ăn uống vui vẻ như vậy!” Chàng trai trên bãi cát nhất thời bò dậy, đầy bất mãn liếc mắt với các nàng, với bàn tay to bắt lấy một xâu cánh gà đang nướng.

“Lấy cái tay bẩn thỉu của ngươi ra!” Nữ nhân bên cạnh trừng mắt liếc hắn một cái, đẩy bàn tay to kia ra.

“Hắc hắc, chẳng phải là vì đói bụng rồi mà.”

Khi nhìn gần thì mấy người này chính là Thạch Trung Ngọc cùng các nàng. Bởi cảm thấy mùa đông quá lạnh, Vì vậy Thạch Trung Ngọc liền mang theo các nàng đến Hawaii, lý do là hòn đảo nhỏ này trở thành nơi quan sát tại chỗ của hắn trên lãnh địa này.

Căn cứ vào hiệp định bí mật giữa Thạch Trung Ngọc và chấn

quốc cấp phép, Thạch Trung Ngọc giúp hắn chiếm cứ nước Mỹ hùng mạnh nhất, Nhưng Thạch Trung Ngọc chỉ yêu cầu Hawaii và bang California để làm lãnh địa tư nhân của hắn, cũng chính là vương quốc riêng của hắn.

Mặc dù điều kiện này rất là hoang đường, thế nhưng chấn quốc cấp phép lại không chút do dự mà đã đáp ứng. Đối với nước Mỹ, Trung Quốc tuy là có thể chống lại, thế nhưng bởi vì những cường quốc còn lại đang nhìn chằm chằm, Trung Quốc cũng không khả năng sử dụng toàn bộ binh lực để đánh chiếm nước Mỹ. Mà một đám tướng sĩ thiện chiến của Thạch Trung Ngọc lúc này còn có đất để phát huy.

Thạch Trung Ngọc muốn có Hawaii cũng là vì các nàng muốn, một nơi xinh đẹp như vậy đương nhiên là muốn thu vào tay mình, còn về California thì thứ nhất là vì nó gần đó, thứ hai cũng là bởi vì sĩ binh Đại Tần cần một nơi để đóng quân.

“ọe!” Trong lúc này, Cơ Như Nguyệt đang ở cánh gà nướng đột nhiên nôn một trận.

“Sao vậy!” Thạch Trung Ngọc vội vàng nhảy qua, dùng một tay ôm lấy Cơ Như Nguyệt, ân cần hỏi han.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Cơ Như Nguyệt khoát tay, thế nhưng lại buồn nôn không ngừng.

Xem tình hình này, Thạch Trung Ngọc nhất thời nóng nảy, lẽ nào trên cánh gà này lại có độc? Vội vàng đem chân khí truyền vào cơ thể Cơ Như Nguyệt, chậm rãi làm ấm thân thể của nàng. Nhưng là khi chân khí đi ngang qua một nơi, Thạch Trung Ngọc nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Sao lại có khí tức của một sinh mệnh xa lạ?”

Thạch Trung Ngọc kỳ quái tự hỏi, không tự chủ mà nhìn vào chỗ đó. Hình như là, bụng dưới của Như Nguyệt

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Thạch Trung Ngọc, khuôn mặt Cơ Như Nguyệt nhất thời mắc cở đỏ bừng.

“Hắc hắc, Như Nguyệt, ngươi...” Thạch Trung Ngọc chân tay

luống cuống, có vẻ như là mình sắp làm ba rồi?!

“Ừm,” Cơ Như Nguyệt ngượng ngùng cúi đầu. “Sao lại không nói với ta sớm hơn đi.” Thạch Trung Ngọc trách cứ, nhưng phần lớn là quan tâm hỏi han.

“Còn chẳng phải là muốn làm cho ngươi ngạt nhiên sao, hì hì, chuyện này, chúng ta đều biết hết rồi.” Dương Tử ở bên cạnh cười đùa nói.

“Tốt! Các ngươi đều gạt ta!” Thạch Trung Ngọc nhất thời sừng sộ lên, “Gia pháp hầu hạ!”

“A! Không muốn!” Dương Tử nhanh chóng trốn phía sau Tuyết Sương Yên, đầu nhỏ lộ ra làm mặt quỷ với Thạch Trung Ngọc.

Dáng vẻ đáng yêu như vậy, nhất thời chọc cho mọi người vui cười không ngớt. “Ngoại trừ Nguyệt Nguyệt còn có ai nưa không,” Thạch Trung Ngọc lại hỏi, có vẻ như mỗi lần gần giũ cùng với các nàng, mình cũng không sử dụng thứ kia.

Thạch Trung Ngọc vừa nói xong, ngoại trừ Dương Tử ra, thì Hướng Lâm , Hướng Lam , Ngọc Kỳ , Phi Hoa , Phi Tuyết , Mộc Sương còn có Tuyết Sương Yên, Lý Lan dồn dập ngượng ngùng cúi đầu.

Nhìn thấy tình huống này, Thạch Trung Ngọc đã hiểu ra, vừa vui sướng lại vừa có chút lo lắng. Thế nhưng phần lớn là vui sướng, phải biết rằng cho tới bây giờ với thực lực của hắn, muốn làm cho nữ nhân mang thai là rất khó khăn, có thể nói là thực lực càng mạnh, thì càng khó có đời sau. Chuyện này cũng là quy luật của ông trời, thế nhưng Thạch Trung Ngọc không nghĩ tới chúng nữ đều mang bầu, ngoại trừ tiểu nha đầuDương Tử.

“A, nếu như vậy,” Thạch Trung Ngọc gãi gãi đầu, hắn đột nhiên nghĩ tới,mình còn chưa cho các nàng danh phận chính thức.

Các nàng cũng nghĩ đến vấn đề này, mong đợi dồn dập nhìn về phía Thạch Trung Ngọc. Tuy là các nàng cam tâm tình nguyện đi theo Thạch Trung Ngọc, cũng không quá quan tâm đến chuyện danh phận, thế nhưng các nàng cũng không muốn khi con mình

chào đời, cha nó lại không rõ ràng.

“Cái kia,” Thạch Trung Ngọc tiếp tục gãi tóc, “Ta muốn tổ chức một hôn lễ thịnh thế.”

“Ừm!” trong mắt các nàng nhất thời lóe lên tia sáng, đầy mong đợi nhìn về phía Thạch Trung Ngọc.

“Thế nhưng, nhân vật chính lại là những nữ sinh khác, không biết các nàng có đồng ý hay không?” Thạch Trung Ngọc không coi ai ra gì xoay người, khó khăn nói.

Các nàng sửng sốt, nhất thời giận dữ, “Dám đùa chúng ta, các tỷ muội, tiến lên!”

“ôi nha nha, bà xã, các à xã, ta sai rồi!”

“Ai nha, cái mạng nhỏ của ta sắp không xong rồi! Dương Tử, đừng có kéo quần của ta!”

“Hì hì, đại thúc, ngày hôm nay trên bờ cát trần truồng mà chạy a!!”

Lúc này, điện thoại vang lên, Thạch Trung Ngọc vội vàng ra dấu đình chiến cầu xin tha thứ, chật vật từ dưới đất bò dậy, sửa lại đầu tóc như ổ gà.

“A lô? Băng Dao?” Thạch Trung Ngọc kinh ngạc hỏi, sao lúc này Dương Băng Dao lại gọi điện thoại tới?

“Thạch đầu.” Bên đầu kia của điện thoại, Dương Băng Dao khẽ gọi nói, nghe ngữ khí hình như đang gặp phải chuyện gì phiền phức vậy.

“Sao vậy?” Thạch Trung Ngọc vội vàng hỏi,

Dương Băng Dao trầm mặc, “Ta...” Hình như thực sự đã xảy ra chuyện lớn rồi. Thạch Trung Ngọc nhất thời tim thắt lại, “Làm sao vậy a!”

“Ta có.”

“Ngươi có cái gì ?” Thạch Trung Ngọc sửng sốt, chờ sau đó, nàng nói nàng có... Thạch Trung Ngọc nhất thời cảm giác sau lưng đổ mồ hôi lạnh, hắn dường như đã thấy ánh mắt phẫn nộ và không dám tin của các nàng.

Oh, xem ra phải luyện thêm kỷ năng quỳ vỏ mít rồi.

Hết trọn bộ!